Indbydelse til Subscription

paa

„Skandinaviens Stjerne".

Dette Maanedsskrift vil blive et Organ for „de Sidste Dages Hellige" — helliget deres Oprindelse, Fremgang, Forfølgelser, Lærdomme og almindelige Historie paa hele Jorden, og især hvad der har Hensyn til deres nye og blomstrende Stat midt i Nordamerika.

Det danske Folk har et saare ufuldstændigt Begreb om ovennævnte Folks virkelige Characteer, saavel i social som religiøs og politisk Henseende, og om deres underfulde Historie og Fremgang.

Begyndende med en ringe Person i Amerika ere de, i det korte Tidsrum af et og tyve Aar, voxet til Hundrede Tusinder, og lig den amerikanske Ørn have de udbredt deres Vinger og deres Indflydelse fra deres Fædrenekyster over de fire Dele af Kloden, samt Øerne i Havet.

Historien om deres Forfølgelser har neppe sin Lige i Verdens Aarbøger, og intetsteds have de været saa voldsomme som i deres Fædreneland. Tusinder ere faldne som Offere for de Lidelser og grusomme Forfølgelser, der bleve udøste over dem af religiøse Bigotter og politiske Demagoger; men de have udholdt Uveiret, og jo mere Modstand de have mødt, jo mere have de blomstret, indtil de, efter at være drevne fra Stad til Stad, og fra Stat til Stat, have anlagt deres Hovedqvarteer og stærkeste Colonie i det store indre Basin i Nordamerika, hvor de have oprettet et Stats-Gouvernement, et Universitet, Bibliotheker o. s. v.; og deres Hovedmand er af Præsidenten og Senatet i den store amerikanske Republik udnævnt til Gouverneur. Deres første Prophet og Stifter hævede sig, efterat Mormons Bog var bleven offentliggjort, fra sin ringe Stilling, gjennem vedvarende Scener af Forfølgelse, og tiltog i Viisdom, Indflydelse og Kraft, indtil hans Navn var for det amerikanske Folk som en stærk Candidat til Præsidentembedet i de forenede Stater, da han faldt som et Offer for Lov-

løshed ved avindsyge Stats-Embedsmænds Forrædert og bigottiske Præsters Ondskab.

Vor Stjerne vil omhandle hans Historie, samt de Lærdomme, han udbredte, hvilke vore Læsere ville finde at være det gamle gjenoplivede Evangelium. — „De Sidste Dages Hellige" udgive eller have udgivet Bøger, Blade, Magasiner o. s. v. i mange af de amerikanske Stater og i sex forskjellige Sprog i Europa. Af mange af dem ville vi gjøre Udtog og oversætte til vor Stjerne, hvad der maatte ansees nyttigt og interessant for danske Læsere. Vi ville aldeles afholde os fra ethvert politisk Spørgsmaal i dette Land, og ikke nedværdige os ved nogen religiøs Stridighed eller skjænke vor Opmærksomhed til de mange Usandheder og falske Rygter, der udbredes af den lavere Klasse, men naar de Hellige og deres Grundsætger angribes af agtværdige Mænd og Skrifter, ville vi ikke tøve med at berigtige deres Feil. Det er ogsaa vor Agt at hvert Nummer skal indeholde een eller flere aandelige Sange, svarende til de Helliges Tro. Hvert Nummer vil indeholde 16 Sider Median-Octav, og udkomme den 1ste i hver Maaned, begyndende den 1ste Octbr. Prisen er 1 Rbd. om Aaret eller 24 ß Qvartalet. Fem Exemplarer tilbringes een Adresse i Provindserne for 4 Rbd. om Aaret foruden Postpenge.

Betalingen erlægges forud, undtagen af Handlende.

Gammeltorv Nr. 37. 26de August 1851.

Erastus Snow.

Subskribenternes Navne og Bopæl.	Exemplarer.

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste Dages Hellige.

Første Aargang.

Fra den 1ste October 1851.

Kjøbenhavn.

Udgivet af E. Snow.

Trykt hos F. E. Bording.

1852.

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

1. Aarg. Nr. 1. Den 1. October 1851. Priis: 24 ß Quart.

Om Kirkens Organisation.

Udtaget af „Etoile du Deseret", udgivet i Paris af John Taylor, een af de tolv Apostler.

Man har ofte gjort os det Spørgsmaal siden vi ankom til Frankrig: Hvorledes er Eders Kirke organiseret? For at tilfredsstille dette Spørgsmaal, ville vi meddele følgende Underretning.

I det lille Skrift, som vi allerede have omtalt, have vi omtalt Kirkens Oprindelse, en Engels Sendelse til Joseph Smith, Opdagelsen og Oversættelsen af ældgamle Annaler. Vi have beskrevet Kirkens første Organisation, som er en Gjenindførelse af den oprindelige Christendom, dens Præstedomme, dens Lære, dens Anordninger, dens Gaver, dens Velsignelser, dens Kraft og Indsættelsen i forskjellige Betjeninger. Men vi ere endnu ikke komne til de enkelte Omstændigheder ved vor Kirkes særdeles Organisation, og hvad vi nu have isinde at gjøre.

Medens Joseph Smith levede var han Kirkens Præsident. Han havde antaget to Raadgivere, der bleve erkjendte af Kirken, hvilken altid har Stemme i alle Ting og Ret til at antage eller afslaae. Efter hans Død blev Brigham Young indsat til Præsident, paa Grund af hans Stilling som Præsident over de tolv Apostler, hvilke have ubetinget Myndighed efter Præsidenten. Han har to Raadsherrer, der ere udvalgte iblandt de Tolv (Heber C. Kimball og Willard Richards), der alle blive fremstillede for Folket og antaget af det. Præsidentskabet udøver Myndighed over alt hvad der staaer under Kirken.

Efter Præsidentskabet kommer de tolv Apostler, hvis Embede bestaaer i at prædike Evangeliet og at vaage over Kirkens Anliggender og hvad der bliver prædiket iblandt alle Folk. De have den samme Myndighed som udøves af Præsidentskabet i Zion, i alle de Verdensdele, hvor de opholde sig, hvor de Hellige forsamle sig, og disse ere under dette Præsidentskabs umiddelbare Styrelse. De ere kaldte ifølge Aabenbaring og anerkjendte af Folket. — De Tolv have en Præsident; for Tiden er det Orson Hyde der har erholdt denne Myndighed ifølge sin Alder og lange Tjeneste.

Der er en Embedsclasse ved Navn de Halvsjerdsindstyve, hvoraf der er tre og tredive "Quorum", hver paa halvsjerdsindstyve. Deres Forretning er at prædike Evangeliet eller at lade det blive prædiket over al Jorden. Der er en Præsident over hvert Quorum. Der er desuden en Forening af syv Præsidenter, som have en Præsident i deres Spidse, hvilke atter have Præsidiet over alle Præsidenterne i hvert Quorum iblandt de Halvsjerdsindstyve, og de staae alle under de Tolv.

Derpaa følge de Ældste, som ere meget talrige. Deres Bestilling er at prædike Evangeliet, hvor de opholde sig og efter Omstændighederne. Men det fordres ikke

af dem, som af de Halvsjerdsindstyve, at begive sig ud til alle Verdensdele, uden at deres timelige Stilling tillader det. De ere bemyndigede til at prædike, at døbe, at lægge deres Hænder paa de Døbte, at de maae faae den Hellig-Aands Gave, og at udrette andre kirkelige Anordninger.

Der er derpaa Præster, hvis Embede bestaaer i at prædike og døbe, men de ere ikke bemyndigede til Haandspaalæggelse for den Hellig-Aands Gave.

Herefter følge Lærerne, der ere bestemte til at besøge Medlemmerne af de forskjellige Grene i Kirken, overalt hvor de boe; at underrette sig om deres Nøiagtighed i Opfyldelsen af deres religiøse og huuslige Pligter; at vaage over deres aandelige Vel, der ere dem anbetroede, og see til at der ikke herskr nogen Udyd, Strid, Bagtalelse eller Ondskab iblandt dem.

Derpaa komme Diaconerne, som skulle hjælpe Lærerne og vaage over de timelige Anliggender i de Grene af Kirken, hvor de boe.

Der er desuden et Quorum af Ypperste-Præster, hvis Antal er betydeligt. Deres Pligt bestaaer i Almindelighed i at forestaae Kirkens Grene, at have Sæde i Raadet, hvor de boe, efter hvad dem bliver overdraget. Men en af de Halvsjerdsindstyve, en Ældste eller en Præst kan udføre dette i en Ypperste-Præsts Fraværelse, eller naar disse ikke ere blevne sendte derhen.

Der er desuden flere Evangelister eller Patriarker, udnævnte ved Aabenbaring.

Her er et Overblik over Kirkens Organisation til at prædike Evangeliet over hele Jorden, og til at udføre Guds Hensigter, som de ere aabenbarede i hans Kirke.

Det paaligger i Særdeleshed de tolv Apostler og de Halvsjerdsindstyve at prædike over hele Jorden, og den Pligt at begive sig til hvilkensomhelst Nation, de blive udsendte til.

Det paaligger ogsaa de Ypperste-Præster at begive sig til alle Nationer, naar det fordres af dem. Men deres Embede bestaaer mere i at virke i den allerede oprettede Kirke end i at organisere nye.

Her er da i nogle faa Ord vor Maade at virke paa i vore Kirker udenfor Zion. Dersom en Ældste eller et Medlem af en Green i Kirken synder imod sin Broder eller imod Kirken, skal den Person, imod hvem han har forbrudt sig, gaae hen til ham alene, og foreholde ham det. Dersom han hører ham, da er det godt, og dersom han omvender sig, bliver det ham tilgivet. Men dersom han ikke omvender sig, bliver Sagen bragt for Kirken, og dersom han ikke hører Kirken, hvoraf han er et Medlem, bliver han udelukket. Men dersom et Menneske stjæler eller synder paa hvilkensomhelst Maade imod Landets Love, bliver han overleveret til de Love, der ere givne i Landet.

Det er nok om denne Materie. Vi ville nu tale om Kirkens Organisation og Anordninger i Dalen ved den store salte Sø. Brigham Young er Præsident for den, som vi allerede have sagt. Han har de to Raadgivere hos sig, som vi ogsaa have omtalt.

Der er en Domstol, som kaldes det høie Raad, hvis Medlemmer, 12 i Tal, forsamle sig fra Tid til anden for at beskjeftige sig med vigtige Anliggender og Vanskeligheder, der kunne reise sig imellem Brødrene. Medlemmerne af dette Raad blive valgte iblandt Ypperste-Præsterne. De organisere deres Domstol paa følgende Maade: Det halve Antal er for den Anklagede og den anden Halvdeel imod, eller som vi kalde det: den ene Halvdeel til Barmhjertighed, og den anden til Retfærdighed, for at komme til Sagens sande Beskaffenhed. Man veed først ved Raadets Aabning hvilke Medlemmer, der skal være for eller imod, hvilket afgjøres ved Tilfælde. Raadet bestemmer ved Afstemning Antallet paa dem, der skulle tale for eller imod; det er undertiden een, under-

tiden to, til andre Tider tre og undertiden flere paa hver Side, efter Sagens Vigtighed. Præsidenten, der altid er den ældste af Medlemmerne udsiger Afgjørelsen; og de Andre stemme for Afgjørelsen, og sædvanlig bekræfte den eenstemmigen; men dersom der ikke er Overeensstemmelse, maae de, der vægre sig, give deres Grunde og Stemmefleerheden afgjør Udfaldet. — Disse Raad eller Domstole forvaltes ikke ved specielle Love eller Konstitutryk, men efter Beviis og Ret. Dersom Parterne ere utilfredse med Afgjørelsen, hvilket skeer meget sjeldent, appelleres der til det øverste Præsidentskab, og for sidste Gang til den store halvaarlige Conference, der holdes for det forenede Folk. Men dette har endnu ikke fundet Sted.

Der er en Orden, hvis Medlemmer vi kalde Biskopper. Deres Kald bestaaer væsentligen i at vaage over Kirkens timelige Anliggender, og i at give den Deel af Folket, som de forestaae, Raad. For Exempel: Staden ved den store salte Sø var, da jeg forlod den, inddeelt i nitten Dele, som hver blev forestaaet af en Biskop. Enhver Biskop forestaaer sin egen Afdeling, og vaager over den og over dens timelige Anliggender, giver dem Raad, der trænge dertil og er som en Fader for Folket. Hver Biskop har to Raadgivere, og alle tre udgjøre en Domstol, der afgjør de mindre vigtige Sager, der kunne opstaae i hans Afdeling. Det paaligger desuden Biskoppen at sørge for de offentlige gudelige Forsamlinger i hans Afdeling, og at forestaae Præsterne, Lærerne og Diaconerne, som der ere indsatte.

Der er ogsaa een Præsident-Biskop, hvis Embede bestaaer i at forestaae de Andre og vaage over Udførelsen af hele Kirkens timelige Anliggender i Zion under Bestyrelsen af det øverste Præsidentskab.

Derpaa har Præsidenten i Staden, der er understøttet af to Raadgivere, Overopsynet over alle Kirkens Anliggender i Staden og Omegnen, der ikke høre paa Biskopperne. Han ordner alle Stadens offentlige Sammenkaldelser og Forvaltningen af de Affairer, der have det almindelige Vel til Hensigt. I vanskelige Tilfælde har han Forsædet i det høie Raad, om hvilket vi ovenfor have talet.

Dette er et Mønster for alle de andre Stæder. De have alle deres Præsident med sine Raadgivere, og Biskopper med deres Raad. Nogle have et Høi-Raad; andre ikke. Disse sidste sende deres vanskelige Sager for det høie Raad i Zion.

Alle de trofaste Medlemmer i Kirken underkaste sig uden Knur de Bestemmelser, og Anordninger, den fastsætter, og alle Embedsmændene vise deres respective Præsidenters Anordninger Opmærksomhed, Agtelse og Føielighed.

Det maa her tilføies, at alle Embedsmænd i Kirken blive først udnævnte efter Aabenbaring eller af dem, der have Myndighed; hvorpaa Folket, hvem de skulle tiene, antage dem, ved at stemme for dem.

Enhver besidder nogen Magt med Hensyn til den Stilling, han beklæder, eller der er ham hjemfalden; og man venter af dem, der staae i Forbindelse med ham, Agtelse for hans Dom og Mening.

Vi maae endnu tilføie dette: Alle Kirkens Øverste, Præsidenten og de Tolv, blive to Gange om Aaret forestillede for Kirkens forskjellige Conferencer, der ere udbredte i alle Verdensdele, for at blive anerkjendte eller forkastede, og ethvert Medlem i Kirken har fuld Ret til at reise sig og give sit Vidnesbyrd, dersom han har Kundskab om noget, der fortjener at forekastes disse Personer.

Denne Regel anvendes paa alle andre Embedsmænd i Zion og overalt andensteds, med den Forskjel at disse udelukkende ere indskrænkede til det Folkes Stemme, som de forestaae. For Exempel: Det Høie-Raad, Biskoppen og Præsidenten i Store Salt-Søe Stad ere underkastede Dalen

forsamlede Kirkes Stemmer, udelukkende for alle andre Grene af Kirken; medens Præsidenterne for Conferencerne og de forskjellige Grene ere underkastede disse Conferencers og Grenes Stemmer, og ikke Folkets i Dalen.

Naar et Medlem af Kirken forlader England, de forenede Stater eller nogen anden Nation for at begive sig til Zion, forsyner han sig med Beviis paa at han er et Medlem eller en Embedsmand i Kirken, uden hvilket han ikke bliver anerkjendt. De Halvfjerdsindstyve, de Ypperste-Præster eller de andre Embedsmænd, der bevæge sig iblandt Nationerne, ere deres eget Quorum eller de tolv Apostler ansvarlige for deres Handlinger.

Vi bevidne at Frygt for Gud og Kjerlighed til ham, ere Grunden til alle vore, baade aandelige og timelige Handlinger. Vi bevidne at dette Værk blev begyndt og at Kirkens Organisation ligeledes blev indrettet ved Joseph Smith ifølge Aabenbaring; og ved Aabenbaring er den vedligeholdt indtil nu.

Et Ord om vor Maade at beherske Menneskene paa. For nogle Aar siden spurgte et Medlem af Lovkyndigheden Joseph Smith i Nauvoo i min Nærværelse, hvorledes han bar sig ad med at beherske saa mange Mennesker med en saa regelmæssig Orden, og tilføiede at det var umuligt iblandt dem, eller noget andet Sted. Herr Smith sagde at det var let. Hvorledes? spurgte han; thi hos os er det meget vanskeligt. Herr Smith svarede: Jeg lærer Menneskene rigtige Grundsætninger, og da beherske de sig selv.

Jeg har seet mange Exempler paa denne Methode iblandt forskjellige Nationer. Jeg var for nogen Tid siden nærværende ved en Conference i Manchester i England, hvor der befandtes to til tre Hundrede Ældste, af forskjellige Grader og Bestillinger, og mere end tre Tusinde Personer. Og iblandt alle de meget forskjellige Affairer, som der bleve behandlede, var der ikke een eneste afvigende Stemme.

Foruden de Love, vi bestyres ved, som Medlemmer af Kirken, erkjende vi ogsaa andre Love som Borgere af de forenede Stater. I Nauvoo havde vi en Grundlov for Staden, et Raad, en Municipal-Domstol og vore Politi-Anordninger, vore juridiske Love, o. s. v.; men det var mere for at beskytte os end for at blive anvendt.

Nu have vi et Territorium i de forenede Stater, der er anerkjendt af Congressen og Præsidenten for de forenede Stater. Vi have vor Gouverneur, vor Stats-Secretair, vor Rigsdag og alle andre Regierings-Embedsmænd, som ere en Beskyttelse og et Skjold for os. Det falder os aldrig vanskeligt at adlyde Landets Love. Men da der findes Mennesker iblandt os, der ere fremmede for vor Kirke og dens Love have vi ogsaa Magt til at forhindre en Borger i at gjøre Indgreb i en Andens Rettigheder, som ogsaa at sikre os for hvilkensomhelst Forurettelse og Paastand; thi vi tvinge ikke dem under vor Kirkes Love, der ikke ere Medlemmmer, alt hos os er frivilligt.

Alle Mennesker iblandt os blive beskyttede i sine religiøse Rettigheder, af hvilken Nation eller Tro han end er. Vi lære Menneskene gode Grundsætninger. Dersom de antage dem da er det godt. Dersom de ikke antage dem, da er det deres egen Sag. Vi forfølge Ingensomhelst for deres Religions Skyld.

Ingen af de ovenomtalte Embedsmænd have mindste Fordring paa noget Fond i Kirken.

Den præsiderende Biskop, om hvem der ovenfor er talet, som bruger sin hele Tid til Opfyldelsen af sine Embeds-Pligter, erholder det Nødvendige til sin og Families Underholdning. saavelsom et vist Antal unødværlige Betjente.

Det paaligger Medlemmerne af Kirken at betale Tiende, hvilket Fond bliver anvendt til derfor at opføre Templer og

andre Bygninger, der udfordres til Gudstjenesten, og ligeledes til Understøttelse for de Fattige, Enkerne og de Forældrelose o. s. v. Men alle Embedsmændene i Kirken hjemme, sørge selv for deres og deres Familiers Fornødenheder. De, der blive udsendte i Kirkens Anliggender, eller for dens Udvidelses Skyld, stole paa Herren og deres Brødre. De tolv Apostler, de Ypperste-Præster og de Halvfjerdsindstyve ere forpligtede til, til enhver Tid at begive dem til Verdens Ender, dersom det er nødvendigt, uden Pung og uden Taske som Disciplene fordum. Men sædvanligt, blive de forsynede af deres Brødre, ved frivillige Gaver, paa Veien eller paa deres Bestemmelsessted.

John Taylor.

Femte almindelige Epistel

fra Præsidentskabet for Jesu Christi Kirke af Sidste Dags Hellige i Store Saltsø Dal i Deseret, til de Hellige adspredte overalt paa Jorden. Hilsen.

Kjære Brødre! Med bestandig Ihukommelse om vor Gjenløsers Rige og om Eders Interesse deri, benytte vi med Glæde dette Øieblik til at udtrykke vor Aarvaagenhed og Omhu for Eder, og angaaende de Ting, som henhøre til Eders nærværende Lykksalighed og tilkommende Ophøielse. Intet skeer omkring os, uden det jo leder til Godt eller Ondt; og medens vi ere i Verden, og ere omgivne af Omstændigheder og Begivenheder, der have Indflydelse paa vor Velfærd enten med eller imod, tilkommer det os, som den Allerhøiestes Hellige, at underrette og blive underrettede; samt at samle Kundskab og Viisdom om Alt, hvad der skeer paa Jorden og i Himlen, forsaavidt det angaaer os og det er os tilladt at vide det; og i Helvede ogsaa, at vi kunne være rede til at skye Alt, hvad der leder til Ondt, og antage alt Godt; og dersom Guds Viisdom, formedelst vor Pen, bliver aabenbaret til Eders Gavn, Trøst, Opmuntring og Frelse, da vil vore Hjerters største Glæde være opfyldt.

Det Samfund, hvoraf I ere Medlemmer, blev stiftet den 6te April 1830, og bestod da af ser Personer; siden hvilken Tid det er vedblevet at tiltage, og blive forfulgt og fordrevet fra Stad til Stad, fra Amt til Amt, og fra Stat til Stat, og ud af Staterne; og dets Hvilested i Orken og Bjergenes Dale er omtrent syv hundrede (danske) Miil fra det Sted, hvor det blev stiftet i Ny-York Stat; og i disse Forfølgelser have Propheter og Apostler lidt Martyrdøden for Sandhedens Skyld, og de Ældste have været adspredte rundt omkring i Jordens fire Dele og paa Øerne i Havet, og have prædiket paa deres Vandring Tro paa den Herre Jesum Christum, Omvendelse, Daab til Syndsforladelse, Haandspaalæggelse for den Helligaands Annammelse, Herrens Nadvere, Forsamlingen, de Dødes Opstandelse og den evige Dom, og hundrede Tusinder have troet og adlydt det himmelske Budskab, og forventet med Taalmodighed paa den Herre Jesu Christi anden Tilkommelse, som snart vil sætte sine Fødder paa Oliebjerget, og aabenbare sig for Israel, saaledes som de gamle Propheter have forudsagt; thi Israel skal blive forsamlet fra alle Nationer, og atter blive bosat i deres egne Lande; og skue Naglegabet i Hænderne og Hullet i Siderne paa Ham, som de have gjennemstunget, og bekjende Ham som deres Frelser, deres Gjenløser, den Hellige i Israel. Israels Forsamling har allerede begyndt; Judæa imodtager sine gamle Ind-

byggere, og den hellige Stad bliver igjen opbygget, hvilket er eet mærkeligt Tegn paa, at Messiæ Tilkommelse er nær.

I Løbet af de et og tyve Aar siden Kirkens Stiftelse er Evangeliet blevet prædiket i Europa, Asien, Afrika, Amerika, Øst- og Vest-Indien, og paa mange Øer og Grupper af Øer i det atlantiske og det stille Hav; mange Tusinder af de Hellige have forsamlet sig fra forskjellige Dele af Jorden til Zion, til Amerika, det Land, som Gud har bestikket til et Sikkerhedssted for sit Folk i disse sidste Dage, og hvilket vil tjene til et Tilflugtssted for Konger og Fyrster og Adelige og hæderlige Mænd paa Jorden af alle Nationer, baade Rige og Fattige, som ere sindede at søge Tilflugt deri, naar Guds Vredes Svøber skulle ødelægge Nationerne og udrydde Folket af Jorden for dens Indbyggeres store Vantroes og Vederstyggeligheders Mangfoldigheds Skyld. Evangeliets mageløse Udbredelse i saa kort Tid, og de Helliges hurtige Forsamling, er et andet Tegn paa, at Messiæ Tilkommelse er nær.

De tiltagende Uroligheder i Nationerne; de mange Krige og Rygter om Krig, de indbyrdes Uenigheder, som true med at opløse og kuldkaste de bedste Regjeringer paa Jorden; de tiltagende Plager og Sygdomme i nye og forøgede Skikkelser, der trodse de dueligste Lægers Dygtighed og gjøre de Viseste Viisdom til Intet; de tiltagende Meningsforskjelligheder iblandt saakaldte Christnes Partier og Medlemmer af eet og det samme Parti daglig vise en større og større Mangel paa den Enighed, der bør herske, for at sikkre Vedligeholdelsen af Retfærdigheds-Principer iblandt et Folk, og uden hvilket Guds Rige ikke kan bestaae paa Jorden eller i Himlene. De tiltagende Hvirvelvinde, Orkaner, Uveir og Jordskjælv; de tiltagende Ulykker tilsøes og ved Storm, ved Dampskibs-Explosioner og Ildebrande; Livs og Eiendoms Ødelæggelse ved Mord og Mordbrand, Røveri, Indbrud og Tyveri; de frygtelige Syn og forunderlige Tegn, Banken og Larm, der ofte skeer i Himlen og paa Jorden; den tiltagende Mængde Seere, Troldmænd, Heremestere og Spaadomsaander og Spaamænd og Astrologer, der forføre Folkene ved deres Herekunster, dysse de Daarlige i Søvn ved deres magnetiske Indflydelse, bedrage Præster og Folk ved deres Trolddomskunster, nedkalde Regn, Snee og Ild fra Himlen, og sprede Riimfrosten ligesom i en Vinternat i deres videnskabelige Sale, og Folket understøtter dem ved deres Tro, Indflydelse og Penge, og lade den Fattige, den Syge, Enken og den Faderløse sørge over Mangelen af Livets Nødvendigheder i deres usle Kammer; og den altfor almindelige Fordærvelse og Vederstyggelighed og Besmittelse og Vanhellighed iblandt alt Kjød paa hele Jorden; alle disse Tegn og mange flere af lignende Natur, der nu existere, ere Spaadommens Opfyldelse, ikke alene de gamle Propheters, men i Særdeleshed den Sidste-Dags Prophets og Apostels, Seers og Aabenbarers, Joseph Smiths, som aabnede Livsens og Saliggjørelsens Vei for denne Slægt, ved det evige Præstedoms Magt, hvilken blev gjenoprettet paa Jorden formedelst ham, og som spaaede og vidnede, at alle disse og mange flere lignende Ting skulde skee i denne Slægt, som Tegn paa Menneskens Søns anden Tilkommelse, hvilken er nær forhaanden, og visselig er hans Vidnesbyrd sandt, og hans Testament gyldigt, thi han har beseglet det med sit Blod. Derfor hører det, alle Jordes Ender! troer paa Jesum, lader Eder døbe i hans Navn til Eders Synders Forladelse, og gjører Alt, hvad Han befaler, og I skulle blive salige for Guds og Lammets Ansigt, og der er ingen anden Vei ad hvilken I kunne vorde salige.

Dagen og Timen, naar Christus kommer, veed intet Menneske. Den er ikke kommen endnu, ei heller er den langt borte. Der ere Spaadomme, som endnu skulle op-

fyldes førend det skeer. Derfor lad intet Menneske bedrage de Hellige med verdslig Viisdom og falsk Spaadom; thi falske Profheter skulle opstaae og forføre de Onde, og om muligt de Gode; men medens de Onde frygte og skjælve for Straffedommene, ville de Hellige vaage og bede; og forventende den sidste Begivenhed med Taalmodighed, ville de rolige skue, hvad der passerer i den fordærvede Verden, og betragte det, der skeer, som Bekræftelse paa deres Tro paa det hellige Evangelium, hvilket de bekiende, og glæde sig mere og mere, efterhaanden som flere Tegn stadfæster den tusindaarige Dags Nærmelse.

De Hellige her hjemme gjøre Forberedelser til at imodtage de Hellige, som komme fra Udlandet, og vi takke vor himmelske Fader, at vi kunne vidne i Sandhed, at Abrahams Guds besynderlige Velsignelser have hvilet over hans Folk i Bjergenes Dale, siden vi sidst skrev til Eder. Vinteren var mild, i Sammenligning med andre Vintere, og meget Arbeide er blevet udført som ikke var skeet, dersom Veiret havde været strængt. Flere Meel- og Saugmøller ere bleone oprettede, i de forskjellige Colonier sidste Vinter. . . . .

Det er noget, der aldrig burde forglemmes af de Hellige, som komme her hid, at de meest anerkjendte arbeidsparende Maskinerier af alle Slags, der bruges af næsten hvilkensomhelst Samfund, kan anvendes med større Fordeel i Deseret end paa noget andet Sted paa Jorden. Lad os antage, at en Broder, som kommer hjem, medbringer eet eller andet Maskineri, hvormed han kan saae, høste, tærske, rense, eller udrette ti Mænds Arbeide af dette eller noget andet Slags nødvendig Forretning, da kunde ni Ældste strax blive løste fra deres Bestilling, og gaae ud at prædike Evangeliet, og Fremskridtene i Deseret, og de nødvendige Tilberedelser for den tiltagende Befolkning vilde ikke lide nogen væsentlig Skade; medens der under nærværende Omstændigheder, er nok at bestille for Alle dem, der ere her, med at gjøre Tilberedelser til Andres Ankomst; følgelig er det ikke viist at sende mange Ældste som Missionairer i Udlandet for nærværende Tid.

Staten har tilstedt to Tusind Dollars til Hjælp til at begynde et Uldmanufactur i denne Dal, i indeværende Aar; og hvilkensomhelst Qvantitet af raa Bomuld, eller Bomuldsgarn, der kunde bringes hid, vil blive meget nyttigt i Forening med den Uld, som vorer paa Faarene i Dalen. Vort Pottemagerie er næsten færdigt og vi vente at bruge Porcelain af vort eget Arbeide om nogle Uger. Knivsmederie er begyndt i Staden, i det Smaae, men flere Arbeidere behøves.

Sneen faldt paa Bjergene omkring Dalen d. 10de Octbr, og ligger endnu, men i Dalen var der ingen Snee førend d. 1ste Nov. da den var omtrent syv Tommer dyb; og den første strænge Frost var den 5te; og atter d. 1ste Dec. faldt omtrent fire Tommer Snee, og til andre Tider er der falden Snee, men sjelden over fire eller fem Tommer i Dalen, ved eet Sneefog. De to sidste Nætter i Februari vare de koldeste i hele Vinteren.

Det meste af Marts Maaned var meget behageligt og blev benyttet af Jordbrugerne til at saae Hyede. Vaarsæden giver ligesaa sikker en Afgrøde som Vintersæden, baade i Qvantitet og Qvalitet. . . . .

Den 27de Nov. blev det af de Halvsjerdsindstyves Quorum i Conferenceforsamling vedtaget at oprette en stor Rotunde i store Saltsø Stad, der skulde kaldes "de halvsjerdsindstyves Videnskabs-Hal" og Joseph Young, deres Præsident blev valgt til Formynder og Overopsynsmand ved Arbeidet. . . . . Hensigten er høist anbefalende for Brødrene, og saadan en Bygning behøves meget paa dette Sted. . . . .

Ved en speciel Session paa store Saltsøe Amts Thing, d. 3die Jan. blev nogle uvedkomne Mennesker fundne skyldige i Ty-

verie, og dømte til haardt Arbeide i forskjellige Tidsrum, hvilke, efter at have arbeidet i nogen Tid bleve frigivne af Governøren, og droge deres Vei til Californien, deres egentlige Bestemmelsessted. Dette var det første Jury-Forhør, der er holdt i Staten Deseret siden dens Oprettelse, og den første Gang det var nødvendigt at sammenkalde en Grand-Jury. Man antager at omtrent tre Hundrede Emigranter, der overvintrede her i Dalen, ere afreiste til Guldminerne dette Foraar. Mange Emigranter som kom til dette Sted, og hørte Evangeliet, troede og bleve døbte, og beviste deres Oprigtighed ved deres Gjerninger; medens Nogle bekjendte, at de troede, og bleve døbte, men deres Gjerninger have aabenbaret deres Hyklerie, og deres Synder forbive paa deres egne Hoveder.

Havde det ikke været for saadanne Subjecter da vilde der ingen Jury have været nødvendig i Deseret indtil denne Dag.

Først i Januar, blev af Deserets General-Alsemblee tilstedt Store Saltsø Stad en Incorporations Lov, og den 11te samme Maaned blev Store Saltsø Stads Raad organiseret: Jedediah M. Grant, Borgemester med fire Aldermænd og ni Raadmænd; og Municipal-Loven begyndte strax at udstrække sin Indflydelse over Staden. Omtrent paa samme Tid blev Stadsrettighed skjenket Ogden City i Weber County, Provo City i Utah County; Manti i San Pete County; og Cedar City i Jern County*). Alle Distrikterne i Staten bleve meget forstærkede ved sidste Emigration, og siden den Tid er der bleven stiftet adskillige nye Colonier, og Agerdyrkningen i Staten er bleven meget udvidet.

En Jernbane er bevilget at gaae fra Tempel Blok i denne Stad til Steenbruddet og Bjerget mod Østen, til Transport af Bygningsmaterialier; Arbeidet skal begynde strax. . . . .

Som et Folk vide vi at paaskjønne i høi Grad den venskabelige Haand, der er bleven udrakt til vor unge Stat af General-Gouvernementet*). Komne hertil, som Deserets Indvaanere ere, uden Midler til Livets Ophold, undtagen deres Hænders Arbeide, i et Drken-Land, omgivne af Barbarer, hvis Indgreb have gjort mange moisommelige og bekostelige Expeditioner nødvendige; vil den Bistand, som vort Moderland har ydet os ved denne territoriale Organisation, blive høit agtet; og herefter ville vi med Tillid haabe, at den varmeste Kjærlighed vil blive næret imellem de forskjellige Stater og Territorier, der høre til denne store Nation, hvis constitutionelle Grundlov ikke kan overgaaes.

Det øverste Præsidentskab over de Halvfjerdsindstyves Quorum har ofte holdt Conferenze sidste Vinter med Præsidenterne for deres forskjellige Quorumer, for at undersøge deres Embedsmænds Tilstand, og skille alle Saadanne ved deres Embede, om hvem det var bekjendt, at de havde vanæret deres høie og hellige Kald, og udfylde disse Vacancer med værdige Mænd; og ligeledes udfylde deres Pladser, som man vidste vare døde siden Quorummerne bleve organiserede i Nauvoo. Overpræsterne og andre Quorumer i Kirken have holdt deres ugentlige Møder i Raadhuset i Vinter, saa at Huset neppe har været koldt siden det var saavidt færdigt at det kunde afbenyttes.

I Januar besøgte vi Brødrene i Davis og Weber County og organiserede en Stav af Zion i Ogden City, ved at beskikke en Præsidentskab, Høiraad og Biskopper. Loren Farr er Præsident. Der blev ogsaa

*) Sidstnævnte County, hvilket er rigt paa Jern og Steenkul, er den sydligste Colonі i vor ny Stat, omtrent 55 Mile syd fra Store Saltsø Stad.

Red.

*) Den unge Stat Deseret, der blev grundet og hidindtil vedligeholdt af de Hellige, er af Congressen bleven optaget i Unionen under Navn af Utah Territorium.

Embedsmænd bestikket til forskjellige Steder i Davis County, eftersom det gjordes Behov.

Ældste Amasa Lyman og Charles C. Rich forlode dette Sted tidlig i Marts med Andre, til Beløb af omtrent et hundrede og halvtredsindstyve Vogne (af hvilke Nogle skulde forblive og nedsætte sig i Jern County), for at anlægge en Colonі i den sydlige Deel af Californien, ikke langt fra San Diego, og nær Williams Ranche og Cahone Pass, imellem hvilket og Jern County vi agte at anlægge Colonier saa hurtigt som muligt, hvilket Ældste Lyman vil begynde paa sin Route, om gjorligt, saa at man kan have en fortsat Linie af Stationer og Forfriskningssteder imellem dette Punkt og det stille Hav, hvilken Route vil kunne benyttes i Vintermaanederne.

Den 19de Marts besøgte vi de Hellige i Utah, og organiserede en Stav af Zion i Provo City, ved at bestikke Isaak Higbee til Præsident, med sine Raadgivere, et Høi-Raad og Biskopper. . . . . .

Skolehuse ere blevne byggede i de fleste Qvarterer i Store Saltsø Stad og paa Landet, og der er bleven holdt Skole deri i Vinter, og vi glæde os ved at Tiden er kommen, da vore Børn ville kunne nyde den stadige Skolegangs Velsignelser i deres forskjellige Districter. Hovedskolen er i Gang i Raadhuset under Bestyrelse af Canzler O. Spencer og Professor W. W. Phelps. Hensigten med denne Skole er at berede dens Disciple til at blive Lærere, og den er for Alle, som maatte ønske at gjøre Fremgang i de høiere Videnskaber. . . . . .

Med Hensyn til den forventede Forandring i vor Regjering, og for at kunne paabegynde Arbeidet, udnævnte Deserets General-Asiembleе Gouverneur Young til at være deres Agent, til at modtage de 20,000 Dollars, som af Congressen var tilstedet til en Bygning for Statsraadet i Utah Territorium, og lade ovennævnte Bygning begynde strax paa Union Square i denne Stad, lidet Nordvest for Tempelgrunden, og Asiembleen opløste sig sidste Løverdag. Doctor J. M. Bernhisel er bleven udnævnt af Præsidenten til at samle Utah Bibliothek, til hvilket Congressen har tilstedet 5000 Dollars, og efter vore nyeste Efterretninger var han i Ny-York og samlede Skrifter. . . . . .

Vi ere bestandig meget sysselsatte med det "perpetuelle Emigrations-Fund" og vi ville paaminde alle de Hellige om dets vigtige Bestemmelse, og ønske at de ville forøge dette Fund ved alle roesværdige Midler, thi naar der først er en Communications-linie imellem dette Sted og det stille Hav, kunne disse Fund blive anvendte til større Gavn end under nærværende Omstændigheder. Vi have det Haab, at den Tid er ikke langt borte, da vi ville have den allerhurtigste Befordring imellem dette Sted og Vestkysten.

Det er Viisdom for de engelske Hellige at ophøre med Udvandringen ad den sædvanlige Route igjennem Staterne og op ad Missourifloden, og blive hvor de ere, indtil de høre fra os igjen, da det er vor Hensigt at udfinde en ny Vei tvers over Mellemlandet, over Panama, Tehuantepec, eller en anden Mellemvei, og lande dem i St. Diego, og saaledes undgaae en Reise paa henved 700 Mile (dansk) igjennem et meget usundt Land. Præsidentskabet i Liverpool vil aabne al nødvendig Correspondence angaaende de forskjellige Router og Vilkaar, og Begvemmeligheder, fra Liverpool til San Diego, og tidlig underrette derom, saa at de nødvendige Tilberedelser, om muligt, ville blive gjorte til næste Efteraars Udvandring.

Vi agte at opføre en Mur om Tempelgrunden i Aar, som Forberedelse til at lægge Grundvolden til et Tempel i det paafølgende Aar; og dette ville vi visseligen gjøre, dersom alle de Hellige ville vise sig saa redebonne til at betale deres Tiende, og offre og hellige af deres Formue, som vi ville. Og hvis de Hellige ikke betale

deres Tiende, kunne vi hverken bygge eller gjøre nogen Forberedelse til Bygning, og dersom der intet Tempel bliver bygget, kunne de Hellige ikke blive iførte med Kraft fra det Høie, og dersom de ikke blive iførte Kraft fra det Høie, kunne de aldrig naae til den høie Grad af Salighed, som de saa længselsfulde forvente. Saafremt de Hellige i de forenede Stater og Canada ønske at see Herrens Værk trives, da lad dem staae op som een Mand, og komme til Deseret, hvor de kunne gjøre mere for Zion i eet Aar, end i mange Aar hvor de ere. . . . De Hellige kunne ikke vente en bedre Tid til at udvandre af Staterne end denne.

Indianerne have været besværlige sidste Vinter, idet de have bortdrevet Qvæg, fra de afsides liggende Colonier, men med mindre Trusel paa Livet end før, og mere hemmelige i deres Plyndring.

Vi have ikkun modtaget faa Breve fra de Ældste, som ere ude, siden vort sidste Epistel, uagtet der er en maanedlig Brevpost imellem dette Sted og Independence i Missouri, naar Sneen ikke forhindrer det, hvilket har været Tilfældet næsten de tre sidste Maaneder. De tolv Apostle ere ude, undtagen Wilford Woodruff og Esra T. Benson, som ere i Dalen, Deres Præsident Orson Hyde, er i Kanesville i Iowa Stat, og forventes at besøge Dalen i Sommer. P. P. Pratt er paa Veien til Selskabs- og Sandwichs-Øerne, og Chili. Hans Mission strækker sig til alle de Lande, der ligge i, eller grændse til det stille Hav. Efter hvad vi sidst have hørt gaaer Arbeidet godt fremad paa Selskabsøerne. Vi have ikke hørt fra Sandwichs-Missionen siden Ældsten Hiram Clark og hans Medbrødre kom dertil. Orson Pratt formodes at være i Staterne paa Veien hertil, hvor han en Tid vil blive sysselsat med Deserets Universitet. John Taylor var i Boulogne i Frankrige, efter vor sidste Efterretning, og prædikede, oversatte, og udgav Skrifter. Lorenzo Snow havde besøgt de italienske Stater og opholdt sig i Piemont. Erastus Snow er i Kjøbenhavn, og Arbeidet gaaer fremad i Sverrig, Danmark, Norge, Tydskland, og heie den Egn. Vi modtoge et Brev fra Broder Snow, dateret Kjøbenhavn d. 17de August 1850 Han er i Begreb med at oversætte Mormons Bog. — Franklin D. Richards præsiderer over Menighederne i Storbrittanien og Irland, og hans Contor er i Liverpool. Amasa Lyman og Charles C. Rich ere paa Veien til Cahone Pass. Georg A. Smith præsiderer i Jern County. De tolv Apostlers Mission, der nu ere i Udlandet, er til alle Nationer, Stammer, Tungemaal, og Folk paa den ganske Jordens Kreds; og naar- og hvorsomhelst Herren vil aabne Døre for dem, der ville de udkaste Sæden, og om det er nødvendigt, efterlade forstandige Mænd til at høste; og i alle deres Foretagender styres, veiledes og raadføres de ved Aabenbaring og den Hellig-Aand, der boer i dem, og Abrahams og Josephs Gud hjælpe dem paa deres Missioner, thi sandelig de ville ikke have Tid til at prædike for alle Nationer førend alt Kjød vil blive angrebet af Frygt og Bæven for de Ting, som den Almægtige vil lade skee, thi Menneskens Ondskab er stor for ham, og Jorden vil han luttre ved Ild. . . . .

Iblandt alle de Omvæltninger der finde Sted iblandt Nationerne ville de Ældste altid ufravigelig iagttage at være Regjeringen underdanig, hvorsomhelst de monne være, og haandhæve Samme ved al deres Lærdom til de Hellige, og ikke indlade sig paa politiske Spørgsmaal, hvilke avle Kiv, og huske paa at deres Strids-Vaaben ere ikke kjødelige, men aandelige, og at det Evangelium, som de prædike er ikke af Mennesker, men fra Himlen. Og dersom de forfølge Eder altfor stærkt i een Stad, eet Land, eller Rige, da efterlader det Vidnesbyrd, som Jesus har givet, til et Vidnesbyrd for Eders Fader i Himmelen, at I ere frie for deres Blod; og flyer til an-

dre Stæder, Lande, eller Riger, hvor de ville annamme Eder og troe Eders Vidnesbyrd.....

Skulde der gives Leilighed for nogle af de adspredte Hellige (med Undtagelse af dem, vi for have raadet til at blive hvor de ere), at tage tilskibs lige til San Diego i Californien, da kunne de gjøre det, og derfra kunne de arbeide sig fremad til den Coloni, som Brødrene Lyman og Rich nu ere i Begreb med at etablere i Nærheden, og derfra til dette Sted.

Naade, Barmhjertighed, Fred og Lyksalighed være mangfoldig hos alle de Hellige, i Jesu Navn. Amen.

Store Saltsø Stad, Deseret, den 7de April 1851.

Brigham Young,
Heber C. Kimball,
Willard Richards.

De Helliges Tro.

(Af Ældste O. Pratt. Fortsat fra „Mærkværdige Syner", Side 13).

Vi troe paa Gud den evige Fader, og paa hans Søn Jesum Christum, og paa den Hellig-Aand, som vidner om dem, uforanderlig igjennem alle Tider og evindeligen.

Vi troe, at alle Mennesker, ved deres første Forældres Overtrædelse, og ikke ved deres egne Synder, bragtes under den Forbandelse og Straf, som fulgte paa denne Overtrædelse, hvorved de overgaves til en evig Forviisning fra Guds Aasyn, og deres Legeme til en evig Søvn i Støvet, for aldrig mere at opstaae, og deres Sjæle til evig Elendighed under Satans Magt; og — at de i denne gruelige Tilstand vare ganske forlorne og faldne, og havde ikke selv nogen Magt til at udrede sig deraf.

Vi troe, at ved Jesu Christi Lidelse, Død og Forsoning, skulle alle Mennesker, uden een eneste Undtagelse, vorde ganske og fuldkommen gjenløste, baade med Hensyn til Legeme og Aand, fra den evige Forviisning og Forbandelse, hvilken de bleve underkastede ved Adams Overtrædelse, og at denne almindelige Frelse og Igjenløsning fra Arvesyndens Straf skeer uden nogensomhelst Betingelse paa deres Side; det er: at det fordres ikke af dem, at de skulle troe, eller omvende sig, eller døbes, eller gjøre nogen anden Ting, for at blive gjenløste fra den fastsatte Straf; thi enten de troe eller ikke troe, enten de omvende sig eller forblive ubodfærdige, enten de blive døbte eller forblive udøbte, enten de holde Budene eller overtræde dem, enten de ere retfærdige eller uretfærdige, vil det ingen Forskjel gjøre med Hensyn til deres Gjenløsning, baade med Hensyn til Sjæl og Legeme fra den for Adams Overtrædelse fastsatte Straf. Det retfærdigste Menneske, der nogensinde levede paa Jorden, og den allerelendigste Synder i den hele menneskelige Slægt, vare begge under den samme Forbandelse, uden nogen Synd eller Brøde paa deres egen Side, og de skulle begge vorde gjenløste fra den Forbandelse paa een og samme Maade, uden nogen Gjerning eller noget Vilkaar paa deres egen Side. Paulus siger, Rom. 5, 18: Derfor, ligesom ved Eens Fald Fordømmelse kom over alle Mennesker, ligeledes skal ogsaa ved Eens Retfærdighed komme over alle Mennesker Retfærdiggjørelse og Liv. Dette er Aarsagen til, at alle Mennesker blive gjenløste fra Graven. Dette er Aarsagen til, at alle Menneskers Sjæle blive gjenforenede med deres Legemer. Dette er Aarsagen til, at alle Mennesker blive gjenløste fra deres første Forviisning og bragte tilbage til Guds Aasyn. Og derfor sagde Frelseren, Joh. 12, 32: Naar jeg

bliver ophøiet fra Jorden, vil jeg drage alle Mennesker til mig. Efter denne, den hele Adams Slægts ganske fuldkomne og almindelige Gjenløsning, Tilbagebringelse og Frelse, formedelst Jesu Christi Forsoning, uden Tro, Omvendelse og Daab, eller nogen anden Gierning, skulle alle og enhver af dem have det evige Liv og den evige Salighed, for aldrig mere at blive forviste fra Guds Aasyn, dersom de ikke selv have gjort nogen Synd; thi Arvesyndens Straf kan aldeles ingen Magt have over dem mere, da Jesus har tilintetgjort dens Magt, og sønderbrudt den første Dods Baand, og vundet Seir over Graven, og befriet alle dens Fangne, og bragt dem tilbage fra den første Forviisning til hans Faders Aasyn, følgelig skal det evige Liv tilhøre dem, dersom de ikke selv findes at have overtraadt nogen Lov.

Vi troe, at alle Mennesker i deres tidligere Barndom ere ude af Stand til at kiende Godt og Ondt, og til at adlyde eller overtræde nogen Lov; og at der derfor ingen Lov er given dem, og at hvor der ingen Lov er, der er ingen Overtrædelse; følgelig ere de uskyldige, og dersom de alle skulde døe i deres tidligere Barndom, da vilde de have det evige Liv, da de ikke selv ere Overtrædere, ei heller ansvarlige til Adams Synd.

Vi troe, at alle Mennesker, formedelst Syndefaldet, naar de vore op og komme til Skjælsaar, kjende Godt og Ondt, og ere istand til at adlyde eller ikke adlyde en Lov, og at der er en Lov given, som forbyder at gjøre Ondt, og at den fastsatte Straf er den anden Forviisning fra Guds Ansigt, baade med Hensyn til Legeme og Aand, efter at være gjenløste fra den første Forviisning og bragt tilbage til Gud.

Vi troe, at den til denne anden Lov henhørende Straf kan intet formaae over Mennesker, som i dette Liv ikke have havt Leilighed til at vorde bekjendte med den; thi endskjøndt det Lys, som er i dem, lærer dem Godt og Ondt, saa lærer det Lys dem dog ikke Loven, som forbyder at gjøre Ondt, ei heller den paafølgende Straf. Og endskjøndt de have gjort Ting, som fortjene stor Straf, saa kan Loven dog ikke anvendes paa dem og Straffen fuldbyrdes, fordi de kunne undskylde sig med Uvidenhed derom. Derfor ville de ikke blive dømte efter den aabenbarede Lov, hvilken de har været uvidende om, men efter deres Samvittigheds Lov, og den derpaa følgende Straf er mindre. See Lucas 12, 47, 48.

Vi troe, at alle de, der have gjort Ondt, endog de havde Kundskab om Loven eller siden efter i dette Liv komme til Kundskab derom, ere underkastede Lovens Straf, hvilken ikke bliver fuldbyrdet i denne Verden, men i den tilkommende. Derfor ere saadanne Mennesker Fanger i denne Verden, forvarede under Lovens Dom, ventende med gruelig Angest paa Dommens Time, da Straffen skal paalægges, som overgiver dem til den anden Forviisning fra deres Gjenløsers Aasyn, som havde gjenløst dem fra den med den første Lov forbundne Straf. Men, spørger Synderen, er der ingen Udvei til at undfly? Er min Sag haabløs? Kan jeg ikke optænke noget Middel, hvorved jeg kan frie mig fra Straffen som hører til denne anden Lov, og undgaae denne anden Forviisning? Svaret er, dersom du kan skjule Dig for den alvidende Guds Øine, som gjennemskuer alle Ting, saa at han ikke kan finde dig, eller dersom du kan bevæge ham til at negte Retfærdigheden sit Krav, eller dersom du kan isøre dig Magt, og stride med den Almægtige, og hindre ham i at fuldbyrde Lovens Dom, da kan du undkomme. Dersom du kan bringe Anger eller Daab i Vandet, eller nogen af dine egne Gjerninger til at forsone den mindste af dine Overtrædelser, da kan du befrie dig selv fra den gruelige Straf, som venter dig. Men, o Synder, vær forsikkret om, at du ikke selv kan udfinde noget Middel, hvorved du kan und-

slippe, eiheller gjøre noget, der kan forsone dine Synder. Derfor er din Sag haabløs med-mindre Gud har beredt Midler til din Befrielse; men fortvivl ikke: thi endskjøndt du er underkastet Dommen af en overtraadt Lov, og har ikke Magt til at forsone dine Synder og gjenløse dig derfra, saa er der dog Haab i din Sag; thi han, som gav Loven har beredt et Middel til din Befrielse. Den samme Jesus, som har gjort Forsoning for Arvesynden, og vil gjenløse den hele Menneskeslægt fra den paafølgende Straf, har ogsaa forsonet dine Synder, og tilbyder dig Frelse og Befrielse, paa disse Vilkaar, som du har at føie dig efter.

Vi troe, at det første Vilkaar for Syndere er: at troe paa Gud, og paa hans Søns Jesu Christi Lidelser og Død til Forsoning for den hele Verdens Synd, og paa hans Opstandelse og Himmelfart, at træde frem for sin Fader, for at gjøre Forbøn for Menneskens Børn, og paa den Hellig-Aand, hvilken gives Alle dem, der adlyder Evangeliet.

At det andet Vilkaar er: at omvende sig; det vil sige: alle de der troe efter det første Vilkaar, skulle komme til Gud i Ydmyghed, og bekjende deres Synder for ham med sønderknust Hjerte og en angergiven Aand, og vende sig bort fra dem, og afstaae fra alle deres onde Gjerninger, og erstatte enhver, som de paa nogen Maade have forurettet, forsaavidt som det staaer i deres Magt.

At det tredie Vilkaar er, at blive døbt i Vandet ved Neddyppelse, i Navnet Faderens, Sønnens og den Hellig-Aands til Syndernes Forladelse; og at denne hellige Handling skal forrettes af Een, der er kaldt og bemyndiget af Jesus Christus til at døbe, og at det ellers er ulovligt, gavner Intet, og erkjendes ikke af ham; og det skal ikkun skee med Saadanne, som troe og omvende sig i Overeensstemmelse med de to foregaaende Vilkaar.

Vi troe, at det fjerde Vilkaar er, at modtage Haandspaalæggelse i Jesu Christi Navn for at annamme den Helligaands Gave, og at denne Handling bør skee ved Apostlerne eller de Ældste, hvem den Herre Jesus har kaldet og bemyndiget dertil, da det ellers er til ingen Nytte, thi det er ulovligt for Gud; samt at den maa ikkun meddeles Saadanne, som troe, have omvendt sig, og blive døbte til Christi Kirke i Overeensstemmelse med de tre foregaaende Vilkaar. Disse ere Evangeliets første Vilkaar. Alle, som indgaae paa dem, faae Syndsforladelse og gjøres meddeelagtige i den Hellig-Aand. Ved disse Vilkaar blive de til Guds Sønner og Døttre. Herved blive de gjenfødte, først af Vand og da af Aanden, og vorde Rigets Børn, Guds Arvinger, den Allerhøiestes Hellige, de Førstefødtes Samfund, det udvalgte Folk og Arvinger til den himmelske Arv hos Gud evindeligen. Efter at have indgaaet paa disse Vilkaar, blive deres Navne skrevne i de Retfærdiges Navnes Bog.

Det paaligger dem da at være beskedne, sagtmodige og ydmyge af Hjertet, at vaage og bede, at handle retskaffent; og forsaavidt som de have denne Verdens Rigdom, at føde de Hungrige og klæde de Nøgne med Viisdom og Forsigtighed; at trøste de Lidende hvsvale dem, der have et sønderknust Hjerte, og at gjøre alt det Gode, der staaer i deres Magt; og forudeu alt dette, paaligger det dem ogsaa at mødе tilsammen, saa ofte som Omstændighederne tillade det, og nyde Brødet og Vinen med hverandre, til Erindring om den Herre Jesu Christi sønderbrudte Legeme og udøste Blod; og med eet Ord, at vedblive tro indtil Enden i alle de Pligter, der paalægges dem ved Christi Ord og Aand.

Det er de Helliges Pligt og Rettighed, som saaledes ere opbyggede paa det evige Evangelium, at troe paa, og nyde alle de aandelige Gaver og Kræfter og Velsignelser, der komme af den Hellig Aand.

For Exempel, Aabenbaringer, Prophetier, Syner, Engles Besøg, Helbredelser ved Haandspaalæggelse i Jesu Navn, Undergjerninger og kort sagt alle de Gaver, som omtales i Skriften, eller fandtes iblandt de Hellige i Oldtiden.

Vi troe, at inspirerede Apostler og Propheter, saavelsom alle de Embedsmænd, der omtales i det Nye Testamente, ere ogsaa nødvendige i Christi Kirke i disse Dage. See 1 Cor. 12.

Vi troe, at der har været et almindeligt og skrækkeligt Frafald fra det Nye Testamentes Lære, saa at den hele bekjendte Verden har i flere Aarhundreder ikke havt Christi Kirke organiseret iblandt sig, og intet af Gud authoriseret Præstedom til at udrette hellige Handlinger; at alle Secterne have fordreiet Evangeliet, Nogle paa een Maade og Andre paa en anden. Næsten alle Secter have f. Ex. aflagt Begravelse i Vandet til Syndsforladelse. De Faa, der have brugt dette til Syndsforladelse, have aflagt Haandspaalæggelsen paa døbte Troende, for at annamme den Hellig-Aands Gave. Atter have de Faa, der have brugt den sidstnævnte Handling, fordreiet den første, og have aflagt de aandelige Gaver, Kræfter og Velsignelser, som de Gamle havde imellem sig, og som komme ved den Hellig-Aand, eller de have sagt om inspirerede Apostler og Propheter, vi behøve Eder ikke paa Legemet i disse Tider. Og atter, de Faa, der have troet paa og stræbt efter den Hellig-Aands undergjørende Gaver og Kræfter, have fordreiet de hellige Handlinger eller ganske aflagt dem. Saaledes prædike alle Secterne falske Lærdomme og fordreie Evangeliet, og istedetfor at have Myndighed fra Gud til at udrette Evangeliets Handlinger, ere de under Guds Forbandelse, fordi de have fordreiet det. Paulus siger til de Galater 1, 8: Om og vi eller en Engel af Himmelen skulde prædike Evangeliet anderledes end vi have prædiket Eder det, da være han en Forbandelse.

Vi troe, at der er nogle faa oprigtige, ærlige og ydmyge Mennesker, der stræbe at handle efter deres bedste Kundskab; men i mange Hensender ere vildfarende formedelst falske Lærere og Menneskers Bud, og at de ville modtage Evangeliets Fylde med Glæde, saasnart de høre det.

Evangeliet i Mormons Bog er det samme, som i det Nye Testamente, og er meget tydeligt aabenbaret, saa at Ingen, der læser det, kan misforstaae dets Lærdomme. Det er blevet aabenbaret ved en Engel, for at prædikes som et Vidnesbyrd for alle Nationer, først for Hedningerne, og siden for Jøderne, og da kommer Babylons Fald. Saaledes opfyldes det, som Johannes saae i et Syn paa Øen Patmos, see Joh. Aab. 14, 6, 7, 8: Og jeg saae, siger Johannes, en anden Engel flyve midt igjennem Himmelen, som havde et evigt Evangelium at forkynde dem, som boe paa Jorden, og alle Slægter og Stammer, og Tungemaal og Folk; som sagde med høi Røst: Frygter Gud og giver ham Ære, thi hans Doms Time er kommen: og tilbeder den, som har gjort Himlen og Jorden og Havet og Vandenes Kilder. Og derpaa fulgte en anden Engel, som sagde: Den er falden, den er falden, Babylon, den store Stad, thi hun har givet alle Hedninger at drikke af sit Horeries giftige Vin.

Der er blevet mange Aabenbaringer og Spaadomme givne til denne Kirke siden dens Oprettelse, hvilke ere trykte og udsendte i Verden. Ogsaa disse indeholde Evangeliet, tydeligt og forstaaeligt, og Lærdomme af saare stor Vigtighed for de Hellige. De udvikle ogsaa de store Tildragelser, som skulle skee i denne Slægt; den skrækkelige Straf, der skal udøses over de Ugudelige, og de Velsignelser og Herligheder, der skulle vorde de Retfærdige tildeel.

Vi troe, at Gud vil vedblive at give Aabenbaringer ved Syner, ved Engle og ved den

Hellig-Aands Virkning, indtil de Hellige ere bragte til al Sandhed, det er, indtil de komme i Besiddelse af alle de Sandheder, som eristere, og vorde fuldkomne i Kundskab. Saa længe de derfor ere uvidende om Noget, der er forbigangent, nærværende eller tilkommende, saa længe troe vi, at de ville nyde Aabenbarelsesgave. Og naar de have opnaaet deres udødelige og fuldkomne Tilstand, naar de opnaae Mands Modenhed i Christi Fyldes vorne Alder, naar de ere fuldkommengjorde til Eet, og blevne ligesom deres Frelser, da ville de være i Besiddelse af al Kundskab, Viisdom og Forstand; da ville Alting være deres, baade Fyrstendømmer og Magter, Troner og Herredomme; og kort sagt da ville de blive fulde af al Guds Fylde. Og hvad mere kunne de da lære? Hvad mere kunne de da vide? Hvad mere kunne de nyde? Da ville de ei længer behøve Aabenbarelse.

Vi troe, at hvor man har den Religion, som læres i det Nye Testamente, der har man ogsaa Syner, Aabenbaringer, Engles Besøg o. s. v. Og hvor disse Velsignelser ophøre at være, der ophører ogsaa den Religion, som læres i det Nye Testamente.

Vi troe, at Gud har oprettet denne Kirke, for at berede sig et Folk til sin anden Tilkommelse i Himmelens Skyer med Kraft og stor Herlighed; og at de Hellige, som ere hensovede, da skulle opstaae af deres Grave, og regjere med ham paa Jorden et tusinde Aar.

Vi troe, at svære og forfærdelige Straffe ere beredte til de ugudelige Nationer, og at, efterat dette Budskab har tilstrækkeligt lydt for deres Øren, og de forkaste det, da ville de vorde omstyrtede og udryddede, indtil Jorden ei længer er besværet af dem. Nye og ukjendte Plager vil overgaae Nationerne, tilintetgjøre de allerbedste Lægers Klogskab og Dygtighed, berøve hele Stæder og Byer deres Indvaanere, og bortrydde Millioner elendige Væsner i alle Verdens Hjørner. Guds Aand vil ikke længer stride med Nationerne, og de overladte til sig selv, ville opstaae imod hinanden, indtil hele Jorden ligesom bliver fuld af Blod og Blodsudgydelse. Troner og Keiserdømmer skulle nedstyrtes, nye Regjeringer oprettes, men for at møde den samme Skjæbne. Fred skal vige fra Nationerne, Det skal gaae Protestanterne saasom Papisterne, Folket saasom deres Præster, der have bedraget dem, de skulle alle falde i Graven og omkomme tilsammen fordi de forkastede Herrens Røst fra Himmelen, og hans Tjeneres Røst, som han har sendt for at vidne om deres Undskab og berede Herrens Vei til hans anden Tilkommelse. See Es. 24.

Men de Retfærdige skulle undkomme, thi Herren skal samle dem fra alle Folkeslag til et Fredens Land, og hans Arme skal være udrakte over dem, og hans Herlighed skal hvile paa dem til Beskjærmelse, og de skulle være det eneste Folk under Himmelen, der ei fører Krig imod hverandre, thi saaledes har Herren talet.

Vi troe, at i denne Slægt skal Herrens Huus bygges af de Hellige paa Zions Bjerg, og en Guds Herligheds Skye skal hvile over det om Dagen og skinnende Ildslue om Natten, og Herren vil blotte sit Ansigt, og de Rene af Hjertet skulle see ham og leve. O Zion, hvor herlige ere dine Boliger, og hvor salige ere dine Børn! Mange Folk skulle komme til dig for at lære Herrens Veie og blive underviste om hans Stier; thi af dig skal udgaae en fuldkommen Lov, som skal opretholde Retfærdighed paa Jorden. See Mica 4.

Vi troe, at de ti Stammer af Israel med de Adspredte af Juda, skulle snart komme tilbage igjen til deres egne Lande, efter de Pagter som Gud har gjort med deres Fædre, og at naar denne store, almindelige Gjenindsættelse skeer, da skal Guds Kraft aabenbares ved Tegn, ved Mirakler og kraftige Gjerninger, og langt overgaae

Alt, hvad der skete ved deres Udvandring af Ægypten. Jerusalem skal vorde opbygget paany tilligemed et herligt Tempel, og Herren skal besøge dem ogsaa, saavelsom sine Hellige i Zion. Paa den Dag skal Herrens Navn være stort indtil Jordens Ender, og alle Folk skulle tjene og lyde ham; thi de Ugudelige skulle da være udryddede af Jorden. See Es. 11. 11—16. Jer. 30 og 31.

Vi troe, at alle Mennesker, som ønske at undgaae den Straf, der skal komme over Babylon den store, maa gaae ud baade fra Papister, og Protestanter, hvilket er den af Jordens Skjøge, som har gjort alle Nationer drukne ved sine Vederstyggeligheder, og skulle opbrændes med Ild; derfor vee det Menneske, som vedbliver at staae i Forbindelse med hende, thi hendes Doms Time er nær. See Joh. Aab. 18, 4.

Og nu vidner vi for Alle baade Store og Smaa, at den Herre Zebaoth, har sendt os med Budskab om glædelige Tidender, det evige Evangelium, at raabe Omvendelse til Nationerne, og berede ham Veien for hans anden Tilkommelse. Derfor vender om, o Mennesker, baade Hedninger og Jøder, og lader af fra alle Eders onde Gjerninger, og komme med et sønderknust Hjerte og en angergiven Aand, og vorder døbte i Vandet, i Faderens, Sønnens og den Hellig-Aands Navn til Synds Forladelse, og I skulle annamme den Hellig-Aands Gave ved Haandspaalæggelse af Kirkens Apostler eller Ældste; og Tegn skulle følge dem, der troer, og dersom de forblive tro indtil Enden, da skulle de blive frelste. Men vee dem, der ringeagte Budskabet, som Gud nu har sendt, thi Hevnens og Opbrændelsens Dag er nær, og de skulle ikke undgaae. Derfor giv Agt, o Læser, at du ikke skal omkomme.

Forlæggerens Anmærkning.

Vi tilraade vore ærede Læsere at bevare hvert Nummer af Stjernen omhyggeligen, og ved Aarets Slutning ville de blive forsynede med et Titelblad og Indholdsliste, saa at det Hele kan indbindes, og ligeledes i Aarets Løb med Profheten Joseph Smiths Portrait til at indbindes med; hvilket vil være frit for dem, som betaler for hele Aargangen; og et saadant Værk vil være af stort Værd for dem og deres Børn efter dem, naar denne Verdens Riger ere forsvundne, og Guds Rige, som nu er foragtet, bliver almindeligt paa Jorden.

De Ældste, som reise om i Danmark, Norge og Sverrig at prædike Evangeliet, anmodes om at ulejlige sig med at samle Subskribenter paa Stjernen, som og at bidrage til dens Fylde ved at meddele os Artikler om Evangeliet og Beretninger om deres Missioner; men de, saavelsom Handlende i Almindelighed, paamindes om at sælge den allene til Abonnenterne, eftersom vi skal udgive et lige Antal af hvert Nummer og beholde nogle faa, for at kunne forsyne nye Subskribenter igjennem Aarets Løb.

Med det andet Nummer ville vi begynde og i de følgende Numere fortsætte denne Kirkes Historie kortfattet, fra dens Oprettelse til nu, og leilighedsviis Aabenbaringer, der ere givne til denne Kirke formedelst Joseph Smith. Vi agte ogsaa i vort næste Nummer at gjøre Bemærkning om nogle af de afskylige Løgne, der ere publicerede om ham og de Hellige ved nogle af de fromme Præster og Redactører i dette Land.

Indhold.

	Side.		Side.
Kirkens Organisation	1.	De Helliges Tro	11.
Femte almindelige Epistel	6.	Forlæggerens Bemærkninger . . .	16.

„Skandinaviens Stjerne" udkommer d. 1ste i hver Maaned og tilbringes Abonnenterne for 24 Sk. Qvartalet. Man tegner sig i Kjøbenhavn hos DHrr. Boghandlere, og i Provindserne paa alle kongelige Postcontoirer.

-Udgivet og forlagt af Erastus Snow.

Trykt hos F. E. Bording.

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

1. Aarg. Nr. 2. Den 1. November 1851. Priis: 24 ß Quart.

Til de Hellige og alle Ædle i Verden.

Elskede Brødre og Venner, Herren har i sin Godhed og Naade behaget at gjengive Verden det oprindelige Evangelium i al dets fordums Simpelhed, Skjønhed og Reenhed iblandt de første Tiders Christne, i Jesu og Apostlernes Dage.

Lyset og Sandheden har trængt igjennem Menneskenes Vankundighed og Fordærvelse, paa en Tid, da Verden er sønderreven af tusinde modsigende Meninger.

De Vise, de Lærde, de Fromme, Philosophen, Lovgiveren, de Geistlige og den christelige Verden have søgt at opfinde Noget for at forbedre Menneskets Tilstand; men uagtet deres Grandskninger og deres forskjellige Planer, vedbliver Verden uforandret at vandre sin Gang uden Gjenfødelse; Splid, Uro, Forvirring og Elendighed opfylder Jorden. Og Alt, hvad Menneskene have gjort for at gjenfode Verden, viser kun mere tydelig deres Uforstandighed og Afmagt. Og uagtet alle deres Bestræbelser forværres kun den religieuse, moralske og politiske Verden.

Dersom vi opmærksomt følge Guds Gjerninger imod Menneskeslægten, ville vi finde, at alle Onder komme af, at Nationer og Folk have fjernet sig fra Gud; og intet mindre end Omvendelse til ham kan standse det skrækkelige Uveir, stille det oprørte Hav, roliggjøre Menneskenes lunefulde Lidenskaber og gjengive den moralske, religieuse og politiske Verden den Orden, der herskер i Guds physiske Skabelse.

Det er den Religion, som vi troe og forkynde, der er bestemt til at forny Mennesket og Jorden; det er den, der skal føre Folkene tilbage til Gud, der skal drage dem ud af Verdens moralske, religieuse og politiske Chaos, og samle dem til eet Folk, der skal ledes og kjendes af Gud, der skal have Ære for Mennesker og Nationer; og som skal hjælpe til at oprette og udfolde Guds Rige i disse sidste Dage.

Vor Religion, er ikke, som man har antaget, en tom Phantasi, grundet paa et eller andet dunkelt Syn eller en opdigtet Fabel. Den er en Aabenbaring fra Gud til os og Verden. Den er overensstemmende med alle fornuftige, aabenbarede, skarpsindige og philosophiske Grundsætninger. Den indfører atter Evangeliet i hele sin oprindelige Reenhed, Fylde, Skjønhed, Fynd og Kraft, og den er prydet med sin første naturlige Simpelhed.

En Engel fra Gud har viist sig for Joseph Smith, ligesom for Andre, der vare forenede med ham. Men Engle viste sig ogsaa for Abraham, Moses, Gideon, Zacharias, Joseph, Petrus, Paulus, Jacob, Johannes, Cornelius og Andre. Hvorfor skulde de ikke vise sig for Menneskene i vore Tider? En Engel har aabenbaret Joseph Smith de amerikanske Indfødtes gamle Annaler. Vor Tro grunder sig ikke alene paa

hans Vidnesbyrd; thi en Engel har bekræftet det samme for andre Mennesker, som ogsaa give Vidnesbyrd derom. Er det da saa forunderligt, at Herren aabenbarer mange Millioners Historie, som have bebot hiint store Fastland, hvis Ruiner ere levende Mindesmærker om deres Klogt og Civilisation? Eller vil man sige os, at Herren hverken vilde eller kunde aabenbare sig uden for nogle Faa i Asien, og lade den ovrige Verden forblive i Vankundighed? Dersom disse Annaler ere sande, vil der skee andre Opdagelser, som ville aabenbare Guds Gjerninger mod andre Folk, som Verden vil blive nødsaget til at troe. Hvorledes er Verden kommen til Kundskab om Gud? Ved directe Aabenbarelser eller ved Skrifter, der ere givne ved Aabenbarelse. Og uden Aabenbarelse vilde vi være i Uvidenhed om Gud. Hvo vilde da lukke Munden paa Gud, og sige os, at han ikke maa og ikke bør meddele sig til Menneskene. For at uddrage en Slutning, maae vi sige, at det er sandsynligt, at han endnu vil gjøre det eller at han aldrig har gjort det; thi dersom vi troe, at han allerede har gjort, hvorfor skulde vi da ikke troe, at han ogsaa kan gjøre det i vore Tider.

Men man siger os, at der har været mange Bedragere i Verden. Det er sandt. Men er en Bedrager nogensinde kommen med Evangeliets Fylde og Simpelhed? Vi svare nei; man kan ikke udvise den. St. Johannes siger: Hver den, som afviger og ikke bliver i Christi Lærdom, har ikke Gud. Og hvo, som bliver i Christi Lærdom, har baade Faderen og Sønnen.

Nu, hvor er Bedrageriet i dette Evangelium eller i disse Annaler? Det Evangelium, som vi prædike, og det, der er i disse Annaler, ere noiagtig eens i Lære, i Anordninger og Velsignelser, ligesom det indeholdes i Bibelen, og disse Annaler, der indeholde en Historie om et Folk paa Amerikas Fastland, bekræfte de asiatiske Annaler, der indeholdes i Bibelen. Sagde Apostlene i gamle Dage til Menneskene, at „de skulde troe paa den Herre Jesum Christum og omvende sig fra deres Synder?" Vi gjøre det samme. Sagde de til dem, at „de skulde lade dem døbe i Jesu Navn til deres Synders Forladelse?" Vi sige det samme. Brugte de Haandspaalæggelse for at meddele den Hellig-Aand? Vi gjøre det ogsaa. Troede de paa Propheter, Aabenbarelser, Syner, paa Syges Helbredelse ved Haandspaalæggelse, formedelst Tro paa Jesum Christum? Vi ogsaa. Havde de „Haab om Opstandelse?" Vi have det ogsaa. Ventede de vor Herres og Frelsers Jesu Christi anden herlige Tilkommelse? Vi ogsaa. Havde de „Apostle, Propheter, Evangelister, Hyrder, Lærere o. s. v.?" Vi have dem ogsaa. Havde de „Syner, den Gave at tale med fremmede Tungemaal, at udlægge Tungemaal, den Gave, at styre, hjælpe o. s. v.?" Vi ogsaa. Bragte de Jesu Christi Lære, Befalinger og Exempel i Udøvelse? Vi stræbe ogsaa at gjøre det, og vi vide, at Gud atter har paany givet sin Kirke disse Velsignelser.

Vi spørge, hvad der er modsigende i alt dette? Hvilket er meest modsigende, at troe og handle efter Skrifterne eller at sige: vi troe dem, og siden fornegte dem i vor Organisation, vore Lærdomme, vore Gjerninger.

Men man vil spørge: lede ikke Syner, Propheter og Aabenbarelser til Enthusiasme og Fanatisme? Jo de menneskelige Syner og Satans Forblindelser gjøre det. Men dersom Herren tænkte, at hans Syner og Aabenbarelser vare skadelige for Menneskene, hvorfor har han da givet dem i gamle Dage? Dersom de vare skadelige i vore Tider, havde de sikkert ogsaa været det fordum for Menneskene. Enthusiasme, Daarskab og Fantasi er eet; og Guds Villies Aabenbarelse for Folkene, for at bibringe dem Orden, Fasthed, Trøst, Enighed, Kundskab, Opbyggelse, og for at oprette sit Rige, er et andet.

De Grundsætninger, vi troe og lære, ere strængt overeensstemmende med Fornuft, Aabenbarelse og Philosophi.

Hvo har skabt Jorden og Mennesket? Dersom Gud har skabt dem, har han da ikke Ret til at regjere, underviise, befale og lære? Hvilket er fornuftigst at troe, at Mennesket, Guds Billede, der er bestemt til at leve her og i Evighed, skal forblive i en fuldkommen Uvidenhed med Hensyn til sin nærværende og tilkommende Lyksalighed, eller at troe, at hans Fader vil underviise ham herom? Er det da kommen dertil, at det er en Nedværdigelse at erkjende Gud?

Og, philosophisk talt, hvad kan forskaffe Menneskene den største Lyksalighed? Forstand, Dyd, Reenhed, Enighed og Broderskab. Og hvorfor er Verden nu tildags ulykkelig, i en fornedret, fordærvet og nordentlig Tilstand? Det er paa Grund af Mangelen paa den sande Philosophies rene Grundsætninger, af Mangelen paa den Philosophi og Indsigt, som lærer at kjende Himlen og Jorden. Thi Guds timelige og aandelige Gjerninger paa Jorden og i Himmelen styres og ordnes alle efter en Philosophies nøiagtige Grundsætninger, nemlig Guds Philosophi, som aabenbares i Himmelen og paa Jorden. Og hvis Mennesket er kommet til falske Slutninger om Guds Gjerninger, er det fordi han har manglet Kundskab om Gud og hans Love, som man ikke kan opnaae i sin Fylde uden ved Aabenbaringen. Men da alle disse Love, som vi kjende, ere regelmæssige og fuldkomne, forholder det sig ligeledes med dem, som ikke i Almindelighed ere kjendte af Menneskene.

Philosopherne have udgrandsket Mennesket, Jorden og Skabningens Værker, for at finde et rigtigt System. De have hver havt sin Dag. De have indført mange gode Grundsætninger, men i det, Verdens Forbedring angaaer, have de feilet. Hvor gode end flere af deres Systemer have været, have de langtfra opfattet det egentlige Maal. "De ere veiede og fundne for lette."

Vi troe paa alle sande philosophiske Grundsætninger, og vi søge desuden at tilfoie Guds Viisdom. Philosopherne søge Viisdom af Jorden og Guds Gjerninger; vi søge den af hans Gjerninger og ogsaa af Gud selv, deres Ophav. De opsøge denne Jords Velsignelser; vi opsøge denne og den tilkommende Verdens, en Belønning i Tid og Evighed. Dersom vi besidde Kundskab, skamme vi os ikke ved at erkjende, at det er Gud, der har givet os den. Har Herren givet os Love, skamme vi os ikke ved at adlyde dem. Da Jesus kom til Johannes og forlangte at neddyppes i Vandet, skamme vi os ikke ved at efterfølge hans Fodspor. Da han har befalet Tro, Omvendelse og Daab, skamme vi os ikke ved at følge den samme Plan. Da han har befalet Haandspaalæggelse for at faae den Hellig-Aands Gave, troe vi den ogsaa nødvendig. Og da hans Apostle den Gang fik Guds Naade ved Lydighed imod hans Anordninger, og en Aand, der "skulde lede dem til al Sandhed, paaminde dem om hvad, der var skeet, og forkynde dem de tilkommende Ting," glæde vi os over, at han har viist os den Vei, hvorpaa vi kunne komme til rigtig Kundskab, en Erkjendelse baade om de gamle og nye, rigtige Grundsætninger, og om vort Forhold til Gud, og viist os Naaden, hvorpaa vi kunne forhøie vor og den hele Verdens Lyksalighed.

Menneskene ere henfaldne til to Yderligheder med Hensyn til Religionen: Nogle have indbildt sig, at Alt er aandeligt og luftigt, og ere sværmeriske; de ere blevne ascetiske, tungsindige, overtroiske, de have paalagt Mennesket Pligter, der stride imod dets Natur. Andre have for at sønderbryde disse Lænker henkastet sig i Udsvævelser: de have brudt Moralitetens og Dydens Love; de have tilsidesat eller fornegtet Gud og have søgt i Udsvævelse, Forfænge-

lighed og Tilfredsstillelse af deres Begjerligheder og Vellyst den Lyksalighed, som kun kan opnaaes ved Dyd, Maadeholdenhed, Reenhed og Gudsfrygt.

Vor Religion er timelig, aandelig og evig; den er anvendelig baade paa Legemet og Siælen; thi vi bestaae af begge. Og den Gud, der har skabt hiint, har givet denne. Forløsningens Maal er at frelse baade Legeme og Sjæl; den angaaer os i Tiden og Evigheden. Som Mennesker bør vi betiene os af vor Dommekraft, af vor Fornuft og vor Indsigt, for at erhverve os Formue, indrette Samfundet, dyrke Jorden, saae, plante, høste og bære Omsorg for vor Familie. Som Christen bør vi søge Viisdom i Gud til at veilede os i alle Ting, baade i de timelige og i de aandelige; og som evige Væsener bør vi handle i alle Ting i dette Liv, med Hensyn til det tilkommende, for at blive ærede herneden, og staae i vor rette Stilling for Gud i den evige Verden, da vore Legemer og vore Sjæle paany skulle forenes.

Herren har gjort os Aabenbaringer om vore timelige og aandelige Anliggender. Han har begyndt at opbygge Zion og stadfæste sit Rige. Han vil udfolde og fremme sine Hensigter og opfylde Propheternes Ord; og hans Værk vil tiltage indtil Guds Hensigter blive opfyldte.

Tillader mig da, mine Brødre, at formane Eder til at være dydige, rene og holde Guds Bud. Beder Eders himmelske Fader om at give Eder Viisdom, Naade, Taalmodighed og Ydmyghed, at I maae være Mønstre paa Alt, hvad der er godt, stort, ædelt og forstandigt, og „at Eders Lys maa skinne for Menneskene." Undgaaer alle politiske Stridigheder, beder for de Nationer, iblandt hvilke I ere, og for deres Regjeringer; og efterligner vor Herre og Frelser i at udvise Godhed, Barmhjertighed, Mildhed og Velvillie imod Alle. Med eet Ord, dersom der er noget Godt, Roesværdigt, Ærefuldt og Ophøiet, da stræber at tilegne Eder det, og Guds Sandhed skal frigjøre Eder. I skulle vorde forsamlede til Zion i rette Tid, og I skulle glæde Eder over Fredens Evangeliums Fylde og Velsignelser. I skulle kjende, hvorledes I kunne glæde Eder i denne Verden, hvorledes I kunne faae Kundskab om Guds himmelske Rige, og hvorledes I kunne faae Arv deri.

John Taylor.

Kirkens Historie.

For at berigtige de mange urigtige Forestillinger, der i dette Land ere udbredte iblandt Publicum, med Hensyn til det Folk, man kalder Sidste Dages Hellige, og ydermere at tilfredsstille den offentlige Videbegjerlighed med Hensyn til samme Folks Grundsætninger og Charakteer, har Forfatteren, der er personlig bekiendt med de vigtigste af de Begivenheder, som heri ville blive omhandlede, besluttet at fremlægge en kortfattet Beretning om deres Fremgang, Forfølgelser og Fordrivelse fra Staterne Missouri og Illinois i Amerika, og en almindelig Udsigt over deres nærværende Opholdssted, Anlæg og Bestyrelse i Utah Territorium, samt en kort Beretning om deres Ældstes Missions-Arbeider, saa og den Lykke, der paafulgte deres Bestræbelser i at prædike Evangeliet overalt i de forenede Stater og Canada, Øst- og Vest-Indien, England, Wales, Skotland, Irland, Frankrig, Italien, Schweitz, Tydskland, Sverrig Norge, Danmark og Øerne i Havet.

De særegne Omstændigheder og besynderlige Tildragelser, der have givet Anledning til denne Kirkes Stiftelse, ere meget

tydeligen fremstillede i et allerede udkommet Værk, kaldet "Mærkværdige Syner" af Orson Pratt, en af de tolv Apostle, til hvilket vi ville henvise vore Læsere.

Vi ville nu fortsætte dens Historie. Da de første Ældste gik ud og bare Vidnesbyrd ved den Hellig-Aands Kraft, tildroge de sig alle Classers Opmærksomhed. Mange Oprigtige af Hiertet kom og bekjendte deres Synder og blev døbte, annammede den Hellig-Aands Gave og Kundskab om, at Grundsætningerne vare sande. Andre spottede, strede imod, bagvaskede, og opløftede Forfølgelsens Vaaben; og uden at standse et Øieblik, for at see, om Fornyelsen af de Gaver og Velsignelser, der fulgte med det gamle Evangelium, er efter Skriften eller ikke, fattede de, formedelst taabelige Raisonnementer, den Beslutning, at det var retfærdigt at bruge hvilke som helst Midler, hvor vrange og grusomme de end maatte være, til at forhindre disse Grundsætningers Fremgang. Det gjør mig ondt, at jeg skal sige, men Pligten byder mig det, at ogsaa Prædikanter af forskjellige Troesbekjendelser, i mange Tilfælde deeltoge i disse falske Beskyldninger, og ved falske Rygter, forvendte Fremstillinger, og Bagvaskelser, ophidsede de Sletsindede til at forfølge Guds Tjenere. Ved at opspore saadanne Tilfælde, have vi fundet den første Begyndelse til mange Scener af Plyndring og Mord, som de Hellige have gjennemgaaet i de sidste tyve Aar af deres Pillegrimsliv.

I Aaret 1831 anlagde de Hellige en Colonie i Kirtland i Staten Ohio. Omtrent 250 Mile fra dette Sted, nemlig i Jackson County i Staten Missouri, anlagde de en anden Colonie, omtrent paa samme Tid. De Helliges Historie, der nedsatte sig i Ohio, ville vi først tage i Betragtning, og derefter deres paa det sidstnævnte Sted. Da de havde tiltaget i Tal indtil mange Hundrede og havde intet begvemt Sted til offentlig Gudsdyrkelse, saa begyndte de at bygge et Tempel til det Diemeed i Kirtland. Dets Størrelse, Form og Stiil, blev dem viist af Herren i et Syn; og det blev bygget derefter; og Herren havde lovet sine Tjenere, at de i det skulde blive iførte med Kraft fra det Høie.

Medens de udførte dette Arbeide, havde de megen Modstand af deres Fjender, som havde fast besluttet, at ingen saadan Bygning skulde blive opretiet, og søgte alle mulige Leiligheder for at forstyrre, drille og plage dem, idet de anvendte de ugudeligste og skjændigste Midler for at forhindre deres Foretagender. I denne Kirkens Barndoms Tilstand, var Poblen endnu ikke bleven dristig nok i den Deel af Landet, til at vise sig og komme frem imod de Hellige ved Dagens Lys; men om Natten gik de i Flokke paa halvtreds til treds, og listede sig ind paa dem forklædt, i Almindelighed for at ødelægge deres Eiendom.

De vare nødte til at vedligeholde Vagter, for at bevare dem selv fra disse Overfald. Uagtet deres største Aarvaagenhed, skete det dog mange Gange, at Gods blev ødelagt, Mennesker trukne ud af deres Seng, slagne, tjærede og fjædrede, og deres Huse plyndrede; og ved eet saadant Tilfælde skete det, at Joseph Smith blev slaaet og forladt af sine Fjender som død, men blev strax helbredet formedelst hans Brødres Bøn. Ofte blev der anlagt Proces imod dem, uden mindste Aarsag, uden for at trætte, drille og plage et fredsommeligt og uskyldigt Folk. Uagtet disse Oppositioner og Drillerier, tiltoge de bestandig i Styrke og Antal, indtil et storartet Tempel blev opført, og indviet til Herren om Foraaret 1836, i flere Tusinders Overværelse. Nu havde de Hellige opnaaet Glædens og Velsignelsens Dag i deres Historie. Medens de Tid efter anden forsamledes tilsammen i Herrens Huus, for at faste og bede, tale med hinanden om Guds Godhed, opsende deres Taksigelse i aandelige og oplivende Sange til Ham, som atter havde talet fra Himmelen og talet om

gode Ting, der vare nær forhaanden for hans Folk af alle Nationer, erfarede de ofte Guds Godhed og Magt paa mærkværdige Maader, hvilket viste, at han erkjendte deres Opførsel og antog sit Huus. De gamle Fædre stode frem, idet de støttede sig paa deres Stav, midt iblandt deres Brødre, fulde af den Hellig-Aand, og udtalte deres Taknemlighed med Glædestaarer for Guds Barmhjertighed imod dem, idet han skjenkede dem Kundskab førend de bleve nedlagde i deres Grave, om Fornyelsen af Præstedømmet og Evangeliets Fylde, og formanede de unge Ældste til Dygtighed, Oprigtighed og Hellighed, at gaae frem med Mandighed uden Frygt, og forlade sig paa Himmelens Gud, bærende et trofast Vidnesbyrd om den Kundskab, som dem var given, og skjøndt fattig paa verdslig Visdom, vilde Herrens Kraft dog være med dem, og de skulde ei blive beskæmmede. De Unge, de Midaldrende, baade Mænd og Qvinder, begavede med Guds Aand, talede som med Engles Tunge om de vidunderlige Velsignelser, de harde erfaret, og om den Kundskab, Gud havde skjenket dem angaaende dette store Værk, hvilket er Forberedelsen til Guds Søns Tilkommelse; og ved flere Leiligheder besøgte Guds Engle dem. Een havde Tungemaals Gave, en Anden Udlæggelses Gave, og Somme Prophetiens Gave; Een talede om Troens Velsignelse, en Anden vidnede om Kundskab, Nogle havde Aand til at formane. Saaledes brugte de deres Gaver, og Alle opbyggede tilsammen, bevisende at de levede paa den Tid, da Joels Spaadom skulde opfyldes, som siger: Jeg vil udgyde min Aand over alt Kjød, og Eders Sønner og Eders Døttre skal prophetere; Eders gamle Mænd skulle drømme Drømme, og Eders unge Mænd see Syner; og end over Tjenere og Tjenestepiger vil jeg i de samme Dage udgyde min Aand." Disse vare i Sandhed lykkelige Dage. De Syge bleve helbredede ved Haandspaalæggelse og Salvelse med Olie, og i nogle Tilfælde Stumme kom til at tale, Døve til at høre og Blinde til at see. I Sandhed, haardt maa det Hjerte være, der misunder de Hellige disse Velsignelser, naar det er bekjendt, hvor dyrt de siden efter bleve betalte. Vi ventede i Sandhed kun lidt de haarde Prøvelser, der vare i Behold for os, og de Scener af Ødelæggelse og Blodsudgydelse, der fulgte efter.

Modstand og Forfølgelse tiltog efterhaanden som Vidnesbyrdet om disse Ting blev forkyndt, og de Helliges Tro blev bekjendt iblandt Folket i Omegnen. Den ondskabsfulde og mere nordentlige Deel af Communen blev mere dristig i deres Angreb paa de Hellige og deres Eiendomme. Ikke sjeldent bleve de tilskyndede og understøttede af Saadanne, som havde Navn af Fromme og Gudsfrygtige, ja endog Jesu Christi Tjenere.

Tilsidst, da de ikke længer kunde udholde disse idelige Foruroligelser og saadanne Drillerier, besluttede de, lig Abraham i gamle Dage, at de vilde ikke længer paatale deres Ret, men efterlade Frugterne af deres Arbeide til deres Fjender, og fly til et mere fredeligt Sted. Efter denne Beslutning begyndte de at forlade Landet, og inden et Aars Forløb vare de næsten Alle borte, udgjørende omtrent to tusinde Sjæle, Mænd, Qvinder og Børn, og havde opoffret i det mindste to Trediedele af deres Formue.

De reiste mod Vesten. Nogle nedsatte sig paa eet Sted, og Nogle et andet, efter deres Midler og Omstændigheder. Den største Deel drog til Staten Missouri, af hvilke mange nedsatte sig i Caldwell County. Dette tildrog sig i Aaret 1838.

Her ville vi forlade disse, og henvende Læserens Opmærksomhed paa den Colonі, som de Hellige havde anlagt i Jackson County i Missouri. Her ville vi være nødte til at fortælle nogle ubehagelige Tildragelser af en værre Charakteer. Eftersom

det var paa Udkanten mod Orken, kostede Jorden, hvilken for det meste tilhørte Congressen, ikkun 1¼ Dollars pr. Acre, hvorved mange af de Hellige, uagtet de i Almindelighed vare fattige, vare istand til at gjøre meget betydelige Kjøb. Ved Flid og Udholdenhed blev der snart mange store Stykker Jord opdyrkede, Frugthaver plantede, Møller og offentlige Bygninger opbyggede, Underviisningsanstalter oprettede, en Bogtrykkerpresse etableret, Grundvolden til et Tempel lagt, og smukke Beboelseshuse begyndte at lade sig tilsyne i alle Retninger paa disse brede og yndige Sletter. For Nybyggeren, der har ikkun liden Capital, antager man, at intet Land var nogensinde opdaget, der besad saa mange Fordeelagtigheder, som det, de Hellige her beboede. Det er beskrevet af eet af Coloniens Medlemmer saaledes: Uligt de skovrige Stater i Osten, undtagen ved Floderne og de andre Vandløb, hvor der er begroet med Skov fra een til tre engelske Mile bredt; og saa langt, som man kan sine, ligger de yndige bølgende Sletter udbredte ligesom et stort Hav. Skovene ere en Blanding af Eeg, vild Valdnød, Borelder og Lind, tilligemed forskjellige Slags Asp, Pecon, blød og haard Løn. Buskvæxterne vare skjønne, og bestode tildeels af Viinranker, Parsimmuns, Blomme- og Crabable-Buske. Sletterne vare prydede med en Overflødighed af Blomster, der syntes ligesaa herlig og prægtig, som Stjernerne paa Himlen, og at være ubeskrivelig. Jordbunden er feed og frugtbar fra tre til ti Fod dybt, og bestaaer almindeligen i en feed sort Muldjord blandet med Leer og Sand. Den frembringer overflødigt af Hvede, Mais og mange andre nyttige Artikler, hvoriblandt søde Kartofler og Bomuld. Heste, Qoeg og Sviin ere temmelig almindelige, skjønt just ikke af den allerbedste Slags, og synes for det meste at føde dem selv ved Græsning paa de store høie Sletter om Sommeren, og i de lave Enge ved Floderne om Vinteren. Vildtet er mindre almindeligt, hvor man har begyndt at opdyrke Jorden, end det er lidt længere borte paa de vilde Sletter, hvor Uroren, Elsdyret, Dyret, Bjørnen, Ulven, Bæveren og mange andre mindre Dyr opholde sig efter Behag. Kalkuner, Gjæs, Svaner, Ænder, ja, en Mængde af Fjerkreaturer er iblandt den Mangfoldighed, hvormed dette behagelige Land er velsignet." Her var altsaa Stedet, som Herren havde bestikket til sit Folk, at nedsætte sig og bygge ham et Huus, i hvilket de kunde tilbede Ham i Renhed og Helligbed, og hans Tjenere faae Viisdom, Kundskab og Kraft, og blive beredte til at gaae frem iblandt alle Nationer, Stammer, Folk og Tungemaal med det evige Evangelium til at opfylde Johannis Prophetie, paa det at alt Folk maatte vide at Menneskens Søns Tilkommelse er nær, og de kloge Jomfruer berede deres Lamper og være rede. Medens de, til den Ende, fredeligen og flitteligen stræbte at opnaae deres Hensigt, begyndte Satan at opægge Folket omkring dem til Mistanke, Misundelse og Had. Lovstridige Møder holdtes i forskjellige Dele af Landet, Beslutninger bleve tagne, og Anstalter gjorte til at drive de Hellige bort fra deres Besiddelser. I November Maaned 1833, bleve de Hellige, der jo ikke vare beredte til Forsvar, pludseligen overfaldne af ryggesløse og blodtørstige Bander, der almindeligviis bestode af flere Hundrede, armerede med Ødelæggelsens Vaaben, og dreve Mænd, Qvinder og Børn bort fra deres kjære Boliger. Deres store Nød og deres haarde Lidelser er sandelig ikke noget Behageligt at berette. Qvinder bleve paa det Skammeligste mishandlede i deres Mænds Paasyn og Døttre i deres Forældres. Forsvarsløse Mænd bleve nedskudte ligesom vilde Dyr i Skoven. Nogle bleve, medens de søgte at flye for at frelse deres Liv, grebne, bundne til Træer, og slagne til deres Indvolde faldte ud og Døden endte deres Lidelser. Over

to Hundrede af deres Huse bleve brændte, og de øvrige plyndrede, og deres Heste og Qveg bortførte, og de bleve saa pludseligt og hastigt tvungne til at flye, at de Fleste ikke kunde faae Klæder nok med, til at beskytte dem imod Storm og Kulde; hvoraf man let kan forestille sig hvorlunde Qvindfolk og Børn maatte lide. Ifølge disse haarde Lidelser var der mange, der omkom paa Veien førend nogen barmhjertig Haand kunde komme dem til Hjelp. Medens de Hellige laae paa de kolde aabne Sletter, uden noget Hjem, og uden nogen Ven, undtagen Gud i Himlen, saae man et meget besynderligt Tegn paa Himlen, hvilket indgjød en panisk Skræk i Pøbelen, nemlig den saare forunderlige meteoriske Regn eller de Stjerneskud, der blev seet overalt i de forenede Stater, Natten imellem den 13de og 14de Novbr., og varede flere Timer.

Efterat de saaledes vare uddrevne af Jackson County, nedsatte de dem i den nordlige Deel af samme Stat, hvor de forbleve, indtil de i Aaret 1838 atter begyndte at blive overfaldne af morderiske Bander, og nødte til at forlade Landet, efter at have mistet næsten al deres Formue, og Mange havde mistet deres Liv.

For at give Læseren en nogenlunde nøiagtig Underretning om de Helliges Forfølgelser, samt deres Uddrivelse af Missouri Stat, ville vi fremlægge en Ansøgning, som blev indsendt til Congressen.

(Fortsættes.)

Udtog af et Brev.

Offentliggjort i „New-York Tribune" den 5te Februar 1851.

Vi have ikke Rum nok til at indrykke hele denne Mands Brev, som er fremmed for vor Kirke; men nogle Udtog ville give en Idee om vor nuværende Stilling.

"Selv Dalen ved den store Salt-Søe vilde sandsynliggviis være forbleven en Ørken i mange Aar, dersom Mormoniterne ikke ved Forfølgelse vare blevne nødte til at søge den Samvittighedsfrihed i det catholske Mexico, der blev dem negtet i deres eget Land.

"Men denne Forfølgelse var ligesom den, der banlyste "Pilegrim-Fædrene," ved Begivenhedernes Løb, bestemt til at blive et stort Gode.

"Efter at de selv have følt Aaget, er Friheden for dem mere end et Ord. Og i det de organiserede den unge Stat, var deres første Omsorg at sikkre alle dem, der ønskede at boe i deres Midte den fuldkomneste Frihed for Person og Samvittighed.

"Og da de troe at de, der komme ind i Verden, have Rettighed til at leve paa Jorden, give de hver saamegen Jord, som de kunne dyrke; og paalægge dem kun Omkostningerne ved Opmaalingen, Protocolleringen og de nødvendige Indretninger for at forhindre Bedrageri . . . .

"Jeg troer at Ingen vil søge Trætte med dem om deres Religion, hvor besynderlig og urimelig den end synes, der har været Vidne til den Broderlighed og Harmoni, som findes der, og som har nydt dette Folks Gjestfrihed og seet deres Flid, Tarvelighed og Velvillie.

"Jeg forsikkrer Dem, at det er virkeligt fortryllende, efter at have tilbagelagt tolv Hundrede Mile (264 danske) over Ørkener og Bjerge, at kaste Øiet paa denne prægtige Dal, omgiven af Indsøer og Bjerge, og Bjerge og Indsøer, og prydet overalt, hist og her, med disse dristige Pionerers smaa hvide Huse, Haver og Avlsgaarde. De have kun været der i tre Aar, og i denne korte Tid have de indrettet gode Avlsgaarde, bygget Huse og Lader, anlagt

forskjellige Slags Møller, kastet Broer over Floder, bygget Undervisningshuse, grundet Skoler, opreist et Statshuus og givet Grundlov for et Universitet. Og de have i Sandhed gjort mere for en Stats virkelige Lykke end nogen af de tretten tidligere forenede Stater.

"Deserets nærværende Befolkning er anslaaet til omtrent 30,000 Sjæle, og Udvandringen i dette Aar vil forøge Antallet til 40,000. Jeg troer, at Udvandringen vil forøges efter en geometrisk Maalestok, i Betragtning af, at Mormoniterne her have grundet en Casse med en betydelig Fond for at hjælpe deres Fattige enten fra de forenede Stater eller fra Europa til at komme og nedsætte sig i Dalen. Forrige Aar have de sendt 6,000 Dollars (henved 12,000 Rbd.) Denne Summa er i Aar bleven forøget meget. Disse Summer ere indkomne ved frivillige Gaver og nedlægges i Bestyrernes Hænder, som anbringe dem i smaae Summer til 7 pCt., for at hjælpe til at kjøbe Qveg og andre nødvendige Ting til Reisen over Sletterne.

"Det kjøbte Qveg bliver solgt her for en Summa, der er tilstrækkelig nok til at betale Capital og Rente. Saaledes har alle Parter Fordeel og den oprindelige Summa forøges bestandig.

"Høsten er i Aar anslaaet til 500,000 à 1,000,000 Skjepper. Klimaet og Jordbunden synes at være mærkelig skikket til Frembringelsen af Sæd. Der er ingen Kornorme eller Insecter eller Rust, og Sæden bliver ikke qvalt af Ukrud. Meeldduggen er dens eneste Fjende. Udbytter er overhovedet 50 Fold.

"Mais er ikke fordeelagtig, man planter kun lidet deraf. De andre Kornsorter lykkes godt. Alle Slags Hjorder trives overordentlig, og de behøve kun meget lidet Foder om Vinteren.

"Men jeg maa give Dem en nøiagtig Beskrivelse om Staden og Dalen. Staden er beliggende ved Foden af Bjerge, og den bliver forsynet med reent Vand af to Bjergstrømme, der udbrede sig i utallige Kilder til alle Husene og Haverne i Staden. Den har for Øieblikket omtrent ¾ Miil (dansk) i Længde og ½ Miil i Brede. Den er inddeelt i regelmæssige Qvarterer, og hvert Lod er stort nok til derpaa at opføre gode Bygninger og anlægge en Have. Husene ere for en stor Deel byggede af "Adobies" eller Murursteene, der ere tørrede i Solen. I Almindelighed ere de smaae; men man er i Begreb med at opføre nogle store Bygninger, der skulle fuldføres i Sommer. Iblandt de offentlige Bygninger ere: Statshuset, Raadhuset, et stort Posthuus og Collegiet, der skal have en Skole i Vinter, som en Green af Universitetet. Den Firkant, der er bestemt til Templet, er endnu ledig. Imidlertid holde Mormoniterne deres Forsamlinger i en stor Bygning, kaldet "Bowery," der kan indeholde flere tusinde Mennesker. De ville sandsynligviis begynde paa deres Tempel næste Sommer.

"De sige, at de have isinde at opreise et Tempel, hvilket saavel i Størrelse som Pragt ikke skal overgaaes af nogen Bygning paa Jorden. Og jeg troer virkelig, at de kunne gjøre det; thi de ere fulde af Iver og saa rige, som Guld kan gjøre dem.*) Stadens Befolkning beløber sig til omtrent fem tusind Sjæle.

"Der ere mange mindre Stæder og Byer i de forskjellige Dele af Dalen.

"Dalens Atmosphære er overordentlig sund. Hidsige Febere ere aldeles ubekjendte, og Ungdommen er stærk og smuk, som Blomsterne i Mai. Jeg troer i Sandhed, at hele denne Egn, fra Grændsen indtil Sierra Nevada, er meget sund."

---

*) Dette er en Overdrivelse med Hensyn til Guld. Red.

En Aabenbaring om Præstedomme.

1. En Aabenbaring fra Jesum Christum til sin Tjener Joseph Smith, jun., og sex Ældste, da de forenede deres Hjerter og oploftede deres Røst til det Høie; ja, Herrens Ord angaaende hans Kirke, der er oprettet i de sidste Dage, for at bringe hans Folk tilbage, som han har talet ved sine Propheters Mund, og for at samle sine Hellige til at staae paa Zions Bjerg, hvilket skal være det nye Jerusalem; og denne Stad skal bygges, begyndende paa Templets Plads, hvilken er betegnet ved Herrens Finger, i de vestlige Udkanter af Staten Missouri og tilegnet ved Joseph Smith juniors Haand, og ved Andre, i hvem Gud havde Velbehagelighed.

2. Sandelig dette er Herrens Ord, at det nye Jerusalem skal bygges ved de Helliges Indsamling, som skal begynde paa dette Sted, nemlig paa Templets Plads, hvilket Tempel skal opføres i denne Slægt; thi sandelig, denne Slægt skal ikke ganske forgaae, førend der bliver bygget et Huus for Herren, og en Sky skal hvile over det, hvilken Sky skal være Herrens Herlighed, der skal opfylde Huset. Og Mose Sønner, ifølge det hellige Præstedømme, hvilket han modtog ved sin Svigerfaders Jethros Haand; og Jethro modtog det ved Calebs Haand; og Caleb modtog det ved Elihus Haand; og Elihu ved Jeremys Haand; og Jeremy ved Gads Haand; og Gad ved Esaiæ Haand; og Esaias modtog det ved Guds Haand. Hvilken Esaias levede i Abrahams Dage, og blev velsignet af ham — hvilken Abraham modtog Præstedømmet af Melchisedek, der modtog det i Arv i lige Linie fra sine Fædre lige til Noah; og fra Noah til Enoch i Arv fra deres Fædre; og fra Enoch til Abel, der blev dræbt ved sin Broders Udaad, og modtog Præstedømmet paa Guds Befaling ved sin Fader Adams Haand, der var det første Menneske — hvilket Præstedømme vedbliver i Guds Kirke i alle Slægter, og er uden Dages Begyndelse eller Aars Ende.

3. Og Herren bekræftede ogsaa et Præstedømme paa Aaron og hans Sæd, igjennem alle deres Slægter — hvilket Præstedømme ogsaa vedvarer og bestaaer for stedse med det Præstedømme, hvilket er efter Guds helligste Orden. Og dette større Præstedømme meddeler Evangeliet og holder Nøglen til Rigets Hemmeligheder, ja Nøglen til Guds Kundskab. Derfor aabenbares Gudfrygtigheds Kraft i sammes Anordninger, og uden sammes Anordninger og Præstedømmets Myndighed, bliver Gudsfrygtigheds Kraft ikke aabenbaret for Menneskene i Kjødet; thi uden dette kan intet Menneske see Guds, ja, Faderens Ansigt, og leve.

4. Nu, denne Moses lærte Israels Børn tydelig i Ørken, og søgte ved Flid at helliggjøre sit Folk, at de kunde skue Guds Ansigt; men de forhærdede deres Hjerter og kunde ikke udholde hans Nærværelse, derfor svor Herren i sin Vrede (thi hans Vrede var optændt imod dem) at de ikke skulde indgaae i hans Hvile, medens de vare i Ørken, hvilken Hvile er hans Herligheds Fylde. Derfor tog han Moses ud af deres Midte, og ligeledes det hellige Præstedømme; og det mindre Præstedømme vedblev, hvilket Præstedømme har Nøglen til Engles Betjening, og det forberedende Evangelium, hvilket Evangelium er det til Omvendelse og Daab, og Syndsforladelse, og Loven om kjødelige Bud, hvilket Herren i sin Vrede lod vedblive med Aarons Huus iblandt Israels Børn, indtil Johannes, hvem Gud opreiste, fuld af den Hellig-Aand fra sin Moders Liv; thi han blev døbt, medens han endnu var i sin Barndom, og

blev bestikket ved Engelens Haand, da han var otte Aar gammel, til denne Magt, til at omstyrte Jodernes Rige, og giore Herrens Vei ret for hans Folks Anfigt, for at berede dem til Herrens Tilkommelse, i hvis Haand al Magt er given.

5. Og atter, en Ældstes og Biskops Embede ere nodvendige Bilag henhorende til Over-Præstedommet. Og atter, Læreres og Diaconers Embeder ere nodvendige Bilag henhorende til det mindre Præstedomme, hvilket Præstedomme blev bekræftet paa Aaron og hans Sonner.

6. Som jeg derfor sagde angaaende Mose Sonner — thi Mose Sonner og Aarons Sonner skulle offre velbehagelige Offere i Herrens Huus, hvilket skal bygges for Herren i denne Slægt, paa det indviede Sted, som jeg har bestemt. Og Mose og Aarons Sonner skulle fyldes med Herrens Herlighed, paa Zions Bjerg, i Herrens Huus, hvis Sonner I ere; og mange, hvem jeg har kaldet og udsendt for at opbygge min Kirke; thi de, der ere trofaste og erholde disse to Præstedommer, om hvilke jeg har talet, og pryde deres Kald, blive helliggjorte ved Aanden til deres Legemers Fornyelse; de blive Mose og Aarons Sonner, og Abrahams Sæd, og Guds Kirke, og Rige, og Udvalgte. Og alle de, der annamme dette Præstedomme, annamme mig, siger Herren, thi den, der annammer min Tjener, annammer mig, og den, der annammer mig, annammer min Fader, og den, der annammer min Fader, annammer min Faders Rige, hvorfor alt det, min Fader har, skal gives ham, og dette er ifolge den Ed og Pagt, der hører til Præstedommet. Derfor annamme alle de, der annamme Præstedommet, denne Ed og Pagt af min Fader, som han ikke kan bryde, ei heller kan den rokkes; men hvo, der bryder denne Pagt, efter at han har annammet den, og viger ganske bort, skal ikke faae Forladelse for sine Synder, hverken i denne Verden eller i den tilkommende. Og alle de, der ikke komme til dette Præstedomme, som I have annammet, som jeg nu bekræfter paa Eder, som ere nærværende i Dag, ved min egen Røst fra Himmelen, og jeg har givet den himmelske Hærskare og mine Engle Befaling angaaende Eder.

7. Og nu giver jeg Eder den Befaling, at I skulle vogte Eder, og give flittig Agt paa de Ord, der høre til det evige Liv; thi I skulle leve ved hvert Ord, der udgaaer af Guds Mund. Thi Guds Ord er Sandhed, og hvad der er Sandhed, er Lys, og hvad der er Lys, er Aand, ja, Jesu Christi Aand. Og Aanden giver hvert Menneske Lys, som kommer til Verden; og Aanden oplyser hvert Menneske i Verden, der lytter til Aandens Røst; og hver den, der lytter til Aandens Røst, kommer til Gud, ja, til Faderen; og Faderen underviser ham om den Pagt, hvilken han har fornyet og bekræftet paa Eder, der er bekræftet paa Eder for Eders Skyld, og ikke for Eders Skyld alene; men for hele Verdens Skyld. Og hele Verden ligger i Synd og sukker under Morke og Syndens Trældom; og herpaa kunne I kjende, at de ere i Syndens Trældom, fordi de ikke komme til mig; thi den, der ikke kommer til mig, er under Syndens Trældom; og den, der ikke hører min Røst, er ikke bekiendt med min Røst, og er ikke af mig; og herpaa skulle I kjende den Retfærdige fra den Ugudelige, og at den hele Verden sukker just nu under Synd og Morke.

8. Og Eders Sind har i de forgangne Tider været formorket formedelst Vantro, og fordi I have letsindig behandlet, hvad I have annammet; hvilken Forfængelighed og Vantro har bragt den hele Kirke under Fordommelse. Og denne Fordommelse hviler paa alle Zions Born, og de skulle forblive under denne Fordommelse, indtil de omvende sig og ihukomme den nye Pagt, Mormons Bog, og de tidligere Befalinger, som jeg har givet dem, ikke alene at sige,

men at gjøre efter det, der er skrevet, at de kunne frembringe værdige Frugter for deres Faders Rige, ellers er der beredt en Svøbe og en Dom, at blive udøst over Zions Børn. Thi skulle Rigets Børn besmitte mit hellige Land? Sandelig jeg siger Eder: nei.

9. Sandelig, sandelig siger jeg Eder, som høre mine Ord, hvilket er min Røst, salige ere I, for saa vidt som I annamme dette; thi jeg vil forlade Eder Eders Synder med denne Befaling, at I forblive standhaftige i Eders Sind i høitidelig Andagt og Bønnens Aand; i at bære Vidnesbyrdet for hele Verden om de Ting, der ere Eder meddelte.

10. Derfor gaaer ud i al Verden, og hvor I ikke kunne komme, skulde I sende, at Vidnesbyrdet kan komme fra Eder ud i al Verden til hver Skabning. Og som jeg sagde til mine Apostle, saaledes siger jeg til Eder; thi I ere mine Apostle, ja Guds Ypperstepræster. I ere de, som min Fader har givet mig — I ere mine Venner, derfor siger jeg igjen til Eder, som jeg sagde til mine Apostle, at hver Sjæl, som troer paa Eders Ord, og bliver døbt i Vand til Syndernes Forladelse, skal annamme den Hellig-Aand — og disse Tegn skulle følge dem, der troe.

11. I mit Navn skulle de gjøre mange underfulde Gierninger; i mit Navn skulle de uddrive Djævle; i mit Navn skulle de helbrede de Syge; i mit Navn skulle de aabne de Blindes Øine, og bringe de Døve til at høre, og den Stummes Tunge skal tale. Og dersom Nogen giver dem Gift, skal den ikke skade dem, og en Slanges Gift skal ikke have Magt til at skade dem. Men den Befaling giver jeg dem, at de ikke maae rose dem af dette, eller tale derom for Verden; thi disse Ting gives Eder til Eders Gavn og Salighed.

12. Sandelig, sandelig, siger jeg Eder, de, der ikke troe paa Eders Ord, og blive døbte i Vandet i mit Navn til deres Synders Forladelse, at de kunne faae den Hellig-Aand, skulle fordømmes, og ikke komme i min Faders Rige, hvor min Fader og jeg er. Og denne Aabenbaring og dette Bud til Eder ere i Kraft fra denne Time over al Verden, og Evangeliet er til Alle, som ikke har annammet det. Men sandelig, siger jeg til alle dem, til hvem Riget er bleven givet: fra Eder maa det prædikes for dem, at de skulle omvende sig fra deres forrige onde Gjerninger; thi de skulle bebreides deres onde vantroe Hjerter; og Eders Brødre i Zion for deres Oprør imod Eder, da jeg sendte Eder.

13. Og atter siger jeg Eder, mine Venner (thi for Fremtiden vil jeg kalde Eder Venner), det er fornødent, at jeg giver Eder denne Befaling, at I kunne blive ligesom mine Venner i de Dage, da jeg vandrede med dem, for at prædike dette Evangelium med min Magt; thi jeg tilstedede dem ikke at have Pung eller Penge eller to Kjortler. See, jeg sender Eder for at prøve Verden, og en Arbeider er sin Løn værd. Og hvilken Mand, der gaaer ud og prædiker dette Rigets Evangelium, og ikke undlader at forblive troe i alle Ting, skal ikke blive formørket eller trøt i sit Sind, ei heller paa Legeme, Lem eller Led; og ikke eet Haar skal ubemærket falde af hans Hoved paa Jorden. Og de skulle ikke hungre eller tørste.

14. Bekymrer Eder derfor ikke for den Dag i Morgen, for hvad I skulle æde eller hvad I skulle drikke, eller hvormed I skulle klæde Eder. Seer til Lilierne paa Marken, hvorledes de voxe; de arbeide ikke, ei heller spinde de, og Kongerigerne paa Jorden ere i al deres Herlighed ikke klædte som een af dem; thi Eders Fader, som er i Himmelen, veed at I behøve alle disse Ting. Lader derfor den Dag i Morgen sørge for sig selv. Bekymrer Eder heller ikke forud for hvad I skulle sige; men opbevarer bestandig Livets Ord i Eders Hjerte,

og det skal gives Eder i samme Time, hvad der er tjenligt for Enhver.

15. Lad derfor Ingen iblandt Eder, (thi dette er en Befaling til alle de Trofaste, som ere kaldede af Gud i Kirken til Embedet), som gaae ud for at forkynde Rigets Evangelium, fra denne Time af bære Pung eller Penge. See, jeg sender Eder for at overbevise Verden om alle deres uretfærdige Handlinger, og undervise dem om den tilkommende Dom. Og hvo, som modtager Eder, hos ham vil jeg ogsaa være; thi jeg vil gaae forud for Eder. Jeg vil være paa Eders høire Side og paa Eders venstre Side, og min Aand skal være i Eders Hjerter, og mine Engle rundt omkring Eder for at opholde Eder.

16. Hvo, som annammer Eder, annammer mig, og de samme ville give Eder Føde og Klæder og Penge. Og den, der giver Eder Føde, eller Klæder, eller Penge, skal ingenlunde miste sin Løn; og den, der ikke gjør det, er ikke min Discipel. Herpaa skulle I kjende mine Disciple. Gaaer bort alene for Eder selv fra den, der ikke annammer Eder, og rens Eders Fødder med Vand, ja, reent Vand, enten det er varmt eller koldt, og vidne derom for Eders Fader, som er i Himmelen, og vend ikke mere tilbage til den Mand. Og gjører ligesaa i hvilken som helst By eller Stad I komme i. Alligevel, søger flittig og spører ikke, og vee det Hus eller den By eller Stad, som forkaster Eder, eller Eders Ord, eller Vidnesbyrd om mig. Vee, siger jeg atter, det Hus, eller den By, eller den Stad, som forkaster Eder, eller Eders Ord, eller Eders Vidnesbyrd om mig; thi jeg den Almægtige har lagt mine Hænder paa Nationerne, for at tugte dem for deres Ugudelighed, og der skal udgaae Plager og de skulle ikke tages bort fra Jorden, førend jeg har fuldendt mit Værk, som skal udføres hastigt i Retfærdighed, indtil alle Tilovers blevne skulle kjende mig, fra den Mindste iblandt dem til den Største iblandt dem, og blive fulde af Herrens Kundskab, og see Øie til Øie, og oplofte Røsten og synge tilsammen denne nye Sang, sigende:

17. Herren har bragt Zion tilbage,
Herren har forløst sit Folk, Israel,
Efter Raadens Udvælgelse,
Som blev tilveiebragt ved deres Fædres Tro og Pagt.
Herren har forløst sit Folk.
Og Satan er bunden, og der skal ikke længer gives Tid.
Herren har samlet alle Ting til Eet;
Herren har bragt Zion ned fra det Høie;
Herren har bragt Zion op neden fra;
Jorden har været i Barnsnød og fremført sin Styrke;
Og Sandhed er grundfæstet i dens Indvolde;
Og Himlen har smilet paa den;
Og den er iført sin Guds Herlighed;
Thi han staaer midt iblandt sit Folk;
Ære og Herlighed, Magt og Styrke
Være vor Gud; thi han er fuld af Barmhjertighed,
Retfærdighed, Naade, og Sandhed og Fred,
Til evig Tid. Amen.

Et Gran af Sandhed i et Pund Løgn.

Mere end et Aar har de danske Blade syslet med at udbrede Løgne og falske eller forvendte Fremstillinger angaaende Joseph Smith, Mormons Bog og de Hellige i Almindelighed, og især i den senere Tid. Disse Beretninger ere en Blanding af forvreiede Sandheder og nedertrægtige Usandheder. Istedet for at anvende vor Tid, Kræfter og Midler paa at modbevise disse falske Beretninger have vi arbeidet paa at udbrede Mormons Bog og de Helliges Historie for det danske Publikum saa, at oprigtige Sjæle kunne læse og dømme selv. Ved denne, som ved mange andre Leiligheder, have vi seet det gamle Ordsprog bekræftet, som siger: "Løgn vil hele Verden om gaae, medens Sandhed trækker sine Støvler paa". Aarsagen til dette viser

sig tydeligt i Alt hvad der hører til Guds Værk iblandt Menneskene, og ligger i den store Sandhed, som vi lære af Skriften, nemlig: at Verden ligger i Fjendskab mod Gud og at Satan, som er en Løgner og Løgnens Fader fra Begyndelsen, er "denne Verdens Fyrste" og "regjerer i Vantroens Børns Hjerter"; og Redactøren, Præsten og Folket griber med Begjerlighed enhver Løgn og enhver ond Tanke, der lader sig tilkjende imod dem, som Gud sender for at vidne imod deres falske Lærdomme og onde Gjerninger, medens i Almindelighed deres Blade, Øine og Øren ere tillukkede for ethvert sandt Vidnesbyrd fra Guds Folk. I Særdeleshed i Amerika finder man, at Pressen i Almindelighed er af den allerfrækkeste Characteer, og at alle Partier, religiøse og politiske, udskjelde og belyve hverandre paa den allerlaveste Maneer, og enhver Statsmand og anden Embedsmand bliver saa skammeligt omtalt, at dersom hans Fjenders eensidige Udsagn bleve tagne gyldige, vilde han blive betragtet som en værdig Candidat til Statsfængslet, og endnu blive disse eensidige Fortællinger om Joseph Smith og de Hellige, hvilke ofte ere blevne gjendrevne og beviste at være falske, eftertrykkede hertillands, med en Mængde Tilsætninger, i Søndagsbladet, Dannevirke og flere andre Blade og Skrifter, og udraabte overalt for nimodsigelige Sandheder.

At allehaande slemme Beskyldninger bleve førte imod Joseph Smith og de Hellige i Amerika, er jeg rede til at tilstaae, (havde det ikke været, saa maatte man nok tvivlet om, at han var en Prophet efter Frelserens Regel) men at disse Beskyldninger vare sandfærdige eller nogensinde kunde bevises for nogen Ret at være det, det negter jeg med Bestemthed.

Her vil jeg bemærke, at det ikke i nogen af de amerikanske Fristater, saaledes som i Danmark, er nødvendigt, at en Forbryder skal bekjende førend han straffes. I alle Tilfælde bliver der sammenkaldt en Jury af tolv upartiske Borgere for at høre og bestemme i Overeensstemmelse med Vidnesbyrdet. Hvilke Ideer vilde man have om Jesus og de Hellige fordum, dersom man antog deres Fjenders Vidnesbyrd istedet for deres egne? Efter hans Fjenders Vidnesbyrd var han et nægte Barn; opdraget til at være Tømmermand; omgikkes "med Toldere og Syndere"; var "en Fraadser og en Vindranker"; "Formand for de Nazaræers Sect"; "en Urostifter"; søgte at "gjøre sig til Konge" og tilsidst sagde de, han var "Beelzebub, Djævlenes Øverste"; og Jesus sagde til sine Disciple: have de kaldet Husbonden Beelzebub, hvormeget mere hans Hunsfolk?" Vi vil lade Paulus efter hans lange Erfaring besvare Spørgsmaalet; han siger: vi ere blevne som Udskud i Verden, Alles Skovisk indtil nu". see 1 Cor. 4, 13. Det er en Aarsag til stor Glæde for de Sidste Dages Hellige, at Herren regner dem værdige til at være lige med Paulus og hans Medbrødre i denne Henseende. Der er blevet sagt til mig, at "hvor der er saa meget Røg, der maa være nogen Ild", men jeg maa sige, at jeg har seet det, som meget ligner Røg, svævende over Vand.

Den første Løgn, Djævelen fortalte Mennesket, hængte han paa en vigtig Sandhed, da han sagde til Moder Eva: "Gud veed, at paa hvilken Dag I æde deraf, skal Eders Øine vorde opladte, og I skal blive som Gud til at kjende Godt og Ondt." Selv Træets Navn bekræftede Sandheden i hans Udsagn; men Tillid til den fatale Løgn, "I skal visseligen ikke dø," har indhyllet Verden i Elendighed.

Den samme Snildhed opdager man i alle hans Løgne imod Herren og hans Tjenere fra den Dag af indtil denne.

Efter at have sagt saa meget til Forberedelse, vil jeg nu begynde at tage Maasken af nogle faa af de groveste Løgne, der

ere blevne satte i Omløb igjennem Bladene i dette Land.

Jeg vil begynde med følgende, hvilket jeg finder i "Dannevirke," udtaget af "Søndagsbladet": Da Joseph Smith vorede til, begav han sig paa lange Reiser, bestod flere Eventyr og Bedragerier, giftede sig og gjorde i Aaret 1824 Bekjendskab med Sidney Rigdon i Staden Pittsborg. Denne Rigdon var en af de i Nordamerika ei saa sjeldne Eventyrere, som efter at have forsøgt sig som Procurator, Kjøbmand, Kromand, Bladudgiver og Prædikant, tilsidst landede som Medhjælper i et Bogtrykkeri. Af alt sit forhenværende Gods havde han kun beholdt en haandskreven Bog, som under Titelen "Et fundet Manuscript," indeholdt en historisk Fortælling om Amerikas første Bebyggelse. Denne haandskrevne Bog var først forfattet af en, ligesom Rigdon halvstuderet Rover, der havde forsøgt sig i mange Ting. Denne Mand hed Salomon Spaulding, og sin Bog solgte han i ster Nød til en Boghandler i Pittsborg ved Navn Lambdun, ved hvis Død Rigdon arvede dette Manuscript. Det er, bemærkes her kun i forbigaaende, tilstrækkeligt oplyst ved levende Folks edelige Vidnesbyrd, som havde hørt Spaulding oplæse Beretninger af sin Bog, at denne Bog og Mormoner-Bibelen er een og den samme; kun har Rigdon og senere Joseph Smith udfyldt den endeel med prophetiske Steder af det gamle Testament og med nogle aabenbare Ugudeligheder."

Her er en Pose fuld af Løgne hængt paa en Sandhed, vel skikket til at forblinde Øinene paa dem, der elske Mørke mere end Lys.

Det er bleven sagt, og er meget rimeligt, at Spaulding, for sit eget og sine Venners Moro, skrev en kort Roman om Amerikas første Befolkning, men, at den havde den allermindste Lighed med Mormons Bog vilde aldrig kunne bevises. At Smith, Rigdon og Spaulding vare flere hundrede Mile fra hverandre, og havde aldrig hørt Noget om hinanden, førend længe efter at Mormons Bog var udkommen, er beviist, ei alene ved deres eget Vidnesbyrd, men tusinde af deres Bekjendteres.

At Rigdon havde været Procurator, Kjøbmand, Kromand, Bladudgiver og Medhjælper i et Bogtrykkeri, eller at Joseph Smith havde gjort lange Reiser og været i Pittsborg, er Noget, som tusinde vide at være usandt.

Bemeldte Spauldings Enkes og Datters publicerede Vidnesbyrd beretter, at fra hans Død af (hvilken indtraf, da Smith var 10 Aar gammel), havde hun (Enken) været i Besiddelse af Manuscriptet indtil fire Aar efter at Mormons Bog blev udgivet; til hvilken Tid hun overgav det til en D. P. Hurlbert, som medens han var omreisende, hørte om Manuscriptet og allerførst fik Tanke om, at lave Noget deraf imod Mormonerne. Bemeldte Hurlbert var en frafalden Mormon, og var da bleven underkastet svær Mulkt for at have forsøgt at stille J. Smith ved Livet, fordi han blottede ham, og udelukkede ham af Samfundet for grove Umoraliteter.

Hr. Parley P. Pratt skriver i sit Svar paa Hr. Sunderlands „Mormonism Exposed" saaledes:

"I Aaret 1827 skete det, at Dhrr. A. Campbell, W. Scott og S. Rigdon med nogle Andre, boende i Virginien, Ohio, og andre Steder, forlode Baptisterne, og oprettede en ny Orden under Navn af reformerte Baptister, eller Disciple; og af deres Fjender bleve de kaldte Campbelliter, Rigdoniter o. s. v. Denne Reformation bestod, med Hensyn til Læren, fornemmelig i Omvendelses Daab til Syndsforladelse, o. s. v., og Hr. Rigdon især holdt sig til en bogstavelig Opfyldelse og Anvendelse af det skrevne Ord, og herved blev han et Redskab til at vende Mange bort fra Sectismens falske Ideer til at forstaae de Spaadomme, der hentyde paa Israels store Gjenopreisning og de vældige Omvæltninger i de sidste

Dage. - Mange hundrede Disciple bleve samlede, formedelst hans Arbeide, overalt i Egnen ved Søen i Ohio, og mange andre Prædikantere stode i Forbindelse med ham i disse Grundsætninger. Jeg ernærede mig dengang ved Agerdyrkningen, og var mest sysselsat med at forvandle Ørkenen til en frugtbar Mark; men da jeg var et Medlem af Baptist-Samfundet og en Elsker af Sandhed, blev jeg bekjendt med Hr. Rigdon, og kom til at troe og lære de samme Lærdomme. Efter at have forkyndt disse Grundsætninger i mit Nabolav og den nærliggende Egn, gjorde jeg tilsidst en Reise til Staten Ny York, tildeels for at aflægge et Besøg i Columbia County, hvilket er min Fødeegn, og tildeels for at prædike Ordet. Denne Reise gjorde jeg i August 1830, og saasnart som jeg kom til Ontario County i Ny York, kom jeg i Berørelse med Mormons Bog, hvilken da havde været udkommen omtrent sex Maaneder, og havde samlet omtrent halvtredsindstyve Disciple, hvilke da udgjorde de Sidste Dages Helliges hele Samfund. Jeg var meget fordomsfuld imod Bogen, men, da jeg erindrede Pauli Formaning, hvor han siger: "prøver alle Ting, og beholder det Gode," sad jeg mig ned og læste den; og efter nøie at sammenligne den med de andre Skrifter og at bede til Gud, gav han mig tilkjende, ved den Hellig-Aands Kraft, at dens Indhold var Sandhed; og "hvo var jeg, at jeg skulde kunne hindre Gud?" Jeg adlød Anordningerne, og blev bestikket, ved Aabenbaring og Haandspaalæggelse, til at prædike Evangeliets Fylde; og da jeg var færdig med mit Besøg i Columbia County, reiste jeg tilbage til Brødrene i Ontario County, hvor jeg første Gang saae Joseph Smith jun., som just var kommet tilbage fra Pennsylvanien til sin Faders Huus i Manchester. Omtrent midt i October 1830 reiste jeg tilligemed Ældste O. Cowdery og Peter Whitmer til Staten Ohio. Vi besøgte Hr. Rigdon, hvis Øine da for første Gang saae Mormons Bog; og jeg selv havde den Fornøielse at præsentere ham den. Han blev meget forundret, og det var ikke uden ved megen Møie og Flid at vi fik ham overtalt til at læse den; og efterat han havde læst den, havde han en svær Kamp med sig selv, førend han ganske vilde troe og antage den; og da han endelig blev overbeviist om Sandheden deri, sammenkaldte han sine Venner, Naboer og Brødre til en stor Forsamling, og tiltalte dem meget kjerligt næsten i to Timer, og baade hans egne og Forsamlingens Taarer bevidnede, at de vare meget rørte. Han bad Alle om Tilgivelse, som muligviis kunde have følt sig fornærmede ved Noget i hans forrige Levnet, og tilgav Alle, som havde forfulgt ham eller paa nogen Maade forurettet ham, og den paafølgende Morgen blev han og hans Hustru begge døbte af Ældste O. Cowdery. Jeg var nærværende — det var en høitidelig Scene — de fleste af Folket vare meget rørte; — de kom op af Vandet grædende af Glæde. Mange Andre bleve døbte af os i den Egn, baade før og efter hans Daab, saa at Disciplenes Tal, gjennem Efteraaret 1830, og den paafølgende Vinter og Foraaret derefter, tiltog til omtrent et Tusinde; den Hellig-Aand blev rigelig udøst over dem, og "Guds Ord havde Fremgang og udbredtes"; og mange af Præsterne antoge Troen."

(Fortsættes.)

☞ Istedet for at forsyne disse to Nre. af Stjernen med en Sang hvert, have vi udarbeidet en Samling af Sange, hvilke nu ere indbundne.

Indhold.

	Side.		Side.
Til de Hellige og alle Ædle i Verden	17.	En Aabenbaring om Præstedømme	26.
Kirkens Historie	20.	Et Gran af Sandhed i et Pund Løgn	29.
Udtog af et Brev	24.		

„Skandinaviens Stjerne" udkommer d. 1ste i hver Maaned. Man tegner sig i Kjøbenhavn hos DHrr. Boghandlere, og i Provindserne paa alle kongelige Postcontoirer. Portoen betales af Abonnenterne med 5 ß Qvartalet.

Udgivet og forlagt af Erastus Snow, Brolæggerstræde Nr. 80, 2den Sal.

Trykt hos F. E. Bording.

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

1. Aarg. Nr. 3. Den 1. December 1851. Priis: 24 ß Quart.

Kirkens Historie.

(Fortsat fra Pag. 24).

Amerikanske Landflygtiges Memoria til Congressen.

Til de høie agtbare Senatorer og Repræsentanter af de forenede Stater i Amerika, i Congres forsamlede.

Vi undertegnede Medlemmer af Raadet i Staden Nauvoo, Borgere i Hancock County i Illinois, og Landflygtige fra Missouri Stat, have forsamlet os for at holde Raad, og vi ansøge eenstemmigen og ærbødigen de høie, agtbare Senatorer og Repræsentanter af vor Nation, for os selv og for mange Tusinder andre Landflygtige, i Anledning af de mageløse Forfølgelser og Grusomheder udførte imod os og vort Folk af de indsatte Authoriteter i Staten Missauri, og ligeledes i Anledning af den kummerfulde Stilling, i hvilken vi nu befinder os i dette Land efter vor Flugt. Da en Beretning om de i Missouri stedfundne Voldsomheder er bleven almindelig offentliggjort baade i dette Land og i Europa, ansees det som unødvendigt i dette Skrift nøie at angive alle de Forurettelser og Krænkelser, vi lede; og da der desuden er Overflødighed af vel attesterede Documenter, hvilke ere til deres velbehagelige Tjeneste, saa indslutter vi ikkun efterfølgende vigtige Punkter til Deres Betænkning:

For det Første. Vi Ansøgende, som frisødte Borgere i denne store Republik, stolende med den fuldkomneste Tillid paa den Constitutions hellige Artikler, ved hvilken de forskjellige Stater ere tilsammensøiede, og betragtende os selv som berettigede til alle de Rettigheder og Friheder, der tilhører frie Borgere, i hvilkensomhelst Stat vi ønske at nedsætte os, begyndte i Aaret 1831 om Sommeren, at anlægge en Coloni i Jackson County, hvilket er paa Udkanten af Missouri mod Vesten. Der kjøbte vi os Jord af Unionens Regjering; opførte flere hundrede Huse; anvendte megen Flid paa nyttige Anlæg; og paa en kort Tid bleve de vilde og eensomme Sletter og de stolte Skove forandrede til veldyrkede og frugtbare Marker. Der ventede vi at henleve vore Dage i Nydelsen af alle de Rettigheder og Friheder, der vare tilfaldne os formedelst vore ædle Fædres Lidelser og Blod. Men ak! vore Forventninger vare omsonst. To Aar vare neppe forløbne, førend vi, tvertimod baade Loven og Constitutionen, bleve angrebne af en regelmæssig organiseret Complot, bestaaende af de fornemste Embedsmænd i det County, baade civile og militaire, hvilke frækt og aabenbart bekjendte i en skreven Circulaire, at de havde fast besluttet, at drive os ud af bemeldte County. Til en Prøve paa deres truende og gruelige Beslutninger, henvise

vi den høie Congresse til bemeldte Circulaire, udaf hvilket Følgende er ikkun et kort Udtog, nemlig:

„Vi Undertegnede, Borgere i Jackson County, troende, at et vigtigt Tidspunkt er forhaanden, med Hensyn til vort indbyrdes Vel, paa Grund af et foregivet religiøst Parti, der har nedsat sig og vedbliver at nedsætte sig i vort Land, hvilke kalder sig Mormoner, og agtende, som vi gjør, at rense vort Samfund „med Fred," om vi kan — „med Magt," om vi maae, og troende, som vi gjør, at den civile Magt ikke giver os Garanti, eller i det mindste, tilstrækkelig Garanti, imod det Onde, som vi nu lide under, og det synes at tiltage, formedelst bemeldte Religionssect, anse vi det nødvendigt og saare vigtigt, at vi selv danner et Corps for bedre og lettere at udføre vor Hensigt." Dette Document var sluttet med følgende Ord: „Vi forpligte os derfor til, efter betimelig Varsel, om de forkaste en rimelig Godtgjørelse for hvad de ikke kunne tage med sig, og de ikke ville forlade os i Fred, som de fandt os, vi forpligte os til, at bruge saadanne Midler, som behøves til at faae dem bort, og til den Ende tilsværge vi hinanden vore legemlige Kræfter, vort Liv, Lykke og dyrebare Ære."

Dette lovstridige Document var undertegnet næsten af enhver Embedsmand i det County, tilligemed flere hundrede andre Navne; og af denne Morderbande var det, at Eders ærbødige Ansøgere i Aaret 1833 bleve plyndrede og berøvede deres fredelige Hjem. Dem var det, som ødelagde vore Marker, brændte vore Huse, og jagede os, omtrent tolv hundrede Mennesker, Mænd, Qvinder og Børn, ud af Landet, som Flygtninger, medens Andre ved deres Hænder bleve myrdede paa den grusomste Maade.

For det Andet. Efter at vi vare fordrevne fra Jackson County nedsatte vi os i Clay County, paa den modsatte Side af Missouri-Floden, hvor vi kjøbte Jord baade af de gamle Beboere og af Regjeringen; men vi bleve snart truede igjen med Voldsomheder af disse sammenrottede Bander, og nødsagede til at forlade vore Huse og opsøge nye Hjem.

For det Tredie. Vort Anlæg var i Caldwell County, hvor vi og vore Nykommere opkjøbte den meste Jord i det County, som og en Deel af Jorderne i Davis og Carroll County. Disse Landstrækninger vare næsten ganske i en vild og udyrket Tilstand, men ved vort Folks bestandige Flid bleve store Avlsgaarde anlagte i alle Retninger, vel besatte med Heste, Qvæg o. s. v. Og vi begyndte ogsaa Anlæg adskillige andre Steder i samme Stat, og haabede endnu engang at nyde den surt fortjente Frugt af vort Arbeide uforstyrret; men vore Forhaabninger bleve snart tilintetgjorte. Den grusomme og mordlystne Aand, der først begyndte at vise sig hos de indsatte Authoriteter og Indbyggerne i Jackson County, og siden i Clay og de omliggende Countier, var ikke bleven standset hverken af de civile eller militaire Øvrigheder i Staten, og havde følgelig fattet mere Mod, og dristigt udspredt sin smitsomme og forræderske Indflydelse i ethvert Departement af Gouvernementet i benævnte Stat. Gouverneur-Lieutenant Boggs, som selv boede i Jackson County, og siensynligen tog Deel i vor Fordrivelse, blev, istedetfor at tages under Forhør for Forræderi og Rebellion imod Constitutionen, og lide retfærdig Straf for sin Forbrydelse, ligefrem valgt til Gouverneur og indsat i Dommersædet. Saaledes bleve Statens Indvaanere meget opmuntrede til at fornye deres ulovlige Angreb paa vore forsvarsløse Colonier med fordobblet Raseri. Mænd, Qvinder og Børn maatte flye i alle Retninger for deres ubarmhjertige Forfølgere. Berøvet deres Besiddelser, deres Gods, deres Fødemidler og Alt, udkastede paa de aabne sneedækte Sletter, uden Husly og uden Beskyttelse, sank mange under deres Lidelsers

Byrde og gik bort fra denne Verden, medens Andre, efter at døie Hunger og Aarstidens Besværligheder, lidende Alt uden Døden, samledes i Caldwell County, til hvilket Sted de bleve drevne fra alle de omliggende Countier, ikkun til at see en Scene, der var endnu mere hjerteskærende. Forgjæves havde vi ansøgt de beskikkede Authoriteter i Missouri om Beskyttelse og Erstatning for vore forrige Forurettelser; forgjæves udrakte vi nu vore Hænder og ansøgte, som Borgere i denne store Republik, de Magthavende om deres Medlidenhed, deres Retfærdighed og Stormodighed; forgjæves anraabte vi flere Gange for Gouverneur Boggs's, vor forrige Forfølgers Fødder, om Hjælp og Beskyttelse imod de Overfald og Mordergjerninger, der nu bleve udøvede imod vore forsvarsløse og uskyldige Borgere. Amerikanske Borgeres Klagegskrig, der allerede to Gange vare fordrevne og berøvede deres Rettighed, kunde ikke gjennemtrænge deres steenhaarde Hjerter. Gouverneuren, istedetfor at sende os Hjælp, udgav en Proclamation til vor Udryddelse og Forviisning, udcommanderede Statens Militair, under Commando af General Clarke, som, for at fuldbyrde disse Ordre paa Udryddelse, marscherede med flere tusinde Mand ind i vort Anlæg i Caldwell County, hvor de, uden Frygt for Lov eller Dom, og tilskyndede af de høieste Authoriteter i Staten, odelagde vore Kornmarker, nedskjød vort Qvæg og vore Svin for Morskab, nedbrændte vore Boliger, dræbte atten eller tyve forsvarsløse Borgere paa en umenneskelig Maneer, slæbte smaa Børn frem fra deres Gjemmested, og, idet de satte Munding af deres Bøsser til deres Hoveder, skjød dem med de rædsomste Eder og Forbandelser. En gammel Helt og Patriot fra Revolutionens Tid, som havde tjent under General Washington, blev, medens han bad om Skaansel, grueligen myrdet og hugget i Stykker med en gammel Lee; og foruden alle disse vilde og barbariske Handlinger, slæbte de tugtige og uskyldige Fruentimmere med Vold ud af deres Boliger, bandt dem paa Bænkene, som brugtes til offentlig Gudstjeneste, og i stort Tal misshandlede dem paa den allergroveste Maneer. Nogle halvtreds eller tredsindstyve af Borgerne bleve kastede i Fængsler og mørke Arrester, hvor de bleve bundne med Lænker og nogle Gange bespiste med Menneskekjød; medens deres Koner og Børn og omtrent femten tusinde Andre bleve med Bajonetten tvungne til at rømme Staten. Og for imidlertid at dække Omkostningerne ved disse grumme Foretagender, confiskerede de vort Gods og berøvede os vore Besiddelser. Forend vor endelige Uddrivelse, ansøgte vi, skjøndt med ikkun lidet Haab, Statens Folkething, som da var forsamlet, da vi vare uvillige til at troe, at amerikanske Borgere kunde anraabe forgjæves om Gjenoprettelse af den Frihed, der saa grueligt var bleven vristet fra dem af grusomme Tyranner. Men, at bruge vore ædle Fædres Sprog, "vore gjentagne Petitioner bleve alene besvarede ved gjentagne Forurettelser." Istedetfor at høre 15,000 nødlidende, blødende, fredsommelige Borgeres Klagemaal, sanctionerede og beseglede Folkethinget Gouverneurens og hans Troppers Constitutionen modstridende Handlinger ved at tilstede 200,000 Dollars til at betale Omkostningerne ved at uddrive os af Staten.

Ingen venskabelig Arm blev udrakt til at beskytte os. Den sidste Straale af Haab om Erstatning i den Stat var nu aldeles udslukket. Vi saae ingen anden Udvei end, at bøie vore Halse ned og bære Undertrykkelsens grusomme Aag, og i Taushed og Underdanighed lade os forvise fra vore Besiddelser, vore Eiendomme, og vort dyrebare Hjem, som Landflygtige, eller at see vore Koner og Børn koldsindigt myrdede og slagtede af magthavende Tyranner.

For det Fjerde. Vi nedsatte os dernæst om Foraaret 1839, i Staten Illinois, hvorhen vi vare fordrevne. Men endog her

ere vi ikke sikkre for vor angerløse Forfølgerinde, Staten Missouri. Ikke mættet ved at have blødet sin Jord med uskyldigt Blod og drevet os ud over sine Grændser, forfølger hun sine ulykkelige Offere i deres Landflygtighed, overfalder og bortsnapper dem i deres forsvarsløse Stunder, fører dem over Mississippifloden til deres uvenlige Grændser, hvor de bliver piinte, pidskede, indsluttede i Fængsler og hængte uden nogensomhelst lovformelig Proces. Vi have henvendt os til denne Stats forrige Regent, Gouverneur Carlin, angaaende disse lovstridige Voldsomheder imod vore Medborgere, men han ydede os ingen Beskyttelse. Missouri bliver ikke standset i sin morderiske Fremfart, og vedbliver derfor sine Forfølgelser, og bortsnapper vore Medborgere Tid efter anden, og frarover os vort Gods; medens Andre, som lykkeligviis overlevede Fuldbyrdelsen af hendes blodige Bud, blive atter og atter fordrede af Gouverneuren, under Paaskud af een eller anden Forbrydelse, der er sagt at være begaaet af dem, medens Uddrivningen varede. For Exempel, Joseph Smiths Person, een af de Ansøgende, er tre Gange bleven fordret, og er bleven afhørt for Retterne i denne Stat, under **Habeas Corpus** Proces, og efter nøie Undersøgelse frikjendt, een Gang af de forenede Staters Ret for Illinois District, atter af Circuit Retten af Staten Illinois, og tilsidst af Municipal-Retten i Staden Nauvoo, uagtet Retterne i Missouri havde for protocolleret et **Nulle prosequi** i Henseende til alle Sager i den Stat imod Joseph Smith og Andre. Saaledes er benævnte Joseph Smith flere Gange bleven tagen under Forhør for een og den samme angivne Forseelse, hans Liv og Lemmer sat i Fare, modstridende den femte Artikel af Tillægget til de forenede Staters Constitution; og saaledes ere vi bestandigen blevne plagede og berøvede vore Penge til at dække Omkostningerne ved disse fortrædelige Processer. Og hvad der paa nærværende Tid synes endnu mere forurolignde er den Fjendtlighed, der viser sig hos nogle af Authoriteterne og Indvaanerne i denne Stat. Møder have fundet Sted, opflammende Taler ere blevne holdte, og mange ulovlige mod Constitutionen stridende Resolutioner antagne, til at berøve os vore Rettigheder og Friheder og den Glæde at nyde vore Besiddelser i Fred. Efter det nærværende fjendtlige Udseende og vor bittre Erfaring i Missouri Stat, er det meget at befrygte, at de barbariske Scener, der foregik i hiin Stat, ville blive gjentagne i denne. Dersom Missouri gaaer ustraffet, vil Andre derved blive meget opmuntrede til at følge hendes morderiske Exempler. De Ansøgendes Lidelser have allerede været nok til at nedsænke dem. For mange for Mennesker, for mange for amerikanske Borgere at udholde uden Klage. Vi have nu i mange Aar sukket under Tyranniets og Undertrykkelsens Jernhaand. Vor Eiendom er bleven fraranet os til Værdi af to Millioner Dollars. Vi ere blevne jagede ligesom de vilde Dyr i Skoven. Vi have seet vore graahærdede Fædre, som fegtede i Frihedskrigen, tilligemed vore uskyldige Børn, slagtede af vore Forfølgere. Vi have seet amerikanske Borgeres skjønne Døttre fornærmede og mishandlede paa den umenneskeligste Maade, og endelig have vi seet femten tusinde Sjæle, Mænd, Qvinder og Børn, uddrevne ved militair Magt fra deres dyrebare Hiem og Arne, i den strænge Vintertid, til et fremmed Land, pengeløse og ubeskyttede. Under alle disse kummerfulde Omstændigheder, udrække vi vore Hænder imod de høieste Raad i vor Nation, og anraabe underdanigst de høie og velvise Senatorer og Repræsentanter for dette store og frie Folk, om Erstatning og Beskyttelse.

Hør, o hør, mange tusinde amerikanske Borgeres bedende Røst, hvilke nu sukke i Landflygtighed paa Columbias fri Jord! Hør, o hør Enkers og Faderløses bittre Klageskrig, hvis Mænd og Fædre have lidt

den grusomste Martyrdød i det Land, hvor den høimodige Ørn med Stolthed svæver! Lad det ikke blive skrevet i Nationernes Archiver, at Columbias Landflygtige søgte Beskyttelse og Erstatning af Eders Hænder, men søgte forgjæves. Det staaer i Eders Magt at frelse os, vore Koner og vore Børn, fra en Gjentagelse af de blodige Scener i Missouri, og saaledes befrie et forfulgt og forurettet Folk fra deres Angest, og Eders ærbødige Ansøgere ville altid bede for Eder o. s. v.

De undertegnede Navne ere udeladte af Mangel paa Plads.

Ovenstaaende Ansøgning blev fremlagt for Congressen om Foraaret 1844, hvilket var den tredie Gang, at disse forfærdelige Morderscener bleve den forelagt, siden vor Forviisnings Begyndelse, men Alt var til ingen Nytte. (Fortsættes).

Vigtigheden af et reent Levnet.

„Thi vi vide, at al Skabningen tilsammen sukker, og er tilsammen i Smerte indtil nu. Dog ikke det alene, men ogsaa de, som have Aandens Førstegrøde, ogsaa vi selv sukke i os selv, forventende en sønlig Udkaarelse, vort Legems Forløsning. Rom. 8, 22 og 23.

„Legemet er altsaa af stor Vigtighed for Mennesket; og dersom han blot vidste og kjendte hvad Rettighed og Leilighed han har, da kunde han leve uafhængig af Djævelens Fristelse og Syndens Indflydelse, beherske sine Lyster, seire over Verden, og nyde Guds Velsignelser i Tid og i Evighed.

Henseigten med, at Mennesket annammer et Legeme er, at baade Sjæl og Legeme, formedelst Jesu Christi Gjenløsning, maa blive ophøiet i den evige Verden, naar Jorden skal vorde himmelsk, og opnaae en høiere Stilling end Sjælen vilde kunne opnaae forunden Legeme. Thi da Mennesket først blev skabt var det „lidet ringere end Englene." Men formedelst Forsoningen ved Jesum Christum, samt hans Opstandelse, er det blevet sat i Stand til at opnaae en ypperligere Stilling end Englene. Thi siger Apostelen, „vide I ikke, at vi skulle dømme Engle." Jesus nedfoer under alle Ting, at han maatte opfare over alle Ting. Han paatog sig et Legeme, at han maatte døe som et Menneske; og, „at han ved Døden skulde gjøre Den magtesløs, som havde Dødens Vælde, det er Djævelen." Ebr. 2, 14. Da han har seiret over Døden i dens eget Herredømme, sønderbrudt Gravens Baand, og opfaret med sit Legeme som Seiervinder til Guds høire Haand, har han fuldbyrdet en Gjerning, som Gud havde bestemt førend Verdens Grundvold blev lagt, og „aabnet Himmeriges Rige for alle Troende." Fremdeles bliver Mennesket, formedelst Lydighed mod Evangeliet, sat i Stand til at faae en sønlig Udkaarelse, og at have en lovmæssig Ret til sin Faders Velsignelse og til at besidde den Hellig-Aands Gave.

Og Apostelen siger: „om hans Aand, der opreiste Jesum fra de Døde, boer i Eder, da skal han, som opreiste Christum fra de Døde, levendegjøre ogsaa Eders dødelige Legemer, formedelst sin Aand, som boer i Eder." Rom. 8, 11.

Som Jesus overvandt Døden, saa kunne vi; som han seirede, saa kunne vi; og om vi ere trofaste, „sidde med ham paa hans Throne, ligesom og han haver seiret, og sidder hos sin Fader paa hans Throne." Aab. 3, 21. Og saaledes vil Mennesket ikke alene blive opreist fra sin fornedrede Tilstand, men endog blive ophøiet til at have Sæde iblandt de forstandige Væsener, som omgiver Guds Throne. Og dette er

eet stort Øiemeed, hvorfor vi kommer her og annammer Legemer.

Et Andet var, at forplante vor Slægt. For, om det er til vort eget Gavn at komme hid, saa er det ogsaa til Andres.

Følgelig det første Bud, som blev Menneskет givet, var at "vorde frugtbare, forøges og opfylde Jorden." (1 Mos. 1, 28). Og eftersom Menneskет er et evigt Væsen, og alle hans Gjerninger staae i Forbindelse med Evigheden, er det nødvendigt for ham, at kjende sin Stilling vel, og saaledes opfylde sin Skabelses Maal; thi som han og hans Afkom er bestemt til at leve evindeligen, er han ei alene ansvarlig for sine egne Handlinger, men for en stor Deel ogsaa for sine Børns; og bør fremhjælpe og udvikle deres Forstandsevner, rette deres Sæder, vise dem et godt Exempel, og lære dem rigtige Grundsætninger, men i Særdeleshed bevare sit eget Legeme i Reenhed. Og hvorfor? Fordi, om han misbruger sit Legeme og fordærver sig selv, skader han ikke alene sig, men ogsaa sin Mage eller dem, han omgaaes med, og gjør sin Efterslægt elendig, som unndgaaelig maa nedarve Faderens Elendighed, dette ikke alene i dette Liv, men i Evigheden. Af denne Aarsag har Herren givet meget strænge Love angaaende Ægteskab og Dygtighed, og har paa det Strængeste straffet dem, som i forskjellige Tidsaldere have misbrugt denne hellige Anordning. For Exempel: den svære Straf over Sodoma og Gomorrah, og den forfærdelige Dom, der blev afsagt over hver den, som fordærver og besmitter sit Legeme. Man læse 5 Mos. 22, 13 til 30. Og atter 1 Cor. 3, 16 og 17, "vide I ikke, at I ere Guds Tempel, og Guds Aand boer i Eder? Dersom Nogen fordærver Guds Tempel, ham skal Gud fordærve." Og hvorfor? Fordi at om Menneskет, som blev skabt med Raadighed over sit Legeme, at han maatte kunne ophøie sig og sit Afkom, baade i Tiden og i Evigheden, misbruger den Magt, ei alene skader sig selv, men endogsaa ufødte Legemer og Aander; fordærver Verden og giver Plads for ødelæggende Strømme af alskens Laster og Usædeligheder, og Alt, hvad der gjør Menneskет fremmed for Gud. Af denne Aarsag blev det sagt til Israels Børn, at de skulde ikke blande sig i Giftermaal med de omliggende Folkeslag, at ikke deres Sæd skulde blive fordærvet, og Folket vende sig til Afguderi; hvilket vilde lede dem til at glemme Gud, og til Uvidenhed om hans Gjerninger og Hensigter, og de vilde glemme hvorfor de vare skabte, og fordærve sig selv, og dette vilde naturligviis give Anledning til alle andre Onder. Men naar Guds Anordninger blive udførte, da er Alt i en elskelig Tilstand. Hvad er mere elskværdigt og behageligt end disse rene, uskyldige, og huldsalige Kjærlighedsfølelser, som Gud har nedlagt baade i Mandens og Qvindens Hjerte, der ere forenede i lovligt Ægteskab, med Kjærlighed og Hengivenhed, der er reen, ligesom Guds Kjærlighed, fordi den udspringer fra ham, og er hans Gave; med Legemer, der ere kydske og tugtige, og et Afkom, der er elskeligt, sundt, reent, uskyldigt og ubesmittet; med Tillid til hinanden, leve de tilsammen i Gudfrygtighed, nydende Naturens Gaver ufordærvede og ubesmittede, som den nyfaldne Snee, eller den krystalklare Strøm. Men hvor vilde ikke denne Nydelse blive forhøiet, dersom de vidste deres Bestikkelse, kunde forstaae sig paa Guds Planer, og skue en evig Enighed i et andet Liv, en Forbindelse med dette Afkom, som er begyndt her, til at vedvare for evigt, og alle deres Kjærlighedsbaand, alt deres Slægtskab, og al deres Hengivenhed bestyrket. En Moder føler stor Glæde ved at see sit Barn, og betragte dets elskelige spæde Skikkelse, men hvor vilde ikke hendes Barm svulme af Glæde, om hun vidste, at det Barn skulde være med hende for evigt; og dersom vi blot kjendte vor Stilling, vilde vi vide, at dette var det Øiemeed, for hvilket vi kom til Verden. Og Hensigten med

Guds Rige, hvorom vi ei have skrevet meget, er, at gjenoprette alle disse hellige Principer. Kydskhed og Reenhed ere Ting af største Vigtighed for Verden; hvorfor Profheten siger: "fordi Herren har vidnet mellem Dig og Din Ungdoms Hustrue, som Du har handlet troløst imod, endog hun var Dig tilføiet, og var Din Pagtes Hustrue. Skabte han dem ikke til at være eet? endog han havde de øvrige Aander. Og hvorfor eet? At han maatte søge gudelig Sæd. Derfor tager Eder vare i Eders Aand, at Ingen handler troløst imod sin Ungdoms Hustru." Mal. 2, 14 og 15.

Her see vi altsaa tydeligen hvorfor man skulde være reen, nemlig: at Gud maatte bevare en gudelig Sæd. Paulus siger: „vide I ikke, at hvo som hænger ved Skjøgen, er eet Legeme med hende? thi de to, siger han (Herren), skulle blive til eet Kjød. — Flyer Skjørlevnet! All Synd, som Mennesket gjør, er udenfor Legemet; men hvo som bedriver Skjørlevnet, synder imod sit eget Legeme. Eller vide I ikke, at Eders Legeme er den Helligaands Tempel, som er i Eder, hvilken I have af Gud, og at I ikke ere Eders egne; thi I ere dyrekjøbte; ærer derfor Gud i Eders Legeme og i Eders Aand, hvilke høre Gud til." 1 Cor. 6, 16 til 20. Og i det næste Capitel taler han om de samme Ting, som Malachias, angaaende en reen Sæd: „thi den vantro Mand er helliget formedelst Hustruen, og den vantro Hustru er helliget formedelst Manden; thi ellers vare jo Eders Børn urene, men nu ere de hellige." 7, 14.

Alle civiliserede Nationers Lovgivere have seet Nødvendigheden i at opretholde disse Ting, og haver følgeligen i Almindelighed givet meget strenge Love for at bevare Qvindekjønnets Dygtighed og understøtte Ægteskabscontracten. Til dette Øiemeed ere Forordninger udgangne, der gjør Saadanne arveløse, som ere avlede udenfor Ægteskab. Dette har gjort en god Virkning. Prædikantere af de forskjellige Religionssecter have ogsaa anvendt deres Indflydelse i en høi Grad, for at understøtte dydige Grundsætninger. Disse have havt Indflydelse ved at modarbeide Ugudelighedens stærke Strøm. Men, som Nationerne selv have forsaget Gud, maa man spørge: hvor kan de vente, at kunne standse dette raabende Onde; thi selve Lovgiverne, som giver disse Love, ere mange Gange selv skyldige. Og naar Konger, Fyrster og Øverster fordærver dem selv, hvor kunne de vente, at Folket kunde være reent? Hvor streng end Loven mon være, saa vil dog fordærvede Mennesker altid finde Leilighed til at undgaae den. Og sandelig, saa vidt er det gaaet med disse Vederstyggeligheder, at det synes at være en afgjort Sandhed, at disse Ting kunne ikke beherskes; og endskjøndt der gives Love angaaende ægteskabelige Forbindelser, er der dog nogle Nationer, som kaldes Christne, der virkeligen meddeler Bevilling paa Utugt og al den Nedværdigelse og Elendighed, som følger dermed.

Disse Ting tilhører heller ikke de lavere Classer af Folket alene. Kaadhed og Vellyst gaaer Haand i Haand, og sværmer uhindret ved Hofferne, iblandt Kongerne og de Ypperste paa Jorden; og jo mere Malerens og Billedhuggerens Arbeider ere skikkede og beregnede til at opflamme Lidenskaberne, jo mere vinder de den almindelige Yndest og Roes. Statsmanden, Præsteman-den, Kjøbmanden, Haandværksmanden, Arbeidsmanden, Alle have fordærvet dem selv.

Verden er fuld af Utugt, Svig, Skjørlevnet og allehaande Vederstyggeligheder. Gaaer man til Maskerade paa de fornemste Theatre i Paris, da vil man see tusinde Mennesker af begge Kjøn, uartigt, frækt og uden Blusel at tilkjendegive deres Hjertes Ureenhed. Vissely, Vellyst og Liderlighed griber farligt om sig. Ikke at sige Noget om de Vederstyggeligheds Kuler, som existerer andre Steder. London vrimler med ulykkelige Væsener, forførte ved Exempel, Over-

talelse og Daarskab til deres forfaldne, lave og elendige Tilstand.

De samme Ting existerer overalt i England, Frankrig, de forenede Stater, Danmark, og visselig iblandt alle Nationer. Altsaa, Millioner af Ungdommen fordærver sig selv, paadrager sig de afskyeligste Sygdomme, og bringer Forbandelse over deres Afkom ved deres Synd, hvilket opvoxer og træder i Fædrenes fordærvede Fodspor. Ikke at sige Noget om de mange Tusinder af elskelige Væsener, hvem Gud bestemte til at være Mænds Medhjælpere i Tid og Evighed, at de ved dem maatte opreise et reent Afkom, der nu ere fordærvede, fornedrede, besmittede og forfaldne, stakkels elendige Uslinger, Udskud af Verden, fornærmet, fortrykket, foragtet og mishandlet, fort fra Fornedrelse til Fornedrelse, alt lavere og lavere, dybere og dybere, til Døden, som en Ven, ender deres elendige Tilstand, men — uden Haab.

Saaledes er Mennesket, der blev skabt reent, efter sin Skabers Billede, og kunde staae stolt og opret, som Guds Repræsentant, puur og ubesmittet, blevet lavt, falden, fordærvet, sygt, og nedsunket under de unfornuftige Skabninger: en Skabning, der er fuld af Lyster og Lidenskaber, en Slave af sin tøilesløse Begjerlighed. Jeg taler reent ud om denne Gjenstand, og jeg gjør det, fordi det er en Forbandelse for Verden, og Gud vil holde Regnskab med Nationerne for disse Ting.

Det er altsaa omsonst, at man giver Love desangaaende; Nationerne have fordærvet dem selv, og de have ikke Magt til at forebygge disse Ting. Man maa drives af høiere og ædlere Motiver end blot menneskelige Anordninger.

Dersom Menneskene ret kjendte deres Tilstand og de evige Følger deraf for dem og deres Sæd, da vilde de føle anderledes end de gjøre. De vilde føle, at de vare evige Væsener, at de vare Gud ansvarlige baade for Legeme og Aand, og at Intet uden Kundskab om Menneskets Fald og sande Tilstand og Guds Riges Aabenbarelse kan bringe Opreisning for Mennesket, gjenoprette Guds Orden og Husholdning, og atter sætte Mennesket i dets rette Stilling paa Jorden."

En Advarsel mod de falske Propheter.

Af P. Lorenzen.

Under denne Overskrift har tidligere været optaget et Inserat i Flyveposten, fra Loll. F. Av. af Hr. Pastor Koch, i Sønder Kirkeby paa Falster. Det har været rettet mod Sidste Dages Hellige, fordi dette Samfund havde sendt Ade af Brødrene til Falster, hvilke have forkyndt for Folket den gamle apostoliske Sandhed, som Hr. Pastoren udtrykker sig, at være Vranglærdomme, fordi disse Lærdomme komme i Disharmoni med den nuværende moderne Theologi. Vi havde helst ønsket at kunne gjendrive i samme Blad Pastor Kochs Ytringer om Daab, Præstedømmet, Christi Kirke, Syndefaldet, Aabenbaringer og de falske Propheter; men vi veed af Erfaring, at de ærede Bladredacteurer her til Lands ikke gjerne vil optage Andet i deres Blade angaaende de Hellige, end Saadant, som tjener til at misrecommendere dem; derfor have vi anseet det bedst i vort eget Organ, Skandinaviens Stjerne, at udtale vor Mening frit og uforbeholdent. Vi har det Haab, at dette vort Maanedsskrift vil alt meer og meer finde et større Antal Læsere, ikke alene i de danske Provindser, men ogsaa i Norges og Sverrigs Riger, og tilsidst blive efterspurgt med Begjerlighed, ligesom det er skeet med de Helliges Skrifter i Amerika og England. Vi vil ikke tænke

paa at gjendrive alle de ondskabsfulde Løgn, der ved Djævelens Postbud løbe Jordens Lande rundt, angaaende vor uskyldig myrdede Broder Joseph Smith; thi det vilde for os kun være Tidsspilde og til ingen Nytte; vilde vi gjendrive een Løgn, vilde de smede ti istedet, og alle disse Løgne være Led i den Kjæde, hvormed de søge at binde os og forsegle og tilintetgjøre vort Vidnesbyrd. Vi veed, at de troværdige Folk, som nu for Tiden bedst troes, ere saadanne, som for Betaling ere villige til at sige falsk Vidnesbyrd, ligesom de tretten Fruentimre, Pastor Koch omtaler, der vare villige til at aflægge Eed paa, at Joseph Smith vilde forføre dem. I theologisk Tidsskrift staaer, at der var seksten Fruentimre, og saaledes komme Vidnesbyrdene ikke overeens; men hvilken Løgn der end bliver trykket paa Papiret, vi antage det at være Opdigtelse og Opspind af samvittighedsløse Mennesker. Vi ville lade Guds Ord være Dommer imellem os og vore Modstandere, og vi skulle vende Blikket paa de falske Propheter. Frelseren siger: Vogter Eder for de falske Propheter, som komme til Eder i Faareklæder, men indvortes ere glubende Ulve. Af deres Frugter skulle I kjende dem. Kan man vel sanke Viindruer af Torne, eller Figener af Tidsler? Saaledes bærer hvert godt Træ gode Frugter, men et slet Træ bærer slette Frugter. Et godt Træ kan ikke bære slette Frugter, ei heller kan et slet Træ bære gode Frugter. Hvert Træ, som ikke bærer god Frugt, bliver afhugget og kastet i Ilden. Det er da af deres Frugter, at I skulle kjende dem. See Matt. 7, 15 til 20.

Propheterne i Fortiden vare Mænd, Gud opreiste til at bære Vidnesbyrd til gamle Israel baade om de Straffedomme, der skulde overkomme dem, som ogsaa om de glædelige Velsignelser, der skulde blive Israel og Hedningerne til Deel i de sidste Dage. Propheterne kundgjorde Menneskene de tilkommende Ting, men det de kundgjorde, var intet Nyt, men de berører alle den samme Streng angaaende Affaldet, Straffedommene og til Slutningen de sidste Dages Herlighed og Frelserens Aabenbarelse. Propheterne i det Gamle og Ny Testamentes Tider vidner om Straffedomme, der paa bestemte Tider skulde hjemsøge Jorderige. De falske Propheter nævner Skriften at være dem, som stode frem for Folket og vidnede det Modsatte, og raabte Fred og ingen Fare, naar Vredens Sværd hængte over dem. De Sidste Dages Hellige i vor Tid staaer frem og vidner, at om et Lidet vil Freden borttages og Plager fra Gud udgaae til Jorderige ved Herrens Engle, der skal udgyde Guds Vredes Skaaler over Marker, Træer, Have, Floder, Vandkilder, og det ikke for Menneskenes Gudfrygtigheds, men for deres Uretfærdigheders Skyld. Skulde Nogen i vore Dage staae frem og bevidne det Modsatte, benævne vi dem falske Propheter, der forfører Folkene og siger til dem: I skulle ikke skue Sværdet, og der skal ikke være Hunger for Eder, men en tilforladelig Fred vil Herren give Menneskene, for deres christelige Vandels Skyld. Men Jehova taler saaledes om disse til Propheten Jeremias: Folkets Propheter spaae Løgn i mit Navn, jeg har ikke sendt dem og ikke budet dem og ikke talt til dem; og fordi jeg ikke har sendt dem, derfor skulle de omkomme. Frelserens Ord angaaende de falske Propheter afgiver i deres hele Fylde et bestemt Kjendetegn, saavel paa de sande, som de falske Propheter. Vi lære heraf, at det er af Frugten, man kan slutte sig til Træet. Af Pauli Breve lære vi, at der i den sidste Tid skal gives Leiesvende, der ikke prædike Christum af Kjærlighed, men prædike ham for Penges og Æres Skyld. Den, der ikke vil være en Leiesvend, han opoffrer og indvier sit hele Liv med Alt hvad han eier og har, til Guds og Menneskenes Tjeneste; men den, som saaledes gjør, maa have annammet Barmhjertighed og Syndstilgi-

givelse, og af den Aarsag kan han ogsaa opoffre sig for Guds Skyld i Jesu Navn til Menneskehedens Fremme og Frelse, uden at søge Ære eller Fordeel derved. Tag Lønnen bort fra Leiesvendene, og vi vil faae at see, hvor mange, der vil udgaae med Evangeliets Fylde til mange Fattige, til Enker og Faderløse og dem, som lide Trængsel i denne Verden; og vi vil faae at see, hvor mange der vil fuldkomme Christi Befaling. Frelseren udsendte sine Apostler og Disciple to og to, og de gik med Evangeliet fra Stad til Stad, med Fuldmagt til at prædike, døbe, uddrive Djævle, salve de Syge med Olie og helbrede dem. Og saaledes skeer det med Frelserens Vidner, de Sidste Dages Hellige, i vor Tid. Mange, der i vore Dage prædiker i Kirker og Forsamlinger, beraaber sig paa, at de prædiker Omvendelse for Folket; men hvad nytter det, naar de ikke selv gaaer den Vei, de lærer. Paa saadan Maade bliver Ingen omvendt. Og dersom Nogen skulde nøde en Omvendelses-Prædiken føle den Bedrøvelse og Længsel efter Gud, som virker Omvendelse, hvorledes skulde det være muligt for en Præst at hjælpe Nogen til at blive hellig, naar han selv gaaer modsat det, Evangelet lærer? Thi Evangeliets Orden er Omvendelse og Tro, derefter Daab (ikke Overøselse) til Syndsforladelse, og tilsidst Haandspaalæggelse for at annamme den Helligaands Naadegave. Og alle disse Functioner udføres af dem, der ere bestikkede efter Evangeliets Orden. Vi har lært af Skriften, at alle dem, der troer Evangeliet og fuldkommer al Retfærdighed, har Christi Forbon og den evige Pagts Forjættelser; men, at de, som ikke bliver i Christi Lærdom, har hverken Faderen eller Sønnen: Joh. 2 V. 9 Og derpaa kjende vi hvem der er af Gud eller ikke, thi de, som ere af Gud, høre os, og de, som ikke ere af Gud, høre os ikke. Og derfor have vi den frimodige Fortrøstning til Gud, at det, vi begjere i Overeensstemmelse med hans Villie, giver han os. Af Christi Lærdom faaer vi et andet Begreb om de falske Prophheter, end det, Hr. Pastor Koch angiver om Mormonpræsten. En af Propheterne lærer: at Præsterne skal ære Guds Befalinger, opretholde Levi Pagt, nære Ærefrygt for Jehovas Navn, altid føre Sandheds Lov i Munden, ikke have Svig paa deres Læber, vandre i Fred og Retsindighed, og afholde mange Mennesker fra at begaae Misgjerning. Afviger Præsterne fra Veien, bringe de mange til at støde an mod Læren, krænke de Levis Pagt, saa siger Jehova til dem: Jeg vil lade Eder blive foragtede og ringe ansete hos hele Folket, efterdi I ikke agte paa mine Veie og vise Yndest, hvor det gjælder Loven. Vi veed, at det gjælder Præsternes Ære, Anseelse og Fordeel, og derfor undre vi os ikke, at de fremkomme med falske Angivelser og ondskabsfulde Rygter imod os. Vi forstaae, at vi have den samme Fiende imod os, som de Forrige Dages Hellige havde, i den apostoliske Tidsalder. Denne Fjende er Løgnens Aand, der udspredte Bagtalelse og Løgn i gamle Dage om Christi Vidner, og anklagede dem at de havde indgaaet Pagt med Djævelen, at de aad Børn og bedrev Horeri med Qvinderne i deres Forsamlinger, og dersom dette ikke var tilstrækkeligt, da anklagede de dem for Oprør og Majestætsforbrydelse. Saaledes vil det ogsaa gaae med de Sidste Dages Hellige af dem, som i vore Dage høre til Pharisæerne og de Skriftkloge. Men ligesom Sandheden i de første apostoliske Dage banede sig Vei til mange Tusinders Hjerter, saaledes skal ogsaa i de sidste Dage Guds Herlighed opgaae over Folkene og Evangeliets Fylde ved Guds Tjenere proclameres til Jorderiges Ender.

(Fortsættes).

Et Gran af Sandhed i et Pund Løgn.

(Fortsat).

(Slutning af P. P. Pratts Vidnesbyrd).

"Tidligt i Aaret 1831 besøgte Hr. Rigdon, der var bleven ordineret under vore Hænder, Ældste Joseph Smith i Ny-York Stat, første Gang, og fra den Tid af begyndte man at udsprede det Rygte, at Rigdon var Forfatter til Mormons Bog.

"Den Snak om Spaulding havde man end ikke tænkt paa førend flere Aar efter, da den udkom i et Skrift kaldet "Mormonism Unveiled" — et meget lavt Stykke Løgnsmederi af D. P. Hulbert og Andre af lignende Characteer, som længe havde bestræbt dem paa, at fremstille Mormons Bog i et falsk Lys. Vester paa var der hele Nabolag, der antoge Mormonismen efterat denne Fabel om Spaulding var bleven circuleret iblandt dem, og vi agtede det i Sandhed ikke værdt at svare paa, førend det af de uvidende og uartige religiøse Redactenrer i denne Stad (Ny-York) blev forvandlet til Noget, som man sagde at være ganske vist og uimodsigeligt. Og nu — jeg bevidner, at de, der have opdigtet den Spauldingske Løgn angaaende Mormons Bog, S. Rigdon og Andre, ere af samme Classe, som de, der opdigtede Løgnen imod Disciplene fordum, der de beskyldte dem for at have bortstjaalet Jesu Legeme, o. s. v." See Matt. 28, 11 til 15.

Foranstaaende Linier af P. P. Pratt, først offentliggjorte i Ny-York i 1837, taler for dem selv og behøver ikke nogen Forklaring af mig, ikkun at bemærke, at hvad han har skrevet er kjendt for Sandhed af mange Tusinde i Amerika

Benævnte Hulbert havde svoret at hevne sig paa de Hellige, fordi han var bleven opdaget og hindret i sit utugtige Væsen; og da hans første Anslag imod Profetens Joseph Smiths Liv slog feil, begyndte han at fabrikere Løgne, for hvilket han blev rundelig betalt af en E. D. How og nogle Præster og andre Skurke, som længe havde ønsket et saadant Stykke Værktøi for at kunne udrette deres lave, skidne Gjerninger i deres ugudelige Krig imod de Hellige. Men førend hans Løgne kom til Verden gjennem Pressen, blev Stanken af hans tiltagende Vederstyggeligheder saa stærk, at selv de, der brugte ham, som og hans Selskabsbrødre paa Lastens Vei, skammede dem ved ham; og efter at have bekommet 500 Dollars af dem for sine Løgne, rømte han ud af Landet og man hørte aldrig mere om ham, og med ham forsvandt Publicums Tiltro til dette Løgneværk.

"Mormonism Unveiled", der var avlet af denne foragtelige Complot, blev saaledes qvalt i Fødselen, og gjorde følgeligen ingen Støi i Verden, men blev et Offer for den Foragt og Forglemmelse, det saa vel fortjente.

Dette foregik i Staten Ohio i Aaret 1834. Flere Aar efter, da Mormons Bog havde meget udvidet sin Indflydelse, og mange Tusinde bleve føiede til de Hellige aarlig, og Præsterne brøde deres Hjerner for at opfinde Noget til at standse dens hurtige Fremgang, var der to Præster i Staten Massachusetts, ved Navn Austin og Storrs, af hvis Tilhængere mange havde forenet sig med de Hellige, fik disse gamle Hulberts og hans Bandes Fabler, at Mormons Bog var udarbeidet af Spauldings Roman, gjenoplivede og satte dem i Omløb i Bladene, med mange nye selvgjorte Tilsætninger. Uvillige til at bekjende sig som Forfattere til disse grove Løgne, føiede de, til et opdigtet Brev, Madame Davieſons og Madame Mac Kineſtrys, Spauldings Enkes og Datters Underskrifter. Og, uagtet dette Bedrageri og Oudskab blev afsløret og bekjendtgjort for Verden, ere Sandhe-

dens Fjender dog vedblevne at publicere det indtil denne Dag.

Med Hensyn til denne Sag, samt Characteer og Indhold af Spauldings Roman, betitlet: "Det fundne Manuskript". En lærd Mand ved Navn Haven, der reiste igjennem hvor nævnte Spauldings Enke og Datter boede i 1840, aflagde et Besøg hos dem, og derpaa meddeelte Publikum en Beretning om sin Samtale.

Følgende Spørgsmaal og Svar oversætte vi fra „Quincy Whig," et meget agtet og yndet Blad, udgivet i Quincy i Illinois.

"Spørgsmaal: Skrev De, Madam Davieson, et Brev til Hr. John Storrs, indeholdende en Beretning om Mormonismens Opfindelse? Svar: Nei, jeg gjorde ikke! og jeg saae aldrig Brevet, førend jeg saae det i Bladet „Boston Recorder" med mit Navn tilføiet. Brevet har aldrig været bragt til mig at underskrives.

"Spørgsmaal: Havde De slet ikke noget at gjøre med det Brev?" Svar: Dr. Austin kom til mig i mit Hus, og gjorde mig nogle faa Spørgsmaal, og han nedskrev Noget.

"Spørgsmaal: Er det sandt, hvad det Brev indeholder? Svar: Der er Noget, som jeg fortalte ham.

"Spørgsmaal: Har De læst Mormons Bog? Svar: Jeg har læst et Lidet af den.

"Spørgsmaal: Er der nogen Lighed imellem Hr. Spauldings Manuscript og Mormons Bog? Svar: Slet ingen, med Undtagelse af nogle Navne, der ligne hinanden noget.

"Spørgsmaal: Omhandlede Manuscriptet et afgudisk eller et gudsfrygtigt Folk? Svar: Et afgudisk.

"Spørgsmaal: Hvor er Manuscriptet? Svar: Hr Hulbert kom her og tog det bort med det Løfte, at lade det trykke og give mig det Halve af Profiten.

"Spørgsmaal: Lod Hulbert Manuscriptet trykke? Svar: Nei! han skrev mig til, at Manuscriptets Indhold, da det blev gjennemlæst, fandtes ikke at være, hvad de havde ventet, og at de ikke vilde lade det trykke.

"Spørgsmaal: Hvor stort er Manuscriptet? Svar: Omtrent som en Tredie-deel af Mormons Bog.

"Spørgsmaal til Mad. Mac Kinestry: Hvor gammel var De, da Deres Fader skrev Manuscriptet? Svar: Fem Aar.

"Spørgsmaal: Har De læst Manuscriptet? Svar: Da jeg var omtrent tolv Aar gammel, læste jeg undertiden Noget af det for Fornøielse.

"Spørgsmaal: Omhandlede Manuscriptet et afgudisk Folk eller et gudsfrygtigt? Svar: Et afgudisk.

"Spørgsmaal: Synes De, der er nogen Lighed mellem Manuscriptet og Mormons Bog? Svar: Nei, ikke et Ord!

"Spørgsmaal: Gav De Deres Samtykke til, at Deres Navn skulde tilføies Hr. Storrs Beretning i „Boston Reconder?" Svar: Nei, jeg havde slet ingen Idee om, at mit Navn skulde komme frem i Forbindelse med noget Saadant, og det bedrøvede mig saare meget at see det der!

" Man vil see af det Ovenstaaende, at Hr. Austin i sin store Iver for at kuldkaste Mormons Bog, og for at vise Fjendskab imod de Hellige, gjorde Mad. D. nogle faa Spørgsmaal, at han maatte faae Leilighed til at skrive sine egne Tanker til Hr. Storrs i hendes Navn."

Hulbert skriver i sit føromtalte „Mormonism Unveiled" saaledes, angaaende det Manuscript, han havde bekommet af Madam Davieson: "Dette er en Roman, der fremstilles som oversat fra Latin, fundet i en Hule, skreven paa fire og tyve Roller af Pergament, men i moderne Stiil, indeholdende en fabelagtig Beretning om et Skib, strandet paa den amerikanske Kyst, paa en Reise fra Rom til Brittanien, en kort Tid før Christus, da dette Land var beboet af Indianere."

Enhver, som har læst Mormons Bog,

veed, at der er ikke den allerringeste Lighed imellem de To, hverken i Stiil eller Indhold, den er en religiøs Historie, blandet heelt igjennem med Prophetier og evangeliske Lærdomme. Efter Mad. Daviesons Beretning blev Manuscriptet overgivet til Hulbert paa de Vilkaar, at det skulde trykkes og det Halve af Profiten godtgjøres hende. Men efter at have vakt Publicums Nysgjerrighed, fandt han, at det ingen Lighed havde med Mormons Bog, og vilde ikke lade det trykke.

Saaledes er Publicum bleven betaget Leiligheden til at læse og domme selv; og medens han tilintetgjorde eller skjulte Manuscriptet, fandt han tilsidst paa, uden ringeste Bevis, at Spaulding havde skrevet en anden Roman, der havde været Grundvold til Mormons Bog.

Sagen er saaledes udforsket lige til denne Vagabonds blotte Indbildning, og alligevel er denne Fabel bleven publiceret tusinde Gange i Europa og Amerika, forøget, forandret og aldeles forqvaklet af tusinde Præster og Bladudgivere, og af Tusinder brugt, som et Paaskud for dem til at forkaste Mormons Bog. Af denne Aarsag har jeg talet lidt vidtløftigt for at opklare denne Fabel; endskjøndt jeg ikke troer, at nogen oprigtig Elsker af Sandhed vilde støde sig derover et Øieblik; thi Saadanne bedømme aldrig en Sag førend de kjender den; og om de læse Mormons Bog med Bøn i Hjertet, da vil de erholde et Vidnesbyrd fra Gud i deres egne Hjerter, at den er Sandhed.

Conferenze

holdt i Kjøbenhavn d. 15de og 16de Novbr. 1851.

E. Snow, Præsident.

C. H. Christensen, Skriver.

Tilstede af de Tolv 1, de Halvfjerdsindstyve 2, andre Ældste 7, Præster 10, Lærere 7, Diaconer 5.

En stor Forsamling af de Hellige.

Conferenzen blev aabnet d. 15de om Eftermiddagen Kl. 5 med Sang og Bøn.

Derefter fremstod Præsidenten og hilsede Conferenzen fra Ældste John Taylor og G. P. Dykes i Hamborg, og sagde, at det gjorde ham ondt, at vi ikke kunde have dem iblandt os, men de havde forsikkret i deres Brev, at de vilde være med os i Aanden. De havde meget at bestille. Broder Taylor begynder Trykningen af Mormons Bog paa Tydsk i næste Uge, som og et Maanedsskrift, kaldet "Zions Panier". Han talede derpaa i Korthed om Efterretninger fra Udlandet; Missionen i det stille Hav o. s. v. At P. P. Pratt var reist til Sydamerika, og to Ældste udsendte af ham til Nyholland. Nogle udsendte af Lorenzo Snow fra England til Calcutta og Bombay i Ostindien, og til Den Malta. Gode Efterretninger fra Missionerne i Schweitz, Italien og Frankrig. Hilsning fra Ældste C. Christiansen i Jydland, som ikke kunde være med os.

Ældste Ahmanson stod frem paa Præsidentens Opfordring, og gav Beretning om Missionen i Norge.

Præsidenten sagde derpaa, at han ønskede at give de fremmede Brødre Leilighed til at tale, til fælleds Underviisning og Gavn, og mange varme og kraftige Taler blev holdte til stor Opbyggelse og Glæde for Alle.

Det blev derpaa foreslaaet og eenstemmigt vedtaget, at Ældste O. C. Nielsen gaaer til Bornholm, at præsidere over de Hellige der, og arbeide hvorsomhelst den Hellig-Aand driver ham paa hele Øen.

At Ældste A. Aagreen præsiderer over

Menigheden i Hirsholm og udbreder Evangeliet i Omegnen.

At de Hellige i hele det sydlige Jylland og i Fyen organiseres til en Conferenze under Navn af Fredericia Conferenze, og at Ældste C. Larsen præsiderer over den.

At Wm. Andersen ordineres til Ældste og vedbliver i sin Tjeneste under C. Larsens Bestyrelse.

At Jens Hansen ordineres til Præst og gaaer med Ældste Wm. Andersen.

Kl. 9 indkom Ældste Jensen med Efterretning fra Bornholm: 12 ere døbte der, siden de andre Brødre reiste derfra.

Broder Bækstrøm indgav sin Beretning angaaende Missionen i Sverrig efter Præsidentens Forlangende, som derpaa foreslog, at Bækstrøm bestikkes til at arbeide i Brøndbyøster og Omegnen vesten for Kjøbenhavn, hvilket blev eenstemmigt vedtaget.

Derefter bleve Brødrene Andersen og Hansen ordinerede, og Conferenzen hævet til næste Formiddag Klokken 10. Sluttet med Sang og Bøn.

Søndag Formiddag Kl. 10.

Conferenzen aabnedes med Sang og Bøn.

Præsidenten stod derpaa frem og gjentog Hilsningen fra Brødrene Taylor og Dykes, og sagde, at han havde haabet, at Broder John Taylor kunde have været med blandt os, han, som havde været med i Fængselet hos Propheten Joseph Smith og hans Broder, da de bleve myrdede, og han selv blev saaret saa, at han blandede sit Blod med deres; men Herren tillod os ikke den Glæde denne Gang; men han glædede sig alligevel, naar han saae tilbage til den Tid, da han og hans Medarbeidere først kom hertil og han glædede sig inderligen i sin Sjæl og takkede Gud for de mange Vidner, som Herren havde opreist i dette Land o. s. v., hvorefter han gav nogen Underviisning om Menneskets fri Villie o. s. v., som en Forberedelse til følgende Forslag:

At Conferenzen fremdeles erkjender og understøtter Brigham Young, som en Prophet og Seer, samt Præsident over Jesu Christi Kirke af Sidste Dages Hellige paa hele Jorden, og Heber C. Kimball og Willard Richards, som hans Raadgivere og Medhjælpere; hvilket blev assisteret og eenstemmigt vedtaget.

At Conferenzen erkjender og understøtter i deres Kald de tolv Apostler, nemlig: Orson Hyde, Præsident, P. P. Pratt, Orson Pratt, Wilford Woodruff, John Taylor, Georg A. Smith, Amasa Lyman, Esra T. Benson, Charles C. Rich, Lorenzo Snow, Erastus Snow og Franklin D. Richards; eenstemmigt vedtaget.

(Fortsættes).

Blandinger.

Tidernes Tegn. „Og jeg vil lade Under skee i Himmelen oventil, og Tegn paa Jorden nedentil, Blod og Ild og Røgdamp, Solen skal forvandles til Mørke, og Maanen til Blod, førend Herrens den store og herlige Dag kommer." Ap. Gjern. 2, 19 og 20.

Fra New-York hedder det under 24de September. „Ligetil igaar sendte Solen Ild ned over vore Hoveder, og endnu i den sidst forløbne Uge krævede det dræbende „Solstik" 14 Offere. Høsten kunde ikke paabegyndes i den dræbende Hede, og Længselen efter de ellers saa frygtede Jevndøgnsstorme var almindelig. Endelig bleve vore Bønner hørte, endog mere end vi ønskede det, thi en saa voldsom Temperaturforandring indtraadte pludselig, at alle Mennesker tog Vinterklæderne frem, og man overalt i Gaderne mødte Transporter af Kakkelovne."

Kjødregn i Californien. „San Francisco Herald" af 1ste August beretter Følgende: Løverdagen den 20de f. M. faldt der en Kjødregn ved Armeestationen i Nærheden af Brunsvig. Den bemærkedes først af Major Allen, der ramtes af et af de nedfaldende Stykker. Regnen varede to til tre Minutter. Kjødstumperne var fra et Dueægs til en Appelsins Størrelse — de tungeste veiede tre Unzer. Medens den varede saaes ingen Fugle i Luften. Stykker af Kjødet, der saae ud som Orekjød, bleve opbevarede af Major Allen og Detachementets Saarlæge. Et Stykke, som blev undersøgt tre Timer efter, indeholdt endeel af et lidet Blodkar, noget af en Muskelhud og Muskelfibrer. Det Terrain, hvor Regnen faldt, var omtrent 80 Alen bredt, og Totalmassen af Kjød udgjorde 2½ til 5 Skjepper. Der var ingen Beenstumper i Kjødet. Det kulede stærkt fra Vest og Himlen var klar. Dette er tredie Gang, at denne vidunderlige Begivenhed har tildraget sig i de sidste 6 Aar. De hidtil antagne Theorier om Aarsagen til deslige Phænomener synes ikke at holde Stik med Beretningerne om nærværende Tilfælde. Det er at antage, at den nævnte Militairlæge vil offentliggjøre sine Jagttagelser derom, saavel i videnskabelig Interesse, som for at tilfredsstille Publicums Nysgjerrighed.

En Drøm. "I den samme Stund glædede Jesus sig i Aanden og sagde: jeg priser Dig Fader, Himmelens og Jordens Herre! at Du haver skjult disse Ting for de Vise og Forstandige, og aabenbaret de Umyndige dem; ja, Fader! thi det var saaledes behageligt for Dig. Luc. 10, 21.

Man læste forunlig i den Berlingske Tidende en ufuldstændig Beretning om en Mormonerforsamling, holdt paa Vest-Sjælland, i hvilken en niaars Dreng havde fortalt en Drøm. Denne Drøm er nedskreven efter Drengens Udsagn, indsendt til os og lyder saaledes:

Jeg Johan Johansen saae i en Drøm en stor Folkemængde, som Havets Sand, hvilken jeg ikke kunde tælle; og jeg saae, at der blev trukken et Reeb, som var gjort af Haar, imellem mig og Folket; og det blev mig sagt, at ligesaa umuligt som det var for mig at tælle alle Enderne, som var paa dette Reeb af Haar, saa umuligt var det for mig at tælle den store Folkemængde, som overgav Dyret Magten og modtog dets Mærke; og derefter saae jeg en stor Mand, som saae meget bøs og grum ud, som modtog Dyrets Mærke; og jeg hørte der blev sagt af den, som gav dem Dyrets Mærke til den bøse Mand: Du skal være vor Gud og Konge i Evighed; og han sagde: nu have Frie og Trælle modtaget Dyrets Mærke; og jeg saae i Drømmen, at jeg og Broder Lars sad ved den høire Side af Rebet og saae til; og den bøse Mand tog en Ildglød og blæste paa den saa den gav Gnister; og hver Gnist, der fløi fra Ildgløden betydede en Sect, sagde han; og disse Mormonerslægter, som ikke have modtaget Dyrets Mærke, bør at forjages ud af alle Lande, saaledes talte han; og da sagde Broder Lars i en Lignelse til den bøse Mand, han tog nemlig en Rive og rev paa Græsset, som ikke var hugget med Leen, og han sagde, at det var ligesaa umuligt at forhindre Mormonernes Fremgang, som det var at rive dette Græs op, og ligeledes rev han paa et Huus og sagde atter: det er ligesaa umuligt at nedrive eller forstyrre det Værk, som Mormonerne have begyndt at fremføre, som det er at rive dette Huus om med Riven. Amen.

„Zions Panier der Kirche Jesu Christi der Heiligen der letzten Tage." Vi have modtaget det første Nummer af et Tidsskrift, udgivet i Hamborg af Veldste John Taylor under ovenstaaende Titel, omtrent af samme Format som vor lille Stjerne, trykt paa smukt Papir og vel udført. Prisen er 3 Schilling (omtrent 9 ß dansk) for hvert Nummer. At erfare dette, giver os stor Glæde, og vi haabe og bede at dette Banner altid maa vaie frit og uforhindret, skinnende med en himmelsk Glands, og føres ved en kraftig Arm, der ei vil synke eller vorde træt, saalænge der findes een af de ægte Zions Sønner i nogen Deel af Germanernes store Land. Vi ville gladelig veksle med Hr. Taylor, og om Nogen ønsker at subscribere, ville de behage at tegne sig hos os eller Hr. Straus i Adelgade Nr. 227 3die Sal.

Poesie.

Mel. Himmelen Guds Kongethrone.

Zion, naar jeg paa Dig tænker,
Hjertet svulmer i mit Bryst,
Haardt mig trykker Babels-Lænker,
Langt fra elskte Fædrekyst.
Men som Duen med sit Blad,
Søger jeg den elskte Stad.

Som en Fange og Foragtet
Vandrende ved fremmed Strand,
Kæmpende med onde Magter,
For at vinde Zions Land,
Og med frelste Slægter der
Boe, og see min Frelser kjer.

Her mig Nød og Fare truer,
Mens jeg er i Fjendens Land;
Faa i Tal jeg Venner skuer,
Lig en lænkebunden Mand
Mosom Veien vandrer frem,
Ventende et saligt Hjem.

Nu vil Dagen snart frembryde,
Da mit Øie skue skal
De forløste sig at fryde,
Deseret og Fredens Dal;
Da maa Babels Taage flye
Bort for Zions Ild og Sky.

Naar jeg tænker paa den Time,
Da mit Øre høre skal
Klokkerne i Zion kime,
Og forkynde Babels Fald;
Da er jeg i Aanden glad,
Som jeg alt i Zion sad.

Elskte Brødre og Medældste
Overalt paa denne Jord,
Lad os drage ud de Frelste,
Føre dem til Herrens Hjord;
Og naar vi har sanket dem,
Samles vi i Glædens Hjem.

Osterrisser, Nov. 1851. Af H. F. Petersen.

☞ For at spare Vedkommende den Ulejlighed, at komme til os omsonst, at kjøbe Blade og Bøger, tilkjendegives herved, at de ikke faaes hos os, uden af de, der modtage dem til at distribuere og udsælge Samme, og til dem ville vi henvise Alle, som ønske at kjøbe. Dersom Nogen uden vort Samtykke overlader Noget til Andre uden Betaling, forblive de ligefuldt ansvarlige til os. Vi forvente al Regnskab opgjort i forstkommende Januar Maaned.

Rettelse. Iblandt mange Smaafeil i vore allerede udgivne Skrifter findes een af betydelig Vigtighed, da den giver en aldeles modsat Idee, nemlig i Sangbogen Pag. 110, § 14, 2den Linie, hvor Ordet "ikke" bør udelades.

Indhold.

	Side.		Side.
Kirkens Historie (fortsat)	33.	Conferenze	45.
Vigtigheden af et reent Levnet	37.	Blandinger	46.
En Advarsel mod de falske Propheter	40.	Poesie	48.
Et Grau af Sandhed i et Pund Løgn (fortsat)	43.		

„Skandinaviens Stjerne" udkommer d. 1ste i hver Maaned. Man tegner sig i Kjøbenhavn hos DHrr. Boghandlere, og i Provindserne paa alle kongelige Postcontoirer. Portoen betales af Abonnenterne med 5 ß Qvartalet.

Udgivet og forlagt af Erastus Snow, Brolæggerstræde Nr. 80, 2den Sal.

Trykt hos F. E. Bording.

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

1. Aarg. Nr. 4. Den 1. Januar 1852. Priis: 24 ß Quart

Kirkens Historie.

(Fortsat fra Pag. 37).

Dersom Læseren forlanger Forklaring over Aarsagen til disse grusomme Forfølgelser, vil jeg spørge, hvad var Aarsagen til de Helliges Forfølgelse i gamle Tider? og Svaret paa dette Spørgsmaal vil besvare hiint. Imidlertid er det dog erkiendt som noget Forunderligt i den menneskelige Natur, at en Folkeklasse, der er moralsk, oprigtig og uskyldig, skulde blive til en Gjenstand for Misundelse, Had, Malice, Mandrab og Plyndring af deres egne Naboer.

Uden at indlade os paa at forklare den hemmelige Aarsag til dette Forunderlige, agte vi ikkun at fremstille nogle faa Sandheder, visende, at saadan er Menneskets Natur, ikke alene religiøs, men ogsaa moralsk betragtet. De vigtigste moralske, physiske og philosophiske Opdagelser have i Almindelighed været ledsagede af Forfølgelse, Fængsling, Eiendoms Confiskation, Landsforviisning eller Martyrdom. Navnene Seneca, Socrates, Columbus, Galileo og Harvey, hvilke nu pryde Historiens Blade, vare ethvert for sig Gjenstand for Latter, Spot og Foragt; og saaledes har det almindeligen været med hvert Menneske, der nogensinde har gavnet Menneskeslægten. Religiøse Opdagelser har havt de samme Følger. Hver Reformation i Religionen har mere eller mindre været ledsaget af Forfølgelse og Martyrdom, fra den retfærdige Abel lige til de sidste Mord, udøvet paa de Sidste Dages Hellige. Abel fik, af en eller anden Aarsag, saare store Velsignelser fra Himlen, og, saa snart som dette blev bekiendt, blev han en Gjenstand for Had, og blev dræbt. Og saa fremdeles i enhver Tidsalder indtil Christi Tilkommelse. Paulus, idet han taler om Forfølgelse fordum, siger Eb. 11, 36 til 38: "Andre prøvede Bespottelse og Hudstrygelse, tilmed Lænker og Fængsel; de bleve stenede, gjennemsavede, fristede, henrettede med Sværd; gik omkring i Faare- og Gedeskind, lidende Mangel, betrængte, mishandlede; (dem var Verden ikke værd); omvankende i Ørkener, paa Bjerge, og i Jordens Huler og Klofter." Aarsagen til deres Forfølgelse laae ikke i Usædelighed, men deri, at de havde annammet særegne himmelske Gaver og Velsignelser. Jesus, Guds Søn, var i Verden, og havde intet andet Øiemed end Menneskeslægtens Velfærd, men, da han begyndte at bevidne, at Gud var hans Fader, og han og Faderen var Eet, og at han gjorde sin Faders Villie, blev der strax Avind og Misundelse; han blev kaldet oprørsk, en Fjende mod Menneskeslægten, hans Liv blev eftertragtet og endeligen taget. Hans tolv Apostler, uden Anseelse og Lærdom, vidnede om Kundskab, de virkelig havde annammet, og at have Fuldmagt til at døbe baade Præster og Folk, Rig og Fattig, Træl og Fri, med Forjettelse om den Hellig-Aands Gave.

Men hvad var Følgerne? hvorledes bleve de modtagne? bleve de agtede som gode, fredsommelige Mennesker, og vel omtalt? Nei, langt fra; næsten alle Folk talede imod dem og ansaae dem som Mennesker, der havde Ondt ifinde, thi de begyndte strax at gjøre Anstalter til at pidske, stene, fængsle og aflive dem. Jøderne, deres egne Brødre, som vare bedst bekjendte med dem, vare de Allerivrigste i at udføre disse Handlinger. De, der forvaltede den jødiske Lov, og vare oplærte til den Hensigt, og havde gjort det til deres daglige Sysſel, at lære og forklare Guds Ord for Folket, som det er givet ved de hellige Propheter, vare almindeligen de Fremmeste og Bitreste i disse Korstog imod Jesus Christus, Apostlerne og de Hellige. Havde Disse, som gav sig ud for at forstaae Skrifterne, og til hvem Folket henvendte sig om rigtig Forklaring, været oprigtige og retskafne Mænd, og saaledes brugt deres Indflydelse iblandt Folket ret, da vilde mange Tusind, istedetfor at forkaste Jesum Christum og hans Apostler, have antaget deres Vidnesbyrd. Saaledes med Hensyn til os. Havde Præsterne eller Geistligheden kommet til os, som den gode Jethro til Israel, med om Medlidenhed i deres Hjerter, og beviist os det Venskab, som religiøse Folkeclasser altid burde vise imod hinanden, eller havde de endda brugt deres Indflydelse i moralsk Hensende til vort Gavn, da vilde de Ulykker og Grusomheder, som vore Fjender opdyngede paa os, været blevne meget formindskede, og disse Personer vilde, liig Jethro, have bleven omtalte med Roes og Agtelse iblandt de allersildigste Slægter. Men, ak! ikkun faa Tilfælde af dette Slags kunne optegnes. Det glæder os imidlertid at kunne berette, at, da de Hellige lede stor Nød formedelst Forfølgelse, og store offentlige Forsamlinger bleve holdte i forskjellige Dele af de forenede Stater, af Landets retskafne og agtværdige Borgere, for at udtale deres Afsky og Mishag angaaende disse Forbrydelser og Grusomheder, skete det enkelte Gange, at Saadanne, der bekjendte sig at være Evangeliets Tienere, stode frem i disse Forsamlinger og talede imod de Helliges Forfølgelser. Saadan ædel Daad, Frimodighed og Menneskekjærlighed vil ei blive forglemt.

Fortællingen om disse Scener af Forfølgelse tilbydes ikke Læseren som direct Beviis paa Sandheden i deres Religion; men den er et tydeligt Beviis paa det Folks fordærvede Tilstand, der forfølger eller seer derpaa, uden at oplofte deres Røst eller bruge deres Indflydelse til Forsvar for de Forfulgte. Beviis angaaende deres Religions Ægthed kan findes deri, at de virkelig ere i Besiddelse af det gamle Evangeliums Frugter, de Gaver og Velsignelser, der loves de sande Troende. Og findes de i Besiddelse af disse Velsignelser, da er det en tilstrækkelig Forklaring om Aarsagen til disse grusomme Forfølgelser.

Da de vare uddrevne af Missouri, nedsatte de dem i Illinois om Foraaret 1839, som allerede er omtalt i foranstaaende Ansøgning. Her, ved Mississippifloden og nær Udkanten mod Orken, byggede de en smuk Stad kaldet Nauvoo, fik Stads Rettighed af Statens lovgivende Assemblee, oprettede adskillige literaire Anstalter, etablerede et Bogtrykkeri, byggede et andet Tempel, og flere storartede offentlige Bygninger, opdyrkede tusinde og atter tusinde store vidtstrakte Marker i den omliggende Egn og udsendte Ældste i hundredeviis, som Missionairer, til forskjellige Dele af Verden. Mange begyndte at nære det glade Haab, at de her havde fundet et fredeligt Asyl, og ikke mere forurolige af deres Fiender, vilde kunne sidde under deres eget Viintræ og Figentræ og nyde Frugten af deres Arbeide. Det varede imidlertid ikke længe førend der tildrog sig Noget af en saadan Natur, at det overbeviste dem om, at denne saa længselsfuldt forventede Tid var ikke kommen endnu.

Deres Fiender i Missouri, ikke tilfreds med de Grusomheder og Mordergjerninger, de havde udøvet imod dem ved at uddrive dem af Staten, bleve ved at plage dem, da de ikke bleve standsede af Landets Øvrighed, og derved bleve endmere dristige i deres Angreb. De fandt snart Overflødighed af forfaldne og fordærvede Characterer i Illinois, der vare villige til at forene sig med dem i at opvække Mistanke og gjøre Bevægelse iblandt Folket for desto bedre at kunne udføre sine morderiske Hensigter. Troende, at de Helliges Vedbliven og Lykke var afhængig af deres Prophets, Joseph Smiths Tilværelse, lagde de Planer til at ombringe ham. Ved Hjælp af falske Beskyldninger og Meeneed, anskaffede de dem en Arrestbefaling til hans og hans Broder Hyrums Paagribelse. Vidende vel, at deres djævelske Anslag vilde blive kuldkastet, dersom Arrestanterne bleve tagne under lovmæssigt Forhør, fik de dem indsatte i Carthagos Arresthuus, et Sted, hvor Statens Gouverneur forbandt sig til at beskytte dem, og de skulde være sikkre for Overfald og Optøier, men i enhver Henseende var det alene vel skikket til Udførelsen af deres blodige Gjerninger. Paa den 27de Dag i Juli Maaned 1844, om Eftermiddagen Kl. 5, medens Joseph og Hyrum vare i denne Stilling, ventende at tages i Forhør næste Dag, men deres Fiender havde besluttet at fuldbyrde deres djævelske Anslag, skete det, at en bevæbnet Bande paa 150 til 200 Mand, der havde sværtet sig, styrtede frem af en nærliggende Skov, jagede Skildvagterne bort, som stode ved Fængslet, og sendte en Regn af Kugler igjennem Dørre og Vinduer, hvilke nedlagde de tvende Brødre i Dødens Favn. Da faldt to ædle Mænd. Deres Deel er evig og uforkrænkelig, og deres Navne fremdeles regnes iblandt Martyrers, der lede Døden for Sandhedens Skyld. Da denne sørgelige Begivenhed tildrog sig, var der to af de tolv Apostler, nemlig John Taylor og Willard Richards hos dem i Arresten, i Besøg, af hvilke den Første erholdt fire Kugler i sit Legeme, og den Anden slap derfra uskadt. Disse Mænd leve nu til at berette denne blodige Tragoedie, der har mærket deres Fødeland med Skjændsel. Nogle faa Maaneder førend disse Mord, sagde Joseph, som han underviste de Tolv om Zions Opbyggelse som Forberedelse til Guds Søns Tilkommelse, at hans Gjerning paa Jorden var fuldkommet, og Ansvarligheden for Evangeliets Udbredelse til alle Nationer, fra den Tid af, hvilede paa dem; og, som han bød Farvel til nogle Venner for at gaae til Carthago, sagde han til dem: "Jeg gaaer, som et Lam til Slagteren; men jeg er saa rolig, som en Sommermorgen. Jeg har en god Samvittighed for Gud, og der er Intet at bebreides mig. Jeg skal døe uskyldig, og det skal end blive sagt om mig: Han blev myrdet med koldt Blod!" Nøie Bekjendtskab med disse Mænd, fra Kirkens første Begyndelse af til deres Martyrdom, dygtiggjør Forfatteren til at frembære det Vidnesbyrd, at han veed, de vare dydige, ærlige og retskafne Mænd, hvem Gud elskede, og hvem alle gode Mennesker vilde have agtet, elsket og æret, havde de kjendt deres sande Characteer.

Tværtimod deres Fienders Haab og Forventning, vedbleve de Hellige at bygge deres Tempel og passe deres daglige Arbeider. Een Petition efter en anden blev indsendt til Regjeringen om Erstatning for deres Forurettelser; men man vendte et dovt Øre til deres Klagemaal. Og da deres Fiender fandt, at hverken Forfølgelsen eller deres Prophets Martyrdød kunde forstyrre deres Enighed, besluttede de, at drive dem ud af Landet; og for at fuldbyrde denne Beslutning, begyndte Bander af ryggesløse Vovehalse fra Illinois og Missouri i September 1845 at forurolige de Udenomboende. (Thi foruden Staden Nauvoo, var der mange tusinde af de Hellige, som boede i

Landsbyer og adspredte Huse i det omliggende Land). Disse Bander vedbleve at plyndre og afbrænde Huse, Høe og Korn, bortdrive Fæet, og ødelægge deres Marker indtil de Adspredte alle bleve nødsagede til, at tage Tilflugt til Nauvoo. De Hellige vidste, at deres Fiender ikkun ventede paa, at de skulde foretage sig Noget imod dem til Gjengjeld, eller nogen Voldsgjerning, der vilde give dem en bedre Anledning til at overfalde og udrydde dem, hvorfor de i flere Maaneder holdt ud, uden Modstand, indtil Forfølgelsen blev saa svær og utaalelig, at de vare nødsagede til, at forlade deres Huse og Hjem, midt om Vinteren, og vandre ud i den vestlige Ørken.

I Begyndelsen af Februar 1846 skete det, at Præsident Brigham Young og de tolv Apostler med deres Koner og Børn, og flere tusinde Andre, forlode Staden Nauvoo, og befandt dem snart i ubeboede Egne, og vandrede i en vestlig Retning, som de bleve veiledte af Guds Aand. Men, som de vare udsatte for det kolde og raa Veir, og havde ikkun den tynde Bedækning af Telte eller Vogndækker til at beskytte dem derimod, var der Mange, der forud havde lidt meget af Forfølgelse, der ikke kunde udholde længer, men hensov i Dødens Favn Da de havde reist omtrent 45 danske Mile, sloge de Leir for nogle Uger og anlagde en midlertidig Coloni, byggede Huse og lagde Sæd i Jorden, da de fandt det umuligt for Alle saaledes at vedblive deres Reise og tillige ønskede gjerne at oprette Hvilesteder for de svagere Compagnier, der fulgte efter. Dette første Sted kaldtes Garden Grove. Omtrent 10 Mile videre frem anlagde de en anden Coloni, kaldet Mount Pisgah. Henved 35 Mile forbi denne anlagde de den tredie paa et Sted kaldet Council Bluffs. Medens de her hvilede fra deres store Møie og Strabads, bleve Mange angrebne af Sygdom, som en Følge af den Mangel, de havde lidt.

Omtrent paa samme Tid, som de ankom til sidstnævnte Sted, midt i deres Møie, paa en Tid, da enhver Mand, mere end før, havdes behov til at varetage og beskytte sin hjælpeløse Hustru og Børn mod de Indianere og vilde Dyr, af hvilke de vare omgivne, erholdt de et Budskab fra de forenede Staters Præsident, forlangende 500 Mand, at indtræde i Armeen og marschere til Merico. (Det var nemlig paa den Tid, da Krigen med Merico blev begyndt). Denne Opfordring blev efterkommet, uagtet den var høist forbausende og gjennemtrængende, og 500 Mand bleve saaledes borttagne fra de Helliges Leir, efterladende Fædre, Mødre, Koner og Børn midt i Lidelser, mange af dem at boe i usle Hytter, Telte og Vogne, neppe havende Livets første Fornødenheder.

Nogle Maaneder efter deres Bortreise, da deres Fienders Blodtørstighed i Illinois og Missouri endnu ikke var tilfredsstillet, og de fandt, at Mængden af de Hellige var, hvor de ikke kunde naae dem, gjorde de et formeligt Angreb paa de Overblevne i Nauvoo, om hvilket vi vil give en kort Beretning, uddraget af et almindeligt Epistel af de Tolv.

"I September 1846 kom der en Hær af rasende Bovehalse, iført alle Krigens Rædsler, til Nauvoo, og angreb de Hellige, som af Mangel paa Midler endnu vare der tilbage, myrdede Nogle og drev Resten over Mississippifloden til Iowa, hvor de, uden Huse, Telte, Føde, Klæder eller Penge, erholdte midlertidig Hjælp af nogle godgjørende Sjæle i Quincy, St. Louis og andre Steder, hvis Navne altid vil blive havt i taknemlig Erindring. Men den Gang vare disse Hellige nødtvungne til at adspredes mod Nord, Syd, Øst og Vest, hvor de kunde finde Ly og faae Leilighed til at ernære sig, og — hvad der er haardt at skrive, men er en evig Sandhed i Historien — at medens Israels Leirs Prydelse med deres Evner og Kræfter understøttede Amerikas Ørns Vinger i et fremmed Land,

bleve deres Brødre, Søstre, Fædre, Mødre og Børn med Vold uddrevne af en fri og uafhængig Stat i den samme store nationale Republik; og bleve tvungne til at flye for Ild og Sværd, Musketter og Kanoner, som for Dødens Engel. De Helliges Eiendomme i Hancock County i Illinois bleve næsten saa godt som confiskerede; mange af deres Huse bleve brændte af Pøbelen, og de vare nødte til at forlade de fleste af de Øvrige, uden at kunne sælge dem; og de, der solgte, solgte for en Bagatel; thi deres Fienders Indflydelse foraarsagede en saadan Nedsættelse af Værdien af Gods, at de ikkun i faa Tilfælde fik nok for en smuk Eiendom til at skaffe dens Beboere skikkelig bort, og tusinde have siden vanket hid og did, fattige og nødlidende, manglende Livets almindelige Nødvendigheder, eller ogsaa for svage til at udholde, ere de blevne syge og ere død. i hundredevis, medens Herrens Tempel blev efterladt øde midt iblandt Fienderne, som et varigt Mindesmærke om de Helliges Flid og Standhaftighed." —

Medens de Hellige gik disse Forfølgelser, Trængsler og svære Lidelser igjennem, havde de mange store Beviser paa Guds Velbehag, hvilke vi med Glæde skulle have strevet, dersom vor knappe Tid samt dette Værks Natur tillod det; dog ville vi anføre eet Tilfælde, nemlig: Medens disse Enker, Gamle og Svage, der sidst vare jagede over Mississippi til Udkanten af Jowas Udørk, laae hjælpeløse og uden Føde, førend Nogen kunde komme dem til Hjælp, lod Herren Flokke af vilde Fugle komme og nedlade sig paa og omkring deres Leire, der lode sig fange med Hænderne af Qvinder og Børn, som med Tak og Priis anvendte dem til Føde.

De Hellige i Ørken fortsatte deres Reise efterhvert Omstændighederne tillode det. De maatte bane deres Vei gjennem Skove og passere over Prairier, Floder og Bjerge i en Strækning af over 300 Mile; og endelig den 21de Juli 1847 opdagede Pionererne en yndig Dal hinsides Passet over de store Klippebjerge, kaldet det store Basin i Øvre-Californien, nær ved Sydkanten af den store salte Indsø. Den 24de Juli betraadte Præsidenten og hans Compagni dette deres nye Hiem, og nye Skarer vedblive Aar for Aar at vandre til dette Sted. Her vil Israel forblive til en fortørnet Guds grumme Vrede er udøst over Nationerne. Her vil Fred og Lykksalighed boe, medens Folk kriger mod Folk, og Rige mod Rige, og her skal mange Folk gaae, og sige: „kommer, og lader os gaae op til Herrens Bjerg, til Jacobs Guds Huus, at han maa lære os om sine Veie, at de maae vandre paa hans Stier; thi af Zion skal udgaae en Lov, og Herrens Ord af Jerusalem." See Mica 4.

Skjøndt dette Folk havde lidt Forfølgelse, Armod, Sygdom og Prøvelse af ethvert Slags, havde de dog udstaaet den haarde Prøve og aflagt Beviis for Mennesker, for Engle og for Gud paa deres Tro, Dyd og Standhaftighed. Nu er den levende Guds Kirke langt borte fra Vold og Strid i dette Gjemmested, og vil vore som et Træ, der er plantet hos Vandbække, til hun „seer ud som Morgenrøden, deilig, som Maanen, reen, som Solen, og forfærdelig som en Hær under Bannere."

(Fortsættes).

En Advarsel mod de falske Propheter.

Af P. Lorenzen.

(Fortsat fra Pag. 42).

Med Tak til Gud og med hellig Følelse over det beundringsværdige Lys, Gud har tændt paa Jorden i den sidste Tid, griber vi Leiligheden til sandfærdig at beretle,

hvorledes det forholder sig med de Sidste Dages Hellige i vort Land.

De amerikanske Missionairer, som plantede Kirken i Landet, ankom til Kjøbenhavn midt i Juni Maaned 1850. De begyndte med at undervise og prædike for Folket i Smaaforsamlinger, og Herren velsignede saaledes deres Arbeide, at 15 Personer indgik den nye og evige Pagt ved at underkaste sig Evangeliets Principer, som var Tro, Omvendelse, Daab til Syndsforladelse, og Haandspaalæggelse af de Ældste, for at bekomme den Hellig-Aands Naadegaver. Disse 15, med hvilke Kirken grundlagdes, bleve døbte den 12te August. Medlemmernes Antal forøgedes, og først i October Maaneds Begyndelse, udsendtes allerede den første Missionair til Aalborg, der i Slutningen af samme Maaned døbte 8 Personer sammesteds. Ved Aarets Slutning vare 130 Medlemmer døbte i Danmark. I indeværende Aar er udsendt mange Missionairer, rundt omkring i Sjælland, Fyen, Falster, Bornholm, Jydland, Island, Norge og Sverrig, og Arbeidet har ikke været uden Frugt. For nærværende Tid gives meer end 500 Hellige i Danmark, der ere villige til at opløfte Hjerter og Hænder til Gud, som har ladet Tidens Fylde kommet nær, da han vil fuldkomme de Forjættelser, som baade Propheter og Apostler have forudsagt, hvilke Forudsigelser findes saavel i det gamle som nye Testamentes Skrifter. Tolv forskjellige Grene eller Afdelinger ere organiserede her i Landet og foruden dette ere mange af de Hellige adspredte rundt omkring, og dersom disse sætter Lyset paa Bordet og aabenbarer Sandheden for Folket, Vidnesbyrdet vil ikke være uden Frugt. Vor Kirke er organiseret med Ældste, Præster, Lærere og Diaconer. Hver har sin bestemte Gjerning at udføre, og enhver gives Fuldmagt til Embedet ved Ordination og Haandspaalæggelse. De, som ere ordinerede, modtager et Kaldsbrev, undertegnet saavel af Conferenzens som Grenens Præsidenter og af Secretairen, og som bruges til at forevise, hvis de Paagjældende skulde komme til fremmede Menigheder paa andre Steder, og et saadant Kaldsbrev gjør, at Personen respecteres i alle de Helliges Menigheder, hvor han saa skulde reise i Verden. Hver Fjerdingaar holdes Conferenze, og dersom nogen af dem, som ere ordinerede, skulde ved Synder have vanæret det hellige Præstedomme, bliver det undersøgt, og befindes de at være skyldige, bliver deres Kaldsbrev dem fratagne, og de erklæret uværdige til at betjene Embedet. De, som betjener et Embede i de Helliges Menigheder, vises af Medlemmerne Agtelse og Kjærlighed, og baade offentlig og privat bedes for dem; og Lærerne igjen fra deres Side viser til Medlemmerne Beskedenhed, Mildhed og Langmodighed, og beder Gud velsigne alle de Hellige, og denne gjensidige sympathiserende Kjærlighed og Harmoni, som gjensidig forstaaes, at Frelseren vil have det saaledes, tør vi vistnok antage at være det Kjendetegn, hvorpaa Frelserens Disciple skal kjendes. Joh. 13, 35. Vi takke Gud og bøie os i Ydmyghed, fordi hans Rige nu atter er organiseret paa Jorden, og fordi vi see, at sidste Dages Tegn ere aabenbare i de Helliges Menigheder paa den ganske Jord. Gud har velsignet de Hellige med Syner og Drømme og med Helbreds Velsignelser, og med den Hellig-Aands Naadegaver til det, som er nyttigt, og med Prophetiens Gaver, skjænket baade til Qvinder som til Mænd. Vi bekjende for al Verden, at vi takke Gud, fordi han opreiste en Mand, Joseph Smith, der i Henseende til Tro og Lydighed lignede Abraham, og hvem Gud velsignede med Viisdom og udrustede med Fuldmagt til at gaae frem og berede et Folk for Herrens anden Tilkommelse. Mange hundrede Tusinde velsigner Joseph Smith, og Millioner endnu ufødte Sjæle skal med Ærefrygt nævne hans Navn, der har lært os det, endnu intet Menneske af alle dem vi kjender paa

Jorden har formaaet at lære os, nemlig at Evangeliet, som var skjult for Menneskene, atter er blevet aabenbaret; at Guds Rige er blevet aabenbaret i Kraft og i Herlighed; og at Jesu Disciple ere blevne aabenbarede, saa vi har let ved at skjelne de sande Propheter fra de falske, ja tillige at skjelne, hvem der prædiker Christum af Kjærlighed, og hvem der efter Pauli Oplysning gjør det for Penges Skyld. Næst efter Frelseren troe vi, at Joseph Smith har udrettet meer end noget andet Menneske, som har levet før ham. I et kort Tidsløb af 20 Aar har han bragt Mormons Bog for Lyset, hvilken Bog han oversatte ved Guds Gave og Kraft; har sendt det evige Evangeliums Fylde til Jordens fire Hjørner; har kundgjort os mange Aabenbaringer og Befalinger, som er skrevet i Lærdommes og Pagters Bog, og som kaster et Lys paa Prophetierne i det Gamle som Ny Testamente; har bragt frem mange andre Skrifter og Instructioner til Velsignelse for Menneskenes Børn; har forsamlet mange Tusinde af de Sidste Dages Hellige; har grundet en stor Stad og har efterladt sig et Rygte og et Navn, der aldrig kan udslettes. Han levede stor og han døde stor i Guds og hans Folks Øine, og ligesom det skete med Herrens Salvede i de tidligere Tider, saaledes beseglede ogsaa han sin Mission og sit Arbeide med sit eget Blod — og saaledes har ogsaa hans Broder Hyrum Smith gjort. Saaledes som de vare forenede i Livet, saa bleve de det og i Døden, idet de begge bleve skudte i Carthagos Fængsel i Illinois-Staten af en bevæbnet Hob ugudelige Mobocrater, der for at være ukjendelige, havde sværtet sig sorte i Ansigterne. Saaledes døde Joseph og Hyrum Smith. De levede for at forherlige Guds Navn, og de forherligede Gud i deres Død; og Herlighed skal være deres evige Belønning. Fra Slægt til Slægt vil deres Navn straale som Ædelstene for Efterkommerne, hvem de har efterladt et følgeværdigt Mønster. Dette er sandfærdigt.

(Fortsættes).

Conferenze

holdt i Kjøbenhavn d. 15de og 16de Novbr. 1851.

(Sluttet fra Pag. 45).

Dernæst blev foreslaaet af Ældste Joh. E. Forsgren, og eenstemmigt vedtaget, at erkjende og understøtte Erastus Snow, hvis Vandel de Hellige vel kjende, som en Apostel, og Præsident over de Hellige i dette Land.

Præsidenten takkede Conferenzen o. s. v., talede om Guds Riges Lighed med et Træ, hvis Grene faaer Saften gjennem Roden, og dets Frugt er eens over hele Jorden; talede om Enighed, om Orden, og om at gjøre det bedste, man kan — Gud selv kan ikke gjøre bedre. Hvorledes Gud vælger Tjenere efter sit eget Behag o. s. v.; hvorpaa følgende Forslag bleve eenstemmigt vedtagne, nemlig: at erkjende og understøtte Joh. E. Forsgren og P. O. Hansen i deres Kald.

At de Hellige i hele den nordlige Deel af Jydland organiseres til en Conferenze under Navn af Aalborg Conferenze, under Bestyrelse af Ældste C. Christiansen.

At de Hellige paa Sjælland, Falster, Bornholm o. s. v. organiseres til en Conferenze under Navn af Kjøbenhavns Conferenze og Bestyrelse af Ældste Joh. E. Forsgren.

At Ældste O. Svendsen gaaer tilbage til Missionen paa Vest-Sjælland med Hjælp.

At Ældste Joh. E. Forsgren gaaer tilbage til Lolland og Falster for en kort Tid med Hjælp.

At P. Lorenzen vedbliver sin Tieneste, som Forstander for Menigheden i Kjøbenhavn.

At J. H. Christensen ordineres til Ældste og vedbliver sin Tieneste, som Forstander for Menigheden paa Christianshavn.

Forstander Christensen foreslog derpaa, at erkjende og understøtte Menighedens Tienere paa Christianshavn i deres Kald — eenstemmigt vedtaget.

Forstander Lorenzen foreslog dernæst, at erkjende og understøtte Menighedens Tienere i Kjøbenhavn — eenstemmigt vedtaget.

Conferenzen blev sluttet med Sang og Bøn, at fortsættes igjen om en Time.

Eftermiddag Kl. 2.

Conferenzen var atter samlet, og blev aabnet med Sang og Bøn. Den hellige Nadver blev da administreret, J. H. Christensen ordineret, og nogle Børn velsignede.

Ældste Jensen talede derefter om Missionen paa Bornholm, hvorpaa det blev foreslaaet, og eenstemmigt vedtaget, at han gaaer hjem til Nørrejylland og arbeider med Christiansen indtil videre.

Præsidenten talede dernæst om Skrifterne; ønskede, at Brødrene skulde føle Vigtigheden af at udsprede dem o. s. v.; at det var nødvendigt at vedligeholde et Tidsskrift o. s. v.; opfordrede Brødrene af Præstedømmet til at spørge sig selv: ransage vi Bibelen, Mormons Bog og Aabenbaringerne tilstrækkeligt? og spurgte endeligen de Hellige, om de vilde bruge af deres Evner og Indflydelse til at vedligeholde Skandinaviens Stjerne, hvilket blev foreslaaet og eenstemmigt vedtaget; hvorefter han profeterede, at det skulde gaae i Opfyldelse, og dernæst foreslog, at Broder Lorenzen arbeider tilligemed Broder Hansen til dette Øiemed, at de maae lære og blive dygtige til at fortsætte Arbeidet i Fremtiden — eenstemmigt vedtaget. Han sagde ogsaa, at han ønskede at faae Pagtens Bog trykt førend han reiste. Foreslog at Mormons Bog, Pagtens Bog, Kirkens Psalmebog og Tidsskriftet for Fremtiden tilhører Kirken og udgives under Bestyrelse af vedkommende Præsidentskab, hvilket blev eenstemmigt vedtaget.

Sluttet med Sang og Bøn.

Aftenmødet.

Conferenzen var atter samlet Kl. 7, og blev aabnet med Sang og Bøn, hvorefter Skriveren oplæste en Indberetning om Kirkens Forfatning i Danmark, hvilken tæller 12 organiserede Grene, 12 Ældste, de nødvendige Præster, Lærere og Diaconer, og mange adspredte Medlemmer. I Alt 532 døbt, hvoraf 60 ere udelukkede.

Foreslaaet og eenstemmigt vedtaget, at K. H. Bruhn og F. Dorius arbeider under Ældste Forsgrens Bestyrelse.

At J. A. Ahmanson arbeider paa Vestsjælland i Forening med Ældste O. Svendsen.

At O. C. U. Monster ordineres til Ældste og arbeider i Staden og Omegnen.

At F. C. Sørensen ordineres til Ældste og arbeider under Ældste C. Larsens Bestyrelse.

At Hans Hansen af Jishøi ordineres til Præst og arbeider i den Omegn.

At følgende Brødre af Kjøbenhavns og Christianshavns Menigheder ordineres, som følger, nemlig: F. Møller og S. Hansen til Præster, J. C. Madsen, J. Hahn og C. Andersen til Lærere, B. Bierregaard og O Nielsen til Diaconer.

Derefter foretoges Ordinationen; og Præsidenten takkede Conferenzen og bød Farvel og sagde, at han kunde ikke bestemme Tiden for den næste Conferenze, men haabede alligevel at see de Fleste igjen, om ikke Alle, førend han forlader dette Land, og bad Gud den evige Fader i Jesu Christi Navn, at velsigne de Hellige og alle oprigtige Mennesker i dette Land; hvorpaa der blev sluttet med Sang og Bøn.

J. H. Christensen,
Skriver.

Om Mormons Bog.

Historien om Amerikas første Indbyggere er en Gjenstand, der har været indhyllet i Mørke, fra dette store Lands Opdagelse indtil denne Bog kom for Dagen, og selv i vore Dage er det kun ufuldkommen erkjendt af Majoriteten. Nogle formode, at disse Indfødte ere komne fra Norden.

En anden mere udbredt Mening er, at disse Indfødte nedstamme fra Israels ti Stammer. Der findes vistnok iblandt Indianerne en Mængde Kjendetegn, der synes at tjene til Støtte for denne Mening; Egenheder, som naar man ikke kjender deres virkelige Historie, vilde gjøre den meget sandsynlig. Deres Sprog, deres Sagn, deres Gudsdyrkelse, Alt taler for denne Idee.

Hr. Boudinot siger i hans Skrivelse om Indianerne, „at deres Sprog i dets Grundtræk, dets Mundart og dets særegne Sammensætning synes alt at være i den hebraiske Aand; og hvad der er meget mærkeligt og værd en nøie Undersøgelse, er at det er i Besiddelse af dette Sprogs fleste Egenheder, navnlig af de, ved hvilke det meest afviger fra de fleste andre Sprog." Man læser i Hr. Priests "Amerikanske Antiquiteter," følgende mærkværdige Kjendsgjerning:

„Da Joseph Merric, en agtbar Indvaaner af Pittsfield i Massachusetts i Aaret 1815 var i Begreb med at jevne Jorden under og ved et gammelt Træhuus, paa et lille Bjerg kaldet: den indianske Høi, fandt han Noget, der lignede et Stykke sort Læder, ser Tommer langt og een og en halv Tomme bredt, og saa tykt som en Skagle paa et Seletøi. Efter at have undersøgt det Fundne i nogen Tid, og forsøgt at skære deri, fandt han, at det var saa haardt som Been. Da det var lykkes ham at aabne det, saae han, at det var dannet af to Stykker meget tykt Raahud, der var overstrøget med Gummi og gjort uigjennemtrængeligt ved Hjælp af et Dyrs Nerver. I det Indre fandtes fire Stykker sammenfoldet Pergament. De vare af en mørkegul Farve og opfyldt af et Slags Skrift. Hans Naboer vare komne ind til ham for at see dem, og reve eet i smaae Stykker; men de andre tre Stykker gjemte Hr. Merric og sendte dem til Cambridge, hvor de bleve undersøgte. Man opdagede, at disse Skrifttegn vare skrevne med en Pen, klart og læseligt paa Hebraïsk. Det var Steder af det gamle Testamente 5 M. B. 4, 4 til 9; 9, 13 til 21; 2 M. B. 13, 11 til 16." Efter at have fortalt flere lignende Kjendsgjerninger, tilføier Hr. Boudinot:

"Kan man læse denne korte Fortælling om indianske Sagn, hentet fra forskjellige Nationer eller Stammer, der ere adspredte fra Vesten til Osten og fra Syden til Norden, og ganske adskilte fra hinanden, en skreven Beretning i forskjellige Tidsrum af flere af de agtværdigste Forfattere, lærde og redelige Mænd, der havde alle Midler i deres Magt til at forskaffe sig Oplysning om denne Materie, uden paa nogen Maade at have kunnet staae i Forbindelse med hinanden; kan man, siger jeg, læse en saadan Beretning, og antage, at alt dette kun er Virkninger af en Hændelse, af et reent Tilfælde, eller en forudfattet Plan af Kjærlighed til det Vidunderlige, i den Hensigt at bedrage Publicum og derved tilintetgjøre deres allerede velgrundede Agtelse?"

Man læser i Dom Calmets Bibel-Lexicon ved Artiklen Udvandringerne:

"Montesini siger i sin Fortælling, dediceret til Manassa Ben-Israel, at han har fundet mange Israeliter, skjulte bagved Cordilleras-Bjergene, der danne Grændsen af Chili i Amerika. Han tilføier, at da han var kommen noget ind i dette Land til Bredderne af en Flod, og havde givet et Signal, saae man nogle Folk komme, der udtalede paa Hebraisk disse Ord af anden Mose Bog: Hør Israel, Hreren vor Gud

er den eneste Herre. De antoge Abraham, Isaak og Jacob for deres Forfædre, og paastode, at de nedstammede fra Ruben. De fortalte, at de vare førte til dette Land ved Guds særdeles og underfulde Styrelse; at Indianerne havde, paa Magernes Tilskyndelse, tre Gange erklæret dem Krig, men Israeliterne vare altid forblevne Seirherrer. At nogle fra Blodbadet undkomne Mager havde erklæret, at Israels Gud var den sande Gud, og at Israeliterne ved Tidernes Ende vilde komme til at beherske Verden....

"Ridder Pen antager i sit Brev om den nærværende Tilstand af de brittiske Besiddelser i Amerika, at Indianerne nedstamme fra Hebræerne. Deres Ansigter, i Særdeleshed Børnenes, ligne saa fuldkommen Jødernes, at man ved at see dem, skulde troe, man saae Hebræer. Deres Øine ere smaae og sorte. Deres Tidsregning retter sig efter Maanen; de offre Førstegrøden af Frugterne; de have et Slags Tabernakel-Fest; man siger, at deres Alter bestaaer af tolv Stene; deres Sorg for Døde varer et Aar; deres Qvinder følge de samme Skikke som Jødernes; deres Sprog er mandigt, kort, sammentrængt, fuldt af Energi, eet Ord tjener istedetfor tre, og det Øvrige bliver erstattet af dem, der høre dem."

Andre tilføie, at de oprindelige Mexikanere bruge Omskjærelsen; at Indianerne have nogen Idee om Overgangen over det røde Hav; at man paa nogle Steder i Peru dræbe et hvidt Lam, hvis Blod man blander med Meel og uddeler til Folket, som gjøre et Mærke med dette Blod paa Dørstærskelen af deres Huse. Nogle troe paa Opstandelsen; vedligeholde en bestandig Ild til Ære for deres Guder; have et Jubelaar, hvert halvtredsindstyvende Aar, og Sabbat hver Uge. Disse Overeensstemmelser, og flere andre, som man lægger Mærke til imellem Indianerne og Israeliterne, kunne ikke være tilfældige. Man maa da tilstaae, at Israeliterne ere komne ind i Amerika ad en eller anden Vei.

Men naar man betragter alle disse Beviser med mere Opmærksomhed, og man vil undersøge alle disse Kjendsgjerninger, der tjene til Grund for disse Meninger, finder man, at en Deel af dem ere falske, Andre ere tvivlsomme og atter Andre ere endog tvetydige; og naar man bemærker nogle jødiske Træk iblandt Indianerne, finder man ogsaa nogle christelige, og i Særdeleshed et oplyst og offentligt Hedenskab og Afgudsdyrkelse....

Alt dette er en fuldkommen Bekræftelse paa Mormons Bog; thi den giver Efterretning om tre forskjellige Folk, der paa forskjellige Tider vare af Herren blevne førte til dette Land. De to vare Israeliter, og det ældste af de tre, nemlig Jarediterne, udvandrede til Amerika fra Babylons Taarn før Israels Begyndelse. Efter Mormons Bog har der til forskjellige Tider været Jødedom, Christendom og Hedenskab iblandt dem.

Skandinaviens Stjerne.

"Men der de saae Stjernen, bleve de saare meget glade." Matt. 2, 10.

Det er vort Ønske og alvorlige Bøn til Gud, at han i Naade vil lægge sin Velsignelse til vore ydmyge Bestræbelser, og inspirere vore Hjerter med Viisdom fra det Høie, at vi maae kunne skrive og vælge Materie for Stjernen, der vil gjøre den baade interessant og gavnlig for Læseren, saa at Alle, som elske Lys, ville glæde dem, naar de seer den, og at den maa skinne midt i Mørket, og de Vise, der søge efte

Frelseren, ved den maa finde Veien og komme til ham og tilbede ham ret. Dette er vor eneste Hensigt. Skulde vi nogenlunde opnaae den, da ønske vi Læseren, at give al Roes og Tak til den Retfærdigheds Sol, der giver alle Stjerner deres Lys.

Med dette Nummer begynde vi et nyt Aar, og tage os den Frihed herved, at ønske alle vore Læsere et glædeligt og lykkeligt Nytaar. Og vi haabe, at vor lille Stjerne næste Nytaars Morgen vil skinne med større Glands ind i Tusinders Boliger i Skandinavien. De Hellige i Danmark talte forrige Nytaar 100. Efter de sildigste Efterretninger fra de omreisende Brødre, kunne vi skkert anslaae det, siden den Tid tilføiede Tal, til ikke mindre end 500. Hellige og Ældste i Israel, har I Tro til, at deres Tal i dette Aar vil vore i samme Forhold? Om saa er, vil vi kunnne tælle tusinde istedetfor hundrede. »Alt er muligt for dem, der troer.« Herrens Gjerning har ikke gjort mindre Fremgang i andre Dele af Verden. De Efterretninger, vi have modtaget fra de Ældste, adspredte i Europa, Asien, Amerika og paa Øerne i Havet, bevidne alle, at 1851 har bragt en rig Høst af Sjæle til Guds Rige. Nu takke vi vore ærede Læsere for deres Bistand gjennem forrige Qvartal, og beder dem ikke alene at vedblive, men ogsaa, at Hver vil skaffe een eller flere Subskribenter til, og Alle betale for en Aargang forud, som vil, og Resten for et Qvartal forud, som og for de forbigangne Numere, saa mange, som kan, og de, der kan ikkun betale for eet ad Gangen, i det mindste blive regelmæssige Abonnenter, hos dem, der modtage dem til Udsalg.

De Udsælgende paalægges det herved, ei at lade Stjernen, eller noget af vore Skrifter udgaae af deres Hænder uden contant Betaling. De, der forestaaer Conferenzer eller Menigheder, paalægges det, at udvælge saadanne Mænd til at anskaffe og udlevere de i Menigheden fornødne Skrifter, som ere paalidelige og ville holde nøie Regnskab; saa og paalægges det dem, ved Slutningen af hvert Qvartal, at gjennemsee Vedkommendes Regnskab og forvisse sig om, at de Skrifter, der haves i Behold, tilligemed de til dette Contoir indsendte Penge, ville svare til Contoirets Regning.

Al vor Erfaring lærer os, at strængt at efterkomme det Foranstaaende, er den eneste Methode til at opretholde Stiernen eller vedblive at publicere nogen Ting, til Sandhedens Udbredelse iblandt Folket. De, der handle anderledes, vil binde vore Hænder og Fødder, og gjøre det umuligt for os, at udføre denne ønskelige Hensigt. I at understøtte vore Udgaver, ere Alle, som ønsker at see Evangeliets Fyldes herlige Lys skinne i dette Land, lige saa meget interesserede som vi. Guds Ord er frit, men Papiir, Trykning, Indbinding og vort Livs Ophold koster altsammen Penge. Naar det er nødvendigt at give eller laane Bøger eller Traktater til ærlige Fattige, da lad Menighederne eller Enkelte, som kan, kjøbe af Vedkommende til det Brug, og saaledes dele Byrden iblandt Mængden, at ikke Altsammen skal opdynges paa os. Enhver burde betragte sin egen Fordeel, som mindre magtpaaliggende end Guds Riges Fordeel.

Enhver Menigheds Forstander bør see til, at enhver Familie forsyner sig med en Bibel og en Mormons Bog, og læser disse dyrebare Livsens Ord med megen Bøn og Andagt, og gjøre Anstalter til, at forsyne de værdige Trængende, som ikke selv formaaer at forsyne sig dermed.

I næste Stjerne kunne ventes vigtige Efterretninger fra Zions Land. Vi agter ogsaa i samme, at begynde at publicere et saare interessant og lærerigt Værk, kaldet »Advarsels Røst« af P. P. Pratt, een af de tolv Apostler.

Naade, Fred og Velsignelse være mangfoldig over de Ældste og alle de Hellige i vor Herres Jesu Christi Navn. Amen.

Mission paa Bornholm.

Paa Opfordring har Broder Jensen i Aalborg indsendt sin Beretning om sin Sendelse til Bornholm, som dog i Korthed meddeles Stjernens Læsere.

Br. Jensen ankom til Øen (sidste Missionsreise) den 10de October f. A., reiste strax til Sose, hvor han fandt de Hellige sammesteds at have det godt. Han opholdt sig hos dem en Ugestid, døbte 4 Personer, opmuntrede og styrkede de Hellige til at være taalmodige under de Lidelser og Trængsler, de her i Tiden skulle udholde af de Vantro. Jensen reiste derefter til Ronne, leiede sig en Sal til Forsamling og et mindre Værelse til Beboelse, og tænkte saaledes at faae Leilighed til at kundgjøre for Ronnes Indvaaneve Evangeliets Fylde, aabenbaret til Menneskene i den sidste Tid. Jensen besøgte ogsaa de Store og Fornemme i Staden (drevet deels af Medlidenhedsfølelse og deels af Opfordringer af redelige Sjæle), for at fortælle dem om det udfoldende herlige Lys, der er tændt i vort Land, og skinner for Enhver, der ønsker Kundskab, Oplysning og Viisdom af Guds Aand; et Lys og en Herlighed, der ganske skal fordunkle al Verdens forenede Viisdom. Men Resultatet med disse Folk blev det samme, som i de apostoliske Dage. De Store og Vise i vor Tid foragte, ligesom de altid have giort, den daarlige Korsets Prædiken, og vil ikke være det Evangelium lydige, der fordømmer deres Udsvævelser, Vellyst, Uretfærdighed, Stolthed, Forfængelighed og Ærgjerrighed, og derimod lærer at være ydmyg og sagtmodig af Hjertet, og opoffre den jordiske Ære for at vinde den evige Herlighed.

Da Br. Jensen vilde begynde sit Vidnesbyrd i Ronne, viste Baptisterne som sædvanlig deres stridige Characteer. Br. Jensen havde nemlig leiet den samme Sal, de brugte, naar de vare færdige med deres Opbyggelse. Igjennem deres Forstander betydede de Jensen, at Salen var deres, og at de ikke vilde romme den, om ogsaa Politiet vilde fordre det. De overfusede Jensen med Skjeldsord, saa at Verten forundrede sig over de stridige Baptisters Adfærd og tilbød Jensen en anden Sal istedetfor den han havde leiet. Jensen havde bestemt sin Forsamling Kl. 7, og Baptisterne holdt almindeligviis op imellem Kl. 5 og 6 Baptisterne forbleve i deres mørke Sal, og disse tilligemed de Fremmede, der havde indfundet sig, anslaaer Jensen til omtrent 60 Personer. Br. Jensen skildrede for Forsamlingen saavel Baptismens som Lutheranismens Vildfarelser, idet de begge strider imod Bibelens Sandheder, og henviste Folket til mere at prøve og anvende Lærdommene efter Skriftens end Menneskenes Authoritet. Baptisterne forlod med fnysende Harme deres Sal uden at modbevise et eneste Ord, men forresten gik baade den første og den anden Forsamling roligt af. Imidlertid havde en af Bornholms Lærde gjort sit Navn bekjendt ved i Ronne Avis og Folkevennen at udsprede et løgnagtigt Vidnesbyrd om Sidste Dages Hellige og deres Lærdomme, ligesom det er skeet i Sjælland, Falster og Jydland, der heller ikke mangle deres Postbud til at udsprede Løgn. Følgen heraf var, at hele Staden kom i Bevægelse, og ved den tredie Forsamling, der var bestemt at afholdes den 24de, havde de tidlig havt travlt med at faae Salen oplyst og Folket samlet baade inden og udenfor Huset, saa at Ingen knap kunde trænge sig frem. Jensen og Larsen kom til Forsamlingens Locale en halv Time før der skulde begyndes og de forundrede dem over Folkets Travlhed. Men da de ankom, blev der strax gjort Plads for dem, og Br. Jensen tog til Orde og spurgte Forsamlingen, om de ønskede, at der skulde tales til dem, hvis ikke, vare de villige til at tie: men Folket

raabte, at de vilde høre dem tale, og Jensen sagde strax, at det glædede ham at have en saadan Leilighed til at tale for saa stor en Forsamling, men at det bedrøvede ham tillige at see dem besjælet af en saa daarlig Aand; thi Aanden kundgjorde ham klarligen, at de havde en daarlig Plan, som de kun ventede paa at udføre. Derefter gik Jensen over til med Kraft og Bestemthed at vidne for dem om Evangeliets Grundvold, og sagde dem, at hans Vidnesbyrd var offentlig, at han tidligere havde været hos deres Lærde og Øverster og vidnet de samme Ting, men at deres Store havde efterfulgt de Ugudeliges Exempel og hidset Folket paa dem ved deres Avislogn, og at de lignede dem, der stenede og gjennemsavede Propheterne, korsfæstede Frelseren, bragte hans Apostler paa Slagterbænken, at de ikke turde møde Ansigt til Ansigt og bevise det Mindste af deres Bestyldninger imod ham, der havde forladt Huus, Kone og Børn, for at lide Hunger, Trængsel og Forfølgelse som en Misdæder, fordi han frembragte det rene af Bibelen stadfæstede Evangelium, som Gud havde givet, og sendt ham til at forkynde dem til deres Saliggjørelse. Saaledes vidnede Br. Jensen, og Nogle bleve urolige derover, hvilken Urolighed dog blev dæmpet af en overveiende Deel. Men med eet blev der raabt, at de vilde vide, hvori Luthers Lære var falsk, og hvori deres Lærdomme vare imod Christi Lære. Jensen bad dem om Taalmodighed, og vidnede nu, at han aldrig havde udtalt, hvad deres lærde Mand havde løiet i Avisen, men han troede, at Luther og de agtværdige Kirkefædre havde været oprigtige Mænd, der ønskede at gjøre Guds Villie, og at han troede, de havde gjort det Bedste, de kjendte, for at fremme Guds Ære, Villie og Befalinger iblandt deres Medmennesker; dette troede han om dem, og som saadan agtede han dem, og forsaavidt de har lært og vandret efter Christi Befaling og Exempel, ønskede han at være deres Efterfølger. Hvad Christi Kirke angik, da ophørte tidlig (efter Spaadommene) alle Embeder og Naadegaver, som var i den første organiserede Kirke, og Aar 570 efter Christi Fødsel havde den catholske Kirke almindelig Magt, og alle Secter, Kirker eller Menigheder, hvad de end benævnes, ere udsprungne fra den store Moderkirke, der Alle meer eller mindre ere afvegne fra Guds rene Bud og Befalinger i Evangeliet, hvilket Bibelens Ord klart beviser. Men Forjættelsen om dette Pavedoms Tilintetgjørelse og Guds Riges Gjenoprettelse er lovet og nu begyndt 1830. Af Punkterne, hvori deres Christendom var afvigende fra Guds Ord, er først, at smaae Børn skal velsignes ved Haandspaalæggelse. At de Vorne skal først læres, derefter komme til Tro og Omvendelse, og da lade sig døbe til Syndsforladelse, og til Slutning annamme Haandspaalæggelse for den Hellige Aands Naadegave; dette var Grundvolden, og hvo turde lægge en anden? Det var hverken Engle eller Mennesker tilladt at forandre den engang bestemte Saliggjørelses Orden, thi Skriften udtalte Forbandelse over dem, som gjorde det, og til Slutning bad han dem bevise, om smaae Børn skulle døbes, om Overbevisning kan være Daab? og om Nogen maatte døbes førend de troe og omvende sig? Ingen svarede, den hele Forsamling var taus for et Øieblik, men da lød Signalet: Herud! Herud! En corpulent Skibstømrer traadte som Mester og Anfører frem med dette Udraab, og en Masse Mennesker grev fat og slæbte Br. Jensen og Larsen igjennem en smal aabnet Vei mellem Folket, der saae ud som en Æreport, opreist af Stokke og knyttede Næver; men Herren bevarede dem fra Skade og velsignede dem med Frimodighed, saa de kom igjennem uden at blive gjennempryglet. Br. Jensen fortæller selv saaledes: «Jeg syntes at staae i Paradiis, med Undtagelse af, at være omgivet af slemme Engle istedetfor gode, hvoraf en Mængde klyngede

sig fast i mine Frakkeskjøder, saa jeg tvivlede om at beholde dem, hvilket jeg dog meget ønskede at maatte ske, da jeg kun havde den ene med. Mit Ønske blev opfyldt, Frakken forblev heel og jeg fik ingen Skade. To Personer, Hr. Wulff, Garver og Kjøbmand i Staden, og en Naalemager Hermandsen trængte sig igjennem Folket til mig, tog mig Een under hver Arm og ledsagede mig igjennem den forsamlede Masse og igjennem Gaderne lige til mit Logi, og beskyttede mig saa godt det stod i deres Magt. Jeg blev saaledes fri for Mishandling, med Undtagelse af lidt paa Øret og overspyttet, saa det flød fra Hovedet til Fødderne, nogle Puf i Ryggen, og den forsamlede Mængde ledsagede mig under Opsang, Hurra og Piben til mit Logi, hvor jeg paa Trappen bad Folket god Nat og takkede dem for deres Følge."

Da sidste Conferenze holdtes i Kjøbenhavn den 15de November f. A. var Br. Jensen tilstede. Han meddeelte den glædelige Tidende, at han efter Affairen i Ronne havde døbt 12 Personer paa Landet og at saaledes de Helliges Tal paa Bornholm beløb sig til 32 Medlemmer.

Broder Jørgensen meddeler Følgende fra Bornholm: "Forfølgelsen var begyndt, da Br. Jensen afreiste, og tiltog stedse meer og meer. Den 23de November havde jeg bestemt at holde Forsamling hos Br. Didriksen i Aaker Sogn. Da jeg begyndte at tale til dem, var der mange der syntes af Harme imod mig, og de besporttede Evangeliet, voldtog og trak mig udenfor Huset, hvor jeg blev stubbet og rykket i Haaret og fik min Frakke revet itu. Jeg kom bort fra dem til et andet Huus, som de omringede for at fange mig, men jeg undflyede lykkelig fra dem. Den 24de November kom Ældste Nielsen til Øen, for at arbeide i Forening med mig. En Aften, da vi begge kom gaaende til Aaker, bleve vi overfaldne paa Veien af Nogle, som vare udsendte for at fange os; de vare bevæbnede med store Knipler i Hænderne, og de sagde, at Sognets fornemste Mænd vilde tale med os og høre vort Vidnesbyrd, men da de kom, vilde de ikke høre os, men de forviste os fra Sognet, og truede med at prygle os, og svor under Forbandelse, ikke at spare os vort Liv, hvis vi vovede meer at komme til Aaker Sogn. Der var imellem 40 til 50 Mand; Sognefogden lovede at beskytte os for denne Gang. Vi forsvarede os med, at vi ifølge Loven havde Ret, men han vilde ikke høre os, og raabte: herud med dem! Vi fulgte dem som Arrestanter, eftersom han befalede det. Paa Veien var der Een af hans Bande, der slog Br. Nielsen paa den ene Kind, saa Blodet sprang ud. Da vi ankom til Sognestjellet, lod de os gaae og lovede at være naadig imod os, og ikke gjøre os nogen Fortræd. Men da vi vare komne lidt fra dem, fortrød de strax, at de havde ladet os gaae, thi Nogle kom løbende efter os, men vi skjulte os for dem, og Herren slog dem med Blindhed, saa de ikke fandt os. Den 30te holdt vi Forsamling hos Br. Nielsen i Arnager, og da Søskende gik hjem, troede Folket udenfor, at der skulde holdes Forsamling hos Br. Beier i Vestermariesogn. Hos Br. Beier var der om Aftenen nogle Søskende forsamlede, som sang Lovsange til Gud. Nogle ondskabsfulde Mennesker gik ind i Huset og spurgte, hvad det var for Spektakel de holdt. Br. Beier svarede, at han i sit eget Huus glædede sig i Forening med sine Søskende, og at det havde han Ret til; de skjændte og gik ud, men bevogtede Huset, da de troede, at Nielsen og jeg var derinde. Den 2den December om Aftenen vare vi begge hos Br. Nielsen i Arnager, og Folkene fra andre Byer kom bevæbnede med Knipler, for at overfalde os, men saasnart Folkene i Arnager hørte det, bleve de strax enige i at forsvare os. Mormonerne, sagde de, lære os at handle ret, dem vil vi forsvare; det var bedre, at Bornholmerne toge alvorligere fat paa Svenskerne,

der kom over paa Øen og stjal fra dem. Folkene i Arnager bevæbnede sig med Økser og hvad Vaaben de først fik fat paa. Da En prøvede sit Gevær, om det kunde gaae af, trak vore Fiender sig hastig tilbage, og saaledes befriede Herren os fra Mishandling. Forfølgelserne bleve sidenefter saa heftige, at vi ansaae det for Viisdom, at forlade Bornholm for en liden Tid. Førend vi afreiste indsatte vi Br. Folkmann til Forstander for Menighederne paa Bornholm.

Forfærdeligt Optøi.

(Indsendt)

I Brøndbyøster har flere Gange været holdt Forsamling hos nogle Medlemmer af de Sidste Dages Hellige; og med Undtagelse af enkelte uordentlige Personers Adfærd, har Fred og Orden fundet Sted. Men en Aften, medens Broder Sørensen talte om Omvendelse, blev Lyset slukket, han og Broder Møller overfaldet, og Sørensens Frakke sønderrevet. Husseieren anmodede Fogden om Beskyttelse. Men Søndagen den 14de December tildrog sig følgende voldsomme Begivenhed: Der var omtrent 70 Mennesker forsamlede i og udenfor Huset. Fire af Brødrene prædikede, den ene efter den Anden, om de Ting, der høre til Menneskenes Saliggjørelse. Men der var flere af Brødrene fra Kjøbenhavn, hvoraf Nogle havde deres Koner med. Efter at Forsamlingen var forbi, begav disse sig paa Veien til Kjøbenhavn, men blev strax udenfor Huset hilset med Stene og Kartofler af en Flok Mennesker, der havde posteret sig for at tage imod dem. Da de kom lidt længere frem i Byen, blev der givet Signal for at tilkjendegive, at de Hellige nærmede sig. En anden Flok gav dem derpaa en Salve af Kartofler og Stene. Da de naaede mod Udkanten af Byen, fandt de en stor Flok, der laae skjult i Grøfter og bag Hække, lurende paa dem, som Stimænd og Røvere. Christne fra Brøndbyøster og Omegn forfulgte nu de Hellige med Stene, Kartofler, Snavs og Knipler, og de saae ud som sorte Djævle, der kom ud af Jorden. Selv Bønderpigerne førte, som Djævelens Haandlangerinder Skjøtset, hvilket de bar i deres Forklæder og Skjørter, og Karlene fra Byen lod baade Stene, Kartofler og Snavs, som de optoge af Veien, suse dem om Ørene og paa Ryggen under det gudsbespottelige Udraab: „Raab nu til Jeres Israels Gud om han vil hjælpe Jer.“ De bleve kastede om i Snavset og gjennempryglede med Næver og Knipler, Nogle af Brødrene fik Frakkerne flaaet istykker, og en Søster blev meget voldsomt behandlet. Over en halv Fjerdingvei vedblev de at forfølge dem, og de tog tilsidst deres Tilflugt til en Gaard, der laa tæt ved Veien; men da de ikke kunde finde Tilflugt inde i Gaarden, maatte de tage Veien ad Marken til, men de fik atter Øie paa dem, og forfulgte dem paany over Marken lige til Landeveien, hvor de atter maatte søge Ly ind i Pilegaarden, hvor Folkene i Gaarden ikke vilde modtage dem, men paa Opfordring veiviste en Pige dem igjennem Haven ud paa Marken, saa at de lykkelig undgik dem. De sige, „vi vare omtrent i ¾ Time overgivet til Djævelen, og Gud gav ham Magt over vort Kjød, dog ikke over vor Aand. Vi kan ikke skildre ret den Trængsel, som vi gjennemgik, men saa meget er vist, at det saae ikke ud, som om Nogen af os skulde undslippe vore Forfølgere.“ En Klage blev strax indgivet til Birkedommeren, men da han havde gjennemlæst Klagen, var han

vred og udbrød med mange haarde Ord, og udlod sig med, at han vilde yde dem saa lidt Assistance, som muligt. Videre sagde han, at Fogden havde været hos ham nogle Gange angaaende deres Forsamling derude; og det saae ud, som Birkedommeren og Fogden havde Forkundskab om denne skammelige Tildragelse. I alt Fald er der ikke bleven taget videre Notice af Klagemaalet. De Lidende vare tolv, af hvilke nogle personlig overbragde Klagen.

Poesie.

I Christo er Lyset oprunden,
I Christo vi tilbede Gud,
Af Fængselet løses de Bundne,
Som elsker og holder hans Bud.

Chor.

Over Zion nu Lyset oprinder
Og Mørkhedens Veie forsvinder.

O, Zion! Din Sol er oprunden,
Og skal ikke mere gaae ned,
Guds Folks Sabbathshvile forkyndes
De tusind Aars Hvile og Fred.

Jehova beskytte de Dale,
Hvor Zions Forsamlede boer,
Der Lovsang mod Himmelens Sale
Sig blander med Englenes Chor.

O Zion! o Zion! vi længes,
Vi glædes at komme til Dig,
I Babylons Rige vi trænges
Af Mørkhedens Ænker og Svig.

Kom, Sønner og Døttre af Zion,
Istemmer med frydefuld Sang.
Nu Æren, ja Magten og Riget
Tilhører vor Gud og hans Lam.

Chor.

Over Zion nu Lyset oprinder,
Og Mørkhedens Veie forsvinder.

J. A. Ahmanson.

Vi har nylig modtaget en Avis fra de Helliges Colonie ved Council Bluffs ved Missourifloden, hvilken indeholder Sjette almindelige Epistel fra Præsidentskabet for Jesu Christi Kirke af Sidste Dages Hellige i Store Saltsø Dal i Deseret, til de Hellige adspredte overalt paa Jorden; hvilket er meget interessant, og vil blive oversat og trykt i næste Nummer af Stjernen.

Indhold.

	Side.		Side.
Kirkens Historie (fortsat)	49.	Skandinaviens Stjerne	58.
En Advarsel mod de falske Propheter (fortsat)	53.	Mission paa Bornholm	60.
Conferenze (sluttet)	55.	Forfærdeligt Optøi	63.
Om Mormons Bog	57.	Poesie	64.

„Skandinaviens Stjerne" udkommer d. 1ste i hver Maaned. Man tegner sig i Kjøbenhavn hos DHrr. Boghandlere, og i Provindserne paa alle kongelige Postcontoirer. Portoen betales af Abonnenterne med 5 ß Qvartalet.

Udgivet og forlagt af Erastus Snow, Brolæggerstræde Nr. 80, 2den Sal.

Trykt hos F. C. Bording.

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

1. Aarg. Nr. 5. Den 1. Februar 1852. Priis: 24 ß Quart.

Sjette almindelige Epistel

fra Præsidentskabet for Jesu Christi Kirke af Sidste Dages Hellige i Store Saltsøe Dal i Deseret, til de Hellige adspredte overalt paa Jorden. Hilsen.

Elskelige Brødre! Da Frelseren vandrede paa Jorden, og hans Disciple spurgte ham, hvilke Tegn der skulde skee i de sidste Dage forend hans anden Tilkommelse, gav han dem følgende Svar: Der skal opstaa falske Christi og falske Propheter, og gjøre store Tegn og Undergjerninger; og de skal sige: See her! og: See der! saa at de skal forføre selv de Udvalgte, om det var muligt. Følger dem ikke, og tro dem heller ikke; thi ligesom Morgenens Lys gaaer ud fra Østen og skinner indtil Vesten, saaledes skal ogsaa Menneskens Sons Tilkommelse være.

Mange af de omhandlede Tegn og Undergjerninger, og falske Christi og falske Propheter, har allerede viist sig, idet Mange har erklæret, at de vidste Dagen, naar Menneskens Søn skulde komme. Mange har troet paa deres Vidnesbyrd og ere blevne skuffede; medens derimod de, som efter Evangeliets sidste Forkyndelse har angret deres Synder, ere blevne døbte i Vandet til Syndernes Forladelse, har faaet Haandspaalæggelse, og ere blevne fyldte med den Hellig-Aand, har givet Agt paa den gradvise Udvikling af Herrens Værk, hvilket har lignet Morgenens Lys, som naar det først forgylder den østlige Horizont, vedbliver at skinne klarere og klarere, og udsprede sig lige til Vesten, og vil saaledes blive ved indtil hele Horizonten er belyst ved Middags-Solens klare Skin; og Retfærdighedens Søn skal vise sig midt iblandt sit Folk, efter hans egne Erklæringer. Det første Morgenlys i denne Tidsalder — den af Frelseren betegnede Tid — var Engelen, som bragte det evige Evangelium, hvilket skulde prædikes for alle Folk, og prædikede og administrerede for Joseph Smith den yngre, og befalede Joseph, at prædike og administrere for Andre, ligesom han havde modtaget det af Engelen; og Lyset vedblev at skinne og udbrede sig, som Andre troede paa Josephs Vidnesbyrd; thi de angrede deres Synder; de bleve døbte af ham, og da han havde annammet det hellige Præstedømme af Engelen, saa overførte han det samme Præstedømme paa de Troende; og disse gik bort for at prædike det samme Evangelium, foretage de samme hellige Handlinger, kalde paa alle de Retfærdige at samle sig sammen, for at opbygge Zion, indtil Lyset nu allerede er bleven seet i Verdens fire Dele, og har kastet sit Gienskin over næsten enhver Nation og Folkeslag; og dette Evangelium, Saliggiørelsens Plan, er det sande Lys, som skal skinne fra Østen til Vesten; det skal lyse for enhver Slægt, Nation, Tungemaal og Folk paa Jorden forend Enden kommer;

og de Oprigtige, de Hellige, maa samles sammen paa hellige Steder, og bygge Templer, og gjøre alle nødvendige Arbeider for at bane Livets og Saliggjørelsens Vei, for de Døde saavelsom for de Levende, førend de kan fuldkomme det Værk, som er dem anbetroet at gjøre i denne Evangeliets Forkyndelses og Prøvelsens Tid.

Naar de Hellige i Zion saae, høste og bygge, i Overeensstemmelse med Herrens Raad, da lade de Lyset skinne, ligesaa meget, som om de vare ude omkring iblandt fremmede Nationer, at prædike og døbe til Syndernes Forladelse. Alle Ting, som ere nødvendige at gjøre, ere ikkun Dele af det store Hele, som altsammen maa fuldføres førend Menneskene kan blive beredte til igien at skue Faderen Ansigt til Ansigt; og da han nu atter har forundt os den Naade, at kunne sætte os i Forbindelse med vore iblandt Nationerne adspredte Venner, saa vide vi ikke, hvorledes vi kan gjøre det med mere Nytte og gjøre vor Epistel mere gavnlig, end netop ved at hellige endeel af den til at fortsætte Historien om vore Sager, saaledes som det nu staaer til og har været siden vort sidste Brev; dette er blot et Gjenskin af det Lys, som i sin Tid skal belyse Verden; thi de Retfærdiges Arbeider, ligesom Guld, Sølv og Ædelstene, vil vedvare, naar Tiden taber sig i Evigheden.

Jernbanen fra denne Stad til Bjerget var allerede tidlig paa Aarstiden opmaalt og tildeels jævnet; og en betydelig Deel Tømmer og Skinner er tilveiebragt. Da Høsten nærmede sig, blev Arbeidet suspenderet af Mangel paa Arbeidere, men vil blive fortsat saa tidlig, som muligt. De 70s Hall's Stue-Etages Mure er nu under Arbeide, og Tiende-Ladens Mure ere fuldførte; ligeledes Snedker- og Malerværkstedets, samt Glatte- og Spalte-Maskinens Mure, fem og fyretyve Fod vidt og et hundrede og fyretyve langt, paa Templ-Grunden, som Forberedelse til at bygge et Tempel; endskjøndt alle de offentlige Arbeider ere blevne forhindrede af Mangel paa Bygningstømmer, Materialier og Arbeidere, og Mangelen har været foraarsaget ved at en Majoritet af Brødrene har forsømt at betale deres Tiende, og det baade hjemme og ude. Det gjør Intet til Sagen, hvor de Hellige opholde sig, med Hensyn til denne Sag; det er deres Pligt, at opoffre en Tiendedeel af deres Formue, naar de komme ind i Kirken, og sidenefter een Tiendedeel af deres Indkomster, for at understøtte de offentlige Arbeider; Bygningen af Templer og andre nødvendige Ting; og dersom de ikke betale Tiende, saa har de ingen Fordring paa de Velsignelser og Begavelser, som vil tilflyde de Troende desformedelst. En Tiendedeel af den Tiende, som de Hellige skylder, vilde, prompte betalt, have sat os istand til, saaledes som vi iforveien havde bestemt, at indelukke Templ-Grunden som Forberedelse til at begynde Templet næste Aar; men af Mangel paa Midler staaer Pladsen endnu aaben, og Bygningens Paabegyndelse maa endnu udsættes. Det er paa Tiden, at de Hellige forstod, og det er alle Ældstes og andre Embedsmænds, og især Biskoppernes Pligt, at underrette de Hellige om, at Indbetalingen af Tienden er en betydelig Deel af det Arbeide, som er dem tildeelt, ved hvilket de ere istand til at sikkre sig en tilkommende Bolig i den Himmel, de søger efter. Til at forberedes for en celestial Himmel behøver de et terrestrialt Tempels Velsignelser, et Tempels, der er bygget i Israels Guds Navn, og uden disse Velsignelser kan de ikke forberedes for den største Herlighed: og skulde Nogen have den Lykke, at gaae igjennem Templet og annamme alle de Velsignelser og Begavelser, som tilbydes, vilde den Person, som aldrig havde betalt Tiende til Templets Opbyggelse, eller noget andet offentligt Gode, komme til at høre Jesu Ord: "gaa ind ad Døren, men hvo, som ikke gaaer ind ad Døren, men stiger andensteds over, han er

en Tyv og en Røver;" og Herrens Huus er Døren for hvem, der hjælper til at bygge det; men for dem, der har Leilighed til at gjøre det, og gjør det ikke, vedbliver Frelserens Ord at være sandt, dersom de gaae derind; og fra nu af kan de Levende ikke vente Templets Velsignelser, undtagen de hjælpe paa at bygge det. Vi bryde os ikke om Eders Tiende, undtagen forsaavidt den fremskynder Eders og de Dødes Frelse.

Raadhuset er fuldført. Tiende-Forraadshuset nærmer sig sin Fuldendelse, og vil være færdigt til Afbenyttelse i Vinter, i de forskjellige bestemte Øiemeed; istedetfor at man hidindtil har afbenyttet det til Snedkerværksted. Opførelsen af et Tabernakel, paa Tempelgrunden, 126 Fod langt og 64 Fod bredt, er næsten fuldendt, og vi vente, at Bygningen bliver færdig i dette Efteraar. "Deserets Pottemageri" er heldigt i sin Virksomhed, nogle gode lysegule Varer forlod Ovnen den 27de Juni, og hvide Varer ventes snart. Man anseer det for afgjort, at Dalens Materialier, til Fabrikationen af glaserede Pottemager-Varer og Porselæn, vil være lige saa gode, som fra noget andet Sted; og at Pottemageriet snart vil være istand til at forsyne dette Marked. Gode Pottemagere ønskes. En Kartemølle er i Virksomhed og gjør udstrakte Forretninger i denne Dal; ligesaa een i Utah og andre ere paabegyndte.

Der er 4 Korn- og 5 Savmøller i Virksomhed eller næsten færdige i Store-Saltsø-County; ligeledes 2 Korn- og 2 Savmøller i Weber-County; 1 Korn- og 2 Savmøller i Davis-County; 2 Korn- og 3 Savmøller i Utah-County; 1 Korn- og 2 Savmøller i San-Pete-County; 1 Korn- og 1 Savmølle i Jern-County; og 1 Savmølle i Tooele- (Tu-ile-) County; og en tiltagende Attraa og Driftighed i at fremskynde indenlandske Haand- og Maskinarbeider, gjør sig gjældende i hele Territoriet.

Vi har i Sommer gjort en almindelig Visitation omkring i de forskjellige Counties og Colonier; og fandt de Hellige vindskibelige og lykkelige, udvidende deres Agerdyrkning saa vidt, som muligt, og berede Føde for de Hellige, som komme hertil. Høsten vil blive overflødig for Alle, som vil have Leilighed at spise deraf, endskjøndt mange Marker have lidt ved Tørken; Bjergstrømmene have nemlig været usædvanlig lave iaar; og tillige har der været Mangel paa Arbeidere til Vandingen i den nødvendigste Tid. Høstemaskiner og flere Tærskemaskiner behøves meget, og arbeidsbesparende Maskinerier af alle Slags kunde bruges med stor Fordeel iblandt os. Et Høi-Raad blev organiseret i Manti i San-Pete-County den 30te April, Isaak Morley er Patriark i den Stav af Zion. Kridt, Steenkul, Salt og Jern-Erz findes i Overflødighed i Jern-County og Omegn; ligeledes en Substanz, der ligner hvidt Leer, og som meget heldigtsmæssig kan bruges istedenfor Sæbe. Vi bestemte, paa hvilke Steder Colonier skulde anlægges ved Salt-Creek i Jewab-Valley, og ved Corn-Creek i Parowan-Valley, imellem dette Sted og Jern-County; og Compagnier vil umiddelbart efter Conferenzen gaae afsted, for at anlægge hine Colonier.

Nationens Fødselsdag, den 4de Juli, blev høitideligholdt af denne Dals Beboere, paa en høist patriotisk Maade, paa Store-Saltsøes Bredder, omtrent 24 engelske Mile fra Staden, hvilken Festlighed ledsagedes af ethvert Udtryk af Glæde og Fryd, der kunde flyde fra et frit og dydigt Folks Hjerter.

Den 24de Juli blev høitideligholdt som den fjerde Aarsdag efter Pionerernes Indtrædelse i Bjergenes Dal, og denne Høitidelighed var meget mere interessant end de tidligere Høitideligheder, derved at man saae en Procession af Pionererne, af hvilke enhver bar de Værktøier, eller Sindbilleder af Værktøier, Husgeraad og Redskaber, de brugte paa deres Vei, og efter deres Ankomst, ja, endog Knipper Korn, som Frugterne af deres Arbeide. Erindringen om

denne Dag er sød for de Hellige, ligesom Paaske var det for det gamle Israel; og Taknemligheds- og Taksigelses-Yttringerne paa Aarsdagen vare rene, dydige, hellige og utvungne. — — —

Doctor John M. Bernhisel, og den hæderlige A. W. Babbitt, vendte tilbage til dette Sted den 19de Juli, i Selskab med adskillige Embedsmænd af de forenede Staters Regiering for Territoriet Utah, hvilket blev privilegeret i sidste September 1850, og som den almindelige Regiering nu har faaet dette Territorium under sin fremtidige Varetægt, vil Borgerne blive befriede fra mange Byrder, der ere haarde for dem at bære i et nyt Land, til hvilket de vare nødte til at indvandre, blottede for mange af Livets Bequemmeligheder. Dr. Bernhisel blev af de forenede Staters Præsident udseet til Special-Agent, til at anvende et Beløb af 5,000 Dollars, der var af Congressen tilstedt til Anskaffelsen af et Bibliothek for Utah; hvilket Hverv han udførte ved at samle Bøger i de østlige Stæder i Løbet af sidste Vinter, og Bogsamlingen er nu paa Veien hertil. Mange Herrer i Staterne har paa Doctorens Anmodning skjænket Bøger, Magaziner, Piecer, Atlasser og Aviser, som i høi Grad vil forøge Utah-Bibliothekets Værdi og Interesse, og som fortjener vore varmeste Taksigelser. Dr. Bernhisel blev eenstemmig valgt til Deputeret til Congressen for dette Territorium, den 4de August, og den 1ste September steg han ind i Postvognen, for at gaae til Washington Stad; den samme Dag man begyndte paa Grundlæggelsen af et Regjeringshuus, paa Union-Square, i denne Stad, til hvis Opførelse Congressen har indrømmet 20,000 Dollars.

Dalen er for nærværende Tid godt forsynet med et almindeligt Vare-Forraad; men da Udførselen af Contanter i det sidste Aar har været meget større end Indførselen, saa er det at befrygte, at mange Artikler ville blive liggende usolgte, hvilke kunde anbringes med Fordeel, dersom det for fremmede Markeder passende Circulationsmiddel var i deres Besiddelse, som gierne vilde kjøbe. Tagspaaner forfærdiges nu i stor Mængde, og ville blive brugte i meget stor Maalestok, naar blot Søm kunde anskaffes, men man troer ikke at Halvdelen, og sandsynligviis ikke en Fjerdedeel af de nødvendige Søm vil blive indførte iaar; og den nærværende Udsigt er, at man vil komme til at vente med mange Bygninger indtil næste Markedstid, af Mangel paa passende Søm. Dersom et Compagni af Brødre kunde blive dannet i England, Wales, Sverrig, eller noget andet Land, og komme og skille Jernet fra Erzen (magnetisk Erz af bedste Slags), og gjøre Maskiner til at rulle, glatte og hugge Søm, og udtrække Jerntraad; det vilde være et af de største Hjælpemidler, for at fremskynde Dalenes Bebyggelse; og de præsiderende Ældste i disse Lande beordres til at undersøge denne Sag og drage Omsorg for at der kommer et saadant Compagni snarest muligt.

Skolehuse ere blevne opførte i Qvarteret, og Skoler har været i Virksomhed i dette Aar. Hovedskolen har været suspenderet nogle faa Uger, af Mangel paa bequemt Rum. Men et Huus bygges til dens Bequemmelighed, og Skolen vil fortsættes næste Vinter. En Deel af Muren omkring Universitets-Grunden er fuldført, og en Deel har maattet vente af Mangel paa Arbeidere, en Hindring vi ofte støde paa, og som kunde undgaaes, dersom nogle faa Snese Tusinder af de Hellige, der er i andre Lande, vilde i Israels Guds Navn staae op og komme hjem, og hjælpe os at gjøre, hvad der forlanges af vore Hænder, og det er ligesaa meget de Helliges Pligt at samle sig sammen, som det er Synderens Pligt, at angre og lade sig døbe til Syndernes Forladelse, og enhver Hellig, der ikke kommer hjem, naar der gives Leilighed dertil, han vil blive plaget af Djævelen. Og hvorfor? Dersom I blive i

Fjendens Land, efterat I har havt Leilighed til at flygte, saa vil den Fjende fordre og udøve Magt over Eder; medens Eders Tro vil henvisne, fordi I have været ulydige mod det Raad, at samle Eder med de Troende, til hellige Steder, hvor den Hellige i Israel præsiderer i sit Folks Midte, og hvor Satans Magt er forstyrret, brudt eller undertvungen; derfor, dersom I tøve, efterat en Udvei har været gjort til Eders Flugt, og desformedelst miste Eders eget eller Eders Families Liv, eller Eders Eiendom, hvis Skyld vil det da være? og hvis Tab? — I maae bære det.

Hr. S. M. Blair og Præsident Joseph Young berede Møller og Presser i vor Stad, for at udtrække Saften af Bederne, af hvilke der er høstet en Mængde i Aar; og endskjøndt vi ønske dem Held, og antage, at de vil bidrage meget til at bøde paa Mangelen paa Sukkerstof, til Brug i Hunsholdningen, kjende vi dog Ingen i vor Midte, der er tilstrækkelig bevandret i at raffinere Bedesaften og gjøre et fuldkomment Sukker; men vi vente, at Erfaringen snart vil kunne overvinde denne Mangel paa Underviisning; vi vente ogsaa, at der tidlig paa næste Aar vil ankomme et Compagni Mannfakturister fra Frankrig, som vi have erfaret fra Ældste Taylor. Vi have ogsaa fra samme Kilde faaet at vide, at et stort Selskab Uldenmannfacturister vil komme paa samme Tid, fra det samme Land, medbringende alle nødvendige Maskinerier, saa og ventes de bedste Slags Faar, hvilket vi altsammen trænger til her; og vi haabe, at Intet vil komme imellem og forhindre disse Selskabers Ankomst imod vor næste Bede- og Uldhøst. Man er allerede ifærd med at oprette et lille Uldtøi-Fabrik i vor Dal, og der er mange Faar her, men Tusinder flere behøves.

De Forsøg, man hidindtil har gjort med at garve Huder, og gjøre Læder, har været meget indskrænkede i Dalen. Der behøves meget Læder i dette Land, og mange Tusinder af de bedste Huder ere raadnede eller fordærvede, af Mangel paa tilstrækkelig Hjælp til at oprette Garverier, og forvandle hine Huder til Læder. Der er Nok af Garvnings-Materialier, ved hvilke man kan udføre Arbeidet med Fordeel, og forebygge Nødvendigheden af besværlige Indførsler til enorme Priser; og dersom nogle af Brødrene, som ere Garvere, vilde komme hjem og give Agt paa deres Kald her, saa vilde de annamme mange Sjæles Velsignelser. Man gjør nu nogle Forsøg med denne Forretning, men mere Hjælp behøves. Brødre! Høsten her er stor, men Arbeiderne ere faa.

Vi have truffet Foranstaltninger i Løbet af forrige Aar, med en Herre i Wisconsin at han skal komme hertil, for at forfærdige Papiir. Rygtet siger, at han er paa Veien, og vi vente at see ham her i dette Efteraar.

Bøger, Papiir, og ethvert Intelligenz-Middel gjennem Pressen, staaer i usædvanlig høi Priis paa dette Sted, hvilket for en stor Deel kommer af den besværlige Transport; men man vil kunne hjælpe meget herpaa, naar Kludene i Dalen kan blive forvandlet til Papiir. En stor Bogtrykkerpresse er nylig ankommet, og tillige alle Materialier til en respektabel Avis og et lille Bogbinderi, hvilket sandsynligviis vil komme igang i Vinter.

Varmbadehuset har iaar været aabent for Besøgere. Man har lavet fortræffeligt Salt ved at koge 3 til 1 af Søens Vand. God Kalk er brændt i Red-Bute-Kanyon. Man graver Gips i henved 2 engelske Miles Afstand fra Staden, som bruges meget i Pottemageriet, samt til at gjøre Huse færdige med. Saleratus fra Søen fire engelske Mile østen for Independenz-Rock, bruges meget i Dalen, og de Hellige gjøre vel i at medbringe, hvad de kan, naar de komme; og Borax fra Søen, vesten for Independenz-Rock, vilde blive meget brugt af vore Mechanikere, dersom de kunde faae det.

Fælleden mod Nord fra Staden er indhegnet; og den til de Fattiges Brug bestemte Mark, vesten for Jordan, er nu næsten omgivet af en Grøft. Mange Huse og andre Bygninger ere blevne opførte i Staden og paa Landet i dette Aar, og mange flere vilde der være, dersom man kunde skaffe Materialier og Arbeidere.

Stæderne: Ogdon, Provo, Manti og Parowan har organiseret sig under deres respektive Privilegier, og regjeres ved Municipallov. Nætterne har været varmere end sædvanlig de sidste tre Maaneder, og Vindene mere hyppige og stærke i Dalen; der var Frost paa de lave Landstrækninger om Natten den 28de August.

De forenede Staters Post afgaaer fra Store-Saltsø-Stad samt Independence i Missouri først i hver Maaned, og vexler i Fort Laramie. Ligeledes afgaaer Posten fra Sacramento (i Californien) og fra dette Sted den første i hver Maaned; og en Post gaaer imellem dette Sted og Dallas i Oregon engang hveranden Maaned. Vi have en ugentlig Post herfra til San Pete, og en halv-ugentlig herfra til Brownsville. Et Postcontoir er etableret i Parowan i Jern-County, men ingen Postgang er endnu etableret imellem Payson og Parowan; men vi antage, at den næste Congres-Session vil medføre Oprettelsen af en Postgang herfra til San Diego, (i Syd-Californien) passerende over Parowan, hvilken Vei vil kunne befærdes til alle Aarets Tider.

Et Postkontoir er etableret i Honolula paa Oahu (Sandwich-Øerne), og Breve der frankeres til San Francisco, vil blive besørgede ved enhver Afgang. Et Brev fra Ældste Hiram Clark, Sandwich-Missionens Præsident, dateret Honolula den 27de Januar, indeholder vor nyeste Efterretning fra hine Øer. Ældste Clark og Ældste Whittle opholdt sig paa Oahu; Ældste H. W. Bigler og T. Morris paa Molokai; Ældste John Diron og Wm. Farrer paa Ranai; Ældste Hawkins og Blackwell paa Hawaii; Ældste Cannon og Keeler i Maui; de vare indtraadte i deres respektive Missioner den 20de December. Der er mange Hvide paa hine Øer, men de have kun liden Sands for at tilegne sig Evangeliet. De Indfødte kan i Almindelighed læse og skrive, og ere under Indflydelse af Missionærer, hvis Politik det er, at holde de Indfødte i Underdanighed til deres Theorier, baade ved personlig Indflydelse, og ved Pressens Magt; fra hvilken Presse der udgaaer et Ugeblad. Tre eller fire Udgaver af Bibelen ere udgaaede i det nationale Sandwich-Sprog, hvilket i Længden vil vise sig som en Velsignelse for dette Folk. Vi have ingen specielle og direkte Efterretninger faaet om Ældste Addison Pratt, og Missionen paa Selskabs-Øerne, siden hans Tilbagekomst dertil, eller fra de andre Missioner, i og nær ved det stille Hav, endskjøndt Rygtet siger, at Værket gaaer meget godt i Australien og andre Steder der omkring.

Af Tusindaarets Stjerne af 1ste Juli lære vi, at der var 42 Conferenzer, sammensatte af 642 Grene af Kirken, paa de britiske Øer, og 3874 Ældste og Præster, og mere end 32,000 Medlemmer, og Evangeliet vedbliver at udspredes, og de Troende formere sig stærkere end nogensinde. Næsten 1000 udvandrede derfra forrige Aar, og 50 bleve døbte paa Overreisen fra Liverpool til New-Orleans med Skibet Olympus, hvor Ældste Wm. Howel præsiderede. Ældste Wm. Burton, af denne Stad, døde i Edinburg, sidste Marts. Dette er den tredie Døde iblandt de amerikanske Ældste, paa de britiske Øer. Tidligere døde Ældste Flanigan i Birmingham, og Ældste Barnes for nogle Aar siden; og den fjerde af alle dem, der ere døde paa fremmede Missioner er nemlig Ældste Hanks, der døde tilsøes, paa hans Reise til Selskabs-Øerne, i Aaret 1843. Londonner-Conferenzen tæller over 3000, og modtager ved Daab mere end 100 om Maaneden.

I Italien gaaer Værket stadigt fremad, under Ældste Lorenzo Snows Præsidentskab, og Aarhundreders dybt rodfæstede Tradition begynder at give Plads for sund Eftertanke og for Sandhedens Lys. Ældste Snow er ifærd med at oversætte (dersom den ikke allerede er færdig) Mormons Bog i det italienske Sprog. Waldenserne begynde at see efter Sandheden, og Schweitz glæder sig i Haab om evigt Liv. Ældste John Taylor er i Frankrig, prædiker og oversætter Mormons Bog paa Fransk, men Oversættelsen er sandsynligviis færdig forend un, og Udsigten er smigrende i hiint Land. Ældste Erastus Snow fortsætter sine Arbeider i Danmark, og har oversat Mormons Bog i det danske Sprog. Og saaledes kan denne, den allervigtigste af alle Bøger for den nuværende Slægt, nu læses af den større Deel af Jordens Bebyere i et Sprog, som de forstaae. Megen Modstand har vist sig imod Evangeliet i Danmark og tilgrændsende Lande; dog har Sandheden triumpheret, og den vil gjøre sig gjældende, og Satan vil vedblive at gjøre Modstand og fægte, indtil han er bunden; og denne Modstand er god til at prøve de Helliges Tro og Udholdenhed; og af denne Grund er det nødvendigt, at der skulde være en Djævel, netop for at prøve Menneskene og aabenbare, hvilke der ere de Retfærdige. Mirakler skee, Syge helbredes, Lamme løbe, Evangeliet prædikes for de Fattige, og Gud er med sine Hellige. Evangeliet er nylig gaaet fra Danmark til Island.

(Fortsættes.)

Kirkens Historie.

(Slutttet fra Pag. 53).

Eftersom vi have maattet beskrive sørgelige og kummerfulde Scener, og bedrøvet de Retsindiges Hjerter, føle vi os i Sandhed lykkelige nu at kunne henvise Læseren til de Helliges nærværende gode Forfatning. Følgende er et Udtog af et almindeligt Epistel fra Præsidentskabet i 1849.

"Vi staae i fredeligt Forhold til alle Nationer, Riger, Magter, Regjeringer og Authoriteter paa den ganske Jord, undtagen Mørkets Rige og Magt; hvilket er nedenfra, og ere rede til at udrække vore Hænder til Jordens fire Hjørner, med Salighed til enhver oprigtig Sjæl; thi vor Mission i Jesu Christi Evangelium naaer fra Hav til Hav, og fra Floderne til Jordens Ender, og Herrens Velsignelser ere over os; og naar alle andre Arme synker, skal den Almægtiges Kraft aabenbares til vor Beskyttelse; thi vi forlanger ikke Andet, end hvad ret er, og vi ønsker Intet, uden hvad ret er, og Gud har sagt, at vor Styrke skal være som vor Dag; og vi indbyder alle Præsidenter, Keisere, Konger, Fyrster og Adelsmænd, Statholdere, Øverster, Dommere, og alle Nationer, Stammer, Tungemaal og Folk over den ganske Jord til at komme og hjælpe os at bygge et Huus til Jacobs Guds Navn; et fredeligt Sted en Stad til Hvile; et Hjem for de Fortrængte fra alle Lande, dem, der elsker deres Næste, som dem selv, og ere villige til at handle imod Andre, som de selv ønsker at behandles; og dette agter vi at gjøre; og vi vil gjøre det, om Gud giver os Evne; og vi vil hjælpe hver Een, som vil hjælpe til, at understøtte gode og retfærdige Love til Dydens Forsvar og Udydens Straf.

"Det Rige, som vi opretter, er ikke af denne Verden, men det er den store Guds Rige, det er Frugten af Retfærdighed og Fred, og Frelse for enhver Sjæl, der vil annamme

det, lige fra Adam til hans sildigste Afkom. Vi vil alle Menneskers Vel, og vi ønsker dem Salighed baade i Tid og Evighed, og vil gjøre dem Godt, saafremt Gud vil give os Evnen og Menneskene vil tilstede os det, og vi vil ikke gjøre noget Menneske Fortræd; men, om Menneskene ville sætte sig op imod den Almægtiges Kraft, at kuldkaste hans Værk, da maae de visseligen vide, at de løber imod de tykke Knopper paa Jehovahs Skjolde, og saa sandt, som Gud lever, vil de blive fordærvede.

„Kom da, I Hellige! Kom, I hæderlige Mænd paa Jorden! Kom, I Vise, I Lærde, I Rige, I Adelige, efter den store Jehovahs Rigdom, Viisdom, og Kundskab, fra alle Nationer, Stammer og Riger og Folk og Tungemaal og Dialecter paa den ganske Jordens Kreds, og foier Eder til Emanuels Banner, og hjælper os at opbygge Guds Rige og stadfæste Sandhedens, Livets og Salighedens Grundsætninger, saa skal I faae Eders Løn iblandt de Retfærdiggjorte, naar den Herre Jesum Christum kommer, at gjøre sig en synderlig Eiendom, og da kan ingen Magt paa Jorden eller i Helvede faae Overhaand over Eder.

„Kom da, I Hellige af sidste Dage, og alle I Store og Smaae, Kloge og Daarlige, Rige og Fattige, Ædle og Uædle, Ophøiede og Undertrykte, Regenter og Undersaatter paa hele Jorden, som elsker Dyd og hader Udyd, og hjælp os at gjøre dette Arbeide, som Herren har krævet af vore Hænder; og forsaavidt som det sidste Huses Herlighed skal overgaae det førstes, skal Eders Løn blive hundrede Fold, og Eders Hvile skal være herlig. Vort Valgsprog overalt i Verden er: Fred med Gud og Velvillie for alle Mennesker."

I dette fredelige Land have mange tusinde af de Hellige allerede samlet sig, og de have anlagt en Stad, kaldet Store Salt-Søe Stad; og foruden deres private Vaaninger have de opført adskillige smukke og store offentlige Bygninger. Mange Saug- og Meelmøller ere i Virksomhed, og forskjellige Fabriker anlægges; offentlige Læreanstalter ere blevne oprettede, een af hvilke den lovgivende Assemblee har skjænket en aarlig Sum af 5000 Dollars i et Tidsrum af 20 Aar. Da de selv have gjennemgaaet stor Trængsel, saa forglemme de ikke nu, i deres Velstand, deres Brødre, som endnu ere tilbage, adspredte iblandt Nationerne, og følgeligen have de oprettet et „Vedvarende Fund" for de Fattiges Udvandring hertil. Mange tusind Dollars ere allerede givet til denne Hensigt, og som Israels Samling er bleven bestemt af Herren, saa er dette Fund bleven ordnet saaledes, at det vil kunne forøges til Millioner, hvorved de ærlige Fattige iblandt Menneskene kunne blive hjulpne, og med fuldkommen Vished oplefte deres Hoveder og glæde sig, for deres Forløsnings Time er nær.

I samme Dal, som og i andre tilstødende, have de anlagt andre Stæder, medens det omliggende Land bliver anvendt til Avlsbrug, og saaledes „skal Ørken og de tørre Steder glæde sig derved, og den øde Mark skal fryde sig, og blomstre som en Rose." Alt, hvad dem fattes, for at kunne leve et bequemt og behageligt Liv, vil vedblive at flyde ind til dem ved den aarlige Tilstrømning af Nykommere; de Flittiges Viisdom og Skarpsindighed vil snart sætte Guds Børn istand til, at forsyne sig med Livets Bequemmeligheder ved deres egne Hænders Gjerning. Omtrent 60 Mile fra Store Salt-Søe Stad, i en sydlig Retning mod det stille Hav er en vidtloftig Colonie af de Hellige bleven anlagt; saa og een i det sydlige Californien nærved Kysten, og flere mindre mellemliggende Anlæg paa denne Vei, hvilken man agter at afbenytte til Emigrationen i Fremtiden. De har ogsaa dannet et Stats-Gouvernement, under Navn af Staten Deseret, og indsendt til Congressen deres Fordringer paa Optagelse i Unionen, og Con-

gressen har antaget det, under Navn af Utah Territorium.

For at give Læseren at forstaae, hvorledes dette Folk bliver betragtet af den mere ædelsindede og agtbare Deel af Publicum, fremlægge vi følgende Udtog af een af de meest populaire amerikanske Aviser.

"Vi ønske at henvende Læserens Opmærksomhed paa de Helliges ny og høist forunderlige Stilling. Flere tusinde af dem har fundet et Hvilested paa den allermærkværdigste Plet i hele Nordamerika. Siden Israels Børn vandrede gjennem Ørken, eller siden Korstogene til Palæstina, er der ikke skeet Noget, saa overordentligt, ikke Noget, i historisk Henseende saa besynderligt, som de Helliges Udvandring og nye Nedsættelse. Tusinder af dem kom fra Manchester, Sheffield og andre berømte Fabrikstæder i England, at forene sig med andre Tusinder fra det vestlige Ny York og Ny England — Pilgrim-Fædrenes agtbare Afkom — tilsammen at danne en Colonie i Vesten. Midt iblandt Kirkerne og Skolerne i Lake County i Ohio bygger de et Tempel — uddrevne derfra, formedelst den offentlige Opinion, bygger de Nauvoo i Illinois — der bliver til en stor Stad — tyve tusind Mennesker strømmer dertil — atter bliver de fornærmede — atter angrebne med populair Forfølgelse — deres Prophet myrdet — deres Stad gjort øde, og endeligen deres Tempel brændt! Men ikke al denne Forfølgelse, de har været underkastet, gjør en Ende paa dem? Aldeles ikke. Flere tusinde ere nu bosatte i en blomstrende Forfatning, midt i Amerikas udstrakte Høider — andre Tusinder fra Jowa føie sig til dem, og atter andre Tusinder kommer fra England og Wales. Det er visseligen et besynderligt, sjeldent Skuespil, og een af de allermærkværdigste Acter i Tidsalderens Drama. Den Plet, hvor de Hellige nu ere bosatte, er i geographisk Henseende, een af de allerinteressanteste i den vestlige Verden."

Cincinnati Atlas.

Idet vi slutter denne de Helliges timelige Tilstands korte Historie, er det os en stor Fornøielse, at kunne forlade dem under saa lykkelige Omstændigheder. Menneskene har anstrængt deres Viisdom, Klogt og Magt, for at standse Sandhedens Fremgang og forstyrre de Helliges Enighed; men deres Bestræbelser har ikkun været en sørgelig Fremstilling af deres egen Daarlighed og Ondskab, og har tilveiebragt, hvad der er netop det Modsatte til deres Hensigt; og ved at erfare disse Ting, kunne alle Mennesker lære, at hvad Gud har sat sig for at gjøre, kan ikke forhindres. "Thi Herren vil trøste Zion, han vil trøste alle dens øde Steder, og gjøre dens Ørk, ligesom Eden, og dens øde Mark, ligesom HERRENS Have; der skal findes i den Fryd og Glæde, Takksigelse og Lovsangs Lyd." (Es. 51, 3). Thi han har sagt: "Gjør Dig rede, bliv oplyst, thi Dit Lys er kommet; og HERRENS Herlighed er opgangen over Dig. Thi see, Mørket skal skjule Jorden, og Dumhed Folkene; men HERREN skal oprinde over Dig, og hans Herlighed skal sees over Dig. Og Hedningerne skulle vandre ved Dit Lys; og Kongerne ved det Skin, som er opgangen for Dig." (Es. 60, 1 til 3).

Efter at vi, i vor Historieskrivning, har fulgt den samlede Deel af Menigheden, ville vi nu i Korthed vende Blikket paa de Ældstes Missionsarbeider igjennem samme Periode. Vi have allerede bemærket, at disse, hvem Gud kaldte til at forkynde sit Evangelium, vare ikke de Mægtige paa Jorden, efter Tidernes Viisdom og Lærdom; men, de vare oprigtige og rene af Hjertet, Mænd, der agtede Alting som Skarn for Christi Kundskabs Ypperlighed; og for at udbrede denne Kundskab, opofrede de Alt; villigen tilsidesatte de al verdslig Interesse, forlode

Hjem og Venner, og drog bort og prædikede, hvorsomhelst de fandt Leilighed. Hvorsomhelst de kom hen, bekræftede Herren deres Vidnesbyrd ved sin Aand, hvorved Tusinder ledtes til at forsage deres Feil og deres modsigende Religioner, og blive Evangeliet lydige. Ved at omvende dem fra deres Synder efter Befaling, og blive døbte af hans Tjenere, som vare bemyndigede dertil fra det Høie, fik de Syndsforladelse og den Hellig-Aands Gave, og saaledes kunde hver for sig vide, at det var Guds Værk.

Eftersom Herren ikke leier Menneskene til at gjøre sit Arbeide, men befaler dem dertil, saa forlangte han dem at gaae ud uden Pung eller Taske og prøve Verden, og ved at udføre dette, maatte de sandelig udstaae store Trængsler. Skjøndt mange annammede Budskabet med Glæde og gladeligen adløde dets Fordringer, var der dog mange, der modstode og forfulgte. Disse, hvis Levebrød derved kom i Fare, vare de allerarrigste i deres Modstand; men, alle deres Bestræbelser for at standse Sandhedens Fremgang, tjente kun til at forstærke dens Hurtighed. Saa kraftigen voxte Herrens Ord og fik Magt. I nogle faa Aar bleve Menigheder oprettede i de fornemste Byer og Stæder i de forenede Stater og i Canada.

I Aaret 1837 skete det, at to af de tolv Apostler og nogle faa andre Ældste, efter Guds Befaling forlode deres Fødeland, for at bringe Evangeliet til Storbrittanien. Efter en møisommelig Reise ankom de til England og begyndte deres Arbeide i Preston. I Førstningen oplod man nogle faa Kirker og Forsamlingshuse til deres Brug, men snart bleve de alle tillukte for dem. Alligevel bleve de ved ufortrødent, og Herren velsignede deres Arbeide. Som det var i Amerika, saaledes var det i England. Nogle glædede sig ved det gamle Evangeliums Fornyelse, medens Andre loe, spottede og forfulgte.

Det har siden udspredt sig i alle Dele af England og Wales og tildeels i Skotland, Irland og paa Øerne i Canalen. Menigheder ere oprettede i de formemste Byer og Stæder i disse Lande og i mange af de omliggende Smaabyer, saa at der for nærværende Tid er imellem 40 og 50 tusinde Hellige i de brittiske Lande. Efterretninger fra Frankrig, Tydskland, Italien, Schweitz, saavelsom Norge og Danmark om Sandhedens Udbredelse ere ogsaa gunstige. Ligesaa fra Ostindien, Sydamerika, Ny Holland, og Øerne i Havet. Paa Selskabsøerne i det stille Hav, er tre tusinde Sjæle allerede blevne omvendte fra deres Afguderi og Overtro, og ere blevne vor Herre Jesu Christi Evangelium lydige; og dets Indflydelse udbreder sig stærkt paa Sandwichsøerne og andre Grupper i det stille Hav.

Medens dette mageløse Værk er blevet udført, har de Tolv bestandig været forrest og fremmest i at indføre Evangeliet i fremmede Lande, bærende Dagens Byrde og Hede. Medens de Hellige trygt nedsætte sig i Dalen og nyde Himlens og Jordens Velsignelser, ere de langt borte fra deres Familier, omvandrende i forskjellige Verdensdele. Hvor de end have gaaet hen, er Ordet blevet stadfæstet „med Kraft, og med den Hellig-Aand, og med megen Overbeviisning." Og formedelst Tro og Bøn med Guds Anordninger, ere de Syge og Besværede blevne helbredede, de Lamme bragte til at gaae, de Døve til at høre, de Stumme til at tale, og de Blinde til at see. De Hellige ere i Besiddelse af Kundskaben om disse Ting, da de ofte finder Sted; og paa Grund af deres Vidnesbyrd om disse Ting, have de lidt de Forfølgelser, vi have beskrevet; og medens det altid bliver et Vidne imod de Onde, er det et uforgængeligt Mindesmærke om Guds Folks Værdighed til at arve Livsens uforvisnelige Krone evindeligen i Himlen.

Medens Ordet ved Prædiken er blevet vidt udbredt, er det ogsaa blevet vidt udbredt

formedelst Pressen. Mange tusinde Exemplarer af Mormons Bog og Lærdommens og Pagtens Bog ere udgivne i Amerika og Storbrittanien. Ogsaa i Frankrig, Tydskland, Italien og Danmark. Foruden disse fornemste Værker, er der ogsaa mange andre mindre Værker af stor Vigtighed bleven udgivet, og mange, mange tusinde Traktater baade i Europa og Amerika. Medens de Hellige boede i Ohio og Missouri, udgave de tvende periodiske Skrifter, kaldet „Messenger and Advocate" og „Evening and Morning Star." I Illinois havde de to andre Tidsskrifter, nemlig „Times and Seasons" og „Nauvoo Neighbour." I Stæderne New York og Philadelphia, hvor der var store og anseelige Menigheder oprettede, udgave de andre To, kaldet „the Prophet" og „Gospel Reflector." Disse Blade og Tidsskrifter udbredtes vidt og bredt, og derved blev Guds Ord nøie forklaret og stadfæstet, og en Beskrivelse over de Helliges Forfølgelser var bestandigen for Folkets Øine. Siden 1840 er der i Liverpool i England udgivet et Skrift to Gange om Maaneden, kaldet „Latter Day Saints Millennial Star," af hvilket der nu trykkes henved 25,000 Exemplarer (kan erholdes portofri et Aar ved at betale os 2 Rbd.) I Wales have de et Tidsskrift, kaldet „Zions Trumpet." Paa den vestlige Udkant af de forenede Stater trykkes en Avis, kaldet „Frontier Guardian." En anden i Store Saltsø Stad, kaldet „Déseret News." En anden i det vestlige Californien, kaldet „California Star." „l'Etoile du Deseret" i Paris. „Zions Panier" i Hamborg; Alle bestyret af de Ældste med stor Dueligheed, og meget Godt er bleven udrettet formedelst dem.

Saaledes er, i det korte Tidsrum af eet og tyve Aar, et Værk bleven udført, der ikke, naar Omstændighederne tages i Betragtning, har sin Lige i Verdens Historie — et Værk, som er blevet modstaaet paa alle Kanter; det har været Gjenstand for fordreiet Fremstillelse i enhver Deel af Verden; det er blevet modstridt af de lærdeste Theologer; det har overvundet Vanskeligheder af de meest afskrækkende Slags; det har gjennemgaaet de allerhedeste Prøver, og liig Guldet, naar det kommer af Ovnen, har det hver Gang skinnet klarere og klarere; og medens det har seiret over enhver Hindring, har det ei alene viist, at "Sandheden er mægtig og vil seire," men har ogsaa viist, at den er bleven understøttet af Een, hvis Arm er mægtig, og hvis Ord skal blive opfyldt, og hans Gjerning fuldbyrdet, uagtet Jord og Helvede er imod.

Conferenze-Raport

holdt i Aalborg d. 4de Januar 1852.

C. Christiansen Præsident.

Tilstede af Ældste 2. Udsendte herfra 2.

Af Præster 7. Af Lærere 5. Fraværende 1. Af Diaconer 1. En stor Forsamling af de Hellige. Conferenzen aabnedes med Sang og Bøn Søndagen den 4de Jan. Kl. 11 Fmd. Derefter fremstod Præsidenten, og kjærligen hilsede Conferenzen, og udtolkede sin Glæde over atter at være tilstede iblandt saamange Søskende, samt formanede til Trofasthed paa den ved Saliggjørelsens Evangelium begyndte Vei til Salighed.

Paa Præsidentens Opfordring fremstod Ældste H. P. Jensen, som ønskede Guds Velsignelse over Conferenzen; og hvad hans egen Person angik, da var han villig til at underkaste sig Præsidentens, ved Guds Aands Vidnesbyrd herefter tagne

Bestemmelse, indtil han bliver kaldt af Apostelen E. Snow til længere Udsendelse.

Dernæst fremstod Lærer S. Thomsen, og afgav Forklaring over hans Udsendelse til Randers og Omegn, hvor der var Udsigt til en stor Velsignelse, men der var store Forfølgelser af Præsterne og saa mange, som de kunde opægge til Ondskab imod Sandheden af Evangelium.

Ligeledes gav Præst Vinberg Beretning om Vensyssel, hvor han i Forening med Præst N. Petersen havde været udsendt, at de havde forkyndt Evangeliet, hvor de havde fundet Plads, og haabede, at Gud dertil vilde give sin Velsignelse.

Derefter fremstod Præsidenten, og ved Guds Aands Veiledning talede til Opbyggelse og stor Glæde for hele Forsamlingen, og formanede til Aarvaagenhed og Bøn.

Præsidenten ønskede at høre Brødrene udtale deres Følelser til fælleds Glæde og Opbyggelse.

Og efter at Br. S. Thomsen havde talt, og opmuntret Søskende til Trofasthed og Kjærlighed i den oprettede Pagt med Herren, deres Gud, fremstod igjen Præsidenten, og forestillede Conferenzen Nødvendigheden af, at ihukomme i deres Bønner, hvem Gud havde udvalgt til at udføre sit Arbeide i disse sidste Dage, og foreslog for Conferenzen, at anerkjende og opholde i deres Bønner Propheten for Kirken paa hele Jorden, Brigham Young, og hans Raadgivere, hvilket eenstemmigen vedtoges.

Ligeledes at opholde i deres Bønner de 12 Apostler, som opholde sig i de forskiellige Verdensdele. Eenstemmigen vedtaget.

Ligeledes at anerkjende og opholde i deres Bønner de Halvfjerdsindstyve, som vare udsendte i de forskjellige Verdensdele. Eenstemmigen vedtaget.

Ældste Jensen foreslog, at opholde og anerkjende Præsident, Ældste Christiansen, i sit Kald; eenstemmigen vedtaget.

Præsidenten forelagde Conferenzen, om Nogen havde Noget at klage over de Brødre, som havde tjent dem, da at tilkjendegive det, for at det kunde vides, om de vare værdige til at besidde deres Kald eller ikke. Og da der Ingen fremstod, foreslog han dem efter Orden, at Menigheden anerkjender dem og opholder dem i deres forskjellige Kald, som Menighedens Tjenere; eenstemmigen vedtaget.

At organisere en Menighed særskilt fra Aalborg i Kjelgaarden og Omegn i Forening med Hals, med egen Protocol og Raad; eenstemmig vedtaget.

Forlangte Søskendes Ønske, hvem de vilde have til Forstander for den aalborgske Menighed; Præst Vinberg foreslog Præst Skov; eenstemmigen vedtaget.

Præsidenten foreslog Præst Skov til at ordineres til Ældste; eenstemmigen vedtaget.

At der organiseres en Green af Kirken i Vensyssel; eenstemmigen vedtaget.

At Broder Vinberg ordineres til Ældste og gaaer til Randers og Omegn, og arbeider for Evangeliets Udbredelse; eenstemmigen vedtaget.

At Præst Johannes Bohn gaaer til Salling og forkynder Evangeliet dersteds; eenstemmigen vedtaget.

At Frederik Jensen af Salling ordineres til Lærer, og arbeider i Forening med Broder Bohn; eenstemmigen vedtaget.

Conferenzen blev sluttet for een Time med Sang og Bøn.

Kl. 2. Forsamlingen aabnedes med Sang og Bøn.

Præsidenten fremstod og vidnede Evangeliet, til vore Hjerters Glæde og Formaning ved den Hellig-Aands Kraft. Og derefter spurgte den Kjeldgaardske Menighed, hvem de vilde have til Forstander. Broder Skov foreslog Præst N. Mikkelsen; eenstemmigen vedtaget.

Præsidenten foreslog, at N. Mikkelsen ordineres til Ældste; at Lars C. Domgaard ordineres til Lærer i Hals under

Forstander Mikkelsens Bestyrelse; eenstemmigen vedtaget.

At K. Nielsen ordineres til Diacon i samme Menighed; vedtaget.

At Ældste H. P. Jensen præsiderer over Menigheden i Vensysssel, og Lærer S. Thomsen arbeider under hans Bestyrelse i denne Menighed; eenstemmigen vedtaget.

At Præst A. Andersen gaaer med Ældste Vinberg.

At Præst N. Petersen arbeider under Ældste Jensens Bestyrelse i Vensysssel, ved Hjørring og Omegn; eenstemmigen vedtaget.

At M. C. Bastholm ordineres til Lærer under Ældste Jensens Bestyrelse; eenstemmigen vedtaget.

At J. Thomsen ordineres til Præst under Forstander Skovs Bestyrelse; eenstemmigen vedtaget.

Derefter talede Brødrene til Opbyggelse og uddeelte den hellige Nadvere. Derefter foretoges Ordination af Ældste Christiansen og Jensen. Nogle Syge bleve velsignede, og Conferenzen sluttedes med Sang og Bøn.

Johannes Bohn,
Skriver.

Sildigerie fra Aalborg: Ældste Christiansen skriver den 14de Januar: Jeg har arbeidet her i Omegnen siden Conferenzen, og der er stor Velsignelse; der er i den sidste Maaned bleven over 30 døbt omkring Aalborg, og lige saa mange er snart beredt; og jeg maa blive, for at ordne det Nødvendige i de nye oprettede Menigheder; thi der er megen Modstand, især af vore Fjender, Baptisterne. Men Guds Aand arbeider med os, og Brødrene her ere meget velsignede. — — Af et Brev fra min Kone (i Skive) erfarer jeg, at Folket der slog mine Vinduer ind Aftenen efter jeg reiste, den 3die Januar. Min Kone maatte forlade Huset og tage Barnet med. — — Min Fader er truet paa det Værste, dersom Præsten eller Menigheden seer en Mormon komme i hans Huus. Men jeg troer ikke, at Djævelen vet længe kan holde ham fra Guds Rige.

Fredericia Conferenz. Præsidenten C. Larsen og Skriveren J. Jessen har indsendt en interessant Beretning om Conferenzen i Fredericia, holdt d. 25de og 26de Dec. 1851, hvilken var glædelig og til vor fuldkomne Tilfredshed. Men da den er vidtløftig og vi har Mangel paa Plads, saa indskrænke vi os til et kort Overblik:

Lars Jensen blev ordineret til Ældste og Forstander for Fredericia Menighed. Johannes Larsen til Ældste, og Forstander for Greis Menighed. Ældste Sørensen bestikket til at arbeide iblandt de Hellige i Store Lime og Omegn. Ældste Wm. Andersen og Præst Hansen paa Fyen. Og flere andre Brødre bleve valgte til Tjenesten og ordinerede til mindre Embeder. Fuldkommen Enighed og Fred herskede under Conferenzen. Den Hellig-Aand var rigelig udøst, og Alles Hjerter glædede sig ved Ordet. Alle Kirkens Authoriteter bleve eenstemmigt anerkjendte i deres Kald. Ved Slutningen af Conferenzen var Antallet: 81 Medlemlemmer, indbefattende 5 Ældste, og flere Præster, Lærere og Diaconer, af hvilke flere reiser om og prædiker Evangeliet.

Det vilde glæde os at see saa mange af de Ældste tilstede i Conferenzen d. 20de og 21de d. M., som kan forlade deres Arbeide, uden at det lider Skade. Skjøndt dette er en Indbydelse for Præstedømmet, vil dog intet Medlem være uvelkommen. Men vi stoler paa, at de Hellige og Sandhedens Venner, vil ikke lade deres trofaste Tjenere gaae fra dem usagne og tomhændede. Og de Brødre, hvem Visdom byder at forblive ved deres Arbeide, skal ingenlunde miste deres Deel i vore Bønner og Herrens Velsignelser.

E. Snow.

En Advarsels Røst

og Underviisning for alle Folk;

eller en Indledning til Tro og Lærdomme i Jesu Christi Kirke af Sidste Dages Hellige.

af **Parley P. Pratt.**

Oversat fra sjette Udgave.

Fortale til første amerikanske Udgave.

I de sidste ni Aar har det offentlige Sind bestandig været meer eller mindre bevæget, gjennem alle Dele af vort Land, ved Skriget: "Mormonisme, Mormonisme, Forblindelse, Bedrageri, Smærmeri o. s. v., og det fornemmelig gjennem Pressens Hjælp. Mange Tidsskrifter og Dagblade har uophørlig 'været beskjæftiget med urigtige Domme og Forestillinger, ja Bagtalelse af det skammeligste Slags, i den Hensigt, at tilintetgjøre et uskyldigt Samfunds Indflydelse og Characteer allerede i dets Barndom; et Samfund, hvis virkelige Principer Mange var aldeles uvidende om. Man har anvendt allehaande Ugudelighed imod dem, og falskelig beskyldt dem for vederstyggelige Sæder, saa at paa mange Steder baade Dørre og Øren er bleven lukkede for dem, uden Mulighed at blive hørt et Øieblik. Var dette det eneste Onde, havde vi ikkun liden Aarsag til Klage; men, ifølge heraf, er vi blevet angrebet af den lovforagtende Pøbel, der har nedrevet og opbrændt vore Huse, ødelagt vort Gods, og fordærvet vore Kornmarker, ja endnu mere, de har stenet, pidsket og skudt os; vort Blod har flydt, og Røgen deraf opstiger endnu til Himmelen. Alt dette er vederfaret os blot for vore religiøse Grundsætningers Skyld, i dette vort Fædreneland, det Land, som praler af sin Frihed og sine Love. Forgjæves har vi søgt Skadeserstatning; Staternes Embedsmænd er forblevet døve for de Uskyldiges Raab, skjøndt de for Rettens Fødder indstændig har bedet om Beskyttelse, og som amerikanske Borgere, at forblive i vore naturlige Rettigheder og Friheder.

Hvad skulde vi vel kunde have gjort under saadanne Omstændigheder. Hvorledes skulle vi have kunnet formilde den offentlige Haardhed. Vi var kun faa i Tal og havde kun liden Leilighed til at forklare os. De fleste Blade turde ikke indrykke Noget til vort Forsvar, da de stod Fare for at miste deres Popularitet det Øieblik de gik ind paa vore Grundsætninger. Det er vel sandt, vi publiserede et Maanedsskrift, hvori vore Grundsætninger bleve tydelig fremsatte; men dets Circulation var indskrænket til nogle faa Tusinde. Havde vi under disse Omstændigheder havt Engles Tunger og Apostlers Nidkjærhed, om vore Hjerter ligesom Evigheden var udvidet med himmelsk Kundskab og Kjærlighed luede i vor Barm, ja om vi havde havt i Commission, at bringe det allerglædeligste Budskab, som nogensinde var overbragt os, fra Herlighedens Region, ved Overengelen Michael, det vilde have været ligesaa umuligt for os, at offentliggjøre et saadant Budskab, som det var for Apostlen Paulus, da han stod midt i Ephesus, for at kundgjøre Folket en glædelig Tidende, om en korsfæstet og opstanden Frelser; thi hans Røst blev overdøvet, under det almindelige Skrig: "Stor er de Ephesers Diana. Gaa hen, oplad Røsten til Oceanets brusende Bølger; eller forsøg at føre fornuftig Tale midt under Krigslarmen, naar Kanonerne tordne

eller taal til det hylende Stormveir, medens det udbreder en Oversvømmelse over Sletten; eller lad Røsten være hørt, midt under en Larm af Vogne, der farer hastelig hen over Steenbroen; eller samtael med et sovende Menneske, og til Slutning, taal fornuftigt til en Drukken, medens han raver frem og tilbage under Virkningen af en fortryllende Forgift; og alt dette vil overbevise Enhver om Umuligheden af, at bekjendtgjøre Sandheden til Mennesker, som er villige til at afgjøre Domme over almindelige Rygter, eller som lader sig forlede til at drive ned ad den offentlige Meenings Strøm, uden at standse et Øieblik, for at høre og overveie, hvad begge Parter har at fremføre, og derefter at examinere for sig selv. Den offentlige Mening har altid i enhver Tidsalder været en af de største Hindringer for Sandhedens Udbredelse. Om een Straale af Lys i nogen Tidsalder fremskinner i Verden, er den vis paa at komme i Modsætning til Traditioner og længe oprettede menneskelige Skikke og egne Meninger; eller med nogen religiøs Haandtering, saa at de, lig de Ephesier bespurgte hinanden: "Hvad skal vi gjøre; vor store Gudinde bliver sagt imod; hendes Herlighed bliver foragtet; hendes Tempel forladt;" eller hvad der var meget værre, deres Haandtering var i Fare; thi ved dette havde de Velstand. Betragter Apostlene i Strid med de jødiske Rabbiner, eller de overtroiske Hedninger; kort sagt, i Kamp med ethvert religiøst Samfund paa Jorden. Mærk det offentlig Skrig: "Dersom vi lader dem saaledes blive ved, vil Alle troe paa dem, og Romerne vil komme og tage baade vort Land og vort Folk." "Disse Mennesker, som oprører hele Verden, ere og komne hid." "Hvad for en ny Lærdom er dette, Du bringer os fremmede Ting for vore Øren." "Disse Mennesker forvirre aldeles vor Stad; og de forkynde Skikke, som det ikke er os tilladt at antage, ei heller at øve, efterdi vi ere Romere." "Hvad vil denne Ordgyder sige; det synes, han vil forkynde fremmede Guder?" — og mange andre lignende Talemaader.

Lad os nu et Øieblik betragte, hvad der er skeet i den nyere Tid: f. Ex. Moderkirkens Adfærd imod de forskjellige Reformatorer. Betragt dem, beløiet, bagtalt, nedsat, pidsket, stenet, kastet i Fængsel, brændt og dræbt paa mange forskjellige Maader; medens den uvidende Mængde bragdes til at tro, at de vare de allerværste Mennesker. Atter, tænk et Øieblik paa Columbus' Anstrængelser, en ukjendt Person med ikkun ringe Lærdom, men velsignet med et rummeligt Hjerte, en ædel Genius, et Sind, der ikke var tilfreds med at vandre i de gamle Fodspor; vant til at tænke for sig selv, sprængte det den Kjæde, der indtil hans Tidsalder, havde holdt Jordens Nationer i Trældom; det hævede sig som paa Ørnens Vinger; det langt overgik Grækernes og Romernes Geni; det udforskede den dybe Hemmelighed, hvilken laa skjult midt iblandt de vestlige Vande. See ham kæmpe og stræbe i 8 Aar imod lærd Uvidenhed og Raadførerne ved Europas Hofter, medens haanlig Latter og Spot var de solide Argumenter, man fremførte imod hans Theori. Men hvad var Resultatet, da, efter saa mange frugtesløse Anstrængelser, en Esqvadre af tre smaae Fartøier blev udsendt paa en Expedition? En ny Verden fremstillede sig til Forundring for Nationerne, bestemt til, i en kort Periode, at blive en Skueplads for de meest herlige og forbausende Begivenheder i de sidste Dage. Denne Sandhed var ikke saa snart blevet bekræftet, før deres philosophiske, geographiske og religiøse Modsigelser med eet bleve tilintetgjorte; opblæst Uvidenhed og Egensindighed bleve nu tvungne til at kaste deres Ære i Støvet, og bøie deres velbaarne og ærværdige Hoveder for virkelig Fortjeneste, og med beskeden Taushed

lære, at een Sandhed, tydelig bevist, er mere værd, end tusinde menneskelige Anskuelser og Meninger.

Efter at have sagt saa meget, for at indskærpe det menneskelige Sind Nødvendigheden af at høre først, og da siden efter dømme, vil jeg alene tilføie, at Hensigten med denne Publication er, at give Publicum en correct Underretning om et religiøst System, hvilket har gjennemtrængt enhver Stat fra Maine til Missouri, samt Canada, i det korte Tidsrum af ni Aar, i hvilken Tid Menigheder og Conferenzer ere organiserede i enhver Egn, og de, som i disse Aaringer ere samlede under dette Værks Fremgang, beløber sig til over halvtredsindstyve tusind Disciple; og det har i samme Tid maattet udholde en bestandig Storm af religiøs Indflydelse, anvendt imod det af alle religiøse Partier i Amerika tilsammen.

Hvad kunde vel have fremført dette Værk midt iblandt lovstridige Mobocraters Raseri, uden den Almægtiges Haand! i Kamp mod den Uvidendes Fordomme og den Lærdes Pen; i Krig med alle Christenhedens Troesbekjendelser og Præstekunster; medens Jordens og Helvedes forenede Magt udgjød Forfølgelsens rasende Uveir, hvilket i vort Fædrelands Historie bliver uden Sammenligning.

Dette Værk udgives ogsaa som en advarende Røst eller Sandheds Proclamation til alle Folk, i hvis Hænder det maatte komme, at de maatte forstaae og vorde forberedte paa Herrens store Dag. Meninger og Gisninger om Guds Ord ere værre end unyttige; men tydeliggjorte Sandheder kan alene være til Tjeneste for Menneskeheden; og som den Hellig-Aand alene kan veilede Menneskene i al Sandhed, saa vil vi bede Gud vor evige Fader, i Jesu Christi Navn, at Sandhedens Aand maa inspirere vore Hjerter, og i os forrette disse Gjerninger, at vi maae blive duelige til at skrive og tydeliggjøre Sandheden i Aand og i Kraft; at det maa blive Guds Ord, det evige Evangelium, hvilket bliver en Guds Kraft til Saliggjørelse først til Hedninger og ogsaa til Jøder.

New York 1837.

P. P. Pratt.

(Fortsættes).

Grusom Adfærd paa Falster. Af Breve fra Falkerslov af 20de Jan. erfare vi, at som Ældste Nielsen og Bruhn holdt Forelæsning hos en agtværdig Gaardmand, medens Nielsen læste i Joh. Evangelium, bleve de afbrudte af en Pøbelhob, hvoriblandt var en Præst, Lysene slukkedes og Brødrene overfaldtes og mishandledes paa det grusomste. Bruhn især blev grusomt slaget med Stokke, nedtraadt og sparket, slæbt igjennem flere Værelser ud i Gaarden, og mistede sin Frakke og meget Blod, og Nogle meente at kaste ham i Brønden; men ved Skolelærerens Mellemkomst bleve de uenige, og han slap fra dem. Endvidere skriver han, at han glæder sig i Aanden, og ved de Helliges Bønner er befriet fra sine Smerter, og uagtet han er meget mat og seer frygtelig ud, haaber han snart at prædike Evangeliet for Sødskende og Sandhedens Venner.

Indhold.

	Side.		Side.
Sjette almindelige Epistel	65.	Conferenze-Rapport	75.
Kirkens Historie (sluttet)	71.	En Advarsels Røst	78.

„Skandinaviens Stjerne" udkommer d. 1ste i hver Maaned. Man tegner sig i Kjøbenhavn hos DHrr. Boghandlere, og i Provindserne paa alle kongelige Postcontoirer. Portoen betales af Abonnenterne med 5 ß Qvartalet.

Udgivet og forlagt af Erastus Snow, Brolæggerstræde Nr. 80, 2den Sal.

Trykt hos F. C. Bording.

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

1. Aarg. Nr. 6. Den 1. Marts 1852. Priis: 24 ß Quart.

Sjette almindelige Epistel

fra Præsidentskabet for Jesu Christi Kirke af Sidste Dages Hellige i Store Saltsøe Dalf i Deseret, til de Hellige adspredte overalt paa Jorden. Hilsen.

(Fortsat fra Pag. 71).

Til ingen Tid siden Evangeliets Forkyndelse i denne Tidsalder, har Kirken været i en mere lykkelig Tilstand end nu. Ingensinde har de Hellige været mere beredvillige til at følge Raad, og gjøre de Ting, som forlanges af dem, og Gud velsigner dem for deres Lydighed; og dog er der Rum til Forbedring, til Fremskridt i enhver Ting, der er god; og den Mand, der gjør det saa godt som han forstaaer det idag, skulde saaledes blive ved at udøve Tro og Forstandighed, hvilket vil frembringe gode Gjerninger, at han skal vide mere, og være rede til at overføre denne Kundskab i Praxis, saa at han bliver bedre og nyttigere imorgen; og saa videre, fra Dag til Dag, til han er beredt til at indgaae for Faderens Ansigt. Dersom Menneskene vilde være store i Godhed, burde de være forstandige; thi Ingen kan gjøre godt, undtagen han veed hvorledes; derfor søg efter Kundskab, al Kundskab, og især den, der er ovenfra, hvilken er Viisdom til Veiledning i alle Ting, og dersom I finder Noget, som Gud ikke veed, det behøve I ikke at lære; men stræb at vide, hvad Gud veed, og brug den Kundskab saaledes, som Gud bruger den, og da vil I blive ham lig; I vil komme til at see Ansigt til Ansigt, og kjende, som I ere kjendte; og have Kjærlighed, elske hverandre, og bestandig gjøre Godt den Ene imod den Anden, og ligesaa for Eder selv.

Men dersom en Mand har al Kundskab, og ikke bruger den til noget Godt, saa vil den blive til en Forbandelse istedetfor en Velsignelse, ligesom for Morgenrødens Søn, Lucifer. Dersom en Synder bydes at angre, og døbes til sine Synders Forladelse, og gjør det ikke, da vil det blive ham en Forbandelse, istedetfor en Velsignelse, og han kan ikke annamme Haandspaalæggelse af de Ældste for Annammelsen af den Hellig-Aand. Dersom en Hellig, som har annammet den Hellig-Aand, bliver raadet til at samle sig med de Hellige, at komme hjem, og han forsømmer at komme, saa har han ingen videre Fordring paa de Velsignelser, der ere lovede til de Troende, som adlyde alle Befalingerne; hans Lys bliver Mørke, og dersom han forbliver i denne Tilstand, kan han ikke komme, hvor Gud er; thi Ordinancerne i Herrens Huus, i Zion, og dens Staver, er lige saa nødvendige for en fuldstændig Frelse, som Daaben er det for en forelobig Frelse; og den gode Hyrdes Røst er til alle Hellige, lige til Jordens Ender: "Samler Eder sammen, kommer hjem! og i Særdeleshed til

de Hellige i Pattawatamie, de forenede Stater, Canada og de brittaniske Øer: Kom hjem! kom hjem!!

O I Hellige i de forenede Stater! vil I lytte til den gode Hyrdes Røst? Vil I samles? Vil I være lydige mod de himmelske Befalinger? Mange af Eder har seet efter, og ventet, paa altfor meget; I har ventet, at den Tid vilde komme, naar I kunde reise over Bjergene i Eders smukke Kareter, Eders gode Vogne, og have alle Livets Bekvemmeligheder, som Hjertet kunde ønske; men Eders Forventninger ere forgjeves, og dersom I bier efter slige Ting, vil I aldrig komme, I vil efterlade Eders døde Kroppe til at raadne midt iblandt Hedningerne, og Eders Tro og Haab vil forlade Eder.

Hvor længe skal det siges med Sandhed? "denne Verdens Børn ere klogere end Lysets Børn mod deres Slægt." Nogle af Verdens Børn har gaaet tværs over Bjergene og Sletterne, fra Missouri til Californien, med en Pakke paa deres Ryg, for at dyrke deres Gud — Guld! Nogle har tilbagelagt den samme Reise med en Trillebør, Nogle har fuldført samme Reise med en Pakke paa en Ko. Nogle af de Hellige, som nu ere i vor Midte, kom hertil med Vogne eller Karrer, der vare gjorte af Ved, uden noget Jern, idet de havde beslaaet deres Hjul med Hikkory-Ved, eller raa Huder, eller Reb, og havde ligesaa god og sikker en Reise, som nogen anden havde i deres velforarbeidede, jernbeslagne Vogne; og kan I ikke gjøre det samme? Jo, dersom I har den samme Lyst, den samme Tro. Familier kunde afreise fra Missourifloden med Køer, Haandkarrer, Hjulbøre, med lidt Meel, og ingen Unødvendigheder, og komme til dette Sted hurtigere, og med mindre Møie, end ved at følge de store Skarer, med deres møisommelige Hjorder, hvilke de ofte maa drive lang Vei, for at finde Græs til dem. Kan I ikke lide denne Maade at reise paa? Tænker I, at Frelsen koster for meget? Hvis saa er, er den ikke værd at have. Der er i denne Dal Søstre paa 50 til 60 Aar, der har kjørt Orer hertil, og ere ilive endnu, og befinder sig vel; de kunde vistnok kommet meget lettere ved at gaae alene, end ved at kjøre Orer, men ved at kjøre Orerne, hjalp de Andre hertil ogsaa; og kan I ikke komme den lettere Vei? Der er Korn og Proviant nok i Dalene for Eder at komme til, og I behøver ikke at medbringe mere, end der er tilstrækkeligt til at underholde Eder i hundrede Dage, for at sikkre Eder det Nødvendige for Fremtiden; og lad Hine, som komme med Kjøretøier og have Midler, bringe Sæm, Glas, Malervarer, Olier, Jerntraad Nr. 9, Osage-Orange-Kjerner og andre udvalgte Frøsorter, og saadanne Artikler, som ere meest nødvendige i et nyt Land; og skynder Eder at komme tidligere end sædvanlig, lige saa tidlig, som Kreaturet kan muligen faae Foder paa Sletterne, for at undgaae Foraarsregnen og Oversvømmelserne, og være her til at hjælpe os at høste.

Skiller Eder ved alt paa Reisen unødvendigt Kram, og forsyner Eder med ungt Kveg af bedste Slags, saavidt som I formaaer at medbringe noget; og Sølvpenge istedetfor Guld; thi her er knapt for Smaapenge, og Sølv vil derfor være mere nyttigt. De Fattiges Udvandringsfond forøges stadig ved de Helliges Anstrængelser i Dalen; og det er en Pligt for de Hellige i Staterne og andre Steder, at forøge disse Fond efter Evne. Præsident Orson Hyde vil vende tilbage til Kanesville i dette Efteraar, og gjøre Forberedelser til at flytte sin Familie hertil næste Aar. Ældste Esra T. Benson og J. M. Grant vil reise til Kanesville strax efter Conferenzen, og tage Overopsyn over Udvandringen næste Aar. De ere sendte i den bestemte Hensigt, at stange de Hellige til Dalen.

Ældste Woodruff vil forblive paa dette Sted for det første; ligesaa Ældste G. A. Smith,

undtagen Omstændighederne skulde fordre, at han vender tilbage til Jern-County. Man har intet Bestemt hørt fra de Ældste Parley P. Pratt, Amasa Lyman og Charles C. Rich siden de sidste Foraar passerede Lille-Saltsø; endskjøndt et Avisrygte omtaler deres Ankomst til Californien med 140 Vogne, og man formoder, at Ældste Pratt fortsætter sin Mission paa det stille Havs Øer og Kyster; og at Ældste Lyman og Rich har begyndt at anlægge en Kolonie i Californien, imellem dette og San-Diego, og samle de Hellige dertil, og at de vil udsende de Ældste efter den Hellig-Aands Veiledning. De har ogsaa Instruktioner til at udstrække Kolonierne henimod Jern-County, paa ethvert passeligt Punkt, saa snart som muligt. Ældste Orson Pratt er paa Veien fra Staterne, med omtrent 500 Vogne, for det meste de Helliges, som udvandre til dette Sted; men de reiste for silde, bleve forhindrede ved svære Regnskyl og Strømme, og det vil være meget seent, naar den sidste Afdeling ankommer.

Af nye Efterretninger fra Præsident F. D. Richards i England, erfare vi, at Prospektet til at de europæiske Hellige kunde strax begynde Udvandringen til San-Diego, som vi havde forudsat, paa ingen Maade er smigrende, da der endnu ingen regelmæssig Skibsfart er fra England til denne Havn; derfor vil Ældste Richards vedblive at sende de Hellige over New Orleans til Kanesville, ligesom hidindtil, blot at han seer nøie til, at lade dem afreise tidligere paa Aaret, saa at de kan være i Pattawatamie tidlig nok til at bygge deres Haandkarrer, og gaae eller kjøre over Bjergene, alt eftersom de har Midler til, førend der falder Snee. Mange af de engelske Sødstende ansee det for en Ubetydelighed at vandre 15 til 20 engelske Mile at høre Prædiken om Sabbathen og gaae hjem igjen om Aftenen, og staae ved deres Arbeide den øvrige Deel af Ugen; og kan de da ikke i 50 Dage gaae 20 engelske Mile om Dagen, for at naae til deres Faders Huus? til de Helliges Hiem, i Bjergenes Dal? Nogle kan have Kjøretøi, Andre Køer, de kan skyde Urorer og andet Vildt paa Veien, og naar de ere trætte, kan de hvile en Dag, om Sabbatherne ikke ere lange nok; og kan de ikke have det ligesaa godt som Israel fordum, da de vandrede til Canaan? De vandrede i 40 Aar, men de Hellige kan gaae fra Kanesville hertil i to Gange 40 Dage, uden at Nogen lider Skade. Nu er Tiden for de Hellige at komme, undtagen saadanne, som raades til at tøve, for at prædike og deslige, og de, som kan komme, vil aldrig finde en bedre Tid. Dersom Nogen af de Hellige vilde medbringe Hyrdehunde, vilde der være megen Brug for disse i Dalen; her har vi Mangel paa Hyrder.

Ældste Richards vil ogsaa indrømme saa meget af det i hans Varetægt værende Emigrationsfond, som maatte være nødvendigt til at besørge to Skibe fulde af de Hellige til Kanesville, hvor de skulde være i April, færdige til at berede sig til Reisen over Bjergene. Han vil lade Udvælgelsen skee efter Viisdom, og tage Hensyn til de Trofaste, som har baaret Dagens Byrde og Hede; som og for en Deel til deres Profession eller Haandtering, som Viisdommen byder, efter hans Kundskab om herværende Omstændigheder, og som vi har tilkjendegivet, i Forhold til vor Trang til de forskjellige Kunster og Haandværker; og anbetroe dem til Agenters Omsorg, forstandige Mænd, som vil give Qvittering for alle Penge, og vil tage Qvittering førend Landgangen, af ethvert Individ, for den Værdi han har modtaget som Hjælp fra Fonden, med Løfte om at erstatte det, saasnart han kan tilveiebringe Midler dertil; og lade hvert Selskab forblive tilsammen, indtil de ankomme til dette Sted, da det vil blive dem sagt, hvad de have at gjøre.

Og ikke lade flere af de Hellige afreise paa Fattigfondets Regning, end han sender tilstrækkelige Midler, ved de funktionerende Agenter, til at besørge deres respektive Selskaber heelt igjennem til Dalen. Og ikke lade nogen Penge gaae igjennem deres Hænder, som hjælpes, men lade alle udlagte Penge udbetale ved Agenterne, for Reise, Proviant, og slige nødvendige Ting; og disse tage Qvittering af Alle i New-Orleans og ligesaa i Kanesville. Og lade alle disse Qvitteringer samt en Liste over de Fondet tilhørende Oxer, Køer og andet Gods i Agenternes Hænder, eller i Brug i Selskabet, blive indleveret til vort Contor strax ved Ankomsten. Man venter, at Enhver, der faaer Hjælp fra de Fattiges Udvandringsfond, vil bjælpe sig selv saa meget, det staaer i deres Magt; og at ikke een medbringer en Mængde Gods, og Andre desformedelst maae blive tilbage. Nei! lad den, der har Penge eller Kister med Gods, betale sin egen Reise, og lad dem blive hjulpne, som ikke kan hjælpe sig selv, eller kun tildeels kan det; thi Mange kan forsyne sig med enhver nødvendig Ting, undtagen deres Reisepenge, og Mange, ogsaa en Deel deraf. Dersom de ved Fattigfondet Hjulpne vente at kjøre i Karreter og Vogne over Bjergene, da vil Antallet der kan udsendes hertil, blive meget ringe; men dersom de har Tro til at gjøre Reisen tilfods, da vil nogle faa Vogne, belæssede med Meel, være tilstrækkelig for en Mængde, og mange kan saaledes flytte med liden Bekostning. De Fond, vi nu har forhaanden, belobe sig til mere end 13,000 Dollars, samlede næsten alene i Dalen; og dersom de Hellige i England, og paa andre Steder, vil næste Aar blive ligesaa flittige, at give til Fondet, som de Hellige her har været, saa kan en stor Indsamling ventes at følge.

Kirkens halvaarlige Conferenze begyndte i the Bowry i denne Stad, Søndagen den 7de September Kl. 10 om Formiddagen, og fortsattes fra Dag til Dag, indtil Onsdagen den 10de, da den blev udsat til den 6te Oktober næstkommende, at møde paa samme Sted. Præsidenten Brigham Young præsiderede over Conferenzen, hvilken bestod af en stor Forsamling af de Hellige fra alle Kolonierne; og alle de forskjellige Forhandlinger betegnedes med stærke Følelser, ved Prædiken, Underviisning, Vidnesbyrd og Anerkjendelsen af alle Kirkens General-Authoriteter, som de var sidste April, undtagen Lewis Abbott, der var afgaaet ved Døden, og Elisha H. Groves, som er flyttet til Jern-County, og til at fylde disse Vacancer i Høiraadet blev William Snow og Winslow Farr beskikkede. Nathaniel H. Felt og John Banks bleve udnævnte til, som præsiderende omreisende Biskopper, at reise om iblandt Menighederne, give Biskopperne Raad, og paasee, at de ere tro i deres Kald, i at indsamle Tiende og indsende den til Hovedcontoret, og i at holde nøiagtigt Regnskab; og de opgjøre Regnskab med de forskjellige Biskopper, Tid efter anden, og rapportere til den præsiderende Biskop.

E. T. Benson og J. M. Grant bleve udnævnte til Agenter for at indsamle til de Fattige, og Præsident Orson Hydes Agentur blev forlænget. De Ældste Samuel Richards, Willard Snow, Abram O. Smoot, D. P. Curtis, og Vinson Shirtliff, blev Missioner beskikkede paa de britiske Øer, og Daniel Carn til Tydskland. Præsident John Young modtog en Mission til Ohio, til at prædike Evangeliet og samle de Hellige, og Ældste John L. Dunyon til at prædike Evangeliet i Staterne. Conferenzen bestemte sig til at iagttage Viisdoms-Ord, og især at aflægge Brugen af Thee, Kaffe og Tobak, og i dette, som i saa mange andre Ting, hvad der er godt for de Hellige her, er ogsaa godt for de Hellige paa andre Steder, og dersom Alle, som give sig ud for at være Hellige, vilde offre de Penge, som forødes til Øver-

daadighed, og saadanne Artikler, som det er uviist at bruge, til Fordeel for de offentlige Arbeider, saa vilde vi snart atter see et „Herrens Tempel."

Conferenzen vedtog ogsaa at begynde paany med Tienden og Offringerne; og at enhver Hellig inden 30 Dage skulde offre en Tiendedeel af hans Eiendom, og en Tiendedeel af hans Indtægter eller Indkomster bestandig sidenefter, og at Alle de, der ikke vil saaledes betale Tiende, udelukkes af Kirken.

En Ild er tændt paa Jorden, og hvo skal qvæle den? Et Lys skinner, og hvo skal slukke det? Jordens Nationer frygte og skjælve; Ilden brænder, og Lyset blænder, men de veed ikke, hvad de skal tænke derom. Gud har udrakt sin Haand til at gjenopreise Israel, og frelse de Overblevne af Ephraim, men de veed det ikke. De ældste og mægtigste Regjeringer rystes til deres Inderste, men Kongerne kjende ikke Aarsagen. Veien beredes hasteligen for Evangeliets Forkyndelse i China, Japan og andre Nationer, som i Aarhundreder har siddet i Mørket, og holdt sig udelukkede fra himmelsk Kundskab og fra Samfærdsel med Fremmede; og det paaligger de tolv Apostle at opfylde hver Dør, der aabnes, og stange til Høire og Venstre med Josephs Horn, indtil hvert Hjerte skal føle; og blæse i Frelsens Basun, indtil hvert Øre skal gjenlyde af den herlige Kundskab, at der er en Gud i Himlene, som styrer alle Menneskers Skjæbne, og som vilde, at alle Mennesker skulde komme til Kundskab om en korsfæstet Frelser, og blive frelste.

Brødre, beder for os! Søstre, beder for os! Værer ydmyge, bedende, aarvaagne, flittige og udholdende i hvert godt Ord eller Gjerning, saa skal I tilsidst overvinde alt Ondt, og sidde med os i vor Faders Rige. Israels Ældste! opløfter Eders Røst som Trompeter, aabn Eders Munde vidt, og forkynd Frelse for alle Sagtmodige paa Jorden, saa skal I bringe mange Sjæle til Zion.

Det er vort Ønske at see alle Medlemmerne af de tolv Apostles Quorum ved General-Conferenzen i denne Stad, den 6te April 1853. Og vi haabe, at Brødrene vil være istand til at ordne deres forskjellige Missioners Anliggender saaledes, at de kan tilbringe en liden Tid i Raad med os, uden at de Hellige imidlertid lide nogen Skade. Og vi bede Gud, den evige Fader, at velsigne de Hellige, overalt paa Jorden, i Jesu Christi Navn. Amen.

Great Salt Lake City i Septbr. 1851.

Brigham Young. Heber C. Kimball. Willard Richards.

En Advarsels Røst.

(Fortsat fra Pag. 80).

Første Kapitel.

Om allerede opfyldte Prophetier.

„Vi har et prophetisk Ord mere stadfæstet, og I gjøre vel, naar I give Agt derpaa, som paa et Lys, der skinner i Mørket, indtil Dagen frembryder, og Morgenstjernen opgaaer i Eders Hjerter; vidende dette først, at ingen Propheti i Skriften taaler nogen egen Udlæggelse. Thi ingensinde kom nogen Propheti af menneskelig Villie; men de hellige Guds Mænd talte, drevne af den Helligaand." 2 Pet. 1, 19—21.

For at kunne bevise Noget af Skriften, er det høist nødvendigt, først at nedlægge en vis, bestemt og ufeilbarlig Regel

for Udlæggelsen, uden hvilken man er vildfarende, i Uvished og Tvivl, lærer altid, men formaaer aldrig at komme til Sandheds Erkjendelse.

Forsømmelsen af denne Regel har bragt Menneskeheden i den yderste Forvirring og Uvished, i alle deres bibelske Undersøgelser.

I Sandhed, saa længe Menneskeheden beholder Frihed til at forandre, aandeliggjøre eller udlægge Guds Ord paa nogen usikker eller egen Maade, — saalænge forbliver Alt Uvished.

„Hvadsomhelst tilforn er skrevet, er skrevet os til Lærdom, paa det vi skulle have Haab, formedelst Taalmodigheden og Skriftens Trøst." Nu forudsat, at en Ven langveis fra skrev os et Brev til, gjorde os visse Løfter paa visse Conditioner, hvilke, dersom de bleve opfyldte, vilde blive til stor Nytte og Fordeel for os. Det vilde naturligviis kunne siges, at Brevet var skrevet til vor Nytte og Lærdom; at gjennem Taalmodighed og Brevets Trøst, vi kunne have Haab om at bekomme de lovede Ting. Dersom vi tydelig forstod Brevet og vidste, hvad vi kunne vente, da vilde det forskaffe os Trøst og Haab; derimod, hvis der var nogen Tvivl eller Uvished i vort Sind, i Henseende til Tydeligheden, da kunde vi ikke faae nogen sikker Trøst eller Haab af det, som var skrevet, da vi ikke vidste, hvad der var at haabe, følgelig vilde Brevet slet ikke nytte os. Og saaledes er det og med Skriften. Ingen Propheti eller Løfte vil nytte Læseren, eller frembringe Taalmodighed, Trøst eller Haab i hans Sind, saalænge han ikke tydelig forstaaer, at han maa usiagtig kjende det, han haaber eller længes efter. Propheternes Forudsigelse kan blive ligesaa tydelig forstaaet som Almanakken, naar den forkynder en Formørkelse; thi ellers maatte Bibelen af alle Bøger være den meest tvivlsomme og unyttige. Langt bedre vilde det have været for Menneskeheden, dersom vor store Skaber slet Intet havde aabenbaret til sine faldne Skabninger, end at have skjænket dem en Bog, der vilde overgive dem til Uvished og Tvivl, til at trætte, den ene med den anden, fra Slægt til Slægt, om Meningen af dens Indhold. At en saadan Uvished og Trætte har bestaaet i mange Aarhundreder, kan Ingen benegte. De Vise og Lærde har været uenige, og ere endnu vidt forskjellige, den ene fra den anden, i Henseende til Prophetiernes Udtydning. Hvoraf kommer nu denne Uenighed? Enten maa Aabenbaringen selv være ufuldkommen, eller ogsaa ligger Feilen hos Menneskene. Men at sige, Aabenbaringen er ufuldkommen, vilde være at tillægge Gud Daarlighed; det forbyde Gud; Feilen maa ligge hos Menneskene selv. Der er to store Aarsager til denne Blindhed, som jeg nu vil vise:

Først, Menneskene har forestillet sig, at directe Inspirationer af den Hellig-Aand ikke var forudsat Christi Kirke gjennem alle Generationer, men blot indskrænket til de første apostoliske Tider; de har troet den canoniske Skrift at være complet, og at alle nødvendige Ting ere forud aabenbarede, og som Følge deraf: Aanden, der skal veilede Menneskene i Sandheden, er i denne Tidsalder ikke længer nødvendig for Folket; derfor har de ved deres egen Viisdom og Lærdom søgt at forstaae, hvad som aldrig tydelig kunde forstaaes, uden Sandhedens Aand; thi intet Menneske kjender Guds Ting, undtagen ved Guds Aand.

For det Andet, da Menneskene havde tabt Inspirationens Aand, begyndte de at indstifte egne Meninger, Traditioner og Bud, og føiede Læresætninger og egne Fortolkninger til det skrevne Ord, istedetfor at troe det, der var skrevet. Og det Øieblik de afveeg fra Ordets bogstavelige Mening, var følgelig den Enes Mening eller Udtolkning ligesaa god som den Andens; det ene Menneske havde ligesaa god Authoritet, som det andet, og deraf opkom al den Mørkhed og Misforstaaelse om disse Punkter, der har bevæget Verden de sidste sytten hundrede Aar.

Iblandt de forskjellige Bequemmelig-

heder, som tiltrækker sig Menneskenes Opmærksomhed, er der een Ting af større Værdi end andre. Et Princip, hvilket, om man engang kom i Besiddelse deraf, vilde være en stor Hjælp til at opnaae alt Andet, der var værd at besidde, det være sig Magt, Rigdom, Ære, Throner eller Herredømme. Ikkun Faa har nogensinde besiddet det, endskjøndt det var muligt, at mange flere kunde have havt det; men, enten vidste de det ikke, eller ogsaa kjendte de ikke dets Værdi. Dette Princip har gjort Undere for de Faa, som have besiddet det. Nogle har det hjulpet til at undgaae at drukne, medens Andre, som ikke besad det, omkom i det store Dyb. Andre har det frelst fra Hungersnød, medens Tusinder omkring dem svæltede ihjel; ved det har Mennesker ofte opnaaet Æresposter i Staten, ja mere, Nogle ere endog blevne ophøiede paa Troner. Besiddelsen af dette Princip har undertiden opløftet Mennesker fra et Fængsel til et Pallads; og der er Exempler, i hvilke disse, som besad Princippet, har været frelste fra Ildsluer, naar Stæder har været ødelagt, og alle Sjæle, dem undtagen, omkom. Mangen Gang, naar Hunger eller Sværd har fordærvet en Stad eller Nation, har de, som har besiddet det, allene undkommet uskadte. Læseren kunde nu spørge: "Hvad kan dette Princip være? Undervis mig, og jeg vil søge at komme i Besiddelse af det, om jeg ogsaa skal opoffre Alt, hvad jeg besidder paa Jorden." Vel, gode Læser, denne Skat er Forudvidenhed! Det vil sige: Kundskab om det Tilkommende. Om en Bog skulde udkomme, betitlet: "Kundskab om det Tilkommende," og Menneskene blive virkelig overbeviste om, at den gav en vis bestemt Kundskab om tilkommende Begivenheder, saa at dens Spalter udfoldede Nationernes og mange store Begivenheders tilkommende Historie, ligesom Grækernes og Romernes Historie udfolder det Forbigangne, da vilde et stort Oplag strax sælges til en høi Pris pr. Exemplar; ja det vilde agtes over al Pris. Nu, gode Læser, Propheternes Bøger og Prophetiens Aand var netop bestemt til dette Øiemed. Apostelen Paulus siger: "Tragter alvorligen efter de bedste Gaver, men heller at I kunne prophetere." — Efter at have sagt saa meget vil vi nu indlade os paa den vide udstrakte Mark, som ligger for os, og søge de Skatte af Viisdom og Kundskab, som har skjult i mange Tider, som et Lys paa et mørkt Sted. Vi vil udforske Regioner, der ere ukjendte for mange; vi vil beskue den Herlighed, som viser sig paa alle Sider, og fylder vore Sjæle med Kundskab, der er skikket til at udvide Hjertet, ophøie Sindet og hæve Kjærligheden over de smaae, lave og krybende Ting af denne Verden, og gjøre os viis til Salighed.

Men først maae vi have den bestemte Regel for Udlæggelsen. I dette vil vi ikke forlade os paa noget Menneske, eller Menneskes Fortolkning; thi den Hellig-Aand har givet det ved Apostelen Peters Mund: "Vidende dette først, at ingen Propheti i Skriften taaler nogen egen Udlæggelse." 2 Pet. 1. 20.

Der er een Ting især, der bestandig maa iagttages ved Prophetiernes Studium, nemlig at skjelne mellem det Forbigangne og Tilkommende. Læseren bør forvisse sig og omhyggelig undersøge, hvad der er blevet opfyldt, og hvad der staaer tilbage at opfyldes; altid ihukomme, at Apostelen Peters Udlæggelsesregel vil gjelde i begge Tilfælde. Dersom vi nu i vores Undersøgelse skulle finde, at hver Propheti, som indtil det indeværende Aar er bleven opfyldt, er bleven bogstavelig opfyldt, saa følger deraf nødvendigviis, at der paa enhver tilkommende Propheti, ikke vil feile en bogstavelig Opfyldelse. Lad os begynde med Noe Dage. 1 Mos. 6. 17. "Og jeg, see, jeg lader komme en Vandflod over Jorden, til at fordærve alt Kjød, som har Livets Aande i sig under Himlen; alt det, som er paa Jorden, skal døe."

I de følgende Vers befaler Herren Noa, at samle Dyrene af hvert Slags, og med dem indgaae i Arken. Og i 22de Vers er skrevet: "Og Noa gjorde det, efter alt det, som Gud havde befalet ham, saaledes gjorde han." Det var godt for Noa, at han ikke var opvokset i den moderne Theologies aandelige Forklarings-Systemer; thi under deres mørke Indflydelse vilde han aldrig have troet, at en saa forunderlig Propheti vilde have en bogstavelig Mening og Fuldbyrdelse. Nei, han vilde da have været lært, at ved Floden forstodes en aandelig Flod, og ved Arken, en aandelig Ark, og det Øieblik han tænkte anderledes, vilde han blevet agtet som en Sværmer, Skjelm, eller Daare; men det var saaledes, at han var just eenfoldig nok, til at troe Prophetien bogstavelig. Han er altsaa et tydeligt Exempel paa Forudvidenhed; thi alle de, som ikke vare i Besiddelse deraf, omkom i Floden.

Den næste Spaadom, vi vil tage i Betragtning, er 1 Mos. 15, 13—16. „Da sagde han til Abraham: Du skal visseligen vide, at din Sæd skal være fremmed i et Land, som ikke er deres og de skal tjene de Fremmede, og hine skal plage dem i fire hundrede Aar. Og dette Folk, som de skal tjene, vil jeg dømme; og derefter skal de udgaae med meget Gods. Men du skal fare til dine Fædre med Fred, og blive begravet i en god Alderdom, og i den fjerde Slægt skal de komme hid igjen; thi Amoriternes Ondskab er endnu ikke fuldkommen."

Israels Børns onde Medfart i fire hundrede Aar, tilligemed deres Udgang med meget Gods, og Guds Straf over Ægypten, saavelsom Abrahams Død i en god Alderdom, er Alt Sandhed, for meget kjendt til at forklares her; det er nok at sige, at det er et tydeligt Exempel paa den nøiagtige Opfyldelse af Spaadomme, der ere udtalte over fire hundrede Aar før det havde sin Fuldbyrdelse. Derfra slutte vi, at ingen af disse Oldtidens Mænd kjendte Noget til Nutidens aandeliggjørende System.

Vi gaae videre til 1 Mos. 19, 12, 13. "Da sagde de Mænd til Loth: har du endnu her nogen Svoger, eller dine Sønner, eller dine Døttre, eller Nogen, som dig hører til i Staden, før dem ud af dette Sted; thi vi skulle fordærve dette Sted; thi deres Skrig er blevet stort for Herrens Aasyn; og Herren sendte os til at fordærve den." Loth var eenfoldig nok til at troe disse Tidender i den bogstavelige Mening, og tog saa mange af sin Familie, som vilde følge, og flygtede for at frelse sit Liv, uden Tvivl til stort Morskab for Sodomiterne, der rimeligviis stode gabende, efter at have skreget: „Bedrageri! Bedrageri!" medens de hele Tiden tænkte, at Spaadommen var kun en Figur. Her er et Exempel: at en Mand undflyer Luerne, formedelst den ham meddeelte Forudvidenhed, medens den ganske Stad ødelagtes. O, hvilken Velsignelse det var, at Loth ingen Kundskab havde i den moderne Maade at udlægge Propheti. Dersom det engang var opkommet i hans Hjerte, at han skulde forlade Sodoma aandelig, istedetfor bogstavelig, det vilde have kostet hans Liv.

Lad os undersøge Josephs Propheti i Ægypti Land. 1 Mos. 41, 29—31. „See, der kommer syv Aar med stor Overflødighed i hele Ægypti Land; og der skal opkomme syv Hungers Aar efter dem, at al den Overflødighed skal glemmes i Ægypti Land, og Hungeren skal fortære Landet; og da skal den Overflødighed ikke kjendes i Landet for den Hunger, som kommer herefter; thi den bliver meget svar." Joseph skred da frem med at give Befaling, at samle Kornet i stor Mængde udi de syv overflødige Aar, og paa denne Maade sørge for de ufrugtbare Aar. Og Pharao, der ikke var bedre opvokset i den moderne Theologi end hans Formænd, tænkte aldrig paa nogen anden Fortolkning, end netop den

bogstavelige. Og saaledes var han, tilligemed Joseph, et Middel i Guds Haand til at frelse, ikke alene deres Nation, men ogsaa Israels Huus, fra Hungersdød. Det er et andet særdeles mærkværdigt Exempel paa Forudvidenheds Magt. Det frelste ikke alene fra Hungersdøden, men ophøiede Joseph fra et Fængsel til et Palads; fra den dybeste Fornedrelse til den høieste Ære, saa at hvor han viste sig, der blev raabt for ham: „Bøier Knæ." Men ak! hvilken Død og Sorg vilde have paafulgt, havde Pharao antaget sin Drøm at betyde aandelig Hunger og aandeligt Korn.

(Fortsættes).

En Tildragelse.

(Indsendt af Christiansen).

Da Skandinavtens Stjerne er et Organ for de sidste Dages Hellige, og for mærkværdige Tildragelser, saa finder jeg det ikke overflødig, at meddele de Hellige i Danmark følgende Begivenhed under mit Ophold i Jetsmark Sogn fra den 17de Januar i dette Aar til den 21de, i hvilken Tid jeg var udsendt for at bringe Vidnesbyrd om denne store og evige Sandhed, som Gud lader bringe sine Skabninger paa Jorden i disse sidste Dage, Evangeliet forkyndes med Kraft og at Gud har sendt Engle til Menneskene paa Jorden, for at gjengive det for mange hundrede Aar borttagne Præstedømme, ved hvilket Mennesket bemyndiges af Gud til at binde og løse i hans Kirke, og derved at gjenoprette den faldne Kirke og det forvendte Evangelium, som leder mange Mennesker til evig Fortabelse. Imedens jeg, som ovenfor omtalt, opholdt mig i bemeldte Egn, kom der et Bud, ved et Medlem af Baptisterne, om jeg vilde møde i Sognets Skole, da Præsten i Sognet i Forening med en Lærer, som var hos ham at informere hans Børn, og en Svedenborgianer, O. Vedfald, som var ankommen fra Aalborg i denne Anledning, for at modbevise vor Lærdom, og hele Sognet var derom bleven enig. Jeg var ikke i Begyndelsen saa villig til at efterkomme denne Opfordring, da jeg kjender den Uorden, som almindelig hersker i saadanne Forsamlinger af uomvendte, uoplyste Mennesker, med Hensyn til Religionen; thi de vil Alle føre Ordet, og det bliver almindelig Kjævlerier; men da de vedblev at trænge mig med gode Ord og Trusler, efterkom jeg deres Opfordring, og besluttede at komme den 21de Januar Kl. 1; men Skolen kunde ikke rumme en fjerde Part af Folket, hvorfor vi valgte en Gaard ved Siden af, til at tale sammen under aaben Himmel. Der indfandt sig Præsten tilligemed hans Hustører, og Baptistforsamlinger Christen Fiilholm, Svedenborgianer Ole Vedfald og flere selvtænkende, religiøse Bønder, som Alle i Forening havde lagt Plan om Fremgangsmaaden, og efter at Hustøreren efter bedste Evne havde tilkjendegivet Forsamlingen Hensigten med denne Sammenkomst, samt formanet til at bevare Rolighed, opfordrede han, efter en Bondes Tilsigelse, de sidste Dages Hellige til at fremsige deres Læresætninger, hvorpaa jeg traadte op paa den dertil anrettede Tribune, og i Korthed gav dem Vidnesbyrd i Overensstemmelse med Sandheden af Evangeliet, forklarede om Aabenbarelse, Præstedømmet og Guds Lov til Menneskene, om Tro, Omvendelse, og Daab til Syndernes Forladelse, uden hvilket Ingen kunde indgaae i Guds Rige, af hvilkensomhelst Stamme, Tungemaal eller Slægt den end monne være, eller hvilken Sekt den

end hørte til. Og efter saaledes korteligen at have talet, sagde jeg, at det var Visdom, at enhver af de forskjellige Troesbekjendere paa en lignende Maade fremsatte deres Anskuelser, at Forsamlingen kunde bedømme det, da vi derved bevarede den Orden, som eguede sig iblandt Christne; men denne Opfordring var forgjeves; thi den ovennævnte Vedfald stod frem som Præstens Fuldmægtig, og gjorde Spørgsmaal, om Ingen kunde blive salig uden Mormonerne, og mange lignende uforstandige naragtige Drillerier, for at styrte Sandheden og vinde Forsamlingens Bifald, endskjøndt at hans Lærdom er mere stridende imod den lutherske og baptistiske end nogen anden, og der befindes ikke mere end een forunden ham af den Tro i vort Land, og han lærte, at Menneskene ikke skulde forstaae Bibelen, der var skrevet for Englene i Himmelen, og denne Frihed behagede Kjødet og fandt Yndest for disse, som lever for denne Verden, og da jeg opfordrede ham at træde op at fremsætte sine Læresætninger, sagde han, at han forglemte dem i den Skole, hvor de tilforn havde været forsamlede, da de vare skrevne paa Papiir; og Læreren sagde, at han kjendte denne retskafne Mand og fritog ham. Og efter at have besvaret deres Indgreb paa de Sandheder af Evangeliet, vi bringer til Menneskenes Kundskab, stod Baptist Christen Fiilholm frem og sagde, at hans Hjerte vidnede, at hverken Daab eller Confirmation havde den mindste Indflydelse paa Menneskenes Salighed, det vilde han love dem, eftersom hans Hjerte vidnede saaledes, siden han var 49 Aar. Derpaa fremstod endelig Præsten og roste den sidste Taler, at han kunde høre, det var en rar Mand, og takkede enhver, som havde talet; det kunde gjerne være, at Joseph Smith var en bedre Mand end Rygtet gik, og han talte ikke til Nogens Anstød, men for at behage Forsamlingen. Vi skiltes vrolig ad, og Hovedmændene, Præsten, Læreren, Vedfald, Degnen og disse, som vare meddeelagtige af Sognets Kirkefædre, og Baptistforstanderen, holdt derefter Raad hos Degnen og nød Kjærlighedsmaaltid med hinanden, og dette er et Vidnesbyrd, at Skriften opfyldes. „I skal hades af alle Folk for mit Navns Skyld; Verden elsker sit eget; vare I af Verden, da vilde den elske Eder; men have de forfulgt mig, skal de ogsaa forfølge Eder," siger Christus.

Forelæsninger om Troen.

Første Forelæsning. — Første Afdeling.

Om Lærdomme i Jesu Christi Kirke af Sidste Dages Hellige, oprindelig leveret for en Klasse af de Ældste i Kirtland i Ohio.

1. Da Troen er det første Princip i aabenbaret Religion, og Grundvolden til al Retfærdighed, gjør den nødvendigviis Fordring paa den første Plads i en Række af Forelæsninger, der er bestemt til at undvikle for Forstanden Jesu Christi Lære.

2. Idet vi fremstille Troen som Gjenstand, skal vi iagttage følgende Orden:

3. Først, Troen selv — hvad den er.

4. For det andet, den Gjenstand, hvorpaa den hviler. Og

5. For det tredie, de Virkninger, der flyder af den.

6. Overeensstemmende med denne Orden har vi først at vise, hvad Tro er.

7. Forfatteren af Epistelen til de Hebræer, i denne Epistels ellevte Kapitels første Vers, giver følgende Beskrivelse over Ordet Tro:

8. Men Troen er en Bestandighed (Vished) i det, som haabes, en fast Overbeviisning om det, som ikke sees.

9. Heraf lære vi, at Troen er en Viished, som Menneskene har om Tilværelsen af Ting, som de har ikke seet, og Virksomheds-Principet i alle fornuftige Væsener.

10. Dersom Menneskene vilde noie lægge Mærke til sig selv, og vende deres Tanker og Betragtninger til deres egne Gemytters Virksomhed, saa vilde de snart opdage, at det er Tro, og Troen alene, som er den bevægende Aarsag til al Virksomhed hos dem; at uden den vilde baade Sind og Legeme være i en uvirksom Tilstand, og al deres baade physiske og aandelige Stræben vilde ophøre.

11. Dersom denne Klasse skulde gaae tilbage, og anstille Betragtninger over deres Livs Historie, fra den første Periode, de kunne erindre, og spørge sig selv, hvilket Princip, der ansporede dem til Handling, eller gav dem Kraft og Virksomhed i alle deres lovlige Kald og Bestræbelser, hvad vilde Svaret blive? Vilde det ikke blive, at det var den Viished, vi havde om Tilværelsen af Ting, som vi endnu ikke havde seet? Var det ikke Eders Haab, ifølge Eders Tro paa useete Ting, som ansporede Eder til Virksomhed og Stræbsomhed for at erholde disse Ting? Er I ikke afhængige af Eders Tro, ved Erhvervelsen af al Kundskab, Viisdom og Forstand? Vilde I bestræbe Eder at erholde Viisdom og Forstand, med mindre I troede at kunne erlange den? Vilde I nogensinde have saaet, dersom I ikke havde troet, at I skulde høste? Vilde I nogensinde have plantet, dersom I ikke havde troet, at I skulde indsamle? Vilde I nogensinde have bedet, med mindre I havde troet, at I skulde faae? Vilde I nogensinde have søgt, med mindre I havde troet, at I skulde have fundet? Eller vilde I nogensinde have banket, med mindre I havde troet, at der skulde oplades for Eder? Med et Ord: er der nogen Ting, som I vilde have gjort, enten physiske eller ved Aanden, dersom I ikke iforveien havde troet? Er ikke alle Eders Bestræbelser af enhver Slags, afhængige af Eders Tro? Eller, maa vi ikke spørge, hvad har I, eller hvad besidder I, som I ikke har erholdt formedelst Eders Tro? Eders Føde, Eders Klæder, Eders Boliger, har I ikke erholdt det Hele formedelst Eders Tro? Betænker, og spørger Eder selv, om det ikke er saaledes. — Henvender Eders Tanker paa Eders egne Gemytter, og see, om Troen ikke er den bevægende Aarsag til enhver Handling hos Eder; og om den er den bevægende Aarsag i Eder, er den det da ikke i alle andre fornuftige Væsener?

12. Men ligesom Troen er den bevægende Aarsag til al Virksomhed i timelige Anliggender, saaledes er den ogsaa i aandelige; thi Frelseren har sagt, og det troværdigt, at "Hvo som troer og bliver døbt, skal blive salig." Marc. 16, 16.

13. Ligesom vi ved Troen annammer alle timelige Velsignelser, som vi annamme, saaledes annammer vi i lige Maade ved Troen alle aandelige Velsignelser, som vi annammer. Men Troen er ikke alene Virksomhedens, men ogsaa Kraftens Princip, i alle fornuftige Væsener, enten de er i Himlen eller paa Jorden. Saaledes siger Forfatteren af Epistelen til de Hebræer, 11, 3.

14. Ved Tro forstaaer vi, at Verden er bleven beredt ved Guds Ord; saa at de Ting, som sees, er blevne af dem, der ikke var tilsyne.

15. Ved dette forstaaer vi, at det Kraft-Princip, som existerede i Guds Skjød, og ved hvilket Verden er beredt, var Troen; og at det er formedelst dette i Guddommen existerende Kraftprincip, at alle skabte Ting existerer; saa at alle Ting i Himlen, paa Jorden eller under Jorden, existerer formedelst Troen, saaledes som den existerede i Ham.

16. Uden ved Troens Princip vilde Verden aldrig være bleven beredt, ei heller vilde Menneskets være blevet dannet af Støvet. Den er det Princip, hvorved Jehova

virker, og ved hvilket han udøver Magt over alle timelige, saavelsom evige Ting. — Tag dette Princip eller Egenskab — thi det er en Egenskab — fra Guddommen, og han vil ophøre at existere.

17. Hvo kan ikke see, at dersom Gud beredte Verden ved Tro, saa er det ved Troen han udøver Magt over Verden, og at Troen er Kraftens Princip? og om den er Kraftens Princip, saa maa den være det hos Mennesket saavelsom hos Guddommen? Dette er alle de hellige Skribenters Vidnesbyrd, og den Lære har de bestræbt sig for at indprente Mennesket.

18. Frelseren siger (Matthæi 17, 19, 20), idet han forklarer Grunden til, at hans Disciple ikke kunne uddrive Djævelen, at det var paa Grund af deres Vantro: "Thi sandelig siger jeg Eder (sagde han), dersom I har Tro, som et Sennepskorn, da kunne I sige til dette Bierg: flyt dig herfra derhen; saa skal det flytte sig; og eder skal Intet være umuligt."

19. Moroni, medens han forkortede og samlede hans Fædres Optegnelser, har givet os følgende Beretning om Troen som Kraftens Princip. Han siger, Side 545, at det var Almas og Amuleks Tro, der bragte Fængslets Mure til at omstyrte, som der fortælles paa den 255de Side; at det var Nephis og Lehis Tro, der bevirkede Forandringen med Lamaniternes Hjerter, da de bleve døbte med den Hellig-Aand og med Ild, som man seer paa den 407de Side; og at det var ved Tro, at Bjerget Zerin blev flyttet, da Jareds Broder talte i Herrens Navn. See ogsaa 446de Side.

20. Endvidere siges os, i Epistelen til de Hebræer 9, 32, 35, at Gideon, Barak, Samson, Jephthah, David, Samuel og Propheterne, hvilke formedelst Tro overvandt Riger, øvede Retfærdighed, erholdt Forjættelser, stoppede Løvers Mund, slukte Ildens Kraft, undflyede Sværdets Od, bleve stærke efter Skrøbelighed, bleve vældige i Krigen, bragte Fjendernes Leire til at bøie, Qvinder fik deres Døde igjen opstandne, etc. etc.

21. Ogsaa Josva, i al Israels Paasyn, bød Solen og Maanen staae stille, og det skete. Josva 10, 12.

22. Heraf forstaaer vi, at de hellige Skribenter sige, at alle disse Ting skete ved Tro. Det var ved Tro, at Verden blev beredt. Gud talte, Chaos hørte, og Verdener kom i Orden formedelst den Tro, der var i Ham. Ligesaa med Mennesket; han talte ved Tro i Guds Navn, og Solen stod stille, Maanen adløb, Bjerge flyttede sig, Fængsler faldt, Løvers Mund lukkes, det menneskelige Hjerte mistede dets Fjendskab, Ilden dens Voldsomhed, Leirene deres Styrke, Sværdet dets Rædsel, og Døden dens Herredømme; og alt dette formedelst Troen, som var i dem.

23. Havde det ikke været for Troen, som var i Mennesket, kunde de have talt til Solen, Maanen, Bjergene, Fængslerne, Menneskehjertet, Ilden, Leirene, Sværdet, eller Døden — forgjæves!

24. Troen er altsaa det første store styrende Princip, som har Kraft, Herredømme og Myndighed over alle Ting; ved den de existerer, ved den de opholdes, ved den de forandres, eller ved den de vedbliver, alt efter Guds Villie. Uden den er der ingen Kraft, og uden Kraft kunde der ikke blive nogen Skabelse eller Tilværelse!

(Fortsættes).

General-Conferenze.

Holdt i Kjøbenhavn den 20de, 21de og 22de Febr. 1852.

Fredag Eftermd. Kl. 2 aabnedes Conferenzen med Sang og Bøn. Præsidenten stod frem og tiltalte Conferenzen sigende, at han var glad i sit Hierte og takkede Herren for denne Leilighed at see saa mange af sine elskelige Brødre og Søstre forsamlede igien. Han agtede just ikke at begynde Conferenzens Forhandlinger i Dag, men ønskede blot at see de Hellige tilsammen, og især Brødrene af Præstedømmet, for at høre Brødrene tale og for at prøve Aanderne o. s. v.; og med den Hellig-Aand hvilende over ham prædikede han og gav mange ypperlige Instructioner og Underviisning, navnlig angaaende Udvandringen, og de Spaadomme og Aabenbaringer, som hentyde derpaa. — Hvo er det, som kan taale Herrens Tilkommelses Dag? — Da han havde erholdt Budskab fra Præsidentskabet, som hjemkalder de Tolv, saa sagde han, at han havde sammenkaldt de Ældste, for at ordne det Nødvendige før hans Afreise, og at vigtige Sager vilde forelægges Conferenzen i Morgen, og efter at have talet længe til stor Glæde og Opbyggelse, og besvaret nogle Brødres Spørgsmaal, sluttedes med Bøn.

Løverdag Form. Kl. 10 aabnedes med Sang og Bøn. Præsidenten stod frem, og efter en kort Indledning, tilkjendegav sit Ønske, at Brødrene skulde skrive et pro memoria til Danmarks Regjering, og ansøge samme om at give os Beskyttelse i vor Gudsdyrkelse og at sikkre os de Rettigheder og den Frihed, som Grundloven hjemler, og skrive den i et kraftigt Sprog, men dog i Ydmyghed, Underdanighed og al Hjertens Enfoldighed, og forlangte Brødrenes Betænkning derom. Ældste Nielsen fandt det nødvendigt, at en saadan pro memoria blev indgiven. Ældste Jensen følte det samme, og ansaae det for sin Pligt, at gjøre alt muligt for at fremme det. Forstander J. H. Christensen meente det samme. Præs. ønskede, at de vilde vedblive naadelig at petitionere ad offentlig Vei, indtil Regjeringen skaffede dem Ret. Ældste Bruhn meente det samme; han havde erfaret, at vedkommende Øvrigheder vare meget lunkne og efterladne i at gjøre deres Pligt og yde de Hellige den Beskyttelse, som Grundloven tilsikkrer Landets troe Undersatter. Ældste Forsgren meente, det var bedst at henvende sig til Ministrene, da Kongen havde et ansvarligt Ministerium, og at det ei kunde nytte at ansøge Kongen derom. Præs. foreslog at indrette pro memoria saaledes, at det kunde være lige godt, baade til Kongen eller til Ministeriet, og til at vedføie de Facta, som havde tildraget sig, og Øvrighedens Ligegyldighed og uforsvarlige Adfærd, og anraabe Loven om Beskyttelse. Han ønskede, at hans Brødre skulde prædike, skrive og trykke i Blade og Aviser lige saa meget, som det er muligt, paa det at de Helliges Lidelser og Forrettelser maa være bekjendt for Kongen, for Rigsdagen, og for det gandske Folk, — skal vi døe, sagde han, da lader os ikke døe i en Vraa, men saaledes, at Alle kan vide det, at vi lide Uret og døer uskyldigt. Foreslog at vælge en Comitee af tre Mænd til at skrive og indsende en saadan pro memoria; eenstemmigt vedtaget. Præs. foreslog til nævnte Comittee Ældste H. P. Jensen og J. H. Christensen og Alexander Weihe; eenstemmigt vedtaget. Præs. formanede derpaa Comitteen til saa hurtigt som muligt at samle Underskrifterne, og desangaaende sende Bud til alle Søskende i de forskjellige Grene. Præs. begjerede at høre Brødrene. Præst Folkmann fra Bornholm sagde, at han havde døbt fire, og at mange stod meget nær. Præs. spurgte ham, om der var Nogen, som ønskede at reise til Amerika, og om Forfølgelsen vedvarede

endnu? hvorpaa han svarede, at de ønskede Alle at reise, men at de nu havde nogenlunde Fred. Præs. sagde, at efter August Maaned vilde han agte de Hellige i Danmarks Land frie til at emigrere, med Undtagelse af dem, som vare nødvendige til at arbeide i Evangeliets Tjeneste. Ældste Nielsen talte om hans Mission paa Falster, at han havde god Fremgang. Conferenzen sluttedes med Bøn.

Eftermiddag Kl. 2.

Conferenzen aabnedes med Bøn og Sang. Præs. opfordrede Brødrene til, hvis der var nogen Sag fra de andre Grene, de da vilde fremkomme med dem, og spurgte Brødrene og Søstrene, om de vare villige til at adlyde hans Raad, Formaninger og Lærdomme, være ydmyge og afkaste al Egenvillie og ganske hengive sig i Guds Villie, som Leret i Pottemagerens Haand, som kan danne dem efter sit eget Behag, til Ære eller Vanære, og Herren vilde velsigne enhver i sin Plads. Og der kunde være mange Propheter i Guds Kirke, som Gud vilde aabenbare mange Ting; men aldrig vil han aabenbare Lærdom eller noget Andet til Kirkens almindelige Bestyrelse og Veiledning, før han har aabenbaret det først til Hovedet for Kirken, som havde Adgang til Herren, ligesom Petrus, Moses eller Samuel, og derefter til de Andre. Enhver Embedsmand eller Medlem har Rettighed til at bede Herren om Aabenbaring, Veiledning og Raad i det, der hører til deres Kalds Pligter, hvori de ønske Aabenbaringer ere utilstrækkelige, og han vil give dem det, dersom de ere flittige og trofaste i deres Tjeneste. Derefter foreslog han, at Ældste O. Svendsen gaaer til Bornholm, at arbeide i Forening med Brødrene Folkmann og Ipsen til Guds Riges Fremme, og tage Opsyn over de Hellige der, for nærværende Tid; eenstemmigt vedtaget. Dersom der var Nogen, som havde været udsendt, og ønskede at være fri, da kunde de blive det; men dersom de ønskede at vedblive deres Arbeide, vilde Herren velsigne dem.

Han havde med megen Møie og Bekostning ladet trykke en kortfattet Historie om Kirkens Opkomst, Forfølgelse, Fremgang o. s. v. i det svenske Sprog, og ønskede, at det skulde udspredes saavidt muligt iblandt de Svenske, hvorpaa Nils Capson, Ole Nilson og Viinberg tilbød dem at arbeide iblandt de Svenske, og blev eenstemmigt bestemt dertil.

Derefter sagde han, at det var Herrens Villie, at Ældste Forsgren bliver bestemt til at præsidere over de Hellige i dette Land efter hans Bortreise, og at han ønskede at lægge sine Hænder paa ham og velsigne ham dertil, og dette var hans Forslag. Var der Nogen derimod? Nei! Eenstemmigt vedtaget. Derefter sagde han, at det var efter Aandens Virkning i ham, at beskikke to Raadgivere til at være ham behjælpelig. Overlod til Ældste Forsgren at udnævne to, at det derefter kunde sees, hvorledes Brødrene følte desangaaende.

Forsgren stod op og takkede for Tilliden o. s. v., og begjærede Ældste P. O. Hansen og H. P. Jensen; hvilke derefter blev foreslaaet af Præsidenten til at være Præs. Forsgrens Raadgivere, og staae ham bi i Raad og Daad med al den Viisdom og Kraft de besidder; og disse tre skulde danne Præsidentskabet til at ordne alle Kirkens Anliggender i dette Land. Derefter oplæstes et Brev fra en Mand i Norge, der søgte Oplysning med Hensyn til Lærdommen. Præsidenten ønskede Arbeidere at gaae til det Land og organisere Kirken. Foreslog at udnævne Ældste H. P. Jensen dertil, hvilket blev eenstemmigt vedtaget. Velsignede derpaa Ældste J. E. Forsgren og P. O. Hansen til deres Kald, og ordinerede H. P. Jensen til at være Overpræst. Derefter talte Præsidenten om de Helliges Uddrivelse fra deres Eiendom og Vandringen igjennem Ørkenen, og de Tilbageblevnes Udvandring, og at dertil var oprettet et

Fond, som var vedvarende og stadig forøgedes ved de Helliges Offringer; men til hvis egenvillige Afbenyttelse Ingen somhelst havde Rettighed, men at enhver Broder, Søster eller Familie maatte ved Flid og Sparsommelighed stræbe at hjælpe sig selv, og ved en hellig Vandel gjøre sig værdig til at faae Hjælp af Fondet, som vil være at ordne efter vedkommende Præsidentskabs Bestemmelse. Derefter foreslog han at oprette en Green af dette vedvarende Emigrationsfond hertillands, til at komme de Fattige til Hjælp ved deres Udvandring fra dette Land, som de maatte tilbagebetale til Fondet, saa snart de vare istand dertil. Det blev eenstemmigt vedtaget, og der blev samme Eftermiddag samlet en Sum af 284 Rbd. 5 Mk. Sluttedes med Bøn.

Søndagen den 22de Febr.

En stor Forsamling af de Hellige. Kl. 10 aabnedes med Sang og Bøn. Præs. stod frem og tolkede sin Glæde over at være forsamlet med dem, som Herren elskede, og som elskede Herren, og taalte gjerne alleslags Trængsel for Herrens Skyld. Dog blandede sig en vis Sorg i denne Glæde, ved Tanken om hans Skilsmisse, og at han maaskee skulde aldrig see mange af dem mere, som nu vare forsamlede. Derefter fremstod Præs. J. E. Forsgren og udtalte de samme Følelser, og foreslog at anerkjende og opholde Præsidenten i Zions Land, med vor Tro og Bønner; eenstemmigt vedtaget. Ligeledes de tolv Apostler, de Halvfjerdsindstyve og alle Kirkens Authoriteter. Talte om Præs. E. Snows Gjerning i dette Land, og om at samme havde opfyldt sit Kalds mange Pligter med megen Flid og Nidkjærhed, og æret Guds Lov og understøttet Kongens, og søgt at oplyse Folket baade ved Tale og mange Skrifter, og bad Herren velsigne ham paa sin Reise. Præs. E. Snow udtalte sin Tak til de Hellige, og sagde, at hans eneste Attraa havde været at tjene Herren, og at den samme Aand besjælede alle hans Brødre i Zion med Enighed og Kraft; han følte at kunne forlade dette Land med et reent Hjerte og en god Samvittighed; hvorpaa det blev foreslaaet, at J. E. Forsgren antages til at præsidere over Kirken i Danmark, hvilket blev eenstemmigt vedtaget; ligeledes hans tvende Raadgivere, Ældste P. O. Hansen og H. P. Jensen. Ældste P. O. Hansen var bestemt til at forestaae Trykningen og arbeide paa Contoiret og besørge de Forretninger, som udfordredes dertil. Derefter blev foreslaaet, at opholde Ældste C. Christiansen som Præsident for Aalborg Conferenz, og Ældste C. Larsen som Præsident for Fredericia Conferenz; eenstemmigt vedtaget. Præs. talte om det igaar paabegyndte Fond til de Fattiges Emigration, og dets hensigtsmæssige Anvendelse. Overpræst H. P. Jensen stod frem og forklarede Guds Hensigt dermed. Derefter fremstod Præs. J. E. Forsgren og gav Conferenzen et rigtigt Begreb om nævnte Fond, som blev oprettet fra først af blandt de Hellige i Amerika, for at hjælpe de fattige Hellige, og var nu omtrent voret til en Capital af 26,000 Rbd.; et lignende Fond var dannet i England af 1800 Rbd.; ønskede ligeledes at grundlægge et saadant Fond for de Hellige i Danmark, og at de Hellige fra denne Stund af skulde bestitte sig paa at fremme denne Sag, og ved maanedlige Bidrag forøge Fondet, og vælge Kasserere, som vilde modtage det og skrive Giverens fulde Navn i en Bog, og hver 3die Maaned indbetale det til Hovedkassen (Præsidentskabet), hvis Pligt det skal være, at bevare det i Sikkerhed til det anvendes. Foreslog Forstanderne J. H. Christensen og P. Lorentzen til Kasserere i denne Stad. Sluttedes med Bøn.

Om Eftermiddagen en stor Forsamling og Aanden rigelig udøst. Præs. E. Snow talte meget til Underviisning, angaaende Christi anden Tilkommelse og alle Tings Igjenoprettelse i de sidste Dage, om Herrens Tabernakel, som Israeliterne førte med

sig efter deres Udvandring af Ægypten, og dette saavelsom Kirkens Organisation var efter det himmelske Mønster. Han lærte endvidere om Propheten Elias Komme i de sidste Dage, og henviste til det nye og gamle Testamentes Beretninger desangaaende. I Anledning af det Spørgsmaal, hvorfor Daab og Haandspaalæggelse uden Templets Anordninger og Velsignelser ei er tilstrækkelig til en fuldkommen Salighed i det celestiale Rige, lignede han Guds Rige ved et stort Huus med kun een Indgang, men dog mange Værelser, og Daaben og Haandspaalæggelsen er Indgangen til Huset, men hvert Værelse har sin Indgang, og hvortil Ingen kunde gaae ind uden de havde Nøglerne dertil. Han advarede de Hellige til ikke at lade sig bedrage af de lognagtige Aander, som vare udgangne i Verden; men holde sig til Guds Ord og Aand, og bad Herren at velsigne dem Alle i Jesu Christi Navn. Kl. 5 Eftermiddag ophævedes denne General-Conferenz til den 12te August, som er Aarsdagen for Kirkens Stiftelse i Danmark.

Kl. 7 samledes de Ældste og omreisende Missionærer i Raadets Locale, og da foretoges flere Ordinationer, og Brødrene bleve beskikkede deres Missioner.

Mandag Aften Kl. 7 forsamledes Brødrene, for at indgive Rapport fra de forskjellige Grene i Landet, af hvilke der fandtes at være omtrent 600 Medlemmer, som nu staae i godt Forhold. Megen nyttig og vigtig Undervisning blev given de Ældste, og Alles Hjerter glædedes.

Tirsdagen den 24de Kl. 2 forsamledes i den store Sal i Hotel du Nord omtrent 300 Hellige med deres Venner til et Kjærlighedsmaaltid, beredt i Anledning af Broder Snows Afreise, og efter at man havde gjort sig tilgode med en ypperlig Dinner, og ryddet Bordene tilside, blev Tiden afbenyttet med Frydesange, og mange korte, men kraftige Taler til Kl. 9, da der sluttedes med Bøn og Præsidentens Velsignelse. Og de Hellige følte, at de aldrig før havde nydt en saadan Glædens Dag.

P. O. Hansen og F. Langsdorff,
Skrivere.

Til Alle de Hellige i Skandinavien og alle Stjernens Læsere.

Kjære Brødre og Venner! Med dette Nr. ophører mine Pligter som Redacteur og mit directe Arbeide i dette Land, men min Bekymring for Eder vil ikke ophøre her. Jeg beder min himmelske Fader og mine Brødre om Tilgivelse for hvad Feil jeg maatte have begaaet i min Pligts Udførelse. Hele min Hensigt har været at ære Gud og gavne mine Medmennesker.

Jeg overlader Eder til Ældste J. E. Forsgrens Præsidium, og Stjernens Bestyrelse til Ældste P. O. Hansen og P. Lorentzen, og alt mit Tilgodehavende samt alle Ordre paa trykte Sager skulle for Fremtiden tilstilles P. O. Hansen, Compagnistræde Nr. 54, 4de Sal. Mine Elskelige, aflader ikke med at bede for disse Herrens Tienere, at Viisdoms- og Aabenbarelses-Aand maa være overflødig hos dem til Eders Gavn. Giver nøie Agt paa alle deres Raad, Formaning og Undervisning, som ere satte over Eder i Herren. Fordobler Eders Flid i at udsprede Stjernen og alle andre Sager, jeg har ladet trykke iblandt Eder, saa vil Herren Eders Gud lade Eders Lys skinne midt i Mørket og give Eder megen Frugt af Eders Arbeide. Glæder Eder altid. Beder uden Aflad, og giver Taksigelse for Alt, og den almægtige Guds Velsignelse hvile over Eder, formedelst vor Herre Jesum Christum. Amen.

E. Snow.

Indhold.

	Side.		Side.
Sjette almindelige Epistel (sluttet)	81.	Forelæsninger om Troen	90.
En Advarsels Røst (fortsat)	85.	General-Conferenze	93.
En Tildragelse	89.	Til alle de Hellige i Skandinavien	96.

„Skandinaviens Stjerne" udkommer d. 1ste i hver Maaned. Man tegner sig i Kjøbenhavn hos DHrr. Boghandlere, og i Provindserne paa alle kongelige Postcontoirer.

Udgivet og forlagt af Erastus Snow, Compagnistræde Nr. 54, 4de Sal.
Trykt hos F. C. Bording.

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

1. Aarg. Nr. 7. Den 1. April 1852. Priis: 8 ß pr. Expl.

De Helliges aarlige Jubelfest.

eller Høitideligholdelse af d. 24de Juli 1851, i Store Salt-Søe Stad.

Efter at de Sidste Dages Hellige have lidt saa megen Trængsel have de naturligviis stor Grund til at være glade ved deres nærværende lykkelige Forfatning, hvorfor de ogsaa aarlig høitideligholder den Dag, da deres Præsident med sine raske Pionerer først betraadte deres ny Hjem og allerede samme Dag satte Ploven i Jorden; hvilket var Begyndelsen til de høist forbausende vidtløftige Anlæg, der nu lader sig tilsyne. Efterfølgende Meddelelse er uddraget af „Deseret News,"

„Ved Dagens frembrud blev Store Salt-Søe Stads Indvaanere høitideligt overraskede ved en tre Gange gjentaget Kanontorden og de syulmende Toner fra Nauvoo Musikcorps, der majestætisk drog frem igjennem vore Gader paa sin kæmpemæssige Vogn, og glædede Indvaanernes Hjerter med sine liflige Arier. Morgenen stred frem i dens sædvanlige Ynde og Skjønhed. Kl. 7 blev Kanonerne fyret af een Gang rundt; hvorpaa Staden fik Udseende af en levende Masse, der bevægede sig henimod Tabernaklet, hvor den forend Prosessionens Begyndelse baade i og udenom den rummelige Bygning, udgjorde en levende Udstilling af den unge Bi-Stats Skjønhed, Ziirlighed og Kraft, og Alle saae ud, som om Folkets aarlige Hviledag var kommet igjen, og afgav et herligt Skue af de kraftigste Mænd og elskværdigste Frunentimre med deres Børn, der nogensinde vår samlet i en saadan Anledning.

Paa Tempelpladsen Nordøst for Tabernaklet, udbredte den sagde Zephyr Deserets store Flag over os, med dets Stjerner, Striber og Statsvaaben; og Bannere bleve opreiste af de forskjellige Selskaber der gjorde sig færdige til Parade.

Selskaberne bleve organiserede i Tabernaklet, og Kl. 8 blev Prosessionen ordnet til Parade i følgende Orden: — Nauvoo Musikcorps med sin Fane; — Militærmusikcorpset; — Pionererne med et Banner, forestillende deres Overgang over Plattefloden, med dette Motto: "Efter Opoffrelse kommer Velsignelser;" og hver Pioneer bar et Sindbillede paa sit Kald, nødvendigt for dem i at anlægge en ny Colonie; — Bestyrelsen for Universitetet, hver med en Bog, og deres Fane med dette Motto: "Al Sandhed;" — Fireogtyve gamle Fædre, med Fane med Motto: "Helte af 1776;" — Fire og tyve eensklædte Drenge med hvide Beenklæder og straagule Trøier, Straahatte og blaae Skjerf, og Fane med Motto: "Israels Haab"; — Fire og tyve Mødre i Israel, med Fane med Motto: "Vore Børn er' vor Ære;" — Fire og tyve unge Piger, klædte i Hvidt, med lyserøde Skjærf, og Fane med Motto: "Dyden boer i Zion." — Fire og tyve unge Mænd, med sorte Kjoler, hvide Beenklæder og røde Skjærf,

bærende et Banner med Motto: Herrens Løve;" — Fire og tyve unge Damer, klædte i Hvidt, med Rosenkrandse paa deres Hoveder, blaae Skjærf, og bærende et Banner med Motto: "Hil være vor Overste;" — Striberne og Stjernerne af de Forenede Stater; — Brigham Young, H. C. Kimball, W. Richards, Patriarken John Smith, Dr. J. M. Bernhisel, Hr. Harris, Secretair i Territoriet, Brandebury, Dommer, Z. Snow, Dommer, Hr. Rose, Indianst Agent; — Fire og tyve Biskopper, eens klædte, hver bærende et Flag med et passende Sindbillede.

Processionen blev modtaget med Musik, og en vedvarende Kanonade, til Alle havde taget Sæde i Tabernaklet.

Forsamlingen blev opfordret til Taushed, og Bøn blev holdt.

En Sang af tre Brødre. Hvor efter D. H. Wells, der har været Officeer og Embedsmand i Illinois, stod op og holdt følgende Tale.

Venner og Brødre! Atter er vor nationale Jubelfest kommen, belæsset med de ypperlige Frugter af Fred og Virksomhed, Sommerens Høst og vore kjære Venners og Brødres Nærværelse, der kommer hid, for at nedsætte sig i Bjergenes Dale. Hvor man idag fire Aar siden, ikkun hørte Krikketens Qvidder, Ulvens Hyleu og Indianernes Skrig, bliver nu denne ubehagelige Musik afbrudt ved Arbeides travle Lyd og Glædes Røst. De evige Høies Taushed er borte, og Elvenes Susen giver efter for Møllernes Klappren. Det Forbigangne! Det Forbigangnes Historie stiller sig frem for os og minder os om hvo vi er' og hvor fra vi kom; — ligesom den kraftfulde Eeg, der har overstaaet den stærke Orkan, stolt kneiser over den omliggende Ødelæggelse, saaledes opvække vi hinanden til Bevidsthed, at vi kunne vende os til Speilet og vide, at det er os.

Lader os vende os til Speilet og betragte det Forbigangne. — I Aaret 1830, paa den siette Dag i April, blev Jesu Christi Kirke af Sidste Dages Hellige organiseret i Manchester i Ontario County i Nye York Stat, og bestod af sex Medlemmer.

Snart derefter flyttede den til Kirtland i Ohio, hvor den, midt i Modstand og bitter Forfølgelse, vedblev at vore og tiltage, og beviste at Sandheden er mægtig og kraftfuld.

I 1834 flyttede Menigheden (i hvad man kaldte Zions Leir,) til Missouri Stat.

I Vinteren 1838 og 39 blev Menigheden fordreven fra Missouri af en morderisk Bande, efter derpaa lydende Ordre af Gouverneur Lilburn W. Boggs.

Den 27de Juli 1844 blev Propheten Joseph Smith og Patriarchen Hyrum Smith, myrdede med koldt Blod af Pøbelen i Illinois, medens de vare indsluttede i Arrest, paa Gouverneurens af Illinois, Thomas Fords Æresord og Garanti om Sikkerhed.

Om Efteraaret 1845, da Pøbelen for en Tid af ti Dage havde fremtvunet med at afbrænde de Helliges Huse, uden at der blev en Haand løftet imod dem til Forsvar, vovede Samfundet at anvende Magt og adsprede Pøbelen, og blev ifølge deraf, for at frelse sig fra den truende Ødelæggelse, nødt til at sikkre sig ved Flugt udi Orken, og gjorde til den Ende Freds-Underhandling.

Paafølgende Vinter og Foraar, nemlig 1846, skete det i Overeensstemmelse med bemeldte Traktats Forsigtighedsregler, at Menigheden forlod Huns og Hjem i den koldeste Tid af Aaret, midt i Snee og Slud, med Qvinder og Børn, drog over Mississippifloden, den senere Deel paa Isen, og fortsatte Reisen vester efter, uden at vide hvor eller naar de skulde finde et Hvilested.

Samme Sommer, medens de vare paa dette møisommelige Tog, forlangte de forenede Staters Regjering fem hundrede Mand til en Bataillon, at forlade deres

Familier i denne usikkre Stilling, uden Penge, Proviant eller Venner, andre end den Gud, de tilbad, og begive sig paa en Reise af nærved 500 Mile dansk tilfods, over stiløse Heder og brændende Sletter, til at stride for deres Fødeland; det Land, der ikke havde ydet dem nogen Beskyttelse imod de ryggesløse Umennesker, der havde ranet deres Gods, berøvet dem deres Rettigheder, dræbt dem i deres fredelige Boliger, og myrdet dem imedens de vare under Sikkerhedsvagt paa Tro og Ære. Det Land, der under saadanne Omstændigheder, kunde være saa barbarisk, at gjøre en saadan Fordring, kunde ikke have Andet til Hensigt end, ved fuldkommen Ødelæggelse, at fuldkomme den Gjerning der saa skjendigt var begyndt.

Batallionen marscherede, og de Øvrige bleve tilbage paa Bredden af Missourifloden, i Jordhuse, Hytter og Vogne, som Offere for Armod, Sygdom og Døden.

Medens disse Mænd saaledes vare borte paa dette Krigstog, næsten uden Udsigt til nogensinde at komme tilbage igjen til deres kjære Families Favn, eller om de skulde leve og komme igjen, maaskee de vilde finde deres Familie nedlagde i Gravens Skjød. Medens de saaledes vare borte, blev disse Overblevne, der paagrund af Fattigdom ikke havde formaaet at drage bort, overfaldne af de rasende Pøbelskarer, der formedelst deres Tørst efter de Helliges Blod; vare fast bestemte paa at ombringe dem hellere end at give dem Leilighed til at komme bort. Batallionens Koner, Søstre og Børn bleve saaledes overfaldne, plyndrede og uddrevne, medens den var i de Forenede Staters Tjeneste.

Om Foraaret 1847 var der 143 Mænd, der forlod Leiren hos Missouris mørke og uunddrede Vande, for at finde et Sted, hvor de kunde anlægge en Colonie; hvor Menigheden kunde boe i Fred. De ankom til Dalen ved den store Saltsøe d. 24de Juli 1847, udvalgte en Plads, brak endeel Jord, byggede et Fort, nedlagde Sæd, og vendte tilbage til deres Familier samme Aar; og næste Vaar 1848 fandtes de, med deres Familier, paa Veien til deres ny Hjemsted.

Saameget til Historie; og hvilken en Historie for et Land, der har Frihed og Lys, berømt for dets Oplysning, dets godgjørende Stiftelser, almindelige Udbredelse af Kundskab, og Rettens retfærdige Pleie.

Blandt alle de Aarsdage man kunne celebrere, som man mindes med besynderlig Interesse, med sørgelige Erindringer, og en Byrde paa Sindet, er denne d. 24de Dag i Juli, Pionerernes Ankomstdag i denne Dal, bleven valgt, som det første Skimt af en klarere Dag, som et vigtigt Tidspunkt i dette Folks Historie, som den Ære, hvorom dets Fremtid dreier sig.

At afskildre dets Flittighed, Standhaftighed, Takt, Udholdenhed, Opoffrelser nødvendige til Udførelsen af et saadant Hværv, vil jeg overlade til dem, der har bedre Evne end jeg. Ligeledes efterlader jeg Fortidens Historie, der triner frem i Hukommelsen, liig de sorte Skyer paa den stormfulde Himmel drager bort med aftagende Lynglimt, og indbringer den lykkelige Nutid, hvilken, liig Tilfredshedens rolige Sommer, kroner vore Hjærter med et Smiil, der er ligesom den søde Duft af Sommerhøsten, — den uforstyrrede Fred, i Besiddelse af Frihed, Amerikas Nøgles Frihed.

Her lader os opsende Tiende af vor Takkhyldighed til den store Jehovah, som sidder paa sin Throne midt i alle sine Riger; thi Han har omvendt vor Bedrøvelse til Glæde og vor Sorg til Fryd, som det er i Dag. Vi ere nu omgivne med Livets Bequemmeligheder, ja til Overflod, og tilladte at nyde dem i Fred, sikkre om Natten for Mordbrændere og de blodige Bødler, der længe søgte at kulkaste og ødelægge os.

Der er Nogle, der har tænkt, at dette Folk, der er blevet fornærmet, udskjeldt, mishandlet, røvet, plyndret, myrdet, og til-

sidst er blevet berøvet sine Rettigheder og landsforviist, vilde naturligviis være modvilligt til atter i dets fremtidige Bestemmelser, at forene sig med den amerikanske Republik, og hellere omgaaes med de mindre forsinede, mindre oplyste, og mindre menneskekjærlige, eftersom hines større Kundskab synes at være brugt til de kaadeste, grueligste og feigeste Paafund til at fuldbyrde vor Ruin, Kulkastelse og fuldkomne Udryddelse. Det er da ikke til at undres over, at Nogle tænkte vi vilde ikke fornye vor Troskab med vort Fædreneland igjen. Husk paa, det var vort Fædreland der gjorde denne Skilsmisse og ikke os, og da betragt de Leiligheder vi havde til at knytte nye Forbindelser. Men, vi vil lade dette fare, medens vi oprulle Tæppet, og viser Politikken, ved hvilken vi blev styret. Det Fædreland, den Constitution, hvis Skikke og Indstiftelser alle vare vore, er endnu vort. Vore Fædre vare iblandt Revolutionens Helte. Under Commando af en ædel, høimodig Adams, Jefferson eller Washington, erklærede og opretholdte de deres Uafhængighed, og under Bestyrelse af Sandhedens Aand, udrettede de det Ærende, hvori de vare sendte af Faderen. Fordi Demagoger stode op og greb Magtens Tømme, skulde vi derfor ophøre at interessere os for det Land, der er bleven os kjært og dyrebart ved alle mulige Baand, Omgang og Blodsforvandtskab? For Anarkie og Forvirring, Fordærvelse, Vellyst, og ugudelige fordærvede Statsmænds grumme Indflydelse, der ikke kan bare sig for at vanhellige den Jord, hvori deres Fædre ligge begravne, skulde vi derfor forglemme disse Grave? ja, dermere, deres endnu levende Repræsentanter, og disse hellige Plætter, hvor vi lærte at fremstamme deres hæderfulde Navne? — Skulde vi, medens vi med vore Arme indslutter de uskyldige Offere for Forræderie og blodsmittet Ære, af saadanne Aarsager som disse, ligesom lave os en Kappe af vor Rets, Æres og Stoltheds Krænkelse, søge at kulkaste den Regjering, den Nation, de Love, hvis eneste Feil er Mangel paa gode og trofaste Embedsmænd, som, i deres Fædrelands Nødstime, tør vove at træde frem og modsætte sig den Strøm, der truer at nedstyrte Alt i Anarkiets og Ødelæggelsens store Svælg. De, der har fæstet Lid til saadanne Beretninger om os, har ikke læst Mormonismen ret; for vi vil aldrig, aldrig vende os bort fra vort Fædrelands Sag, aldrig vil vi findes ved Siden af hendes Fiender, endskjøndt hun maaskee selv opammer dem ved sit eget Bryst. Uagtet hun maaskee vil udsende Krigens Tordenkiler, der maaskee vil vende tilbage og udtømme deres Raserie over hendes eget Hoved, vil vi dog aldrig, aldrig! tillade den menneskelige Naturs Svaghed at seire over vor Kjerlighed til Fædrelandet, eller vor Hengivenhed til disse Skikke og Anordninger, der ere os givne af vore ærede Herr Fædre, og ere blevne os dyrebare formedelst tusinde kjære Erindringer, uagtet vi føler Trængselens vældige Haand og vrider os under Tyranners Riises grumme Skarphed; men hellere staae tilsides, medens hun velter sig under den almægtige Jehovahs retfærdige Straf fordi hun har spildt uskyldigt Blod; hellere gaae i Læ for det overhængende Uveir, som ingen Arm kan forhindre, til hun har faaet det fulde Maal af krænket Uskylds grumme Vrede, hendes velfortjente Løn for al hendes Udaad. Da vil hun tænke paa det Forbigangne; da vil hun, i den sørgelige Ydmyghed, hvortil hun vil blive drevet, see sin uretfærdige Opførsel mod os; da vil hun henvende sig til de fattige forsvarsløse Mormoner, hvem hun har myrdet, forfulgt og fordrevet — om Hiælp.

Da vil Staten i Basinet, opfødt ved Kraften af Retfærd og Sandhed, træde frem til sit Fædrelands Redning. Da vil de Helliges Fædrelandskjærlighed skinne, og Stats-Skibet hurtigt glide frem paa Ærens og Berømmelsens Bane, udgydende Herlig-

hed over Alle omkring sig, og styret af dem der ikke skamme sig ved at søge Raad hos Ham som er evig, udsende sit straalende Fyrs Lys til dem, som vandrer i Mørke, og udbrede sin goddædige Indflydelse indtil Jordens fjerneste Grændser.

Men, her er' vi, i Deseret. Jeg ønsker eder til Lykke, mine Venner, at efter at vi i vor Svaghed har udholdt Trængslerne, de største maaskee, som nogensinde faldt i noget Folks Lod, det har behaget vor store nationale Fader nu, som vi har begyndt at samle Kræfter og Styrke, at udrække sin beskjærmende Haand. Men, jeg takker, jeg takker ham, at den strængeste Prøve er endnu tilbage; thi visselig, i Medgang er' vi hidentil ikke bleven prøvet.

Vort Territorium er ved, at organiseres. Vore Embedsmænd er' her, og dersom de skulde finde at vi, i vore Anskuelser, vor Mening og Politik, afviger fra det, som de er' vant til, maae de huske paa, at vi haver lært i Erfarenheds Skole, en Skole af Modgang, hvilken vi alvorligen haaber at hverken de eller vi herefter skal gjennemgaae.

Vi har for os et vidt udstrakt Lehn af offentligt Land, rigt paa naturlige Erhvervskilder, med Overflødighed af Kul, klare Vandbække og en sund, opfriskende Atmosphere hvor Helbreden styrkes, og Naturens Deilighed forhøies. — Vi aander den fri, rene Luft, drikker'af de frie, kjølige Kilder, og dyrker den fri Jord i Fred, og takker Herren, som af sin Naades Overflødighed haver værdiget os saa god en Arvedeel. Altsaa, i Medgang skal vi prøves, og saligt vil det være for os, om vi har Viisdom til at paaskjønne vore Venners betimelige Hjælp til at føre os vel igjennem Prøvelsens Ild. Magtens Indflydelse er stor, Rigdommens Indflydelse er Magt, men Oplysningens Indflydelse er baade Rigdom og Magt, og indbefatter i sin Kreds enhver anden Indflydelse, telestial, terrestrial og celestial, social, politisk eller guddommelig. Lykkelig' kunne vi fortsætte vort Løb; thi dersom vi aflægger Traditioner, Fordomme og Vankundighed, skal vi vorde ligesom Kar, til at modtage den Oplysning eller Kundskab hvis Kildevæld er Gud selv, og hvis Bestemmelse er Evigheden.

Venner, jeg vil slutte. Dersom jeg, i mit Tilbageblik paa det Forbigangne, har berørt Punkter, der ere smertelige at tænke paa, og ubehagelige i sig selv, og om end den Nation eller det Folk, ved Forfølgelsens stive og ubøielige Haand, hvilken de har holdt over os, har beseglet deres egen Dom, ønsker jeg dog, at man tydelig maa forstaae, at ingen sand Hellig klager. De har glædelig imodtaget deres Godses Ødelæggelse, og priser Gud for det Privelegium, at lide for Sandhedens Skyld. Det er den Sti, som Frelseren traadte, samt alle retskafne Mennesker til enhver Tid, og dette Folk fandtes altid at holde Skridt med Tiden. Viisdommen og Naaden har været iforhold til deres Dag og Slægt. De har vedligeholdt demselv under alle Omstændigheder, tro imod deres Gud, deres Tro, deres Fædreland og dem selv. Og nu vil jeg ønske, at medens Bjergenes Dale udspreder Indbydelsen for dem, til at komme og boe, at de aldrig maae tilstede Bekymring om verdslige Ting, at vildlede dem fra Pligtens Sti, hverken til Høire eller Venstre; men ihukomme Herren, der, ligesom i gamle Israels Dage, førte os ud med en mægtig Haand og en udrakt Arm; Ham skee al Priis og Ære i al Evighed. Amen.

Præsidenten tiltalede derefter Forsamlingen med hans sædvanlige høist interresserende Kiæde af oplyst Veltalenhed. o. s. v. o. s. v.

Til vore høistærede danske Rigsdagsmænd.

Som Danmarks troe Undersaatter henvende vi os allerunderdanigst, med kjerlig Tillid, til vor høitelskede Konge og hans ædle Raad i Rigsdagen Som en Comitee for de Sidste-Dags Hellige og undertegnede Undersaatter, bede vi om Bønhørelse i følgende Andragende: At vore Personer, Gods og Eiendom maa blive beskyttet i vor Gudsdyrkelse, efter den Frihed, som Grundlovens § 80 og 81 tilsiger os. —

Efter at vi i mange Aar har sukket med Længsel efter den Frihed i Gudsdyrkelse, som vor Skaber og Gud har sat Mennesket i Verden med, have vi nu, ved vor kjære Landsfader Kong Frederik den 7des og hans ædle Raads fælleds Virksomhed, erholdt denne Velsignelse; hvilken vi med stor Glæde og Taknemmelighed modtoge, og det smerter os nu, at vi skulle nødes til at besvære vor høie og agtbare Regjering med følgende sørgelige Tidender om hvad der i det sidste Aar hyppigen paa forskjellige Steder i Landet er udøvet, idet mange voldsomme, morderiske og barbariske Mishandlinger ere foretagne imod et Folk, der ikke har gjort sig skyldig i nogen Lovs Overtrædelse; men kun har havt til Hensigt at ære vor Gud og opholde Kongens Regjering og gode Love, efter vor Herre Jesu Christi Lærdom i det ny Testamente med al Sædelighed og Orden.

Paa Grund af flere forskjellige Optøier og Overfald ved vor Gudsdyrkelse i Aalborg, hvorom man forgjæves har henvendt sig til vedkommende Politimester Johnsen dersteds, om Assistantze, steg disse Optøier d. 22de Juni forrige Aar, i den Grad, at mange Personer af begge Kjøn bleve paa det grueligste mishandlede, et leiet Forsamlings-Locale aldeles demoleret, og alt hvad deri befandtes af Møbler, Effecter o. s. v. ødelagt. Som et Bevis paa Voldsomheden tjener, at to af Retten udnævnte Mænd taxerede alene Bygningens Beskadigelse til circa 56 Rbd.; hvilket forfærdelige Optøi foregik tæt ved ovennævnte Politimesters Bopæl, og varede fra omtrent Kl. 6 til 11½ om Aftenen, uden at der fra Politimesterens Side foretoges Noget, uagtet fleet Opfordring; men først efter agtede Borgeres bestemte Opfordring, foranstaltedes Assistance ved Betjente og Militæret, som allarmeredes ved Generalmarsch, og da gjorde Ende paa denne Nats sørgelige Begivenhed, men som gjentoges de følgende 8 a 9 Aftener i den Grad, at de fleste Medlemmer af de Sidste-Dags-Helliges Samfund i Aalborg og Nørre Sundby bleve personlig mishandlede, deres Eiendomme demolerede, idet Døre, Vinduer med Sprødser og Karme m. m. blev ødelagt midt under Politiets Opsyn. En Klage med fuldstændig Beretning blev i denne Anledning ved en Comitee tilstillet Justitsministeren i Juli 1851, uden at man kjender noget Resultat deraf endnu; ingen Person er sin Skade erstattet, ei heller kjender man, at nogen af Forbryderne er afstraffet; og siden den Tid er Intet foretaget, enten der eller andensteds, til Beskyttelse imod lignende forfærdelige Optøier.

Dette sørgelige Exempel blev efterlignet først paa Bornholm, hvor flere Personer til forskjellige Tider ere blevne meget mishandlede og efterladte som halvdøde Martyrer, og der ligeledes deres Eiendomme beskadigede og ødelagte; til Exempel: en fattig Fiskers Baad blev dersteds løsnet af Pøbelen og overladt til Bølgerne, hvori den forsvandt, og Manden led derved et Tab af circa 30 Rbd.

Senere gjentoges disse Forfølgelser paa forskjellige Steder i Jydland. I Vastholm

pr. Hjørring blev for nylig to Personer blodigen mishandlede, to Andres Eiendomme demolerede, saa at man til Slutning endog nedrev Væggene. Andre Steder ere mange Personer under deres Gudsdyrkelse blevne stenede, slagne med Knipler, fludte efter med Geværer, slagne i Hovedet med Geværkolben og derefter forladte i en bevidstløs Tilstand. Paa Falster er nylig Voldsomheder blevne foretagne, hvorved især een Person paa en grusom Martyr-Maneer er bleven behandlet, idet ham var bibragt mange Saar, hvorved han led et stort Blodtab, hans Klæder bleve aldeles sønderrevne, og hvorefter han var bragt under Lægebehandling. Under denne Begivenhed var Sognets Præst nærværende, hvis hele Virksomhed bestod i at tale imod de lidende og overfaldne Personer. Under denne Adfærd led Husets Eier betydelig Skade paa sine Eiendele. Disse Optøier bleve senere paa forskjellige Steder fortsatte, hvorved der flere Eiendomme ere blevne beskadigede. I Brøndbyøster paa Sjælland er ligeledes Voldsomheder udøvet mod 12 Personer af begge Kjøn under deres Forsamling til Gudsdyrkelse, idet de bleve overfaldne af en Pøbelhob, stenede, pryglede med Stokke, kastede til Jorden, sparkede og overøste med Snavs, deres Klæder revne istykker, og de saaledes mishandlede, at man neppe kunde gjenkjende deres Personer. En Klage var i denne Anledning tilstillet vedkommende Birkedommer, som kun dertil yttrede, at han vilde yde de Mishandlede saa lidt Assistance eller Ret, som muligt; hvilket Løfte han ogsaa desværre har opfyldt, idet ikke een af de paagjeldende Personer er afstraffet eller noget Resultat paa Sagen kjendes.

Ligeledes har mange Optøier fundet Sted paa Christianshavn, hvor flere Personer ere blevne mishandlede, Døre indsprængte, Vinduer ituslagne og Møbler ødelagte.

Paa Christianshavn blev for kort Tid siden en Forsamling under Gudsdyrkelsen overfalden, hvor flere Personer bleve meget mishandlede med Spark og Slag. Politiassistenten blev opfordret til at yde Assistance, hvilket da ogsaa skete ved to Betjente, men som undrog sig fra at give de Lidende tilstrækkelig Bistand. Og desaarsag fik flere Personer deres Ansigter tilredte saaledes, at de ikke kunde see ud af deres Øine. Mange lignende sørgelige Begivenheder ere passerede, hvilket vilde være for vidtløftigt her at omhandle, men vi henlede vor ærede Rigsdags Opmærksomhed til medfølgende Maanedsskrift Side 60 og 80.

Paa Grund af, at der i disse forskjellige Mishandlinger ikke er givet den Ret eller Beskyttelse, som Grundloven tilsiger os, og forsaavidt som man kjender ingen Person paa noget Sted er bleven erstattet det Mindste af sit lidte Tab, ei heller nogen af de forbryderske Personer er bleven afstraffet, men derimod de lidende i flere Tilfælde, Forhøre efter deres Klagen ere blevne tiltalte og behandlede som om de vare de skyldige, og det synes som Vedkommende har kun kastet et Dække over Forbryderens Misgjerninger, desaarsag henvende vi os allerunderdanigst som Danmarks retskafne og trofaste Undersaatter til vor Konge og agtbare Rigsdag i Tillid om at blive bønhørte, saa at vore Personer, Gods og Eiendele maa vorde beskyttede i vor Gudsdyrkelse efter den Frihed, som Grundloven tilsiger os. I Haab om, at der snarest muligt maatte foretages Noget til Forebyggelse imod slige Voldsomheder i Fremtiden, og bestemte Love i dette Øiemed blive foranstaltede, tegne vi os som Hans Majestæts allerunderdanigste Undersaatter.

Kbhvn. den 15de Marts 1852.

Herunder 850 Navne.

En Advarsels Røst.

(Fortsat fra Pag. 89).

Efter at have givet nogle tydelige Exempler af den tidlige Tidsalder, ville vi nu lettelig berøre nogle af de mærkværdigste efterfølgende Prophetier og deres Opfyldelse, indtil vi kommer til de jødiske Propheter, hvor Marken bliver vidt udbredt, og berøre i vor Fremgang de meest mærkværdige Begivenheder i enhver Tidsalder, og slutte med en fuldstændig Udvikling af den sig nærmende store Herlighed i de sidste Dage.

Et mærkværdigt Tilfælde med Propheten Elias var, at han spaaede for Achab, at det ikke skulde regne i en Tid af tre Aar og derover, hvilket skete efter hans Ord. Der er ogsaa et mærkværdigt Exempel om Hazael den Syrer, som kom til Elisa for at adspørge Herren, betræffende hans Herre, Kongen af Assyrien, som var syg. Propheten betragtede ham alvorligt og udbrød i Taarer. Hazael spurgte ham sigende: "Hvi græder Du?" Og han svarede og sagde: "Herren har viist mig, at Du skal blive Konge over Syrien." Og derefter udfoldede han for ham de Grusomheder, som han siden efter vilde udøve imod Israel, hvilke ere altfor gruelige at nævne her, og vilde ikkun foraarsage Bedrøvelse. Men Hazael, som blev forbauset ved at høre disse Ting forudsige, betræffende ham selv, hvilket den Tid opfyldte ham med Skræk, udraabte med Forbauselse: "Men er da Din Tjener saadan en Hund, at han skulde gjøre denne store Ting?" Dog, det er forbausende at fortælle, det Hele blev derefter opfyldt til det sidste Bogstav. (2 Kong. 8, 13).

I 2 Kron. 21 er skrevet, at der kom en Skrivelse fra Propheten Elias til Kong Joram, hvilken, efter at omhandle den store Ugudelighed, hvori han havde gjort sig skyldig ved at vende sig til Afguderi, som og ved at myrde sine Brødre af sin Faders Huus, som vare bedre end ham selv, fortsættes saaledes: See, saa skal Herren slaa dig med stor Plage paa dit Folk, og paa dine Børn, og paa dine Hustruer, og paa alt dit Gods. Og du skal plages med mange Sygdomme, med dine Indvoldes Sygdom, indtil dine Indvolde formedelst Sygdom gaae ud Dag til Dag.

I Jos. 6. 26 er der en underlig Forudsigelse angaaende Jericho: „Forbandet være den Mand for Herrens Ansigt, som opstaaer at bygge denne Stad Jericho; naar han bygger dens Grundvold koste det ham hans Førstefødte, og naar han sætter dens Porte koste det ham hans yngste Søn."

Efter denne Forbandelse laa Staden Jericho øde i mange Tider, Ingen dristede sig til at opbygge den under Tabet af deres Førstefødte og yngste Søn, indtil efter en lang Tids Forløb, efter at mange Dommere og Konger havde regjeret, da Bethliten Hiel, som levede i Kong Achabs Dage, formodentlig tænkte, at Herren havde forglemt den ved Josva afsagte Forbandelsesdom, vovede at bygge Staden, men ikke saasnart havde han lagt Grundvolden dertil, førend Abiram hans Førstefødte døde, og da han vedblev i sit Hiertes Haardhed, og satte Portene i Hængslerne, døde hans yngste Søn Segub, efter Herrens Ord. (1 Kong. 16. 34).

Vi kunde fylde et Bind med Exempler af lignende Slags, som findes her og der igjennem den historiske Deel af den hellige Skrift; men vi vil lade det være, og haste frem til en mere fuld Undersøgelse i de jødiske Propheters Skrifter. Vi skal følge dem i deres Opfyldelse over Jerusalem, Tyrus, Babylon, Ægypten og forskjellige andre Nationer.

Babylon, den allerældste og navnkundigste Stad i Verden, var behageligt be-

liggende paa Bredderne af en majestætisk Flod, som gjennemskar Sinears Sletter, hvor Babels Taarn engang stod. Staden var anlagt i en Firkant og omgivet med en Mur, som var over 300 Fod høi og henved 14 Mile i Omkreds; havde 100 Kobberporte med Jernstænger for, 25 paa hver Side, ligefor Gaderne, som løb igjennem Staden i en Distance af over 3 Miil; og saaledes var hele Staden inddeelt i Qvadrater af lige Størrelse. I Midten af disse Qvadrater vare skjønne Haver, smykkede med Træer og Spadseregange, tillige med Blomster af forskjellige Farver; Husene vare byggede paa Udkanterne med Fronten lige mod Gaderne. Midt i denne store Stad sad Kong Nebucadnezar, thronende i kongelig Pragt, og førte Scepter over al Verdens Kongeriger. Da behagede det Gud i en Drøm at borttage det mørke Dække, som var over det Tilkommende og lade ham see Verdens Historie i et Syn, ja indtil de Tider, da alle Ting skulde blive fuldbyrdede. Og dette var Synet i hans Drøm: „see, et stort Billede stod foran ham, dets Hoved var af godt Guld, dets Bryst og Arme af Sølv, dets Bug og Lænder af Kobber, dets Been af Jern, dets Fødder og Tær deels af Jern deels af Leer; han saae, at en Steen blev afhuggen fra Bjerget, hvilket ikke skete med Hænder, og den slog Billedet paa Fødderne, der vare af Jern og Leer, og knuste dem; da blev Jernet, Leret, Kobberet, Sølvet og Guldet knuset tilsammen, og de bleve som Avner af et Tærskegulv om Sommeren, og Vinden optog dem, og deres Sted blev aldeles ikke funden; men den Steen, som slog til Billedet, blev til et stort Bjerg og opfyldte al Jorden." (Dan. 2. 31). Da Daniel (28 V.) var bragt frem for Kongen at fortælle Drømmen og Udtydningen derpaa, udraabte han: "Der er en Gud i Himmelen, som aabenbarer hemmelige Ting, og han har kundgjort Kong Nebucadnezar hvad der skal skee i de sidste Dage." Og efter at han havde fortalt Drømmen vedblev han saaledes: "Du, Konge! er en Konge over Konger; thi Gud af Himmelen har givet dig Riget, Magten, Styrken og Æren. Og hvorsomhelst Menneskerboe, Dyrene paa Marken og Fuglene under Himmelen har han givet i din Haand, og har gjort dig til en Herster over det Altsammen. Du er selv dette Guld-Hoved. Og efter dig skal komme et andet Rige, ringere end dit; og derefter et tredie Rige af Kobber, som skal herske over al Jorden. Og det fjerde Rige skal være stærkt som Jernet, eftersom Jernet knuser og svækker Alting; ja, som Jernet, der sønderslaaer alle Ting, skal det og knuse og sønderslaae. Men at du saae Fødderne og Tærne, deels af Pottemagerleer og deels af Jern, er, at det skal være et deelt Rige; og at der skal være af Jernets Styrke deri, efterdi du saae Jernet blandet med Lerets Dynd. Og at Tærne paa Fødderne deels var af Jern og deels af Leer, er, at det skal være tildeels et stærkt Rige, og tildeels ogsaa skrøbeligt. Og at Du saae Jernet blandet med Leret er, at de skulle blande sig ved Menneskers Sæd, men dog ikke hænge ved, det ene ved det andet; ligesom Jernet ikke kan blandes med Leret. Men i de samme Kongers Dage skal Himmelens Gud oprette et Rige, som ikke skal fordærves evindelig, og det Rige skal ikke overlades til et andet Folk; det skal knuse og gjøre Ende paa alle disse Riger, men det, det skal bestaae evindeligen. Og efterdi du saae, at der blev afhuggen af Bjerget en Steen, som skete ikke med Hænder, hvilken knuste Jernet, Kobberet, Leret, Sølvet og Guldet, saa har den store Gud ladet Kongen vide, hvad der skal skee herefter. Og Drømmen er fast og Udtydningen derpaa er vis."

Idet vi saaledes betragter denne Gjenstand, fremstiller sig for os i Række, først: Babyloniernes Rige under Kong Nebucadnezar; for det Andet: Medernes og Persernes Rige, hvilke toge Babylon fra

Belshazar, og regjerede over al Jorden; for det Tredie: Grækernes Rige under Alexander den Store, som erobrede alle bekjendte Lande og herskede midt i Babylon; for det Fjerde: Romernes Keiserdomme, hvilket ligeledes undertvang alle Lande, og for det Femte: dets Deling i det østlige og vestlige Keiserdomme, og tilsidst dets endelige Sønderlemmelse i mindre forskjellige Kongeriger i det nuværende Europa, forestillet ved Fødder og Tæer, deels af Jern og deels af Leer. Og til Slutning seer vi et aldeles nyt Rige stiftes af Himmelens Gud i de sidste Dage, eller medens disse Konger regjerer, som lignes ved Fødder og Tæer. Dette sidste Rige skal aldrig skifte Herrer, saaledes som de andre Riger, der havde været før det. Det skulde aldrig blive overladt til noget andet Folk. Det skulde fordærve eller sønderbryde alle disse Riger, men selv skulde det bestaae evindelig. Mange formoder, at med dette sidste Rige menes det Guds Rige, som blev stiftet i Christi eller hans Apostles Dage. Men en større Feil kunde ikke indføres. Guds Rige oprettet i Christi eller hans Apostles Dage sønderbrød ikke noget af Verdens Riger. Det blev selv bekriget og overvundet efter Forudsigelse i Daniels Propheti (7. 21): "Jeg saae, at det samme var et Horn, som førte Krig imod de Hellige, og fik Overhaand over dem;" og 22de V.: "Indtil den Gamle af Dage kom, og Dommen blev givet den Allerhøiestes Hellige, og Tiden kom, at de Hellige besadde Riget;" ogsaa det 27de V.: "Men Riget og Magten og Rigernes Storhed, som er under al Himmelen, gives til et Folk, som er den Allerhøiestes Hellige; hans Rige er et evigt Rige, og alle Herredømmer skal ære og lyde ham."

Johannes anfører i Aab. 13. 7: "Og der blev givet det at føre Krig mod de Hellige, og at overvinde dem; og Magt blev det given over hver Stamme, og hvert Tungemaal og hvert Folk." I Overeensstemmelse med denne Forudsigelse har Jordens Herskere havt Magt til at dræbe Apostlerne og de inspirerede Mænd, indtil de sidste Overblevne bleve forviste fra Menneskers Selskab, eller tvungne til at gaae til de ubeboede Øer, eller til Jordens Huler og Bjergenes Kløfter, værende saadanne Mennesker, som Verden ikke var værd; medens paa samme Tid mange falske Profheter og Lærere bleve indsatte i deres Sted, saadanne, som Menneskene selv antoge sig i Hobetal, fordi de vilde ikke fordrage den sunde Lærdom. Paa denne Maade er Guds Rige blevet disorganiseret og har ophørt at være iblandt Menneskene, og Lærdomme og Secter indstiftede af Mennesker har traadt istedet. Vi skal bedre hen tale omstændeligen om denne Materie, naar vi komme til Capitlet om Guds Rige. Saa meget være sagt, at det Rige, om hvilket Daniel har talt, er et Rige, som Himmelens Gud selv vil oprette i de sidste Dage, uden Bistand af menneskelige Indstiftelser eller Menneskers Forskrifter. Og naar det engang er organiseret, vil det aldrig ophøre at gaae fremad; al Jordens og Helvedes Magt kan ikke hindre dets Fremgang; indtil tilsidst den Gamle af Dage skal sidde og den Herre Jesus vil komme i Himmelens Skyer, med Magt og stor Herlighed, som Kongernes Konge og Herrernes Herre, og ødelægge alle disse Riger, og give Riget og dets Storhed under hele Himmelen, til de Hellige. Da vil der kun være een Herre, og hans Navn Een, og han skal være Konge over hele Jorden.

Vi vil nu vende tilbage til Nebucadnezar, hvem Herren, gjennem Jeremiæ Mund, kalder „sin Tjener til at udføre hans Domme over Nationerne." (Jer. 25, 9. 27, 6. og 43, 10). Det synes, at Herren ophøiede denne Mand, og gjorde ham til Kongernes Konge, og Herrers Herre, udrustede ham med sit eget Sværd, og iklædte ham med Magt og Myndighed, just for at udføre Guds Domme, til Tugtelse

og Ydmygelse for alle Jordens Nationer. I Jeremiæ 25 C. siges: »At Herren besluttede at bringe Nebucadnezar og hans Armee imod Jerusalem og mod alle Nationerne trindt omkring, at han kunde bringe dem til Ødelæggelse og Fangenskab i 70 Aar; og efter de 70 Aar vilde han vende om og straffe Babyloniernes Konge og Nation for deres Uretfærdighed. Nu, hvo kan følge Historien om Fuldbyrdelsen af disse store Begivenheder saa nøiagtigt omhandlede af Jeremias, Esaias og Ezekiel, uden at blive slagen med Forbauselse og Forundring over den vidunderlige profetiske Gave hvormed Mænd i de Dage kunde læse den tilkommende Historie, ligesom de læste den forbigangne. I Sandhed, Historiens Læser i det nittende Aarhundrede, der har Babyloniernes, Medernes og Perssernes, Grækernes, Romernes, Egypternes og Jødernes Historie for sig, kan ikke gjøre sig fortroligere med de Begivenheder der skete iblandt de Nationer, end Propheterne var 70 Aar førend de skete.

Jøderne blev underkastet Nebukadnezars Herredømme, Staden Jerusalem tilligemed deres Tempel opbrændt; deres Fyrster, Adelsmænd og Folk blev bortført til Babylon, med alle deres hellige Ting. Alt det omstændelige ved denne Ødelæggelse og Fangenskab var tydelig forudsagt af Profeten Jeremias, som og Tidslængden, 70 Aar. Efter Jødernes Undertvingelse, drog Babylons Konge med sin Hær imod Tyrus, Kjøbmændenes Stad, beliggende ved Havets Havn, omgivet ikke alene med Søe, men ogsaa af en stærk Mur. En saa stærk Fæstnings Indtagelse fordrede Nebucadnezars og hans hele Armees Klogskab og Udholdenhed til det Yderste, som arbeidede uafladelig for en lang Tid, og tilsidst seirede over Tyrus, og bragte den i Fangenskab for 70 Aar. Derefter vendte de tilbage og opførte deres Stad; thi Jeremias havde forudsagt denne Tyri Ydmygelse, dens Fangenskab i 70 Aar og dens Gjenopbyggelse efter denne Tids Forløb. Efter Tyri Gjenoprettelse blomstrede Staden en Tid, men blev derefter indtaget til en fuldkommen Ødelæggelse. Dens ruinerede Levninger ere indtil denne Dag at see paa Havets Bund, Stedet hvor den stod er bleven til en ufrugtbar Klippe alene besiddet af fattige Fiskere. Hele denne Ødelæggelse, ja endog dens nærværende Udseende af en øde og bestandig Ørk, er tydelig forudsagt af Propheten.

Men da Kongen af Babylon havde indtaget Tyrus, efter at mangt et Hoved var blevet skaldet og mangen en Skulder hudsløs af den haarde Tjeneste hans Armee havde udført under Beleiringen, saa lover Herren, ved Ezekiels Mund, at skjænke ham Ægyptens Bytte til Løn til hans Armee til at belønne ham for den store Tjeneste, hvormed han havde tjent Gud imod Tyrus. Betragt dernæst hans Krig, Ægyptens Indtagelse og Folkets Bortførelse i Fangenskab indtil de 70 Aar fuldendtes.

Og tilsidst, følg ham i Udførelsen af Herrens Hevn og Vrede imod Us, mod Philisternes Konger, Askalon, Azaak, Ekron, Edom, Moab, Ammon, Dedan, Tema og Buz og mod Kongerne af Arabien, Zimri og Elam; og over alle de mediske Konger, og over alle Nordens Konger baade fjern og nær; og over alle Verdens Kongeriger, hvilke skulde være drukne, og spye, og falde og aldrig mere staae op, formedelst Sverdet som han vilde lade komme iblandt dem. Men, naar Herren havde fuldkommet al sin Villie over disse Nationer, agtede han at vende om, og straffe denne store Monark og disse som efterfulgte ham; og ligesaa Staden og Nationen over hvilket han regjerede; og tilsidst at gjøre det til en evigvarende Ødelæggelse. Og alt dette var for deres Stolthed og Hovmodighed. Herren siger: »Skal Øxen rose sig imod den som hugger med den? eller skal Sangen trodse imod den som drager den« o. s. v. (Es: 10. 15.) Ved at følge Jøderne og de

andre Nationer paa deres Tilbagegang efter 70 Aars Fangenskab og Trældom, og Straffedommene over Babylon; seer vi en anden fra Nebukadnezars meget forskjellig Characteer fremhævet af Propheterne, som er nævnet i Skriften Herrens Salvede. — Han kan betragtes som een af de meest overordentlige Characterer, som den hedenske Verden nogensinde har frembragt; hans Mildhed, Mod, Udholdenhed, lykkelige Fremgang, og fremfor Alt hans strænge Lydighed mod den Guds Befalinger, som hverken han eller hans Fader havde kjendt; Alt tjener til Beviis paa at Esaias ikke tog Feil naar han kaldte ham ved Navn som Herrens Salvede til at frelse Nationerne fra Trældom, til at tugte og undertvinge den største Stad og Monarki som nogensinde har været paa Jorden, og til at gjenopreise Jøderne og gjenopbygge deres Stad og Tempel. I Sandhed, han var een af disse faae, som Verden aldrig frembringer, undtagen til at fuldkomme overordentlige Ting. Men lad os høre Propheten egen Beskrivelse over ham, Es. 45. "Saa sagde Herren til sin Salvede, til Cyrus, hvilken jeg tog fat ved hans høire Haand, til at nedkaste Hedningene for hans Ansigt og løse Beltet fra Kongernes Lænder; til at aabne Døre for ham, og at Portene skulde ikke tillukkes. Jeg, jeg vil gaae for dit Ansigt, og gjøre de krogede Veie rette; jeg vil sønderbryde Kobberdøre og sønderhugge Jernstænger. Jeg vil give Dig de Liggendefæ, som ligge i Mørket, og de skjulte Klenodier; at Du skal fornemme, at jeg er HERREN, Israels Gud, som kalder dig ved dit Navn; Ja, for min Tiener Jacobs Skyld, og for Israel min Udvalgtes Skyld, kaldte jeg dig ved dit Navn; jeg nævnede dig, end dog du kjendte mig ikke; Jeg er HERREN, og ingen ydermere, uden mig er ingen Gud; Jeg vil omgjorde dig, enddog du kjender mig ikke, paadet de skulde vide fra Solens Opgang og fra dens Nedgang, at der er ingen forunden mig." I det 13de v. siges: "Jeg, jeg opvækker ham i Retfærdighed, og vil gjøre alle hans Veie rette. Han, han skal bygge min Stad, og løslade mine Fanger, ikke for Penges Værd eiheller for Skjenk, sagde den Herre Zebaoth." Læseren vil erindre at Esaias levede omtrent 100 Aar før Jødernes Fangenskab og 170 Aar førend Cyrus lod dem drage tilbage.

Her vil jeg standse lidt og spørge: Hvilken Magt, uden den store Guds Kraft, kunde sætte et Menneske istand til at nævne et andet ved Navn et heelt Seculum før han blev født, samt fortælle hans Livs Historie? Hvorledes maatte han ikke forbauses og forundre sig da han, efter mange Aars Krig og Bevegelser, i hvilke han bestandig marscherede frem seirende og for at seire, og samlede Nationernes Rigdomme som en Rede, tilsidst opslog sin Feltleier nær ved Murene af Jordens stærkeste Fæstning? Fuld af Forundring saae han paa Stadens 300 Fod høie Mure, med dens Kobberporte og Jernstænger. Folket troede sig fuldkommen sikker, derinde, med Proviant nok for adskillige Aar. Hvor kunde han tænke sig at indtage en saadan Stad. Hvo vilde ikke have gyset tilbage og undslaaet sig fra et saadant Foretagende, naar ikke den store Jehova selv havde indgivet ham det. Men ved at aflede Floden Euphrat fra dens Løb og marschere lige ind under Stadens Mure i den tørre Flodseng, befandt han sig snart i Besiddelse af Staden, uden noget Besvær; thi Belshazar, Kongen, drak sig fuld, tilligemed sine Store og sine Friller, og det af Herrens Huses Kar, som hans Fader havde taget fra Jernsalem, og hans Knæe vaklede allerede af Skrækken over Haandskriften paa Væggen, hvilket Daniel nylig havde været kaldt ind for at fortolke, og gav sit Rige til de Meder og Perser. Da han havde overvundet dette store Monarki, satte han sig paa Rigernes Throne; og, da han blev fortrolig med Daniel blev han uden Tvivl

gjort bekjendt med Jødernes Optegnelser, og da var Hemmeligheden udfoldet for ham; han kunde da see at Gud havde kaldet ham ved Navn, — at den Almægtiges Haand havde omgjordet ham til Striden og styret alle hans Gjerninger. Han kunde da forstaae hvorfor Jorden udgjød sine Skatte i hans Skjød og hvorfor Kongernes Lænders Bælter vare løste foran ham og hvorfor Kobberportene havde været aabnede og Jernstængerne sønderbrudte. Det var for at han maatte vide, at der var en Gud i Israel, og ingen forunden ham, og at alle Afguder vare som Intet; ogsaa for at han kunde igjen opreise Jøderne, gjenopbygge deres Stad og Tempel, og fuldkomme Guds Beslutning over Babylon. Ifølge heraf lod han udgaa en Proclamation for Jøderne at vende tilbage, og for Nationerne at hjælpe dem med Gjenopbyggelsen. Thi, sagde han, Gud har befalet mig at bygge ham et Huus i Jerusalem. — Esra 1. 2. 3, siger: "Saa siger Cyrus, Kongen af Persien: Herren, Himmelens Gud, har givet mig alle Jordens Riger, — han har paalagt mig at bygge ham et Huus i Jerusalem, som er i Judæa. Hvo er der, iblandt hele hans Folk? hans Gud, være med ham, og han drage op til Jerusalem, som er i Judæa, og bygge Huset for Jehova, Israels Gud, han er den Gud, som er i Jerusalem."

Hvilke kraftige Argumenter, hvilken mægtig Indflydelse var det, som gjorde at Cyrus var overbeviist om at det var Himlens Gud, som boede i Jerusalem, som alene var Gud, som havde gjort alle disse Ting. Han havde ikke arvet nogen Kundskab af sine Fædre om den sande Gud ei heller om den hellige Skrift. Nei, han havde bestandig været meget nidkjær i at tilbede Afguder. Det var til Afguder han henvendte sig om Bistand i den tidligere Deel af sit Liv. Jeg svarer, det var Guds Kraft udviist ved Prophetien og dens Opfyldelse; ikke i en aandeliggjort Forstand, ikke paa nogen utydelig, uvis eller mørk hemmelighedsfuld Maade, vanskelig at forstaae; men i en udtrykkelig, bogstavelig og tydelig Beviisning, hvilken ingen kunde modsige eller modstaae. Esaias siger at dette var Herrens Diemed da han aabenbarede saadan Tydelighed. Og Cyrus tilkjendegav at det gjorde den forønskede Virkning. (Es. 44 og 45.)

Jeg vil her bemærke, at, naar vi kommer til at afhandle den Deel af Prophetierne som endnu er tilbage opfyldt, skal vi bringe udtrykkelige Beviser paa at de hedenske Nationer i de sidste Dage vil blive overbeviste paa samme Maade som Cyrus blev, det er: der er visse Begivenheder tydeligt forudsagt af Propheterne, endnu tilkommende, hvilke, naar de opfyldes, vil overbevise alle hedenske Nationer om den sande Gud, og de skal kjende at han har talet og udrettet det. Og alle Christenhedens store og lærde Mænd, og alle Samfund, som giver nogen anden end en bogstavelig Udtydning paa Prophetiens Ord, skal staae beskjæmmede og tvinges til at bekjende at Alt er skeet ligesom det er skrevet.

Men vi maae vende tilbage til vor Undersøgelse i Prophetien og dens Opfyldelse. Propheterne havde ikke alene forudsagt Babylons Forringelse ved Cyrus, men de havde sagt dens Skjebne igjennem alle Aldere, indtil det bringes ned til fuldkommen Ødelæggelse, for aldrig at blive beboet, ikke engang som et ustadigt Opholdssted for omvandrende Arabere. "Den skal i Evighed ikke blive til, og den skal fra Slægt til Slægt, ikke beboes, og ingen Araber skal opslaae Telt der, eiheller Hyrder lade Qveg ligge der." Esa. 13. 20.

Hr. Joseph Wolfe, den berømte jødiske Missionair, forespurgte sig hos Araberne, medens han reiste i Chaldæa, om de opslog deres Telte iblandt Babylons Ruiner, hvorpaa de svarede nei, og erklærede

deres Frygt, at dersom de saaledes gjorde, vilde Nimrods Geist gjøre dem Fortræd. Saaledes er alle Propheternes Forudsigelser betræffende denne mægtige Stad blevet opfyldte.

(Fortsættes.)

Et Sandheds Ord.

Af C. Langstorff.

Da jeg af vor Herres Jesu Christi store Naade og Barmhjertighed er kommen til den store Sandheds Erkjendelse angaaende Christi sande Lærdom og sande Kirke paa Jorden, er det mig magtpaaliggende, saasom jeg elsker alle Mennesker, og gjerne vilde drage dem fra Mørket til Lyset, efter Guds eget beskikkede Raad, at meddele Publikum Noget om vor Lære og de Grundsætninger, hvori vi ere forskjellige fra den lutherske Kirke og alle andre Sekter og Partier paa Jorden.

Vi troe den ganske hellige Skrift uden Undtagelse af et eneste Ord, lige fra Verdens Skabelse indtil Johannes' sidste Aabenbaringer. Dertil troe vi, at Mormons Bog, som blev funden, og var skreven paa Tavler af Guld, er Guds Ord, og er oversat fra en uforstaaelig Skrift, i det engelske Sprog, hvorfra den er udgangen til alle Folk, Slægter, Tungemaal og Stammer. Da mange løgnagtige Beskyldninger og Rygter ere udgangne, angaaende denne Bog, saa tillader jeg mig at spørge den, som er oprigtig af Hjertet: Dersom Mormons Bog er Menneske-Værk, mon den da ikke være skreven ved Djævelens Hjælp, for at forføre Menneskene til at løbe lige i hans vidt udspilede Gab? Enhver, som er oprigtig for Herren, vil vist besvare dette Spørgsmaal med et ærligt "Ja." Saa vil jeg endvidere tillade mig et Spørgsmaal: "Om Djævelen nogensinde har viist noget Menneske at flye det Onde, og allene at tye hen til Christum, som den eneste Midler, og ene søge Forløsning i hans Vunde, og Renselse i hans dyrebare og hellige Blod, som han udøste paa Korsets Træ, til en Igjenløsnings Betaling for vore Synder, ja, ikke alene for vore, men for den ganske Verdens. Har Djævelen nogensinde berørt dette Punkt? spørger jeg atter. Kjære Læser, dersom Du er oprigtig for Din Gud, da vil Du vist svare og sige: nei, det har han aldrig; thi han er Christi Fjende, og han vil ikke henvise til hans Forsoning; thi da vilde hans Rige ryste for Guds hellige Dom. Kjære Læser, jeg mener, at dette maa være Hovedsummen, at denne Bog henviser ene til Christum og til hans Forsoning, og naar den henviser til disse vigtige Ting, hvorledes kan det da være Djævelens Værk og Menneskers Værk? Nei, kjære Læser, det er Guds eget Ord og hans hellige Evangelium. Men, kiære Læser, hvorfor bliver denne Bog fornegtet, og hvorfor bliver da denne hellige Skrift hadet og forkastet? Det synes Dig en Gaade, uden jeg kan i Sandhed opløse den. I den Tid vor Herre Jesus Christus vandrede om paa Jorden i Kjødet, stiftede han sin Menighed; men førend hans Himmelfart og indtil den Hellig-Aand kom over dem, vide vi, at de kun vare døbte med Johannes' Daab (Vanddaab), og siden annammede de den Hellig-Aands Gave; men for at komme nærmere i Berørelse med disse Ting, vil jeg tillade mig at omtale de første Dages Hellige og deres Kirkes Organisation. Math. 10. 1. "Og han kaldte sine tolv Disciple til sig, og gav dem Magt over de urene Aander, at uddrive dem, og at helbrede al Sygdom og al Skrøbelighed. Disse tolv udsendte Jesus, bød dem og sagde: gaaer ikke hen paa Hedningenes Vei, og gaaer ikke hen

i de Samaritaners Stad. Men gaaer heller hen til de fortabte Faar af Israels Huus. Og naar I gaaer ud, da prædiker og siger, at Himmeriges Rige er kommet nær. Helbreder de Syge, renser de Spedalske, opvækker de Døde, uddriver Djævle. I have annammet det for intet, giver det for intet. I skulle ikke have Sølv, Guld, ei Kobber i Eders Belter, ei Taske til at reise med, ei heller to Kjorteler, ei heller Stav, ei heller Sko; thi en Arbeider er sin Føde værd. Men hvilken Stad eller By I kommer ind i, udspørger, hvem der er i den, som er det værd, og bliver der, indtil I drage bort. Men naar I gaaer ind i et Huus, da hilser det; og dersom samme Huus er det værd, da kommer Eders Fred over det; men dersom det ikke er det værd, da vende Eders Fred til Eder igien. Og dersom nogen ei vil annamme Eder, og ei høre Eders Taler, gaaer ud af det Huus, eller den Stad og afryster Støvet af Eders Fødder. Sandelig det skal gaae de Sodomiters og Gomoriters Stad lideligere end denne Stad paa Dommens Dag. See, jeg sender Eder, som Faar, midt iblandt rivende Ulve, vorder derfor snilde som Slanger, og eenfoldige som Duer. Endvidere siger han i det 20 V. I ere ikke de, som tale, men det er Eders Faders Aand, der taler i Eder. Og 23 V.: Men naar de forfølger Eder i een Stad, da flyer til en anden; thi sandelig siger jeg Eder: I skulle ikke komme til Ende med Israels Stæder, førend Menneskens Søn kommer. Naar da vor kjære Frelser lærer sine Disciple saaledes, saa tillader jeg mig at spørge: Hvad skal da en Præsts Løn være, skal da han som en Hyrde suge Blodet af Faarene, skal han tage den Fattiges saavelsom den Riges Gods og Eiendom under Skin af Ret? Du, som er Lærer, sig mig, kjender Du den hellige Skrift? Dersom Du kjender den, hvi bedrager Du da Menneskene, hvi leder Du dem vild i Mørket, som søger Lyset? Hvi siger Du til et diende Barn: Det bør Dig at døbes for at indgaae i Guds Rige; veed Du ikke, at Guds Rige hører dette Barn til? De Karske have ikke Lægen behov, men de, som ere syge. Hvorledes vil Du fornegte Guds Retfærdighed? Og hvorledes vil Du fornegte hans Barmhjertighed? Hvorledes vil Du kalde det en Daab, at bestænke et Barn, som ei kan troe, som ei kan svare til den Pagt, det skal indgaae, hvorledes vil Du give dette Barn den Hellig-Aand, som er en Kundskabs Aand, Viisdoms og Forstands Aand? Hvorledes, siger Du, at Gud er foranderlig? Er han ikke den samme igaar og idag og for evigt? Er han ikke den samme, som han altid har været? Jo visseligen. Hvorfor siger Du, han gjør ingen Mirakler meer? Kjære Læser, hvorfor gaaer Du (som Verden kalder det) til Alters? Du vil dog vel ikke svare mig og sige, at det er for Skik og Menneskers Skyld; thi sandelig, dersom det forholder sig saaledes, da æder og drikker Du Dig selv til Doms. Dersom Du er oprigtig for Herren, da vil det ikke forholde sig saaledes. Efter at jeg nu har talet dette, vil jeg da vidne noget angaaende vore Lærdomme, som ere ganske overeensstemmende med den hellige Skrift. Vi troe, at naar et Menneske, naar det har naaet den Alder, at kunne kjende, hvad som er Godt, og hvad som er Ondt, og troe de hellige Skrifter, da bør den døbes, som forlanger det, men vee ham, dersom han er en Hykler; thi han vil faae Lon i Helvede. Vi troe, at Gud for sidste Gang har udrakt sin Haand for at samle alle sine Hellige, de, som paakalde ham i Aand og i Sandhed og han har givet dem, og os, ja alle Mennesker, som ville troe paa hans hellige Navn, Mormons Bog, som indeholder et Folks Historie, som Gud har ført til det Land, som nu kaldes Amerika, den indeholder i det hele taget, lutter Sandhed, og netop derfor, o kjære Læser, er den foragtet, derfor er den hadet, baade af Verden og af

den saakaldte geistlige Deel. Ja, sandelig, sandelig, Herrens Dag er kommen nær, see Dig om, o Læser! og betragt Verden i disse Dage, seer Du ikke allerede Tegnene begynde at skee, læs den hellige Skrift, og forstaae den, i al Hjertets Eenfoldighed; men ikke med Din Forstand, th Du bryder til Unytte.

Lyt da til, alle I Jordens Skarer; hyler og klager, alle I, som bespotte den Israels Helliges Navn; thi Herrens Dag kommer grum med Fortørnelse, han den evige og retfærdige Gud, han skal straffe de Ugudelige og de, som ringeagte den Israels Helliges dyrebare Blod, som han har udøst for vore Synder, ja, for den ganske Verdens. Beder ham om Tilgivelse for Eders Synder, og lader Eder døbe i Vand til Syndernes Forladelse, i den Herres Jesu Christi Navn og i Faderens og den Hellig-Aands Navn, da vil den Herre Zebaoth viseligen tilgive Eders Synd for Lammets Blods Skyld; see, da vil han viseligen gjøre Miskundhed imod Eder i tusinde Led. Kjære Læser, det maaskee falder Dig underligt, at jeg skriver saaledes, men randsag Skriften, og Du vil see, at jeg ikke lyver, Du vil finde, at ethvert Ord jeg har sagt, er Sandhed. O kjære Venner, saa mange, som monne læse dette simple Skrift, kommer dog til Herren, lader den Helliges Blod dog ikke være spildt, han kjøbte os dyrt fra Satans Lænker, han udgav sin Aand paa Korset, og udøste sit hellige Blod for os, o, skulde han da have gjort alt dette for intet, skulde vi ikke stræbe at faae det, som han har kjøbt saa dyrt for os, o vee os, om vi træde hans Død under Fødder og foragte hans hellige Blod, vee! hver den, som ikke omvender sig, medens der endnu er Tid dertil; ingen veed, hvilket Øieblik Herren kalder ham, og sandelig, den Dag er nær for Haanden, at Herren skal lade svare Plager komme over Jorderige, og de, som boe paa Jorden, skulle bespotte den Herre Zebaoth, og ikke omvende sig (nemlig de Ugudelige), men de Hellige ville imidlertid vaage og bede, ventende deres Herre og Husbond hjem; thi snart vil han komme med Ild og Sky, og regiere et tusinde Aar med sine Hellige, og derefter i al Evighed.

Vi have havt den glædelige Efterretning, at vore afreiste Sødskende, 28 i Tal, ere afseilede fra Liverpool den 11te Marts med Skibet Italy til Ny Orleans, alle karske baade paa Legeme og Aand. Ældste Snow haaber at træffe sammen med dem i St. Louis ved Missourifloden. Red.

De der har tegnet sig, som og alle Andre, baade Rige og Fattige, paamindes herved om, ikke at forglemme Emigrations-Fondet, men være lige saa gavmild imod Herren, som han er imod dem, og ikke lade Avisrygter eller noget andet Djevleværk svække deres Nidkjærhed for Guds Riges Fremgang i disse sidste Dage.

Indhold.

	Side.		Side.
De Helliges aarlige Jubelfest . .	97.	En Advarsels Røst (fortsat). . .	104.
Ansøgning til Rigsdagen	102.	Et Sandheds Ord	110.

„Skandinaviens Stjerne" udkommer den 1ste i hver Maaned, og faaes hos DHrr. Boghandlere, samt hos Redactøren i Compagnistræde Nr. 54, 4de Sal.

Udgivet og forlagt af P. O. Hansen og Medhjelper.
Trykt hos F. E. Bording.

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

1. Aarg. Nr. 8. Den 1. Mai 1852. Priis: 8 ß pr. Expl.

Brev fra Patriarken.

Til de Hellige adspredte vidt og bredt i Verden, med Hilsen.

Kjære Brødre og Søstre. — Guds Aand tilskynder mig at skrive en Epistel til Eder nu, og give Eder nogen faderlig Formaning. Jeg beder Gud, min evige Fader, at oplyse mit Sind, og give mig Ord og Lærdomme, som vil være for Eder som Balsom for et Saar, eller som Vand for et tørstigt Menneske.

Det er nu over 21 Aar siden Jesu Christi Kirke af Sidste-Dags-Hellige blev stiftet, da den bestod af sex Medlemmer, af hvilke nu de fleste tælles iblandt de Døde.

Snart efter dens Oprettelse hørte jeg Evangeliet af min Brodersøn, Joseph Smith den yngre, og adlød Herrens Befaling ved at indgaae igiennem Døren, som er Daaben.

Siden den Tid har der mange mærkværdige Ting passeret, i hvilke jeg har havt Deel; noget har givet mig Glæde, og noget har nedbøiet mig med Sorg.

At omhandle de Helliges Vandringer, Forfølgelser og Lidelser siden jeg først blev bekjendt med dette Værk, vilde opfylde hele Bind; og jeg finder, at endskjøndt min Aand er villig, at jeg skulde gaae ind paa disse Dele, og føie mit Vidnesbyrd til de manges, som allerede har prædiket og bekjendtgjort det for Verden, saa er dog Kjødet skrøbeligt, og mine gamle Fingre lider af Krampe ved at holde Pennen; men det er nok at sige, at hvad der er bleven forkyndt ved de Ældste, er sandt; og Resten er skrevet i Bøgerne, som skal aabnes paa den Dag, da alle Mennesker vil faae Løn efter deres Gjerninger, og alle skjulte Ting skal kundgjøres ovenpaa Husene.

Jeg har været Vidne til Værkets stadige Fremgang, i en bestandig Strid mod Vankundighed, Overtro og Præsteliist. Som Syren af en Surdeig har det udspredt sig saa, at det høres i Øst og i Vest, i Nord og i Syd, ligesom at undertrække al Modstand, og vise baade Hellige og Syndere, at den store Gud staaer ved Roret.

For tyve Aar siden var det et Sennepskorn; nu er det en kraftfuld Skov, hvorunder Himlens Fugle kan hvile sig.

Vi bleve da overfaldne, udplyndrede, berøvede baade Huus og Hjem. Gud skee Tak, vi har nu et Sted, hvor vi kan hvile vore Fødder.

Her kan vi tilbede Ham under vort eget Viintræ og Figentræ, og ingen forfærde os; og dersom vi, under saa gunstige Omstændigheder, som vi nu ere under, ikke har Guds Aand hos os, er det fordi vi ei ere lydige mod hans Bud og Befalinger; og jeg kan bevidne, at de Hellige aldrig har havt mere af Aanden end de har nu; og jeg føler forvisset om, at dersom de vil modtage Formaning og gjøre derefter, vil vi faae mere og mere, Dag for Dag, indtil vi kommer saavidt, at vi omgaaes med

Engle og er stedse i deres Selskab; og naar vi ønsker at lære noget fra Gud, vil de undervise os, og Himlen vil desformedelst være os saa nær, som Boston er Nye York formedelst Telegraphen.

Til de Hellige i disse Dale har jeg et Ord til Formaning: —

Dersom dette Værks Vel ligger Eder paa Hjertet, da værer altid rede til at adlyde. Om Præsidenten ønsker at besætte Dalene, bygge Templer, prædike Evangeliet, eller noget andet kræves af Eder, da værer færdige som Minutmænd, med alt hvad I eier og har. Lad ingen Undskyldning findes i Eders Mund; men staae op og sig: jeg vil gjøre Din Gjerning, o Gud; og da vil I see hans Salighed aabenbares i hans Helliges Bevarelse.

Dersom Præsidentskabet og de Tolv, som nu lever, ikke havde været lydige i Tjenesten, da Joseph levede, vilde de ei have været værdige til at beklæde de høie Poster, de nu staae paa; og husk altid paa, at han, som er den største iblandt Eder, maa være Alles Tjener."

Oplær Eders Børn om den Vei, de bør vandre, at de maa være Prydelser for Samfundet, og en Velsignelse for Eder i Eders Alderdom; og husker vel paa, at Gud vil ikke holde Eder uskyldig, om I forsømmer at tage vare paa disse Ting. Husk ogsaa paa at lære dem at bede; og lader Eders Sønner tage Deel i Hunsbønnen; og seer til, hvem de søger Selskab med, „thi slet Omgang fordærver gode Sæder."

Lader ikke Eders Døtre blande sig med de Fremmedes Sønner, hvem I ikke kjender noget til, og som ei ere af Israels Hus; men samler Eders Børn tilsammen, og lær dem Sandhedens og Retfærdighedens Principer, og lær dem at adlyde Guds Love, saa vil Dagen komme, da de vil staae op og velsigne Eder.

Undervis dem i enhver Sandhed, som Gud har aabenbaret. Indprent paa deres unge Sind ethvert Princip, som vil tjene til at gjøre dem til en ædel Race, og bortryd af deres Sti Alt, hvad der er stridende imod Gud og hans Bud. Tager vare, at de ikke indsuger Hedningenes vrange Tro, og hold dem, hvor de ikke er udsat for deres Lærdommes Paavirkning; I vil da have en Børnerace, som vil staae op i Israels Styrke, og vil sønderbryde Vankundighedens Lænker, og blive til velskikkede Væsener til at udføre Arbeidet, som deres Fædre begyndte; og Guds Aand vil hjelpe Eder at gjøre disse Ting, saafremt I med Flid lægger alle Eders Evner og Kræfter til.

Til de Hellige i Udspredelsen ønsker jeg at sige: Iler til de evige Høies Dale. Kommer hid, hvor I kan lære af Kildens Udspring. Samler Eder, hvor Eders Børn kan blande sig med vores, og hvor I vil nyde det behagelige Samfund, som vi nyder, og at jeg maa lægge mine Hænder paa Eder og give Eder en Patriarks Velsignelse førend jeg gaaer bort.

Medbringer Eders Værktøier og Maskinerier, Eders Guld, Sølv, Messing og Kobber, tilligemed Jordens allehaande Sæd og ypperlige Ting; samt de Fattige af Guds Husfolk, — Alt til at forskjønne Stedet og gjøre det til en velskikket Helligdom for Herren at boe udi.

De Rige glemme ikke, at de Fattige maae indsamles; og at de Rige kan altid komme til Zion, men de Fattige maae vente til der gives en Udvei for dem; og det er en Pligt, som hviler paa de Rige, at føre dem med.

Beder til Gud, at han vil bøie de Fremmedes Hjerter, at de maae anvende af deres Rigdomme til hans Riges Opbyggelse, og at Konger og Dronninger maae blive til Fosterforældre, at Zion maa blomstre, og hendes Templer blive opførte til hans hellige Navn, at vi maa gjøre den Gjerning, som vi ere skyldige at gjøre til de Dødes Forløsning.

Styrk og opløft Brødrenes Hænder,

som ere iblandt Eder. Lader Eders Bønner opstige for den Herre Zebaoth for deres Fremgang, at de aldrig maa blive beskæmmede; saa vil de til Gjengjeld velsigne Eder, raade og undervise Eder, og bede for Eder, og de Retfærdiges Bønner formaaer meget.

Børn, værer Eders Forældre underdanige; Hustruer, Eders Mænd; Brødre, Eders Forstandere, — enhver være lydig, eftersom de forvente Lydighed af dem, som de ere sat til at overvee; og altid ihukomme, at det er bedre at bestyre med Kjerlighed end med Haardhed.

Flyer Rettergang. Betal Eders Tiende. Husker Eders Pagter i Herrens Huus. Lader det vedvarende Fond trives, og de Fattige fryde sig. Beder for Zions Forløsning; for Kirkens Hoveder; for de Helliges Indsamling; for de Ældste, som ere ude at prædike; for deres Hustruer og Børn, som ere efterladte hjemme; for de Hellige overalt i Verden; for Værkets Fremgang; for Tilintetgjørelse af Fjendens Anslag, og for Sundhed, Fred og Lykke at skjenkes enhver Bolig, hvor Guds Børn boer. Om I gjør saaledes, vil Velsignelsen regne paa Eders Hoveder; Eders Forstand vil udvikles; Guds Aand vil hvile over Eder, og Eders Aar vil vorde mangfoldige paa Jorden.

Enhver Ældste i Israel værer iført Retfærdigheds Klædebon, lære Menneskene ved Formaning og ved godt Exempel de Principer, som forædler Sindet, udvider Forstanden, og gjør dem skikket til at nærme sig deres Skaber; og aldrig vanære det høie og hellige Kald, som er ham paalagt, ved at lære eller tilstæde at læres i hans Huus, eller nogensteds, hvor han har Indflydelse eller Myndighed, nogen Lærdom, som ikke er af Gud.

Lærer de sande Principer, som Gud har aabenbaret i disse sidste Dage i deres Enfoldighed og Reenhed med deres sande Værd, og Guds Aand til at understøtte dem, saa veed jeg, at enhver sand Hellig vil annamme dem med aabne Arme. Skyer deres Selskab og Huus, som foragter Guds Ord, thi Gud boer ikke der; Blodet vil ikke findes paa det øverste Dørtræ og paa begge Dørstolperne hos dem paa den Dag, naar Fordærveren gaaer igjennem.

Til de Ældste, som ere ude at prædike, ønsker jeg at sige: hør ikke op at raabe. Advarer Nationerne om Guds Vrede over de Ugudelige. Prædiker Tro, Omvendelse, Daab til Syndsforladelse, Haandspaalæggelse for den Helligaandsgave, og de Helliges Forsamling; og aflægger Eders Vidnesbyrd uden Frygt, saa vil Herren velsigne Eders Arbeide med mange Neg, hvilke vil blive en Ære for Eder paa den store Regnskabsdag. Eders Hustruer og Børn skal ikke fattes, Eders Lemmer skal ei blive trætte, om I ere trofaste i alle Ting, og Eders Tunger skal ikke tabe Kraften til at forkynde Sandhed baade ny og gammel; og Guds Engle skal bevogte Eders Fodtrin, og hans Aand vil være med Eder til at belyse Eders Vei og give Eder, hvad I skulle tale, samt Viisdom; og naar I kommer tilbage til Eders Hiem, vil I møde smilende Ansigter, som vil hilse Eder med Velsignelse for det Gode, I har gjort i andre Lande.

Jeg maa slutte, thi jeg føler Alderdommens Svaghed at komme, og, da jeg ikke veed, naar Herren vil kalde mig bort, saa ønsker jeg at bruge denne Leilighed til at føie min Skjerv til de mange Tusinders Vidnesbyrd, som ere adspredte paa Kloden, som og deres, som ere gangne hiinsides Sløret, og som har beseglet det med deres Blod.

I Kirtland i Ohio sad fire Brødre i det patriarchalske Sæde i Guds Tempel, og af det Tal er jeg alene tilovers til at fortælle hvad der er skeet; og som jeg nu er forbi den Tid, som er Menneskет bestikket at leve, saa er det rimeligt, at jeg ogsaa snart vil blive samlet med mine Fædre i

Guds bestemte Tid. Jeg aflægger derfor mit Vidnesbyrd, hvilket jeg ønsker oversat i ethvert Sprog, læst af eller for enhver Hellig, og trykt, hvorsomhelst Trykning bruges, saa at Verden kan see og høre, hvad jeg har at sige; thi dersom jeg var ung, vilde jeg besøge dem, og da skulde de høre af min Mund, at Gud har atter talet udaf Himlen; at han har atter været saa naadig, at sende sine Engle til at besøge de faldne Mennesker, og vise dem Veien, ad hvilken de kan blive frelst. Han beskikkede Joseph Smith til en Prophet og aabenbarede ham sine Bud og Befalinger.

Jeg vidner for alle Mennesker med betænksomme Ord, at Mormons Bog er Sandhed; at Joseph Smith den Yngre har oversat den fra Tavlerne ved Urim og Thummim, og ved Guds Kraft.

Jeg bevidner, at Joseph var en Prophet, Seer, Aabenbarer og en Guds Mand; og hvad der blev aabenbaret ved ham, vil bringe Liv og Salighed til dem, som troer og adlyder, eller Død og Fordømmelse til Alle, som agter det som Intet og forhærder deres Hjerter imod de Sandheder, han prædikede og udøvede.

Jeg kjendte ham, da han laae ved sin Moders Bryst; jeg vaagede over ham og raadede ham i hans Barndom; men da Gud talede til ham og underviste ham, bøiede jeg mig for hans langt større Kundskab; og endskjøndt han var en Dreng og jeg en gammel Mand og hans Farbroder, skammede jeg mig dog ikke ved at lære sande Principer af ham, men lig Paulus ved Gamaliels Fødder, drak de Sandheder, der flød fra Propheternes Læber.

Jeg var i Fængsel med ham og hans Broder Hyrum nogle Timer førend de bleve dræbte; og jeg kan vidne for Gud, at de døde uskyldig i nogen Forbrydelse, og at de beseglede deres Vidnesbyrd med deres Blod.

Jeg vidner for alle Mennesker, at jeg veed, at Englen har været sendt, som Johannes den Aabenbarer saae, som havde det evige Evangelium at forkynde for alle Slægter og Stammer og Tungemaal og Folk, sigende med høi Røst: frygter Gud og giver ham Ære, thi hans Doms Time er kommen.

Og jeg formaner alle Mennesker, Præster og Folk, Konger, Potentater og Regenter, at høre op med deres Strid; kom og adlyd Evangeliet, samles med Israel, adlyd Guds Befalinger, at I og Eders Afdøde maae vorde frelste og komme frem i den første Opstandelse.

Og jeg siger til de Hellige, at ved det hellige Præstedømmes Kraft i mig, som Patriark, velsigner jeg Eder; og jeg siger til Eder: værer trofaste, saa skal I blive velsignet baade i det Smaa og i det Store; I skal have alle Velsignelser, som blev Abraham, Isaak og Jacob forjettet; og Herren vil bevare Eder ligesom inden i sin Haand, og ingen Magt skal standse Værket, men Alt, hvad der bliver gjort imod det, skal mislykkes.

Der skal blive Udvei for enhver Hellig at komme til Zion. Sundhed, Fred, Glæde, Lykke og Guds Aand skal bo i Eders Huse, og Guds Engle skal vaage over Eder og give Eder Raad alle Eders Dage; Eders Sind skal oplyses til at fatte og forstaae alle Sandhedens og Retfærdighedens Principer, og I skal opføre Templer og gjennemgaae de hellige Handlinger for Eders Afdøde; Eders Navne skal blive holdt i evig Erindring iblandt Guds Folk, og Eders Børn skal staae op og kalde Eder velsignet. De Fremmedes Rigdomme skal blive anvendt til Guds Riges Bestyrkelse; enhver af de Retfærdiges Bønner skal vorde hørt af vor Fader i Himlen, og alle Velsignelser, som kan udgydes over Mennesker, skal blive udgydte over disse, som holder hans Bud. Og jeg beder Gud, min

evige Fader, at høre denne Din Tieners Bøn og Velsignelse, og besvare den paa mine Sødskendes Hoveder; hvilket jeg beder i Jesu Christi Navn. Amen.

John Smith,
Patriark til J. C. K. af S. D. H.
S. S. S. S. d. 8de Nov.-1851.

Retskaffenhed.

Medens vi ere urimelig strenge i at forsvare Theorien, enten med Hensyn til hellige Handlinger, Lærdomme eller Principer (hvilket altsammen vistnok er rigtigt), burde vi tillige huske paa, at hvor rene og correcte vore theoretiske Principer end maatte være, vil det dog ikkun lidet gavne, dersom de ei har en renſende og forædlende Indflydelse paa Sindet og Sæderne; hvilket de unndgaaelig vil have, hvis de ere antagne med Alvorlighed, og udøvet med Flid; og det er den eneste visse og sikkre Methode til at høste nogen Fordeel deraf.

At Verden i Almindelighed er forloren i Hensende til Dyd, Ærlighed og moralsk Ypperlighed, er desværre altfor sandt. Uagtet de, der bekjender sig at være menneskekjerlige og religiøse, har gjort mange forskjellige Forsøg, saa har dog Forbrydelser, Laster og Udyder taget Overhaand, og vedbliver at tiltage forskrækkeligt. Følgerne ere stærke Beviser paa de anvendte Midlers Uformuenhed. Visselig, vi maatte nedsynke i mørk Fortvivlelse uden ringeste Haab om nogensinde at see Mennesket opreist fra sin lave, fornedrede Stand, var det ikke at en bedre Dag havde begyndt at gry, at Gud har talet udaf Himlen, at himmelske Sendebud har været sendte med glade Tidender, med Magt og Myndighed til at udføre og fuldbyrde den store Guds Villie med Hensyn til Menneskens Børn. Denne Magt er given Jesu Christi Kirke af Sidste Dages Hellige. Hvor behagelig er ikke denne Tanke, og atter, hvor ansvarlige ere ikke Kirkens Medlemmer, og i Særdeleshed Præstedømmet, paa hvem Ansvaret især hviler, til at udbrede Riget med Triumph, og bruge det Præstedømme og Kraft uophørligen til Menneskenes Opreisning og Saliggjørelse. Og her vil jeg bemærke for dem, som har Embede i Kirken, at der er ingen kraftigere Maade at bruge Præstedømmet paa, end bestandigen at vise streng Lydighed mod dets hellige Paabud; thi den, der lærer noget, og gjør det Modsatte selv, gjør Oprigtigheden i hans Bekjendelse til Løgn. Det er ligesom „at bygge op med den ene Haand og rive ned med den anden." Forskrift og Exempel burde altid følges ad. Hvor kan vor hellige og kraftige Religions praktiske Overlegenhed og Ypperlighed blive aabenbaret, naar det ikke skeer ved deres Exempler, som bekjender sig som Folkets Lærere.

Vi kan have gjort store Fremskridt i Retfærdighed, men Brødre, mon vi ikke har Plads til at gaae videre — jo, stor Plads til moralsk Forbedring. Fuldkommenhedens Dag er ikke kommen endnu; vi venter ikke at see Fuldkommenhed endnu; men vi bliver strengt bevogtet — som med Falkeøine angribes vor Character, og allehaande skammelige Ord og nedrige Beskyldninger opdynges paa os af de Skinhellige og af de Letfærdige, Fordærvede og Ugudelige; og der gives ikke nogen kraftigere Maade at bringe saadanne Modstandere og Anklagere til Taushed, end at overbevise dem om vore Principers Reenhed og Helighed ved en stadig Praxis og et ulasteligt Levnet. Da, og ellers ikke, kan det sges

om os, at vi pryder Christi Lære, ved at føre vor Religions Indflydelse med os i al vor Omgængelse.

Enhver Mand, som har Præstedommet, og følgelig fungerer i en offentlig Capacitet, bliver taget nøie i Betragtning af Verden. Hans Indflydelse og Exempel føles meer eller mindre af dem, han omgaaes med. Heraf bliver det da absolut nødvendigt, at Præstedommet fører et retskaffent Levnet og handler ærligt med alle Mennesker. Og dersom vi har maattet udstaae Spot, Forskjænden og falske Beskyldninger, og ere blevne stildrede som nærlige, lave, usædelige og utugtige, da vil vi, ved at følge denne Methode, gjøre Kirken hæderlig og priselig for alle dydelskende, veltænkende og agtværdige Mennesker, som vælger at vandre paa Dydens trange Sti. Da er det, at de vil blive tvungne til at erkjende, at de Hellige ere blevne forurettede, og at de virkelig ere et retskaffent og ærligt Folk.

Men skulde vi blive ilde omtalte for at øve Dyd, og for Sandhedens Skyld, hvor trøsterige ere da ikke de Ord — "Salige ere I, naar man bespotter og forfølger Eder, og taler allehaande Ondt imod Eder for min Skyld, og lyver det." Dog maae vi lægge mærke til, at det gjælder ikke uden naar man lyver det. Giver vi vor Fjende Aarsag til at tale ilde om os og forfølge os, da er det fortjent.

Men atter — de Hellige betragter Præstedommet, som dem, der ei alene skal underviise dem, men ogsaa sætte Exempel for dem. Hvor smukt kommer ikke det til at see ud, som foreskrives, naar det praktisk forklares eller udvikles ved Exemplets Kraft. Der er det, at det skinner allerklarest. Det fordobbler Kraften i Undervisningen og Formaningen, naar de Hellige seer dem, som lærer og forsvarer sande Principer, selv at haandhæve dem ved Gjerningen. Og saaledes viser de, at de ere Guds Tjenere, ikke alene for Navnet, men virkelig og visselig.

Paa den anden Side: Hvor bedrøveligt er det ikke for de Hellige, at see een af Præstedommet, som beklæder maaskee en anseelig Post i Kirken, aabenbart og gjentagne Gange at overtræde disse hellige Paabud og Formaninger, som han Tid efter anden giver sine Sødskende. Her bliver Forskrift og Formaning, hvor godt og ypperligt det end kan være, med eet berøvet sin Kraft og Skjønhed. Manden, hvor høit han end kan have naaet i Literatur, eller hvor vidt hans Kundskab om Ting i Almindelighed end kan være, bliver med eet kraftesløs, og aldeles udnelig i Flid og Indflydelse til at udrette det, som er mest ønskeligt iblandt de Hellige; og her gaaer Præstens Ordsprog i Opfyldelse, som, naar det kniber for ham, siger: Gjør ikke, som jeg gjør, men som jeg siger. — Jeg vil tale om "Viisdoms Ord" for Exempel, som nylig officielt er bleven forelagt Menighederne i de brittiske Lande, og som jeg med Bedrøvelse seer, i en betydelig Grad er forsømt og ikke adlydt. Gjenstanden forelægges en Forsamling og bliver ivrigt anbefalet til de Hellige af Forstanderne og andre af Præstedommet. De troer det, det annammes og adlydes af mange, men forunderligt nok, det første de sees igjen, finder de, at de, som vare stærke og nidkjære til at anbefale Herrens Ord, har selv overtraadt det. — Hvor veltænkende og kjærligsindet en Broder end er, bliver han dog forbauset, idet han finder sig skuffet. Han taber naturligviis sin Tillid til dem, som ere vedkjendte som hans Veiledere, da han med Rette har ventet, at de vilde blive de første i Lydighed mod det, som de anbefaler til Andre. Præstedommet burde aldrig opfordre de Hellige til at gjøre noget, som de ikke selv er villig til at gjøre, og om de handlede saaledes, da vilde Herrens Ord, Viisdoms Ord, blive bedre adlydt. Da denne Gjenstand sidst var berørt i "Stjernen," tog jeg Anledning til at læse Artikelen i en Forsamling, og gjorde nogle

Bemærkninger, visende hvor gavnligt det var for alle de Hellige, at bevise trofast Lydighed imod dets Fordringer; at dersom Herren fandt det nødvendigt at give saadanne Raad, burde det ingenlunde betragtes som noget, vi ei behøvede at give synderlig Agt paa o. s. v. Nogle, som i lang Tid havde været stærkt i Vane med at bruge disse forbudne Ting, lovede strax paa Stedet, af deres egen fri Villie, at de med Guds Hjælp vilde aflægge disse fremmede Skikke — Een efter Anden udtrykte sig, at de ønskede at handle i Overensstemmelse med Herrens Raad — Guds Aand var rigelig udgydt, og Alle glædede sig saare meget. Da jeg snart derefter besøgte Sødstende, fandt jeg, at nogle havde bortkastet deres sorte Tobakspiber; Andre havde overgivet deres smukke og meget adholdte Snusdaaser til Ilden; Andre havde ganske forviist deres gamle sorte, dog høitagtede Teepotter; hvilket altsammen er meget godt og roesværdigt, saafremt de har Fremgang og Standhaftighed til at modstaae Fristelsen, om de bliver indhyllet i Skyer af Tobaksrøg, eller Snustobakkens indtagende Lugt, eller den behagelige Damp, som opstiger af Teedrikkerens Kop eller af Punschebollen. Jeg aner ikke, at de vil ikke formaae at holde deres Løfter, men beder, at de maae have Standhaftighed og Styrke til at opfylde deres priselige Ønsker, og haaber, at mange Andre maae komme til at følge samme Vei. Thi, i hvilken jammerlig, modstridende Forfatning er ikke et Medlem af Guds Kirke, og især Een af Præstedømmet, som beder om mere Aabenbaring, og hele Tiden ringeagter og forsømmer den Aabenbaring og Kundskab, den har. Om saadanne kan det med Sandhed siges, at de staaer dem selv i Lyset, og ere langtfra ikke værdige eller i Stand til at modtage mere. Jeg har alene omtalt ovenstaaende Tilfælde, fordi det nogenlunde viser de gode Følger det har, at være lydig mod dette Princip. Men, efter at saa meget er bleven sagt med Hensyn til denne Gjenstand, er det heel morsomt at see, hvor seige somme Mennesker er til at hænge ved deres gamle Vaner. — Jeg synes, jeg seer dem famle med Begjerlighed efter deres Afguder, som de kommer frem i Opstandelsen. Hvor sørgelig denne Skuffelse! Men, siger Een, hvad har Viisdoms-Ordet med Retskaffenhed at gjøre? Dertil svarer jeg, at de omtalte Skikke og Vaner kan ikke siges at være ganske moralske eller dydige. De, som bliver ved at tilfredsstille en falsk Appetit, idet de tillader dem selv at fremture i disse stygge hedenske Vaner, hvilke ere baade grumme og urene, og modbydelige for det Menneskes Sandser, som ikke er forvendt, og naturligviis langt mere for Guds Aand, Saadanne, siger jeg, er langt, ja meget langt fra at efterleve Apostlenes Formaning, som siger: „lader os rense os selv fra al Kjødets og Aandens Besmittelse;“ og er ogsaa langt fra at bevise sin Tro af sin Dyd.

Moralitetens Ypperlighed sees og føles ikkun, naar den, ved at udøves, bliver tydeliggjort; og vi vil spørge: hvem kan vi i saa Henseende med Rimelighed vente at sætte Exempler for os, mere end Præstedømmet? Og atter spørge vi: hvorledes er det muligt, at Brødrene af Præstedømmet kan i mindste Maade bestyde deres Embeds A a n d og K r a f t, dersom de ikke lever i Overensstemmelse, med alle Guds Bud? Hvor kan Guds Kraft nogensinde aabenbares ved saadanne Mænds Tjeneste, hvis Hænder ikke ere rene, og hvis Hjerter ere urene for Gud? Disse ere Spørgsmaal af uendelig stor og evig Vigtighed, og jo mere vi alvorlig betragter disse Ting, jo mere synes de at vore i Vigtighed og Storhed for vore Øine. Og, vi har Grund til at befrygte, at mange af Præstedømmet, som beklæder større eller mindre Embeder, ikke ret føler og kjender den Byrde, Omsorg og Ansvarlighed, som hører til det Præstedømme, som de bestidder,

hvilket burde holdes reent, ukrænket og ubesmittet, paa det, at dets Kraft maa vise sig aabenbar og tydelig til Menighedens Bestyrkelse og Modstanderes Beskæmmelse. Naar Præstedømmet, gjennem hvilket Velsignelser skal komme, holdes reent og ubesmittet, vil Evangeliets Gaver og herlige Velsignelser ufeilbarligen udgydes mere overflødigen til de Helliges Opbyggelse. Som et Folk, nødt til at blande os og atter blande os i Babylons Affærer, med al dens Kiv, Splid og Forvirring, har vi stor Aarsag til at takke og prise Herren for saa meget af hans Godhed og Kraft, ifølge vi har baade følt og seet. Men hvad er det? Ikke en Tiendedeel af hvad der vilde blive aabenbaret af Guds Kraft, dersom Præstedømmet og de Hellige i Almindelighed mere udøvede Dyd og Oprigtighed.

Ligesaa tænker vi, at Præstedømmet skulde føre sig Velanstændighed, og fly Alt, hvad som er usømmeligt, og dette burde være Guds Tjeneres Characteer. Til at forebygge Nedværdigelse til noget Lavt, Taabeligt eller Uselt; altid at huske paa det Præstedømme, med hvilket de ere beklædte, og at være exemplarisk i alle Handlinger og Foretagender i Livet; thi det er værdt at bemærke, at enhver Gjerning, god eller ond, har en Indflydelse, hvilken svarer nøie til den, i Forhold til dens Egenskab. Lad mig da sige til Medlemmerne af Præstedømmet: lader Eders Handlemaade altid være een, og saaledes, at den altid svarer til Eders hellige Præstedømme og høie Kald, for heri ligger den store Hemmelighed, som er Grundvolden til vor Lykke — Virkningen af vor dyrebare Religion. Om Præstedømmet sætter et godt Exempel, da vil Menigheden vist ikke undlade at følge det. Derefter følger alle de Velsignelser, som ere i Behold til dem, som ville høre og adlyde. De vil efterkomme Apostelen Peters ypperlige Formaning i hans andet Brev, første Capitel.

Ovenstaaende Observationer har jeg gjort med en fuldkommen Overbeviisning, at det er Sandhed, og med en stærk Attraa og en stor Iver efter at opvække Vedkommendes Opmærksomhed, paa det, at som Tidens Hjul gaaer rundt, og frembringer nye Omstændigheder og farlige Begivenheder, vi da alle kunne være som Een, eens udrustede, færdige til at møde og mandeligen modstaae den fælleds Fiende, at tilsidst Seiren maa blive vores, i Kong Immanuels Navn og Styrke. Amen.

Forelæsninger om Troen.

(Fortsat fra Pag. 92).

Anden Forelæsning. — Anden Afdeling.

1. Vi har viist i vor foregaaende Forelæsning "Troen selv — hvad den er," og skal nu for det andet stride til at vise den Gjenstand, paa hvilken den hviler.

2. Vi vil bemærke her, at Gud er den eneste høieste Styrer og uafhængige Væsen, i hvem al Fylde og Fuldkommenhed boer; som er almægtig, allestedsnærværende, alvidende; uden Dages Begyndelse eller Livs Ende; og at i ham enhver god Gave og ethvert godt Princip boer; og at han er Lysenes Fader; i ham Troens Princip boer uafhængigen, og han er den Gjenstand, hvori alle andre forunftige og ansvarlige Væseners Tro concentrerer sig til Liv og Salighed.

3. For at fremstille denne Deel af Subjektet i et klart og indlysende Lys-Punkt, er det nødvendigt at gaae tilbage og vise de faste Overbeviisninger, som

Menneskeslægten har havt, og den Grundvold, hvorpaa disse faste Overbeviisninger ere eller vare baserede siden Skabelsen, for at troe paa Guds Tilværelse.

4. Vi mener ikke hine faste Overbeviisninger, der viser sig formedelst Skabelsens Værker, som vi daglig seer med vore naturlige Øine. Vi kan indsee, at efter en Aabenbaring af Jesu Christo, Skabelsens Værker, i alle dens mangfoldige Former og Forskjelligheder, klarlig fremhæve hans evige Kraft og Guddommelighed. Rom. 1. 20: Thi hans usynlige Væsen, hans evige Kraft og Guddommelighed beskues fra Verdens Skabelse af, og forstaaes af hans Gjerninger; men vi mener de sienssynlige Beviser, ved hvilke de første Tanker opstod i Menneskenes Gemytter, at der var en Gud, som havde skabt alle Ting.

5. Vi skal nu skride til at undersøge Menneskets Stilling ved hans første Skabelse. Historieskriveren Moses har givet os følgende Beretning derom i det første Capitel af Bogen Genesis, begyndende med det 26de Vers, og sluttende med det 30te. Vi copiere fra den nye Oversættelse.

6. Og Gud Herren sagde til den Eenbaarne, som var med ham fra Begyndelsen: Lader os gjøre Mennesket i vort Billede, efter vor Lignelse, og det skete.

7. Og den Herre Gud sagde: Lad dem herske over Havets Fiske og Himlens Fugle, og over Fæet, ja over hele Jorden, og over ethvert Dyr, som kryber paa Jorden.

8. Saa skabte Gud Mennesket i sit Billede, i den Eenbaarnes Billede skabte han ham; Mand og Qvinde skabte han dem. Og Gud velsignede dem, og sagde til dem: Værer frugtbare og bliver mangfoldige, fylder Jorden og gjør den Eder underdanig; og herster over Havets Fiske og Himlens Fugle og alt Levende, som rører sig paa Jorden.

9. Og den Herre Gud sagde til Mennesket: See, alle Urter, som give Sæd, som er over al Jorden, og allehaande Træer, i hvilke ere Træers Frugt, som bærer Sæd; de skal være Eder til Føde.

10. Atter, 1 Mos. 2. 15—20. Og Gud Herren tog Mennesket, og satte ham i Edens Have, for at dyrke og bevare den; og Gud Herren bød Mennesket og sagde: Du maa frit æde af alle Træer i Haven, men af Kundskabens Træ paa Godt og Ondt, af det maa Du ikke æde; ei heller maa Du røre ved det; dog kan Du selv vælge; thi det er Dig givet; men husk paa, at jeg forbyder det; thi paa hvilken Dag Du æder af det, skal Du visselig dø.

11. Og Gud Herren havde dannet af Jorden alle Markens Dyr og Himlens Fugle, og førte dem til Adam, for at see hvad han vilde kalde dem. Og alt, hvad Adam kaldte de levende Skabninger, det blev deres Navn; og han nævnte Navne paa alt Qvæget, og Himlens Fugle og alle Markens vilde Dyr.

12. Af det Foregaaende lære vi Menneskets Stilling ved hans første Skabelse, den Kundskab, med hvilken han var begavet, og det høie og ophøiede Trin, hvorpaa han stod — Herre eller Styrer over alle Ting paa Jorden; og paa den samme Tid nydende Fælledskab og Omgang med sin Skaber, uden at noget Slør skilte imellem dem. Vi skal dernæst skride til at undersøge den Fortælling, der er given om hans Fald, og om hans Uddrivelse af Edens Have, og fra Herrens Aasyn.

13. Moses vedbliver: — Og de (Adam og Eva) hørte Gud Herrens Røst, som de gik i Haven, der Dagen var luftig; da skjulte Adam og hans Hustru sig for Gud Herrens Aasyn iblandt Træerne i Haven. Da kaldte Gud Herren ad Adam, og sagde til ham: Hvor er Du? Han svarede: jeg hørte Din Røst i Haven, og frygtede; thi jeg saae, jeg var nøgen, og skjulte mig.

14. Og Gud Herren sagde til Adam: Hvo gav Dig tilkjende, at Du var nøgen? Har Du spiist af det Træ, som jeg forbød Dig at spise af? (Hvis saa er, saa skal Du

visselig dø!) Adam svarede: Qvinden, som Du gav mig at være med mig, hun gav mig af det Træ, og saa spiste jeg.

15. Da sagde Gud Herren til Qvinden: Hvi har Du dette gjort? Qvinden svarede: Slangen bedrog mig, og jeg spiste.

16. Og atter, Herren sagde til Qvinden: Jeg vil meget mangfoldiggjøre Din Kummer og Din Undfangelse. Med Smerte skal Du føde Børn; Din Attraa skal være til Din Mand, men han, han skal herske over Dig.

17. Og Gud Herren sagde til Adam: Fordi Du lød Din Hustrues Røst, og spiste af det Træ, som jeg forbød Dig at spise af, saa være Jorden forbandet for Din Skyld; med Kummer skal Du nære Dig af den alle Dit Livs Dage. Torne og Tidsler skal den bære Dig, og Du skal spise Markens Urter! I Dit Ansigts Sved skal Du æde Dit Brød, indtil Du bliver til Jord igjen — thi Du skal visselig dø — thi udaf den er Du tagen; thi Støv er Du, og til Støv skal Du atter blive. — Herpaa fulgte strax Opfyldelsen af hvad vi ovenfor har sagt. Mennesket blev drevet eller sendt ud af Eden.

18. To vigtige Punkter viser sig af de foregaaende Citationer. For det første, efterat Mennesket var skabt, var han ikke ladt uden Kundskab eller Forstand, at vandre i Mørke og forøde en Tilværelse i Uvidenhed og Tvivl (paa det store og vigtige Punkt, som frembragte hans Lykke), hvad der angik det reale Faktum ved hvem han var skabt, eller til hvem han var ansvarlig for sin Opførsel. Gud talte med ham Ansigt til Ansigt. For hans Aasyn var det ham tilladt at staae, og fra hans egen Mund var det ham tilladt at annamme Underviisning. Han hørte hans Røst — vandrede foran ham — og betragtede hans Herlighed — medens hans Forstand blev oplyst, og han blev istand til at give Navne til hans Skabers Gjernings store Mangfoldighed.

19. For det andet, vi har seet, at endskjøndt Mennesket overtraadte, berøvede hans Overtrædelse ham dog ikke den Kundskab, han tidligere havde faaet med Hensyn til hans Skabers Tilværelse og Herlighed; thi ikke snarere hørte han hans Røst end han søgte at skjule sig for hans Aasyn.

20. Vi har da i første Instanz viist, at Gud begyndte at tale med Mennesket strax efter at han „blæste Livsaande i hans Næse," og at han ikke ophørte at aabenbare sig for ham efter hans Fald. Vi skal dernæst skride til at vise, at skjøndt han var udstødt fra Edens Have, var hans Kundskab om Guds Tilværelse dog ikke tabt, ei heller hørte Gud op med at aabenbare ham sin Villie.

21. Vi skal dernæst skride til at fremstille Fortællingen om den umiddelbare Aabenbaring, som Mennesket modtog efter at han var uddreven af Eden, og kopiere videre fra den nye Oversættelse:

22. Efterat Adam var bleven uddreven af Haven, begyndte han at dyrke Jorden, og at herske over Markens Dyr, og at æde sit Brød i sit Ansigts Sved, som Herren havde befalet ham; og han kaldte paa Herrens Navn, og ligeledes gjorde hans Hustru Eva. Og de hørte Herrens Røst fra hans Have, talende til dem, og de saae ham ikke, thi de vare udelukkede fra hans Aasyn; men han gav dem Befalinger, at de skulde dyrke Gud deres Herre, og frembære de Førstefødte af deres Hjorder som Offer til Herren. Og Adam var Befalingen lydig.

23. Og efter mange Dage aabenbaredes Herrens Engel til Adam, og sagde: Hvorfor frembærer Du Offere til Herren? Og Adam sagde til ham: Jeg veed ikke; men Herren befalede mig at frembære Offringer.

24. Og Engelen sagde til ham: Dette er et Forbillede paa Offringen af Faderens Enbaarne, som er fuld af Naade og Sandhed. Og Du skal gjøre Alt, hvad Du gjør,

i Sønnens Navn, og Du skal omvende Dig og paakalde Gud i hans Navn for bestandig. Og paa den Dag faldt den Hellig-Aand paa Adam, og vidnede om Faderen og Sønnen.

25. Denne sidste Henvisning eller Uddrag viser denne vigtige Kjends-gjerning, at endskjøndt vore første Forældre vare udrevne af Edens Have, og blev endog skilte fra Guds Aasyn, som ved et Dække, saa vedligeholdt de dog nogen Kundskab om hans Tilværelse, og det tilstrækkeligt, for at bevæge dem til at paakalde ham. Og videre, at lige saa snart Forløsnings-Planen blev aabenbaret Mennesket, og han begyndte at paakalde Gud, saa blev den Hellig-Aand given, og vidnede om Faderen og Sønnen.

26. Moses giver os ogsaa en Beretning i sin første Bog, 4de Cp. om Kains Overtrædelse og Abels Retskaffenhed, og om Guds Aabenbaringer til dem. Han siger: Ved et Aarsskifte bragte Kain Herren et Offer af Jordens Frugt, og Abel offrede ogsaa af sin Hjords Førstefødte og deres Fedme. Og Herren tog Hensyn til Abel og hans Offer; men til Kain og hans Offer tog han ikke Hensyn. Satan vidste nu dette, og det behagede ham. Men Kain blev meget vred, og hans Ansigt falmede. Da sagde Herren til Kain: Hvorfor er Du vred? og hvorfor er Dit Ansigt falmet? Naar Du gjør godt, er Du da ikke behagelig? Men gjør Du ikke Godt, da ligger Synden for Døren, og Satan begjærer at have Dig; og medmindre Du giver Agt paa mine Befalinger, vil jeg overantvorde Dig, og det skal skee med Dig efter hans Ønske!

27. Saa gik Kain paa Marken og talte med sin Broder Abel; men medens de var paa Marken, opstod Kain imod sin Broder Abel, og slog ham ihjel. Og Kain pralede af hvad han havde gjort, og sagde: Jeg er fri; visselig, nu vil min Broders Hjorder falde i mine Hænder.

28. Da sagde Herren til Kain: Hvor er Din Broder Abel? Han svarede: Jeg veed ikke; mon jeg være min Broders Vogter? Men Herren sagde: Hvad har Du gjort? Din Broders Blods Røst raaber til mig af Jorden; og nu, Du skal vorde forbandet af den Jord, som oplod sin Mund til at tage Din Broders Blod af Din Haand! Naar Du dyrker Jorden, skal den ikke mere yde Dig sin Kraft! ustadig og flygtig skal Du være paa Jorden!

29. Da sagde Kain til Herren: Satan fristede mig formedelst min Broders Hjorder. Og jeg var ogsaa vred; thi hans Offer blev annammet, men mit ikke. Min Straf er større end jeg kan bære! See, Du har nu jaget mig ud fra Menneskets Aasyn; for Dit Aasyn vil jeg skjule mig, og jeg bliver ustadig og flygtig paa Jorden; og det vil skee, at hver, som træffer mig, vil slaa mig ihjel paa Grund af min Ed; thi disse Ting er ikke skjulte for Herren! Men Herren sagde til ham: Ingenlunde! Hver som ihjelslaaer Kain, paa ham skal det hevnes syvfold! og Herren satte et Tegn paa Kain, at ikke nogen, der traf ham, skulde slaa ham ihjel.

30. Diemedet for de foregaaende Henvisninger er at vise, paa hvilken Maade Menneskeslægten først blev gjort bekjendt med en Guds Tilværelse; at det skete ved en Aabenbarelse af Gud til Menneskет, og at Gud vedblev, efter Menneskets Overtrædelse, at aabenbare sig for ham og hans Efterkommere; og, uagtet de var fjærnet fra hans umiddelbare Nærværelse, saa at de ikke kunde see hans Aasyn, de vedblev dog at høre hans Røst.

31. Adam, der saaledes havde gjort Bekjendtskab med Gud, meddeelte sin Kundskab til sine Efterkommere; og det var ved dette Middel, at den Tanke først opstod i deres Sind, at der var en Gud, hvilket lagde Grundvolden for Udøvelsen af deres Tro, gjennem hvilken de kunde erholde en Kundskab om hans Karakteer og tillige om hans Herlighed.

32. Ikke alene skete der en Aabenbarelse til Adam om Tilværelsen af en Gud; men Moses beretter os, som før er anført, at Gud nedlod sig til at tale med Kain efter hans store Overtrædelse i at ihjelslaae sin Broder, og at Kain vidste, at det var Herren, der talte med ham; saa at han, da han blev uddreven fra sine Brødres Aasyn, førte med sig Kundskaben om en Guds Tilværelse; og, ved dette Middel, uden Tvivl, fik hans Efterkommere Kundskab om den Kjendsgjerning, at saadant et Væsen existerede.

33. Heraf kan vi see, at hele den menneskelige Familie i deres Tilværelses tidlige Alder, i alle deres forskjellige Dele havde denne Kundskab udspredt iblandt dem; Guds Tilværelse blev saaledes en Gjenstand for Troen i Verdens tidlige Alder. Og den faste Overbeviisning disse Mennesker havde om en Guds Tilværelse, var deres Fædres Vidnesbyrd i første Begyndelse.

34. Hvorfor vi har været saa udførlige over denne Deel af vort Subjekt, er, at vi maatte see, ved hvilket Middel det var at Gud blev en Gjenstand for Troen iblandt Menneskene efter Faldet; og hvad det var, der oprakte Mangfoldiges Tro — til at føle efter ham — at søge efter Kundskab om hans Karakteer, Fuldkommenheder og Egenskaber, indtil de fik udstrakt Kjendskab til ham, og ikke alene have Fællesskab med ham og see hans Herlighed, men deeltage i hans Magt og staae for hans Aasyn.

35. Lader os lægge nøie Mærke til, at det Vidnesbyrd disse Mennesker havde om en Guds Tilværelse, var et Menneskes Vidnesbyrd; thi førend den Tid nogen af Adams Efterkommere erholdt en Aabenbarelse af Gud, havde Adam, deres fælleds Fader vidnet for dem om Guds Tilværelse og om hans evige Kraft og Guddommelighed.

36. For Exempel, Abel, førend han fik den Forsikkring fra Himlen, at hans Offringer var velbehagelige for Gud, havde annammet den vigtige Underviisning af sin Fader, at der existerede saadant et Væsen, som dannede og opholdt alle Ting. Der kan ei heller findes nogen Tvivl hos noget Menneske, at Adam jo var den første, som meddeelte sine Efterkommere Kundskaben om en Guds Tilværelse; og at al Tro i Verden, fra den Tid til den nærværende, i en vis Grad beroer paa den Kundskab, der først blev dem meddeelt ved deres fælleds Stamfader; og den er bleven nedarvet til den Dag og Generation, i hvilken vi leve, som vi skal vise fra de hellige Optegnelser.

(Fortsættes).

En Advarsels Røst.

(Fortsat fra Pag. 110).

Edom fremviser ogsaa en mærkværdig Opfyldelse af tydelige og punctlige Forudsigelser hos Propheterne. Disse Forudsigelser vare udsagte over Edom paa en Tid, da dets Jordbund var meget frugtbar og vel dyrket, og det var overflødigt paa blomstrende Byer og Stæder. Men nu er dets Stæder blevet til en Dynge af øde Ruiner, alene bebodet af Strandmaager, Rørdrum, vilde Dyr og Slanger, og dets Jordbund er blevet ufrugtbar. Herren har udstrakt en Maalesnor over det, saa at det er blevet øde, og et Rettelod, at det er blevet tomt, og det har været øde fra Slægt til Slægt og gaaet nøiagtig i Opfyldelse efter Prophetens Ord. (Es. 34. 11).

Vi vil nu i Forbigaaende tage Notize af Daniels Syn, optegnet i det 8de Cpt.

af hans Propheti, betræffende Vædderen og Gedebukken. Læseren vil gjøre vel i at læse det hele Capitel; men vi vil mere omstændelig give Agt paa Fortolkningen, som det var givet ham af Engelen Gabriel, optegnet fra det 19de til det 25de Vers. "Og han sagde: see, jeg vil kundgjøre Dig, hvad der skal skee i den sidste Vrede; thi Enden kommer til den bestemte Tid. Den Vædder, som Du saae, der havde to Horn, er Kongerne af Medien og Persien, og den laadne Buk er Kongen af Grækenland; og det store Horn, som er imellem dens Øine, er den første Konge. Og at dette blev sønderbrudt, og at fire stode i Stedet for det, er, at fire Kongeriger skal udkomme af dette Folk, men ikke med hans Kraft. Og sidst i deres Rige, naar Overtrædelserne ere fuldkommede, skal opstaa en ublu Konge, der forstaaer mørke Taler, og hans Kraft skal være stærk, dog ikke af hans egen, og han skal underligen fordærve, og han skal have Lykke og udrette det; og han skal ødelægge det mægtige og hellige Folk; og formedelst hans Klogskab skal Svig lykkes i hans Haand, og han skal storligen ophøie sig i sit Hjerte, og i Fred ødelægge Mange; han skal staae op imod Fyrsternes Fyrste; men sønderbrydes forunden Haand." I dette Syn seer vi først Mederne og Perserne, som de skulde være indtil de bleve overvundne af Alexander den Store. Nu, det er en vis og velbekjendt Sag, at dette Keiserdømme vorede overmaade stort nogen Tid efter Daniels Død, idet det gjorde Erobringer mod Vest, Nord og Syd, saa at ingen kunde staae for det, indtil Alexander, Grækenlands Konge, kom fra Vesten med en lille Hær af udvalgte Mænd, og angreb Perserne ved Bredden af Floden, og i hvilken han styrtede sig med sin Hest, og hans Hær fulgte ham over, og angreb dem paa den anden Side, som de stode beredte til Modstand, med en langt overlegen Styrke; men uagtet deres store Hær og deres fordeelagtige Stilling led de et totalt Nederlag, og Grækerne vedblev at fare frem og undertvinge Landet, slog Perserne i mange Træfninger, indtil de vare ganske undertvungne. Det er ogsaa vel bekjendt, at Grækerkongen Alexander gik frem fra Nation til Nation, undertvang Rigerne, indtil han havde erobret Verden, og døde i Babylon i en Alder af 32 Aar. Og da han saaledes havde voret stærkt, det store Horn blev brudt, og i dets Sted opkom fire anseelige, imod Himlens fire Vinde. Hans Rige blev deelt imellem fire af hans Generaler, som aldrig naaede til hans Magt. Nu, i den sidste Tid af deres Riger, da den jødiske Nations Overtrædelser vare blevne fuldkomne, kom den romerske Magt og ødelagde den jødiske Nation, tog Jerusalem; hvorfor det daglige Offer ophørte; og ikke dette alene, men ogsaa sidenefter ødelagte det mægtige og hellige Folk, det er, Apostlene og de første Christne, hvilke bleve dræbte ved de romerske Autoriteter.

Lad mig nu spørge: Giver de forenede Staters (eller nogen anden ung Nations) Historie en tydeligere Beretning om forbigangne Begivenheder, end Daniels Viisdom gav om Begivenheder, som da vare tilkommende, og hvoraf nogle rækker ned ad Tidens Strøm for flere hundrede Aar, og udfolder Begivenheder, som ingen menneskelig Skarpsindighed nogensinde kunde have forudseet? Mennesket kan vel, ved sin egen Skarpsindighed udføre mange Ting. Han kan pløie det spørløse Ocean uden at Vind eller Vande behøver at være ham gunstig; han kan flyve i Høiden midt iblandt Skyerne uden Hjelp af Vinger; han kan gjennemreise Landene med Hurtighed uden Hjelp af Bæster, og han kan sende sine Tanker til sine Venner ved Hjelp af Skrift. Men der er et Princip, hvilket han ikke kan opnaae, nei, end ikke ved alle Tidsalderes Viisdom forenet; Penge vil ikke skaffe ham det; det kommer alene fra Gud, og skjenkes Mennesket som en fri Gave. Propheterne siger til Afguderne: "Forkyn-

der de Ting, som skal komme herefter, saa kan vi vide, at I ere Guder." (Es. 41. 22, 23).

Vi vil nu skride til at vise, hvor nøiagtig Prophetierne ere opfyldte bogstavelig i Jesu Christi Person. "See," sagde Propheten, „en Jomfru skal undfange, og føde en Søn." Atter, Bethlehem skulde være hans Fødested; og Ægypten, hvor hans Forældre flygtede hen med ham, det Sted, fra' hvilket han atter skulde kaldes tilbage. Han vendte ad en anden Vei tilbage, til Nazareth, for der var skrevet: "Han skal kaldes Nazaræus." Han red ind i Jerusalem paa en Aseninde Føl; fordi Propheten havde sagt: „See, Din Konge kommer sagtmodig og ringe ridende paa et Asen." (Matt. 21. 5). Og atter siger Propheten, at han skulde være „plaget og foragtet, en Mand, fuld af Piner og bekjendt med Smerter; han skulde føres som et Lam, der føres hen at slagtes, og som et Faar, der er stumt for den, der klipper det, saa skulde han ikke aabne sin Mund. I hans Fornedrelse blev han bortaget fra Angst og Dom; og hvo kan tale om hans Slægt; hans Liv er taget fra Jorden. Han blev saaret for vore Overtrædelser, og ved hans Slag vi ere helbredte; han blev regnet med Overtrædere; og han blev overgivet i Døden til en Rig." Ingen af hans Been bliver brudt; de deler hans Klæder, kaster Lod om hans Kjortel, giver ham Galde og Eddike at drikke, forraader ham for 30 Sølvstykker, og sluttelig, da alt var fuldkommet, hvilede han i Graven til den tredie Dag, da han triumpherende opstod uden at see Forraadnelse. Nu, kjære Læser, havde Du vandret op og ned med vor kjære Forløser, medens han opholdt sig i Kjødet, og havde Du taget nøiagtig Notize af hans Livs og Døds besynderlige Omstændigheder, saaledes som de forekom fra Tid til anden; sandelig Din Historie vilde ikke være en fuldstændigere end den, Propheterne gav om ham Aarhundreder før han blev født. Der er een Ting, som vi vilde gjøre vel i at betragte, betræffende Maaden, paa hvilken Apostlene fortolkede Prophetier, og det er — at de ligefrem anførte dem og optegnede deres bogstavelige Opfyldelse. Ved at gjøre saaledes, bleve de istand til at virke paa Folks Hjerter i de jødiske Synagoger med en saa uimodstaaelig Overbeviisning, at de bleve tvungne til at troe, at den formodede Bedrager, de havde korsfæstet, var Messias. Men havde de engang drømt om aandelig Oversættelse, eller en uvis Tilegnelse, liig Lærerne i de nuværende Tider, da vilde alt have været Uvished og Tvivl, og al Klarhed i Henseende til Beviser vilde have forsvundet af Jorden.

Efter at have betragtet det gamle Testamentes Propheter, angaaende Prophetierne og deres Opfyldelse, og vi have tydeligen beviist, at intet uden bogstavelig Opfyldelse var betænkt, kunde man spørge, om den samme Fortolkningsmaade kunde anvendes paa de i det nye Testamente indeholdte Forudsigelser. Vi skal derfor bringe nogle faa vigtige Exempler af det nye Testamentes Prophetier og deres Opfyldelse; og efter dette vil vi være færdig til at indgaae paa den udbredte Mark, som endnu ligger i Fremtiden. En af de meest mærkværdige Prophetier i den hellige Skrift er beskrevet af Luc. 21. 20—24. "Men naar I seer Jerusalem rundt omkring beleiret af Krigshære, da vid, at dens Ødelæggelse er kommen nær. De, som da ere i Judæa, flye til Bjergene; og de, som ere i Staden gaae ud af den; og de, som ere paa Landet, komme ikke ind i den; thi disse ere Hevnens Dage, da alt, hvad skrevet er, skal fuldkommes. Men vee de Frugtsommelige, og dem, som give Die i de Dage, thi der skal være stor Nød i Landet og Vrede over dette Folk. Og de skulle falde for Sværdets Eg, og føres fangne til alle Hedningerne; og Jerusalem skal nedtrædes af Hedninger, indtil Hedningernes

Tider fuldkommes." Denne Spaadom indbefatter Jerusalems, Templets, ja hele den jødiske Nations Skjebne for i det mindste 1800 Aar. Jerusalem blev omringet af den romerske Hær omtrent Aaret 70. Disciplene ihukom da Advarselen, som 40 Aar forud var dem givet af deres Herre og Mester, og de flyede til Bjergene. Jerusalems Stad blev indtaget efter en lang og fortrædelig Beleiring, i hvilken Jøderne led overmaade meget af Hunger, Pestilentse og Sværdet; og man fyldte Husene med Døde, af Mangel paa Begravelsesplads. Qvinder aad deres egne Børn, af Mangel paa Føde. I disse Nødsdage omkom der i Judæa henved 1½ Million Jøder, foruden dem, der toges tilfange. Deres Land blev fordærvet, deres Stad brændt, deres Tempel ødelagt, og de elendige Tilovers blevne adspredte udenlands iblandt alle Jordens Nationer; i hvilken Tilstand de bestandig har været siden, og har været fordrevet fra een Nation til en anden, ofte falskelig anklaget for de værste Forbrydelser, for hvilke de bleve fordrevne og deres Eiendomme confiskerede. I Sandhed, de har næsten altid været ansete som fredløse, hvor de har opholdt sig iblandt de forskjellige Nationer; deres Fødder har ikke fundet nogen Hvile, og de har været et bespotteligt Øgenavn; og Folket har sagt: "ere disse Herrens Folk og ere de udragne af hans Land?" (Ez. 26. 19, 20).

I denne lange Tid har Hedningene besiddet Canaans Land, og traadt under deres Fødder den hellige Stad, hvor Israels Fædre tilbade Herren. Nu, i denne lange Landflygtighed har de dog ikke tabt af Sigte de høie Forjættelser om deres Tilbagevenden. Deres Øine har været agtpaagivende og har ofte feilet i denne Dags Forventelse, da de atter kunde komme til den velsignede Arv, der var testamenteret til deres Forfædre, og atter kunde opbygge deres Stad og Tempel, gjenoprette deres Præstedømme, og dyrke Gud, som i gamle Dage. Visselig har de gjort mange Forsøg at vende tilbage, men de bedrog sig bestandig i alle deres Forsøg, fordi det var en uforanderlig Raadslutning, at Jerusalem skulde være nedtraadt af Hedninger, indtil Hedningenes Tid fuldkommes. Angaaende denne deres lange Adspredelse har Moses og Propheterne skrevet meget tydeligt; ja Moses omtaler endog i Besynderlighed, at de under Beleiringen, og naar deres Fjender skulde trænge og ængste dem i alle deres Porte, skulde æde deres egne Børn. Hvo som vil læse det 28de Capitel i 5te Mosebog, vil læse Historien om hvad der er hændt Jøderne, forudsagt af Moses med al den Klarhed, som kan findes i Historien om forbigangne Ting, og det flere Aartusinder før dets Fuldbyrdelse.

Det Næste er fundet i Ap. Gr. 21. 10—11, hvor en Prophet ved Navn Agabus tog Pauli Belte, og bandt sine egne Hænder og Fødder, og sagde: 'Saa siger den Hellig-Aand: den Mand, som dette Belte tilhører, skal Jøderne i Jerusalem saaledes binde, og overantvorde ham i Hedningenes Hænder." Opfyldelsen af denne Forudsigelse er saa bekjendt, at den ikke behøver nogen Beskrivelse. Vi gaaer derfor frem at behandle en Propheti af Paulus, optegnet i 2 Tim. 4. 3—4. "Thi den Tid skal komme, da de ikke vil fordrage sund Lærdom, men efter deres egne Begjeringer vælge sig Lærere i Hobetal, efter hvad der kildrer deres Øren; og de skal vende Ørene fra Sandheden, men henvende sig til Fabler." Denne Propheti er bleven opfyldt til det sidste Bogstav; thi den hentyder paa enhver Religionslærer, som har opstaaet lige fra den Dag og til denne, undtagen disse, der ere beskikkede ved directe Aabenbaring, og inspirerede af den Hellig-Aand. Men for at overbevise Læseren om dens fulde Opfyldelse, behøver vi blot at henvise til de utallige Præster og Lærere, som i disse Dage prædiker for Løn og spaaer for Penge, og som modtager

deres Fuldmagt af deres Medmennesker; og i Henseende til de Fabler, til hvilke de have vendt sig, behøve vi blot at nævne de aandelige og egne Fortolkninger, som møder os næsten fra ethvert religiøst Skrift og fra Prædikestolen.

(Fortsættes).

Til de Hellige i Skandinavien.

Kjære elskelige Søskende! — I Overensstemmelse med den Hellig-Aands Virkning i os, sender vi Eder vor agtbare og trofaste Broder Willard Snow til at administrere iblandt Eder og til at præsidere over alle de Helliges Anliggender i Skandinavien; at give dem Raad og veilede dem i alt henhørende til Emigration; at præsidere i Raad iblandt de Ældste, og at ordne Alt, hvad der hører til Guds Riges Opbyggelse i den Deel af Herrens Viingaard, saaledes som han veiledes af den Hellig-Aand.

Kjære Søskende. Vi bede Eder indstændigt, at annamme denne Broder som Herrens Sendebud, understøtte ham ved Eders Stemmer, opholde ham ved Eders Tro og Bøn, og Guds Velsignelse vil blive rigeligen udgydt over Eder og alle gode Mennesker, som giver Agt paa hans Ord.

Liverpool, d. 20de Marts 1852.

Eders Tjenere for Christi Skyld
Erastus Snow. F. D. Richards.
Apostler i J. C. K. af S. D. H.

Vi have den glædelige Efterretning at meddele, at vor elskelige Broder, Ældste Willard Snow, ankom hertil Mandagen den 26de Marts, og er ved god Helsen og godt Mod, fuld af den Hellig-Aand og længselsfuld efter den Tid, naarsom Herren vil forunde ham at kunne udtale sit Hjertes Følelser i det danske Sprog. Vi vil derfor bede vor Fader, som er i Himmelen, at opfylde hans og vort Ønske, med Forvisning om, at meget Godt vil udflyde deraf, til stor Velsignelse for mange Sjæle. Amen.

Brødre! glemmer ikke at gjøre Folket bekjendt med Stjernen, at dens Lys ikke skal straale forgjeves, men at Mørket maa vige bort og Menneskenes Øine vorde oplad til at see Guds Godhed.

Indhold.

	Side.		Side.
Brev fra Patriarken	113.	En Advarsels Røst (fortsat). . .	124.
Retskaffenhed	117.	Til de Hellige i Skandinavien . .	128.
Forelæsninger om Troen (fortsat) .	120.		

„Skandinaviens Stjerne" udkommer den 1ste i hver Maaned, og faaes hos DHrr. Boghandlere, samt hos Redactøren i Compagnistræde Nr. 54, 4de Sal.

Udgivet og forlagt af P. O. Hansen og Medhjelper.
Trykt hos F. E. Bording.

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

1. Aarg. Nr. 9. Den 1. Juni 1852. Priis: 8 ß pr. Expl.

Om Apostater,

eller saadanne, som fornegter Troen.

(Oversat).

Herren har erklæret, at han vil have et prøvet Folk til at tjene sig, til at være hans Folk i Besynderlighed, til at udføre hans fuldkomne Love og retfærdige Regjering paa Jorden, og til at udvise hans Priis iblandt Menneskens Børn. Og han prøver sit Folks Tro paa mange forskjellige Maader; sommetider ved Forfølgelse af Verden, og sommetider ved svære Lidelser, Tab og Modgang; men den værste Prøvelse er, at have Hjertet aabnet ved disse, som har været forbundne til os, formedelst Brøderskabets hellige Baand, med hvem vi har fortroligen raadført os og gaaet tilsammen til Guds Hus.

"Vel er det fornødent at Forargelser skulle komme; dog vee det Menneske, ved hvilket de kommer." (Matt. 18. 7). Det vilde være bedre for et Menneske, at der blev hængt en Mollesteen om dets Hals, og det blev kastet i Havet, end at forarge de ydmyge og angergivne Hjerter, som sætter deres Lid til den Herre Gud. Ikkedesmindre vil mange ikke give Agt paa denne Advarsel, men spenderer alle deres Kræfter til at bringe Tort og Trængsel over Herrens udvalgte Folk.

Men det er nødvendigt, at Guds Folk skal prøves og plages paa alle mulige Maader, paa det at deres ægte Værd maa blive aabenbaret for alles Øine. Gud giver ingen Løn uden den er fortjent. Naar Troner, Fyrstendømmer, Magt, Herredømme, Kroner og et evigt Liv gives Nogen, hvem mon det vil blive? Vil det blive saadanne, som aldrig har gjort sig værdig? Nei. Det vil blive dem, som har gjort sig meget værdig. Dem, der lig deres guddommelige Forløser, ere blevne gjorte til en aabenbar Spot for Gud, for Englene, for Menneskene og for Djevlene; og som har taalmodeligen liidt Synderes Modsigelser (Heb. 12. 3), og har bevaret deres Ærlighed under alle Omstændigheder. Ja, den uforgængelige Løn af glorrig Udødelighed og af celestial Ære vil alene blive tildeelt de Værdige. Retfærdighedens Kroner vil alene blive givet dem, som har renset sig af en forvendt og fordærvet Slægts Ureenligheder og tappre stridt Troens gode Strid.

Den Herre Jesus Christus, den reneste af Alle, og den aldeles uskjelige, blev ophøiet, æret og kronet efter denne selvsamme Grundsætning. "Du elskede Retfærdighed og hadede Uret; derfor har Gud, Din Gud, salvet Dig med Glædens Olie, fremfor Dine Medbrødre." (Heb. 1. 9). "Vi see hen til Troens Begynder og Fuldkommer Jesum, hvilken, istedetfor den Glæde han havde for sig, leed taalmodeligen Korset, idet han foragtede Forhaanelsen, og sidder nu ved høire Side af Guds Throne." (E.

12. 2). "Lammet, som er slagtet, er værdigt at annamme Magt og Rigdom og Viisdom og Styrke og Priis og Ære og Velsignelse!" (Aab. 5. 12).

Jesus blev fristet og prøvet i alle Punkter ligesom vi, men uden Synd. Lucifer, den Ærkeapostat, prøvede sin Magt med Herren i hans svage Stunder, da han havde fastet forretyve Dage; men Frelserens elskelige Characteer blev ikke plettet med Fornegtelse. Een af hans tolv Apostler, som havde havt Deel i hans Raad og Undervisning, og følgeligen vidste mere om Jesu virkelige Characteer og hvad der hører til Guds Rige end Nogen udenfor Disciplenes Kreds, — nemlig Judas Iskariotes, havde den skamløse Frækhed at forraade Herlighedens Herre til hans Fiender ved et Kys. Hvor igjennemtrængende skarpt har dog ikke dette maatte været for Jesu rene og ømme Hjerte. Men Jesus var trofast og han erholdt Kronen, medens Forræderen erholdt tredive Sølvstykker, — Betalingen for uskyldigt Blod.

Nu i vore Dage, da Herren har gjenoprettet Evangeliets sande Grundsætninger, tilkommer det de Hellige at prøves formemedelst Frafalds Følger og Judstydelse. Verden kiender ikke de Hellige nok til at prøve dem ret strengt. Der behøves dem, som er nøie kjendt med vor Vandel, vore Tanker og vore Hensigter, — der behøves dem, som er vel bekjendt med vor egentlige Characteer, til at føre Verden an til den afgjørende Strid. De, der har været i vor Midte, og kjender de Helliges Politik, Præstedømmets Magt og det rene Evangeliums sande Aand og Kraft, — disse Mennesker, naar de overgaaer til Djevelens Parti, er dem, der opblæser Forfølgelsens Ild til den allerstærkeste Hede, og slaaer det sidste og afgjørende Slag til vor Troes Prøvelse.

Men, skal vi svigte i Prøvelsens Stund, fordi de Frafaldne raser og fnyser? Skal vi give slip paa Saligheden, fordi Mennesker aabenbarer deres egne sorte Hjerters smudsige Indhold, beskylder os dermed, og opvækker Forfølgelse, fordi vi ikke vil bekjende? Nei, visselig ikke. De gode Faar kjender den gode Hyrdes Røst, og ham vil de følge, og holde sig tættere sammen i den sande Sti. Men en Fremmeds Røst kjender de ikke, og de vil ikke følge ham, men fly fra ham. Endskjøndt Mennesker, som har Kundskab om vore Motivers og Hensigters Renhed og Uskyldighed, vore Grundsætningers Ægthed og vort Kalds Magt og Kraft, forvender og fordreier disse Ting, i den Hensigt at gjøre Ondt imod os, veed vi dog og har erfaret, at Herren gjør Menneskens Vrede til sin Priis, og det Overblevne deraf binder han, saa at de Hellige lider ingen væsentlig Skade. Nei, (Ps. 76. 11) "denne vor Trængsel er skakket og let, og skaffer os en over al Maade stor, evig Vægt af Herlighed." (2 Cor. 4. 17). Sandhed, Renhed og Dyd vil, lig de tre jødiske Mænd, udholde Ilden, om den end er syv Gange hedere end sædvanlig, og de vil tilsidst komme ud med alle deres Tilhængere, og der vil end ikke være Lugt af Ilden ved deres Klæder. (Dan. 3). Tiden vil komme, naar de Helliges Retfærdighed vil skinne med en saare stor Glands, og Bagtalelse og falske Beskyldninger vige for den, som Morgentaagen for den opgaaende Sol. Da vil Verden erkjende Herrens Folk for det de er, og bøie Knæ for Jehovas uransagelige Viisdom og ubøielige Retfærdighed.

"Men, i et stort Huus er ei alene Kar af Guld og Sølv, men ogsaa af Træ og Leer; og nogle til Ære og andre til Vanære. Dersom da Nogen holder sig reen fra disse, han skal vorde et Kar til Ære, helliget og Husbonden nyttigt, tilberedt til al god Gjerning." (2 Tim. 2. 20, 21). Disse, som falder fra, ere Kar til Vanære; de vil opfylde deres Skabelses Maal. De skal blive forbandede med den svareste af alle Forbandelser, siger Herren. Det

Bedste der kan siges om dem er, at de ere Løgnere; de vidner først, at vi er Herrens Folk, og derefter at vi er det ikke. Og alle Løgnere skal faae deres Deel i det Sted, hvor Ormen ikke dør og Ilden ikke slukkes. O, I den Allerhøiestes Hellige, renser Eder derfor fra de Frafaldnes Aand og Fellesskab, saa skal I blive til Æres-Kar, helligede og skikkede til Eders himmelske Husbonds Nytte, og fuldkommelig beredte til al god Gjerning.

En Advarsel imod de falske Propheter.

Af Johan P. Lorentzen.

(Fortsat fra Pag. 55).

Jeg skal nu i Korthed berøre de Punkter, der i vort Land støder saa mange for Hovedet, og begynde med Daaben.

Den lutherskkatholske Kirke har, ligesom alle Pædobaptisterne, forkastet Evangeliets Lærdomme om Daaben, og har i deres Sted indført pavelige Grundsætninger. Daaben (Baptismos) bliver af meer end atten græske Skribenter bevist at betyde Nedsænkning, Neddyppelse under Vandet, og dette er overeensstemmende med det Nye Testamentes Lærdomme i den apostoliske Tidsalder.

Barnedaaben opkom først i det andet Aarhundrede efter Christi Fødsel, og blev indskrænket til det vestlige Asien, det østlige Europa og Afrika. Senere i Slutningen af det andet og Begyndelsen af det tredie Aarhundrede begyndte de Christne i det vestlige Europa at indføre Barnebestænkelse istedetfor Daab, som efter Kirkefædrenes Vidnesbyrd først blev almindelig i det syvende Aarhundrede. Enhver, som ret opfatter det Nye Testamentes Lærdomme, vil forstaae Apostelen Paulus, naar han ligner Daaben ved en Begravelse, og tillige ved en Opstandelse, som sees i Rom. 6. 4. og Col. 2. 12. Daaben skal skee i Vandet og derfor døbte Døberen Johannes i Jordans Flod; Floden var paa det Sted, hvor Johannes døbte, imellem 60 a 80 Fod bred, og Dybden fra 3 til 12 Fod; derfor staaer der hos Joh. 3. 23, at Johannes døbte i Ænon, nær ved Salim, fordi der var (hudata polla) meget Vand, og de, der lod sig døbe, kom derhen. At baade Døberen og den, som døbtes, begge har staaet i Vandet, bevidnes flere Steder i Skriften, see Ap. G. 8. 38, og den græskkatholske Kirke har fra de allerførste Tider lige til nærværende Dag holdt fast paa Neddyppelse; og dette er et Vidnesbyrd mod hele den romerskkatholske Kirke. Hvis Luther havde fulgt sin egen Anskuelse om Daaben, havde han indført Neddyppelse. Han siger: "Jeg kunde ønske, at vi kunde udføre Daaben saa fuldkommen, at den blev et Symbol paa Død og Begravelse. Jeg tænker, at det ikke alene vilde være nødvendigt, men ogsaa skjønt, at have et fuldkomment Tegn, saaledes som det udentvivl var indført af Christus og hans Apostler. Den anden Betingelse for Daaben er Troen, som er kundgjort hos Matth. 3. 6 og Marc. 16. 16 og flere andre Steder. Ingen under det Nye Testamentes Husholdning er bleven døbt, end ikke een, uden at bekjende sine Synder og forpligte sig til at blive en Christi Efterfølger. Derfor kan Apostelen Peter kalde Daaben en god Samvittigheds-Pagt med Gud, som er tilveiebragt formedelst Jesu Christi Opstandelse. Saaledes fordrede Herrens Apostler fordum, at de, der omvendte sig og troede deres Vidnesbyrd om Frelseren og Forløsningen, skulde døbes til Syndsforladelse, og paa denne

Maade og efter denne Orden bleve kun vorne Personer, der havde opnaaet Myndighedsalderen, indlemmede formedelst Daaben i Christi Kirke. For at kunne annamme Daaben hører altsaa først at troe, og Troen kommer af at høre Evangeliet, altsaa ikke af Daaben, som mange paaberaabe sig. Troen er fremdeles en Bestandighed i det, som man haaber, en fast Overbeviisning om det, som ikke sees. Dernæst kommer den anden store Fordring, som er Troens offentlige Bekjendelse og Daabens hjertelige Begjæring; og tilvisse, Gud fordrer Daaben af Mennesket som en Betingelse for Syndsforladelse, og som en høitidelig Pagt, i hvilken han indtræder i Guds Rige og Christi Kirke. I hele det Nye Testamente er intet Bevis for at umyndige Børn er bleven døbt, og derfor have mange af den lærde Classe gjort os det Spørgsmaal: om det da var forbudt i den hellige Skrift, at døbe smaae Børn? Jeg vil spørge disse: er de øvrige af den catholske Kirkes Urimeligheder med Bestemthed forbudte i den hellige Skrift? Men, dersom Pædobaptisterne vilde spørge om Barnedaaben var imod Bibelens Lærdom, kan vi svare Ja, thi Barnedaaben er en Modsætning til Evangeliet, og Alt, hvad der er mod Evangeliet, er Synd, og Synden er Lovens Overtædelse; derfor er Barnedaaben et Foster af menneskelig Viisdom og Trædskhed til Forførelsens Kunstgreb, og et saadant Spil kan hverken gavne Smaae eller Store, langt mindre gjøre dem til Christi Lemmer, eller Guds Børn, eller Arvinger til Guds Rige; thi en saadan frelsende Forandring kan alene virkes af den Hellig-Aand. Alligevel ere vi ikke i Tvivl, naar vore Børn døe, endskjøndt vi kan græde ved deres Bortgang; thi vi troer, at alle umyndige Børn, som døer, ere iblandt Herrens udvalgte og forløste Sjæle, og at vi, dersom vi gjøre os værdige til at gaae frem for Guds og Menneskenes Aasyn i Retfærdighed og i Hellighed, og bevare Tro, Reenhed og Kjærlighed i vore Hjerter, vil blive forenet igjen med vore Børn i den første Opstandelse. Hvilket velsignet og opmuntrende Haab for Forældre, der har overgivet deres Børns Aand til Gud og deres Støv til Jorden, at blive velsignet af den albarmhjertige og alkjærlige Fader i denne herlige Gjenforening. —

Da den Herre Jesus Christus, ved sin frivillige Lidelse og Død, hengav sig selv for at gjenløse Menneskene, ja alle Mennesker, fra Arvesynden, saa ere de smaae Børn i en uskyldig Tilstand; og Frelseren har sagt, at Guds Rige tilhører dem, og Menneskene behøver ikke at paatvinge smaae Børn hverken Daab eller Bestænkelse, eller paalyve dem Troen eller den Hellig-Aand; thi denne ødelæggende Vederstyggelighed har nedbrudt Zions Mure og fortrængt Guds Kirke fra Jorderige, indtil nu Tidens Fylde og Vedergjældelsens Tider er kommet fra Herrens Aasyn. Derfor troe, lære og practisere vi, at smaae umyndige Børn bør, som Frelseren har lært og practiseret, velsignes under Haandspaalæggelse af Guds Tienere, saaledes som det er viist i Matt. 19, 13—15, Marc. 10. 13—16 og Luc. 18. 15—17.

Til Slutning henviser jeg til den Herre Jesum Christum, der kom til Johannes i Ørken, for at blive døbt til Syndsforladelse; thi han bar den oprindelige Verdenssynd, som Johannes vidner i sit Evangelium 1 Cap. 29 V.; og Frelseren vidste, at Daaben i Vand var nødvendig til Syndsforladelse, og derfor underkastede han sig hans Faders Villie, og viste et Exempel, og ved denne hans Lydighed ere mange blevne retfærdige, ligesom ved Adams Ulydighed mange ere blevne Syndere. Rom. 5. 19. Og efterat Frelseren var døbt og han var opstaaet af Vandet og han annammede Velsignelsen, den Hellig-Aand kom ned fra Himlen og forblev over ham, som Johannes skriver i Joh. 1. 32.

(Fortsættes).

En Advarsels Røst.

(Fortsat fra Pag. 128).

Men der er en anden Propheti af Paulus, som vel fortjener vor Opmærksomhed, som Billede af Tiden, hvori vi lever; det findes i de fem første Vers i 3 Cap. af 2 Tim. "Men vid dette, at i de sidste Dage skal vanskelige Tider være at forvente; thi Menneskene skulle være egenkjærlige og pengegjerrige, overmodige, hoffærdige, Bespottere, ulydige mod Forældre, utaknemmelige, vanhellige, ukjerlige, uforlagelige, Bagtalere, umaadelige, umilde, uden Kjerlighed til det Gode, Forrædere, fremfusende, opblæste, som mere elske Vellyst end de elske Gud, som har Gudsfrygtigheds Skin, men fornegter dens Kraft; fly ogsaa disse. Af det sidste Vers af dette Skriftsted lære vi til vor Forbauselse, at denne Summa af forfærdelig Ugudelighed indbefatter ene og alene Religionsbekjendere; det er, det vil være de (saakaldte) Christnes Charakteer i de sidste Dage. Forskrækkes ikke, kjære Læser, vi vil ikke give nogen Udlæggelse paa Hentydningen, uden bestemt at bevise hvert Ord; thi tænk selv, og Du vil indsee, at den, som ikke bekjender sig til Religion, har ikke noget Skin af Gudfrygtighed, men at disse vanhellige Charakterer, som her tales om, har et gudfrygtigt Skin, men fornegter Guds Kraft. Men dersom Du tvivler om Pauli Vidnesbyrd angaaende dette Thema, see omkring Dig, og ransag selv. "Af deres Frugter skulle I kjende dem." O, mit Hjerte lider svarlig, medens jeg skriver. Ak, er det kommet saa vidt; har Sandhedens Aand borttaget Vankundighedens Slør fra de sidste Dage, alene til at præsentere os Synet af et falden eller fordærvet Folk; en affalden Kirke, fuld af allehaande Derstyggeligheder, ja, som endog foragter dem, som ere gode; medens de selv intet har tilbage uden et Skin af Gudsfrygtighed, fornegtende Guds Kraft; det er: de tilsidesætter den direkte Inspiration og de overnaturlige Aandsgaver, hvilke altid har været nødvendige til at opretholde Christi Kirke? Var det herfor alene, at den Hellig-Aand lod hellige Mænd skue de tilkommende Tiders Begivenheder, saa at de kunde see de sidste Dages sig alt nærmende store Velsignelser? O, I Propheter og Apostler, I Oldtidens hellige Mænd, hvad vilde I have udrettet, dersom I skulde standse her; dersom Eders prophetiske Syn ikkun naaede nedad Tidens Strøm, til nærværende Aar? Ak! I har fyldt os med Sorg og Fortvivlelse: Jøderne har I efterladt omvankende i Sorg og Mørkhed, fjernet fra alt, som er dem kjerest paa Jorden; deres Land er Ødelæggelse, deres Stad og Tempel Ruiner, og de forunden Kundskab om den sande Messias. Hedningene (de Christne) ere, efter Deelagtigheden i det tamme Olietræes Rod og Fedme faldne, efter det samme vantro Exempel, og ere uden Frugt, døde, oprykkede med Rødderne, og har intet uden et Skin af Gudfrygtighed; medens de Kræfter, der udgjorde den gamle Kirkes Charakteer, er bortflyet fra iblandt Menneskene. Er dette Enden paa alt Eders Arbeide? Var det derfor I ransagede, trællede, blødte og døde? Jeg vil tie og vente Gjensvar; dersom I end have et Trostens Ord i Behold, angaaende det Tilkommende, sig os det hurtigt, at ikke vore Sjæle skulle hentæres i Sorgens og Fortvivlelsens mørke Dal.

(Fortsættes).

Forelæsninger om Troen.

Anden Forelæsning. — Anden Afdeling.,

(Fortsat fra Pag. 124).

37. For det Første, Adam var 130 Aar gammel, da Seth blev født. 1 Mos. 5. 3. Og Adams Dage, efter at han havde avlet Seth, var 800 Aar, hvilket gjør ham 930 Aar gammel, da han døde. 1 Mos. 5. 4, 5. Seth var 105, da Enos blev født (Vers 6); Enos var 90, da Kenan blev født (Vers 9); Kenan var 70, da Mahalalel blev født (Vers 12); Mahalelel var 65 da Jared blev født (Vers 15); Jared var 162, da Enok blev født (Vers 18); Enok var 65, da Methusalah blev født (Vers 21); Methusalah var 187, da Lamek blev født (Vers 25); Lamek var 182, da Noa blev født (Vers 28).

38. Af denne Beretning fremlyser det, at Lamek, den 9de fra Adam, og Noas Fader, var 56 Aar gammel, da Adam døde; Methusalah 243; Enok 308; Jared 470; Mahalalel 535; Kenan 605; Enos 695; og Seth 800.

39. Saa at Lamek, Noas Fader, Methusalah, Enok, Jared, Mahalalel, Kenan, Enos, Seth, og Adam, var alle ilive paa den samme Tid, og, uden Modsigelse, alle prædikede om Retfærdighed.

40. Moses underretter os endvidere om, at Seth levede efter at han avlede Enos 807 Aar, og var 912 Aar gammel, da han døde. 1 Mos. V. 7, 8. Og Enos levede efterat han avlede Kenan 815 Aar, gjørende ham 905 Aar gammel, da han døde (Vers 10, 11). Og Kenan levede efter at han avlede Mehalalel 840 Aar, gjørende ham 910 Aar gammel ved hans Død (Vers 13, 14). Og Mahalalel levede efter at han avlede Jared 880 Aar, gjørende ham 895 Aar gammel, da han døde (Vers 16, 17). Og Jared levede efter at han avlede Enok 800 Aar, gjørende ham 962 Aar gammel ved hans Død (Vers 19, 20). Og Enok vandrede med Gud, efter at han avlede Methusalah, 300 Aar, gjørende ham 365 Aar gammel da han blev forvandlet (Vers 22, 23). Og Methusalah levede efterat han avlede Lamek 782 Aar, gjørende ham 969 Aar gammel, da han døde (Vers 26, 27). Lamek levede efter at han avlede Noa 595 Aar, gjørende ham 777 Aar gammel, da han døde (Vers 30, 31).

41. Overeensstemmende med denne Fortælling, døde Adam i Verdens 930te Aar; Enok blev forvandlet i det 987de; Seth døde i det 1042de; Enos i det 1140de; Kenan i det 1235te; Mehalalel i det 1290de; Jared i det 1422de, Lamek i det 1651de, og Methusalah i det 1656de, der var det samme Aar, i hvilket Syndfloden kom.

42. Saa at Noa var 84 Aar gammel, da Enos døde, 176, da Kenan døde, 234, da Mahalalel døde, 366, da Jared døde, 595, da Lamek døde, og 600, da Methusalah døde.

43. Vi kan see af dette, at Enos, Kenan, Mahalalel, Jared, Methusalah, Lamek, og Noa alle levede paa Jorden paa samme Tid; og at Enos, Kenan, Mahalalel, Jared, Methusalah, og Lamek havde alle Bekjendtskab med baade Adam og Noa.

44. Af det Foregaaende er det let at see, ikke alene hvorledes Kundskaben om Gud kom ind i Verden, men paa hvad Princip den var bevaret; at, fra den Tid den først blev meddeelt, den blev vedligeholdt i retfærdige Mænds Gemytter, som underviste ikke alene deres egne Efterkommere, men Verden; saa at der ikke behøvedes nogen ny Aabenbaring til Menneskt, efter Adams Skabelse til Noa, for at give Menneskene den første Idee eller Begreb om en Guds

Tilværelse, og ikke allene om en Gud, men om den sande og levende Gud.

45. Da vi nu har afridset Verdens Tidsregning fra Adam til Noa, vil vi nu afridse den fra Noa til Abraham. Noa var 502 Aar gammel, da Sem blev født; 98 Aar derefter kom Floden, nemlig det 600de Aar af Noas Alder. Og Moses fortæller os, at Noa levede efter Floden i 350 Aar, saa at han var 950 Aar gammel, da han døde. 1 Mos. 9. 28, 29.

46. Sem var 100 Aar gammel, da Arpharad blev født. (1 Mos. 11. 10.) Arpharad var 35, da Salah blev født (11. 12); Salah var 30, da Eber blev født (11. 14); Eber var 34, da Peleg blev født, i hvis Dage Jorden blev deelt (11. 16); Peleg var 30, da Reu blev født (11. 18); Reu var 32, da Serug blev født (11. 20); Serug var 30, da Nachor blev født (11. 22); Nachor var 29, da Thara blev født (11. 24); Thara var 70, da Haran og Abraham bleve fødte (11 26).

47. Der er nogen Vanskelighed ved den ved Moses givne Beretning om Abrahams Fødsel. Nogle har antaget, at Abraham ikke blev født førend Thara var 130 Aar gammel. Denne Slutning er dragen fra en Uovereensstemmelse i Skrifter, som for Øieblikket ikke staaer til vor Raadighed. Ei heller er det en Sag af nogen Vigtighed for os, om Abraham blev født da Thara var 70 eller 130 Aar gammel. Men for at der ikke skal være nogen Tvivl hos Nogen, med Hensyn til den Gjenstand, der ligger umiddelbart for os, saa vil vi, idet vi fremstille nærværende Tidsregning, datere Abrahams Fødsel fra sidstnævnte Periode, der er: da Thara var 130 Aar gammel. Det fremlyser af denne Fortælling, at det var 352 Aar fra Floden til Abrahams Fødsel.

48. Moses underretter os om, at Sem levede efterat han havde avlet Arpharad, 500 Aar (1 Mos. 11. 11); dette føiet til 100 Aar, som var hans Alder, da Arpharad blev født, gjør ham 600 Aar gammel, da han døde. Arpharad levede efter at han avlede Salah 403 Aar (11. 13); dette føiet til 35 Aar, som var hans Alder, da Salah blev født, gjør ham 438 Aar gammel, da han døde. Salah levede efter at han avlede Eber 403 Aar (11. 15); dette føiet til 30 Aar, som var hans Alder, da Eber blev født, gjør ham 433 Aar gammel, da han døde. Eber levede efter at han avlede Peleg 430 Aar (11. 17); dette føiet til 34 Aar, som var hans Alder, da Peleg blev født, gjør ham 464 Aar gammel. Peleg levede efter at han avlede Reu 209 Aar (11. 19); dette føiet til 30 Aar, som var hans Alder, da Reu blev født, gjør ham 239 Aar gammel, da han døde. Reu levede efter at han avlede Serug 207 Aar (11. 21); dette føiet til 32 Aar, som var hans Alder, da Serug blev født, gjør ham 239 Aar gammel, da han døde. Serug levede efter at han avlede Nachor 200 Aar (11. 23); dette føiet til 30 Aar, som var hans Alder, da Nachor blev født, gjør ham 230 Aar gammel, da han døde. Nachor levede efter at han avlede Thara 119 Aar (11. 25); dette føiet til 29 Aar, som var hans Alder, da Thara blev født, gjør ham 148 Aar gammel, da han døde. Thara var 130 Aar gammel, da Abraham blev født, og antages at have levet 75 Aar efter hans Fødsel, saa at han var 205 Aar gammel, da han døde.

49. Efter denne Beretning døde Peleg i Verdens 1996de Aar, Nachor i det 1997de, og Noa i det 2006te. Saa at Peleg, i hvis Dage Jorden blev deelt, og Nachor, Abrahams Farfader, begge døde før Noa — den første værende 239 Aar gammel, og den sidste 148; og hvem kan ikke indsee, at de maa have havt et langt og fortroligt Bekjendtskab med Noa?

50. Reu døde i Verdens 2026de Aar, Serug i det 2049de, Thara i det 2083de, Arpharad i det 2096de, Salah i det 2126de, Sem i det 2158de, Abraham i det 2183de,

og Eber i det 2187de, som var fire Aar efter Abrahams Død. Men Eber var den fjerde fra Noa.

51. Nachor, Abrahams Broder, var 58 Aar gammel, da Noa døde, Thara 128, Serug 187, Reu 219, Eber 283, Salah 313, Arpharad 344, og Sem 448.

52. Det fremlyser af denne Fortælling, at Nachor, Abrahams Broder, Thara, Nachor, Serug, Reu, Peleg, Eber, Salah, Arpharad, Sem og Noa alle levede paa Jorden paa samme Tid; og at Abraham var 18 Aar gammel, da Reu døde, 41, da Serug og hans Broder Nachor døde, 75, da Thara døde, 88, da Arpharad døde, 118, da Salah døde, 150, da Sem døde, og at Eber levede fire Aar efter Abrahams Død. Og at Sem, Arpharad, Salah, Eber, Reu, Serug, Thara, og Nachor, Abrahams Broder, og Abraham levede paa samme Tid. Og at Nachor, Abrahams Broder, Thara, Serug, Reu, Eber, Salah, Arpharad og Sem havde alle Bekjendtskab med baade Noa og Abraham.

53. Vi har nu kortelig beskrevet Verdens Tidsregning, overeensstemmende med den i vor nærværende Bibel givne Beretning, fra Noa til Abraham, og har klarlig stadfæstet, over al Modsigelse, at der var ingen Vanskelighed i at bevare Kundskaben om Gud i Verden fra Adams Skabelse, og den til hans umiddelbare Efterkommere givne Aabenbarelse, som vi har fremstillet i den første Deel af denne Forelæsning; saa at de Studerende i denne Klasse ikke behøver at have nogen Tvivl hos dem angaaende denne Gjenstand; thi de kan lettelig see, at det umulig kan have været anderledes, end at Kundskaben om Guds Tilværelse maa have vedblevet fra Fader til Søn, som et Sagn i det mindste; thi vi kan ikke antage, at nogen Kundskab om denne vigtige Kjendsgjerning kunde have eksisteret hos nogen af de ovenomtalte Individer, uden at de havde gjort den bekjendt for deres Afkom.

54. Vi har nu vist, hvorledes det var at den første Tanke nogensinde eksisterede hos noget Individ, at der var saadant et Væsen, som en Gud, som dannede og opholdt alle Ting: at det var formedelst den Aabenbaring, som han først gjorde til vor Fader Adam, da han stod for hans Aasyn, og talte med ham Ansigt til Ansigt, paa hans Skabelses Tid.

55. Lad os her observere, at efter at nogen Deel af den menneskelige Familie er gjort bekjendt med det vigtige Faktum, at der er en Gud, som har skabt og opholder alle Ting, Udstrækningen af deres Kundskab med Hensyn til hans Charakteer og Herlighed, vil bero paa deres Flid og Trofasthed i at søge efter ham, indtil de, ligesom Enok, Jareds Broder, og Moses, skal opnaae Tro paa Gud og Kraft til at see ham Ansigt til Ansigt.

56. Vi har nu klarlig fremsat hvorledes det er, og hvordan det var, at Gud blev en Gjenstand for fornuftige Væseners Tro; og tillige, paa hvilken Grundvold det Vidnesbyrd var grundfæstet, som opvakte de gamle Helliges Undersøgelse og omhyggelige Ransagning for at søge efter og erholde Kundskab om Guds Herlighed; og vi har seet at det var menneskeligt Vidnesbyrd, og menneskeligt Vidnesbyrd alene, som først opvakte dem til denne Efterforskning. Der var den Troværdighed de tillagde deres Fædres Vidnesbyrd, dette Vidnesbyrd havende opvakt dem til at forske efter Kundskab om Gud.. Forskningen endte hyppigt, i Sandhed den endte altid, naar den var rigtig, med de herligste Opdagelser og evig Visshed.

(Fortsættes).

Herrens Raadsslutning.

"Den Herre Zebaoth har svoret og sagt: hvad skal det gjelde, om det ikke er skeet, saasom jeg tænkte, og om det ikke skal bestaae, som jeg har raadslaget?" (Es. 14. 24).

"Thi den Herre Zebaoth har raadslaget det, og hvo vil gjøre det til Intet? og hans Haand er udrakt, og hvo vil afvende den?" (27 V).

Naar Herren sender det evige Evangelium til et Folk eller en Slægt, da er det Folk eller den Slægt pligtig at antage det, og det er ligemeget, hvem det sendes ved. Bliver det antaget, saa skaffer det Salighed; bliver det ikke antaget, paaforer det Fordømmelse; andre Følger kan det umuligt have. Enten Menneskene tænker saa eller saa om det, bliver det dog en Livslugt til Livet eller en Dødslugt til Døden. De kan mishandle Guds Tjenere og foragte deres Sendelse eller ære Budskabet og behandle Bærerne vel. De har Frihed til at annamme eller forkaste, adlyde eller ikke adlyde Evangeliet. Om det annammes og adlydes, følger der, uden Undtagelse, en hurtig Tilvæxt af Kundskab, Visdom, Enighed, Magt og Lykkalighed. Om det forkastes, følger der, uden Undtagelse, Mørkhed, Forvirring, Uenighed, Kiv og Elendighed. Saa haandgribelige disse Facta end ere, er det alligevel ligesaa tydelig en Sandhed, at den største Deel af Menneskene, istedetfor at lytte til Guds Tjenere, betænke det Budskab de bringer, og overveie Beviserne, som de forelægger, virkelig forsømmer Hovedpunktet, og gjør et bedøvende Støi og stort Bulder angaaende de Mænds Characteer og Handlinger, som Gud har valgt, og saaledes adspreder og bortvender hverandres Opmærksomhed fra de Ting, der hører til Salighed, ved Tanken og Talen om hvad de indbilde sig at være Urimeligheder og hvad de formode at være Vederstyggeligheder.

I Almindelighed vælger Gud de bedste Mennesker, som kan findes i Verden, til at udføre sine Hensigter. Og dersom de Mænd, som Gud vælger, ikke staaer for Verdens Dom uden Revselse, hvorledes skal da disse, som ikke bekjender sig at være valgte af Gud, staae for Christi Domstol? Mon de ikke vil være opbrændte under Hans gjennemborende Blik, hvis rene Glorie er en fortærende Ild? Naar de grønne Træer ikke kan staae uskadt for Verdens uretfærdige Dom, hvorledes skal da de tørre kunne udstaae Guds retfærdige Dom?

Herren lader sommetider ugudelige Mennesker blive indsamlede ved Evangeliets Net og det hellige Præstedømme gives dem, at de maae have Leilighed til at udvise, hvad de egentlig er — til at udøve, hvad der er i dem, saa at de, naar deres Ugudeligheds Bæger er fuldt, kan blive udkastet af Guds Kirke, at det maa blive mere tydeligt aabenbaret, at de ere ikke af os.

Saalænge saadanne Mænd ikke udelukkes af Menigheden, eller Præstedømmet tages fra dem, er deres Tieneste gyldig, og vil blive vedkjendt i Himlen, og hvo, som ikke antager deres Budskab, vil blive skyldig til Fordømmelse.

Det er ligemeget, hvad de Jøder og Hedninger, som levede for 1800 Aar siden, tænkte eller sagde om Jesus Christus og hans Apostler — det er nu almindelig vedkjendt overalt i hele Christenheden, at de, som lyttede til, og adlød deres Lærdomme, bleve retfærdiggjorte for Gud, og at de, der forkastede deres Lærdomme, bleve fordømte for Gud.

Somme Mennesker, som ikke kan finde noget Bedre at bestille, taler meget Ondt om Joseph Smith. Nu, det er ikke Joseph Smiths Characteer man skulde spørge om. Men Spørgsmaalet er dette: Var Joseph Smith sendt af Gud, og prædikede

det evige Evangeliums sande Grundsætninger.?

Joseph Smith vidnede, at en Guds Engel viste sig for ham og aabenbarede ham Evangeliet i sin gamle Renhed og Kraft. Han prædikede Evangeliet for Menneskene, og lovede Alle, som vilde komme frem og adlyde det, at de skulde faae den Hellig-Aand og selv have Overbeviisning om, at de Grundsætninger, han lærte, vare sande. Mange Tusinder har adlydt den Lærdoms Form, som Joseph Smith anbefalede, og de har fundet ham at være en sand Guds Tjener og Prophet, for de har selv erholdt den Hellig-Aands Vidnesbyrd, hvorved de kan erklære, at de veed med Vished, uafhængig af Joseph Smiths eller nogen Andens Vidnesbyrd, at de har ikke antaget smildt udtænkte Fabler, men Guds den evige Sandhed. Og, i Besiddelse af denne Kundskab, kan de staae og smile ad disse Daarers Uformuenhed, som opløfter deres usle Hænder imod den store JEG-ERs evige Beslutning. Ja ydermere — de, der ere komne i Besiddelse af denne Kundskab, kan staae urokkelige i Sandhedens Færd, om endog de, der ere deres Fædre i Evangeliet, skulde falde fra og fornegte, hvad de eengang vidnede at være sandt, og søge med alle deres Evner at nedrive, hvad de eengang arbeidede paa at opbygge.

Her er et Factum. Joseph Smith indførte det evige Evangeliums rene Grundsætninger i denne Slægt, og enhver af de Sidste-Dages-Hellige, som er trofast, veed det, uden Andres Vidnesbyrd; thi han har prøvet det selv. Nu er det ligemeget, om virkeligen Smith var falden fra Troen, død som en Kjeltring og gaaet til Helvede, saa længe det er tydeligt, at denne Slægt vil være under Fordømmelse, dersom den ikke adlyder det Evangelium, som Gud har aabenbaret ved ham.

Her er et andet Factum. Brigham Young har reist og prædiket det samme Evangelium, som Joseph Smith og Jesus og Simon Petrus; og han prædiker det endnu, og Guds og Præstedømmets Kraft har hvilet over ham og er endnu hos ham, og mange Tusinde Sidste-Dages-Hellige, som og mange Sidste-Dags-Syndere, veed det, og kan vidne derom og gjør det. Og de, der adlyder Evangeliet, som Brigham Young anbefaler, vil vorde salig, og de, der ikke adlyder det, vil blive fordømt; og det er ikke til at undgaae. De saakaldte Christne kan forfølge, og deres ærede Avisskrivere og nidkjære Prædikere anstrænge deres Kræfter; men de kan ikke afkaste Ansvarets Byrde, som hviler paa dem, om de forkaster det Evangelium, som de Sidste-Dags-Hellige prædiker. Denne Slægt kan tænke, hvad den behager, og sige, hvad den vil; men Gud spøger ikke med Folket. Han har lagt Haand paa Værket. Han har aabenbaret det rene Evangelium. Han har beskikket de Sidste-Dags-Hellige til at prædike det i hele Verden, til et Vidnesbyrd, at Enden paa Tingenes nærværende Stilling er nær. Han har sagt, at de, der adlyder det Evangelium, skal blive salig, medens de, der ikke adlyder det, skal staae fordømte for ham.

Og nu, dersom Brigham Young og de Hellige i Utah falder fra det Guds Værk, og gaaer over til Djævelen, vil denne Slægt ingenlunde blive frigjort fra det Ansvar, som hviler paa dem, om de ikke adlyder Evangeliet, som Gud har skikket til Menneskene igjennem dem. Dette de sidste Dages Gjenoprettelsesværk kommer ikke an paa Menneskene eller paa Menneskers Villie. Gud har begyndt det. Han vil skride frem med det. Han vil fuldende det. Han har erklæret, at om disse Mænd, hvem han har kaldet, ikke ere trofaste, vil han rydde dem bort og kalde Andre til at gjøre Arbeidet.

Præsteskabets Pligt i disse Lande er, at prædike om Tro, Omvendelse, Daab og den Hellig-Aands Gave for Folket. Folkets Pligt i disse Lande er, at adlyde disse

Grundsætninger, da de ellers aldrig vil kunne leve, hvor Gud og Christus er. Enhver kan ret vel kjende sine Pligter. Ingen har nødig at bekymre sig om andre Folks Sager. Ingen har nødig at ængste sig angaaende de Hellige i Utah eller andensteds. Enhver være trofast for Gud, øve Retfærdighed, udvirke sin Salighed og advare sine Medmennesker, saa vil han altid have fuldt op at bestille.

Et Ordsprog.

"Siig mig, hvem Du omgaaes med, saa skal jeg sige Dig, hvem Du er."

"Man kan ikke sanke Vindruer af Torne, eller Figen af Tidsler." En dydig og god Mand spenderer ikke sine ledige Timer blandt de Udydige og Ubillige. Han skjenker sin Opmærksomhed til hæderlige Foretagender — han anvender sine ledige Timer til at komme i Besiddelse af nyttige Kundskaber, berige og pryde sin Forstand, indtil den bliver ypperlig nok til at drage og samle under sin Indflydelse Tusinder, som hungrer og tørster efter Kundskab; og han vander dem med Duggen fra Himlen, og bespiser dem med himmelsk Brød. Han holder Nøglerne til Oplysningens og Verens skjulte Adgange. Viisdoms Kilde vil udgyde sig rundeligen for ham. Han annammer ikke til at skinne alene, men til at udkaste sit Lys ligesom Solen, til Oplysning for mange, hvorved han vil gjøre sig berømt og udvide sin Herlighed. O! flittige og forstandige Mand! Hvo er Du, og hvad er Du? En Gud, som vorer og tiltager i Lys og Magt! „Værer da fuldkomne, ligesom Eders Fader i Himlene er fuldkommen." (Matt. 5. 48).

Og Qvinden — hvor finder man hende? eller hvor burde hun findes? Vandrende i de Ugudeliges Raad, eller staaende paa Synderens Vei, eller siddende i Spotterens Sæde? Nei! (Ps. 1. 1). Men med de Dydige og Gode. Har hun stræbt at gjøre sin Charakteer ypperlig og har vundet et godt Navn og Rygte, da søger hun Selskab med dem, der ligesom et Speil viser hende hendes eget Billede. Et uplettet Navn og Rygte er hendes Forsvar imod Misnundelse og Bagtalelse, medens Godhædighed og Forstandighed er hendes Sikkerhed og hendes Æres Bolværk. Hun søger ikke Selskab, hvori hun stiller sit gode Navn og Rygte i Fare — hun skyer saadanne Steder, og søger at undgaae Alt, hvad der muligviis kunne give Anledning til Mistanke. Hun vil kunne staae med Frimodighed, som en Billedstotte paa en Fod af sand Fortjeneste, og svinge Fuldkommenheds hvide Flag med Triumph over hendes Fjender, paaskrevet med Bogstaver af levende Lys, kantede med et beskedent Anstrog af Blufærdigheds Rodme: „Udødelighed er den Krands, der omgiver min Isse."

Mand og Qvinde, saaledes forløste fra Verdens Mørke og Ufuldkommenheder, og opløftet til Lysenes høie Region, kan nyde en evig Forening, hvor Syndens Saar og Samvittighedens Nag ikke kan forstyrre deres Fred, og hvor Vildfarelses Skyer ei længer skal afbryde Haabets skjønne Udsigter, der frivilligen opkommer i deres Hierter. O, Mand og Qvinde! dette er Din Tilstand og Dine Kaar efter at dette Forkrænkelige har iført sig Uforkrænkelighed, og dette Dødelige Udødelighed. Kjære Læser, Evangeliet har Kraft til at bevirke dette for Dig, om Du vil lytte til dets Røst og adlyde den. Det har Kraft til at igjenløse alle Dine Venner og bringe dem

tilbage til Dig, enten de ere levende eller døde, — tilintetgjøre Døden og ham, som er Djævelen, tilligemed alle de sørgelige Følger af hans Fjendskab.

Efterretninger fra Deseret.

Vi have Efterretninger fra Store Saltsøe Dal af 21de Februar, og glæder os ved at erfare Guds Folks Fremgang i de kjære Dale iblandt de evige Høie. Allehaande nyttigt Arbeide gaaer rask fremad. Meer Land og meer Skov opdages, og nye Colonier anlægges. — Brødrene i Iron County, og ligeledes i Pauvan Valley, har havt Held med at fabrikere Søm. Herved bemærker Deseret News: "Det er bleven os fortalt, at der nu forfærdiges 40 Søm i en Minut, hvilket er 2400 i Timen eller 24,000 om Dagen (10 Timer). Hvad behøves det at føre Søm fra fremmede Lande, naar vi kan forfærdige dem saa hurtigt hjemme?"

Tiende-Forraads-Huset var for lidet, da der indkom 14,000 Skjepper Korn i Tiende, hvorfor det nu bliver udvidet og andre bygget i de andre Colonier.

Vinteren har været meget mild og behagelig, og Sundhed har herskket.

Visselig, Herren er naadig mod Zion, og hans Folk bestræber sig paa at tjene ham, og at stadfæste hans Rige og Regjering, istedetfor Menneskenes. Ephraims Dale gjenlyder af Industriens mangestemmige Sang, og den Lov, Priis og Taksigelse, som daglig opsendes til den barmhjertige Fader af et Folk, der før var forfulgt og forhadt, men nu er (timeligen) forløst og ophøiet, opfylder Himmelens Hvælving, og gjør selv Atmosphæren i disse Israels Gjemmesteder hellig for Herren. O, I fattige og fortrængte Brødre og Søstre, og I rige ogsaa, brænder ikke Eders Hjerter af Guds gode Aand, som altid opfylder hans Børn med en Længsel efter at samles, og blive til et helligt og selvstændigt Folk? Længes I ikke efter at samles med Eders Sødskende paa Zions Høider, hvor Syndere ikke kan boe? Ønsker I ikke gjerne at mødes med Israels Ældste paa Jordens Ypperliges hellige Hvilesteder, og der arve Jorden, og nyde en gavmild Skabers overflødige Velsignelser? Om I gjør, da lytter til Aandens Røst — Herrens Ord fra Zion:

"Der har aldrig manglet Midler i Jesu Christi Kirke af Sidste Dages Hellige til at udføre nogen Ting, som Gud vilde have gjort, om de Hellige, een og alle, havde været beredt til at gjøre det, der forlangtes af dem. Troer I det? Det er os ligemeget enten I troer det eller ikke; vi har gjort vor Pligt i at sige Eder Sandheden.

"Dersom de 50,000 Hellige, som nu ere i England, følte, som vi føler, da vilde de Alle kunne være hos os inden et Aars Forløb fra Datum. Ja! Der er Penge og Midler nok i Kirken til at udføre Alt, hvad Gud forlanger af sit Folk. Og hvad forlanger han? At de kommer hid, saasnart som de hører Budet. Men hvad tager de dem for, som har Midler? De tænker paa, hvorledes de skal beholde dem; og disse Ældste, som har Varetægt over Flokken, ere bange for at sige dem deres Pligt, og forsømmer at udfordre Guds den Almægtiges Ord til dem, at staae op og komme til Zion, af Frygt for at Nogen af de Rige skal fornegte Troen; men, dersom de kun vilde tænke to Gange, da vilde de vide, at netop dem, som de saaledes ere bange at skal falde, vil falde, ihvormeget der end bliver gjort for dem; og jo før, jo bedre; liig Mange, som vi kunne nævne; hvis Penge

og Hustru er deres Guder, og de kan ikke blive frelst; og jo hurtigere de ere ude af Menigheden, jo bedre; — det vil fri dem fra deres Hykleri, og Menigheden fra en Byrde, som den har ondt ved at bære.

„Men, om enhver Hellig i England lægger sine Midler til, under Bestyrelse af deres Præsidentskab, der vil ikke en Sjæl have nødig at bie et Aar; altsaa, Ansvaret til Forsamlingen hertil, hviler i en høi Grad paa de Rige, og fordi de ikke vil agte paa Raad, vil de blive ruinerede, og det uden Redning. Ligesaa med dem, der ere i Deseret; dersom de ikke vil aabne Pungen og hjælpe Fabrikanten, Haandværkeren o. s. v. til at frembringe det, som er fornødent, og maa nødvendigviis tilveiebringes hurtigt, til dette Folks (timelige) Salighed, de vil gaae ned i Afgrunden, og ingen Magt paa Jorden kan standse dem. De kan nok beholde deres Penge og Midler, men det vil være som en Rust, der vil fortære deres Indvolde; og de vil anraabe om Hjælp, iiig — — Nogle have gjort, naar det er for sildig.

„Hvorfor? Fordi de har forsømt at give Agt paa Aandens Røst, og har ringeagtet den Allerhøiestes Tjenere. Forsætlig? Nei; men formedelst Ligegyldighed, Foleslöshed og Tvivl om disse Ting forholder sig saaledes. Dette har været de Helliges Fordærv i enhver Tidsalder, i enhver Uddeling; men vi siger til alle Biskopper, og alle Ældste, og Alle, som præsiderer, og Alle, som besidder det hellige Præstedomme: Oplöfter den advarende Røst; raab høit og spar ikke; om de Hellige ikke vil arbeide og hjælpe dem selv, da vil Gud ikke hjælpe dem, og de maa tage, hvad der følger paa, gaae nogne og lide Sult og Kulde; men saadanne, som vil hjælpe dem selv og Andre, med deres bedste Evner, dem vil Gud hjælpe; og de skal lykkes, ligemeget hvad deres Beskjeftigelse og Beskikkelse er, naar den er nyttig til at opbygge Guds Rige og giøre hans Folk saligt."

Til de Hellige.

Høit elskede Brødre og Søstre!

Efterson min yngre Broder, Eders Medtjener for Christi Skyld, som først indførte Evangeliet i disse nordlige Lande, har opfyldt sin Mission for nærværende Tid, og er af Kirkens øverste Præsidentskab hjemkaldt til de Helliges elskede Stad i Bjergenes Dal, og har begivet sig paa Veien did, førende sine Neg med sig, belæsset med de første Frugter af hans Mission, ledsaget af Eders varmeste Bønner og med Eders bedste Velsignelser paa sit Hoved som Stjerner i hans Krone, saa er ogsaa jeg, Eders Medtjener for Evangeliets Skyld, bleven sendt til at indtræde i hans Arbeide her; og da jeg er fremmed for Eders Skikke og Eders Sprog, saa har den Hellig-Aand i mig tilskyndet mig at skrive dette korte Epistel, idet jeg af mit ganske Hjerte ønsker Eder til Lykke med de nærværende glædelige Udsigter til en skjønnere Dag at oprinde for Eder, og til den Herlighed, som skal aabenbares i os efter vor Trængsel, om vi ikke svigter. Endskjøndt det bedrøver mig, at nogen af Eders egne Landsmænd kunne være sindet til at forfølge Eder for Eders Troes Skyld, eller fordi I prædiker Eders religiøse Anskuelser med Hensyn til den tilkommende og evige Tilstand, som er omtalt af Propheterne, og til hvilken vi alle haster, saa vide vi dog, at dette har altid været deres Lod, som ydmygeligen efterfulgte Lammet, og jeg tror, det vil blive ved at være det til Tidens Ende. Eders Sødskende i Amerika har havt deres fulde Andeel, hvori Pro-

pheters Blod har flydt og Martyrer ere faldne; men Døden selv er sød for dem, og deres Hvile er herlig, og vi sørge ikke for dem, som for de, hvis Død er bitter, og som har intet Haab om en glorrig Opstandelse med de Retfærdige.

Imidlertid glæder det mig at kunne forkynde Eder, at nu er vore Sødstende i Ro paa deres Arvelodder i Zion; Fred, Enighed og Lykke vedbliver at herske iblandt dem, og den Tid jeg forlod dem, den 24de Septbr., var en Tid, som længe vil huskes, en Forfriskningsdag fra Herren, og jeg tør sige, at de aldrig saae en lykkeligere Dag og maaskee aldrig vil see i dette Liv, end den, der nu gryer for dem. Ingensinde, siden denne Kirkes Oprettelse, har vore Udsigter til en lang og varig Fred og sikker Hvile paa vore Arvelodder, været bedre; og Arbeidet udenom vedbliver at „udbredes uhindret og at virke usvækket." Kundskaben om Mormons Bog og Evangeliets Lærdomme fremsat ved Propheten Joseph i hans Dag og af Jesus til Jøderne og Nephiterne, er ikke nu som før indskrænket til de forenede Stater og England alene, men har naaet Sydamerika, Frankrig, Italien, Schweitz, Tydskland og Skandinavien, og Lyden deraf er gaaet til de østerlandske Nationer, og der aabnes Adgang for Prædiken mod Nord saavelsom mod Syd. Visselig, Høsten er stor og Arbeiderne ere faa, og Markerne ere allerede hvide til Høsten; beder derfor Høstens Herre, at han vil opreise trofaste Arbeidere og udsende dem i Viingaarden, saadanne, som vil udstrække Seglen og høste og arbeide af alle Kræfter, medens det er Dag; at Hveden maa blive indsamlet i Laden, og de Retfærdige faae det evige Liv og vorde kronede med celestial Glorie, medens Klinten bindes i Knipper og deres Baand gjøres stærke, saa at intet Menneske kan løse dem, færdig, som Ayner af en Lo om Sommeren, til Opbrændelsens Dag. For at give Eder nogen Idee om Nutidens Aand, vil jeg afskrive en Paragraf af Millennial Star, copieret efter een af de forenede Staters Aviser, kaldet Cincinnatti Atlas, hvilken læses, som følger: „Mormonismens Tiltagen er een af Nutidens mærkeligste Omstændigheder. Trods alle de Bestyldninger for Usædelighed og Misgjerninger, der udøses imod Hovedmændene, vedbliver de at gjøre Proselyter i hundredviis, ja tusindviis, ikke alene i dette Land, men ogsaa i Europa, og Store Saltsøe Stad tiltager stærkt i Folkemængde og i Anseelse. Efter vor sidste Efterretning var der henved tre hundrede Familier i St. Louis beredte til at reise, og man regner, at i det mindste fem tusind Sjæle vil rette deres Fodtrin did i Løbet af dette Foraar og næste Sommer. Hvad skal man nu sige om dette Bedrageri? Hvad er der i Mormonismen, som opvækker, blender og forvilder?" — Saaledes seer I af vore Fienders egne Ord, at de, ikke tilfredsstillede ved at dræbe Propheten og Patriarken og uddrive os i Ørken, hvilken vi har bragt til at blomstre som en Rose, og endskjøndt de ikke kan faae noget sundt og kraftigt Argument udaf Skriften, stærk nok til at standse, hvad de endnu ere sindede til at kalde „Bedrageri," bliver ved at angribe vor Character og søge at berøve os vort gode Navn, som den kraftigste Maade at udføre deres Hensigt, og end i denne sidste og laveste Tilflugt bliver de skuffede og ere nødte til at erkjende, at Herrens Viisdom er større end Djævelens List, og at de vise og lærde Embedsmænds Viisdom og deres forstandige Mænds Forstand maa skjule sig, og deres Viisdom og Raad, ligesom Achitophels, altsammen bliver til Daarskab, og de selv beskæmmes, medens de, som ere forvildede i Aanden, ville kjende Forstand, og de, som murrede, ville tage ved Lærdom, de Sagtmodige faaer mere Glæde i Herren, og de Fattige iblandt Menneskene fryde sig i Israels Hellige. Vi har endnu ikke hørt fra de danske Hellige, siden de afseilede fra Liverpool d. 11. Marts;

med Skibet Kennebeck, der seilede d. 16. Jan., og Ellen Maria, som seilede d. 10. Febr., hvilke begge havde engelske Hellige ombord, ere lykkelig og vel ankomne til Nye Orleans; og Ezra T. Benson, een af de tolv Apostler, og som kom over Sletterne tilligemed mig sidste Efteraar, for at tage Opsyn over Emigrationen, skriver, at ti tusinde af de Hellige vil udvandre fra Kanesville i dette Foraar, hvilket vil blive den største Udvandring, der nogensinde er gaaet over Sletterne i eet Aar.

Med Hensyn til Emigrationen i Fremtiden fra dette Land, er jeg for nærværende Tid af den Formening, at vor bedste Plan vil være at handle tilfælleds med Præsidenten over de brittiske Lande, og saa meget som muligt rette os efter de Forskrifter og Raad, som det øverste Præsidentskab har givet dem. I Henseende til Tiden at afseile fra Liverpool, er dem raadet at tøve til Jan. eller senest Febr., saa at kunne naae Dalen samme Aar, og undgaae den ubehagelige Nødvendighed at overvintre paa Udkanten af Staterne, hvilket I vil blive nødte til at gjøre, om I reiser herfra om Efteraaret, da det er umuligt for Emigranter at reise over Sletterne om Vinteren. Alligevel, dersom der skulde gives en god Leilighed for Eder til at seile lige fra denne eller en anden nordlig Havn til Nye Orleans, ligesaa sikkert og billigt, som over England, da vilde det maaskee være at foretrække. Jeg skal imidlertid vedblive at søge Kundskab desangaaende, saa meget som muligt, og vil jeg maaskee til Conferenze-Tiden kunne give nogen mere bestemt Underretning om denne Sag. Lad derfor de Hellige, som ønsker at reise, vedblive at berede sig med Midler; men husk paa, at I skulle ikke drage ud i Hast, ei heller med Flugt; men lad Alt skee med Viisdom og hav alle Ting beredte for Eder i Orden. De præsiderende Ældste bør forhøre sig, hvor mange Familier og Personer der er, som kan reise og raades dertil, i deres respective Menigheder, samt Beløbet af deres Midler o. s. v., saa at de kan indberette samme til Conferenzen, saa at der kan indgaaes Contract for dem Alle tilsammen. Alle Sødskende være meget sagtmodige, trofaste og varagtige i Bøn, og de Ældste og alle, som ere ordinerede og har paataget sig en Deel af Tjenesten, vedblive at opløfte deres advarende Røst og prædike Omvendelse for Folket, og for saa vidt de omvender sig, opbygge Menigheder, døbende dem til Syndsforladelse og bekræfte dem ved Haandpaalæggelse i Navnet Faderen, Sønnen og den Hellig-Aand, ligesom de gamle Apostler gjorde. Roser Eder ikke af kraftige Gjerninger. Søg ikke efter Tegn og Under, for at faae Tro; thi Troen kommer ved at høre Ordet, og ikke ved Tegn; men Tegn følger dem, der troer; ikke efter Menneskers Villie, ei heller eftersom dem behager, men efter Guds Villie. Tragter efter Lærdom ved at læse, som og ved Tro, at I maa vorde kloge og dog fromme, at I maa nyde den opmuntrende Indflydelse af den Hellig-Aands levendegjørende Virkninger og veiledes af Trøsteren til al Sandhed, nærværende, forbigangen og tilkommende, og hvad som helst I taler, drevne af den Hellig-Aand, vil vinde Eders Venners Hjerter, omvende mange til Retfærdighed, og tjene til at opbygge Riget, og Eders Fiender selv vil ikke formaae at modsige eller modstaae Eders Ord. Eders Kjærlighed være overflødig til alle Mennesker, og især behandler dem med Ømhed, som kommer ofte iblandt Eder i Eders Forsamlinger og oprigtigen søger Sandheden og den rette Vei. Bed for dem i Eders Lønkammer, at I muligviis maatte blive Redskab til at frelse dem fra deres Synder, og helbrede deres knuste Hjerter, og glæde Eder med dem i vor Guds Rige, og see! hvor stor vil ikke Eders Glæde være med de Sjæle i de Velsignedes Boliger. Vær Love og Øvrigheder underdanig i alle Ting, og husk paa, at om I opfylder Landets Lov, I behøver ikke at overtræde Guds

Lov." Og atter, det er skrevet: Du skal ikke tale ilde om Dit Folks Overster.

Vi har mange Ting, som vi ønsker at udfolde for Eder i beleilig Tid; men vi maa slutte for denne Gang af Mangel paa Rum, og vil vedblive at skrive fra Tid til Tid, efter Aandens Tilskyndelse.

Med Agtelse, Eders Broder i Christi Evangelium.

Willard Snow.

Poesie.

Den Tid, som var lovet, er nu kommet nær,
Da Sønnen, Jehovas, iblandt os vi seer.
Messias den store til Jord komme vil
Og rense'n igjen ved en luttrende Ild.

Chor.

O da vil vi frydes og gladeligen synge
For Seiren er vunden og Jesus er Konge,
Paa Jord at regjere med Enevoldsmagt,
Befrie den fra Ondt og opfylde sin Pagt.

Messias, han kommer! O hør dog det Skrig,
Du adspredte Isra'l, det gjelder jo Dig;
Gaae ud fra hvert Folk, ja gaae ud, mens Du kan;
Kom hiem til Dit eget forjettede Land.
O da o. s. v.

See nu er Messias et længer et Lam,
At blode og døe som en Synder med Skam;
Han er Judas Løve og kommer med Pragt,
At Zion regjere med Enevoldsmagt.
O da o. s. v.

Messias han kommer til Jorden! o hør;
Basunen den lyder, berede man bør;
Thi Babylon falder, ei meer at opstaae,
Og Jorden til Zion opgive hun maa.
O da o. s. v.

Messias han kommer! hver Helgen opstaaer;
Fra Graven de glade imod Hannem gaaer;
Hver Sjæl gjenforenet da fremkommer der;
Og Ansigt til Ansigt hverandre de seer.
O da o. s. v.

Messias han kommer! Vær vaagen og bed!
Og gaae ham imøde med Lamper bered;
Thi atter al Jorden velsigne han vil,
At Sygdom og Synd skal ei meer være til.
O da o. s. v.

Naar vi sige Viisdom, mene vi ikke Kundskab, men snarere Evne til at gjøre ret Brug af Kundskab. H.

Indhold.

	Side.		Side.
Om Apostater	129.	Herrens Raadsslutning	137.
En Advarsel mod de falske Prophe-ter (fortsat)	131.	Et Ordsprog	139.
En Advarsels Røst (fortsat).	133.	Efterretninger fra Deseret	140.
Forelæsninger om Troen (fortsat)	134.	Til de Hellige	141.
		Poesie	144.

„Skandinaviens Stjerne" udkommer den 1ste i hver Maaned, og faaes hos DHrr. Boghandlere, samt hos Redactøren i Compagnistræde Nr. 54, 4de Sal.

Udgivet og forlagt af P. O. Hansen og Medhjelper.
Trykt hos F. E. Bording.

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

1. Aarg. Nr. 10. Den 1. Juli 1852. Priis: 8 ß pr. Expl.

Proclamation

om en Lovprisnings- og Taksigelses-Dag for Utah Territorium.

Eftersom det har behaget Ham, som er Fader til alt Godt, at kundgjøre sin Villie for Menneskens Børn i disse sidste Dage; og formedelst hans Engles Tieneste, at give Adams Sønner det hellige Præstedømme igien, formedelst hvilket hans Sons Evangelium er blevet forkyndt, og de hellige Handlinger til Liv og Salighed udrettede; og ved hvilket Middel den Hellig-Aand er bleven meddeelt de Troende, Villige og Oprigtige; hvilket har bragt Tro, Viisdom og Lys til at opkomme i Menneskers Hjerte, og tilskyndt dem at tye tilsammen fra Jordens fire Hjørner til et Land, hvor der er Fred og Sundhed; rigt paa mineralske og vegetabilske Midler; gjemt fra gammel Tid, bestemt i de evige Raad til det Brug, som det nu anvendes til; et Land, der er udvalgt fremfor alle andre Lande; langt borte fra den Kiv, Strid, Splid, moralske og physiske Bevægelser, der forstyrrer Nationernes og Rigernes Fred paa Jorden:

Jeg, Brigham Young, Gouvernør over ovennævnte Territorium, har, i Overensstemmelse med vore Fædres af Plymouth Rocks af de forskjellige Staters og Territoriers Gouvernører længe vedligeholdte Skik, og med et Hjerte fuldt af Ydmyghed og af Taknemlighed til Ham, som er Kilden til alt Godt, for hans store Gavmildhed mod sine Børn, følt en Attraa til at proclamere, og **gjør det** nu, Torsdagen den første Januari atten Hundrede og to og halvtreds, som en "Lovprisnings- og Taksigelsesdag" for Indvaanerne i dette fredelige Territorium; til Abrahams Guds Ære, som har bevaret sine Børn midt i alle de Afvexlinger, de har været kaldte til at gaae igjennem, for hans store Miskundhed i at bevare Nationen udeelt, i hvilken vi boer; fordi han har ladet sit Riges Evangelium udbredes og rodfæstes paa Jorden saaledes, at Mennesker og Djævle ikke formaaer at fordærve det; og at han har lovet de Bebvoere, der ere tilbage, naar Jorden er bleven renset ved Ild og hviler i Fred, en almindelig Glædesdag.

Og jeg raader alle de gode Indbyggere i Utah, at de paa den Dag afstaaer fra Alt, hvad der kan forstyrre eller bedrøve deres himmelske Faders Aand; at de staaer tidlig op om Morgenen den første Dag i det nye Aar, og vasker deres Legemer med reent Vand; at alle Mænd efterseer deres Fæe med Omhyggelighed, og seer til, at intet Kreatur under deres Varetægt lider Hunger, Tørst eller Kulde; medens Qvinderne bereder den bedste Mad for deres Husfolk, og har deres Børn færdige til at annamme den i Reenlighed og med Glæde; og at Hovedet for hver Familie nedknæler med sin Familie for Israels Gud, og be-

kjender alle sine Synder og sit Husfolks Synder, paakalder Faderen i Jesu Navn for enhver Velsignelse, han ønsker for sig og sine, for Guds Israel, og for alle Mennesker; bedende af ganske Hjerte og med forenet Tro, at de forenede Staters Enighed maa blive bevaret uforkrænket fra alle onde Menneskers Anslag, indtil Sandhed har seiret og hersker, og Jehovas Herlighed opfylder Jorden. Derefter bed Faderen i Jesu Navn at velsigne Eders Mad; og naar Dine Folks Fade ere fyldte; da spiis med dem med Glæde og Taknemlighed; og om I føler Jer frydfulde i Eders Hjerter, da syng en Sang til Taksigelse, og opløfter Eders Hjerter bestandigen med Lov og Priis og erkjend den grændseløse Barmhjertighed, som Eder alle Dieblik vederfares. Ogsaa forlanger jeg af alle gode og fredsommelige Indbyggere, at de skal afholde sig fra alle onde Tanker, Ord og Gjerninger paa den Dag; at Ingen forarges over sin Næste; at al Trætte og Uenighed ophører; at Kjevleri imellem Naboer maa være ukjendt; at Sladder og Splidagtighed ikke skal ihukommes; at Mistanke maa blive glemt; at Alle maa lære Sandheden, og ikke behøve Præster til at lære dem; at Alle maa være karske, og ikke have Læger behov; at Alle maa ophæve deres Tvistigheder, og lade Procuraterne sulte; at Alle maa handle som de ønsker at behandles, saa at den fuldkomne Kjerlighed, som uddriver al Frygt, maa herske med Triumph, og der intet er til at forstyrre, end ikke et lidet Barns Ro, i hele Utah Territorium; at der ikke bliver nogen Splidagtighed i Landet; og at den samme Fred maa udstrække sin Indflydelse til de allerydeste Grændser af de evige Høie, og derfra til hvert Menneskes og Dyrs Bolig, til Jordens Ender, indtil en Parder skal ligge hos et Kid, en Løve æde Straa som en Øxe, og et afvant Barn stikke sin Haand i en Basliskes Hule, og finde Fred for sin Sjæl.

Ydermere forlanger jeg, at naar den Dag er anvendt til at gjøre Godt; i at uddele Eders Brød, Eders Suur, Eders Kjød, Flæsk, Kalkuner, Sirup og det Bedste I har af alt, hvad der frembringes i Bjergenes Dale, til de Fattige, I da ender Dagen i den samme Orden og efter det samme Princip, som I begyndte den; at I spiser Eders Aftensmad i Hjertets Enfoldighed, som for Herren, efter Lovprisning og Taksigelse, og Glædessang; idet I ihukommer, at I ikke kan blive mættet med den Hellig-Aand og blive beredte til den himmelske Herlighed, saalænge den ringeste Skabning, under Eders Varetægt og Bestyrelse, mangler det Mindste af hvad Gud har givet Eder Evne til at anskaffe; idet I ihukommer, at den Skabning er afhængig af Eder for sine Nødtørftigheder, ligesom I ere afhængige af Eders Gud for Eders Ophold bestandigen. Føier Eder tilsengs tidlig, at I maa vederqvæges, og staa tidligt op igjen, og saaledes bliv ved til Tider og Timer forandres; eller, endelig siger jeg Eder, vedbliver saaledes fra Dag til Dag, til I opnaaer een af Kolobs Dage (som er 1000 af vore Aar), den Planet, som er nærmest den evige Faders Bolig; og om I da ikke finder Fred og Hvile for Eders Sjæle, ved at øve disse Ting, og ingen anden fremstiller sig at byde Eder bedre Raad, vil jeg være der, og vil, vidende mere, sige Eder, hvad I bør gjøre.

(L. S.)

Skrevet paa Gouvernørens Contor i Store Salt-Søe Stad; til Vidnesbyrd om hvilket jeg har tilføiet min Haand, og ladet Territoriets Segl vedhæfte, den 19de Dag i December A. D. 1851, og i de forenede Staters Uafhængighed, det femoghalvfjerdesindstyvende.

Af Gouvernøren Brigham Young.

W. Richards, Secretær pro tem.

Bestikket af Gouvernøren.

En Advarsels Røst.

(Fortsat fra Pag. 133).

Andet Capitel.

Om Prophetier, hvis Opfyldelse endnu er tilkommende.

"Hvad er Prophetier andet, end Historie omvendt?"

Efter at have gjort Opdagelsen og frembragt tilstrækkelige Beviser at Prophetierne saa vidt ere opfyldte bogstavelig indtil den mindste Toddel, saa haabe vi Læseren vil holde fast ved den samme Regel, med Hensyn til de endnu tilkommende. Og medens vi staaer paa Fremtidens Dørtærskel, og den endnu ikke ankomne Tids Vidunbere er ifærd med at vise sig og præsentere for os til vor Forbausels de allermægtigste og meest majestætiske Scener, de høist forbausende Omveltninger, de overordentligste Ødelæggelser, saavelsom de forunderligste Beviser paa Jehovas Magt og Majestæt i den store Gjenopreisning af hans lange adspredte Pagts-Folk fra Jordens fire Hjørner. Jeg siger, eftersom disse Scener ere ifærd med at komme tilsyne for os, lad os i Jesu Navn bøie os for den store Jeg-Er, og paakalde ham i Tro, at hans Aand maa udvide vore Hjerter og oplyse vort Sind, at vi maae forstaae og troe alt det, som er skrevet, hvor overnaturligt det end monne være. Men o kjære Læser, hvo Du end er, er Du ikke belavet paa Forfølgelse, er Du uforberedt paa at have Dit Navn forstødt som ondt, kan Du ikke taale at blive kaldet en Skjelm, en Bedrager eller en Galning, eller en, som har Djævelen; eller er Du ved menneskelige Troesbekjendelser tvunget til at troe netop saa meget, og ikke mere, da gjør Du bedre i at standse her; thi skulde Du troe det, som er skrevet i Bibelen, som endnu er tilkommende, da vil Du være nødsaget til at troe Mirakler, Undergjerninger, Aabenbaringer, Tegn paa Guds Kraft, endog overtræffende alt det, man hidtil har kjendt; ja Du vil troe, at Vandet vil blive adskilt og Israel gaa igjennem tørskoede, som de gjorde i Mose Dage, da de reiste til deres eget Land; thi intet Menneske har nogensinde troet Bibelen, uden at troe og forvente saadanne herlige Begivenheder i de sidste Dage. Ja jeg vil nu vove at sige, at en "Bibel-Troende" vilde være Noget, som ikkun meget Faa har seet i denne Slægt, uagtet al dens stolte Religion. Thi der er en stor Forskjel imellem at troe Bogen at være sand, naar den er tillukket, og at troe de Ting, som deri ere skrevne. Det er nu betragtet i den christne Verden som en stor Skam, ikke at troe Bibelen, naar den er tillukket; men hvo som helst der vil gjøre Forsøg, vil finde, at det vil blive en langt større Skam at troe, at de Ting, som deri ere skrevne, sikkerlig vil ske. I Sandhed, det er vores urokkelige Tro paa Bibelens Indhold, samt det at det er blevet os omhyggeligen lært, der har været een af Hovedaarsagerne til den Forfølgelse, vi lider. For dersom Prophetierne blive forstaaet af Folket, og deres Opfyldelse skrider frem, vil Christenhedens Secter og Partier fare til de fire Vinde, og Christi Rige vil hæve sig paa deres Ruiner, medens den virkelige Sandheds Kundskab vil dække Jorden, som Vandet skjuler Havets Bund. (Es. 11. 9).

Havende sagt saa meget og raadet til Forsigtighed, jeg spørger, er der nogen af mine Læsere saa dristig og ufrygtagtig for Følgerne, at han med mig tør see paa det Tilkommende, da vil vi begynde med Es. 11. 11, 12, 15 og 16. "Thi det skal ske paa den samme Dag, at Herren skal anden Gang lægge sin Haand paa at forhverve sig det Overblevne af sit Folk, som skal blive tilovers af Assyrien og af Ægypten og af

Pathros og af Morland og af Elam, og af Sinear, og af Hamath, og af Øerne i Havet. Og han skal ofløfte et Banner for Hedningene og samle Israels Fordrevne, og samle de Adspredte af Juda fra Jordens fire Hjørner."

"Og Herren skal sætte Ægypti Havs Odde i Band, og bevæge sin Haand over Floden med sit stærke Veir; og han skal slaa den i de syv Bække, og lade dem gaae derover tørskoede. Og der skal være en banet Vei for de Overblevne af hans Folk, som bliver tilovers af Asyrien, ligesom der var for Israel, den Dag han drog op fra Ægypti Land."

Her seer Du, at der skal et Banner opreises for Hedningene eller Nationerne; ikke allene for Judas Adspredte, men for de Fordrevne af Israel. Jøderne ere kaldte Adspredte, fordi de ere udstrøede iblandt Nationerne; men de ti Stammer ere kaldte Fordrevne, fordi de ere fordrevne fra Nationernes Kundskab, i et Land for dem selv. Læseren vil erindre, at de ti Stammer har ikke boet i Canaans Land siden de blev bortført af den assyriske Konge Salmanassar. Vi seer ogsaa i det 15de Vers Guds forunderlige Magt fremstillet, som vil blive viist i Ødelæggelsen af en lille Arm af det røde Hav, kaldet Ægypti Havs Odde; og ligeledes, at en vis Flods syv Bække skal slaaes, saa at man skal gaae derover tørskoede; og om Nogen ei skulde forstaae det bogstavelig, det 15de Vers siger: "Der skal blive en banet Vei for de overblevne af hans Folk, hvilket skal blive tilovers af Asyrien, ligesom der var for Israel, den Dag han drog op af Ægypti Land." Nu har vi kun at spørge, om det røde Hav i Mose Dage var bogstavelig adskilt? eller om det var blot at forstaae figurligt? thi, som det da var, saa skal det blive igien. Og dog fortælle Nutidens Theologer os, at Mirakel-Dagene ere forbi for evig; og de, som i vore Dage troe at der kan skee Mirakler, ere regnede som Bedragere, eller i det mindste som usle uvidende Fanatikere; og Publikum advares imod dem, idet de kaldes falske Lærere, der, om det er muligt, vilde forføre selv de Udvalgte. Om denne Gjenopreisning have Propheterne talt saa fuldstændigt og ofte, at vi kan ikkun tage Notice af nogle faa af de tydeligste Exempler, hvilke vil vise de dertilhørende Omstændigheder og Bisager nøie, tilligemed Maaden hvorpaa og Midlerne hvorved den skal fuldbyrdes. I Jer. 16. 14, 15, 16 siges: "Derfor see, de Dage komme, siger Herren, da der ikke mere skal siges: Herren lever, som opførte Israels Børn af Ægypti Land; men Herren lever, som opførte Israels Børn af Nordenland og af alle Landene, hvor han havde fordrevet dem hen. Og jeg vil føre dem tilbage til deres Land, som jeg gav deres Fædre. See, jeg sender Bud efter mange Fiskere, siger Herren, og de skulle fiske dem; og siden efter vil jeg sende til mange Jægere, og de skulle jage dem fra alle Bjerge og fra alle Høie og udaf Hulerne i Klipperne." Nu, det har bestandig været Skik iblandt Israel, naar de ønskede at udtrykke deres Guds Storhed, at sige: Herren lever, som opførte vore Fædre af Ægypti Land. Disse Yttringer var nok til strax at fremkalde i Tankerne den Kraft og de Undere, der ledsagede denne mærkværdige Begivenhed, og forenede med det alt det, der var stort og skjønt, og var vel skikket til at indgyde Ærefrygt, under en levende Bevidsthed om Israels Guds Kraft. Men, til vor Forbauselse! der er end noget til at skee, som øieblikkelig vil kaste al den Tids store Begivenheder i Forglemmelse, og Israels Børn skal da kjende, at den store Gud lever, ved at kaste deres Tanker paa Begivenheder af en nyere Datum, hvilke da skal være skeet, endnu mere herlige og forundringsfulde end deres Udgang af Ægypten. De vil udraabe: "Herren lever, som for nylig har ført Israels Børn fra Nordenland og fra alle Landene, hvorhen han

havde drevet dem, og har plantet dem i Canaans Land, som han gav deres Fædre. Dette Begreb vil være ledsaget af megen Aabenbarelse af Herlighed og Ypperlighed, Vidunbere og Forbandelser, medens de ihukomme de Aabenbaringer, Kundgjørelser, Mirakler og Barmhjertigheder, som bleve givne og uddeelte under denne store Begivenhed, for alle Nationers Øine.

Med dette for Øie udbryder Jeremias i sidste Vers: "Derfor see, jeg lader dem kjende denne Gang, ja jeg vil lade dem kjende min Haand og min Styrke, og de skal kjende, at mit Navn er Herren."

Men Midlerne, som bliver brugt til at tilveiebringe denne herlige Begivenhed, er ikke allene Oplysningen af et Banner, saa at vi maa kjende, naar Tiden er fuldkommet, men Fiskere og Jægere vil blive beskjeftiget med at fiske og jage dem fra hvert Bjerg og hver Høi og ud af Klipperues Huler. Læseren vil her mærke: Man skulde ikke sende Missionærer, som ikke vare inspirerede, til at lære Israel hundrede forskjellige Lærdomme og Menneskers Meninger, og fortælle dem, at de formoder, at Tiden omtrent er kommet, for dem at samles. Men Himlens Gud skulde kalde Mænd ved virkelig Aabenbaring direcle fra Himlen, og sige dem, hvo Israel er; hvo Indianerne i America ere, dersom de skulle være af Israel, og ligesaa hvor de ti Stammer ere, og alle de adspredte Levninger af dette længe fortabte Folk. Han alene er det, der kan give dem deres Ærinde og Mission, og klæde dem med Kraft fra det Høie til at udføre det store Værk, trods Elementernes Umildhed og al Jordens og Helvedes forenede Modstand. Men, spørger Du, hvorfor skal Herren kalde Mennesker ved virkelig Aabenbaring? Jeg svarer, fordi han ikke har nogen anden Maade at sende Menneskene ud netop denne til nogen Tid. Intet Menneske, siger Apostelen, tager denne Ære til sig selv, men han, der er kaldet af Gud, som var Aaron. Nu, vi erkjende alle, at Aaron var kaldet ved Aabenbaring.

Den store Jehovah har aldrig og vil aldrig erkjende nogen Mands Præstedømme eller Betjening, som ikke er kaldet ved Aabenbaring og begavet med Aanden, som i gamle Dage. Men, o, siger Læseren, Du forstrækker mig; thi den hele Hob af moderne Theologer troer ingen Aabenbaring, som er nyere end Bibelen, og ingen direkte Inspiration eller overnaturlige Aandsgaver. Forkaster Du dem alle og siger, at de har ingen Myndighed? Jeg svarer nei, Bibelen gjør det, og jeg er, ærligt talt, tilfreds med dens Afgjørelse, da de ingensteds ere omtalte i Skriften, uden som Lærere, hvem Folket selv har taget sig i Hobetal (det Ord Hobetal mener ikke faa men mange). Men til at bevise mere fuldstændigt, at Gud vil give Aabenbaringer for at istandbringe sit herlige Værk, skal vi henvise Dig til Ez. 20. 33 til 38. Der læses: "Saa sandt jeg lever, siger den Herre Gud, jeg vil visselig regjere over Eder med en stærk Haand og med en udrakt Arm og med en udøst Grumhed; og jeg vil udføre Eder fra Folkene og samle Eder af Landene, som I ere adspredte udi, med en stærk Haand og med en udrakt Arm og med en udøst Grumhed. Og jeg vil føre Eder ud i Folkenes Ørk, og der gaae i Rette med Eder, Ansigt til Ansigt. Ligesom jeg gik i Rette med Eders Fædre i Ørken i Ægypti Land, saa vil jeg gaae i Rette med Eder, siger den Herre Gud. Og jeg vil lade Eder gaae igjennem under Riset; og jeg vil føre Eder i Pagtens Baand; og jeg vil udrense de Gjenstridige fra Eder, og de, som overtræder imod mig; jeg vil føre dem ud af det Land, hvor de har opholdt dem, og de skal ikke indgaae i Israels Land; og I skal fornemme, at jeg er Herren."

Du seer, at disse Forjættelser begynder med en dobbelt Forsikkring; først med en Eed, „saa sandt jeg lever;" for det andet med en Forsikkring, jeg vil visselig

regjere o. s. v. Og i Slutningen af samme Capitel udraaber han, at ikke Folket mulig skulde misforstaae ham: „O, Herre, Herre, de siger om mig, han, mon han ikke bruge idel Lignelser!" Her har vi Israels Børn ført ud fra alle Nationer med en stærk Haand og en udrakt Arm og med en udøst Grumhed; (o, I Nationer, som modstaaer disse Ting, tager Eder iagt, ihukommer Pharaoh, og lærer Viisdom), vi see dem ført ud i Folkenes Ørk; og der vil Herren gaae i Rette med dem Ansigt til Ansigt, ligesom han gjorde med deres Fædre i Ægyptens Ørk. Denne Proces Ansigt til Ansigt kan ikke skee uden Aabenbaring og en personlig Tilkjendegivelse, lige saa meget som i gamle Dage. Nu spørger jeg, vare alle hans Tilkjendegivelser for Israel i Ørken bare Fabler, der ikke skulde forstaaes bogstaveligt? Om det var, vil dette blive ligesaa; thi det ene vil være ganske som det andet, ingen Lignelse, men en herlighedsfuld Virkelighed. Han vil lade dem gaae under Riset, og føre dem i Pagtens Baand. Dette bringer dem i Erindring om en ny Pagt, der saa ofte er lovet i Skriften, at blive gjort med Israels Huus og med Judas Huus, just paa den Tid de skal samles hjem fra deres lange Adspredelse. Nogle have formodet, at den nye Pagt at indsamle Israel viste sig i Christi og hans Apostlers Dage. Men Paulus fortæller os, at det endnu var tilkommende i hans Dage. I det 11te Cap. 25de V. til Romerne, siger han: at Forhærdelse er kommen over en Deel af Israel, indtil Hedningenes Fylde er indgaaet; og saa skal det ganske Israel frelses; som skrevet er: fra Zion skal Befrieren komme, og afvende Ugudelighed fra Jacob; og denne er min Pagt med dem, naar jeg har borttaget deres Synder. Af dette lære vi, at Paulus forstod denne Pagt at være i den tilkommende Tid, ved Israels Gjenopreisning, i de sidste Dage, naar Hedningenes Tid skulde fuldkommes. Da skulde der komme en Befrier for Israel, og ikke før, efterdi de havde forkastet Befrieren, da han kom første Gang. Og han selv sagde til Jøderne: „See, Eders Huus skal lades øde; thi jeg siger Eder: I skal fra nu af ikke see mig, indtil I sige: Velsignet være den, som kommer i Herrens Navn!" (Matt. 23. 38). Da og ikke før skulde Pagten blive fornyet med Israel. Og lige det samme spurgte Apostlene, sigende: „Herre! vil Du paa denne Tid oprette Israel Riget?" (Ap. Gr. 1. 6). Frelseren svarede dem, at det tilkom ikke dem at vide Tid og Stund, hvilket Faderen havde forbeholdt sin egen Magt; men de skulle berede sig at modtage den Hellig-Aands Kraft og bære Vidnesbyrd om ham etc.; det var ligesom han vilde sige til dem: Dette Arbeide er ikke for Eder at fuldkomme, men det skal skee i Herrens bestemte Tid, ved hvem han vil; men gaae I hen og gjør den Gjerning, jeg har befalet Eder.

Atter siger Esaias i sit 61 Cap. 8 og 9 V. i en Tale om denne Pagt, at deres Sæd skulde kjendes iblandt Hedningerne og deres Afkom midt iblandt Folket; og alle dem, der seer dem, skulde erkjende dem at være en Sæd, som Herren har velsignet. Nu veed vi, at det er et Spørgsmaal, som alene kan blive afgjort ved Aabenbaring, om Amerikas gamle Indbyggere ere af Jacobs Sæd eller ikke. Atter, det er en Sag af megen Uvished, hvor de ti Stammer ere og hvo de ere; men den nye Pagt, naarsomhelst den kommer for Dagen, vil aabenbare disse Ting, og ikke længere lade os i Tvivl; vi skal da kjende deres Sæd iblandt Hedningene, og deres Afkom midt iblandt Folket. Men! hvor forskjellig var ikke Følgerne af den Pagt, som gjordes for atten hundrede Aar siden, i dens Virkning paa Israel; den nedstyrtede dem i Vantro og gjorde at Alle, som har seet og hørt om dem siden, bekjender at de ere den Sæd, som Herren har **forbandet**. Naar Pagten fornyes i de sidste Dage, vil Her-

ren føre dem i Pagtens Baand ved at aabenbare sig for dem Ansigt til Ansigt. Lad mig spørge: Hvorledes gjør Gud en Pagt med Folket nogen Tid? Svaret maa blive: Ved at meddele dem sin Villie ved virkelig Aabenbaring; thi, uden den vilde det blive umuligt at gjøre en Pagt imellem to Partier. For at oplyse denne Gjenstand ville vi anføre et Exempel. Vi see, hvorledes vi indgaaer Pagter med hverandre. F. Ex. en ung Mand ønsker at indgaae Ægteskabs-Pagt med en ung Pige, men berøv ham al Leilighed til at aabenbare sine Tanker for hende, og afskær al directe Communication imellem dem, og det er umuligt at en Pagt kan komme istand imellem dem; og saaledes er det med den Almægtige. Han har aldrig indgaaet en Pagt med sine Skabninger uden Aabenbaring; og han kan ingenlunde gjøre det; kort sagt, naar han har oprettet en Pagt med Folket, hvor det har angaaet et heelt Folk, har han deri indsluttet Præstedømmet, Embeder og Authoriteter, tilligemed de Forordninger og Velsignelser, der høre til hans Pagt; og saaledes vil han gjøre denne Gang. Naar den nye Pagt oprettes, vil Guds Rige organiseres med alle dets Embeder, Forordninger, Gaver og Velsignelser, ligesom i gamle Dage; men mere om dette, naar vi kommer til at afhandle om Guds Rige. Men, spørger Du, hvad Trang har vi til at fornye en Pagt, som aldrig har været brudt?

(Fortsættes).

Conferenze.

Holdt i Aalborg d. 3die og 4de Mai 1852.

Ældste Christiansen Conferenzens Præsident. Tilstede af de Halvsjerdsindstyve 1. Ypperstepræster 1. Andre Ældste 5. Præster 7. Lærere 9. Diaconer 2. En stor Forsamling af de Hellige.

Conferenzen aabnedes med Sang og Bøn Mandagen den 3die Mai Kl. 11 Form.

Præsidenten fremstod, hilste Conferenzen og talede til Formaning og Opbyggelse, og læste derefter Skriverens Beretning om Menighedens Status, der oplyste, at den aalborgske Conferenze tæller 203 Medlemmer, og at Conferenzens Præstedømme udgjør 35 Brødre; endvidere at der siden sidste Conferenze-Møde er døbt 70 Personer, og at de Udelukkes Tal siden Menighedens Stiftelse dersteds beløber sig til 24 Individer. Derefter fremtraadte Ældste Forsgren og udfoldede i hjertelige Ord sin inderlige Glæde over at være i vor Midte, og at kunne sine saa mange Sødskende, og kjende den Aand, der rørte sig, og tage Deel i deres Glæde, og give os sit Raad og Formaning og Opmuntring til at skride fremad med rene Hjerter i Tillid til ham, der selv har grundlagt sit Værk, og hvis Kraft er mægtig i dem, der erkjender deres Svaghed og giver ham Æren, der tilkommer den i al Evighed. Han rettede især sin Tale til Præstedømmet, og betydede dem den Byrde og det Ansvar, der hviler paa Enhver, som Herren igjennem Aandens Vidnesbyrd og ved Præstedømmets Fuldmagt har opreist til at forkynde Frelse og Saliggjørelse for denne sidste Slægt, og at det Lands eller den Byes Blod, hvortil de vare udsendte, vilde Herren kræve af dem, om de ikke gjorde deres Pligt. Derefter fremstillede han den strenge Orden i Guds Kirke, der stedse er bleven opretholdt af Herren til alle Tider, og at den Kirke Herren af sin store Naade og i Overeensstemmelse med Prophetiens klare Vidnesbyrd nu har grundlagt paa Jorden, til Velsig-

nelse og Frelse til alle, som vil være lydig til Evangeliets Principer, er aldeles efter det himmelske Mynster, og som den i Enoks, Moses's og Apostlernes Tid, var bygget paa Aabenbarelse, det evige Kildevæld til Viisdom og Guds Kundskab, men tillige den simple Ledning og ukunstlede Fremgangsmaade, der er viis og kraftig nok for de Enfoldige og Umyndige, men en Anstødssteen for denne Verdens Vise og Selvkloge, og at Herren ifølge denne Regel oprejste Propheten Joseph, gav ham Himmerriges Nøgler og Myndighed og Magt og Velsignelser ved det evige Evangeliums Aabenbarelse indtil Brigham, igjennem hvem de 12 Apostler ere udsendte, til at oplade Himmeriges Døre for Nationerne, og staae som en Frelse til Alle, der vil troe og antage Evangeliet, men til en Fordømmelse og Snare til Alle, som forhærder deres Hjerter imod Sandhedens Røst, hvilken især udraabes af Mormons Bog, hvilket er et Lys til at oplyse Forstanden om Guds kjerlige Villie med Hensyn til Igjenløsningens Plan, der er lagt fra Evighed af; og fremdeles formanede han Præstedømmet til at holde sig som Mænd, hver paa sin egen Plads, og udviklede, at Velsignelser og kraftige Gjerninger følger kun med en tætsluttet Heelhed og gjensidig Iver, og ved Kjerlighedens Baand, og Fremgang i Reenhed, færdig til enhver Tid at hengive sit Liv for Evangeliets Skyld, og saaledes at staae Satans Magt imod indtil Blodet, dog at gaae frem i Viisdom og Forsigtighed, for ei at bringe Forbandelse over Folket, istedetfor Velsignelse, og saaledes kunne have en usædt Samvittighed for Gud og Mennesker. Han hilsede derefter Conferenzen fra Ex-Præsidenten, vor høit elskede Broder, Ældste Erastus Snow, og bevidnede Sødskende sin Taknemlighed, Tilfredshed og Glæde over de dauske Sødskende, og hans Ønsker og Bøn er stedse for dem til Gud, at de maae være værdige af Evangeliet til at nyde Velsignelsen i Zion, hvis Sag han bad dem stedse at fremme.

Derefter opfordredes Brødrene til at udtale deres Følelser, og især dem, der havde været udsendte, hvilket ogsaa skete; hvorpaa Conferenzen ophørte for en halv Time og aabnedes atter med Sang og Bøn.

Præs. fremstod og ønskede, at Broder Jensen vilde glæde Forsamlingen med hans Vidnesbyrd i Evangeliet, hvorpaa Broder Jensen fremstod og talede til Oplysning og Formaning, og fremstillede Herrens Tjeneres Udgang og Fremgangsmaade i gamle Dage, deres Prædiken og Guds midlertidige Riges Opbyggelse, om Frafaldet og Gjenopreisningen i de sidste Dage, og at Christus var gangen til Himlen, indtil hans nutidige Kirkes Opbyggelse er færdig. Han fremhævede de Velsignelser det evige Evangelium medfører, og Herrens simple, men bestemte og ufravigelige Orden til Zions Opbyggelse m. m.

Præs. fremstod og vidnede sin Glæde over Broder Jensens belærende Tale, og formanede Sødskende at gjemme den saavel som alt Aandens Vidnesbyrd i disse Dage i et godt og renset Hjerte, at det maatte bære Frugt og bringe Frelse.

Præs. foreslog Sødskende at opholde i deres Bønner til Herren: Brigham Young som en Prophet, Seer og Aabenbarer, samt Præsident for den hele Guds Kirke paa Jorden, tilligemed hans twende Raadgivere; eenstemmig vedtaget.

De tolv Apostler foreslaaet til samme Diemed; eenstemmigen vedtaget.

De Halvfjerdsindstyve ligeledes.

Foreslogs for Conferenzen at opholde i Bøn til Gud: Ældste Forsgren som Præsident over Kirken i Skandinavien, tilligemed hans Medhjelper W. Snow, der er bleven sendt hertil med Myndighed af Ældste Erastus Snow, og staaer hos Forsgren i Herrens Tjeneste; eenstemmigen vedtaget.

Kirkens tvende Raadgivere ligeledes; eenstemmigen vedtaget.

Derefter fremstod Br. Jensen og forklarede det Løftes Hellighed de havde indgaaet, og formanede til ikke at bryde denne Pagt, foreslog derefter Ældste Christiansen fremtidigen at opholdes som Conferenzens Præsident; eenstemmigen vedtaget.

Br. Skouv bestemtes til at være Agent og Regnskabsfører over de trykte Sager for Menigheden dersteds. Endvidere foresloges de forskjellige Forstandere at vedblive i deres Kald; eenstemmigen vedtaget.

Det øvrige Præsteskab ligeledes.

Det foresloges dernæst, at Lærer S. Thomsen ordineres til Præst, og udsendes, ledsaget af Lærer Jensen; eenstemmigen vedtaget.

At J. Thomsen ordineres til Ældste og udsendes i Vensyssel.

At J. Ottesen ordineres til Præst og Forstander i Jetzmark Menighed; eenstemmigen vedtaget.

At Dorius gaaer til Salling og forkynder Evangeliet, og medtager N. Milkjer; eenstemmigen vedtaget.

At A. J. Bohn ordineres til Præst og hjelper Ældste Skouv i Tjenesten; eenstemmigen vedtaget.

At N. P. Domgaard ordineres til Ældste og arbeider i Vensyssel efter Omstændighederne; eenstemmigen vedtaget.

At A. J. Overlade ordineres til Lærer og arbeider efter Omstændighederne; eenstemmigen vedtaget.

At J. C. Jensen ordineres til Præst og arbeider efter Omstændighederne; eenstemmigen vedtaget.

At N. Pedersen ordineres til Præst og gaaer ud paa Mission; eenstemmigen vedtaget.

At C. Knudsen ordineres til Ældste og gaaer med Pedersen; eenstemmigen vedtaget.

At C. C. Hylleted ordineres til Ældste og arbeider i Forening med N. Mikkelsen; eenstemmigen vedtaget.

At A. Andersen, som før er bleven ordineret til Ældste, anerkjendes og opholdes i hans Kald som før; eenstemmigen vedtaget.

At K. Nielsen arbeider i sin Hjemegn med Hænder og Aand, saa godt han kan til Guds Ære; eenstemmigen vedtaget.

Derefter fremstod Ældste Forsgren og talte til Lærdom, og Opbyggelse og Formaning, og takkede Conferenzen at den var villig til at anerkjende og opholde Kirkens Authoriteter, og saa mange, som ikke vilde svige den hellige Pagt, skulde være i Tid og Evighed velsignet. Bøn.

Conferenzen aabnedes atter med Sang og Bøn Tirsdag Form. Kl. 10½.

Præs. fremstod og tilkjendegav, at han ønskede at overlade Tiden til Br. Forsgrens og Jensens Afbenyttelse, til Opmuntring og Belærelse for de Hellige.

Overpræst Jensen fremstod derpaa og holdt en kraftig, opbyggelig og opmuntrende Tale til de Helliges Belærelse angaaende det hellige Præstedomme, Guds Rige og den Gudsfrygtigheds Hemmelighed, der er skjult for Verden ved Vantroens formørkede Øie og tillukkede Hjerte, og formedelst Menneskenes Kjerlighed til Synden og Had til Gud og hans Anordninger, saa at de vil ikke frem for det Lys, der aabenbarer deres onde Gjerninger.

Derefter fremstod Forsgren og tilkjendegav sin Glæde over at de lagde Byrden paa og havde Tillid til ham; thi han vidste, hvor Kraften for de Svage var at hente. Han talede atter om den Naade det var at være Redskaber for Herren, til at bringe Saliggjørelse til vore Medmennesker, som Zions Herlighed, de Forlostes Maal, og de Oprigtiges Hjem, og han fremlagde en herlig Lignelse om Honningbien, der fløi hid og did i Blomsterhaven og indsamlede den søde Saft til sine Honning-Celler, saaledes var Guds Tienere fra Zion udgangne

for at hente den gode Saft — alt det Gode, der er i Verden, og alle de sagtmodige af Hjertet, for at bringe dem til Frelse og Salighed i Ephraims velbehagelige Dale, og til at pryde det Sted, hvor Emanuel vor Konge vil sætte sin Fod og grundfæste sin Throne og føre Retfærdighedens og Fredens Scepter og bringe sin Faders Herligheds Glands over sine Udvalgte og føde deres Hjerter med Himmelens Fylde, og han fortalte en liden Deel af de Trængsler, som vore Brødre i Zion havde gjennemgaaet, førend de agtedes værdige at nyde Arv der, og fortalte Guds underfulde Førelse med sit Folk igjennem Ørken; og fortalte han, at Kjerlighed, Enighed og Virksomhed, næst Guds Velsignelse, havde tilveiebragt, hvad der nu var udrettet i Zion, der nu maae sees med Forbauselse, og at den Ene virkede for den Andens Gavn, og at Veien nu er banet for de Andre ved de Helliges Trængsler, Udholdenhed og Blod, hvilket ogsaa maatte give os Mod til at stride og gaae fremad, og intet spare for Zions retfærdige og evig bestemte Sag. Og Indbydelsen er gaaet ud til alle Nationer, og Frelsens Budskab lyder til alle Slægter, om at komme at bygge et Huus for Herren og et Sted til Hvile for hans Folk, og være velsignet af Gud i Evighed.

Derefter foretoges Ordinationer.

Conferenzen ophævedes for en halv Time, medens Søstrende nød lidt Forfriskelse og aabnedes atter Kl. 3 Eftermiddag.

Ældste Forsgren stod frem og talte meget til Lærdom og Trøst, og talte atter om de Hellige i Zion og deres Arbeide for at berede Veien for at deres fattige Søstrende kunde komme med de Rige til Zions Hvile, og at de nemlig i Zion havde grundlagt et vedvarende Fond i dette Øiemed, hvilket ligeledes nu er grundlagt i Kjøbenhavn og Fredericia, og ønskede, at de Hellige her ligeledes vilde være Herren velbehagelig ved at oprette et saadant vedvarende Emigrationsfond.

Br. Jensen talede nogle Ord i samme Retning, og det blev da eenstemmigen vedtaget, og en Capital af 261 Rbd. 3 Mk. 10 Sk. blev givet som en Grundvold eller Begyndelse til et Fond herstedes.

Derefter fremstod Præsidenten og takkede for den Enighed og Kjerlighed, der havde viist sin Kraft i en velbehagelig Gjerning for Gud, og formanede fremdeles til at være aarvaagne i Bøn og holde sig rene i Hjertet, og vandre i Oprigtighed for Herren, og enhver at varetage sit Kald med Standhaftighed og Tillid til Herrens Bistand og Hjelp.

Præsidenten ønskede slutteligen Herrens Velsignelse over Forsamlingen, som derpaa sluttedes med Sang og Bøn til første Søndag i August.

N. C. Christiansen,
Skriver.

Om Opsætsighed.

(Oversat).

Endskjøndt dette kan betragtes som en Synd, af hvilken kun Faa, sammenlignings-viis talende, ere fundne skyldige i Jesu Christi Kirke af Sidste-Dags-Hellige, er det ikkedesmindre høist nødvendigt, at de Hellige skulde sættes paa Vagt imod denne Aands Overtalelser og Paatvingelser; thi Satan lægger mange Snarer til at hilde Guds Folk.

Lucifer, Morgenrødens Søn, blev nedstødt fra sin høie og ophøiede Stilling, og tilligemed alle dem, der voterede for ham, kastet ned i Helvede, fordi han var funden skyldig i denne Synd, hvis frygtelige Følger

har ikke endnu været aabenbarede i Ordets fulde Betydning, uden for Herrens Udvalgte, hvilke har seet disse Ting i Syner ved Guds Kraft. Saaledes udkastede Herren alle dem af sit Rige, som fortørnede ham.

Dersom vi tager en tilbageskuende Oversigt af Guds Handlinger imod Menneskenes Børn i de forskjellige Tidsaldere og Uddelinger af hans Forsyn, skal vi opdage, at der var mange oprørske Aander iblandt dem, som paatog sig den Herre Jesu Navn. Denne oprørske Aand krøb hyppigen ind iblandt gamle Israel, især i Mose Dage; thi da de vare befriede fra Ægyptens Trældom og satte i Ørkenen til Frihed, vare de uvillige til at lade sig regjere ved Moses, Herrens Salvede. De bleve vrede paa ham, fordi han havde bragt dem ud af Fangenskab, og sagde, at han havde bragt dem til et Sted, hvor de manglede Brød, og rimeligviis vilde omkomme; hvorfor Moses paakaldte Herren, og Himlene vare naadige imod dem, saa at Herren lod Manna regne ned i Leiren, 2. Mos. 16. Og Gud, siger Psalmisten (78, 24) gav dem af Himlens Korn — Mennesket spiste Engleføde: han sendte dem Kjød i Overflodighed. Atter de knurrede imod Moses, fordi de manglede Vand; da han slog den haarde Klippe, og Vand styrtede ud, og de bleve tilfredsstillede (4 Mos. 20. 2 til 11). Men endnu fik denne misfornøiede, knurrende og anklagende Aand Herredømmet over dem, og de bebyrdede Moses for at han havde ført dem i Ørkenen til at sulte og døe; og de bleve endog saa uregjerlige, at Herren befalede Moses at gaae afsides, at han kunde udslette dem af Jorden (4 Mos. 16, 21). Da vi læser, at Moses gjorde Forbøn foran Herren paa deres Vegne, og Herren sparede dem, formedelst hans Tieners Forbøn, men ikke uden en streng og haard Tugtelse. Uagtet Naadesbevisningerne vare saa overflødige, var der dog de, som vovede at sætte sig op, ligesom de hovmodige Filistre, og atter fortørnede Herren ved at staae op imod Moses, nemlig: Korah, Dathan og Abiram. Disse tænkte paa at stadfæste deres Rettighed iblandt Folket til at være dets Regenter, og herved indgjød de, saa vidt deres Indflydelse strakte sig, en oprørsk Aand, idet de sagde til Folket, at Moses gjorde altfor meget af sig selv — at han havde ikke den Myndighed han sagde sig at have, og at han ønskede at regjere som Fyrste over dem etc. Saaledes tænkte de at opbygge dem selv ved at modsætte sig Mose, Herrens Salvedes Formaninger og Undervisning; men naar de tænkte deres Hensigter næsten opfyldte, gjorde Herren en ny Ting paa Jorden, og de, med Alt hvad dem tilhørte, foer ned i Afgrunden, 16.

Og endskjøndt Guds Godhed mod de Retfærdige og hans Strenghed mod de Ugudelige blev saa klarligen fremviist for deres Øine, tillode de (de Ugudelige) dog hiin oprørske Aand endnu at herske iblandt dem, indtil deres Synder vare af en saa gruelig Natur, at Herren sendte Pesten iblandt dem, 16. 41, 50. En anden Gang straffede Herren dem ved at sende gloende Slanger i deres Leir, ved hvilke de bleve piinte og plagede, 21. 4, 9. Virkelig, gjennem hele deres Vandring viste de en ugudelig, selvraadig, oprørsk Aand. Ydermere Tusinder bleve feiede bort, fordi de ikke lyttede til den sande Hyrdes Røst, men forkastede Guds Raad til dem, og det til deres egen Ødelæggelse, 16. 33, 35, 49; og 26. 63—65.

I Samuels, Prophetens Dage, den samme oprørske Aand viste sig hos Kong Saul, som, uvillig til at vente indtil den rigtige Myndighed skulde sige: gjør dette eller hiint, gik og frembar Offer tvertimod Samuels Raad, og saaledes mishagede Herren. Og for dette, siger Propheten, skal Riget tages fra Dig, og gives til en Anden efter Herrens eget Hjerte, 1. Sam, 13. 5—16.

Kong Uzziah var ogsaa opfyldt med denne sig selv ophøiende Aand, og for-

søgte at forrette Ordinanzer, hvilke ikke hørte til hans Kald; og for dette blev han slaaet, medens han var i Herrens Huus, med hiin afskyelige Sygdom — Spedalskhed; hvorpaa Præsterne stødte ham ud af Templet, og han forblev spedalsk indtil sin Død, 2 Kron. 26.

Disse, med de talrige Fortællinger, hvilke vi har i Mormons Bog om Rebeller og de Domme, der kom over dem, burde være tilstrækkelig Advarsel til alle Sidste-Dags-Hellige imod deres smigrende Taler og forunderlige Paastande, som, for at vinde Magt og Indflydelse, paa en underfundig Maade stræber at ødelægge deres Brødres Indflydelse, som Gud har beskikket til Raadgivere og Lærere for sit Folk. Ikkedestomindre maa jeg med Bedrøvelse sige, at denne Aand har leilighedsviis forurolliget denne Kirke fra den Tid den først blev stiftet. Men hvorledes er det gaaet alle saadanne oprørske Charakterer? Vi kunne nævne Flere til Exempel; de er hadet af Gud, foragtet af Engle, og er ligesom en Stank for alle gode Mennesker. Og ligesom Korah og hans Selskab, vil de gaae ned med Skjændsel til Afgrunden. De maae lide i det Fængsel, der var beredt Djævelen og hans Engle; medens de, som de har forurettet, forfulgt, og anlediget til at blive myrdet, skal leve og regjere med Christo 1000 Aar.

Jeg indseer, at det er temmelig vanskeligt undertiden at adlyde Raad af dem, der er sat over os i Herren, især naar deres Tilraadelser er lige tvært imod vore Følelser og Ønsker. Dette er en Følge af vore taabelige Traditioner, og at have formedelst Opdragelse indsuget schismatiske og fordærvede Meninger om Styrelse. Og derfor forurolliges vi af *ivrige oprørske Aander*, som tænke, deres Veie ere de bedste, og burde derfor antages. Og om de ikke kan faae Tilladelse til at gjøre som dem behager, — antage de deres egne Forholdsregler, udføre deres egne Planer, og anseer sig berettiget til at see deres Sodskende over Hovedet, de blive misfornøiede, og om der ikke raades dem til en og hver Ting, som tilfældig passer til deres Innefulde Tilbøieligheder, vil de gaae til Værks paa deres eget Ansvar. Paa denne Maade ere mange faldne fra høie og hellige Stillinger i Christi Kirke. De har negtet at belæres det himmelske Princip om „*Fuldkommen Underkastelse under Hovedet*," og herfor har Authoriteterne været, og er nu, under den smertelige Nødvendighed af at afsondre alle saadanne Charakterer fra Kirken. Jeg siger „*smertelige Nødvendighed*," og saadan det er til dem, der forstaaer deres sande Stilling, som har lært *at gjøre ligesom de tilraades ved det levende Præstedomme*, for de ønske alle at komme til Christum, og blive frelst ad *hans egen beskikkede Vei*; men endskjøndt *smerteligt*, er det desuagtet, deres bydende Pligt, for Herren har sagt os, at han vil "udrydde alle Ting af sit Rige, som giver Forargelse."

Herren har ogsaa underrettet os om, ved hans Tjener Joseph, at hine Hyklere skal bringes til Dom, som arbeider under Maske paa at tilintetgjøre hans Planer; og deres Synder kan ikke skjules, endskjøndt de kan have begaaet dem i Midnatsmørke, Herren vil bringe dem til Dom. Han har ligeledes sagt, at de „*Gjenstridige er ikke af Ephraims Blod*."

Hvad Slags Folk burde vi være med alle disse Advarsler for os, vi, som har deeltaget i de store, uvurdeerlige Velsignelser af den **nye og evige Pagt**? Vi burde være de oprigtigste, dydigste, forstandigste og mest Gud lige paa denne Jord; at fremvise ved vor Vandel og Opførsel overalt, at vi er Guds særegne Folk, nidkjær til gode Gjerninger. Og, om vi komme i Besiddelse af alle Naadegaver af Christi Evangelium, som er forkyndt i disse sidste Dage, da vil vort Lys skinne til Alle rundt omkring.

Mange, formedelst vort gode Exempel, vil bringes til at see Fortæffeligheden af det Værk, i hvilket vi er beskjæftiget og annamme det, og dermed forherlige vor himmelske Fader. Og har vi givet vor Sjæls Frelse saa vidt i deres Hænder, som Herren har sendt til at beskjære sin Viingaard den sidste Gang, saa lad os sætte uskrømtet Tillid til dem for tilkommende Undervisning, og stræbe at lære vor Frelsers store Hemmelighed, hvilken er at gjøre som os er tilsagt! og da skal vi undgaae at strande paa Apostaziens farlige Sandbanker, eller at blive skyldig i „Rebellion," de frygtelige Følger af hvilke er tildeels fremsat i denne Artikel. Gid vore vogtende Engle vedblive at vaage over os indtil Menneskets Søn skal komme i Kraft og stor Herlighed til at give Riget og Storheden af Riget under hele Himlen, til den Allerhøiestes Hellige, i Jesu Christi Navn. Amen.

Bladet vender sig.

De Sidste-Dags-Hellige har været og er i en fremskridende eller belærende Tilstand. De samler dagligen og hver Time Kundskab i den bedste af alle Skoler, nemlig den praktiske Skole af Erfarenhed. Disse ere deres Forberedelses-Dage, i hvilke de ofte drives til at opsende Bønner med stærkt Raab og med Taarer til Ham, som er mægtig til at frelse dem fra Døden. En „herlig Bestemmelse venter dem." En Bestemmelse rig paa evigt Liv og straalende med celestial Glorie. Der kommer en Tid, da alle de ulige, modsigende og uinspirerede Systemer af politisk og religiøs Regimente vil falde til Jorden, og give Plads til Jehovas faderlige Regjering, som har Ret til at regjere. Det Regjeringssystem han vil indføre, vil indeholde al en alviis Skabers Viisdom og Erfarenhed. Det vil være saa meget ypperligere end denne Verdens ufuldkomne Regjeringer, som Lyset er forskjelligt fra Mørket. Menneskenes klareste Begreber staaer umaaleligt langt tilbage for „Frihedens fuldkomne Lov." Naar denne Lov faaer Overmagten, vil Guds Villie „skee paa Jorden, som den skeer i Himlen." Guds Børn, begavet med Melchisedeks og Aarons kongelige Præstedømmers Fuldmagt, vil handle i alle Regjeringsanliggender, baade aandelige og timelige, under Titeler og Værdigheder af „Konger og Præster for Gud." Jesus Christus vil blive Faderens Repræsentant, og det store Hoved for al Authoritet og Magt. For Ham maae alle Knæe bøie sig. Den Herre Jesus vil være besynderlig dygtig til et saa vigtigt og ansvarsfuldt Embede. Han gjennemgik en Skole lig den de Hellige nu gjennemgaaer, og til den selv samme Ende, nemlig til at gjøre ham dygtig til at regjere. Han er fuldkommen bekjendt med det menneskelige Hjertes Bevægelser. Han kjender fuld vel de Motiver, der skynder Menneskene til at handle. „Han var foragtet og forkastet blandt Mænd." Han var forfulgt af meget fromme, andægtige, helliggjorte og skinhellige Præster, Skriftkloge og Pharisæere, og blev tilsidst korsfæstet formedelst deres Indflydelse. De viste sig for ham i deres virkelige Charakteer, og for ham blev deres Hjerters Hemmeligheder aabenbaret. Lige saa er det i vore Dage. Christne Præster og ærværdige eller høiærværdige Theologer bryde sig ikke om, hvorledes de begegner os. De bærer ingen Kappe; de paatager sig ingen Maske. De holder ikke deres Omgjængelighed og Had til os tilbage. Vi ere velbekjendte med deres sande Charakteer. Vi har upaatvivlelige Beviser derpaa; „Gjerning taler høiere end Ord." Det hele

Kildevæld af Tanker og Motiver, der drive det menneskelige Sind til at handle, er synbar for vore skjelnende Øine. Vi kan læse Attraaer og Hemmeligheder udaf Menneskenes Hjerter. De søge ikke at skjule dem for os. „O, Du er en Mormon," siger de, og i deres hede Nidkjærhed forglemmer de Barmhjertighed, Viisdom og Ret. Det er alligevel ganske rigtigt; deres Opførsel fylder deres Ugudeligheds Maal, og tjener med det samme som et Riis til at revse de Hellige og saalunde at fremskynde deres Fuldkommengjørelse. Men Bladet vil snart vende sig; Guds Rige vil seire over Menneskenes Riger i denne Slægt. De Sidste-Dags-Hellige beredes til virksom og mægtigen at tage Deel i samme. De vil være vel skikket dertil. Den store Kundskab om det menneskelige Hjerte, som de vil have opnaaet, vil gjøre dem dygtige til at langt forudsee og til hurtigt at indsee og at de vil være mindre udsat for at blive bedragne end mange, der nu ere sysselsatte med Regjeringssager. O, betænker disse Ting, I som viser Foragt, at ikke Eders Baand gjøres stærke til Fordærvelse. O I Spottere, betænker disse Ting, at I ikke, naar de skeer, skal have til at „see, og forundre Eder og omkomme."

Saaledes ere vore Tanker, medens vi dybsindigt betragter Kirkens forbigangne Erfaring og nærværende besynderlige Stilling. Den har været beløiet, bagvasket og ilde omtalt af alle Klasser, men meest af de religiøse, fordi deres skriftstridige Kunster stode i Fare. Vi har sagt, at Bladet vilde snart vende sig. Vi kunde sige, det vender sig allerede, for det har visselig begyndt at vende sig. De Hellige har det skjønne Territorium Utah til deres Arv og Eie. Brigham Young, den Prophet, Seer og Aabenbarer, er bleven bestikket af Gud og af Menneskene til at styre og regjere de Hellige i Ephraims Dale. Visse ugudelige Mænd bleve ogsaa bestikkede af Menneskene til at være hans Medhjælpere, men de fandt, at de Helliges Boliger vare ikke Steder for Kiv og Ondskab, hvorfor de Helliges Selskab slet ikke var behageligt for "uretfærdige Dommere." Dalene imellem de stenige Bjerge vare for hede for dem, der handler uret. De kunde ikke finde noget Opholdssted der, eller nogen Kappe til at skjule deres Ureenhed, hvorfor de snart vendte om, og med Æresløshed flyede fra disse fredelige Dale, skjøndt intet Menneske forfulgte dem. En forskrækkelig "Rapport" blev præsenteret for Congressen til Undskyldning for deres Pligters Forsømmelse; Sagen blev af Congressen henviist til Commiteen for Territorier. Men Commiteen fandt Dommernes Rapport saa raadden, at den undslog sig for at skrive nogen egen officiel Rapport paa Sagen. Sildige Efterretninger i New York Tribune beretter, at Præsident Fillmore har udnævnt Ældste Willard Richards, een af Kirkens øverste Præsidentskab, til Sekretær-Embedet i Utah, istedetfor B. D. Harris, som er afgaaet; og Ældste Orson Hyde, Præs. for de tolv Apostler, til Underdommer-Embedet i de Forenede Staters Høieste-Ret i Utah. Vi tænker Præs. Fillmore har handlet med Viisdom og efter Godtbefindende i ovenstaaende Udnævnelser. Det maa være indlysende i sig selv for ethvert fornuftigt Menneske, at det er bedre Politik for en Regent at udnævne eller bestikke saadanne Mænd til Embede, som Folket har Agtelse for og Tillid til, end det er at gjøre anderledes. Ved at dømme efter disse to udnævnte Mænds Charakteer og hvorledes deres Vandel har været, ere vi overbeviste om, at de vil opfylde deres Pligter i benævnte høie Embeder med Dueligheed og Retskaffenhed, dersom de bestikkes dertil.

Siden vi taler om disse Ting, vil det maaskee ikke være af Veien at bemærke, at der er en høi Bestemmelse med Amerikas Land, hvoraf ikkun faa vide. Det er et udvalgt Land over alle andre, frugtbart og rigt paa Mineralier, mere ædelt og frit i

dets Natur end noget andet Landskab, til at berige Sindet med ædle, høie og store Meninger og udvidede Begreber. Det er bestemt til at være Skuepladsen for de allerforunderligste og glorrigste Begivenheder i de sidste Dage. Formedelst Jehovas uransagelige Viisdom har selv Kundskaben om dets Tilværelse været holdt tilbage fra den østlige Halvkugles Beboere indtil de sidste faa Aarhundreder; thi i Evighedens Raad blev det fraskilt som Stedet for Guds Riges Oprettelse i de sidste Dage, nemlig det Rige, som skal opfylde al Jorden og bestaae evindeligen. Det store Bækken af Amerikas Fastland, med dets utallige frugtbare Dale eller Kamre, er af Gud bleven fraskilt til at vorde et Gjemmested for hans unge Rige, medens haus grumme Vrede nedlægger de Ugudelige og bringer deres stolte Hjerter til at erkjende det hellige Præstedømmes og Apostelskabs Fuldmagt. Der er intet Marked i disse Dale for videnskabelig, politisk eller juritisk Gisglerie; der gives ikke Plads for politiske Snydere; de har efter Guds den Almægtiges urokkelige Beslutning været bevaret som et Hjem for Frihed, Ret og Retfærdighed; og alle Embedsmænd, baade Rettens og Regjeringens, som gaaer did, maa være belavede paa at udrette deres Pligt paa en simpel, ligefrem, aabenbar Maade, i Retfærdighed, i Herrens Frygt, til Folkets Bedste og til Ære og Roes for dem selv.

Amerikanske Avis-Nyheder.

Vi have modtaget nogle Efterretninger fra „Utah," dette Territorium, som nogle Mennesker allerede har skilt fra Forbundet. Efterretningerne røber ikke i mindste Maade, at Mormonerne tragter efter at grunde nogen uafhængig Republik; men viser, at de har ikke ilinde at erkjende de Rapporter, som Dommerne, der har forladt dem, har indgivet, uden Undersøgelse. Mormonerne og deres Guvernør troer, de har Ret og god Grund paa deres Side; men hvorledes dette er eller ikke, saa er det een uimodsigelig Sandhed, at Colonierne i Utah udvikler sig og udstrækkes i alle Retninger, at der herskr Fred, og at Lykksalighed viser sig i alle Ting; kort sagt, Alt synes at være saa regulært indrettet, som Samfund kan være, og Christendommens Love underdanig.

U. S. Courier,

Et privat Brev fra Dommer Luiw stemmer, med Hensyn til de utaiske Tvistigheder, aldeles ikke overeens med haus Medcollegaers, Dommerne Braudeburys og Brocchus's Fortælling. Han skriver, at Mormonerne har stor Ydest for de Forenede Staters Constitutions og Loves Grundsætninger, og at deres fornemste Klage er, at de ikke kan faae Lovene fuldbyrdet i deres Sag. Han skriver, at Guvernør Young gjorde alt hvad han kunde, for at bilægge Tvistighederne i Venskabelighed, og udtaler sig saaledes om de bortløbne Dommere: „Dommerne Brandebury og Brocchus ere bedre underviste i de smaa praktiske Bevægelser i Loven end Guvernør Young, men, som en stor almindelig Tænker, kan de ikke naae ham med en Tifods Stage. De saae i al Fald, at Guvernør Young førte en Indflydelse her, som de ikke havde Aandskraft nok til at hamle op med, og jeg tænkte og tænker endnu, at det var den skjulte Aarsag til deres Bortreise. Guvernør Young har en Indflydelse her, som ingen Mand fra Staterne kan have, og efter min Anskuelse er den ei alene vel fortjent, men ogsaa vel anvendt."

Cincinnati Atlas,

Dommerne fra Utah ere blevne tvungne til at afstaae eller fratræde deres Embeder,

og Andre ere udnævnte til Senatet. Præsidenten har handlet viselig, og Utahs Deputerede i Congressen har forsvaret baade sig selv og dem ham udsendte mod en Sammenrottelse af udelukkede Mormoner, uretfærdige Dommere og ærgjerrige, vindesyge Politikere, som ventede at drive Præsidenten til det vovelige Stykke, at afsætte Guvernør Brigham Young, give dem og deres Medhjælpere Magt og Plads under General-Guvernementet, understøttet af en stærk Militærmagt „til at knuse Mormonerne" (efter Brocchus's Talemaade), eller til at forstyrre Mormonerne og forjage dem fra deres Besiddelse ved Store Saltsøe, saa at disse Dommere og deres bedriftagtige Medspekulanter kunde indgaae i det forjettede Land ved Saltsøe Stad og nyde de første Frugter af Mormonernes Monopolium.

New York Tribune.

Hr. Meudenhall i Springville i Utah Dal brød 38 Agre nyt Land, og avlede paa samme iaar 600 Skpr. Hvede, 250 Skpr. Mais, 260 Skpr. Beder (hvoraf nogle veiede 22 Pd.), 275 Skpr. Kartofler (hvoraf nogle veiede 5½ Pd.), 20 Skpr. Rødløg, 11 Skpr. Erter og 11 Vognlæs af Græskar, hvoraf mange veiede 100 Pd. og derover, samt en Mængde af andre Artikler.

Deseret News.

Poesie.

Saa sikker en Grundvold for Eder, som troer
Er lagt for Din Tro i Din Guds eget Ord;
Hvad meer kan han sige end det han har sagt?
Til dem, som med Jesus i Daaben giør Pagt.

I alleslags Kaar, — enten syg eller karsk,
I Fattigdoms Dal eller Rigdommens Marsk,
Om hjem' eller ude, paa Land eller Søe,
Han gi'er Dig at leve, og aldrig at døe:

"Frygt ei! Jeg er med Dig; vær kun ved godt Mod;
For Jeg er Din Gud og vil end være god;
Ja, styrke Dig, hjælpe Dig, give Dig Aand,
Opholde Dig ved min almægtige Haand.

"Om igjennem Prøven jeg lader Dig gaae,
Min Naade tilstrækkelig skal Du vist faae;
Du skal ikke skades af Prøvelsens Ild;
Alt gjøre Dig veen, det er alt hvad jeg vil.

"Den Sjæl, som til Jesus sin Lid haver sat,
Jeg vil ei forlade i Mørkhedens Nat;
Den Sjæl, om al Helved imod den mon staae,
Formedelst min Naade skal Salighed naae."

Indhold.

	Side.		Side.
Proclamation	145.	Bladet vender sig	157.
En Advarsels Røst (fortsat).	147.	Amerikanske Avis-Nyheder	159.
Conferenze	151.	Poesie	150.
Om Opsætsighed	154.		

„Skandinaviens Stjerne" udkommer den 1ste i hver Maaned, og faaes hos DHrr. Boghandlere, samt hos Redactøren i Compagnistræde Nr. 54, 4de Sal.

Udgivet og forlagt af P. O. Hansen og Medhjelper.
Trykt hos F. E. Bording.

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

1. Aarg. Nr. 11. Den 1. August 1852. Priis: 8 ß pr. Expl.

Joseph Smiths Levnetsløb,

skrevet af ham selv.

Oversat af P. O. Hansen.

Begyndende med en Beretning om de første Syner og Aabenbaringer, som han havde, og hvorlunde han opdagede og erholdt de Guldtavler, der indeholdt Mormons Optegnelse, hans Daab og hans Ordination ved Engelen. Nogle Exempler af Lærdomme udaf Kirkens Aabenbaringer og Befalinger.

Af Times & Seasons, Vol. III. p. 726 &t.

"Paa Grund af de mange Beretninger, der ere satte i Omløb af ildesindede Personer, i Henseende til 'Jesu Christi Kirkes af Sidste-Dages Helliges" Opkomst og Fremgang, af hvilke alle have været bestemte af deres Forfattere til at stride imod dens Characteer som Kirke, og dens Fremgang i Verden, er jeg bleven tilskyndet til at skrive denne Historie, for derved at tilfredsstille den offentlige Stemning, og sætte alle de, der søge Sandheden, i Besiddelse af Kjendsgjerningerne, baade med Hensyn til mig selv og Kirken, forsaavidt som jeg er i Besiddelse deraf.

I denne Historie vil jeg fremstille de forskjellige Begivenheder angaaende denne Kirke, i Sandhed og Retfærdighed, saaledes som de ere skete, eller som de for Tiden existere nu i det ottende Aar, siden bemeldte Kirkes Oprettelse.

Jeg blev født i Aaret eet tusinde otte Hundrede og fem, paa den tre og tyvende Dag i December, i Sharon Distrikt i Windsor County i Staten Vermont. Min Fader Joseph Smith sen., forlod Staten Vermont og flyttede til Palmyra i Ontario nu (Wayne) County, i Staten Ny York, da jeg var i mit tiende Aar. Omtrent fire Aar efter at min Fader kom til Palmyra, flyttede han med sin Familie til Manchester Distrikt i samme County. Hans Familie bestod af elleve Sjæle, nemlig min Fader Joseph Smith, min Moder Lucy Smith (hvis Faders Navn var Salomon Mack), mine Brødre Alvin (som nu er død), Hyrum, mig selv, Samuel, William, Carlos, og mine Søstre Sophronia, Catharine og Lucy.

I det andet Aar efter at vi vare flyttede til Manchester District, blev der paa det Sted, hvor vi boede, en usædvanlig Rørelse angaaende Religion. Det begyndte med Methodisterne, men blev snart almindeligt iblandt alle Secterne i den Egn, ja hele dette District syntes angreben deraf, og store Hobe føiede sig til de forskjellige religiøse Partier, hvilket gjorde en ikke ringe Bevægelse og Udskillelse iblandt Folket;

Nogle strege, see her! og Andre see der! Nogle strede for Methodisternes Tro, Nogle for den presbyterianske, og Nogle for Baptisternes. Thi uagtet den store Kjerlighed, som de, der vare omvendte til disse forskjellige Troesmeninger, udviste, da de vare blevne omvendte, og den store Iver, som de respective Geistlige udviste, hvilke vare virksomme i at foranstalte og afstedkomme denne overordentlige Scene af religiös Følelse, for at faae Alle omvendte (som det behagede dem at kalde det), og lade dem føie sig til hvilken Sect de ønskede, saa skete det dog, at da de Omvendte begyndte at fordele sig, Nogle til eet Parti og Nogle til et Andet, at de tilsyneladende gode Følelser baade hos Præsterne og de Omvendte vare mere forstilte end virkelige; thi en meget slem forvirret Scene paafulgte. Præsterne stredes med hverandre, og de Omvendte ligesaa, saa at al deres gode Forstaaelse, hvis nogensinde der var nogen, tabtes i en Ordkrig og en Strid om Meninger.

Jeg var da i mit femtende Aar. Min Faders Familie blev vundet for den presbyterianske Tro, og fire af dem føiede sig til den Kirke, nemlig: min Moder Lucy, mine Brødre Hyrum og Samuel, og min Søster Sophronia.

Medens denne Bevægelse fandt Sted, blev mit Sind opvakt til alvorlig Betragtning og stor Urolighed; men endskjøndt mine Tanker vare dybe og ofte piinfulde, saa holdt jeg mig dog udenfor alle disse Partier, uagtet jeg besøgte deres forskjellige Forsamlinger saa ofte, som Leilighed gaves. Men efter nogen Tids Forløb, begyndte jeg at helde noget til Methodisternes Sect, og jeg følte nogen Attraa til at forenes med dem; men Forvirringen og Striden imellem de forskjellige Partier var saa stor, at det var umuligt for et saa ungt Menneske som jeg, og saa ubekjendt, som jeg var med Menneskene og Verden, at komme til nogen bestemt Overbeviisning om, hvilket der var rigtigt, og hvilket der var urigtigt. Jeg var flere Gange stærkt bevæget i mit Sind, thi Skriget og Tumulten var saa stor og uophørlig. Presbyterianerne stredе imod Baptisterne og Methodisterne, og anvendte alle deres Kræfter til Raisonnementer og Sophisterier, for at bevise deres Vildfarelser, eller i det mindste at faae Folk til at tænke, at de vare vildfarende. Baptisterne og Methodisterne vare paa den anden Side lige saa ivrige for at stadfæste deres egne Læresætninger og gjendrive alle andre.

Midt i denne Ordstrid og Tumult, sagde jeg ofte til mig selv: hvad er herved at gjøre? Hvilket af alle disse Partier er rigtigt? eller ere de allesammen urigtige? Dersom noget af dem er rigtigt, hvilket er det da, og hvorledes skal jeg kjende det?

Medens jeg stred under Byrden af de store Vanskeligheder, hvilke disse religiøse Partiers Stridigheder foraarsagede, læste jeg en Dag Jacobs Brevs 1 Cap. 5 V., hvilket lyder saaledes: "Dersom Nogen af Eder fattes Viisdom, han bede af Gud, som giver Alle gjerne og uden at bebreide, saa skal den gives ham." Aldrig gjorde noget Skriftsprog stærkere Indtryk paa et Menneskes Hjerte, end dette denne Gang gjorde paa mit. Det syntes at indtrænge med stor Kraft i hver Følelse af mit ganske Hjerte. Jeg tænkte over paa det flere Gange, vidende, at dersom Nogen trængte til Viisdom fra Gud, saa trængte jeg dertil; thi jeg vidste ikke hvad jeg skulde gjøre, og uden jeg kunde faae mere Viisdom, end jeg da havde, vilde jeg aldrig faae det at vide; thi Religionslærerne i de forskjellige Secter forstode det samme Skriftsprog saa forskjelligt, at de tilintetgjorde al Tillid i at besvare Spørgsmaalet ved at henvise til Bibelen. Endelig kom jeg til det Resultat, at jeg enten maatte forblive i Mørke og Forvirring eller gjøre som Jacob anviser, nemlig bede af Gud. Endelig kom jeg til den Beslutning, at bede af Gud med den Formodning, at dersom han gav dem

Viisdom, der fattedes den, og vilde gjerne give og ikke bebreide, da kunde jeg seire. Og saaledes begav jeg mig, overeensstemmende med denne min Beslutning at bede af Gud, til Skoven, for at gjøre et Forsøg. Det var en deilig, klar Morgen, tidlig om Foraaret atten hundrede og tyve. Det var første Gang i mit Liv at jeg gjorde et saadant Forsøg, thi midt i al min Længsel havde jeg dog aldrig hidindtil gjort Forsøg paa at bede med Ord.

Efter at jeg havde begivet mig til det Sted, hvor jeg før havde besluttet at gaae hen, og seet mig omkring og fundet mig alene, knælede jeg ned, og begyndte at opsende mit Hjertes Ønsker til Gud. Neppe havde jeg gjort det, førend jeg strax blev overvældet af en Magt, der var mig ganske ubekjendt, og havde saadan forbausende Indflydelse over mig, at den bandt min Tunge, og jeg kunde ikke tale. Et tykt Mørke omgav mig, og det forekom mig nogen Tid, som om jeg skulde pludselig tilintetgjøres. Men jeg anvendte alle mine Kræfter for at anraabe Gud om at udfrie mig af denne Fiendes Magt, som havde overvældet mig, og i det Øieblik jeg var nær ved at nedsynke i Fortvivlelse og overgive mig til Tilintetgjørelse (ikke til en indbildt Tilintetgjørelse, men til et virkeligt Væsens Magt fra den usete Verden, som havde en saa forfærdelig Kraft, som jeg aldrig før havde erfaret hos noget Væsen, netop i dette forfærdelige Øieblik saae jeg en Lysstøtte lige over mit Hoved, klarere end Solen, hvilken dalede ned, indtil den faldt paa mig. Ikke saa snart saae jeg den, førend jeg følte mig befriet fra den Fiende, som holdt mig bunden. Da Lyset hvilede paa mig, saae jeg to Personer, hvis Skjønhed og Herlighed er aldeles ubeskrivelig, staaende oven over mig i Luften. Een af dem talede til mig, kaldte mig ved Navn og sagde, idet han pegede til den Anden: "Denne er min elskelige Søn, hør ham."

Min Hensigt med at gaae og adspørge Herren var, at faae at vide, hvilken af alle Secterne var den rigtige, for at jeg kunde faae at vide, til hvilken jeg skulde føie mig. Ikke saasnart blev jeg derfor Herre over mig selv, saa at jeg var istand til at tale, førend jeg spurgte de Personer, som stode oven over mig i Lyset, hvilk n af alle Secterne var den rette (thi dengang var det endnu aldrig faldet mig ind, at de alle vare urigtige), og hvilken jeg skulde føie mig til? Svaret var, at jeg ikke maatte føie mig til nogen af dem, thi de vare alle vrange, og den Person, som tiltalede mig, sagde: "at al deres Troesbekjendelse var Vederstyggelighed for hans Aasyn; at disse saakaldte Christne vare alle fordærvede; "de drage nær til mig med deres Læber; men deres Hjerter ere langt fra mig. De lære Menneskers Bud og have Gudsfrygtigheds Skin, men de fornegte dens Kraft."

Han forbød mig atter at føie mig til nogen af dem, og mange andre Ting sagde han til mig, hvilke jeg ikke kan skrive denne Gang. Da jeg kom til mig selv igjen, fandt jeg mig liggende paa Ryggen, seende op til Himlen.

Nogle faa Dage efter at jeg havde dette Syn, var jeg hændelsesviis i Selskab med een af Methodisternes Prædikanter, og da jeg talede med ham om Religion, fik jeg Anledning til at fortælle ham om Synet, jeg havde havt. Men hvor forbauset blev jeg ikke ved hans Adfærd; han behandlede ikke allene min Beretning løselig, men med stor Foragt og sagde, at det var altsammen af Djevelen, at der skete ikke saadant Noget som Syner og Aabenbaringer i disse Dage, at alt Saadant havde ophørt med Apostlerne, og at der aldrig mere vilde skee noget.

Hvorledes det var eller ikke, saa mærkede jeg snart, at min Fortælling havde vakt stor Fordom imod mig iblandt de Religiøse, og foraarsagede Forfølgelse, der

vedblev at tage til; og endskjøndt jeg var en ukjendt Dreng imellem 14 og 15 Aar gammel, og mine Omstændigheder i Livet saadanne, som gjorde mig ringe og ubetydelig i Verden, lagde dog fornemme Mænd Mærke nok til mig, til at opvække den offentlige Stemning imod mig, og foranledigede en stærk Forfølgelse, og dette var almindeligt iblandt alle Secterne, Alle forenede sig for at forfølge mig.

Jeg har ofte havt alvorlige Betænkninger, baade dengang og siden, hvor forunderligt det var, at en ukjendt Dreng, ikkun lidt over 14 Aar gammel, og som var nødsaget til at erhverve sin sparsomme Underholdning ved sit daglige Arbeide, skulde blive anseet vigtig nok til at tilvende sig de Stores Opmærksomhed i den Tids meest ansete Secter, og skabe i dem den stærkeste Forfølgelses- og Modstands-Aand. Men enten det var forunderligt eller ikke, saa var det saaledes, og det foraarsagede mig ofte stor Sorg. Hvorledes det end var, saa var det dog en Sandhed, at jeg havde havt et Syn. Jeg har siden tænkt, at jeg følte mig ligesom Paulus, da han forsvarede sig imod Kong Agrippa, og fortalte om det Syn han havde, da han "saae et Lys og hørte en Røst," men der var ikkun faa, der troede ham; Nogle sagde, at han talede Usandhed, Andre sagde, at han var gal, og man holdt ham latterlig og irettesatte ham; men alt dette tilintetgjorde ikke Virkeligheden af hans Syn. Han havde seet et Syn, han vidste han havde, og al Forfølgelse under Himlen kunde ikke forandre det; og, om end de vilde forfølge ham til Døden, vidste han dog, og vilde vide til sit sidste Aandedræt, at han baade havde seet et Lys og hørt en Røst tale til ham, og den hele Verden kunde ikke faae ham til at tænke eller troe anderledes.

(Fortsættes).

En Advarsels Røst.

(Fortsat fra Pag. 151).

Dersom Herren gjorde en Pagt i Apostlernes Dage og kaldte den en ny Pagt, hvi skulde den Pagt da fornyes igjen, da den staaer i fuld Kraft, saa længe den ikke brydes af nogen af Partierne? Det er en vigtig Undersøgelse, hvis Afgjørelse indbefatter hele Christenhedens Skjæbne. Vi maae derfor være meget omhyggelig til at gjøre Dommens Afsigelse fuldkommen tydelig og Beviset let at forstaae. At der var en ny Pagt gjort imellem Gud og Folket i Christi og hans Apostlers Dage, vil ingen vove at benegte; og dersom den Pagt aldrig har været brudt, maa den staae i sin fulde Kraft endnu i denne Dag, og følgelig er der ingen Trang for en ny. Det tilkommer altsaa os at bevise, at den Pagt har været brudt, aldeles brudt, saa at den ikke er i Kraft, hverken iblandt Jøder eller Hedninger, og at de har forliist deres Embeder, Myndigheder, Kraft og Velsignelser, saa at det ikke længere er kjendt iblandt Menneskene. For at kunne gjøre dette, maae vi eftersee hvad disse Embeder, Myndigheder, Kraft og Velsignelser var, og da see, om de ere endnu kjendte iblandt Menneskene.

Vi læse, at Embederne bestod i Apostler, Propheter, Evangelister, Hyrder og Lærere, alle inspirerede, og sat i Menigheden af Herren selv, for de Helliges fuldkomne Beredelse, til Embedets Betjening o. s. v. Og de skulde blive ved i Menigheden, hvor som helst der stod nogen Menighed, indtil de alle naaede til Eenhed i

Troen og Guds Søns Erkjendelse, til Mands Modenhed, til Christi Fyldes vorne Alder.

For det Andet, Aandsgaverne, hvilke nogle kalde overnaturlige, var Kraften og Velsignelserne, der hørte til den Pagt, hvorsomhelst den eksisterede, iblandt Jøder eller Hedninger, saa længe som den var i Kraft. Nu vil jeg spørge den christne Verden, eller enhver af dens Secter eller Partier, om de har Apostler, Propheter, Evangelister, Hyrder og Lærere inspirerede fra det Høie, tilligemed alle den Helligaands Gaver og Velsignelser, som tilhørte den evangeliske Pagt? Hvis ikke, saa er baade den Pagts Embeder og Kraft ophørt.

Og det maa være formedelst Brud af den Pagt at det er skeet; thi saaledes mistede Jøderne disse Velsignelser, da de overgaves til Hedningene. Og Paulus sagde til Hedningene i hans 11te Cap til Romerne, at dersom de ikke bliver ved i Godheden, vil de falde ligesom Jøderne før dem. Men til at bevise ved videre Udvikling, at Evangeliets Pagt har været brudt af Jøder og Hedninger og alle Folk, saa at den ikke længere er i Kraft, skal jeg anføre Esais 24. 1—6. "See, Herren udtømmer Landet, og gjør det øde; og forvender dets Skikkelse, og adspreder dets Indbyggere. Og det skal gaae Præsten saasom Folket, Tjeneren saasom hans Herre, Tjenestepigen saasom hendes Frue; den, der kjøber, saasom den, der sælger; den, der udlaaner, saasom den, der laaner; den, der sætter paa Aager, saasom den, der tager paa Aager af ham. Landet skal blive saare udtømt, og saare bedrøvet; thi Herren har talet dette Ord. Landet sørger, det forsmægter; Jorderige er afmægtigt, det forsmægter; de Høie af Folket i Landet ere blevne afmægtige; thi Landet er besmittet for dets Indbyggeres Skyld, thi de overtræde Love, forvende Skikke, gjøre en evig Pagt til Intet. Derfor fortærer Forbandelsen Landet, og de, som boe deri, blive ødelagte; derfor blive de brændte, som boede i Landet, og der skulle blive faa Mennesker tilovers." I disse faa Vers opdager vi, at den samme Ulykke venter Præster som Folk, Rige som Fattige, Trælle som Frie, saa at de alle vil blive opbrændte paa faa nær; og Klagen er, at Landet er besmittet af sine Beboere, fordi de have overtraadt Love, forvendt Skikke, og tilintetgjort en evig Pagt. Nu, det kunde ikke været talt om noget andet end Pagten, Budene og Evangeliets Love, gjort med Folket i Apostlernes Dage; thi nagtet en tidligere Pagt kunde have været brudt, saa er det dog ikke skeet, at alle Jordens Indvaanere paa nogle Faa nær ere blevne ødelagte ved Ild, for at have brudt nogen Pagt, men denne Ødelæggelse skal komme med Ild, lige saa bogstavelig, som Floden i Noæ Dage, og den vil fortære baade Præster og Folk paa Jorden, og det fordi de har brudt Evangeliets Pagt, med dets Love og dets Anordninger; ellers maa vi have en ny Udgave af Bibelen og udlade det 24de Capitel af Esaias.

Nu, efter at have besvaret dette Spørgsmaal, haaber jeg, Læseren vil see Nødvendigheden af en ny Pagt, til at frelse de Faa, der ikke vil blive brændte. Vi vil derfor slippe denne Gjenstand for Øieblikket, og vende tilbage til Israels Forsamling: Behag at læse det 36, 37, 38 og 39 Cap. af Ezekiels Propheti. I det 36te Capitel vil Du opdage en Forjættelse til Israel, at de skal vende tilbage fra alle de Nationer, hvor de har været adspredte, og blive bragt igjen til det Land Gud gav deres Fædre. Jerusalem skal blive fuldt med Menneske-Hjorder, og alle Judas ødelagte Stæder skal atter blive opbyggede, befæstede og beboede; Landet skal blive befæstet, pløiet og besaaet, saa at der skal siges, "dette Land, som var ødelagt, er blevet som Edens Have." Og Hedningene, som bliver tilovers trindt omkring, skulle fornemme, at jeg Herren, jeg har bygget de Nedbrudte,

plantet de Ødelagte; jeg Herren, jeg har talet og gjort det." „Saa skulle de øde Stæder blive fulde med Menneskehiorde, og de skulle fornemme, at jeg er Herren." I det 37te Capitel vil Du finde, efter Synet om de Dødes Opstandelse, at Propheten gaaer videre og taler om, at de to Nationer skulde blive til een Nation paa Israels Bjerge, og at een Konge skal være Konge for dem Alle; og at naar dette opfyldes, skulle de ikke mere adskilles i to Kongeriger. Ydermere skal Herrens Tabernakkel være hos dem, og hans Helligdom midt iblandt dem til evig Tid; han vil bestandig være deres Gud, og de skal ligeledes være hans Folk. „Og Hedningene skulle fornemme, at jeg er Herren, som helliger Israel, naar min Helligdom bliver midt iblandt dem evindeligen." (Sidste Vers). Nu, det er et Factum vel kjendt, at Juda og de ti Stammer har aldrig været een Nation paa Israels Bjerge, siden de Dage, de bleve først adskilte i to Nationer.

Men, naar dette skeer, skal endog selve Hedningene fornemme det, og blive overbeviste om den sande Gud, ligesom Cyrus. Nu, dersom Missionærerne skulde omvende Verden, førend Herren gjør dette store Værk, da vil det spare Herren den Umage, at gjøre det efter sin egen Viis, og Prophetiernes Opfyldelse vil ikke behøves, og Herrens Ord vil slaae feil, og hele Verden vil falde til Vantro. Netteligen sagde Herren: „mine Tanker ere ikke Eders Tanker, og mine Veie ere ikke Eders Veie." Cap. 38 og 39 viser os et Syn af mange Nationer, forenede under eet stort Hoved, hvem det behager Herren at kalde Gog; og ridende paa Heste, bevæbnede med alle Slags Vaaben, kommer de op imod Israels Bjerge, som en Sky, der skjuler Landet; deres Diemed er at røve og borttage Sølv og Guld, Fæe og Gods i stor Mængde.

Dette er en Begivenhed, som skal skee efter Jødernes Tilbagegang og Jernsalems Gjenopbyggelse; medens Stæderne i Judæas Land ere uden Mure, og har hverken Stænger eller Porte. Men, naar de ere lige ved at opsluge Jøderne og ødelægge deres Land, see, da skal Herrens Grumhed opstige, og et mægtigt Jordskjælv vil komme, saa at Havets Fiske og Himmelens Fugle og Dyrene paa Marken, og alle krybende Dyr og alle Mennesker paa Jorden skal bæve for hans Nærværelse, og alle Mure skal falde til Jorden, og hver Mands Sværd skal være vendt imod hans Næste i denne Hær, og Herren skal lade regne over ham og over hans Hærskarer, og over de mange Folk, som ere med ham, en overskyllende Regn med Hagelstene, Ild og Svovl. Og saaledes vil han vise sig at være stor og hellig for mange Nationers Øine, og de skal kjende, at Han er Herren; saaledes skal de falde paa aaben Mark, paa Israels Bjerge, Gog og al hans Hær, Heste og Ryttere; og Jøderne skal gaae ud og samle Krigsvaaben, saasom Spydstaver, Skjolde, Buer og Pile; og disse Vaaben skal tjene Israels Stæder til Brændsel i syv Aar, saa at de skal intet Træ hugge i Skovene, thi de skal brænde Vaabnene ved Ilden; og de skulle røve dem, af hvilke de ere røvede, og plyndre dem, som dem plyndrede, og de skal samle Guld og Sølv og Klæder i stor Overflødighed. Paa denne Tid skal Himmelens Fugle og Markens Dyr have en stor Fest; ja de skal æde det Fede, til de bliver mættede, og drikke Blod, indtil de bliver drukne. De skal æde Øversters, Kongers, de Vældiges og Krigsfolkets Kjød. Men Jøderne vil have en meget alvorlig Pligt at fuldbyrde, hvilket vil optage ikke mindre end syv Maaneder, nemlig: deres Fjenders Begravelse. De vil udvælge en Plads paa den østlige Side af Søen, kaldet de Reisendes Dal; og der skal de begrave Gog og hans Mangfoldighed, og de skal kalde den Hamon Gogs Dal." Og Stanken skal være saaledes, at den skal stoppe Næsen paa de Reisende, og saaledes skal de rense Landet. "Og jeg vil sætte min Herlighed iblandt

Hedningene; og alle Hedningene skal see min Dom, som jeg har udført, og min Haand, som jeg har lagt paa dem. Og Israels Huus skal forneмme, at jeg er Herren deres Gud, fra den samme Dag og fremdeles. Og Hedningene skal kjende, at Israels Huus er bortført for deres Misgjerninger, derfor at de have forgrebet sig imod mig, hvorfor jeg har skjult mit Ansigt for dem, og givet dem i deres Fjenders Haand, saa at de ere allesammen faldne ved Sværdet. Efter deres Urenhed, og efter deres Overtrædelse har jeg gjort imod dem; og jeg skjulte mit Ansigt for dem. Derfor sagde den Herre Gud saaledes: Nu vil jeg vende Jacobs Fængsel, og forbarme mig over det ganske Israels Huus, og være nidkjær for mit hellige Navn. Og de skulle bære deres Forsmædelse og al deres Forgribelse, med hvilken de have forgrebet sig imod mig, der de boede tryggeligen i deres Land, og der var ingen, der forfærdede dem. Naar jeg fører dem tilbage fra Folkene, og samler dem af deres Fjenders Lande, og naar jeg bliver helliggjort iblandt dem for mange Hedningers Øine, da skal de forneмme, at jeg er Herren deres Gud, idet jeg har bortført dem til Hedningerne, og nu samler dem til deres Land; og jeg vil ikke ydermere lade nogen af dem blive tilovers der. Jeg vil og ikke ydermere skjule mit Ansigt for dem; thi jeg har udøst min Aand over Israels Huus, siger Gud Herren."

I det foregaaende opdager vi, at Hedningene vil kjende, at Israels Huus har været landflygtig for dets Ugudelighed; men samles igjen ved Guds Haand, efter at have baaret Skammen for alle dets Overtrædelser; og Israels Huus skal kjende, at det var Herren deres Gud, som bortførte dem i Landflygtighed iblandt Hedningene, og at det var Ham, som samlede og forsvarede dem, og Han vil ikke mere skjule sit Ansigt for dem, men vil udgyde sin Aand over dem.

(Fortsættes).

Syvende almindelige Epistel fra Præsidentskabet over Jesu Christi Kirke af Sidste Dags Hellige.

Skrevet i Store Salt-Søe Dal, til de Hellige adspredte overalt paa Jorden, med Hilsen.

Kjære Brødre. — Siden vor sidste Epistels Datum, 22de September, er der skeet mange Ting, der glæder vore Hjerter og opmuntrer den Trofaste til at arbeide; og vi benytter det nærværende Øieblik til at præsentere Eder vore aarlige Hilsninger, at I maae være bekjendte med Zions gode Tilstand, og glæde Eder ved al dens Glæde.

Sidste Vinter var i disse Dale usædvanlig mild, saa at alt løsgaaende Fæ ikke har behøvet nogen Høe; megen Hvede er bleven saaet, og det tidligere end sædvanlig hertillands, og mange Bygninger ere bleyne opførte, eller fuldførte, efter den Tid man pleier at ophøre med Efteraarsarbeidet.

Det første Fag af vort nye Tabernakel blev reist den 21de Nov., og det Hele var under Tag og med Vinduer og Døre i den 16de Jan., 126 Fod langt og 64 bredt, med 3 Fod tykke Mure, det Hele ganske ud i een Hvælving lige fra Grundvolden af. Talerstolen er anbragt nær Midten af den vestre Væg, med Adgang fra en Forstue eller Sacristie; Støtterne staaer saaledes, at Udsigten er eens for Alle, og omtrent 2200 kan bequemmelig faae Plads. Det Hele var færdigt og blev indviet den

6te dennes, som var Begyndelsen til den almindelige Conferenze, og aldrig var de Hellige af de Sidste Dage saa bequemmeligt og talrigt forsamlet ved nogen tidligere Leilighed.

En stor Deel af Gravningen er skeet til Grundvolden af Muren om Tempelgaarden, og mange Stene ere paa Stedet. Brødrene har ialmindelighed været redebonne til at indbetale een Tiendedeel af deres Formue, i Overeensstemmelse med deres Løfte i September-Conferenzen, og aldrig har Herrens Forraadshuus været saa vel forsynet med Hvede, Kjød, Smør, Æg, Grønsager og andre nyttige Artikler, og hans Græsgang med Qvæg, som nu.

Der har været meget lidt af Penge i Omløb iblandt os i det forbigangne Aar, fordi de tidligere ere blevne anvendte til fremmed Gods, som var nødvendigt for os; men i den senere Tid har Pengemangelen foranlediget Folket til at anlægge Fabrikker saa hurtigt som muligt. En lille Uldvoiefabrik, som paabegyndtes forrige Aar her i Dalen, ventes at komme i Gang omtrent midtsommer. En anden i Utah Dal vil blive færdig for dette Aars Uld. Mange Spinderokke og Væve ere i Arbeide i Husene, og flere Tusinde Alen Tøi er blevne forfærdiget, foruden Gulvtæpper, Vanter, Strømper o. s. v.

Foruden Deseret Pottemageri her i Staden, er der et andet begyndt i Provo i Utah County, og et andet ventes der at begyndes i Sommer i Fillmore i Millard County. En Maskine til at forfærdige Kamme er næsten færdig. Der er en Sømfabrik i fuld Gang i Iron County, en landen i San Pete, og een anlægges her i Staden. Bygningsarbeidet har hidtil været meget hindret formedelst Mangel paa Som, hvilket vi haaber vil blive afhjulpet ved Brugen af selvgjorte Maskinerier.

Størstedelen af de fornemste Colonier ere vel forsynede med Kornmøller, og hvor der fattes, bliver bygget. Saugmøllernes Antal vorer. Landet forsynes med dreiede Trækar fra en Fabrik i Provo. Garverier ere der i de fleste store Colonier, og i nogle to, tre, og efter næste Barketid vil der være gode Udsigter til et godt Forraad af Læder. Jernertsen ved Coal Creek i Iron County, er bleven prøvet og befundet at være af en ypperlig Qvalitet; men der er endnu ikkun lidt bleven gjort ved det, af Mangel paa Kul, hvoraf der dog er en stor Mængde paa Bjerget nær ved, men er ikke til at komme til med Vogne førend der bliver anlagt en Vei.

Deserets Avis, som var standset af Mangel paa Papir, begyndte sin anden Aargang den 15de Nov., paa et større Ark, og har gjort god Virkning med Hensyn til Fabrikanlæg; og der er en almindelig Lyst og Anstrængelse iblandt Folket til at tilveiebringe de forskjellige Artikler, nødvendige til dets Tarv; og Stole, Borde, Ballier, Spande, Tønder, Knive, og mange andre nyttige Ting, bliver nu mere almindelige paa vore Markeder.

Territoriets Legislatur eller lovgivende Raad, var forsamlet i denne Stad d. 22de Septbr., og efter en kort Session, og Fillmore City var bleven bestemt til Sædet for Regjeringen, og Commissionærer var bestikket til at vælge et Sted til Raadhuset o. s. v, det udsattes til den første Mandag i Januari, da det atter forsamledes; og efter at have besluttet mange almindelige Love til Gode for Territoriet (hvilke nu ere under Trykning), og skrevet Memoria til Congressen angaaende Anlæggelsen af en national Landevei, Jernbane og Telegraf fra Missourifloden til Vestkysten; en Vei at løbe fra Nord til Syd igjennem Territoriet; et Pleiehuus og et Tugthuus; Oprettelsen af Postgang herfra til San Diego; en ugentlig Post til Staterne; et Posthuus med Budde; og andre store Forbedringer i det Offentlige, sluttedes den 14de Februar.

Den 25de Septbr. modtoges 1500 Pd.

Sukkerbedefro fra Ældste Taylor i Frankrig; og vi hører, at Maskineriet for Sukker- og Uldtøifabrikkerne er i Kanesville, og vil være her iaar.

Ældste O. Pratt ankom den 4de October fra England, medbringende et ypperligt Teleskop, et Mikroskop, Glober, chemiske Prøveapparater, og mineralogiske Prøver, hvilket altsammen er meget vigtigt til at befordre videnskabelige Undersøgelser.

Det sidste Selskab af de hidkommende Hellige ankom den 24de Octbr. Fjeldene og det høie Land blev for første Gang i Vinter bedækket med Snee den 10de Nov., og den næste Dag paafulgte den stærkeste Blæst vi endnu har kjendt i vor Dal, hvor ikkun lidt Snee er falden i Vinter, og det laae ikkun en kort Tid. Professor Pratt har holdt en Række af Forelæsninger over Astronomien, og al mulig Flid er bleven anvendt for at fremme Kunster og Videnskaber.

Kun een Postsæk er bleven modtaget fra Oregon siden sidste Efteraar, og det den 10de i denne Maaned. November-Posten fra Sakramento blev afbrudt og gik tabt, og Postførerne blev udentvivl dræbt af Indianerne ved Marys Flod, endskjøndt Hr. Woodards Liig er funden tredive engelske Mile hiinsides Bjørnefloden. Ingen Post var kommet fra Staterne siden den ene, som forlod Independence den 1ste Decbr., indtil den 3die d. M., følgelig har vi havt kun liden Efterretning om de fremmede Missioners Tilstand. Fra de sidste Beretninger kan vi rimeligvis antage, at Ældste Taylor og Richards ere paa Veien hjemad; Ældste E. Snow i Danmark, og L. Snow i Calcutta, og agter at reise hjem over det stille Hav. Herrens Værk havde Fremgang i Frankrig, England, Sveiz, Danmark, Tydskland og andre Stater rundt omkring, saavidt Evangeliet var bleven prædiket; og paa mange Steder stor Modstand havde vist sig, hvilket beviser, at Satan ikke er bunden. Og Mormons Bog var bleven oversat paa Welsk, Fransk, Dansk, og sandsynligvis forend denne Tid, paa Tydsk og Italiensk; og den kommer almindelig i Omløb.

Den eneste nyere Efterretning fra Besten, var formedelst Sakramento-Posten af Februar, indeholdende kun liden Oplysning af nogen Slags; dog var vi glade at erfare, at Ældste P. P. Pratt ankom til Valparaiso i Chili i November, ledsaget af Ældste Rufus Allen; at han havde gjort Bekjendtskab, og begyndt at berede sig til at forkynde Evangeliet. Der berettes, at Brødrene havde døbt over 400 paa Sandwichs-Øerne, forend den 10de Novbr. Vi har ikke hørt fra Ældste Pratt siden den 13de Septbr. Ældste A. Lyman og C. C. Rich var paa Vestkysten, og havde anlagt en Colonie i San Bernardino i Los Angelos County i Californien; men vi vide kun lidt angaaende dem eller deres Colonie, da deres fornemste Breve ikke ere komne den rette Vei, eller slet ikke ankomne. Ældste J. Murdoch og C. W. Wandell antages at være i Sidney i Nyholland.

Det nye Aar, den 1ste Januar 1852, blev begyndt som en Ydmygelses- Lovpriisnings- og Taksigelsesdag, formedelst Proklamation af Guvernør Young; og de Hellige har iaar været usædvanlig villige til at betale Tiende, og at rette sig efter de gjone Raad; og hjertelig Glæde har, formedelst en større Overflodighed af den gode Aand, umiskjendeligen vist sig, saa at naar Rigets Børn gjøre deres Pligt, Gud er rede til at opfylde sine Forjættelser til dem, og udgyde dem Velsignelser, saavidt der er Rum til at modtage.

Uagtet det rummelige Tabernakel vi afbenyttede ved Conferenzen, ventede dog mange Hundreder udenfor, og kunde ikke faae Adgang, og alle følte Nødvendigheden af en større Bygning; men alt var Fred, Enighed, Kjærlighed; og den Hellig-Aand syntes at præsidere i hvert Hjerte. Brigham Young blev opholdt eenstemmig af

Conferenzen, som Præsident, Prophet, Seer, Aabenbarer af Jesu Christi Kirke af Sidste Dags Hellige paa hele Jorden, og Heber C. Kimball og Willard Richards, som hans Raadgivere, og Kirkens Authoriteter i Almindelighed, som hidtil organiserede, blev iligemaade anerkjendt.

Conferenzen fortsattes indtil Søndag den 11te, og meget af Tiden blev tilbragt med at lære og aabenbare nye og gamle Ting; og de Helliges Hjerter blev fyldt med Glæde, Lovprisning og Taksigelse.

Vi tænker, at vi skal være færdige til at begynde Templet næste Foraar, og at Fonter og andre Tilberedelser vil blive gjort færdige iaar paa Tempelgrunden; men Contanter vil ønskes fra Alle der har, for at kjøbe saadanne Artikler, hvortil rede Penge behøves, og saadanne, som ikke kan frembringes i Dalen. Vi hører en god Efterretning fra de Hellige i England, og vi har den Fortrøstning, at de vil vedblive i gode Gjerninger, og Andre følge deres Exempel.

Den Sag, at de Hellige vandre over Sletterne, med Haandkarrer og Hjulbøre, blev forebragt Conferenzen, og 93 Brødre tilbød sig at gaae dem imøde med Kjøretøier og Proviant, for at assistere dem paa deres Reise, som en fri Skjænk til Guds Rige. Flere Brødre beskikkedes Missioner til Italien, Ostindien og andre Steder.

Edward Hunter blev ordineret til præsiderende Biskop for hele Kirken, og han foreslog Brigham Young og Heber C. Kimball som sine Raadgivere, med Conferenzens fuldkomne Samtykke. Fem blev eenstemmigen valgte til assisterende præsiderende Biskopper.

Conferenzens sidste Dag, Søndag, blev Eftermiddagen helliget til at administrere Herrens Nadveres Sakramente, og til sociale Jagttagelser af Forsamlingen, hvorefter et Pengebidrag blev bragt istand i den Hensigt at skaffe Redskaber til Tjenesten i Tabernaklet, da 149 Dollars blev fremlagt i Sølvmynt, foruden adskillige Pund af Uhrkasser, Skeer, Ringe og andre Sølvprydelser. Conferenzen blev opsat til den 6te Octbr. næstkommende. Ogsaa en speciel Conferenze blev bestemt for den sidste Løverdag i August, for at beskikke Ældste til fremmede Missioner.

Og nu, havende givet en kort Historie om Kirkens Tilstand i Dalen, hvilken er i det Hele lykkeligere end vi hidindtil kunde berette, vi har et Formaningsord, hvilket vi haaber I vil give Agt paa, at I kan blive Deeltagere i Ephraims rige Velsignelser med os; og først, saa vidt som muligt, leve i Fred med alle Mennesker, efter som vor sidste Conferenze blev enig om at aflægge al Stridighed og Rettergang, den Ene med den Anden, og om muligt med alle Mennesker; naar I ere syge, kalder paa de Ældste, som vil bede for Eder, tilligemed Salvelse og Haandspaalæggelse; og pleier hverandre med Urter og mild Føde; og om I gjør disse Ting med Tro, og afholder Eder fra at tage Forgift og giftig Medicin, hvilket Gud aldrig bestikkede til Menneskers Brug, da skal I være velsignede.

Opholder den Nations Regjering, hvor I er, og taler vel om den, thi dette er ret, og Regjeringen har Ret til at vente det af Eder, saalænge den opholder Eder i Eders borgerlige og religiøse Frihed, i hine Rettigheder, der medfødte tilhøre ethvert Menneske paa Jorden; og dersom I forfølges i Eders Fødeland, og negtes Eders Ret til at tilbede den sande Gud i Aand og i Sandhed, da flyer til Zions Land, til Amerika, — til de forenede Stater, hvis konstitutionelle Rettigheder og Frihed ingen Nation kan overgaae — hvor Gud fandt for godt, i disse sidste Dage, at forunye Saliggjørelsens Uddeling, ved Aabenbaringer fra Himlen, og hvor Alle, naar Landets Konstitution og Love udøves i Retfærdighed, ere beskyttede i al den borgerlige og religiøse Frihed, som Mennesket er istand til at nyde paa Jorden; og vore nationale Institutioner vil aldrig feile, undtagen det

steer formedelst Folkets Ugudelighed, og Anslag af onde Mennesker i kortvarig Myndighed; fordi hine Rettigheder blev ordineret af Gud paa dette Land, for Stadfæstelsen af Sandhedens Grundsætninger paa Jorden; og vor nationale Organisation havde sin Oprindelse i Himlene. Lad alle Israels Ældste blæse Frelsens Basun med en stærk Lyd, vidende at Tiden er kort, i hvilken et stort Værk skal udføres; og frygter ikke for hvad Mennesker kan gjøre, som kan ikkun ihjelslaae Legemet; men frygt Gud, som vil fordærve den Frygtagtiges og den Frafaldnes Sjæl i Helvede.

Dersom I har mere Guld og Sølv end I behøver, til at medbringe alle de Fattige, da fører det med; men hjælper hverandre — gjører som I vil at Andre skal gjøre imod Eder, og lader ikke de Fattige omkomme hjemme eller paa Veien. De paa de vestlige Øer, Nyholland, Ostindien og de varme Climater i Almindelighed, vil gjøre vel i at komme til San Diego i Californien og modtage Veiledning af Apostlerne eller Præsidentskabet i San Bernardino; medens de fra England og det nordlige Europa vil gjøre bedre i at tage en mere nordlig Vei, over Nye Orleans, Kanesville og det sydlige Pas; og naar I kommer, da bringer Modeller med Eder af de bedste Maskinerier til at forfærdige alle nyttige Artikler, som Mennesker nogensinde kan behøve, og alle Slags udvalgt Frø. Verden er fuld af arbeidsparende Maskineri; og Modeller deraf, samt saadanne Artikler, som man behøver for at forfærdige Maskinerierne, og som ikke kan erholdes her, vil have mere Værdi til de Hellige, end deres Vægt i Guld og Sølv.

Endelig, Brødre, frygt Gud; øv Retfærdighed, og kom snart hjem. Bereder Eder, til et andet Aar, at komme i titusindeviis; og tænk ikke, at Eders Vei skal beredes, saa at I kan kjøre i Karether. Vi har ladet os nøie med Brød og Vand, og mange Gange saare lidet Brød endda, og det i flere Aar, for at vi kunde udsøge et godt Land til de Helliges Bosættelse. Dette har vi opfyldt, formedelst vor himmelske Faders Velsignelse; og vi indbyder nu Eder til en fed Fest, til et Land, der vil yde alle Eders Fornødenheder, ved fornuftigt Arbeide; lader derfor Alle, der kan forskaffe sig en Bid Brød og et Klædningsstykke paa deres Ryg, være forsikkrede, at der er overflødigt og reent Vand paa Veien, og tvivl ikke længer, men kom næste Aar til Samlingsstedet i Flokkeviis, ligesom Duer flyve til deres Vinduer, førend et Uveir.

Naar et Folk eller Enkelte, hører Evangeliet, adlyder dets første Principer, døbes til deres Synders Forladelse, og annammer den Helligaand ved Haandspaalæggelse, da er det Tid for dem at drage til Zion, uden Ophold; undtagen deres Præsidentskab forlanger, at de skal tøve og prædike Evangeliet for dem, som ei har hørt det; og i Almindelighed, jo længere de tøver, jo vanskeligere bliver det for dem at komme hjem; thi den, der har Leilighed til at reise, og gjør det ikke, vil blive plaget af Djævelen.

Da Jesus var paa Jorden, sagde han til sit Folk: "Hvor ofte vilde jeg have forsamlet Eder, ligesom en Høne samler sine Kyllinger under sine Vinger, men I vilde ikke; derfor, see, Eders Huus lades Eder øde." Og dersom de Hellige i denne Uddeling ikke lytter til den gode Hyrdes Røst, og indsamles overeensstemmende med det hellige Bud, Tiden er ikke langt borte, da Frelserens Repræsentanter, som nu ere paa Jorden, vil have Anledning til at sige, som han sagde: 'Eders Huus lades Eder øde!" thi Plager, Hunger, Pestilenz og Dødelighed begynder at omstreife Jorden; og hvor vil Sikkerhed findes, uden i Zion — Guds bestikkede Land — de Helliges Hjem; et ypperligt Land i Produkter og Regjering fremfor alle andre Lande; derfor, vi siger til Eder: "Staa op og kom hiem, og tøv

ikke, thi Herrens den store Dag er forhaanden, og hvo kan taale hans Tilkommelse?

O Herre! Abrahams, vor Faders Gud! udgyd Din Aand over Dit Folk, over hele Jorden, ja den Aand, som Du meddeler Dine Tjenere; at alle Dine Børn maae være lydige i alle Ting, og snart blive forenede med os i Ephraims Dale; at Din Villie maa skee paa Jorden som i Himlene, hvilket vi bede i Jesu Christi Navn. Amen.

Store Salt-Sø Stad, den 18de April 1852.

Brigham Young. Heber C. Kimball. Willard Richards.

Overfald og Lovsforbrydelse.

Overalt i dette Land, hvor Jesu Christi Kirke af Sidste Dags Hellige er bleven oprettet, har vor Fjende gjort alt muligt for at udkunstle Planer til at svække den Indflydelse, som den Helligaands medvirkende Naade formedelst Ordet virker paa de Oprigtiges Hjerter; det er ikke Pøbelen alene, der nedværdiger sig at udøve Vold og Overfald imod Ordets Tjenere, men det er Præster og Geistlighæden, som for timelig Vinding beklæder et efter Landets Lov af Verden hædret Præsteembede, der søger at vinde Folkets Hjerte med smigrende Ord, og derved opvækker den udannede og simple Folkeklasse til at træde i Spidsen for Optøier; og de assistere deres lovstridige Adfærd; og Politimestere frygte mere for Folket end for Loven, og de tænke, de Hellige slaaer i et slet Lys i Landet; de tier vel stille, og naar de taler, da kan vi let dreie Sagen saa, at vor Fremgangsmaade kan forsvares; thi den nuværende Tilstand iblandt Folket er nu meget slet, saa at Frygt for den retfærdige Gud er nær ved at forsvinde, og Landets Lov kan indskrænkes, naar en Deel opfyldes. At yttre noget desangaaende for Offentligheden har jeg bestandig tænkt for Overflødighed, da de ærede Bladredakteurer ikke gjerne modtager saadanne Sandheder, som ere behagelige for Gud, men for deres Selskabsvenner er foragtelig; hvorfor jeg endnu aldrig har klaget for nogen Dommer i politisk Henseende, endskjendt jeg flere Gange har havt forsvarlige Grunde dertil, men har ihukommet disse Frelserens Ord: Lær af mig, thi jeg er sagtmodig og ydmyg af Hjertet, saa skal I finde Hvile for Eders Sjæle; og han tang, naar han led, og bad: Fader forlad dem, thi de vide ikke hvad de gjøre; og dersom ikke noget Mærkværdigt var indtruffen, som foranlediger mig til i vor Stjerne at offentliggjøre vor Tilstand i den Deel af Landet, hvor jeg efter Aandens Villie er kaldet til at præsidere, vilde jeg endnu ikke nedskrevet vor ilde Behandling og hvorledes Landets Lov bliver overtraadt, uden at der skeer noget til at forebygge det. I Kjøbstaden Skive har der i den forbigangne Vinter skeet mange Uordener; mine Vinduer ere blevne ituslagne flere Gange, og en Broder N. C. Christiansens ligeledes, saa han maatte tage sin Familie om Natten og forlade Byen, for at sikkre sit Liv. En Broder Frense har maattet lide meget af Pøbel. Hans Vinduer ere ituslagne mange Gange, og efter Opfordring til Politimesteren blev der assisteret med en Vagt om Natten; men den 11te Mai skete det, at nogle Sødstende, saa og nogle Venner fra Salling var bestemt at gaae forbi Skive til Dommerby, for at holde Forsamling, og da de vare komne igjennem Skive, bleve de overfaldne af en stor Deel af Byens Befolkning, som med Stokke og Stene paa det grusomste mishandlede dem, sloge dem til Jorden og vedbleve efter Behag at slaae, og forlod dem som halvdøde Martyrer, og iblandt

disse udmærkede sig en Hattemager Bornp af Skive.

Især leed en Mand meget, som ikke hørte til vort Samfund, men som var med for at høre, ved Navn Christen Villadsen fra Dalby, men som derved lærte at kjende den saakaldte christne Kirke, og blev overbeviist om Sandheden: "Enhver, som vil leve gudeligen i Christo Jesu vor Herre, skulde forfølges." Han er siden bleven døbt. Derefter forfulgte de disse Brødre, som vare udsendte som Missionærer, nemlig F. Dorius fra Kjøbenhavn og A. Andersen fra Aalborg og en tredie fra Jetmark, og bragte dem for Stadens Politimester, som paa Borgernes Opfordring lod dem som Arrestanter uden noget Forhør transportere til deres Fødested, uden at agte paa Paragraph 85 i Grundloven. Jeg begav mig dertil, for at udføre de Gjerninger, som vare nødvendige, og jeg tog min Broder med og forlod Dalby den 15de om Aftenen Kl. 11½, og da vi var ved Udkanten af Skive ved Veien, som fører til Viborg, blev vi angrebne omtrent Kl. 1 af nogle, som laae paa Lur for at tilintetgjøre vort Liv, og de sloge os meget, og efter at de havde kastet mig til Jorden og givet mig flere Slag, forlod de os, og Gud styrkede os efter at vi vare aftvede, saa vi ere beredte til at arbeide for Guds Rige med fornyet Kraft og bestyrket Tro. Det bemærkes, at den ene af disse Stimænd var vort Sødskendebarn efter Kjødet Murermester Niels Jensen Bønding af Skive, som Hovedmand. Det er i denne Anledning at jeg meddeler mine Troesbrødre og enhver, som læser Stjernen, vor trange Stilling i denne Egn, og siger til alle de Hellige: Glemmer ikke Eders Pligt at bede for Guds Tjenere, som gaaer ud for Evangeliets Skyld, at de maae have Kraft til at udføre den Gjerning, som Gud fordrer af dem for de Levendes og Dødes Frelse, og glemmer ikke i Medgang at berede Eder for Forfølgelse; thi det venter enhver, som elsker Gud over alle Ting, og som bekjender Jesu Navn for Menneskene, og kun de, som ere frygtagtige og vantro, kan undgaae at lide og bære Christi Kors; og jeg beder min Fader i Himmelen i Jesu min Frelsers Navn at velsigne og bevare enhver, der er indkommen i denne Kirke, fra at skamme sig ved at bekjende Sandheden, men at de maatte blive medderlagtige i Forjættelsen, at blive Arvinger til Guds evige Rige for Jesu Christi Skyld. Amen.

C. Christiansen.

Et Ord til de Ældste og Bogagenterne.

Kjære Brødre. — Tiden nærmer sig nu for General-Conferenzen, da vi ønsker at see mange af Eder forsamlede med os, især Nogen fra hver Green med fuld Rapport over de Helliges Navne, Ordinerede, godt staaende og udelukte Medlemmer, i Orden efter den Schema, som før er bleven dem given.

At Bogagenterne indgiver Regnskab eller fuld Betaling til Skandinaviens Stjernes Contor hos Redaktøren den nu kommende Conferenze, og vi ønsker det fuldstændigt. Videre bedes de om at fuldføre denne Regel hvert Qvartal. Det er saaledes nødvendigt at gjøre som gode Husholdere over Herrens hellige Ting, som ere dem anbetroede at behandle, til de Syges Helbredelse og de Svages Trøst, for Ingen kan have meer end det evige Liv at uddele til Menneskene paa Jorden. Mange af vore Brødre har ynket sig over de Fattige og udgivet deres Skrifter uden Betaling i Haand, da Skrifterne eller Bøgerne var leveret, og paa denne Maade ere komne i Gjeld, hvilket giver dem megen ubehagelig Følelse, som kan meget let blive forhindret

ved at give dem et godt Raad. — Lad de fattige Hellige og troende gode Venner forene sig to, tre eller flere om at kjøbe Mormons Bog imellem dem tilligemed de øvrige Udgaver af vore Skrifter, til deres Belærelse, hvilket vil give dem Oplysning om det, som vigtigt er, til Sjælens Frelse og Salighed, og vore Brødre vil ikke blive nødt til at kræve af Nogen, som skylder dem, men tvertimod vil de altid være færdig at indbetale til dette Contor for Alt, hvad de har udgivet.

Endvidere tilkjendegives herved, at vi ikke imodtager nogen Anviisning fra Subscribenter, som har offret deres Gave til det vedvarende Fund, for os at kræve af fattige Hellige, som skylder dem, og som har givet deres Navn for at gjøre godt i Herrens Tjeneste; de vil huske paa, at saadanne Gaver, som komme af et tvunget Hjerte, ere ikke velbehagelige for Gud; men at han elsker dem, som med Glæde giver af sin gode Formue, og han vil velsigne deres Hænders Gjerning til evig Tid. Vi har dog ikke havt meget med Tvang at gjøre i denne Henseende, men vi har tvertimod fundet de Helliges Redebonhed og gode Villie i at indgive deres Navn til at oprette Fundet, og vi haaber, at enhver Kasserer vil indbetale deres Summer til Hovedkassereren nu tilstundende Conferenze, hvilket vil blive et Tegn paa de Helliges Troskab mod Herren vor Guds Befalinger, med at offre til de fattige Helliges Udvandring fra Babylon, for at gaae til deres forjettede Hjem paa Zions Bjerge i Ephraims Dale, hvor de kan nyde Frugten af deres Gjerninger, og deres Lovsang og Priis til Herren harmonere med den store Mængde. Amen.

J. E. Forsgren.

Willard Snows Epistel.

Willard Snow til Jesu Christi Kirke af Sidste Dages Hellige overalt i Skandinavien, med kjerlig Hilsen.

Kjære Brødre, denne anden Epistel skriver jeg nu til Eder, med det Ønske at opvække Eder til Eftertanke, og igjennem Eder, alle de Hellige, over hvem Gud har sat os til Husholdere, at vi alle maa ihukomme de Ord, som forud ere talede ved de hellige Propheter og Apostler i gamle Dage, saavelsom disse han har kaldet, udvalgt og udsendt i de sidste Dage og befalet at prædike hans Evangelium og opbygge hans Kirke igjen i hele Verden til et Vidnesbyrd for alle Folk, hvilke nylig har forladt Europa og Nationerne, efterladende os Ældste, af Guds Naade gjort til Husholdere over den adspredte Hjord, saa at de kan gaae hjem til deres Venner, til deres Hustruer og Børn, som de har været borte fra en lang Tid, og som de har været kaldte til at forlade for Evangeliets Skyld, for vor Skyld og for hele Verdens Skyld, som nu ligger i Synd, at de maa hvile fra deres Arbeide og nyde deres Selskab igjen i en liden Tid iblandt Klippebjergene i Ørken i Vesten, hvorhen de ere fordrevne af deres Fiender, og førte ved en stærk Haand og en udrakt Arm til det Sted, hvor Herren har sat en Stav af Zion. Og vidende for vist, at vanskelige Tider ere komne i de sidste Dage. Efter disse Ord, mange falske Lærere have opstaaet, som ikke har sparet Hjorden, og Bespottere ere komne, som vandre efter deres egne Lyster og siger, hvad bliver der af Forjættelsen om hans Tilkomst? thi fra den Dag, Fædrene ere hensovede, forblive alle Ting saaledes, som fra Skabningens Begyndelse. See 2 Pet. 3., 2 Tim. 3. og

Jud. 3. Hvilke haver vendt mange fra den Tro, som eengang er overantvordet de Hellige, og til Fabler sigende: Aabenbarelsens Tid er forbi, Mirakler er ophørt og Herren forhaler sit Komme; Christus har fuldbragt sin Gjerning, givet sin Kraft til Menneskene, og der kan ikke mere skee Helbredelser, Syner, Englesendelser, Indgydelser af den Helligaand, Oversættelser eller Aandens Aabenbarelser, som i gamle Dage, naar Evangeliet prædikedes; thi vi haver erholdt Guds Ord, og vi behøver ikke meer af haus Ord, og der kan ikke være meer, thi vi har nok. Og saaledes lærer de for Betaling, idet de har Gudfrygtigheds Skin, men fornegter den Helligaand, som giver Kraft til at udtale, sigende: hører vore Forskrifter, der er ingen Gud idag, vi har en Bibel, og der kan ikke være mere, for Bogen er fuld og Kirkeloven sluttet, og skeer der et Mirakel, da troe det ikke, thi dette er ingen Tid for Mirakler, Engle kommer ikke til Mennesker i vore Dage, Prophetien er ophørt, Seerne ere skjulte, det som er spaaet er skeet, og vi har opbygget os Kirker og vi bliver nok salig. Og saalunde lærer de deres forfængelige, bedrageriske, fremmede Lærdomme sigende, at Tro paa den Herre Jesus Christus, Omvendelse, og Daab ved Neddyppelse i Vandet til Syndsforladelse og den Helligaands Bekræftelse ved Haandspaalæggelse, i Overeensstemmelse med de hellige Apostlers Ord, saavelsom Jesu egne Ord, ere unytrige og uvæsentlige Handlinger, ei længer nødvendig til Salighed i vore Dage. Og vidende dette allerførst, at mange ere med fri Villie uvidende om disse Ting, og vidende ogsaa, at Herrens Tilkommelse nærmer sig, og at Ulykker skal skjule Spotteren og den, som forhaaner, skal fortæres, og alle, som lurer efter Uret, skal afhugges, naar han kommer. Herren kaldte paa sin Tjener Joseph udaf Himlen, og gav ham Befalinger, som begeistrede ham fra det Høie til at lægge Grundvolden til Jesu Christi Kirke af Sidste Dages Hellige, og føre den op udaf Vankundighed og Mørke, den eneste sande og levende Kirke paa Jorden, med et levende Præstedomme i den, i hvilket Herren havde Velbehag, han, som stod med Urim og Thummim, og modtog det levende Ord til at udtale til os, formedelst hvilket han erholdt og oversat med Guds Kraft, Nephiternes Optegnelser, og trofast beseglede sit Vidnesbyrd med sit Blod, paa det at Troen maatte spire op, tiltage og findes paa Jorden, at vi alle maa naae til Eenhed i den Tro, som eengang er overantvordet de Hellige, og et Folk blive beredt til Herrens anden Tilkommelse, opbygget til et aandeligt Huus, et kongeligt Præstedomme, et synderligt Folk, en udvalgt Slægt, beredt som en Brud, smykket for Brudgommen til at møde ham, naar han kommer at regjere paa Jorden, som han har talet ved alle de hellige Propheters og Apostlers Mund fra Verdens Begyndelse af. Naar jeg seer alle disse Ting i Sandhed opfyldes for mine Øine, og veed, at de maa visseligen skee, saa oprøres min Aand inden i mig, og bevæges til at udbryde: O Herre, forbarme Dig over Dine Hænders Gjerning! Spar Dit Folk! Lad dette Rigets Evangelium atter blive prædiket i den ganske Verden til et Vidnesbyrd for alle Nationer førend Enden kommer. Lad Dine Tjenere blive udsendte, iførte med Kraft fra det Høie. Lad Lammets Kraft falde paa Dit hellige Pagts-Folk, at de maa være dækkede med Retfærdigheds Klædebon, at de kunne samle Rigets Børn fra de fire Vinde til Zion og dens Stæver, disse Steder, som Du har sagt skulle være til Sikkerhed og Tilflugt for Dit Folk og de Overblevne af dem, som skal blive tilovers paa Ulykkens Dag, at de maa staae paa hellige Steder, og ei flyttes for Dit Aasyn, men blive overantvordet, hvis Navne findes skrevne i Bøger, som Du har sagt. Lad Norden give op, og Syden ikke holde tilbage. For

Dine Sønner langt borte fra og Dine Døttre fra Jordens Ender. Lad hvide Klæder blive givne enhver af dem, at de maa komme som Duer til deres Vinduer, til Lammets Bryllups-Nadvere; thi see og giv Agt, Brudgommen kommer, gaaer at møde ham; thi see, han skal staa paa Zions Bjerg, og med ham et hundrede og fire og fyrretyve tusinde, med deres Klæder gjorte hvide formedelst Lammets Blod; hvis Fødder skal staae paa Oliebjerget med alle de Hellige; og paa det stolte Hav over det store Dyb; som skal lade sin Røst høre udaf Himlen og tale fra Jernsalem med en Røst, der skal gjennemtrænge Jordens Beboere med Jammer, naar han kommer i Himmelens Skyer med alle de hellige Engle med sig.

(Fortsættes).

De Fattige.

En Biskops Instrux i Jesu Christi Kirke af Sidste Dages Hellige byder ham at klæde Herrens Fattige efter sine Evner; men Djævelens Fattige har ingen Rettighed til at faae Noget af ham. Herrens Fattige ere de, der ere sygelige eller svage, og uagtet deres Flid og Nøisomhed har været uheldige, men hvis Vandel er ulastelig. Djævelens Fattige ere disse, som kan arbeide, men synes, at de burde hjælpes uden at arbeide. Vee et dovent, ligegyldigt Menneske, en Lad, en Lediggænger, en Dagdriver; thi der er skrevet, at Saadanne skal være hungrige, nøgne og forladte. Det er ogsaa skrevet til Biskoppen: Du skal ei give Børnenes Mad til Hunde.

Poesie.

Lad Zion i sin Pragt opstaae, og Lyset sende ud;
Thi hendes Konge snart vil staa, at vælge sig en Brud.
Paa Jorden Ordet spredes nu; et Folk beredes skal,
At møde ham og Enoks Flok i Luftens høie Hal.

I Guds Herolder blæs! o blæs! o blæs Basunen saa,
At Røsten til hvert Folk paa Jord'ret snarligen maa naae,
At Jesus snart sig lader see med Englescharer med,
At frelse sine Hellige og stifte varig Fred.

Den skjønne Tid begynder da, de Gamle forudsaae,
Da han regjere vil paa Jord, og midt iblandt os boe.
Et Tusind Aar, o skjønne Dag! o Herre mig bered,
At boe hos Dig paa Zions Bjerg i evigvarig Fred.

Indhold.

	Side.		Side.
Joseph Smiths Levnetsløb . . .	161.	Et Ord til de Ældste og Bogagenterne	173.
En Advarsels Røst (fortsat). . .	164.	Willard Snows Epistel	174.
Almindelig Epistel	167.	De Fattige	176.
Overfald og Lovsforbrydelse . . .	172.	Poesie	176.

„Skandinaviens Stjerne" udkommer den 1ste i hver Maaned, og faaes hos DHrr. Boghandlere, samt hos Redactøren i Compagnistræde Nr. 54, 4de Sal.

Udgivet og forlagt af P. O. Hansen og Medhjelper.
Trykt hos F. E. Bording.

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste-Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

1. Aarg. Nr. 12. Den 1. September 1852. Priis: 8 ß pr. Expl.

En Advarsels Røst.

(Fortsat fra Pag. 167).

O! Du blinde, haardnakkede og haardhjertede Slægt, som løber om med Bibelen iblandt alle Folk; vil hele Nationer være saa blinde, at opfylde denne Propheti, og ikke vide det førend det bringer Fordærvelse over deres egne Hoveder? Hvorfor denne store Blindhed? Ak! det er fordi falske Lærere fortæller dem, at Bibelen maa forstaaes aandeligen. Andre paastaaer, at disse Prophetier kan ikke blive forstaaet førend de bliver fuldkommen opfyldte. Dersom dette var Tilfældet, kunde vi aldrig undflye de deri forud forkyndte Domme, men maatte vedblive at være Mørkets Børn, indtil de uforvarendes kom over os og feiede os bort af Jorden. Ville det paa den Tid være Trøst at skue tilbage og see dem opfyldte? Men, velsignet være Gud, som ved Daniels Mund har sagt os, at mange skulle løbe til, og Kundskab skal blive mangfoldig, og at de Vise skulle forstaae det, men ingen af de Ugudelige skulle forstaae det. (Dan. 12). Og nu tillad mig at spørge, hvo er mere ugudelige, end de egensindige, blinde Veiledere, som fortæller os, at vi kan ikke forstaae Skriften?

Zacharias har i sit 14de Capitel fortalt os meget betræffende det store Slag, og de Nationers Nederlag, som fegter imod Jerusalem; og han har sagt det i rene Ord, at Herren skal komme lige paa den bestemte Tid og ødelægge denne Hær; ja i Sandhed, medens de er i Færd med at tage Jerusalem, og har allerede havt god Lykke med at indtage Halvdelen af Staden, plyndret deres Huse og skiændet deres Qvinder. Da see, deres længe forventede Messias skal pludselig tilsynelade sig og staae paa Oliebjerget, lige for Jerusalem, mod Østen, at stride imod disse Nationer og befrie Jøderne. Zacharias siger (14, 4), at Oliebjerget skal revne midt ad fra Østen og til Vesten, og den ene Halvdeel skal vige mod Norden og den anden mod Sønden, og pludselig dannes en meget stor Dal, til hvilken Jøderne skal fly for Beskyttelse mod deres Fiender, ligesom de flyede for Jordskjælvet i de Dage, da Ussias var Konge i Juda; indtil Herren kommer og alle de Hellige med ham. Da vil Jøderne see den længe forventede Messias komme i Kraft til deres Frelse, som de altid har forventet. Han vil ødelægge deres Fjender og frelse dem just i den yderste Bestyrtelse, naar de er færdig at blive opslugt af deres Fjender. Men stor vil deres Forbauselse være, naar de skal falde ned for Fødderne af deres Befrier, og erkjende ham for deres Messias, idet de opdage Saarene, der engang bleve gjorte i hans Hænder, Fødder og Side, og, ved at adspørge, gjenkjende Jesus af Nazareth, Jødernes Konge, den Mand, som saalænge har været forkastet. Vel sagde Propheten (12, 12): De skal sørge

og hyle enhver Slægt for sig selv og deres Hustruer for sig selv. Men Himlen være Tak, der vil være en Ende paa deres Bedrøvelse; thi han vil tilgive dem deres Overtrædelser, og rense dem fra al Ureenhed. Jerusalem skal være en hellig Stad fra den Tid af; og al Landet skal blive forandret til en Slette fra Geba til Rimmon, og skal blive ophøiet og beboet paa sit Sted, og Mennesker skal boe der, og der skal ikke mere komme Fordærvelse over Jerusalem; "og i de samme Dage skal der være een Herre, og hans Navn eet, og Herren skal være Konge over al Jorden." (14, 9).

Johannes i hans 11te Cap. af Aabenbaringen taler meget mere omstændeligt om denne Begivenhed. Han siger os, at efter at Staden og Templet ere igjen opbygget af Jøderne, vil Hedningene træde dem under Fødder i to og fyrretyve Maaneder, i hvilken Tid der vil være to Propheter, der uophørligen skal prophetere og giøre kraftige Mirakler. Og det synes, at Hedningenes Hær skal blive forhindret fra aldeles at ødelægge og forstyrre Staden, saa længe disse to Propheter vedblive at være iblandt dem. Men efter at de har anstrængt sig i tre og et halvt Aar, vil de tilsidst faae Magt til at omkomme disse to Propheter, og derefter skal de overløbe meget af Staden: og sende Gaver til hverandre, fordi at disse to Propheter ere døde, og imidlertid ikke tilstede deres døde Legemer at begraves, men lade dem ligge paa Jerusalems Gader i tre og en halv Dag, medens Hedningenes Hær, der vil bestaae af mangeslags Nationer og forskjellige Tungemaal, skal gaae som Røvere gjennem Jødernes Stad og see deres døde Legemer liggende paa Gaderne. Men efter tre og en halv Dags Forløb skal Guds Livsaande pludseligen komme i dem, og de vil blive opreiste og staae paa deres Fødder, og stor Frygt vil falde paa dem, der seer dem. Og da skal de høre en Røst fra Himlen, sigende: "Stiger hid op!" og de vil opstige til Himlen i en Sky, og deres Fiender skal see det. Efter at have beskrevet alle disse Ting, da kommer Rystelserne, som Propheten Ezechiel har forudsagt, og Oliebjergets Kløvelse, som Propheten Zacharias har talt om. Johannes siger: "Og i samme Stund skete et stort Jordskjelv og Tiendedelen af Staden faldt; og der blev ihjelslaaet i Jordskjelvet 7000 Personer." (Aab. 11. 13). Og een af de næste Scener, som følger efter, er Lyden af en stærk Røst sigende: "Denne Verdens Riger ere blevne vor Herres og hans Salvedes, og han skal regjere i al Evighed."

Nu, efter at have sluttet Beskrivelsen af disse store Begivenheder, omtalt af disse Propheter, vil jeg kun endnu bemærke, at der ikke er nogen Vanskelighed med at forstaae dem alle at være fuldkommen tydelige og bogstavelige i deres Opfyldelse.

Det være nok at sige, Jøderne samles hjem og gjenopbygger Jerusalem. Nationerne samler sig imod dem til Strid. Deres Armeer omringer Staden, og har meer eller mindre Magt over dem for tre og et halvt Aar. Et Par jødiske Propheter, ved deres kraftige Mirakler, holder dem fra aldeles at overvinde Jøderne; indtil de tilsidst selv bliver ihjelslagne, og Staden er for en stor Deel overladt til deres Fienders Barmhjertighed i tre og en halv Dag; de to Propheter opreises fra de Døde og opstiger til Himmelen. Messias kommer, rydder Jorden, ødelægger Hedningenes Hærskarer, frelser Jøderne, renser Jerusalem, afhugger al Ugudelighed af Jorden, opreiser de Hellige fra de Døde, bringer dem med sig, og begynder sin Regjering for et tusinde Aar, i hvilken Tid hans Aand vil være udgydt over alt Kjød; Mennesker og Dyr, Fugle og Slanger vil være fuldkommen uskyldige, og Fred, Kundskab og Guds Herlighed skal bedække Jorden, ligesom Vandet skjuler Havets Bund; og

Riget og Rigernes Storhed, som er under al Himlen, gives til det Folk, som er de Hellige af de høie Himle.

Under disse tusinde Aar vil Satan være bundet, og ikke have Magt at friste Menneskenes Børn. (Aab. 20). Og Jorden selv vil blive befriet fra Forbandelsen, som kom formedelst Syndefaldet. De ujævne Steder vil blive slette, de ufrugtbareØrkener frugtbare; Bjergene jævnede, og Dalene ophøies, og Torne og Tidsler skal ikke mere blive fundne; men al Jorden skal vinde i Styrke og Overflødighed til de Guds Hellige. Men efter at de tusinde Aar ere tilende, vil Satan blive løst, og skal gaae ud og forføre Nationerne, som boe i Jordens fire Hjørner, og samle dem til Strid og føre dem op til Strid imod de Helliges Leir. Denne store og sidste Strid skal finde Sted imellem Gud og Satan om Overherredømmet paa Jorden. Satan og hans Hær skal blive overvunden. Og efter disse store Ting kommer Verdens Ende; de Ugudeliges Opstandelse og den sidste Dom. Og der skal blive en ny Jord og en ny Himmel, thi den forrige Jord og den forrige Himmel skulle forgaae, det er, de vil blive forandrede fra timelige til evige og gjorte passende til Ophold for Udødelige. Da kommer Jerusalem ned fra Gud udaf Himlen, havende været fornyet saavelsom Himlen og Jorden. For »see,« sagde han, »jeg gjør alle Ting nye.« Denne nye Stad paa den nye Jord, med den Herre Gud og Lammet midt i den, synes at være Menneskenes evige Opholdssted, saa at efter al vor Længsel efter et Sted udenfor Tid og Rum, som Digteren siger, kommer vi tilsidst til den rette Forstand, nemlig at Mennesket er bestikket til for evig at beboe denne selvsamme Planet, paa hvilken han først blev skabt; hvilken skal blive igjenløst, helliggjort, fornyet, renset og beredet som en evig Arv for Udødelighed og evigt Liv, med den hellige Stad til dens Hovedstad; Guds Throne i dens Midte, som Sædet for Overherredømmet; og vandet med en Strøm, klar som Krystal, kaldet Livsens Vand, udspringende fra Jehovas Throne, paa hver Side prydet med Træer af uforgængelig Skjønhed. »Velsignede ere de, som gjøre hans Befalinger, at de maae have Adgang til Livsens Træ, og indgaae gjennem Stadens Porte.« Ved denne Tid begynder vi at forstaae Frelserens Ord: »Velsignet ere de Sagtmodige, thi de skal arve Jorden.« (Matt. 5. 5). Ogsaa den Sang, som Johannes hørte i Himlen, hvilken sluttedes saaledes: »Vi skal regjere over Jorden.« Læser, bliv ikke forfærdet; sæt Du skulde blive henrykket til Himlen, der at staae med de Igjenløste af enhver Nation, Slægt, Tungemaal og Folk, og forenes med dem i Sang; og til Din Forbauselse, al Himlen er fyldt med Glæde, medens de stemmer Udødelighedens Harper i frydefuld Forsmag paa en Dag, naar de skal regjere paa Jorden — en Planet nu under Satans Herredømme, et Opholdssted for Uselhed og Elendighed, fra hvilken Din glade Aand havde taget Flugten, og som Du formoder, et evigt Farvel. Du kunde maaskee blive forfærdet for et Øieblik, og spørge ved Dig selv, hvorfor har jeg aldrig hørt dette Thema synge iblandt Kirkerne paa Jorden? Vel, min Ven, Svaret vilde være, fordi Du levede i en Dag, da Folk ikke forstod Skriften.

Abraham vilde fortælle Dig, Du skulde have læst Guds Forjættelser til ham, 1 Mos. 17. 8, hvor Gud ikke alene lover Canaans Land til hans Sæd til en evig Besiddelse, men ogsaa til ham. Du skulde have læst Stephani Vidnesbyrd, Ap. Gr. 7. 5, ved hvilket Du vilde have lært, at Abraham aldrig havde arvet de forjættede Ting, men var endnu i Forventelse at blive opreist fra de Døde og blive bragt til at arve Canaans Land. Ja, siger Ezechiel, dersom Du havde læst det 37te Capitel af mine Prophetier, Du vilde have fundet en udtrykkelig Forjættelse, at Gud vilde aabne

af Israels Huses Grave, deres, som vare døde, og samle deres tørre Been tilsammen, hvert til sit eget Sted, og lade Sener og Kjød og Hud komme paa dem, og give sin Aand i dem, og de skal leve; og da, istedetfor at blive optaget til Himlen, de skal blive ført ind i Canaans Land, hvilket Herren gav dem, og de skal eie det. Men, endnu forbauset, kunde Du vende Dig til Job; og han, forundret over at finde een ubekjendt med en saa tydelig Gjenstand, vilde udbryde: Har Du aldrig læst mit 19de Cap., fra det 23de til det 27de Vers, hvor jeg siger: Gid mine Taler maatte nu blive skrevne! gid de kunde prentes i en Bog! sigende, at jeg vidste min Frelser levede og skulde staae paa Jorden i de sidste Dage, og at jeg skulde see ham af mit Kjød, jeg og ikke en anden; skjøndt Orme skulde fordærve dette Legeme? Endog David, Israels behagelige Sanger, vil erindre Dig om hans 37te Psalme, hvor han gjentagen siger, at de Sagtmodige skal arve Jorden evindeligen, efter at de Ugudelige ere udryddede. Og sidst af Alt, vilde Frelserens Røst behageligen lyde i Dine Øren, som han i Bjergprædikenen erklærer eftertrykkelig: „Velsignede ere de Sagtmodige, thi de skulle arve Jorden." Til disse Ting vilde Du svare, jeg har visseligen læst disse Steder, men mig har altid været lært at troe, at de ikke skulde forstaaes saaledes, og derfor har jeg aldrig forstaaet dem forend nu. Lad mig gaae og fortælle Folk, hvor forunderlig mine Øine ere blevne oplatte siden jeg ankom i Himlen, kun ved at have hørt een kort Sang. Det er sandt, jeg har hørt meget af Himlens Herlighed beskrevet, medens jeg var paa Jorden, men tænkte aldrig paa deres Glæde i at foresille sig, at de vilde komme tilbage til Jorden. Frelseren siger: „De har Moses og Propheterne, dersom de ikke vil troe dem, saa troe de ikke heller, om ogsaa Een skulde opstaae fra de Døde." (Luc. 16. 30).

Vi vil nu vende tilbage til Gjenstanden for Messias's Komme og Indførelsen af disse herlige Dage, kaldet **Millenniet**, eller Hvilen for et tusinde Aar. Vi samler af Prophetiernes Mark, gjennem hvilken vi har passeret, følgende Kundskaber, først, at denne herlige Tid vil blive aabnet med Christi personlige Komme og alle de Helliges Opstandelse. For det Andet, at alle de Ugudelige vil blive udryddede af Jorden, ved store Ødelæggelser og Domme fra Gud og ved Ild, i hans Tilkommelse, saa at Jorden vil blive renset ved Ild fra sine ugudelige Indbyggere, ligesom den engang blev det ved Vand; og denne Gjødning vil indslutte Præsterne saavelsom Folket, Alle, undtagen nogle Faa, skal blive opbrændte. Denne Opbrændelse tilfalder i Besynderlighed meest **den faldne Kirke**, mere end Hedningerne eller Jøderne, hvilke de nu søger at bringe til Omvendelse. Vee Eder, I Hedninger, som kalder Eder selv Herrens Folk, som har tilintetgjort Guds Lov ved Eders egne Traditioner; thi forgjæves kalder I Herre! Herre! og gjør ikke de Ting, som Jesus befaler; forgjæves tilbeder I ham lærende menneskelige Lærdomme og Befalinger. See, Herrens Sværd hænger over Eder, og uden I omvender Eder, det vil snart falde paa Eder; og det vil være taaleligere for Jøderne og Hedningerne i disse Dage, end for Eder. See, I smigre Eder med, at den herlige Dag, omtalt af Propheterne, vil blive aabnet ved Eders moderne Opfindelser og bekostelige Planer, hvilke gaaer ud paa den Opgave, at omvende Jøderne og Hedningerne til de forskjellige Secters Principer, som nu existerer iblandt Eder; og I forventer, naar det er gjort, at see et Millennium efter Eders egne Indbildninger. Men Jøderne og Hedningene vil aldrig blive omvendte som et Folk, til nogen anden Plan end den, som er beskrevet i Bibelen til Israels store Gjenoprettelse. Men I findes at arbeide under en brudt Pagt og modnes til Ilden saa stærkt som muligt. Men regn mig ikke

blandt Eders Fiender, fordi jeg fortæller Eder Sandheden; thi Gud er mit Vidne, at jeg elsker Eders Sjæle for meget til at holde nogen Sandhed tilbage fra Eder, hvor haard den end maa synes. At blive saaret af en Ven er bedre end at blive kysset af en Fiende. Nu, angaaende Tidernes Tegn, det Spørgsmaal mon ofte opstaae: Naar skal disse Ting skee, og hvad Tegn skal der blive, naar disse Ting skal skee? Mig er ofte gjort det Spørgsmaal, om det er nær forhaanden. Jeg vil derfor fortælle Eder Alt, hvoraf I selv kunde slutte Eder til, naar det er nær for Døren, og ikke behøve at være afhængig af andres Kundskab.

Betragter engang Æbletræet og alle Træerne. Naar de begynder at udskyde deres Blade, vide I selv, at Sommeren stunder til; og saa ligemaade naar I skal see store Jordskjælv, Dyrtid, Pestilentser og Plager af ethvert Slags; naar Havsbølgerne stige over deres Bredder, og alle Ting kommer i heftig Bevægelse, naar Nationerne belægges med Forvirring og Bestyrtelse; naar Menneskene mistrøstes ved Frygt for de Ting, der kommer over Jorden, naar Du seer Tegn i Himlen oventil og paa Jorden nedentil, Blod og Ild og Røgdamp, Solen omvendes til Mørke, og Maanen til Blod, og Stjernerne kastes fra deres Baner — naar Du seer Jøderne forsamles til Jerusalem og Armeer og Nationer forsamles imod dem til Strid, da maa Du vide med en fuldkommen Kundskab, at Frelserens Komme er nær for Døren. "Sandelig, sandelig, siger jeg Eder, denne Slægt skal ikke fargaae førend dette skeer altsammen." (Matt. 24. 32). Himlen og Jorden skal forgaae, men ikke et Ord skal slaae feil af alt det Herren har talet ved sine hellige Propheters og Apostlers Mund. Hvo som vil see til Propheternes Ord, og til det Ord, som Jesus Christus har sagt om denne Gjenstand, vil blive overbeviist om, at alle Tegnene, om hvilke jeg har talt, ere tydelig udpegede, som Tegnene paa hans Komme. Men uagtet alle disse Ting ere nedskrevne, vil hans Komme alligevel overraske Verden uformodentlig, ligesom Syndfloden i Noæ Dage. Aarsagen er, de vil ikke forstaae Propheterne. De vil ikke fordrage sund Lærdom. Deres Øren er bortvendt fra Sandhed til Fabler formedelst falske Lærere og menneskelige Forskrifter; og hvad der er endnu værre, naar Gud sender Mænd med en ny og evig Pagt, og udruster dem med Frimodighed til at vidne om Sandheden, de vil blive behandlede ligesom Guds Tjenere fordum ere blevne behandlede af de faldne Kirker; hver Kirke vil holde sig til sine egne Fordomme og vil forenes i dette: "Der er ingen Nødvendighed for disse nye Ting, den gode gamle Maade er den rigtige;" medens de paa samme Tid vandrer saa mange forskjellige Veie, som der er Secter, og ere ikkun enige i at forfølge og tale allehaande Ondt imod de Fiskere og Jægere, som Gud sender. Men Gud skee Tak, der er Individer i enhver Sect, som ydmygt søger efter Sandheden, og som vil forstaae Sandhedens Røst og blive indsamlet og plantet i den nye og evige Pagt; og de vil blive adopteret i Israels Familie, og vil blive samlet med dem, og være Deeltagere i den samme Forjættelses-Pagt. Ja, som Jeremias siger, i det 16de Capitel, "Hedningene skal komme til Dig fra Jordens Ender, og skal sige: „Vore Fædre eiede dog Falskhed, ja Forfængelighed, og det kunde intet gavne dem." Men som Jøderne oversaae hans første Komme, og ikke forstod Prophetierne, og fæstede deres hele Forhaabning paa hans herlige Komme i de sidste Dage, til at gjenoprette Israels Kongerige og hevne dem paa deres Fiender, og ved denne Misforstaaelse de blev afbrudte og adspredte; saa Hedningene vil overse Prophetierne betræffende hans andet Komme, ved at blande dem med den sidste Dom, som ikke vil finde Sted førend

de tusinde Aar ere tilende. Og denne grueli-ge Misforstaaelse vil, istedetfor at afbryde og adsprede Hedningene, aldeles sønder-støde dem.

O! mine Brødre efter Kjødet, min Sjæl sørger over Eder; og havde jeg en Røst, som en Trompets, jeg vilde raabe: Vaagner op! Vaagner op! og vækkes af Eders Slummer; thi Tiden er fuldkommet, Eders Ødelæggelse er for Døren, „thi jeg har hørt fra Herren, den Herre Zebaoth, en fuld Fordærvelse, besluttet over den hele Jord." (Es. 28. 22). Bereder Eder at møde Eders Gud! Og atter, vaagner op, I af Israels Huus, og opløfter Eders Ho-veder; thi Eders Forløsning er kommet nær, ja, reiser bort, gaaer ud herfra og samles hjem fra Eders lange Adspredelse; opbygger Eders Stæder; ja gaaer ud fra Nationerne fra den ene Ende af Himlen til den anden; men lad ikke Eders Flugt skee i Hast; thi Herren vil gaae foran Eder og Israels Gud skal være Eders Bagtrop. Og sluttelig vil jeg sige til Alle, baade Jø-der og Hedninger: Omvender Eder, om-vender Eder; thi Herrens store Dag er nær; thi dersom jeg, som er et Menneske, opløf-ter min Røst og kalder paa Eder til Om-vendelse, og I hader mig, hvad vil I sige, naar Dagen kommer, da Tordnernes Røst skal høres til Jordens Ender, sigende for Alles Øren, som lever: „Omvender Eder og bereder Eder for Herrens store Dag!" Ja atter, naar Lynene skulle udgaae fra Østen indtil Vesten, og yttre deres Røst til Alle, som lever og bringe Ørene til at klinge, sigende disse Ord: Herrens store Dag er kommet! Og endnu mere: Herren skal yttre sin Røst udaf Himlen sigende: "Hører I Jordens Nationer de Ord, som Gud har talet til Eder: O, I Jordens Nationer, hvor gierne har jeg ikke villet samle Eder, ligerviis som en Høne sine Kyllinger under sine Vinger, men I have ikke villet." Jeg har ofte kaldet paa Eder ved mine Tjeneres Mund og ved Engles Sendelse, og ved min egen Røst, og ved Tordenens Røst, og ved Lynets Røst, og ved Hagels Røst, og ved Dyrtids Røst, og ved alle Slags Pestilentses Røst, og ved Basunens høie Røst, og ved Dommens Røst, og ved Barmhjertighedens Røst Eders hele Liv igjennem, og ved Herlighedens og Ærens Røst, og ved det evige Livs Rig-doms Røst; Jeg har villet frelse Eder med en evig Frelse i mit Rige, men I have ringeagtet mit Ord og mine Indbydelser. See, Dagen er kommet, min Harme er fuld, og min Vredes Kalk skulle I nu ud-tømme."

(Fortsættes).

Joseph Smiths Levnetsløb.

(Fortsat fra Pag. 164).

Saaledes var det med mig, jeg havde virkelig seet et Lys, og midt i det Lys to Personer, og de, eller Een af dem, talede virkelig til mig; og dog blev jeg hadet og forfulgt, fordi jeg sagde, at jeg havde seet et Syn, og dog vidste jeg det var sandt; og medens de forfulgte mig og strede imod mig, og talede allehaande Ondt om mig uforskyldt, fordi jeg sagde det, følte jeg mig drevet til at sige i mit Hjerte: hvi forfølges jeg, fordi jeg fortæller Sandheden? Jeg har virkelig seet et Syn, og „hvo er jeg, at jeg kunde imodstaae Gud?" Eller hvi tænker Menneskene at faae mig til at negte, hvad jeg virkelig har seet? thi jeg havde seet et Syn; jeg vidste det, og jeg vidste, at Gud vidste det, og jeg kunde ikke negte det, ei heller turde jeg gjøre det.

I det mindste vidste jeg, at dersom jeg gjorde det, vilde jeg forsynde mig imod Gud, og komme under Fordømmelse.

Jeg var nu tilfredsstillet i mit Sind, forsaavidt den secteriske Verden angik, at det ikke var min Pligt at føie mig til nogen af dem, men forblive som jeg var, indtil videre Underretning. Jeg havde fundet Jacobs Vidnesbyrd at være sandt, at et Menneske, der mangler Viisdom, kan bede af Gud, og faae og ikke blive bebreidet. Jeg vedblev i min almindelige Næringsvei indtil den 21de September 1823, og led al den Tid svær Forfølgelse af alle Classer, baade religiøse og ikke religiøse, fordi jeg vedblev at paastaae, at jeg havde seet et Syn.

I det Tidsrum fra jeg havde havt Synet til Aaret 1823, var det mig forbundet at forene mig med nogen af de fortiden existerende Religionssecter. Jeg var meget ung, og blev forfulgt af dem, der burde have været mine Venner, og behandlet mig venligt, og, hvis de havde tænkt, at jeg var bedraget, stræbt, paa en rigtig og kjerlig Maade, at vinde mig tilbage igjen. Saaledes udsat for allehaande Fristelser, og i alt Slags Selskab, blev jeg ofte forført af daarlige Vildfarelser, der viste Ungdommens Svaghed og Menneskets fordærvede Natur, hvilket jeg med Bedrøvelse maa sige, ledte mig i adskillige Fristelser, for at tilfredsstille mange Begierligheder, til Fortørnelse for Guds Aasyn. Som Følge heraf følte jeg mig ofte fordømt af min Samvittighed for min Svaghed og Ufuldkommenhed; og om Aftenen paa ovennævnte 21de Septbr., efter at jeg havde begivet mig tilsengs, opløftede jeg mit Hjerte i Bøn og Paakaldelse til den almægtige Gud, om Tilgivelse for alle mine Synder og Daarligheder, samt at det maatte blive mig tilkjendegivet, hvorledes min Tilstand og Stilling var for ham; thi jeg havde fuld Tillid til at faae en guddommelig Aabenbarelse, eftersom jeg før havde havt een.

Medens jeg saaledes paakaldte Gud, saae jeg et Lys vise sig i Værelset, hvilket blev ved at forstærkes, indtil Værelset var lysere end om Middagen, da strax en Skikkelse viste sig ved min Seng, staaende i Luften; thi hans Fødder berørte ikke Gulvet. Han var iført en løs Kjortel, hvilken var overordentlig hvid. Det var en Hvidhed, der overgik alt Jordisk, jeg nogensinde havde seet; ei heller troer jeg, at noget Jordisk kunde gjøres saa overordentlig hvidt og skjønt. Hans Hænder vare nogne, og ligeledes hans Arme, til lidt ovenfor Haandledet; og ligeledes vare hans Fødder og Been nogne til lidt over Anklerne. Hans Hoved og Hals vare ogsaa bare. Jeg kunde see, at han havde ingen andre Klæder paa end denne Kjortel, da den var aaben, saa at jeg kunde see hans Bryst.

Ikke allene var hans Kjortel overordentlig hvid, men hans hele Person var langt skjønnere end man kan beskrive, og hans Aasyn i Sandhed som Lynet. Værelset var overordentlig lyst, men ikke saa meget klart, som umiddelbart omkring hans Person. Da jeg først saae paa ham, blev jeg bange, men Frygten forlod mig snart. Han kaldte mig ved Navn og sagde til mig, at han var et Sendebud, sendt fra Guds Ansigt til mig, og at hans Navn var Nephi. At Gud havde en Gjerning for mig at udrette, og at mit Navn skulde haves for Godt og Ondt iblandt alle Nationer, Stammer og Tungemaal. Han sagde, der var en Bog henlagt, hvilken var skreven paa Guldtavler, og gav Efterretning om de forrige Beboere af denne Verdensdeel, og hvorfra de kom. Han sagde ogsaa, at den indeholdt det evige Evangeliums Fylde, som det var givet af Frelseren til de gamle Indbyggere. Ligeledes, at der var tvende Stene gjemte tilligemed Tavlerne, hvilke Stene vare indfattede i Solv, og udgjorde, hvad der kaldes Urim og Thummin, og de, der besadde og brugte disse Stene, vare de, saa kaldte Seere i gamle eller forrige Tider,

og at Gud havde beredet dem til Bogens Oversættelse.

Efter at have fortalt mig disse Ting, begyndte han at oplæse det gamle Testamentes Prophetier. Først læste han en Deel af Malachiæ 3die Cap., og han læste ogsaa det 4de eller sidste Cap. af samme Prophæti, dog ikke gandske, som det læses i vore Bibler. Istedetfor at læse det første Vers, som det læses i vore Bøger, læste han det saaledes: "Thi see, Dagen kommer, som brænder som en Ovn, da skulle alle Hovmodige, og enhver, som gjør Ugudelighed, være som Halm, thi de, der kommer, skal opbrænde dem, siger den Herre Zebaoth, og skal hverken lade dem Rod eller Qvist;" og det 5te Vers læste han saaledes "See, jeg vil aabenbare Eder Præstedømmet ved Elias Prophetens Haand, førend den store og forfærdelige Herrens Dag kommer." Han læste ogsaa det næstfølgende Vers anderledes: "Og han skal plante de Forjættelser, som gaves Fædrene, i Børnenes Hjerter, og Børnenes Hjerter skulle omvendes til deres Fædre; at ikke al Jorden skal blive aldeles ødelagt, naar han kommer."

Derpaa læste han det ellevte Capitel af Esaias, og sagde, at det var ved at blive opfyldt. Han læste ogsaa det tredie Capitel af Apostlernes Gjerninger, 22de og 23de Vers, gandske som de staae i vort nye Testamente. Han sagde, at den Prophet var Christus, men Dagen var endnu ikke kommen, da det skal skee, at hver Sjæl, som ikke hører den Prophet, skal udryddes af Folket, men at den snart vilde komme.

Han læste ogsaa det andet Cap. af Joel fra det 28de til det sidste Vers. Han sagde ogsaa, at dette var ikke endnu opfyldt, men skulde snart blive opfyldt. Og han sagde endvidere, at Hedningenes Fylde skulde snart komme ind. Han læste mange andre Skriftsteder, og forklarede mange Ting, hvilket ei kan nævnes her. Og atter, han sagde mig, at naar jeg fik disse Tavler, om hvilke han havde talet (thi Tiden, da de skulde erholdes, var endnu ikke fuldkommet), da skulde jeg ikke vise noget Menneske dem, ei heller Brystpladen med de Urim og de Thummim, alene dem, jeg blev befalet at vise dem til; dersom jeg gjorde det, skulde jeg blive fordærvet. Medens han talede med mig om Tavlerne, blev Synet aabnet for mine Tanker, saa at jeg kunde see Stedet, hvor Tavlerne vare skjulte, og det saa klart og tydeligt, at jeg gjenkjendte Stedet, da jeg kom til det.

Efter denne Underretning saae jeg, at Lyset i Værelset begyndte at samles omkring hans Person, som havde talet til mig, og det vedblev saaledes, indtil Værelset atter var mørkt, undtagen omkring ham, da jeg strax saae, ligesom en Gang aaben lige ind i Himlen, og han steg op indtil jeg ikke saae ham mere, og Værelset var atter saa, som før dette himmelske Lys kom ind.

(Fortsættes).

General-Conferenze den 12te August 1852.

Denne til General-Conferenzens Høitideligholdelse bestemte Dag, som de Hellige i Skandinavien med Længsel havde imødeseet, indtraf endelig, og da i den og efterfølgende Dage store og vigtige Ting ere foretagne til Guds Navns Udbredelse blandt Menneskene og til de Helliges fremtidige Vel og Tilvært i Skandinavien, ville vi her med Guds Naade give en lille Meddelelse om samme Dages Forhandlinger, at og de, som Nødvendigheden og Embedsforretninger havde ladet tilbage i fjerne Dele af Landet, kunne faae Kundskab om Conferenzens Foretagender og smage lidt

af den Velsignelse og sjælestyrkende Føde, Herren i sin Miskundhed lod udgyde igjennem sine ringe Tjenere. I Anledning af denne Conferenze var et stort Forsamlingslocale leiet paa „Enighedsværn" kort udenfor Kjøbenhavn, hvor denne Dag talrige indkomne Brødre og Søstre havde samlet sig. Klokken to kaldte Præsident J. E. Forsgren Forsamlingen til Orden, anviste Brødrene, hvoriblandt vare 2 af de Halvfjerdsindstyve, 12 Overpræster, 23 Ældste, 15 Præster, 5 Lærere, 3 Diaconer, deres Pladser, saa at enhver Grad af Præstedømmet havde sin Plads, og indledede med følgende Tale: „Elskelige Brødre og Søstre! Jeg føler i denne Dag stor Glæde over at see mig midt iblandt saamange af dem, som ere nævnede blandt de Helliges Tal her i Danmark. Jeg har havt en Reise fra Aalborg, og vil paa Grund af Reisens Anstrengelse, der har svækket mig lidt, ikke være istand til at tale meget i denne Dag, som vi efter Bestemmelse ere samlede paa til Conferenze; men jeg glæder mig over at see saa mange forsamlede, og vil nu paaminde mine Brødre at beholde den Plads, som er bleven dem anviist, at Alt maa skee efter den Orden, som er i Jesu Christi Kirke af Sidste Dages Hellige, saa at man kan see, hvem der ere Evangeliets Budbærere; thi det er mit inderligste Ønske at see, hvem der er arbeidende i denne Deel af Herrens Vingaard. — Vi ville nu begynde med at love Herren med Sang og Bøn, at vi kunne have Fred og Velsignelse over os. Amen."

Psalmen Nummer 11, „den Israels Gjenløser, som fryder vort Sind," blev nu afsjungen; hvorpaa Ældste Christiansen, Præsident over den aalborgske Conferenze, bøiede sig med hele Forsamlingen i hjertelig Bøn til vor himmelske Fader. En Psalme, 29, „Vi samles for Dit Aasyn her, o Gud, Dit Ord at høre," blev atter afsjungen, og da Tonerne forstummede, reiste Præsidenten sig atter, hilsede Conferenzen og talede om Kirkens Fremgang; hvorledes den var begyndt liden som et Sennepskorn, men stedse var voxet og voxet, hvorledes Propheten Joseph Smith først havde virket med lidt, senere med mere og mere; ligesaa Brigham, de Tolv og Erastus Snow her i Danmark, saaledes at Kirken, som den 12te August 1850 blev stiftet her i Landet, idet 15 Personer, som havde annammet Vidnesbyrdet, bleve døbte, siden stadigen var bleven voxet med Medlemmer, og Evangeliet udspredt til de yderste Grændser af den nordlige Jordklode, saa at man maatte anerkjende Guds Haand ved nu at see saa mange forsamlede til Conferenzen. Han bevidnede igjen sin Glæde over at see saa mange af deres Tal, som havde paataget sig et saa vigtigt Kald, at udføre Guds Villie til sin Skabning i denne Tid, som han fordum havde forjættet gjennem sine Propheter, formanede dem til at være Redskaber i Guds Haand til at stifte Fred, forene Hjerter og udsprede Kundskab om Guds Anordninger til Menneskenes Frelse, og ønskede derpaa, at høre Brødrene tale om alt, hvad der var vederfaren dem paa deres Missioner, da det for ham var en stor Høitid at være samlet med dem Ansigt til Ansigt, for at tale om Kirkens Anliggender.

Tvende præsiderende Ældste, nemlig Christiansen og C. Larsen, holdt nu hver for sig en kort Tale, hvori de udviklede for Conferenzen Kirkens Tilstand i deres Conferenzer, Aalborg og Frederits; hvorledes Gud havde viist sin Haand til ved Umyndige at beskæmme denne Verdens Vise og Pharisæer, og havde velsignet Søskende, fordi de med Begjærlighed havde annammet Vidnesbyrdet, saa at nu Menigheder vare blevne organiserede paa forskjellige Steder, og mange vare blevne kaldede. Ældste Christiansen formanede tillige til ei alene at lytte til det skrevne Ord, men ogsaa til det levende, hvilket Gud talede til os gjennem sine Tjenere; vidnede at Søskende,

saafremt de gjorde deres Pligt i at opholde Præsident Forsgren og de andre Guds Tjenere og ville have aabne Hjerter, da ogsaa ligesom Søskende i aalborgske Conferenze ville blive velsignede og øse af den evige Kilde, Gud vilde lade rinde gjennem sine Tjenere.

Conferenzen hævedes derpaa til næste Dag Klokken 10 og sluttedes med Sang og Bøn.

Fredagen den 13de August.

Efter at Psalmen Nummer 13, „Led os frem, o Gud Jehova," var afsjungen, knælede Præsidenten og Forsamlingen og aabnede Conferenzen med Bøn. Herefter blev igjen en Psalme afsjungen, og da Taushed atter herskede over Forsamlingen fremstod Præsidenten, bevidnede sin Glæde atter at være forsamlet med Brødrene, følte sig noget styrket paa sin Helbred og ønskede nu, at de forskjellige Grenes Rapporter indleveredes til Secretairerne, (Rapporter indleveredes), erindrede Conferenzen om den Foranstaltning, som sidste Conferenze efter E. Snows Raad var bleven tagen, for om muligt af Regjeringen at erholde Beskyttelse mod de Voldsomheder og Excesser, som paa forskjellige Steder, Tid efter anden, vare blevne udøvede mod de Hellige, ønskede, at en Commitee nu ligeledes nedsattes for atter at indsende et nyt forøget Andragende til Rigsdagen, da det tidligere formedelst en forsildig Indlevering ikke var tagen i Betragtning; thi da havde de Hellige gjort deres Pligt, saavidt det stod til dem, og kunne da, saafremt Retfærdighed ikke erholdtes, frit anraabe Gud. Han foreslog derpaa tre Brødre til denne Commitee, nemlig Jensen, Christiansen og F. Dories, samt at have Andragendet indrykket saavel i „Skandinaviens Stjerne" som „Millennial Star," at Alle og Enhver kunne see vor Fornærrettelse. Forslaget blev assisteret og eenstemmig vedtaget. Præsidenten opfordrede nu Brødrene af Præstedømmet, som Repræsentanter for Folket i de forskjellige Egne, til at tale om deres Missioner, og hvad de trængte til, at man kunne gjøre Foranstaltninger til enhvers Bedste; navnlig opfordrede han til først at tale om, hvormange de vidste med det første kunne reise til Zion. Paa denne Opfordring fremstod Ældste Christiansen og undskyldte sig ikke at have nogen tilstrækkelig Kundskab desangaaende, da han af Søskende i Aalborg Conf. var bleven anmodet om her at erholde Underretning om Tiden til Reisens Bestemmelse, da de derefter agtede at tage Forholdsregler, meente, at Sødskende dersteds, saafremt de Rige gjorde deres Pligt, alle ville være istand til at befordre sig selv. Naar Enhver vil berede sig og være taalmodig, sagde han endvidere, saa skulle og de Fattige komme til Zion, om det og skulde skee paa samme Maade, som Philippus bortrykkes for Kammersvenden.

E. Larsen. Denne kunde ei heller give nogen bestemt Rapport; men ventede sig i Stand dertil den 22de ved Frederits's Conferenze, hvortil han indbød Ældste Forsgren og Alle, som havde Leilighed at være nærværende. Han troede, at de Fleste i Frederits's Conferenze nok havde Attraa for at reise, men havde endnu ei fundet Kjøbere til deres Eiendomme. Dog jeg veed, sagde han, at Værdige skal og blive færdige, og saafremt vi alle ville være imodtagelige for Lærdom og Revselse, skulle vi og alle indkomme i Zion.

J. Svensen. Denne meente, at Mange fra hans Mission, Lolland og Falster, ville være rede til at afreise kommende Vinter; men og der kun ventede paa Kjøbere til deres Eiendomme; kunde dog ikke afgive nogen bestemt Rapport. Mange vare døbte paa Lolland siden sidste Conferenze, og han troede, at Lolland var et meget velsignet Land for Evangeliet, og Mange stode der meget nær. Falster derimod nærede han ikke saa gode Forhaabninger om; thi Folket dersteds var uimodtageligt for Sand-

heden, hvorfor ogsaa Arbeidet saa godt som stod stille der.

H. F. Petersen. En Deel fra hans Mission, Vest-Sjælland, vare allerede beredte, og Alle ville gjerne reise; men Mange fattedes Midler til Reisen. Han anbefalede den Egn som en frugtbar Egn; thi Mange stode vidt og bredt og lyttede til Evangeliet; ønskede et Par Brødre til at arbeide der. Han formanede de Fattige til ei at være bekymrede; men være ydmyge og Præstedømmet underdanig, saasom dette var Christus underdanig; thi Gud staaer de Hoffærdige imod, men de Ydmyge giver han Naade, og sagde han, de Hovmodige og Ukjærlige ville ei kunne bestaae i Zion; det var ei nok til Saliggjørelse at komme til Zion; men man maatte først berede sig og være lydige; thi da havde man gjort Begyndelsen til at reise.

Sørensen. Nogle fra hans Mission, Nordvest-Sjælland, ønskede at afreise kommende Vinter, og de Fattige havde god Tro og Tillid til Gud, at de nok skulle komme afsted. En Deel vare døbte siden sidste Conferenze, og han troede, at der i Odsherred ville udrettes et godt Arbeide, naar nogle Brødre bestikkedes dertil.

W. Andersen. Denne havde i Forening med Ældste J. Hansen arbeidet paa Fyen, Thorseng og Smaaserne; men dog saa godt som uden Frugt, da Præsterne dersteds havde stor Indflydelse paa Folket, saa at dette blindt hen lod sig lede af dem til at hænge ved deres Barnedaab og andre fordærvelige Traditioner, ligesom de Epheser ved deres „Diana." Han opfordrede til Frimodighed; thi, sagde han, Trængsel var og fordum, og vi have Zions Opbyggelse, Israels Forsamling og stor Glæde for Øie, medens de Hellige fordum kun saae Kirkens Tilbagegang og Tilintetgjørelse i Fremtiden. Han opfordrede Brødrene til at udgaae og prædike Evangeliet, at de efter endt Gierning kunne velsignes i Zion; ligeledes opfordrede han til Bøn for Missionærerne, navnlig Hustruen for sin Mand, og ønskede derpaa Velsignelse over Forsamlingen.

Forsamlingen hævedes nu til Kl. 2.

Da Conferenzen atter var samlet og som sædvanlig aabnet med Sang og Bøn, fremstod Ældste O. Svensen og hilsede Conferenzen fra Sødskende paa Bornholm; disse havde i lang Tid havt det godt; men i de sidste 8 a 9 Dage havde Freden været forstyrret ved Forfølgelsesaanden, som atter var begyndt at virke paa onde Mennesker, saa at de i talrige Skarer, væbnede med Geværer, Knipler og Høtyve, samlede sig for at forurolige og mishandle de Hellige, hvor de fandt for godt; thi de agtede ei Landets Love; men beraabte sig paa at have Amtmandens, Biskoppens og Byfogdens Tilladelse til at ihjelslaae de Hellige. Dog, sagde han, besjæler Enighed og Kjærlighed de Hellige der, og i den Grad, at jeg ei har fundet den større nogensteds blandt Sødskende. Siden sidste Conferenze vare 61 Personer blevne døbte derovre, og Mange stode meget nær; men forhindredes lidt ved sidste Forfølgelse. Han havde følt stor Glæde der, og følte sig ganske fri for deres Blod; men agtede dog at gaae derover igjen, naarsomhelst Præsident Forsgren skulle forlange det. Brødrene opfordrede han til at udgaae for at prædike Evangeliet; thi, sagde han, ingen Glæde er større end dette, og værer ei bekymrede for hvad I skulle æde eller hvad I skulle klæde Eder i; thi Gud vil opfylde, hvad der staaer skrevet, nemlig søger først Gud og hans Retfærdighed, da vil alt øvrigt vorde tillagt. Han bevidnede Taknemlighed til Gud for Propheten Joseph og alle andre Guds Tjenere, vilde gjerne modtage Revselse, da Erfaring havde viist ham, at saadant var nødvendigt, og formanede til Underdanighed; thi den, som knurrer mod Guds Tjenere, sagde han, knurrer mod Gud.

Aagreen. Denne gav en kort Beretning om sin Mission i Hirsholm, hvor han

dog saagodtsom intet havde udrettet formedelst Folkets Slummer dersteds; han havde meest arbeidet i Bon, og endelig havt en Forsamling, som dog Djævelen havde forurolliget. Under saadanne Omstændigheder, og seende, at intet ville være for ham at udrette der, havde han forladt Hirsholm og opholdt sig en Tid i Kjøbenhavn, havde herfra faaet en Mission til Moen, hvor han havde holdt enkelte Forsamlinger. Vidnesbyrdet havde imidlertid sat Folket i stor Bevægelse, saa at de efterstræbte ham, og han havde derfor fundet det viseligt for en Tid at forlade Den indtil den første Storm havde lagt sig. 3 Personers Indlemmelse i Kirken vare Frugten af hans Arbeide der, og han nærede de bedste Forhaabninger om, at mange med Tiden ville kaldes der; men forudsaae tillige, at de Hellige, ligesom paa Bornholm, ville komme til at lide stor Forfølgelse og annamme stor Velsignelse, saafremt Sødskende ogsaa ville erindre disse i deres Bønner. Han erklærede sig fri for alle verdslige Ting og villig til at gaae hvorsomhelst, Gud skulle sende ham; bevidnede Uværdighedsfølelse for det store Kald, Gud havde betroet ham; men følte nu stor Lyst og Iver for at udrette Herrens Gjerning; ønskede Guds Fred og Velsignelse over Forsamlingen.

Jensen. Bevidnede stor Glæde og Taknemlighed over igjen at kunne staae midt iblandt sine Sødskende, der havde oprakt Haanden, som en Pagt paa, at de stedse ville opholde Præstedømmet, hvorfor han nu havde følt stor Velsignelse. Han havde vandret fra Stad til Stad i Norge, og propheterede, at Talrige ville blive kaldede i Norge. I Brevig, den første Stad, hvortil han og Ahmanson var ankommen, var en saare stor Opvækkelse saavel blandt Rige som Fattige, og han ventede at Halvdelen af Byen ville blive kaldede. Fra Brevig var han reist til Riisøer, hvor der havde været en Deel Forfølgelse. Øvrigheden havde der negtet ham Tilladelse til at forrette Daab og søgt at dupere ham med at der snart ville foretages Forandringer i Loven, hvilket de ogsaa for et Øieblik opnaaede, idet Jensen forlod Byen og gik til Mandal, hvorfra han dog snart vendte tilbage, og da imidlertid ingen anden Lov var udkommen, benyttede han sin Myndighed fra Gud, trods verdslig Lov, og døbte med Ahmanson en 20 Personer. Han havde derefter vendt tilbage til Brevig med en norsk Broder, Svend Larsen, som undervejs havde kjøbt et lille Fartøi, hvilket han ønskede at stille til de Helliges Disposition. Fra Brevig vare de tagne til Frederiksstad, hvor de fik Indpas i de "Kirketroendes" Forsamling, vandt Forstanderen for sig, at han annammede Sandheden, blev døbt og atter ordineret til Forstander for en Green, som blev organiseret der. Opvækkelsen var stor dersteds, saa endog nogle af Politiet begjærede Daab, hvilket dog for Øieblikket negtedes dem, da Jensen ei fandt det tilraadeligt. Han holdt nu inde angaaende sin Missions-Beretning, da det ville være for vidtløftig at fortælle Alt, propheterede at det største Antal Hellige i Skandinavien forholdsmæssig ville komme fra Norge, formanende Sødskende at holde deres Kræfter tilsammen, opholde Præsidentskabet, det øvrige Præstedømme og hele Kirken, endvidere bede for de Urenes Aabenbarelse og Udkastelse, at Legemet maatte trives i Fred og Velsignelse. Han formanede strengt til Ydmyghed og Underdanighed mod Præstedømmet og sagde: "Skal vi nogensinde naae Saliggjørelse, skal vi naae Ydmyghed."

Præsidenten stod op og tilkjendegav sin Glæde over hvad han havde hørt. Talte sine Følelser angaaende den store Længsel efter at emigrere. Aanden viidnede, det var ikke Viisdom at lade for mange reise bort; de der ere fuldkommen villige til at betale deres Tiende her, og opoffre Alt i Guds Haand, de vil føle, at de har opfyldt den celestiale Lov. Mange har været tro-

faste og fortjener at gaae med op til Zion. Nogle have paataget sig at være Agenter til at faae den og den hjulpet. Jeg ønsker at standse denne Aand; jeg har sagt, her vilde blive Revselse, og jeg troer, vi skal have nogen. Vi maae ikke tænke, at der er ikke mere at gjøre i dette Land. Jeg har ikke noget imod at nogen reiser; men overlader til de præsiderende Ældste at udfinde, hvor mange der er, som ere færdige at reise. Vi ønsker de hvide Faar at gaae op til Zion og ikke de spættede; Herren kjender de Spættede. — Landmænd, Arbeidsmænd, Steenhuggere, Jernstøbere, Smede og saadanne ere de, der vil være nyttige i vort nye Hjem, om de kan føle sig rede til at gaae til og opslide deres Been til Knærne til Zions Opbyggelse. — En anden Ting — det har været min Følelse, at Nogle skulde gaae i denne Maaned, saafremt de kunde gaae med en god Fører, men her er ingen — jeg kan ikke lade Br. Hansen gaae for Stjernens og Contorets Skyld, som er ham paalagt. De kan ikke gaae uden nogen; men vilde falde og gaae under i Fortvivlelse, i et fremmed Land midt iblandt Fiender — saaledes staaer det til. — Jeg vilde gjerne, at Nogle skulde gaae og berede Vogne o. s. v. Værer ikke urolige desangaaende, men overgiver Alt i Guds Haand og lad Eders Hjerter være fri og rede til at modtage alt, hvad vi vil faae i denne Conferenze. Sluttedes med Sang og Bøn til næste Dag Kl. 10.

Løverdag F. M. Kl. 10.

Sang og Bøn. Præsidenten fremstod og sagde, han havde nogle Ting paa sit Hjerte, som han ønskede at udtale til Trøst for de Brødre, som havde været ude. For at kunne føle deres Ringhed og Svaghed og være velsignet med Naadegaver, maae de stræbe at være som Leer i Pottemagerens Haand. Vi skal kunne komme til den Fuldkommenhed at see Die til Die, naar Herren kommer; de Brødre, som prædike, kan bedst komme til denne Fuldkommenhed. — Talte om Selvophøielse, hos Brødre — at sætte sig i Præsidentens Plads og paatage sig Myndigheder o. s. v. Ældste bør ikke lade sig spille med, men enten blive kastet ud eller annammet. Ikke tænke at høste strax, men være taalmodig og raabe til Herren, og vente med Taknemlighed til Guds beleilige Tid. Ikke blive træt og tænke der er ikke mere at udrette; Taalmodighed overvinder alle Ting. Ikke synke, men altid bede til Gud om godt Mod og en oplyst Forstand, og Herren forlanger ikke, at de skal udrette store forunderlige Ting, men vogte Hjorden.

Pr. spurgte da Brødrene, hvorledes de fandt Stjernen — om Lys i den. Den prædiker, medens Brødrene sover. Opskede den ud den 1ste og 16de i hver Maaned, og opfordrede Brødrene til at udtale sig desangaaende. Flere af de Ældste talede meget varmt om denne Sag og anbefalede den. Conferenzen tilkjendegav paa Opfordring almindelig Tilfredshed med Stjernen; hvorpaa Pr. foreslog, at den udgaaer den 1ste og 15de i hver Maaned; eenstemmigt vedtaget.

Hver Mand beholde sin Plads, og naar han faaer Fodfæste, da passe paa det, og om de gaae frem med Visdom og over Tro, og er flittige i Bøn, de vil see 10 for hver 1, og istedetfor at blive Formindskelse, der vil blive Formerelse. Forslag: at Menighederne i Norge benævnes Brevig Conferenze; eenstemmigt vedtaget.

At C. Larsen efter at blive færdig i Frederits, gaaer til Norge og præsiderer over Conferenzen; eenstemmigt vedtaget.

At N. Mikkelsen præsiderer over Frederits Conferenze; eenstemmigt vedtaget.

At P. Bækstrom ordineres til Ældste og tiltræder den norske Mission; eenstemmigt vedtaget.

At C. Knudsen gaaer med ham; eenstemmigt vedtaget.

At de paa Bornholm udgjør en Conferenze; eenstemmigt vedtaget.

At O. Svensen præsiderer der; eenstemmigt vedtaget.

At Aalborg Conf. ikke overskrider Liimfjorden; eenstemmigt vedtaget.

At de i Vendsyssel udgjør en Conferenze; eenstemmigt vedtaget.

At N. C. Skou præsiderer der; eenstemmigt vedtaget.

At de paa Lolland, Falster og Møen udgjør en Conferenze; eenstemmigt vedtaget.

At J. Svensen præsiderer der; eenstemmigt vedtaget.

At den Slesvigske Mission regnes under Frederits Conferenze; eenstemmigt vedtaget.

At F. C. Nielsen ordineres til Ældste og gaaer did; eenstemmigt vedtaget.

Ophør til Kl. 2. Sluttedes med Sang og Bøn.

(Fortsættes).

Ældste Dykes's Farvel til de Hellige i Europa.

Broder S. W. Richards. Kjære. — Da mit Arbeide i Europa er ophørt for nærværende Tid, og jeg imorgen agter at afseile til Vesten, saa tillad mig gjennem Stjernen at sige Farvel til de Hellige i dette Land, saa og til dem i Tydskland og Danmark, hvem jeg i Sandhed elsker for Sandhedens Skyld. Min Bøn er bestandig, at Gud, vor himmelske Fader, vil velsigne dem alle med timelige som aandelige Goder, at de maae snart blive udsamlede af Babylon, og faae deres Arv i Zion iblandt Josephs Børn, at de maae vorde helliggjorte i Hellighed, og beredte til den Sabbathshvile, som er bestemt for Guds Folk.

Siden mit Sidste, publiceret i Stjernen Nr. 22, 13de Aarg., vedblev jeg mit Arbeide i Tydskland, indtil Oversættelsen, Gjennemlæsningen, Trykningen og Stereotyperingen af Mormons Bog paa Tydsk var completeret, efter Ældste John Taylors Anviisning. Afsløst fra at præsidere over Missionen der af Ældste Daniel Carn, som derfor var sendt fra Saltsøestad, forlod jeg Hamborg og kom til dette Land, og har opholdt mig nogle Uger i det meget behagelige Selskab af interessante og varmhjertede Hellige, hvorved jeg føler mig forfrisket og styrket til min Reise.

Idet jeg opsender min hjertelige Taksigelse til Gud, vor himmelske Fader i Jesu Christi Navn, for hans Beskyttelse, som har været over mig til denne Dag, og hjerteligt takker de Hellige for deres store Godhed, byder jeg dem Alle Farvel for denne Gang.

Jeg tegner mig Eders ydmyge og lydige Tjener i den ny og evige Pagt.

Liverpool den 22de Juli 1852.

G. Parker Dykes.

Deels ved Reisende og deels ved Breve have vi erfaret, at vore afreiste Sødskende ankom til Ny Orleans d. 10de Mai og afreiste igjen d. 11te, og at de d. 29de Juni endnu vare i Kanesville, dog færdig til Afreise, i et Selskab paa 150 Vogne, og at de vare Alle i en god Tilstand. Red.

Indhold.

	Side.		Side.
En Advarsels Røst (fortsat). . .	177.	General-Conferenze d. 12te Aug. 1852	184.
Joseph Smiths Levnetsløb (fortsat.	182.	Ældste Dykes Farvel til de Hellige	190.

„Skandinaviens Stjerne" udkommer den 1ste i hver Maaned, og faaes hos DHrr. Boghandlere, samt hos Redactøren i Compagnistræde Nr. 54, 4de Sal.

Udgivet og forlagt af P. O. Hansen og Medhjelper.
Trykt hos F. C. Bording.

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste Dages Hellige.

Anden Aargang.

Fra den 1ste October 1852.

„HERREN har grundfæstet Zion, paa det de Elendige af hans Folk skulle have Tilflugt i den."
Es. 14. 32.

Kjøbenhavn.

Udgivet af W. Snow.

Trykt hos F. E. Bording.

1853.

Indhold af 1ste Aargang.

Side.

A.

Aabenbaring om Præstedømme . . 26.
Advarsel mod de falske Profeter . . . . . 40, 53, 121.
Advarsels Røst . 78, 85, 104, 124, 133, 147, 164, 177.
Amerikanske Avisnyheder . . . . . 159.
Ansøgning til Rigsdagen . . . . . 102.
Apostater . . . . . 129.

B.

Blandinger 46
Bladet vender sig . . . . . 157.
Brev fra Patriarken John Smith 113.

C.

Conferenze i Kjøbenhavn . . . . 45, 55.
do. General do. . . . 93, 184.
do. i Aalborg . . . 75, 151.

D.

De Fattige . . . . . 176.
De Helliges aarlige Jubelfest . . . 97.
do. Tro . . . . . 11.

E.

Efterretninger fra Deseret . . . . . 140.
Epistel, 5te almindelige . . . . . 5.
do. 6te do. . . . . 65, 81.
do. 7de do. . . . . 167.
do. af Willard Snow . . . . . 174.
Et Gran af Sandhed i et Pund Løgn . . . . . 29, 43.
Et Ordsprog . . . . . 139.
Et Ord til de Ældste og Bogagenterne . . . . . 173.
Et Sandheds Ord . . . . . 110.

F.

Forelæsninger over Troen 90, 120, 134.
Forfærdeligt Optøi . . . . . 63.

G.

Grusom Adfærd paa Falster . . . 80.

Side.

H.

Herrens Raadslutning . . . . . 137.

J.

Joseph Smiths Levnetsløb . 161, 182.

K.

Kirkens Historie . . . . 20, 33, 49, 71.
do. Organisation . . . . . 1.

M.

Mission paa Bornholm . . . . . 60.

O.

Om Mormons Bog . . . . . 57.
do. Oprørtsighed . . . . . 154.
Overfald og Lovsforbrydelse . . . . 172.

P.

Poesie . . . . . 48, 64, 144, 160, 176.
Proclamation . . . . . 145.

R.

Retskaffenhed . . . . . 117.

S.

Skandinaviens Stjerne . . . . . 58.

T.

Til alle de Hellige i Skandinavien 96.
Til de Hellige . . . . . 141.
do. do. . . . . 128.
do. do. og alle Ædle i Verden 17.
Tildragelse . . . . . 89.

U.

Udtog af et Brev . . . . . 24.

V.

Vigtigheden af et reent Levnet . . 37.

W.

Willard Snows Bestikkelse . . . . 128.

Æ.

Ældste Dykes Farvel til de Hellige 190.

Indhold af 2den Aargang.

Side.

A.

Advarsel mod de falske Profeter . . . . . 26, 113, 170.
Advarsels Røst . 22, 52, 81, 99, 133, 204, 209, 254, 257, 300, 342.
Almindelig Epistel, 8de , ... 161.
do. do. 9de . . . . . 307.

B.

Bestikkelse (J. Van Cotts) . . . . 375.
Blandinger 80, 96, 111, 142, 159, 175, 256, 272, 303, 349
Brev af E. Snow . . . . . 21.
do. af Joseph Smith . . . . . 104.
do. af J. Van Cott . . . . . 375.
Bønner over Hjørnestenene til Templet . . . . . 337.

C.

Cholera . . . . . 320.
Conferenze . . . 1, 4, 29, 79, 227, 351.
Contoirets Tilgodehavende . . . 48, 208.

D.

Daaben . . . . . 68, 90.
De Fattiges Modtagelse . . . . . 305.
Den norske Mission . . . . . 197.
De unge Hellige . . . . . 49.

E.

Efterretninger fra Emigranterne . 158, 240, 287, 336, 352.
do. fra Vesten 15, 64, 208, 247.
Emigranterne . . . . . 30, 46.
Emigration . . . . . 110.
Enighed og Uenighed . . . . . 149.

F.

Forelæsninger over Troen . 17, 42, 55, 76, 91, 97.
Forfølgelsen i Missouri . . . . . 369.
Fred . . . . . 12.

G.

Giftermaal iblandt Jøderne . . . . 241.
Guds Børn og Verdens Børn . . 33.
Guds Tjenere og Folket . . . . . 145.
Guds Veie og Menneskenes Veie 126, 129.

Side.

H.

Hvad er der, og hvad vil der blive gjort i det nittende Aarhundrede 120.

J.

Justrur om Bogvæsenet . . . . . 47.
Joseph Smiths Levnetsløb . 20, 58, 78, 88, 101, 116, 136, 155, 166, 189, 193, 249, 270, 273, 319, 347, 353, 381.

K.

Krig og Fred . . . . . 62.
Kydskhed . . . . . 124.

M.

Mirakulos Helbredelse . . . . . 246.
Missions-Efterretninger . . . . . 31.
Mormonerne . . . . . 157, 361.

N.

Nyheder . . . . . 368.

P.

Poesie 32, 64, 80, 96, 112, 128, 143, 160, 175.
Proclamation . . 23, 39, 72, 102, 145.
Prospectus . . . . . 16.
Præstedømmets Gjengivelse 219, 225, 251, 289, 313, 346.

R.

Revolution i China . . . . . 335.
Rolighed i Utah . . . . . 56.

S.

Statistisk Rapport . . . . . 240, 352.
Syn om det Tilkommende . . . . . 109.

T.

Taler af Præsident Young . 141, 147, 168, 174, 177, 265, 276, 294.
do. over Hjørnestenene til Templet 321.
Tale af Pr. O. Pratt . . . . 212, 231.
do. af Præs. Kimball . . . . . 262.
Tiende . . . . . 365, 376, 378.

W.

Willard Snows Epistel . . . . . 6, 65.
Willard Snows Død . . . . 372, 380.

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

2. Aarg. Nr. 1. Den 1. October 1852. Priis: 6 ß pr. Expl.

General-Conferenze den 12te August 1852.

(Fortsat fra Pag. 190).

Da Conferenzen atter var samlet Kl. 2, og var aabnet med Sang og Bøn, ønskede Præsidenten, at de Brødre, som endnu ikke havde afgiven nogen Missions Beretning, afgave samme,

Ældste, Winberg og Capson talte efter denne Opfordring hver for sig om deres Mission i Sverrig. Begge nærede de bedste Forhaabninger om, at et stort Værk med Tiden ville blive udført i Sverrig; thi de havde fundet Folket velsignet, da de gjerne troede deres Vidnesbyrd og hellere vilde tjene Gud end Mennesker. Ved deres Afreise havde man bedet dem snart at komme igjen. Paa Grund af Geistlighedens store Modstand og Lovenes pietistiske Strenghed vare dog kun Enkelte blevne døbte dersteds.

Derefter aflagde Brødrene K. H. Bruhn, O. C. Nielsen og H. C. Hansen Beretning om deres Missioner; den Første havde meest arbeidet i S. V. Sjælland, hvor han havde fundet sig velsignet; den Anden meest paa Lolland ogsaa lidt paa Langeland. Paa Lolland vare mange blevne døbte, og han haabede, at mange fremdeles vilde blive kaldede saavel der som paa Langeland. I Helsingøer, hvor Hansen havde staaet som Forstander for den lille Green dersteds, havde Evangeliet ikke kunnet have nogen Fremgang paa Grund af Folkets Vantro paa Guds Gudhed og de forunderlige Ting, han lader skee i de sidste Dage, uagtet han havde vidnet med Flid for Store og Smaae, men alt forgjeves. Som Verdensmenneske havde han før været godt lidt der, men nu han havde annammet Evangeliet, blev han forhadt og forfulgt; hvilket er to for de Hellige eiendommelige Ting.

Da saaledes disse Beretninger vare hørte, reiste Præsidenten sig og undskyldte ei at kunne tilstede Flere at tale, skjøndt han vel vidste mange ønskede saa; men paa Grund af den korte Tid og mange vigtige Sager, som vare at afhandle, saae han sig nødt til at skride frem med Forhandlingerne. Han talte derpaa om den store Glæde og Fred, Gud skjænkede sine Tjenere, modsat den Trængsel og Forfølgelse disse maatte lide af Verden; ønskede, at Herren vilde høre de Helliges forenede Bønner, at Aanden maatte vidne om hvo, der var værdig til at udsaae Hveden; thi, sagde han, der ere mange Uværdige, som gjerne ville udgaae med Evangeliet; men den Hellig Aand tilsteder ikke at der lægges Hænder paa saadanne, at ikke Præstedømmet skulle blive saadanne, der ville opløfte sig i forfængelig Stolthed, til en Forbandelse istedetfor til en Velsignelse. For nu at gjøre sin Tale end mere forstaaelig lærte han en Lignelse: at det, at give Uværdige Præstedømmet, var ligesom at give et Barn en Gaffel, eller en Barbeerkniv, som det

kun vilde skade sig selv med. Han foreslog derpaa, at H. C. Hansen ordineres til Ældste og arbeider under J. Svensen; at Ældste Bohn og A. Aagreen arbeide under sammes Bestyrelse. Enstemmig vedtaget.

At Slesvig, Fyen og Langeland fremdeles regnes under Frederik's Conferenze. Enstemmig vedtaget.

At Ældste W. Andersen, J. Hansen og J. Jørgensen arbeide samme Sted. Enstemmig vedtaget.

Præsidenten paalagde derpaa de præsiderende Ældste følgende Pligter: At de paasee, at man fuldstændig og nøiagtig optegner deres fulde Navne, som understøtte det perpetuelle Fond, saa at de, om det skulle forlanges, engang i Zion kunne aflægge ordret Regnskab desangaaende.

At de hos den kjøbenhavnske Greens Secretair erholde et Schema til Kirkeprotocollens Indretning, og da paasee, at alle Protocollerne i de forskjellige Grene indrettes derefter, at der kunde holdes en nøiagtig Control og Orden paa Alt.

Tillige paamindede han de Brødre, som havde lidt Forfølgelse og Forurettelse, at de snarest muligt indgave en fuldstændig, forstaaelig og sandfærdig Rapport om Samme til Committeen for de Helliges Andragende til Rigsdagen. Paamindede Søstrene at erindre deres Løfte ved sidste Conferenze at vedligeholde det perpetuelle Emigrations Fond og ikke forglemme det; thi Herren glemmer ikke os; men paaminder os om vore Pligter, hvorfor vi burde være taknemlige. Vel er der ikke paalagt Nogen en bestemt Sum at udrede, sagde han; men Enhver give efter sit Hjertes Attraa, hvad han formaaer; thi om Herren forlanger Tiende af sine Børn, da er han ei tilfreds med halte Heste eller topattede Køer eller med dens Penge, som giver modvilligen eller med den, som giver Anvisning paa tilgodehavende Penge hos Fattige eller Enker, og derfor var det vel, om vore Hjerter vare saa store som en Ores og ikke som en Mygs.

Forsamlingen hævedes til næste Dag Kl. 10.

Søndag den 15de August.

Da Conferenzen denne Dag var samlet, og en Psalme var afsjungen nedknælede Præsidenten med Forsamlingen og aabnede med Bøn. En Psalme afsjunges atter, hvorpaa Præsidenten talte nogle faae hjertelige Ord til Formaning og Belærelse, og skred derefter til Forhandlingerne, idet han gjorde følgende Forslag:

At Ældste Winberg og Capson reiser tilbage til Sverrig. Enstemmig vedtaget.

At Præst O. Olsen ordineres til Ældste og gaaer til Norge. Enstemmig vedtaget.

Præsidenten talte derpaa om Kirkens Præsidentskab i Zion og Sammes Virken, som en Indledning til følgende Forslag:

At Conferenzen fremdeles anerkjender og opholder Brigham Young, som Præsident, Prophet, Seer, Aabenbarer og Veileder i Israel, tilligemed H. C. Kimball og W. Richards, som hans Raadgivere og Apostle af Jesum Christum. Enstemmig vedtaget.

At Conf. anerkjender og opholder de tolv Apostle i deres Kald, nemlig; Orson Hyde, Præsident, P. P. Pratt, Orson Pratt, Wilford Woodruff, John Taylor, Georg A. Smith, Amasa Lyman, Esra T. Benson, Charles C. Rich, Lorenzo Snow, Erastus Snow og Franklin D. Richards. Enstemmig vedtaget.

Ligeledes Præsidentskabet over de tre og tredive Qvorum af Halvfjerdsindstyve, nemlig Joseph Young, Levi Hancock, Henry Herriman, Zera Pulsepher, A. P. Rockwood, J. M. Grant og Benjamin Clapp. Enstemmig vedtaget.

Ældste Jensen reiste sig nu, erindrede Søstrene om deres Pagt sidste Conferenze, at opholde Ældste Forsgren som

Præsident over de skandinaviske Hellige, og talte om Sammes Virken siden den Tid, hvorpaa han efter en kort Pause, hvori han gav Enhver Leilighed at tale, som ikke fremtidig ønskede at opholde ham som Præsident, foreslog at fornye Pagten: at understøtte og nedbede Guds Velsignelse over Ældste Forsgren, som Præsident over Skandinaviens Hellige, indtil hans Afreise, og da Ældste Willard Snow i hans Sted. Enstemmig vedtaget.

Præsidenten takkede Conferenzen for dens Tillid og Velvillie og lovede, saavidt Gud vilde give ham Naade, at udøve Alt, hvad Gud vilde betroe ham at udføre til de Helliges Bedste; gjorde derpaa følgende Forslag:

At anerkjende og opholde P. O. Hansen og H. P. Jensen, som hans Raadgivere. Enstemmig vedtaget.

Han talte derpaa om Nødvendigheden af at have en Medhjælper paa Contoret og foreslog, at F. J. Hahn ordineres til Præst og arbeider under Br. Hansen og lærer af ham og Br. Snow angaaende Contorets Anliggender jo før jo heller, saa at Br. Hansen kan overdrage en Deel af Byrden til ham, alt under Ældste Snows Bestyrelse. Enstemmigt vedtaget.

Forslag: At Menighederne paa Sjælland benævnes: Kjøbenhavns Conferenze, og Ældste P. O. Hansen bliver Sammes Præsident. Enstemmigt vedtaget.

Præsidenten. Vi have nu indrettet syv Conferenzer og beskikket hver en Præsident; men da disse ere unge, saa ønsker jeg at sætte en Pastor over dem, at være ligesom en god Gartner til at beskjære Træerne, at de ikke skal løbe for høit i Veiret, men holdes lige høie og blive stærke fra Roden opad, og jeg foreslaaer at Ældste H. P. Jensen bliver denne Pastor. Enstemmig vedtaget.

Han opfordrede derpaa Brødrene til at udtale deres Mening angaaende den kjøbenhavnske Greens Forstander, Ældste J. P. Lorentzen, og efter en Pause foreslog han at opholde ham fremdeles som Forstander over ovennævnte Green. Enstemmig vedtaget.

Forslag: At N. L. Christensen ordineres til Præst og at fungere som Biskop for de Fattige under Forstander Lorentzen. Enstemmig vedtaget.

Ligeledes blev foreslaaet og vedtaget, at Præst H. Andersen indtil videre vedbliver at arbeide i den kjøbenhavnske Green, — at Ældste Hansen vedbliver at virke i sit Kald som Forstander over den christianshavnske Green.

Begge Forstandere takkede nu hver for sig Conferenzen og udnævnte flere Brødre til de mindre Embeder i deres Menigheder.

Forslag: At Ældste Sørensen vedbliver sin Mission paa N. V. Sjælland, — Ældste K. H. Bruhn paa S V. Sjælland, — Ældste H. F. Petersen paa V. Sjælland med Ældste O. C. Nielsen, der dog kun forbliver der indtil videre, — at Ældste F. Dorius arbeider paa Christianshavn, indtil Leilighed gives ham at komme til Island. Herpaa foretoges nogle Smaaforhandlinger, alt med enstemmig Tilfredshed.

Forsamlingen hævedes til Kl. 2½.

Om Eftermiddagen var en talrig Mængde Hellige forsamlet, og som sædvanlig aabnedes Forhandlingerne med Sang og Bøn.

Forslag: At L. A. Schouby ordineres til Præst og arbeider i den aalborgske Conferenze..

At L. Justesen ordineres til Præst og indtil videre gaaer med Ældste O. C, Nielsen.

At N. Larsen vedbliver under Ældste Petersen. Alle enstemmigen vedtagne.

Derefter talte Præsidenten om at være forsigtig og ikke ordinere Nogen for Persons Ansеelses Skyld, men søge Herren og vælge de Ydmyge, og sagde derpaa, at han havde en Følelse om Fader Christiansen, at han var kaldet til at være en Patriark

og var en Mand, hvem Gud længe siden havde seet paa med Velbehagelighed, og propheterede, at han ville komme til at staae iblandt Patriarkerne i Zion og nyde Glæde iblandt dem med sine Børn.

Han foreslog at han ordineres til Ældste; eenstemmigen vedtaget.

En samlet Rapport over Antallet af de skandinaviske Hellige blev oplæst, og Antallet beløb sig til 934 Personer, hvoraf 95 ordinerede til Præstedømmet. Efterat den hellige Nadvere var administreret, talte flere Brødre med den Hellig-Aands Begeistring til stor Oplivelse og Bestyrkelse, blandt andre Præsidenten, som forklarede Benævnelsen Mormonerne, at det betyder "mere godt," og følte Glæde og Taknemlighed over Guds Velsignelse, der havde været over Conferenzen, og Tilfredshed med hvad i denne var forhandlet; og bestemte han og vedtoges det af Conferenzen, at denne hævedes til den 6te April 1853, Aarsdagen paa Kirkens Stiftelse.

Conferenzen sluttedes saaledes høitideligt med Sang og Bøn. Amen.

Conferenze.

Holdt i Aalborg den 1ste August 1852.

Ældste Christiansen Præsident. Tilstede af de Halvfjerdsindstyve 1. Overpræster 2. Andre Ældste 10. Præster 10. Lærere 8. Diaconer 8.

Aabnedes med Sang og Bøn Søndag d. 1ste August Form. Kl. 10.

Præs. fremstod og hilste Conf. og udtalede sin Glæde over at være samlet med saa mange fra alle Grene i Conferenzen, og den Fred og Kjærlighed, der herskede iblandt dem, og han ønskede, at Guds Velsignelse og Aand maatte være og forblive over Forsamlingen; han talede lidt til Opbyggelse, og oplæste derefter en af Skriveren indgiven Beretning om Menighedens Stands, der oplyste, at denne Conferenze tæller nu 246 Medlemmer i godt Forhold, og at Conferenzens Præstedømme udgior 33 Brødre; endvidere at der i denne Deel af Kirken er siden den sidste Conferenze, dobt 46, og de Udelukkes Tal siden Kirkens Stiftelse herstedsbeløber sig til 31.

Præs. stod atter frem og talede til Opbyggelse, samt formanede Sødskende til noie at give Agt paa og bevare de Ord, som bleve talede til dem ved Guds Aand igiennem hans Tienere, og de Skrifter, som dem bleve givne paa-samme Maade, at de saaledes kunde gjøre sig værdige til de Velsignelser, som Gud giver til dem, som elske og adlyde ham, og opmuntrede alle til at stræbe fremad til Livet, som er i Jesum Christum vor Herre.

Sluttedes for 1 Time, og aabnedes atter med Sang og Bøn Kl. 2½ Eftermd.

Præs. stod frem og ønskede, at de Ældste, som siden den sidste Conferenze havde været udsendte, maatte give Beretninger om deres Missioner, og hvorledes Tilstanden er iblandt de Folk, hvor de havde arbeidet.

Ældste Forsgren fremstod, og udtalede kraftige og kiærlige Ord til Opbyggelse og Belærelse for de Hellige, og udtalede kjærlige Hilsener fra Sødskende paa Lolland, Falster og Bornholm, hvor Guds Værk paa alle Steder havde stor Fremgang, og især paa Bornholm, hvor han havde fundet den største Tro, han havde fundet nogen Steder i Danmark, og han opmuntrede Sødskende, især Brødrene af Præstedømmet til at lære at kjende ret deres Pligter, og den Byrde, som dem var paalagt, samt roste dem, som havde været nid-

kjære for Guds Værks Fremme paa Jorden; men yttrede tillige, at han vidste, at nogle af dem havde været ligegyldige og lunkne; men han opmuntrede til at vise mere Iver i Fremtiden, og ønskede han da at høre sine Brødre, og han vilde en Tid give Plads for dem.

De Ældste talede om deres forskjellige Missioner med megen Iver og Interesse.

Præs. talede om de Pligter, der paahvile alle i Menigheden, at opholde i deres Bønner til Gud dem, som var sat og beskikket af Gud til at være deres Hyrder og Ledere; og foreslog derpaa for Conferenzen, at opholde i deres Bønner til Herren Brigham Young, som en Prophet og Seer og Aabenbarer for den hele Guds Kirke paa Jorden tilligemed hans tvende Raadgivere, hvilket blev eenstemmigen vedtaget.

De 12 Apostle blev foreslaaet til samme Øiemed, eenstemmigen vedtaget.

De Halvfjerdsindstyve ligeledes.

Dernæst at erkjende og opholde Ældste Forsgren, som en Præsident over Kirken i Skandinavien, tilligemed hans tvende Raadgivere Hansen og Jensen, eenstemmigen vedtaget.

Ligeledes Ældste Willard Snow, som stod iblandt os som en Præsident i Forening med Br. Forsgren, eenstemmigen vedtaget.

Ældste Forsgren stod frem og foreslog at opholde indtil videre C. Christiansen, som Præsident for Conferenzen i Aalborg, eenstemmigen vedtaget.

Foresloges af Præs., at H. P. Smith ordineres til Ældste og beskikkes til Forstander for den aalborgske Green, eenstemmigen vedtaget.

At C. C. Hylleted beskikkes til Forstander i den Kjeldgaardske Green, eenstemmigen vedtaget.

At M. C. Jensen ordineres til Ældste og beskikkes til Forstander over Thoers Green, eenstemmigen vedtaget.

At opholde i deres Bønner alt det øvrige Præsteskab, eenstemmigen vedtaget.

Dernæst foretoges Haandspaalæggelse af Ældste Christiansen og Schou, og Nadveren uddeeltes, og Conferenzen sluttedes til næste Dag.

Mandag Formiddag Kl. 10 aabnedes atter med Sang og Bøn.

Ældste Forsgreen stod frem og holdt en kraftig og belærende Tale til Opmuntring og Bestyrkelse og Glæde for alle Hellige. Han talede meget om, at det vilde være godt for Brødrene af Præstedømmet, som gaaer ud at prædike Evangelium for alle Folk, at de anvendte megen Flid for at randsage de hellige Skrifter, for at finde Lys og Kraft og Føde til at føde den Hjord med, som bliver dem anbetroet til at vogte, og han talede meget om Evangeliets Grundprincipper, om Dommen og Opstandelsen og Sjælenes Tilstand efter Døden, og siden om det forhen oprettede Emigrationsfond, og om Zions Tempel, og bad Sødstende om ei at forglemme disse hellige Ting, idet de med det samme vilde bidrage til at drage Velsignelsen over deres egne Hoveder.

Præs. paamindede Præstedømmet at være trofast i dets Kald og udføre alt med Velvillie og i Ydmyghed for Guds Ansigt, og saaledes stræbe fremad til Guds Ære, og til deres egen Velsignelse, i Tid og Evighed.

Forslag: At N. Pedersen gaaer tilbage til sin Mission paa Salling og Jægerøe, og bliver en Forstander for den Green, eenstemmigen vedtaget.

At A. Andersen gaaer til Omegnen imellem Aarhuus og Randers, for ved og efter Guds Aands Veiledelse at plante en Guds Plantelse der, som ved Guds Velsignelse vil vore til en hellig Vært i Herren, eenstemmigen vedtaget.

At S. Thomsen og F. Jensen gaaer tilbage til Vendsyssel, eenstemmigen vedtaget.

At Johan Peter ordineres til Præst, eenstemmigen vedtaget.

At C. Jensen ordineres til Lærer, eenstemmigen vedtaget.

Ophørte for 1 Time.

Conferenzen aabnedes atter med Sang og Bøn Kl. 2½ Eftermiddag.

Foreslaaet om de Alle vilde holde Stjernen, eenstemmigen vedtaget.

At N. C. Christiansen bliver Agent og Regnskabsfører over de trykte Sager, eenstemmigen vedtaget.

Br. Jensen fremstod og talede meget til Opmuntring, Trøst, Veiledning og Belærelse, og udtolkede saaledes mange herlige Ting, og opfordrede han ligeledes Conferenzen, om de vilde ihukomme at yde efter Evne og Villie Bidrag til Hussleie af det Huus, hvori Menigheden havde Forsamlingssal.

Præsidenten talede om det forud oprettede Emigrations-Fond og Zions Tempel, og om Conferenzen vilde være Gud behagelig og drage hans Velsignelse over sig ved at virke til dets Fremme med Bøn og Gjerning, og ihukomme den Pagt de havde gjort for Guds, vor evige Faders Aasyn.

Derefter foretoges Ordinationer.

Og mange Syge bleve velsignede.

Det blev foreslaaet af Ældste Forsgren at Protocollen indrettes overeensstemmende med den i Kjøbenhavn, eenstemmigen vedtaget.

Sluttedes til næste Dag.

Conferenzen aabnedes atter med Sang og Bøn Tirsdag Form. Kl. 10.

Præsidenten ønskede sine Brødre at tale hvad de ved Aandens Virkning følte i deres Hjerter, hvilket skete, og Ældste Forsgren foreslog at Knud Christensen ordineres til en Ældste, og at være en Patriark og Hoved for sin Familie i Fremtiden, eenstemmigen vedtaget.

Ordination foretoges.

Præsidenten talede meget til Menighedens Bestyrkelse, og foreslog Conferenzen sluttet indtil 1ste Søndag i November d. A., eenstemmigen vedtaget.

Derpaa sluttedes med Sang og Velsignelse af Ældste Christiansen.

Som Skriver
N. C. Christiansen.

Willard Snows Epistel.

(Fortsat fra 1 Aargang Pag. 176.)

"Jeg undrer paa, at I saa snart lader Eder afvende fra den, som kaldte Eder ved Christi Naade, til et andet Evangelium; endog der er intet andet; kun er der Nogle, som forvilder Eder, og ville forvende Christi Evangelium. Men dersom endog vi, eller en Engel af Himmelen prædiker Eder Evangelium anderledes, end vi have prædiket Eder det, han være en Forbandelse! Som jeg sagde, saa siger jeg nu igjen: dersom Nogen prædiker Eder Evangelium anderledes, end I haver annammet det, han være en Forbandelse! (Gal. 1, 6.)

Som Apostlen Paulus sagde til sine Brødre i Galatia, saa siger jeg til Eder, mine Brødre i Skandinavien: Om end vi, eller en Engel fra Himlen, eller noget andet Menneske paa Jorden, prædiker noget andet Evangelium for Eder, end det de hellige Apostle prædikede, hvilket vi have prædiket for Eder, af hvilket I have annammet de første Principer, han være en Forbandelse! Søge vi nu at behage Gud og overtale Menneskene? om vi søge at behage Menneskene mere end Gud, da ere vi ikke Christi Tjenere; thi Evangeliet vi prædike, er ikke efter Menneskers Villie, eiheller af Mennesker, men af Jesu Christi

Aabenbarelser formedelst Engles Sendelse fra Himlen, det er ikke et forvendt Evangelium, ei heller er det nyt, uden for dem, som det aldrig er bleven lært eller som ere «afvegne» fra den Reenhed i Evangeliets Grundprincipier, som de hellige Apostle vidne om, og have tabt den Tro, som engang er overantvordet de Hellige.' Nu, mine Brødre, hvilke ere de første tydelige og simple Principer og Anordninger af Evangeliet, som Paulus, de tolv Apostle og de Ældste prædikede. Idet Paulus omtaler de første Principer af Christi Lære, fremsætter han dem saaledes: Omvendelse fra døde Gjerninger, Tro til Gud, Læren om Daab, Haandspaalæggelse, de Dødes Opstandelse og evig Dom. See Heb. 6, 2. Nu, i Begyndelsen af Evangeliets Forkyndelse i Judæa Ørk, blev der en Engel sendt fra Guds Ansigt, hvis Navn var Gabriel, med et Budskab fra Himlen. See Luc. 1. fra 11. Der blev ogsaa en Mand sendt af Gud, hvis Navn var Johannes. See Joh. 1, 6. Et Sendebud for Herrens Ansigt, til at berede Veien for det, som skulle skee derefter, hvilken døbte i Ørkenen og prædikede Omvendelse til Syndsforladelse, sigende: Omvender Eder; thi Himmeriges Rige er kommen nær, og frembærer Omvendelsens værdige Frugter; thi Øxen ligger ved Roden af Træerne, og hvert Træ, som ikke bærer god Frugt, skal afhugges. Og de af Judæa og Jerusalem gik ud til ham og bleve alle døbte af ham i Jordans Flod, som bekjendte deres Synder. Da kom Jesus fra Galilæa til Jordan at blive døbt af ham; men Johannes formeente ham det meget, og sagde: Jeg har behov at døbes af Dig, og Du kommer til mig? Men Jesus svarede og sagde til ham: Tilsted det nu; thi saaledes bør det os at fuldkomme al Retfærdighed. Da tilstedte han ham. Og der Jesus var døbt, steeg han strax op af Vandet; og see, Himlene aabnedes ham, og han saae Guds Aand fare ned som en Due, og komme over ham. Og see, der kom en Røst af Himlene, som sagde: Denne er min Søn, den Elskelige, i hvilken jeg haver Velbehagelighed. Efter den Tid begyndte Jesus at prædike, sigende: Himmeriges Rige er kommet nær, omvender Eder og troer Evangeliet. See Matth. 4. 47. og Marc. 1. 14 Hvad var Følgerne? De fandt snart paa en Bestyldning imod Johannes, fordi han havde sagt, at det var ulovligt for Herodes at borttage sin Broder Philips Hustru, da Herodes lod Johannes tage og sætte i Fængsel, og befalede hans Hoved at bringes ind, og de gik og halshuggede ham i Fængslet og bragte hans Hoved ind paa et Fad, og gav det til Herodias, til at tilfredsstille et vellystigt Fruentimmers Ondskab, som havde dandset ham til Behag paa hans Fødselsdag for hans Høvidsmænd og høie Herrer. See Marc. 6, 14 til 30. Jesus blev korsfæstet paa Golgata imellem to Røvere, men ikke førend han havde kaldet, valgt og ordineret tolv Andre til Apostelstabet og Præstedømmet, og sendt dem ud at prædike, døbe og udrette hellige Handlinger i hans Navn; for hvilke han viiste sig levende efter sin Lidelse, med mange ufeilbarlige Beviser, og befikkede dem, sigende: Gaaer derfor hen og lærer alle Folk, og døber dem i Navnet Faderens, Sønnens og den Helligaands, og lær dem at holde alt det jeg har befalet Eder; og see, jeg er med Eder alle Dage indtil Verdens Ende. See Matth. 28, 19. Og atter: «Gaaer bort i al Verden og prædiker Evangelium for al Skabningen. Hvo som troer og bliver døbt, skal blive salig; men Hvo, som ikke troer, skal blive fordømt. Men disse Tegn skulle følge dem som troer: i mit Navn skulle de uddrive Djævle; de skulle tale med nye Tunger; de skulle borttage Slanger; og dersom de drikke nogen Forgift, skal det ikke skade dem; paa de Syge skulle de lægge Hænder, og de skulle helbredes» Marc. 16, 15 til 20. Og han sagde: 'Saaledes er skrevet, og saaledes burde det

Christum at lide, og at opstaae fra de Døde den tredie Dag, og at prædikes i hans Navn Omvendelse og Syndsforladelse for alle Folk, hvilket skulde begynde fra Jerusalem af. Men I ere Vidner til disse Ting. Og see, jeg sender min Faders Forjættelse over Eder. Men I skulle blive i Jerusalems Stad, indtil I blive iførte med Kraft fra det Høie." Luc. 24, 46, 47.

Og atter: "Jeg vil bede Faderen, og han skal give Eder en anden Talsmand, at han skal blive hos Eder evindeligen." See Joh. 14, 16. "Men Talsmanden, som er den Helligaand, hvilken Faderen skal sende Eder i mit Navn, han skal lære Eder alle Ting, og minde Eder om alle Ting, som jeg haver sagt Eder." 26. Men naar han, den Sandheds Aand, kommer, skal han veilede Eder til al Sandhed; thi han skal ikke tale af sig selv, men hvadsomhelst han hører, skal han tale, og de tilkommende Ting skal han forkynde Eder." 16, 7 til 13. Og atter: "I skulle annamme den Helligaands Kraft, som skal komme over Eder; og I skulle være mine Vidner, baade i Jerusalem og i det ganske Judæa og Samaria, og indtil Jordens Ende." Ap. Gr. 1. 8.

Disse Frelserens Taler ere saa tydelige for alle Mennesker at forstaae, at jeg betragter det unødvendig at gjøre nogen Forklaring over dem. Men lader os nu følge dem til Staden Jerusalem og see hvorledes det gik dem. Først finder vi dem paa en Sal med omtrent et hundrede og tyve Disciple, alle eendrægtigen tilsammen i alvorlig Bøn og Paakaldelse, da de alle bleve opfyldte af den Helligaand, og begyndte at tale med andre Tungemaal, eftersom Aanden gav dem at tale. Og da det hørtes omkring, kom Mængden tilsammen, og blev forfærdet ved at høre dem tale forskjellige Tungemaal, uagtet de alle vare Galilæer. Men andre spottede, og sagde: de ere fulde af sød Viin. Men Petrus, som holdt "Rigets Nøgler", paa hvilke Jesus sagde han vilde bygge sin Kirke, stod frem med de Elleve, og oplæste sin Røst, og sagde til de Mænd af Judæa og Jerusalem, at disse Mænd vare ikke drukne, som de mente, og bevidnede at de vare opfyldte af den samme Aand, som er omtalt af Propheten Joel, som sagde: "Og det skal skee i de sidste Dage, siger Gud, da vil jeg udgyde af min Aand over alt Kjød; og Eders Sønner og Eders Døttre skulle prophetere, og Eders unge Karle skulle see Syner, og Eders Gamle skulle have Drømme. Ja jeg vil endog i de samme Dage udgyde af min Aand over mine Tjenere og over mine Tjenerinder, og de skulle prophetere. Ydermere vidnede han, sigende: Den samme Jesus, som I, med onde Hænder have korsfæstet og dræbt, har Gud opreist fra de Døde, og ophøiet ved Guds høire Haand, og har annammet den Helligaands Forjættelse af Faderen, og har udgydt den, som I nu see og høre." Men der de det hørte, gik det dem igjennem Hjertet, og de sagde til Petrus og de andre Apostler: "I Mænd, Brødre! hvad skal vi gjøre?" Men Petrus sagde til dem: "Omvender Eder, og hver af Eder lade sig døbe i Jesu Christi Navn til Synds Forladelse, og I skal faae den Helligaands Gave. Thi Eder og Eders Børn hører Forjættelsen til, og alle dem som ere langt borte, hvilkesomhelst Herren vor Gud vil kalde dertil." Og vi ere Vidner til disse Ting, og ligesaa er den Helligaand, hvilken Gud giver dem som adlyder ham. See Ap. Gr. 2, 37, 38, 39, og 5, 32., og endeligen læs de fem første Capitler af Ap. Gr. Saaledes seer vi, efter Jesu og alle Apostlernes Vidnesbyrd, at Forjættelsen om den Helligaand rækker ned igjennem alle tilkommende Slægter, til "Verdens Ende", til "alle Nationer", til "Jordens yderste Grændser", til hver Skabning som vil modtage den paa Evangeliets Vilkaar, saalænge som det bliver prædiket eller Herren vor Gud kalder Menneskene til Omvendelse. Efterat de havde aflagt deres Vid-

nesbyrd paa den Dag, og døbt tre tusinde, som gladelig annammede Ordet, da opstod Ypperstepræsten og dem som vare med ham, fulde af Vrede, og beskyldte dem for Raadet med at de fyldte Jerusalem med deres Lære, og at de havde til Hensigt at bringe denne Mands "Blod over os", hvorpaa der reiste sig en svær Forfølgelse, Stephanus blev snart myrdet, og Disciplene drog allevegne ud omkring og prædikede Ordet, og saaledes drog Philippus ned til en Stad i Samaria og prædikede Christus for dem. "Men da de troede hvad Philippus prædikede angaaende Guds Rige og Jesu Christi Navn, bleve de døbte baade Mænd og Qvinder. Og da Apostlerne som vare i Jerusalem hørte at Samaria havde annammet Guds Ord, sendte de Petrus og Johannes til dem, hvilke, da de kom derned, bade for dem, at de maatte faae den Helligaand, thi den var endnu ikke falden paa nogen af dem, for de vare ikkun døbte i den Herres Jesu Navn. Da lagde de deres Hænder paa dem, og de fik den Helligaand." Ap. Gr. 8. 15 til 17. Og atter, "som de droge fremad Veien, kom de til noget Vand, og Kammersvenden sagde: see, der er Vand, hvad hindrer mig fra at blive døbt? Men Philippus sagde: dersom Du troer af ganske Hjerte, maa det skee. Men han svarede, og sagde: Jeg troer, at Jesus Christus er Guds Søn. Og han lod Vognen holde, og de nedstege begge i Vandet, baade Philippus og Kammersvenden, og han døbte ham. Men der de opstege af Vandet, bortrykkede Herrens Aand Philippus, og Kammersvenden saae ham ikke mere; men han drog glad sin Vei." See Ap. Gr. 8. 36 til 40. Der var ogsaa en vis from Mand i Cæsarea, ved Navn Cornelius, som frygtede Gud med sit ganske Hus, han havde bedet og seet en Guds Engel i et Syn, i hvide Klæder, som sagde til ham: Send Bud efter Petrus, han vil "sige Dig Ord hvorved Du og Dit ganske Hus skal blive frelst;" eller med andre Ord: "han skal sige Dig hvad Du bør gjøre for at blive salig. Cornelius sammenkaldte sine Slægtninge og nærmeste Venner, og da Petrus kom ind sagde han til ham: "vi ere alle her for Guds Aasyn, at høre alt det som Dig er befalet af Gud." Da oplod Petrus sin Mund, og sagde: "jeg finder i Sandhed, at Gud anseer ikke Personer: men Hvo iblandt alle Folk, som frygter ham og gjør Retfærdighed, er ham behagelig." Og medens Petrus talede, faldt den Helligaand paa alle dem, som hørte Ordet. Og de af Omskjærelsen, som troede, saa mange, som vare komne med Petrus; bleve meget forfærdede over, at den Helligaands Gave blev og udøst over Hedningerne; thi de hørte dem tale med fremmede Tungemaal, og høiligen prise Gud. Da svarede Petrus: mon Nogen kan formene Vandet, at disse skulle døbes, som haver annammet den Helligaand ligesom vi? Og han befoel, at de skulde døbes i Herrens Navn. Og da Petrus kom op til Jerusalem, tvistede Brødrene med ham og sagde; Du gik ind til Mænd, som ikke ere omskjaarne, og aad med dem. Men Petrus begyndte at forklare dem det i Sammenhæng, og sagde: Aanden bød mig gaa, og som jeg begyndte at tale, faldt den Helligaand paa dem, ligesom paa os i Begyndelsen; da erindrede jeg Herrens Ord, som han sagde: Johannes døbte vel ved Vand, men I skulle døbes i den Helligaand. Naar Gud da gav dem den Helligaand, ligesom os, der de troede paa den Herre Jesum Christum, Hvo var da jeg, at jeg skulle kunne hindre Gud? Men der de hørte det, bleve de rolige, og lovede Gud og sagde: saa haver Gud givet Hedningene Omvendelse til Livet. Ap. Gr. 10, 34, 35, 44 til Enden; ogsaa 11, 14 til 18; læs begge Capitler. Saaledes seer vi at Gud ikke anseer Personer, men iblandt alle Folk, de der frygter Gud og øver Retfærdighed, er ham behagelig, om de adlyde Evangeliet og iagttage alle Ting, hvadsomhelst Jesus

har befalet; og som han har sagt: den der troer og bliver døbt, skal blive salig; saa bød Peter disse at lade sig døbe, og følge Jesu Exempel at de maatte blive frelst. Men, mon de vilde blive salig uden at troe og blive døbt? om saa er, da er den Anordning visseligen unyttig. Og atter, dersom Johannes havde "behov at døbes" af Jesus, og Jesus, som var hellig, blev døbt af Johannes, til at "fuldkomme al Retfærdighed", hvormeget mere behov har da ikke vi som ere syndige, at døbes til vore Synders Forladelse og blive begravne med Christo ved Daaben i Vandet i Lignelse med hans Død, at ligesom han blev opreist af Vandet, i Lignelse med Opstandelsen, vi ogsaa maa blive opreiste til nyt Liv og annamme den Helligaand, og opstaae af vore Grave og have Deel i den første Opstandelse iblandt de der frelses i Guds Rige. Jesus sagde ogsaa, at "uden et Menneske blev født af Vand og Aand, det kunde ikke indgaa i Himmerriges Rige." See Joh. 3, 5. Kong Herodes udrakte nu sin Haand at plage Menigheden, og dræbte Jacobus, Johannes's Broder, med Sværdet. Paulus vedblev ogsaa at udaande Trudsler og Mordsudgydelse imod Disciplene, og gik til den Ypperstepræst og forlangte Breve til Damascus, at binde og føre dem til Jerusalem; og paa Veien skinnede et Lys for ham fra Himlen, og han faldt til Jorden, og hørte en Røst sige: Saul! Saul! hvi forfølger Du mig; og da han stod op, saae han Ingen, men de ledte ham blind til Damascus, hvor der var en vis Discipel ved Navn Ananias, til hvem Herren sagde i et Syn: staae op, og gaa hen i den Gade som kaldes den Lige, og spørg i Judæ Huus efter Een ved Navn Saulus fra Tarsus; thi see, han beder; og han har seet i et Syn en Mand, ved Navn Ananias, komme ind og lægge Haanden paa ham, at han skulde faae sit Syn igjen. Gak hen; thi denne er mig et udvalgt Redskab, til at bære mit Navn frem for Hedninger, og Konger, og Israels Børn. Men Ananias gik hen, og kom ind i Huset, og lagde Hænderne paa ham og sagde: Saul, Broder! Herren, Jesus, der aabenbaredes for Dig paa Veien, som Du kom, har sendt mig, at Du skal faae Dit Syn igjen, og fyldes med den Helligaand. Og strax faldt fra hans Øine ligesom Skjæl, og han fik i det samme sit Syn igjen, og stod op og blev døbt." Og Paulus, naar han selv fortæller det, siger, at Ananias bød ham sigende: "hvi tøver Du, staa op og lad Dig døbe, og aftve Dine Synder, og paakald Herrens Navn." See Ap. Gr. 9, 12, 15, 17, 18, og 22, 16. Saaledes see vi, at nagtet saameget er sagt om Pauli vidunderlige Omvendelse, saa modtog han dog Haandspaalæggelse for at faae sit Syn og blive fyldt med den Helligaand saavelsom Daab til Syndsforladelse eller med andre Ord: til at aftve haus Synder.

Og det skete medens Apollos var i Corinth, at Paulus havde reist over de øvre Kyster og kom til Ephesus, og fandt visse Disciple, og sagde til dem: have I annammet den Helligaand siden I bleve troende, og de svarede og sagde, vi har end ikke saa meget som hørt, at der var nogen Helligaand til. Og han spurgte dem da: med hvilken Daab bleve I døbte? og de sagde: med Johannis Daab. Men han sagde: Johannes døbte med Omvendelsens Daab, idet han sagde til Folket, at de skulde troe paa den, som kom efter ham, det er paa Christum Jesum. Men der de hørte det, lode de sig døbe i den Herres Jesu Navn. Og da Paulus havde lagt Hænderne paa dem, kom den Helligaand over dem, og de talede med fremmede Tungemaal, og profeterede. Og de Mænd vare omtrent tolv. See Ap. Gr. 19. 1 til 7. Saaledes kunne man let forstaae af de ovenstaaende Skriftsteder, hvad Paulus meente med "Læren om Daab og Haandspaalæggelse," hvilket han regner iblandt de første Principer af Evangeliet, og see, at han ei alene døbte

til Syndsforladelse, men ogsaa stadfæstede den Helligaand paa dem, som han døbte, ligesom Petrus, Johannes, Philip og de andre Apostler før ham, og Tegnene fulgte dem, som troede, efter Jesu Ord, saa at de talede med fremmede Tunger og profeterede, hvoraf vi lærer, at den Helligaand er Prophetiens Aand, og lærer om tilkommende Ting, som Jesus sagde den vilde, naar den blev annammet.

Vi have nu fulgt Apostlene fra Judæa og Jerusalem til Samaria, Damascus, Cæsarea og Ephesus, og anført nogle faa tydelige Skriftsteder, hvilke ere tilstrækkelige til at bevise, at Læren er sand, om Tro, Omvendelse, Daab til Syndsforladelse og Haandspaalæggelse for den Helligaands Gave, hvilke Principer Apostlene engang lærte, og udentvivl vilde vedblive at lære, hvis de var paa Jorden igjen, indtil Verdens Ende; og uagtet mange af deres Ord, hvilke vare tydelige og sandsynlige for Mennesker at forstaae, ere blevne tilbageholdte og borttagne udaf det Guds Lams Bog kaldet Bibelen, som de skrev, og andre af ondskabsfulde Mennesker føiede til, saa at saare mange støde an, underviste efter Menneskers Forskrifter, saa er dog det, som er tilbage, af stort Værd for Menneskenes Børn, derfor raadsag dem.

Vi vil nu henvise Eder til Jesu Ord til Nephis Folk, "hvilke han talede til sine Disciple, de Tolv, som han havde udvalgt, idet han lagde sine Hænder paa dem og kaldte dem ved Navn sigende: I skal paakalde Faderen i mit Navn i kraftig Bøn, og naar I har giort dette, skal I have den Kraft, at paa hvem I lægge Eders Hænder, den samme skal I meddele den Helligaand, og i mit Navn skal I meddele den, thi saa gjøre mine Apostle, og paa saamange, som de lægge deres Hænder, falder den Helligaand." "Sandelig siger jeg Eder, at hvo, som omvender sig fra sine Synder formedelst Eders Ord, og begierer at blive døbt, i mit Navn og paa denne Maade skal I døbe dem: see, I skal gaae ned og staae i Vandet, og i mit Navn skal I døbe dem. Og nu see, disse ere de Ord I skal sige, idet I kalde dem ved Navn, sigende: Med Fuldmagt af Jesum Christum jeg døber Dig i Navnet Faderens og Sønnens og den Helligaands, Amen." "Og det skete, at Nephi gik ned i Vandet og blev døbt, og kom op af Vandet og begyndte at døbe, og han døbte alle disse, som Jesus havde udvalgt, og det skete, da de alle vare døbte og komne op af Vandet, at den Helligaand kom over dem og de bleve opfyldte af den Helligaand og Ild." De første Frugter af Omvendelsen er Daaben, og Daaben kommer af Tro, til at opfylde Budene; og Budenes Opfyldelse bringer Syndsforladelse; og Syndsforladelse bringer Ydmyghed og Sagtmodighed, og formedelst Ydmyghed og Sagtmodighed kommer den Helligaands Besøgelse; hvilken Trøster opfylder med Haab og fuldkommen Kjærlighed; hvilken Kjærlighed vedvarer formedelst Flittighed i Bøn, til Enden kommer, naar alle de Hellige skal boe hos Gud." See M. B. Side 462, 478, 555 og 563.

Jeg vil nu anføre af Jesu Christi Aabenbaringer til sin Tjener Joseph Smith og Apostlerne, som han har valgt samtidig med Engelens Komme "med et evigt Evangelium, at forkynde for dem, som boer paa Jorden" i "Tidernes Fyldes Uddeling." "Gaaer derfor ud i al Verden, og til hvilketsomhelst Sted I ikke kan komme, skal I sende Bud, saa at Vidnesbyrdet kan udgaae fra Eder til den gandske Verden. Og som jeg sagde til mine Apostler, saa siger jeg til Eder, for I ere mine Apostler, ja Guds Ypperstepræster, I ere de, som min Fader har givet mig, I ere mine Venner, derfor, som jeg sagde til mine Apostler, saa siger jeg til Eder igjen, at hver Siæl, som troer Eders Ord og bliver døbt i Vand til Syndsforladelse, skal annamme den Helligaand, og disse Tegn skal følge dem, som troer. Sandelig, sandelig siger jeg Eder,

de, som ikke troe Eders Ord og ei bliver dobt i Vand i mit Navn til Syndsforladelse, at de maatte faae den Helligaand, skal blive fordømt og ikke komme ind i min Faders Rige, hvor jeg og min Fader ere. Og denne Aabenbaring og Befaling er i Kraft fra denne selvsamme Time for den ganske Verden, og dette Evangelium er til alle, som ikke har erholdt det." See P. B. 4 A. § 10 og 11. "See, Du blev udsendt ligesom Johannes, til at berede Veien for mig og for Elias, som skulle komme, og Du vidste det ikke; Du døbte formedelst Vand til Omvendelse, men de fik ikke den Helligaand. Men nu giver jeg Dig en Befaling, at Du skal døbe formedelst Vand, og de skal faae den Helligaand ved Haandspaalæggelse, ligesom Apostlene i gamle Dage." See 10. § 2. "Hvorfor jeg giver Eder en Befaling, at I gaaer iblandt dette Folk, og siger til dem, ligesom min Apostel fordum, hvis Navn var Petrus: troe paa den Herre Jesus, som var paa Jorden, og skal komme, Begyndelsen og Enden, omvender Eder og lader Eder døbe i Navnet Jesus Christus, efter de hellige Befalinger, til Syndsforladelse, og hvo, som gjør dette, skal faae den Helligaands Gave ved Haandspaalæggelse af de Ældste af denne Kirke." Vi mene ikke, at der er mere Kraft i Vand, end der er i vore Hænder; Kraften ligger i at adlyde Anordningerne i Tro, med et sønderknust Hjerte og en angergiven Aand, og det er et Sindbillede paa Renhed, i Lighed med den hellige Opstandelse, at vi, ligesom vi begraves i Vand, og kommer op igjen af den vaade Grav, ligesom Frelseren gjorde, ogsaa maae blive opreiste igjen af vore Grave de Retfærdiges Opstandelses Morgen. Disse ere Principer, som Jesus lærte, saavelsom Apostlerne, Moses og Propheterne fra Adams Dage til Abraham, fra Enoch til Melchisedeck, fra Esaias til Elisa, og fra Elias til Joseph, og tilsidst er kommen ned til os. Derfor mine Brødre, de Ældste, I, som har paataget Eder en Deel af denne Tieneste, lær disse glorrige Principer, glade Tidender om stor Glæde, til Eders Landsmænd, og mange vil fryde sig, og Tusinde kalde Eder velsignet, som kommer til Lyset og smager de himmelske Naadegaver, og blive deelagtige i den Helligaand og den tilkommende Verdens Kræfter.

(Fortsættes).

Om Fred.

Oversat fra Engelsk.

Der gives to Slags Mennesker, blandt hvilke vil kunne findes mange af de sidste Dages "falske Propheter." Det første Slags kunde vel benævnes Allarmmænd (qvinder naturligviis ogsaa). Disse Mennesker, der, lig Athenienserne fordum, bruger deres Tid til intet andet end at fortælle eller høre Nyt, og disse, som ere begavede med en forbausende Duelighed til at lave store Bjerge af Myretuer, ville vel kunne fremsættes som Prøver af dette Slags. Oprindelsen til Flyvevogter om Ildebrand, Uveir, Skibbrud, Krig, Plager Pest, Hungersnød, Ulykker, Tegn og Vidundere af en oprørende og frygtelig Charakteer, men af meget ubestemt Dato og meget tvetydig Sandfærdighed, vil med Sikkerhed kunne tilskrives dette Slags Mennesker. Det andet Slags kunne benævnes Fredmænd. Disse ere altid meget skikkelige og fromme Mennesker, føielige, milde og jevne, artige og høflige, venskabelige, besindige v. s. v.; men til at modveie dette, ere de meget overfladiske i deres Tanke-

maade, de dømmer efter det Udvortes. De søger ikke dybt, de ransager ikke det menneskelige Samfunds Indre, at udfinde den sande Bevæggrund; de søger ikke omhyggeligt at udfinde de smaae Hjul, som ere indenfor de andre, og at opdage den største og fornemste Drivefjeder. Om dette sidste Slags ønsker jeg at gjøre nogle faa Bemærkninger.

Disse Fredmænd ere just ikke Fredstiftere, ikke saa meget som de ere Fredraabere. Deres idelige Skrig og Feldtraab er Fred! Med Begjerlighed opsnapper de enhver offentlig Tale, enhver offentlig Erklæring eller Kundgjørelse, som de paa nogen Maade kan anvende til at understøtte dem i deres valgte Syssel. De tænker sig et almindeligt Fredsforbund imellem alle Nationer, og haver virkelig holdt en saadan Freds-Congresse. Een Idee, som disse Mennesker stræber at fremavle og vedligeholde, er "Forligelse imellem Nationerne istedet for Krig."

Krystal-Palladset og Nationernes Forsamling dertil, ere Ting, som disse Fredmænd holde meget af at tale om. Vincent, den berømte Taler, henpeger paa Krystalpalladset, som paa et aldeles seirende urokkeligt Svar paa det Spørgsmaal „Skal vi have Fred?" Verden peger paa Krystalpalladset, og med selvgjort Fornøielse udbryder: "See der! seer det ud til Krig?" Men ak! Herren seer ikke som Mennesker, for de seer paa den udvortes Anseelse, men Herren seer paa Hjertet. Disse Fredmænd raaber Fred. Verden raaber Fred. Krystalpaladset raaber Fred. Men Herren raaber ikke Fred. Prophetien raaber ikke Fred. Aabenbaringen raaber ikke Fred. Guds Tienere raaber ikke Fred. Guds Røst og hans Tjeneres advarende Røst til alle Jordens Beboere er: Frygter Gud, og giver ham Ære, thi hans Doms Time er kommen!! Dette seer ikke ud som der skulde være megen Fred for nærværende Tid, især for de Ugudelige. (Aab. 14. 6, 7).

Efter Spaadommene skulde dette Bedrageri i Henseende til Fred være et udmærket Tegn paa de sidste Dage. Paulus fremsætter denne Skildring som et stærkt Bevis paa Herrens den store Dags Nærmelse. Han siger: "Men om de Tider og den Stund, Brødre! have I ikke Behov, at Eder tilskrives; thi I vide selv grant, at Herrens Dag kommer som en Tyv om Natten. Thi naar de sige: Fred og Tryghed! da skal Fordærvelsen komme over dem hasteligen, ligesom Veerne over den Frugtsommelige, og de skulle ingenlunde undflye. (1 Thess. 5. 1). Men de, som ere vise, skal forstaae; de skal ikke være indhyllede i Mørke, som det øvrige af Verden, men de skal være Lysets Børn, og de skal vide, at naar Figentræerne begynder at springe ud, da er Sommeren nær. (Marc. 13. 28).

Men hvad er det, som foraarsager dette populære Raab og Skrig om Fred og Tryghed, lige i Ansigtet paa haftig Ødelæggelse? Det er dette. Nationerne ere farne vildt efter deres egne Hjerters Indbildninger og Begjerligheder; de har forsaget den sande og levende Gud. Derfor ere deres Øine forblindede, saa at de kan ikke see, deres Øren tilstoppede, saa at de kan ikke høre, og deres Hjerter ere forhærdede, saa at de kan ikke forstaae. Ja, deres vise Mænd skal omkomme, og deres Præster med al deres Lærdom, paa det at alle Folk maae vide, at der er en Gud i Israel, og at alle Mennesker maae lære Lydighed af det, de lider. Til den Ende skal de Vise og de Lærde blive bedragne i deres Beregninger ved tilsyneladende Omstændigheder; de skal blive skuffede og besmærede ved forskjellige Udseender, uden Betydning. De skal raabe Fred, naar der ingen Fred er. De skal see paa det Udvortes iblandt Mennesterne og blive bedragne ved deres Venlighed og smukke Tale.

Deres Øine skal blendes ved den udvortes Pragt, saa at de skal ikke ret kunne domme, hvorvidt Ærlighed naaer. De skal blive fortryllede ved de kalkede Vægge, hvilke synes deilige udvortes, men indentil ere fulde af al Ureenhed.

Denne Verdens Viise kunne vel opbygge en Væg og stryge den an med løs Kalk, som Propheten Ezekiel siger, om de ønsker; men lader dem betænke, om deres Bygnings Skjæbne ikke aabenbares i de efterfølgende Vers. „Sig til dem, at den maa falde" o. s. v. „Og jeg vil nedbryde Væggen, som I have anstrøget med løs Kalk, og drage den ned til Jorden, og dens Grundvold skal blottes; og den skal falde, og I skal faae Ende midt derudi, og fornemme at jeg er **Herren**. Saaledes vil jeg fuldbyrde min Grumhed paa Væggen, og paa dem, som have anstrøget den med løs Kalk; og jeg vil sige til Eder: Væggen er ikke meer, ei heller nogen af dem, som anstrog den." (Ez. 13. 10).

Almindelig Fred, Forligelse og Enighed imellem Nationerne paa Jorden kan aldrig finde Sted, førend der bliver een Magt, som bliver erkjendt at være over alle andre Magter. Indtil den Tid er „Forligelse i Stedet for Krig," en gal Indbildning. Naar nogen Ting drives til Yderlighed, Folket og Nationerne vil strids. Og som det nu staaer til, kan det ikke blive anderledes førend der bliver oprettet en stor Domstol, som ikke kan feile, som alle skal agte, som alle skal frygte, som skal blive en Ende paa al Tvist, og for hvilken alle Knæ skal bøie sig.

Kjære Læser, ønsker Du at vide, naar der skal blive en Ende paa al Tvist? Jeg vil sige Dig, naar der vil blive en Ende paa al Tvist paa denne Jord for en Tid af tusinde Aar. Naar den Herre Jesus Christus, den store Dommers Søn, sætter sine Fødder paa Oliebjerget, som er ligefor Jerusalem mod Østen. (Sach). 14). Da skal der udgaae en Lov af Zion,*) og **Herrens** Ord af Jerusalem. Og han skal domme iblandt mange Folk, og straffe stærke Hedninge indtil langt fraliggende Steder; og de skulle sammensmaae deres Sværd til Hakker, og deres Spyd til Segle; et Folk skal ikke opløfte Sværd imod et andet, og de skulle ikke ydermere lære at føre Krig." (Mica 4. 2, 3).

Hovedfeilen hos Menneskene er, at de glemmer Gud i deres private Affærer. Nationernes Hovedfeil er, at de glemmer Gud i deres offentlige Affærer. Dersom Menneskene ønsker Fred, Forbindelser, Congresser, Forligelser o. s. v., da maae de ikke undlade at tage Gud med. Lad Jehova have Haand i Hanke med. Han har Viisdom, Kraft, Retfærdighed, Kjærlighed og Barmhjertighed, hvilket viser sig tydeligt nok til fuldkommen at forvisse os om, at Han i alle Henseender duer til at være Præsident eller Voldgiftsmand (Dommer). Dersom Nogen ønsker Fred, da maae de annamme det evige Evangelium, og leve efter dets Fordringer. Dersom Menneskene ønsker en Freds-Alliance, da lader dem gjøre Pagt med Gud. Dersom de ønsker en Freds-Congres, da maae de sankes med de Sidste-Dags-Hellige i Zion og opbygge et Tempel for den allerhøieste Gud. Dersom de ønsker Forligelse istedetfor Krig, da maae de lade Gud gjøre Forlig ad den rette gyldige Vei, nemlig det hellige Præstedomme og Apostelskab, som af Guds store Naade atter er blevet bragt tilbage til Jorden.

Denne Verdens Viisdom seer paa den udvortes Glands og Politur, og siger: Alt

*) Zion betyder „De Rene af Hjertet." Naar Ordet Zion anvendes paa et vist Sted, betyder det Stedet, hvor de Rene af Hjertet bor eller skal boe. Amerika er Landet for de sidste Dages Zion, hvilket, efter Propheterne, skulde opbygges før og naar Herren aabenbaredes i sin Herlighed.

er godt. Visdommen ovenfra seer paa Erligheden, og finder Roddenhed lige til Hjertet selv. Det moderne Babylons Fredmænd kan endnu komme til at sige med de Gamle: „Vi forventede Fred, men der kom intet Godt, og Lægedommens Tid, men see, der er Forfærdelse!" (Jer. 14 19).

Medens Nationerne paa Jorden, overfyldte med Synd, vil blive bedragne og modnes til Fordærvelse, ville de Hellige, som ere den levende Guds, ikke agte deres pralende Fredsraab, men drage ud fra midt iblandt dem, vidende dette, at der er Tvedragt mellem Gud den Almægtige og Nationerne, at de Ugudelige vil blive givne til Sværdet, og de eneste to Steder, hvor der er Befrielse fra Guds Vrede og Dom, er Zions Bjerg og Jerusalem.

Efterretninger fra Vesten.

Et Brev. Kanesville den 4de Juli 1852. Kjære Br. Richards. Som vi nys ere ankomne hertil fra Dalen, paa vor Vei til Italien, England o. s. v., saa har jeg tænkt at nogle faa Ord angaaende den uhyre Emigration over Slætterne i Aar, vilde ikke være uinteressant for Dem og de Hellige. Jeg forlod Storesaltsoedal med de andre Brødre d. 5te Mai. Paa Grund af den store Mængde Suee paa Bjergene, knap Foder de første hundrede Mile (engelske) og vore Bæsters Svaghed, kunde vi ikke avancere saa rask som vi ønskede. Dog, efterat vi slap Sneen havde vi Overflodighed af Foder, vore Heste samlede Kræfter og vi avancerede temmelig stærkt, til vi kom til Sweet Water, (en Flod) omtrent sex Mile ovenfor Devils Gate (en Fjeldkloft). Der mødte vi det første California Emigrantselskab; det var et lidet Selskab med Muler for Vognene. Nogle Timer efter mødte vi et stort Selskab af Pakkere (ingen Vogne). Ved Independence Rock (en Klippe) mødte vi et stort Selskab med Heste og Vogne. Derefter blev Emigrationen større og tykkere hver Dag, og da vi naaede Laramie, jeg kan sige det var een sammenhængende Leir fra Morgen til Aften. De vil forstaae, at dette var paa Nordsiden af Platte, for vi kjørte hele Strækningen paa den Side, ganske uden at fare over Floden; og paa ethvert Sted, hvor vi kunde see Veien paa Sydsiden, kunde vi see, at der var ligesaa mange Vogne paa den Side. De saae alle godt ud; de havde lette Vogne, smaae Læs og godt med Trækdyr. Vi rullede frem, besvarede Spørgsmaal, og skiemtede med Emigranterne. Den Mening var almindelig: at Mormonerne og Indianerne havde forenet sig, og laae paa Veien i Bander for at plyndre de Reisende. Efter at have talt med dem, sjunget med dem, og viist dem, hvor ugrundede saadanne Rygter var, sagde de: „Vel, Mormonerne ere dog et forbandet godt Folk." De beviste, at de meente hvad de sagde, ved at fremsætte af Jordens gode Ting, som de havde med. De Ting veed De nok vare kjærkomne for Mænd i vor Stilling. Da vi naaede „Wolf Creek," mødte vi den første Sygdom, og saae de første Grave. Fra det Punkt tiltog Gravenes Tal til vi naaede „Wood River," men Sygdommen var da næsten forbi. Som vi nærmede os Missouri aftog Gravenes Tal. Vi saae ikke over 200 Grave i alt, hvilket vi agter at være faa, efter det store Antal Sjæle, som har draget over Slætterne.

Jeg vil nu give Dem et Par Ord om de Hellige. Vi mødte det første Mormonselskab 250 (engelske) Mile fra Vintergvarteret. Ældste Higbee, Høvedsmand over Halvtreds; de vare alle karske og ved godt

Mod. De kan vel tænke Dem vor Glæde ved at møde dem. Samme Dag mødte vi to Compagnier til, og saa fremdeles næsten hver Dag, og naar Omstændighederne tillod det, slog vi Leir med dem. De kan nok gjette, hvorledes det da gik til; efter at fortælle dem alt Nyt og Godt om Dalen, og Veien, og de tusind og eet Spørgsmaal, man gjorde os, var besvaret, gav vi os, paa ægte Mormons Viis, til at dandse og synge. Vi mødte ialt omtrent 1400 Vogne af de Helliges, og ikke mindre end ti Tusinde Sjæle, dem indbefattede, som laae og ventede ved Færgestedet; Tak til Ældste Benson og hans Medhjælpere for deres utrættelige Virksomhed. Det glæder mig at kunne sige, at kun faa Dødsfald have fundet Sted iblandt det store Tal; men Gud være lovet. Br. Benson, Hyde, Taylor og Richards ere her; E. Snow ogsaa; hans lille Flok af danske Hellige kjørte til Færgestedet for to Dage siden; alle vel og ved godt Mod.

Imorgen tøver vi at holde 4de Juli med Brødrene; det opsættes fordi det idag er Søndag. Derefter reiser vi saa snart gjørligt til St. Louis, og derfra til England saa hurtigt som Omstændigheder vil tillade. Med stor Glæde kan jeg sige, at vi forlod de Hellige i Dalene alle vel. Der var de bedste Udsigter til en god Høst, og Guds Velsignelse hvilede over de Helliges Arbeide. De har gjort vel i at betale deres Tiende; Herrens Forraadshuus var fuldt til Overflod, og de Hellige syntes fast bestemt paa at gjøre ret altid.

Jeg maa slutte, haabende Guds Velsignelser at hvile over deres Arbeide v. s. v.

Deres i Pagten v. s. v.
Thomas Margetts.

Prospectus.

Første Aargang af Stjernen er nu sluttet, som vi haabe til Eders Tilfredshed, og Afsætningen har tiltaget saa, at vi have besluttet at udgive anden Aargang to Gange maanedlig, og nedsætte Prisen til 6 Skilling. Den vil vedblive at anbefale Troen, som engang er overantvordet de Hellige, Evangeliets Principer, som Apostlene prædikede fordum, Spaadommenes bogstavelige Opfyldelse, Israels Forsamling, Guds Riges Opbyggelse og Menneskens Søns anden Tilkommelse. Dens Spalter vil indeholde Udtog af Propheten Josephs Levnetsløb og tilforladelige Efterretninger om Kirkens nærværende lykkelige Forfatning i Utah, det første Præsidentskabs Epistler, som og de Tolvs, og alt saadant, som vil være interessant og nyttigt.

Indhold.

	Side.		Side.
General-Conferenze d. 12te Aug. 1852 (fortsat)	1.	Om Fred	12.
Conferenzen i Aalborg	4.	Efterretninger fra Vesten	15.
Willard Snows Epistel (fortsat)	6.	Prospectus	16.

„Skandinaviens Stjerne" udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned, og faaes hos DHrr. Boghandlere, samt hos Redactøren i Compagnistræde Nr. 54, 4de Sal.

Udgivet og forlagt af W. Snow.

Trykt hos F. E. Bording.

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

2. Aarg. Nr. 2. Den 15. October 1852. Priis: 6 ß pr. Expl.

Forelæsninger om Troen.

(Fortsat fra 1 Aarg. Pag. 136).

Tredie Forelæsning. — Tredie Afdeling.

1. I den anden Forelæsning er der viist, hvorledes det var, at Kundskaben om Guds Tilværelse kom ind i Verden, og ved hvilket Middel de første Tanker opstod hos Menneskene, at saadant et Væsen virkelig existerede; og at det var formedelst Kundskaben om hans Tilværelse at der blev en Grundvold lagt for Udøvelse af Tro paa ham, som det eneste Væsen i hvem Troen kunde concentreres for Liv og Saliggjørelse; thi Troen kunde ikke concentrere sig i et Væsen om hvis Tilværelse vi havde ingen Idee, fordi Ideen om hans Tilværelse, i første Instanz, er nødvendig for Udøvelsen af Tro paa ham. Rom. 10. 14. "Hvorledes skal de vel paakalde den, paa hvem de ikke har troet? men hvorledes skal de tro paa den, om hvem de ikke har hørt? men hvorledes skal de høre, uden der er nogen, der prædiker? (eller er sendt til at forkynde dem noget). Troen kommer altsaa ved at høre Guds Ord. (Ny Oversættelse).

2. Lad os her observere, at tre Ting er nødvendige, for at noget fornuftigt Væsen kan øve Tro paa Gud til Liv og Saliggjørelse:

3. For det Første, den Idee, at han virkelig existerer;

4. For det Andet, en correct Idee om hans Characteer, Fuldkommenhed og Egenskaber;

5. For det Tredie, en virkelig Kundskab om at det Levnetsløb, som han følger, er overeensstemmende med hans Villie. Thi uden Bekjendtskab med disse tre vigtige Facta, maa ethvert fornuftigt Væsens Tro være ufuldkommen og ufrugtbar; men med denne Forstaaelse, kan den blive fuldkommen og frugtbar, meget rig paa Retfærdighed, til Gud Faders, og den Herre Jesu Christi Priis og Herlighed.

6. Da vi iforveien er bleven bekiendt med den Vei Ideen om hans Tilværelse kom ind i Verden, saa vel som den Kjendsgjerning at han existerer, saa skal vi skride til at undersøge hans Characteer, Fuldkommenheder og Egenskab, for at denne Klasse kan see, ikke alene de rigtige Grunde de har for Udøvelsen af Tro paa ham, til Liv og Saliggjørelse, men tillige Grundene som hele Verden, saa langt som Ideen om hans Tilværelse strækker sig, kan have til at øve Tro paa ham, alt Levendes Fader.

7. Ligesom den Idee, vi har havt om Guds Tilværelse, fra først af skyldes en Aabenbaring af Gud for sine Skabninger, saa ere vi ogsaa bundne til de Aabenba-

ringer han har givet os, om vi skal nøiagtigt forstaa hans Characteer, Fuldkommenheder og Egenskaber: fordi, uden de Aabenbaringer han har givet os, intet Menneske ved Ransagning kunde udfinde Gud. Jobs Bog 11. 7, 8, 9. 1ste Corinthier 12. 9, 10, 11.: "Men, som skrevet er, intet Øie har seet, og intet Øre har hørt, og ikke er opkommet i noget Menneskes Hjerte, hvad Gud har beredt dem, som ham elske; men os aabenbarede Gud det formedelst sin Aand: thi Aanden ransager alle Ting, ogsaa Guds Dybheder. Hvilket Menneske veed det, som er i Mennesket, uden Menneskets Aand, som er i ham? Saa veed og Ingen det, som er i Gud, uden ved Guds Aand."

8. Da vi nu har sagt saameget, skride vi til at undersøge den Skildring, som Aabenbaringerne har givet af Gud.

9. Moses giver os følgende Beretning i 2den Mos. Bog 34. 6.: "Og Herren gik forbi for hans Ansigt, og udraabte: Herren! Herren! en barmhjertig og naadig Gud, langmodig og af megen Miskundhed og Sandhed!" Psalm. 103. 6, 7, 8.: "Herren gjør Retfærdighed, og skaffer alle Undertrykte Ret. Han bekjendtgjorde Mose sine Veie og Israels Børn sine Gjerninger. Herren er barmhjertig og naadig, langmodig og af megen Miskundhed. Psalm. 103. 17, 18.: "Men Herrens Miskundhed er fra Evighed til Evighed over dem, som frygte ham, og hans Retfærdighed til Børnebørn over dem, som holde hans Pagt, og som huske paa hans Befalinger og gjøre derefter." Psalm. 90. 2.: "Førend Bjergene bleve til, og du dannede Jorden og Jorderige; ja, fra Evighed til Evighed er Du Gud!" Hebræer 1. 10, 11, 12.: "Og Du, Herre, grundfæstede Jorden i Begyndelsen, og Himlene ere Dine Hænders Gjerninger. De skal forgaa, men Du bliver ved, de skal tilhobe ældes, som et Klædebon; ja, som en Klædning skal Du sammenrulle dem, og de skal omskiftes; men Du er den samme, og Dine Aar skal ikke aflade." Jacobs 1. 17.: "Al god Gave og al fuldkommen Gave er ovenfra, og kommer ned fra Lysenes Fader, hos hvilken er ikke Forandring eller Skygge af Omskiftelse." Malachias 3. 6.: "Thi jeg Herren forandres ikke; derfor ere I, Jacobs Børn, ikke fortærede."

10. Befalingers Bog, 2det Capitel, begyndende med den 3 Linie af den 1ste §.: "Thi Gud gaaer ikke paa krogede Stier, eiheller vender han sig til høire eller venstre, eller afviger fra det han har sagt; derfor, hans Stier ere rettel, og hans Løb er een evig Omgang." Befalingers Bog, 37 Capitel 1 §.: "Lytter til Herren Eders Guds Røst, han som er Alpha og Omega, Begyndelsen og Enden, hvis Løb er een evig Omgang, den samme igaar, idag, og for evig."

11. 4de Mosebog 23. 19.: "Gud er ikke et Menneske, at han lyver, eiheller et Menneskes Barn, at ham skulde angre noget." 1 Joh. 4. 8.: "Hvo som ikke elsker, kjender ikke Gud; thi Gud er Kjærlighed." Ap. Gr. 10. 34, 35.: "Men Petrus oplod Munden, og sagde: Jeg befinder i Sandhed, at Gud anseer ikke Personer; men Hvo iblandt alle Folk, som ham frygter og gjør Retfærdighed, er ham behagelig."

12. Af de foregaaende Vidnesbyrd lære vi følgende Ting angaaende Guds Characteer:

13. Først, at han var Gud før Verden blev skabt, og den samme Gud som var efter at den var skabt.

14. For det andet, at han er barmhjertig og naadig, langmodig og af stor Miskundhed, og at han var og bliver saaledes evindelig.

15. For det tredie, at han omskiftes ikke, eiheller er der Forandring med ham; men at han er den samme fra Evighed til Evighed, den samme igaar, idag, og evindelig; og at hans Løb er een evig Kreds, eller Omgang, uden Afvigelse.

16. For det fjerde, at han er en Sandheds-Gud og kan ikke lyve.

17. For det femte, at han anseer ikke Personer; men den, som frygter Gud og øver Retfærdighed, er ham behagelig, hvilken Nation han end er af.

18. For det sjette, at han er Kjærlighed.

19. Kjendskab til disse Egenskaber i den guddommelige Characteer, er væsentlig nødvendig, for at noget fornuftigt Væsens Tro kan concentreres i ham for Liv og Saliggjørelse. Thi dersom han ikke først troede at han var Gud, det er, alle Tings Skaber og Opholder, kunde han ikke concentrere sin Tro i ham for Liv og Saliggjørelse, af Frygt for at der skulde være Een, større end han, som kunde forhindre alle hans Planer, og han, ligesom Hedningenes Guder, vilde blive ude af Stand til at fuldkomme sine Forjettelser; men naar man seer at han er Gud over Alt, fra Evighed til Evighed, alle Tings Skaber og Opholder, saa kan ingen saadan Frygt existere i deres Hjerter som sætte deres Fortrøstning til ham, saa at i denne Henseende deres Tro kan være uden Vaklen.

20. Men for det andet; medmindre han var barmhjertig og naadig, langsom til Vrede, langmodig og fuld af Miskundhed, saadan er den menneskelige Naturs Svaghed, og saa store ere Menneskenes Skrøbeligheder og Ufuldkommenheder, at medmindre de troede at disse ypperlige Egenskaber existerede i den guddommelige Characteer, Troen nødvendig til Saliggjørelse kunde ikke existere; thi Tvivl vilde træde istedenfor Troen, og de, som kjende deres Svaghed og deres Hang til Synden, vilde være i en bestandig Tvivl om Saliggjørelse, naar det ikke var for den Idee, som de har om Guds Characteers Ypperlighed, at han er langsom til Vrede og langmodig, og at han tilgiver gjerne, og tilgiver Uretfærdighed, Overtrædelse og Synd. En Idee om disse Facta bortjager Tvivl og gjør Troen meget stærk.

21. Men ligesaa nødvendigt er det, at Menneskene skulde have den Idee at han er en uforanderlig Gud, for at tro paa ham, som det er at have den Idee at han er naadig og langmodig; thi uden Ideen om Uforanderlighed i Guddommens Characteer, vilde Tvivl træde istedenfor Tro. Men naar man har den Idee at han ikke forandres, saa lægger Troen Beslag paa de ypperlige Egenskaber i hans Characteer med urokket Tillid, idet man troer at han er den samme igaar, idag, og evindelig, og at hans Løb er een evig Omgang.

22. Og atter den Idee at han er en Sandhedens Gud og kan ikke lyve, er ligesaa nødvendig for Udøvelsen af Tro paa ham, som Ideen om hans Uforanderlighed. Thi uden Ideen om at han var en Sandheds-Gud, og kunde ikke lyve, kunde den, for Udøvelsen af Tro paa ham, nødvendige Tillid til hans Ord ikke existere. Men naar man har den Idee at han er intet Menneske, at han kan ikke lyve, giver den Menneskene Kraft til at øve Tro paa ham.

23. Men det er ogsaa nødvendigt at Menneskene skulde have en Idee om at han anseer ikke Personer, thi med Ideen om alle de andre Ypperligheder i hans Characteer, naar denne ene manglede, kunde Menneskene ikke tro paa ham, fordi dersom han ansaa Personer, kunde de ikke sige hvilke deres Privilegier var, eiheller hvorvidt de var bemyndigede til at tro paa ham, eller om de overhovedet vare bemyndigede til at gjøre det, men alt maatte være Forvirring; men ikke snarere ere Menneskene kjendte med Sandheden i dette Punct, at han anseer ikke Personer, end de seer at de har Myndighed til ved Troen at tilegne sig det evige Liv, Himlens største Naade, fordi Gud anseer ikke Personer, og at hvert Menneske i hver Nation har et ligeende Privilegium.

24. Og endelig, ikke mindre vigtig

for Udøvelsen af Tro paa Gud er den Idee, at han er Kjærlighed; thi med alle de andre Ypperligheder i hans Charakteer, uden denne ene til at fremskynde dem, kunde de ikke have saadant et mægtigt Herredømme over Menneskenes Hjerter; men naar den Idee er plantet i Sindet, at han er Kjærlighed, hvo kan da ikke see den rette Grund, som Folk af enhver Nation, Slægt og Tungemaal, har til at troe paa Gud, for at faae det evige Liv.

25. Af ovenstaaende Beskrivelse over Guddommens Charakteer, som er tillagt ham i Aabenbaringer til Mennesker, har man en sikker Grundvold for Udøvelsen af Tro paa ham iblandt ethvert Folk, Nation og Slægt, fra Tidsalder til Tidsalder og fra den ene Generation til den anden.

26. Lad os her observere, at det Foregaaende er den Charakteer, som er given af Gud i hans Aabenbaringer til de Første-Dags-Hellige, og det er ogsaa den Charakteer, som er given ham i hans Aabenbaringer til de Sidste-Dags-Hellige, saa at de Første-Dags-Hellige og de Sidste-Dags-Hellige ere begge eens i denne Henseende; de Sidste-Dags-Hellige har lige saa gode Grunde til at tro paa Gud, som de Første-Dags-Hellige, fordi den samme Skildring af ham er given til begge.

Fortsættes.

Joseph Smiths Levnetsløb.

(Fortsat fra 1 Aarg. Pag. 184).

Jeg laa og tænkte paa denne besynderlige Scene, og forundrede mig saare meget over det, som var bleven mig fortalt af dette overordentlige Sendebud, da jeg midt i mine Betænkninger, pludselig blev vaer, at mit Værelse atter begyndte at blive lyst, og som i samme Øieblik stod det himmelske Sendebud ved min Seng igien. Han begyndte atter at tale til mig, og gjentog de selvsamme Ting, som ved hans første Besøg, uden mindste Afvigelse; hvorefter han fortalte mig om svare Domme, som skulde komme over Jorden, med stor Ødelæggelse ved Hunger, Sværd og Pestilentze, og at disse grnelige Straffedomme vilde komme paa Jorden i denne Slægt. Da han havde talet disse Ting, opfoer han igien ligesom før.

Nu havde det gjort saa dybt Indtryk paa mig, at Søvnen havde ganske forladt mig, og jeg laa overvundet af Forbauselse over det, som jeg havde baade seet og hørt; men hvor bestyrtet blev jeg ikke, da jeg atter saae det samme Sendebud ved min Seng, og hørte ham gjentage sin Tale til mig, og tilføiede en Advarsel for mig sigende, at Satan vilde formedelst min Faders fattige Omstændigheder prøve paa at friste mig til at tragte efter Tavlerne, for at blive rig. Dette forbød han mig, sigende, at jeg maatte ikke have noget andet Øiemeed med at faae Tavlerne end, at give Gud Ære, og ikke fremskyndes af noget andet Motiv end det, at opbygge Guds Rige, ellers kunde jeg ikke faae dem. Efter dette tredie Besøg steg han atter op til Himlen, ligesom før, og jeg var atter efterladt til at grunde paa disse besynderlige Ting, som jeg nylig havde erfaret, da, næsten strax efter det himmelske Sendebud var opfaret tredie Gang, Hanen galede, og jeg fandt, at det var nær Dagarn, saa hans Besøg og Taler til mig maa have optaget det Hele af den Nat. Kort efter stod jeg op, og gik, som sædvanlig, til Dagens nødvendige Arbeide, men, da jeg begyndte at arbeide, fandt jeg mig saa afkræftet, at jeg var aldeles ikke i Stand dertil. Min Fa-

der, som arbeidede tilligemed mig, formærkede, at der var noget usædvanligt ved mig, og bød mig gaae hjem, hvorpaa jeg begav mig paa Veien til Huset; men da jeg vilde stige over Gjerdet for at komme ud af Marken, hvor vi vare, forlod mine Kræfter mig ganske, og jeg faldt til Jorden og havde for en Tid slet ingen Bevidsthed om nogen Ting. Det første, jeg kan erindre, var en Røst, der talte til mig og kaldte mig ved Navn; hvorpaa jeg slog mine Øine op, og saae det samme Sendebud staaende over mit Hoved, omgiven af Lys ligesom før. Han sagde da Alt til mig igjen, som han havde sagt til mig om Natten, og befalede mig at gaae til min Fader, og fortælle ham om de Syner, jeg havde seet, og de Befalinger, jeg havde modtaget.

Jeg adlød og gik tilbage til min Fader paa Marken, og fortalte ham det Hele. Han svarede mig, at det var fra Gud, og bød mig gaae og gjøre, som Sendebudet havde befalet. Jeg forlod Marken og gik til det Sted, hvor Sendebudet havde sagt mig, at Tavlerne laae i Forvaring, og paa Grund af Nøiagtigheden i Synet, som jeg havde havt desangaaende, kjendte jeg Stedet, saasnart jeg kom til det.

Ikke langt fra Manchester i Ontario County i Nye York Stat, er en Bakke af betydelig Størrelse og den høieste i Nabolauget. Paa Vestsiden af denne Bakke, ikke langt fra Toppen, under en Steen af betydelig Størrelse, laae Tavlerne forvarede i en Steenkiste; denne Steen var tyk og rundagtig i Midten paa den øverste Side, og tyndere imod Kanterne, saa at den midterste Deel af den var synlig over Jorden, men Kanten var bedækket med Jord. Jeg bortryddede Jorden og fik mig en Stang og stak den ind under Kanten af Stenen og hævede den op uden megen Anstrængelse. Jeg kigede ned, og der saae jeg virkeligen Tavlerne, de Urim og Thummim, og Brystspandet, ligesom Sendebudet havde sagt. Kisten, hvori de laae, var dannet ved at sammenføie Stene med et Slags Cement. Paa Bunden af Kisten laae to Stene paatværs, og paa disse laae Tavlerne, og de andre Ting ved dem.

Jeg vilde tage dem op, men blev forbuden af Sendebudet, og det blev mig atter sagt, at Tiden, naar de skulde komme frem, var end ikke kommen, og vilde ikke komme førend fire Aar fra den Tid af; men han sagde, at jeg skulde komme til det Sted lige om et Aar fra den Tid af, og han vilde møde mig der, og at jeg skulde vedblive at gjøre saaledes til Tiden kom, da jeg skulde faae Tavlerne.

Efter hvad jeg var bleven befalet, gik jeg ved Slutningen af hvert Aar, og fandt hver Gang det samme Sendebud der, og modtog Undervisning og Lærdom af ham ved hver Sammenkomst, angaaende hvad Herren vilde lade skee, og hvordan og paa hvad Maade hans Rige skulde bestyres i de sidste Dage.

(Fortsættes).

Brev fra Ældste E. Snow.

Elkhorn-Flod den 15de Juli 1852.
Kjære Broder Willard. Broder Franklin og jeg kom til Nye York med Dampskibet Africa d. 20de Mai. Jeg reiste over Washington, Doctoren (Bernhizel) er ved godt Mod. Gouv. Young sidder urokket i sit Sæde som Gouverneur. (Ikke-Mormon-) Emigrationen var saa uhyre stor over Council Bluffs, at vore maatte tøve til det var meget sildig. Den sidste Leier er nu over Hornet, (ovennævnte Flod) og vil kjøre herfra i Formiddag. Jeg tror der er or-

ganiseret 21 Selskaber, hver paa 50 til 75 Vogne, og de forreste har vi hørt fra saa langt som Laramie (Halvveien). Der har ikke været saa lidt Sygdom iblandt Emigranterne baade Hellige og Ikkehellige, og Cholera har været i mange af vore Selskaber, men ikke saa slemt. Fire ere døde her, og en Søster fra England blev begraven hiinsides Pappio (en Bæk). Men nu tiltager Sundheden igjen i Leiren. De Danske ere alle levende og karske, saa vidt jeg veed, eller de var det igaar Morges, da jeg hørte fra dem oppe fra Platteflodden. Jeg fik dem expiperet og afsted, og vendte tilbage fra Pappio til Missouriflodden at hjælpe de sidste frem. Jeg agter at kjøre med Heste i Selskab med Ældste Taylor og Benson og Andre, som nu ere her. Der er endnu omtrent 200 Familier tilbage i Pattowattamie (Council Bluffs). Ældste Grant er en Dag eller to forud, men vil forene sig med vort Expresscompagnie, naar vi naaer ham. Bro. Smoots og nogle andre Selskaber ere paa Sydsiden af Platteflodden, og ere ikke regnede i de 21. Send den danske Emigration over N. Orleans tidlig nok til at naae Udkanterne (mod Orken) sidst i April, om muligt. De Velhavende hjælpe Bro. Forsgren til et godt Udstyr, og han eller nogen anden erfaren Mand føre dem fra Danmark til Storesaltsoedal, at de ikke skal blive fornærmet af Landheier, som disse Andre ere blevne i nogle Tilfælde. Manden venter, som skal tage dette Brev med til Kanesville; saa Farvel. Israels Gud velsigne Dig med Alt, hvad Du behøver. Broder Bensen siger: Herren velsigne Eder! Min bedste Kjærlighed til Broder F. og H. og alle de Hellige. Amen.

E. Snow.

En Advarsels Røst.

(Fortsat fra Pag. 182).

Tredie Capitel.

Om Guds Rige.

„Søger først Guds Rige."

Dette var Frelserens Befaling, medens han paa Jorden underviste Menneskenes Børn.

Efter at have taget et almindeligt Syn af de forbigangne og tilkommende Prophetier, skal vi nu gaae fremad at opfylde denne Befaling, og udsøge Guds Rige. Men førend vi gaae frem, vil jeg atter raade Læseren, ikke at følge mig i disse Undersøgelser, med mindre han er færdig at opoffre enhver Ting, endog hans gode Navn, og Liv, dersom det skulde være nødvendig, som et Offer for Sandheden; thi dersom han skulde engang faae Syn for Guds Rige, vil han blive saa glad, at han aldrig vil hvile tilfreds, førend han er blevet en Undersaat i samme. Og dog vil det være saa ulig ethvert andet Religionssystem, som nu existerer paa Jorden; at han vil blive forbauset, at nogen Person, som har Bibelen i sine Hænder, skulde nogensinde have bedraget sig ved at antage menneskelige Systemer for Guds Rige. Der er visse Magter, Friheder og Velsignelser tilhørende Guds Rige, hvilke ikke findes i noget andet Rige, eller besiddes af noget andet Folk. Ved dette, var det bestandig udmærket fra alle andre Riger og Systemer, saa at den, som har et forskende Sind og søgende Guds Rige, engang bliver bekjendt med disse Besynderligheder det angaaende, ikke behøver at tage Feil eller at være uvis, naar han har fundet det. Men

førend vi gaae videre i vor Undersøgelse, lad os blive enig om Meningen om Benævnelsen "Guds Rige," eller hvorledes vi forstaaer det, naar vi bruge det; thi nogle mene hermed det Herlighedens Rige herovenfra, og andre mene deres egne Sjæles Nydelser og Glæde, medens andre igjen mene Guds organiserede Regjering paa Jorden. Nu, naar vi taler om Guds Rige, da ønsker vi det at forstaaes, at vi mener hans organiserede Regjering paa Jorden.

Nu Læser, gaaer vi ind paa den udstrakte Mark vi har for os, at opsøge et Rige. Men bi; lad os eftertænke; — hvad er et Rige? Jeg svarer, at fire Ting ere nødvendige til at danne et Rige i Himlen eller paa Jorden: nemlig, først en Konge; for det andet, befuldmægtigede Embedsmænd, tilbørlig qvalificerede til at udføre hans Ordinancer og Love; for det tredie, en Lovbog, efter hvilken Undersaatterne blive regjerede; og for det fjerde, Undersaatter, som regjeres. Hvor disse Dele existerer i deres rette Orden, med regulær Authoritet, der er et Rige; men hvor een af disse har ophørt at existere, der er en Disorganisation i Riget; følgelig en Opløsning paa det, indtil det organiseres efter den samme Maade, som tilforn. I denne Henseende er Guds Rige liigt alle andre Riger; hvor vi finder Embedsmænd, rettelig befuldmægtiget og qvalificerede af den Herre Jesus, tilligemed hans Ordinancer og Love bestaaende i Reenhed, ublandet med noget menneskeligt Forskrift eller Bud, der Guds Rige existerer, og der er hans Magt aabenbaret, og hans Velsignelser nydes der, som i gamle Dage.

(Fortsættes).

Proclamation!

Til Folket paa det stille Havs Kyster og Øer, af enhver Nation, Slægt og Tungemaal.

Af **Parley P. Pratt**,
en af Jesu Christi Apostle.

(Efter Ældste C. W. Wandells Udgave i Australien).

Oversat af F. J. Hahn.

En ny Uddeling.

En Jesu Christi Apostel, til Folket paa det stille Havs Kyster og Øer, af enhver Nation, Slægt og Tungemaal — med Hilsen: —

Det har behaget den Herre Jesus Christus — den Messias, som døde paa et romersk Kors for omtrent atten hundrede og halvtredsindstyve Aar siden i Jerusalem, og opstod fra de Døde paa den tredie Dag, som, efter at han havde givet sine Apostle Befaling, opsteg til Himlen, for derefter at regjere, indtil hans Fjender blev til hans Fodskammel — at udsende sine Engle i Verdens nuværende Alder for at aabenbare en "Ny Uddeling," nemlig Jordens Gjenopreisning, Evangeliets Fylde og Reenhed, Apostelskabet og de Helliges Kirke med alle sine mirakuløse Gaver og Velsignelser. Hvilket Evangelium, saaledes gjenoprettet med dets Apostelskab og Magter, skal prædikes for alle Nationer, Slægter, Tungemaal og Folk under Himlen med de Tegn, som følge de, som troe: og da skal den Herre Jesus Christus, den store Messias og Konge, nedstige fra Himlene i sit forklarede, udødelige

Legeme, og regjere med sine Hellige i et tusind Aar over alle Jordens Riger.

Efter at have erholdt en Deel af dette Præsteembede og efter at være bestikket og fraskilt af vore Brødre Apostlene, for at overtage Præsidentskabet og Overopsynet over Missionen til de Lande, som nævnes herunder — hvilke indbefatte næsten en Halvdeel af Jorden — have vi ifølge denne Ansvarlighed begyndt vor Mission ved at udsende denne Proclamation, først paa Engelsk, for dernæst at blive oversat af særdeles Sendebud, i beleilig Tid og i ethvert Sprog og Tungemaal, som er indesluttet inden denne Missions Grændseskjæl.

Efter først og fremmest at have bekjendtgjort vort Øiemed, Forehavende, Bestemmelse og Erinde, indbyde vi herved, og paa det alvorligste formane alle Mennesker til at angre og afstaae fra deres Synder, troe paa den Herre Jesus Christus og komme med ydmyge Hjerter og angergiven Sind og blive døbte (neddyppede) i Jesu Christi Navn til deres Synders Forladelse, og de skulle faae den Helligaands Gave ved Haandspaalæggelse i Jesu Christi Navn af de Apostle og Ældste, som ere udsendte af de Helliges Kirke, hvilken Helligaand skal bære Vidnesbyrd om Budskabets Sandhed, og om alle deres Syndstilgivelse, som adlyde Samme af gandske Hjertes Forsæt; og skal fylde deres Sind med Fryd og Glæde, og med Lys og Kundskab, og skal aabne deres Forstand om mange Ting, som skulle komme, idet Nogle skulle blive velsignede med Syner, med Engles Betjening, med Propheties og Aabenbarelses Aand, og Andre med Gave til at helbrede Syge eller til at blive helbredede, ved at blive salvet med Olie i Herrens Navn ved Bøn, eller ved Haandspaalæggelse i Jesu Navn. De Døve skulle høre, de Stumme tale, de Lamme gaae, de Blindes Øine see, saafremt de have tilstrækkelig Tro til at modtage Samme. Ikke mange Aar herefter skulle, eftersom Tro, Kundskab, Enighed og Kraft tiltager, Døde blive opreiste i nogle Tilfælde, Ildens Voldsomhed blive dæmpet, Fængslerne revnede, om nødvendigt er, og selv Elementerne betvinges af Guds Tjenere i Jesu Navn.

Alle disse Gaver ere indbefattede i den nye Uddeling, og skjenkes Mennesket, som Troen tiltager.

Da Kirken endnu er i sin Barndom, have dens Medlemmer ei endnu erholdt alle disse Gaver; dog have de skredet fremad med forbausende Hurtighed, og i mange Exempler besidde de i forskjellige Lande mange af disse Gaver.

Vi vide, at de bestemte Erklæringer i denne Proclamation nødvendigviis komme i Modsætning til denne og tidligere Tiders Traditioner, ogsaa med den saakaldte christne Verdens forskjellige Præsteskaber, Indretninger og Forordninger, saavelsom med de forskjellige hedenske, mohamedanske og jødiske Troesbekjendelser; men alligevel kunne vi med al vor Velvillie og Agtelse for vore Medmennesker ikke undgaae denne Modsætning. Vi ere Menneskets og Sandhedens Venner. Derfor føle vi os forpligtede til at bære Vidnesbyrd om Sandheden, som den er, var, og vil komme.

Den christne Præst vil spørge "hvad Trang er der til en ny Uddeling, hvor den gamle er bleven vedligeholdt ved en successiv apostolisk Overlevering?"

Hvortil vi svare, "at vi vide ikke af nogen saadan Overlevering; vi erkjende ingen; kun for Andres Tilfredsstillelse ville vi vise Veien til at afgjøre dette saa vigtige Spørgsmaals Benegtelse eller Bekræftelse."

Søg i de gamle Apostles hellige Skrifter om en anden Slags Apostle, Præster, Forordninger, Naadegaver og Kræfter, som udgjorde eller vare sammenføiede med den sande Kirke, end de, som anføres i foregaaende Pagina, og Du vil søge forgjæves. Det nye Testamente var en Lærebygning med Inspiration, apostolisk Magt, Mirakler,

Helbredelser, Aabenbaringer, Prophetier, Syner, Engles Betjening og alle de Naadegaver, som ere skrevne i denne Bog. Det var en Lærebygning med Forordninger — saasom Daab til Syndsforladelse ved Neddyppelse i Vand i Jesu Christi Navn — Haandspaalæggelse til Syges Helbredelse, eller Salvelse ved Olie i samme Hensigt — tilligemed Administration af Brød og Vin til Ihukommelse om Jesu Christi Død og forsonende Blod.

Saaledes var det Ny Testamentes Lærebygning. Peter selv havde ingen Ret til at forandre det, ei heller havde Paulus; hvis de gjorde saa, vilde de have forspildt deres apostoliske Magt og Stand som Christne, og vilde have været forbandede, som Paulus har skrevet: "Dersom vi eller en Engel af Himlen prædiker noget andet Evangelium, han være en Forbandelse."

Da nu dette er en uimodsigelig Sandhed, som intet Menneske heldigt kan afdisputere eller benegte, vil Spørgsmaalet om en apostolisk eller kirkelig successiv Overlevering forklare sig selv saaledes:

Ere fornævnte Ting blevne overleverede i Renhed og Kraft indtil denne Dag? Apostelskab, Seerkraft, Aabenbaring, Profeti, Mirakler, Naadegaver, Anordninger og Kræfter uforandrede, uskadte og uomkastede?

Hvis saa er, have vi Apostle, Kirke etc. endnu, uden en ny Uddeling eller ny Bestikkelse.

Hvis ikke, er der intet Apostelskab, ingen Kirke, ingen christen Embede og Naadegaver paa Jorden, undtagen de blive bestikkede ved en ny Uddeling.

I sidste Tilfælde ville vi spørge, hvorledes skal Tusindaaret, Fredsalderen og almindelig Sandhed og Kundskab blive indført?

Hvorledes skal Herrens Kundskab bedække Jorden, som Vandet skjuler Havets Bund?

Hvorledes skal der blive een Herre, hans Navn eet, og han være Konge over al Jorden, som Profeten siger?

Hvorledes skulle Jøderne og andre af Israels Stammer blive gjenopreiste, naar Tidens Fylde kommer? Naar deres Tider ere fuldkommede; naar Tidens Fylde kommer til de Tings Gjenopprettelse, som ere omtalte af de hellige Profeter fra Verdens Begyndelse?

I hvilken af de mange Grene af den saakaldte christne Kirke skal Guds Kraft og Undergjerninger blive aabenbarede, naar Han skal blotte sin Arm for alle Nationers Øine ved Israels og Juda Stammers Gjenopreisning?

Vil Han anvende sin Magt og Viisdom til at opreise dem efter en brudt Pagt? efter forfalskede Lærdomme? efter fordreiede Anordninger? en deelt Kirke, mangelende mirakuløse Kræfter og Gaver? kort, til en Christendom, som har regjeret alle Nationer med et Jernriis, og gjort Nationerne og deres Regenter drukne i sine Vederstyggeligheders Vin?

Nei, **vi svare dristigt Nei!**

Hvorledes! — skal da Prophetiens Ord gaae uopfyldte tilgrunde?

Nei, **aldrig!**

Heraf altsaa den unndgaaelige Nødvendighed af en "Ny Uddeling" en ny apostolisk Fuldmagt.

Saadan en Fuldmagt er nu oprettet; saadan en Uddeling er nu anbetroet og bestyres af Apostlene og de Ældste i Jesu Christi Kirke af Sidste-Dages-Hellige.

For en saadan Sag er det at Martyrer have blødt, og et heelt Folk er bleven berøvet sine Friheder, røvede, plyndrede, adspredte, slet omtalt paa alle mulige Maader og uddrevne til Bjerge og Ørkener i Amerikas Indre.

Ærlige, fromme og rettænkende Christne! (thi saadanne ere der i enhver Sekt under Himlen), vi advare Eder herved alvorlig, og bede Eder i Herrens Navn, at udgaae fra enhver Sekt og fra hele det

christne "Babel"; ja "kom ud fra hende mit Folk;" som den gamle Apostel siger, "thi hendes Synder har naaet til Himlen, og Gud har ihukommet hendes Ugudelighed."

Kommer derfor ud og forenes med de Helliges Kirke, og helliger herefter Eders Tro, Eders Bønner, Eders Styrke og Eders Midler til Guds Værk.

Den samme Indbydelse er meent til alle oprigtige, rettænkende og andægtige Geistlige, hvadenten de ere Katoliker eller Protestanter eller andre Medlemmer, og de oprigtige, nidkjære og andægtige Missionaire og deres Understøttere, som førte Bibelen til fremmede Lande, som arbeide imellem Isbjerge eller brændende Sand, imellem Ørkener og Bjerge, eller paa vilde eensomme Steder, eller paa fjerne Øer, omgiven af den uendelige Udstrækning af Luft og Hav, af Kjærlighed til Jesus og deres Medmennesker.

Til Eder bringe vi glædelige Tidender!

Sidste-Dags Glorie er begyndt; det dages paa Jorden!

De Trofastes Bønner af enhver Tidsalder ere hørte!

Himlene ere atter blevne aabnede!

Engle have nedsteget med en ny Uddeling til Mennesket!

Evangeliets Fylde er aabenbaret!

Syge ere helbredede!

Djævle ere uddrevne!

Guds Rige er kommet!

Sandhedens og Fredens Banner er opreist!

Og for dem, som ere i Mørke, er et Lys opgaaet!

Og omsider skal Mørke, Vankundighed og Undertrykkelse ophøre paa Jorden!

Aabner da Eders Hjerter og modtager og lærer Guds Vei mere fuldstændigt; vender ganske tilbage til Lærebygningen i den Bibel, som I offentliggjør, og den Gud, som I tjene.

Og til dem, som kun ere Christne af Nation, Fødsel eller Stand, og ikke af deres Gjerning, sige vi ved Befaling fra Herren, som og ad Indbydelsens Vei: "afstaaer fra al Eders Ugudelighed, Vederstyggelighed, Eders Løgn, Bedrageri, Horeri, Gudsbespottelse, Drukkenskab, Spil, Lediggang, Umaadelighed, Hovmod og Daarlighed; ogsaa fra Eders Mord, Tyveri og Røveri, og al Synd.

Ophører med at tage Guds, Jesu Christi Faders Navn forfængelig. Forpligter Eder ved en Pagt eller et bestemt Forsæt til at tjene Herren, kom og bliv døbt i hans Navn, og I skal faae Tilgivelse for Eders Synder og den Hellig Aands Gave.

Og hvis I da holde ved indtil Endens Tid at holde Jesu Christi Befalinger, skal I blive frelste i Guds himmelske Rige. Tillige skal I have Deel i den første Opstandelse, som vil skee om nogle faa Aar, og skal med Kongen, den store Messias, regjere paa Jorden, i Kjødet, ett Tusind Aar.

(Fortsættes.)

En Advarsel imod de falske Propheter.

Af Johan P. Lorentzen.

(Fortsat fra Nr. 9, 1 Aarg.)

Syndefaldet paa Jorden, skete med Guds Tilladelse. Verden blev i Begyndelsen beredt ved Guds Ord, formedelst Tro, hvilket var Grundprincipet og Grundstoffet til alle Tings Beredelse, og dette var Guddommens Væsen og Eiendommelighed. Skriften fortæller os, at da Gud indrettede Jorden til Bolig, og Dyrene i

deres forskjellige Slægter, og Menneskene paa den skuede ud over det som han havde skabt, og see, det var altsammen godt. Alt udgik fra Guds Faderhaand som godt, i Tidens Fødsel, og den gandske Skabning frydede sig over sin Tilværelse, og Gud velsignede Jorderige, med alt det som aandede derpaa, og Harmonien, Reenheden, Helligheden og Ufyldigheden, som opfyldte hele Skabningen, bevidnede Skaberens Fuldkommenhed og Kjærlighed. Det var i Guds Viisdom besluttet at Alle skulle indsluttes under Ulydighed og Synd, for at Jesu Christi Forjættelser kunne opfyldes paa dem som troe. Vor Herre Jesum Christum blev for Verdens Grundvold blev lagt bestemt at skulle være Offeret ved hvilket Gud vilde gjenløse Menneskene fra den oprindelige Synd og bringe dem tilbage til sit Aasyn og der dømme dem ikke for Adams Ulydighed men for deres egne personlige Overtrædelser. Alle Mennesker ere saaledes gjenløste fra den første brudte Lovs Forbandelser, enten de er gode eller onde, og det formedelst vor Herres Jesu Christi Forsoning. Og ligesom Fordømmelsen kom over alle Mennesker formedelst Adams Fald, saaledes skal Livsens Retfærdiggjørelse komme over alle Mennesker formedelst Christi Retfærdighed. Den ugudeligste Synder og det uskyldige Barn blev formedelst Adams Synd bragt under Fordømmelsen, uden selv at gjøre noget dertil, og ligemaade er Igjenløsningen fra Straffen for den oprindelige Synd eens, saavel for den Retfærdige, som den Ugudelige. Og ligesom Menneskene ikke selv gjorde noget til Forbandelsen de blev undergiven, ligesaalidt gjorde de noget til den almindelige Forløsning og Retfærdiggjørelse som skete formedelst den Enes Lydighed. Forbandelsen bestod i at Legemet blev overgivet til Synd i Graven og til Forraadnelse, og Aanden blev forviist fra Skaberens Aasyn og kom under den Ondes Magt og Indflydelse, som havde overvundet den. Synden blev vel et Onde i Henseende til den Forstyrrelse den virkede paa Jorden, idet Jorderige blev en Bolig for Ødelæggelse, Elendighed og Disharmonie, baade imellem de fornuftige og ufornuftige Væsener. Synden greb forstyrrende ind i alle Retninger og vendte op og ned saavel paa de materielle og aandelige Ting, og bragte Byrden af Forkrænkelighed i Verden. Men saaledes som Gud i sin Viisdom har fundet det bedst og tjenligt for Adams Sønner og Evas Døttre i Henseende til Tilstanden paa Jorden, vi tør fordriste os til paa den anden Side at kalde Synden et Gode hvorved Guds Almagt, Viisdom og Kjerlighed end herligere skulde aabenbares til Englenes Beundring og til Menneskenes Glæde og Saliggjørelse. Menneskene har efter Syndefaldet faaet Begreb om Godt og Ondt, om Ret og Uret, og dersom det ikke følger sin egen Begjerlighed eller Selvraadighed, det vil være istand til i Lydighed og Ydmyghed at bøie sig under den anden Lov, der er anordnet Menneskene. Den anden Lov er, at kjende Gud og være den Herres Jesu Christi Evangelium lydige, og dersom Menneskene følger denne Lov, det føres frem til det Maal og den Herlighed, til hvilken den Herre Jesum har aabnet det Adgang.

Saaledes opdager vi den Evige Faders Hensigt med Hensyn til vor Tilstand paa Jorden for ham. Vort Liv paa Jorden er en Prøvelse, og Tidslobet imellem Vuggen og Graven er skjænket os til vor Omvendelse, og heri skuer vi Guds Viisdom og Kjærlighed, der ikke alene har skjænket os en Mellemtid til Omvendelse, men ogsaa Midler i denne Mellemtid, som vi efter vor fri Villie med Tro og Bøn kan benytte os af til at befordre vor Fremgang i Helliggjørelse. Det var i Guds Viisdom at Menneskene efter Syndefaldet skulle døe og være udelukkede fra Livsens Træ og fra hans Aasyn, som faldne og forlorne Skabninger, og blive ligesom over-

ladt til dem selv til at følge deres egen Villie. Og ved det de kom til at følge deres egen Villie, bleve de kjødelige, sandselige, djævelske, og som Følge heraf bleve de her i Tiden underkastede al Jorderiges Forbandelse og Smerte, og tilsidst udelukkede af Jorderige og overgivne til den onde Magts Vilkaarlighed og Herredømme. Saaledes lærer vi at Menneskene i Henseende til Straffen blev overgivet i Retfærdighedens Vold. Vel skeer Igjenløsning for Skabningen, men kun i Overeensstemmelse med Guds Retfærdighed fra Evighed af; Forløsning er blevet tilveiebragt af Frelseren, der efter at have lidt og død, opbrød Dødens og Helvedes Porte, afvæbnede Fyrstendømmerne og Magterne, prædikede for Aanderne som vare i Fangenskab, og de Døde som hørte Guds Søns Røst levede op, og han overvandt Døden og Helvede, udgik af Graven, bortførte Fanger, tog Helvedes og Dødens Nøgler, og efterat han først havde aabenbaret sig for de hellige Qvinder, han opfoer til det Høie i Helligdommen hos Faderen, hjembragte og nedlagde Seieren for sin himmelske Fader, annammede derpaa Gaver at uddele blandt Menneskene, beredte Paradis, et Sted for dem som Faderen tilkjendte ham, og nedfoer igjen til Jordens lave Egne, og aabenbarede sig for Disciplene efter sin Forjættelse, for at trøste dem i deres store Bedrøvelse, og velsigne dem og bebude dem den Helligaands Inspiration og Magt og Velsignelse, som han havde annammet det af sin Fader i Herligheden. Igjenløsningen' fra den første Forbandelse, evigt med Aand og Legeme at blive udelukket fra Guds Aasyn og komme under den Ondes evige Lænker og Herredomme, blev ophævet ved den Herres Jesu Christi opoffrende Kjærlighed og Forsoning, idet han, som ovenfor er sagt, borttog Dødens Braad og Helvedes Seier, tilveiebragte Frihed og oplod Fængselet for de Fangne og Bundne, og denne Igjenløsning kommer den ganske Skabning paa Jorden tilgode, enten de er gode eller onde. Igjenløsning i Aanderiget begyndte med Christus, der prædikede Evangeliet for Aanderne, og Tiden blev opfyldt at de Døde kom til at høre Guds Søns Røst, og de, der hører den, leve op til evigt Liv i Aanden, og ligesom Slægterne efterhaanden fødes, saaledes er det ogsaa med Aandernes Igjenløsning. Den første Opstandelse skeer ved Christi anden Tilkommelse til Jorderige, thi han skal komme ikke alene for at ødelægge sine Fjender, der ikke har villet troet paa ham, langt mindre kaaret ham, som den Magten, Prisen og Regimentet tilkommer i alle Evigheder, men ogsaa for at blive herliggjort i sine Hellige og beundret af dem, som har troet Vidnesbyrdet og forventet Igjenløsning, naar de skulle skue hans Aasyn og hans Magtes Herlighed. Den første Opstandelse er altsaa beredt for dem, som har troet og har været den Herres Jesu Christi Evangelium lydige i alle Principerne, som er Tro paa Gud, Omvendelse fra døde Gjerninger, Daab til Syndsforladelse, Haandspaalæggelse for den Helligaands Velsignelse, Troe paa de Dødes Opstandelse og en evig Dom. Den anden Opstandelse er de Ugudeliges Opstandelse, og det er disse, der ikke har villet tro Sandhedens Principer, men har fulgt deres egen Villie, og som saadanne de har ikke kunnet været Evangeliet lydige, og de kommer frem efterat de tusinde Aar ere fuldendte og efterat Sandheden har triumpheret over Løgnen i det hele Universum og efterat Døden, Havet og Helvede har gjengivet eller udleveret dem for at blive dømt hver efter sine Gjerninger, efter det som er opskrevet i Bøgerne. Men førend Dommen foregaaer, opsættes Herrens Throne i Skyerne, og Himmelen og Jorden sammenrulles og bortflyer, saa at der ikke bliver fundet Sted for dem mere. Og en Søe af Ild og Svovl, beredt for Dyret og den falske Prophet, i hvilken Døden og

Helvede bliver kastet, tilligemed alle dem hvis Navne ikke findes opskrevet i Livsens Bog.

Saaledes finder vi Igjenløsningen tilveiebragt, saavel for de Gode, som de Ugudelige, og at de Helliges Salighed og de Ugudeliges Fordømmelse er overeensstemmende med Retfærdighedens Fordringer. Igjenløsningen skeer naar Aand og Legeme atter forenes i Opstandelsen, men forend disse foregaaer er de gode Aander i Paradiis og de onde Aander i Scheol. Gud vil da ikke igjenløse Menneskene fra den første Deel af Forbandelsen, for ikke at kuldkaste den hele Saliggjørelses Plan. Menneskene skulle her i Tiden være underkastede Sygdomme og Plager, Hjerteſorg og Tugtelser, og det var nødvendig for deres Prøvelses Skyld. For at Guds Viisdom, Almagt, Kjærlighed og Barmhjertighed for Menneskene tydeligt skulle aabenbares. Lidelserne her i Tiden blev ogsaa Midler i Guds Faderhaand til at drage Menneskene til Eftertanke, og lede dem til helligt Alvor, og dersom Lidelserne som Gud sender os, virker paa os overeensstemmende med hans Hensigt, vor Tilbagevenden til ham kan berede Jorden som Himmelen Glæde. Og Samvittigheden er den Følelse, der i Forening med Guds Tjeneres Vidnesbyrd, er bestemt at lede Tanken fra den jordiske Sands paa den himmelske Attraa, og Mennesket bliver i Stand til, hvis det vil, at annamme Guds Riges Fylde af Naade, Fred og Kjærlighed, naar det omvender sig, troer Evangeliet, annammer Daab til Syndsforladelse og Haandspaalæggelse af det høiere Præstedømme for Aandens Velsignelser. Og Aandens Velsignelser skjænkes Menneskene i Forhold til deres Flid og Agtpaagivenhed, saaledes annammer den Flittige og Ydmyge en større Deel af Ordet og Aanden, indtil det gives ham at kjende Guds Riges Hemmeligheder og forstaae dem. Menneskene kan derfor skride saaledes frem, at han holder sin Natur underordnet Aandens Herredømme, og lærer at beherske sig saaledes, at han trækker Guds Rige til sig, og nærmer sig meer og meer det Guds Billede hvori han var skabt. Saaledes udfører Gud sine store og vigtige Diemed med Hensyn til den Frelse, han har beredt Menneskene fra Evighed af. Gud skabte alle Ting, baade i Himlen og paa Jorden, han har skabt Ting til at virke og Ting til at indvirkes paa, og det for at udføre sine evige og kjærlige Hensigter. Og er da ikke den gamle Lehis Ord sandt, som han talede til sine Sønner angaaende Guds Beslutning: "Og nu see, dersom Adam ikke havde overtraadt, vilde han ikke være falden; men "han vilde være forbleven i Edens Have. "Og alle Ting som vare skabte, maatte "være forblevne i den samme Tilstand, som "de vare i, efter de bleve skabte; og de "maatte have været til for evigt og ingen "Ende havt. Og de vilde ingen Børn "have havt; men vilde have forblevet i en "uskyldig Tilstand, og ingen Glæde vidst, "thi de kjendte ingen Sorg, og intet Godt "gjort, fordi de kjendte intet Ondt. Men "see, Alting er blevet gjort efter hans Viis"dom, som kjender Alting. Adam faldt, "for at Menneskene skulde blive til; og "Menneskene ere til, for at de skulde nyde "Glæde." 2 Neph. Pag. 58.

(Fortsættes.)

Conferenze.

Frederits Conferenze den 22 og 23 August. Ældste C. Larsen præsiderede. Ældste N. Mikkelsen anerkjendtes som Conferenzens Præsident. Ældste J. Larsen som Forstander for Frederits Green og R. Johansen for Greis Green, efter at være ordineret til Ældste. Præst L. Larsen berettede at have døbt nogle ved Ringkjøbing.

Til Emigranterne.

Da Tiden for de Helliges Udvandring nærmer sig stærkt, og Mange belave sig paa at forlade Venner og Frender, for at søge et Hjem iblandt dem, hvis Tro er lig deres, og hvis Selskab er dem mere dyrebart, saa føler jeg det er min Pligt at gjøre nogle faa Bemærkninger og give nogle gode Raad itide, hvilke Alle vilde gjøre vel i at agte paa, som ønske at drage Nytte af deres Erfaring, som ere gangne forud. Hvo som betragter dem, som unødvendige, og mit Raad som unyttigt, til saadanne taler jeg ikke, men indskrænker mine Bemærkninger til disse, som annamme dem.

I huske nok, at jeg i min første Epistel sagde til Eder, at jeg tænkte vor bedste Plan vilde være, at rette os efter Præsidentskabets Raad, som er over de Hellige i de brittiske Lande, saavidt muligt.

Jeg har ikke et eneste Øieblik tænkt anderledes. Jeg formanede ogsaa de Ældste til at gjøre sig bekjendt med Antallet af de Personer og Familier i deres respective Menigheder, som kunde forsyne sig med tilstrækkelige Midler til Reisen og ønskede at reise, og da at indberette samme til Generalconferenzen, saa at der kunde leies et Skib til dem Alle tilsammen. Dette er ikke skeet, men maa skee førend et Skib kan erholdes.

Lad derfor alle, som agter at følge Ældste Forsbgren, og har Midler nok, og er bleven raadet til at reise, indsende deres Navne til ham, eller til dette Contor, ikke senere end 1ste Novbr. Hver Person burde have idetmindste 150 til 200 Rbdlr. 150 er den mindste Sum, jeg med rolig Samvittighed kan raade Nogen til at afreise med, som venter at reise lige til Bjergenes Dale. I maa huske paa, at der er mange Vande, udstrakte Slætter og høie Bjerge at passere førend I seer Saltsøens grønne Dale, og I vil være udsat for Fare baade tilsøes og tillands, om ei iblandt Rovere og falske Brødre, der vil lade venlig, saalænge Eders Penge varer ved. I maa skille Eder ved Eders svære Dragkister, jernbeslagne Kister o. s. v., som I have nedarvet fra Eders Forfædre fra umindelige Tider, og medtage lette Kufferter eller Kister, som er vel gjort og ikke over 40 Tommer lange, 20 brede og 20 dybe, hvilke I bequemt kunne flytte ombord og løfte af og paa Vognene paa Slætterne. Ei heller er det nødvendigt for de Fattige at have Klæder nok med til ti Aar —: I vil behøve et godt Sæt varme Klæder til koldt Veir, og et Sæt tynde til Sommeren, Støvler og Skoe til hele Reisen, som vil vare 6 til 9 Maaneder, Madrasser, Dyner og gode Tepper, noget Kjøkkentøi, hvilket bør være let og saadant, som er absolut nødvendigt; men det, som I bruge her og paa Skibet, er saa forskjelligt fra det, I vil behøve paa Slætterne, at I vil bedst kunne forsyne Eder dermed paa Udkanten: tyndt Jerntøi og Blikkøi er meest tjenligt. De, der ønsker at reise billigt, maa ikke medføre over 100 Pund pro Persona, og hvor der er smaa Børn kan det være betydelig mindre. Fragt igjennem Ørken betales med 24 Dollars pCt., ikke at sige noget om Omkostningerne herfra til Connsil Bluffs. De, der har svære Sager, gjør bedre i at gjøre dem i Penge, og om de ikke kan finde bedre Brug for disse, da anvende dem til en god Ko, som vil give Mælk til deres smaa Børn paa Slætterne, og det vil ingen Synd være, om I skulde have nogle faa Dalere tilovers til Hjemme-Fabrikata, naar I kommer hjem. — Haandværkere, som ønsker medtage Værktøi, Modeller o. s. v. af deres Industri, bør udvælge de, der ere lette og værdifulde.

W. Snow.

Missions-Efterretninger.

Af Ældste Lymans Brev.

San Bernardino den 25. Juni 1852. Kjære Broder! — Jeg benytter denne Stund til at tilskrive Dig et Par Linier om vor Mission o. s. v.

Angaaende os selv, vi har paabegyndt meget Arbeide af det, som hører til nye Anlæg. I Dec. blev vi færdig med at opmaale vor store Mark paa næsten 2000 Agre; Pløining og Saaening paafulgte strax; hvorefter Br. Rich afreiste med et lille Selskab, for at udfinde en Vei herfra til San Diego. Det lykkedes ham at finde en god Kjørevei, med godt Foder og Vand hele Strækningen.

I April opførte vi en Bygning af adobies (ubrændte Murrsteen), i hvilken vi holdt vor Conferenze den 6te April, hvilken var en glad Dag for de Hellige her. Een og firsindstyve Personer traadte frem og lod sig døbe. Bygningen afbenyttes af vor Dagskole af 125 Elever under to dueline Lærere. — —

Vi har anlagt en god Kjørevei til de tætte Skove af Fyr, Gran og Rødtræ, som bedækker de tilstødende Bjerge.

I Marts begyndte vi at opmaale vor Stad. Beliggenheden ligner meget Saltsøestads; i Baggrunden seer man Sierra Nevadas ærværdige, sneedækte Hoveder række til Skyerne, og fra disse Bjerge udspringer utallige Strømme, hvis krystalklare Vand kan udbredes overalt i Staden til Indbyggernes Brug i Overflødighed. Stedet er en skraa Slætte, hvis nederste Dele for en lang Strækning er tæt bevoxet med Piil, Asp og Sycamor, hvilket afgiver Overflødighed af Brænde og Gjerdestaver. Til Venstre frembryder en dristig Bjergstrøm kaldet Rio de San Bernardino, hvilken afgiver Overflødighed af Vand til Vandingen, som og ypperlige Steder til Mølle- og Fabrikanlæg. Nærved Floden har vi vor unge Viingaard paa 40 Agre Land. — En Fjerdingvei fra Tempelgrunden, der er en varm Kilde med reent Vand, som løber ikkun nogle faa Skridt førend den blander sig med en svovlholdig Kilde, og een med reent koldt Vand.

Vi har havt en rig Hvedehøst og har de allerbedste Udsigter til Overflødighed af Mais, Bønner, Kartofler o. s. v. — Klimatet er saa behageligt, som vi kunde ønske. Sidste Vinter, som jeg hører, er et Exempel paa Vintrene i Almindelighed her, har været meget mild og behagelig. Til ingen Tid var det saa koldt, at en Overfrakke eller deslige var nødvendig. Den første Regn faldt den 30te Novbr., og var saa mild som i Mai. — Den anden faldt den 5te Decbr. Græsset tørres i Juni eller Juli, men beholder sin Kraft til i Decbr.; og efter den første Regn er al Naturen grøn igjen. Saa langt man kan øine er Bakkerne beklædt med vild Havre og Senep, og Dalen med yppigt Græs. Hvede saaes meest i Novbr. og indsamles i Juni, og Jordbunden og Klimatet er godt skikket til at frembringe Oliven, Vindruer, Figen, Oranger, Færskener o. s. v. Her findes en stor Overflødighed af en Art Cactus, som ofte naaer en Høide af 30 Fod, og bærer en velsmagende Frugt, og bruges til Indhegning.

Efter Fort Laramie Postmesters Ønske indrykkes følgende Linier:

Til Publikum.

Fort Laramie d. 16. Mai 1852.

Jeg erklærer herved, at en Dommer P. E. Brocchus — sidst fra Saltsøe, og

velbekjendt — er en Kjeltring, en Bedrager og en Skurk, og at jeg ene er ansvarlig for denne Offentliggjørelse.

John S. Tutt.

Den 6te og 7de August døde 240 Personer af Colera i Warsau, en liden Stad, som ydede de fleste Kræfter til de Helliges Uddrivelse af Illinois.

Poesie.

Jeg har ei Fred! hvor skal jeg gaa,
At dog min Sjæl maa finde Ro?
Jeg er af denne Tummel kjed;
Jeg er som i Landflygtighed.
O Viismand, hvorfor kan Du ei
Mig vise paa den rette Vei,
Og række mig en Vennehaand,
At fri mig ud af Syndens Baand?

O slig mig dog, Du Mormon-Mand,
Hvad mener Du med Zions Land?
Hvi haver Du det Land saa kjært?
Det undrer mig, det er saa sært.
„Jeg elsker det," han svarer mig,
„Fordi jeg der skal være fri,
Thi Synd og Uretfærdighed
Vil der ei finde Opholdssted."

„Du er min Bro'r, og vi er Eet!
Kom med, hvor Du kan aande frit;
Thi visselig Din Gud er min,
Og veed jeg, han Dig agter sin,
Om Du i Pagten vil indgaae
Og indtil Enden blive tro;
Om vi os selv berede saa,
At vi i Prøven kan bestaae."

„Thi veed vi da, om vi bestaaer
Et tusind Aar, vi Hvile faaer;
Og Jesus selv regjere skal
I Zions hellig' Tempel-Hal.
Og efter det Millennium
Han holder selv den store Dom,
Da Alting han vil gjøre klart
Og Enden lader komme snart."

O Tak! o Tak! Du Mormon-Mand,
For Du har hjulpet min Forstand,
Saa at jeg nu min Gud forstaaer
Og Lys fra Ham i Sindet faaer.
Den Gud, som høit i Himlen boer,
Lovsynger o I Englechor!
Og vi paa Jorden synge med
I Haab om evig Salighed.

P. O. Hansen.

Indhold.

	Side.		Side.
Forelæsninger om Troen (fortsat)	17.	En Advarsel mod de falske Prophe-ter (fortsat)	26.
Joseph Smiths Levnetsløb (fortsat)	20.	Conferenze	29.
Brev fra Ældste E. Snow	21.	Til Emigranterne	30.
En Advarsels Røst (fortsat)	22.	Missions-Efterretninger	31.
Proclamation	23.	Poesie	32.

„Skandinaviens Stjerne" udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned, og faaes hos DHrr. Boghandlere, samt hos Redactøren i Compagnistræde Nr. 54, 4de Sal.

Udgivet og forlagt af W. Snow.

Trykt hos F. E. Bording.

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

2. Aarg. Nr. 3. Den 1. November 1852. Priis: 6 ß pr. Expl.

Guds Børn og Verdens Børn.

(Oversat fra Engelsk).

Salige ere I, naar Menneskene hade Eder, og naar de udstøde Eder, og bespotte Eder, og forskyde Eders Navn som ondt, for Menneskens Søns Skyld.

Glæder Eder paa den samme Dag og jubler; thi see, Eders Løn er stor i Himlen. Lige det samme gjorde deres Fædre mod Propheterne. (Luc. 6, 22, 23).

Vee Eder, naar alle Mennesker taler vel om Eder! lige det samme gjorde deres Fædre mod de falske Propheter. (26 V.)

Vide I ikke, at Verdens Venskab er Guds Fiendskab? Derfor, hvo som vil være Verdens Ven, bliver Guds Fiende. (Jac. 4, 4).

Enhver, som har læst Guds Folks Historie, det være sig aldrig saa flygtigt, maa følgelig vide noget af den uophørlige Fiendtlighed, som Verden altid har udviist imod dem. Dette er een af de Egenheder hos Guds Børn, som aldrig udebliver, og hvorved de saa aabenbar ydmærker sig blandt den store Mangfoldighed af Religionsbekjendere, hvoraf de ere omgivne. Om end Hundrede Slags Religion læres, saa behøver dog ingen, om han end er en Daare, at fare vild i Henseende til den rette. Det er den Religion, som er mindst paa Moden, mindst yndet. Søg ikke den sande Religion og de sande Gudstjenere iblandt den store svimlende Mængde. "Hvad som er høit agtet iblandt Menneskene, er Vederstyggelighed for Gud;" (Luc. 16, 15.) saa sagde Frelseren. Atter, "Gaaer ind ad den snevre Port; thi den Port er vid, og den Vei er bred, som fører hen til Fordærvelse, og de ere mange, som gaaer ind igiennem den. Thi den Port er never og den Vei er trang, som fører hen til Livet, og de ere faa, som finder den. (Matt. 7, 13, 14). Guds Børn og den sande Religion har altid været udskudt af den moderne Verden. De har aldrig været populær, eller yndet af Verden, saalænge Satan har havt Herredomme paa denne Jord, og de vil aldrig blive populær førend Ugudelighed er udryddet af Jorden, og Satan er bunden, saa at han ei kan friste Menneskenes Børn. Guds Kirke, eller Menighed, er altsaa det Folk, som "allevegne finder Modsigelse." (Ap. Gr. 28, 22).

Paulus siger: "Alle, som ville leve gudeligen i Christo Jesu, skulle forfølges." (2 Tim. 3, 12). De Gudsfrygtige af alle Tidsaldere og Evangeliets Uddelinger kan bevidne, at dette er sandt. De veed af bitter Erfaring, at Verden hader dem indtil Døden. Een større end Paulus sagde engang til sine Disciple: "I skal hades af Alle for mit Navns Skyld; men den, som bliver bestandig indtil Enden, han skal blive salig." — Disciplen er ikke over Mesteren,

ei heller Tjeneren over sin Herre. Det er Disciplen nok, at han bliver som hans Mester, og Tjeneren som hans Herre; have de kaldet Husbonden Belzebub, hvor meget mere hans Husfolk. (Matt. 10, 22, 24, 25). Atter, "Dersom Verden hader Eder, da vid, at den har hadet mig førend Eder. Var I af Verden, saa vilde Verden elske sit eget; men efterdi I ikke ere af Verden, men jeg har udvalgt Eder af Verden, derfor hader Verden Eder. Kommer det Ord ihu, som jeg sagde Eder: en Tjener er ikke større end hans Herre. Have de forfulgt mig, skal de og forfølge Eder; have de holdt mit Ord, skal de og holde Eders. Men alt dette skal de gjøre Eder for mit Navns Skyld, fordi de ikke kjender den, som mig haver udsendt. (Joh. 15, 18—21).

Ovenstaaende er Tale og Spaadom om Princip et. Men, lader os komme til Gjerningen selv. Vi kan fremføre Kjendsgager udaf Aarens hellige Skrifter og af Amerikas, saavel som Exempler af vor egen Erfaring, til Oplysning i den omhandlede Sag. To Vidner ere bedre end eet, men af tre Vidners Mund skal enhver Sag stadfæstes.

Vi vil tage Bibelen til første Vidne.

Herren saae til Abel for hans Retfærdigheds Skyld, og dette opvakte Fiendskab hos hans Broder Cain, som var en ond Mand, og stod op imod ham i Vrede og slog ham ihjel. (1 Mos. 4).

Den retfærdige Loth ængstede sig i sin Sjæl Dag for Dag over de skjændige Gjerninger, som han saae og hørte, og Folket i Sodoma og Gomorrah var saa umaadelig fiendsk imod Gud, imod Sandhed, Aabenbaring og Retfærdighed, at Englene kunde ikke opholde sig een Nat i disse Stæder, uden at der gjordes Forsøg paa at forunærme og mishandle dem. (1 Mos. 15. 2 Pet. 2 7, 8).

Den uskyldige Joseph blev grueligen bortført fra sit Fødeland og sin Faders Huus og solgt til Fremmede, fordi at han fik Kundskab fra Gud ved Drømme o. s. v.; og fordi han ei vilde hengive sit Legeme til Løsagtighed, blev han kastet i Fængsel, og havde nær mistet Livet. (1 Mos. 37 og 39 c.)

David blev jaget af Kong Saul, ligesom et Dyr i Skoven. (1 Sam. 19—27 c.)

De benjamitiske Fyrster kastede Jeremias i et afskyligt Fængsel, og lod ham sulte. (Jer. 37 og 38).

De ugudelige Chaldæer søgte at tage Livet af Sadrach, Mesach og Abed Nego. (Dan 3).

De hofmodige mediisk-persiske Landshøvdinger og Statholdere stræbte at styrte Daniel, og fik ham ved et listigt Paafund kastet i en Løvekule. (Dan. 6).

Den ugudelige Haman søgte at udrydde Mardochæus og alle de Jøder, som frygtede Gud. (Esther 3, 5).

Johannes den Døber blev forkastet af Pharisæerne og de Lovkyndige, fængslet af Herodes, og tilsidst halshugget ved Herodias Tilskyndelse. (Marc. 6).

Jesus Christus "var foragtet, og holdt smart op at være iblandt Mænd, en Mand fuld af Pine og som havde forsøgt Smerte; og som En, for hvilken man skiulte Ansigtet, var han foragtet o. s. v. (Es. 53, 3). Da han var henved to Aar gammel, gav Herodes den Befaling, at han skulde dræbes. Men han kom bort uskadt. (Matt. 2). Han blev ideligen besværet med listige Spørgsmaal af de hykkelske Pharisæere, Præster og Ældste, som med stor Nidkierhed pasede paa enhver Leilighed til at fange ham i Ord, at de kunde fremstille ham som en Overtræder. De skyldte ham for at udkaste Dievle ved Belzebub, Djevlenes Overste. (Matt. 12, 24.) Den mest agtede og religiøse Deel af Folket, foragtede i Almindelighed hans Selskab; saa han var nødsaget til at blande sig imellem den lavere Klasse, og for dette blev han kaldet "en Fraadser og en Viindrunker, og Tol-

deres og Synderes Ven." (Matt. 11, 19). Mange Gange havde han intetsteds at lægge sit Hoved, og maatte tilbringe Natten under aaben Himmel. Tilsidst blev han forraadt ved et Kys, grebet, fremstillet for Pontius Pilatus og falskeligen beskyldt for adskillige Forbrydelser. Der blev ingen Skyld funden hos ham. Men Folket raabte: lad ham korsfæstes! Han blev da hudstrøgen, og overantvordet til at korsfæstes. De romerske Soldater klædte ham af og kastede en Purpurkaabe om ham, flættede en Krone af Torne, og satte den paa hans Hoved, og et Rør i hans høire Haand, og de faldt paa Knæe for ham, og bespottede ham, og sagde: "Hil være Dig, Du Jødernes Konge!" Derefter tog de Purpurk.aben af ham, spyttede paa ham, slog ham, gav ham Eddike og Galde at drikke, og korsfæstede ham, og skrev Beskyldningen oven over ham: "Denne er Jesus, den Jødernes Konge." (Matt. 27).

Stephanus blev fremført for de Ældste og Skriftkloge, beskyldt for Gudsbespottelse og Forræderi, udstødt af Staden og stenet tildøde. (Ap. Gr. 6 og 7).

Paulus blev fængslet og bragt for Felix, Festus og Agrippa (Ap. Gr. 24—26 c.) Han blev een Gang stenet, tre Gange slaaet af Jøderne med visse Slag, og fem Gange hudstrøgen. (2 Cor. 11).

De Hellige i gamle Dage var underkastet meget svar Forfølgelse. De bleve piinte, plagede, spottede, pidskede, bundne, fængslede, stenede, søndersavede og dræbte med Sværdet; de vankede om paa Bjerge og øde Steder, skjulte sig i Huler i Jorden, klædte i Faare- og Gedeskind, lidende Hunger og allehaande Plage. (See Heb. 11).

Vi vil nu tage Mormons Bog til andet Vidne.

Propheten Ether var agtet som Intet af Folket, og blev udstødt fra dem. Han skjulte sig i en hunl Klippe om Dagen, hvor han fuldførte sin Optegnelse. Og naar Natten kom, gik han ud og betragtede den Ødelæggelse, som kom over Folket ifølge deres Ugudelighed. (Side 548).

Nephi blev efterstræbt af sine Brødre, og de bandt ham med Reb, for at efterlade ham i Ørken til at fortæres af vilde Dyr. Ved Guds Kraft sønderrev han Baandene, og hans Brødres Hjerter bleve blødgjorte for en Tid. (Side 41). Men de hadede ham for hans Retfærdighed, og tilsidst søgte at borttage hans Liv, saa at han var nødt til at flye med sin Familie og sine Venner ud i Ørken. (Side 64).

Kong Noa lod Alma udkaste, og sendte sine Tjenere efter ham for at dræbe ham, fordi han paatalede Propheten Abinadis Sag. Men Alma undkom. (Side 184).

Abinadi blev bunden og kastet i Fængsel, fordi han sagde, at der vilde komme en Messias. Han blev bunden til en Pæl og brændt tildøde som Martyr, fordi han ikke vilde tage sine Ord tilbage. (Side 183).

Den bedagede Gideon blev dræbt ved Sværdet for Herrens Ords Skyld. (Side 214).

Alma og Amulek bleve bundne med Reb, stenede, slagne, fængslede og sultede, medens mange af deres Brødre og Søstre bleve med største Grusomhed kastede i Ilden og brændte. (Side 253).

Og nu vil vi tage de Sidste-Dags-Helliges egen Erfaring til tredie Vidne.

Enhver Sidste-Dags-Hellig føler, at den er tildeels landsforviist. Djevelen virker med saa stor Kraft i Vantroens Børns Hjerter, at de stærkeste Baand sønderbrydes, det nærmeste Blodsforvandtskab forglemmes, og ofte skeer det, at en Helligs eget Husfolk bliver dens værste Fiender. Verden, og især den religiøse Deel af den, viser et uforsonligt Had imod de Sidste-Dags-Hellige. Selv Navnet Sidste-Dags-Hellig opfylder Menneskenes Barm med en ubeskrivelig Rørelse, og synes at opvække al den Ondskab, de er i Besiddelse af. Om en Person blot gaaer for at høre de Hel-

lige, bliver den strax udmærket. Den, der gjør det, sætter sit gode Navn i Fare. Hans christelige Venner ere høist forbausede over at høre, at han sætter sin Fod indenfor Døren til en Mormonforsamling. Skræk gjennemtrænger dem ved Tanken om, at han har laant Øre til en Mormon-Prædikant. De blive som lynslagne om han taler vel om hvad han har hørt. De opløser al Forbindelse med ham, dersom han bliver overbeviist om Sandheden og gjør Forsøg paa at være lydig imod samme. Vi saae hellere, at han blev til en Drukker eller Hoerkarl end en Hellig. Mange have erklæret, at de vilde hellere følge deres Slægtninge til Graven, end have den Ulykke at vide, at de vilde antage Guds Børns Tro. Catholicismen, med alle dens præstelige gruelige Gjerninger og Inquisitionens Grusomhed agtes som Reenhed og Dyd, i Modsætning til Mormonismens formodede Daarligheder og Gudsbespottelser. Det er visselig til at betvivle, om der existerer noget religiøst Samfund, der ei, naar det kom til Stykket, vilde forene sig med de andre i at skrige »bort med Mormonerne! de bør ikke leve.«

Joseph Smith var, under Guds Bestyrelse, den der grundlagde Jesu Christi Kirke af Sidste Dages Hellige, og endskjønt han oprindelig var en ulærd ung Knøs, som hverken var kjendt eller agtet, blev han dog forfulgt med den største Grusomhed fra den Tid, han først fortalte, at han havde faaet en Aabenbarelse fra Himlen. Og hans fornemste Forfølgere var saadanne, som bekjendte sig at være den ydmyge og sagtmodige Jesu Efterfølgere. De søgte bestandigen at tilintetgjøre, og strabte at udføre det ved alle de Midler, de kunde faae fat paa. Til at gjøre ham forhadt iblandt Folket, blev de allerdaarligste og urimeligste Rygter med største Flid udspredte rundt omkring, og almindeligen antagne med største Nidkjerhed. Forskjellige Klager, grundet paa disse daarlige Rygter, bleve førte imod ham, og foranledigede ham omtrent sex og syvretyve fortrædelige Processer; men ikke en eneste Gang blev han funden skyldig i at overtræde Landets Love, naar Sagen blev lovmæssigt behandlet. Hans Fiender vare saa hevngjerrige, at de hvilede ikke førend de havde søllet deres Hænder i hans uskyldige Blod. Hans Fiender bevidner, at hans Forseelse og Dom var: »Landets Lov kan ikke naae ham, men Kugler og Krudt skal.«

Hans Broder Hyrum blev myrdet tilligemed ham, skjønt han heller ikke var skyldig i nogen Forbrydelse.

John Taylor, en Apostel, blev svært saaret samme Gang.

Og de Sidste-Dags-Hellige som et Folk, er bleven forfulgt paa den allerlaveste Maade. De ere blevne overfaldne, plyndrede, og bortdrevne fra deres Hjem og deres Besiddelser Tid efter anden. Man vilde næsten kunne have sporet deres Vei af deres Blod. Den graahaarede Olding og den diende Glut nød eens Behandling af Umenneskene. Forsvarsløse Fruentimre blev uden Barmhjertighed berøvet det, der var dem kjærere end dette Liv. Dette Folks Øverster eller Forstandere have været fængslede uden Aarsag og bespiste med Menneskers Kjød.

Om Foraaret 1846 blev de Sidste-Dags-Helliges fornemste Authoriteter forviste fra deres skjønne Stad Nauvoo og dens smukke Tempel, og nødtvungne til at søge sig et nyt Hjem paa de faste Steder iblandt de vilde Bjerge, langt borte fra de civiliserede, men blodtørstige Christne. De vandrede mod Vest henved et hundrede Miil dannk, men fandt, at de maatte gjøre Holdt for Vinteren, langt fra at naae deres Bestemmelsessted. Medens de vare i denne ynkelige Forfatning, kom de forenede Staters Embedsmænd og forlangte af dem, at yde fem hundrede Mand udaf deres Leir, til at lade sig hverve, og danne en Batallion, og marschere til Mexico. Denne grumme og uforskammede Fordring blev uopholdelig

efterkommet. Ligesom til Gjengjeld for dette høist forbausende store Exempel paa Patriotisme, blev de Fattige og Svage, som ikke havde formaaet at forlade Nauvoo tilligemed Mængden, drevne ud af Staden ved Kanoner og Bajonnetter, ud i Skovene og paa Sletterne i Kirkens Authoriteters og deres mere formuende Sødskendes Spor.

Og, efter at de Sidste-Dags-Hellige, med den allerstørste Flid og Udholdenhed og en beundringsværdig Fremgang haver reist over sporløse Sletter og Heder, udholdt svare Lidelser, udforsket store Landstrækninger, som før var kun lidt bekjendt, nedsat dem i Saltsøedalen, bygget Huse og Stæder, opdyrket Jorden og kommet Ørken og de øde Steder til at glæde sig, og den øde Mark til at fryde sig og blomstre som en Rose, (Es. 35. 1.) efter alt dette har Congressen skjenket dem "et Territorial-Gouvernement" ifølge deres Petition om at blive optaget som en fri Stat i Unionen.

Aldrig saa snart var dette skeet, førend alle de onde Rygter og løgnagtige Taler kom igang paany, med den samme Ondskab og Bitterhed, som før. Der er Nogle, der misunder de Sidste-Dags-Hellige, at de har Leilighed til selv at avle Kornet til deres Brød. De misunder dem den Jord, de staaer paa, og den Luft, de aander. De ønsker at omstyrte det skjønne Utah, det Vidunder, frembragt ved ædel Dristighed. Men deres Haab vil forgaae og deres Mod forlade dem; deres falske Beskyldninger skal komme tilbage som Ild paa deres egne Hoveder, og gjennemstinge deres Sjæle som en Dolk i deres Lever; thi Hærskarernes Herre er vort Forsvar og vor faste Borg; til Ham sætter vi vor Lid. "Det er bedre at troe paa Herren, end at forlade sig paa Fyrsterne." (Ps. 118. 9.)

Om Efteraaret 1851 blev syv Mænd retteligen beskikkede af de forenede Staters Præsident, som offentlige Embedsmænd for Territoriet Utah, nemlig Lemuel G. Brandebury, som de forenede Staters høieste Rets Overdommer for bemeldte Territorium; Perry E. Brocchus og Zerubabel Snow, som Underdommere; B. D. Harris, som Territoriets Secretair, og DHrr. Holman, Day og Rose, som indianske Agenter. Disse Embedsmænd ankom til Utah om Sommeren og Efteraaret 1851. Men de havde ikke været der mange Uger, førend de tre af disse Herrer tydeligen lagde for Dagen, at de havde ifinde at forlade deres Æresposter og gaae tilbage til Staterne. Da de ikke havde nogen forsvarlig Aarsag til saaledes at desertere fra deres Poster, saa sammensrabede de meget naturligt en Mængde Stof og lavede en officiel "Rapport," til at retfærdiggjøre deres Sag, og saaledes undgaae den Skam og Straf, de ellers maatte vente af deres Præsident.

Men disse løgnagtige og i høieste Grad besmykkede „Rapporter" ere ikke det eneste Tegn paa Fiendtlighed imod de Hellige. Der er nogle visse Medlemmer af Congressen, der udviser, at de ere fast bestemte paa at faae Utahs Delegerede, J. M. Bernhisel, bort fra sit Sæde iblandt Repræsentanterne. Dette harmonerer fuldkommen med nogle andre Handlinger. Men skeer det, da vil Herrens Folks Enighed forbause Hyklerne og sætte Verden i Forundring (langt mere end nogensinde før). Om den amerikanske Nation tillader det saaledes at skee, da vil Guds Haand falde paa dem ret tungt. Der vil blive Graad og Sorg paa høie Steder. Den gamle Verdens stolte Regenter vil omtale Columbias forlorne Frihed med Foragt og gjøre den til Latter. Vi forventer fortkommende Begivenheder med en levende Interesse og ikke med nogen bange Forventning; thi vi veed, at alting tjener dem til Gode, som elsker Gud og ere kaldte til Haus Forehavende.

Mennesker, som forfølge Guds Folk, indbilder sig i Almindelighed, at de ikke forfølger dem for deres Religions Skyld, men blot giver dem en retfærdig Løn for

deres overdrevne Politik eller forvovne Gudsbesottelser. Meget vel! Men lader os betænke os lidt. Hvorfor forfulgte Jøderne Jesus? For hans Politik og formodede Gudsbespottelser. „For en god Gjerning stene vi Dig ikke, men for Gudsbespottelse." (Joh. 10. 33). „Dersom vi lade ham saaledes blive ved, ville alle troe paa ham; og Romerne skulle komme, og tage baade vort Land og Folk." (Joh. 11. 48). Blev ikke Jesus Christus anklaget, dømt, ført en Purpurkaabe og forhaanet ved et Rør, kronet med Torne, og tilsidst naglet til Korset for hans politiske Meninger. Beskyldningen over hans Hoved var „denne er Jesus Nazaræus, den Jødernes Konge!" De ypperste Præster, Skriftkloge og Ældste bespottede ham og raabte: „er han Israels Konge, da stige han nu ned af Korset, saa ville vi troe ham." (Matt. 27. 42).

Stephanus blev stenet for sine politiske Meninger: Thi vi have hørt ham sige, at denne Jesus af Nazareth skal forstyrre dette Sted, og forandre de Skikke, som Moses har overantvordet os. (Ap. Gr. 6. 14).

Paulus var forfulgt for sine politiske Meninger: „Vi have nemlig befundet denne Mand at være en Pest, og at vække Oprør iblandt alle Jøder, som ere over hele Verden, samt at være Formand for de Nazaræers Sect." Ap. Gr. 24. 5).

De Hellige i Missouri bleve fordrevne for deres politiske System. Joseph Smith blev forfulgt og dræbt for sine politiske Meninger. Guds Menighed blev fordreven fra Nauvoo for deres politiske Meninger. Og de Hellige i Utah bliver nu hadet og efterstræbt for deres politiske Meningers Skyld. Men, enten Guds Fiender tænker, at Jesus, Stephanus, Paulus, Joseph eller nogen af Guds Folk led Forfølgelse og Martyrdom for deres Religion, eller for deres Politik, eller for deres Gudsbespottelser, saa er dog saa meget vist, at de led og døde for Retfærdigheds Sag, og deres Løn vil desaarsag være stor i Himmelen, naar Guds grumme Vrede vil fortære deres ubarmhjertige Forfølgere.

Der vil endnu blive en forfærdelig Kamp imellem Guds Magt og Satans. Klenodiet, som disse to Magter stride for, er intet mindre end fuldkommen og evig Herredømme over denne Jord. Gud agter at udstrække sin Regjering over den ganske Jord, og drive Djevelen derfra. Guds Rige maa opbygges og Guds Villie skee her lige saa hurtigt, nøiagtigt og kraftigt, som den nu skeer i Himlen. Alle de retfærdige Guds-Mænd, som vare paa Jorden i gamle Dage og havde annammet det hellige Præstedømme, vare sysselsatte med dette store Arbeide. De haver alle gjort Noget dertil. De ere endnu i fuld Virksomhed, og de haver lovet ikke at ophøre med deres Arbeide førend Kampen er endt og Seir vundet. Spørgsmaalet vil daglig blive vigtigere. Enhver vil blive nødt til at vælge Side. Djævelen og hans Tilhængere tænker at vinde. Men de vil blive skuffet. Til at bringe en hastig Ende derpaa, vil der blive en stor Sammenføining af alle Tiders Kræfter forbundet med Himmelens. I denne Slægt vil der blive slaaet et afgjørende Slag imellem de to stridende Magter, hvilket vil give Fred til de Retfærdige i et Tusinde Aar. Da skal alle de Hellige vorde forenede til Eet, og Gud skal være deres Konge og Lovgiver; og denne samme Jord, hvor deres Fiender har triumpheret over dem, skal gives dem til deres evige Eiendom. Amen.

Proclamation!

Til Folket paa det stille Havs Kyster og Øer, af enhver Nation, Slægt, og Tungemaal.

(Fortsat fra Pag. 26).

Til Hedninger.

Til de, som ikke ere Christne, men som dyrke de forskjellige Guder i Indien, China, Japan eller paa Øerne i det stille Hav eller indiske Ocean, sige vi: afstaaer fra dem, de ere ikke Guder, de have ingen Magt.

Aabner Eders Øren og Eders Hjerter og hører Apostlene og de Ældste i de Helliges Kirke. Lærer af den sande Gud, og af hans Søn Jesus Christus, som døde og dog lever og skal leve for stedse; som er Eders Konge, der snart vil komme ned fra en herligere Planet, hvor han nu opholder sig, og regjere som alle Nationers Konge; og Eders Øine skulle see ham, og Eders Frydeskrig byde ham velkommen, medens han krones til Alles Konge.

Aabner Eders Huse og Eders Hjerter, modtager og bespiser de Ældste, som komme til Eder; giv dem Midler og Hjælp til deres Arbeide; og sandelig Eders Syge skulle blive helbredede, og onde Aander, som forurolige Eder, skulle blive udkastede, og I skulle af Herren faae gode Drømme og Syner, og Engle skulle betjene nogle af Eder, og Eders Hjerter skulle fyldes af Kjærlighed og Glæde — og I skulle attraa at forsage Eders Synder og blive døbte af de Ældste; og i saa Fald skulle de lægge deres Hænder paa Eder, og den Hellig-Aand bære Vidnesbyrd i Eders Hjerter om Sandheden og oplyse Eders Tanker om Samme.

Til Jøder.

Til Jøderne ville vi sige: Afstaaer fra Eders Synder, og søger Eders Fædres Gud. Undersøger Propheterne; thi see, Eders Messias kommer snart, og alle de Hellige med ham. Ja han vil nedstige paa Oliebjerget i Nærheden af Eders gamle Stad, adsplitte Eders Fjender og oprette sit Kongerige over Eders Nation og Stad, og over al Jorden.

Men hvorledes vil ikke Eders Forbauselse være, naar I ved at stirre paa ham og ved at nedfalde for **Hans**, Eders store Befriers Fødder, opdage Saarene paa hans Fødder, i hans Hænder og i hans Side og spørge: „Hvad betyder disse Saar i Dine Hænder og Fødder?"

Og han vil udbryde: „Disse ere de Saar, som man gav mig i mine Venners Huus. Jeg er Jesus af Nazareth, hvem Eders Fædre korsfæstede. Jeg er Guds Søn, Eders Befrier og evige Konge."

O! Hvo kan beskrive de blandede Følelser af Fryd, Glæde, og Taknemlighed, og Skam, og Samvittighedsnag, og Anger, og Forskrækkelse og Forundring, som da ville fylde Eders Barm. Hvor ville I ikke angre, og flokkes til Vandet og blive døbte i hans Navn til Eders Synders Forladelse; hvorefter den Hellig-Aand skulle falde paa Eder, naar Apostlene skulle lægge deres Hænder paa Eders Hoveder i Navnet af den Jesus, som skal staa midt iblandt Eder. Store Glædestaarer ville fremvælde i Strømme paa Jorden, medens mange af Eder ville falde ham om Halsen, eller kysse hans Fødder og bade dem i Eders Taarer.

Velsignet er den, som har seet ham og troede; men mere velsignede ere de, som ikke have seet ham, og dog troe.

Naar nogen af Eder kan overvinde Eders Fordomme og Traditioner saa vidt, at I kunne gaae ind paa Sandsynligheden eller endog Muligheden af, at Jesus af Nazareth er Messias, samt at naar Eders Messias kommer for at opfylde Eders Nations Udfrielse, og for at oprette sit Konge-

rige over al Jorden, det da ikke vil være den første Gang, at han har ladet sig til Syne iblandt Menneskene, eller endog iblandt Eders Nation — undersøger da flittig i denne Henseende og beder alvorlig Jehova, at I maae forstaae Sändheden af en Gjenstand, der er af en saa aldeles livsfornøden Vigtighed.

Efter at I omhyggelig have gjennemgaaet Edes egne Propheter, undersøger saa det Ny Testamente med den samme flittige Opmærksomhed med Bøn, og erholder da et Exemplar af Mormons Bog, og undersøger den med samme Grad af Oprigtighed og Iver; og jeg troer, at Eders Forstand vil udvides, og I ville blive tvungne til at sige, at Jesus af Nazareth er Christus.

Hvis saa, kommer da til den ny Uddelings Banner — til Apostlene og de Ældste i Jesu Christi Kirke af Sidste-Dags-Hellige; thi I skulle snart see, at der er ingen anden Lærebygning til un, som i fjerneste Maade ligner eller kunde sammenlignes med den Lærebygning, som var oprettet af ham og hans tidligere Apostle. Ja, kommer til dem, angrende og afstaaende fra Eders Synder, og nedgaaer i Daabens Vand i Jesu Christi, Messias's Navn. Faaer Haandspaalæggelse for den Hellig-Aands Gave. I skulle da kjende Sandheden og være forberedte paa mindre Overraskelse og paa en langt herligere Triumph paa Oliebjerget den Dag, Eders Konge igjenkommer.

Vi have nu viist Eder Døren, hvorigjennem der er Adgang til Guds Rige, igjennem hvilken I gjøre vel i at gaae ind; og efter at være indgangne deri, vil det forlanges af Eder, at holde alle Jesu Befalinger, og med Alvor dagligen vente paa Opfyldelsen af Propheterne, som haver talet om Israels og Judas Gjenopreisning, den hedenske Regierings Underkuelse, og det Riges Overmagt, som skal blive almindeligt og ikke have nogen Ende.

Imidlertid ville I ogsaa gjøre vel i, frit at hjælpe Kirkens Ældste og Missionærer med Eders Midler; thi de ere Eders Brødre; de troe i Sandhed Propheterne, og vente, bede og arbeide flittigt paa deres Opfyldelse.

Til de røde Mænd.

Til de røde Mennesker i Amerika adressere vi dernæst nogle faa Linier. I ere en Green af Israels Huus. I nedstamme fra Jøderne, eller rettere, fra Josephs Slægt, hvilken Joseph var en stor Prophet og Øverste i Ægypten.

Eders Fædre forlode Jerusalem i Jeremias Prophetens Dage — ledet af en Prophet, hvis Navn var Lehi. Efter at have forladt Jerusalem, vandrede de i otte Aar i Arabiens Ørkener, langs med Strandbredden af det røde Hav, og levede af Frugter og Vildt. Da de ankom til Søkysten, byggede de et Skib, indskibede de nødvendige Levnetsmidler og den Sæd, de havde medbragt fra Jerusalem, fore derefter over det store Ocean og landede paa Americas vestlige Kyst, indenfor Grændserne af hvad der nu kaldes „Chili." De befolkede i Tidens Løb hele Nord- og Syd-Americas Fastland.

De bleve undervisste af Propheter fra en Menneskealder til en anden. Ogsaa bleve de begunstigede med et personligt Besøg af Messias, den Herre Jesus Christus, efter at han var opstanden fra de Døde. Hans egen Mund lærte dem Evangeliet, hans egne Hænder ordinerede tolv Apostle af deres eget Folkeslag og begavede dem med de samme Magter, som de andre tolv i Jerusalem. Hans egen Lærdom aabenbarede en nøjagtig Tids Begivenheder og i Særdeleshed tilkommende Begivenheder angaaende Americas Fastland. Hans Evangelium og profhetiske Lærdomme bleve efter hans Befaling skrevne ved Hjælp af hans egen Aands Indskydelse.

I senere Tidsaldere syndede Eders Fædre mod alt dette Lys og denne Kundskab, og

mistede Evangeliets Privilegier. Deres Apostle bleve dræbte eller bortjagne og skjulte for Verden. Paa Grund af Ugudelighed ophørte kraftige Gjerninger. Den fredelige Regjering blev afbrudt. Frygtelige og ødelæggende Krige paafulgte, hvilke tilsidst efterfulgtes af Mørke, Uvidenhed, Delinger og Spaltninger, i hvilken Tilstand de Hvide fra Europa fandt Eder for over tre hundrede Aar siden.

Mormon var een af Eders Fædre. Han levede i Nord-Amerika for omtrent fjorten hundrede Aar siden. Han skrev et kort Udtog af Eders Historie, Prophetier og Evangelium efter Eders ældre Propheters og Apostles Beretninger, og indgravede Samme paa Guldplader; hvilke Documenter hans Søn Moroni arvede efter hans Død.

Denne Moroni var den sidste af Amekas ældre Propheter. Han fuldførte Mormons Optegnelse paa Pladerne og forvarede dem paa et helligt Sted i en Høi kaldet Cumorah, hvilken nu indesluttes af Ny-Yorks Grændser i de forenede Stater. Denne Forvaring skete omtrent Aaret fire hundrede og tyve efter den christne Tidsregning.

Disse saaledes forvarede Tavler bleve i Aaret atten hundrede og syv og tyve efter samme Tidsregning af Joseph Smith udtagne af deres Forvaringssted og i Aaret atten hundrede og tredive af ham oversatte og offentliggjorte til Verden paa Engelsk. Disse Documenter og deres Indhold vare ved en Engel fra Gud blevne ham aabenbarede.

Flere Andre saae og toge paa Tavlerne og Indgravningen derpaa, og have høitideligen givet deres Navne til Verden i et Vidnesbyrd om Samme, hvilket Vidnesbyrd fuldstændig er offentliggjort i nævnte Bog. Der var ogsaa tre andre Mænd, som i klar Dag saae et Syn; saae Herrens Engel nedstige fra Himlen; hørte hans Røst bære Vidnesbyrd om Tavlerne og deres rette Oversættelse, og bleve befalede af ham at bære Vidnesbyrd til Verden. Deres Vidnesbyrd er ogsaa fuldstændig offentliggjort i nævnte Bog.

Røde Mænd af Skovene — Peruanere, Mericanere, Guatemaler, og enhver Stammes og Tungemaals Efterkommere af denne hemmelighedsfulde Æt! Eders Historie, Eders Evangelium, Eders Skjebne er aabenbaret. Det vil snart blive bekjendt for Eder og for alle Nationer — for enhver Slægt, Tungemaal og Folk. Det er fremkommet som et Banner — et Tegn paa alle Tings Gjenoprettelses Tid, som er talet ved alle de hellige Propheter siden Verdens Begyndelse.

Afstaaer da fra Eders Drukkenskab, Afguderi, Mord, Krig og Blodsudgydelse — ja, afstaaer fra at nedbøie Eder for Billeder, Menneske-Hænders Arbeide, hvilke Billeder ikke have Magt til at gjøre hverken Ondt eller Godt; afstaaer fra Hoveri, Ureenhed og al Slags Vederstyggelighed; søger den Herre og Frelser Jesus Christus, som engang døde, og dog lever, og see, som vil leve for stedse. Søger Fred med hverandre og med alle Mennesker. Og naar de Ældste af de Helliges Kirke kommer iblandt Eder, annammer dem, bespiser dem, huser og hjælper dem; og hører deres Røst; thi de bringe store Glædes Tidender. Aflægger Eders Synder og bliver døbte (begravne i Vandet) i Jesu Navn til Syndsforladelse, og faaer Haandspaalæggelse af denne Kirkes Apostle og Ældste for den Hellig-Aands Gave.

Og I skulle blive fyldte med Fryd og Glæde, med Lys og Kundskab. I skulle kjende og bære Vidnesbyrd om Sandheden. Nogle af Eder skulle formedelst den Hellig-Aand være istand til at tale med stor Myndighed. Og ved Tegn og ved Syner og ved Drømme og ved forskjellige Helbredelser og Mirakler, skal Gud stadfæste sit Ord

iblandt Eder; thi see, han haver til Diemed at gjenopreise Eder, som ere en retfærdig Green af Israel.

Mormons Bog — Eders Fædres Vidnesbyrd, vil snart blive publiseret iblandt Eder paa Engelsk, paa Spansk og i ethvert Skriftsprog, som bruges iblandt Eders forskjellige Stammer og Tungemaal. Budskabsbringere ville ogsaa blive sendte til Eder, for at læse, tale om, og forklare Indholdet af nævnte Bog, saa vidt som dette er nødvendigt, at de, som ikke kunne læse, da kunne høre det forelæse, saa at I dog kunne have Eders Fædres Evangelium og nogen Kjendskab til deres Historie og Prophetier.

(Fortsættes).

Forelæsninger om Troen.

(Fortsat fra Pag. 20).

Fjerde Forelæsning. — Fjerde Afdeling.

1. Da vi i den tredie Forelæsning har viist, at korrekte Ideer om Guds Charakteer er nødvendige for at øve Tro paa ham til Liv og Saliggjørelse; og at uden korrekte Ideer om hans Charakteer, Menneskenes Sind kunde ikke have tilstrækkelig Kraft med Gud til Udøvelsen af den til Nydelsen af det evige Liv nødvendige Tro; og at korrekte Ideer om hans Charakteer lægge en Grundvold, saa vidt det angaaer hans Charakteer, for Udøvelsen af Troen, saa at man kan nyde Jesu Christi Evangeliums Velsignelser, ja den evige Herligheds Fylde; saa skal vi nu skride til at vise den Forbindelse, der er imellem korrekte Ideer om Guds Egenskaber og Udøvelsen af Tro paa ham til det evige Liv.

2. Lad os her observere, at den virkelige Hensigt Himlens Gud havde, idet han gjorde den menneskelige Familie bekjendt med hans Egenskaber, var, at de, igjennem Ideerne om hans Egenskabers Tilværelse, kunde blive istand til at udøve Tro paa ham, og igjennem Udøvelsen af Troen paa ham kunde opnaae det evige Liv; thi uden Ideen om Tilværelsen af de Egenskaber, som henhøre til Gud, kunde Menneskene ikke have Kraft til at øve Tro paa ham saaledes, at de kunde erholde det evige Liv. Himlens Gud, som fuldkomnest forstod den menneskelige Naturs Indretning og Menneskets Svaghed, han vidste, hvad der var nødvendigt at aabenbare, og hvilke Ideer der maatte plantes i deres Sind for at de kunde blive istand til at øve Tro paa ham til det evige Liv.

3. Da vi nu har sagt saa meget, skal vi skride til at undersøge Guds Egenskaber, saa vidt de ere fremsatte i hans Aabenbaringer til den menneskelige Familie, og vise, hvor nødvendigt det er, at have korrekte Ideer om hans Egenskaber, for at sætte Menneskene istand til at øve Tro paa ham; thi uden at disse Ideer bleve plantede i Menneskenes Sind, vilde det ikke staae i nogen Persons eller Personers Magt at øve Tro paa Gud til at erholde det evige Liv. Saa at ge guddommelige Meddelelser, som sikte til Mennesket i første Begyndelse, vare beregnede paa, at stadfæste i deres Sind de Ideer, der ere nødvendige til at sætte dem istand til at øve Tro paa Gud, og ved dette Middel at blive Deeltagere i hans Herlighed.

4. Vi har, i de Aabenbaringer han har givet til den menneskelige Familie, følgende Beretning om hans Egenskaber.

5. Først — Kundskab. Ap. Gr. 15. 18. „Gud kjender alle sine Gjerninger fra Evighed af." Es. 46. 9. 10. „Kommer de

forrige Ting ihu fra gammel Tid; thi jeg er Gud, og der er ingen anden forunden mig; jeg er Gud, og der er ingen saadan som jeg; som kundgjør Enden fra Begyndelsen af, og fra gammel Tid de Ting, som end ikke ere gjorte; som siger: mit Anslag skal bestaae, og jeg vil gjøre alt, hvad mig behager.

6. For det andet — Tro eller Kraft. Heb. 11. 3. „Ved Tro forstaaer vi, at Verden er bleven skabt ved Guds Ord." 1. Mos. Bog 1. 1. „I Begyndelsen skabte Gud Himlen og Jorden." Es. 14. 24, 27. „Den Herre Zebaoth har svoret og sagt: Sandelig! som jeg har tænkt, saaledes skal det skee; og som jeg har bestemt, saaledes skal det bestaae; thi Hærskarernes Herre har raadslaget, og hvo vil gjøre det til Intet? hans Haand er udrakt, og hvo vil afvende den?"

7. For det tredie — Retfærdighed. Ps. 89. 15. „Retfærdighed og Dom er Din Trones Befæstelse." Es. 45. 21. „Forkynder, og kommer frem; ja raadfører Eder tilsammen: hvo lod dette høres fra fordum, og hvo kundgjorde det fra den Tid? mon ikke jeg Herren? og der er ingen anden Gud end jeg, en retfærdig Gud og en Frelser." „Zeph. 3. 5. „Den retfærdige Gud er midt i den." Zacharias 9. 9. „Fryd Dig saare, Zions Datter! raab høit, Jerusalems Datter! See! Din Konge kommer til Dig; han er retfærdig og en Frelser."

8. For det fjerde — Ret og Dom. Ps. 89. 14. „Retfærdighed og Dom er Din Trones Befæstelse." 5te Mos. Bog 32. 4. „Han er Klippen, hans Gjerning er fuldkommen; thi alle hans Veie ere rette; en trofast Gud forunden Svig, retfærdig og sanddru han er!" Ps. 9. 8. „Men Herren bliver ved evindelig. Han har beredt sin Trone til Dom." 17. „Herren erkjender, at han har giort Ret."

9. For det femte — Barmhjertighed. Ps. 89. 15. „Barmhjertighed og Sandhed skal gaae foran hans Ansigt." 2 Mos. Bog 34. 6. „Og Herren gik forbi hans Ansigt og raabte: Herren! Herren! en barmhjertig og naadig Gud!" Nehemias 9. 17. „Men Du er en forsonlig, naadig og barmhjertig Gud."

10. Og for det sjette — Sandhed. Ps. 89. 15. „Barmhjertighed og Sandhed skal gaae foran Dit Ansigt." 2 Mos. Bog 34. 6. „Langmodig og af megen Miskundhed og Sandhed." 5 Mos. Bog 32. 4. „Han er Klippen, hans Gjerning er fuldkommen; thi alle hans Veie ere rette; en trofast Gud forunden Svig, retfærdig og sanddru han er." Ps. 31. 6. „Jeg vil befale min Aand i Din Haand; Du har forløst mig, Herre, Du trofaste Gud!"

11. Ved lidt Eftertanke vil man kunne see, at Ideen om Tilværelsen af disse Egenskaber i Guddommen er nødvendig for at sætte noget fornuftigt Væsen istand til at øve Tro paa ham; thi, uden Ideen om Tilværelsen af disse Egenskaber i Guddommen, vilde Menneskene ikke kunne øve Tro paa ham til Liv og Saliggjørelse; thi uden Kundskab om alle Ting, vilde Gud ikke være istand til at frelse nogen Deel af sine Skabninger; thi det er formedelst den Kundskab han har om alle Ting, fra Begyndelsen til Enden, at han kan give sine Skabninger den Forstand, ved hvilken de blive deelagtige i det evige Liv; og dersom det ikke var for den i Menneskenes Sind existerende Idee, at Gud havde al Kundskab, vilde det være umuligt for dem at øve Tro paa ham.

12. Men det er ikke mindre nødvendigt, at Menneskene skulde have Ideen om Tilværelsen af Egenskaben Kraft i Guddommen; thi medmindre Gud havde Magt over alle Ting og kunde ved sin Kraft kontrollere alle Ting, og derved befrie sine Skabninger, som satte deres Fortrøstning til ham, fra alle Væseners Magt, der kunde søge deres Undergang, hvad enten i Himlen, paa Jorden, eller i Helvede — kunde Menneskene ikke blive frelste. Men naar

Ideen om denne Egenskabs Tilværelse er plantet i Menneskets Sind, saa føler de som om de havde intet at befrygte, om de satte deres Fortrøstning til Gud, idet de troer, at han har Kraft til at frelse alle dem, der kommer til ham, lige til det yderste.

13. Det er ogsaa nødvendigt, for at øve Tro paa Gud til Liv og Saliggjørelse, at Menneskene skulde have Ideen om Tilværelsen af Egenskaben Retfærdighed i ham; thi naar Menneskene ikke havde nogen Idee om Egenskaben Retfærdighed i Guddommen, kunde de ikke have tilstrækkelig Tillid til at stille sig under hans Varetægt og Bestyrelse; thi de vilde blive fulde af Frygt og Tvivl, at hele Jordens Dommer ikke vilde gjøre Ret; og Frygt eller Tvivl, som saaledes eksisterede hos dem, vilde udelukke Muligheden af at øve Tro paa ham til Liv og Saliggjørelse. Men naar Ideen om Tilværelsen af Egenskaben Retfærdighed i Guddommen, er tydelig indpodet i Sindet, saa kan ingen Tvivl naae ind i Hjertet, og Sindet er istand til at overgive sig til den Almægtige uden Frygt og uden Tvivl, og med den urokkeligste Tillid, menende, at hele Jordens Dommer vil gjøre Ret.

14. Det er ogsaa af lige stor Vigtighed, at Menneskene skulde have en Idee om Egenskaben Dom i Gud, for at de kan øve Tro paa ham til Liv og Saliggjørelse, thi uden Ideen om Tilværelsen af denne Egenskab hos Guddommen, vilde det være umuligt for Menneskene at øve Tro paa ham til Liv og Saliggjørelse, idet de seer, at det er ved Udøvelsen af denne Egenskab at de Trofaste i Christo Jesu befries fra deres Hænder, som søge at ødelægge dem; thi dersom Gud ikke skulde komme med en hurtig Dom imod dem, der begaaer Ugudelighed, og imod Mørkets Magter, saa kunde hans Hellige ikke frelses; thi det er ved Dom at Herren udfrier sine Hellige af alle deres Fjenders Hænder, og af deres Hænder, som forkaste vor Herres Jesu Christi Evangelium. Men saasnart Ideen om denne Egenskabs Tilværelse er plantet i Menneskenes Sind, giver den dem Kraft til Udøvelsen af Tro og Tillid til Gud, og de er istand til ved Troen at tilegne sig de Forjættelser, der ere fremstillede for dem, og vade igjennem alle de Trængsler og Sorger, de ere underkastede ved Forfølgelse af dem, som ikke kjende Gud, og som ikke er vor Herres Jesu Christi Evangelium lydige, menende, at Herren vil i sin beleilige Tid komme med hurtig Dom imod deres Fjender og afhugge dem fra sit Aasyn, og at han i sin egen beleilige Tid vil føre dem frem som Seiervindere, ja mere end Seiervindere i alle Ting.

15. Og atter, det er lige vigtigt at Menneskene skulde have en Idee om Tilværelsen af Egenskaben Barmhjertighed i Guddommen, for at øve Tro paa ham til Liv og Saliggjørelse; thi uden Ideen om denne Egenskabs Tilværelse i Guddommen, vilde de Helliges Aander vansmægte midt i de Trængsler, Sorger og Forfølgelser, som de maae udstaae for Retfærdigheds Skyld. Men naar Ideen om Tilværelsen af denne Egenskab engang er stadfæstet i Sindet, giver den Liv og Kraft til de Helliges Aander, idet de troer, at Guds Barmhjertighed vil blive udøvet over dem midt i deres Sorger, og at han vil have Medlidenhed med dem i deres Lidelser, og at Guds Barmhjertighed vil tilegne sig dem og holde dem sikkre i hans Kjærligheds Arme, saa at de annamme en fuld Belønning for alle deres Lidelser.

16. Og tilsidst, men ikke mindre vigtig for Udøvelsen af Tro paa Gud, er Ideen om Tilværelsen af Egenskaben Sandhed i ham; thi uden Ideen om denne Egenskabs Tilværelse vilde Menneskets Sind intet kunne have, hvorpaa det kunde hvile med Sikkerhed — alt vilde være Forvirring og Tvivl. Men naar Ideen om Tilværelsen af denne Egenskab i Guddommen findes i Sindet, da bliver alle Lærdommene, Underviisningerne, Forjættelserne og Velsignelserne vir-

keliggjorte, og Sindet er istand til at tilegne sig dem med Sikkerhed og Tillid, meenende, at disse Ting, og alt hvad Herren har sagt, skal i sin Tid gaae i Opfyldelse; og at alle Forbandelserne, Klagerne og Dommene, der ere udtalte over de Uretfærdiges Hoveder, vil ogsaa blive udøvede i Herrens beleilige Tid; og, formedelst hans Sandhed og Troværdighed, seer Menneskets sin Befrielse og Saliggjørelse som noget, der er sikkert.

17. Lad Menneskets engang anstille alvorlige og lyse Betragtninger over Ideerne om Tilværelsen af de ovenomtalte Egenskaber i Guddommen, og man vil see, at saa vidt hans Egenskaber angaaer, er der en sikker Grundvold lagt for Udøvelsen af Tro paa ham til Liv og Saliggjørelse. Thi saafremt Gud besidder Egenskaben Kundskab, kan han gjøre alle Ting bekjendt for hans Hellige, hvad der er nødvendig for deres Saliggjørelse; og da han besidder Egenskaben Kraft, er han derved istand til at befrie dem fra alle Fjenders Magt; og idet seer de tillige, at Retfærdighed er en Egenskab hos Guddommen, at han vil behandle dem efter Retfærdigheds og Billigheds Principer, og at en Retfærdigheds Belønning skal udøves dem for alle deres Sorger og Lidelser for Sandhedens Skyld. Og da Dom tillige er een af Guddommens Egenskaber, kan hans Hellige have den urokkeligste Tillid: at de vil i rette Tid opnaae en fuldkommen Befrielse fra alle deres Fjenders Hænder, og en fuldstændig Seier over alle dem, der har søgt at skade og ødelægge dem. Og da Barmhjertighed tillige er een af Guddommens Egenskaber, kan hans Hellige stole paa, at den vil blive udøvet imod dem, og igjennem denne Egenskabs Udøvelse imod dem, Trøst og Husvalelse vil blive dem meddeelt i Overflodighed, midt i alle deres Sorger og Trængsler. Og tilsidst, seende, at Sandhed er een af Guddommens Egenskaber, ledes man til at fryde sig midt under alle Anfægtelser og Fristelser, i Haab om den Herlighed, som skal bringes, naar Jesus Christus aabenbares, og med Synet henvendt paa den Krone, der skal sættes paa de Helliges Hoveder paa den Dag, naar Herren skal uddele Belønninger til dem, og i Prospekt af den evige Vægt af Herlighed, som Herren har forjættet at meddele dem, naar han skal bringe dem til sin Trone for at boe for hans Aasyn evindeligen.

18. Med disse Egenskabers Tilværelse for Øie, kan de Helliges Tro blive meget stærk, af stor Retfærdighed til Guds Priis og Herliggjørelse, og kan udøve sin mægtige Indflydelse i at randsage efter Viisdom og Kundskab, indtil det har erholdt Kundskab om alle Ting, der henhøre til Liv og Saliggjørelse.

19. Saadan er altsaa den Grundvold, der er lagt ved Guds Egenskabers Aabenbarelse, for Udøvelsen af Tro paa ham til Liv og Saliggjørelse; og da disse ere Guddommens Egenskaber, ere de uforanderlige — de samme igaar, idag, og evindelig — hvilket giver de Sidste-Dags-Hellige den samme Magt og Myndighed til at øve Tro paa ham, som de Første-Dags-Hellige havde; saa at alle de Hellige i denne Henseende har været, er, og vil blive eens indtil Tidens Ende; thi Gud forandres aldrig, og derfor bliver hans Egenskaber og Charakteer bestandig de samme. Og fordi det er formedelst Aabenbarelsen af disse, at en Grundvold er lagt for Udøvelsen af Tro paa Gud til Liv og Saliggjørelse, derfor var, er og vil Grundvolden for Udøvelsen af Troen altid blive den samme; saa at alle Mennesker har havt, og skal have, lige Rettigheder.

(Fortsættes).

Lidt mere til Emigranterne.

Om der medføres Oldsager paa en saa lang og bekostelig Reise, bør de være baade værdifulde og nyttige. De, der agter at reise med 150 Rbd., maa ikke vente at medføre saa meget eller at have det saa bequemt, som de, der har tre, fire hundrede; thi naar Pengebeløbet er mindre, vil Bequemmelighederne naturligviis ogsaa blive mindre, da I ikke vil kunne kjøbe saa mange Vogne og Trækdyr til at komme over Slætterne med, og derfor er det, at Eders Reisetøi bør indskrænkes ogsaa. Mange have bebyrdet dem selv med at medføre unge og næsten unyttige Ting, og har, efter at betale mere Fragt end de var værdt, maattet sælge dem for en Ubetydelighed eller henkaste dem paa Veien, og saaledes mistet dem alligevel, og har skrevet tilbage til deres Venner, at være mere vise end de. Lad de Hellige, som ere fattige, være vise i denne Henseende og forudsee det Onde og undgaae Yderligheder, naar det er deres Pligt at sørge for nødvendige Klæder og nogen mild Føde for Sygdomstilfælde baade i Land og paa Vandet. Det vilde maaskee, i disse Lande, sætte Eens Anseelse i Fare, om man ikke kunde have saa fine Klæder, saa fiin en Hat eller saa moderne Støvler, som Eens Næste; — et Fruentimmer, der ikke kunde klæde sig i saa fiint Silketøi, eller have saa dyr en Hat, saa smukke Baand og kostbare Juveler, som de Andre, vilde maaskee ikke see respectabel ud i moderne Cirkler; men jeg forsikkrer Eder, vi har saare lidt Brug for saadanne udpyntede Herrer og Damer paa en saadan Reise, som denne; deres Tjenester vil blive langt mere paaskjønnet, hvor de høver til. Jeg skriver ikke dette til at gjøre Eder mismodig, men for at opmuntre Eder til at berede Eder og blive beredt, ei alene til at udholde Reisens Møisommeligheder og Prøvelser, men til at fuldføre hele Eders Ærende. Jeg skriver ogsaa til Gavn for dem, som ønsker reise og føler taknemmelig derfor for dem selv og deres Børn; — De der agter reise i nogen anden Hensigt, gjør bedre i slet ikke at reise; de vil være ilde beredt paa at udholde Forfølgerens Ondskab og Fordærverens Magt.

Jeg ønsker heller ikke at overtale Nogen ved at love Noget, som jeg ikke venter de kan opnaae. Det er ofte bleven sagt af vore Fiender, som dømmer os efter dem selv, at Mormonernes Hovedmænd ønske at faae Folks Penge fra dem, men Sidste-Dags-Hellige have ikke forglemt, at den gode Hyrde gav sit Liv hen for Faarene, og at Joseph Smith nedlagde sit Liv for sine Venner, og saa længe som Brigham Young træder i sin oplyste Forgængers Fodspor, vil de ikke følge nogen Fremmed, for de kjender ikke Fremmedes Røst. Men nu, det er ikke Eders Penge, men det er Eder, vi er efter. Det vilde glæde os, om mange Tusinder af vore fattige Brødre og Søstre fra Skandinavien og de brittiske Øer denne Dag vare med os i disse fjerne Dale, om de ikke havde saa meget, som een Daler tilovers i deres Lomme. De kunde arbeide med deres Hænder med os, ligesom vi have gjort før dem, og begynde at dyrke Jorden, plante Viingaarde og nyde Frugten deraf, bygge Huse og boe i dem; hvor de kunde tilbede vore Fædres Gud efter deres egen Samvittighed, uden Frygt for Pøbel, Lænker, Fængsling og Død. Kan I gjøre det her? om I kan, hvorledes blev Ældste Forsgren og Johnson, der begge ere indfødte Undersaatter af Sverrig, forviste fra det Land, hvori de var født, den sidste i Lænker imellem to Tyve, bestyldt for den grunelige Synd: at have døbt nogle Personer, efter deres eget Forlangende, i Navnet Jesus Christus, til Syndsforladelse. Naar reformeret Præstekunst hersker paa Jorden i saa høi Grad, er der gode Grunde, hvorfor Gud skulde stifte en Indsamling. De, der har mange

Midler og Penge tilovers, efter at have forsynet sig selv godt til Reisen, vil gjøre vel i at hjælpe deres fattige Brødre, som ikke har nok til Reisen, og er lige saa værdige og trofaste og maaskee Herren lige saa kjære, som om de havde Tusinder, og vilde være taknemlig mod Eder alle deres Livs Dage for saadan Hjælp. Sandt nok, I vilde laane dem Brugen af Pengene, men sikkre Eder Herrens Velsignelse og de Fattiges Bønner over Eder, hvilket er bedre end Guld. De Rige bør glæde sig, ikke fordi de blive fattige, men fordi de har hjulpet de Trængende. De Fattige bør glæde sig, ikke fordi de blive ophøiede, men fordi Herren har hørt deres Bønner og virket paa deres Hjerter, som havde Evne til at gjøre Udvei til deres Befrielse, og de bør være taknemlig for saadan betimelig Hjælp og aldrig glemme deres Velgjørere.

Naar Eders Navne ere indskrevne og Eders Plads paa Skibet sikkret, vil I blive nærmere underrettet angaaende Eders Organisation og hvad Beløb der behøves til, ved en paalidelig Agent, at kjøbe Vogne og Trækdyr o. s. v. til Reisen igjennem Ørken over de store Slætter og Bjergene til Store Salt-Søe Dal.

Eders Broder o. s. p.
W. Snow.

Instrux for Bogvæsenet.

Vi skal conferere Regnskab med Agenterne den sidste Marts, Juni, September og December, og en Liste over Contorets Tilgodehavende vil blive trykt i Stjernen hver Gang.

Hver Conferenze bør vælge To til at gjennemsee og afgjøre Agentens Regnskab med os; og det paa den samme Dag, som vi conferere vort Regnskab med Conferenzerne.

Disse to Revisorer bør hver Gang opgive hvor meget der da er i Behold af Bøger og Penge. Bøgerne vurderes efter den Priis, som svares til dette Contor. De bør opbevare disse Optegnelser til de seer Stjernen med Listen over hvad der skyldes Contoret, og da sammenligne dem dermed, og enten det stemmer eller ikke, melde Resultatet til Conferenzens Præsident.

Dersom det ikke stemmer overeens med Listen, bør Præsidenten og de To tilsammen undersøge Agentens Regnskabsbog. Alle Regninger, sendt fra Contoret til Agenten i Qvartalets Løb, bør confereres med det godskrevne, og „Betalingslisten" i Stjernen bør eftersees og confereres med Debeterne. Den sidste Indbetaling til os vil udkomme i samme Stjerne som „Gjeldsliſten."

Hvis deres Regning ikke stemmer med vores i Stjernen, bør Præsidenten skrive til os, at vi maa faae vide, om der er nogen Feil i vore Bøger. Men om deres Regning stemmer med vores, og Agenten ikke har Bøger eller Penge nok til at svare dertil, saa ligger Feilen hos ham.

Naar Agenten melder sig i Besiddelse af rede Penge, bør de strax sendes til Contoret.

Ingensomhelst Bogagent er bemyndiget til at sælge Bøger eller Skrifter paa Credit. Om nogen Agent gjør det, da er han ansvarlig for Beløbet, og saadan privat Gjeld bør ikke agtes ved hans Regnskabs Eftersyn.

Contorets Tilgodehavende.

	Rbd.	Mk.	Sk.
Kjøbenhavns Conferenze (N. Petersen)	30	2	3.
Aalborgs Conferenze (N. Christiansen)	143	3	12.
Lollands Conf. (J. Svensen)	45	5	8.
Frederitz Conf. (J. Larsen)	32	2	6.
Bornholms Conf. (O. Folkman	56	1	7.
Brevig Conf. (Ahmanson)	371	1	10.
S. Larsen (Østerriisøer)	1	3	6.
S. Hansen (Christianshavn)	19	„	7.
Aagreen (Møen)	9	3	15.
Gudmundsen (Island)	16	2	9.
Skonby (Aarhuus)	11	5	10.
Jensen	1	1	8.
Bruhn (Sjælland)	27	„	10.
Johnsen (Gefle)	10	„	„
Copson	4	„	12.
L. Jensen (Fyen)	22	4	4.
Summa	308	3	15.

	Rbd.	Mk.	Sk.
Transport	308	3	15.
Berg (Lund)	3	4	„
O. C. Nielsen	3	2	„
J. Hansen (Odense	6	„	4.
F. Dorius	10	3	8.
Holmsted (Ystad)	5	1	8.
W. Andersen	17	„	„
Thorup	60	„	12.
H. F. Petersen	72	3.	2.
Jørgensen	1	3	„
H. Christensen	3	„	6.
C. Larsen	15	3	14.
H. C. Hansen	2	2	8.
C. Christiansen	8	„	6.
H. Hansen	1	5	„
Møller	12	4	„
P. Madsen	5	1	4.
Winberg (Sverrig)	22	„	12.
Sørensen	3	1	8.
P. Nielsen	4	„	4.
Summa	1059	5	15.

Sand Frihed bestaaer deri, at ethvert Menneske gjør hvad det vil, uden at forurette noget andet.

Læg Dine Planer med Viisdom, udfør dem med Bestemthed, og lad Udfaldet blive hvad det vil, saa har Du gjort Din Pligt.

Indhold.

	Side.
Guds Børn og Verdens Børn	23.
Proclamation (fortsat)	39.
Forelæsninger om Troen (fortsat)	42.
Lidt mere til Emigranterne	46.
Instrux om Bogvæsenet	47.

„Skandinaviens Stjerne" udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned, og faaes hos DHrr. Boghandlere, samt hos Redactøren i Compagnistræde Nr. 54, 4de Sal.

Udgivet og forlagt af W. Snow.

Trykt hos F. C. Bording.

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

2. Aarg. Nr. 4. Den 15. November 1852. Priis: 6 ß pr. Expl.

Til de unge Hellige.

Af J. W. Young.

(Oversat.)

Jeg er selv et ungt Menneske, og tager mig den Frihed at nedskrive nogle faa Ord til mine unge Brødre og Søstre. I ere nu i den Periode af Livet, da ethvert Menneskes Charakteer dannes. Dersom I i Ungdommen vænner Eder til Daarligheder, vil I finde det svært at vænne Eder af dermed i Eftertiden. Mange ellers store Mænd have været Slaver af een eller anden Vane, som de have lagt sig efter i Ungdommen, og i deres modnere Alder ikke kunde faae Kraft nok til at aflægge. Sir Isaak Newton var en Slave af sin Pibe; Napoleon Bonaparte af sin Snusdaase; Doctor Johnson af sit Madbord; og Størstedelen af vore Statsmænd i England og Amerika drikker, snuser og røger; hvilket altsammen er høist fordærvelige Vaner.

De unge Hellige burde stræbe at blive store og hæderlige iblandt Guds Folk, og naar de kommer til at sidde i de Retfærdiges Raad, hvilket de vil om de ere trofaste, da vil de vist ønske at være frie for disse skidne Vaner. Om nogen Tid vil Ansvarligheden for dette Værks Fortsættelse hvile paa Eders Skuldre, i Forbindelse med Eders unge Brødre i Amerika og andre Lande, og nu er det Tid at I bereder Eder til dette Arbeide. I skulde gjøre Eder bekjendte med alle Kirkens Skrifter, saavidt I muligen kunne faae dem; og især med Stjernen; thi i den vil I finde megen nyttig Lærdom. I skulde flittig læse alle gode Bøger, og søge Kundskab paa alle ærlige Maader. Lader Eders Efterforskninger skee med Viisdom, indsugende saa lidt af de Fremmedes Fordomme som muligt. Naar en Mand med et frugtbart Sind og vel forsynet med Kundskab, taler under Guds Aands Indflydelse, underviser og opbygger han alle, som hører ham. Enhver trofast ung Mand i denne Kirke vil tilfældigviis blive kaldet til Præstedømmet, og mange vil ligesom Paulus komme til at staae for Jordens store Mænd at forsvare Troen; og kanskee de vil blive kaldte til at prøve deres Præstedømmes Kraft ved Djævelens Tjenere, ligesom Elias gjorde. Dette vil fordre stor Tro; og den eneste Vei til at komme i Besiddelse af saadan Tro er, "at leve ved hvert Ord, som udgaaer af Guds Mund." (Matth. 4. 4.)

Jeg ønsker at formane Eder, mine unge Brødre, til at skye slet Selskab; thi Menneskets Aand vil, mere eller mindre, blive dem lig, med hvem det omgaaes. Dersom vi blander os med Mesteraander, Mænd som ere kyndige og tillige rene af Hjertet, ethvert af deres Ord vil være os en Perle af stor Værdi; og i saadant Selskab kan vi lære Viisdom og sand Forædling, og komme i Vane med det som er Dyd. Men,

omgaaes vi med dem, der ere slette og lave, ville vi lære det der er lavt og anskaffe os slemme Vaner.

Som jeg har sagt, Ungdommen er den Tid, da Sindet bør beredes; og, om vi i Ungdommen lærer at beherske vore Lidenskaber, kan vi gjøre det, naar vi bliver ældre. Vi burde aldrig tale i Vrede med noget Menneske, for "en vredagtig Mand opvækker Trætte;" saa siger Skriften. (Ordsp. 15, 18. og 29, 22.) Og atter siger den, at "milde Ord kan omvende Vrede." (15, 1, 25, 15. 1 Sam. 25, 23. 2 Sam. 14, 4.) Jeg har seet Mænd dispntere, og finder altid, at om de ikke begge havde Uret da de begyndte, de havde ialmindelighed, naar de endte. Maaskee nogle vil sige, — o, jeg kan ikke styre mit Sind, — naar jeg hører Nogen tale bespottelig om Menigheden, eller fornærme mine Venner, jeg maa tale, jeg kan ikke lade være. Nu dette er aldeles uformnftigt at tale saaledes. Jeg var og engang saa tilsinds; men jeg har fundet at jeg maa beherske mig selv, og at jeg kan gjøre det. Alt er muligt for dem, som troer. Vor Frelser "skjendte ikke igjen der han blev overskjendt," han blev slagen paa den ene Kind og vendte den anden til ogsaa. Da Petrus huggede Øret af den Ypperste Præstes Tjener, bød Jesus ham at stikke sit Sværd i Balgen. Peter havde, som mange af vore unge Brødre, ikke lært at skjønde. "Alt er tilladt, Alt er ikke tjenligt." Men Brødre, I vil blive stedte i saadanne Stillinger, at om I ikke taaler, det vil blive haardt for Eder. Een Ting, mine unge Brødre, vilde jeg I skulle erindre, nemlig, at det er bedre, at lide Uret end at gjøre Uret. Der er ikke en ung Mand eller Qvinde i Jesu Christi Kirke af Sidste Dages Hellige, som jo kan beherske sig selv, om de vil bære sig rigtigt ad dermed. Først burde de gjøre den Beslutning, at de vil overvinde deres stive Sind, og da bede Gud at give dem Kraft til at udføre det. Naar de da begynde at føle Vrede skulde de ihukomme deres Løfte, og Alt vil være godt; Vreden vil da forlade dem, og isteden for den Bebreidelse et Menneske altid føler efter en slem Trætte, vil de føle fri og rolig som en Sommermorgen. Ydermree, I burde lære Lydigheds Princip, for det er Hovedprincipet til Frelse og Salighed. Aarsagen til alle vore Lidelser og Trængsler, som og Menneskens nærværende Tilstand, kan udtales i eet eneste simpelt Ord, Ulydighed; og Haabet om Frelse, eller Planen, som skal skaffe os hjem igjen til Gud og ophøie os i hans Rige, kan ogsaa samles i eet Ord, nemlig Lydighed. Lydighed, mod hvad? Mod det hellige Præstedomme, for intet andet Middel kan frelse hverken Jøde eller Hedning. Vi maae ei alene gaae ned i Vandet og blive døbte til vore Synders Forladelse, men vi maa være lydige i alle Ting, baade timelige og aandelige. Brødre, ønsker I vide, hvorlnnde Brigham Young kom til at blive Kirkens Præsident? Jeg vil sige Eder; det var ved at gjøre, som han blev tilsagt af Propheten Joseph, uden at gjøre unyttige Spørgsmaal eller daarlige Indvendinger. Og dersom Jesus ikke havde iagttaget denne Orden, Lydighed mod Faderens Villie, da vilde han aldrig have været den elskelige Søn. Ligemeget hvor forkeert Raad og Formaning synes for os, det er vor Pligt at adlyde, saalænge som det kommer fra den rette Kilde. Og det tilhører ikke os at dømme dem, som Gud har sat over os, eiheller at raade dem; handler de urigtigt, vil de blive udryddet af deres Plads, hvis de ikke omvender sig. Det er ikke sjeldent at høre de Hellige sige, naar de hører et Princip omtalt til deres Gavn: jeg har aldrig seet det i Bibelen; ;eg skal ikke antage det til jeg hører mere derom. For Exempel, jeg har hørt Nogle sige, at de kunde ikke finde det skrevet i Bibelen, at "stærke og hede Drikke" samt "Tobak" er ikke godt for Mennesket; og de vilde bruge det. Hvad Slags Hellige ere disse? Brødre, det hel-

lige Præstedomme er Guds Orakel, og de der bærer det haver lige saamegen Magt og Myndighed til at tale til os, som Petrus og Paulus havde til at tale til den Slægt de levede iblandt; og nu er det Tid, medens I ere unge, at lære disse Ting og blive af med vore Forfædres Fordomme og urimelige Ideer. Brødre og Søstre, det vil ikke blive de gamle Propheters og Apostlers Ord, der vil domme Eder; men de nyes. Dersom Eders Forældre ere i Menigheden, og de ere lydige mod Raad og Formaning, da er det Eders Pligt at lyde deres Raad i alle Ting hele Eders Liv igjennem, og visseligen i al Evighed. Og dersom Eders Forældre ikke ere i Menigheden, eller de har Navnet og ikke Gavnet, er det Eders Pligt at lade Eder beherske af dem, medens i Eders Mindreaarighed; og hvis de hindrer Eder i at holde Guds Bud, de vil komme til at svare for Synden. Men, naar I ikke længer ere under deres Magt og Myndighed, efter Landets Lov, da vil det blive Eders Pligt, at "forsage Fader og Moder for Evangeliets Skyld." Jeg tænker jeg har sagt nok om disse Principer, og dersom I vil iagttage dem, vil I blive velsignede.

"Renser Eder, I som bærer Herrens Kar." Brødre, husker altid paa disse Ord, thi nagtet det er kort, er det dog saare vigtigt. Gud har formedelst sin Barmhjertighed tilstedt os at komme her og paatage os disse Legemer, at vi maatte vorde fuldkomne; og hvor stor er ikke Naaden, som os er vederfaret, mine unge Brødre; thi mange af os vil leve og see Zion fuldkommen befæstet, og en retfærdig Regjering tilveiebragt. Eftersom vi da ere blevne tilstedte at komme til Verden paa en Tid saa rig paa store Begivenheder, hvor stor vil da ikke vor Fordømmelse blive, om vi besmitte vore Hytter. Der skal komme til at staae et vist Antal af Præster paa Zions Bjerg, som ikke haver besmittet sig med Qvinder. Skal vi være af det Tal? Om vi skal, maa vi leve derefter. Hvor bestemte burde vi da ikke være til at overvinde Fristelse; thi dersom vi engang giver efter derfor, efter at være blevet bekjendt med Christi Lærdomme, om vi end faaer Forladelse af Gud og vore Brødre, vil Plætten dog være der alligevel; og hvorledes kan der da siges om os, at vi ere af dem der ikke haver besmittet sig. Ungdommens Sti er tilvisse en slibrig een, og hvormange falder ikke medens de ere paa den. Eftersom dette er saaledes, lad mig formane Eder, Brødre og Søstre, til at befæste Eder selv, ved at bestræbe Eder paa at gjøre al Guds Villie, ved Aarvaagenhed og ved Bøn, at I maa have meget af den Hellig Aand hos Eder. Vogter Eder for Alt, hvad der klæder ilde; og lev hver Dag, som om I ventede at det vilde blive Eders sidste; og enten Du synger, eller beder, eller prædiker, eller arbeider paa Fabrikken eller i Jordens Indre, eller i hvadsomhelst Stilling Du er, gjør Alting til Guds Ære. Sky Misdæderen, som en giftig Slange.

Endeligen, Brødre, værer ydmyge, værer flittige til Bøn, værer sagtmodige og langmodige mod alle Mennesker. Elsker hverandre, ikke med den kolde Mund-Kjærlighed af Verden, eiheller med den Kjærlighed, som kommer af Lyst, men med en reen og hellig Kjærlighed. En saadan Kjærlighed, at vi vilde døe for vor Broder eller Søster; at vi vilde beskytte en Brøders Charakteer og en Søsters Ære imod onde Menneskers giftige Angreb, indtil den sidste Blodsdraabe. Hvad mere skal jeg sige? Brødre, om I vil give Agt paa disse Ting, saa simple, som de ere, I skal blive meget velsignet, og I skal vexe i Viisdom Dag for Dag; I skal vorde store og hæderlige iblandt Guds Sønner, og I skal blive mægtige til at opklare Guds dybe Ting, og til at forstaae de store Principer, ved hvilke Verdener styres og bringes til at gjøre deres Omvæltninger om

deres store Centrum, nemlig Kolob. I skal have Helbred i Legemet, og Styrke i Sindet; og I skal have Kraft til at overvinde ethvert Onde, og til at holde Eder selv rene for Synd; og i Opstandelsen, I skal opstaae rene og hellige, og annamme det evige Liv. I skal leve og regjere med Christus paa Jorden i et Tusind Aar, i hvilken Tid I skal blive underviist af disse, som have været i Gudernes Selskab, nemlig de gamle Propheter og Apostler, samt af Christus selv. Og I vil blive beredte til større Gjerninger end nogensinde er bleven udført paa denne Jord. Eders Riger og Herredømmer vil være liig Christi, fremskridende, evige og uden Ende. Amen.

En Advarsels Røst.

(Fortsat fra Pag. 23).

Vi skal nu betragte Guds Rige, oprettet i Apostlernes Dage. Den første Tilkiendegivelse af dets nære Komme skete ved en Engel til Zacharias, lovende ham en Søn, som skulde gaae foran Kongen og berede hans Vei. Den næste Aabenbaring var til Maria, og siden til Joseph, ved en hellig Engel, lovende at Messias skulde fødes, medens den Hellig Aand til samme Tid aabenbarede til Simon i Templet, at han skulde ikke døe førend han havde seet Frelseren. Saaledes alle disse tilsammen med Hyrderne og de vise Mænd fra Østerland begyndte at fryde sig med en usigelig Glæde, fuld af Herlighed, medens den hele Verden rundt omkring dem ikke kjendte Anledningen til deres Glæde. Efter disse Ting Alt syntes at hvile i taus Forventning indtil Johannes var blevet mandvoxen, da han kom fra den tilgrændsende Ørken i Judæa med en ny og forunderlig Proclamation, raabende: "Omvender Eder, thi Himmeriges Rige er nær," døbende til Omvendelse, sigende dem tydelig at deres Konge allerede stod midt iblandt dem, færdig til at oprette sit Rige. Og medens han endnu døbte, kom Messias og blev døbt og beseglet med Guds Aand, hvilken hvilede over ham i en Dues Skikkelse; og strax derefter begyndte han den samme Proclamation som Johannes, sigende: "Omvender Eder, thi Himmeriges Rige er nær." Efterat han da havde udvalgt tolv Apostler, sendte han dem hen til alle Judæas Stæder, med den samme Proclamation, "Himmeriges Rige er nær;" og efter dem udsendte han halvfjerdsindstyve, og da andre halvfjerdsindstyve, med den samme Tidende, saaat Alle kunde blive vel advarede og forberedte paa et Rige, som snart skulde oprettes iblandt dem. Men da dette havde gjort den forønskede Virkning, iat opvække en almindelig Forventning, i Besynderlighed i hans Disciples Hjerter, som daglig forventede at triumphere over deres Forfølgere, ved denne herlige Persons Kroning, medens de selv haabede Belønning for de Besværligheder og Opoffrelser de havde lidt for hans Sag, ved at blive ophøiede til Værdigheder, nær hans Person. — Hvor de har maatte følt dem skuffet, da de saae deres Konge greben og korsfæstet, efter at være spottet, udleet og latterliggjort og sluttelig overvundet og triumpheret over baade af Jøder og Hedninger. De vilde glædelig have døet i Striden for at faae ham paa Thronen; men modløse at underkaste sig, uden at stride, og opgive alle deres Forventninger og nedsynke i Fortvivlelse fra den høieste Spids af Enthusiasme til den laveste Fornedrelse var mere end de vel kunde udholde. De sank tilbage i Sorrig; og vendte sig hver Mand til sit Næt eller til deres forskjellige Haand-

teringer, og formodede at alt var forbi; rimeligviis tænkende ved sig selv: Er dette Resultatet af alt vort Arbeide? var det derfor vi forlod alle verdslige Diemed, vore Venner, vore Huse og Lande, lidende Forfølgelse, Hunger, Fattigdom og Vanære," og vi tænkte: det skulde blevet ham, som vilde have forløst Israel; men ak! de har dræbt ham, og Alt er forbi. I tre Aar har vi vakt en almindelig Forventning overalt i Judæa, ved at forkynde dem, at Himmeriges Rige var nær; men nu vor Konge er død, og hvorledes skal vi vove at see Folk i deres Ansigter? Med disse alvorlige Betragtninger gik enhver til Sit, og alt blev Taushed igjen og Røsten havde ophørt i Judæa, raabende: Omvender Eder, thi Himmeriges Rige er nær. Jesus sov i Dødens Arme; en stor Steen med Statens Segl forvarede Graven, hvor han laae, medens den romerske Vagt stod med aarvaagen Stilhed for at paasee, at alt blev holdt i Sikkerhed, da pludselig en mægtig Engel fra Herlighedens Region nedsteg, ved hvis Nærværelse Soldaterne faldt tilbage, som døde Mænd, medens han rullede Steenen bort fra Døren til Graven og Guds Søn vaagnede fra hans Slummer, sønderbrød Dødens Baand, og snart efter lod sig tilsyne for Marie, hvilken han sendte til Disciplene med den glædelige Tidende om hans Opstandelse, og beskikkede et Sted til at møde dem. Da, efterat de havde seet ham, a! deres Sorg var omvendt til Glæde, og alt deres tidligere Haab var pludselig gienoplivet, de havde ikke længer at raabe: Himmeriges Rige er nær, men forblive i Jerusalem indtil Riget var stiftet; og de beredte dem til at oplade Døren til Riget og at indlemme Fremmede og Udlændinge i det, som lovlige Borgere ved Forvaltningen af visse Love og Ordinanzer, hvilke var uforanderlig Indlemmelses-Lovene, og uden disse kan intet Menneske nogensinde blive Borger. Efter at have opfaret til det Høie, og efter at blive kronet med al Magt i Himmelen og paa Jorden, kom han igjen til sine Disciple for at give dem deres Fuldmagt, sigende til dem, "Gaaer ud i al Verden og prædiker Evangelium for alle Skabninger. Hvo som troer og bliver døbt, skal blive frelst; men hvo som ikke troer, skal btive fordømt." Og disse Tegn skal følge dem, som troer. I mit Navn skal de udkaste Djævle; de skal tale med nye Tunger; de skal tage paa Slanger; og dersom de drikke nogen dødelig Drik, skal det ikke skade dem; de skal lægge Hænder paa de Syge og helbrede dem," (Mark. 16.15—18). — Nu ønsker jeg Læseren ikke at forlade denne Bemyndigelse, før han forstaaer den; thi naar han eengang forstaaer den, kan han ikke tage feil af Guds Rige, men vil paa eengang opdage disse Besynderligheder, der for stedse skulde udmærke det fra alle andre Riger eller Religionssystemer paa Jorden, og at ikke nogen skal misforstaae det, vil vi udvikle det og betragte enhver Deel omhyggeligen i dens eget rette Lys; — først de skulde prædike Evangeliet, eller med andre Ord, den glade Tidende om en korsfæstet og opstanden Forløser for al Verden; for det andet, hvo som troer og bliver døbt, skal blive frelst; for det tredie, hvo som ikke troer, hvad de prædiker, skal blive fordømt; og for det fjerde, disse Tegn skal følge dem som troer — først, de skal udkaste Djævle; for det andet, tale med nye Tunger; for det tredie, tage paa Slanger; for det fjerde, dersom de drikke nogen dødelig Ting, skal det ikke skade dem; og for det femte, de skulle lægge Hænderne paa de Syge og helbrede dem.

Nu, det maa være egensindig Blindhed, eller Uvidenhed i Sproget, som har bestandig foraarsaget Misforstaaelse. Thi nogle fortæller os, at disse Tegn alene skulde følge Apostlerne, og andre, at de alene skulde følge de Troende i den Tidsalder. Men Christus sætter Prædiken, Tro, Frelse og Tegnene, alt paa lige Fødder: Hvor det ene blev indskrænket, det an-

det maatte ogsaa; hvor det ene ophørte, det andet gjorde ligesaa. Dersom Sproget indskrænker disse Tegn til Apostlerne, da indskrænker det ogsaa Tro og Frelse til dem. Dersom ikke disse Tegn skulde følge Andre, da skulde og ingen andre tro, og ingen andre blive frelst. Atter, dersom Sproget indskrænker disse Tegn til Christendommens første Tidsalder, da indskrænker det Frelse til Christendommens første Tidsalder, thi det ene indskrænkes ligesaa meget som det andet; og hvor det ene er i Kraft, det andet er ligesaa; og hvor det ene ender, det andet maae standse. Og ligesaavel kunde vi sige, Evangeliets Prædiken er ikke længer nødvendig, eiheller Tro eller Frelse; disse var alene givet i Begyndelsen til Evangeliets Stadfæstelse, som at sige, Tegnene er ikke længer nødvendig, de vare alene givet i Førstningen for at stadfæste Evangeliet. Men, spørger den forbausede Læser, ere ikke disse Tegn ophørte iblandt Menneskene? Jeg svarer, beviis at de ere ophørte, og det vil befindes at Evangeliet er ophørt at blive prædiket og at Menneskene har ophørt at tro og blive frelste, og Verden er udenfor Guds Rige; ellers vil det bevise at Jesus Christus var en Bedrager og hans Forjættelser uden Kraft.

Da vi nu har udviklet og forstaaet disse Befalinger, saa lad os videre forfølge denne Gjenstand, Guds Riges Oprettelse i de apostoliske Dage. Da Frelseren havde givet dem deres Myndighed befalede han dem at vente og ikke udføre deres Mission til de vare begavet med Kraft fra det Høie. Men hvortil denne Forhaling. Fordi ingen Mand nogensinde var dygtig, eller nogensinde vil blive dygtig, til at prædike det Evangelium og undervise om alt hvad Jesus har befalet dem, uden den Hellig-Aand; og det en meget forskjellig Hellig-Aand fra den, som nu besiddes af Mennesker, som ikke ere indspirerede; thi den Hellig-Aand, om hvilken Jesus taler, vil veilede til al Sandhed, og bringe alle Ting i Erindring, som han har sagt dem, og vise dem de tilkommende Ting — ikke at tale om, at den vilde gjøre dem duelig til at tale i alle Jordens Tungemaal. Nu, en Mand, som prædiker, behøver den Hellig-Aand meget; først, til at veilede ham til al Sandhed, at han maa vide hvad han skal lære; for det andet, til at styrke hans Ihukommelse, at ikke han skulde forsømme at lære noget af det, som var dem befalet; og for det tredie, behøver han at kjende de Ting, som forestaaer at han kan advare hans Tilhørere om de Farer som forestaaer, og det vilde gjøre ham til en Prophet. Heraf kan Læseren see, hvor omhyggelig Jesus var, for at ingen skulde prædike hans Evangelium uden den Hellig-Aand. Han maa ogsaa lære, hvor forskjellig Sandhedens Aand er fra de Aander, som nu er udspredte paa Jorden, bedragende Verden under Navnet af den Hellig-Aand. Dersom Kirkerne paa nærværende Tid har den Hellig-Aand, hvi er det da saa vanskeligt for dem at forstaae Sandheden? Hvorfor vandrer de i saa mange forskjellige Veie og Lærdomme? Hvorfor behøver de hele Bibliotheker af Prædikener, Tractater, theologiske Stridsskrifter, Argumenter og Meninger, alle skrevet ved menneskelig Viisdom, uden nogen Bekjendelse af Inspiration? Vel maa Herren klage, sigende: "Deres Frygt for mig er lært ved menneskelige Forskrifter." Men at vende tilbage. Apostlerne tøvede i Jerusalem indtil de bleve iførte med Kraft, og da først begyndte de at proclamere Evangeliet.

Her har vi opdaget adskillige Ting til et Rige. For det første har vi fundet en Konge, levende og siddende ved Guds høire Haand, til hvem er anbetroet al Magt i Himlen og paa Jorden. For det andet, befuldmægtigede Embedsmænd, rigtig beskikkede, at betjene Regjerings-Affairerne. For det tredie, Loven, hvorefter de skulde bestyres, var: "Alt hvad Jesus havde be-

falet sine Disciple at lære Folket."

Og nu, dersom vi kan udfinde, hvorledes Menneskene bleve Borgere af dette Kongerige, jeg mener ihenseende til Indlemmelsen, da har vi fundet Guds Rige i den Tid, og vil være meget utilfreds med enhver Ting i vor Tid, der bekjender sig at være Guds Rige, og er ikke efter dette Mønster.

Det hendte sig, at der ikke var nogen naturlig fødte Undersaatter af dette Kongerige, thi baade Jøder og Hedninger var indsluttet under Synd og Vantroe; og ingen kunde blive Borger uden denne Indlemmelses-Lov; og alle som troede paa denne Konges Navn havde Magt til at blive indlemmet; men der var kun een uforanderlig Regel eller Plan ved hvilken de bleve indlemmede; og alle, der vovede at fordre Borgerskab ad nogensomhelst anden Vei bleve regnede som Tyve og Røvere, og kunne aldrig blive optagne. Denne Regel var nedlagt i Frelserens Lærdom til Nicodemus, nemlig: "Uden Nogen bliver født af Vand (det er, døbt i Vandet) og Aand, (det er, døbt med Aanden,) kan han ikke indkomme i Guds Rige."

(Fortsættes).

Forelæsninger om Troen.

(Fortsat fra Pag. 45.)

Femte Forelæsning. — Femte Afdeling.

1. I vore forrige Forelæsninger afhandlede vi Guds Væsen, Charakteer, Fuldkommenheder og Egenskaber. Hvad vi forstaaer ved Fuldkommenheder, er de Fuldkommenheder, som henhører til alle hans Naturs Egenskaber. Vi skal i denne Forelæsning tale om Guddommen — vi mener Faderen, Sønnen og den Hellig-Aand.

2. Der er to Personer, som udgjør den store, mageløse, regjerende, og høieste Magt over alle Ting — ved hvilken alle Ting blev skabte og gjorte, som er skabte og gjorte, saavel synlige som usynlige — saavel i Himlen, som paa Jorden, i Jorden, under Jorden, eller nogensteds i det umaalelige Rum. De er Faderen og Sønnen — Faderen er en Aands-, Herligheds- og Krafts-Personlighed, besiddende al Fuldkommenhed og Fylde — Sønnen, som var i Faderens Skjød, en legemlig Person, skabt eller dannet ligesom Mennesket, eller værende i Menneskets Skikkelse og Lignelse, eller snarere Mennesket var skabt efter hans Lignelse og i hans Billede; han er altsaa det udtrykte Billede og Lignelse af Faderens Person, og besidder Faderens hele Fylde, eller den samme Fylde, som Faderen; han er avlet af ham, og beskikket førend Verdens Grundfæstelse til at være en Forsoning for alle deres Synder, som skulde tro paa hans Navn, og han kaldes Sønnen paagrund af Kjødet — og nedsteg i Lidelse længere end Mennesket kan taale; eller, med andre Ord, led større Lidelser, og var udsat for kraftigere Modsigelser end noget Menneske kan være. Men uagtet alt dette, holdt han Guds Lov, og forblev uden Synd, idet han derved viste at det staaer i Menneskets Magt at holde Loven og tillige forblive uden Synd, og tillige, at der ved ham maatte komme en retfærdig Dom over alt Kjød, og at alle, som ikke vandre efter Guds Lov, kan retfærdigt fordømmes ved Loven, og ingen Undskyldning have for deres Synder. Men han, som er Faderens Enbaarne, fuld af Naade og Sandhed, har seiret og annammet Faderens Herligheds Fylde — han besidder det

samme Sind som Faderen, hvilket Sind er den Hellig-Aand, som vidner om Faderen og Sønnen, og disse tre er eet; eller, med andre Ord, disse tre udgjør den store, mageløse, regjerende, og høieste Magt over alle Ting; ved hvilken alle Ting blev skabte og dannede, der blev skabte og dannede, og disse tre udgjør Guddommen og er Eet; Faderen og Sønnen, besiddende det samme Sind, den samme Visdom, Herlighed, Kraft, og Fylde — opfyldende Alt i Alle; Sønnen der er opfyldt af Sindets, Herlighedens og Kraftens Fylde; eller, med andre Ord, Faderens Aand, Herlighed og Kraft — besiddende al Kundskab og Herlighed, og det samme Rige— siddende ved Kraftens høire Haand, i Faderens udtrykte Billede og Lignelse, en Midler for Mennesket — fyldt med Faderens Sinds Fylde, eller med andre Ord, Faderens Aand, hvilket udgydes over alle, som troer paa hans Navn og holder hans Bud; og alle de, som holder hans Bud, skal vore op fra Naade til Naade, og blive Arvinger i det himmelske Rige, og Jesu Christi Medarvinger; besidde det samme Sind, omdannes til det samme Billede eller Lignelse, ja det udtrykte Billede af ham som fylder Alt i Alle; er fyldt med hans Herligheds Fylde, og bleven eet med ham, ligesom Faderen, Sønnen og den Hellig-Aand er eet.

3. I den foregaaende Udtydning om Guddommen, der er givet i hans Aabenbaringer, har de Hellige en sikker Grundvold lagt for Udøvelsen af Tro til Liv og Saliggjørelse, formedelst Jesu Christi Forsoning og Mægling; ved hvis Blod de har en Tilgivelse for deres Synder, og tillige en sikker Belønning opbevaret for dem i Himlen, nemlig at deeltage i Faderens og Sønnens Fylde formedest Aanden, saaledes skal de Hellige, ved den samme Aand, blive deelagtige i den samme Fylde, og nyde den samme Herlighed; thi ligesom Faderen og Sønnen er een, saaledes skal iligemaade de Hellige blive eet med dem. Formedelst Faderens Kjærlighed, Jesu Christi Mægling, og den Helling-Aands Gave, skal de blive Guds Arvinger og Jesu Christi Medarvinger. (Fortsættes.)

Roligheд i Utah.

(Udaf Deseret News.)

Det er for os en Anledning til stor Fornøielse og til at takke og prise vor himmelske Fader, at vi i Sandhed kan forkynde de Hellige, at Fred vedbliver at herske med Triumph i alle Bjergenes Dale, i alle vore Anlæg, overalt i hele vort Territorium; og hvad der forøger vor Glæde er, at naar vi seer ud omkring paa Jorden, vi finder intet andet Sted, saa fredeligt, som dette; ikke at vi glæder os over Krig nogensteds, men, at Fred existerer, og vi ere tilladte at nyde den.

I alle Dele af vor Klode ere Menneskenes Hjerter forhærdede formedelst Tvedragt, Splid, Uenighed og Krig. Et Folk løfter Sværd imod et andet, og de mægtigste Nationer rustер og befæster og gjør Tilberedelser til en Slagtedag for deres Nabоer, eller for at blive slagtet af dem, og Jorderige synes som at beredes til snart at blive et Slagtehuus, hvor Kongen og Tiggeren vil vælte sig i deres Blod tilsammen.

Der synes at være en almindelig Engstelse og Forventning, at der vil komme Straf og Grumhed, ikke fra Himlens Gud, thi Nationerne har glemt, at der er et saadant Væsen, men fra hverandre; fra andre Throner, fra andre Riger, fra Venner og fra Nabоer. Overtro, Vankundighed, For-

domme og Intolerance ere Hovedaarsager til disse Ulykker; thi naar Menneskene forviser Gud fra deres Hjerter og deres Ihukommelse, da følger Sandhed, Retfærdighed og Billighed med, og de ere overladte til al den falske og fordærvelige Indflydelse af enhver ond Aand paa Jorden, eg de mest djævelske Lidenskaber faaer fuldkommen Herredømme.

Falsk Religion er værre end ingen; den lulle ofte Mennesket isøvn i en Vugge af Bedrageri, og fører dem ind i Helvede førend de opvaagner. Vi vide ikke nogen politisk Constitution paa Jorden, undtagen de forenede Staters, der hiemler og tilsikrer Religionsfrihed for Alle — Ret til at dyrke Gud efter deres egen Samvittighed. Alle Regjeringer har deres Meninger, Former, Ceremonier, Fordomme, Traditioner og Indbildninger indvævede i deres Organisation, til at binde Menneskenes Samvittighed; og hvis de tilsteder større Frihed, da er det igjennem Eedsaflæggelse, Bevillinger, Formularer og Ceremonier indstiftet for det samme; og i disse Bevillinger er England mest liberal, og har netop derigjennem modtaget store Velsignelser.

Nationerne har forglemt Abrahams Gud, Verdens Skaber, og han overgiver dem til at udarbeide deres egen Frelse eller Fordømmelse, ligesom de selv vil; følgelig, hvor vi vender os, vi seer Kiv og Trætte midt i de nationale Affairer ialmindelighed; imellem Keisere, Konger og Præsidenter, og imellem dem og deres Cabinetter og Raad, midt i deres Forsamlinger, Parliamenter og Senater, og iblandt Folkets Repræsentanter; og om Gud just ikke bliver kastet ud, bliver han dog udeladt, saavel som christelig Bøn, indtil Menneskenes Blindhed er bleven saa stor, at de slukker Gaslys ved Midnat og tænder Lys om Middagen for at see om Solen skinner.

Medens disse Ting gaaer fremad iblandt Nationernes høie Classer, tiltager Tyveri, Roveri, Mord, Bedrageri og Falskhed iblandt de lavere Classer, til man tilsidst ikke veed naar man skal troe sin Næste, eller naar eller hvor man for et Øieblik er sikker paa sit Liv for Morderens Haand, medens han, som sidder paa Thronen i Himlen, og leer ad deres Ulykker og spotter over deres Angester, løslader Fyrsten paa dem, han som har Magt i Luften, og ved Hvirvelvinde, Storme, Orkaner og Skypumper bortrydder Tusinde og atter Tusinde af Jorden og kommer det salte Hav til at opslnge Londons, Liverpools, Ny Yorks og andre Nutidens assyriske og sidonitiske Søstæders Skibe, med alle deres Mænd og alt deres Gods.

Tiden tillader os ikke at see paa de Ulykker, Jammerscener, Uteerligheder, Plager, Sygdomme, Dødsfald og gruelige Tildragelser, som hver Post bringer Efterretninger om, som ere indløbne fra alle Kanter; og om vi kunde, det vilde kun være Eder til Bedrøvelse at læse; men hvad der vil være mere behageligt for Eder vil være, at betragte, at medens Fjendskab og Uenighed, Krig og Død overstrømmer alle Nationer, I ere her i Ephraims frugtbare Dale, under den Almægtiges Beskyttelse, veiledte og styrede af hans gode Aand, saavidt I holde Eder rene og ere villige til at følge det Raad som er hovven fra, samt at I fremdeles vil blive beskyttet og bevaret fra grumme Elementer og Mennesker, der ere endnu værre, indtil I ere beredte til at indgaae til større Herlighed.

Der er stor Aarsag til Glæde iblandt de Hellige; thi nogle visse gemene Fyre af den laveste Slags, hvis Liv var bleven frelst ved Eders Medlidenhed og Godhed, have gaaet Øst og Vest og opdigtet det Rygte at I have gjort aabenbar Opstand og armeret Territoriet imod Unionsregjeringen; hvilken Historie er bleven publiseret i Bladene ligesaa nøgen for Sandhed, som dens Authorer, og den har gaaet hele Verden over og bliver troet af dem, der er i Besiddelse af den samme Løgnens Aand. Men

om vi vilde modsige en saadan Rapport til Overbeviisning for den som tror den, det vilde være ligesom at kaste Perler for Svin; thi den der er besat af en løgnagtig Aand vil ikke tro Sandheden, naar den forkyndes ham; og Andre vil ikke troe en saadan Beretning om Utah; og for os at sige Eder at den er falsk, vilde være unødvendigt, for I veed det allerede; derfor sige vi til Eder, med Jesu Ord: salige ere I, naar man bespotter og forfølger Eder, og taler allehaande Ondt imod Eder for min Skyld, og lyver det, glæder og fryder Eder, thi Eders Løn skal være megen i Himlene.

Joseph Smiths Levnetsløb.

(Fortsat fra Pag. 21.)

Da min Faders timelige Omstændigheder vare meget smaae, vare vi nødsagede til at arbeide med vore Hænder som Dagleiere og hvorsomhelst vi kunde faae Leilighed; sommetider vare vi hjemme og sommetider ude, og ved bestandig at arbeide forskaffede vi os en tarvelig Underholdning.

I Aaret 1824 mødte der min Faders Familie en stor Gjenvordighed derved, at min ældste Broder Alvin døde. I October Maaned 1825 fæstede jeg mig til en gammel Mand ved Navn Josiah Stoal, der boede i Chenango County i Nye-York Stat. Han havde hørt Noget om en Sølvmine, som skulde været bleven aabnet af Spanierne i Harmony i Susquehannah County i Pennsylvanien, og havde, førend jeg gav mig i hans Tjeneste, gravet, for om muligt at opdage Minen. Efter at jeg kom til at være hos ham, tog han mig med iblandt de andre af hans Folk til at grave efter Sølvminen, ved hvilket jeg vedblev at arbeide næsten en Maaned uden at vi havde noget Held i vort Foretagende, og tilsidst fik jeg den gamle Herre overtalt til at holde op med Gravningen. Heraf opkom den meget forunderlige Fortælling, at ieg har været en Skattegraver.

Medens jeg var saaledes sysselsat, spiste jeg hos en hvis Isaak Hale dersteds; det var der at jeg første Gang saae min Kone Emma, som var hans Datter. Den 18. Jan. 1827, bleve vi ægteviede, og jeg var endnu i Herr Stoals Tjeneste.

Da jeg endnu vedblev at sige, at jeg havde seet et Syn, blev Forfølgelsen ved- og min Svigerfader og hans Familie var meget imod vort Giftermaal. Jeg var derfor nødsaget til at tage hende andensteds hen, og vi tog til Squire Tarbills Huus i South Bainbridge i Chenango County i Ny-York Stat. Strax efter mit Giftermaal forlod jeg Stoals og gik til min Fader og arbeidede med ham den Sommer.

Endelig kom Tiden, da jeg skulde have Tavlerne, de Urim og de Thummim og Brystspandet. Paa den 22de Dag i September gik jeg, som sædvanligt, naar et Aar var omme, til Stedet, hvor de vare forvarede, og det samme himmelske Sendebud overgav dem til mig med denne Erklæring, at jeg skulde være ansvarlig for dem, og at dersom jeg skulde lade dem komme fra mig af Mangel paa Omhu eller formedelst Forsømmelse, skulde jeg blive forkastet; men dersom jeg vilde anvende al min Flid paa at bevare dem til han (nemlig Sendebudet) skulde forlange dem, da skulde det gaae godt.

Jeg kom snart til at kjende Aarsagen, hvorfor jeg havde faaet saa streng Befaling at tage Vare paa dem, og hvorfor Sendebudet havde sagt, at naar jeg havde gjort hvad de var forlangt af mig, vilde han kræve dem; thi aldrig saasnart blev det bekjendt at jeg havde dem, førend man gjorde sig den største Uleilighed for at faae dem fra mig; man anvendte alle de Ræn-

ker og Kunstgreb der kunde opfindes til det Diemed. Forfølgelsen blev meget værre end før, og saare Mange var bestandigen paa Vagt for at faa dem fra mig, om muligt; men formedelst Guds Viisdom forbleve de velbevarede i mine Hænder, indtil jeg havde gjort ved dem, hvad der blev krævet af min Haand; og da Sendebudet, efter forelobig Foranstaltning, krævede dem, overgav jeg dem til ham; og han har dem i sin Varetægt indtil denne Dag, hvilken er den 2den Dag i Mai 1838.

Rørelsen vedblev alligevel, og Madam Sladder med hendes tusinde Tunger var den hele Tid sysselsat med at udbrede falske Rygter om min Fader og mig, og dersom jeg skulde nedskrive en Tusindedeel af dem, vilde det opfylde hele Bøger. Forfølgelsen blev imidlertid saa stærk at jeg var nødsaget til at forlade Manchester, og reise med min Hustru til Susqvehannah County i Pennsylvanien; og vi vare meget fattige, og Ondskaben saa stærk imod os, at vi havde ingen Udsigter til at det nogensinde vilde blive anderledes med os; men, medens vi midt i vore Trængsler, lavede os til at reise, fandt vi en Ven i en god Mand ved Navn Martin Harris, der kom til os og gav mig halvtredsindstyve Daler til Hjelp i vor Nød. Herr Harris var en agtet Landmand, og boede i Palmyra i Wayne County, i Ny-York Stat. Ved denne betimelige Hjelp blev jeg istand til at naae til mit Bestemmelsessted i Pennsylvanien, og strax efter min Ankomst dertil, begyndte jeg at afskrive Charaktererne, som var paa Tavlerne. Jeg afskrev et betydeligt Antal af dem, og ved de Urim og de Thummim oversatte jeg nogle af dem, hvilket jeg gjorde i den Tid fra jeg kom til min Svigerfaders Huus i December Maaned til næstfølgende Februar.

I Februar Maaned kom før ommeldte Herr Harris til mit Huus, fik de Charakterer, som jeg havde afskrevet af Tavlerne, og reiste med dem til Staden Ny-York; og hvad det angaaer, der skete med ham og Charaktererne, vil jeg henvise til hans egen Beretning om Omstændighederne, som han fortalte det til mig efter sin Tilbagekomst, hvilket var som følger:

"Jeg begav mig til Ny-York Stad, og viste de Charakterer, der vare blevne oversatte, samt Oversættelsen deraf, til Professor Anthon, en Mand som var berømt for sin store Sprogkyndighed. Professor Anthon sagde, at Oversættelsen var rigtig, ja mere end Noget han før havde seet oversat fra Egyptisk. Jeg viste ham da de, der ikke endnu vare oversatte, og han sagde, de vare egyptiske, chaldæiske, syriske og arabiske, og at de vare de ægte Charakterer. Han gav mig et skriftligt Vidnesbyrd til at bevidne for Folket i Palmyra at de vare ægte Charakterer, samt at Oversættelsen ogsaa var rigtig. Jeg tog Beviset, stak det i min Lomme og gik, men Herr Anthon kaldte mig tilbage og spurgte mig, hvorledes den unge Karl fik at vide at der var Guldtavler paa det Sted, hvor han fandt dem, hvorpaa jeg svarede at en Guds Engel havde aabenbaret ham det.

Da sagde han, lad mig see det Bevis; hvorpaa jeg tog det op af min Lomme og gav ham det, og han tog det og rev det itu, sigende at der var ikke noget Saadant nu, som Engles Sendelse, og at dersom jeg vilde bringe Tavlerne til ham, da vilde han oversætte dem. Jeg sagde ham, at en Deel af Tavlerne var forseglet, og at det var mig forbudet at bringe dem, hvorpaa han svarede: Jeg kan ikke læse en forseglet Bog. Jeg forlod ham og gik til Doctor Mitchel, som bekræftede hvad Professor Anthon havde sagt baade om Charaktererne og Oversættelsen."

Den 15. April 1829 kom Oliver Cowdery til mit Huus, hvilket var den første Gang jeg saae ham. Han fortalte mig at han havde været Skolelærer i Nabolauget, hvor min Fader boede, og som min Fader var een af dem, der havde sendt Børn til

Skole hos ham, gik han for en Tid og spiste i hans Hus, og medens han var der, fortalte Familien ham hvorlunde jeg havde faaet Tavlerne, og derfor var han kommet at faae Mere at høre af mig.

Den 17. April, hvilket var to Dage efter Cowderys Ankomst, begyndte ieg at oversætte Mormons Bog, og han begyndte at skrive for mig.

Vi vedbleve vort Arbeide med Oversættelsen, og paa en vis Dag i den paafølgende Maaned, (Mai 1829), gik vi ud i Skoven at bede og adspørge Herren angaaende Daab til Syndsforladelse, hvilken vi fandt omtalt i Oversættelsen af Tavlerne. Medens vi saaledes bade og paakaldte Herren, kom der et Sendebud ned fra Himmelen i en klar Sky, og han lagde sine Hænder paa os og ordinerede os, sigende: "Paa Eder, mine Medtjenere, lægger jeg Aarons Præstedømme, i Messiæ Navn, hvilket Præstedømme holder Nøglerne til Engles Tjeneste, og til Omvendelsens Evangelium, og til Daab i Vandet til Syndsforladelse; og dette skal aldrig mere blive borttaget af Jorden, indtil Levis Sønner atter frembærer Offer for Herren i Retfærdighed." Han sagde at dette Aarons Præstedømme havde ikke Fuldmagt til at lægge Hænder paa for den Helligaands Gave, men at den skulde gives os herefter; og han befalede os at gaae og blive døbte, og sagde at jeg skulde døbe Oliver Cowdery, og han derefter skulde døbe mig.

Efter denne Befaling gik vi til Daab; først døbte jeg ham, og derefter døbte han mig, hvorefter jeg lagde mine Hænder paa hans Hoved og ordinerede ham til Aarons Præstedømme, og derefter lagde han sine Hænder paa mig og ordinerede mig til det samme Præstedømme; thi saaledes var det os befalet *).

---

*) Oliver Cowdry beskriver disse Begivenheder saaledes: "Disse vare Dage, som aldrig burde glemmes: at sidde under Lyden af en Røst, der blev styret ved Inspiration fra Himlen, opvakte den dybeste Taknemlighed i dette Bryst! Dag for Dag blev jeg ved, uforhindret at nedskrive fra hans Mund, efterhaands som han oversatte ved de Urim og de Thummim, eller "Udtyderne", som de Nephiter vilde kalde dem, Historien eller Optegnelsen, som kaldes "Mormons Bog."

"Her at skrive Mormons og hans trofaste Sons Moronis interessante Beretning om et Folk, eengang elsket og yndet af Himlen, vilde, om end i faae Ord, overgaae hvad jeg fortiden har bestemt; jeg skal derfor opsætte det til en tilkommende Tid, og som jeg sagde i Indledningen, mere henvende mig direcete til nogle faa Bisager, der staae i umiddelbar Forbindelse med denne Kirkes Opkomst, hvilket vil være underholdende for nogle Tusinder, der have traadt frem midt iblandt Bigotters Foragt og Hykleres Bagtalelse, og antaget Christi Evangelium.

"Intet Menneske med sund Fornuft, kunde oversætte og skrive den Underviisning, som Frelseren gav Nephiterne om den bestemte Maade, hvorpaa Man skulde opbygge hans Kirke, og i Særdeleshed naar Fordærvelsen havde udbredt en Uvished over Alt hvad Menneskene havde stiftet til Gudsdyrkelse, uden at ønske at maatte udvise sin Hjertens Villighed ved at blive begraven i den vaade Grav, for at kunne have en god Samvittighed for Jesum Christum.

"Efter at have skrevet den Beretning, der er given om Frelserens Tjeneste iblandt de Overblevne af Jacobs Sæd i dette Land, blev det let at see, som Propheten sagde, at Mørke skjulte Jorden og Dunkelhed Folkets Sind. Og ved videre Eftertanke blev det let at see, at midt iblandt den store Strid og Uroelighed angaaende Religion, var der Ingen, der havde Myndighed af Gud til at forvalte Evangeliets hellige Handlinger. For man kunde vel spørge: har en Mand Myndighed til at handle i Christi Navn, som forsmegter Aabenbaring, naar Hans Vidnesbyrd er intet mindre end den prophetiske Aand, og hans Religion grundfæstet, opbygget og vedligeholdt ved umiddelbar Aabenbaring til enhver Tidsalder, naar han har havt et Folk paa Jorden? Om disse Sand-

Det Sendebud, som ved denne Leilighed besøgte os, og paalagde os dette Præstedømme, sagde, at hans Navn var Johannes, den samme som i det Nye Testamente kaldes Johannes den Døber, og at han handlede under Bestyrelsen af Petrus, Jacob og Johannes, hvilke holdte det Melchisedeks Præstedømmes Nøgler, hvilket Præstedømme han sagde skulde i sin Tid blive paalagt os, og at jeg skulde blive

---

heder vare begravne, og omhyggeligen skjulte af Mænd, hvis Kunst vilde have været i Fare om de engang skulde blevet tilstedt at skinne for Menneskenes Ansigt, saa vare de det dog ikke længere for os; og vi ventede ikkun paa at denne Befaling skulde blive os given: staaer op og bliver døbt.

"Dette blev ei længe ønsket førend det blev opfyldt. Herren, som er rig paa Barmhjertighed, og altid villig til at besvare den Ydmyges billige Bøn, nedlod sig til at tilkjendegive os sin Villie, efter at vi afsides fra Menneskers Opholdssted havde paakaldt ham med megen Iver. Pludseligen talede Forløseren Fred til os, hans Røst kom ligesom ud af Evigheden, medens Forhænget blev adskilt og en Guds Engel, iført Herlighed, kom ned og leverede det saa længselsfuldt forventede Budskab, samt Nøglerne til Omvendelsens Evangelium. Hvilken Glæde! Hvad for et Under! Hvilken Forundring! Medens Verden var adsplittet og sønderskjaaren,— medens Millioner vare ligesom en Blind, der føler efter en Væg, og medens alle Mennesker i Almindelighed hvilede paa Uvished, saae vi med vore Øine, og hørte med vore Øren, saasom i det klareste Dagslys; ja mere, klarere end Glandsen af Solens Straaler, som da, i Mai Maaned, udbredte sin Skjønhed over Naturen. Da gjennemtrængte hans Stemme mig til det Inderste, skjøndt den var blid, og hans Ord: Jeg er din Medtjener, borttog al Frygt. Vi lyttede, vi saae, vi beundrede. Det var en Engels Røst fra Herligheden; det var et Budskab fra den Allerhøieste! og som vi hørte glædede vi os, medens hans Kjerlighed brændte i vor Sjæl, og vi vare indhyllede i Synet af den Almægtige! Hvor var der vel noget Rum til Tvivl? Intetsteds; Uvished var borte, Tvivl var nedsunken, til aldrig mere at opkomme, medens falsk Forestilling og Bedrageri havde taget Flugten for evig!

"Men tænk, kjære Broder, tænk for et Øieblik, hvilken Glæde der opfyldte vore Hjerter, og med hvilken Forundring vi maa have bøiet os, (for hvo vilde ikke have bøiet Knæ for saadan Velsignelse?), da vi, under hans Haand, modtoge det hellige Præstedømme, idet han sagde: "Paa Eder, mine Medtjenere, lægger jeg, i Messiæ Navn, dette Præstedømme, hvilket skal vedblive paa Jorden, at Levis Sønner endnu maa frembære Offer for Herren i Retfærdighed!"

"Jeg vil ikke gjøre Forsøg paa at forestille Dig dette Hjertes Følelser, ei heller den majestætiske Skjønhed og Herlighed, hvoraf vi samme Tid vare omgivne; men Du kan tro mig naar jeg siger, at Jorderige eller noget Menneske, med Tidens Veltalenhed, kan end ikke begynde paa at udføre Sproget paa en saa overordentlig interessant og ophøiet Maade, som denne hellige Person. Nei; heller ikke formaaer denne Verden at forskaffe Een den Glæde, at skjænke den Fred, eller fatte den Viisdom, som hver Sætning indeholdt, idet de udtaltes ved den Helligaands Kraft. Menneskene kunne vel bedrage deres Medmennesker, det ene Bedrageri følge efter det andet, og den Ondes Børn have Magt til at forføre de Daarlige og Uforstandige til Mængden underholdes alene ved Opdigtelser, og Frugten af det Falske fører den Vanvittige, som med en rivende Strøm, til sin Grav; men, een eneste Gang at berøres med hans kjerlige Finger, ja een Straale af Glorien i den øverste Verden, eller eet Ord udaf Frelserens Mund, fra Evighedens Skjød, gjør det Hele til Usselhed, og udsletter det for evigt af Sindet! Den Forvisning, at vi vare i en Engels Nærværelse, samt at vi vare visse paa, at vi hørte Jesu Stemme, og Sandheden saa reen, som den kom fra den hellige Person, styret formedelst Guds Villie, Alt dette er for mig Noget, som jeg ikke kan beskrive, og jeg vil altid betragte dette Udtryk af Frelserens Godhed med Beundring og Taksigelse, medens det er mig tilladt at tøve her; og i disse Boliger, hvor Fuldkommenhed boer og Synd aldrig kommer, der haaber jeg at tilbede paa den Dag, som aldrig skal faae Ende!" T. & S. p. 201.

kaldet til at være den første Ældste, og han (Oliver Cowdry) den Anden. Det var den 15de Dag i Mai 1829, da vi bleve døbte, og ordinerede under Sendebudets Haand.

Strax efter at vi kom op af Vandet, og vare døbte, nød vi store og herlige Velsignelser fra vor himmelske Fader. Aldrig saasnart havde jeg døbt Oliver Cowdry førend den Helligaand faldt paa ham, og han profeterede om mange Ting, hvilke snart skulde skee. Og atter, saasnart som jeg var døbt af ham, fik jeg ogsaa den profetiske Aand, og jeg stod og profeterede om Kirkens Opkomst, og mange andre Ting henhørende til Kirken og denne Menneskeslægt. Vi vare fulde af den Hellig-Aand, og frydede os ved vor Saligheds Gud.

Eftersom vor Forstand nu var oplyst begyndte vi at kunne rigtigt forstaae Skrifterne, og den sande Mening af de mere hemmelighedsfulde Skriftsteder blev opklarede for os i saa høi en Grad, som vi aldrig før havde opnaaet, endikke nogensinde tænkt paa. Vi vare imidlertid nødsagede til at dølge, at vi vare blevne døbte og havde annammet Præstedømmet, paagrund af den Forfølgelses-Aand der allerede havde givet sig tilkjende i Nabolauget. Vi vare flere Gange blevne truede med Overfald paa Huset, og det af religiøse Folk. De vare ikkun forhindrede i at udføre deres Attraa at overfalde os ved den Indflydelse min Svigerfader havde iblandt dem, (under guddommelig Styrelse), thi de vare nu blevne mine Venner og de vare imod Optøier, og villige til at jeg skulde tilstedes at fortsætte mit Arbeide med Oversættelsen uden Forhindring, og derfor tilbød og lovede os Beskyttelse imod alle ulovlige Adfærd, saavidt som det stod til dem.

(Fortsættes.)

Krig og Fred.

I det sociale, civile, politiske og religiøse Drama, som Verden nu opfører, er der eet Træk især, som kraftigen maa tiltrække sig Jagttagerens Opmærksomhed, hvilket i enhver Henseende er en høist mærkværdig Fremstilling af Tidsalderen, og eet af de meest iøinefaldende, afgjørende og vidunderlige "Tidernes Tegn", der frembyder sig paa Verdens-Historiens Skueplads.

Dette overordenlige Træk er, den Stilling, som Jesu Christi Kirke af Sidstedags-Hellige indtager, i Forhold til det Øvrige af Menneskeslægten. For Alle er det høist forunderligt og interessant. For Mange synes den mørk, stummel og truende, og Saadanne kan ikke see derpaa uden med de sørgeligste og meest melancholske Forudsigelser. Men, hvadsomhelst Folk end kan gjætte om den Sag, saa er dog intet mere sikkert, ifølge den Holdning de Sidstedags-Hellige fremviser, end, at Fremtiden vil modtage et Indtryk af deres Fremgang og Opførsel, der vil bevirke en høist materiel Revolution i Jorderiges Affærer førend en anden Slægt er forbi.

For 22½ Aar siden udgjorde ser Sidstedags-Hellige i Amerika, af hvilke Hr. Joseph Smith junior var Præsident, hele Christi Kirke paa Jorden. De bevidnede, at endskjøndt den christne Verden var vidt afvegen fra den Orden af Saliggjørelse til evigt Liv, som oprindelig blev ordineret af Gud, og som en Følge deraf i 1700 Aar havde ikke været velsignet med nogen Meddelelse fra ham, dog, i hans evige Barmhjertighed, havde han atter oprettet det uforanderlige Evangeliums Plan, ligesom i Begyndelsen, og med den det hellige Præstedømme, der holder Fuldmagt til at forrette Saliggjørelsens Ordinanzer, saa at Alle som vilde omvende sig fra deres forrige Vankundighed og Synd, og forsage deres Forfædres Traditioner og Overtro, og bøide sig til Herren med sit ganske Hjerte,

og lade sig døbe i hans Søns Jesu Christi Navn, skulde annamme deres Synders Forladelse og nyde de Velsignelser, det Lys, den Enighed, Kraft og Frelse, hvorom Guds Folk i gamle Dage har efterladt saadanne glødende Beretninger i deres Optegnelse; og at disse Ordinanzer og Præstedømme var atter givet til Jorden til Israels Indsamling, Hedningenes Frelse, og Kirkens, Frelserens Bruds Beredelse til den store Bryllups-Nadver, der skal gaa forud for den tusindaarige Fredsregjering.

Vi behøver ikke at følge disse Folks "besynderlige, begivenhedsfulde Historie" igjennem deres mangfoldige Arbeider, Reiser, Trængsler, Revselser og Fordrivelser; det er bleven fortalt og publiceret for Verden ofte nok, og forbigaaer vi disse forløbne Aar, og betragter de Hellige i deres nærværende bydende Stilling, midt imellem Klippebjergene i Nordamerika, til hvilket afsides og vilde Tilflugtssted de ere blevne forviste ved Voldsomheds grumme Haand, idet ryggesløse Øvrigheder har seet igjennem Fingre med Voldsmændene. Der er de nu, et særegent Folk, en Nation af Hellige, et Rige af Præster, havende Saliggjørelsens Evangelium at uddele til Menneskeslægten, og det sande Præstedømme at meddele de Værdige. De søge Fred, vedligeholde Fred, praktisere Fred. De har sønderrevet Slægtskabets og Fødelandets Baand for at sikkre sig Freden. De leve i Fred med dem selv og med hele Verden, undtagen hine, "hvis Gjerninger ere af Helvede." Krig, Opløb, Voldsgjerning, Mord, Utugt og Drukkenskab, som er saa meget almindeligt i Christenhedens stolte Stæder, er aldeles fremmede Sager for deres lille Verden. En besynderlig Modsætning denne! til Krig og Rygter om Krig, blodig Strid, den gyselige Løsagtighed, Kiv og Trætte, de morderiske Optøier, og den store politiske og religiøse Uforsonlighed, hvilke Ting saa aabenbar charakteriserer den saakaldte civiliserede Verden.

Hvorledes det end tilsynelader sig for Menneskene i Almindelighed, maa det dog visselig være en Kilde af usigelig Glæde og Trøst for Fredens Børn, adspredte over den vide Verden, at vide at "Herren har grundfæstet Zion, og de Fattige af hans Folk kan forlade sig derpaa" for Fred og Salighed, endskjøndt Krige og indbyrdes Uroligheder sønderriver Nationerne og adspreder Folket som Støvet for Vinden.

Utah, eller Deseret, har Fred med alle Nationer, medens der neppe er noget andet Folk paa Jorden, som ikke er indviklet i Strid, indbyrdes eller udenom. Og vi kan snart vente at see den Spaadom bogstavelig opfyldt, som siger, at Zion skal være "det eneste Folk, som ikke skal være i Krig med hinanden." Guds Udsagns Opfyldelse kan ikke slaa feil, og han har erklæret at de Hellige skal trives, og udstrække sig til Høire og Venstre, saa at hans Kraft skal aabenbares iblandt dem, og at hans Haand skal opholde dem, indtil Frygt skal overraske de hykkelske og ugudelige Nationer, og de skal sige den Ene til den Anden: "Lad os ikke gaa op at krige imod Zion, thi dens Indvaanere ere forfærdelige, hvorfor vi kan ikke bestaa." De Retfærdige har Intet at befrygte, de kan være modige som Løver.

Lad de Hellige glæde og fryde sig; lad dem raabe høit af Glæde; for Dødsklokken har lydt over Tyranniet og Undertrykkelsen; Lidelsens Nat for de Retfærdige lakker mod Enden, og den bedre og lysere Tids, det tusindaarige Riges Morgengry, viser sig for dem; deres Hytter skal være sikkre medens Pestilenze grasserer i de Ugudeliges Boliger, og Gjengjældelsens Bæger gives til de Ryggesløse og Gjenstridige af Menneskene; Lykksaligheden skal fylde deres Stæder med Jordens gode Ting; de skal fryde sig i Himlenes Viisdom og Kundskab; Fred skal være almindelig inden deres Porte, og overflødig i deres Boliger; de evige Høie skal være deres Bolværker, og Klipperne deres Forsvar; og deres Arme skal blive styrkede af Abrahams Gud.

Poesie.

Melodi: I Herlighed velsignet vær.

O! Jesus hvor Du elskede
Den arme faldne Skare,
Som under Mørket vandrede
Og efter Sandhed hungrede.
Ja Syndens Trælle vare.

Vi kjendte ei Dit Guddoms Ord;
Men vandrede som Blinde,
Til Du af Naade mod os stor
Opreiste Tjen're paa vor Jord,
Og lod dem os paaminde.

De lærte at vi os alt for
Af Verden-lod bedrage,
Og viste os den rette Dør;
Ja vidnede om hvad Du gjør
I disse sidste Dage.

Og alle dem Du har udvalgt
Til Dine Børn at være,
Dem har Du ved Din Naade kaldt
Og blandt de Helliggjorte talt,
Som leve Dig til Ære.

Endnu bestandig Du Din Haand
Forsonende udrækker,
Og blidt Din gode Hellig-Aand
Os lover Fryd, for Trællebaand,
Naar Synden vi aflægger.

Hav derfor Tak! Du store Gud
For denne rene Lære.
Hjælp os at holde Dine Bud,
Og hent os siden som Din Brud,
At vi med Dig maae være.

Indhold.

	Side.
Til de unge Hellige	49
En Advarsels Røst (fortsat)	52
Forelæsninger om Troen (fortsat)	55
Rolighed i Utah	56
Joseph Smiths Levnetsløb (fortsat)	58
Krig og Fred	63
Poesie	64

Igjennem Præsidenten over London Conferenze, Ældste Gates, have vi modtaget Efterretning fra Saltsø, af 27de August, hvoraf vi erfare at fire af de Tolv, nemlig: F. D. Richards, John Taylor, E. Snow og L. Snow, vare komne vel hjem og at der ved August-Conferenzen var over hundrede Ældste beskikkede til udenlandske Missioner, Professor O. Prath, een af de Tolv, til Washington, Hovedstaden i de Forenede Stater, og D. Spencer, Præsidenten over den Stav (Storesaltsø) og Professor O. Spencer forventes til England omtrent den 1ste Januar, den sidstnævnte paa sin Vei til Prøisen for at oplade Evangeliet for den Nation. Saa vi seer at Stenen bliver ved at rulle frem trods alle de Hindringer Lucifer og hans sorte Hær søger at lægge den i Veien, og snart vil Herrens Ord gaae i Opfyldelse, som siger: Hvo, som falder paa denne Steen, skal sønderstødes; men hvilken den falder paa, ham skal den sønderknuse. Værer derfor ved godt Mod, arbeider med Flid, glæder og fryder Eder, i det I ihukommer at Helvedes Porte skal ikke mere faa Overhaand; Zion er grundfæstet! hun er fri!! og hvor deilige ere ikke deres Fødder paa Bjergene som forkynder Fred, og hvor stor er ikke deres Løn i Himlen, som lider Spot og Forfølgelse for Evangeliets Skyld.

Red.

„Skandinaviens Stjerne" udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned, og faaes hos DHrr. Boghandlere, samt hos Redactøren i Compagnistræde Nr. 54, 4de Sal.

Udgivet og forlagt af W. Snow.

Trykt hos F. E. Bording.

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

2. Aarg. Nr. 5. Den 1. December 1852. Priis: 6 ß pr. Expl.

Willard Snows Epistel.

(Fortsat fra Pag. 12.)

Præstedømmet.

„Og vorder selv som levende Stene, opbyggede til et aandeligt Huus, et helligt Præstedom, til at frembære aandelige Offere, velbehagelige for Gud ved Jesum Christum." (1 Pet. 2, 5.) „Opbygte paa Apostlernes og Propheternes Grundvold, saa at Jesus Christus selv er Hoved-Hjørnestenen, paa hvilken den ganske Bygning sammenføiet vorer til et helligt Tempel i Herren." (Eph. 2. 20, 21.) „Og han bestikkede nogle til Apostler, nogle til Propheter, nogle til Evangelister, nogle til Hyrder og Lærere, til de Helliges fuldkomne Beredelse til Embedets Forvaltning, til Christi Legemes Opbyggelse, indtil vi alle naaer til Eenhed i Troen og Guds Søns Erkjendelse, til Mands Modenhed, til Christi Fyldes vorne Alder." (Eph. 4. 11, 12, 13.) „Gud har sat i Menigheden, først Nogle til Apostler, for det andet Propheter, for det tredie Lærere, dernæst kraftige Gjerninger, derefter Naadegaver til at helbrede, til at hjælpe, til at styre, til adskillige Tungemaal." (1 Cor. 12. 28.) Ligesaa „Ypperstepræster," „Ældste," „Biskopper" og „Diaconer." (Hebr. 5. 1. 1 Tim. 3. 1, 8, 13. 5, 17. Ap. Gr. 15. 6.)

Af ovenstaaende Skriftsteder lærer vi denne vigtige Sandhed, at Diacon-, Lærer-, Hyrde-, (eller Præste-), Biskops-, Ældste-, Ypperstepræste-, Evangelist-, Prophet- og Apostel-Embedet alle ere nødvendige Embeder, som Herren bestikkede i sin Kirke til Tjenestens Udførelse, hvilke, fuldstændigt organiserede og retteligen sammenføiet ved en forstandig Bygmester og bygget paa Apostlers og Propheters Grundvold, danne dette aandelige Huus, kaldet det „Hellige Præstedømme;" hvilket erkjendes af Gud og vorer til et helligt Tempel i Herren, indtil de Hellige alle ere eens fuldkomne og naaer til den fulde Kundskab om Guds Søn. Præstedømme er Fuldmagt fra Gud til at forvalte Evangeliets Ordinanzer i hans Navn; i hvilken Forvaltning Gudfrygtigheds Kraft aabenbares, og uden Ordinanzerne og Fuldmagten aabenbares ikke Gudfrygtigheds Kraft for Mennesker i Kjødet. Der er i Kirken to Præstedømmer, eller med andre Ord, to Hoved-Afdelinger af Præstedømmet. De er Melchisedeks og Aarons eller det levitiske Præstedømme. Det første er det hellige Præstedømme af Guds eenbaarne Søns helligste Orden, med det evige Livs Kraft, uden Dages Begyndelse eller Livs Ende, og har Ret til Præsidium i enhver Tidsalder, og holder Nøglerne til Rigets Forvaltninger, til Guds Kundskab, uden hvilken Man ikke kan see Guds Ansigt og leve. See Heb. 7. 3, 11, 16. Det andet Præstedømme holder Nøglerne til det forberedende Evangelium, Daaben, og Syndsforladelsen, Engles Be-

tjening og Forvaltningen af Loven for kjødelige Bud, hvilken Herren i sin Vrede lod vedblive hos Israels Børn indtil Johannes og er ogsaa et evigt Præstedømme. See 4. Mos. Bog 25. 13. Det første eller største kaldes Melchisedeks for ikke for ofte at nævne det allerhøieste Væsens Navn, og Melchisedek var en saadan stor Ypperstepræst i sine Dage. Det andet Præstedømme kaldes Aarons, fordi den Grad blev paalagt ham og hans Sæd igjennem alle deres Slægter, og kaldes det mindre, fordi det er kun et Tillæg til det større Præstedømme og bereder Veien for det, som skal komme efter. Bispedømmet er dets Præsidium og holder dets Fuldmagts Nøgler. Den over Overpræstedømmet præsiderende Ypperstepræst (eller Overpræst) holder dets Nøgler og Fuldmagt og er en Aabenbarer og Prophet, liig Moses, Melchisedek, Joseph eller nogen Anden, som har havt det, undtagen Gud, siden Verdens Begyndelse. Der er nødvendigviis præsiderende Embedsmænd, som udspringe fra eller udvælges iblandt disse, som ere ordinerede til de forskjellige Embeder i disse to Præstedømmer, hvilket giver Anledning til at organisere andre Chor eller Afdelinger. Tre præsiderende Ypperstepræster, valgte af Menigheden, danne et Qvorum, som udgjør Præsidentskabet, beskikket og ordineret til det Embede og understøttet ved Menighedens Tillid, Tro og Bøn; og Præsidenten over dette Qvorum holder Nøglerne til Apostelskabet og Præsidentskabet over hele Kirken. De tolv Apostler, ordineret og understøttet i lige Maade, danne et vandrende præsiderende høit Qvorum, til at handle i Herrens Navn, under Bestyrelse af Kirkens første Præsidentskab, udsendt med Rigets Nøgler til at aabne Døren ved Christi Evangeliums Forkyndelse i Jordens fire Hjørner, i Overensstemmelse med den himmelske Indstiftelse, til at oprette Kirken og ordne dens Anliggender iblandt Nationer, først Hedningene og derefter Jøderne, at de sidste maa blive først og de første sidst; og de danne et Qvorum af samme Authoritet og Magt som de tre for omtalte Præsidenter. De Halvsjerdsindstyve blive ogsaa kaldte, ordinerede og understøttede paa samme Viis til at være specielle Vidner i al Verden, at handle under Bestyrelse af de nysomtalte tolv Apostler eller specielle Vidner, og danne et Qvorum liigt det af de Tolv i Myndighed. Efter Synet, som viser de Halvsjerdsindstyves Orden, skal de have syv Præsidenter til at præsidere over dem, udvalgte af de Halvsjerdsindstyves Tal, og den syvende af disse Præsidenter præsiderer over de sex; og disse syv Præsidenter vælger andre Halvsjerdsindstyve forunden de første, til hvem de hører, og haver at præsidere over dem som og andre halvsjerds indtil syv Gange halvsjerds og flere, hvis Arbeidet i Viingaarden nødvendigviis fordrer det. Og disse Halvsjerdsindstyve ere omvandrende Gudstjenere til Hedningene først og siden til Jøderne; medens andre Embedsmænd i Kirken, som ei hører til de Tolv eller de Halvsjerdsindstyve, ikke ere under Forpligtelse at vandre iblandt alle Nationer, uagtet de kan beklæde lige saa høie og ansvarsfulde Embeder. Det staaende Høiraad i Zion af tolv Overpræster, beskikkede, ordinerede og fraskilte til det Embede, danne et Qvorum i Myndighed i deres Afgjørelser liigt de Raad af Tolv i Zions Staver, de Halvsjerdsindstyve, det vandrende Høiraad eller Kirkens første Præsidentskab. Disse høie Raad ere organiserede for at afgjøre alle vigtige Sager, der ikke kan blive afgjorte ved Biskopperne i de forskjellige Staver til Parternes Tilfredshed. De tre Præsidenter af en Stav, hvilke tillige udgjør Præsidentskabet over Høiraadet, staae i samme Forhold til Staven som Kirkens Præsidentskab til hele Zion. Overpræsternes Qvorum er stiftet for at qvalificere dem som skal beskikkes til Biskopper, faste Raadgivere og Præsidenter over forskjellige Staver rundt omkring. De have

ogsaa en Præsident og to Raadgivere til at præsidere over dem. Dette Quorum er, ligesom de Halvfjerdsindstyve, indskrænket i Tal efter det Arbeide, der udkræves i Viingaarden. Biskoppe-Embedet er til at tjene i alle timelige Ting, hvorfore han er en Dommer, en almindelig Dommer, iblandt Zions Indvaanere, eller i en Stav af Zion, og med sine to Raadgiveres Bistand danner han Kirkens almindelige Raad, til at sidde og domme Overtrædere efter Vidnesbyrd som blive aflagte for ham i Overeensstemmelse med Kirkens Lov. Den præsiderende Biskop i Zion, som holder Nøglerne til det mindre Præstedømme, staaer i samme Forhold til Biskopperne i de forskjellige Stave, som den øverste Præsident over det høie Præstedømme til alle Chorene. Der er ogsaa præsiderende Ældste til at præsidere over dem som høre til Ældste-Embedet, og ligeledes Præster til at præsidere over dem som høre til Præste-Embedet, Lærere over dem som høre til Lærer-Embedet og Diakoner over dem som høre til Diakon-Embedet. En Præsidents Pligt over Diakon-Embedet er at præsidere over tolv Diakoner, at sidde i Raad med dem og lære dem deres Pligter, idet de opbygge hinanden efter Pagterne. En Præsidents Pligt over Lærer-Embedet er at præsidere over fireogtyve Lærere, at sidde i Raad med dem og lære dem deres Embeds-Pligter efter Pagterne. Præsidentens Pligt over Aarons Præstedømme er at præsidere over otteogfyrgetyve Præster, at sidde i Raad med dem og lære dem deres Kalds Pligter i samme Maade. Denne Præsident er en Biskop, og dette er een af dette Præstedømmes Pligter. Præsidentens Pligt over Ældste-Embedet er at præsidere over seroghalvfemsindstyve Ældste, at sidde i Raad med og lære dem deres Embeds-Pligter. Dette Chor eller Quorum er bestemt for dem, som ikke reiser ud i Alverden. Forskjellen imellem dette Quorum og de Halvfjerdsindstyves er, at det ene er til at reise bestandigen og ikke er pligtig at præsidere, og det andet er til at præsidere over Menighederne fra Tid til Tid. Det ene er dannet af halvfjerdsindstyve og har syv Præsidenter over dem, og reiser ud i Alverden, og det andet bestaaer af seroghalvfemsindstyve, der ere beskikkede til at være faste Gudstjenere for Menighederne og have tre Præsidenter over sig. Hvert Medlem af de forskjellige Chor staaer til Ansvar for sit respective Chor for sin Opførsel, og om et Chor overtræder, da er det ansvarligt for et General-Raad eller Conferenze.

En Ældstes Embede indbefattes under Melchisedeks Præstedømme, og det er hans Kald at prædike, døbe og bekræfte den Helligaand ved Haandspaalæggelse paa dem som ere døbte, at velsigne og uddele Herrens Nadvere og at ordinere andre Ældste, Præster, Lærere og Diakoner og have Opsyn med alle Forsamlinger og styre dem saa som den Helligaand veileder ham i Overeensstemmelse med Guds Aabenbaringer. Præstens Embede er at lære, forklare, formane, døbe, administrere Nadverens Sacramente, besøge hvert Medlems Hjem og formane til at bede med Ord og passe alle deres huslige Pligter; han kan ogsaa ordinere Andre til Præster, Lærere eller Diakoner, og bestyre offentlige Forsamlinger, naar ingen Ældste er tilstede. Lærerens Pligt er at være en fast Tjener til at vaage over Menigheden altid, og see til at ingen Udyd existerer, eiheller Udstaaelse imellem Nogen, eller Løgn, Bagtalelse eller slem Tale, og paasee at Menigheden kommer ofte tilsammen og at enhver gjør sin Pligt, samt bestyre Forsamlingerne, hvis Præsten ikke er tilstede, og han bør hjælpes i alle sine Forretninger af Diakonerne; men hverken Lærere eller Diakoner har Myndighed til at døbe, indlemme eller administrere Brød og Vin til Ihukommelse om Christi Legeme og Blod, men ere til at formane og undervise og indbyde Alle til Christum. Ældstes- og Biskops-Embedet

ere nødvendige Tillæg til det høie Præstedømme, og Lærer- og Diakon-Embedet nødvendige Tillæg til det mindre Præstedømme. Dette Præstedømmes Orden blev stadfæstet til at gaae i Arv fra Fader til Søn og tilkommer med Rette de sande Efterkommere af den udvalgte Sæd, til hvem Forjættelserne ere givne; og disse Embeder med deres Nøgler ere givne til Hjælp og Styrelse, til Embedets Forvaltning, til de Helliges fuldkomne Beredelse, til Christi Kirkes Opbyggelse, og hvor de er, der er Christi Kirke, og naar de forsvinder, forsvinder ogsaa Kirken med alle sine Kræfter, Gaver og Velsignelser, eller med andre Ord, Christi Kirke kan ikke være til paa Jorden i sin fulde Orden, forunden dem. Jeg har ikke særdeles omtalt en Evangelistes Embede, eiheller har jeg nøie forklaret Forskjellen imellem en Overpræstes Embede og een af de Halvfjerdsindstyves, eiheller imellem en Biskops og en Evangelistes, eiheller Forskjellen imellem en Prophets og en Apostels Embede. Jeg overlader det for denne Gang til dem, som foragte Prophetie og fornegte Aabenbaring samt Apostelskabet aldeles og sige at der behøves ingen af Delene og tænke, vi har nok af Guds Ord og sige det ny Testamente indeholder alt, hvad der er nødvendigt. Maaskee de kunne bevise af det ny Testamente, at denne ikke er det Præstedømmes Orden, som Jesus, Moses og Elias paalagde Petrus, Jacob og Johannes, da de fik deres Ordination paa det hellige Bjerg; men førend de gjør det, vil jeg skrive igjen.

W. Snow.

Om Daaben.

Oversat af J. Hahn fra "Etoile du Déseret,"
(udgivet i Paris af John Taylor, een af de tolv Apostle.)

Hvilke vare de Personer, som det var givet at forvalte denne Anordning?

Ved alle af Mennesker givne Love eller Anordninger er der altid Nogen lovlig befuldmægtiget til at forvalte disse Love og Anordninger, og enhver anden Forvaltning vil være at betragte som lovstridig. Deraf kommer det, at der under Foreninger samt alle Regjeringsformer er beskikket Embedsmænd til at regjere, hvilke derfor udgjøre en Stand; og uden disse Embedsmænd vilde ingen menneskelig Regjering blive forrettet eller sat i Gang. Naar Keisere, Konger, lovgivende Corps, Stænder, Byraad ꝛc. give Love eller Anordninger, er der Dommere, Øvrighedspersoner, Politibetjente, Gensdarmer ꝛc. til at sætte dem i Værk; og det er nødvendigt, at disse Betjente maae være lovlig beskikkede, uden hvilket deres Forvaltning ikke vil være gyldig. Disse Personer handle i den Nations, Stats eller Byes Navn eller Authoritet, med hvilke de staae i Forbindelse, og de erholde deres Forretninger fra de indsatte Øvrigheder, som have Fuldmagt til at beskikke dem. Naar det nu forholder sig saaledes med de blot verdslige Regjeringer, og det virkelig er nødvendigt, at Mennesker dertil ere lovlig bemyndigede for at forvalte deres Embedsforretninger, hvor meget mere er det da ikke nødvendigt og vigtigt, at Mennesker ere beklædte med lovmæssig Magt til det, som angaaer Guds Riges Anliggender, fordi de i de menneskelige Regjeringer kan have med verdslige Ting at gjøre, medens Guds Rige indbefatter baade verdslige og aandelige Ting? Og da ingen moderat Regjering erkjender eller taaler, at Nogen regjerer i dens Navn, uden at være sendt af den, hvorledes kunne I da ind-

bilde Eder, at vor himmelske Fader gjør det? I den jødiske Lov var Dødsstraf paalagt alle dem, som handlede uden Myndighed. Derfor var det at Korah, Dathan og Abiram omkom: de havde dristigt forvaltet hellige Ting. Tusinder bleve i Beth-Semes ihjelslagne, blot fordi de havde seet i Herrens Ark. (1 Sam. 6, 19.) Kong Ussia blev slagen med Spedalskhed for at have vildet tjene i Præstedømmet. (2 Kron. 26, 16—22.) At tjene i Præstedømmet tilkom efter Mose Bog Aaron og hans Sønner. (2 Mos. 40, 15.)

Dette gjaldt egentlig ikke allene for Aarons Præstedømme, men ogsaa for Melchisedeks, det vil sige angaaende Præstedømmet og Myndighed medfølgende Evangeliet. Derfor siger Paulus, da han søgte at bekjæmpe Jødernes Fordomme angaaende Præstedømmet med Hensyn til vor Herre: „Det er vitterligt, at vor Herre er udgangen af Juda, til hvilken Stamme Moses Intet haver forordnet om Præstedømmet. Og det er end ydermere klart, naar der opstaaer en Præst i Lighed med Melchisedek, som ikke er bleven det efter et kjødeligt Buds Lov, men efter et uopløseligt Livs Kraft." (Hebr. 7, 14—16.) Læs ogsaa 5, 6, 7. og 8. Capitel. Derfor siger Jesus: „Jeg er ikke kommen for at gjøre min Villie, men min Faders, som haver udsendt mig." (Joh. 5, 30.) Og endvidere: „De Ord, jeg taler til Eder, taler jeg ikke af mig selv; men Faderen, som bliver i mig, er den, som gjør Gjerningerne. (Joh. 14, 10.) Efter den Tid sagde Jesus til sine Disciple: „Men naar de føre Eder hen at overantvorde Eder, da bekymrer Eder ikke forud, hvad I skulle tale, betænker Eder eiheller derpaa; men hvad som Eder bliver givet i den samme Time, det taler." (Marc. 13, 11.) Og han siger endvidere til dem efter sin Opstandelse: „Ligesom min Fader haver udsendt mig, saa sender og jeg Eder." (Joh. 20, 21.)

Vi see af det Foregaaende, at Jesus besad en Myndighed, som var given ham af Faderen, og at hans Disciple havde den samme Fuldmagt, som han erholdt af Faderen. Derfor beder Jesus rørt til sin Fader før sin Død: „jeg i dem, og du i mig, paa det at de skulle være fuldkommede til eet, og at Verden kan kjende, at du haver udsendt mig." (Joh. 17, 23.) Jesus havde altsaa et Præstedømme, men ikke Aarons; han besad en Myndighed, dog havde han ikke erholdt den fra Love. Hans Disciple havde ogsaa et Præstedømme med Magt og Myndighed. Af hvem erholdt de deres Fuldmagt? Ikke af Aaron, men af den Herre Jesus Christus. Eller, hvis Frelseren beklædte Melchisedeks Præstedømme, var det følgelig nødvendigt, at hans Disciple besadde det samme Præstedømme; thi af ham var det de havde faaet det.

Da Jesus begyndte sin Mission paa Jorden kaldte han de tolv Apostle. Derpaa kaldte han halvfjerdsindstyve Andre. Disse bleve ikke kaldte af deres Villie, han kaldte dem. De bleve det ikke, fordi de ansaae hans Lære at være sandfærdig, eller fordi de troede at kunne gjøre Vel ved at prædike, men fordi de særdeles vare kaldte og beskikkede af Gud. Dette stemmer ganske med hvad Jesus siger til Peter og Andreas: „Følger efter mig saa vil jeg gjøre Eder til Menneske-Fiskere." (Matth. 4, 19.) Angaaende dette siger han endvidere: „I have ikke valgt mig, men det er mig, som har valgt og beskikket Eder." Og deres Pligter vare saa store og deres Mission saa udstrakt og af en saa stor Vigtighed for Menneskeslægten, at han, da han legemlig skulde forlade dem, siger til dem: „I skulle tøve i Jerusalems Stad, indtil I blive iførte med Kraft fra det Høie." (Luc. 24, 49.) Det er derfor, at vi see dem vente i et stort Værelse, indtil de havde modtaget denne Kraft. (Ap. Gr. 1 og 2.)

De hellige Skrifter give et ypperlig Begreb om alle disse Ting. Da Jesus var paa Jorden sagde han til sine Disciple:

„Helbreder de Syge, renser de Spedalske, opvækker de Døde, uddriver Djævle, I have annammet det for Intet, giver det for Intet." (Matth. 10, 8.) De skulde altsaa give de Ting, som de selv havde annammet. Derfor skulde de sige, naar de traadte ind i et Huus: „Fred være med dette Huus; og er der sammesteds et Fredens Barn, skal Eders Fred hvile paa ham; men er der ingen, da skal den vende til Eder igjen." (Luc. 10, 6.) Og det, at annamme eller forkaste deres Præstedømme, var af en saadan Betydning for Menneskeslægten, at det, hvis de afrystede Støvet af deres Fødder, imod et Huus eller en Stad, skulde være et Vidnesbyrd mod den i Tid og Evighed; og det skal gaae Sodoma og Gomorrah lideligere paa Dommens Dag end dette Huus eller den Stad." Tillige siger han til dem: „Hvo, som annammer Eder, annammer mig, og annammer den, som haver udsendt mig; og hvo, som forkaster Eder, forkaster mig og den, som haver udsendt mig." (Matth. 10, 40.) Og han siger endvidere til Peter: „Og jeg giver dig Himmeriges Nøgler og hvad du binder paa Jorden skal være bundet i Himmelen, og hvad du løser paa Jorden, skal være løst i Himmelen." (Matth. 16, 19.) Og han siger til sine forsamlede Disciple: „Hvem I forlade Synderne, dem ere de forladne, og hvem I beholde dem, ere de beholdne." (Joh. 20, 23.) Fuldmagten til at bestyre disse hellige Anordninger var ikke alene indskrænket til Apostlene. Efter at have sagt dem, hvorledes de skulde forholde sig angaaende uværdige Medlemmer i Kirken, siger Jesus til dem, at, naar Kirken havde taget en Bestemmelse om nogen Ting, saa skulde alt det, de bandt paa Jorden, være bunden i Himlen, og alt det, de løste paa Jorden, være løst i Himlen!

Her er altsaa en Embedsstand beskikket til at handle i Frelserens Navn, og hvis Handlinger skulde være ligesaa gyldige, som om de vare gjordte af ham selv. Det er ogsaa meget tydeligt fastsat i Skriften, at Præstedømmet bør vedvare og overdrages fra den ene til den anden. Dette stemmer overeens med hvad Jesus siger til sine Disciple, da han, efter at have lært dem alle Ting angaaende at iagttage alt, hvad han havde befalet dem, tilføier: „See, jeg er med Eder alle Dage indtil Verdens Ende." Og dette stemmer med Petri Bemærkning paa Pintsedagen, naar han, efter at have lovet sine Tilhørere, at de skulde faae den Helligaands Gave, udtrykkelig siger til dem: „Eder og Eders Børn hører Forjættelsen til, og alle dem, som ere langt borte, hvilkesomhelst Herren vor Gud vil kalde dertil." Vi have ogsaa Exempel paa, at Andre, som ikke vare Apostle, forrettede disse hellige Handlinger. Saaledes blev Ananias, der ikke var Apostel, sendt til Paulus, efterat denne var bleven kaldet fra Himlen af Herren, for at døbe ham til hans Synders Tilgivelse og give ham Haandspaalæggelse. Angaaende dette have vi et meget betegnende Exempel paa Nødvendigheden af, at Evangeliets hellige Handlinger forrettedes af Mænd, som havde Fuldmagt; thi ihvorvel vor Herre Jesus Christus havde kaldet Paulus, var det dog aldeles nødvendigt, at denne Sidste annammede Daab og Haandspaalæggelse af en Mand, som retmæssigen var bemyndiget til at forrette disse hellige Handlinger i Guds Rige. Herren havde givet Mennesker Fuldmagten. Og Ananias var een af dem, som lovligen var bemyndiget, skjøndt han slet ikke hørte til Apostlenes Orden, til hvem Fuldmagten først var given. Jacobs Brev, som er efterladt os, tilkjendegiver samme Lærdom. Han siger: „Er Nogen iblandt Eder syg, han kalde til sig de Ældste af Menigheden, og de skulle bede over ham og salve ham med Olie i Herrens Navn; og Troens Bøn skal frelse den Syge, og Herren skal opreise ham." (Jacob. 5, 14—15.) Han vidner, at de Ældste ikke handlede uden Myndighed; thi Ordet **Navn** betyder **Myndig-**

hed, (ligesom man siger: I det franske Folks **Navn**, (o: Au nom du peuple français.) Jesus har sagt: „I skulle uddrive Djævle i mit Navn," eller ved min Myndighed.

Maaden, hvorpaa denne Myndighed bør erholdes, betegner Paulus, da han skrev til Timotheum: „Forsøm ikke den Naadegave, som er i dig, som dig er given ved Haandspaalæggelse af de Ældste." (1 Tim. 4, 14. Man seer deraf, at der var Profheter i Kirken; at disse Propheter udnævnte dem, som skulde ordineres, og at disse Mænd, som saaledes vare kaldte ved Prophetiens Aand, da bleve ordinerede af Mænd, som havde Fuldmagt til at forrette denne. Det synes, som om Paulus yttrer det Samme i de Lærdomme, han giver Timotheum: „Og hvad du haver hørt af mig for mange Vidner, det overantvord troe Mennesker, som kunde være dygtige ogsaa til at lære Andre;" (2 Tim. 2, 2.) og ogsaa der, hvor han advarer ham om „ikke overilet at lægge Hænder paa Nogen." (1 Tim. 5, 22.) Hvad vi finde i jordiske Regjeringer existerer ligeledes angaaende de himmelske Ting: Vi see, at en Mands Forvaltning ikke vil være gyldig, med mindre, at han er lovligen bemyndiget.

Der er sagt i Bibelen: „Ingen tager sig selv denne Ære, men den, som er kaldet af Gud, ligesom og Aaron var. Saaledes haver ei heller Christus tillagt sig selv den Ære at blive Ypperstepræst; men den, som sagde til ham, du er min Søn, jeg fødte dig i Dag." (Hebr. 5, 4—5.) Og det er af denne Grund, at Paulus paany døbte nogle Personer, som han fandt, der vare blevne døbte af En, som ikke havde Fuldmagten dertil. Paulus „kom til Ephesus og han fandt nogle Disciple, og sagde til dem: fik I den Hellig-Aand, der I bleve troende? Men de sagde til ham: vi have ikke engang hørt, at der er en Hellig-Aand. Og han sagde til dem: med hvilken Daab bleve I da døbte? Men de sagde: med Johannis Daab. Men Paulus sagde: Johannes døbte vel med Omvendelsens Daab, og sagde til Folket, at de skulle troe paa den, som kom efter ham, det er, paa Christum Jesum. Men der de hørte det, lode de sig døbe i den Herres Jesu Navn." (Apostl. Gjr. 19, 1—5.) Nu — da Johannes døbte, forkyndte han bestandig Folket, at Jesus skulde komme efter ham, derfor sagde han dem, at denne skulde døbe dem med den Hellig-Aand. Paulus erindrede dem om dette, og da de ikke engang havde hørt, at der var en Hellig-Aand, forstod Paulus fuldkommen, at det var umuligt, at de vare blevne døbte af Johannes, eller selv af nogen af hans Disciple; thi de vilde have lært dette. Derfor døbte Paulus dem paany, da deres Daab ikke var gyldig.

Selv Djævle vilde ikke erkjende en Fuldmagt, som ikke var lovlig. Da nogle jodiske Besværgere vilde uddrive Djævle i Jesu Navn, sagde Djævlene: Jesus kjende vi, og om Paulus vide vi; men I, hvo ere I? Og de overvældede dem og fik Magt over dem. (Apostl. Gjr. 19, 13—16.)

Der er anført som et af de store charakteristiske Tegn paa Kirkens Forfald, at Menneskene i de sidste Tider skulle vælge Lærere i Hobetal, hvilke skulle være uden Fuldmagt. Efterat Paulus har opregnet mange andre Ting, der betegne de sidste Dage, tilføier han: „Den Tid skal vorde, da Menneskene ikke skulle fordrage den sunde Lærdom, men efter deres egne Begjerninger tage sig selv Lærere i Hobetal, efter hvad der kildrer deres Øren." (2 Tim. 4, 3.)

Efter hvad der nu er nævnt, er det klart:

1. At Herren havde givet en Fuldmagt til at forrette hellige Handlinger til Jøderne og de Christne.

2. At intet Menneske kunde give denne Fuldmagt, uden at han selv lovligen havde faaet den.

3. At intet Menneske havde Ret til at forvalte uden denne Fuldmagt, og at alle

Handlinger, som saaledes forrettedes, vare ulovlige.

4. At alle Mennesker, som handlede uden Fuldmagt, paaførte sig stor Ansvarlighed.

Der er nu kun tilbage for os at undersøge, hvorledes denne Fuldmagt kunde være tildeelt Mennesket. Som Svar derpaa siger jeg, at der er kun to Maader, hvorpaa denne Fuldmagt kan være given og existere paa Jorden:

1. Den kan være ret overleveret ved en ubrudt og ufordærvet Kjæde af Bemyndigede fra Apostlene indtil denne Dag.

2. Eller ogsaa har den været gjenoprettet, eller givet paany ved Aabenbarelse lige fra Gud til Mennesket.

Det er maaskee ikke unyttigt at bekjendtgjøre her, at vi ikke ville være i Frankrig, hvis vi troede Førstnævnte. Vi tilføie, at vi ikke foregive at have Fuldmagt, dersom Joseph Smith ikke har annammet den guddommelige Fuldmagt ved at Himlen har aabnet sig, og ved Betjening af hellige Engle, og dersom denne Fuldmagt ikke paany er bleven oprettet paa Jorden; thi vi foregive ikke at have faaet den, hverken fra Protestanterne, de Romersk-Katholske eller fra nogen anden Kilde, end den, som ovenfor er nævnt.

Efter at have beviist, at det er nødvendigt at have Fuldmagt, for lovligen at forvalte Evangeliets Anordninger, og at denne Fuldmagt er stor og af en stor Vigtighed for Menneskeslægten, ligesom Daaben er een af Evangeliets Anordninger, ere vi nødsagede til at skride frem til at undersøge vort sjette og sidste Spørgsmaal: Havde Nogen Ret eller Fuldmagt til at forandre denne Anordning?

(Fortsættes.)

Proclamation!

Til Folket paa det stille Havs Kyster og Øer, af enhver Nation, Slægt og Tungemaal.

(Fortsat fra Pag. 42).

Særdeles gjentaget Adresse. — Gamle Optegnelser fra den vestlige Halvkugle.

Efter at have henvendt os til fromme Christne, og til Syndere, Afgudsdyrkere, Jøder og Amerikas røde Mænd, ville vi nu atter henvende os til hele Folket indenfor vor Missions Grændser.

Mormons Bog vil efter Bestemmelse saa hurtigt som muligt blive offentliggjort for enhver Nation, og i ethvert Sprog og Tungemaal.

Dens Indhold angaae langt mere Verden og ethvert ansvarligt Væsen i denne, end Indholdet af nogensomhelst anden Bog, (undtagen de jødiske Skrifter), som nu existerer i Verden.

Dens Historie indeholder den ellers store Forglemmelse af det Forbigangne (med Hensyn til Amerika) igjennem Oldtidens fjerne Tidsaldere; følger med Generationernes Strøm, indtil den naaer til den store Kilde — Babels Taarn — hvorfra Nationerne, Stammerne og Tungemaalene ere udgangne, her ophører den eller taber sig og blandes sødt med den store adamatiske Flod, som udspringer i Paradiset, Menneskets Vugge: hvis Kilder udvælder fra Thronen i den evige Stad — og hvis lønlige Kilder indeholder den uendelige Udstrækning, det uendelige Hav af Forstand, Virkelighed og historisk Sandhed, som er opskrevet i Evighedens Archiver.

Dens Propheti, som er adskilt fra dens

Historie paa det bestemte Tidspunkt, som af dens Forfattere kaldes den nuværende, forklarer en ufødt Tids Begivenheder og giver med hele Historiens Reenhed et Overblik over kommende Ting.

Israels ti Stammer, Jøderne, de hvide Folkeslag i Europa, de røde Stammer i Amerika — endog Amerikas stolte Unions-Stater — kunne alle see dem og deres Foretagender i et prophetisk Telescop i denne Bog. Deres Skjebne er der opskreven, og meget af det er fra hans Mund, som bød, og Jerusalem blev overswømmet af Blod — indhyllet i Ødelæggelsens Flammer og Elendighed, og underkuet i attenhundrede Aar — som prophe-terede, og den hellige Bygning, Guds Tempel, en Nations Stolthed og Fortrøstning, blev omstyrtet, og „ikke Steen paa Steen lodes tilbage," — som oplod sin Røst, og en Nation maatte forgaa for ham, og ophørte at være, og dens Levning maatte omvanke iblandt Nationerne, indtil „Hedningernes Tider fuldkommes."

Nationernes Skjebne — Juda og Israels Gjenopreisning — fordærvede Kirker og religiøse Institutioners Fald — den hedenske Overtro og Verdens Ende — den almindelige Freds, Sundheds, Lysets og Kundskabens overlegne Magt — de forfærdelige Krige og Uroligheder, som skulle gaae forud for disse lykkelige Tider — Christi herlige Komme som Konge over hele Jorden — de Helliges Ophøielse til at regjere paa Jorden — er alt forudsagt i denne Bog; Tiden og Maaden, hvorpaa de fuldbyrdes saa klart udpeget, idet den viser den nærværende Tid langt større og underfuldere, end alle Tidsaldere i Adams Slægt, som ere forløbne.

Dens Lærdomme ere blottede i en saadan Reenhed og Simpelhed og med en saadan Tydelighed og Bestemthed, at intet Menneske kan misforstaa dem. De ere der i den flydende Veltalenhed, hvormed de udgik fra en opstanden Frelsers Mund af Kjerlighed, blandet med udødelige Taarer af Glæde og Medlidenhed, og som de ere skrevne af Mænd, som af overordentlig Hengivenhed og Taknemlighed badede hans udøde lige Fødder med deres Taarer.

Alle Mennesker indbydes og læres af disse Lærdomme at afstaae fra deres Synder og leve; at troe paa hans Navn, at nedgaae i Vandet for at døbes i hans Navn og opstaae til et nyt Liv, at faae den Hellig-Aands Gave og nyde Sammes Naadegaver, og holde hans Befalinger til deres Livs Ende. Paa disse Betingelser loves der dem et evigt Liv og Ophøielse hos ham, hvor Glædens Fylde er.

Saaledes er Mormons Bog, den Bøgernes Bog, det Banner for Nationerne, som enogtyve Aar har udbredt sit Lys over den halve Klode ved Hjelp af apostoliske Kræfter og den Hellig-Aands Gave.

Vi vide, at de „Christne" med Bibelen fordømme den, og alle andre Bøger, som gjøre Fordring paa at være af guddommelig Ophav; men vi vide ogsaa fuldkommen, og lære det Vidnesbyrd, at deres Fordømmelse er grundet i Uvidenhed og er uden nogen sand og sund Grund. Saadanne Traditioner og saadanne Fordomme opvoxe af den samme Kortsynethed, som paa Columbus's Tid ikke tillod Menneskets geographiske Kundskab at udvide sig, eller hans Stræben og Tanker at naae hinsides Grændserne af den gamle Verden, at ikke den samme Tanke skulle blive en Gudsbespottelse — at ikke en Verden skulle blive opdaget, hvor jødiske Apostle ikke havde været, og saaledes modsige deres Bestikkelse at prædike Evangeliet til enhver Skabning.

Vi ville gjøre Personer med saadanne indskrænkede Begreber følgende Spørgsmaal:

Er der ikke flere Lande end eet?

Er der ikke flere Nationer end een?

Skabte ikke al Skabningens Store Fader disse forskjellige Lande?

Befolkede Han ikke dem med fornuftige Væsener, Væsener som var udødelige og havde et evigt Liv?

Elskede han ikke disse Væsener uden Hensyn til Nation og Land?

Udgjød ikke Hans Søn, Jesus Christus, sit Blod for Alle?

Vare ikke Alle deelagtige i Død, Bekymring og Sorg?

Trængte ikke Alle til den Kundskab og Trøst, som blev bragt for Lyset ved hans Opstandelse, og Seier over Døden, Helvede og Graven?

Er det ikke fornuftigt, ret og rimeligt, at alle Folkeslag skulle have de gode Tider om en kjerlig Begivenhed, og blive trøstede og underviste?

Var ikke Jesus Christus, efter at være opstanden, istand til at komme over Hav ogØrken; og personlig aflægge Besøg paa den anden Halvkugle?

Vare ikke hans Engle istand til at overvinde Hav og Vind og bringe de glade Tidender til de fjerneste Lande?

Meente de ikke, hvad de sagde til Hyrderne i Judæa: „Vi forkynde Eder en stor Glæde, som skal vederfares alle Folk"?

Vi tro, at et oprigtigt Menneske vil besvare alle disse Spørgsmaal med Bestemthed.

I saa Fald ville vi endnu spørge, om ikke den opstandne Frelser og hans Engle, da de besøgte den vestlige Halvkugle, ei havde Ret til at byde Folket dersteds at skrive en sandfærdig Beretning om deres Foretagender og optegne deres Lærdomme? Om hans Aand ikke havde Ret til at indblæse og dictere disse Skrifter? Og om de ikke, efter at være skrevne saaledes, vilde udgjøre en Bog — en hellig Skrift — et Bind af Guds Ord?

Vi ville ydermere spørge, om den opstandne Jesus og hans Engle ikke havde Ret og Magt til at aabenbare saadanne Bøger for Verden, naar, hvor og ved hvem de fandt for godt?

Hvis saa er, naar skulle vi saa forvente, at Verden skulle komme til Kundskab om dem, dersom det ikke skulle skee i Begyndelsen af alle Tings Gjenoprettelse, hvorom Gud haver talet ved alle sine hellige Propheters Mund fra Verdens Begyndelse af?

Vi bede Dig indstændig, kjære Læser, hvo Du end er, at overtænke disse Spørgsmaal vel og de ville fylde og udvide dit Hjerte.

Vi erklære nu høitideligt i den Herre Israels Guds Navn, at Verden om faa Aar skal samle gamle Optegnelser, der ere ligesaa hellige og sande som Jesu Christi Ord og saa hellig som Bibelen; Optegnelser, som udfolde Guds Søns Evangelium, der idetmindste er aabenbaret til tre særskilte Folkeslag paa Jorden ved hans egen Person i hans forherligede Legeme?

Vi ville ogsaa nævne disse Bøger saaledes:

Jødernes Optegnelser (Biblen), skreven i Asien,

De Overblevne af Josephs Sønner, Nephiternes Optegnelser (Mormons Bog), skreven i Amerika.

Israels ti fortabte Stammers Optegnelser, hvor de ere skrevne, vides ikke.

Disse tvende Folks Optegnelser ville om faa Aar blive velbekjendt iblandt Nationerne, de ville blive beviste at være sandfærdige, og enhver af dem vil indeholde en Beretning om Jesu Christi Foretagender i de forskjellige Lande, saaledes som han virkelig viste sig for dem efter sin Opstandelse. De Ord, han talte, de Lærdomme, han gav, det Evangelium med hellige Handlinger, han lærte og befalede dem, ville være opskrevne i enhver af Optegnelserne.

I Judæa udvalgte og ordinerede han tolv Apostle, nemlig Simon Peter, Andreas, Jacob, Johannes, Philip, Bartholemæus, Matthæus, Thomas, Jacob, Simon, Zelotes og Judas Iscariotes.

I Amerika udvalgte og ordinerede han tolv Apostle, nemlig: Nephi, Timotheum,

Jonas, Mathoni, Mathonihah, Kumen, Kumenonhi, Jeremias, Semnon, Jonas, Zedekias og Esaias.

I de ti Stammers Land valgte han naturligviis ogsaa tolv, hvis Navne i beleilig Tid vil blive bekjendt.

Forunden disse Optegnelser, om hvad han selv udrettede, vare der mange fra andre Lande og Nationer, (hvilke ikke havde nogen Samqvem med de Nationer, hvor disse Foretagender bleve udførte og disse Apostler valgte), som annammede Kundskab om haus Død og Opstandelse, samt den Hellig-Aands Gave. De have ogsaa skrevet en Beretning om Samme.

Disse Bøger, som ikke ere fortabte, og som indeholde Guds Ord, ville alle komme for Dagen og blive aabenbarede. Intet er skjult, uden det jo skal blive kundgjort: Ei heller er der noget Hemmeligt uden det jo skal aabenbares og udbredes paa den „Tid, da alle Ting blive igjenoprettede, hvorom Gud haver talet ved alle sine hellige Prophéters Mund fra Verdens Begyndelse af."

„Jøderne skal have Nephiternes Ord; og Nephiterne Jødernes. Og Nephiterne og Jøderne skal have Israels fortabte Stammers Ord; og de fortabte Israels Stammer skal have Nephiternes og — Jødernes Ord." Saaledes skal Guds Ord blive samlet. Og alle Nationers Gjerninger skal blive aabenbarede; og Jorden skal skjules med Kundskab om det Forbigangne, det Nærværende og Tilkommende; og Mørke, Overtro, Fordomme og Løgne af ethvert Slags skal bortfly som Skyens flygtige Skygge fra al Jorderige.

Spørgsmaalet vil være: Hvilke ere de Beviser, hvorpaa Sandheden af Mormons Bog støtter sig? Hvortil vi svare: Raadsag Bogen og lær selv. I ville finde:

1. Vidnernes Vidnesbyrd.

2. Dens Historiers og Prophetiers Sandsynlighed, Harmoni og beviislige Sandruhed.

3. Dens Lærdommes Simpelhed og Reenhed.

Og sidst og bedst af alle — den Hellige Sandheds-Aands Gave, som bær Vidnesbyrd i ethvert ærligt og gudhengivent Menneskes Hjerte, som ønsker at kjende og øve Sandheden.

Sandhed er Lys.

Lys er Aand.

Lys begriber Lys.

Sandhed annammer Sandhed.

Kundskab fatter Kundskab.

Aand kjender Aand.

Hvad der er hinanden liigt hænger sammen i alle aandelige Ting.

Disse ere nogle af Naturens Love i den aandelige Verden og de ere ligesaa sande og ligesaa beviislige som nogen verdslig Lov.

Naar to Draaber Qvikselv bringes nær hinanden, løbe de sammen og blive til Eet. Naar to Flammer af Ild føres nær hinanden, gaaer den ene strax over i den anden og de blive til Eet. Naar to Draaber Vand spildes paa et Bord, ville de forblive i en rund eller kugleagtig Form indtil de forstørres saameget, at deres Cirkler udvides saaledes, at de, naar de gjensidig berøre hinanden, øieblikkelig ville blande sig sammen og blive til Eet. Saaledes er det i aandelige Ting. I ethvert Menneske er der en Deel af Sandhedens Aand; en Spire til Lys; en aandelig Prøvesteen, som, hvis han nøie iagttager, raadsager og følger den, vil vidne for ham og føre ham ligesom med en brændende Glæde og Sympathi til enhver sanddru Aand, som han kommer i Berørelse med, medens den, hvis den bemærker en falsk eller løgnagtig Aand, vil sky den med Væmmelse. Kald nu dette en aandelig Tiltrækningskraft, eller hvad Du vil; saa forholder det sig dog saaledes og er en Lov i Naturen (Fortsættes).

Forelæsninger om Troen.

(Fortsat fra Pag. 56.)

Sjette Forelæsning. — Sjette Afdeling.

1. Vi har i de foregaaende Forelæsninger omhandlet Ideerne om Guds Charakteer, Fuldkommenheder og Egenskaber, vi skrider nu til at afhandle den Kundskab, som man maa have, vidende at det Levnetsløb man følger er efter Guds Villie, for at man kan være istand til at øve Tro paa ham til Liv og Saliggjørelse.

2. Denne Kundskab indtager en vigtig Plads i den aabenbarede Religion; thi det var formedelst den at de Gamle var istand til at taale at see ham, som er usynlig. En virkelig Kundskab om at det Levnetsløb man følger er overeensstemmende med Guds Villie, er for enhver Person væsentlig nødvendig for at sætte ham istand til at have den Tillid til Gud, uden hvilken Ingen kan erholde det evige Liv. Det var dette der satte de gamle Hellige istand til at udholde alle deres Sorger og Forfølgelser, og at skikke sig med Glæde i at man røvede deres Gods, vidende (ikke blot troende), at de havde i sig selv et bedre og blivende Gods i Himlene. Hebr. 10. 34.

3. Med den Forsikkring at de fulgte et Løb, som var overeensstemmende med Guds Villie, var de istand til ikke alene at finde sig med Glæde i at man røvede deres Gods og ødelagde deres Midler, men ogsaa at lide Døden i dens rædsomste Skikkelser; vidende (ikke blot troende), at naar dette deres jordiske Huus eller denne Hytte, blev nedbrudt, havde de en Bygning af Gud, et Huus som ikke var gjort med Hænder, evigt i Himlene. 2 Cor. 5. 1.

4. Saadan var, og altid vil blive, Guds Helliges Stilling, at, medmindre de virkelig vide, at det Løb de følge, er efter Guds Villie, vil de blive trætte i deres Sind og vansmægte; thi saadan har været, og vil altid blive, Modstanden i de Vantroes Hjerter og i deres Hjerter, der ikke kjende Gud, tvertimod Himlens rene og ubesmittede Religion (den eneste Ting, som sikkrer et varigt Liv), at de vil forfølge til det Yderste alle dem, der dyrke Gud efter hans Aabenbaringer, annamme Sandheden ved Kjerlighed til den, og underkaste sig selv til at ledes og styres efter hans Villie; og drive dem til saadanne Yderligheder, at intet mindre, end virkelig Kundskab om at de er Himlens Yndlinge, og har annammet den Tingenes Orden, som Gud har stadfæstet for Menneskets Forløsning, vil sætte dem istand til at udvise den Frimodighed mod ham, der er nødvendig for dem for at overvinde Verden, og for at erholde den Herligheds-Krone, der er forbeholdt de Gudfrygtige.

5. For at et Menneske kan give Slip paa Alt: sin Rang og Anseelse, sin Hæder og Berømmelse, sit gode Navn og Rygte, sit Huus, sine Jorder, sine Brødre og Søstre, sin Kone og Børn, ja endog sit eget Liv, — regnende alle Ting som Skarn imod Jesu Christi Kundskabs Ypperlighed, — det udfordrer mere end blot at troe eller formode, at han gjør Guds Villie; men derimod en virkelig Kundskab, der godtgjør, at han, naar Lidelserne ere endte, vil gaae ind til den evige Hvile og blive deelagtig i Guds Herlighed.

6. Thi medmindre en Person veed, at han vandrer efter Guds Villie, vilde det være en Fornærmelse imod Skaberens Værdighed, om han vilde sige, at han vilde blive deelagtig i hans Herlighed, naar han blev færdig med dette Livs Sager. Men naar han har denne Kundskab, og med største Sikkerhed veed at han gjør Guds Villie, da kan han have ligesaa stærk Tillid til at han vil blive deelagtig i Guds Herlighed.

7. Lad os her bemærke, at en Religion, som ikke fordrer Opoffrelsen af alle Ting, har aldrig tilstrækkelig Kraft til at frembringe den til Liv og Saliggjørelse nødvendige Tro; thi, fra Menneskets første Tilværelse af, kunde den til Liv og Saliggjørelse nødvendige Tro aldrig erholdes uden Opoffrelsen af alle jordiske Ting. Det var formedelst dette Offer, og dette alene, at Gud har anordnet at Menneskene skulde opnaae og nyde det evige Liv; og det er formedelst Opoffrelsen af alle jordiske Ting, at Menneskene virkelig veed at de gjør de Ting, der er velbehagelige for Guds Aasyn. Naar et Menneske har frembaaret som Offer for Sandhedens Skyld, alt det han har, ikke engang holdende sit Liv tilbage, og han troer for Gud at han er bleven kaldt til at gjøre dette Offer, fordi han søger at gjøre hans Villie, da veed han, med den største Sikkerhed, at Gud annammer og vil annamme hans Opoffelse og Offring, og at han har ikke søgt, og vil ikke søge, hans Ansigt forgjeves. Under disse Omstændigheder kan han altsaa erholde den for ham nødvendige Tro for at erhverve det evige Liv.

8. Det er forgjeves for Mennesker at indbilde sig, at de er Arvinger med dem, eller kan blive Arvinger med dem, som har frembaaret deres Alt som Offer, og ved dette Middel opnaaet Tro paa Gud og Yndest hos ham, saa at de kan erholde det evige Liv, undtagen de, ligemaade, frembære ham det samme Offer, og ved denne Offring faaer Kundskab om at de er velbehagelige for ham.

9. Det var ved Offer at Abel, den første Martyr, fik Kundskab om at han var Gud velbehagelig. Og fra den retfærdige Abels Dage indtil den nærværende Tid, er den Kundskab Menneskene har om at de er velbehagelige for Guds Aasyn, opnaaet ved Offer. Og, i de sidste Dage førend Herren kommer, vil han samle sine Hellige tilsammen, som har gjort Pagt med ham, ved Offer. Ps. 50. 3, 4, 5: „Vor Gud skal komme, og ikke tie; en Ild skal fortære for hans Ansigt, og det skal storme saare rundt omkring ham. Han skal kalde ad Himlene ovenfra, og ad Jorden, for at dømme sit Folk. Samler mig mine Hellige, som har gjort Pagt med mig ved Offer.

10. Dem, altsaa, som gjør Offringer, vil Gud give det Vidnesbyrd at deres Levnet er behageligt for hans Aasyn; og de som har dette Vidnesbyrd vil have Tro til at erhverve det evige Liv, og vil blive istand til, formedelst Troen, at være bestandige til Enden, og annamme den Krone der er opbevaret dem, som elske vor Herre Jesu Christi Aabenbarelse. Men de som ikke offrer kan ikke have denne Tro, fordi Mennesket er afhængig af dette Offer for at opnaae denne Tro; derfor kan de ikke tilegne sig det evige Liv, fordi Guds Aabenbaringer ikke garanterer dem Myndigheden til at gjøre saaledes, og uden denne Garanti kunde Troen ikke existere.

11. Alle de Hellige, om hvilke vi har Underretning i alle de os bekjendte Aabenbaringer af Gud, erholdt den Kundskab de havde om deres Velbehagelighed for hans Aasyn — ved det Offer, de havde offret til ham; og, formedelst den saaledes erholdte Kundskab, blev deres Tro stærk nok til at annamme Forjettelsen om det evige Liv, og til at taale at see ham, som er usynlig, og formedelst Troen var de gjorte dygtige, saa at de kunde bekjæmpe Mørkets Magter, stride imod Modstanderens Svigagtigheder, overvinde Verden, og naae Endemaalet for deres Tro, nemlig deres Sjæles Saliggjørelse.

12. Men de, som ikke have gjort dette Offer til Gud, har ikke Vished om at deres Levnetsløb er velbehageligt for hans Aasyn; thi hvad der end kan være deres Tro eller Mening, det er en Tvivls- og Usikkerheds-Sag i deres Sind; og hvor der er Tvivl og Usikkerhed, der er ingen Tro, eiheller kan der være. Tvivl og Tro existe-

rer ikke hos een og samme Person, paa den samme Tid; saa Personer, der er Tvivl og Frygt undergivne, kan ikke have urokkelig Tillid; og hvor urokkelig Tillid ikke er, der er Troen svag; og hvor Troen er svag, vil Menneskene ikke være dygtige til at stride imod al den Modstand, Trængsel og Sorg, som de kommer til at møde for at blive Guds Arvinger og Jesu Christi Medarvinger; og de vil blive træt i deres Sind, og Modstanderen vil have Magt over dem og fordærve dem. (Fortsættes.)

Joseph Smiths Levnetsløb.

(Fortsat fra Pag. 62.)

Ikkedesmindre begyndte vi nogle Dage efter, at forelæse og bevise af Skriften for vore Venner og Bekjendtere, naar som vi traf sammen med dem. Da kom min Broder Samuel H. Smith og besøgte os. Vi fortalte ham, hvad Herren var ifærd med at gjøre for Menneskens Børn, og læste for ham af Biblen. Vi viiste ham ogsaa den Deel af Værket, vi havde oversat, og arbeidede paa at overbevise ham om, at Jesu Christi Evangelium nu var ved at blive aabenbaret i dets Fylde. Dog blev han ikke let overbeviist, men efter mange Spørgsmaal og Svar, begav han sig til Skoven, for der i Londom med ivrig Bøn at faae Viisdom af den naadige Gud, saa at han kunde bedømme. Resultatet var, at han fik Aabenbaring, nok til at overbevise ham om, at hvad vi havde sagt var Sandhed, og den 15de i samme Maaned, som vi vare døbte og ordinerede, blev han døbt af Oliver Cowdry, og derpaa gik han tilbage til Faders Huus, i det han lovede og prisede Gud, thi han var fuld af den Hellig-Aand. Kort efter kom min Broder Hyrum Smith til os forat spørge om disse Ting, da jeg, efter hans oprigtige Begjering, adspurgte Herren ved de Urim og Thummim, og modtog følgende Aabenbaring for ham: — Et stort og underfuldt Værk o. s. v. See Pagtens Bog Pag. 142.

Omtrent paa samme Tid kom en gammel Mand og besøgte os, hvis Navn jeg ønsker nævnt med Agtelse, nemlig: Hr. J. Knight sen., fra Colesville i Broom County i Ny-York Stat; han havde hørt, hvorledes vi brugte vor Tid, og godhedsfuldt og betænksomt bragte os en Deel Proviant for at vi ei skulle blive hindrede i vort Oversætterarbeide ved Mangel paa deslige Livsfornødenheder; og jeg vil nævne, som min Pligt, at han flere Gange bragte os saadan Understøttelse, (nagtet han var i det mindste 30 engelske Miil borte), hvilket sat os istand til at vedblive Arbeidet, som vi ellers maatte have lagt tilside for en Tid.

Da han ønskede meget at vide sin Pligt med Hensyn til dette Værk, saa adspurgte jeg Herren for ham og modtog følgende Aabenbaring: — Et stort og underfuldt Værk o. s. v. See Pagtens Bog Pag. 144.

Kort efter at jeg begyndte at oversætte, blev jeg bekjendt med Hr. Whitmer fra Fayette i Seneca County, N. Y., som og med nogle af hans Familie. Først i Juni Maaned kom hans Søn David Whitmer med en Tospændervogn til det Sted, hvor vi var, med det Ønske, at vi skulde følge med ham til hans Faders, og være der til vi havde fuldført Arbeidet. Han tilbød os Kost og Logie, samt een af hans Brødre, til at skrive for mig, som og hans egen Hjælp ved Leilighed.

Da vi netop havde saadan betimelig Hjælp behov i et saa vanskeligt Foretagende, og vi vare blevne underrettede om at Folk omkring os i Nabolauget ventede med stor Længsel efter at faae Leilighed til at vandsage disse Ting, saa antog vi Tilbudet og fulgte med Hr. Whitmer til hans Faders

Huus, og opholdt os der indtil Oversættelsen var færdig og Eneret var sikret. Ved vor Ankomst fandt vi Whitmers Familie meget videbegjerlig angaaende Arbeidet og meget venlig imod os. De vedblev at være saaledes, husede og bespiste os efter Løftet, og John Whitmer især særdeleshed, hjalp os meget at skrive Resten af Oversættelsen. Imidlertid blev David og Peter Whitmer ogsaa til vore ivrige Venner og Medhjælpere til Arbeidet; og da de ønskede at kjende deres særdeles Pligter, og begjerede med megen Alvorlighed, at jeg skulde adspørge Herren dem angaaende, saa adspurgte jeg Herren gjennem de Urim og Thummim, og erholdt følgende Aabenbaringer for dem, den ene efter den anden: — „Et stort og underfuldt Værk o. s. v.;" „Hør min Tjener John o. s. v.," og „Hør min Tjener Peter o. s. v." See Pagtens Bog Pag. 145 — 147.

(Fortsættes.

Conferenze,

holdt i Aalborg den 7. og 8. Novbr. 1852.

Ældste Christiansen, Præsident.

Tilstede: 1 Overpræst, 11 Ældste, 12 Præster, 6 Lærere, 2 Diakoner, og en stor Forsamling af de Hellige.

Conferenzen aabnedes med Sang og Bøn Kl. 10½ Formiddag. En Liste over Conferenzens Status blev læst; hvilken viiste, at den tæller 184 Medlemmer, hvoraf 30 hører til Præstedømmet, og at siden sidste Conferenze der er døbt 20. De forskjellige Authoriteter bleve eenstemmigen anerkjendte, som sædvanligt, hvorhos Ældste J. Larsen anerkjendtes som Conferenzens Præsident, istedet for C. Christiansen, som gaves Tak for sin tro Tjeneste; og Ældste J. Thomsen, som Forstander for Aalborg Green, samt Bogagent for Conferenzen. J. P. Johansen blev ordineret til Ældste og ansat som Forstander for Kjeldgaards Green. Flere blev beskikket Missionairer og mange blev ordineret. A. J. Bohn valgtes til Kasserer for det vedvarende Emigrationsfond o. s. v. Præsidenten takkede og ønskede Guds Velsignelse over Conferenzen. Slutning med Sang og Bøn.

Efter Conferenzen blev Bogagentens Regnskab eftersee og befandtes som følger:

	Rdd.	Mk.	Sk.
Skrifter i Behold	62	3	10
Tilgode fra Aalborg . . .	4	3	1
„ „ Salling	6	2	9
„ „ Kjeldgaard . .	2	1	11
„ „ Vensyssel . . .	25	=	11
	100	5	10
Penge i Behold	42	=	6
	143	=	=

Hvilket stemmer med Contorets Regning.

Conferenze,

holdt paa Bornholm den 6. og 7. Nov. 1852.

O. Svensen, Præsident.

Tilstede af andre Ældste 1, af Præster 3, af Lærere 2, af Diakoner 2, og en stor Forsamling af de Hellige. Der aabnedes med Sang og Bøn Kl. 11 Formiddag. Præsidenten udtalte sin Glæde o. s. v, Som sædvanlig blev Kirkens forskjellige Authoriteter anerkjendte. Nogle Brødre bleve valgte og ordinerede til Præstedømmet. Conferenzen talte 90 Medlemmer, som alle stode i et godt Forhold. Sluttedes efter Alles Tilfredshed med Sang og Bøn.

Poesie.

Blandt os, som nu paa Jorden boer,
Man seer at Klinten ogsaa groer;
Men Jesus meget strœng og vred
Vil snarlig komm' iblandt os ned.

Chor.
Thi Høstens Tid nu stunder til,
Da Bryllupsfest han holde vil!

Naar disse da vil tœnke paa,
Hvor de blandt Hveden nu mon staae;
Hvad de har hørt og de har kjendt,
Mon de da ei vil føle slemt?

Jo, dette vist vil blive haardt:
Vi Naaden selv mon støde bort,
Og det, som var til Liv og Tro,
Har bragt os ned i Helved's Bo.

Ak! haardt at tœnke, er det saa;
Skal hver en Sjœl til Høsten staa?
Hved' eller Klinte, eet af to.
O Herre, skjœnk mit Hjerte Ro!
Thi Høstens Tid nu stunder til,
Da Bryllupsfest Du holde vil!

Blandinger.

Man siger, at den franske romerst-katholske Geistlighed er ifœrd med at gjøre et kraftigt Forsøg paa, at faae Paven i den ophøiede Stilling igjen, som han var i Hildebrands Dage. De tragter efter at faae ham regelmœssigen anerkjendt som Verdens Overherre, saa at alle andre Monarcher blive afhœngige af ham.— Vel an, det dødelige Saar skal jo lœges; men, naar det er skeet, saa kommer Striden imellem Sandheden og Babylon.

Sindsro er lige saa nødvendig for Sundhed, som den er for Lykkalighed.

Gud efterseer sit Riges Anliggender; og, dersom hans Tjenere ikke hjælper ham, vil han snart efterse dem, og sætte Mœnd i deres Sted, som vil gjøre deres Pligt ei alene een kort Dag, men et Tusinde Aar.

Indhold.

	Side.		Side.
Willard Snows Epistel (fortsat)	65	Joseph Smiths Levnetsløb (fortsat)	78
Om Daaben	68	Conferenze	79
Proclamation (fortsat)	72	Poesie	80
Forelœsninger om Troen (fortsat)	77	Blandinger	80

„Skandinaviens Stjerne" udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned, og faaes hos DHrr. Boghandlere, samt hos Redactøren i Compagnistræde Nr. 54, 4de Sal.

Udgivet og forlagt af W. Snow.

Trykt hos F. C. Bording.

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

2. Aarg. Nr. 6. Den 15. December 1852. Priis: 6 ß pr. Expl.

En Advarsels Røst.

(Fortsat fra Pag. 55).

Nu — til Peter bleve Himmerigets Nøgler givne, derfor var det hans Pligt at aabne Riget for Jøder og ogsaa for Hedningene. Vi skal nu derfor omhyggelig undersøge Maaden, hvorpaa han indlemmede Jøderne i Riget paa Pintsedagen.

Nu, da Mængden kom løbende tilsammen stod Apostelen Peter op med de Elleve, oplæste sin Røst og talede til dem om Skrifterne, bekræftede Jesus Christus, hans Opstandelse og Himmelfart, — saa at mange bleve overbeviist om Sandheden og spurgte hvad de skulde gjøre. Disse vare ikke Christne, men de vare Folk som i Øieblikket bleve overbeviste at Jesus var Christus; og fordi de vare overbeviste om denne Sag, spurgte de "hvad skal vi gjøre?" Da sagde Peter til dem: "Hver af Eder omvende sig og lade sig døbe i Jesu Christi Navn til Syndsforladelse og I skal faae den Hellig-Aands Gave; thi Forjættelserne ere til Eder, og Eders Børn og til Alle som ere langt borte, ja saamange som Herren vor Gud skal kalde." Min Læser, forstaaer Du denne Proclamation? Om Du gjør, vil Du see at dette Evangelium er ikke almindelig prædiket i nyere Tider. Lad os derfor udvikle og undersøge det, Sætning for Sætning. Du erindrer de troede allerede, og den næste Ting var for dem at omvende sig; først Tro; for det andet, Omvendelse; for det tredie, Daab; for det fjerde Syndsforladelse; for det femte den Hellig-Aand. Dette var Evangeliets Orden. Troen gav Magt til at blive Sønner eller Borgere; Omvendelse og Daab i hans Navn var Lydigheden, gjennem hvilken de bleve optagne; og Forjættelsens Hellig-Aand var Beseglingen paa deres Indlemmelse, og denne var de sikker paa at annamme, dersom de vilde adlyde. Nu, Læser, hvor hører Du saadan Prædiken i vore Dage? hvo lærer, at kun saadanne, som troer og omvender sig, skal døbes, og ingen anden? Maaskee Læseren vil sige at Baptisterne gjør det. Men, kalder de paa Menneskene at blive døbte saasnart som de troer og omvender sig? Tilsiger de Syndsforladelse, med den Hellig-Aands Gave? Husk paa nu, hvilken Virkning den Hellig-Aand gjør paa Folket, som annammer den. Den vil veilede dem i al Sandhed, styrke deres Ihukommelse og vise dem de tilkommende Ting. Og Joel har sagt, den vil lade dem drømme Drømme, see Syner og prophetere. O, min Læser, hvor finder Du et Evangelium som dette prædiket iblandt Menneskene? Vilde Nogen gaae bedrøvet den ene Uge efter den anden, uden Syndstilgivelse eller den Hellig-Aands Trøst, dersom Peter stod iblandt os og fortalte usiagtig hvorledes vi skulde faae saadanne Velsignelser? Nu hvad vilde Du tænke om en Forsamling, hvor tre tusinde Men-

neffer kom frem at blive bedet for, og een af Prædikerne (iiig Peter) befalede dem hver een at omvende sig og blive døbte til Syndsforladelse, lovede at Alle, som adlød skulde annamme Syndstilgivelse og den Hellig-Aands Gave, som skulde give dem Drømme og at prophetere; og da monne gaae frem med hans Brødre af samme Kald, og i den samme Time begynde at døbe, og vedblive indtil de havde døbt dem Alle; og den Hellig-Aand skulde falde paa dem, og de begynde at see Syner, tale i andre Tungemaal og prophetere? Vilde ikke Rygtet gaae vidt og bredt, at der var opkommet en nye Lære, der var aldeles forskjellig fra nogen nu practiseret iblandt Menneskene? O ja, siger Læseren, det vilde rigtignok være noget Nyt og Forunderligt for os alle. Det er ligemeget, hvor forunderligt det end er, saa er det dog det Evangelium som blev prædiket af Peter paa Pintsedagen og Paulus erklærer, at han prædikede det samme Evangelium som Peter; og han har ogsaa sagt: "dersom vi, eller en Engel fra Himmelen, prædiker noget andet Evangelium han være forbandet." Nu behøver Læseren ikke længer at være forbanset ved at see, at disse Tegn ikke følge dem som troe noget andet Evangelium, eller nogen anden Lære, forskjellig fra det som blev prædiket af Apostlerne.

Men lader os nu vende tilbage til Guds Rige, som blev organiseret i Apostlernes Dage. Du seer at tre tusinde Personer bleve optagne i Riget den første Dag Døren blev opladt. Disse, tilsammen med de utallige Forøgelser, hvilke siden efter skete, vare Undersaatterne af dette Rige; hvilke, tilsammenføiede, vorede til et helligt Tempel i Herren. Saaledes har vi bortryddet Snavset, Secternes Tradition og Overtro, hvilket opdyngedes rundt omkring os; og efter at have efterforsket omhyggeligen, har vi tilsidst opdaget Guds Rige, som det existerede i den første Organisation i Apostlernes Dage; og vi har seet at det er vidt forskjelligt fra alle Nutidens Religionssystemer, baade i Embeder, Ordinanzer, Magt og Friheder, saa at intet Menneske behøver at tage feil af dem.

Efterat have gjort denne Opdagelse, vil vi gaae frem og beskue dette Riges Fremgang iblandt Jøder og Hedninger, og hvad der var dets Frugter, Gaver og Velsignelser som dets Borgere havde i Besiddelse.

Strax efterat dette Guds Rige var organiseret i Jernsalem, kom Philip til Samaria og prædikede der Evangeliet; og naar de troede Philip bleve de døbte, baade Mænd og Qvinder, og havde stor Glæde. Og derefter kom Peter og Johannes fra Jernsalem og paakaldte Gud, og lagde deres Hænder paa dem, og de annammede den Hellig-Aand. Mærk her, først troede de, og da bleve de døbte og havde stor Glæde, og dog havde de ikke annammet den Hellig-Aand. Men den blev given derefter, ved Haandspaalæggelse og Bøn i Jesu Navn. O, hvor forskjelligt fra de menneskelige Systemer.

Betragt Pauli Omvendelse, da han reiste til Damaskus; den Herre Jesus aabenbaredes for ham paa Veien; men istedetfor at fortælle ham, at hans Synder vare ham tilgivne, og udgyde den Hellig-Aand over ham, sendte han ham til Damaskus, sigende til ham at det der skulde blive ham sagt, hvad han skulde gjøre. Og da han kom til Damaskus, Ananias, som var sendt, befalede ham ikke at tøve, men at opstaae og blive døbt, og aftvætte hans Synder, og paakalde Herrens Navn; da opstod han og blev døbt, og blev fyldt med den Hellig-Aand — og strax prædikede han at Jesus var Christus.

Og atter, betragt Peter, der gaaer til Cornelius, en meget gudfrygtig Hedning, hvis Bønner vare hørte, og hvis Almisser vare ihukommede, og som havde selv havt Besøg af en Engel; dog med al hans Gudsfrygt, og den Hellig-Aand udgydt over ham og hans Venner, de maatte døbes, ellers

kunde de ikke blive frelste. Hvorfor? Fordi Herren havde befalet Apostlerne at prædike for al Skabningen og at hver Den, som ikke vilde troe og blive døbt, skulde blive fordømt, uden en eneste Undtagelse. Engelens Vidnesbyrd til Cornelius: "han (Peter) skal sige Dig Ord, hvorved Du og al Dit Huus skal blive frelst." Nu spørger jeg, kunde Cornelius have været frelst uden at adlyde Peters Ord? Om saa er, Engelens Ærinde var Forfængelighed.

Maaskee en Præst, hvis han skulde finde en Mand, saa god som Cornelius var, vilde sige til ham: gaae frem, Broder, Du kan blive frelst, Du er oprigtig og kjender Religion, Du kan gjerne blive døbt for en god Samvittigheds Skyld, dersom Du føler det er Din Pligt: eller, hvis ikke, da er det ligemeget; et nyt Hjerte er alt som er virkelig nødvendigt til Salighed, o. s. v. Dette er at sige, at Jesu Befalinger ere ikke ganske nødvendige til Salighed: et Menneske, kan kalde ham Herre, Herre, og blive frelst ligesaavel som ved at holde hans Bud. O, hvilken forfængelig og daarlig Lærdom! O, I Menneskens Børn, hvor I dog har fordreiet Evangeliet! I Forfængelighed kalder I ham Herre, Herre, og adlyder ikke det, han befaler Eder.

Dernæst ihukommer vi Arrestforvareren og hans Husfolk, som bleve døbte den samme Time de troede, uden at vente til Dag. Og Lydia og hendes Husfolk, som lode sig døbe den første Gang de hørte prædike om denne Gjenstand.

Ligesaa Philip og Gildingen, som standsede med Vognen ved det første Vand de kom til, for at efterkomme Anordningerne, ikkun faa Minutter efter at han havde hørt om Jesus for første Gang. Af alle disse Exempler i gamle Dage og af Budene i dem, fatter jeg nu, at Daaben var den første Begyndelse til at adlyde Anordningerne, ved hvilke alle disse som troede og omvendte sig bleve annammede og optagne i Kirken eller Guds Rige, saa at de vare berettigede til Syndsforladelse og den Hellig-Aands Velsignelse; i Sandhed det var Ordinanzerne, gjennem hvilke de bleve Sønner og Døttre, og fordi de bleve Sønner indgiød Herren sin Søns Aand i deres Hjerter, ved hvilken de kunde raabe Abba, Fader. Det er sandt, at Herren udgjød den Hellig-Aand over Cornelius og hans Venner, førend de bleve døbte; men det synes nødvendigt for at overbevise de troende Jøder om, at Hedningene ogsaa havde Deel i denne Frelse. Og jeg troer at dette er det eneste Exempel i den hele Optegnelse paa at Folk fik den Hellig-Aand uden først at adlyde Indlemmelses-Loven. Men mærk her, Indlemmelses-Lovens Opfyldelse vilde ikke gjøre et Menneske til en Arving til Riget, en Borger, berettiget til den Hellig-Aands Gaver og Velsignelser, med mindre disse Love og Ordinanzer bleve forvaltede af Een, som havde rigtig Authoritet og var rettelig befuldmægtiget af Kongen; og en Commission, der var given til Een, kunde aldrig bemyndige en Anden til at handle i hans Sted. Dette er een af de meest vigtige Puncter at forstaae, da det er en Prøvesteen for enhver geistlig Embedsmand i Christenheden; og rører ved Organisationen af enhver Kirke paa Jorden, og alle som have existeret siden directe Inspiration ophørte.

For nu at komme til denne Gjenstand i Tydelighed, maae vi undersøge hvorledes jordiske Regjeringer ere constituerede i Henseende til Myndighed og Indlemmelses-Loven. Vi vil for Exempel sige: Præsidenten af de Forenede Stater skriver en Fuldmagt til A. B. og authoriserer ham til at beklæde et Embede i Regjeringen, og under hans Administration kommer to Mænd fra Europa for at nedsætte sig i dette Land, og værende Fremmede og Udlændinge ønskende at blive Borgere; de gaae først til A. B., og han forvalter Troskabs-Eden i tilbørlig Form, og attesterer samme, og dette constituerer dem til lovmæssige Bor-

gere, berettiger dem til alle Friheder med dem, som ere Borgere eller Undersaattere af Fødselen. Derefter skeer det at A. B. afgaaer ved Døden, og C. D. randsager hans Papirer, og finder Fuldmagten, der var given til A. B. og anvender den til sit eget Brug og paatager sig det vacante Embede; imidlertid to Udlændinge kommer og søger at faae Borgerrettighed, og værende underrettede af Personer, der vare uvidende, med Hensyn til Regjerings-Affairerne, og havde sagt dem, at C. D. kunde forvalte Indlemmelses-Loven, overgive de sig til C. D's. Forvaltning, uden engang at undersøge hans Authoritet; C. D. bevidner deres Borgerskab og de formoder, de ere blevne lovmæssigen indlemmede ligesom Andre, og ere berettiget til alle borgerlige Privilegier. Men nogen Tid derefter bliver der Spørgsmaal om deres Borgerskab, og de fremlægger C. D's. Certificat. Præsidenten spørger, hvem er C. D.? Jeg har aldrig givet ham Fuldmagt til at tjene i noget Embede, jeg kjender ham ikke og I ere Fremmede og Udlændinge i Republikken indtil I gaae hen til den losmæssig beskikkede Efterfølger af A. B. eller nogle Andre med lige Authoritet, som har Fuldmagt directe fra Præsidenten i hans eget Navn. Imidlertid bliver C. D. grebet og straffet efter Loven for Bedrageri og for at paatage sig selv Myndighed, som aldrig har været forlehnet ham. Saaledes er det med Guds Rige. Herren authoriserede Apostle og Andre ved directe Aabenbaring, og ved Propheties Aand til at prædike og døbe og opbygge hans Kirke og Rige; men efter en Tid de døde og en lang Tid svandt hen, og Mennesker læste om deres Fuldmagt, hvor det siges til de elleve Apostler: „Gaaer ud i al Verden og prædiker Evangeliet for al Skabningen", o. s. v. — og de meente at de kunde tilegne sig disse Udtryk som deres Myndighed, og uden nogen anden Fuldmagt, har de gaaet frem som om de prædikede Evangeliet og døbte og opbyggede Guds Kirke og Rige; men disse, som de døbte, annammede aldrig de Gaver og Velsignelser, der charakteriserede de Hellige og Rigets Borgere i Apostlernes Dage. Hvorfor? Fordi de ere endnu Fremmede og Udlændinge; thi den Fuldmagt, som var givet til Apostlene har aldrig været betroet noget Menneske at udføre i deres Sted. Dette var en Forrettighed, som Herren forbeholdt sig selv. Ingen Mand har Ret til at paatage sig denne Bestilling af sig selv, men han, som er kaldet ifølge Aabenbaring og qualificeret til at udføre sit Kald, ved den Hellig-Aand. Men, spørger Læseren med Forbandelse, er da ingen af alle de Præster i nærværende Tid kaldede til at tjene, og ere de ikke lovmæssigt befuldmægtigede? Vel, min Læser, jeg vil sige Dig, hvorledes Du kan blive overbeviist af deres egen Mund, og det vil være langt bedre end et Svar fra mig. Gaae til Geistligheden og spørg dem om Gud har givet nogen directe Aabenbaring efter at det Nye Testamente var fuldendt; spørg dem om Propheties Gaver ophørte med den tidligste Menighed, og kortsagt, spørg dem om Aabenbaringer, Propheter, Engles Betjening o. s. v. ere nødvendige eller forventes i vore Dage, eller om de troer at disse Ting ere borttagne for ikke mere at vende tilbage til Jorden; og deres Svar vil være, at Biblen indeholder Nok, og at siden den canoniske Skrift var fuldkommet, Aabenbaringer, Propheties Aand og Engles Betjening have ophørt, fordi de er ikke længer nødvendig. Kort sagt, de vil udraabe enhver Mand som en Bedrager, der paastaaer nogen saadan Ting. Og naar Du har dette Svar, da spørg dem, hvorledes de selv ere kaldede og befuldmægtigede til at prædike Evangeliet, og de vil ikke være istand til at besvare Dig, og vil til Slutning fortælle Dig at Biblen har bemyndiget dem, sigende: Gaaer ud i al Verden, o. s. v. Saaledes seer Du, at alle disse, som ikke have nogen

personlig directe Aabenbaring fra Himlens Konge eller ved Engle, eller ved Guds Røst, eller ved Prophetiens Aand handle under den Myndighed, der var given til Andre, som ere døde, og deres Bestikkelse er stjaalen og deres Myndighed, de har anmasset sig; og Kongen vil sige: Petrus kjender jeg, og Paulus kjender jeg, thi jeg bestikkede dem, men hvo ere I? Jeg kjender Eder ikke, jeg har aldrig talt til Eder; i Sandhed, I troede det var ikke nødvendigt, at jeg skulde tale i Eders Dage. Derfor søgte I mig heller ikke i Tro for nogen Aabenbaring, og derfor gav jeg Eder heller ingen, og naar jeg talede til Andre, spottede I dem og kaldte dem Bedragere og forfulgte dem, fordi de vidnede om de Ting jeg havde sagt til dem: "Derfor, gaaer bort fra mig, I Forbandede, i den evige Ild, beredt for Djævelen og hans Engle: thi jeg var hungrig og I gav mig ikke at spise; jeg var nøgen og I klædte mig ikke; jeg var Fremmed og I tog mig ikke ind; syg og i Fængsel, og I besøgte mig ikke." (Matth. 25. 40.) Ak, Herre, naar feilede vi i nogen af disse Ting? Saasom I have ikke gjort det mod den mindste af disse mine Brødre (men holdt dem for Bedragere, fordi de vidnede om de Ting, jeg havde aabenbaret for dem), har I heller ikke gjort det imod mig. Men vi maae komme tilbage. Da vi har undersøgt Guds Rige i Henseende til dets Embeder og Ordinanzer, og have opdaget det eneste Indlemmelsesmiddel i det, saa lad os nu endvidere undersøge dets Borgeres Velsignelser, Privilegier og Nydelser. Du har allerede seet, at de skulde udkaste Djævle, tale med nye Tunger, helbrede de Syge ved Haandspaalæggelse i Jesu Navn, saavelsom see Syner, drømme Drømme, prophetere, o. s. v.

Men lad os betragte Riget i dets organiserede Tilstand, og see om disse Forjættelser bleve opfyldte for Jøder og Hedninger, hvor Guds Rige nogensinde var.

Paulus skriver: først, "Til Guds Menighed i Corinth." For det andet, "Til dem, som ere helligede i Christo Jesu." For det tredie, "Til dem, som ere kaldte til at være Hellige." Og for det fjerde, "Til alle som paa ethvert Sted paakalde vor Herres Jesu Christi Navn," og siger til dem Alle, i 1 Cor. 12. 1.: "Angaaende de aandelige Gaver, Brødre, vil jeg ikke, at I skulle være uvidende." Og da vedbliver han sin Undervisning i nogle faa Vers fremad og siger, "Men Aandens Aabenbaring gives Hver til det, som er nyttigt. Een gives Visdoms-Tale, formedelst Aanden; en anden Kundskabs-Tale ved den samme Aand; en anden Tro ved den samme Aand; en anden Helbredelsesgave ved den samme Aand; en anden den Gave at gjøre Mirakler; en anden at prophetere; en anden at forstaae Aanderne; en anden forskjellige Slags Tungemaal; en anden Tungemaals Udlæggelse; men alt dette virker den ene og samme Aand, uddelende til hver især, eftersom han (Christus) vil. Thi som Legemet er eet, og har mange Lemmer og alle Lemmer af det ene Legeme endog de ere mange, er eet Legeme; saaledes ogsaa Christus. Vi ere jo alle døbte i een Aand til at være een Aand, enten vi ere Jøder eller Græker, enten vi ere bundne eller fri; og vi har alle drukket af Kalken til at være af den samme Aand. Legemet er ikke et Lem, men mange. Dersom Foden vilde sige: fordi jeg ikke er Haand, hører jeg ikke til Legemet; mon den derfor ikke hører til Legemet? Og dersom Øret skulde sige, fordi jeg ikke er Øie, hører jeg ikke til Legemet; mon det derfor ikke hører til Legemet? Dersom det hele Legeme var Øie, hvor blev da Hørelsen? Dersom det Hele var Hørelse, hvor blev da Lugten? Men nu har Gud sat Medlemmerne, ethvert af dem i Legemet, som det har behaget ham. Og dersom de var alle eet Lem, hvor blev da Legemet? "Jeg svarer, det vilde ikke existere." Men nu ere de vel mange Lemmer, dog kun eet Legeme. Og Øiet kan ikke

sige til Haanden, jeg behøver dig ikke, eller atter Hovedet til Fødderne, jeg har Eder ikke behov. Meget mere ere de Lemmer paa Legemet fornødne, som synes at være de skrøbeligste: og de, som synes os at være de uanseeligste, dem tillægger vi desmere Prydelse; og de, som lade os ilde, dem pryde vi desmere; de derimod, som lade os vel, have det ikke behov. Men Gud har saaledes sammenføiet Legemet, at han tillagde de ringere Dele mere Ære; paa det, der ikke skal være Splid i Legemet, men at Lemmerne skulle have lige Omhyggelighed for hverandre. Og dersom et Lem lider, alle Lemmer lide med det, eller et Lem bliver æret, alle Lemmerne glæde sig tilsammen. Nu ere I Christi Legeme og Lemmer, enhver i Besynderlighed. Og Gud har sat i Menigheden, først Apostler; for det andet Propheter; for det tredie Lærere; dernæst nogle, som gjøre Mirakler, som have Gave til at helbrede, til at hjælpe, til at styre, til at tale adskillige Tungemaal. Monne alle være Apostler? monne alle være Propheter? monne alle være Lærere? monne alle gjøre Mirakler? monne alle have Helbredelsesgave? monne Alle tale i Tungemaal? monne Alle udlægge? men begjær de bedste Gaver; og fremfor Alt viser jeg Eder den ypperligste Vei." Af det 13de Vers i samme Capitel lærer vi, at Apostler ere fremdeles bestemte til at tale til hele Menigheden i alle Tidsaldere baade til Jøder og Hedninger, bunden eller fri, ja Alle som skulle endnu beredes til Christi Legeme, og seer at Christi Legeme bestod af mange Lemmer, døbte ved een Aand til eet Legeme, besiddende alle disse forskjellige Gaver, nogle een Gave og andre en anden; og da siges der udtrykkelig, at et Lem i Besiddelse af en Gave, skulle ikke sige til et andet Lem, der var i Besiddelse af en anden Gave, vi har dig ikke behov.

Efterat have viist, at der behøvedes Apostler, Propheter, Evangelister, Hyrder og Lærere, tilsammen med Prophetiens Gaver, Mirakler, Helbredelser, og alle andre Gaver til at danne Kirken eller Christi Legeme, i nogen Tidsalder, enten iblandt Jøder eller Hedninger, Trælle eller Fri; og aldeles forbudt nogen af Medlemmerne at sige til nogen af disse Gaver, vi har dig ikke behov, erklærer han at Legemet aldrig kunde være fuldkommen, uden dem alle, og at dersom de vare borttagne, der vilde intet Legeme være, det er: ingen Christi Kirke vilde existere. Efter at have viist alle disse Ting tydelig, tilskynder han dem til at tragte efter de bedste Gaver. Og formaner dem i 13de Kapitel til Tro, Haab og Kjerlighed, uden hvilken alle disse Gaver ikke vilde gavne dem; — og i det 14de Kapitel gjentager han denne Formaning, "Efterjager Kjerlighed, og begjærer aandelige Gaver, men hellere at I kunde prophetere." Atter i de Eph. 1. 17. beder Paulus, at Herren vil give Menigheden Viisdoms- og Aabenbarelses-Aand i Guds Kundskab. Atter i Eph. 4. siger han dem, der er eet Legeme og een Herre, een Aand, een Tro og een Daab; og at Christus opfoer til det Høie, førte Fanger af Fangenskab og gav Menneskene Gaver. Og han gav nogle til Apostler, nogle til Propheter, nogle til Evangelister og nogle til Hyrder og Lærere. Og sporger Læseren, hvorfor disse Gaver og Embeder vare, lad ham læse det 12te Vers: "Til de Helliges fuldkomne Beredelse, til Embedets Forvaltning, til Christi Legems Opbyggelse." Og dersom vi sporger, hvorlænge disse skulde vedblive, det 13de Vers siger, "Til vi Alle naae til Eenhed i Troen, og til Guds Søns Kundskab, til Mands Modenhed, til Christi Fyldes vorne Alder." Og dersom han endnu sporger videre, hvad Diemed Christus havde i at skjænke disse Gaver, da lad ham læse det 14de Vers: "At vi herefter ikke mere skulle være Børn, og lade os tumle som Bølger, og omdrive af enhver Lærdoms Veir, ved Menneskenes Spil, ved Trædskhed og Forførelsens Kunstgreb."

Nu, uden disse Gaver og Embeder kan, for det Første, de Hellige ikke blive fuldkomne; for det Andet, kan Embedets Forvaltning ikke gaae for sig; for det Tredie, Christi Legeme kan ikke blive opbygget; og for det Fjerde, er der intet, der kan forhindre dem i at blive bortført af enhver Lærdoms Veir; og jeg erklærer nu bestemt, at det er Aarsagen til al den Adskillelse, Forvirring, Trætte, Uenighed og Fjendskab, og den frugtbare Kilde til saa mange Troer, Herrer, Daabe og Aander, og til at Forstanden er formørket; og at Menneskene ere gjorte fremmede for det Liv, som er i Gud, igjennem Uvidenheden, som er i dem, fordi de ere blinde i deres Hjerter, er, fordi de have hverken Apostler, Propheter, eller Gaver, inspireret fra det Høie, paa hvem de kunne give Agt; thi naar de havde saadanne Gaver, og vilde give Agt paa dem, da vilde de være opbyggede til eet Legeme i den rene Christi Lærdom, med een Herre, een Tro og een Daab, eet Haab i deres Kaldelse, ja de vilde blive opbyggede til Christum i alle Ting, i hvem det hele Legeme, ret føiet tilsammen, vilde vore til et helligt Tempel i Herren.

Men saalænge som Menneskenes listige Spidsfindighed kan overtale dem til at troe, at de ikke har saadanne Ting behov, saalænge kan de føre dem omkring ved enhver Lærdoms Veir just som det behager dem.

Nu, Læser, har vi undersøgt Guds Rige, som det existerede i Apostlernes Dage; og vi kan ikke skue det i nogen anden Tidsalder, førend det er fornyet igjen i de sidste Dage, thi det har aldrig existeret, ei heller vil det nogensinde existere, uden Apostler og Propheter, og alle de andre Aandens Gaver.

Dersom vi vil bestue Kirkerne fra den Tid Inspirationen ophørte indtil nu, vil vi ikke finde Noget, der ligner det Rige, vi har betragtet med saa megen Bevundring og Glæde. Men istedetfor Apostler og Propheter, see vi falske Lærere, hvem Menneskene har samlet selv, og istedetfor Aandens Gaver vil vi see menneskelig Viisdom, og istedetfor den Hellig-Aand, mange falske Aander; istedetfor Guds Anordninger, menneskelige Befalinger; istedetfor Kundskab, Meninger; Formodninger istedetfor Aabenbaring; Splid istedetfor Eenhed; Tvivl istedetfor Tro; Fortvivlelse istedetfor Haab; Had istedetfor Kjerlighed; en Læge istedetfor Haandspaalæggelse for de Syges Helbredelse; Fabler istedetfor Sandhed; Ondt for Godt og Godt for Ondt; Mørke for Lys og Lys for Mørke, og kort sagt: Anti-Christ istedetfor Christus; Jordens Magter har ført Krig mod de Hellige og har overvundet dem, indtil Guds Ord bliver opfyldt. O min Gud, tilluk Synet! for mit Hjerte vansmægter ved at skue; ja lad Dagen haste, paa hvilken Jorden skal blive renset ved Ild, fra saadan forfærdelig Besmittelse; men først, lad Din Forjættelse blive opfyldt, hvilken Du talte ved Din Tjener Johannis Mund, at Du vilde kalde Dit Folk ud af Babylon, sigende: "Kommer ud af hende, mit Folk, at I ikke deeltage i hendes Synder, og annammer af hendes Plager; og da, o Herre, naar Du har kaldet Dit Folk ud af hendes Midte, ved Fiskere og Jægere, som Du har lovet at sende i de sidste Dage for at indsamle Israel, ja naar Din evige Pagt er bleven fornyet og Dit Folk stadfæstet derved, da lad hendes Plager komme paa een Dag, Død, Sorg og Hunger; lad hende blive brændt ved Ild, at Dine hellige Apostler og Propheter, og alle som frygte Dit Navn, Smaae og Store, maa glæde sig, fordi "Du var hævnet de Helliges Blod paa hende." Dette beder jeg i Jesu Christi Navn. Amen.

(Fortsættes.)

Joseph Smiths Levnetsløb.

(Fortsat fra Pag. 62.)

I Seneca County fandt vi Folket i Almindelighed venskabeligt, og begjerligt efter at vide Sandheden angaaende disse besynderlige Ting, hvilke nu begyndte at omtales rundt omkring. Mange tilbød os fri Adgang i deres Huse, paa det at vi kunne have Leilighed til at forsamles med vore Venner til Underviisning og Forklaring. Vi traf paa Mange fra Tid til anden, som var villig til at høre os og begjerlig efter at udfinde Sandheden, som den er i Christum Jesum, og lod til at være villig til at adlyde Evangeliet, naar de engang blev rigtig overbeviist og tilfredsstillet i Sindet; og i denne samme Juni Maaned blev min Broder Hyrum Smith, David Whitmer og Peter Whitmer jun. dobt i Seneca Sø, de to første af mig, og den sidste af Oliver Cowdery. Fra den Tid af blev Mange troende og blev døbt, medens vi vedblev at underviise og overbevise saamange, som søgte at komme til Kundskab.

Medens vi arbeidede paa Oversættelsen, fik vi at see, at der skulde blive tre særdeles Vidner beskikket af Herren, hvem han vilde lade see Tavlerne, som dette Værk (Mormons Bog) blev oversat fra, og at disse tre Vidner skulde bære Vidnesbyrd om samme, hvilket vil findes omtalt i Mormons Bog Pag. 530.

Næsten umiddelbart efter vi havde gjort denne Opdagelse, skete det med Oliver Cowdery, David Whitmer og den føromtalte Martin Harris (som var kommen for at see hvorledes det gik os med Arbeidet), at de vilde have mig til at adspørge Herren, om det ikke maatte blive dem given af ham, at være disse tre særdeles Vidner, og de blev saa meget længselsfulde og bad mig saa meget, at jeg tilsidst gav efter, og ved de Urim og Thummim erholdt følgende Aabenbaring af Herren til dem: — "See, jeg siger Eder, I maae forlade Eder paa mit Ord o. s. v." See P. B. Pag. 148.

Ikke mange Dage efter at ovennævnte Befaling blev given, blev vi Fire, nemlig Martin Harris, David Whitmer, Oliver Cowdery og jeg, enige om at gaae ind i Skoven og forsøge ved ivrig og ydmyg Bøn at faae det, som var lovet dem i Aabenbaringen, nemlig at de skulde see Tavlerne o. s. v. Følgeligen valgte vi en Skov, som var bequem at komme til fra Hr. Whitmers Huus, og begav os did hen, knælede ned og begyndte at bede i megen Tro til den almægtige Gud, at han vilde opfylde disse Forjettelser. Efter forelobig Bestemmelse begyndte jeg først med lydelig Bøn til vor himmelske Fader, og efterfulgtes af hver af de Andre i Rad; men, vi erholdt ingen Svar eller Tegn paa guddommelig Velbehag, hvorfor vi gjentog vor Bøn i samme Orden, nemlig: hver paakaldte og tilbad Gud med ivrig Bøn efter hverandre, men Udfaldet var det samme som før. Efter dette vort andet forgieves Forsøg, udlod Martin Harris sig med, at han vilde unddrage sig fra os, da han, som han selv yttrede, troede, at hans Nærværelse var Aarsagen til at vi ikke fik, hvad vi bad om, og følgelig forlod han os og vi knælede ned igjen, og havde ikke bedet mange Minuter, førend vi saae et Lys oven over os i Luften, som var overordentlig klart, og see, en Engel stod foran os, og i sin Haand holdt han Tavlerne, hvilke vi havde bedet, at disse maatte see. Han vendte Bladene eet ad Gangen, saa at vi kunde see dem og tydelig skjelne den derpaa indgravne Skrift. Da henvendte han sig til David Whitmer sigende: "David, velsignet er Herren og den, der holder hans Bud;" hvorefter vi strax hørte en Røst fra det klare Lys oven over os, sigende: "Disse Tavler

blev aabenbaret ved Guds Kraft, og de er oversat ved Guds Kraft. Oversættelsen deraf, som I har seet, er correct, og jeg befaler Eder at bære Vidnesbyrd om hvad I nu seer og hører."

Jeg forlod nu David og Oliver, og gik hen at opsøge Martin Harris, som jeg fandt i en betydelig Afstand ivrigt bedende. Dog fortalte han mig snart, at Herren havde endnu ikke bønhørt ham, og bad mig alvorligt at forene mig med ham i Bøn, at han ogsaa maatte nyde de Velsignelser, som nylig havde vederfaret os. Vi forenede os da i Bøn, og endeligen fik vor Ønske opfyldt, thi førend vi var færdig, blev det samme Syn opladt for vore Øine, i det mindste for mig, og jeg saae og hørte atter de samme Ting, medens Martin Harris i det samme Øieblik, ligesom i en Henrykkelse af Glæde, udbrød: "Det er nok; mine Øine har seet;" og idet han sprang op, raabte han: "Hosannah, lovede Gud og udviste stor Glæde."

Vi havde nu formedelst Guds Naade, faaet disse Aabenbarelser, og der skattedes nu ikkun, at disse tre Individer skulde fuldbyrde den Befaling de havde faaet, nemlig: at bære Vidnesbyrd om disse Ting, hvorfor de opsatte og underskrev følgende Dokument:

De tre Vidners Vidnesbyrd.

Det være herved vitterligt for alle Slægter, Stammer, Tungemaal og Folk, til hvilke dette Værk maatte komme, at vi, formedelst Gud Faderens og vor Herre Jesu Christi Naade, have seet de Tavler, som indeholde disse Optegnelser om Nephis Folk, og ligeledes om Lamaniterne deres Brødre, og ligeledes om Jareds Folk, som kom fra Taarnet, om hvilket der er talet; og vi vide ogsaa, at de ere blevne oversatte ved Guds Gave og Kraft, thi hans Røst har kundgjort os det; og derfor vide vi med Vished, at dette Værk er sandt. Endvidere bevidne vi, at vi have seet de Indgravninger, som ere paa Tavlerne, og at de ere blevne os viste ved Guds Magt, og ikke ved Menneskers. Og see, vi erklære med al Troværdighed, at en Guds Engel kom ned fra Himlen, og han bragte Tavlerne og lagde dem for vore Øine, saa at vi saae og skuede dem og Indgravningerne paa dem; og vi vide, at det er ved Guds Faderens og vor Herres Jesu Christi Naade, at vi saae dem, og vidne, at disse Ting ere sandfærdige; og det er vidunderligt for vore Øine; desuagtet bød Herrens Røst os at bære Vidnesbyrd derom; hvorfor vi, for at være lydige mod Guds Bud, vidne om disse Ting. Og vi vide, at dersom vi ere trofaste i Christo, vil vi kunne holde vore Klæder rene for alle Menneskers Blod, og vil for Christi Domstol findes ubesmittede, og bve hos ham evindeligen i Himmelen. Og Ære være Faderen, Sønnen og den Hellig-Aand, hvilket er een Gud. Amen.

Oliver Cowdery. David Whitmer.
Martin Harris.

Ligeledes otte Vidners Vidnesbyrd.

Det være herved vitterligt for alle Slægter, Stammer, Tungemaal og Folk, til hvilke dette Værk monne komme, at Joseph Smith den Yngre, Oversætteren af dette Værk, har vist os de omtalte Tavler, hvilke have Udseende af Guld; og saa mange af Bladene, som den ovennævnte Smith har oversat, have vi berørt med vore Hænder; og vi saae ogsaa Indgravningerne derpaa, hvilket altsammen har Udseende af ældgammelt besynderligt udført Arbeide. Og dette vi bevidne med fornuftige og sludige Ord: at ovennævnte Smith har vist os de ovenomtalte Tavler; thi vi have seet og løftet dem, og vide med Vished, at samme Smith har dem. Og vi overgive vore Navne til Verden, for at bevidne for Verden, hvad vi have seet; og vi lyver ikke, Gud er vort Vidne.

Christian Whitmer. Hiram Page.
Jacob Whitmer. Joseph Smith, sen.
Peter Whitmer, jun. Hyrum Smith.
John Whitmer. Samuel H. Smith.

Vi vedblev at oversætte i Mellemstunder, naar vi ikke var nødte til at modtage de Mange, der nu begyndte at besøge os — Nogle for at finde Sandheden, Andre for at gjøre os svære Spørgsmaal og prøve paa at beskjæmme os. Iblandt de sidste var adskillige lærde Præster, som almindeligviis kom for at disputere; desnagtet vedblev Herren at udgyde sin Hellig-Aand over os, og saa ofte som vi havde behov, gav han os i samme Øieblik hvad vi skulde sige, saa at vi, skjøndt ulærde og uerfarne i religiøs Strid, alligevel formaaede at beskjæmme disse Nutidens lærde Rabinere, medens vi tillige kunde overbevise de Oprigtige af Hjertet at vi af Guds Naade, havde fundet det sande og evige Jesu Christi Evangelium, saa at vi næsten dagligen forrettede Daab til Syndsforladelse for Saadanne, som troede.

(Fortsættes.)

Om Daaben.

(Sluttet fra Side 72.)

Havde Nogen Ret eller Fuldmagt til at forandre denne Anordning?

Der gives mange Mennesker, som ikke ville betænke sig længe for at svare paa dette Spørgsmaal; de ville strax svare Nei! Andre ville dette Spørgsmaal være meget alvorligt, og de ville nødvendigviis behøve meget længere Betænkningstid, førend de kunne give et Svar. Man kunde indvende: men har Jesus ikke givet sine Disciple Fuldmagten til at binde paa Jorden, da han sagde dem, at det skulde være bunden i Himlen? Jo. Og har han ikke sagt, at hvad de løste skulde være løst i Himlen? Men jeg tror dog, at han aldrig har givet dem Fuldmagt til at forandre nogen urokkelig Lov. Naar en befuldmægtiget Minister bliver sendt af et Hof for at underhandle om nogle vigtige Sager med en anden Nation, har han altid bestemt og ubestemt Ordre. Han er aldrig bemyndiget til at forandre eller forvanske nogen Lov hos den Nation, som han hører til; det staaer til Nationen at gjøre dette, og ikke til ham. Det er ligesaa med en Dommer eller een eller anden Øvrighedsperson. De have ikke Fuldmagt til at handle imod Loven eller til at forandre den; men de skulle dømme efter Loven. De have ikke den mindste Fuldmagt til at give nye Love. Alle disse Embedsmænd have fuldkommen Magt til at handle i deres Embeder; men ikke udenfor denne deres Virkekreds. De handle i Statens, Byens eller Nationens Navn; og denne Stat, By eller Nation vedbliver at underholde dem, saalænge, som de handle efter Loven. Hvad de besegle i Øvrighedernes Navn er beseglet af den høieste Øvrighed; men, hvis de ikke vare bemyndigede dertil, eller hvis de, om de vare bemyndigede, overskrede Nationens Love, eller handlede udenfor deres Ordre, eller gave andre Love, saa vilde Nationen ikke anerkjende deres Foretagender.

Det staaer til Konger, Keisere og lovgivende Corps at forandre Lovene, og ikke til deres Ministre eller dem, som staae i deres Sted, eller som kunne have deres Magt. Da nu det himmelske Riges Love udgaae fra Gud, staaer det til ham at forandre dem, og ikke til et Menneske, dersom det dog skulde være nødvendigt, at de skulde forandres.

Men man kunde indvende: kom Apostlene og de Ældste ikke ofte sammen; og afgjorde de ikke, hvorledes Menighederne skulde forholde sig angaaende Spørgsmaalet om Kjød, etc.? (Ap. Gr. 15, 6—20.) Men

der var en indskrænket Fuldmagt hos dem, hvilken de vare blevne iførte, dog havde de ingen Magt til at forandre Daaben; Daaben var en afgjort, fuldkommen bestemt og skreven Lov. En Øvrighedsperson har meget ofte en indskrænket Magt, som giver ham Frihed til at handle efter hans Skjønnende og efter en Sags Omstændigheder; men han er i intet Tilfælde bemyndiget til at overskride en anerkjendt Lov. Jesus har udtrykkelig sagt: „Uden Nogen bliver født af Vand og Aand, kan han ikke indkomme i Himmeriges Rige." Hvilket Menneske har Ret til at sige, at man kan indkomme uden disse Ting? eller har Ret til at forandre, hvad Gud har besluttet? Skrifterne ere meget tydelige og bestemte angaaende dette. Der blev paa en høitidelig Maade befalet Moses, at der ikke maatte lægges Noget til og drages Noget fra det, som Herren havde budet. (5 Mos. B. 4 og 12, 32.) Johannes siger i Aabenbaringen: „Dersom Nogen lægger Noget til disse Ting, da skal Gud lægge paa ham de Plager, som ere skrevne i denne Bog; og dersom Nogen tager Noget bort fra denne Propheties Bogs Ord, da skal Gud bortage hans Deel af Livsens Bog." (Aab. 22, 18—19.) Jesus befalede sine Disciple at lære Folk alle de Ting, han havde befalet dem. Og han sagde dem tillige, at den, som overstred den mindste af hans Befalinger og lærte Menneskene at gjøre saa, skulde betragtes som den Mindste i Himmeriges Rige. Johannes betegner ogsaa de sande Lærdommes Forkyndelse som en Prøvesteen, til at kjende den sande Kirke, eller en sand Guds Tjener; han siger: „Hver den, som afviger, og ikke bliver i Christi Lærdom, haver ikke Gud, men den, som bliver i Christi Lærdom, han haver baade Faderen og Sønnen. Dersom Nogen kommer til Eder, og fører ikke denne Lærdom, ham annammer ikke tilhuse, og byder ham ikke velkommen." (2 Joh. 9—10.)

Af det Foregaaende er det klart, at denne Lærdom var af den yderste Vigtighed. Men havde Apostlene ikke Ret eller Fuldmagt til at forandre denne Lærdom? Nei. Og jeg kan tilføie, at ikke alene Apostlene ikke havde Ret dertil, men selv Englene. Paulus anseae disse Ting saa vigtige, at han, da han skrev til Galaterne, sagde: „Dersom endog vi eller en Engel af Himlen prædiker Eder Evangelium anderledes, end vi have prædiket Eder det, han være en Forbandelse!" Han erklærer, at han selv ikke havde Myndighed til at forandre den, og at de, hvis han lærte Andet, ikke skulde annamme hans Lærdom. Og hvis nogen Anden gjorde det, skulde de forkaste ham, og om og en Engel gjorde det, skulde denne være en Forbandelse. Intet er klarere, tydeligere og bestemtere end det Foregaaende. Hvad Gud har indstiftet for Menneskeslægten er uden Feil; hans Frelsens Plan er fuldkommen. Det er Gud, som har givet Evangeliet, og Evangeliet har til Hensigt at føre Menneskeslægten til Himlen; og Ingen har Ret til at forandre eller forvanske de hellige Anordninger uden at paadrage sig hans Vrede.

John Taylor.

Forelæsninger om Troen.

(Fortsat fra Pag. 78.)

Syvende Forelæsning. — Syvende Afdeling.

1. I de foregaaende Forelæsninger afhandlede vi om hvad Troen var, og om Gjenstanden hvorpaa den hvilede. Overeensstemmende med vor Plan, skrider vi nu til at tale om dens Virkninger.

2. Eftersom vi i vore første Forelæs-

ninger har seet, at Troen var Handlingens og Kraftens Princip i alle fornuftige Væsener, baade i Himlen og paa Jorden, vil man ikke vente at vi skal, i en Forelæsning som denne, forsøge at udvikle alle dens Virkninger; eiheller er det nødvendigt for vort Øiemed at bære os saaledes ad, thi det vilde indbefatte alle Ting i Himlen og paa Jorden, og omfatte alle Guds Skabninger, med alle deres uendelige Forskjelligheder; thi ingen Verden er endnu bleven beredt, som ikke blev beredt ved Tro, eiheller har der været noget fornuftigt Væsen paa nogen af Guds Skabelser, som ikke kom der formedelst Tro, saaledes som den eksisterede i ham eller i noget andet Væsen; eiheller har der været en Forandring eller en Revolution i nogen af Guds Skabelser, uden det er bleven bevirket ved Tro; eiheller vil der skee nogen Forandring eller Revolution, medmindre det bevirkes ad samme Vei, i nogen af den Almægtiges vidtløftige Skabelser, thi det er ved Troen at Guddommen virker.

3. Lad os her fremføre en Udtydelse med Hensyn til Troen, for at vor Mening tydelig kan forstaaes. Altsaa spørger vi, hvad skal man forstaa ved et Menneskes Virksomhed formedelst Tro? Vi svarer — derved forstaaer vi at naar en Mand virker ved Troen, han virker ved Sindets Anstrængelse istedenfor physisk Kraft. Det er ved Ord, istedenfor at anstrænge sine physiske Kræfter, hvormed ethvert Væsen virker, naar det virker formedelst Tro. Gud sagde: „Vorde Lys," og der blev Lys. Josva talte, og de store Lys, hvilke Gud havde skabt, stod stille. Elias befalede, og Himlene blev stoppede for et Tidsrum af tre Aar og sex Maaneder, saa at det regnede ikke; han bød atter, og Himlene gav Regn. Alt dette skete ved Tro. Og Frelseren siger: „Om I har Tro som et Sennops-Korn, da maa I sige til dette Bjerg: flyt Dig, og det skal flytte sig; eller til hint Morbærtræ: ryk Dig op, og plant Dig midt i Havet, og det skal adlyde Eder." Troen, altsaa, virker formedelst Ord, og med disse har dens mægtigste Gjerninger været og vil blive fuldført.

4 Det vil vist ikke blive fordret af os at bevise, at dette er det Princip hvorefter al Evighed har virket og vil virke; thi hvert eftertænksomt Menneske maa vide, at det er formedelst denne Magt at alle Himlens Hærskarer fuldfører deres vidunderlige, majestætiske og herlige Gjerninger. Engle farer fra Sted til Sted formedelst denne Kraft; det er formedelst den at de er istand til at stige fra Himlen ned paa Jorden; og var det ikke formedelst Troens Kraft kunde de aldrig blive tjenende Aander for dem, som skulde arve Saliggjørelse, eiheller kunde de handle som himmelske Sendebud, thi de vilde blive blottede for den Kraft der er nødvendig til at sætte dem istand til at gjøre Guds Villie.

5. Det er blot nødvendigt for os at sige, at hele den synlige Skabelse, som den nu eksisterer, er Troens Virkning. Det var Tro ved hvilken den blev beredt, og det er formedelst Troens Kraft at den vedbliver i sin organiserede Form, og ved hvilken Planeterne bevæger sig omkring deres Kredse og udspreder deres Herligheds Straaler. Troen er altsaa det første Princip i Theologiens Videnskab, og, naar den forstaaes, leder den Tanken tilbage til Begyndelsen, og fører den fremad til Enden; eller, med andre Ord, fra Evighed til Evighed.

6. Da Troen altsaa er det Princip ved hvilket de himmelske Hærskarer fuldføre deres Gjerninger, og ved hvilket de nyde al deres Lykksalighed, kunne vi vente at finde den fremstillet i en Aabenbaring fra Gud, som det Princip hvorefter hans Skabninger hernede maa handle, for at opnaa at nyde de Helliges Lykksalighed i den evige Verden; og at, naar Gud vilde paatage sig at opreise Menneskene til at fryde sig med ham, han vilde lære dem Nødvendigheden af at leve ved Tro, og Umuligheden

af at nyde Evighedens Velsignelse uden den, da alle Evighedens Velsignelser er Virkninger af Troen.

7. Derfor er det sagt, og det med-rette, at uden Tro er det umuligt at be-hage Gud. Om man skulde spørge — hvor-for er det umuligt uden Tro at behage Gud? Svaret vilde være — fordi det uden Tro er umuligt for Menneskene at frelses; og da Gud begjærer Menneskenes Saliggjø-relse, maa han, som Følge heraf, begjære at de skulde have Tro; og han kunde ikke være tilfreds medmindre de havde den, eller ogsaa maatte han være tilfreds med deres Fordærvelse.

8. Heraf lærer vi at de mange For-maninger, der er bleven givet ved begeistrede Mænd, for at de, som har annammet Her-rens Ord, skulde have Tro til ham, var ikke almindelige Sager; men var den Bedste af alle Grunde, og det var — fordi at uden den, der var ingen Saliggjørelse, hverken i denne Verden eller i den tilkommende. Naar Menneskene begynder at leve ved Troen, begynder de at drage nær til Gud; og naar Troen er fuldkommet er de lige-som han; og fordi han er frelst, de er frelste tillige; thi de vil blive i den samme Stil-ling han er i, fordi de ere komne til ham; og naar han viser sig skal de blive ham lige; thi de skal see ham som han er.

9. Ligesom hele den synlige Skab-ning er en Virkning af Troen, saaledes er Saliggjørelsen det ogsaa — vi mener Saliggjørelsen i dens meest udstrakte Be-tydning, saavel timelig som aandelig. For at fremstille dette Subjekt klart for Sin-det, lad os spørge — hvad for Stilling maa en Person være i for at blive frelst? eller hvilken Forskjel er der imellem et frelst og et ikke-frelst Menneske? Vi svare, efter hvad vi har forhen seet af de himmelske Ord, de maa være Personer som kan virke formedelst Troen, og som er istand til, ved Tro, at være tjenende Aander for dem der skal arve Saliggjørelse; men de maa have en Tro som kan dygtiggjøre dem til at handle for Guds Aasyn, ellers kan de ikke frelses. Og hvad der udgjør den virkelige Forskjel imellem en frelst og en ikke-frelst Person er — Forskjellen i deres Troes Grad — den enes Tro er bleven fuldkom-men nok til at tilegne sig det evige Liv, og den andens er det ikke. Men for at tale lidt mere enkeltviis, lad os spørge — hvor skal vi finde et Forbillede i hvis Lignelse vi kan blive eens, for at vi kan blive deel-agtige i Liv og Saliggjørelse? eller med andre Ord, hvor skal vi finde et frelst Væ-sen? thi hvis vi kan finde et frelst Væsen, kan vi komme til Vished om, uden megen Vanskelighed, hvad alle andre maa være for at frelses. — Vi tænker det vil ikke være nogen Gjenstand for Tvist, at to hinanden ulige Væsener kan ikke begge frelses; thi hvad der udgjør den enes Frelse, det vil udgjøre Frelse for ethvert Væsen der vil frelses; og hvis vi finder et frelst Væsen i hele Tilværelsen, kan vi vide hvad alle an-dre maa blive, eller ogsaa ikke frelses. Vi spørger da, hvor er Forbilledet? eller hvor er det frelste Væsen? Vi gjør den Slut-ning, hvad Spørgsmaalets Besvarelse an-gaar, iblandt dem der troe Biblen vil der ingen Splid være om, at det er Christus: alle vil stemme overeens heri: og han er Saliggjørelsens Forbillede eller Fane, el-ler, med andre Ord, at han er et frelst Væ-sen. Og dersom vi vilde fortsætte vor Un-dersøgelse og spørge: hvorledes er han ble-ven frelst? Svaret vilde blive — fordi han er et retfærdigt og helligt Væsen; men der-som han var noget forskjellig fra hvad han er, vilde han ikke være frelst; thi hans Frelse beroer paa at han er netop hvad han er, og ikke anderledes; thi dersom det var umuligt for ham at forandres i mindste Grad, saa vilde han sikkert gaa Glip af Frelsen og tabe sit hele Herredømme, Magt, Myn-dighed og Herlighed, som udgjør Saliggjø-relsen; thi Frelsen bestaaer i den Herlig-hed, Myndighed, Majestæt, Magt og Her-

redømme, som Jehova besidder og intet andet, og som intet Væsen kan besidde uden han, eller een, der er ham lig. Saaledes siger Johannes i sin første Epistel, tredie Kapitel, andet og tredie Vers: "I Elskelige! nu er vi Guds Børn, og det er endnu ikke aabenbaret, hvad vi skal vorde; men vi vede, at naar han aabenbares, vi da skal vorde ham lige; thi vi skal see ham, som han er. Og hvo, som har dette Haab til ham, renser sig selv, ligesom han er reen." Hvorfor rense sig selv ligesom han er reen? Fordi, dersom de ikke gjør det, de kan ikke vorde ham lige.

10. Herren sagde til Moses, 3. Mosebog 19. 2: "Tael til hele Israels Børns Menighed, og sig til dem: I skal være hellige; thi jeg Herren Eders Gud er hellig." Petrus siger, 1. Epistel, 1. 15, 16: "Men ligesom den Hellige, som Eder kaldte, vorder og I hellige i al Omgængelse; fordi der er skrevet: "Vorder hellige, thi jeg er hellig." Og Frelseren siger, Matth. 5. 48: "Værer fuldkomne, ligesom Eders Fader i Himlen er fuldkommen." — Om nogen skulde spørge: hvorfor sige alt dette? Svaret kan man finde udaf hvad der forhen er anført fra Johannes, at naar han (Herren) skal aabenbares, de Hellige vil vorde ham lige; og dersom de ikke er hellige, ligesom han er hellig, og fuldkomne, ligesom han er fuldkommen, de kan ikke vorde ham lige; thi intet Væsen kan nyde hans Herlighed uden at besidde hans Fuldkommenheder og Hellighed, lige saa lidt som de kunde regjere i hans Rige uden hans Magt.

11. Dette fremstilles klarlig formedelst Frelserens Ord, der ere optegnede i Johannes' Vidnesbyrd, 14. 12: "Sandelig, sandelig, siger jeg Eder: hvo som troer paa mig, de Gjerninger, som jeg gjør, skal og han gjøre, og han skal gjøre større end disse; thi jeg gaaer til min Fader." — Dette taget i Forbindelse med nogle af Ordene i Frelserens Bøn, der er optegnet i det 17de Kapitel, giver stor Klarhed til hans Yttringer. Han siger i det 20., 21., 22., 23. og 24. Vers: "Men jeg beder ikke alene for disse, men ogsaa for dem, som formedelst deres Ord skal tro paa mig; paa det de maa alle være eet, ligesom Du, Fader, i mig, og jeg i Dig, at de og skal være eet i os; at Verden kan tro, at Du har udsendt mig. Og jeg har givet dem den Herlighed, som Du har givet mig; paa det de skal være eet, ligesom vi er eet: Jeg i dem, og Du i mig, paa det de skal være fuldkommede til eet, og at Verden kan kjende, at Du har sendt mig, og har elsket dem, ligesom Du har elsket mig. Fader! jeg vil, at de, som Du har givet mig, skal og være hos mig, hvor jeg er; at de maa skue min Herlighed, som Du har givet mig: thi Du har elsket mig førend Verdens Grundfæstelse."

12. Alle disse Yttringer tilsammenlagte, giver lige saa klar Beretning om de forherligede Helliges Tilstand, som noget Sprog kunde give — de Gjerninger Jesus havde gjort, skulde de gjøre, og større Gjerninger end han havde gjort iblandt dem, skulde de gjøre, og det fordi han gik til Faderen. Han siger ikke, at de skulde gjøre disse Gjerninger i Tiden; men de skulde gjøre større Gjerninger, fordi han gik til Faderen. Han siger i det 24. Vers: "Fader! jeg vil, at de, som Du har givet mig, skal og være hos mig, hvor jeg er; at de maa skue min Herlighed." Disse Ord, tagne i Forbindelse, gjør det meget tydeligt, at de større Gjerninger, som de, der troede paa hans Navn, skulde gjøre, skulde gjøres i Evigheden, hvor han gik hen og hvor de skulde skue hans Herlighed. Han har sagt i en anden Deel af sin Bøn, at han begjerede af sin Fader, at de, som troede paa ham, skulde blive eet i ham, ligesom han og Faderen var eet i hinanden. Men jeg beder ikke alene for disse (Apostlerne), men ogsaa for dem, som formedelst deres Ord, skal tro paa mig; paa det de maa alle

være eet; det er: de, som tro paa ham, formedelst Apostlenes Ord, saavelsom Apostlene selv, paa det de maa alle være eet, ligesom Du, Fader, er i mig, og jeg i Dig, at de ogsaa kan være eet i os.

13. Hvilket Sprog kan være simplere end dette? Frelseren havde vistnok til Hensigt at blive forstaaet af sine Disciple, og han talte saaledes, at de kunde forstaae ham; thi han erklærer for sin Fader, i et ikke let misforstaaet Sprog, at han vilde hans Disciple, ja dem alle, skulde være ligesom han selv og Faderen; thi ligesom han og Faderen var eet, saa kunde de og vorde eet med dem. Og hvad der er sagt i det 22. Vers, er beregnet paa at stadfæste denne Tro endnu kraftigere, om der behøves noget for at stadfæste den. Han siger: "Og jeg har givet dem den Herlighed, som Du har givet mig; paa det de kan vorde eet, ligesom vi er eet. Det vil sige saameget som, at medmindre de har den Herlighed, som Faderen har givet ham, de kunde ikke vorde eet med dem; thi han siger, han har givet dem den Herlighed, som Faderen har givet ham, paa det de maatte vorde eet; eller, med andre Ord, at gjøre dem til eet.

14. Dette er tilstrækkelig Underretning om dette Subjekt, og viser paa det tydeligste, at Frelseren ønskede at hans Disciple skulde forstaae, at de skulde vorde deelagtige med ham i alle Ting, ikke engang hans Herlighed undtagen.

15. Det er neppe nødvendigt her at observere hvad vi tidligere har anmærket, at den Herlighed, som Faderen og Sønnen har, er paa Grund af at de er retfærdige og hellige Væsener; og at om de manglede een af de Egenskaber eller Fuldkommenheder som de har, de kunde aldrig nyde den Herlighed, som de har; thi det fordrer dem til at være netop hvad de er, forat kunne nyde dem; men om Frelseren giver denne Herlighed til nogen andre, maa han gjøre det paa den samme Maade der er fremstillet i hans Bøn til hans Fader — ved at gjøre dem eet med ham, ligesom han og Faderen er eet. Ved at gjøre saaledes, vilde han give dem den Herlighed Faderen har givet ham; og naar hans Disciple er gjorte til eet med Faderen og Sønnen, ligesom Faderen og Sønnen er eet, hvo kan da ikke see Rigtigheden af Frelserens Ord. — „De Gjerninger som jeg gjør, skal de gjøre; og større Ting end disse skal de gjøre, thi jeg gaaer til min Fader."

16. Disse Frelserens Lærdomme viser os paa det klareste hvad Saliggjørelsen er, og hvad han tilbød den menneskelige Slægt, der han tilbød dem at frelse dem — at han tilbød dem at gjøre dem ham selv lige, og han var liig-Faderen, det store Mønster for alle salige Væsener; og for nogen Deel af Menneskeslægten at blive dem liig, er at saliggjøres; og at gjøres dem ulige, er at fordærves; og paa dette Hængsel dreier sig Salighedens Dør.

17. Hvem kan da ikke see, at Saliggjørelsen er Troens Virkning? thi, som vi iforveien har bemærket, alle de himmelske Væsener arbeide efter denne Grundsætning; og det er formedelst deres Dygtighed til at gjøre dette at de er salige; thi intet uden dette kunde frelse dem. Og dette er den Lektie, som Himlens Gud, ved alle sine hellige Propheters Mund, har stræbt at lære Verden. Hvorfor er det os sagt, at uden Tro er det umuligt at behage Gud; og at Saliggjørelsen kommer af Troen, forat den kunde vorde formedelst Naade, i det Øiemed at Forjættelsen kunde være sikker for hele Efterslægten. Rom. 4. 16: Og at Israel, som fulgte Retfærdigheds Lov, kom ikke til Retfærdigheds Lov. Hvorfor? fordi de ikke søgte den ved Troen, men ved Lovens Gjerninger; thi de stødte an paa Anstøds-Stenen. Rom. 9. 31, 32.

(Fortsættes.)

Poesie.

Skjønne Dag, saa længe ventet!
Hils den Dag, og bliv bered.
Zions Muur er nu opbygget,
Og Man der kan boe i Fred.
Fra de fjerne Zions Sale
Hør Basunens stærke Lyd:

Chor.

Babylon er falden, er falden, er falden!
Babylon er falden, i Støvet ned!

Lyt og hør hvor Folket skriger,
See hvor Staden viger hen;
Handel, Skibsfart, Alt forsvinder,
Og skal aldrig bliv' igjen.
Kjøbmænd, som med hende handled,
Raabe fra den fjerne Kyst:

Alle hendes Kjøbmænd raabe:
Hvad er det, som nu mon skee!
Knurrende, som dumme Taaber,
Skrige de alt Ak og Vee.
Raaber høit, I Konger, Fyrster,
Præster, Folk, ja Stor' og Smaae:

See, de Fangne gaaer tilbage;
Op til Zion see dem fly;
Medens Himlens Hær sig fryder,
Synger Velkomst ned af Sky.
See de Store og de Kloge,
Heel forfærdet ved den Larm:

Slaaer jer Harper, o I Engle!
Raaber høit, I Christi Faar:
See den gamle Stad i Luer,
Klap med Haand og blæs derpaa;
Nu er Hevnens Time kommen!
Haab om Naade er forbi!

Blandinger.

— Man har begyndt at udvandre fra Chili (i Sydamerika) til Nyholland for at grave Guld.

— Det taalmodige Muulæsel, der gaaer Nat og Dag, vil i Enden være kommet længere end den arabiske Væddeløbshest.

Indhold.

	Side.
En Advarsels Røst (fortsat)	81
Joseph Smiths Levnetsløb (fortsat)	88
Om Daaben (sluttet)	90
Forelæsninger om Troen (fortsat)	91
Poesie	96
Blandinger	96

Rettelser. I Nr. 5, Side 68, Lin. 6. f. n., staaer kan, læs: kun. Side 69, Lin. 12. f. o.: Love, læs: Levi. Side 73, Lin. 21. f. n.: lære, læs: bære. Side 74, Lin. 15: Tider, læs: Tidender; Lin. 16: kjerlig, læs: herlig.

„Skandinaviens Stjerne" udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned, og faaes hos DHrr. Boghandlere, samt hos Redactøren i Compagnistræde Nr. 54, 4de Sal.

Udgivet og forlagt af W. Snow.

Trykt hos F. E. Bording.

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

2. Aarg. Nr. 7. Den 1. Januar 1853. Priis: 6 ß pr. Expl.

Forelæsninger om Troen.

Fortsat fra Pag. 95.

(Slutning.)

Ottende Forelæsning. — Ottende Afdeling.

1. Men Jesus sagde til den Mand, som bragte sin Søn til ham, for at uddrive den Djævel der plagede ham: „Dersom Du kan tro; alle Ting ere den mulige, som troer." Mark. 9. 23. Disse, med en Mængde andre Skriftsteder, som kunde anføres, fremstiller tydelig det Lys i hvilket Frelseren, saavelsom de Forstedags-Hellige, betragtede Saliggjørelsens Plan. At den var et System af Tro — den begynder med Tro, og vedbliver fornedelst Tro, og enhver Velsignelse som opnaaes med Hensyn til den, er en Virkning af Troen, hvad enten den henhører til dette Liv eller det tilkommende. Om dette vidner alle Guds Aabenbaringer. Dersom der var Forjettelsens Børn, da var Troens Virkninger, end ikke Verdens Frelser undtagen. „Salig er hun, som troede;" sagde Elisabet til Maria, da hun gik hen at besøge hende, „thi det skal fuldkommes, som hende er sagt af Herren." Luk. 1. 45. Ikke mindre var Johannes den Døbers Fødsel Troens Sag; thi for at hans Fader Zacharias kunde tro, blev han slaaet med Stumhed. Og igjennem Livets og Saliggjørelsens Plans hele Historie, er det en Troes-Sag: ethvert Menneske annammede efter sin Tro — eftersom hans Tro var, saaledes var hans Velsignelser og Forrettigheder; og intet blev holdt tilbage for ham, naar hans Tro var tilstrækkelig til at annamme det. Han kunde stoppe Løvers Mund, slukke Ildens Voldsomhed, undflye Sværdets Od, blive vældig i Krigen, og slaae Fjendernes Hærstarer paa Flugt; Qvinder kunde, formedelst deres Tro, faae deres døde Børn til Liv igjen; kort sagt, intet var umuligt for dem som havde Tro. Alle Ting vare de Forstedags-Hellige undergivne, eftersom deres Tro var. Ved deres Tro kunde de erholde himmelske Syner, Engles Betjening, have Kundskab om retfærdige Menneskers fuldkommengjorte Aander, om den almindelige Forsamling og de Førstefødtes Kirke, hvis Navne er skrevne i Himlen, om Gud alles Dommer, om Jesus, den nye Pagts Mægler, og blive fortrolige med den tredie Himmel, see og høre Ting, som var ikke alene unddsigelige, men ulovlige at yttre. Petrus, sigtende til Troens Kraft, i 2den Epistel, 1ste Kapitel, 2. og 3. Vers, siger til de Forstedags-Hellige: "Naade og Fred vorde Eder mangfoldigen i Guds og Jesu vor Herres Erkjendelse! saasom hans guddommelige Magt har skjænket os alle de Ting, som høre til Liv og Gudfrygtighed, ved hans Kundskab, som kaldte os ved sin Herlighed og Kraft." I den 1ste Epistel, 1ste Kapitel, 3., 4. og 6. Vers, siger han: "Lovet være Gud og vor

Herres Jesu Christi Fader, som efter sin store Barmhjertighed har gienfødt os til et levende Haab ved Jesu Christi Opstandelse fra de Døde, til en uforkrænkelig og ubesmittelig og uforvisnelig Arv, som er bevaret i Himlene til Eder, hvilke ved Guds Magt bevogtes ved Troen til den Frelse, som er rede til at aabenbares i den sidste Tid,"

18. Disse Ord tilsammentagne viser Apostlenes Betragtninger paa det klareste, og tilsteder ikke nogen Misforstaaelse hos noget Individ. Han siger, at alle Ting, som henhøre til Liv og Gudfrygtighed, var given til dem formedelst Kundskaben om Gud og vor Frelser Jesum Christum. Og om man gjør det Spørgsmaal: hvorledes skulde de erholde Kundskab om Gud? (thi der er stor Forskjel imellem at tro paa Gud og at kjende ham — Kundskab indbefatter mere end Tro. Og mærk, at alle Ting der henhøre til Liv og Gudfrygtighed var givet formedelst Kundskab om Gud) Svaret er givet — formedelst Tro skulde de erholde denne Kundskab; og, havende Magt ved Troen til at erholde Kundskab om Gud, kunde de med denne erholde alle andre Ting, som henhører til Liv og Gudfrygtighed.

19. Af disse Apostlens Ord lære vi, at det var ved at erholde Kundskab om Gud, at Menneskene fik Kundskab om alle Ting, der henhører til Liv og Gudfrygtighed — og denne Kundskab var Troens Virkning; saa at alle Ting, som henhører til Liv og Gudfrygtighed, er Troens Virkninger.

20. Herfra kan vi gaa ud saa langt som nogen Omstændigheder maa fordre, om enten paa Jorden eller i Himlen, og vi vil befinde, at det er alle begeistrede Mænds, eller himmelske Sendebuds Vidnesbyrd, at alle Ting, der henhører til Liv og Gudfrygtighed, er Troens Virkninger og intet andet; al Lærdom, Viisdom og Klogskab staaer feil, og enhver Ting ellers, som et Saliggjørelses-Middel, undtagen Troen. — Dette er Aarsagen til, at Fiskerne af Galilæa kunde undervise Verden — fordi de søgte ved Tro, og ved Tro erholdt. Og dette er Aarsagen til, at Paulus regnede alle Ting for Skarn og Skade — hvad han tidligere kaldte sin Vinding, kaldte han sit Tab; ja, han ansaae alle Ting blot som Tab imod den Herres Christi Jesu Kundskabs Ypperlighed. Phil. 3. 7., 8., 9., 10. For at erholde Troen, ved hvilken han kunde nyde den Herres Christi Jesu Kundskab, maatte han lide Tab paa alle Ting; dette er Grunden til, at de Første-Dags-Hellige vidste mere og forstod mere om Himlen og om himmelske Ting end alle Andre, fordi denne Underretning er Troens Virkning — og opnaaes ved intet andet Middel. Og dette er Aarsagen til, at Menneskene, saasnart de tabe deres Tro, falder til Kiv, Strid, Mørke og Besværligheder; thi den til Livet førende Kundskab forsvinder tilligemed Troen, men vender tilbage, naar Troen vender tilbage; thi naar Troen kommer, bringer den sin Række af Følgesvende med sig — Apostle Propheter, Evangelister, Hyrder, Lærere, Gaver, Viisdom, Kundskab, Mirakler, Helbredelser, Tungemaal, Tungers Fortolkning, o. s. v. Alle disse viser sig, naar Troen viser sig paa Jorden, og forsvinder, naar den forsvinder fra Jorden; thi disse er Troens Virkninger, og har altid fulgt, og vil altid følge den. Thi hvor Troen er, der vil Kundskaben om Gud ogsaa være, tilligemed alle dertilhørende Ting — Aabenbaringer, Syner, Drømme, saavelsom enhver nødvendig Ting, for at Troens Besidder kan fuldkommengjøres, og opnaae Saligheden; thi Gud maatte være omskiftet, hvis ikke Troen havde Magt hos ham. Og hvo som besidder den vil formedelst den erholde al nødvendig Kundskab og Viisdom, indtil han kjender Gud og den Herre Jesum Christum, hvem han har udsendt — hvem at kjende er evigt Liv. Amen.

En Advarsels Røst.

(Fortsat fra Pag. 87).

Fjerde Capitel.

Mormons Bog. — De amerikanske Indianeres Oprindelse ꝛc.

Medens Mørket skjulte Jorderige, og stor Dunkelhed Folkene, og ethvert Menneske vandrede paa sine egne Veie og søgte det, som var meest fordeelagtig for ham — efterat Herren i en lang Tid holdt Fred, og Folkene taabelig smigrede sig med at Inspirationens Røst ikke mere skulde lyde i de Dødeliges Øren og forstyrre eller plage dem i deres syndefulde Løb — medens nogle Faae forventede, at Israel skulde trøstes, og paakaldte Gud for den længe forventede Dags Komme, da en Engel skulde flyve midt igjennem Himmelen, havende et evigt Evangelium at forkynde dem, der boe paa Jorden — høres pludselig en Røst fra Ørkenen, et Raab hilser de Dødeliges Øren, et Vidnesbyrd høres iblandt dem, hvilket gjennemtrænger deres Hjerters Inderste. Da begynder alle Hedninger paa engang at raste, og Menneskene at indbilde sig forfængelige Ting; de Geistlige opløfte en advarende Røst, og raabe: Bedragere, falske Profheter, tager Eder i Agt for Blindværket o. s. v.; medens Religions-Bekjenderne, Drankerne, de som sværge, de Lærde og de Uvidende snart fatte Tonen og gjentage det atter og atter. Saaledes gjenlyder det i en lang Tid fra den ene Ende af vort Land til den anden, og dersom nogen skulde være saa lykkelig at beholde sine fornuftige Begreber, og skulde oprigtig spørge, hvad der er paa Færde, saa er Svaret: vi kjende neppe noget dertil, men det er nok at sige, at nogle Karle have kommet frem ligesom Paulus og vidnet om Engles Betjening, eller om Aabenbaringer eller Inspiration, lige saa bibelsk som Religionen var i gamle Dage, og at Troen, som eengang blev overleveret til de Hellige, er vendt tilbage til Jorden i denne oplyste Tidsalder; saa at ikke alene denne vor Næringsvei er i Fare, men vore nyeste Religionssystemer, som er opført ved menneskelig Visdom og Lærdom uden directe Inspiration: ligesom imodsiges og hendes store Herlighed foragtes, skjøndt hun tilbedes af den ganske Verden. Og da raabe Alle igjen med en høi Røst, sigende: Stor er Menneskenes Viisdom; store er de nuværede Theologers Lærebygninger; stor er de inspirerede Præsters Viisdom, hvilke komme til os med fortræffelig Tale, og med menneskelig Viisdom, som dog ikke vide mere end os, undtagen deres egne Meninger og Vedtægter; og deres Tale og Prædiken, er med menneskelig Viisdoms forføriske Ord, ikke i Aandens klare Tydelighed og af Fuldmagt, thi denne er borttaget, at vor Tro ikke skulde bestaae i Guds Kraft, men i menneskelig Viisdom.

Under denne Tummel, Skrigen og Fordømmelse af en imodstaaende Verden, er det vanskeligt at faae Folket til at forstaa Sagens rette Beskaffenhed i Henseende til een af de meest vigtige Gjenstande, som nogensinde har fremstillet sig til Menneskeslægtens Betragtning.

Mormons Bog har maaskee været mindre forstaaet og urigtigere fremstillet af den Størstedeel af Verden, end noget andet Skrift, som nogensinde er fremkommet.

Amerika og England har ligesom været oversvømmet med Bekjendtgjørelser imod bemeldte Bog; og mange af dem ere skrevne af Saadanne, som aldrig have seet Bogen, eller af Saadanne, som kun have læst en Side eller to i den, eller overfladisk have gjennemseet den med Partiskhed; i den Hensigt at finde Feil i den. Nogle af dem have fremstillet den som en Roman: Andre som en ny Bibel, der er beregnet paa

at afskaffe den gamle Bibel. Nogle have erklæret den at være et dumt Lapperi, som ikke var Gjennemlæsningen værd; og Andre, som det sindrigste litterære Værk, som nogensinde er forfattet. Nogle have fundet Feil ved den, fordi den saameget ligner Biblen og ganske stemmer overeens med den; og Andre have fordømt den, fordi den ikke tilstrækkelig nok ligner Biblen og er noovereensstemmende med den. Nogle have erklæret, at dens Principer vare aabenbar fordærvelige, umoralske og gudsbespottelige; og Andre have fordømt den, fordi den var saa overmaade reen og moralsk i sine Principer, at den just derfor var beregnet paa at bedrage. Især fordømmer en geistlig Mand den i en Afhandling paa 60 Sider mod denne Bog, fordi den er "en uhørt Blanding af Tro og Gjerninger, af Guds Barmhjertighed og Skabningens Lydighed." Nogle litterære Personer have erklæret den at være aldeles forældet i dens Stiil, Sprog og Foredrag, og at den indeholdt Sandsynlighed for dens egen Ælde; medens Andre have fordømt den, fordi den bar ethvert Præg paa at være forfattet senere; Nogle have sagt, at den ikke indeholdt nogen bestemt Forudsigelse om det Tilkommende, ved hvis Opfyldelse eller Uopfyldelse dens prophetiske Fortjenester maatte være beviiste; og Andre have anført store Stykker af dens bestemteste og tydeligste Forudsigelser, hvilke fortælles omstændeligen at være opfyldte, og de have fordømt den paa Grund af dens Tydelighed.

Midt under alle disse vaklende Omstændigheder blioer det nu vor Pligt at vise saavidt som muligt, hvad Mormons Bog virkelig er.

Da Herren forstyrrede Babylon, førte han en Coloni derfra til det vestlige Continent, hvilket nu kaldes Amerika. Efterat denne Coloni var seilet tvers over Havet i otte Fartøier og var gaaet i Land paa dette Land, blev den i Tidens Løb til en stor Nation — de beboede Amerika i noget over femtenhundrede Aar. De bleve tilsidst ødelagte for deres Ugudelighed, omtrent ser Hundrede Aar før Christi Fødsel. En Prophet ved Navn Ether skrev deres Historie og en Beretning om deres Ødelæggelse.

Ether levede for at vidne om deres fuldkomne Ødelæggelse og forvare sin Optegnelse, hvor den siden efter blev funden af en israelitisk Coloni, som kom fra Jerusalem serhundrede Aar førend Christi Fødsel, og igjen befolkede Amerika. Denne sidste Coloni bestod af Efterkommere af Josephs Stamme; de tiltoge og formeredes, og tilsidst opstod to mægtige Nationer af dem. Een af disse Nationer blev kaldet Nephiter, — fordi een Nephi var deres Stifter; den anden blev kaldet Lamaniter, efter en Anfører ved Navn Laman.

Lamaniterne bleve et mørkt og stummelt Folk, af hvem de amerikanske Indianer endnu ere en Levning. Nephiterne bleve et oplyst og civiliseret Folk; de var et Folk, som var meget benaadet af Herren; de havde Syner, Engle og Profetiens Gave iblandt dem fra Tid til Tid; og til Slutning bleve de velsignede med at Jesus Christus personlig viiste sig for dem efter sin Opstandelse; fra hans Mund annammede de Evangeliets Lærdomme og Kundskab om det Tilkommende ned igjennem de efterfølgende Tidsaldere. Men efterat alle Velsignelserne og Frihederne var skjenket dem, faldt de i stor Ugudelighed i det tredie og fjerde Aarhundrede efter de Christnes Tidsregning, og til Slutning bleve de ødelagte ved Lamaniternes Hænder. Denne Ødelæggelse fandt Sted omtrent firehundrede Aar efter Christi Fødsel.

Mormon levede paa denne Tidsalder og var en Nephit, og en Herrens Prophet. Paa Herrens Befaling gjorde han et kort Udtog af de hellige Optegnelser, som indeholdt hans Forfædres Historie og Profetierne og Evangeliet, som var blevet aaben-

baret til dem; til dette føiede han et Udkast over hans egen Tids Historie og hans Nations Ødelæggelse. Kort før hans Død overleverede han de forkortede Optegnelser i hans Søns Moronis Hænder, hvilken fortsatte dem til Aaret 420, paa hvilken Tid han omhyggelig forvarede dem i Jorden, i en Høi, som dengang blev kaldet Cumorah, der ligger i Landskabet Ontario i Manchester District i Staten New-York i Nordamerika. Dette gjorde han for at bevare dem fra Lamaniterne, som overvømmede Landet, og søgte at ødelægge dem og alle Optegnelserne angaaende Nephiterne. Disse Optegnelser have været skjulte, eller forseglede, fra Aaret 420 til d. 22. September 1827. Paa denne Tid bleve de fundne af Joseph Smith jun., som blev underrettet derom ved en Herrens Engel.

(Fortsættes.)

Joseph Smiths Levnetsløb.

(Fortsat fra Pag. 90.)

Vi begyndte nu at længes efter at faae den Forjettelse opfyldt, som Englene, der paalagde os Aarons Præstedømme, havde givet os, nemlig, at saafremt vi forblev trofaste, skulde vi ogsaa faae Melchisedeks Præstedom, hvilket besidder Fuldmagten til at give den Helligaands Gave ved Haandspaalæggelse. Dette havde i nogen Tid været os een Gjenstand for ydmyg Bøn, og tilsidst samledes vi paa Qvisten i Hr. Whitmers Huus, for særdeles at bede Herren om det, som vi nu saa hjerteligt ønskede, og der fandt vi til vor usigelige Tilfredshed Frelserens Forjettelse at være sand, hvor han siger: "Beder, saa skal Eder gives; leder, saa skal I finde; banker, saa skal der oplades for Eder;" thi vi havde ikke længe været i alvorlig og ivrig Bøn, førend Herrens Ord kom til os i Værelset, befalende at jeg skulde ordinere Oliver Cowdery til at være en Ældste i Jesu Christi Kirke, og at han ogsaa skulde ordinere mig til det samme Embede, og at vi da skulde ordinere Andre, eftersom det Tid efter anden blev os tilkjendegivet. Dog blev det os befalet at tøve med denne vor Ordination til en Tid, naar det var muligt at faae vore Brødre, som var eller skulde blive døbte, samlede tilsammen; og da maatte vi faae deres Sanction til at vi ordinerede hverandre, og lade dem afgjøre ved Afstemning, om de var villig til at modtage os, som aandelige Lærere eller ikke, da vi ogsaa skulde velsigne Brød og bryde det med dem og tage Viin, velsigne den og drikke den med dem, derefter ordinere hverandre efter Befalingen, dernæst udvælge saadanne Mænd, som Aanden vidnede om, og ordinere dem, og da forrette Haandspaalæggelsen for den Helligaands Gave paa alle dem, vi havde døbt, og gjøre Alt i Herrens Navn. Følgende Befaling vil videre forklare vor Kaldelse til dette Præstedømme, saavel som Andres, der endnu skulde søges:

En Aabenbaring, given til Joseph Smith jun., Oliver Cowdery og David Whitmer tilkjendegiver Kaldet af tolv Apostle i disse sidste Dage, og ligeledes Underviisning til Christi Kirkes Opbyggelse i Overensstemmelse med Evangeliets Fylde. Given i Fayette i New-York, i Juni 1829. (See P. B. Pag. 149.)

Paa denne Maade blev Herren ved at instruere os Tid efter anden angaaende de Pligter, der nu hvilede paa os, og iblandt mange andre saadanne Ting annammede vi Efterfølgende ved Prophetiens og Aabenbarelsens Aand, hvilket ei alene gav os megen Lærdom, men ogsaa udpegede Dagen

for os, paa hvilken vi efter hans Villie og Befaling, skulde organisere hans Kirke igjenher paa Jorden:

Jesu Christi Kirkes Oprettelse i disse sidste Dage, o. s. v. (See P. B. Pag. 194.)

(Fortsættes.)

Proclamation!

Til Folket paa det stille Havs Kyster og Øer, af enhver Nation, Slægt og Tungemaal.

(Sluttet fra Pag. 75).

Heri bestaaer Hemmeligheden i Menneskets Virken. Dette er Grunden for, at et Menneske kommer under Fordømmelse, naar det forkaster nogen Sandhed af den Hellig-Aand eller annammer nogen Vildfarelse fra den Hellig-Aand. Dersom et Menneskes Gjerninger ere onde agtes hans Paaminder ikke; hans gode Engel og den gode Aand inden i ham bliver kvæstet; og efter at de have formanet ham mange Gange, uden at det er agtet, vige de bort og forlade ham i Mørket; han elsker sit Eget; han hænger fast ved Løgnen; han forkaster Sandheden; Mørket voxer stedse; Verden Kjødet og de onde Aander lokke ham, indtil Døden gjør en Ende derpaa, og overfører hans Aand fra Menneskets første Tilstand til det næste Opholdssted, der omgives han i Mørke af hans onde Aander, som forblive hos ham; Enhver hjelper selv til at formørke, indtil den ene Sky blander sig med den anden og indhyller Alt i sort Fortvivlelse, formørker Forstanden, hindrer Øiet at see, Tungen at tale, eller Pennen at beskrive.

Dersom, paa den anden Side, et Menneskes Gjerninger ere gode, saa siger Skriften: "Hvo som øver Sandhed, kommer til Lyset, at hans Gjerninger maae blive aabenbarede; thi de ere gjorte i Gud, han adlyder Paaminderen inden i ham; han aabner sin Barm for ethvert sandt og helligt Princip, som han kommer til Kundskab om; han bringer det til Udførelse og søger efter mere; hans Tanker udvide sig; Kundskabens Mark aabner sig rundtom, over og under ham; Forstanden udstrækker sig videre og videre; det Forbigangne, det Nærværende og det Tilkommende aabner sig for hans Syn; Jorden med dens Slægter; Himmelen med dens Planeter og Kundskaber; Himlenes Himmel med deres herlige Solsystemer og deres Titusinder (Myriader) af Guds Engle og Sønner, som bade sig i den rene Kundskabs Solstraaler og i Lysets og Kjerlighedens Strømme; Enhver forsøger og blander sig med den Andens Lys, indtil Alt tilsammen oplyser det uhyre Universum baade aandelig og physisk; og Forstanden taber sig i dens sande Umaadelighed, paa Grændserne af dens egen Uendelighed.

Lad et Menneske see sig tilbage til sit forbigangne Liv og omhyggelig gjennemgaae og undersøge sine uskyldige Barndomsdage, da han første Gang nærmede sig til Fristelse, Udyd eller Forbrydelse. Erindrer han ikke at have følt en ubehagelig Brænden i sit Bryst, en Afsky, en Skjelven i Nerver og Muskler, en Tvivlraadighed, kort sagt, Noget, som misbilligede den Gjerning, han var ifærd med at begaae? Og, dersom han stille vedblev at undersøge, tiltog da ikke denne Brænden eller Følelse af Uro næsten til en Feber.

Nu vel Læser, dette var Din Paaminder — Guds Aand inden i Dig. Havde Du givet Agt paa den, vilde den have bevogtet Dig fra enhver Fristelse og Forbrydelse.

Erindrer Du ikke paa den anden Side mange Gange i Dit Levnetsløb en Ild, en brændende Glæde, en behagelig Brænden, en Fornemmelse af klart Lys og Velbehag i Din Barm, som billigede en god Gjerning, eller som tilskyndede Dig at udføre samme? kort sagt, en Følelse af reen god Villie, from Sympathie og uendelig Kjerlighed til alle gode Aander og til Menneskket? — en Renselse af Hjertet og Sindet, som om Du bestandig skulde ønske at gjøre Godt og aldrig synde? De vare Indskydelserne af den Aand af Guddommelighed, som er inden i Dig. De vare de Lærdomme, de Inspirationer og de Ting, som blev Dig tilhvidsket af det Lys, som oplyser ethvert Menneske, der kommer til Verden. Dette er sødere end Honning; mere velklingende end Musik; reenere end Dugdraaberne paa Roserne i Paradiset; empfindligere end Din Diesteen; og langt kostbarere end Australiens Guld. Velsignede ere de, der dyrke og nære disse Ting i deres Barm og bringe det til Udførelse i deres Levnet; thi de udvælde fra det evige Livs Kilde: og de, som følge det derhen, hvorfra det kom, ville naae til den Kilde, ligesaa vist som en Solstraale fører opad til Lysets Centrum.

Om Love og Øvrigheder.

Efterat have aflagt vort Vidnesbyrd, som et tro og sandfærdigt Vidne om Evangeliet, og de forbigangne, nærværende og tilkommende Begivenheder, ville vi nu give nogen Underretning om Lovene og menneskelige Øvrigheder og de Pligter, som vi skylde dem, og den Lydighed, som vi, som Medlemmer af Jesu Christi Kirke, vise dem overalt i Verden.

Enhver menneskelig Regjering er tilladt af Gud og er nødvendig, indtil han regjerer, som har Ret til at regjere — og indtil han lægger alle sine Fjender under sine Fødder.

Vi ere ikke udsendte for at gjøre Revolution i Verden i en politisk Henseende; men for at advare Verden for de nær forestaaende Begivenheder, for at underviise de Uvidende og kalde Syndere til Omvendelse.

Ethvert Lands Love i Verden ville være vore Love i civil og politisk Henseende.

Vi ere forpligtede til at adlyde Øvrighedspersoner, Dommere, Regenter, Gouverneurer og Konger, som ere lovmæssigen beskikkede til at regjere i de forskjellige Lande, hvori vi leve, eller hvori vi arbeide eller opholde os.

Naar Aanden i de nyere europæiske og amerikanske Forordninger angaaende Samvittigheds-Frihed og et frit Valg af Samfund, Anskuelse og Tale skreed videre fra Seir til Seir, og saaledes bauede Veien for alle Nationer, at de kunde udsprede deres Lys og ombytte deres Kundskab, lad os saa glæde os over samme og benytte Leiligheden til at forklare Jesu Vidnesbyrd og bekjendtgjøre Salighedes-Evangeliet, de gode Tidender af det evige Liv, hvorsomhelst der er Spor af Mennesker — hvorsomhelst Bekymring og Taarer og Sorg og Død har kastet deres Skygger af Fortvivlelse

Dersom den stedse tiltagende Forbedring i at seile med Damp, i at kjøre paa Jernbaner og i at meddele hinanden ved electromagnetisk Telegraph fulgte overalt lige i Sporet af Fredens Triumph og Seir, saa, o! I, den Høiestes Hellige! I Ældste og Apostle i Israel flyver da som paa den lette Karre og som med Lynets Hurtighed til de fjerne Riger, — overvind Stormen og lad Intet, hverken Hav eller Orkan, eller Fugleskrig standse eller trætte Eder. Opsøger den mørkeste Plet, hvor Dødelige boe — fortæl Tidenderne, som med en Tordens Røst — forkynd Daggryet af en lysere Dag, da Kongernes Konge vil svinge sit Scepter. Byder Plage, og Angest, og Sorg at aflade, og baner Veien for Fre-

dens Fyrste; han vil seire over Døden, byde Sorg at bortflyv, og give Nationerne en Jubelfest.

Eftersom I reise fra en Nation til en anden, ville I finde deres Love, Religioner, Anordninger, Skikke, Forordninger, huuslige Indretninger, Giftermaal ꝛc. ꝛc. at være meget i Modsætning til hinanden og i Strid med hinanden og med Guds Love.

Men erindrer at Eders er en almindelig Bekiktelse af Fred paa Jord og Velbehagelighed til Mennesket.

Eders er en Forkyndelse om almindelig Forbedring og Omvendelse; I ere udsendte som Kongens, den Herre Jesu Christi Embedsmænd for at byde alle Mennesker, som ere komne til Skjelsaar at omvende sig og blive døbte i hans Navn til deres Synders Tilgivelse. I ere udsendte for at administrere den Hellig-Aands Gave ved Haandspaalæggelse i det samme hellige Navn

I ere udsendte for at bære Vidnesbyrd om dette Værks Sandhed, og om en korsfæstet og opstanden Frelser. I ere udsendte for at prophetere og advare Verden for kommende Ting.

I ere udsendte for at lægge Hænder paa Kirkens Medlemmers smaae Børn og velsigne dem og bekræfte deres Navn som Christne paa dem, som Medlemmer og Arvinger af Forjettelsens Pagt.

I ere udsendte for at døbe Folkeslagene og saaledes berede Veien for Guds Søns Tilkommelse. I ere udsendte for at lægge Eders Hænder paa de Syge, de Lamme, de Blinde, de Døve og paa de, som ere plagede i nogensomhelst Henseende, som tro Eders Vidnesbyrd og have Tro til at blive helbredede; ja, i Sandhed, for at lægge Hænder paa dem og salve dem i Jesu Christi, Guds Søns Navn.

I ere udsendte for at byde onde Væsener; Djævle og urene og afskyelige Aander af ethvert Slags i Jesu Christi Navn at vige bort fra deres Boliger, som ere plagede med dem.

I ere udsendte for at prædike Forløsning for den Fangne, for at forbinde det sønderknuste Hjerte, og for at trøste alle, som sørge; for at forkynde Herrens behagelige Aar og vor Guds Hevns Dag.

I ere ikke udsendte for at blande Eder i de civile, politiske eller huuslige Indretninger, som ere foretagne ved Lov, og som Ælde har gjordt hellig, eller som længe har været en vedtagen Skik, undtagen saavidt som disse Indretninger komme i Modsætning til Samvittighedsfrihed og Jesu Christi Befalinger. Naar det Sidste er Tilfælde, maae I adlyde Gud mere end Mennesket og tage imod Følgerne eller flye til et andet Sted.

P. P. Pratt, Præsident over Missionen, ved det stille Hav, af Jesu Christi Kirke, af Sidste-Dages-Hellige.

Et Brev af Joseph Smith.

Indledning.

Kjære Brødre! Henved 300 af vor Emigration ere nu færdige til at afreise til Amerika og vente at forlade Kjøbenhavn den 20de dennes under Varetægt af Ældste J. E. Forsgren. Jeg og Broder P. O. Hansen har besluttet at ledsage dem til Liverpool og see, at Alt bliver ordnet til deres Bequemmelighed og til deres Tilfredshed, og see dem lykkelig og vel afreise derfra. Naar de ere lykkelig og vel ombord paa et amerikanst Skib, skulle vi vende tilbage til Eder igjen.

Jeg har beskikket vor høitelskede Broder H. P. Jensen til at efterfølge Præs. J. E. Forsgren i at præsidere, han vil altsaa have Opsyn over alle Kirkens Anliggender i Skandinavien i min Fraværelse, og han vil staa i samme Forhold til Kirken, som Br. Forsgren hidtil har staaet i; jeg haaber, at I ville føle Glæde i at lytte til hans Lærdomme og adlyde hans Raad, og at I ville opholde ham i Eders Bønner, ligesom I have opholdt Br. Forsgren. Br. Hahn vil fremdeles assistere paa Contoret.

Siden jeg kom til Eder, har jeg med stor Bedrøvelse været Vidne til mange Scener af de Forfølgelser og Hindringer, som af Mange ere blevne foretagne imod de Sidste-Dags-Hellige. Disse Forfølgelser, der ere udbrudte i Voldsomheder i forskjellige Dele af Danmark, saavelsom i Norge, have foranlediget os til at fornye vort Andragende og anraabe de beskikkede Øvrigheder og retskafne Mænd i Landet om Beskyttelse; og da vor høitelskede Broder C. Larsen, der præsiderer over den norske Mission, nu er fængslet tilligemed hans Brødre: S. Larsen, P. Beckstrøm, O. Olsen, F. Dorius, J. Hansen, C. Knudsen, Ahmanson, Folkmann og — — — og har været fængslet i over to Maaneder, fordi de have forrettet Daabens og Nadverens hellige Handlinger, har jeg til deres Tilfredsstillelse og Underviisning indrykket et Udtog af et interessant Brev, som er skrevet af vor elskede og nu myrdede Broder og Prophet Joseph Smith. Dette Brev skrev han til Menighedens Underviisning i Liberty Arrest i Missouri, hvor han i den sørgelige Vinter 1838 og 39 sad fængslet under den berygtede „Lilburn Boggs" ødelæggende Regjering. Nævnte var Gouvernør over denne Stat, hvor samme Vinter 1200 af vore Folk enten bleve tilintetgjorte eller uddrevne. Eftersom Brevet blev skrevet under een af hans Livs mange prøvede Scener, og udviser hans Følelsers sande Aand, anbefaler jeg det stærkt til Gjennemlæsning af alle de Hellige i Skandinavien som en Regel til at handle efter under alle deres Lidelser; dette er det bedste Raad jeg kan give for nærværende Tid.

Endskjøndt jeg er en Fremmed for Mange af Eder, er jeg dog ikke fremmed for Forfølgelser, eiheller er min Broder Eraſtus, som var her før mig; han var indespærret med Broder Joseph i samme Fængsel. Vi bleve begge uddrevne og indtil denne Dag ligge mine Jorder og mit Huus øde; men, de Dage ere forbi. —

Et Ord om Præstedømme og Aabenbaring: Hvis der gives nogen Aabenbaring fra Herren til Rettesnor for hans Menighed, da vil denne udkomme fra Præs. Brigham Young og blive meddeelt igjennem mig til Præsidentskaberne i Conferenzerne og blive offentliggjorte i „Skandinaviens Stjerne." Om nogen anden Broder eller Søster har en Drøm eller et Syn, vil dette kun være for deres egen Opbyggelse.

Jeg erfarer af Breve fra nogle af Brødrene i Norge, at de have forpligtiget sig til ei at prædike Evangeliet offentligen eller forrette Daabs-Handlingen, paa hvilken Forpligtelse een eller to ere satte i Frihed. Nu, kjære Brødre! lad mig sige til Eder: gjører ikke oftere saadanne Løfter — I ere beklædte med Præstedøms Myndighed fra Gud til at forrette Evangeliets Handlinger uafhængigt af noget levende Menneske i Norge, kun at I ere under Landets Lov, og jeg vilde ligge i Fængsel, til jeg skriftevis blev draget ud igjennem Nøglehullet, førend jeg vilde gjøre det. Ihukommer Alle, som besøge Eder i Fængslet, som afhjelper Eders Fornødenheder i Mad, Klæder eller Penge; thi salige ere de; og om I tilsidst blive udjagede af Landet fordi I døbe dem til Syndsforladelse, som tro Eders Ord og omvende sig, da ryster Støvet af Eders Fødder og toe Eders Fødder og I skulle da være rene for dem paa Dom-

mens Dag. Lader Eders Fred og rigeste Velsignelse hvile paa det Hus, hvor I blive annammede og venskabeligt behandlede; og vid, at denne Herrens Velsignelse skal hvile over dets Beboere. — Gud velsigne Eder, kjere Brødre, det er min Bøn.

Edere Medtjener og hengivne Broder...
Willard Snow.

Liberty Prison, Clay County.

Vi vedblive stedse at have vore Tanker henvendte paa Biskop Partridge og paa Jesu Christi Kirke af Sidste-Dages Hellige; som vi elske med en inderlig Kjerlighed, og som vi stedse erindre i vore Bønner til vor himmelske Fader. Det ligger os endnu meget paa Hjerte, at Kirken vilde gjøre vel i at sikkre sig Land-Contracten, som er foreslaaet dem af Isaac Galland og at vedligeholde denne Mands Venskabelighed, saafremt han vil vise sig at være en ærlig Mand og en Ven af Humanitet. Vi fandt, at hans Breve lagde en god og ædel Aand for Dagen. Vi foreslaae at bede inderligt for alle Mennesker, især for dem, som lægge nogen Sympathi for Dagen for det lidende Guds Folk. Af den Venlighed, som de Forenede Staters Landmaaler og Procurator, Hr. Isaac Van Allen, og Gouvernør Lucas have lagt for Dagen, antage vi, at de ville være Kirken til stor Tjeneste. Det ligger os stærkt paa vort Sind, at de Hellige bør gribe enhver Leilighed for at erholde et Fodfæste (Besiddelse) paa Jorden, og forberede dem saameget, som det staaer i deres Magt imod de rædsomme Storme, som nu mørkt og dunst, ja med stort Mørke trække sammen paa Himlene, som Propheten haver talet, hvilket ikke kan udeblive længe; thi der synes at være en Hvidsken ved Himlens Engle, som ere blevne underrettede om disse Ting i de sidste Dage; og som have holdt Raad sammen; og iblandt de Sager, som ere blevne afhandlede af dette hellige Raad, have de og taget vore elskede Brødres Mord ved Hauns Mill i Betragtning, saavelsom de, der bleve myrdede med D. W. Patten, og have affagt nogle Bestemmelser til de Helliges Bedste; disse Bestemmelser ville i deres Tid blive bekjendtgjorte. Vi ønske, at enhver Sag i Eders General-Conferenzer skulde drøftes redeligt og rigtigt, uden hvilket I krænke den Hellig-Aand, som til alle Tider skulde være udgydt paa Eder, naar I øve Retfærdighed og I retteligen elske den Ene den Anden. Ihukommer flittigt dem, som ere i Fangenskab, Trængsel og stor Nød for Eders Skyld. Dersom der er Nogen iblandt Eder, som tragter efter deres egen Ophøielse og Velstand, medens deres Brødre sukke i Fattigdom og arbeide under store Prøvelser og Fristelser, kan den Hellig-Aands Forbøn intet gavne dem. Vi bør til alle Tider være meget agtpaagiven, at saadan Selvophøielse ikke faaer Plads i vore Hjerter, men fornedre os dybt og med stor Taalmodighed bære den Svages Skrøbeligheder. Mange ere kaldede, men Faa ere udvalgte, og hvorfor ere de ikke udvalgte? Fordi deres Hjerter tragte efter denne Verdens Ting og ere begjerlige efter Menneskers Ære; de have ikke lært, at Præstedømmets Rettigheder uadskilleligt ere forbundne med Himmelens Kræfter: og at Himmelens Kræfter ikke kunne forvaltes eller benyttes uden efter Retfærdighedens Principer; at de skulle betroes os, det er Sandhed, men om vi tage os for at skjule vore Synder for at tilfredsstille vor Hovmod og forfængelige Ærgjerrighed, eller at paatage os Herredømme eller øve Tvang mod Menneskens Børns Sjæle i nogensomhelst Grad af Uretfærdighed, see, da unddrager Himlene sig, Guds Aand krænkes, og da er Præstedømmet eller det Menneskes Fuldmagt borte; see, forend han bliver det vaer, er han overladt til at stampe imod Braaden, til at forfølge de Hellige, og stride mod Gud. Vi have lært af alvorlig Erfaring at dette næsten er alle Menneskers Natur og Hang, saasnart som de komme i

Besiddelse af en ringe Fuldmagt, saaledes at de antage, at de kunde begynde at øve uretfærdig Herredømme, paa Grund af at Mange ere kaldede, men Faa ere udvalgte. Ingen Magt eller Indflydelse kan eller bør forsvares ved Præstedømmets Kraft undtagen ved Overbeviisning, ved lang Udholdenhed, ved Sagtmodighed, ved Mildhed og ved oprigtig Kjerlighed; uden Hykleri og uden Bedrageri: efterat være prøvet skarpt, naar den Hellig-Aand rørte ved Dig, og efterat Du senere har viist en inderligere Kjerlighed imod ham, som havde irettesat Dig, saa at han ikke skal holde Dig for at være hans Fjende, og saaledes at han maa vide, at Din Troskab er stærkere end Dødens Strenge. Lad Sjælen være fuld af Kjerlighed til alle Mennesker og lad Dyden uophørligt bevogte Dine Tanker, saa skal Din Fortrøstning vore stærkt i Guds Nærværelse, og Præstedømmets Lærdomme skal draabevis falde paa Din Sjæl, som Duggen fra Himmelen; Dit Scepter skal være et uforanderligt Retfærdighedens Scepter, den Hellig-Aand skal bestandig ledsage Dig, Dit Herredømme skal være et evigt Herredømme, og Jordens Ender skulle spørge efter Dit Navn; Daarer skulle have Dig til Bespottelse, Helvede skal rase imod Dig, medens de Rene af Hjertet, de Vise, de Ædle og de Dydige bestandigt skulle søge Raad, Anseelse og Velsignelse under Din Haand; Dit Folk skal aldrig sætte sig op imod Dig formedelst Forræderes Vidnesbyrd, og omendskjøndt deres Indflydelse skal sætte Dig i Bekymring og i Fængsler, skal Du holdes i Ære i et ikke kort Tidsrum, og Din Røst skal være frygteligere i Dine Fienders Midte end den rasende Løve, paa Grund af Din Retfærdighed; og Din Gud skal stedse og i al Evighed opholde Dig. Dersom Du bliver kaldet til at gjennemgaae Gjenvordigheder, dersom Du er i Fængsel iblandt falske Brødre, dersom Du er i Farer iblandt Røvere, dersom Du bliver fordømt paa alle Maader af falske Anklager, dersom Dine Fjender overfalde Dig, dersom de rive Dig ud af Dine Forældres Samfund, og dersom Dine Fjender rive Dig fra Din Hustrues Barm og fra Din Afkom, medens Din ældste Søn, skjøndt han kun er 6 Aar gammel, skal klynge sig fast i Dine-Klæder og skal sige: Min Fader, min Fader! hvorfor kan Du ikke blive hos os? — „O, min Fader! hvad gjøre Menneskene ved Dig," og han saa skal blive bortstødt fra Dig med Sværdet, og Du blive slæbt i Fængsel, og Dine Fjender skulle omringe Dig, ligesom Ulve for Lammets Blod; og dersom Du skal blive overantvordet i Morderes Hænder, og Dødsdommen bliver fældet over Dig, dersom Du bliver kastet i Afgrunden, dersom den brusende Bølge forener sig imod Dig, dersom de grumme Storme blive Dine Fjender, dersom Himlene formørke sig, og alle Elementerne forene sig for at skjule Veien overalt, dersom Helvedes Svælg vidt skal aabne sit Gab efter Dig; veed Du, min Søn, at alle disse Ting skal give Dig Erfaring og skal tjene Dig til Bedste. Menneskens Søn nedsteg under alle disse Ting, og er Du større end han? faer derfor fort paa Din Vei; og Præstedømmet skal forblive paa Dig; Dine Dage ere talte, og Dine Aar skulle ikke tælles mindre; frygt ikke for hvad Mennesket kan gjøre; thi Gud skal evindeligen være med Dig.

Vi ville tilraade det at være rigtigst for Brødene at nedsætte sig, hvor de skulle finde størst Sikkerhed, hvilken vil findes imellem Kirtland og mod Vest; det vil være nødvendigt at gjøre saaledes for den nærværende-Tid, indtil Gud skal aabne et mere fordeelagtigt Sted. Endvidere vilde vi raade Brødrene til, ikke at organisere store Selskaber for fælles Actie-Planer, indtil Herren skal tilkjendegive det i en passende Maade; fordi det aabner en Mark for de Gjerrige, de Dovne og de med fordærvede Hjerter til at plyndre de Dydige, de Flittige og de Redelige. Vi have Grund

til at antage, at mange Ting ere blevne indførte iblandt de Hellige, førend Gud havde tilkjendegivet Tiden, og skjøndt Principerne eller Planerne ikke destomindre kan have været gode, have dog vindesyge Mennesker, som havde Gudfrygtigheds Skin, men ikke dens Væsen, bragt Forvirring ved deres vindesyge Begreber baade for dem og de Hellige for Størstedelen. Imidlertid er den Tid kommen, da Gud skal tilkjendegive mange Ting, som man forventer til de Helliges Velvære. Vi ville ligeledes stille til Eders Overveielse Rigtigheden af at de Hellige samlede en Kundskab om alle de Lidelser og Misgjerninger, som er blevne udøvet mod Folket i denne Stat, og tillige om det Tab af Giendom og Beløbet af Skaden, som de have lidt, og ogsaa om Navnene paa de Personer, som have deeltaget i Forfølgelserne; det vilde maaskee være godt, at en Comitee blev nedsat for at samle Brødrenes Beretninger og edelige Vidnesbyrd i denne Sag, og ogsaa for at samle de ærestjendende Offentliggjørelser, som ere i Omløb i Verden og fremstille den hele Kjæde af djævelske Foretagender og skjendige og morderiske Befalinger for den øverste Ret og overhovedet for Verden. Dette tro vi er en Pligt, som vor himmelske Fader har paalagt os, hvilken vi maae give Agt paa, førend vi kan bede Ham at komme ud af hans skjulte Sted, og at Nationen tillige maae være uden Undskyldning. Det er en Pligt, vi skylde vort Land, hvis Love er blevne traadt under Fødder og gjort til Intet — en Pligt vi skylde vore Hustrue og Børn, som er blevet nedbøiet med Grædmelse, Sorg og Pine under den meest fordømmelige Haand af Mord, Tyranni og Undertrykkelse, hvilken er understøttet og tilskyndet af den Aands Indflydelse, som saa stærkt indprægtede den Faders Troes-Bekjendelser, som havde forplantet Løgnen paa Børnenes Hjerter, og som fyldte Verden med Forvirring og Fordomme; hvilket har voxet stærkere og stærkere og er bleven en Kilde af Fordærvelse, indtil Jorden vaander sig under dens Ugudelighed; det er et Jernaag og et stærkt Baand. Det er en Pligt, som vi skylde Enken og de Faderløse, hvis Husbond og Fædre er blevne myrdet under dens Jernhaand, hvis mørke og sorte Gjerninger er tilstrækkelig til selv at bringe Helvede til at skjælve og gyse, og Satans Hænder til at ryste og zittre.

Disse Ting bør der gives Agt paa med stor Alvorlighed; lad intet Menneske regne dem for smaae Ting; thi der er endnu mange Ting angaaende de Hellige, som ligge i Fremtiden, hvilke ere afhængige af vor Virken nu. I vide Brødre, at et meget stort Skib har saare meget Gavn af et Roer i en Storm, naar man styrer med det efter Vinden og Strømmen; lad os derfor, kjære elskede Brødre, muntre og glade gjøre Alt, som staaer i vor Magt, og da maae vi holde inde og see til Guds Frelse.

Vi advare endvidere vore Brødre for Urigtigheden af at organisere Selskaber eller Compagnier ved Pagter, Eder, Straf eller Hemmelighed; men lad det være tilstrækkeligt med den forbigangne Tid af vor Erfaring og Lidelse ved Doctor Avards Ugudelighed, og lad vor Pagt være den, som er en evig Pagt, saaledes som den indeholdes i den hellige Skrift og i de Ting, som Gud har aabenbaret til os; reent Venskab svækkes altid i det Øieblik man vil tage sig for at gjøre det stærkere ved strafværdige Eder og Hemmelighed. Eders ydmyge Tjenere agte fra nu af at forkaste enhver Ting, som ikke er i Overeensstemmelse med Jesu Christi Evangeliums Fylde, og som ikke er af en djerv, aabenhjertig og oprigtig Natur; de vil ikke holde Fred som forhen, naar de see, at Ugudelighed begynder at røre sig, af Frygt for Forrædere, eller for de kommende Følger, eller undlade at revse dem, som krybe i Skjul for at faae Nogen til at ødelægge Flokken. Vi tro, at de

Hellige paa Grund af deres Erfaring i den forbigangne Tid ville være rede til at adlyde Sandheden uden at beundre Menneskets Udvortes, for Fordeels Skyld: vi bør tage os i Agt for disse Tilbøieligheder (der ere den menneskelige Natur saa liig) hos vore Naboer, Venner og Brødre af Verden, som vælge at være forskjellige fra os i Mening og i Troes-Sager: vor Religion er imellem os og vor Gud: deres Religion er imellem dem og deres Gud: der er virkelig en Forbindelse imellem dem, der have samme Tro tilfælles med hinanden, som i sig selv er eiendommelig, er uden Fordomme og giver Sindet fuld Raadighed og sætter os istand til at opføre os frit imod dem, som er af vor Tro; dette Princip nærmer sig efter vor Mening meest til Guds Sind og er Gud liig. Der er en Pligt, som vi fælles med alle Mennesker skylde Øvrigheder, Love og Indretningerne i Livets civile Anliggender; dette Ansvar er til alle Religions-Patiers og Lederes lige og urokkelige Rettigheder og angaae alle ligemeget; og det fordrer, at vi er hinanden ansvarlig angaaende timelige Sagers Anliggender af dette Liv; det første Princip tilintetgjør ikke det sidste, men sammenbinder os stærkere og fordrer ikke alene, at vi er hinanden ansvarlig, men ogsaa Gud: heraf see vi, at de Forenede Staters Constitution er en herlig Fane, den er grundet i Viisdom, den er et himmelsk Banner og strækker sig til alle, som have Rettighed til dens Friheds Lisligheder, liig den kjølige Skygge og det forfriskende Vand fra en stor Klippe i et heedt og tørt Land: det er liig et stort Træ, under hvis Grene Mennesker fra ethvert Clima kan blive beskjermet mod Solens brændende Straaler; man har berøvet os denne herlige Indretnings Beskyttelse ved Grusomheder af dem, som kun søge dette Livs Goder, og som glemme, at de Sidste-Dags-Hellige, saavelsom Presbytterianerne og ethvert andet Religions-Samfund, have lige Ret til at nyde af Frugterne paa vor nationale Friheds store Træ; ikke destomindre vide vi dog, hvad vi gjøre, og føle Virkningerne af Fredens Fienders Grusomhed; den Frugt er ikke mindre kostelig og behagelig for vor Smag; vi kan ikke afvænnes fra Melken, eiheller drages fra Brystet, eiheller ville vi fornægte vor Religion for Undertrykkelsens Haand, men vi ville holde ud indtil Døden. Vi sige, at Gud er sand, at de Forenede Staters Constitution er ret, at Engles Betjening er ret, at Biblen er sand, at Mormons Bog er sand, at Christus er sand — og "vi vide, at vi have et Huus, som ikke er bygget med Hænder, et evigt Huus i Himlene, hvis Bygmester er Gud," en Trøst, som vore Undertrykkere ikke kan føle, naar Skjebnen lægger sin Haand paa dem, ligesom den har gjort ved os. Vi spørge, hvad er Mennesket? Ihukommer, Brødre, at Tid og Lykke er alle Mennesker tildeel.

Vi underskrive os Eders oprigtige Venner og Brødre i det evige Evangelium, Baand, og Bundne i Jesus Christus.

Joseph Smith, jun.
Hyrum Smith.
Lyman Wright.
Caleb Baldwin.
Alexander Mc. Rea.

Syn om det Tilkommende.

Lausanne, den 16. Sept. 1852.

Kjære Præsident Richard! — To Aar ere næsten forløbne, siden jeg forlod Forældre, Hustru og Børn, for at forene mig med den italienske Mission. Under denne lange Periode har jeg erfaret mange Forandringer i disse fremmede Lande.

Som jeg en Dag satte mig ned paa

et eensomt Sted, begyndte melankolske Tanker at beskjeftige mit Sind. En underlig Følelse gjennemfoer min Aand. Mon jeg faldt i Søvn og drømte, eller straalede Syner af den tilkommende Tid rundtom mig? Verden syntes udfoldet for mig, og Revolution paa Revolution overkom Nationerne. Jeg saae Jerusalem bebygget og beboet af lykkelige Mængder. Børnene legede paa Gaderne, og gamle Mænd støttede sig paa deres Stave. Forbandelsen hvilede ikke længer over Judæa gamle Land; thi Midnattens Synde- og Sørgeskyer vare forviiste ved Glandsen af den tusindaarige Morgen. Jesus havde besøgt Jorden igjen, og al Naturen smilede, som om den var overbeviist om Skaberens Nærværelse. Myriader af fortræffelige Væsener kom fra Byerne og Templerne, og nærmede sig den hellige Stad. Da kom Frelseren frem, og ethvert Die hvilede paa hans herlige Aasyn, medens ethvert Knæ bøiede sig i Ærbødighed. Han oploftede sin høire Haand, og idet han pegede paa Calvari, tiltalte han den mægtige Skare, som tilbad for hans Fødder, saaledes: "For totusinde Aar siden døde jeg paa dette Bjerg for Verdens Synder, men nu haver min Fader givet mig Kronen til det universale Keiserdømme. Nu skal det blive kjendt gjennem alle Hans uhyre Skabelser, at Offer og Lydighed frembringer Ære og Udødelighed."

Da foer jeg op ligesom fra en Dvale, og saae, at jeg var omgivet af Alpernes vilde sneebedækte Klipper, istedetfor Palmetræer og Blomster fra det "behagelige Land." Men alt var ikke bortveget; thi disse Ord: "Offer og Lydighed frembringer Ære og Udødelighed," efterlod en behagelig Balsam over min Aand, hvilke aldrig vil blive forglemt.

Eders i den ny og evige Pagt:

Jabez Woodward.

Emigration.

Mandagen den 20. Decbr. afreiste fra Kjøbenhavn 293 Personer (Børn iberegnet) af de Helliges Emigration med Dampskibet Obotrit, og ankom lykkelig den 22. ds. til Kiel, hvorfra de den 23. ds. afgik med et Extra-Tog til Hamborg. De Helliges Emigration fra alle Lande til deres Forsamlings-Sted, Zion, har indtil de sidste 20 Aar været saagodtsom aldeles ubekjendt for Menneskene; og omendskjøndt Propheterne i det tydeligste Sprog har forudsagt, at en saadan Udvandring og Indsamling af de Hellige blandt Hedningenes Mangfoldighed skulde gaae for sig i de Sidste-Dage, have dog kun meget Faa havt Lys og Kundskab om disse Ting; og de Faa, som i Aanden svagt have skimtet og forventet en lysere Dag, da alle Ting skulde blive igjenoprettede, for at Propheternes Ord maatte blive opfyldte, hvilke have talt om denne alle Tings Gjenoprettelses Tid og om det store forberedende Værk før Christi anden Tilkommelse, have neppe vovet at udtale deres Anskuelser for den store frafaldne Kirkes og hendes Affødninges Hævn, da Hundreder, ja Tusinder, have været et Bytte for deres Baal og alskens Pinsler og dræbende Redskaber, fordi de ikke have villet vandre paa "Hendes Veie, der nedbøier til Dødninger," men have vidnet til deres Medmennesker om Sandheden af hendes Ugudelighed og Vederstyggelighed.

Men, lovet være Herren! der har ladet oprinde en lysere Dag for dem som boe paa Jorden, at de Oprigtige kunde blive udfriede af Babel — og som sidste Gang har udstrakt sin Haand for at erhverve sig et Folk og for at opbygge Zion og det øde-

lagte Jerusalem, hvor hans Faar skulde blive frelste, naar hans Vredes Skaal skulde udgydes over de Ugudelige, der skulle være som visne Blomster og Qvas til at brændes. Djævlen, der altid søger, at styrte Menneskene i den samme Elendighed, som han er i, søger ogsaa nu, og det maa ikke forundre nogen Hellig, at indbilde de Oprigtige, at de ikke skulde udvandre til Zion, skjøndt der staaer skrevet: "Gaaer bort fra hende, I mit Folk, at I ikke skulle blive deelagtige i hendes Synder, og at I ikke skulle rammes af hendes Plager." Hans Tjenere, der jo maa søge at forsvare deres Lærdomme, at deres Tilhængere ikke skulle falde fra dem, have allerede udspredt en svar Mængde Løgn om de Sidste-Dags-Hellige og have propheteret om, at de, som afreiste til Zion, ville blive gjorte til Trælle og Slaver, og blive pinte, dræbte, ɔc. ɔc., dersom de ikke ville adlyde Propheten Brigham Young og det øvrige Præsidentskab over de Hellige; og det undres os ikke at somme Mennesker — som ere svage i Tro, eller for hvem Lyset endnu ikke er oprunden, eller som ikke vilde benytte deres Evner eller frie Villie, som Gud har skjenket dem, til at overtyde sig om, hvad der er af Gud, og hvad der ikke er af ham, og bryde ud fra det Mørkhedens Dække, som et i mange Aarhundreder herskende Frafald har kastet over Jorderige — have laant Øre til Forføreres smigrende og løgnagtige Taler, og med stor Sorg og Bedrøvelse have taget Afsked med deres Venner iblandt de emigrerende Hellige, som de forvist see omkomme paa Havet eller i det fjerntliggende Land, eller som Bedre omvandre fra Huus til Huus, eller trælle for deres Livs Ophold under nedrige Bedrageres Tyranni. Men vi ville trøste dem med, at de Hellige, som tidligere paa Aaret afreiste, og hvilke man i Munden mange Gange havde ihjelslaget eller omkommet paa Reisen, lykkeligt ere ankomne til deres Bestemmelsessted — at de Prophetier, som for omtrent 2 Aar siden flode fra den samme Kilde, om at de Hellige vilde forgaae og ikke have Fremgang i Skandinavien, ere blevne opfyldte saaledes, at de Hellige næsten have udspredt sig overalt i Skandinavien saavelsom paa Island, og have fordoblet og fordoblet deres Antal, og ogsaa fremdeles ville have Fremgang baade her og i alle Lande, indtil "Honningbien" har suget alt det Gode og Kraften fra Nationerne, saa de ere modne til Fordærvelse — og til Slutning ville vi henvise dem til Bibelen og alle hellige Skrifter, og skulle i det kommende Aar med Guds Naade søge at lade "Stjernen" lyse i forøget Glands, at den maa tjene Mange til Opbyggelse og Belærelse. Og Gud give sin Naade og Velsignelse til, at de Hellige i det nye Aar fremdeles maae vore baade i Antal og Kraft og Helliggjørelse, Gud til Ære og os og vore Medmennesker til Velsignelse.

Blandinger.

Hvorledes kan man fordærve sine Børn. 1) Lad dem have deres egen Villie. 2) Lad dem have Penge efter Ønske. 3) Lad dem gaae, hvor de vil om Søndagen. 4) Lad dem have al mulig Adgang til slet Selskab. 5) Kræv dem ikke til Regnskab for, hvor de gaaer hen om Aftenen. 6) Giv dem ikke noget vist at bestille. Gjør een af disse Ting, saa skal Du see forbausende Følger, og Du vil komme til at sørge over Dit forfaldne og fordærvede Barn. Mange Tusinde have erfaret dette sørgelige Udfald og have maattet gaae med Grædmmelse i deres Grav.

— En velbekjendt Geistlig i Würtemberg, af pietistisk Anskuelse, er kommen i Besiddelse af en Deel af en Rulle af Loven, hvilken er bleven funden i Pompeji. Den blev opdaget i et ægyptisk Tempel i denne Stad, og man formoder, at den var bragt derhen fra Jerusalem, saasom Rommerne ansaae Juda Stamme at have Oprindelse med Ægypterne. Man haaber, at den tabte Deel vil blive lagt dertil. Denne nylig opdagede Skat vil imidlertid være af Interesse for den, som studerer Bibleu. — Jewisch Chronicle.

— Kongen af Siam har givet almindelig Religionsfrihed og har tilstædt Missionærer fri Adgang til alle Dele af hans Rige.

— Jordskjælv ere blevne ganske almindelige nutildags. Sidste Løverdag (den 28. Novbr.) bleve næsten alle Folk i de forskjellige smaae Byer i Massachusetts vakte af deres Slummer ved en Rystelse, som varede nogle Øieblikke. — New York Herald.

— Et Jordskjælv har fundet Sted ved Malaga i Spanien, hvilket rystede mange Bygninger og foraarsagede stor Bestyrtelse.

— Man er i Rom ifærd med at udføre et formeligt Korstog mod Jødiske og Protestantske Bibellæsere.

Poesie.

Lover Gud med Jubelsang!
Og lad Harper give Klang
For Emanuel, vor Drot,
Som os skjenker evigt Godt.
Nu i denne sidste Tid
Alt var Mørke, Had og Splid,
Da lod Han et Lys oprinde
For sit Folk igjen at vinde;
Og som Tilflugt gav han dem,
Zion og Jerusalem.

Udbasun, I Tjenere,
Hvad som skal paa Jorden skee,
Syng med Fryd og Lovsangs Røst:
Herren har sit Folk forløst.
Snart forsvinder Babels Magt,
Ild fortærer al dens Pragt,
Medens Zion herlig trives
Og af Aanden selv oplives,
Saa Guds Børn i Englechor
Raabe kan: Vor Gud er stor.

C. C.

Indhold.

	Side.
Forelæsninger om Troen (sluttet)	97
En Advarsels Røst (fortsat)	99
Joseph Smiths Levnetsløb (fortsat)	101
Proclamation (sluttet)	102
Et Brev af Joseph Smith	104
Syn om det Tilkommende	109
Emigration	110
Blandinger	111
Poesie	112

„Skandinaviens Stjerne" udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned, og faaes hos DHrr. Boghandlere, samt hos Redactøren i Compagnistræde Nr. 54, 4de Sal.

Udgivet og forlagt af W. Snow.

Trykt hos F. E. Bording.

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

2. Aarg. Nr. 8. Den 15. Januar 1853. Priis: 6 ß pr. Expl.

En Advarsel imod de falske Propheter.

(Fortsat fra Pag. 29.)

Frafaldet.

Mange af det Gamle Testamentes Propheter, tilligemed Apostlene under det Ny Testamentes Husholdning, have forud i deres Prophetier kundgjort Menneskene et tilkommende Frafald, der skulde gaae forud for Frelserens Tilkommelse; for Frelserens Tilkommelse, fortæller Evang. Johannes, skulle atter et nyt Evangelium blive proclameret ved en Engel til dem, som boe paa Jorden.

En Røst har gjennemtrængt de danske Sletter, og forunderlige Anskuelser ere komne for Lyset; Anskuelser, der have vakt Alvor og Eftertanke hos mange oprigtige Sjele; medens paa samme Tid, andre derimod have forhærdet sig mod Sandheden, tilbageholdt Guds Rige fra dem selv, og foragtet den tilbudte Herlighed. Den aandelige Verden ryster paa sit Standpunkt, og skjøndt materielle Kræfter have været anvendte for at forsvare nedarvede Fordomme, gjennembryder dog Sandheden alt meer og meer det Sand, hvorpaa alle menneskelige Lærebygninger hvile. Et Værk gaaer frem i vort Land, der af Gud er bestemt til at beskæmme de Vise og tilintetgjøre de Kloges Forstand. De Enfoldige, Ulærde og Foragtede af denne Verden har Gud udvalgt til at udføre sit Forsæt, paa det intet Kjød paa Jorden skal rose sig for ham. De Vise og de Lærde have glemt, at den Viisdom, som er af Gud, ikke hentes af Bøger, eller læres paa Universiteter, have glemt, at det er umuligt for denne Verdens Vise at udfinde Guds Viisdom, — have glemt, at menneskelig Viisdom er Daarlighed for Gud. Derfor skulle de, som ere Vise i denne Verden, blive som Børn, og lære Guds Viisdom fra hans Tjenere, eller i modsat Tilfælde vil de omkomme i deres Uvidenhed.

Propheter og Apostle have bestemt forudsagt, at et Frafald fra Sandheden vilde foregaae. Propheten Esaias siger: "See, Herren gjør Jorden tom, og gjør den øde; og forvender dens Skikkelse, og adspreder dens Indbyggere. Og det skal være med Præsten saasom det gaaer Folket, med Tjeneren saasom det gaaer Herren, med Tjenestepigen saasom det gaaer Fruen, med den der kjøber, som med den der sælger, med den der udlaaner, som med den der skylder, med Aagerkarlen som med den han udsuger. Thi Landet skal blive saare udtømt, og saare fordærved, thi Herren har talet disse Ord. Jorden sørger og forsmægter, Verden er afmægtig og forsmægter, Jordens store og anselige Folk forsmægter. Jorden er besmittet for dens Indbyggeres Skyld, fordi de overtræde Love, for-

andre Anordninger og bryde den evige Pagt." Jeremias siger, efterat han forud har omtalt, at Gud vilde sende Jægere og Fiskere, over hele Jorden, for at jage og fiske Israels Børn, fra alle Jordens Lande, hvor de have været fordrevne, "da skal Hedningene (det er de Christne) komme fra Jordens Ender og sige: Sandelig, vore Fædre have arvet Løgn, Forfængelighed og Ting, som intet kunde gavne dem. Og hvorledes kan nu et Menneske gjøre dem til Guder, (nemlig Fædrene, hvis Ord de paaberaabe sig), som ingen Guder ere? Derfor see, jeg vil denne Gang lade dem kjende, jeg vil lade dem kjende min Haand og min Magt og de skal kjende, at mit Navn er Herren." Paulus under det Ny Testamentes Husholdning siger til de Thessaloniker: "Men vi bede eder Brødre, angaaende vor Herres Jesu Christi Tilkommelse, og vor Forsamling til ham; at I ikke snarligen lade Eder forvilde i Sindet, eller forfærde, hverken ved nogen Aand, eller ved Lære, eller ved Brev, som om det var fra os, som om Christi Dag var nær. Lad ingen Mennesker paa nogensomhelst Maade bedrage Eder; thi den Dag kommer ikke uden at der først skal skee et Frafald, og Syndens Menneske vorde aabenbaret, Fordærvelsens Søn." Paulus siger ligeledes til Thimotheus, "at i de sidste Dage skulle vanskelige Tider være at forvente. Thi Menneskene skulle være egenkjerlige, pengegjerrige, overmodige, hoffærdige Bespottere, ulydige mod Forældre, utaknemmelige, vanhellige, ukjerlige, haardnakkede, Bagtalere, umaadelige, umilde, uden Kjerlighed til det Gode, Forrædere, fremfusende, opblæste, som mere elske Vellyst, end de elske Gud, som have Skin af Gudfrygtighed, men fornægte dens Kraft. Fly ogsaa disse! Thi af dem ere de, som snige sig ind i Husene for at forføre Qvindfolk, som ere betyngede med Synder, og drives af mangeslags Lyster: bestandig læres de, og aldrig kunne de komme til Sandhedens Erkjendelse. Og ligesom de ægyptiske Koglere, Jannes og Jambres, imodstode Moses, ligesaae imodstaae og disse Sandheden: Mennesker med et fordærvet Sind, og angaaende Troen, fordømte." Og fremdeles paa et andet Sted formaner Paulus Timotheus: "Derfor besværger jeg Dig for Gud, og den Herre Jesu Christo, som skal dømme Levende og Døde, ved sin herlige Aabenbarelse og i sit Rige: Prædik Ordet, hold ved i Tide og i Utide; overbeviis, straf, forman med al Langmodighed og Lærdom! Thi den Tid skal vorde, da de ikke skulle fordrage den sunde Lærdom, men efter deres egne Begjæringer tage sig selv Lærere i Hobetal, efter hvad der kildrer deres Øren. Og de skulle vende Ørene bort fra Sandheden, og henvende sig til Fabler." Apostelen Peter taler til Menighederne om samme Frafald saaledes: "Men der vare ogsaa falske Propheter iblandt Folket, ligesom der og iblandt Eder skal komme falske Lærere. der hemmelig skal indføre fordømmelige Vildfarelser i Lærdommen, og fornegte den Herre, som dem kjøbte; hvilke skulle føre over sig selv en hastig Fordømmelse. Og Mange skulle efterfølge deres fordærdelige Veie, og for deres Skyld skal Sandhedens Vei blive ilde omtalt. Og formedelst Gjerrighed skulle de forstille sig, for at søge Fordeel af Eder. Dommen over dem, alt længe afsagt, skal ikke tøve, og deres Fordærvelse slummer ikke." Endvidere siger Peter paa et andet Sted ligeledes til Menighederne: "Vider da dette først, at i de sidste Dage skulle der komme Bespottere, som vandre efter deres egne Lyster og sige: hvad bliver der af Forjettelsen om hans Tilkommelse? thi siden Fædrene ere hensovede, ere alle Ting forblevne saaledes, som de vare fra Skabningens Begyndelse." Johannes skriver ligeledes til Menighederne: "Mine Børn! Det er den sidste Time; og som I have hørt, at Antichristen skal komme, saa ere nu alle-

rede mange Antichrister komne; hvoraf vi kjende, at det er den sidste Time. De ere vel udgangne fra os, men de vare ikke af os, thi dersom de havde været af os, da havde de ikke tvivlet, men havde forblevet med os. Men nu ere de udgangne, for at det skulle blive aabenbaret, at de ikke alle ere af os."

Spaadommene afgive et træffende Billede paa Frafaldet, og det er som Esaias et andet Sted i sin Propheti udtrykker sig, at Mørket skulde skjule Jorderige, og stor Dunkelhed Folkene; og efterat dette Frafald er udfoldet, gaaer Propheten over til at beskrive der herlige Triumph, naar Guds Folk igjen skal opløfte deres Røst, besynge Guds Majestæt, og raabe lydeligen fra Havet; ja Lovsangen skal lyde fra Jordens yderste Ender, den Retfærdige til Ære." Propheten Daniel beskriver Frafaldet under Billedet af en Konge, der skal tale store Ord imod den Høieste, og ødelægge de Hellige, og tage sig for at omskifte Tider og Lov, og de skal gives i hans Haand, indtil en Tid, og Tider og en Deel af en Tid. Frelseren omtaler Frafaldet under Billedet af en Lignelse, benævnet Klinten iblandt Hveden. Klinten vorede og qvalte Hveden, medens Folkene sov, og strax da Apostlene hensov, udsaaede Djævelen Klinte, og tilintetgjorde tilsidst Hveden, og saaledes bekom han omsider, som Daniel siger, Magt over de Hellige, og overvandt dem, og de bleve givne i hans Hænder, i et Tidsrum af 1260 jødiske Aar. Apostlene Peter og Paulus vidste godt, at Frafaldet, som begyndte i deres Dage, ikke vilde blive fuldkommet før længe efter deres Død; og at Gud atter i Tidernes Fylde, vilde udrække sin hellige Arm, baade for at frelse Hedninger og Jøder. Apostlen Johannes, som levede længe, og havde faaet Løfte, at han skulde have Magt over Døden, og Magt til at bringe Sjele til Gud, kundgjør os i sit 1ste almindelige Brev, at det var den sidste Time, at Guds Rige var iblandt dem, og at mange Antichrister (Secter) vare fremkomne. Himmeriges Rige er altsaa ophørt før Midten af det tredie Aarhundrede, efter Christi Fødsel, paa det østlige Continent; men vi troe det har bestaaet i et længere Tidsrum paa det vestlige Continent.

Forjettelsens, den Hellig-Aand, eller Aabenbaringens Aand, som den Herre Jesus Christus lovede Peter, skulle være Klippen, paa hvilken Frelseren gjennem ham vilde bygge sin Kirke eller Menighed, blev borttaget fra Jorden, og Djævelen fik, som vi have hørt, Magt til at beseire Guds Hellige, og overvinde dem, saa at de bleve givne i hans Hænder i det ovennævnte Tidsrum. Vi lære, at den apostoliske Kirke ikke blev bygget, hverken paa Peter, eller paa Biblen, thi den Kundskab de besadde, var Tradition (mundtlig Efterretning fra Mand til Mand), fordi de ialmindelighed manglede de hellige bibelske Manuscripter, og deres Lærdoms Underretning og Undervisning, var altsaa ikke fra Kjød og Blod, men fra Aabenbaringens Aand, der tillige bekræftede de foregaaende Skrifters Troværdighed. Den umiddelbare Aabenbaring blev Klippen, paa hvilken Herren vilde bygge sin Menighed, og Aabenbaringens Lys vedblev at være iblandt de Hellige; indtil de tilsidst opgav Aanden, og lod sig overvinde af Djævelen, der satte an paa dem, og gjennemsigtede dem som Hvede. Det vilde f. Ex. være Gjækkeri, og Uforstandighed at antage, at den fulde Biographi om Jesus indeholdes i det Nye Testamente, da Apostelen Johannes vidner, at Verden ikke selv kunde rumme enhver skreven Beretning om Jesu Christi Lærdomme og Gjerninger. — Men kunne vi antage, at Christi Fortjenester ikke skulle blive ihukommede af Menneskene, fordi de ikke ere opskrevne? Ingenlunde; thi Gud har lovet sine Udvalgte, at

Aanden skal føre Alt frem i deres Hukommelse, endogsaa Guds Dybheder, det vil sige: de Ting, som Tungen ikke kan udtale, eller Hjerterne begribe. Intet Menneske paa Jorden kan, om han ogsaa samstemmer med det Gamle og Nye Testamentes Lærdomme, derfor have eller finde det evige Liv. Men netop disse Skrifter ere bestemte til ligesom at aabne Døren for ham til Aabenbaringen, eller den evige Guds Viisdom, dersom han i Ydmyghed underkaster sig Guds Villie og lader sig føde paany af Vand og den Aand, som giver Aabenbaring, eller Christi Kundskab. Uden at dette skeer, kan Mennesket ikke see Guds Rige, selv om han var i Besiddelse af, eller havde alt det i sin Hukommelse, som var optegnet i de hellige Skrifter. Som Draaben er imod Oceanet, saaledes tro vi, at Biblen er ihenseende til den evige Guds Viisdom, Kundskab og Aabenbaring, som skjenkes dem, der elske at gjøre Guds Villie. Saaledes vare de Første-Dages-Hellige velsignede med et herligt Kildevæld af Liv, Lys og Myndighed, og Kirkens jordiske Overhoved Peter forjetter, at den Hellig-Aands Gaver skulle vedblive over alle dem, Herren vor Gud vilde kalde til sit Rige.

(Fortsættes.)

Joseph Smiths Levnetsløb.

(Fortsat fra Pag. 102.)

Da vor Oversættelse snart var tilendebragt, droge vi til Palmyra i Wayne County i de Forenede Stater for at sikkre os at ingen Eftertrykning skulde finde Sted, og accorderede med Hr. P. Egbert Grandon, om at han trykkede femtusinde Exemplarer for tretusinde Dollars.

Jeg ønsker at bemærke her, at Titelbladet er en bogstavelig Oversættelse, tagen fra det sidste Blad paa den venstre Side af Samlingen eller Bogen, der bestod af Tavler, som indeholdt den Beretning, som er bleven oversat; og dette nævnte Titelblad er ingenlunde en nyere Sammensætning, hverken af mig eller af noget andet Menneske, som har levet, eller som lever i denne Slægt. I den Hensigt at rette en Vildfarelse, som er meget almindelig angaaende den giver jeg derfor nedenunder Titelbladet af den engelske Oversættelse af Mormons Bog, som er en ægte og bogstavelig Oversættelse af Titelbladet paa Originalen, saaledes som den er nedskrevet paa Tavlerne:

Mormons Bog.

„En Beretning, skreven ved Mormons Haand paa Tavler, efter Nephi Tavler."

„Og det er en Forkortelse af Nephi Folks Optegnelse, og Lamaniternes Handeler: skreven til Lamaniterne, hvilke ere en Levning af Israels Huus; saa og til Jøder og-Hedninge. Skreven og forseglet og gjemt i Herren, at den ei skulde fordærves, men komme frem ved Guds Gave og Kraft til dens Udlæggelse. Forseglet ved Moronis Haand, og gjemt i Herren til at fremkomme i sin Tid ved Hedningene — dens Udlæggelse ved Guds Gave."

Ogsaa: „Et kort Udtog af Ethers Bog; hvilken er en Optegnelse om Jareds Folk, som blev fraskilt paa den Tid, Herren fordærvede Folkets Tungemaal, da de byggede et Taarn for at naae til Himlen. Dette Udtog viser de Overblevne af Israels Huus, hvilke store Ting Herren har gjort for deres Fædre; og at de kunne kjende

Herrens Pagter, at de ikke ere forkudte, til evig Tid; og tillige for at overbevise Jøde og Hedning om, at Jesus Christus er den evige Gud, og at han aabenbarer sig for alle Folk. Og nu dersom der er Feil, da ere de menneskelige Feiltagelser; derfor fordømmer ikke, hvad der hører Gud til, at I maae findes ubesmittede for Christi Domstol."

Det øvrige af Titelbladet er nyere:

„En Befaling af Gud, og ikke af Mennesker, til Martin Harris; given i Manchester i New-York i Marts 1830, af ham, der er evig." (See Pagtens Bog, Side 153).

Medens Mormons Bog var i Bogtrykkerens Hænder, vedbleve vi stedse at bære Vidnesbyrd og at undervise, saavidt som Leiligheden tillod os det; og gjorde tillige vore Brødre bekjendt med, at vi havde faaet Befaling til at organisere Kirken. og i den Hensigt — kom vi derefter sammen i ovennævnte Hr. P. Whitmers Huus, Tirsdagen den sjette April i Aaret attenhundrede og tredive.

Efter høitideligt at have aabnet vort Møde med Bøn til vor himmelske Fader skrede vi frem med at spørge vore Brødre, for at vide, om de vilde antage os til deres Lærere i de Ting, som hører til Guds Rige, og om de vare tilfredse med, at vi for Fremtiden skulle vedblive at være organiserede som en Kirke i Overensstemmelse med nævnte Befaling, som vi havde erholdt. De bifaldt dette eenstemmigen. Jeg lagde da mine Hænder paa Oliver Cowdery og ordinerede ham til en Ældste i Jesu Christi Kirke af Sidste-Dages-Hellige, hvorefter han ogsaa ordinerede mig til en Ældstes Embede i samme Kirke. Vi toge derefter Brød, velsignede det og brød det med dem, ogsaa Vin, velsignede den og drak den med dem. Vi lagde saa vore Hænder paa ethvert enkelt Medlem af den daværende Kirke, paa det at de kunde annamme den Hellig-Aands Gave og være bekræftede som Medlemmer af Christi Kirke. Den Hellig-Aand var i en meget høi Grad udgydt over os — nogle profeterede, idet vi alle bade til Herren og glædede os overordentligt. Medens vi nu vare tilsammen, fik jeg følgende Aabenbaring: „See der skal vedligeholdes en Optegnelse iblandt Eder og deri skal du kaldes en Seer, en Oversætter, o. s. v." (See Pagtens B. Side 157).

Vi skrede nu til at kalde og ordinere nogle andre af Brødrene til forskjellige Embeder i Præstedømmet, eftersom Aanden aabenbarede til os; og efterat vi en Tid glade havde vidnet om og følt over os den Hellig-Aands Kræfter og Velsignelser, toge vi Afsked med hinanden med den behagelige Vished, at vi nu vare nadskillelige Medlemmer af, og anerkiendte af Gud som „Jesu Christi Kirke," der var organiseret i Overeensstemmelse med Befalingerne og Aabenbaringerne, som han havde givet til os i de sidste Dage, saavelsom med den Befaling af Kirken, som var nedskreven i det Nye Testamente.

Adskillige Personer, som havde bivaanet omtalte Møde, og som vare blevne overbeviiste om Sandheden, kom kort efter frem og bleve optagne i Kirken; iblandt dem bleve min Fader og min Moder døbte til min store Glæde og Trøst, og omtrent paa samme Tid Martin Harris og A. Rockwell.

En Aabenbaring til Christi Kirke, oprettet i disse sidste Dage, i Aaret attenhundrede og tredive efter Christi Fødsel; given i April 1830, paa Grund af at Nogle ønskede at forene sig med Kirken uden Gjendaab, hvilke forud vare døbte. „See, jeg siger Eder, at alle Pagter har jeg heri ladet bortskaffe", o. s. v. (See Pagtens B. Side 159.)

Da følgende Personer attraaede at faae at vide af Herren, hvad der skulde være deres respective Pligter angaaende dette Værk,

raadspurgte jeg Herren og fik for dem følgende:

Aabenbaring til Oliver Cowdery, Hyrum Smith, Samuel H. Smith, Joseph Smith sen. og Joseph Knight sen., given i April 1830: „See, jeg taler nogle faa Ord til dig, Oliver", o. s. v. (See Pagtens B. Side 156.)

Søndagen den 11te April 1830 prædikede Oliver Cowdery offentligt første Gang og først af os alle; vor Forsamling blev efter Bestemmelse holdt i Whitmers Huus i Fayette. Et stort Antal Mennesker bivaanede den, og samme Dag bleve følgende døbte: Hyrum Page, Catharine Page, Christian Whitmer, Anna Whitmer, Jacob Whitmer, Elizabeth Whitmer, og den attende Peter Whitmer sen., Mary Whitmer, William Jolly, Elizabeth Jolly, Vincent Jolly, Richard Z. Peterson og Elizabeth Anna Whitmer, — alle af Oliver Cowdery i Søen Seneca.

I denne Maaned aflagde jeg Besøg i Joseph Knights Bolig i Colesville, Broom County. Med ham og hans Familie havde jeg tidligere været bekjendt og har ovenfor omtalt ham for haus Venlighed og Opmærksomhed mod os, medens vi oversatte Mormons Bog. Hr. Knight og haus Familie var Universalister, (de troede paa Guds almindelige Naade), men de billigede dog mine religiøse Anskuelser, og viiste sig stadigen venlige og gjestfri. Vi holdt adskillige Forsamlinger i Nabolavet; vi havde mange Venner og nogle Fiender. Vore Forsamlinger vare vel besøgte, og Mange begyndte inderligen at bede den almægtige Gud om, at han vilde give dem Viisdom til at forstaae Sandheden. Iblandt dem, som regelmæssigen bivaanede vore Forsamlinger befandt Newel Knight sig, en Søn af Joseph Knight. Han og jeg havde mange alvorlige Samtaler om det vigtige Punkt om Menneskets evige Salighed. Det var bleven vor Sædvane at bede meget i vore Forsamlinger, og Newel havde sagt, at han vilde forsøge at tage sit Kors op og bede høit under vor Forsamling; men da vi atter mødte tilsammen, undskyldte han sig hellere. Jeg prøvede at formaae ham dertil ved at benytte mig af en Ligneise, nemlig ved at forestille ham, om han ikke, naar han skulle falde i et Hul i en Mose, vilde forsøge at hjelpe sig op deraf? og at vi nu vare villige til at hjelpe ham ud af Mudderhullet. Han svarede, at han, saafremt som han var kommen i et Mudderhul ved Uagtsomhed, hellere vilde vente og selv drage sig ud end have Andre til at hjelpe ham, og saaledes vilde han vente indtil han kunde komme ind i Skovene i Senrum, og der vilde han bede. Han opsatte følgelig at bede, til han den næste Morgen befandt sig paa et eensomt Sted i Skovene, hvor han, efter hans egen Beretning siden efter, gjorde adskillige Forsøg paa at bede, men næppe kunde gjøre saa, fordi han følte, at han ikke havde gjort sin Pligt; thi han skulde have bedet i Andres Nærværelse. Han begyndte at føle sig utilpas og vedblev at befinde sig ilde, baade paa Sind og Legeme, saa at haus Hustrue, da han kom hjem, forskrækkedes meget over haus Udseende. Han forlangte, at hun skulde gaae og hente mig til ham. Jeg gik og fandt ham meget lidende paa hans Sind; og haus Legeme bevægede sig paa en meget besynderlig Maade. Haus Ansigt og Lemmer vrede og fordreiede sig i enhver Skikkelse og Form, som er mulig at forestille sig, og tilsidst blev han kastet om paa Gulvet af Værelset og kastede sig omkring paa det Frygteligste. Haus Naboer og Slægtninge bleve snart underrettede om hans Tilstand, og i kort Tid havde saamange som otte eller ni voxne Personer samlet sig for at være Vidne til denne Scene. Efterat han saaledes havde lidt en Stund, lykkedes det mig at faae fat paa ham med min Haand, og næsten i Øieblikket efter talte han til mig, og med megen stor Alvorlighed forlangte han af mig, at

jeg skulde uddrive Djævelen af ham, idet han sagde, at den var i ham, og at han ogsaa vidste, at jeg kunde drive den ud. Jeg svarede: "derfom Du veed, at jeg kan, skal det skee," jeg irettesatte da næsten ubevidst Djævelen, og bød den i Jesu Christi Navn at vige fra ham, og strax udbrød da Newel og sagde, at han saae Djævelen forlade ham og komme ham af Sigte. *)

Scenen forandredes nu ganske; thi saa snart som Djævelen havde forladt vor Ven fik hans Ansigt igjen sit naturlige Udseende, hans Legemes Vriden ophørte, og næsten i samme Øieblik kom Herrens Aand ned over ham og Syner af Evigheden aabnede sig for hans Blik. Han fortalte sidenefter, hvad han havde erfaret saaledes: "Jeg begyndte nu at føle det behageligste Indtryk paa mig, og paa Øieblikket vare Syner af Himlen aabnede for mit Blik. Jeg følte mig draget op og forblev i nogen Tid indviklet i Betragtning i en saadan Grad, at jeg ikke vidste, hvad der var foregaaet i Værelset. Lidt efter lidt følte jeg et Tryk at hvile tungt paa min Skulder og paa den ene Side af mit Hoved, hvilket tjente til igjen at bringe mig til at fatte min Tilstand, og jeg fandt, at Herrens Aand virkelig havde draget mig op af Gulvet, og at min Skulder og mit Hoved vare blevne trykkede mod Brædderne.

Alt dette blev bevidnet af Mange, til deres store Forbauselse og Glæde, da de saae, at Djævelen saaledes blev uddreven, og Guds Kraft og hans hellige Aand saaledes at blive aabenbaret. Saasnart som han kom til sin Bevidsthed igjen, var han saa svag paa Legemet, at vi vare nødte til at lægge ham i hans Seng og oppebie nogen Tid paa ham. Man kan vel tænke sig, at en saadan Scene, som den, bidrog meget til at bringe dem til at troe, som vare Vidne dertil; og tilsidst blev den største Deel af dem Medlemmer af Kirken.

Kort efter denne Begivenhed vendte jeg tilbage til Fayette i Seneca County. Mormons Bog (Josephs Træ i Ephraims Hænder) havde nu været publiceret i nogen Tid, og som en gammel Prophet har forudsagt om den: "den blev kun agtet som noget Fremmed." Ikke ringe Bevægelse opstod, da den kom frem; stor Modstand og Forfølgelse ledsagede Bekjenderne af dens Troværdighed; men det var nu skeet, at Sandhed var voxet op af Jorden, og Retfærdighed havde seet ned af Himmelen, saa vi frygtede ikke vore Modstandere, da vi vidste, at vi havde baade Sandhed og Retfærdighed paa vor Side; at vi havde baade Faderen og Sønnen, fordi vi havde Christi Lærdomme og holdt os til dem, og derfor vedbleve vi at prædike og undervise Alle, som vare villige til at høre.

I den sidste Uge i Mai kom den før omtalte Newel Knight for at besøge os i Fayette, og blev døbt af David Whitmer.

Den første Dag i Juni 1830 holdt vi vor første Conferenze, som en organiseret Kirke. Vi vare omtrent tredive i Antal, og foruden dem vare Mange forsamlede med os, som vare enten Troende eller begjerlige efter at lære.

Efter at have aabnet med Sang og Bøn deeltoge vi alle i Sindbilledet af Vorherre Jesu Christi Legeme og Blod; vi skrede derpaa frem til at give dem Haandspaalæggelse, som sidst vare blevne døbte, og derefter kaldte og ordinerede vi Flere til forskjellige Embeder af Præstedømmet. Der blev talet meget til Formaning og Undervisning, og den Hellig-Aand var udgydt paa os paa en mirakuløs Maade. — Mange af os profeterede, medens Andre saae Him-

*) Dette var det første Mirakel, som blev udført i denne Kirke eller af noget Medlem af den, og det blev ikke udført ved et Menneske eller ved Menneskets Kraft; men det blev gjort af Gud ved guddommelig Kraft: Derfor være Æren og Prisen, Herredømmet og Herligheden Faderens, Sønnens og den Hellig-Aands i al Evighed. Amen.

lene aabnede for dem og bleve saa overvældede, at vi maatte lægge dem i Senge eller paa andre passende Steder; iblandt de Sidste var Broder Newel Knight, som blev bragt i Seng uden at være istand til at hjelpe sig selv. Efter hans egen Beretning om Tildragelsen kunde han ikke begribe, hvorfor vi ville lægge ham i en Seng, da han ingen Svaghed følte. Han følte sit Hjerte fyldt med Kjerlighed, med Herlighed og uudsigelig Glæde, og kunde gjøre Rede for alt, som var foregaaet i Værelset; da ganske pludselig et Syn om Fremtiden viiste sig for ham. Han saae der fremstillet et stort Værk, som jeg nu skulde være et Redskab til at fuldføre. Han saae Himlen aabnet og skuede den Herre Jesus siddende ved den høire Haand af Majestæten i det Høie, og det var ham klart at forstaae, at den Tid skulle komme, da det skulle tilstedes ham at indgaae til ham for at glæde sig i hans Nærværelse i al Evighed. Da Brødrenes legemlige Styrke blev igjenopreist, sang de med Fryd "Hosseanna" for Gud og Lammet, og de skuede igjen den Herlighed, som de kun havde seet og følt i Aanden.

Saadanne Scener, som disse vare beregnede paa at indskyde uudsigelig Glæde i vore Hjerter og fylde os med Ærefrygt og Ærbødighed for det almægtige Væsen, af hvis Naade vi vare blevne kaldede for at være Redskaber til at bringe det glade Budskab om saadanne herlige Velsignelser, som nu bleve udgydte over os, rundtom til Menneskens Børn. For at vi skulde finde, at vi selv vare kaldede til de selvsamme Ting, som Apostlene iagttoge i gamle Dage; for at vi skulde erkjende Vigtigheden og Høitideligheden af saadanne Forretninger, og for at vi skulde vidne og føle de samme herlige Virkninger af Præstedømmets Magt, den Hellig-Aands Gaver og Velsignelser og den barmhjertige Guds Godhed og Naade til dem, som adløde vor Herre Jesu Christi evige Evangelium, som var forbundet for at skabe en henrykkende Taknemligheds Følelse inden i os og for at indgyde frisk Nidkjerhed og Kraft i os til Sandheden.

Kort efter denne Conferenze døbte David Whitmer følgende Personer i Søen Seneca: John Poorman, John Jelly, Jerushce Smith, Catherine Smith, William Smith, Don C. Smith, Peter Rockwell, Caroline Rockwell og Electa Rockwell.

(Fortsættes.)

Hvad er der, og hvad vil der blive gjort i det nittende Aarhundrede?

Af J. W. Young.

Disse Spørgsmaal hører man ofte; men hvo af dette Aarhundredes Lærde kan give en fuldstændig Opløsning derpaa? Det er Menneskene en let Sag at fortælle os mange store Foretagender, som ere blevne udførte i det sidste halve Aarhundrede, fordi Dagbladene ere fulde deraf; ikke destomindre have mange store Begivenheder fundet Sted, hvorom Massen er meget lidt bekjendt. Det er en Kjendsgjerning, at Continenterne ved Robert Fultons Skarpsindighed næsten ere blevne forenede saameget, at en Reise fra Liverpool til New-York nu betragtes som en kort Lysttour, medens den kun for faa Aar siden ansaaes næsten som en Reise paa Livstid. Ved Dr. Morses dybe Undersøgelser blive Efterretninger fra London til Paris meddeelte saa hurtigt som et Blink med Øinene. Ligesaa en Ørn have Menneskene lært at flyve igjennem Luften;

de have lært at bringe Lynild ned fra Skyerne; og med deres konstige Øine (Teleskoper) have de lært at opdage Planeter, som hidindtil have været uopdagede paa Grund af Afstanden. Kongeriger ere blevne omstyrtede; Konger og Adelige ere blevne nedstyrtede fra deres høie Steder; Andre have taget deres Hæder og Ære, og de have seet sig nødsagede til at søge et Tilflugtssted blandt Fremmede langt fra deres Fødeland. Paa nogle Strækninger har Jorden aabnet sine Skatte, hvilket har bragt Tusinder, fra fornuftige Mennesker, til at blive Daarer. Og for endmere at gjøre Fremskridt ere Prøver af alle paa Jorden værende Nationers Skarpsindighed, Rigdom og Industri blevne samlede under Himlen af et Glaspallads saa at en spekulerende Verden kunde gjøre Anmærkninger derover.

Men medens dette har gaaet for sig, er en anden Scene bleven opført, som kun den mere alvorlige og eftertænkende Deel af Menneskeslægten have givet Agt paa. Medens Mængden har været forgabet i en populair Verdens grove Bedragereres latterlige Daarskaber, have Engle besøgt Menneskenes Børn: en telegraphisk Meddelelse er bleven aabnet mellem Himlene og Jorden, hvorved Guds Sind og Villie er bleven bekjendtgjort til Menneskens Børn. Ephraims Træ er bleven aabenbaret, og oversat ved Propheten Joseph Smith, og er bleven forenet med Juda Træ, paa det at de skulle blive til eet i Herrens Haand, for at udføre hans store Forehavende, som Propheten Ezekiel forudsagde. En Kirke er bleven organiseret paa Jorden med dens Apostle, Propheter, Hyrder og Lærere, og med dens Gaver, Velsignelser og Anordninger. Denne Kirke blev organiseret den sjette Dag i April 1830. Siden den Tid har Menigheden bygget to smukke Templer, af hvilke det ene kunde regnes iblandt de prægtigste Bygninger i den vestlige Verden. Den har bygget tre smukke Stæder og adskillige Smaa-Byer. Dens Medlemmer ere fem Gange blevne uddrevne fra deres Hjem (som de havde betalt med deres Penge, og som de havde gjort behagelig ved deres Industri) ved Excesser af Pøblen! og tilsidst ere de blevne uddrevne fra de civiliserede Egne til Ørkener, som kun vare beboede af Vilde; og dette tillige i Vinterens Kulde. Deres Huse ere blevne brændte, deres Eiendomme confiskerede, deres Sæd ødelagt, deres Qvinder voldtagne, deres Mænd dræbte, enten de vare koldblodige, eller de forsøgte at forsvare deres Hustruer, Børn og Søstre mod fordærvede og følesløse Menneskers Misgjerninger. Deres Prophet og Patriark bleve ihjelslagne af en ubarmhjertig Pøbel, da de sadde fængslede paa Grund af en falsk Anklage! Og uagtet Guds Kirke og Rige først blev organiseret kun med sex Medlemmer, og den fra den Dag den blev organiseret til den nuværende Tid har lidt alle Slags Forfølgelser, og mange Hundreder ere faldne som Martyrer for dens Sag, beløber dens Medlemmers Antal sig dog til en hundrede og halvtredsindstyve til tohundrede tusinde Sjele. Og Jesu Christi Evangelium er bleven prædiket vidt og bredt i de Forenede-Stater i Nord-Amerika, i England, Skotland, Wales og Canada; og det prædikes nu i Irland, Frankrig, Danmark, Tydskland, Italien, Schweits, Ostindien og paa mange af Øerne i det stille Hav.

Nu nok om hvad der er skeet. Men hvad staaer der nu tilbage, som skal skee? Jeg vil nu ikke tage mig for at forudsige om Hr. Reynolds vil være istand til at lægge en telegraphisk Linie fra New-York til Kysten af Irland eller ikke; eller om Amerikanerne ville lægge en Jernbane fra St. Louis til det stille Hav; eller om Romerne ville skjære en Kanal ind til Vesuv og udslukke Ilden, som brænder i dens Inderste; eller om Franskmændene ville forfærdige et Luftskib, og seile bort til Jupiter — i den Tid der er tilbage af dette

Aarhundrede; men jeg vil tale om noget Vigtigere, som jeg veed skal skee.

Jeg vil da begynde med at sige, at "dette Riges Evangelium skal prædikes i den ganske Verden til et Vidnesbyrd for alle Folk, og da skal Enden komme." Paa hvad skal der da blive Ende? Nu, der skal blive Ende paa Ugudelighed og Satans Herredømme. Men af hvem skal det da prædikes? — ved Bibel-Selskaberne? Nei. Af hvem da? Ved Guds Tjenere, som gaae frem fra Nation til Nation, uden Pung eller Taske og raabe høit til Folket, idet de forkynde dem, at Menneskens Søns anden Tilkommelse er nær forhaanden; og at Himlens Gud gjør sig vrede til at komme ud af sit skjulte Sted for at lade Jordens Nationer føle hans Vrede; og byde Zions Døttre (det er dem, som ville adlyde Evangeliet) at flye fra Babylons Døttres Midte, at de ikke skulle blive deelagtige i hendes Synder, og at de ikke skulle rammes af hendes Plager.

Den høieste Guds Hellige skulle samles tilsammen, at de maae beredes til at møde deres Frelser; thi han siger, „jeg vil udsende mine Engle med stærklydende Basune; og de skulle forsamle mine Udvalgte fra de fire Vinde fra den ene Ende af Himlen til den anden." Alt dette skal gaae for sig i dette Aarhundrede; thi der er skrevet: „denne Slægt skal ikke forgaae, førend dette skeer altsammen." Zion skal blive oprettet i Bjergenes Midte; thi siger Skriften: „det skal skee i de sidste Dage, at Herrens Bjerg skal være beredt øven paa Bjergene, og ophøies over Høiene, og alle Folkeslag skulle løbe dertil." Heraf synes det da, at der skal bygges et Huus til Herren i dette Aarhundrede, og at Folk af enhver Nation skal gaae op dertil. Hvorfor ville de gaae derop? Lader os læse. „Og mange Folk skulle gaae og sige, kommer, og lader os gaae op til Herrens Bjerg, til Jacobs Guds Huus, at han maa lære os om sine Veie, at de maae vandre paa hans Stier; thi af Zion skal udgaae en Lov, og Herrens Ord af Jerusalem." Man seer heraf, at de gaae op til Herrens Huus, at de maae blive undervidste i hans Veie og i de nyere Propheters Ord, at de maae annamme deres Klædebon, blive aftvættede og salvede; og at de tillige maae forrette en Handling for deres døde Venner, hvilken Handling de ikke kunde forrette selv, og derved ikke alene selv undgaae Guds Tugtelse, men ogsaa blive Frelsere til deres Stamfædre. En anden vigtig Ting vil det være for dem, som ere oprigtige af Hjertet, af alle Folkeslag, at faae den rette Klædning som Gjester ved Bryllups-Maaltidet; thi dersom de ikke ere iførte Bryllups-Klædningen, ville de visseligen blive „bundne om Hænder og Fødder og kastede ud i det yderste Mørke, hvor der er Graad og Tænders Gnidsel." De maae ogsaa erholde deres Indbydelses-Kort eller Pas, som Brudgommen vil sende sine Gjester, at de maae tilstedes Adgang til ham, naar han kommer i Herlighed for at tage Sin Brud.

De Hellige, som ere spredte rundtom paa Jorden, have mange Forfølgelser at gjennemgaae, meget ædelt Blod vil blive udøst, eller med andre Ord, mange gode Mænd og Qvinder skulle dø som Martyrer for Guds Værk og Jesu Christi Vidnesbyrd; thi der staaer skrevet: „Og der han havde aabnet det femte Segl, saae jeg deres Sjele, som vare myrdede for Guds Ords Skyld og for Jesu Christi Vidnesbyrd Skyld. — — — Og dem bleve givne, Hver især, lange hvide Kjortler, og der blev sagt til dem, at de skulde hvile sig endnu en liden Tid, indtil Tallet af deres Medtjenere og deres Brødre blev fuldt, hvilke herefter skulde ihjelslaaes ligesom de." Enhver Nation, som ikke annammer Evangeliet, — da den Nation vil forkaste det saaledes, og den Nation vil da lade Guds Tjenere blive slagne ihjel og derved besegle deres Fordømmelse.

Men nagtet alle de Forfølgelser, de Hellige skulle lide, ville de dog vedblive at indsamle Guds Udvalgte til at opbygge Zion, og pryde hendes Tempel med Alt, hvad der er skjønt og helligt; og til Slutning ville de samle alle de gode — ethvert Sandhedens Princip, enten religiøst, politisk eller videnskabeligt, og tage dem med til Zion at de ikke skulle fortabes, naar de Ugudelige blive fortærede; thi Alt, som hører til Gud og Retfærdighed skal samles sammen til eet i dette Aarhundrede. — Kongeriger og Keiserdømmer skulle hensmuldre som Jordens Støv paa Grund af deres Vederstyggeligheder for Guds Aasyn. „Babylon, den store Stad, skal falde; thi den haver givet alle Hedninger at drikke af sit Horeries giftige Viin" og har kundgjort dem sine falske Lærdomme og har faaet dem til at indsuge hendes Løgne fra Slægt til Slægt. Zion skal ikke alene opbygges i denne Slægt, men Jerusalem skal ogsaa blive som en Stad uden Mure, formedelst den Mængde af Mennesker og Qvæg, som er inden i den. „De Forskudte af Juda skulle blive indsamlede," thi Herren skal give Juda sin Deel af det hellige Land til Arv." „Og det skal skee paa den samme Dag (i det nittende Aarhundrede) skal man blæse i en stor Basun, saa skulle de Fortabte i Assyriæ Land komme, og de Bortdrevne i Ægypti Land, og tilbede for Herren paa det hellige Bjerg i Jerusalem." „Hver Dal skal ophøies, og hvert Bjerg og Høi skal fornedres; og hvad som er krumt, skal blive jævnt, og det Knudrede skal blive ligesom en slet Dal! Og Herrens Herlighed skal aabenbares; og de skulle see, ja alt Kjød tillige, det, som Herrens Mund haver talet. — — — See den Herre Gud skal komme imod den Stærke, og hans Arm skal herske over ham; see, hans Løn er hos ham, og hans Gjerning er for hans Ansigt." Han skal velsigne sit Folk med Rigdomme af Jorden nedentil og af Himlene oventil, Han skal sende sin Engel til at undervise sit Folk og forberede dem paa hans Tilkommelses Dag.

Herren skal opreise alle dem, som have været trofaste, som bleve uddrevne fra deres Eiendoms Land i Jackson Counti i Missouri; og sætte dem i Besiddelse af deres Land igjen. Et Tempel skal da blive opreist til den store Guds Navn i denne Slægt, i Jackson County; og Lamaniterne skulle hjelpe til at opbygge det. Og Guds Herlighed skal hvile over det Tempel, og i det skulle alle Præstedømmets Nøgler blive givne. Og til Slutning: Den lille Steen skal vedblive at rulle fra Bjerget, indtil den skal opfylde hele Jorden, og til Riget bliver givet til den Høiestes Hellige, og de skulle besidde det i al Evighed. Andre Optegnelser om Lamaniterne skulle komme frem og blive oversatte, og de skulle lære os Principer, som bleve lærte i gamle Dage; men som Menneskens Børn ikke ville annamme nu.

Og som paa en Maade Slutning af Værket i det nittende Aarhundrede skulle de fortabte Stammer vende tilbage igjen til deres Eiendoms Land, og de skulle medbringe deres Optegnelser; og Beretningen om Guds Handeler fra Tid til anden. Thi der staaer skrevet: „Derfor see, de Dage komme, siger Herren, at der skal ikke ydermere siges: saa vist som Herren lever, som førte Israels Børn ud af Ægypti Land! men, saa vist som Herren lever, som opførte Israels Børn af Nordenland, og af alle Landene, der jeg havde fordrevet dem hen; og jeg vil føre dem tilbage til deres eget Land." Efter at jeg har sagt saa meget angaaende det, som de gamle Propheter have forudsagt skulle finde Sted i de sidste Dage (i det 19de Aarhundrede) skal jeg nu give et kort Udkast over det, som Aanden har forkyndt til de nyere Propheter. Jeg vil da begynde med at sige, at en fornærmet Guds Plager og Straffe nu blive udgydt over Jordens Folkeslag. De begyndte med de Hellige i Jackson

County i Missouri; "og dersom den Retfærdige neppeligen frelses, hvor vil den Ugudelige komme frem!" Man uddrev de stille og uskyldige Hellige fra deres Huse, man dræbte mange gode Mennesker, og mange Skarer af Qvinder døde af Anstrengelse, og mange Børn omkom af Mangel paa passende Føde. Og een Deel af Samfundet sluttede sig til dette barbariske Værk, medens de Tiloversblevne holdt ved og saae op, og glædede sig over at lide som et uskyldigt Folk; men de Ugudelige skulle nu have raset længe nok. De skulle dræbe og dræbes; deres Huse skulle blive brændte — deres Qvinder og Børn skulle lide, og der skal ikke være Nogen, som vil høre deres Skrig; thi da Guds Børn raabte, tillukkede de deres Øren for dem. Og vid da, o Beboere af Jorden, at Ødelæggeren har begyndt sit Værk, og han vil ikke ophøre, førend hans Gjerning er fuldført; Hungersnød vil vandre igjennem Landet; Pestilents skal bryde frem ved Middag. Ugudelighed skal tiltage; Krig og Trætte skal fylde Jorden, saa at de, som ønsker Fred og Sikkerhed, ville blive nødte til at gaae op til Zion for at finde den.

Men uagtet al Menneskens Børns Ugudelighed og den store Forfølgelse, som vil reise sig mod Guds Folk, ville de dog prædike Evangeliet over al Verden og samle alle de Rene af Hjertet fra hver en Nation under Himlen. Og Riget vil rulle frem fra Seir til Seir; og vil vedblive at sønderbryde alle Satans Indstiftelser, indtil vor Guds Herredømme skal være kjendt over al Jordens Overflade, og indtil han kommer til at regjere, som har Ret til at regjere.

Kydskhed.

Kydskhed er den ydigste og kosteligste Ædelsteen: den vil pryde dens Hovedsmykke, som besidder den, og funkle paa hans Pande i al Evighed.

Den blotte Idee om Kydskhed er uudsigelig skjøn og ophøiet for hvert dydigt Sind. Der er en Spire af sand Ædel og guddommelig Majestæt i den kydske Mand eller i den kydske Kvinde, der giver Characteren en bevidst Værdighed og paabyder Ærbødighed, Hyldest og Høiagtelse. Den ædle og ophøiede Følelse — hellere at dø end besmittes — som efter Historieskriverne eengang gjennemtrængte det gamle romerske Folk, har vagt Beundring hos alle Reensindede i alle de efterfølgende Slægter.

Herlige Velsignelser ere givne og forjettede til dem, som trofast efterleve Loven om Reenhed, og paa en frygtelig Maade trues og straffes dens Overtrædere.

Patriarken Joseph modstod disse Fristelser, skjøndt han blev prøvet haardt, og paa Grund af hans Trofasthed annammede han en større Velsignelse end hans Brødre og hans Forfædre.

Lamaniterne (Indianerne i Amerika) der ere en Levning af Josephs Stamme, ere Arvinger til herlige Forjettelser formedelst deres Reenhed i sociale Forhold. Profheten Jacob talte til Nephiterne angaaende dette paa følgende Maade: — "O, alle I, som ere rene af Hjertet, opløfter Eders Hoveder og modtager Guds velbehagelige Ord og gjører Eder tilgode med Hans Kjerlighed; thi I kunne det til evig Tid, dersom Eders Sind er standhaftigt. Men vee, vee Eder, som ei ere rene af Hjertet, som ere urene denne Dag for Gud; thi uden at I omvende Eder, er Landet forbandet for Eders Skyld; og Lamaniterne, der ei ere saa urene som I, skulle (endskjøndt de ere forbandede med en svar For-

bandelse) vidske Eder lige indtil Ødelæggelse. Og Tiden kommer snarligen, da de, med mindre I omvende Eder, skulle besidde Eders Eiendoms-Land, og den Herre Gud vil bortføre de Retfærdige fra Eder. See, Lamaniterne Eders Brødre, hvem I hade paa Grund af deres Ureenhed og de Forbandelser, som ere komne paa deres Hud, ere mere retfærdige end I; thi de have ikke forglemt Herrens Bud, som bleve givne til vore Fædre: at de skulde have ikkun een Hustru, og af Medhustruer skulde de ingen have; og der skulde ikke begaaes Horeri iblandt dem. Og dette Bud iagttage de nu at holde; og fordi de saaledes efterleve dette Bud, vil den Herre Gud ikke udrydde dem; men vil være barmhjertig imod dem; og engang skulde de vorde et lykkaligt Folk. See, deres Mænd elske deres Hustruer, og deres Hustruer elske deres Mænd, og deres Mænd og deres Hustruer elske deres Børn; og deres Vantro og Had til Eder har sin Grund i deres Fædres Ugudelighed; hvormeget bedre ere I da end de i Eders store Skabers Aasyn? O, mine Brødre, jeg frygter for, at medmindre I omvende Eder fra Eders Synder, vil deres Hud være hvidere end Eders, naar I blive førte tilligemed dem for Guds Throne." (Mormons Bog Side: 121).

Horeri og Tøileløshed straffedes med Døden efter den mosaiske Lov. Udelukkelse fra Herrens Forsamling til det tredie Led, ja lige indtil det tiende, var Forbandelsen over ulovligt Afkom.

I Pagtens Bog er der givet følgende Lærdomme angaaende Hoer: — „Du skal ikke bedrive Hoer, og den, der bedriver Hoer, og ikke omvender sig, skal kastes ud. Men den, der har bedrevet Hoer, og omvender sig af sit gandske Hjerte og forsager det, og ikke gjør det mere, den skal Du tilgive; men om den gjør det igjen, skal den ikke tilgives; men skal kastes ud." (Pagtens Bog, Side: 72).

Efter Apostlen Johannes ville Størstedelen af alle Folkeslag paa Jorden i de sidste Dage være fyldte med Løsagtighedens Aand og vorde hjemsøgte med retfærdig Gjengjeldelse for deres Skjørlevnet og Vederstyggeligheder. (Alab. 17 og 18). Kunne vi ikke see den første Deel af denne Propheti at opfyldes for vore Øine i det menneskelige Samfunds nærværende Tilstand? Gaaer ikke Løsagtighed og Overdaadighed frem i Landet uden at blues, og vandrer det ikke uhindret fra Hof til Hytte og fra Fyrsten til Bonden? Ere ikke de stolteste Stæder i Christenheden belæssede med Skjøger? Er Verden ikke fuld af Rænker og Utugt? Ere Hoveder ikke rastløse for at udkaste Planer for, og stræbe Lidenskaber ikke at tilfredsstille deres utænkmede Lyster?

I hvilket Lys betragtes denne store Liderlighed iblandt nuværende christelige Regjeringer? Betragtes den som en Forbrydelse af saa forfærdelig Størrelse, at den truer med Sønderlemmelse og Ødelæggelse af Samfundet, og, følgelig, værdig til fortjent Straf? Ak, nei! Det betragtes ikke engang som en Overtrædelse af Loven; men Huse ere derimod bevilgede dertil!

Hundreder og Tusinder af menneskelige Væseuer komme aarligen til denne Verden uden nogen lovmæssig Herkomst. Saadanne Væseuer kunne umuligen nære synderlig Kjerlighed til dem, der umiddelbart have været Ophav til deres Tilværelse: Man kan ikke vente det, og vi see det ei heller. Mange af dem vore op til Modenhed uden noget tilsyneladende Led til at forene dem til den store Menneskeslægt. Dette vender Børnenes Hjerter imod Forældrene og Forældrenes imod Børnene, og Forbandelsen af Vanslægtning bliver begges Dom Disse Ting ere himmelraabende Under, der raabe om Hevn fra det Høie.

I Henseende til det menneskelige Samfunds nærværende konstige Tilstand kan der anføres mange formildende Omstændigheder paa deres Vegne, som begaae disse Forseelser; men det vil neppe kunne negtes, at

Christendommens Natur i det Hele taget bestaaer sammen med Løsagtighed, Fordærvelse og Vederstyggelighed. Sandelig, vi kunne neppe vente at see Tingene anderledes, saalænge Millioner af vore Medskabninger ere sammenpakkede paa indskrænkede Steder og Jordkloden, og usselt underholdte ved Handelens svævende Begunstigelser, istedetfor at udspredes paa Jordens Overflade, opfylde den, og fryde sig ved et kjerligt Forsyns Goddædighed og ved Frugterne af deres egen Flid.

Giftermaal er en Anordning af Herren, og blev indstiftet for at bemyndige, indvie, besegle og høitideligholde Kjønnenes Forening for den menneskelige Arts Formerelse, og for at forene Samfundet i Kjerlighedens og Hengivenhedens Baand, idet det saaledes danner den Grundvold, hvorpaa Samfundets Bygning er opført, og paa samme Tid tjener til den Sluttesteen, ved hvilken den sammenholdes. Det er en høist hellig Anordning, og kan ikke ustraffet spøges med. Mand og Qvinde blive forenede ved Guds Lov; i Henseende til deres Vel forenes de og blive til eet, for aldrig mere at adskilles. Ægteskabsbrud er Brud paa det menneskelige Samfund, og svækker forholdsviis dets Bygning, og bliver til et Middel, hvorved Fred, Tillid og den almægtige Guds Velsignelser sikkert vil svinde bort.

Det burde derfor være de Helliges største Attraa at bevare deres Legemer og Aand rene og pletfri for de Vederstyggeligheder, som gaae i Svang iblandt Hedningene; at være kydske i Tanke, Ord og Gjerning; at gifte sig og styre deres Lidenskaber ved Herrens Lov, og saaledes sikkre sig Guds Velbehag, en reen Samvittigheds Bifald og et gudeligt Afkoms uskateerlige Velsignelse.

John Jaques.

Guds Veie og Menneskenes Veie.

(Fra the Deseret News.)

En af de største Attraaer hos de Hellige er, at leve for at gjøre Godt, at hjelpe til at opbygge Guds Rige. De, der lever i Lydighed til Alt, hvad Himlen forlanger, ræddes ikke for Døden; men ligesom det lille Barns rolige, fredelige Søvn meddeler fornyet Liv og Kraft, saaledes aabner Døden paany Liv til den Hellige, naar hans Aand tiltræder den forøgede Lyksaligheds og Herligheds Paradiis iblandt de Helliggjortes Aander, hvor de forblive indtil deres Legemer skulle opstaae og gjenforenes, saa at deres Sjæle kunne vorde udødeliggjorte i et nyt Liv, og indtræde i deres evige Faders umiddelbare Nærværelse.

Langt anderledes gaaer det med den Vantro; han ønsker at leve, for at han kan nyde Livet, og undflye den frygtelige Udsigt til Dommen eller en ubekjendt Verden, fordi han ikke kjender noget Bedre eller Værre, men frygter det Værste, og derfor ønsker han at tøve saalænge som muligt, hvor han er. Han frygter for at møde sin sidste store Fjende, Døden, da dette fæle Uhyre muligen kunde indføre ham i en eller anden fortvivlet Region, hvor han vil finde alle sine svage Forhaabninger om en udødelig Herlighed udslukket for evigt, og hvor Barmhjertighedens Røst ikke mere vil lade sine fredelige Toner lyde i hans tvivlende Øre.

Han kjender ikke den Hensigt, for hvilken han kom ind i Verden; han kjender ikke den Gud, som sendte ham hid; han

kjender ikke den Skjebne, der venter ham ved hans Bortgang; han har seet sine Medmennesker komme og gaae, indtil han er forsikkret om, at Touren snart maa komme til ham, ligesom til alle Andre; og han er i hele sin Levetid under Trældom, af Frygt for den uvisse Fremtid, angaaende hvilken ingen Reisende vender tilbage for at give ham Underretning; han nedlægger sig i Elendighed og opvaagner i Pine, og ønsker at vide, hvad han er uvidende om, og forglemmer, at de, som ikke ville lytte til Guds Propheters Røst, ikke vilde troe om end Nogen af de Døde skulde vende tilbage til dem. Guld er hans Gud; han tilbeder det Morgen og Aften, Middag og Midnat; og kunde han faae sit Ønske opfyldt saavidt, vilde han lægge sine sidste Levninger, Skelettet af hans ødelagte Legeme, ovenpaa sine Guld-Kufferter, for at beskytte hans Guds-Dyrkelses Gjenstand fra at blive vanhelliget, naar hans Aand er gaaet til de tilkommende mørke og ubekjendte Egne.

Saaledes gaaer det ikke med de Hellige, som agte det Nærværende blot som en Forberedelse for det Tilkommende; som vide og føle, at Jorden og dens Fylde, at Verden og dens Beboere ere Herrens; at hvad de besidde er en Husholdning for det forbigaaende Øieblik; at de Intet have af deres Eget, de ikke kunne tage Noget med sig, naar de reise herfra; og om de kunde tage alt deres Guld, og Sølv, og Gods i deres Kufferter med dem, vilde det dog Intet gavne dem: thi alt det, som forgaaer ved at bruges, har ingen Værdi, undtagen forsaavidt som det bruges i een eller anden vigtig og nyttig Hensigt; og da der ikke er Noget, uden Arbeide, Plan, eller Kundskab i Afgrunden, føle de ingen Attraa til at tage det med dem, som de ikke kunne bruge, og Mangelen deraf vilde berøve de Tilbageblevne Leiligheden til at gjøre Godt, og saaledes tilsidst ødelægge Øiemedet af Skabelsen af hine gode Ting, som kun ere gode for det Gode, som kan udrettes med dem.

Da de elske Andre, som de elske sig selv, og da de gjøre mod deres Næste, som de vilde at Andre skulde gjøre imod dem, ønske de ikke at have nogle Midler til at gjøre godt med uden at benytte dem, men ønske at hengive Alt, hvad Gud har givet i deres Hænder, for at anvendes paa den meest virksomme og nyttige Maade til at fremme Gjenløserens Riges bedste Interesse, og den største Lykkalighed, som de Dødelige ere istand til at nyde her, til at berede dem til en større Salighed herefter.

Men saa ond som Verden er, og Alt, som dermed er forbunden, tilkommer det de Hellige at leve ligesaa fuldkomne i deres Kreds og Kald, og efter deres Kundskab her i denne Prøvelses-Tilstand, som de ville leve i den tilkommende Verden; om det ikke var saaledes; hvorfor bede de da deres himmelske Fader om, at hans Villie maae skee paa Jorden ligesom i Himlene. Og hvem vil gjøre Guds Villie paa Jorden, ligesom i Himlene, hvis ikke de Hellige ville gjøre det, og gjøre det? Viselig Ingen! fordi det er dem, og kun dem, der ville gjøre Guds Villie, som ere Hellige.

Forgjeves kalde I mig Herre, Herre, og gjør ikke det, som jeg siger, siger Frelseren. Dersom I elske mig, ville I holde mine Bud: Ved Kjerlighed fuldkommes Loven. Menneskene gjøre det, de elske at gjøre; de, som hade Gud, hade hans Lov, og ville følgelig ikke holde eller taale den; og de, som ikke kunne fordrage Guds Lov paa Jorden, ville ikke gjøre hans Villie paa Jorden; og de ville følgelig ikke vorde beredte til at fordrage den celestiale Lov, som Gud og alle Væsener, der boe for hans Aasyn i Himlen, handle efter.

Ligesom der ikke er noget Rum, hvor der ikke er noget Rige, er der ikke noget Rige, hvor der ikke er noget Rum. Hvor der

ingen Lov er, der er der intet Rige; og hvor der intet Rige er, der er der ingen Lov; thi alle Riger have en forstandig Tilværelse eller Væsener, og alle Væsener ere Undersaatter af Love, som ere meer eller mindre fuldkomne i sig selv, overeensstemmende med de Væseners Intelligenz og Reenhed, for hvem Loven er given, forsaavidt det angaaer Guds Love. Hvor der ingen Lov er, der kan ikke være nogen Overtrædelse; og hvor forstandige Væsener ikke kunne overtræde eller gjøre Uret, der er ingen Prøve af deres gode eller onde Egenskaber, Lidenskaber, Tilbøieligheder, eller Handlinger; ingen Prøve, formedelst hvilken de kunne dømmes, prises eller dadles, straffes eller belønnes, for hvad de gjøre. (Fortsættes.)

Poesie.

O, Gud! vi uden Smerter
Begynde nye Aar,
Fra vore glade Hjerter
Du Priis og Ære faaer;
Det Gamle er henrunden
Med Glæde og med Sorg,
Og hver af os har funden,
Du er saa tryg en Borg

Dit Rige nu udbredes
Til stor Velsignelse;
Til Lyset hver nu ledes,
Naar de vil Lyset see;
Du Mange alt har samlet
Og fører til Dit Land;
Hvem før i Mørket famlet
Nu Lyset skue kan.

O! lad den Ild nu brænde,
Som Du har tændt paa Jord,
Lad Mange sig omvende,
Lad Mange troe Dit Ord,
At vi ved Aarets Ende
Maae tælle Tusinder,
Som Du der hjem vil sende,
Hvor deres Brødre er.

Nu bede vi Dig, Fader,
I Jesu Christi Navn,
At Alt, hvad skee Du lader,
Maa være til vort Gavn.
Vi selv det ikke kjender,
Men Du, som Alting veed,
Vi er i Dine Hænder,
Din Villie med os skee.

M. S.

Indhold.

	Side.
En Advarsel imod de falske Propheter (fortsat)	113
Joseph Smiths Levnetsløb (fortsat)	116
Hvad er der, og hvad vil der blive gjort i det nittende Aarhundrede?	120
Kydskhed	124
Guds Veie og Menneskenes Veie (fortsættes)	126
Poesie	128

„Skandinaviens Stjerne" udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned, og faaes hos DHrr. Boghandlere, samt hos Redactøren i Compagnistræde Nr. 54, 4de Sal.

Udgivet og forlagt af W. Snow.

Trykt hos F. E. Bording.

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

2. Aarg. Nr. 9. Den 1. Februar 1853. Priis: 6 ß pr. Expl.

Guds Veie og Menneskenes Veie.

Fra the Deseret News.

(Fortsat fra Pag. 128.)

Til et Kongerige hører der en Konge eller Lovgiver, Love og Undersaatter til at regjeres ved disse Love; og ingen af de tre kan være uden de andre, og et fuldkomment Rige existere; endog Satans Rige har disse tre Ting; Djævelen er sin egen Konge og Lovgiver, saavidt som hans Magt strækker sig, og han har sine Love og Undersaatter. Et telestialt Væsen er ikke istand til at holde en terrestrial Lov for Mangel af Kundskab: et terrestrialt Væsen er ikke istand til at holde en celestial Lov for Mangel af Kundskab; og han er ikke istand til at annamme denne Kundskab af Mangel paa Dygtighed; hans Sjel er ikke tilstrækkelig udvidet, den terrestriale Lov fylder ham ganske, og han kan ikke rumme mere. Naar et Maal er fuldt, spildes der, naar man kommer mere deri; det vil løbe over og være spildt.

Ligesom det forholder sig med Maal, saa er det angaaende Kundskaber; naar et Menneske er fyldt med Kundskaben, den Lov, der hører til det Rige, hvori han lever, kan han ikke annamme mere; han kan ikke rumme mere; og om en Lov af høiere Orden blev given til ham, vilde han intet Rum have for den, og ingen Evne til at forbedres ved den.

Førend Mennesket syndede, var det fuldkommen i den Kreds, hvori det var sat; og dets Skaber og Lovgiver gav det kun een Lov, eet Bud eller Forbud, og det, som en Prøve af dets Lydighed; Alt, som stod i Forbindelse med det Rige, i hvilket det levede, og Alt paa Jorden, som var overladt til dets Omsorg, var til dets Raadighed, og det var tilladt det at handle frit, ligesom det behagede det i dets Kreds, netop ligesom dets Gud gjorde i sin, om det blot vilde holde een simpel, ligefrem, letforstaaelig Lov, men det Øieblik, det syndede, var det under denne brudte Lovs Forbandelse, og mange Rettigheder og Velsignelser, som det før havde besiddet, bleve tagne fra det; dets hidtil næsten ubegrændsede Frihed blev tagen fra det, idet dets Lovgiver gav det andre Love, som vare mere indskrænkede i deres Natur, eller mere udstrakte i deres Virkninger, saa de berøvede det forhen nydte Velsignelser, som en Straf for den ene, som det havde brudt.

Denne Retning har Gud stedse fulgt angaaende sit Folk. Loven blev forandret for Adam for at passe til hans Handlinger og Omstændigheder. Loven for Israel i Moses Dage blev lempet, for at passe til deres Handlinger og Omstændigheder. Gud forandres ikke; Han handler Ret alle Tider, og især i dette Ene varierer Han ikke;

deri viser Han sin Tilbøielighed til at velsigne sine Børn og gjøre dem Godt, idet Han altid afpasser sine Love efter deres Evner og Fornødenheder. Da Israel ikke vilde holde det høiere Præstedømmes Lov tog Gud det fra deres Midte, af Barmhjertighed til dem, at de ikke aldeles skulde ødelægge sig selv ved at synde imod den, og efterlod det mindre Præstedømme hos dem, og Loven om kjødelige Bud, som en Skolemester, forat bevare dem som en særskilt Nation, indtil de skulde angre, og blive rede til at annamme det høiere Præstedømme, og da var Han rede til at gjenoprette det høiere Præstedømme, hvilket Han gjorde i Christi Person.

Endvidere, for at frelse Mennesket fra at synde saaledes, at det vilde være nødt til at feies bort fra Jorden, førend Jorden havde opfyldt sin Skabelses Maal, optog Han viseligen det hellige Præstedømme til Himlene, og med det den aabnende Dør til en himmelsk (celestial) Lov og celestial Herlighed; og Han overlod Mennesket at vandre paa Jorden mange Aarhundreder i saadant Mørke og Uvidenhed, at det ikke kunde begaae den utilgivelige Synd, og aldeles og for evigt bortstøde sig fra dets Skabers Aasyn; idet Han endnu aabnede en Dør til Haab, formedelst fremtidig Evangeli-Prædiken, til hine uvidende Væsener i deres Aanders Fængsel, ligesom Jesus gjorde til lignende Aander, medens Haus Legeme hvilede i Graven.

Efterat den evige Fader havde seet Menneskets Ugudelighed i mange Generazioner; at det havde overtraadt Lovene, forandret Anordningerne, og brudt den evindelige Pagt — den eneste Pagt, ved hvilken det kunde haabe at faae Tilgivelse her eller herefter; at Jorden ilede sin Fuldendelse imøde, og næsten opfyldte sin Skabelses Maal; og da Han vidste, at de, der levede paa Jorden, de, der havde levet paa Jorden, og de, der skulde leve paa Jorden uden Evangeliet og Jorden selv ikke kunde beredes uden Ham til en himmelsk Herlighed, udsendte Han sine hellige Engle og overantvordede det større og mindre Præstedømme til sin Tjener Joseph Smith, som ved dette Præstedømmes Kraft og Magt oprettede Guds Kirke og Rige paa Jorden; som overantvordede dette Præstedømme til mange Andre; som aabnede Livets og Salighedens Vei til Faderens Aasyn for Jordens og alle Væsener derpaa, som vilde annamme de glædelige Tidender; som beseglede sit Vidnesbyrd med sit Blod, og hensov med alle Propheterne, der vare døde som Martyrer og vare gangne forud for ham til himmelsk Paradies.

Og hvad var den første store og allervigtigste Lov, som blev given til de Hellige formedelst Joseph, til Oprettelsen af Guds Kirke og Rige paa Jorden i denne Uddeling? Ville I ikke sige: Tro, Omvendelse, Daab i Vand til Synds-Forladelse, og Haands-Paalæggelse for Annammelsen af den Hellig-Aand? Alt dette fordredes af Syndere, forat de kunde blive Hellige; som alletider blev, og altid vil blive fordret af Jordens Beboere, forat de kunne blive Hellige, og uden alle disse Ting kan Ingen vorde en Hellig.

Efterdi ethvert Rige kræver Rum, og der ikke kan være noget Rige uden Rum, var det nødvendigt, at der skulde være Plads for Guds Rige paa Jorden. Og da Gud forudsaae dette, opreiste han vise Mænd længe førend denne sidste Uddelings Forkyndelse, og aabenbarede til dem en Konstitution og politisk Regjeringsform paa dette Land, under hvilken alle Mennesker kunde dyrke Gud overeensstemmende med deres egne Samvittigheder, og Ingen skulde forurolige i sin Gudsdyrkelse overeensstemmende med Landets Love. Og da han ogsaa vidste, at denne Regjering, den bedste af alle Regjeringer, i Henseende til alle andre Regjeringer, havde tiltaget sig den Ret at controllere Landet, som Han havde dannet for sine Hænders Gjerningers Gavn.

befalede Han sine Hellige at samuenskyde deres Penge, uden Hensyn til Beløbet, og sende deres vise Mænd dermed at kjøbe Land, saa der maatte være Plads paa Jorden, hvor hans Kirke og Rige kunde oprettes, og Ingen kunde have at sige: dette Rum, dette Land er mit, og de Hellige har plyndret mig.

Efterkom de Hellige dette store Bud? Somme gjorde det, og Somme ikke. Der var Nogle, som sendte alt det, de kunde, til at kjøbe Land til Zions Oprettelse, og der var Mange, som sendte Lidet eller Intet, og foregav at de havde Intet; det de havde var en Hustrues Medgift eller tilhørte Børnene, og at de ikke maatte disponere over det; og mange Undskyldninger blev opfundne af de Hellige forat beholde deres Penge, og sammenligningsviis blev kun lidet Land kjøbt; men hvad blev Følgen deraf? De vare faa i Antal, og deres Fjender kom over dem, og overvældede dem, og adspredte dem, netop ligesom Propheten Joseph fortalte dem, at de vilde blive, dersom de ikke holdt Befalingen.

Fra hiin Tid næsten til den nærværende ere de Hellige blevne drevne fra Stad til Stad, og fra Sted til Sted; deres Liv er bleven borttagen fra Jorden, indtil nogle Faa, som da var, sparedes for at bære Vidnesbyrd om deres Tugtelser; og nok af deres Eiendom er bleven ødelagt til at de kunde have kjøbt et Hvilested tusinde Gange; men ingen Tak havde de Ugudelige, som have foretaget disse Tugtelser, thi Herren vil kræve det af deres Hænder i hans egen Tid; og endskjønt han bruger de Ugudelige som et Riis til at straffe sit Folk, naar de overtræde og ikke vil udholde hans Lov, gjøre de, de Ugudelige, det frivilligen, i deres egen frie Villies Øvelse; og de maae være ansvarlige for dederes Handlinger, og tidligere eller senere lide den Straf, deres Forbrydelser fordre.

Men da Gud aabnede denne sidste Udeling til de Hellige, ligesom ved Menneskets Indførelse paa Jorden, gav han den fuldkomneste Lov, han kunde give for hans Riges hurtige Fremvext, til Hans Folks Gave, og strækte at indprænte dem, at de eftersom de havde ladet sig hverve i den største og helligste Sag, der kunde indstiftes, burde betragte alt, hvad de besadde, som et Laan fra deres Skaber og Konge, der eiede alle Ting, og de burde bruge Alt frit til hans Riges Fremgang, uden Spørgsmaal eller Modsigelse; og ikke regne sig selv eller nogen Ting de besadde, som deres eget, men at de vare blevne kjøbte for en Priis, som Blod eller Skat aldrig kunde betale; og de og alle deres Besiddelser burde stedse være rede paa deres Mesters Opfordring, til at bruges netop naar han vilde.

Til hvem blev denne Lov om Opofrelse given? Til de Hellige, førend de havde viist sig ulydige, og for den simple Aarsag at de maatte annamme de størst mulige Velsignelser, formedelst Guds Riges hurtige Opbyggelse. Holdt de Loven? Nei! De vægrede sig og bleve adspredte. Og hvad var Resultatet? Tiende-Loven blev given. Til hvem? Til de Hellige, efterat de havde viist ved deres Gjerninger, at de ikke vilde holde Loven om Opoffrelse. Indskrænkede eller tilintetgjorde Loven om Tiende Opoffrelses-Loven? Ingenlunde; den er lige saa god nu, som den var, førend Tiende-Loven blev given.

Da den mere fuldkomne Opoffrelses-Lov blev forkastet, gav Herren Tiende-Loven. Hvorfor? Fordi Herren virker ved Midler. Han dannede Verden ud af den Overflødighed af Materialier, der havde existeret fra Evighed, og i Evighed, og han brugte Midler til at danne og indrette hine Materialier i den Form, han ønskede, og Han bruger Midler til at fuldføre alle sine Værker. Og i dette giver Han sit Folk et Exempel, og opfordrer dem til at bruge Midler til at opbygge Hans Rige, og uden Midler vil Han ei have det bygget. Og

eftersom alle Midler i Skabelsen vare Hans egne, fordrede Han at alt, hvad han havde givet til de Hellige, som sine Husholdere, skulde tages i Brug. Og da Han havde prøvet, at de ikke ville gjøre det, gav Han dem den mindste Lov Han kunde give dem, overeensstemmende med hans Hensigter, og det var en Tiendedeel. Og alle, som ikke ere villige til at gjøre saameget ud af deres Husholdning for den Sags Fremskridt, de foregiver at elske fremfor alle andre, ere ikke værdige at kaldes Hellige eller Jesu Disciple.

Og hvad har været Resultatet? Fra den Dag Tiende-Loven blev given, have de Hellige spurgt, hvorledes de skulde forstaae den; de kunde forstaae rigtigen, hvorledes de skulle dele en Øre, naar de kun have een; og det er dem ikke klart, hvorledes de skulle arrangere alle de forskjellige Dele, forat udvælge een Tiendedeel af Værdien paa det Hele; eller hvormange Skjepper Hvede de maae tiende ud af et Tusinde, naar de have betalt Arbeids-Tiende for hver Dag i Aaret? Eller om det overhovedet tilkommer at give Arbeids-Tiende, naar de ere engagerede til Havedyrkning eller Agerdyrkning? Eller om de, naar de kun have 8 Grise, skal tiende dem, da de see, at de ikke kan dele lige, uden at dræbe een?

Kan det i Sandhed siges om alle Hellige, der have tilladt sig saadanne Grublerier, og tusinde flere af lignende Natur, eller overhovedet nogen Spørgsmaale i deres Sind angaaende Tiende-Loven, at de ikke have forstaaet Sagen. De have seet paa Skyggen, og ikke givet Agt paa Substanzen og de have forglemt, eller vide ikke hvad Slags Personer, de burde være, eller hvad Præstedømmets Lov udkræver.

Hvad, Rigets Børn og den allerhøieste Guds Hellige, som see efter og forvente Troner og Herredømmer, og Fyrstendømmer, og Magter, og Ophøielser i de evige Verdener, og Deelagtighed i Arv med deres elskelige Frelser til alle hans Faders Riges Herligheder, nedlade sig saaledes at de tilstede Satans Fristelser eet eneste Øieblik i deres Sjæle, saa de spørge, hvorledes de skulle dele een Tiendedeel af deres Eiendomme og Indtægter, med Ham, der har laant dem Alt hvad de have, (thi de eie Intet), og det tilmed i den samme Slægt, i hvilken deres Gud og Konge havde givet dem en stor og herlig Lov; og de have undladt at opfylde den, og have mistet dens Gavn og Velsignelser; og formedelst den Dorskhed, og Gjerrighed, og Uvidenhed, og det Afguderi, som endnu omvikler dem, er en ny Lov saa at sige bleven fremtvungen fra Herlighedens Hoffer, den mindste Lov, der kunde gives, og den samme, der blev given til gamle Israel i deres Dorskhed og Efterladenhed til deres Pligt; og det tillige, forat de kunde opnaae Frelse med den mindst mulige Tro og Gjerninger!— Og dog standse for at spørge?

Hvorledes er det fat med Eder, at I ville erholde Frelse uden de Anordninger, der frembringer den? Og hvorledes vil I faae hine Anordninger uden en Plads, hvor de kan administreres? Og hvad er et Herrens Tempel for, undtagen for at de Hellige kan annamme af hine Anordninger, der vil sikkre deres egen Saliggjørelse og Ophøielse, tilligemed deres Venner, levende og døde? Og vil jordiske udødelige Væsener, der ere bestemte for den Herlighed I haabe og troe paa, nedlade sig til at spørge om Uddelingen af een Tiendedeel af Eders Besiddelser, de blotte Frugter af en brudt, men langt fuldere og fuldkomnere Lov, hvilken I burde have holdt; og dersom I havde holdt den, vilde ingen Sjel i Zion nogensinde have havt Anledning til at sige, jeg er fattig, eller til at mangle Livets Bekvemmeligheder; thi naar Guds Folk gjør Hans Villie, udøser Han Velsignelser, indtil de ikke have Rum til at modtage mere, og deres Fjender ikke have Magt over dem.

Spørger de Faa, der have helliget al deres Tid og Talenter og Gods til Opbyggelsen af Guds Rige, om de fortryde det. Spørger mange Flere, som have ydet til Herrens Forraads-Huus uden Vægt eller Maal i de sidste ser Maaneder, om de vilde bortbytte den Glæde, de føle ved at have tilsidesat deres Tiende-Grublerier, og hævet sig i deres Følelser henimod den fuldere Nydelse af den høiere Lov om Opoffrelse ved deres Gjerninger, om de vilde bortbytte hine Følelser for alt Kaliforniens Guld.

Naar de Hellige have betalt deres Tiende, eller een Tiendedeel af Alt lige til den sidste Skilling, hvormeget have de da betalt? Netop een Tiendedeel af hvad Guds Lov fordrer af dem, uden forsaavidt de have ødelagt denne Lov formedelst deres Overtrædelser; og om de Hellige af ganske Hjerte og med al deres Gods skulde vende sig til Herren, og hellige sig selv, og alt hvad Herren har laant dem til Hans Tjeneste, endog til frivilligen at opoffre deres Liv, om det skulde behøves, uden at Herren indbyder dem dertil, skulde de ikke oftere høre Tiende-Loven kundgjort til dem; de vilde snart føle, at den var en Lov for et oprørsk Folk, og ikke for dem; at de levede over den, og ikke havde Brug for den; og Glæden af at leve eet Aar i saadan Lydighed, vilde overveie alle Glæder i deres tidligere Liv og Himlens Engle vilde være deres Ledsagere ved Dag og ved Nat, og de kunde tale sammen med dem, som med hinanden.

Men hvortil behøver Herren saamegen Tiende og Offer? Til at bygge Templer? Nei! han behøver ikke nogen af Eders Penge. Han kommer ikke herned for at arbeide og bygge Huse; han har været her og gjort sit Arbeide, og han ønsker at I skal bringe Eders egne Midler og gjøre Eders egen Bygning. Behøver han et Tempel, hvori han kan annamme sin Begavelse? Nei! han annammede sin Begavelse for en lang Tid siden, og er indgaaet til sin Hvile, og ønsker I skal bygge et Huus til hans Navn, et helligt Sted, hvor han kan møde Eder, og see at I annammer Eders Begavelser, ligesom han har annammet sin, at hvor han er gangen hen, I ogsaa kan gaae hen, og boe hos ham evindelig.

I den senere Tid især have mange af Brødrene været ædle, og Gud har udøst sin Aand i større Overflødighed, og de Hellige har frydet sig mere end nogensinde; og vi skrive ikke for at finde Feil hos Nogen, men for at forkynde Eder den simple Sandhed, bedende at Eders Sind maae aabnes til at annamme den, at Eders Sjele kan udvides, og Eders Tro forøges, saa at I kan have Kraft til at gjøre mere og hjelpe til at fremrulle Guds Rige stærkere, forat Zion kan opbygges, Herrens Tempel opføres, Saliggjørelse udstrømme til de ærlige af Hjertet blandt alle Nationer, og Jorden renses og beredes, medens de Hellige skal staa paa hellige Steder og forvente Menneskens Søns Tilkommelse i Kraft og megen Herlighed.

(Sluttet.)

En Advarsels Røst.

(Fortsat fra Pag. 101).

Efterfølgende Beretning om Opdagelsen og Oversættelsen af denne Optegnelse (Mormons Bog) er uddraget fra et lille Skrift af Ældste Orson Pratt, hvilket blev

offentliggjort i Edinburg i 1840, under Titel af "Mærkværdige Syner," hvortil vi henvise vore Læsere angaaende videre Oplysninger. — Vel sige den, som gjør Indvendinger, dersom det ikke var saa forunderligt, vilde Bogen betragtes som een af de største Opdagelser, som Verden nogensinde havde været Vidne til. — Dersom Du havde pløiet eller gravet en Brønd eller Kjælder og tilfældigen opgravede en Optegnelse, som indeholdt nogle Beretninger om den gamle amerikanske Historie og dens oprindelige Indbyggere tilligemed de indianske Stammers Oprindelse, som nu beboe det; havde blot disse Optegnelser Intet at gjøre med Gud, eller Engle eller Inspiration, vilde det have været hilset af Amerikas og Europas Lærde, som et af de første og vigtigste Opdagelser, der i den sildigere Tid udfolder en Hemmelighed, hvilken indtil nu har trodset alle den lærde Verdens Undersøgelser. Ethvert Tidsskrift vilde have været fyldt med de glade Tidender, medens dets Indhold vilde have skænket Verden en Strøm af Lys om Noget, der før var skjult i Uvishedens og Tvivlens Labyrinth. Men hvem kan underkaste sig og saaledes ydmyge sig i disse oplyste Tider, at han kan modtage Ting, der ere navnkundige saavel med Hensyn til dets Religion som Lærdom, fra Engles Betjening og fra Inspiration? Dette er for meget; bort med saadanne Ting, det kommer i Contrast med disse Dages Popularitet og Viisdom. Til dette svarer jeg: Herren vidste det, før han aabenbarer det; dette var en Hovedgjenstand, han havde til Hensigt; det er en billig Maade at handle med Menneskenes Børn paa; Gud tager altid en forskjellig Retning hvorved han udmærker sig, forskjellig fra Verdens Viisdom, i den Hensigt „at beskæmme de Vise, og tilintetgjøre de Forstandiges Forstand;" han udkaarer Mænd af ringe Herkomst, endog Enfoldige og Ulærde, ja saadanne, som ere foragtede, til at gjøre hans Gjerning og udføre hans Beslutninger, paa det at intet Kjød skal rose sig for ham. O, I Vise og Lærde! som foragte den Viisdom, som er herovenfra! Vide I ikke, at det var umuligt for Verden ved Viisdom at udfinde Gud? Vide I ikke, at al Eders Viisdom er Daarskab for Gud? Vide I ikke, at I maae blive som et lille Barn og være villig til at lære Viisdom af den mindste af hans Tjenere, eller I vil omkomme i Eders Uvidenhed.

Men hvilke ere de Vidnesbyrd, som vi kunne samle fra Skriften angaaende dette herlige Værks Aabenbarelse? Vi skulle forsøge at vise den: først, at Amerika er et Land, som var forjættet til Josephs Sæd; for det andet, at Herren vilde aabenbare sin Sandhed til dem, saavelsom til Jøderne; og for det tredie, at deres Optegnelser skulde komme frem og blive forenede til eet Vidnesbyrd med Jødernes Optegnelser, i Israels Gjenopreisnings Tid, i de sidste Dage.

1—1 Mose B. 48. Da Jacob velsignede Josephs to Sønner, siger han: "De skal vore til en Mangfoldighed i Jordens Midte." I den samme Velsignelse siges der om Ephraim: "Hans Sæd skal blive en Mangfoldighed af Nationer." Nu, læg Meningen af disse Forudsigelser sammen, og det gjør Ephraim til en Mangfoldighed af Nationer i Jordens Midte. I 1 Mose B. 49, prophetéres der betræffende Joseph, da Jacob velsigner ham: at han skulde blive "en frugtbar Green ved en Kilde, hvis Qviste udbredte sig over Muren: Bueskytterne have svarligen bedrøvet ham, og skudt paa ham, og hadet ham, men hans Bue forblev dog stærk." — — — „Igjen siger han videre, Din Faders Velsignelser have overgaaet mine Forfædres Velsignelser indtil de yderste Grændser af de evige Høie: de skal være paa Josephs Hoved og paa hans Isse, som er adskilt fra hans Brødre." Nu spørger jeg, hvem var Jacobs Forfædre, og hvad var Velsignelserne, de forlenede ham? Abra-

ham og Isaak vare Jacobs Forfædre, og Canaans Land var Velsignelsen, som de forlenede ham, eller det, som Gud lovede dem, at han skulde eie. Læg Mærke til, at Jacob forlener Joseph et meget større Land end Canaans Land; endog større end det hans Fædre havde forlenet til ham; thi Josephs Velsignelser vare udstrakte til Grændserne af de evige Høie. Nu, Læser, staae i Ægypten, hvor Jacob dengang stod, og maal til Grændserne af de evige Høie, og Du vil lande nogetnær i Amerikas Midte. En Prophet, som omtaler Ephraim, siger: "Naar Herren skal brøle som en Løve, skal Ephraims Børn skjælve fra Vesten." Nu lad os sammendrage disse Forudsigelser; først, at Ephraim skal vore til en Mangfoldighed af Nationer paa Jordens Midtpunkt; for det andet, at Joseph skulde blive velsignet med en langt større Arvedeel, saa langt borte som Amerika; for det tredie, at de skulde være vesten for Ægypten eller Jerusalem.

Nu lad Verden undersøge fra Pol til Pol, og de kan ikke finde en Mangfoldighed af Nationer paa Jordens Midtpunkt, som muligviis kan have deres Udspring fra Ephraim, med mindre de ville søge dem i Amerika; thi Midtpunktet af Jordens andre Dele er beboet af blandede Racer, som have Oprindelse fra forskjellige Kilder; medens her et næsten uendeligt Land var udelukt fra den øvrige Verden, og beboet af en Race, sienlynlig af den Herkomst, endskjøndt saa tydelig deelt i saa mange Folkeslag. Nu, Skriften kan ikke feile; derfor maae disse Skriftsteder hentyde til Amerika; thi ifølge sund Fornuft kan de ikke hentyde til noget andet Sted.

For det andet skal vi bevise, at Gud aabenbarede sig til Josephs eller Ephraims Sæd — deres Opholdssted have vi allerede viist — boende i Amerika. I denne Henseende ville vi anføre Hos. 8. 12.; talende om Ephraim, siger han ved Prophetiens Aand: "Jeg har skrevet om ham (Ephraim) mangfoldige Ting af min Lov, men de bleve dog agtede som noget Fremmed." Disse ere sikkre Beviser, som ikke behøve nogen Forklaring, at de store himmelske Sandheder bleve aabenbarede til Ephraim og bleve regnede som noget Fremmed. For det tredie — skulde disse Opteguelser fremkomme netop før Israel skulde samles? Jo visselig; thi Ezek. fortæller i det 37te Cap.: at Gud befalede ham at tage et Stykke Træ og skrive paa det for Juda og hans Medbrødre af Israels Huus; og da at tage et andet Træ og skrive paa det for Joseph, Ephraims Træ og for al Israels Huus, hans Medbrødre; og forene dem til eet, og de skulle være eet i Din Haand. Og naar Dit Folks Børn skal spørge angaaende disse Ting, sigende: vil Du ikke tilkjendegive os, hvad Du mener med disse Ting? sig da til dem: Saaledes siger den Herre Gud: "See, jeg vil tage Josephs Træ, som er i Ephraims Hænder og Israels Stammer, hans Medbrødre, og jeg vil lægge den til det, som er af Judæ Træ, og gjøre dem til eet, og de skal være eet i min Haand: og de Træer, hvorpaa Du skriver, skal være i Din Haand for deres Øine. Og sig til dem, saaledes siger Gud Herren: See, jeg vil tage Israels Børn ud fra Hedningene, hvor de fare hen, og vil samle dem fra alle Sider og føre dem til deres eget Land; og jeg vil gjøre dem til een Nation paa Israels Bjerge; og een Konge skal være Konge over dem Alle: og de skal ikke mere være to Nationer, ei heller skal de mere være deelte i to Kongeriger fremdeles." Nu, Intet kan være mere tydeligt end den nævnte Propheti; der er talt om tvende Skrivelser, den ene til Ephraim, den anden til Juda; den til Ephraim skulde blive ført frem af Herren og forenes med Judas, og de skal blive eet i deres Vidnesbyrd og vore sammen paa denne Maade, for at forkynde Israels Indsamling. Den 85de Psalme er meget tydelig angaaende dette: idet den ta-

ler om Israels Tilbagebringelse til deres eget Land, siger den: "Barmhjertighed og Sandhed ere mødte tilsammen; Retfærdighed og Fred have kysset hverandre; Sandhed skal udspringe af Jorden; og Retfærbighed skal see ned af Himlen. Ja, Herren skal give det, som er godt; og vort Land skal give sin Grøde. Retfærdighed skal gaae foran ham og lede os paa Veien i hans Fodspor." Nu, Frelseren, som beder for sine Disciple, siger: "Hellige dem i Din Sandhed — Dit Ord er Sandhed." Af disse Linier lære vi, at hans Ord vil udspringe af Jorden, medens Retfærdighed seer ned af Himmelen. Det næste, som derefter følger, er, at Israel skal ledes paa Veien i hans Fodspor og deeltage i deres eget Lands Frugt. Da Jeremias (33, 6.) taler om Judas og Israels endelige Tilbagevendelse fra Fangenskab, siger han: "Jeg vil aabenbare overflødig Fred og Sandhed til dem." Idet Esaias taler om den evige Pagt, som skulde samle dem, udtrykker han sig meget besynderligt og mærkeligt, saaledes: „Deres Sæd skal blive kjendt iblandt Hedningene, og deres Afkom iblandt Folkene." Nu, Læser, maa jeg spørge: Kan Nogen fortælle os, om de indianske Amerikanere ere af Israel, med mindre det skeer ved Guds Aabenbaring? derfor var dette en skjult Hemmelighed, som var nødvendig at aabenbares i Tiden for deres Indsamling.

(Fortsættes).

Joseph Smiths Levnetsløb.

(Fortsat fra Pag. 120.)

Strax efter denne Conferenze vendte jeg tilbage til mit eget Hjem, og reiste atter derfra, (ledsaget af min Hustru, Oliver Cowdery, John Withmer og David Whitmer) og aflagde et Besøg hos Hr. Knight i Colesville, Broom County. Vi fandt Mange der i Nabolavet, som troede og vare begjærlige efter at annamme Daab.

Vi bestemte en Forsamling til Sabbathen, og om Løverdag Eftermiddag byggede vi en Dæmning tvers over en Strøm af Vand, som var bequem til at forrette den hellige Handling ved; men om Natten samlede en Pøbelhob sig og ødelagte vor Dæmning, hvilket hindrede os i at forrette Daaben paa Sabbathen.

Vi mærkede sidenefter at denne Pøbel var bleven tilskyndet til at ødelægge Dæmningen af visse secteriske Præster i Nabolavet, som begyndte at see, at deres Haandtering var i Fare, og lagde denne Plan for at standse Sandhedens Fremgang; og det Efterfølgende vil vise, hvor fast de foresatte sig deres Opposition, saavelsom hvor lav deres Hensigt var tilsidst.

Sabbathen kom, og vi holdt vor Forsamling. Oliver Cowdery prædikede, og Andre af os bare Vidnesbyrd om Sandheden af Mormons Bog, Lærdommen om Omvendelse, Daab til Syndsforladelse og Haandspaalæggelse for den Hellig-Aands Gave etc. Iblandt vore Tilhørere vare ogsaa hine, som havde forstyrret vor Dæmning, og som syntes lysten efter at gjøre os Uorden; men de holdt dog inde indtil Forsamlingen var hævet, og da begyndte de strax at tale til dem, som de troede vare vore Venner, for at prøve paa at ægge dem imod os og vor Lære.

Iblandt de Mange, som bivaanede denne Forsamling, var ogsaa en Emilie Coburn, Søster til Joseph Knight. Hr. Shearer, en Theolog af den presbyterianske Troesbekjendelse, som havde betragtet sig

som hendes Præst, fik Nys om, at hun var paa Nippet til at troe vor Lære, og vär kort førend denne vor Forsamling kommen til hende for at arbeide med hende; men efter at have tilbragt nogen Tid med hende uden at være istand til at overtale hende til at være imod os, bestræbte han sig paa at faae hende til at forlade sin Søsters Huus og drage med ham til hendes Fader, som boede i en Afstand af idetmindste ti Mile derfra; i denne Hensigt tog han Tilflugt til en List: han fortalte hende, at een af hendes Brødre ventede et vist Sted paa hende og ønskede, at hun skulde tage hjem med ham; det lykkedes ham saaledes at faae hende et lille Stykke Vei bort fra Huset; men da hun saae, at hendes Broder ikke ventede paa hende, vægrede hun sig ved at gaae videre med ham, hvorpaa han tog fat paa hendes Arm, for med Magt at drage hende videre; hendes Søster kom snart til, og de to Fruentimmer vare ham for mange, og han blev nødt til at snige sig bort uden at faae sit Ærende forrettet, trods al hans Arbeide og Oprigtighed. Intet afskrækkede ham alligevel, han gik til hendes Fader, forestillede ham Et eller Andet, som bevægede den gamle Herre (gentleman) til at give ham Ret til med Magt og mod hendes Villie at bringe hende hjem til hendes Faders Bolig, saa snart som vor Forsamling omtalte Søndag Aften var tilende. Al hans Uleilighed var alligevel forgjæves; thi nævnte Emilie Coburn blev kort Tid efter døbt og ved Haandspaalæggelse bekræftet som et Medlem af Jesu Christi Kirke af Sidste-Dages Hellige.

Den næste Morgen vare vi dog paa vor Post, og førend vore Fjender blev det vaer, havde vi repareret Dæmningen; og følgende 13 Personer bleve døbte af Oliver Cowdery, nemlig: Emma Smith, Hezekiah Peck og hans Hustru, Joseph Knight og hans Hustru, William Stringham og hans Hustru, Joseph Knight jun., Aaron Culver og Hustru, Levi Hall, Polly Knight og Julia Stringham. Førend Daaben ganske var tilende, begyndte Pøblen atter at samle sig, og strax efterat vi havde begivet os bort, talte de omtrent halvtredsindstyve Mennesker. De omringede Hr. Knights Huus (hvorhen vi havde begivet os) fulde af Vrede og, som det syntes, fulde af Attraa til at foretage Voldsomhed imod os. Nogle gjorde os Spørgsmaal, Andre truede af os, saa vi fandt det viseligt at forlade Stedet og begive os til Newel Knights Huus.

Derhen fulgte de os ogsaa, og det var kun ved at udvise stor Forsigtighed og Tillid til vor himmelske Fader, at vi undslap, at man med Voldsomhed lagde Hænder paa paa os; og saalænge, som det behagede dem at blive staaende, vare vi nødte til at svare dem paa deres forskjellige unyttige Spørgsmaal, og taale utallige Forhaanelser og Trudsler.

Vi havde bestemt en Forsamling til denne Aften, i den Hensigt at benytte den til at give dem Haandspaalæggelse, som vare blevne døbte samme Morgen: den til Forsamlingen fastsatte Tid kom, og vore Venner havde næsten alle samlet sig, da, til min Overraskelse, en Retsbetjent ankommer til mig, og jeg bliver arresteret af ham ved en Arrestordre, under Paaskud af at jeg var en uordentlig Person, idet jeg satte Landet i Oprør ved at prædike Mormons Bog, etc. etc. Retsbetjenten underrettede mig kort efter, at jeg var bleven arresteret, om at deres Plan, som havde udstedt Arrestordren, var at faae mig i Pøblens Hænder, som nu ventede paa mig i et Buskværk; men det var hans Beslutning at frelse mig, saa at jeg skulde undgaae dem, da han var kommet efter, at jeg var af en anden Slags Mennesker, end jeg var bleven fremstillet for ham at være. Jeg blev snart overtydet om, at han havde talt Sandhed til mig angaaende dette; thi ikke langt fra Hr. Knights Huus blev den Vogn, hvori vi havde sat os op, omringet af Pøbben, som kun syntes at vente paa et eller

andet Signal fra Retsbetjenten. Men til deres store Feiltagelse gav han Hesten et Rap med Pidsken og førte mig afsted, saa de ikke kunde naae mig. Medens vi foer temmelig hurtig afsted, gik et af Vognhjulene af, hvilket bevirkede, at vi endnu engang blev omringet temmelig nær af dem, da de hurtigt kom efter os; alligevel magede vi det dog saaledes, at Hjulet kom paa igjen, og vi lod dem atter bag os. Vi kjørte nu afsted til Byen Syd Bainbridge i Chemango County, hvor han da gjemte mig i et Værelse over en Vinkjelder; og for at Alt skulde gaae vel for ham saavelsom for mig, sov han om Natten med Fødderne imod Døren og med en ladet Musket ved sin Side, og jeg afbenyttede en Seng, som fandtes i Værelset; han havde erklæret, at han, dersom vi paa en ulovlig Maade blev forurolliget, vilde stride for mig og forsvare mig, saa vidt som det stod i hans Magt.

Den følgende Dag blev en Ret nedsat for at undersøge de Beskyldninger, som vare blevne førte imod mig. En stor Bevægelse herskede paa Grund af de skjændige Beskyldninger, som vare blevne udspredte; Usandheder, hvis Beskaffenhed det Følgende vil vise.

Imidlertid havde min Ven, Joseph Knight, forføiet sig hen til to af sine Naboer, nemlig dHr. Jacob Davidson og John Reid, (agtværdige Landmænd, Mennesker, bekjendte for deres Redelighed, og vel bevandrede i deres Lands Love) og fik dem til at være mig behjælpelig under mit Forhør. Endelig begyndte Forhøret under en Mængde Tilskuere, som ialmindelighed lagde den Tro for Dagen, at jeg var skyldig i Alt, hvad der var bleven fortalt om mig, og følgelig vare de meget ivrige for, at jeg skulde straffes i Overensstemmelse med min Forbrydelse. Iblandt de mange Vidner, som bleve kaldte op imod mig, befandt Hr. Josiah Stoal sig — hvem jeg har omtalt, da jeg havde arbeidet for ham nogen Tid — som blev examineret paa følgende Maade.

Har Arrestanten, Joseph Smith, ikke en af Deres Heste? — Jo.

Gik han ikke til Dem og fortalte Dem, at en Engel havde viist sig for ham og bemyndiget ham til at tage Hesten fra Dem? — Nei, han fortalte mig ikke nogen saadan Historie.

Nu, hvorledes fik han da Hesten fra Dem? — Han kjøbte den af mig, ligesom en anden Mand vilde gjøre.

Har De faaet Deres Betaling? — Det er ikke Deres Forretning. Man gjorde atter samme Spørgsmaal, Vidnet svarede: "Jeg erholdt hans Haandskrift for Prisen af Hesten, hvilket jeg anseer at være lige saa god som Betalingen; thi jeg er velbekjendt med Joseph Smith jun., og veed, at han er en redelig Mand, og hvis han ønsker det, er jeg rede til at lade ham faae endnu en Hest paa samme Vilkaar."

Hr. Jonathan Thompson blev dernæst kaldt frem og examineret.

Har Arrestanten, Joseph Smith jun., ikke faaet et Spand Oxer af Dem? — Jo.

Erholdt han dem ikke af Dem ved at fortælle Dem, at han fik en Aabenbaring om, at han skulde have dem? — Nei, han har ikke talt et Ord paa den Viis angaaende Oxerne; han tilhandlede sig dem, ligesom en Anden vilde have gjort.

Efter et Par liguende Forsøg endnu holdt Retten op en Stund, for at der kunde blive sendt Bud efter to unge Fruentimmer, Døttre af Hr. Stoal, med hvilke jeg i nogen Tid havde været i Selskab, for om muligt at Noget kunde lokkes ud af dem, som kunde vendes til et Skin imod mig. De unge Damer ankom og fik adskillige Spørgsmaal, som angik min Karakteer og Opførsel ialmindelighed, men især Ærbødighed om mit Forhold til dem, baade offentlig og privat; og de bare begge saadant Vidnesbyrd til Gunst for mig, at det ikke efterlod mine Fjender et Skin for deres Be-

retning. Adskillige Forsøg bleve nu foretagne for at bevise Noget imod mig, og Tildragelser, som man bekræftede at have fundet Sted i Broom County, bleve fremførte; men disse mine Lovkyndige vilde ikke her gaae ind paa Noget mod mig, hvorfor mine Forfølgere magede det saaledes, at de fik opholdt Retten saalænge, indtil det var lykkedes dem at erholde en Arrestdom fra Broom County; hvilken Arrestdom de betjente sig af angaaende mig i samme Øieblik, som jeg var bleven frikjendt af denne Ret.

Den Retsbetjent, som fuldbyrdede denne Arrestdom paa mig, havde ikke saasnart arresteret mig, førend han begyndte at udskjelde og forhaane mig, og saa ufølsom viste han sig imod mig, at han, skjøndt jeg var bleven opholdt hele Dagen i Retten uden at have faaet Noget at nyde siden Morgenen, dog skyndte sig afsted med mig til Broom County, som var beliggende i en Afstand af omtrent femten Mile derfra, førend han undte mig nogensomhelst Spise. Han førte mig hen til et Værtshuus, hvor han samlede en Deel Mennesker, som benyttede ethvert Middel til at rive mig ned, gjøre mig latterlig og forhaane mig. De spyttede paa mig, pegede Fingre ad mig, og raabte: Propheti, Propheti! og saaledes efterfulgte de dem, som korsfæstede Menneskeslægtens Frelser, uden at de vidste, hvad de gjorde. Vi vare paa den Tid ikke langt borte fra mit eget Huus. Jeg ønskede, at man vilde tillade mig at tilbringe Natten sammen med min Hustru i mit Hjem, og tilbød nogle Betingelser til Sikkerhed for min Person; men man negtede mig det. Jeg yttrede, at jeg ønskede Noget at spise. Retbetjenten reqvirerede mig da nogle Brødskorper og noget Vand, hvilket var al den Kost, jeg fik den Nat. Tilsidst skulde vi gaae til Sengs; Retsbetjenten lod mig ligge inderst, til Væggen; derpaa lagde han sig selv ved Siden af mig og holdt sin Arm om mig, og vilde ved den mindste Bevægelse af mig klemme mig fast, da han frygtede for, at jeg skulde forsøge at slippe fra ham; og paa denne (ikke meget behagelige) Maade tilbragte vi Natten. Den følgende Dag blev jeg ført for Magistrats Retten i Colesville i Broom County og sat i Forhør. Mine tidligere troe Venner og Lovkyndige vare atter ved min Side; mine tidligere Forfølgere vare arrangerede imod mig. Mange Vidner bleve igjen fremkaldte og examinerede; af disse Vidner var der Nogle, som svor paa de meest haandgribelige Usandheder, og ligesom de falske Vidner, som vare komne frem imod mig den foregaaende Dag, modsagde de sig selv saa tydeligt, at Retten ikke vilde anerkjende deres Vidnesbyrd. Andre bleve fremkaldte, som ved deres Ivver viste, at de vare villige nok til at bevise Noget imod mig; men Alt, hvad de formaaede, var, at de fortalte et eller andet, som Andre havde fortalt dem. Paa denne "intetsigende og fortrædelige" Maade vedbleve de i en temmelig lang Tid, indtil Newel Knight tilsidst blev kaldt frem og examineret af Lovkyndig Seymour, som der specielt var sendt Bud efter i denne Anledning. En Lovkyndig, Burch, var tillige paa Forfølgelsens Side; men Hr. Seymour syntes at være en mere nidkjær Presbyterianer, og viste sig meget bekymret og bestemt paa, at man ikke skulde lade sig bedrage af Nogen, som bekjendte Guds Kraft og ikke „fornegtede hans Kraft."

Saa snart som Hr. Knight var bleven tagen i Ed, begyndte Hr. Seymour at gjøre ham følgende Spørgsmaal: —

Uddrev ikke Arrestanten, Joseph Smith jun., Djævlen af Dem? — Nei, min Herre.

Hvorledes, har De ikke faaet en Djævel uddreven af Dem? — Jo, min Herre.

Og har ikke Joseph Smith havt en Haand med deri, da det skete? — Jo, min Herre.

Og uddrev han den ikke af Dem? — Nei, min Herre; det skete ved Guds Kraft,

og Joseph Smith var Redskabet i Guds Haand ved den Leilighed. Han bød den at vige fra mig i Jesu Navn.

Er De og vis paa, at det var Djævlen? — Ja, min Herre.

Saae De den, efterat den var udreven af Dem? — Ja, min Herre, jeg saae den.

Tør jeg spørge: Hvorledes saae den ud? — (Een af mine Lovkyndige underrettede her Vidnet om, at han ikke behøvede at besvare det Spørgsmaal). Vidnet svarede: Jeg troer ikke, jeg behøver at svare paa Deres sidste Spørgsmaal; men jeg vil gjøre det paa den Betingelse, at De tillader mig først at gjøre Dem et Spørgsmaal, og De besvarer mig, nemlig: Fatter De, Hr. Seymour, de Ting, der ere af Aanden? — Nei, svarede Hr. Seymour, jeg tiltager mig ikke Noget saa stort. Nu vel da, svarede Knight igjen, det vilde ikke nytte Noget at fortælle Dem, hvorledes Djævlen saae ud; thi det var et aandeligt Syn, og fattedes aandeligt; og følgelig vilde De ikke forstaae det, jeg fortalte Dem derom. Juristen bøiede sit Hoved, medens Tilhørernes høie Latter forkyndte hans Nederlag. Hr. Seymour henvendte sig nu til Retten og i en lang og heftig Tale bestræbte han sig paa at sværte min Karakteer og gjøre mig skyldig i de Beskyldninger, som vare blevne førte imod mig. Iblandt Andet kom han frem med en Historie om, at jeg havde været en Pengegraver; og paa denne Maade vedblev han, i Haab om at gjøre Indflydelse paa Retten og Folket imod mig.

Hr. Davidson og Hr. Reid talte derefter til mit Forsvar. De fremstillede i ægte Farver det forfølgende Parties Beskaffenhed, Diemedets Ondskab og den sienfynlige Lyst til at forfølge den, de forsvarede, hellere end at lade ham vederfares Retfærdighed. De optoge de forskjellige Argumenter, som Forfølgernes Jurister havde fremført imod mig, og efterat de havde viist deres yderst utidige Snak og urigtige Anvendelse, strede de frem til at undersøge Vidnesbyrdet, som var bleven fremført, og enhver af dem takkede i Talens Lob Gud, for at han var bleven antagen til saa god en Sag som at forsvare en Mand, hvis Karakteer bestod saa godt Proven af en saa skarp Undersøgelse. I Sandhed, skjøndt disse Mænd ikke vare regulære Jurister, vare de dog ved denne Leilighed istand til at bringe deres Opponenter til Tanshed, og overbevise Retten om, at jeg var uskyldig. De talte ligesom Mennesker, der vare inspirerede af Gud, hvorimod de, som vare arrangerede imod mig, skjælvede under Lyden af deres Røst, og ængstedes for dem ligesom Misdædere for Rettens Domstol.

Størstedelen af den forsamlede Mængde havde nu begyndt at finde, at Intet kunde forsvares imod mig: endog Retsbetjenten, som arresterede mig og trnede mig saa slemt, kom nu og undskyldte sig for mig og bad mig om Forladelse for hans Adfærd imod mig; og saa meget havde han skiftet om, at han underrettede mig om, at Pøblen havde besluttet, at de, dersom Retten frikjendte mig, vilde have fat paa mig, og gjennemprygle mig, og tjære og fjædre mig; og endvidere, at han var villig til at beskytte mig og føre mig ud i Sikkerhed ad en eensom Vei.

Da Retten fandt, at de Beskyldninger, der vare førte imod mig, ikke vare begrundede, blev jeg følgelig frikjendt til mine Venners store Tilfredshed og til mine Fjenders store Ærgrelse, hvilke endnu vare fast besluttede paa at gjøre mig Fortred; men ved Hjælp af min nye Ven, Retsbetjenten, blev jeg istand til at undslippe dem, og bane mig Vei til min Hustrues Søsters Huus, hvor jeg fandt min Hustru med megen Ængstelse at forvente Udfaldet af disse ugudelige Fremgangsmaader; i Forening med hende ankom jeg den næste Dag i Sikkerhed til mit eget Huus.

Efter nogle faa Dages Forløb vendte jeg dog tilbage til Colesville i Forening

med Oliver Cowdery i den Hensigt at give dem Haandspaalæggelse, som vi saaledes havde været nødte til at forlade for en Tid. — Vi havde neppe naaet Hr. Knights Huus, førend Pøblen saaes at samle sig for at imødstaae os, og vi ansaae det for Viisdom at forlade Stedet for at begive os hjem, hvilket vi gjorde, uden endog at tøve for at nyde nogen Forfriskning. Vore Fjender forfulgte os, og det var mange Gange alt det, at vi kunde undslippe dem; alligevel magede vi det dog saaledes, at vi naaede hjem, efter at have travet om hele Natten, undtagen en kort Tid, hvori vi vare nødte til at hvile os under et stort Træ ved Siden af Veien, og derelvis sove og vaage. Saaledes bleve vi forfulgte for vor religiøse Tro — i et Land, hvis Constitution garanterer ethvert Menneske urvggelig Ret til at dyrke Gud i Overeensstemmelse med dets egen Samvittigheds Overbeviisning — og tillige af Mennesker, som vare Lærere i Religion, og som ikke vare uvillige til at forsvare denne Rettighed for sig selv, skjøndt de saaledes overflødigen kunde negte os den. For Exempel var Cyrus M'Master, en Presbyterianer af stor Anseelse i sin Kirke, en af Hoved-Tilskynderne ved disse Forfølgelser; og han sagde engang personlig til mig, at han ansaae mig skyldig uden Dommer eller Jury. Den berømte Dr. Boyinton, ogsaa en Presbyterianer, var en anden Tilskynder til disse vanærende Gjerninger; og en ung Mand ved Navn Benton, af samme Troes-Bekjendelse, aflagde sin Ed til den første Arrestdom imod mig. Jeg kunde nævne mange Andre endnu, men for Kortheds Skyld vil disse være tilstrækkelig for den nærværende Tid.

Jeg vil dog sige, at under alle de Prøvelser og Gjenvordigheder, som vi have gjennemgaaet, skjænkede Herren, der godt kjendte vor spæde og empfindlige Tilstand, os af sin Naade en Hjælp, og gave os „Linie paa Linie, Lidet her, Lidet der," af hvilket følgende var en kostelig Ret: —

(Fortsættes).

Præsident Brigham Youngs Tale ved Høitideligholdelsen af den femte Aarsdag af den 24de Juli. — Pionerernes Indtog i Store-Salt-So Dal.

(Fra the Deseret News).

Berettet af G. D. Watt.

Jeg ønsker kun at gjøre nogle faa Bemærkninger til denne Forsamling, da Tiden, som gives os denne Morgen, næsten er tilendebragt. De Taler, som ere blevne holdte, førend jeg reiste mig, ere meget gode, som de tillige ere sande. Der er Noget, som ikke er nyt for Størstedelen af denne Forsamling, skjøndt der kan være Somme tilstede, som maaskee ere uvidende derom.

Nok at sige, at fem Aar før denne Dag nærmede Pionererne sig denne Dal med deres Agerdyrknings-Redskaber og Husgeraad etc., hvilket blev repræsenteret af dem idag. Vi kom i den Hensigt at finde et Sted, hvor vi kunde nedsætte os, og hvor vi kunde dvæle i Fred. Dette Sted har vi fundet. Dersom de Hellige ikke kan nyde den Fred, som er dem saa kjær her, saa maa jeg sige, kjender jeg ikke det Sted paa Jorden, hvor de kan det. Hvor kunde der findes et Sted, hvor vi kunde nyde Frihed i Tanke, Frihed i Tale og Frihed i Gudsdyrkelse? Hvis ikke i disse Bjerge, saa kjender jeg ikke Stedet.

Vi have her nydt fuldkommen Fred i fem Aar og jeg trøster mig med, at vi skal nyde den i mange Fremmere, som skal komme. Dersom de Hellige forfølges, er det til deres Bedste; dersom de uddrives, er det til deres Bedste; følgelig slutter jeg da deraf, at jeg ikke har Noget at frygte for i alle de Forfølgelser eller Besværligheder, som jeg skal gjennemgaae i Forening med dette Folk, kun eet, og det er, at fare vild fra den Religion jeg har annammet, og blive forladt af min Gud. Dersom Du eller jeg skulde see den Dag, skal vi paa engang see, at Verden vil elske sit Eget; og Nød, Forfølgelse, Død, Ild og Sverdet vil aflade at følge os.

Dersom de Sidste-Dags Hellige opfylde deres Kaldelse, vandre ydmyge for deres Gud, gjøre det, som er deres Fader i Himmelen velbehagelig, da er jeg saa dristig at sige, at ikke alene fem Aar, men Snese af Aar skal bortrulle, uden at de Hellige nogensinde bleve forstyrrede eller uddrevne igjen fra deres Besiddelser: saaledes er ogsaa dette til vort Bedste.

Jeg reiste mig dog ei for at holde en Tale i denne Retning, men for at erindre Eder om de Velsignelser, vi nu have Rettighed til at nyde. Da vi første Gang nærmede os denne Dal, var der ikke et Menneske paa Jordens Overflade, som nogensinde havde skuet disse Dale blandt disse Bjerge, eller som vidste Noget om det store Basin, som vidste om Korn, eller nogensomhelst Sæd kunde frembringes her. Kan Du finde det Menneske, som havde nogen Kiendskab til det store Basin, som det kaldes, der troede, at der kunde bringes et Aar til Modenhed dersteds? Der findes ikke det Menneske paa Jorden, naar Du undtager det Folk, kaldet Sidste-Dags-Hellige. Vi kom hertil og saaede vore forskjellige Sædsorter for fem Aar siden; de voxede op, men de modnedes ei, skjøndt Boghveden maaskee vilde have modnedes, hvis man behørig havde taget vare derpaa; ogsaa nogle andre Kornsorter vilde have kommet til Modenhed saameget, at de kunde have ernæret en lille Kolonі her: alligevel, de levede; hvorledes? Fornemelst deres Troe, skal jeg sige saa? Jo, tildeels saa; thi havde de ikke havt Troe, vilde de visseligen aldrig være kommen til dette Sted: det er de Sidste-Dags-Helliges Troe, som førte dem hid.

(Fortsættes.)

Blandinger.

Mormonerne. — Hr. Clay Lee skriver fra Store-Salt-Sø Stad til Bladet „Milwaukee Wisconsin" som følger, med Hensyn til de „Sidste-Dags-Hellige": „Endskjønt vi ikke ventede at komme til denne Stad, da vi forlod Milwaukee, besluttede vi dog at tage denne Vei, da vi fandt, at vi vilde faae bedre Føde til vore Heste og undgaae en Omvei ved at komme denne Vei. Staden selv indeholder omtrent 7000 Indbyggere; men foruden dette er Store-Salt-Sø Dal, fra omtrent 300 til 500 Mile, tæt bebygget med Bøndergaarde og Smaabyer. Det er Synd, som man har „fortalt Løgne" om disse Mormoner. Jeg har aldrig seet et mere fredeligt, ædrueligt, vindskibeligt og triveligt Folk i mit Liv. Deres Stad er et fuldkomment Mønster paa Nethed, og Enhver synes at være virksom og beskjæftiget i den. De ere just ifærd med at etablere et Garveri og en stor Støvle- og Sko-Fabrik. Enhver, der kommer hid at bo, kan faae en Bondegaard for blot Opmaalings-Omkostningerne, omtrent 6 Dollars for 160 Acres, og tilmed Land, som vil frembringe 50 til 60 Skjep-

per Hvede pr. Acre. Hvede koster her 1 Dollar pr. Skjeppe." St. Louis Union.

San Bernadinos blomstrende Tilstand. — Den mormonske Colonie Bernadino faaer bestandig stor Tilvext fra Store-Salt-Sø af baade enkelte Mennesker og Familier af den yppérlige Syd-Vei. Denne Colonie er i en fordeelagtig Tilstand. Man frygter, at den vil optage og styre Forretningerne i den sydlige Deel af Staten. De faa Amerikanere, der boe adspredte i de lavere Districter, ere de meest dovne, fjodesløse og uvirksomme af den angelsaxiske Race i Californien. Syd-Californiens Skjebne er snart vristet ud af de Uværdiges Vold.

New York Tribune.

— Da man engang spurgte Plato, hvorlænge han agtede at være Discipel, svarede han: „Saalænge jeg ikke skammer mig ved at blive visere og bedre.

— Under et Kjævleri, som fandt Sted for nogen Tid siden i den amerikanske Congress, raadede en Hr. Cullom en Taler fra den mosatte Side at skaffe sig noget Liim og hefte sig fast til sit Sæde, og saaledes haandhæve sin Værdighed.

— Tænk førend Du handler, men tænk ei saalænge til Du taber Lysten til Værket.

— Hovmod kan ikke taale Revselse, men Ydmyghed bøier sig for den.

— Synd og Sorg ere uadskillelige.

— Til Zion vil være bedst at fly, naar Plager gaae over Land og By.

— Zion et Hjem kun bliver for dem, som gjennem Trængsler modig gaae frem.

— Ved at aftede Vandet i Haarlemmer-Søen er en uhyre Masse af Menneske-Been bleven fundet paa det Sted, hvor, ifølge et topographisk Kort, som blev tegnet i Aaret 1545, den ulykkelige Landsby Nieuwein Kerke var beliggende; hvilken i 1539 blev opsluget, ved at Nordsøen brød igjennem, hvilket dannede Haarlemmer-Søen.

Family Herald.

Poesie.

Et frydfuldt Budskab lyder nu
Til Jordens faldne Skarer,
Som river Mørkets Slør itu,
Og Sandhed aabenbarer,
Forkynder tusindaarig Fred,
Derefter evige Salighed
I Herlighedens Rige;
Blandt Myriader Engle, da
Vi synge skal: Halleluja!
Og Tak vor Skaber sige. —

Saa eftertænk et Øieblik,
Ja overvei det nøie,
Og følg ei Daarers gamle Skik,
Som aldrig sig vil føie,
Men stedse fastere sig beed
Til gammel seig Vankundighed,
Guds Viisdom reent forstøde;
De eengang vil bestæmmet staae,
Naar Troens Vise Lønnen faae,
Der Herrens Bud adlyde.

Nu, hvilke ere Herrens Bud?
Vil Mange maaskee spørge;
Da hvad er det, som raabes ud?
O! hvorfor skal vi sørge?
See Christi Lærdom læres her
I Kirker og Forsamlinger,
Om vel endeel forstjelligt;
Nu — tænk og døm saa med Forstand,
Om det Guds Kirke være kan;
Hans Ord er klart og helligt.

Kun een den Rette være maae
Og vil af Gud erkjendes,
De Andre som Forfaldne staae
Og skal som Klinte brændes:
Guds Kirke findes nu paa Jord,
Opbygget paa Guds eget Ord
Med Hoved og med Lemmer;
Dens Tegn og Gaver i et Heelt
Den følger, og er ikke deelt —
Men alle Værket fremmer.

Dens Lærdom smukt i Samklang staae
Med hvad om Den er skrevet:
At først man sig omvende maae
Fra Synd, som er bedrevet,
Og derpaa med et ydmygt Sind
Igjennem Daabens Dør gaae ind
Og Herrens Vei betræde,
Da styrket ved den Hellig-Aand
Man føres ved en mægtig Haand
Fra Babel bort til Glæde.

Kom derfor Alle og Enhver!
Og modtag Herrens Naade;
Thi Zions Lys, nu ogsaa her
Velsigner overmaade;
O! hjælp at rulle Værket fort,
Da Prøvens Tid dog kun er kort
Og Herrens Røst nu kalder.
O! hver en Hellig lover Gud,
Som ledte os fra Mørket ud,
Før Babel Riger falder.

C. C. Christensen.

Rettelser.

I „Stjernen" Nr. 7, Side 102, Linie 10., staaer formedelst feil Oversættelse: „at Mennesket kommer under Fordømmelse, naar det forkaster nogen Sandhed af den Hellig-Aand, eller annammer nogen Vildfarelse fra den Hellig-Aand". Læs: at Mennesket kommer under Fordømmelse, naar det forkaster nogen aandelig Sandhed eller annammer nogen aandelig Vildfarelse; thi Meningen er ikke, at der udgaaer Vildfarelse fra den Hellig-Aand; men at Gud skal sende dem kraftige Vildfarelser ved Vildfarelsens Aand, at de derved skal komme under Fordømmelse, dem som ikke vilde annamme Sandheden. (2 Thess. 2. 11—12.)

I Nr. 8, 1ste Spalte, Linie 8., staaer: et nyt Evangelium. Læs: „det nye og evige Evangelium." Det bemærkes, at Evangeliet er nyt, fordi det har været borttaget fra Jorden saavelsom Præstedømmet og nu gjengivet ifølge Forjettelserne; og det er evigt, fordi det er uforanderligt og derfor gjengivet i samme Orden med samme Principer, som det før har været givet; ligesom Gud og før har oprettet og fuldbyrdet en evig Pagt baade med Israel og Hedningerne; men som er brydt, overtraadt og tabt af begge, hvilket blev deres Frafald, og derfor vil Gud efter sin Forjettelse igjenoprette og fuldbyrde en ny og evig Pagt. (Ebr. 8, 8—9.)

Side 126, Linie 7., staaer: og Jordkloden, læs: „af Jordkloden".

Indhold.

	Side.		Side.
Guds Veie og Menneskenes Veie (sluttet)	129	En Tale af Brigham Young	141
En Advarsels-Røst (fortsat)	133	Blandinger	142
Joseph Smiths Levnetsløb (fortsat)	136	Poesie	143

„Skandinaviens Stjerne" udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned, og faaes hos DHrr. Boghandlere, samt hos Redactøren i Compagnistræde Nr. 54, 4de Sal.

Udgivet og forlagt af W. Snow.

Trykt hos F. E. Bording.

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

2. Aarg. Nr. 10. Den 15. Februar 1853. Priis: 6 ß pr. Expl.

Guds Tjenere og Folket.

Naar Herrens Tjenere udsendes for at prædike Evangeliet til et Folk, ere de Øvrigheds-Personer, fordi de har en guddommelig Bestilling; og den trofaste Udøvelse af deres Mission, og af de dermed i Forbindelse staaende Ansvarligheder, er den Allerhøiestes trofaste Tjenere mere magtpaaliggende end Mad og Drikke. Deres første og fornemste Omsorg er og skulde være, at besørge sine Pligter paa en Gud velbehagelig Maade, og som deres egne Samvittigheder ikke vil fordømme; og forsaavidt de først søge Guds Rige og dets Interesser, er Forjettelsen, at alle nødvendige Ting skal tildeles dem.

I Guds Kirke pleier man ikke iforveien, som i andre Kirker, at træffe Overeenskomst om Honorar for dem, hvis Pligt det er at gaa ud i de Vantroendes Verden for at forkynde Frelsens glædelige Tidender formedelst Lydighed til en korsfæstet og opstanden Gjenløsers Evangelium. Saadan en Grundsætning heiler altformeget til Menneskers egennyttige Lyster og giver dem Anledning til at „blive fede og at slaae bag op", ligesom Jeschyrun (5 Mosеb. 32, 15.); det er altfor kjedeligt, vilkaarligt, formelt, og aandløst for Iværksættelsen af den Store Jehova's Hensigter, han hvis Villie iblandt Menneskene fuldføres, ikke ved Penge, Menneske-Viisdom, Magt eller Kraft alene, men ved hans Aands kraftige Virksomhed, formedelst Tro paa hans Enbaarnes Navn. Naar Herren begynder et Værk maa det fuldkommes; fordi hans Ord ikke kan vende tomt tilbage til ham, men maa fuldbyrde det, hvortil det er udsendt. Han standser ikke sin Haand for Salær eller Belønning fra Menneskene, eiheller tager han Hensyn til saadanne Ting. Naar hans Tjenere ere tilbørlig beskikkede og betroede til at prædike til et Folk, har verdslige Attraaer ingen Indflydelse paa dem; der er budet dem ikke at bekymre sig for den følgende Dag, om hvad de skulle sige, eller om hvad de skulle æde, eller drikke, eller hvormed de skal lønnes, eller hvad de skulle klæde sig med; thi deres Fader og Mester i Himlen veed, hvilke Ting de behøve, og kan afhjelpe alle deres Mangler, umiddelbart eller middelbart.

En Guds Tjeners Pligt er at prædike Evangeliet i dets egen Aand, og vee ham, om han ikke prædiker Evangeliet; thi derved sætter han sit Lys under en Skjeppe, saa at det ikke kan sees af Mennesker; han begraver sit Talent i Jorden; og om han ikke omvender sig vil det blive taget fra ham og givet til

Een, som har ti Talenter, og som bruger og benytter dem alle.

Et Folk, hvortil en saadan Tjener er udsendt, er pligtig til at annamme hans Budskab og afhjelpe hans Fornødenheder; og vee det Folk, som forkaster en ydmyg Herrens Tjener, og vægrer sig ved at lytte til hans Budskab. Beklagelig maa i Sandhed det Folks Tilstand være, og det nytter ei, hvor store deres Rettigheder eller hvor ophøiet deres Stand end er, som ikke har tilstrækkeligt af Herrens Aand i deres Barm til at bevæge dem til at lytte til dens Budskab, der er sendt af Gud, eller til at gjøre dem rede til at afhjelpe dens Mangler og Nødtørftigheder, der kommer i Herrens Navn. Et saadant Folk lider under en svar Fordømmelse, og kan visselig ikke gjøre det første Skridt fremad til Frelsen, saalænge de nære en saadan ugjæstfri Tilbøielighed. Jesus forbandede Jerusalem, fordi den ikke vilde annamme Propheterne og dem, der var sendte dertil, og forkyndte, at den skulde vorde øde og ikke igjen skue ham, indtil dens Beboere vare rede til at sige: „Velsignet være den, som kommer i Herrens Navn." Naar en Guds-Tjener kommer frem iblandt et Folk, behøver Ingen at indbilde sig, at de ere for fattige til at afhjelpe hans Mangler; Alle kan gjøre det; thi Enkens Skjerv er kostbarere i Guds Øine end den Riges Overflødighed, og bliver mere taknemmelig annammet af Hans Tjenere. Guds sande Tjenere søge ikke Folkets Eiendom, men de søge Folket selv, netop som Apostelen Paulus sagde: „Jeg søger ikke det, som Eders er, men Eder." En trofast Tjener af Evangeliet søger at blive Eet med Folket, at han maa forlige dem med Gud, saa at Gud og alle Mennesker, som selv vil, ogsaa maa vorde Eet; han ønsker følgelig ikke at falde dem til Byrde, eller at gjøre sig stor paa deres Bekostning; men han søger med sit gandske Hjerte at forbinde sig og sympathisere med dem, ligesom en Broder vilde gjøre, for at oplyse deres Sind, og bringe dem til at forstaa og adlyde Sandheden, saa at de kan opnaa en evig Salighed. Og om han saa trofast tjener Folket i aandelige Ting, hvad er det da for dem at afhjelpe hans timelige Nødtørftigheder? Det er intet mere end at vise den Taknemlighed, som altid boer i ærlige Mænds og Qvinders Barm. Og hvorledes kunde Gud have beskikket mere passende Leiligheder for Menneskene til at udvise deres Erkjendtlighed, og deres Hjerters Taknemlighed, end ved at sende sine Tjenere med Evangeliets Tidender paa en saadan Maade, at de ere afhængige af Folket for deres Livs-Fornødenheder og Bekvemmeligheder? Vi kan ikke tænke os Guds Tjenere i noget andet Forhold til Folket, der vilde yde en saa rigelig Leilighed til at lægge Hjertets bedste og taknemligste Følelser for Dagen, saavelsom Afvexlingen af den ømmeste Tjenstvillighed. Denne Tingenes Orden synes især at være beskikket forat Tjenere og Folk kunde have fri Raadighed til at vise deres Opmærksomhed og Agtelse for hinanden — Ældsterne i deres Trofasthed, Flid, og Opmærksomhed til Folkets aandelige Fornødenheder, og Folket ved at vise sig venskabelige og utrættelige i at afhjelpe de Ældstes timelige Fornødenheder; at disse Kjæder af gjensidige Forbindtligheder, der saaledes indgyde Kjerlighed, kunde forene deres Hjerter paa den stærkeste Maade ved Venskabets og Broderkjerlighedens hellige Baand.

Jesus Christus udsendte sine Tjenere i tidligere Tider og har ogsaa udsendt dem i de sildigere Tider, afhængige af Folket. De, der annammer dem bliver velsignede; thi de annammer derved Jesus og hans

Fader; og de som foragte og forkaste Jesu Tjenere foragte og forkaste ham og hans Fader; Forbandelse og Vee hænger over deres Hoveder. Saa tydeligt forklarede Jesus dette Punkt, at han ligefrem erklærede, at hvosomhelst, der annammer blot et lille Barn i hans Navn, annammer ham, og skal ingenlunde miste sin Løn. (See Matth. 10. og 18., Mark. 6., Lukas 9. og 10. Pagtens Bog 4de Afdeling, § 13 til § 16.)

Det synes visselig at være yderst selvfornægtende for et Menneske at opgive en hyggelig Stilling i Livet, med sikkre Indkomster, forat reise iblandt sine Medmennesker og prædike Evangeliet, og at være ganske afhængig af dem, blandt hvilke hans Lod fra Tid til Tid bliver kastet, endskjønt de ere fremmede for ham; og just saaledes er det. Men det er ikkedesmindre den hurtigste og sikkreste Vei til Ophøielse og Hæder i Guds Rige. Livets og Saliggjørelsens Ophavsmand Jesus betraadte denne Sti; saaledes gjorde hans Apostle i gamle Dage, og saaledes gjør hans Apostle nutildags. Og det Menneske, som vakler i dette Løb og vender tilbage, er uskikket til den høieste Ophøielse i Guds Rige; han vandrer ikke i sin Gjenløsers Fodspor, — hvorledes kan han vente at sidde ned paa hans Throne?

At udsende en Mand for at prædike Evangeliet uden Pung eller Penge, iblandt Fremmede, er at sende ham til en haard, men høist fortræffelig Skole, hvori han vil lære saadanne Ting, som han ikke kunde lære andetsteds. Den vil lære ham hans Religions Værdi og alle de Andres (Religioners) Værdiløshed, naar de sammenlignes; den vil lære ham at holde sig til sin Gud; den vil forøge hans Tro og Frimodighed; den vil give ham en dybere Indsigt i Menneskenes sande Karakterer, Bevæggrundene til deres Handlinger, og Forjettelsen er, at de, der er trofaste i deres Kald, ikke skulle blive formørkede i deres Sind, eiheller trætte i deres Legemer; thi Herrens Aand vil være med dem, og hans Engle rundt om dem, og deres Hunger og Tørst skal slukkes.

Det Fortrin Herrens Methode har, idet han udsender sine Tjenere afhængige af Folket, anføres i Korthed som følger: Den prøver Verden, og aabenbarer dem, der ere værdige til det evige Liv; den prøver Guds Tjenere, og viser, om de ere værdige til at være Saliggjørelsens Herolder, og til at annamme Ophøielse i Guds Rige; og den prøver Herren, og viser, om han er trofast i at opfylde sine Forjettelser og sørge for sine Tjeneres Fornødenheder, naar de tillidsfuldt fortrøster sig til ham.

Præsident Brigham Youngs Tale ved Høitideligholdelsen af den femte Aarsdag af den 24de Juli. — Pionerernes Indtog i Store-Salt-So Dal.

(Fra the Deseret News).
Berettet af G. D. Watt.
(Fortsat fra Pag. 142).

Der gives et meget hemmelighedsfuldt Princip, som dette Folk adlyder, det er en Hemmelighed, og een af de største Hemmeligheder for Jordens Indbyggere, som

Historien har været bekjendt med, og som noget Menneske har kjendt; og hvad der gjør den mere besynderlig er, at de sige, at med alle vore Beregninger kan vi dog ikke begribe den; den er saa hemmelighedsfuld, at den næsten beløber sig til et Mirakel. Hvad er denne store Hemmelighed? Det er, at disse Sidste-Dags-Hellige ere af eet Hjerte og af eet Sind.

Til Hellig og Synder, Troende og Vantro ønsker jeg her at tale nogle Ord til Underviisning og Raad, ved at aabenbare den Hemmelighed, som existerer hos dette Folk, kaldet Sidste-Dags-Hellige, Det er den levende Guds Aand, der leder dem; det er den Almægtiges Aand, der sammenbinder dem; det er den Hellig-Aands Indflydelse, der bringer dem til at elske hinanden ligesom smaa Børn; det er Jesu Christi Aand, der gjør dem villige til at hengive deres Liv for Sandhedens Skyld; og det var samme Aand, der bevægede Joseph, vor martrede Prophet, til at nedlægge sit Liv for Vidnesbyrdet, om hvad Herren havde aabenbaret ham. Denne Hemmelighed, den største Hemmelighed i "Mormonismen," er, at Herrens Aand sammenbinder Folkets Hjerter. Lad Verden see sig om derefter. Dette siger jeg Formaings-Viis, hvis Du ønsker det. Lad Jordens Beboere kun see med Forundring paa dette Folk, dette underlige Folk; thi en magisk Kraft ledsager dem; og noget Hemmelighedsfuldt hviler over dem. Hvad er det? Det er ikke Magnetisme; det er noget endnu Underfuldere; de, som ere tilstede denne Dag, maa sandeligen sige, det er vidunderligt i høieste Grad. Hvo giver mig den Magt, at Israels Skarer bevæge sig, naar jeg peger med min Finger, og paa mit Forlangende flytte Beboerne af det store Territorium sig; ere de ikke her paa mit Bud? Hvo giver mig denne Magt? Lad Verden spørge? det er Himlens Gud; det er Aanden af det Hellige Evangelium; den er ikke af mig selv; det er den Herre Jesus Christus, der søger at frelse Jordens Beboere.

Folket er her; de ere tilfredse. Bragte de deres Brød med sig hid? Nei. Bragte de deres Kjødvare med sig? Nei. Medbragte de det, som underholdt dem, indtil de avlede det af Jorden? De vare ikke istand dertil, thi de vare nødte til at bringe deres Værktøi, Plouge, Kjettinger etc. med sig; de vare nødte til at bringe deres Qvinder og Børn med sig i deres Vogne; fem og sex, og otte, ja i nogle Vogne maatte ti Mennesker pakke sig sammen, for at drage 1000 Mile (eng.) bort fra al Understøttelse, og der nedsætte sig i Ørkener, hvor intet andet mødte deres Øine end sneebedækte Bjergtoppe og tørre Dale; og forlade sig paa Israels Gud til at underholde dem. Lad Verden gjøre det Spørgsmaal — vilde Methodisterne saaledes udsætte sig i Fare for at miste deres Liv for deres Religion? Vilde Presbyterianerne, Baptisterne; Qvækerne eller deres gamle Moder, den Rommersk-Catholske Kirke udsætte sig for samme Fare? Vilde hun vove sig saaledes ind i Ørkener? Nei. Det er ikke meget almindeligt at finde et helt Folk paa Jorden, som i de Sidste-Dags-Helliges Sted vilde gjøre det; skjønt der vel kunde findes enkelte Personer saa sværmeriske, at de vilde opoffre deres Liv og løbe i en Løves Hule, som et Beviis paa deres Troskab i deres Religion; men hvor ere de Tiere af Titusinder og de Tyvere af Tusinder og de Hundreder af Tusinder, der vilde nedlægge enhver Begyndelse til Liv og Lyksalighed og hvadsomhelst der var ønskeligt, som henhører til denne Verden, for det evige Livs Principer; og som vilde drage ud i Ørkener uden at have nogen

anden Støtte end Guds Haand til at lede dem? De kan ikke findes!

Vi forsamledes her og høitideligholdt Dagen: fem Aar have vi været i denne Dal; og jeg vil sige til de Nye, som komme, vore Brødre, eller dem, som ikke ere vore Brødre, tre Aar før sidste October blev det første Huus opført paa dette Sted. Der fandtes ikke et Sted, hvor man kunde søge Ly, eiheller et Huus, undtagen det gamle Fort og en lille Træhytte. Her har vi nu adspredt os fra Øst til Vest, men endnu mere fra Nord til Syd. Vandrer igjennem Dalen og betragt Husene og Bøndergaardene og see den Fremgang, der er bleven gjort, følg Sporet af "Mormonerne" tilbage; følg dem herfra til Nauvoo; fra Nauvoo langt mod Vesten; saa til Kirtland; og tilbage til Missouri, atter til Jackson County, og alle Folk vil kjende at "Mormonerne" har havt nok at skaffe med at tage vare paa deres egne Forretninger og gjøre den Fremgang, som de har gjort: de have ikke gjort andet end at tage vare paa deres egne Anliggender. Betragt den Fremgang, som har ledsaget dette Folk og alle deres Vandringer op til dette Sted, som et Vidnesbyrd om deres Vedvaren og utrættelige Industri.

Til denne Forsamling siger jeg: værer ydmyge; trofaste imod Gud, troe imod Haus Kirke, velvillige imod de Fremmede, som skal passere igjennem vort Territorium, og venlige imod alle Mennesker; idet I tjene Gud af al Eders Evne, og forlade Eder paa Ham; men frygter aldrig en Fjendes Foragt eller lad Eder lede fra Retfærdighedens Sti, hverken af Venners eller af Fjenders Smiger. Tjener Eders Gud, troer paa Ham og skammer Eder aldrig ved Ham; thi meget snart skal vi mødes tilsammen i en større Forsamling end denne og have en langt ypperligere Høitidelighed: vi skal høitideligholde vor fuldkomne og absolute Befrielse fra Djævelens Magt: nu høitideligholde vi kun vor Befrielse fra de gode Murstteens Huse, vi forlode; fra vore Avlsgaarde og Jorder, og fra vore Fædres Grave; vi høitideligholde vor fuldkomne Befrielse derfra.

Vore Liv ere blevne sparede, og vi ere endnu paa denne Planet, og lidt efter lidt skal vi høitideligholde en fuldkommen Befrielse fra al Jordens Magt; og vi vil holde vore Øine fæstede paa Tegnet, og gaae fremad til Seier.

Til de Gamle, til de Middelaldrende og til de Unge siger jeg: værer alle Eders Gud troe, Eders Brødre troe og venlige imod alle, idet I tjene Gud af Eders ganske Hjerte; og han velsigne Eder for Jesu Skyld. Amen.

(Sluttet.)

Enighed og Uenighed.

Gud haver skabt alle Nationer, Slægter og Tungemaal, som boe paa hele Jordens Overflade, af eet Blod. Han gav ogsaa alle Mennesker eet Sprog, saaledes at de kunde forstaae hinanden i deres eget Tungemaal; og da Menneskene havde fordærvet deres Vei for Herren ved at udgyde uskyldigt Blod og bedrevet alle Slags Vederstyggeligheder, vare Himlene mishagede med dem, og Jordens Indbyggere bleve forbandede — Nogle med en sortagtig Hud, og Andre med mørkladen Hud, og Alle med Tungemaals Forvirring; og det som en Straf, paa det

at deres onde Gjerninger maatte aabenbares for dem selv og for hinanden; at de kunde bære Mærket derpaa i deres Ansigter og bestandig høre Rosten derom lyde i deres Øren, paa det at de om det var muligt kunde føres til Omvendelse, hvorved de kunde erholde Tilgivelse for det Begangne og atter opreises til deres oprindelige Enighed og guddommelige Reenhed, formedelst den Gjenlosning der er i Jesus Christus.

Men hvor have disse Straffe havt deres forønskede Virkning? Er der nogensomhelst mere Eenshed iblandt Menneskenes Farve nu, end der var for tusind Aar tidligere? Har Menneskenes og Nationernes Sprog og Dialecter ikke tiltaget istedetfor at formindskes? Og dersom denne Tiltagen i Forskjelligheden af Farve og Sprog vedbliver, hvorlænge vil det da vare at gjenopreise Jordens Beboere til deres oprindelige Eenshed? Jesus sagde: "dersom I ikke ere Eet, saa ere I ikke mine;" og den sande og udstrakte Betydning af dette er eens i alle Ting: eens i Sprog, eens i Farve. eens i Troe, og eens i Gjerning; thi naar Alle ere af een Troe, vil den ene Troe bevirke Eenshed i Gjerning, og Alle vil holde Budene og annamme en lige Belønning ved Gjenopreisningen tilbage igjen til den evige Faders Nærværelse i Himlene.

Dette Menneskenes ulige Udseende opstaaer, formedelst at de give Agt paa Djævelens Fristelser. Eva blev fristet og bedraget, og hun syndede. Adam blev fristet, skjønt ikke bedraget; dog, "Adam syndede, for at Menneskene skulde blive til; og Menneskene ere til, for at de skal nyde Glæde." Dersom Adam ikke havde syndet, vare Menneskene maaskee ikke blevne til, og Jord og Glæde være forbleven fremmed for hinanden; thi Jorden er frydefuld, naar hendes Børn glæde sig; og naar alle hendes Børn blive eens igjen, vil Jorden fryde sig med hendes Afkom i himmelsk Herlighed.

Men alt dette kan ikke blive udført i et Øieblik. Verdens Stæder har havt sextusinde Aar til at lære at omvende sig og gjøre godt; men istedetfor at lære Viisdom ved Erfaring bliver de værre og værre og taabeligere og ugudeligere; og istedetfor at blive mere enige, blive de snarere splidagtige: Ei kan Menneskket gjenopreise sig selv alene ved hans egne Gjerninger fra den Fornedrelse, hvori det er falden; derfor er Præstedømmet overantvordet til Menneskket paa Jorden, for at føre det paa den rette Vei, og sætte det istand til at udrette, hvad det alene ikke formaaede at fuldføre; og formedelst Lydighed til dette Præstedømme kan alle Mennesker i Enden opnaae den største Grad af Kjerlighed og Ophøielse, som det er muligt at tragte efter; men paa den bedste Maade vil det dog tage adskillig Tid til at opnaae dette; og med Mange og i mange Henseender vil det optage en lang Tid.

For Exempel kan Cains Efterkommere ikke afkaste deres sorte Hud paa eengang og strax, om og enhver Sjæl af dem skulde omvende sig, adlyde Evangeliet og gjøre Ret fra denne Dag og herefter. Gud satte selv dette Mærke paa Cain, fordi han dræbte sin Broder Abel, da han haabede derved at vinde hans Fødselsret og erhverve sig selv de Velsignelser, som lovmæssigen tilhørte Abel. Men Cain kunde ikke erholde Abels Fødselsret ved Mord, som Jacob erholdt Esaus ved Kjøb, ved Contract, idet han betalte en Ret Mad: ligesom naar man kjøber en Avlsgaard og betaler en accorderet Priis. Ved saadan Overeenskomst skifter Avlsgaarden Eier; men om en Mand slaaer en anden ihjel i den Hensigt at komme i Besiddelse af

hans Gaard, skifter Gaarden ikke Eier, omendskjønt Eieren er død; den tilfalder hans Arvinger.

Cain erholdt ikke Abels Fødselsret og Velsignelser, skjønt han slog ham ihjel i den Hensigt; de Velsignelser, som tilhørte Abel, tilfaldt hans Efterkommere; og indtil Abels Efterkommere har annammet, sikkret sig og nydt hans (Abels) Velsignelser, maae Cain og hans Efterkommere bære det Mærke, Gud har sat paa dem; og hans hvide Venner kan vadske Cains Race med Tvætterens Sæbe, om de vil hver Dag, saa kan de dog ikke aftvætte Guds Mærke; dog, Canaaniten kan troe Evangeliet, omvende sig og blive døbt og annamme Herrens Aand; og dersom han forbliver trofast, indtil Abels Slægt er mættet med hans Velsignelser, da kan Cains Slægt annamme Præstedømmets Fylde og blive mættet med Velsignelser, og de to blive som een igjen, naar Cain har betalt den sidste Skjerv.

Lamaniterne blev ved Overtrædelse et modbydeligt, uvidende og skident Folk og bleve forbandede med en mørk Hud, som de ikke kan afkaste efter Behag eller i et Øieblik, om de og alle engang skulde annamme Evangeliet; dog har de den Forjettelse, dersom de vil troe og handle retfærdigen, at ikke mange Slægter skal gaae bort, førend de skal blive til et hvidt og behageligt Folk; men det vil paa den bedste Maade optage adskillig Tid at fuldføre det.

Atter, dengang Menneskene toge sig for at indtage Himlen med Storm, vare de alle af eet Sprog; og saalænge, som de vare af eet Sprog, vare de enige om at bygge et Taarn, op ad hvilket de kunde vandre til Salighed; men Splidens Virkninger lagdes hurtig for Dagen, da Gud forvirrede deres Sprog, saa at ethvert Menneske (undtagen Jared og hans Broder) maatte tale for sig selv og i dets eget Tungemaal, uden nogen ellers kunde forstaae det, og vi have ikke hørt om det første Foretagende siden den Dag, da alle Jordens Bebvoere saa forenede toge sig for at arbeide for dets Fuldførelse; og vi forvente ikke at høre, at alle Mennesker skal tage sig for at bygge et andet Taarn for at naae Himlen eller sysselsætte sig med nogetsomhelst stort Foretagende, førend Herren skal gjeninføre et reent Sprog, som alle Jordens Beboere skal tale.

Det vil vistnok optage lang Tid at fuldkomne dette; thi Herren vil ikke gjeninføre det rene Sprog, førend Han har et Folk, der er reent nok til at annamme det med frydfulde Hjerter og bruge det med Taknemlighed; og ikke misbruge det, som de Mennesker gjorde, der byggede Babels Taarn. Til Udspredelsen af Evangeliet er Tungemaals Gave given til de Ældste af Israel; og dette svarer tildeels til Hensigten af det rene Sprog; men naar det rene Sprog skal komme, og Alle skal annamme det, saa skal det, som er skrevet, rigtigen afskaffes efter at have opfyldt den Hensigt, hvortil det blev givet.

Dette vil dog kun skee lidt efter lidt. Gud virker ved Midler, saavelsom Mennesket, skjønt disse Midler ofte ere usynlige for Mennesket, hvorfor de ansaaes at være mirakuløse; men Himlens Embedsmænd ere alle rundtom og over os, og bruge de nødvendige Midler til at fuldføre den Gjerning, til hvilken de ere udsendte i Overensstemmelse med den Lov, ved hvilken de regjeres; men da de forkrænkelige Væseners Øine ikke ere istand til at see Aandens og de aandelige Væseners Gjerninger, synes mange af Guds Gjerninger at være mirakuløse; men alt dette hidrører fra Menneskets Kortsynethed.

Saalænge Forbandelser vare udgydte

fra Himlene over dem, som øvede Ugudelighed i gamle Dage, hvilede Velsignelser over dem, hvis Gjerninger behagede Herren, saaledes, som det var Tilfælde med Abraham, hvis Velsignelser gik over paa hans Efterkommere gjennem Isaak, Jakob, Joseph, Ephraim, etc. til de sidste Slægter; af hvilke de Hellige ere i de sidste Dage; og skjøndt Ephraim var yngre end Manassa, erholdt han dog Jakobs store Velsignelse, blev tilsikret Fødselsretten og erklæret for den „Første-Fødte" og retmæssige Besidder af Præstedømmet, og til hans Efterkommer er Præstedømmet bleven gjengivet i denne sidste Tid.

Formedelst dette Præstedømme er Evangeliet udgaaet til mange Nationer; Mange har hørt dets Røst; Mange har annammet det med glade Hjerter, har omvendt sig og ere blevne døbte til deres Synders Forladelse, og drager bort til Indsamlingen i Bjergenes Dal, ifølge den hellige Befaling, som er bleven given i denne eller i andre Tider, da Evangeliet er bleven forkyndt — som Frelseren sagde: Hvor ofte vilde jeg ikke have forsamlet Eder, ligerviis, som en Høne forsamler sine Kyllinger under sine Vinger, men I vilde ikke; og nu er Eders Huus ladt Eder øde; saaledes skal det i denne Uddeling gaae dem, der ikke vil forsamle sig, da de har Leilighed dertil; de skal blive tilintetgjorte i Nationernes Midte; netop ligesom Loth vilde være bleven tilintetgjort med den Ugudelighed, som omgav ham, dersom han ikke havde flygtet ud af Staden og forsamlet sig og sin Familie paa Bjergene.

Men hvorfor kunne de Hellige ikke ligesaagodt blive frelste ude iblandt Nationerne, som hjemme og iblandt sig selv? Fordi Gud ikke har bestikket det saaledes. Vi kunne maaskee atter spørge og med lige saa god Grund, hvorfor kan ikke Folket blive frelst ved at troe og handle i Overeensstemmelse med lige saa mange forskjellige Troesbekjendelser og Vedtægter, som der ere Hellige til at handle, lige saa godt som om Alle troede og handlede eens? Fordi Gud ikke har bestikket det saa. Jesus siger: „dersom I ere een, saa ere I mine;" og Satan siger: „dersom I ikke ere een, saa ere I mine." For at de Hellige maa blive som een, er det nødvendigt, at de skulde være samlede, være underviste i de samme Principer, indviede i de samme Gjerninger, leve under de samme Love, være bekjendt med de samme Anordninger, saa at de kunde være beredte til at indgaae til den samme Herlighed.

Kan dette skee saalænge som de Hellige leve iblandt forskjellige Nationer, saalænge de tale forskjellige og fremmede Tungemaal, ere ubekjendte med hinandens Sædvaner og Skikke, og saalænge som Mange ere nødte til at vise Lydighed mod de Regjeringer, hvor de ere, som maaskee ikke engang tillade, at Evangeliet maae blive prædiket i deres Lande, meget mindre tillader at Livsens og Saliggjørelsens hellige Handlinger maae blive forrettede? Hvis ikke, saa er der tilstrækkelig Grund, hvorfor Herren har befalet sit Folk at samle sig til een Hjord, hvor de kan blive underviste om deres forskjellige Pligter og bliver eet i alle Ting.

Men her ere de Hellige forsamlede, at de maae blive eet; og hvorledes skal de fuldkomme dette? Ved at Enhver elsker sin Næste som sig selv, og handler som han vilde, at Andre skulde handle imod ham, i Tanker, i Ord og i Gjerninger. Her ere vi udsamlede fra en stor Mangfoldighed af Nationer af forskjellig Sprog, Sæder, Skikke, Tilbøieligheder, Professioner eller Haandteringer: gode, onde og unyttige, ligesom vi lærte dem fra Varnsbeen; lader os derfor samle alt

det Gode ud af alle Nationer og bjerge det, bortkaste det onde og forbedre det Unyttige saameget som muligt, at Alt maae blive bjerget, som er værd at bjerge, og gaae videre til Fuldkommenhed og bortkaste alt Unyttigt.

Lad Enhver handle, som han vil at Andre skal handle imod ham, ei alene ved at meddele Andre af sin Formue i Guld, Sølv, Gods eller nogensomhelst Slags Nødtørftighed, men i at betale sin Gjæld og det til Punkt og Prikke af al hans Evne og ved frivilligen at give Andre al Undervisning angaaende Zions Opbyggelse.

Men, siger Een: „Jeg har nu staaet syv Aar i Lære for at lære Snedker-Professionen, og troer Du nu, at jeg vil lære den Kundskab fra mig, som jeg har erhvervet mig ved saa stor Bekostning af Tid og Penge, uden en rimelig Godtgjørelse? Nei, paa ingen Maade; jeg kan ikke gjøre det. Dersom min Broder ønsker at lære Professionen, lad ham da gjøre ligesom jeg har gjort; betal mig eller en anden god Mester halvtredsstudstyve Pund Sterling i Penge eller lad ham arbeide syv Aar for mig, saa vil jeg vise ham, hvorledes han skal arbeide." Naar Snedkeren fortæller sin Historie, bifalder Smeden, Tømmeren, Kræmmeren, Skræderen, Lægen, Bogtrykkeren, Procuratoren, Saddelmageren, Bødkeren, Mølleren, Saugskæreren, Gartneren, Landmanden, Skomageren, Bageren, Møllebyggeren, Garveren, Uhrmageren, Distilatøren og alle de øvrige Professionister; deres Kundskaber har kostet dem altfor meget, og de kan ikke staae ved at bortgive den for Intet.

Det Princip, som her er omhandlet, er efter Verdens Viis ialmindelighed, og dersom det er ret og billigt iblandt Hellige, saa er det visseligen ogsaa i Verden, og saa ønske vi ogsaa at see det fremherske saa. Hvad ere de første og de sidste af de Helliges Anliggender andet end Guds Riges Opbyggelse? Og hvad har de Hellige, som de ikke har faaet? Og fra hvem har de alt Godt uden fra Gud? Og vil Nogen, som er vel bevandret i dette, fortælle os, hvad Forskjel der er imellem aandelige og verdslige Ting i Guds Rige, eller hvor det ene ender og det andet begynder.

Medens vi nu vente paa Svar, vil vi antage, at Snedkeren (forestillende alle de forskjellige Professionister) møder Propheten, Veilederen i Israel, og siger: Vil Du være saa god at sige mig, hvorledes jeg kan skjelne imellem en Lysets og en Mørkets Engel, eller imellem en god og en ond Engel; thi jeg veed, at Satan undertiden forklæder sig som en Lysets Engel, og jeg er bange for, at jeg skal blive bedraget; eller Smeden skulde maaskee spørge, ved hvilken Nøgle han skulde oplade Døren til Himmeriges Rige eller til Faderens Åsyn? (Thi Propheten har flere Nøgler end alle disse Smede, om de er lagt sammen.) Og Propheten skulde svare, jeg har nu offret tre Gange syv Aar for at lære dette, og kjende hvorledes man skal opbygge Guds Rige og finde Frelse deri, med Faste, og Bøn, og Arbeid, og Grandskning og Besværlighed, og ved at vaage; og har desforuden udbetalt tusind Dollars for at faae den Undervisning, Du ønsker; og troer Du, jeg vil lære det fra mig, som har kostet mig saa meget? Paa ingen Maade; dersom Du ønsker at vide, hvad jeg veed, saa maa Du lære saaledes, som jeg har lært. Hvad vilde Du tænke om saadan en Prophet?

Vilde ikke enhver Hellig udbryde: Jeg skulde troe, at Propheten havde tre Gange saameget Ret til at sige saa, end Snedkeren og Smeden havde; thi han har brugt tre Gange saa lang Tid og tre Gange

saamange Midler til at lære haus Bestilling. Men stands un et Øieblik og overvei om Nogen af dem har offret sin egen Tid; thi de har ingen Tid at offre; det var Alt Herrens, og han laante dem det til at erhverve sig Kundskab, saa at de maatte have en Overflødighed til at meddele Andre rundelig, ligesom de havde annammet det.

Altsaa, eftersom Propheten har tre Grunde til at gjøre Undskyldning for ikke at give Underviisning fra sig, naar man anmoder ham derom, paa Grund af haus Opoffrelse af Tid og Penge; og da Ingen har den mindste Grund til saadan Undskyldning, eftersom Alt hører Gud til, vil vi ikke antage, at vi skal høre nogensomhelst Professionist iblandt de Hellige gjøre Undskyldninger for ikke at meddele Andre al den Kundskab, han har annammet, naarsomhelst han kan være sine Medmennesker til nogen Nytte, førend han først hører Propheten gjøre saadan Undskyldning; og naar han siger: jeg udstod min Læretid i England, i Tydskland, i Frankrig, i Spanien, i Danmark, i Rusland, i Ny-England eller China, eller nogetsomhelst andet Sted, og jeg kan ikke bortgive min Kundskab, da vil det være paa Tiden for Haandværkere, Doktore, Lovkyndige og Præster at gjøre saadanne Undskyldninger; og disse falske Ideers Vanlysning fra de Hellige vil tilintetgjøre een Kilde af ubehagelige Følelser og fremskynde Guds Riges Fremgang paa Jorden.

Ethvert Barn skulde lære og bruge den Haandtering eller Profession, hvortil Naturen har begavet ham. Den Dreng, der har et naturligt Talent og Lyst til Grovsmederi, vil næppe nogensinde blive en god Bødker; og mange af dem, der har havt størst Talent til Haandværk, har været nødte til at lære deres Haandtering i deres Fritimer ved egen Virksomhed og underholde sig ved deres Industri og maaskee paa samme Tid understøtte en hjelpeløs Fader eller Moder, eller en forældreløs Søster. Lad derfor Alle, ligegyldigt fra hvilket Land de end ere, meddele rundelig af deres Kundskab og gjøre alt det Gode de kan, og ikke skjule deres Talent medmindre de vil være unyttige Tjenere.

Lad al national Stolthed være afskaffet iblandt de Hellige; thi Gud gjør sin Deel til at fremrulle Tiden, da de, som ere tilbage, skal føle, at de ere af eet Blod, — skal begegne hinanden som Brødre og tale et reent Sprog; og een ikke sige: jeg er af Paulus, en anden: jeg er af Apollos og atter en anden: jeg er af Caiphas; og jeg er fra England, og jeg er fra Frankrig, og jeg fra Tydskland; men Alle skal sige: jeg er fra Jorden, jeg er af Jesus Christus og Guds Rige, og alle mine Gjerninger skal være til dets Bedste; og hvad jeg veed, maae I ogsaa vide.

Kundskab tiltager bestandig, ligesom Penge, naar det anvendes rigtigt; men om de skjules, ruste de og tabe deres Værdi.

Man har sommetider sagt, at Præsidentskabet og de Ældste har Fordomme imod de Hellige, som ere af en anden Nation — engelsk, dansk, tydsk, etc. — fordi de tale mod deres Daarskaber, hvilke de indsugede fra deres Barndom, og som udspringer fra deres nationale Besynderligheder, som de have bragt med sig til de Hellige. Det er en Misforstaaelse.

Nationerne har deres særegne nationale Eiendommeligheder og nationale Fordomme — og Hellige vare ligesom Andre, førend de hørte Evangeliet, indhyllede i de samme Fordomme — at deres Nation var mere cultiveret, mægtigere, mere oplyst og havde mærkværdigere Begivenheder at fremvise, mindre Fattigdom

og større Adel end nogen Andre. Men alt Saadant burde afskaffes hos de Hellige; sligt findes ei hos deres Præsidentskab; og om de tale om nationale Eiendommeligheder og Daarskaber, da gjøre de det for at disse Daarskaber maae blive afskaffede; thi de ihukomme bestandig vor Text, og agte den vel, som gjør Vel, og den best, som gjør bedst; og Alle, som har smagt Guds gode Ord og den tilkommende Verdens Herlighed, vil kun tage lidt i Betragtning om en Broder er født i Kamtschatka eller i det Nye Jerusalem, naar blot deres Liv og Levnet er saa reent, som de formaaer at fremvise.

Jorden bliver i Enden de Helliges Hjem; og som det er med Hellige, saa med Nationer — de ere de bedste, som gjøre meest Godt; og Maaden, hvorpaa enhver Hellig kunde vedligeholde sin Nations gode Navn er ved at gjøre ret Brug af al Underviisning og Revselse, som udvælder fra den rette Kilde, og aldrig mere tilstede Jalousie at indskyde dem, at deres Lærere har Fordomme imod deres Nation, fordi de tale imod deres nationale Daarskaber og Vildfarelser.

Joseph Smiths Levnetsløb.

(Fortsat fra Pag. 141.)

Aabenbaring til Joseph Smith, given i Juni 1830.

Guds Ord, som han talte til Moses paa den Tid, da Moses blev ført hen paa et saare høit Bjerg, og han skuede Gud Ansigt til Ansigt og han talte med ham, og Guds Herlighed hvilede over Moses; derfor kunde Moses taale at være i hans Nærhed. Og Gud talte til Moses, sigende: See, jeg er Herren den almægtige Gud, evigt er mit Navn; thi jeg er uden Dages Begyndelse og Aars Ende; er dette ikke evigt? Og see, du er min Søn, derfor see, og jeg vil vise dig mine Hænders Gjerninger, men ikke alle; thi mine Gjerninger ere uden Ende, og ligesaa mine Ord, thi de ophøre aldrig; hvorfor intet Menneske kan see mine Gjerninger, uden det seer al min Herlighed; og intet Menneske kan see al min Herlighed og derefter forblive i Kjødet. Og jeg har et Værk for dig, Moses, min Søn, og du er i min Enbaarnes Lignelse; og min Enbaarne er og skal være Forløseren; thi han er fuld af Naade og Sandhed; men der er ingen Gud uden mig, og alle Ting ere for mit Aasyn, og jeg kjender dem alle. Og nu, see, denne ene Ting viser jeg dig, Moses, min Søn; thi du er i Verden og nu viser jeg det til dig.

Og det skete, at Moses saae og betragtede Verden, i hvilken han var skabt, og Moses saae Verden, og dens Ende, og alle Menneskenes Børn, som var og bliver skabte: og samme forundrede ham storligen. Og Synet forsvandt for Moses, saa at Herrens Herlighed ikke mere hvilede over Moses, og han var ladt alene. Og da han var ladt alene, faldt han til Jorden. Og det skete, at det varede et Tidsrum af mange Timer, førend Moses igjen annammede sin naturlige Styrke som et Menneske; og han sagde til sig selv, nu veed jeg, at Mennesket er intet, hvilket jeg aldrig havde tænkt; thi nu mine Øine, mine egne Øine, men ikke mine Øine; thi mine Øine kunde ikke have seet; thi jeg vilde have visnet og døet for hans Aasyn; men hans Her-

lighed hvilede over mig; og jeg saae hans Ansigt; thi jeg blev forvandlet for ham.

Og det skete, da Moses havde sagt disse Ord, see, da kom Satan og fristede ham, sigende, Moses, Menneskets Søn, dyrk mig. Og det skete, at Moses saae paa Satan og sagde, hvem er du? thi see, jeg er en Søn af Gud i hans Enbaarne Søns Lignelse; og hvor er din Herlighed, at jeg skulde dyrke dig? Thi see, jeg kunde ikke see paa Gud, medmindre hans Herlighed skulde komme over mig, og jeg blev styrket for ham. Men jeg kan see paa dig, naar jeg er et naturligt Menneske. Er det ei saa? jo visselig. Velsignet være min Guds Navn; for hans Aand har ikke ganske forladt mig; men hvor er din Herlighed? Thi den er Mørke for mig, og jeg kan skjelne imellem dig og Gud; thi Gud sagde til mig: dyrk Gud, thi ham alene skal du tjene. Vig bort, Satan! bedrag mig ikke, for Gud sagde til mig: Du er efter min Enbaarnes Lignelse. Og ligeviis gav han mig Befalinger, der han kaldte ad mig ud af den „brændende Busk," sigende: paakald Gud i min Enbaarnes Navn, og dyrk mig. Og atter sagde Moses: jeg vil ikke aflade at paakalde Gud: jeg har disse Ting at adspørge ham om, thi hans Herlighed har været over mig, hvorfor jeg kan skjelne imellem ham og dig. Vig bort, Satan!

Da Moses havde sagt disse Ord, skreg Satan med høi Røst, og gik paa Jorden og bød, sigende: jeg er den Enbaarne, tilbed mig. Og det skete at Moses begyndte saare at frygte; og som han begyndte at frygte: saae han Helvedes Bitterhed; men saa paakaldte han Gud, annammede Styrke, og bød, sigende: Vig fra mig, Satan, thi denne ene Gud vil jeg alene tilbede, hvilken er Herlighedens Gud. Da begyndte Satan at skiælve, og Jorden rystede, og Moses fik Kraft og paakaldte Gud og sagde: i Jesu Christi Navn, vig bort, Satan! Og det skete at Satan skreg med høi Røst, med Graad og Tænders Gnidsel, og veeg bort fra Mose Ansigt, saa han saae ham ikke.

Og Moses bar Vidnesbyrd om dette, men paa Grund af Ugudelighed findes det ei iblandt Menneskens Børn. Og det skete da Satan havde forladt Moses, at han slog sine Øine op mod Himlen, fuld af den Hellig-Aand, som vidner om Faderen og Sønnen; og idet han paakaldte Guds Navn, saae han atter hans Herlighed, for den var over ham, og han hørte en Røst sige: salig er du, for jeg, den Almægtige, har valgt dig, og du skal blive gjort stærkere end mange Vande; thi de skal adlyde din Befaling, som om du var Gud; og see, jeg er med dig, lige til dine Dages Ende; thi du skal udfrie mit Folk af Trældom, nemlig Israel, mit udvalgte. Og det skete at som Mose Røst end talede, han saae hen, og see Jorden, ja dens ganske Overflade, der var ikke den ringeste Plet deraf, uden han saae den, og udspeidede den formedelst Guds Aand. Og han saae ogsaa dens Beboere, og der var ikke en Sjæl uden han saae den, og han skjelnede dem formedelst Guds Aand; og deres Tal var stort, ja utælleligt, som Sand hos Havet. Og han saae mange Lande, og hvert Land kaldtes Jord, og der var Beboere derpaa. Og det skete at Moses paakaldte Gud, sigende: siig mig, jeg beder dig, hvorfor disse Ting ere saa, og hvorved du gjorde dem? Og see, Guds Herlighed kom over Moses, saa at Moses stod hos Gud, og han talte med Moses Ansigt til Ansigt; og den Herre Gud sagde til Moses, for mit Øiemed har jeg skabt disse Ting. Her er Viisdom, og den forbliver i mig. Og ved mit Magtes Ord har jeg skabt dem, hvilket er

min enbaarne Søn, som er fuld af Naade og Sandhed. Og jeg har skabt Verdner uden Tal; og jeg skabte ogsaa dem for mit eget Øiemed; og ved Sønnen skabte eg dem, som er min Enbaarne. Og det første af alle Mennesker har jeg kaldet Adam, hvilket er Mange. Men jeg giver dig ikkun en Forklaring om denne Jord og dens Beboere; thi see, der er mange Verdner forgangne formedelst mit Magtes Ord, og der er mange, som nu staaer, og de ere utallige for Mennesken, men for mig ere alle Ting talte, thi de ere mine og jeg kjender dem.

Og det skete at Moses talede til Herren, sigende: vær barmhjertig mod din Tjener, o Gud, og sig mig angaaende denne Jord og dens Beboere, og ligesaa Himlene, og da vil din Tjener være tilfreds. Og den Herre Gud talede til Moses, sigende: Himlene de ere mange, og de kan ei tælles for Mennesken, men de ere talte for mig, thi de ere mine, og som een Jord skal forgaa, og dens Himle, saa skal ogsaa en anden komme; og der er ingen Ende paa mine Gjerninger, eiheller paa mine Ord.

See, denne er min Gjerning til min Ære, til Udødelighed og evigt Liv for Mennesket. Og nu, Moses, min Søn, vil jeg tale til dig om den Jord, paa hvilken du staaer, og du skal skrive disse Ting, som jeg taler, og paa en Dag, da Menneskens Børn skal agte mine Ord som Intet, og tage mange af dem bort fra Bogen, som du skal skrive; see, da vil jeg opreise en Anden ligesom dig, og de skal da atter findes iblandt Menneskens Børn, iblandt saamange som vil troe, at disse Ord blev talet til Moses paa Bjerget, hvis Navn ikke skal vides iblandt Menneskens Børn. Og nu ere de talede til dig. Amen.

(Fortsættes.)

Mormonerne.

(Af the New York Herald.)

Et lykkeligere Folk end Mormonerne existerer vistnok ikke paa Jordens Overflade. De have faaet „Ørkener til at blomstre ligesom Rosen." De svømme i Velstand. De leve af Landets Fedme. De arbeide ligesom en Bæver-Colonie, alle som een Mand; og de fryde sig paa den ædleste orientalske Viis. De aabne deres festlige Dandse med Sang og Bøn, og efter et kongeligt Aftensmaaltid og en "Virginia break-down" *) slutte de henimod Daggryet med den apostolske Velsignelse af Propheten selv. De har mere Industri, mere Religion, og sandsynligviis ogsaa mere Kjeltringepak iblandt sig end noget andet Samfund Hellige af den angelsariske Race. De practisere det Gamle Testamentes Lærdomme; de troe det Nye, og som en Tilsætning til alt dette, have de deres egen Koran; hvis Motto er: stor er Gud, og Brigham Young er Hans Prophet. Deres civile, religiøse og selskabelige Regiering er den meest curiøse Blanding af Mohamedanisme, Jødedom, Christendom, Communisme, Hedenskab og Vantro. De ere imperium in imperio — et særskilt Rige af den patriarcalske Tidsalder, indenfor de Forenede Staters Grændser. Deres Historie er et Vidunder i Aarhundredets Historie, deres Bevarelse igjennem Forfølgelser, Uddrivelse, Vest, Hunger, og deres Vandringer over de stenige Bjerge er miraculøs; deres Lykke, deres Tilvert og Rig-

*) En munter Dands.

dom, næsten et tusinde Mile (engelske) i enhver Retning fjernet fra det civiliserede Livs Grændser, og omringet paa enhver Side, i Hjertet af Fastlandet, af næsten utilgængelige Bjerge og Ørkener er endnu mere vidunderlig. I alt dette fortjene de en temmelig stor Roes. Det er alt udført ved haardt Arbeide, Standhaftighed, Troe, Sang, Dands og Bøn, og ved overflødigt at bruge varme og kolde Bade — salte og ferske — men fremfor alt ved Tro, haardt Arbeide, Musik og Dands og Sang og Bøn.

[Forunderlige Folk, disse „Mormoner," Verden fatter dem ikke. Verden har aldrig kundet begribe Hellige. Herrens Folk var alletider og vil alletider være et besynderligt Folk. Og i Sandhed, Verden har været saamange Aarhundreder uden Hellige, at den er ganske forvildet angaaende deres Character, nu da de har nogle levende Prøver for sig. „Menneskens Søn er kommen, æder og drikker, og I sige: see en Fraadser og en Viindrinker, Tolderes og Synderes Ven! Dog Viisdommen er retfærdiggjort af alle sine Børn." (Luc. 7, 34.)]

Red.

Emigrations-Beretning.

Efter at have ledsaget Emigranterne et Stykke paa Veien, ere vi nu (den 3die Febr.) lykkelig og vel komne tilbage hertil igjen; og da vi erfarer, at der er fordreiede Rygter i Omløb angaaende de Udvandrede, saa finde vi os foranledigede til at give en kort Beretning om Reisen, til den Tid, vi forlod dem; at den Oprigtige maa vorde tilfredsstillet og Løgneren blive beskæmmet.

Som bekjendt reiste vi herfra den 20de Decbr. om Eftermiddagen Kl. 1. Om Natten opkom en stærk Storm, hvorfor Capitainen, som er en Mand af megen Erfarenhed, søgte at komme i Læ under Falster, hvilket dog ei skete før Morgen. Stormen vedvarede og vi blev liggende tilankers hele den Dag og den næste Nat, og ankom først til Kiel om Aftenen omtrent Kl. 6, Alle vel tilmode. Om Morgenen Kl. 7 (den 23de) reiste vi paa Jernbanen til Hamborg, hvor en stor og bequem Sal med Bespisning var beredt for os; til Alles fuldkomne Tilfredshed. Dagen derpaa, om Eftermiddagen, gik vi ombord i et særdeles bequemt Dampskib, "Lion", med en særdeles agtværdig Besætning, og skred ned ad Floden til Cuxhaven, hvor Capitainen lod kaste Anker paagrund af Taage, og vi feirede Hellig-Aften med Sang, og alt var godt. Om Morgenen den 25de lettede vi og gik ned til Mundingen, men kunde ikke passere ud formedelst stærk Blæst, førend om Natten Kl. 12 ved Maaneskin. Tidlig om Morgenen passerede vi Øen Helgoland, og ikke længe efter begyndte det atter at blæse stærkt fra Syd-Vest, hvilket tiltog mere og mere indtil det den næste Dag blev en saadan Orkan, at gamle Sømænd erklærede at de havde aldrig seet en saadan før. Noget Gods blev ituslaget paa Dækket, men Skibet tog ingen Skade, eiheller nogen af os. Om Aftenen, da det var roligt Veir, ankom vi til Hull, og afreiste næste Morgen paa Jernbanen til Liverpool, hvor vi ankom om Aftenen Kl. 9, efter 8½ Times Kjørsel. Herberg og Bespisning var der beredt for os. Den 1ste Januar tog Selskabet ombord paa Skibet "Forest Monarch", som da blev halet ud af Dokken og lagt for Anker i Floden,

hvor det forblev formedelst Modvind og Storm indtil den 16de. Imidlertid døde 3 af Selskabet, nemlig en gammel Mand af Alderdomssvaghed, en ung Pige af Lungesvindsot og et lidet Barn af Tvsse; to Pigebørn var bleven født og tre nye Medlemmer optagne. En Mand, som var bleven bidt af en Hund, blev efterladt under Lægebehandling og vil blive besørget med næste Skib. Een Nat blev Skibet indviklet med et andet Fartøi og led betydelig Skade, og nogle Dage efter kom det i Drift og slæbede begge Ankerne til det var lige ved at støde paa Grund, da det blev reddet ved to Dampfartøier, som ilede til Hjelp. Saaledes var vi flere Gange i stor Livsfare, men Ingen mistede sit Liv derved eller tog den mindste Skade; hvorfor Alle vare taknemlige og glade og lovede og prisede Gud, som saaledes havde bevaret os, medens vi hørte om Ulykker og Ødelæggelse allevegne fra. Hvad Hr. Morris og Co. angaaer, som og de respective Skibsførere, da er vi fuldkommen tilfreds i enhver Henseende. Skibet afseilede som før omtalt Søndag Morgen den 16de Jan., Selskabet under Bestyrelse af Ældste Forsgren. I England havde vi den Glæde at være samlet med flere end 30 af Brødrene fra Salt-Sø, paa Veien til deres forskjellige Missioner, og iblandt dem Ældste H. P. Olsen, som nu er med os her, beskikket til at arbeide i dette Land.

W. Snow.
P. O. Hansen.

☞ Ældste E. G. M. Hogan og K. Petersen arriverede her den 12te dennes fra Store-Salt-Sø Stad, paa deres Reise til Norge, karske og fulde af den gode Aand. — 8de almindelige Epistel udkommer i vort næste Nr.

Blandinger.

I Staden Montreal udbrød Ild den 8de Juli forrige Aar, som varede over 48 Timer, og ødelagte over 1200 Bygninger, hvoriblandt 800 Vaaninger, hvorved henved 4000 Sjæle bleve husvilde. Dette antages at være den største Ildebrand i Amerika siden Nephiternes Dage.

— Den 10de Juli opkom Ild i Boston, som anrettede en Skade, der er anslaaet til 250,000 Dollars, og gjorde flere hundrede Familier husvilde. I California har været 3 eller 4 store Ildebrande i forrige Aar. Herren har sagt, at der skal være Ild og Røg og Damp i disse Dage. Hvorlænge vil det vare førend Menneskene vil troe det?

— Vestindien har lidt meget ved en langvarig Tørke, og ligesaa af Sygdom.

— Chineserne blive nu jagede bort fra Guldminerne i Californien, og mange af dem ere reiste hjem, belæssede med Guld, alligevel komme Andre til igjen.

— I Philadelphia Fængsel sidder en Fange, som har bekjendt at have begaaet firsindstyve Mord og sat Ild paa tredive Huse.

— Alene i Juni Maaned forrige Aar afseilede halvfjerdsindstyve Skibe med Emigranter fra Liverpool til Amerika og Australien, med 26,827 Sjæle. 92,377 Emigranter forlod Liverpool i sex Maaneder.

— I China vedbliver Oprør at finde Sted i forskjellige af Provindserne.

— Man siger, at en Ko koster 150 Dollars i Californien.

Poesie.

Opstandelsen.

Da først det evig' Sandheds-Lys
Fra Himlen til os kom,
Hvor faa af syndfuld' Mennesker
At lyde det kom frem?
Dog af de Faa, hvormange
Er' lagt i Støvet hen,
At sove still' og rolig,
Indtil Opstandelsen.

Hvormange i Missouris Land
Blev' kaldt ved Døden hen;
For gode til at leve der,
I et saadant syndigt Land;
Men skal vi derfor sørge,
For Døden kaldt' dem hjem?
O nei, de sover rolig,
Indtil Opstandelsen.

Og i Nauvoo, den skjønne Stad,
Hvor Templet deiligt stod,
Der mange Hundred' Hellige
Er' lagt i Graven ned;
Og der i Fred de sover;
Dog Støvet er der' Hjem,
De snart skal Røsten høre:
Nu er Opstandelsen.

Vor Patriark, Prophet og Seer
Blev massakrer't i Blod;
Besegled' deres Vidnesbyrd
Og tælles blandt de Død'.
O sig mig om de sover
I Støvets kolde Gjem?
Nei, de har Seiren vundet;
At see Opstandelsen.

Og her i denne rolig' Dal
Vi Dødens Budskab faaer.
Og mange er' de Faldne, som
Fra denne Verden gaaer;
Og Venner seer vi sørge
For dem, som farer hen
I Gravens Skjød at sove,
Indtil Opstandelsen.

O kjære Sjæl, o sørg dog ei,
Om Du fra Verden far';
For vær forsikkret Gud, Din Ven,
Din Sjæl i Favne taer.
Og snart vi skal Dig følge
Til Glædens evig' Hjem,
Hvor Ingen meer skal sørge,
Som naaer Opstandelsen.

H. P. Olsen.

Indhold.

	Side
Guds Tjenere og Folket	145
En Tale af Brigham Young (sluttet)	147
Enighed og Uenighed	149
Joseph Smiths Levnetsløb (fortsat)	155
Mormonerne	157
Emigrations-Beretning	158
Blandinger	159
Poesie	160

„Skandinaviens Stjerne" udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned, og faaes hos DHrr. Boghandlere, samt hos Redactøren i Compagnistræde Nr. 54, 4de Sal.

Udgivet og forlagt af W. Snow.

Trykt hos F. E. Bording.

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

2. Aarg. Nr. 11. Den 1. Marts 1853. Priis: 6 ß pr. Expl.

Ottende almindelige Epistel

fra Præsidentskabet over Jesu Christi Kirke af Sidste-Dags-Hellige i Store-Salt-Sø Dal, til de Hellige i Adspredelsen paa Jorden, med Hilsen.

Kjere Brødre! — Ethvert Halvaar fremstiller nye Scener og Gjenstande for os til at tage i Betragtning, og Naade og Velsignelse fornyet og mangfoldiggjort, til at fremkalde Lovsang, Priis og Taksigelse til vor himmelske Fader, som lader Lyset af hans kjere Søns Evangelium skinne videre og videre og med større Glands fra Dag til Dag, saa at Jordens fire Dele, saavelsom Øerne i Havet, alt nu begynde at bade sig i den evige Sandheds Solskin, og den opmuntrende Røst om Frelse begynder at høres af en Mængde af Nationerne, og Israel kommer hjem i Flokke, ligesom Duer til deres Vinduer.

Siden vort sidste Epistel af 6te April har Abrahams Gud velsignet sine Børn i Dalen; Himlen har været mild i sin Tid, og Jorden har frembragt overflødigt; og uagtet vi havde ¾ Tomme tyk Is den 22de April, Jorden var bedækket med Snee den 23de, og det sneede og haglede den 24de, og Jorden var hvid af Snee den 2den Mai, vi havde flere smaa Hagelbyger, en svær Byge den 13de Juli og ofte stærk Blæst i Aarets Løb, saa fik vi dog oftere Regn, med Torden, end i nogen af de foregaaende Aaringer, hvilket har fritaget os for meget Arbeide med at vande; det har været varmt om Dagen og om Natten, hvorfor Grøden har været usædvanlig stærk, og Korn og Vægter er bleven avlet i Mængde, og Fersken er og Viindruer af de allerbedste Qvaliteter, ere komne til Fuldkommenhed.

Den 27de Juli steeg Thermometeret til 127 Grader Fahrenheit Varme, den 28de og 29de 114, i Solen, og i vort svaleste Værelse 94, og alligevel gjorde de kjølige Vinde fra Fjeldene og Store-Salt-Sø at Landmanden kunde vedblive sit Arbeide; og de meteoriske Syn paa Himlen har ydermere forskjønnet og forherliget Livet i Bjerglandet.

Den første Snee i dette Efteraar faldt den 15de Septbr. paa det høieste Bjerg, hvor der har ligget gammel Snee hele Sommeren; og den første Frost, som kunde skade Havevæxter i Staden, indtraf den 26de Septbr.

Fra den 22de April til den 21de Mai anvendte vi vor Tid, ledsaget af nogle Landmaalere og henved halvtredsindstyve af Brødrene, til at besøge alle Territo-

riets Anlæg Sønden for dette, og mange Steder, som ikke før havde været besøgte, for at undervise, trøste og velsigne de Hellige, vælge nye Byggepladser, gjøre Bekjendtskab med de forskjellige Indianerstammer og stifte Fred iblandt dem, og udrettede, under Himlens Velsignelse, alt hvad vi rimeligen kunde vente, og har siden besøgt Provo og andre Grene af Menigheden.

Der har været mindre Forstyrrelse og Ufred iblandt Indianerne end i de foregaaende Aaringer: Nogle begynder at kjende Brødets Værd, og ere villige til at arbeide Noget af deres Tid for at lære at avle Korn; og vi anbefale til alle Colonierne at imødekomme denne Tilbøielighed, og lære dem at avle Korn og at leve af deres Arbeide, hellere end at stjæle, sulte, eller leve af at tigge, da der ikke er meget Vildt paa deres Jagtstrækninger.

De Øverste og Krigsheltene iblandt de Uter, Shoshoner og Snæk-Indianere, hvilke Stammer længe have været i Ufred med hinanden, mødte i denne Stad den 4de Septbr., og sluttede en Pagt om Fred, bestandig Fred, "god Fred", som de siger, i Gouvernørens og Indianer-Agentens Nærværelse; og de nærværende Udsigter er til almindelig Fred iblandt Indianerne i denne Egn.

Vi har gjort betydelig Fremgang i Garveri, Sømsmederi, Jernværket, Pottemageri og andre nødvendige Artikler; men vi har havt saa lidt Hjelp i Aar, og vi har maattet anvende en Deel deraf til Kornavlingen, for at kunne forsyne den store California-Emigration, som kommer her igjennem og de 10,000 Hellige, som nu ere ankomne; eller vi venter de Sidste i denne Uge, og de fleste af dem bliver fordeelt omkring i Territoriet til at bestyrke de svage Colonier, eller danne Nye og begynde at opdyrke Jorden for at avle saa meget Korn som de kan, for de næste Aar indvandrende Hellige.

Den i Dalen avlede Uld er bleven forarbeidet til nyttigt Tøi, mest ved Familie-Industri, som og alle andre Artikler af Produkter, som kunde forarbeides uden meget Maskineri; dog har Fabrikvæsenet, Møller og arbeidsparende Maskinerier nydt al den Opmærksomhed, som vi har kunnet skjenke dem, og de vil alle faae en Forstærkning, naar vi faaer indhøstet.

En Prøve af Rue-Jern fra Ovnen i Iron-County blev fremlagt for October Conferenzen, saa godt, som man kunde vente det for det Første, og fra nu af vil Jernstøberne være fritaget fra at dyrke Jorden for deres Underholdning, og have anden Hjælp, som de behøver for at udføre deres Arbeide, og vi venter snart at blive godt forsynet med Jernvare af vor egen Fabrikation. Man har fundet Stykker Steenkul i adskillige Bække og Kanyons (Fjeldkløfter), og vi tænker vi skal snart have Gruber aabne til almindeligt Brug. Et vidtløftigt og værdifuldt Leie af Svovl er nylig bleven opdaget, som og Steen og Marmor af ypperlig Qvalitet, og vi skjænker Landmaalings- og Opdagelses-Væsenet saa megen Opmærksomhed, som Tid og Tal vil tillade.

De Hellige i Dalen føler vel, har det godt, glæder sig i Herren, arbeide flittigt, trives overordentlig i alle lovlige Foretagender, og bliver mere og mere trofaste i at holde Guds Bud, betale deres Tiende og opbygge Guds Rige Aar for Aar. Steenmuren om Tempelgaarden blev begyndt paa den 3die August, og hvis Efteraaret bliver ved at være os saa gunstigt som det var i Fjor, saa vil den rimeligviis førend Vaar blive færdig til at forhøies med Tegl eller Adobies. Penge er her ikkun faa af, dog er her flere end her har været, og de vil tiltage som Fabrikvæsenet tiltager. Vi graver

ingen Guld eller Sølv, men stoler paa vore Venner, at de graver og bringer til os, medens vi graver efter større Skatte.

Statshusets Bygning i Fillmore Stad skrider fremad, og Millard County bliver mere og mere beboet. — Udvandringsstrømmen løber sydefter, og det tegner sig til at Fillmore Stad vil snart blive Centrum for Virksomheden. Territoriets Affairer ligge alle stille her, og, saavidt vi vide, ogsaa i Generalregjeringens Sæde. De sidste Love ere offentliggjorte, skjøndt der synes at være ikkun lidet Brug for dem, da Folket ialmindelighed er sindet til at handle ret, og der er saagodt som ingen Rettergang for Magistraten; og selv den store Emigration herigjennem til Californien opførte sig langt mere respectabelt, og forvoldte vor Øvrighed langt mindre Uleilighed end de forrige Aaringer. Efter de bedste Efterretninger vi have er der nu over 30000 Indvaanere i Territoriet.

Ældste E. T. Benson og J. M. Grant kom tilbage den 11te August fra deres Mission til Pattowatomie, hvilket de efterlod næsten forladt af de Hellige, hvilke nu ere i Dalen; af hvilke Mange begyndte at lave til at reise over Sletterne med Hjulbøre og Haandkarrer, men da Herren saae at de havde fast besluttet at reise hjem, uden Frygt for Fare, saa magede han det saa, at de fik Vogne og Oxeg, ligetil den sidste Familie som ønskede at reise; og saaledes vil det blive ved at gaae med de Hellige, som beslutter at gaae hjem til Zion, i Overeensstemmelse med Formaningen.

De Hellige vare sene med deres Emigration iaar, og har lidt de sidste to eller tre Uger af Sneen paa Bjergene, hvilket hindrede deres Fremfart, og gjorde at de kom til at mangle Proviant; men henved 200 Vogne kjørte ud fra Dalen til deres Assistance, med 40 til 50000 Pd. Meel og en stor Mængde Kartofler og saadant, hvilket satte dem istand til at komme ind i Tryghed.

Ældste John Taylor, Erastus Snow og Franklin D. Richards arriverede den 11te August fra deres Missioner til Europa. Ældste Taylor medbragte Apparater til et stort Sukkersyderi, som han nu etablerer i Provo i Utah County; og Ældste Richards medbragte to store Glober, hver 3 Fod, at præsentere til Deserets Universitet.

Mormons Bog er nu paa Tryk i det engelske, velske, franske, tydske, danske og italienske Sprog, og der er Forberedelser begyndt til at oversætte og publicere den i det chinesiske, hindniske, spanske og andre Sprog.

Den 28de og 29de August holdtes i Tabernaklet en speciel Conferenze, som var vel besøgt, og der herskede en stor Nidkjerhed, og mange Ældste bleve udvalgte og fraskilte til deres forskjellige Missioner som følger:

Europa (England): Daniel Spencer, Charles A. Harper, Isaack Allred, J. van Cott, M. Atwood, C. G. Webb, Charles Smith, Sylvester H. Earl, David Grant, Thomas W. Treat, Benjamin Brown, James T. Park, P. Sessions, O. M. Duel, J. A. Hunt, James Pace, William Burgess jun., L. Nickerson, W. Glover, Edward Martin, L. E. Riter, J. S. Fullmer, Richard Cook, John Oakley, William Clayton, William Pitt, J. C. Hall, W. Woodward, J. C. Willie, D. D. Mac Arthur, M. Thurston, John Perry, William Empy, S. Crandell, J. Mayer, Elias Gardner og N. T. Guyman.

Irland: Daniel Toner og J. Mac Donald.

Wales: Dan Jones, Daniel Daniels og Thomas Jeremy.

Frankrig: A. L. Lamoreaux.

Tydskland: Georg Mayer, G. C. Reiser, J. F. Secrist og W. Taylor.

Berlin: O. Spencer, J. Houtz og Moses Clough.

Norge: Erik G. M. Hougen og Knud Petersen.

Danmark: H. P. Olsen.

Gibraltar: E. Stevenson og N. T. Porter.

Assen (Hindostan): N. V. Jones, A. M. Musser, W. Fothringham, S. A. Woolley, W. F. Carter, Richard Ballantyne, Truman Leonard, Robert Owen og Robert Skelton.

Siam: C. W. West og Sterne Hotchkiss.

China: Hosea Stout, James Lewis og C. Duncan.

Afrika (Capstad): Jesse Haven, L. J. Smith og W. Walker.

Brittisk Amerika: J. Robinson, B. T. Mitchell, A. D. L. Buckland og Joseph Millet.

Vestindien: Jesse Turpin, A. B. Lambson, D. Richardson og Aaron Farr.

Guiana: James Brown og E. Thomas.

Texas: P. Thomas, W. Camp og W. Jolly.

Ny Orleans: John Brown.

St. Louis: H. S. Eldredge.

Jowa: Daniel Miller.

Washington City: Orson Pratt.

Australien: Aug. Farnham, J. W. Fleming, John Hyde, Paul Smith, B. Frost, Jam. Graham, W. Hyde, J. S. Eldredge og A. P. Dowdle.

Sandwichsøerne: W. Mac Bride, Ephraim Green, E. Snyder, J. Lawson, Tho. Kairnes, Nath. Tanner, R. N. Allred, R. A. Allred og B. F. Johnson.

Omtrent 74 af de Ældste, hvis Missioner var til den østlige Halvkugle, og nogle til de brittiske Provindser, afreiste den 15de Septbr., for at reise over det sydlige Pas og ned ad Missourifloden, ledsaget af Ældste O. Pratt af de Tolvs Quorum, som var beskikket paa Mission til Washington og til at præsidere over de Hellige i de Forenede Stater og de brittiske Provindser i Nordamerika. Præsident O. Hyde arriverede hertil med sin Familie fra Pattowatamie, den 21de Septbr. Ældste P. P. Pratt er indenfor Territoriets Grændser, paa sin Reise fra Sydamerika, saa vi venter ham snart. Ældste A. Lyman og C. C. Rich ere i San Bernardino, hvorfra de agte at afreise den 1ste Novbr., og være her den 1ste Decbr. Ældste L. Snow ankom for nogle Dage siden fra Malta. Ældste Woodruff og G. A. Smith ere her i Dalen, hvor alle de Tolv forventes at opholde sig i Vinter, undtagen O. Pratt.

Den 3die August arriverede Biskop Smoot med 31 Vogne og omtrent 250 af de Hellige, som er det første Selskab, der har emigreret fra England ved Hjelp af det "vedvarende Emigrationsfund"; og de bleve modtagne med de største Glædesyttringer af de Hellige her i Dalen. Emigrationscompagniets Fund er sikkert, i Qveg, Vogne o. s. v.; men Mangel paa contante Penge vil hindre Compagniet fra at udstrække dets Hjælp saa vidt næste Foraar, hvilket vi kunde ønske, men Ingen formindske derfor sine Bestræbelser for Compagniets Interesse; og Hjælpen vil blive des større naar den kommer.

De Ældste, der bleve beskikkede til udenlandske Missioner, og ikke skulde øster efter, ventes at afreise ad den sydlige Route til Californien den 18de dennes, og at tage tilsøes fra St. Francisco.

Octoberconferenzen begyndte Onsdagen d. 6te dennes, og endte den paafølgende Søndag. Hele den Tid var Tabernaklet opfyldte til Overflod, og Tiden blev meest anvendt til Prædiken, Under-

viisning, Formaning, Faste, Bøn, Lovsang og Taksigelse, samt Nadverens Sakramente; og i en Deel af Tiden holdtes Taler udenfor for den store Mængde, der ikke kunde faa Plads i Huset.

Ældste Luddington og Levi Savage, bleve beskikkede istedetfor S. Hotchkiss og H. Redfield, som blive hjemme. Det øverste Præsidentskab, de tolv Apostler og alle Embedsmænd af de forskjellige Qworum, bleve anerkjendte i deres forskjellige Kald, efter den sædvanlige Orden, ved eenstemmigt Votum af Conferenzen, som ogsaa stemmede for at paabegynde Templets Bygning til Foraaret.

Efterretningerne ere gode fra alle de forskiellige Missioner paa Jorden. Mange troer og lader sig døbe til deres Synders Forladelse, medens de Ugudelige staae imod, og paa somme Steder forfølge de Hellige, fordærve deres Gods, driver dem fra deres Huse, og fortæller allehaande Løgne om dem. Lad de Ugudelige trætte med de Ugudelige, og medens de trætte, de Ældste prædike Evangeliet for dem, som vil troe, saa at Arbeidet ei bliver standset; og hvor de Hellige ikke kan boe i Fred, og dyrke Gud efter deres egen Samvittighed, som de ere oplyste af Sandhedsaanden og Jesu Christi Aabenbaring, der maa de antage det som et Tegn til, at det er Tid for dem at staa op og fly til Zion, at komme Hjem, at komme til et Land midt iblandt de evige Høie, hvilket Ingen attraaer, uden de Hellige; og de gjøre det for at kunne boe i Fred, og og nyde Himmelens Religion og det Gode af deres Arbeide.

Indbydelsen er til Alle og Enhver, af alle Nationer, Stammer og Tungemaal, som vil troe, omvende sig, lade sig døbe og annamine den Helligaands Gave ved Haandspaalæggelse, kom hjem! kom til Josephs Land, til Ephraims Dale. Reis saaledes som I bliver veiledet af Præsidentskabet over Kirken i den Nation hvor I er. De der er vant til varmt Clima, maa, om de kan finde Leilighed, reise til Californien, og søge Raad hos Præsidentskabet i San Bernardino; og saadanne vil være næsten hjemme naar de lander i San Diego. De der er vant til koldere Clima, kan komme over Ny-Orleans, hvor de vil finde Ældste John Brown, hvem vi have sendt til at veilede de Hellige ved deres Ankomst; ligeledes Ældste H. S. Eldredge in St. Louis og Ældste Henry Miller i Pattowatamie.

Kom op her at bygge Herrens Huus, o I Hellige, fra Jordens fire Hjørner; thi som en Høne samler sine Kyllinger under hendes Vinger, saa vilde den Herre Jesus samle Eder i disse sidste Dage; og nu er det Tid for Eder at komme, medens der er Fred imellem Nationerne paa Jorden, og Overflødighed i Landet. I vide ikke hvor snart Veien vil blive spærret for Eder ved Sværdet; eller ved Hungersnød; thi Frelseren sagde da han var paa Jorden, at der skulde blive Krig og Hungersnød, Blodsudgydelse og Fordærvelse over den ganske Jord; men Nationerne vil ikke troe det, førend det kommer paa dem.

Lytter til eders Læreres Røst; lytter til de Israels Ældstes Raad og Formaning, som vi sender til Eder; thi saasandt som det virkelig er Guds Værk, vi er beskjæftiget med, vil I finde deres Ord at være et Lys for eders Fødder, en Lygte paa eders Sti; og den Hellig Aand vil boe hos dem, som efterlever deres Forskrifter; og vi haabe, vi skal ikke komme til at sige til Eder, som en fordums Apostel sagde til de Hellige: "I have mange Mestere, men faa Fædre." O I Israels Ældste, værer Fædre til Troens Børn. I Hyrder af Israel, fød Guds Hjord; og søg Hans Velbehag i Alting, og ikke eders eget, og lær de Hel-

lige at være de existerende Magter underdanige, hvorsomhelst de ere.

Lader de rige Hellige opsanke de fattige, og hjælpe dem hjem; og lad de Fattige forpligte sig til at tilbagebetale saa snart, som de formaaer, efter deres Hjemkomst; og lad dem hjælpe dem selv af al deres Evne, og ikke stole paa de Rige. Dersom alle de Hellige, i noget Rige, eller i nogen Green af Kirke, var saa ivrige for dem selv, som Jesus er for dem, og de Alle var forenede i Tro og Midler, ligesom eet Menneskes Hjerte, saa vilde de finde Midler nok til at hjælpe dem Alle til Zion, uden Ophold; medens de, der kan komme, men venter paa bedre Tider, flere Penge, og mageligere Vogne at age paa, vil vente forgjæves; og hvis de erholder Gjenstanden for deres Attraa, vil det skee igjennem Sorg og megen Trængsel.

Vi trænger til Malervare, Vinduglas, Søm, o. s. v. til Huses Fuldførelse; Frø til Hække og af udvalgte Frugtarter, Grønsager og Blomster; Maskineri til Bomulds eller Ulds Forarbeidelse, og allehaande arbeidsparende Maskineri. Der behøves tre Kartemaskiner til i Dalen til næste Aar. Faar og ungt Qveg vil finde god Afsætning, saamange som kan bringes. Halvtredsindstyve Tons Bomuldsgarn kunde ønskes i dette Øieblik til Husbrug. Hvo vil bringe disse Ting? Alle de Hellige.

Bring alt eders Sølv og Guld med, som er tilovers, samt Ædelstene og Mærkværdigheder og Oldsager; saa og enhver Ting, der vil tjene til at bygge, forskjønne og pryde den Allerhøiestes Tempel; og kom op med Sagtmodighed og ydmyge Hjerter, og Bøn, Lovpriisning, Faste og Taksigelse til at hjælpe Herren imod de Vældige, saa skal I faa eders Løn, i Hellige Handlinger, i Velsignelser, i Frelse og Salighed; og vi bede vor himmelske Fader, at han vil inspirere eders Hjerter til Retfærdigheds Gjerninger, og bestandig veilede Eder ved sin Aand og hjælpe Eder til at efterleve hans Lov, indtil I blive fuldkomne og beredte til Lammets Brøllups-Nadver, i Jesu Navn; Amen.

Brigham Young,
Heber C. Kimball,
Willard Richards.

Store-Salt-Sø-Stad, d. 13. Octbr. 1852.

Joseph Smiths Levnetsløb.

(Fortsat fra Pag. 141.)

Imidlertid, uagtet al vore Fjenders Fnysen, saa havde vi alligevel megen Fortrøstning, og der skete mange Ting, som bestyrkede vor Tro og opmuntrede vore Hjerter.

Da vi havde reist tilbage til Colesville, ønskede Menigheden der, som man vel kunne formode, meget gjerne at vi skulde besøge den igjen. Imidlertid havde Søster Knight (Newel Knights Hustru) en Drøm, som satte hende istand til at sige, at vi vilde besøge dem den Dag; hvilket virkelig skete, thi vi kom nogle Timer efter, og vor Tro blev saaledes meget styrket, ihenseende til Drømme og Syner i de sidste Dage, forudsagt ved Propheten Joel; og endskjøndt vi denne Gang vare nødte til at redde os fra vore Fiender ved Flugten, saa følte vi os dog forsikkrede om, at vi tilsidst skulde seire, naar vi ikkun vedbleve at være ham tro, som havde kaldet os frem af Mørket, og

til det vidunderlige Lys af vor Herres Jesu Christi Evangelium. Kort Tid efter vor Hjemkomst annammede vi følgende Befalinger: En Aabenbaring til Joseph Smith jun. og Oliver Cowdery, given i Harmony i Pensylvanien, i Juli 1830. „See, Du blev kaldet og udvalgt til at skrive Mormons Bog o. s. v." En Aabenbaring given i Harmony i Pens., i Juli 1830. „Lyt til Herrens Din Guds Stemme, medens jeg taler til Dig, Emma Smith, min Datter o. s. v." og En Aabenbaring til Joseph Smith jun., Oliver Cowdery og John Whitmer, given i Harmony i Pens., i Juli 1830. "See, jeg siger Eder, at I skal anvende Eders Tid til at grandske Skrifterne o. s. v." See P. B. Side 56, 159 og 161.

Kort efter at vi havde modtaget ovennævnte Aabenbaringer, tog Oliver Cowdery tilbage til Hr. Whitmers, og jeg begyndte at ordne og reenskrive de Aabenbaringer, vi havde faaet fra Tid til Tid, hvormed jeg blev hjulpet af John Whitmer, som nu boede hos mig. Og medens jeg saaledes (eller noget af min Tid) var sysselsat med det Arbeide, som min himmelske Fader havde bestikket mig til, modtog jeg et Brev fra Oliver Cowdery, hvis Indhold foraarsagede mig baade Sorg og Uro. Men da jeg ikke er i Besiddelse af dette Brev nu, saa kan jeg naturligviis ikke gjengive det fuldstændigt her, men kun et Udtog af de fornemste Punkter, som jeg endnu kan huske og vistnok vil huske lang Tid. Han skrev for at lade mig vide, at han havde opdaget en Feil i een af Befalingerne. — See Pagtens Bog Side 7 § 7: „og i Sandhed udviser ved deres Gjerninger, at de har annammet af Christi Aand til deres Synders Forladelse." Dette Skriftsted sagde han var urigtigt, og tilføiede: Jeg befaler Dig i Guds Navn, at slette disse Ord ud, at der ikke bliver Præstelist iblandt os!! Jeg besvarede ham strax, og spurgte ham, ved hvad Myndighed han paatog sig at befale mig at forandre eller udslette Noget af eller lægge til eller tage fra en Aabenbaring eller Befaling fra den almægtige Gud. Nogle Dage derefter besøgte jeg ham og Hr. Whitmers, hvilken Familie jeg fandt at være i Almindelighed af samme Mening angaaende de ovennævnte Ord, og ikke uden ved Møie og Taalmodighed kunde jeg formaae nogen af dem til at tale med mig i Sindighed om Sagen. Alligevel, Christian Whitmer blev tilsidst overbeviist om, at det var fornuftigt og overeensstemmende med Skriften, og endelig lykkedes det mig, ved hans Bistand, at bringe ei alene den whitmerske Familie, men ogsaa Oliver Cowdery til at erkjende, at de havde feilet, og at den omdisputerede Sætning stemte overeens med Resten af Befalingerne. Og saalunde blev deres Misforstaaelse udryddet, hvilken, da den kom af Formodning og hastig Dom, var (da vi kom til at forstaae den ret) saa meget mere særdeles godt skikket til at lære enhver af os Nødvendigheden af at være human og ydmyg for Herren, at han maa kunne undervise os om sine Veie, at vi maa kunne vandre paa hans Stier og leve ved hvert Ord, der udgaaer af hans Mund.

Tidlig i August Maaned aflagte Newel Knight og hans Hustru os et Besøg, hvor jeg boede i Harmony i Pensylvanien, og som hverken han eller Konen var bleven confirmeret, blev det foreslaaet, at vi skulde confirmere dem og nyde Nadveren tilsammen førend de forlod os. For at gjøre Beredelse til dette Øiemed, gik jeg hen at hente nogen Viin; men jeg kom ikke langt førend jeg mødte et himmelsk Sendebud og modtog følgende Aabenbaring, hvoraf den første Paragraph

blev skreven da, og Resten i næstfølgende September: Aabenbaring, given i Harmony i Pens. i August 1830. „Lyt til Jesu Christi Røst" o. s. v., see P. B. Side 162.

Vi adløst dette Bud og lavede selv nogen Vin, og holdt vor Forsamling, som ikkun bestod af fem, nemlig: Newel Knight og hans Kone, jeg og min Kone, og John Whitmer. Vi nød Nadveren med hverandre, hvorefter vi confirmerede disse to Søstre som Medlemmer i Kirken, og anvendte Aftenen paa en herlig Maade. Guds Aand blev udgydt over os, og vi lovede og prisede Herren, og frydede os saare meget. Da begyndte der atter en Forfølgelsesaand at yttre sig imod os i Nabolaget, hvor jeg nu boede, som var paabegyndt af en Mand af Methodisternes Troesbekjendelse, som havde Navn af en Guds Tjener, og hvis Navn var — —. Denne Mand fik at vide, at min Svigerfader og hans Familie havde lovet mig Beskyttelse og var venskabelig imod mig, hvorfor han søgte at blive bekjendt med Arbeidet, vidende, at hvis han kunde faae ham vendt imod mig, vilde mine Venner paa det Sted være ikkun faa; og derfor gik han til min Svigerfader og fortalte Usandheder om mig af den allerskammeligste Beskaffenhed, hvilket satte den gamle Herre og hans Hus saameget imod os, at de vilde ei længer love at beskytte os, ei heller troe vore Lærdomme.

Sidst i August besøgte jeg, tillige med John og David Whitmer og min Broder Hyrum Smith, Menigheden i Colesville i Ny York Stat. Og da vi vel kjendte vore derværende Fienders indædte Had imod os og vidste det var vor Pligt at besøge Menigheden, saa havde vi paakaldt vor himmelske Fader i kraftig Bøn, at han vilde skjænke os Leilighed til at samles med dem — at han vilde blende vore Fienders Øine, at de ei skulde kjende os, og at vi ved denne Leilighed maatte vende tilbage uforskrmet.

Vore Bønner var ikke omsonst; thi da vi var ikke langt fra Hr. Knights Sted, traf vi paa et stort Antal Mænd, arbeidende paa den offentlige Landevei, hvoriblandt var flere af vore arrigste Fiender. De saae alvorligt paa os, men kjendte os ikke, og vi passerede dem uforstyrret. Samme Aften forsamlede vi Menigheden, confirmerede dem, nød Nadveren og havde en glædelig Forsamling, med stor Aarsag til at glæde os ved vor Saligheds Gud og synge Hosanna til hans hellige Navns Ære. Om Morgenen begav vi os paa Veien tilbage igjen, og nagtet vore Fiender havde lovet en Douceur af 5 Dollars til hvemsomhelst der kunde give dem Efterretning om vor Ankomst, saa slap vi dog lykkelig og vel ud af Nabolaget, uden mindste Ubehageligshed, og kom usædt hjem. Ikkedesmindre kom N. Knight nogle Dage efter til mit Hus, og han fortalte os, at Pøbelen strax efter vor Afreise havde faaet Kundskab om at vi havde været der, og at de uopholdeligen havde samlet sig tilsammen og havde truet Brødrene og gjort dem megen Uro hele den Dag. Broder Knight var nu kommet med sin Vogn for at flytte min Familie o. s. v. til Fayette i Ny York Stat; thi eftersom Hr. Whitmer havde hørt om den Forfølgelse der var opstaaet imod os i Harmony i Pensylvanien, saa havde han inviteret os til at komme og boe hos ham; og i den sidste Uge af August arriverede vi i Fayette, hvor vi blev glædelig modtagne af vore Brødre og Venner. Dog fandt vi snart til vor store Bedrøvelse, at Satan havde lagt paa Luur for at bedrage og søgt hvem han kunde opsluge. Broder Hyrum Page var

kommet i Besiddelse af en vis Steen, ved hvilken han havde erholdt visse Aabenbaringer angaaende Zions Opbyggelse, Kirkens Orden o. s. v., hvoraf det Hele var aldeles stridende imod Guds Huus's Orden, som den er nedskreven i det ny Testamente, saavelsom vore sildigere Aabenbaringer; men da der var et Conferenze-Møde bestemt til den 1ste Septbr., saa tænkte jeg det klogest, ikke at gjøre stort Andet med Hensyn til denne Sag førend Conferenzen, end tale med Brødrene derom. Alligevel fandt vi, at Mange (især den whitmerske Familie og Oliver Cowdery) troede meget paa det, som blev frembragt ved denne Steen, hvorfor vi tænkte det bedst at adspørge Herren angaaende saa vigtig en Sag, og førend Conferenzen kom sammen, erholdt vi Følgende: Aabenbaring til Oliver Cowdery. „See, jeg siger Dig," o. s. v., see P. B. Side 164, og Aabenbaring i Nærværelse af sex Ældste. „Lytter til" o. s. v. See P. B. Side 58.

Endelig blev vor Conferenze samlet, og Sagen om den foromtalte Steen taget under Forhandling, og efter betydelig Undersøgelse fralagde Broder Page saavelsom den hele Menighed sig bemeldte Steen og Alt, hvad dermed var forbunden, til vor fælles Tilfredshed og Glæde.

Vi nød nu Nadveren, confirmerede og ordinerede Mange, og udførte en stor Deel forskjellige Menighedsanliggender, den og den paafølgende Dag, og havde hele Tiden megen af Guds Kraft udviist iblandt os; den Helligaand kom over os og opfyldte os med usigelig Glæde; og Fred og Tro og Kjerlighed havde vi Overflødighed af. Førend vi skiltes ad, erholdt vi Følgende: Aabenbaring, given i September 1830. „See, jeg sender Dig" o. s. v. See P. B. Side 165 og „Thomas, min Søn" o. s. v. See Side 167.

Under Conferenzen, som varede i tre Dage, herskede den fuldkomneste Enighed, og Alting blev afgjort tilfredsstillende for alle Nærværende og et Begjer yttrede sig hos alle de Hellige til at gaae fremad og arbeide med alle deres Kræfter paa at udbrede Sandhedens store og skjønne Principer, som vor himmelske Fader haver aabenbaret os. Nogle bleve døbte under Conferenzen, og Herrens Værk voxte og fik Magt. Paa denne Tid viste sig en stærk Videbegjerlighed hos flere af de Ældste angaaende de Levninger af Israels Huus, Lamaniterne, som boede i Vesten; thi de vidste, at Gud vilde gjøre store Ting med det Folk og haabede at Tiden var kommen, da den Almægtiges Bestemmelser med dette Folk skulde blive fuldbyrdet, og at de vilde annamme Evangeliet og nyde dets Velsignelser. Begjerligheden var saa stor, at vi besluttede at adspørge Herren, om det vilde blive rigtigt at sende nogle af de Ældste ud iblandt dem, hvilket vi da gjorde og erholdt følgende Aabenbaring: Til Parley P. Pratt og Ziba Peterson. See P. B. Side 168.

Strax efter vi havde faaet denne Aabenbaring gjorde vi Tilberedelser til de deri betegnede Brødres Reise til Lamaniternes Grændser, og de fik en Afskrift af Aabenbaringen; og da de vare reisefærdige, bød de deres Brødre og Venner Farvel, og begav sig paa Reisen, prædikede, hvor de kom frem, og efterlod et beseglende Vidnesbyrd, idet de opløftede deres Røst som en Basun i de forskjellige Smaabyer de kom igjennem. De vedblev at reise til de kom til Kirtland i Ohio, hvor de opholdt dem nogen Tid, fordi der paa det Sted var en heel Deel, der troede deres Vidnesbyrd og kom frem og adlød Evangeliet. Iblandt dem var Sidney S. Rigdon, og en stor Deel af den Menighed, hvis Forstander han var.

Da der har været megen Omtale og mange falske Rygter har været i Omløb blandt Folk angaaende Ældste Rigdons Forening med Jesu Christi Kirke, saa er det nødvendigt at give en correct Beretning om Samme, til at afhjælpe den offentlige Menings Vildfarelser desangaaende. Jeg skal derfor skride til at give en kortfattet Beskrivelse over hans Levnetsløb, lige fra authentiske Kilder af; samt en Beretning om hans Forening med Christi Kirke.

(Fortsættes).

En Advarsel imod de falske Propheter.

(Af Johan P. Lorentzen).

(Fortsat fra Pag. 116).

Frafaldet.

Baade Propheter og Apostler forudsaae, at Hedningenes Frafald vilde udbredes over Jordkloden, under det populære Navn „Christendom." Denne Christendom vilde tilintetgjøre Guds Kraft, udslette Guds Kundskab, forandre Guds Love og Anordninger, og bringe et stort Mørke over Jorderige. De saae Uretfærdighedens Hemmelighed yttre sig, og dristigt forudsagte de Frafaldet; det Syndens Menneskes Ophøielse; Præstedommets Borttagelse; Lys og Sundhed fra de sidste asiatiske Menigheder; Forkastelsen af alle de Ting, som Jesus har befalet; de uimodsigelige Kjendetegn paa, at Menneskene ikke vilde fordrage sund Lærdom; Forøgelsen af mange Sektstiftere; Antagelsen af fordømmelige Vildfarelser og djævelske Lærdomme.

Propheternes og Apostlenes Vidnesbyrd stemmer overeens med Historien. Evangelisten Johannes's Discipel, Polycarp, trøster de Oprigtige i den philipensiske Menighed, fordi de sørgede dybt over, at de Ældste i Philippea havde sneget sig omkring i Husene og forført Qvinder, hvorfor de vare blevne udelukkede, og advarer fremdeles til ikke at lade sig forlede af det stærke Frafald, der allerede greb vidt om sig. Irenæus, en Discipel af Polycarp, førte ogsaa paa sin Tid billige Klager over de mange Vranglærere, der vendte op og ned paa Lærdommene. Iblandt Kirkens Lærere blev Fordærvelsen stedse større, og de faa Oprigtige, der stod adspredte hist og her paa det østlige Continent, maatte besegle deres Tro og Vidnesbyrd med deres Blod, og Tiden kom, at Djævelens Klinte ganske skjulede Herrens Ager. Djævelen, som havde begyndt Krigen, besejrede de Hellige, og fik Overhaand over dem, og han indførte snart andre Love og Anordninger, og oprettede en anden Gudsdyrkelse, som Tid efter anden vandt meer og meer Anerkjendelse iblandt Jordens Folkeslag. Fundamental-Principerne bleve forandrede; istedet for at omvende sig, tro Evangeliet og lade sig døbe til Syndsforladelse, blev Barnebestænkelse og Barnedaab sat istedet, og naar Børnene voxede til, skulde de oplæres og overtydes om de forskjellige (efter Landenes Politik) herskende eller brugelige Troesbekjendelser, istedetfor at salve de Syge med Olie, og modtage Haandspaalæggelse at de Ældste for Helbredelse, behøvede man kun herefter at betjene sig af Læger; istedetfor Apostler, Propheter o. s. v. fik man nu Professorer og velstuderede Theologer; iste-

detfor at Præstedømmet afgjorde Stridighederne i Menighederne, fik man nu Lovkyndige, Juristor og Procureurer; istedetfor at den Helligaands Gaver og Velsignelser var iblandt de Første-Dages Hellige, saa blev man nu velsignet med menneskelig Viisdom og Videnskaber, i mange forskjellige Grene; istedetfor at Evangeliet blev udbredt ved Apostler og Disciple i den apostoliske Tidsalder, saa blev den pavelige Lærdom nu udbredt af Keisere, Konger, Biskopper, Riddere, Mænd, Qvinder og Børn, og Sværdet og Landsen var som oftest de Midler, de betjente sig af for at paanøde Folkene deres Velsignelse; istedetfor at Evangeliet virkede Harmoni, Kjærlighed og Opoffrelse, saa virkede de djævelske Lærdomme de modsatte Ting; istedetfor at den evangeliske Sandhed opfordrede de Hellige til at vogte sig for de falske Propheter, der komme i Faareklæder, saa opfordres Menneskene i vore Dage til at vogte sig for de sande Propheter, der komme til det med Evangeliet og Advarselens Røst; og til Slutning, Resultatet paa denne Omvæltning er: en forfængelig Gudsdyrkelse er traadt istedetfor en fornuftig.

Christendommen beseirede Verden og blev Stats-Religion, hvor den trængte sig frem. Den omorganiserede Staterne og Folkene, ligefra Keiseren paa Thronen og ned til den Ringeste af hans Tjenere; Hofstat, Pragt, Forfængelighed, Rang og Titler, viste snart, at den gamle Lighed der characteriserer Fortiden, blev banlyst, og Hofferne medførte for Borgerne store Skattepaalæg, der aldrig formindskedes, men mere forøgedes. Keiser Constantin den Store, var den første der gjorde Christendommen til Statsreligion i Romerriget, 324, og han indrettede Alt paa nye Maader, en ny Tidsregning blev indført, og hans egen Person fandt man omringet baade af Livvagt, Tjenere og Stormænd. Endskjøndt han adopterede Christendommen, i sit store vidt udstrakte Rige, bortgav Embeder og Titler til dem, der hyklede ligesom han selv; gjorde Biskopper og Lærere til Herrer, og gav dem store Indkomster, der stedse forøgedes; opmuntrede alle daværende Nationer under hans Herredømme, til at antage den christelige Tro; sammenkaldt en stor Kirkeforsamling i Nicea, hvor han selv præsiderede, skjøndt 318 Biskopper var tilstede, og hvor det over hele Jorden bekjendte Barn, (den niceiske Troesbekjendelse) udkom; indskrænkede den jødiske og hedenske Gudstjeneste ved Love, saa mærkeligt nok, lod han sig dog selv først døbe kort før sin Død, 337. Saaledes som Christendommen var organiseret i Romerriget, saaledes gik den seirende frem over Jorden, og dersom Prædiken ikke kunde overtale Nationerne til at troe, betjente man sig af bedragelige Kunster, og dersom dette ikke hjalp, saa saae den Tids Missionærer sig nødt til, ved Korstog og Sværd, at tvinge Nationerne dertil, og Erfaringen lærte snart de Christne, at det sidste Middel virkede bedst. Men hvad Frugter skulde en Lærdom bringe Nationerne, som i næsten hvert Land paa Jorden, blev indført ved et Magtsprog? Historien og vor nuværende Tid vil besvare Spørgsmaalet.

Christendommen, der var blevet anerkjendt af Staterne, skulde endnu gjennemgaae en mere glimrende Triumph. Constantin, havde ladet opbygge prægtige Kirker, til hvilke han tillagde meget Jordegods, og dette Exempel blev efterfulgt, af mange Mennesker af anseelig Stand, saa at Kirkerne kunde smykkes paa det prægtigste, tilligemed Kirkens Biskopper og Prælater, der ved samme Leilighed, hævdede deres Anseelse, og efterabede den verslige Magt, og med rastløs Virk-

somhed, fort foer de lige indtil de ganske havde beseiret de verslige Magter, og organiseret en forfærdelig stor Kirkestat der baade i kirkelig og i politisk Henseende, førte Magtsproget. Man kom ihu, at Herren havde skjænket Apostlen Peter Fuldmagt til at løse og forsegle paa Jorden, og Jordens ældgamle halvandentusindaarige Stad Rom, blev udseet til Kirkens Metropolis, hvor Apostlens Efterfølger skulde residere. Man indførte Billeder i Kirken, og det varede ikke længe før Billeddyrkelsen opkom, man nedknælede for Moder Maria og de afdøde Hellige, beviste dem guddommelig Ære, og anholdt om deres Forbønner hos Gud. Man brændte Vorlys ved høilys Dag, brugte Røgelse ved Bønnerne, ophøiede Korset, gjorde Kirker og Altere til Tilflugtssteder for Misdædere. Man indførte et hemmeligt Skriftemaal, og udraabte en Skjersild for dem, der gik bort fra dette Liv og de havde en Synd som de ikke havde gjort Bod for; dog kunde Sjælene forløses fra Skjertsilden, naar de Afdødes Venner eller Paarørende, vare gavmilde med at betale Penge til de Geistlige, som da sang Messer for dem. Biskop Albert den Store af Regensburg, sagde: "de Rige ere lykkeligere end de Fattige, fordi de kan tilkjøbe sig saa meget af det Hellige, at de snart kan blive lfriet af Skjersilden, men de Fattige kan man intet trøste, fordi de intet eie."

Man beviste sin Ærbødighed for Kirkens Tjenere, ved Knæfald og Haandkys, endskjøndt mange af de Geistlige deeltog i Slagsmaal, begik Mandraab, levede et forargerligt Liv og havde mange Friller, modtoge Pant af de Fattige, der ikke kunde betale for deres Børns Bestænkelse, beskjæftigede sig mere med Jagt, Pragt og Velevnet, forsømte deres Embedspligter, og mange vare endog saa uvidende, at de ikke kunde skrive deres Navn eller læse i en Bog; men blot fordi de bare Munkekappen eller Faareklæderne vare de i Besiddelse af den almene Agtelse; ja Uvidenheden hos Bemidlede saavel som Ubemidlede var saa stor, at de blev priset salige, som kunde døe i en Kappe, som en Munk havde baaret paa sit Legeme, og tilsidst gjorde man sig Umage blot for at komme i Besiddelse af en Lap af en Helgens Klædebon. Langfredag i Aaret 1099, gik den fromme Korsfarer, Hobs religiøse Raseri saavidt at de kastede sig over Munken Peter Bartholomæus, der havde gjennemgaaet Ildprøven, blot for at komme i Besiddelse af en Stump af hans Gevandt; og de rev og sleed i ham saaledes at de udrev Kjødet af hans Laar og Been fordi de ansaae ham for en Helgen, og de havde sikkert dræbt ham, dersom ikke Ridder Raimond Peter havde befriet ham med væbnet Haand. Man betragtede dem som Hellige, der i Ordets bogstavelige Mening, kun vare religiøse Særlinger, s. t. Ex. at boe ligesom i et Dueslag paa høie Stytter, og have den ene Fod lænket i en tung Kjæde; eller modsat at boe i Ørkeners rædsomme Huler, og tarvelig friste Livet med de Næringsmidler, som medlidende Sjæle, ved Strikker vilde nedlade til dem; eller ved at leve som Eremitter i Skove, og Munke i Klostre, afholde dem fra Ægtestanden, og til deres Død, leve et strengt og indgetogent Liv for Verden; eller ved at drage i store Hobe, igjennem Stæder og Byer, og ved stort Skrig hudflette deres nøgne Legemer, med Svøber, og de vilde ved denne frivillige Marter, forskaffe sig selv og andre Guds Naade. Saaledes fik Menneskene kraftige Vildfarelser til at troe Løgnen saasnart som de afvegede fra Sandheden; thi naar Nogen af de virkelig Oprigtige stode op, og vilde under-

vise andre Mennesker, om det som hører til Liv og Gudfrygtighed, blev de forfulgt som Kjettere og udryddet af Jorden, som Freds- og Nolighedsforstyrrere, fordi de vovede at kjæmpe mod Mørkets Fyrste og hans Tjenere. Der blev indført Inquisitions Retter i alle de vestromerske Lande, og det blev længe et virksomt Middel til at have et skarpt Øie paa Kjetterne. I Orienten lykkedes det derimod ikke altid saa godt for Paverne, og hertil kom flere Aarsager. 1ste var Agtelsen for Paverne og Clereſiet ikke saa stor; 2det var Paverne i et stort Tidsrum saa demoraliserede, at de var ude af Stand til at sætte deres Villie igjennem; 3die vare disse Lande saagodtsom frafaldne fra den latinske Kirke, og holdte deels til den græsk catholske og deels til den muhamedanske Kirke. Pave Innocent d. 4de anstillede et Korstog imod Valdenserne i det franske Landskab Dauphine. Endeel af Valdenserne der havde skjult sig i Jordens Huler bleve dræbte ved Ild, der blev antændt ved Hulernes Aabning, og man fandt foruden Vogne, 400 Børn dræbte ved deres Mødres Bryster. De der flygtede ud til de høie Klippetinder bleve nedstyrtede, parterede, martrede paa Pinebænken, til der kom Orme i deres Hænder der vare gjennemskaarne af Tarturstrikkerne. "Man har bragt Herren et stort og velbehageligt Offer," lød det overalt, da man i Kongen af Navarras Nærværelse havde brændt 183 Bulgarer, (Valdenser) ved Montevideer. Baade enkelte Personer og samlede Menigheder har gjennemgaaet Trængsler og Lidelser over al Beskrivelse. De ere blevne erklærede ærelose, fredløse, satte i Band, fangede, piint, satte i Gabestok, landsforviste, knebet med gloende Tænger, brændte, stegte, stenede, druknede, halshuggede, sønderrevne og selv i Graven har man undertiden ikke undt dem Ro, men har opgravet deres Been for at opbrænde dem og udslette deres Levninger. Baade Mænd og Qvinder ere levende blevet ophængte paa Kroge i de rygende Kaminer; med gloende Tænger ere de blevne trukne omkring til offentlig Spot ved Næsen; paa gloende Kul har man nødt dem til at gaae med bare Been indtil de laae forbrændte i Ilden; man har spekket de nøgne Legemer med Spekkenaale og Flesk fra Hoved til Fødder; blæst Maverne op med Blæsebælge indtil de revnede; har afrevet dem Neglene paa Hænder og Fødder; Qvinder ere deels med Hovedet og deels med Fødderne stukket ind i gloende Ovne, og deres Legemer martrede paa det rædsomste. Brødre har myrdet Brødre; Børn har ombragt deres Forældre og Forældre deres Børn, og en unaturlig Kjærlighed, en fordærvet Moralitet, har indtil nærværende Tidsalder, gjort sig gjældende i alle Lande paa Jorden, baade iblandt Monotheister og Polytheister, og kan stadfæste, et Frafald fra Sandheden og en Fornegtelse af Troen.

I Aaret 1793 fik man i Sinde i Paris at afsværge Christendommen, fornegte Gud og sagde: „at den svage Gud man frygtede for, kun levede i Folkets Indbildning. Præsterne kom frem med den Tilstaaelse, at de hidindtil havde prædiket Løgn, og bedraget Folk, men at nu herefter skulde Rigets fri Forfatning være det Evangelium, der skulde forkyndes alle Folk. Søndagene bleve ikke helligholdte, Festdagene udeladte af den ny Almanak, andre indførte, f. Ex. een for Dyd, een for Revolutionen, een for den offentlige Mening, een for Republikken o. s. v. Af Tempelkarrene prægedes Penge, af Klokkerne støbtes Kanoner, Kirkerne bleve lukkede, undtagen Notre-Dame, der blev forsynet med hedenske Altere, Ild, Offringer og Præstinder,

Endelig feiredes en stor Høitideligheд i Paris, som kaldtes Fornuftens Gudstjeneste. En Qvinde blev kjørt i en prægtig Vogn op foran Høialteret i Notre-Dame, og blev forestillet som Fornuftens Gudinde, og blev hædret med Sange, Taler og til Slutning kysset af Præsidenten, og den sidste Taler forsikkrede, at det var første Gang siden Kirken var bygget, at Sandheden havde lydt under dens Hvælvinger. — Af alt dette lærer vi, at Menneskene har opstillet og opsøgt mange Forsængeligheder. Mange Sekter ere fremkomne, fordærvelige Vildfarelser og djævelske Lærdomme har fordærvet Sindet, besmittet Samvittigheden, og Gudsfrygten er benyttet som et Middel til at skaffe sig ulovlig Vinding, og Menneskene sige, at de kjende Gud, men de foragte ham med deres Gjerninger, fordi de ere vederstyggelige, ulydige og udnelige til al god Gjerning.

Menneskenes Gjerninger i alle christne Lande stadfæster Frafaldet. Mange religiøse Institutter ere blevne oprettede, forunden mange Selskaber og Stiftelser, for at raade Bod paa den almindelige Fordærvelse. Reformatorerne har uopfordrede (uden Engles Sendelse til dem) paa eget Ansvar fordristet sig til at begynde et Værk, hvortil de baade har manglet Authoritet og Competence, og derfor har ogsaa deres Virksomhed bragt mere Smerte end Velsignelse, og al deres Arbeide har været ligesom en ny Lap paa en forslidt Klædebon, eller som ny Viin i gamle Læderflasker. Vi mærker, at Djævelen heller ikke stort har bekymret sig om de sidste Reformationer i de sidste 300 Aar, men hans Indflydelse og Magt er bleven mere befæstet ved denne menneskelige Uenighed, og alle bibelske Forudsigelser betræffende Frafaldet befindes paa en forbausende Maade (uimodsigelig af Nogen) bogstavelig opfyldte.

(Fortsættes).

En Tale

holdt af Præsident B. Young i Tabernaklet i Store-Saltsøe-Stad den 8de August 1852.

Jeg vil læse en Aabenbaring given til Joseph Smith jun. og Sidney Rigdon. Men førend jeg gjør det, og for at begynde paa det jeg agter at forelægge Folket denne Morgen, vil ieg sige til dem, at hvad jeg forstaaer ved at prædike Saliggjørelsens Evangelium er dette: der er ikkun een Discours til at prædikes for alle Adams Børn, hvilken de skulde tro og leve efter. At begynde, fortsætte og slutte denne Evangelieprædiken, vil fordre al den Tid der er tilfaldet Mennesket, Jorden og alle Ting paa den, i deres dødelige Tilstand; det er min Synsmaade med Hensyn til at prædike. Ingen er istand til at fremsætte for en Forsamling alle Evangeliets Punkter i dette Liv, og fortsætte disse Punkter til deres Fuldendelse, fordi dette dødelige Liv er altfor kort. Det er nadskillelig forbundet een Deel med en anden, i alle de Lærdomme der er aabenbaret til Mennesket, som nu kaldes de forskiellige christelige Lærdomme, hvoraf alle Religions-Bekiendere tro en Deel; men hver for sig forkaste, eller attraaer at forkaste andre Dele af Sandheden; — idet enhver Sekt eller Individ tiltager sig Dele af Biblen, Dele af Saliggjørelsens Lærdom, det som smager dem bedst, og forkaster hele Resten, og blan-

der disse Lærdomme med menneskelige Læresætninger.

Men lad et Evangelium prædikes, hvori alle Saliggjørelsens Grundsætninger er indbefattede, saa vil vi erkjende, ved Enden af Jordens og alle derpaa værende Skabningers Dødelighed — naar Scenen sluttes ved den endelige Fuldbyrdelse af alle Ting, der har været fra Verdens Skabelses Begyndelse, og dens Befolkelse indtil den sidste Generation af Adam og Eva, og den endelige Fuldendelse af Christi Værk; — jeg siger, vi skal da erkjende at det er Evangeliets Ord, og at det ikke prædikes til dødelige Væsener i eet kort Liv.

Jeg gjør disse Bemærkninger i den Hensigt at fritage mig fra det besværlige Arbeide at fremsætte for denne Forsamling, ethvert Punkt af Saliggjørelsens Lærdom, i alle deres forskjellige Betegnelser, saaledes som de fremsættes i dette Liv, og overeensstemmende med vor Forstaaelse. Jeg gjør disse indledende Bemærkninger forat frie mig fra den store Byrde: at ende den Afhandling jeg skal begynde. Jeg ventede ikke at ende den; jeg venter ikke at see Enden deraf, indtil Scenens Slutning. Jeg begynder ikke engang paa Begyndelsen; jeg blot griber efter den, hvor den kommer til mig i det nittende Aarhundrede, thi den har været for mig; den er fra Evighed til Evighed.

Christus er Ophavsmanden til dette Evangelium, til denne Jord, Mænd og Qvinder, Adams og Evas hele Afkom, enhver levende Skabning der lever paa Jorden, der flyver i Luften, der svømmer i Vandene, der boer paa Marken. Christus er Saliggjørelsens Ophavsmand til al denne Skabelse; til alle Ting henhørende til denne Jordklode, som vi beboer.

(Fortsættes.)

Blandinger.

— I en Tid af 10 Uger fra den 19de Juli til den 21de Septbr. f. A. blev i Tiende indsendt til Tiendeforraadshuset i Store-Salt-Sø Stad 945½ ℔ Smør, 1140 ℔ Ost og 602½ Dosin Æg.

— Ønsker du Maden skal smage dig godt, da arbeid for den.

— Jordskjælv fandt Sted i Provindsen Kansut i China i Juni for en Tid af sexten Dage. Man siger, at over 20,000 Huse ere blevne ødelagte, 300 af Indvaanerne omkomne og 400 slemt saarede. — Paa de phillipinske Øer har ogsaa været svære Jordrystelser, saavelsom paa de vestindiske Øer og i Sydamerika.

— Mexico lider af Røverbander og Hovedstaden hjemsøges med svær Pestilenze.

— Guld er bleven opdaget i St. Vincent i Vestindien.

— I et Møde, holdt af Indvaanerne af Byen Kanesville (som ere Nykommere), blev det besluttet, for Fremtiden at benævne Byen Council Bluff City.

Poesie.

Hosianna alle Kongers Konge!
Messias selv, den Frelsermand.
Vaagner op I Folk og seer hvormange
Alt vandre ud at møde ham.

Chor.

Vendom og gaa i Vandet ned
Ad Frelsens Vei til Salighed;
Thi Dagen sig nærmer, da han sig lader see.

Hist paa Zions Bjerg hans Huus alt bygges;
Hans Helligdomme der skal staae.
Der hans Salvede mon boe i Tryghed
Til større Gaver de skal faae.

Og i Zions Land, der skal han throne,
Naar han betræder Jord igjen,
Naar hans Konge-Scepter og hans Krone
Skal agtes af al Skabelsen.

Med Retfærdighed han da vil dømme,
Forsvare den, som skeer Uret.
Og sin grumme Vredes Skaal udtømme,
At skaffe sin' Udvalgte Ret.

Da skal Konger, Fyrster, Grever, Herrer,
Og store Mænd af Adelstand,
Søge Skjul at finde under Bjerge
For Synet de ei taale kan.

Da skal Alle, som har trofast vandret
Med Glæde høre Hyrdens Røst.
De Sagtmodige skal arve Landet,
Al Jorderig, fra Vest til Øst.

Derfor hør nu dog, o I Nationer!
Messias' Evangelium.
Dyrker ham som høit i Himlen throner,
Og hilser det Millennium.

H.

Kom alle I Guds Mænd, som har annammet Magten,
Gaa iblandt Folket hen, og hilder dem i Vagten,
Det sidste Dagværk er begyndt, os Evangeliet forkyndt,
Som fører hjem til Zion, i Fryd og Fred.

Kom I adspredte Faar, og lytter til den Hyrde,
Som leed saa megen Sorg, og bar den hele Byrde,
Thi hvad Propheterne har sagt, I snarligen vil see fuldbragt,
Og komme hjem til Zion, i Fryd og Fred.

Vend om og da bliv døbt, og faae al Synd afvettet,
Og Aandens Vidnesbyrd: Din Brøde er udslettet!
Saa kaster al jer Sorg paa ham, thi han for Eder Omsorg har,
At føre Jer til Zion, i Fryd og Fred.

Naar Sorgen er forbi, og Trængslerne er' endte,
I fra al Trældom fri, Opstandelsen kan vente;
Og Jesu Ansigt I vil see, og altid være samlede
Et Tusind Aar i Zion i Fryd og Fred.

H.

Indhold.

	Side
Ottende almindelige Epistel	161
Joseph Smiths Levnetsløb (fortsat)	166
En Advarsel mod de falske Profeter (fortsat)	170
En Tale af Præs. B. Young . .	174
Blandinger	175
Poesie	175

„Skandinaviens Stjerne" udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned, og faaes hos DHrr. Boghandlere, samt hos Redactøren i Compagnistræde Nr. 54, 4de Sal.

Udgivet og forlagt af W. Snow.

Trykt hos F. C. Bording.

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

2. Aarg. Nr. 12. Den 15. Marts 1853. Priis: 6 ß pr. Expl.

En Tale

holdt af Præsident B. Young i Tabernaklet i Store-Saltsøe-Stad den 8de August 1852.

(Fortsat fra Pag. 175.)

Dog vilde dette være stridende imod vore fordomsfulde Anskuelser, at indrømme for et Øieblik, at Christus, i hans igjenløsende Egenskaber, har Magt til at gjenløse nogensomhelst af hans Hænders Gjerninger, — nogen anden levende Skabning foruden Adams og Evas Børn; — dette vilde maaskee ikke stemme med vore forud havte Følelser og længe indsugede Fordomme; men han har gjenløst Jorden; han har gjenløst Menneskeslægten og alt Levende der rører sig paa den; og han vil fuldende sin evangeliske Prædiken naar han overvinder sine Fiender, og lægger alle sine Fiender under sine Fødder — naar han tilintetgjør Døden, og ham der har dens Kraft — naar han har opreist dette Rige, og fuldendt sit Arbeide, som Faderen gav ham at gjøre, og overgiver det til sin Fader, sigende: "Jeg har gjort Arbeidet, jeg har fuldendt det; jeg har ei alene skabt Verden, men jeg har igjenløst den, jeg har vaaget over den, og jeg har givet til hine fornuftige Væsener, som Du har skabt ved mig, deres Handlefrihed, og den har været besiddet til Fuldkommenhed af enhver fornuftig Skabning, ethvert Trin af Menneskeslægten; jeg har bevaret deres Handlefrihed ukrænket; jeg har vaaget over dem, taget Overbestyrelsen af alle deres Handlinger, og holdt Menneskers Skiæbne i mine Hænder; og jeg har fuldendt min Evangelieprædiken", idet han præsenterer det fuldendte Værk for sin Fader.

Til at prædike een Evangelieprædiken, behøves netop saadan en Charakteer som Frelseren; og denne blev begyndt med alle Menneskers Begyndelse paa denne eller en anden Jord; og vil aldrig sluttes førend Scenen er sluttet, og alt er fuldendt og Riget er overgivet til Faderen.

Jeg venter blot at see ind i nogle Dele af den, som den kommer til mig i det nittende Aarhundrede af den christelige Tidsregning. Jeg vil nu læse en Aabenbaring, der blev given til Joseph Smith jun, og Sidney Rigdon, kaldet et Syn: Lytter o I Himle, og giv Agt o Jord, o. s. v. See Lærdommens og Pagtens Bog, 92de Afdeling.

Disse ere Ordene af Synet, der blev givet til Joseph og Sidney. Mit Sind hviler paa dette Subjekt, paa denne Deel

af Saliggjørelsens Evangelium; og har hvilet derpaa, mere eller mindre, i saare mange Aar. De Omstændigheder, der omringer mig næsten daglig; saadanne Ting, som jeg seer og hører, kommer mig til at anstille Betragtninger over Menneskeslægtens Tilstand; frembringer hos mig en stor Begjerlighed efter at udfinde — at lære hvorfor Tingene er saadanne som de er; hvorfor det er, at Herren skulde bygge en Globus saadan som denne Jordkugle, og sætte den i Bevægelse — dernæst befolke den med fornuftige Væsener, og siden efter kaste et Slør over det Hele, og skjule sig selv for sin Skabelse — skjule for dem: sin Viisdom, Herlighed, Sandhed, Fortræffelighed og sande Principer, og hans Plan idet han dannede Jorden.

Hvorfor kaste dette Slør over dem, og forlade dem i fuldkommen Mørke — overlade dem til at bortføres med vildfarende Lærdomme, og udsat for alslags Ryggesløshed, der vilde gjøre dem uskikkede til Nærværelsen af Gud, ham som satte dem her paa Jordens Kreds. Min daglige Erfaring og Jagttagelse kommer mig til at erkyndige mig om disse Ting. Kan jeg tilskrive hans Viisdom Alt, han som har organiseret denne Jord, og befolket den med fornuftige Væsener; og see Folket ærligen attraae at gjøre ret hele den ganske Dag, og vilde ikke løfte Haand eller Hæl imod den Almægtige, men vilde heller have deres Hoveder skilte fra deres Kroppe, end vanære ham. Og dog, vi hører Een skrige paa høire Haand: dette er Guds Lov, dette er den rette Vei; en Anden paa venstre, sigende det samme, en anden i Fronten, og en anden bagved; og til ethvert Punkt af Compasset, Hundreder og Tusinder af dem, og alle afvigende den ene fra den anden.

De gjør det Bedste de kan, det indrømmer jeg. See Jordens Indvaanere, hvorledes de afviger i deres Anskuelser, og i deres Religion. Hvad er Religionen nutildags? Hvad er alle borgerlige Love og Regjeringer unomstunder? De er blot Folkesagn, uden een eneste Undtagelse. Mon Folket veed — at det er Kraften af deres Opdragelse, der gjør Ret og Uret hos dem? Det er ikke den Linie Herren har draget; det er ikke den Lov Herren har givet dem; det er ikke den Retfærdighed der er overeensstemmende med hans Charakteer, der har skabt alle Ting, og ved sin egen Lov regjerer og styrer alle Ting, — men den fordomsfulde Anskuelse de er oplærte i — den forud havte Følelse, der er avlet i Menneskens Børns Hjerter, formedelst omgivende Gjenstande; idet de er Væsener, der er mere eller mindre afhængige af Omstændighederne. — I det de saaledes ledes til at afvige fra hinanden, avles der i dem forskjellige Følelser; det kommer dem til at afvige i Grundsætning, Diemeed og Valg, i deres Sædvaner, Religion, Love og huslige Sager i hele det menneskelige Liv; og dog anseer Enhver, af hver Nation som er under Himlen, sig selv for at være det bedste Folk; at de er de Retfærdigste; har de fornuftigste og bedste Mænd til deres Præster og Regenter, og er komne nærmest til det den almægtige Herre fordrer af dem. Der er ingen Nation paa Jorden som ikke nærer disse Følelser.

Sæt at det Spørgsmaal opkommer i Menneskehedens forskjellige Sekter — mon ikke de Sidstedags-Hellige tænke at de er de bedste Folk under hele Himlen, ligesom vi selv? Jo, netop; jeg tager det til mig selv. De Sidstedags-Hellige har de samme Følelser som de øvrige Folk; de tænker ogsaa, at de har mere Viisdom og Kundskab, og er af alle Folk paa Jorden nærmest det Rette.

Sæt at I besøger China, og blandes med de „himmelske" Væsener dersteds; I vil finde et Folk som bespotter og beleer

ethvert andet Folk, og især de Christne. De anseer sig selv at være helligere, retfærdigere, oprigtigere, ærligere; i Besiddelse af mere Oplysning; de betragter sig selv som bedre opdragne; bedre i enhver Henseende, i alle deres borgerlige og religiøse Skikke, end nogen anden Nation under Himlen.

Sæt at I dernæst besøger Spanien, der vil I finde Moderen, Bedstemoderen, og Oldemoderen til alle de christelige Troesbekjendelser paa Jordens Kreds — endskjøndt disse er blot en ringe Deel af Menneskeslægten, i Sammenligning med alle Indvaanerne paa Jorden. Jeg troer ikke en Tolvtedeel eller Sextendedeel af Jordens Indvaanere troer paa Jesus Christus — og sandsynligviis ikke een Tredivtedeel af dem.

Tag nymodens Christendoms Moder; gaa til Italien — til Rom, hendes Regjerings-Sæde, og vi finde at de ogsaa betragter sig selv som det bedste Folk i Verden — de nærmeste til Herren og Rettens Sti — og det mere end noget andet Folk paa Jordens Kreds.

Besøg dernæst den første Protestanter-Kirke der blev organiseret, og de anseer sig selv nærmere rigtige end deres Moder eller nogen af deres Søstre. I kan saaledes følge den ned til den sidste Reformator paa Jorden; og da træde tilbage til dem vi kalde hedenske; til alle der nogensinde levede, fra det Sted hvor Noa landsatte sin Ark, til Opbyggelsen af Babels Taarn; og i deres Adspredelse, lægge Mærke til deres Fodspor til Øslandene og Fastlandene under hele Himlene, og I kan dog ikke finde et Folk der ikke troer, at de ere nærmest-rigtige i deres Religion — mere rigtige end deres Naboer, — og har den bedste borgerlige Regjeringsform.

Sæt at I kalder paa dette vort Lands oprindelige Indvaanere — disse vilde Indianere; vi kalder dem Barbarer; vi kalder dem Hedninger. Skiller Eder ved eders Fordomme; lad dem være ganske forglemt, tilligemed al eders Opdragelse og forrige Meninger, eders religiøse Læresætninger, etc., og lad eders Sind være i aabent Syn foran den Almægtige, seende Tingene som de er, — og I vil finde, at hiint selvsamme Folk veed ligesaameget om Herren, som noget andet; ligesom den øvrige Menneskeslægt, have de en Række af Ideer og Skikke, der er deres Opdragelse særegen.

Jeg indrømmer alt dette; og jeg indrømmer det paa Grund af min egen Kundskab, som jeg har angaaende Jordens Indvaanere; dette veed ogsaa Enhver, som er bekjendt med de forskjellige Landes forskjellige Sædvaner og Religioner.

Lad mig gaae over til England, og føre mine nyengelske Meninger og Maneer med mig, og see om jeg ikke vil blive til Latter. Lad en Engelskmand gaa over til Skotland, og tale og handle efter engelsk Maade; det vil afvige saavidt, at man vil lee ad ham. Lad en Skotte eller en Engelskmand gaa til Irland, og det vil være ligedan. Denne Forskjel paa Følelse, Dommekraft og Sædvane existerer i hine Lande der er saa nær hinanden. Dersom I gaaer til Frankrig, I vil finde at de træder Englands Skikke og Maneer under Fødder, som noget der ikke er værdt at lægge Mærke til. Skulde I gaae saaledes fra eet Folk til et andet, heelt igjennem alle Nationer, I vilde finde at de afviger i deres religiøse og nationale Skikke, overeensstemmende med Moderens og Præstens Lærdomme. Paa denne Maade er det at Menneskeslægtens Samvittigheder dannes — ved den Opdragelse de nyder. I veed at dette er sandt, af eders egen Erfaring.

Det I engang betragtede, maaskee,

som uvæsentligt i Religion, I nu betragter som meget væsentligt. Det som I engang agtede at være usømmeligt i Selskab, er bleven saaledes indvævet i eders Følelser, ved at I vænnes dertil, at det tilsidst synes Eder at være ganske fornuftigt.

Naar I kaster et Blik over Jordens Beboere, vil I finde at alle Nationers religiøse Læresætninger har sit Udspring fra deres Opdragelse; følgelig, dersom vi skulde fremstille hele Jorden for os, og usiagtig forhøre dem, vi skulde finde at Jordens Nationer, saavidt de veed og forstaaer, gjør omtrent det bedste de veed; de er omtrent ligesaa nær ved at være rigtig, som de veed hvorledes man kan være det.

Disse Indianer-Stammer afviger fra hinanden i deres Tænkemaade og Følelser; de kriger imod hinanden, og gjør Forsøg paa at udrydde hinanden; og hvorfor gjør de dette? Hvorfor, "fordi I er ikke saa retfærdige som vi er, og vi ønsker at bringe Eder over til vor Tro." I seer disse Bander af Indianere gjøre disse Ting, og I foragter det. Sæt at I udstrækker Princip et, og fører det iblandt Jordens største Nationer; I vil see Dronning Victoria, een af de mægtigste Regenter, siddende som Hoved for een af de mægtigste Nationer paa Jorden, udsende sine Strids-Kræfter iblandt disse "Himmelske", nedbryde Chinas Mure, bombardere deres Stæder, kaste Forvirring ind i deres Stater, og ødelægge Tusinder af deres Folk, — svinge sit store Riges Udstrækning over Indien. Og hvorfor alt dette? "For at underkue jer Hedninger, og bringe jer over til vore mere oplyste Skikke og Religion.

Staaer een Nation op imod en anden for at føre Krig, uden at have Beveggrunde, saadanne Beveggrunde, som de vil gjøre gjældende som gode og tilstrækkelige? Vil eet Folk staa op og føre Krig imod et andet, undtagen Beveggrunden, der beveger dem, er af saadan Natur, at den retfærdiggjør dem i deres egne Tanker og Dømmekraft i at handle saaledes? Nei. Der er ikke et Folk paa denne Jord, der vilde gjøre det; alle mener de at gjøre det, der synes dem godt.

Der er Jøderne — husker paa at de er et meget religiøs Folk indtil denne Dag; et mere religiøs Folk har aldrig levet, det er, Judas Stamme og Benjamins halve Stamme, der blev tilovers i Jerusalems Land; de er saa nidkjære som noget Folk kan være indtil denne Dag, for deres Fædres Religion; og hvor kan I see dem iblandt Jordens Nationer, uden at see et foragtet og forfulgt Folk? Nationernes Love har været indrettede til det udtrykkelige Øjemeed: at dræbe og udrydde dem af Jorden. Ja, midt i Nationer der sige at de holde sig til Christendommens Lærdomme — der giver Love, og laver Love og sætter dem i Kraft, — har man lavet Love først forat forstyrre dem; dernæst skrige ud imod dem, og opsamle Pøbelhobe til at forfølge og ødelægge og udrydde Jøderne af Jorden. Uagtet alt dette, vil de forsage deres Religion? Nei. — De har tilstedet sig at stenes paa Gaderne, deres Huse at brændes over deres Hoveder; men vil de forsage deres Religion? Nei. — De vil heller omkomme.

De Christne siger de er vrange; og "den Hellige Romersk-Katholske Kirke" vilde have dræbt hver Een af dem, for Aarhundreder siden, hvis ikke Gud havde forjettet ved sine hellige Propheter, at de skulde vedblive og formeres; de er bleven fordeelt, udstrøet og adspredt iblandt Jordens Nationer, til at opfylde denne og mange flere af Propheternes Udtalelser: og de er ligesaa paaholdne nutildags, med Hensyn til den Religion, som i Moses

Dage, og venter og seer ligesaa ængstelig efter Messias.

Samvittighed er intet andet end Resultatet af Jordens Indvaaneres Opdragelse og Traditioner; disse er sammenvævede med deres Følelser, og er ligesom en Kappe, der aldeles omhyller dem, i Egenskab af Naboskaber, Folk eller Individer; de sammensætter den Slags Regjering og Religion, og følge det Løb samlet og enkeltviis, der synes dem selv at være godt.

Naar vi seer paa den hele Skabelse, og det tilmed, fra Adams Dage, ned til denne Tid, hvad seer vi da? Efter hvad der læses af Biblen, hvad der siges af Jesus Christus, og alle de gamle Profheter og Apostler, — vil enhver Sjæl, enhver Søn og Datter af Adam og Eva, der har levet fra Overtrædelsens Dag indtil denne Tid, der vil leve fra denne Tid og fremdeles saalænge som nogen af Adams og Evas Afkom skal vedblive paa Jorden, — medmindre de kjender Jesus Christus, og haus Fader, og annammer den Hellig-Aand, og beredes til at boe hos Faderen og Sønnen; bliver bekjendt med dem, og omgaaes med dem — alle blive fordømt; enhver Sjæl af dem blive sendt til Helvede.

Og hvad seer vi næst efter dette, spørger jeg? Vi seer at hele Christenheden er færdig til at hugge sine Kløer i dem, som troer paa Jesus Christus, og stræber at komme til denne Kundskab, og til at knuse dem, og rive dem ned, og vedblive at kaste sig over dem, og trykke dem ned — ned til „Bunden af den bundløse Afgrund", og kaste Jern- og Blylodder ovenpaa dem, for at holde dem nede. Dette er hvad vi seer, og hele Skabelsen kan ogsaa see det, dersom den vil aabne sin Øine.

Jeg skal ikke paatage mig at bevise Alt hvad jeg siger af Biblen, dog det er der altsammen.

Med Hensyn til de særegne og forskjellige Tildannelser af Nutidens Religioner, vil jeg sige, vi kan see de første Grundtræk af Christi Religion, hvilke har existeret iblandt dem fra de Dage de faldt fra den sande Orden, indtil nærværende Dag.

Dersom I kunde ikkun ydmyge Eder, indtil eders Øine blev oplyste ved Guds Aand, ved Kundskabens Aand, saa vilde I kunne forstaae Ting som Verden ikke kan see; og forstaae at det tilkommer ethvert Menneske nøie at kjende for sig selv Jordens Indvaaneres Tilstand. Oldtidens Apostler saae den; Jesus Christus vidste alt desangaaende; og Propheterne førend dem, de profeterede og skrev og prædikede om hvad dengang var paa Jorden; hvad der havde været, og hvad der vilde blive.

Man kunde gjøre det Spørgsmaal: kan noget Menneske i Verden profetere, uden at besidde denne Aand? — Nei, de kan ikke. De kan profetere Løgne ved Løgnens Aand, ved Inspiration af en løgnagtig Aand; men kan de see og forstaae Tingene i Fremtiden, saa at de kan profetere sandfærdigen om tilkommende Ting, medmindre de er udstyret med Prophetiens Aand? Nei! Er dette ethvert Menneskes Rettighed? Ja det er. Tillad mig her at bemærke, — dette Folk, som kaldes Sidstedags-Hellige, maa komme til den Skole hvor de vil lære, (dersom de ikke har været der allerede), hvor de vil ydmyge sig, øve Retfærdighed, forherlige Gud, og holde haus Bud og Befalinger. Dersom de ikke har faaet udeelte Følelser, vil de blive revsede indtil de har dem; ei alene indtil enhver af dem skal see selv og profetere selv, have Syner selv, — men blive bekjendt med alle de Grundsætninger og Love, der er nødvendige for

dem at vide, saa at de overstiger den Nødvendighed at nogen lærer dem.

Er ikke den Tid tilkommende, naar jeg skal ikke sige til min Næste: kjend Herren, fordi han vil kjende ham ligesaa godt som jeg? Dette er det Folk der skal komme dertil, tidligere eller senere. Kan vi komme dertil? Vi kan. Dersom I er flittige og trofaste Disciple i den Skole I er indtraadt i, skal I faae Lekzier den ene efter den anden, og gaae stadig fremad, indtil I kan see og forstaa Prophetiens og Aabenbarelsens Aand; hvilken kan forstaaes overensstemmende med en systematisk Grundsætning, og kan tydeliggjøres saa at et Menneske forstaaer den, ligesaa videnskabelig som Professor Pratt, som sidder bag mig, kan løse en astronomisk Opgave.

Jeg agter ikke at gaae ind derpaa, eller at sige noget til Brødrene, eller til dette Folk, med Hensyn til deres daglige Vandel og Handlinger. Jeg foreslog at kaste et Blik paa Jordens Beboere og deres Stilling, at I og jeg kunde forstaae at Herren den Almægtige har sin Haand i alle disse Sager; at Herren er paa Jorden, og fylder Umaaleligheden; han er allesteds; han dicterer Gouverneurer og Konger, og leder alle Jordens Nationers Affairer, og har gjort det fra Adams Dage indtil nu, og vil gjøre det indtil Scenen sluttes og Værket fuldendes.

Der er kun een Evangelieprædiken, husker paa det, Søskende; og den Tid der udfordres til at prædike den er fra Faldets Dag, eller fra den Dag da Adam og hans Hustru Eva kom her paa denne Planet, og fra den Tid, indtil Christus Jesus har undertvunget den sidste Fjende, hvilken er Døden, og lagt alle Ting under sine Fødder, og fuldendt alle Ting henhørende til denne Jord.

Da vil Evangeliet være prædiket, og det og dets Virkninger bragt op og præsenteret for Faderen.

Nu hvad skal vi gjøre med Jordens Indvaanere? Deres sande Stilling kan fremstilles for eders Sind, dersom I vil roligen betragte den. Ethvert Menneske, enten det har reist eller ikke, dersom det er bekjendt med Nationernes Historie, kan paa eengang see, den Forskjellighed der er, af Religioner, Skikke, Love og Regjeringer, og dersom I vil appellere til eders egne Hjerter, kan I forstaae Aarsagen til denne Forskjellighed.

Atter der er de Nationer der har levet førend os — hvad skal vi gjøre med dem? Og hvilken er deres Stilling i den anden Verden? Hvad har vi nu at sige om dem? Jeg kan fortælle det i Korthed. Vi er ifærd med at prædike Saliggjørelsens Evangelium for dem, for de Døde, — formedelst dem, der har levet i denne Uddeling; og det er en Deel af den store Evangelieprædiken, lidet her og lidet der, der er nødvendigt for den Nation til hvilken det er given. Med Hensyn til Lærdom, Regler, Skikke, og mange Sakramenter, da maales der ud til Jordens Indvaanere, til enhver især eftersom de behøves, i Overeensstemmelse med deres Stillinger, og hvad der forlanges af dem.

I kunne vel spørge, hvad maales ud til os? Jeg svarer; de Ordinanzer, de Sakramenter den Herre Jesus Christus indstiftede for at frelse Jøderne, for hele Israels Hus, og dernæst for Hedningerne. Dette er Evangeliet, — den Plan til Saliggjørelse Herren har givet os. Dette er Riget som Herren har fremstillet for os; det samme han fremstillede for Apostlerne i Jesu Dage. Nu det tilkommer Folket at gjøre sig bekjendt med disse Love og Saliggjørelses-Ordinanzer, dernæst anvende dem til deres Liv, og det vil frelse ligesaamange i det celestiale Rige, i Faderens og Sønnens Nærværelse, som

der vil usiagtig holde sig dertil. Dette vi læser i den hellige Bog; vi har den for os hele Tiden, at ligesaa mange som vil tro Jesu Christi Evangelium, efterleve dets Fordringer i deres Livs Dage, og døe i Troen, skal annamme en Livsens Krone med Apostlerne og alle de Trofaste i Christo Jesu.

Hvad nu? Jeg vil fortælle Eder en Praxis af de Sidstedags-Helliges-Ældster ialmindelighed. For Exempel: Jeg kommer op her og prædiker Evangeliets Fylde, maaskee til Individer som aldrig hørte det før i deres Liv, og jeg slutter med at sige, I som tro det, som jeg har sagt Eder, skal frelses; hvis ikke, skal I fordømmes. Jeg forlader Gjenstanden her. "Men", siger Een, 'siger ikke Biblen saaledes?" I burde selv forklare Eder det. "Jeg sagde kun, hvad Frelseren lærte — han siger: "Gaaer ud i al Verden, og prædiker Evangelium for enhver Skabning; den som troer og bliver døbt, skal blive frelst; og den som ikke troer, skal fordømmes." Siger jeg ikke det Samme?" I forlader det der, gjør I ikke? "Jo; Apostlen forlod det der, og saa gjør jeg."

Jeg ønsker at forklare det lidt mere, overeensstemmende med det jævne, enfoldige, engelske Sprog. Summen af denne Praxis er denne: naar jeg holder en Evangelie-Prædiken, og de ikke troer hvad jeg siger, besegler jeg strax deres Fordømmelse. Brødre! troer I noget Saadant; som det? Jeg troer det ikke; dog er der mange af de Ældste saa urimelige.

Jeg husker, at jeg i England sendte en Ældste til Bristol, for at aabne en Dør dersteds, og see om Nogen vilde tro. Han havde lidet mere en tredive Mile (engelsk) at gaae; han tager afsted en Morgen, og ankommer til Bristol; han prædikede Evangeliet for dem, og besegle dem alle til Fordømmelse, og var tilbage næste Morgen. Han var endogsaa en af de bedste Mænd, vi havde. Det var paa Grund af Mangel paa Kundskab, at han gjorde saaledes. — Jeg gaaer og prædiker til Folket, og fortæller dem ved Enden af enhver Prædiken, at den som troer og bliver døbt, skal blive salig; og den som ikke troer, skal fordømmes. Jeg vedbliver der at prædike Dag efter Dag, Uge efter Uge, Maaned efter Maaned, og dog troer Ingen mit Vidnesbyrd, saavidt jeg veed, og jeg seer ikke nogen Tegn dertil. Hvad skal jeg gjøre i dette Tilfælde, dersom jeg er sendt til at prædike der? kan I vel spørge. I maae vedblive at prædike der, indtil de, der sendte eder, skal sige til eder, at I skal forlade den Virkekreds; og dersom Folket ikke udviser ved sine Gjerninger at det troer, saalænge de kommer for at høre mig, vil jeg vedblive at tale med dem indtil de viser Tilbøielighed til Evangeliet. — Hvorfor? Fordi jeg maae være taalmodig med dem ligesom Herren er taalmodig med mig; ligesom Herren er barmhjertig mod mig, vil jeg være barmhjertig mod Andre; ligesom han bliver ved at være barmhjertig mod mig, følgelig maae jeg vedblive at være langmodig og barmhjertig mod Andre — taalmodigen vente med al Flid, indtil Folket vil troe, og indtil de er beredt til at blive enten Arvinger til det celestiale Rige, eller Egle til Djævlen.

Da Mormons Bog først var trykt, kom den i mine Hænder omtrent to eller tre Uger derefter. Troede jeg strax første Gang jeg læste den? Den Mand, der bragte den til mig, fortalte mig det Samme; han siger: dette er Saliggjørelses Evangelium; en Aabenbaring Herren har fremført til Israels Gjenløsning; det er Evangeliet; og ligesom Jesus Christus, og hans Apostle, maae Du lade Dig døbe til Syndernes Forladelse, ellers vil Du blive

fordømt. Stop lidt siger jeg. Jeg var indhyllet i mine Traditioner i den Grad, og mine forudhavte Følelser var saaledes sammenvævet med min Natur, at det var næsten ganske umuligt for mig at see; og endskjøndt jeg i mit hele Liv havde seet, at Folkets Traditioner var al den Religion de havde, saa havde jeg dog selv faaet en Kappe over mig. Jeg siger. vent lidt; hvad er Lærdommen af den Bog og de Aabenbaringer Herren har givet? Lad mig henvende mit Hjerte dertil; og efterat jeg havde gjort dette, tænkte jeg endnu at jeg havde ligesaa stor Ret som nogen Anden paa Jorden til at forstaa den selv.

Jeg undersøgte og studerede Sagen, i to Aar, førend jeg begvemmede mig til at annamme denne Bog. Jeg vidste den var sand, ligesaavelsom jeg vidste at jeg kunde see med mine Øine, eller føle med mine Fingre eller fornemme med nogen af mine Sandser. Havde ikke dette været Tilfældet, jeg vilde aldrig have annammet den endikke denne Dag; det vilde alt synes mig at være uden Form og Tækkelighed. Jeg ønskede tilstrækkelig Tid til at blive overbeviist om Alting selv.

Jesu Christi Evangelium maae prædikes for alle Nationer til et Vidne og et Vidnesbyrd; til et Tegn paa at Dagen er kommen, den fastsatte Tid for Herren at gjenløse Zion og indsamle Israel, beredende for Menneskens Søns Tilkommelse. Naar dette Evangelium prædikes til Folket, Somme vil troe det, og Andre vide ikke om de skal troe det eller ikke. Dette er Verdens Tilstand; gaae ud iblandt Folket; gaae iblandt eders egne Naboer! saa kan I see det; fordi Herren har rørt ved eders Forstand med Sandheds Aand, seer det ud for Eder som om hele Verden vilde troe det, dersom de blot kunne høre eders Vidnesbyrd; I gaaer hen og prædiker for dem, men, til eders Forundring, synes de aldeles uinteresserede; Somme falder i Søvn, og Andre drømmer om deres Avlsgaarde og Eiendomme.

Methodisten vil fortælle Eder, han har havt Evangeliet fra sin Ungdom af, og er bleven opdragen i Methodist-Samfundet: og ligesaa vil Quækeren; og ligesaa Presbyterianeren; og ligesaa Sjækerne, for de siger de er det eneste Folk, som bereder for Millenniet. Hvad der er Lov her er ikke der; og hvad der er Lov der er ikke her. Jeg har været vandt til denne eller hiin Gudsdyrkelses-Methode; og jeg har hørt den gode gamle Tone alle mit Livs Dage.

Methodisterne kommer og siger, I kan blive døbt ved Overøselse eller ved Bestænkelse eller lade være at døbes, for der er intet Væsenligt deri. En Anden siger: I kan deeltage i Herrens Nadver, om I ønsker, eller ogsaa lade det være, fordi det er uvæsenligt; dersom I blot synger den gode gamle Tone, saa er Alt godt.

Nu jeg gjør et Spørgsmaal: Hvo er den som forstaaer sig paa det som hører Gud til; hvo kan skjelne imellem Sandheden og Vildfarelse? Hvor er det Menneske, hvor er det Folk nu i Verden, der kan gjøre det? De existerer ikke. Bring den bedste Viisdom af Verden frem til deres Hjælp, og see om de kan kjende de guddommelige Ting. Lad et Menneske blive udstyret med Jesu Christi Aabenbaringer, saa vil han sige paa eengang: de kan ikke — det er umuligt. Lad den retfærdige Dommer lade sin Basun lyde, hvad vil han sige? Jeg kan læse Eder det i denne Bog (Biblen).

Han er medlidende mod alle sine Hænders Gjerninger; hans Igjenløsnings-, Frelses- og Barmhjertigheds-Plan er udstrakt over alle; og hans Planer er at

opsanke, føre tilsammen og frelse alle Jordens Indvaanere, med Undtagelse af dem, der har annammet den Hellig-Aand og synder imod den. Med denne Undtagelse, skal ellers den hele Verden frelses. Er ikke dette Universalisme? Det grændser meget nær til den.

Jeg har prædiket af Saliggjørelsens Lærdomme for Folket, medens jeg reiste ude omkring. Naar jeg sommetider vilde optage denne Materie, saa løb Universalisterne efter mig over hundrede Mile, sigende: "vi er Universalister, hvor jeg boer, og vi plages med Methodister og forskjellige Sekter; vilde I ikke komme og hegle dem igjennem for os; vi ønsker at faae dem taus.

Det er ikkun Dele eller Stykker af Evangeliet at I hører; lidet her og lidet der, adspredt over hele Verden. Lad nu Menneskens Børns Hjerter blive oplyst; lad dem blive opvakt til at forstaae Herrens Hensigter i Menneskets Saliggjørelse; hvorledes vilde da ikke deres Røster gjenlyde fra den ene til den anden? Jeg vil sige Eder, hvad ethvert Hjertes Følelse vilde være: Salighed, Fryd, Lov og Priis for Gud og Lammet til evig Tid. Hvorfor? Paa Grund af hans overvættes Barmhjertighed og Medlidenhed; fordi hans Viisdom har tilveiebragt det for os, som vi ikke selv kunde have tilveiebragt. — Det er hvad al Skabelsen vilde gjøre.

Jeg vil optage en anden Traad af min Diskurs, ved at observere, at nogle faae Mennesker paa Jorden, har fundet et Punkt af Sandheden hist og her, og har indblandet det med deres egen Viisdom, og lært Verden at Herren agter at frelse hele Menneskeslægten, ligemeget hvad de gjør. Nogle andre vil gribe efter de kalviniistiske Grundsætninger; de holder for, at Herren har forud bestikket dette, hiint, og den anden, og standhaftigen paastaaer at Herren havde besluttet, og havde forudbestikket hvadsomhelst der skeer, og afsted de render. En anden kommer med fri Salighed for alle; han har opsnappet den Grundsætning, — og afsted løber de alle, og fraseder sig alt hvad der er anderledes end just den lille bitte Smule som hver især har taget til sig.

Saaledes kommer den megen Forskjellighed i den religiøse Verden. Vi seer eet Parti her, og eet der, skrigende: see her! og: see der! og Folket kives bitterlig med hinanden, Nation imod Nation, Samfund imod Samfund, og Mennesker imod Mennesker, idet de søge at nedrive hverandeu, eller at bringe hverandre til denne lille Smule Lærdom, som hver især tænker er netop rigtig. Den er rigtig, saavidt som den rækker til.

Mennesket er gjordt til at handle paa eget Ansvar for dets Gud; det er organiseret udtrykkelig til det Diemed, at komme til at ligne sin Mester. I erindrer nok een af Apostlenes Udsagn, at naar vi seer ham, vi skal ligne ham; og atter, vi skal vorde Guder, nemlig Guds Sønner. Læser I nogensteds, at vi skal bestidde alle Ting? Jesus er den ældre Broder, og alle Brødrene skal komme ind at faae Deel med ham; en ligelig Deel, efter deres Gjerninger og Kald, og de skal kroues tilligemed ham. Har I læst at Frelseren bad, at de Hellige maatte vorde eens med ham, ligesom han og Faderen? Bibleu er fuld af saadan Lærdom, og der er ingen Synd i den, saalænge den er overeensstemmende med det Nye Testamente.

Jeg vil fortsætte det Punkt jeg nu er ved. Herren har skabt Eder og mig i den Hensigt, at vi skulde blive Guder ligesom ham selv, naar vi er bleven prøvede i vor nærværende Dygtighed, og har været trofaste i Alt hvad han giver os at bestidde. Vi er skabte, vi er født ud-

trykkelig til det Øiemed, at grove op fra den lave Menneske-Stand, til at blive til Guder, ligesom vor Fader i Himlen. Dette er Sandheden derom, ligesom det er. — Herren har organiseret Menneskeslægten til den udtrykkelige Hensigt: at forsøges i den Kundskab og Sandhed, der er hos Gud, indtil Mennesket er istand til at skabe Verdener, og blive til Guder, nemlig Guds Sønner.

Hvormange vil blive saaledes ophøiet? Saamange som ærer Faderen og Sønnen; som annammer den Hellig-Aand, og vogter deres Kald, og befindes rene og hellige; de skal krones i Faderens og Sønnens Nærværelse. Hvem ellers? Ingen. Hvad bliver der af alle de andre? Vil I støde dem ned og nedsænke dem til Bunden af den bundløse Afgrund, som Djævelens Engle? — Hvo er hans Engle? Ingen Mand eller Qvinde, undtagen de annammer Saliggjørelsens Evangelium og da fornegter det og gaaske vender sig bort fra det, idet de selv paany opoffrer Guds Søn. De er de eneste der vil lide Guds Vrede i al Evighed.

Hvormeget vil det koste at berede en Mand, Qvinde, eller noget Væsen, til at blive en Djævelens Engel, at lide med ham i al Evighed? Ligesaa meget som til at berede Een til at indgaae i det celestiale Rige, til Faderens og Sønnens Aasyn, at blive en Arving til hans Rige og al hans Herlighed, og krones med Herligheds, Udødeligheds og evigt Livs Krone. Nu, hvo vil blive fordømt i al Evighed? Vil nogen af Resten af Menneskeslægten? Nei! — ikke een af dem.

Vi talte om selve Hedningene; dersom de har en Lov, ligemeget hvem der har forfattet den, og de handler efter deres bedste Vidende, da vil de faae en Herlighed, der overgaaer hvad I kunne forestille Eder ved nogen Beskrivelse jeg kunde give; I kan ikke begribe den mindste Deel af den Glorie Gud har beredt sine Væsener, hans Hænders Gjerninger; thi disse Folk, som sidde for mig, hvilke er lovmæssige Sønner og Døttre af vor Fader i Himlen, udsprang alle fra ham; det er ikke opkommet i Menneskets Hjerte at begribe hvad han har beredt for dem.

Herren udsendte sit Evangelium til Folket; han sagde: „Jeg vil give det til min Søn Adam; fra ham annammede Methuselah det; og Noah annammede det fra Methuselah; og Melchisedek meddelede til Abraham. — I Noæ Dage, Folket forkastede det i Almindelighed. Alle de der blev gjordt bekjendt med dets Grundsætninger, og derved blev gjordt bekjendt med og smagde Frelsens Kraft, og vendte sig bort derfra, de blev Djævelens Engle.

Lad os anvende det direkte paa os selv, der har annammet Sandheden og smagt Guds gode Ord. Sæt at jeg og I vender om og forkaster det, og lærer vore Børn at det er en Usandhed, lærer det samme til vore Naboer, og at det er Narreri for vore Sandser; lad os fornegte den Herre, der kjøbte os, hvad vilde der blive af? vore Børn vilde opvore i Vantro, og Synden vilde hvile paa vore Hoveder. Men er vi trofaste, og Folket vil ikke troe vort Vidnesbyrd, da skal vi annamme vor Belønning, ligesom om de troede det.

Sæt at Jordens Beboere stod for mig: de der er døde, hvad skal vi sige om dem? Er de faret til Himlen eller til Helvede? Der er et Sprog af en viis Mand i Biblen saalydende: "Hvo kjender at Menneskets Aand, den farer opad eller at Dyrets Aand farer nedad." Alle har de Aander, skulde jeg heraf formode. Atter hedder det et andet Sted: „Herren gav, og Herren tog; Herrens Navn være lovet." Mennesket dør og dets Aand gaaer til Gud som gav den. Alle disse Ting hø-

rer til Evangeliets Prædiken; alle disse Grundsætninger indbefattes i denne store Evangelie-Diskurs.

Hvad skal vi sige om vi slet ikke seer hen til Skrifterne? Hvor farer dette Folks Aander hen, naar de nedlægger deres Boliger? De gaaer til Gud, og dem vederfares efter den Almægtiges velbehagelige Villie. Gaaer de til Faderen og Sønnen, og herliggjøres der? Nei! de gjør ikke. Dersom en Aand gaaer til Gud som gav den, standser den ikke der. Vi er hele Tiden i Herrens Nærværelse, men at vi er i Herrens Nærværelse, deraf følger ikke at han er i vor Nærværelse; man forstaaer at Menneske-Aanderne gaaer hvor de vil være i Herrens Nærværelse naar de gaaer i Aandeverdenen.

Propheten nedlægger sit Legeme, han nedlægger sit Liv, og hans Aand gaaer til Aandernes Verden; Prophetens Forfølger døer, og han gaaer til Hades; de gaaer begge til eet Sted, og bliver ikke adskilte endnu. Nu forstaae, dette er en Deel af den store Prædiken Herren prædiker i sit Forsyn, den Retfærdige og den Ugudelige er tilsammen i Hades. — Om vi gaaer tilbage til vort Moderland, finder vi der de Retfærdige med de Ugudelige.

Gaaer vi tilbage til vort Moderland, Staterne, der finder vi de Retfærdige, og der finder vi de Ugudelige; om vi gaaer til Californien, finder vi der de Retfærdige og de Ugudelige; alle boende tilsammen; og naar vi gaaer hinsides dette Slør, og forlader vore Legemer, som blev tagne af Moder Jord, og som maae vende tilbage; da vil vore Aander gaae hinsides Sløret; vi gaaer hvorhen baade Hellige og Syndere gaaer; de gaaer alle til eet Sted. Men, har Djævelen Magt over retfærdige Menneskers Aander? Nei. Han er lænkebundet til denne Jord, og kan ikke naa videre. Han har blot Tilladelse at have Magt og Herredømme paa denne Jord, henhørende til denne dødelige Leerhytte; og naar vi stiger igjennem Sløret, da er vi Alle for Guds Aasyn. Hvad sagde een af de Gamle? „Hvor skal jeg gaae fra din Aand, og hvorhen skal jeg fly fra dit Aasyn; dersom jeg farer op til Himlen, da er du der; vilde jeg tage Morgenrødens Vinger, og bo hos det yderste Hav; saa skulde ogsaa der din Haand føre mig, og Din høire Haand holde mig fast.“— Hvor er hans Magts Ende? Han er almægtig, han fylder Umaaleligheden, med sine Befuldmægtigede, med sin Indflydelse, med sin Aand, og med sine Tjenere. Vi er i Guds Nærværelse der, som vi er det her. Har da Fienden nogen Magt over de Retfærdige? Nei! Hvor er de Ugudeliges Aander? De er i Fængsel. Hvor er de Retfærdige, Propheternes og Apostlernes Aander? De er i Fængsel, Brødre; det er hvor de er.

Nu, lad os lægge Mærke til lidt Erfaring, at ikke nogle af Eder skulle være overraskede ved denne Idee: Hvorledes føler I, Hellige, naar I er fyldt med Guds Kraft og Kjerlighed? I er ligesaa lykkelige som eders Legemer kan taale at være. Hvad mon eders Følelser vilde være, dersom I var i Fængsel, og fulde af Guds Kraft og Kjerlighed; vilde I være ulykkelige? Nei. Jeg tænker Fængsler vilde være som Paladser, dersom Jesum boede der. Dette er Erfaring. — Jeg veed det er en forbandende Idee, at sige at Propheten og Prophetens Forfølger, begge gaaer i Fængsel tilsammen. Hvorledes har de Retfærdige det? De er i Besiddelse af Jesu Aand, Guds Kraft, hvilket er deres Himmerig; Jesus besøger dem; Engle kommer til dem; og de seer og forstaaer mere end jeg eller I i Kjødet; men de har endnu ikke faaet deres Legemer, følgelig de er i Fængsel. Naar vil de blive kronede, og ført ind for Fa-

derens og Sønnens Aasyn? Ikke førend de har faaet deres Legemer; dette er deres Herlighed. Hvad døde de hellige Martyrer for? Fordi de havde den Forjættelse at de skulde annamme Legemer, forherligede Legemer, i den første Opstandelse. — For dette de levede og taalmodigen leed, og for dette de døde. I Faderens og Sønnens Nærværelse kan de ikke boe og blive kronede, førend baade Legemets og Aandens Igjenløsning er fuldbyrdet. Men hvorledes er det med de Ugudelige? De er i Fængsel. Er de salig? Nei. De er traadt indenfor Sløret, til det Sted hvor Sløret's Dække er borttaget fra deres Forstand. De forstaaer fuldt vel at de har forfulgt ham, som er retfærdig og hellig, og de føler den Almægtiges Vrede hvile over dem, og har en gruelig Aahuelse om den endelige Opfyldelse af deres retfærdige Dom, at blive Djævelens Engle; ligesom det er i denne Verden, akkurat.

Har Djævelen Magt til at plage, og kaste Aanden i Pine? Nei! Vi har da opnaaet at stige over ham. Det er alene i denne Verden, han har Magt til at paaføre Lidelse og Sygdom, og Smerte, og Nød, Sorg, Angst og Skuffelse; men naar vi kommer der, see! da er Jesu Fjendes Raaderum forbi, hans Lænke er for kort; han har endt sit Pinsels-Arbeide; han kan ikke komme videre; vi er hvor han ikke kan naa os; og de Retfærdige sove i Fred, medens Aanden længselsfuld forventer den Dag da Herren vil sige: vaagn op mine Hellige, I har sovet længe nok; thi Guds Basun skal lyde, og det sovende Støv skal opstaae, og de fraværende Aander vende tilbage, forat forenes med deres Legemer; og de vil da være Personligheder med Legeme, ligesom Faderen og hans Søn Jesus Christus; ja, Guder i Evighed.

De seer fremad med stor Længsel efter den Dag, og deres Salighed vil ikke være fuldstændig — deres Herlighed vil ikke opnaae sin hele Fylde, førend de er traadt ind i Faderens og Sønnens umiddelbare Nærværelse, for at krones, ligesom Jesus vil være, naar Værket er fuldendt. Naar det er sluttet, naar Texten er prædiket, i alle sine Afdelinger, henhørende til Verdens Igjenløsning og den endelige Fuldkommelse af alle Ting; da vil Frelseren præsentere Faderen det, sigende: Fader! jeg har fuldendt det Arbeide Du gav mig at gjøre; og da vil Sønnen opgive det til Faderen og være ham underdanig, og da vil han blive kronet, og da er det at I og jeg ogsaa vil blive kronede.

Vi vil see heraf, at alle Jordens Nationer, med Undtagelse af de der er afvegne, fra Evangeliets Frelse: enhver Søn eller Datter af Adam, (undtagen de der har fornegtet den Hellig-Aand efterat have annammet den), bliver sat i Fængsel den ene saavelsom den anden, saavelsom Propheter, Præster og Hellige. Vi kunne henvise lidt til Skriften angaaende dette Punkt. — Jesus døde for at igjenløse Verden. Laa ikke hans Legeme i Graven? Forlod ikke hans Aand Legemet? Jo. — Hvor gik da hans Aand hen? kunne I spørge. Jeg veed ikke at fortælle Eder det bedre end den gamle Apostel har gjort; han siger han gik hen at prædike for Aanderne, som var i Forvaring. Hvilke er de, han gik hen at prædike for? Det Folk, der levede i Verden før Syndfloden. Han prædikede Evangelium for dem i Aanden, for at de kunde dømmes ligesom Mennesker i Kjødet.

Hvad skal vi nu sige om det Folk, der lever i det nittende Aarhundrede? Naar nogen af de Sidstedags Ældste eller Apostle dør, og forlader denne Verden, er det tilstrækkeligt at sige, deres Aander gaaer til hiin Forvaring, og prædiker Evangelium for dem, der er døde uden at have

hørt det; og enhver Aand skal dømmes ligesom om han levede i Kjødet, da Evangeliets Fylde var paa Jorden. Dette leder mine Tanker til de frelsende og igjenløsende Kræfter, de Retfærdige besidder; men vi vil ikke have Tid i Formiddag at tale derom; nok at sige, at der opkommer, Frelsere i de sidste Dage, paa Zions Bjerg.

Dette siger jeg om enhver Søn og Datter af Adam, om Propheter, Præster, og de der ihjelslog Propheterne, alle gaaer til Fængsel; de Ældste af denne Kirke gaaer did. og fortsætter deres Arbeide der; og om en liden Tid vil I see Zion befriet, og Frelsere vil opkomme paa Zions Bjerg. De trofaste Ældste vil komme frem, og forrette Guds hellige Handlinger, at vore Forfædre og alle, der er døde førend Evangeliets Igjenoprettelse i disse sidste Dage, kan blive igjenløste.

Nu I Israels Ældste, naar I siger at John Wesley gik til Helvede, sig at Joseph Smith gik ogsaa derhen. Naar I fortæller om Judas Iskariotes, som gik til Helvede, sig at Jesus gik ogsaa derhen. Verden kan ikke see den hele Evangelieprædiken ved eet Øiekast; de kan kun opsanke lidt her, og lidt der. De der forstaaer det fra Begyndelsen til Enden veed, at det er ligesaa ret, som en Linie kan drages. I kan ikke finde et Kompas paa Jorden, der viser saa akkurat, som den evangeliske Frelsens Plan. Den har en Plads for enhver Ting, og sætter enhver Ting paa sin Plads. Den deler og atter deler, og giver til enhver Deel af den menneskelige Slægt, eftersom Omstændighederne kræver.

Det bør os at udvikle os af disse Traditioner, i hvilke vi er indesluttede, og lære vore Børn hvilken Vei de skal gaae, at de naar de bliver gamle, da ikke vil vige derfra. Det er Eders og min Forrettighed, at see Syner formedelst Herrens Aand, Enhver i sin egen Orden, saasom Gud har bestikket det, at enhver Mand eller Qvinde selv kan vide, om den gjør Ret i Overensstemmelse med den store Saliggjørelsesplan. Jeg har ikkun berørt Lidet af den store Evangelieprædiken, og Tiden er kommen, at vi maae slutte vort Møde; den Herre Israels Gud velsigne Eder, i Jesu Navn: Amen.

Joseph Smiths Levnetsløb.

(Fortsat fra Pag. 170.)

Sidney S. Rigdon var født i St. Clair Sogn, Alleghany County i Pennsylvanien den 19de Febr. 1793, og var den yngste Søn af William og Nancy Rigdon. Hans Fader William Rigdon var fra Hartford County i Maryland Stat, født 1743 og døde den 26de Mai 1810, i sit 62de Aar. William Rigdon var en Søn af Thomas Baker Rigdon og Ann Lucy Rigdon. Thomas Baker Rigdon var født i Maryland og var en Søn af Thomas Baker Rigdon som kom fra Storbrittanien.

Ann Lucy Rigdon, Mormoder til Sidney S. Rigdon, var født i Irland, og emigreret til Staden Boston i Massachusetts, og der bleven gift med Thomas Baker Rigdon. Nancy Rigdons Moder var fra Freehold, Monmouth County i Ny Jersey, født den 16de Marts 1759 og døde den 3die October 1839. Hun var den ældste Datter af Byrant

Gallaher, som var en Irlænder. Elisabeth Gallaher, Nancy Rigdons Moder, var bemeldte Byrant Gallahers anden Hustru, og hendes Faders Navn var Reed, og hun var født i Monmouth County i N. Jersey. Hendes Forældre var fra Skotland.

Ældste Rigdon mener han er af normannisk Stamme, og tænker at Navnet Rigdon kommer af det franske Ord Rigodan, som betyder en Dands; hvilket Sprog taledes af Normannerne, og at hans Forfædre kom over til England med William Seiervinderen. Hans Fader William Rigdon var en Landmand, og flyttede fra Maryland nogen Tid førend han giftede sig, til Pennsylvanien; og hans Moder var flyttet nogen Tid før, fra Ny Jersey til samme Stat, hvor de blev gift og blev ved med Landvæsenet. De havde fire Børn, nemlig: tre Sønner og een Datter. De ældste Sønner hedde Carvil, Loami og Sidney S.; hvem jeg her skriver om. Datterens Navn var Lucy.

Der tildrog sig ikke noget særdeles mærkværdigt med Ældste Rigdon i hans Ungdoms Dage, nok at sige, han var hjemme hos sine Forældre og arbeidede i Landvæsenet til han var sytten Aar gammel, og da døde hans Fader; hvorefter han vedblev paa samme Gaard hos sin Moder indtil han var sex og tyve Aar gammel. I hans fem og tyvende Aar indgik han i et Selskab, som der tillands kaldtes "Regulaire Baptister". Det Samfund han indtraadte i var, paa den Tid, under hans Ærværdighed Hr. David Phillips, Bestyrelse, en Geistlig fra Wales. Aaret derefter forlod han Gaarden og tog sit Ophold hos hans Ærværdighed Hr. Andrew Clark, en Præst af samme Orden. Medens han var hos ham, erholdt han en Bemyndigelse til at prædike i det Samfund, og begyndte fra den Tid af at prædike, og befattede sig ikke mere med Agerdyrkningen. Dette var i Marts 1819.

I Mai Maaned samme Aar forlod han Staten Pennsylvanien, og begav sig til Trumball County i Staten Ohio, og tog sit Ophold i Adamson Bentleys Huus, en Prædikant af samme Tro. Dette skete i Juli samme Aar. Medens han var der, blev han bekjendt med Phebe Brook, til hvem han blev ægteviet den 12te Juni 1820. Hun var født i Bridgetown i Cumberland County i Staten Ny Jersey, og var forhen flyttet til Trumball County i Ohio. — Efter at han var bleven gift vedblev han at prædike i det Distriet indtil November 1821, da han blev anmodet af det fornemste Baptist-Samfund i Staden Pittsburgh om, at komme did og paatage sig Pastorembedet over samme Samfund, hvilket Tilbud han modtog, og i Februari 1822 flyttede han fra Warren i Trumball County til den Stad, og tiltraadte strax Pastorembedet, og vedblev at prædike for den Menighed med god Lykke. Da han begyndte sin Tjeneste i den Menighed, var den, og havde været i nogen Tid, i en meget maadelige Tilstand, og der existerede megen Uorden som Følge af deres forrige Pastors Opførsel. — Ikkedesmindre skede der snart, efter at Ældste Rigdon begyndte sin Tjeneste, en glædelig Forandring; thi, formedelst hans nafladelige Arbeidsiver og særegne Maade at prædike paa, blev Kirken opfyldt med opmærksomme Tilhørere. Medlemmernes Tal tiltog hurtigt og det blev snart til eet af de meest respektable Samfund i den Stad. — Han var nu en meget yndet Prædikant i den Stad, og Folk af alle Classer og Troesbekjendelser søgte hans Selskab. Men da han havde været i den Plads en Tid, blev han urolig i Sindet og pintes meget ved den Idee,

at de Lærdomme som det Samfund holdte for at være rigtige, vare ikke ganske overeensstemmende med Skriften. Dette vedblev at virke hos ham mere og mere, og hans Betragtninger i den Anledning vare besynderlig fristende; thi efter hans Maade at betragte Guds Ord, var der ingen anden Kirke, som han var kjendt med, vär ret, eller i hvis Samfund han kunde staae; følgelig hvis han skulde svigte den Kirkes Lærdomme, som han da tilhørte, vidste han ikke nogen anden Næringsvei end at arbeide med sit Sinds Kræfter, og han havde da Kone og tre Børn at ernære.

Paa den ene Side var Rigdom, Publikums Yndest og Ære, paa den anden viste sig Intet uden Fattigdom og haardt Arbeide. Men, uagtet han havde stor Lykke som Præst, og gode Udsigter til Mag og Overflødighed, (hvilket ofte gjør hovmodig og har en urigtig Indflydelse paa altfor mange, som bærer Helligheds Kappe, som for Verdens Roes og Rigdoms Skyld, kan beroelige og neddysse deres Samvittighed og underkaste sig den almeennyttede Kirke), saa hævede han sig dog over alt dette. Sandheden var hans Diemeed, og for Sandheden var han beredt paa al den Opoffrelse der stod i hans Magt. Efter nøie Overveielse, dyb Betænkning og alvorlig Bøn til hans himmelske Fader, besluttede han, og gjorde det vigtige Skridt: I August Maaned 1821, da han havde tjent det Folk to Aar og sex Maaneder, tilkiendegav han sin Beslutning at forlade Menigheden, eftersom han ikke længere kunde bekjende sig til de Lærdomme, den lærte og anerkjendte. Denne Tilkjendegivelse var ligesom et Tordenslag, — Forbauselse bemægtigede sig Forsamlingen, som tilsidst brast i Graad. Det vilde være forgieves at forsøge paa at beskrive Menighedens Følelser ved den Leilighed, de som vare deres høitelskede Pastor saa ivrigt hengivne — eller at beskrive hans Følelser. For hans Deel var det visselig en Kamp med en Grundsætning, der overgik Kjerlighed og Venskab.

Ved samme Tid, som han forlod den Kirke, var der en Mand ved Navn Alexander Campbell, som for længere Tid siden var kommet fra Irland, og havde siden den Tid vundet betydelig Berømmelse i den religiøse Verden, og var da et Medlem af samme Samfund, og siden efter forlod det. Der var ogsaa en anden Mand ved Navn Walter Scott, en Skotlænder af Fødsel, som var Medlem i den skandinaviske Menighed der i Staden, og udtraadte af det Samfund omtrent ved samme Tid.

Forend disse Fraskillelser boede Hr. Campbell i Bethany i Brook County i Virginien, hvor han redigerede et maanedligt Tidsskrift kaldet Den christne Baptist. Efterat disse Mænd havde skilt sig fra de forskiellige Samfund, blev de hinandens bedste Venner, og kom ofte tilsammen for at tales om Religion; thi de var endda uvisse, med Hensyn til Christi Lære, eller hvorhen de skulde gaae. Men hvorledes det nu var eller ikke, saa opstod der af denne Forening en ny Sekt i Verden, bekiendt under Navnet „Campbelliter"; de kalder sig selv, „Disciple". Aarsagen hvorfor de bleve kaldte Campbelliter var, fordi Hr. Campbell udgav ovennævnte Tidsskrift, hvilket var deres Organ, igiennem hvilket de kundgjorde deres Anskuelser for Verden; ellers var Hr. Campbell ikke Ophavsmand til denne Sekt mere end Ældste Rigdon.

Da han nu havde unddraget sig fra Tjenesten, og havde ingen anden Udvei til at ernære sin Familie, end ved hans egen Flid, saa var han nødsaget til at søge anden Emploi for at kunne tilveiebringe Livets Fornødenheder, og til den

Ende engagerede han sig i al Ydmyghed hos en Garver der i Staden, og forblev ved sin ny Beskjæftigelse, uden Knur, i to Aar — i hvilken Tid han baade saae og erfarede at han, ved at forlade sit Præstekald i den Stad, og give sig til saa ydmyg en Haandtering som en Garvers, havde tabt Manges Venskab, som engang syntes at staa ham meget nær og udviste den største Kjerlighed til hans Selskab — at naar de saae ham i en for en Garvers Haandværk passende Paaklædning, beviste de ham ikke længer den fri Venlighed og Venskab, som før — at mange af hans forrige Venner blev fremmede for ham og betragtede ham med Kulde og Ligegyldighed — altfor tydeligt til ikke at sees. For en Mand med sund Fornuft og et oplyst Sind, hvis Tanker hæver sig op over den egensindige og forfængelige Grændselinie, som Stolthed og Misundelse har draget, for en saadan Mand, tager deslig en Adfærd sig slet ud — og kan tillige ikke andet end foraarsage besynderlige Følelser hos den, som, paa Grund af sin Hjertens Oprigtighed og Ærlighed, har udsat sig for at blive til Gjenstand derfor.

Disse Forhold havde alligevel ikke Indflydelse nok paa ham til at forandre hans Beslutning. Han havde belavet sig paa Følgerne førend sin Fratrædelse, og havde gjort sin Kone bekjendt med sin Beslutning, og hun deeltog med Glæde i hans Sorg og Fornedrelse, troende at Alt vilde tjene dem til Gode, vidende at hvad de havde gjort, havde de gjort for Samvittighedens Skyld og i Herrens Frygt.

(Fortsættes).

☞ Af **„Mormons Bogs guddommelige Troværdighed"** af Professor O Pratt, (bestaaende af ser Hefter), vil i denne Uge første Hefte udkomme paa Dansk. Dette ypperlige Skrift, hvoraf der paa Engelsk har været publiceret adskillige Oplag, kan vi ikke nok som anbefale til alle oprigtige og rettænkende Menneskers Gjennemlæsning og Overveielse.

Red.

Indhold.

	Side		Side
En Tale af Præs. B. Young (sluttet)	177	Joseph Smiths Levnetsløb (fortsat)	189

„Skandinaviens Stjerne" udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned, og faaes hos DHrr. Boghandlere, samt hos Redactøren i Compagnistræde Nr. 54, 4de Sal.

Udgivet og forlagt af W. Snow.

Trykt hos F. C. Bording.

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

2. Aarg. Nr. 13. Den 1. April 1853. Priis: 6 ß pr. Expl.

Joseph Smiths Levnetslob.

(Fortsat fra Pag. 190.)

Da Rigdon havde arbeidet som Garversvend i to Aar, flyttede han til Bainbridge i Geauga County i Ohio, hvor det var bekjendt, at han havde været Præst og havde vundet betydelig Udmærkelse som offentlig Taler; og da Folket anmodede ham om at prædike, saa opfyldte han deres Begjering; og fra den Tid af opoffrede han sig til Tjenesten, idet han ikke bandt sig til nogen Troesbekjendelse, men fremstillede Biblen, som Troens Regel, og anbefalede de Lærdomme, som havde været Gjenstand for hans og Hr. Campbells Granskning, nemlig: Omvendelse og Daab til Syndsforladelse.

Han vedblev at arbeide i den Omegn et Aar, og hans Arbeide ledsagedes af den samme Lykke som før; hans Forsamlinger var altid talrigt besøgt; og medens han arbeidede der omkring, oprettede han en stor anseelig Menighed i Kjøbstaden Mantua i Portage County. Da de Lærdomme han fremførte var nye, saa vakte han Publikums Nysgjerrighed, og der blev snart et almindeligt Rore overalt i hele den Strækning af Landet, og hans Forsamlinger var ofte saa store, at det var umueligt for ham at gjøre sig forstaaelig for alle. De Gjenstande, han omtalte, blev fremstillede paa en saa kraftig Maade for Forsamlingen, at de, der ikke var hengivne til Overtro og Fordomme, maatte udbryde: "vi har aldrig hørt saaledes før." Dog var der nogle, der modstod de Lærdomme han fremførte, men ikke med den Modstand, der altid burde udmærke den Ædle og Forstandige. De, der stod ham imod, vidste vel, at en ærlig og offentlig Ransagning vilde unndgaaelig opdage deres Lærdommes Svaghed og Skjebne, hvorfor de søgte at undgaa det, og stræbte, ved at rive ned paa hans Lærdomme, at undertrykke dem.

Dog bragte dette ham ikke til at forlade det, som han følte at være hans Pligt; thi han vedblev at lære om Omvendelse, Daab til Syndsforladelse og den Helligaands Gave, overeensstemmende med Petri Lære paa Pinsefestens Dag, idet han tillige formaaede sine Tilhørere til at bortkaste deres Troes-Artikler — til at tage deres Bibel til deres Rettesnor og ransage dens hellige Blade — til at lære at leve ved hvert Ord, som udgaaer af Guds Mund, og hæve sig over alle sekteriske Meninger og Nutidens Traditioner,

og beskue de store og deilige Marker af Sandhed, som ligger for dem i Skriften.

Efterat have arbeidet i det Nabolav et Aar, fik han en meget indstændig Indbydelse til at flytte til Byen Mentor i samme County, omtrent tredive Mile fra Bainbridge, og ikkun faa Mile fra Eriesøen, hvilket han nogen Tid efter efterkom. De Personer, af hvem han især blev anmodet om at flytte til det Sted, var de Overblevne af en Baptistmenighed, som var næsten opløst, da Medlemmerne deraf var bleven Tilhængere af Ældste Rigdons Lære.

Byen Mentor beboedes af formuende og driftige Folk, der, ved deres Flid og gode Bestyrelse, havde gjort det By-District til et af de smukkeste i det County, eller maaskee i Vestlandet. Dets Fortrinligheder til Agerbrug kunde neppe overgaaes, og dets ypperlige Avlsgaarde, frugtbare Marker og stadselige Boliger gjorde det særdeles tiltrækkende for Gjennemreisende som saae det, og afgav Beviser paa Vindskibelighed og Rigdom. — Paa dette yndige Sted tog han Bolig, og begyndte strax sin Tjeneste, med den samme Iver og Utrætteligheden, der før havde udmærket ham.

Men da han var aldeles fremmed, satte man mange saadanne Rygter i Omløb, som var beregnede paa at nedsætte ham i Folkets Øine, og følgelig paa at tilintetgjøre hans Indflydelse. Nogle Personer var endog ondskabsfulde nok til at udsprede disse skammelige Rygter, og stræbte at opvække Forfølgelse imod ham; følgelig var der mange af Indbyggerne, blev mistroiske, og ikke skjænkede ham den Tillid han ellers kunde have ventet.

Han dandsede ikke paa Roser, men hans Vei var tornestrøet ved Forfølgelse, og han havde mange Fordomme og megen Opposition at kæmpe imod, hvis svulmende Bølger vilde have opslugt Een, som havde været mindre frimodig, resolvert og bestemt; men uagtet disse ugunstige Omstændigheder, blev han dog ved at møde Stormen, skride frem imod Strømmen og udholde Fornærmelserne i nogen Tid.

Langt om længe lagde Stormen sig; thi da han havde prædiket deromkring i omtrent otte Maaneder, havde han gjort en saadan Indvirkning paa Folkets Følelse ved hans stadige Levnet og Omgængelse — hans Selskabelighed, tillige med hans kraftige Veltalenhed, at en fuldkommen Stilhed paafulgte — deres onde Formodninger og Mistanke forsvandt, deres Fordomme gav efter, og den Mand, som de havde betragtet med Mistanke, blev nu Gjenstanden for deres Roes, og blev deres velkomne Gjæst. De, der havde været meest fiendtlig, blev nu hans ivrigste Tilhængere og standhaftigste Venner.

Kirkerne, som han prædikede i, og som før var opfyldt med begjerlige Tilhørere, blev nu fyldt til Overflod; de Fattige flokkedes til Gudstjenesten, og de Rige indfandt sig i store Tal.

De Lærdomme han lærte var nye, men de blev tillige fremførte med en Veltalenhed, der aldeles overgik hvad man havde lyttet til før, at de, hvis sekteriske Fordomme ikke var for dybt rodfæstede, og som lyttede til de dybe og igjennemtrængende Diskurser, som han holdt Tid efter anden, kunde ikke andet end blive meget rørt, og overbeviist om, at de Principer han fremførte, var sande og overeensstemmende med Skriften. Hans Arbeide og gode Fremgang var heller ikke indskrænket til det By-Distrikt alene, men han fik Bud allevegne fra om at komme og prædike, hvilket han gjorde saa meget mueligt indtil hans Arbeide blev saare vidtløftigt.

Ihvor han gik, havde han samme Lykke med sig, og blev allevegne modtaget

med Kjerlighed, og var velkommen iblandt alle Classer. Een Fordom faldt bort efter en anden paa alle Sider, — een Modsætning efter en anden blev nedbrudt, og Overtro blev ryddet ud af sine stærke Tilhold. De Sandheder han fremførte modtoges med Glæde, og de Lærdomme han lærte havde en ypperlig Indflydelse, hvorsomhelst han havde Leilighed til at forkynde dem.

Hans Berømmelse, som Taler og som en Skriftens Udtyder, vedblev at udbrede sig vidt og bredt, og han naaede snart til en saadan almindelig Ydest og et saa høit Standpunkt, som ikkun Faa har naaet til, følgelig kom man i tusindviis for at høre hans eloqvente Taler. — Kirkerne blev for smaae, saa han maatte begynde med Forsamlinger under aaben Himmel, i Skovene og saadanne Steder.

Det ny Testamentes Skrifter tildrog sig ei alene hans Opmærksomhed, men undertiden ogsaa de gamle Propheters; isærdeleshed fremstillede han de Spaadomme, der hentyder paa det Nærværende og paa det Tilkommende, og forklarede dem paa en aldeles ny og høistinteressant Maade. Han fulgte ikke længer de gamle Spor, som den religiøse Verden i lang Tid havde vandret i, men han vovede at gaae udenfor; han frembragte uinspirerede Mænds Meninger — fremviste Manges taabelige Ideer, som har paataget dem at udlægge den hellige Skrift — blottede deres Vankundighed og deres Modsigelser — kastede mere Lys over den hellige Bog, især de Spaadomme, der saa meget interesserer denne Slægt, og som den religiøse Verden ganske havde forbigaaet, eller regnet dem som uforstaaelige — forklarede Skriftsprog, der før havde seet ud som uforklarlige, og glædede sine forbausede Tilhørere med baade «Nyt og Gammelt» — beviste klarligen Spaadommes bogstavelige Opfyldelse, Israels Forsamling i de sidste Dage til deres gamle Arvelande, med deres endelige Pragt og Herlighed, Verdens Tilstand ved Menneskens Søns Tilkommelse — Straffedommene som den almægtige Gud vil udøse over de Ugudelige førend den Begivenhed, og endelig Christi Regjering paa Jorden med sine Hellige i de tusinde Aar.

Følgerne heraf var, at Mange kom frem og begjerede at blive døbt til Syndsforladelse. Han begyndte at døbe, og Folket flokkedes til ham fra Egnen rundt omkring, ligesom til Johannes fordum, af alle Classer, og hele Menigheder forkastede deres Troesartikler og Vedtægter, og blev lydige mod den Tro han forkyndte, og det varede ikke længe førend han havde store Menigheder overalt i hele den Egn. — Han var nu yndet hvor han kom hen; de Lærde søgte hans Omgang, og de største Lovtaler blev udøst over ham for hans bibelske Lærdom og for hans Veltalenhed.

Da han interesserede sig saare meget for sine Medmenneskers Salighed, saa anvendte han al sin Tid og sine Evner til Ordets Forkyndelse.

Medens han havde en saadan mageløs Lykke, havde han de allerbedste Udsigter til Rigdom og Indflydelse; men han betragtede det med Ligegyldighed, og lod Alt tjene til Udbredelsen af rigtige Grundsætninger, og lærte at være fornøiet med Føden og Klæderne. Som et Beviis herpaa tjener dette, at hans Familie ikke var i bedre Omstændigheder, og ikke havde større Anseelse i Verden, end da han arbeidede som Garversvend. Hans Familie bestod af Kone og syv Børn, og de boede i et meget lille, ufuldendt Fjælehuus; hvilket var et tydeligt Beviis paa, at han ikke lod sit Hjærte hænge ved verdslige Ting eller verdslig Anseelse.

Da han havde arbeider i det længere Tid, holdt Medlemmerne af den Menighed, han havde oprettet, et Møde, for at tage hans Omstændigheder i Betragtning og drage Omsorg for hans Fornødenheder, og sætte ham i en Forfatning, der vilde passe til hans Embede. De besluttede at opføre ham en passende Vaaning, hvor hans Familie bequemt kunde være, og hvor han kunde modtage sine talrige Venners Besøg. De beskikkede en Committee til at kjøbe et Stykke Land og lade bygge de fornødne Bygninger. Denne Committee kjøbte snart et smukt Stykke Land i det samme By-District, og gjorde Contract om Opbyggelsen af et passende Vaaningshuus, Stald, Lo o. s. v. og snart blev Huset paabegyndt og en Deel Materialier samlet paa Pladsen, og da han stod i høi Agtelse hos Folket dersteds, saa tog de fat paa Arbeidet med Glæde.

Under disse smilende Omstændigheder tænkte han neppe, at han, for at holde sig til Sandheden, snart vilde see sine Udsigter forandret og sig og sin Familie fornedret til en lavere Stand end før.

Det skete nu, (nemlig om Efteraaret 1830), at Ældste P. P. Pratt, Z. Petersen, O. Cowdery og P. Whitmer, besøgte den By paa deres Reise til de vestlige Grændser af Missouri, vidnede om Mormons Bogs Sandfærdighed, og at Herren havde opreist en Prophet og gjenoprettet Præstedømmet. Ældste Pratt havde været Prædikant ved samme Menighed som Rigdon, tilligemed ham, og havde boet i Byen Amherst i Lorain County, og var da bleven udsendt til Yorkstat paa Mission, hvor han blev bekjendt med Omstændighederne ved Mormons Bogs Opdagelse, og blev gjort bekjendt med Joseph Smith og Andre af de Sidstedags Hellige. Da han havde yttet til Vidnernes Vidnesbyrd og læst Bogen, var han overbeviist, om at den var af Gud, og at de Grundsætninger de lærte var Sandhedens. Han blev da døbt, og kort efter ordineret til Ældste, og begyndte at prædike, og blev fra den Tid af en ivrig Talsmand for Sandheden; og da han tænkte at der var Mange i det Samfund han før havde hørt til, der oprigtigt søgte efter Sandheden, saa følte han sig tilskyndet til, paa sin Reise mod Vesten, at besøge sine Venner og kundgjøre dem de store Ting Herren havde ladet skee. Det første Huus de besøgte var Rigdons, og efter de sædvanlige Ceremonier, viste de ham Bogen, sigende at det var en Aabenbaring fra Gud. Da dette var første Gang han havde hørt om Mormons Bog, saa var hans Følelser meget imod dette Vidnesbyrd, og svarede at "han havde een Bibel, hvilken han troede var en Aabenbaring fra Gud, og med hvilken han meente at være nogenlunde bekjendt, men hvad den Bog angik, som de havde viist ham, da maatte han sige, han tvivlede meget." Hvorpaa de tilkjendegav et Ønske om at undersøge Gjenstanden nøiere og fremføre Argumenter i Sagen; men han svarede, "nei, mine unge Herrer, I maa ikke komme med Argumenter til mig desangaaende; men jeg vil læse Jeres Bog, og see hvorvidt jeg kan troe den, og jeg vil stræbe at komme til Kundskab om enten den er en Aabenbaring fra Gud eller ikke." Efter nogen videre Samtale derom, tilkjendegav de deres Ønske om Leilighed til at lægge Sagen for Folket, og bad om Tilladelse til at prædike i hans Kirke, hvilket han strax tillod. Det blev da bekjendtgjort offentligt, og en stor og respektabel Mængde indfandt sig. O. Cowdery og P. P. Pratt talede. Til Slutning stod Ældste Rigdon op, og sagde til Forsamlingen, at hvad de havde hørt den Aften var af en overordentlig

Beskaffenhed, og visselig fordrede deres alvorligste Betragtning, og som Apostlen raadede sine Brødre, "at prøve Alt, og beholde det Bedste", saaledes vilde han ogsaa formane sine Brødre til at gjøre det samme, og give Sagen en omhyggelig Undersøgelse, og ikke staa imod, uden de blev fuldkommen overbeviist om, at det var Bedrageri, at de ikke muligviis skulde imodstaa Sandheden.

Dette var isandhed generøst fra Ældste Rigdons Side, og beviste ham aldeles fri for al sekterisk Tilbøielighed, og at han lod sine Tanker være fri til uforhindret at gjennemgaa Skriften, antage ethvert Sandhedsprincip og forkaste Vildfarelse, under hvilkensomhelst Maske den viser sig. Han var ganske villig til at lade sin Menighed gjøre ligesaa. Da han havde annammet stort Lys i Skriften, saa følte han begjerlig efter meer, hvorfra det end skulde komme. Dette var hans fremherskende Charakteertræk; og naar nogen Lærdom blev fremført af Nogensomhelst, der var ny Lærdom, og kunde tjene til at oplyse Skriften eller Guds Handeler med Menneskens Børn, tog han altid gjerne imod den og husfede paa den. Da Forsamlingen var forbi fulgte Brødrene hjem igien med Ældste Rigdon, og talte med ham om de vigtige Ting, som de havde forkyndt. Han sagde, at han skulde læse Mormons Bog, give den en fuldkommen Rausagning, og da sige dem reentud, hvad han tænkte og følte derom — sagde dem at de maatte gjerne tøve i hans Huus, medens han læste den.

Omtrent to Mile fra Ældste Rigdons i Byen Kirtland, var der en stor Deel af Medlemmerne af hans Menighed, som boede sammen og havde Alting tilfælleds — hvoraf den Idee er opkommen, at denne (Jesu Christi) Menighed havde det saaledes — til hvilket Sted de strax begav sig, og forkyndte Evangeliet for dem, med betydelig Lykke, thi deres Vidnesbyrd blev annammet af Mange af dem, syttén kom frem og lod sig døbe.

Medens de var saaledes beskjæftiget besøgte de Ældste Rigdon leilighedsviis, og fandt han ivrigt sysselsat med at læse „Mormons Bog", — bedende til Herren om Veiledning, og overveiende hvad han hørte og læste; og fjorten Dage efter at han fik Bogen i sin Haand, blev han fuldkommen overbeviist om Værkets Sandfærdighed ved en Aabenbaring fra Jesus Christus, der blev kundgjort ham paa en mærkværdig Maade, saa at han kunde sige: „Kjød og Blod har ikke aabenbaret mig det, men min Fader som er i Himlen."

Da han nu selv var fuldkommen overbeviist om dette Værks Sandfærdighed, og at det var nødvendigt at adlyde, saa tilkjendegav han sin Hustru det, og fandt til sin store Glæde, at hun ei alene havde rausaget denne Gjenstand med Flid, men ogsaa troede af ganske Hjærte og ønskede at adlyde Sandheden.

(Fortsættes).

Den norske Mission.

Bo rgerarresten i Frederikstad den 11te Marts 1853.

Kjære elskelige Broder, Præsident W. Snow!

Jeg har længe ønsket at kunne meddele dem en kortfattet og tydelig Beretning om min og Brødrenes Mission her i Norge til Offentliggjørelse i "Skandinaviens Stjerne", der er et Organ for "Jesu Christi Kirke af Sidste Dages

Hellige" i Skandinavien, da jeg troer, at det vilde være meget interessant for Stjernens Læsere, som deraf vil see den bogstavlige Opfyldelse af Christi Ord saavel her, som alle andre Steder, hvor hans Rige og Tjenere ere fremkomne, nemlig at det skal møde Modstand af Mørkets Rige og dets Tilhængere, hvilke tvende Riger have fra Begyndelsen af været i Disharmoni med hinanden.

Da nu Leilighed, dertil gives vil jeg begynde med Følgende: Jeg tilligemed Brødrene, som bleve beskikkede i General-Conferenzen den 12 og 13 Aug. f. A. at gaae til Norge og prædike Evangeliet, ankom did den 12. Septbr. (med Broder Skipper Sv. Larsens Fartøi fra Østerriisøer) og vor Bestemmelse var da at lande i Brevig, hvor Brødrene Ahmanson og Folkmann opholdte sig og prædikede, men som vi kom Byen paa $\frac{1}{8}$ Miil nær, mødte vi til vor store Glæde nævnte Brødre, der kom roende i en Pram for at besøge en Ven paa den anden Side Fjorden. Disse 2 Brødre havde da været arresterede i 4 Dage, fordi de havde prædiket og døbt, men vare blevne løste Dagen før, vi traf dem, paa den Betingelse ei at foretage nogen Handling, som hørte til vort Samfund i dette Amt. Paa disse Betingelser gik de ind, fordi de ventede os, der vare ukiendte med Forholdene; thi Byens Folk vare forvirrede og harmedes paa os, saa at Rygtet gik, at de vilde see at ødelægge os, forinden vi kom i Land, da det var bleven bekjendt, at der skulde komme flere "Mormonerpræster" fra Danmark, og arresteres skulde Enhver, som forrettede noget, henhørende til vort Samfund, hvorfor vi fandt det at være Viisdom, at ikke Alle gik i Land der, men vi holdt Raad ombord, hvor det blev eenstemmig vedtaget, at medtage Brødrene Ahmanson og Folkman og seile til Frederikstad, for derfra at beskikke Brødrene deres Mission, saavelsom Broder Dorius. Jeg roede i Forening med de fornævnte Brødre ind til Brevig for at hente deres Tøi, og blev der Natten over, og trøstede, samt opmuntrede de nye Sødskende til Trofasthed i Pagten, og efter at have beskikket Broder Dorius til at arbeide der i Forening med Forstanderen, indtil vi kom tilbage, reiste vi atter ombord og seilede til Frederikstad, hvortil vi ankom den 14 s. M., og til vor Glæde fandt Sødskenderne at være velsignede. Efterat have været forsamlet med dem til Opbyggelse og beskikket Brødrene Beckstrøm, Olsen, Folkman, Knudsen og Hansen deres Missioner og ordnet det nødvendige, reiste jeg med Brødrene Ahmanson og Larsen til Østerriisøer, hvor vi opholdt os i 8 Dage, i hvilken Tid vi havde stor Glæde med Sødskende og Sandhedens Venner, og 7 Sjæle bleve tillagte Menigheden, og stor Velsignelse var over den, trods mange Fjender og Modstandere af de Ugudelige. Da nu det nødvendige var ordnet i Menigheden og de Hellige opmuntrede og styrkede ved Evangeliet, reiste vi derfra til Brevig, medførende Broder Evensen. Der modtog jeg Brev fra Brødrene i Frederikstad, hvilke anmodede mig om, at, hvis det var muligt, jeg vilde komme og hjælpe dem, eller ogsaa skriftligt give dem Raad angaaende Menigheden, der var bleven meget velsignet, og flere Arbeidere behøvedes o. s. v. Da nu Broder Sv. Larsen skulde seile did med Broder Dorius, besluttede jeg mig til at følge med, og efterlod Brødrene Ahmanson og Evensen i Brevig for at arbeide der, og i Skien, med Evangeliets Forkyndelse. Vi ankom til Frederikstad d. 8de October, hvor vi hændelsesviis, men efter vort Ønske, traf tilsammen med alle Brødre, der havde været paa Mission, og vare komne tilbage

for at glæde dem med de Hellige et Par Dage (undtagen Broder Olsen, som da for en 14 Dage siden var bleven arresteret af Lensmand Juul paa Marielyst fordi han havde forrettet Evangeliets Handlinger efter det nye Testamentes Lære). Vi havde da en stor Glæde tilsammen, dog ikke saa stor som vi ønskede og kunde have havt, hvis vi havde været mere frie og ikke formedelst Øvrighedens Forfølgelse og Paapasselighed maattet nødes at samles i Stilhed. Dog var Velsignelsen stor og flere Brødre bleve, efter Aandens Vidnesbyrd, ordinerede til Tjenesten, og der vare mange, som elske Sandheden, saa at det saae ud til en rig Høst (som ogsaa skete og vil skee). Men da begyndte Øvrigheden end mere at forfølge og optage Forhører over os, nemlig Mandagen den 11te October, da vi blev fremkaldte for dem og strængeligen forbudte at foretage nogen Handling, som hørte til vort Samfund, hvilket Forbud vi hverken vilde eller kunde love at adlyde, men lig Apostlerne fordum (Ap. G. 4, 16—21 5, 28, 29.) følte vi, at Pligten bød os, at adlyde Gud mere end Menneskene. Jeg vil herved gjøre Alle, der ere udenfor vort Samfund, opmærksomme paa, at vi troe og lære, at Alle maae være verdslige Love og Øvrigheder underdanige, hvor om ogsaa alle vore Skrifter vidne, i Henseende til Alt, som er godt, og ikke staaer i Strid med Guds Lov, lig Menighederne i Christi og Apostlernes Dage (Rom. 13 C.) Efterat være blevne afhørte denne Dag, beholdt vi dog Alle vor Frihed. Den 13de om Aftenen holdt jeg og Brødrene en Forsamling i Broder C. Larsens Huus i Vaterland, hvor mange Mennesker vare tilstede, og da fremstod en Cand. theolog. Kjerulf tilligemed flere af Vantroens Brødre, og beraabte sig paa at have Byfogdens Tilladelse til at fremtræde mod os hvorsomhelst for at forstyrre vore Forsamlinger (hvilket er ganske imod deres egne Love) ved at modbevise vor Lære. Til dette Øiemed begyndte de at opregne en Mængde af de gamle forslidte Løgne og Beskyldninger om vor elskelige afdøde Broder og Prophet Joseph Smith, og om Mormonsbog o. s. v., hvilket Altsammen er af over Tusinde paa det Skarpeste modbeviist for lang Tid siden. Omendskjønt der flere Gange skete Opfordringer saavel af Husets Eier, som ogsaa af mig, om Rolighed og Orden indtil Forsamlingen var sluttet, da jeg var villig til at besvare ethvert Spørgsmaal, der maatte gives mig af forstandige Folk, angaaende vor Tro og Lære, vedblev de dog deres utidige Snak for at vende de Oprigtiges Hjerter og Tanker fra Sandheden, og forstyrre Forsamlingen, hvilket dog mislykkedes dem for et Øieblik, i hvilket jeg fik Naade af Herren og gik frem med Kraft af den hell. Skrift; og viste dem deres Vildfarelse og Falskhed, hvormed de søgte at blænde og bedaare de uoplyste Sjæle, som ikke havde læst meget eller snarere Intet i den hellige Skrift, men troede paa de Lærdes Tale og paa deres fædrene Sagn og Skikke, lig dem, der korsfæstede Frelseren og udryddede Apostlerne og de Hellige fordum, hvorfor jeg formanede Enhver at randsage selv i Bibelen, der vilde overbevise dem om, hvilken af Parterne, der havde Ret, og saaledes dømme hver for sig selv, og troe Gud og hans Ord mere end Menneskene og deres Ord. Derefter opfordredes Hr. Candidaten tilligemed hans Stridsmænd af Bibelen at bevise i Folkets Paahør at vor Lære var saadan, som de foregav, og at deres var den rette. Dette vilde de (af en vis Aarsag) ikke indlade sig paa, men begyndte igjen med deres fornævnte Evangelium, der mere behagede

Kjødet og de vantro Subjecter af Tilhørerne, der begyndte at gjøre Oprør, hvorfor Forsamlingen hævedes. Strax efter kom Byfogden, hvem vi da spurgte om det var nogen tilladt at opstaae og tale i vore Forsamlinger uden Tilladelse, da vi meente at Landets Love maatte være eens for Alle, og vi have samme Rettighed, som ethvert andet Troessamfund, til at kræve Øvrighedens Beskyttelse, naar vi intet foretog, som stod i Strid med christelige Sædelighedsbegreber, og som kunde beviises at være strafskyldigt. Hertil yttrede Byfogden med lav Stemme: "ja for at modbevise saadan Lære." Men da vi talede om deres egne Love, som var derimod, udbrød han: "Naar Forsamlingen var forbi," hvilket netop var det vi havde tilbudt dem, men de handlede tvertimod. Men disse Ting blev der ikke taget nogen Notice af til vor Fordeel, men snarere det Modsatte.

Da jeg tilligemed Brødrene S. Larsen, Folkman og Hansen gik Dagen efter for at besøge Sødskende paa Gaarden Ingolsrud, mødte vi underveis Amtmanden over Smaalenenes Amt, Birch Reichenwald, der anholdt og tiltalte os i en meget brutal Tone, ja brugte endog Skjeldsord, naar han hørte, at vi vare af Jesu Christi Kirke af Sidste Dages Hellige (eller Mormoner). Han bød os at følge med ham tilbage til Frederikstad for at fængsles, hvortil vi svarede nei, da vi ikke havde overtraadt nogen Lov (uden Djævelens Lov), og vi troede at Fængsler alene vare byggede for Forbrydere, og at Øvrigheden var ansat for at straffe Uretfærdighed og for at opretholde borgerlig Orden, mod hvilken vi ingenlunde havde forbrudt os, ei heller havde til Hensigt at gjøre det, men ene og alene lære Alle at gjøre det Gode, hvilket vi erfarede, ei var os tilladt. Vi bød Farvel til Amtmanden, og gik til Broder Niels Ingolsrud, men neppe vare vi komne ind, førend Foged Ytters Søn kom med 10 til 20 Bønder, der anholdte os og spurgte hvem vi vare, og fordrede os til at vise Pas o. s. v. Til al Held havde jeg tilfældigviis faaet et Bevis fra Byfogden om, at mit Pas var indleveret i Frederikstad, hvorfor jeg blev given løs efter at være afhørt med Paalæg at vende tilbage til Byen. Folkman og Hansen, der havde deres Passe i Moss, hvorhen de agtede sig næste Dag, bleve befalede at gaae i Arrest uden videre Omstændigheder, og al Protesteren derimod var forgjæves. Vor norske Broder Skipper S. Larsen, der ei heller havde noget Pas eller Patent hos sig, men havde sin Baad liggende i Frederikstad, blev ligeledes befalet at gaae i Arrest. (Vi slutte deraf, at om den norske Lov er lige for Alle isaahenseende, behøver Enhver, som skal færdes en Mils Vei fra eller til Kjøbstad, at løse Pas, hvilket maa give Øvrigheden meget at bestille). Efter megen Beden fik nævnte Broder Tilladelse at gaae til Byen om Aftenen for at tilsee sin Baad, under den Betingelse, at han vilde møde den næste Dag, hvilket Løfte han dog blev forhindret fra at holde, thi neppe vare vi staaede op den paafølgende Morgen, (den 15de October) forinden Underbyfogden tilligemed en Betjent kom til os hos Broder E. Larsen i Vaterland med Bud fra Byfogden, om jeg og S. Larsen vilde gaae med dem til hans Contoir, hvortil vi strax vare villige. Neppe havde vi opladt Døren, førend Ordet lød fra Byfogden til mig: "De er arresteret." Da jeg ikke hørte nogen Aarsag angivet, spurgte jeg ham, hvad jeg havde gjort, som fortjente Arrest, og fik det Svar: "De har uddeelt Nadveren, og prædiket; gaa strax med Be-

tjenten (der stod ved Siden), han følger Dem." Jeg spurgte da, om det ei var tilladt at gaae tilbage for at ordne og hente noget Tøi, som vi ikke havde taget med, da jeg ikke troede, at den norske Lovs Myndighed gik saa vidt, at man kunde fængsle Mennesker, der alene bestræbte sig for at gjøre Ret og Retfærdighed. Mig blev svaret, at Tøiet kunde jeg sende Bud efter. Da jeg fornam at videre Tale var forgjæves, fulgte jeg med Betjenten til Raadstuen, hvor jeg blev indsat i Borgerarresten. Dette har mangen Gang bragt baade mig og mine Brødre, som siden bleve indsat sammesteds, at tænke saavel paa de første Dages Helliges Fængsling o. s. v., som paa de Sidste Dages Helliges Lidelser og Fængsling især i det store naturlige Frihedsland, Amerika, og jeg glædede mig over at være dem lig, og værdig dertil for Evangeliets Skyld; men jeg følte mig bedrøvet over saamange gode Sjæle, som, jeg vidste, ønskede at høre os for at faae Veiledning i det som tilhører Guds Rige og lære at kjende den sande Vei dertil, hvilken Underviisning jeg nu blev forhindret i at give dem. Ogsaa følte jeg, at mine Medbrødre vilde vederfares det samme som jeg, hvilket blev Tilfældet; thi Broder Larsen kom een a to Timer efter under samme Bevogtning, men vi veed ingen anden Aarsag dertil, end at Byfogden begjærede Regnskab af ham for hans Tro, hvilken han gav ham overeensstemmende med den hell. Skrift. Forøvrigt havde han hverken uddeelt Nadveren eller forrettet andre Evangeliets Handlinger her i Landet, eller prædiket andet end der er anført Vidnesbyrd for og nedskrevet i deres Protocol, saa det maa forundre Enhver, som læser dette, hvorfor han blev arresteret, da man ei engang havde de Beskyldninger mod ham, som mod mig. Vi saae heraf at Hensigten var kun at faae os fængslet under ethvert nok saa ringe Paaskud, for derved at forhindre og standse Sandhedens Fremgang. Samme Dag blev Brødrene Dorius og Knudsen tagne og satte i samme Arrest, af Lensmand Printz, dog den første havde et lignende Beviis som mit, at hans Pas var hos Byfogden, førtes han Dagen efter som Arrestant til Byen, og blev sat tilsammen med os. Om Eftermiddagen blev ogsaa Broder Beckstrøm hentet fra Vaterland af Betjenterne og indsat til os i Fængselet uden videre Afhørelse.

Siden hensat vi indtil den 12 og 13 Novbr., da vi blev fremkaldte for den verdslige Ret og udspurgte om mange Ting angaaende vor Tro og Lære; hvilke Spørgsmaal vi besvarede efter Aandens Vidnesbyrd til os. Da vore Svar ikke altid behagede dem, blev jeg endog truet med at sættes paa Vand og Brød, hvis jeg ikke besvarede dem, som de vilde, angaaende Spørgsmaalet: "Om vi søgte at overtale Menneskene til at reise til Zion i Amerika", hvilket jeg ikke følte til at besvare dem paa anden Maade, end at henvise dem til at læse forskjellige Steder i Propheternes Spaadomme, eftersom jeg mærkede, at de søgte at fange mig i Ord. Tillige fik vi til Besvarelse nogle skriftlige Spørgsmaal, udtagne af Skandinaviens Stjerne formodentlig af nogle vindesyge Præster. Jeg vil her anføre dem tilligemed Svaret, men først bemærke, at Broder Ahmanson kom her den 12te Novbr. som Arrestant fra Østerriisser og indsattes til os i Fængslet, og vi vare nu 6 Mormoner i een Arrest, 2 Danske, 2 Norske og 2 Svenske. Af de norske var den ene endnu ikke døbt, fordi han blev avlet i Fængselet, og Dagen hvorpaa det skete, var baade for os og ham en stor Velsignelse, eftersom han havde været i en strækkelig Vildfarelse, saa at

han endog sagde sig at være Guds eenbaarne Søn o. s. v. Hans Forandring og Omvendelse har været et stort Vidnesbyrd os til Gode, efterdi det Sagn gik blandt Folket at vor Lære var af samme Slags, hvilket derved blev beviist at være falske Rygter. Enhver kan ogsaa forestille sig, hvilken Glæde det var for os, at en saa vildfarende Sjæl kunde komme til sand Kundskab og Lys og vidne derom til sine Medmennesker.

De os forelagte Spørgsmaal af Skandinaviens Stjerne vare:

1) Af No. 1, Pag. 15. "Hvor man har den Religion, som læres i det nye Testamente, der har man ogsaa Syner, Aabenbaringer, Engles Besøg o. s. v. og hvor disse Velsignelser ophøre at være, der ophører ogsaa den Religion, som læres i det nye Testamente." 2) Af No. 5, Pag. 71, "Mormonsbog, den allervigtigste af alle Bøger for den nærværende Slægt." 3) Af No. 6, Pag. 91. Stykket om "Troen", hovedsageligen som "en Egenskab hos Gud", 4) og Pag. 92, om "Troens Begreber;" og 5) af Pag. 94, om „Utilstrækkeligheden i de skrevne Aabenbaringer." 6) Af No. 8, Pag. 117: Om den der omhandlede „Magt, som er given Jesu Christi Kirke af Sidste Dages Hellige."

Svar. I hvorvel Skandinaviens Stjerne, som et Organ for de Sidste Dages Hellige i disse af den ærede Øvrighed fremsatte Punkter, som alle øvrige Punkter, kan besvare sig selv, idet at al den Lærdom, som der findes fremsat, er af den hell. Skrift og saa tydelig, at den Enfoldigste, som har Tro paa Gud og hans Almagt, kan forstaae, hvad disse Blade indeholder, ville dog vi Undertegnede paatage os i Jesu Christi Navn til Gud vor evige Faders Ære, ved hans Hjælp at besvare disse og alle de Spørgsmaal, de maatte behage at fremsætte. Begyndende paa vort Organ, som er et Skrift, hvori enhver af Samfundet Medlemmer kan anføre sine, til Guds Ære velgrundede, Yttringer, saa meget Rummet tillader. Det falder da af sig selv, at den, der anfører noget, som ikke en anden kan troe efter velgrundede Oplysninger af den hell. Skrift, faaer lade det blive derved, indtil han bedre bliver bekiendt med Skriften; thi det er ikke vort Princip, at paatvinge nogen vor Tro.

1ste Theses stadfæstes ved 2 Joh. 9 V. „Hver, som afviger og ikke bliver i Christi Lærdom, haver ikke Gud; hver, som vedbliver i Christi Lærdom haver baade Faderen og Sønnen."

Pauli Brev til Gal. 1, 6—14. Deraf sees klarligen Dommen over dem, som forvende Christi Evangelium, som blev forkyndt af hans Apostler, og som her bevidnes at være modtaget ved Aabenbaringer, hvilken Lære var af Gud, og ikke af Mennesker. Ved at læse 1 Cor. 12 C. sees tydeligt fremsat, at de forskjellige aandelige Naadegaver vare unødværlige for Christi Menighed; og atter see Epheserbrevet 2 C. 19 v. til Enden og 4 C. 10—16 v., hvor klarligen sees, at de Embedsmænd vare nødvendige til de Helliges fuldkomne Beredelse og Christi Legemes Opbyggelse. Om disse Embedsmænd og Naadegaver vare nødvendige for Christi Kirkes Opbyggelse, da Christus vandrede paa Jorden, da troe vi, det er ligesaa nødvendigt nu, dersom Læren i det nye Testamente maa troes. Uden Syner havde Petrus ikke havt Kundskab om at gaae til Cornelius, for at prædike Evangeliet og døbe ham, som var af Hedningernes Stamme; og om Engelen ikke var bleven sendt til Cornelius, havde han ikke havt Kundskab om, at kalde Petrus til sig. Om ikke Engelen havde talt til Philippus, havde han ikke forstaaet at komme til saa bestemt en

Tid til Kammersvenden paa Veien til Gaza og følgelig var Kammersvenden ikke bleven døbt. Og om Ananias ikke havde modtaget et Syn af Herren havde han ikke forstaaet at gaae til Paulus i hans Herberge for at helbrede og døbe ham, og Paulus havde maaskee ikke troet ham, om han ikke havde seet et Syn i ligneude Retninger. Skulde der ønskes mere Forklaring over første Theses, da henvises til Ap. G. 8, 9 og 10 C.

2den Theses. Henvises til Dav. Ps. 85, 11—14; Esaias 29 C. 4 V. til Enden; Ez. 37, 15—21. Af disse Prophetier vil man see, at Sandheden skulde oppore af Jorden, og dens Tale skal mumle af Støvet, og dens Røst skal være ligesom en Spaadomsaand af Jorden, og din Tale skal gviddre af Støvet. Ved at sammenligne disse og flere Skriftsteder, seer man Løftet om en Bog, som skulde komme, og blive forenet med Bibelen, som nævnes af Propheten Juda Tro, som da blev sagt for ham, skulde være for hans Folks Øine; men Joseph, Ephraims Træ, er intet hørt om, førend Mormonsbog fremkom. Ved at læse den i Tro, vil man see dens Ægthed og blive overbeviist om, at den er den allervigtigste af alle Bøger for den nuværende Slægt, hvilket den (Bogen) selv beviser.

3die og 4de Theses bekræftes ved Ebr. 11 C., som siger, at Verden er bleven beredt formedelst Tro og mange andre Skriftsteder; forøvrigt henvises til den tydelige Forklaring om Troen, der er anført i Stjernen og betitlet: »Forelæsning om Troen.«

5te Theses. Ved at læse dens anførte Steder i Ap. G. og mange andre Steder i Skriften, vil man see at den Fuldmagt og Aabenbaring, som var given Apostlerne ved Jesus Christus ikke var tilstrækkelig for dem til at udrette de Gjerninger, som der læses om; og om Guds Rige nu er paa Jorden kan de skrevne Aabenbaringer ikke være tilstrækkelige for hans Kirke i denne Generation; thi om Gud vilde have en af sine Tjenere til at udrette en Gjerning i Lighed med den, Petrus blev befalet at udrette hos Høvidsmanden Cornelius, eller Philippus med Kammersvenden, da kunne de ikke udrette det ved de anførte skrevne Aabenbaringer.

6te Theses bekræftes ved at læse Matth. 10 C.; Luc. 10.; Joh. 17, 14 22, 20, 22, 23, Ebr. 3, 1. Af disse Skriftsteder sees klarligen den Magt og Myndighed, som var given i Christi Kirke i den Tidsalder og ved at gjennemlæse de anførte Skriftsteder i Ephesserbrevet bevises Nødvendigheden af denne Magt, hvilken er lovet i Ap. Gj. 3, 20. 21., som siger at Jesus Christus vil indtage Himlene, indtil de Tider, da alle Ting blive gjenoprettede, om hvilke Gud haver talet ved alle sine hellige Propheters Mund fra Verdens Begyndelse af. Hvilket er vor Tro og Vidnesbyrd for alle Mennesker i vor Herres Jesu Christi Navn, at det nu skeer og vil blive fuldkommet i denne Slægt.

Chr. Larsen. Sv. Larsen.
P. Beckstrøm. F. Dorius.

Vi vare Alle paa Forhør den 22de Decbr. og 4de og 19de Jan. d. A., hvilke Forhør blev holdte alene for at afhøre Vidner, hvis Antal var henved 50. Disse bleve med al Flid udspurgte for at faae noget Bestemt at kunne domfælde os for; men fandt ikke andet af Vidnesbyrdene, der harmonerede med hverandre, end at vi vare de sædeligste og skikkeligste Mennesker, baade i Handel og Vandel, som de nogensinde havde kjendt. Dette tilligemed de evangeliske Handlinger, vi havde forrettet efter Biblens Forskrifter, var saa-

ledes det, de havde at dømme os efter. Den 29de Jan. vare vi atter paa Continuationsforhør og bleve afhørte i samme Anledning som før, og tilføiede nogle Vidnesbyrd angaaende vor Læres Reenhed o. s. v.; ligeledes den 17de Februar, da os blev forkyndt Indstillingen til Dommen, der lod paa en Mulct af 16 Lod Sølv for hver af os, tillige skulde vi betale Sagens Omkostninger, alle som Een og Een som Alle; endvidere skulde vi udrede Arrestomkostningerne for den Tid, de have berøvet os vor naturlige Frihed, og forhindret os i at udrette vor Gjerning o. s. v. Der oplæstes ogsaa for os en Erklæring af Departementstidenden fra Kirkedepartimentet, der gik ud paa at gjøre os til uchristelige, og saaledes nægtes Beskyttelse under Dissenterloven. (Vi skulde altsaa ansees i Lighed med Jesuiter, der ikke maa opholde sig her i Riget). For at bestyrke dette anførtes der Meninger og Beskyldninger, som vi næppe ansaae det Umagen værdt at besvare, især som de kom fra saadanne, der for over ½ Aar siden havde erholdt vore Skrifter til Gjennemlæsning, men endda ikke kunde skjelne Sandheden for det tykke Slør der bedækker deres Forstands Øine. Herved opfyldes vigtignok hvad Propheten har sagt, naar han siger: „Han (Herren) vil gjøre de Vises Viisdom til Daarlighed o. s. v. Esai. 29 C. 1 Cor. 1 og 2 C. De høilærde Autoriteter have læst vore Skrifter paa samme Maade, som de læse Biblen (nemlig omvendt). Da vi nu følte meget for Sandheden, og at mange Oprigtige muligen kunde komme til at kjende den, gav vi os til at skrive et Svar paa nogle af de urimeligste Beskyldninger og vedlagte samme som et Indlæg til Acterne den 21de Febr., da det sidste Forhør blev holdt om denne Sag. Dette vort Indlæg tog den ærede Dommer ikke megen Notice af, ei heller af vore egne eller Vidnernes afgivne Forklaringer, men henholdt sig til de geistlige Autoriteters afgivne Erklæringer, hvisaarsag vi bleve domfældte i Lighed med Indstillingen, som ovenfor er berørt.

Dommen blev os forkyndt den 4de dennes, hvilken vi naturligviis ei kunde modtage, men indappellerede den til høiere Retter, for at prøve om der ikke findes Retfærdighed i dette Land, hvis ikke faae vi hellere ligge i Fængsel til Dagen kommer, da Herren vil dømme med Retfærdighed. Efter Dommens Forkyndelse fandt vi os atter foranledigede at vedføie Acterne et Indlæg til de høiere Retter, for at gjøre de ærede Dommere opmærksomme paa, at de skylde at gjøre Sandheden Fyldest og give Retfærdigheden sit Krav.

C. Larsen.

En Advarsels Røst.

(Fortsat fra Pag. 136.)

Saameget har vi da uddraget af Skriften, der beviser at et saadant Værk, som Mormons Bog, skulde aabenbares i vore Dage, ikke at sige noget om Esaias 29de Cap. Men spørger Een, hvad Nytte er Mormons Bog til, om den ogsaa er sand? Jeg vil svare: Først, den bringer en vigtig Historie for Dagen, der forhen var ukjendt for Menneskene. For det andet aabenbarer den Oprindelsen

til de amerikanske Indianere, hvilket tilforn var en Hemlighed. For det tredie indeholder den vigtige Prophetier, som endnu ere uopfyldte, og som umiddelbar angaaer nærværende Generation. For det fjerde indeholder den megen Tydelighed i Henseende til Lærepuncterne, saa at alle maae forstaae og see Øje til Øje, dersom de gjør sig Umage for at læse den.

Men hvilke ere dens Beviser, angaaende at udvalgte Vidner bevidner at den er oversat ved Inspiration? Om dette Vidnesbyrd, henviser jeg Læseren til Vidnernes Vidnesbyrd, som er aftrykt foran i Mormons Bog; og han vil der finde saa positive Vidnesbyrd, som nogensinde har været fundne i de andre Skrifter, betræffende nogen Sandhed, som Gud nogentid har aabenbaret.

Mænd bevidner der ikke alene at de har seet og rørt ved Pladerne, men at en Guds Engel kom ned fra Himlen og præsenterede Pladerne for dem, medens Guds Herlighed skinnede rundt omkring dem, og Guds Røst talede fra Himlen, og forkyndte dem, at disse Ting vare sande, og var oversatte ved Guds Gave og Kraft, og befalede dem at bære offentlig Vidnesbyrd om det samme for alle Folk.

Velsignet være Herren vore Fædres Gud, som har besøgt sit Folk, og at Daggryet fra det Høie har begyndt at sprede sig over vor formørkede Jord endnu engang; thi ikke saasnart var Bogen oversat og Mennesker havde begyndt at bære offentlig Vidnesbyrd om den, førend Herrens Engel atter kom ned fra Himlen, og beskikkede Mænd til at prædike Evangeliet til al Skabningen og at døbe med Vand til Syndsforladelse. Ikke saasnart havde Folket begyndt at troe deres Vidnesbyrd og blive døbt, førend den Hellig Aand faldt paa dem, igjennem Hænders Paalæggelse i Jesu Navn, og Himlene bleve aabnede; og nu og da havde Nogle Englebesøg. Andre begyndte at tale i andre Tungemaal og prophetere. Fra denne Tid fremad, bleve Mange af dem helbredet ved Hænders Paalæggelse i Jesu Navn; og saa kraftigen vorte Herrens Ord og fik Magt; og saaledes ere Tusinder blevet opreiste til at bevidne at de vide for vist, og ere ikke afhængige af noget Menneskes Vidnesbyrd, om Sandheden af disse Ting, fordi Tegnene følge Dem som troe: thi naar et Menneske troer Sandheden igjennem Guds Tjeneres Vidnesbyrd, og disse Tegn følger, ikke alene dem, men ogsaa ham; dersom han har Englebesøg, dersom han bliver helbredt, eller helbreder andre, ved Hænders Paalæggelse i Jesu Navn, eller dersom han taler i andre Tungemaal, eller propheterer, da kjender han det selv; og saaledes er det fuldkommet hvad Skriften siger: „dersom Nogen vil gjøre min Villie, den skal kjende paa Lærdommen om den er af Gud." Saaledes kommer Troen af Hørelsen, og Kundskaber af Lydighed; men Hørelsen kommer af Prædiken, og Prædiken skeer ved at Nogen bliver udsendt; som der er skrevet: „Hvorledes skal de prædike, undtagen de bliver udsendte?" Men der er Mange der siger, Vis os et Tegn, saa vil vi troe. Ihukom at Troen kommer ikke af Tegnene, men Tegnene kommer af Troen. Gaverne blev ikke givet for at gjøre Menneskene troende; thi hvad siger Skriften; „Gaverne ere for at opbygge Menigheden." Der er ikke skrevet, „Troen kommer af Mirakler?" men, Troen kommer af Hørelsen." Jeg holder det altid for afgjort, at en Mand eller Qvinde, som kommer og begjærer et Tegn, til at gjøre dem troende, hører til en ugudelig og vanartig Slægt i det mindste, ikke at sige værre; thi en Person som vil gaae til Jesus med et reent Hjerte, be-

gjerende og bedende i Tro, at han maa komme til at kjende Sandheden angaaende disse Ting, for ham vil Herren aabenbare det, og han skal kjende den, og bære Vidnesbyrd derom; thi ved Guds Aand skal de kjende Sandhed fra Vildfarelse, som der er skrevet, „Mine Faar hører min Røst." Og den som vil ikke komme til Jesus i Tro, skal aldrig kjende Sandheden førend det er for sildig; han skal finde at Høsten er forbi, og Sommeren er endt, og hans Sjæl er ikke frelst.

Saaledes er Jesu Religion, ulig alle andre Religionssystemer i den bærer selv sin Vægt, og medfører Vished og Kundskab, og giver ikke Rum til Bedrageri. Og nu siger jeg atter til alle Folk: Kom til Faderen i Jesu Navn; tvivler ikke, men værer troende som de i gamle Dage, og beder om hvadsomhelst I haver Behov; begjerer ikke at I maae fortære det i Eders Lyster, men begjerer med en urokkelig Fasthed, saa at I ikkel giver efter for nogen Fristelse, men at I vil gjøre hans Befalinger ligesaa snart, som han aabenbarer Eder dem, og dersom I gjør dette, og han aabenbarer for Eder at han har sendt os med en ny og evig Pagt, og befalet os at prædike og døbe og opbygge hans Kirke som i gamle Dage, kom da beredvillig at adlyde Sandheden; men dersom I ikke kjender, eller ikke er tilfredsstillet, at han har sendt os, da annam ikke den Lærdom vi prædike. Saaledes skal I staae eller falde for Eders egen Herre; men een Gang skal I vide det, ja; paa den store Dag, da ethvert Knæ skal bøie sig, da skal I vide at Gud har sendt os med Sandheden, at beskjære hans Viingaard for sidste Gang, med en kraftig Beskjæring.

Vi kan nu fremføre mange omstændelige Beviser, af amerikanske Oldsager, og af de Indfødtes Traditioner o. s. v.

Først siger Hr. Boudinot, „det er sagt iblandt deres fornemste eller elskelige Mænd, at den Bog, de hvide Folk har, var engang deres; at medens de havde den, vare de overordentlig lykkelige o. s. v. De siger ogsaa, at deres Fædre vare i Besiddelse af en overordentlig guddommelig Aand, ved hvilken de forudsagde tilkommende Begivenheder, og regjerede over Naturens almindelige Gang; og dette de overleverede til deres Afkom, paa den Betingelse, at de skulde adlyde de hellige Love; at de gjennem disse Midler nedbragte en Regn af Velsignelser over deres elskede Folk; men at denne Magt, for lang Tid siden havde aldeles ophørt." Colonel James Smith siger i hans Journal som han skrev medens han var fængslet iblandt Indianerne: „de har et Folkesagn, at Landet i Begyndelsen mange Gange blev besøgt af Engle eller himmelske Indvaanere som de kalder dem, hvilke kom til Folket, og talte med deres Forfædre, og gav Underviisning hvorledes de skulde bede."

Hr. Boudinot bemærker, i hans fortræffelige Værk, hvad deres Sprog angaaer: „Deres Sprog, i dets Stam-Ord, Talemaade og besynderlige Sammensoielse, synes i det Hele at være af den hæbraiske Art; og hvad der er meget mærkværdig og vel værdt den alvorligste Opmærksomhed, er, at det har de fleste af dette Sprogs Eiendommeligheder, besynderlig disse ved hvilke det er forskjelligt fra de fleste andre Sprog. Der er en Tradition fortalt af en gammel Indianer af den stockbridgeske Stamme, at deres Fædre vare engang i Besiddelse af en „Hellig Bog", hvilket var overleveret fra Slægt til Slægt; og tilsidst skjult i Jorden, siden hvilken Tid de har været under deres Fjenders Fødder. Men disse Orakler skulde komme tilbage til dem igjen; og da vilde de triumphere over deres Fjender, og atter komme i

Besiddelse af deres Rettigheder og Velsignelser. Efter at Hr. Boudinot har optegnet mange Traditioner af samme Art som de ovenfor beskrevne, bemærker han til Slutning: Kan Nogen læse denne korte Beretning om de indianske Traditioner, af Stammer fra forskjellige Nationer, fra Vest til Øst og fra Syd til Nord, aldeles adskilt fra enhver anden, skrevet af forskjellige Forfattere med de bedste Berømmelser, baade for Kundskab og Ærlighed, i Besiddelse af de bedste Midler, til at faae Information, paa forskjellige Tider, forunden nogen mulig Communication med nogen Andre, kan Nogen læse den, og dog tænke at alt dette er Noget, som er frembragt leilighedsviis eller tilfældigt, eller ved Lyst til det Forunderlige, eller et fornd betænkt bedrageligt Øjemed, hvorved dog saadanne Mænd jo vilde fordærve deres vel grundede Berømmelse? Kan Nogen omhyggeligen og med dyb Eftertanke betragte og sammenligne disse Traditioner og Nationer med Israels længe tabte ti Stammers Stilling og Omstændigheder, uden i det mindste at drage nogle formodede Slutninger til Gunst for at disse omstreifende Folk ere Efterkommere af de ti Israels Stammer."

Hr. Joseph Merrick, en respectabel Mand i Pittsfield, (i Amerika) opdagede i Aaret 1815 ved at grave i en indiansk Høi paa sit Gods, noget ligesom en sort Rem, omtrent 6 Tommer i Længde og halvanden i Bredden, og Tykkelsen omtrent som en Læderskagle paa et Seletøi. Det blev undersøgt og befandtes at bestaae af to Stykker tyk raa Hnd, syet og gjort vandtæt med et Slags Dyresener, og bestrøget med Gummi; og i Folden var indesluttet fire Stykker sammenfoldet Pergament, der vare af en mørk gulagtig Farve og indeholdt flere Slags Skrift. Naboerne kom ind at see de fremmede Opdagelser og sønderrev eet af Stykkerne paa ægte barbarisk Viis. Hr. Merrick frelste de andre tre Stykker og sendte dem til Cambridge, hvor de bleve undersøgte, og Skriften fandtes at være skreven med en Pen i tydelig og læselig Hebraisk. Skrivelsen paa de tre overblevne Stykker Pergament var udtaget af det Gamle Testamente. See 5 Mosebog 6. 4 til 9. Ogsaa 11. 13 til 21, og 2 Mose Bog 13. 11 til 16.

„Paa Bredderne af den hvide Flod i Arkansas Territorium, har man fundet Ruiner, der udentvivl ere opførte af et oplyst Folk, hvilket bevidnes ved deres Størrelse og Materialierne af hvilke de ere opførte. Et af disse Mindesmærker er en Mnur af Jord, hvilken indeslutter en Plads paa 640 Acre, eller en engelsk Miil i Firkant, og har i Centrum, Grundvolden af en stor cirkelrund Bygning, eller Tempel. Et andet endnu mere underligt og mere vidtløftigt, bestaaende af Grundvolden af en stor Stad, hvis Gader krydse hverandre i rette Vinkler, og kunne lettelig spores igjennem den mægtige Skov, Desforunden har man funden Grundvolden af Huse, opført af brændt Tegl, ligesom Tegl i nærværende Tider. Disse har man sporet i en Udstrækning af en engelsk Miil."

Det foregaaende er taget af Priests Beskrivelse over „amerikanske Oldsager", og fra det samme Værk kunde vi uddrage noget mere fra Pag. 246, angaaende Ruinerne af Staden Otolum, opdaget i Nordamerika. — I et Brev af C. S. Rafinesque, hvem vi har tilforn anført, til en Correspondent i Europa, finder vi følgende: — „For nogle Aar siden, tilbød det Geographiske Selskab i Paris en stor Præmie, for en Reise til Guatemala og for en ny Afridsning af Ruinerne i Yucatan og Chiapa." Derpaa opdagedes mange Ruiner ved Palanque.

„Jeg har," siger denne Forfatter, „gjengivet dem det oprindelige Navn Otolum, hvilket endnu er Navnet paa den Strøm, der løber igjennem Ruinerne. De bleve opmaalte af Capitain Del Rio i Aaret 1787, og Beretningen blev publiseret paa Engelsk i Aaret 1822. Disse Beretninger beskriver tildeels Ruinerne af en Steenstad ikke mindre end 75 engelske Mile i Omkreds, fuld af Paladser, Monumenter, Statuer og Inskriptioner; eet af de ældste Beviser paa amerikansk Civilisation; omtrent samtidig med Thebes i Gamle Ægypten.

Opdagelsen af disse og mange andre ligesaa vidunderlige Ruiner har opvakt Europas lærde Skolers Opmærksomhed, som hidtil har negtet at Amerika kunde roese sig af sine Oldsager."

(Fortsættes.)

I et Brev fra Præsidenten i Iron County hedder det, at der var 75 Lamaniter bleven døbt, og at de gjør god Fremgang i Cultur. Ligeledes siges der, at det tegnede til, at Bjergstrømmene mod Osten vilde stige høit, da der faldt saare megen Snee paa Bjergene, og følgelig vil Postgangen være forhindret i nogen Tid, og vi vil ikke kunne vente Breve fra Deseret for det Første.

Red.

Contoirets Tilgodehavende den 31te Marts.

Kjøbenhavns Conferenze	. . .	154	Rbd.	1	Mk.	11	Sk.
Aalborg	— . . .	143	—	1	—	10	—
Fredericia	— . . .	104	—	4	—	14	—
Lollands	— . . .	93	—	5	—	9	—
Bornholms	— . . .	73	—	2	—	14	—
Brevig	— . . .	415	—	4	—	5	—
		985	Rbd.	2	Mk.	15	Sk.

Indhold.

	Side		Side
Joseph Smiths Levnetsløb (fortsat)	193	En Advarsels Røst (fortsat)	204
Den norske Mission	197		

„Skandinaviens Stjerne" udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned, og faaes hos DHrr. Boghandlere, samt hos Redactøren i Compagnistræde Nr. 54, 4de Sal.

Udgivet og forlagt af W. Snow.

Trykt hos F. E. Bording.

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

2. Aarg. Nr. 14. Den 15. April 1853. Priis: 6 ß pr. Expl.

En Advarsels Røst.

(Fortsat fra Pag. 208.)

En Mand, som boede nær ved Staden Cincinnati lod Aaret 1326 grave en Brønd, og da Arbeiderne havde naaet til en Dybde af firsindstyve Fod, stødte de paa noget haardt, der dog ikke var Steen. Efter nøiere Undersøgelse fandtes det at være en Stub af et Træ, tre Fod i Gjennemsnit og to Fod høi. Det var endnu tydeligt at see, at det var afhugget med en Øxe. Det saae næsten ud som Kul; men havde ikke dets Egenskaber. De kom ikke til Vand førend de naaede ti Fod dybere. Senere fandtes en anden Stub paa samme Maade; og vi kunde skrive hele Bind om amerikanske Antiqviteter, hvilke alle tjener til at bevise at dette Land har været beboet af et Folk, der kjendte til Konster og Videnskaber, byggede Stæder, dyrkede Jorden og var i Besiddelse af et skreven Sprog. Men hvad vi har anført er nok. Naar man har fundet nogle hebræiske Charakterer i Jorden i Amerika, skrevne paa Pergament, saa er det lige saa trolig, at der er fundet et heelt Bind i Jorden i Amerika, skreven paa Plader med ægyptiske Charakterer. Det forbausende Faktum, at man har fundet Træstubbe 80 til 90 Fod under Jorden, og andre lignende Opdagelser paa mange andre Steder baade i Nord- og Syd-Amerika, saasom nedsunkne Stæder, beviser, at der maa have skeet en kraftig Rystelse og Omvæltning ei alene iblandt Nationer, men ogsaa i Naturen; og det en saadan Rystelse, som intetsteds ellers er saa grundigt beskreven, som i den overordentlige og vidunderlige Beretning om hvad der tildrog sig i dette Land under Mes-, siæ Korsfæstelse, som læses i Mormons Bog begyndende Side 455. Naar man læser den, seer man tydeligt hvorledes Amerikas Antiqviteter blev begravne; hvorledes Træstubbene kom 80 til 90 Fod under Jorden; hvorledes Stæder ere sunkne og tildækkede; hvorledes Bjerge faldt ned og Dale reistes op; hvorledes Klipperne revnede og hvorledes hele Landets Overflade blev forandret og skamferet. Og nu slutter vi vort Foredrag om denne Gjenstand med at sige til alle Folk: Hvis I ønsker Oplysning om Amerikas Oldsager; hvis I ønsker historisk, prophetisk eller Lærdoms Oplysning af største Vigtighed, da læs Mormons Bog omhyggeligen.

Femte Kapitel.

De Helliges Opstandelse og alle Tings Gjenoprettelse, forudsagt af Propheterne.

Dette er een af de allervigtigste Gjenstande, Mennesket kan tænke paa, og forstaaes maaskee ligesaalidt i vore Dage, som nogen anden prophetisk Gjenstand. Men hvormeget den end ringeagtes nutildags, saa var den dog eengang Grundværket til de Helliges Tro, Haab og Glæde. Det var deres rigtige Begreber om denne Gjenstand, samt deres urokkelige Tro derpaa, at der styrkede dem til alle deres Foretagender. Deres Tanke var eengang bleven fæstet paa denne Gjenstand, og de kunde ikke beveges i deres Beslutning; deres Tro var urokkelig, deres Glæde bestandig, og deres Haab var et sikkert og standhaftigt Anker for Sjælen, og naaede ud over Tiden. Det var dette, der satte dem i Stand til at glæde sig midt under Trængsel, Forfølgelse, Sværd og Ildsluer; og de vankede om, som Fremmede og Udlændinge paa Jorden. De søgte et Land, en Stad, og en Arv, som ingen uden de Hellige nogensinde har tænkt paa, forstaaet, eller haabet.

Vi kan ikke noiagtig forstaae, hvad der menes med Gjenoprettelse, med mindre vi forstaaer, hvad der er tabt eller mangler. Naar en Prophet taler om alle Tings Gjenoprettelse, mener han, at alle Ting har undergaaet en Forandring, og vil blive oprettede igjen eller blive, som de var før.

Først bliver det da nødvendigt for os at betragte Skabelsen, som den fremkom i Reenhed fra Skaberens Haand; og dersom vi da kan opdage den sande Tilstand i hvilken den først existerede, og forstaae Forandringerne, som siden efter har fundet Sted, da vil vi være i Stand til at forstaae, hvad der skal gjenoprettes, og naar vor Sind er saalunde forberedt, da vil vi forvente netop de Ting, der vil skee, og ikke staae Fare for i Uvidenhed at opløfte vor svage Haand, og imodstaae Guds Værk.

Vi vil da først betragte Jorden, dens Overflade, Klimater og Frembringelser.

Da Gud havde skabt Himlen og Jorden, og gjort Adskillelse imellem Lys og Mørke, var den næste store Befaling til Vandene, 1 Mos. 1. 9. — "Og Gud sagde, Vandene under Himlene samles til eet Sted, saa at det Tørre sees, og det skete saa." Af dette lære vi en forunderlig Sandhed, som ikkun meget Faa kjender eller troer i denne formørkede Tidsalder; vi lærer at Vandene hvilke nu ere adskilte i Oceaner, Have og Indsøer, da var samlede i eet stort Ocean, og følgelig at Landet, hvilket nu er sønderrevet og adskilt i Continenter og utallelige Øer, da var eet stort Continent eller Legeme, ikke adskilt som det nu er.

For det Andet hører vi, at Gud Herren udtaler sig om Jorden, tilligemed alt det som Gud havde skabt paa den, at det var meget godt. Af dette lærer vi, at der hverken var Ørkener, eller ufrugtbare Egne, eller stillestaaende Moradser, eller ujevne, afbrudte og knuddrede Høie, eller store Bjerge bedækkede med evig Snee; og ingen Deel af den var beliggende i den kolde Zone, saa at Klimatet derved blev ubehageligt, Landet ufrugtbart og en Gjenstand for evig Frost, eller en evig Fængsling ved Jis.

Men den hele Jord var sandsynligviis een stor Slette, med jevne Høie og Dale, der var vel skikkede til Agerdyrkning, medens Klimatet var behageligen afvexlende med Varme og Kulde, Vaadt og Tørt, hvilket tjente til at krone Aaret med desto større Mangfoldighed af

Produkter, der alle var tilgode for Mennesker, Dyr, Fugle eller Kryb; medens hver Vind medførte den behagelige Duft af de blomsterklædte Sletter eller de krydrede Skove; og den hele Skabelse af dyriske Væsner aandede idel Sundhed, Fred og Glæde.

Dernæst lære vi ai 1 Mos. 1. 29, 30. — "Og Gud sagde, See, Jeg har givet Eder alle Urter, som giver Sæd, som er over al Jorden, og allehaande Træer, i hvilke er Træers Frugt, som have Sæd; de skal være Eder til Spise. Og alle Dyr paa Jorden, og alle Fugle under Himlen, og til ethvert Dyr, som kryber paa Jorden, hvori der er Liv, har jeg givet allehaande grønne Urter til at æde, og det skete saa." Af disse Vers lære vi, at Jorden hverken frembragte væmmelige Urter eller giftige Planter, eller ubrugbare Torne og Tidsler. Enhver Ting, som vorde paa Jorden, var just skikket til Føde for Mennesker, Dyr, Fugle og Orme, og al deres Føde var Vegetabilier: Kjød og Blod var dem ikke tilbudt at godte sig med, eller til Mættelse for dem: Dyrene paa Jorden var alle i fuldkommen Harmonie med hverandre; Løven aad Straa ligesom Oxen, Ulven boede med Lammet, og Leoparden laa ved Siden af Kidet, en Ko og en Bjørn græssede tilsammen, medens deres Unger hvilede i fuldkommen Sikkerhed under Skyggen af de samme Træer; alt var Fred og Harmoni, og intet til Skade eller Forstyrrelse paa hele det hellige Bjerg." Og som Kronen paa det Hele, skuer vi Mennesket, skabt i Guds Billede og ophøiet i Herlighed og Magt, med Herredomme over al den store Skabelse af dyriske Væsener, hvilke vrimlede paa Jorden, medens han paa samme Tid, beboede en skjøn og vel vandet Have, i hvis Midte Livsens Træ stod, til hvilket han havde fri Adgang; han stod for hans Skabers Aasyn, samtalede med ham Ansigt til Ansigt og beskuede hans Herlighed, uden nogen mørk Sky imellem. O! Læser, betragt et Øieblik denne skjønne Skabelse, beklædt med Fred og Overflødighed, Jorden var frugtbar med uskyldige Dyr; Glæden opfyldte Sletterne; Luften vrimlede med skjønne Fugle, som aldrig ophørte at fylde Luften med forskjellige Melodier; og alle var deres retmæssige Overherre underdanige, som glædede sig over dem; medens Mennesket, i en behagelig Have, der var Hovedpunktet for hele Skabelsen, sad paa dette vidt udstrakte Riges Throne, og regjerede over al Jorden, med uimodsigelig Ret; medens Legioner af Engle leirede sig rundt om ham, og forenede deres glade Røster i taknemmelig Sang og Priis og Glædesraab; ikke et Suk eller nogen Veeklage blev hørt nogensteds i den ganske Udstrækning; ei heller var der Sorg, Smerte, Taarer, Bedrøvelse, Sygdom eller Død; ikke Trætte, Krig eller Blodsudgydelse; men Fred kronede Aarstiderne, som rullede frem, og Liv, Glæde og Kjerlighed regjerede over al hans Gjerning. Men, ak! hvor denne Scene dog er forandret.

Det bliver nu min smertelige Pligt at fremhæve nogle af de store Forandringer, som har fundet Sted, samt hvad der har bragt Jorden og dens Indbyggere ned til deres nærværende lave Tilstand.

For det Første, Mennesket faldt fra sin Standpunkt for Gud, da han hengav sig til Fristelse, og dette Fald havde Indflydelse over hele Skabningen, ei alene Mennesket, og foraarsagede adskillige Forandringer; han blev forviist fra sin Skabers Ansigt, og et Dække var draget imellem dem, og han blev drevet fra Edens Have, til at dyrke Jorden, hvilken da blev forbandet for Menneskets Skyld og skulde begynde at frembringe Torne og Tidsler, og med Sved paa sit

Ansigt skulde han erhverve sit Brød, og med Sorg fortære det alle sine Livsdage, og tilsidst vende tilbage til Støvet. Men Evas Forbandelse var, at hendes Kummer og Undfangelse skulde være mangfoldig, og hun skulde føde med Smerte; og imellem hendes Sæd og Slangens Sæd, skulde der være et bestandig Fiendskab; den skulde synderkunse Slangens Hoved, og Slangen skulde saare hans Hæl.

En Tale ved Jordefærd,

almindelig for Alle, Hellige og Ikkehellige; ogsaa for Himlene og Jorden.

Af Ældste Orson Pratt.

Holdt i Tabernaklet i Storesaltsøstad den 25de Juli 1852.

Jeg er bleven anmodet om at holde en Tale i Anledning af Broder Levi Savages Hustrus Begravelse, som døde i Decbr.; og siden jeg kom her til dette Sted i Dag, er jeg bleven anmodet om at holde Taler over flere af de Hellige, som er døde i England; og derfor har jeg besluttet, at jeg, istedetfor at indskrænke min Tale til noget enkelt Tilfælde, vil holde hvad man kunde kalde en almindelig Begravelsesprædiken for alle de Hellige, der er hensovede i alle forbigangne Tider og Slægter, samt alle som skal dø herefter, og deres Begravelsesprædiken som ikke er Hellige, som og Himlenes og Jordens; og til dette Øiemed vil jeg optage en Text, som I vil finde skreven i det 51de Cap. af Esaias Prophetie, 6te Vers:

"Opløfter Eders Øine mod Himlene, og seer ned til Jorden neden til; thi Himlene skal forsvinde som en Røg, og Jorden ældes som et Klædebon, og dens Indvaanere dø som det; men min Salighed skal blive evindelig, og min Retfærdighed skal ikke brydes."

Alt hvad vi kjender, og der hører til denne vor Jord, er Omskiftelse underkastet; ei alene Menneskets, saavidt dets dødelige Legeme anbelanger, men ogsaa Dyrene paa Marken, Fuglene i Luften, Fiskene i Havet, og enhver levende Skabning, som vi kjender; de ere alle underkastet Smerte og Lidelse, og maa tilsidst dø og forsvinde; Døden synes at have almindelig Herredømme i vor Skabelse. Det er visselig en besynderlig Verden; den seer rigtignok ikke ud som en Verden, der var saaledes sammensat, at den vilde yde evig Salighed; og jeg tænker det vilde være saare langt fra Sandheden, om noget Væsen nu for Tiden skulde kalde den meget god; Alting synes at vise os, at Godhed for en stor Deel har forladt denne Skabelse. Om vi tager Deel i Elementerne, tager vi ogsaa Deel i Døden; thi i dem er Døden i alle sine Skikkelser og Forskjelligheder; og naar vi ønsker at glæde os, da er Sorgen tilstede og blander sig i hver Maal: og Nød, Ulykke og Elendighed synes at være vor Dom unfortiden.

Der er alligevel Noget hos Mennesket, der bestandig ligesom vækker fremad efter Salighed, efter Liv, efter Glæde, efter Noget, der vil tilfredsstille den Længsel og Begjerlighed, som boer i vor Barm. Hvorfor har vi en saadan Begjerlighed? og hvorledes er det, at vi ikke bliver mæt? Hvorfor er denne Skabelse saalunde beskaffen? og hvorfor er det, at Døden hersker overalt over alle levende

jordiske Væsener? Monne Han, som er Ophav til denne Skabelse, danne denne vor lille Klode til alle disse Omskiftelser, der medfører Sorg og Død iblandt de Væsener, som beboer den? Var dette vor Verdens oprindelige Forfatning? Jeg svarer nei; den blev ikke saaledes dannet. Men hvorledes var den da i Begyndelsen? Alt hvad der var skabt, henhørende til denne Jord, blev kaldet "meget godt". Hvor der er Smerte, hvor der er Sygdom, hvor der er Sorg og hvor der er Død, der kunde ikke disse Ord forstaaes i deres bogstavelige Betydning; det kan ikke være meget godt, hvor noget meget Ondt hersker og har almindeligt Herredømme.

Vi er da nødt til at troe, for saavidt Mose Optegnelse beretter, at da vor Klode først var dannet, var Alting velskabt; at der var Intet i Luften, eller i Vandene, eller i de faste Elementer, der var skikket til at frembringe Elendighed, Uselhed, Ulykksalighed, eller Død, som det da var ordnet; dog, hvis de samme Elementer blev ordnede lidt forskjelligt derfra, vilde det have alle disse Følger; men, som det da var beskikket, maa vi indrømme, at enhver Smule af Luft, Vand og Jord, var saaledes ordnet, at det kunde yde Liv og Udødelighed til hele den store Mangfoldighed af levende Væsener; — der herskede Udødelighed i enhver Green af Skabelsen, derfor blev det kaldet meget "godt".

Da Gud skabte Fuglene til at besætte Luftens Kreds, og Fiskene til at opholde sig i de vaade Elementer, da var disse Fugle og Fiske saaledes beskafne i deres Natur, at de kunde vedblive for evig. At indbilde sig det anderledes vilde være det samme, som at tænke, at den Almægtige havde gjort Noget som førte til Elendighed og Nød. Hvad siger Psalmisten David om denne Gjenstand? Han siger, at alle Guds Gjerninger skal bestaae evindeligen. Monne Herren ikke skabe Fiskene? Jo. Skabte han ikke Himmelens Fugle? Jo. Skabte han ikke Dyrene paa Marken, og alle Kryb og Insekter? Jo. Vedvarer de evig? De synes ikke at gjøre det; dog siger David, alle hans Gjerninger er saaledes beskafne. Er dette en Modsigelse? Nei. Der er andre besynderlige Punkter i Guds Beskikkelse, med Hensyn til hans Gjerninger. Han har tilladt Fordærveren at hjemsøge dem, og han har tiltaget sig et vist Herredømme og Myndighed, og paafører Ødelæggelse og Fordærvelse paa alle Kanter; Fuldkommelsen af de første Bestemmelser er ophørt. Men vil Herren for stedse lade disse Ødelæggelser herske? Nei. Hans Magt existerer, og Fordærverens Magt existerer. Hans Magt existerer, og Dødens Magt existerer; men hans Magt overgaaer alle andre Magter; og følgelig vil han, hvorsomhelst en Uberettiget kommer ind og ødelægger nogen af hans Gjerninger, istandsætte disse ødelagte Steder, og bygge de gamle Ruiner og gjøre Alting nyt, endog Fiskene i Havet og Fuglene under Himmelen og Dyrene paa Jorden maa endnu, for at kunne udføre den Almægtiges Bestemmelser, blive af en saadan Beskaffenhed, at de vil kunne vedvare for evig.

Det vilde være interessant at vide Noget om Tingenes Tilstand i Begyndelsen, da de først var bleven dannet, og hvorledes det lykkedes denne Fordærver at faae Indpas i denne skjønne Verden; hvad Aarsagen var, og hvorfor det blev tilladt.

Da Mennesket blev sat paa denne Jord, var det et udødeligt Væsen, dygtigt til at vedvare for evig; dets Kjød og Been, saavelsom dets Aand, var af en udødelig og evig Beskaffenhed, og ligedan var det med hele den ringere Ska-

belse, Løven, Parderen, Kiddet og Koen; det var saaledes med de fjedrede Skabninger, saavelsom de, der svømmer i den store Udstrækning af Hav og Vande: Alle var udødelige og evige i deres Natur; og Jorden selv, som et levende Væsen, var udødelig og evig i sin Natur. Hvad! er Jorden ogsaa levende? Dersom den ikke var det, hvor kunde da vor Texts Ord blive fuldbyrdede, som omtaler Jordens Død? Hvorledes kan det døe, der ingen Liv har? "Opløfter eders Øine mod Himlene oventil", siger Herren, "og seer til Jorden nedentil; thi Himlene skal forsvinde, som en Røg, og Jorden ældes, som et Klæde, og dens Indbyggere døe, som den." Som den! — Jorden og Himlene døe? Ja, det materielle Himmel og Jord maa altsammen undergaae denne Forandring, som vi kalder Død; og hvis saa er, da maa Jorden være levende saa vel som vi. Jorden var saaledes beskaffen, at den kunde vedvare som et levende Væsen i al Evighed, med al den Mangfoldighed af Dyr, Fugle og Fiske, som først blev sat paa den. Men hvorledes kan det bevises, at Menneskет var et udødeligt Væsen? Vi vil henvise til hvad Apostelen Paulus har skrevet om denne Gjenstand. Han siger at ved eet Menneske kom Døden; og han siger os hvorledes det skete: det var ved eet Menneskes Overtrædelse, at Døden blev indført her. Men monne Overtrædelse indføre alle disse Sygdomme, al den Sorg, Nød og Elendighed, som existerer over hele denne Skabelse? Er det for eet Menneskes Overtrædelse, at selv Himlen skal forsvinde som en Røg, og Jorden ældes som et Klæde? Ja, det er formedelst Eens Overtrædelse; og hvis det ikke havde været for hans Overtrædelse, saa havde Jorden aldrig bleven Døden underkastet. Hvorfor? Fordi Herrens Gjerninger er saaledes beskafne, at de kan vedvare for evig; og dersom Døden var kommet ind uden en Aarsag, og havde fordærvet Jorden og ødelagt det materielle Himmel, og bevirket en almindelig og fuldkommen Forstyrrelse i denne skjønne Verden, da vilde Herrens Gjerninger ikke længere have vedvaret efter Forjættelsen; thi de var ufuldkomne i deres Beredelse, og følgelig ikke meget gode.

Men hvad var denne Synd, og af hvad Beskaffenhed var den? Jeg vil sige Eder hvad det var: det var ikkun Nydelsen af et vist Slags Frugt. Men, siger Een, jeg skulde tænke der var Intet Ondt i at æde Frugt. Der vilde ikke være, uden Gud gav et Bud desangaaende. Der er Gjerninger, der vilde være onde i sig selv uden noget Forbud; f. Ex.: det vilde være ondt, om du skulde dræbe et uskyldigt Menneske, omendskjøndt det ikke var forbudet; thi din Samvittighed vilde sige dig, at det var en ond Gjerning. Det er Synd om eet Menneske skader eller fornretter et andet, uden Hensyn til nogen aabenbaret Lov; thi de Vilde, eller de Mennesker, der aldrig har hørt om den skrevne Lov fra Himlen — som aldrig har hørt noget om den aabenbarede Guds Lov angaaende disse Principer — saavelsom de Hellige, vide at det er ondt at fornrette hinanden; dette viser sig at være ondt i sig selv; men med mange andre Ting er det ikke saaledes; hvilke blive til Synd formedelst at de er forbudne. For Exempel: vi vil tale om Sabbathen. Et Menneske, som aldrig har hørt Guds aabenbarede Lov desangaaende, kunde aldrig komme til at tænke paa at det var Synd at arbeide paa Sabbathen; han vilde betragte det som ligesaa rigtigt at arbeide den første Dag i Ugen som den syvende; han vilde ikke opdage Noget deri, som tilkjendegav at det var en Synd. Saaledes er det med Hensyn til at spise visse

Frugter; det er ikke ondt i sig selv, det var den store Guds Bud der gjorde det til en Synd. Han sagde til Adam og Eva, her er Haven med allehaande Frugter; I maa frit æde deraf, med Undtagelse af dette ene Træ, som stod midt i Haven; vogter dig nu, thi paa den Dag, du æder deraf, skal du visseligen døe. Seer vi ikke, at dette Forbud gjorde dette til en Synd? Havde det ikke været for dette Bud, kunde Adam frit have nydt af alle Træers Frugt uden nogen Bebreidelse af sin Samvittighed; ligesom de Vilde, der aldrig har hørt Guds aabenbarede Villie, vilde arbeide paa Sabbathen, saasom en anden Dag, og ikke gjør dem nogen Samvittighed derom. Men om en Mand ihjelslaaer, da veed han det er en Udaad, og haus Samvittighed bebreider ham det, endskjøndt han aldrig har hørt Noget om Gud; og saaledes er det med tusinde andre Synder. Men hvorfor satte Herren Mennesket i denne besynderlige Stilling? Hvorfor holdt han ikke det Bud tilbage, naar det var Synd at æde af Frugten efter at Budet blev givet? Hvi skulde der gives noget Bud desangaaende, naar intet Ondt kunde opdages eller kjendes i det Tilfælde? Herren havde et Øiemed; endskjøndt han beredede denne skjønne Skabelse, som vi har sagt, saaledes, at den var udødelig, og kunde vedblive for evig, og skjøndt han havde skabt Mennesket saaledes, at det kunde leve evindeligen, saa havde han dog en Hensigt med dette Menneske og med den Verden, det boede udi. Hvad var Hensigten? Og hvorledes skal den blive fuldbyrdet?

Nu, Herren vilde at dette fornuftige Væsen, kaldet Mennesket, skulde gjøre sig værdig; eftersom det var begavet med fri Villie, ønskede Han, at det skulde vise sig værdig for sin Skaber,

Hvorledes kunde dette skee uden ved et Bud? Kan I tænke Eder nogle andre Maader, hvorpaa dette kunde skee? Er der Nogen i denne Forsamling, som har Viisdom nok til at udfinde Midler, hvorved et fornuftigt Væsen kan vise sig værdig for et mere oplyst Væsen, uden der blev udstedt visse Love for det Menneske at holde? Nei. Uden Lov, uden Bud eller Regel, vilde der ikke være nogen mulig Maade, hvorpaa det kunde vise dets Integritet (ufordærvede Tilstand); man kunde ikke have sagt, at det vilde holde alle de Love, som regjerer ypperligere Væsener, uden det var bleven sat i en Stilling, hvor det blev prøvet, og saaledes viste, enten det vilde holde dem eller ei. Da var det Viisdom at prøve Manden og Qvinden, hvorfor Herren gav dem denne Befaling; dersom han ikke havde besluttet, at Mennesket skulde prøves ved dette Bud, vilde Han aldrig have plantet det Træ, vilde Han aldrig have sat det i Midten af Haven. Men den uimodsigelige Sandhed, at Han plantede det hvor Mennesket lettelig kunde have Adgang til det, viser, at Han havde i Sinde, at Mennesket skulde prøves ved det, og saaledes vise, enten det vilde holde Haus Befalinger eller ikke. Straffen for Ulydighed mod denne Lov var Død.

Men kunde Han ikke give en Befaling, uden at tilføie en Straf? Han kunde ikke: det vilde være Daarskab, endog værre end Daarskab for Gud, at give en Lov til et fornuftigt Væsen, uden at tilføie en Straf, dersom den blev overtraadt. Hvorfor? Fordi alle fornuftige Væsener vilde forkaste Ideen om en Lov, som kunde overtrædes efter Behag, uden at Overtræderne blev straffet for deres Overtrædelse. De vilde sige: hvor er Retfærdigheden hos Lovgiveren? — der er ingen; vi agter ham ikke, ei heller haus Lov; der existerer ingen Retfærdighed i ham; han agter ikke sine egne Love,

for han lader dem blive overtraadte uden Straf og traadte under Fode af disse, som han har skabt; derfor agter vi hverken ham eller hans Love, ei heller hans foregivne Retfærdighed; vi vil imodstaae det altsammen. Hvad vilde det have gavnet, hvis der ingen Straf havde fulgt med?

Men hvorledes var denne Straf? Den var viseligen bestikket til at være saaledes, at Mennesket vilde lære af den. Straffe, som paalægges Mennesker af Landshøvdinger, Konger eller Regenter, er almindeligen af en saadan Beskaffenhed, at de gavner de Paagjeldende.

Adam blev bestikket til Herre over denne Skabelse; en stor-Høvding, svingende Magtens Scepter over den hele Jord. Da Høvdingen, den Person, som var sat til at regjere over denne skjønne Skabelse, havde overtraadt, maatte Alle i hans Herredømme føle Virkningen deraf, ligerviis som en Fader eller en Moder, der overtræder visse Love, ofte overleverer Følgerne deraf til de sildigste Generationer.

Hvor ofte seer vi ikke visse Sygdomme at nedarves fra Fader til Søn igjennem mange Slægter. Hvorfor? Fordi der først var en Overtrædelse, og Børnene fik Deel i dens Følger.

Men hvad var det fuldeste Maal af Straffen for Adams Overtrædelse? Jeg vil sige Eder det; — det var Døden. Hvilken Død? Det udødelige Legemes Død — det Legemes, hvori Dødens Sæd ikke havde været, hvilket var dannet i Viisdom og blev kaldet meget godt: Dødens Sæd blev nedlagt i det. Hvorledes, eller paa hvad Maade? Nogle siger, at der var en Egenskab hos Frugten, som tilveiebragte Dødeligheden. Men hvorledes det er eller ikke, saa er dog een Ting vis, nemlig at Døden kom i Legemet; den kom der ved een eller anden Leilighed, og Synden var det fornemste Middel hvorved dette Uhyre blev indført. Havde der ikke været Synd, saa vilde gamle Fader Adam have været i Edens Have endnu i denne Dag, ligesaa rask og livlig, frisk og sund som nogensinde, tilligemed hans elskelige Mage Eva, boende tilsammen i al Ungdommens Skjønhed.

Formedelst éet Menneske kom Døden — Legemets Død. Hvad bliver der af Aanden, naar Legemet døer? Vil den være fuldkommen salig? Vilde gamle Fader Adams Aand have gaaet tilbage til Gud og boet hos ham evindeligen, at nyde al den himmelske Glæde og Herlighed, efter hans Legeme var dødt? Nei; thi Straffen for den Overtrædelse var ikke indskrænket til Legemet alene. Da han syndede, syndede han baade med Legemet og Aanden: det var ei alene Legemet der aad af Frugten, men Aanden var villig dertil; altsaa syndede Aanden saavelsom Legemet; de var enige om at nyde af den Frugt. Skulde da ikke Aanden lide derfor saavelsom Legemet? Jo. Hvorlænge? Til evig Tid uden nogen Ende; og Legemet skulde gaa tilbage til dets Moder Jord, og der slumre i al Evighed. Disse var Følgerne af Faldet, forunden Igjenløsningsplanen; følgelig, hvis der ingen Igjenløsningsplan havde været beredet før Verdens Grundvold blev lagt, saa vilde Menneskets Legeme og Aand have været overgivne til evig Adskillelse — det Ene at ligge sammenblandet med dets Moder Jord i al Evighed, og den Anden at være hans Undersaat, i al dens tilkommende Tilværelse, som bedrog og forførte det; og saaledes være aldeles ulykkelig, eller som Mormons Bog siger, „død ihenseende til hvad der hører til Retfærdighed"; og jeg siger, det er ganske umuligt for noget saadant Væsen at være salig, naar det

er dødt ihenseende til hvad der hører til Retfærdighed. Det er ikke til at tænke sig, at de kunde være salig; de er aldeles og for evig ulykkelig, og der er ingen Redning for dem, naar vi lægger Forsoningen tilside. Det var Straffen, som blev affagt over Fader Adam og den hele Skabelse, over hvilken han var sat til at herske. Dette er hvad man kalder den oprindelige eller Arvesynden, og dens Følger.

Der er et meget besynderligt Sprog i Mormons Bog, hvortil jeg nu ønsker at henlede Eders Opmærksomhed; det læses saaledes: "Adam faldt for at Menneskene skulde blive til; og Menneskene er til for at have Glæde." Men, siger Een, hvis ikke Adam havde faldet kunde der ingen Afkom have bleven. Det er just hvad vi troer; men hvorledes forstaaer I de Ord, som blev sagt førend Faldet skete, da ham blev budet at vorde mangfoldig og opfylde Jorden? Hvorledes kunde han have gjort sig mangfoldig og opfyldt dette Bud, dersom "Adam faldt for at Menneskene skulde blive til?" Lad mig henvise til et andet Sted, i det ny Testamente: „Adam blev ikke først forført, men Qvinden blev forført og faldt i Overtrædelse", siger Apostelen Paulus. Altsaa, efter at Qvinden var bleven bedraget, var hun Straffen underkastet; ja, da hun havde ædt af den forbudne Frugt, hvilede Straffen paa hende og ikke paa Adam; han havde ikke taget af Frugten, men hans Hustru havde. Nu, hvad er her ved at gjøre? Her er to Væsener i Edens Have, Qvinden og Manden; hun har overtraadt, brudt Loven og paadraget sig Straffen. Nu lad os antage, at Manden havde sagt: Jeg vil ikke nyde af denne forbudne Frugt; men ikke det næste Ord vilde have været: udelukt hende af Haven; men lad Adam være der, for han har ikke synded, han har ikke overtraadt Budet, men hans Hustru har; hun lod sig bedrage, lad hende blive forviist fra Haven og fra mit Ansigt, og fra Adams Ansigt; lad dem blive skilt ad for evig. Jeg spørger: kunde de paa disse Conditioner have opfyldt det første store Bud? Nei, de kunde ikke. Adam saae dette, han saae at Qvinden var overvundet af Djævelen, som talede igjennem Slangen; og da han saae det, var han overbeviist om, at hun vilde blive forviist fra hans Ansigt; han saae ogsaa, at uden han deeltog i Nydelsen af den forbudne Frugt, kunde han aldrig faae noget Afkom; derfor er den Tale i Mormons Bog, at „Adam faldt for at Menneskene skulde blive til", en tydelig Sandhed. Han saae at det var nødvendigt, at han tilligemed hende, skulde tage Deel i Sorg og Død, og de mangehaande Følger af Faldet, paa det at de begge maatte blive igjenløst fra disse Følger, og blive bragt tilbage igjen til at boe hos Gud.

Dette Træ, som de begge aad af, kaldtes Kundskabens Træ paa Godt og Ondt. Hvorfor blev det saaledes benævnet? Jeg vil udlægge Eder en Hemlighed Brødre, og forklare hvorfor det kaldtes saaledes. Medens Adam og Eva var i Edens Have, havde de ikke den Kundskab, som I og jeg har; det er sandt at de havde en Deel Kundskab, men de havde ikke Erfarenheden, de havde ei faaet Kundskaben ved Erfaring, saasom vi: alt hvad de vidste var det de vidste, da de kom der; de vidste de havde faaet en Befaling, og de havde Kundskab nok til at benævne Dyrene, naar de kom frem for dem; men Kundskab om hvad der var godt, den havde de ikke, og det var fordi de aldrig havde Noget for sig, der ikke var godt.

Vi vil fremføre et Exempel. F. Ex. antag at I aldrig havde smagt Noget,

der var sødt — aldrig havde sandset nogen Sødhed — kunde I da have nogen rigtig Idee om hvad der var sødt? Nei. Paa den anden Side, hvorledes kunde I kjende bittert, dersom I aldrig havde smagt det som var bittert? Kunde I indskrænke det til dem alene, som har erfaret dette og kjender det? Nei. Jeg vil fremføre et andet Exempel. Tag en Mand, som har været aldeles blind fra sin Barndom og aldrig saae det mindste Glimt af Lys, kunde I beskrive Farver for ham? Nei. Vilde han kjende noget til rødt, blaat, violet eller gult? Nei; I kunde ikke beskrive dem for ham, hvorledes I end vilde bære Eder ad. Men sæt, at hans Øine ved een eller anden Opperation bliver aabnet, og han seer paa Solens Straaler, som reflecterer paa den regnfulde Sky og frembringer Regnbuen, hvori han vilde see en Variation af Farver, da kunde han selv opfatte dem; men fortæl ham om Farver, medens han er blind, saa vil han ikke kunde skjelne dem fra et Leerpotteskaar. Saaledes var det med Adam, førend han nød af denne Frugt. Hvad Godt var kunde ikke gjøres ham forstaaelig, fordi han aldrig havde erfaret det Modsatte. Og at forklare for ham hvad Ondt var, vilde være ligesom om I vilde begynde paa at forklare for et Væsen, hvis Øine aldrig havde været tillukket for Lyset, hvad Mørke var. Kundskabens Træ paa Godt og Ondt var sat der, for at Mennesket kunde opnaae en vis Kundskab, hvilken han ellers aldrig kunde have opnaaet. Ved at nyde af den forbudne Frugt, blev han bekjendt med Ulykkalighed; da forstod han, at han havde været lykkalig, men før kunde han ikke begribe hvad Lykkalighed var, eller hvad Godt var; men nu kjender han det formedelst det Modsatte; nu bliver han fuld af Sorg og Elendighed, nu seer han Forskjellen imellem hans forrige og nærværende Tilstand, og om han paa nogen Maade kunde blive sat i sin forrige Stilling igjen, da vilde han være istand til at paaskjønne det, ligesom Manden, der aldrig havde seet Lys. Om en Mand, for hvem alle Lysets Skjønheder har været udfoldet, og som aldrig har været i Mørke, blev, for et Øieblik, berøvet sit naturlige Syn, hvilken Forandring vilde dette ikke være for ham; han kjendte ikke noget til Mørke før, han har slet ikke forstaaet sig derpaa; det Princip forekom ikke iblandt hans Ideer førend Mørket kom paa ham og hans Syn var borte: nu kan han forstaae, at hvad han før var i, var Lys. Dersom jeg nu, siger han, blot kunde faae mit Syn igjen, saa kunde jeg paaskjønne det, for nu kjender jeg det Modsatte; giv mig mit Syn igjen, og lad mig nyde det Lys jeg engang havde; lad mig skue Skabelsen, lad mig see paa dens Skjønhed igjen, saa vil jeg være fornøiet og min Glæde fuldkommen. Saaledes var det med Adam; lad Veien blive beredt til hans Igjenløsning, og hans Afkoms Igjenløsning, og al Skabelsens Igjenløsning, som sukker i Smerte efter Befrielse; lad dem blive erstattet hvad de tabte ved Syndefaldet, saa skal vi see de vil være istand til at paaskjønne det.

(Fortsættes.)

Præstedømmets Gjengivelse.

Der er neppe nogen Begivenhed, forudsagt i det af Gud indgivne Sandhedsord, i Forbindelse med det store for Christi anden Tilkommelse forberedende Værk i de sidste Dage, som der herskr saa megen Misstaaelse om, og som Størstedelen af Menneskeslægten anseer mindre væsenligt, end Præstedømmets Gjengivelse; alligevel er der til samme Tid ikke nogen Sag, der mere angaaer Menneskenes Lykksalighed og Velvære i Tid og i Evighed end Præstedømmets Gjengivelse.

Hvis man af de religiøse saavelsom de irreligiøse Menneskers Opførsel skulde gjøre en Slutning, hvorledes Størstedelen her i Danmark betragter Præstedømmet i Guds Kirke, saa maa man vistnok komme til det Resultat, at Størstedelen anseer dette som saare uvigtigt eller ganske unødvendigt, i det Mindste hvad Menneskenes Salighedssag angaaer. Man vilde maaskee finde denne Dom ubillig; men vi ville nu kortelig gjøre et Tilbageblik til de fordums Hellige og betragte, hvorledes de i Opførsel og Tale viiste deres Anskuelse om Præstedømmet — sammenligne dette med Nutidens Christnes — og Resultat vil klart vise sig.

Naar vi læse i den hellige Skrift see vi, at Mennesket efter Syndefaldet, da det blev uddrevet af Paradiset, blev mere og mere fremmed for Gud, hvorfor han fra Tid til anden enten selv eller ved Engle maatte undervise dem om sin Forløsnings-Plan til at frelse de faldne Mennesker, og advare dem for Straffedomme, han vilde lade komme over de Ugudelige. Vi see tillige, at Han gav Nogle større Velsignelser og Aabenbaringer end Andre; ja Nogle optog Han endog til Himmelen. Vel elskede Gud Alle uden Persons Anseelse, men alle Mennesker elskede ikke ham ligemeget; og derfor vilde og kunde han ifølge sin Retfærdighed og Barmhjertighed ikke give Alle ligemeget. Vi læse i Brevet til de Hebræer følgende: "Det er umuligt, at de, som eengang er oplyste, og som har smagt den himmelske Gave, og er blevne deelagtige i den Hellig Aand, og har smagt Guds gode Ord, og den Tilkommende Verdens Kræfter, og falde fra, atter kan fornyes til Omvendelse."

Da Menneskene formedelst deres Syndighed ikke alle kunde taale ligemeget af Guds Velsignelse og Kundskab opreiste Gud fra Tid til anden Mænd med det hellige Præstedømme til at undervise deres Medmennesker til deres „fuldkomne Beredelse" og til at forvalte sine Anordninger. Til disse, som han selv ved Aabenbaring udvalgte, gav han da Befalinger og Underviisninger om sine Hensigter med Menneskene. De, som Gud saaledes udvalgte og beskikkede med Præstedømmet, underviiste da Andre saavel angaaende timelig Frelse som evig Frelse, og Gud anerkjendte deres Forvaltning og den Underviisning de gav deres Medmennesker, saalænge de handlede efter hans Indskydelse. Saaledes var det ikke enkelte Mennesker alene, der ledede de andre, men Gud igjennem enkelte Mennesker; derfor gjaldt deres Forvaltning og Underviisning for Menneskene, og de, som forkastede Guds Tjenere, forkastede derved og Gud selv; medens de, som troede og annammede Guds Tjenere, erholdt Velsignelser og Forjettelser af ham; og Gud anerkjendte ingen Andres Forvaltning end deres, han havde sendt.

Da Herren saae, at Ondskab blev stor paa Jorden i Noæ Dage, og Menneskene kun tænkte paa Ondt hver Dag, besluttede Herren at udslette Menneskene

af Jorden ved en Syndflod; men førend dette skete, advarede Herren dem ved Noa; og Alle, som annammede Noæ Vidnesbyrd og adløde ham, blev frelste; men ikke Andre. Om og Menneskene vilde have bygget aldrig saamange Skibe, vilde de dog ikke være bleven frelste, med mindre de adløde den, Herren havde sendt.

Da Gud omkastede Sodoma og Gomorra, sendte han først to Engle til Loth for at advare ham og Folket om den overhængende Regn af Ild og Svovl. Forgjæves advarede Loth Folket; de troede ham ei, hvorfor de omkom. Om og Nogle skulde have anet den overhængende Fare og søgt at vige ud af Stæderne, vilde de dog ikke være bleven frelste, uden de havde adlydt Englene, ligesaalidet som Loths Hustru blev det.

Atter, da Israeliterne var bleven trængte i Ægypten i mange Aar, og den Tid stundede til, da Herren ifølge sin Forjettelse til Abraham vilde udføre dem af Trældom, beskikkede han Moses ved Aabenbarelse til at udføre dem af Ægypten og gav ham Aaron, hans Broder, til en Talsmand. Begge gik til Kong Pharao og bekræftede deres guddommelige Myndighed med Tegn, og skjøndt de ægyptiske Troldkarle ligesom Aaron forvandlede en Kjæp til en Slange, anerkjendte Herren dem ei; „men Aarons Kjæp opslugte deres Kjæppe," og fordi Kongen og Folket ikke troede eller adløde Mosis og Aarons Vidnesbyrd overkom dem Død og mangehaande Plager.

I 2den Mose Bog, læse vi, at Moses skulde salve og ordinere Aaron og hans Sønner til at forvalte det mindre Præsteembede for Gud. Og Moses gjorde, som Herren befalede ham, og Gud anerkjendte ikke nogen Andens Forvaltning i dette Præstedømme, end deres, som lovmæssigen var beskikkede dertil. Om alle havde lige Ret til at forvalte i dette Præsteembede, hvi opslugte da Jorden Korah Dathan og Abiram, fordi de meente at have ligesaa god Ret til at forvalte som Præstedømmet? (4 Mose B. 16.) — Hvorfor blev da Tusinder ihjelslagne i Beth-Semes, blot fordi de havde seet i Herrens Ark? (1 Sam. 6, 19.) Ikke engang en Konge havde Ret til at forvalte i Præsteembedet medmindre han var ordineret dertil; derfor var det, at Kong Ussia blev slagen med Spedalskhed indtil sin Dødsdag, da han vrededes paa Præsterne som forholdt ham at gjøre Røgelse for Herren i Templet, *fordi det ei tilkom ham.* (2 Kron. 26, 16—22.)

I Pauli Brev til de Epheser læse vi i 4de Capitel, at Christus „beskikkede Nogle til *Apostler*, Nogle til *Profheter*, Nogle til Evangelister, Nogle til Hyrder og Lærere, *til de Helliges fuldkomne Beredelse, til Embedets Forvaltning*, til Christi Legemes Opbyggelse." Den samme Orden, som existerede under det Gamle-Testamente, finde vi ogsaa at existere under det Nye: ligesaa lidt som Nogen havde Ret til selv at paatage sig det Aaronske Præstedømme, ligesaa lidt havde Nogen Ret til selv at paatage sig det Melkisedekske. (See Brevet til de Hebræer 5, 4.) Nutidens meest populære Theologer have nu alligevel fundet for godt at afvige fra den gamle Orden, fra en Orden, der existerede i flere tusinde Aar.

For det Første har de fundet, at Gud havde beskikket for mange Tjenere i sin Menighed. Mange kunde maaskee stundse og troe, at det var en falsk Beskyldning, der fremføres; men vi holde os kun ligefrem til deres egne Skrifter, og hvad de lære deres Menigheder. I de almindelige Lærebøger, som anvendes næsten overalt i Danmark til Børnenes Undervisning i Religion, lærer man følgende: „Vi behøve ikke, paa ny at underrettes om Guds Raad og Villie ved nogen

Slags ny Aabenbarelse, fordi det Guds Ord, vi har, indeholder alt, hvad os i slig Henseende kan være fornødent. Ap. Gr. 20, 20—21. Om nogen vilde nu foregive, at han havde annammet en ny guddommelig Aabenbarelse, burde vi ingenlunde fæste Troe til ham, efterdi Gud ingensteds *har lovet at sende nye Propheter til Verdens Oplysning*. Gal. 1, 8—9." En saadan fordærvelig og for enhver Oprigtig afskyelig Lære prædikes nu vidt og bredt i dette Land, uagtet at Biblen, som de søge at forsvare denne Lære med, giver talrige Exempler til Advarsel for de forfærdelige Følger, Mennesker har paadraget sig, der prædikede og annammede en saadan Lære; og uagtet Menneskene paa denne Tid vil hedde oplyste og forstandige, er der neppe nogen Lære, der mere haaner al Forstand end den. Blot ved et ganske simpelt og enfoldigt Spørgsmaal kan man beskæmme dem, der forkynde en saadan Lære. Spørger man for Exempel disse moderne Theologer, hvad Joseph Smith var, vil man som oftest strax erholde det Svar, at han var en falsk *Prophet*. Der er neppe nogensinde holdt nogen Tale mod Joseph Smith eller skrevet Noget mod Joseph Smith, uden at man har nævnet ham som en falsk *Prophet*. Nu, Joseph Smith levede ikke i de første Aarhundreder efter den christne Tidsregning, da det Guds Ord, Biblen, blev samlet; men er opstaaet senere, og hvad enten man nu vil kalde ham en falsk *Prophet* eller en sand, saa er der dog efter deres eget Vidnesbyrd opstaaet en ny *Prophet*, hvilket kommer aldeles i Modsætning til deres Lærebøger. Biblen vidner ogsaa om, at der skal opstaa mange falske *Propheter* i de sidste Dage, og med Biblen kan de ikke forsvare denne deres kjetterske Lære.

Jo! sige de, vi troe nok, at der skal opstaae mange nye *falske Propheter*; og strax søge de en Udflugt, idet de sige, at Gud ikke vil sende disse. I een Henseende kan man vel give dem Ret deri; alligevel skriver Paulus, "at Gud skulde sende dem kraftige Vildfarelser, at de skal troe Løgnen, som ikke annammede Sandhedens Kjerlighed til Frelse!" (2 Thes. 2. 10—11.)

Som sagt, Biblen vidner paa mange Steder om, at ligesom der i Apostlenes Dage var mange falske *Propheter*, saa skulde der og i de tilkommende Tider opstaae mange falske Propheter; og dette er tilvisse og fuldkommen gaaet i Opfyldelse. Dette negte moderne Theologer ikke, og det er ikke sjeldent, at man hører den Ene udskjælde den Anden for en falsk Prophet; men alligevel negte de, at Gud vil sende *nye Propheter*. Hvis man skal tro, hvad deres Lærebøger berette, maa man altsaa være ganske forvisset om, at de, hvis de prophetere, er falske Propheter. Nutildags propheterer baade Præst og Skolelærer, Professor, Doctor og Magister, at Gud i den tilkommende Tid ikke skal sende nye Propheter til Verdens Oplysning, at han ikke vil give ny Aabenbaring o. s. v., og ifølge deres egen Lære, maa de altsaa alle være falske Propheter. Sandelig, med Grund maatte Verden være at beklage, dersom der kun skulde opstaae nye *falske* Propheter og ingen sande.

Og, hvad Grund har da Nutidens Theologer til at antage, at Gud ikke vilde sende *nye Propheter* til Verdens Oplysnig? Biblen giver ikke dem eller os nogen Grund til at formode, at Gud ikke vilde sende nye, naar de gamle hensov; rigtignok indeholde Lærebøgerne ovennævnte vedføiede Bibelhenvisninger (nemlig Ap. G. 20, 20—21 og Gal. 1, 8—9); men naar man slaaer disse Steder op i Biblen, finder man mindst noget Beviis

til Gunst for deres Lære. Man læser, at Paulus foreholdt de Ældste af Ephesus følgende: „Jeg haver Intet forholdet af det, som kunde være nyttigt, at jeg jo forkyndte Eder det, og lærte Eder offentligen og i Eders Huse; idet jeg vidnede baade for Jøder og Græker om Omvendelse til Gud og Tro til vor Herre Jesum Christum." Enhver Oprigtig maa visseligen forbauses over, at Nogen vil være saa formastelig at anvende disse Apostlens Ord til Beviis for, at vi ikke behøve mere Aabenbaring, da Biblen indeholder alt. Paulus siger, at han havde forkyndt dem alt, hvad der kunde være dem nyttigt, nemlig de første Principer i Evangeliet; men han taler ikke et Ord om, at Gud længere hen i Tiden ikke vilde lade Andre forkynde dem mere. Og skjønt Paulus længere hen siger, at han forkyndte dem al Guds Raad, hvo kan da bevise deraf, at han mener, at de Skrifter, de Ephesер havde, indeholdt alt, eller at Gud ikke vilde give flere Aabenbaringer? Om og Paulus havde forkyndt de Ephesер alt, hvad Gud i Tid og Evighed havde besluttet angaaende dem, hvo kan da bevise, at det var tilstrækkeligt for alle andre Folkeslag, eller at Biblen indeholder det altsammen? Paulus havde vistnok forkyndt dem Alt, hvad Gud havde aabenbaret ham angaaende dem; men dersom Nogen vil paastaa, at han havde forkyndt dem al Guds Raad angaaende dem baade for den Tid og den tilkommende, og at Gud ikke vilde give mere Aabenbaring angaaende dem og andre Folkeslag, da maa de tillige erklære Apostlen Johannes for en falsk Prophet og Bedrager; thi han fik langt senere en Aabenbaring angaaende Ephesер-Menigheden og andre Menigheder og Folkeslag.

I Brevet til de Galater, som der ogsaa henvises til angaaende samme Thema, og om at Gud ikke havde lovet at sende nye Propheter til Verdens Oplysning, læser man følgende: „Dersom endog vi, eller en Engel af Himmelen prædiker Eder Evangeliet anderledes, end vi har prædiket Eder det, han være en Forbandelse." Man maa visseligen forbauses over, at Mænd, der vil kaldes oplyste og forstandige, vil saa skammelig og aabenbart misbruge den hellige Skrift til at skjule Bedrageri med, og oplære Børn i saadan Vildfarelse. Man kommer visseligen forgjæves at spørge de ærværdige Theologer, som saa almindelig anerkjender en saadan Lære god til Menneskenes Underviisning, hvor der i dette Skriftsted staaer, at Gud ikke vilde give nogen ny Aabenbarelse eller sende nye Propheter.

Vi har nu seet, hvor usle de Beviser er, Nutidens Lærde giver os af Biblen mod at forvente ny Aabenbarelse og nye Propheter, og skulde de have nogle bedre Beviser, da maa man tænke, at de som forstandige Mænd vilde fremkomme med dem, hellere end at prostituere sig for ethvert oprigtigt og forstandigt Menneske. Nu, at en Mand under Frafaldets lange mørke Periode kunde falde paa, at Gud ikke mere vilde give ny Aabenbarelse eller sende nye Propheter, fordi Gud i Aarhundreder ikke havde aabenbaret sig eller sendt Engle eller Apostle og Propheter med det hellige Præstedømme, er endda ikke til at undres saameget over; men at Mænd, som vil hedde fornuftige, vil vedblive at forkynde en saadan Lære baade mundtlig og skriftlig, nu da Gud atter har aabenbaret sig og sendt Engle, Apostler og Propheter, kort sagt, gjengivet saavel det Melkisedekske som Aaronske Præstedømme, og nu da Lyset viser Vildfarelsen tydelig, det maa visselig forundre og bedrøve Mange. Og, om nu det, de Sidste-Dags Hellige kalde Lys, virkelig skulde være Mørke, hvi lade de da

ikke deres Lys skinne, saa at man kunde see det? Hvi gjendrive de ikke deres Lærdomme tydelig med Skriften og sund Fornuft, at ikke saa Mange blive indhyllede i det Mørke? Om de, har en sand og fornuftig Lære, hvi tage de da Tilflugt til Nygter og Latterliggjørelse for at beskæmme de falske Lærere med og aabne de Vildledtes Øine? En saadan Fremgangsmaade kan kun bestyrke de Vildledte i den Tro, at de ikke har noget bedre Beviis.

Mange Skrifter imod de Sidste-Dags Hellige er allerede i dette Land bleven publiseret; men i ingen af dem har man gjendrevet deres Lærdom. Mange mene, at Apostlene og Propheterne ikke ansaae disse Embeders Vedblivelse for nødvendig i Kirken, fordi de ikke beskikkede Nogen til deres Eftermænd, førend de gik bort herfra; men de glemme aldeles at give os blot det ringeste Beviis for, at denne deres Mening ikke er ugrundet. Eftersom Frelseren, som Paulus skriver, beskikkede Nogle til Apostler, Nogle til Propheter, Nogle til Evangelister, Nogle til Hyrder og Lærere, maa da enhver Fornuftig antage, at han ansaae disse Embedsmænd nødvendige til „de Helliges fuldkomne Beredelse, til Embedets Forvaltning og til Christi Legemes Opbyggelse; thi man kan dog neppe kalde det fornuftigt, at antage, at Christus gjorde en unødvendig Gjerning. Paulus skriver, at disse Embedsmænd skulde være „til de Helliges fuldkomne Beredelse, til Embedets Forvaltning, til Christi Legemes Opbyggelse, indtil vi alle naae til Eenhed i Troen og Guds Søns Erkjendelse, til Mands Modenhed, til Christi Fyldes voxne Alder; at vi ikke mere skal være Børn, og lade os tumle som Bølger, og omdrives af enhver Lærdoms Veir, ved Menneskens Spil, ved Træskhed og Forførelsens Kunstgreb. Men at vi, Sandheden troe udi Kjerlighed, skal i alle Maader opvoxe til ham, som er Hovedet, til Christus." — Et andet Sted siger Paulus, at „Propheti i stykkeviis" skulde afskaffes, „naar det Fuldkomne kommer." (1 Cor. 13, 8.)

Ved en saadan Paastand, som mange lutheranske Præster i vore Dage fremkomme med, opfordres vistnok enhver Oprigtig til at spørge, hvilken overordentlig Aarsag de har til at formode at Apostle og Propheter ikke længer er nødvendige til Verdens Oplysning, da baade det Gamle- og Ny-Testamente vidner om, at Gud i flere tusinde Aar fra Tid til anden opreiste Propheter til at forkynde hans Villie iblandt Menneskene, og han udtrykkelig har givet den Forjettelse, at han „ikke skal gjøre Noget, uden han aabenbarer sin Hemmelighed for sine Tjenere **Propheterne.**" (Amos. 3, 7.) Er de saakaldte Christne naaet til Eenhed i Troen og Guds Søns Erkjendelse? Er de naaet til Modenhed, til Christi Fyldes voxne Alder, saa at de ei mere skal lade sig tumle som Bølger for ethvert Lærdoms Veir, ved Menneskers Spil, ved Trædskhed og Forførelsens Kunstgreb, saa at de Sandheden troe udi Kjerlighed skal opvoxe til ham, som er Hovedet, Christus? Ak nei! Den bestandig vedvarende Deling og Fraskillelse og Dannelse af nye Troessamfund vidner stærkt om den stedse tiltagende Ueenhed i Troen. Tusinder, som der findes i de christne Kirker, uden at man udelukker dem, fordi de negte Christus guddommelig Natur, vidner ogsaa stærkt om deres Ueenhed i Guds Søns Erkjendelse. Og det, at de forskjellige Troessamfund kives og strides med hinanden og gjensidig forkjætre hinanden, vidner det om, at Menneskene er

komme til Fuldkommenhed og Fasthed i Troen, saa de ei lade sig tumle som Bølger for ethvert Lærdoms Veir? vidner det om, at de Sandheden troe udi Kjerlighed oppøre til Christus?

Hvorledes havde vel Verden nogensinde erholdt nogen Kundskab om Gud og hans Plan til at forløse dem efter, om det ikke var skeet igjennem Propheter og Seere? Om vi borttage alle Seeres og Propheters Vidnesbyrd, lad os da see hvormegen sand Kundskab vi beholde tilbage om Gud og hans Forløsningsplan. See til Grækerne, Romerne, Egypterne eller hvilketsomhelst andet Folk, som ikke kjendte til Seere og Propheter; hvad Kundskab havde de om Christus og Forløsnings-Værket? Trods alle deres store Philosopher og al deres menneskelige Videnskab syntes de dog i denne Henseende som drukne i Vankundighed. Nu, Propheterne har forudsagt, at „Kundskab skal komme til at bedække Jorden, ligerviis som Vandet skjuler Havets Bund," og hvorledes skulde nu dette kunde gaae i Opfyldelse uden Gud gav nye Aabenbaringer? og naar Apostler og Propheter og Evangelister var nødvendige til at undervise Menneskene paa en Tidsalder, da dette ikke skulde gaa i Opfyldelse, hvormeget mere synes de da ikke at være nødvendige nu, da Tiden til denne Propheties Opfyldelse nærmer sig mere og mere? Skjønndt talrige gode Grunde saavel af Biblen som af sund Fornuft kunde gives endnu for at Apostler og Propheter var nødvendige til de Helliges Beredelse og Fuldkommengjørelse, saa behøves der dog ei at gives flere i denne Henseende, men det vilde vistnok være bedst, at de, som skulde have nogle bedre Grunde for det Modsatte, kom frem med deres Lys, og indtil da, maa man antage det fornuftigst, at troe, at Gud vilde opreise flere nye Apostle og Propheter til de Helliges Beredelse og Fuldkommengjørelse. — Hvorfor Gud skjulte Apostlene, Propheterne og Seerne for Menneskene var uden al Tvivl fordi de, som Paulus skriver, ikke annammede Sandhedens Kjerlighed til Frelse.

(Fortsættes.)

☞ „Skandinaviens Stjernes" Contoir flytter til Gothersgade Nr. 28.

Indhold.

	Side
En Advarsels Røst (fortsat)	209
En Tale ved Jordefærd	212
Præstedømmets Gjengivelse	219

„Skandinaviens Stjerne" udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned, og faaes hos DHrr. Boghandlere, samt hos Redactøren i Gothersgade Nr. 28, 2den Bagsal.

Udgivet og forlagt af W. Snow.

Trykt hos F. E. Bording.

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

2. Aarg. Nr. 15. Den 1. Mai 1853. Priis: 6 ß pr. Expl.

Præstedommets Gjengivelse.

(Fortsat fra Pag. 224.)

I det Foregaaende er der omtalt visse Embedsmænd, som Gud beskikkede i sin Kirke, og hvor grundfalskt der i denne Henseende læres i syvende Capitel af de Lærebøger, som bruges til Underviisning i Religion næsten overalt i Danmark. Foruden den Lære, at Gud ikke har lovet at sende nye Propheter, og at det bør Enhver at forkaste Alle, som sagde, at de havde faaet en ny Aabenbaring, da vi ikke paa ny behøve at underrettes om Guds Raad og Villie ved nogen Slags ny Aabenbaring, har lutheranske Præster her i Landet for det Andet fundet for godt at lære, at baade Mænd og Qvinder udenfor Præstedømmet har Ret til at forvalte hellige Handlinger, saasom Daab til Syndsforladelse i dettes Sted; ja somme har endog gaaet saa vidt, at de offentlig har erklæret, at en Kjetters Daab var gyldig, naar den blot var foretaget i Faderens Sønnens og den Hellig Aands Navn. Ifølge denne Lære er det derfor paa somme Steder ganske almindelig at Gjordemødrene forrette Daab; hvis man isvrigt kan kalde en Bestænkelse en Daab. Hvorfra de ærede Præster har faaet denne Lære veed de desværre vist neppe selv; i Biblen findes ikke nogen saadan Lære, og overensstemmende med god Orden og sund Fornuft er den ei heller; uden al Tvivl har de faaet den fra den Samme, som de har erholdt deres foregivne guddommelige Fuldmagt fra.

Mange har vistnok ofte ønsket at faae et Beviis for at denne Lære ikke var ugrundet; men de ærede Præster har til ingen Tid været istand dertil; idetmindste er det aldrig lykkedes nogle af de Sidste-Dags Hellige at faae noget Beviis i denne Retning, skjøndt de neppe har undladt at begjære det. Maaskee de ligesom **Baal** lider af Tunghørighed.

Naar man nu (efter forgjæves at have bedet dem om et tilfredsstillende Svar) paa Grund af deres Tavshed falder paa den Tanke, at deres Bekjendelses-Skrifter indeholder tilstrækkelige og velgrundede Vidnesbyrd i denne Henseende, og man derfor læser disse, seer man ogsaa der sine Forventninger skuffet. I den Augsburgske Troesbekjendelse, ottende Artikel, der handler „om Naademidlernes Gyldighed, endog naar de forvaltes ved onde Mennesker", henvises der til 23de Capitel i Mathæi Evangelium, hvor visseligen Enhver ogsaa maa søge

forgjæves, for at finde et Bevis for, at Nogen udenfor Præstedømmet har Ret til at forvalte hellige Anordninger, eller at deres Forvaltning er gyldig. I den fjortende Artikel, der handler "om Kirke-Orden" findes ei heller noget Bevis for Ovennævnte; den lyder saaledes: "Om Kirke-Orden lærer man, at Ingen bør offentlig lære i Kirken, eller forvalte Sacramenterne, uden han dertil er lovlig bemyndiget."

Eftersom de ærede Præster ingen Beviser giver for, at Mænd og Qvinder udenfor Præstedømmet og endog Kjettere kan forrette Daab, som var gyldig for Vorherre, maa man antage, at denne Lære enten er saa iøinefaldende rigtig, at den ikke behøver nogen Forklaring og Stadfæstelse fra Biblen eller sund Fornuft, eller ogsaa, at den er en saa grundfalsk Lære, at der ikke er Mulighed for at forsvare den hverken med Biblen eller sund Fornuft. Dersom man nu vil antage det Første, da maa man som en Følge deraf ligefrem antage, at ingen forstandig Mand, der er bevandret i Skriften, vil gjøre det til et Spørgsmaal; men den Kjendsgjerning, at talrige forstandige og gudsfrygtige Mænd ofte offentlig i Lutheranere Forsamlinger og ogsaa privat har anmodet Præsterne om at give nogen Forklaring og Oplysning i denne Retning, beviser jo klarligen, at den Lære ikke kan være saa iøinefaldende rigtig, at den ikke behøver nogen Forklaring og Stadfæstelse fra Biblen eller sund Fornuft. At enhver Oprigtig derfor ikke kan antage det Første falder gandske af sig selv; thi ellers maatte han erklære Alle som gjøre Spørgsmaal i denne Henseende for Daarer, da maa han forkaste al Orden i himmelsk og jordisk Regjering og tage Fornuften fangen i blind Lydighed; thi visseligen, ingen regulær Øvrighed, den være sig guddommelig eller jordisk, tillader Uvedkommende at handle i dens Navn eller Fuldmagt.

Der er nu klarligen viist at den Oprigtige ikke kan antage det Første, men maa forkaste det af gode Grunde. For det Første formaner Paulus til at "prøve alle Ting og beholde det Gode." (1 Thes. 5, 21.) For det Andet, staaer der skrevet: "Forbandet være den, der forlader sig paa Mennesket, og holder Kjød for sin Arm." (Jerm. 17, 5.) For det Tredie gives der, som allerede tidligere angivet, i det Gamle Testamente mange Exempler paa, at Gud straffede Saadanne, som uberettiget handlede i det Aaronske Præstedømmes Sted. For det Fjerde sees det af Brevet til de Hebræer, at det Melkisedekske Præstedømme var langt ypperligere end det Aaronske, og følgelig burde det langt mindre krænkes. For det Femte skriver Paulus til de Epheser, at Frelseren beskikkede visse Embedsmænd til "Embedets Forvaltning" hvilket ligefrem forudsætter, at det ikke tilkom Enhver at forvalte Embedet; thi ellers vilde det være unødvendigt, at Christus beskikkede Nogle dertil. For det Sjette, berettes os i 19de Capitel af Apostlenes Gjerninger, at nogle jødiske Besværgere blev straffede fordi de fordristigede sig til ubemyndiget at uddrive onde Aander. Og, mon der ikke behøves Fuldmagt til at forrette Daab til Syndsforladelse, som der behøves til at uddrive en ond Aand? Kan nogen af Delene ske uden Guds Hjælp?

Og til Slutning, hvo er den, der kan vise nogen regulær Øvrighed, som anerkjender, en Uberettigets Forvaltning i dens Navn? Paa Jorden findes ingen; hvor meget mindre skulde da Øvrighedernes Øvrighed i Himlen, anerkjende sligt?

Resultatet er nu klart: **enten** maa alle de, der fremkomme med en saadan Lære, at Enhver udenfor Præstedømmet

har Fuldmagt til at forrette Daab til Syndsforladelse, grundig bevise samme, eller ogsaa maa de betragtes som skammelige Bedragere og Løgnere, om de endkomme i Engles Skikkelse; idet de har indbildt Hundreder, ja Tusinder, at de har erholdt Syndsforladelse og er indlemmede i Christi Kirke.

(Fortsættes.)

General-Conference,

holdt i Kjøbenhavn den 6te, 8de og 10de April 1853.

Den sjette April 1853, den 23de Aarsdag efter Oprettelsen af Jesu Christi Kirke af de Sidste-Dages Hellige i 1830, aabnedes Kl. 10 nævnte Conference med Bøn af Ældste H. P. Jensen, efterat Psalmen Nr. 25: "Fader vor i Himlen, Dig anraabe vi", var bleven afsjungen.

Efterat en Psalme atter var afsjungen, opstod Conferencens Præsident W. Snow, hilsede Forsamlingen og opfordrede de Ældste, som præsiderede over de forskjellige Conferencer i Landet til at give en Beretning om Tilstanden i samme. De Ældste Schou, Præsident over Vensysel-Conference, J. Larsen, Præs. over Aalborg-Conference, og A. Andersen, Præs. over Fredericia-Conference, fremstode derpaa hver for sig og gave en Beretning om deres og de Helliges Virksomhed og Fremgang i deres Conferencer. Trods al den Forfølgelse de næsten overalt mødte, havde dog Evangeliet stor Fremgang. Evangeliet havde nu spredt sig lige op til Skagen, og overalt hvor det kom frem, satte det Røre iblandt Folket. I Omegnen ved Aarhuus, hvor man tidligere havde vist sig meget haardnakket til at annamme Evangeliet, var nu adskillige Personer bleven døbte, og en Green paa tretten Medlemmer organiseret der. Alle opmuntrede de Hellige til at være ydmyge, taalmodige og trofaste: "Vi har lidt længe nok for vor egen Skyld", sagde Ældste Schou, "saa det bør nu være os en Glæde at lide for Christi Skyld;" ogsaa tolkede de deres Glæde over at see saa mange Sjæle at være lydige imod Evangeliet, og hvorledes Guds Værk rullede fort: "Alle, som omvende sig", sagde Ældste Larsen, "annamme Evangeliet, og derfor er Guds Kirke ligesaagod at kjende som Dag fra Nat."

Efterat nævnte Ældster havde endt deres Foredrag, blev Psalmen Nr. 13: "Led os frem, o Gud, Jehova", afsjungen, hvorpaa Forsamlingen hævedes til Kl. 2 om Eftermiddagen og sluttedes Kl. 1 med Bøn."

Eftermiddag.

Efterat Forsamlingen paa sædvanlig Viis var aabnet med Sang og Bøn, fremstod Ældste J. Svensen, Præsident over Lollands-Conference, og P. O. Hansen, Præs. over Kjøbenhavns Conference, og afgave Beretning angaaende samme. Paa Lolland og Falster mødte Evangeliet stor Modstand, og megen Forfølgelse reiste sig imod dem, som annammede det; det var her bleven en almindelig Skik, at Alle, som blev "Mormoner" skulde have deres Vinduer ituslagne. 20—30 Personer var her bleven døbte siden sidste Conference. I den kjøbenhavnske Conference havde Forfølgelsen ikke været saa stor, og Mange var bleven tillagte Kirken siden sidste Conference; navnlig paa Vest-Sjælland og i og om Hovedstaden.

Begge yttrede sig glade og taknemlige over Herrens Kraft og Velsignelse, som ledsagede hans Tjenere; imod hvis Velsignelse al Verdens Forfølgelse intet var at agte. "Vi sørge ikke", sagde Ældste P. O. Hansen, "fordi vi forfølges, men for vore Medmennesker, som forfølge os, hvilket de gjøre i Uvidenhed, og fordi Verdenstonen er saa, og Folkets Lærere tilskynde og rose dem derfor." Uagtet han ofte følte sig træt og kjed af Christenheden, følte han dog ofte en ubeskrivelig Kjerlighed til Fædrelandet, og yttrede sig glad, ligesom ogsaa Ældste Svensen, over at saamange af hans Landsmænd allerede var hjemvandrede til Zion, og haabede, "at Herren snart skulde aabne Udveie, saa at mange Tusinde skulde udvandre dertil."

Herefter fremstod efter hinanden Ældsterne F. B. Petersen og J. Bohn. Førstnævnte havde meest virket i det nordvestlige Sjælland, den Anden paa Lolland og Falster. Begge berettede om deres Missions Virksomhed — vidnede om den Tvivl, som overalt, hvor Evangeliet kom frem, gjærede blandt Menneskene angaaende den frafaldne Kirkes og dens Præsters Integritet, (Ægthed) hvilket viiste sig ved "at Mange toge Biblen fra Hylden og undersøgte dens Indhold" — om den Glæde der var ved at adlyde Guds Bud — og formanede til Trofasthed: "Naar vi see os om" yttrede Bohn, "og betragte Menneskens imod hinanden krydsende Meninger, see vi, at de tjene idel Forfængelighed og Daarlighed, og derved see vi bedst, hvad vi har annammet."

Da disse Foredrag var tilende, blev en Psalme afsjungen, og Forsamlingen sluttedes med Bøn, efterat Conferencen havde vedtaget atter at forsamles Fredagen den 8de.

Fredag.

Efter Bestemmelse samledes Conferencen atter Fredagen den 8de og aabnedes som sædvanlig med Sang og Bøn. Om Formiddagen talte flere Ældster om deres Missions-Virksomhed og til Opbyggelse og Formaning. Om Eftermiddagen talte Ældsterne Andersen Schouby, H. P. Olsen og K. Petersen om deres Missioner og Guds Velsignelse, som havde ledsaget dem, om Evangeliets Fremgang trods al Verdens Modstand, hvis forskjellige Religioner "var liig Spindevæve eller liig de ægyptiske Troldkarles Slanger, der blev opslugte af Aarons." Herefter fremstod Ældste H. P. Jensen og udviklede de Sidste-Dags Helliges Begreb om Retfærdiggjørelse i Modsætning til Verdens; formanede til at give Agt paa alt Ærbart og Dydigt og fly al Ureenhed og Forfængelighed; ihvorvel begge Dele var vederstyggeligt var de det dog ikke i lige Grad: "Det Menneske, der pynter sig" sagde han, "elsker dog sig selv, men den Urene fornedrer sig under Dyrene." Formanede de, som prædikede, at gjøre dette i Viisdom og Forsigtighed. "Vi er ikke udsendte for at give Opvadskervand, men reen Næring, sund og uforfalsket Føde — ti Ord sunde er bedre end tre Timers lang og udpyntet Tale, der kun er forfængeligt Comediespil." "Man fanger ikke mange Fisk med daarlig Madding; ei heller fanger man dem i en Grøft eller i en lille Vandpyt;" han formanede derfor til at gjøre som Evangeliet lærte, nemlig at prøve med den Hellig Aand hvem der i hver Stad var det værd, og om der fandtes noget Fredens Barn i et Huus eller en Stad skulde de nok kjende det formedelst den Hellig Aand. Talte endvidere om at opholde og fornye Pagten om at anerkjende Guds Tjenere og Skrifterne,

de udgave; opfordrede Enhver, der muligviis skulde nære nogen Misfornøielse i denne Retning til at tilkjendegive deres Meninger; nu var det den rette Tid, førend de atter fornyede Pagten; talte om det Lys, som udspredtes igjennem Skrifterne; og ønskede at de Hellige ikke alene skulde berede sig til at annamme mere Nyt, men begjære og søge mere: "den Tid skal komme, da Mange skulde forundres over det, som Gud vil have publiseret, og det vil være dem til en Besegling til Livet eller til Fordømmelse;" endvidere, at hver holdt sig paa sin egen Plads og iagttog det Embede, Gud havde sat ham i: "Ingen" sagde han, vilde vistnok synes godt om, at en Fremmed kom ind i en Andens Faaresti og begyndte at banke hans Faar, og derfor varetage hver sit eget Embede."

Da Ældste Jensen havde endt sin Tale; reiste Præsidenten sig og vidnede om den Glæde, han havde havt ved at høre Brødrene give Beretning om deres Missioner; hvorpaa han talte følgende: "Jeg ønsker at opmuntre Brødrene og de Ældste i deres Arbeide, hvor de er bestikkede, til at være flittige i al Ting; thi der er mange Ting at lære fra Tid til anden for enhver af os. Jeg hører mine Brødre sige, at de har stor Glæde i deres Hjerte over at deres Forstand er bleven oplyst af de Brødre, som var sendte til dette Land. Nu, om de har havt stor Glæde over hvad de allerede har hørt, hvormeget mere da, om de forstode de store Ting, der er tilbage; vi er evige og har just begyndt, og vi har allerede lært mange Ting, som vi ikke kjendte før.

Hvorfor er det at Verden sover i Mørke? Er det fordi Guds Tjenere ikke har Lys nok i sig, eller ikke forstaa Guds Værk? Nei! det er fordi man ikke troer, men er Vantroens Børn. Hvorfor er I, mine Brødre i Skandinavien, forfulgt? Hvad Aarsag har I givet Eders Landsmænd, de Norske, Danske, Svenske og Islænderne, til at de skulde udsprede falske Tidender? Det er fordi vi har baaret Vidnesbyrd om Joseph Smith, Mormons Bog og Aabenbarelse. Er det ikke? Var vort Vidnesbyrd ikke Sandhed, hvi kunde da Verden ikke overbevise os derom? Vi har stort Vidnesbyrd i Mormons Bog, at det er Sandhed.

De sige vi er falske Propheter og Bedragere. Nu, om min Broder Erastus, som var her før mig, var en Bedrager, og ieg var en Bedrager, hvorfor forfølger man os da? Kan nogen Præst aabne Biblen og bevise deraf, at Apostlene, Propheterne, Jesus Christus eller de Hellige i fordums Dage forfulgte Bedragere eller falske Lærere? Om de kan, jeg ønsker at høre det. Men, der er Mange, som uden Aarsag har forfulgt Guds Tjenere fra Begyndelsen af og indtil denne Dag, og som fremdeles vil forfølge dem indtil Enden. — Hvorfor er Brødrene fængslede i Norge? Aa! vil maaske Politimesteren eller Amtmanden sige: de har overtraadt Norges Lov fordi de har døbt til Syndsforladelse og administreret Nadveren; de er Bedragere, Daarer o. s. v. Men, hvorfor skulde de frygte for Saadant, om de er byggede paa Apostlers og Propheters Grundvold, paa Jesu Christi Lærdom? Hvorfor forfølge de da "Mormonerne"? de er dog deres Medmennesker, saavelsom andre Folk. Om vore Fjender, som forfølge os fra Land til Land og fra Stad til Stad, var sande Guds Tjenere, hvorfor overbevise de os da ikke med Biblen? Jeg vilde da strax gaae over til dem; men ikke før. Dog, jeg veed, at intet Menneske kan bevise, at Mormons Bog er et Bedrageri, eller at Jo-

seph Smith ikke var en Prophet. Jeg er villig til at gjøre, som jeg lærer Andre: bevise alt, hvad jeg lærer."

Efter endnu at have talt lidt om hvorledes han, fra den Tid han kom i denne Menighed efterhaanden havde lært Lidt efter Lidt, og ikke Alt paa engang, og at Gud paa den Viis vilde undervise alle Andre, ønskede han, da det allerede var seent paa Dagen, ei at optage Tiden længere; men ønskede Guds Velsignelse over Forsamlingen. De Ældste P. O. Hansen, H. P. Jensen og S. Hansen lagde da deres Hænder paa tvende Personer, der var bleven døbte, for den Hellig Aands Gave og Indlemmelse i Jesu Christi Kirke af Sidste-Dags Hellige; hvorpaa der sluttedes med Sang og Bøn.

Søndag.

Talrige Hellige havde denne Dag forsamlet sig, og som sædvanlig blev Conferencen aabnet med Sang og Bøn.

Ældste Erikson, der om Løverdagen var ankommen hertil fra sin Mission i Sverrig, aflagde Vidnesbyrd om Evangeliets Fremgang i det Land. Trods al den Forfølgelse, de Hellige mødte fra Øvrighedens Side i det Land, da man idelig søgte at gribe og fængsle dem, gik Guds Rige alligevel ogsaa stærkt frem der. De Helliges Antal i Sverrig beløb sig nu til omtrent 100, hvoraf omtrent 70 var bleven døbte siden sidste General-Conference; endnu var der dog ikke organiseret nogen Grene derstedes. Begge ønskede de meget de Helliges forenede Bønner, at det Land snart maatte være velsignet med Religions-Frihed.

Ældste Lorentzen fremstod herefter, og talte om Guds Velsignelse, som var over Skandinavien, at Mange blev opvakte og annammede Evangeliet. "Næst England", sagde han, "har Danmark været det meest velsignede Land. Ofte har de Hellige her inderligt anraabt Gud om at aabne en Dør i Sverrig, og som vi har hørt i Dag, see vi, at Gud ikke har ladet vore Bønner ubesvarede." Derpaa talte han om Missionen paa Island, hvor Broder Gudmundsen, skjøndt han havde maatte arbeide der alene og havde lidt megen Forfølgelse, dog bestandig var forbleven trofast og havde opmuntret de Troende; ønskede, om Gud vilde, at reise dertil for at prædike Evangeliet, og udspredе Skrifter. Han haabede, at Gud ogsaa der snart vilde aabne en vid Mark for Evangeliet. Da han ikke ventede mere at komme til at tale til Menigheden her før sin Afreise, sagde han Farvel til de Hellige. "Jeg har havt megen Glæde blandt de Hellige her", sagde han, "og jeg veed, at de Hellige alletider vil være glade, hvor de end mødes."

Præs. Snow. "Jeg glæder mig meget over at høre en saa god Beretning om Evangeliets Udspredelse; og nu vil jeg foreslaa, at vi alle blive ved at være "Mormoner". Eenstemmig vedtaget.

"Mormonerne" troe og dyrke Gud, vor evige Fader, i Sandhed, og troe paa hans Søn Jesus Christus og ogsaa paa den Hellig Aand, der bærer Vidnesbyrd om Faderen og Sønnen i al Evighed. De troe ogsaa, at Gud har beskikket et Præstedømme til at forvalte hans hellige Anordninger, og jeg ønsker at see, om de Hellige vil assistere det. Vi troe, at Joseph Smith var en Prophet i Israel, ligesaavelsom Moses og alle andre Propheter, siden Jorden blev skabt; og at Joseph Smith har beseglet sit Vidnesbyrd ligesom Christus og de hellige Martyrer fordum. Men uagtet Joseph og Hyrum Smith er død, lever deres Aand endnu med alle andre Propheters i Paradiset, hvor Ingen gjør Oprør imod dem. Og Brigham Young lever paa Jorden og holder Rigets Nøgler, ligesaavelsom Joseph Smith; og ligesom Peter, Jacob og

Johannes dannede det øverste Præsidentskab over Kirken, saaledes danner han i Forening med sine Raadgivere, Heber C. Kimball og Willard Richards, Præsidentskabet over Kirken nu."

Han foreslog derpaa at anerkjende og opholde dem. Eenstemmig vedtaget.

Derpaa vedblev han: "Dette er nu nok angaaende Zion; thi om I opholde dem, vil I ogsaa opholde de tolv Apostler og alle dem, som de udsende, og I vil opholde og assistere alle vore Brødre og Søstre i Zion."

Herefter blev foreslaaet, at anerkjende og opholde Ældste W. Snow og hans Raadgivere Ældsterne P. O. Hansen og H. P. Jensen som Præsidentskabet over de Hellige i Skandinavien. Eenstemmig vedtaget.

Følgende Forslag blev derpaa eenstemmigen vedtagne:

"At anerkjende og opholde Ældste Schou som Præsident over Vensysels-Conference, Ældste J. Larsen over Aalborgs-Conference, Ældste A. Andersen over Fredericias-Conference, Ældste P. O. Hansen over Kjøbenhavns-Conference, Ældste C. Larsen over Bornholms-Conference, Ældste J. Svensen over Lollands-Conference, Ældste C. Larsen over Brewig-Conference, Overpræst Hougen som Præsident over hele den norske Mission, med Ældsterne K. Petersen og C. Larsen som Raadgivere og Medhjælpere, Ældste Vinberg over den svenske Mission, og Ældste Lorentzen over Missionen paa Island."

"At anerkjende Ældste H. P. Olsen der af Præsidentskabet i Zion var beskikket til at arbeide i Dannark, samt alle Ældster og det ganske Præstedømme i Skandinavien."

"At opholde og assistere Contoiret og de Brødre som arbeidede der."

At Brødrene Ebbe Jessen, O. C. Olsen og O. Liljengvist ordineres til Ældster."

Da disse Forslag alle var vedtagne, talte Ældste Jensen til Opbyggelse, hvorpaa der blev lagt Hænder paa en Deel Personer, der i Ugens Løb var bleven døbte, og Forsamlingen sluttedes da for Formiddagen med Sang og Bøn.

Om Eftermiddagen talte først Ældste Bjørk, og Præst N. Nielsen om deres Missioner i Sverrig, og derefter prædikede Ældste Jensen. Nadveren blev administreret og efterat endnu Ældste K. Petersen og Præsidenten hver havde holdt en Tale, og Conferencen havde bestemt den 6te October til den næste General-Conferences Begyndelse, sluttedes den med Sang og Bøn.

Den 6te April afholdtes ogsaa i Norge en Conference paa Gaarden Ingjuldsrud, en halv Miil fra Frederiksstad, ved hvilken Conference var tilstede, foruden Præsidenten Chr. Larsen, der nylig var kommen ud af Fængslet under Caution, 6 Ældster, 3 Præster, 1 Lærer, og en stor Deel af de Hellige i Norge.

En Tale ved Jordefærd,

(Fortsat fra Pag. 218).

For at kunne vise Eder de gyselige Følger af Syndefaldet, er det nødvendigt at sige, at ei alene gamle Fader Adam har lidt denne Straf og nedlagt sit Legeme i Støvet, men alle Slægter siden den Tid har lidt det samme; og I og

jeg og hver Mand og Qvinde og Barn haver at lide samme Straf; den bliver os paalagt, og saaledes bliver Guds Lov ophøiet, hans Ord opfyldte og Retfærdigheden faaer hvad den fordrer. Det er ikke for vore Synders Skyld at vi døer; det er ikke fordi vi har overtraadt at vi døer; det er ikke fordi vi begaaer Mord maaskee, eller stjæler eller røver eller plyndre eller tager Herrens Navn forfængeligen; det er ikke disse Ting der paaforer Legemets Død; men det er Adams Synd der gjør at de smaa Børn døer, og at Konger, Fyrster og Store døer, og har gjort at alle Slægter er døde fra hans Tid lige til nu. Tænker I ikke der maatte være eet eller andet Middel til at befri os fra denne grnelige Elendighed? Vi tog ikke Deel i Adams Overtrædelse; vi var ikke der; men det var vor store Fader der gjorde Synden, og vi lider under Følgerne deraf.

Kan ikke nogen af Nutidens kloge medicinske Mænd — nogen af denne Tids store Læger og Doctorer, som har studeert Medicin hele deres Liv, — kan de ikke optænke noget Nyt, som kan forløse Adams Slægt fra denne grnelige Elendighed? Endnu har de ikke kundet. Dr. Brandreth anbefalede sin Medicin for alleslags Sygdomme, og man sagde endogsaa at Dampskibe var bleven drevne ved dens Kraft; men den gjorde intet Menneske udødeligt; den frelste end ikke eet Menneske; og det er høist utroligt, at noget Menneske — ja, det er vist, at intet Menneske i denne Dødelighed — nogensinde har opdaget noget Medicin, der kan forløse os fra disse gyselige Følger, som er nedarvet fra Fader Adam lige til den nærværende Tid. Der er et Lægemiddel, men det findes ikke opskrevet iblandt Menneskens Opfindelser; det findes ikke i Jordens Indre, ei heller graves det i nogen Mine; det er ikke til at faa at kjøbe for Californiens Guld eller Indiens Kostbarheder. Hvad er det, eller hvorledes opdagedes det? Det var det Væsen som skabte Mennesket, at der gjorde det udødeligt og evigt; det Væsen, som er fuld af Barmhjertighed saavelsom Retfærdighed; som øver begge Egenskaber og viser al Skabningen, at han er en barmhjertig Gud, saavelsom en retfærdig; det var ham der optænkte dette vidunderlige Middel til at bevare Mennesken fra Følgerne af denne evige Død. Men naar skal det anvendes? Ikke strax, thi det vilde tilintetgjøre hans Hensigter; men naar Legemet er gaaet tilbage til Støvet, og Mennesket har lidt længe nok for Arvesynden, da bringer han det frem igjen til at nyde alle Udødelighedens Goder; han byder Døden ei at forstyrre det mere; han aftører alle Taarer af dets Øine, thi det er beredt til at leve evindeligen, skue hans Herlighed og bo for hans Ansigt.

Denne store Forløser er stærkere end Døden, mere mægtig end det frygtelige Uhyre, som er kommen ind i Verden og har beleiret alle dens Indvaanere; han vil drive den ud af denne Skabelse. Hvorledes vil han gjøre det? Dersom Straffen for den oprindelige Synd (eller Arvesynden) er den evige Skilsmisse imellem Legemet og Aanden, og Retfærdigheden skal have alle sine Fordringer, hvorledes kan da Overtræderen vederfares Barmhjertighed? Der er en Maade hvorpaa det skeer; hvorledes da? Det er derved, at den eenbaarne Søn bliver ført ind, hans egen elskelige Søn, den Førstefødte af alle Skabninger, som har Førstefødselsretten over alle Skabelser, han har skabt, og holder Saliggjørelsens Nogler til Millioner Verdener som denne; han har Ret til at komme frem og lide Dødsstraffen for Menneskets faldne Sønner og Døttre. Han tilbød sit eget Liv sigende:

Fader, jeg vil lide Døden; skjøndt jeg har ikke fortjent det; lad mig lide hvad Loven fordrer. Her er jeg for dit Ansigt uskyldig; jeg har altid efterlevet din Lov, fra den Dag jeg blev født iblandt dine Skabelser igjennem Tider lige indtil denne Tid; jeg har aldrig været gjenstridig imod dine Bud; og nu vil jeg lide for mine Brødre og Søstre: lad din Retfærdighed blive ophøiet og gjort hæderlig: her er Jeg; lad mig lide Lovens Endemaal, og lad Døden og Graven opgive deres Fanger, og lad Adams Afkom alle blive frigjort, enhver Sjæl af dem, uden en eneste Undtagelse. Denne er Maaden hvorpaa Retfærdigheden bliver ophøiet og gjort hæderlig, og ingen af den Almægtiges Skabelser kan klage over ham, at han ikke har opfyldt Retfærdighedens Endemaal; intet fornuftigt Væsen kan sige: Du har afveget fra dine Ord. Retfærdigheden har erholdt dens Fordringer i de Straffe, der blev fuldbyrdede paa Guds Søn, saa vidt Adams Overtrædelse anbelanger.

Jeg vil forklare lidt videre. For saavidt den Overtrædelse anbelanger, vil alle Jordens Indvaanere blive frelst. Forstaae mig nu rigtigt. Om der er nogen Fremmed tilstede, der ikke kjender de Sidste-Dags Helliges Anskuelser, da ønsker jeg Eder at forstaae, at vi heri ingenlunde tager noget Hensyn til vore egne personlige Synder; men saavidt Fader Adams den oprindelige Synd anbelanger, vil I og jeg komme til at lide Døden; og enhver Mand og Qvinde, som nogensinde levede paa denne Klode, vil blive igjenløst fra den Synd. Paa hvad Vilkaar? Jeg svarer: ikke paa noget Vilkaar fra vor Side. Men, siger Een, hvor jeg kom fra, siger de, at jeg burde omvende mig fra den oprindelige Synd (Arvesynden). Det gjør Intet til Sagen hvad de fortæller Dig, Du vil blive forløst fra den Synd uden nogensomhelst Gjerning fra din Side. Jesus døde for at forløse Dig derfra, og Du er saa vis paa at blive igjenløst, som at Du lever paa denne Jord. Dette er den universale eller verdensalmindelige Frelse, "Mormonerne" troer paa, endskjøndt den paa een Maade er forskjellig fra den almindelige Igjenløsning, som Nationerne pleier at høre om. Vi troer, at alle Adams Børn uden Undtagelse vil blive igjenløst til Guds Ansigt, saavidt Adams Synd anbelanger. De vil alle blive løste fra Graven. Det er ligemeget hvor syndefuld I er; om I har myrdet alle eders Livs Dage, og begaaet alle de Synder, Djævelen kunde skynde Eder til, I vil dog komme til at opstaae; Eders Aand vil komme til eders Legeme igjen. Dersom Jesus ikke havde kommet, vilde vi alle have slumret i Graven; men nu, om vi er aldrig saa syndige, og gaaer i vor Grav med Gudsbespottelse paa vore Læber, skal vi dog opstaae igjen, ligesom vi gaaer derned. Dette er idel Naade uden Gjerninger; alt dette skeer uden nogen Gjerning fra Skabningens Side.

Lader os nu dvæle lidt ved en anden Gjenstand, som vi skrider frem. Vide I ikke, mine Tilhørere, at der er bleven givet en anden Lov siden Mennesket blev til et dødeligt Væsen? Er det Mormons Bog? Nei. Efter at Mennesket blev et dødeligt Væsen, gav Gud det en anden Lov. Hvori bestod den? I er nu i en saadan Forfatning, at I kjender Godt og Ondt af Erfaring; jeg vil derfor give Eder en Lov, som er efter eders Fornuenhed, siger Herren, og jeg befaler dig nu: Du skal ikke gjøre Ondt.

Hvad er Straffen? Den anden Død. Hvad er det? Naar I er bleven igjenløst fra Graven, og I kommer ind for Guds Aasyn, vil I komme til at staae der at

blive dømt; og dersom I har gjort Ondt, vil I blive forviist for evig fra hans Ansigt — Legeme og Aand tilsammen; dette er hvad som kaldes den anden Død. Hvorfor kaldes det den anden Død? Fordi den første er baade Aandens og Legemets Fordærvelse, og denne er ikkun en Forviisning — Død ihenseende til hvad der hører til Retfærdighed; og, som jeg allerede har sagt, hvor et Væsen er i en saadan Forfatning, der herfker fuldkommen Elendighed; det er ligemeget hvor det er; I maa tage hvilkensomhelst af de celestiale Verdener, og besætte dem med Millioner af Væsner, der er døde ihenseende til Retfærdighed, og hvorlænge vil det være forend de gjør den til et fuldkommen Helvede? de vilde gjøre Helvede af hvilkensomhelst Himmel Herren nogensinde har skabt. Det er den anden Død — Straffen, som er tilføiet Budet, som byder Adams Afkom: I skal holde op at gjøre Ondt; thi dersom I holder op at gjøre Ondt, skal I blive gjenløste fra Adams Overtrædelse, og blive ført tilbage til mit Aasyn; og dersom I ikke holde op at gjøre Ondt, skal I blive straffet med evig Fortabelse fra mit Ansigt og fra min Magts Herlighed, siger Herren.

Men, siger Een, han er altfor barmhjertig til at han vilde paalægge os saadan Straf. Har I nogentid seet et Menneske, der har undgaaet den første Død? eller, som har havt nogen Udsigt dertil? Nei; I kan ikke finde noget Middel til at hindre ham fra at gaae ned i sin Grav. Har der været nogen Udvei for Nogen i 6000 Aar? Naar nu Herren har været saa bestemt i at lade hver Mand, Qvinde og Barn lide Straffen for den første Overtrædelse, hvor kan I da tænke, at I kan komme til at staae for hans Ansigt og skue hans Magts Herlighed og have evigt Liv og Salighed, naar han har sagt, at I skulde blive forviist derfra, at den anden Død skulde blive eders Straf? For den første Fortørnelse har han fuldbyrdet Straffen til Punkt og Prikke, og saaledes vil han gjøre i den anden, og der er ingen Redning. Er der ingen Redning? siger Een. Nei, ikke saafremt I er istand til at berede Eder. Men jeg vil sige Eder, der er Igjenløsning for Mennesket fra denne anden Død eller Straf, og Herren er fremdeles et fuldkommen og retfærdigt Væsen, og hans Retfærdighed ophøiet.

Der er en Udvei for Eder til at undgaae Følgerne af Eders egne personlige Overtrædelser; men den er forskjellig fra Forløsningen fra Adams Synd. Den var universal eller almindelig for Alle, uden Gjerninger; men Forløsningen fra eders egne personlige Synder, er almindelig for Alle, med Gjerninger fra Skabningens Side, — almindelig i sig selv, fordi den er fri for Alle; men den annammes ikke af Alle. Frelsen eller Forløsningen eller Igjenløsningen fra eders egen Synd, skeer ikke ved Naade alene, den fordrer lidt Gjerning ogsaa. Men hvori bestaaer Gjerningerne? Jesus Christus har, ved sin Lidelse og Død, gjort Fyldest for Straffen, paa de Conditioner, at I troer paa ham, omvender Eder fra eders Synder og lader eder døbe til Syndsforladelse og annammer den Helligaands Gave ved Haandspaalæggelse, vedbliver ydmyg og sagtmodig og i megen Bøn, indtil I gaaer ned i eders Grave; og paa disse Betingelser vil Jesus være eders Midler hos Faderen og sige: Fader, jeg ei alene døde for Adams Synd, men for hele Verdens Synd, forsaavidt de troer mit Evangelium; og nu, disse haver omvendt sig, de har forbedret deres Levnet, og er blevne som smaae Børn for mine Øine og har udrettet de Gjerninger, jeg har givet dem at gjøre — og

nu Fader, lad dem vorde frelste til en evig Salighed hos dig og sidde med mig paa min Throne, som jeg har seiret og sidder hos dig paa din Throne; og lad dem vorde kronet tilligemed alle de Helliggjorte, med Udødelighed og evigt Liv, ikke mere at stødes bort.

Tænker I ikke at Faderen vilde høre en saadan Bøn som denne, fra hans enbaarne Søn? Jo. Han er vor Midler til at bede til Faderen for dem, som vil adlyde hans Bud og hans Evangeliums Lov. Fremgangsmaaden er simpel, saa enfoldig og let, at Mange forbigaaer den og siger: O! det er intet bevendt, det er ingen Nytte til, det vil ikke gavne Noget at blive døbt i Vand. Men, dersom Herren havde ikke indrettet det efter en simpel Plan, som alle Mennesker kunde fatte, da kunde de have havt nogen Undskyldning; men som det nu er, har de ingen: Alt hvad I haver at gjøre er, at troe, at Jesus Christus er Guds Søn, omvende eder fra eders Synder, holde op at gjøre Ondt, idet I sige: Fader! jeg vil fra denne Stund af aflade at synde, og gjøre Retfærdigheds Gjerninger; jeg vil stræbe at gjøre Godt alle mine Livs Dage; og jeg bevidner dette for dig derved, at jeg idag gaaer ned i Daabens Vande og saaledes aflægger det gamle Menneske med dets Gjerninger, og herefter lever et nyt Levnet. Om I vil gjøre dette, vil I ligesaa vist blive befriet fra eders egne Synder og den dertilhørende Straf, og blive ophøiet til at boe hos Gud, som I er bleven befriet eller løftet op udaf Daabens Vand. Dette er Evangeliets første Principer, ved hvilke I kan vorde befriet fra eders egne Synder; og om nogen Tid vil Døden komme, og den vil være sød for Eder, fordi Jesus har lidt Syndens Straf; Syndens Smerter er borte, og I sover hen i Fred, fordi I haver sikkret eders Salighed og gjort eders Pligt, som disse, vi holder denne Prædiken over idag; og saaledes vil I hensove, med en fuld Forvisning om, at I vil opstaae i Begyndelsen af den første Opstandelse, med et udødeligt Legeme, ligt det Adam havde førend han spiste af den forbudne Frugt. Dette er Forjættelsen til dem, der hensover i Jesus.

Naar vore Aander forlader disse Legemer, men de da være salige? Ikke saa ganske. Hvorfor? Fordi Aanden er borte fra Legemet; den kan ikke være fuldkommen salig saalænge en Deel af Mennesket ligger i Jorden. Hvor kan Saligheden være fuldkommen, naar kun en Deel af Igjenløsningen er skeet? I kan ikke blive fuldkommen salig førend I faaer et nyt Huus. I vil være salig, I vil være i Ro i Paradiis; men I vil dog længes efter et Huus, hvor eders Aand kan boe i, saa at I kan handle, som i gjorde forhen, men mere fuldkommeligen, fordi I haver større Kræfter. Følgelig har alle de hellige Mennesker, som levede i fordums Dage, seet fremad med Længsel efter deres Legemers Opstandelse, for da vilde deres Glorie blive fuld.

Hvad sagde Paulus om denne Gjenstand? Han sagde, "Jeg haver stridt den gode Strid, fuldkommet Løbet, bevaret Troen, isvrigt er Retfærdigheds Krone henlagt til mig, hvilken Herren, den retfærdige Dommer, skal give mig paa hiin Dag." Forstaaer I dette Skriftsted? Ihukom, at denne Krone, som Paulus taler om, skulde ikke gives paa den Dag vi dør; men den skal gives paa "hin Dag" — Herrens Aabenbarelses Dag; den skal gives alle de, der ynder hans Aabenbarelse; da er det, at Paulus vil faae sin Krone; da er det, at de Hellige, som hensover i vore Dage, vil erholde deres Kroner — Glædens Kroner — kongelige Kroner. Hvad vilde en Krone

gavne et Menneske som er elendig og ulykkelig? Mange har baaret Kroner i dette Liv; Tyranner har havt Kroner af Diamanter og Guld; men hvad Nytte er de til? Slet ingen, uden for Een, som har gjort sig fuldkommen lykkalig ved sin Lydighed. Men hvad skal vi forstaae ved denne Retfærdigheds Krone, som skal gives de Hellige? Vi forstaaer, at det virkeligen skal være en Herligheds Krone; at de virkeligen skal være Konger. Johannes taler, i det første Capitel af haus Aabenbaring, til Menighederne i hans Tid og fremstiller de Hellige at være Konger og Præster; han siger: "Christus har gjort os til Konger og Præster for sin Gud og Fader;" og det endogsaa i dette Liv.

Paa et andet Sted taler han om de, der er døde — at de sang en ny Sang: "Og de sang en ny Sang, sigende: med dit Blod haver du kjøbt os til Gud af alle Stammer og Tungemaal og Folk og Slægter. Og Du haver gjort os til Konger og Præster for vor Gud." Her finder vi da, af det første Cpt., at de var gjort til Konger og Præster førend de var døde; og i det næste Sprog finder vi, at de end beklædte deres Konge-Embede efter Døden, og virkeligen havde gjort en Sang til at udtrykke deres Glæde — Du har gjort os til Konger og Præster. Nu seer vi hvorfor de skal bære Kroner, thi de vil blive gjort til Konger og Præster paa Jorden. Herren maa da paa een eller anden Maade meddele denne Kongemagt.

Forstaaer I dette, Brødre og Søstre? Dersom I skulde svare mig, I vilde alle svare Ja, vi forstaaer det; Herren har aabenbaret Ordinanzerne; vi vide hvorledes Guds Sønner og Døttre erholder dette Konge-Embede medens de lever her i denne dødelige Hytte.

Vi vil forbigaae det; kort sagt, Døden tager det ikke fra dem; thi de skal være Konger, ikke i en kort Tid eller i dette Liv, men i al Evighed; idet de har deres Troner og handler i Alt, hvad der hører til deres Konge-Embeds Pligter. Hvad er alle disse smaae, usle Kongeriger paa denne Jord værd? De er ikke værd et Knips med Fingeren. Kongerne i Verden udøver en vis Myndighed over Nationerne — over deres Undersaatter, udgiver Love og danner Regjeringer og styrer dem; og mener I, at de Hellige vil være Konger i den evige Verden og sidde paa Troner i Stilhed og ikke udrette deres Embedes Functioner? Nei. Saaledes har Herren ikke organiseret sine Skabelser. Er der Konger, kan I forlade Eder paa, at de vil have Riger under deres Bestyrelse; de vil have Myndighed og Herredømme; de vil give Love for Undersaatterne, som de regjerer over; de vil beherske dem ved det præstelige Embede, thi det er forbundet med Konge-Embedet, og ingen af dem kan fraskilles i al Evighed. Er vor Gud saa snever og indskrænket i sine Følelser, hans Syn og Sind, at han vilde indskrænke det præstelige Embedes Myndighed til denne lille Klode alene, som vi beboer? Nei. Gud seer videre end som saa. Hans Værker er uden Begyndelse og uden Ende; de er een evig Omgang. Hvad bestiller han? Han skaber Verdener og besætter dem med levende Væsener, og sætter dem istand til at gjøre sig værdig, og til at bruge Konge- og Præste-Embedet til at igjenløse sig efter at de har lidt Smerte og Sorg og Nød, og til at bringe dem op for Guds Ansigt, paa det at de, i deres Tid, maa vorde Konger og Præster for andre Skabelser, som vil blive skabt og vil blive styret og regjeret af dem, som har den rette Myndighed.

Vi troer ikke, at Alting skal ind-

skrænkes til dette korte Tidsrum i denne Verden; men de Hellige vil udføre et Arbeide, der vil være passende for Væsner, der er Guds Sønner i Ordets fuldeste Forstand, der er Faderen aldeles lig; og om saa er, vil de være lig Guder, og de vil have Herredømme under det Væsen, som er Herrers Herre; og de vil have det i al Evighed.

Vi vil gaa tilbage til vor Text. Vi har talt om Jordens Død o. s. v.; Jorden skal ældes som et Klædebon og forgaa. Jeg har allerede beviist eder Menneskets Igjenløsning, og hvorledes det vil vorde udødeligt og evigt; lad os nu see efter hvor det skal boe: Vi vil see om det skal hæves op i Himmelrummet, uden nogen Eiendom at staa paa, uden noget Land til at avle Manna paa til Spise, eller Hør til at spinne og lave fine Kjortler og andre Klæder af. Lad os see om det vil blive en skyggeagtig Tilværelse, ligesom den Gud Christenheden tjener, der er "uden Legeme, uden Dele og uden Lidenskaber," boende "udenfor Grændserne af baade Tiden og Rummet."

Jorden skal døe; den har allerede imodtaget visse Ordinanzer (Bestikkelser), og den vil modtage flere til dens Opreisning fra sit Fald.

Vi vil gaa tilbage til dens Skabelse. Efter den første Beretning vi har om Jorden, var den indhyllet i en Vandmasse; den blev ligesom født af de vaade Elementer. Dette var vor Verdens første Fødsel, — Vandene sank tilbage, og det tørre Land kom frem og blev snart beklædt med allehaande Værter og Dyr. Dette havde Lighed med alle andre Fødsler; den var først omgiven af en uhyre Vandmasse, hvoraf den fremkom, og blev snart beklædt med hele Planterigets Skjønhed. En kort Tid efter blev den besmittet ved Adams Overtrædelse, og kom saaledes under Dødsstraffen, tilligemed alt hvad der hørte til den; og, som vor Text siger, den maa ældes og døe ligerviis som dens Beboere.

Himlen og Jorden blev saaledes besmittet, det vil sige, det materielle Himmel, samt Alt hvad der hørte til vor Klode; Alt faldt da Menneskets faldt, og blev Døden underkastet da Mennesket blev den underkastet. Baade Mennesket og Jorden bliver igjenløst fra den første Synd (Arvesynden) uden Ordinanzer (Handlinger); men vi finder snart, at der blev nye Synder begaaet af Adams faldne Sønner, og at Jorden blev fordærvet for Herrens Aasyn ved deres Overtrædelser. Til disse Overtrædelser behøves igjenløsende Handlinger. Herren bestikkede Daab, eller Jordens Indhyllelse i Vand, som en retfærdiggjørende Handling. Han sagde til Noa: byg en Ark til din og dit Huses Frelse, for jeg vil oversvømme Jorden med Vand, paa det de Synder, der har fordærvet den, maae blive aftoede. Afgrundens Kilder og Himmelens Sluser aabnedes og Regnen kom og oversvømmede Jorden, og det tørre Land skjultes i de mægtige Vande, ligesom i Begyndelsen. Da Vandene bortveg, kom Jorden frem iført Uskyldighed som et nyfødt Barn, fordi den var bleven døbt eller igjenfødt af Vandfloden; og saaledes blev den gamle Jord begravet med alle dens Gjerninger og opstod til et nyt Liv, da dens Synder var bleven aftoede, netop ligesom Mennesket maa begraves i Vand for at aftoe sine egne Synder.

Lidt efter lidt bliver Jorden atter fordærvet, og Nationerne gjør sig drukne af store Babylons Vredes Viin; men Herren har forvaret den samme Jord til Ilden; thi han siger ved Propheten Malachias: "See Dagen kommer, der brænder som en Ovn", o. s. v. Atter skal en fuldkommen Rensels overkomme Jorden,

og det ved det kraftigere Element, Ilden; og de Ugudelige vil blive brændt som Halm. Naar skal dette skee? Skal det skee førend Jorden døer? Dette er et Billede af den Daab, Mennesket annammer efter at det er døbt i Vand; thi det skal da døbes med Ild og den Hellig Aand, og alle dets Synder ganske udslettes; saaledes vil Jorden blive døbt med Ild, og Ugudeligheden bortfeiet af dens Overflade, saa at Herrens Herlighed skal skjule den. Som Vandet skjuler Havets Bund, saaledes vil Jorden blive bedækket og indhyllet i Guds Herlighed, og haus Aand blive udgydt over alt Kjød, førend Jorden døer. Efter denne Renselse vil der være en tusindaarig Hvile, hvorunder Retfærdighed skal være mangfoldig paa Jordens Overflade; og kort efter de tusinde Aar er tilende, skal Textens Ord opfyldes: „See, Himlene skal forsvinde som en Røg, og Jorden ældes som et Klæde", o. s. v. Naar Jorden ældes og har fyldt sin Skabelses Maal, og alle Ting er bleven udført efter Guds Sind og Villie, da vil han sige til Jorden: døe. Hvorledes vil dens Død være? Vil den blive drukket? Nei! Den skal døe formedelst Ild; den skal lide en ligneude Død som mange af Martyre; selve Elementerne skal komme i Brand og smeltes og Bjergene vorde som Vox for Herren. Vil Jorden blive tilintetgjort? Nei! Der er ikke noget saadant i alle Haus Aabenbaringer; noget Saadant var aldrig opsteget i den Almægtiges Barm eller i noget andet Væsens, undtagen i nogle af de Modernes Indbildning, hvilke har erklæret at Kloden skulde blive ligesom „en ugrundet Phantasi." Det er en af de secteriske Daarskaber, at Elementerne og alle andre Ting skal ophøre aldeles at være til; Herren har aldrig aabenbaret, eller tænkt paa, ja end ikke i ringeste Maade omtet derom.

Jorden vil ikke blive mere tilintetgjort end vore Legemer, efterat de er brændte. Enhver Chemiker veed, at en Tings Vægt ikke formindskes ved at brændes. Tingenes nærværende Orden maa afskaffes, og, som Apostlen Johannes siger: alle Ting maa vorde nye; og han siger os tillige naar det skal skee: Det skal skee efter Tusindaaret. Denne Forsvinden er i Lighed med Død, og alle Ting gjorte nye, er i Lighed med Opstandelse. Skal den nye Jord blive ganske som denne Jord? Nei! men som denne Jord var førend Synden kom paa den; og vi skal arve den.

Dette er vor Himmel, og vi har Rettighed dertil ved Forjettelse, og den vil blive igjenløst formedelst de Helliges Tro og Bøn, og vi skal faae Rettighed til en Andeel deraf som vort Arvelod.

O I Landmænd, frygt ikke, at eders Agerdyrkning er tilende for evig naar I slumrer i Graven; værer ikke bange, at I aldrig mere skal faae nogen Landeiendom; men er I Hellige, da vær ved godt Mod, thi naar I opstaaer Opstandelsens Morgen, see! da er der en ny Jord skabt, hvorpaa Retfærdighed boer, og salige er I, for I skal arve den. „Salige er de Sagtmodige", siger Frelseren, „thi de skal arve Jorden", omendskjøndt de er døde uden at eie en Fod Land. De Sidstedags-Hellige er bleven drevne fra een Besiddelse til en anden, indtil de var drevne ud over Civilisationens Grændser ind i Ørkenerne, hvor man formodede de vilde døe og det vilde være deres Endeligt; men see, de har stærkt Fatte paa den Forjættelse, at de Sagtmodige skal arve Jorden naar de kommer med udødelige Legemer, istand til at nyde Jordens Goder. Det er vel sandt at vi kan have mange af dette Livs Ting i deres forkrænkede Tilstand; men hvad er alle disse Ting? de er Intet. Vi forventer Ting

i deres uforgængelige Tilstand, og Landmænd vil have store Avlsgaarde og Agre paa Jorden naar den saaledes er forandret. Men vær dog ikke saa rask, siger een, veed du ikke at der er kun 197,000,000 engelske Qvadratmile, eller omtrent 126,000,000,000 Acres, paa Klodens Flade? Vil dette være nok for alle Beboerne efter Opstandelsen? Ja; thi om Jorden skulde staae i 8000 Aar, eller 80 Aarhundreder, og Folketallet skulde blive et Tusinde Millioner hvert Aarhundrede, det vilde blive firsindstyve tusinde Millioner Mennesker; og vi vide at mange Aarhundreder er forbigangne, der ikke har havt en Tiendedeel af dette; men antager vi dette var Tallet, saa vilde der være over 1½ Ager Land for hver Person paa Jordens ganske Kreds.

Men der er endnu Noget, man maa tage i Betragtning. Skal de Ugudelige annamme Jorden som en Arv? Nei; thi Jesus sagde ikke: Velsignede er de Ugudelige; thi de skal arve Jorden; denne Forjettelse var kun givet til de Sagtmodige. Hvem er de Sagtmodige? Ingen uden de, som annammer Evangeliets Anordninger, og lever efter dem; de maa annamme de samme Ordinancer, som Jorden har annammet, og døbes med Ild og med den Hellig Aand, ligesom Jorden vil blive, naar Jesus kommer for at regjere paa den i et tusinde Aar, og maa blive iførte Guds Herlighed, ligesom Jorden vil blive det; og efterat de er døde ligesom Jorden skal dø, skal de gjenopreises, ligesom Jorden skal gjenopreises, og da annamme deres Arv paa den.

See til de fytten Aarhundreder, der er forløbne paa den østlige Halvkugle under hvilken Tid Evangeliets Forkyndelse aldrig har lydt fra nogen bemyndiget Guds-Tjeners Mund. Antag nu, at udaf det uhyre Antal af denne Jords Befolkning, Een af Hundrede skulde annamme Loven om Sagtmodighed, og skulde blive berettiget til at annamme en Arv paa den ny Jord; hvormeget Land vil de da annamme? Vi svare: de vilde hver annamme over 150 Acres, hvilket vilde blive fuldkommen tilstrækkelig til at avle Manna, og bygge Boliger og prægtige Paladser paa; det vilde være stort nok til at avle Hør til at forfærdige Kjortler af, og til at have deilige Haver med Frugttræer; det vilde være stort nok til at have vore Blomsterhaver og alt, hvad Agerbrugeren og Botanikeren ønsker, og Noget tilovers.

Hvad vil der blive gjort med det, der er tilovers? Jeg vil fortælle Eder een Ting, som maaskee Somme af Eder aldrig har tænkt paa. Mene I, at vi skal opstaae af Graven, Mænd og Qvinder, og ikke have de samme ømme Følelser og Elskov, og Nydelser, som vi her har? De samme rene Kjerlighedsfølelser, som existerer i Mænds og Qvinders Barm i denne Verden vil existere med syvgange saa stor Kraft i den anden Verden, styret ved Guds Lov; der vil hverken være Forkrænkelse eller Fornrettelse. Vil hver Mand have sin egen Familie? Ja; han vil ogsaa have sin egen Bolig og sin egen Jordlod, sine egne Sønner og Døttre. Hvad mere? Visselig, Mennesket vil blive ved at formere sig og opfylde denne Verden, efter at den er bleven gjort ny, forsaavidt de opstandne Hellige ikke opfylder den.

Men hvad vil de gjøre, naar denne Klode er fuld? De vil skabe Flere og sværme ud, ligesom Bier fra deres gamle Kube, og berede sig nye Opholdssteder. Og naar en Landmand har dyrket sin Jord og avlet mange Børn, saa at Rummet begynder at blive dem for snevert, vil han sige: Mine Sønner, hist er Overflodighed af Materialier, gaa hen og skab en Verden og befolk den; saa skal I faae Love til at regjere Eder, og formedelst Eders Erfarenhed, skal I forstaae og fatte det Samme, som vi veed; og saaledes vil det være een evig Omgang, og een vedvarende Formerelse; og Bestyrelsen vil tilfalde dem, som er kronede som Konger og Præster for Gud.

Meget mere kunde siges; thi vi har kun netop berørt disse Ting, kun dreiet Nøglen, saa at I kunde kige ind ad Døren og skimte lidt af den Herlighed, som er bevaret for de Hellige. Jeg vil sige Eder, det er ikke opkommet i Menneskets Hjerte at forstaae de Ting, Gud har opbevaret for dem, der elske ham, uden det er fyldt med den Hellig-Aand og ved Syner skuer de Throner og Herredømmer, de Fyrstendømmer og Magter, der er indbefattet under hans Opsigt og Herredømme; og han skal svinge et retfærdigt Scepter over det Hele.

Dette vil vi nu betragte som et Slags Opstandelsesprædiken for denne Skabelse, og alle de Retfærdige, som skal beboe den. Vi har ikke Tid til i denne Discours at omtale de Ugudeliges Opstandelse, ei heller at udpege deres Opholdssted.

Nedskrevet under Talen
af G. D. Watt.

Efterretning. Vi har modtaget et Brev fra Ældste Forsgren, dateret Ny Orleans den 16de Marts; hvilket indberetter, at de danske Hellige, som forlod Liverpool den 16de Jan., ankom til Mundingen af Mississippi den 8de Marts, efter en hurtig Overreise med særdeles føielig Vind og behageligt Veir. Adskillige Dødsfald havde fundet Sted ombord, blandt hvilke vor kjere Søster, Sæbesyder Christensens Kone, en Søster Jørgensen fra Fyen, Broder Ipsen fra Bornholm, og nogle smaa Børn. Fire af disse Dødsfald skete paa Overreisen og var smaa Børns, hvoraf de 2 var født paa Reisen. De Øvrige altsaa efter de ankom til Mississippi. Capt, Brewer havde bevist sig meget kjerlig og human imod de Reisende; og uagtet deres iblandede Sorg, syntes dog alle at bevidne Tilfredshed, kjendende deres Reises Maal, og at glæde sig i Haabet om det kjere Gjensyn. **Red.**

Statistisk Rapport

over

Jesu Christi Kirke af Sidste-Dages Hellige i Skandinavien

fra d. 12te August 1852 til d. 6te April 1853.

Conferencer.	Grene.	Ældster.	Præster.	Lærere.	Diaconer.	Medlemmer.	Døbte.	Udelukte.	Emigrerede.	Døde.	Summa.
Danmark:											
1. Kjøbenhavn	5	12	20	11	8	420	207	25	90	1	471
2. Lolland	4	5	3	3	2	57	24	"	21	"	70
3. Bornholm	1	2	5	4	3	68	26	2	25	"	82
4. Fredericia	6	7	12	8	2	182	98	12	15	"	211
5. Aalborg	4	8	5	8	2	158	40	5	31	1	181
6. Vensyssel	3	4	6	6	"	102	36	2	11	1	118
Norge:											
7. Brevig	3	9	8	3	2	66	49	9	"	2	88
Sverrig	"	4	4	1	1	100	70	"	2	"	110
Summa	26	51	63	44	20	1153	550	55	195	5	1331

Indhold.

	Side		Side
Præstedommets Gjengivelse (fortsat)	225	En Tale ved Jordefærd (fortsat) . .	231
General-Conference	227		

„Skandinaviens Stjerne" udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned, og faaes hos DHrr. Boghandlere, samt hos Redactøren i Gothersgade Nr. 28, 2den Bagsal.

Udgivet og forlagt af W. Snow.

Trykt hos F. C. Bording.

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

2. Aarg. Nr. 16. Den 15. Mai 1853. Priis: 6 ß pr. Expl.

Brudstykker af en Optegnelse om Giftermaal iblandt Jøderne,

af høiærværdige Doctor Menfor af Dublin.

(Uddraget af „Jewish Chronicle".)

Qvindernes ophøiede Stilling iblandt vore jødiske Forfædre, var ikke tilfældig. Jøderne, der har bevaret Guds Ord i dets Reenhed igiennem Aarhundreders Forfølgelse, har ogsaa beholdt det rette Begreb om Ægteskab. Manden iblandt vore Forfædre vidste, at Qvinden var hans Halvdeel, og at han med hende udgjorde det Hele af Mennesket. Han vidste at Gud skabte Qvinden af en Deel af Manden, for at vise ham, at han skulde elske hende som en Deel af ham selv. Han vidste at Qvinden blev ham given af Gud, som en Mage; derfor tilstedede han sin Hustru en ypperligere Stilling end Manden i andre Folkeslag gjorde. Han vidste, at endskjøndt Gud havde gjort ham ypperligere end Qvinden, var det dog ikke Guddommens Villie at Manden skulde mishandle hende, der var skabt i en Skikkelse saa majestætisk, ædel og behagelig, med Følelser saa uskyldige og rene.

Den fornemste Hensigt med Giftermaal var, at der maatte avles Børn og det under et moralsk System (eller efter Dugtigheds Viis); med andre Ord: de giftede sig for at kunne fortsætte deres egen Skabelse i disse, som udsprang af deres Lænder. At avle Børn var ikke alene det fornemste Øiemed for Giftermaal, men det ansaaes som Menneskets vigtigste Ærende i denne Verden; at avle Børn var den første guddommelige Befaling, som blev given Menneskeslægtens Forældre: „Og Gud skabte Mennesket i sit Billede...; Mand og Qvinde skabte han dem. Og Gud velsignede dem, og sagde til dem: vorder frugtbare og mangfoldige, og opfylder Jorden, og gjører den Eder underdanig." (1 Mos. 1. 27.)

Nu derfor, om det hendte sig at en Mand døde uden Børn, blev det den ældste Broders Pligt, at fuldbyrde den afdøde Broders Hensigter med Giftermaalet, nemlig i hans Sted at avle Børn med hans efterladte Enke; med andre Ord, Broderen til den Afdøde var skyldig at opreise Sæd for sin afdøde Broder for at fortsætte hans Navn, hvorfor de Børn han avlede med hende blev opkaldte efter den afdøde Broder.

En Mands Giftermaal med sin afdøde Broders Hustru skete snart efter

haus Død. Til den Tid bar hun Sorgedragt, og var under sin Svigerfaders Opsyn og Beskyttelse, eftersom han var nærmest beslægtet med hendes afdøde Mand og var Hovedet for Familien; og det var ham der gav hende til den anden Søn; thi uden hans Samtykke kunde hun ikke gifte sig med ham, og langt mindre med nogen anden Mand. Den Hellige Skrift giver os en fuldstændig Beretning om et saadant Giftermaal; nemlig: "Og det hendte sig til den Tid, at Juda drog ned fra sine Brødre, og holdt sig til en Mand, en Odollamiter, og hans Navn var Hira. Og der saae Juda en Cananitisk Mands Datter; og hans Navn var Sua; og han tog hende, og gik ind til hende. Og hun undfik og fødte en Søn, og hun kaldte hans Navn Er. Og hun undfik atter, og fødte en Søn, og kaldte hans Navn Onan. Og hun blev endnu ved; og fødte en Søn, og hun kaldte hans Navn Sela. Og Juda tog sin Førstefødte Er en Hustru; og hendes Navn var Thamar. Men Er, Judæ Førstfødte, var ond for Herrens Øine, og Herren slog ham ihjel. "Da sagde Juda til Onan: gak til din Broders Hustru, og tag hende til Egte i din Broders Sted, og opvæk din Broder Sæd." (1 Mos. 38.)

Naar den Afdødes Broder var for ung til at indgaae Ægteskab, forlod Enken sin Svigerfaders Huus, og biede efter ham i hendes Faders Huus til han vorte op. Derfor sagde Juda til Thamar: "bliv en Enke i din Faders Huus, indtil Sela min Søn bliver stor." Men endskjøndt hun var i sin Faders Huus, forblev hun alligevel under Svigerfaderens Opsyn og Beskyttelse, hvilket vi læser skete med Thamar; thi Giftermaal ophævede for evig al den Myndighed Forældrene besad over hende.

Polygami var tilladt i den Tid, og de jødiske Patriarker tog flere end een Hustru tilægte, og i nogle Tilfælde saamange som fire. Saaledes havde Abraham to Hustrner, Sara og Hagar; see 1 Mos. 11. 29 og 16. 3; og Jacob havde fire nemlig: Lea, Rachel, Bilha og Silpa. Polygamien (eller Fleerkoneriet) opkom af disse to Aarsager:

For det Første. — I det foregaaende Capitel seer vi, at det var en Mands Pligt, at ægte sin afdøde Broders efterladte Enke, naarsom han døde barnløs, for at avle Børn med hende for den Afdøde. Om nu saa var at Broderen allerede havde een Hustru, saa var han dog pligtig at tage hende ogsaa; thi den Pligt at ægte sin afdøde Broders Enke, hvis hun var efterladt uden Afkom, var uden Forskjel enten han var gift eller ei; men den, der i Alderen var næst til den Afdøde, var altid skyldig at ægte sin afdøde Brobers Enke, hvis han døde uden Børn.

Atter, om Broderen til den Afdøde ikke var gift, opfyldte han dog ikke ved at ægte sin Broders Enke den Pligt, som Gud paalagde Menneskef, da han befoel dem, at forflere sig og mangfoldiggiøre den menneskelige Slægt, (1 Mos. 1. 28.) fordi de Børn han avlede med hende, var ikke hans, men den døde Broders; (38. 9) og altsaa maatte han tage sig en anden Hustru, foruden hans Broders Enke, for at kunne avle Børn for sig selv med hende, og saaledes fuldbyrde den Pligt, som Gud paalagde alle Mennesker ved at byde dem: "vorder frugtbare og mangfoldige, og opfylder Jorden." 1 Mos. 1. 28.)

For det Andet. — Begjerligheden efter at avle Børn var stærk, baade hos Manden og Hustruen, men mest hos Hustruen; thi Manden beviste ialmindelighed Hustruen mere Kjerlighed om hun fødte ham Børn; saa det lader til, at deres hele

Lykſalighed beroede derpaa. Saaledes læſer vi i den Hellige Skrift: "Og Abram ſagde (til Herren): hvorfor giver Du mig Rigdom, efterſom jeg gaaer hen forudden Børn." (1 Moſ. 15. 2.) Vi læſer atter om Patriarken Iſaak, at han og hans Huſtru bad til Herren om Børn: "Og Iſaak bad til Herren, ligeoverfor ſin Huſtru; thi hun var ufrugtbar. (1 Moſ. 25. 21.) Ligeledes Rachel, Patriarken Jacobs Huſtru, da hun ingen Børn fik, ſagde til ſin Mand, "giv mig Børn, hvis ikke vil jeg heller dø." (1 Moſ. 30. 1), Derſom det nu hendte ſig at en Huſtru var ufrugtbar, ſaa gav hun ſin Mand ſin Tjeneſtepige til at være ham ſom en Huſtru; (paa Hebræiſk שִׁפְחָה) og de Børn, han avlede med Tjeneſtepigen blev regnede ſom Huſtruens Børn. Denne Maade at avle Børn var liig det, at en Mand avlede Børn for ſin afdøde Broder med hans efterladte Huſtru. Saaledes læſer vi i Biblen: "Og Sarai, Abrams Huſtru, fødte ham ikke Børn; men hun havde en ægyptiſk Pige, og hendes Navn var Hagar. Og Sarai ſagde til Abram: ſee nu, Herren haver tillukt mig, at jeg kan ikke føde: Kjære, gak til min Pige, maaſkee jeg knnde faae Børn af hende; (1 Moſ. 16. 1, 2.). Atter: "Rachel ſaae, at hun ikke fødte Jacob Børn, ... Da ſagde hun: ſee, der er min Tjeneſtepige Bilha, gak til hende, at hun maa føde over mine Knæ, at jeg maa faa Børn af hende." (1 Moſ. 30. 1, 2, 3.) Atter: "Og Lea ſaae, at hun havde holdt op at føde, og hun tog Silpa ſin Pige, og gav Jacob hende til Huſtru. Og Silpa, Leas Tjeneſtepige, fødte Jacob en Søn. Da ſagde Lea: her kommer en Hær; og hun kaldte hans Navn Gad. Og Silpa, Leas Tjeneſtepige, fødte Jacob en anden Søn. Da ſagde Lea: lykkelig er jeg, thi Døttrene vil kalde mig velſignet; og hun kaldte hans Navn Aſer." (1 Moſ. 30. 9—13.) Der er aldeles ikke Tvivl om, at Lea gav de Børn Navne, ſom Silpa fødte Jacob, og fuld af Glæde ſagde: "lykkelig er jeg, thi Døttrene vil kalde mig velſignet", fordi de Børn, ſom Silpa fødte Jacob, blev betragtet ſom hendes Børn.

Da nu Tjeneſtepigens Børn betragtedes ſom hendes Frues, ſaa havde de ogſaa ligeſaa ſtor Ret og ligeſaa ſtor Andeel i Arven, ſom de andre Børn. Saaledes læſer vi, at da Sara havde født Abraham Iſaak, og Iſmael en Dag drev Spot med Iſaak, hun ſagde til Abraham: "udſtød denne Tjeneſtekvinde og hendes Søn; thi denne Tjeneſtekvindes Søn ſkal ikke arve med min Søn, med Iſaak." (1 Moſ. 21. 10.). Ligeledes finder vi, at der blev ingen Forſkjel gjort imellem Jacobs Børn, og at de Alle fik den ſidſte Velſignelſe af deres Fader uden Forſkjel. Hver af Jacobs Sønner dannede ogſaa ſiden en ſærſkilt Stamme i Israël, og alle Stammerne var af lige Vigtighed; og længere hen i Tiden, da Canaans Land blev deelt imellem Israels Børn, ſkete Landets Deling med lige eens Ret for alle Stammerne — ingen af Stammerne havde noget Fortrin.

Naar Tjeneſtepigen blev ſin Herres Huſtru, fik hun, ſom hans Huſtru, nogen Myndighed i Huſet, alligevel hendes Myndighed var altid ringere end hendes Frues.

Husholdningens Beſtyrelſe var aldeles overladt til den første Huſtru. Saaledes læſer vi i den hellige Skrift, at da Abraham beſøgtes af de tre Guds Engle i Menneſkers Skikkelſe, gav han ſin Befaling angaaende at berede Spiſe, til Sara, uagtet Hagar paa den Tid ogſaa var hans Huſtru: "Og Abraham ſkyndte ſig til Teltet, til Sara, og ſagde: tag haſtig

tre Maader Hvedemeel, alt og bag Kager." (1 Mos. 18. 6.). Atter: Sara bad Abraham at give hende Magt over Hagar: "Saa tog Sarai, Abrams Hustru, Hagar, sin den ægyptiske Pige, der ti Aar var ude, at Abram havde boet i Canaans Land, og hun gav Abram sin Mand hende til at være hans Hustru .... der hun saae at hun havde undfanget, da blev hendes Frue ringeagtet af hende. Da sagde Sarai til Abram: den Ubillighed vederfares mig formedelst dig; jeg, jeg haver givet min Pige i din Barm, og nu hun seer at hun har undfanget, er jeg ringeagtet af hende; Herren skal dømme imellem mig og dig. Da sagde Abram til Sarai: see, din Pige er i din Haand, gjør med hende som dig synes godt; og Sarai revsede hende, saa flyede hun fra hendes Aasyn. (1 Mos. 16. 3—6.).

Polygami er endnu almindelig i Osten. Lane fortæller os i sit Skrift om Nutidens Ægyptere, Følgende: "Haremet bestaaer af: for det Første, fra een til fire Hustruer.... Den, der er først givt, nyder den høieste Rang, og kaldes "Stordamen". Der opstaaer sommetider Trætte iblandt dem; dersom den Ypperste er uden Børn, og en Ringere, enten Hustru eller Slavinde, føder Manden eller Herren et Barn, følger deraf almindelig at hun bliver en Yndling og at den ypperste Hustru eller Husfruen bliver ringeagtet af hende, ligesom Abrahams Hustru blev ringeagtet af Hagar."

Foruden Fleertallet af ægteviede Hustruer, havde de ogsaa Medhustruer. En Medhustru var en Qvinde, som var bleven Manden anviist til en Hustru, men hun var ikke lovmæssigen viet til ham efter den Tids Skik; med andre Ord, en Medhustru, som paa Hebræisk kaldes פילגש, var en Hustru af lavere Rang end de Ægteviede, hvilke kaldes paa Hebræisk: אשה; hvorfor de Hustruers Børn, som kaldtes: אשה, havde en Andeel i Arven efter deres Fader, hvilket vi allerede har omtalt; men Medhustruens Børn havde Ingen. De var ringere end de andre Børn, saasom deres Moder var ringere end de andre Hustruer. Dog, naar Faderen overgav sin Formue til sin Arving, hvilket han i Almindelighed selv gjorde medens han levede, og han havde Børn med Medhustruer, saa, for at forebygge Trætte, gav han dem Gaver førend han lod dem fare. Saaledes læser vi: "Og Abraham gav Isaak alt det han eiede. Men de Medhustruers Børn, som Abraham havde, gav han Skjenk; og lod dem fare fra Isaak sin Søn, der han endnu levede" (1 Mos. 25. 5, 6.). Man maa imidlertid forstaae, at Medhustruer var ikke almindelig; ingen havde Medhustruer uden Patriarken. Men der er end ikke skrevet om nogen anden Patriark end Abraham, at han havde Medhustruer; thi Bilha og Silpa, Jacobs Hustruer, var ikke Medhustruer, de var hans lovmæssige Hustruer; hvorfor deres Børn fik en ligesaa stor Andeel af Arven efter Jacob, som Leas og Rachels Børn.

Vi vil nu atter opregne de forskjellige Klasser af Hustruer, som indbefattes under Benævnelsen Polygami. De er:

1) Den første Hustru, som i Osten kaldes "Stordamen", som var Hovedet i Huset og havde Varetægt over Husholdningen; hvilken Skik endnu er almindelig i Osten.

2) De andre Hustruer, saasom Hagar, Bilha og Silpa, som var af en ringere Myndighed end den første Hustru, men var lovmæssigen ægteviede, og hvis Børn havde ligesaa stor Rettighed i Henseende til Arven, som den første Hustrus Børn.

3) Medhustruerne, den ringeste Klasse af Hustruer, som var ikke lovmæssigen

ægteviede, men blot Manden anviste, og hvis Børn ikke havde Deel i Arven.

Aabenbaringen, eller med andre Ord, Mose Lov, har ikke oprøddet den Grundvold, som Jødernes Giftermaals-Historie i den antimosaiske Periode hvilede paa. Det er sandt, at den har forandret Samme i nogle Tilfælde, tilføiet nye Lovbud, forhindret og forbudet mange Giftermaal; men den har dog ikke gjort nogen positiv eller fast Omændring i de første Anordninger fra den antimosaiske Periode; det har derimod endog beholdt alle de fornemste Skikke fra den Periode. Aarsagen hvorfor Mose Lov ikke har kuldkastet de fornemste Anordninger fra den foregaaende Periode er, at Jødernes Giftermaals-Historie er en besynderlig Een og afviger fra al anden Historie. Jødernes Giftermaals-Historie har ikke udfoldet sig saaledes som Nationers Historier o. s. v. ved naturlige og iøinefaldende Forandringer, der har havt Virkning paa det Indre af en særdeles Nation, og har saaledes omskiftet den Nations Stilling og forandret dens politiske Existenze og Forfatning. Nei; Jødernes Giftermaals-Historie har viist sig paa en anden Maade. Dens Oprindelse er af Gud; Gud har selv stiftet denne store og moralske Grundlov for Giftermaal. Dens Udfoldelse, fra det Øieblik den blev stiftet til det Tidspunkt vi nu har naaet til, er skeet ved Gud, og formedelst Gud, som er den, der har grundlagt denne hellige Institution og vaager over dens moralske Skikke. Alle dens Anordninger udsprang fra den levende Kilde, fra Gud og hans guddommelige Befaling, som vi har viist i det Foregaaende. Qvinden var Manden undergiven, fordi Gud havde bestikket det saaledes. Efter det første Par Menneskers Fald bød Gud: "Han skal herske over dig." Datteren stod under sin Fader; hun stod i hans Tieneste, og han havde alene Magt til at bortgive hende i Ægteskab, paa Grund af samme guddommelige Befaling. Og nu, eftersom Gud og hans Villie er uforanderlig, kan vi ikke forbauses ved at finde de fornemste Anordninger af den antimosaiske Periode i Aabenbaringen ogsaa (nemlig Mose Lov). "Græsset tørres og Blomsterne visner, men Guds Ord bestaaer evindeligen."

Ovenomtalte Aabenbaring (eller Mose Lov) er deelt i tvende Parter: 1) den skrevne Lov; 2) den mundtlige Lov. Den skrevne Lov indeholdes i de fem Mose Bøger, og er den Deel af Aabenbaring, som ethvert Medlem af Israel havde Adgang til, og som Alle og Enhver ved guddommelig Befaling var forpligtet til at kjende; det var den Deel, om hvilken Gud befalede os: I skal lære eders Børn den, og I skal tale derom naar I sidder i eders Huse og naar I gaaer paa Veien, o. s. v. Den mundtlige Lov er den Forklaring, som Gud gav Moses over den skrevne Lov; til den var der ikke Adgang for enhver Israelit; den var ikkun kjendt af Leviterne og af Dommerne i Israel, hvilke lærte den af Moses. Men Moses gjorde ikke dette efter sin egen fri Villie; Gud befoel ham at gjøre det; hvorfor Gud ogsaa fraskilte Leviterne og bød, at de skulde ikke besidde noget Land, saasom de andre Stammer, paa det at de maatte have fuld Leilighed og Tid til at studere den mundtlige Lov og opbevare den. Denne Orden blev imidlertid forandret i Samuels Tid, som fordi han saae Præsternes onde Gjerninger i hans Dage, oprettede en prophetisk Skole, hvori han lærte Medlemmer af andre Stammer den mundtlige Lov....

Miraculøs Helbredelse.

(Et Brev.)

Birmingham den 18de Marts 1853.

Kjære Broder S. W. Richards. — Eftersom jeg er bleven anmodet derom, somog at jeg føler det er vor Pligt, gjør vi dem herved bekjendt med en meget mærkværdig Tilkjendegivelse af Guds Kraft ved en 28 Aar gl. Søsters Helbredelse ved Navn Harriet Beresford af Birmingham, en Datter af Thomas og Elizabeth Beresford. Det følgende er hendes Beretning, Ord for Ord, som hun gav den:

"Jeg har lidt saare meget af Bylder indvendig i omtrent fem Aar. De var omtrent atten Uger om at modnes hver Gang; og naar de var modne var jeg meget før. Naar der da gik Hul paa dem, leed jeg ikke saameget, men det gjorde mig meget mat, saa at jeg i atten Maaneder i Rad ikke kunde sidde oppe, og har desforuden været sengeliggende i omtrent tolv Maaneder, til forskjellige Tider af de fem Aar, jeg har været syg. Jeg har ogsaa ikke kunnet gaa i halvfemte Aar, fordi jeg havde fem Bylder paa min Hofte, som tilligemed anden Smerte, foraarsagede mig en svar Pine i den Tid. Jeg var i Hospitalet i ni Maaneder i den Tid; havde fire Chirurger og fire Doctorer til forskjellige Tider, til at behandle mig, hvilket kostede over 100 Pund; men de sagde, jeg kunde aldrig blive kureret.

"For omtrent fire Maaneder siden hørte jeg de Sidste-Dags-Helliges Lære og troede den; og blev dobt den 26de Decbr. 1852. Jeg havde hørt til Wesleyanernes Samfund i omtrent tolv Aar. Den sjette Februari, om Natten, da jeg bad til Herren om at lindre min Smerte, viste der sig et Sendebud for mig; han var af middel Størrelse, hans Ansigt meget behageligt, og det Lys der udgik fra ham var stort. Han sagde til mig: 'Vær trofast, Søster, Herren vil bønhøre dig.' Han talede da en Tid i et for mig uforstaaligt Tungemaal, og sagde da: 'Søster, vær trofast, og send Bud efter Broder Bridges til at salve dig med Olie, og Ældste Van Cott til at bede over dig, saa skal disse Bylder forlade dig i den selvsamme Stund.' Han talede da atter i et andet Tungemaal og forsvandt.

"Den paafølgende Morgen fortalte jeg Broder Bridges mit Syn. Ældste Van Cott var ikke i Byen, og jeg blev derfor ikke salvet førend den 17de Febr., da jeg blev behandlet efter Evangeliets Vilis, og Smerten og Hævelsen i mine Indvolde forlod mig i den samme Stund. Men endnu leed jeg meget af Smerten i Hoften og kunde ikke gaae.

"Den 1ste Marts, om Natten, da jeg sov, blev jeg vaagnet af et Sendebud, der var af en mørkladen Udseende. Men det Lys, der udgik fra ham langt overgik Solens Lys i Klarhed. Han sagde til mig: 'Søster, vær ved godt Mod, Herren vil give dig dit Hjertes Begjær, du skal blive stærk. Send Bud efter de Ældste igjen til at salve dig og bede over dig, saa skal du blive istand til at opstaa imorgen og gaa; og det vil bringe dit Hjerte til at fryde sig, og alle i Huset hos dig; og du skal blive et Redskab til at bringe mange af dine Venner ind i Guds Kirke og Rige. Søster, vær trofast, saa vil Herren saare meget velsigne dig.' Og da forsvandt han.

"Da jeg havde dette Syn, var Ældste Van Cott ikke i Byen, hvorfor jeg

blev ikke salvet førend den 8de Marts om Formiddagen Kl. 10½, da Ældste Van Cott og Bridges salvede mig med Olie og bad over mig, bydende Sygdommen i Herrens Navn at forlade mig og den Velsignelse, som jeg begjærede at hvile over mig. Om Morgenen stod jeg op og gik ned ad Trapperne alene, og har siden kunnet gaa og ogsaa arbeide en stor Deel af hver Dag, hvilket gjør at mit Hjerte fryder sig, og jeg takker Herren for disse Velsignelser, thi jeg veed, det er ved Haus Kraft at jeg er helbredet.

"Harriet Beresford".

Vi vil her tilføie hendes Faders, Moders, Søsters og Broders Vidnesbyrd, hvilke ei er Medlemmer af Kirken; saa og To, som er Medlemmer, deres Vidnesbyrd:

Birmingham den 18de Marts 1853.

"Vi Undertegnede, bevidner herved, at Harriet Beresford, i halvfemte Aar, ikke har været istand til at gaa; og at hun har været besværet med Bylder i fem Aar; og at hun paa Hospitalet blev erklæret incurabel. Og nu bevidne vi, at hun er vel og kan gaa; og vi troer, det er ved Guds Kraft.

Thomas Beresford. Elizabeth Beresford.
Joseph Beresford. Emma Beresford.
Alfred Beresford. William Beresford.
Sarah Elizabeth Lloyd.

Birmingham den 18de Marts 1853.

"Jeg bevidner, at jeg har kjendt Harriet Beresford i fire Maaneder, i hvilken Tid hun har boet hos mig, hvorfor jeg veed, at hun var ikke istand til at gaa førend hun blev salvet for sin Sygdom. Jeg var ogsaa vel bekjendt med hendes Bylder og veed, at hun led meget af dem. Jeg var tilstede da hun blev salvet og bedet over, begge Gange, og bevidner at hun blev helbredet ved Guds Kraft igjennem hans Tjenere, idet de salvede hende med Olie og bad for hende med Tro.

"Emma Lucas".

Vi kunde have tilføiet flere Vidnesbyrd, men vi tænker, dette er nok. Men, da vi har seet denne Søsters Tilstand, og har behandlet hende, saa føler vi os pligtig at aflægge vore Vidnesbyrd om Guds Krafts vidunderlige Aabenbarelse paa hende; thi bevidne vi, at det var ved Guds Kraft at hun blev helbredet. Harriet Beresfords Bopæl er i 14 Court, 4 House, Bromsgrove-street, Birmingham.

Vi tegne os, deres Brødre i den ny og evige Pagt,

John Van Cott.
Henry Bridges.

Hvormange er der af de Hellige i disse Lande, som ikke vide at Helbredelsesgaven existerer iblandt Guds Folk?

Red.

Efterretninger fra Deseret.

Brev fra Ældste George A. Smith, een af de Tolv.

Offentliggjort i „The Millennial Star."

Store-Salt-Sø-Stad, den 26de Decbr. 1852.

Kjære Broder Samuel W. Richards, —

Dit interessante Brev, dateret Liverpool den 3die September 1852, var rigtig modtaget i Provo City, ved min Tilbagekomst fra Iron County den 5te Decbr. Paa min Tour besøgte jeg alle Colonierne Sønden for Store-Salt-Sø, med Undtagelse af Sanpete, som jeg blev forhindret i at besøge formedelst et stærkt Sne-

fald og andre unndgaaelige Aarsager. Vinteren har for saa vidt været mærkværdig streng; der har været fra ti til fjorten Tommer Sne i over fire Uger, nu er Sneen to Fod dyb ved Ogden-City og fjorten Tommer her.

Vi har ikke havt nogen Nyheder fra Staterne siden October-Postens Ankomst. Jeg vil sende dette Brev over Californien.

Vor sydligste Colonie er Harmony et Fort bygget af John D. Lee, E. H. Groves og Andre, og indeholder femten Familier. Den er beliggende ved Ash-Creek, en Green af Rio Virgin, og er omringet af vidtløftige Strækninger med fortrinligt Græs, og er omtrent trehundrede Mile (engelsk) fra Store-Salt-Sø-Stad.

Broder E. Snow og F. D. Richards besøgte Cedar City og reörganiserede Jern Compagniet og overtog Bestyrelsen deraf.

Jeg har reist igjennem Utah County næsten ligesom en methodistisk Rundrider i det meste af denne Saison, og tilbragt en betydelig Deel af min Tid i Provo City, som hurtigt tiltager i Befolkning og Velstand. Broder Kettings store Kornmølle og to Herberger er bleven opførte, og et stort Antal private Boliger, mange af dem ypperlige Bygninger bygget paa deres Lodder i alle Retninger. Den indeholder et Pottemageri for brune Varer, tre Savmøller, en Kartemaskine og Valkemølle, to Kornmøller, eet Fabrik, hvor der forfærdiges Vinduesrammer, tre Meubel-Snedkerier, to med Circel-Save og Dreielad, dreven ved Vand, eet Træbakke-Skjæreri, tre Grovsmedeværksteder, en udvalgt Skole, undervisst af Evan M. Greene, en Skole for Sprogene, tre Skomagerværksteder, to Skræderværksteder, eet Kjød-Torv, to Forraadshuse og to Kalkovne. Deserets Manufactur-Compagni har lagt Grunden til et stort Sukkerfabrik, og har sikret sig omtrent en tusind Acres ypperligt Land for Avlingen af Sukkerrødder. Den lovgivende Magts Møde aabnedes den 13de; et Budskab fra Gouvernøren blev oplæst, hvilket var det bedste Document af den Slags, jeg nogensinde saae. De har gjennemgaaet adskillige Acter for Manufacturens og Handelens Fremme og anvendt 5,000 Dollars til Bygningen af et Arsenal hvilket ved Subskription er bleven forøget til omtrent 10,000.

Siden April Conference har jeg tvende Gange besøgt alle Colonierne herfra og til Kanten af Basinet, og har hver Gang reist omtrent syvhundrede Mile (engelsk), og har præket i ethvert Nabolav. Jeg har udsøgt Stedet for Staden Palmyra ved den spanske Fork i Utah County, og har besørget Opmaalingen af 360 Lodder, som hver indeholder eethundrede Roder Jord, en Tempelgrund paa tretten Acres, og fire Skolegrunde af to og en halv Acres hver. Gader, sex Roder brede. Den offentlige Plads frembyder et Skue af alle Colonierne i Utah-Dalen, undtagen Mountain Ville, og er een af de lifligste Pletter i Bjergene. Den er tredsindstyve Mile (engelsk) fra Store-Salt-Sø Stad og indeholder nu tredsindstyve Familier. Stephen Marcham præsiderer. Denne Plet blev opmaalt i Juli, og det første Huus blev bygget paa den i August. Et godt Skolehuus fem og tredive Fod langt og to og tyve Fod bredt indvendig er bleven opført.

Jeg bestemte og besørgede Opmaalingen af en Plads ved den amerikanske Fork i Utah County; henlagde Staden Mountain Ville i den øvre Dry Creek Dal i Utah. Medens jeg var syd paa udvalgte jeg og fik opmaalt Pladsen til Cedar City, med en offentlig Plads paa tyve Acres, to Skolehuse-Grunde, og tohundrede Lodder til at begynde med; tillige Paragonah ved Red Creek i Iron

County, og foretog en vidtløftigere Opmaaling til Provo City. Forretningen at anlægge disse Stæder er bleven mig overdraget af Præsidentskabet, og jeg har udført det efter mit bedste Skjønnende.

Indbyggerne i Cedar leve endnu for det meste i et Fort, men Somme er ifærd med at flytte til deres Lodder.

Et Brev eller Blad fra Dig skulde til enhver Tid være mig meget kjærkomment. Herren velsigne Dig.

G. A. Smith.

Joseph Smiths Levnetsløb.

(Fortsat fra Pag. 197.)

Følgerne af at adlyde Sandheden og antage et Religionssystem, saa upopulær eller saa lidt yndet af Folket, som Jesu Christi Kirkes, viste sig nu i det stærkest mulige Lys.

For den nærværende Tid, Verdens Ære og Roes udøstes over ham, Livets Nødvendigheder blev ham meddeelt i Overflødighed. Han var agtet af Alle og hans Navn var som et stærkt Taarn. Hans Raad var søgt, og høit estimeret. Men, dersom han skulde indgaa i Christi Menighed, da vilde hans Udsigter til Rigdom og Velstand brat forsvinde; og hans Hustru og Børn, som var afhængige af ham for deres Ophold, vilde naturligviis faae Deel med i hans Fornedrelse og Armod. Han vidste at han vilde lide Skade paa sin Charakteer og Anseelse iblandt Folket.

Eftersom han nu vidste alt dette, maa hans Hjertes Følelser, til dette betænkelige Tidspunkt, have været mere end almindelige; men de rokkede ham dog ikke fra sine Pligters Sti. Han havde før gjort en Opoffrelse for Sandheds og Samvittigheds Skyld, og var bleven styrket; følgelig nærede han stor Tillid til Gud, troende at dersom han fulgte sine Pligters Sti, da vilde intet Godt blive ham fraholdt.

Alligevel, endskjøndt han nærede stor Tillid til Gud, saa var det ham dog en ikke ringe Prøvelse der han tilkjendegav sin Beslutning for sin kjære Mage, som før havde taget Deel med ham i hans Fattigdom og havde gjennemgaaet Alt med Frimodighed og uden at knurre eller klage. — Han sagde hende hvad Følgerne udentvivl vilde blive, i Henseende til deres timelige Omstændigheder, dersom de adlød Evangeliet; og da sagde han: "Min Kjære, du har engang fulgt mig i Fattigdom, er du villig til at gjøre det igjen?" Da sagde hun: "Jeg har overveiet Sagen, jeg har med dyb Eftertanke betragtet den Stilling vi vil blive bragt i; jeg har beregnet hvad det vilde koste, og jeg er fuldkommen tilfreds med at følge dig; det er mit Ønske at gjøre Guds Villie hvad enten det bringer Liv eller Død." Følgelig blev de begge døbt til Jesu Christi Kirke, og dannede tilligemed de, der var bleven døbt før, en liden Green, i denne Deel af Ohio, af omtrent tyve Medlemmer, med hvilke Brødrene, som var beskikket til Lamaniternes Grændser, efter at forøge deres Tal med Een, (Doctor Frederick G. Williams), tog et kjærligt Farvel og fortsatte deres Reise med Glæde.

Herren, der altid er rede til at undervise dem der søge med Tro, gav følgende Aabenbaring i Fayette:

En Aabenbaring o. s. v. see P. B. Side 169.

Først i Novbr. kom en ung Mand paa 19 Aar, der var bleven døbt efter at han første Gang hørte sin Broder P. P. Pratt prædike, hvilket skete den 19de Septbr. (hans Fødselsdag) i Canaan i Staten Ny York, for at adspørge Herren, hvad hans Pligt var, og han erholdt følgende Svar.

En Aabenbaring til Orson Pratt o. s. v., see P. B. Side 171.

Det var i Decbr. at Ældste Sidney Rigdon, hvis Levnetsløb jeg i Korthed har beskrevet, kom for at adspørge Herren, og med ham kom en Mand, (som jeg herefter vil omtale mere) ved Navn Edward Partridge; han var et Mønster paa Gudfrygtighed, og een af Herrens store Mænd, bekjendt for sin Standhaftighed og Udholdenhed indtil Enden. Kort efter disse to Brødres Ankomst, saa sagde Herren:

En Aabenbaring til Joseph Smith o. s. v. P. B. Side 63.

Og Herrens Røst til Edward Partridge var:

Aabenbaring o. s. v. see P. B. Side 172.

Det kunde være vel at bemærke her, at Herren opmuntrede og styrkede sin lille Flok meget i Troen, som havde annammet Evangeliets Fylde, som blev den aabenbaret i Mormons Bog, ved at give dem nogen mere yderligere Forklaring over Skriften, hvoraf en Oversættelse alt er paabegyndt. Der var ofte mange Gisninger og megen Tale iblandt de Hellige om de Bøger, der nævnes og henvises til paa forskjellige Steder baade i det gamle og i det ny Testamente, og som nu ingensteds er at finde. Den almindelige Bemærkning var: de er fortabte Bøger; men det synes som de apostoliske Menigheder havde nogle af disse Skrifter, eftersom Judas nævner eller anfører Enochs Propheti, den Syvende fra Adam. Til Glæde for Hjorden, hvilken ialt, fra Colesville til Canandaigua, N. Y., talte omtrent 70 Medlemmer, aabenbarede Herren følgende af Oldtidens Handeler, udaf Enochs Propheti. (See "Extrakt af Enochs Propheti" i "En kostelig Perle").

Snart efter Enochs Ord blev os givne, gav Herren os følgende Befaling:

Aabenbaring til Joseph Smith og Sidney Rigdon. See P. B. Side 63.

Aaret begyndte med store og skjønne Udsigter for Rigets Velfærd; thi den 2den Jan. 1831, holdtes en Conferenze i Byen Fayette, ved hvilken vi foruden Kirkens almindelige Anliggenders Forhandling, modtog følgende.

Aabenbaring, given i Jan. 1831. See P. B. Side 66.

Ikke længe efter at Conferenzen var sluttet kom der en Mand til mig ved Navn James Covill, som havde været Baptistpræst i omtrent 40 Aar, og gjorde Pagt med Herren, at han vilde adlyde hvilkensomhelst Befaling, Herren vilde give ham igjennem mig, og jeg annammede følgende.

Aabenbaring til James Covill o. s. v., see P. B. Side 173.

Da James Covill forkastede Herrens Ord og vendte sig til sine forrige Grundsætninger og Folk, gav Herren mig og Sidney Rigdon følgende.

Aabenbaring, der forklarer hvorfor han ikke adlod Ordet, der blev ham givet i Fayette o. s. v., see P. B. Side 176.

Sidst i Jan. afreiste jeg med min Hustru i Selskab med Brødrene S. Rigdon og E. Partridge og ankom til Kirtland i Ohio den 1ste Febr., hvor vi blev venlig imodtaget og budne velkommen i Broder N. K. Whitneys Huus. Jeg og min Kone opholdt os i Whitneys Huus i flere Uger og nød al den Godhed og Opmærksomhed, vi kunde ønske. Denne Green af Menigheden i denne Deel af Herrens Viingaard, som var voxet til

næsten 100 Medlemmer, strøbte at gjøre Guds Villie saa vidt som de kjendte den, endskjøndt nogle forunderlige Ideer og falske Aander havde indsneget sig iblandt dem. Med lidt Forsigtighed og nogen Viisdom hjalp jeg dem snart at overvinde dem. Den Skik at have "fælles Gods", hvilken havde eristeret i hvad man kaldte "Familien", hvis fleste Medlemmer havde antaget det evige Evangelium, blev villigen aflagt og ombyttet med Herrens fuldkommere Lov; og de falske Aander blev let opdagede og forkastede formedelst Aabenbarings Lys.

Herren gav følgende Aabenbaring til Menigheden i Kirtland o. s. v. see P. B. Side 176.

(Fortsættes.)

Præstedommets Gjengivelse.

(Fortsat fra Pag. 227).

Foruden de allerede tidligere nævnte Afvigelser fra Skriftens Lære kommer endnu een, som ikke vil give de fornævnte noget efter i Vederstyggelighed, nemlig Afskaffelsen af den Kirketugt, Christus indstiftede. Til ethvert Samfund er det aldeles nødvendigt, at der er Love som dets Medlemmer efterleve, og Embedsmænd til at haandhæve Lovene; hvis man blot borttager een af disse Ting, kan intet Samfund mere existere men maa opløse sig. Der gives neppe noget forstandigt Væsen, der kan nære Tvivl om denne Læres Rigtighed; og, eftersom Historien giver talrige Exempler til dens Stadfæstelse, gjøres det neppe nødvendigt ydderligen at bevise, at det virkelig forholder sig saa.

Har der nogensinde eristeret et regulært Samfund paa Jorden har det vistnok været Christi Kirke, og skjøndt Bibleu kun indeholder en meget kortfattet og ringe Deel af Guds Anordninger og Gjerninger (See Joh. 21, 25.) giver den os dog mange Vidnesbyrd angaaende Ovennævnte. Den meddeler os, som allerede ovenfor er sagt, at Christus beskikkede Embedsmænd i sin Kirke, fordi han anssaae det nødvendigt til de Helliges Samfunds Vedblivelse og Fremvæxt til Fuldkommenhed, endvidere, at han gav dem mange Befalinger (Love), som disse Embedsmænd skulde adlyde, hvilket han ogsaa ansaae nødvendigt; thi ellers vilde han ikke have givet nogle. Iblandt de Anordninger han gav dem, befalede han dem hvorledes de skulde forholde sig med dem som syndede. I et enfoldigt, letforstaaeligt Sprog meddeler Evangelisten Matthæus os denne Frelserens Befaling: "Men om din Broder synder imod dig, gak hen, og straf ham imellem dig og ham alene; hører han dig, da haver du vundet din Broder. Men hører han dig ikke, da tag endnu Een eller To med dig, paa det at Sagen maa blive fast efter to eller tre Vidners Mund. Men hører han ikke dem, da sig Menigheden det; men hører han ikke Menigheden, da skal han være for dig ligesom en Hedning og Tolder. Sandelig jeg siger Eder: hvadsomhelst I binde paa Jorden, skal være bunden i Himmelen; og hvadsomhelst I løse paa Jorden, skal være løst i Himmelen." (Matth. 18, 15—18.)

Her har vi en klar og fattelig Lov, som Christus gav sine Disciple, men hvorledes overholdes denne nu blandt de Christne? O! den er forlængst forglemt.

Gudsfornegteren driver frit sit Spil baade i Tale og Skrift, og aldrig forsamler Kirkens Ældster sig og "løser" (udelukker) ham af Menigheden; med Hyklerens Maske haaner han Præsten, der uhindret tildeler ham Nadveren, skjøndt dette ogsaa er forbudt af Christus. Men hvorledes kan ogsaa de kjende ham, som *haver afskaaret al Aabenbarelse fra Gud, og som oplære Andre i at forkaste alt Sligt*? Morderen, Meenederen, Tyven, Hoerkarlen, Løgneren, Bedrageren, Fraaseren, Drankeren, Hykleren, Bagvadskeren, Skjendegjesten, den Hovmodige, den Ubarmhjertige, den Gjerrige o. s. v. drive alle deres Væsen aabenlyst og i Løndom uden at de udkastes af Menigheden; kun den verdslige Øvrighed tager sig af at opretholde Orden, og denne skyldes det at Samfundet endnu existerer, skjøndt under en anden Charakteer end Christi.

Eftersom Christus har givet en Lov om Kirketugt, hvorfor adlyde da de lutheranske Præster her i Landet den ikke, da de dog vil hedde Christne? Staaer der ikke skrevet: Hver den, som hører Christi Lærdom, og gjør ikke efter den, skal lignes ved en daarlig Mand, som byggede sit Huus paa Sand, og en Skylregn nedfaldt, og Vandløbene kom, og Veirene blæste, og stødte an paa samme Huus, og det faldt, og dets Fald var stort? I som gjerne vil kaldes dette Aarhundredes største Videnskabsmænd, I, som i Eders Prækener og Skrifter taler saa meget om, at I er bygget paa Klippen, hvad Grund har I til ikke at gjøre efter ovennævnte Lærdom af Christus, saasom den er fremsat i Matthæi Evangelium, eet af de Skrifter I sige, at I efterleve? Begaaes der ingen grove Synder i Eders Kirke, eller er det kun "Splinter?" Paulus mener ikke at Hoveri var som en "Splint", man ikke skulde agte; thi ellers vilde han ikke revse de Corinthier, fordi de ikke udstødte En, der bedrev saadant. (See 1. Cor. 5.) Har Gud nogensinde tilbagekaldt sin Lov, og kundgjort Eder det? hvis saa er, kom da frem med Eders nye Aabenbarelse og viser Folket den; men tager Eder i vare for, at I ikke da modsige Eders Lærebøger. Hvormange Qvinder sidde ikke kummerfulde, med Grædmmelse malet paa deres Ansigter over deres Mænds Udsvævelser? og forgjæves lyde deres Klager og Sukke i Eders Øren; I revser, eller udlukker dem ei, paa det de muligen ved Eders Retfærdighed maatte blive bragte tilbage fra deres Fordærvelse; men hæle med Eders Medbrødre, som ikke vædmmes ved frækt at paalyve Joseph Smith, en uskyldig Mand, Hoveriets Forbrydelse, skjøndt deres eget Samfund er fuldt deraf.

Ingen bør heraf tro, at de Sidste-Dags Hellige mene sig at være fuldkomne, eller at udgjøre et Samfund, hvori ingen Vanhellig har indsneget sig. Falskeligen har flere af dette Lands ærede Theologer anklaget os for at forkynde en saadan Lære, og de har gjendrevet den Lære, de har paaløiet os at forkynde, for at det for den Enfoldige skulde see ud, som om de havde ganske gjendrevet den Lære, Gud havde kundgjort os. I ethvert Samfund under Verdens nuværende Tilstand kan det ikke undgaaes, at Nogle indkomme som senere frafalde. I Biblen gives flere Exempler paa, at Gud og hans Tjenere har tilstedt Mennesker, der senere frafaldt, at indkomme i de Helliges Menighed, ja at Gud endog tildeelte dem Præstedømmet og Aabenbarelser og Naadegaver. Eet er, at der i Menigheden kan indkomme Mennesker, der senere frafalde, men et andet er, at der i Menigheden kan indkomme Mennesker, som siden frafalde og Menighedens Tjenere taale det opvoxende Onde uden at bortrydde det,

naar der udtrykkelig er given en saadan Befaling. De Sidste-Dags Hellige maa med Bedrøvelse bekjende, at desværre Mange af dem, der er indkomne i deres Samfund og har smagt Guds Velsignelser, dog senere overvunden af Fristeren har vendt sig bort fra Gud; men alligevel tør de frimodig bære det Vidnesbyrd, at den Kirketugt, Christus har befalet, ogsaa bliver haandhævdet af hans Tjenere.

Hvilke er da de Grunde de lutheranske Præster her i Landet giver for at de ikke efterleve Christi Befaling, saasom Matthæus beretter os den? Paa nogen god Fod staaer de ikke Forsvaret angaaende, skjønt de vil have „Navn af Guds Tjenere; thi ellers vilde neppe nogle af dem fremkomme med saa usle Beviser, som de fremføre. Deres Forsvar er forskjelligt eftersom deres Kjerlighed til Sandhed er mere eller mindre. Somme har gjort en skammelig Anvendelse af Christi Liguelse om Klinten iblandt Hveden, idet de ved at forvende denne Lignelses Betydning har søgt at modbevise ovennævnte Lære, som ethvert gudsfrygtigt og forstandigt Menneske ikke kan andet end billige; men de har ikke taget sig i Agt for, at de ikke kom til at modsige Jesu Befaling i 18de Capitel af den samme Evangelistes Epistel. Christus taler i Liguelsen om Verden, men ei om Kirken alene, og han taler ikke et Ord om, at de Onde, som indkomme i Kirken, ikke skal udkastes deraf, hvilket dog absolut udfordres til at modbevise Ovennævnte; dersom derfor de ærede Præster heraf vil modbevise den Lære, at det var nødvendigt, at Christi Kirke skulde udelukke de, som fornegte Troen og vende sig til det Onde efter at være indkomne, saa maa de først vise, hvor der i Biblen staaer skrevet, at Christus eller Apostlene befalede Menigheden ikke at udelukke de Frafaldne, og det skal de nok lade være.

Andre, der godt har seet det Urigtige i at Kirketugten efter Christi Befaling var ophørt iblandt dem, har ogsaa bekjendt dette; af dem er der da nogle, der har tænkt paa at indføre den, men de har mødt saa store Vanskeligheder, at de ei kunde overvinde dem. Og det er sandelig ogsaa et vanskeligt Foretagende for dem, og de vilde vist ofte af deres christne Tilhængere komme til at høre: "Hvo har budet Eder og sendt Eder til at irettesætte os", da de har lært dem, de ikke behøve mere ny Aabenbaring, og at Gud ikke vil sende nye Propheter! Den eneste Maade, hvorpaa den Kirketugt, som Christus har befalet, kunde blive indført iblandt dem, vilde nødvendigviis være ved at lægge en ganske ny Grundvold ved at omvende sig, tro paa den eneste sande treenige Gud uden at fornegte hans Kraft eller Aabenbarelses-Aanden, den Klippe hvorpaa Christus grundfæstede sin Menighed; efter at have gjort dette lade sig døbe til Syndsforladelse af En, som var bemyndiget dertil og annamme den Hellig Aand ved Indlemmelse i Christi Kirke under Haandspaalæggelse af denne Kirkes Ældster. Paa denne Maade og kun paa denne Maade vilde det kunne lade sig gjøre, og vi betvivle ikke, at alle de Præster og gode Mennesker, der skulde attraae at adlyde Guds Bud, vilde lægge denne Grundvold.

(Fortsættes.)

En Advarsels Røst.

(Fortsat fra Pag. 208.)

Nu Læser, betragt Forandringen. Denne Scene, der lidt forud var saa skjøn, er nu bleven et Opholdssted for Sorg og Besvær, Død og Grædmmelse: Jorden som sukker med dens Produkter af Forbandelsens Torne og Tidsler; Mennesker og Dyr i Fjendskab; Slangen som snedig kryber bort, fordi den frygter for at dens Hoved skulde faae det dødelige Slag; og Mennesket som urolig bevæger sig paa den tornefulde Sti, angest for at Slangens Hugtænder skulde sønderknuse dets Hæl; medens Lammet udgyder sit Blod paa det rygende Alter. Snart begynder Mennesket at forfølge, hade og myrde dets Medmennesker, indtil Jorden tilsidst er opfyldt med Voldsomhed; alt Kjød bliver fordærvet, Mørkets Magt faaer Overhaand, og det angrede Noa, at Gud havde skabt Mennesket, og det bekymrede ham i hans Hjerte, at Herren skulde komme frem til Hævn og rense Jorden med Vand....

Hvormeget Floden kan have bidraget til at frembringe de forskjellige Forandringer i Henseende til Jordens Deling i brudte Stykker, Øer og Continenter, Bjerge og Dale, er vi ikke bleven underrettet om; Forandringen maa have været efterrykkelig. Men efter Floden, i Pelegs Dage, blev Jorden deelt. (See 1 Mose B. 10, 25.) Nok sandt, det er en kort Historie om en saa stor Begivenhed; men alligevel vil den berette om den store Revolution, som rullede Havet fra dets egen Plads i Nord, og bragte det til at gaae imellem forskjellige Dele af Jorden, som saaledes blev sønderbrudt og flyttet nogetnær dets nuværende Form; dette tilligemed de Jordskjælv, Revolutioner og andre heftige Bevægelser, der siden efter har fundet Sted, har alt bidraget til at forvandle Jordens Overflade til dens nuværende Tilstand; medens de store Forbandelser, som er faldne over forskjellige Dele paa Grund af Menneskenes Ugudelighed, vil tilskrives de stillestaaende Sumpe, de sunkne Søer, de døde Have og de store Ørkener.

See f. Ex. Propheternes Forkyndelse om Babylon, hvorledes den skulde være en vedvarende Ødelæggelse, et Leie for vilde Dyr, et Opholdssted for urene og forhadte Fugle, et Sted for Ugler, og aldrig skulde blive bebygget, men ligge øde fra Slægt til Slægt. See ogsaa Sodomas Sletter, der var fulde af Byer, Stæder og blomstrende, velvandede Haver: men O, hvilken Forandring! kun en stor Sø med stillestaaende Vand betegner Stedet. See til Palæstinæ Land; i Salomons Dage var det istand til at underholde flere Millioner Mennesker, foruden et Overflod af Produkter, som udførtes til Forhandling til de tilgrændsende Nationer, hvorimod det nu er øde og neppe istand til at underholde faa Indbyggere. Og, naar jeg kaster mine Øine over vort eget Land (Amerika) og seer de talrige Sumpe og Søer med stillestaaende Vand, tilligemed de øde Bjerge og utallige Ørkener, og Klipper, som har været revnede og sønderrevne heelt igjennem, da udbryder jeg: Hvoraf kommer alt dette?

Naar jeg læser Mormons Bog, underretter den mig om, at medens Christus blev korsfæstet iblandt Jøderne, hele det amerikanske Continent blev rystet til sin Grundvold, at mange Stæder sank i Afgrunden, og Vande kom op i deres Sted, at Klipperne revnede, og Bjergene hævede

sig op til en overordentlig Høide, og andre Bjerge blev Dale; de jævne Veie blev fordærvede og det hele Lands Overflade forandret. — Da udbryder jeg: disse Ting er nu ikke længer nogen Hemmelighed! nu har jeg lært at forklare mig de mange Undere, som jeg overalt skuer igjennem hele Landet; naar jeg passerer en Kjede af Klipper, og seer, at de alle er revnede og sønderrevne, og nogle uhyre Stykker er fundne dybt begravne i Jorden, og hvoraf nogle passer til det sønderbrudte, da udbryder jeg med Forbauselse: disse var den lidende Natures Veer og convulsiviske Dødskampe, da Guds Søn leed paa Korset.

Men Menneskene er vanslægtede ligesaavel som Jorden. Synder, Vederstyggeligheder og mange onde Vaner har i den sidste Tidsalder tilføiet det menneskelige Liv mange Elendigheder, Besværligheder og Lidelser. Lediggang, Udsvævelser, Hovmod, Gjerrighed, Drukkenskab og andre Vederstyggeligheder, hvilke er de sidste Tiders Charakteristik, har alle forenet sig til at nedstyrte Menneskeheden til Ugudelighedś og Nedværdigelses laveste Trin, medens Præstelist og falske Lærdomme har storlig bidraget til at lulle Menneskeheden isøvn, og har stillet den tilfreds, skjøndt i høieste Grad blottet for de Gaver og Velsignelser, som de Gamle besadde, og som alene er skikket til at forhøie den menneskelige Fornufts Kræfter, til at tilveiebringe ædle, frie og overeensstemmende Meninger og Domme, udvide Hjertet og udvikle Sjælen til den yderste Udstrækning af Sindsstyrke. See de Gamle samtale med den store Jehova, lære af Engle og modtage Undervisning af den Hellig-Aand, i Drømme om Natten og i Syner om Dagen, indtil tilsidst Dækket rulles op, og de tillades at see med Forbauselse og Bevundring, paa alle Ting, baade forbigangne og tilkommende, ja endog at henfare i det Høie iblandt utallige Verdener, medens den umaalelige Udstrækning af Evighed ligger aaben for dem, og de alvorlig betragter de mægtige Gjerninger af den store **Jeg er**, indtil de kjender som de er kjendte, og seer som de er seete.

Sammenlign disse store og høie Kundskaber med den moderne Opdragelses og dens verdslige Viisdoms Uformuenhed og usle Begreber, hvilke dog synes at tilfredsstille det menneskelige Gemyt i den nuværende snæverhjertede og fordunklede Slægt; ja see det nittende Aarhundredes pengegjerrige og smigrende Bedragere, hvorledes de beregner, handler og snyder, hvilke ikkun tænke paa at forøge deres Gods eller søge Vinding af deres Næste, og hvis eneste Gudsdyrkelse bestaaer i at gaae til Kirke og betale Præsten sin Løn eller maaskee at bede til Gud uden at forvente nogen Bønhørelse, troende at Gud har været døvstum i mange Aarhundreder eller aldeles ligegyldig og ufølsom, som de selv er. Og da du nu har seet de Modsætninger vil du være istand til at gjøre dig en Idee om hvor høit et Standpunkt Mennesket er falden fra; du vil ogsaa see, hvor langt nede under dets tidligere Ære og Værdighed Mennesket nu lever, og dit Hjerte vil sørge og svarlig bedrøves, naar du betragter det i dets fornedrede Tilstand, og da betænker, at han er din Broder; og du vil være færdig til at udraabe med Forundring og Forbauselse: O Menneske, hvorfra er du falden! Engang var du Himmelens Yndling, din Skaber fandt Behag i at samtale med dig, og Engle og retfærdige Menneskers Aander, der var fuldkommengjorte, var dit Selskab; men nu er du fornedret til Dyrenes Standpunkt; ja endog langt under dem; thi de seer med Gru og Frygt paa eders forfængelige

Tidsfordriv, eders Forlystelser og eders Drukkenskab og saaledes ofte sætter eder et følgeværdigt Exempel. Med Rette sagde Apostlen Peter om eder, at I vide intet, uden hvad i vide sandseligen som de ufornuftige Dyr, fødte til Rov og Ødelæggelse; og saaledes omkomme I fra Slægt til Slægt; medens al Skabningen sukker under sin Besmittelse, og Sorg og Død, Grædmmelse og Graad opfylder Menneskenes Dages Maal. Men, O min Sjel, dvæl ikke længer ved denne gyselige Scene, lad det være nok med tildeels at have opdaget hvad der er tabt. Lad os henvende vor Opmærksomhed til hvad Propheterne har sagt der skulde gjenoprettes.

(Fortsættes.)

Blandinger.

Som vi erfare af „The Millennial Star" er otte Skibe med 2,586 Hellige afseilede fra Liverpool siden den 15de Januar, dette Aar; foruden dem er 23 Hellige udvandrede paa andre Skibe, hvilke altsaa ialt udgjøre 2,609. Blandt Andet medførte de ogsaa et fuldstændigt Maskineri til at forfærdige det bedste „broad-cloth" (fiint Klæde), hvilket Maskineri er constrneret paa det hensigtsmæssigste. Hermed vil de Helliges Emigration fra England slutte for i Aar.

— Siden den 3die til den 22de April, dette Aar, er 88 Medlemmer bleven tillagte den kjøbenhavnske Green af Jesu Christi Kirke af de Sidste-Dages Hellige.

— Der tales nu tretusinde, sexhundrede og fireogtyve bekjendte Dialecter i Verden; af disse er nihundrede og syvogtredive asiatiske, femhundrede og syvogfirsindstyve europæiske, tohundrede og sexoghalvfjerdsindstyve afrikanske, og eettusind sexhundrede og fireogtyve amerikanske Dialecter.

— Paa Ny-Zeeland, hvor Fleerkoneri er Skik, skete det, at en christen Missionær negtede at døbe en Høvding, der havde ti Koner, medmindre han vilde indskrænke sig til een. Efter henved to Maaneders Forløb gik Høvdingen til den nærmeste Missionær og fortalte ham, at han var bleven af med de ni. "Hvad har du gjort ved dem?" var naturligviis Spørgsmaalet "Jeg har ædt dem," svarede han ufordulgt.

— Aanden i Jesu Christi Evangelium drager Mennesker fra mange Samfund og samler dem til eet; men Aanden i Protestantismen drager Mennesker fra eet Samfund og splitter dem i mange.

— Den Fader, som vil opdrage sit Barn paa den Vei, det skal vandre, bør selv vandre den samme Vei, som han vil opdrage sit Barn paa.

— Hav intet at gjøre med en hidsig Mand; thi Mennesket er ikke som Jern, der bør bearbeides medens det er hedt.

— Hvo, der venter og vaager, maa nødvendigviis vinde.

— Som Hjertet slaaer, saa Tungen gaaer.

— De, der gaae tæt sammen, bør holde Tridt for ei at støde hinanden.

— Som et sygt Øie ikke taaler Lys, saa taaler Misnøielse ikke Fortjeneste.

Indhold.

	Side		Side
Brudstykker af en Optegnelse om Givtermaal iblandt Jøderne	241	Joseph Smiths Levnetsløb (fortsat)	249
Miraculøs Helbredelse	246	Præstedømmets Gjengivelse (fortsat)	251
Efterretninger fra Deseret	247	En Advarsels Røst (fortsat)	254
		Blandinger	256

„Skandinaviens Stjerne" udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned, og faaes hos DHrr. Boghandlere, samt hos Redactøren i Gothersgade Nr. 28, 2den Bagsal.

Udgivet og forlagt af W. Snow.

Trykt hos F. C. Bording.

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

2. Aarg. Nr. 17. Den 1. Juni 1853. Priis: 6 ß pr. Expl.

En Advarsels Røst.

(Fortsat fra Pag. 256.)

1: Da Apostlen Petrus prædikede for Jøderne, siger han: "Og han skal sende eder den eder forudforkyndte Jesum Christum, hvilken det bør at indtage Himmelen indtil alle Tings Gjenoprettelses Tid, hvorom Gud haver talet ved alle sine hellige Propheters Mund fra Verdens Begyndelse af." Det sees af Ovenstaaende, at alle de hellige Propheter fra Adam af har havt deres Øine fæstet paa en vis Tid, da alle Ting skulde blive gjenoprettet til deres oprindelige Skjønhed og Ypperlighed. Vi lære ogsaa, at Tiden, da dette skulde skee, skulde indtræffe ved eller henimod Christi anden Tilkommelse; thi Himlene skulde indtage ham, indtil alle Tings Gjenoprettelses Tid, og da skal Faderen atter sende ham til Jorden.

Vi vil nu læse Esaias 40. 1—5. "Trøster, trøster mit Folk, skal eders Gud sige; taler kjerligen til Jerusalem og raaber til den, at dens Strid er fuldendt, thi dens Misgjerning er forligt; thi den har faaet dobbelt af Herrens Haand for alle dens Synder. Det er hans Røst, som raaber i Ørken: rydder Herrens Vei, gjører vor Guds banede Vei ret paa den slette Mark. Hver Dal skal ophøies, og hvert Bjerg og Høi skal fornedres; og hvad som er krumt skal blive lige, og det Ujævne skal blive som en slet Dal. Og Herrens Herlighed skal aabenbares; og de skal see, ja alt Kjød tillige; det, som Herrens Mund haver talet."

Af disse Vers lærer vi for det Første, at en vis Eens Røst skal høres i Ørken, til at berede Herrens Vei, just paa den Tid da Jerusalem har været nedtraadt af Hedningene længe nok til at have faaet dobbelt af Herrens Haand for alle dens Synder, ja, naar Jerusalems Strid er fuldendt og dens Misgjerninger tilgivne, da skal denne Proclamation atter skee, ligesom den skete fordum ved Johannes, til at berede Herrens Vei for hans anden Tilkommelse; og ved den Tid skal hver Dal blive ophøiet og hvert Bjerg og Høi blive fornedret, og det, som er krumt, blive lige og de ujævne Steder jævne, og da skal Herrens Herlighed aabenbares og alt Kjød see den tillige, thi Herrens Mund har talet det.

Saaledes seer du, at naar hvert Bjerg bliver fornedret, hver Dal bliver hævet op, de ujævne Steder bliver jævne og de krumme Steder lige, disse Revolutioner vil begynde at gjengive Jordens

Overflade sin første Skjønhed. Men uagtet alt dette, har vi dog ikke endnu igjennemgaaet Gjenoprettelsen; der er mange flere store Ting der maa skee, for at alle Ting kan blive gjenoprettede.

Dernæst har vi Es. 35, hvor vi atter læser om Herrens anden Tilkommelse, og de mægtige Gjerninger, som skal ledsage den. De tørre Ørkener skal have Overflødighed af levende Vand, og skal frembringe Græs og blomstre som en Rose, og paa den Tid kommer Gud med Vrede og Betaling, hvilket maae forstaaes som hentydende paa hans anden Tilkommelse; og Israel skal komme paa samme Tid til Zion med Sang og evig Glæde, og Sorg og Suk skal fly bort. Her har vi da Ørkenens Forbandelse borttaget, og den bliver nu til frugtbare og velvandede Egne.

Vi vil nu undersøge om Øerne igjen vender tilbage til Continenterne, fra hvilke de er blevne adskilte. Om denne Gjenstand anføre vi Aab. 6, 14. — "Og hvert Bjerg og hver Ø flyttedes fra deres Steder." Af dette lærer vi at de flyttedes andensteds hen; og som det er Gjenoprettelsens Tid for Alt hvad der har været tabt, saa vende de tilbage til deres Steder hvor de kom fra. Vi kommer da til Es. 13, 13—14. "Jorden skal skjælve og flyttes af sit Sted, og være lig en forjaget Raa, hvilken ingen optager." Ogsaa 62, 4. "Du skal ikke ydermere kaldes forladt, ei heller skal dit Land ydermere kaldes ødelagt; men Du skal kaldes Hephzibah, (min Lyst), og dit Land skal kaldes Beulah; (en Ægtehustru) thi Herren haver Velbehagelighed i dig, og dit Land skal være en Ægtehustrue."

I det første Exempel seer vi Jorden bevæget og lig en forjaget Raa; og i det andet, vi seer den som en Ægtehustrue. Og af alt dette, og af forskjellige Skriftsteder lærer vi, at Continenterne og Øerne skal blive forenet igjen til Eet, som det var i Skabelsens Morgen, og Havet skal vende hjem og forsamles til dets eget Sted, hvor det var før; og alt dette skal foregaa under stærke Bevægelser i Naturen, omtrent ved Herrens Tilkommelsestid.

Naar Jorden saaledes er kommen til Oprejsning igjen, i den samme herlige Tilstand i hvilken den først existerede; Bjergene fornedrede, Dalene ophøiede, det Ujævne jævnet, Ørkenerne frugtbare, og alle Continenterne og Øerne tilsammenføiede igjen, Forbandelsen ophørt saa at Jorden ikke længere frembringer skadelige Vœrter, og Torne og Tidsler, saa vil det næste være at ordne og gjenopreise den uformuftige Skabning til sin tidligere Freds- og Herligheds-Tilstand, og lade alt Fjendskab ophøre paa Jorden. Men dette vil ikke skee, førend en almindelig Ødelæggelse er bleven udøst over Menneskene, hvilken vil aldeles rense Jorden, og borttage al Ugudelighed af dens Overflade. Dette vil skee ved hans Munds Riis og ved hans Læbers Aande; eller med andre Ord, ved Ild saasom med Vandfloden. See Es. 11, 4. 6—9.

Naar han saaledes har renset Jorden og herliggjort den med Guds Kundskab; som Vandet skjuler Havets Bund, og har udgydt sin Aand over alt Kjød, saa at baade Mennesker og Dyr bliver fuldkommen uskyldige, som de var i Begyndelsen; og alene nœrer sig ved vegetabilsk Føde, medens intet er levnet til at skade eller fordœrve nogetsteds i al den vidtudstrakte Skabelse, da gaaer Propheterne frem med at give os mange herlige Beskrivelser over dens Indbyggeres Glæde. "De skal bygge Huse og bebve dem, de skal plante Viingaarde og drikke Viin af dem, de skal plante Haver og æde Frugt af dem; de skal ikke bygge og Andre boe

deri; de skal ikke plante og Andre æde Frugten; thi som et Træes Dage, er mit Folks Dage, og mine Udvalgte skal længe besidde deres Hænders Gjerning. De skal ikke arbeide forgjæves, eller føde i Besværlighed; thi de er Herrens Velsignedes Sæd, og deres Afkom med dem; og det skal skee, at førend de kalder vil jeg svare, og medens de endnu taler vil jeg høre.". I denne lykkelige Tilstand synes det, at alle Folk vil leve og opnaae et Træes fulde Alder, og det foruden Smerte og Sorg, og hvadsomhelst de beder vil blive hastelig bønhørt, og alle deres Fornødenheder vil blive dem tildeelt rigeligen. Ingen af dem vil ønske at sove i Støvet, de vil naturligviis hellere forvandles, det er, forandres i et Øieblik, fra Dødelighed til Udødelighed; efter hvilket de vil vedblive at regjere med Jesus paa Jorden.

Saaledes har vi nu fulgt Propheterne igjennem de forskjellige Begivenheder, hvilke tilsammen vil omdanne eller forny Jorden og dens Indbyggere til den fuldkomne Tilstand i hvilken de først existerede, og i hvilken de vil existere under Skabelsens store Sabbath. Vi har nu seet alle Ting gjenoprettede iblandt de Levende, og vil vi nu spørge efter disse, som sove i Støvet; men, for nøiagtig at kunne forstaae deres naturlige Gjenopreisning, maae vi underrette os om alle Omstændighederne ved Jesu Opstandelse; thi han var et akkurat Forbillede, efter hvilket alle hans Hellige vil blive opreist. Vi erindrer først, at han var iklædt Kjød og Blod og Been, liig et andet Menneske, og i alle Maader underkastet Hunger, Tørst, Smerte, Træthed, Sygdom og Død, ligesom en anden Person, med den Forskjel, at han var istand til at taale mere end noget andet menneskelig Legeme. For det Andet, at det samme Legeme var hængt paa Korset, gjennemboret med Nagler, hvilke blev drevne igjennem hans Hænder og Fødder, og hans Side gjennemstukket med et Spyd, fra hvilket der udrandt Blod og Vand. For det Tredie, at det samme Legeme var fuldkommen livløst, ligesom et andet Liv, og blev nedtaget uden at et Been blev brudt og omhyggelig indsvøbt i Linned og lagt i en Grav, hvor det forblev indtil den tredie Dag; da tidlig om Morgenen kom Qvinderne til Christi Grav, og hans Disciple ogsaa, og fandt Linklæderne ligge unyttige, og Svededugen, som var om hans Hoved, omhyggelig foldet og lagt ned særskilt; men Legemet, som var nedlagt der, var borte. Af alle disse Omstændigheder opdager vi, at det samme Kjød og Been, som var lagt i Graven, var virkelig opvakt fra de Døde, havde opstaaet og tilsidelagt Linklæderne, hvilke ikke længer var nødvendige. — Og Jesus Christus kom frem triumpherende fra de Dødes Bolig, i Besiddelse af det samme Legeme, som var født af en Qvinde; hvilket var korsfæstet; men intet Blod flød i hans Aarer; thi Blod var det naturlige Liv, i hvilket var Dødeligheds Sæd, og et Menneske gjenopreist med Kjød og Blod vilde være dødeligt og følgelig atter Gjenstand for Døden, hvilket ikke var Tilfældet med vor Frelser; desnagtet havde han Kjød og Been efter at han opstod, thi saaledes viste han sig for sine Disciple, og de blev bange, formodende at det var alene en Aand, der viste sig for dem for at forskrække dem, hvorfor han sagde, "Rør ved mig og see, thi en Aand har ikke Kjød og Been, som I seer jeg har." Og begjærende noget at spise, blev han serveret med et Stykke stegt Fisk og en Honningkage, og han aad det. Og noget efter blev Thomas budet at stikke sin Finger i Naglegabene paa hans Hænder og Fødder og sin Haand i hans Side;

af hvilket det er klart, at han ikke alene besad det samme Legeme, men ogsaa de samme Saar vedbliver at vise dem til et Vidnesbyrd, og vil vedblive indtil han kommer igjen, da Jøderne vil see paa ham, hvem de har gjennemstukket og spørge, "Hvad er disse Saar i dine Hænder og Fødder?"

O, I Haardhjertede! I ugudelige Menneskebørn; eders Øine vil meget snart see ham, som blev korsfæstet for Eders Synder; da skal I see, at de Dødes Opstandelse er Virkelighed, noget man kan røre ved, og at Evigheden ikke er et Skygge-Land eller en Spøgelseverden, som Nogle formoder.

Iblandt Andet, som Jesus gjorde efter sin Opstandelse, finder vi ham i den simple Forretning at stege Fisk, og kalde paa sine Disciple at komme og spise. O hvilken Enfoldighed! hvilken Kjerlighed! hvilken Nedladenhed! Undrer Eder, o Himle! bliv forbauset, o Jord! See Forløseren iklædt Udødelighed, og siddende ved en Kulild under aaben Himmel med hans Brødre, ydmygt deeltagende i et Maaltid Fisk, virkelig tilberedt med hans egne Hænder. O I Store og Adelige paa Jorden, som ruller Eder i Overdaadighed og forfængelig Fiinhed! O I Præster, som er belæssede med Ære, Titler, Ophøielser, Rigdom og denne Verdens Glands, her er en Lectie for Eder, som vil bringe Eder til at rødme. Frygter dog ikke mere for at efterfølge den sagtmodige og ydmyge Jesus!

Men vi maa vende tilbage til Opstandelsen, efter at have beviist til Oplysning, at vor Frelser opstod fra de Døde, med det samme Legeme med hvilket han var korsfæstet, som bestod baade af Kjød og Been, aad og drak med sine Disciple, hvilket satte dem i Stand til bestandig at berolige sig angaaende de Helliges Opstandelse. Men dersom flere Beviser kunde forlanges, have vi dem i Jobs Propheti; forud omtalt i en tidligere Deel af dette Værk, hvor han forkynder, at hans Forløser vil staae i de sidste Dage paa Jorden, og han skulde see ham i Kjødet, skiøndt Orme skulde fordærve det Legeme, han da havde. Vist er det, at de Hellige igjen vil modtage deres Legemer, enhver Deel i dets passende og fuldkomne Sammensætning, iført Kjød, Sener og Hud, ligesom vi nu er; Alt bliver udødeligt og seer ikke mere Forkrænkelse; iført et hvidt Klædebon af fiint Linned, passende til at bære i Udødelighed. Vel sagde Apostlen: "I Himlen har vi en mere varig Substanz", (ikke Skygge).

Men for endnu videre at oplyse denne Gjenstand, vil vi omhyggelig gjennemgaae Ezek. 37. hvilket vi har berørt før. I dette Syn er Propheten bortført i Aanden, og en Dal med tørre Been fremstilles for ham, og de er utallige og meget tørre; og medens han staaer grundende og alvorlig bekiuende denne forfærdelige Scene, bliver der gjort ham et meget forunderligt Spørgsmaal: "Du Menneskes Søn! mon disse tørre Been kan blive levende?" Og han svarede, "O Herre, Herre, Du veed det." Og Herren sagde: "Du Menneskes Søn, spaa om disse Been og siig til dem: "I tørre Been, hører Herrens Ord." Saa han propheterede, som ham blev befalet, og som han propheterede blev der et Buldder, og see en Bevægelse, og Benene kom tilsammen hvert Been til sit Been og Sener og Kjød kom paa dem, og Hud bedækkede dem. Og derefter propheterede han til Vindene sigende: "Kommer fra de fire Veir, O aand, og aand paa disse Ihjelslagne, at de maa leve, og Aanden kom i dem, og de levede og stod paa deres Fødder, en saare meget stor Hær." Vi har hørt mange Udlæggelser angaa-

ende dette Syn; nogle ligner det ved Syndere der omvendes, og nogle ved Christi Legeme, Kirken, da den døde med Hensyn til de aandelige Gaver: Men naar Kirken er død, saa kan den ikke længer siges at være Christi Legeme; thi saalænge den bliver i det sande Viintræ, lever den og bærer Frugt, og er ikke død, og der hvor den ikke bliver i ham, er den afhugget, som en visen Green, og bliver brændt istedetfor at blomstre igjen. Men, har du nogentid hørt, Herrens egen Forklaring over dette Syn i det samme Capitel? Den langt overtræffer alle andre Forklaringer, hvorfor jeg er meest tilbøielig til at troe den; jeg vil derfor skrive den og hælde til den og sætte mig i Fare for at blive upopulair derved. Herren siger, "Du Menneskes Søn! disse Been, de er alt Israels Hus; see de siger: Vore Been er bleven tørre, og vor Forhaabning er borte, vi er afhugne. Derfor spaa, og du skal sige til dem: Saa siger Gud, Herren: See, o mit Folk, jeg vil oplade eders Grave, og lade eder komme op af eders Grave, og lade eder komme til Israels Land; og I skal kjende, at jeg er Herren, naar jeg oplader eders Grave, og naar jeg opfører eder af eders Grave, mit Folk! Og jeg vil give min Aand i eder, og I skal leve; og jeg vil nedsætte eder i eders eget Land. Da skal I kjende, at jeg Herren, jeg haver talet det og gjort det, siger Herren." Saaledes har du det hele Syn udfoldet tydelig; dersom Herrens Authoritet kan engang blive erkjendt, hvilket sjelden er Tilfældet i denne Viisdoms og Lærdoms Alder, saa skal al Israels Sæd blive opreist fra de Døde, og blive indbragt i Israels Land, hvilket var givet til dem til en evig Arv. Og i den Hensigt at gjøre dette, skal deres gamle tørre Been blive bragt tilsammen, hvert Been til sit Been, og enhver Deel af deres Legemer sættes i deres forrige Stand igjen; og det vil gjøre et stort Buldr og en underlig Bevægelse, naar de kommer tilsammen; og naar de kommer til at staae paa deres Fødder, vil det sandelig udgjøre en saare meget stor Hær.

Dette opklarer just den Forjættelse, som saa ofte er gjentaget i Skriften: Min Tjener David skal være en Fyrste over dem evindeligen; i Sandhed, det samme Capitel giver Forjættelser til dem, at hans Tjener David skal blive opreist og være en Fyrste iblandt dem, medens Herren skal være deres Konge; da baade de, der er levende, og de, der er døde, skal samles igjen, og blive til een Nation i Landene paa Israels Bjerge; da David kommer frem og regjerer som en Fyrste og Hyrde over dem for bestandig; og den Herre Jesus regjerer som Kongernes Konge og Herrernes Herre, paa Zions Bjerg og i Jernsalem, og for de Gamle, med Herlighed.

O herlige Dag! O salige Haab!
O hvad seer jeg igjennem min Daab!
En salig Tid, et lykkeligt Land;
Der vi vil tage de Gamle i Hand;
I Kjerlighed og i Fred. Kom da Venner;
Død og Sorg nu snarligen ender!

Jeg forundrer mig nu ikke længer naar jeg ihukommer at Abraham kaldte sig en Fremmed og Pilegrim, søgende et bedre Land, og en Stad hvis Strifter og Bygger er Gud. Det synes som der efter denne Gjenoprettelse vil blive ikkun een Forandring endnu nødvendig for at berede Jorden til Menneskets evige Arv; og at den Forandring vil finde Sted paa den sidste Dag efter at Mennesket har besiddet den i Fred i et Tusinde Aar. Vi har nu opdaget den store Hemmelighed, hvilken Ingen uden de Hellige have forstaaet; og som var vel forstaaet af dem i alle Verdens Aldere; og dette er, at Menneskene i Kjødet skal boe paa Jorden med

Messias, med hele Israels Huus, og med alle den Allerhøiestes Hellige, ikke alene et tusinde Aar, men i alle Evighedernes Evighed. Der vor Fader Adam, med sit Haar saa hvidt som den rene Uld, vil sidde paa sin Throne med Værdighed, som den Gamle af Dage, den store Patriarch, den mægtige Fyrste, medens tusinde Gange tusinde staaer foran ham, og tusinde Gange tusinde tjene ham; der vil han hilse alle sine Børn, som døde i Troen paa Messias; med Abel, Enock, Noa, Abraham, Job og Daniel med alle Propheterne og Apostlene; og alle Guds Hellige af alle Tidsaldere, vil hilse hverandre i Kjødet; medens Jesus den store Messias vil staae i Midten, og vil, til at fuldkomme det Hele, binde op om sig og uddele Brød og Viin til den hele Mangfoldighed, og han selv skal deeltage i det samme med dem paa Jorden, idet Alle er klædt i fiint Linned, reent og hvidt. Dette er Lammets Bryllups Nadvere. Velsignede er alle de, der faaer Deel deri.

(Fortsættes.)

En Tale af Præs. H. C. Kimball.

Holdt i Tabernaklet i Storesaltsstad den 11. Juli 1852.

De Grundsætninger, Broder Daniel Tyler har forelagt os, har interesseret mig meget. Han er en Mand, jeg har været kjendt med i mange Aar, og jeg veed, han er en god Mand. Jeg kan sige med Sikkerhed, at jeg har hørt Evangelium idag, saaledes som det er nedskrevet i det Ny Testamente.

I vide jo, at det i Almindelighed hedder om os, (og maaskee iblandt mange af de Fremmede, som er her tilstede idag), at vi ikke troer Biblen. Dette er en svar Misforstaaelse; vi troer den. Jeg kan sige, som een af de gamle Apostler sagde, (og det er mit Raad og Formaning til eder), prøv Alt og behold det, som er godt. Jeg raader eder, ligesom han, til at prøve disse Ting, ransage dem og overveie dem, og saaledes prøve om det er Sandhed, som man kalder „Mormonisme". Lad mig sige eder, mine Venner, at hvis I ikke gjør det, vil der komme en Dag da I vil fortryde det. Hvorfor? Fordi der vil komme en Dag, der vil afgjøre disse Ting.

Det vil ikkun vare nogle faa Aar, (maaskee ikke over halvtreds), førend der ikke vil være et eneste Menneske paa denne Jord af dem, som er her idag. I vil indgaae i Aandeverdenen til at erfare Virkeligheden af en anden Tilværelse. Hvad vi har at gjøre maa vi gjøre i denne Tilværelse, medens vi er i vore kjødelige Hytter; og dersom vi gjør ret Brug af vort Liv, af vort Legeme, af vore Talenter, da vil det gaa os vel; men gjør vi ikke, da vil vi komme til at gjøre Regnskab for de Gjerninger, vi har gjort i Legemet. Disse Legemer har det samme Væsen givet eder, som har givet mig mit; og de er eder overladt, som en Husholdning, af den Gud, som sat os her; og I skylder Regnskab for eders Husholdning og hvorledes I handler. Dersom I lader den Bolig blive vanhelliget, dersom eders Aand lader Legemet blive besmittet med Synd og Uteerlighed, vil I komme til at bøde for det førend I kan faa eders Igjenløsning udvirket. Mine Venner, giv Agt derpaa; thi det er saaledes som jeg har sagt.

Dette er Evangeliet, som vi har hørt

idag i en jævn og letfattelig Stiil, og i den Enfoldighed, som Jesus og hans Apostler og mange Andre, som var ordineret af dem, prækede det i. Folk siger, de troer Biblen; hele den christne Verden siger, de troer den Bog; — at det er Biblen; men troer de hvad der er skreven i den Bibel? Om de gjør, de udøver det ikke. Hvormange idlandt eder, mine Brødre og Vandrefæller til Evigheden, har ikke ofte i eders Dage, i eders Slægt og i eders Familiekreds sagt, "dersom jeg kunde see et Menneske ove den Religion, som Jesus og hans Apostler lærte, saa vilde jeg være en Hellig." Jeg har sagt det mange Gange førend jeg nogensinde hørte "Mormonismen", og jeg har søgt efter disse Ting og ønsket mig dem og bedet om dem efter den Kundskab jeg da havde. Men hvad vidste jeg om Gud, eller hvad kjendte jeg til Evangeliet, af det jeg hørte fra Prækestolene?

Jeg har været i Methodisternes Kirker mange Gange, jeg har mødt til deres bestemte Møder og søgt efter Religion; og naar Nogen antog den methodistiske Tro, har jeg seet Præsten gaa til Vandet fordi der var Nogen ønskede at blive døbt i Vandet, men ikke fordi det i nogen Henseende var nødvendigt. Een kunde sige, jeg ønsker at blive bestænket; en Anden, jeg ønsker Vandet skulde gydes over mig, og en Tredie, jeg ønsker at blive nedsænket i Vandet. Det er altsammen rigtig, siger Præsten, det ene er ligesaa godt som det andet, for ingen af dem er nødvendig til Salighed; vi foretager Handlingen ikkun for at tilfredsstille den Paagjeldende. Om nu Lovene i de Forenede Stater var saaledes beskaffne, at de kunde være Alle tilpas efter deres forskjellige Ønskuelser, saa at Enhver kunde gjøre som den behagede, hvad saa? Hvad vilde I tænke om et saadant Lovgivningsdepartement? Vilde I haandhæve det? Vilde I sende en Mand dertil, som en Delegeret, som eders Repræsentant, for at faa sunde Love, saa at Enhver kunde vederfares Ret? Jeg vilde ikke have en saadan Lov; jeg vilde forkaste den tilligemed dem, der gav den.

Gud har een Maade hvorpaa han frelser Mennesker, og I kan ikke blive salig ved noget andet Princip end det Jesus Christus lærte, og jeg veed det. Jeg kan sige til denne Forsamling, og til enhver anden, hvad jeg har sagt i de Forenede Stater og i Storbrittanien, at uden I annammer Jesu Christi Ord, og deres, som han har beskikket og udsendt, I kan være ligesaa vis paa Fordømmelse, som i er vis paa at døe; og jeg veed det. Dette er tydeligt; og Evangeliet, som Broder Daniel har prædiket, er bleven aabenbaret i disse sidste Tider. Det Lys, der engang var udslukket formedelst Ugudelighed, er bleven tændt igjen. Det gamle Evangelium er aabenbaret igjen, som og Guds Søns Præstedømme; og de Sidste-Dags-Hellige har denne Magt, og I kan ikke berøve dem den. Derfor er vi her idag; det er Aarsagen hvorfor jeg er her idag, i et Land, hvor der er Fred og Overflødighed og sundt at bo, med mine Brødre, som er komne her til for at finde et godt Hjem. Finder ikke I Folket her at være fredsommeligt, venskabeligt og kjerligt, og at vasse dem selv? Har I nogensinde i eders Liv truffet paa et mere fredeligt Sted, i de Forenede Stater, eller i England, eller i nogen Deel af Verden, end dette er? Nei; jeg tør sige, I kan ikke finde noget fredeligere Sted end dette. Vi er her i disse rolige Dale fordi vi ikke kunde faa Leilighed til at dyrke Gud i Overeensstemmelse med hans Fordringer i vort Fødeland. Nogle af eder vil maaskee sige, "det kan jeg knap tro"; men saa vist, som I lever,

er jeg bleven plyndret og forstyrret sex Gange forend jeg kom hertil, og er bleven tvungen til at forlade min Bolig og mit Gods. Det er der nu, og de maa gjerne have det. Jeg er ikke den Eneste, der har lidt saaledes, men der er saare Mange; og altsammen for vor Religions Skyld. Vi bliver betragtet som de allerværste Væsner paa Jorden. Har I nogensinde tænkt paa nogen Last, som ei er bleven paalagt os?

Joseph Smith og hans Broder blev dræbt i Carthage Arrest. Joseph Smith var en Guds Prophet, og jeg veed det. Jeg bær ikke Vidnesbyrd om dette fordi jeg har troet det saa længe, men jeg vidste det for tyve Aar siden ligesaa godt som jeg nu veed det, og har vidnet derom for Jordens Nationer; og hvad vil Følgerne af dette Vidnesbyrd være? De, som troer og bliver døbt, skal blive salig, og de skal annamme den Hellig-Aand under deres Hænder, som har den rette Myndighed til at meddele den Velsignelse; og saafremt de gaaer hen i deres Hjertens Oprigtighed og bliver døbt, troende af gandske Hjerte, adlydende Evangeliet, og bliver begravne med Christo i Daaben, saa skal de faa den Hellig-Aand.

Paa Pindsefestens Dag, der Petrus forkyndte Evangeliet, blev der omtrent tre tusind Sjæle lagte til Menigheden. Hvorlænge var de om at omvende sig? Ikke længere end til de blev villig til at tro, og aflægge deres Synder med en fast Beslutning at forsage dem og ikke synde mere.

Jeg glæder mig ved at leve i disse Tider; jeg er glad at jeg har gjennemgaaet hvad jeg har, for Evangeliets Skyld; men kan det sammenlignes med hvad Mennesker maatte gjennemgaa i Jesu Dage, han, som blev ophængt paa Korset for sin Religion? Han døde paa Golgatha for sin Religion; de dræbte ham, som en falsk Prophet; og selv de af hans eget Huus troede ham ikke. De ihjelslog ogsaa hans Apostler og de, som troede paa deres Ord. Tænker I ikke det var ligesaa lavt for dem at tro paa Jesum Christum, som det er for os at tro, at Joseph Smith var en Prophet? Han var en Prophet og Jesus var Guds Søn; og Hyrum Smith var en Patriark, og en Søn af Gud; og jeg vidner derom for alle Mennesker. Mange føler som at fordomme "Mormonerne", og kalder dem alt Muligt, som ondt er; men skader det os? Skader det vor Salighed i mindste Maade? Nei! Jo mere taalmodig vi taaler det, jo større bliver vor Herlighed og Ophøielse. Det er for vor Religions Skyld at Folk er urolig.

I de Forenede Stater er man urolig desangaaende; i Storbrittanien, Frankrig og Danmark er man urolig derover. Præsterne skriger "falske Propheter" og "Bedrageri", og den usynlige Verden banker, mumler og gviddre, og man klager. Man er forundret og veed ikke hvorledes det har sig. Den usynlige Verden er urolig; de pikker, banker og mumler, og Folket adspørger dem om det, der hører Gud til; men der er ikke een af dem kan fortælle dem Noget om Verdens Ende. De er i en gruelig Stilling. Efter hvad jeg sidst hørte fra Staden Rochester, som jeg har boet i Nærheden af, saa var der eet hundrede og fem og tredive aandelige Skrivere i den Stad. Jeg har en Svoger der, som er presbyterianst Præst; han kunde ikke adspørge Gud om tilkommende Ting, hvorfor han adspurgte Aanderne; men de kunde ikke sige ham Noget hverken om de Døde eller de Levende. De har omtrent ligesaa meget Lys i deres Aabenbaringer, som denne Verdens Børn har i deres. De er alle i Bevegelse; hvad mon der skal skee? Jeg vil sige Eder; Gud vil

gjøre et hastigt Arbeide paa Jorden, og den usynlige Verden er urolig over det. I tvivler ikke om det, mine Venner; I som kommer fra de Forenede Stater kan see at det er saaledes; og Folket i Ny-York og mange andre Stater er urolig, saa at de kan ikke hvile, nei ikke en Dag. De er i Forvirring, og saa modfaldne at de vide ikke hvad de skal gjøre. Det forekommer mig, at Herrens Dag nærmer sig og er nærmere end I tænker den er.

I er her for at opsøge Guld; men her er Noget, som er værdt mere end Jordens skinnende Juveler. Jeg siger, lad mig tjene Gud, og efterleve hans Lov; saa maa I gjerne have Guldet og alle Jordens Rigdomme; jeg bryder mig intet derom; thi alt, hvad I kan tage med eder naar I forlader denne Jord, er ikke meget.

Jeg erindrer en Drøm, som min egen Datter havde for kort Tid siden. Jeg vil fortælle den. Hun drømte at hun blev fordrevet tilligemed de, der var med hende. De havde mange skjønne Ting paa Jorden, saasom Meubler, Guld og Sølv og alt Andet; og det smertede hende at hun var nødsaget til at efterlade Alt, og kunde ikke tage Noget ting med sig ud af Verden. Endelig blev det hende tilladt at medtage en hvid Kjole. Jeg sagde til hende: det er alt vi kan tage med; i vore Ligklæder vil vi blive henlagt i den stille Grav. Nogne kom vi til Verden, og nogne vil vi gaa ud af den, thi Støv vi er, og til Støv skal vi atter blive. Kan I undgaa det? Om I kan, I har mere Magt end jeg har. Jeg venter at blive nedlagt, tilligemed hele den menneskelige Slægt, ligesom Guds Søn blev, og jeg kan ikke undgaa det. Jeg kjender eders Følelser; jeg har levet den Dag da jeg elskede Guld og Sølv og smukke Kjøretøier og Heste og denne Verdens Goder; men jeg har tabt disse Følelser, og give Gud for stedse vil vedblive at skille dem fra mig saa langt, som Østen er fra Vesten, og lade min Kjerlighed være til ham og hans Rige indtil mit sidste Aandedræt. Jeg ved, at om jeg aldrig kommer til de Forenede Stater eller Storbrittanien mere, saa er mine Klæder dog fri for denne Slægts Blod. Jeg har intet annammet af dem for mit Arbeide, uden slet Belønning; og om nogen Mand har gjort sin Pligt imod denne Slægt, saa har jeg gjort min. Jeg har sagt dem Sandheden, og enten I er i Helvede eller i Himlen, saa skal I vide at "Mormonismen" er Sandhed; og hvad jeg og mine Brødre har sagt eder idag, er Frelsens Evangelium. Gud være eder da naadig og frelse eder i sit Rige. Amen.

En Tale af Præs. B. Young.

Holdt paa samme Tid og Sted.

Der er os endnu nogle Minuter tilmaalt til Gudsdyrkelse i Formiddag, hvilke jeg vil afbenytte til mine Tilhøreres Fortrøstning, saavelsom min egen.

Jeg kan bevidne at Jesu Christi Evangelium er sandt, og at Guds Ord, enten det er skrevet eller talet, er sandt.

Tillad mig at gjøre et Spørgsmaal. Hvo er der paa denne Jord, som kan sige dette i Sandhed? Hvo kan sige at Jesu

Christi Evangelium er sandt og at han lever? Kan de Christne? De kan ikke. De kan nok sige de troer og har al mulig Tiltro til at Jesus lever; de kan have Tillid nok til at erklære at Jesu Christi Evangelium er sandt, med Bestemthed erklære at Bibleu (især det Ny-Testamente) er Sandhed, at dets Indhold er Saliggjørelsens Plan og er sandfærdig. Dette kan de vel erklære med en god Samvittighed og med ramme Alvor. Men lad mig spørge, hvor er der Nogen, som kan sige at de veed at Jesus lever? og hvo er der, som kan sige at hans Evangelium er sandt og at det er Saliggjørelsens Plan for Menneskets? Jeg vil lade Christenheden besvare dette Spørgsmaal for dem selv; men for mig er det vist, at der lever intet Menneske paa Jorden, der kan sige dette uden disse, som Christus har aabenbaret sig for.

Andre kan nok sige med god Samvittighed, at de troer han lever; men hvo veed at den Herres Jesu Christi Lære er sand? Der er ikkun eet Slags Mennesker paa Jorden, der veed det, og det er disse, som holder hans Bud og gjør hans Villie; ingen Andre kan sige det. Ingen Andre kan erklære med frit Mod og med Eftertryk, at Jesus lever og hans Evangelium er sandt. Paa en meget simpel og tydelig Maade lærer vi dette af hans egne Ord, som de er nedskrevne af een af hans Disciple: "De, der gjør min Villie, skal forstaae min Lærdom, og de, som elske mig vil holde mine Bud;" og jeg vil tilføie: "de, der kjender og elsker mig", siger Jesus, "vil gjøre som jeg siger."

Dette er mit Vidnesbyrd. Evangeliets første Grunde er bleven os forelagt i Formiddag, og vi har hørt een af de sidste Dages Apostles Vidnesbyrd til at bekræfte det. Jeg er ogsaa et Vidne om disse Ting, som det Ny-Testamente indeholder.

Tillad mig, mine Tilhørere, Brødre og Fremmede, at sige til Eder: der er ikke nogen Mand, som hører min Røst idag, enten han kalder sig hans Discipel eller ei, der kan sige at Jesus lever, og tillige sige af Joseph Smith var ikke en Herrens Prophet.

Der findes ikke noget Menneske, som af en Sidstedags Hellig er bleven underrettet om Veien til Liv og Salighed, saaledes som den er beskreven i det Ny Testamente, og i Mormons Bog, og i Lærdommens og Pagtens Bog, og kan sige at Jesus Christus lever og hans Evangelium er sandt, og dog sige at Joseph Smith var ikke en Guds Prophet. Det er stærkt Vidnesbyrd, men det er sandt. Ingen kan sige at denne Bog (Bibleu) er Sandhed, Guds Ord, Veien, Veiviseren paa Stien, et Skrift hvoraf vi kan lære at kjende Guds Villie, Ingen kan sige dette og til samme Tid sige, at Mormons Bog er Usandhed, dersom de har læst den eller hørt den læst og lært dens Lærdomme. Der er Ingen paa denne Jord, som har lært Jesu Christi Evangelium af disse to Bøger, der kan sige, at den Ene er sand og den Anden er falsk. Ingen Sidstedags-Hellig, Mand eller Qvinde, kan sige Mormons Bog er sandfærdig og tillige sige at Bibleu er usandfærdig. Dersom den Ene er Sandhed, saa er de det Begge; og om den Ene er falsk, saa er Begge falsk. Om Jesus lever og er Verdens Frelser, saa er Joseph Smith en Guds Prophet og lever i hans Fader Abrahams Skjød. Uagtet de har ihjelslaget hans Legeme, lever han dog og skuer sin Faders Ansigt i Himlen; og hans Klæder er saa rene som Englene, der omgive Guds Throne; og intet Menneske paa Jorden kan sige, at Jesus lever og tillige benegte min Paastand om Propheten Joseph. Dette er mit Vidnesbyrd og det er skarpt.

Tillad mig at sige, at jeg er stolt af min Religion. Det er det Eneste jeg er stolt af paa Jorden. Om jeg kunde opdynge Guld og Sølv som Bjerge; om jeg kunde samle Gods og Eiendomme rundt omkring mig; saa kunde jeg dog ikke have nogen Glæde deri imod den Glæde jeg har i min Religion; den er Lysets og Kundskabens Kilde; den opslugger al den Sandhed, der er i Verdens Philosophi baade hedensk og christen; den omfatter Menneskens Viisdom; den omfatter al Verdens Viisdom og Kraft; den naaer til det, der er indenfor Dækket. Dens Grændser, Omkreds, Ende, Høide og Dybde overgaaer de Dødeliges Forstand, thi den har ingen.

Tillad mig, mine Tilhørere, at spørge med Hensyn til Nutidens Lys og den Kundskab, som Christenheden har: hvorlænge vilde et betænksomt, dybtænkende Menneske med sund Fornuft, være om at opfatte hver Smule deraf? Det kan veies og maales ligesom Guldstøvet. For Exempel: gaa til "Moderkirken", hvorfra alle Christenhedens Religioner er udsprungne; gaa tilbage til den Tid da hun florerede i sin Herlighed; hvor lang Tid vilde det vel tage os at opfatte hendes Religion, den "Hellige Catholske Kirke"? Kan ikke vi lære den Kirkes Grundsætninger paa meget faa Aar? Vi kan studere hendes Theologi til vi faaer al den Kundskab og Viisdom der findes, om ethvert Punkt i hendes Lære fra først til sidst. Gaa derefter til den "Engelske Kirke" og fra den til den allersildigste og sidste Reformator som lever paa Jorden, og — hvor lang Tid mon vi vilde behøve for at opfatte al deres Religion fra først til sidst? Ikke ret lang Tid.

Hvorfor gjør jeg disse Bemærkninger og fremsiger disse Paastande? Fordi jeg har Erfarenhed. Jeg har allerede lært al Verdens Religion. De bedste og største Theologer, som levede i mine Drenge aar, eller endog i min Barndom, hvad var de? Børn, der var yngere end jeg, næsten Patteborn, kunde drukne dem i deres egne Argumenter og sætte dem i Forlegenhed. Spørger man dem, kan de ikke besvare det allersimpleste Spørsmaal om Guddommen, Himmerige eller Helvede, Dette, Hiint eller det Andet; et diende Barn vilde næsten kunne beskæmme dem i saa Henseende; og de vilde slutte det Hele med at sige, "stor er den Gudfrygtigheds Hemlighed, som Gud aabenbarer i Kjødet." Jeg vil sige, stor er deres Daarskab; de er aldeles vankundig.

Men jeg er stolt af at kunne sige om min Religion: Jeg har studeret den med Flid i toogtyve Aar, Nat og Dag, hjemme og ude, paa Floderne og paa Søerne, paa mine Reiser tilsøes og tillands; jeg har studeret den paa Talerstedet, fra Morgen til Aften; hvadsomhelst jeg nogensinde har lagt mig efter, har jeg studeret saa nøie og flittig som nogen Universitets-Student nogensinde har studeret en Gjenstand, han ønskede at kjende udenad; men jeg kan sige, jeg er ikke kommen længere end A B C endnu; det leder mine Tankers Syn til Evigheden.

Forestil Eder nu, at den Almægtige udfolder Nationernes tilkommende Skjæbne for Eder, indlader eder i ideel Syn og viser eder Kundskabens Evighed med mange Verdeners og deres Bestemmelsers Historie, saa kan I gjøre eder en svag Idee om hvorledes det er; og ethvert Menneske, som nogensinde har annammet Evangeliets Forjettelse, veed, at Herren den Almægtige er midt iblandt alle sine Børn, som er adspredte rundtomkring iblandt Nationerne paa Jorden, og at han gjør hvad ham behager iblandt dem. Hans forskende Øie vil ikke lade et Haar af eders Hoveder falde til Jorden ubemærkt;

saa nøie og saa vidt udstrakt er hans Opmærksomhed til een og samme Tid.

Han præsiderer over de mangfoldige Verdener der belyser denne lille Planet, og mange Millioner Verdener, som vi ikke kan see, og dog seer han paa den mindste af sine Skabninger; ikke een af dem undgaaer hans Opmærksomhed; og der er ikke een af dem uden de er fremkaldt ved hans Viisdom og Kraft. Men dette er mig ligemeget nu; jeg taler med Hensyn til Eder. Gives der et Menneske, som troer, eller mener at troe, hvad Jesus har sagt der han erklærede ved een af sine Apostler, eller ved flere af dem, bestemt, at der gjaldt intet halvgjort Arbeide i denne Sag? Nu, om I kan troe det, det tyder netop lige derpaa. Han siger, dersom I elsker mig, vil I gjøre efter mine Befalinger; og dersom I ikke elsker mig, vil I ikke gjøre det, — dette følger af sig selv; og det vil vise for min Fader, og mine Brødre, som følger efter mig, at I elsker mig; og saa siger jeg: de, der elsker den Herre Jesus, vil gjøre hans Befalinger.

Hvorfor skulde jeg ikke være stolt af min Religion? om det er tilladt for et Menneske at være stolt; eller om det er tilladt dette Folk i mindste Maade, hvorfor skulde de da ikke være stolt af deres Religion? naar Gud vinder den, Englene priser den, alle Himmelens Hærskarer fryder sig derved; den er midt i en Evighed af Lys og Kundskab og udgjør en Deel deraf, medens paa den anden Side hele Helvede er imod den, al Ugudelighed er imod den, hver Mand eller Qvinde, som ønsker at gjøre Synd, hader den; og hele Helvede med alle sine Tilhængere hader den, medens Herren den Almægtige med alle hans Undersaatter vinder den; og Han vil end komme til at regiere med Triumph over denne Jord. Hvad skal vi sige, vil ikke Jesus komme til at regiere og underlægge sig Verden? Er han ikke Verdens Frelser og Faderens enbaarne Søn? Vil han ikke fuldbyrde den Gjerning, som han kom for at fuldbyrde? Hører ikke Jorden Herren til, baade Hveden og det fine Meel og Guldet og Sølvet, kort sagt: Jorden og al dens Fylde? Kan I tænke paa Noget ting, som hører til denne Jord og ikke tilhører Ham, som har kjøbt den? Han er min Herre, min ældste Broder. Han er den, jeg holder mig til og den, jeg stræber at tjene af min bedste Evne. Skulde jeg nu ikke være stolt af min Religion? Jeg tænker, at om det paa nogen Maade er tilladeligt at være stolt, de Sidste-Dags Hellige burde være det.

Jeg veed der er saare Mange, der ikke er bekjendt med dette Folks Historie. Jeg er personlig og meget fortrolig bekjendt med Joseph Smiths Levnetsløb og dette Folks Historie for en Tid af to og tyve Aar; men der er saare Mange, der ikke er det; og disse har tænkt at vi er bleven forfulgt fra Land til Land og fra Sted til Sted for vor Ugudelighed og vore Misgjerninger iblandt Folket. Jeg behøver ikke at fortælle det til min Fader i Himmelen, til Jesus Christus hans Søn, eller til de hellige Engle, til Propheterne og Apostlerne, som levede i fordums Dage eller i de sidste Dage, for de veed det; men jeg kan sige til disse, som ikke kjender vor Historie og ikke veed det: vi er bleven forfulgt fordi vi troede paa den Herre Jesus Christus og gjør ligesom han har sagt os, og ikke for Joseph Smiths onde Gjerningers Skyld.

Joseph Smith blev ikke dræbt fordi han fortjente det eller fordi han var en ugudelig Mand; men fordi han var en retskaffen Mand. Dette veed jeg ligesaavel, som jeg veed, at Solen nu skinner; og ethvert Menneske, som gjør Faderens Villie og vil efterleve Jesu Christi Be-

falinger, kan vide det ligesaavel som jeg; det er deres Rettighed. Jeg veed selv, at Joseph Smith har været anklaget for Retten otte og fyrretyve Gange, og de fleste Gange har jeg selv været Vidne dertil; men aldrig kunde en eneste Beskyldning imod ham bevisliggjøres. Aldrig har han overtraadt nogen Lov eller krænket nogen constitutionel Rettighed. Han var skyldfri og retskaffen; han opfyldte Landets Lov og var saaledes ustraffelig; af otte og fyrretyve Processer, som blev anlagt imod ham, (hvoraf jeg selv var tilstede ved de Fleste), kunde ikke en eneste Beskyldning bevisliggjøres. I Henseende til Lovens Efterlevelse var han reen, retfærdig og hellig. Dette taler jeg for deres Skyld, som ikke kjender vor Historie; men Herren og hans Engle veed det altsammen.

Lad mig gjøre et andet Spørgsmaal: — Veed Folket hvorfor vi blev drevet fra Missouri? — En gammel Ven af mig kom til mig i forgaars og sagde, han havde holdt Øie med min Fremfærd, han havde søgt og spurgt efter mig og gjort sig Umage for at udfinde mit Levnetsløb, for vi var Venner. Jeg spurgde ham om han kjendte noget til de Sidste-Dags Hellige eller ikke. Jeg fandt at han havde søgt efter mig og havde faaet at vide at jeg var bleven en Efterfølger af Joseph Smith. Jeg spurgte om han kjendte noget til vor Historie: Af hans Svar fandt jeg, at han vidste saagodtsom slet ingenting om os.

Saaledes er det med grumme Mange. Nu lad mig fortælle eet Tilfælde af det Slags; ikke for deres Skyld, som er vise og mene sig at være fyldte med Kundskab, endskjøndt de vide Intet; men jeg vil fortælle det til Underretning for dem, som intet veed derom. Jeg veed med Vished, at Mænd og Qvinder forlod Districterne Dours og Caldwell i den øvre Deel af Staten Missouri, satte Ild paa deres egne Bygninger, drev deres Qveg bort, dræbte og slog ihjel, og siden svoer at "Mormonerne" havde gjort det. (Jeg kjender og kunde navngive de Mennesker). Denne Tildragelse havde jeg fuldkommen Kundskab om. Jeg sagde, er det muligt at Mennesker blive saa fordærvet og nedsunken i Ugudelighed? Jeg fortæller dette til Underretning for dem, som ikke forstaaer sig paa eller kjender dette Folk fra Begyndelsen af. Fra den første Dag jeg kjendte Broder Joseph til hans Dødsdag, kunde jeg sige om ham, at bedre Mand havde der aldrig været til paa denne Jord.

Fra min Ungdoms Dage, og jeg vil sige, fra den Dag da jeg først betraadte min Løbebane og begyndte at gjøre og lade som jeg selv vilde, var der aldrig en Dreng, eller en Mand, hverken gammel eller midaldrende, der bestræbte sig mere paa at leve et reent og luttret Levnet end eders ydmyge Tjener. Som jeg ogsaa fortalte min Ven, Broder Brown, siger jeg, fra den Dag, vi først blev bekjendt og lige indtil denne Dag, har jeg bestræbt mig paa at blive til et bedre Menneske. Jeg har ikke overtraadt nogen Lov, ei heller har jeg krænket min Næstes Rettighed; men jeg har stræbt at vandre paa Retfærdigheds Stier og at leve et ydmygt Liv, paa det at jeg maatte vinde en evig Salighed. Jeg drister mig til at tale saaledes, skjøndt det i den østlige Verden er heelt upassende at tale til Eens egen Roes; men siden jeg blev til en vestlig Mand, kan jeg tale saaledes. — Hvorfor er jeg fordrevet fra mine Besiddelser? Hvorfor er jeg bleven forfulgt og tvunget til at forlade Eiendomme af mange tusind Dollars Værdi i Ohio Missouri og Illinois? uagtet jeg har aldrig seet mig tilbage efter det; det er som Aske under mine Fødder; jeg er

Guds Haand; Han gav det, og Han tog det; og Herrens Navn være lovet.

Jeg er i hans Haand; alle Mennesker er i hans Haand; han har vendt Fienden paa Veien og holdt ham ved sin Magt. Det er ikke mig, det er ikke Joseph, det er ikke dette Folk eller den Viisdom, de besidder, at der har befriet dem fra deres Fjender; men det er Herren: Han er vor Høvidsmand, vor Veileder og vor Mester, og i ham roser vi os og vil rose os: lad saa Verden sige hvad den vil, vi vil rose os af vor ypperlige Religion, og Gud vil vi tjene. Og lad mig endvidere bemærke, at jeg er ikke bange for eller skammer mig ved at aabenbare og imodstaa Mænds Uretfærdighed, om de end staaer paa høie Steder; og det var Joseph Smith heller ikke. Lad kun Døden komme, det er ligemeget; hvo bryder sig om det?

Jeg veed, saavelsom Broder Kimball, at om mit Legeme falder til Støvet, nedlægger jeg det til Straf for det Lovbrud, som skete ved Menneskets Fald; thi Støv er jeg, og til Støvet maa jeg atter vende tilbage. Det er altsammen rigtigt for mig; jeg har mange Gange ønsket at dette Legeme maatte blevet nedlagt, men saalænge Aanden og Legemet holder sammen, skal min Tunge være svar imod Ondt, Herren den Almægtige være min Hjælper; ligemeget enten det er hos "Mormonældster" eller iblandt Folket i eller udenfor Menigheden, om de kommer paa min Sti, hvor jeg kan tugte dem, saavist som Herren er min Hjælper, min Tunge skal være svar imod Ondt. Om Ondt vil komme, lad det komme; og skal mit Legeme falde for det, saa lad det falde; naar de har ødelagt Legemet, da er der ikke mere, de kan gjøre; det er Enden paa deres Magt og paa Djævelens Magt paa denne Jord; men Jesus Christus har Magt til at forklare baade Sjæl og Legeme i Helvede. Jeg takker for Eders Opmærksomhed. Herren velsigne Eder. Amen.

Joseph Smiths Levnetsløb.

(Fortsat fra Pag. 251.)

Eftersom Edward Partridge nu fremtræder som een af Kirkens Hovedmænd, formedelst Aabenbaring, saa vil jeg i Korthed beskrive hans Levnetsløb. Han var født i Pittsfield i Birkshire County i Massachusetts den 27de August 1793. Hans Forældre var William og Jemima Partridge. Hans Forfædre udvandrede fra Berwick i Skotland i Løbet af det syttende Aarhundrede, og nedsatte sig i Hadley i Massachusetts ved Floden Connecticut. Intet videre mærkværdigt forefaldt med ham i hans Ungdom, med denne Undtagelse, at han erindrer, (skjøndt just ikke saa nøie Tiden), at Guds Aand stred med ham flere Gange, saa meget, at hans Hjerte blev blødgjort, og han gik hen og græd, og at han sommetider gik hen i Løndom og udøste sin Sjæls Taknemlighed til Gud i Bøn. Da han var seksten Aar gammel kom han i Hattemagerlære og stod i Læren i omtrent fire Aar. Da han var tyve Aar var han bleven mishaget med den religiøse Verden. Han saae intet Skjønt, intet Behageligt, intet Elskværdigt hos den Gud, som Sekterne prædikede om. Imidlertid hørte han en Alverdensgjenoprettelsesprædiker

prædike om Guds Kjerlighed; denne Prædiken indgjød ham høiere Tanker om Gud, og han fik den Anskuelse, at en verdensalmindelig Gjenoprettelse var Noget, der var rigtigt og stemmede overeens med Bibleu. Han forblev i denne Tro indtil 1828, da han og hans Hustru blev døbt til Campbalitternes Menighed af Ældste Sidney Rigdon i Mentor, endskjøndt de boede i Painsville i Ohio. Han vedblev at være et Medlem af dette Samfund, skjøndt han sommetider tvivlede om at det var det Rette, indtil P. P. Pratt, O. Cowdery, P. Whitmer og J. Peterson kom med Mormons Bog, da begyndte han at ransage Religionen igjen, og tog siden med Rigdon til Fayette i N. Y., hvor jeg den 11te December døbte ham i Seneca Flod. Andre Hændelser i hans Liv vil blive anført i deres Tid og Sted.

Den 9de Februar 1831 skete det i Kirtland, i en Forsamling af tolv Ældster og efter en foregaaende Forjættelse, at Herren gav os følgende Aabenbaring, der indbefatter Kirkens Lov: see P. B. Side 70.

Kort der efter kom der et Fruentimmer, som gjorde stor Paastand paa Aabenbarelse af Bud, Love og andre curiøse Sager, og da næsten ethvert Menneske finder Forsvarere for deres forskjellige Meninger og Forslag, baade i Theorien og i Praktiken, saa blev det nødvendigt at adspørge Herren, hvorpaa jeg modtog følgende Aabenbaring: see P. B. Side 78.

Sidst i Februar erholdt jeg følgende Aabenbaring, hvilken bragte Menigheden til at bestemme en Conferenze til den 6te Juni næstkommende: see P. B. Side 177.

Paa denne Tid blev der mange falske Fortællinger, Løgne og taabelige Historier publiseret i Bladene og udspredt i alle Retninger, for at Folk ikke skulde undersøge Sagen og antage Troen. Men til de Helliges Glæde, som maatte kæmpe mod alfkens Fordomme og Uvidskab, modtog jeg følgende Aabenbaring: see P. B. Side 81.

Dagen efter modtog jeg følgende Aabenbaring angaaende den Hellig-Aands Gave: see P. B. Side 88.

Endnu samme Dag fik jeg følgende Aabenbaring om at fraskille John Whitmer til at være Historieskriver saafremt han var trofast: see P. B. Side 178.

Efter at adspørge Herren hvorlunde Brødrene skulde bære sig ad i Henseende til at opkjøbe Land til at nedsætte sig paa, og hvor de siden kunde boe for bestandig, modtog jeg følgende Aabenbaring: see P. B. Side 179.

Omtrent til samme Tid kom Lemon Copley, een af den Sekt, som kaldes Shaking (det er rystende) Qvækere, og antog det evige Evangeliums Fylde. Han lod til at være af et oprigtigt Hjerte, men havde dog beholdt den Idee, at Qvækerne havde Ret i nogle visse Punkter af deres Tro; hvorfor jeg, for at faa en mere fuldkommen Forstaaelse om denne Gjenstand, adspurgte Herren og modtog følgende Aabenbaring: see P. B. Side 180.

I April fortsatte jeg min Bibeloversættelse saavidt Tiderne tillod. I Mai var endeel Ældste tilstede, og vi forstod ikke de forskjellige Aander, der yttrede sig rundtomkring i Landet, hvorfor jeg adspurgde Herren og annammede følgende Aabenbaring: see P. B. Side 90.

Ikke længe derefter, da de Hellige fra Ny-York begyndte at komme, syntes det nødvendigt at bosætte dem. Efter Biskop Partridges Begjering adspurgde jeg Herren og erholdt følgende Aabenbaring: see P. B. Side 115.

Den 6te Juni forsamledes de Ældste fra de forskjellige Dele af Landet, hvor de havde arbeidet, og vi holdt den forudbestemte Conferenze i Kirtland, og Herren

viste os sin Kraft tydeligen. Det Syndens Menneske blev aabenbaret og det Melchisedekske Præstedømmes Autoritet blev os kundgjort og for første Gang paalagt adskillige Ældste. Det var tydeligt og vist at Herren gav os Kraft i Forhold til Arbeidet, der var at udføre og Styrke til det Veddeløb, os var givet at løbe, Naade og Hiælp eftersom vi havde Behov. Stor Enighed herskede, flere blev ordineret, Troen blev styrket, og Ydmyghed, som er saa nødvendig til Bønhørelse, var de Helliges Charakteristik. Dagen derpaa erholdt vi, som en godhedsfuld Fortsættelse af Guds store Værk, følgende Aabenbaring: see P. B. Side 182.

Kort derefter erholdt jeg følgende Aabenbaring for S. Gilbert: see P. B. Side 186.

Menigheden i Thompson havde brudt Pagten og vidste ikke hvad de skulde gjøre, hvorfor de sendte deres Ældste til mig, for at jeg maatte adspørge Herren, og jeg erholdt følgende Aabenbaring: see P. B. Side 187. (Fortsættes.)

Blandinger.

Af forskjellige Breve lærer vi, at vore Emigranter ankom til St. Louis (omtrent 300 Mile fra New Orleans) den 31te Marts, hvor de agtede at forsyne sig med Telte og andre Nødvendigheder. De er senere reist opad øvre Mississippi til Keokuk, hvor Borgermesteren og Borgerne havde tilbudt dem fri Landgang og Leirplads, samt al anden Bistand, som det stod i deres Magt at yde dem til videre Befordring. Ved at tage denne Vei, vil de faae deres Trækdyr billigere, og nagtet de derved faaer omtrent 50 danske Miil extra at kjøre, mener de dog at passere Council Bluffs først i Juni, og vil saaledes have Udsigter til at komme over Bjergene i god Tid.

— Fra Ostindien hører vi, at nogle af vore Missionærer har gjort en Reise til Staden Agra 800 engelske Miil oppe i Landet, og havde oprettet flere Menigheder underveis. De sige, at de forskjellige »christne« Missionæres saa bekostelige Ophold i det Land har havt omtrent ligesaa stor en Indflydelse, som den Myggenes Stik har paa Elefanten, hvis Hud som bekjendt er meget tyk.

— Et blodigt Optrin har nylig fundet Sted imellem de græske og armeniske Christne i den Hellige Gravs Kirke. Den saakaldte hellige Lampe var Gjenstanden for deres Strid. Flere blev haardt saaret.

— Opstanden i China truer med det nærværende Dynasties Undergang.

— Det hedder at Amerikanerne ruster til Krig mod Keiserdømmet Japan.

— I Holland er man meget urolig over Pavens Bestræbelser for at indføre sin Religion i Landet.

— Cholera er udbrudt i Moskow.

Indhold.

	Side
En Advarsels Røst (fortsat)	257
En Tale af Præs. H. C. Kimball.	262
En Tale af Præs. B. Young.	265
Joseph Smiths Levnetsløb (fortsat)	270
Blandinger	272

„Skandinaviens Stjerne" udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned, og faaes hos DHrr. Boghandlere, samt hos Redactøren i Gothersgade Nr. 28, 2den Bagsal.

Udgivet og forlagt af W. Snow.

Trykt hos F. E. Bording.

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

2. Aarg. Nr. 18. Den 15. Juni 1853. Priis: 6 ß pr. Expl.

Joseph Smiths Levnetsløb.

(Fortsat fra Pag. 272.)

Brødrene begyndte nu at reise til det vestlige af Landet, to og to, saasom Herren havde befalet. Fra P. P. Pratt, som var kommen tilbage fra sin Expedition, havde vi mundtlig Efterretning, og ved Breve fra de endnu fraværende Brødre fik vi skriftlig Efterretning, og som dette var den vigtigste Gjenstand, som da tildrog sig de Helliges Opmærksomhed, vil jeg her indføre en Copi af et Brev, modtaget ved den Tid fra den Kant, dateret Kaw Township i Missouri den 7de Mai 1831.

„Vore høitelskede Brødre. Jeg har intet særdeles at skrive med Hensyn til Lamaniterne; og paa Grund af en kort Reise, som jeg har gjort, har jeg ikke skrevet eder til siden den 16de f. M. Jeg og Broder Ziba gik ind i det County mod Østen, hvilket er Layette, og er omtrent 40 Miil, og i Navnet Jesus Christus raabte vi Omvendelse til Folket, hvoriblandt jeg troer der er mange, som oprigtigen søger efter Sandhed; og om saa er beder jeg, at de maa finde denne kostelige Skat, thi det synes endnu altsammen at være falden paa Gaden. Af Brevet, vi modtog fra eder, seer vi, at Oppositionen imod Eder var stor. Nu vore kjære Brødre, vi troer sandelig, at vi ogsaa kan glæde os at vi er agtet værdig at lide Skam for hans Navns Skyld; thi næsten hele Folket, som bestaaer af Universalister, Atheister, Fritænkere, Presbyterianere, Methodister, Baptister og selvkaldte Christne, Præster og Folk, med alle Djævlene fra det inderste Helvede, er forenede imod os og udspyer deres egen Skam: Gud forbyde at jeg skulde fremføre nogen Bespottelses Dom imod dem, for Hevnen hører ham til, som er mægtig til at betale: og herpaa forlade vi os, Brødre.

Jeg er bleven underrettet om en anden Stamme af Lamaniter forunylig, som har store Hjorder af bedste Slags Faar og Hornqveg, og de fabrikerer Dækner af en ypperlig Qvalitet. Denne Stamme, er meget talrig, og opholder sig trehundrede Mile vesten for Santa Fe og kaldes Navahoes. Jeg omtaler denne Stamme fordi jeg føler mig pligtskyldig at meddele mine Brødre al mulig Oplysning om de Lamaniter jeg træffer sammen med, da jeg troer, at man venter meget af mig i Herrens Gjerning; og jeg betvivler ikke, at jeg dagligen erindres i eders Bønner for den Allerhøiestes Throne, af alle

mine Brødre, saavel af dem, der ikke har seet mig i Kjødet som af de, der har.

Vi begynder at vente vor Broder Pratt snart; vi har kun hørt fra ham da han var i St. Louis. Vi er alle vel, Gud skee Tak, og prædike Evangeliet vil vi, om saa baade Jord og Helvede staaer os imod og vi skal boe midt iblandt Skorpioner; thi vi forlader os paa Jesus. Naade være med Eder alle. Amen.

Oliver Cowdery."

Omtrent midt i Juni, medens vi lavede os til at reise til Missouri, ankom W. W. Phelps iblandt os med sin Familie, som han sagde, for at gjøre Guds Villie, og jeg adspurgde Herren og erholdt følgende Aabenbaring; see P. B, Side 188.

Snart efter at jeg modtog denne, kom Ældste T. B. Marsh for at spørge hvad han skulde gjøre, eftersom Ældste E. Thayre, hans Aagfælle i Tjenesten, ikke kunde blive færdig til at afreise paa Missionen saa tidlig som han (Marsh) ønskede, og jeg adspurgde Herren og erholdt følgende Aabenbaring, see P. B. Side 189.

Den 19de Juni afreiste jeg i Selskab med S. Rigdon, M. Harris, E. Partridge, W. W. Phelps, J. Coe, A. S. Gilbert og hans Hustru, fra Kirtland i Ohio for at reise til Missouris Land ioverensstemmelse med Befalingen vi havde annammet, hvori det var lovet, at hvis vi var trofast, da skulde vort Eiendomsland, Stedet for den ny Jerusalems Stad, blive aabenbaret. Vi reiste tilvogns, med Kanalbaadene og med Postkareterne til Cincinnati, hvor jeg havde en Samtale med hans Ærværdighed Walter Scott, een af Campbelliternes Fædre, af Newlitt Kirke. Førend vi sluttede vor Samtale udviste han een af de bittreste Aander, jeg nogentid saae iblandt Mennesker, imod det ny Testamentes Lære hvor det hedder, 'disse Tegn skal følge dem, der troer'; see Marci 16de Capitel. Vi forlod Cincinnati med en Damper, og landede i Louisville, hvor vi maatte vente tre Dage efter Dampskibsleilighed til St. Louis. Fra St. Louis reiste jeg, Br. Harris, Phelps, Partridge og Comp. tilfods til Independence i Jackson County i Missouri, hvor vi arriverede omtrent midt i Juli, og Resten af Selskabet kom tilvands nogle Dage efter. Uagtet Tidernes Ugudelighed og Vederstyggeligheder og den onde Aand, som man paa mange Steder viste imod os paa Grund af vor Tro paa Mormons Bog, blev Herren dog ved at bevare os og bevise os sin Kjerlighed Dag for Dag; og vi gjorde det til en Skik, hvorsomhelst vi havde Leilighed, at læse et Capitel i Biblen og bede; og disse Andagtstimer gav os stor Fortrøstning. Vor Sammenkomst med vore Brødre, der længe havde ventet vor Ankomst, var et herligt Møde med mange Glædestaarer. Det syntes godt for Brødre at komme sammen i Enighed. Men vore Tanker og Betragtninger var besynderlige; vi var komne fra et meget cultiveret Folk i Østen og stod nu paa Udkanten eller de vestlige Grændser af de Forenede Stater og saae ind i den store Ørken, der hvor man sad i Mørke; hvor tydelig man kunde see Folkets lave Standpunkt, fattige Forstand, Vildhed og Skinsyge, idet de staaer henved hundrede Aar tilbage; og hvor vi kunde føle for disse, der vanker omkring uden Civilisationens og Religionens Goder; hvor vi kunde udbryde med Propheternes Ord: "Naar vil Ørken komme til at blomstre som en Rose? Naar vil Zion blive opbygt i sin Herlighed, og hvor vil dit Tempel komme til at staa, som alle Folkeslag skal komme til i de sidste Dage?" Vor Længsel blev

snart tilfredsstillet ved følgende Aabenbaring; see P. B. Side 121.

Den første Søndag efter at vi kom til Jackson County prædikede Broder Phelps for en stor Forsamling, over de Forenede Staters Grændser, i hvilken der var nogle af de forskjellige Menneskeracer paa Jorden; der var flere Familier af Indianerne, et betydeligt Antal Negere, og Resten bestod af Indbyggere fra de omliggende Egne, og det var en fuldkommen Fremstilling af Vesten. Ved denne Leilighed blev to døbt. I denne Uges Løb ankom den i den sidste Part af den sidste Aabenbaring nævnte Colesville Menighed, tilligemed Rigdon og hans Hustru og Ældste Morley og Booth, og jeg erholdt følgende Aabenbaring; see P. B. Side 94.

Den anden Dag i August hjalp jeg Colesville-Menigheden at lægge det første Stykke Tømmer til et Huus, som en Grundlæggelse af Zion i Kaw Distrikt tolv Mile Vesten for Independence. Tømmeret blev baaret og lagt paa sit Sted af tolv Mænd, til Ære for de tolv Israels Stammer. Paa samme Tid blev Zions Land formedelst Bøn indviet og helliget til de Helliges Forsamling af Ældste Rigdon, og det var en glædelig Tid for de Tilstedeværende og gav os et Glimt af det Tilkommende, som end vil blive udfoldet for de Trofaste. Da vi havde modtaget en Befaling, at Ældste Rigdon skulde gjøre en Beskrivelse over Zions Land, saa søgte vi at komme i Besiddelse af al den nødvendige Kundskab for at en saa ønskelig Sag maatte blive udført. — Dette Land lignede ikke de øvrige Stater i Østen, undtagen ved Floderne og Vandløbene, hvilke er bekrandsede med Skov 1 til 3 engelske Miil bredt saa langt man kan øine. De skjønne følgende Sletter (prairies) ligger udstrakt rundt omkring lige som et Hav af Enge. Skovene er en Blanding af Eg, Hickory, sort Valdnød, Elm, Cherry, Honey-Locus, Mulberry, Coffee-Bean, Hackberry, Box-Elder og Lind, foruden Æsp, Button-Wood, Picon og Løn, som voxer paa de lave Flader. Underskoven er deilig og bestaaer meest af Blommetræer, Viinranker, Crab-Apples og Parsimmons. Prærierne (eller Sletterne) er iklædt en Dragt af Blomster, saa pragtfuld og storartet at det kan ikke beskrives. Jorden er fed og frugtbar, og bestaaer i Almindelighed af sort fed Muld blandet med lidt Leer og Sand til en Dybde af fra 3 til 10 Fod. Det frembringer Overflødighed af Hvede, Mais og andre nyttige Produkter, som og søde Kartofler og Bomuld. Heste, Hornqveg og Svin er der mange af, og de synes næsten at ernære dem selv ved Græsningen paa de store Engstrækninger om Sommeren og paa de lave Steder om Vinteren. Vildtet er mindre almindeligt der, hvor man har begyndt at opdyrke Jorden, end det er lidt længere inde paa de vilde Sletter. Uroxen, Dyret, Elsdyret, Bjørnen, Ulven, Bæveren og mange andre mindre Dyr nyder fuldkommen Frihed der. Kalkuner, Vildgjæs, Svaner, Ænder, ja en Mængde af alleslags Fugle, er iblandt den Mangfoldighed, der pryder dette ønskelige Guds Børns Arvelands behagelige Egne. Ingen er rigere en Bien paa de blomsterrige Enge; Honningen koster kun 25 Cents en Gallon.

Klimaet er mildt og behageligt næsten de tre Fjerdedele af Aaret, og Zions Land ligger omtrent ligelangt baade fra det Atlantiske og det stille Hav, saavelsom fra Alleghany- og Klippe-Bjergene paa 39 Grader nordlig Bredde, og imellem ti og sytten vestlig Længde. Det seer ud til at blive eet af de mest velsignede Steder paa Jorden, naar Forbandelsen er borttagen, om ikke før. Vinteren er

mildere end i de atlantiske Stater paa samme Breddegrad og Veiret er mere behageligt, saa at dersom Beboernes Retskaffenhed var saa stor som Guds Velsignelse er over deres Flid og Bestræbelser, saa vilde der være fuldt Maal af Livets Goder til Bedste for Guds Børn, ja det vilde løbe over, et hundrede Fold. Ubegvemmeligheder gives der naturligviis ligesom paa alle nye Steder, navnlig: Mangel paa Møller og Skoler, tilligemed de naturlige Moisommeligheder og Ubehageligheder som dog de flittige Hænder, Selskabeligheden og Videnskaben vil overkomme at erstatte. Men alle disse Hindringer forsvandt, naar vi ihukom at Propheterne havde sagt angaaende Zion i de sidste Dage, hvorledes Libanons Herlighed skal komme til hende; Fyrretræet, Kintræet og Burbom tillige; til at pryde hans Helligdoms Sted med, og at han vil gjøre sine Fødders Sted herligt; naar han vil fremføre Guld istedet for Kobberet, Sølv istedet for Jernet, Kobber istedet for Træet og Jern istedet for Stenene; der, hvor der skal gjøres et fedt Gjestebud for de Retfærdige, ja, naar Herrens Herlighed er bragt tilsammen tilgode for hans Folk, da vil Menneskenes Beregninger forgaae og Verdens forfængelige Herlighed forsvinde og vi vil sige: "Gud lader sin fulde Herlighed skinne udaf Zion!"

Den 3die August blev Pletten til Templet, lidt Vesten for Independence, indviet i otte Mænds Nærværelse, hvoriblandt var jeg, Rigdon, Partridge, Phelps, Cowdery, Harris og Coe. Den 87de Psalme blev læst, og det Hele var høitideligt og indtryksfuldt. Den 4de mødte jeg i den første Conferenze i Zions Land: den blev afholdt i Broder Joshua Lewis' Huus i Kaw Distrikt i Colesville Menigheds Nærværelse. Herrens Aand var der. Den 7de var jeg med til Søster Polly Knights Begravelse, Joseph Knights Hustru. Dette var det første Dødsfald i Menigheden i dette Land, og jeg kan sige om hende en værdig Medlem sover i Jesus til Opstandelsen. Jeg modtog nu følgende Aabenbaring; see P. B. Side 100. Den 8de modtog jeg følgende, efterdi der havde været endeel Efterspørgsel iblandt de Ældste; see P. B. Side 191.

(Fortsættes.)

En Tale;

holdt af Præsident Brigham Young, Søndagen den 15. August 1852, som Fortsættelse fra foregaaende Sabbath.

Jeg trøster mig ved de Helliges Bønner, og ved deres Tro, der har Tro. Det er sjelden at jeg anmoder de Hellige om at bede for mig, fordi jeg dømmer dem efter mig selv, med en retfærdig Dom; jeg beder altid for de Hellige, og formoder at de til Gjengjældelse, beder for alle de Trofaste; og saa har jeg min Deel af deres Bønner.

Jeg erindrer noget jeg sagde sidste Sabbath, med Hensyn til Evangeliet — hvad en Evangelieprædiken er — hvor lang Tid det tager at prædike den, og hvad den indbefatter; at det tager den samme Tid at prædike den, som at fuldbyrde Saliggjørelsens Plan, for Menneskens Børn.

Jeg har aldrig endnu seet den Tid

da jeg havde Viisdom, Styrke, og Dygtighed nok til at holde en Evangelieprædiken; at begynde den, og ende den; fremsætte for Folket Saliggjørelsens Plan tilstrækkelig fuld, forat de derved kunde frelses. Men det gives blot i Stykkeviis, en Smule her og en Smule der, ved det svage Menneske.

Den Gjenstand der er for os idag, er i den store Diskurs. For at forstaa de første Grundsætninger af Evangeliet, — rigtigen at forstaa dem, maa et Menneske have den Viisdom der kommer ovenfra; han maa være oplyst af den Hellig-Aand; hans Forstands Øine maa være aabne; han maa selv nyde Saliggjørelsens Velsignelser for at kunne meddele den til Andre.

I er særdeles velsignet i aandelig Henseende, ligesom I er i timelig Henseende. Vi belæres og føier til den Kundskab vi allerede har erholdt. Vi haver en Kundskab, for Exempel, om det engelske Sprogs Grundregler; dersom vi vedbliver i vore Studier, i vore Anstrængelser for at erhverve Kundskab, vi erholder da mere Kundskab; og om vi endnu vedbliver at være udholdende, føier vi endnu mere til det vi har lært, indtil vi er fuldkomne Mestere af Sproget.

Atter med Hensyn til Mechanisme, i en vis Betydning, der vil den samme Grundsætning holde god. Det tilkommer os at lære de Kunster og Videnskaber, som de Lærde iblandt Nationerne forstaaer; det tilkommer os at blive klassiske Skolediscipler; at begynde med Grundprinciperne af al Kundskab; at indtræde i Fuldkommelsens Akademier, kunde vi sige. Vi kunde gjerne studere, og føie Kundskab til Kundskab, fra den Tid vi er bleven istand til at kjende noget, indtil vi gaaer ned i Graven, om vi havde sunde Legemer, som ikke hindrede Sindets Virksomhed; et Menneskes Læretid har ingen Ende. Dette ligner ganske vor Stilling angaaende himmelske Ting. Menneskeslægtens Capacitet til at opnaae Kundskab i Geometri og de skjønne Kunster, er meget stor; alle Nationer og Folk forstaaer mere eller mindre af den Kundskab, der hører til Kunster og Videnskaber.

Men naar de forlader de Grundsætninger, der indbegribes i de Studier, det naturlige Menneske lægger sig efter, og paatager sig at gjøre Forklaring over deres egne Personer, deres eget Væsen, og at forstaa Skabelsens Gavnlighed og Viisdommen deri, og fremføre for sig selv, eller for Andre, de Grundsætninger, der hører til Fremtids-Kundskab, da er de i Mørke; da er der et Slør over dem. Det Dække, der er over Jordens Nationer, har formørket deres Forstand, saa at de er i tykt Mørke. Dette lærer vor Erfaring os, at naar nogen uinspireret Person eller Personer, som foregiver at trine hinsides den organiserede Natur, hvilken er synlig for de naturlige Øine, de er da ved en Hemlighed; den skjulte Hemlighed, Skabelsens dybe og uransagelige Hemmelighed.

Vi kan see det naturlige Menneske, vi kan see vort Ansigt i Speilet, men kan vi fortælle hvad Slags Personer vi er? Kan vi noie beskrive Hensigten med denne Organisation — dette Legeme? Kan vi give en omfattende Beskrivelse deraf? Kan vi maale den guddommelige Viisdoms Dybhed og Øiemed med vor Organisation, eller Nytten og Nødvendigheden deraf? Det er en Hemlighed for den Viseste, der er paa Jorden. Vi seer Liv og Virksomhed; dette er vi Vidne til selv — vi er virksom, vi seer at andre er virksom. Vi har Syn til at see; vore Øren er organiserede til at høre med, vore Hænder til at føle med, og hele Systemet heelt igjennem, synes

at være fuldkommen tildannet til Sands og Forstaaelse; og heri er saadan en Hemmelighed at de viseste af alle Philosoferne, maa bekjende og sige: det er en Hemlighed. Det er en Hemlighed, som Verden har søgt efter med sin Viisdom; de har studeret flittigen med den udtrykkelige Hensigt at blive bekjendt med disse Hemligheder. Tusinder og atter Tusinder har anvendt deres hele Liv paa Studium; opsøgt og læst andres Udlæggelser og Ideer med den største Begjerlighed og brændende Iver, søgende at finde det, som Andre ikke har fundet; at lære det, som ikke har været lært.

Denne Bog, som er det Gamle og Nye Testamente, holder kuns een Prædiken fra 1ste Mosebog til Aabenbaringen. Om vi vil begynde og gjennemgaaer dette Bind; dernæst granske alle de Bøger, der er bleven forkastede af de christne Nationer, som uskikkede til at rette sig efter, og alle andre Skrifter af Propheter og Apostler og alle gode Mænd; alle Aabenbaringer, der er bleven tilsidesatte og betragtede, som unødvendige; — om vi samler alle de Aabenbaringer, der er givet fra Adams Dage til nærværende Tid; hvad er da Summen af alle Skaberens Lærdomme, Universets Allerhøieste — han, som har ordnet, bestemt, udøvet og bragt i Tilværelse alle hans Lærdomme til hans Folk? Simpeltvæk dette: Søn, Datter, lev for mit Aasyn, saaledes at jeg kan komme og besøge eder; indretter eders Liv saaledes, at jeg ikke vil blive mishaget med at komme og blive hos eder en Tid; eller, naar jeg sender mine Engle, eller min Administrator, den Hellig-Aand, forat aabenbare eder min Villie, eller at velsigne eder med varig Trøst, de da ikke skal mishages i eders Selskab.

Jeg siger, alle Guds Aabenbaringer lærer simpelhen dette: Søn, Datter, I er mine Hænders Arbeide; vandre og lev for mit Aasyn i Retfærdighed; lad eders Omgjængelse være kydsk; lad eders daglige Opførsel være overeensstemmende med min Lov; lad eders Fremgangsmaade mod hinanden være i Retfærdighed og Billighed; lad mig være helliget i eders Mund, og I maa ikke tage mit hellige Navn forfængeligt, eller træde min Myndighed under Fødder; foragter ikke nogen af mine Ord, thi jeg vil ikke være vanæret. Jeg ønsker at sende een af mine Tjenere at besøge eder. — Hvorfor? For at I maa komme til at see og kjende, ligesom andre; at I maa komme til at see som I er seet; for at I kan forstaa hine Grundsætninger, som mere besynderligen hører til det Rige I er i. I er steget ned under alle Ting; jeg har i min Viisdom fornedret eder, jeg har maget det saaledes at I skulde drikke af en bitter Kalks Bærme. Jeg har sat eder i Uvidenhedens Dybde, og jeg har omringet eder med Svaghed for at prøve eder. Jeg har underkastet eder al Elendighed, som kan udholdes. Jeg har ladet eder komme paa denne Jord, hvor Elendighed og Mørkhed og alle Slags Vantro og Ryggesløshed regerer, for at prøve eder, at I maa komme til at forstaa og kjende det Gode fra det Onde, og være istand til at dømme imellem disse to Ting, med en retfærdig Dom.

Jeg har ladet alt dette skee; og nu, Søn og Datter, I Jordens Indvaanere, der har levet fra Adams Dage indtil nu, de første og de sidste, — mit store Øiemed med alt hvad jeg Herren har aabenbaret er, at lære eder at leve saaledes at jeg kan komme og besøge eder, eller sende mine Engle, at de kan indtræde i eders Boliger, spadsere og samtale med eder, og dog ikke være mis-

hagede med eder. Ved at gjøre saaledes skal I blive deelagtige i al Kundskab og Viisdom, Magt og Herlighed, som de helliggjorte eller herliggjorte Væsener nyder. Og dette er hvad Herren ønsker af Folket først og fremmest.

Hvad lærer vi af Erfaring — hvad er vi Vienvidner til Dag efter Dag? Det er sandt at jeg kan sige med mange af eder, at jeg er ikke under den Nødvendighed at høre min Guds Navn, hvem jeg tjener, min Fader i Himlen, bespottet daglig; jeg er ikke i Selskab med dem, som bespotte Faderens og Sønnens Navn og den Hellig-Aands Væsen; jeg er ikke i Selskab med dem, der er Løgnere, eller Hoerkarle, eller Skjørlevnere, eller dem, der elsker og øver Løgn; I kan sige det samme; men, naar vi blandes med de Ryggesløse, hvad seer og hører vi da? Hvad er det disse mine Brødre hører, som gjør sig den Besvær at gaa hen i Fjældklofterne at sælge en Smule til de Reisende? De hører den Herres Navn, der kjøbte dem, bespottet. Det vilde tage alle de Kjøretøier I har i Landet, til at kjøre Guld nok til at det kunde friste mig til en saadan Bestilling.

Visse Mænd er ligesom de var forrykte efter at komme til Færgene, for at samle nogle faa usle Dollars. Hvad hører I der? I hører Herrens den Almægtiges Navn, hans Charakteer, hans Søn Jesus Christus, og hans Ministrator, den Hellig-Aand, bespottet; og de forbander, til de laveste Regioner, enhver Guds-Tjener paa Jorden. Alt Guld i Ophir og Kalifornien kunde ikke hyre mig til at høre det i een Maaned. Disse er mine Følelser.

Guld og Sølv vil opslides, men den Almægtiges Navn vedbliver evindelig; hans Charakteer vil ikke synke, ei heller hans Søns Charakteer, ei heller hans Engles, ei heller nogen af hans trofaste Tjeneres, af dem, der holder hans Bud.

Rigdom vil forgaa, men de vil vare ved. Jeg siger atter, der er ikke Guld nok østen for Bjergene til at faae mig til een af disse Færger og høre de Gudsbespottelser jeg der skulde høre. Men, kan vi ikke høre det her? Jo, til Skam og Vanære for nogle faa af dem der kalder sig Sidstedags-Hellige. Er det saaledes, at der er et Menneske, hvis Navn er skrevet i Lammets Livs-Bog, der vil tage Guddommens Navn forfængeligt? Jeg taler til eder som ringeagter den Herre Jesus, og Forjættelsens Hellig-Aand, til Skam for nogle faa af Israels Ældste.

Den Tid vil komme, da de vil blive hugget af, men det bedrøver mig at sige dette; jeg vilde heller sige, at medens jeg er i de Sidste Dags-Helliges Selskab, kunde jeg aldrig høre Guddommens Navn latterliggjort og vanæret, og hans Navn brugt paa en letfærdig og ringeagtende Maade.

Det er vel sandt, at jeg hører det ikke. Dersom jeg hørte det, som andre Folk siger at de hører en Ældste af Israel bruge den Herre Guds Navn forfængeligt, skulde jeg afhugge ham fra Kirken; og dersom jeg ikke kunde faa nogen Hjælp til at hugge ham af, vilde jeg gjøre det selv. Det maa være en meget uvidende Mand, der kan bruge Guddommens Navn forfængeligen, uden at behøve at omvende sig ufortøvet.

Medens jeg talte sidste Sabbath, ønskede jeg at jeg kunde have Lungestyrke til at tale omtrent et Tusinde Aar, og leve uden at spise eller hvile; jeg tænkte, i den Tid skulde vi komme ganske godt igjennem med en Deel af Evangelie-Prækenen.

Jeg vil nu læse lidt i denne Bog,

kaldet Lærdommens og Pagtens Bog, henhørende til den Sag vi havde for os sidste Sabbath. Jeg vil læse en Deel af en kort Aabenbaring, for at fremstille nogle Punkter af Lærdom, der ikke er almindelig forstaaet, endog det er forelagt for Folket. Det er tilladt alle Folk, som ønsker det, at læse denne Bog selv; thi den har nu været bekjendtgjort for Verden i nogle Aar; de Hellige læser den og har det Gode, at forstaa den, om de ønsker. Som jeg sagde, vi er endnu i Skolen og vedbliver at lære, og vi venter ikke at høre op at lære medens vi lever paa Jorden, og naar vi passerer gjennem Sløret, venter vi endnu at vedblive at lære og at forøge vort Fund af Kundskab. Dette kan synes som en besynderlig Idee for Nogle; men det er af den jevne og simple Aarsag, at jeg har ikke Øine til at annamme al Kundskab paa eengang — jeg maa derfor annamme lidt her og lidet der.

Jeg vil læse i Lærdommens og Pagtens Bog, 44de Afdeling: En Befaling af Gud, og ikke af Mennesker, til Martin Harris, given (Manchester, i New-York, i Marz 1830), ved ham, der er evig.

Jeg kunde fortælle Anledningen til denne Aabenbaring, men det er ikke nødvendigt. Jeg kan sige et Ord derom, naar jeg kommer til det i Aabenbaringen, hvilket vil forklare alt, hvad der er nødvendigt. De, der er bekjendt med Martin Harris, kjender hans naturlige Sindsbeskaffenhed og Tilbøielighed; han vilde lære alle Ting paa eengang; jagede bestandig efter Kundskab, og forsømte at gjøre efter det han allerede havde annammet. Det er hans sande Charakteer, saa vidt som jeg har kjendt ham. Aabenbaringen læses som følger:

"Jeg er Alfa og Omega, den Herre Christus; ja, jeg er Ham, Begyndelsen og Enden, Verdens Gjenløser. Jeg har fuldkommet og fuldbyrdet hans Villie mig angaaende, hvis jeg er, nemlig Faderens; og dette har jeg gjort paa det at alle Ting maatte vorde mig undergivne: og jeg beholde al Magt, til at kuldkaste Satan og hans Gjerninger ved Verdens Ende og paa den sidste Dommens store Dag, som jeg skal lade komme over dens Indvaanere naar jeg skal dømme hvert Menneske efter sine Gjerninger og det, som han har gjort."

I husker nok at vi læser i Biblen, at hvert Menneske skal dømmes efter sine Gjerninger; men det er næsten umuligt, eller, jeg vil sige, det er et saare vanskeligt og et meget strængt Arbeide, at faa et Folk til at forstaa disse Ord saaledes som de bør læses; medens det i Virkeligheden, for dem der forstaaer det, er ligesaa klart, som det er for denne Forsamling at beregne hvormange Fingre jeg nu holder op for eder. Dersom jeg holder to Fingre op, siger I, der er to; men Nogle vil fare op og sige: nei, der er kun een; medens en Anden erklærer: der er fire, og ikke een eller to. Hver Person har Rettighed til at see selv, og kan vide hvad enten jeg holder een, to eller fire Fingre op. For den der forstaaer disse Ord, er det ligesaa let at bedømme, og at vide at Menneskene vil vorde dømt overeensstemmende med deres Gjerninger hvilke de gjør medens de er i Legemet; og dog, hvor haardt er det ikke at faae Folket til at sige det er saaledes, og faae dem til at forstaa det!

"Og visselig maa hvert Menneske omvende sig eller lide Pine; thi jeg Gud er nendelig, derfor jeg gjenkalder ikke de Domme jeg udsiger; men til dem som findes hos min venstre Side, skal der udgaae Veer: Graad, Hylen og Tænders Gnidsel; dog staaer der ikke skrevet, at

der skal ingen Ende være paa denne Pine, men der er skrevet: den evige Pine."

Denne Aabenbaring har været for Folkets Aasyn i denne Bog, siden Aaret 1834, og dog er der kun faae har henvendt deres Opmærksomhed paa den. Lad mig gjentage en Deel af dette sidste Skriftsted: "Dog staaer det ikke skrevet at der skal ingen Ende være paa denne Pine, men der staaer skrevet: den evige Pine."

"Atter staaer der skrevet: evig Fordømmelse; og dette er mere udtrykkelig end andre Skrift-Sprog, forat det kunde virke paa Menneskens Børns Hjerter, ganske til mit Navns Herlighed, og jeg vil forklare eder denne Hemlighed; thi det bør eder at vide ligesom mine Apostle. Jeg taler til eder som er udvalgt, som til Een, at I kan indgaa til min Hvile; thi see, hvor stor er ikke Gudfrygtigheds Hemlighed? thi see, jeg er evig, og den Straf der bliver given fra min Haand er evig Straf; thi Evig er mit Navn, hvorfor, Evig-Straf er Guds Straf."

Om jeg husker rigtig er der intet Sted i Bibleu saa megetsigende, med Hensyn til dette Guddommens Navn, "thi Evig er mit Navn."

"Derfor befaler jeg dig at omvende dig og holde de Befalinger, som du har annammet ved min Tjener Joseph Smith jun.'s Haand i mit Navn; og det er ved min almægtige Kraft at du har annammet dem, derfor befaler jeg dig at omvende dig — omvend dig, at jeg ikke slaaer dig ved min Munds Riis, og med min Vrede og min Harme, og dine Lidelser blive svære: hvor svære veed du ikke! hvor gruelige veed du ikke! ja, hvor tunge at bære veed du ikke! Thi see, jeg Gud, har lidt disse Ting for Alle, paa det de ikke skulde lide, dersom de vilde omvende sig; men dersom de ikke vilde omvende sig, maa de lide ligesom jeg, hvilken Lidelse bragte mig, Gud selv, den største af Alle, til at skjelve af Smerte, og svede Blod af hver en Pore, og at lide baade paa Legeme og Aand, og ønskede at jeg ikke skulde drikke den bittre Kalk og gyste tilbage — dog Ære være Faderen, jeg drak og fuldendte mine Tilberedelser for Menneskens Børn, hvorfor jeg befaler dig atter at omvende dig, at jeg ikke skal ydmyge dig ved min almægtige Kraft; og at du bekjender dine Synder, at du ikke skal lide disse Straffe, om hvilke jeg har talet, hvoraf du har smagt den mindste, ja den ringeste Grad, den Tid da min Aand forlod dig."

Dette Sprog behøver ingen Forklaring for dem som har kjendt Martin Harris.

"Og jeg befaler dig, at du ikke skal prædike andet end Omvendelse, og viis ikke Verden disse Ting førend det er Visdom for mig; thi de kan ikke taale haard Føde nu, men de maa have Mælk og ikke vide disse Ting, at de ikke skal omkomme. Lær af mig og lyt til mine Ord; vandre i min Aands Sagtmodighed, saa skal du have Fred i mig. Jeg er Jesus Christus, jeg kom ved Faderens Villie og jeg gjør hans Villie."

Jeg ønsker at sammenknytte denne Deel af Aabenbaringen til Martin Harris med nogle faa Ord i den Aabenbaring, som kaldes Synet.

"Saa siger Herren, om alle dem, der kjender min Kraft, og er bleven delagtige deri, og dog har ladet sig overvinde af Djevelens Kraft til at fornegte Sandheden og trodse min Magt: disse er de, der er Fortabelsens Børn, om hvem jeg siger, at det havde været bedre for dem, om de aldrig var født; thi de er Vredes Kar, fordømte til at lide Guds Vrede, med Djevlen og hans Engle i Evighed, og om hvem jeg har sagt, at der ingen

Tilgivelse er i denne Verden, ei heller i den tilkommende, da de har fornegtet den Hellig-Aand efterat de havde annammet den, og fornegtet Faderens eenbaarne Søn, idet de korsfæster ham, og gjør sig selv til Spot. Disse er de, der skal gaa bort i den Sø af Ild og Svovl med Djevlen og hans Engle, og de eneste, over hvem den anden Død skal have Magt, ja, sandelig, de eneste, som ikke skal blive gjenløst i Herrens bestemte Tid efter at have udstaaet hans Vrede; thi alle de øvrige skal blive frembragt ved de Dødes Opstandelse, formedelst Lammets Triumph og Herlighed, der blev slagtet, som var i Faderens Skjød førend Verden blev til."

Jeg ønskede at sammenknytte disse to Skriftsteder, og henvise direkte til Verdens Tilstand, troende at dette kan gjøres nyttigt ligesom enhver anden Ting. Alle de Aabenbaringer der er given, og enhver Aabenbaring der var given, og enhver Kjendsgjerning eller Sandhed, der er aabenbaret for Menneskens Børn, er til deres Gavn; og dersom de benytter den i Ærlighed og Sandhed, i Retfærdighed og Ydmyghed, til Guds Herlighed og til deres egen Ære, da er der varigt Gavn; men om de skulde vende om, og gjøre daarligt Brug deraf, det vilde altid være til deres Fordømmelse; følgelig tilkommer det Jordens Indvaanere at kjende de Velsignelser og Goder Herren har for dem at nyde. Frelseren sagde, da han var i Kjødet, til de Skriftkloge og Pharisæerne og de lærde Doctorer i Lovkyndigheden — og det vil passe til enhver Klasse og Grad, og ethvert Individ i enhver Kommune: "men denne er Dommen, at Lyset er kommet til Verden, og Menneskene elskede Mørket mere end Lyset."

Saaledes er det, har altid været, og vil altid være, naar Lys kommer; dersom Folket forkaster det Lys, vil det fordømme dem og forøge deres Sorg og deres Lidelser. Saaledes er det med Jordens Indvaanere nutildags, ligesaa meget som det var i Frelserens Dage, eller i nogen anden Periode af Verden. Lyset kommer til Verden, men Mennesken vælger Mørket; naar de gjør det, beviser det at deres Gjerninger er onde. Denne Grundsætning kan være gavnlig for os og enhver Søn og Datter af Adam, som hører og har Leilighed til at høre og forstaa selv.

Naar vi tager et Blik hen over Jordens Indvaanere og seer til os selv, og betragter vor egen Stilling og Omstændigheder, saa seer vi, at vi, som et Folk, er begunstiget fremfor ethvert andet Folk paa Jorden. Vore Velsignelser er mangfoldeligen udøste over os, mere end over noget Folk. Vi har det Fortrin at vide hvorledes at undfly denne Sorgens og Syndens Verden; at gaa ind ad den snevre Port, der blev opbrudt ved Frelseren, og opnaae evigt Liv.

Er der noget andet Folk, der kjender disse Grundsætninger — der har faaet anbetroet det hellige Præstedømmes Nøgler, hvorved de kan frelse sig selv, frelse deres Familier, frelse deres Venner, og frelse alle, som vil høre dem? Hvor er der et saadant Samfund? Jeg veed ikke; og saaledes kan denne Forsamling ogsaa svare, om det samme Spørgsmaal blev gjort den; I kan sige, vi veed ikke.

Vi er velsignede; saare meget velsignede: og selv naar vi betragter vore Lidelser, saa synes de i Sandhed for os, som de ikke er værdt at omtale; vi ihukommer dem næsten aldrig. Vi har det Gode at kunne tjene Herren, at vore i Naade, og at opnaae det, som Herren har til os. Dette er det Folk, som efter Herrens Plan skulde beredes til at gaa ind ad den snevre Port; thi snever er Porten, og trang er den Vei, siger Je-

sus, som fører til de evige Liv. Det er oversat i Kong James' Oversættelse af det Gamle og Nye Testament saaledes: "der fører til evigt Liv." Men i vore nyere Aabenbaringer, gives det saaledes: "snever er den Port, og trang er den Vei, som fører til de evige (eller rettere uendelige) Liv, og de er faa, som finder den."

Dersom jeg skulde spørge de Sidste-Dags-Hellige om de alle venter at gaa ind ad den snevre Port, der er omtalt ved Frelseren; om de alle er paa Veien til at arve de evige Liv, da vilde de alle svare ja. Jeg haaber de vil; det vilde sandelig glæde mig, skulde det være saaledes; men jeg kan ikke troe for et Øieblik at enhver Person, som annammer dette Evangelium, vil vorde beredt til at gaa ind ad den snevre Port, og arve de evige Liv. Men der er een Ting, og den er unegtelig; vi kan ikke forandre den; og den er: ethvert Menneske skal dømmes efter sine Gjerninger, og ethvert Menneske skal faae efter sin Dygtighed til at modtage.

Ethvert Individ iblandt de Sidste-Dags-Hellige, og iblandt alle som kaldes Christne, og dernæst iblandt alle de Hedenske paa Jorden, efter dets Gjerninger. Er dette Alt? Nei! Ethvert Individ vil ogsaa annamme i Forhold til dets Dygtighed til at modtage. Det Spørgsmaal kunde maaskee opstaa: er ethvert Individ, som annammer den ny og evige Pagt, og ved deres Handlinger adlyder det, er de istand til at imodtage den Herlighed, der skal aabenbares — Herlighedens, Udødelighedens og de evige Livs Kroner? — I kan besvare dette Spørgsmaal selv; tænk et Øieblik. —

Jeg vil henvise eder til Abraham; han levede mange Aar uden Børn, og søgte omhyggeligen at faae vide af Herren om hans Navn vilde blive udslettet af Vogen, om hans Slægt skulde uddøe. Han var en retfærdig Mand, en god Mand, og talede med Herren; annammede Aabenbaringer ovenfra og havde Omgang med himmelske Væsener; medens han bestandig raabte: O Herre! skal mit Navn standse her? I kan læse i Biblen, hvorledes han annammede en Forjættelse og hans Hustru virkeligen fødte ham en Søn i hendes Alderdom. Han erholdt denne Forjættelse: Abraham min Søn! du skal have Afkom, og et stort Folk skal udspringe af dine Lænder; du skal faae dit Hjertes Attraa. Hvad kan du ønske dig, Abraham? Jeg ønsker at vide om dette vil være Enden paa mit Afkom, og skal mit Navn ophøre her? Nei, siger Herren, der skal ingen Ende være paa dit Afkom. I erindrer hvad Apostlen siger angaaende denne Materie. Det er dette: hans Sæd skal være ligesaa mangfoldig som Sanden hos Havet og som Stjernerne paa Firmamentet, de kan ikke tælles fra denne Tid af og for evig; de er uden Ende, og vedbliver at forøges og forøges.

Her er selve Abrahams Afkom i dette Huus; næsten hele denne Forsamling bestaaer af dem; og de er i Tiltagende, udspredende sig tilhøire og tilvenstre, i Overeensstemmelse med Forjættelsen til Abraham, og de Velsignelser han alvorligen søgte efter. Jeg omtaler dette, for at minde eder om een Ting: det er en stor Velsignelse og een af de største der kan lægges paa et dødeligt Væsen — at annamme den Almægtiges Sanktion, Guds Røst til noget Menneske, sigende at han skal arve de evige Liv. Evigt Livs Gave er den største af alle Gaver, der kan gives Mennesker.

Naar vi triner ind i andre Folkesamfund, eller seer til det Forbigangne og betragter vore Forfædre, — hvorledes vil da deres Stilling være; hvad vil deres

Dom blive? Jeg kan fortælle eder, og jeg veed I vil tillade mig at bedømme Sagen; det vil ikke sige at jeg vil dømme dem og fælde Dom over dem; men deres Stilling er tydelig for hvem der forstaaer.

Min Fader, min Bedstefader, mine Forfædre var nogle af de strængeste Religionister der levede paa Jorden; I kan uden Tvivl sige det samme om eders. Om min Moder, hun som fødte mig, kan jeg sige, at ingen bedre Qvinde nogensinde levede i Verden end hun var; jeg har en Søns Følelser mod hende; jeg skulde have dem — det er ret; men jeg bedømmer hendes Sag efter Grundsætningerne og Aanden af de Lærdomme jeg annammede af hende.

Vilde hun forsvare eet af sine Børn i den mindste Handling, der var urigtig, efter hendes Begreber? Nei, ikke i ringeste Grad. Jeg blev opdraget saa strængt, saa nøiagtigt i den christelige Religion, af mine Forældre, at dersom jeg havde sagt "Djævel", saa troede jeg at jeg havde svoret meget ugudeligen, ligemeget ved hvilken Leilighed eller under hvilke Omstændigheder det end maatte indtræffe; dersom jeg brugte Navnet "Djævel", skulde jeg visselig blive straffet og det haardt. Vilde min Fader eller Moder tillade nogen af sine Børn at sige det allermindste som lignede at bande eller sværge? Havde de Tilladelse til at sige "jeg forsikkrer?" Nei. Dersom vi havde sagt eet af disse Ord, skulde vi været pidskede for det. Jeg siger ikke at vi ikke sagde saadanne Ting naar vi var hvor Fader og Moder ikke saae eller hørte os; men dersom det paa nogen Maade kom for deres Øren, var vi sikkre paa at blive straffet.

Hørte jeg nogensinde et Menneske sværge i min Faders Huus? Nei, aldrig i mit Liv. Jeg hørte aldrig min Fader eller nogen Person af hans Omgivelser, bande eller sværge i mindste Maade. I seer saaledes, at jeg blev meget strængt opdraget. Min Moder, medens hun levede, lærte sine Børn hele Tiden at ære Faderens og Sønnens Navn, og at have Ærbødighed for den Hellige Bog; hun sagde: "læs den, iagttag dens Læreregler, og anvend dem paa eders Liv saa vidt som I kan; gjør alt hvad der er godt; gjør intet der er ondt; og om I seer nogen Person i Nød, saa hjælp dem; aldrig tilsted Vrede at opkomme i eders Barm, fordi at om I gjør det, I kan let overvældes af det Onde. Jeg veed ikke at jeg nogensinde forurettede min Nabo, ikke saameget som Værdien af en Knappenaal. Jeg blev lært, da jeg var et Barn, ikke at tage saa meget som en Knappenaal bort fra min Nabos Dør, men at bringe det ind i Huset og give det til Een af Familien. Aldrig forsvarede min Fader eller Moder nogen af deres Børn i at forurette deres Nabo eller Medmenneske i nogen Ting, selv om de var bleven fornærmede af dem. Dersom de har fornærmet mig, siger min Fader, saa lad mig gjengjælde Godt for Ondt, og overlade det i Herrens Haand; han vil velsigne mig for at gjøre Ret og forbande dem for at gjøre Uret.

Jeg har blot omtalt mine egne Forældre og deres Lærdomme til deres Børn, for at forestille Eder de Tusinder og Millioner og Tusinder af Millioner af Jordens Indvaanere, som har levet og er gaaet bort fra denne Handlingens Skueplads; og de Millioner der nu lever, spiser, drikker og har travlt med dette dødelige Livs Sysler næsten i utallige Retninger, saaledes som vi er; enhver gaaer frem efter sin egen Evne, og efter sin egen Synsmaade og Mening om Tingene; men de aander alle den fri Luft og drikker af det fri Vand; og alle

er for Herrens Aasyn. Jeg bringer disse smaa Punkter frem, for at berede Veien for det Spørgsmaal: Hvorledes troer I det vil gaae med alle disse Jordens Indvaanere?

Methodisterne svarer: I maa komme til Bedestolen, eller ogsaa kastes i den Sø af Ild og Svovl, og der leve evindelig, uden nogen Ende paa eders Pine, iblandt Djævle, der er sysselsatte med at bege eder rundt omkring og føie Svovl til Ild og Ild til Svovl. I skal forblive der for Millioner og Tusinder af Millioner og Millioner af Billioner af Aar, og ligesaa længe, som et Menneske kan tænke sig det i Skikkelse af Tal; naar I har levet der i saa mange Aar er I ikke nærmere Enden paa denne frygtelige Pine end da den begyndte.

Dette har, fra min Barndom til denne Dag forekommet mig at være noget fuldkommen meningsløst Snak, at tale om at Jordens Indvaanere var saa uigjenkaldeligen fortabt; at tale om min Fader og Moder, og eders og vore Forfædre, der har levet trofast efter det bedste Lys de havde, men fordi de havde ikke den evige Pagt og det hellige Præstedømme, at de derfor skulde gaa til Helvede, og der steges i al Evigheds Evighed. Det er meningsløst for mig; det har det altid været, og er det endnu.

Hvad mener I der skal skee med dem? Jeg vil sige eder det. Tag Methodisterne, og enhver Reformator, fra de seneste tilbage til Kong James, som fraskilte sig fra Pavens Myndighed; og de Hundreder og Tusinder, der er nu levende paa Jorden, (og har levet og er gaaet bort), der ikke bekjender sig til nogen Religion, men staaer tilside fra alle Partier; iblandt dem, der er døde, og dem, der er levende; der er Mangfoldigheder som har været, og er, saa gode som det er muligt for dem at være.

Nu, Punktet er: at vide hvad der vil skee med dem. Vil de blive sendte til et Helvede uden Ende? Dette behøver en lille Forklaring; thi dersom jeg vilde sige at alle gaaer til Helvede, saa sagde jeg visseligen Sandhed; og jeg kan sige som jeg sagde hin Sabbath: Alle gaaer derhen, baade Hellig og Synder, i een Betydning af Ordet.

Der er Grunde for dette; og det tilkommer Mennesket at forstaa hvilke de er; idet de sætter enhver Ting i sit eget Sted; ordner og henlægger alle Ting hvor de hører til, for at gjøre Saliggjørelsens Lærdom fuldstændig. Forudbestikkelse, for Exempel, og fri Naade, er begge sande Lærdomme, men de maa paa en passende Maade parres sammen, og ordnes nøiagtigen, saa at der frembringes Harmoni imellem disse to tilsyneladende modsatte Lærdomme. Vi maa vide, naar Herren taler, hvad han taler om, og hvem han taler om, — alt dette, og betydelig mere herom, er nødvendigt at vide, for at faa et rigtigt Begreb om Frelsens hele Plan.

Jeg vil atter spørge eder: hvad vil I gjøre med Fader og Moder? Vil I sende dem til Fortabelse, og der lade dem velte sig i gyselig Elendighed og uendelig Pine? Nei, vi vil ikke gjøre nogen saadan Ting; men vi vil lade dem fare hen hvor de tilhører.

Nu forstaa, alle Aander kom fra Gud, og de var rene da de kom fra ham, og blev sat ind i jordiske Hytter, hvilke blev dannede og indrettede udtrykkelig i den Hensigt; og Aanden og Legemet blev saaledes til en levende Sjæl. Eftersom disse Sjæle, overensstemmende med Himlens Lov skulde leve; bestikkede Gud at de skulde vorde Templer beredte til at arve Alting. Jeg ønsker at I skulle forstaa, at alle Aander er rene naar de sættes i disse Hytter; men vi har ikke Tid

til at forklare eller fremsætte for eder, Aarsagen hvorfor de dødelige Hytter er af forskjellig Udseende; der er Grunde for det. Vore Aander opfylder de Hytter, der er bestikkede for dem; det er en Bolig for Aanden til at bo i; og dersom baade Aanden og Legemet kommer overeens om at holde alle de Love, og alle de Befalinger, som Herren aabenbarer for den Sjæl, saa skal den Bygning aldrig ødelægges.

Hvormange skal bevares? Alle som ikke fornegter og trodser Guds Søns Kraft og Væsen; alle som ikke synder imod den Hellig-Aand. Nu at vende tilbage igjen. Her er Aanderne der er komne og har taget Besiddelse af de beredte Boliger; de har tiltraadt deres Huus; og I seer at disse Menneskenes Aanders Boliger, er adspredt over Jordens Overflade, og Aanderne er komne fra Herren rene; disse træder ind i deres Hytter, og er da udelukt fra hans Aasyn og fra Kundskab om Herren; de er uvidende; fyldes med Vantro; udsat for Fædrenes uhellige Traditioner, hvilke de har at brydes med, og al den Ryggesløshed der er i Verden, med hvilken de har at kæmpe.

Med eders Sinds Øie, see paa Millioner iblandt alle Nationer af dem, der gjør efter den bedste Kundskab de besidder. Hvad! Katholikerne med?; Jo, og dernæst enhver af hendes Døttre, ned til den sildigste Protestant-Kirke, der er bleven stiftet; de gjør alle saa godt som de kan og lever efter det bedste Lys de har, en stor Mængde af dem, skjøndt ikke alle. Hvad skal der gjøres med dem? De forlader Verden — deres Aander gaaer til den aandelige Verden, og deres Legemer gaaer tilbage til deres Moder Jorden og sover der, medens deres Aander er for Herrens Ansigt.

Er de salig? Enhver Søn og Datter af Adam, der lever efter det bedste Lys og den bedste Kundskab de har, bliver salig naar de gaaer ind i den aandelige Verden, i Forhold til deres Trofasthed. For Exempel, see hen til nogle af vore senere Reformatorer; tag den bedste Prøve af Nyopvakte som vi har, der er hele Tiden fulde af herlig Glæde og Lyksalighed, og fulde af Lov-Priisning til Herren; som møder tilsammen ofte til at synge og bede og prædike og synge Frydesange og give Tak til Herren den Almægtige: (og i saare mange Tilfælde, og i en høi Grad, nyder de meget af en god Aand, hvilken er Herrens Aand, eller Christi Lys, hvilket belyser Verden).

Nu, dette kan synes besynderligt for Somme. Hvad! de nyder Herrens Aand? Ja; enhver Mand og Qvinde, i forhold til deres Tro og den Kundskab de har. De nyder deres himmelske Faders Godhed. Annammer de Herrens Aand? Ja de gjør; de nyder dens Lys og vandrer deri og fryder sig deri.

Hvad vil være deres Tilstand herefter? Enhver trofast Methodist, der har efterlevet og trofast opfyldt hans Religions Fordringer, efter det bedste Lys han havde, gjort godt imod Alle og ondt imod Ingen; ikke fornærmet noget Menneske paa Jorden, æret sin Gud saa vidt som han kjender, han vil komme til ligesaa stort et Himmerige som han nogensinde tænkte sig i Kjødet, og langt større. — Enhver Lutheraner, Qvæker, Baptist, eller Katholik; enhver Christen af hvadsomhelst Slags eller Grad, som lever overensstemmende med det bedste Lys de har, og aldrig har havt Leilighed til at annamme et større Lys, vil have og nyde alt hvad den lever for.

Jeg fortæller eder Sandheden som den er, og I maa skrive det ned om I behager, og kalde det Aabenbaring om I vil. Men den har været aabenbaret

førend jeg aabenbarede den her idag. Dette er Christenhedens Tilstand, efter Døden.

I kan gaa iblandt Afgudsdyrkerne, eller iblandt alle de hedenske Nationer der er, saa vil I finde at de har deres Religion, deres Sakramenter, deres Ceremonier, hvilke er ligesaa ærværdige for dem, som Vore er for os. Dersom de lever efter det bedste Lys de har i deres Religion, saa Gud er Gud over Alle, og alle vores Fader; vi alle er haus Hænders Gjerninger; og dersom de er uvidende, fulde af Overtro, og indhyllede i Fædrenes Traditioner som i en Kappe, saa at de ikke kan see noget Lys, saa vil de blive dømt derefter; og dersom de har levet overeensstemmende med hvad de vidste, saa vil de blive velsignet derefter.

Og vil det være Ære eller Herlighed? vil I vel spørge. Ja. Ære være vor barmhjertige Fader i Himmelen; thi den mindste Ære eller Herlighed, der er omtalt i dette Syn, som blev given til Joseph Smith og Sidney Rigdon, kan ikke beskrives; den er saa stor og saa høi, at den ganske overgaaer Menneskets Fatteevne.

Den kunde ikke skrives, ei heller kunde de beskrive den i noget Sprog; den telestiale Verdens Herlighed, den kjender Ingen, førend han smager den; men desuden er der i den Verden forskjellig Ære eller Herlighed ligesom Stjernerne i Firmamentet er forskjellig fra hinanden. Den terrestriale Herlighed er større, og den celestiale er den største af alle; den er Gud Faders Herlighed, hvor vor Herre Jesus Christus regjerer, — Men, imidlertid har dog dette Folk Fortrin fremfor ethvert andet Folk paa Jorden; dette Samfund, denne Forsamling, som nu er for mig, er det Folk hvis Velsignelser er langt høiere end hele den øvrige Menneskeslægts.

(Fortsættes.)

Efterretninger fra Emigranterne.

Keokuk 200 engelske Mile fra St. Louis, den 18de Mai 1853.

Min elskelige Broder Hansen. — I denne Dag jeg sætter mig ned, at skrive nogle Linier til Dem efter Broder Forsgrens Ønske; Han er gaaet at tage imod vore Oxer; vi venter ham tilbage igjen i Aften. Vi har været leiret her i tre Uger, hvilket har været en behagelig Tid. Mississippi Floden er paa den ene Side og Skov paa den anden. Mange Tusinde af de Hellige leire her. Mange har allerede forladt os og gaaet mod Vest. Forsamlinger, Lovpriisninger, Sang og Bøn høres flere Mile. Telte og Vogne danne Gader og Stræder, saa det seer ud som en heel Stad. Det meest ubehagelige vi har er den stærke Tordenregn, som undertiden falder. Luften er klar; ingen Sygdom er iblandt de Hellige; de Danske lever, som levede sidst jeg skrev. De Dødes Tal har Broder Forsgren opfyldt med amerikanske Hellige. Vi har 34 Vogne og fire Oxer til hver Vogn; men de var i en saa høi Priis, at de Køer, vi ventede, kan ikke bekommes.

Vi har seet Retfærdighed i disse Mænds Handlinger, hvem vore Midler var anbetroede; og om der i vor Midte er Utilfredse, da er det Saadanne, som aldrig vil blive tilfreds; men har at gaae

til det Sted, hvor de kan kunne til de bliver træt.

At en saadan Reise for de Ubekjendte med Emigrant-Livet vil være noget uvanlig for Menneskene i Almindelighed kan enhver Forstandig tænke; men for de Hellige vil det være en let Sag, fordi de har Haab, Tro og Kjerlighed, at den Trængsel er ikke den Herlighed værd, som skal aabenbares Guds Folk.

Jeg har havt Leilighed til at lære at kjende de Mænds Charakteer, som jeg har hørt om i Danmark, komne fra Dalene, Broder Haight, D. Spencer, Wheelock, Joseph Young, Orson Pratt, Clawson og mange Flere, og jeg kan bevidne, at de er levende Sendebud, udsendte af Herren; og om jeg igjen stod i Danmark for at prædike, vilde min Røst være fordobbelt til mine Landsmænd: Kom ud af Babylon til det Land, som er en Samlingsplads for hver ædel Siæl. Ja mit Liv og Alt kan jeg offre for den Sandhed, at Joseph Smith var af Gud, en Prophet til Eders Frelse og Saliggjørelse i den Tid, som er forhaanden. Og jeg vidner, det er saa, i den almægtige Guds, vor Herres Jesu Christi Navn. Amen.

Den 20de tænker jeg vi bryder vor Leier op og drager imod Kanesville. Alle Sødkende i New-Orleans kommer hjem iaar. Agent Broder, Brown venter to Skibe endnu fra England, og da gaaer han op. Fra St. Louis reiser der kun 300 op; 1200 bliver tilbage, som boer der; de vil reise næste Aar. — — — De hilses fra alle de danske-Emigranter, og takkes for de Nyheder, vi har modtaget fra Eder. — — — Hils alle de Hellige fra mig, jeg er tilfreds og glad; Alt, der er tilbagelagt, synes for mig som en Drøm. De selv hilses tusinde Gange fra deres evig forbundne Broder

C. Christiansen.

Flere Breve fra de Hellige, som først i Aaret 1852 udvandrede fra Skandinavien er komne til forskjellige af deres Slægtninge og Bekjendter i Danmark. De er alle levende og veltilfredse og opfordrer deres Venner at følge efter dem. Nogle af dem havde allerede kjøbt Huse og faaet Land opmaalt, og Niels Jensen agtede i Foraaret 1853 at bygge Værksted for sit Pottemageri. De bede alle at hilse.

☞ Nr. 2 af „**Mormons Bogs guddommelige Troværdighed**" er udkommet.

Indhold.

	Side		Side
Joseph Smiths Levnetsløb (fortsat)	273	Efterretninger fra Emigranterne	287
En Tale af Præs. B. Young.	276		

„Skandinaviens Stjerne" udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned, og faaes hos DHrr. Boghandlere, samt hos Redactøren i Gothersgade Nr. 28, 2den Bagsal.

Udgivet og forlagt af W. Snow.

Trykt hos F. E. Bording.

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

2. Aarg. Nr. 19. Den 1. Juli 1853. Priis: 6 ß pr. Expl.

Præstedommets Gjengivelse.

(Fortsat fra Pag. 253).

Saalænge den Hellig-Aands overordentlige Gaver vise sig iblandt Menneskene, saalænge de ved den til eet Legeme sammenføiet og sammenheftet ved alle Forbindelsens Led drager sin Næring fra ham som er Hovedet, nemlig Christus, eller saalænge som de af ham, Christus, igjennem inspirerede Apostler, Propheter, Evangelister, Hyrder og Lærere undervises og opbygges, at de maae naae til Eenhed i den Tro, hvorved Guds Børn har udført saa overordentlige Gjerninger, og i alle Maader udvikles til Christi Fyldes voxne Tilstand, falder det dem aldrig ind, at Aabenbarelse, den Hellig-Aands Naadegaver, eller Apostler, Propheter og Evangelister er unødvendige eller undværlige til de Helliges fuldkomne Beredelse og Embedets Forvaltning; men først naar de ved Vantro og Overtrædelse af Guds Bud fordrive den Hellig-Aand og Apostler og Propheter af deres Midte, og de paa Grund af deres Hjerters Haardhed ikke erholder dem igien, om de og bede Gud derom, da er det, at de falde paa den Tanke, at de ikke mere er nødvendige; thi Satan bringer dem til at glemme, at det er for deres Ondskabs og ikke for deres Retfærdigheds Skyld, at de er borttagne fra deres Midte. Da er det de dele sig i Sekter og Partier, der gjensidig forkjættre hinanden; thi istedetfor den Hellig Aands **ufeilbarlige** Kjendelse i alle Sager, forkyndt af Mænd, der var bemyndigede og indblæste af Gud, maa de forlade sig paa skrøbelige Menneskers **feilbarlige** Domme.

Ved nu at overveie de ovenfor nævnte store Afvigelser fra Skriftens rene Lære, tilligemed mange andre, som vi dog ikke her vil omtale, hvilke har havt de sørgeligste Følger, kommer enhver Oprigtig til at tvivle paa, at de, som forkynde en saadan Lære, virkelig kan være kaldede og befuldmægtigede af Gud i Overeensstemmelse med hvad det Gamle- og Ny-Testamente derom melder os. Vi vil derfor paa den redeligste Maade med Aandens Veiledning undersøge, hvorvidt denne Tvivl er ugrundet eller grundet.

Om Menneskene, navnligen de saakaldte "Christne", ikke ved at fornegte Aabenbarelser siden det første Aarhundrede efter den christne Tidsregning var blevne saa formørkede og vantro angaaende Guds Ting og mistroiske til deres

Mennesker, saa vilde de snart være fuldkommen paa det Rene i denne Sag, da de Aabenbarelser, givne til Propheten Joseph Smith, allertydeligst afgjør den; men da Størstedelen af de, som nu kalde sig Christne ikke tro, men endog i deres "Lærebøger" og "Troesbekjendelser" opfordres til at forkaste al Aabenbarelse og alle Propheter, undtagen hvad Biblen beretter dem om, vil vi see, hvad Vidnesbyrd den giver os i denne Sag.

Dersom Biblen gav noget Vidnesbyrd om at Gud ikke mere vilde give nogen Aabenbarelse til sin Kirke efter det første Aarhundrede efter Christi Fødsel, at Apostler og Propheter efter samme Tid ikke mere skulde være nødvendige i Kirken og derfor skulde borttages, og at det var tilladt alle og enhver at bestænke Børn eller døbe Vorne gangske efter Behag og at Udelukkelser og den Kirketugt, Christus indstiftede, ikke mere skulde behøves, saa kunde der tænkes ringe Mulighed for, at de, som forkynde Saadant, kunde være kaldede og ordinerede efter Skriftens Vilje. "Men", vil maaskee Nogen sige, der ikke har læst synderligt i Biblen: "Indeholder ikke Biblen nogen saadan Lærdom? for vore Præster er dog lærde Mænd, der maa have studert Bibelen vel, og derfor nok maa vide, om det, de lærer, er sandt eller ei." Om Christenhedens Præster vide det Rette og med frit Forsæt bedrage, eller de selv er bedragne, skal vi ikke her tage os for at afgjøre, men overlade det til Gud, der kjender dem bedst, men saameget er vist, at Biblen ikke kan modsige sig selv; thi om den modsagde sig selv kunde den ikke være Guds Ord, og derfor, om Nogen siger han troer Biblen som Guds Ord, og tillige siger, at den modsiger sig selv, han bespotter den Hellig Aand, ved hvis Hjelp den er skreven, idet han derved lærer, at den Hellig Aand er splidagtig med sig selv. Og da der nu ovenfor med Biblens klare og tydelige Ord er *beviist*, at Lutheranernes Lærdomme er aldeles modsat Biblens Lære, er det klart, at ingen af dem kan være kaldet og sendt af Gud.

Vi skal endydermere bevise samme. Vi har i Begyndelsen viist, at alle Guds Tjenere blev kaldede ved Aabenbaring, og at denne var *nødvendig* dertil; da nu den Aabenbaring, Biblen, ikke indeholder nogen Navneliste paa dem i de tilkommende Slægter, som skulde ordineres til Præsteembedet, og de lutheranske Præster her i Danmark lære, at man ikke behøver paa ny at underrettes om Guds Raad og Villie ved Aabenbaring, følger deraf ligefrem, at ingen af dem er kaldet og sendt af Gud. Men, skriver en lutheransk Præst, en Opponent mod de Sidste-Dages Hellige: "Staaer der noget i Skriften om, at Timotheus og Titus og de øvrige af Apostlenes Disciple har havt nogen overordentlig Aabenbaring af Gud, som befalede dem at prædike? Berettes der os vel andet derom, end at Apostlene beskikkede dem til Lærere under Bøn og Haandspaalæggelse? Og naar Paulus byder Titus (Tit. 1, 5) at indsætte Lærere i enhver Stad, saa skriver han: "saadanne, som er ustraffelige, een Qvindes Mand, som har troende Børn, som ikke er beskyldte for Ryggesløshed eller er gjenstridige", og en saadan Formaning forudsætter jo ligefrem, at Titus ikke fik nogen særlig Aabenbaring angaaende hvem, han skulde beskikke, thi en saadan Formaning vilde jo have gjort enhver Veiledning af Apostlen overflødig. Efter denne Apostlens Formaning handle vi endnu, thi vore Lærere blive indviede efter apostolisk Skik med Bøn og Haandspaalæggelse i Jesu Navn, og annamme

saaledes Myndighed ikke af Mennesker, men af Gud; thi det skeer efter hans Anordning."*) . . . .

Anderledes lærer rigtignok Bibelen. Fra Begyndelsen til Enden vidner den om, at **alle** Guds Tjenere blev ordinerede efter Aabenbarelse, og taler ikke et Ord om, at Nogen er bleven ordineret uden efter den; hvilket vi nu skulde vise tydeligere, end det allerede viiste. Jesus blev kaldet ved Aabenbarelse af Faderen til Apostel og Ypperstepræst, (See Joh. 12, 49—50; Hbr. 5, 5.) og tiltog sig ikke af sig selv at tale eller handle i nogensomhelst Henseende; men talte og handlede efter Faderens Aabenbaringer til ham. Formedelst Aabenbarelsesaanden kjendte Frelseren, hvem Faderen vilde, at han skulde kalde, og derfor blev ogsaa alle Apostlerne kaldede ved Aabenbarelse. (See Joh. 15, 16.) Da Apostlene skulde handle ganske efter Christi Exempel ordinerede de ingen uden Aandens Aabenbarelse (See 1 Cor. 7, 17. Ap. Gr. 1, 15—26. og 13, 1—4. og 20, 28). Mon nu nogen forstandig Mand, efter noie at have overveiet anforte Skriftsteder, kan med Retfærdighed paastaa, at Titus ikke skulge beskikke Ældster efter Aabenbaring ligesom Jesus og Apostlerne, der var Exempler for ham at efterfølge? Mon det er forstandigt at tænke, at Timotheus, Titus eller nogen anden Ældste i Christi Kirke skulde ordinere nogen til Præsteembedet uden Aabenbaring, naar Paulus skriver til Timotheus: "Forsom ikke den **Naadegave**, som er i dig, som dig er given ved **Prophetie** under Haandspaalæggelse af de Ældste?" (1 Tim. 4, 14.) Og naar Paulus byder Titus at beskikke Ældster i enhver Stad og giver ham ovennævnte Formaning, gjor han det netop for at indskærpe ham til at bruge den Deel af Aabenbarelsesaanden, der var i ham (Titus) til ved den at kjende, hvem der var "ustraffelig, gjestfri, sindig, retfærdig, hellig, kydsk, som holdt fast ved det sande Ord efter Underviisning", kort sagt til ret at kjende deres "Frugter". Gud giver ikke Alle ligemegen Naadegave, (see f. Ex. 4 Mose B. 12, 6—8.) og naar Apostlen byder Titus at ordinere Ældster, vidste han nok, at Gud havde under de Ældstes Haandspaalæggelse tildeelt ham saa meget af Aabenbarelsesaanden, som var ham tilstrækkelig, og formaner ham derfor til at bruge sin Gave til Guds Ære, at han efterhaanden kunde erholde mere og mere.

Saaledes blev Guds Tjenere fordum kaldede; men hvorledes blive de lutheranske Præster kaldede? Er der en Eneste bestikket ved "Prophetie under Haandspaalæggelse af de Ældste?" Er der en Eneste af dem, der har guddommelig Fuldmagt til at ordinere andre? Er der en Eneste af dem, der har Aabenbarelsesaanden til at kjende og beskikke Andre efter? Om der er, hvi taale de da en saa sjælefordærvende Lærdom i deres Lærebøger: at "vi ikke behøve paa ny at underrettes om Guds Raad og Villie ved nogen Slags ny Aabenbarelse;" og "om nogen nu vilde foregive at have annammet en ny guddommelig Aabenbarelse, burde vi ingenlunde fæste Troe til ham, efterdi Gud ingensteds har lovet at sende nye Propheter til Verdens Oplysning?" hvi taale de da, at saamange Skjørlevnere, Tyve, Drankere, Skjendegjester, Hovmodige o. s. v. staae i deres Kirke, da Paulus strengt revsede de Corinthier, fordi de ikke udelukte saadanne?" (1 Cor. 5.) Det vilde sandelig være bedre, om de udelukte dem istedetfor inspirede Propheter, som Gud har lovet at sende.

*) See Side 10 af „en Advarsel imod de falske Propheter" af Pastor H. P. G. Koch.

Nævnte Præst kalde de Sidste Dags Hellige Løgnere og Bagvadskere, der ikke bevise, hvad de sige, vi vil lade Enhver undersøge og bedømme, om han ikke med Rette kan anvende sine Ord paa sig selv.

Skriften giver os dernæst saavel i det Gamle som Nye Testamente mange tydelige Vidnesbyrd om at et forfærdeligt og almindeligt Frafald skulde skee, førend Christi anden Tilkommelse. Først skulde Jøderne forkaste Evangeliet, korsfæste og hudstryge Jesus og nogle af de Profeter, Vise og Skriftkloge, han udsendte iblandt dem, (see Matth. 23, 34) og derefter skulde Ødelæggelse, saa stor som aldrig før havde været over dem og ei heller mere skal komme over dem, overraske dem. Deres Land skulde gives i Hedningernes Vold; deres Hovedstad med det prægtige Tempel, Nationens Prydelse og herlige Samlingsplads ved de aarlige Høitider, skulde fortæres af Ild og aldeles ødelægges af krigerske Hedninger, saa at der end af sidste ikke skulde lades Steen paa Steen tilbage. Selv skulde de bortføres som Fanger og deres Efterkommere være landflygtige, indtil Hedningernes Tider fuldkommedes. Alt dette er nøiagtigen bleven opfyldt. Men efterat Jøderne havde forskudt og korsfæstet Frelseren skulde Evangeliet prædikes for Hedningerne, og iblandt dem saavelsom iblandt Jøderne, skulde mange falske Propheter opstaae og Menneskene skulde i Hobetal vælge sig Lærere, eftersom deres Øren kløe og blive i høi Grad lastfulde, som Paulus skriver i sit andet Brev til Timotheus, og Følgen deraf skulde være, at Gud vilde borttage Apostlerne og Profeterne af deres Midte, derved lignelsesviis afskjære Rødderne af Figentræet, saa at det ei kunde inddrage den nærende Vædske, og at Kirken skulde ophøre som Christi Kirke, eller, med de prophetiske Ord, uddrives i Ørken.

Hvor forfærdelig end den Tanke maatte synes mange, saa forholder det sig dog ganske saaledes, og Verden, navnlig den saakaldte christne, viser os den nøiagtigste Opfyldelse af Propheternes Udsagn om Frafaldet; (see "Mormons Bogs guddommelige Troværdighed" af Professor O. Pratt) hvormeget lutheranske Præster end vil forvende Skriften til Gunst for Christi Kirkes uforandrede Vedblivelse indtil vore Dage. Og hvorledes er vel deres Beviser? O! saaledes at de selv, om de kunde see, vilde grues over deres Elendighed og Daarskab. F. Ex. Een skriver, at Christus maatte daarlig have holdt sit Løfte til Petrus — "du er Petrus og paa denne Klippe vil jeg bygge min Menighed, og Helvedes Porte skal ikke faae Overhaand over den" — dersom Christi Kirke var frafalden og ikke havde existeret paa Jorden i mange Aarhundreder. Men samme Pastor maa vistnok have et andet Begreb om Klippen, end det Skriften giver os. Christus siger, at hans Lærdom er Klippen, hvorpaa vi bør bygge, hvis vi ønske, at Helvedes Porte ikke skal faae Overhaand over os. (See Matth. 7, 24—27.) Og hvorfra kommer Christi Lærdom? Den kommer fra Faderen ved Aabenbarelse. Derfor siger Jesus: "salig er du, Simon Jonas Søn, thi Kjød og Blod haver ikke **aabenbaret** dig det", nemlig at Jesus var Christus, den levende Guds Søn, "men min Fader, som er i Himmelen." Hvad Fordring har nu Lutheranerne med Rette til at blive anerkjendte som Christi Kirke naar de forkaste ny Aabenbarelse, Propheter, Kirketugt og meget andet af Christi Evangelium. De har, om de ikke omvende sig, Fordring paa hvad Paulus lover dem i Brevet til

de Galater, 1ste Capitel, 8de Vers. Derfor forvente vi ogsaa snart at see alle dem iblandt dem, der er retfærdige, at fornegte deres Lærebøger og al anden ugudelig Lærdom, og bygge paa den rette Klippe.

Mange har tænkt sig, at Myndighed eller Fuldmagt til at forvalte i Præsteembedet kunde være bleven overleveret til de lutheranske Præster ned igjennem Slægterne; men her træffer de igjen paa andre Hindringer, hvilke vi nu skulde omtale. Allerede i de første Aarhundreder efter Christi Fødsel begyndte falske Lærere at indføre mange Lærdomme, som hverken Christus eller Apostlerne havde lært. Saaledes indførtes f. Ex. Barnedaab, hvorom Biblen ikke beretter os det allerringeste, og skjøndt de ikke havde faaet nogen Aabenbaring derom fra Faderen, hvilken ifølge Christi Ord var aldeles nødvendig til at indføre en ny Lærdom, anerkjendte dog Kirken snart denne af Mennesker forfattede Lære. Endvidere blev tidligt Coelibatet indført, eller med andre Ord, man forbød de Geistlige at gifte sig, ja der blev endog i det fjerde Aarhundrede paa flere Kirkeforsamlinger besluttet, at alle høiere Geistlige skulde skilles ved deres Hustruer, skjøndt Apostlen Paulus kalder det Djevles Lærdom, og dem som indførte den Løgnere og Hyklere, brændemærkede i deres egen Samvittighed; (1 Tim. 4,) og udtrykkelig foreholder Titus, at en Biskop skulde være gift; og skjøndt Ægteskabet var det Første, Gud indstiftede iblandt Menneskene, og at formere sig den første Befaling, han gav dem. 1 Mose B. 1, 28. og 2, 24.) Hvormeget af Aabenbarelsesaanden mon der maa have været i Præstedømmet dengang, naar hele Kirkeforsamlinger kunde anerkjende Djevles Lærdomme? Foruden dette vedtoges i den katholske Kirke i det 8de Aarhundrede, at Lægfolk ikke maatte nyde Kalken ved Nadveren, men kun de Geistlige, og saavidt gik man i Ugudelighed, at der paa Kirkeforsamlingen i Toulouse 1229 udtrykkelig blev forbudt Lægfolk at læse den hellige Skrift. Afladshandel og mange andre gudsbespottelige Lærdomme blev tillige indførte, mange geistlige Embeder blev solgte og Geistliges Udsvævelser og Ryggesløshed overgik langt de barbariske Afgudsdyrkeres. En lutheransk Præst, der i en Fremstilling af Kirkens Historie skildrer Kirkens Tilstand i Middelalderen, skriver følgende: „Paverne kunde ikke modstaae den uhyre Fristelse til Hovmod og Tyranni, som den absolutte, uansvarlige Magt fører med sig. I Korstogene aabenbarede Kirken paa en glimrende Maade sin henrivende Magt over Sjælene, men undergravede derved tillige sin egen Bygning. Christendommen kom paa en følelig Maade til Bevidsthed om, at den saliggjørende Forsoning med det Guddommelige ikke er at søge paa et enkelt Sted eller blandt udvortes Ting, hverken i Jerusalem eller i Rom, hverken i Besiddelsen af Reliqvier eller i Beskuelsen af Hostien, men først og fornemmelig i Menneskets eget Indre. Og da begyndte de Christne at faae Øinene op for **Kirkens Brøstfældighed, for dens Læres Usandhed, og dens Geistliges Tyranni og Usædelighed.** Videnskaben, som hidtil havde været Kirkens Tjenestegvinde, befriede sig fra dens Lænker og opdrog Folkene til Selvbevidsthed og Uafhængighed. Fyrsterne kaldte Borgernes Nationalfølelse til Hjelp imod Kirkens Anmasselser, og medens Lehnsvæseuet forsvandt for arvelige Monarchier og frie Samfund, fik de Christne tilsidst Mod til at udtale den Erkjendelse, **at Guds Kirke var forladt af Gud,** og derfor

trængte til en almindelig Reformation."*)

Nu spørge vi: hvorledes kunde nogen Mand erholde guddommelig Fuldmagt, naar Kirken var saa **brøstfældig** og dens Lære saa iblandet med **Usandhed** og dens Geistlige saa **tyranniske** og **usædelige**, "at den var forladt af Gud og derfor trængte til en **almindelig** Reformation", uden at det skete ved ny Aabenbaring? Det kunde aldeles ikke skee uden Aabenbaring, da det ikke er tilladt noget Menneske, om det og kan indsee bestaaende Vildfarelser og kan mene det oprigtigt, selv at tiltage sig Myndighed til at forvalte i Præsteembedet; thi der staaer skrevet: "Ingen tager sig selv denne Ære, men den som er kaldet af Gud, ligesom og Aaron var." (Hebr. 5, 4.) Hvor oprigtige Mange end kan have været under Frafaldets lange, mørke og forfærdelige Periode, hvor inderligt de end kunde have sukket efter lysere Dage, og hvor gode Hensigter de end kan have havt, saa kunde de ikke komme til en sikker Kundskab om Evangeliets Principer og Ordinanzer uden ved Aabenbaring, der var den eneste ufeilbarlige Kjendelse i alle Sager, og kunde ikke blive døbte eller adlyde nogen af Evangeliets Anordninger, eller blive salige, uden Gud vilde kalde, undervise og bemyndige Nogen til at forvalte i Præsteembedet i sin Kirke. Derfor er Præstedømmets Gjengivelse aldeles uundværlig til Menneskenes Lyksalighed i Tid og Evighed.

(Fortsættes.)

*) Side 71 og 72 af „populær Fremstilling af Kirkehistorien for tænkende Christne" af M. Mørk Hansen.

En Tale;

af Præs. Brigham Young.

(Fortsat.)

Hvad Slags Mennesker burde vi være? Burde ikke hele vort Liv være fuldt af Lov og Priis og Halleluja for Gud og Lammet; med gode Gjerninger og gode Følelser, værende opfyldt med Guds Aand? Dersom vi var saaledes, vilde der da være noget Rum for Vrede eller Kiv fra denne Tid og fremdeles? Der vilde ikke være en eneste Mand eller Qvinde, der kunde finde Tid til at tale om sine Naboer, eller trætte med en Broder, men alle Hjerter vilde være helliggjorte for Herren, og enhver Tunge vilde prise ham; og enhver Haand vilde være udrakt til at gjøre Godt og at søge at opbygge Guds Rige, og de vilde aldrig synde igjen. Dersom vi søger at opbygge dette Rige, vil Herren herefter opbygge os. Jeg veed ikke om jeg skal komme halvt igjennem med hvad jeg ønsker at sige idag. Jeg ønsker at komme tilbage nu og tage os selv i Betragtning.

Hvor mange Herligheder og Riger vil der være i Evigheden? I vil see den samme Forskjellighed i Evigheden, som I seer i Verden. For Exempel: I seer her een Klasse af Mennesker, der har levet overensstemmende med det bedste Lys de havde; I kan gaa iblandt de Hedenske, eller iblandt de Christne, det er ligemeget, jeg vil kalde dem alle Christne, eller alle Hedninger, om det vil behage Nogen, for de mangler ikke meget i alle

at være Hedninger. Vi vil tage de bedste Mennesker vi kan finde iblandt dem, naar de gaaer igjennem Sløret, da er de i Lykſalighed, da er de i Herlighed; de gaaer hen iblandt de legemberøvede Aander, men de gaaer ikke hvor der er gjenopſtandne Legemer, thi de kan ikke leve der; en Prophet eller Apoſtel kan ikke leve der; han ogſaa gaaer i den aandelige Verden for at leve med Aander. Har de Samqvem med Faderen og Sønnen? Faderen har Samqvem med dem efterſom ham behager, formedelſt Engle, eller ogſaa ved Sønnen og den Hellig-Aand. Dette er Propheternes, Apoſtlens og alle de Helliges Tilſtand førend de annammer deres gjenopſtandne Legemer; men de ſeer fremad til den Tid da de ſkal modtage deres Legemer fra Støvet; og de, der har været trofaſte, vil ſandſynligviis nu ſnart faa deres gjenopſtandne Legemer. Abraham har faaet ſit Legeme for længe ſiden, og boer hos Faderen og Sønnen, iblandt alle Propheterne og de trofaſte Hellige, ſom fik deres gjenopſtandne Legemer ſtrax efter Frelſerens Opſtandelſe; de var dengang beredt til at indgaa til Faderens Hvile og krones med Herlighed og evige Liv; men de var ikke beredt før.

Ingen Aand af Hellig eller Synder, af Propheten, eller ham der dræber Propheten, er beredt for deres endelige Stilling; den gaaer igjennem Sløret fra denne Stilling, og gaaer til Aandernes Verden, og der den opholder ſig, ventende paa dens endelige Skjæbne. Uden Tvivl viſer det ſig ſom en beſynderlig Idee for eder, at baade Hellig og Synder gaaer til det ſamme Sted, og boer tilſammen i den ſamme Verden. — I kan ſee den ſamme Forſkjellighed i denne Verden. I ſeer de Sidſtedags-Hellige, der er kommen til diſſe Dale, de er et Samund for ſig ſelv, dog de er i den ſamme Verden med andre Samfund. Men jeg føler ikke ſom jeg boer, hvor der er ſex eller otte Slags Religion, eller flere, og dog alligevel aldeles ingen Religion; jeg boer ikke hvor der er Banden og Svær-gen og Bedderidt og Spilleſyge og enhver anden Ting, der er beregnet paa at forſtyrre et fredeligt Samfund. Endſkjøndt jeg er i den ſamme Verden, hvor alt dette exiſterer, boer jeg dog ikke hvor det er, ei heller forſtyrres jeg ved det; men jeg har det fredeligt og tjener Herren.

I kan ſee Forſkjelligheden her. Presbyterianerne kan gaa hen for ſig ſelv og bygge Stæder og Byer, og forſøge at forbyde enhver Anden, ſom ikke er Presbyterianer at boe hos dem; Methodiſterne kan gjøre det ſamme; Baptiſterne kan gjøre det ſamme; vi kan ordne og indrette os i Selſkab i denne Verden, ſom vi behager, i een Betydning; dette er hvad Hr. Owen kalder Socialisme; han ſiger at Menneſkeſlægten ſtyres ved Omſtændigheder, og andre ſiger at Menneſkeſlægten regerer og ſtyrer Omſtændighederne. Begge Dele er ſandt. Vi regerer og ſtyrer Omſtændighederne, men naar vi kommer i Omſtændigheder, ſom Herren beſtyrer, da ſtyres vi ved Omſtændighederne. — Jeg og mine Brødre kan gaa og nedſætte os i en vis Egn; og, om I (mine Brødre) vælger, I kan blive Kjøbmænd, eller Pengemænd, og om I vælger, I kan leve uden Familie, ligeſom en Sjæker; paa denne Maade kan I ſtyre Omſtændighederne i en høi Grad, medens der er Omſtændigheder over hvilke vi ikke har nogen Control. Alt dette viſer nøiagtigen Folkets Tilſtand herefter; de ſtyrer Omſtændighederne til en høi Grad, og ſommetider Omſtændighederne controllerer dem. Naar de er i Aandernes Verden, der er Propheten og Patriarchen; alle retfærdige Mennesker er der, og alle ryggesløſe Mennesker er ogſaa der.

Hvad vil der blive af med dem? Om

en liden Tid vil Zion være opbygget; Templer er vi ifærd med at opføre; og det hellige Præstedømme er ifærd med at gjøre sin Virkning og at regjere; og enhver Lov af Christo vil blive adlydt; og han vil regere og herske som Konge over Nationer, som han nu er de Helliges Konge: ret snart vil I see Templer opført, og Jakobs Sønner vil gaa ind i Herrens Templer. Hvad vil de gjøre der? — De vil gjøre saare mange Ting. Naar I seer Zion igjenløst og opbygt, — naar I seer Folket udrette Saliggjørelsens hellige Handlinger for sig selv og for andre, I vil see alt dette; men jeg har ikke Tid at fortælle eder uden en lille Deel deraf. Omtrent paa den Tid Herrens Templer er bleven bygt, og Zion stadfæstet; meget nær denne Tid, I vil see, (dem der er trofaste nok vil see), at det første I veed af, der vil være Fremmede i eders Midte, spadsere med eder, tale med eder; de vil trine ind i eders Huse, og spise og drikke med eder, gaa til Forsamling med eder, og begynde at aabne eders Forstands Øine, ligesom Frelseren gjorde med de to Disciple fordum. Ved den Tid Templerne er færdige, vil de Fremmede være der, og vil samtale med eder, og vil sandsynligviis spørge eder om I forstaaer eder paa de Dødes Opstandelse; I kunde sige I har hørt og læst en Deel derom, men I forstaaer det ikke rigtig; og de vil da aabne eders Forstands Øine, og fortælle eder Principerne for de Dødes Opstandelse, og hvorledes at frelse eders Venner; de vil udpege Skriftsteder i det gamle og ny Testamente, i Mormons Bog, og andre Aabenbaringer af Gud, sigende: "Husker I ikke at have læst saa og saaledes, at Frelsere skulde opkomme paa Zions Bjerg?" o. s. v. og de vil udtyde Skrifterne for eder. I har faaet eders Templer færdige, gaaer nu frem og vorder døbt for hine gode Folk; der er eders Fader og eders Moder, eders Forfædre for mange Generationer tilbage, de Folk, der har levet paa Jorden siden Præstedømmet blev borttaget, Tusinder og Millioner af dem, der har levet overeensstemmende med det bedste Lys og Kundskab de havde. — De vil udtyde Skrifterne for eder, og aabne eders Forstands Øine, og lære eder om de Retfærdiges og de Uretfærdiges Opstandelse, om Saliggjørelsens Lære; de vil bruge det hellige Præstedømmes Nøgler, og oplukke Kundskabens Dør for at lade eder see ind i Sandhedens Palads. I vil udraabe: det er altsammen tydeligt, hvorfor forstod jeg det ikke før? og I vil begynde at føle eders Hjerter brænde inden i eder, medens de gaaer og taler med eder.

I vil gaa ind i Herrens Templer og begynde at fremføre Ordinancer for Herren for eders Døde. Dette eller hiint Menneske vil sige: Jeg ønsker at frelse denne eller hin Person; jeg ønsker at frelse min Fader, og strax gaaer han frem i Daabens Ordinanz, og konfirmeres og vadskes og salves, og ordineres til Velsignelserne af det hellige Præstedømme, for hans Forfædre. Forend dette er endt, vil en stor Mængde af Israels Ældste, paa Zions Bjerg, blive som Støtter i Guds Tempel, ikke mere at gaa ud; de vil spise og drikke og sove der; og de vil ofte have Anledning til at sige: der var Nogen kom ind i Templet inat, vi vidste ikke hvem det var, men det var uden Tvivl en Broder, og fortalte os saare mange Ting, som vi ikke forstod før. Han gav os Navnene paa en stor Mængde af vore Forfædre, der ikke er i Optegnelsen, og han gav mig mit sande Slægtregister, og Navnene paa mine Forfædre for Aarhundreder tilbage. Han sagde til mig: du og jeg hører til een Familie, der er Navnene paa dine Forfædre, tag

dem og nedskriv dem, og bliv døbt og konfirmeret, og frels den og den, og annam af det evige Præstedømmes Velsignelser for den og den, ligesom du gjør for dig selv. Dette er hvad vi er ved at gjøre for Jordens Indvaanere. Naar jeg betragter det, saa ønsker jeg ikke at hvile meget, men at være flittig hele den lange Dag; thi naar vi ret betænker det, saa har vi ingen Tid at spilde, for det er et meget besværligt Arbeide.

Jeg kunde have stor Lyst til at banke somme Mennesker lidt. Tænker I at de vilde ønske at gaa til Kalifornien for at faae Guld; eller løbe til Færgerne, hvor den Almægtiges Navn bespottes, dersom de rigtig forstod disse Ting: Livets og Saliggjørelsens Vei? I vil træde ind i Herrens Tempel, naar lige strax Brødre Joseph og Hyrum Smith for Exempel kommer gaaende, (thi de vil fuldkommen være istand til at komme og overnatte hos eder, og I ikke vide hvem de er), eller sæt at David Patten skulde komme, og tage nogen af de Tolv i Haanden og ønske at tøve hele Natten hos dem, og udtyde Skrifterne, og aabenbare Guds skjulte Ting; det vil ikke være længe til det vil være saaledes.

Sæt at vi er færdig for det, og at et stort Tempel er bygget paa Central-Punktet, i Jackson-County; — Brødre, vær ikke forbløffet; for om vi ikke gaaer tilbage dertil, vore Sønner og Døttre vil gjøre det; og et stort Tempel vil blive opbygget paa den indviede Plet, og en stor Mængde andre Templer foruden det. Josephs Land, det er Zions Land; og det medtager Nord- og Syd-Amerika for at udgjøre Josephs Land. Sæt at vi er færdig til at gaae ind i Guds Templer, at tjene for vore Fædre, og Forfædre, for Aarhundreder, som alle betragter og seer hvad deres Børn gjør paa Jorden; Herren siger: Jeg har sendt Elias' Prophetens Nøgler; jeg har givet den Lære at vende Fædrenes Hjerter til Børnene, og Børnenes Hjerter til Fædrene; nu alle I Børn, seer I hen til eders Fædres Saliggjørelse? søger I omhyggeligen at gjenløse dem der er døde uden Evangelium, forsaavidt som de søgte Herren den Almægtige, at erholde Forjættelser for eder? thi vore Fædre fik Forjættelser, at deres Sæd skulde ikke forglemmes. O I Børn af Fædrene, seer til disse Ting; I er til at indtræde i Herrens Templer og der at gjøre Forretning for eders Forfædre.

Sæt at vi er færdig til at indtræde i Templet, at døbes og at udrette Ordinanzerne for eet hundrede af vore bedste Forfædre, og Thomas skulde sige til Johannes: Johannes, paatag dig denne Affaire og see dertil; jeg ønsker at gaae til denne Færge for at fortjene en Smule Penge; eller: Joseph, Du kjender Navnene paa vore Forfædre bedre end jeg gjør, vil du ikke gaae og see om deres Frelse? Jeg har ikke Tid selv, jeg ønsker at bygge en Bro; Jakob, er du færdig til at gjøre dine Pligter for de Døde? Nei; jeg agter at gaae hen og begynde en Høkerhandel. Og I kjender det Sprog der er sædvanligt paa saadanne Steder; Herrens Navn bespottes og hans Tjenere forbandes med bittre Eder.

Hvad tænker I derom, I Mænd, Israels Ældster? Hvad vilde Penge have at gjøre med eder, dersom I nu var paa Evighedens Dørtærskel, og Evigheden aaben for eder? Vilde I have Apostaziens Aand saaledes som I har nu? En Smule Penge er mere for saadanne Personer, end alle Adams Sønners og Døttres Salighed. Jeg vilde ønske jeg havde en Røst som titusinde Jordrystelser, at hele Verden kunde høre og kjende Herrens Miskundhed.

Jeg fortæller eder hvad der er foran

mig bestandigen. Naar Mænd og Qvinder rækker efter de forgængelige Ting af denne Verden, og vil træde ud af Pligtens Sti, og sætte deres Frelse i Fare, det har man sagt, saarer Broder Brighams Følelser. Det er sandt; og jeg kunde gjerne græde over saadanne Mennesker; og Englene græder over os naar de seer vor Daarlighed; at vi er saa svimmel i Hovedet, at vi løber efter Verdens forgængelige Sager, og vender vore Tanker og Følelser til Rigdomme og forsømmer vor Pligt i at berede os for Menneskens Søns Tilkommelse, for de gamle Dages og Nutidens Apostlers og Propheter: Tilkommelse, for Zions Igjenløsning og Igjenløsningen af vore afdøde Venner i enhver Tids-Alder, naar Præstedømmet ikke var paa Jorden.

Nu opstaaer det Spørgsmaal hos os: vil hele Verden faae Deel i disse Velsignelser? Ja, hele Verden. Vil der Ingen blive fortabte? er der Ingen kommer til at lide den Almægtiges Vrede? Jeg kan for det første sige, som jeg har sagt hele mit Liv igjennem, hvor jeg har prædiket: jeg havde aldrig Aand til at prædike Helvede og Fordømmelse til Folket; jeg har forsøgt det mange Gange; jeg forsøgte sidste Sabbath, og har forsøgt idag at komme til det Punkt, — de Ugudeliges Lidelser. De vil lide, synes det, men jeg kan ikke faae mit Hjerte til nogen Ting uden Saliggjørelse for Folket. Alle Nationer kommer til at deeltage i disse Velsignelser; alle er indbefattede i Frelserens Gjenløsning; han har smagt Døden for hvert Menneske; de er alle i hans Magt; og han frelser dem alle, som han siger, undtagen Fortabelsens Børn; og Faderen har sat alle Skabninger paa denne Jord, i hans Magt; Jorden selv og Menneskeslægten paa den; de vilde Dyr; Havets Fiske; Himlens Fugle; Insekterne, og ethvert Kryb; med alle Ting henhørende til denne Jordkugle, alt er i Frelsens Magt, og han har gjenløst dem alle. Hvem er der som ikke staaer i hans Magt? Jeg vil fortælle eder det; for det første har han gjort Mennesket til dets egen Agent for Herren; med alt det øvrige han har bestikket, har han bestikket at Menneskene skal handle for sig selv, tænke for sig selv; de kan vælge det Gode og forsage det Onde; hænge ved det Onde og forsømme Lyset og det Gode; ligesom de vil. Liv og Død er sat for dem, og de kan vælge Liv eller Død. Dersom de vælger Død, Ondt og Mørke, vil Tiden komme da de, der er bekjendt med Guds Kraft, vil fornegte den Kraft, og tale imod den Hellig-Aand, og begaa den utilgivelige Synd; da kaster de sig udaf Frelserens Magt, og tiltager sig selv Magt, og siger: "Jeg vil ikke give Agt paa den Herre Jesum, nu vil jeg tjene hvem mig behager, og jeg foragter Guds Søns Magt." De hengiver sig til at være Djevelens Tjenere og bliver hans Engle; de er da ude af Frelserens Hænder, og kan aldrig komme til at boe i Himlen, nei ikke i al Evighed.

Dette vil opklare Begrebet. I har hørt en stor Deel om at have eders Navne skrevne i Lammets Livsbog. Da vi var Christne, efter Verdens almindelige Antagelse, pleiede vi at prædike en stor Deel om at faae vore Navne skrevne i hiin Bog. Jeg vil fortælle eder hvorledes det er; Navnene paa enhver Søn og Datter af Adam er allerede skreven i Lammets Livs-Bog; er der nogensinde en Tid da de vil blive tagen ud af den? Ja, naar de bliver Fortabelsens Børn; men ikke før. Enhver kan vedligeholde sit Navn deri stedse og altid. Dersom de forsømmer det, da vil deres Navne blive udslettet; men ikke før. Alle Navnene af den menneskelige Familie er

strevne der, og Herren vil beholde dem der, indtil de, naar de er kommen til Sandhedens Erkjendelse, gjør Oprør imod ham og synder imod den Hellig-Aand; da vil de blive nedstyrtet til Helvede, og deres Navne udslettes af Lammets Livs-Bog.

Jeg ønsker at faae Brødrene til at betragte det Arbeide der ligger for os; betragter eders Velsignelser og forstaae dem fuldstændigen. Der er ikke et Folk der er saaledes velsignet som vi er. Vi har det evige Livs Ord; Guds Søns hellige Præstedømme; vi besidder det Præstedømmes Nøgler, og kan berede os til at blive Guds Engle; ja, mere, til at blive til Guds Hellige; ja, mere, at blive Guder i Evigheden, og at krones med Kroner af Herlighed, Udødelighed og evige Liv. Og vee dem, der forsømmer disse Ting, eller behandler dem letsindigen; vee dem, der lever iblandt Verden og elsker Rigdom, eller nogen anden Ting, mere end de elsker ham, der er vor Saliggjørelses Ophav.

Disse er nogle Dele af Igjenløsningens Evangelium. Er det ikke en Velsignelse? Er det ikke store Ting for Jordens Indvaanere at vide hvorledes Sandheden er beskaffen; at den lyder i deres Øren, at endskjønt de gaaer til Helvede og lider den Almægtiges Vrede, dog, dersom de ikke har havt Leilighed til at annamme det hellige Evangelium, og er ikke kommet til Kundskab om Sandheden, saa at de kunne synde imod den Hellig-Aand, der vil komme en Tid, ved Lammets Magt og Triumph, da han vil føre dem frem, naar de har udstaaet hans Vrede i Forhold til Gjerningerne der er udøvet i Legemet. Er det ikke en stor Velsignelse?

Jeg vil sige eder, Brødre og Søstre, og Venner, naar jeg seer til disse Ting, da ønsker jeg inderligen at de kunde forstaaes af den ganske Verden; jeg ønsker I kunde see og fuldelig forstaa dem, og see Godheden, og Strengheden, og Mildheden med hin Strenghed, og den Kjærlighed som den Almægtige har til dem; dersom de kunde kjende det, vi vilde ikke have at vente til Solen staaer op igjen førend ethvert Knæ vilde bøie sig for Herren, fra Østen og indtil Vesten, og fra Norden indtil Syden, over hele denne Klode, og enhver Tunge vilde bekjende for Gud Faderen, at Jesus er den Christus.

Naar de kjender det og forstaaer det, da er Tiden da Bedækkelsens Slør tages fra deres Øine, og alt Kjød vil see hans Herlighed tillige; — da vil hvert Knæ bøie sig og enhver Tunge bekjende at Jesus er den Christus, Igjenløseren, Frelseren og denne Skabelses retmæssige Arving, og ære ham som deres kjærlige Velgjører, og lovprise ham bestandigen, om de end er i den telestiale Verden.

Min Følelse er, at sige: Herren velsigne Eder. Det er med Besværlighed at jeg taler til Eder idag. Min Røst tordner ikke, som den engang gjorde; og det vilde være elendigt for mig at tale til en Forsamling, og de ikke hørte mig; men det er strengt for mig at prædike. Det vilde være mig kjært, om vi kunde tale her et Tusinde Aar og ikke blive trøt, om vi havde den Dygtighed og Magt at gjøre saaledes; vi vil snart komme dertil; Herren velsigne Eder og berede Eder til Hvilens Rige; Amen.

En Advarsels Røst.

(Fortsat fra Pag. 262.)

Efterſom vi har fulgt den ſtore Jordens og dens Beboeres Gjenopreisning til vi finder dem i fuld Nydelſe af de Forjættelſer der blev givne til deres Fædre, og vi har lært at den tilkommende Tilſtand er ikke en ſkyggeagtig eller fabelagtig Tilſtand, men noget man kan fatte; en mere varig Subſtanz; ſaa vil vi nu betragte deres Lands Deling og deres Stads Anlæggelſe, den hellige Stad, hvor Guds Tabernakel og hans Helligdom ſkal være evindeligen; thi dette var naturligviis den Stad, ſom Abraham og Andre ſøgte efter, men fandt den ikke.

Disſe Ting kan vi ſkue i det ſidſte Capitel af Ezekiel, hvor han uddeler Landet ved Lod til alle de tolv Stammer, og afmaaler Staden, og Helligdommen i Midten, med dens tolv Porte, tre paa hver Side, det Hele i en Firkant. Men i hans 47de Capitel, har vi en Beſkrivelſe over en deilig Flod, der vil udgaa fra Templets østlige Side, under Helligdommen, og løbe ud i det døde Hav, gjøre Vandet ſundt og frembringe en ſtor Overflødighed af Fiſk, ſaa at Fiſkerne ſætter deres Garn fra Engedi indtil Eneglaim; men Mudderpølene ſkal ikke læges, men ſkal gives til Salt. Og paa hver Side ſkal opvoxe allehaande Træer til Spiſe, hvis Løv ikke ſkal falde af, ei heller ſkal Frugten derpaa faae Ende, hvert ſkal bære ny Frugt i ſine Maaneder, formedelſt Vandet, ſom udrinder fra Helligdommen; og deres Frugt ſkal være til Spiſe, og Bladene til Lægedom.

En fuldſtændigere Fremſtilling af Stadens Bygning og Materialierne, hvoraf den er bygget giver Eſaias i 54, 11: „O du Elendige! ſom er bortreven ved en Storm og er ikke trøſtet; ſee, jeg vil lægge dine Stene med ſkjønne Farver, og din Grundvold med Saphirer. Og jeg vil ſætte dine Vinduer af Cryſtal, og dine Porte af Rubiner og alle dine Landemærker af behagelige Stene. Og alle dine Børn ſkal være lærte af Herren og ſtor ſkal dine Børns Fred være. Du ſkal befæſtes med Retfærdighed; du ſkal være langt fra Fortrykkelſe, thi du ſkal ikke frygte, og fra Fordærvelſe, thi den ſkal ikke naae dig See, de ſkal visſelig ſamles tilſammen, men ikke ved mig; hvo ſom ſamles tilſammen imod dig ſkal falde for din Skyld. See, jeg haver ſkabt Smeden, ſom opblæſer Kul i Ild, og forfærdiger et Redſkab til ſin Gjerning; og jeg, jeg haver ſkabt Fordærveren til at fordærve. Intet Redſkab, ſom er dannet imod dig, ſkal lykkes, og hver Tunge, ſom ſtaaer op imod dig i Dommen, ſkal du fordømme; denne er Herrens Tjeneres Arv, og deres Retfærdighed er af mig, ſiger Herren."

Af disſe Vers lære vi noget om deres Stads Skjønhed, og om Materialerne, ſom den er bygget af: deres ſkjønne Stene, deres Grundvolde og Saphirer, deres Vinduer af Cryſtal, deres Porte af Rubiner, og alle deres Landemærker af behagelige Stene, er alle vel beregnede til at forſkjønne hans Helligdoms Sted, og gjøre hans Fødders Sted herlig, ſaavelſom give hele Staden en Glands og Storartethed, om hvilken Hedningerne med al deres pralende Rigdom og Storhed kun kan gjøre ſig et ſvagt Begreb; og naar vi ſaa i ſamme Beſkrivelſe lægge Mærke til Indbyggernes Kundſkab, ſaavelſom til deres Fred og Sikkerhed; medens de, ſom ſamle ſig tilſammen imod dem til Strid, er visſe paa at falde for

deres Skyld, saa er dette visselig Herrens Tjeneres Arv; dette er visselig en ønskelig Stad, og vel værd en Pilegrimsreise liig Abrahams.

Men for at kunne gjøre os et endnu tydeligere Begreb om Stæderne Zions og Jerusalems Lykke, Rigdom, Skjønhed og Storhed, vil vi læse Esaias 60de Capitel: "Reis dig, og skin; thi dit Lys er kommet, og Herrens Herlighed er opgangen over dig. Thi see, Mørket skal skjule Jorden, og Dumhed Folket: men Herren skal oprinde over dig, og hans Herlighed skal sees over dig. Og Hedningerne skal vandre ved dit Lys, og Konger ved Skinnet af din Opgang. Opløft dine Øine og see trindt omkring: alle disse have forsamlet sig, de kommer til dig; dine Sønner skal komme langt borte fra, dine Døttre opfostres ved Siden. Da skal du see det og løbe til; og dit Hjerte skal reddes og udvide sig, naar Mangfoldigheden hos Havet omvendes til dig, naar Hedningernes Magt kommer til dig. Kamelernes Mangfoldighed skal skjule dig, Drommedarerne af Midian og Epha, alle de af Scheba skal komme; de skal bære Guld og Røgelse, og bebude Herrens megen Lov. Alle Faar af Kedar skal samles til dig, Nebajoths Væddere skal tjene dig, de skal offres paa mit behagelige Alter, og jeg vil pryde min Herligheds Huus. Hvo er disse, som flyver som en Sky og som Duerne til deres Vinduer? Visselig Øerne skal bie efter dig, og Tharsis Skibe, i Begyndelsen, at føre dine Børn bid langt fra; deres Sølv og deres Guld med dem; til Herrens din Guds Navn, og til Israels Hellige, thi han haver prydet dig. Og de Fremmedes Børn skal bygge dine Mure; og deres Konger tjene dig; thi jeg slog dig i min Vrede, men jeg forbarmer mig over dig i min Velbehagelighed. Og dine Porte skal altid holdes aabne, Dag og Nat, og skal ikke lukkes; til at lade Hedningernes Magt komme til dig, og deres Konger føres hid. Thi hvilket Folk eller Rige, som ikke vil tjene dig, skal fordærves; ja, disse Nationer skal aldeles blive ødelagt. Libanons Herlighed skal komme til dig, Fyrretræ, Kintræ og Busbom tillige, til at pryde min Helligdoms Sted med; og jeg vil gjøre mine Fødders Sted herligt. Og deres Børn, som dig trængte, skal komme bøiede til dig, og de skal nedbøie sig for dine Fødders Saaler, ja Alle, som dig bespottede; og de skal kalde dig Herrens Stad, Zion, den Helliges i Israel. I det Sted, at du var forladt og forhadt, saa at der gik Ingen igjennem, saa vil jeg sætte dig til en evig Herlighed, til Fryd fra Slægt til Slægt. Og du skal die Hedningernes Mælk, og die Kongers Bryst; og du skal fornemme at jeg er Herren, som frelser dig, og din Gjenløser, Jacobs Mægtige. Jeg vil fremføre Guld istedetfor Kobberet og Sølv istedetfor Jernet, og Kobber for Træet, og Jern istedetfor Stenene; og jeg vil gjøre at din Besøgelse skal blive til Fred, og dine Trængere til Retfærdighed. Der skal ikke mere høres Vold i dit Land, eller Ødelæggelse og Forstyrrelse i dine Landemærker; men du skal kalde dine Mure Salighed og dine Porte Lov og Priis. Solen skal ikke mere være dig til et Lys om Dagen, og Maanen skal ikke oplyse dig ved sit Skin; men Herren skal være dig til et evigt Lys, og din Gud til din Herlighed. Din Sol skal ikke mere gaae ned, og din Maane ikke borttages; thi Herren skal være dig til et evigt Lys, og din Sorrigs Dage er da endte. Og dit Folk, de skal alle være retfærdige, de skal eie Jorden evindeligen; de er min Plantelses Qvist, mine Hænders Gjerning, til at bevise mig selv herlig. Den Lille skal blive til Tusinde, den Ringe til

et stærkt Folk; jeg Herren, jeg vil lade det hasteligen komme i sin Tid."

Af dette Capitel lærer vi, 1) at der skal blive en Stad bygget i de sidste Dage, til hvilken ei alene Israel, men ogsaa de andre Folkeslag skal forsamles; og det Folk eller Rige, som ikke vil tjene den Stad, skal omkomme og aldeles ødelægges. 2) At Navnet paa den Stad skal være Zion, Herrens Stad. 3) At den kaldes hans Helligdoms Sted, og hans Fødders Sted. 4) At de bedste Slags Tømmer skal føres dertil i Mængde, til Stedets Forskjønnelse. 5) At de ædle Metaller skal findes i stor Overflødighed; medens Fred og Retfærdighed skal herske, deres Sorrigs Dage er endte o. s. v. o. s. v.

Psalmisten David fortæller os om Tiden, da denne Stad skal opbygges, i sin 102de Psalme fra 13 til 22 Vers. 1) At der er en Tid bestemt for Opbyggelsen af Zion, eller den Stad som Esaias omtaler, nemlig, lige før Christi anden Tilkommelse; og at Herren, naar denne Stad er bygget, vil lade sig tilsyne i sin Herlighed, og ikke før. Og heraf bliver det vist og fast, at om en saadan Stad ikke bliver bygget, vil Herren heller aldrig komme. 2) At Nationerne skal samles til at tjene Herren baade i Zion og Jerusalem, og 3) at denne Psalme blev skreven for dem af den tilkommende Slægt, som skal prise Herren, naar de læser den og seer det opfyldt.

Jeg vil nu bede Læseren henvende sin Opmærksomhed paa en Part af det sjette Capitel i Ethers Optegnelse, som indeholdes i Mormons Bog; see Side 547 og 548.

Naar vi læser denne Prophetie lærer vi: 1) At Amerika er et af Herren udvalgt Land, over alle andre Lande. 2) At det er Stedet for det ny Jerusalem, som skal komme ned paa den ny Jord. 3) At et nyt Jerusalem skal bygges i Amerika, for de Overblevne af Joseph, ligt det gamle Jerusalem i Canaans Land; og at det gamle Jerusalem skal blive gjenopbygget paa samme Tid, og begge disse Stæder trives og tiltage indtil den store sidste Forandring, da Himlen og Jorden skal vorde nye. 4) At naar denne Forandring skeer, henrykkes disse to Stæder til Himlen tilligemed deres Indbyggere, og kommer siden efter Forandringen ned, den ene paa Amerikas Land og den anden paa sit eget Sted, hvor den før var, og 5) lære vi, at Indbyggerne af disse to Stæder er de samme, som samlede sig og først opbygte dem. De Overblevne af Joseph, og dem, som bliver samlet med dem, arver det ny Jerusalem, og Israels Stammer, som indsamles fra Nordenland og fra Jordens fire Hjørner, arver det andet; og idet Alt saaledes er bleven nyt, finder vi disse, som engang var Fremmede og Pilegrime paa Jorden, i Besiddelse af det bedre Land, og den Stad, de søgte.

Vi vil nu henvende os til Johannis Aabenbaring, og besee Staden efter at den er gjort ny, og see om den ligner det Billede der er fremstillet af den forend dens sidste Forandring. See Joh. Aab. 21 og 22 Capitel.

Af denne skjønne Beskrivelse lærer vi 1) at den ny Jord er ikke deelt formevelst noget Hav, og følgelig vil det, som nu kaldes de østlige og vestlige Fastlande, da være eet Land. 2) At Herren gjør ei alene Himlen og Jorden ny, men Alting. 3) At Staden laae i en Firkant og havde tolv Porte med de tolv Stammers Navne, eet paa hver Port; tre Porte mod Nord, tre mod Syd, tre mod Øst og tre mod Vest; ganske efter samme Viis som den existerede timelig i de tusinde Aar, og som Ezekiel har beskrevet. 4) At den bestod af kostbare Stene og Guld, ligesom den timelige

Stad, som Esaias beskriver. 5) At en reen Flod af Livsens Vand, klart som Krystal, flyder igjennem denne nyskabte Stad, udspringende fra Guds Throne, lige som levende Vand udsprang fra Helligdommen i den timelige Stad, som Ezekiel har beskrevet. 6) At Livsens Træ stod paa begge Sider af Floden; det Træ, som eengang havde baaret tolv Slags Frugt, og havde givet sin Frugt hver Maaned, medens dets Blade var til Lægedom for Folkene. Men nu Johannes seer det, har Folkene ikke Lægedom behov, thi Døden er ikke mere, ei heller Pine, ei heller Sorg; thi de forrige Ting er borte og Alt er bleven nyt, følgelig taler han som om det Forbigangne og siger, de var til Lægedom for Folkene; naturligviis menende i den Tid da de existerede timelig, førend den sidste Forandring; efter Ezekiels Ord.

Nu, af alt det vi har omtalt er dette Summen: at Ezekiel og de andre Propheter har afbildet os Stæderne Zion og Jerusalem som de vil være i de tusinde Aars Hvile, som kaldes Millenniet; og Johannes har beskrevet os de samme Stæder efter deres sidste Forandring naar de kommer ned fra Gud udaf Himmelen og staaer paa den ny Jord. Men Ether har givet os en kort Beskrivelse over dem, hvorledes de skal være, baade i deres timelige og i deres evige Tilstand; og han har tydelig fortalt os deres Beliggenhed først og sidst; nemlig, det ny Jerusalem i Amerika, bebodt af de Overblevne af Joseph og dem som samles med dem, de, der har tvættet deres Kjortler og gjort dem hvide i Lammets Blod; og det andet Jerusalem i sit forrige Sted, bebodt af Israels Huns, indsamlet fra Nordenland og fra alle Lande, med deres Kjortler tvættede i Lammets Blod. Og dette er Enden paa Sagen.

Jeg vil blot tilføie, at de Forenede Staters Regjering i længere Tid har (unaviden) ifyldt med at samle de Overblevne af Joseph netop til det Sted hvor de tilsidst vil bygge et Ny-Jerusalem, en Zions Stad, ved Hedningenes Hjælp, som vil samle dem fra hele Landets Kreds; og denne Forsamling er tydeligen forudsagt i Mormons Bog og andre Aabenbaringer, som og det forudbestemte Sted, og den fastsatte Tid da det skulde gaa i Opfyldelse: og dersom ikke Hedningene omvender dem fra alle deres Vederstyggeligheder og indgaaer i den samme Pagt, vil de snart blive aldeles udryddet af Landet, saasom Esaias skriver: "Det Folk og Rige, der ikke vil tjene dig, skal omkomme. Ja, disse Folk skal vorde aldeles ødelagt." Og som Propheten Nephi har skrevet i det Sidste af 9de og Begyndelsen af 10de Capitel af hans Optegnelse; see Mormons Bog Side 483, 7de Linie til Side 485 eller 86.

(Fortsættes.)

Blandinger.

Skibsfart paa Colorado. — "The Star" (et Blad i Californien) beretter at en Damper nu løber saa høit op som til Mundingen af Gila, og man forsøger nu at faae een til at løbe ovenfor Mundingen for at lette Reisen over Land imellem de to Oceaner. Afstanden fra den seilbare Deel af Colorado til Salt-Søe Stad kan ikke beløbe sig til mere end firehundrede engelske Mile og maaskee

mindre. En Jernbane derimellem, som Mormonerne vil anlægge, vil være Begyndelsen til det store Værk, som man i de fire sidste Aar næsten uophørligen har talt om — og naar Begyndelsen er gjort, er Fuldendelsen næsten vis.

Mary Smith, Enke efter den myrdede Patriark Hyrum Smith afgik ved Døden den 21de September 1852 i en Alder af 51 Aar. Hun var visselig en "Moder i Israel", og hendes Navn og Gjerninger vil evig erindres, da hun var forsøgt i de Helliges Forfølgelser og de saa sørgelige Scener, som aldrig vil forglemmes. Hun besad i en meget høi Grad de særdeles Egenskaber at opmuntre og trøste i Modgang: hun udholdt Lidelser og overvandt Vanskeligheder, med en Taalmodighed og Udholdenhed, værd at efterligne. Ved Ugjerningen i Carthago den 27de Juni 1844 blev hun efterladt til alene at forsørge en stor Flok Børn og Pleiebørn, for hvilke hun ved sin utrættelige Virksomhed i enhver Henseende bar Omsorg for deres Ophold og Udvandring fra Nauvoo til denne fredelige Dal i Bjergene. Og efter at have sørget for deres fremtidige Nødtørftigheder her i Livet er hun bleven kaldet til at forlade dem og en talrig Kreds af Slægtninger og Venner for at nyde hendes myrdede Husbonds Selskab tilligemed Propheternes og de Helliges, som er gangne forud til et andet Liv. Hendes sidste Sygdom, som varede omtrent to Maaneder bar hun med sin sædvanlige Standhaftighed og Taalmodighed og ønskede kun at leve for at gjøre hendes Familie og hendes Omgivelse Godt. Hun er indgaaet til Hvile og gid det Exempel, hun har sat, medens hun var her paa Jorden ikke blive forglemt af dem, som hun har efterladt, til at følge sig efter.

Stæderne Troy, Utica, Norwich, Sacramento, Cambridge, Parkersburg, Alexandria og Bayon Sara i de Forenede Stater blev forrige Aar hjemsøgt af svære Ildebrande.

☞ **Niende almindelige Epistel** er nylig arriveret og vil udkomme i vort næste Nummer af "Stjernen". Posten har tillige bragt os adskillige Nyheder fra Dalen, af hvilke vi her berette at Grundstenen til Templet under stor Høitidelighed og en talrig Forsamling, blev lagt den 6te April 1853. Videre vil erfares af vort næste Nummer.

Indhold.

	Side		Side
Præstedømmets Gjengivelse (fortsat)	289	En Advarsels Røst (fortsat)	300
En Tale af Præs. B. Young. . .	294	Blandinger	304

„Skandinaviens Stjerne" udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned, og faaes hos DHrr. Boghandlere, samt hos Redactøren i Gothersgade Nr. 28, 2den Bagsal.

Udgivet og forlagt af W. Snow.

Trykt hos F. C. Bording.

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

2. Aarg. Nr. 20. Den 15. Juli 1853. Priis: 6 ß pr. Expl.

De Fattiges Modtagelse.

Capitain Smoots Compagni, bestaaende af dem som blev befordret ved Emigrationsfundet, og talte 31 Vogne, blev den 3die Septbr. Kl. 4½ Eftermiddag ledsaget ind i Staden af Kirkens øverste Præsidentskab, nogle af de Tolv og mange af Borgerne baade ridende og kjørende.

Capitain Pitts Musikcorps, paa Præsidentens rummelige Vogn, mødte Selskabet ved Indgangen til Dalen, hvor de Hellige af begge Kjøn, hvoraf nogle var henved 70 Aar, dandsede og sang af Glæde — og de blev trakteret med Melloner og Kager; hvorefter Musikken faldt ind i Toget og opmuntrede de trætte Vandreres Hjærte ved sine oplivende Melodier. Dernæst kom en Flok Pilegrime — Søstre og Børn, tilfods, solbrændte og udmattede, men ikke forlorne; de var lette om Hjærtet og ved godt Mod, hvilket tydeligen viste sig i deres glade Ansigter. Dernæst fulgte Vognene. Qvegets gode Stand og Udseendet af den hele Karavane i Almindelighed, fremhæver Biskop Smoot, som en viis og duelig Husholder; — man saae ham paa Hesten i alle Hjørner af hans Compagni, under Indtoget til Leirpladsen. Da Toget passeerte Tempelgrunden blev de hilset af Artilleriet ni Gange rundt, hvilket kom de evige Høie til at ryste deres Sider af Glæde, medens flere tusind Mennesker kom tililende fra alle Kanter for at deeltage i Glæden.

Efterat have slaaet Kreds paa Union Sqvare blev Emigranterne kaldte sammen, og Præsident Young tiltalte dem som følger:

Jeg har blot nogle faa Ord at sige til Brødrene og Søstrene for nærværende Tid. Først vil jeg sige, den Herre Israels Gud velsigne eder og trøste eders Hjerter. (Selskabet og de Omkringstaaende sagde Amen.) Vi har bedet for eder uafladeligen; tusinde Bønner er bleven opsendt for eder Dag for Dag, til Ham, som har befalet os at indsamle Israel, frelse Menneskens Børn ved Evangeliets Forkyndelse, og berede dem til Messiæ Komme. I har havt en lang, streng og møisommelig Reise, over de store Vande og de tørre Sletter, men formedelst Guds særdeles Naade er I nu her i Sikkerhed. Vi hører, at det hele Selskab, som begav sig paa Reisen under Broder Smoots Bestyrelse, er levende og vel, med ikkun faa Undtagelser. For dette takker vi vor himmelske Fader, og vore Hjerter er fulde af Glæde over at I har havt Tro til at seire over de Vanskeligheder, der har lig-

get eder i Veien; at I har overvundet Sygdom og undgaaet Døden, og er nu hos os at nyde Guds Velsignelser i disse fredelige Dale. I er nu i et frugtbart Land, hvor I, ved en rimelig Deel Arbeide, kan forskaffe eder en god tarvelig Underholdning. I har havt Prøvelser og Lidelser paa eders Reise, men eders Lidelser har været faa i Sammenligning med tusinde af eders Sødskende, som nu er i disse Dale. Mange af os har været under Harven i en Tid af 21 Aar. Jeg haaber I har nydt en god Deel af Herrens Aand midt i eders Moisommeligheder; og nu, da I er kommen hertil, saa lad eders Følelser være milde, rolige og lette, og tager ikke nogen fast Beslutning at I absolut vil gjøre saa eller saa; men vær taalmodig indtil der aabner sig en Vei for Eder. Vær meget forsigtig at I ikke kiger efter Andres Feil, og derved udsætter eder selv for Djævelens Snarer; thi Folket her har Menneskets naturlige Feil, ligesom I; see vel til eder selv, at ikke Fjenden faaer Magt over eder; see at eders egne Hjerter er rene og fulde af Herrens Aand, saa vil I være villig til at bære over med Andres Feil, og stræbe at aflægge eders egne. Jeg er kun lidet bekjendt med eders Familieomstændigheder her; men jeg kan sige eder dette: I er midt i Overflødighed. Ingen behøver her at tigge sit Brød, uden Indianerne; og de tigger mere end de bryder sig om, eller kan gjøre Brug af. Ved eders Arbeide kan I erholde Overflødigt; Jorden er god og frugtbar. Vi har af den bedste Hvede og det fineste Meel, saa godt som nogensinde var fremfragt i noget andet Land i Verden. Vi har Beder, Gulerødder, Roer, Kaal, Erter, Bønner, Meloner, og, jeg kan sige, al Slags Haveverter, af bedste Qvalitet. Vi har gode Udsigter i Henseende til adskillig Slags Frugt. De Vindruer vi avlede i Aar er udentvivl lige saa gode som nogen paa Londons Market. Færskenerne venter vi ogsaa vil blive gode. Vi havde ikkun faa forrige Aar, men iaar vil vi faa flere. Det vil nødvendigviis vare nogle Aar førend vi kan have megen Frugt; men af de fornemste Fødemidler har vi en stor Overflødighed.

Anlangende Husly for den tilstundne Vinter vil jeg sige: I vil alle kunne faae Arbeide og ved eders egen Flid gjøre eder det nogenlunde bequemt i den Henseende førend Vinteren indtræder. Alt dette, som I her seer rundt omkring, er gjort i det korte Tidsrum af fire Aar. Idag for fire Aar siden var her hverken Gjerder eller Huse at see, uden det gamle Fort, som vi kalder det, det var da nyt. Alt dette, som I nu seer, er bleven udført ved Folkets Industri; og der er meget mere, som I ikke kan see; thi vore Marker og Anlæg strækker sig 250 engelske Mile mod Syd og henved 100 mod Nord.

Vi vil ønske Nogle at drage ud til de andre Colonier: nogle Haandværkere og Jordbrugere; de kan nok selv anskaffe Kjøretøi o. s. v. til at komme did med. De der har Bekjendtere her, vil alle kunne faa Huus indtil de selv kan bygge. Og atter, med Hensyn til Arbeide, — indbilder eder ikke, at I derved skal blive rige lige med Eet. Fattige er her ingen af; ei heller er her Nogen som kan kaldes rige; men Alle kan faae det Nødvendige. Lader ikke eders Øine være begjerlige. Da jeg mødte eder idag tænkte jeg ved mig selv: det er den Klasse jeg hører til — de Fattige, som de kaldes; og jeg tænker jeg skal altid høre dertil, saalænge til jeg bliver kronet med evig Rigdom i Himmeriges Rige. I denne Verden eier jeg Intet, uden hvad Herren har givet mig, og det er helliget til hans Riges Fremme.

Lad aldrig den Tanke faa Plads hos nogen af eder, at I maa reise til Guld-

minerne at opsøge Rigdom. Det er ikke noget Sted for de Hellige. Nogle har reist derhen og er kommet tilbage, de bliver ved at gaae og at komme, men deres Klæder er plettede, næsten Alles. Det er neppe muligt for en Mand at reise derover og komme tilbage med sine Klæder ubesmittet. Lader eder ikke indbilde at I kan reise derhen og faa Noget til at hjælpe eder frem med: I maa boe her, denne er de Helliges Samlingsplads. Den Mand, som stræber at vinde denne Verdens Skatte, og lader sit Hjerte hænge ved dem, maa ikke vente nogensinde at opnaae en Herligheds Krone. Denne Verden skal ikkun bruges som et Værelse hvori Menneskenes Børn kan blive forberedet til deres evige Forløsning og Ophøielse hos deres Frelser; og vi har ikkun en kort Tid her, til at udføre saa stort et Værk.

Jeg vil sige dette Selskab, de har havt den Ære at være ledsaget til Staden af nogle af Samfundets fornemste Medlemmer og et Musikcorps, og har faaet en Salut af Artilleriet. Andre Selskaber er ikke bleven denne Agtelse bevist; de henhører til de Rige og formaaer at hjælpe sig selv. Det forunder mig at I nu er her, og at I er midt i Overflødighed af de almindelige Livsfornødenheder og kan faa hvad I behøver ved at arbeide. Her er de bedste Fødevare; I er i den bedste Luft I nogensinde aandede; og vi har det bedste Vand I nogensinde har drukket. Gjør eder selv lykkelig, og lad ikke eders Øie, ligesom Daarenes Øie, lyste efter denne Verdens Gods, men søg at faae at vide hvad I kan gjøre til største Gavn for Guds Rige.

Ingen vil blive jaget fra Vognene, men I maae boe i dem indtil I kan faa Husrum. Jeg haaber at Søstkende som boer nær ved, eller disse som boer noget fra, vil sende disse vore Søstkende nogle Kartofler og Meloner, eller hvadsomhelst de har, at de ikke skal hungre; og lad dem have det uden Betaling, at de maa være velsignet med os, saasom jeg formanede Folket sidste Sabbath. Jeg har ikke mere at sige denne Gang, da min Nærværelse er nødvendig et andet Sted. Jeg beder den Herre Israels Gud at velsigne eder, og jeg velsigner eder i Jesu Christi Navn; Amen.

Niende almindelige Epistel

fra Præsidentskabet over Jesu Christi Kirke af Sidste Dages Hellige; udsendt fra Storesaltsødal til de Hellige i Adspredelsen over alt paa Jorden, med Hilsen.

Elskede Brødre! Det er med særdeles Taknemlighed til vor himmelske Fader, at vi henvender os til eder paa denne Tid — et Tidspunkt i den sidste Uddelings Historie, da Hovedhjørnestenene til Herrens Huus er bleven lagt oven paa Bjergene, i Overensstemmelse med de gamle Profeters Ord, og paa den Tid, som vi havde foreslaaet.

Medens Bevegelserne i Himlen og paa Jorden, og Alt hvad dermed er forbunden, overtyder os om den snare Opfyldelse af Synerne, Aabenbaringerne og Spaadommene om de sidste Dage, som

Forberedelse til Menneskens Søns anden Tilkommelse, glæder vi os over at Abrahams Gud har beredet sit Folk et Gjemmested midt udi de evige Høies Dale, hvor vi i nogle faa Aar har boet i Tryghed, langt borte fra den (Strøm af) Ild og Blod, der har været udøst over de Hellige i de tidligere Aaringer, af disse, som ikke frygter Gud eiheller undseer sig for noget Menneske.

Siden vi skrev vor sidste Epistel, af 13de October 1852, har vi faaet ikkun lidet at vide om hvad der er skeet iblandt Jordens forskjellige Nationer. Men vi veed at Aabenbaringerne fra Jesum Christum er sande og at Freden er borttagen fra Jorden, og at de, der ikke vil imodtage og adlyde Jesu-Christi Evangelium naar de hører det, vil blive værre og værre, i onde Lyster, i Kiv, i Krig og i Blodsudgydelse, indtil de Ugudelige faaer nedstyrtet de Ugudelige og udslettet dem selv af Jorden saa at Jesus kan regere ufornærmet midt iblandt dem, som elsker ham.

Her er ingen Post arriveret siden November, og en Deel af hvad den har medført ligger endnu opbevaret et Sted i Fjeldene, og det vi sik blev slæbt over Snedriverne med Hæsterne, og endnu veed vi ikke vist, hvo der sidst er bleven valgt til Præsident over de Forenede Stater, eller hvo der nu er Nationens Præsident.

Under denne lange Taushed fra Osten har vi modtaget to Postsække fra Californien, ad den sydlige Route, indeholdende kun faa Nyheder. Nogle Breve fra forskjellige udenlandske Missioner viser at Kirken tiltager og Evangeliet udspredes, undtagen paa Selskabsøerne, hvor Brødrene er bleven forviist af de franske Authoriteter og de Hellige er forbudt at holde Bøn endog i deres egne Huse. Ældste Addison Pratt og Andre er komne over til Fastlandet. Ældste Cannon er ved at oversætte Mormons Bog i det owyhiske Sprog. Ældste Woodard er bleven forviist fra Italien fordi han har forkyndt Sandheden, og han er reist over til Schweitz, saasom Frelseren bød sine Disciple, som han sendte ud at prædike hans Evangelium: naar de forfølger eder eet Sted, da fly til et andet. Brødrene i Danmark har havt bittre Forfølgelser, men Sandheden udspreder sig i alle Retninger.

Folkemængden her er nu saa talrig, og vore Colonier saa vidtløftige, at vi kan ikke saa nøie omhandle Tildragelser og Omstændigheder som før. Alle de trofaste Hellige, (og her er mange Saadanne), er fulde af den Aand, som er Fred og Glæde, og de har havt almindelig Lykke med deres Arbeide i Dalen fra deres tidligste Ankomst af; og de ønsker ikke at ombytte deres Opholdssted med nogen anden Deel af Jorden, end ikke at reise bort for en Tid, uden de bliver udsendt formedelst den rette Myndighed til at prædike Evangelium.

Som det til alle Tider har været med Kirken, saa er det og nu, (og saaledes vil det vedblive at være saalænge Nettet opfanger allehaande Fisk), der findes utro, daarlige Medlemmer, der har Navn af at leve, men er døde; og, idet de er uden Tro, er de ogsaa uden gode Gjerninger; Saadanne, som altid knurrer, bagtale og tænke ondt, falske Propheter, Troesfornegtere; alle Saadanne er passende Subjekter for Guldminerne, hvor rimeligviis de Fleste af dem vil gaa til, og vi haabe alle Saadanne vil gaa i dette Foraar; og alt hvad vi forlanger af dem er, at de betaler deres Gjeld, saa kan de gaa i Fred og vælge hvilkensomhelst Gud dem behager at dyrke.

De Hellige i Dalen har været saare meget velsignet, og den Overflødighed,

der har været udøst over dem indtil de ikke mere havde Rum til at modtage, har foranlediget Ligegyldighed og Ødselhed i saa høi Grad, at her vil blive større Mangel paa Meel førend Høsten kommer, end her har været i flere Aar. Med dette er Gud ikke vel behaget, og hvis ikke Saadanne hurtigen omvende sig, vil de finde Hunger istedet for Overflødighed i deres Huse.

Fabrikvæsenet skrider fremad, men ikke saa rask som kunde ønskes. Sang- og Meelmøller har tiltaget i de forskiellige Colonier, men de kan ikke holde Skridt med det Forbrug, der ellers vilde være, af Meel og især af Brædder. Garverierne gaaer saa jevnt fremad, og en betydelig Deel Læder er bleven tilberedt. Vore Sømfabriker skrider langsomt frem. Et Kammagerie er begyndt. De fine Kamme af vor Mountain-Mahogny lader til at være ligesaa gode som om de var af Elfenbeen. Allehaande Fabriker behøves meget, saa og arbeidsparende Maskineri, især for Jordbrugerne, saa at de maa kunne avle deres Korn og gjøre alt hvad der hører til deres Haandtering. Der er imidlertid gode Udsigter til, at mange af disse Mangler snart vil blive afhjulpne ved et Forraad af forskiellig Slags Jernvare fra Iron-County. Een Smeltning tilveiebragde 2500 Stænger godt Ruejern, og da ophørte Smeltningen af Mangel paa Kul. Sneen har været saa ualmindelig dyb paa Bjergene, saa man har ikke kunnet hente Brænde og Kul derfra. Et smukt Par Ildbukke var udstillet ved Conferenzen, som de første Frugter af Jernstoberiet. Den store Tilbygning til Forraadshuset er færdig, som og Forraadshuse almindeligen i de forskiellige Distrikter. Templets Værksteder er bleven forsynet med flere værdifulde Maskinerier. Den store Smedie, samt Snedker- og Maskineværkstederne, er paa Tempelgrunden indenfor Murene, hvor alt Templets Arbeide skal udføres. Den dramatiske Selskabs-Halle var i Brug i Vinters. Den blev indviet den 1ste Januari. Vore Sukker-Apparater ankom for sildig til Brug sidste Efteraar; en Deel af dem er nu sat i Forbindelse med det offentlige Maskinværksteds Vandkraft og anvendes til at lave Sirup. Experimenterne har viist, at Sukkerstoffet hos Bederne i Dalen er overordentlig godt; og vi har Apparaterne til at gjøre det Søde af Saften til raffineret Sukker, og Fabriken vil blive anlagt ved Big Kanyon Creek, og være færdig til Brug til Efteraaret.

Den 21de Januari ophævede den lovgivende Forsamling Sessionen for i Aar, efter 40 Dages moisommeligt Arbeide, og blev glædet ved selskabelig og frydefuld Underholdning af Gouvernøren samme Aften. Landets Love bliver ialmindelighed efterlevet, og Sagsøgninger forekommer kun sjelden. De Gjennemreisende har undertiden Udstaaelser imellem hverandre som de søge at faae bilagte, for Resten er der næsten ingen Brug for vore Retter. Indianerne har vedligeholdt Freden med hverandre og med Beboerne ialmindelighed, og Lysten til at avle Korn til Brød tiltager hos dem.

Den sidste Efterretning vi havde fra Missionærerne, som drog ud sidste Efteraar var, at de var ankomne til St. Louis efter 60 Dages Forløb fra deres Afreise at regne. De, der skulde til China, Hindostan, Australien og Vestindien afreiste den 20de October, og da vi sidst hørte fra dem, var de næsten alle afseilet fra San Francisco.

Den første strenge Frost vi havde sidste Efteraar indtraf den 4de November, og den 10de November var Gaderne for første Gang bedækket med Snee, 3 Tommer dyb; og atter den 23de, 1 til 2 Fod

dybt. Vinteren har været kold og urolig med megen Blæst. Februari var meget mild og Marts ialmindelighed meget behagelig, og megen Land- og Havearbeide blev da udført. Her er mange unge Frugttræer bleven udplantet i dette Foraar, og Millioner vilde endnu blive udplantet dersom de var til at faae. De Hellige maa altid huske at tage al Slags Frø med fra alle Lande paa Jorden.

Ældste Lyman og Rich kom hertil i December og de Tolv har været her i Vinter, med Undtagelse af Orson Pratt, som er i Washington.

Den 14de Februari begyndte vi med de Tolvs Assistanze og i Overværelse af en saare talrig Menneskemasse, at opbryde Jorden for Grundvolden til Templet; og Dagen derpaa blev der begyndt at gjøres Tilberedelser til at opføre et Tøihuus.

Broder Hosea Stouts Hustru og Broder Thomas Rhoads Hustru er døde, men der er ingen Andre døde af Missionærernes Familie. Der er sommetider Sygdom i Dalen, men det hidrører mere fra gammel Sygdom, der er medbragt fra andre Lande, samt Uforsigtighed, end fra vor Klimat eller Opholdssted.

Den Steenblok, som af Deserets Lovgivere var bestemt til Washingtons Monument, er bleven tilberedt og har været udstillet for denne Conferenze og vil blive sendt til Washington ved første Leilighed. Paa Steenen er udhuggen en Bikube i fuld Virksomhed, omgiven af en Krands o. s. v. med denne Indskrift: "Helligheds for Herren" Deseret.

Den 6te April oprandt over vor Stad med hele en behagelig Foraarsmorgens Glands, ligesom om Dagens store Lys var et Forbillede paa Retfærdighedens Sol og skulde til at aabne en ny Uddeling for vor snedækte, klippebundne Dal. En skjønnere Dag har aldrig oprundet over Jorden; Solen, Luften og Jorden var altsammen tilpas; Intet var hverken for koldt eller for varmt, men Alt syntes ligesom opfyldt med **Liv** til at opmuntre enhver Sjæl og lykkeliggjøre enhver Enkelt af de mange Tusinde Gamle, Midaldrende og Unge, som havde samlet sig allevegne fra for at overvære denne almindelige aarlige Conferenze og see Hjørnesteenene til Herrens Huus blive lagt, hvilket Propheterne for lang Tid siden har forudsagt skulde opbygges til Jacobs Guds Navn "oven paa Bjergene."

Klokken 10, da Conferenzen blev aabnet, var de Helliges Forsamling saa uhyre stor, at de 2500, som fik Plads i Tabernaklet, neppe savnedes af Mængden udenfor, der knap mærkede at de gik derind. Efter at Conferenzen var aabnet med Sang og Bøn i Tabernaklet, saaes Kirkens Generalauthoriteter, omgivne med Eskorter, Garde og Politi, og Krigsmusik, andre Musikcorps og Sangchor, med Nationalflaget paa sin storartede Stav, de forskjellige Eskorters og Corpsers Faner, udbredte for Vinden, og "Zions Arbeideres" Banner; høiest af Alle, at begive sig til Tempelgrunden; og efter at Choret havde sjunget, lagde det øverste Præsidentskab den sydøstlige Hjørnesteen til Templet, hvorefter fulgte en Tale af Præs. Young, Bøn af Præs. Kimball og Sang af Choret.

Den præsiderende Biskop og hans Raad, tilligemed Præsidenten for det ringere Præstedømme med Raad, lagde den sydvestlige Hjørnesteen. Præsidenten og hans Raad for Overpræsternes Qvorum, tilligemed Præsidenten over denne Stav af Zion samt Høiraadet, lagde den nordvestlige Hjørnesteen.

De tolv Apostlers Qvorum, med det øverste Præsidentskab over de Halvfjerdesindstyver, og Præsidenten med hans

Raad, over de Ældstes Quorum, lagde den nordøstlige Hjørnesteen. Efter hver Hjørnesteens Lægning fulgte en Tale, Bøn og Sang, paa samme Maade som ved den første; og alle disse Taler, Bønner og Sange er nu paa Tryk, som en Deel af Conferenzerapporten, og vil følge denne Epistel i næste Nummer af Deseret News. Hjørnestenene hviler nu i deres forskjellige Leier, omtrent 16 Fod under Jordens Overflade mod Østen, hvor Skylregnen ikke vil skade dem naar Bygningen bliver fuldført, og saa dybt nede i Jorden, at det vil koste Rovere og Pøbel for megen Arbeide, at ødelægge det i Bund og Grund, saa at der ikke lades Steen paa Steen, som de gjorde i Jernsalem.

Arbeidet til Israels Forløsning og Frelse er ligesom begyndt paany paa Jorden; hvilket gjør Satanas gal og kommer Djævle til at hyle; men deres ynkelige Klageskrig agtes ikke af de Hellige i Bjerglandet, deres Hjerter opmuntres til at trænge frem med al deres Styrke, at opføre Herrens Huus saa hurtigt som muligt; og alle de Hellige udenom, der ønsker at faae Deel i Velsignelserne i Herrens Huus med de Hellige i Dalen, og ikke kan komme med det Første at arbeide personlig, kan, ad een Vei, og kun ad den alene, opnaae de Velsignelser de ønsker, og det er ved at være ydmyg, holde alle Budene, være flittig i Gjerning, opsamle alt det Gode paa Jorden saa hurtigt som de muligen kan i Retfærdighed; og sender eders Guld og Sølv og kostbare Stene og Alt hvad I kan, hvad som vil være nyttigt for os til at fremme det Værk vi have begyndt; og Alle, som kan, bør komme hjem uden Ophold og lægge deres egne Hænder paa Værket.

Dersom Kongerne paa Jorden vil være Fosterfædre, og Dronninger vil være Fostermødre for Guds Folk, og de Adelige og de Store paa Jorden vil sikkre sig et Tilflugtssted mod Stormen og Uveiret og Plagerne og Ilden og Sværdet, som Gud vil lade gaa igjennem alle Lande til at ødelægge Nationerne for deres store Ugudelighed for hans Ansigt, saa lad dem tilligemed de Hellige fra alle Zoner, fremføre deres Liggendefæ, til at pryde og forskjønne Herrens Huus; at Han maa have et behageligt Sted paa Jorden at holde sit Hoved til, hvor disse Konger og Dronninger og Ædlinge kunne ønske at besøge; og hvor de kunne hvile i Fred, og lære Guds Villie dem angaaende, ved at adspørge den allerhøieste Guds Tjenere angaaende deres Riger.

Det perpetuelle Emigrationsfund er i en trivelig Forfatning; dog er der, paa Grund af Omstændigheder, kun en ringe Deel deraf til Brug denne Gang. Det er ikkun omtrent 2½ Aar siden denne Maade at hjælpe de Hellige til at forsamle sig paa først blev foreslaaet; og Bogholderens Rapport til denne Conferenze viser at Fundet nu paa dette Sted beløber sig til 22,000 Dollars, men en betydelig Deel deraf staaer i Oxer og Vogne og Gods, der ei vil kunne anvendes førend næste Gang; ligeledes tilgodehavende hos Individer som er bleven hjulpne af Fundet omtrent 11,500, ialt en total Sum af omtrent 34,000 foruden hvad der er bleven indsamlet i England og andre Steder i de sidste sex Maaneder, hvorom vi ingen Kundskab har.

Med Guds Hjælp vil det Meste eller maaskee det Hele af Fundet vil blive tilveiebragt inden et Aars Forløb, til Hjelp til de Fattiges Befordring; lader derfor ikke de Hellige holde deres Hænder tilbage, men lader Bøger blive opladte og frivillige Gaver modtagne af Præsidenterne for alle de forskjellige Missioner af

de Sidste-Dags Hellige paa hele Jorden, til at hjælpe det Vedvarende Emigrationsfund, at de Hellige kan komme hjem; og lader Alle, som kan komme, komme med det Første, og ikke vente paa Hjælp af Fundet; men efterlade det til Gavn for Saadanne, som ikke selv formaaer at tilveiebringe Midler.

Femogtyve Ældster er bleven beskikket forskjellige Missioner, nemlig: 2 til China, 2 til de Forenede Stater, og 21 til England og Europa. Den Hellig-Aand har været hos os og Jesu Christi Aabenbaringer har veiledet hans Apostler og Propheter i at lægge Hjørnestenene til Templet og tjene de Hellige under Conferenzen i en usædvanlig Grad; hvilket har foraarsaget megen Glæde og stor Fryd; og den samme Aand vil ledsage denne vor Skrivelse, og føles og erfares, til Glæde for eders Hjerter, lige saamange som vil antage vor Vidnesbyrd og praktisere dette, som vi tilraader.

Lader alle de Ældster, som er udsendte paa Missioner i fremmede Lande, pryde deres høie og hellige Kald i Ord og i Gjerning, og være et Exempel for alle Mennesker. Lærer Menneskene Evangeliets første Grundsætninger; og dersom de troer eders Vidnesbyrd, da tjen dem med de første hellige Handlinger, som hører til Liv og Salighed; og naar de ønsker vide mere, saa send dem hjem; sig dem, at Zion er Stedet, hvor dem bør at modtage denne Underviisning, som I ikke har Tid til at give dem og ikke hører til eders Mission, og befatter eder ikke med at lære dem Hemligheder om den tilkommende Verdens Ophøielser og Kræfter eller om evige Liv, uden I ønsker at miste det lidet Krav paa evigt Liv, som I nu maaskee har.

Tænk ikke, o I Ældster af Israel! at I har vundet eders evige Arveret, og at den er urokkelig sikkret, fordi I har opnaaet at faae en Deel af det Hellige Præstedømme og nogle faa af dets indledende Ordinanzer; medens eders Liv og Visheden om alle eders store og herlige Velsignelser, som I har Haab om og Udsigter til, endnu er ligesom en Dunst for Solen; endnu aldeles afhængig af eders Ydmyghed, Trofasthed og Udholdenhed indtil Enden, i Alt hvad godt er. Tænk ikke at I er lovmæssigen berettiget til en eneste Hustru medens I lever paa denne Jord, uden I er beseglet til evige Liv ved den Evige Faders Villie og Beslutning, og I har erholdt Forvisning derom ad den rette Vei, og ikke direct til Eder personligen; og betænk, at de Velsignelser I hidtil har annammet formedelst Haus Barmhjertighed som elsker Eder, nemlig eders Fader i Himlen, vi alle tilsammen blive eder fratagne ligesom Davids fordum, dersom I skulde forsynde Eder saasom han gjorde.

Til Søstrene i Israel sige vi, værer taalmodig. Dersom eders Mænd er hensovet i Troen, og I ønske at blive beseglede til dem for evig, saa maa I komme til Zion at annamme den Besegling; og dersom en Overpræst, eller en Ældste, skulde i fortælle Nogen af Eder: Du kan ikke blive salig uden du bliver beseglet til mig, enten som Fuldmægtig, i Tiden, eller for evig, (hvorved den Døde bliver berøvet sin Hustru), saa stød ham bort fra eders Aasyn, lige som Lucifer blev udstødt fra Himlen; thi den Overpræst eller Ældste vil blive fordømt (hvis han ikke snart omvender sig), ligesaa vist som Lucifer blev fordømt, og han kan ikke frelse nogen Søster, eiheller kan hun gjøre ham salig; men kom til Zion; vær taalmodig til I kan naae at komme hertil og Templet bliver færdigt, saa kan eders ældste Søn, som I har

ved den Mand, som I ønsker at blive beseglet til, staa ved eders Side som sin Faders lovmæssige Repræsentant, og ved ham kan I blive beseglet til eders afdøde Mænd; thi i Guds Rige er det den ældste Søns lovmæssige Rettighed, at tjene og erholde Velsignelser for sin Fader og handle for sin Fader, naar han er henfaren til den evige Verden.

Hold jer rene, lev plætfri og ubesmittet, alle I, som kalder sig Hellige. Viis eders Tro af eders Gjerninger. De udsendte Brødre maa fly fra det Land, hvor Forfølgelsen ikke er til at udholde, og oplade Frelsens Dør for det første Folk de finder villig til at antage dem. Oversæt Mormons Bog i ethvert Sprog og Tungemaal under Himlen, og lad den trykke, alt efterhvi Gud giver eder Leilighed til; og fra denne Stund af skal Tungemaalsgaven, og Oversættelser derved fra Sprog til Sprog, blive mere og mere aabenbaret for de Ældste af Israel, indtil intet Folk, Rige, Stamme eller Slægt paa Jorden, skal mangle Guds Ord.

Saafremt som Aanden vidner derom, maa de Ældste ikke glemme at bestikke indfødte Diakoner, Lærere, Præster og Ældster i alle Lande hvor de er, og sætte dem i Arbeide; og om Gud skulde aabne Adgang til en Nation, der ikke har hørt Evangeliet, saa besæt Aabningen med saa gode Budbærere som I kan.

Ældste Lyman og Rich vil snart reise hjem til San Bernardino i Californien, hvor alle de Hellige fra varme Lande kan nedsætte sig naarsomhelst de formaaer at komme dertil; og, naar de kommer dertil bør de handle efter disse Brødres Raad. San Diego vil være den bedste Landingsplads for dem, og vil kunne naaes ved enhver Tid paa Aaret; de, der kommer den Vei, kan taale Heden. De Øvrige af Apostlerne er ingen Mission bestikket udenom endnu.

Brødre, kom hjem saa hurtig som mulig, og tag de Fattige med, og eders Sølv og Guld, og Alt hvad der vil forskionne og forædle Zion og være til Nytte for Herrens Huus, og glem ikke Frø af alle udvalgte Træer, Frugtkjerner, Kornsorter og Sæden af allehaande nyttige Mark- og Haveværter, som og arbeidsparende Maskinerier, og lad eder ikke besmitte af Verden paa Veien.

Vor Fader, som er i Himlen, velsigne Eder og mætte eders Sjæl med alt Godt, ligesaameget som I behøver, i Jesu Christi Navn; Amen.

Store Salt-Sø Stad den 13de April 1853.

Brigham Young,
Heber C. Kimball,
Willard Richards.

Præstedømmets Gjengivelse.

(Fortsat fra Pag. 294).

De forfærdelige Følger Præstedømmets Fortabelse absolut førte med sig kunde ikke forebygges af Mænd, der uden Aabenbaring selv tiltoge sig præstelig Myndighed eller lode sig ordinere af andre uinspirerede Mænd. Eftersom Jesus Christus ikke tiltog sig at gjøre nogenting af sig selv, men kun gjorde som Faderen aabenbarede ham, var det langt mindre tilladt uinspirerede Mænd at forrette hellige Hand-

linger uden at være befuldmægtigede af Gud eller hans Sendebud; derfor havde Gud og i sin Forudvidenhed ladet sine Tjenere prophetere om en **Gjenopprettelse af alle Ting,** som skulde skee før og ved Christi anden Tilkommelse. Tydelige er de Prophetier vi læse i Apostlenes Gjerninger, 3 Capitel 21de Vers, i Esaias 24de og 40de Cap.; i Jeremias 30te og 31de Cap. og i Pauli Brev til de Romere, 11te Cap. 25de til 27de Vers. En ny og evig Pagt vilde Gud gjøre i de sidste Dage, paa den Tid, da Menneskens Sons Tegn skulde **aabenbares** af Himlen; ved den Pagt vilde han samle det gamle Israel fra dets Adspredelse og føre dem tilbage til deres Fædres Land. I de Dage, der skulde være lig Noæ Dage, skulde Evangeliet blive prædiket over al Jorden ved inspirerede Menneskers Røst, ved Tordens og Lynilds Røst, og ved Jordskjælv og mangehaande Plager, og et Rige skulde oprettes, der skjøndt det skulde begynde lidet, dog skulde bringe Jordens Nationer til at forundre sig derover, og tilsidst opfylde hele Jorden.

Denne Gjenoprettelse, som alle Profheterne skuede langt borte i Tiden og propheterede om, har nu taget sin Begyndelse i dette Aarhundrede. Som Guds Veie alletider har været anderledes end Menneskens, saa er de det ogsaa nu. En ung, ulærd Mand i Amerika fandt Naade for Herrens Aasyn og blev af ham udvalgt til et Redskab til hans Gjernings Udførelse. Denne Mand var Joseph Smith, der blev født i Windsor County i Staten Vermont i Aaret 1805 den 23de December. Hans Navn, der nu er kjendt saagodtsom over al Jorden, er en Forargelse for alle unde Mennesker; og hvorfor? Fordi Gud fandt Behag i at give ham **Aabenbaring,** og deres Ugudelighed og falske, fordærvelige Lærdomme derved blev aabenbarede. I alle de Skrifter, der er udspredt i dette Land om ham, har man søgt at latterliggjøre, at han fik Aabenbaring. Men derved er og mange Oprigtige komne til Sandheds Erkjendelse, og har seet de saakaldte Christnes Ugudelighed; idet de sige, de troe Biblen, men dog fornegte Aabenbaring, hvorved den er skreven og hvorom den vidner, og altsaa bygge paa Sand istedetfor paa den Klippe, Christus vilde de skulde bygge paa. Om Joseph Smith ikke havde vidnet om at have annammet al sin Lærdom og sin Fuldmagt ved Aabenbaring, var han ikke bedre end alle de Løgnere, som nu foregive, at de er Christi Præster og fornegte hans Aabenbaring; men alene det er et stærkt Vidnesbyrd til Gunst for ham. Alligevel, for at forblinde Menneskers Øine har lutheranske Præster her tillands, ved at sammenligne ham med Mohamed og Gjendøberne i det 16de Aarhundrede og ved at vise Exempler paa falske Aabenbaringers sørgelige Følger, søgt at faae dem til at forkaste ham. Men skal man forkaste Guds Aabenbaring fordi Djævlen har indskudt Bedragere at forkynde falske? Hvis saa er, at man bør forkaste hvad Gud giver, fordi Djævlen søger at fordærve det, saa er det ikke godt at vide hvad man bør annamme. Derfor lærer Evangeliet at Menneskene skal benytte deres Øine til at kjende Godt fra Ondt og vælge det Bedste. Propheten Joseph Smiths Lærdomme er trykte i Mormonsbog og Pagtensbog og er oversat i mange forskjellige Sprog, og saaledes ogsaa paa Dansk, i hvilket Sprog de nu har været publiseret i over to Aar; men hvilke af dem har de, som paastaaer at J. Smith var en Bedrager, **beviist** at være ubibelske eller uformuftige? Sletingen; tvertimod har man samlet en stor Hoben af al Slags fræk Bagvadskelse og erklæret

saadant Vidnesbyrd for paalideligt; alligevel har næsten alle disse Opponenter mod Propheten Smith robet deres spaltede Fod paa flere Steder i deres Skrifter. Og hvilket Beviis giver de vel for at deres Vidnesbyrd er paalideligt? Beviser de, at deres egen Lære er sand, saa man kunde kjende, at de var sendt af Gud? Slettikke; thi saa maatte deres Tilhængere have bedre Argumenter at forsvare sig med end Stok og Steen og Forfølgelse. Mange bemærker at J. Smith blev mange Gange arresteret og anklaget for Domstolene; men samme Skjebne havde ogsaa Christus og hans Tjenere. Der er et Ordsprog, som siger, en Tyv troer at hver Mand stjæler, saaledes lader det til, at de ærede Opponenter mod "Mormonismen" er saa vante til at skrive Romaner og Fabler, at de troe at J. Smith Skrifter ogsaa var det.

Ingen Oprigtig kan læse Vprofeten J. Smiths Levnetsløb uden at blive overtydet om hans guddommelige Sendelse; thi hans Lærdomme og hans Handlemaade, i hans paa mangehaande Begivenheder saa rige Levetid, fremstiller hans Dyder i et saa klart Lys, at der ikke levnes Nogen den mindste Grund til at forkaste hans foregivne guddommelige Sendelse. Da en detailleret Beretning om Smiths Levnetsløb offentliggjøres i "Skandinaviens Stjerne" saaledes som allerede er offentliggjort i Amerika og England og det tillige her vilde være temmelig vidtløftig at give en saadan, fremhæves her kun enkelte Begivenheder, som selv berettes i mange Skrifter mod "Mormonismen," hvilke tilfulde belyser hans Charakteer og godtgjør hans Kald af Gud.

Af hans Modstandere skildres han som en Charlatan, Dogenigt, et uvidende og raat Menneske, der neppe kunde skrive ordentlig, desuden var han letsindig og letfærdig, og mange flere Udyder tillægge de ham. Alligevel beretter de ogsaa, at han skrev eller omarbeidede en Roman til Mormons Bog, hvilken han i Aaret 1830 udgav paa Engelsk. Enhver, som med sund Eftertanke har gjenlæst og studeret Mormons Bog, vil være ganske overtydet om Umuligheden af at et letfærdigt, letsindigt, raat og uvidende Menneske, ikkun nogle og tyve Aar gammel, havde skrevet den eller omarbeidet en Roman til den. Mohamed, som J. Smith saa ofte er bleven sammenlignet med, udgav sig vel (i sit syvogtyvende Aar) for "Guds Prophet" og forkyndte en ny Religion, som med nogle Tilsætninger indeholdes i Koranen; men for det Første var han ikke nogen Dogenigt, men en begavet og bereist Mand, og for det Andet var hans Lære aldeles i Modsætning til baade det Gamle- og Ny-Testamente, hvilket vel neppe her gjøres nødigt at bevise. Fordi han havde det tilfælleds med Propheten J. Smith, at de begge sagde, at de havde faaet Aabenbaringer, forkaste nu Mange den Sidste, uden at gjøre sig den Ulejlighed at undersøge **Forskjellen** i deres Aabenbaringer. Beviste de den Sidstes Aabenbaringers Overeensstemmelse med Bibelen, da kunde de vel have Ret til at skjære dem begge over en Kam; men indtil da kan man ikke med Retfærdighed forlange, at Nogen skal forkaste J. Smith, hvor meget man end sammenligner ham med Mohamed. Sligt vilde kun være for at blinde og bedaare de Enfoldige og Uoplyste. Saa nøiagtigt og skjønt stemmer Mormons Bog fra Ende til Anden overeens med Bibelen, at dens Modstandere, blottet for ethvert sikkert Beviis imod den, har maattet tage Tilflugt til noget saa taabeligt, for enhver, der har lidt Kjendskab til Sagerne, som en Sammenligning med Mo-

hamed. Det er vel muligt at Forfatteren og Oversætteren til Mormons Bog har manglet lidt af denne Verdens Lærdom og Logik, og deres Værk derfor ikke tykkes dem, der er rige paa denne Verdens Aand; men derfor er Mormons Bog dog en guddommelig Inspiration, skjøndt den bliver mindre yndet af Verden, end den vækker dens Opmærksomhed. Den saakaldte nazaræiske Sekt vakte ogsaa overalt stor Opsigt, men fandt og megen Modsigelse.

Allerede længe førend Mormons Bog var trykket havde J. Smith vakt en ganske besynderlig Opmærksomhed hos de forskjellige Sekter i hans Nabolav, og i deres Frygt for at han virkelig havde faaet Aabenbaring, ophidsede Præsterne deres Tilhængere paa mange Maader til at forfølge ham, saa at han, som han siger i sit i Enfoldighed og Oprigtighed forfattede Levnetsbeskrivelse, ofte havde anstillet alvorlige Betragtninger og forundret sig over, hvorledes han, en ukjendt Dreng, allerede fra sit fjortende Aar, skulde blive anseet vigtig nok til at tilvende sig de Stores Opmærksomhed i den Tids meest anseete Sekter, og skabe i dem den stærkeste Forfølgelses og Modstands Aand; og at man vilde bruge en saadan Fremgangsmaade imod ham; istedetfor i Kjerlighed overtyde ham om Sandheden, dersom han virkelig skulde være bleven inspireret af Djævlen. Hvor urimeligt er det ikke at tænke sig et fattigt, ulærd, og som hans Modstandere siger, raat, og letsindigt Menneske skulde fremkomme med saadanne Religionsprinciper, som vakte Alles Opmærksomhed og Størstedelens Forfølgelse? at et saadant Menneske skulde fremkomme med Lærdomme, som stemme saa fuldkommen overeens med Biblen, at Ingen i Christenhedens mange forskjellige Sekter i Amerika eller Europa, selv ingen af Mormonismens Opponenter i Skandinavien kunde give et eneste sundt Beviis for deres Falskhed; men har maattet nøies med at forfatte nogle skandaløse Krøniker? at et saadant letsindigt Menneske skulde være saa standhaftig i alle en fanatisk Verdens talrige Forfølgelser, og saa sindig og betænksom i alle sine Foretagender og i sine Forsvar, naar han var anklaget for Domstolene, at Øvrigheden, skjøndt ofte beredvillig nok dertil, ikke kunde finde Anledning til at straffe ham? Noget mere end almindeligt maa have charakteriseret ham, og opmuntret ham til Udholdenhed; og det var det Samme som har stadfæstet sin Kraft igjennem hans Tilhængere, nemlig Visheden om at han virkelig havde faaet Aabenbaring af Gud og Troen til dennes Trofasthed i at holde sine Pagter. Derfor faldt ikke hans Værk, da han blev myrdet; thi det var grundfæstet paa en Klippe.

Da de første Aabenbaringer J. Smith modtog om Mormons Bog og hans Kald til at oversætte den er temmelig almindeligt bekjendt berettes her intet derom, men henvises til et lille Skrift. "Mærkværdige Syner", af Professor O. Pratt, og skrides derpaa frem til Præstedømmets Gjengivelse og Kirken Organisation. Kort førend han havde begyndt at oversætte Mormons Bog, kom den 15de April 1829 en Mand ved Navn Oliver Cowdry af Videbegjærlighed til ham og opholdt sig fra den Tid hos ham og skrev for ham, hvad han oversatte. Som de en Dag, nemlig den 15de Mai 1829, paakaldte Herren angaaende Daab, hvorom de havde læst i Mormons Bog, kom en Engel til dem og ordinerede dem til det Aaronske Præstedømme og befalede dem at døbe hinanden. Efter fra Tid til anden at have vidnet for deres Venner og dem, der ønskede Oplysning og døbt en Deel, samt efter at have

modtaget Aabenbaring af Herren om deres Kald til det Melchisedekske Præstedømme, Kaldet af tolv Apostler og Kirkens Organisation, fandt sidste Sted den 6te April 1830, idet Oliver Cowdry paa Herrens Befaling og med de Dobtes Bifald ordinerede J. Smith til en Ældste, og denne derpaa Oliver til samme Embede. Efter at de samme Dag havde velsignet Brød og Vin og nydt den i Forening med de Hellige til en Ihukommelse om Jesu Christi brudte Legeme og udgydte Blod, og givet de Dobte Haandspaalæggelse for den Hellig Aands Gave, bleve flere Andre kaldede og ordinerede til forskjellige Embeder.

Saaledes blev da Præstedømmet atter gjengivet til Jorden og Christi Kirke gjenoprettet, og saaledes stemmer Profeten J. Smiths enfoldige Vidnesbyrd i hans Levnetsbeskrivelse og Pagtens Bog overeens med Biblens prophetiske Vidnesbyrd desangaaende, at Jogen nogensinde har kunnet vise blot den ringeste Uovereensstemmelse. Mon Sligt skulde være et Foster af Uvidenhed, Raahed og Letsindighed? See her I Præstee, som frækt paalyve J. Smith, hvilken Forskjel er der ei paa hans Kald og Eders?

Vi har nu seet Christi Kirke gjenoprettet, vi skulde nu i Korthed see, hvorledes den videre udviklede sig. Eftersom Kirken, der ved sin Organisation kun bestod af meget faa Medlemmer, hurtig voxede, gjordes det nødvendigt, at Nogle ordineredes til de Helliges fuldkomne Beredelse og Embedets Forvaltning; og som allerede er omtalt, blev derfor tolv Apostler, flere Ældster, Præster og andre Embedsmænd efterhaanden kaldede og ordinerede. Disses Kaldelse og Ordination skete ogsaa ifølge Aabenbaring, netop ligesom vi læse i Pagtens Bog Side 151 og 152. De, som Herren havde bestikket til at kalde de forskjellige Embedsmænd til Kirken, udvalgte ved Hjælp af Aabenbarelsesaanden dem, hvis Gjerninger og Attraaer til med Oprigtighed at paatage sig Christi Navn beviste, at de var retskafne, ustraffelige, kort sagt, at de egnede sig til Præsteembedet. Paa samme Maade blive endnu alle Embedsmænd i Kirken kaldede og bestikkede. Hertil kommer endnu, at Medlemmerne, naar en Embedsmand bestikkes til at præsidere over eller virke i en eller anden Conferenze eller Green, har Rettighed til at give deres Mening tilkjende for eller imod hans Bestikkelse. Somme vil maaskee spørge, om der aldrig er Nogen bleven ordineret til et Embede i Kirken uden Guds Aabenbarelse. Hertil kan da svares, at desværre ogsaa i denne Henseende er Forargelser komne, og om der i Fremtiden skulde komme saadanne er vel muligt, men vee dem, ved hvilke de komme. For Ex. Da Sidney Rigdon, efter Profeterne Joseph og Hyrum Smiths Død, rænkefuldt søgte at tilvende sig den øverste Magt i Kirken, sammenkaldte han, uden de tolv Apostlers Vidende, et hemmeligt Raad, hvori han erklærede de Tolv for frafaldne, og ordinerede tolv andre i deres Sted. Men da han ifølge Herrens Aabenbaring til J. Smith angaaende ham, (see Pagtens Bog Pag. 284 og 285.) hvilken han (Rigdon) ikke efterlevede, og ved anden Overtrædelse, havde fortabt sin Myndighed, anerkjendte hverken de tolv Apostler, eller deres Præsident Brigham Young, ved hans kort efter paafølgende Udelukkelse, nogen af dem, han ubemyndiget havde bestikket, men nogle blev udelukte og de øvrige, som angrede deres Forseelser i at have bifaldet en Ubemyndigets rænkefulde Handling, fornyede deres Pagt med Gud. Ved Guds Aabenbarelse til Brigham Young og de Tolv blev saaledes dengang det Onde forebygget, og skulde der i Fremtiden komme

lignende Forargelser ved Ordination, da haabe vi Gud vil sætte en ligesaa kraftig Forebygger.

Apostlene og de andre Embedsmænd blev ligesom deres Brødre fordum udsendte to og to for at forkynde Evangeliet. Jo mere Kirken ved disses Virksomhed voxede og udbredte sig, jo mere tiltog ogsaa Verdens Forfølgelse, og ikke nok med at J. Smith og Kirken forurolig edes af rænkefulde Mennesker udenfra, ogsaa i selve Kirken, der ligesom fordum kunde lignes ved et Vod, hvori indkom baade gode og slette Fisk, opstode Saadanne, som ved deres Vanhelligbed gav Guds Fjender Anledning til at bespotte. Alt dette maatte forebygges; thi Gud havde besluttet at opbygge et Rige i disse Dage, som skulde bestaae evindeligen. "Efterdi ethvert Rige kræver Rum, og der ikke kan være noget Rige uden Rum, var det nødvendigt, at der skulde være Plads for Guds Rige paa Jorden." Til denne Hensigt gav Gud J. Smith Opoffrelseslovon, der bød de Hellige med eet Sind at sammenskyde deres Penge uden Hensyn til Beløbet og sende deres vise Mænd dermed for at kjøbe Land, (see Pagtens Bog Side 86 og 87.) at Ingen kunde have at sige: Dette Rum, dette Land er mit, og de Hellige har plyndret mig. Denne Lov — netop den samme, som Petrus fordum forkyndte, og Ananias og Saphira syndede imod, var den fuldkommeste Lov, hvorved de Hellige hurtigst kunde blive beredte, og Guds Rige opbygget. Efter denne Lov blev da store Landstrækninger opkjøbte i Jackson og Caldwell County i Staten Missouri, hvor Herren lovede at det ny Jerusalem skulde bygges. Ogsaa i Kirtland i Staten Ohio blev Landstrækninger opkjøbte og et Tempel opbygget, hvori de Hellige annammede megen Velsignelse. Denne Colonі var ligesom en Hvileplads for dem, der fra de østlige Lande droge op til Zion. Alle disse Foretagende tilligemed de Aabenbaringer hvorefter det blev udført, hvilke J. Smith har optegnet, er saa enfoldige, tydelige og fornuftige, at de stærkt beviser hans guddommelige Sendelse. Somme lutheranske Præster har rigtignok søgt at vende Befalingerne om de Helliges Indsamling imod Bibellæren; men de glemme ganske, at det netop er deres egne Kirkefædre, Paverne, der i Korstogenes Tidsaldre lokkede Millioner til at deeltage i Korstogene, for at "vinde Christus", (Pave Urban den andens eget Udsagn paa Kirkeforsamlingen i Clermont 1095) og lærte at Eremitliv og Selvpinelse i Ørkener og Klosterkamre var fortjenstlig til Salighed.

Som allerede ovenfor omtalt indkom der en Deel Mennesker fra Tid til anden i Kirken, som ikke forbleve lydige imod Guds Befalinger. For at det Onde, de derved medførte, ikke skulde faa overhaand og vanære Kirken, var det nødvendigt, at Saadanne skulde udelukkes. J. Smith forsømte eiheller dette, og ogsaa i dette adskilte han sig fra alle andre Troesbekjendere; thi ogsaa dette skete efter Aabenbaring. (See Pagtens Bog trettende Afd.) Mange af dem som fra Tid til anden blev udelukte — hvilket skete i et Raad af Ældster og Menighedens Medlemmer — forenede sig med Kirkens Fjender og udspredte allehaande Ondt om Propheten Joseph og de Hellige, og for deres Skyld blev han og hans trofaste Tilhængere ofte forfulgte, stenede, tjærede og fjedrede, bestjaalne og paa mangfoldige Maader trængte. Men ikke nok hermed: Saamange viste sig ulydige og modvillige til at adlyde Opoffrelsesloven, og ligesom Israeliterne fordum knurrede mod Moses, knurrede disse mod J. Smith, at han og de Ældste idelig maatte

revse og formane dem, og omsider J. Smith maatte prophetere, at de vilde blive overvældede og adspredte af deres Fjender, dersom de ikke adlode Guds Befaling.

Som han prophecterede, saa gik det, de Hellige blev drevne fra Stad til Stad og fra Sted til Sted, martrede og mange nedskudte, og saameget af deres Eiendom blev ødelagt, at de havde kundet kjøbe et Hvilested mange Gange. Talrige Fattige i Menigheden maatte hjælpes. Ogsaa dette forglemte ikke Propheten Joseph, om det og skeete paa en anden Maade end Verden gjør det (see Pagtens Bog Side 72 og 73). Kort sagt, J. Smith maatte gjennemgaae saamegen Møie og Besværlighed i alle Retninger, at man med rette kan ligne ham med Moses, der var den meest plagede Mand paa sin Tid.

(Fortsættes.)

Joseph Smiths Levnetsløb.

(Fortsat fra Pag. 276.)

Den 9de forlod jeg Independence i Forening med ti Ældster for at reise til Kirtland. Vi styrede ned ad Floden med seksten Canoer og naaede den første Dag Fort Osage, hvor vi havde en udmærket vild Kalkun til Aftensmad. Til den tredie Dag passerede intet meget interessant; da viste sig mange af de Farer der er saa almindelige paa de vestlige Vande. Og efterat vi havde slaaet Leier paa Flodbredden ved M'Ilwains Bend, saae Broder Phelps ved høi lys Dag i et Syn Fordærveren i sin allerforfærdeligste Skikkelse ride paa Vandets Overflade, andre hørte Larmen, men saae ikke Synet. Næste Morgen efter Syn modtog jeg følgende Aabenbaring, given i August 1831, see. Pagtens B. Side 193.

Den trettende mødte jeg nogle af de Ældste paa deres Reise til Zions Land, og efterat vi gjensidigen glade havde hilset hinanden som Brødre, der virkelig stride for den Tro, der engang er overantvordet de Hellige, erholdt jeg følgende Aabenbaring, given i August 1831, see Pagtens B. Side 196.

Efter dette lille Møde af de Ældste fortsatte jeg og Sidney Rigdon og Oliver Cowdry vor Reise over Land til St. Louis, hvor vi traf Brødrene Phelps og Gilbert. Herfra tog vi med Deligeneey, og de tilvands til Kirtland, hvor vi ankom lykkelig og vel den syvogtyvende. Meget forefaldt paa denne Reise til vores Troes Bestyrkelse, som lagde Guds Godhed for Dagen paa en saa forbausende Maade, at vi ikke kunde undgaae at see Satans Bestræbelser for at forblinde Folkets Øine for at skjule det sande Lys, der oplyser ethvert Menneske, der kommer til Verden. I disse Kirkens Barndoms Dage var der en stor Længsel efter at erholde Herrens Ord om enhver Gjenstand, der paa nogen Maade angik vor Salighed; og eftersom "Zions Land" nu var den vigtigste, timelige Gjenstand, vi havde for Øie, bad jeg Herren om videre Underretning om de Helliges Indsamling, og Indkjøbet af Land og andre Gjenstande, og annammede følgende Aabenbaring, given i Kirtland, August 1831, see Pagtens B. Side 102.

Den første Deel af September blev

anvendt til at gjøre Tilberedelser til at flytte til Byen Hiram, og til igjen at begynde Oversættelsen af Biblen. Brødrene, hvem det var befalet at drage op til Zion, belavede sig alvorligen til at reise i October. Den ellevte September fik jeg følgende Aabenbaring, see Pagtens B. Side 108.

Den tolvte September flyttede jeg med min Familie til Hiram og tog Bolig hos John Johnsen. Hiram var i Portage County, og omtrent 30 Miil (engelsk) sydostlig for Kirtland. Fra denne Tid til først i October foretog jeg mig ikke stort andet end at berede mig til at fortsætte Oversættelsen af Biblen. Omtrent paa denne Tid viste Ezra Booth sig som en Apostat. Han kom ind i Menigheden ved at see en Person blive helbredet for en mange Aar gammel Sygdom. Han havde været Methodist-Præst i længere Tid, førend han annammede Evangeliets Fylde, som den er aabenbaret i Mormons Bog, og efter hans Optagelse i Kirken blev han ordineret til Ældste, som sees af de foregaaende Aabenbaringer. Han reiste op til Missouri som Ældste Morleys Medhjælper; men da han ret kom til at forstaae, at Tro, Ydmyghed, Taalmodighed og Trængsel gik forud for Velsignelse, og at Gud fornedrede, førend han ophøiede: at "Frelseren ikke gav ham Magt til at slaae Menneskene, at faae dem til at troe," (som han fordrede Gud skulde gjøre) fandt han, istedet derfor, at det burde ham at vorde Alt for Alle, at han maaskee kunde frelse Nogle, og det ved al Flid, igjennem Fare tilsøes og tillands, saaledes som det var i Jesu Dage, hvilket sees af 6te Capitel af Johannis Evangelium, hvor han siger: "Sandelig, sandelig, siger jeg Eder: I søge mig, ikke fordi I saae Tegn, men fordi I aad af Brødene og blev mætte." Saaledes var det med Booth; thi da han blev skuffet af sit eget onde Hjerte vendte han sig bort, og blev som sagt til en Apostat, og skrev en Række af Breve, som ved deres Usandhed, Besmykkelse og feilagtige Beregninger paa at kuldkaste Herrens Værk, blottede hans Usselhed, Ugudelighed og Daarskab, og efterlod ham som Mindesmærke om hans egen Skam, for Verden at betragte. (Fortsættes.)

H. P. Jensen er afsat fra sit Embede i Præstedømmet.
Willard Snow.

I Kjøbenhavn er nu den 19de omtrent 1000 døde af Cholera; dog ingen af Menigheden.

Rettelse. I "Stjernen" Nr. 19, Side 290 L. 6 f. n. staaer: Formaning, læs: (Aabenbaring).

Indhold.

	Side		Side
De Faktiges Modtagelse	305	Præstedømmets Gjengivelse (fortsat)	313
Niende almindelige Epistel	307	Joseph Smiths Levnetsløb (fortsat)	319

„Skandinaviens Stjerne" udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned, og faaes hos DHrr. Boghandlere, samt hos Redactøren i Gothersgade Nr. 28, 2den Bagsal.

Udgivet og forlagt af W. Snow.

Trykt hos F. E. Bording.

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

2. Aarg. Nr. 21. Den 1. August 1853. Priis: 6 ß pr. Expl.

Tale over den første Hjørnesteen til Templet,

af Præsident Brigham Young.

Idag er vi forsamlet i en Anledning, der er een af de alvorligste, interessanteste, frydfuldeste og herligste, der nogensinde har skeet eller vil skee iblandt Menneskens Børn, saalænge Jorden vedvarer i sin nuværende Forfatning og anvendes som den nu anvendes; og jeg gratulerer mine Brødre og Søstre! Vi nyder den usigelige Fornøielse at staa her idag at tjene for Herren, i en Anledning, der har foranlediget Propheters Tunger og Penne til at tale og skrive for mange Aarhundreder siden.

Da den Herre Jesus Christus tog Bolig i Kjødet; da han havde forladt sin Faders Herligheds mest ophøiede Regioner, for at lide og udgyde sit Blod for syndige, faldne Skabninger, som vi, og Folket flokkedes omkring ham, sagde en vis Mand til ham: Mester, jeg vil følge dig, hvor du gaaer hen." — Jesus sagde til ham: "Ræve haver Huler, og Himmelens Fugle haver Reder; men Menneskens Søn haver ikke det han kan helde sit Hoved til;" og vi finder ikke skrevet, at denne Mand fulgte ham længere.

Hvorfor havde Menneskens Søn ikke det han kunde helde sit Hoved til? Fordi hans Fader havde intet Huus paa Jorden: intet indviet til ham eller bevaret alene for hans Brug og til Gode for hans lydige Børn.

Den Ark, som indeholdt Pagten; eller Pagtens Ark i Mose Dage, der indeholdt de hellige Optegnelser, blev flyttet fra Sted til Sted paa en Vogn; og saa hellig var den Ark, at om en Mand udrakte sin Haand for at støtte ved den naar Vognen rystede, blev han slagen og døde; og jeg vilde ønske til Gud at alle, som i vore Dage (figurlig talt) fordrister sig til at gjøre dette, maatte dele samme Skjæbne; og det vil ogsaa skee engang, dersom de ikke holder deres Hænder, og deres Tunger ogsaa, paa sit rette Sted, og holder op med at dictere den Orden, som er Gudernes af de evige Verdner.

Herren befalede ved Moses, at naar Pagtens Ark hvilede, eller naar Israels Børn havde Leilighed til at hvile, (thi de blev overfaldne og forurolige ligesom de Sidste-Dags Hellige), skulde der bygges et Tabernakel hvori Pagtens Ark skulde hvile; og Moses blev ved Aabenbaring undervist om hvorledes hver Deel af Tabernaklet skulde være, endog Gardinerne, deres Tal, og hvoraf de skulde

bestaa; samt Bedækningen, Træsorten til Brædderne og Stængerne, og Paulunet og Hagerne og Karrene og Redskabet og alt, hvad der hørte til Tabernaklet. Hvorfor behøvede Moses en saa speciel Aabenbaring for at bygge et Tabernakel? Fordi han havde aldrig seet noget, og vidste ikke hvorledes han skulde bygge det uden Aabenbaring, uden et Mønster.

Saaledes vedblev Pagtens Ark indtil Davids Israels Konges Dage, at staa i et Tabernakel eller Telt; men til David gav Gud Befaling, at han skulde bygge ham et Huus, hvori Han, hanselv, kunde boe, eller; som han kunde komme til, og i hvilket han kunde samtale med sine Tjenere naar han vilde.

Fra den Dag Israels Børn blev udført af Ægypten indtil Salomons Dage havde Jehova intet Hvilested paa Jorden, (og for hvilken lang Periode før den Dag er Historien ikke ubekjendt), men gik ind i Teltet eller Tabernaklet for Arken efterhvi ham behagede, idet han intet Sted havde at lægge sit Hoved.

Det blev ikke tilstedet David at bygge Huset, som ham var befalet at bygge, fordi han var en "blodig Mand"; det er, han var omgiven af Fjender paa alle Sider (ligesom de Sidstedagshellige) og maatte anvende sine Dage i Krig og Blodsudgydelse for at redde Israel; (men han havde det Gode at kunne forsvare sig og sit Folk imod Pøbel og Mordere, hvilken Rettighed os hidindtil er bleven negtet), følgelig havde han ingen Tid til at bygge Herren et Huus, men befalede sin Søn Salomon, der kom paa Thronen efter ham, at opføre Templet i Jerusalem, som Gud havde fordret af ham.

Tegningen til dette Tempel, Længden, Breden og Høiden inden og uden, med alt dets Tilbehør, blev Salomon given, ved Aabenbaring, ad den rette Vei; og hvorfor var det nødvendig at han skulde have et aabenbaret Mønster? Fordi Salomon havde aldrig bygt noget Tempel, og vidste ikke mere hvad der var nødvendig i Ordningen af de forskjellige Afdelinger, end Mose vidste angaaende Tabernaklet.

Dette Tempel, der kaldtes Salomons Tempel, fordi Salomon var Bygmesteren, blev fuldført nogen Tid forud for Menneskens Søns Aabenbarelse paa Jorden i Skikkelse af Barnet i Bethlehem, og var bleven indviet som Herrens Huus, og antaget, som et fuldført Stykke Arbeide, af Faderen, der befalede ham at bygge det, paa det at Sønnen maatte have et Hvilested paa Jorden, naar han skulde tiltræde sin Mission.

Hvorfor sagde da Jesus til den Mand, som sagde han vilde følge ham hvor han gik, at "Menneskens Søn havde ikke det han kunde helde sit Hoved til." Jesus vidste at denne foregivne Hellige og Tilhænger var en Hykler, og at hvis han sagde ham reent ud, at han vilde ikke fare saa vel som Fuglene og Ræve, vilde han forlade ham med det samme og saa var Han fri for at have mere Besvær af ham.

Men hvor kunde Jesus sige at han havde ikke det han kunde helde sit Hoved til, og dog tale Sandhed? Fordi det Huus hans Fader havde ladet bygge til hans Modtagelse, og som ogsaa var bleven fuldført, var bleven besmittet, hvorfor det hedder, "mit Huus er et Bedehuus, men I har gjort det til en Røverkule", og han gjorde en Svøbe af Snore og drev alle Vexlererne og Duekræmmerne ud af sit Huus og omstyrtede deres Borde; men det gjorde ikke Huset reent, saa at han kunde sove i det, thi hvad der er helligt boer ikke i vanhellige Templer.

Naar nu Jesus ikke kunde boe i

vanhellige Templer, hvorledes kan da de Sidste-Dags-Hellige vente, at den Helligaand vil tage Bolig og blive boende hos dem i deres Tabernakler eller Templer af Leer, uden de selv holder sig rene, plætfri og ubesmittet?

Det er ikke at undres over at Menneskens Søn, snart efter hans Opstandelse fra de Døde, opfoer til Faderen; thi han havde Intet paa Jorden at helde sit Hoved til. Hans Huus var i hans Fienders Hænder, saa at Ingen kunde reise det om de end havde Sind dertil, eller Magten til at gjøre det, og de der benyttede det, havde Navn af Guds Børn, men var idel Hyklere og Apostater af hvem intet Godt kunde ventes.

Snart efter Jesu Himmelfart skete det, formedelst Forfølgelse, Martyrdom og Frafald, at Christi Kirke blev udslettet af Jorden; Drengebarnet, det hellige Præstedømme, blev bortrykt til Himlen hvorfra det kom, og man hører intet mere om dets Tilværelse paa Jorden, førend Englene gjenbragde det til Joseph Smith, ved hvis Tjeneste Jesu Christi Kirke blev gjenoprettet paa Jorden idag for treogtyve Aar siden, med Titel af Sidste Dages Hellige, til at skjelne dem fra de første Dages Hellige.

Snart efter blev Menigheden ved vor elskede Prophet Joseph befalet at bygge et Tempel for den Allerhøieste i Kirtland i Ohio, og dette er det første Herrens Huus man hører om paa Jorden siden Salomons Tempels Dage. Joseph modtog ei alene Aabenbaring og Befaling om at bygge Tempel, men ogsaa et Mønster, ligesom Moses fik til Tabernaklet og Salomon til hans Tempel; thi uden et Mønster kunde han ikke vide hvad der var fornødent, eftersom han aldrig havde seet et Tempel og ikke forstod sig paa dets Brug.

Uden Aabenbaring kunde Joseph ikke mere have vidst hvad der behøvedes end noget andet Menneske; og uden Befaling vilde Menigheden, der var ringe i Tal, svag i Tro og fattig paa Penge, ikke kundet begynde et saa dristigt Foretagende; men, ved Hjælp af alle disse Drivfjedre, skete det, med kun en Haandfuld Mænd, der levede af Luft, og lidt Grød og Mælk, ofte uden Salt, ja naar Mælk ikke var til at faa, at den store Prophet Joseph, brød Steen i Steenbruddet ved sine egne Hænder, og de Faa, der da var i Menigheden, fulgte hans Exempel paa Lydighed og Flittighed, hvorsomhelst det mest behøvedes; og idet Murerne stod ligesom med Sværdet i den ene Haand for at forsvare sig imod Volds-mænd og lagde Stenen og brugde Murskeen med den anden, blev Templet i Kirtland, som er det andet Herrens Huus man har nogen offentliggjort Beskrivelse over, at der har været paa Jorden, saavidt færdig, at det kunde indvies; og disse første Ældste, som hjalp at bygge det, annammede en Deel af deres første Begavelser, eller maaskee vi tydeligere kunde sige, nogle af de første eller indledende Ordinanzer, som Forberedelse til en Begavelse.

De forberedende Ordinanzer eller hellige Handlinger, som der foretoges, var endskjøndt de ledsagedes af Engles Betjening og den Herre Jesu Tilstedeværelse, allige-vel ikkun et svagt Billede af Herrens Huus's Skikke i deres Fylde. Dog var der Mange, der formedelst Djævelens Indskydelser, tænkte de havde faaet Alt, vidste ligesaameget som Gud, faldt fra og er gaaet til Helvede; men vær forsikret Brødre, der er kun faa, meget faa af Israels Ældste nu paa Jorden, der kjender Meningen af det Ord Begavelse; for at kunne vide maa de erfare, og for at kunne erfare maa et Tempel bygges.

Lad mig forklare eder det i Korthed. Eders Begavelse bestaaer i, at erholde alle disse Ordinanzer i Herrens Huus, som er nødvendig for eder efter I har forladt dette Liv, at I maa kunne gaa tilbage til Faderen, forbi Englene, som staaer Skilvagt, idet I formaaer at give dem Ordet, Løsenet, de Kjendetegn, der hører til det hellige Præstedømme, og naae eders evige Ophøielse trods Jord og Helvede.

Hvo er der i denne Forsamling, der har faaet og forstaaer sig paa en saadan Begavelse? I behøver ikke at svare. Stemmerne vilde kun være faa og langt imellem; men Nøglerne til disse Begavelser er iblandt eder, og Tusinder haver annammet dem, saa Djævelen med alle hans Hjælpere behøver ikke tænke at han atter kan udrydde det hellige Præstedømme af Jorden ved at dræbe Nogle; thi han kan ikke gjøre det. Gud har udrakt sin Haand for sidste Gang, for at gjenløse sit Folk, de Oprigtige af Hjertet, og Lucifer kan ikke forhindre ham deri.

Førend disse Begavelser kunde gives i Kirtland, maatte de Hellige fly for Pøbelhobe; og ved megen Møie og daglig Arbeide fandt de Steder i Missouri, hvor de lagde Hjørnestenene til Templer i Zion og hendes Staver, og siden maatte trække sig tilbage til Illinois for at frelse deres Liv, som kunde komme levende bort fra Missouri; ved hvilken Leilighed Apostelen David W. Patten faldt, tilligemed mange andre som han, og de var fængslede i afskylige Fangehuller og blev bespiist med Menneskers Kjød, Joseph og Hyrum og mange Andre; men førend alt dette var skeet, var Templet i Kirtland faldet i onde Menneskers Hænder og var af dem bleven besmittet ligeviis som Templet i Jerusalem, og var følgeligen ikke længere erkjendt af Faderen og Sønnen.

I Nauvoo indviede Joseph et andet Tempel, som er det tredie man veed noget om; han vidste hvad der behøvedes, thi han havde før givet de fleste af de fornemste Individer, som da var for ham, deres Begavelse. Han behøvede altsaa ingen Aabenbaring om det han forlænge siden havde lært, ligesaa lidt som disse nu behøver, der har lært disse Ting. Aabenbaring er ikkun nødvendig naar man mangler Erfaring.

Førend Nauvoo Tempel blev færdig blev Joseph myrdet, myrdet for den klare Sol, under Beskyttelse af den allerbedste Regjering, som da existerede og endnu existerer paa vor Jord. Er der bleven gjort Forsoning for hans Blod? Nei! Og hvorfor? En Martyrs Blod er der aldrig bleven gjort Forsoning for paa vor Jord. Intet Menneske, eller nogen Nation af Mennesker, uden Præstedømmet, formaaer at gjøre Forsoning for saadanne Synder. Alle saadanne Sjæle er "under Alteret", og raaber til Gud Dag og Nat om Hevn. Og skal de raabe forgjæves? Gud forbyde det! Han har lovet, han vil bønhøre dem i hans egen beleilige Tid og gjengjelde retfærdeligen.

Men hvad skal vi sige om Templet i Nauvoo? Ved Hjælp af Sverdet i een Haand, og Murskee og Hammer i den anden, med Ildvaaben ved Haanden, et stærkt Politicorps og Himmelens Velsignelser, lykkedes det de Hellige, igjennem Hunger, Tørst og Møie, samt Vaagen og Beden, at fuldføre Templet, trods de Ugudeliges Anslag, saa vidt, at Mange erholdt en liden Deel af deres Begavelse, men vi vide Ingen, som erholdt den i sin Fylde. Og for da at frelse Menigheden fra en gruelig Død, flyttede vi mod

Vesten, og veiledte af den store Jehova, som seer Alt, kom vi til dette Sted.

Om vor Reise hertil er det ikke fornødent at sige noget uden dette, at Gud førte os hertil. Om deres Lidelser, som blev tvungne til at forlade Nauvoo om Vinteren 1846 behøver vi intet at sige. De, som var med kjender dem, og at fortælle dem derom, som ikke var med, vilde være som at fremstille et skjønt Maleri for en Blind.

Vi vil ikke standse for at fortælle eder Enkernes og de Forældreløses Lidelser i Omaha Land, medens deres Mænd og Fædre vandrede tværs over Sydens brændende Sletter for at kjæmpe for et Folk, der havde uddrevet dem fra de civiliserede Steder, thi de tilskkrede sig det Land, som vi nu boer i, fra vor Nations værste Fjende; opdagede Californiens Guld for Verden og drog den rundt om fra did hen. Alle disse Tildragelser er fremstillet for eder — I kjender dem, og vi behøve ikke at gjentage dem.

Medens dette tildrog sig med de Hellige i Ørkenen, faldt Nauvoos Tempel i Fjendens Hænder, som besmittede det i den Grad, at Herren ikke alene ikke vilde vedkjende sig det, men væmmedes ved at det skulde kaldes ved Hans Navn, og tilstedte dem, i hvis Vold det var falden, i deres Vrede at sætte Ild paa det, som et Tegn paa det, der hasteligen vil falde paa dem og deres Boliger, med mindre de omvende sig.

Men hvad er vi her for denne Dag? For at høitideligholde vor Religions Fødselsdag! For at lægge Grunden til et Tempel til den allerhøieste Gud, saa at Hans Søn, vor ældste Broder, naar han atter skal lade sig til Syne, maa have et Sted, hvortil han kan helde sit Hoved, og ikke alene tilbringe en Nat eller en Dag, men finde et Fredens Sted, hvor han kan tøve til han kan sige, jeg er tilfreds.

Brødre, skal Menneskens Søn være tilfreds med vore Forhandlinger denne Dag? Skal han have et Huus paa Jorden, som han kan kalde sit egen? Skal han have et Sted, hvor han kan lægge sit Hoved og hvile Natten over, og tøve saalænge han vil og være tilfreds og behaget med Begemmeligheden.

Disse Spørgsmaal er for eder at besvare. Siger I ja, saa haver I at gjøre Gjerningen, ellers bliver det ikke gjort. Vi ønsker ingen Conjoner til at arbeide paa dette Tempel; ei heller Saadanne som klynker og jamre sig. Om I ikke kan begynde muntert og fortsætte Arbeidet ved den hele Bygning muntert, saa stik af til Californien, og jo hurtigere jo bedre. Forfærdiger eder en Guldkalv og dyrk den. Dersom eders Omsorg for Anordningerne til Salighed, for eder selv, eders Levende og Døde, ikke er det Første og Vigtigste i eders Hjærter, i eders Gjerninger og Alt hvad I eier, saa **reis!** Betal eders Gjæld, om I har nogen, og faer i Fred, og viis Gud og alle hans Hellige, at I er, hvad I foregive at være, ved eders Gjerninger, Gudernes Gud, og veed mere end han, som skabte eder.

Men om I er, hvad I foregive at være, saa gjør eders Pligt: Bliv hos de Hellige: Betal eders Tiende, og værer ligesaa villig til at betale, som I er til at føde eders Familie, og Templet, hvortil vi nu har lagt den sydøstlige Hjørnesteen, vil reise sig i Skjønhed og Storhed paa en Maade og Tid, som I ikke før haver kjendt eller tænkt paa.

De hellige i disse Dale har tiltaget i Rigdom og i Overflødighed af Livets Goder, paa en Maade hidtil uforliguelig i Historiens Spalter, og dersom de vil

gjøre mod deres Himmelske Fader, som de har gjort imod dem selv, vil dette Tempel snart blive fuldført; men dersom I gaaer ud paa Speculationer med de Gjennemreisende, som mange hidtil har gjort, vil I ikke leve at see Slutstenen af dette Tempel lagt, og eders Arbeide og Slid for eder selv og Venner, døde og levende, vil da være værre end om I aldrig havde været til.

Vi tilegner denne, den sydostlige Hjørnesteen af dette Tempel, til den Allerhøieste Gud. Give den maa ligge i Fred til den har gjort sin Tjeneste, og indtil Han, som har inspireret vore Hjerter for at opfylde hans hellige Propheters Prophetier, at Herrens Huus skulde være opreist "oven paa Bjergene", skal være tilfreds og sige: det er nok; og give at enhver Tunge, Pen og Vaaben, som maatte føres imod denne eller nogen anden Hjørnesteen af denne Bygning maa føle en opbragt Guds Vrede og Tugtelse. Give at Syndere i Zion maa forfærdes og Engstelse betage Hykleren fra denne Time af, og give Alle, som ikke føle sig stemt til at sige **Amen**, maa gaae hasteligen til den lange Hvilenat, hvoraf ingen Sovende vil opvogne, førend de vækkes af Basunen ved den **anden Opstandelse.**

Tale over den anden Hjørnesteen,

Af Biskop Hunter.

Brødre og Venner — Denne, den sydvestlige Hjørnesteen til dette Tempel i Saltsødal i Utah Territorium, er lagt af det Aaronske Præstedomme, hvilket staaer i Forbindelse med det Melkisedekske Præstedomme for evig — for at forbinde disse to Præstedømmer til Guds Riges Opbyggelse i de sidste Dage — og for at ophøie Menneskет paa Jorden og for Gud, og berede Christi vor Igjenløsers Komme.

Det Forbigangne, Nærværende og Tilkommende, vor Historie og vor Skjæbne, erindre vi med fordobblet Styrke ved Leiligheder som denne. Til den store Guds Ære er vi her forsamlet, til Bjergenes Dale er vi bleven ledet ved hans almægtige Kraft og omhyggelige Styrelse. Vi er bleven befriet fra vore Fjender, fra vore Undertrykkere, ved hans ufeilbarlige Viisdom og uforlignelige Kjærlighed.

Aldrig før har de Hellige kunnet kaste deres Øine omkring og see saa herlige og saa gode Udsigter til at udføre det Stykke Arbeide vi i Dag begynder. Uagtet Freden for en Tid har smilet rundt omkring, saa var det dog ligt den eensomme Vandrers Vandring, som møisommeligen udsøger sin Vei over den neppe styrknede, end varme Lava, midt iblandt Cratere af øieblikkeligen udslukte Vulkaner, der ikkun havde ophørt at udgyde deres flydende Ild for at samle nye og større Kræfter og atter udsende deres skumle Flammer; smeltende Grumhed og Ødelæggelse rundt omkring. — Saaledes har det altid været med dette Folk; midt iblandt Fjender har de slidt og stridt for at opbygge Stæder, hvori de kunde boe; opføre Templer til den Guds Navn, som De tjener, hvori de kunde tilbede og imodtage deres hellige Salvelser og Begavelser; men aldrig saa snart har de begyndt, førend Satans Riges Tjenere

ogsaa har begyndt at tude, og at raabe, ligesom de raabte for Pilatus, da de ihjelslog Verdens Frelser: "væk med ham! korsfæst ham! korsfæst ham!" Og de har udøst deres Vrede — de har myrdet de Hellige — jaget dem fra Stad til Stad, fra Land til Land; berøvet dem deres Eiendomme; ødelagt deres Stæder og deres Templer, og dræbt deres Propheter.

Som det var i Frelserens og hans Apostles Dage, saa har det været i vore Dage. De har brugt allehaande List og har gjort dem al mulig Umage for at tilintetgjøre Præstedømmet paa Jorden. Det lykkedes dem eengang; men vil det gaa saaledes nu? Vil den almægtige Guds hellige Præstedømmes Fuldmagt oftere blive fordrevet fra Jorden? vil Propheterne og Apostlerne alle blive dræbte og ingen blive efterladte i Besiddelse af de levende Orakler for guddommelig Sandhed? Nei! nei! Jehovas Magt vil bevare os. Den Herre Gud vil staa os bi, og hvis det skulde skee, at vi skulde atter igjen blive adspredte som før, da vil han samle os i større Magt, større Tal, med langt større Evne til at udføre hans Værk paa Jorden.

Lad alle Folk, Syndere, Pøbel og Djævle lære af Erfaring, at Forfølgelse, Plyndring, Røveri, Voldsgjerning, Mord Uddrivelse af Hjem og Fødeland ikke vil skaffe Seier. De har tilfulde forsøgt denne Plan, og det er tilfulde mislykkedes dem til enhver Tid. Giv blot Agt; læg en ny Plan næste Gang, hvorefter I kan have nogen Sikkerhed, at det muligviis maa lykkes eder; men vi have den Glæde, ikke at blive plyndrede, myrdede og forurettede paa den samme gamle Viis. Anstræng eders Opfindelsesevne for at optænke en bedre Plan til at udrydde Guds Folk af Jorden.

Maaskee I vilde gjøre bedst i at prøve vor høit agtede, skjøndt langt fraværende, lærde, meget artige og ubekymrede Krønikers, Lieutenant Gunnisons, Raad, nemlig: "for Alvor at lade os være." Men jeg vil ikke give eder noget Raad, da jeg har stor Tillid til eders Dygtighed til at forandre eders Fremgangsmaade. Naar eders Plan bliver saa ringe og svag, at den er aldeles kraftesløs og unyttig, saa vil jeg raade eder. Imidlertid maa de Hellige erindre det Løfte Præs. Young gjorde dem, da vi brød Jorden til denne Grundvolds Lægning, nemlig den 14de Februari sidstleden, at "ikke een af dem, som ei havde gjennemgaaet den hede Prøve, skulde miste Leiligheden dertil, saafremt de vedbliver trofast; De skal ikke være et Fjed tilbage for disse, som have lidt de grueligste Pinsler, som de Hellige har maatte gjennemgaae. Om I er trofast, skal I faae de lovede Velsignelser, der tilhører dem, som blev meddeelagtige i vor Herre og Frelsers Jesu Christi Lidelser.

Naar vi seer os omkring, hvad seer vi saa? — Vi seer de allerunfeilbarligste Tegn paa Velstand, Fred og Overflødighed, de ubetvivlelige Frugter af de høie Himles beskjærmende Varetægt, som og af Flittighed, Alvor og Tro. — Hvad meer seer vi? Ondskab; Troesfornegtelse, Uhyret med de mange Hoveder, vover at reise sig op; — Tyve lister sig omkring iblandt os.

Det lader til, at lige saa snart som Herren udgyder sine Velsignelser over sit Folk og Zion nyder Fred en Tid, saa er der ogsaa Anledning for Nogle til at slaa bag op og styrte, idet de vende deres Hæl imod den godgjørende Magt, som de skylder deres Tilværelse; som har født og vedligeholdt dem og ledet dem ligesom de Hellige i gamle Dage, hele den ganske Dag.

Hvad bliver de Helliges Pligt under saadanne Omstændigheder? Forstaaer I,

at eders Fremtids Vel for en stor Deel beroer paa eder selv, saavelsom Zions Sags Fremme, Sandhedens Sags Udbredelse og Fremgang i Verden? Betænker I, at det er eders Pligt, at rense og helliggjøre eders Hjerter for Gud og holde det Onde langt fra eder, at imodstaa Djævelens Fristelser og Tillokkelser, og saaledes, iført Oprigtigheds, Sandheds og Retfærdigheds blanke Rustning, med rene Hjerter og rene Hænder, staa op i Jehovas Styrke, Magt og Majestæt og nedslaa Uretfærdighed; ja med et Falkeøie udspeide den, og med en stærk Arm bringe alle utaknemlige Aander til evig Taushed, hvis Nærværelse smitter med Vanhellighed det allerhelligste Sted; Saadanne, som ringeagter disse Pagter, disse hellige Forpligtelser, som vi har indgaaet med vor egen fri Villie? Saaledes skal Israel udrydde Uretfærdighed af sin Midte, og faae og beholde den Herre Zebaoths Naade.

Har I ikke nok læst om Gadiantonerne i Mormons Bog? Vi er omgivne af deres Afkom; disse væmmelige, blodagtige Prøver af Menneskehed, som vi dagligen seer i vor Midte, er deres Børn; de er nedsunkne til det laveste Trin i menneskelig Tilværelse. Vi boer i deres Land, og Ruinerne af deres Stæder, Byer og Fæstningsværker er endnu til at see. Skal vi, den Allerhøiestes Hellige, som i Særdeleshed er bleven velsignet med Livets og Frelsens Orakler til denne Slægt, til alle tilkommende Slægter, ja og til disse, som er gangne foran os, skal vi, formedelst Efterladenhed og Forsømmelse, tilstede en Grundvold at lægges i vor Midte, der tilsidst vilde bringe Seier for Ugudelighed, Frafald og alskens Vederstyggelighed, som medfører Fordærvelse? Jeg siger eder om vi gjør, vi behøver ikke gaa videre med dette Værk; thi vi vilde vistnok komme til at dele Skjæbne med disse Gadiantoner og deres Børn. — Det vilde være langt bedre for os at standse, og først udfeie af vor Midte og fra vore Udkanter ethvert Spor af Synd og Ondskab, som man ikke har omvendt sig fra. Dersom vi ikke slaaer det ned, vil det slaa os ned. Om vi ikke gjør det naar vi har Rettighed og Leilighed og rogter vort Kald og opfylder vor Pagt, saa vil Herren vor Gud uddrage sin Aand fra os, som uværdige og forsømmelige Tjenere.

Jeg veed at Djævelen raser og gjør sig meget vred naar de Hellige laver til at bygge et Tempel; jeg veed at han rumsterer i alle Hjørner og Kroge, for at vinde Overmagten, nedstyrte og forføre, opvække Splid og Uenighed og hindre Værkets Fremgang. Han søger at vende de Hellige fra Aarvaagenhed til en falsk, søvnagtig Tryghed, at kølne deres Iver og Hengivenhed, hemme deres Bestræbelser og gjøre dem frugtesløse, for at faae dem til at forsømme deres Pligter, blive lunkne og ligegyldige for Guds Sag.

Brødre, imodtag min Advarsel imod disse Forførelser, denne Dosighed; det gaaer aldrig an; det sømmer sig ikke for de Sidste-Dages-Hellige, hvis Arbeide lægges for dem ligesaa fort som de formaaer at udføre det. De Hellige beder deres Fader i Himmelen at haste med sit Værk og skynde det frem ved sin mægtige Kraft.

Vide I ikke, at Himlene er rede til at dryppe med Velsignelser i Overflod for de trofaste Hellige, om de var rede og skikkede til at annamme dem? Den almægtige Gud er rede til at oprette sit Rige paa Jorden i Magt og Majestæt, dersom hans Folk var rede til at annamme, beredte til at forvalte deri med Hellighed, Reenhed og Viisdom.

Men er dette Folk rede? Nei! De er

ikke: deres Værk er forberedende, og jeg er lykkelig ved at troe, at deres Fremskridt er stærkere, at de skride fremad til den Eenhed, Tro og Fuldkommenhed, hine gode Gjerninger og gudelige Attraaer, som skal vidne til Herren vor Gud, at de hasteligen nærme sig den betydningsfulde Tid, da Menneskens Søn vil vise sig i hans Tempel for at forlyste sine Børns Hjerter.

Himlene er misskundelige, og dersom vi gjør Ret, vil Herren vor Gud være vor Ven, velsigne os og lade vore Bestræbelser lykkes for os til at fuldføre dette vort forberedende Værk. Vi vil opbygge et Tempel til Jacobs mægtige Guds Navn her i den øde Ørken, iblandt Bjergenes Skove, paa den Grundvold vi denne Dag helliger til Hærskarernes Herre; vi vil opføre en Bygning, hvori vi kan annamme Betjeningen af Engle og hellige Væsener; hvori vi kan annamme Lærdom og udføre Forretninger til vore Dødes Igjenløsning; annamme Nøgler til Guds Helliges Opstandelse, da vi vil samles med de fuldkommede Retfærdiges Aander, og atter slaa Haand i Haand med de myrdede Propheter, Joseph og Hyrum, og alle disse som have lidt og dødt for deres Vidnesbyrd om Jesus.

Vi er, som et Folk, langt bekvemmeligere situeret og langt bedre istand til at udføre dette Værk end nogentid før. Vi har et Huus, hvori vi kan holde vore Raadsforsamlinger, et Tabernakel, hvori vi kan holde vor Gudstjeneste, Forraadshuse til at imodtage Folkets Tiende, og Værksteder og Maskiner i fuld Gang. Murene vil snart sikkre disse Grunde imod ulovlig Adgang. Vi er saagodtsom fri for Gjeld; Alting synes at begunstige dette Værks hurtige Fremskridt. Brødre, det beroer paa eders Flid, eders Gavmildhed og eders Trofasthed, om det skal gaa rask frem eller langsomt.

Vi er nu færdig at indbyde de Hellige sigende: "kom og hjælp os; frembær til Herrens Tiendehuus eders Tiende og eders Offer; betal hvad I skylder, at vore Hænder maa blive løst, og vi friet fra vor resterende Gjeld; at de offentlige Arbeideres Hjerter maa glædes ved Livets Goder og Velsignelser." Lader eders Gavmildhed kjendes af eders Gjerninger, og kom ihu, at det er eders eget Arbeide I opfordres til at gjøre; et Arbeide af den allerstørste Vigtighed for Eder. Kom frem med eders Bygningsmaterialier: Steen, Kalk og Sand, Bræder og Tømmer, Fyr, Gran og Ceder, Jern og Staal, Sølv, Guld og kostelige Stene, til at pryde, forskjønne og herliggjøre hans Nærværelses Sted, hvis Majestæt overgaaer Menneskens Børns Forstand; Amen.

Tale over den tredie Hjørnesteen,

af John Young.

Brødre og Søstre — jeg har ikke en skreven Tale at læse for eder, men skal nøies med simpelt at udtrykke de Følelser, som gjennemtrænger mit Bryst ved denne betydningsfulde Leilighed. Hvad jeg siger vil komme lige fra mit Hjertes Kilde.

Jeg har i Særdeleshed en Ting at sige: — at denne er den bedste Dag, jeg

nogensinde saae i hele mit Liv. Jeg erkjender, at jeg er storligen velsignet i Forening med mine Brødre og Søstre af denne Kirke, at det er mig forundt at leve, at see denne Dag, og at staae paa denne Klippe, som er den nordvestlige Hjørnesteen til et Tempel, som skal bygges paa denne Grund, hvilken Steen vi har lagt i den Herre Jesu Christi Navn.

Jeg troer fast, at ligesom vi staaer paa denne **Klippe**, saa er ogsaa Kirken af Sidste Dages Hellige grundfæstet paa den **evige Klippe.** Min bestandige Løn og mit Ønske er, at vi maae leve at see et Tempel bygget til den allerhøieste Guds Navn. Jeg føler mig selv æret af Gud og mine Brødre ved at have den Leilighed at staae her idag, og at tale og høre hvad jeg har, siden jeg kom til Tempelgrunden.

Jeg haaber vi skal see Slutstenen lagt med Fryderaab. Jeg troer vi skal, om vi forbliver trofaste i Sandhedens Sag.

Jeg veed meget godt, at Djævlen, ved Begyndelsen af de Templer, som hidtil er bleven bygget til Herrens Navn af dette Folk, alletider har brugt sit Artilleri med en langt større Kraft og Virksomhed. Dette er Grunden til det fjerde Tempel, som de Sidste-Dages Hellige har lagt; og jeg beder, at vi skal alle føle fornyede med Kraft til at fuldføre det store og herlige Værk, som vi er kaldede til at udføre.

Hvad mig selv angaaer, føler jeg, at jeg har ikke længe at være paa Jorden; men jeg har et stort Begjær for at leve i Forbindelse med mine Brødre, at see dette Tempel fuldført. Jeg troer vi skal!

Hvorfor jeg helst skulde ønske at boe paa denne Jord er for at see Herrens Værk trives, og for at hjælpe af Alt hvad der staaer i min Magt til at rulle det fremad; og naar jeg siger, dette er den bedste Dag, jeg nogensinde saae paa Jorden er det, fordi Udsigterne til Guds Riges Fremvæxt er større nu, end jeg nogensinde saae dem før i mine Dage. Jeg har alletider i hele mit Liv, begjæret at see Herrens Sag lykkes paa Jorden, men i Særdeleshed siden jeg fandt en sand Kirke grundfæstet ved Guds Prophet.

Vi har Propheter iblandt os — en Seer og Aabenbarer, og tillige Apostler af Jesus Christus. Veed jeg ikke, at jeg i denne Dag staaer i de største Mænds Nærværelse, som findes paa Guds Fødders Skammel? Min Røst lyder nu i de største Mænds Øren, som er denne Side Evigheden, det veed jeg. Om jeg skulde staae for alle Jordens Konger, Regenter og Fyrster i en almindelig Forsamling, saa vilde den ikke kunde lignes ved denne. De er Mænd valgte af Folket alene, og uden et evigt Præstedømmes Magt, disse er Israels mægtige Øverster, kaldede og bestikkede af Hærskarenes Herre, beklædte med Salighed og evige Liv, og udsendte til en Velsignelse for de Trofaste.

Jeg er glad og takker Gud. Jeg har ikke Sprog nok i min Magt til at udtrykke mine Følelser. Havde jeg ikke nogen skreven Tale, saa er det dog falden i mit Lod at gjøre nogle faa Bemærkninger. Jeg føler det er en Ære at staa her iblandt mine Brødre, og jeg beder at Guds Aands Kraft maa hvile over hans Folk, at de saare meget maa trives, og knoppes og blomstre som en frugtbar Green paa Bjergene. Jeg har fornummet, medens disse Stene blev lagt, at Guds Engle var rundt omkring os; og jeg beder, at en Skare af dem bestandigen maa bevogte denne hellige Plæt, indtil alt hvad vi ønsker at gjøre til vor himmelske Faders Ære og til hans Sags Fremme paa Jorden, er gjort, det er min Bøn. Amen.

Tale over den fjerde Hjørnesteen,

af Ældste P. P. Pratt.

"Og naar de skulle sige til eder: søger til dem, som have fortrolige Aander, og til Troldkarlene, som gviddre, og mumler; skulde ikke et Folk søge til sin Gud, de Levende at høre fra de Døde?"

Foregaaende Text tog Nephi af Esaias's Bog omtrent 600 Aar før Christi i Fødsel og indeholdes i 2 Nephi Bog 9 C.

I de sidste faa Aar er Verden blevet meget foruroliget ved Meddelelser fra Aandernes Verden. "Mesmerismen", "Clairvoyanterne", "Aandernes Banken", "Aandeskrift" osv. siges at være Meddelelses-Midlerne imellem de Levende og de Døde. Hvor ofte bliver man ikke opfordret til at søge til et eller andet "Middel" til En som er "fortrolig med Aander" for at høre fra den hensovede Fader, Moder, Mand, Hustru eller andre Slægtninger og Venner.

Paa den anden Side modsiges disse Meddelelser fra Aandernes Verden paa det ivrigste, med den Paastand, at der ikke er nogen saadan Philosophi i Naturen, at der ikke kan være noget saadant Meddelelsesmiddel imellem de Levende og de der er gangne indenfor Dødens Dække, og at derfor alle Meddelelser fra den Kilde absolut maa være falske.

Det bør de Hellige, med Hensyn til denne Gjenstand, saavelsom til alle andre, at være dygtige til at dømme rigtigt og forstandigt, ved deres Kundskab om den sande Philosophies Grundsætninger og om Guds Love og Væsen.

Dersom vi paa den anden Side indrømmer, at der skeer Meddelelser imellem Aandernes Verden og vor egen, og uforbeholdent og nadskilleligen hengiver os til enhver aandelig Tilkjendegivelse, da staaer vi i Fare for at blive omdrevne af enhver Lærdoms-Vind og af hver Aand fra den store Forskjellighed i Aandernes Verden. Djævle, urene Aander, horagtige eller morderiske Aander, de der elsker og øver Løgn, kan samtale med Væsner i Kjødet, ligesaavel som de der er mere sanddru og ærlig. Og atter, de Aander, der er vankundige, uoplyste og i Vildfarelse, kan tilkjendegive sig igjennem det samme Middel som disse der er bedre lært. — For at kunne forklare denne Gjenstand vil vi betragte den telegraphiske Traad, som er et Meddelelsesmiddel imellem Ny York og Boston.

Igjennem dette Middel kunde en hellig Prophet eller Apostel meddele Sandhedens hellige Ord, medens ved det samme Middel ogsaa kunde meddeles Sandhed i Henseende til Nyheder, Handelsvæsnet, Videnskaben o. s. v., samt allehaande Løgne, Forvirring, Bedrageri, o. s. v. Altsaa, om Folket i Ny-York vilde lade sig lede af de Væsner i Boston, som tiltaler dem ved Telegrafen eller andre Midler, vilde de blive ledet af en Blanding af Lys, Sandhed, Forvirring, Løgn, o. s. v. af enhver tænkelig Art. Saaledes er det med Meddelelser fra Aandernes Verden, naar vi først indrømmer at der virkelig existerer et Meddelelsesmiddel.

Men om vi fornegter den Philosophi eller det Faktum, at der skeer aandelig Meddelelse imellem de Levende og dem som er døde, saa fornegter vi selve Kilden, hvorfra de store Sandheder eller Grundsætninger udsprang, som var Grundvolden til den gamle Kirke og er det til den ny.

Hvo talede med Jesus og hans Disciple paa det hellige Bjerg? Moses og Elias fra den usynlige Verden. Hvo be-

stikkede Apostlerne til at gaa ud i al Verden og prædike Evangelium for al Skabningen? Han, som var hedengangen hinsides Dødens Dække og havde været i Aandernes Verden, ja han, der var opfaren til det Høie langt over Dødens Egne, og langt bort fra Aandeverdenens Fyrstendømmer og Magter, og var indgangen og bleven kronet i det udødelige Kjods Boliger.

Hvo var det, som talede til den elskede Discipel paa Øen Patmos, og aabenbarede disse ypperlige Sandheder, som indeholdes i hans prophetiske Bog? Det var han, som levede og var død, der gjorde det ved sin Engel, som sagde til Johannes: "see, jeg er din Medtjener, og dine Brødres Propheternes, som have Jesu Vidnesbyrd." (Joh. Aab. 19. 10.)

Hvo var det, som talede til vore Tiders store Prophet, og aabenbarede igjennem ham, som et Middel eller Redskab, den halve Jordklodes gamle Historie, og de gamle Hensovedes Optegnelser? Det var Moroni, der havde levet paa Jorden for fjorten Hundrede Aar siden. Hvo ordinerede Joseph Propheten og hans Medtjener til Forberedelsens Præstedømme, til at døbe til Synds Forladelse? Det var Johannes den Døber, der blev halshugget! Hvo ordinerede vore første Begyndere til Apostelembedet, til at holde Nøglerne til Guds Rige i disse Gjenoprettelsens Tider? Det var Petrus, Jacob og Johannes fra den evige Verden. Hvo underrettede ham om Rigets Hemmeligheder og Alt, hvad der hører til Præstedømme, Lov, Philosophi, hellig Bygningskunst, hellige Handlinger, Beseglinger, Salvelser, Daab for de Døde, og Hemlighederne om den første, anden og tredie Himmel, af hvilke mange ikke er tilladt at udtale? Det var Engle og Aander fra de evige Verdner.

Hvo kundgjorde ham Planen til de Dødes Igjenløsning og Ophøielse, der er døde uden Evangelium, samt de nødvendige Nøgler og Tilberedelser til en hellig og vedvarende Forbindelse med Jesum Christum og de fuldkommede Retfærdiges Aander, med de Førstfødtes store Forsamling i det Allerhelligste? De fra de Døde.

Atter: hvorledes venter de Hellige at faae den nødvendige Underretning om hvorledes de skal udrette Tjenesten til deres Venners Frelse og Salighed, som er døde? De vil faae den ved Een, som har Nøglerne til Guds Orakel, som et Middel, hvorigjennem de Levende kan høre fra de Døde.

Skal **vi** da fornegte dette Princip, denne Philosophi, denne Kjendsgjerning, at der kan skee Meddelelser fra andre Verdner? — Nei! visselig nei!

Den nuværende Tidsalders aandelige Philosophi blev indført i Verden ved Joseph Smith. Folket i de Forenede Stater overgav ham til Martyrdøden og hans Efterfølgere til Ild, Sverd, Plyndring, Fængsling og tilsidst at landforvises til disse fjerne Bjerge og Ørkener, blot fordi de havde fundet et Middel, hvorved de kunde faae Underretning fra den usynlige Verden, eller hvorved de Levende kunde høre fra de Døde. Aldrig saasnart havde Folket og Nationen, saalunde skyldig i at udgyde uskyldigt Blod, fuldbyrdet de Helliges Uddrivelse af deres Midte, førend de begyndte at optage nogle af de samme Principer af den aandelige Philosophi, skjøndt i en forvendt Betydning af Ordet.

Redaktører, Statsmænd, Philosopher, Præster og Lovkyndige, saavelsom Lægfolk, begyndte at anbefale og forsvare Læren om at tale med de Døde ved Syner, Spaadom, Clairvoyance, Banken, Aandeskrift o. s. v. Denne aandelige Philosophi om Samtale med de Døde,

fremviser, idet den først er stadfæstet ved dens nye Opretteres Arbeide, Møie, Lidelser og Martyrdød, og nu er antaget af en stor Deel af den lærde Verden, en hurtigere og fuldkomnere Triumph, en mere udstrakt Seier end nogensinde er bleven optegnet paa ligelang Tid, i vor Verden.

For et Qvart Aarhundrede siden begyndte en ukjendt Dreng og hans faa Medhjælpere paa Ny-Yorks vestlige Udkanter at holde Samtale med de Døde, og nu er Syner, ny Aabenbaring, Clairvoyance, Orakler o. s. v. omtalt og forsvaret ligesaa vidt som den moderne Presse udstrækker sin Indflydelse eller Dampen sine befordrende Kræfter.

Et vigtigt Punkt er indtaget, Seiren er vunden, og en tallløs Hær af modstridende Magter undertvungen angaaende een af Hovedgrundene for Sandheden i mormonsk Philosophi, nemlig: "At de Levende kan høre fra de Døde."

Men, uagtet disse Sandhedens store Seiervindinger over Vildfarelse, Vankundighed og Overtro i visse Punkter af aandelig Philosophi, saa er dog meget tilbage endnu, som maa skee førend reen, ubesmittet Sandhed vil komme til at herske med Triumph, og Mørke og Vildfarelse overgive deres sidste Fæstning paa Jorden.

Da det nu er beviist at være Sandhed, at der skeer aandelige Meddelelser, hvorved de Levende hører fra de Døde, og det derfor ikke længere kan betvivles af de derom oplyste, saa forlader vi det Punkt og vil henvende Opmærksomheden paa Forskjellen, eller paa at dømme imellem de lovlige og ulovlige Midler, som benyttes til denne Samqvem; imellem Helligt og Ureent; det Sande og det Falske.

Medens Propheten Ord i vor Text paa den ene Side indrømmer det Princip, at de Levende hører fra de Døde, straffer og revser han ogsaa tillige Saadanne strængt og offentligen, som søgte disse, der havde fortrolige Aander og Troldkarlene, som qviddre og mumler, og erindrer os om, at et Folk burde søge deres Gud for de Levende at høre fra de Døde.

Ved hvilket Middel kan da et Folk søge deres Gud for saa vigtig en Velsignelse som at høre fra de Døde? Hvorledes skal vi skjelne imellem dem, som søger ham, og dem, som søger det Samme ved ulovlige Midler?

For det Første kan Ingen med Held søge Gud om denne Gave, uden de troer paa direct Aabenbaring i vore Dage.

For det Andet er det umuligt for os at søge ham med Held dersom vi forbliver i vore Synder. En fuldkommen Anger og Omvendelse fra vort forrige Levnet er absolut nødvendig, hvis vi vil søge ham.

For det Tredie er Jesus Christus det eneste Navn, der er givet under Himmelen, som et Middel, hvorigjennem man kan nærme sig til Gud. Ingen kan da være lovlige Midlere, som ikke troer paa Jesum Christum eller paa ny Aabenbaring, eller som forbliver i deres Synd, eller som handler i deres eget Navn istedet for det Navn, som er beskikket.

Ydermere har Gud beskikket et helligt Præstedømme paa Jorden, og i Himlene, og ligesaa i Aandernes Verden, hvilket Præstedømme er efter hans Søns Orden eller i Lighed med ham, og har givet dette Præstedømme Nøglerne til hellig og guddommelig Aabenbaring, og til Forbindelse og Samtale imellem Engle, Aander og Mennesker, og imellem alle de hellige Departementer, — Fyrstendømmer og Magter under hans Regering i alle Verdener.

Ligesaa har Herren ordineret, at alle de hellige Ting, der hører til de Dødes

Saliggjørelse, og alle de allerhelligste Samtaler og Forbindelser med Gud, Engle og Aander, skal alene skee i Helligdommen i hans Tempel paa Jorden, naar det dertil er beredt af hans Hellige og bliver imodtaget og forvaltet af dem, som er ordineret og beseglet til den Magt; til at holde Nøglerne til Guds hellige Orakler.

Dette samme Princip bevidnes af Propheterne Esaias og Micha idet de siger, at i de sidste Dage skal Mange udaf alle Nationer gaa op til Herrens Huus, at de maa lære om hans Veie og vandre paa hans Stier; thi af Zion skal udgaa en Lov," o. s. v. og heraf overbevises vi om, at Folket af alle Nationer i de sidste Dage vilde være aldeles ude af Stand til fuldkommen at lære Herrens Veie paa noget andet Sted end i et helligt Tempel, opbygget iblandt Bjergene; thi, dersom Orakerne, de allerhelligste Ordinanzer, og Nøglerne og Hemlighederne kunde erholdes noget andet Sted, eller paa ethvert Sted, saa vilde Folket aldrig gjøre sig den Umage at begive sig til eet Huus midt iblandt Bjergene for at lære om hans Veie og vandre paa haus Stier. Efter hvad der er aabenbaret for de gamle Propheter og forut for os, er det nu altsaa en afgjort Sag, at alle de dyrisk-magnetiske Særsyn, alle Clairvoyancens Henrykkelser og Syner, al den forunderlige aandelige Banken, Skriven, o. s. v. kommer af urene, ulovlige og vanhellige Kilder; og at disse hellige og udvalgte Kar, der holder Præstedømmets Nøgler i denne Verden, i Aandernes Verden, eller i de Opstandnes Verden, staaer ligesaa langt over disse urette Midler eller vanhellige Redskaber til aandelig Meddelelse, som Himlene er høiere end Jorden, eller er ligesaa forskjellig derfra, som den tredie Himmels Hemligheder, hvilke det ikke er lovlig at udtale, er fra Sekternes uforstaalige Hvirvar af Vankundighed og Daarskab eller urene Aanders, Troldkarles, Sortekunstneres, Taskenspilleres og Spaagvinders Fortællinger.

I Sidste-Dages-Hellige! I Israels Hærskarers Tusinders! I er forsamlede her idag, og har lagt disse Hjørnestene i den bestemte Hensigt at de Levende maatte høre fra de Døde, og at vi maatte høre fra de Døde, og at vi maatte berede en Helligdom, hvor "Folket kan søge til deres Gud, for at de Levende kan høre fra de Døde", (Es. 8, 19.) og at Himlen og Jorden og Aandernes Verden kan tale sammen — at Kongerne, de Adelige, Fyrsterne, Regenterne, Dommerne, Præsterne, Raadsherrerne og Senatorerne, som udgjør Menighedens almindelige Samfund af de Førstefødte i alle disse forskjellige Kredse af timelig og aandelig Tilværelse, kan sidde i Storraad og holde en Congres eller Ret paa Jorden for at lægge Planer til at omkaste "Uretfærdighedens Hemmelighed", Tyrannernes Troner, Præstelistens og Overtroens Templer, og Uvidenhedens, Syndens og Dødens Herredømme.

Hellige! disse Seire vil blive vundne, og Jesus Christus og hans Hellige vil underlægge sig alle Magter, som modsætter sig, erlange almindelig Keiserdømme i Himlen og paa Jorden, saavidt som uskyldigt Blod nogensinde blev udgydt paa Bjerget Golgatha, eller Øvrighedens Segl blev brudt paa Guds Søns Grav. Denne Dags Arbeide, at lægge disse Hjørnestene til et Tempel iblandt Bjergene, er eet Skridt fremad i de nødvendige Beredelser til disse mægtige Revulotioner.

Zion fuldføre dette Tempel, det være helliget til og antaget af den Almægtige, det være bevaret i Hellighed efter det

hellige Præstedømmes Love, og Zion skal ikke fattes en Mand til at staae for Herren og annamme Oraklerne, og forvalte i Hans Helligdom og forvalte Nøglerne til Hans Herredømme paa Jorden.

Dersom de Hellige fuldføre dette og ikke lade af at gjøre efter Jesu Christi Befalinger og hans Tjeneres Raad, skal Verdens Riger aldrig formaae noget imod dem fra denne Tid af og for evig.

Men ihukommer, O J, den Allerhøiestes Hellige! Ihukommer, at Fjenden ligger paa Lur, at den gamle Slange og hans Engle, som med faa Undtagelser har regeret denne lavere Verden i saa mange Tidsaldre, ikke tam og uden Modstand vil tilstede, Guds Rige, Regeringssæde og Helligdom atter at blive oprettet paa vor Planet for ikke mere at blive omstyrtet eller underkastet, indtil enhver Qvadratalen af det uhyre Herredømme skal være gjenerobret af dets rette Eier. Nei! Fra det Øieblik Grunden blev opbrudt til dette Tempel, har de, som er inspireret af ham (Satan) begyndt at rase, og han vil vedblive at ophidse sine Tjenere til Vrede imod det som er godt; men hvis vi er trofaste, er Seieren vor, i Jesu Christi Navn. Amen.

Revolutionen i China.

Det hedder i North China Herald: Sir G. Bonham har talt med mange af Oprørernes Anførere baade i Nærheden af Nankin og Tschin-kiang-fu. Førstnævnte By er aldeles ødelagt og hele Omegnen er i en Tilstand af Anarchi og Forvirring. Den Underretning han har erholdt om Oprørernes Charakteer og Øiemeed er meget interessant. En god Oversættelse af Bibelen bliver omdeelt iblandt dem, og med fanatisk Iver søge de at udrydde hele den tartariske Race, medens i andre Henseender strengt moralske Pligter ikke alene paabydes, men overholdes.

I ovennævnte Blad af 7de Mai hedder det endvidere:

Insurgenterne er Christne af den protestantiske Tro. De anerkjende kun een Gud, den himmelske Fader, Verdens alvise, almægtige og allestedsnærværende Skaber; fremdeles Jesus Christus, som Menneskeslægtens Frelser og den hellige Aand, som den sidste af de tre Personer i Treenigheden. Deres Overhoved paa Jorden er en Person, som kaldes Talping-wang, Fredsfyrsten, og hvem de tillægge guddommelig Oprindelse. Men langt fra at forlange Tilbedelse, forbyder han i et Edict, at man paa ham maa anvende Udtrykkene "høiest", "hellig" og andre Benævnelser, som hidtil have været tillagte Keiserne af China, men som han ikke vil modtage, da de kun tilkomme Gud alene. Den moralske Lovbog kalde Insurgenterne de "himmelske Regler", som ved nærmere Undersøgelse fandtes at være de ti Bud. Disse Buds Overholdelse paabydes strengt af Oprørets Anførere, især Kwang-tung og Kwang-se, Mænd, som er meget gode Christne og staae i den Tro, at Gud stedse er med dem. De Ønder, de have lidt, anse de for Straffe og Prøvelser af deres himmelske Fader; den Lykke, de have havt, er Beviser paa hans Naade. Med stolt Ydmyghed og straalende Øine tale de om, at de ved Begyndelsen af deres Foretagende for omtrent fire Aar siden kun talte 100 til 200 Deeltagere, og at de uden deres himmelske Faders Hjælp aldrig kunde have udrettet hvad de har gjort.

"De", sagde en af dem, idet han talte om de Keiserlige, "udsprede alle Slags Løgne om os. De sige, at vi bruge magiske Kunster. Det eneste Slags Magie, vi har brugt, er Bøn til Gud. Da vi havde besat Yung-Quon, blev vi haardt trængte; vi var dengang kun 2 til 3000 Mand. Vi var omringede paa alle Sider af langt større Antal; vi havde intet Krudt mere og alt vort Mundforraad var opbrugt; men vor himmelske Fader kom ned og viste os Veien til at bryde ud. Vi stillede vore Koner og Børn i Midten og tiltvang os ikke alene

en Gjennemgang, men slog aldeles vore Fjender."

Efter en kort Tanshed tilsoiede han: "Hvis det er Guds Villie, at vor Fredsfyrste skal være Chinas Souverain, vil han blive Chinas Souverain; hvis ikke, vil vi døe her."

Den Mand, som sagde disse Ord, var en sammenskrumpen, gammel, lille Person, som saae pudsig ud i sin gule og røde Kappe; men han tænkte og talte som en Helt. Han og flere af hans Lige har forstaaet at indgyde mange Andre deres egne modige og moralske Følelser. Et Exempel herpaa var en Yngling paa 19 Aar, der fulgte som Veiviser med en Trop, der red til Nankin, og som, medens han løb tilfods ved Siden af Tolken Hr. Meadows, naasladeligt bad ham om at han, naar han kom tilbage fra Shanghae, vilde bringe ham en Sabel, men tillige formanede ham til at afholde sig fra at ryge, fra Drukkenskab og andre Laster, med en eenfoldig Alvor, som paa engang var morsom og bemærkningsværdig. Denne Knøs, som var Søn af en lærd Mand i Hunan og selv velstuderet, havde forladt sin Faders Huus i en Alder af 17 Aar, for at gaae til Oprørernes Leir ved Kweilin og deeltage i "at erobre Floderne og Bjergene" — saaledes betegne Tae-pings "hellige Krigere" deres Foretagende.

At der er ærgjerrige Personer, snilde Bedragere og beregnende Hyklere mellem dem, tvivle vi ikke om, og vi betvivle heller ikke, at Mange deeltage i Opstanden af lige saa verdslige og nædle Bevæggrunde, som dem, der lede mange Christnes Opførsel i Vesten. Men blandt Bevægelsens Ledere og Ophavsmænd er der umiskjendelige Tegn paa en god Surdeig, som vi haabe vil udbrede sig blandt hele Mængden.

Oprørerne er nu i Besiddelse af Nankin, som de kalde "Teenking, den himmelske Hovedstad", Tschin-kiang, Yangtschow og nu nylig Amoy, og er for Øieblikket ivrigt beskjæftigede med at forbedre og udvide Fæstningsværkerne ved disse Steder.

(Disse Bevægelser i China, der for enhver, der har Forstands oplyste Øine for det store for Christi anden Tilkommelse forberedende Værk, og som nøie lægger Mærke til Tidernes Tegn og Begivenhederne før og ved Evangeliets Forkyndelse i de forskjellige Lande paa Jorden, vil være at anseе som Guds vise Styrelse for sit Folk Beredelse og Udfrielse, haabe vi vil i en ikke ringe Grad begunstige de af de Helliges Missionærer, som i de sidste Aar er udsendte til dette Land af Kirkens høie Præsidentskab i Zion. I det store, i en lang Tid af den mongolske Folkestamme Mandschu beherskede Kaiserdømme China, lever fra de ældste Tider et Folk, der allerede i flere tusinde Aar har besiddet en i mange Henseender høi Grad af Cultur. Keiseren, der har besiddet en uindskrænket Herskermagt og næsten har været Gjenstand for guddommelig Tilbedelse, har i Forbindelse med en aristokratisk Stand (Mandariner) bundet Folket, som de har behandlet med stor Foragt, til de gamle overleverede Love og Indretninger, og ved at forbyde dem al Samfærdsel med fremmede Nationer hindret deres videre Udvikling, indtil navnlig i det 18de og 19de Aarhundrede europæiske Nationer har tiltvunget sig Adgang til enkelte Havne, og bidraget meget til deres Oplysning og friere Udvikling. De sildigere betydningsfulde Begivenheder i selve Chinas Indre vil aabne Guds Tjenere Dørene til at udsaae Evangeliet, og udfrie et i de ældste Tider upaatvivleligt af Herren meget benaadet Folk. Red.)

Efter Breve fra Emigranterne dateret 28de Juni passeerte de Missourifloden den 29de, alle ved god Helsen.

Indhold.

	Side
Tale over den første Hjørnesteen til Templet	321
Tale over den anden Hjørnesteen	326
Tale over den tredie Hjørnesteen	329
Tale over den fjerde Hjørnesteen	331
Revolutionen i China	335

„Skandinaviens Stjerne" udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned, og faaes hos DHrr. Boghandlere, samt hos Redactøren i Gothersgade Nr. 28, 2den Bagsal.

Udgivet og forlagt af W. Snow.

Trykt hos F. E. Bording.

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

2. Aarg. Nr. 22. Den 15. August 1853. Priis: 6 ß pr. Expl.

Bønner ved Hjørnestenene til Templet.

Bøn ved den første Steen af Præsident Kimball.

O Gud, du evige Fader! I din Søns Navn, Jesus Christus af Nazareth, beder vi dig, at du nu i denne Tid vil see i Naade til os. Du seer at dine Tjenere Brigham og hans Raad, har lagt Hovedhjørnestenen til et helligt Huus, hvilket vi er ifærd med at opføre for dit Navn. Vi ønsker at gjøre det med rene Hænder og ubesmittede Hjerter for dig og for dine hellige Engle.

Vi takker dig, at det er os tilladt at leve i Kjødet og have Plads paa din Fodskammel og dagligen deltage i de Velsignelser din Haand giver; thi du er vor Fader, og Jesus Christus er vor ældre Broder.

Eftersom vi nu, o Herre, ønsker at bygge dit Navn et Huus, saa at du, om det synes dig godt at komme og tage Bolig paa Jorden, maa have et Sted at lægge dit Hoved, saa beder vi dig at hjælpe os til at opføre det i Renhed for dig og de himmelske Hærskarer.

Vi beder dig at hjælpe os, at vi saaledes maa opføre os, at alle de hellige Propheter, Englene af Himlen, med dig og din Søn, bestandigen maa være sysselsende med vor Velfærd i det, som er til Frelse og evig Liv. Velsign os i dette vor Forsøg paa at ære dig. Velsign denne Jordplæt, vi boer paa; disse Dale imellem Bjergene, hvilke vi haver indviet til dig. Lad dem yde os Jordens Produkter i stor Mængde; velsign Sæden, som der er nedlagt af dine Tjenere og Tjenerinder; og forsaavidt som de er sindet til at gjøre dit Arbeide og opbygge dit Navn et Tempel, og det er deres faste Beslutning, saa lad Himlen være miskundelig over dem. Lad Jorden helliggjøres til Gode for dem, og Sæden, de kaster i den, give dem et hundrede Fold igjen. Vi beder dig velsigne saadanne Mænd og Qvinder; maa den Almægtiges Velsignelser rigeligen tildeles dem, mangfoldiggjøre dem i deres Familier, i deres Hjorder og Flokke, i Styrke og i Sundhed, i Salighed og i evige Liv.

Og vi beder ogsaa med Hensyn til dem, som ikke føler tilbøielig til dit Arbeide, at de ikke maa blive velsignet, men gaa tilbage og ikke frem; lad dem visne og ikke tage til, og lad den Styrke, de har annammet ved deres Flid i dit Arbeide, blive mangfoldiggjort og deelt imellem disse dine Tjenere, som vil holde dine Bud og hellige dig deres Kjerlighed.

See til din Tjener Brigham, o Herre,

og lad din Hellig Aand hvile kraftig over ham denne Dag og fremdeles. Maa han leve og dictere, hvorledes dit Huus skal bygges, see Slutstenen lagt med Fryd, og udgive Noglerne til Salighed og evigt Liv til sine Brødre deri. Velsign hans Raad tilligemed ham, lad dem opnaae en høi Alder og ære Gud alle deres Dage; lad dem aldrig fattes Føde og Klæder, Fædre og Mødre, Hustruer og Børn, og din Aands Kraft til at dygtiggjøre baade dem og disse, som du har givet dem.

Udgos din Aand over dine Tjenere de tolv Apostler; lad din Kraft boe hos dem til at dygtiggjøre dem til det ansvarsfulde Kald, hvortil du har kaldet dem; og i Forening med dem, lad din Aand hvile over Ovorene af de Halvsjerdsindstyve, Overpræsterne, Biskopperne, Høiraadet, de Ældste, Præsterne, Lærerne og Diakonerne, og over enhvert trofast Medlem af din Kirke i disse Dale og i al Verden.

Nu, o Gud, vi indvier denne Steen til Dig; lad denne Plæt være hellig, tilligemed alt hvad der hører til den; og dersom der er en Fjende, eller Nogen der har Ondt isinde imod dit Huus, og de skal forsøge at lægge Snarer for dit Folks Fødder, da lad dem blive fangen i deres eget Net og hildet i deres eget Anslag, og ikke have Magt eller Indflydelse i mindste Maade til at skade dine Børn, fra denne Tid af og for evig. Lad Jacobs den mægtige Guds Kraft beskjerme dine Tjenere og dygtiggjøre dem til at udføre Retfærdighed for dit Ansigt, Herre vor Gud.

Hør os, o Herre, for vi helliger denne, den sydostlige Hjørnesteen til Dig, bedende at den maa ligge i Fred og være bevaret fra at forfalde; thi det er Hovedhjørnestenen til det Huus, vi skal bygge dit Navn. Lad de samme Velsignelser skee de andre tre Stene, samt alt Arbeidet, som dine Tjenere udrækker deres Hænder til at gjøre fra nu af, fremdeles og for evig.

Velsign Bygmesteren, Overopsynsmanden, Formændene for de forskjellige Afdelinger, og enhver Arbeider, som løfter en Haand eller flytter en Ting til dette dit Huus's Opførelse og Fuldkommelse, og giv dem og deres Hustruer og Børn og alt, hvad dem tilhører, alt hvad der er godt og nødvendigt for dem, medens de er i din Tjeneste, og fra nu af fremdeles og for evig.

Vi helliger os selv til dig, med vore Hustruer, vore Børn, vore Flokke og vore Hjorder, med alle de Anlæg og Besiddelser, som tilhører dit Folk i disse Dale; og al Æren og Prisen vil vi give til Fader, Søn og Helligaand. Amen.

Bøn ved den anden Steen,

af Biskop Cordon.

O Gud du evige Fader! Vi takker Dig at vi er forsamlet her denne Morgen for atter at lægge Grundvolden til et Tempel for dit Navn. Vi beder Dig i din Søns Jesu Christi Navn, at lade din Velsignelse hvile over denne, den sydvestlige Hjørnesteen, som er lagt af din Kirkes præsiderende Biskop og hans Raad. Lad ogsaa din Kraft hvile over dine Tjenere som skal stræbe at bygge derpaa. Lad den Sendrægtigheds- og Freds-Aand, som gjennemtrænger vor Barm denne Morgen, hvile over dem, som skal arbeide paa denne Bygning; lad den ogsaa hvile over deres Hustruer og Børn, og udbrede sig vidt og bredt over hele Territoriet og i hele Verden, at de Oprigtige af Hjertet maa komme til at glæde sig, og dine Hellige blive fyldte med Taksigelse, med Lov og med Priis til Dit store Navn for den Mi-

skundhed, Du bestandigen lader udgaa over dem.

Lad i Særdeleshed dine Ældste, som er ude i Udspredelsen, og hvis Hjerter denne Dag banker af Glæde og Tilfredshed, føle din Aands Kraft og Indflydelse, som saa rigelig hviler over os, at de maa have Trøst og Beroligelse. Lad deres Liv blive sparet, at de maa vende tilbage, see en Bygning opført for dit Navn og saare glade lovprise Dig, o Gud. Lad deres Vei blive aabnet, at de maa drage fra Folk til Folk, fra Stad til Stad, og fra Bolig til Bolig. Lad dine Engle gaa foran dem, og din Helligaands hemmelige Kraft berøre Folkets Hjerter for deres Bedste, at dine Beslutninger snart maa blive udført; at Israel maa blive indsamlet fra Jordens Nationer; at Lys og Sandhed maa sprede sig ud indtil alle de Oprigtige af Hjertet fryder sig ved Frihedens Principer, og alle Tyraniets Baand og Aag er sprængt og sønderbrudt, og Guds Kundskab og Kraft bedækker Jorden, som Vandet skjuler Havets Bund.

Vi beder dig at lade de Begjeringer, som din Tjener opsendte fra Hovedhjørnestenen blive besvaret paa dette Folk; og lad din Velsignelse og Kraft hvile over ham og hans Brødre, din Kirkes øverste Præsidentskab; lad dem være fulde af Aabenbaringsaanden bestandigen, at dine Hellige maa trives, dit Rige lykkes og dit Værk skride frem under deres Bestyrelse, at den Dag snart maa komme, da Zion skal blive agtet iblandt Nationerne og det hellige Præstedømme være den eneste Authoritet der anerkjendes, enten hjemme eller udenom, paa Land eller tilsøes.

Leed dit Folk paa din Sti, at de maa være beredt paa dine Beslutningers Udførelse. — Lad det Tempel, som vi idag lægger Hjørnestenene til, blive opført for dit Navn, og lad Slutstenen blive anbragt med Frydeskrig for dit Ansigt. Lad Enhver, som vil udrække deres Haand for at forhindre at dette bliver udført, synke ned i Forglemmelse, og lad deres Magt visne ligesom Jonas's Kikajon. Lad Enhver, som udrækker sin Haand at bygge paa dette Huus, eller paa nogen Maade yder Hjælp dertil, være meget velsignet baade med Himlens og med Jordens Velsignelser; og lad Alting virke tilsammen til dit Folks Bedste i al tilkommende Tid.

Vi indvier denne Steen, og overgiver os til dig, at du maa gjøre med os eftersom det Dig behager, bedende Dig at styre vort Løb og gjøre os evig salig i Dit himmelske Rige, i Jesu Christi Navn. Amen.

Bøn ved den tredie Steen,
af Ældste Wallace.

Retfærdige og barmhjertige Gud, evige Fader! I Jesu Christi Navn, vi helliger og indvier denne Steen til Dig, den nordvestlige Hjørnesteen, hvilken vi har lagt, som en Deel af Grundvolden til et Tempel for Dit store og hellige Navn. Vi beder Dig, o Gud, at imodtage dette Offer af vore Hænder; og giv, at din Fred og Velsignelse maa være og forblive her, at denne Jordplæt maa være hellig for Dig, og aldrig blive besmittet ved dem, som er vanhellig, eller ved nogen ureen Ting. Lad denne Grundvold blive saa fast som de evige Høie, der ikke kan beveges, saa at Bygningen, som skal opføres derpaa, aldrig maa rokkes, men at Folket maa annamme sine Velsignelser deri, til at dygtiggjøre dem til at passere ind igjennem Forhænget til celestial Salighed.

Vi beder Dig, o Herre: lad din Fred være med dem, som arbeider paa denne Bygning; lad deres Hjerter være ind

spireret af den Helligaand, at de ret maa vide at de arbeider paa at bygge dit Navn et Huus, saa at udødelige Væsner kan komme og tjene i Saliggjørelsens hellige Handlinger og lære dine Tjenere hvad der er hinsides Dækket, for at berede dem til at indgaa til den Hvile, som er beredt og lovet de Hellige. Vi beder Dig at sammenbinde denne Hjørnesteen med de andre tre ved et Baand af uopløselig Forening, at det maa staa saa fast som det evige Præstedømme, der er givet til Mænd, som er dine Tjenere, hvilket aldrig kan flyttes af sit Sted; men bestaaer fra denne Tid af evindeligen.

Velsign Folket som er forsamlet denne Dag. Lad det for dem være en Dag, de længe vil erindre. Lad din Aand herske dem og lad hvert Hjerte være fuldt af usigelig Glæde. Lad dem skue ind i Evigheden, at de maa see nye og dyrebare Ting og glæde sig i de hellige Grundsætninger af Guds Evangelium, som er bragt for Dagen i denne Uddeling ved Engles Sendelse til dine Tjenere i de sidste Dage.

Lad vore Fjender blive fangen i deres egne Snarer og falde i den Grav de graver til dit Folk. Lad Forvirring komme over dem; slaa dem tilbage og lad dem fra nu af for evig ikke faae Magt til at skade de Hellige eller Herrens Salvede. Styrk dine Tjeneres Hjerter, som er vidt adspredte iblandt Jordens Nationer og paa Øerne i Havet; lad deres Forstands Øine være henvendte mod os paa denne Dag og deres Hjerter mættet med Fryd og Glæde for dit Ansigt. Styrk dem og giv dem megen Held ved deres Missioner, og lad dem vende tilbage med Ære at see Slutstenen til dette Tempel blive lagt med Fryderaab.

Vi helliger nu os selv, vore Hustruer, vore Børn, vore Flokke og Hjorder, til Dig, o Gud Du evige Fader! og beder Dig at antage Dig os, i Jesu Christi Navn. Amen.

Bøn ved den fjerde Steen,
af Ældste Hyde.

Almægtige Fader! Du, som boer i Himmelen og sidder paa din Herligheds og Magtes Throne — vi beder Dig, at Du vil skue ned til os i megen Naade fra Dine himmelske Sale og høre vore Bønner, som vi denne Dag opsender til Dig i din Søns Jesu Christi Navn. Uagtet Du er ophøiet i Templer, som ikke er bygget med Hænder, midt iblandt de Igjenløste og Helliggjorte, saa beder vi Dig alligevel at Du i din Nedladenhed vil besøge os i vor lave Stilling; og, som vi har lagt denne Hjørnesteen til Zions jordiske Tempel, saa hjælp os at indvie den, paa det at dine Sønner og dine Døttre i disse Sale maa glæde sig til at møde deres Herre.

Dig, o vor Saligheds Gud, skylder vi evig Tak for Dine mange Velsignelser og store Naade imod os — at Du, siden vi blev tvungne til at fly til Bjergenes Dale og Klofter og skjule os i dine Lønkamre for Forfølgelsens eller Dragens Ansigt, som er rød af de Helliges og Jesu Vidners Blod, har gjort Landet frugtbart — har kommet Ørken til at blomstre som en Rose. — Du kjender vor Fremfærds Historie. Vore Dyder og vore Feil har været aabenbare for dit Aasyn; vor Viisdom og vore Daarskaber har ei været skjult for Dig. Du har kjendt vor Styrke og vor Svaghed, vore Glæder og vore Sorger; som og vore Lidelser og Forfølgelser for dit Navns Skyld, og dine Tjeneres Martyrdom.

Ihukom os Herre! og lad din Naades Sol, liig Fredens Regnbue, omskinne os, dit Folk, medens vi er her tilhuse og afhængig af disse skrøbelige Legemer, som er vor Aands Bolig; og ihukom ligervis

vore Fjender, som, paa Grund af gruelig Misundelse og ondskabsfulde Hensigter, har nødsaget os til at søge et Hjem i disse fjerne Egne eller i den stille Grav; eller at vanke hid og did som Fremmede og Udlændinge paa Jorden, uden nogen fast Bopæl eller noget Hvilested; giv dem Løn for deres Gjerninger, og lad dem æde Frugterne af deres Udyder, dersom de ikke omvender sig.

De tolv Apostler af de sidste Dage, hvem det behagelige Hverv var overdraget, at lægge den nordøstlige Hjørnesteen til dette Tempel, hvilken er den sidste Hjørnesteen af Bygningen, er her mødt for at gjøre deres Pligt for dit Ansigt midt iblandt din Kirkes Fuldmagter og de forsamlede mange Tusinde, som er komne for at overvære Dagens alvorsfulde Ceremonier. Vi anraaber Dig derfor om dine Velsignelser at hvile over os denne Dag, medens Himmelens Sol paa sit aarlige Besøg til sit nordlige Herredomme, forandrer Naturens Hjerte og oplyser dens Ansigt ved sit Smiil, Sneen paa de evige Høie maa vige for den, og flyder ned i klare Strømme af levende Vand, der udbreder Liv og Yppighed over hele Sletten.

Fra den Time af, da Jorden blev brudt til denne Grundvold, har Satan været nalmindelig flittig til at opvække hans Børns Hjerter til at hade vor Guds Tjenere og Børn. — Men o Herre, Værket er Dit, og din Arm er mægtig til at udføre og forsvare det.

Vi helliger og indvier nu, i Jesu Christi vor store Ypperstepræstes og Lovgivers Navn, denne Hjørnesteen til Dig, bedende, at Murene; som skal opføres paa denne Grundvold, maa stadig gaa op formedelst dit Folks standhaftige Flid, under din Omsorg og Velsignelse og dit Ansigtes Engels milde Varetægt.

Enhver o Herre, der velsigner og bidrager til dette Tempels Opbyggelse ved deres Tro, gode Villie og Midler, — ved deres Sølv og Guld, — ved deres Arbeide, — ved deres Heste, Øren, Faar, Korn, eller nogen eller alle af deres Produkter, Nødvendigheder eller nyttige Ting: lad dem tiltage i Formue og Evner, og i Guds Naade og haus Tjeneres Tillid; og lad dette Tempels Velsignelser naae dem, enten de er Jøder eller Hedninger; bundne eller fri; Mænd eller Qvinder; og hvo, som vil søge at forhindre, imodsætte eller forebygge denne Bygnings Opførelse; eller som vil hade eller vanære samme; eller som paa nogen Maade, med sit Vidende, med Villie eller forsætlig, forøder, beskadiger, forstyrrer eller fordærver nogensomhelst Deel af Værket; lad Saadanne ei alene blive magtesløse og klædte i Skam, Vanære og Fordømmelse; men efter din vise Styrelse vederfares det selvsamme selv, som de gjør eller ønsker at gjøre imod denne Bygning.

Lad den Tid hasteligen komme o Herre, da dette dit Huus i Bjergenes Midte, skal imodtage Slutstenen med Glædesskrig og blive fuldkommet, og Nationerne flokkes til det; — da mange Folk skal sige: «kom, lad os gaa op til Herrens Bjerg — til Jacobs Guds Huus, at han maa lære os om sine Veie, saa vil vi vandre paa haus Stier; thi af Zion skal udgaae en Lov, som skal tilkjendegive enhver falsk og forføriſk Aand, enhver sand Grundsætning, som og de Vildfarelser, der har indviklet Nationerne i Oprør og Strid — i Trætte — i Mørkhed og Synd; og som vil borttage det bedækkende Slør, der har hængt over alle Folk; og Hedningerne skal komme til Zions Lys og Konger til det Skin, der opgaaer for hende. Fremskynd Tiden, evige Fader, da den Kundskab, dine Tje-

nere erholder paa denne indviede Plæt, skal tjene som et Fyr for Nationerne, der seiler paa Tidens Hav i Mørket.

O Du vore Fædres, Abraham, Isaak og Jacobs, Gud! Styr Verdens Magters Foretagender, vi bede Dig, til Bedste for Igjenløserens Rige, og til at berede Veien for hans triumpherende Regering paa Jorden. Velsign enhver oprigtig og godhjertet Hersker i Menneskenes Riger og Regeringer; og endskjøndt de er uvidende om dine Hensigter og Bestemmelser, saa gjør dem dog til dine Redskaber til at berede og udrette netop det, som Du haver betænkt og har besluttet i dit Hjerte.

Hellige Fader, vi beder Dig, velsign Præsidentskabet over denne din Kirke, og lad deres Dage blive mange, paa det at vi længe maa nyde deres gode Raad og drage Nytte af deres Viisdom. Ihukom de tolv Apostler ogsaa, samt Præsidenterne for de Halvfjerdsindstyve, som nu paakalder dit Navn med vor Røst. Lad ingen af os nogensinde falde i Overtrædelse eller føre Skiændsel over din Sag eller sætte Plæt paa vort Navn; men bevar os i din Frygt — i Sandhedens Lys — i vor Guds Naade — i hinandens Tillid, i Agtelse for vore Foresatte og i de Retfærdiges Ydest.

Som vi haver lagt og indviet denne Hjørnesteen med vore bedste Ønsker, kjæreste Forhaabninger og stærk Tro, at Bygningen maa hurtig blive opført og fuldendt, saa beder vi Dig, at vi maa vorde Piller i Dit aandelige Tempel og ei mere gaa ud deraf; men styrk og bevar i Forening med alle de Trofaste, den store tilsammenføiede Bygning, opført ved uindskrænket Viisdom, Magt og Godhed, hvori Du i Din egen beleilige Tid, vil samle hver Søn og Datter af Adams faldne Slægt; og til Gud og Lammet giver vi evig Ære, Priis, Herredømme og Herlighed baade nu og for evig. — Amen.

En Advarsels Røst.

(Fortsat fra Pag. 303.)

Sjette Capitel.

Hvorlunde Gud handler mod alle Folk, i Henseende til Aabenbaring.

Af Ap. Gjr. 17. 26 til 28. lærer vi: 1) at alle Mennesker er af eet Blod: 2) at de er bestikket til at boe over hele Jorden: 3) at Herren har bestemt Grændser for dem, det er: han har uddeelt Jorden imellem sine Børn, og givet hvert Folk sin Deel, f. Ex. Canaans Land til Israel; Bjerget Seir til Esau; Arabien til Ismael; Amerika til Josephs Levning o. s. v. ligesom en Fader uddeler et stort Jordegods til sine Børn, og 4) at han har tilstedet alle Folk paa Jorden, at de maa føle efter ham og finde ham; og han er ikke saa langt bort fra nogen af dem, enten de er i Asien, Afrika, Europa, Amerika eller paa Øerne i Havet. Om nu noget Folk paa Jorden skulde efterleve og benytte sig af denne Rettighed, hvad vilde de da faae? Jeg svarer: „Aabenbaring; thi intet Folk har nogensinde fundet Gud ad nogen anden Vei, ei heller nogensinde vil. Om de fik Aabenbaring, saa kunde de vel ogsaa skrive det og gjøre en Optegnelse deraf og lære deres Børn det; og denne Optegnelse vilde

være hellig, fordi den vilde indeholde Guds Ord, og altsaa vilde det være en "Bibel", enten den var skreven af Jøderne, de ti Stammer, Nephiterne eller Hedningene. Men hvorfor er da nogle Folk forladt i Mørke i mange Tider, uden Aabenbaring til deres Veiledning? Jeg svarer: fordi deres Forfædre forkastede Aabenbaring, udstødte og dræbte Propheterne, og vendte et døvt Øre til det, som hører Gud til, indtil Gud borttog det, som de havde, og overgav det til et andet Folk, og lod dem fra Slægt til Slægt opvoxe i Vankundighed; men de, der intet Lys forkaster, er ingen Fordømmelse under, hvorfor Guds Barmhjertighed har Krav paa dem formedelst Christi Blod, som gjorde Forsoning for Verdens Synder. Hedningene, som aldrig har havt noget Lys ved Aabenbaring, vil blive salig formedelst Christi Blod, medens deres Forfædre, som forkastede Lyset, bliver fordømt; thi dette er deres Fordømmelse, at da Lyset kom, forkastede de det.

Lad os nu betragte forskjellige Tidsalderes Historie. I Begyndelsen havde Menneskет Lys, som de fik ved direkt Aabenbaring; thi Adam, Cain og Abel talede med Gud. I den næste Tidsalder havde de det samme, thi Enoch vandrede med Gud, og saae ei alene Christi første Komme, men ogsaa det andet, og han sagde: "See, Herren kommer med sine mange tusinde Hellige, at holde Dem over Alle og straffe de Ugudelige" o. s. v. (see Juda); hvoraf det synes som at Enoch vidste og propheterede om Messias med al en Apostels Frimodighed. I Noæ Dage var der atter Aabenbaring; og ingen af disse var af Israel. Naar det nu var saa mange Ikke-Israeliter given at faae Herrens Ord og have Kundskab om den sande Gud ved Aabenbaring, saa maa alle andre ogsaa have kunnet havt det saaledes; og om Nogen nedsank i Mørke og dyrkede Afguder, indtil Gud overgav dem til at øve Ureenhed med Graadighed og endelig tog Guds Orakler fra dem og indskrænkede dem til Abraham, saa var det fordi de i lang Tid havde forkastet og gjort sig selv uværdig til at have dem; og det synes, at Guds Orakler fra Begyndelsen af Israels Dage i Særdeleshed tilhørte den udvalgte Sæd, der netop var udvalgt dertil, nemlig at dem maatte anbetroes de Guds Orakler, Præstedømmet, Gudstjenesten og Alt, hvad der havde existeret iblandt Hedningene fra Begyndelsen. — Men i Tidens Længde gjorde Israel sig ogsaa uværdig til saasanne Velsignelser ved at stene og dræbe Propheterne og forkaste Messias og alle dem, som Gud sendte til dem, indtil tilsidst Gud tog Riget fra dem, og gav det til Hedningene, hvem det siden ogsaa blev frataget; og kun med Ringeagt har han betragtet deres Vankundighed fra den Tid af indtil det blev dem gjengivet. Men nu, saa snart som Riget er oprettet igjen iblandt Hedningene, byder han dem Alle allevegne, at omvende sig; og dersom de ikke gjør det, da er de under Fordømmelse; men ikke før. Derimod var Riget aldrig saasnart frataget Jøderne, førend dets Frugter forsvandt og de adspredtes iblandt alle Nationer, hvor de ikke siden haver hørt Guds Røst byde dem at omvende sig. Og naar nogen Hedning (Christen) har budet dem at omvende sig og lade sig døbe (i Herrens Navn) uden ved Aabenbaring at være beskikket dertil eller befalet at gjøre det, da har det været en Fornærmelse imod dem. Ikke at Omvendelse var urigtig, men Fornærmelsen bestod deri, at de foregav at være sendt med et Budskab, naar de ikke var det. — Thi naar Gud byder Menneskene at omvende sig, saa sender han Nogen med Befalingen, paa det at de Paagjeldende maa blive underrettet

derom; og naar han ikke befaler Nogen at gjøre noget Saadant, saa ønsker han det ikke af dem. Hvo som siger, at Jøderne, som et Folk, er bleven budet at omvende sig og lade sig døbe i de sidste fytten hundrede Aar, siger det, som ei kan bevises, uden det kan bevises, at der er skeet en ny Aabenbaring i det Tidsrum, bestikkende Nogen til at gaa til dem i et saadant Ærende; ei heller kan nogen Slægt af Jøder, som har existeret siden Inspiration ophørte, blive fordømt for at forkaste noget Budskab fra Gud, da han ikke har sendt noget Budskab til dem, og de altsaa ikke har forkastet noget Saadant; men deres Forfædre, som forkastede det, der var af Gud, er under Fordømmelse.

Naar Mænd sendtes med Evangeliet til Hedningene, blev de budet at omvende sig; og dette Bud var gyldigt, saafremt de Mænd, der kom med det, var sendt ved den rette Myndighed og inspireret af den Helligaand; men da de havde dræbt Apostlerne og de inspirerede Mænd og misbrugt deres Velsignelser indtil Gud tog dem bort og lod dem uden Inspiration, da faldt Straffen paa den Slægt; og de, der kom til at leve senere, har aldrig faaet Befaling at omvende sig og lade sig døbe, (uden ved ny Aabenbaring) og hvo, som siger, at Gud har befalet en Hedning (Ikke-Israelit) at omvende sig og adlyde Evangeliet siden de Dage da Inspirationen ophørte, eller Apostler og Propheter ophørte iblandt Menneskene, siger det, som kan ikke bevises, uden det bevises at der er skeet Aabenbaring siden den Tid, som atter bestikker Mænd til at gaa til Hedningene i et saadant Ærende. Vist er det, at Gud kræver intet mere af en Slægt, end at gjøre det, som han befaler den; og en Slægt, som han intet aabenbarer, eller til hvem han ei sender Mænd med Budskab fra ham, har intet Budskab at adlyde, og intet at forkaste; og følgelig er der intet, der binder dem, undtagen de moralske Grundsætninger af Ret og Uret, hvilke er ligelig bindende i enhver Tidsalder, i Forhold til Folkets Kundskab om Retskaffenhed. Men i disse sidste Dage har Gud atter talet fra Himmelen og bestikket Mænd til at gaa, først til Hedningene, bydende dem allevegne, at omvende sig og adlyde Evangeliet; og derefter har han ogsaa budet dem, at gaa til Jøderne og befale dem at omvende sig og adlyde Evangeliet; og saaledes er det, der saalænge har været borte fra Jorden, eller oprettet; og hvorsomhelst deres Røst skal høres at udraabe denne Proclamation i Navnet Jesus, saaledes som han har befalet dem, der er Folket pligtig at omvende sig og lade sig døbe; og den, der omvender sig og bliver døbt, skal blive salig; men den, der ikke troer deres Vidnesbyrd, skal blive fordømt, og dette af denne simple Aarsag: at Gud har sendt dem formedelst Aabenbaring i dette Ærende og til denne Slægt, og den, der forkaster den mindste af Guds Sendebud, forkaster den, som sendte ham, og derfor er de under Fordømmelse fra den Time af. Men det Budskab, som Gud har sendt disse Mænd med, er ikkun bindende for den Slægt, de sendes til, og er slet ikke bindende for dem, som er døde og borte førend det kom; ei heller er det bindende for nogen Slægt, som skal komme efter, uden Gud skulde opreise Mænd og sende dem med det samme Evangelium, og da vil den Slægt, som det sendes til, blive frelst eller fordømt, eftersom den annammer eller forkaster deres Vidnesbyrd.

Folk gjør os ofte dette Spørgsmaal: Naar Gud har sendt Mænd med visse Sandheds Punkter, der er bindende for Folket, og uden hvilke de ei kan blive salig, hvad vil der da blive af de gode

Mennesker, som er gode forend dette Budskab kom? Jeg svarer: dersom de adlød det Budskab, Gud sendte i deres egen Slægt, saa vil de blive salig; men hvis ikke, vil de blive fordømt. Men hvis Gud ikke sendte noget Budskab til den Slægt, da har den intet forkastet, og er følgelig ingen Fordømmelse under; og de vil staa op til at dømme denne Slægt og fordømme den; thi, dersom den var bleven tilbudt de Velsignelser, som nu tilbydes os, saa vilde den vistnok have annammet dem med Glæde. Aarsagen til Fordømmelse er aldrig andet end Forkastelse af det Budskab, som Gud sender Menneskene; og de siger sig at hænge hart ved det, som han har sendt i forrige Dage.

Vee eder, I Skriftkloge og Pharisæer, I Dienskalke! I pryde Propheternes Grave og siger: havde vi levet i vore Fædres Dage, vilde vi ikke have stenet og dræbt Propheterne, som de gjorde. Men I er selv Vidner til, at I tillader eders Fædres Gjerninger at gjøres igjen; thi de dræbte Propheterne og I bygger deres Grave, dette var Frelserens Vidnesbyrd for Jøderne, som sagde sig at hænge hart ved deres forrige Propheter, og til samme Tid forkastede Jesus og hans Apostler. Og saaledes er det nu i det nittende Aarhundrede. I saakaldte Christne, pryder Messiæ og hans forrige Apostlers Gravsteder, og bygger prægtige Kirker til Erindring om dem, og benævner dem Sanct Pauli Kirke, Sanct Petri, Sanct Johannis o. s. v.; og I siger: havde vi levet i Apostlernes Dage, vilde vi ikke have stenet og dræbt dem. Men I er selv Vidner til, at I tillader eders Fædres Gjerninger at udøves ogsaa nu; thi de dræbte Apostlerne, og I bygger Kirker til Ære for dem; medens I til samme Tid, dersom en Prophet eller en Apostel kommer iblandt eder, og vidner om hvad Gud har sendt ham til at vidne om, strax vil lukke eders Døre for ham; thi, siger I, der skal ikke meer være Propheter og Apostler paa Jorden, og I kalder ham uden Videre, en falsk Prophet; og dersom Pøbelen gaaer hen og myrder ham, eller sætter Ild paa hans Huus, eller ødelægger hans Gods, vil I enten glæde eder eller sidde stille og bifalde Gjerningen, og maaskee raabe: "falske Propheter"; medens eders Presser og Prædikestole, flitteligen udspyer alskens Løgne om ham. Vee eder, I Præster, Pharisæer, Dienskalke; men opfyld I kun eders Fædres Maal; thi, som de gjorde, saa gjør I. Hevnen hører Gud til; han vil hastelig hevne sine Udvalgte, som raaber til ham Dag og Nat. — Men vi maa tilbage til Aabenbaring. "Der er Intet skjult, som jo skal aabenbares, og Intet løndigt, som man jo skal faae at vide." Dette var eet af Frelserens Ordsprog. Og atter, "Herrens Kundskab skal bedække Jorden, ligesom Vandet skjuler Havets Bund." Nu vil jeg spørge, hvorledes denne store Forandring vil skee, og jeg veed ingen bedre Maade at besvare dette Spørgsmaal paa, end at anføre Nephis Prophetie i Mormons Bog Side 109. "Thi jeg befaler alle Mennesker, baade i Østen og i Vesten, og i Nord og i Syd, og paa Øerne i Havet, at de skal skrive de Ord, som jeg taler til dem; thi ud af Bøgerne, som skal skrives, vil jeg dømme Verden, hvert Menneske efter sine Gjerninger, efter det, som skrevet er. Thi see, jeg skal tale til Jøderne, og de skal skrive det; og jeg skal ogsaa tale til Nephiterne, og de skal skrive det; og jeg skal ogsaa tale til de andre Stammer af Israels Huus, hvilke jeg har bortført, og de skal skrive det; og jeg skal ogsaa tale til alle Folk paa Jorden, og de skal skrive det. Og det skal skee, at Jøderne skal have Nephiternes Ord, og Nephiterne og Jøderne skal have Israels fortabte Stam-

mers Ord; og Israels fortabte Stammer skal have Nephiternes og Jødernes Ord. Og det skal skee, at mit Folk, som er af Israels Huus, skal blive hjemsamlet til sine egne Lande; og mit Ord skal ogsaa blive samlet til Eet. Og jeg vil vise dem, som strider imod mit Ord og imod mit Folk, som er af Israels Huus, at Jeg er Gud, og at jeg gjorde Pagt med Abraham, at jeg vilde ihukomme hans Sæd for evig."

(Sluttet.)

Præstedømmets Gjengivelse.

(Fortsat fra Pag. 319).

Præstedømmets Gjengivelse var ikke alene berammet til Enkeltes Frelse i Amerika; men alle Nationer Stammer og Tungemaal paa hele Jorden, ja de Hensovedes Mangfoldighed skulde føle Virkningerne deraf. Ihvorvel Propheten Joseph Smith af sine Modstandere beskrives som en Døgenigt, et raat og uvidende Menneske, var han dog ikke saa kortsynet eller uvidende om deres Frelse, der var hensovede uden at have hørt Evangeliets Røst eller havt Leilighed til at adlyde dets Anordninger, som den Masse af selvkaldte "Christne", der nu forkaste Evangeliet med den Paastand, at det ikke kunde være det rette, fordi deres Fædre i Frafaldets Periode ikke havde hørt det forkyndt, og derfor (efter deres indskrænkede Begreber) maatte blive fordømte. Formedelst Aabenbarelse lærte han at kjende Guds udstrakte Kjerlighed til alle sine Hænders Gjerninger, og de vise Planer han havde lagt til deres Frelse. Derfor byggede han paa Herrens Befaling et Tempel, og siden, efter at det ligesom Salomons var bleven besmittet, et andet, hvori Evangeliets Ordinanzer for de Døde skulde forrettes. "Uden nogen bliver født af Vand og Aand, kan han ikke indkomme i Guds Rige", sige saamange i disse Dage, og tillægge disse Frelserens Ord den meest udstrakte Betydning ved at anvende dem paa spæde, uskyldige Børn, friede fra Syndens Straf ved Christi Forsoning, naar der er Tale om disse skal døbes eller ei; men hvor starblinde er ikke disse, som sige at kjende Gud, naar man spørger dem om, hvorledes deres Daab skal skee, der døde, førend nogensinde Evangeliets Røst havde naaet deres Øren. Den vistnok almindeligste Mening er den, at der aldeles ingen Daab skal skee for de Døde, ihvorvel Apostlen Paulus taler derom; og det er heller ikke til at undres over, at de intet vide derom, naar de forkaste al Aabenbaring, den eneste Kilde, hvorved de kunde hente denne Kundskab. Men hvor meget mere efter deres Anskuelse maatte ikke de have Daaben behov, som er døde i Synd, naar de hovmodig fordriste sig til at aftvætte det spæde, ved Christi Fortjeneste retfærdiggjorte Barn? Det vilde næppe være tilladt at bruge en saadan Tale, om ikke den Hovmodens og Mørkhedens Aand, der bringer Menneskene til at ophøie sig over alt, som kaldes Gud og Gudsdyrkelsen, til at fornegte Aabenbarelse og dog tillade sig at forandre Gud Anordninger efter eget Godtbefindende, havde faaet en desværre almindelig Indflydelse, og ved en saadan Tale muligen en Deel vilde blive vakte til Sandheds Erkjendelse; thi Uvidenheden om Guds ophøiede Planer til Menneskens Frelse bliver da først

lastværdig, naar den er Følgen af Ondskab, Uretfærdighed og Ulydighed mod Gud, af Vantro og Ligegyldighed for Guds Tjeneres Lærdom.

Men nok at sige: formedelst Guds Aabenbaring byggede Propheten J. Smith Herren et Tempel, hvori der (ogsaa efter Aabenbaring) forrettedes Daab og andre Handlinger for dem, der i Aandernes Bevaringssted havde annammet Evangeliet. Endvidere, for at opfylde Prophetien: — "dette Riges Evangelium skal prædikes til et Vidnesbyrd for alle Folk" — udsendte han efter Guds Befaling Missionærer til andre Verdensdele. Saaledes høre vi allerede i 1837 om disses Virken i England; ogsaa Apostlen Orson Hyde opholdt sig nogle Aar senere — paa Veien til sin Mission at velsigne Canaans Land, og aabne denne Evangeli Uddeling dersteds — i Tydskland, hvor han i Frankfurt i 1842 udgav en lille Bog betitlet, "Ein Ruf aus der Wüste". Og ihvorvel Propheten Joseph to Aar efter maatte besegle sit Vidnesbyrd med Martyrdøden, standsede dette dog ikke Evangeliets Udspredelse, saa at der nu i detheletaget kun er faa Lande, hvortil der ikke er sendt Missionærer.

Den Sikkerhed, hvormed han profeterede om det Samfunds Fremgang, hvis jordiske Overhoved Gud havde beskikket ham til at være, tilligemed Prophetiens Overensstemmelse med Bibellæren, og at den nu tildeels er opfylgt, taler saa vel som noget andet for hans guddommelige Kald.

I det Foregaaende er der nu givet mange Beviser for Præstedømmets Bortkagelse af Jorden, og Nødvendigheden derfor af dets Gjengivelse ikke allene for denne Slægts Gavn, men for mange hedengangnes; dernæst har vi seet mange Beviser for, at denne Gjengivelse virkelig er skeet til en Mand i Amerika ved Navn Joseph Smith, ved hvem det igjen er overantvordet til mangfoldige andre, for aldrig mere at bortages af Jorden; men opfylde sin Hensigt: Forberedelsen af Christi herlige Tilkommelse. Ihvorvel nu disse Beviser i Betragtningen af den store Mangfoldighed kun er faa, er de dog vistnok tilstrækkelige til at have beviist **Præstedømmets Gjengivelse.**

(Sluttet.)

Joseph Smiths Levnetsløb.

(Fortsat fra Pag. 320.)

En Conferenze blev holdt, hvori Broder W. W. Phelps blev befalet at standse i Cincinnati paa sin Vei til Missouri, og kjøbe en Presse og Typer til den Hensigt, at etablere og publisere et maanedligt Blad i Independence i Jackson County i Missouri, under Navnet „Evening and Morning Star." Den første Søndag i October blev Orson Hyde, som var Skriver i Brødrene Sydney Gilbert og Newel K. Whitneys Krambod i Kirtland, døbt og indlemmet i Menigheden; og da han snart efter blev fraskilt, som een af Herrens udvalgte Mænd, til at bære hans Ord til Nationerne, saa føler jeg et Begjær til at omtale ham, som han var og som han er. Efter hans egne Ord blev han allerede i sin spæde Barndom

forældreløs, uden Nogen til at see til ham med en Faders Øie eller føle for ham med en Moders Hjærte. Den Haand, som først aftørrede hans Taarer, var stille, og det Bryst, han engang havde diet, var koldt, og slumrede i Dødens Arme. Han blev udstødt vennelos i den kolde og ufølsomme Verden, saa at han i tyve lange Aar ikke saae en eneste Een, i hvis Aarer flød en Draabe af beslægtet Blod, og altsaa opvoxede som en vild og udyrket Plante, og var nu kommen ind i den ny og evige Pagt, at vorde ny og annamme Naade for Naade og stille sig under hans faderlige Omhu, hvis Aag er gavnligt og hvis Byrde er let, og som lønner sine Sønner og Døttre, der tjener ham tro indtil Enden, med evigt Liv.

At vedblive med hans eget figurlige Sprog, stod han nu for Verden at føde Herrens Fugle, ligesom han havde staaet i sit tidligere Liv, at føde de Herrers Høns, som han var hos. Thi, siger han, naar jeg udgjød Kornet paa Jorden, kom Hønsene alle tilsammen i en Hob; men, naar Kornet var godt og Strømmen ophørte, vendte Hønsene sig alle bort, og gik hen i forskjellige Retninger hver syngende sin egen Sang. Saaledes med Religionen; — medens Gud lod Aabenbarelsens Flod flyde ud over den gamle Kirke, var de Alle forenede og aad det levende Brød; men der han han undlod at give Aabenbaringer i de sildigere paa Grund af Menneskenes Vantroe, saa vendte de om og gik deres egen Vei, og sang deres egen Sang, nogle en Methodist-Sang, andre en Baptist-Sang, andre igjen en Presbyterianers Sang o. s. v.; men dersom de havde havt Aabenbaring, da vilde de have sjunget een af Zions Sange. Hans videre Levnets-Beskrivelse vil komme ind herefter i sit Sted.

I Begyndelsen af October Maaned annammede jeg følgende Aabenbaring:

Aabenbaring angaaende Bøn, given i October 1831. See Pagtens Bog Side 117.

Snart efter at jeg havde annammet denne Aabenbaring, begyndte jeg igjen paa at oversætte den hellige Skrift i Forening med Ældste Rigdon, som havde flyttet til Hiram for at gjøre Tjeneste som Skriver for mig.

Den 11te October blev der afholdt en Conferenze hos Broder Johnsons hvor jeg boede, ved hvilken Lerlighed de Ældste blev underrettede om den gamle Maade at bestyre Forsamlinger, hvilken Kundskab de fleste af dem var uvidende om. En Committee af sex blev beskikket til at undervise de forskjellige Grene af Menigheden. Ældste David Whitmer og Reynolds Cahoon blev beskikket som to af bemeldte Committee, med videre Pligter henhørende til deres Mission, nemlig, at fremsætte Brødrene Joseph Smith den Yngres og Sydney Rigdons Kaar, at de maatte faae Midler til at fortsætte Oversættelsen. Denne Conferenze blev hævet til den 25de October, at møde i Serens Burnetts Huus i Orange i Cuyahoga County. Den 21de var jeg til en speciel Conferenze for at afgjøre en Sag, der var opkommen i Kirtland i Anledning af at William Cahoon og Peter Devolve havde mishandlet een af Broder Whitneys Børn. Jeg og Ældste Rigdon blev beskikket til at gaae til Kirtland, for at jeg jevne denne Udstaaelse, hvilket vi ogsaa gjorde. I Conferenzen i Orange den 25de mødte tolv Overpræster, sytten Ældste, fire Præster, tre Lærere og fire Diaconer, tillige med en stor Forsamling. Meget blev forhandlet, og de Fire forblev i Committeen, som var beskikket af Conferenzen i Hiram den 11te,

og bestod af Simeon Carter, Orson Hyde, Hyrum Smith og Emer Harris. Efter William E. Mac Lellins Begjering, adspurgte jeg Herren og erholdt følgende Aabenbaring:

Aabenbaring given i October 1830. See P. B. Side 198.

Jeg vendte tilbage fra Conferenzen i Orange til Hiram, og eftersom Oliver Cowdery og John Whitmer skulde reise til Independence i Missouri, saa blev der bestemt en Conferenze til den 1ste November, ved hvilken jeg annammede følgende Aabenbaring:

Lytter o I Folk af min Kirke o. s. v. See P. B. Side 1.

Efter at vi havde faaet denne Aabenbaring, var der nogen Samtale betræffende Aabenbaringer og Sprog, og jeg annammede Følgende:

Aabenbaring given i November 1831. See P. B. Side 118.

Efter at denne Aabenbaring var given, skete det, at William E. Mac Lellin, som den klogeste Mand i hans egne Øine, idet han havde mere Lærdom end Fornuft, stræbte at skrive en Befaling liig een af de Mindste af Herrens, men feilede; — det var et grueligt Ansvar at skrive i Herrens Navn.

De Ældste og alle Tilstedeværende, som var Vidne til dette mislykkedes Forsøg af en Mand paa at efterabe Jesu Christi Sprog, blev fornyede i deres Tro paa Evangeliets Fylde og de Befalingers og Aabenbaringers Sandhed, som Herren havde givet til Kirken igjennem mig som et Redskab; og de Ældste viiste Villighed til at bære Vidnesbyrd om deres Sandhed for hele Verden.

Da følgende Ældster meget ønskede at kjende Herrens Villie angaaende dem selv, raadspurgte jeg Herren og annammede: — En Aabenbaring, given i November 1831 til Orson Hyde, Luke Johnson, Lyman Johnson og William E. Mac Lellin. (See Pagtens B. Side 112).

Jeg havde ved Conferenzen bestemt, at Oliver Cowdery skulde bringe Befalingerne og Aabenbaringerne til Independence i Missouri for at trykkes, og at jeg skulde ordne dem og faae dem færdig til den Tid han forlod os, hvilket var ved den 15de i Maaneden, eller mulig før. I al denne Tid var der meget, som de Ældste ønskede at vide angaaende Evangeliets Forkyndelse til Jordens Beboere, og begyndende Indsamlingen; og for at vandre ved det sande Lys, og blive underviste fra det Høie, raadspurgte jeg Herren den 3die November 1831 og annammede følgende Aabenbaring, som paa Grund af dens særdeles Vigtighed siden er bleven lagt til Lærdommens og Pagtens Bog og kaldet Tillæget. (See Pagtens B. Side 304.)

(Fortsættes.)

Blandinger.

I **Folkethingets** Løverdagsmøde d. 16de Juli stillede Justitsraad Hjorth den Forespørgsel til Cultusministeren, om Regeringen havde truffet eller agtede at træffe Foranstaltninger imod Mormonismens Udbredelse. Hjorth gjorde op-

mærksom paa den faste Organisation og store Udbredelseslyst, som fandtes hos Mormonerne. Paa 1000 Menighedsmedlemmer kom 38 Ældster, 59 Præster, 40 Lærere og 17 Diaconer. Han tvivlede ikke paa, at jo Mange af redelig Overbeviisning hang ved de urimelige Fabler, hvoraf den mormonske Lære bestaaer; men hos Mange var vistnok verdslige Hensyn de overveiende. Det var ikke hans Hensigt at paakalde den verdslige Magt imod en Religionssekt: men han ønskede en kraftig Udtalelse af Regeringen om, at Mormonismen var noget Fordærveligt og Falskt. Den simple Mand lagde megen Vægt paa, hvad Regieringen meente og sagde. Saalænge som Folkekirken ikke havde nogen Forfatning, manglede den et Organ for en saadan vægtig Udtalelse. Hvad Cultusministeren svarede, syntes at være omtrent Følgende: Regieringen var ikke beføiet til at forhindre Mormonismens Prædikelse, men havde blot at føre Control med, at dens Tilhængere Intet foretoge imod Orden og Sædelighed. Denne Control førtes over dem af Justitsministeriet. Han ønskede, at Folkekirken vilde optræde med mere Kraft imod Secten. Hass meente, at Mormonerne maatte have fuldkommen Frihed i Liv og Lære, selv til at tage flere Koner; dette Sidste var jo ogsaa tilladt Muhamedanerne. Skulde en Muhamedaner ikke have Ret efter Grundloven til at boe her i Landet med sine flere Koner. Lindberg talte den fuldstændige Religionsfriheds Sag: P. Hansen meente, at Mormonerne skulde have Lov til at dyrke Gud for dem selv, paa hvad Maade de vilde, men de skulde ikke have Lov til at drage Landet rundt for at lokke Tilhængere til sig. Denne sidste Yttring fandt levende Modsigelse fra flere Sider af Thinget. Lindberg ønskede ved denne Leilighed blot at nedlægge det Vidnesbyrd imod Mormonismen, at, naar den siger sig selv at være grundet paa en Aabenbaring, som skal være skeet for nogle faa Aar siden, saa kan den ikke være Eet med den gamle 18hundredaarige Christendom.

(Flyvepst. Nr. 163.)

Frygteligt Uveir. I forskjellige Egne af Frankrig og Tydskland har i Juli Maaned raset et meget stærkt Uveir. Fra Harzen indtil Zerbst og Köthen, i en Længde af omtrent 10 Mile og en Brede af omtrent 5 Mile, faldt der den 8de Juli Hagel af Størrelse som Due- og Hønseæg og indtil et Par Punds Vægt. Paa talrige Steder ere Markernes og Havernes hele Afgrøde aldeles ødelagt, Vinduerne paa Uveirssiden blevne knuste og selv Tegltagene for en stor Deel slaaede istykker. Ikke blot er der dræbt en Mængde Fierkreaturer, men endog Mennesker er blevne haardt saarede. Paa enkelte Steder maatte man sende Vogne ud for at hente de Arbeidere, der var blevne overfaldne af Uveiret paa Marken. Et lignende Uveir har ogsaa raset i Regeringsdistrictet Düsseldorf. I Crefeld og Omegnen er der under Uveiret faldet en saadan Mængde Hagel, at Kornet paa mange Marker seer ud, som om det var afmeiet, hvorved Udsigten til en rig Høst er gaaet aldeles tabt. Fra Meschede berettes i "Cöln. Ztg." om Uveiret, at det har ødelagt næsten Alt paa Markerne og i Haverne. Orkanen, som rasede der i Omegnen, var saa stærk, at den beskadigede en Mængde Huse og rev Træer af 4 Fods Gjennemsnit op med Rode og slyngede dem langt bort. Fra Meschede til Lane er 38 Kirsebærtræer langs med Chaussèen, der holdt 1½ Fod i Gjennemsnit, blevne om-

kastede. Mennesker, der bleve overraskede i det Frie, bleve i den Grad saarede af Haglen, at de maatte søge Lægehjælp. Flere Timer efter Uveirets Ophør laa Haglen, trods den strax derpaa indtraadte stærke Varme (30 Grader i Solen), endnu paa Veiene.

I New Jersey, i de Forenede Stater, hvor Evangeliets Fremgang saagodtsom har staaet gandske stille i flere Aar, er der fornylig bleven døbt henved tredive Personer. Ligeledes er og i Texas omtrent det samme Antal bleven døbte: tre og tyve i een Aften; mange af dem agte at udvandre til Utah iaar. De vil maaskee medføre eet Tusind til femten Hundrede Hoveder løst Qveg.

Stormen har i Efteraaret anrettet store Ødelæggelser paa de Forenede Staters Kyster; bortrevet Broer, Bulværker, Land og Skibe.

Store Ødelæggelser har fundet Sted i China formedelst Regnskyl og Oversvømmelse.

Følgerne af de store Oversvømmelser i Californien er saare forfærdelige.

Det hedder, at Fader Newman studerer nu meget ivrigt med Dominikanerne, og er ifærd med at stifte en Orden af romersk-katholske Missionærer, hvis særdeles Øiemed vil være, at omvende det "blomstrende Kongerige England."

Liverpool Albion.

Ældste C. S. Hansen, Forstander for Kjøbenhavns Green, er afgaaet ved Døden den 24de Juli.

Søndagen den 14de August holdtes en speciel General-Conferenze i Kjøbenhavn, i Danmark, hvori Willard Snow blev anerkjendt som Præsident over Jesu Christi Kirke af Sidste Dages Hellige i hele Skandinavien, P. O. Hansen som hans første Raadgiver, H. P. Jensen som hans anden Raadgiver, Chr. Larsen som Præsident over Kjøbenhavns Conferenze, O. N. Liljengvist som Præsident over det specielle Høiraad og Erick G. M. Hougen som Præsident over den norske Mission; Alt uden een eneste Modstemme.

. . . . . .

H. P. Jensen er igjen indsat med fuld Myndighed i sit Embede, med en speciel General-Conferenzes eenstemmige Bifald.

Willard Snow,
Præsident.

Efterretninger fra Emigranterne.

Af Breve fra Ældste J. E. Forsgren og C. Christiansen, dateret Elkhorn Flod den 11te Juli, erfare vi, at vore Emigranter lykkelig havde passeret Missouri-floden, ihvorvel de var bleven standset der omtrent 14 Dage, og var ankomne til Council Bluffs. Ingen Dødsfald havde været iblandt dem siden de forlode St. Louis; Alle var raske, og ihvorvel de til deres Befordring forholdsvis kun havde havt faa Vogne og Oxer og sletingen Køer, og havde maattet gjennemgaae megen Trængsel og Moisommelighed, hørtes, skriver Christiansen, Glædes Sang og Bøn fra alle Telte. De af Naturen saa skjønne og udstrakte Landstrækninger med Skove og Bække og høit og frodigt Græs, siger han endvidere, virker ikke lidet opmuntrende paa dem. 3 Børn var bleven fødte underveis, og havde det i Forening med Mødrene alle godt. Ved Elkhorn Flod arbeidede nogle af Brødrene paa en Flaade, at sætte over Floden med; Overfarterne er saaledes temmelig bekostelige. I Council Bluffs var de bleven opholdt nogle Dage, hvilket tilligemed de tidligere Forsinkelser bevirker, at de temmelig sildigt vil naae til Salt Søe Dalen, hvorfra de ved en engelsk Broder Haigth, der er reist forud til Dalen, venter at faae Hjælp til at tilbagelægge den sidste Deel af Veien over Bjergene. De havde erholdt Brev fra de danske Hellige, der lidligere var reiste til Salt Søe Dalen, hvilke alle havde det godt.

Statistisk Rapport

over

den Kjøbenhavnske Conferenze af Jesu Christi Kirke af Sidste-Dages Hellige,

fra den 6te April til den 12te August 1853.

Grene.	Ældster	Præster	Lærere	Diaconer	Medlemmer	Døbte	Udelukte	Emigrerede	Døde	Summa
1. Kjøbenhavn	12	10	10	12	428	190	10	"	13	472
2. Ishøi	1	1	1	1	24	17	"	"	"	28
3. Høsterkjøb	1	1	1	1	13	1	"	"	"	17
4. Thorslunde	2	1	2	1	39	38	10	"	"	45
5. Søndre Overdrev . . .	3	3	3	"	98	15	2	"	1	107
6. Svenstrup	1	2	2	"	38	13	5	"	"	43
Summa	20	18	19	15	640	274	27	"	14	712

Indhold.

	Side		Side
Bønner ved Hjørnestenene til Templet	337	Joseph Smiths Levnetsløb (fortsat)	347
En Advarsels Røst (sluttet)	342	Blandinger	349
Præstedømmets Gjengivelse (sluttet)	346	Efterretninger fra Emigranterne . .	352

„Skandinaviens Stjerne" udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned, og faaes hos DHrr. Boghandlere, samt hos Redactøren i Gothersgade Nr. 28, 2den Bagsal.

Udgivet og forlagt af P. O. Hansen.

Trykt hos F. E. Bording.

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

2. Aarg. Nr. 23. Den 1. September 1853. Priis: 6 ß pr. Expl.

Joseph Smiths Levnetsløb.

(Fortsat fra Pag. 349.)

Befalingernes og Pagtens Bog skulde af mig helliges ved Bøn til den Almægtige Guds Tjeneste; og efterat jeg havde gjort dette, raadspurgte jeg Herren desangaaende, og annammede følgende Aabenbaring given i November 1831: — "Hører mig, siger Herren Eders Gud, for min Tjener Oliver Cowderys Skyld," o. s. v. See Pagtens B. Side 123.

Min Tid var ganske optagen i at annamme Befalingerne og sidde i Conferenze for næsten to Uger; thi vi holdt fra den første til den tolvte November fire specielle Conferenzer. I den sidste — som blev holdt hos Broder Johnson i Hiram, efter betænksom Overveielse, ifølge Aabenbaringernes Bog, som skulde trykkes, da den er Kirkens Grundvold i disse sidste Dage og en Velsignelse til Verden fordi den viser, at Nøglerne til vor Frelsers Riges Hemmeligheder atter er overantvordet Menneskет, og Evighedens Rigdomme inden i deres Compas, som er villige til at leve af ethvert Ord, der udgaaer af Guds Mund — vurderede derfor Conferenzen Aabenbaringerne af større Værdi for Kirken end hele Jordens Rigdomme, verdslig talt. De store Velsignelser til Verden, der følger af Mormors Bog og Aabenbaringerne, som Herren i hans uendelige Viisdom havde syntes passende at skjenke os for vor Salighed og for alle deres Salighed, som vil troe, blev tilfulde skattede; og som Svar paa en Forespørgsel til Herren annammede jeg følgende: — Aabenbaring, given i November 1831, "lytter og giver Agt, o Zions Indbyggere" o. s. v. See Pagtens B. Side 120.

Efterat Oliver Cowdery og John Whitmer var afreiste til Jakson County i Missouri, tog jeg igjen fat paa Oversættelsen af Skrifterne, og vedblev at arbeide i denne Green af mit Kald med Ældste Sidney Rigdon, som min Skriver, indtil jeg annammede følgende: — Aabenbaring, given i November 1831, "see saa siger Herren til sine Tjenere Joseph Smith jun. og Sidney Rigdon," o. s. v. See Pagtens B. Side 232.

Da jeg nu kjendte Herrens Villie, at den Tid var kommen, at Evangeliet skulde forkyndes i Kraft og Tydelighed fra Skrifterne, ved at bevises for Menneskene ligesom i gamle Dage, tog jeg en Tour til Kirtland i Selskab med Ældste Sidney Rigdon den 3die December for at opfylde omtalte Aabenbaring. Den fjerde

forsamlede adskillige Ældster og Medlemmer sig for at lære deres Pligt, og for Opbyggelse, og efter at nogen Tid var bleven brugt til at tale om vor aandelige og timelige Velfærd, annammede jeg følgende: — Aabenbaring given i December 1831. See Pagtens B. Side 229.

Fra denne Tid indtil den 8de eller 10de Januar 1832 vedblev jeg og Ældste Rigdon at prædike i Shalersville i Ravenna og andre Steder, idet vi fremsatte Sandheden og forsvarede vor Forløsers Sag, viiste, at Hævns-Dagen var iærd med at komme over denne Slægt, ligesom en Tyv om Natten, at Fordom, Blindhed og Mørke fyldte Manges Sind, og fik dem til at forfølge den sande Kirke og forkaste det sande Lys, ved hvilke Midler vi gjorde meget for at formilde de ophidsede Følelser, der avledes af de skandaløse Breve, som dengang blev publiserede i Ohio Star ved Ravenna af den før omtalte Apostat Ezra Booth. Den 10de Januar annammede jeg følgende: — Aabenbaring, given til Joseph Smith jun. og Sidney Rigdon i Januar 1832. Herrens Ord til dem angaaende de Ældste i den levende Guds Kirke, der er gjenoprettet i de sidste Dage, hvilke tilkjendegive Herrens Villie angaaende deres Arbeide før Conferenzen. See Pagtens B. Side 124.

Efter at have annammet de foregaaende Ord begyndte jeg Oversættelsen af Skrifterne, og arbeidede flittigt indtil Januar. Under denne Periode annammede jeg følgende som en Forklaring over det første Brev til de Corinthier, 7de Cap. 14de Vers. See Pagtens B. Side 197.

Nogle faa Dage førend Conferenzen skulde begynde i Amherst i Lorraine County, brød jeg op i Selskab med de Ældste, som boede i mit eget Nabolav, og ankom i rette Tid.

I denne Conferenze herskede megen Harmoni, og betydelige Forretninger blev udførte til Rigets Fremgang og at kundgjøre Evangeliet for Indbyggerne af det omkringliggende Land.

De Ældste syntes bekymrede for, at jeg skulde raadspørge Herren, at de kunde kjende hans Villie, og lære, hvad der maatte være ham meest behageligt, at de skulde gjøre angaaende at bringe Menneskene til at tænke paa deres Tilstand; thi, som der var skreven, alle Mennesker havde forladt Veien, saa at Ingen gjorde Godt, ikke Een. Jeg raadspurgte og annammede følgende: Aabenbaring, given i Januar 1832. See Pagtens B. Side 225.

Efterat jeg var vendt tilbage fra Conferenzen i Amherst, tog jeg igjen fat paa Oversættelsen af Skrifterne. Af adskillige Aabenbaringer, som var bleven annammede, var det klart, at mange vigtige Punkter angaaende Menneskets Salighed, havde været tagen fra Biblen eller fortabte, førend den blev samlet. Det syntes selv klart af de Sandheder, som var efterladte, at dersom Gud belønnede enhver efter de Gjerninger, han havde udført i Legemet, saa maatte Begrebet "Himmel", der var bestemt til de Helliges evige Hjem, indeslutte mere end eet Rige. Overeensstemmende med dette saae jeg og Ældste Rigdon følgende Syn, medens vi oversatte St, Johannis Evangelium: "Lytter o I Himle, og giv Agt o Jord", o. s. v. See Pagtens B. Side 233.

Kort før den 20de Marts annammede jeg følgende: medens jeg oversatte. — Aabenbaring, given i Marts 1832. Den Orden, der blev given Enoch med Hensyn til de Fattige. See Pagtens B. Side 200, 202, 203 og 204.

Jeg erholdt et Brev fra Brødrene, der gik op til Zions Land, hvilket viiste, at de var ankomne til Independence i Missouri sunde paa Legeme og Aand, med en Bogtrykkerpresse og en Mængde gode Ting. De sendte mig ogsaa Subskriptions-Planen for Maanedsskriftet, passende til den faldne Conferenzes Undervisning; jeg læste følgende:

Aften- og Morgen-Stjernen
vil blive publiseret i
Independence i Jakson County i
Staten Missouri.

Som Forløberen af Endens Nat og Sendebuddet om Gjenløsningens Dag vil Stjernen laane sit Lys fra hellige Kilder, og være helliget til Guds Aabenbaringer, som er kundgjort til hans Tjenere ved den Hellig Aand til forskjellige Tider siden Menneskets Skabelse, men i Særdeleshed mere i de sidste Dage for Israels Huus's Gjenopreisning. Vi glæde os meget fordi Gud saaledes har ihukommet sin Forjættelse, idet han atter har sendt den Hellig Aand til Verden, hvorved vi er istand til at kjende den rette Vei til Helligbed; og endydermere at prøve alle Lærdomme, enten de er af Gud eller af Mennesket; thi der kan kun være een, ligesom Christus og Faderen er eet. Alle af os kjender, eller burde kjende, at vor himmelske Fader udvalgte sig af alle Folkene paa Jorden kun eet Folk, til hvem han gav sine Love, sine Aabenbaringer, og sine Befalinger, og dette var Jakob, hans Udvalgte, og Israel, hans Udkaarede. Alle kjender tillige, eller kunde kjende, at Gud, for dette Folks Ulydigheds Skyld, eller fordi dette Folk ikke holdt hans Bud, lod det bortføre i Fangenskab til alle Lande, og adsplittede dem iblandt alle Nationer, men lovede, at han vilde samle dem, og atter bringe dem til deres egne Lande; da skulde Landet endnu give sin Afgrøde, og paa den Tid vilde han borttage deres Steenhjerter og give dem et Hjerte af Kjød, og skrive sin Lov deri, at alle maatte kjende ham fra den Mindste til den Største af dem: saa at hans Kundskab maatte fylde Jorden, ligerviis som Vandet bedækker Havets Bund. Paa den samme Tid skal man ikke mere sige, 'saa vist som Herren lever, der opførte Israels Børn af Ægypti Land, men saa vist som Herren lever, der opførte Israels Børn af Nordenland og af Landene, hvorhen han havde fordrevet dem." Og det skal skee i de sidste Dage, at Herrens Huses Bjerg skal være beredt oven paa Bjergene, og skal være ophøiet oven paa Høiene; og alle Nationer skal løbe dertil. Og mange Folk skal gaae og sige: kommer og lader os gaae op til Herrens Bjerg, til Jakobs Huus, at han maa lære os om sine Veie, og vi skal vandre paa hans Stier; thi af Zion skal udgaae en Lov og Herrens Ord af Jerusalem. Og det skal skee paa den Dag, da skal Herren anden Gang lægge sin Haand paa, at forhverve sig det Overblevne af sit Folk, som skal blive tilovers, af Assyrien, og af Ægypten, og af Pathros, og af Morland, og af Elam, og af Sinear og af Hamath, og af Øerne i Havet. Og han skal opløfte et Banner for Nationerne, og samle Israels Fordrevne, og samle de Adspredte af Juda af de fire Jordens Hiørner.

Idet vi see dette saa tydelig forudsagt, har vi stor Fortrøstning i at forkynde alt Kjød, at ikke alene Dagen, men Timen er forhaanden for alt dette at blive opfyldt: da skal Jorden blive omdannet, og vende tilbage til den samme Skjønhed og Ypperlighed, som i Skabelsens Morgen; da skal de Retfærdige opstaae, og komme tilsammen, at arve Jorden, indtil Israels Børn blive saa talrige som Stjernerne paa Himlen, eller som Sandet paa Strandbredden — hvorfor vi

indstændigen bede alle som har Øren at høre med, eller Øine at see med, at give Agt; thi Gud har til alle Tider, naar han var i Begreb med at hjemsøge Menneskens Børn, for deres Ugudelighed, sendt Engle eller Propheter til at advare dem for hvad der snart skulde skee. Da han førend Syndfloden sendte Enoch og Noah; før Sodomas og Gomorhas Ødelæggelse to Engle; før han tog Israel ud af Ægypten Moses og Aaron, og saaledes ned til vor Frelsers Tilkommelse, kan man da mindre forvente, at han skulde gjøre saaledes før Herrens den store Dag? Vil Gud undlade at lade blæse i Basunen i Zion, raabe høit paa hans hellige Bjerg, eller vægre sig ved at udgyde sin Aand over alt Kjød, som vil tjene ham i Sandhed, førend den Ugudelige skal blive kastet i Helvede, med alle Nationerne, som forglemme Ham? Nei; Himmel og Jord skal forgaae, men ikke det mindste Bogstav eller Tøddel af Hans Ord skal nogensinde blive uopfyldt. Derfor i hans Frygt og for at udsprede Sandheden iblandt alle Nationer, Slægter, Tungemaal og Folk udgives dette Blad, at en ugudelig Verden maa kjende, at Jesus Christus, Gjenløseren, som skal komme til Zion, snart vil lade sig til Syne for dem, der søge ham, anden Gang uden Synd til Salighed, for at gjøre en fuldkommen Ende paa alle de Nationer, hvorhen han haver fordreven Israel, men vil ikke gjøre fuldkommen Ende paa ham, fordi han kommer for at gjenoprette Alt, hvad han haver talet ved alle sine hellige Propheters Mund fra Verdens Begyndelse af.

Da Mormons Bog, hvilken er Evangeliets Fylde til Hedningene ifølge Oldtidens Forjættelser, allerede er udgaaet til Verden, vide vi at Josephs Velsignelser er nær for Haanden. For hans Herlighed, den Førstefødte af hans Oxe, og hans Horn, Enhjørningens Horn, med dem skal han stange Folkene tilsammen fra Jordens Ender til Stedet af Hærskarernes Herres Navn, til Zions Bjerg; thi paa dette Bjerg skal Hærskarernes Herre gjøre alle Folk et Gjæstebud af det Fede, af Vin forunden Bærme, af Fedme af Marv, af længe gjemt Vin, som er aftappet fra Bærmen. Og han skal hasteligen borttage paa dette Bjerg det Ansigts Svøb, som alle Folk er svøbte udi, og Tækket, hvormed alle Nationerne er bedækkede; hvorfor det nu er kundgjort og publiseret for Verden, ved en elfket Frelsers Myndighed, at Israels Huses Indsamling er begyndt paa Zions Land, og at Kirken, som er kaldet Christi Kirke, er et Tegn for alle Nationer, at Guds Børn nu hjemvende fra deres lange Adspredelse, for at eie deres Arveland, og regere med Christus et tusinde Aar, medens Satan er bunden.

Vi vide, at der er mange løgnagtige Aander omkring paa Jorden, som modstaae Sandheden og bedrage Folket, men den kan ikke kaldes en Discipel af den ydmyde Jesus, som ikke kjender Guds Sprog fra Menneskens Sprog. Frelseren erklærer, den som ikke vil troe mine Ord, vil ikke troe paa mig, som den jeg er; og den som ikke vil troe paa mig, vil ikke troe paa Faderen, som udsendte mig. Thi see, jeg er Faderen, jeg er Verdens Lys, Liv og Sandhed. Kommer til mig, o I Hedninger, og jeg skal vise Eder de større Ting, den Kundskab, som er skjult formedelst Vantro. Kommer til mig, o Israels Huus, og jeg skal aabenbare for Eder, hvor store Ting Faderen haver opbevaret for Eder fra Verdens Grundvold blev lagt: og det er ikke kommet til Eder formedelst Vantro. See, naar I vil sønderrive det Vantroes Dække, som nu er Aarsagen til, at I forblive i Eders gyselige Tilstand af Ugudelighed og

Haardhjertethed, og Sjæleblindhed, da skal de store og forunderlige Ting, som har været skjulte for Eder fra Verdens Grundvold blev lagt, blive aabenbarede for Eder; ja, naar I skal raabe til Faderen i mit Navn med et sønderknust Hjerte og en angergiven Aand, da skal I kjende, at Faderen haver ihukommet den Pagt, som han gjorde med Eders Fædre, o Israels Huus; og da skal mine Aabenbaringer, som I har foraarsaget er bleven skrevne ved min Tjener Johannes, blive udfoldede for alle Folks Øine. Ihukommer, naar I see disse Ting, at I skal kjende, at Tiden er forhaanden, at de skal blive aabenbarede i Virkeligheden; og dem, som er begavede med Kraft fra det Høie skal ved Tro gjøre Mirakler, og Tegn skal følge dem som troe, indtil Menneskens Søn kommer i Himmelens Skyer med Magt og stor Herlighed.

For et Guds Menneske, der betragter Verden, som den nu er, med Nation imod Nation, Rige imod Rige, Rygte imod Rygte, Revulution imod Revolution, Krig imod Krig, Røver imod Røver, Forfølger imod Forfølger, Bedrager imod Bedrager, Samfund imod Samfund, Sekt imod Sekt og den Ene imod den Anden overalt paa Jorden, vil Frygt for Dommen hvile paa ham, og naar han er taus som Himlen, vil han høre Evighedens Sukke over Verdens Fordærvelse, og hans Medlidenhed vil som et Bor gjennemtrænge Jorden fra Siderne til Centret medens han giver Agt paa, naar Englene skulde faae den store Befaling: Høster Jorden.

Aften og Morgen Stjernen vil — forunden Herrens Hemmelighed, som nu er med dem, som frygte ham, og det evige Evangelium, som skal udgaae til alle Nationer, førend den Hellige skal staae paa Oliebjerget, og paa det mægtige Ocean, endog den store Afgrund, og paa Øerne i Havet, og paa Zions Land, at ødelægge den Ugudelige med hans Tilkommelses Glands — ogsaa indeholde den Sandhed eller Underviisning, som kan gavne Guds Hellige timelig saavelsom aandelig i disse sidste Dage, hvad enten det er i Prosa eller Poesi, uden at indlade sig paa Politik, Strid eller Gjendrivelse af Verden. Medens mange vil sige, at dette Blad er et Oppositions Blad imod alle Foreninger af enhver mulig Skikkelse, vil Andre kjende, at dette Blad er for en evig Enighed, hvis Stifter og Opholder er Gud: saaledes alle maa være som de er, forsaavidt som alle som pløie Ugudelighed og saae Ryggesløshed, høste det Samme — men Viisdommen er retfærdiggjort af Hendes Børn.

Fra denne Presse maa ogsaa forventes, (saa snart som Viisdom tillader det) mange hellige Optegnelser som har sovet i mange Aarhundreder.

Denne Stjerne vil blive udgivet maanedlig paa et kongelig Ark i Qvarto, for en Dollar aarlig, indtil man skal see sig istand til at publisere det oftere. (Et Tillæg vil blive publiseret ugentlig, om nødvendigt er, indeholdende Avertisementer for Jackson County, etc.) Breve til Redactøren maa være betalte, og Subskriptioner betales i Specie eller U. States bells.

Februar, 1832.

W. W. Phelps.

Den 22de Februar 1832.

Ifølge tidligere Beregninger belavede vi os nu til at besøge Brødrene som var flyttet til Landet Missouri. Før min Hustrue gik til Hiram for at bo hos Fader Johnson, havde hun taget to Børn (Trillinger) af John Murdock for at opdrage dem. Hun fik dem, da de kun var ni Dage gammel; de var nu næsten elleve Maaneder. Jeg vil bemærke, at intet

Vigtigt havde tildraget sig, siden jeg kom til at bo i Fader Johnsons Huus i Hiram, jeg havde holdt Forsamlinger om Søndagen og om Aftenerne og døbt en Deel. Fader Johnsons Søn, Olmsted Johnson, kom hjem for at aflægge en Visit, under hvilken jeg fortalte ham, at dersom han ikke adlød Evangeliet vilde den Aand, han var af, føre ham til Fordærvelse; og da gik han bort; han vilde aldrig vende tilbage at see sin Fader igjen. Han gik til de sydlige Stater og Mexico; paa hans Tilbagereise blev han syg og døde i Virginia. Tilligemed Apostaten Booth var Simonds Rider, Eli Johnson, Edward Johnson og John Johnson den Yngre frafaldne.

Den 25de Marts foraarsagede de før omtalte Tvillinger, som var bleven syge af Meslinger i nogen Tid, os til at afbryde vor Hvile, i Særdeleshed min Hustrue. Om Aftenen sagde jeg hende, at hun gjorde bedre i at reise tilbage og hvile med eet af Børnene, og jeg vilde vaage over det sygeste Barn. Om Natten sagde hun mig, at jeg havde bedre af at lægge mig ned paa Sengen, og jeg gjorde saa, og blev kort efter vækket ved hendes Skrig: Mord! Da fandt jeg mig at blive ført ud af Døren i Hænderne af omtrent et Dusin Mennesker, af hvilke nogle holdt mig i Haaret, og nogle holdt i min Skjorte, Underbeenklæder og Lemmer. Foden af Sengen var imod Døren og gav kun Døren Plads nok til at svinge. Min Hustrue hørte en sagte Pikken paa Vinduerne, hvilket hun ikke tog nogen Notice af (men som nomtvisteligt var bestemt for at undersøge om vi alle sov) og kort efter sprængte Pøblen Døren op og omringede Sengen for et Øieblik, og, som jeg sagde, det første jeg vidste af, var, at jeg blev ført ud af Døren i en rasende Pøbels Hænder. Jeg gjorde en fortvivlet Anstrængelse, da jeg blev slæbt ud, for at frigjøre mig, men fik kun eet Been fri, hvormed jeg gav een Mand et Stød, og han faldt paa Dørtrinet. Jeg blev strax indesluttet igjen; og de svore ved Gud, at de vilde slaae mig ihjel, dersom jeg ikke vilde være stille, hvilket beroligede mig. Da de passerede rundt om Huset med mig, kom den Karl, som jeg sparkede, til mig og stødte hans Haand i mit Ansigt ganske bedækket med Blod, (thi jeg traf ham i Næsen) og med en triumpherende Hestelatter yttrede han: "ge, gee, Gud forbande dig, jeg skal gi' dig."

De grebe mig da ved Struben, og holdt mig til. jeg mistede Veiret. Efter at jeg kom til mig selv, da de passerede med mig omtrent tredive Roder fra Huset, saae jeg Ældste Rigdon udstrakt paa Jorden, hvorhen de havde slæbt ham ved Hælene. Jeg antog han var død.

Jeg begyndte at indlade mig med dem og sagde, I vil have Barmhjertighed og spare mit Liv, haaber jeg; hvortil de svarede: "Gud forbande dig, kald paa din Gud om Hjælp, vi vil ikke vise dig nogen Barmhjertighed; og Folkene begyndte at vise dem i enhver Retning; een, som kom fra Frugthaven, havde et Bræt, og jeg forventede, at de vilde slaae mig ihjel, og bære mig bort paa Brættet. De dreiede saa til Høire, og gik omtrent tredive Roder videre, omtrent tredstudstyve Roder fra Huset og tredive fra hvor jeg saae Ældste Rigdon, ind paa Engen, hvor de standsede, og Een sagde: "Simonds, Simonds (meenende, formoder jeg, Simonds Rider) træk hans Underbeenklæder op, han vil fryse." En Anden svarede: "vil I ikke nu slaae ham ihjel, vil I ikke nu slaae ham ihjel?" Da samlede en Gruppe af Pøblen sig et lille Stykke Vei derfra, og sagde: "Simonds, Simonds, kom her," og Simonds befalede dem, som havde fat i mig, at holde mig fra at røre Jorden,

(som de havde gjort hele Tiden) for at jeg ikke skulde springe ind paa dem. De gik og holdt Raad, og da jeg tilsældigviis kunde høre et Ord, formoder jeg, at det var for at vide, om det var det bedste at slaae mig ihjel eller ikke. De vendte tilbage efter en Stund; da lærte jeg, at de havde besluttet ikke at slaae mig ihjel, men støde og rive mig dygtigt, aftrække min Skjorte og Underbeenklæder, og forlade mig nøgen: Een sieg, "Simonds, Simonds, hvor er Tjærespanden?" "Jeg veed ikke, hvor den er," svarede Een, "Eli lod den blive tilbage." De løb tilbage og hentede Tjærespanden, da udbrød Een: "Gud forbande den, lad os overtjære hans Mund," og de forsøgte, at faae Tjærekosten ind i min Mund; jeg dreiede mit Hoved rundt, saa at de ikke kunde; og de raabte: "Gud forbande dig, hold dit Hoved op, og lad os give dig noget Tjære." — De forsøgte saa, at faae en lille Flaske ind i min Mund, og brak den paa mine Tænder. Alle mine Klæder blev revne af mig undtagen min Skjortekrave, og een Mand fald over mig og rev mit Legeme med sine Negle ligesom en gal Kat, og udbrød saa: — "Gud forbande dig, det er Maaden hvorpaa den Hellig Aand falder paa Folk.

De forlode mig saa, og jeg forsøgte paa at staae op, men faldt igjen; jeg aftørrede Tjæren af mine Læber, etc., saa at jeg kunde aande mere frit, og noget efter begyndte jeg at komme mig og reiste mig op, da ieg saae to Lys. Jeg styrede min Vei hen imod det ene af dem, og fandt det var Fader Johnsons. Da jeg var kommen til Døren, var jeg nøgen, og Tjæren gjorde, at jeg saae ud som om jeg var bleven bedækket med Blod, og da min Hustrue saae mig, tænkte hun, jeg var maset i Stykker og afmægtig, Under Alarmen udenfor havde Søstrene i Nabolavet samlet sig i mit Værelse. Jeg bad om et Sengetæppe; de kastede et til mig og lukkede Døren; jeg svøbte det om mig og gik ind.

Imidlertid hørte Broder John Poorman et Skrig tværs ovre fra Korn Marken, og da han løb den Vei traf han Fader Johnson, som havde været indesluttet i sit Huus ved Begyndelsen af Overfaldet, fordi Pøblen havde sperret hans Dør; men da han kaldte paa sin Hustrue, at hun skulde bringe ham hans Gevær, og sagde at han vilde gjøre et Hul gjennem Døren, flygtede Pøblen, og idet Fader Johnson greb en Prygl løb ham efter den Hob, som havde Ældste Rigdon, og slog een Mand ned og løftede sin Prygel for at sigte en Anden, idet han udbrød: "hvad har i for her?" Da forlode de Ældste Rigdon og vendte sig mod Fader Johnson, som, idet han vendte sig for at løbe henimod sit eget Huus, traf Broder Poorman, som kom ud fra Kornmarken; enhver antog den Anden for at være en af Pøblen, en Træfning paafulgte, og Poorman gav Johnson et svært Slag paa hans venstre Skulder med en Stok eller Steen, hvilket bragte ham til Jorden. Poorman løb strax mod Fader Johnsons Huus, og da han ankom medens jeg ventede paa Sengetæppet, udbrød han: "Jeg er bange for jeg har dræbt ham." Dræbt hvem? spurgte Een; da fortalte Poorman hastigen Tildragelserne ved Sammenstødet nær ved Kornmarken, og gik ind i Skuret og skjulte sig. Fader Johnson kom sig snart igjen, saa meget at han kom til Huset; da var den hele Hemmelighed hurtig opløst angaaende Feiltagelsen mellem ham og Poorman, som, da han blev rigtig underrettet, kom glad frem af sit Gjemmested.

Mine Venner tilbragte Natten med

at afstrabe og aftage Tjæren, og vadske og reuse mit Legeme; saa at jeg om Morgenen var færdig til at blive paaklædt igjen. Da denne var en Søndag Morgen, forsamlede Folket sig til Forsamling paa det sædvanlige Klokkeslet til Gudsdyrkelse, og iblandt dem kom ogsaa nogle af Pøblen, nemlig: Simonds Rider, en Campbelit Prædikant, og Anfører for Pøblen, en Mc. Clentic, Søn af en Campbelit Forstander, og Hr. Pelakah Allen, som gav Pøblen en Flaske Whisky for at opflamme deres Aand, og mange andre. Med mit Ansigt ganske kopsat og ukjendeligt prædikede jeg til Forsamlingen som sædvanlig, og om Eftermiddagen den samme Dag døbte jeg tre Personer.

Den næste Morgen gik jeg for at see Ældste Rigdon og fandt ham sygelig, og hans Hoved høilig forvirret; thi de havde slæbt ham ved hans Hæle, og dette tillige saa høit fra Jorden, at han ikke kunde løfte sit Hoved fra den ujævne frosne Overflade som sønderrev det overordentligt; og da han saae mig, kaldte han paa sin Hustrue for at bringe ham hans Ragekniv. Hun spurgte ham, hvad han vilde med den, og han svarede: dræbe mig. Søster Rigdon forlod Værelset, og han bad mig bringe ham hans Ragekniv; jeg spurgte ham, hvorfor han ønskede den, og han svarede, at han ønskede at dræbe sin Hustrue, og han forblev vanvittig nogle Dage. Fjedrene, som var brugte med Tjæren ved denne Leilighed, tog Pøblen fra Ældste Rigdons Hus. Efterat de havde grebet ham, og slæbt ham ud, vendte en af Banditterne tilbage for at faae nogle Hovedpuder; da lukkede Konen ham inde og holdt ham nogen Tid.

Under Overfaldet, led een af Tvillingerne meget af Kulde, og vedblev at blive slettere indtil Fredag, og døde. Pøblen bestod af forskjellige religiøse Partier, men meest af Campbelliter, Methodister og Baptister, som vedbleve at bestadige og true Fader Johnsons Hus i en lang Tid. Ældste Rigdon flyttede den følgende Onsdag til Kirtland med sin Familie, som da var syg med Meslinger, og paa Grund af Pøblen gik han om Løverdagen den første April til Chardon. Søndagen den 2den April brød jeg op for at tage til Missouri i Forening med Newel, K. Whitmer, Peter Whitmer og Jesse Ganze for at opfylde Aabenbaringen. Da jeg ikke ønskede at gaae til Kirtland, fordi et andet Pøbeloptrin forefaldt i det Nabolav (og isandhed, Pøbelaanden herskede meget igjennem den Egn af Landet paa den Tid) tog Broder George Picklin os op i sin Vogn, ved den korteste Vei til Warren, hvortil vi ankom den samme Dag, og hvor vi stødte sammen med Ældste Rigdon, som forlod Chardon om Morgenen; og fortsættende Veien fremad ankom vi den næste Dag til Wellsville, og den følgende til Stubenville, hvor vi efterlod Vognen. Om Onsdagen den femtende April toge vi Passage ombord paa et Dampskib, ladet for Wheeling, Virginia, hvor vi kjøbte en Deel Papir til Pressen i Zion, som dengang stod under W. W. Phelps' Omsorg.

Efterat vi forlod Hiram, frygtende for vor Families Sikkerhed paa Grund af Pøblen, skrev jeg til min Hustrue (i Forbindelse med Biskop Whitney) for at faae hende til at gaae til Kirtland, og tøve med hans Familie til vi kom tilbage. Hun gik til Kirtland, til Broder Whitneys og Søster Whitneys Moster Sarah Smith (som dengang boede sammen med hende) spurgte hendes Søsterdatter, om min Hustrue havde i Sinde at blive der; og da hun fik et bekræftende Svar, sagde hun, at hun skulde gaae bort, for der var ikke Plads nok for dem begge; følgelig anmodede Søster Whitney min

Hustrue om at forlade dem, hvilket hun strax gjorde, efter at have nydt omtrent to Timers Besøg. Hun gik da til Broder Reynolds Cahorns, og Fader Smiths og Doctor Williams, hvor jeg fandt hende meget mismodig ved min Ankomst. Fra Wheeling toge vi Passage ombord paa Dampbaaden Trenton. Medens Dampbaaden om Natten var i Dokken var der to Gange Ild i den, som brændte hele Breden af Baaden igjennem til Kahytten, men med saa lidt Skade, at den afgik om Morgenen; og da vi ankom til Cincinnatti forlode nogle af Poblen os, der havde fulgt os den hele Vei rundt, og vi ankom til Louisville den samme Nat; Captain Britle tilbød os Beskyttelse ombord i hans Baad, og gav os Aftensmad og Frokost gratis. I Louisville var vi sammen med Ældste Titus Billings, som reiste med et Selskab Hellige fra Kirtland til Zion; og vi toge med Dampbaaden Charleston til St. Louis, hvor vi skiltes fra Broder Billings og Selskab, og ankom med Posten til Independence i Missouri den fireogtyvende April, en Afstand af omtrent trehundrede Mile (engelsk) fra St. Louis. Vi fandt Brødrene i Almindelighed ved god Helsen og Tro og overordentlig glade ved at byde os velkommen iblandt dem.

(Fortsættes.)

Mormonerne.

Til Redactoren af „the Voice in the Wilderness."

(Uddrag af „Deseret News", d. 18de Juni 1853.)

Sir — Da de har begyndt at bruge Spalterne af deres Blad imod det Folk kaldet Sidste-Dages Hellige, eller Mormoner, og i deres sidste to Nummere heftigt har angrebet dem enten med deres egen Pen, eller ved at optage ugudelige og ondskabsfulde Skrivelser af Andre, vil maaskee deres Følelse for Retfærdighed og Agtelse for ærlig Færd bevæge dem til ogsaa at optage dette. Jeg tilstaaer det er fornedrende blot at bede om Retfærdighed fra Eens Haand, der synes bestemt paa at være vor Fjende; men vor Presse, som vi har forskrevet fra Europa, er ikke endnu ankommen, og vi er nødte til at søge Tilflugt til Brugen af deres Spalter, hvilket vi under bestaaende Omstændigheder troer de ikke hverken ærefuldt eller retfærdigt kan negte os.

Deres personlige Bemærkninger berammede paa Dommernes Rapport, offentliggjort i deres sidste Udgave gaae vi forbi; deres Tone og Stiil taler for sig selv. Sandelig da de skrev den Artikel maa deres Pen have været dyppet i en Afkogning af Galde og Malurt.

Artiklen i „Heralds", som henviste til deres Spalter, svarede vi, troer vi afgjørende for ethvert oprigtigt Sind. Den Historie er en ublandet Fornærmelse imod et uskyldigt Folk, og er fuldkommen gjendreven selv af amerikanske Aviser. Den er den sidste Udgave af de gamle Bagvadskelser, som er bleven offentliggjort imod os Tid efter Tid i de forbigangne Aar. Men vi trøste os med den Forjættelse af Frelseren: „Salige er I, naar Menneskene hade Eder, og naar de udstøde Eder og bespotte Eder, og forskyde Eders Navn som ondt for Menneskens

Sous Skyld. Men Vee Eder, naar alle Mennesker tale vel om Eder." (Luk. 6, 22 og 26.)

Den første Part af den Artikel, de har optaget, offentliggjort i det tidligere Nummer, indeholder en besynderlig Sammenblanding af alle Slags Betragtninger; derefter tilstaaer de vor overlegne mekaniske Færdighed og utrættelige Industri; derpaa fremstiller de vor Theologies store Urimelighed: de siger, at de Sidste-Dags Hellige troe, at Gud "er en materiel, intelligent Personlighed, i Besiddelse af baade Legeme og Dele." Her finde vi dem snublende over et Punkt i hvad de har behaget at kalde Mormonisme — og et meget vigtigt Punkt er det tillige; thi alle Religioner, hvad enten de er sande eller falske, er grundede paa enten sande eller falske Begreber om Guddommen. Men hvorfor blev de ikke staaende ved dette Punkt, og beviste at det var falskt, og paa den Maade gjorde en Ende paa "Mormonismen i Australien?" Hvorfor berørte de det blot, og fløi over i en Tangent, som om de havde brændt deres Finger? Hvorfor forlod de det uden Anmærkning eller Forklaring, og søgte Tilflugt til den for lang Tid siden forkastede Usandfærdighed, "Spaulding Smederiet?" Veed de ikke at Mormons Bog var annammet som en guddommelig inspireret Optegnelse af Hundreder i Staden Pittsburgh længe efter, at Spaulding-Fablen var udbasunet baade fra Pressen og Prædikestolen? Veed de ikke, at Sidney Rigdon blev beskikket ved Joseph Smith i 1844 til at bestyre de Sidste-Dags Helliges Forsamling i den Stad, og at han gjorde saa baade før og efter Joseph Smiths Martyrdom, og at han endnu boer nær derved? Dersom de ikke veed det, Sir, veed jeg det. Jeg veed at een af de største Forsamlinger, som vi nogensinde havde i Amerika, var i Staden Pittsburgh; og da Sidney Rigdon gik dertil i 1844, gik han i Egenskaben af en Mormon Prædikant og en Forsvarer af Mormons Bog som en Optegnelse af evig Sandhed; og der, eller nær derved, forblev han, antager jeg, til denne Dag. Hvorfor gik ikke Prædikanterne af de forskjellige religiøse Samfund, som hørte til den Stad (som mistede flere eller færre af deres Medlemmer ved vore Ældsters Prædiken) til den Hr. Patterson og hans Arbeidere, som der er henviist til i Spaulding-Fablen (hvem, man har sagt, var vel bekjendt med den "bekjendte Sandhed", at nævnte Rigdon havde copieret en ærværdig Gentlemans Roman! og forandrede den til Mormons Bog) og fik fra dem en faktisk Fortegnelse i denne Henseende, og stillede sig med Viduer lige over for Hr. Rigdon, Ansigt til Ansigt? Naar de har svaret det Spørgsmaal, vil vi gjøre nogle faa endnu? Indtil da henvise vi til vor egen Meddelelse til the Empire af den 6te Marts.

Den sidste Part af den Artikel, de har optaget er forfattet for det meste af de gemeneste Bagvadskelser imod Joseph Smiths Charakter — Bagvadskelser, som er bleven trykte flere Aar tidligere, og Copier er bleven multipliserede af Tusinder baade i Amerika og i Europa; dog har de Sidste-Dags Hellige blomstret midt iblandt det altsammen, og tæller nu deres Hundredetusinder. Det er visselig besynderligt, at mere end toogtyve Aars bitter Erfarenhed ikke har overbeviist den religiøse Verden om, at de i ethvert Forsøg paa at sværte Joseph Smiths eller hans Venners Charakter uforanderlig har forfeilet deres Hensigt og sværtet deres egen istedetfor; og at Bagtalelse og Æreskjænden har ligedan været frugtesløse Vaaben til at modstaae "Mormonismens" Fremskridt, og den sikkre og visse

Følge er, at de vrede forte tilbage og liig en mægtig Lavine falde de paa deres Ophavsmænds Hoveder med en Vægt som paa eengang er forskrækkelig og overvældende. Altsaa, hvorfor vedblive at bruge Vaaben saa utidig og fatalt? Hvorfor vedblive at bruge Usandheder og Chicanerie til i høieste Grad at forkaste Sandhed og Ærlighed? Hvorfor al denne evige Fordreien af de virkelige Spørgsmaal, den virkelige Afgjørelse af den Mormonske Tro? Da de kom i Berørelse med det allervigtigste fundamental Princip af vor Religion, hvorfor angreb de det da ikke ligesom en Lærd og en Gentleman, og ikke udfyldte deres Artikel med lav Snak og Ærekjænden?

Men, Sir, vi har ikke i Sinde at lade dem slippe saa let. Saa bede vi dem komme tilbage og vise os vor Vildfarelse! De Sidste-Dags Hellige forkynde tillidsfuldt deres Theologi, og paastaae dristigt, at den sande og levende Gud er et Væsen, "som besidder baade Legeme og Dele." Vi troe det, fordi vi hverken overeensstemmende med Skriften eller Fornuften kan troe det Modsatte. Vi troe det, fordi vi ikke kan fatte, at det er muligt, det kan være anderledes. Vi troe det, fordi Skriften erklærer det at være Sandheden.

Vi har søgt Bibelen igjennem adskillige Gange, og kunde aldrig finde blot en eneste Text, som sagde, at Gud havde hverken Legeme, Dele eller Passioner, som moderne (saakaldte) Orthodoxe udtrykker det; men vi finde, at han ikke alene er fremstillet som om han havde baade Legeme og Dele; men det er udtrykkelig erklæret, at han har dem. Hvem er Jesus Christus? Er han ikke Gud? Johannes siger, (Joh. 1, 1.) at han er Gud. Opreiste han ikke sit Legeme fra det Døde, og tog det med sig til Himlen? Om saa er, da har Gud et Legeme, og følgelig Dele; thi ethvert Hele er gjort af Dele, hvad enten det er i Himlen eller paa Jorden.

Gud er en Aand. En Aand er ligesaa meget en Substants som nogen anden Substants, han har et Legeme, fordi der kan ikke være en Substants uden et Legeme; og dersom han har et Legeme, har han Dele, fordi intet Legeme kan existere uden Dele.

Da Gud skabte Mennesket, skabte han det i sit eget Billede og sin egen Lignelse; ikke i hans moralske Billede; isandhed, en saadan Ting som et moralsk Billede har aldrig, og kan aldrig existere, undtagen i de lærde Theologers forfængelige Indbildninger, som i at søge efter Gud, hjulpen ved menneskelig Visdom, tilsidst har paastaaet, at han havde hverken Legeme, Dele eller Passioner! — at han er et umaterielt Væsen! som strængt talt i jævnt Engelsk betyder **Ingenting**.

Da Herren viste sig for Moses i Menighedens Tabernakel, sagde han, "du kan ikke see mit **Ansigt**; thi der skal intet Menneske see mit Ansigt og leve; Og Herren sagde: see et Sted ved mig, og du skal staae paa en Klippe; og det skal skee, naar min Herlighed gaaer forbi, da vil jeg lade dig staae i Kloften paa Klippen, og jeg vil skjule dig med min **Haand**, medens jeg gaaer forbi; og naar jeg borttager min Haand, da skal du see mig **bag til**; men mit Ansigt skal ikke sees." (2 Mose B. 33, 20—23.) Atter: — Esaias siger, at han saae Herren "**siddende** paa en Throne." (Esaias 6, 1 og 2.) Stephanus saae Himlene aabnede, og Frelseren staaende ved Guds høire Haand: (Ap. Gjr. 7, 56.) Johannes saae ham ogsaa, og bærer Vidnesbyrd om, at han var iført en Kjortel ned til Fødderne, og opbunden under **Brystet** med et Guld-Belte.

Haus **Hoved** og haus **Haar** var hvidt, som Uld saa hvidt som Snee; og haus **Øine** var som en Ilds-Lue; og haus **Fødder** lige det skinnende Kobber, som glødede i Ovnen; og haus Røst som mange Vandes Lyd. Og han havde syv Stjerner i sin høire Haand; og et skarpt, tveegget Sværd udgik af haus Mund; og haus Ansigt var som Solen." (Aab. 1, 13—16.)

Biblen er antaget af Christne for at være Guds Ord, og at dens hellige Blade indeholder en sand Beretning om haus Person — haus Natur — haus Charakter — og haus Fuldkommenheder. Om saa er, hvorfor ikke tage Beretningen som den deri staaer opteguet, og tro at Gud er, hvad han virkelig er, et Væsen, som har baade Legeme og Dele?

Det er vist, at de gamle Patriarker, Propheter eller Apostler aldrig lærte, at Gud var et umaterielt Væsen; og deres Theologi blev lært dem af Gud selv, og ved haus hellige Engle: og visselig, de burde have vidst om Sagen var saaledes; men de brugte aldrig Benævnelsen umaterielt eller nogen Benævnelse ligebetydende med den: Æren af at opdage den umaterielle Gud blev forbeholdt de gamle hedenske Philosopher og moderne uinspirerede Theologer.

Bedrog Gud de inspirerede Gamle ved at aabenbare sig selv for dem ved at paatage sig visse falske Skikkelser, og saa lade de uinspirerede Moderne udfinde de sande? Nei, aldrig!

Var det ikke ligesaa let for Gud og haus hellige Engle eller for haus inspirerede Propheter og Apostler at sige, at Gud er umateriel, idet han hverken har Legeme, Dele eller Passioner, som det var for de moderne uinspirerede Theologer at sige det? Jo, visselig. Derfor falder Digtet, (et vigtigt Punkt i moderne Theologi) at den umaterielle Gud har paataget sig visse materielle, falske Skikkelser, i den Hensigt rigtig at aabenbare sig for forstandsmæssige Væsener, til Jorden.

De Sidste-Dags Hellige troe paa Guds Personlighed. Og følgelig, derfom Gud er en Person, er han en Substants; og om han er en Substants, er denne Substants materiel, af den Grund at alle Substantser er materielle. En umateriel Substants er en Modsigelse i Benævnelserne. Materiel betyder nogen Ting — umateriel betyder ingen Ting. En umateriel Substants existerede aldrig eller kan nogensinde existere undtagen i de moderne falsk Troendes lærde Dogmer: (Læresætninger) og vi sige dristigt, at det vanskabte **Ingenting** blev først avlet af dem, som havde jaget almindelig sund Sands paa Døren, og som ansaae enhver forstandig Idee for vrang, fordi den var forstandig: derfor høre vi almindelig de Lærde sige: "Skriften og Fornuften er hinanden modsatte", naar Fakta er, at Skrifterne og Fornuften aldeles ikke er hinanden modsatte; men det er vore lærde Theologer, som er modsatte baade Skriften og Fornuft. De har personificeret Ingenting og kaldet det Gud. De har tilegnet det alle de hellige Benævnelser, som tilkommer den sande og levende Gud. De har opdraget den opvorende Slægt i den Tro, at det er Gud, saa at Millioner troe det, vanhellig og forrykt som Opfindelsen er.

Men æret være Herren, Abrahams, Mose, Esaias', Sacharias', Stephanus' og Johannis', og alle de tidligere og sidste Helliges Gud; thi han har atter aabenbaret sig for hans Folk, endog i disse sidste Dage: og een Meddelelse fra Ham har givet os mere Lys, mere Forstand, mere Sandhed, end alle de uinspirerede Theologers gudelige Betragtninger tilsammen.

"Og til Slutning, da vi er bekikkede

af Gud, opfordre vi høitideligt dem, Sir, og alle som maatte læse dette Brev, at troe, omvende sig, og blive døbte i Jesu Navn til deres Synders Forladelse, at de maa annamme den Hellig Aands Gave, og blive frelste i Guds Rige.

Jeg er, Sir,

deres ærbødigste

C. W. Wandell.

Den 29de Mai 1852.
Nr. 66, Pilt street, Sydney.

Tiende.

(Uddrag af „the Millennial Star", Nr. 28, 1853.)

Tiendeloven forstaaes i Almindelighed af de Hellige over hele Jorden som en staaende Lov for Guds Folk. Guds Rige er ikke fritaget for at have med timelige Ting at gjøre. Riger, som er ordnede ved Menneskers Viisdom antager Planer for at hæve en Indkomst og anvende samme efter deres egne Regeringers Forlangender. Herren fordrer den samme Forrettighed til at sørge for sit Riges Opbyggelse; og af de Aabenbaringer, som er givne af ham, finde vi, at han er ligesaa eiendommelig i at finde Udveie og Midler til at sikkre sit Folks timelige Velvære, som han er i at sikkre dem deres aandelige Velvære.

Herren fordrer alletider af sit Folk, at de skal bygge ham et Tempel, hvori de kan annamme deres Salvelser, deres Tvætning, deres Daab for de Døde og Lovene og Dommene, hvilke alle er Anordninger henhørende til hans hellige Huus, som, han har sagt, „mit Folk altid befales at bygge i mit hellige Navn." (Pagtens B. 103 Afd. § 12.) Herren har ikke gjort dette Forlangende uden at træffe Foranstaltning, hvorledes det skal skee, eller ved hvilke Midler Huset skal blive bygget. Det er i dette Øiemed tilligemed Zions Grundlæggelse, og for Præstedømmet, og for at besvare andre af Kirkens Forlangender, at Herren har sagt, at Tiendeloven skulde være hans Folk en staaende Lov for bestandig. Nu, her er en Lov som sørger for Midlerne hvilken er i Lighed med Fordringen. Men hvorfor forlanger Herren alletider, at hans Folk skal bygge et helligt Huus? Det er, fordi de alletider behøve de Velsignelser, som kun kan erholdes i det Huus. Dersom vi personlig har annammet vore Tvætninger og vore Salvelser, med Nøgler og Magter, som vil give dem Adgang til Guds Nærværelse, afskaffer det ikke Templets Nødvendighed; thi enhver anden Person, som er frelst vil behøve det ligesaa meget som vi behøve det. Saalænge som Frelsens Plan er i Virksomhed, eller der er en levende Sjæl til at frelses, vil et Tempel fordres. Ei heller vil eet Tempel være tilstrækkeligt for dette store Værk, men saare mange Templer vil fordres i Zions Staver, til at tilfredsstille alle Zions Børns Begjæringer, som skal blive samlede fra alle Nationer.

Naar alle de Levende har havt Adgang til Herrens Huus, selv da skal Værket kun netop være begyndt. For vore Stamfædre i mange forbigangne Slægter, som er døde uden det evige Livs Ordinanzer, maa der blive nøiagtig for-

valtet, ligesom for de Levende, i enhver Ordinanze, som tjener til at rense, og herliggjøre Menneskets Tabernakel.

Anordningerne om Daab, om Confirmation, om Ordination til Præste- og Konge-Magt, om Tvætninger, om Salvelser og om beseglende Magter maa alle blive forvaltede for og til deres Bedste, som var døde uden dem, at Herrens Veie maatte blive lige (upartiske); hvorledes skal ellers de Døde blive dømte ligesom Menneskene i Kjødet, dersom deres kjødelige Tabernakler aldrig har havt Rettigheden af at annamme (enten ved Andre i deres Sted eller personlig) disse Ordinanzer, som rensede Legemet, og tjente til at udødeliggjøre det.

Naar vi betragte de hensovede Nationers Tilstand i Forbindelse med de Levendes, herliggjøres Værket for os. Og hvo kan tænke sig en Tid, medens Dødelighed hersker, da Templer ikke vil være nødvendige? Hvo kan ikke see Rigtigheden af at Gud gav hans Folk en vedvarende Befaling, at de aldrig maa være uden et helligt Huus, hvori hans Herlighed kan blive aabenbaret til hans Børn.

Det var i dette samme Øiemed, at der blev befalet Moses at bygge et Tabernakel, og Israels Børn at føre det med sig i Ørkenen. Det var, for at Folket bestandig maatte have Adgang til Guds hellige Ordinanzer, og at hans Herlighed maatte være i deres Midte. Han viiste endog Moses Mønsteret, hvorefter det skulde bygges, og gav ham en streng Befaling at see at alle Ting blev gjorte efter det Mønster.

Herren var meget nøiseende i hine Dage med at styre enhver Ting efter en himmelsk Ordre, som han aabenbarede til sine Tjenere, at Billederne af de himmelske Ting maatte være iblandt Menneskene paa Jorden. Og kan vi antage, at Gud er bleven mindre nøiseende i disse Ting? Aldeles ikke. Han vil ikke gjøre Noget — end ikke bygge et Tempel, uden at han skal aabenbare sine Hemmeligheder desangaaende til hans Tjenere, Propheterne, at de maa give hans Villie (tilkjende) til Folket. Og dersom Folket adlyder i alle Ting med Hjertets Redebonhed, er de fri fra Fordømmelse. For at være bestandig maatte Herren fordre Noget, som vilde synes Mange at være meget bekostelig eller overdreven, som han fordum forlangte af sit Folk Israel; men han fordrer Intet mere, end hans Folk er istand til at udføre. Hans Folks Evne til at handle er ikke skjult for ham. Han kjender deres Omstændigheder og passer sine Fordringer efter dem. Medens Israel reiste, fordrede han kun Tabernaklet; men da de kom ind i Landet at eie det, fordrede han et prægtigt Tempel.

De Hellige i de sidste Dage har den samme Gud til at dele med, og de maa forvente, at hans Fordringer vil være lige i Forhold til de Helliges Evner — som tiltage, indtil de er fuldkommengjorte.

Guds Hellige leve nu paa en Dag, da der er dem befalet at bygge et Tempel. Befalingen er ikke til de Faa, men til alle Guds Folk. Udgjør de Hellige paa de britiske Øer en Deel af Guds Folk. De vilde ikke synes om at blive udelukte fra Tallet. Altsaa er Befalingen til dem. Hvilke er de Midler, Herren fordrer at dette Værk skal udføres ved? Tiende af hans Folk. Nu, lad os spørge, hvormange af de Hellige paa de britiske Øer betale deres Tiende? Naturligviis det maa være enhver tilladt at svare Spørgsmaalet for sig selv. Gjorde de Hellige i Utah Bjergenes Dale det samme Spørgsmaal, kunde een Mand svare for hele Folkt med kun faa Undtagelser. Dersom de Helliges Gjerninger, som er adspredte i fremmede Lande ikke

medvirke i Lighed med dem, som er samlede tilsammen, hvor kan de da forvente de samme Velsignelser og Belønning? Er de Hellige paa Jorden bleven dreven fra, berøvet og plyndret alt hvad de eiede oftere, end de Hellige i Zion? Har de været mere trofaste og flittige i at opbygge Guds Rige, end deres Brødre som er bleven forfulgte fra Sted til Sted, at de skulde være fritagne fra den fælleds Byrde? O, nei.

Men, siger Een, mange af de Helliges Omstændigheder er saa meget usle, at de næppe kan leve, naar de ikke betale Tiende, og de skulde være skaanede for den Pligt. Dette er meget sandt, men hvad Undskyldning skal der gjøres for de Mange, som kan betale deres Tiende lige saa bequemt som nogen anden Deel af Guds Folk? For dem kan vi ingen Undskyldning foreslaae, de maa paatage sig Ansvaret at svare for sig selv.

Raabet er skeet til de britiske Hellige i Særdeleshed, at assistere Templets Opbyggelse, og det vilde være vel for dem at overveie, hvad dette Tempel er for. Ved at gjøre saa, vil de finde det, for dem selv og for deres Fædre, som er døde, og at de er kaldede til at bygge det. Og de Hellige vil endvidere finde, at deres Forfædres Blod vil blive fordret af deres Hænder, som Tillæg til deres egne Synder, dersom de ikke sørger for deres Gjenløsning saa vidt som det staaer i deres Magt.

Tusinder af de Hellige i Zion har allerede annammet deres Begavelser saa vidt som deres Person angaaer, de kunde bedre undvære et Tempel, end Mange som synes mindre bekymrede derfor; men de Helliges Pligter i Zion for de Døde er ligesaa store som Andres, derfor kalder Herren paa Alle til at tage Deel i Værket; for alle er lige interesserede, og Ingen, som assisterer dette herlige Værk, behøver at tænke, at han arbeider eller offrer for andre end for sig selv.

At svare til Tiendeopfordringen bliver derfor en bydende Pligt for enhver Hellig overalt paa de britiske Øer, som er istand dertil; for dette er de Midler, hvorved Herren fordrer sit Huus at være opbygget; og om alle de Hellige er ligesaa villige, som de er istand dertil, vil Intet mangles, men langt mere, end der fordredes til Værket vil blive samlet i Herrens Forraadshuus.

Da Undskyldninger aldrig mangle hos dem som foretrække a, bruge dem, hellere end at gjøre deres Pligt, er det muligt, at den som sidder godt i Forretninger, indbilder sig, at det vilde være meget skadeligt at uddrage en Tiendedeel af hans Capital til at betale hans Tiende, og som man kan slutte, vil han ikke gjøre det netop nu; men, naar han har samlet sig overflødige Penge, vil han ordne sine Sager, betale sin Tiende og samles med de Hellige. Men af alt saadant, efter at de har benyttet Friheden til at raadspørge deres egne Følelser, og komme til denne Beslutning, vil vi spørge hvilke Hindringer de kan anføre for at betale en Tiendedeel af hvad de har erholdt af deres Forretninger? Dette er hvad Loven fordrer af Menneskene efter Tienden af al deres Eiendom. Om alle vilde gjøre dette, vilde de maaskee føle særdeles retfærdiggjorte i Lovens Øine, hvilken de har underskrevet, og meget vilde blive gjort til at fremskynde Guds Sag.

(Fortsættes.)

Nyheder.

Vi har modtaget Efterretninger skriftlig og igjennem "Deserets News" indtil den 18de Juni. De Hellige tiltage bestandig i Industri og Velstand. Uagtet den strenge Vinter har man Udsigt til en riig Høst, hvortil en Deel Regn, som faldt i Begyndelsen af Juni ikke lidet har bidraget. — Deserets Læse-Salon blev foreslaaet at aabnes den 15de Juni i den store underste Salon af Raadhuset, for at forblive der, indtil en passende Salon kan blive opført, hvilken man forventede ved Subskription at kunde see sig istand til at fuldføre om ikke lang Tid. Læse-Salonen vil blive forsynet med mange forskjellige Aviser, Tidsskrifter og Magaziner fra forskjellige Dele af Jorden, ogsaa med Skrivpapir, Convoluter, Penne, Blæk og Postmærker. Det offentlige Maskin-Værksteds Værker, som dreves ved Vand, havde Tirsdagen den 7de i samme Maaned begyndt at skjære en Kanal paa den nordlige Side af den nordre Tempel-Gade uedenfor Præsident Kimbals gamle Huus, som var een af de første Bygninger der var opført i Staden. Jernbane Jævningen er fuldført, saa at Vogne nu kan passere med Klippestykker og Tømmer fra Bjergene. De Ældste, som forlode Saltsø-Staden sidste Efteraar for at gaae til Sandwich-Øerne, ankom til Honolulu den 17de Februar Alle vel. En speciel Conferenze af Ældster blev holdt den 19de Marts i Honolulu. En Overpræst, 16 af de Halvfjerdsindstyve og 1 Ældste fra "Dalen" var tilstede. Over 1200 Hellige blev repræsenterede, hvoraf 1000 blev repræsenterede af George Q. Cannon paa Øen Mani. Ældste Canon havde næsten fuldført Oversættelsen af Mormons Bog, som vil blive trykt saasnart som den er revideret, hvilken vil tjene til at bortrydde en god Deel Fordom, som endnu holdes i Live af Missionærerne iblandt de Indfødte. 501 Mormons Bøger, 300 af "en Advarsels Røst", 300 af Orson Spencers Breve, 200 af O. Pratts Værker og 3 Exemplarer af Millennial Star var bleven forskrevne fra vort Contoir i Liverpool. Præsidenten over den Mission, Ældste Lewis havde i en Skrivelse til Kirkens øverste Præsidentskab indlagt Copier af en Correspondance imellem Ældsterne Lewis og Cannon og den Hawaiiske Regerings Judenrigsminister; ogsaa Breve fra de Forenede Staters Commissionær til Udenrigsministeren, og dennes Svar angaaende det Løb denne Regering skulde følge med Hensyn til Embedsmændene i Jesu Christi Kirke af Sidste-Dags Hellige, hvoraf Resultatet var det Svar, at saalænge som de "Hellige" opførte sig overeensstemmende med Lovene etc., skulde de blive beskyttede i deres Rettigheder som de Forenede Staters Borgere. Forsamlings-Huset, som er opført paa Mani ved de Helliges Tiende, er fuldført, og en almindelig Følelse at efterleve Guds Befalinger om Tiende og alle Ting lagdes for Dagen.

☞ Præsident Snow, der den 18de syg forlod Kjøbenhavn for at gaae til England med de Ældste P. O. Hansen og H. P. Jensen er, ifølge Skrivelse fra disse, rolig hensovet Søndag Aften den 31de August.

Rettelse.

Side 345 i "Stjernen" Nr. 22 staaer L. 1 f. o. gode, læs: døde.

Indhold.

	Side		Side
Joseph Smiths Levnetsløb (fortsat)	353	Tiende	365
Mormonerne	361	Nyheder	368

„Skandinaviens Stjerne" udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned, og faaes hos DHrr. Boghandlere, samt hos Redactøren i Gothersgade Nr. 28, 2den Bagsal.

Udgivet og forlagt af P. O. Hansen.

Trykt hos F. E. Bording.

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

2. Aarg. Nr. 24. Den 15. September 1853. Priis: 6 ß pr. Expl.

Scene af de Helliges Forfølgelse i Missouri.

Oversat af C. C. A. Christensen fra „Ein Ruf aus der Wüste".

Følgende skrækkelige Scene foregik om Eftermiddagen den 30te October 1838 i een vort Folk tilhørende Grændse-Besiddelse.

Den 6te Juli sidstleden forlod jeg med min Familie Kirtland i Staten Ohio for at drage til den øvre Deel af Staten Missouri. Da jeg den 13de October satte over Mississippi i Nærheden af den lille Stad Louisianna, erholdt jeg paa denne Plads ubestemte Efterretninger om, at der var udbrudt Oprør i de øvre Egne — dog kunde jeg endnu ikke skjenke dette Rygte nogen Tiltro. Jeg fortsatte min Vei vestlig indtil Camptons Overfarts Plads, hvor jeg tog over Grandfloden og for første Gang med Bestemthed erfarede at jeg var i Fare for at blive standset af et Compagni bevæbnede Mænd, hvis jeg fortsatte min Reise videre. Dog saalænge jeg havde den fædrelandske Grund under mine Fødder, var jeg ikke tilbøielig til at opgive min forudfattede Idee, nemlig at drage med min Familie til en skjøn og sund Egn, for der at nyde vore Venners og Slægtninges Selskab. Følgelig reiste vi da videre og naaede saaledes Whitneys Mølle, som laae ved en lav Flod i Caldwell County. Efterat vi saaledes foreløbig havde tilbagelagt tre Miil mødte vi et Compagni af fire hundrede Mand til Hest bevæbnede med Bøsser. Disse gave os strax tilkjende at vi ikke kunde skride længere vestlig og truede os derhos med øieblikkelig Død, hvis vi vilde gjøre Forsøg paa at komme derhen. Jeg spurgte om Aarsagen til dette Forbud, hvorpaa de svarede os: dette skeete fordi vi vare Mormoner eller Sidste Dages Hellige. De tilføiede endvidere, at alle dem, som hængte ved vor Religion, inden ti Dage maatte forlade Staten eller forsage deres Troe. Paa denne Maade vare vi da nødte til at vende tilbage til den ovenomtalte Mølle. Her tøvede vi tre Dage; Fredagen den 26de satte vi atter over den lille Flod og drog opad langs dens Bredde en anden Vei, hvorved vi lykkelig undgik den forfølgende Hob og naaede snart en Vens Bopæl i Myrres Nabolav. Den 28de October naaede vi lykkelig Hawns Mølle og fandt der et Antal af vore Venner samlede, som holdt Raad om hvilket Middel de havde at gribe til, for at forsvare sig imod den fremrykkende Hob, som under Oberst Jennings Befaling, fra Livingston County, truede

dem med Død og deres Huse med at lægges i Aske. De kom til den Beslutning at bevæbne sig paa den bedstmuelige Maade, og snart derpaa stode otte og tyve af vore Mænd beredte at forsvare sig og deres Familier imod ethvert Angreb, om nogle i et ikke altfor stort Antal skulde storme ind paa dem.

Tirsdagen den 30te October gik hiin blodige Tragødie for sig, denne grusomme Scene jeg aldrig vil glemme. Over tre Fjerdedele af denne skrækkelige Dag var svunden hen i Ro, alt var stille, Ingen af os formodede den ulykkelige og pludselig over os indbrydende Skjæbne, hvilken, liig en oversvømmende Strøm forandrede Stilling, Følelser og Omstændigheder for henved tredive Familier. Shoal-Flodens Bredder var bedækket med svøgende og legende Børn, medens de huslige Forretninger paalaae Mødrene, og Fædrene vare beskjæftigede i Møllen, eller andensteds, saasom ogsaa med Indsamlingen af Markfrugt til Vinter-Behov. Veiret var meget skjønt — Solen skinnede klar — alt var roligt, og i intet Bryst rørte sig Ahnelsen om hiin frygtelige Krisis, som var os saa nær, ja, saa at sige, for Døren.

Det var henved Klokken fire Eftermiddag, som jeg sad i min Hytte med mit Barn i Armen og min Kone ved Siden, at jeg kastede et Blik paa den modsatte Bred af Shoal-Floden. Jeg øinede et stort Compagni bevæbnede Mænd til Hest, som i største Hast sprængte imod Møllen, og da de ankom under Træerne som begrændsede Kanten af Engen (thi det var en ny og ikke meget bebygget Egn) saa dannede de en Trevangel og rykkede fremad i sluttet Orden. David Evans opdagede dem samtidig og erkjendende Overlegenheden af deres Antal (der var 240 Mand, ifølge deres egen Beretning) svang han sin Hat og raabte om Fred, men det blev ikke besvaret, men de rykkede stedse nærmere, og deres Anfører Hr. Cumstock fyrede først sit Gevær af, hvorpaa efter en Pause af ti eller tolv Secunder, henved hundrede af dem paa engang brændte af, og derefter sigtede paa et Grovsmedværksted, hvortil vore Venner vare flygtede i Sikkerhed. Dog trængte de Angribende saa langt frem til Værkstedet, at de ganske mageligt, igjennem Hullerne mellem de paahinanden lagte Blokke, hvoraf Smedien var opført, kunde sigte paa de, der var flygtede derhen for at finde Beskyttelse for deres Mordere. Noget længere borte, i Baggrunden ved Smedien, levede adskillige Familier i Telte, hvis Liv var given til Priis; og midt i Kugleregnen, som blev sendt efter dem, flyede de i forskjellige Retninger til Skoven. Efterat jeg nogle Minutter ubevægelig bestuede denne blodige Scene, og blev vaer at jeg selv svævede i den største Fare (idet Kuglerne allerede naaede det Huus hvori vi var), saa anbefalede vi os den Høiestes Beskyttelse og forlod Huset bagfra. Jeg skjulte min Familie saa godt jeg kunde, og fulgte derpaa troende Brødre, som var undslupne fra Værkstedet og rendt op paa Høien. Medens vi saaledes flygtede opad, blev vi opdaget af den forfølgende Hob, som da sendte Kugler efter os saalænge, til vi naaede Toppen. Ved Nedstigningen af Høien skjulte jeg mig i et tæt Krat, hvor jeg laae til Klokken otte om Aftenen. I Dæmringen hørte jeg en qvindelig Stemme som kaldte mig ved Navn og sagde mig i en sagte Tone, at Forfølgerne vare dragne bort og alt nu var forbi. Jeg forlod strax mit Skjul og ilede til Benjamin Lewis Huus, hvor jeg havde bragt min Familie i Sikkerhed, dog fandt jeg to af mine Venner dødelig saarede, hvoraf den ene døde endnu før den kommende Morgen.

Her tilbragte vi da denne Rædselsnat i dyb og smertelig Eftertanke over den forløbne Aftens Scener. Saasnart Dagen frembrød, ilede jeg og endnu fire andre Mænd, som vare undkomne med Livet fra dette Blodbad, til Møllen for at erfare vore Venners Tilstand, hvis Skjæbne vi desværre kun for godt ahnede. Da vi ankom til Hr. Hawns Huus, fandt vi ved Bagsiden af samme Hr. Merricks afsiælede Legeme, og ved Forsiden Hr. Mac Brides, der fra Hoved til Fødder, i Ordets bogstavelige Forstand, var sønderhugget og udstykket. Miss Rebecca Judd, som havde været Dienvidue, fortalte os senere, at han var bleven skudt med sit eget Gevær, og at Hr. Rogers, fra Davies County, som eier en Færge ved Grand-Floden, derpaa saa grusomt havde tilredt ham med en Lee, og desuden endnu pralede med denne sin Daad af vildt Barbari. I samme Huus fandt vi Hr. Yorks Legeme, hvorudfra vi, efterat vi havde betragtet ham, ilede til Grovsmedværksstedet. Her fandt vi otte af vore Brødre allerede hensovede; den niende, Hr. Cox fra Indiana, laae i Dødskampen og døde strax efter. Vi belavede os tillige paa, at bringe dem alle til een Begravelsesplads; dog kunde denne sidste Venskabstjeneste, hvilken vi var vore hedengangne Venners Levninger skyldig, kun blive udført i største Hast og uden de vante Anstands-Ceremonier, idet vi hvert Øieblik var i Fare for at blive skudt af vore Forfølgere. Vi formodede de lurede i et Baghold paa en Leilighed, for endnu ganske at tilintetgjøre hine faa Tiloversblevne der ved Forsynets Hjælp var undløben den henrundne Dags Massacre.

Men vi kunde dog uden Hinder forrette denne møisommelige Gjerning. Begravelsespladsen var en Hvælving i Jorden, som tidligere var bestemt til en Brønd, og deri maatte vi hensynsløst kaste vore Brødres Legemer.

Blandt de Ihjelslagne vil jeg omtale Sardius Smith. Han var en Søn af Warren Smith og henved ni Aar gammel. Denne krøb af Frygt for Forfølgerne ind i Smede-Blæsebælgen og holdt sig skjult der saalænge til at Blodbadet var forbi. Men herpaa blev han opdaget af Hr. Glaze fra Caroll County, som holdt sin Bøsse paa Drengens Hoved, trykkede løs og sønderknuste ham sammes Overdeel. Hr. Stanley fra Caroll sagde mig senere, at Glaze havde gjort sig stor af at have afrevet en Qvist af "Mormon-Træet".

Tallet paa de Ihjelslagne og Dødeligsaarede ved hiin Aftens Blodsudgydelse var atten eller nitten; deres Navne ere følgende: Thomas Mac Bride — Levi Merrick — Elias Benner — Josiah Fuller — Benjamin Lewis — Alexander Campbell — Warren Smith — Sardius Smith — George Richards — Mr. Napier — Mr. Harmer — Mr. Cox — Mr. Abbot — Mr. York — Wm. Merrick, en Dreng paa otte eller ni Aar, og endnu tre eller fire andre, hvis Navne jeg ikke erindrer mig, fordi de vare fremmede for mig. Blandt de Saarede som igjen bleve helbredede, befandt ogsaa Isaak Laney sig, der blev gjennemskudt med sex Kugler; to modtog han igjennem Livet, een gjennem hver Arm, og de andre to gjennem sine Hofter. Nathan Knight blev ligeledes skudt gjennem Livet og Mr. Yokum, som var forhugget og qvæstet paa mange Steder, modtog ligeledes en Kugle gjennem Hovedet. Jacob Myres, Mr. Myres, Tarleton Lewis, Mr. Hawn og endnu flere andre vare farligt saarede. Miss Mary Studwell blev, medens hun flygtede, skudt gjennem Haanden, hvorved hun afmægtig faldt hen over en op-

høiet Blok, i hvilken meer end tyve Kugler blere siddende, som de havde sendt efter hende.

For endnu fuldkomment at udføre deres Ødelæggelses-Værk, rovede denne Bande af Mordere, hvilke bestod af en Samling Mænd alene fra de øvre Egne, og blev anført af de Vigtigste fra Countyerne, Davies, Livingsston, Ray og Caldwell; endnu ogsaa vore Huse og Telte og Vogne, som var opfyldte med Senge og Klæder og andre Fornødenheder. Dertog vore Heste og Vogne bort, uden at agte Qvindernes Hjælpeløshed med deres Børn, som de, saaledes berøvede det Nødvendigste for Livet; ja de trak endog de bedste Klædningsstykker af de Ihjelslagnes Legemer.

Denne Skildring af ovenomtalte Blodbad bekræfter jeg, som en tro Fremstilling af Kjendsgjerninger, som de tildrog sig i denne sørgelige Epoche.

Joseph Young.

Ældste Willard Snows Død,

Præsident over den skandinaviske Mission.

(Fra Millennial Star.)

Vi have denne sørgelige Tildragelse at nedskrive, Ældste Willard Snows Død, som forlod dette Liv den 21de August ombord paa Dampskibet Transit, tilsøes, omtrent 80 (engelske) Mile fra Hull, paa Reise til Liverpool. Ældste P. O. Hansen og H. P. Jensen var med ham, og af dem har vi erholdt følgende Beretning.

Ældste Snow havde overværet den kjøbenhavnske Conferenze den 12te og 13de, og en speciel Generalconferenze den 14de, og var ved sin sædvanlige Helsen. Men om Aftenen den 15de, da han talede til et Raad af Ældste, blev han saa voldsomt angreben at han ikke kunde vedblive. Aarsagen syntes at være for megen Anstrængelse af baade Sindet og Legemet; thi han havde ingen legemlig Sygdom. Ved de Ældstes Betjening nød han stor Lindring, besluttede at reise til Liverpool, og bød Ældste Hansen og Jensen at berede sig til at ledsage ham. Den Nat var det vel med ham; men den paafølgende Morgen viste det sig at han var meget stærkt angreben. Den Dag blev han flere Gange værre, hvorfor det blev anseet nødvendigt at sende Bud efter en Læge. Det blev da tilraadet at bringe ham til Hospitalet, hvilket skete. Den 18de var han saa vidt vel at han begav sig paa Reisen til Liverpool, idet han gik ombord paa Dampskibet uden noget tilsyneladende Besvær.

Medens han var ombord blev han atter angreben saa, at han ikke vidste hvad der foregik, og udviste betydelig Sindsforvirring. Alt hvad der gjordes for ham syntes ikke videre at gavne ham, uagtet han i Mellem-

stunder lod til at have betydelig Lindring. Om Løverdagen, den 20de, nød han endnu Næring, tilsyneladende med Appetit. Søndag Morgen var han værre igjen, og forblev heel bevidstløs hele Dagen, men Ingen ahnede at hans Dødsstund var saa nær. En almindelig Svækkelse havde faaet Overhaand, Kl. 5 Eftermiddag sov han ganske rolig. Omtrent to Timer efter han faldt isøvn, syntes hans Aandedræt at falde ham besværligt, dog kun for nogle Øieblikke, hvorefter han atter sov saa rolig som et lidet Barn. Lidt før Kl. 8 om Aftenen drog han sit sidste Aandedræt, uden at Ældste Hansen, som da vaagede over ham, kunde skjelne den ringeste Anstrængelse eller videre Bevegelse.

Efter Capitainens Ønske blev Ældste Snows Liig nedsænket i den vaade Grav samme Nat han døde, med de til et saadant Tilfælde tilsøes henhørende Ceremonier. Vi hører at Liget og dets Begravelse blev af Alle ombord skjænket al den Respekt og Opmærksomhed, som kunde skee under saadanne Omstændigheder.

Vi forstaaer, at Ældste Snow var lidt over 40 Aar gammel. Han var Broder til Ældste Erastus Snow af de Tolvs Quorum, og ligesaa til Ældste Zerubabel Snow, een af Dommerne i de Forenede Staters høieste Ret i Utah Territorium.

Ældste Willard Snow var en Medlem i Kirken næsten fra dens første Oprettelse, og har taget Deel i de fleste prøvende Scener, som de Hellige har maattet gjennemgaa. Han var tidligen en Medlem af det første Quorum af Halvfjerdsindstyve. Han var ogsaa en Medlem af Zions Leier, som marscherede under Profeten Joseph fra Kirtland til Missouri i Aaret 1834. Han udførte ogsaa flere Missioner i de Forenede Stater, prædikende Evangeliet i forskjellige Dele af Landet.

I det han fulgte Kirken fra Sted til Sted, ankom han ogsaa til Saltsødal, hvor han hæderlig beklædte Embedet som Medlem i Høiraader, Raadgiver til Præsidenten over Staven i Storesaltsøstad, Medlem i Committeen for det vedvarende Emigrations-Fund, Magistrat under den foreløbige Deserets Regering, Oberstlieutenant ved Nauvoo-Legionen, og den 6te August 1851 blev han valgt til Repræsentant til den lovgivende Forsamling i Utah Territorium.

Ved en Generalconferenze, der holdtes i Storesaltsødal, begyndende den 7de September 1851, blev Ældste Snow bestikket en Mission til England. Vi blev ligervis bestikket samme Gang, og reiste over Slætterne og Havet tillige med ham, og kom til Liverpool den 29de December. Strax efter blev han bestikket til at arbeide med Ældste Campbell i den pastorale Varetægt over Menigheden i Skotland, hvor han forblev i henved fire Maaneder.

Omtrent ved samme Tid opholdt Ældste Erastus Snow, som da var Præsident over den Skandinaviske Mission, sig i England, paa sin Hjemvei til Store Salt-Søe Dal, og Ældste Willard Snow blev

beskikket den 18de Marts 1852 til at tiltræde hans Plads i Præsidentskabet over den Mission. Den 21de tog Ældste W. Snow med Dampskib fra Hull, og ankom til Kjøbenhavn den 26de, fra hvilken Tid af han arbeidede flittigen, trofast og med Held i at udføre sine svære Pligter, hvilket kan sees af hans Breve, som fra Tid til Tid er bleven publiseret i **Millennial Star.**

Paa Grund af Ældste Snows Bevidstløshed i hans sidste Stunder, efterlod han ingen Besked eller Meddelelser til sin Familie eller Venner. Dette vil gjøre det end tungere for hans Familie og Bekjendtere i de fjerne Saltsødale, naar de modtager den sørgelige Efterretning om hans uventede Bortgang fra sit Arbeide i denne Virkekreds. I denne Forsynets smertefulde Uddeling, sympatiserer vi alvorligen med den Afdødes efterladte Familie, Slægtninger og Venner i Zion, og deeltager i den Sorg som vil fylde deres Barm naar de sørgelige Efterretninger naaer deres Øren. Og vi er forvisset om, at det er ikke os alene at der føler saaledes — de mange tuslinde Hellige i de brittiske Lande, Skandinavien, og andre Dele af Europa vil sørge med dem, som sørger. Men vi trøster os ved, at sørgende Slægtninger og Venner vil blive forsørget af ham, som er en Husbond for Enken, og en Fader for den Faderløse, og at hans Helligaands milde Indflydelse vil virke som en fortrøstende Balsom for de Lidende.

Menigheden i Almindelighed og den Skandinaviske Mission i Særdeleshed, vil føle et stort Tab ved Ældste Snows Død. Hans utrættelige Flid i at tjene i vor Herre Jesu Christi Evangelium, og hans stærke Begjer for Zions Opbyggelse og Igjenløserens Riges Fremme, vil gjøre hans Navn dyrebart for tuslinde, som monne begræde hans tidlige Bortgang fra denne Jammerdal.

„Fæld ei for ham den bitre Taare,
Giv ei eders Hjerte for megen Sorg,
„Det er kun Hytten der monne ligge,
Det Ædle, som boede deri, skinner endnu."

Vi sørge ikke som de, der er uden Haab. Er vor Broder borttagen af vor Midte, saa handler han dog endnu i det samme evige Præstedømme, som han besad paa Jorden, kun i en høiere Virkekreds, til at udføre den samme ophøiede Hensigt — Alle Tings Gjenoprettelse. Endskjøndt hans Legeme sover i sin vaade Grav, saa lever dog hans Aand og indtager en ophøiet Plads iblandt de oplyste Væsener, der uddeler Salighed i den aandelige Verden, og snart vil han, formedelst den af Jesum Christum bevirkede Igjenløsnings Kraft, fremkomme i Opstandelsens Morgen, iført et langt herligere Legeme, blomstrende i Udødelighed, til at regjere paa den reengjorte Jord, iblandt Jordens Største og Bedste, og at nyde Lønnen for sit Arbeide her. "Salige ere de Døde, der døe i Herren."

S. W. Richards.

Ældste John Van Cotts Beskikkelse.

15, Wilton St. Liverpool den 29de August 1853.

Til de Hellige af den Skandinaviske Mission, med Hilsen.

Kjære Søskende,

Fordi vi føler en alvorlig Medlidenhed med Eder for det Tab, som I har lidt ved eders høit agtede Præsident, Ældste Willard Snows Død, sender vi Eder dette Brev, netop fordi vi vil eders Vel og ønsker eder Salighed i Guds Rige. Som eders Medbrødre i den ny og evige Pagt, formane vi eder til at bære denne det guddommelige Forsyns smertefulde Tilskikkelse med Taalmodighed, og være rolig for, at Gud, hvis Tjener han var, og som sendte ham til eder, fremdeles ihukommer eder, og vil hellige og styre Alt til Gavn for sin Sag og til sit Navns Ære.

I Forbindelse med vore agtbare Brødre, Ældste P. O. Hansen og H. P. Jensen, hvis Tro, Arbeide og Virksomhed I vel kjender, har vi raadslaget om eders Velfærd; og det har behaget Aanden, igjennem os, at sende eder vor høit agtede Medtjener i Præsidentskabet over Menigheden i de brittiske Øelande, Ældste John Van Cott, til at overtage Præsidentembedet over den Skandinaviske Mission, samt Forvaltningen af alle dens Anliggender, indtil Authoriteterne i Zion eller nogen Medlem af de tolv Apostlers Quorum ordner det anderledes.

Ved dette vigtige Vendepunkt i Kirkens Historie i Skandinavien; formane vi Eder paa det Alvorligste til at skjænke Ældste Van Cott eders Tro og Tillid, og agte alle hans Raad, saa at han i Sandhed maa være istand til at tjene til eders Saliggjørelse, i sit hellige Kalds Aand og Kraft; og dersom I gjør saaledes, skal Guds Velsignelser hvile over eder og ham.

Med ivrig Bøn til vor himmelske Fader for eder, og for Saliggjørelse for Guds Israel udi alle Lande, undertegner vi os: eders Medtjenere for Christi Skyld.

Samuel W. Richards,
Præsident over Jesu Christi Kirke af Sidste Dages Hellige i de brittiske Øelande.
Daniel Spencer,
Sammes Raadgiver.

Til de Hellige i Skandinavien.

Elskede Brødre — Ved Guds Forsyn og hans Aands Dictering igjennem hans Tjenere er jeg ganske uforventet bleven kaldet til, for nærværende Tid at præsidere over den skandinaviske Mission, i eders agtede Broder, Ældste W. Snows Sted; som har arbeidet saa flittigen og trofast i Christi Sag, ved at give de Raad og den Underviisning, som vil være de Hellige til en varig Gavn, igjennem "Stjernen" og paa anden Maade, da han bestandig saae hen til eders evige Bedste og Guds Riges Velfærd. I skatter uden Tvivl hans Arbeider, og med mig begræder Tabet af ham: Thi sandelig, een af Zions ædle Sønner er falden

som et Offer for Døden, i et fjernt Land, langt fra Hjemmet, og Familie, og Slægtninge, og Hellige i Zion, som var ham nær og kjære.

Herren har seet det Viisdom, at kalde ham hjem for at arbeide i en mere ophøiet Kreds, hvor han er fri for dette Livs Moisommeligheder og tunge Arbeide. Han vil altid blive erindret af de Hellige som Een, der var tapper i Vidnesbyrd og Christi Sag tro indtil Enden.

Følende mig efter omtalte Bestikkelse, betræder jeg denne nye Virkekreds med en vis Tilfredshed; og idet jeg til samme Tid føler Menneskets Svaghed og Uformuenhed i og for sig selv til at udføre Retfærdighed i saadant et høit og helligt Kald, føler jeg bestandig ved Guds Aands Bistand at tiltræde denne Pligt, da jeg veed, at Herren altid har opholdt hans Tjenere og ført dem til Seier igjennem enhver Vanskelighed, som de har havt at kjæmpe med, for saa vidt som de satte deres Fortrøstning til Ham. Paa Ham forlader jeg mig for Hjælp og Bistand, derfor ønsker jeg at være erindret til alle Tider i eders Bønner, at jeg maa blive forsøget i Viisdom i alle mine Raad og i Underviisning, at de Hellige maa blive opbyggede i den allerhelligste Tro, og Herrens Værk maa bryde frem til Høire og Venstre. Min Hensigt er, at gavne mine Medmennesker, derfor henvender jeg mig til de Hellige om at staae mig bi nu i at fremme dette store og herlige Værk ikke alene ved deres Flid og Vedholdenhed i Sandhedens Sag, men ved Lære og Exempel, at de, som endnu ikke har indgaaet Pagt med Gud ved at nedgaae i Vandet for at blive døbt til deres Synders Forladelse, maa anse eder værd at efterligne.

Præstedømmet i Særdeleshed betragte, at Herrens Værks Fremme i denne Deel af hans Vingaard hviler paa eder; derfor er den Ansvarlighed stor, som I er under; thi Myndigheden til at hjælpe til at opbygge Guds Rige er betroet til eder, og for at ære den Myndighed, fordres der, at I benytter eder af ethvert Øieblik til det Fordeelagtigste, for at I maa gjøre saa mange af eders Medmennesker som muligt bekjendt med hine store og vigtige Sandheder, som er bleven kundgjort til Mennesket i disse Dage og Tider ved Jesu Christi Aabenbaringer, hvorved de ved Lydighed kan blive frelste i Guds Rige. I det Tilfælde I er sløve eller ligegyldige i nogen Ting i at blive en Guds Tjener, vil denne Myndighed paaføre en Forbandelse istedetfor en Velsignelse. Paa den anden Side, dersom I er trofaste, vil I høste Ære i dette Liv og en Herlighed og Ophøielse i det Tilkommende; derfor lad mig anspore eder til at ære eders høie og hellige Kald og undgaae ethvert Skin af Ondt, og Herren skal velsigne eder overflødigen i eders Gjerninger med Viisdoms-, Forstands- og Vidnesbyrds-Aanden som overtyde de ærlige af Hjertet om Sandheden, og I skal høste en rig Løn for eders Gjerninger, hvilken Gud skjænke eder for Jesu Skyld! Amen.

John Van Cott.

Tiende. Denne af „Millennial Star" uddragne Artikel om Tiende, er for de Sidste Dages Hellige visseligen værd at betænke, og burde læses med Interesse, hvilket vi ikke tvivler om at det jo vil skee, for den er eenfoldig og tydelig, saa at Ingen, der vil læse med Eftertanke, kan for et eneste Øieblik tvivle om Nødvendig-

heden af at betale Tiende. Thi dette er en Sag, der angaaer os alle, eftersom det er Guds Lov; endvidere er vi ogsaa de Døde noget skyldig, saavelsom de Levende. Vi tvivler ikke for et Øieblik om, at jo de Hellige glæder sig i Tiende-Loven, og attraaer at betale den, saafremt de har Formue eller deres Omstændigheder er saaledes, at de er istand til at offre en Gave til Herren, ved at skjenke fra Tid til Tid til Opførelsen af et Tempel.

I vil maaskee allerede spørge hvorledes, eller paa hvilken Maade I kan fremføre eders Gaver til Templet og ligesaa til Emigrationsfundet. Vi vil afgive en Plan, hvorefter det kan skee, saa at det kan kjendes naarsomhelst, hvo der har givet noget, samt Beløbet; saa at Enhver kan blive dømt efter det, der er skrevet i Bøgerne, og blive gjengjeldt i Forhold til deres Gjerninger.

Conferenzepræsidenterne paalægges det herved, at paasee, at Præsidenterne over Grene der er store, inddeler Byen eller Landskabet, som indeholder deres Green, i Distrikter, og beskikker en Præsident over hver Distrikt, hvilken bør paasee at alle de besøgende Embedsmænd i hans Distrikt, gjør deres Pligt i at besøge hver Medlem for at see, om de ikke forsømmer Bønnen i sin Tid, og at der ikke existerer nogen Uskjerlighed imellem dem, saa og at lære Forældre, som har Børn, Nødvendigheden af at lære deres Børn Evangeliet, saa at de, naar de bliver 8 Aar gamle, kan adlyde det. Forældrene vil derved føle sig retfærdiggjort, og det vil vise sig at være en stor Velsignelse for Børnene. Distriktspræsidenterne bør have en Bog indeholdende Navnene paa alle Medlemmerne i Distriktet, saaledes afstreget og overskrevet, at de Hellige, naar de besøgende Embedsmænd kommer omkring til dem, da kan indgive deres Gaver til Templet og Emigrationsfundet, og Beløbet anføres ligeoverfor deres Navn; og Præsidenten over hver Distrikt bør fremlægge sin Bog og det indkomne Beløb for Raadet een Gang om Ugen eller saa ofte som der holdes Raad i Grenen. Grenens Præsident haver at optegne Hovedsummen af hvad der indleveres fra hver Distrikt, og overlevere det til Conferenzepræsidenten, der ligeledes haver at optegne hvad der indkommer fra hver Green, og han overleverer det Hele til dette Contoir og erholder en Qvittering for Samme. Det paaligger Conferenzepræsidenterne at aflægge et nøiagtigt Regnskab i deres Qvartalsconferenzer, for alle de Penge, de saaledes haver imodtaget. Præsidenterne over Grenene haver at gjøre det Samme for deres Menighed eengang Qvartalet, paa det at Alting maa skee i Orden. Dette vil tilveiebringe Tillid.

Hvo som har store Summer at betale kan indsende dem enten igjennem Conferenzepræsidenten eller direcle til dette Contoir, hvor der vil blive holdt en Optegnelse over Samme. Vi vil her bemærke, at alle financielle Affairer i en Green, kan indesluttes i ovenanførte Forretnings-System. Vi anseer det unødvendig at udvikle det videre, men vil skrive til Præsidenterne og meddele dem videre Underretning hvis det behøves.

Red.

Ældste Edward Stevenson skriver fra Gibralter, at han den 28de Juni havde døbt to, og at Arbeidet skred frem trods mange Vanskeligheder.

Tiende.

(Fortsat fra Pag. 367.)

Men siger en Anden, dersom jeg skulde begynde og betale min Tiende regelmæssig til Templets Opbyggelse, kunde jeg maaskee ikke leve til det blev fuldført, og faae de forventede Velsignelser. Denne, troer vi netop, vil være een væsentlig Grund for at Enhver skulde betale deres Tiende; thi, idet de gjøre saa, sikkre de sig ikke alene en Fordring paa Herrens Huus, hvori deres Børn kan administrere for dem, (thi de Dødes Ophøielse afhænger meget af den Levendes Gjerninger) men sætter et Exempel for deres Børn at efterfølge, som de vil være retfærdiggjorte i at efterfølge.

Dette minder os om Omstændigheder, som er komne til vor personlige Betragtning, og som oplyser Fordelene af at holde denne store Lov og Skaden af ikke at holde den, hvilke Omstændigheder vi her vil fortælle: — En Person af betydelig Formue havde været i Kirken i nogle Aar, men var saa bekymret for sin Formue, at han aldrig betalte sin Tiende. Han geraadede i en Ulykke, hvorved han ikke alene mistede sin Formue, men blev udnelig, saa at han ikke kunde forskaffe sin Familie et Ophold, og Armod og Mangel paafulgte. Da han skammede sig selv for at ansøge Herrens Forraadshuus eller Tiende-Contoiret, fik han en Ven til at lægge sin Sag for den præsiderende Biskop af Menigheden, og til at ansøge om Hjælp, hvortil Biskoppen svarede, at Menigheden ikke var det Individ noget skyldig — han havde aldrig betalt nogen Tiende, han havde altid valgt at sørge for sig selv, og han havde fuldkommen Frihed til at gjøre saa fremdeles, da han ingen Fordring havde paa det offentlige Forraadshuus. Skjøndt dette Svar var haardt, nødes vi dog til at indrømme dets Retfærdighed, og videre, dersom Guds Lov var bleven taget i dens strengeste Betydning, vilde den have afsondret ham fra ethvert Samqvem med de Hellige.

Et modsat Tilfælde, som vi vil fortælle, vil vise Modsætningen mellem dem, som holder Tiendeloven og dem, som ikke holder den. En Person indgik i Menigheden kort før dens Afmarsch fra Nauvoo: han betalte sin Tiende og ydede Assistance til Kirken, men, ligesom mange andre led han meget medens han reiste i Ørkenen og døde. Da hans Familie ankom til Dalen trængte de, og var ude af Stand til at ernære sig, hvorefter et bequemt Huus blev bygget, og Familiens Fornødenheder blev afhjulpen paa Herrens Forraadshuses Bekostning. Nu er det let at see hvem af disse to, der sikkrede sin Familie den største Velsignelse. Begge annammede lige Retfærdighed. Begge blev belønnede efter deres Gjerninger, eller med andre Ord, med det Maal de udmaalte til Herrens Værk blev dem tilmaalt igjen, og dette er det Princip, hvorefter Herren vil handle med alle Mennesker.

Alle Hellige, som fatte den Kjendsgjerning, at Guds Rige er organiseret paa Jorden, vil forstaae, at det Riges Love rigelig vil afhjælpe dets Undersaatters Mangler, om de trofast overholdes. Og enhver Een, som seer hen til sine egne Interesser og vil sikkre sin Formue Velsignelser, vil holde dets Love, end ikke udelukkende Tiendeloven.

Mennesker kan slide uophørligt for at sammendynge Formue til deres Børn; men med mindre det er skeet med Herrens Gunst, vil det være en Forbandelse istedetfor en Velsignelse. Det Menneske,

som er berettiget til Himmelens Gunst, formedelst Lydighed til guddommelige Love, kan testamentere sine Børn et kosteligere Legat, end om han besad Ægyptens Skatte uden den Gunst.

Resultaterne af at holde Guds Love er saa herlige, at vi for vor egen Interesse vilde betale Tiende, som vi vilde nære enhver anden Dyd, som tjener til at ophøie Sjælen, og gjøre Mennesket til hvad dets Gud vilde have det til at være.

Af hvad der allerede er aabenbaret, kan de Hellige see, at deres Livsvandel i at holde Guds Love vil have Indflydelse paa deres Børn efter dem; thi Herren har forordnet, at "den Retfærdiges Sæd skal ikke omkomme, naar den Ugudelige skal blive afskjaaren". Menneskene maa holde Tiendeloven, gjøre deres Pligt i Guds Rige og derved sikkre den oppvorende Slægt timelige Velsignelser; eller ved deres egen Egennytte lade deres Formue til et Rov for Elendighed og Mangel.

Vi veed nok, at Tiendeloven er ikke fuldkommen i Kraft for de brittiske Hellige — at de til dens fuldkomne Udførelse nødvendige Regler er ikke antagne, men Tempel-Offer tilkommer dem at yde, og det vil blive imodtaget saasom af Herrens Folks Tiende. Uagtet det, der fordres er saa lidt som kan nævnes, saa giver det dog mange tusinde Leilighed til at yde ligesaa rundelig som om de var opfordret til at erlægge deres Tiendedeel til Herrens Værk.

Troe Børn behøver ikkun at vide deres Faders Villie for at gjøre den. Dersom de Hellige er velsignet ved at efterleve denne Lov naar det virkelig fordres af dem, saa kan de der vil gjøre det frivillig, som for Herren, vistnok vente større Velsignelse, og de kan være vis paa at faae den. Lidt Praxis i Zions Love medens vi er her, vil gjøre os mere skikket til at gjøre hvad der vil blive fordret af os naar vi bliver indsamlet. Det er den frivillige Gjerning at Gud antager, og i de frivillige Bidrag af de Hellige til at faae bygget et Tempel, vil Herren see deres Værdighed, og deres Begjer efter at arve dets Velsignelser.

De Hellige er for Guds og Englenes Aasyn. Disse ophøiede Væsener, tilligemed de Døde, samt en oppvorende Slægt, venter med største Længsel efter de Helliges Fremskridt i Henseende til disse vigtige Sager. De Døde, tilligemed de Levendes Mangfoldigheder, vil alle føle Virkningen af de Helliges Gjerninger paa Jorden. Propheterne har fra Verdens tidligste Tider glædet sig ved Forventningen af de sidste Dages Værk, vidende at de, med deres Børn, kunde blive gjort fuldkomne i Tidernes Fyldes Uddeling, og at ikke førend den Tid vilde Guds Herlighed bedække Jorden og hans Regering blive almindelig overalt.

Denne skjønne Dag bryder nu frem, Værket er begyndt, et Rige oppvorer med en evig Vært. Gud, Engle, de Retfærdiges Aander og Hellige paa Jorden forener sig alle i det store Gjenoprettelsesarbeide, som ikke skal ophøre førend Sønnen overgiver Riget til Faderen, paa det at Gud maa være Alt i Alle.

Vi haaber at Conferenzepræsidenterne vil give Agt paa Tidernes Tegn og hvad der foregaaer rundtomkring dem, af Vigtighed for os, og jævnlig meddele os Kundskab om Samme.

Red.

I Anledning af Willard Snows Død, den 21de August.

Melodie: Om Dannemarks Qvide der lod en Sang.

For nylig et sørgeligt Budskab lød
I Nordenland;
Thi Kundskab det bragte om Willards Død
Fra fremmede Strand,
Han efter Arbeidet Hvilen har funden,
Legemet sover nu Dødninge-Blunden,
Men Aanden i Paradis lever.

Af Herren bemyndiget var han sendt
Til kolde Nord,
Og virked' iblandt os som Præsident
Med Livets Ord,
Indtil han elsket og savnet af Mange,
Hensov i Haab om sin Arv at erlange,
Naar Herligheds-Dagen oprinder.

En elskelig Broder var Willard Snow
Og trofast Ven!
Talentet i Jorden han ei nedgrov,
Men gav det hen
Til sine Venner for Renter at vinde,
Herren til Ære — og derfor hans Minde,
Høiagtet iblandt os skal være.

Sin Hustrue i Zion med fire Smaae
Han efterlod,
Dog ei de Forladte alene staae;
Thi Gud er god,
Han vil dem hjælpe og atter forsamle
Baade med Willard og alle de Gamle,
Som nu paa Opstandelsen vente.

C. C. A. Christensen.

Joseph Smiths Levnetsløb.

(Fortsat fra Pag. 361.)

Den 26de sammenkaldte jeg et almindelig Raad af Menigheden, og blev anerkjendt som Præsident over det ypperste Præstedømme, i Overensstemmelse med en foregaaende Ordination i en Conference af Overpræster, Ældste og Medlemmer, afholdt i Amherst i Ohio, den 25de Jan. 1832. Biskop E. Partridge gav mig Haanden paa Broderskab paa Menighedens Vegne. Denne Scene var høitidelig, indtryksfuld og behagelig. I Mellemtiden blev der en Udstaaelse tilfredsstillende jævnet, som havde existeret imellem Biskop Partridge og Ældste Rigdon, og da vi kom sammen igjen om Eftermiddagen, syntes alle Hjerter at glæde sig, og jeg annammede følgende "Aabenbaring, given i April 1832, der viser den Orden, som Enoch blev underrettet om for Menigheden i hans Dage." See P. B. Side 223.

Den 27de udførte vi betydelige Forretninger til de Helliges Velfærd, som boede iblandt en Hob glubende Umennesker, ligesom Lam iblandt Ulve. Det var min Agt at ordne Kirken saaledes, at Brødrene med Tiden kunde blive uafhængig af al jordisk Hindring, formedelst Forbindelser og Pagter i gjensidigt Venskab og Kjærlighed.

Den 28de og 29de besøgte jeg Brødrene ovenfor Store Blaabæk i Kaw Distrikt, tolv Mile Vesten for Independence, og nod en Modtagelse, der ikkun kjendes iblandt Brødre og Søstre der er forenede i samme Tro og ved samme Daab, og opholdes af den samme Herre. Colesville-Menigheden især glædede sig ligesom de gamle Hellige glædede dem ved Paulus. Det er godt at glæde sig med Guds Folk. Den 30te reiste jeg tilbage til Independence, og sad atter i Raad med Brødrene, og annammede følgende "Aabenbaring, given i April 1832." See P. B. Side 228.

Vort Raad blev fortsat den 1ste Mai, og da blev det bestemt at der skulde trykkes 3000 Exemplarer af Befalingernes Bog, dette var den 1ste Udgave; at William W. Phelps, Oliver Cowdery og John Whitmer skulde beskikkes til at gjennemsee og berede saadanne Aabenbaringer, som maatte findes passende til Offentliggjørelse, og gjøre dem færdig og faae dem trykt saa snart som muligt i Independence i Missouri, "udgivne ved W. W. Phelps & Comp." Det blev ogsaa bestemt at W. W. Phelps skulde gjennemsee og lade trykke de Lovsange, som Emma Smith havde samlet efter Aabenbaringen.

Der blev ogsaa truffet Foranstaltning til at forsyne de Hellige med Vareoplag i Missouri og Ohio, hvilket, med faae Undtagelser, blev antaget med Glæde af Brødrene. Førend vi forlod Independence holdt Ældste Rigdon to meget kraftige Taler, hvilke, saavidt som kan dømmes efter det Ydre, havde en tilfredsstillende Virkning paa Folket.

Den 6te Mai tog jeg Afsked med Brødrene i Independence, og begav mig med Brødre Rigdon og Whitney paa Tilbagereisen til Kirtland, med Deligencen til St. Louis, derfra til Vincennes i Indiana, og derfra til Ny Albany nær ved Ohioflodens Vandfald. Førend vi ankom til sidstnævnte Plads, hendte det, at Hestene blev forskrækket, og medens de var i fuld Fart vovede Biskop Whitney at springe af Vognen, men hans Frakke hang fast, hvorfor han fik sin ene Fod i Hjulet og brak Benet og Foden paa flere Steder; jeg sprang af samme

Gang usædt, og vi tog ind i Hr. Porters Gjestgiveri i Greenville, og laae der i fire Uger, medens Ældste Rigdon tog lige til Kirtland. I al den Tid mistede Broder Whitney ikke et eneste Maaltid eller en Nats Hvile, og Doctor Porter, vor Værts Broder, som betjente ham, sagde, det var forbandet slemt at vi ikke havde nogen Mormon her, for de kan curere Veenbrud og alt Andet. Jeg tøvede hos Broder Whitney og betjente ham til han blev istand til at komme bort. Medens vi opholdt os paa dette Sted gik jeg ofte ud i Skoven hvor jeg saae flere nye Grave; og een Dag da jeg reiste mig fra Middagsbordet, gik jeg lige til Døren og begyndte meget voldsomt at kaste op. Jeg udspyede meget Blod og giftigt Stof, og Bevegelsen i mine Muskler og hele System var saa voldsomme at mine Kjævebeen var aflave i nogle Øieblikke. Det lykkedes mig at sætte dem ilave igjen med mine egne Hænder, og jeg tyede til Broder Whitney, (som var i Seng) saa hurtig som mueligt; han lagde sine Hænder paa mig og administrerede i Herrens Navn, og jeg blev øieblikkelig helbredet, endskjøndt Virkningen af Forgiften havde været saa stærk, at meget af Haaret var kommen af mit Hoved. Takket være min himmelske Fader for hans Mellemkomst til mit Gavn i dette kritiske Øieblik, i Jesu Christi Navn. Amen.

Broder Whitney havde ikke havt sine Fødder fra Sengen i næsten fire Uger, da jeg gik ind i hans Værelse efter at have spadseret lidt i Skoven, og sagde til ham, at om han vilde reise med hiem imorgen, saa vilde vi tage med en Vogn til Floden, hvor vi vilde finde en Færgebaad ventende, som vilde føre os hurtigt over til den anden Side, hvor vi vilde finde en Droschke, der vilde bringe os lige til Landingsstedet, hvor vi skulde finde en Baad ventende, og vi vil være afsted op ad Floden inden Kl. 10 og have en lykkelig Reise hjem. Han sattede Mod og sagde at han vilde. Vi begav os paa Reisen om Morgenen, og fandt Alting ligesom jeg havde sagt, thi vi skjød god Fart op ad Floden førend Klokken var ti, og da vi kom iland i Wellsville tog vi med Deligencen til Chardon og derfra med en Vogn til Kirtland. Jeg fandt min Hustru saasom jeg har sagt. Vi var nu inde i Juni.

Saasnart som jeg kunde ordne mine Sager, tog jeg fat paa Skriftens Oversættelse igjen, og saaledes anvendte jeg det Meste af Sommeren. I Juli fik vi det første Nummer af "Stjernen", hvilket var til stor Glæde for de Hellige. Det var i Sandhed glædeligt at tænke paa at den lille Flok af Brødre var bleven saa stor og saa stærk i saa kort en Tid, at den nu kunde udgive et Blad, hvilket indeholdt ei alene nogle af Aabenbaringerne, men ogsaa anden Kundskabsvæsen, til Glæde og Oplysning for den, der ydmygeligen søger efter Sandhed.

Publicum var saa forbittret paa Sandheden, at Pressen var aldeles imod os; og uagtet mange Blade publiserede Subskriptionsplanen til vort ny Blad, saa lod det dog til at det var skeet mere for at krænke Redaktøren end for at gjøre Publicum bekjendt med Bladet. Redaktører meente at gjøre os Skade, men de Hellige glædede dem over at de intet kunde udrette imod Sandheden, men at det tjente til Gavn.

Følgende er Udtog af "Aften- og Morgen-Stjernens", første Nummer, udkommet i Independence i Missouri i Juni 1832:

Til Menneskene.

"Formedelst Guds Hjælp kommer nu det første Nummer af Aften- og Morgen-

Stjernen" til Verden i de Henseender, som er tilkjendegivne i dens Prospectus, der blev publiseret ivinters. At vi nu atter skulde omtale nogle af de fornemste af disse Henseender, vil man naturligviis vente, og vi gjør det gjerne, paa det at denne Slægt maa vide, at Stjernen kommer i disse sidste Dage som en Menneskeven, for at overtale Mennesker til at omvende sig til Gud og leve førend den store og forfærdelige Herrens Dag frier Jorden fra sin Ugudelighed. At den kommer ei alene som Sandhedens Sendebud til at bringe de Guds Aabenbaringer og Befalinger som har været, men ogsaa at publisere disse, som Gud giver **nu**, ligesom i gamle Dage, for han er den samme Gud igaar, idag og for evig; og om han, efter at være optagen, som vi læser i Ap. Gjerninger 1 Capitel, formedelst den Hellig-Aand har givet Befaling til Apostlerne, som han havde udvalgt, hvad mulig Grund er der da til at antage, at han vilde undlade at gjøre ligesaa **nu** — førend han kommer i sin Herlighed; førend han forsamler sine Udvalgte, (Israels Huns, see Esaias 45. 4); og endog førend Johannes den Aabenbarer maa profetere igjen for mange Hedninger, og Folk og Tungemaal og Konger? (see Aab. 10.) Vi veed ikke af noget i Biblen, hvorpaa en saadan Tro kan grunde sig. At den kommer at bebude dem Fred og god Villie, som tjener Herren med en fast Beslutning, at vilde have Deel i den første Opstandelse, og siden vorde Konger og Præster for Gud Faderen i det celestiale Rige, hvor Gud og Christo er, og hvor de vil være i Evighed; og hvor de Førstefødtes Forsamling, Enochs Menighed, ogsaa vil være, Enoch, som vandrede med Gud og opbyggede Zion i de første Dage, hvilket Zion og hvilken Enoch Herren omskiftede til Paradis før Syndfloden, men Esaias siger: Dine Vægtere skal opløfte deres Røst, de skal synge tilsammen; thi de skal see det klarligen, naar Herren igjenbringer Zion. At den kommer efter Guds Villie — fra disse, som ei skammer sig for at paatage sig Christi Navn og vandre ydmygeligen nede i Fornedrelsens Dal og lader Evighedens Alvorlighed hvile over dem, vidende, at Herrens den store Dag snart vil indbringe Skabelsens Sabbat, til de Helliges Hvile; at Frelseren maa regjere i sine tusinde Fredsaar paa Jorden medens Satan er bunden. At den kommer i Sagtmodighed og Barmhjertighed til alle Mennesker, at de maa kunne gjøre Omvendelsens Gjerninger og blive frelst i den første Opstandelse, og derefter boe med de fuldkommede Retfærdiges Aander i det celestiale Rige, hvilket overgaaer det Terrestriales Herlighed ligesom det Terrestriale overgaaer det Telestiale eller som det Telestiale overgaaer de Ufuldkommes Fængsel. At den kommer for at bringe glædelige Tidender om det Gode til alle Folk, men især til Israels Huns, som er adspredt rundt omkring, at deres Forløsningsdag er nær, thi Herren har anden Gang udrakt sin Haand for at føre dem tilbage igjen til deres Eiendoms Land, at være rede til at imodtage Frelseren i Himmelens Skyer. At den kommer for at vise at det Banner er nu opreist som alle Folk skulde komme til, at tilbede Herren, Jacobs Gud. At den kommer da Krig og Plage eller Pestilenze, som det kaldes, har begyndt at bortrydde Tusinder og Titusinder, til at vise, at Trængslernes Dag, som Frelseren talte om, er nær, ja, meget nær. At den kommer for at gjentage Pauli store Advarsel: Seer til, at ikke Nogen gjør eder til Rov ved verdslig Viisdom og tomt Bedrageri, efter Menneskers Sætninger, efter Verdens Børnelærdom. At den kommer for

at berede Herrens Vei, paa det at naar han kommer der da maa være et helligt Folk beredt til at imodtage ham. At den kommer for at vise, at intet Menneske kan være for godt til at lade sig frelse, men Mange kan være for onde. At den kommer for at forkynde, at Godhed bestaaer i at gjøre det Gode, og ei alene i at tale om det. At den kommer for at vise, at alle Menneskers Religion er unyttig uden Kjerlighed. At den kommer for at gjøre Vei for Zion, at hun maa kunne reise sig op og iføre sig sin smukke Klædning og blive til Jordens Ære, at hendes Land, maa vorde forenet med Jerusalem igjen, ligesom i Pelegs Dage. Saalunde kommer den.

„Eftersom Mennesket staaer ikkun lidt lavere end Englene, behøver man blot at vide, at man, ved at adlyde sin Skabers Befalinger, kan blive opreist igjen i Kjødet efter Døden, at regjere med Christum et tusinde Aar paa Jorden uden Synd; blive forandret i et Øieblik, og vorde Konger og Præster for Gud i al Evighed — at forsage vore Synder og sige: Herre, jeg er din! De første Ord, vi veed at Jesus Christus talede om hvad der hører til evigt Liv, var disse: tilsted det nu, thi saaledes bør det os at fuldkomme Alt, hvad Ret er. Da blev han døbt, og visselig, om det burde Verdens Frelser, saa hellig som han var, at blive døbt i Midten af Tiden for at fuldkomme Alt, hvad Ret var, saa maa det være langt mere nødvendig for Mennesker at blive døbt lige paa den yderste Tid imod Skabelsens Sabbat for at blive frelste. Lad Hjertet svare Hovedet, paa det at Legemet maa frelse Sjælen. Eftersom dette Blad er helliget til store Ting angaaende Evigheden og de Helliges Indsamling, saa vil det lade Politik, Verdens Modsigelser og andre saadanne Sager; afbenytte de for dem passende Organer, og vi vil stræbe, af alle vore Evner, at sætte et Exempel for Verden, som vil lede, saa mange af vore Medmennesker, som følger det, til Ærens Porte, hvor de Ugudelige ikke længer kan gjøre os Fortred, og hvor den Trætte vil finde Hvile. At der vel kan indløbe Feil baade hos os og i vort Blad, det er vi villig til at indrømme, og vi agter at forbedre os, indtil vi fra et lidet Barn naaer til Eenhed i Troen, Guds Søns Erkjendelse, Mands Modenhed og Christi Fyldes vorne Alder, hvilket vi beder maa blive mange Tusinders Lod før han kommer med de hundrede og fire og fyrretyve tusinde uden Svig.

Juni 1832."

W: W. Phelps.

(Fortsættes.)

I een Uge i August døde i Ny-Orleans 1365 af den gule Feber, og formedelst Omstændighederne har man maattet opbrænde mange af Ligene.

☞ Paa Grund af Redactionens nødvendige Fraværelse, bedes Læserne at undskylde, at der i forrige Nummer er indsneget sig nogle Oversættelsesfeil, som i næste Nummer vil blive bemærket.

Indhold.

	Side		Side
Scene af de Helliges Forfølgelse i Missouri	369	Til de Hellige i Skandinavien	376
Ældste Willard Snows Død	372	Tiende	377
Ældste John Van Cotts Beskikkelse	375	Mindedigt ved Willard Snows Død	380
		Joseph Smiths Levnetsløb (fortsat)	381

„Skandinaviens Stjerne" udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned, og faaes hos DHrr. Boghandlere, samt hos Redactøren i Gothersgade Nr. 28 og 29, 3die Sal.

Udgivet og forlagt af J. Van Cott.

Trykt hos F. E. Bording.

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste Dages Hellige.

Tredie Aargang.

Fra 1ste October 1853.

„Salig er den Mand, — hvis Lyst er til HERRENS Lov, og som grunder paa hans Lov Dag og Nat,"
See videre Psalme 1.

Kjobenhavn.

Redigeret og udgivet af J. Van Cott.

Trykt hos F. E. Bording.

1854.

Indhold af 3die Aargang.

	Side
Aabenbaring om Giftermaal	7.
— om Krig	271.
— i Leiren ved Fiskeflod	367.
Bestikkelser: O. Pratts	4.
— F. D. Richards's	318
— J. A. Aahmansons	171.
Blandinger	169, 208, 255.
Brev fra E. Snow	15.
— fra J. F. F. Dorius	186.
Brevskrivning	33.
Brudstykker af Taler	116.
Daab til Syndsforladelse	241.
Deseret, Efterretninger 45, 59, 90,	186, 223, 316, 346.
Det første Høiraad	245.
Ellevte almindelige Epistel	305.
Emigranterne, fra dem 28, 90, 126,	154, 223, 232, 210, 255, 271, 317.
Emigrationen	62, 72, 251.
Enochs Zion	273.
Epistler (af P. O. Hansen)	129, 156.
Falske Aander	81.
Familie-Forhold	172.
Fjerde Juli	46.
Forsvar mod Beskyldninger	294.
General-Conferenze hersteds	22.
— — i Storesaltsostad	322.
Gjenoprettelsens Tid	13.
Hvad er Mormonisme?	209.
Ildebrand i Kanesville	127.
Indledning	1.
Joseph Smiths Levnetsløb 14, 17, 33,	49, 67, 90, 105, 119, 137, 145, 161, 187, 196, 236, 243, 262, 296, 348, 359, 369.
Mærkværdige Opdagelser 47, 207,	350.
Mindedigt om Willard Snow	6.
Mirakel	252.
Mord paa Capt. Gunnison	127.
Mormonerne	169.
Norske Mission	331.
Notizer	13, 192, 231.
Om ny Aabenbaring	257.
Om Ordination (og at sidde i Raad)	185.
Omvendelse	181.
Patriarken John Smiths Død	347.
Pligter mod Guds Tjenere	61.
Poesi	6, 127, 143, 157.
Polygami	29.
— iblandt de Christne i det 16de Aarhundrede	97.
Præstedommet	33.
Redaktorens sidste Bemærkning	374.
Sandwichsøerne	186.
Seeren	5.
Sladder	65.
Slaveriet i Amerika	271.
Statistiske Rapporter	32, 256.
Svenske Mission	359.
Tale af F. D. Richards	131.
— af John Taylor	375.
Tidernes Tegn	170.
Tiende almindelige Epistel	113.
Troen, en Gave af Gud	177.
Tydske Mission	375.
Visdomsordet	68.
Willard Richards' Død	282, 284.
Zion i de sidste Dage	277.

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

3. Aarg. Nr. 1. Den 1. October 1853. Priis: 6 ß pr. Expl.

Indledning.

Vort forrige Nummer endte den anden Aargang af "Skandinaviens Stjerne", hvilket foranlediger os til at see tilbage til Begyndelsen af Herrens Værk i dette Land og de besynderlige Omstændigheder hvorunder dette Tidsskrift er bleven etableret. See til disse Mænds Møie og Arbeide, som paa Guds Befaling igjennem haus Tjenere forlod deres fredelige Hjem i det fjerne Vest, og deres Familier, som var dem nær og kjer, ikke alene at stille dem som Offer, men ogsaa at forlade disse bemyndigede Mænds Selskab, hvem Gud har velsignet saa meget i denne Dag og Tidsalder; igjennem hvilke Lys og Kundskab er udstydt til Menneslet; under hvis Raad de haver siddet og lyttet med Beundring og Lyst, og hørt Viisdoms og Raads Ord, og Undervisning, og Grundsætning efter Grundsætning udfoldet, hvilket altsammen tjener til at forædle Menneslet. Uagtet disse Opofrelser, og at de var omringede med utallige Omstændigheder, der for det naturlige Menneske næsten vilde synes at kunne byde Sandheden Trods, saa er Værket dog bleven begyndt, thi Gud styrer det; og Evangeliet er bleven plantet i Skandinavien og et Tidsskrift etableret, som et Middel for Lys og Kundskab, hvorigjennem Tusinder har annammet Glæde, hvis Forstand var i Mørke, med Hensyn til disse store og for Menneslet saa vigtige Sandheder. De har maattet indsuge deres Fædres for mange hensovede Slægter nedarvede Begreber, men deres Sind er nu bleven oplyst ved Inspiration af den Almægtige, saa at de er istand til, at see tilbage i Tiden og see, at deres Fædre haver eiet Løgn og Forfængelighed, der intet kunde gavne.

I de tvende foregaaende Aargange af Stiernen er det evige Evangeliums Grundsætninger bleven udviklet i dets gamle Enfoldighed og Reenhed. Og i Hensende til at faae Salighed i Guds Rige, er Nødvendigheden af at adlyde dets Love der bleven viist paa en saa tydelig og klar Maade, at det burde overbevise ethvert Menneske; thi det stemmer ganske med den Frelsens Plan, som blev indstiftet i vor Frelsers Dage. Guds Riges Orden er bleven viist, og den uimodsigelige Nødvendighed af Apostler og Propheter o. s. v., som Embedsmænd til at tjene ved Saliggjørelsens Ordinanzer, er tydelig forklaret deri, og burde overbevise ethvert ærligt Hjerte.

Igjennem Stjernen er Oprettelsen af Jesu Christi Kirke i disse sidste Dage bleven fremstillet, tilligemed mange Begivenheder, som har fundet Sted siden dens

Oprettelse, i hvilke Guds Haand tydeligen har været til at see; dog er det udenfor vor Hensigt at opregne Alt hvad der er bleven udviklet formedelst dette store Lys; og det er visselig smerteligt for os, ved Slutningen af Anden Aargang, at have at optegne Ældste Willard Snows Død, som havde præsideret over denne Mission siden Marts 1852, og i den Tid, indtil hans Død, som Udgiver, veiledt Stjernen, med saa megen Dygtighed og Viisdom, at det for evig vil være en Ære og en stor Prydelse for hans Navn, saa at han aldrig vil blive forglemt.

Vi begynder nu paa en ny Aargang. Det Tilkommende ligger for os. Hvad der vil skee, kan vi ikke sige, men ikkun bedømme det Tilkommende efter det Forbigangne. Naar vi seer eet Aar tilbage i det, som er optegnet om de vigtige Ting, der er skeet iblandt Nationerne paa Jorden, saasom Jordskjælv, Ildebrand, Pest, og næsten utallige Ulykker, som har udslettet Mennesker af Jorden, saa seer vi klinbarlig, at Herrens Ord, som hans Tjenere Propheterne haver talet, nu bliver opfyldt. Han har sagt, at efter at hans Tjenere havde aflagt Vidnesbyrd, vilde han hjemsøge de Nationer, som forkaster deres Vidnesbyrd, med sit Mishag. See for et Øieblik hen til den Nation, som har været saa meget begunstiget af den Almægtige, at han endog haver didsendt en hellig Engel fra det Høie oventil, med Fuldmagt til Menneskene, paa det at hans Rige maatte blive opbygget paa Jorden. Læs i Historien om hvorledes de forkastede den Fuldmagt, og Guds Rige desaarsag blev ført ud fra dem og oprettet iblandt de Tiloversblevne af Jacob. Det er da ingen Under at Fordærveren har begyndt at ødelægge sine Tusinder ved Pestilenze og paa anden Viis, i saadan en Hast at Legemerne i sneseviis forbydes at vende tilbage til deres Moder Jord paa den naturlige Maade; men bliver overgivet til det mægtige Element, som Herren vil bruge til at rense Jorden fra dens Besmittelse, at den maa blive helliggjort og beredt til de Helliges Bolig.

Visselig, Herren har begyndt sit Arbeide, og hvo kan hindre det! Guds Rige reiser sig paa den ene Side i Magt og Styrke, og indtager allerede en Stilling, der begynder at vække Nationernes Opmærksomhed; paa den anden Side arbeider de modstridende Magter med allehaande Bedrageri og Uretfærdighed, med Tegn og falske Vidundere, og vilde om det var muligt, forføre selv de Udvalgte. Derfor er det nødvendigt for de Hellige at være paa Vagt, og være flittige i Bøn, øvende den Tro, som I behøver for at kunne nedkalde den Almægtiges Velsignelser over Eder, at I maa blive istand til at overvinde det Onde, der omgiver Eder, og ikke give efter for Fristelse eller Noget, som er ondt; men at I maa leve saaledes, at den Almægtige vil erkjende Eder, og I blive dygtige og beredte til at modtage de større Velsignelser, der ligger for Eder, hvilke ikkun kan erholdes ved Lydighed mod Guds Bud. I haver adlydt de første Grundsætninger af Loven eller den store Plan til Frelse og Ophøielse, som Jesus Christus ved Forsoningen har sat i Kraft for Menneskets; og hvis I vil opnaae Fylden, (det vil sige, det Hele), da maa det skee formedelst den Lov og de hellige Handlinger, som han dertil har beskikket. Følgelig bliver det nødvendig at aflægge vore Fordomme og forrige Ideer, som vi, formedelst Menneskers Sagn, haver opfattet, forsaavidt som de kommer i Disharmoni med disse Grundsætninger, som er til Menneskets Gavn og Ophøielse; hvilket jo er fornuftigt og aldeles overeensstemmende med Skriften.

See tilbage til vor første Faders Tilstand, hvis Hytte (Legemet) blev skabt af Støvet, og Gud tog Adams Aand og satte den deri. Han blev skabt i sin Faders Billede, med al sin Skabers Skjønhed, fri for Sygdom, Smerte, Sorg og Død; og dog sagde den alvise Skaber, som talede, (og hans Ord er ikke forgjæves), at det var ikke godt for Manden, at være ene; hvorfor han skabte Qvinden, til at være ligesaa varig som Manden, og gav hende til ham. Mærk det! Der var en evig Pagt; thi Døden var ikke kjendt. De skulde boe tilsammen i al Evighed, som Mand og Hustru. Der var ingen Ende paa denne Forening, dette kjære Selskab; Alt var Kjerlighed, Glæde og Fred. De havde ikke, som Menneskene nu har, at vente en Dag, da de vilde blive skilt ad igjen og ikke mere være Mand og Hustru. Nei! thi Herren havde givet Qvinden til Manden for Tid og al Evighed; og endskjøndt Døden, denne ubudne og uvelkomne Gjest, gjorde en Skilsmisse for en Tid, saa er dog de Dødes Opstandelse bleven tilveiebragt, formedelst Jesu Christi Forsoning; og naar de kommer frem udaf Gravens Vold, vil de nyde hinandens Selskab i al tilkommende Tid; thi saa siger Herren: "Det er ikke godt for Manden at være ene."

Betragt et Øieblik disse store uvurdeerlige Velsignelser, der er tillagt vore første Forældre, ei alene i deres daværende Udsigter og Nydelser, men ogsaa i Haabet og Udsigterne for al tilkommende Tid. Hvo er vel de, der ei vilde være villig til at forsage Alt, hvad der vilde tjene til at hindre os fra at komme til at nyde disse Velsignelser; for, vær forvisset om, at de er alene til at faae ved Lydighed imod Christi Lov, eftersom han er Midleren. — Vi behøver ikke fremføre noget Beviis paa, at Mennesket er falden; for Alle kan bevidne, at alle Mennesker er blevne Døden og alle dens vedhængende Onder underkastet, og at de i Almindelighed ikke haver opnaaet de Velsignelser, som vore første Forældre var i Besiddelse af.

Paulus siger, "altsaa, ligesom der ved Eens Fald kom Fordømmelse over alle Mennesker, saaledes skal ogsaa ved Eens Retfærdighed komme over alle Mendesker Retfærdiggjørelse og Liv. (Rom. 5. 18.) Deraf kan vi let forstaae, at da Døden er kommen over Adams Børn uden at de selv har gjort noget dertil, vil de ogsaa alle faae Deel i Legemets Opstandelse formedelst Jesu Christi Forsoning uden nogen Gjerning fra deres Side. Dette er hvad Frelseren havde Hensyn til da han sagde: "naar jeg bliver ophøiet fra Jorden, vil jeg drage Alle til mig." (Joh. 12. 32.) Seer vi ikke tydelig af disse Skriftsteder, at Forsoningen strækker sig ligesaa vidt som Faldet; det vil sige, at Alt, hvad der er kommet over os ved Adams Overtrædelse, er os tilgivet uden at adlyde nogen Lov; men vi vil blive krævet til Regnskab for vore egne Synder, ikke for Adams; thi Frelseren siger at hvert Menneske vil blive dømt efter sine Gjerninger, hvad enten de er gode eller onde. Hvorfor dømme Enhver for sig? Fordi han har fastsat en Lov hvorved de kan faae Tilgivelse, nemlig: ved at troe paa den Herre Jesum Christum, omvende dem fra deres Synder, og lade sig døbe i Vandet til Syndsforladelse, ved Een, som er lovmæssig authoriseret af Jesus Christus til at forvalte hans Lov, og da faae Haandspaalæggelsen for at annamme den Hellig-Aand. Dette gjør dem til lovmæssige Arvinger til Guds Rige. Derimod: om de undslaaer sig fra at adlyde denne Lov, vil de komme til at lide Straffen, som dem tilkommer for deres Overtrædelser.

De der indgaaer Pagt med Gud i

Overeensstemmelse med hans Lov, og bliver ved at være trofast og leve ved hvert Ord, der udgaaer af Guds Mund, de vil opnaae **alle** Himmeriges Velsignelser, formedelst de Love, han dertil har beskikket.

Dagen er kommen, da Gjenopreisningen skal begynde, hvilket synes ganske nødvendig, naar vi seer os omkring, og skuer Opfyldelsen af Propheten Esaiæ Spaadomme, som siger, at Jorden er besmittet af dens Beboere, fordi de haver overtraadt Lovene, forandret Skikkene, brudt den evige Pagt. Hvo kan tvivle om, at Propheten jo meente den evige Ægteskabspagt, saavel som Daabspagten og andre; de er jo alle bleven forandret. Og hvor er der en Nation, der, med al sin Viisdom, ved sine Lovgivninger, har sat Ægteskabet istand til at vare længere end dette Liv? Vi veed ingen. Alt ender med Døden. Og Frelseren siger, at i Opstandelsen de hverken gifte sig eller bortgiftes, hvorfor det bliver nødvendig at det skulde skee i dette Liv, ved Een, som har Magt til at binde paa Jorden, paa det at det maa være bunden i Himlen. Og vi forstaaer af Jesu Christi Aabenbaringer, at der er aldrig uden een Mand paa Jorden, der har denne Magt, og det er unfortiden han, som har faaet Nøglerne til denne sidste Uddeling til Menneskene.

Hvo er der, som har en Ægtefælle og Børn, der er kjer og dyrebar i dette Liv, og ikke gjerne vilde nyde deres Omgang i det tilkommende Liv? Ingen, vi troer, hvis Sind er oplyst af Guds Aand, saa at de nogenlunde kan forstaae den store Plan til Frelse og Ophøielse. Der kunde tales meget om denne Gjenstand, men vi vil undlade. Vi ønsker imidlertid, at paaminde de Hellige om Nødvendigheden af, strængt at iagttage det Lands Love, hvori de boer; saa og Guds Lov, thi efterhaands, som dem aabenbares mere Lys, bliver deres Ansvar ogsaa større. Eftersom I derfor interesserer eder for eders egen, eders Families, og eders afdøde Slægtninges Salighed, saa formaner vi eder, hold Guds Bud. Ved at gjøre det, vil I sikkre eder Velsignelser i dette Liv, og Salighed og Ophøielse i det tilkommende. At dette maa skee eder, er vort Ønske, i Jesu Navn, Amen.

John Van Cott.

Ældste O. Pratts Beskikkelse,

til at præsidere over Kirken i Staterne og det brittiske Nordamerika.

"Dette bevidner, at **Orson Pratt**, Professor ved Deserets Universitet og een af de tolv Apostler i Jesu Christi Kirke af Sidste Dages Hellige, er, med Sanction af den her i Staden den otte og tyvende Dag i August A. D. eet Tusind, otte Hundrede, Halvtredsindstyve og To, afholdte Special-Conferenze, af os bleven beskikket til at præsidere over Kirkens Affairer overalt i de Forenede Stater og de brittiske Provindser i Nordamerika; saa og til at skrive og publisere Tidsskrifter, Traktater, Bøger o. d. l., til Oplysning om Kirkens Grundsætninger og Lærdomme; og til at gjøre alt Andet, som er nødvendigt til Herrens Værks Fremgang iblandt alle Nationer. Ældste Pratt befuldmægtiges og opfordres herved til at imodtage og samle Tiende af de Hellige i hele hans Virkekreds, og vi opfordrer de Ældste og andre Embeds-

mænd og Medlemmer af Kirken til at give vel Agt paa hans Raad saasom Livsens og Saliggjørelsens Ord, og hjælpe ham til Penge, saa at han kan reise om, lade trykke, og udrette alle sit Kalds Pligter; og vor himmelske Faders Velsignelser skal hvile over dem. Han er Medlem af det vedvarende Emigrationsfunds Direction, og er herved beskikket og bemyndiget til at være en omreisende Agent i de Forenede Stater og Brittisk Nordamerika; og er det ham paalagt at indsamle og udgive Midler til at befordre de fattige Helliges Udvandring til Bjergenes Dale.

Broder Orson Pratt er altfor vel bekjendt til at behøve noget videre Vidnesbyrd end hans egen Nærværelse og Bekjendtskab for at sikkre ham Deres Agtelse og Tillid, iblandt hvilke hans Lod maatte kastes. Han er ved sin Flid naaet til den høieste Grad af videnskabelig Dygtighed; og da han virkelig besidder alle en hæderlig og høimodig Mands nødvendige Egenskaber, saa er det os en stor Fornøielse at anbefale ham til alle retsindede Menneskers Godhed og Agtelse.

Brigham Young)
Heber C. Kimball) Bemeldte Kirkes Præsidentskab.
Willard Richards)

Undertegnet og beseglet i Storesaltsøstad, U. T. den 13de September 1852.

Om „Seeren".

Prospectus.

„Seeren" (The Seer) er et Tidsskrift, saaledes betitlet til Erindring om Joseph Smith, den store Seer af de sidste Dage, der, som et Redskab i Guds Haand, lagde Grundvolden til Guds Rige, som en Beredelse til Messiæ anden Tilkommelse, da han skal regere over al Jorden.

Seerens Spalter vil meest blive fyldt med Materie fra første Haand, til Oplysning om de Sidstedagshelliges Lærdomme, saaledes som de er aabenbarede baade i gamle og i nye Aabenbaringer. De Spaadomme, der hentyder paa de store mærkværdige Begivenheder i de sidste Dage, vil heri blive omhyggeligen gjennemgaaet og forklaret. Læren om **Celestial Ægteskab***) eller **Giftermaal for al Evighed**, som de Hellige i Utah Territorium troer og efterlever den, vil blive tydelig forklaret. De Helliges Anskuelser i Henseende til **den gamle patriarchalske Orden i Ægtestanden** eller **Ægteskab med flere Hustruer**, som det er fremstillet i en Aabenbaring, der blev given igjennem **Joseph den Seer**, vil blive fuldstændig publiseret. Menneskenes Aanders celestiale eller himmelske Oprindelse og tidligere Tilværelse — deres første Tilstand eller Prøvelse i en foregaaende Verden — de store Fordele de høster ved at nedfare fra Himlen og indgaa i kjødelige Boliger og efterleve den Tilstands Lov, og deres endelige Forløsning og Ophøielse, som Guder, i deres tilkommende Tilstand — er Gjenstande, der meer eller mindre vil optage Rummet i „Seeren."

Det haabes at den udvalgte Præsident, de hæderværdige Medlemmer af Congressen, Hovederne for de forskjellige Departementer af den Nationale Regering, de høimodige Gouverneurer og Lovgivere i de forskjellige Stater og Territorier, Præsterne af ethvert religiøs Samfund,

*) Det vil sige: efter Guds eller den himmelske Lov.

samt alle Indvaanerne i denne store Republik, vil beskjerme og begunstige dette Tidsskrift, saa at de, igjennem vore egne Skrivelser, maa blive mere akkurat og fuldstændig underrettet om de Helliges særegne Lærdomme, Anskuelser, Skikke og Forventninger, som nu florere i Bjerglandet og tilsidst vil florere over hele Jorden. Og vi siger til alle Nationer: subskriberer paa Seeren, og vi lover eder en sand og oprigtig Beskrivelse over alle de fornemste Træk, der charakteriserer denne store og sidste Uddeling, eller "Tidernes Fyldes Husholdning."

Seeren vil udkomme hver Maaned, og Prisen vil være 1 Dollar aarlig forud.

Washington den 21de Decbr. 1852.

Orson Pratt
Udgiver.

Mindedigt

helliget vor elskelige hedengangne Præsident **Willard Snow**.

For Nordenlands Kirke, der stod en Mand,
Som Willard Snow monne hedde,
En Borger af Zions det Biernes Land,
En elskelig Jesu Discipel forsand,
Med Hjertet saa fuldt af det levende Vand,
Af hvilket han Brødre tildeelte.

Han var for os ei nogen Leiesvend;
Han tro tjente Faarenes Herre,
Han mæsked' sig ikke, men tæredes hen,
Af Arbeid og Faste, og bad udi Løn
For Brødre og Søstre, for Fjende som Ven,
For dem at faae nær til vor Herre.

Af broderligkjerlighed Barmen var fuld,
Barmhjertighed var Willards Bælte,
Ja, Kjerlighed her var hans Rigdom og Guld,
Han vilde de Svage ei fælde omkuld,
Men trofast, barmhjertig, retfærdig og huld
Hver Sjæl til Guds Rige fremhjælpe.

Men Byrden blev Bærerens Kræfter for svar;
Han segned, den Ædle, til Jorden,
Og fjernet Han følte sig da at Han var
Fra Hustru og Fire ham kaldende Fa'er,
Fra Profet, Apostle og salvede Skar'
Af Præstedoms ypperste Orden.

Paa Reisen heuover det salten Hav
Drog Willard's Aand hen til Hvile,
Og Støvet blev sænket i den vaade Grav;
Men Sjelen paa evige Live har Krav,
Thi dertil Profeten Besegling ham gav —
— Som gi'er mig i Sorgen at smile.

Mindes Dit Navn skal med Ære i Nord
Blandt dem som Din Daad kan paaskjønne.
Ja Børn af Guds Kirke, samt Fader og Mo'er
Dig elsked' og savner, og fældende Taar,
De tænker paa Willard den kjerlige Bro'er,
Den Guds Mand af Evig-Pagts-Sønnen.

Blandt Jordens de største, ædleste Mænd
Vi haabe snart Dig at gienskue,
Og da Du skal savne Malvina igjen
Samt Hende Vorherre alt kaldet har hjem,
Og da Du til Ære skal føre dem frem,
Iklædt udi Herligheds Lue.

Og Dig meer til Ære vi følger de Raad,
Som Du os ved Aanden har givet,
Og skjænker vor Tillid til Broder Van Cott,
Vi troer hans Hjerte og fuldt er af Godt;
Ham Herren velsigne udi al haus Daad,
Saa Gud Alt til Ære maa blive.

Af

Joh. Bohn.

Aabenbaring,

given Joseph Smith i Nauvoo den 12te Juli 1843.

(Uddraget af „The Seer" af 1ste Jan. 1853, udgivet af Prof. O. Pratt i Washington i de Forenede Stater.)

Sandelig saa siger Herren til dig min Tjener Joseph, at eftersom du har begjeret af mig, at vide og forstaae, i hvilken Forstand jeg Herren retfærdiggjorde mine Tjenere Abraham, Isaak og Jacob, som ogsaa Moses, David og Salomon, mine Tjenere, med Hensyn til den Grundsætning og Lære, at have mange Hustruer og Medhustruer: Skue! og see, jeg er Herren din Gud, og vil svare dig angaaende denne Sag, bered derfor dit Hjerte til at annamme og adlyde de Lærdomme

jeg er i Begreb med at give dig; thi alle de, hvem denne Lov er aabenbaret, maae adlyde samme; thi see! jeg aabenbarer dig en ny og evig Pagt, og dersom I ikke forbliver i den Pagt, da er I fordømt; thi Ingen kan forkaste denne Pagt, og dog tilstedes at komme ind til min Herlighed; thi alle de, der ville have nogen Velsignelse af min Haand, skal adlyde den Lov, der blev bestemt som Betingelse for den Velsignelse, hvilken blev indstiftet førend Verdens Grundvold blev lagt. Og angaaende den ny og evige Pagt, den blev indstiftet til Annammelsen af min Herligheds Fylde, og den, der annammer en Fylde deraf, maa og skal adlyde den Lov, eller fordømmes, siger Gud, Herren.

Og sandelig siger jeg dig, at Betingelserne i denne Lov er disse: Alle Pagter, Overeenskomster, al Borgen, alle Forpligtelser, Eder, Løfter, Handlinger, Forbindelser, Samfund, eller Forhaabninger, som ikke er skeet og indgaaen, og beseglet ved Forjettelsens Hellig-Aand, af ham, der er salvet, saavel for Tiden som for hele Evigheden, og det tilmed i megen Hellighed, ved Aabenbaring og Befaling, ved min Salvede, hvem jeg har bestikket paa Jorden, til at have denne Magt (og jeg har bestikket min Tjener Joseph til at have denne Magt i de sidste Dage, og der er aldrig mere end Een paa Jorden ad Gangen, hvem denne Magt og dette Præstedømmes Nøgler er anbetroet) er af ingen Gyldighed, Magt eller Kraft ved og efter de Dødes Opstandelse; thi alle Overeenskomster, der ikke skeer til den Ende, er tilende naar Menneskene er døde.

See! mit Huus er et Ordens-Huus, siger den Herre Gud, og ikke et Forvirrings-Huus. Vil jeg annamme et Offer, siger Herren, som ikke er skeet i mit Navn! Eller vil jeg annamme af din Haand, hvad jeg ikke har bestikket saa at være! Og vil jeg befale dig noget, siger Herren, uden ved Lov, ligesom jeg og Faderen anordnede dig førend Verden var til! Jeg er Herren, din Gud, og ieg giver dig denne Befaling, at Ingen maa komme til Faderen uden ved mig eller ved mit Ord, hvilket er min Lov, siger Herren, og alle Ting i Verden, enten de er anordnede af Mennesker, af Throner, eller Fyrstendømmer, eller Magter eller Ting, der have et Navn, hvilke de end er, der ikke er til ved mig eller ved mit Ord, siger Herren, skal omkastes, og ikke være til efter at Menneskene er døde, hverken ved eller efter Opstandelsen, siger Herren din Gud; thi det, der vedbliver at være til, er bleven ved mig, og hvad, der ikke er bleven til ved mig, skal ryddes og tilintetgjøres.

Dersom derfor en Mand tager en Hustru tilægte i Verden, og han ikke tager hende tilægte ved mig, eller ved mit Ord; og han indgaaer en Pagt med hende saa længe han er i Verden, og hun med ham, da har deres Pagt og Ægteskab ingen Kraft naar de er døde, og ude af Verden, derfor er de ikke bundne ved nogen Lov naar de er ude af Verden; derfor hverken ægter eller tager de tilægte naar de er ude af Verden, men bestikkes til at være Engle i Himmelen, hvilke Engle er tjenstgjørende Tjenere, til at gjøre Tjeneste for dem, der er værdige en langt større, og en overordentlig og en evig Vægt af Herlighed; thi Englene adlød ikke min Lov, derfor kan de ikke blive forneret, men maae forblive hver for sig og eenlige, uden Opløielse, i deres Salighed, i al Evighed, og er fremdeles ikke Guder, men Guds Engle til evige Tider.

Og atter, sandelig siger jeg dig, dersom en Mand tager en Hustru tilægte, og gjør Pagt med hende for Tiden og

hele Evigheden, og den Pagt ikke er ved mig, eller ved mit Ord, hvilket er min Lov, og ikke beseglet ved Forjettelsens Hellig-Aand, ved ham, hvem jeg har salvet og bestikket til denne Magt, da er den ikke gyldig eller i Kraft naar de er ude af Verden, fordi de er ikke forenede ved mig, siger Herren, ei heller ved mit Ord; naar de er ude af Verden kan det ikke antages der, fordi Englene og Guderne er bestikkede der, hvem de ikke kan komme forbi; de kan derfor ikke arve min Herlighed; thi mit Huus er et Ordens-Huus, siger den Herre Gud.

Og atter siger jeg dig, dersom en Mand tager en Hustrue til ægte ved mit Ord, hvilket er min Lov, og ved den ny og evige Pagt, og det bliver dem beseglet ved Forjettelsens Hellig-Aand, af ham, der er salvet, og hvem jeg har bestikket denne Magt og dette Præstedømmes Nøgler, og der siges dem: I skal komme frem i den første Opstandelse, og om det er efter den første Opstandelse, saa i den næste Opstandelse, og arve Throner, Kongeriger, Fyrstendømmer, og Magt og Herredømme, alt det Høie og alt det Dybe; da skal der skrives i Lammets Livsens Bog, at han skal ikke begaae noget Mord, hvorved han vilde udgyde uskyldigt Blod. Og dersom han holder min Pagt og ikke begaaer noget Mord, hvorved han udgyder uskyldigt Blod, skal alt det vederfares dem, som min Tjener har beseglet paa dem, i Tid og igjennem al Evighed; og det skal være i fuld Kraft naar de er ude af Verden, og de skal gaae forbi Englene og Guderne, der er satte der, til deres Ophøielse og Herlighed i alle Ting, som det blev beseglet paa deres Hoveder, hvilken Herlighed skal være en Fylde og Fortsættelse af Slægterne til evig Tid.

Da skal de være Guder, fordi de have ingen Ende; derfor skal de være til fra Evighed til Evighed, fordi de bliver ved; da skal de være over alle Ting, fordi alle Ting er dem undergivne. Da skal de være Guder, fordi de haver al Magt, og Englene er dem undergivne.

Sandelig, sandelig siger jeg dig, uden I adlyder min Lov, kan I ikke opnaae denne Herlighed; thi den Port er snever og den Vei er trang, der fører til Ophøielsen og Livenes Fortsættelse, og der er Faa, der finder den, fordi I annammer mig ikke i Verden, ei heller kjender I mig; men dersom I annammer mig i Verden, da skal I kjende mig, og annamme eders Ophøielse, og hvor jeg er, skal I ogsaa være. Dette er evige Liv, at kjende den eneste vise og sande Gud, og Jesus Christus, hvem han har udsendt. Det er mig. Annam derfor min Lov. Den Port er viid og den Vei er bred, som fører til Døden, og der er Mange, der gaae ind ad den, fordi de annammer mig ikke, eiheller holder de min Lov.

Sandelig, sandelig, siger jeg dig, dersom en Mand tager en Hustru tilægte efter mit Ord, og de bliver beseglede ved Forjettelsens Hellig-Aand, efter min Bestemmelse, og han eller hun begaaer nogensomhelst Synd eller Overtrædelse af den ny og evige Pagt, eller nogen Slags Gudsbespottelse, — og ikke begaaer Mord, hvorved de udgyder uskyldigt Blod — skal de dog komme frem i den første Opstandelse og indgaae til deres Herlighed; men de skal tilintetgjøres i Kjødet og overgives til at revses af Satan, indtil Forløsningens Dag, siger Herren.

Bespottelse imod den Hellig-Aand, som ikke skal tilgives hverken i Verden eller ude af Verden, bestaaer deri at begaae Mord, hvorved uskyldigt Blod udgydes, og bifalde min Død efter at have annammet min ny og evige Pagt, siger Gud, Herren, og den, der ikke forbliver i

denne Lov, kan ingenlunde indgaae til min Herlighed, men skal fordømmes, siger Herren.

Jeg er Herren din Gud, og vil give dig mit hellige Præstedømmes Lov, som den blev anordnet af mig og min Fader førend Verden blev til. Abraham annammede ved Aabenbaring og Befaling, ved mit Ord, siger Herren, og er gaaet ind til sin Ophøielse og sidder paa sin Throne.

Abraham annammede Forjettelser anlangende sin Sæd, og sine Lænders Frugt — af hvis Lænder du er min Tjener Joseph — hvilke skulde bestaae, saalænge de var i Verden; baade i Verden og ude af Verden skulde de tiltage, saa utallige som Stjernerne, eller dersom du vilde tælle Sanden paa Strandbredden, kunde du ikke. Denne Forjettelse er ogsaa din, fordi du nedstammer fra Abraham, og Forjettelsen blev given Abraham, og ved denne Lov bliver min Faders Gjerninger fortsatte, hvorved han herliggjør sig selv. Gak derfor og gjør Abrahams Gjerninger — gaa ind i min Lov, og du skal vorde salig. Men dersom du ikke gaaer ind i min Lov, kan du ikke annamme min Faders Forjettelser, hvilke han gav Abraham.

Gud befoel Abraham, og Sara gav Abraham Hagar til Hustru. Og hvorfor gjorde hun det? Fordi dette var Loven, og af Hagar kom mange Folk. Dette var derfor iblandt andet, en Opfyldelse af Forjettelserne. Var Abraham derfor under Fordømmelsen? Sandelig jeg siger dig, nei; thi jeg, Herren, befalede det. Abraham blev befalet at offre sin Søn Isaak, alligevel der var skrevet: Du skal ikke slaae ihjel. Men Abraham adlød, og det blev regnet ham til Retfærdighed.

Abraham annammede Medhustruer, og de fødte ham Børn, og det blev ham regnet til Retfærdighed, fordi de var ham givne, og han efterlevede min Lov, ligesom og Isaak og Jacob gjorde ikke andet end hvad der blev dem befalet; og fordi de ikke gjorde andet end hvad der blev dem befalet, er de indgangne til deres Ophøielse, ifølge Forjettelserne, og sidde paa Throner, og er ikke Engle, men Guder. David annammede ogsaa mange Hustruer og Medhustruer, som ogsaa Salomon, og Moses, min Tjener, og mange andre af mine Tjenere, fra Skabelsens Begyndelse til denne Tid, og de syndede ikke i noget, uden i det, de ikke annammede af mig.

Davids Hustruer og Medhustruer blev ham givne af mig ved Nathans, min Tjeners og andre Propheters Haand, der havde Nøglerne til denne Magt, og i intet af alt dette syndede han imod mig, uden i det Tilfælde med Urias og hans Hustru, og derfor er han falden fra sin Ophøielse og har annammet sin Deel, og han skal ikke arve dem ude af Verden; thi jeg gav dem til en Anden, siger Herren.

Jeg er Herren din Gud, og jeg gav dig, min Tjener Joseph, en Bestikkelse, og gjenopretter alle Ting; bed om hvad du vil, og det skal gives dig, efter mit Ord. Og da du har begjeret at vide om Hoer — sandelig, sandelig siger jeg dig, dersom en Mand annammer en Hustru i den ny og evige Pagt, og hun er hos en anden Mand, og jeg ikke har bestikket hende ved den hellige Salvelse, da har hun bedrevet Hoer, og skal gaae til Fordærvelse. Dersom hun ikke er i den ny og evige Pagt, og er hos en anden Mand, da har hun bedrevet Hoer, og dersom hendes Mand, værende under et Løfte, er hos en anden Qvinde, da har han brudt sit Løfte og bedrevet Hoer; og dersom hun ikke har bedrevet Hoer, men er uskyldig, og ikke har brudt

slt Løfte, og hun veed det, og jeg aabenbarer det for dig, min Tjener Joseph, da skal du have Magt, ved mit hellige Præstedømmes Kraft, til at tage hende og give hende til ham, som ikke har bedrevet Hoer, men været tro; thi han skal sættes til at herske over Mange; thi jeg har overdraget dig Nøglerne og Præstedømmets Magt, hvorved jeg gjenopretter alle Ting, og tilkjendegiver dig alle Ting, i sin Tid.

Og sandelig, sandelig siger jeg dig, at hvadsomhelst du besegler paa Jorden skal være beseglet i Himmelen: og hvadsomhelst du binder paa Jorden i mit Navn, og ved mit Ord, siger Herren, skal være evig bundet i Himmelen; og hvem du forlader Synderne, dem skal de for evig være forladne i Himmelen; og hvem du beholder Synderne paa Jorden, dem skal de beholdes i Himmelen.

Og atter siger jeg Dig, at hvem Du velsigner, vil jeg velsigne, og hvem Du forbander vil jeg forbande, siger Herren; thi jeg Herren er Din Gud.

Og atter, sandelig siger jeg Dig, min Tjener Joseph, at hvadsomhelst Du giver paa Jorden, og hvem Du giver Nogen paa Jorden, ved mit Ord og efter min Lov, skal ledsages med Velsignelse og ikke med Forbandelse, og med min Magt, siger Herren, og skal være uden Fordømmelse paa Jorden og i Himmelen; thi jeg er Herren Din Gud, og vil være med Dig indtil Verdens Ende og igjennem al Evighed. Thi sandelig, jeg besegler Din Ophøielse paa Dig, og bereder Dig en Throne i min Faders Rige hos Abraham, Din Fader. See, jeg har seet Dine Opoffrelser, og vil tilgive Dig alle Dine Synder. Jeg har seet Dine Opoffrelser i Lydighed imod det, som jeg har befalet Dig; gak derfor og jeg vil berede Dig en Udvei, ligesom jeg annammede Abrahams Opoffrelse, da han vilde offre sin Søn Isaak.

Sandelig siger jeg Dig, jeg giver min Tjenerinde, Emma Smith, Din Hustru, hvem jeg har givet Dig, den Befaling, at hun skal lade være og ikke tage Deel i det, som jeg befalede Dig at tilbyde hende; thi jeg gjorde det, siger Herren, for at prøve Eder Alle, som jeg prøvede Abraham, og for at begjere et Offer af Din Haand, ved Pagt og Opoffrelse. Og min Tjenerinde Emma Smith, annamme alle dem, der er bleven givne min Tjener Joseph, der er dydige og rene for mig; og de, der ikke er rene, og have sagt at de var rene, skal gaae til Fordærvelse, og I skal adlyde min Røst; og jeg giver min Tjener Joseph, at være Herre over Meget; thi han har været tro over Lidet, og fra nu af vil jeg styrke ham.

Og jeg befaler min Tjenerinde Emma Smith, at forblive hos og holde sig til min Tjener Joseph, og ikke til nogen Anden. Men dersom hun ikke adlyder denne Befaling, skal hun gaae til Fordærvelse, siger Herren; thi jeg er Herren Din Gud, og vil lade hende gaae til Fordærvelse, dersom hun ikke adlyder min Lov; men dersom hun ikke vil adlyde denne Befaling, da skal min Tjener Joseph gjøre alt for hende, ligesom han har sagt, og jeg vil velsigne ham og formere ham, og give ham hundrede Fold i denne Verden, af Fædre og Mødre, Brødre og Søstre, Hustruer og Børn, og evige Livs Kroner i de evige Verdener. Og atter, sandelig siger jeg, min Tjenerinde tilgive min Tjener Joseph hans Overtrædelser, og da skal hendes Overtrædelser tilgives hende, hvori hun har overtraadt imod mig, og Jeg Herren Din Gud, vil velsigne hende, og formere hende, og gjøre hendes Hjerte glad.

Og atter, siger jeg, min Tjener Jo-

seph lade ikke sin Eiendom komme udaf hans Hænder, at ikke en Fjende skal komme og ødelægge ham; thi Satan søger at ødelægge; thi jeg er Herren Din Gud, og han er min Tjener, og skue! og see, jeg er med ham, som jeg var med Abraham, Din Fader, til hans Ophøielse og Herlighed.

Nu, med Hensyn til Præstedømmets Lov, er der mange Ting, der hører derunder. Sandelig, dersom en Mand bliver kaldet af min Fader, som Aaron, ved min egen Røst, og ved hans Røst, som sendte mig, og jeg har begavet ham med dette Præstedømmes Nøgler og Magt, og han gjør noget i mit Navn, og efter min Lov, og ved mit Ord, da vil han ikke begaae Synd, og jeg vil retfærdiggjøre ham. Lad Ingen derfor angribe min Tjener Joseph; thi jeg vil retfærdiggjøre ham; thi han skal gjøre det Offer, som jeg fordrer af ham for hans Overtrædelser, siger Herren Din Gud.

Og atter, hvad Præstedømmets Lov angaaer — dersom Nogen trolover sig med en Jomfru, og ønsker at trolove sig med en Anden ogsaa, og den Første giver sit Samtykke dertil, og han da trolover sig med denne Anden, og de er Jomfruer, og ikke haver givet nogen anden Mand Løfte, da er han retfærdiggjort; han kan ikke bedrive Hoer, thi de er ham givne; thi han kan ikke bedrive Hoer med det der tilhører ham og ingen anden; og hvis ti Jomfruer bliver ham givne ved denne Lov, kan han ikke begaae Hoer, thi de tilhøre ham, og de er givne ham — derfor er han retfærdiggjort. Men dersom nogen af de ti Jomfruer, efter at hun er trolovet, findes hos en anden Mand, da har hun bedrevet Hoer, og skal gaae til Fordærvelse; thi de er givne ham til at formere og opfylde Jorden, efter min Befaling, og for at opfylde den Forjettelse, der blev given af min Fader, førend Verdens Grundvold blev lagt, og til deres Ophøielse i de evige Verdener, at de maa føde Menneskers Sjæle; thi herved fortsættes min Faders Gjerninger, at han maa vorde herliggjort.

Og atter, sandelig, sandelig siger jeg Dig, dersom Nogen der har Nøglerne til denne Magt, har en Hustru, og han lærer hende mit Præstedømmes Lov, hvad disse Ting angaaer, da skal hun troe og tjene ham, hvis ikke skal hun gaae til Fordærvelse, siger Herren, Din Gud; thi jeg vil fordærve hende; thi jeg vil herliggjøre mit Navn paa alle dem, der annammer og efterlever min Lov. Derfor skal det være lovligt for mig, dersom hun ikke annammer denne Lov, at han annammer alt, hvad jeg Herren, hans Gud vil give ham, fordi hun ikke troede og tjente ham efter mit Ord, og hun bliver da Overtræderen, og han er fri for Saras Lov, som tjente Abraham efter Loven, da jeg befalede Abraham at tage Hagar til Hustru. — Og nu, hvad denne Lov angaaer — sandelig, sandelig siger jeg Dig, jeg vil aabenbare Dig mere herefter, lad derfor dette være nok for denne Gang. — See, jeg er Alpha og Omega. — Amen.

St. Louis den 22de August. Dampskibet Robert Campbell er arriveret hertil fra Council Bluffs, medbringende iblandt sine Passagerer fire og tyve Mormon-Missionærer, paa deres Reise til Europa. Det hedder at Sundhedstilstanden i Utah i Almindelighed er ypperlig. Mormonerne fører med dem en Marmorblok, skjænket af Utah til Washingtons Monument. — Telegraphisk Meddelelse til „New York Tribune."

Skandinaviens Stjerne.

Notize. — Vi ønsker at henvende Conferenzepræsidenternes og Bogagenternes Opmærksomhed paa den hermedfølgende Qvartals-Rapport, endende med den 30te September. De vil deraf see, at Contoirets Tilgodehavende hos Conferenzernes og andre Bogagenter tiltager istedet for at aftage, hvilket ikke burde være; for det er umueligt for os at udrette hvad der fordres af dette Contoir uden Midler. Et Vink er nok for den Forstandige.

Gjenoprettelsens Tid. Denne Tid, vi leve i, er rig paa Begivenheder. Naar vi see rundt omkring paa Nationerne paa Jorden og betragter hvad som skeer, saa kommer det os til at tænke, at disse er de sidste Dage, eller den Tid Propheten saae, og kalder Tidernes Fyldes Husholdning (eller Uddeling), eller med andre Ord, en Dag til alle Tings Igjenoprettelse. Men vi har Vidnesbyrd, der er langt større end et overfladisk Glimt af det, som skeer rundt omkring os, om, at disse er de Dage, som Propheterne havde Hensyn til; thi Herren haver talet fra Himlene og sendt sine hellige Engle med det hellige Præstedømme til Menneskene ligesom fordum, og erklæret ved sine Tjenere, at dette er Igjenoprettelsens Tid; og vi veed det og vidner derom for alle Mennesker; thi Herren har visselig givet Linie efter Linie, Vidnesbyrd efter Vidnesbyrd, Saadant som er uimodsigeligt.

Guds Rige er ordnet og oprettet paa Jorden, ikke mere at blive omstyrtet, ligesom Daniel saae det vilde skee i de sidste Dage; og Herren er den Samme igaar, idag og for evig, og anseer ikke Personer. Naar det var nødvendig i alle tidligere Uddelinger, at Herren aabenbarede sin Villie for sine Børn og gav dem Undervisning fra Tid til anden paa det at de maatte faae Salighed, saa lad os spørge, om det da ikke er ligesaa nødvendig, om ikke mere, nu; eftersom dette er en Uddeling (eller Husholdning) hvori alle Grundsætninger skal aabenbares, som er skikket til at frelse og ophøie Menneskene. De gamle Propheter og Apostler stuede frem imod denne Dag, da mere Lys vilde blive aabenbaret; og med det for Øie sagde Paulus, at vore Fædre kunde ikke blive fuldkomne uden os, ei heller vi uden dem. Saaledes siger Propheterne og Apostlerne i vore Dage, og alle Mennesker, som forstaaer Saliggjørelsens Plan, siger det Samme. Altsaa bliver da mere Aabenbaring nødvendig; og vi har ingen Tvivl om, at jo den Aabenbaring, som findes i dette Nummer, vil blive annammet af de Hellige med Glæde og Fryd, da det, som deri indeholdes, er forbundet med Evangeliet, hvilket indbefatter alle Ordinanzer, Anordninger og Pagter, som var Guds Folk til Velsignelse under tidligere Uddelinger (eller Husholdninger).

Evangeliets første Principer kan efterleves i disse Lande, saasom Tro paa den Herre Jesum Christum, Omvendelse, Daab til Syndsforladelse og den Helligaands Gave ved Haandspaalæggelse; men disse Pagter og Handlinger, der er mere hellige, ved hvilke der dannes et evigt Familieforhold, kan ikkun skee i Zion, og det ved Myndighed. O! hvor store er ikke Zions Velsignelser! Et Land, hvori der er Frihed. Et Sted paa Jorden, hvor qvindelig Dyd agtes hellig og Qvindens Rettighed bevogtes med hellig Aarvaagenhed. Hvor Forføreren vil faae sin for-

tjente Løn og Manden maa lære, at Kydskhed og Reenhed er Veien til Lykſalighed. Vi ſige derfor til de Hellige: vover ikke at foretage eder Noget, ſom vilde ſtyrte eder i Fordærvelſe og afſkjære eder fra diſſe Velſignelſer, ſom alene kan opnaaes ved Lydighed. Lad Viisdom udmærke eder i alle eders Foretagender og Retfærd være eders Motto, paa det at Fred og Glæde maa opfylde eders Boliger og den Hellig-Aand boe i eders Hytter, at oplyſe Sindet og ſtyre eders Domme, paa det at I maa handle klogelig i alt hvad I foretager; og at den maa være eder til Troſt i al Prøvelſe ſom I maa gaae igjennem; en Lygte paa eders Sti, ſaa at I kan komme igjennem med Seier og blive beredt til at ſidde med Abraham, Iſaak og Jacob i vor Faders Rige.

Joſeph Smiths Levnetsløb.

(Fortſat fra Pag. 384.)

"Til Chriſti Menighed, adſpredt paa Jorden.

"Det er Chriſti Kirkes Pligt, i Zion, at ſtaae ſom et Tegn for alle Nationer, at Herren har udrakt ſin Haand anden Gang, at føre Iſraels Huus tilbage igjen til ſit eget Land, o. ſ. v., og det bør alle Medlemmer af denne Kirke, at give Verden tilkjende, at denne er en Tid til Advarſel og ikke til mange Ord, ved en gudsfrygtig Vandel; ved et ædelt Exempel, ſaavelſom ved gode Lærdomme; ved ordentlig Levnet; ved tarvelige Klæder; ved Flittighed; ved god Husholdning; ved Tro og Gjerninger, og fremfor Alt ved Alvorlighed, Ydmygghed og Taalmodighed.

"Naar dette er den Orden, ver gjelder i Zion, hvormeget mere nødvendig er det da ikke at de Chriſti Menigheder, ſom endnu ikke er kommen op til dette Land, ſkulde viſe Verden, ved en vel ordnet Fremgangsmaade i Eet og Alt, at de er den levende Guds Børn! Det er ſaare vigtigt, og mange Sjæles Frelſe beroer paa at de ſætter et ulaſteligt Exempel. De vil derfor, vidende at Herren vil ſnart komme til ſit Tempel, gjøre deres Deel til at berede Veien, ved at ihukomme Sabbatens Dag og holde den hellig; ved at lære eders Børn Evangeliet, og lære dem at bede; ved at holde Maade med alle Ting; ved at vogte ſig for Alt, hvad der lader ilde; ved at befliitte ſig paa Retfærdighed, og gjøre imod Andre, ſom de ville at Andre ſkulde gjøre imod dem; ved at bære Forurettelſe og Forfølgelſe med Taalmodighed, vidende at Michael, Erke-Engelen, da han tviſtede med Djævelen, og talede om Moſe Legeme, turde ikke fremføre en ſtræng Beſkyldning imod ham, men ſagde: Herren ſtraffe dig. De vil et alene ſætte et følgeværdigt Exempel, men de vil lade deres Lys ſaaledes ſkinne, at Andre, ſom ſeer det, vil gaae og gjøre ligeſaa. Godt Exempel er den ſtore Ting, der trodſer Verden med al dens forfængelige Herlighed; ved at lade alle Mennesker ſee eders Beſkedenhed, baade i Klæder og i Spiſe og Drikke; i Ord og i Gjerning; i Aarvaagenhed og i Bøn; i Kjerlighed og Arbeide, og i Gjerninger ſaavelſom Tro, de prædiker for Verden, de tjener til Exempel for dem, ſom ſøger, og lærer den ganſke Chriſtenhed en Lectie, ſom udſtuderet Prædiken og theologiſk Veltalenhed ikke haver kunnet."

Om Almue-Skoler.

Disciplene burde ikke lade nogen Tid gaae tabt i at berede Skoler for deres Børn, paa det at de kunne blive oplært saa som det er Herren velbehageligt, og opdraget i Hellighed. De der er bestikket til at udvælge og berede Bøger til Brug for Skolerne, vil tage fat paa den Gjenstand saasnart som de er færdig med de mere magtpaaliggende Sager. Men Forældre og Saadanne, som har Opsyn med Børn, i Christi Menighed, behøver ikke vente; thi det er aldeles nødvendig, naar Børn skal blive gode, at de maa oplæres saaledes, at de kan blive gode. Da Moses forkyndte Herrens Ord for Israels Menighed, sagde han til Forældrene: Men I skal lægge disse mine Ord paa eders Hjerte, og paa eders Sjæl; og binde dem til et Tegn paa eders Haand, at de kunne være til Span imellem eders Øine. Og I skal lære eders Børn dem ved at tale derom, naar du sidder i dit Huus og naar du gaaer paa Veien, og naar du lægger dig, og naar du staaer op; og naar det var saa nødvendigt dengang, at lære Børnene, hvormeget mere nødvendigt maa det da ikke være nu da Christi Kirke skal være et Banner for Verden, ja et Exempel paa det Gode! Et Ord burde være nok for de Forstandige; thi Børn kunne snart blive til Mænd og Qvinder. Ja, det er dem, der skal følge os og udføre de Pligter, der ei alene hører til denne Verden, men ogsaa til Frelserens anden Tilkommelse, som Tilberedelse for Skabelsens Hviledag og Evigheden.

"Stjernens Contoir er beliggende ikke fuldt tolv engelske Mile fra Staten Missouris vestlige Grændselinie, som for Tiden er de Forenede Staters vestlige Grændser, og omtrent 120 Mile vestligere end nogen Presse i Staterne; 2¼ Miil Synden for Missourifloden; 280 over Land og 500 tilvands mod Vest fra St. Louis; næsten 1200 Mile Vesten for Washington; 1300 fra Ny-York og over 1500 fra Boston.

(Fortsættes.)

Udtog af et Brev fra Ældste E. Snow til hans Broder Willard, dateret Store Saltsø Stad, d. 31te May 1853. — "Tillad mig her at sige til alle Brødrene i Præstedømmet dertillands, at saafremt de er ydmyge af Hjertet og søger at røgte deres Kald og vogter sig for Qvindelist og for ethvert uhelligt Begjær og ikke tillader sig at prædike andet end Omvendelse og Synds Forladelse formedelst Tro paa den Herre Jesus Christus, samt Haabet om Opstandelse og evig Liv formedelst ham, saa skal de være velsignede med den Hellig-Aand, og med Gaver og med Tegn, og ingen Magt skal bestaae for dem, ei heller skal Fængsler kunne holde dem, eller de Ugudelige skade dem mere end Gud vil skal ske til hans Ære og for at prøve Menneskenes Børn. Og dette maa de erindre, at de er sendt for at prøve Verden, og at de idet de gjør det, selv maa prøves, og siden efter skal de see deres Sjæls Forløsning og blive mættet, og deres Løn er vis.

"Værer al menneskelig Orden underdanig for Herrens Skyld, at eders Fiender ikke skal faa nogen Anledning imod eder.

"Lyster ikke efter det, der er usømmeligt for eder iblandt eders Fjender, men gjør eders Pligt, som Guds Tjenere, og reuser eders Klæder fra eders Landsmænds Blod, og i Herrens egen beleilige Tid, vil han give eder en Arv blandt sine Børn, med alle andre Velsignelser, som han skjænker sine trofaste Tjenere, enten i dette Liv eller i det tilkommende."

Contoirets Tilgodehavende den 30te Septbr.

	Rbd.	Mk.	Sk.
Fra Kjøbenhavns Conferenze:			
A. P. Thrane .	22	4	10
N. Dorius . .	27	1	14
P. Nielsen . .	1	5	4
N. Jørgen . .	15	1	1
P. Hansen . .	14	3	15
S. Christoffersen	26	1	10
H. Hansen . .	5	—	1
O. Wiklund .	3	1	12
H. C. Hager .	1	1	8
F. Køhl . . .	4	3	14
P. Christensen	1	1	2
N. Andersen .	5	3	6
Aalborg og Vensʃ. Conferenze:			
J. Thomsen . .	235	—	14
L. A. Skouby .	2	5	8
Fredericia Conf.:			
N. R. Beck . .	101	1	12
Lateris	468	2	15
Transport	468	2	15
J. Hansen . . .	17	3	—
J. Jørgensen .	8	5	2
Lollands Conf.:			
Svenson	113	1	6
Bornholm:			
O. C. Folkmann	78	1	—
Slesvig:			
Jürgens	12	1	7
A. Nielsen . .	5	3	—
Norge:			
C. Widerborg .	405	5	8
Sverrig:			
P. Broderson .	15	4	12
N. Nelson . . .	8	3	4
H. Lundblad . .	10	4	14
E. Erikson . .	38	4	6
Island:			
G. Gudmundsøn	3	5	4
Summa	1187	1	14

Rettelser.

I Nr. 23: Side 353 L. 7 f. u. staaer: "inden i deres Compas," læs: er opnaaelig for dem. Side 354 L. 23 staaer: "ved Ravenna," læs: i Ravenna. Side 355 L. 8 f. o. staaer "faldne", læs: Efteraars-. Side 357 L. 11 f. o. staaer: "I har foraarsaget er bleven strevne, læs: "jeg har ladet strive. Side 358, L. 22 f. o. staaer: "reise tilbage og hvile", læs: begive sig til Hvile. Side 359 L. 1 f. u. staaer: "afmægtig", læs: og hun besvimede. Side 360 L. 12 f. o. staaer: "Flaske", læs: Tønde; L. 14 f. o.: "kopsat", læs: forrevet; L. 11 f. o.: "Whitmer", læs: Whitney; L. 17 f. o.: "Picklin", læs: Pitkin; L. 18 f. o.: "ved", læs: og kjørte. Side 363 L. 13 f. o., er udeladt efter "moralske Billede": thi Bibelen taler ingen Steder om at Gud har et moralsk Billede. Side 367 L. 17 f. u. staaer: "som man kan slutte, vil han," læs: og han beslutter.

Indhold.

	Side.
Indledning	1.
Ældste O. Pratts Bestikkelse. . . .	4.
Om Seeren	5.
Mindedigt	6.
Aabenbaring angaaende Ægteskab .	7.
Redactionens Bemærkninger	13.
Joseph Smiths Levnetsløb (fortsat)	14.
Udtog af et Brev fra Ældste E. Snow	15.
Rettelser	16.

"Skandinaviens Stjerne" udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned, og faaes hos DHrr. Boghandlere, samt hos Redactøren i Gothersgade Nr. 28 og 29, 3die Sal

Udgivet og forlagt af J. Van Cott.

Trykt hos F. E. Bording.

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

3. Aarg. Nr. 2. Den 15. October 1853. Priis: 6 ß pr. Expl.

Joseph Smiths Levnetsløb.

(Fortsat fra Pag. 15.)

I August havde vi atter den Fornøielse at modtage "Stjernen." Følgende er et Udtog af Nr. 2.

"De Ældste i Zions Land, til Christi Menighed i Adspredelsen.

"Brødre, vi tænker det er godt at meddele eder nogen almindelig Kundskab om hvorlunde det staaer til med Menigheden i Zion, samt de Helliges Indsamling. Uagtet næsten hele Christenheden tvivler om Nødvendigheden af at faae Aabenbaring til Christi Kirkes Bestyrelse i disse Tider og i almindelighed antager det gamle og ny Testamentes Skrifter, som det eneste Reglement for Tro og Gudsdyrkelse, saa troer vi dog, efter den hellige Skrift, at Gud gav enhver af ham anerkjendt Menighed i forrige Tider Aabenbaringer, der efter hans Viisdom var vel skikket til at styre dem i deres forskjellige Stilling og under deres særegne Omstændigheder, og sætte dem istand til med Myndighed at gjøre hvad der var at gjøre. Bibelen indeholder Aabenbaringer, givne til forskjellige Tider til forskjellige Folk, under forskjellige Omstændigheder. Den gamle Verden blev ødelagt fordi den forkastede Guds Aabenbaringer, som blev den givne ved Noa. Israeliterne blev ødlagte i Ørken fordi de foragtede de Aabenbaringer, som blev given dem ved Moses; og Christus sagde, at de, der levede i Apostlernes Dage; skulde blive fordømt fordi de ikke annammede Guds Ord af dem. Saaledes seer vi, at Guds Straf kom over Menneskene i forrige Tider, ikke saa meget for at have ringeagtet de Aabenbaringer, der var given deres Forfædre, som fordi de ringeagtede disse, der blev given dem selv. Om Himmelens Velsignelser kan det siges, at de har altid hvilet paa dem, som var dem lovet. Eftersom vi da seer, at det ei alene var, men, saalænge Gud forbliver den Samme, altid vil være den sande Kirkes Rettighed, at annamme Aabenbaring om Velsignelse og Forbandelse selv, som et Samfund, saa slutter vi deraf, at det er en feilagtig Anskuelse, at det gamle og det nye Testamente er den eneste Rettesnor for Tro og Gudsdyrkelse; alligevel, forsaavidt de deri indeholdte Forskrifter og Exempler er anvendelige paa os under vore særegne Omstændigheder, er vi pligtige at underkaste os dem; og vi kan ogsaa drage nogen Nytte af saadanne Profetier, som udpeger de store Ting, som skal skee i vore Dage, af hvilke

der er mange baade i det gamle og det nye Testamente. De taler tydelig om store Ting, som skal skee i de sidste Dage, saasom, at det nye Evangelium skal prædikes for alle Nationer; at de Udvalgte skal indsamles fra de fire Veir; at Zion og Jerusalem skal opbygges, eller de Overblevne af Jacob indsamles og nedsættes i deres Fædreneland; alt, som en nødvendig Forberedelse for at møde Frelseren ved hans anden Tilkommelse, naar han kommer med alle sine Hellige for at boe hos dem i de tusinde Aar.

„Og nu, hvem kan med Biblen i Haanden antage, at disse store og forunderlige Gjerninger kan være bleven udførte af denne Kirke uden flere Aabenbaringer fra Herren? Vi kan ikke, for vi dyrker Israels Gud, i hvem der hverken er Forandring eller Skygge af Omskiftelse; — følgelig som i gamle Dage saa i disse sidste Dage, har han given os Aabenbaringer, ved hvilke vi kan kjende, hvorledes vi skal organisere Christi Kirke, og ved hans Myndighed udføre den Gjerning, som han har paalagt os. Og nu Brødre, dersom vi ønske Velsignelser over denne Kirke, maa vi vandre ydmyge for Herren, og iagttage at holde alle hans Befalinger. Uagtet vi troer at Indsamlingen vil blive fuldført paa en hurtig Maade, har Herren dog befalet, at det skal ikke skee i Hast, eller ved Flugt, men at alle Ting skal blive beredte for eder; og i denne Hensigt gjorde han det til Pligt for Biskoppen eller Agenten i Zions Land, at bekjendtgjøre fra Tid til anden Landets Privilegier for Conferenzen, som maa bestemme og bekjendtgjøre, hvormange der kan blive hjulpen. Og de Hellige vil erindre, at Biskoppen i Zions Land ikke vil erkjende Nogen som kloge Husholdere, uden de bringer en Anbefaling fra Biskoppen i Ohio eller fra tre Ældster. De Ældste vil derfor være forsigtige og ikke anbefale og sende Menigheder op til dette Sted uden først at have modtaget en Underretning fra Biskoppen i Ohio eller i Zions Land, at de kan blive hjulpne naar de ankommer, saa som at nedsætte sig uden Uorden, som vilde foraarsage Sygdom. Derfor, om en Menighed ønsker at komme til Zions Land, vil vi anbefale dem først ved Brev eller paa anden Maade, at de gjøre deres Ønsker og Stilling bekjendt for Biskoppen i Ohio eller i Zions Land og modtager Underretning fra dem før de bryder op. Brødrene kan indsee ligesaa godt som vi, at naar Menigheder paa Halvtreds eller Hundrede Sjæle, kommer til Zions Land fra forskjellige Dele af Landet, og, som snart vil blive Tilfældet, fra forskjellige Nationer, uden Kjendskab til hverandre, vil de, naar de ankommer, være i en forvirret Tilstand og være underkastet megen Møie, hvilket kunde undgaaes ved strængt at iagttage Kirkens Regler og Anordninger. Endvidere, ved at ile, og forhaste sig med at sælge Eiendele, er der skeet urimelige Opoffrelser, og endskjøndt dette er en Tid til Offer og Tiende, saa er det dog ikke velbehageligt for Herrens Aasyn, at ødsle eller gjøre ubillige Opoffrelser.

„Det er omtrent eet Aar siden denne Indsamling begyndte, i hvilken Tid over tre Hundrede er komne hertil og er for det meste bosatte paa deres Lodder, og er i Almindelighed ved god Helsen og godt Mod og har det godt. Omkostningerne for Reisen og Nedsættelsen her, tilligemed Anskaffelsen af et Bogtrykkeri og et Vareoplag, har rimeligviis overgaaet Brødrenes Forventning, som er i Udspredelsen, og uagtet Zion, efter Profeterne, skal blive som Eden eller Herrens Have, saa er det dog for nærværende Tid, som en vild Ørk, og de Besværligheder, der følger med at nedsætte sig i et

nyt Land, dem veed I, at de er mange og store. Derfor bliver det bedst for nærværende Tid for Menighederne i Udspredelsen, ikke at komme op til Zion, førend der kan gjøres Tilberedelse for dem og de erholder Underretning. Udsigterne med Hensyn til Høsten i denne Egn er for nærværende Tid temmelig gode, men Forbruget af Fødevare vil udentvivl blive betydelig; thi forinden Udvandringen af de Blanke, nedsætter Regeringen ogsaa Indianerne (eller Josephs Efterladte) lige mod Vesten, og de maa fødes.

„Brødre, vi sender Eder disse Linier for eders Gavn, saalænge til I selv kan faae Aabenbaringerne at læse, hvilke vil blive publiserede saa snart som det lader sig gjøre. Uagtet Herren har sagt, at han vil forsørge de Hellige i de sidste Dage, saa husker dog paa, at han er ikke forpligtet til at gjøre det, uden at vi giver Agt paa hans Ord og gjør derefter."

„Til de Ældste af Christi Kirke, som forkynder Verden gode Tidender.

„Brødre! I er som Stjerner i Banneret, som nu er opløftet til Gode for alle Nationer, til at oplyse Verden; I er til at berede Veien for Folket at komme op til Zion; eder bør det at underrette Menneskene om hvorledes de skal annamme Evangeliets Fylde og de evige Pagter, dem, som var fra Begyndelsen; I skal frembære Sikkerhedens Ark for de forbausede Mængder, uden Frygt, og indstændigen indbyde alle Mennesker til at lade sig frelse; det bør Eder at sætte et Exempel paa Ydmyghed og Nedladenhed baade for Hellige og Ikkehellige, ligesom Frelseren gjorde; og naar I bliver udskjeldt, maa I ikke skjelde igjen; I bør gaae i Rette med Mennesket ligesom de gjorde i fordums Dage, at lide taalmodelig og svare saasom Sandhedens Aand veileder, og give Enhver Roes for Alt hvad der er godt. I haver at vandre i Nedladenheds Dal og bede om Alles Frelse; ja, I bør bede for eders Fjender, og i Medlidenhed og uden Trusel advare de Ugudelige om Straffen, som skal komme over Verden herefter. I har ingen Ret til at tage den Straf, som faldt paa de Ugudelige før Syndfloden, og øse den ud over denne Slægt; I har ingen Myndighed til at bruge den Dom, som Gud sendte over Pharao i Ægypten, til at forskrække Amerikas Indbyggere med, eiheller er det bleven eder befalet, at samle ser Tusinde Aars Ulykker og afmale dem, som om de angik disse sidste Dage, for dermed at skræmme Menneskene til Omvendelse: Nei, I skal prædike Evangeliet, hvilket er Guds Kraft til Saliggjørelse, saare glædelige Efterretninger til stor Glæde for alle Folk. Og atter, I skal ikke tage en Individs, eller en Menigheds, Velsignelser, fra Enochs til Apostlernes Dage, og lægge dem paa en Individ eller en Menighed i disse sidste Dage; men lære alle Mennesker, at de vil blive dømt efter deres Gjerninger. Thi, om Gud er den Samme igaar, idag, og for evig, saa har han altid Evne til at betale; og hans Aabenbaringer og Velsignelser og Domme før Syndfloden, passede til det Folk og den Tid; i Abrahams Dage, for den Mand og den Tid; i Moses Dage for den Mand og den Tid; i Davids Dage for den Mand og den Tid; i Pauli Dage for den Mand og den Tid; og nu for denne Slægt og denne Tid. I maa derfor bevise udaf Biblen og Mormons Bog med stor Forsigtighed, at I ikke fordreier Guds hellige Ord. Om vor himmelske Fader fandt forgodt at ødelægge Sodoma og Gomorra for deres Ugudelighed, Ninive for dens Vederstyggelighed og Jerusalem for Overtrædelse af hans Bud, hvad har da disse Steders

Ødelæggelse at gjøre med Verdens Frelse nu? Herren siger, Hevnen hører mig til, og jeg vil betale. Lærer alle Mennesker at forlade sig paa Gud og ikke paa Mennesker, og fremvise Omvendelsens værdige Frugter. Og atter, lærer alle Mennesker, at Gud er en Gud for de Levende og ikke for de Døde. Og endelig, hvadsomhelst I gjør, gjør det alene med Guds Ære for Øie. I er Verdens Lys ihenseende til sand Religion, og maaskee mange Sjæle vil blive krævet af eders Hænder. Lad ikke den Idee forlade eder, at ikke alene Verdens Øine, er henvendte paa eder, men ogsaa Englene og Gud seer Eder."

"Udenlandske Efterretninger.

"Denne er en Tid, da det seer besynderligt ud. Alting vidner om noget Mere end hvad Øiet seer. Enhver Nation aabner Begivenheder, der forbauser Menneskene. Menneskets Hjerte begynder end og at smelte ved Udsigterne. Den uslukkelige Tørst efter Nyheder; den vedvarende Udvandring; Krigene og Rygterne om Krig, med mange Tegn paa Nationernes Nød i den gamle Verden, (som det kaldes hinsides Havet,) alt dette hvisker saa høit for Forstanden, at den, som løber kan læse det paa den østlige Himmel: Enden er nær. Frankrig er fuldt af en Rebellionsaand, og medens Cholera afmeiede sine Tusinder, forsamledes Pøbelskarerne for at myrde deres Titusinder. Medens Hospitalerne var overfyldte med Syge og de Dødendes Angestskrig opfyldte Luften, holdt de moderne Franske deres Cholera-Baller og Dands midt under den Almægtiges Straffe. I England, hvor en Mængde længselsfuldt har ventet i mange Aar efter en Reformation i Regeringen, der er Skuffelsen Ødelæggelse. Overhuset har forkastet Forandringsforslaget, og de hovmodige Engelændere siger: Forandring eller Oprør! Men det standser ikke der; thi Lyden kommer over Atlanterhavet. Forandring eller Undergang! Alle de østlige Riger synes at berede sig til at udføre den Deel, der gives dem at udføre, naar Herren straffer Nationerne. Ligesom en Morgen førend en stor Fest, synes Kirkeklokkerne, Kanonerne, Musketterne, Musikken og Mængdens Buldren at ville opvække Alle til at see, hvad der foregaaer, da det ligesom tordner til Mennesket: See, denne er Dagen! Ligesaa Jordskjælv, Krige og Rygter om Krig, Nationers Lidelser, den stadige Strøm af Emigranter imod Vesten, de udstrakte Ødelæggelser ved Cholera-Morbus, og de Helliges Fryd idet de kommer ud af Babylon, alt dette uroer Verden og hvisker til alle Dødelige: Vaag, thi Tiden er nær da Jesus Christus, Israels Igjenløser, skal komme igjen med Fred paa Jorden og god Villie til Mennesket. Pas paa Tegnene paa hans Komme, at I ikke bliver bedragen.

"I Forbindelse med Stjernen udgiver vi et Ugeblad, kaldet Øvre Missouris Avertissementstidende. Det vil indeholde Skizzer af Dagens Nyheder, Politik, Avertissementer og hvadsomhelst tjener til at befordre det store Vestens Vel.

"Independence i Juli 1832."

Stjernens August-Nummer indeholdt følgende:

"Cholera en.

"Denne ødelæggende Sygdom spreder sig nu bestandig over de Forenede Stater. Beretningen om dens Ødelæggelse paa mange Steder kan vi ikke give. Det hele Antal af Sygdoms-Tilfælde i New York til den 31te Juli er 3731, Døde 1520.

"Intet Menneske kan standse Herrens Værk; thi Gud hersker over Pesten, og Pesten hersker over Mennesker. Oceaner Skildvagter og Fæstninger kan hindre

Mennesker, eller Penge kan bestikke, men naar Pesten rider paa Vindens Vinger er Oceanet ingen Skranke; Skildvagten har ingen Magt; Fortet er ingen Hindring, og Penge har ingen Værdi; den ødelæggende Engel gaaer og svinger Dødsbanneret overalt; og hvem kan undgaae hans spidse Piil? ikke han, som kunde trodse Døden ved Kanonens Mund, men gyser ved at høre Coleraen nævne; ikke han, som dyrkede sin Gud i stadselige Capeller hver Sabbath indtil Choleraen kommer, og da flyer for sit Liv; nei, ingen uden han, som forlader sig paa Gud, skal være istand til at staae, naar et Tusinde skal falde ved hans Side, og Titusinde ved hans høire Haand af denne hæslige Pestilenze."

"Til de oprigtige Mennesker i Verden.

"Til de oprigtige Sandhedssøgere er vi pligtige i en oprigtig og blid Aand ved ethvert Baand at gjøre Menneskt til en Ven af Mennesket, ved enhver Begavelse af Himlen, som faaer fornuftige Væsener til at søge efter Lykfalighed, at vise Eder Veien til Salighed. I Sandhed, vi er ikke alene pligtige at gjøre saaledes for dem, som søge Evighedens Rigdomme, men for at vandre i vor Frelsers Fodspor maa vi elske vore Fiender, velsigne dem, som forbande os, gjøre dem godt, som hade os, og bede for dem, som tale allehaande Ondt om os og forfølge os, ellers er det aabenbart for Eder og Verden, at vi ere ikke Guds Børn, Derfor, for at være vor himmelske Mesters Forskrifter lydige sige vi til Eder: — Undersøger Skrifterne — undersøger Aabenbaringerne, som vi offentliggjøre, og beder eders himmelske Fader i hans Søns Jesu Christi Navn at aabenbare eder Sandheden, og dersom I gjøre det med et Øie alene fæstet til Hans Herlighed, ikke tvivlende, vil Han svare eder ved hans Hellig Aands Kraft. I vil da vide selv, og ikke igjennem en Anden. I vil da ikke være afhængige af Mennesker for Guds Kundskab, eiheller vil der være nogen Plads for Spekulationer. Nei; thi naar Mennesker annammer deres Underviisning fra ham, der skabte dem, saa veed de, at han vil frelse dem, derfor sige vi atter: — Ransager Skrifterne, ransager Profeterne og lærer hvilken Deel af dem der henhører til eder og Folket i det nittende Aarhundrede. I vil uden Tvivl stemme overeens med os og sige, at I har ingen Ret til at fordre de Forjettelser, som tilhørte Jordens Beboere for Syndfloden; at I ikke kan grunde eders Haab om Salighed paa Israels Børns Lydighed, da de vandrede i Ørken; eiheller kan I forvente, at de Velsignelser, som Apostlene tilsagde Christi Menigheder for atten Aarhundreder siden, var bestemte for eder. Atter, dersom Andres Velsignelser ikke er eders Velsignelser, er Andres Forbandelser ikke eders Forbandelser; I staae altsaa i disse sidste Dage, som alle have staaet før eder, handlende for sig selv, at blive dømte efter deres Gjerninger.

"Ethvert Menneske lever for sig selv. Adam blev skabt for at aabne Verdens Veie og for at dyrke Haven. Noah blev født for at frelse Sæd af enhver Slags, da Jorden blev afvættet dens Ugudelighed ved Syndfloden; og Guds Søn kom til Verden for at gjenløse den fra Faldet. Men uden et Menneske bliver født paany, kan det ikke see Guds Rige. Denne evige Sandhed klarer Spørgsmaalet om alle Menneskers Religion. Et Menneske kan blive frelst efter Dommen i det terrestriale Rige eller i det telestiale Rige, men det kan aldrig see Guds himmelske Rige uden at være født af Vand og Aand. Det kan annamme en Herlighed i Lighed med Maanen eller en Stjerne, men det kan aldrig komme til

Zions Bjerg, og til den levende Guds Stad — det himmelske Jerusalem — og til en utallig Forsamling af Engle, til det almindelige Samfund og de Førstefødtes Menighed, som er skrevne i Himlen, og til Gud, Alles Dommer, og de retfærdige Menneskers Aander, som er fuldkommengjorte, og til Jesus, den nye Pagts Mægler, medmindre det bliver som et lille Barn og bliver undervíist af Guds Aand; hvorfor vi atter sige: undersøger Guds Aabenbaringer, studerer Profetierne og glæder eder over at Gud benaader Verden med Seere og Prophéter. De er de, som saae Gudfrygtigheds Hemligheder; de saae Syndfloden, førend den kom; Engle opstige og nedstige ad en Stige, som naaede fra Jord til Himmel, de saae Stenen afhugget fra Bjerget, som opfyldte hele Jorden; de saae Guds Søn komme fra Salighedens Regioner og bo med Mennesker paa Jorden; de saae Befrieren komme ud af Zion og bortvende Ugudeligheder fra Jakob; de saae Herrens Herlighed, da Han viiste dem Jordens Forvandling paa Bjerget; de saae ethvert Bjerg blive jævnet, og enhver Dal at blive ophøiet, da Herren forkyndte Hævn over den Ugudelige; de saae Sandheden at udspringe af Jorden, og Retfærdigheden at see ned fra Himlen i de sidste Dage, førend Herren kom anden Gang for at samle Sine Udvalgte; de saae Enden paa Ugudelighed paa Jorden, og Skabningens Sabbathsdag kronet med Fred; de saae Enden paa de tusinde Aars Herlighed, da Satan blev løst for en liden Stund; de saae Dommens Dag, da alle Mennesker annammede efter deres Gjerninger, og de saae, Himlen og Jorden at bortflyv og give Plads for Guds Stad, naar den Retfærdige annammer en Arv i Evigheden. Og, Medmennesker paa Jorden, det er eders Rettighed at rense eder og opnaae den samme Herlighed og see for eder selv og kjende for eder selv. Beder, og der skal gives eder, søger og I skal finde, banker, og det skal oplades for eder.

(Fortsættes.)

General-Conferenze,

af Jesu Christi Kirke af Sidste Dags Hellige i Skandinavien; holdt i Kjøbenhavn d. 6 Octbr. 1853.

Tilstede: Ældste John Van Cott, Præsident; P. O. Hansen og H. P. Jensen, Raadgivere. Mange Conferenzepræsidenter og andre Ældste og en talrig Forsamling af Hellige.

Klokken 10 kaldte Præsidenten Forsamlingen til Orden, hvorpaa der blev aabnet med at synge en Psalme, hvorefter fulgte Bøn af Ældste P. O. Hansen og atter en Psalme.

Præsidenten henvendte sig derpaa til Conferenzen med en kort Tale paa Engelsk, hvilken udtolkedes af Ældste P. O. Hansen, og hvis Hovedindhold var følgende: — "Han følte sig glad og tilfreds over at staae i en saa talrig Forsamling af de Hellige, og vilde om Conferenzen kunde forstaae ham gjerne tale et Par Timer til den; men da han ei var det danske Sprog mægtig, havde han nedskrevet nogle faa af sine Følelser, og ladet dem oversætte, paa det Forsamlingen derved maatte forstaae ham. Han bekjendtgjorde Conferenzen, at der denne Dag i Store Saltsø Stad ogsaa afholdtes en stor Conferenze, igjennem hvil-

ken stedse den største Enigheds-Aand herskede, hvilken han ønskede denne Dag ogsaa maatte besjæle denne Forsamling, paa det at ikke alene de Tilstedeværende maatte høste Velsignelse af denne Dags Forhandlinger, men Tusinder og Titusinder, som med Tiden skulde komme til Kundskab om Evangeliet."

Ældste Hansen oplæste derpaa følgende Bemærkninger af Ældste Van Cott:

Brødre og Søstre! Vi er idag forsamlet til en General-Conferenze efter Bestemmelsen af 6te April sidstleden. Jeg veed ikke at der er ret Meget at forelægge denne Conference mere end sædvanlig ved slige Leiligheder; men, uagtet der kun er Lidt, er det dog lige saa nødvendigt, at forhandle det, som om der var Meget; thi det er en Pligt vi skylder Gud og hans Sag, hvori vi tjener; og hvis vi forsømmer Noget, om det end synes aldrig saa ringe, vil vi blive regnet for utroe Tjenere, og ikke værdige den Post, vi beklæder; hvorfor det er nødvendig at vi skulde være trofaste og flittige i vore Pligter; thi vi vil blive draget til Ansvar for vore Gjerninger hver især; og paa Nogle er der lagt en større Byrde end paa Andre. I seer at Alle er ikke kaldet til at præsidere i denne Menighed, men at den Byrde hviler paa nogle Faa, efter Guds Orden i hans Rige paa Jorden. Enhver især, som er tro i sit Kald, vil blive velsignet i den Kreds, hvor han er bestikket til at virke, med Lys og Kundskab, saa at han vil være istand til at udføre de Pligter, der er ham paalagt, til de Authoriteters Tilfredshed, som har sat ham der, og vil følgelig staa retfærdiggjort for Guds Aasyn, og saaledes være duelig og beredt, om han bliver kaldet til at begive sig til en ny Virkekreds, hvor større Byrde kan paalægges ham. Ingen behøver at være ledig i dette Rige, for hver Een kan faa nok at bestille.

Vore Pligter ligger for os, hvad er de.. Een af dem er, at understøtte og opholde denne Kirkes Authoriteter, paa hvem der hviler en stor Byrde, og igjennem hvem Lys og Kundskab kommer fra Gud til os, eller med andre Ord: det er igjennem denne Kirkes Authoriteter, som den rette Vei, at vi er bleven gjort bekjendt med Saliggjørelsens Plan i sin Simpelhed. Igjennem dem har Gud atter talet fra Himmelen til Menneskens Børn og givet os sin Lov, ved hvilken vi, om vi efterlever den, vil kunne komme tilbage til ham. Det er igjennem dem, som værdige Redskaber, at saa mange Tusinder nu fryder sig over Sandheden, og har Kundskab om Saliggjørelsens Plan, og et fast Haab om at komme frem i Begyndelsen af den første Opstandelse, til at tage Deel i disse herlige Velsignelser, som er opbevarede til dem, der holder deres Pagter indtil Enden. Skal vi da ikke opholde dem ved vor Tro og Bøn? Jo, vi vil gjøre det. Og hvorledes vil vi tilkjendegive det? Ved at opløfte vor høire Haand, som et Tegn, hvorved vi erkjender, at det er igjennem dem, vi er bleven velsignet med Lys, Viisdom og Forstand, og at det er igjennem dem, som det rette Middel, at vi venter Rigets høiere Velsignelser. Altsaa, naar vi oprække vore Hænder for at antage og understøtte denne Kirkes Embedsmænd, saa forpligter vi os virkelig til at annamme deres Raad og Formaning og holde fast derved. Dersom vi ikke gjøre det, da bryde vi vore Pagter og er følgelig under Fordømmelse. Men, siger Een, er vi tvungne til at votere enten for eller imod? Nei, I er ikke; hvis det var Tilfældet, vilde det tilintetgjøre Eders Frihed og berøve eder en Rettighed, som

enhver burde nyde. Men, uagtet vi har denne Frihed, og kan gjøre som vi vil, hvad dette angaaer, vil vi alligevel, saafremt vi har dette Værks Fremme og Guds Riges Opbyggelse bestandig for Øie, og har Guds Aand hos os, som vi burde have, være enige i alle disse Ting, og votere for Alt hvad der er godt; thi i Enighed, der er Styrke. Vi er døbte til een og samme Aand, og der er sagt, at naar Herren fører Zion tilbage, skal de alle see som med eet Øie; hvilket vi vil jo mere vi kommer til at forstaae eens; og tilsidst, formedelst Vedholdenhed, naae til den Enighed og Magt, som styrer de evige Verdner.

Dersom vi ikke havde Noget at forhandle, vilde det være godt for os at forsamles for at annamme Underviisning, og forene vor Tro til at nedkalde Himlens Velsignelse over os, ei alene medens vi er forsamlede idag, men i vore Huse, naar vi gaaer ud og naar vi gaaer ind, at vi maatte leve saalunde, at Guds Engle vilde komme til os og vi være beskjærmet imod al Fare og den Hellig-Aand boende i vore Hjærter bestandigen, at tildele os den Glæde, som Verden ikke kan give. Lader os derfor bestitte os paa Enighed og Samdrægtighed og bestandig stræbe at have den Hellig-Aand boende i vore Hjærter, paa det at dette vort Arbeide idag maa bringe gode Frugter, saavelsom hvad vi gjør hver Dag i vort Liv, og naar vi har gjort Alt hvad vi kan, saa har vi dog ikke gjort mere end vor Pligt; men vi vil da være beredt til at boe i vor Faders Rige. Gud give det maa skee for Jesu Skyld; Amen.

Paa Præsidentens Opfordring fremstode de Ældste Winberg, Præsident over den svenske Mission, J. Svensen, Præsident over Lollands Conferenze, og C. Larsen, Præsident over Bornholms Conferenze, og afgave Beretning om deres Missioner. Uagtet de hver især havde mødt megen Modstand, navnlig Winberg i Sverrig, hvor han i 4 Dage havde siddet fængslet for Evangeliets Skyld, var dog flere tillagte Kirken og Evangeliet gik stadigt frem.

Efterat Ældste P. O. Hansen havde holdt en Tale om Guds Maade at kalde sine Redskaber til sin Gjernings Udførelse etc. og ønsket Guds Velsignelse over Conferenzen, sluttedes Formiddags Forsamlingen Kl. 12 med Sang og Bøn.

Eftermiddags-Forsamling.

Efterat denne var bleven aabnet med Sang og Bøn, oplæste Ældste P. O. Hansen følgende Forslag:

Foreslaaet af John Van Cott, at denne Conferenze anerkjender og opholder Præsident Brigham Young, som Præsident over Jesu Christi Kirke af Sidste Dages Hellige i hele Verden. Enstemmigt vedtaget.

At Præsident Heber C. Kimball og Willard Richards anerkjendes og opholdes som hans Raadgivere. Enstemmigt vedtaget.

At Orson Hyde opholdes som Præsident for de tolv Apostler. Enstemmigt vedtaget.

At Parley P. Pratt, Orson Pratt, Wilford Woodruff, John Taylor, Georg A. Smith, Amasa Lyman, Ezra T. Benson, Charles C. Rich, Lorenzo Snow, Erastus Snow og Franklin D. Richards opholdes som Medlemmer af det omvandrende Høiraad af tolv Apostler. Enstemmigt vedtaget.

Foreslaaet af P. O. Hansen, at Ældste John Van Cott opholdes som Præsident over Kirken i Skandinavien. Enstemmigt vedtaget.

Foreslaaet af C. Larsen, at P. O. Hansen og H. P. Jensen opholdes som hans Raadgivere. Vedtaget.

Derefter foreslaaet af Præsidenten, at Christian Larsen, Carl C. A. Christensen og Christen Larsen beskikkes til at arbeide i Norge under E. G. M. Hongens Bestyrelse. Enstemmigt vedtaget.

At Petter Bjork, Petter Pettersen, Petter Ømann, Nels Jönsson, Jeppe Jeppesen og Ola Nelsen beskikkes til at arbeide i Sverrig under C. W. Winbergs Bestyrelse. Enstemmigt vedtaget.

At Olaf Lovendal, Johannes Björk, Nels Joh. Ømann og Johan Rosengren ordineres til Præster og beskikkes til at arbeide i Sverrig under Winbergs Bestyrelse. Enstemmigt vedtaget.

At O. N. Liljenqvist beskikkes til Præsident over Kjobenhavns Conferenze. Enstemmigt vedtaget.

At L. A. Skonby og F. C. F. Dorins beskikkes til at arbeide i samme Conferenze under Liljenqvists Bestyrelse. Enstemmigt vedtaget.

At H. P. Olsen beskikkes til Præsident over Bornholms Conferenze. Enstemmigt vedtaget.

At Jeppe J. Folkmann beskikkes til at arbeide i den Conferenze under Olsens Bestyrelse. Enstemmigt vedtaget.

At Johan Liljenstrom og F. C. Hansen ordineres til Præster og beskikkes til at arbeide i Lollands Conferenze under Joh. Svensens Bestyrelse. Enstemmigt vedtaget.

Derefter oplæste Ældste P. O. Hansen følgende skrevne Tale af Præsidenten:

„Elskelige Brodre i Præstedommet. Jeg føler mig tilskyndet til, ved denne Leilighed i Korthed at udtrykke for Eder, hvad der ligger mig paa Sindet, isærdeleshed for dem, som præsiderer over Conferenzer og Grene, hvem mange Sjæle er anbetroet. Herrens Værk i disse Lande er for det Meste i sin Barndom endnu, og følgelig har Kirkens Medlemmer endnu ikke den Erfarenhed, som Mange har opnaaet i andre Lande; men det er ofte Tilfælde, at man kan lære og have Gavn af Andres Erfaring. Vi kan see tilbage paa denne Kirkes Historie og see det Gode, som har været Frugten af en viis og retfærdig Fremgangsmaade, naar som Nogen, der har været kaldet til at præsidere over nogen Deel af Menigheden, og deres Diemeed har været at fremme Christi Sag, og ikke deres egen Sag eller Bequemmelighed, men har ladet Visdom udmærke dem i alle deres Foretagender. Det Folk, som har været under en saadan Bestyrelse, og har givet Agt paa Formaning, har været umaadelig velsignet, og har, formedelst deres Enshed i Følelse og i Handling, havt en Indflydelse rundt omkring, der skaffede dem Agtelse og gjorde Menneskene Godt. Derimod, hvor de har fulgt en modsat Fremgangsmaade, har Skaden, det Onde, som deraf er flydt, været stort. En Præsident over en Green indtager en meget vigtig Stilling i denne Kirke. Det er ham man holder sig til for at faae rigtig Lærdom og Undervisning, han er den, fra hvem man forventer et godt Exempel. Betænk et Øieblik det store Ansvar, der hviler paa Eder; thi Eder er ikke alene anbetroet disse, som har indgaaet Pagten med Herren, men Alle, som er inden eders Embeds Landemærke; Eder paaligger det, at bringe Evangeliet, eller see at det bliver bragt, til enhver

Individ, saa vidt som det staaer i eders Magt at gjøre det, paa det at Ingen skal have nogen Undskyldning. Det bør Eder at paasee, at ingen Uretfærdighed øves i Menigheden, og at alle Embedsmænd, som er under eders Opsyn, er flittig til at udføre deres Pligter, at ikke een er ledig. Det er nødvendig at have megen Viisdom for at kunne præsidere ret; derfor søg Viisdom hos Herren, og søg den ogsaa ved Læsning, som Herren har budet i sine Aabenbaringer. Ligesaa vil I behøve megen Taalmodighed; thi, i det vi kommer ind i dette Samfund, bør det os at være ligesom smaa Børn, som Frelseren sagde, at uden I bliver som et lidet Barn, er I ikke huus; øver derfor en faderlig Omhu og lærer det, der vil opbygge og ophøie, saa at disse, som er under eders Varetægt, maa vore i Naade og Sandheds Erkjendelse. Endvidere, I bør henvende Eder til Præsidenten over Conferenzen om Underviisning, og være færdig og bestemt til at udføre hvad han skulle foreslaa eller tilraade eder Tid efter anden, til Herrens Værks Udvidelse; og lad mig formane Alle, som har paataget sig Christi Navn, til at virke samdrægtig med eders Præsident i Herrens Gjerning, og opholde ham ved eders Tro og Bøn. Lader eders daglige Vandel og Omgang være saaledes, at den vil forskaffe eder Tillid og Agtelse, at de, som er om eder maa samle Kundskab af eders gode Gierninger og blive indbudne til at vandre paa Livsens og Saliggjørelsens Vei. Betænker eders Afhængighed af Herren, og lever saaledes for ham, at I kan paakalde ham med Tillid, og bede om de Velsignelser I har behov; at I, naar I er syg, maa kunne blive helbredet formedelst Guds anordnede Midler, og naar I er mismodig, blive opmuntret og gjort glad under alle Omstændigheder.

Kan jeg sige mindre til Eder, som præsiderer over Conferenzer, end jeg har sagt til dem som præsiderer over Grene? Nei! visselig nei! thi paa eder hviler et større Ansvar, eftersom I haver at vaage over alle Præsidenterne over Grene, som og Medlemmerne, der udgjør Samme; ligeledes at paasee at de omreisende Ældster, som er under Eders Bestyrelse, er pladseret saaledes, som de kan gjøre mest Godt, og at enhver er sit høie og hellige Kald tro; at I benytter enhver Leilighed til at aabne nye Steder saavidt som eders Conferenze naaer; og naar der er et tilstrækkeligt Antal til at oprette en Green, saa gjør det, paa det at der maa være et Samlingssted for de Oprigtige af Hjærtet; og naar I og Alle de, der har været med eder, har arbeidet flittigt ved at prædike Evangeliet for desformedelst at sætte Folket i Besiddelse af Sandheden, da er der endnu et andet Middel, som jeg ogsaa vil anbefale som eet af de fornemste til Sandhedens Forkyndelse, og det er, at udsprede Bøger og andre Skrifter. De kan anvendes som Prædikere der, hvor Guds Tjenere maaskee ikke vilde blive tilladt at komme; thi I veed jo Alle vel nok, at der existerer megen falsk Stolthed iblandt Menneskene, og at Somme desaarsag hellere vilde miste deres Salighed og gaae til Fordømmelse, end at det skulde hedde, at de havde en ydmyg Gudstjener i deres Huus. Efter hvad jeg har lagt Mærke til, foranlediges jeg til at troe, at dersom den Herre Jesus Christus selv skulde komme, paa den samme ydmyge og nedladende Maade, som han kom til Jøderne, og man vidste, han var af fattige Forældre, vilde de raabe: ingen Adgang! Vi behøver ikke dine Lærdomme; væk med dig! o. s. v. Naar Folket i haus Dage, som var selvretfærdig og hængte hart ved deres Fædres Sagn og deres Hjærters Stolthed, vilde forkaste ham, saa tænk ikke det er underligt om haus Tjenere

bliver forkastet i vore Dage. Lad dette ikke afskrække eder, men søg at sætte dem i Besiddelse af nogle af vore Skrifter; om de da ikke kan lide at nogen seer dem læse dem, saa kan de jo gaa til et afsides Værelse og læse dem, eller bie til Nattens stille Timer, naar deres Naboer er falden isøvn, og hvis deres Hjærter er aabne til at annamme Sandheden, vil Lyset frembryde i deres Sind, hvilket vil forundre dem og bringe dem til at søge efter Meer og vedblive at søge, indtil de bliver færdig til at erkjende, at de har været i Mørket ihenseende til Veien til Salighed og at Alt var indhyllet i Hemmelighed; men at de nu er kommen til Lyset, og har derved faaet Mod til at bekjende Sandheden for Verden, ved at adlyde de høie Himles-Fordringer.

Hvilken god Leilighed vilde det ikke være for dem, som har Evne til at gjøre Godt, at opkjøbe vore Skrifter til at udsprede iblandt Folket for at hjælpe til at fremme Herrens Gjerning. Maaskee I ikke nu fatter hvad Godt, der vilde udgaae fra eder, som har Evne til at være rundhaandet i alle disse Sager; men see tilbage i denne Kirkes Historie, da vil I finde et Exempel, hvor Herrens Profet kaldte nogle af de tolv Apostler til at gaae med Evangeliet til Europa for første Gang. See under hvilke Omstændigheder de forlod deres Hjem; der var neppe Husly for deres Koner og Børn, ikke at sige noget om Føde og Klæder. Men svigtede de derfor deres Pligter, fordi de ingen Midler havde? Nei! Herren havde kaldet dem og de vilde adlyde, hvorfore de lavede sig til at reise, og Herren rørte ved deres Hjerter, som havde Midler, saa at de satte dem istand til at reise. Nu seer vi tildeels de gode Følger af hvad nogle faa Gavmilde haver gjort. Betragt de mange Tusinder i Europa, som nu glæder sig over Sandheden, og mange Tusinder, som allerede er forsamlede til Zion, ikke at sige noget om den store Mangfoldighed, der endnu vil annamme den, som en Følge af at det hellige Præstedomme er bleven anbetroet til Mænd i disse Lande. Jeg vilde ønske til Gud, at jeg havde en Engels Tunge og Sprog til at udtale mig, saa at jeg kunde faae hvert Øre til at ringe og hvert Hjerte til at fatte, hvor nødvendigt det er, at gjøre Alt, hvad der staaer i vor Magt, for at advare Menneskt; thi Tiden er nær, da "Herren skal lade sin Røst høre udaf Himlen, sigende: Lytter! I Nationer paa Jorden; og hør den Guds Ord, som skabte Eder. O I Nationer paa Jorden! Hvorofte vilde jeg ikke have samlet eder ligesviis som en Høne samler sine Kyllinger under sine Vinger, men I vilde ikke. Hvor ofte har jeg ikke kaldt paa Eder ved mine Tjeneres Mund, og ved Engles Sendelse, og ved min egen Røst, og ved Tordeners Røst, og ved Lyns Røst, og ved Stormvindes Røst, og ved Jordskjælvs Røst, og ved Svære Hagleveirs Røst, og ved Hungersnøds og alleslags Pestilenzes Røst, og ved en Basuns stærke Lyd, og ved Doms Røst, og ved Naades Røst hele den ganske Dag, og ved Herligheds og Æres Røst, og evigt Livs Rigdomme, og vilde have frelst eder til en evigvarende Salighed, men I vilde ikke. See, Dagen er kommen! Min Vredes Grumheds Beger er fuldt;" — saa siger Herren. Vær derfor ikke efterladne, Brødre, eftersom I seer Herrens Dag nærme sig; men vær flittig og opløft eders advarende Røst Dag for Dag, at der maa blive sagt til eder: Det er vel, du gode og tro Tjener! du har været tro over Lidet, jeg vil sætte dig over Meget; gak ind til din Herres Glæde;" saa og at eders Navne maa staae skrevne i Himlens Archiver, som af det Tal, der flittigen ad-

varede deres Medmennesker, endog i den sidste Time, naar Herren vil sige: Det er nok, mig bør det at dømme, og jeg vil betale.

Hvad Emigration anbelanger, da tvivler vi ikke om, at I jo alle ere begjerlige efter at komme afsted og længes efter den Dag, da I kan forlade eders Fædrelands Kyster; men vær taalmodig, saa vil I alle have den Fornøielse i Herrens belejlige Tid. Der var Nogle, der havde gjort Regning paa at reise, som vi idag har bestikket til at arbeide i Viingaarden lidt længere; maaskee I kunne synes, at der fordres for meget af eder; men dersom i vil tænke lidt, og betragte hvormeget der er for Herrens Tjenere at bestille, og at I er allerede i Landet, og er bekjendt med Sproget og Folket og deres Skikke, har betydelig Erfarenhed, er kraftfulde og fulde af Aand til at prædike, og I udentvivl sætter Priis paa Sjæles Frelse og vilde glæde eder ved at see tusinde, som Segl paa eders Tjeneste, saa er dette hvad vi har at fremsætte til Undskyldning, fordi vi saaledes holde eder tilbage. Vor Anskuelse er denne, at Herrens Værk fordrer det, og eftersom dette Værk skal rulle frem, og ingen Magt kan hindre det, saa behover vi eders Hjælp dertil, og Herren vil velsigne eder saare meget derfor. Vi venter snart at kunne meddele dem, som skal udvandre i Aar, al den nødvendige Underretning. Og nu vil jeg slutte med at bede Herren velsigne eder alle, med enhver Velsignelse, som er nødvendig til eders Saliggjørelse her og herefter. Amen."

Efter Opfordring fremstod Ældste H. P. Jensen og holdt en kort, kraftig Tale, hvori han stræbte at tydeliggjøre Nødvendigheden af Lydighed og Enighed iblandt Guds Børn, advarede imod urette Aanders Indflydelse o. s. v., hvorefter Ældste P. O. Hansen ligeledes holdt en kort Tale, hvori han navnlig stræbte at forklare hvorledes den Almægtige bestyrer sit Rige: — at hans Riges Embedsmænd kaldes og bestikkes af ham, fra oven ned ad, og ikke vælges af Folket. Hans Tjenere blev sendt til dette Land, uden at Nogen herfra forlangte det o. s. v., hvilket altsammen syntes at tjene til Opbyggelse for de Forsamlede.

Eftersom Conferenzens Forretninger var gjort, og det var saa nær Søndag og Mange havde at arbeide om Hverdagen, saa foreslog Præsidenten at hæve Conferenzen, uden videre Bestemmelse. Dette blev enstemmigt vedtaget. En Psalme blev afsjungen, og da sluttedes med Bøn af Ældste C. Larsen.

J. Van Cott, Præsident. F. J. Hahn, Secretair.

Skandinaviens Stjerne.

Bestikkelser. Ældste O. C. Folkmann og Præst A. Svendsen er bestikket til at arbeide i Lollands Conf. under Ældste J. Svensens Bestyrelse. J. Van Cott.

Emigranterne. Fra Liverpool hedder det: Ældste W. G. Mac Mullen ankom i vor Midte den 25de September paa Mission til dette Land. Han afreiste fra Boston i De forenede Stater med Dampskibet Europa den 14de. Han og de andre Brødre, som kom fra Dalen tilligemed ham, passeerte de udvandrende Hellige imellem Laramie og Loup Fork. Der herskede de bedste Følelser iblandt dem, ingen Knur, ingen Sygdom. Kreaturerne saae godt ud, for der var Overflødighed af Græs — isandhed det har været det bedste Aar, de endnu har havt, baade for Mennesker og Dyr. Ældste Haights Bestræbelser for at udstyre Selskaberne omtaltes med største Tilfredshed. Mill. Star.

Polygami,

er det overeensstemmende med Biblen, Mormons Bog og Lærdommens og Pagtens Bog hos Jesu Christi Kirke af Sidste Dages Hellige.

(Et Brev fra Ældste John Jaques til Hr. J— G—).

Liverpool d. 31. Januar 1853.

Hr. J— G—

Min kjere Herre — deres Brev af 17de Dennes ligger foran mig, og da denne er den første Leilighed jeg har havt til at svare, benytter jeg den glad, og skrider frem til at betragte Gjenstanden for deres Meddelelse, nemlig, Læren om Polygami eller Fleerkoneri.

De erkjender, Sir, at de Sidste Dages Helliges Religion vel kan være ret; men de er ikke til den nuværende Tid istand til at forstaae den, især deleshed naar de sammenligner Aabenbaringen, som er offentliggjort i „Millennial Star" Nr. 1, denne Aargang, med et Skriftsted paa den 120de Side i Mormons Bog og et andet Skriftsted i Lærdommens og Pagtens Bog, Afdeling om Giftermaal og de benegtende Svar, som de Sidste-Dages Hellige har givet til en Avises Beretninger om denne Gjenstand.

Jeg har ikke i Sinde at gaae ind paa langvarig at drøfte den Gjenstand, Polygami; men for saavidt som de forlanger af mig, at jeg skal belyse den Sag lidt, vil jeg med Guds Aands Bistand i Korthed, skjøndt ieg haaber tilfredsstillende, søge at fremlægge nogle faa af mine Begreber derom for dem, og fremstille nogle faa Henviisninger; og den bedste Maade, der forekommer mig at gjøre dette paa er, at opløse deres Vanskeligheder i Form af tvende Spørgsmaal og besvare dem som følger:

1. Er Læren om Polygami eller Fleerkoneri en bibelsk Lære?

2. Dersom Polygami er en bibelsk Lære, hvorledes kan det da forenes med det, som findes Side 120 i Mormons Bog, med Bemærkningerne i Lærdommens og Pagtens Bog, Afdeling om Giftermaal, og med de benegtende Svar, som de Sidste-Dages Hellige har givet til forskjellige Blade om den Gjenstand?

1. Er Læren om Polygami eller Fleerkoneri en bibelsk Lære?

Sir, som Svar paa dette Spørgsmaal kan jeg, med den største Vished og uden den ringeste Frygt for sandfærdig Modsigelse, sige Ja! Saa langt tilbage som Lamech kan vi finde Fleerkoneri-Systemet at herske; thi de inspirerede Historieskrivere beretter, at "Lamech tog sig to Hustruer, den enes Navn var Ada og den andens Zilla" (1 Mose B. 4, 19). Nu Skriften fordømmer ikke Lamech for disse Ting, der er ikke et fordømmende Ord til Lamech, fordi han havde mere end een Hustru.

Den næste Person, vi kommer til i den hellige Historie, er een af de af Gud meest udmærkede Mænd, hvis Navne er optegnet i den inspirerede Bog, Abraham, de Trofastes Fader, Guds Ven.

Herren forjættede Abraham, at Han vilde gjøre hans Sæd som Jordens Støv, saa at dersom et Menneske kunde tælle Støvet paa Jorden, saa skulde Abrahams Sæd være talt. (1 Mose B. 28, 14). Men Sara hun var ufrugtbar; hvorledes skulde hans Sæd da blive saa mangfoldig som Sandet paa Strandbredden? Da Sara saae, at hun ikke fødte Abraham Børn, bad hun ham at tage Hagar, hendes ægyptiske Pige, til Hustru, og sagde til ham: "See nu, Herren haver tillukt mig, at jeg kan ikke føde: Kjere, gak til min Pige, maaskee jeg kunde bygges af

hende; og Abraham adlød Saras Røst. Saa tog Sara, Abrahams Hustru, Hagar, sin den ægyptiske Pige, der de ti Aar var ude, at Abraham havde boet i Canaans Land, og hun gav Abraham sin Mand hende til hans Hustru. Og han gik til Hagar, og hun undfik." (1 Mose B. 16, 2—4.) Behagede Abrahams, Saras og Hagars Opførsel i denne Sag Herren? Ja! ganske vist. Da Hagar saae, at hun havde undfanget, følte hun naturligviis stolt deraf, og i hendes Hjertes Stolthed ringeagtede hun hendes Frue, som ikke var saa lykkelig. Da Sara saae, at hun blev ringeagtet, saa blev hun strænge imod Hagar, indtil Hagar flygtede fra hendes Aasyn ud i Ørken. Og Herrens Engel fandt hende, og raadede hende at vende tilbage til sin Frue. Hvad! Herrens Engel besøge og tale til een af en Bigamists Hustruer? Ganske vist; Herren sendte en Engel til at gjøre det. Forargeligt! græsseligt!! ubryder en from, Kirke eller Capel søgende Christen, der kun har een Hustrue; hvilken gyselig Gudsbespottelse! siger en anden, at fremstille Herren, som Een, der bifalder Ægteskab med to Hustruer! (Bigami.) Men "Kjendsgjerninger er ubøielige Ting;" ligemeget, hvor forargelig, græsselig og forfærdelig gudsbespottelig den kan synes for de overdreven Frommes dunkle Indbildning, Herren bifaldt den dog virkelig bestandig; Kjendsgjerningen at Han gjorde det, staaer saa fast og ubetvivleligt for os: den møder os allevegne; vi vende os hvor vi vil, saa kan vi dog ikke flye fra den; dersom vi fornegter den, maa vi forkaste Biblen aldeles og søge en anden Veileder. Vi maae betragte denne hellige Bog, som man har lært os at betragte som Guds aabenbarede Villie, og Hans Handlemaade med Forfædrene, og Hans Bestemmelser med Hensyn til os selv og Jorden, hvorpaa vi staaer — vi maa betragte denne hellige Bog, som en sammenskrabet Dynge af Usandheder, en Samling af snildt bedragende Fabler, mere fantastiske, urimelige og uvæsenlige, end Nætterne i Arabien, eller Gullivers, eller Don Quixotes, eller Baron Munchausens, om vi har i Sinde at forsvare at Gud ikke bifaldt Abrahams poligamistiske Liv.

Men hvad mere sagde Herrens Engel til Hagar? Han sagde: "Jeg vil gjøre din Afkom meget mangfoldig, at den skal ikke tælles for Mangfoldighed — — — See du er frugtsommelig, og skal føde en Søn, og du skal kalde hans Navn Ismael." (1 Mose B. 16, 10 og 11.) Og da Hagar anden Gang blev sendt bort, bød Herrens Engel hende ikke at frygte; thi hendes Søn Ismael skulde blive en stor Nation; og det er stadfæstet at "Gud var med Drengen, og han vorte op, og boede i Ørken, og blev en Skytte med Bue." 1 Mos. 21. Her er end mere Beviis paa, at Herren billigede at Hagar blev een af Abrahams Hustruer.

Blev Sara velsignet af Herren fordi hun gav Hagar til Abraham, og Abraham, fordi han annammede hende? Jo, visselig. Tretten Aar efter Ismaels Fødsel viste Herren sig for Abraham og gjorde en Pagt med ham, at han skulde vorde saare frugtbar og blive Fader til mange Nationer og Konger; at Ismael, hans Søn med Hagar, skulde blive velsignet, og vorde frugtbar og saare mangfoldig, og skulde avle tolv Fyrster og gjøres til et stort Folk. Herren lovede ogsaa Abraham, at hans Hustru Sara skulde blive velsignet og føde en Søn, og blive Moder til Nationer og Konger. — 1 Mos. 17. Paa denne Tid var Sara halvfemsindstyve Aar gammel, og Abraham var ni og halvfems; og de loe begge ad den Idee, at de skulde faae

Børn i den Alder. Efterſom Abraham ikke ret vel kunne vente, at Sara vilde føde Børn, da hun allerede var ſaa gammel, iſær da hun havde været ufrugtbar i hele ſit Liv, ſaa bad han til Herren, at Ismael maatte leve til at fortſætte en Sæd paa Jorden, igjennem hvilken Herren kunde opfylde ſine Forjettelſer til ham. Og Gud ſagde: "Sandeligen, Abraham, din Huſtru ſkal føde dig en Søn! og du ſkal kalde hans Navn Iſaak; og jeg vil oprette min Pagt til en evig Pagt med ham, for hans Afkom efter ham." 1 Moſeb. 17. 19. Her ſees det, at Herren var behaget med, at Sara gav Hagar til Abraham. Da Sara var Abrahams eneſte Huſtru, var hun ufrugtbar, og blev ved at være det indtil hun gav ſin Mand en Huſtru til. Efter at hun gav ham Hagar til Huſtru, ſkete det ikke alene, at Hagar undfik og fødte, men Herren nedlod ſig ogſaa til at gjøre Mistkundhed imod Sara, og tilkjendegav ſit Velbehag med hvad hun havde gjort, ved at oplade hendes Liv; og Sara undfik og fødte ſin Herre en Søn, og det da hun var gammel og det ikke mere gik Sara efter Qvinders Viis." Da Abraham havde een Huſtru, ligeſom fromme Chriſtne i vore Dage, negtede Herren ham Livsfrugt, uagtet han havde lovet ham det; men ſaaſnart han havde taget den anden Huſtru, ligeſom de Folk, man i vore Dage kalder Hedninger, eller Mohamedaner, ſaa velſignede Herren ham med Afkom, og det ei alene ved hans anden Huſtru, men ogſaa ved den første. Nu min Herre, de maa udlægge det ſom de vil, ſaa er det dog ikkun et roddent Argument for Enkoneſyſtemet. Jeg vil blot ſige, og jeg gjør det med Reſpekt, at om den Almægtige ſkulde behandle Mænd nu ſom han behandlede Abraham, nemlig undlade at ſkjænke dem Afkom ſaa længe de kun havde een Huſtru, og velſignedem med Børn, ſaaſnart de tog een til, — om den Almægtige ſkulde gjøre dette, da maatte de Chriſtne hurtig afſkaffe deres nærværende Ægteſkabs-Politik, og antage een, der var mere ædel og mere efter Skriften, ellers vilde de om faa Aar alle være uddøde, og en efter deres Mening "mørk" Tidsalder begynde; og ſom de Chriſtne ingen Propheter har iblandt dem, ſaa veed de ikke enten dette er iblandt "Guds Hemmeligheder" eller ikke.

Der er et andet Vidnesbyrd om, at Gud fandt Behag i Abraham. Hvad! velſignede Herren Hagars Søn Ismael? Herren ſagde til Abraham: "og jeg vil ogſaa gjøre Tjeneſtegvindens Søn til et Folk, *fordi han er din Sæd.*" 1 Moſ. 21. 13. Dette maa forekomme de Chriſtne høiſt forbanſende; Herren velſignede virkelig Ismael, fordi Abraham havde faaet ham ved at tage ſig flere end een Huſtru! Herren velſignede den Mands Børn, fordi han havde to Huſtruer! Naar Herren velſignede Hagars Barn, fordi hun, for at faae dette Barn, gav ſig ſelv til Abraham, ſom anden Huſtru, ſaa maa vi naturligviis deraf ſlutte, at hvis Hagar havde forbleven i Ægypten og var bleven en Ægypters eneſte Huſtru, ſaa vilde hendes Førſtefødte ikke have været berettiget til de Velſignelſer, ſom Herren lovede ham fordi han var af Abrahams Sæd.

I 1 Moſ. 25. 1. er det ſkrevet, at Abraham tog ſig en Huſtru til, hvis Navn var Ketura. Og i 6 Vers er det ſkrevet, at Abraham havde Medhuſtruer; og dog var Guds Velſignelſe over ham, og han erhvervede ſig Navn af at være een af de allertrofaſteſte Mænd, ſom nogenſinde levede.

(Fortſættes).

Statistisk Rapport

over

den skandinaviske Mission af Jesu Christi Kirke af Sidste-Dages Hellige,

fra den 6te April til den 6te October 1853.

Conferenzer.	Grene.	Ældster	Præster	Lærere	Diaconer	Medlemmer	Døbte	Udelukte	Emigrerede	Døde	Summa
Danmark.											
1. Kjøbenhavn	10	28	22	29	15	728	348	32	"	14	822
2. Lolland	6	6	4	4	3	97	48	6	"	"	114
3. Borrholm	3	3	7	5	3	110	55	5	"	"	128
4. Fredericia	8	14	12	10	4	182	84	12	"	2	222
5. Aalborg	6	13	6	15	2	192	78	6	"	4	228
6. Vensysssel	6	6	8	8	"	163	103	6	"	1	185
Norge.											
7. Brevig	3	9	9	7	4	152	163	14	"	3	181
Sverrig.											
8. Skaane	5	10	7	5	1	93	90	31	"	1	116
Island.											
9. Westmanna eyum	1	3	1	"	"	3	6	"	"	"	7
Summa	48	92	76	83	32	1720	975	112	"	25	2003

Liste over de Penge, Contoret har imodtaget fra Bogagenterne fra den 1ste til den 8de October 1853.

	Rbd.	Mk.	Sk.
A. P. Trane	12	"	"
Joh. Svensen	20	"	"
O. C. Folkmann	12	2	14
N. K. Beck	10	"	"
Summa	54	2	14

	Rbd.	Mk.	Sk.
Transport	54	2	14
P. Nielsen	1	5	4
H. Lundblad	10	4	14
N. Andersen	1	2	"
P. Christensen	1	1	2
Summa	69	4	2

Indhold.

	Side.
Joseph Smiths Levnetsløb (fortsat)	17.
General-Conferenze	22.
Redactionens Bemærkninger	28.
Polygami	29
Statistisk Rapport	32.

„Skandinaviens Stjerne" udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned, og faaes hos DHrr. Boghandlere, samt hos Redactøren i Gothersgade Nr. 28 og 29, 3die Sal

Udgivet og forlagt af J. Van Cott.

Trykt hos F. E. Bording.

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

3. Aarg. Nr. 3. Den 1. November 1853. Priis: 6 ß pr. Expl.

Joseph Smiths Levnetsløb.

(Fortsat fra Pag. 22.)

De Ældste begyndte at komme tilbage fra deres Missioner i de østlige Stater, og afgav Beretning om deres forskjellige Forvaltninger i Herrens Viingaard; og medens vi var tilsammen i disse frydfulde Stunder, adspurgte jeg Herren og annammede følgende "Aabenbaring, given den 29de og 23de September 1832, **om Præstedomme.**" See Pagtens Bog Side 22.

Følgende er uddraget af Aften- og Morgen-Stjernen af September 1832.

Om at skrive Breve.

"Skrivekonsten er een af de største Velsignelser vi nyder. At øve os i den er vor Pligt, og at bruge den er vor Rettighed. Ved dette Middel kan Hjertets Tanker handle uden Legemet, og Sindet tale uden Hovedet, om de end er flere tusinde Mile adskilt, og mange Tidsaldere efter at Kjødet er gaaet tilbage til dets Moder, Støvet. Kjære Læser, har du nogensinde tænkt over paa denne simple, denne nyttige, denne himmelske Velsignelse? Det er een af Guds bedste Velsignelser til Menneskет, og det er Menneskets Rettighed at nyde den. Ved Skrivning er Herrens Ord bleven overleveret til Jordens Beboere fra Slægt til Slægt. Ved Skrivning er Menneskens Opfindelser og Kundskaber bleven opbevaret og meddeelt fra Tid til Tid til Verdens Gavn. Formedelst Skrivning er Alt, hvad der skeer i Livet, udspredt over Tidens Strøm, ligesom Himlen over Havet, for den opvoxende Mangfoldigheds Øine at see paa. Og, medens vi saaledes opregner nogle af de Velsignelser og Fornøielser, som er Følger af denne ædle Konst, saa lad os ikke forglemme at betragte nogle faa af de Forbandelser og Ulykker, som paafølger Misbruget af denne ypperlige Gave. Vi seer hvor stor en Ild, der kan antændes af en liden Gnist, lader os derfor ikke staae stille. Lader os ikke forglemme at sætte et bedre Exempel, naar vi seer Æreskjænderen dyppe sin Ravnefjer i Galde, for at plætte en uskyldig Persons gode Navn og Rygte. Lader os græde, thi det vil Himlene gjøre, naar de store Mænd paa Jorden skriver deres Ære med de Faderløses og Enkernes Taarer. Lader os sørge, fordi denne Verdens Forsængelighed skrives i gyldne Breve, for at bedrage. Men det er nok, thi de Ugudelige skriver dem selv til Døden, og

Herrens Haglstorm skal bortrydde Løgnerens Skjul. Vi er, som Disciple af den velsignede Jesus, forpligtede ved Alt, hvad der gjør Religion til en Velsignelse for Jordens Beboere, til at sætte et ædlere Exempel, medens vi seer denne storartede Frihed misbrugt; at gjøre vor Gjerning paa en mere hellig Maade, og, som Herrens Tjenere, der ønsker at være anerkjendt i alle Henseender, ikke skjule nogen af vore egne Feil, ei heller dække nogen Mangel hos Andre; ei heller give Forargelse, hvorved vi kunde føre Skam over vor hellige Faders store Sag.

"Det er Gud velbehageligt at see Mennesker bruge de Velsignelser, han skjænker dem, og ikke misbruge dem. Desaarsag, hvis de Hellige forbliver i den Tro, ved hvilken de er bleven kaldte, skal Jorden give sin Grøde og Himlens Velsignelser skal følge dem, og Herren vil give dem et reent Sprog igjen, og Guds Herlighed vil atter være blandt de Retfærdige paa Jorden. Alting er for Mennesket, ikke Mennesket for Alting. Kjære Brødre, førend vi kan lære Verden, hvorledes den kan handle ret, maa vi kunne gjøre det selv. Derfor, i hans Kjerlighed, som er ideel Kjerlighed, hvis Aag er gavnligt og hvis Byrde er let, som talede som Mennesker aldrig talede, lader os i den Kjerlighed tilbyde eder nogle faa Ideer om denne Gjenstand, for Saadanne at betragte, som mener at de elsker deres Næste som dem selv, for Retfærdigheds og evigt Livs Skyld.

"1. Skriv aldrig et Brev til en Ven eller Fjende, uden du har Forretninger, som ikke kan udføres saa vel paa nogen anden Maade; eller uden du har Nyt at meddele, som er værdt Tid og Penge. Paa denne Maade vil Du vinde Tillid og spare Postpenge.

"2. Skriv aldrig Noget til en Ven eller Fjende, som du er bange for at læse for Ven eller Fjende; thi Breve, som kommer langt fra, især eet eller to tusinde Mile, eftersøges med stor Begjerlighed; og, eftersom Ingen tilfulde kan bedømme Mennesker og Sager, saa kan du let derved forurette dig selv, dit Fædreland, dine Venner og dine Fjender, og lægge en Løgn i et ærligt Menneskes Mund, saavelsom i en Forræders, hvilken Løgn, Sandheden i sin langsomme skjøndt rene Fremgang, maaskee ei vilde naae at modbevise førend dit Hoved er under den tause Jord.

"3. Skriv aldrig andet end Sandhed, thi Sandheden er himmelsk og, lig Solen, altid skinnende, og beviser sig selv uden Logik, uden Grunde, uden Vidner, og feiler aldrig. Sandheden er af Herren og vil seire.

"4. Straf aldrig en Ven eller Fjende for sine Feil ved at skrive til den, uden efter Aabenbaring; thi for det Første, om dine Hensigter i sig selv var aldrig saa gode, kan de dog let blive offentlig bekjendt, for ethvert Brev kan blive opbrudt, og din Mening kun om den ene Side af Sagen, blive udspredt for de fire Veir; og den, som du mente det Godt, annammer Ondt, og dig gavner det Intet. Atter, vi kan neppe finde Sprog paa Jorden nu, hverken som skrives eller som tales, i hvilket man kan gjøre sit Hjertes sande Mening forstaaelig for en Anden, hvorfor du er udsat for at blive misforstaaet og opvække ubehagelige Følelser, og du kan ved blot at bruge et tvetydigt Udtryk, oprive et gammelt Saar, idet du behandler det som om der var dødt Kjød deri, naar det kun behøvede lidt Olie af en god Samaritans Haand personlig til at lægge det. Det er ligemeget hvor ædle dine Hensigter end er, saa kan du dog ikke berøre et Menneskes Hjerte i det Fjerne, som naar den er nærværende. Det er sandt, at du kaster ikke dine Perler

for Sviin, men du kaster dit Guld for Mennesker, og de plyndrer dig for din Daarligheds Skyld. Giv gode Raad istedetfor at dadle; og naar I sees Ansigt til Ansigt, da revs den, der er viis, saa vil han elske dig; eller gjør saaledes imod din Ven, paa det at hvis han skulde blive din Fjende, han da ikke maa kunne finde noget imod dig. Saaledes vil du kunne leve, ikke alene uplettet, men uden Mistanke.

"5 Skriv aldrig Noget, som du ikke vilde være bekjendt, om det blev trykt; eller Noget, som kunde mishage det allerømmeste Hjerte; dersom du skriver det, som du vilde skamme dig ved om det var trykt, da er du tvesindet; og dersom du skriver Noget, som er dydkrænkende, da har du ikke Guds Aand; og dersom du skriver Noget, som saarer det svage Hjerte, da føder du ikke Herrens Lam, og følgelig handler du ikke imod Andre, som du vil, at Andre skulde handle imod dig. Den eneste Regel vi ville give for Brevskrivning er denne: — Skriv hvad du er villig at der skal offentliggjøres baade i denne Verden og i den tilkommende. Og give Gud, at ei alene Christi Disciple, men hele Verden, var villig til at følge denne Regel. Da vilde Budene blive holdt, og Ingen vilde skrive et Ord imod Herren sin Gud. Ingen vilde skrive et Ord imod sin Fader eller Moder. Ingen vilde skrive et Ord imod sin Næste. Ingen vilde skrive et Ord imod Guds Skabninger: Ingen vilde behøve at skrive et Ord imod Nogenting, undtagen Synd; og da vilde Verden være værd at leve i, thi der vilde Ingen være til at fornærme."

Jeg vedblev at oversætte, samt at tjene Menigheden hele Efteraaret, med Undtagelse af en hurtig Reise til Albany, New York og Boston i Selskab med Biskop Whitney, hvorfra vi kom tilbage den 6te November, efter min Søns, Josephs Smiths, Fødsel den 3die. Som Svar paa Breve fra Brødrene i Missouri, skrev jeg Følgende:

"Kirtland d. 27. Novbr. 1832.

"Broder William W. Phelps. — Jeg siger Broder, fordi jeg føler saaledes af Hjertet, og endskjøndt det ei er længe siden jeg skrev et Brev til dig, saa troer jeg dog du vil undskylde, at jeg skriver dette, da jeg har mange Ting, som jeg ønsker at meddele. Nogle Ting, som jeg vil nævne i dette Brev, ligger mig meget paa Sindet. Jeg er vel, og min Familie ligesaa; Gud skjænke dig det Samme, og dine, og alle Brødre og Søstre, som ihukommer at spørge efter Herrens Befalinger og Zions Velfærd, samt efter saadant et Væsen, som jeg, og idet jeg dikterer dette Brev, smigrer jeg mig med, at du siger eller tænker noget lignende med disse Ord: "Min Gud, stor og mægtig er du, derfor viis din Tjener, hvad der skal skee med alle disse, som ønsker at komme op til Zion for at holde Guds Bud, men har ikke annammet deres Arv ved at offre, med Anviisning eller Skjøde fra Biskoppen, den Mand, som Gud har beskikket paa en lovmæssig Maade i Overeensstemmelse med Loven, som er given for at organisere og ordne Menigheden og alle dens Anliggender.

"Broder William, i Guds Kjerlighed og med den fuldkomneste Tillid til dig, som en Guds Mand, hvilken Tillid jeg har erholdt formedelst et himmelsk Syn, vil jeg stride til at udfolde for dig nogle af mit Hjertes Følelser, samt besvare Spørgsmaalet. 1) Det er Herrens Boghholders Pligt, hvem Han har beskikket til at skrive Historien, Kirkens almindelige Optegnelse over Alt hvad der skeer i Zion, og over alle dem, som helliger af deres Formue og annammer Arvelodder lovmæssigen af Biskoppen, og ligesaa deres Levemaade, deres Tro og deres Gjernin-

ger, og ligeledes over dem, som falder fra efter at have annammet deres Lodder. 2) Det er imod Guds Villie og Befaling, at disse, som ikke annammer deres Lodder ved at offre i Overeensstemmelse med hans Lov, som han har givet for at tiende sit Folk til at berede dem imod Hevnens og Opbrændelsens Dag, skulde have deres Navne indskrevne blandt Guds Folk; ei heller skal deres Slægtregister holdes, ei heller beholdes hvor det findes nogensteds i Kirkens Bøger eller Historie; deres Navne skal ikke findes skreven i Guds Lovs Bog, ei heller deres Fædres, ei heller deres Børns Navne, siger den Herre Zebaoth, ja, saa siger den sagte, blide Røst, som taler igjennem og gjennemtrænger alle Ting, og ofte kommer den mine Been til at skjælve, idet den kundgjør, sigende: Og det skal skee, at Jeg, den Herre Gud, vil sende Een, vældig og stærk, holdende Magtens Scepter i sin Haand, iført Lys til Bedækning, hvis Mund skal yttre Ord, evige Ord, medens hans Indre skal være en Sandhedens Kilde, til at istandsætte Guds Huus og ordne de Helliges Arvelodder, hvis Navne, og hvis Fædres og Børns Navne, findes indskrevne i Guds Lovs Bog; medens den Mand, som nok er kaldet af Gud og bestikket, men udrækker sin Haand for at støtte ved Guds Ark, skal falde under Dødens Slag, ligesom et Træ, der træffes af Lynildens hurtige Slag; og alle de, der ikke findes skrevne i Ihukommelsens Bog, skal ingen Arvedeel finde paa den Dag, men de skal blive hugget isønder, og deres Deel skal blive dem bestikket iblandt de Vantroe, hvor der er Graad og Tænders Gnidsel. Disse Ting siger jeg ikke af mig selv, derfor, eftersom Herren taler, vil han ogsaa fuldbyrde.

Og de, der er af det høie Præstedømme, hvis Navne ikke findes skrevne i Guds Lovs Bog, eller som befindes at være faldne fra, eller at være udelukte af Kirken, saavelsom de af det ringere Præstedømme, eller af Medlemmerne, skal paa den Dag ikke finde nogen Arvedeel iblandt den Allerhøiestes Hellige; derfor skal det skee med dem, som med Præstens Børn, som du vil finde skrevet hos Ezra 2, 61, 62.

Nu Broder William, dersom det, jeg har sagt, er sandt, hvor forsigtig burde da ikke Menneskene være, hvad de gjør i disse sidste Dage, at de ikke skulde blive afskaarne fra deres Forventninger og de, der tænker de staaer, skulde falde, fordi de ikke holder Herrens Befalinger; medens I, som gjør Herrens Villie og holder hans Bud, har Aarsag at glæde eder usigeligen, thi Saadanne skal blive ophøiet meget høit, og skal blive opløftet i Triumf over alle denne Verdens Riger; men jeg maa forlade denne Gjenstand i Begyndelsen.

O Herre, naar vil den Tid komme, da Broder William, din Tjener, og jeg skal kunne staae tilsammen og skue evig Viisdom indgraven paa Himlen, medens vor Guds Majestæt holder det mørke Forhæng oppe, og vi læser Evighedens Omgang, til vore udødelige Sjæles Mættelse? O Herre Gud! fri os i din egen beleilige Tid af dette lille snevre Fængsel, som næsten er total Mørke af Papir, Pen og Blæk; — og et kroget, gebrokken, adspredt og ufuldkomment Sprog.

Jeg har faaet ti Supskribenter paa Stjernen. Hils alle Brødrene. Din Hengivne. Amen.

Joseph Smith, jun.

Den 6te December 1832 imodtog jeg følgende »Aabenbaring, der oplyser Lignelsen om Hveden og Klinten.« See P. B. Side 37.

Udsigterne til Ufred iblandt Nationerne blev mere synlige i dette Aar end i de foregaaende Aaringer siden Kirken

begyndte sin Reise ud i Orken. Cholera-aens Ødelæggelser var frygtelige næsten i alle store Stæder, Plagen udbrød i Indien, medens de forenede Stater i al deres Pragt og Storhed truedes med pludselig Ødelæggelse. Folket af Nord Carolina var forsamlet til Convention i November, udstedte Forordninger, erklærede deres Stat for en fri og uafhængig Nation, og bestemte Torsdagen den 31te Januar 1833, som en Dag til Ydmygelse og Bøn, for at paakalde den Almægtige om at skjænke dem hans Velsignelse og gjenoprette Frihed og Lyksalighed inden deres Grændser.

Præsident Jackson udstedte sin Proklamation imod denne Opstand, didsendte Tropper nok til at dæmpe den og bad om Guds Velsignelse til at hjælpe Nationen til at fri sig fra det tilstundende alvorsfulde Vendepunkts Ulykke.

Den 27de September annammede jeg følgende Aabenbaring, kaldet **Oliebladet:** see P. B. Side 38.

Jeg skrev til Hr. N. E. Seaton, Redaktøren for — — — saaledes:

Kirtland d. 4. Jan. 1833.

Hr. Redaktør. Idet jeg, som selv er en Subskribent, betænker de liberale Principer, hvorpaa deres interessante og værdifulde Blad udgaaer, og jeg føler en dyb Interesse for Zions Sag og for mine Medmenneskers Lyksalighed, tager jeg med Glæde Pennen for at yde min Skjærv i denne saare interessante og vigtige Periode.

Jeg har i længere Tid omhyggeligen betragtet Tilstanden overalt i vort christne Land, saaledes som den nu viser sig, og jeg har seet derpaa med smertefuld Længsel, medens jeg paa den ene Side tydeligen har seet Guds Hellig-Aands Undragelse og det Dække af Sløvhed, som synes at ligge over Folkets Hjerte, og paa den anden Side seer Guds Straf at bortrydde hundrede og tusinde af vor Slægt (og det ofte, som jeg frygter, ubered) ned til Dødens Skygges Dal. Med dette alvorsfulde og forfærdelig Faktum for mig, ledes jeg til at udbryde: O gid mit Hoved var Vand, og mine Øine en Graads-Kilde, saa at jeg kunde græde Dag og Nat o. s. v.

Jeg tænker det er høi Tid for den christne Verden at vaagne op af deres Søvn og alvorlig paakalde den Gud, hvis Vrede vi med Rette har fortjent. Er ikke alt dette et kraftigt Middel nok til at opvække enhver Mands, Qvindes og Barns Evner og Kræfter, der har nogen Medlidenhedsfølelse for sine Medmennesker eller nogenlunde har vor glorrige Herres nyfødte Sag kjær? Jeg overlader dette vigtige Spørgsmaal til et oplyst Publikum at besvare, idet ieg bekjender, at dette er hvad der har bragt mig til at glemme min egen Uformuenhed og blotte min Svaghed for den lærde Verden; men, idet jeg forlader mig paa den Gud, som har sagt, at disse Ting er skjult for de Vise og Forstandige, og aabenbaret for de Umyndige, træder jeg frem paa Pladsen for at sige eder, hvad Herren er ifærd med at gjøre, og hvad I maa gjøre for at faae Frelserens Smiil i disse sidste Dage.

Tiden er endelig kommen, da Abrahams, Isaaks og Jacobs Gud anden Gang skulde lægge sin Haand paa at faae de Overblevne af hans Folk tilbage, som skulde blive tilovers af Assyrien, og af Ægypten, og af Pathros o. s. v. og af Øerne i Havet, og med dem indbringe Hedningenes Fylde og oprette den Pagt med dem, som blev lovet at skulde opretstes, naar han havde borttaget deres Synder. See Rom. 11. 25—27. og Jer. 31. 31, 33. Denne Pagt er aldrig bleven oprettet med Israels Huus, ei heller med Juda Huus, thi der skal to Parter

til at gjøre en Pagt, og disse to Parter maa være enige, ellers kan der ingen Pagt gjøres.

Christus i sit Kjøds Dage tilbød sig at gjøre Pagt med dem; men de forkastede baade ham og hans Tilbud og var desformedelst afbrudt, og der blev ingen Pagt gjort den Gang. Men deres Vantro har ikke gjort Guds Forjættelse kraftesløs; nei, der var en anden Dag bestemt i Davids Sød, hvilken var hans Magtes Dag; og da skulde hans Folk, Israel, være et beredvilligt Folk; og han vilde skrive sin Lov i deres Hjerter og indprente den i deres Tanker; deres Synder og deres Misgjerninger vilde han ikke ihukomme mere.

Altsaa, da denne udkaarede Familie havde forkastet Christus og hans Tilbud, sagde Frelsens Budbærere til dem: "see, saa vender vi os til Hedningene;" — og Hedningene annammede Pagten, og blev indvodet der, hvor den udkaarede Familie var brudt af; men Hedningene har ikke været bestandige i Guds Godhed, men er afvegen fra Troen, som engang var overantvordet de Hellige, og har brudt Pagten, i hvilken deres Fædre var stadfæstet, (Es. 24. 5.) og er bleven hofmodige og haver ikke frygtet; derfor vil ikkun faa af dem blive indsamlet med den udkaarede Familie. Haver ikke Hedningernes Stolthed, Hovmod og Vantro fortornet den Israels Hellige, saa at han har unddraget sin Hellig-Aand fra dem, og udsendt sin Straf over dem for deres Ugudelighed? Dette er visseligen Tilfældet.

Christus sagde til sine Disciple, (Marc. 16. 17, 18.) at disse Tegn skulde følge dem, som troede: "I mit Navn skal de uddrive Djævle; de skal tage paa Slanger, og dersom de drikker nogen Forgift, skal det ikke skade dem; de skal lægge deres Hænder paa de Syge, og de skal helbredes;" og efter dette læs 1 Cor. 12. Naar vi med disse Vidnesbyrd betragter den christne Verden, kan vi see det Frafald, der er skeet fra den apostoliske Grundvold; og hvo kan see paa dette og ikke føle sig tilskyndet til at udbryde i Esaias's Sprog: "Jorden er besmittet for dens Indbyggeres Skyld, thi de har overtraadt Lovene, forandret Skikkene og brudt den evige Pagt."

Den ligefremme Sandhed er denne, at Guds Kraft begynder at falde paa Nationerne, og Sidstedagsgloriens Lys begynder at bryde frem igjennem den morke Atmosphære af sekterisk Ugudelighed, og deres Ondskab lades til Syne, og Hedningenationerne er som Havets Bølger, der opkaster Dynd og Skarn, eller (med andre Ord) de er alle i Bevægelse og bereder sig hasteligen til at udføre deres bestikkede Deel, naar Herren straffer Nationerne, naar han skal regjere dem ved et Jernspir og sønderbryde dem som en Pottemagers Kar. Herren erklærede for sine Tjenere for omtrent atten Maaneder siden, at han da havde begyndt at unddrage sin Aand fra Jorden; og vi kan see, at det virkelig er saaledes, thi Menighederne svinder ei alene hen, men der bliver Ingen omvendt, uden meget faa; og det er ikke Alt, Jordens Regjeringer ligger i Forvirring og Uenighed, og ØDELÆGGELSE synes for den, der seer med aandelige Øine, at være skreven af en usynlig Haand, med store Bogstaver, næsten paa Alt, hvad vi seer.

Og hvad er der nu at gjøre under saadanne Omstændigheder som disse? Jeg skrider til at sige dem, hvad Herren forlanger af alle Mennesker, baade Høie og Lave, Rige og Fattige, Mænd og Qvinder, Præster og Folk, Religiøse eller Ikke-Religiøse, om de skal nyde Guds Hellig-Aand fuldkommelig og undgaa Guds Dom, som er næsten færdig til at udbryde over Jordens Nationer. Omvender

eder fra alle eders Synder, og lader eder døbe i Vand til Syndsforladelse i Navnet Faderen, Sønnen og den Hellig-Aand, og annam Haandspaalæggelsen af den, der er ordineret og beseglet til den Magt, at I maa faae Guds Hellig-Aand, og dette er efter den hellige Skrift og Mormons Bog, og den eneste Vei ad hvilken man kan indgaae i det celestiale Rige. Disse er den ny Pagts Fordringer eller de første Principer af Christi Evangelium, da "beviser af eders Tro Dyd, men i Dyden Kundskab, men i Kundskaben Afholdenhed, men i Afholdenheden Taalmodighed, men i Taalmodigheden Gudsfrygtighed, men i Gudsfrygtigheden Broderkjerlighed, men i Broderkjerligheden Kjerlighed til Alle; thi naar dette findes hos eder, og i Overflødighed, saa lader det eder ikke blive ørkesløse eller ufrugtbare i vor Herres Jesu Christi Erkjendelse."

Mormons Bog er en Optegnelse af vore vestlige Indianerstammers Forfædre; er bleven funden efter Anviisning af en hellig Engel og oversat i vort eget Sprog formedelst Guds Gave og Kraft, efter at have været gjemt i Jorden i de sidste fjorten hundrede Aar, indeholdende det Guds Ord, som var givet dem. Af den lærer vi, at vore vestlige Indianerstammer nedstammer fra Josephs Slægt, som blev solgt til Ægypten, og at Amerikas Land er et til dem forjættet Land, og at alle Israels Stammer skal komme til det, med saa mange af Hedningene, som vil efterkomme den ny Pagts Fordringer. Men Juda Stamme skal vende tilbage til Gamle Jerusalem. Zions Stad, som omtales af David i Ps. 101, vil blive bygget paa Amerikas Land, "og Herrens Forløste skal komme tilbage, og komme til Zion med Frydesang og evig Glæde over deres Hoved," og da vil de blive bevaret fra den overstrømmende Tugtelse, der skal gaa igjennem Landet. Men Juda skal finde Befrielse i Jerusalem. See Joel 11. 32. Es. 26. 20, 21. Jer. 31. 12. Ps. 1. 5. Ez. 34. 11—13. Disse ere Vidnesbyrd at den gode Hyrde vil fremføre sine Faar og lede dem ud fra alle Nationer, hvorhen de var forjagede paa en urolig og mørk Dag, og lede dem til Zion og til Jerusalem; desuden kunde der frembæres mange flere Vidnesbyrd.

Og nu er jeg beredt til at sige ved Fuldmagt fra Jesum Christum, at ikke mange Aar skal hengaae før de Forenede Stater skal fremvise en saadan Scene af **Blodsudgydelse**, som der ikke findes Mage til i vor Nations Historie; Pest, Hagl, Hunger og Jordskjælv vil rydde de Ugudelige af denne Slægt bort af Landet, til at aabne og berede Vei for de fortabte Israels Stammers Tilbagekomst fra Nordenland. Herrens Folk, disse, som har adlydt den ny Pagts Fordringer, har allerede begyndt at samles tilsammen til Zion, hvilket er i Missouris Land; derfor forkynder jeg eder den Advarsel, som Herren har befalet mig at forkynde for denne Slægt, idet jeg ihukommer, at jeg er for min Skabers Aasyn og at jeg for ham skal aflægge Regnskab for ethvert Ord jeg taler, og jeg ønsker intet Værre over mine Medmennesker end deres evige Salighed; derfor, "frygt Gud og giv ham Ære, thi hans Doms Time er kommen!" Omvend eder! Omvend eder og antag den evigvarende Pagt, og fly til Zion, førend den overstrømmende Tugtelse kommer over eder; thi der er dem levende paa Jorden nu, hvis Øine ikke skal tillukkes i Døden førend de seer alle disse Ting skee, som jeg har talet. **Ihukom** disse Ting; paakald Herren medens han er nær, og søg ham medens han er til at finde, dette er min Formaning. Deres uværdige Tjener,

Joseph Smith, jun.

(Fortsættes).

Polygami,

er det overeensstemmende med Biblen, Mormons Bog og Lærdommens og Pagtens Bog hos Jesu Christi Kirke af Sidste Dages Hellige.

(Et Brev fra Ældste John Jaques til Hr. J—G—).

(Fortsat fra Pag. 31).

Udentvivl var nogle af disse Medhustruer de ægyptiske Tjenestepiger, som Pharao gav Abraham der han tog hans Hustru Sara fra ham. 1 Mos. 12. Dersom nu Herren havde saa megen Afsky for Læren om Polygami, som Nutidens Christne foregiver at have, kan vi da et Øieblik indbilde os, at Han vilde have udvalgt Abraham, den velbekjendte Polygamist, udaf alle Jordens Slægter, til sin særdeles Ven, og forjætte ham en saadan Velsignelse, at hans Sæd skulde evindeligen tiltage og blive som Sandet paa Strandbredden og som Stjernerne paa Himlen i Mangfoldighed? Kan vi troe, at Gud var mishaget med Abrahams Gjerninger, naar vi huske paa, at han undlod at opfylde Forjættelsen om Afkom medens han kun var een Hustrues Mand, og strax begyndte at opfylde den, da Abraham tog sig en Hustru til? Dersom Gud var mishaget med Abrahams Fremgangsmaade til at forskaffe sig og formere sin Familie, mon han da vilde have sagt til Abraham, at i hans Sæd skulde alle Jordens Slægter blive velsignet? Hvad! velsigne alle Jordens Folkeslag igjennem en Mands Familie, som havde mange Hustruer og Medhustruer? Hvor sært og forbausende for det christne Øre! O! hvor modsat, hvor aldeles omvendt fra de Begreber, som er bleven indskjærpet i vor Forstand fra vor Barndom af, af disse, der læste Biblen, som en forseglet Bog! Vi kan nu see tydelig, at Abrahams Gjerninger var ikke mishagelige for Gud; men at han derimod besad Guds fuldkomne Tillid, saa at Gud, da han vilde ødelægge Sodoma og Gomorra for deres Ugudeligheds Skyld, sagde: "Skulde jeg dølge for Abraham, det jeg gjør; efterdi Abraham skal visseligen vorde et stort og stærkt Folk; og alle Folk paa Jorden skal velsignes i ham? thi jeg kjender ham, at han vil byde sine Børn og sit Huus efter sig, og de skal bevare Herrens Vei, til at gjøre Retfærdighed og Dom; paa det at Herren skal lade det komme over Abraham, som han har lovet ham." 1 Mos. 18. 17, 18, 19. Herren sagde ham det! Tænk et Øieblik paa dette. Herren gjorde Abraham til sin Fortrolige, fordi han kjendte ham, og vidste, at han vilde byde sine Børn, og hans Huus efter ham at bevare Herrens Vei. Herren fandt saa stor Behag i den Viis, hvorefter Abrahams Familie levede, at han udkaarede ham netop af den Grund. Her er det meest afgjørende Bevis paa, at Herren fandt Behag i Abrahams Families Forhold. Dersom Herren fandt Mishag i at Abraham havde mange Hustruer og Medhustruer, kan vi da antage for et Øieblik, at Han vilde have valgt ham til et Mønster og en Veiviser for alle tilkommende Slægter? Kan vi da indbilde os, at Herren vilde have sagt, Abraham styrede sit Huus godt, dersom Polygami havde været ligesaa straffværdig for Ham, som vore moderne Theologer fremstiller det at være? Det er taabeligt at paastaae, at Polygami var en staaende Skik iblandt Folkeslagene i Abrahams Dage, og at det vilde have været mere vanskeligt for en Guds Mand at indskrænke sig til een Hustru dengang, end det nu er for Christne at tage to eller flere; thi

Abraham var saa trofast til Herren, at han sparede ikke sin eneste Søn, Forjættelsens Barn, Arvingen til den største Velsignelse, men frivilligen offrede ham som et Slagtoffer, hvilket var lige saa stor en Prøve paa hans Følelser, som det vilde være for Christne nu at have mere end een Hustru. Dersom det havde været Herrens Villie, at Abraham kun skulde have een Hustru, vilde han uoiagtig have adlydt den, om det og havde været i Modsætning til den bestaaende Skik. Men i Skriftstedet har jeg netop anført, at Herren udtrykkeligt erklærede, at Han vidste, at Abraham vilde befale sine Børn og sit Huus at „bevare Herrens Veie." Abraham maa altsaa have vandret paa „Herrens Veie," som mange Hustruers Husbond. Nu har vi ingen Tvetydighed; vi er nimodstaaelig drevne til den Slutning, at istedetfor at Herren fandt Mishag i Abrahams Polygami, mødte det hos Ham det største Bifald, og Han fandt saa vel Behag deri, at Han valgte Abraham til at velsigne Nationerne med dette Princip; thi Han vidste, at han vilde lære sit Afkom det, som Israels Børns efterfølgende Historie beviser. Jeg kunde sige, at det, at Abraham havde flere Hustruer end een, ikke alene behagede Herren, men var Hans direkte Bestikkelse.

Dersom Herren fandt mere Behag i de moderne Christne, som kun har een Hustru, end Han fandt i Abraham, som havde mange Hustruer, hvorfor er det da, at Herren besøgte Abraham og hans mange Hustruer og sendte sine Engle til at besøge dem, og velsignede dem saa overflodigen, da Han aldrig nedlod sig til at aabenbare sig, eller sende sine Engle, eller forjætte Velsignelser for de moderne Christne? Thi Christne i vore Dage erklære, at Herren ikke har talt til Mennesket, eller sendt sine Engle til det i syttenhundrede Aar. Dersom Gud hadede Polygami og elskede Monogami (Ægteskab mellem en Mand og en Kone), hvorfor vandrede og talte Han da med den gamle Polygamist, som en Mand taler med sin Ven, og nu vægrer sig ved at aabenbare sig for den moderne Monogamist? Skal vi antage, at Herrens og Hans Engles Besøg og Forjættelserne om de store Velsignelser fra Haus Haand er Tegn paa Misbilligelse, og Tilbageholdelsen af disse Ting for Tegn paa Bifald? Skulde vi troe, at Guds og Hans Engles Nærværelse og mundtlige Underviisning og Velsignelse er Tegn paa Mishag og Uantageelighed; og Fraværelsen af disse Ting Tegn paa Behag og Antageelighed? Vi kan ikke saaledes bedrage os selv. Herrens og Hans Engles Samfund er det store Gode, for hvilken Jesus døde; at bringe Menneskene til at nyde det, er Frelsens store Ende, Maalet for enhver retfærdig Mands Stræben, som har levet siden Verdens Grundvold. Ingen Monogamist siden Abrahams Dage annammede nogensinde saadanne betegnende Velsignelser af Herrens Haand, og saadanne upaatvivlelige Kjendetegn paa guddommelig Gunst, som den gamle Polygamist annammede. Og dersom Polygamisten nød mere af den guddommelige Nærværelse og Gunst end Monogamisten nyder, maa den Forstes Løbebane og Vandel have været mere i Overensstemmelse med Herrens Villie end den Sidstes Løbebane og Vandel er. Vi kan ikke slutte andet.

Jacob, Abrahams Sønneson, var en Polygamist, og var meget begunstiget af Herren. Hans Fader Isaak velsignede ham i Herrens Navn med Abrahams Velsignelse, og sendte ham bort at tage sig en Hustru af Labans hans Morbroders Døttre. Og da Jacob reiste til Paddan-Aram, hvor Laban boede, lagde han sig

ned for at seve; og den Almægtige viste sig for ham i en Drøm og fornyede den Velsignelse, som hans Fader Isaak havde forkyndt at hvile paa hans Hoved. Da Jacob opvaagnede, svoer han at tjene Herren, og han fortsatte sin Reise, og kom til Labans Huus og kom overeens med ham at arbeide for ham syv Aar for hans Datter Rachel. Ved Enden af de syv Aar, bedrog Laban Jacob ved at give ham sin Datter Lea til Hustru istedetfor Rachel. Da Jacob opdagede Bedrageriet, kom han overeens om at arbeide andre syv Aar for Rachel; og da de syv Aar var forløbne, gav Laban ham Rachel til Hustru. 1 Mose B. 29.

Men dette er ikke alt. Lea fødte Børn, og Rachel var ufrugtbar. Rachel sagde derfor til Jacob: „see der er min Tjenestepige Bilha, gak til hende, at hun maa føde over mine Knæ, og jeg maa ogsaa have Børn ved hende." Saa gav hun ham Bilha, sin Pige, til Hustru, og Jacob gik til hende. Og Bilha undfik og fødte Jacob en Søn. 1 Mose B. 30, 3—5.

Lea handlede paa en lignende Maade som Rachel. "Da Lea saae, at hun havde holdt op at føde, tog hun Silpa, sin Pige, og gav Jacob hende til Hustru. Og Silpa, Leas Pige, fødte Jacob en Søn (1 Mose B. 30, 9—10). Nu, her var Jacob, til hvem Gud havde lovet Abrahams Velsignelser, og han havde fire Hustruer paa een og den samme Tid. Ophævede Herren sin Pagt med Jacob og ophørte at velsigne ham, fordi han havde fire Hustruer? Nei, ganske det Modsatte. Rachel, hans anden Hustru, var negtet Børn, indtil han havde taget sine to Tjenestepiger Bilha og Silpa til ægte," og da ihukom Gud Rachel, og Gud hørte hende, og hun blev frugtsommelig. Og hun undfik og fødte en Søn, og sagde: Gud haver borttaget min Forsmædelse. 1 Mose B. 30, 22 og 23. Siden efter fødte hun endnu en Søn. Nu, hvad var Rachels Forsmædelse? At hun var barnløs. En Forsmædelse, som hun var underkastet, medens hendes Husbond kun havde to Hustruer, men som blev borttagen af Herren, efterat hendes Husbond havde taget sig fire Hustruer. Og alle Jacobs fire Hustruer var velsignede med Børn. Her seer vi, at Gud velsignede Jacob overflodigen med Livsens Frugt, omendskjøndt hans særdeles hunslige Slægtskab var i Disharmoni med moderne Christnes Begreber om Reenhed og Retfærdighed.

Velsignede Gud Jacob i hans Flokke og i hans Hjorder? Ja paa den overordentligste Maade. Da Rachel havde født Jacob en Søn, ønskede Jacob at drage til Canaans Land, hvor hans Fader boede, at han passende kunde forsørge sit hurtigt tiltagende Huus. Laban besvoer ham ikke at gaae; "thi," sagde han, "jeg har lært af Erfaring, at Herren haver velsignet mig for din Skyld." 1 Mose 30. Synes det ikke besynderligt, at Herren vilde velsigne en Mand med een Hustru for Ens Skyld, der havde fire Hustruer? Det synes saa for Christenheden; men ikke destomindre forkynder den gode Bog det. Jacob kom overeens om at blive hos Laban, og Herren velsignede ham overflodigen, saa meget at han „blev overmaade rig, at han havde mange Faar, og Piger, og Svende, og Kameler, og Asener."

Til en anden Tid bød Gud Jacob at vende tilbage til sine Fædres Land, og lovede ham, Han vilde være med ham; og da han reiste, forfulgte Laban ham; men Gud viste sig for Laban i en Drøm om Natten, og advarede ham om ikke at skade Jacob, sigende: "forvar dig, at du ei taler med Jacob enten godt eller ondt." Og Guds Engle ledsagede Jacob og hans

Hustruer og Tyende, og Herren gav ham Naade for Esaus, hans Broders Øine. Ja Gud nedlod sig til den samme Tid til at brydes med ham en heel Nat, og udførte et Mirakkel paa ham og velsignede ham, sigende: „du haver holdt dig fyrsteligen med Gud og med Mennesker, og fik Overhaand." 1 Mose B. 31, 28.

Men det allerklareste og meest uimodsigelige Beviis for at Gud billigede, at Jacob havde flere Hustruer end een, ligger i den Kjendsgjerning, at Han udvalgte Jacobs fire Hustruers tolv Sønner til at være Fædre til de tolv Israels Stammer. Dersom Polygami var i Modsætning til Guds Villie, hvorfor valgte da Gud en Polygamists tolv Sønner til at blive Fædre til Hans særdeles udvalgte Folk? Hvorfor straffede han ikke Jacob, fordi han havde mere end een Hustru, dersom det havde været Ham mere behageligt, end at han havde fire Hustruer? Jacob vilde uden Tvivl have indskrænket sig til een Hustru, ligesom gode Christne nutildags, dersom Herren havde befalet ham det; thi han svoer en Ed at tjene Herren. Hvorfor gav Herren et saa direkte og unisforstaaeligt Billigelse til Polygami, som at kalde Hans Folk efter en saa berømt Polygamist som Jacob. Den Beslutning, at Jacobs tolv Sønner skulde være Hoveder for de tolv Israels Stammer, var ikke en uvæsentlig eller kortvarig Beslutning, men en Beslutning, som har efterladt sit Indtryk i alle efterfølgende Tider, og vil danne Samfundets charakteristiske Beskaffenhed i og efter Opstandelsen fra de Døde; thi Herren har lovet at samle Israel tilsammen ved Gjenoprettelsen af alle Ting, og forene dem under een national Fane paa det selvsamme Land, hvor deres Fædre praktiserede den polygamistiske Orden af huslig Slægtskab. Og Landet skal blive særskilt delt imellem de tolv Stammer; og Hovedstaden skal have tolv Porte, bevogtede af tolv Engle, med de tolv Israels Stammers Navne skrevne paa Portene. Ezechiel 47, 48. Aabenbaringen 21. Indretning kunde mere fuldkommen og tilfredsstillende bevise, at Polygami er fuldkommen overensstemmende med Guds Lov, end den Kjendsgjerning, at Herren udvalgte saadan en Familie som Jacobs til at være Hovedet for Hans udvalgte Folk. Alle Salighedens Velsignelser, som Resten af Verden har annammet, maatte komme igjennem denne polygamistiske Familie overalt gjennem alle Slægter. Inskriptionen af Israels de tolv Stammers Navne paa Portene af den hellige Stad Jerusalem, Guds Stad, vil til al Evighed forkynde Polygamiens Reenhed, Retfærdighed og guddommelige Indstiftelse; og endog nu forudsiger den Principets evige Bestandighed. Skjøndt christne Theologer i vore Dage agte at forhaane Abrahams, Isaaks og Jacobs Familie-Orden, ærede Gud dem dog i det, og Han har erklæret, at Han vil ære dem i alle Slægter. Da Moses spurgte Herren, hvilket Hans Navn var, at han kunde sige det til Israels Børn, dersom de spurgte ham derom, bød Herren ham at sige til Israels Børn: „Herren, eders Fædres Gud, Abrahams Gud og Jacobs Gud, sendte mig til eder! dette er mit Navn evindeligen, og denne min Ihukommelse fra Slægt til Slægt." 2 Mose B. 3, 15.

Talende om Moses; Moses lærte Principet om Polygami til Israels Børn, og Lovene, som ordnede det iblandt Guds Skikke, som ved Moses blev overantvordet til dem. 2 Mose B. 21; 4 Mose B. 31 og 5 Mose B. 20, 21 og 25.

Efterat Israel havde nedsat sig i Canaans Land, og Josva og hans Stalbrødre, de regjerende Ældste af Israel var døde, gjorde Israels Børn Oudt for

Herrens Aasyn, og Han gav dem i Midianiternes Haand, som smerteligt undertrykkede dem, og ødelagde deres Flokke, og Hjorder, og Jordens Afgrøde. Da de var i denne Tilstand, sendte den Almægtige sin Engel til en fattig Mand af den halve Manasse Stamme, kaldet Gideon, som han var ifærd med at tærske Hvede; og Englen sagde til ham: „Herren er med dig, du Vældige i Strid. — — — Gaa hen i denne din Kraft, og du skal frelse Israel af Midianiternes Haand; haver jeg ikke sendt dig? — — — Sandelig, jeg vil være med dig; og du skal slaae Midianiterne som een Mand." Dommernes Bog 6, 12, 14, 16. Der blev ogsaa befalet ham at omkaste Baals Alter og Lund, og bygge et Alter for Herren og offre et Brændoffer derpaa; hvilket han gjorde. Og Herrens Aand var mægtigen med ham, og Gud velsignede ham og gav Midianiterne i hans Haand, og de blev „ydmygede for Israels Børn, saa de ikke mere opløftede deres Hoved; og Landet hvilede i fyrgetyve Aar i Gideons Dage."

Nu, det var ingen ringe Ære, Gud beviste Gideon — at kalde ham fra Tærskegulvet til at befrie hans Folk og Land fra deres Fjenders Hænder; og til at blive saa mærkværdig velsignet af Herren, som med en ringe Styrke af trehundrede Mand at bringe alle Midianiternes Skarer paa Flugt, og slaae af dem et hundrede og tyve tusinde Stridsmænd; og saaledes bringe Hvile og Fred, og følgelig Lykke over Landet i fyrgetyve Aar. Da denne Mand annammede saa høi Ære af Guds Haand, maa det være interesserende at kjende, enten hans hunslige Omgivelse var dannet efter Abrahams, Isaaks og Jacobs Orden, eller efter de meest prøvede moderne Christnes Viis. Det tredivte Vers af det ottende Capitel af Dommernes Bog afgjør dette Punkt; — „og Gideon havde halvfjerdsindstyve Sønner, som var udkomne af hans Lænd; thi han havde mange Hustruer." Og det næste Vers aabenbarer den Kjendsgjerning, at skjøndt hans Huus talte mange Hustruer, var det dog ikke uden Medhustruer. Jeg vil overlade til Christne at overveie, hvorfor Herren valgte saadan en Mand som Gideon til at nedbryde Baals Alter, og opbygge Herren et Alter, og offre ham Brændoffer, og paany oprette Religionen, befrie Israel, og give Landet Fred. Efter min ydmyge Mening vilde de Christne i vore Dage dictere Herren at udvælge en ganske anden Person til at fuldføre en saadan Gjerning un. Saadan en Mand som Gideon, troer de, vilde netop være Manden til at opbygge Altere for Baal, og plante Lunde, for at skjule for den aabne Himmel hans Gudsdyrkelses Offre og haus Præsters Fræhed, og til at fordærve den sande Religion og bringe Israel under Trældom og til at fylde Landet med Voldsomhed og Vederstyggelighed. O, hvor Menneskene forandre sig! det er godt, Herren er den samme igaar, idag, og for evig, ellers vilde sandelig Jacobs Sønner blive fortørede.

I Israels Dommeres Dage var der en Mand, som boede paa Ephraims Bjerg, kaldet Elkana. Nu denne Mand var en meget samvittighedsfuld Mand; "han gik ud af sin Stad aarlig, at tilbede og at offre til den Herre Zebaoth i Silo;" men han havde to Hustruer, den ene kaldet Hanna, den anden Peninna. Den sidste havde Børn, den anden var ufrugtbar. Skjøndt Hanna var gift med en Mand, der havde flere Hustruer, var hun dog en meget from Qvinde; og hun grædmedes i sit Hjerte over, at hun var negtet Børn.

(Fortsættes).

Skandinaviens Stjerne.

Udenlandske Efterretninger. — **Deseret.** Vi have imodtaget "Deseret News" af 10de og 30te Juli. Den 4de Juli blev celebreret i Store Saltsø Stad, af hvilken Høitidelighed vi giver en Beskrivelse. Deseret News indeholder følgende Paragraf desangaaende. — "Folket i Store Saltsø Stad og Omegn var saa fri og uafhængig, som nogen, den 4de dennes, hvilket vil erfares af Committeens Beretning, som er trykket i dette Blad. Vi vilde med Glæde have publiseret flere af disse ypperlige Taler, men vort Blad er fuldt. Det var meget varmt den Dag, som og alle andre Dage i den senere Tid i denne Dal; men af de mange tusinde, som var forsamlede, var der ikke Een, som drak sig fuld, uden det skulde være af tyndt Øl, Kager og Is, og der hortes heller ingen Banden eller Støi paa Gaden, hverken om Dagen eller om Aftenen. Selskabshallen var fuld om Aftenen, og de maatte gaae bort derfra i snese eller hundredeviis af Mangel paa Plads, medens saa mange som kunde faae Plads fornøiede sig med Leg, Sang og Musik. Skolehusene i 14de Distrikt var fyldte med Bøn, Musik, Dands, Taler, Fryd og Glæde, og vi hører det Samme fra andre Skolehuse i Staden, samt fra private Sale og Stuer; men vi har ikke hørt det mindste om Noget, der har forstyrret Dagens Glæde, medens alle var fri og uafhængig til at gjøre Godt og fryde sig." Frihedsaanden var tydelig tilkjendegivet ved Erindringen om Dagen, da denne Frihed tog sin Begyndelse, hvilken deres Fædre havde dyrekjøbt med deres Blod. Saaog oplæstes Constitutionen, som Fædrene saa viseligen havde dannet under den Almægtiges Dictering og testamenteret dem, som et evigt Legatum til deres Børn. Den blev ikke læst som en ligegyldig Fortælling, men for dens sande Værd, som i den er udtrykt; thi under dens opmuntrende Indflydelse kan Deserets Indbyggere bade sig i Frihedens Solskin og dyrke Gud efter deres Samvittigheds Veiledning. Intet Folk paa Jorden forstaaer at skatte disse Velsignelser saa vel som de Hellige, hvilket de aandrige Ønsker og Taler, som blev leveret den 4de Juli, tydelig bevidner.

Indianerne paa Grændserne mod Syden var noget fjendtlig, hvorfor Gouvernør Young havde udgivet Instrurer for Beboerne af de forskjellige Colonier, at være paa deres Post og træffe al mulig Foranstaltning for at sikkre deres Afgrøde og deres Kreatur og forsvare sig i Tilfælde af Angreb. De skulde holde sig gandske beredt til Forsvar, indtil videre Ordre, og hvis nogen Indianer skulde ove Vold, da skulde de om mulig underrette sig om Stammens og Gjerningsmandens Navn, og rapportere Samme til Generaladjutantens Bureau i S. S. S. Stad. Alle Etablissementerne skulde strængt bevogtes af Borgerne, at de ei skulde blive overrumplet. Hvedehøsten begyndte den 27de Juni og tegnede godt; Afgrøden var i Almindelighed god. Sundhed herskede der i Almindelighed. Vandene havde været høiere sidste Vaar end før. De Halvfjerdsindstyves Conferenze begyndte den 5te Juli. Guld-Emigrationen til Californien passeerte jævntvæk igjennem Staden i stort Tal. Af Breve fra Ældste A. Lyman og C. C. Rich, dateret San Bernadino d. 28de Mai, erfarer vi hvorledes den Colonie lykkes: det saae ud til en god

Høst, Viingaardene trivedes godt, Sundhed og Fred herskede almindelig, kort sagt, den Colonі lykkes og trives, som og alle de andre i Almindelighed.

Notize til Bogagenterne. Nr. 3 af "Mormons Bogs guddommelige Troværdighed" vil snart blive trykt; om De ønsker nogle, saa behag at indsende Ordre. Vi har ogsaa 100 Exemplarer af 1ste og 2den Aargang af "Skandinaviens Stjerne" indbundne med Propheten Josephs Portræt, tilsalg, saavel nogle af forskjellige Nummere uindbundne, og vi ville raade de Hellige til at anskaffe sig Alt, hvad der udgives, mens de kan, saa at de ikke formedelst deres egen Forsømmelse, skal komme til at fortryde det, naar det er for sildigt.

Afskrivningen paa Stjernen er saa stor, at vi maa lade trykke en halv Gang mere.

I Millennial Star af 22de October seer vi, at der er givet adskillige private Gaver til det vedvarende Emigrationsfund, til Beløb af fra 100 til over 200 Pund Sterling hver, hvilket beviser, at man interesserer sig i en ikke ringe Grad for Hjemvandringens Sag. Disse er Exempler, der er værd at efterligne for Alle, som er velsignet med Evne til at gjøre det.

Ifølge de seneste Efterretninger fra China af 23de August vedbliver Insurrectionen bestandig at have Overhaand. Peking skal allerede være indtagen.

Fjerde Juli i Store Saltsøstad.

Klokken 6 om Morgenen præcis blev der ved en Stads-Salut af Artilleriet, under Commando af Capitain Tanner, givet Signal til at heise "Det stjernestrøede Banner" paa Friheds-Stangen og udfolde det for Vinden til Ihukommelse om hin skjæbnesvangre Dag.

Kl. 7 mødte det militære og de andre Musikcorpser, under deres respektive Faner, udenfor Raadhuset, hvorfra de marscherede op til Gouvernørens og tilbage igjen, spillende "Yankee Doodle" og andre for Sjælen opmuntrende nationale Arier, under Bestyrelse af Oberst Duzette.

Kl. 8 blev givet Gouvernør-Salut af Artilleriet, som Signal til Folket at forsamles.

Kl. 8½ begyndte Eskorten at stille op udenfor Raadhuset under Oberst Littles og Capitain Hardys dygtige Ledelse, og da den var færdig, marscherede den i følgende Orden til Gouvernørens, for at optage ham og Suite.

1. Militærmusikcorpset.
2. Generallieutenantens Adjutant, bærende et passende Flag.
3. Mormonbatallionen.
4. Nauvoo Musikcorps.
5. Officierene ved Nauvoo Legion, med Generallieutenant D. H. Wells i Spidsen.
6. Capt. Ballos Musikcorps.
7. Committeen for Ordningen.
8. Stadspolitiet.

Kl. 9 ankom Eskorten til Gouvernørens, da de forskjellige Musikcorps med Høiagtelse hilsede Hans Excellenze ved den vestlige Dør paa hans Bolig, idet han stod frem paa Trappen; Eskorten rykkede frem, efterladende Politiet i enkelt Geled til Høire og Venstre bedækkende Døren.

Committeen for Ordningen gjorde da

Gouvernøren og Suite dens Opvartning, passerede imellem Stadspolitiet og føiede sig til Eskorten bagefter Officierene ved Nauvoo Legion, hvorefter Politiet atter indtog deres Plads, og hele Eskorten begav sig til Tabernaklet. Ved Ankomsten der, indtog Musikcorpserne deres Plads paa Forhøiningen og vedblev at spille, medens Eskorten gjorde høire og venstre Sving; Committeen for Ordningen ledsagede Gouvernøren og Suite til Forsalen og tog Sæde paa Talerstedet. Eskorten gik da ind i Tabernaklet, og fik Sæde ligefor Talerstedet, hvorefter foregik Følgende:

1. Marschallen oplæste Dagens Ordre og opfordrede Ældste Erastus Snow til at aabne med Bøn.
2. "Uafhængighedserklæringen" oplæstes af Gouvernørens Sekretær.
3. Musik.
4. Tale af James Ferguson, Generaladjutant ved Nauvoolegionen.
5. Musik.
6. Tale af Overdommer Lazarus H. Reed.
7. Musik.
8. Tale af Orson Hyde.
9. Musik.
10. Tale af G. M. Bernhisel, Utahs Repræsentant.
11. Musik.
12. Tale af Dommer Leonidas Shaver.
13. Musik.
14. Tale af P. P. Pratt.
15. Musik.
16. Duften oplæstes.

Marschallen kundgjorde, at efter Bøn af Ældste Taylor, vilde Ceremonierne blive bragte tilende ved at spille "Gouvernørens Høitids-Marsch," hvorefter Folket vilde gaae hjem at nyde Forfriskning og siden anvende Resten af Dagen til Forlystelse, enten i hver Familie eller i Forsamlinger under deres Biskoppers Veiledning, alt eftersom de helst ønsker det og kan have det.

Idet Biskopperne arrangerer Folkets Underholdning i deres forskjellige Distrikter, ville de bevise de Fremmede og Emigranter, der opholder sig der, al mulig Gjestfrihed, og paasee, at de bliver inviterede til at spise og at de haver fri Adgang til at tage Deel i Festen.

G. M. Grant. L. Snow. F. D. Richards. J. C. Little. L. W. Hardy.
Committeen for Ordningen.

En Pyramide i Californien.

(Fra et californisk Blad).

Et Selskab af fem Mænd har reist op ad Colorado omtrent 200 Mile (engelske) fra Mundingen af Gila; deres Hensigt var, om muligt, at opdage en stor Green fra Vesten, ad hvilken de kunde foretage Reisen over Ørkenen og naae Californien ad en ny og lettere Vei. De beskriver Landet paa hver Side af Coloradoen som næsten gandse blottet for ethvert vegetabilsk Product, og saa fladt og eensformigt, at enhver Gjenstand, tilstrækkelig nok til at tiltrække sig Opmærksomheden, besidder mere eller mindre Interesse, og dette var det, der ledte til Opdagelsen af denne hidtil ukjendte Levning fra en forlængst henrunden Tidsalder. En Gjenstand kom tilsyne paa Sletten mod Vest, og havde efter dens Skikkelses Regelmæssighed og dens isolerede Stilling saameget Udseende af et

Kunstværk, at Selskabet besluttede sig til at besøge den. Da de passerede over en næsten gold Sandslette i en Strækning af omtrent fem engelske Miil, naaede de til Foden af een af de meest forunderlige Gjenstande, som, naar man tog Hensyn til dens Beliggenhed, var saa sandt et Ødelæggelsens Hjem, som det er muligt at forestille sig, intet mindre end en umaadelig stor Steenpyramide, bestaaende af Lag eller Trin fra atten Tommers til tre Fods Tykkelse og fra fem til otte Fods Længde. Den havde en flad Top af mere end halvtredsindstyve Quadratfod, skjøndt det er klart, at den engang var fuldført, men at en eller anden Naturrystelse havde bortflyttet hele dens Top, da den nu øiensynligen ligger som en saare stor og sønderbrudt Masse paa dens ene Side, om end næsten bedækket med Sand. Denne Pyramide er i nogle Henseender forskjellig fra de ægyptiske Pyramider. Den er, eller var, smallere eller spidsere; og medens de ægyptiske er sammensat af Trin eller Lag, som aftager opad, var den amerikanske upaatvivlelig en mere fuldført Bygning. Den ydre Overflade af Blokkene var øiensynligen hugget til en Vinkel, som gav Bygningen, medens den var ny og fuldstændig, en jevn og regelmæssig Overflade fra Toppen til Grunden. Fra den nuværende Overflade af Sandet, som omringer den, er der 52 tydelige Steenlag, som vil udgjøre i Gjennemsnit idetmindste to Fod; dette giver den en Høide af 104 Fod, saa at den, førend Toppen blev borttagen, at slutte af en af dens Siders Vinkler, maa have været idetmindste tyve Fod høiere end den nu er. Hvor dybt den strækker sig under Sandets Overflade, det er umuligt at afgjøre uden meget Arbeide. Denne umaadelige Bygnings Alder er saa høi, at de perpendiculære Fuger imellem Blokkene er hensmulret til en Vidde af fem til ti Tommer ved Grunden af hver Fuge, og den hele Pyramide er saa meget hensmulret ved Aarhundreders Uveire, Forandringer og Ødelæggelser, at det har gjort den let at bestige, i Særdeleshed paa den ene Side. Vi siger den ene Side, fordi at den hælder ti Grader til den ene Side.

Indbetalt til Contoret fra den 9de til den 15de dennes.

	Rbd.	Mk.	Sk.
A. P. Trane	16	"	"
J. Thomsen	125	"	"
F. Hansen	19	1	12
Summa	160	1	12

	Rbd.	Mk.	Sk.
Transport	160	1	12
P. Broderson . . .	4	"	"
J. Jørgensen	"	5	2
O. Viklund	10	4	14
Summa	175	5	12

Indhold.

	Side.
Joseph Smiths Levnetsløb (fortsat)	33.
Polygami (fortsat)	40.
Redactionens Bemærkninger	45.
Fjerde Juli i Store Saltsøstad . .	46.
En Pyramide i Californien	47.

„Skandinaviens Stjerne" udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned, og faaes hos DHrr. Boghandlere, samt hos Redactøren i Gothersgade Nr. 28 og 29, 3die Sal

Udgivet og forlagt af J. Van Cott.

Trykt hos F. E. Bording.

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

3. Aarg. Nr. 4. Den 15. November 1853. Priis: 6 ß pr. Expl.

Joseph Smiths Levnetsløb.

(Fortsat fra Pag. 39.)

Kirtland d. 11. Jan. 1833.

Broder William W. Phelps!

Jeg sender dig Oliebladet, som vi har plukket af Paradisets Træ, Herrens Freds bud til os; thi uagtet vore Brødre i Zion nærer urette Følelser imod os, hvilket ikke er efter den ny Pagts Fordringer, saa er vi dog tilfreds, idet vi vide, at Herren erkjender os og har antaget sig os og stadfæstet sit Navn i Kirtland til Frelsning for Nationerne; thi Herren vil have et Sted, hvorfra hans Ord kan gaa ud, i disse sidste Dage, i Renhed; thi om Zion ikke vil rense sig, saa at hun kan være antagelig i Øet og Alt for hans Aasyn, saa vil han opsøge sig et andet Folk; thi hans Værk vil gaa frem indtil Israel er indsamlet, og de, der ikke vil høre hans Røst, maa vente at føle hans Vrede. Lad mig sige til eder, søg at rense eder selv, som og alle Zions Indbyggere, at ikke Herrens Vrede bliver optændt til Grumhed. Omvend dig! Omvend dig! lyder Guds Røst til Zion; og, saa forunderligt som det er, saa er det dog sandt, at Menneskene vil vedblive at retfærdiggjøre dem selv indtil alle deres Misgjerninger er aabenbaret og deres Ære ikke længer staaer til at redde, og det, som er opbevaret i deres Hjerter, bliver udstillet for Menneskene at see paa. Jeg siger til dig (og hvad jeg siger til dig, siger jeg til Alle), hør Guds Advarselsrøst, ellers falder Zion og Herren sværger i sin Vrede, at Zions Indbyggere skal ikke indgaae til hans Hvile.

Brødrene i Kirtland beder for eder uafladeligen, thi, kjendende Herrens Rædsler, frygter de meget paa eders Vegne. Du seer, at Herren befalede os i Kirtland at bygge et Guds Hus og oprette en Skole for Profeterne; dette er Herrens Ord til os, og vi maa, ja, med Herrens Hjælp, vi vil, adlyde, som han paa Vilkaar af Lydighed har lovet os store Ting, ja endogsaa et Besøg fra Himlen til at bære os med hans Nærværelse. Vi befrygter meget for Herren, at vi skal gaae glip af denne store Ære, som vor Mester tilbyder at gjøre os; vi søger efter Ydmyghed og stor Tro, uden hvilke vi vil staae tilskamme for hans Ansigt. Vi er hjertelig bedrøvet ved den Aand, som yttrer sig baade i dit Brev og i Broder G.....s; netop den Aand, som fordærver Zion som en Pest; og hvis den ikke bliver standset og uddrevet fra eder, vil den snart gjøre Zion moden for Guds allerede

truende Dom. Kom ihu, at Gud seer de skjulte Drivfjedre til Menneskenes Handlinger, og kjender alle Levendes Hjerter.

Broder, tilsted os at tale reent ud, for Gud agter sine Børns Følelser, og han vil ikke taale, at Nogen gjør Nar af dem ustraffet. Siig Broder G....., at lave Smigrerier er Gud en Vederstyggelighed; men han glæder sig over et oprigtigt Hjerte og veed bedre hvo er skyldig end han veed. Vi sender ham denne advarende Røst, og lad ham frygte saare meget angaaende sig selv, at ikke noget Værre kommer over ham; Alt hvad vi til Slutning kan sige, er, at hvis vore Taarers Kilde ikke er udtørret, vil vi endnu græde for Zion. Dette fra din Broder, som skjælver for Zions Skyld, for Himlens Vrede, som venter hende, hvis hun ei omvender sig.

P. S. — Jeg er ikke vant til at raabe Fred, naar der ikke er Fred, og fordi jeg kjender Guds overhængende Dom, siger jeg, Vee dem i Zion, som agter sig trygge; Forfærdelse vil snart betage Hykleren. Jeg tænkte ikke, at du havde mistet Befalingerne, men ved at læse dine Breve tænkte jeg, at du havde forsømt at læse dem, da du ellers ikke vilde have skrevet som du skrev.

Det er forgjæves at søge at skjule en slem Aand for dem, som er aandelig; thi den vil vise sig baade i Tale og i Skrivning, saavelsom i al anden Adfærd. Det er ogsaa unyttigt at gjøre store Fordringer, naar Hjertet ikke er ret; Herren vil aabenbare det for alle sine trofaste Børns Øine. Vi ønsker, du skal gjøre "Stjernen" saa interessant som mulig, ved at indrykke Kirkens Historie, dens første Begyndelse og dens Fremgang, samt Troen og Læren; thi dersom du ikke gjør den mere interessant end den nu er, saa vil den gaa overstyr, og Kirken lide et stort Tab derved.

Joseph Smith, jun.
Kirtlands Møller i Geauga Co. i Ohio,
d. 14. Jan. 1833.

Fra en Conferenze af tolv Overpræster til Biskoppen, hans Raad og Judbyggerne i Zion.

Orson Hyde og Hyrum Smith blev bestikket af denne Conferenze til at skrive denne Epistel i Lydighed mod den Befaling, som blev given den 22de og 23de September sidstleden, og siger; "men visselig, jeg siger til alle dem, hvem Riget er bleven givet, fra eder maa det prædikes for dem, at de skal omvende dem fra deres forrige onde Gjerninger; thi de skal bebreides deres onde vantro Hjerter; og dine Brødre i Zion for deres Opstand imod dig, den Tid jeg sendte dig."

Broder Joseph, og visse Andre, har skrevet eder til om denne saare vigtige Gjenstand, men I er aldrig bleven tilskrevet desangaaende efter en enstemmig Vedtægt af en Conferenze af disse Overpræster, som var tilstede, da denne Befaling blev given.

Vi derfor, Orson og Hyrum, som en Committee, bestikket af benævnte Conferenze til at skrive denne Epistel og bedet for af Samme, at vi maatte dygtiggjøres til at skrive Guds Tanker og Villie angaaende denne Gjenstand, tager nu vor Pen for at tilskrive eder i Conferenzens Navn, idet vi forlader os paa hans Arm, som er det store Hoved for Kirken.

I den ovenomtalte Befaling er alle Zions Børn, ja hver een, under Fordømmelse, og skulde forblive i den Tilstand indtil de omvendte sig og ihukom den ny Pagt, Mormons Bog, og de forrige Bud, som Herren havde givet dem, ikke alene at sige dem, men ogsaa at gjøre dem og frembringe værdige Frugter for Faderens

Rige; ellers var der en Tugtelse og en Dom, som skulde udøses over Zions Børn; thi: "skal Rigets Børn besmitte det hellige Land? Jeg siger eder Nei!"

De Svar vi har faaet paa de Breve, som er bleven sendt til eder angaaende denne Gjenstand, har ikke bragt os den tilfredsstillende Bekjendelse og Erkjendelse, som vor Mesters Aand fordrer. Vi derfor, idet vi føler en dyb Interesse for Zion og kjender Guds Straf, som vil komme over hende, hvis hun ikke omvender sig, griber til det sidste og kraftigste Middel vi har i vor Magt, for at faae hende til Bevidsthed om sin Tilstand for den Allerhøieste.

Den Tid Joseph, Sidney og Newel forlod Zion, var (efter deres Formodning) al Udstaaelse og Misforstaaelse jævnet og begravet, og I gav dem Haanden som Tegn paa Broderskab; men siden efter bragte I alle disse Ting paa Bane igjen med en dømmende Aand, idet I tildeels ad en indirekt Vei beskylder Broder Joseph for at have tragtet efter monarkisk Magt og Myndighed. Dette erfarede vi af Broder Carrolls Brev af 2den Juni. Vi vide, at dette er ikke hvad Broder Joseph tragter efter, men at han stræber at røgte det høie Embede og Kald, hvortil han er kaldet og bestikket ved Guds Befaling og ved Kirkens enstemmige Votum. Det vilde maaskee ikke være afveien for eder at erindre, hvorledes Nephiterne og Israels Børn satte sig op imod deres Profeter, og beskyldte dem for, at de tragtede efter kongelig Magt osv., og betænke, hvorledes det gik dem, og agte paa Advarsel førend det bliver for sildig.

Broder Gilberts Brev af 10de December har vi imodtaget og læst med Agtpaagivenhed, og de lave, skumle og blinde Smigrerier, som var i det, blev ikke imodtaget af os som fra Lysets Kilde, endskjøndt hans Fordringer paa Hellighed var store. Vi er ikke uvillige til at imodtage Irettesættelser og Revselser for vore Feil, men vi ønsker at faae det i et Sprog, som vi kan forstaae, som Nathan sagde til David, "Du er Manden." Vi vide, at Broder G. arbeider meget og har saare meget at bestille; men lad ham udrense al den gamle Surdeig og gjøre sin Gjerning med Herrens Aand, saa vil Herren velsigne ham, ellers vil Herrens Mishag forblive over ham. Der existerer øiensynlig en Urolighed hos Broder Gilbert, og en Frygt for, at Gud ikke vil forsørge sine Børn i disse sidste Dage, og denne Frygt leder ham til Gjerrighed. Dette burde ikke saaledes være; men lad ham gjøre ligesom Herren har befalet ham, og da vil Herren oplade sine Skatkister og give ham Alt hvad han behøver rundeligen. Men hvis han bliver ved at nære denne Utilfredsheds- og Gjerrigheds-Følelse, vil Herren lade ham lide Armod, Skam og Vanære.

Broder Phelps's Brev af 15de December har vi ogsaa imodtaget og læst med Eftertanke; og det røber en Letsindighed, der lader ilde for en Mand i saa vigtig og ansvarsfuld en Plads, som han staaer paa. Dersom I har født Orekjød og Kartofler, saa spiis det i Hjertens Enfoldighed, og roser eder ikke af disse Ting. Tænk ikke Brødre, at vi holder et Menneske for en Synder for et Ords Skyld, for det er ikke Tilfældet; men vi ønsker at see en Aand i Zion, ved hvilken Herren kan bygge den op, og det er den enfoldige, alvorlige og rene Christi Aand. Broder Phelps forlangte i sit Brev, at Broder Joseph skulde komme til Zion; men vi siger, at Broder Joseph vil ikke bosætte sig i Zion, førend Zion omvender sig og renser og opfylder den ny Pagt, og ihukommer de Bud, som hende er given, at gjøre saavelsom sige dem.

I tænker maaskee, det er sært, at vi ikke yttrer nogen Glæde over eders Brev; I tænker maaskee, at vi er saa fordomsfulde at vi ikke kan see noget Godt, som kommer fra eder; men vær I rolig og forsikkret Brødre, at det ikke er Tilfældet.

Vi vil ikke gjøre Nogen Uret, men vi er fuld af Længsel for Zions Velfærd: vi føler mere som at græde over Zion, end at glæde os over hende; thi vi veed Guds Dom hænger over hende og vil falde paa hende, om hun ikke omvender sig og renser sig for Herren og afstaaer fra alle de urene Aander. Og nu siger vi til Zion een Gang for alle, i Herrens Navn: Omvend dig! omvend dig! vaagn op! vaagn op! ifør dig dine deilige Klæder, førend du kommer til at føle hans Tugtens Riis, hvis Vrede er optændt imod dig. Lader ikke Satanas friste eder til at tænke, at vi vil have at I skulle bøie eder for os, saa at vi kunne herske over eder, for Gud veed, at det er ikke Tilfældet: Vore Øine vædes med Taarer og vore Hjerter udsøes i Bøn til Gud for eder, at han vil spare eder og vende sin Vrede bort fra eder.

Der er mange Ting i de sidste Breve fra Broder G. og P., som er gode, og vi agter dem meget. Den Idee, at have "nogle Visse bestikket til at ordne Zion, og at omreisende Ældster har intet at gjøre med denne Deel af Sagen," er Noget vi bifalder i høieste Grad, og I vil udentvivl vide førend dette naaer eder, hvorfor William Mac Lellin modstod eder i dette Stykke. Vi er bange for, at der var Noget hos Broder Gilbert, da han kom tilbage hertil fra Ny York sidste Efteraar, i Henseende til hans Broder William, som ikke var ret; thi Broder Gilbert blev adspurgt to eller tre Gange angaaende hans Broder, men gav afvigende Svar, uagtet han dog vidste, at William var i Cleveland; men Herren har taget ham. Vi nævner kun dette for at Alle kan tage sig iagt og vandre i Lyset, thi Gud vil føre alle skjulte Ting frem for Lyset.

Vi slutter nu vor Epistel med at sige til eder, Herren har befalet os at rense os selv, at tve vore Hænder og vore Fødder, saa at han kan vidne for sin og vor Fader, for sin og vor Gud, at vi er rene for denne Slægts Blod; og førend vi kunde tve vore Hænder og Fødder var vi nødt til at skrive dette Brev; derfor siger vi atter, med en usigelig Engstelse for eders Vel, omvender eder, ellers maa Zion lide, thi Svøben og Dommen vil falde over hende.

Biskoppen læse dette for de Ældste, at de kan advare Medlemmerne om Tugtelsen, som kommer, hvis de ikke omvender dem. Byd dem at læse Mormons Bog og at adlyde den; læs de Befalinger, som er trykte, og adlyd dem; ja ydmyger eder under Guds vældige Haand, at han dog maa afvende sin Vrede fra eder. Siig dem, at de er ikke komne til Zion for at være ledige og forsømme Guds Gjerninger, men de bør være flittige og tro i at adlyde den ny Pagt.

Der er eet Punkt i Broder Josephs Brev, som I maaskee ikke forstaaer, nemlig, "dersom Folket i Zion ikke omvendte sig, vilde Herren opsøge et andet Sted og et andet Folk." Zion er det Sted, hvor Templet skal bygges og Folket forsamles, men da alt Folket i det hellige Land er under Fordømmelse, vil Herren udrydde dem, om de ikke omvender sig, og føre en anden Slægt derind, som vil tjene ham. Herren vil opsøge et andet Sted til at frembringe og berede sit Ord til at udgaae til Nationerne, og som vi sagde før, saa siger vi igjen: Broder Joseph vil ikke bosætte sig i Zion, uden den omvender sig og tjener Gud og adlyder den ny Pagt. Med denne Forklaring

sanctionerer Conferenzen Broder Josephs Brev.

Brødre, Conferenzen møder atter i Aften for at høre dette Brev læst, og hvis den synes om det, saa har vi alle besluttet at nedknæle for Herren og raabe til ham af ganske Hjerte, at denne Epistel og Broder Josephs, samt Aabenbaringerne maa have den forønskede Virkning og udrette det, som de sendes for, og at de maa opmuntre eder til at rense Zion, at hun ikke skal sørge. Naar I derfor faaer dette, saa vidt, at en Conferenze af tolv Overpræster har paakaldt Herren for eder, og endnu raaber, sigende: spar dit Folk, o Herre! og overgiv ikke din Arv til Bestæmmelse. Nu føler vi, at vore Klæder er rene for eder og for alle Mennesker, naar vi faaer tøet vore Hænder og Fødder efter Befalingen.

Vi har skrevet ligefrem denne Gang, men ikke for strængt, det vi troer. Herren vil, at vi skal være ligefrem, og vi kunde ikke føle os fri, dersom vi ikke havde været det; og dersom det, som vi har sagt eder, ikke bliver gjort, vil I ikke længe have Grund til at sige (eller rettere sagt, tænke), at vi er vildfarende i Henseende til det vi har skrevet. Eders uværdige Brødre har fast besluttet at blive ved at bede til Herren for Zion, saa længe som vi kan fælde en Medlidenhedstaare eller føle nogen Kraft til at bønfalde for Naadens Throne for hende.

Profeternes Skole vil begynde, om Gud vil, om to eller tre Dage. Vi er i Almindelighed ved god Helsen. Guds Værk synes at skride hurtigt frem i de østlige Lande; Naadegaverne forbauser Verden og selv de Troende forundrer dem over Guds Kraft og Godhed. Takket være ham for hvad han lader skee. Vi er eders uværdige Brødre i Herren. Han hjælpe os alle til at gjøre hans Villie, paa det at vi tilsidst maa vorde frelste i hans Rige.

Vi har skrevet, at Broder Gilbert vidste at William var i Cleveland sidste Efteraar. Dette skrev vi efter hvad vi havde hørt; men det at William var efterladt i St. Louis, bestyrkede os i Troen, at det var saaledes. Vi har skrevet mere om denne Sag, eller dette Punkt, end Vidnesbyrdet kan overbevise os om. Med denne Undtagelse bifalder Conferenzen dette Brev.

Orson Hyde.
Hyrum Smith.

Denne Vinter anvendte jeg til at oversætte Skriften, møde i Profeternes Skole og sidde i Conferenze. Jeg havde mange glade og oplivende Stunder. De Naadegaver, som følger dem, der troer og adlyder Evangeliet, som Tegn paa, at Herren er altid den Samme i sin Handlemaade mod dem, som i Ydmyghed elsker og efterfølger Sandheden, begyndte nu at udøses iblandt os, ligesom i gamle Dage; thi, som vi: Joseph Smith jun., Sidney Rigdon, Frederik G. Williams, Newel K. Whitney, Hyrum Smith, Zebedee Coltrin, Joseph Smith sen., Samuel H. Smith, John Murdock, Lyman Johnson, Orson Hyde, Ezra Thayer, (Overpræster,) og Levi Hancock og William Smith, (Ældster,) var tilsammen i Conferenze den 22de Dag i Jan. talede jeg til Conferenzen i et fremmed Tungemaal og blev efterfulgt i samme Gave af Broder Zebedee Coltrin og han af Broder William Smith, hvorefter Herren udgjød sin Aand paa en underfuld Maade, indtil alle Ældsterne talede ved Tungemaalsgaven, som og flere Medlemmer, baade mandlige og qvindelige. Store og vidunderlige var disse guddommelige Yttringer af den Hellig-Aand. Vi sang Lovsange for Gud og Lammet, talede og

bad Alle ved Tungemaalsgaven og vedblev Conferenzen til seent ud paa Aftenen, saa glade var vi, fordi disse saa længe savnede Velsignelser var komne igjen.

Den 23de mødte vi atter i Conferenze, da vi efter megen Talen, Syngen og Beden og Lovpriisning, foretog Fodtvætning, (efter den Maade, som er nedskrevet i det 13de Capitel af Johannis Evangelium), saaledes som Herren havde befalet. Hver Ældste tvættede først sine egne Fødder, hvorefter jeg bandt op om mig med et Haandklæde og tvættede Alles Fødder og tørrede dem med Haandklædet. Iblandt Tallet min Fader fremstillede sig, men førend jeg tvættede hans Fødder bad jeg ham om en faderlig Velsignelse, hvilket han opfyldte ved at lægge sine Hænder paa mit Hoved i Navnet Jesum Christum, og erklære, at jeg skulde vedblive i det præstelige Embede indtil Christus kommer o. s. v. Ved Slutningen af Scenen blev Broder F. G. Williams rørt paa af den Hellig-Aand, og tvættede mine Fødder til Tegn paa hans faste Beslutning, at være med mig i Lidelse, eller paa Reiser, i Liv eller Død, og bestandigen at være ved min høire Haand; i hvilket jeg erkjendte ham i Herrens Navn.

Jeg sagde da til Ældsterne: som jeg har gjort, saa gjører og I; tvætter derfor hverandres Fødder; og ved den Hellig-Aands Kraft erklærede jeg dem alle rene for denne Slægts Blod; men hvis nogen af dem skulde synde forsætlig efter at de saaledes var renfede og beseglede til at leve evindeligen, skulde de blive overantvordede til at revses af Djævelen indtil Forløsningens Dag. Efter at have vedblevet hele Dagen med Faste og Bøn og hellige Handlinger, sluttede vi med at nyde Herrens Nadvere. Jeg velsignede Brødet og Vinen i Herrens Navn, hvorefter vi alle aad og drak og blev mættede, sang en Psalme og skiltes ad.

Jeg fuldendte Oversættelsen af det Ny Testamente og annammede det den 2den Februari 1833, og forseglede det, ikke atter at aabnes førend det kom til Zion.

En Epistel

fra det øverste Præsidentskab, til Christi Kirke i Thompson i Geauga County i Ohio.

Kirtland d. 6. Februari 1833.

Kjære Brødre. Vi hilser eder ved denne vor Skrivelse i Kjærlighedens Baand, idet vi glæder os over eders Bestandighed i Troen paa Christo Jesu vor Herre; og vi ønsker det maa gaa eder vel paa Sandheds og Retfærdigheds Vei i Jesum Christum, bedende uafladelig for eder, at eders Tro ikke maa svigte eder, og at I maa seire over alt det Onde, hvoraf I er omgivne, og vorde rene og hellige for Gud vor Fader, hvem al Æren tilkommer i al Evighed. Amen.

Det har behaget den Hellig-Aand og os, at sende denne Epistel til eder i vor elskede Broder Salmons Haand, som er eders Sendebud, og er bleven ordineret af os, i Lydighed mod Guds Bud, til en Ældstes Embede, til at præsidere over Menigheden i Thompson, at have Varetægt over den, at veilede den og at lære den, hvad der hører til Gudsfrygtighed; til hvilken Mand vi har stor Tillid, som vi ogsaa tror I har, hvorfor vi siger til eder, ja, ikke alene vi, men Herren ogsaa, annammer ham som en Saadan, vidende at Herren har beskikket ham til dette Embede for eders Gavn; opholder ham derfor i eders Bøn, bedende for ham uafladelig, at han maa være begavet med Viisdom og Forstand angaaende vor Herre og Frelsers Jesu Christi Erkjendelse.

Kjære Brødre, holder ved i broderlig Kjærlighed, vandrer i Ydmyghed og værer

aarvaagne til Bøn, paa det at I ikke skal blive overvundne. Tragter efter Fred, som vor elskelige Broder Paulus sagde, paa det at I maa være eders himmelske Faders Børn og ikke give Anledning til Anstød hverken for Hellige eller Syndere. Endelig Brødre, beder for os, at os maa gives Evne til at gjøre den Gjerning, vi er kaldte til, saa at I maa annamme Guds Hemmeligheder, ja fuldkommeligen. Vor Herre Jesu Christi Naade vederfares eder alle. Amen.

Joseph Smith, jun.
Sidney Rigdon.
F. G. Williams.

Følgende Brev var skrevet af John Murdock, en Overpræst (som forhen havde været ved Menigheden i Thompson), til Salmon Gee, Ældste af Menigheden i Thompson.

Kirtland d. 11. Febr. 1833.

Kjære Brødre og Søstre i den Herre og Frelser Jesum Christum; jeg beder eder inderlig at erindre de Formaninger jeg gav eder, medens jeg endnu var tilstede iblandt eder, nemlig, at vogte eder for falske Ånder. Jeg glæder mig over, at vor himmelske Fader har meget velsignet eder, som han ogsaa har velsignet mig, saa at jeg kan love og prise Gud og udtale Rigets Hemmeligheder i andre Tungemaal efter Forjættelsen: og det uden at det slaaer mig ned eller vælter mig omkring paa Jorden eller foranlediger Nogenting, som er usømmeligt eller unødvendigt, saa og uden nogen udvortes Bevægelse i Legemet; men det er den Hellig-Ånds Virkning i det Indre, hvoraf jeg ved, at disse særegne Bevægelser og besynderlige Lyd ikke er af Guds Ånd, som Broder King mener; hvorfor jeg i den Herres Jesu Christi Navn, ved den levende Guds Ånd, efter det hellige Præstedømmes Fuldmagt, som mig er paalagt, befaler Broder Thomas King, (som om jeg var nærværende,) lad af fra dit djævelske Sværmeri, samt fra at tjene som en Ældste i denne Christi Kirke, indtil du kommer og fuldkommen beviser for Overpræsterne i Kirtland, at du er det hellige Kald værdig; thi dette er hvad der hører Gud til, og maa bruges i Herrens Frygt, og jeg nu ikke alene befaler dig, men formaner dig for din Sjæls Salligheds Skyld, til at adlyde, og lade Broder Gee blive opholdt ved Troens Bøn af enhver Broder og Søster; og dersom der bliver den Enighed i Ånden og Bøn med Tro, saa skal alle falske Ånder blive bundne og udkastede fra eder.

Mine elskelige Børn i Evangeliets Baand og i inderlig Barmhjertighed, som er Guds den evigvarende Kjerlighed, jeg beder eder, vær trofast og lydig imod Guds Bud; og i den Herre Jesu Navn siger jeg, Guds Velsignelser skal hvile over eder.

John Murdock.

Den 12te Febr. — Jeg havde modtaget Seatons Blad fra Rochester i Ny York Stat, indeholdende en Deel af min Skrivelse af 4de Jan., hvorfor jeg skrev Følgende:

Til N. E. Seaton i Rochester.

Min kjære Herre. Jeg fandt mig noget skuffet, da jeg modtog Bladet og saae ikkun en Deel af mit Brev indrykket deri. Brevet, som jeg sendte dem til Publication, skrev jeg paa Guds Befaling, og jeg ønsker meget at faae det Hele fremlagt for Publicum, da det er af Vigtighed for Samme, men jeg har ingen Krav paa dem, ei heller ønsker jeg at forlange mere af dem end hvad billigt kan være. Jeg kan kun støtte mig ved den ædle Upartiskhed, som de har beviist alle religiøse Samfund, som trøster sig ved, at Christus har været her i Kjødet, samt sige dem, hvad Følgerne vil være, om de forsømmer at publisere det.

Nogle Parter af Brevet var strænge imod den sektiske Ugudelighed, det maa jeg tilstaae; og Sandheden, veed de nok, er haard og strænq imod al Uretfærdighed og Ugudelighed, men dette burde ikke hindre den fra at blive publiseret, for det er netop Aarsagen hvorfor det skulde publiseres. Jeg lægger Øren ved Roden af Træet, og jeg længes efter at see mange af de stolte Ege falde, som saa længe har optaget Pladsen. Jeg siger nu til dem, at hvis de ønsker at rense deres Klæder fra deres Læseres Blod, saa raader jeg dem til, at publisere hele det Brev; og hvis ikke, da vil Synden hvile paa deres Hoved. Imodtag, min Herre, deres uværdige Tjeners gode Ønsker og ømme Kjerlighed.

Joseph Smith, jun.

(Fortsættes).

Polygami,

er det overeensstemmende med Biblen, Mormons Bog og Lærdommens og Pagtens Bog hos Jesu Christi Kirke af Sidste Dages Hellige.

(Et Brev fra Ældste John Jaques til Hr. J—G—).

(Fortsat fra Pag. 44).

Da Familien var i Silo med deres aarlige Offer, gik Hanna til Herrens Huus, "og hun var bekeligen bedrøvet i Sjælen, og hun bad ydmygeligen til Herren, og græd saare. Og hun lovede et Løfte, og sagde: Herre Zebaoth, om du seer jo til din Tjeneste-Qvindes Elendighed, og kommer mig ihu, og ikke glemmer din Tjeneste-Qvinde, og giver din Tjeneste-Qvinde mandlig Sæd, da vil jeg give Herren ham alle hans Livs Dage, og der skal ingen Ragekniv komme paa hans Hoved." 1 Sam. 1, 10 og 11. Og Hanna aabnede sit Hjerte for Præsten Eli, som tjente for Herren. Og Eli sagde: — Gak hen med Fred, og Israels Gud skal give dig din Begjering, som du begjerede af ham." Velsignede Herren nu Hanna med hendes Hjertes Begjer? "Og de stode aarle op om Morgenen, og der de havde tilbedet for Herrens Ansigt, vendte de tilbage og kom til deres Huus i Ramah; og Elkana kjendte Hanna, sin Hustru, og Herren kom hende ihu; hvorfor det skete, der Tiden var omme, efterat Hanna havde undfanget, at hun fødte en Søn, og kaldte hans Navn Samuel; thi, sagde hun, jeg har begjæret ham af Herren." 1 Sam. 1, 19, 20. Annammede Herren denne Søn af Elkana og Hanna og var med ham og velsignede ham? Ja; Drengen Samuel gik og blev stor og behagelig, baade for Herren, saa og for Menneskene." Og Herren kaldte Samuel ved Navn, medens han endnu var et Barn, og sagde ham, hvorledes Han vilde afhugge Eli Huus's Styrke, fordi Eli Sønner handlede ugudeligen, og deres Fader ikke forhindrede dem deri. Og Samuel voxede op, "og Herren var med ham, og han lod ikke falde noget af Hans Ord paa Jorden. Og al Israel fra Dan og indtil Beersheba kjendte, at Samuel var bleven til en Profet for Herren. Og Herren blev ved at lade sig see i Silo; thi Herren var aabenbaret for Samuel i Silo ved Herrens Ord." 1 Sam. 3, 19—21. Og Herren var med ham og velsignede ham, og da han blev gammel, døde han, og al Israel begræd ham. Nu, Herren forkyndte Israel i Mose Dage,

at Han vilde straffe Fædrenes Misgjerning indtil den tredie og fjerde Slægt, og dersom det, at Elkana havde to Hustruer, var Misgjerning i Herrens Øine, vilde Han da have givet Elkana en Søn ved Hanna, og da have foretrukket den Søn fremfor Eli, Præstens Huus, og velsignet ham, og begunstiget ham alle hans Dage? Nei; visselig ei. Dersom Han havde fundet Mishag i Hanna, vilde Han hverken have svaret hendes Bøn ved at skjænke hende en Søn, eller sidenefter tre Sønner og to Døttre forudeu.

Saul blev salvet til Konge over Israel, og han var en stor Polygamist; men han behagede ikke Herren, hvorfor Herren forkastede ham og tilstedede Philisterne at føre Krig imod Israels Huus; og David, en ung Dreng af Jessai Familie, friede sit Folk ud af deres Fjenders Hænder. Saul var misundelig paa David og søgte at tage Livet af ham, men Herren bevarede ham og befoel Samuel at salve ham til Konge i Sauls Sted. Og David blev opreist af Herren fra Faarestien til Thronen, og meget velsignet; og Herren sagde ham, at hans Huus, og hans Rige, og hans Throne skulde blive bestandigt evindeligen. Nu, denne Mand, David, som stod saa høit hos Herren, havde mange Hustruer og Medhustruer, og Herren var ikke mishaget dermed. Derimod erklærede Propheten Nathan, at Herren gav ham Sauls, hans Herres, Hustruer; saaog at dersom hvad han havde givet David ikke var ham nok, vilde han have givet ham mere, det vil sige, hvis David havde bedet derom. See 2 Sam. 12. 8. Der findes ikke nogen anden Erklæring saa tydelig og haandgribelig i hele Bibleu, at Herren bestikkede og billigede det Princip at have flere Hustruer. Men her er det i et Sprog, der ikke kan misforstaaes. Her er det os tydelig sagt, at Herren selv virkelig oprettede Polygamien paa Jorden. Vilde han have gjort det, dersom det havde mishaget ham? Vilde han have gjort det, dersom det var et urent og uretfærdigt Princip? Vilde han have gjort det, dersom det ledede til at fordærve og nedværdige Menneskeslægten? Vilde han have givet David saa mange Hustruer, dersom han havde hadet Ideen om en Mand at have flere Hustruer end een? Vi kan ikke troe han vilde. Alle Herrens Raad leder til at ophøie og forædle Menneskeslægten; thi David siger selv, „Herrens Raad bestaaer evindelig.“ (Ps. 33. 11). Og Herren siger ved Jeremias, at om Profeterne havde staaet i Herrens Raad, og ladet Folket høre hans Ord, da skulde de have omvendt dem fra deres onde Veie og fra deres Idrætters Ondskab. (Jer. 23. 22).

Naar vi læser Bibleu, og dens Indhold bliver oplagt for vor Forstand, ledes vi da ikke til at undre os over, at Menneskene iblinde og haardnakket vil imodsætte sig Grundsætninger, der saa tydelig bevises at være af guddommelig Oprindelse? Naar vi tænker paa, at saa mange lærde og i andre Henseender gode Mænd haver studeret „Israels listige Sangers“ Levnetsløb, og beundret de mange ædle Træk i hans Charakteer, og er bleven henrykt ved hans fortræffelige, inspirerede Psalmer, da er vi høist forbauset og opfyldes af Medynk for disse Mænd, fordi de i saa høi Grad har glemt dem selv, at de imodsætter sig den Orden, i hvilken den begavede Mand blev befalet at bygge sit Huus, hvilket Huus Herren lovede ham skulde blive bestandigt evindeligen.

Salomon, Davids Søn, blev begavet med Viisdom fremfor Menneskens Sønner og udvalgt af Herren til at opføre ham et Tempel, hvis Lige Verden ikke har seet, hverken før eller sidenefter, og var ellers velsignet fremfor alle Kongerne

i Israel. Denne Mand var ligeledes en Polygamist, uagtet Herren vndede og velsignede ham saa meget.

Jeg har nu omhandlet saa mange Tilfælde af Polygami i gamle Tider iblandt Guds Folk; men hvor er det nødvendigt at omhandle hver enkelt Individ, naar det er saa tydeligt, at Polygami var en guddommelig Beskikkelse og udgjorde en nedarvet Part af Religionen hos alle disse Oldtidens mægtige Mænd, hvis Tro og Retfærdighed den hellige Historie er belæsset med og har været Themaet til mangen en from Prædiken? Det er ikke nødvendigt. Men de kan sige, at Polygamien var en Part af Mose Lov og blev aldeles afskaffet i Christo, og var følgelig ikke tilladt under den christne Husholdning; dersom der da ikke kan findes noget Vidnesbyrd i det Ny Testamente, som beviser det, saa maa alle mine Argumenter, saavidt, falde omkuld. En saadan Indvending kunde man nok gjøre, og den gjøres ofte, men den er meget kortsynet. Loven om Polygami er en Part af Evangeliet, som blev iagttaget længe før Mose Dage; og Mose Lov om Skikkene eller Ceremonierne var egentlig ikkun lagt til Evangeliet paa Grund af Folkets Overtrædelser. Saaledes siger Paulus, Gal. 3. Patriarken Abraham, i hvem alle Slægter paa Jorden skulde velsignes, (Mose Lov velsignede ikke alle Slægter paa Jorden,) og hans Sønneson Jacob, som er Fader til Israels Hus, levede begge paa polygamistisk Viis i Overensstemmelse med Evangeliets Lov, Aarhundreder før Mose Tid. Dette Faktum tilkjendegjør paa een Gang den Idee, at Polygami var ikkun en mosaisk Indstiftelse, og skulde ikke mere iagttages efter Evangeliets Indførelse ved Jesus Christus. Mose eller Ceremoni-Loven var et midlertidigt System, thi Evangeliet var kjendt og adlydt mange Tidsaldere førend Mose Dage; og da Jesus kom gjenindførte han altsaa Evangeliet, med alle dets Velsignelser, saa vidt Folket vilde annamme det; og han afskaffede ikkun de Love og Anordninger, af den mosaiske Husholdning, som var lagte til Evangeliet. Det er da en Selvfølge, at Polygamien, eftersom den udgjorde en Part af Evangeliet saa vel som den var at iagttage under den mosaiske Uddeling, ikke blev afskaffet da Jesus kom, men vedblev efter saavelsom før Mose Lov at være een af det uforanderlige, evige Saliggjørelsens Evangeliums Grundsætninger. Og det er lige saa meget en Selvfølge, at hvis dette System havde været gaaet af Brug til den Tid, da Jesus kom, vilde han, idet han gjenindførte Evangeliet, ogsaa have gjendindført det, som en nødvendig og væsentlig Part af Evangeliet. Og efter denne Regel bliver det ogsaa en Selvfølge, at hvorsomhelst Evangeliet nu bliver forkyndt i dets Fylde, maa dette System af flere Hustruer ogsaa læres Folket; samt, naar det er lært, adlydes, dersom Omstændighederne tillader det, ellers er det Folk under Fordømmelse, hvilket er efter den første Paragraf af Aabenbaringen i Stjernen Nr. 1.

Eftersom vi nu seer, at Fleertal af Hustruer virkelig er en Part af Saliggjørelsens Evangelium, saa er det aldeles ligegyldigt, enten der kan findes Noget i det Ny Testamente til at understøtte det eller ei. Dersom der kan findes Noget, der er i Medhold med Polygami, da vil det ikkun bestyrke den Slutning, som vi allerede maa være kommen til; og dersom Intet er i det Ny Testamente til at understøtte Læren, saa er endogsaa da vor Slutning sikker; thi der er ikke et eneste Skriftsted, der kan bringes frem til at omstøde den.

(Fortsættes.)

Extrakt af et Brev fra Deseret,

fra Ældste Thomas Smith.

(Uddraget af Millennial Star).

"O hvor det vilde have glædet eder at see os skride frem paa Reisen, — vore ædle Qvinder og Børn, saavelsom Mænd, hvoraf mange i gamle England var vant til at gaae paa Tæpper, at vandre tilfods tvers over Sletterne uden Kunr, og at bage og lave Mad, naar de om Aftenen slog Leir. Det mindede os om de gamle Israeliter og Lehiter (see 1 Nephi 5. § 17) paa deres Reise, thi vi følte, at vi var velsignet af Herren ligesom de.

"Da vi var noget under 200 engelske Mile herfra, mødte vi Venner, der var kommen ud med allehaande Fødemidler til os fra Dalen. Vi havde ogsaa den Glæde at møde adskillige af de Tolv og Andre, hvilke holdt Taler for os, som opmuntrede os efter vor lange Reise. 150 Mile herfra havde jeg den Glæde at møde en Mand med en Vogn, udsendt af min Svoger Georg Bundy til min Assistance, belæsset med Produkter fra de frugtbare Ephraims Dale, i hvilken Vogn jeg fik Hvile for min trætte Hustru og mine Smaae, som betragtede det som en særdeles Velsignelse, da de havde gaaet saa mange Miil. Vi vedblev at møde Kjøretøier af forskjellig Slags, som var kommen ud for at hjælpe os, indtil den for mig saa uforglemmelige Dag, den 3die September, da vi slap ud af den sidste Kanyon eller Kløft imellem Fjeldene, hvor Veien løb igjennem, ind i den skjønne, fredelige Dal, hvor jeg nu skriver. Til min store Glæde blev jeg ved Indtrædelsen i Dalen mødt af min Svigerson, som præsenterede mig en Hest at ride paa det Øvrige af Veien til Staden, som begyndte at lade sig tilsyne lidt til Høire. Mange kom saa langt at møde os, og vi blev opvartet med Meloner og andre Frugter, som var avlet i Dalen. Staden ydede os et storartet Syn, og jeg var saa rørt og overvældet med Glæde, at jeg alene kunde yttre mine Følelser ved Taarer af Taknemlighed til min Fader i Himlen.

"Præsident B. Young med nogle af de Tolv og andre af Kirkens Øverster og et Musikcorps, kom ud at møde os, med Faner o. s. v. i Gouvernørens store Vogn, hvilket altsammen forhøiede den Glæde, der allerede opfyldte vore Hjerter. Det glædede de nye Profeter at see de gamle Profeters Spaadomme gaae i Opfyldelse: ‚Dine Sønner skal komme langt fra og dine Døttre fra Jordens Ender.' Idet jeg tænkte paa denne Godhed og Kjærlighed, de ædle Bestræbelser og kristige Foretagender, der er skeet for vor Forløsning og Imodtagelse, kunde jeg ikke undlade at love og prise Gud og Lammet for at et saa ædelmodigt Folk existerede og at jeg nød deres Selskab. Jeg forstod, at de havde Guds Kjærlighed i deres Hjerter, enten de havde hvad Verden kalder Religion eller ei.

"Da jeg kom ind i Staden, fik jeg end mere Glæde og forbausedes ved at see saa mange Huse, skjønne og store offentlige og private Bygninger, hvilke Alle vare opførte i den korte Tid af fire Aar. Ligesaa Stadens skjønne Beliggenhed og den Orden, hvori Bygningerne stod.

"Med varme Hjerter og Favnetag blev jeg imodtaget af dem, som jeg havde været skilt fra i en Tid af ti Aar for Evangeliets Skyld.

„Om Søndagen holdtes en Conference, da de Brødre blev kaldt, som nu er i England og andre Steder. Hvor herligt det var for mig at see Præsident

B. Young, de sidste Dages Profet, Seer og Aabenbarer, med hans to Raadgivere, de tolv Apostler og andre kundskabsrige Mænd tage Sæde paa Forhøiningen i det store Tabernakkel foran en stor Forsamling af de Hellige og høre deres Røster meddele Guds Kundskab til Menneskene ved Inspiration, ja, jeg kunde synge, "hvor deilige er ikke deres Fødder paa Bjergene," som bærer godt Budskab fra dig, o Gud, og hvor lystelige, og guddommelig frydfulde dine Boliger. Jeg har siden anvendt hver Søndag til at høre Saliggjørelsens Principer, baade for de Levende og de Døde, af disse Mænds Mund, hvem jeg kjender at Gud har udvalgt. Min Sjæl fryder sig bestandigen over disse Ting, og jo mere jeg hører, jo mere finder jeg, at jeg formaaer ikke at beskrive hvor høit jeg beundrer og elsker „Mormonismens himmelske Lærdomme." Vore Forsamlinger er saa vel klædt som de bedste der kan findes i England, og lad mig sige, der er ingen, der kan lignes med dem i hele Verden i Henseende til Kaar og Anseelse. I maa alle komme; **vær trofast,** saa vil det skee; thi ingen kan glæde sig her uden de Trofaste. Forfærdelse har betaget endeel Hyklere, og de er løbet, uagtet Ingen forfulgte dem, og jo mere Zion tiltager i Skjønhed, Hellighed og Storhed, jo værre vil det blive for Misdædere. Men enhver, som vil handle rigtigt, vil blive glædet og opbygget.

„Efter at have deeltaget i de timelige saavelsom de aandelige Goder, der existerer her, kom jeg til at tænke paa de Fattige i mit Fædreneland, og min Sjæl sørgede over deres Tilstand, og ønskede, at de kunde være her, omend de skulde nøies med den Hvede, som de her ikke har Tid at opsamle. Jeg vil nævne et Exempel paa Arbeidslønnen her, nemlig, at medens fint Hvedemeel solgtes for 16 Shilling (7 Rbd.) pr. 100 Pd., fortjente jeg hos vor kjære Broder F. D. Richards, 6 Pund Sterling (53 Rbd.) i ti Dage.

'Jeg har nylig gjort en Tour paa over 150 Miil igjennem Utahs yndige Dale, og at sige Landets Frugtbarhed, med dets ypperlige Produkter baade for Mennesket og Kreaturet, bringer mig end mere til at ønske, at I var her til at besidde og dyrke det. Og jeg er glad ved, at Herren bereder en saa kraftig Maskine til hans Fattiges Forløsning, som det vedvarende Emigrations-Fund, hvis Anvendelse skeer paa en saadan Maade, at de Fattige er sikkret og ikke udsat for at blive snydt eller bedragne af nogensomhelst Kjeltring paa Veien; og det er det sparsommeligste Udlæg, som mulig kan strække til paa saa lang og møisommelig en Reise, idet der gjøres Indkjøb i det Store o. s. v. Dette Funds Vedvarenhed opmuntrer mig til at sige til eder alle: glæder eder i eders Hjerter, thi dersom I er trofaste og stræber at behage Gud og formere dette Fund, saa er eders Forløsning vis og ikke langt borte. Jeg ved, at dette Trælleaag, som mange af eder er under, er slemt at bære, men naar I kommer til Zion, vil Hvilen være eder desto kjærere. Jeg mener Hvilen fra Trældom og uretfærdigt Herredømme over eder, for I vil altid have Noget at bestille her, men I vil have den Fortrøstning, at I arbeider for eder selv og for eders Skaber, istedetfor at arbeide for Mennesker, der neppe er bedre end Slavedrivere. Naar I kommer, vil I sige ligesom Dronningen af Seba, at Halvdelen er ikke bleven eder forkyndt, hvor godt og tilfredsstillende det er at tjene Herren i en saadan samlet Tilstand. Alene at tænke paa at nyde den Ære at see Begyndelsen paa og hjælpe til Opbyggelsen af det Tempel, som Profeterne Esaias og Micha for længesiden har forudseet, fylder

min Sjæl med ubeskrivelige Følelser og Betragtninger, som I ikke kunne fatte eller forstaae førend I erfarer dem selv.

"Jeg venter at kjøre ud at møde Emigranterne, som nu er paa Veien hertil, og medtage nogen Proviant til dem og gjøre hvad jeg kan til deres Assistance over Fjeldene. Jeg er glad over at der er saa mange paa Veien.

"Til Slutning vil jeg sige, at jeg veed, at Mormons Bog er en sandfærdig Optegnelse og er bleven bragt for Dagen ved Guds Kraft. Jeg veed, at Joseph Smith var Manden, som var udvalgt til at begynde Herrens besynderlige Arbeide i de sidste Dage, og jeg veed, at denne Kirke af de Hellige er det Folk, som Gud har talet til ved sine Tjenere Profeterne. Jeg kan bevidne, at Brigham Young er Josephs lovmæssigen bestikkede Efterfølger i dette Riges Præsidentskab og Bestyrelse, og jeg veed, at dette er en af Zions Staver, hvorom jeg kan sige i Davids Sprog, "Zions Bjerg ligger smukt, og er det ganske Lands Glæde." Her kan vore Børn blive oplært i Herrens Veie.

„Farvel mine kjære Brødre, Søstre og Børn! Vær trofast og giv nøie Agt paa eders Forstanderes Raad og Formaning, saa veed jeg I vil blive velsignet."

Skandinaviens Stjerne.

Nogle Bemærkninger angaaende de Helliges Pligter, hvilke de skylder Guds Tjenere, som er udsendt efter Herrens Befaling uden Pung eller Penge. For det Første har Herren besluttet at udsende sine Tjenere paa denne Maade for at prøve dem og see hvor megen Tro de har til hans Forjættelser; og for saavidt de er lydig i dette høie og hellige Kald, altid redelig og tro i deres forskjellige Pligters Udførelse i den Kreds, hvor de er bestikket til at virke, saa opfylder de hvad Herren fordrer. Dernæst er hans Tjenere Redskaber i hans Haand til at prøve Verden og see, om de vil yde af deres Formue til Guds Tjeneres Nødtørftighed, at de saaledes maa sikkre sig deres Løn. De har en Forsikkring fra Herren selv, at de skal ingenlunde miste deres Løn, om de ikkun giver dem en Drik koldt Vand, fordi de er Disciple; og deres Løn vil være i Forhold til det de gjør. Om Herren i sin Visdom har fundet for godt at udsende sine Tjenere paa den Maade for at prøve Verden, og vil gjengjælde den ringeste Velgjerning, som gjøres hans Tjenere, og i modsat Tilfælde, nemlig, dersom de forsømmer eller negter at meddele hans Tjenere det Nødtørftige, kræve dem til Regnskab derfor, hvormeget mere vil han da ikke kræve det af de Hellige, hvis de ikke sørger for hans Tjeneres Underholdning, som han sender til dem, men lader dem opslide den sidste Klædning de eier, eller det sidste Par Skoe, og blive pengeløs og uden Livets Nødvendigheder førend deres Hjerter vil føle, eller deres Øine oplades, saa at de kan indsee, at en Mand, som anvender al sin Tid til Gavn for Folket, Aar ud og Aar ind, at opbygge Guds Rige paa Jorden, maa nødvendigviis have Føde og Klæder og Noget til at reise for omkring i hans Virkekreds. Vi siger ikke dette til de Fattige, uden det passer til dem, for de indseer ialmindelighed at Guds Tjenere behøver Føde og Klæder og Noget paa deres Fødder, saa og, at det vilde ikke være resikeerligt

at betroe dem lidt Penge i deres Lomme; men vi siger det til disse, som har Formue og hvis Hjerter hænger ved den, eller ogsaa at de har ikke givet sig Tid til at tænke over disse Ting, eller maaskee deres Gudgjørenhed har vendt sig en anden Vei, og de saaledes har forsømt Herrens Tjenere, hvilket, om saa er, heller ikke er rigtigt. Vi ønsker at paaminde eder om eders Pligter i denne Henseende, fordi vi vide, at det vil være til eders Gavn, om I vil handle gavmildt i Alt, hvad der henhører til Guds Riges Opbyggelse paa Jorden, da han ellers, om I handler karrigt imod hans Tjenere, vil uddele sine Velsignelser til eder derefter; thi med det Maal I udmaaler, vil han maale til eder igjen, og det vel kuuget og overflødigt. Der er ikkun faa, der ret paaskjønner Guds Tjeneres Opoffrelse, som forlader deres Hjem i Zion paa Guds Befaling, for at gaae ud at arbeide til Gavn for Menneskene, paa det at de, der sidder i Mørke, maa komme til Lyset, og de, som er i Trældom, maa blive befriet og faae Leilighed til at lægge en Grundvold for deres Afkoms Velfærd, som for evig vil gjengjelde dem med Ære. Det er eders Pligt at see til Guds Tjeneres Nødtorftigheder og meddele dem efter eders Evner; og naar I gjør dette og alle andre Pligter, som hviler paa eder, da kan I drage op til Zion med en rolig Samvittighed, og I vil forneinme, at I er skikket til at annamme Herrens Huns's Velsignelser.

Vi føler os utilbøielig til at slutte disse Bemærkninger uden at spørge de Hellige om de har en rolig Samvittighed med Hensyn til afdøde Ældste Willard Snows Underholdning og Gjengjeldelse for hans Møie og Besvær Nat og Dag, idet han reiste hid, efter at have maattet skille sig ved sine Heste, som haus Familie havde behov at beholde, for at han kunne komme hertil, og alt dette for eders Velfærds Skyld. Har I nogentid tænkt paa hans Møie og Arbeide med at hjælpe til at opbygge Guds Rige, og de mange Aar, i hvilke han har maattet lide Mangel og Forfølgelse og gjennemgaae store Trængsler og har oplevet Scener, der kunde have bragt det stærkeste Hjerte til at briste. Dog forblev han trofast og retskaffen som en Gudstjener, og i det sidste halvandet Aar af hans Liv, medens han har arbeidet for eder, har hans Arbeide været for meget for ham. Hans Hytte kunde ikke udholde det, hvorfor der skete en Opløsning, og jeg overlader til eder at besvare følgende Spørgsmaal: døde han pengelos, eller var han, formedelst eders Gavmildhed, sat i Stand til at efterlade nogle faa Hundrede Daler til den bekymrede Families Understøttelse, som med Længsel ventede hans Tilbagekomst næste Aar, at Hustruen kunde have Mandens Omhu og Børnene en Fader, hvem de kunde forlade sig paa og henvende sig til om Opholdet? Men ak! deres Haab og Udsigter er tilintetgjort. Istedetfor at imodtage ham, maa de imodtage den sørgelige Efterretning om hans Død. Vilde I nu ikke gjerne yde Noget til hans Hustru og Børn, saa at de kan blive trøstet, som et Tegn paa Ihukommelse og Agtelse? Hvis saa er, da kan I gjøre det igjennem eders Conferenzepræsidenter; de vil sende det hertil, og vi vil see at hver Daler sendes til dem. Om I vil tage fat paa denne Sag og handle med en gavmild Haand, saa vil Herren velsigne eder, thi de Sørgendes Bønner vil opstige for eder; og han, som engang var i eders Midte, er nu i det Høie herovenfor og vil altid tale eders Sag.

Til de Hellige, der agter at udvandre. Det glæder os at kunne kundgjøre eder, at vi har truffet Foranstaltninger for eders Reise til Ny Orleans.

Alle, som skal med, maa være i Kjøbenhavn den 22de December, da Skibet vil afgaae den 24de bestemt, hvis Veiret tillader det. For at sikkre eder Pasfagen, maa I inden den 6te December indgive eders Navne, Alder, hvad I er og hvor I er født, samt tyve Daler i Haandpenge for Enhver, som er navngivet, undtagen Børn under et Aar. Uagtet Børn under et Aar har fri Pasfage til Ny Orleans, saa behøver vi dog deres Navne og Alder lige saavel som de andre Pasfagerers.

Pasfagererne maa selv forskaffe sig Sengklæder og de til Spiisning, Madlavning og Vask fornødne Kar, samt Madkasser, og Spise for 5 Dage, dersom I gaaer over Liverpool.

Enhver, som ønsker Plads eller Pladser, maa opgive deres Navn nøiagtig, og navngive disse, som hører til een Familie, eftersom der er Mange af eet Navn. Behag at indsende eders Navne og Haandpenge igjennem eders Conferenzes Præsident, og gjør det saa snart som muligt, den allersenesteDag er den 6te December.

Den mindste Sum, som vi tør tilraade Nogen at begynde Reisen med, er 150 Rbd. for alle over 14 Aar, og 130 for alle under den Alder; og, da det vil være til stor Fordeel for eder at have en i Amerika erfaren Agent til at kjøbe Vogne, Kreatur o. s. v. for eder, saa vil vi raade eder til at fremsende 50 Rbd for hver Person til den Hensigt. Dersom I har dem ved Haanden, saa kan I indsende dem hertil strax, hvis ikke, da burde det dog, om muligt være her nogle Dage førend I gaaer ombord, da der skal Tid til at verle o. s. v. Kreaturet og Vognene vil, naar Reisen er endt, tilhøre eder i Forhold til det I har indskudt. Endskjøndt Børn under et Aar kommer frit til Ny Orleans, saa er dog Udgifterne overland omtrent lige saa store for dem som for Voxne, da de vil behøve Kjøretøiet, ligesaa Mødrene meer eller mindre, som have at tage Vare paa dem, endvidere deres Deel af Fødemidler, samt deres Klæder maa jo ogsaa med paa Vognen, og om ikke Barnet spiser slet saa meget som en Voxen, saa vil dog det og Moderen behøve at faae det lidt bedre, og hvad Barnet ikke behøver, vil Moderen behøve. Kjøretøiet vil koste lige saa meget for dem, som for de Voxne, derfor forlanges der det samme Beløb til at kjøbe det for af Alle. Bebyrder eder ikke med unyttige Ting, hvis I gjør det, vil I ikke kunne føre dem over Sletterne, da 100 Pund for hver Person, forunden Fødemidlerne, er alt hvad der kan føres paa een Vogn, naar de er 10 til 12 om Vognen; og saa mange maa de være til hver Vogn, om de skal reise for ovenstaaende Priis.

Tag gode varige Klæder med og vær sparsommelig i enhver Henseende lige fra den Stund I afreiser indtil Reisens Ende, og for bestandig derefter.

See til at I faaer eders Pas og retter eder efter Landets Love i alle Henseender, paa det at I maa være retfærdiggjort for alle Mennesker og for Guds Aasyn.

Endvidere I, som har flere Penge end I behøver til eder Reise, vær nøiagtig i at betale eders Tiende, jo før jo bedre, for det er ikke umulig at vi vil faae Besked at bruge den til Emigrationen. I al Fald vil det være en stor Velsignelse for eder, som I vil bedre fatte, naar I kommer til Zion. Der kunde siges meget om denne Gjenstand, men et Vink er nok for de Forstandige.

John Van Cott.

Egen og Rankeværten.

For stivsindede Fruentimmere.

Der voxede en Rankevært op ved Siden af en kraftig Eg, og da den havde naaet til den Høide, at den behøvede Støtte, sagde den til Egen: "Eg! bøi din Stamme saa at jeg kan støtte mig ved dig." "Min Understøttelse," svarede Egen, „er naturligviis din, og du kan forlade dig paa min Styrke til at holde dig oppe; men jeg er for stor og solid til at bøie. Slaa dine Arme omkring mig, min Deilige, saa vil jeg holde dig oppe og være god imod dig. Medens jeg saaledes holder dig oppe, vil du pryde min grove Stamme med dine smukke grønne Blade og glindsende, skarlagenrøde Bær. De vil være som Smykker for min Pande, og jeg skal staae i Skoven som en hæderlig Kriger med alle sine Fjedre. Vi blev skabt af Livets Herre til at vore op tilsammen, saa at ved vor Forbindelse, den Svage maa vorde stærk, og den Stærke yde Hjælp til den Svage." „Men jeg ønsker at være naphængig;" sagde Ranken, „hvorfor kan ikke du bøie dig efter mig og lade mig vore lige op, istedenfor at være din Dependant?" — „Skaberen," svarede Egen, „har ikke bestemt det saaledes. Det er umuligt for dig at opnaae nogen Høide alene; og dersom du vover det, vil Vinden og Regnen, om ikke din egen Tyngde, føre dig til Jorden. Heller ikke er det godt for dig at skyde dine Grene ind hist og her iblandt Træerne; de vil begynde at sige: denne er ikke min Ranke — det er en Fremmed — gaa bort, jeg vil ikke underholde dig. Du vil da allerede være saaledes indviklet i de forskjellige Træers Grene, at du ikke kan komme tilbage til Egen; og Ingen vil da enten rose dig eller beklage dig." „Ak! nei!" sagde Ranken, „lad mig undgaae en saadan Skjæbne," og dermed bøiede den sig om Egen og de begge voxte og trivedes og var lykkelig tilsammen.

Indbetalt til Contoret fra den 15de Octbr. til den 15de Novbr.

	Rbd.	Mk.	Sk.
A. P. Trane	13	"	"
P. Broderson . . .	5	"	"
N. Larsen	9	"	"
Summa	27	"	"

	Rbd.	Mk.	Sk.
Transport	27	"	"
C. O. Folkmann . . .	5	"	"
J. P. Lorenzen . . .	3	5	4
N. Jørgensen	15	4	1
Summa	51	"	5

Indhold.

	Side.
Joseph Smiths Levnetsløb (fortsat)	49.
Polygami (fortsat)	56.
Extrakt af et Brev fra Deseret . .	59.
Redactionens Bemærkninger (Emigrationen)	61.
Egen og Rankeværten	64.

„Skandinaviens Stjerne" udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned, og faaes hos DHrr. Boghandlere, samt hos Redactøren i Gothersgade Nr. 28 og 29, 3die Sal

Udgivet og forlagt af J. Van Cott.

Trykt hos F. E. Bording.

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

3. Aarg. Nr. 5. Den 1. December 1853. Priis: 6 ß pr. Expl.

Om Sladder.

Af Millennial Star.

Der er neppe noget iblandt Alt hvad man almindeligen kalder ringe Forseelser, saa afskyligt, eller som fortjener saa megen Foragt, som **Sladder**. I vor Omgængelse med agtværdige og forstandige Mennesker, kan vi ikke undgaa at see, at der er kun faa, der betragtes med saa megen Mistanke, eller behandles med saa megen Mistillid, ja endog Afsky, som disse Individer, det være sig mandlige eller qvindelige, om hvem man er bleven overbeviist, at de enten har fabrikeret eller unødvendigviis befordret et Rygte, der kunde skade deres Næstes ærlige Navn. Saadanne Følelser vil især vise sig, naar det gaaer saa vidt, at det bliver til en Vane; saadanne Charakterer vil ethvert retsindigt Menneske altid fly, som det der er foragteligt og farligt.

Naar nu saadan Opførsel eenstemmigt forkastes af den oprigtige og oplyste Deel af det menneskelige Samfund, der ikke kjender Evangeliet, og ingenlunde kan nyde den sunde Undervisning, ei heller see de rette Exempler paa Retskaffenhed, saa som vi kan, som Guds Folk, hvor afskyelig maa den da ikke forekomme os? Man kan medrette spørge, om der er Noget, der er saa skadeligt for den aandelige Velbred og Velvære, som at nære en Tanke, der vil lede den, der har den, til at skade Nogens Charakteer, og især disses, som er af Troens Husfolk. Kan vi ikke gaae et Skridt længere og sige, at hvor en saadan Aand gives Rum, der fattes Guds Aand? Dette vilde man fuldkommen kunne bekræfte, dersom man vilde henvende sig til Guds Ord, og eftersee hvad Plads Bagtaleren stod paa i ældre Tider. Da Moses oprettede den levitiske Husholdning, finder vi ham i Herrens Navn ligefrem at forbyde saadan nedrig Tænkemaade. Vi læser i 3 Mose B. 19. 16. „Du skal ikke gaa som en Bagvasker iblandt dit Folk." Overtrædelse af dette Bud vilde lige saa vist paaføre Overtræderen Straf, som om han overtraadte noget andet Bud. David beskriver i Psalmen 15 3 dem, der er værdig at bo paa Herrens Bjerg, saaledes: „Den, som ikke bagtaler med sin Tunge, som ikke gjør sin Næste Ondt, og ikke lægger Spot paa den, som er ham nær." Ligeledes siger Ezekiel, idet han opregner de mange Synder, der i hans Dage existerede i Jerusalem, „Bagvaskere er der i dig, til at udgyde Blod." (22. 9.)

Lignende Meninger om Bagtalerens

Lastværdighed finder vi hos de første Skribenter i den Christne Husholdning, af hvilke Nogle iretteſætter lige saa strængt som i den mosaiske Tid. For Exempel, Petrus i sin 1 Epistel 4 Vers, sætter det paa Listen med Tyveri og Mord, og Paulus, i sin første Epistel til Timotheum, omtaler denne Last som eet af Tegnene til Frafald fra Troen.

Vi kunne anføre mange andre Skriftsteder desangaaende af begge Testamenter, men det Foregaaende vil være nok til at vise, at Sladder i forrige Tider ikke var tilladt af Gud.

Under denne Sidstedagshusholdning har Herren, ved sin Tjener Joseph Smith, ligesaa strængt forbuden denne ugudelige sjæleforderlige Tænkemaade, som han forbød den ved Moses. I Lærdommens og Pagtens Bog 13. 7. siger han, "Du skal ikke tale ilde om din Næste, ei heller tilføie ham noget Ondt. Du veed mine Love desangaaende er skrevne i mine Skrifter; den, der synder og ikke omvender sig, skal kastes ud."

Skriftens Anskuelse om dette Onde stemmer overeens med den sunde Fornuft og Kundskaben om Mennesker. Det maa være tydeligt for Enhver at forstaae, som er dybttænkende og opmærksom, at Ingens Charakteer kan betroes til sladderagtige Mennesker; thi den første Opkogning af ilde Følelser imod ham, vil næsten ganske sikkert udspy Alt, hvad de veed og som vil tjene til at skade hans Charakteer og Indflydelse. Følgeligen finder vi altid, at de, hvis gode Navn er dem dyrebart, søger at undgaae Bagtalerens Selskab, og derved tilsidst paaforer ham den Skam og Vanære, som han ved sin Opførsel fortjener.

Idet jeg retter denne Tale til Guds Børn, er det ikke mere end ret at sige, at det kan neppe indrømmes at Nogen, som bekjender sig at være een af den Allerhøieſtes Hellige, vilde gjøre sig skyldig i at fabrikere Noget, som vilde forkleine Nogens Charakteer, omend iblandt de mindſte af Guds Smaae; Saadant iblandt dem vilde være Dienſkalkhed i høieſte Grad. At gjøre Selskab med dem ved Herrens Bord, og til samme Tid smede Redskaber til at stjæle det, der er "mere dyrebart end Rubiner," (deres gode Navn), vilde ganske vist bringe Nogensomhelst til Mørke, og hvis der ingen Omvendelse skete, vilde det ende med den aandelige Død. Den Kjerlighed, „som ikke tænker Ondt," byder os kaste Forglemmelsens Dække over saadan Adfærd, og sige: Saadant kan ikke existere i Guds Menighed.

At udsprede Rygter, som Andre har opdigtet, er altsaa et Onde, lom de Hellige har at vogte sig for. Allerede i dette viser det Onde sig tydeligt nok til at forbyde dets Udøvelse. Det Hjerte, der vil give efter for en saadan Følelse, maa upaatvivlelig fattes den Kjerlighed, hvormed et Menneske elsker sin Næste som sig selv. Og omend Skaden skeer aldrig saa nagtsom, saa er dog den, der gjør den, lastværdig, eftersom den Omhyggelighed for en Broders Velfærd, som saa meget udmærker en sand Christi Discipel, maa fattes idetmindste paa den Tid.

Men, det er at befrygte, at Somme handler saaledes af Had. De, der saaledes paavirkes, burde ihukomme, at om de ikke omhyggeligen vogter sig for dette Slags Følelser og standhaftigen imodstaaer dem, vil de om en kort Tid drive Guds Aand fra deres Sjæl. De kan ikke trives i Guds Værk, saalænge de tragter efter at skade deres Broder. Dersom de er bleven fornærmet enten ved Ord eller Gjerning af deres Broder, da vilde det være langt bedre, at de handlede efter Kirkens Orden, og derved fri dem selv fra de haarde Følelser, som hans Ad-

færd kunne have foraarsaget, end at føre dem selv under Fordømmelse ved saaledes at løbe imod det, som Guds Aand lærer dem.

Er der Nogle, der er ledet til at begaa denne afskylige Last ved onde Følelser, saa er der mange Andre, der ikke drives dertil af Andet end denne barnagtige, snakkelystne, nysgjerrige og utilfredse, men ikke mindre urigtige Gemyts-Beskaffenhed, der udmærker mange uvidende Mennesker, som er altid urolige og utilfreds, uden de kan blande sig i deres Medmenneskers Anliggender, eller foregiver at vide mere om dem end nogen Anden. Saadanne fortjener ligesaa meget at beklages, som at foragtes. Dersom de vilde lyde deres Raad, som vil deres Vel, saa vilde de istedetfor at gjøre dem selv saa megen unyttig og latterlig Besvær, blive hjemme, og benytte deres Tid, om ikke dyrke deres Forstand, ved at læse deres Bibel, Mormonsbog, Pagtensbog og Stjernen. Om de gjorde saaledes, vilde de afstedkomme mindre Ondt, gjøre dem selv mere Godt, og paaføre Guds Sag mindre Vanære.

Hvor meget mere vilde det ikke stemme overeens med vor Trosbekjendelse, om vi, istedetfor at blotte og latterliggjøre de svage Punkter i vor Broders Charakteer, søgte at dække hans Svagheder, vendte Øret bort fra den, som vilde bagtale ham, og annammede gjerne alt hvad der vilde tjene til at bestyrke hans gode Navn; og istedetfor at fly ham og bagtale ham, lære ham sin Pligt, advare ham, straffe og formane ham, og i Særdeleshed ihukomme ham for Naadens Throne. Denne Fremgangsmaade vilde, istedetfor at fjerne ham fra os, vinde hans Tillid, Agtelse og Taknemlighed, og neddrage Guds Velsignelser over os.

Joseph Smiths Levnetsløb.

(Fortsat fra Pag. 56.)

Den 13de Februar mødte et Raad af Overpræster for at undersøge Broder Burr Riggs's Sag, som var anklaget for ikke at have røgtet sit Kald som Overpræst, men gjort sig skyldig i at forsømme sine Pligter, begegnet de Ældste ilde, og vist Foragt imod deres Formaning. Da Raadet havde drøftet Sagen, lovede Broder Riggs at gjøre Fyldest; men han udviste ikke megen Ydmyghed.

Den 15de Februar ordinerede jeg Harpin Riggs og Isaak Mac Withy i et Raad, til Ældster.

Den 17de Februar ordinerede jeg John Johnson i en Conferenze til Ældste-Embedet.

Den 26de Februar mødte et Raad af Overpræster i Zion, for at raadslaa om det Brev til Broder Phelps af 11te Jan., og den Aabenbaring, som kaldes Olie-bladet, hvilken jeg omtaler i mit Brev, samt den Epistel af Orson Hyde og Hyrum Smith for Overpræsternes Conferenze den 14de Jan.; og Oliver Cowdery, William W. Phelps og John Carrill blev bestikket som en Committee til at skrive en Epistel for Conferenzen til Brødrene i Kirtland; hvilket blev skrevet, og sanctioneret af Conferenzen.

Samme Dag var der sammenkaldt en Conferenze igjen i Kirtland, i Anledning af Broder Burr Riggs, som var anklaget for at have forsømt at gjøre Fyldest for sine Forseelser mod Menigheden,

som han havde lovet at gjøre, og for at beskæmme det høie Præstedømme ved at forsømme sine Pligter, samt for at have sagt, at han brød sig intet om hvornaar han blev udelukket af Menigheden osv. Han blev udelukket med Raadets eenstemmige Bifald.

Den 27de Februar annammede jeg følgende Aabenbaring: **Et Viisdoms-Ord** osv., see Pagtens Bog Side 205.

Den 8de Marts 1833 annammede jeg følgende Aabenbaring angaaende Rigets Nøgler; see P. B. Side 215.

Da jeg var kommen til den Deel af de gamle Skrifter, som kaldes den apokryphiske, annammede jeg følgende Aabenbaring den 9de Marts om de apokryphiske Bøger; see P. B. Side 241.

Den 12te Marts samledes et Raad af Overpræster i Profeternes Skolestue, og bestemte, at Horace Cowen og Zernbabel Snow, Amasa Lyman og William Cahoon, Jenkins Salisbury og Truman Wait skulde reise østlig paa Mission, to og to, saasom skrevet er. Brødrene Cowen og Salisbury blev ordineret samme Gang.

Den 15de Marts blev der sammenkaldt et Raad for at behandle Broder Lakes Sag fra Wooster, som kom og fortalte, at han havde faaet Aabenbaringer. Efter Sagens Undersøgelse, var alle enige i at bemeldte Lake var dreven af en ond Aand, og hans Kaldsbrev, som Præst, blev taget fra ham. Samme Dag annammede jeg følgende Aabenbaring til Enoch osv., see P. B. Side 242.

Prophetskolens og de Helliges Anstgter skinnede bestandigen af Glæde og Tilfredshed over de Ting, som blev aabenbaret, og over vor Fremgang i Kundskaben om Gud.

Den 18de Marts samledes Overpræsterne i Propheternes Skolestue, og blev organiseret efter Aabenbaring. Bøn af S. Rigdon. Doktor Hurlbut blev ordineret til Ældste; hvorefter Ældste Rigdon yttrede det Ønske, at han og Broder F. G. Williams skulde ordineres til det Embede, som de var kaldte til, nemlig, som Præsidenter over det ypperste Præstedømme, og at være lige med Broder Joseph Smith i at holde Rigets Nøgler, i Overeensstemmelse med den Aabenbaring, som blev given den 8de Marts. Jeg lagde da mine Hænder paa Broder Sydney og Frederik, og ordinerede dem til at tage Deel med mig i at holde Nøglerne til dette sidste Rige, og til at assistere i Præsidentskabet over det ypperste Præstedømme, som mine Raadgivere; hvorefter jeg formanede Brødrene til Trofasthed og Flittighed i at holde Guds Bud, og gav megen Underviisning til de Helliges Gavn, med den Forjettelse, at de Rene af Hjertet skulde see et himmelsk Syn; og efter at have en kort Tid i inulig Bøn, blev Forjettelsen opfyldt; thi mange af de Tilstedeværende fik deres Forstands Øine opladte formedelst Guds Aand, saa at de saae mange Ting. Derefter velsignede jeg Brødet og Vinen og meddeelte Enhver deraf; hvorefter mange af Brødrene saae et himmelsk Syn, hvori de saae Frelseren og Englestarer og mange andre Ting, og enhver især har skrevet hvad de saae osv.

Den 23de Marts holdte vi en Raadsforsamling for at beskikke en Committee til at kjøbe Land i Kirtland, hvorpaa de Hellige kunde bygge en Stav af Zion. Brødrene Joseph Coe og Moses Daily blev beskikket til at faae Underretning om Priserne paa visse Landeiendomme, som var tilsalgs; og Broder Ezra Thayre til at faae Prisen at vide paa Peter Frenchs Landeiendom. Brødrene bleve enige om at faste og flittigen bede, at deres Mission maatte blive vel udført.

Efter en Fraværelse af omtrent tre Timer kom Coe og Daily tilbage med

den Besked, at Elijah Smiths Landeiendom var at faae for fireltusind Dollars; og Hr. Morleys for eenogtyve hundrede; og Broder Thayre bragde den Besked, at Peter French vilde sælge sin Eiendom for fem tusind Dollars. Raadet besluttede at kjøbe disse Eiendomme, og beskikkede Ezra Thayre og Joseph Coe til at slutte Kjøbet; og de blev ordinerede under Sydney Rigdons Hænder, og fraskilt som Hoved-Agenter for Menigheden til den Ende.

Den 26de Marts mødte et Raad af Overpræster, eenogtyve i Tallet, for Menighedens almindelige Vel, i hvad der da kaldtes Zion, i Jackson County i Missouri. I Anledning af en Aabenbaring, mit Brev, og en Epistel fra Menigheden i Kirtland, havde der været holdt en andagtsfuld Forsamling, og en alvorlig og ydmyg Omvendelse viist sig, saa at der den 26de Februar, som var en Maaned siden, var bleven skreven en almindelig Epistel i Conferenze, hvormed Præsidentskabet og Menigheden i Kirtland var tilfreds. I Raadet den 26de Marts skulde efter Planen som blev lært i den andagtsfulde Forsamling, hvilken var, at de syv Overpræster, som var sendt fra Kirtland til at opbygge Zion, nemlig: O. Cowdery, W. W. Phelps, J. Whitmer, S. Gilbert og Biskop Partridge og hans Raadgivere, skulde staa som Hovedmænd for Kirkens Affærer i den Deel af Herrens Viingaard; og disse syv Mænd, med de Grenes almindelige Bifald, som udgjorde Menigheden, skulde beskikke Ældster til at præsidere over de forskjellige Grene, skete det, at det, (eftersom mange af Overpræsterne og Ældsterne reiste op til Zion og begyndte at ordne Menighederne og meente sig at have ligesaa megen Magt, formedelst deres Præstedømme og den Helligaands Gave, som de der var fraskilt og beskikket til at præsidere over Grenene), blev nødvendigt, at sammenkalde dette Raad for at sætte Israels Ældster i Orden. Efter en lang Drøftelse blev det afgjort ved Aabenbaringerne, at den Orden, som lærtes i det høitidelige Møde, var rigtig; og at de Ældste, naar de ankom til Zion, var paa Grund af de i Kirken ansatte Authoriteter, pligtige at være de derværende Magter underdanig; da deres Arbeide var i Særdeleshed at samle Folket tilsammen fra Jordens Ender til de Steder, som Herren har beskikket. Denne Raadslutning tilfredsstillede Alle, og Brødrene saae snart, hvor smukt det var, naar hver Mand var paa sin Plads.

Den 2den April blev F. G. Williams beskikket ved et Raad af Overpræster, til at være en Agent til at bestyre og antage Folk til Teglgaarden paa Frenchs Mark, samt at leie Godset. Dette Gods blev kjøbt for Steenbruddets Skyld, som var derpaa, og for dets Bequemmeligheder for Teglstrygning, hvilke begge var Nødvendigheder for Stadens Opbyggelse. Raadet gav ligeledes Besked til Broder E. Thayre, at kjøbe Arnold Masons Garveri i Kirtland.

Den 6te April mødte omtrent firsindstyve Brødre af Præstedømmet, samt nogle andre Medlemmer af Kirken, i Zions Land, hvilket var indenfor de vestlige Grændser af Missouri Stat, for at faae Underviisning og dyrke Gud. Stedet hvor de mødte var der hvor Færgen gaaer over Big Blue River, nærved de vestlige Grændser af Jackson County, hvilket er Grændseskjellet baade for Staten og de Forenede Stater. Det var en tidlig Vaar, og Bladene og Blomsterne oplivede og mættede Menneskets Sjæl, ligesom et Glimt af Paradiis.

Dagen gik hen paa en saare behagelig Maade, idet vi gav og tog imod Kundskab henhørende til dette sidste Rige.

Det var lige 1800 Aar siden Frelseren lod sit Liv, paa det at Mennesker maatte arve evigt Liv, og ikkun tre Aar siden Kirken var kommen ud af Ørken, som Tilberedelse til den sidste Uddeling, derfor havde de stor Aarsag til at glæde sig. De tænkte paa den Tid, da denne Verden blev til og Morgenstjernerne sang tillige, og alle Guds Sønner raabte af Glæde; da Israel aad Paaskelammet, som der opkom Graad over Tabet af de Førstfødte af Ægypten; og de følte ligesom Hyrderne, der vogtede deres Faar om Natten, der Englechoret sang sødt de gjennemtrængende Ord "Fred paa Jorden! og i Mennesker en Velbehagelighed;" og Evighedens Høitidelighed hvilede over dem. Dette var det første Forsøg Kirken gjorde paa at høitideligholde sin Fødselsdag, og de, der ikke bekjendte sig til vor Tro, omtalte det som noget Besynderligt.

Medens Menigheden saaledes frydedes, lød Efterretningerne borte fra, at 30,000 udaf en Befolkning paa 100,000 var døde af Hunger paa Cap-de-Verde-Øerne, som Følge af den Mangel der var formedelst tre Aars Tørke og en Oversvømmelse; at ferten Jordrystelser var fornummet i Februari paa St. Kitts og Nevis i Vestindien; at de polske Jøder var ifærd med at besøge Jerusalem; at Krig var udbrudt mellem Tyrken og Ægypten; at der havde været en stor Ildebrand i Liverpool; at vulkanske Udbrud, Krig og Rygter om Krig var almindelig i forskjellige Dele af Jorden, og Ildkugler og frygtelige Syn var seet paa Himlen, med mange andre Varsler, hvilke bragde de Ugudeliges Hjerter til at bæve, hvoraf intet var mere forfærdeligt end den asiatiske Cholera i Europa, der i det korte Tidsrum af femten Aar allerede havde udryddet omtrent tredsindstyve Millioner Mennesker. (See Evening and Morning Star, April, 1833).

Broder Jared Carter overrakte mig et Brev, hvilket han havde imodtaget fra sin Broder, og bad mig at besvare det, hvilket jeg gjorde som følger:

Kirtland, d. 17. April 1833.

Kjære Broder Carter. — Dit Brev til Broder Jared har jeg nylig faaet i min Haand, og jeg har omhyggeligen gjennemgaaet dets Indhold, og griber denne Leilighed til at besvare det. Vi skride frem at besvare eders Spørgsmaal: 1) angaaende dit Arbeide i Egnen, hvor du boer: vi er tilfreds med dine Følelser om denne Gjenstand indtil Herrens Mund skal nævne; og, i Henseende til Synet, som du taler om, da mener vi ikke at være skyldig at annamme nogen Aabenbaring fra nogen Mand eller Qvinde uden de er lovmæssigen ansat og ordineret til den Myndighed, og giver tilstrækkeligt Bevis derpaa.

Jeg vil lade dig vide, at det er imod Guds Husholdning, at noget Medlem, eller nogensomhelst, skulde erholde Aabenbarelse til Underviisning for dem, som er i høiere Myndighed end de selv er, og derfor vil Du kunne indsee, at det er urigtigt at fæste Lid til dem; men dersom Nogen har et Syn eller et Besøg af et himmelsk Sendebud, da maa det være for deres eget Gavn og Opbyggelse; thi Kirkens Grundsætninger, Styrelse og Lære bestaaer i Rigets Nøgler. I Henseende til en Apostat, eller Een, som er udelukket af Menigheden, som ønsker at komme ind igjen, vor Kirkes Lov siger udtrykkelig, at en Saadan skal omvende sig, blive døbt og optages som første Gang.

En Overpræsts Pligt er at tjene i aandelige og hellige Ting, og at holde Samtale med Gud; men ikke at øve mo-

narchisk Regimente, eller at bestemme Moder for de Ældste uden deres Samtykke. Og atter, det er Overpræsternes Pligt at være dygtigere til at lære Principer og Lærdomme end de Ældste; thi de Ældstes Embed er et Appendix eller Tillæg til det ypperste Præstedomme, og det concentrerer eller samler Alt i Eet. Og atter, Fremgangsmaaden ved Medlemmers Behandling: Vi bør behandle dem gandske saa som Skriften lærer. Dersom din Broder synder imod dig, da straf ham imellem ham og dig alene; og hører han dig, da har du vundet din Broder; men hører han dig ikke, da tag Een eller To med dig osv.; og naar der ingen Biskop er, bør de behandles efter Menighedens Stemme; og dersom der er en Ældste eller Overpræst nærværende, da bør han bestyre Forhandlingen; hvis ikke, da præsiderer en Saadan, som har den høieste Myndighed.

Med Hensyn til at berede sig til at reise til Zion: For det Første vilde det behage Herren at Menigheden eller Menighederne, som reiser til Zion, skulde organiseres, og en passende Mand beskikkes, som er vel kjendt med Menighedens Tilstand, og han sendes til Kirtland at gjøre Anmeldelse til Biskoppen og erholde Kaldsbrev overeensstemmende med Aabenbaring: ved at gjøre saaledes, vil I forebygge Forvirring og Uorden, og undgaa mange Ubehageligheder, som følger en uorganiseret Hob, som reiser i de sidste Dage.

Og atter, de der er i Gjeld, burde i ethvert Tilfælde betale deres Gjeld: og de Rige bør paa ingen Maade udstøde de Fattige, eller forlade dem, thi der er sagt, at de Fattige skal arve Jorden.

Du anførte et Skriftsted af Jeremias angaaende Reisen til Zion; Herrens Ord staaer fast, saa lad det skee.

Der er to Paragrafer i dit Brev, hvilke jeg ikke synes godt om, da de er blindt skrevne. Talende om at Ældsterne er sendt som Lynet fra Judas Bue; den anden, ingen Hemmelighed i Zions Raad. Du nævner disse Ting, som om der hvilede Angest over dit Sind, anderledes kan vi ikke forstaa det. Og atter, vi henvender os aldrig til Herren om speciel Aabenbaring, undtagen naar der ingen Aabenbaring er given iforveien, som passer til Sagen; og da i et Raad af Overpræster.

Til videre Oplysning om den Gjenstand du har skrevet om, vil jeg henvise dig til de Ældster, som nylig er afreist herfra mod Østen efter Befaling, af hvilke du rimeligviis snart vil see nogle. Du kan forlade Dig paa hvad Underviisning du faaer fra dem, der er trofast. Du kan vente at see Brødrene Orson og Lyman, for hvilke vi har stor Broderkjerlighed.

Det er noget Stort at adspørge hos Gud, eller at fremkomme for hans Ansigt: derfor føler vi os frygtagtig for at nærme os ham med Sager af kun liden eller ingen Vigtighed, for at besvare enkelte Personers Spørgsmaal, især om Ting, som Mennesker selv burde erholde Kundskab om i al Alvorlighed for Gud, i Ydmyghed ved Troens Bøn; og i Særdeleshed en Lærer, eller en Overpræst i Menigheden. Jeg siger ikke dette som for at skjænde, men som Underviisning; og jeg taler som vi var kjendt med hinanden, alligevel vi er fremmede i Kjødet.

Jeg elsker din Sjæl, og Menneskens Børns Sjæle, og beder og gjør alt hvad jeg kan for Alles Frelse og Salighed.

Jeg slutter med en Freds-Hilsen til dig, i den Herres Jesu Christi Navn. Amen.

Vor Herres Jesu Christi Velsignelse være og forblive med eder alle. Amen.

Joseph Smith, jun.

NB. Dersom det ikke er godt at

sende en Befuldmægtiget til Kirtland, for at faae Bevilling for Brødrene at reise til Zion, saa kan det skee ved to eller flere Veldster. Vi har modtaget to Breve fra Broder Sherwood, tilkjendegivende Menighedens Orden og Tilstand, og angaaende hans Kones Syn; men paa Grund af vore mange Forretninger, er de endnu ikke bleven besvaret: vil Du være saa god at læse dette Brev for Broder Sherwood.

J. S.

(Fortsættes).

Skandinaviens Stjerne.

Til de Hellige, som er ifærd med at udvandre. — I venter udentvivl med Længsel paa den Dag, da I skal forlade eders Fødeland for at begive eder til det Sted, som Herren har udvalgt til de Helliges Forsamling, at I maa faae Deel i dets Velsignelser. For ikke at I skal blive skuffet i eders Forventninger, er det nødvendigt at I, naar I forlader dette Land, ikke har noget andet Øiemed end at gaae hen til at hjælpe til at opbygge Guds Rige. Dersom dette er eders Hjerters Ønske, og I reiser med den faste Beslutning, at lytte til Herrens Røst igjennem hans Tjenere, og øver eder i Taalmodighed, Godhed og broderlig Kjerlighed, og er villig til at udholde Besværligheder og lide Ondt, om Herren forlanger det, som hans Tjenere maatte i gamle Dage, som og disse i denne Uddeling, som har maattet udholde Besværligheder og Forfølgelse, dersom I er villig til dette, uden Knur eller Klage, og altid søger efter Herrens Aand for at kunne gjøre hans Villie, medens I er paa Veien, saa vil I, naar I kommer til Zion, fuldkommen forstaae og kunne paaskjønne enhver Velsignelse, som I forventer til at berede eder til det himmelske Rige. Derimod, dersom I reiser med denne Verdens Gud, nemlig Mammon, for Øie, alene ønskende at skikke eder dette Livs Goder, uden Hensyn til det tilkommende Livs Velsignelser, og begynder at knurre, klage, skadre eller være utilfreds, saa vil I bedrøve den Hellig-Aand, saa at den vil ikke bo hos eder, og følgelig vil eders Sind blive formørket og I vil føle eder ulykkelig og tænke at andre har det ligesaa, og Enden vil være Frafald.

Om et Menneske skal have Guds Aand og Fred boende i sin egen Barm, da er det nødvendigt, at det Menneske er Christi Løv fuldkommen underdanig og ikke tager andres Feil i Betragtning; thi Alle har sine Svagheder, eftersom Menneskene endnu ikke er naaet til Fuldkommenhed.

Ved at foretage en saadan Reise, som den I er i Begreb med at foretage, vil eders Stilling ofte være saaledes, at den vil prøve eder. Medens I er paa Vandet kan I ikke vente at have mere Rum end der er i Skibet, saa der er det naturligviis indskrænket, og er der mange Ubegvemmeligheder, som I er nødsaget til at skikke eder efter; og for at komme godt ud af det, vil det være nødvendigt for eder at medtage et godt Oplag af Taalmodighed, og da øve den hele Veien. Naar I kommer paa Slætterne, vil I ikke mangle Rum; men I vil behøve ligesaamegen Taalmodighed der; thi I vil der erfare mange nye Ting, og have meget at bestille og at tage vare paa, og I vil have nødig at vaage saavelsom bede.

Renlighed er ogsaa Noget, som Enhver især bør gjøre sig al mulig Flid for

at iagttage, eftersom det er nødvendigt for Sundheden. Ydermere, dersom Legemet ikke holdes reent, vil det ikke være et passende Tempel for den Hellig-Aand at bo udi. Reenlighed er et himmelsk Princip, og dersom vi forventer nogensinde at bo hos vor Fader i Himlen, saa maa vi holde os rene.

Polygami,

er det overeensstemmende med Biblen, Mormons Bog og Lærdommens og Pagtens Bog hos Jesu Christi Kirke af Sidste Dages Hellige.

(Et Brev fra Ældste John Jaques til Hr. J—G—).

(Fortsat fra Pag. 58).

Følgende er en Extrakt af New York Evangelist, angaaende en Polygami-Sag i den protestantiske Dakotah Mission, og tjener til at vise hvilken Forlegenhed en Christen sætter sig i, dersom han opponerer imod Læren om Polygami, som og at det Ny Testamente indeholder aldeles ingen Beviser imod dette Princip:

"Extrakt af Kirkeforstandernes Protokol i Ripley, mødt i Sardinia, den 13de April 1843.

"Forstanderskabet undersøgte nøie den indsendte Beretning fra Menigheden i Lacquiparle, nemlig: Her er en Mand, som førend han hørte Evangeliet, havde to Koner og Børn med dem begge, næsten voxne og mindre. De er begge veltilfreds med at leve med ham. Han har hørt Guds Ord, og troer, at der er ingen Salighed at finde uden i Jesum Christum, og ønsker Adgang til Kirkens Velsignelser. Skal vi forlange af ham at skille sig ved den ene? og dersom vi skal det, hvor giver da Skriften os Myndighed til at gjøre saaledes?

"Undertegnet

T. S. Williamson.
S. R. Riggs.

„Forstandernes Svar:

„Kjære Brødre. — Vi har nøie overveiet det Spørgsmaal, som I sendte til os. Følgende Slutning blev foreslaaet og antaget som Svar af en Majoritet af een: 'Vi tør ikke sige, at I skal forlange af ham, at han skal skille sig ved hende.' Majoriteten var af den Mening, at der er ikke Sikkerhed nok for en saadan Fordring. Minoriteten bemærkede, at Matt. 2. 14 til 16 og Marci 10. 2 til 9, er Sikkerhed nok for at forlange det af ham, og at Frelseren fordømmer al Afvigelse fra den første Indstiftelse, og der findes intet skrevet om, at Nogen er bleven optaget i de apostoliske Menigheder, som havde flere Hustruer, og at der følgelig ikke kan være nogen Fuldmagt til at optage Nogen nu, som lever i Overtrædelse af den først indstiftede Lov om Ægteskab.

"I det Hele taget dømmer vi det at være meest sikkert, at rette sig paa det Strængeste efter den første Indstiftelse, da der ikke findes nogen Undtagelse i det Ny Testamente og Frelseren tydelig fordømmer al Afvigelse, som er skeet i det Gamle.

"Undertegnet

"Jesse H. Lockhart,
fast Skriver.

"Den Ansøgende blev ikke optaget i Menigheden."

Disse vise Mænd kunde have skrevet et Svar langt mere kortfattet end det de

skrev, og sagt Sandheden deri, nemlig: Kiere Brødre! Vi vide ikke enten Ægteskab med flere Hustruer er ret eller ikke, og vi har ingen Profet til at adspørge Herren derom!« Dette vilde have tilkjendegivet deres Tilstand tydelig. Men hvad indeholder vel de Skriftsteder, som Forstanderskabet henviser til, der angaaer Monogami eller Polygami? Ganske og bestemt, slet Intet. Om De vil gjøre Dem den Uleilighed at eftersee det første Skriftsted, saa vil De see, at det angaaer Josephs, Jesu (saa kaldte) Faders, Udvandring til Ægypten med hans Hustru Marie og hendes Barn, for at undgaae Herodes' Ondskab osv. Det andet Skriftsted lyder saaledes: »Og Pharisæerne gik til ham og spurgte ham, for at friste ham, om det var en Mand tilladt at skille sig fra sin Hustru; men han svarede og sagde til dem: hvad haver Moses budet eder? Men de sagde: Moses tilstedte at skrive et Skilsmisse-Brev, og skille sig fra hende. Og Jesus svarede og sagde til dem: for eders Hjerters Haardheds Skyld skrev han eder dette Bud. Men fra Skabningens Begyndelse gjorde Gud dem Mand og Qvinde, derfor skal Manden forlade sin Fader og Moder, og blive fast hos sin Hustru, og de To skal være til eet Kjød, saa at de er ikke længer To, men eet Kjød. Derfor, hvad Gud haver tilsammenføiet, skal Mennesket ikke adskille.« Hvorledes dette Skriftsted kunde komme i Modsætning til Polygami, eller yde Tilladelse til at lade en Mand, der havde to Hustruer, skille sig ved den ene, det kan jeg ikke forstaae. Mon disse lærde Mænd indbildte sig, at de Ord, »fra Skabningens Begyndelse gjorde Gud dem Mand og Qvinde,« kunde anvendes imod Polygami? Alt hvad vi kan faae ud af disse Ord, med Hensyn til Pharisæernes Spørgsmaal, er, at Gud skabte de to Kjøn til at forenes, og at Skilsmisse følgelig er unaturlig. Eller tænkte de at de Ord, »og de To skal være til eet Kjød,« meente, at hele Menneskeslægten skulde tilsammenføies i enkelte Par, een Mand til een Qvinde? Denne Slutning kan man ikke fornuftigviis faae derudaf; thi en Polygamist bliver ligesaa meget til eet Kjød med sin anden, eller tredie, eller tolvte Kone, som med den første. Det er lige saa rigtigt at sige om en Mand og hans sjette Kone, „de To skal blive til eet Kjød," som det er at sige det om Manden og hans første Kone. Abraham og Ketura var ligesaavel „eet Kjød" som Abraham og Sara var det; og Jacob og Bilha var ligesaavel „eet Kjød" som Jacob og Lea. Og med den samme Billighed kunde det siges om David og enhver især af Sauls Hustruer, som Herren gav i Davids Skjød, „Hvad Gud derfor har tilsammenføiet, maa intet Menneske adskille," som det sagdes om David og Michal, hans første Hustru.

Men disse otte Vers i Marci Evangelium kunde have bleven særdeles anvendt i denne Mands Sag i Dakotah, skjøndt vistnok ikke paa den Maade, som Forstanderne i Ripley indbildte sig det. Versene handler om Skilsmisse, og denne Mands Sag var et Spørgsmaal om baade Skilsmisse og Polygami. Forstanderskabets Afgjørelse var i sig selv denne, »*Vi tør ikke sige, I skal forlange at han skal skille sig ved hende, men dette vil vi sige, vi tør ikke optage ham i vort Samfund, uden han skiller sig ved hende.* Dette er deres virkelige Afgjørelse; og den er visseligen meget tvetydig og uvis. Jesu Ord vilde netop passe godt her: »Hvad Gud har tilsammenføiet, skal intet Menneske adskille;« nei, end ikke det fromme Forstanderskab i Ripley. De kunde med Rette skrive,

„vi tør ikke sige, forlang af ham at han skal stille sig ved hende," lige stik imod dette bestemte Forbud af ham, der har indstiftet Ægteskab. Og dersom de læste 11te og 12te Vers i samme Capitel, tilligemed Matthæi 5. 32., maatte de vide, at hvilken Mand, der stiller sig fra sin Hustru, uden for Hoers Sag, gjør, at hun bedriver Hoer; og hvo, som tager den Fraskilte tilægte, begaaer ogsaa Hoer. Og Malachias siger: „Den Herre, Israels Gud, hader at man lader sin Hustru fare; (2. 16.) Og Paulus siger, „Ægteskabet være hæderligt hos Alle;" altsaa ogsaa hos den stakkels angergivne Mand med de to Hustruer i Dakotah.

Dersom disse Forstanderes Afgjørelse blev efterfulgt overalt hvor Evangeliet bliver prædiket iblandt Hedninger og Muhamedaner, hvilke Scener af Lidelse og Vee, Graad og Jammer, Laster og Elendighed vilde det ikke afstedkomme paa alle Kanter. Den kjære anden, tredie eller fjerde Hustru med sine dyrebare Smaa maa stilles fra den trofaste Mand og ømme Fader, (uagtet den Herre Gud hader Skilsmisse), og udstødes i den vide Verden, at ernære sig selv som de bedst kan, brændemærket som Hore og Hernunger; og en Mand, som vilde tage en saadan udstødt Stakkel til Hustru, vilde faae Deel i hendes Skjendsel; og i modsat Tilfælde, dersom Manden negtede at stille sig ved alle sine Hustruer undtagen een, da maatte baade han og de udelukkes fra Saligheden og fra Christen Samfunds Velsignelser, og være uden Gud og uden Haab i Verden. Er dette den Almægtiges ømme Kjerlighed? Nei; det er Menneskens fordærvelige nedarvede Skikke. Denne Omstændighed med Manden i Dekotah og de amerikanske Protestanter bringer mig til at tænke paa Hedningen, som gik til Missionæren for at blive døbt. Da han blev spurgt, sagde han at han havde flere Koner. Det blev ham da sagt, at han kunde ikke blive døbt saalænge han havde flere end een. Hedningen gik bort, og kom igjen nogle Maaneder efter, og gjentog sit Begjer. Han blev da atter spurgt hvor mange Koner han havde. Een, sagde han. Hvad havde han gjort ved alle de Andre? Jeg har ædt dem, svarede han koldt. Hvilken af disse to var nu den største Daare, Missionæren eller Hedningen? Visselig, naar en Blind veileder en Blind, maa de ikke begge falde i Graven?

Man maa naturligviis antage, at de nævnte Skriftsteder i Matthæus og Marcus er de stærkeste, som kan tilveiebringes udaf det Ny Testamente imod Polygami; dersom der kunde findes noget stærkere, vilde Forstanderne i Ripley med deres Viisdom udentvivl have anført dem. Men jeg vil forfølge Sagen lidt videre.

Det er velbekjendt for Enhver, som har studeret Bibelen, at naar en Mand døde iblandt Guds Folk, efterladende sin Hustru som en barnløs Enke, da var det efter Herrens Lov den Afdødes nærmeste Slægtnings Pligt, at tage hende til Hustru, uagtet han maaskee allerede havde een eller flere Hustruer, og opreise Sæd til hendes rette Mands Navn, paa det at hans Huus ei skulde uddøe. Denne var heller ikke blot en mosaisk Institution; thi Juda, een af Jacobs tolv Sønner, havde en barnløs Sønnekone, Tamar, hvis Mand var død; og Juda befalede sin Søn Onan at tage Tamar til Hustru. Onan tog hende ogsaa til Hustru, men, vidende at Afkommet ikke vilde blive hans, magede han det saaledes i sin Ondskab, at hun ei kunde undfange; og Herren blev saa vred paa Onan for dette, at han ihjelslog ham. Omsider lykkedes det dog Tamar at erholde Afkom for sin Mand, skjøndt ved et Puds, som synes høist skammeligt for dem, som glemmer,

at det første store for alle Mennesker gjældende Bud var, at vorde frugtbare og mangfoldige. See 1 Mos. 38. Lots Døttre ligeledes, der de boede i en Hule alene med deres Fader, og saae, at der var ingen Mænd til dem, gjorde de sig ingen videre Samvittighed over at gaae til deres Fader med det Øiemed, at hans Slægt maatte vedblive paa Jorden. De adlød den store Lov om Formerelse paa den eneste Maade de kunde adlyde den, hvor meget det end stred imod deres Hjerters Følelser. See 1 Mos. 19.

Denne Lov om at opbygge en Mands Familie formedelst en Fuldmægtig (Stedfortræder), om det er nødvendig, begyndte under Evangeliet, vedblev igjennem den mosaiske Husholdning, og blev ikke tilintetgjort da Jesus kom; thi visse Sadducæere kom til ham og forelagde ham en Sag angaaende et Fruentimmer, der havde været givt med syv Brødre, den ene efter den anden; og ingen af dem efterlod Sæd. See Marc. 12., Luc. 10. Da de gjorde Jesus dette Spørgsmaal, yttrede han intet imod denne Skik, men, vidende at Sadducæerne kom til ham blot for at fange ham i sin Tale, svarede han dem tvetydigt; og man kunde visselig ikke vente, at han vilde sige noget imod et evangeliſt Lovbud. Men Frelseren siger, at „enhver, som har forladt Huus, eller Brødre, eller Søstre, eller Fader, eller Moder, eller Hustru, eller Børn, eller Agre for mit Navns Skyld, skal faae hundrede Fold igjen, og arve det evige Liv." (Matt. 19. 29.) Altsaa, enhver Mand, som har mistet sin Hustru formedelst onde Aanders eller onde Menneskers Indflydelse, skal faae hundrede Fold igjen. Dette vil være et svært Slag i Djævelens Rige, og vil stadfæste den Sandhed, at Menneskens Vrede bliver omvendt til Guds Ære og Priis og til de Retfærdiges Ophøielse og Salighed.

Men De kan sige, siger ikke Paulus til Titus, i sin Epistel til ham, 1ste Capitel 5te og 6te Vers, at han skulde bestikke Ældste i hver Stad, saafremt en saadan er ustraffelig, een Qvindes Mand? Og, siger han ikke til Timotheus i den 1ste Epistel til ham, 3die Capitel, at "en Biskop bør være ustraffelig, een Qvindes Mand," og at „Diaconerne bør være een Qvindes Mand?" Det er ganske sandt; han siger, at en Mand bør være een Qvindes Mand, for at kunne passe til Embedet; men han siger ikke at han bør ikke være flere end een Qvindes Mand. Pauli Befalinger til Timotheus og Titus indskrænker ikke en Mand til een Hustru, men derimod paalægges det disse to Mænd ikke at lade Nogen beklæde de ovenomtalte Embeder, uden de var givt og havde idetmindste een Hustru; og dette er i fuldkommen Overeensstemmelse med hans Erklæring til den corinthiske Menighed (1 Epistel 11. 11.) „Dog er hverken Manden uden Qvinden, ei heller Qvinden uden Manden i Herren."

Han siger i sin 1ste Epistel til Timotheus, 5 Capitel 14 Vers," derfor vil jeg, at de unge Enker skal givtes, føde Børn, styre Huset" osv. Nu, i Brittannien, for Exempel, er Qvindekjønnets Antal størst; altsaa kan dette Raad ikke ganske passe til Brittanniens Døttre i vore Dage; ei heller kan der siges om dem, at Ægteskabet er hæderligt hos Alle," eftersom ingen Mand er tilladt at have mere end een Hustru. Og om dette Raad ikke passer til Folket i vore Dage og i vort Land, saa er det meget rimeligt, at det var saaledes i gamle Dage, og om saa var, maa nogle af de Hellige i de Dage have taget flere end een Hustru eller ogsaa er Pauli Raad ikke bleven efterlevet.

Jeg har saaledes viist, at Polygamien er en Grundsætning af det evige Evan-

gelium, og at det Nye Testamente følgelig ikke er imod, men med. Jeg vil nu vise, at det er forudsagt, at dette Princip skulde blive almindeligt paa Jorden i de sidste Dage, nemlig i Christi Kirke.

Esaias siger i sit 4de Capitel, idet han taler om Herrens Værk i de sidste Dage: „Og paa den Dag skal syv Qvinder tage fat paa een Mand, og sige: vi vil æde vort eget Brød, og iføre os vore egne Klæder; lad os ikkun kaldes efter dit Navn; borttag vor Forsmædelse." Nu, jeg har før bemærket, at en Qvindes „Forsmædelse" i Israel var, at være barnløs og saaledes ikke svare til sin Skabelses Maal. Elizabeth, Præsten Zacharias' Hustru, og Johannes den Dobers Moder, var i lang Tid ufrugtbar; men efter Herrens Forjettelse, fødte hun omsider en Søn, og hun sagde: „Saaledes haver Herren gjort imod mig i de Dage, da han saae til mig, for at borttage min Forsmædelse iblandt Menneskene." (Luc. 1. 25.) Da Rachel, Jacobs Hustru, fødte en Søn, efter mange Aars Ufrugtbarhed, sagde hun: "Gud haver borttaget min Forsmædelse." (1 Mos. 30. 23.) Da Jephtas Datter fik at vide, at hun var bestemt til at offres til Herren, ifølge hendes Faders hastige Løfte, bad hun ham indstændig om, at han vilde lade hende være fri i to Maaneder, at hun maatte gaa ud og fare hen paa Bjergene, og "græde over hendes Jomfrudom," eller med andre Ord, græde over, at hun skulde borttages i sin blomstrende Ungdom, uden at kunne adlyde den store Lov om Formerelse. (Dom. 11.) David siger idet han taler om Herrens Vrede imod Israel, "Ilden aad deres unge Mænd, og deres Jomfruer blev ikke givte." (Ps. 78. 63.) Og atter siger han: „See, Børn er Herrens Arv, Livsens Frugt er en Løn. Som Pile i den Vældiges Haand, saa er de unge Sønner. Salig er den Mand, som har sit Kogger fuldt af dem." (Ps. 127. 3—5.)

Det synes da, at Kjønnenes Forhold, i Henseende til deres Tal, vil i de sidste Dage være saa ulige, at syv Qvinder med Glæde vil holde sig til een Mand, at han kan gjøre Mands Pligt imod dem, og de blive fri for den Forsmædelse ikke at opfylde deres Skabelses Maal. Og hvis Manden afslaaer deres Begjering med den Undskyldning, at han ei vilde kunne ernære dem og deres Afkom, vil de, hellere end de vil lide den Forsmædelse at være barnløs, forpligte sig til at æde deres eget Brød og iføre sig deres egne Klæder, naar han kun vil tillade dem at kaldes efter hans Navn osv., og saaledes tilhøre hans Huus. Nu, de Mænd, der skal gjøre dette, vil ikke være ugudelige Mænd, for det tredie Vers af samme Capitel siger: „Og det skal ske, at den Overblevne i Zion, og den, som er tilovers i Jerusalem, skal kaldes hellig; hver den, som er skrevet til Livet i Jerusalem."

Hvad vil foranledige et saa stort Misforhold i Tallet paa de to Kjøn i de sidste Dage? Esaias siger os det i sit fire og tyvende Capitel. Han siger, „Jorden er besmittet for dens Beboeres Skyld; thi de haver overtraadt Lovene, forvendt Skikkene, og gjort den evige Pagt til Intet. Derfor fortærer Forbandelsen Landet, og de som boer deri bliver ødelagte; derfor bliver de brændt, som boer paa Jorden, og der skal blive faa Mænd tilovers." Altsaa vil Mængden af Jordens Beboere i de sidste Dage være saa ugudelige, at de vil blive ødelagte ved Guds Straf, og „ikkun faa Mænd blive tilovers." Esaias sagde ikke, at der vilde blive kun faa Qvinder tilovers, men han sagde, at der vilde kun blive „faa Mænd tilovers." De kunne vel sige, at det Ord, som Esaias bruger, indbefatter

begge Kjøn, og at man følgelig ikke derfor kan slutte, at der vil blive mange Qvinder tilovers. Men den Slutning, at der vil blive mange flere Qvinder tilovers end Mænd, kan vi med al Rimelighed drage udaf dette Skriftsted, naar vi betænker, at det Skriftsted om de syv Qvinder om een Mand hentyder paa de sidste Tider, naar Guds Domme have været udøst over Nationerne og har nedstyrtet deres Stolthed. Og Esaias siger i sit trettende Capitel, idet han taler om den samme Periode: „Og jeg (Herren) vil hjemsøge Jorderige for det Onde, og de Ugudelige for deres Misgjerning; og jeg vil gjøre at de Hovmodiges Høihed skal høre op, og fornedre Tyrannernes Hovmod. Jeg vil gjøre en Mand mere dyrebar end fiint Guld, ja, en Mand end kosteligt Guld af Ophir." Her er det tydeligt at see, at der vil være langt flere Qvinder end Mænd; thi naar Mændene bliver saa sjeldne og dyrebare, maa det være for deres ringe Antal i Forhold til det andet Kjøn; thi Ting og Personer bliver kaldet dyrebar, naar deres Tal er langt under hvad der fordres. Videre Beviis paa at Mandkjønnet fornemmelig vil falde, findes hos Zacharias 14 Capitel.

Jeg har nu beviist — skjøndt mere vidtløftigt end jeg først havde til Hensigt — at Polygami, eller Fleertal af Hustruer, er een af Bibelens fornemste Lærdomme — at det er en Part af Saliggjørelsens Evangelium — at de mest berømte retfærdige Mænd i gamle Dage levede paa den Viis, og det under den Almægtiges Sanction og Bestikkelse — samt at efter Spaadommen maa samme Princip atter komme i Brug i de sidste Tider, naar Jorden skal blive opfyldt med Herrens Herlighed, ligesom Vandet skjuler Havets Bund. Nu vil jeg tage det andet Spørgsmaal i Betragtning.

2. Dersom Polygami er en bibelsk Lære, hvorledes kan den da forenes med det, som findes Side 120 i Mormons Bog, med Bemærkningerne i Lærdommens og Pagtens Bog, Afdeling om Giftermaal, og med det benegtende Svar, som de Sidstedagshellige har givet til forskjellige Avis-Beretninger om den Gjenstand?

Det ovennævnte Skriftsted i Mormons Bog lyder som følger: „Thi see, saa siger Herren, dette Folk begynder at vore i Ugudelighed — de forstaaer ikke Skrifterne; thi de søger at undskylde sig, idet de bedriver Hoveri, ved det, som er skrevet om David og Salomon, hans Søn. See, David og Salomon havde i Sandhed mange Hustruer og Medhustruer, hvilket var mig en vederstyggelig Ting, siger Herren. Derfor, saa siger Herren, jeg har ført dette Folk udaf Jerusalems Land ved min Kraft, paa det at jeg maatte opreise mig en retfærdig Qvist af Josephs Lænders Frugt. Hvorfor jeg, den Herre Gud, ikke vil tilstede, at dette Folk skal gjøre ligesom de i gamle Dage. Derfor hører mig, mine Brødre, og lytter til Herrens Ord; thi der skal ikke nogen Mand iblandt eder have meer end een Hustru; og af Medhustruer skal han ingen have; thi jeg, den Herre Gud, har Behag i Qvindernes Kydskhed. Men Hoveri er mig en Vederstyggelighed, siger Hærskarenes Herre: Derfor skal dette Folk holde mine Bud, siger Hærskarenes Herre, eller Landet skal være forbandet for deres Skyld."

Ovenstaaende Citation synes vistnok ved første Øiekast, naar man ikke læser Skriftens Sammenhæng, stærkt at fordomme Udøvelsen af Polygami. Dersom der er intet i Sammenhængen til at formilde ovenstaaende Skriftsted, da maa vi komme til den Slutning, at Polygami

er ikke velbehagelig i Guds Aasyn; og dersom vi kommer til denne Slutning, da kan Mormons Bog ikke harmonere med Skrifterne, eftersom jeg allerede har beviist ubestrideligen, at Gud billigede Polygami ifølge Bibelen — og dersom de ikke mon harmonere, kan de ikke begge være sande, men een maa være vrang. Dersom Herrens Hensigt med ovenstaaende Skriftsted var, at anvende det paa en uformildet Maade til sit Folk, da er det vist, at Bibelen er falsk, thi Bibelen fremstiller Herren som den, der billiger Polygami, og endog selv giver et Flertal af Hustruer til een af sine Tjenere — og denne Citation, om ikke formildet, fremstiller ham som afskyende det Princip, og befalende sit Folk at afholde sig fra det. En Christen vil strax uforfærdet sige, at Bibelen er sand, og at Mormons Bog er falsk, og hvis saa er, er hans Stilling høist ubeqvemmelig — den selvsamme Bog han giver sig ud for at betragte som sin Troes- og Leveregel — denne selvsamme Bog stadfæster paa det utvetydigste, at Herren selv i ældre Tider hædrede Fleerkone-Princip et, og saare meget velsignede hine gode Mænd, som praktiserede det; og den Bog indeholder intet Vidnesbyrd om at han forbød det. Derfor — for Beviisførelsens Skyld, sæt at Mormons Bog er falsk — den Mand, som giver sig ud for at være en Christen, og paa den samme Tid frabeder sig Polygami, han aabenbart modsiger sig selv, thi hans Bibel lærer om den Grundsætning. Sæt at Joseph Smith har været en Bedrager, at Mormons Bog er en Roman, og at „Mormonismen" er et Gjøglespil, saa er endnu den Christnes Tilstand den samme — han er under den mest pressende Nødvendighed at tro Polygami at være i Overeensstemmelse med Guds Sind og Villie. Den Christne troer ikke Mormons Bog, følgelig er det fuldkommen uvæsentligt for ham, om den Bog indeholder noget om den Sag, der foreligger os, for eller imod. Men han foregiver, at han sætter den mest usvigtede Tiltro til Bibelen, troende den at være det egentlige Guds Ord, dikteret til hellige Mænd ved den Hellig-Aands Aabenbaringer — derfor er han uden Undskyldning — han har ikke den ringeste Grund til at forkaste Polygami-Læren — han er tvungen til at tro den og annamme den som et retfærdigt Princip. Dersom han kalder sig selv et Barn af Abraham, og foragter Princip et, bevyer han sine Ord og bedrager sig selv, thi Abrahams Børn vil have Abrahams Tro og gjøre hans Gjerninger. Det gjør intet til Sagen, hvad den Sidstedags-Hellige troer eller praktiserer, den Christne maa enten opgive sin Bibel eller tro paa Læren om flere Hustruer — der er ingen anden Udvei for ham — hans Kind burde rødme af Skam, naar han staaer op og aabner sin Mund til at imodstaa Princip et. I romersk-katholske Lande, hvor den fri Cirkulation af Bibelen er forbudt, der er maaskee nogen Undskyldning for den store Masse af Folket, som føler modsat til Læren — Ansvarligheden ligger der paa Præsten, som har Adgang til Bibelen; men romersk-katholske Authoriteter, som forbyder den almindelige Læsning af Bibelen, har ogsaa en særegen Formuenhed i „at forbyde at gifte sig," ikke alene med flere Hustruer, men endog med een Hustru. Alligevel, om Folket i katholske Lande har en Skygge af en Undskyldning for deres Tro i denne Henseende, saa har dog Folket i de protestantiske Lande ikke den mindste Undskyldning, især i dette „Bibelland." Her kan man ikke støtte sig til Uvidenhed om Bibelen — dersom de Christne modstaaer Læren, da er det

ganske vist, at deres Forfædres Traditioner har mere Vægt hos dem end Skriftens Erklæringer har.

Maaskee De vil tilgive denne Udskeielse fra Sagen. Jeg vil nu vise Dem, at Herren havde ikke til Hensigt at dette Skriftsted skulde anvendes paa en uformildet Maade. Lad os betragte Menneskets Natur, og dernæst betragte Guds Folks Tilstand paa den Tid dette Bud blev givet. Timelige Ting kan belyse aandelige Ting. Da Deres Børn var meget unge, var De meget omhyggelig for hvad De tillod dem at holde i Haanden. En meget stump Kniv — en Kniv, der vilde have været en Byrde til Dem — var nok for Drengen, det var saa meget, som De turde betro ham. Som han blev ældre og dygtigere, tillod De ham at have en skarpere Kniv for hans eget Gavns Skyld, indtil han kunde bruge den skarpeggede Ragekniv med fuldkommen Sikkerhed. Netop saaledes bær Herren sig ad med sin Kirke. Polygami er ikke den første Grundsætning af Evangeliet — det er ikke det første Princip, der anbetroes Guds Kirke. Det er et skarp Instrument — til Godt eller Ondt, alt eftersom man bruger det — alene passende for en vis Grad af Modenhed. Dersom Deres Søn, endog nu han er voxet op, skulde skjødesløst bruge de skarpe Instrumenter, som han kunde faae fat paa, og gjøre Ondt istedetfor Godt med dem, De vilde tage dem fra ham, idetmindste for en Tid. Jehovah bær sig saaledes ad. Og i denne Tilstand var Folket, til hvem dette Bud blev givet. David og Salomon, medens de var Konger i Jerusalem, satte et daarligt Exempel, idet de misbrugte Flerkone-Princippet, den første i Tilfældet med Urias' Hustru Bathseba (2 Sam. 11); den anden idet han tog til sin Barm af Moabiternes, Ammoniternes, Edomiternes, Zidoniernes og Hetiternes Qvinder; af de Nationer, om hvem Jehova havde sagt til Israels Børn: I skal ikke gaae ind til dem, og de skal ikke komme ind til eder; thi de vil viselig bøie eders Hjerter efter deres Guder." (1 Kong. 11. 1, 2).

(Fortsættes.)

Indbetalt til Contoret fra den 15de Novbr. til den 1ste Decbr.

	Rbd.	Mk.	Sk.
A. P. Trane	12	"	"
S. Christoffersen . .	13	4	5
N. R. Beck	20	"	"
Lateris	45	4	15

	Rbd.	Mk.	Sk.
Transport	45	4	15
J. Thomsen	60	"	"
J. Svenson	10	"	"
Summa	115	4	15

Indhold.

	Side.
Om Sladder	65.
Joseph Smiths Levnetsløb (fortsat)	67.
Redactionens Bemærkninger	72.
Polygami (fortsat)	73.

„Skandinaviens Stjerne" udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned, og faaes hos Dhrr. Boghandlere, samt hos Redactøren i Gothersgade Nr. 28 og 29, 3die Sal

Udgivet og forlagt af J. Van Cott.

Trykt hos F. E. Bording.

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

3. Aarg. Nr. 6. Den 15. December 1853. Priis: 6 ß pr. Expl.

Falske og bedrageriske Aander.

(Fra Deseret News.)

Oversat af Alexander Weihe.

Tro ikke enhver Aand, men prøv Aanderne, probeer dem, og lær om de er Gud lige, og, hvis saa er, annam disse Aander, men, hvis ikke, forkast dem; thi hvadsomhelst der ikke er af Gud, er ondt. Det er ingen usædvanlig Ting for en falsk Aand at tiltage sig et mere roesværdigt Udseende, naar den tilfældigen observeres, end en sand Aand vilde have ved den samme Leilighed; det var saaledes tidligere, det er saaledes nu.

Vi paamindedes kraftigen om disse Sandheder, da en Søster forrnylig bemærkede i en Samtale: "Hvilken en ønskelig Ting det vilde være, dersom Klarseernes og Mesmerisernes Skrifter var sande angaaende Aandeverdenen, thi da vilde alle frelses." Ja, sagde vi, netop lige saa ønskelig en Ting vilde det nu være, som det var i Evighedens Raadsforsamlinger, dengang Faderen gjorde Forslag angaaende Menneskets Frelse, naar han syndede paa Jorden; Jesus tilbød sig at igienløse enhver, som vilde omvende sig og holde en celestial Lov; Lucifer, en yngre Broder, tilbød sig at frelse Alle, Faderen antog Jesu Tilbud, og forkastede Lucifers; og dog, Lucifers Forslag syntes saa roesværdigt, saa meget mere liberalt, ædelt, velvilligt, og godhjertigt, at en Trediedeel af Guds Sønner troede det og stillede sig under Lucifers Fane.

Det var hvad der gjorde Splid i Himlen, og Krig paafulgte; Lucifer med en Trediedeel af Himlens Aander, hvilke han drog omkring sig ved hans Sofisteri og falske Philantropi eller Kjerlighed, erklærede Krig imod Jesum og de to Trediedele, der forenede sig omkring hans Fane for at haandhæve Sandheden; og de fegtede indtil Lucifer og hans Efterfølgere var overvundne og kastede ud af Himlen ned paa Jorden, og blev forbandede med denne Forbandelse, at de skulde ikke faae Legemer paa Jorden, som de to Trediedele, der bibeholdt deres Integritet og fegtede tro ved Jesu Side.

Denne Forbandelse kom ved at indsuge og udøve en falsk Aand, en medlidende Aand, en Aand, som vil have Medlidenhed med Elendighed eller Straf, naar Elendighed er rettelig forskyldt til Straf. Lucifer fik hans Efterfølgere til at tro, at han var et langt mere ømhjertet og barmhjertigt Væsen end Jesus, og tog alle med sig, som han kunde faae til at sympathisere med de Elendigheder,

der maa følge Menneskets vederstyggelige Forbrydelser paa Jorden, og uagtet alt dette forventede de at blive salig alligevel; de var saa gode, saa hellige, og saa velvillige, at de ikke kunde tænke anderledes.

Der er Mængder af netop saadanne velvillige Sjæle paa Jorden nutildags. Man kan gjerne lyve, stjæle, sværge, drikke sig fuld, øve Utugt, dernæst udgyde uskyldigt Blod, for hvilket der er ingen Tilgivelse i denne ei heller i den tilkommende Verden, og for hvilket saa god en Mand som Kong David, "en Mand efter Guds eget Hjerte," blev nedstødt til Helvede, og vil forblive der indtil han har betalt den sidste Hvid; og dog er der Mennesker i Overflødighed paa Jorden, der er besat af den samme hellige Velvillighed, som deres Fader Lucifer, som vil bede over dem, formane dem til Omvendelse, ansøge Regjeringen om at tilgive dem, og gjøre alt hvad der staaer i deres Magt til at frelse dem fra den Straf, der er bestemt ved Himlens Love; de er saa medlidende, har saa megen godhjertet Følelse, saa fulde af christelig Velvillighed, uinteresseret Velvillighed, de vilde frelse Spizbuberne fra Straf om muligt; de kan ikke taale at lade deres stakkels Medskabninger lide saa meget, det er altfor slemt. Saadan Opførsel er den uinteresserede Velvillie, hvoraf Verden er saa fuld og praler saa meget.

Men hvad er Himlens Velvillighed, de hellige Personers Medfølelse i saadanne Materier? Ned til Helvede, hvor David gik; ned til Helvede, I Mordere, I, hvis Synder ikke kan tilgives; I har taget Blodet af eders Medmennesker, og I kan ikke gjengive det; derfor tud I kun, thi en hed Grumhed er over eder, og han, som sidder i Himlene, vil lee ad eders Frygt kommer. Eders Nedbrydelse kommer ligesom Hvirvelvinden, og ingen Magt kan standse den.

Heri er Guds Velvillighed lagt for Dagen; naar der er intet mere Haab om et Menneske, istedetfor at beholde ham midt iblandt Menneskens Børn, til at begaae videre Udaad og forstyrre hans Riges Fred, støder han ham ned til hans eget Sted, til at tude og jamre sig, og arbeide sig igjennem til den sidste Milepæl; medens Baals Præsters uinteresserede Velvillighed vilde bede ham ind i Himlen, trods Himlens Decreter, med alle hans utilgivelige Synder paa hans Hoved, dersom de havde Magt dertil.

De er saa fulde af Medlidenhed, "kjære Gud, søde Gud," de vilde have alle Mennesker frelst; ligesom den Søster, der havde læst Clairvoyance indtil hun havde næsten glemt hendes Gud, og haabede at den mesmeriske Aande-Verden var sand, eller som Lucifers Tilhængere, som tabte deres egen Saliggjørelse ved at udøve en falsk medlidende Aand; og saaledes vil det være med alle, som forsager den levende Gud, og opreiser Guder af deres egne Indbildninger, og huser falske Aander.

Falske Aander er mere subtile, og mere smitsomme end Smaakopperne, deres Tal og deres Virkninger Forskjelligheder kan Mennesket ikke tælle; og det første Øieblik de Hellige forlader Dydens Sti, det samme Øieblik er de underkastede Indflydelsen af onde, falske Aander, hvilke, naar de engang har taget Sjælen i Besiddelse, er vanskelige, om ikke umulige, at faae bort igjen, for den Person, som saaledes annammer dem, uden Assistance fra dem, der har mere Viisdom. De onde Aanders store Øiemed er, at faae Legemer, og den eneste Leilighed de har er at berøve en Sjæl Herrens Aand, den evige Sandheds Lys, og tage Besiddelse

af det saaledes ubesatte Legeme; og naar det saaledes eengang er i deres Besiddelse, kan det sandfærdig siges, der er et Legeme besat af Djævelen.

Jesus, og hans Disciple i forskjellige Tidsaldre, har befalet de urene og ugudelige Aander at fare ud af dem, som de havde besat, og de har faret ud; men der er de Aander, som det ikke er let at berøve deres Besiddelse, og uddrives alene ved Bøn og Faste. Og atter, der er de Aander, som vil neppe fare ud paa nogen Maade, undtagen det er med deres Villie, som huser dem. Og af hvilken Klasse er de? De er indbudne Aander. Indbudne Aander? Ja; mange Aander passe deres Smit til at trænge dem ind i en Person, naar og hvor de ikke ønskes, og saadanne udkastes meget lettere end de, der er indbudne Gjæster.

For Exempel, en Person ønsker, for nogen virkelig eller formodet Forurettelse eller Forsømmelse af en Ven, at gjengjelde, at hevne, og naturligviis aabner Veien, og indbyder Skinsygens Aand at tage Besiddelse; og det Øieblik Skinsygen træder ind i Brystet, der er et fuldkomment Helvede af Glæde. Ingen Plan, som Helvede selv kan optænke til at pine, forvirre, hærje, forstyrre, plage eller krænke Vens, Hustrues eller Mands Fred, lades uberørt eller uforsøgt; og ved den Tid er det samme Bryst aabent for alle de onde Aander fra Pandæmonium — alle har fri Adgang, og, hvilken en Herligheds-Verden der da boer!

Og hvorledes skal den skinsyge Aand bortskaffes? Ved Haandspaalæggelse? Gud fri os fra saadan en Handling i saadant et Tilfælde. Hvorfor? Den Aand var indbudt til at opslaae sin Bolig der, og naar den Aand bydes velkommen af den Person, hvilken Ret har vi da til at berøve den sin Besiddelse? Dette vilde være at indskrænke det Individs Handlefrihed, som indbød Aanden, naar Nogen vilde paatage sig at drive den Aand bort, uden Personens Tilladelse; og vi vil helst Alle skulde handle i deres egen Handlefrihed og Ansvarlighed, og da er de i en tilregnelig Tilstand.

Andre Aander, ikke særdeles indbudne eller begjerede, vinder let Adgang til dem, der er skjødesløse, uagtsomme, og altfor ligegyldige til Guds Riges Skikke, Ordinanzer og Pligter; som forsømmer Bønnen, at komme tilsammen, og at gjøre mod Andre, som de vilde man skulde gjøre mod dem; og fra disse Aander opstaaer Trætte, Kiv, onde Tanker, Bagtalelse, ond Mistanke, Forstyrrelse, Hevn, Rettergang og en Skare af saadanne forvirrende Besværligheder, Nok til at forstyrre en Nation; men det Menneske, som er sin Gud lydig i alle Ting — som kjender ingen Villie af sin egen, men blot at gjøre sin himmelske Faders Villie, er fri for disse Aander; Djævlen har ingen Magt over det Menneske, thi det imodstaaer ham, og de onde Aander nødes til at flygte ved hans Revselse.

Somme vil maaskee spørge, "hvorledes skal jeg kjende, naar jeg paavirkes af en falsk Aand?" Der er mange Nøgler ved hvilke Kundskabens Dør oplukkes for de Hellige, med Hensyn til Aander, saavelsom andre Ting henhørende til Riget; men een kan være tilstrækkelig for nærværende Tid, thi vi har ikke havt til Hensigt ved denne korte Notice at udbrede os over hele, eller nogen betydelig Deel af den Grund, som Subjektet indbefatter.

Himlens Aand er en Freds-, Glædes-, Trøstes-, Husvalelses-, og Kundskabs-Aand til dens Besidder; og alle Hellige, som har nydt af denne Aand, (og alle Hellige har mere eller mindre nydt af den), kan kjende, naar denne fredelige Aand boende i dem bliver forstyrret, at der er Nogen-

ting forkeert, at nogen falsk Aand lusker sig om dem, søgende Leilighed til at komme ind; og dersom de vil modstaa det første Anfald paa deres Følelser, og befale Satan i Jesu Navn at vige bort, da vil Fred øieblikkelig gjengives deres Sjæl.

Det er ikke Andres vrange Gjerninger, der forstyrrer den Fred inden i os, som Verden hverken kan give eller borttage; det er vore egne Vrangheder, der foraarsager hiin fredelige Aand at forlade os; og Gud give at denne Sandhed var uudslettelig indtrykt paa enhver Helligs Hjerte og Hu, det er eders egne Vrangheder eller onde Aander, der forstyrrer eders Fred, og ikke eders Vens eller Næstes Vrangheder. Kjender, alle I Hellige, dersom Himlens Fred og en Forsmag paa den celestiale Verdens Velsignelser er ikke bestandigen med eder, da er der Noget ting vrang indenfor, nogen styg Aand har faaet Plads i eder, og jo hurtigere I berøver den dens Besiddelse, desto bedre.

Udfør dette Princip, og hvad vil være Resultatet? Enhver Hellig vil leve ved sin Troesbekjendelse, og „passe sin egen Forretning." Enhver kjer Hustru vil see med et nidkjert Øie til hendes kjere Mands Lyksalighed og Velfærd, og dersom hun fristes til at tænke, at han bær sig forkeert ad, da vil hun sige, vig bag mig, Satan, det angaaer ikke mig, jeg vil gjøre ret, det er nok for mig, og jeg skal have Fred i min Sjæl. Og saaledes vedb'ive at gjøre, indtil han har baaret sig saa galt ad, at Overbærenhed er ikke længer en Dyd, dernæst giv ham en Skilsmisse og gjør bedre om Du kan; men medens Du lever med ham, lev i Fred og hold Skinsyge udendøre; dersom Du ikke gjør det, vil Du altid have Helvede indenfor, og Djævle nok til at holde det vedlige. Det Øieblik Du troer, at Din Mand er forkeert, det Øieblik er Du elendig, og Elendighed er et ligefrem Beviis paa, at Du er forkeert; thi den forstyrrer Din Fred.

Skinsyge Mænd er fuldt saa slemme, og lidt mindre til at undskylde (om der kan være nogen Undskyldning) end skinsyge Koner. Mænd, dersom Eders Hustruer bær sig forkeert ad, lær dem bedre, dersom de er villige til at lære, og dersom de ikke er det, da fjerner eder fra dem, indtil de bliver villige, og lad intet Kjævleri være imellem eder. I behøver ikke at fortredige eders Sjæl, fordi eders kjere Hustru bær sig forkeert ad. Lad ikke Djævelen forstyrre eders Fred og foraarsage den Hellig-Aand at forlade eder, fordi eders Hustru har givet efter for en daarlig Aand. Viis eder selv som Guds-Mænd, hav Fred med eder selv, bed for hende, og naar hun er bleven revset af Djævelen længe nok, saa vil hun blive træt af ham, forlade ham og vende tilbage til eder.

Somme Mænd er saa uhyre store, fordi de er Hovedet, at Konen har intet Rum i Huset; dersom hun tænker, tænker hun forkeert; dersom hun taler, taler hun forkeert; dersom hun handler, handler hun forkeert; hun kan ikke gjøre noget tilpas, om det gjaldt hendes Liv; hun gjøre hvad hun vil, ligemeget, hun vil lige saa let kunne faae et Dresigen som nogen anden Ting, og lidt mere til; og dersom hun skulde bede om Tilgivelse, vilde hun faae denne Trøst fra hendes kjere Herre, „ja, og Du vil gjøre det samme igjen næste Minut." Hvorfor alt dette? Fordi den kjere Mand, Husets store Herre, har faaet saa mange Djævle i sig, de gjøre ham saa tyk, at der er ikke Plads for Nogen ellers i det Hus.

De Ting, om hvilke vi taler, er kun altfor sædvanlige iblandt Christenhedens

Nationer, og altfor meget deraf har der været iblandt de Hellige; men det er Tid for de Hellige at standse saadanne Ting. Mænd, elsker og opmuntrer eders Hustruer, som I burde; giv dem deres Plads; deres Rettighed, deres Myndighed, at de kan handle efter deres fri Ville, ligesom I selv; og lad af fra eders Fortrædelighed, og Gryuten, og Kjævlen med dem, dersom I nogensinde har gjort eder skyldig i saadant. En Mand maa lige saa vel kjævle med sig selv, som at kjævle med sin Hustru, for de er Eet.

Dersom der er eet eneste saadant Tilfælde iblandt de Hellige, vil vi vove at skrive en Recept. Hvad! er De Doktor? Vi gjør ingen saadan Paastand, men man maa gjerne sige, at vi er. Lad den Mand, som ønsker at ligge i Kjævleri med sin Hustru, gaa til en eller anden dyb Fjeldkløft, hvor ingen menneskelig Røst nogensinde er hørt eller Fod har traadt, kaste Klæderne af og fegte til han er træt af det, derefter komme hjem og fatte sig.

Lad den Kone, som ønsker at yppe Kjævleri med hendes Mand, trække sig tilbage til et mørkt Værelse eller Kjelder, hvor der er intet uden de bare Vægge og total Mørke, og der fegte, indtil hun er træt af at fegte, da vende tilbage til sin Familie og fatte sig; og naar Mand og Hustru er kommet til Ende med deres Fegtninger, vilde hver især være villig til at erkjende, at de har havt saa mange Djævle i dem som Maria Magdalene, ellers vilde de ikke have været saadanne Daarer som at fegte mod sig selv og udsætte sig for saadan Fare: og hvis ikke det hjælper, vil vi skrive en anden Recept gratis.

Polygami,

er det overeensstemmende med Biblen, Mormons Bog og Lærdommens og Pagtens Bog hos Jesu Christi Kirke af Sidste Dages Hellige.

(Et Brev fra Ældste John Jaques til Hr. J—G—).

(Fortsat fra Pag. 80).

Det tredie og fjerde Vers af samme Capitel siger, at Salomon »havde syv hundrede Hustruer af fyrstelig Rang og tre hundrede Medhustruer, og hans Hustruer bøiede hans Hjerte. Og den Tid Salomon blev gammel, bøiede hans Hustruer hans Hjerte efter fremmede Guder,« osv. Da de Høitstaaende saaledes havde sat Exemplet for Nationen, er det intet Under, at Massen af Folket fordærvede sig selv, indtil Herren, i Zedekias' Regjeringstid, sendte Profeter til Jerusalem, til at forkynde at Staden skulde ødelægges og Folket bortføres fangne til Babylon, medmindre de omvendte sig. Mormons Bog, Side 2.

I denne kritiske Periode aabenbaredes Herren til Lehi, og befalede ham at forlade Jerusalem og reise til et andet Land, nemlig Amerikas Fastland. Da Herren saae, at den jødiske Nation havde misbrugt dette Princip i saadan en Udstrækning, og han ikke var villig til at de samme Fordærvelser og Vederstyggeligheder skulde faae Overhaand i det Land, som nu kaldes Amerika, synes det at han gav Lehi denne Befaling, at han og hans mandlige Afkom skulde hver have ikkun een Hustru. Og det viser sig ogsaa, at mange af Folket agtede ikke dette Bud, men tog mange Hustruer og Medhustruer, og bedrev Horeri tillige; thi Profeten

Jacob tiltalede Nefiterne som følger: „Thi see, Jeg Herren, har seet mit Folks Døttres Sorg og hørt deres Klage i Jerusalems Land, ja i alle mit Folks Lande, over deres Mænds Ugudelighed og Vederstyggeligheder. Og Jeg vil ikke tillade, siger den Herre Zebaoth, at dette Folks skjønne Døttres Skrig, som Jeg har ført ud af Jerusalems Land, skal komme op til mig imod Mændene af mit Folk, siger den Herre Zebaoth; thi de skal ikke forlede mit Folks Døttre og tage dem fangne formedelst deres Dumhed, uden Jeg skal hjemsøge dem med en svar Forbandelse, ja endog til Ødelæggelse; thi de skal ikke bedrive Hoer som de i gamle Dage, siger den Herre Zebaoth. Og nu see, mine Brødre, I vide, at disse Befalinger blev givne til vor Fader Lehi, hvorfor I har kjendt dem før, og I er komne til stor Fordømmelse; thi I har gjort disse Ting, som I ikke burde have gjort. See, I har gjort større Misgjerninger end Lamaniterne, vore Brødre. I har sønderknust eders ømme Hustruers Hjerter og tabt eders Børns Tillid formedelst eders slette Exempler, som I har givet dem; og deres Hjerters dybe Sukke stiger op til Gud imod eder. — — — Og Tiden kommer snarligen, da de, medmindre I omvender eder, skal besidde eders Arve-Land, og den Herre Gud vil udføre de Retfærdige fra midt iblandt eder. See, Lamaniterne, eders Brødre, hvem I hader paa Grund af deres Ureenhed og de Forbandelser, der er komne paa deres Hud, er mere retfærdige end I; thi de har ikke forglemt Herrens Bud, som blev givet til vore Fædre, at de skulde have ikkun een Hustru, og af Medhustruer skulde de ingen have; og der skulde ikke begaaes Hoer iblandt dem. Og dette Bud agter de nu og holder; og fordi at de saaledes agter og holder dette Bud, vil den Herre Gud ikke udrydde dem, men vil være barmhjertig imod dem; og eengang skal de vorde et lykſaligt Folk." (M. B., Side 120—121).

Ikkedestomindre, dette Bud til Lehi, og hans Afkom var ikke ubetinget eller uigjenkaldeligt, thi ved Enden af Budet er de Ord: „Thi om Jeg vil opreise mig Sæd, siger den Herre Zebaoth, saa vil Jeg befale mit Folk, *ellers* skal de adlyde disse Ting." Indbegrebet og Bestandigheden af Sagen er dette: Det var ikke Gud nogen Vederstyggelighed at David og Salomon havde flere Hustruer end een, ifølge hans Lov — thi Herren gav selv David mange Hustruer — men det var ham en Vederstyggelighed, at de misbrugte den Frihed, som han gav dem, idet de tog Qvinder til Hustruer naar og hvorsomhelst det behagede dem, uden at raadspørge ham desangaaende. Og for at de samme Ting ikke skulde tage Overhaand paa det amerikanske Land, som de gjorde i Jerusalem, saa gav Herren et almindeligt Bud, at alt hans Folk paa det Land skulde have ikkun een Hustru hver, undtagen hvis han skulde ønske hastigen at opreise sig et Folk — da vilde han befale dem; *ellers* fordredes det af dem, at iagttage Enkone-Systemet. Dette var en saare viis Foranstaltning; thi vi kan meget let indsee, at Lidelighed og Letfærdighed hos Hovedet af en Familie, vilde frembringe mangefold mere Elendighed, dersom samme Familie var af den polygamiske Orden, end om den var af den monogamiske, paa Grund af den større Betroelse og det større Antal af Mænden undergivne Personer i en polygamisk Familie. I Mormons Bog læser vi om Mænd, som tog sig flere Hustruer, dog læser vi ikke, at Herren befalede nogen Mand at gjøre saaledes, uagtet han havde Magten. Men der findes intet videre i den Bog, end ikke tilsyneladende modsat

til det Princip, følgelig kan vi ikke komme til nogen anden Slutning, end at Polygami er fuldkommen overeensstemmende med Mormons Bog.

Det Skriftsted De henviser til i Lærdommens og Pagtens Bog, 109de Afdeling, § 4, lyder som følger: „Eftersom denne Kirke er bleven forekastet Horeries-Forbrydelse og Fleerkoneri, saa erklære vi, at vi troer, at en Mand skulde have een Hustru, og en Qvinde ikkun have een Mand, undtagen i Dødstilfælde, da den Levende har Frihed til at indlade sig paany i Ægteskab." I den 65de Afd., § 3, der er et Skriftsted, som ligner en Part af det ovenstaaende, med Undtagelse af disse, er Lærdommens og Pagtens Bog tans angaaende denne Gjenstand.

Nu, da Aabenbaringen om Polygamien er publiseret, kan jeg tænke mig at De er færdig at sige: Hvorfor var Polygami i denne Citation benævnet en Forbrydelse, og hvorfor agtede De det for en Forekastelse at man beskyldte Deres Menighed for Polygami? Polygami kaldes deri ikke en Forbrydelse — det læses: "Horeries-Forbrydelse og Fleerkoneri." Læg Mærke til, at Ordet „Forbrydelse" er ikke anbragt saaledes, at det kan høre til begge de andre Navneord. Det kan alene høre til eet, og det er Ordet „Horeri." Dersom der havde staaet: „Forbrydelserne: Horeri og „Fleerkoneri," da kunde De med Rette have sagt, at Polygami, eller Fleerkoneri, var betegnet som en Forbrydelse, men som Skriftstedet nu staaer, kan De ikke fornuftigviis sige det.

Hvad det angaaer, at Polygami benævnes en „Forekastelse" (d: Forsmædelse) til denne Kirke, saa var den Benævnelse sand nok, da dette Sprog i Lærdommens og Pagtens Bog blev skrevet. Mormons Bog beretter, som jeg forhen har viist, at Herrens Folk skulde ikke have flere Hustruer end een, undtagen de modtog speciel Befaling fra ham anderledes. De Ældste i Kirkens første Barndom, troende Mormons Bog, praktiserede naturligviis Eenkone-Systemet, indtil dem befaledes at optage Polygamien. Næsten fra Kirkens Grundlæggelse af har dens Fiender erklæret, at Polygami praktiseredes af de Ældste; og idet Benævnelsen Polygami (eller Fleerkoneri) med Foragt blev anvendt paa Kirken, medens dens Medlemmer var Monogamister, blev det meget rigtig betragtet som intet mindre end en "Forekastelse" over den.

De spørger maaskee nu: Men læses der ikke, "at en Mand skulde have een Hustru, og en Qvinde ikkun een Mand?" Vistnok læses det saalunde; men det er alene strengt imod Peberspende, ligesom Pauli Undervisning til Timotheum og Titum om Embedsmænds Indsættelse. Der siges ligefrem, at "en Mand skulde have een Hustru," — der siges ikke at en Mand skulde ikke have mere end een Hustru, men der siges ligefrem, at en Qvinde skulde have ikkun een Mand. Aarsagen er let at begribe. Dersom en Qvinde havde mere end een Mand — som det er Tilfældet med nogle af Beboerne af Himmalaya-Regionerne, ogsaa af Malabar og Ceylon, som praktisere Polyandri (det at en Kone har flere Mænd) — da vilde Sæden blive blandet, og det er en Vederstyggelighed for Herren; men at en Mand har flere Hustruer end een, forøger hans Afkom, hvilket er ikke Vederstyggelighed for Herren; tværtimod det er Opfyldelsen af den første store Livs-Lov.

De er nu udentvivl fyldt med Forundring over den Maade, paa hvilken Skriftstederne, som jeg har citeret fra Mormons Bog og Lærdommens og Pagtens Bog, blev givne — overførende Sandheden, dog paa saadan en Maade,

som inger, uden de, der havde Sandhedens Aand, kunde forstaae; og dog saa ganske tydeligt, at naar det udpeges, maa man forundre sig, hvorfor man er faret vild. Men dette charakteriserer mange af den Almægtiges Aabenbaringer; og saaledes gaaer det ofte, at Guds "Daarlighed" bekæmmer de Vises Viisdom. De kan nu udentvivl see tydelig, at Læren om flere Hustruer er fuldkommen overeensstemmende med Lærdommens og Pagtens Bog.

Avisrygter er nogle selsomme Ting at tage fat paa, fordi vi neppe kan see to eens. Dersom de Sidstedags-Hellige skulde reent ud fornegte alle Avis-Historier angaaende dem vilde det neppe være afveien. For nogen Tid siden berettede Family-Herald, at Utah Territorium indeholdt en Befolkning af 300,000 Sjæle, hvilket jeg ikke tvivler om vilde være en forbausende Efterretning i Utah selv. Forleden Uge saae jeg en Beretning i The Tablet, en katholsk Avis, at syv tusinde tydske Mormoner var ifærd med at udvandre til Saltsø Dal — hvilket visselig var et Træk af "Mormonismen" i Tydskland, der var heelt overraskende for Authoriteterne af de Sidstedags-Helliges Kirke. Det var engang sidste Vinter eller Foraar at Ældste Cyrus H. Wheelock, medens han holdt en "Forelæsning over Mormonismen," i Musik-Hallen i Liverpool, fortalte, at under de Helliges Udvandring fra Nauvoo, lagdes hans Hustru i Graven, og at hun var den eneste han havde. Fra denne Erklæring publiserede Liverpoolbladene vidt og bredt, at Ældste Wheelock havde benegtet at der herskede Polygami iblandt de Sidstedags-Hellige. Angaaende denne Lære har der sandsynligviis været mere falsk Fremstilling i Aviser og offentlige Rapporter, end nogen anden som de Hellige troer. Somme har angivet, at Kjønnenes Samqvem ifærd praktiseredes iblandt de Hellige — somme, at et Forhold, benævnet "Læren om aandelige Koner," som tillod kjødelige Friheder, forefandtes iblandt dem — andre, at et Slags aandelig Fleerhed, som ikke indbefattede Kjøns-Samqvem, indgikkes.

Men til Spørgsmaalet: — Har ikke de Sidstedags-Hellige benegtet at der existerede Fleerkoneri i deres Midte, naar saadant virkelig var Tilfældet? Udentvivl har Nogle gjort det, fordi de vidste ikke at saadant var Tilfældet. Dersom de var uvidende om, at Herren havde givet en Befaling desangaaende, og de dannede deres Slutninger fra Mormons Bog, hvilken De vel erindrer forbyder det, undtagen det skulde befales, da er de ikke skyldig i Brøde, fordi de har negtet det; thi saavidt dem var bekjendt, var det ikke Tilfældet.

De kan sandsynligviis ønske at sætte Spørgsmaalet endnu tættere til mig. — Har ikke nogle Ældste af de Sidstedags-Hellige benegtet at Polygami praktiseredes i Menigheden, naar de paa samme Tid vidste at det var saaledes? Det er et personligt Spørgsmaal, og maa besvares derefter. Jeg kan ikkun svare for mig selv. — Jeg har ikke gjort det, ei heller har jeg hørt nogen anden Ældste gjøre det.

Det Spørgsmaal opstaaer maaskee i Deres Sind — dersom Fleerkoneri har existeret i Menigheden saa længe, hvorfor har da ikke de Ældste offentlig prædiket den Lære? Svaret er meget jævnt. Fordi hverken de Hellige i Almindelighed eller Christenheden var beredt dertil. Hver Ting i sin Tid. Gud aabenbarer ikke sin Menighed al Kundskab paa eengang, men giver „Linie paa Linie, Bud efter andet." Ei heller vilde det være Viisdom i hans Tjenere, at publisere al Kundskab i det samme Øieblik den aabenbares for dem.

Tillad mig atter at paaminde Dem om, at Menneskets aandelige Værd er nøiagtig overeensstemmende med dets forkrænlige Værd. Deres lille Barn gjør Dem forskjellige Spørgsmaal med Hensyn til dets Herkomst, eller dets Foretagender, naar det opnaaer Modenhed, og gjør høist morsomme Bemærkninger desangaaende. De sidder og smiler ad det — De fortæller det ikke Sandheden om disse Ting, fordi det vilde være Daarskab at gjøre det, men De betragter det som fuldkommen rigtigt og klogt, at undgaa dets Spørgsmaal eller at undlade at besvare dem, og hellere henvende dets Diskurs til andre Ting. Det er netop saaledes i Guds Handlinger til hans Kirke. Og dersom Gud gjør saaledes, maa hans Tjenere gjøre saaledes for at ligne ham, og dersom de bær dem anderledes ad, er de ikke vise, ei heller fri for Fordømmelse. Paulus blev optaget eller henrykt i den tredie Himmel, og hørte de Ting, som det ikke var lovligt at han skulde yttre noget om paa Jorden. (2 Cor. 12). Og dersom det havde været lovligt at yttre dem, maaskee det vilde dog ikke have været hensigtsmæssigt. Nu, dersom man havde adspurgt St. Paulus til hans Dødsdag, angaaende hvad han saae, vilde det ligefrem have været hans Pligt, ikke at fortælle det; og for at gjøre det, maatte han have undgaaet Subjektet, naar Spørgsmaal blev rettede lige til ham. Ved at læse Lærdommens og Pagtens Bog, 20de Afd., § 1; 36te Afd., § 6, 7; 48de Afd., § 1; og 76de Afd., § 4, vil De lære, at mange Ting var og er til at holdes tilbage fra de Hellige og Verden, og skulde først aabenbares paa de dertil passende Tider og Stunder. Dersom Læren om Polygami havde blevet offenlig prædiket af de Ældste, da Kirken var i dens tidlige Barndom, og de Hellige var uvidende og svage i Troen imod hvad de nu er, er det sandsynligt, at faare faa vilde i Sandhed have været istand til at holde ud; thi dette Princip er saa stik imod Christenhedens Traditioner, at selv gode Mennesker bortstødes derved, endskjøndt de ikke kan finde nogen solid Beviisgrund i Skriften eller udenfor Skriften til at imodstaa det med. Og ei alene vilde de svage Hellige have havt en skrækkelig Kamp at udholde i deres eget Sind, men de vilde ogsaa paa samme Tid have havt den christne Verdens galdeagtige Modstand og Latter at udholde. Thi Christenheden betragter det som en ringere Forbrydelse for en Mand at bedrive Hoer, end for ham offenligen at ægte flere Hustruer end een, og hæderligen underholde dem og deres Afkom. Som en Følge deraf har de christne Nationer stiftet Love for at straffe Polygami, men har dog ikke givet Love for at straffe for Hoveri; om de har, da er de utilgængelige for alle, undtagen nogle faa privilegerede. Somme af disse christne Regjeringer giver virkeligen Bevilling til Huse for den gavindelige Prostitution, og alle seer igjennem Fingre med det.

En vidtløftig Betragtnings-Mark ligger nu aaben for mig, hvori jeg kunde betragte Fleerkone-Systemets Fordele, og de Indvendinger man maaskee vilde fremføre imod det. Men jeg er allerede gaaet meget vidt — langt ud over de Grændser, jeg først bestemte, og for at jeg ikke skal trætte Deres Taalmodighed, slutter jeg mit Brev. Jeg stoler paa, at hvad jeg har skrevet, vil være Dem en Tilfredsstillelses-Kilde, og overbevise Dem om, at Polygami er fuldkommen overeensstemmende med Guds Ord, enten saa det indeholdes i Bibelen, Mormons Bog, eller Lærdommens og Pagtens Bog. Jeg har viist, at de mest berømte Guds-Mænd i gamle Tider havde flere Hustruer, og det med den Almægtiges udtrykkelige Bifald

— at ved een Leilighed han selv gav en Mand adskillige Hustruer, medens denne samme Mand havde flere i Forveien — at hele Indholdet af det Gamle Testamente understøtter Læren og tilkjendegiver, at den skal være gjældende iblandt de Hellige i de sidste Dage — at det Ny Testamente er med den — at Mormons Bog er ikke imod den — at Lærdommens og Pagtens Bog forbyder den ikke — og at de Ældste handlede forstandigt, idet de undlod at prædike Læren offentlig forend den blev publiseret, hvilket nylig er skeet.

Nu, min Herre, skal De og jeg annamme Læren, eller skal vi forkaste den? Skal vi erkjende, at Guds Veie ere evige, og yde ham Tak for hans Villies Aabenbarelse? Eller skal vi opløfte vore svage Arme imod hans høie og hellige Forsætter? Min Herre, hvad der end har været vore forrige Meninger om denne Sag, saa lad os kaste dem alle tilside, for saa vidt som de strider imod den Almægtiges Ord og Villie. Hvor modstridende Fleerkonelæren end kan være til vor Opdragelse, og til de Ideer og Følelser, som vor Opdragelse har fremavlet, saa lad os dog hver især bøie os i al Ydmyghed for vor himmelske Faders Throne, og sige: Skee ikke min Villie, men Din!

Imidlertid forbliver jeg, min kjære Herre,

Deres ærbødige
John Jaques.

Skandinaviens Stjerne.

Vi har imodtaget et Exemplar af Avisen Deseret News af 1ste October 1853, hvori det hedder, at alt er stille og roligt iblandt de Hellige i Deseret. Nogle fremmede Personer var nylig bleven dømt for Retten for at have stjaalet Qvæg, Penge, osv. Det er bedre for Kjeltringer at blive derfra. Indianerne havde i den senere Tid i Almindelighed været rolige, med Undtagelse af, at de ved enkelte Leiligheder havde stjaalet lidt Korn og Rødder. En Løg, som var avlet i Præsidentens Have, blev maalt og fandtes at holde 18 Tommer i Omkreds. Færsken af bedste Qvalitet tiltager stærkt.

Engelske File af bedste Qvalitet vil finde god Afsætning der. Ældste F. D. Richards skriver fra Saltsøstad den 1ste October, at Ældste Shurtleff, Gates og Forsgren med deres Selskaber, var komne til Dalen, og at Ældste Wheelock, Dykes og Harmon med deres Selskaber, var nær ved. Vogne og Proviant var der udsendt til at hjælpe de bageste.

Joseph Smiths Levnetsløb.

(Fortsat fra Pag. 72.)

I April blev Propheternes Skole hævet til atter at begyndes om Efteraaret.

Jeg skrev et Brev til Brødrene i Zion, i Missouri, som følger:

Kirtland d. 21. Marts 1833.

Kjere Brødre i Zion; — overeensstemmende med vor Bemærkning til eder i Broder Whitneys sidste Brev til eder,

angaaende Svar paa eders Breve begynder vi nu, efter at have opsendt Tak til vor himmelske Fader for al hans Miskundhed i at bevare vore unyttige Liv indtil nu, og for den Helsen og andre Goder, som vi nyder nu formedelst hans Barmhjertighed.

Med Glæde imodtog vi eders Almindelige Epistel, skreven den 26de Februar, hvilken indeholdt vore vedkommende Brødres Bekjendelse, med hvilken vi i det Hele var aldeles tilfreds.

Det blev læst af os Brødre i Kirtland med den allervarmeste Interesse; thi vi vidste, at Herrens Vrede var optændt imod eder, og at Intet, uden Omvendelse med den allerdybeste Ydmyghed, vilde afvende den; og I kan tro, at Glæden viste sig i Alles Ansigter, da de erfarede, at vor Epistel og Aabenbaringen var blevet annammet af vore Brødre i Zion og at Virkningen var saaledes, som vi ønskede den.

Til eders Beroligelse indslutter jeg en Aabenbaring, given til Shederlaomach den 15de Marts 1833, hvorved han gjøres til et Medlem af det Forenede Firma. See P. B. Side 242.

Hvad Broder Gilberts Brev af 10de December angaaer, vil jeg sige til ham, først: vi troer, at han skrev det i al Hjertens Oprigtighed, og vi var veltilfreds med Stilen og Sammensætningen; men, efter nøie Overveielse, og Foresporgsel hos Herren finder vi noget, der er uforligeligt, især for Nogle; jeg mener Vink eller Yttringer, der ikke er tydelige.

Eftersom alle Breve, der kommer fra Zion, maa gaa rundt til alle Brødrene her, at de kan læse dem, saa er det nødvendigt, at der ikke er noget Mørkt i dem, men at Alt hvad der skrives af Brødrene, burde være tydeligt for dem alle at forstaae, saa at der ikke kan opkomme nogen Mistanke, og naar vi straffer, da lad os gjøre det i al Ydmyghed. Det Brev, som var skrevet den 24de Februar, var ikke skrevet med den Hjertens Ydmygelse, som det burde have været, thi det lader til at være skrevet med for megen Retfærdiggjørelsesaand; men det Brev til Broder Whitney af 20de Marts, var vi aldeles tilfreds med.

Nu vil jeg sige til Broder Gilbert, at jeg skriver ikke dette for at straffe ham, men for at vise ham, at det er absolut nødvendigt at al hans Brevskrivning er tydelig og forstaaelig. Vi vide ret vel, at han har megen Bekymring paa sit Sind, paa Grund af hans mange Forretninger; men han maa sætte sin Lid til Gud, og han kan forlade sig paa, at vi beder for ham Nat og Dag, at han maa have Styrke til at overvinde alle Vanskeligheder. Vi har erholdt den Underretning af Herren, at det er hans Pligt at hjælpe alle de fattige Brødre, der er rene af Hjertet, og at han har gjort Uret i ikke at hjælpe dem, eftersom de maa have Hjælp; og Herren beskikkede ham i Zion netop til det Øiemed.

Det er ikke Herrens Villie at lade trykke noget af den ny Oversættelse i Stjernen; men naar det bliver publiseret, vil det Hele gaa ud i Verden, samlet i et Bind for sig selv; og det Ny Testamente og Mormons Bog vil udkomme tilsammen.

Med Hensyn til Broder Olivers private Brev til mig om at give Skjøder, imodtage Offer af Brødrene osv., har jeg intet videre at sige, ikkun at I seer til at blive bekjendte med Herrens Befalinger og Statens Love, og retter eder derefter. Broder Elliot var her igaar og viste mig et Brev fra Broder Phelps, og vi var veltilfreds med den Aand, hvori det var skrevet. Han vil rimeligviis ikke reise til Zion for det første, eftersom han har kjøbt sig et Sted i Chagrin.

Vi glæder os over, at Prisen paa Seminariets Jordlodder er nedsat og at de er tilsalg; og I kan forlade eder paa at vi skal gjøre vort Bedste til at sende Brødre til Zion, der kan være eder behjælpelig i at kjøbe Land osv.

Vi har just faaet et Brev fra Broder Sidney, han har oprettet en Menighed paa otte Medlemmer i Medina County i Ohio, og har Udsigter til flere. Angaaende de Dødsfald i Zion, da sørge vi med dem, som sørge, men ihukom, at al Jordens Gud vil gjøre ret. Og nu, mine elskelige Brødre, jeg befaler eder Gud og hans Naade, bedende ham at opholde eder og bevare eder ustraffelige til vor Herres Jesu Christi Komme. Amen.

P. S. Sig til Broder Corril, at hans Bekjendelse gjorde mig meget tilfreds, og alt er nu jevnet paa min Side.

Joseph Smith, jun.

I April Maaned holdtes den første regulære lovstridige Forsamling i Independence, for at raadslaa om en Plan til enten at forflytte eller nyopholdelig odelægge Menigheden i Jackson County. Tallet paa den forsamlede Hob var omtrent tre hundrede. Nogle faa af de første Ældster kom tilsammen i London og bad til ham som sagde til Vinden "vær stille," at han vilde hindre dem i deres ugudelige Anslag. Efter at de da hele Dagen forgjæves havde stræbt at blive enige om paa hvad Maade de skulde "faae Mormonerne ud," og var saameget værre efter Brændeviin, saa brød de op med et rigtigt misfouriſt Drikkegilde, og viste en fast Beslutning, at hver Mand vilde "gjøre efter sit eget Hoved."

Den 30te April mødte en Conferenze af Overpræster i Skolestuen i Kirtland, og beskikkede Broder Albert Brown, som en Commissær til at circulere en Subsciption for at tilveiebringe Penge til at betale for Brugen af Huset, hvor vi forrige Aar havde holdt Forsamlinger; og John P. Green blev beskikket til at gaa hen og tage vare paa Menigheden i Parkman, med en Epistel til Brødrene, og skulde han snarest gjørligt flytte sin Familie derhen. Det blev ogsaa bestemt, at Søster Vienna Jaques ikke strax skulde begive sig paa Reisen til Zion, men vente til William Hobart blev færdig og gaa i Selskab med ham.

Den 4de Mai 1833 mødte en Conferenze af Overpræster i Kirtland for at tage i Betragtning om det var nødvendigt at faae bygget et Skolehuus til Bekvemmelighed for Brødrene, som skulde komme sammen for at faae Underviisning som Forberedelse til deres Missioner og Tjenesten, i Overeensstemmelse med en Aabenbaring desangaaende, given den 8de Marts 1833; og med Conferenzens eenstemmige Bifald blev Hyrum Smith, Jared Carter og Reynold Cahoon beskikket til en Committee til at samle Subskribenter for at faae opført en saadan Bygning.

Jeg annammede følgende Aabenbaringer den 6te Mai 1833. See P. B. Side 210 og 214.

Tidernes Tegn vedblev fremdeles at tildrage sig Verdens Opmærksomhed. Cholera havde brudt ud i Havanna, og det hed, at der omkom fem hundrede daglig, og Oporto erfarede den samme Ulykke. Influenza grasserede i St. Petersborg i Rusland; over et hundrede tusind led deraf, og det hed, at det var værre i Moskow. Følgerne af Choleraen, som udbredte Skræk over Jordens Indvaanere, var efter Beregningerne saa gruelige, at Dineue faldt ud paa somme af de Lidende.

Omtrent ved denne Tid sluttedes en Overeenskomst med adskillige Indianerstammer, hvorefter nogle skulde flytte østen

for Winnebago-Søen, og Andre vesten for Mississippi. See Evening and Morning Star, Pag. 190.

Vi gjorde store Tilberedelser til at paabegynde et Herrens Huus, og uagtet Menigheden var fattig, saa gjorde dog vor Enighed, Samdrægtighed og Kjærlighed os stærke til at gjøre hvad Herren befalede os.

Nota A. Der var holdt et Raad i Norton Township i Medina County i Ohio, hvori Sidney Rigdon præsiderede. Raadet tog Ældsterne Baldwin Wellons, Aaron Smiths og — Hays' og Præst James Bradens Forhold i Betragtning, og dømte, at deres Ordination var ugyldig og at Menighederne skulde ei anerkjende dem i deres Embeder. Raadets Forhandlinger blev antaget og sanctioneret af det øverste Præsidentskab, Joseph Smith, Sidney Rigdon og F. G. Williams, og protocolleret i Kirtland den 4de Mai 1833. See B. 291.

Til Christi Kirke i ******

Vi føler os forpligtet til at skrive til eder saavelsom til alle Brødrene i de forskjellige Grene, og vi gjør det paa det at I med os maa stræbe at fuldkomme Herrens Befaling om at oprette eller berede et Huus, hvori de Ældste, som har faaet Befaling af Herren desangaaende, kan forsamles, at berede alle Ting og holde et høitideligt Møde og opsamle Visdom, saa at de kan gaa ud til Hedningerne for sidste Gang; og nu, for at kunne udføre dette, ledes vi til, ja, vi er under Nødvendighed af, at henvende os til hele Menigheden som et Samfund, med den Opfordring, at den gjør sig al mulig Flid for at hjælpe til, timelig som aandelig, i dette store Værk, som Herren har begyndt at udføre. Og dersom vi ikke opfylder denne Befaling, nemlig at oprette et Huus og berede alle Ting, saa at Ældsterne kan samles til en Skole, kaldet Profeternes Skole, og erholde den Undervisning, som Herren agter de skulde have, vil maaskee ingen af os opnaae den store Velsignelse, som Gud har lovet de Troefaste af Christi Kirke: derfor er det lige saa vigtigt som vor Salighed, at vi adlyder denne ovenomtalte Befaling saavelsom alle Herrens Befalinger.

Derfor, Brødre, skrev vi denne Epistel til eder, for at opvække eders Sind til den Flid, som Herren forlanger af eder, til at yde timelig Bistand i det, som ovenfor er skrevet om; og for at I kan vide, hvorledes I kan bære eder ad dermed, vil vi fortælle eder hvad vi har gjort og gjør her.

Vi har mødt i Conferenze og besluttet at danne en Subskription og circulere den overalt i Menighederne; og vi har ogsaa beskikket Hyram Smith, Reynold Cahoon og Jared Carter som en Committee til at bestyre denne Forretning, nemlig, at circulere Subskriptioner for at etablere et Fund til at bygge et Huus for, samt at hjælpe Brødrene til at faae indrettet denne Skole; og Subskriptionen er nu i Omløb iblandt os, og vor himmelske Fader oplader vore Brødres Hjerter mere end Mange havde ventet; og endnu har ikke een Broder iblandt os undslaaet sig for at gjøre Noget, som et timeligt Middel til at befordre Oprettelsen af dette Huus og denne Skole; og vi siger, vor himmelske Fader oplade eders Hjerter ogsaa, saa at I med os maa samle noget sammen til at hjælpe til, som et timeligt Middel.

Maaskee I vilde gjøre bedst i at kalde Brødrene af Præstedømmet sammen strax og beskikke Een til at circulere en Subskription, saa at ethvert Individ, efter at have tegnet sig, kan have Tid nok til at tilveiebringe det, som han er skrevet for; thi det vil være nødvendigt, hvor Brødrene er langt fra Kirtland, at de stræber

at sende deres Gaver saa snart som de kan til Kirtland; dog kan de, om de troer det er bedst, vente efter dem, som har tegnet sig, til den første September, og da samle ind og sende det til Kirtland.

Disse Betænkninger har vi tilskrevet eder, vidende det eders Pligt at være, saalunde at forholde eder; og Herren hjælpe eder til at bestitte eder tilligemed os paa, at tilveiebringe Midlerne til at udføre Herrens herlige Værk; og gid vi alle maa være bevarede ved Guds Naade til evigt Liv. Amen.

Hyrum Smith,)
Reynolds Cahoon,) Committee.
Jared Carter,)

Samme Dag erholdt jeg følgende Aabenbaring. See P. B. Side 244.

En Conferenze af Overpræster mødte paa Oversætterstuen i Kirtland den 3die Juni, og den første Sag, der blev fremført, var Doktor P. Hurlbuts, som var anklaget for uchristeligt Forhold med et Fruentimmer, der han var paa Mission i Østen. Efter Drøftelse blev det besluttet, at hans Myndighed toges fra ham og at han udeluktes fra at være et Medlem i Christi Kirke.

Den næste Sag for Conferenzen var: at faae at vide hvor stort det Huus skulde være, som skulde bygges til Gudstjenesten og til Propheternes Skole, og vi annammede en Aabenbaring angaaende Husets Størrelse. Herrens Ord var, at det skulde være fem og halvtredsindstyve Fod vidt og fem og tredsindstyve Fod langt i det Indre; og Conferenzen beskikkede Joseph Smith jun., Sidney Rigdon og F. G. Williams til at anskaffe en Tegning paa det Indre af Huset.

Den 4de mødte en lignende Conferenze paa samme Sted og tog i Betænkning hvorledes det saakaldte Frenchs Gods bedst kunde anvendes. Conferenzen kunde ikke blive enig om, hvo der skulde paatage sig Bestyrelsen deraf, men alle gik ind paa at adspørge Herren, ifølge hvilket vi annammede følgende Aabenbaring. See P. B. Side 246.

Sombre blev ordineret af Conferenzen til det ypperste Præstedømme og indlemmet i Overeensstemmelse med Aabenbaringen.

Den 6te Juni mødte en Conferenze af Overpræster og valgte Orson Hyde til Skriver for Præsidentskabet over det ypperste Præstedømme. Denne Conferenze mødte især for at give Raad til Committeen, som var bleven beskikket til at bestyre Herrens Huus's Opbyggelse. Conferenzen voterede for, at Committeen (R. Cahoon, J Carter og H. Smith) strax begyndte paa Bygningen, eller paa at anskaffe Materialier, Steen, Tømmer osv. dertil.

Doktor Hurlbut var utilfreds med Raadets Afgjørelse af hans Sag, hvorfor han appellerede som følger:

"Jeg Doktor P. Hurlbut, som har været indstævnet for det biskoppelige Raad af Overpræster i Anledning af en Anklage for uchristelig Opførsel mod Qvindekjønnet, men ikke selv var tilstede, og synes ikke at være skeet saa ganske Ret, hvorfor jeg herved paa det høitideligste appellerer til Præsidentens Raad over de ypperste Præster om at min Sag maa blive optaget paany i Overeensstemmelse med den Rettighed, som Kirkens Love tilsiger mig, hvilket Raad nu er samlet i Skolestuen i Kirtland denne den 21de Dag i Juni 1833."

Det blev afgjort ved det tilstedeværende Raads Vorum, at Broder Hurlbut skulde have hans Ønske opfyldt, at der nemlig skulde optages Forhør igjen; og efter Bøn (som var Skik ved Aabningen af alle Raad i Menigheden) ordineredes to Overpræster til at opfylde Tallet (12), saa at Raadet, eller Kirkens Ret, kunde være

ordnet. Brødrene John og William Smith blev ordinerede under Ældste Rigdons Hænder efter Udvælgelse af Raadet.

Broder Hurlbuts Sag blev da atter fremført for Raadet, og Orson Hydes og Hyrum Smiths Vidnesbyrd imod ham blev nøie undersøgt. Raadets Afgjørelse blev, at Broder Hurlbut skulde tilgives, paa Grund af hans aabenhjertige Bekjendelse. Denne Ret erkjendte ogsaa, at det biskoppelige Raads Afgjørelse i Sagen var rigtig, og at Hurlbuts Overtrædelse var stor nok til at udelukke ham af Menigheden; men paa Grund af hans Bekjendelse blev han skaanet.

Præsidentraadet tog ligeledes Broder Daniel Copleys Præstekaldsbrev og Medlemskab fra ham, fordi han havde negtet at udføre sin Mission efter Guds hellige Ordens ypperste Præstedømmes Raadslutning. Juni den 21de.

Den 23de Juni blev Broder Doktor P. Hurlbut taget under Forhør af et almindeligt Raad. Broder Gee fra Thompson bevidnede at Hurlbut havde sagt, at han narrede Joseph Smiths Gud, eller den Aand, hvoraf han var dreven osv.

Der blev ogsaa fremført bekræftende Vidnesbyrd imod ham af Broder Hodges. Raadet udelukkede ham derpaa af Menigheden.

Navnene paa de Templer, som skal bygges paa de malede Qvadrater, som findes paa Grundtegningen over Zions Stad, hvilken nu er ved at sendes did:

Numrene 10, 11 og 12 skal kaldes: "Herrens Huus, for Præsidentskabet over det ypperste og allerhelligste Præstedømme efter Melchisedeks Orden, hvilken var efter Guds Søns Orden, paa Zions Bjerg, i Ny-Jerusalems Stad." — Numrene 7, 8 og 9: "Det hellige apostoliske Gjemmested, til Brug for Biskoppen." — Numrene 4, 5 og 6: "Det hellige evangeliske Huus, for det ypperste Præstedømme af Guds hellige Orden." — Numrene 1, 2 og 3: „Herrens Huus, for Zions Ældste, et Banner for Nationerne." — Numrene 22, 23 og 24: "Herrens Huus, for Præsidentskabet over det høie Præstedømme efter Aarons Orden, en Stav for Folket." — Numrene 19, 20 og 21: „Herrens Huus, for Præsidentskabet over det høie Præstedømme, efter Aarons Orden, Himmeriges Lov, Sendebud til Folket." — Numrene 16, 17 og 18: „Herrens Huus, for Lærerne i Zion, Sendebud til Menigheden." — Numrene 13, 14 og 15: „Herrens Huus, for Diaconerne i Zion, Medhjælpere i Styrelse." — Nedenunder paa hvert Huus maa staa:

„Herrens Hellighed."

Den 24de Juni 1833 holdtes der et Raad af Menighedens Ældste i Westfield; Ældste Gladden Bishop var Præsident og Broder Chester L. Heath var Skriver.

Broder Paul indgav en Klage paa Broder James Higby, en Ældste, for at have udspredt falske og bagtalerske Rygter og ikke iagttaget Evangeliets Orden, og fremførte nimodsigelige Beviser, hvorved han bekræftede Samme til Raadets fulde Overbevisning; af hvilke og af Higbys egen Mund, samt af den Aand, der yttrede sig hos ham, blev han af Raadet erklæret skyldig og blev udelukket af Menigheden. Raadet fordrede da hans Kaldsbrev af ham, samt Menighedsbogen, hvilket han aldeles negtede at give op, og det blev da resolveret, at Raadets Behandling af Sagen blev skrevet og sendt til Kirtland og noteret i Menighederne. Afskrevet i Kirtlands Protocol den 29de Juni 1833.

En Forklaring over Tegningen paa Zions Stad; sendt til Brødrene i Zion den 25de Juni 1833:

Denne Plan holder en Qvadratmiil, og alle Firkanterne indeholder ti Agre over, værende forgetyve Roder i Firkant. I vil lægge Mærke til, at Lodderne er aflagt vexelvis; i een Firkant løbende fra Syd til Nord til Linien, som løber midt igjennem Firkanten; og i den næste løber Lodderne fra Øst til Vest til Midterlinien. Hvert Lod er 33 Alen fortil og 165 tilbage, gjørende ½ Ager i hvert Lod, saa at ingen Gade vil blive bebygget hele Gaden igjennem; men i een Firkant vil Husene komme til at vende ud imod een Gade, og i den næste Firkant imod en anden, undtagen den midterste Række af Qvadrater, som løber Nord og Syd, iblandt hvilke er de malede Qvadrater.

Lodderne er alle lagt ud i disse Firkanter Nord og Syd, fordi disse Firkanter er 330 Fod brede og 495 Fod lange, 165 Fod længere end de andre, Øst og Vest, og ved at lade alle disse Firkanter løbe Nord og Syd, bliver alle Lodderne i Staden af een Størrelse.

(Fortsættes).

Notize.

Herved bekjendtgjøres, at H. P. Jensen er ikke længer nogen Raadgiver til Præsidenten for den skandinaviske Mission af Jesu Christi Kirke af Sidste Dages Hellige.

John Van Cott,
Præsident for Missionen i Skandinavien.
P. O. Hansen,
hans Raadgiver.

Indbetalt til Contoret fra den 1ste til den 15de Decbr.

	Rbd.	Mk.	Sk.
N. Andersen	2	1	6
P. Broderson	7	"	"
Lateris	9	1	6

	Rbd.	Mk.	Sk.
Transport	9	1	6
J. P. Folkmann . . .	20	"	"
Summa	20	1	6

Indhold.

	Side.
Falske og bedrageriske Aander	81.
Polygami (sluttet)	85.
Redactionens Bemærkninger	90.
Joseph Smiths Levnetsløb (fortsat)	90.

„Skandinaviens Stjerne" udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned, og faaes hos DHrr. Boghandlere, samt hos Redactøren i Gothersgade Nr. 28 og 29, 3die Sal

---

Udgivet og forlagt af J. Van Cott.

Trykt hos F. E. Bording.

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

3. Aarg. Nr. 7. Den 1. Januar 1854. Priis: 6 ß pr. Expl.

Polygami i det syttende Aarhundrede.

(Fra „The Seer," et Blad, der udgives i Washington af Professor O. Pratt. Oversat af Alexander Weihe.

Iblandt de navnkundige christne Reformatorer og berømte Theologer i det 16de Aarhundrede kan man nævne Luther, Melancton, Bucer og Melander. Disse mærkværdige Mænd udmærkede sig i deres vedholdende, kjække og frygtløse Opposition imod Catholicismens fordærvede Magter. Endskjøndt de ikke var kaldede og ordinerede af Gud med Apostlers og Profeters Myndighed til at gjenoprette Guds Kirke paa Jorden, var de dog Reformatorer; og med en ædel Energi og Vedholdenhed afslørede de i en høi Grad Romerkirkens Overtro og Ryggesløshed; de protesterede imod dens gudsbespottende Lærdomme og Prætensioner; de rev sig løs fra det romerske Præstedømmes Dommermyndighed og tyranniske Magt; de svækkede dets fordærvende Indflydelse iblandt Nationerne: de lagde Grundvolden til mere liberale Grundsætninger, aabnede Veien for Nationerne til at sønderslide den religiøse Despotismes Baand; og de saaede Sæden af den borgerlige og religiøse Frihed, der har vedblevet at gro og udspredes indtil nu Millioner slikke Solskinnet under de udstrakte Grene. Det var med disse store og ædle Hensigter at Gud virkede paa disse Mænds Hjerter til at protestere imod en Magt, der var bleven tyrannisk og frygtelig i en forunroligende Grad: det var at gjenoprette i nogen Grad den Frihed og Uafhængighed i Sindet, der er saa nødvendig for Menneskets Forbedring og Lykksalighed; det var at aabne en Dør for Fremgang i Videnskaber og Kunster, uden at komme i Præstelistens fordomsfulde Oppositions Fælde. Endskjøndt de var opreiste til at fuldkomme disse store og ædelige Hensigter, kunde de dog ikke gjenoprette Guds Kirke paa Jorden; thi dette var ikke deres Kald. De var kaldede til at lægge Grundvolden for en Reformation, der siden skulde afsluttes i Oprettelsen af saadanne Regjeringer, der begunstiger Samvittigheds-Frihed, paa det at naar Kirken skulde vorde gjenoprettet, Menneskene da kunde være frie til at antage dens Grundsætninger. De og deres Efterfølgere, der er traadt i deres Fodspor, var kaldte som Forløbere for at berede Veien for Kirken, naar den skulde engang endnu tage Plads paa Jorden.

Disse berømte Reformatorer forfegtede Christendommen saa vidt som de

forstod dens Principer. Mange romerske Overtro-Skikke, der havde været paaliſtet Verden for Christi Lære, blev afskaffede; mange Christi Institutioner, der havde været afskaffede ved det Romer-Præstedomme, blev nogenledes gjenopprettede, idetmindste i Form, iblandt hvilke kan omtales Polygami. Romanisterne havde ei alene forbudt deres Præster at gifte sig, men havde afskaffet Polygamiens guddommelige Institution, som praktiseredes i tidligere Tidsaldere, naar den rene Christendom var paa Jorden.

Medens Polygamien praktiseredes i Christi Menighed Romer-Nationen begunstigede Monogamien eller Enkone-Systemet, og stadfæstede Love, forbydende Fleertal af Hustruer iblandt deres Borgere. Christi Kirke i den Nation blev nødt til at afstaa den guddommelige Institution, „Polygami," og at give efter for de romerske Love, under svære Straffe. Endelig, formedelst Præsteliſt og Tradition, bragtes Menigheden til at tro at Monogamien, stadfæstet ved Romernes borgerlige Lov, var virkelig en Deel af Christendommen. Dette Selvbedrag, som blev sammenkogt i Hovedqvarteret af den saakaldte Christenkirke, udstrakte sig efterhaanden til de omliggende Nationer, og andre Grene af Christenkirken vedtog det og afstod fra Polygami-Systemet. Enkone-Systemet optraadte ikke i Christi Kirke, men adopteredes fra Romernationens Praxis, formedelst det romerske Præstedomme, og blev formedelst den paaliſtet Nationerne som noget, der hørte til Christendom. „Julius Cæsar forsøgte at udgive en Lov i Gunst af Polygami, men kunde ikke udføre det." Romerne opponerede altfor meget imod Jøders og Christnes Praxis til at tilstede denne guddommelige Institution at taales. Og Romerkirken traadte i dens Nations Fodspor, og var uvillig til at denne de Christnes og Jøders Praxis skulde fortsættes i deres kirkelige Lovbog. Mange Aarhundreder hengik, i hvilke Menigmand var ikke tilstedt selv at læse Manuskript-Copierne af Biblen, og deres Præster indprentede dem, at Monogami var en christelig Institution, og at Polygami var forbudt. Denne bedragerisse Tradition nagledes mere og mere fast paa Folkets Sind ved Praxis og Underviisning af enhver efterfølgende Generation af Christenheden, indtil hele Nationer i den vestlige Verden var drevne til at lave Love forbydende Polygami, som noget, hvilket Traditionen havde lært dem var uchristeligt.

Medens Verden var saaledes overvældet i Mørke, og fulgte Papisternes falske Traditioner og Overtro, de store Reformatorer, Martin Luther, Philip Melancthon, Martin Bucer, Dennis Melander og talrige andre tydske Theologer indførte en forunderlig Reformation i mange Ting, hvoriblandt de gjenoprettede deres Præsters Ret til at gifte sig; og atter tilstedte den guddommelige Institution „Polygami" at existere i Kirken.

Philip, Landgreven af Hessen, een af Tydsklands fornemste Herrer og Fyrster, skrev til den store Reformator Martin Luther, og til Reformationens fornemste Hovedsmænd, længselsfuld anraabende dem om at skjenke ham det Privilegium: at tage sig en Hustru til, medens den første, hans Fyrstinde, var endnu levende. Mange Beviisgrunde blev fremførte af Landgreven, idet han viste, at den Praxis var i Overensstemmelse med Biblen, og ikke forbudt under den christelige Uddeling. Efter at have modtaget denne Underretning, mødte Luther, som havde fra Reformationens Begyndelse af begunstiget Polygamien, i en Raadsforsamling

med de fornemste christne Theologer for at raadslaa om hvorvidt det var rigtigt at indrømme Hr. Philips Begjæring. Efter at have overveiet dette Subjekt, tilsendte de ham et langt Brev, indrømmende ham hans Begjering; paa den samme Tid alvorlig formanende ham til at leve et dydigt og retskaffent Levnet. Brevet begynder som følger:

„Vor allerdurchlauchtigste Fyrste og Herre Philip, Landgreve af Hessen, Greve af Katzenlembogen, af Dietz, af Ziegenhain, og Nidda, vor naadige Herre, vi ønsker Dem over alle Ting Guds Naade formedelst Christum:

„I. Vi er bleven underrettet ved Bucer, og i den Beretning, som Deres Høihed gav ham, har vi læst om den Sindsuro og det Samvittighedsnag, som Deres Høihed lider under for nærværende Tid. Det syntes os meget vanskeligt at svare saa hurtigt de forestillede Tvivlagtigheder; ikke destomindre, vi skulde ikke tillade den ovennævnte Bucer, som havde Hastværk med at vende tilbage til Deres Høihed, at gaae tilbage uden et skriftligt Svar."

Dernæst følger en lang Formaning til Fyrsten til at leve et dydigt Levnet, som et Lægemiddel til at fremme hans Helbred; thi siger de,

„Dersom Deres Høihed, efterat have taget en Anden-Kone, ikke skulde forsage hine losagtige Uordener, vilde det foreslaaede Lægemiddel være til ingen Nytte."

I den 21de Paragraph raade de Landgreven at holde hans andet Giftermaal hemmeligt for det store Publikum, og alene nogle faa paalidelige Personer skulde være nærværende ved Høitideligholdelsen. Dette Raad lyder som følger:

„XXI. Men efter alt, dersom Deres Høihed er fuldt bestemt paa at ægte en Anden-Kone, dømmer vi at det burde skee hemmeligen, som vi har sagt med Hensyn til den forlangte Dispensation i den samme Retning, det er at ingen uden den Person De skal ægte og nogle faa paalidelige Personer, ved noget om Sagen, og at de er forpligtede til at hemmeligholde det under Bekjendelses-Segl. Saaledes behøver man ikke at befrygte nogen Modsigelse eller betydelig Skandale; thi det er ikke nogen usædvanlig Ting for Fyrster at holde Medhustruer, og omendskjøndt Almuen skulde forarges derved, vilde de mere fornuftige tvivle om Sandheden, og kloge Personer vilde billige denne maadeholdne Leveviis, der er at foretrække for Horeri og andre bæstagtige Handlinger. Man behøver ikke at bryde sig meget om hvad Menneskene vil sige, forudsat at alt gaaer rigtig samvittighedsfuldt til. Saavidt billiger vi det, og i de Omstændigheder alene, som vi har specificeret; thi Evangeliet har hverken tilbagekaldt eller forbudt hvad der var tilladt i Mose Lov med Hensyn til Giftermaal. Jesus Christus har ikke forandret den udvendige Husholdning, men blot tilføiet Retfærdigheden, og det evige Liv i Belønning. Han lærer om den sande Vei at adlyde Gud, og stræber at bøde paa Naturens Fordærvelse.

„Deres Høihed har derfor, i denne Skrivelse, ei alene Bifald af os Alle, i Tilfælde af Nødvendighed, angaaende hvad De attraaer, men ogsaa de Betragtninger vi har anstillet derover; vi besværger Dem at overveie dem, som det sig sømmer en dydig, viis og christelig Fyrste. Vi beder ogsaa Gud at styre alt til hans Ære og Deres Høiheds Saliggjørelse."

Brevet slutter med disse Ord:

„Gud bevare Deres Høihed. Vi er høist beredvillige til at tjene Deres

Høihed. Wittenberg, Onsdagen efter St. Nicolai Fest, 1539.

„Deres Høiheds ydmygste og lydigste Undersaatter og Tjenere

Martin Luther,
Philip Melancthon,
Martin Bucer,
Anton Corvis,
Adam,
Johan Levingue,
Justus Wintferte,
Dennis Melander.“

Dette Brev er i Melancthons egen Haandskrift, som det følgende Vidnesbyrd klarligen viser:

„Jeg George Nuspicher, keiserlig Notarius, bær Vidnesbyrd formedelst dette Document, skrevet og underteqnet med min egen Haand, at jeg har afskrevet denne nærværende Copi fra den sande Original, hvilken er i Melancthons egen Haandskrift, og har været trofast bevaret til denne nærværende Tid, paa Anmodmodning af den durchlauchtigste Fyrste af Hessen; og har undersøgt med den største Nøiagtighed enhver Linie og ethvert Ord, og konfereret dem med den samme Original; og har fundet dem samstemmende dermed, ei alene i Tingene selv, men ogsaa i Haandtegnene, og har leveret nærværende Copi i fem Blade af godt Papir, hvorom jeg bær Vidnesbyrd.

George Nuspicher,
Notarius.“

Efter at vi har givet Extrakter af Brevet, skrevet i denne Raadsforsamling af protestantisk-christne Theologer, idet de tillod og bifaldt Polygami i deres Kirke, vil vi dernæst give Giftermaals-Contracten, som Landgreven og hans anden Brud indgik, og tillige den Giftermaals-Ed, der administreredes til dem ved den velærværdige Dennis Melander, hans Høiheds Hofprædikant.

Giftermaals-Kontrakt af Philip, Landgreve af Hessen, med Margarete von Saal.

„I Guds Navn, Amen.

Det være bekjendt for dem alle, saavel i Almindelighed, som i Særdeleshed, hvilke skal see, høre eller læse dette offentlige Redskab, at i Aaret 1540, Onsdagen, den fierde Dag af Martsmaaned, Klokken to eller saa omtrent om Eftermiddagen, og det 21de af vor naadige Herres, den stormægtigste og allerseierrigeste Keiser Karl den Sjettes Regiering; den durchlauchtigste Fyrste og Herre, Philip, Landgreve af Hessen, Greve af Katzenlembogen, af Dietz, af Ziegenhain, og Nidda, med nogle af Hans Høiheds Raadgivere, paa den ene Side, og den gode og dydige Dame, Margarete von Saal, med nogle af hendes Paarørende, paa den anden Side, har indfundet sig for mig, Notarius og underskrevet Vidne, i Staden Rothenburg, paa Slottet i den samme Stad, med den Plan og Villie offentlig at forene sig ved Giftermaal; og selvfølgelig min allernaadigste Herre og Fyrste Landgreve Philip har beordret dette at foreslaaes ved den velærværdige Dennis Melander, Hans Høiheds Hofprædikant, hartad i følgende Mening:

„Eftersom Guds Die randsager alle Ting, og kun lidet undslipper Menneskenes Kundskab, hans Høihed erklærer, at hans Hensigt er at ægte den ovennævnte Dame Margarete von Saal, endskjøndt Fyrstinden hans Hustru lever endnu, og at denne Handling maa ikke tilregnes som Ustadighed eller Kuriositet: for at undgaa Skandale og haandhæve nævnte Dames Ære, og hendes Slægts gode Navn og Rygte, hans Høihed sværger her for Guds Aasyn, og paa hans Sjæl og Samvittighed, at han tager hende til Hustru, ikke formedelst Letsindighed, ei heller Kuriositet, ei heller med nogen Foragt for Loven eller Overmænd; men at han er

nødt dertil ved saadanne vigtige, saadanne unndgaaelige Nødvendigheder af baade Legeme og Samvittighed, at det er ham umuligt at frelse enten Legeme eller Sjæl, uden at tage en Hustru til forruden den første. Alt dette har hans Høihed forelagt mange lærde, andægtige, kloge og christelige Prædikanter, og raadført sig med dem desangaaende. Og disse store Mænd, efter at have undersøgt de til dem forestillede Bevæggrunde, har raadet hans Høihed til at lette sin Sjæl og Samvittighed ved dette dobbelte Giftermaal. Og den samme Aarsag og den samme Nødvendighed har nødsaget den durchlauchtigste Fyrstinde, Christina, Hertuginde af Saxen, hans Høiheds første lovmæssige Hustru, udaf hendes store Klogskab og Gudsfrygtighed, for hvilket hun er saa anbefalelsesværdig, frivillig at samtykke og admittere en Kompagnon til den Ende at hendes høist kjære Mages Sjæl og Legeme ikke maa være udsat for nogen videre Fare, og for at Guds Ære kan forøges, som der tilstrækkeligen bevidnes ved Kontrakten, der er skreven med Fyrstindens egen Haand. Og for ikke at foranledige Skandale deraf at det ikke er Skik at have to Hustruer, endskjøndt dette er christeligt og lovligt i nærværende Tilfælde, vil hans Høihed ikke høitideligholde dette Bryllup paa den ordinaire Maade, det er offentligt for mange Folks Aasyn, og med de sædvanlige Ceremonier, med ovennævnte Margarete von Saal; men baade den ene og den anden vil forene sig i Ægteskab, privat og uden Støi, i Nærværelse alene af de underskrevne Vidner." Efter at Melander havde endt sin Diskurs, nævnte Philip og nævnte Margarete antog sig hinanden som Husbond og Hustru, og lovede gjensidig Troskab i Guds Navn. Ovennævnte Fyrste har begjeret af mig, undertegnede Notarius, at afskrive ham een eller flere jævnførte Copier, af denne Contrakt, og paa en Fyrstes Ord og Tro har han ogsaa lovet til mig, som er en offentlig Person, at iagttage den ukrænkeligen, altid og uforanderligen, i Nærværelse af de velærværdige og høilærde Mestre, Philip Melancthon, Martin Bucer, Dennis Melander; og ligeviis i Nærværelse af den berømmelig og vældige Eberhard von Thun, Raadgiver hos hans churfyrstelige Høihed af Sachsen, Herman von Malsberg, Herman von Hundelshausen, den Herre Johann Fegg af Kanzekint, Rudolph Schenck; og tilstige i Nærværelse af den hæderligste og dydigste Dame, Anna af Familien Miltiz, Enken efter afdøde Johan von Saal, og Brudens Moder, alle i Egenskab af nødvendige Vidner for at nærværende Act kan være gjældende.

„Og jeg, Balthasar Rand af Fulda, keiserlig Notarius Publicus, som var nærværende ved formeldte Diskurs, Instrur, Giftermaal, Forlovelse og Forening, med de nævnte Vidner, og saae og hørte alt hvad der foregik, har skrevet og undertegnet nærværende Kontrakt, værende anmodet saaledes at gjøre; og paa den sætter jeg det brugelige Segl til et Vidnesbyrd om Sandheden deraf.

Balthasar Rand."

Disse Extrakter er uddragne af det første Bind af et Værk betitlet, „De protestantiske Kirkers Forskjelligheders Historie," ved Jacob Benigen Bassnut. De har ogsaa været vidtløftigen publiserede i andre Værker.

Disse berømte protestantiske Theologer og store christelige Reformatorer af det sextende Aarhundrede, har saaledes paa det klareste afgjort, at **„Evangeliet har hverken tilbagekaldt eller forbudt hvad der var tilladt i Mose Lov med Hensyn til Giftermaal."** Og i Overensstemmelse

med disse Meninger, de erklære paa det frieste til Landgreven: **„Deres Høihed har derfor, i denne Skrivelse, Bifald af os alle angaaende hvad De attraaer."** Og **„Den velærværdige Dennis Melander, hans Høiheds Hofprædikant,"** administrerede Ægteskabs-Eden og høitideligholdt Bryllups-Ceremonien i Guds Navn, erklærende at **„det at have to Hustruer"** var baade **„christeligt og lovligt;"** medens, ligesom Sara, Lea, og Rachel — Abrahams og Jacobs Hustruer, **„den durchlauchtigste Fyrstinde Christina, Hertuginde af Saxen, hans Høiheds første lovmæssige Hustru,"** frivilligen samtykkede og admitterede **„en Kompagnon, som der tilstrækkeligen bevidnes ved den Kontrakt, der er skreven ved Fyrstindens egen Haand."**

Disse velærværdige Prædikanter monne ikke komme til en hastig Slutning at Polygami billigedes ved Evangeliet; thi Luther, „i en Prædiken, som han holdt i Wittenberg, for at reformere Ægteskabet," idet han taler om Hustruer, siger han:

„Dersom de er studse, da er det passende at deres Husbonder skulde fortælle dem: dersom de vil ikke, en anden vil; dersom Madamen vægrer sig ved at komme, lad Pigen hentes.

Denne Prædiken blev holdt i 1522, en atten Aar forend de gav en skriftlig Tilladelse til Landgreven til at blive en christelig Polygamist; heraf vil man forneinme, at deres Slutninger med Hensyn til Polygamiens guddommelige Billigelse, dannedes efter mange Aars Betragtning over Subjektet.

Efter at vi har bevist, at Hovedmændene for Protestant-Reformationen i Tydskland bifaldt Polygami i deres Menighed, vil vi dernæst vise, at paa den samme Tidsperiode det høie Hoved og Stifter af Englands Kirke — Henrik den Ottende var en Polygamist. Denne Konge, havende været gift i over tyve Aar med Catharina af Arragonien, blev inderlig forelsket i Anna Boleyn; og i Aaret 1532 blev han privat gift med hende, medens Catharina endnu forblev hans lovlige Hustru. Dette Andetgiftermaal, ligesom den tydske Fyrstes, høitideligholdtes i Hemmelighed formedelst Frygt for offentlig Skandale; thi det skulde erindres, at formedelst Romerkirkens bedrageriske Indflydelse, de fleste af Folket var traditionerede til at tro at Polygami var uchristeligt; derved blev det efter deres Mening skandaløst; og de, som troede det modsatte, og ønskede at praktisere denne guddommelige Institution, var under den pinlige Nødvendighed at holde deres Giftermaals-Kontrakter med deres Anden-Koner tildeels hemmelige, alene tilladende nogle faa paalidelige Venner at være Vidner dertil. Efter at Kongen havde været privat viet til Anna Boleyn, hans Anden-Kone, formedelst at han befrygtede at skandaliseres som en Polygamist, søgte han Skilsmisse fra sin første Hustru, Catharina; men Romerkirkens Hoved vilde ikke sanktionere hans Fremfærd, hvorover Kongen ufortøvet proklamerede sig selv at være Kirkens Overhoved, og opfandt nye Religions-Artikler, og paatvang Folket samme under Straf af Martyrdom. Somme, der vægrede sig ved at anerkjende ham som Kirkens Hoved, blev skammeligen pinte og dræbte. Saaledes var der lagt den store og populære anglikanske Kirkes Grundvold; dens første berømte Hoved og Stifter værende en Polygamist.

Det er sjeldnyligt, at den mere intelligente og lærde Deel af Folket i England betragtede Polygami som fuldkommen stemmende med Christendommen,

ellers vilde de aldrig have konfirmeret ved Parlaments-Akter, Titlen „Overhoved for Kirken" paa deres Polygamist-Konge. Det er forgjeves for den anglikanske Kirke at sige, at Polygami ikke sanctioneres ved Evangeliet, saa længe som de erkjender at selve Stifteren og Hovedet for deres Kirke var en Polygamist.

Endskjøndt Polygami er en guddommelig Institution, var dog hverken Tydskelands eller Englands Reformatorer retfærdiggjorte (i et inspireret Præstedømmes Fraværelse) i at officiere i Brudevielses Ceremonier. Ikke havende Præstedømmet, havde de ingen Myndighed til at officiere i en guddommelig Ordinanz. Endskjøndt Polygamien praktiseredes i Uretfærdighed under Sanktion og Bifald af de store Christen-Theologer i det sextende Aarhundrede, beviser det dog paa den meest afgjørende Maade, at hine Theologer monne oprigtigen tro det at være netop lige saa lovmæssigt og lovligt for en Christen at have to Hustrer som at have een alene; og de, udentvivl handlede i al god Samvittighed i Overensstemmelse med deres faste Overbeviisning.

Efter at Polygami saaledes havde været afskaffet for mange Aarhundreder fra Christenhedens Menigheder, blev det igjen indført deri ved de mest berømte Reformatorer i det 16de Aarhundrede. Men de turde ikke, formedelst Frygt for Skandale, offentligen proklamere denne guddommelige Institution. Det blev tilovers for den guddommelige Prophet i det nittende Aarhundrede, Joseph Smith, at gjenoprette denne guddommelige Institution paa Jorden, i al dens oprindelige Renhed, efter den allerhøieste Guds Ord og Befaling. Det blev tilovers for den gjenoprettede Guds Kirkes Apostle og Ældste at kundgjøre offentligen til alle Nationer om Gjenindsættelsen af denne hellige christelige Ordinanz. De frygter ikke for Apostat-Kirkens bedagne Sværmeres Skandale: de mon ikke skjælve for at bekjende i Nærværelse af et Apostat-Præstedømme, Giftermaalets guddommelige Institutions Skjønhed og Helighed, enten indbefattende een eller flere Hustrer; de skammer sig ikke ved at praktisere og proklamere offentligen det, som Protestant-Theologerne, endskjøndt overbeviste om dets Retfærdighed og Renhed, turde alene billige hemmeligen. Men idet vi siger dette, vilde vi ikke prale, ei heller vilde vi tale nærbødigen om hine gode christelige Reformatorer; de var ikke sendte for at gjenoprette Christi Kirke paa Jorden med alle dens hellige Ordinanzer og Principer, og ikke værende sendte og iklædte med det evige Præstedømmes Magt, kunde de ikke tale som Mænd, der havde Myndighed, og følgelig var de frygtsomme, og var bange for Skandale, og bifaldt Polygami privatligen; men den Omhu eller Klogskab var udentvivl bedst under Traditionens og andre Omstændigheders stærke Magt, hvormed de var omringede.

Men "Tiden for Gjenoprettelsen af alle Ting, som Gud har talet ved alle hans hellige Propheters Mund siden Verdens Begyndelse," er forhaanden, forberedende Jesu Christi Tilkommelse, hvem Himlene maa indtage indtil alle Tings Gjenoprettelse er komplet, naar han vil igjensendes og tiltage sig sin store Magt og regjere over alle Folk. Iblandt "alle Ting," hvilke Propheterne har forudsagt skulde gjenoprettes førend Messias kommer, er ogsaa Polygami. Den hellige Prophet Esaias forudsagde, at paa den Dag, naar Skyen og Ilden skulde gjengives til Jorden, som der skulde aabenbares over alle Forsamlinger og Boliger i Zion; Enhver i den Stad skulde kaldes

hellig, og skulde være skjøn og herlig, og at syv Qvinder skulde tage fat paa een Mand, ængsteligen bedende ham om at lade dem kaldes ved hans Navn, for at borttage deres Forsmædelse, paa den samme Tid lovende ham, at de vilde æde deres eget Brød og iføre deres egne Klæder, dersom han blot vilde blive deres Husbond, og lade dem kaldes ved hans Navn. Saaledes seer vi at Messias aldrig vilde komme, medmindre Polygami først gjenoprettedes i Christi Menighed; thi Himlene burde indtage ham indtil alle Ting var gjenoprettede, hvilket alle de hellige Propheter har forudsagt. Dersom nogen skulde formode at denne Forudsigelse, saa vidt angaaer Polygami, var opfyldt ved de tidlige Protestanter, da svarer vi, at det er sandt, at Protestant-Theologerne gjenoprettede Polygami, men i deres Dage har vi kun en Beretning om to Qvinder, som tog fat paa een Mand, ved deres Bifald, hvorimod Esaias siger udtrykkeligen, at det vil være **syv Qvinder,** der vil gjøre dette; hvorfor, endskjøndt man ikke kan andet end indrømme at Reformatorerne gjenoprettede Polygami, kan de dog ikke gjøre Fordring paa Æren af at have gjenoprettet det i den fulde Betydning af Esaias's Forudsigelse. Denne Ære var opbevaret til et Folk, der skulde kaldes Zion, hvor alt skulde komme til at kaldes deiligt, og herligt, og helligt. De rene og dydige Zions-Døttre vil betragte det som en stor Forsmædelse at forblive ugift og have intet Afkom; heraf deres overmaade store Længsel efter at giftes, for at deres Forsmædelse kan borttages. De vil faae at vide, at en Qvinde kan ikke, formedelst hendes egen Efterladenhed og Forsømmelse, undlade at opfylde hendes Skabelses Øiemed, uden at paaføre sig selv stedsevarende Skjændsel saavelsom Fordømmelse, for ikke at have adlydt Herrens store og første Befaling: at forøges. O! hvor forskjellige vil deres Følelser være fra hine, der nu tilkjendegives af Qvinder, der er indprentede med Papist- eller Protestant-Overtro! Visselig der maa ske nogle vældige Omskiftelser og Revolutioner for at alle Ting kan gjenoprettes, som de gamle Propheter har forudsagt! Polygami saavelsom Monogami vil da være hædret af alle de himmelske Hærskarer oventil, og af alle Nationerne af de Retfærdige paa Jorden; og der vil ikke være saa meget som en Hund, der vil bevæge sin Tunge mod nogen af Bibelens Institutioner.

Orson Pratt.

Skandinaviens Stjerne.

Over halvsyvende hundrede Emigranter fra forskjellige Steder i Danmark, Norge og Sverrig til Colonierne i Utah Territorium i de Forenede Stater i Nordamerika, er i disse Dage afreiste herfra i tre Dampskibe. Deres Reiseronte vil være over Kiel eller Lübek, Glückstadt, Hull, Liverpool, Ny Orleans, St. Louis osv. Ældste H. P. Olsen fra Storesaltsøstad vil blive deres Fører over Sletterne og Bjergene. De første 300 er lykkelig og vel afreiste fra Elben, men om de Øvrige er reist derfra, vide vi ikke. Dersom Flere skulde ønske at udvandre herfra, da vil de vist foretrække en tidligere Afreise, hvorved de tillige snarere vil kunne undgaae de mange besværlige Ind- og Udskibninger. Vi vil

imidlertid haabe og bede at Han, som er almægtig, vil bevare dem paa deres lange Reise, saa at de maa naae deres Bestemmelsessted og finde dem tilfreds med deres nye Hjem; og vi vil herefter meddele vore Læsere hvad Efterretninger vi erholder fra dem fra Tid til Tid.

Joseph Smiths Levnetsløb.

(Fortsat fra Pag. 96.)

De malede Firkanter i Midten er til offentlige Bygninger. Den uden Numer er til Forraadshuse for Biskoppen og til at hellige til hans Brug. Numer 1 er til Templer til Brug for Præsidentskabet; Cirklerne indeni Firkanten er Stederne til Templerne. I vil see, at den indeholder 12 Numere, to af dem er til det ringere Præstedømmes Templer. Den skal ogsaa indeholde tolv Templer. Den hele Plan er berammet til at holde femten til tyve tusind Mennesker. I vil derfor see, at der vil behøves fire og tyve Bygninger til deres Forsamlinger, Skoler osv; og ingen af disse Templer skal være mindre end det, som vi sendte eder Tegning paa. Dette Tempel skal bygges paa det firkantede Torv Nr. 1, der hvor der er en Cirkel med et Kors over. Grundene Norden og Synden for den dragne Linie skal bebygges med Lader, Stalde osv., og være til Brug for Staden; saa der vil ingen Lader eller Stalde blive i Staden iblandt Husene; Grunden, som benyttes til disse, maa anvendes med Forstandighed.

Landet mod Nord og Syd er bestemt til at udlægges for Agerdyrkerne, og en tilstrækkelig Quantitet Land til at forsyne hele Planen; og dersom det ikke kan udlægges uden at gaa i altfor lang Afstand fra Staden, saa bør der ogsaa udlægges noget mod Øst og Vest.

Naar denne Quadrat er saaledes udlagt og forsynet, saa udlæg en anden paa samme Maade, og saaledes opfyld Verden i disse sidste Dage; og lad hver Mand bo i Staden, thi denne er Zions Stad. Alle Gaderne er lige brede, nemlig 66 Alen. Ogsaa at det Rum, der er rundt om Udkanten af de malede Quadrater, kommer til at være 66 Alen imellem Templet og Gaden paa hver Side.

Ingen Lod i denne Stad kommer til at holde mere end eet Hus, og det bør at bygges 25 Fod tilbage fra Gaden; saa at der rummes en lille Have foran, til at plantes som en Lund, alt efter Byggerens Smag; Resten af Lodden er til Haver osv.; alle Husene at bygges af Tegl og Steen.

Navnene paa Templerne, der skal bygges, er de samme som vi skrev den 24de Juni, undtagen en Omflytning under Numrene 19, 20 og 21, saalunde: Herrens Hus, Himmeriges Lov, og et Sendebud til Folket; for Overpræstedømmet efter Aarons Orden.

Grundtegningens Maalestok er 40 Landmaalerstænger (66 Alen hver) til Tommen.

En Beskrivelse over Herrens Hus, hvilket vil først vorde bygget i Zion.

Dette Herrens-Hus for Præsidentskabet er 87 Fod langt og 61 Fod bredt og 10 Fod fratages af den østre Ende til Trappegang, hvorved Resten af det Indre bliver 77 og 61 Fod i Længde og og Brede, hvilket beregnes og inddeles

til Siddepladser paa følgende Maade, nemlig: De to Gange, fire Fod bred hver af dem; de midterste af Stolestaderne er 11 Fod og 10 Tommer lange, og tre Fod vide enhver af dem; og de to Linier, der drages igjennem Midten, er fire Tommer fra hinanden; i hvilket Rum der hænges et Gardin med rette Vinkler og deler Huset i 4 Parter, dersom det er nødvendigt. Stolene paa Siderne er 14½ Fod lange og tre Fod i Vidde. De fem Stole i hvert Hjørne af Huset er 12 Fod og 6 Tommer lange. De aabne Rum imellem Hjørne- og Sidestolene er til Indgange; de i Vesten er 9 Fod i Vidde, og de østlige er 8 Fod og 8 Tommer vide, og Nøgaflederne føres op i Væggen, hvor der er mærket med Blyant.

Talerstolen i den vestre Ende af Huset afbenyttes af Over-Præstedømmet som følger: Numer 1 er for Præsidenten og hans Raad; Numer 2 er for Biskoppen og hans Raad; Numer 3 for Overpræsterne; og Numer 4 for Ældsterne, enhver af disse er 8 Fod lang, med de tre Skamler eller Forhøininger for Talerne; og de Sæder, der er ligeoverfor dem, er for de besøgende Embedsmænd, hvem det bør sig at sidde paa disse Sæder efter deres Ordens Viis. De to Rum i Midten er Trapper 2 Fod brede. Den midterste Talerstol høiere end de andre; den første Siddeplads een Fod, den 2den 2 Fod, den 3die 3 Fod, og den 4de 4 Fod. Og de paa hver Side vil ogsaa blive ophøiede: den 1ste 8 Tommer, den 2den 16, den 3die 24, den 4de 32. Hjørnesæderne indtages af Sangerne og ophøies; det 1ste Sæde 6 Tommer, det 2det 12, det 3die 18, det 4de 24, og det 5te 32.

Talerstolen i den østre Ende af Huset indtages af det mindre Præstedømme. Numer 1 er for Præsidentskabet af det mindre Præstedømme; Numer 2 for Præsterne; Numer 3 for Lærerne; og Numer 4 for Diakonerne; og Sæderne ved Siden af er ogsaa bestemt til at afbenyttes af besøgende Embedsmænd; enhver ligeoverfor hans Orden i Præstedømmet osv. Talerstolene betrækkes med Panneel, paa bedste Kunstnermaneer, og Bygningen sammensættes af Steen og Tegl af bedste Slags. Profilet frembyder 5 Vinduer i hver Etage. Vinduerne bør have 48 Fag hvert, af 7 og 9 Ruder i Brede og Høide, 6 den ene Vei og 8 den anden; Siderne og Karmene af Vinduerne af hugget Steen; og ovenfra en gothisk Top, som I seer, men Vinduerne maa have Karme; og saaledes med de udvendige Dørre, alle med gothiske Toppe.

Gjør eders Huus 14 Fod høit imellem Gulvede. Der vil ikke være et Galleri, men et Kammer; hver Etage 14 Fod høi, hvælvet med en oval Bue over hver Etage. Lad Nederdelen eller Husets Grundvold være af Steen; lad det reises tilstrækkelig høit, saa at der kan være en Nedgang hver Vei fra Huset, saa langt ud som at dele Fraskanden mellem dette Huus og det Huus, der er nærmest til det. Paa Toppen af hine Steen, og ovenfor Jordvolden, lad der være to Rader af hugne Steen, og da begynde Teglsteenene paa den hugne Steen. Den hele Høide af Huset 28 Fod, hver Etage 14 Fod; gjør Murenes Tykkelse tilstrækkelig for et Huus af denne Størrelse.

Observeer i Særdeleshed, at eftersom der er Talerstole i hver Ende af Huset, maa Menigheden vende Ryggen til een af dem, eller vil leilighedsviis. Af Hensyn hertil maa Huset have Stole istedetfor faste Sæder, og i Stolene bør Bænkene være løse, for at kunne flyttes fra den ene Side af Stolen til den anden, saa at man kan vende sig imod hvilkensomhelst Talerstol, eftersom Leiligheden kræver.

Endeudsigten frembyder 5 Vinduer af

den samme Størrelse som paa Siderne, Midter-Vinduerne undtagne, hvilke vil være de samme, med Tillæg af Sidefagene. Dette midterste er beregnet til at lyse baade oven og neden, eftersom det øvre Gulv lægges ud paa samme Maade som det nedre, og hvælves oventil, med Gardiner eller Forhæng, som før omtalt.

I vil drage Omsorg for at have Kroge og Ringe til at hænge Forhængene paa, saa at de kan nedlades eller opheises til enhver Tid, efter Behag. Ogsaa, som I seer, Talerstolen kommer til at have 4 Sæder, den ene høiere oppe end den anden; for Exempel Aldsternes Sæde er det laveste, dernæst kommer Overpræsternes, dernæst Biskoppens; saa enhver af disse maa have et Forhæng der hænger fast i det øvre Gulv, saa det kan lades ned; hvilket man vil lade ned til hvilkensomhelst Tid det behøves og aflukke enhver Stol eller Siddeplads for sig selv.

Dørene vil være 5 Fod vide og 9 Fod høie og i den østre Ende af Huset. Den vestre Ende vil ingen Døre have, men i andre Henseender ligne den østre, undtagen at Vinduerne vil være ligeoverfor Gangene, der løber østlig og vestlig. Husets Tag vil have en Fjerdedeel af Høiden, Døren vil have gothisk Top, ligesom Vinduerne. Tagspaanerne males førend de lægges paa Taget. Som I seer, der vil være en Ventil. Vinduerne og Dørene komme alle til at have Venetianere; en Klokkestabel i den østre Ende og en meget stor Klokke. Juni den 25de 1833.

Den samme Dag skrev vi til Broder W. W. Phelps, og Andre i Zion, fra Kirtland, som følger: —

Brødre, — Vi har modtaget eders sidste Skrivelse indeholdende en Mængde af Spørgsmaale, som I ønsker os at besvare; dette gjør vi desto beredvilligere, eftersom det er vore ganske Hjerters Attraa at Zion trives og at hendes Beboere har Fred; thi vi har ligesaa stor en Interesse i Zions Velfærd, som I kan have.

- Først, hvad det angaaer at faa Befalingernes Bog indbunden, vi tænker at det er ikke nødvendigt. De vil godt kunne sælges uden at indbindes, og der er ingen Bogbinder til at faa, som vi ved om, eiheller er der Materialier til at faa til Indbindingen, naar man ikke vil holde Bogen altfor længe tilbage fra at cirkuleres.

Med Hensyn til Mormons-Bøgerne, hvilke er i Broder Burkets Hænder, vi siger til eder, faa dem fra Broder Burket, og giv ham en Qvittering for dem i Litterær-Firmaets Navn. Lad Broder Gilbert betale Broder Chapin hans Penge.

Vi har ikke fundet Jasher's (ɔ: den Oprigtiges) Bog, eiheller har vi endnu fundet nogen anden af de tabte Bøger, der omtales i Bibelen; eiheller vil vi erholde dem for nærværende Tid. Med Hensyn til Apokryfa, Herren sagde til os, at der var mange Ting deri hvilke var Sandhed, og der var mange Ting deri hvilke var Usandhed, og til dem der attraa det skulde det vorde givet ved Aanden at kjende det sande fra det falske.

Vi har modtaget Aabenbaringer i den senere Tid, hvilke I vil erholde i passende Tid. Saa snart som vi kan faa Tid, ville vi revidere Manuskripterne af Mormons Bog, hvorefter de vil blive oversendt til eder.

Vi anbefaler høiligen den Plan, at I vælger en Lærer til at undervise Overpræsterne, for at de kan være istand til at bringe Modsigerne til Taushed. Angaaende Biskopper, vi anbefaler følgende: lad Broder Isaak Morley ordineres til anden Biskop i Zion og lad Broder John Corrill ordineres til den tredie.

Lad Broder Edward Partridge vælges som Raadgivere i deres Sted, Broder Parley P. Pratt og Broder Titus Bil-

linge, og lad Broder Billings blive ordineret til Overpræstedømme.

Lad Broder Morley vælge til sine Raadgivere, Broder Christian Whitmer, der skal ordineres til Overpræstedømmet, og Broder Newel Knight. Lad Broder Corrill vælge Broder Daniel Stanton og Broder Hezekiah Peck til sine Raadgivere; lad Broder Hezekiah ogsaa ordineres til Overpræstedømmet.

Zombre er bleven annammet som en Medlem i Firmaet, formedelst Befaling, og er netop kommen til Kirtland at bo; saasnart som vi faaer en Fuldmagt undertegnet overensstemmende med Loven for Alam, saa vil vi sende den til ham, og vil strax vente een fra den Part af Firmaet til Ahashdah, undertegnet paa samme Maade. Vi vilde atter sige til Alam, vær vis paa at faa en Formular overensstemmende med Loven for at skkre en Gave. Vi har fundet ved at undersøge Loven, at en Gave kan ikke beholdes uden dette.

Sandheden triumpherer herligen i Osten; Mængder er ifærd med at annamme den. Jeg, som skriver dette Brev paa Præsidentskabets Vegne, Sidney, havde den Glæde at see min aldrende Moder blive døbt i Evangeliets Tro for nogle Dage siden, i den fremrykkede Alder af 75 Aar. Hun opholder sig nu hos mig.

Vi sender med denne Brevpost en Tegning af Zions Stad, med Forklaringer, og en Tegning af Huset, som skal bygges strax i Zion, for Præsidentskabet, saavelsom alle paatænkte Planer om Religion og Instruktion.

Kirtland, Zions Stav, vedbliver at styrkes. Naar Fjenderne beskue hende, ryste de deres Hoveder og gaaer deres Vei.

Vi har en Anelse om den Dag, naar Fjenderne vil have flygtet bort og være fjærnt fra os. I vil erindre, at Agent-Fuldmagten maa undertegnes af Konerne, saavelsom af Mændene, og Konerne maa examineres særskilt, ligesom at undertegne et Skjøde, og en Specifikation i den Hensigt anføres paa Nederdelen af Dokumentet af den Dommer, for hvem saadan Anerkjendelse skeer, ellers vil den Magt ikke være gyldig.

Clarissa Batchelor af Boston ønsker hendes Blad at ophøre, fordi hun er flyttet fra Pladsen, og hun har vendt sig bort fra Troen. Send et Blad til Josva Bailey af Andover i Vermont. Skulde I ikke forstaa Forklaringerne, der sendes med Tegningerne, saa vil I nok underrette os derom, saa at I kan komme til at forstaa det rigtigen, thi det er tjenligt at alle Ting gjøres overensstemmende med Mønstret.

Broder Edward Partridge. Jeg gaaer nu over til at besvare Deres Spørgsmaale angaaende Helligelse af Eiendom: — Først, det er ikke rigtigt at indlade sig meget vidt paa at optegne Enkelthederne. Faktum er dette, at en Mand er bunden ved Kirkens Lov til at offre til Biskoppen, førend han kan betragtes som lovmæssig Arving i Zions Rige; og dette tilmed uden Tvang; og medmindre han gjør dette, han kan ikke anerkjendes for Herren i Kirkebogen; derfor, at nedstige til Smaaligheder, jeg vil fortælle Dem, at enhver Mand maa være sin egen Dommer, hvormeget han skulde modtage og hvormeget han skulde tilstede at forblive i Biskoppens Hænder. Jeg taler nemlig om dem, der offre til helligt Brug, hvad der er mere end de behøve for at underholde dem selv og deres Familier.

Opoffrelsen maa skee med begge Parters gjensidige Samtykke; thi at give Biskoppen Magt til at sige hvormeget hver Mand skal have, og han være nødt til at rette sig efter Biskoppens Skjøn-

nende, det er at give til Biskoppen mere Magt end en Konge har, og paa den anden Side at lade hver Mand sige hvormeget han behøver, og Biskoppen være nødt til at rette sig efter hans Skjønnende, det er at slænge Zion hen i Forvirring og gjøre Slaver af Biskopperne. Der maa være en Balanze eller Ligevægt af Magt imellem Biskoppen og Folket; og saaledes vil Harmoni og Velvillie bevares iblandt eder.

Derfor, de Personer der helliger Eiendom til Biskoppen i Zion og da modtager en Arvelod tilbage, maa vise fornuftigen til Biskoppen, at han behøver saameget som han fordrer. Men ifald de to Parter kan ikke komme til en gjensidig Overeenskomst, har Biskoppen intet at gjøre med at modtage deres Opoffrelser, og Sagen maa forelægges et Raad af tolv Overpræster; Biskoppen ikke værende een af Raadet, men han er til at forelægge dem Sagen.

Sig til Broder Gilbert, at vi har ingen Midler i vor Magt til at assistere ham i pekuniær Henseende, eftersom vi kjender ikke Timen naar vi skal indstævnes for Gjældkommissionen for den Gjæld, vi har paadraget os i New-York. Sig til ham, at han maa bestræbe sig til det yderste selv at erhverve sig Midler til at opfylde hans Forraads-Huns, thi det maa være fuldt, og det er hans Pligt at paasee.

Vi er ikke lidet overraskede over at høre, at nogle af vore Breve af en offentlig Natur, hvilke vi sendte for Zions Gavn, har været holdt tilbage fra Biskoppen. Dette er en Opførsel, som vi høiligen misbilliger.

Svar til Spørgsmaalene i Phelps' Brev af 4de Juni. — Først, med Hensyn til de Fattige. Naar Biskopperne bestikkes overeensstemmende med vor Anbefaling, da vil det paahvile dem at see til de Fattige, ifølge Kirkens Love. Med Hensyn til Trykningen af den Nye Oversættelse, den kan ikke trykkes førend vi selv kan overtage det, og dette vi vil gjøre saasnart som Herren tillader det.

Hvad angaaer Shederlaomach, alle Medlemmer af det Forenede-Firma betragtes som een. Literær-Firmaets Orden er en Hunsholdnings-Sag, hvilket er af største Vigtighed; og Gud befalede at Kjøbmands-Etablissementet skulde helliges til at understøtte det, og Gud vil bringe enhver Overtrædelse til Dom.

Sig til Brødrene Hulets og til alle andre, at Herren aldrig bemyndigede dem til at sige, at Djævelen, eller hans Engle, eller Fortabelsens Søn skulde nogensinde gjenopreeis; thi deres Skjæbnes Tilstand var ikke aabenbaret for Menneskets, er ikke aabenbaret og skal ingensinde aabenbares, uden for dem der gjøres til Deeltagere deri: følgelig, de der frembære denne Lærdom har ikke annammet den af Herrens Aand. Broder Oliver erklærede den sandfærdigen at være Djævelens Lærdom. Vi derfor befaler, at denne Lærdom ikke maa gives i Zion. Vi sanktionere Biskoppens og hans Raads Afgjørelse, nemlig, at denne Lærdom er en Hindring fra at deeltage i Nadveren.

Antallet af Disciple i Kirtland er omtrent 150. Vi har begyndt at bygge Herrens Huns paa dette Sted, og det gaaer hurtigt fremad med Arbeidet. Gode Efterretninger fra Osten og Syden om vore Arbeideres Fremgang lyder ofte i vore Øren. Almindelig Helbred i denne Tid iblandt os; Familierne alle vel, og Dag og Nat vi bede for Zions Saliggjørelse.

Vi overantvorde i Herrens Navn Broder Ziba Peterson til at revses af Satanas for at han kan lære ikke at overtræde Guds Befalinger. Vi slutte vort Brev med den sædvanlige Hilsen til

et Kjendetegn paa den nye og evige Pagt. Vi skynder os at slutte, fordi Brevposten er netop iærd med at afgaa.

Joseph Smith, jun.
Sidney Rigdon.
F. G. Williams.

Efterskrift. — Vi føler erkjendtligen med den Maade, hvorpaa William W. Phelps for Tiden leder Skjernen; vi haaber han vil gjøre den mere og mere interessant. Med Hensyn til Størrelsen af Bispedømmet: naar Zion engang er ordnet paa en passende Maade, da vil der være en Biskop til hver Qvadrat, af den Qvadrats Størrelse, hvis Tegning vi sender eder hermed, men for nærværende Tid maa det skee ifølge Viisdom. Det er fornødent, Brødre, at I skulde alle være af eet Hjerte og af eet Sind, til at gjøre Herrens Villie.

Der skulde existere den største Frihed og Fortrolighed iblandt dem, som regere i Zion.

Vi var overmaade sorgfulde over at høre den Klage der gjordes i Broder Edwards Brev, at de Breve der fulgte med Oliebladet havde været skjult for ham, eftersom det sommer sig at han skulde vide alle Ting med Hensyn til Zion, eftersom Herren har beskikket ham at være en Dommer i Zion. Vi haaber, kjære Brødre, at en slig Omstændighed vil ikke atter finde Sted. Naar vi addressere Breve til Zion til nogen af Overpræsterne, henhørende til Zions Ordning, da er det altid vor Mening, at de skulde forelægges Biskoppen, for at sætte ham istand til at fuldbyrde sin Pligt. Vi siger saameget, haabende at det vil vorde annammet i Venlighed; og vore Brødre vil være omhyggelige for hinandens Følelser, og vandre i Kjærlighed, hædrende hverandre mere end dem selv, saaledes som Herren kræver det.

Eders som nogensinde

J. S.
S. R.
F. G. W.

Kirtland den 2den Juli 1833.

Broder John Smith, — Vi har netop modtaget Deres Brev af 8de Juni, hvilket synes at være skrevet i en retfærdiggjørende Aand paa Deres Side. De vil erindre, at førend De forlod dette Sted, De var tagen i Forhør for Biskops-Retten, hvilken Ret fandt Dem skyldig i daarlig Opførsel og domte, at De skulde ikke længere beholde Deres Myndighed i Kirken; hvilket vi, som Præsidenter af Overpræstedømmet, sanktionerer altsammen. De nævner Noget i Deres Brev, der skete hos Broder Olney's i Shalersville den 27de og 28de August, hvilket vi fuldkommen erindrer, og havde De gjort saadan en Bekjendelse som De opfordredes til i Chippeway, alle Ting vilde have medvirket til Deres Gavn, og som jeg sagde Dem; men De viste ikke den Grad af Ydmyghed for Brødrene, som De burde, men forblev som De var; for den Aarsag drog Gud sin Aand fra Dem og efterlod Dem i Mørke. I Deres Brev siger De mange haarde Ting imod Brødrene, især Fader Smith, Broder Reynolds Cahoon og Biskop Whitney etc., hvilket vi altsammen høiligen misbilliger. Det synes ogsaa at Deres Søn Eden er i Ledtog med Dem, og behøver at revses tilligemed Dem selv, i al Ydmyghed for Herren, ellers De maa vente at medhandles overeensstemmende med Kirkens Love. Vi siger, De er intet mere end et privat Medlem i Kirken.

Joseph Smith, jun.,)
F. G. Williams,) Præsidenter.

Kirtland d. 2. Juli 1833.

Til Brødrene i Zion. — Vi modtog eders Breve af 7de Juni; eet fra Broder William og Oliver; eet fra Broder David Whitmer, og et fra Broder S. Gilbert, for hvilke vi er taknemmelige til vor himmelske Fader, at høre om eders Velfærd, saavelsom Zions Lykksalighed. Havende modtaget eders Breve med Posten idag, skynder vi os at svare, for at det kan gaa med Posten imorgen.

Vi er overmaade trøt, hvilket kommer af en Mængde Forretninger. I Dag fuldendte vi Oversættelsen af Skrifterne, for hvilket vi viste Taknemmelighed til vor himmelske Fader, og sad ned ufortøvet for at besvare eders Breve. Vi frydede os storligen over at høre om Søster Viennas og Broder Williams velbeholdne Ankomst, og takker vor himmelske Fader at han har skaanet deres Liv, indtil deres Ankomst. Menighedens Helbred i Kirtland er god for nærværende Tid; intet Sygdomstilfælde er os bekjendt. Broder Kingsburys Hustru er stærkt i Aftagende, og kan ikke holde ud meget længer, men vil snart være i Guds Varetægt.

Vi er bestræftigede med at skrive et Brev til Eugene, med Hensyn til de to Smither, eftersom vi har modtaget to fra dem; eet fra John Smith, det andet fra Ældste Smith. Hvad angaaer Tungemaalsgaven, alt vi kan sige er, at vi paa dette Sted har annammet den ligesom de Gamle gjorde: vi ønsker eder alligevel at være omhyggelige, at I ikke bedrages. Staaer paa Vagt imod de onde Følger, der kan opstaae af Beretninger, der gives af Qvinder, eller paa anden Maade; værer omhyggelige i alle Ting, at ikke nogen Bitterhedsord springer op iblandt eder, og derved Mange besmittes. Satan vil udentvivl fornrolige eder angaaende Tungemaals-Gaven, med mindre I er omhyggelige; I kan ikke bevogte ham for nøie, ei heller bede for meget. Herren give eder Viisdom i alle Ting! I et Brev sendt med Posten i de sidste Dage vil I udentvivl, førend I modtager dette, have erholdt Underretning om den nye Aabenbaring. Æsken med Befalings-Bøgerne skal I oversende til N. K. Whitney og Co. i Kirtland, Geauga County, Ohio, Omsorg af Kelly og Walworth, Cleveland, Cuyahoga County, Ohio.

Jeg, Sidney, skriver dette i stor Hast, som Svar paa eders Brev til Broder Joseph, eftersom jeg strax afreiser i Compagni med Broder Frederik, til at proklamere Evangeliet; vi tænker at bryde op i Morgen. Havende fuldendt Oversættelsen af Bibelen for nogle faa Timer siden, og behøvende nogen Vedergvægelse, saa kjender vi ikke nogen Maade, hvorpaa vi kan tilbringe vor Tid mere til guddommeligt Velbehag, end ved at stræbe at opbygge Guds Zion i disse sidste Dage, eftersom vi er ikke villige til at dovne nogen Tid bort, som kan tilbringes til nyttige Øiemed. Dørre er stadigen aabne for Forkyndelsen; Bitterhedens Aand iblandt Folket tager stærkt af, og en Erkyndigelsesaand tager dens Plads. Jeg prædikede i Søndags i Charhon, vor Counties Hovedstad; jeg havde Retssalen; der var en meget stor Forsamling, god Opmærksomhed, og en presserende Indbydelse til at holde flere Forsamlinger, hvilket vil skee, om Herren vil, naar vi vender tilbage fra denne Tour.

(Fortsættes.)

Contorets Tilgodehavende den 31te December 1853.

	Rbd.	Mk.	Sk.
A. P. Trane	96	2	13
S. Christoffersen	28	2	8
F. B. Petersen	42	1	10
Smith	161	4	14
J. A. Wippert	236	1	11
P. Brodersson	41	5	12
N. Dorius	27	1	14
E. Eriksson	38	4	6
N. Nilsson	8	3	4
H. Petersen	"	2	4
P. Hansen	17	"	15
N. E. Hager	1	1	8
P. Madsen	1	5	4
G. Gudmundsøn	12	2	9
F. Dorius	10	3	8
Lateris	735	2	12

	Rbd.	Mk.	Sk.
Transport	735	2	12
N. Hansen	19	4	10
J. Svensson	151	5	15
Folkmann	94	"	2
E. Widerborg	521	"	2
P. Bjørk	9	3	6
L. A. Schouby	2	5	8
A. Nielsen	5	3	"
Jürgens	2	"	11
Thorup			
F. Köhl	4	"	6
H. Hansen	6	5	13
F. J. Hahn			
P. Christensen	2	"	"
Borg	3	4	"
J. Holmsted	2	3	8
Summa	1561	3	13

Indbetalt til Contoret fra den 1ste til den 15de Decbr.

	Rbd.	Mk.	Sk.
A. P. Trane	12	"	"
S. Christoffersen	10	"	"
N. Andersen	2	"	"
F. Köhl	"	3	8
Lateris	24	3	8

	Rbd.	Mk.	Sk.
Transport	24	3	8
J. Thomsen	75	3	"
Jürgens	10	"	12
P. Madsen	4	4	"
Summa	114	5	4

Indhold.

	Side.
Polygami iblandt de Christne i det 16de Aarhundrede	97.
Redactionens Bemærkninger	104.
Joseph Smiths Levnetsløb (fortsat)	105.

„Skandinaviens Stjerne" udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned, og faaes hos Redactøren i Gothersgade Nr. 28 og 29, 3die Sal.

Udgivet og forlagt af J. Van Cott.

Trykt hos F. E. Bording

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

3. Aarg. Nr. 8. Den 15. Januar 1854. Priis: 6 ß pr. Expl.

Tiende almindelige Epistel.

Fra Præsidentskabet over Jesu Christi Kirke af Sidste-Dags Hellige, til de Hellige i Adspredelsen overalt paa Jorden; Hilsen:

Elskelige Brødre:

Denne korte Epistel sender vi nu eder; bevidnende at vi altid holder eder i livlig Erindring i vore Hjerter, og for vor himmelske Faders Throne, ydmygeligen erkjendende at vor Guds Godhed imod hans indsamlende Israel endnu vedbliver, baade i den forbigangne Sæsons Frugtbarhed og de mange Bekræftelser af Troen hos Saadanne, som flittigen holder hans Befalinger uden at være vankelmodig.

Mange vurderer deres Privileginm, idet de optages i vor Igjenløsers herlige Rige, og tillige Forjettelses-Pagterne hvorved de Trofaste gjøres deelagtige i den guddommelige Natur, deres Fred følgeligen bliver større og deres Sti hastigen skinner klarere i ethvert efterfølgende Trin af deres fornøiende og dog eiendommelige Reise. Idet vi stræber at holde Skridt med de udfoldende Tidernes Tegn og laaner begge Øren til den Hellig-Aands Indskydelser, med Øinene fæstede vaagsomt paa alle Bevægelser der paa nogen Maade kan hjælpe til at fortolke Faderens aabnende Planer angaaende det store Sidste-Dags-Værk, frydes vore Hjerter ofte ved den tiltagende Morgengry og Klarhed af den ofte forjættede Dag, da Josephs Levninger skal komme til Opreisning igjen, og naar Herrens Huus skal staae færdigt og fuldført paa Bjergene.

De bedste Jagttagere af Morgenlys pleier at lægge sig meget lavt, saa at enhver synlig Gjenstand, der er ovenfor dem, ikke vel kan undslippe deres aarvaagne Øies Udgranskning. De sagtmodige og ydmyge af Hjertet er altid tilfreds. For dem Faderens Værk fremskrider netop hurtigt nok. Til dem Værket kunde ikke gaa bedre, om end det skulde bevæge sig hurtigere eller langsommere. Hvorfor? fordi de lever ved deres Tro paa hvert Ord der udgaaer af Guds Mund. De har gjort Afkald paa deres egen Retfærdighed, vidende at de kan ikke af dem selv overskue Enden fra Begyndelsen, og følgeligen kan ikke domme om Guds Ting, uden alene ved Guds Aand.

Verden har saadan Visdom at den ikke kjender Gud; men den sagtmodige Hellige med Guds Aand dømmer alle Ting. Hvem kan sige uden Guds Aand eller de umiddelbare Aabenbaringer fra oven af, naar og hvor det er Tid til at

bygge og at plante, og hvilken af to eller af mange Ting vil lykkes? Hvo kan sige hvor nær en ødelæggende Sygdom maaskee er, eller en svar Hunger, eller en stor Adsplittelse af Nationerne i en Krig? Det sande Svar til disse Spørgsmaal er: Han alene, som kjender Enden fra Begyndelsen, og Saadanne, som Han beskikker til at modtage hans Villies Aabenbarelser. Guds Rige kommer uden Jagttagelse.

Den 20de April sidstleden besøgte Gouverneuren nogle af de sydlige Kolonier, passerede Palmyra, en ny By, der har sprunget op i det korte Tidsrum af nogle faa Uger, og standsede i Payson og Nephi paa hans Reise.

Den 27de var Brødrene i Allreds Kolonie advarede om at bygge et Fort og et Hegn for deres Qvæg, og paafølgende Begivenheder har beviist Advarslens Nødvendighed.

I den forbigangne Sæson har Vandene styrtet ned af Bjergene i større Overflødighed end noget foregaaende Aar siden de Helliges Bosættelse i Dalen.

Den 7de Mai mødte Nauvoo-Legionen til en General-Parade. Den 16de i samme Maaned var Frosten endnu streng nok til at dræbe Kartofler og andre Rankevæxter. Den 29de ankom vort Medlem af Congressen, J. M. Bernhisel, til Store-Saltsø-Stad, munter og veltilfreds.

Den 1ste Juni høitideligholdt Utahs forgivende Forsamling deres Aarsdag ved et Bal. Den indtraf netop paa Præsident B. Youngs Fødselsdag. Paa denne Tid blev Vandene meget høie og gjorde Skade paa mange Steder i Staden.

Den 12te ankom det første Emigrant-Selskab fra Missourifloden, medens Vandene i Dalen var meget høie, gjørende megen Skade, og gjorde det nødvendigt at have en Færge over Floden Jordan, formedelst at Hovedbroen gik tabt. Sneen var femten Fod dyb imellem Fjeldene mod Nord; og besynderligtsom det kan synes for Indvaanerne i somme Lande, at en Hvedemark høstedes den 28de, næsten i det umiddelbare Nabolag af saadanne uhyre Masser af Snee. Men hverken Bjerglandets Snee eller de frygtelige Vandstrømme med Torden og Hagl i al deres Grumhed paa Emigranterne imellem Fjeldene, bortfeiende deres Lastdyr, har endnu været istand til at afskrække den guldsøgende Emigrant fra at søge sin Yndlings-Afgud igjennem Vanskeligheder i Foraaret, ofte større Vanskeligheder og mere farlige for Helsen og Velvære end de Hellige erfare i October Maaned.

Vore egne Folk har mistet endeel Qvæg og havt nogen Ubehagelighed af frostfulde Nætter, og sommetider knap Kost førend noget Forraad kunde føres til dem paa Sletterne, dog kan det ikke siges at de har liidt Ondt eller har havt det strængt. I Almindelighed har de vundet meget paa deres "Helbred", uden den smertelige Trældom at tage Medikamenter, eller at betale Doctor-Regninger. Og ialmindelighed har de lært af Reisen at tage sig det let med saadan Luxus og Overdaadighed, som i somme Lande og Omstændigheder gjør Livet til et Trældoms-Liv for at kunne anskaffe det.

Vor Emigration over Sletterne er fordetmeste naaet hertil, da det sidste Compagni under Capitain John Browns Varetægt, er inden nogle faa Mile fra Staden. De har fundet Reisen over Land at være meget gavnlig for Helbreden og har ingen synderlige Hindringer mødt paa Veien.

Nogle Plyndringer har overgaaet nogle af vore Borgere, udøvet af de mere uregeerlige af Indianerne, hvilket man haaber vil dæmpes uden nogen synderlig alvorlige Fiendtligheder paa Utah-Territoriums Indvaaneres Side. Den 19de

Juli blev Broder Creel i Payson skudt, medens han stod Skildvagt, og det af en Indianer henhørende til Walkers Bande; siden er der nogle andre bleven dræbt af Indianerne: to blev skudt, medens de var ridende Express fra Filmore-Stad. Mine Brødre, lad os ikke ryste i vort Sind ved disse Udbrud der begaaes af de vilde Levninger der omgiver os. Herren, vor Gjenløser, har et Øiemed at udrette ved disse længe nedværdigede og ofte meget mishandlede Abraam s Børn.

Denne Tugtelse af vore Fjender vil maaskee vise sig at være en betimelig Advarsel og til Gavn for Mange, til at opreise dem fra deres Sovesygdom og Forsømmelse af udtrykkelig og betimelig Raad, som gives dem, medens de umiddelbare og maaskee aldeles skyldfrie Slagtoffre for deres Grusomhed ikke er faldet til Jorden ubemærkede af vor himmelske Fader. Den strænge Disciplin, som vore Fjender sommetider tilstedes at paabyrde de Hellige, som et Folk, fordi de forsømmer deres Saliggjørelse, kan sommetider bidrage til at holde dem fra Vildfarelser, der er meget mere rædsomme end de Tugtelser der er bestemt til at advare forud. Guds Forjettelser angaaende Israels Gjenopreisning kan ikke slaa feil, og intet skulde adsprede vor Tro og vor Bøn fra den standhaftige Forventning om deres Opfyldelse.

I vil see af Beretningen om vor sidste Generalkonference, at Tiden er kommen for Saliggjørelsens Sunrdeig at tilbydes de Levninger der boer paa Amerikas Fastland. Medens Jesu Christi Kirke af Sidste-Dags-Hellige bærer Evangeliet til enhver betydelig og fjern Deel af Jordens Beboere, ikke undtagende nogen Nation, hvor fjern den end er, vi kan ikke besegle vort Vidnesbyrd angaaende Abrahams nedsunkne Sønner paa vore umiddelbare Grændser, uden at tilbyde dem det samme herlige Evangelium som deres Fædre saa sagtmodigen og ædelt adlød paa Hjemsøgelsens Dag; men I Brødre udenlands maa ikke derfor slappe eders Hænder; thi dersom man forfølger eder i een Nation og kaster eder ud, da gaa til den første Dør der er aaben i den nærmeste Nation der vil annamme eder; og sparer ikke eders Flid, fra Solens Opgang til dens Nedgang, indtil ethvert Øre har havt Leilighed til at høre Saliggjørelsens Evangelium.

Kraftige Foranstaltninger ere trufne for at indhegne Stæderne og alle de betydelige Kolonier overalt i Territoriet. De tolv Apostle, med faa Undtagelser, har nylig modtaget vigtige Befikkelser til at tage vare paa betydelige Afdelinger af Territoriet, og vil begive sig til deres Missioners Virkekreds saa snart som det lader sig gjøre. Og Undervisningen i alle Stæderne og Kolonierne overalt i Territoriet vil lettes derved at de Tolv gjør Tjeneste personligen iblandt Folket der boer i forskjellige Beliggenheder.

Det er vor Agt at gjøre forøgede Anstrængelser for at indsamle de Hellige fra fjerne Lande; og medens nogle Midler kan og vil spares herhjemme til at assistere udenlandske Hellige at indsamles til de bestikkede Sikkerhedssteder, tilovers fra de opdyngede Omkostninger og Anstrængelser til at bygge og befæste Stæder og Byer, og udsende et større Antal Missionærer, ville vi endnu paaminde de Hellige i England og andensteds, der har en Portion af Jordens Skatte, at de nu kan nyde det Privilegium at hjælpe dem selv at komme til Zion, og tillige at hjælpe saadanne som ikke kan hjælpe dem selv, nemlig Herrens Fattige, og annamme deres Belønning i de Retfærdiges Opstandelse.

Endelig, Brødre, slapper ikke eders Hænder, men værer flittige til at gjøre

med eders Kræfter en stor Gjerning i ethvert retfærdigt og roesværdigt Kald, og viser Prove paa eder selv ved at benytte enhver Leilighed til at være brugbare, og hædrer eders Kald, at I maa regnes værdige af evigt Liv. Efterlever eders Religion saa aabenlyst og uomtvisteligen, at I kan erfare de fredbringende og lutfrende Følger og Kraften deraf, at ikke Fristelser griber eder, som I ikke har Kraft til at modstaa, og I taber hvad I har syntes at vinde. Lad ikke eders Levnet være saaledes, at eders egne Hjerter vil fordomme eder, at ikke han, som er større end eders Hjerter, skal fremføre Bebyldninger imod eder, langt mere og større end et taaget, formørket Sind har formodet.

Erindrer altid, kjære Brødre, at dersom I vilde være retfærdige ligesom eders himmelske Fader, hans Retfærdighed kommer ved **Aabenbaring**, formedelst eders Tro. Lader eder ikke nøie med mindre end eders himmelske Faders aabenbarede Villie; thi idet I bygges paa denne Grundvold, de Overskyllelser af Vildfarelse og Fristelse, der maa komme over alle dem, der boer paa Jorden, vil ikke være istand til at omstyrte eder.

Erindrer Underviisningerne af eders Propheter Joseph og Brigham og adlyder dem. Tænker om Underviisningerne i Conferenz-Beretningerne, der ledsager denne Epistel. Vandrer ydmygeligen for eders himmelske Fader og gjør hans Villie. Dersom noget Præsidentskab over de forskjellige Grene af Kirken i de forskjellige Nationer har Leilighed til at sende de Hellige fra det hede Jordstrøg til San Pedro eller San Diego i Californien, saa send dem; lad dem gaa direkte til Præsidenterne Amasa Lyman og Charles C. Rich i San Bernardino, og modtage Raad af dem, og Gud vor himmelske Fader give eder Viisdom i alle Ting, Ældster, Søstre og Venner, at I maa møde os i det celestiale Rige, det beder eders Brødre

Brigham Young,
Heber C. Kimball,
Willard Richards.

Store-Saltsøstad den 13de October 1853.

Brudstykker af Taler

fra Generalconferenzen i Storesaltsøstad den 6te October 1853.

Præsident B. Young præsiderede. Ældste Hyde talte efter Bønnen om de Helliges Ankomst, og om de indianske Uroligheder, og formanede de Hellige til at følge ham, der var sat som et Lys til at lede dem frem til at blive Arvinger til alle Ting baade i Himlen og paa Jorden, og sagde, at de burde være taknemmelig for at nyde den Leilighed at kunne følge en saadan Veileder.

Naar en Mand, sagde han, bliver befikket til Leder, beviser det, at han har gjennemgaaet Trængsler og Prøvelser og er fundet værdig til at være en Leder.

Dersom Gud selv skulde nedstige fra sin Throne at forkynde Evangeliets Sandhed for den faldne Menneskeslægt, saa vilde Mange have en Engel til at komme og aflægge Vidnesbyrd at det i Sandhed var Gud osv.

Eftermiddag. Ældste F. D. Richards ønskede de nyankomne Hellige velkommen, og formanede dem til at leve retskafen, paa det at de bestandigen maatte

have Guds Velbehag, og ikke følte ilde og tænke, at de, der er indkomne for, har faaet de bedste Lodder i Staden, men hellere være glad over at have faaet et Navn i dette Sted. Værer omhyggelige, sagde han, og bevar Guds Aand, at I ikke skal faae den knurrende og klagende Aand og falde af fra Menigheden. Eftersom Søstrene har en stor Indflydelse paa den opvoxende Slægt, saa formaner jeg eder til ikke at søge Omgang med Nogen, som taler ilde om Authoriteterne, men omgaaes hellere med saadanne, som stræber efter Fuldkommenhed.

Præs. Young sagde, han ønskede at henvende Conferenzens Opmærksomhed til Noget han vilde tale om angaaende de Fattiges Indsamling.

Mange af os, sagde han, er bekjendt med de Helliges Omstændigheder den Tid de kom hertil, for sex, fem, eller fire Aar siden. Og vi ved, at en meget stor Deel af dette Folk er hidkomne formedelst Emigrationsfundet og anden Hjælp.

Dette er den Gjenstand jeg ønsker at hendrage denne Conferenzes og hele Folkets Opmærksomhed paa. Jeg ønsker de skal lytte dertil og tænke alvorligt over derpaa.

Jeg henvender mig til disse, som endnu ikke har udrakt deres Haand til at hjælpe til de Fattiges Indsamling, og opfordrer dem til at indgive deres Navne og Gaver under denne Conferenze. Maaskee vi kan samle saa meget som for fire Aar siden, da vi var i største Armod og Mangel. — Tænk paa de Dage, da I i hiint Land neppe kunde gaa paa Gaden uden at blive bespottet. — Lad mig paaminde eder om den Tid, da I først kom til Kundskab om Evangeliet. Husker I, hvorledes I da følte og hvor I længtes efter at komme hid? Om du husker det, da kan du ogsaa gjøre dig et Begreb om hvorledes Andre føler, som nu er der og sukker. — Brødre og Søstre, tænker I paa disse Ting? paaskjønner I det Gode I nyder? —

Læser vi et Capitel paa den anden Side af Bladet, da finder vi, at Menneskers Hjerter efter nogle Ugers Reise over Havet eller nogle Maaneder igjennem Ørken, synes næsten ganske tillukket, som om de havde reent tabt deres Reises Maal af Sigte. —

Dersom du begyndte din Reise med den Hellig Aands varme Indflydelse over dit Hjerte, hvo hindrede dig da fra at beholde den alle dine Livsdage? Du kan sige, det var Djævelen, der berøvede mig den. Men hvad har du med Djævelen at bestille? Var det nødvendigt at du skulde indlade dig i Fællesskab med ham? —

Om nu Djævelen frister dig, skal du da give efter og paany indlade dig med ham og byde ham velkommen i dit Huus? Hvi tænker du ikke over paa disse Ting og byder Mester Djævel med alle sine Medhjælpere at vige bort? —

Somme vil undskylde sig med Reisens mange Besværligheder, samt at de ikke fandt Tingene her, som de havde ventet.

Mit Raad til dem er dette: gaa og bliv døbt til eders Synders Forladelse og gjør en ny Begyndelse, og see til at Fristeren ikke overvinder eder igjen uden at I veed det. — Men dersom I er saa forblindet at I ikke kan indsee om I burde omdøbes eller ikke, saa maa I heller indslutte eder i en Fjeldkløft eller et andet Hul, for at angre eders Synder og paakalde Herrens Navn indtil I faaer hans Aand, og dens Lys begynder at lyse for eder, saa I kan forstaae hvori I har overtraadt og kjende eders sande Tilstand, og da kan I fatte og paaskjønne, hvor godt det er at være her iblandt de Hellige.

Han formanede da de Fattige som var bleven hjulpne af deres formuende Brødre, til at paaskjønne deres Godhed og stræbe med Beredvilligheb at betale deres Gjeld og ikke bedrøve deres Velgjørere med Utaknemmelighed osv.

Jeg siger, lad saadanne uskjønsomme Mennesker sukte, sagde han, og dø Christne istedetfor at føres hertil at synde ved Utaknemmelighed, og siden gaa til Helvede; thi medens de levede i deres Armod, var de vant til at bede dagligen om deres Befrielse, og jeg siger det er bedre for dem at dø bedende og indgaa til Evigheden bedende, hvor den Almægtige vilde have Barmhjertighed med dem, end at komme her og tabe Guds Aand og maaskee indgaae til Evigheden bandende.

Der er dem, der har vendt sig om imod deres Velgjørere og søgt at farve deres Hænder i deres Blod osv.

Vi kunde have hjulpet hundrede Fattige mere end vi har hjulpet, havde det ikke været for denne Uskjønsomhed. — Om I ønsker at vide min Mening om alt dette, da er det denne: at Enhver, som ikke er villig til at betale sin Reise, saasnart som de formaaer det, bør udelukkes af Samfundet og derefter indstevnes for Retten og tvinges til at betale hvad de skylder. —

Nu ønsker vi de Rige skulle komme med deres Gave, at de ærlige Fattige kan blive udløst. —

Vi er de største Spekulanter i Verden. Vi har begyndt den største Spekulation, som kan findes paa hele Jorden. Jeg har aldrig negtet at være en Spekulant. Jeg har aldrig negtet at jeg var begjerlig efter Rigdom. — Men den Spekulation jeg er efter, er, at verle denne Verden for en bedre Verden, fuld af evige Rigdomme osv.

Jeg siger til de Fattige: betal eders Gjeld, og til de Rige: hjælp de Fattige og dette vil bringe Fremme og Kræfter.

Ældste Clapp sagde, Tiden er visselig kommet, da vi maa være i Sandhed som Hellige, ellers vil vi ikke kunne bestaae i de Prøvelser, som vi vil have at gjennemgaa osv.

Onsdag den 7de. — Ældste Kimball yttrede sin Taknemmelighed, sigende: Vi er velsignet fremfor alle Jordens Beboere. — Dersom alle de Hellige vilde gjøre hvad de vide at de burde gjøre, saa vilde den Helligaand hvile over Israels Ældste med tifold Kraft, og det vilde ikkun være nogle faa Aar førend «Enden» vilde komme. Det tilkommer mig at tjene Gud og holde hans Bud, og om Nogen ikke vil opfylde sine Pagter i denne Verden, saa vil Gud tvinge ham dertil i den næste Verden osv.

Ældste Georg Smith talte om Uagtsomhed mod Præsident Youngs Raad. At ingen vilde have mistet Liv eller Gods ved Indianerne, dersom ikke nogle havde tænkt, at de var klogere end Broder Brigham osv.

Ældste Taylor talte om denne Kirkes Opkomst, og sagde, at Præstedømmet var den eneste retmæssige Regjering paa Jorden, og at alle Nationerne vilde engang komme til at underkaste sig den, thi Guds Rige vilde blive udstrakt over det hele, ikke ved Sværd eller Blodsudgydelse, men ved Viisdom, Kundskab, Sandhedens Grundsætninger, Aabenbaringer fra de evige Verdener, og Præstedømmets Kraft. — Her er Hovedkilden af Viisdom og Kundskab, her er Mænd, som forstaaer at veilede et Folk eller Rige til dets eget Gavn osv.

Eftersom 88 Brødre var kaldte til forskjellige Missioner under Bestyrelse af Ældste P. P. Pratt, saa talte han om at nu var Tiden kommen, da Evangeliet

skulde prædikes for Nephis og Lamans Børn osv. —

Præsidenten opfordrede til Slutning alle de Hellige paa den hele Jord, til at lyde ham i een Ting, nemlig: at efterleve deres Religion Dag for Dag. Det er, at leve i Aarvaagenhed, Bøn og Ydmyghed, og deres Hjerter vil være fulde af Barmhjertighed mod hverandre, og de vil tragte efter at gjøre Godt alle deres Livs Dage osv. —

Joseph Smiths Levnetsløb.

(Fortsat fra Pag. 110.)

Broder Joseph er i Begreb med at gjøre en Tour med Broder George James af Brownhelm, saa snart som Broder George kommer hertil. Vi haaber, Vore Brødre, at den største Frihed og Frankhed vil existere imellem eder og Bispoppen, ikke tilbageholdende fra hinanden nogen Underretning fra os, men meddele med den største Frihed, at I ikke skulde afstedkomme Ondt af en alvorlig Charakteer, og Herren fortørnes: thi kjender visselig, dersom vi ved vor Ugudelighed bringer Ondt over vore egne Hoveder, da vil Herren lade os bære det indtil vi bliver trøt og hader Misgjerning. Broder Frederik ønsker eder at sige til Broder Burk, at den Mand, fra hvem han ventede at faae Mollestenene, har forladt dette Sted, saa han vil ikke være istand til at faae dem; men Broder Burk kan faae dem i St. Louis, af den samme Mands Fabrikat.

Vi slutter med at give vort hjerteligste Samtykke til enhver Forholdsregel, der er beregnet paa at udsprede Sandheden i disse sidste Dage, og vore stærkeste Begjæringer og oprigtigste Bønner for Zions Lykkalighed. Siger til alle Brødre og Søstre i Zion, at de har vore Hjerter, vore bedste Ønsker, og de stærkeste Begjæringer af vore Sjæle, for deres timelige, aandelige og evige Velfærd. Og vi hilser eder i den Herres Jesu Navn. Amen.

Sidney Rigdon,
Joseph Smith,
F. G. Williams.

Kirtland d. 2. Juli 1833.

Til Kirken i Eugene.

Kjære Brødre. — Det er i Sandhed smerteligt at være under den Nødvendighed at skrive om et Subjekt, der beskjæftiger vor Opmærksomhed i denne Tid, nemlig: Sagen om John Smith, og Eden Smith hans Søn. Vi har netop modtaget et Brev fra eder angaaende deres Tilstand i Samfundet. Vi holder dem ikke i Broderskab. Vi vilde underrette eder om, at John Smith har været omhandlet og hans Myndigheder tagne fra ham; og I opfordres til ikke at annamme hans Underviisning, men at behandle ham som en Overtræder, indtil han omvender sig og ydmyger sig for Herren, til Menighedens fulde Tilfredsstillelse, og tillige, I har Myndighed til at sammenkalde en Konference, og sidde i Dom over Edens Sag, og handle med ham saasom Loven byder.

Vi føler os ikke tilskyndet til at revse Ældsterne af den Green af Christi Kirke, fordi de ikke ret varetager deres Embede og fordi de lade Overtræderne gaa ustraffede. Vi paabyder eder derfor at være

aarvaagne for eders Part, at udfinde Misgjerning, og slaa den ned hvorsomhelst den maatte findes. Brødre! I vil heraf see, at I har Myndighed til at sidde i Raad over Smitherne; og om de findes skyldige, at handle med dem derefter. Vi har idag addresseret et Brev til John Smith, derved gjørende ham bekjendt med vor Misbilligelse af hans Fremgangsmaade. Vi befaler eder Gud og hans Naade, altid bedende at han vil hytte og bevare eder dadelfri indtil han kommer.

Joseph Smith, jun.
Sidney Rigdon.
Fr. G. Williams.

Efterskrift af Biskop Whitney, samme Datum.

Kjære Brødre, — Eders af 3die Juni kom velbeholdent i mine Hænder med den sidste Brevpost tilligemed John Smiths, hvilket var addresseret til Broder Josef. Nu, mine Brødre, paa dette Papir har I Broder Josef's Sanktion til min Fremgangsmaade og det Brev jeg sidst skrev eder, og I kan handle derefter, thi I har fuld Magt og Myndighed til at kalde de to Brødre Smith til Regnskab for deres Opførsel; og, medmindre de omvender sig og gjør Satisfaktion, ei alene til eders Green af Kirken, men ogsaa til denne Green, da bør de afhugges fra Legemet; thi under de eksisterende Forhold har vi intet Broderskab med dem. Broder John Smiths Myndighed, som en Embedsmand i Kirken, blev tagen fra ham førend han reiste herfra, og han burde have opgivet sit Kaldsbrev; men han drog afsted uden at gjøre det, og det lader til at han har benyttet det til at bedrage eder. Med Hensyn til de to Søstre I skrev om i eders sidste Brev, dersom der intet Vidnesbyrd er paa nogen af Siderne, alt hvad I kan gjøre er da at forbyde dem at deeltage i Sakramentet uværdigen; og beder meget, saa vil Gud lade alle Ting komme frem for Lyset.

N. K. Whitney, Biskop.

Juli, som engang randt op over de Forenede Staters Dyd og Uafhængighed, randt nu op over Missouri's vilde Barbari og Pøbelregjering. De fleste af Kleresiet, der stod som Missionærer til Indianerne, eller til Grændseboerne, var iblandt de meest fremragende Charakterer, der stod op imod Menighedens Rettigheder, saavelsom dens Medlemmers Liv. Een, ved Navn Pirley, som var udsendt af Missions-Selskabet, til at civilisere og christne Hedningerne i det Vestlige, var en sort Kjæp i Satans Haand, saavelsom et forgiftigt Kastespyd i vore Fjenders Magt, til at udsprede Løgne og Usandheder.

Han tjente de andre i at skrive nogle græsselige Beretninger til Religionsbladene i Østen, til at forbittre Publikums Sind, fra Tid til Tid; jevnsides dermed brugte han sin Indflydelse, iblandt Indianerne og de Hvide, for at styrte Menigheden. Den første Juli skrev han en bagtalersk Artikel, betitlet "Vogter eder for de falske Profeter", hvilken han virkeligen bar fra Huus til Huus til at opægge Indvaanerne imod Menigheden, at overfalde den og bortdrive den.

Juli-Nummeret af Aften- og Morgen-Stjernen fulgte et mildt og fredeligt Løb: den første Artikel deri, betitlet "Vogter eder for de falske Profeter", var beregnet paa at lede Publicums Sind tilbage fra Pirley's Falskheder; og Forsigtigheden imod at "fri Negre" nedsætte sig i Missouri var tilstrækkelig til at neddæmpe ethvert alvorligt Sinds Frygtagtighed, dog, det var alt omsonst; Prøvelsens Time maatte komme: og uagtet Missouris Konstitution, som der er publiseret i det samme Blad, siger: —

4de Artikel. At alle Mennesker har en naturlig og urokkelig Rettighed til at dyrke den Almægtige Gud efter deres egen Samvittigheds Tagtelse, og at Ingen kan tvinges til at oprette, understøtte eller besøge noget Gudsdyrkelses-Sted, eller at holde nogen af Evangeliets hellige Tjenere, eller nogen Religions-Lærer, at ingen menneskelig Authoritet kan kontrollere eller indblande sig i Samvittighedens Rettigheder; at ingen Person kan nogensinde beskadiges, molesteres, eller indskrænkes i hans religiøse Bekjendelse eller Meninger, dersom han ikke forstyrrer Andre i deres Gudsdyrkelse.

5te. At ingen Person, paa Grund af hans religiøse Anskuelser, kan gjøres uvælgelig til noget ansvarligt eller fordeelagtigt Embede under denne Stat, at ingen Foretrækkelse kan nogensinde gives ved Lov, til nogensomhelst Sekt eller Dyrkelses-Maade.

Dog, fordi de Hellige troede og lærte forskjelligen fra deres Naboer, og i Overeensstemmelse med Himlens Love, i aandelige Ting, Satan sagde, lad der være en Pøbelhob, og en Pøbelhob der var, og de drog op og publiserede et Manifesto, hvilket vil komme paa sin Plads.

Extrakter af Vidnernes Breve til Redaktøren af Aften- og Morgen-Stjernen, i Julinummeret:

Palmyra i Missouri d. 16de Mai 1833.

Herren aabner nu de Blindes Øine og velsigner vore Arbeider. Vi har døbt 18 Medlemmer til denne Koloni.

G. M. Hinkle.
Elisha Groves.

Ser Mile fra Quincy d. 3die Juni 1833.

Hver Dag fødes der nogle ærlige Sjæle i Guds Rige. Forfølgelsen raser til en betydelig Udstrækning. Det synes som om enhver Sekt, Parti og Klub var beredte til at fegte imod Herrens Værk. Jeg tænker ofte paa Paulus, naar hans Venner lod ham ned af Muren i en Kurv; men, uagtet alt hvad jeg lider, fryder jeg mig. Jeg vil leve gudelig i Christo Jesu, om end jeg lider Forfølgelse. En Mand har netop fortalt mig, at i Palmyra havde Cholera i 48 Timer bortrykket 47 til deres Grave. Sygdommen er paa Landet saavelsom i Byen og bortfører alle uden Hensyn til Alder, Kulør eller Omstændigheder, skaanende Ingen.

George M. Hinkle.

Chenango Point ved New-York den 16de Mai 1833.

Kjære Broder, — Jeg fryder mig meget i Zions Lyksalighed, og beder Gud at udvide hendes Grændser og skaffe hende mange Proselyter, ja og udstrække Fred til hende som en Flod, at hun kan reise sig som af Støvet og komme til Lys, og udgaa i Egnene rundt omkring, og blive hele Jordens Glæde.

Det er omtrent 6 Uger siden jeg forlod Kirtland for at tage en Mission til Osten, siden hvilken Tid jeg har besøgt 12 Menigheder og passeret 3 andre idet jeg kom til dette Sted; alle af hvilke er omtrent paa Veien fra Kirtland til Chenango i New-York: saaledes vorer og udspredes Herrens mægtige Værk. Nogle af de omtalte Menigheder tæller henved 100 Medlemmer; og næsten i dem allesammen gaaer Værket endnu bestandig fremad. Herren lade sin herlige Røst høres, indtil Vildfarelse og Overtro skal vige af Veien for Jesu evige Evangelium. Jeg føler megen Svaghed som et Menneske, men i Christi Styrke har jeg resolveret at blæse i Evangeliets Basun indtil Guds Folk er befriede fra disse, som handler og tuffer med Menneskers Sjæle, og til Evangeliets herlige Frihed. Jeg har døbt 4 siden jeg forlod Kirtland. Hvad mig selv angaaer, da agter jeg om

muligt at frequentere Skolen i det ny Jerusalem, hvortil jeg haaber det er min Rettighed at gaa, saa ofte som de gamle Apostle gik til det gamle Jerusalem.

Jeg har reist omtrent 500 Mile (engelske) i omtrent 6 Uger, og holdt 15 Forsamlinger, og jeg stoler paa jeg skal vedblive at modtage Guds Naade til at understøtte mig indtil Enden.

Sylvester Smith.

De i Zion stationerede Ældste til Menighederne ude omkring med kjærlig Hilsen:

Kjære Brødre, — Et Aar har passeret siden vi skrev til Menighederne ude i Udspredelsen, om Zions Tilstand og hvordan det staaer til med Indsamlingen, og det synes at være vor Pligt at tilskrive de Hellige om disse Ting. Med Undtagelse af Vinterens Tid har Indsamlingen vedblevet, skjøndt langsomt. For Øieblikket har vi ikke det noiagtige Antal af Disciplene, men antager at der er nærved 700, — indbefat disse med deres Børn og dem der henhøre til Familier, og Antallet vil formodentlig belobe sig til mere end 1200 Sjæle. Mange er bleven bosatte paa deres Arvelodder, hvor de, velsignede med en frugtbar Jordbund og et sundt Clima, nu begynder at nyde nogle af Livets Bequemmeligheder.

Her lad os bemærke, at vor Pligt driver os til at notere nogle faa Breve der har været sendt fra dette Sted, skrevne af saadanne Personer som søger Brødene og Fiskene, eller saadanne som har tabt deres gode Navn iblandt respectable Mænd i Verden. I de paapegede Breve er nogle Fakta; men de fleste af dem er falsk. Der siges at Qvinder gaa ud at arbeide; dette er en Kjendsgjerning, og ikke blot Qvinder, men ogsaa Mænd; thi i Christi Kirke, alle der er istand dertil skal arbeide for at opfylde Herrens Befalinger; og den Tilstand i hvilken mange har kommet op her, har bragt dem under den Nødvendighed, at søge Beskjæftigelse hos dem der ikke høre til Samfundet.

En Bates, fra Ny-London i Ohio, indgav 50 Dollars for det Øiemed at kjøbe Jorder og Nødvendighedsartikler for de Hellige — og efter hans Ankomst her sagsøgte han Biskop Partridge. Bates fornegtede Troen kort efter og drog sin Vei isøndags, efterladende Gjæld ubetalt. Enhver Hellig der er kommen til dette Land til at undflye de Ødelæggelser, hvilke venter de Ugudelige, og berede for Herrens Tilkommelse, er vel tilfreds med Landet og Ordenen i vor Guds Rige; og det forunder os at sige, at Zions Indvaanere vorer i Nadea, og i Kundskaben om de Ting der leder til Fred og evig Herlighed. Et Øiemed i at skrive denne Epistel er at give nogle Instruktioner til hine der kommer op til Zions Land. Formedelst en misforstaaet Idee har mange af Brødrene, der havde Eiendom, givet noget væk, og offret noget, neppe vidende hvorledes. Dette er ikke ret, eiheller overeensstemmende med Befalingerne. Vi vilde for det første give det Raad, at enhver Discipel, dersom det staaer i hans Magt, betaler sin rigtige Gjæld saa at han ikke skylder til noget Menneske, og da, dersom han har nogen Eiendom tilovers, lad ham være omhyggelig for den; og han kan hjælpe de Fattige, ved at offre noget til deres Arvelodder; thi som det staaer endnu, der er ikke opoffret nok til at plante de Fattige paa deres Arv, ifølge Kirkens Ordning og de Trofastes Attraa.

Dette kunde have været gjort, havde saadanne som havde Eiendom været kloge. Det synes som om en almindelig Mening var i Babylon, at Christi Kirke var

et Fælleds-Kapital-Anliggende. Dette burde ikke saa at være, thi det er ikke Tilfældet. Naar en Discipel kommer til Zion for at faa en Arv, da er det hans Pligt, dersom han har nogen Ting at opoffre til Herren for de Fattiges og Trængendes Gavn, eller til at kjøbe Jorder, at opoffre det overeensstemmende med Herrens Lov, og tillige overeensstemmende med Landets Lov; og Herren har sagt, at idet vi holder hans Lov, vi behøver ikke at bryde Landets Love; og vi har overflødig Aarsag til at være takuemlige, at vi er tilladte at etablere os under Beskyttelsen af en Regering der kjender ingen Undtagelser med Hensyn til Sekter eller Samfund, men giver alle sine Borgere det Privilegium at dyrke Gud ifølge deres egne Attraaer. Atter, medens i Verden er det ikke en Discipels Pligt at udtømme alle sine Midler til at bringe de Fattige til Zion; og dette fordi dersom alle skulde gjøre saaledes, da vilde der Intet være til Forraadshuset i Zion for det Øiemed hvilket Herren har befalet.

Tænker ikke, Brødre, om dette, at vi vilde tilraade eller styre saaledes, at de Fattige forsømmes i mindste Maade; dette er ikke vore Hjerters Attraa, thi vi mindes vor Faders Ord, som siger os, at i hans Barm er det besluttet at de Fattige og de Sagtmodige paa Jorden skal arve den.

De Helliges Omstændigheder i Indsamlingen til Zions Land i disse sidste Dage er meget forskjellige fra Israels Børns Omstændigheder, efterat de foragtede Herrens forjættede Hvile, efterat de var bragt ud af Ægyptens Land. Iforveien havde Herren forjættet dem, at dersom de vilde adlyde hans Røst og holde hans Befalinger, vilde han sende Basunen foran dem og uddrive hine Nationer som dengang beboede det forjættede Land, saa at de maatte have fredelig Besiddelse af samme uden Blodsudgydelse. Men som en Følge af deres Vantro og Oprør nødtes de til at erhverve det ved Sværdet, med Opoffrelse af mange Liv.

Men at formode at vi kan komme op hid og tage Besiddelse af dette Land ved Blodsudgydelse, vilde være at forsjertse det herlige Evangeliums Lov og tillige den herlige Gjenløsers Ord; og at formode at vi kan tage Besiddelse af dette Land, uden at gjøre regelmæssige Indkjøb af samme, ifølge vor Nations Love, vilde være at forsmæde denne store Republik, i hvilken de fleste af os fødtes, og under hvis gode Foranstaltninger vi alle har Beskyttelse.

Vi vilde altsaa give eder det Raad, Brødre, at hvor der er mange Fattige i en Menighed, at de Ældste raadslaaer tilsammen, og gjøre Forberedelser til at sende en Part paa een Tid og en Part paa en anden. Og lad de Fattige fryde sig idet de ophøies, men de Rige idet de fornedres, thi der er ingen Persons-Anseelse for Gud.

Det bør være bekjendt ude i Udspredelsen, at megen Forbedring behøves med Qvæget, Faarene og Svinene, i denne Deel af Landet. For Hyggelighedens og Bequemmelighedens Skyld, eftersom Køer her koster fra 10 til 15 Dollars, vilde vore Brødre gjøre vel i, og vi ville tilraade dem, at kjøbe førend de kommer i denne Egn. Virkelig, dersom de reiser overeensstemmende med Herrens Befalinger, og opslaaer deres Telte underveis, ligesom Israel i gamle Dage, det vilde ikke være mere end ret at drive Køer nok med til at forsyne hver Familie eller Kompagni med Mælk paa Veien. De vilde da have dem naar de kom her, og dersom de valgte af de bedste Opdrætter, vilde de lægge en Grundvold for Forædling.

Faarene i denne Stat er store, men eftersom deres Uld er grov, vilde Qvali-

teten snart forbedres dersom vore Brødre vilde medføre nogle af de saakaldte Merinos eller Saxony. Saasnart som Uld og Hor haves iblandt Brødrene tilstrækkeligt til det Øiemed, vil de fabrikere Klæde for deres eget Brug i Menigheden. Svinene i dette Land er ikke gode, de er af den gammeldags Schack-Race og meget ringere end den store hvide Græsrace i de østlige Stater. Dersom nogen indføre denne Race iblandt Brødrene i Zion, vil det lidet Flesk der maatte behoves om Vinteren være meget bedre og lettere avlet.

Det er noget overraskende for os, at vore Brødre skulde komme op til Zions Land, som mange gjør, uden at medbringe Havefrø, ja alslags Frø. Jarediterne og Nefiterne tog med dem af alle Slags; og Jarediterne alleslags Dyr.

Vandenes Overfyldelse, foraarsaget ved de store Regnskyl, i de østlige og midterste Stater, gjorde umaadelig Skade. Krigen imellem Rusland og Tyrkiet vedblev at rase: og den epidemiske Sygdom i London vedblev frygteligen at grassere; saa skrækkelige var dens Virkninger som at lukke alle de fornemste Forlystelsessteder og suspendere Reformretten for Hovedstaden. (See Aften- og Morgen-Stjernen for Juli.)

Juli den 13de. En Raadsforsamling af Ældster, nemlig: G. H. Carter, Jacob Wood, Dennis Lake, Brigham Young, James Lake, N. K. Whitney, John Smith, Luke Johnson, med mig selv, samledes i Kirtland. Ældste James Lake attraaede at vide Herrens Villie, om enten han skulde gaa videre til Zion, eller forblive i Kirtland. Det afgjordes at han skulde forblive i Kirtland.

Aften- og Morgen-Stjernens Extranummer. Den 16de Juli 1833.

Det har gjort os meget ondt at erfare, at en Artikel, betitlet "fri Negre" i det sidste Nummer af Stjernen, har været misforstaaet; vi føler i Pligt forbunden til at sige, i dette Extranummer, at vor Hensigt var ei alene at standse fri sorte Folk fra at udvandre til denne Stat, men ogsaa at forhindre dem fra at indlemmes som Medlemmer i Menigheden. Paa den 2den Spalte af den 111te Side af det samme Blad kan findes denne Paragraph: — "Vore Brødre vil finde en Extrakt af Loven af denne Stat, med Hensyn til frie sorte Folk, paa en anden Side af dette Blad. Stor Forsigtighed burde bruges i Hensende til dette Punkt. De Hellige maa skye ethvert Skin af Ondt. Hvad Slaver angaaer, har vi intet at sige; i Forbindelse med denne Tidsalders forunderlige Begivenheder seer vi, at der gjøres meget for at afskaffe Slaveriet og kolonisere de Sorte i Afrika.

Vi beklager ofte Tilstanden i vore Søsterstater i Syden, og vi frygter, at de Sorte, som det alt har været Tilfældet, skulde gjøre Opstand og spilde uskyldigt Blod, thi de er uvidende, og en Ubetydelighed kan lede dem til at forstyrre Samfundets Fred. Kort sagt, vi opponerer imod at have fri sorte Folk admitterede ind i Staten, og vi siger, at ingen vil tilstedes Indlemmelse i Samfundet; thi vi er bestemte paa at adlyde vort Lands Love og Constitutioner, for at vi kan have den Beskyttelse, som Frihedens Sønner tilkommer efter Washingtons Legat, formedelst en Jeffersons og Jacksons gunstige Foranstaltninger.

Det var den 20de da Pøbelen forsamledes og forlangte Trykkeriets Ophævelse i Jackson County — Krambodens Lukning — og alle Haandværkeres Arbeide at ophøre. Brødrene vægrede sig ved at rette sig derefter, og Følgen var, at W. W. Phelps' Huus, hvilket indeholdt Bogtrykkeriet, blev revet ned, Materialierne

tagne i Besiddelse af Pøbelen, mange Papirer blev fordærvede, og Familien og Møblerne kastede ud af Dørene.

Pøblen skred da til Voldsomhed mod Edward Partridge, Kirkens Biskop, som han fortæller i hans selvskrevne Levnetsbeskrivelse:

"Jeg toges fra mit Hus af Pøblen, George Simpson værende deres Leder, som førte mig omtrent en halv Mil til Raadstuen paa Torvet i Independence; og der blev jeg, ikke mange Favne fra bemeldte Raadstue, omringet af Pøbel i hundredevis, berøvet min Hat, Frakke og Vest og besmurt med Tjære fra Hovedet til Fødderne, og derefter drysset med Fjeder; og alt dette blot fordi jeg ikke vilde love at forlade Landet, mit Hjem, hvor jeg havde boet i to Aar.

Førend jeg blev tjæret, blev det mig tilladt at tale. Jeg sagde dem, at de Hellige havde maattet lide Forfølgelse i alle Tidsaldere; at jeg havde ikke gjort noget, der burde fornærme Nogen; at hvis de mishandlede mig, vilde de mishandle en uskyldig Person; at jeg var villig til at lide for Christi Skyld; men at forlade Landet, det var jeg ikke villig da til at love. Da gjorde Mængden en saadan Støi, at jeg kunde ikke høres. Nogle bandede og svoer, sigende: "Kald paa din Jesus" osv., Andre gjorde ligesaa stor Støi, idet de forsøgte paa at faae de andre til at være stille, saa at de kunde høre hvad jeg sagde.

Førend jeg havde talt, vidste jeg ikke hvad de agtede at gjøre med mig; enten de vilde dræbe mig, eller hvad de vilde gjøre med mig, det vidste jeg ikke. Jeg bar deres Grovheder med saa megen Rolighed og Taalmodighed, at det lod til at forbanse Mængden, og de tilstedte mig at gaa bort i Fred, og mange saae meget alvorlig ud, saa at det efter mine Tanker saae ud til at deres Medlidenhed var rørt ved; og jeg selv var saa fuld af Guds Aand og Kjærlighed, at jeg følte slet ingen Vrede imod mine Forfølgere eller nogen Anden.

Charles Allen blev dernæst afklædt og tjæret og fjedret, fordi han ei vilde love at forlade Landet eller fornegte Mormons Bog. — Andre blev bragt op for at behandles ligeviis og blev slaaet, men af en mig ukjendt Aarsag holdt Pøbelen op med deres Optøier og skiltes ad til den 23de. Ældste Gilbert, som havde Kramboden, samtykkede i at lukke den, og det var kunkee Aarsagen hvorfor deres Odelæggelsesværk pludselig standsede for to Dage.

I Løbet af disse Dage og under disse ugudelige, rasende og lovstridige Foretagender, knede de Hellige mange alvorsfulde Virkeligheder af Menneskens fornedrede Tilstand, saavelsom gyselige Smaabegivenheder. En armeret og velordnet Pøbelskare, under en Regjering, der sagde sig at være veiledet ved Lov, med Guvernørlieutenanten (L. W. Boggs), den næstoverste Embedsmand i Staten, rolig betragtende dem, og hemmelig bestyrkende ethvert Skridt, sigende til de Hellige: "Nu vide I hvad vore Jackson Drenge kan gjøre, og I maa forlade Landet;" og alle Dommere, Politi, retslige og militære Embedsmænd, med saadanne Missionærer og Præster i Spidsen som Deres Ærværdigheder Mac Coy, Kavanaugh, Hunter, Fithugh, Pixley, Likens, Lovelady og Bogard, hvilke bestod af Methodister, Baptister, Presbyter og alle de forskjellige Religionssekter, som boer i det Land; med den store moralske Reformator, Registratoren paa Land-Contoret i Lexington, 40 Mile øst, bekjendt som Hoved og Fader for de Cumberland-Presbyterianere, nemlig den ærværdige Finis Ewing, der offentlig publiserede, at Mormonerne var almindelige Fjender

af Menneskene, og burde udryddes;" — alle disse alvorsfulde, sørgelige Virkeligheder var nok til at smelte en Vildmands Hjerte; og dog var ikke en eneste Overtrædelse ført paa Protokol, eller noget Bevis paa at en Hellig havde overtraadt Landets Lov; og da Biskop Partridge, som var en Mand uden Svig, og Ældste Charles Allen gik bort midt under Skriget af den oprørte Hob, og een af Søstrene raabte høit: "medens J, som har gjort denne onde Gjerning, maa lide Guds Hevn, kan de, fordi de har udholdt Forfølgelse, fryde sig for bestandig, thi der er en Krone henlagt for dem, evig i Himlene." — Da var det visselig grueligt at tænke paa, at Menneskene, naar de ikke hindres, kan, lig ufornuftige Dyr, pine og plage Legemet; men Gud vil til Gjengjæld straffe Sjælen.

Da Pøbelen havde holdt op at skrige og var gaaet hver til sit, og Aftenen bredte sin mørke Kappe over den ublue Skueplads, ligesom for at skjule den for Dagens Aasyn, begyndte Mænd, Qvinder og Børn, som var jagede eller skræmte fra deres Hjem, ved Skrig og Trusler, at liste dem frem fra deres Gjemmesteder i Krattet, Kornmarkerne og Skoven, og betragtede med tunge Hjerter Ødelæggelsens Skueplads; og idet de sørgede over det faldne Menneske, glædede de dem med usigelig Glæde over at være regnet værdig at lide for deres guddommelige Herres herlige Sag.

Der laa Bogtrykkeriet i Ruiner; Ældste Phelps' Møbler omkring i Haven ligesom almindelig Rov; Aabenbaringerne, Bøger, Papir og Pressen i Pøbelens Vold, ligesom til Bytte for Stratenrøvere. Der var Biskop Partridge midt iblandt sin Familie, med nogle faa Venner, stræbende at blive af med Tjæren, hvilken, eftersom den aad hans Kjød, lod til at være tillavet med Kalk, Potaske, Syresalt, eller nogen anden kjødædende Mineral, for at fordærve ham; og der var Charles Allen i den samme gyselige Tilstand. Man kan næsten besvime ved Tanken derom, hvorledes maa det da ikke være at skue det! Flere Gange blev disse Folk, i dette stolte Frihedens Land, stedte i Fare og truede med Uddrivelse eller Død, fordi de ønskede at dyrke Gud i Overeensstemmelse med Himlens Aabenbaringer, Landets Grundlov, og deres Samvittigheds Samtykke. O Frihed! hvorledes er du falden! Ak I Præster! hvor er eders Kjerlighed! I den Røg, der opstiger for evig.

Tidlig om Morgenen den 23de Juli samledes Pøbelen igjen, udrustet med Krigsvaaben, og bærende et rødt Flag; hvorpaa de Ældste, drevne af Guds Aand, for at spare Tid og undgaa Blodsudgydelse, sluttede en Overeenskomst med Pøbelen om at forlade Landet inden en vis Tid, hvilken Overeenskomst tilligemed de medfølgende Dokumenter vil udkomme paa sit rette Sted. Denne Overeenskomst var saaledes, at Brødrene i Zion havde Leilighed til at underrette Præsidentskabet i Kirtland om deres Stilling, hvilket de udrettede ved at afsende Ældste O. Cowdery, som et speciel Sendebud, efter et Ophold af to eller tre Dage.

(Fortsættes.)

Skandinaviens Stjerne.

Af private Breve, dateret Storesaltsøstad den 28de October, forstaaer vi, at de Emigranter, som reiste herfra i December 1852, var lykkelig og vel ankomne dertil den 30te September forrige Aar.

De, som afreiste herfra den 22de forrige Maaned, hedder det i et Brev af 29de, skulde afseile fra Liverpool den 31te med Skibet Jesimon.

Af Breve fra vore sidstafreiste Emigranter erfarer vi, at de den 5te dennes endnu laa i Glückstadt, men at der herskede en almindelig Tilfredshed og god Helbred i Selskabet. De takker deres himmelske Fader og yttrer Erkiendtlighed for den Omhu, Menneskekjerlighed og Opoffrelse, som er bleven dem beviist af dHrr. Thiele & Co. og Andre.

Vi har senere erholdt den Efterretning, at de sidste af vore Emigranter reiste fra Glückstadt Natten imellem den 6te og 7de dennes med Dampskibet "Transit," Capt. Tompson, og at Selskabet var i en god Forfatning. Tre Børn døde i Glückstadt.

Blandinger.

Council Bluffs City (som da Mormonerne boede der, hed Kanesville) er den 11te November sidstleden bleven hjemsøgt med en skrækkelig Ildebrand; Værdien af det fortærede Gods anslaaes til omtrent 200,000 Dollars.

Flere store Ildebrande har fundet Sted i Californien i det sidste Halvaar.

I en engelsk Avis hedder det, at Capitain Gunnison, der var udsendt til Utah Territorium paa en Opmaalingsexpedition, var bleven massakreret af Indianerne ved Sevier tilligemed flere af hans Parti. Efterretningen skal være kommet med Expres til Gouvernør Young den 31te October fra Capt. Morris. Capt. Gunnison fandtes død med den ene Arm af og 20 Pile i sit Legeme. Deres Tegninger, Instrumenter, Heste osv. blev taget af Indianerne. Gouvernør Young sendte strax Assistance til Capt. Morris for at forløse ham af hans kritiske Stilling og see om muligt at faae de tabte Sager tilbage. (Vi har imidlertid ingen anden Efterretning derom).

Denne urolige Bande af Indianere er ikkun rinige i Tal og i en meget usel Forfatning, og vilde let kunne underkues eller udryddes af Colonisterne, som dog for Barmhjertigheds Skyld for en stor Deel taaler deres Fornærmelser; imidlertid skal der være bleven fundt otte i en Skjermydsel. De andre Stammer mod Nord, Syd, Øst og Vest er deres Fjender og staaer ligesom færdig til at opslunge dem, hvis de vover dem ud. Colonisterne er altsaa deres eneste Venner. Deres Tal tager stærkt af, de sælger deres Børn til Spanierne og nogle har endog solgt deres Koner for Heste.

Red.

Poesie.

Hilser nu Zions den frydfulde Morgen!
Fryd for hvert Land, som i Mørke har lagt.
Standser al Klage og bortjager Sorgen!
Nu vi skal see hvad Propheter har sagt.

Chor:

Vil I, vil I?
Ja vi vil.
Siig ei I vil?
For vist vi vil.
Vi vil reise med til Zion!
Ja vi vil gaa med dig til Zion!

Glæd Dig, thi Zion sin Fryded alt fuer,
Snart skal hun staa som en elskelig Brud.
See hendes Sønner! af Aanden de luer;
Glade de frembær det frelsende Bud.

See hist hvor Ørken den blomstrer og grønnes,
Levende Vandbække fremspringer der.
Der kjendes Udyd og Dyden den skjønnes,
Der finder Uskyld en Tilflugt, et Hjem.

See hvor de samles fra Øer og fra Lande,
Lover og priser den Gud, som er stor.
Snart Verdens Riger ei længer kan stande,
Saligt det Folk, som i Zion da boer.

H—.

Indbetalt til Contoret siden den 1ste Januar.

	Rbd.	Mk.	Sk.
A. P. Trane	15	"	"
F. J. Hahn	3	1	10
H. Hansen	3	4	12
Summa	22	"	6

Rettelse: Listen i Nr. 7 gjelder fra 15. til 31. Decbr.

Indhold.

	Side.		Side.
Tiende almindelige Epistel	113.	Redactionens Bemærkninger	126.
Brudstykker af Taler	116.	Blandinger	127.
Joseph Smiths Levnetsløb (fortsat)	119.	Poesie	127.

„Skandinaviens Stjerne" udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned, og faaes hos Redactøren i Gothersgade Nr. 28 og 29, 3die Sal.

Udgivet og forlagt af J. Van Cott.

Trykt hos F. E. Bording.

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

3. Aarg. Nr. 9. Den 1. Februar 1854. Priis: 6 ß pr. Expl.

Til de Hellige i Skandinavien.

Kjøbenhavn den 25de Jan. 1854.

Mine kjere Brødre og Søstre! — Det forekommer mig som om Tiden endeligen var kommet da ogsaa jeg skulde skrive en Epistel til eder; og det glæder mig at kunne sige til at begynde med, at jeg gjør det med Glæde; thi jeg er glad paa eders Vegne, fordi jeg seer og forstaaer at det staaer vel til med eder, uagtet eder er vederfaret adskillig Prøvelse.

Vidende forvist at Herren har Behag i Ydmyghed og Hjertens Enfoldighed, vil jeg ogsaa i dette Stykke stræbe at behage ham, og, som den, der selv ikke er "lærd," befliitte mig paa at skrive saaledes, at den Ulærde kan forstaa det, vidende at de Lærde kan forstaa det alligevel, om de vil.

Efter Guds uransagelige Villie blev jeg kaldet, og udsendt til dette Land for at tjene Menneskene i vor Herres Jesu Christi saliggjørende Evangelium tilligemed os elskelige Erastus Snow, som var den, der grundlagde Jesu Christi Kirke i disse Lande i disse sidste Dage. Jeg glæder mig ofte ved at høre eder tale vel om ham, idet I ihukommer hans Møie og paaskjønner hans Arbeide, hvis Frugter I nu høster. Guds Tjenere behøver Trøst, og den har de, naar de seer god Frugt af deres haarde Arbeide. Jeg siger "haardt," — ja, det er haardt efter menneskelig Viis: at blive kaldet uforvarendes, og sendt bort paa ubestemt Tid fra det kjere Hjem, uden Penge til at reise for, at forkynde Menneskene den Sandhed, som alene kan frelse deres Sjæl fra Helvede; og da lide Bespottelse og Forfølgelse og see den store Mangfoldighed af disse, om hvilke det er skrevet, at de blev skabt i **Guds Billede,** at see dem, siger jeg, vende sig bort med Ligegyldighed og Foragt fra Herrens Sendebud, som han sender til dem med Indbydelse til hans himmelske Rige og Salighed. O hvor sande er ikke Prophetens Ord, at Mørke skulde skjule Jorderige og Dumhed Folket!" — Hvor blinde, hvor dumstolte, hvor dumdristige Menneskene er! De vide ikke, at de er under Indflydelse af det Uhyre, som er Ophav til al Synd og Elendighed, saalænge de ikke beviser Lydighed mod deres Skaber og træder i Sønnens Fodspor. Men vi, mine Elskelige, skulle arbeide paa vore Medmenneskers Frelse i al Ydmyghed, Enfoldighed og Kjerlighed efter vor Guds Befaling og den Hellig-Aands Veiledning og med al Flid, og ikke

lade Sorg over Verdens Ugudelighed bemægtige sig os og gjøre os uskikket til vor Herres Tjeneste, men hellere glæde os ved Sandhedens Erkjendelse og det Haab, som vi have annammet, hvilket ikke er bygget paa Sand eller Menneskeværk, men er grundfæstet paa en Klippe, nemlig Sandheden, som os er aabenbaret fra oven af i disse sidste Dage, i Overensstemmelse med Spaadommene, der er skrevne i den Bog, som Menneskene vel kalder "Guds Ord" eller "den hellige Skrift," men de vide ikke dens Indhold, ei heller kan de vide det, saa længe de fremture i deres Haardnakkenhed og Synd, eller, som mange gjør, lader sig bedaare ved Præstelist og veilede af blinde Veiledere. Salige ere de, der har faaet Naade til at skjelne den sande Hyrdes Røst, trods al Verdens Skrigen og Buldren. Mine Elskelige, værer ham lydige; Han vil føre eder hjem til sin Faders Rige tilsidst; men glemmer ikke den **store Trængsel,** som skal gjøre eder rene, saafremt I udholder den uden Knur taalmodeligen indtil „**Enden;**" og naar den er god, saa er Alting godt. Da kan vi, eller saa mange som udholder, først medrette kaldes hellige, retfærdige, eller fuldkomne. Da vil Synden og dens Følger først fuldkommen have forladt os; vi vil kunne *taale hans Tilkommelse*, og *staa, naar han skal sees*. Men lader os ikke vente at see en god Ende, dersom vi ikke er villige til at vandre ret nu, og stræbe at forbedre os for hvert Skridt vi gjør paa denne vor Prøvelses Løbebane. — Befliter eder paa Christi Kierlighed og giver ikke Rum for Had. Vogter eder for Alt, hvad der lader ilde, og vaager over eders egne Hjerter, bestandigen bedende, paa det at I ikke skal **falde** i Fristelse, men drage Nytte deraf, idet dens Strenghed renser eder ligesom Tvætterens Sæbe, saafremt I er taalmodige. Jesus har selv sagt, at hans Aag er *gavnligt* og hans Byrde *let*; — jeg veed og kan sige: det vil aldrig være haardt eller tungt, uden naar vi selv ikke vandrer ret. Lader os derfor see til at vi annammer den kjerlige Faders Tugtelser, at vore Hjerter maa holdes rene, saa at hans Aand kan bo hos os og at hans Engle ikke skal forlade os.

Jeg sagde i Begyndelsen, at Guds udsendte Tjenere havde haardt Arbeide at udføre; men det vil sige efter menneskelig Viis at tale. Deres Stilling er den lykkeligste og mest misundelsesværdige af alle. De er de lykkeligste Skabninger paa denne Jord. De veed, at om de er trofast, skal de faae deres Opoffrelse et hundrede Fold betalt i dette Liv, forunden de evige Livs Velsignelser. Derfor glæder og fryder eder, I, som har været trofaste i det Lidet, som har været eder anbetroet, thi I vil komme til at regiere over meget.

Det glæder min Sjæl at høre fra Zion, at Tiden er kommen, da vore ynkværdige Brødre og Søstre, Lamans og Nephis Børn, skal kundgjøres de Velsignelser, der er dem lovet fra gammel Tid af, og jeg haaber, at jeg ogsaa i Herrens egen Tid, skal oplofte min Røst iblandt dem, som et Redskab i Guds Haand til deres Oplysning og Frelse; og dermed kan I alle, om I forbliver trofaste, vente at faae noget at gjøre i sin Tid, thi det sidste Dagværk tilkommer Ephraims Børn at udføre, og Brigham siger, at ni Tiendedele af denne Kirke er af Ephraims Afkom. Værer da ikke søvnig eller ligegyldig; men æd af det himmelske Brød og drik af Livsens Vand, idet I ihukommer at der staaer skreven, at Mennesket lever af hvert Ord, som udgaaer af Guds Mund. Lad da ikke det skrevne Ord, enten det er gammelt eller nyt, ligge stille i en Vraa, men bliv fuld af Lys, saa at I

kan lyse for eders Medmennesker rundt omkring. — Værer Love og Øvrigheder underdanige og viser alle Mennesker den tilbørlige Agtelse og Ærbødighed. I Mænd værer ikke ubillige mod eders Hustruer. Søstrene bør være deres Mænd underdanige, om de er givt. De unge ugivte Søstre bør bestitte sig paa Anstændighed og aflægge Alt, hvad der lader ilde, saasom høi Latter, letsindig Tale eller andre stygge Vaner; og een af de vigtigste Ting er **eders Børns Opdragelse,** hvilken forsøm ikke, I Elskelige, som er dem anbetroet, at ikke Guds Straf skal falde paa eder paa Dommens Dag. De er eders Livs Fortsættelse ind i Evigheden, men hvormange er der, som tænker derpaa.

Jeg vil nu slutte med at ønske eder Guds Fred og Velsignelse til at vandre paa Retfærdighedens snevre Sti, saa at enten I skal leve eller dø, I maa høre Herren til. Saa skee det i Jesu Christi Navn; Amen.

Eders i Herren forbundne Broder og Tjener
P. O. Hansen.

Tale af F. D. Richards,

holdt i Storesaltsøstad den 6te October 1853.

Brødre og Søstre, det synes at være faldet i mit Lod at tale til eder i denne Eftermiddag. Om jeg skal tale længe eller ikkun optage en kort Tid, vil bero paa hvorledes jeg ledes og styres af den Hellig Aand.

Jeg glæder mig over at have Leilighed dertil af mange Grunde; den første og største er, at det er en Velsignelse for en Mand, som er kaldet af Gud til at lære Folket, at kunne øve sig i sit Embede og Kald og søge at forherlige det, thi han bliver derved en Velsignelse for Folket og bliver selv opbygget, ofte, ja jeg kunne sige: i Almindelighed, lige saa meget som de.

Jeg glæder mig i Eftermiddag ved at være samlet med saa mange af mine Brødre, som nylig er komne hid fra den gamle Verden. Jeg seer Ansigter i Forsamlingen, som jeg for nogle faa Aar siden pleiede at forsamles med i England, i Skotland, i Wales og andre Steder; der pleiede vi at glæde os tilsammen. Guds Aand og Kraft hvilede over os medens vi betragtede Guds Ting, som er beregnet paa at berede os til det Liv, som skal komme herefter.

Jeg vil ønske eder tillykke, mine Brødre, I, som nylig er kommen ind og som udgjør saa betydeligt et Tal iblandt mine Tilhørere i denne Eftermiddag, efter eders lykkelige Ankomst til disse yndige Dale; thi I har nu udført et af eders største Foretagender i dette Liv. Der var en Tid, da I ligesaa lidt som nogen af os, vilde have troet, dersom man havde sagt eder, at I vilde forlade Fader, Moder, Brødre, Søstre, Slægtninger og Venner, og at I vilde gjøre det under det forhadte Navn af "Mormoner," for at komme saa lang en Vei, en Trediedeel af Jordens Omfang. Da I var nærved Enden af denne Reise, var der udentvivl nogle iblandt eder, som følte, at dersom de skulde have været et hundrede engelske Mile længere, kunde de neppe have udholdt indtil Reisens Ende; dog, for nogle af os er dette store og forunderlige Foretagende kun en Biting; vi har gjort det

flere Gange og venter at gjøre det mange Gange endnu. Ikkedestomindre, jeg ønsker eder tillykke med at have fuldendt Reisen, og føler, som eders Broder i Herren, til at byde eder velkommen her midt iblandt Guds Folk, og bede med Alvor, at den Aand, som hører til Zion, maa hvile paa eder.

I er kommen til dette Sted med Følelser og Anskuelser, ligesaa forskjellig som den Grad af Tro og Kundskab om Evangeliet I har, samt hvor meget af Aanden I har hos eder. Der er nogle, der mener om dem selv, at de er dygtige og fuldkommen skikkede til at komme om Rigtigheden og Urigtigheden af enhver Ting, som existerer her; og Saadanne, idet de finder nogle faa Ting at være ganske hensigtsmæssige, vil de finde mange Ting, som efter deres Skjønnende ikke er rigtige og virkelig behøver at ændres.

Brødre, I som nylig er ankommen til Dalen, jeg ønsker at rette min Tale til eder denne Eftermiddag, for at lade et Ord lyde i eders Øren, der ikke vil blive spildt paa eder, og det vil være godt for eder at lytte dertil. I kunne bo iblandt dette Folk og aldrig vide hvad Slags Aand I var af, eller kjende den guddommelige Kraft, der boer i Præstedømmet midt iblandt eder; og paa den anden Side, I kan komme her med rette Tanker og adlyde Guds Aand igjennem den Mand, som han har beskikket til at vaage over os, og vide, at alle Guds Tjeneres Ord er Livsens Ord for eder; og deres Anskuelser vil skinne af Visdom for eders Øine; om I har det saaledes, da vil I gjerne drikke Kundskab fra Dag til Dag af deres Raad og Exempler, hvilke vil lede eder paa den oplyste, skinnende Vei, som blev omtalt i Formiddags.

Først vil jeg henvende nogle Ord til alle, enten de er Haandværkere eller ligefrem Arbeidsmænd; ligemeget hvad dit Kald er i Livet, saa behøver du ved dette Led af din Tilværelse omhyggeligen at iagttage og flittigen ihukomme een Ting, nemlig, dersom I fører et retskaffent Levnet for Herren, da veed I, at I har Samfund med hans Aand, saa at I veed, at eders Bønner bliver hørt, fordi I faaer de Ting, som I beder om. Om I lever saaledes, at I altid kan have den gode Aands Vidnesbyrd, saa vil I blive frelst i Dag og hver Dag, og det vil saaledes altid staa godt til med eder. Men dersom I er nagtsom i dag og gjør Regning paa den Dag imorgen, da har I ingen Forsikkring om at det vil gaa saa som I haaber imorgen. Det eneste Trin til det store Gode I kan nyde imorgen iblandt dette Folk er, at I er tro imod Gud, og derved sikkrer eder Aandens Samfund, og vandrer efter dens Veiledning, idag; om I gjør dette, da vil I faae hvad Godt der er til eder imorgen.

Dersom I er kommen hertil næsten pengeløs og i mange Henseender saa godt som bar, og har Ingen til at række eder en hjælpsom Haand, eders Bekjendter er ikke her maaskee, eller om de er, men ikke modtager eder som I tænker de burde, saa vær ved godt Mod og lad ikke eders Hjerte være bedrøvet, naar I ikkun veed, at I handler ret og er kommet hertil efter Herrens Befaling.

Naar I seer eder omkring og seer de Hellige, som har været her i nogle Aar, og at de har optaget de bedste Byggepladser, og I synes endnu at være ved Foden af Bakken, saa bekymre ikke eders Sjæl; husk paa, at disse Brødre banede Veien til dette Sted, bortrydde Udyr, byggede Broer, aabnede Adgang til Skovene imellem Fjeldene, lavede Gjerder, pløiede Jorden, og arbeidede i Snee og Kulde midt i Hunger og Mangel med deres bedste Evner, mere end nogen Part

af dette Folk har gjort. Har de ikke arbeidet for at faae hvad de nu har? Naar I betragter det med et eenfoldigt Øie, saa er det forbausende at see Guds Rige i denne Dag; efter at have været her ikkun sex Aar; efter at være drevet fra Nauvoo og have lidt et Prøvelsens Besværligheder midt iblandt Vildmænd og Ulve, at see det nu, det er i Sandhed trøstende og opmuntrende; Udsigterne lover langt mere end vi kunde have ahnet, eller næsten hvad man kunde have ønsket. Gjør det ikke eders Sjæle glade i Herren, at han har etableret sit Folk, og at tænke paa, at I er overmaade velsignet ved at have et Navn og et Lod i denne Stad eller i dette Territorium? I vilde være langt bedre farne her idag i Pjalter og tiggende eders Brød, end i England, Skotland eller andensteds, om I end kunde fortjene hundrede Pund om Aaret. I vilde der bo i den tykke Taage af Babylon, hvor I ikke turde sige, at eders Sjæl var eders egen. I kunde gjøre saare liden Fremgang i eders hellige Religion der; men her kan I erholde Livsens Ord af dem, som Gud har beskikket til at lede sit Folk ind paa Saliggjørelsens Vei. Vær nu forsigtig, at den gode Aand, som har ledsaget eder i hine Lande og boet hos eder i Skibet over Havet, og har styrket og opholdt eder og eders Dyr, medens I drog over Sletterne, vær forsigtig, at I beholder den og lader den være eders Raagiver her.

Jeg veed, hvor naturligt det er for dem, som kommer andensteds fra, at bestitte dem paa at efterse Guds Folk, om de er saa retfærdige, som de burde være; men de glemmer, at de har en Pligt imod dem selv at gjøre, som Een af de Gamle sagde: „Øiet bliver ikke mæt ved at see, ei heller Øret ved at høre," men de glemmer at see til dem selv; den Aand, som leder til Kunr og Klagemaal, tager Plads hos dem, og I vil see dem vanke om i Sorg og Kummer og Nød; og hvad der er allerværst, de har selv paadraget dem det, fordi de ikke har beholdt den Hellig-Aands Samfund formedelst Trofasthed i Vandel, og snart saa reiser de bort til Californien. Jeg har talet dette til eder, paa det at I maatte for nærværende Tid være opmuntret til Trofasthed og glæde eder ved at være forsamlet med Guds Folk og at I er bleven ført lykkelig og vel over Bjergene til dette Sted. Jeg maa prise Herrens Navn, naar jeg seer saa mange af eder, og beder, at de, der endnu er paa Sletterne, maa komme lykkelig ind.

Idet I kommer hertil kan I ikke enhver især forstaa alt, hvad I seer for eder. I boer nu i et Selskab, der er forskjelligt fra ethvert andet, som I nogensinde har boet i. Livets Omstændigheder her er alle anderledes end de I har været vant til i de gamle Lande. Det er nødvendigt at I seer eder omkring en Tid, faaer vide hvem I er iblandt, og at kjende Elementernes Conditioner og Egenskaber og det selskabelige Forhold, paa det at I, formedelst Omgængelsen med eders Brødre og Søstre, maa finde noget at bestille, og saa tage fat med dem paa de forskjellige Haandteringer, der drives her til Livets Bequemmelighed. I Ældster, som har været i hine Lande at prædike og oprette Grene af Kirken der; I, som har taget eders Kors op og forladt eders Hjem og advaret Jordens Beboere, hvor eders Virkekreds har været, Herren gik med eder, naar I gik i Navnet Jesus; hans Aand var over eder og I var Redskaber til at oprette Menigheder og gjøre meget Godt i forskjellige Henseender; den samme Aand vil være med eder, naar I gaaer op imellem Fjeldene at arbeide og foretager nogen anden Ting, saafremt I

vil holde fast ved den og ikke jage den fra eder. Maaskee I i Fjeldklofterne vil behøve dens Advarsler mest, naar eders Liv og Lemmer er i Fare. Dette, mine Brødre, er den Steen, paa hvilken mange af de Hellige støder sig og springer — de forlader Sandhedens Vei, de træder ud af Pligtens tornefulde Sti, som de har været vant til at vandre paa, og idet de føler en vis Grad af Magelighed og Tryghed, naar de kommer hertil, saa glemmer de Bønnen, og at de har nødig at vedblive at formere deres Samfund med den Hellig-Aand; de laber af fra deres Pligter, og førend de veed af det, er de overladt til dem selv.

Det er sagt, at Fruentimmerne er de, som regjere Nationerne. Det er vist, at Fruentimmerne nødvendigviis har en stor Indflydelse paa det hele menneskelige Samfund, og især paa den opvorende Slægt. Tillad mig at sige et Par Ord til Søstrene. Naar I i eders Omgangelse og Besøg iblandt disse, som er rundt omkring eder, finder en Søster eller Broder, der med Frækhed taler ondt om Værdigheder, og har noget at udsætte paa hvad der gjøres af Kirkens Embedsmænd, og kan intet Godt gjøre selv, (thi saadanne Folk kan ikke gjøre andet selv end at gjø og bide om sig ligesom Hunden i Ædetruget). Naar I kommer i Selskab med saadanne Folk, da gjør som jeg gjør, vogt eder, og søg Selskab med dem, som taler vel om Brødrene og Søstrene, og saa kan I ogsaa vente, at de vil tale vel om eder. Naar I omgaaes med disse som taler vel om Sandheden, da vil deres Raad opbygge eder, og deres Ord vil være saltet med Naade til eders Underviisning og Lærdom, og de Skyer af Modgang, der hænger ned over eder, vil svinde bort.

I vil finde Hellige boende omkring eder, som har den gode Aand og kan give eder Trøstens Ord og tage eder ved Haanden og gyde en lindrende Olie i eders Hjerte og gjøre eder Godt i Herrens Navn. Dersom I søger det Slags Selskab, da vil I vore opad imod Lysets Egn, i Pligt og Kundskab. Ved at gjøre saaledes, vil I huse den samme gode Aand i eders egne Hjerter, som I seer i eders Brødres og Søstres Hjerte, Exempel og Opførsel rundt omkring eder, og som er mest synligt hos disse, som er kaldte til at veilede og undervise eder. I modsat Tilfælde, om I kommer her med den Hensigt at være strænge Jagttagere til at vogte og kritisere over Brødrene, da vil I finde alt det Onde I søger efter og see Ufuldkommenheder, som Kjærlighedens Kappe vilde have skjult, dersom I havde havt den hos eder. I har aldrig før været iblandt et Folk, hvor man taler hvad man mener og mener hvad man siger saa meget som her. Hvis I ønsker at fange eders Broder eller eders Søster, saa kan I, men det vil ikke være godt for eders Sjæl; det vil være som uretfærdig Vinding. Men kommer I her fri og frank og med et ærligt Hjerte, belavet paa at handle uden Hykleri, og ligesom I føler, saa vil I finde, at I er midt i et Selskab af Brødre og Søstre, der er villig til at hjælpe, trøste og velsigne eder. Om I seer med eders Øine, som jeg saae med mine, da jeg kom hjem fra England, saa vil I finde eders Brødre og Søstre at være et saadant Slags Væsner, hvis gode Gjerninger I vil ønske at efterligne.

Vælg den rette Vei til at vore i Naade og Sandhedens Erkjendelse; og den rette Vei er, at være flittig og aarvaagen til Bøn og til at vandre ved Guds Aands Lys. I vil finde saadan Nedladenhed i eders Brødres Hjerter, saadan Kjærlighed og Medlidenhed i Overflodighed i deres Bryst, at om I faaer

Modgang eller lider Mangel, vil de række eder en hjælpsom Haand og trøste eder og gjøre eder Godt, og de vil heller ikke fordre eet hundrede pCt. i Renter af eder. Jeg haver at sige til eder, som er kommen til disse Dale med den faste Beslutning at tjene Herren med eders Familier, I vil finde det er den letteste Ting i Verden, at omgaaes med disse, hvis Hjerter løber sammen, ligesom to Vanddraaber, og I vil blive velsignet, som og de, som I omgaaes med. I er kommet til et Led i eders Liv, hvor der er to Veie for eder; om I ønsker at vandre nedad, da er Californien den store Samlingsplads, som den Vei fører til; — om opad, da er denne Stad den store Samlingsplads, der hvor disse Mænd er, som her sidder. I vide ikke, hvad I kan blive kaldte til. Jeg veed ikke, hvad jeg kan blive kaldet til førend denne Conferenze bliver sluttet, forinden hvad der allerede er mig paalagt herhjemme. Det er nødvendigt altid at være beredt; og dersom I lever som I bør, da vil I altid være beredt, og Intet vil være forkeert for eder; og dersom I altid lever saaledes, saa kan I ogsaa altid være lige saa lykkelig som I ønsker at være.

Den Gjerning, vi er kaldet til i disse sidste Dage, fordrer ikke at vi skal indskrænke vore Tanker alene til at sætte et Stykke Gjerde, indhegne et Stykke Land, eller opføre et Huus, men det er vor Pligt, medens vi søger at forskaffe os en Eiendom her, at bede med Tro og Iver for det fælles Bedste og, med en passende Liberalitet, føle efter dem, som bør nyde de samme Velsignelser vi nyder. Vi har Pligter mod os selv og Familie at fuldbyrde, og vor daglige og hver Times Pligter mod vor Gud; men der er en Pligt vi tilfælles med alle Guds Folk, skylder disse, som endnu ikke er udsanket af Trældommens Huus. Hvor mange af Guds Israel sidder ikke i Mørke i fjerne Nationer, hvem Lyset ikke er bleven bekjendtgjort for? Er vi kommet her hjem for at sidde i Mag, og saa lade dem gaa i deres Grav i Uvidenhed? Om vi er, da miskjender vi Sagen og vil i Enden finde, at vi er ikke naaet til den Herlighed og Løn, som vi forventer. I er kommen her for at erholde en Eiendom eller en Arv for eder selv med Familier og for eders Efterslægt for evig i Retfærdighed, eftersom Gud giver eder Magt til. I har i Forbindelse med dette at opbygge Guds Rige, betale Tiende, og være færdig til at fuldbyrde ethvert Embede og enhver Pligt, som paalægges eder, idet Guds Rige er først og fremmest for eders Hengivenhed og Opmærksomhed og I og Familie er den nærke Ting I tænker paa, og dette Evangelium maa bæres ud iblandt Jordens Nationer.

Hvor glædeligt det er for os at høre med den maanedlige Post, hvor mange der i det Fjerne bestandigen vedbliver at erholde Tilgivelse for deres Synder formedelst Evangeliet. Vi burde ihukomme dem, og være beredte til hvadsomhelst der skulde blive krævet af os for disse fierne Jordstrøg. Lader os ikke sætte os ned og blive karrig og hengiven til noget Jordisk. Det er vor Pligt først at søge Guds Rige, og da er der lovet, at det Øvrige skal vorde os tillagt.

Herren har viist os, at han er rede og bestemt til at udgyde Lys og Kundskab over sit Folk saa hurtigt som de er beredt til at annamme det. Siden jeg sidste Gang forlod eder i den gamle Verden, er Herrens Aabenbaringer bleven sendt ud, som aldrig før har været offentliggjort, og vi er alle bleven ledte frem gradeviis i Kundskaben om Liv og Salighed. Dog har vi endnu store Fremskridt at gjøre i vor Tildannelse, medens vi er i Kjødet; større Pligter paalægges

os saa hurtigt vi kan fuldbyrde de, der nu beskjæftiger os. Vi seer os om her og stner Israels Huus, Lamaniterne; og medens vore Hjerter er opladte mod dem til at gjøre dem Godt, stammer de sig ikke ved at give vore Brødre Døden. Men skal det altid være saaledes? Nei! Den Herre Gud vil virke paa deres Hjerter efter sin egen Viis, indtil de vorder enig med os om at opbygge Guds Rige.

Præstedømmet i de sidste Dage maa aabenbares i tilstrækkelig Kraft til at frembære Guds Rige med Triumph, og al Israel skal samles og frelses. Dersom al Israel ikke vil blive helliget ved den Lov, som deres Moses først tilbyder dem, vil de maaskee faae en Ordinanz-Lov at efterleve, der ikke har det evige Livs Kraft. Menneskene vil blive frelst i de sidste Dage som i de første Dage, nemlig: i Forhold til deres Tro og Villighed til at annamme Guds Ord og vandre efter det.

Vi kan tale med Forbauselse og Beundring om hvad der er skeet, og dog, hvad skal disse Ting vore til? De maa vore indtil de spreder sig over hele Jordens Flade og beherskker de Magter, der existerer derpaa. Der er andre Aabenbaringer, som maa opfyldes derved, at vi vender tilbage til Jackson County og opbygger det ny Jerusalem; Herren berede os til den Dag, at vi maa være istand til at taale den Herligheds Glands, som der vil blive aabenbaret. Forend det skeer, maa der gjøres Noget her, her er et Tempel at bygge i denne Stad. I Brødre, som annammede eders Underviisning og Gaver i Templet, som blev bygget i Nauvoo, er Vidner til den Viisdom og Kraft, der er gaaet ud til Nationerne paa Jorden fra det Sted, og den Kraft, der erfaredes i ethvert Qvorum af Præstedømmet; ingen Flod af Undertrykkelse kunde reise sig kraftigt nok til at undertvinge Authoriteterne af Guds Rige; vi saae de Ugudelige, som kom her at herske over os, vende tilbage igjen til deres eget, og Præstedømmet viser sig større end Jordens Magter. Præstedømmets Kraft maa aabenbares for hele Verden, og vorde saaledes, at det overtræffer enhver anden Indflydelse. I har gode Grunde for eders Tillid, thi hvert Skridt, som denne Kirke gjør, er beregnet paa at vinde mere Tillid, og om vi lever saaledes, at vore Sine vaskes i Evangeliets Dienvand, saa kan vi selv see Christi Riges hurtige Vært, som og hvorlunde vi vorer i Naade og Kundskab, som er nødvendig til at lede os fremad til Fuldkommenhed. I er komne hertil for at virke Fuldkommengjørelse i eder selv i Herrens Navn, og naar I gjør det og stræber at være nyttig og villig til Alt, hvad I her eller andensteds opfordres til, saa vil I ogsaa blive dygtige til at udrette nogensomhelst væsentlig god Gjerning i Guds Rige.

Velan da, Brødre og Søstre, medens Alt er gunstigt rundt omkring os, og enhver Ting beregnet paa at opmuntre eder til at gjøre Godt, lader os være vaagne og virksomme, og bestitte os paa at holde Guds Bud af vort gandske Hjerte, og vi skal finde, at det bliver os lettere og lettere at gjøre det. Lader os altid være beredt til enhver Pligt, der bliver os paalagt, saa vil Guds Naade være os nok under alle Omstændigheder.

Da jeg blev kaldet til at præsidere over de Hellige i England, da følte jeg som at jeg aldrig kunde opfylde dette Kald, det forekom mig at være altfor stort for mig; men dersom vi føler ret, da føler vi som Propheten i fordums Tid, Herrens Aand skal give os Styrke nok til at udrette alt, hvad der paalægges os. Jeg beder at den Aand, som tilhører

Zion, maa gives eder, som nylig er ankommen, at I kan gaa frem med glade Hjerter og gjøre Guds Villie baade her og andensteds. Guds Velsignelser hvile over eder ved Dag og ved Nat og mangfoldiggjøre eder paa Jorden i Rigdomme og alle gode Ting evindeligen, saaledes beder eders Broder Franklin.

Joseph Smiths Levnetsløb.

(Fortsat fra Pag. 126.)

Medens Brødrene i Missouri samme Dag beredte sig til at forlade det County for Pøbelens Voldsomheds Skyld, blev Hjørnestenen til Herrens Hus lagt i Kirtland, efter det hellige Præstedømmes Viis.

Den 2den August publiserede Western Monitor, trykt i Fayette i Missouri og udgivet af Weston F. Birch, Pøbelens Adfærd som følger:

Mormonismen.

Et Møde af Borgerne i Jackson County i Missouri, der var sammenkaldt i den Hensigt at optage Forholdsregler til at befri sig fra den Sekt af Fanatikere, som kaldes Mormoner, holdtes i Independence paa den 20de Dag af Juli 1833 — hvilket Møde bestod af Gentlemen fra enhver Part af det County, idet der var nærværende imellem 400 og 500 Personer. Mødet organiseredes ved at vælge Oberst Richard Simpson til Formand, og James H. Flournoy og Oberst Samuel D. Lukas til Sekretærer, — det blev resolveret, at en Committee af syv beskikkedes til at forfatte en Addresse til Publikum, med Hensyn til dette Mødes Øiemed; og Formanden udnævnte følgende Gentlemen, nemlig: Russell Hicks Esq., Robert Johnson, Henry Chiles Esq., Oberst James Hambright, Thomas Hudspeth, Joel F. Chiles og James M. Hunter. Dernæst opsattes Mødet og kom sammen igjen, medens Robert Johnson, Formanden for ovennævnte Committee, overleverede til Mødets Betragtning følgende Addresse osv.:

„Dette Møde, der foregiver at handle ikke af Øieblikkets Ophidselse, men under en dyb og varig Overbeviisning om at dette Tilfælde gjør Krav paa koldblodig Overlæg, saavel som kraftig Handling, anseer det passende at forelægge Publikum en Fremstilling af vor eiendommelige Stilling, med Hensyn til denne besynderlige Sekt af foregivne Christne; og en høitidelig Erklæring af vor uforanderlige Beslutning at bøde derpaa.

„Dette er et Onde, som ingen kunde have forudseet, og derfor er Lovene ikke tilstrækkelig; og at vente paa Lovgivning desangaaende, vilde gjøre Ulykken uafværgelig.

„For ikkun lidet over to Aar siden viste der sig to eller tre af disse Folk i Øvre-Missouri, og de tæller nu en 1200 Sjæle i dette County; og hvert efterfølgende Efteraar og Foraar udgyder sin Sværm iblandt os, med en gradeviis Falden i Individernes Charakteer, saa at det synes som de Communer, hvorfra de kommer, overfyldede os med selve Bærmen af deres Samfund. Hovmodige er de for det meste, og ikkun lidet over vore Sorte i Kaar, enten med Hensyn til Eiendom eller Opdragelse; derfor staaer vi i spændt Forventning i den Henseende, idet der allerede har været fremført alvorlige og velgrundede Klager over deres fordærvelige Indflydelse paa vore Slaver.

„Der fortælles os daglig, og det ikke af de Uvidende alene, men af alle Klasser iblandt dem, at vi (Hedningene) af dette County skal udryddes, og vore Lande tilfalde dem som Arvelodder. Enten dette skal fuldbyrdes ved den fordærvende Engels Haand, eller ved Guds Domme, eller ved Magtens Arm, deri er de ikke kommen ganske overeens indbyrdes.

„Nogle Bemærkninger for nylig i „Aften- og Morgenstjernen," deres Organ her paa Stedet, viser tydelig, at dette bedragne og bedaarede Folk er bleven lært til at tro, at vore Lande skulde vindes fra os ved Sværdet. Af denne samme „Stjerne" forstaaer vi, at af Mangel paa mere ærlig og anbefalelig Bestjæftigelse, mange af deres Samfund prædiker nu igjennem Staterne New-York, Ohio og Illinois; og at deres Antal er tiltagne over enhver fornuftig Beregning; af hvilke alle opfordres til, saasnart som det bliver gjorligt for dem, at komme op til Zion, hvilket Navn de har fundet for godt at meddele vor lille By. De fleste af dem, der allerede er komne, udmærker sig ved den dybeste Uvidenhed, den plumpeste Overtro, og den forageligste Fattigdom.

„I Sandhed, det er en Gjenstand, der smerter „Stjernen" selv, at de er komne til at faae en Arv, hvilket vil sige, en 15 Agre vildt Land for hver Familie, men er blottede for Midler til at forskaffe sig Brød og Sul. Naar vi anstiller Betragtninger over den udstrakte Mark, paa hvilken Secten opererer, og at der eksisterer i ethvert Land en Surdeig af Overtro, der annammer med Begjerlighed de mest udsvævende og uhørte Meninger, og at hvadsomhelst de kan opsanke fra Lastens Vraaer og Uvidenhedens Opholdssteder, det er bestemt til at kastes ligesom Hittegods ind i vor huuslige Kreds, da behoves der ingen Propheties-Gave til at fortælle, at Dagen er ikke langt borte, naar Landets borgerlige Regjering vil være i deres Hænder; naar Fogden, Justitserne og County-Dommerne vil være Mormoner, eller Personer, der ønsker at forskaffe sig deres Gunst, af Egennytte eller Ærgjerrighed.

„Hvad vilde vort Livs og Eiendoms Skjæbne være i Hænderne paa Jury-Dommere og Vidner, som ikke blues ved at erklære, og vilde ved given Leilighed ikke betænke sig paa at sværge, at de havde gjort Mirakler, og havde været underkastede mirakulose og overnaturlige Kure, havde samtalet med Gud og hans Engle, og besidder og udøver Spaadoms og ukjendte Tungemaals Gaver, og opglødede med Udsigten til at erholde Arv uden Penge og uden Priis — det kan bedre tænkes end beskrives.

„Et af de Midler de tager deres Tilflugt til for at drive os til at emigrere, er en indirekte Indbydelse til de fri sorte Brødre i Illinois, at komme op ligesom de Øvrige, til Zions Land. Sandt, de sagde, at dette var ikke deres Agt at indbyde, men at forebygge deres Emigration; men dette svage Forsøg paa at berolige deres Frygtsomhed, er kuns en ussel Compliment, saavidt vi forstaaer. Den tilsigtede Artikel indeholdt en Extrakt af vore Love, og alle nødvendige Veiledninger og Forsigtighedsregler til at iagttages af sorte Brødre, for at sætte dem istand til ved deres Ankomst hertil at kræve og udøve Borgerrettigheder. Paa samme Tid som denne Artikel kom tilsyne, var der en Forventning iblandt Brødrene her, at et anseeligt Antal af denne degraderede Klasse ventede blot paa denne Efterretning forend de skulde begive sig paa Reisen. Med disses fordærvelige Indflydelse paa vore Slaver, og den baade physiske og moralske Stank, som deres Indførelse vilde udsprede i vor

sociale Kreds, og den Qval, der vilde følge den borgerlige Bestyrelse af disse Fanatikere, vilde det hverken behøve et Besøg fra den s elæggende Engel eller en fortørnet Guds Domme, til at gjøre vor Stilling utaalelig her. Sandelig, det kan maaskee siges, og i Sandhed utvivlsomt, at den Skjæbne, der har mørket Joanna Southcotes og Anna Lees Opkomst og Fald, vil ogsaa følge med Joseph Smiths Fremskridt; men dette er ingen Dvaledrik til vor Frygt, thi naar Bygningen falder, vil Gruset blive tilbage.

„Om deres foregivne Aabenbaringer fra Himlen — deres personlige Samqvem med Gud og hans Engle — de Sygdomme, som de paastaaer at helbrede ved Haandspaalæggelse — og det foragtelige Brøvl, med hvilket de sædvanligen vanhelliger Sabbaten, og hvilket de værdiger med Benævnelsen "Ukjendte Tungemaal," — om alt dette har vi intet at sige; Hevnen tilhører Gud alene. Men hvad de andre Materier angaaer, der er fremsat i dette Blad, da føler vi os, ved enhver Betænkning om Selvforsvar, godt Selskab, offentlig Moral, og de fagre Udsigter, som, dersom de ikke oprykkes i deres Spire, venter dette unge og skjønne Landskab, kaldte til at stride frem, og vi herved paa det høitideligste erklærer:

„Et ingen Mormon skal i Fremtiden indflytte og bosætte sig i dette County.

„At de, der nu er her, hvilke skal indestaa for at det er deres Hensigt, inden en rimelig Tid at flytte ud af dette County, skal tillades at forblive uantastede indtil de har tilstrækkelig Tid til at sælge deres Eiendom, og slutte deres Forretninger, uden nogen materiel Opoffrelse.

„At Redaktøren af „Stjernen" opfordres til ufortøvet at lukke sit Contor og afbryde Trykkeriforretningen i dette County; og hvad alle andre Lagere og Butiker henhørende til Sekten angaaer, maa deres Eiere i ethvert Tilfælde nøiagtigen rette sig efter Bestemmelserne i den anden Artikel af denne Erklæring, og om de undlader det, vil man tage hurtige og virksomme Forholdsregler for at lukke samme.

„At Mormonernes Ledere her opfordres til at gjøre deres Bedste til at forebygge nogen videre Indvandring af deres fjerne Brødre til dette County, og at raade og henvise deres Brødre her til at rette sig efter ovenstaaende Opfordring.

„At de, som undlade at rette sig efter disse Opfordringer, henstilles til dem af deres Brødre, der har Gaver til Spaadom og ukjendte Tungemaal, at underrette dem om den Lod, der venter dem."

Hvilken Addresse, efter at være læst og overveiet, blev eenstemmigen antagen. Og derpaa blev det resolveret, at en Committee af Tolv bestikkes ufortøvet til at opvarte Mormonlederne, og see paa at de nøiagtigen retter sig efter de foregaaende Opfordringer; og paa deres Vægring, at ovennævnte Committee, som dette Counts Organ, underretter dem om, at det er vor urokkelige Hensigt og faste Bestemmelse, efter de fuldeste Betænkninger om alle de Følger og Ansvarligheder, under hvilke vi handler, at bruge saadanne Midler, som skal sikkre deres fulde og komplette Vedtagelse; og at nævnte Committee, saavidt det staaer i deres Magt, indgiver Rapport til dette nærværende Møde. De følgende Gentlemen valgtes til den ovenomtalte Committee:

Robert Johnson, James Campbell, Oberst Moses Wilson, Joel F. Chiles, Velb. Richard Fristoe, Abner F Staples, Gan Johnson, Lewis Franklin, Russell Hicks Esq., Oberst S. D. Lukas, Thomas Wilson, og James M. Hunter,

hvortil føiedes Oberst R. Simpson, som Formand.

Og efter en Opsættelse af to Timer kom Mødet atter sammen, og de Tolvs Committee rapporterede, at de havde været hos Hr. Phelps, Redaktøren af „Stjernen;" Edward Partridge, Sektens Biskop; og Hr. Gilbert, Forvalteren for Herrens Forraadshuus; og nogle andre; og at de undslog sig fra at give noget direkte Svar til de af dem gjorte Opfordringer, og ønskede en urimelig lang Tid til at raadføre sig i, ei alene med deres Brødre her, men i Ohio. Hvorpaa det eenstemmigen resolveredes af Mødet, at „Stjernens" Bogtrykkeri skulde rives ned lige til Grunden, Typerne og Pressen beslaglægges. Hvilken Resolution blev, med den yderste Orden, og den mindst mulige Støi og Forstyrrelse, ufortøvet bragt i Udøvelse, ligesom ogsaa nogle andre Skridt af lignende Tendents; men intet Blod blev spildt, ei heller gjordes der Vold paa nogen Person. Mødet opsattes da indtil den 23de i samme Maaned, at mode igjen for at kjende noget videre angaaende Mormonernes Beslutning.

Resolveret, at en Optegnelse af disse Processer opbevares paa Postcontoret her paa Stedet, til alle Vedkommendes Underretning; og at Sekretærerne af dette Møde sender Copier til de fornemste Redaktører i de østre og midterste Stater til at publiceres for at Mormonbrødrene kan kjende i en Frastand at Zions Porte er tillukkede for dem — at deres Interesser vil bedst fremmes ved at de forbliver iblandt dem, der kjender og vurderer deres Fortjenester.

Richard Simpson,
Formand.
S. D. Lukas,
J. H Flournoy,
Sekretærer.

Borgerne kom sammen igjen den 23de Juli 1833, da Forsamlingen bestod af Gentlemen fra alle Parter af det County, og var meget talrigere end den den 20de i samme Maaned.

Mødet organiseredes ved at Formanden tog sit Sæde, da de følgende Gentlemen udnævntes til en Committee, nemlig:

Henry Chiles Esq., Doktor N. K. Olmstead, H. L. Brazile Esq., Zachariah Waller, Samuel Weston Esq., Wm. M. Irwen, Leonidas Oldham, S. C. Owens Esq., George Simpson, Capt. Benjamin Majors, James C. Sadler, Oberst Wm. Bowers, Henry Younger, Russell Hicks Esq., Aaron Overton, John Harris og Harmon Gregg til at opvarte Mormon-Lederne, der havde antydet et Ønske om at holde en Conferenze med ovennævnte Committee.

Efter en Opsættelse af to Timer kom de atter sammen, paa hvilken Tid Committeen rapporterede til Forsamlingen, at de havde gjort deres Opvartning hos de fleste af Mormonlederne, bestaaende af Biskoppen, Hr. Partridge; Hr. Phelps, Redaktør af Stjernen; Hr. Gilbert, der holder Herrens Forraadshuus; og dHrr. Corrill, Whitmer og Morley,Ældster af Kirken; og at ovennævnte Committe havde indgaaet en venskabelig Overeenskomst med dem, hvilken de havde nedskrevet paa Papir, hvilket de overleverede, og at Committeen havde forsikkret Hr. Phelps, at naarsomhelst han var færdig til at flytte, skulde Borgerne udbetale ham Beløbet af alle hans Tab. Den skrevne Overeenskomst er som følger:

„En Overeenskomst imellem de Undertegnede af Mormon-Samfundet i Jackson County i Missouri, og en Committee beskikket ved et offentlig Møde af Borgerne i ovennævnte County, affattet den 23de Juli 1833.

Man forstaaer, at de undertegnede Medlemmer af Samfundet gav deres høitidelige Forsikkring, enhver for sig selv, som følger, nemlig:

„At Oliver Cowdery, W. W. Phelps, William Mac Clealand (Lellin), Edward Partridge, Lyman Wight, Simeon Carter, Peter og John Whitmer og Harvey Whitlock skal flytte med deres Familier ud af dette County, paa eller førend den første Januar næste Aar, og at de, saavelsom de to herefter nævnte, bruger al deres Indflydelse til at tilskynde alle Brødrene, som nu er her, at flytte saa snart som muligt — Halvdelen, at sige, ved den første Januar førstkommende, og Alle til den første Dag af April næstkommende: at overlægge og forsøge alle Midler, der staaer i deres Magt til at afholde andre af deres Sekt fra at flytte til dette County; og anlangende dem, der nu er paa Veien, de vil bruge deres Indflydelse til at forhindre deres faste Bosættelse i dette County, men at de skal alene gjøre Foranstaltninger for midlertidigt Ly, indtil man kommer overeens om et nyt Opholdssted for Samfundet. John Corrill og Algernon Sidney Gilbert tillades at forblive som General-Agenter til at afgjøre Samfundets Forretninger, saa længe som Nødvendigheden skal kræve det; og ovennævnte Gilbert maa gjerne udsælge sine Kjøbmandsvare, der nu er paa hans Oplag, men ikke foretage nogen ny Indførsel.

„Deres Tidsskrift maa ikke oftere publiseres, ei heller nogen Presse opsættes af Nogen af Samfundet i dette County.

„Dersom bemeldte Edward Partridge og W. W. Phelps flytter med deres Familier inden den første Dag af Januar, som ovenmeldt, vil de selv være tilladt at gaa og komme, for at udføre og afgjøre deres Forretninger.

„Committeen indestaaer for at bruge al deres Indflydelse til at forhindre, at der skeer nogen Voldsomhed, saa længe som de vedkommende Partier iagttager Efterrettelighed med Hensyn til de foregaaende Bestemmelser, hvilken Overeenskomst er underskrevet af ovennævnte Committee, ligesom ogsaa af Mormon-Brødrene, der nævnes i Rapporten som tilstedeværende.

„Hvilken Rapport blev eenstemmigen antaget af Forsamlingen, og derpaa hævedes Mødet, uden at bestemme hvilken Dag det vilde begynde igjen.

Richard Simpson,
Formand.
S. D. Lukas,
J. H. Flournoy,
Sekretærer.

Det Foregaaende er kopieret heelt og holdent for at give et Exempel paa den hykleriske høitravende Prat og de gangbare Usandheder, hvormed Landet overfyldtes i denne Kirkes tidlige Dage. Den Erklæring af Poblen, ved hvilken de satte deres Liv i Pant til hverandre, deres Legemskræfter, Formue og ukrænkelige Ære til at bortskaffe Menigheden fra Jackson County, det er en meget god Climax for alle brugte Beviisgrunde og fremsatte Falskheder, og en fuld Fortolkning af den høie Indrømmelse, at „Hevnen tilkommer Gud alene." De Begivenheder, der fulgte fra denne Tid til November, forklarer Operations-Maaden meget tydeligere end Publikationen i Bladet „Monitoren," eller andre Blade i Almindelighed, der var saa villige til at begunstige de vestlige Missionærer, Doktorerne, Prokuratorerne, Dommerne, Justitsmændene, Herredsfogderne, Militær-Officererne, Politibetjentene og andre udmærkede Personer, imod Mormonerne.

Den 2den i denne Maaned, den samme Dag som Poblens Bekjendtgjørelse stod

i „Monitoren, modtog jeg følgende Aabenbaring, given i August 1833 (see Pagtens Bog, 82de Afdeling).

Den 6te i samme Maaned modtog jeg følgende Aabenbaring, given i August 1833 (see Pagtens Bog, 86de Afdeling).

August den 21de. — I et Raad af Overpræster i Zion ordineredes Ældste Christian Whitmer til Overpræstedømmet. Og den 28de besluttede Raadsforsamlingen, at ingen Overpræst, Ældste eller Præst skal ordinere Nogen til Overpræst, Ældste, eller Præst i Zions Land, uden Samtykke af en Conferenze af Overpræster.

Snart efter Oliver Cowderys Amkomst til Kirtland, gjordes Foranstaltninger for at afsende Ældste Orson Hyde og John Gould til Jackson County i Missouri, med Kundgjørelse til de Hellige i deres ulykkelige Stilling formedelst det foregaaende Pøbelraseri.

Den 11te September mødte følgende Medlemmer, boende i Kirtland, nemlig: F. G. Williams, Sidney Rigdon, N. K. Whitney, tilligemed mig selv, og Oliver Cowdery, Deputeret til at repræsentere de øvrige Medlemmer i Independence, Missouri, i en Raadsforsamling, for at overveie Hensigtsmæssigheden af at etablere et Bogtrykkeri i Kirtland, det blev resolveret eenstemmigen, at en Presse etableres, og ledes under Firmaet „F. G. Williams og Comp."

Endvidere resolveredes, at ovennævnte Firma publiserer et Blad, saa snart som Foranstaltninger kan gjøres dertil, betitlet **„De Sidste-Dags Helliges Sendebud og Talsmand."**

Resolveret ligeviis, at „Stjernen," forhen publiseret i Jackson County, Missouri, ved Firmaet „W. W. Phelps og Co.," trykkes her paa Stedet ved Firmaet „F. G. Williams og Co., og bestyres af Oliver Cowdery, een af Firmaets Medlemmer, indtil den overføres til dens forrige Sted.

Den samme Dag anerkjendtes Biskop Partridge af Raadet i Zion at være Hovedet for Menigheden i Zion paa den Tid; og i Kraft af hans Embede var anerkjendt som Raadets eller Conferenzernes Moderator eller Præsident.

Ti Overpræster beskikkedes til at vaage over Kirkens ti Grene i Zion.

En Lovsang angaaende Nephiternes Reiser, Møie, Uroligheder og Trængsler blev affungen ved Tungemaalsgaven af Ældste W. W. Phelps, og fortolkedes af Ældste Lyman Wight.

September den 26de. — Raadet samledes atter i Zion og ordinerede Jesse Hitchcock, Elias Higbee og Isaac Higbee til Overpræster.

Broder John Tanner sendte sine to Sønner til Kirtland til at erfare Herrens Villie, om han skulde flytte til Zion eller Kirtland. Raadet afgiorde eenstemmigen, den 28de September, at Herren vilde at Alle, som burde og vilde, skulde opbygge og bestyrke Staven i Kirtland. Broder Tanner raadedes overeensstemmende dermed.

Omtrent ved denne Tid kom Ældsterne Hyde og Gould til Zion, og da Kirken havde gjort de nødvendige Forberedelser, blev Ældsterne W. W. Phelps og Orson Hyde affendte til Guvernøren over Missouri, residerende i Jefferson Stad, med følgende Ansøgning:

(Fortsættes).

Skandinaviens Stjerne.

Vore sidste Emigranter var bestemt til at afreise fra Liverpool den 18. Jan., med Skibet Benjamin Adams, som er et nyt, rummeligt og bequemt Skib. — De Dødes Navne har vi endnu ikke erholdt.

Vi er nødsaget til at gjøre Brødrene opmærksom paa, at Contorets Omstændigheder ikke tillader en saa langsom Indbetaling, som i den senere Tid har fundet Sted; det vil blive ganske umuligt for os at fortsætte Trykningen, dersom det ikke kan gaa lidt mere muntert med Finanzerne.

Christi Kirke og den faldne Christenhed.

Mel. Rosen blusser alt i Danas Have.

Fredens Budskab nu fra Zion lyder;
Morgenstjernen herligt straaler frem;
Mange nu ved Himlens Lys sig fryder
Og gjør Pagt med Gud som Ordet byder,
:,: Haabende en Arv i Fredens Hjem. :,:

Sandhedslyset klarlig aabenbarer
Præstelist og Aandens Slaveri,
Hvori Folket holdes som i Snarer,
Da man Skriften aandelig forklarer,
:,: Uden Herrens Aand at staae sig bi. — :,:

Herrens Lov og Pagter de forandre,
Bud af Mennesker istedet gaaer,
Daab, nu før Omvendelse kan vandre,
Og Samvittighedens Pagt skal Andre
:,: Slutte for de Døbte — til de troer? — :,:

Haandspaalæggelsen de bruger ikke —
Herrens Aand ei Gaver deler ud —
Tidens Tegn er skjult for Folkets Blikke —
Gud vil ei Propheter meer beskikke —
:,: Intet meer nu høres skal fra Gud. :,:

Saa forvendt en Lære nu man hylder,
Og forkaster Livets klare Ord;
Verden sig med Skin af Gudsfrygt fylder,
Indbildt Visdom ganske den fortryller,
:,: Mens man heelt forlader Christi Spor. — :,:

Nu jeg veed, om ei jeg Pagten sviger,
Jeg skal samles med det glade Chor,
Som med Jesus ned fra Himlen stiger,
For med ham at dele Jordens Riger. —
:,: Det vil skee, thi Herren selv det svor. :,:

Gud, ved Engle, Sandhed gav til Jorden,
Judæ Træ til Ephraims blev tagt —
Kirken atter fik sin rette Orden —
Mænd med Præstedom beklædt er vorden,
:,: Og oprettet er en evig Pagt. :,:

Guds Propheter nu hans Ord forkynde,
Og Apostle gaae med Livets Bud;
Herrens Hellige hans Navn lovsynge
Nu i Zion, som en Børneklynge,
:,: Der fra Nød og Trængsel førtes ud. :,:

Christiania den 20de November 1853.

C. C. A. Christensen.

Indbetalt til Contoret siden den 15de Januar.

A. P. Trane	8 Rbd.	" Mk.	" Sk.
P. Hansen	3 —	" —	" —
P. Brodersson	5 —	" —	" —
Summa	16 —	" —	" —

Rettelser.

I Nr. 8, Side 119, 5te Linie fra neden bortfalder Ordet „ikke;" og Side 121, 4de Linie fra oven staaer Taksigelse, læs: Tilsigelse.

Indhold.

	Side.		Side.
Til de Hellige i Skandinavien . .	129.	Redactionens Bemærkninger	143.
Tale af F. D. Richards	131.	Poesie	143.
Joseph Smiths Levnetsløb (fortsat)	137.		

„Skandinaviens Stjerne" udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned, og faaes paa Redactørens Contor i Gothersgade Nr. 28 og 29, 3die Sal.

Udgivet og forlagt af J. Van Cott.

Trykt hos F. E. Bording.

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

3. Aarg. Nr. 10. Den 15. Februar 1854. Priis: 6 ß pr. Expl.

Joseph Smiths Levnetsløb.

(Fortsat fra Pag. 142.)

Til Hans Excellentze Daniel Dunklin, Guvernor over Staten Missouri.

Vi Undertegnede, Borgere af Republikken de Forenede Stater i Amerika, Indvaanere af Staten Missouri, og Hjemmehørende i Jackson County, Medlemmer af Christi Kirke, som Almuen kalder "Mormoner," troende paa Gud og tilbedende ham ifølge hans aabenbarede Villie, som indeholdes i den hellige Bibel, og Evangeliets Fylde, der indeholdes i Mormons Bog, og Guds Aabenbaringer og Befalinger formedelst Jesum Christum, vi i al Ærbødighed kundgjører:

At vi, Deres Supplikanter, efter at have kjøbt Land af de Forenede Stater, og af Staten Missouri, og af bemeldte Stats Indvaanere, for det Øiemed at opdyrke samme, og fredeligen nyde vore Rettigheder, Privilegier, Friheder og Religion, ifølge Statens og Nationens Regjerings Constitution og Love, har lidt uretfærdigen og ulovligen paa vor Eiendom, Person og gode Navn og Rygte, som følger:

Først i Foraaret 1832, i Nattens stille Timer begyndte nogle Personer at stene nogle af vore Huse og sønderbryde vore Vinduer, forstyrre os, vore Hustruer og vore Børn; og tillige, nogle faa Dage efter, sammenkaldte de et County-Møde for at raadslaa om Forholdsregler til at skaffe os bort, men efter nogen Forvirring iblandt dem selv, skiltes de ad uden at have udrettet mere den Dag end at true. Samme Aars Efteraar skete det, at de, eller hvem det var, afbrændte en stor Mængde Hø, der stod i Stak, og strax efter begyndte at flyde ind i somme af vore Huse, og til mange Tider at insultere med fornærmeligt Sprog.

For det andet, omtrent midt i Juli sidstleden, ja endogsaa før, begyndte de atter at kaste Teglsteens-Brokker paa vore Huse og indbryde vore Vinduer. Ved denne Tid, 18de Juli, cirkuleredes følgende Dokument:

"Vi Undertegnede, Borgere af Jackson County," osv. See 1. Aargang Nr. 3, Side 34.

Iblandt de Hundreder af Navne, der var under ovenstaaende Dokument, var:

Lewis Franklin, Arrestforvarer; Samuel C. Owens, County-Skriver; Russell Hicks, Deputeret-Skriver; R.-W. Cummins, Indianer-Agent; Jonas H. Flournoy, Postmester; S. D. Lukas,

Oberst og Rettens Dommer; Henry Chiles, Prokurator; N. K. Olmstead, Dr. Med.; John Smith, Jurist; Samuel Weston, Jurist; William Brown, Politiembedsmand; Abner F. Staples, Capitain; Thomas Pitcher, Deputeret-Constabel; Moses G. Wilson, og Thomas Wilson, Kjøbmænd.

Løverdagen den 20de Juli sidstleden forsamledes der pludselig ved Raadhuset i Byen Independence, ifølge det foregaaende Dokument, imellem 400 og 500 Personer, som sendte Robert Johnson, James Campbell, Moses Wilson, Joel F. Chiles, Richard Fristoe, Abner F. Staples, Gan Johnson, Lewis Franklin, Russell Hicks, S. D. Lucas, Thomas Wilson, James M. Hunter og Richard Simpson til nogle af deres Supplikanter, nemlig: Edward Partridge, A. S. Gilbert, John Corrill, Isaak Morley, John Whitmer og W. W. Phelps og forlangte at vi skulde strax standse Udgivelsen af vort Tidsskrift og lukke Trykkeriet i Jackson County; og at vi, som Ældster af bemeldte Kirke, skulde enes om ufortøvet at flytte ud af Countiet. Vi bad om tre Maaneders Betænkningstid. De vilde ikke indrømme det. Vi bad om ti Dage. De vilde ikke indrømme det, men sagde 15 Minuter var det længste og vægrede sig ved at høre nogen Ræson. Conversationen blev naturligviis afbrudt.

De 400 eller 500 Personer begyndte da, som en Pøbelhob, at demolere eller sløife „W. W. Phelps og Cos." Bogtrykkeri og Vaaningshuus. Madam Phelps, med et sygt lille Barn og Resten af hendes Børn, tilligemed Møblerne i Huset, blev smidt ud af Døren — Pressen sloges itu, Typerne strøedes omkring, Bogforraad, Møbler, Apparater og deslige blev for det meste ødelagt og Officinet revet ned, hvorved syv Arbeidere gjordes brødløse, og tre Familier blottedes for Subsistentsmidler.

Hele Officinets Tab, inclusive Standsningen af Aften- og Morgenstjernen, et Maanedsblad, og Missouris Avertissementstidende, et Ugeblad, var omtrent 600 Dollars, foruden de skadelige Resultater, der maa følge af deres Suspension.

Pøbelhoben gik da over til at demolere Forraadshuset og ødelægge „Gilbert, Whitney og Cos." Gods; men da Hr. Gilbert forsikkrede dem at Godset skulde indpakkes inden den 23de dennes, da holdt de op med at bedærve Gods, og begyndte at begaa personlig Voldsomhed. De tog Edward Partridge, Kirkens Biskop, med Magt fra hans Bopæl, og en Hr. Allen, og fravristede dem deres Kjoler, Veste og Hatte, eller lod dem selv klæde sig af, tjærede og fjædrede dem i Pøbelens Nærværelse foran Raadhuset. De fangede andre Medlemmer af Kirken for at behandle dem paa samme Maneer, men de undslap. Med græselige Skrig og de mest gudsbespottende Ogenavne søgte de efter andre ledende Ældster, men fandt dem ikke. Da det var silde, saa hævede de indtil den 23de dennes.

Den 23de dennes, tidlig paa Dagen, forsamledes de atter til et Antal af omtrent 500, mange af dem armerede med Rifler, Dolke, Pistoler, Knipler og Pidske, eet eller to Compagnier ridende ind i Byen, bærende det røde Flag, atter opløftende det græselige Skrig. De begyndte med at tage nogle af de ledende Ældster med Vold, erklærende det at være deres Hensigt at pidske dem med fra 50 til 500 Slag hver, at demolere deres Vaaningshuse og løslade deres Negere til at gaa igjennem vore Plantager og lægge vore Marker aabne for Ødelæggelsen af vor Afgrøde.

I dette John Corrill, John Whit-

mer, W. W. Phelps, A. S. Gilbert, Edward Partridge og Isaac Morley gjorde ingen Modstand, men tilbød sig selv som en Løsepenge for Kirken, villige til at hudflænges eller dø, dersom det vilde stille deres Vrede mod Menigheden, men blev forsikkrede af Pøbelen, at hver Mand, Qvinde og Barn vilde blive pidsket og hudflænget, indtil de var uddrevne af Countyet, eftersom Pøbelen erklærede, at de eller „Mormonerne" maatte forlade Countyet, eller de, eller „Mormonerne" maatte dø.

Pøbelen udvalgte dernæst en ny Committee, hvilken, med Edward Partridge, Isaac Morley, John Corriil, William W. Phelps, Algernon Sidney Gilbert og John Whitmer indgik følgende Aftale:

„En Overeenskomst" osv. See Side 140.

Den Skade, som deres Supplikanter har udholdt som Følge af dette Pøbel-Oploeb og Aftale, er uberegnelig. Et stort Antal af vindskibelige Indvaanere, som var afhængige af deres Arbeider for deres Underholdning, er bleven revne ud af deres Beskjæftigelse, og holdes saaledes ved Trudslerne af dem, der udgjør Pøbelhoben. (See deres Resolutioner, som de er publiserede i den vestlige Monitor). Naar man vurderer de Beskadigelser, som fra Begyndelsen til denne Tid har været Resultatet af hine ulovlige og unmenneskelige Foretagender imod Deres fattige og forfulgte Supplikanter, da beløber det sig til mange tusinde Dollars. De fleste Haandværkeres Værksteder har været lukkede; to Grovsmedes Blæsebælge har været skaarne i Stykker; vor Kjøbmand, som De vil see af den foregaaende Aftale, har været forbudt at indføre eller bringe ind i Landet noget mere Gods, hvorved hans Forretning har været ruineret. Snart efter at ovenstaaende Aftale var gjort, somme af Deres Supplikanter skred til at gjøre en ny Lokalitet i Van Burens County mod Syden, men Indbyggerne i det County afsluttede en Overeenskomst med hverandre at drive os derfra, efter at vi havde begyndt at arbeide der; de truede os med at skyde vort Qveg og nedbryde vort Arbeide, og virkelig, „Ræverne haver Huler, og Fuglene haver Reder, men vi har ikke et Sted at lægge vore Hoveder." Vi nødtes til at vende tilbage.

Siden Aftalen indgikkes, somme af vore Huse har været opbrudte, og Beboerne truede med at skydes, dersom de rørte sig; og tillige har somme af vore Huse været stenede.

Ogsaa, at siden nogle Publikationer har fremtonet i den vestlige Monitor og andre Blade, dadlende Pøbelens Opførsel, *Anførerne har begyndt at true paa Livet*, erklærende, at dersom nogen af Mormonerne forsøgte at faae Erstatning ved Loven eller paa anden Maade, for Charakteer, Person eller Eiendom, da vilde de komme til at *dø*!

Nu derfor, for os selv, som Medlemmer af Kirken, vi erklærer, at med Undtagelse af Fattigdom, hvilken er ikke endnu bleven til en Forbrydelse efter Landets Love, de Beskyldninger, som man har fremført imod os, og indeholdes i de ovenstaaende skrevne Dokumenter, og de i Pøbelens Fremfærd, som der er publiseret i den vestlige Monitor af 2den August, er, saavidt os bekjendt, *usandfærdige*. Med Hensyn til at indbyde fri Negre til at udvandre til denne Deel af Landet, og andre Sager med Hensyn til vort Samfund, see den 109de, 110de og 111te Side af Aften- og Morgenstjernen og Extra-Nummeret til samme, dateret den 16de Juli, hvilke er vedhæftede denne Ansøgning. Vor Stilling er kritisk; vi er beliggende paa de vestlige

Grændser baade af Staten og af de Forenede Stater, hvor Vovehalse kan begaa Overvold, ja endog Mord, og undkomme i nogle faa Minuter fra Rettens Magt; hvor de mest overgivne af alle Klasser fra næsten enhver Stat maaskee altfor ofte passerer til de merikanske Stater, eller til Klippebjergenes fjernere Egne, for at undslippe Retfærdighedens Haand; hvor talrige Stammer af Indianere, nedsatte der af General-Regjeringen midt iblandt en skamløs Pøbels fordærvende Indflydelse, kunde ustraffede massakrere vore forsvarsløse Qvinder og Børn.

Paamindede ved vor elskelige Frelsers Bud, har vi, naar vi har været slaaet paa den ene Kind, ogsaa vendt den anden til; naar vi har været sagsøgte efter Loven, og man har taget vor Kjortel, saa har vi ogsaa givet dem vor Kappe; naar de har nødt os til at gaa med dem een Miil, vi har gaaet med dem to; vi har taalt de ovennævnte Pøbeloplob uden at knurre, men vi kan nu ikke med Taalmodighed taale dem længere; ifølge Guds og Menneskets Love har vi taalt nok. Troende, med alle hæderlige Mennesker, at naar som den skjæbnesvangre Tid skal komme, at den fattigste Borgers Person, Eiendom, eller Rettigheder og Privilegier skal trampes under Fødder af en lovløs Hob ustraffet, det Øieblik dyppes en Dolk i Konstitutionens Hjerte, og Unionen maa bæve. Forsikkrende os selv at ingen Republikaner vil tilstede Pressefriheden, Talefriheden og Samvittighedsfriheden, at bringes til Tausshed ved en Pøbelhob, uden at oplofte en hjælpende Haand for at frelse sit Fædreland fra Vanære, anraaber vi om Asylstanze for at erholde vore Rettigheder, holdende os selv ansvarlige til Love i vort Fædreland, naarsomhelst vi overtræder dem.

Kjendende, som vi gjør, at denne Pøbelhobs Trusler i de fleste Tilfælde har været sat i Udøvelse, og kjendende ogsaa at enhver Officeer, civil eller militær, med ganske faa Undtagelser, har sat sit Liv og Ære i Pant paa at drive os ud af Countyet, døde eller levende: og troende, at Civil-Proces kan ikke føres uden Hjælp af den udøvende Magt; og ikke ønskende Blodet af vore forsvarsløse Qvinder og Børn at bestænke det Land, som engang har været bestænket med vore Fædres Blod, for at kjøbe vor Frihed, appellerer vi til Gouvernøren om Hjælp, bedende ham ved expres Proklamation, eller anderledes, at tilveiebringe et tilstrækkeligt Antal af Tropper, der med os kan være ilstand til at forsvare vore Rettigheder, saa at vi kan søge Skadeserstatning for Tabet af Eiendom, for Mishandling, for ilde Omtale, og om det er raadeligt, optage Forhør om Forræderi imod Regjeringen; for at Landets Lov ikke maa trodses, eller tilintetgjøres, men Fred gjengives vort Land osv."

Den 5te Oktober 1833 brød jeg op for at reise mod Østen og til Canada i Compagni med Ældste Rigdon og F. Nickerson, og ankom samme Dag til Lambs Kro, i Ashtabula; og den følgende Dag, Sabbaten, ankom vi til Springfield, medens Brødrene var i Forsamling, og Ældste Rigdon talte til Menigheden. En stor og opmærksom Forsamling blev der hos Broder Rudds om Aftenen, for hvilken vi aflagde vort Vidnesbyrd.

8de Oktober. Ældste Phelps og Hyde overrakte Ansøgningen fra de Hellige i Jackson County til Gouvernøren af Missouri, som gav dem det Svar, at Statens General-Advokat var fraværende, og naar han var kommen tilbage, vilde han underrette dem om hans Resolution, med Posten til Independence, hvorhen de strax vendte tilbage.

Vi forblev i Springfield indtil denne

Tid, da vi flyttede til Broder Roundys ved Elk Creek; og fortsættende vor Reise, om Aftenen den 9de ankom vi til en Kro, og den 10de hos Broder Job Lewis i Westfield, hvor vi mødte Brødrene ifølge foregaaende Bestemmelse, og talte til dem, eftersom Aanden gav os at udsige, hvorfor de var meget takuemmelige.

Idag, 10de Oktober, Ældste Williams skrev som følger fra Kirtland til de Hellige i Missouri:

Kiere Brødre. — Det er lang Tid siden vi har modtaget nogen Efterretning fra eder, undtagen et Brev med Broder Elliot fra Ældste John Whitmer, hvilket underrettede os om, at han havde skrevet fire Breve siden Ældste Oliver Cowdery afreiste, men vi har ikke modtaget noget af dem, heller ingen fra nogen Anden i Zion, undtagen eet fra Biskop Partridge, af 13de August, og har ikke havt nogen Underretning om Oprøret og Brødrenes Tilstand i Zion, som vi kan forlade os paa; og i Betragtning af at Fjenden har begyndt at opsnappe vore Breve, addresserer jeg dette til Mrs. Billings, tænkende, ved at gjøre saaledes, at I kan faae det.

Brødrene her er alle beskjæftigede med Herrrens Værk, og gjør sig al mulig Umage for Zions Velfærd og for vor Igjenløsers store Sags Fremme. Strax efter Olivers Ankomst sad vi i Raad for at kjende hvad der skulde gjøres. Raadsforsamlingens Afgjørelse var, at Forholdsregler skulde strax tages for at søge Godtgjørelse ved eders Fædrelands Love, for eders Fornrettelser; der blev følgelig afsendt to Sendebud for det Øiemed. (Lad dette være tilstrækkeligt, thi dette falder maaskee i Fjendens Hænder). Vi har ikke modtaget nogen Aabenbaring nu i lang Tid, og ingen skreven Aabenbaring om Zions nærværende Tilstand; men det har været aabenbaret til Joseph, og meddeelt mig af ham, at Brødrene i Zion skulde ikke sælge nogen af deres Arvelod, ei heller flytte ud af Countyet, undtagen de, som underteguede Overeenskomsten om at flytte bort, og dersom det bliver fornødent for dem at flytte for deres personlige Tryghed Skyld, da lad dem veiledes ved Viisdom, og søge sig et Hjem, hvor Herren skal aabne Vei for dem.

Dersom Ældste Phelps nødes til at flygte der fra Stedet, da lad ham tage sin Familie og Ældste Cowderys Hustru, og komme til Kirtland, men ikke bringe nogen Ting med, undtagen hans Sengklæder og Gangklæder; og lad Ældste Gilbert udstyre ham med Midler til at dække hans Omkostninger; men det vilde ikke være hensigtsmæssigt for Ældste Phelps at komme, forudsat Udsigterne er gunstig for et Forlig, saa at de Hellige ikke nødes til at forlade Countyet. Vi kan ikke gjøre mere for eder end vi gjør; men vi har denne store Husvalelse, at Gud vil befri Zion, og stadfæste eder paa eders stedsevarende Arvs Land. Husker paa, at dette er alene for at prøve eders Tro, og den, som vinder og er bestandig indtil Enden, vil blive belønnet hundrede Fold i denne Verden, og i den tilkommende Verden arve evigt Liv; saa Brødre, I har stor Aarsag til at fryde eder, thi eders Forløsning stunder til:

Præsident Joseph og Sidney er ude paa en Mission, og vi venter dem ikke tilbage førend hen i November. De er reist ad nad Eriesøen til Niagara, hvorfra de venter at tage ind i Øvre-Canada, saa vidt som til Long-Point, og prædike paa alle de større Steder paa deres Vei.

Vi holdt et Raad imorges, angaaende at bygge osv. Der afgjordes ved Raadsforsamlingen, at vi skulde ophæve Templets Bygning i Løbet af Vinteren, fordi vi manglede Materialier; og at berede og gjøre alle Ting færdige for atter at

begyndte tidlig i Foraaret. Vi kom ogsaa overeens om, strax at lægge Haand paa at opføre et Hus til Bogtrykkeriet, hvilket kommer til at være 30 og 38 i Brede og Længde paa Grunden; den første Etage at indrettes for Propheternes Skole denne Vinter, og den øvre Etage for Bogtrykkerpressen.

Oliver brød op for at reise til New-York den første i denne Maaned, paa Trykkeriets Vegne, med 800 Dollars. Der vil være saa mange Hænder beskjæftigede paa Huset, som der kan arbeide, og enhver Bestræbelse vil blive gjort for at sætte Trykkeriet i Virksomhed og publisere Stiernen, begyndende fra det sidst trykte Nummer; og at bestyres ved Oliver, (indtil en Leilighed tilbydes til at overføre den igjen til Zion, til at styres ved „W. W. Phelps og Co." som sædvanlig), og under Firmaet „F. G. Williams og Co." betitlet: de „Sidstedags-Helliges Sendebud og Advokat." Det er sandsynligt, at Stjernen vil blive befordret til Subskribenterne ved første December. Oliver har skrevet til eder for at erfare Subskribenternes Navne og Bopæl, og dersom I ikke har sendt dem, da ønsker vi eder at sende dem strax, at der ikke skal være noget Ophold, idet Bladene gaaer til Subskribenterne, saa snart de kan trykkes.

Biskop Whitney afgik ogsaa til New-York paa samme Tid for at gjøre Indkjøb til sin Krambod i Kirtland, med Penge nok til at betale begge Etablissementers Gjeld, og venter at bringe et større Forraad af Gods end paa nogen tidligere Tid. Saaledes seer I Guds Godhed og Barmhjertighed, idet han forsørger sine Hellige. Ikke een Uge førend Biskop Whitney brød op syntes Veien at være tilstænget, og 1000 eller 1200 Dollars var det meste han havde, og vidste ikke hvor han skulde faae det Beløb han manglede, men ved en mærkværdig Mellemkomst af det guddommelige Forsyn, udstyredes han med alt det han behøvede, derfor, lad os alle opløfte vore Hjerter i Taknemmelighed til Gud og prise hans hellige Navn, at han er en nærværende Hjælp i al Nødstid.

Vi har seet et Brev, skrevet til Søster Whitney i Nelson, der har en stor Deel at sige om Tungemaals-Gaven, og den Fortolkning hvilken var given ad Propheties Vei, nemlig, „at Zion vilde vorde befriet ved Domme;" og at visse navngivne Personer vilde gaa til saadanne og saadanne Steder iblandt Lamaniterne, og „store Ting vilde skee med dem;" og tillige, at to Lamaniter var i en Forsamling, og den følgende Propheti var leveret til dem: — „at de var vore Venner, og at Herren havde sendt dem did; og Tiden vilde snart komme, naar de skulde antage Evangeliet;" og „at dersom vi vil ikke fegte for os selv, Indianerne vil fegte for os." Endskjøndt alt dette maaskee er sandt, saa er det dog ikke nødvendigt, at det skulde tales, thi det er af ingen Nytte til de Hellige, og her er en Tendents til at opægge Folket til Vrede.

Ingen tungetalet Propheti skulde publiseres, og det af denne Aarsag: Mange, der paastaaer at have Fortolkningsgaven, er tilbøielige til at tage feil, og mon ikke give den sande Fortolkning af hvad der tales; derfor, stor Omhu skulde haves med Hensyn til denne Ting; men, dersom Nogen taler med fremmede Tunger et Formaningsord, eller af Lærdommen, eller Evangeliets Grundsætninger osv., lad det fortolkes til kirkelig Opbyggelse.

Naar I modtager dette Brev, ønsker jeg eder at skrive strax, og addressere eders Brev til David Elliot, Chagrin, Cuyahaga-County, Ohio, og sætte dette Mærke x, bag paa det, dersom I ønsker det ikke

opbrudt, og han vil befordre det til os; og I vil behage at nævne i eders Brev, hvor og til hvem vi skal addressere, og saaledes kan vi undgaa Opsnappelse osv. Eders i Kjerligheds Baand

F. G. Williams.

Paa denne Tid cirkulerede et ondt og snedigt Rygte, at Zion skulde udstrækkes saa langt østlig som Ohio, hvilket i en vis Grad gik ud paa at dele de Helliges Tanker, og det fremkaldte øieblikkelig en Ubestemthed om at flytte did ifølge Befalingerne; men Rygtet blev snart rettet og Brødrene vedblev at flytte til Zion og Kirtland.

Den 11te forlod vi Westfield og fortsættende vor Reise tovede den Nat hos en Mand ved Navn Nash, en Vantro, med hvem vi ræsonnerede, men til intet Gavn; og den 12te ankom vi til Fader Neckersons, og jeg modtog da følgende "Aabenbaring," see P. B. 95de Afd.

Paa den følgende Dag Ældste Rigdon prædikede for en stor Forsamling hos Nickersons, og jeg bar Vidnesbyrd og Herren gav os sin Aand paa en mærkværdig Maade.

Mandagen den 14de. Fortsatte vor Reise til Canada og ankom til Lodi, hvor vi havde en Bestemmelse og prædikede om Aftenen til en lille Forsamling, og gjorde en Bestemmelse for Tirsdagen den 13de Klokken 10 Formiddag at være i det presbyterianske Forsamlingshuus. Timen kom, men Husets Opsynsmand vægrede sig ved at aabne Dørene, og Mødet var da forhindret. Vi tog strax bort, efterladende Folket i stor Forvirring, og fortsatte vor Reise indtil Fredagen den 17de, da vi ankom til F. A. Nickersons Huus i Øvre-Canada, havende passeret igjennem et deiligt, veldyrket Land, efter at vi havde indtraadt i Provindsen, og havde havt mange særegne Følelser med Hensyn til baade Landet og Folket. Vi modtoges venligen hos Nickersons.

Søndag Morgen, den 19de, Klokken 10 mødte vi med en opmærksom Menighed i Brantfort; og den samme Aften en stor Forsamling i Mount-Pleasant, hos Hr. Nickersons. Folket gav godt Agt paa hvad der taledes.

Tirsdagen den 21. Vi gik til Landsbyen Colburn; og endskjøndt det sneede stærkt, tændte vi Lys og holdt et Møde Onsdag Aften, og opponeredes offentlig af en Wesleyaner-Methodist. Han var meget larmende, men viste stor Mangel paa Fornuft, Kundskab og Viisdom, og gav os ingen Anledning til at svare.

Den 23de. I Hr. Bemans Huus i Colburn, hvorfra vi reiste den 24de til Waterford, hvor vi talte til en lille Forsamling, thi der var Regn; derfra til Mount-Pleasant, og prædikede til en stor Menighed den samme Aften, medens Nickerson og hans Hustru erklærede deres Tro paa dette Værk, og begjærede at døbes. Stor Opvækkelse herskede paa ethvert Sted vi besøgte.

Den 25de. Prædikede i Mount-Pleasant; Folket var meget ømhjertet og andægtigt.

Søndagen den 26de. Jeg prædikede til en stor Mængde i Mount Pleasant, hvorefter jeg døbte tolv, og paa Andre var der gjort dybt Indtryk, og de ønskede atter et Møde, hvilket jeg bestemte til den følgende Dag.

Den 27de. Om Aftenen, Brødsbrydelse og Haandspaalæggelse for den Helligaands Gave og for Confirmation, idet vi havde døbt to til. Aanden var given i stor Kraft til Somme, og Fred til Andre.

Den 28de. Efter at have prædiket om Formiddagen, døbte jeg to og konfirmerede dem strax paa Stedet ved Vandet. Jaftes ordinerede vi E. F. Nickerson

til en Ældste; og een af Søstrene annammede Tungemaalsgaven, hvilken kom de Hellige til at fryde sig overmaade.

Omtrent dette Datum modtog Brødrene i Zion følgende Meddelelse fra Guvernør Dunklin, som Svar paa deres Ansøgning af 28de September:

Jefferson Stad, Exekutiv-Departementet,
den 19de Oktober 1833.

Til Edward Partridge, W. W. Phelps, Isaac Morley, John Corrill, A. S. Gilbert, John Whitmer og Andre:

Eders Memorial, hvori I ansøger om min Mellemkomst imod Voldsomhed, der har truet eder, og Godtgjørelse for Fornærrelser, der er tilføiet eder ved en Deel af Borgerne i Jackson County, har vi modtaget, og tilbørligen overveiet dets Indhold. Jeg skulde anse mig selv uværdig af den Tillid mine Medborgere har beværet mig med, monne jeg ikke hastigen anvende alle de Midler, som Konstitutionen og Lovene har henstillet til min Raadighed, til at afværge de Ulykker, som I truer med.

Vores er en Regjering af Love; til dem vi alle skylde Lydighed; og deres trofaste Administration er den bedste Garanti for Nydelsen af vore Rettigheder.

Ingen Borger, eller Antal af Borgere, har Rettighed til at tage Opreisningen for deres Fornærmelser, enten de er virkelige eller indbildte, i deres egne Hænder. Saadan Opførsel leder til at tilintetgjøre selv det menneskelige Samfunds Existenze, idet den kuldkaster den Grundvold, paa hvilken det er grundfæstet. Jeg er uvillig til at overbevise mig om at nogen Deel af Missouri-Statens Borgere har saaledes tabt Betydningen af disse Sandheder, at der vilde behøves Udøvelse af Magt, for at faae dem til at have Agtelse for dem.

Efter at have raadført mig med General-Advokaten, og øvet mit bedste Skjønnende, vil jeg nu raade eder at forsøge Lovenes Kraft. Eders Kredsdommer er en Bevarer af Freden: dersom nogen af eder aflægger edeligt Vidnesbyrd for ham om at eders Liv trues, og at I troer eder i Livsfare, det vil være hans Pligt at lade Forbryderne hæfte og tvinge dem til at holde Fred. Fredsdommerne i deres respektive Countyer har den samme Authoritet, og det er deres Pligt at udøve den. Lad da denne være eders Fremgangsmaade: anskaffer en Arrestbefaling, tilstiller den til den beskikkede Embedsmand, og det Experiment vil være som en Prøvesteen, om Love kan fredelig overholdes eller ikke. Ifald de ikke kan det, og den Kjendsgjerning officielt notificeres til mig, da bliver det min Pligt at tage saadanne Skridt, som vil iværksætte en nøiagtig Udøvelse af Lovene.

Med Hensyn til de Fornærrelser I har udholdt ved Bedærvelsen af Eiendom osv., da er Loven til Godtgjørelse; jeg kan ikke tillade mig selv at betvivle, at Retterne jo vil være aabne for eder, ei heller at I vil have Vanskelighed ved at skaffe lovmæssige Advokater til at paatale eders Sag for hvad Skade I har lidt.

Ærbødigst
Eders lydige Tjener,
Daniel Dunklin.

Til
W. W. Phelps, Esq., Independence, Mo.

Strax efter Modtagelsen af Guvernørens Brev, begyndte Kirkens Medlemmer i Almindelighed (endskjøndt de havde ligget ledige siden Optøiet i Juli) at arbeide som sædvanlig, og at bygge og sætte deres Huse, Haver osv. i Orden.

Tirsdagen den 29de Oktober tog vi afsted fra Mount Pleasant paa vor Tilbagereise til Kirtland, og ankom til Buffalo den 31te.

Medens vi saaledes fortsatte vor Reise, var Brødrene i Zion travlt beskjæftigede

med at opfinde Midler, for at raade Bod paa deres Ulykker; og efter at have raadslaaet med fire Prokuratorer fra Clay County, dernæst at have mødt for Retten i Independence, modtog de fra dem følgende Brev samme Dag, som det var skrevet; hvilket jeg vil heelt afskrive, for at det Princip, ved hvilket Prokuratorerne i denne Slægt fremdrives, kan optegnes, saavel som de Vanskeligheder de Hellige havde at imødegaae, ved at iværksætte hvad Gouvernøren skrev:

"Independence, d. 30. Oktbr. 1833.

"Gentlemen. — Den første Ting, der er nødvendig at gjøres under vore Omstændigheder er, at komme paa det Rene med og fastsætte hvor stort Salarium der bør betales, og at sikkre Indbetalingen deraf ved de nødvendige Dokumenter; og dernæst paahviler os det Ansvar at give Raad. Vi arbeider im under alt det Ufordeelagtige af det vi indlader os paa, uden nogen af dets Fordele; det tilkommer derfor os at vide, om vi kan komme overeens med Hensyn til Salariet eller ikke; og at vi tilmed skulde betales overeensstemmende med den Stilling, hvori vi sætter os. Vi har havt en betydelig udstrakt Praxis her iblandt disse Folk, og naar vi indlader os med eder, maa vi vente at tabe Størsteparten af den, hvilket vil være et betydeligt Tab for os alle; desuden, den Summa her omhandles maa være meget betydelig, og den omhandlede Summa i Almindelighed være Salariets Maalestok. Idet vi tager alle disse Materier i Betragtning, foreslaaer vi eder at komme til os med alle de Processer De ønsker at føre, og vi besørger dem allesammen heelt igjennem for den Summa 250 Dollars pro Persona, som udgjør for os alle fire den Summa 1000 Dollars.

"Dette synes maaskee at være en stor Sum til Salarium for Prokuratorer i dette Land, men de heri indviklede Omstændigheder gjør det nødvendigt. Denne Materie maa man allerførst bringe i Orden, og dernæst for nærværende Tid give saadanne Raad, som Viisdom synes at diktere, og som kan være nødvendigt for eder, og i rette Tid vil vi føre Processerne. Dersom I synes om dette Forslag, vil I behage at exequere Gjælds-Forskrivninger, og sende dem til os; og dersom I ikke samtykker deri, behag at underrette os strax derom i et Brev, thi vi kan efter al Sandsynlighed engageres paa Modstandernes Parti. Dog foretrække vi at føre eders Processer, efter som Pøblen har truet os, vi ønsker at vise dem, at vi ikke bryder os om deres tomme Skryderier.

(Undertegnet) Wood,
Reese,
Doniphan og
Atchison."

Som den sidste Tilflugt, antog Brødrene dette Forslag, og Brødrene Phelps og Partridge gav deres Gjældsforskrivning af eet Tusinde Dollars, endosseret af Gilbert og Whitney. Ikke saasnart havde denne Nyhed udbredt sig iblandt Pøblen, førend den begyndte at stimle sammen og berede sig til en Batallie.

Fredagen den 1ste November 1833, Kl. 8 Formiddag, forlod jeg Buffalo, og fandt min Familie havde det godt, overeensstemmende med Herrens Forjettelse i Aabenbaringen af 12te Oktober, for hvilket jeg takkede min himmelske Fader.

Torsdagaften, den 31te Oktober, gav de Hellige i Zion tilstrækkelig Beviis paa, at intet Pant, skriftligt eller mundtligt, var længer til at agte paa; thi den Aften skete det, at imellem 40 og 50 Personer i Tal, mange af dem bevæbnede med Bøsser, skred frem imod en Green af Menigheden vesten for Big-Blue-River, og rev Taget af og tildeels sløifede ti

Vaaningshuse; og midt iblandt Skrig og Raab af Qvinder og Børn, slog og mishandlede de adskillige af Mændene paa en vild og barbarisk Maade, og med deres græsselige Trusler skræmmede Qvinder og Børn ud i Drken. Saadanne Mænd, som kunde undslippe, flygtede for at redde deres Liv; thi meget faa af dem havde Vaaben, ei heller var de samlede; og de truedes med Døden, dersom de gjorde nogen Modstand; derfor, Saadanne, som ikke kunde undkomme ved at flygte, blev overdængede med Stene og pryglede med Geværkolber, Kjeppe osv.

Fredagen den 1ste November kom Qvinder og Børn ud fra deres dunkle Tilflugtssteder, for med hjerteskjærende Angst at skue hvorledes en samvittighedsløs Pøbelhob havde raset, samt deres Ægtemagers saagodtsom sønderslidte Legemer, og deres nedrevne Huse, og noget af deres Husgeraad var borte. Husvilde og ubeskyttede ved den borgerlige Lovs Kraft i Jackson County; den ublide Novembermaaned ligesom stirrende dem i Ansigtet og lydeligen forkyndende at en haard Vinter nærmede sig; Pøblens vedvarende Trusler, at de vilde uddrive enhver "Mormon" af Countyet, og Manges Uformuenhed til at flytte, fordi de var saa fattige, alt dette foraarsagede en ubeskrivelig Hjerteangst.

Fredag Aften, den 1ste November, foretog et Parti af Pøbelen sig at angribe en Green af Menigheden paa Slætten, omtrent 12 eller 14 engelske Mile fra Landsbyen.

To af dem var udsendte iforveien som Spioner, nemlig: Robert Johnson og Een ved Navn Harris, armerede med Bøsser og Pistoler. De opdagedes af nogle af de Hellige, og uden at den mindste Fornærrelse var gjort mod dem, slog bemeldte Johnson Parley P. Pratt med sin Geværkolbe over hans Hoved; hvorefter de blev grebne og satte i Varetægt indtil om Morgenen; og man troede, at derved forebyggedes et almindeligt Angreb af Pøbelen om Natten. Om Morgenen løslodes de uden at de led den mindste Fornærmelse.

Den samme Aften begyndte et andet Parti i Independence at stene Husene, indbryde Døre og Vinduer, fordærve Møbler osv. Den Tilbygning af Teglsteen, der var bygget til A. S. Gilberts Vaaningshuus, blev tildeels revet ned denne Nat, og Vinduerne paa hans Bolig blev slaaet ind med Teglsteensstumper og Stene, medens en fremmed Mand laa syg af Feber i hans Huus.

Den samme Nat blev tre Døre paa de Herrer Gilbert og Whitneys Krambod ituslagne, og efter Midnat laa Varerne spredte omkring paa Gaderne, saasom, trykte Bomuldstøier, Tørklæder, Shawler, Kammerdug osv. Et udsikket Sendebud kom fra Landsbyen efter Midnat til en Deel af deres Mænd, som havde samlet sig omtrent en halv Miil fra Landsbyen, for at bevare Livet, og berettede, at Pøbelen rev Huse ned og slængte Krambodens Vare omkring paa Gaden. Den største Hob af Pøbelen flyede da dette Compagni lod sig tilsyne.

(Fortsættes).

Skandinaviens Stjerne.

En Tour til England. Vort Besøg i England, og det at kunne edsage det sidste Selskab af de udvandrende Hellige herfra til Liverpool, var os en

sand Fornøielse og en sand Forfriskning, efter at have arbeidet Nat og Dag paa Emigrationens Anliggender, og vi tænkte, at en kort Beretning om Reisen osv., vilde ikke være uinteressant for vore Læsere. Vi forlod Kjøbenhavn den 26de om Eftermiddagen med Dampskibet Eideren, idet en uhyre Mængde Mennesker var kommet ud for at see os afreise; men der herskede efter Omstændighederne baade Orden og Tanshed. De Hellige var glade ved at forlade deres Fødeland for at søge et nyt Hjem i det fjerne Vesten og deeltage i Herrens Huus's Velsignelser og blive dygtiggjort og beredt til at bo med de Retfærdige paa Jorden. Vi ankom lykkelig til Kiel næste Morgen aarle, hvor de Reisende blev ført til et godt Sted, hvor de maatte tøve til den 30te, under hvilket Ophold de fordrev Tiden ved Haandarbeide, Læsning, Sang og Bøn og var flere Gange samlet til Gudstjeneste eller for at faae Undervisning. Bestandig Fred og Enighed. Vi reiste paa Jernbanen fra Kiel til Glückstadt, hvor de maatte vente til den 7de Januar, fordi Havnen og Floden var tillagt med Jis. De Reisende var taalmodige, og uagtet de blev opholdt og ønskede at fortsætte deres Reise, de hverken knurrede eller klagede over Guds Styrelse, men derimod fastede og bad til Ham, at der maatte aabnes Udvei for dem, hvilket ogsaa skete til deres Glæde og Tilfredshed. Medens de laa der, var de forsynet med en god Sal og havde det saa godt, som Omstændighederne tillod. De brugte Tiden som før, fredeligt og stille, vidende for vist, at de var saa langt paa deres Reise. Omtrent Kl. 6 om Morgenen den 7de gik vi ombord paa Dampskibet Transit. Der var betydelig Jis i Floden, men vi kom godt igjennem den og havde en meget heldig Overfart over Nordsøen og landede i Hull den 9de omtrent Kl. 3 Eftermiddag, hvorpaa vi afreiste omtrent Kl. 6 samme Dag med Extratog paa Jernbanen til Liverpool, hvor vi arriverede Kl. 2 næste Morgen, næsten alle vel; dog var der nogle Børn, der leed af Forkjølelse. De Reisende fik et bequemt Opholdssted, hvor de nød Kost og Logi indtil de gik ombord. Under dette Ophold blev de prøvet derved, at deres Børn formedelst Forkjølelse fik Feber og 22 af dem døde, tilligemed to Voxne. Disse, som saaledes maatte miste deres Nærmestpaarørende, bar deres Skjæbne med den Taalmodighed, der udmærker Guds Børn.

Selskabet gik ombord paa Benjamin Adams den 22de, blev synet af Doktoren den 24de, da han erklærede femten usikkede til at reise med, hvorfor de blev bragt iland paa Hospitalet for siden at sendes til Ny Orleans, naar de blev vel nok. Benjamin Adams seilede den 28de. Da vi havde gjort alt hvad der stod i vor Magt for de Helliges Befordring, aflagde vi et kort Besøg iblandt de Hellige i England, med den Fornøielse at tale til deres forsamlede Mængder i Birmingham og Hull, og havde mange behagelige Øieblikke og nød af deres Gjæstfrihed, hvorved vi følte en stor Forfriskning baade i Legeme og Aand; og som Pligten nu kaldte os til vor Virkekreds igjen, gik vi ombord i Dampskibet Emperor den 2den Februar om Aftenen og afgik omtrent Kl. 8, havde en meget behagelig Overfart over Nordsøen og arriverede i Hamborg den 4de omtrent Kl. 9 om Aftenen, og tøvede hos Ældste G. C. Reiser, som forestaaer den tydske Mission, og kom med os, og da det blev for sildig til at reise om Mandagen den 6te, saa maatte vi vente til den 8de, da vi tog ad Jernbanen til Kiel og laa der om Natten, afreiste med Dampskibet Eider den 9de Kl. 12 og kom lykkelig og vel til Korsøer Kl. 9 om Aftenen, tog Extravogn til Roeskilde, hvor vi arriverede den 10de, Kl. 9, efter

at have kjørt hele Natten i meget strængt Veir, afreiste med Banetoget Kl. 12½ og kom til Kjøbenhavn omtrent Kl. 2, taknemmelig til vor himmelske Fader for en lykkelig Tilbagekomst og for Helsen og at finde Ældste Hansen ved god Helsen og godt Mod, atter at nyde hans Selskab, som har arbeidet saa tro for Sandhedens Sag, og med hvem vi venter at vedblive vort Arbeide i Forening til Gavn for Menneskene, indtil Guds Forsyn ordner det anderledes. Som altid ønsker vi det maa gaa alle de trofaste Hellige vel, og Enhver, der er oprigtig af Hjertet, bedende Gud at velsigne eder for evig.

Til de Hellige.

Kjøbenhavn den 4de Febr. 1854.

Kjære Brødre og Søstre. Idet jeg atter adlyder Aandens Drift til at skrive nogle Ord til eder efter apostolisk Viis, beder jeg min Fader i Himlen i vor Herres Jesu Christi Navn, at give eder Naade til at forstaae hvad I læser, samt til ikke at forarge eder over mit Sprogs Ufuldkommenhed, men bære over med mine Feil, dersom I finder nogen.

Uagtet jeg ikke er personlig kjendt med eder alle, saa strækker mit Kalds Pligter sig dog til eder alle, hvilket jeg føler især i denne Tid, da jeg i visse Henseender staaer ligesom *ene*, dog ingenlunde *forladt*, hverken af Herren eller af Brødrene; og jeg haaber herved at overbevise eder om, at jeg har ikke forglemt eder, men kjender nogenlunde eders Kaar baade aandelige og timelige, enten I har Fred eller lider Forfølgelse, eller I lider under adskillige Fristelser.

Der er Nogle, der har forladt Saliggjørelsens trange Sti og er gaaet tilbage til deres Eger. I Elskelige, vogter eder for Saadanne, eller rettere sagt, for deres forføriske Tale og fordreiede Lærdomme og tragter hellere efter **Guds Rige og dets Retfærdighed**, idet I grunder paa hans Lov Dag og Nat, at I maa vore og trives af den uforfalskede Mælk. Dersom I gjøre dette i *sand* Ydmyghed og med Tro og Bøn, da vil eders Bygning ikke kunne fordærves ved nogenslags Prøvelse, hverken ved Vold eller ved List.

De Prøvelser, der skeer igjennem disse, som vi elsker og agter mest, synes i Almindelighed at være iblandt de strængeste. Jesus sagde: „Vel er det fornødent, at Forargelser skulle komme; men vee den, ved hvilken de kommer," osv. Det staaer altsaa i Guds Haand at handle med Overtræderen saasom han vil, og han vil vistnok handle retfærdigt i alle Sager. — Hvorledes gik det David, hvem han elskede saa høit? — Hvorledes gik det Judas Ischariotes? — Lader os da ikke sørge ei heller dømme, men hellere see til os selv, at ikke vi tager feile Skridt, medens vi bekymrer os om Andre, fordi de ikke vandre ret. Enhver skal faae Løn for sine Gjerninger, enten de er gode eller onde. Lader os derfor alle som een stræbe fremad paa Veien til Fuldkommenhed, og ikke ænse Djævelens mangehaande Anslag, som stilles for os paa alle Kanter i mange forskjellige Skikkelser og Farver for om muligt at lede os paa Afveie og føre os bort fra Lyset til Fordærvelse.

Efterhaands som Guds Børn bliver stærke formedelst Erfaring og Prøvelse, saa vil de møde nye Prøvelser, og derfor er det nødvendigt for dem altid at bede og ikke blive trøt; ei heller bør de bede tvivlende, men troende at de skal faae det, der er dem gavnligt, af den kjærlige Fader, som giver gjerne og uden at bebreide, og som sendte sin eenbaarne Søn som et Forsonings-Offer for Syndere, som vil omvende sig. Saa lader os huske paa, at vi netop lever paa de Tider, da Himmelens Gud vilde „handle underligt, ja paa det Underligste;“ — en Tid, da mange Ting skal skee, som vil forbause Menneskene — og husker paa, at det er Ham, der opretter Riget i disse sidste Dage, og det vilde være høist ubilligt at forvente, at hans Fjende ikke skulde forsøge paa at forhindre dette Værks Fremgang ved alle mulige Midler og Maskinerier. Seer da til at I samler Kundskab og bliver **forstandige,** ved Tro, ved Læsning, og af alt hvad I seer og hører rundt omkring eder dagligen, dog uden at besmittes. Om I da drager til Zions Land, (som forstandige Mennesker, vidende hvad I har bygget paa), da vil I ikke finde eder skuffet i eders Forventninger, saasom Nogle, der har vandret did i Vantro, med vrange Begreber og verdslige Interesser, og er bleven til Fjender af Christi Sag. Jeg ønsker I skulde være forstandige og ikke tænke at en saadan Reise kan udføres aldeles i Mag uden nogen Prøvelse, eller at Jorden histovre vil yde sin Afgrøde uden at den dyrkes. Der er ingen sand Glæde at finde nogensteds, hverken her eller der, hverken paa Jorden eller i Himlen, uden Arbeide. Dovenskab hører til Mørket. Guds Riges Opbyggelse er en Lysets Gjerning, og dertil behøves et Folk, som ikke er bange, søvnigt, karrigt eller egensindigt; og, mon den Almægtige være afhængig af os? — mon han behøver at tigge os om at udføre hans Arbeide? Skulle han ikke kunne opreise sig et andet Folk, der vilde gjøre hans Villie uden Knur, lige saa godt som vi? — Mine Elskelige, gjør ikke eet Skridt, uden med en levende Tro og med Besindighed.

Brødre, befatter eder ikke med det, som I ikke veed er for eder; — tænk ikke at alt, hvad der ei er forbudet, er tilladt. Gjør ikke Løfter, som I ikke har god Grund til at tro I kan holde, og allermindst saadanne, som ikke er eder tilladt at gjøre. (Her er altsaa en Lov, og en Lovs Overtrædelse paafører Straf, skriv det paa eders Hjertes Tavle). Vogter eder for Snarer paa ethvert Sted, saa skal Herrens Engle være eder til Hjælp, at I ikke skal falde, end ikke om I skulde snuble; du skal staa fast der, hvor din Forgænger maaskee faldt, dersom du er agtpaagiven og gaaer frem med Forsigtighed. Den derimod, som er nagtsom eller mener sig at være viis og forstandig nok til ikke at blive bedragen, vil staa Fare for at falde, og hvo veed, om han vil nogensinde komme til Opreisning igjen. Dette være nok for de Forstandige, og Daare behøver jo ingen at være.

Ingen skulde rose sig af sine gode Gjerninger, ei heller burde Nogen prale af hvad de har lært ved en daarlig Vandel, men hellere med et synderknust Hjerte takke Herren deres Gud for hans Naade og Barmhjertighed mod sine faldne Skabninger.

Qvinden er Manden en uvurderlig Gave og Velsignelse af Gud, hvorfor han burde betragte hende som saadan, og ikke lade hende være hans „Herskerinde,“ ei heller kalde sig hendes „hengivne,“ men hellere være den hengiven, som er over os i Magt og i Værdighed. Den Mand, der lader sig beherske af sin Hustru,

udelukker haade sig og hende fra den evige Ophøielse i Guds himmelske Rige, hvilken alene kan opnaaes ved stræng Lydighed mod hans Lov. Lige saa urigtigt og Gud mishageligt er det, naar Manden gjør sin Hustru til Træl under sig eller paa nogen Maade misbruger den Magt og Myndighed, der netop er ham anbetroet til deres Velsignelse, som er ham given at være et Hovede for. Sandelig siger jeg eder, dersom han ønsker deres Selskab i den evige Salighed, da maa han lære og gjøre sine Pligter, medens han er her. Her skal vi prøves og beredes, og Tiden er kort. Mon det være tidsnok i Opstandelsen at kjøbe Olie? Mon det da være tidsnok at tænke paa Retfærdighed?

Kunne I tænke eder Noget mere kjært og ønskeligt, end atter at blive samlet med dem, hvis Selskab har gjort eder Livet sødt, medens I var her? Forestiller eder, om I kan, et saadant Møde, en saadan Gjenforening af Mand og Hustru, Forældre og Børn; ligemeget naar de er hensovede, ligemeget hvor deres Støv har ligget.

Vort Legeme er kommet af Jorden og hører den til, og hvor gjerne ville vi ikke leve paa den igjen, naar den er bleven befriet fra sin Synderbyrde. Salige er de Sagtmodige," siger Frelseren, „thi de skal **arve Jorden.**" En saadan Salighed er ønskelig at faae Deel i, og jeg troer ikke, at den algode og kjerlige Gud vil negte en eneste Sjæl Adgang dertil, som ittide vil adlyde hans Røst og i al Sagtmodighed vandre ad den Vei, som hans Ord betegner og hans Aand er villig til at belyse.

Det er visselig en god Lignelse, at ligne Guds den Hellig Aands Veiledning ved en Lygte paa vor Sti; thi den lyser for os Trin for Trin paa vor Vandring gjennem dette tykke Mørke af Synd og Vantro, som omgiver os i denne Verden, og lader os ikkun skimte Fremtidens store Begivenheder og den tilkommende Verdens Kræfter og Herlighed, (eller som Paulus siger, „vi see som i et Speil,") hvilket er nok til at give os Mod til at **gaa frem,** vidende, at vi med hvert Skridt kommer nærmere til Maalet. Vilde det ikke være godt at kunne sige: min Rigdom er der, hvor hverken Tyve kan indbryde og stjæle den, eller Møl eller Rust fortære den. Lader os da bekjende, at alt hvad vi eier er ikkun et Laan fra Herren, ved hvis rette Brug vi skal gjøre os værdige til hans Naade.

Herren har ogsaa sagt, „Salige er de Barmhjertige, thi de skal vederfares Barmhjertighed;" værer derfor ikke ubillige i eders Fordringer mod en Synder, som gjør en sand Omvendelse. Vogter eder for den blinde, ligesom tøileløse, Nidkjerhed for Retfærdighedens Sag, (som den vil hedde), som og for den utidige Medlidenhed, som saa ofte indfinder sig; thi begge Dele har nedstyrtet Mange fra høie Steder ligesom de Gergeseners Svin blev nedstyrtet i Havet.

"Salige er de Rene af Hjertet, thi de skal see Gud." Disse er ogsaa Jesu egne Ord.

Os er bleven lært, at Zion betyder „De Rene af Hjertet." Altsaa, om vi skal tilkomme dette Navn, da har vi bestandig noget at gjøre med os selv, idet vi med Frygt og Bævelse for Herrens hellige Aasyn stræber at rense os og holde os rene fra alt hvad der er ureent. Det er de Rene af Hjertet, der vil kunne taale Herrens Tilkommelse, naar hans hellige Majestæts Herligheds Glands skal skinne fra Østen og indtil Vesten paa den Dag, der skal brænde som en Ovn, da

de Ugudelige skal være som Halm, og ikke lades hverken Rod eller Qvist. Tænk ikke jeg er for strænge; jeg veed at det gjelder mig saavelsom eder, men jeg veed ogsaa, at vi kan om vi vil. Gud give os Naade dertil.

Af sexten Brødre, som blev udsendt fra Storesaltsøstad ved Generalconferenzen i October 1849 til forskjellige Lande i Europa, er jeg nu den eneste, som endnu er ude paa Missionen; men enten jeg snart eller seent bliver afløst, og kan vende hjemad, det bør være lige meget, saa længe Guds Villie skeer; men i al Fald vil jeg bede om eders Bistand, idet I ihukommer mig for vor himmelske Faders Throne i eders Bønner med Kjerlighed og skjenker mig den Tillid, som er fornøden for mig i Forhold til mit Kald; og jeg vil stræbe at tjene tro indtil Enden, saa at jeg kan forlade mit Fædreneland uden nogen retfærdig Bebreidelse af eder eller nogen af mine Medmennesker i disse Riger, men med en god Samvittigheds Overbeviisning, at jeg, som et strøbeligt Menneske, har strøbt formedelst Naade at udrette mit Ærende efter min himmelske Faders Villie, hvem jeg beder om Tilgivelse for mine Feil i vor Herres Jesu Christi Navn, og ham tilkommer Æren og Prisen baade nu og i al Evighed; Amen.

Eders i Herren forbundne Broder og Tjener
P. O. Hansen.

En Lovsang.

Mel. Du, du boer i mit Hjerte osv.

O Gud! Dig vi tilbede!
Dig, Dig! lovsynge vi!
Aanden Hjerterne lede,
Og føre Bønnen og Sangen til Dig.
:,: Ha—le—lu—jah!

Naar vi Din Gjerning betragte,
Fyldes vort Hjerte med Lov
Til Dig, hvis Engle os bragte
Sandheden, Lyset, den himmelske Lov.

Almagt Din Throne befæster;
Viisdom er Skabelsens Lov;
Retfærdigheden sig strækker
Saavidt som Firmamentet det naaer.

Herlig skuer mit Øie
Stjerner paa Himlen den blaa,
Funklende i det Høie; —
Gudernes Sønner throner derpaa.

Himlen spreder Din Ære;
Jorden klæder Du skjøn;
Luftens vingede Hære
Istemmer selv Dig en Lovsang saa skjøn.

Englene for Din Throne
Frembær vort Offer, vor Bøn.
Ved Din høire Haand throner
Vor Igjenløser, Din eenbaarne Søn.

Zion, syng Hosianna!
Zion, lovsyng Din Gud!
Thi han vil Dig annamme,
Jesus Din Konge, Du selv er hans Brud.

Sandheds-Ordet forkynder
Sabaths-Hvilen saa stor.
Da skal den, som ei synder,
Bygge og plante i tusinde Aar.

Frederiksstads Arrest i April 1853.

J. A. Ahmansson.

Indbetalt til Contoret siden den 1ste Februar.

A. P. Trane	24	Rbd.	"	Mk.	"	Sk.
J. P. Folkmann	10	—	"	—	"	—
P. Hansen	3	—	"	—	"	—
J. A. Wippert	34	—	1	—	"	—
H. Hansen	6	—	5	—	13	—
O. Larsen	2	—	"	—	"	—
M. Olsen	4	—	"	—	8	—
Summa	84	—	1	—	5	—

Trykfeil.

Nr. 9, Side 138, 2den Spalte, 26de Linie, deres, læs: vores.

Indhold.

	Side.		Side.
Joseph Smiths Levnetsløb (fortsat)	145.	Til de Hellige	156.
Redactionens Bemærkninger	154.	Poesie	159.

„Skandinaviens Stjerne" udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned, og faaes paa Redactørens Contor i Gothersgade Nr. 28 og 29, 3die Sal.

Udgivet og forlagt af J. Van Cott.

Trykt hos F. C. Bording.

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

3. Aarg. Nr. 11. Den 1. Marts 1854. Priis: 6 ß pr. Expl.

Joseph Smiths Levnetsløb.

(Fortsat fra Pag. 154.)

En Richard Mc. Carty blev greben, idet han slog Stene paa Dørene og Godset laa rundt omkring ham paa Gaden, og blev øieblikkelig bragt for Samuel Weston, Esq., og en Klage blev da indgiven til Hr. Weston og forlangt en skriftlig Fuldmagt til at faae bemeldte Mc Carty hæftet; men Weston negtede at gjøre noget i Sagen den Gang. Mc Carty blev da løsladt.

Nogle Steder i Byen blev der samme Nat slukket lange Stænger igjennem baade Skudder og Vinduer ind i Værelserne til de forsvarsløse Qvinder og Børn, efter at deres Mænd og Fædre var udrevne af Pøbelen, som formedelst deres Feighed kom ti, femten, ja tyve Mand ad Gangen til et Huus.

Løverdagen den 2den November flyttede alle de Hellige omtrent en halv Miil ud fra Byen med det meste af deres Gods, og slog sig sammen tredive i Tallet, for at bevare deres Liv og personlige Eiendele.

Denne Nat mødte et Parti fra Byen et Parti fra hiinside Aaen og gjorde et Angreb paa en Deel af Menigheden, som boede ved Aaen omtrent fer Mile fra Byen. De rev Taget af een Vaaning og brød ind i et andet Huus, fandt Eieren, David Bennet, syg og sengeliggende, hvem de slog umenneskeligt, idet de svor, at de vilde skyde ham, og affyrede en Pistol, saa at Kuglen gjorde et dybt Skaar oven i hans Hoved. I denne Skjermydsel blev en ung Knøs af Pøbelen skudt i Laaret, men af hvilket Parti er endnu ualgjort.

Den næste Dag, Søndagen den 3die November, blev Fire af Menigheden afsendt til Lexington for at tale med Kreds-Dommeren og faae en skriftlig Paabydelse om Fred. To gik til Squire Silvers, som negtede at udstede nogen, af Frygt for Pøbelen, som han sagde. Denne Dag var der mange af Borgerne, der paa en venlig Maade raadede de Hellige at forlade Countyet saa hurtigt som muligt, thi det, som skete Løverdag Nat, havde gjort hele Countyet rasende, og de havde fast besluttet at komme ud Mandag og masakrere umaadeligt, og, kort sagt, det var et Ordsprog iblandt Pøbelen, at „Mandag vilde blive en blodig Dag."

Mandag kom, og et stort Parti af Pøbelen samlede sig ved Aaen, tog Færgebaaden, der tilhørte Menigheden, truede paa Livet osv. Men de forlod snart Færgen og gik til Wilsons Krambod,

omtrent en Miil mod Vesten fra Aaen. Der var forud sendt Bud til en Deel af Menigheden nogle Mile Vesten for Aaen, at Pøbelen anrettede Ødelæggelse paa Østsiden af Aaen, og at de Lidende ønskede Hjælp for at redde Liv og Gods. Nitten Mand stillede sig frem og begav sig paa Veien for at komme dem tilhjælp; men da de opdagede, at halvtreds eller tredsindstyve af Pøbelen havde samlet sig ved bemeldte Wilsons, saa vendte de om igjen. Da passeerte der to smaa Drenge ad Veien til Wilsons, og de underrettede Pøbelen om, at Mormonerne var paa Veien Vesten for dem. Imellem fyrre og halvtredsindstyve af dem begav sig strax paa Veien med Geværene i Haanden; og efter at have redet to eller halvtredie Miil opdagede de dem, da det omtalte Compagni af nitten Mand øieblikkelig skiltes ad og flyede i forskjellige Retninger. Pøbelen lod da deres Heste ind paa en Maisager, der tilhørte de Hellige, og søgte efter dem imellem Kornet og i Husene, truende Fruentimmer og Børn at de vilde nedrive deres Huse og dræbe dem, dersom de ikke sagde dem hvor Mændene havde skjult sig.

Saaledes havde de travlt med at søge efter Mændene og true Fruentimmerne, indtil et Compagni af tredive af de Hellige fra Sletten lod sig tilsyne, bevæbnet med syttен Geværer.

Det forrige Compagni af Nitten havde flygtet, og ikkun een eller to af dem var kommet tilbage for at tage Deel i den paafølgende Træfning. Da dette Compagni af tredive Mand kom nær, raabte nogle af Pøbelen til dem: 'Fyr! God damn ye, fyr!" Pøbelen skjød da to eller tre Skud, som blev besvaret af det andet Parti uden Tidsspilde. Pøbelen trak sig snart tilbage efter den første Ild, efterladende nogle af deres Heste paa Whitmers Maisager og to af deres Tal, H. L. Brazeale og Thomas Linvill, døde paa Pladsen. Saaledes faldt H. L. Brazeale, Een, som man havde hørt sige, "med ti Karle vil jeg vade i Blod til mine Knæer for at drive Mormonerne ud af Jackson Countу;" og næste Morgen fandtes hans Liig paa Kamppladsen med et Gevær ved Siden. Der var adskillige saarede paa begge Sider, men ingen dødeligt, undtagen een ved Navn Barber, af de Helliges Parti, han døde Dagen derpaa. Denne Fegtning foregik ved Solens Nedgang om Mandagen den 4de November, og endnu samme Nat blev der sendt Bud ud i alle Retninger under Foregivende af at sammenkalde Militsen, og udspredte overalt saadanne Rygter, som vilde forbanse og opvække de Uvidende, saasom, at „Mormonerne" havde taget Independence, og at Indianerne havde omringet den, og at de var allierede tilsammen osv.

Ikke tilfreds med at opbryde Kramboden og demolere en Deel af Gilberts Vaaning, lod de om Morgenen den 4de November Mc Carty, som var paagreben om Fredagen som een af dem, der havde gjort sig skyldig i Indbrud, faae en skriftlig Fuldmagt at arrestere Gilbert og andre af Menigheden for foregiven Overfald og for at have paagrebet Mc Carty for at arrestere ham.

Sildig om Aftenen, medens Retten var ifærd med Forhøret paa Raadstuen, var der en Gentleman, der ikke lod til at staae i Forbindelse med Retten, der saae, at Arrestanterne var uden Raad og i overhængende Fare, og raadede Gilbert og hans Brødre til at gaae i Arrest som den eneste Udvei til at redde Livet; thi den nordlige Dør var allerede stænget, og en rasende Pøbel trængte paa Huset, med den Beslutning at slaae og myrde; men ved denne Gentlemans Mellemhandling blev Gilbert og fire af hans Brødre ind-

satte i Jackson County Arrest, hvis mørkeste Hul maa have været som et Palads at ligne med en Retssal, hvor der hverken var Velfølelse eller Barmhjertighed, og intet uden Menneskenes Vrede i forfærdelige Trudsler fyldte Arrestanternes Øren. (Denne Gentleman var Samuel C. Owens, Protokolfører ved Countyretten).

Samme Nat blev Arrestanterne Gilbert, Morley og Corrill udtagt af Arresten for at gaae og tale med deres Brødre og forsøge hvad de kunde gjøre for Fred; og da de kom tilbage til Arresten Tirsdag Morgen Klokken omtrent 2 under Landsdommerens Varetægt, stod der en bevæbnet Trop, af ser eller syv Mand, nær ved Arresten og raabte dem an. Landsdommeren svarede dem og gav dem sit Navn og hans Arrestanters Navne, og raabte „fyr ikke! fyr ikke! disse Arrestanter er under min Varetægt" osv. Dog skjød de eet eller to Skud, og Morley og Corrill løb tilbage, men Gilbert stod, med flere Geværer rettet ad ham, fastholdt af Landsdommeren. To, der var mere desperate end de øvrige, forsøgte paa at skyde, men ingen af Skuddene vilde gaa af. Gilbert blev da slaaet ned af Thomas Wilson, en Kjøbmand i Byen.

Da kom der nogle af Indvaanerne, og Gilbert indgik atter i Arrest, hvorfra han tilligemed tre af hans Brødre blev losladt omtrent ved Solens Opgang, uden at Forhøret blev forfulgt videre. W. E. Mc Lellin var een af Arrestanterne.

Om Morgenen den 5te November begyndte Byen at blive opfyldt med Personer fra forskjellige Dele af Countyet, med Gevære osv., og Rygtet gik, at Militsen var sammenkaldt, under Sanction eller Tilskyndelse af Gouvernør-Lieutenant Boggs; og at Oberst Pitcher havde Commandoen. Iblandt denne saakaldte Militse var de mest udmærkede Individer i Pøbelhoben, og det kan siges med Sandhed, at Udseendet af disse Tropper, da de var opstillede, var vel skikket til at vække Mistanke om deres grusomme Hensigt.

Samme Morgen meget aarle fik adskillige Grene af Menigheden den Efterretning, at nogle af deres Brødre var i Fængsel og at Pøbelens Beslutning var at dræbe dem, og at Menigheden nær ved Byen Independence var i truende Fare, eftersom de fleste af Pøbelen havde samlet sig der.

I dette kritiske Tidspunkt var der omtrent et hundrede af de Hellige fra forskjellige Steder stillede sig frem til Forsvar for deres Brødre ved Independence og begav sig paa Veien dertil og gjorde Holdt omtrent en engelsk Miil fra Byen, hvor de oppebiede nærmere Underretning angaaende Pøbelens Bevægelser.

De fik snart at vide, at de Fangne var ikke dræbt og at Menigheden nærved Independence var ikke bleven angreben, hvilket man havde ventet. Det blev dem ogsaa fortalt, at Militsen var bleven samlet til deres Beskyttelse; men denne Optælling fæstede de kun liden Lid til, thi den forsamlede Hob havde al Udseende af en Pøbelcomplot, hvilket de paafølgende Begivenheder fuldkommen bekræftede med Hensyn til Størstedelen af de Forsamlede.

Ved at henvende sig til Oberst Pitcher fandt Brødrene, at der var intet andet for Menigheden at gjøre end at forlade Countyet uden Ophold og overlevere ham visse Mænd til at tages under Forhør for Manddrab, som de sagdes at have gjort sig skyldig i ved Træfningen, som fandt Sted om Aftenen forhen. De Helliges Vaaben blev ogsaa affordret af Oberst Pitcher. Iblandt dem, der blev valgt som en Committee til at imodtage

Vaabnene af Menigheden, var nogle af de mest forhærdede af den gamle Pøbel-Committee fra Juli Maaned, som havde foranstaltet Bogtrykkeriets Fordærvelse og de personlige Fornærmelser den Dag, nemlig Henry Chiles, Abner Staples og Lewis Franklin, hvilke ikke have ophørt at forfølge de Hellige fra først til sidst med den største Fjendtlighed.

Disse uventede Fordringer af Obersten gav ham Udseende af Een, der, staaende som Hoved for de civile og militære Love, rakte ud over vor Republiks Constitutions Grændser.

Hellere end at efterkomme disse urimelige Fordringer, vilde de Hellige glade have udgydt deres Blod for at forsvare deres Rettigheder; deres Fædrelands Frihed og deres Hustruer og Børn; men Frygten for at overtræde Loven, ved at imodsætte sig denne foregivne Militse, tilligemed de smigrende Løfter paa Beskyttelse og redelig Behandling, som de havde fra Gouvernør-Lieutenant Boggs, til hvem de hidtil havde sat deres Lid, foranledigede dem til at adlyde, troende at han ikke tillod en saa grov Overtrædelse af al Lov, som var bleven udøvet i Jackson County. Men den store Forandring, som Nogle maaskee vil lægge Mærke til i denne Mands Synsmaade og Beslutning, og hans Listighed til at berøve et uskyldigt Folk dets Vaaben og lade mere end et Tusinde forsvarsløse Mænd, Qvinder og Børn uddrives fra deres Hjem, iblandt Fremmede i et fremmed Land, beboet af tilsyneladende Barbarer, at søge Ly mod Vinterens Grumhed, er saa klart fremstillet i det Følgende, at hverken Jorden eller Helvede kan negte, at en større Skurk, Forræder og Menneskeslagter eller Morder har aldrig nogensinde undgaaet at blive forhørt, straffet eller hængt; eftersom Galgen er den populaire Executionsmethode iblandt alle Nationer, der bekjender sig til Christendommen, istedetfor at det burde være Blod for Blod i Overensstemmelse med Himlens Lov.

Oberstene Lucas og Pitchers Opførsel havde længe viist dem at være aabenbare og affagte Fjender. Begge disse Mænd havde deres Navne underteguede paa Pøbel-Cirkulæret, saa tidlig som Juli sidstleden, hvis Gjenstand var at fordrive de Hellige fra Jackson County. Med Forsikkringer fra Guvernørløitnanten og Andre, at Formaalet var, at afvæbne de Stridende paa begge Sider, og at Fred vilde være Resultatet, afstod Brødrene deres Vaaben indtil et Antal af Halvtreds eller derover; og de tilstedeværende Mænd, der var beskyldte for at have været i Skjærmydslen den foregaaende Aften, opgav sig selv til Forhør.

Efter at have holdt dem tilbage i et heelt Døgn paa et foregivet Forhør for Mord, i hvilken Tid de blev truede, stenede osv., modtog Oberst Pitcher et Uhr af een af Arrestanterne, for at dække Sagens Omkostninger osv., og førte dem hen paa en Maismark, og sagte til dem, „skrup af!"

Efter Afleveringen af deres Vaaben, hvilke brugtes alene i Selvforsvar, kunde de nærboende Indianerstammer, som i Krigstid er løsladte paa Qvinderne og Børnene, ikke have viist sig mere forfærkelige og forfærdelige end de Compagnier af Vildmænd, som gik i forskjellige Retninger, velbevæbnede, tilfods og tilhest; brydende ind i Husene, uden Frygt, idet de vidste at Vaabnene var sikkrede; forskrækkende skrøbelige Qvinder med hvad de skulde gjøre mod deres Mænd, dersom de kunde fange dem, adrarende Qvinder og Børn at flygte strax, eller de vilde rive deres Huse ned over deres Hoveder, og masakrere dem før Nat.

I Spidsen for eet af disse Compag-

nier saae man den Velærværdige Isaac Mac-Coy, med et Gevær paa Skulderen befalende de Hellige ufortøvet at forlade Countiet og aflevere alle de Vaaben de havde. Andre foregivne Evangelie-Prædikanter tog en betydelig Deel i Forfølgelsen, idet de kaldte „Mormonerne" „Menneskeslægtens fælleds Fjende," og frydede sig i deres Gjenvordigheder.

Tisdags- og Onsdagaften, den 5te og 6te November, Qvinder og Børn flygtede i alle Retninger for den ubarmhjertige Pøbel. Et Parti af omtrent 150 Qvinder og Børn flygtede til Slætten, hvor de vandrede adskillige Dage under Himlens hvalte Bue, med omtrent ser Mænd til at beskytte dem. Andre Partier flygtede til Missourifloden, og tog Logi om Natten hvor de kunde finde det. En Hr. Bennet aabnede sit Huus til Nattely for en Flok vandrende nødlidende Qvinder og Børn, som flygtede til Floden. Medens Qvinder og Børn saaledes adspredtes, var Partier af Pøbben paa Jagt efter Mændene, idet de fyrede paa nogle, bandt og pidskede andre, og somme forfulgte de tilhest adskillige Mile.

Den 5te gik Ældsterne Phelps, Gilbert og Mac Lellin til Clay County, og edeligen aflagde Vidnesbyrd, ligesom det i foregaaende Skizze, og sendte samme til Gouvernøren, ved Expres; og saasnart Gouvernøren havde modtaget det, beordrede han en Undersøgelses-Ret at holdes i Clay County, i den Hensigt at udgrandske hele Affæren, og udmaale Retfærdighed til Alle; men, ak! den fordærvelige og ugudelige Magt har ladet Uslingerne uberørte af Retfærdigheden, og Uskyldigheden sørge, og dens Taare aftørres ikke.

Torsdagen den 7de November begyndte Flodbredden at vrimle paa begge Sider af Færgen med Mænd, Qvinder, Børn, Gods, Vogne, Kister, Kufferter, Proviant osv., medens Færgemændene var travlt beskjæftigede med at sætte dem over; og da Natten atter sluttede sig over de Hellige, havde Vildnisset næsten Udseendet af en Leirforsamling. Hundreder af Mennesker saaes i enhver Retning; somme i Telte, og somme i den aabne Luft, omkring deres Ildsteder, medens Regnen styrtede ned strømmeviis. Mænd spurgte efter deres Hustruer, og Koner efter deres Mænd; Forældre spurgte om Børn, og Børn om Forældre. Somme havde den gode Lykke at undkomme med deres Familie, Husgeraad og nogen Proviant; medens Andre kjendte ikke deres Venners Skjæbne, og havde tabt alt deres Gods. Scenen var ubeskrivelig og vilde have smeltet Hjerterne hos ethvert Folk paa Jorden, undtagen den blinde Undertrykker, og fordomsfulde og vankundige Hykler.

Næste Dag tiltog Mængden, og de var forunemmelig beskjæftigede med at fælde smaa Æspetræer, og deraf opføre midlertidige Hytter, saa at naar Natten faldt paa, de havde Udseendet af en Leir af Indianertelte, og da Natten var klar, begyndte Beboerne at have det nogenlunde hyggeligt.

GouvernørLieutenant Boggs frembød et curiøst Ydre; dog, han var sienlig Pøbbens Høvding og Front; thi, som man lettelig kan see af det som følger, blev ingen vigtig Bevægelse gjort uden hans Sanction. Han var visselig Drivefjædren den 20de og 23de Juli; og, som vil vise sig i det Følgende, blev Pøbben ved hans Authoritet dannet til Militz, for at bevirke ved Krigspuds, hvad han vidste, lige saa vel som hans Helvedeshær, kunde ikke skee ved Lovskraft. Som Vice-Gouvernør havde han blot at see igjennem Fingre, og Pøbben gik over fra Mishandling til Mord. De gyselige Beregninger af denne anden Nero

udfoldedes ofte paa en umisforstaaelig Maade. Tidlig om Morgenen den 5te Kl. 1 kom han til Phelps, Gilbert og Partridge, og tilsagde dem at flygte for deres Liv. Nu, med mindre han havde givet Ordre at gjøre saaledes, Ingen vilde have forsøgt at myrde, efter at Kirken havde bestemt sig til at flytte. Haus Samvittighed vaklede paa sin Mosegrund, og han gjorde hemmelig Allarm til disse Mænd.

De flygtende Hellige tog deres Tilflugt til Nabo-Countierne, meest i Clay County, som i en vis Grad modtog dem med Venlighed. De, der flygtede til Van Buren County, blev atter fordrevne, og tvungne til at flygte, og de, der flygtede til Lafayette County, blev snart udstødte, eller Størsteparten af dem, og havde at flygte hvorsomhelst de kunde finde Beskyttelse.

November den 13de. Omtrent Kl. 4 vaagnede jeg ved at Broder Davis bankede paa min Dør, og kaldte mig at staa op og see Tegnene paa Himlen. Jeg reiste mig, og til min store Glæde, saae Stjernerne falde fra Himlen ligesom en Haglbyge; en bogstavelig Opfyldelse af Guds Ord, som det er optegnet i de hellige Skrifter som et sikkert Tegn at Christi Tilkommelse er nær forhaanden. Midt i denne Ildregn ledtes jeg til at udraabe: Hvor vidunderlige er dine Gjerninger, o Herre! Jeg takker dig for din Barmhjertighed mod din Tjener; frels mig i dit Rige for Christi Skyld. Amen.

Fremtoningen af disse Ting varierede i forskjellige Dele af Landet: i Zion syntes hele Himlen indhyllet i glimrende Fyrværkeri, som om enhver Stjerne i den vidtløftige Udstrækning var pludselig bleven styrtet fra sin Løbebane og sendt lovløs igjennem Ætherens Vildnisser; somme af dem syntes undertiden som klare Stjernestund med lange Slæb af Lys følgende i deres Løb, og mange i Tal ligende store Regndraaber i Solskin. Somme af de lange Lysslæb følgende de meteoriske Stjerner, var synlige i flere Sekunder, disse Striber monne kaste sig og sveie ligesom Slangers Viden. Fremtoningen var skjøn, storartet og høi over al Beskrivelse, som om Evighedens hele Artilleri og Fyrværkeri var sat i Bevægelse for at fortrylle og underholde de Hellige, og forfærde og skræmme Synderne paa Jorden. Skjønt og forfærdeligt som Scenariet var, hvilket kunde sammenlignes med de faldende Figner eller Frugt, naar Træet rystes ved en vældig Vind, det vil dog ikke fuldelig være at sammenligne med den Tid, naar Solen skal blive sort som en Haarsæk, og Maanen som Blod (Aabenb. 6. 12.), og Stjernerne falde til Jorden — som disse syntes at forsvinde, naar de faldt bagved Træerne, eller kom nær til Jorden.

Den 19de November 1833 skrev jeg som følger fra Kirtland til Moses C. Nickerson i Mount Pleasant i Øvre-Canada:

Broder Moses. — Vi ankom til dette Sted den 4de dennes efter en møisommelig Reise, paa hvilken vi var velsignet med almindelig Helsen. Vi efterlod Fader og Moder Nickerson i Buffalo i god Helbredstilstand.

Siden vor Ankomst herhil har Broder Sidney lidt af Dienssyge, hvilket rimeligviis er Aarsagen hvorfor I ikke har hørt fra os før, skjøndt han agtede at have skrevet til eder strax. Men uagtet jeg venter, at han udentvivl vil skrive snart, efterson hans Øine virkelig er bedre, saa har jeg dog, af Frygt for at I skulde længes efter at vide noget om os, tænkt paa at nogle Linier fra mig, om end min Skrift ikke skulde være saa ganske flydende, efter Nutidens Skribenters Viis, maaskee vilde blive annammet

med nogen Tilfredshed paa eders Side, idetmindste naar I ihukommer det Forhold, hvori vi er forenede ved de evigvarende Baand af vor Herres Jesu Christi Evangelium.

Vi fandt, at vore Familier og Menigheden hersteds i Almindelighed havde det godt. Intet af Vigtighed var skeet under vor Fraværelse, undtagen een af vore Brødres Død, en ung Mand af stort Værd som en privat Borger iblandt os, hvis Tab vi medrette beklager.

Vi begunstiges med hyppige Efterretninger fra forskjellige Dele af vort Fædreland, med Hensyn til Evangeliets Fremførd, og vi beder daglig til vor Fader, at det maa meget udspredes, indtil alle Nationer skal høre de glædelige Tidender og komme til Saandheds Erkjendelse.

Vi har modtaget Breve fra vore Brødre i Missouri for kort Tid siden, men af Brevenes Indhold kan vi ikke forstaa den sandsynlige Udstrækning hvorvidt hine Personer, der attraaer at udstøde dem af det Land, vil drive deres ulovlige og uretfærdige Hensigter. Vore Brødre har appelleret til den magthavende Øvrighed i den Stat, som har lovet dem al den Assistance den civile Lov kan give; og det synes os ganske rimeligt at en Rettergang er begyndt forend nu.

Alligevel, vi er underrettede om at hine Personer er meget voldsomme, og truer med ufortovet at udrydde alle dem, der bekjender denne Lære. Hvorvidt de vil tilstedes at udøve deres Trusler, det veed vi ikke, men vi stoler paa Herren, og vi overlader til ham i hans vise Forsyn at styre Udfaldet.

Jeg skal vente en Meddelelse fra Dem, naar De har modtaget dette, og haaber at De vil give mig Underretning angaaende Brødrene, deres Helbred, Tro osv.; ogsaa underrette mig angaaende vore Venner, med hvem vi gjorde Bekjendtskab.

De kan udentvivl indsee, kjære Broder, at uudsigelige længselsfulde Følelser og Bekymringer for Menigheden bestandig trænger sig sammen over mit Sind, naar jeg betænker de mange Fristelser for hvilke vi er udsatte, formedelst vore Sjæles store Modstanders Snedighed og Smigreri: og jeg kan med Saandhed sige, jeg har meget ivrigen paakaldt Herren for vore Brødre i Canada. Og naar jeg mindes, med hvilken Beredvilligheds de annammede Saandhedens Ord, ved Betjening af Broder Sidney og mig selv, saa er jeg saadelig under store Forpligtelser til at ydmyge mig for ham.

Naar jeg betragter den Hastighed, hvormed Menneskets Søns Tilkommelses store og herlige Dag nærmer sig, naar han skal komme og tage de Hellige til sig, hvor de skal bo i hans Nærværelse, og krones med Herlighed og Udødelighed; naar jeg betænker, at Himlen snart skal rystes, og Jorden bæve og vakle frem og tilbage, og Himlene oplades som en Rolle, der er sammenrullet; og at ethvert Bjerg og enhver Ø skal fly bort, saa udraaber jeg i mit Hjerte: Hvad Slags Personer burde ikke vi at være i al hellig Omgængelse og Gudelighed.

De erindrer Vidnesbyrdet, hvilket jeg bar i den Herres Jesu Navn, angaaende det store Værk, hvilket han har fremført i de sidste Dage. De kjender min Meddelelsesmaade, hvorledes jeg i Svaghed og Enfoldighed erklærede Dem hvad Herren havde fremført til denne Generation, formedelst hans hellige Engles Betjening til mig. Jeg beder, at Herren maa dygtiggjøre Dem til at opbevare disse Ting i Deres Sind, thi jeg veed, at hans Aand vil bære Vidnesbyrd til Alle, som flittigen søger efter Kundskab fra ham. Jeg haaber, at De vil randsage Skrifterne for at see om ikke disse Ting stem-

mer overeens med de Ting, som de gamle Propheter og Apostler har skrevet.

Jeg erindrer Broder Freeman og Hustru, ogsaa Ranson, og Søster Lydia og lille Charles, med alle de Hellige. Jeg anraaber om at I alle maa bede for mig for Barmhjertighedens Throne, i Jesu Navn. Jeg haaber, at Herren vil forunde mig at see eder alle igjen, og fremfor alt at vi maa seire, og sidde ned tilsammen i vor Faders Rige.

Deres Broder osv.
Joseph Smith.

Intet Mærkeligt foregik fra Stjernernes Fald den trettende, indtil Datum, den nittende November. Nu er mit Hjerte noget sorrigfuldt, men jeg vil stole paa Herren, Jacobs Gud. Jeg har erfaret paa mine Reiser, at Menneskets er forrædersk og egenkjærlig, kun faa undtagne.

Broder Sidney er en Mand, som jeg elsker, men han er ikke dygtig i hin rene og stadige Kjerlighed for dem, der er hans Velgjørere, som en Præsident i Christi Kirke skulde besidde i sit Bryst. Dette, med nogle andre Smaating, saasom en Egenkjærlighed og Sinds-Uafhængighed, hvilken, naar den altfor ofte lægges for Dagen, nedbryder hines Tillid, der vilde nedlægge deres Liv for ham — men uagtet disse Ting, er han en meget stor og god Mand; en Mand af stor Ordskraft, og kan meget hurtigt erhverve hans Tilhøreres Venskab. Han er en Mand, som Gud vil opholde, dersom han vil vedblive tro i sit Kald. O Gud give han maa for Herrens Skyld. Amen.

Den Mand, hvis Villie det er at gjøre vel, hans Dyder burde vi fremhæve, og ikke tale om hans Feil paa hans Bag.

En Mand, som forsætlig vender sig bort fra sin Ven uden Aarsag, tilgives ikke letteligen.

En Mands Ærlighed burde aldrig forglemmes.

Den, som aldrig forsager, hvad ham er anbetroet, burde altid have den høieste Plads for Agtelse i vore Hjerter, og vor Kjerlighed burde aldrig fattes ham, men tiltage mere og mere, og dette er min Tilbøielighed og Følelse. Broder Frederick G. Williams er een af de Mand, til hvilke jeg sætter den største Tillid og Fortrøstning, thi jeg har stedse fundet ham fuld af Kjerlighed og broderlig Hengivenhed. Han er ikke en Mand af mange Ord, men han vinder altid, paagrund af hans standhaftige Sind. Han skal altid have Plads i mit Hjerte, han er immer berettiget til min Tillid. Han er fuldkommelig ærlig og oprigtig, og søger af sit ganske Hjerte at ære sit Kald i Præsidentskabet i Christi Kirke, men feiler i mange Tilfælde, som Følge af en Mangel paa Tillid til sig selv: Gud give, at han maa overvinde alt Ondt. Velsignet være Broder Frederick, thi han skal aldrig mangle en Ven, og hans Slægt efter ham skal blomstre. Herren har bestikket ham en Arv paa Zions Land: ja, og hans Hoved skal blomstre, og han skal være som en Oliegreen, der er nedbøiet med Frugt. Saa være det. Amen.

Og attter, velsignet være Broder Sidney ogsaa, han skal være høi og ophøftet, dog skal han bøie sig under Aaget, ligesom et Æsel, der lægger sig under sin Byrde, der lærer sin Herres Villie med Kjeppeslag; saa siger Herren: dog, Herren vil forbarme sig over ham, og han skal frembære megen Frugt, ligesom Vinstokken med de ypperlige Druer, naar dens Klaser er modne, førend Vinhøstens Opsamlingstid; og Herren skal forlyste hans Hjerte som med sød Vin, formedelst ham, som udrækker sin Haand og ophøfter ham udaf det dybe Dynd, og udpeger

ham Veien og hjælper hans Fødder, naar han snubler, og ydmyger ham i hans Stolthed. Velsignede er hans Generationer: ikkedestomindre, man skal søge efter dem, som en Mand søger efter et Æsel, der er faret vild i Ørkenen, og strax finder ham og bringer ham ind i Stalden. Saaledes skal Herren vaage over hans Slægt, for at de kan frelses. Saa være det. Amen.

General-Advocaten i Missouri skrev det Raad, der anvendtes af Kirken i Zion til at sagsøge Adelsmændene, hvoraf Følgende er en Copi:

"Jefferson Stad d. 21de November 1833.

"Gentlemen. — Af min Samtale jeg har havt med Gouvernøren, troer jeg mig sikkert berettiget til at sige til eder, og igjennem eder til Mormonerne, at dersom de attraaer at gjenindsættes i deres Eiendom, det er, deres Huse i Jackson County, saa vil en passende Styrke uforrettet vorde sendt for at bevirke dette. Maaskee det havde været bedre at henvende sig direkte til ham i det Øiemed, dersom de ønsker saaledes at gjenindsættes i deres Besiddelser. Militsen er bleven beordret at holde sig tilrede.

Dersom Mormonerne vil organisere sig i regelmæssige Compagnier, eller et regelmæssigt Compagni af Milits, enten som Frivillige eller anderledes, vil de uden Tvivl blive forsynet med Vaaben af det Offentlige. Dette maa derfor efter Andragende, som et frivilligt Compagni, antages af Obersten, og det kommer an paa *hans* Godtbefindende; maaskee det vilde være bedst at organisere og vælge Officierer, som det skeer i ordinære Tilfælde, — *ikke* Frivillige; — I kunne give dem de nødvendige Veiledninger angaaende disse Punkter. Dersom Obersten skulde vægre sig ved at beordre et Valg af Compagni-Officierer efter at de har meldt sig til ham i den Hensigt, saa tænker jeg at han vilde blive indstævnet for Krigsretten derfor, efter at man havde fremstillet Kjendsgjerningerne for Gouvernøren. Eftersom blot en vis Mængde offentlige Vaaben kan uddeles til hvert County, vil de, der først henvender sig derom, efter al Sandsynlighed faae dem. Jo mindre der derfor siges om dette Subjekt, jo bedre.

Jeg er med største Agtelse Deres lydige Tjener

R. W. Wells.

(Fortsættes).

Blandinger.

Stor Emigration af Mormoniter fra Wales. — Mormoniternes Udvandring fra de sydlige Distrikter af Wales har i de sidste Uger været meget stor. Store Hobe af disse bedragne Mennesker have solgt alt hvad de eiede og kastet deres Penge i det almindelige Fund. Deres Tal indbefatter alle Classer — een Gentleman fra Merthyr i Glamorganshire havde skjænket 2000 Pund Sterling og forenet sig med Brødrene. Mange formuende Medlemmer af Sekten i det Nabolag sælger al deres Eiendom for at udvandre. Over 400 af disse Religionister, hvoriblandt en gammel Kone paa 80 Aar, er just nylig afreist til den store Saltsø-Stad, efter at have brugt den sidste Nat i dette Land til Prædiken, Bøn, Sang osv. Ni og halvfemsindstyve Familier, bestaaende af Kulgravere fra Nærheden af Llanelly, har

ogsaa nylig forladt Fyrstendømmet, og er antaget til at bearbeide de store Kulminer, der tilhører dem i Nærheden af Ohio-Floden.

The News of the World.

Hvad stærke Drikke har kostet de Forenede Stater. — 1) Det har kostet Nationen i direkte Udgifter 600 Millioner Dollars. 2) Dito indirekte det samme Beløb. 3) Det har kostet 300,000 Menneskers Liv. 4) Det har bragt 100,000 Børn til Fattiganstalterne. 5) Det har bragt idetmindste 150,000 Personer i Arrest eller i Tugthuse. 6) Det har berøvet idetmindste 1000 Forstanden. 7) Det har gjort 1500 til Manddrabere. 8) Det bar bragt 2000 Personer til at begaae Selvmord. 9) Det har brændt og paa anden Maade ødelagt for 10 Millioner Dollars Gods. 10) Det har gjort 200,000 til Enker og 1 Million faderløse.

Mill. Star.

De Yankees paastaaer at alle deres Børn ere kloge Hoveder af Fødselen; de siger, at naar et lille Barn ikke sover eller spiser, saa seer det sig om for at see om Vuggen ikke kan forbedres.

Det er en ædel Maade at hevne sig paa, at have Magt til at paaføre haard Straf, og dog ikke udøve den.

Menneskeheden kunne deles i tre Classer: de, der gjør hvad ret er, vidende hvad ret er; de der handler efter udvortes Skin; og de der handler efter Indskydelse.

Joe Miller kom en Dag gaaende langs med Stranden, da en uartig Skipper fra Derby kom dinglende imod ham og stillede sig imellem ham og Muren, sigende: "jeg gaaer ikke gjerne af Veien for enhver Abekat." "Da gjør jeg," sagde Joe og gik af Veien for ham.

En gjerrig Mand, som for at spare Udgifter, pleiede hver Dag selv at hente det Vand han brugte, faldt en Morgen i Brønden. Flere Personer løb til for at hiælpe ham, og sagde medlidende, idet de rakte ned efter ham: „Giv os din Haand, saa vil vi hjælpe dig op!" „Gi'!" skreg den Gjerrige, „ieg gi'er aldrig Noget!" saa sank han og maatte drukne.

Skandinaviens Stjerne.

Et lille Vink. Det er et gammelt Ordsprog, at "et Vink er nok for de Forstandige." — Hvo er de Forstandige (eller de Vise)? De er de der vil forstaae. — Daniel siger: „Mange skal rense sig og klare sig og luttres, og de Ugudelige skal handle ugudeligen, og ingen af de Ugudelige skal forstaa det; men de, som underviser, skal forstaa det." (12. 10.) Mange skal fristes og prøves indtil de er renset og luttret, og saaledes istand til at bo med himmelske Væsner. Her kunde man spørge: hvo iblandt den store Mangfoldighed vil blive saaledes velsignet? Svaret vilde blive: de der er kloge nok til at skjelne det Guds Rige, som Daniel saae i et Syn, at skulde oprettes i de sidste Dage, indgaa deri ved at adlyde de dertil givne Love, og vedblive trofast indtil Enden i at holde alle Guds Bud; og saaledes vil de blive renset. Idet de retter sig efter Guds Riges Love og Anordninger kommer de i Besiddelse af den Kundskab og Forstand, formedelst den Hellig-

aands Indflydelse, som vil dygtiggjøre dem til at see Tidernes Tegn og til at undgaae og overvinde de Ulykker, der omgiver dem paa alle Kanter, hvilket maa skee for at kunne opnaae Kronen. De Hellige, der skal regjere paa Jorden, er af det Tal, der haver at gjennemgaa store Trængsler. Den modstridende Magt imod Guds Rige virker igjennem dens Emissarer paa alle mulige Maader for at forhindre den Almægtiges Gjerning, og I maa ofte være Gjenstand for Forfølgelsens tunge Haand, eller ogsaa for Djævelens Efterstræbelser at tage Eder tilfange under sin Villie, formedelst allehaande Forførelse og Uretfærdighed, som optænkes kan, med al det nittende Aarhundredes Sophisteri og Dieuskalkhed tilsammen, efter mange foregaaende Exempler paa Forfølgelse imod Guds Børn, medens de Forfølgende indbilder sig retfærdiggjort, fordi deres Fædre haver gjort det samme. Guds Børn har til alle Tider havt mange Ting at gjennemgaa. De har været beleet, forfulgt fra een Stad til en anden, og har maattet bo i Huler og Klofter i Jorden; mange har maattet opoffre deres Liv for Evangeliets Skyld endog i vore Dage, andre har havt meget at gjennemgaa, som næsten var mere end man kunde udholde, og har dog bestaaet, paagrund af deres Kundskab om Sandheden, og fordi de havde Guds Aand til at hjælpe dem og styrke dem i Prøvelsens Stund. Den stille, sagte Røst taler Fred til Sjælen, sigende Alt er vel, og skjænker den Glæde og Tilfredshed, som ikke kan opnaaes ad den Vei de følger, som er opløftet i deres Hjerters Stolthed og søger Trøst og Glæde ved at opdynge Penge eller paa anden Maade, i at behage Øinene eller tilfredsstille Begjerligheden, maaskee med et falsk Haab at Alt vil være vel. De seer ikke Tidernes Tegn, eller kjender den vigtige Tid vi lever i, en Tid, der bugner med Begivenheder, der tydeligen viser, at Herren er ifærd med Jordens Nationer, og vil vedblive sin Gjerning indtil den er fuldkommet, naar Retfærdighed er stadfæstet paa Jorden. Derfor bør I ikke være mismodige, men udholde eders Prøvelse med Taalmodighed, idet I forlader eder paa Herren, som er mægtig til at frelse eder og uden al Tvivl vil belønne Enhver, efterdom han har fortjent. Lægger noie Mærke til det, som foregaaer rundt omkring eder; øver eder i at holde Fred med alle Mennesker; handler saa, som I vilde ønske at blive medhandlet; værer gjerne barmhjertige og vandrer ydmygeligen for Herren eders Gud; og ved en saadan Vandel vil I komme til at forstaa, at Han regjerer i Himlene, og at Nationers og Rigers Skjæbne er i hans Haand, og at han vil styre Alt til Bedste for sin Sag. Værer flittige og tro i at udbrede Sandhedens Sag, paa det at I maa være Redskaber til at omvende Mange fra deres onde Veie til Retfærdighed. Værer kloge; thi »de, der har været kloge, skal skinne som den udstrakte Befæstning.« (Dan. 12. 3.)

Beskikkelse. Ældste Johan A. Ahmanssøn er beskikket til at reise om i Conferenzerne under vor Bestyrelse. Han vil kunne give eder saadan Raad og Underretning, som vil tjene eder til Gavn, saafremt som I vil agte derpaa.

J. Van Cott,
Præsident for Missionen i Skandinavien.
P. O. Hansen,
hans Raadgiver.

Om Familieforhold.

Jesus sagde: „I skal ikke tænke, at jeg er kommen at bringe Fred paa Jorden; jeg er ikke kommen at bringe Fred, men Sværd. Thi jeg er kommen at tvistiggjøre et Menneske imod sin Fader, og Datteren imod sin Moder, og Sønnens Hustru imod hendes Mands Moder. Og en Mands Husfolk skal være hans Fjender." (Matt. 10. 34).

Omvender Eder, I forvendte Børn! siger HERREN; thi Jeg, Jeg har været eders Husbond, og jeg vil antage eder igjen, Een af en Stad og To af en Slægt, og jeg vil føre eder til Zion. — Jer. 3. 14.

Af ovenstaaende Erklæringer af vor Frelser og den inspirerede Prophet, kan vi medrette drage den Slutning, at Evangeliets Prædiken i en høi Grad vil medføre Sønderbrydelsen af Slægtskabets Baand og Forhold. Men hvorfor? Fordi disse Forbindelser ikke er skeet med Himlens Guds fuldkomne Velbehag og Sanction; det hellige Præstedømme har ikke sat et evigt Segl paa deres Pagter; de er ikke bleven bunden paa Jorden ved den Fuldmagt, som anerkjendes af Gud, og er følgelig ikke bunden i Himlen. Herren udsender ikke Budskaber til at fordærve og sønderbryde hans egne Anordninger, naar de lovligen efterleves og æres iblandt Menneskene.

Uagtet Englene, ved Frelserens Fødsel, forkyndte den glædelige Tidende om Fred paa Jorden og en Velbehagelighed i Mennesker (Luc. 2. 14), saa er det dog tydeligt af Følgerne, at Hensigten med hans Sendelse var alene at bringe Fred til dem, som annammede hans Budskab, og de var kun faa, ligesom overblevne Viinqviste, naar Høsten er endt. (Es. 24. 13). De samme Følger, som blev forudsagt af vor Frelser, kommer ogsaa med Evangeliet, naar det prædikes af de Sidste Dages Hellige, og det er et Argument, der beviser, at de prædiker det samme rene Evangelium, som Jesus prædikede. De, der antager disse Principer, udviser deres Ypperlighed over alle andre, idet at alle de jordiske Baand, Sammenknyttelser og Forpligtelser, ved hvilke de er bundne til Verden, taber deres Styrke i større eller mindre Grad, hvor der skeer en Forbindelse med det der er bestikket af Gud og udrettes ved Kraften af et evigt Præstedømme efter Guds Viis.

I Præstedømmets Fraværelse i forbigangne Aarhundreder, har Menneskene indført deres egne Love og Anordninger, til at styre og bestemme, ei alene Ægteskabet, men næsten alle andre Ordinanzer, som Gud har indstiftet og aabenbaret for Mennesket. Af Mangel paa noget Samfund med Gud, har Nationerne paa Jorden ved menneskelige Love bestemt hvorvidt Mand og Hustru, saavelsom Forældre og Børn skulde være hinanden forbundne. Tiden da disse Forbindelser skal ophøre er fastsat ved Lov; Børn er løst fra deres Forældre, naar de opnaaer en vis Alder, og baade Manden og Hustruen er fuldkommen løst fra deres Pligter mod hinanden, naar een af dem dør. Saaledes gjør den oplyste christne Verden virkelig Guds Anordninger til Intet, eller gjør dem jordisk i deres Varighed; og derfor bliver de sandselig og djævelsk. Djævelen har altid søgt at gjøre Ende paa Guds Gjerninger, og Verdens Viisdom har bestikket en Ende paa hans allerhelligste Anordninger. Hvor ulig Gud, som er uforanderlig! — hvis Frem-

færd er een evig Omgang — om hvem Jesus sagde: „Hvad **Gud** har tilsammenføiet, skal Mennesket ikke adskille." (Matt. 19. 6).

Det er da intet Under, at Familiekredsen ofte findes at være ustadig, naar Guds Kraft kommer til at virke paa den; thi ved sit Ord har han besluttet at ryste Alt hvad rystes kan, saa at alene det, der er evigt, bliver igjen. Det er intet Under at Sønnen, der har adlydt den himmelske Befaling, ei længer med den samme barnlige Kjerlighed yttrer det kjære Fadernavn, naar Faderen frabeder sig den samvittighedsfulde Opmærksomhed og Hengivenhed, som Sønnen hellere henvender paa den ny Forbindelse, der er end mere hellig og et langt stærkere Baand; — intet Under at Datteren og Moderen ligeledes ringeagter hinanden; og at selv Manden og hans Hustru ofte bliver splidagtig formedelst Guds Ord, hvilket er levende og kraftigt, til at afsondre disse, som annammer det, fra de, som ikke annammer det.

Hvorsomhelst Jesu Christi Evangelium prædikes, der føles dets Indflydelse i denne Retning, ei alene i Familiekredsen og iblandt Nærpaarørende, men i Selskaber og Religionspartier, og i alle Riger og Regjeringer.

Hvorfor er det, at selve Fredens Budskab, naar det forkyndes med Myndighed, ledsages af saadanne Scener af Oudskab? Det er fordi det træffer sin Modstander hvorsomhelst det kommer. Det skiller de Onde fra de Gode, saa at Herren kan kjende Sine og føre dem til **Zion**, om de ikke er flere end een af en Stad og to af en Slægt.

Fredens Evangelium prædikes for disse, som glæder sig deri, paa det at de maa gjøre en Pagt om Fred med deres Gud, der vil sikkre dem, medens han slaaer Nationerne istykker, ligesom Pottemagerens Kar. (Ps. 2. 9. Aab. 19. 15). Som Lys holder sig til Lys, saa gjør de, der elsker Fred, de holder sig til Fredspagten, og de drager ud, midt ud af Ugudeligheden, der leder til Forvirring og Fordærvelse.

Enhver Mand burde vide om han er anerkjendt af Gud som en retmæssig Arving til hans Herlighed og Magt, thi dette er hans Prwilegium efter Guds Bestemmelse, og dersom han har Kone og Børn, da er det en Pligt han skylder dem; og da burde han liig Gud betragte den allerringeste Uenighed i hans Hus, som et Indgreb i hans Rettigheder, som en dødelig Fjendes sagte Fodtrin, hvilken, om den ikke bindes, vil undergrave selv Grundvolden til hans Ære og Herredømme. Dens Indflydelse burde frygtes mere end Slangebid eller de giftige Uddunstninger af Upastræet. Det er Dødens Sendebud til hans Hus, baade timelig og aandelig.

En Familie, der er opdraget under inspirerede Forældres Indflydelse, og har givet Agt paa en gudelig Patriarks Lærdomme, bliver ingensinde tvistiggjort ved Evangeliets Sendelse. Saadanne bringer det Fred, og gjør de Baand stærkere, der forener dem som Sødskende. Sandheden strider alene mod Vildfarelsen; Lyset er ikkun i Strid med Mørke; og Jesu og hans Sendebuds Handlinger foranledige ikke Ufred uden hvor Satan har havt Herredømme; og naar et Menneskes Fjender er af dets eget Husfolk for Sandhedens Skyld, da er det fordi Sandhedens Fjende boer der.

Naar Menneskene haver Adgang til den Skole, hvori der læres ved direkt guddommelig Aabenbaring, da vil de være istand til at lære Guds egentlige Hensigter med dem, og ikke før. De vil da vide forvist, at Familieforholdet var al-

drig bestemt af ham til at brydes og forderves, men at Slægtskabets Orden er i Lighed med det, som er i Himlen, ved hvilket de himmelske Skarers Mangfoldighed er føiet tilsammen i en uopløselig Forening, som Sødskende. Uden at Menneskene tager Deel i det jordiske Slægtskabs fulde Kræfter, kan de ikke blive beredte til at faae Deel i den Glæde, der hører til det himmelske.

Derfor burde de aldrig være ligegyldige angaaende den Tid, da deres Børn vorer op, begynder at antage forskjellig Tro eller hengive sig til forskiellige Troesbekjendelser og Sekter, der er hinanden modstridende i Grundsætninger og stikket til at lægge Grundvolden til en meget forskjellig Charakteer hos disse, som antager dem til deres Leveregler. Dette er ofte Tilfældet med Medlemmer af een og samme Familie i saa høi en Grad, at det gjør dem uskikket til at nyde Glæde tilsammen; hvad een ynder og beundrer, forekommer en anden foragteligt, og en fiendsk Foragt for hinanden tiltager hos dem, indtil den fri Udtalelse og Veksling af Hjerternes Tanker bliver heelt undertrykt paa begge Sider, thi hvad der gjør den Ene glad, gjør den Anden bedrøvet; og tilsidst bliver det dem aldeles umuligt at bo tilsammen hos Gud i hans Herlighed; thi der hersker ingen Uenighed i hans Saligheds Bolig, men alle er Eet, ligesom Faderen og Sønnen er eet.

Hvilken et grueligt Maleri vi saaledes haver for os iblandt Familier paa Jorden, i Modsætning til den himmelske Familie og Guddommens Eenhed. Det er formedelst denne Tingenes Tilstand at Gud har besluttet en Fortærelse over hele Jordens Overflade.

Den christne Verden tillægger i Almindelighed Guds Ordinanzer og Indstiftelser saa liden Vigtighed, at de betragtes som forgængelige Ting, der blot hører til Jorden, og følgeligen maa forgaae tilligemed den. Dette er imidlertid meget langt fra Sandheden, og Menneskene vil ingenlunde opnaae den ophøiede Stilling, hvori de vil være kommet tilbage til atter at nyde Guds Velbehag, førend de kommer til at forstaae, at Guds Anordninger er nødvendig til evigt Liv, og at hvis de nogensinde vorder fuldkomne, det maa skee ved en fuldkommen Benyttelse af dem.

For at kunne forsvare og bevare de himmelske Indstiftelser i Hellighed, maa Manden vide, at Hustruen var bestemt til at være ham en evig Hjælp, i en Forening, som begge skulde søge at fuldkommengjøre i Kjerlighed og ved Kraften af en Pagt, hvis Brud vilde være en evig Skam for den Skyldige. Da vil Forældre begynde at forstaae hvad Børn er værd; ved at blive gjort ansvarlig for dem til Gud, vil de lære at uden dem deres Lykfalighed har Ende; og dette vilde maaskee bevæge dem til, ligesom Fædrene fordum, ved Forjettelse fra Gud at erholde for dem en Andeel af Jorden til en *evig* Besiddelse, over hvilken deres Herredømme skulde udstrække sig.

Da vil Børnene, i den evige Dag, naar de besidder en Arv, som de har faaet af deres Fædre, forstaa at de end er Børn, og at det er formedelst deres Fædre, som Patriarker, at de drikker af det evige Livs Kilde. Men, hvor modsat er ikke Scenen nu! hvor nedsunket er ikke Menneskehjertet! hvor forandret er ikke Guds Skikke! — kjøbt og solgt for Vindings Skyld, og brugt til at tilfredsstille onde Lyster; hvor forvendt de er fra deres oprindelige Bestemmelse, og hvor aldeles kraftesløse de er, ved deres nærværende Brug, til at svare til det egentlige Øiemed. Dyden, Nøglen til evig Glæde offres til Lasten, og dens Dufthelighed foragtes.

Manden og Faderen blander sig ofte i ulovlig Selskab, og opoffrer den hengivne Mages ommeste Kjerlighed, istedetfor at være hendes Forsvarer. Fra Forældre nedarves Sæden til Splid og unaturlige Lyster, hvilken siden fremspirer og bliver frugtbar hos det opvorende Afkom, der saaledes arver en uordentlig Lyst til Lastens Vei med deus utallige forvildrende Stier. Børnene, der saaledes er bleven veiledt ved Forældrenes slette Exempel, hengiver sig til alskens sandselige Fornøielser, indtil deres Sjæls ommeste Følelser bliver saa aldeles forhærdet, at de er uimodtagelige for den rene Kjerlighed, som engang var saa overflødig hos dem, da Naturen var i sin oprindelige Elskværdighed.

Vistnok blev saadanne Scener hadet af Skarerne i det Høie, da Jorden, der engang var deilig og behagelig og var hos Gud, blev kastet ned i Natteus Skygge for at skjule saadant Uvæsen for deus Skabers Ansigts fortærende Glands. Men takket være Gud, som har besluttet at ophøie den igjen til sin Nærhed. Nu er her Sendebud fra det Høie, som tjener og forkynder Menneskene, at Dagen er kommet og Timen er nær da deus mørke Dække skal synderrives, og alt Kjød skal see Ham, som kommer i Retfærdighedens Klædebon for at udføre Dom over hele Jorden.

Den christne Verden kan læse, og Størstedelen troer det, at Propheter i Sandhed spaaede og Apostler erklærede, at Gud vilde paa en tilkommende Dag kalde med høi Røst paa sit Folk, at de skulde komme ud af al saadan babyloniff Uteerlighed, at de ikke skulde rammes af Plagerne, som han vilde udøse for at gjøre Ende derpaa; og lige sac. vist som Gud har et Folk paa Jorden, lige meget hvor det er, dette Bud vil lyde til dem, og de har intet andet Løfte om Frelse fra de Ugudeliges Plager, end ved at gaa ud derfra.

Denne Opfordring er skeet i disse Dage, i hvilke vi lever. Gud har talet det af Himlen: Engle har administreret paa Jorden og fortalt det til Mænd; disse Mænd har proklameret det rundtomkring til Guds Folk; og disse Betragtninger er skeet i Anledning af den Besværlighed mange af de Hellige har ved at adlyde denne Opfordring, idet nogle bliver ganske hindret af vantro Frender, endog af den selvsamme Familie. Til alle saadanne vil vi sige, værer taalmodige og standhaftige, thi det frembringer fuldkommen Gjerning, og eders Løn skal ikke fattes; thi Gud vil, paa den allervisseste Maade, tilkjendegive sin Villie angaaende Tiden til eders Udrandring, og Mange, som nu er forbuden hvad deres Hjerte ønsker helst, vil snart see den Dag, da deslige Baand vil blive brudt, og de, som nu hindrer dem, vil med Glæde ile med dem til Zions Fred.

Der er Forældre der hver Aar efter Aar, haabende at faae deres Børn overtalt til at følge med dem, fordi de oprigtigen ønsker dem frelst. Vi vil paaminde alle Saadanne om dette Faktum, at de maa først faae Indflydelse og Magt hos Gud, om de ønsker at have en gavnlig Indflydelse over disse, som er dem kjer. Jesus selv haabede ikke at fuldbyrde en saa stor Gjerning, medens han opholdt sig iblandt Menneskene, men sagde: "naar jeg bliver ophøiet fra Jorden, vil jeg drage Alle til mig," (Joh. 12. 32.) idet han sikkerligen saae, at naar han havde forladt Verden, vilde hans Indflydelse og Magt være større over dem han havde kjer, end naar han var iblandt dem. Saaledes med Forældre, som reiser op til Zion, og holder Guds Bud og Skikke, de vil have større Indflydelse og Magt til at drage dem efter sig, som er dem

kjer. Dette er hvad Guds Ordinanzer er til for, og igjennem dem alene kan vi have Magt til at meddele Frelse til Andre. Altsaa bliver det Enhvers Pligt, som annammer Evangeliet, efter at de haver aflagt deres Vidnesbyrd for deres Bekjendter, at fly til Zion, at de der maa arve en frelsende Magt formedelst Livsens Ordinanzer, hvilken vil skaffe Frelse for dem selv og disse, som Gud har eller vil give dem.

Dersom Forældre holder deres Børn fra at adlyde Guds Bud, vil de blive dragne til Ansvar derfor, og for alt det Onde, som udspringer deraf, ja i en tilkommende Dag vil de komme til at betale Retfærdigheden sit. Alle Menneskers Gjerninger, som Evangeliet kommer til i denne Verden, vil afgjøre deres Skjæbne for den tilkommende Verden; hvilket gjør det yderst vigtigt for Mænd og Hustruer, Forældre og Børn, at enhver især udretter den Deel, der tilhører dem, i det Forhold de staaer i til hverandre og til Gud; at de maa vide ved hans Aands Aabenbarelse, at de har afholdt sig fra det Onde og været bestandige i Lydighed mod Gud i alle Ting; at der maa siges til dem: „Vel, du gode og tro Tjener! du haver været tro over det Lidet, jeg vil sætte dig over Meget; gak ind til din Herres Glæde." (Matt. 25. 21.)

Indbetalt til Contoret siden den 15de Februar.

A. P. Trane	17	Rbd.	"	Mk.	" Sk.
S. Christoffersen	50	—	"	—	" —
F. B. Petersen	16	—	2	—	14 —
J. Svensen	50	—	"	—	" —
J. P. Folkmann	18	—	"	—	" —
P. Hansen	7	—	"	—	" —
O. Larsen	5	—	"	—	" —
Summa	163	—	2	—	14 —

Notize.

Alle Forretningsbreve til dette Contoir burde stiles og addresseres til John Van Cott for at kunne antages, og Portoen være betalt.

Indhold.

	Side.		Side.
Joseph Smiths Levnetsløb (fortsat)	161.	Redactionens Bemærkninger	170.
Blandinger	169.	Om Familieforhold	172.

„Skandinaviens Stjerne" udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned, og faaes paa Redactørens Contor i Gothersgade Nr. 28 og 29, 3die Sal.

Udgivet og forlagt af J. Van Cott.

Trykt hos F. C. Bording.

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

3. Aarg. Nr. 12. Den 15. Marts 1854. Priis: 6 ß pr. Expl.

Troen er en Gave af Gud.

(Uddraget af The Seer).

Troen er en Gave af Gud. Paa hvad Maade giver Gud Tro til Mennesket? Indskyder han denne Gave i Sindet ved den umiddelbare Paavirkning af den Hellig-Aand, uafhængig af noget andet Middel? Skjænker han den uden at man søger den og uden Hensyn til Sindets Beredelse? Skjænker han den uafhængig af Menneskets Handlefrihed? At sige, at Mennesket faaer denne Gave uden at berede sig, eller uden at bruge denne Frihed, er at berøve det al Ansvarlighed med Hensyn til enten det har Tro eller ikke. Denne Tilstand vilde fri det fra al Daddel eller Fordommelse for Vantro. Dersom vor Handlefrihed slet ikke havde noget at gjøre med at faae Tro, saa vilde det være høist uretfærdigt at straffe Menneskene for Vantro; der vilde ikke hvile mere Ansvar paa det end paa det umælende Dyr. Hvad vilde man tænke om en Mands Retfærdighed, som vilde straffe sin Hest, fordi den ikke havde Seletøiet paa? Dersom Hesten havde Magt til at tale, mon den da ikke vilde sige, at den var et uansvarligt Væsen, at den havde ingen Magt eller Frihed til at tage Seletøiet paa, at den Gave tilhørte et høiere og ypperligere Væsen end den, og at den betragtede det som meget grusomt, uretfærdigt og tyrannsk af dette høiere Væsen, at straffe den for ikke at handle i en Egenskab, som den ikke besad, og som langt overgik dens Evner, og var en Tilstand, som ikkun Mennesket formaaede at sætte den i? Dersom Troen er en Gave af Gud, og Mennesket ikke selv har noget at gjøre for at faae denne Gave, da staaer det i samme Forhold til Gud, i Henseende til at have Tro, som Hesten til Manden: og naar det vilde være uretfærdigt og grusomt af Manden at straffe sin Hest fordi den ikke havde Seletøiet paa, vilde det være lige saa uretfærdigt og grusomt af Gud, at straffe Menneskene fordi de ikke havde Tro, naar de betragtes som Væsner, der ikke er istand til at gjøre noget dertil.

At Troen er en Gave af Gud, det kan ingenlunde modsiges; men at Gud giver Menneskene den uden at de søger den og uden nogen Beredelse eller Virksomhed fra Menneskets Side, er ei alene ubibelsk og ufornuftigt, men høist urimeligt, naar vi betænker, at Mennesket skal straffes for sin Vantro. Men nogle vil maaskee sige: har ikke Gud Magt og Ret til at gjøre med Mennesket som ham

behager? Har han ikke Magt til at tilbageholde Troen, og straffe hvem han vil, enten de fortjener det eller ikke? Vi svarer, at hvad Magt Gud har, vil han visselig ikke bruge saaledes, at det strider imod Retfærdighed og Barmhjertighed, eller imod hans Charakteer, som han har aabenbaret. Dersom det var muligt for ham at forandres eller afvige fra sit Ord, da vilde han ikke længere være Gud. Dersom han vilde straffe de Uskyldige og lade de Skyldige slippe fri, da vilde han være et Væsen, der var slet ikke hverken elskeligt eller ønskeligt — et Væsen til at være bange for, og ikke til at elske. Altsaa kan vi være rolig for, at han vil aldrig straffe noget Menneske for sin Vantro, uden Mennesket har Magt til at erholde Troen ved at handle efter sin egen fri Villie.

Men om Troen ikke kan erholdes uden at man søger den rigtigt, hvor kan da Pauli Ord til de Ephesier komme til at stemme med denne Idee? Han siger: "Thi af Naade er I frelste formedelst Troen, og det ikke af eder; det er en Guds Gave; ikke af Gjerninger, at ikke Nogen skal rose sig. Thi vi er hans Værk, skabte i Christo Jesu til gode Gjerninger, til hvilke Gud forud beredte os, at vi skulle vandre i dem." (Eph. 2. 8—10.) Af disse Skriftsteder maa vi forstaa, at den Naade og Tro, hvorved Mennesket bliver frelst, er Guds Gaver, kjøbte for Mennesket, ikke ved Menneskets egne Gjerninger, men ved Christi Blod. Havde ikke disse Gaver været kjøbte for Mennesket, vilde alle dets Bestræbelser have været aldeles intetformaaende og frugtesløse. Hvorledes Mennesket vilde have baaret sig ad, vilde det dog ikke kunnet gjort Forsoning for en eneste Synd; der behøvedes et syndefrit og reent Væsen til at kunne erhverve Troens, Omvendelsens og Frelsens Gave for det faldne Menneske. Naade, Tro, Omvendelse og Frelse er, i deres Begyndelse, ikke af Mennesket, ei heller formedelst dets Gjerninger: Mennesket monne ikke optænke eller begrunde dem, ei heller antage dem til Brug; høiere Væsner i de himmelske Boliger anskaffede disse Gaver og aabenbarede Mennesket de Conditioner, paa hvilke det kunde faae Deel i dem. Altsaa har Mennesket aldeles intet paa sin Side at rose sig af. Mennesket frelses ved en Plan, som ikke dets Gjerninger begrundede — en Plan af Himmelen, og ikke af Jorden.

Vel kunde Apostelen erklære for de Ephesier, at disse Gaver var ikke af dem selv, ei heller af deres Gjerninger, naar Gud, der er Fader til vor Aand, og fra hvem enhver god og fuldkommen Gave kommer, var deres store Stifter. Men bliver disse store Gaver skjænket til Mennesket uden Gjerninger? Nei: uagtet disse Gaver er erhvervet for Menneskene og tilbudt dem, maa de dog bruge deres Handlefrihed og antage dem, førend de kan komme til at nyde dem: og heri ligger Menneskenes Fordømmelse: de var i en hjælpeløs falden Tilstand, og kunde ikke ved egne Gjerninger og Opfindelser gjøre Forsoning for den allerringeste af deres Synder, da Faderens Eenbaarne gav sit Liv hen til at kjøbe Troens og Saliggjørelsens Gaver for dem, og dog vil de ikke faa meget som annamme dem.

Troen er altsaa en Guds Gave; men man kan ikke faae denne ypperlige himmelske Skat uden paa Guds egen beskikkede Maade. Iblandt de Midler, som Gud har anordnet, ved hvilke Mennesket kan erholde denne store og kostelige Gave, kunne man nævne Ordets Prædiken ved Mænd, der er kaldte og inspirerede ved den Hellig-Aands Gave og Kraft: thi Apostlen siger: „Hvorledes skulle de vel paakalde den, paa hvem de ikke have

troet? men hvorledes skulle de tro paa den, om hvem de ikke haver hørt? men hvorledes skulle de høre uden der er Nogen, som prædiker? men hvorledes skal Nogen prædike, dersom de ikke bliver udsendte." „Altsaa kommer Troen derved, at man hører, men at man hører, skeer formedelst Guds Ord." (Rom. 10. 14—17). Uagtet Troen er Guds Gave, saa kommer den dog ved at høre Ordet. Igjennem dette Middel gjør Mennesket sig bekjendt med Overbeviisningen om Ordets Guddommelighed. Overbeviisningen er af guddommelig Udspring ligesaa vel som Ordet. Denne Overbeviisning avler Tro hos Mennesket; og denne Tro, uagtet den er erholdt ved at bruge den fri Villie og Magt, som Skabningen har, er dog en Guds Gave, givet formedelst den Overbeviisning, der følger med Ordet, som prædikes. I Apostlenes Dage, da Bogtrykkerkunsten var ukjendt, og Størstedelen af Menneskeheden kunde ikke læse Ordet, da var det fornemste Middel til at faae Tro, at høre det, som blev prædiket; men i disse Dage skeer det ofte, at Troen kommer ved Læsning saavel som ved at høre: thi en Mand, der er kaldet og inspireret af Gud, kan baade prædike og skrive ved den Hellig-Aands Kraft (og siden faae det mangfoldiggjort ved Bogtrykkerkunsten), og naar den ærlige ydmyge Sjæl enten hører eller læser det, som er givet ved Aanden, saa bevidner det Lys, der er i ham, at det er af Gud; thi Lys hænger ved Lys, og Sandhed ved Sandhed; Aanden giver Lys til hvert Menneske, som kommer til Verden, og dersom Mennesket elsker det Lys, der er i det, da vil det og elske alt andet Lys, som kommer til det, og annamme det. Lys kan ikke komme til en alvorlig og oprigtig Person, uden at han maa see, at det er Lys; men dersom han ikke annammer det, da udslukker han for en Deel det Lys, der er i ham, og et langt større Mørke indtræder, og Personen er da forladt til at gjøre det, der er langt mere ondt, indtil det Lys, som var i ham, har ganske forladt ham og Mørket herster med Triumph: dette Mørke paafører Ulykkelighed og Usselhed i denne Verden og en evig Pine i den tilkommende. Dette er det Menneskes Tilstand, som forkaster Lyset og Sandheden og ikke vil øve Tro paa det, som det Lys, der er i ham, lærer ham at være sandt.

Ordet og Overbeviisningen, som medfølger, er begge Guds Gaver; men desforuden er det Lys, som er i hvert Menneske, som kommer til Verden, en Guds Gave igjennem Christum; thi dersom ikke Christus havde kjøbt denne Gave for Mennesket ved sit forsonende Blod, vilde Mennesket have været aldeles uden noget Lys. Idel Mørke vilde have herstet, og vor Verden vilde have været et Helvede — en Verden af faldne Aander og faldne Mennesker — ingen Straale af Lys kunde have gjennemtrængt den formørkede Forstand; den allerhøieste Grad af Elendighed vilde have været Resultatet. Men vor Frelser siger, at han er Verdens Lys og Liv; alt det Lys, der er i Verden, kom formedelst ham og hans Forsoning; det er Guds Gave til det faldne Menneske. Dersom det Lys, der er i Mennesket, er Guds Gave, saa maa visselig alt andet Lys, som tilbydes det, ogsaa være Guds Gave. Ved Tro burde man tage fat paa dette Lys, hvorsomhelst man opdager det.

Den eneste Vei til at faae mere Tro og Lys er at gjøre Brug af det Lys vi haver, og om vi gjøre det, saa har Gud forjettet os, at det samme skal tiltage og skinne mere og mere, indtil den fuldkomne Dag. Ethvert Guds Ord er Lys og Sandhed. Den, som siger sig at være i Lyset, men ikke adlyder Sandhedens

Ord, bedrager sig selv og er i Mørket; thi Ingen er Troens Børn, uden saadanne, som vandrer i Lyset og adlyder dets Lov. Hvormange Millioner er der ikke i Christenheden, der bekjender sig at være Christne og siger, at de er i Lyset og er fødte af Gud, og dog har de end ikke adlydt den allerførste af Lysets Principer; de har aldrig omvendt sig rigtigt, og har ikke været begravne i Vandet til deres Synders Forladelse ved Betjening af en Mand, som Gud har authoriseret; og dog mener de, at Gud for Christi Skyld har tilgivet dem deres Synder. Hvor blindt bedragne de er, og hvor forfængeligt deres Haab er om Salighed! Gud har ikke tilgivet dem deres Synder, ei heller vil han, førend de adlyder det evangeliske Budskab ganske i den Orden, som han har aabenbaret. Troen er en Gave af Gud og eet af Midlerne til Saliggjørelse; men Ingen kan faae denne Gave uden paa den Maade, som Gud har ordineret; og Alle som forgiver at have Tro og ikke adlyder den Lærdoms-Form, som Gud har aabenbaret, vil finde, at deres Tro er til ingen Nytte, og at de vil blive dømt med de Vantro; thi Gud vil ikke give frelsende Gaver til de Ulydige.

Enhver god Ting kommer fra Gud og er Guds Gave. Gud har givet Aabenbaring paa Aabenbaring til Menneskene til Gavn for dem; og de Slægter, som han har givet sit Ord til, vil blive dømt efter det Ord paa den yderste Dag. Gud opreiste en Prophet i vore Dage og gav ham de Urim og Thummim og udgjød en Flod af Lys og Sandhed igjennem ham denne til Slægt. Denne Slægt vil blive dømt efter de Bøger og Aabenbaringer, som Gud gav igjennem denne Prophet. Dersom de øver Tro paa disse Aabenbaringer og adlyder dem, da vil de blive retfærdiggjort og frelst; men om de ikke troer dem, men forhærder deres Hjerter imod dem, vil de visselig blive fordømt; thi den Almægtige aabenbarer ikke sit Ord forgjeves. Hvad gavner det Menneskene, at dem tilbydes en himmelsk Gave og aabenbares mere Lys og Sandhed, naar de ikke annammer det? Gaven gavner ikkun dem, som annammer den; Resten vil faae en strængere Dom. Naar de Oprigtige læser denne himmelske Skat, Mormons Bog, da opfyldes de af en Glæde, som ikke kan udtales, fordi Gud atter har talet til Mennesket som i gamle Tider; deres Sjæl gjør sig tilgode med denne hellige og guddommelige Bogs Indhold; og saa stor er deres Glæde, at de kan ikke finde Sprog til at udtrykke deres Hjerters Følelser. Men hvor forskjellig fra dette er ikke deres Følelser, som forkaster den: Lys og Sandhed flyer fra dem, og de vredes ved den Tanke, at Gud skulde atter have talet til Menneskene. Men Gud vil vise dem ved sin almægtige Kraft, at hans Ord kan ikke blive forkastet ustraffet. De Straffedomme, der har overgaaet gamle Slægter og Nationer, som har forkastet hans Ord, burde være en alvorlig Advarsel for dem, som nu lever paa Jorden. Men ak! Menneskenes Stolthed, Hovmod og store Ugudelighed gjør, at de hader Lyset, eftersom deres Gjerninger er onde; og derfor vil denne Slægt for Størstedelen see sine Dages Ende i Vantro og Ulydighed mod eet af de største og allervigtigste Budskaber, som Gud nogensinde sendte til Folkets Frelse. O, stakkels faldne Menneske! hvor begjerlig efter Glæde, og dog, hvor uvillig til at annamme den paa retfærdige Grundsætninger! O, gid Du dog kjendte Din Besøgelsesdag, og vilde vende Dit Øre til og lytte til Guds Røst og ikke forhærde Dit Hjerte, for da vilde det gaae Dig vel! Men Du kjender ikke, ei heller betænker

Du de forfærdelige Domme, der venter Dig, dersom Du tillukker Dine Øren for dette sidste store Naades-Budskab, som nu er aabenbaret fra Himmelen til Dit Bedste! O, vend om til Herren og øv Tro paa ham, at Dit Lys og Din Glæde maa tiltage, Din Tro og Din Kjerlighed blive fuldkommen, saa at Du maa have overflødigt af alle Guds Gaver, saa at Du tilsidst kan opnaae evigt Liv, hvilken er den største af alle Guds Gaver til Mennesket.

Omvendelse.

(Af Udgiveren af The Seer).

Omvendelse er een af de Conditioner, paa hvilke det faldne Menneske kan blive deelagtig i Saliggjørelsens kjøbte Gave og Velsignelser. Det er en hjertelig Anger og Bedrøvelse over alle begangne Synder og en fuldkommen Bekjendelse for Herren, forbundet med en Pagt eller et Løfte, og en fast Beslutning: ikke at synde mere. Omvendelse indbefatter følgende fire Dele:

1) Det Onde eller de Synder, man har at omvende sig fra.

2) Den med den sande Anger forbundne Bedrøvelse.

3) Den nødvendige Bekjendelse.

4) Løftet og Beslutningen, ikke at synde mere.

Vi vil først omtale „det Onde eller de Synder, man har at omvende sig fra." Førend Nogen kan omvende sig, maa de først være overbeviist om at have syndet. Synd er Lovens Overtrædelse. Uden Kundskab om Loven kan et Menneske ikke altid skjelne imellem gode og syndige Gjerninger. Det Lys, der er i ethvert Menneske, som kommer til Verden, vil sætte det istand til, uden den aabenbarede Lov, at skjelne i en ringere Grad imellem Godt og Ondt; men der er meget, der er ondt, der ikke kunde vides uden den aabenbarede Lov. Samvittighedens Lys vil tilkiendegive nogle af de groveste Synder; men dette Lys bliver meget fordunklet ved Forsømmelse og ved idelig Overtrædelse imod det, ja endog i saa høi en Grad, at Mennesker kan være næsten eller ganske følesløse for Samvittighedens Paamindelse: mange Gjerninger, der engang blev betragtet som onde, vil ved lang Vane blive betragtet som gode, og meget som engang betragtedes som godt, vil ved Tradition og Vane blive betragtet som ondt. En Hedning, aldeles ukjendt med den aabenbarede Lov, vilde, dersom han altid skulde følge Samvittighedens sagte Røst, erholde mere og mere Lys og blive istand til at opdage mange rigtige Sandheder og til at skjelne nøiere imellem Dyd og Udyd, end de, der bestandigen ringeagter den indvortes Vøn, som paaminder dem. Men med alt det Lys han kunde opsamle uafhængig af Aabenbaring, vilde der være mange Gjerninger, hvis Syndighed han ikke vilde forstaae sig paa, og andre vilde han aldeles ikke vide om enten de var syndige eller ikke; og han vilde ogsaa være heelt ukyndig i Henseende til en tilkommende Dom og Straffen, som vilde komme over Synderen; og uden Kundskab om disse Ting kunde han ikke omvende sig antagelig saa som Evangeliet fordrer,

Det er altsaa ved den aabenbarede Lov at vi bliver nøiere bekjendt med Godt

og Ondt; og derved lærer vi, at vi er ansvarlige Væsner og vil blive dømt efter Loven for vore Gjerninger, og at Lovens Straf vil tilkomme os, hvis vi har overtraadt den, for at opfylde Retfærdighedens Fordringer, uden vi har adlydt og indgaaet paa de Conditioner, ved hvilke Barmhjertighed faaer Krav paa os, og kan fritage os fra Lovens retfærdige Strænghed. Paulus siger: „jeg kjendte ikke Synden uden ved Loven: thi jeg havde end ikke kjendt Begjerlighed, dersom Loven ei havde sagt: Du skal ikke begjere." (Rom. 7. 7.) Uden Loven lærer Samvittigheden os ikke, at det er syndigt at arbeide paa Sabathen. Der er intet Argument, der vil lære en Hedning, at det er Synd at arbeide om Søndagen, men ikke om Mandagen eller om Tirsdagen eller nogen anden Dag i Ugen. Det er ved den aabenbarede Lov, og ikke ved Samvittigheden at denne Synd opdages. Samvittigheden kan vel lære Hedningen, at det er ondt at gjøre Mord, og menneskelige Love kan lære ham, at Morderen vil blive straffet med Døden. Af Frygt for den Loven vedføiede Straf og den deraf følgende Ulykkalighed i dette Liv, holder han sig for en stor Deel fra at begaae denne Synd; men han har intet Begreb om de høiere Love betræffende denne Synd, eller om den større Straf, som vil blive paaført Morderen efter dette Liv; han har ingen Kundskab om et høiere Væsen, som vil kalde ham til Regnskab derfor. Dersom han da skulde omvende sig fra Manddrab, vilde det ikke være for at undgaae Straffen i det tilkommende Liv, ei heller for at behage Gud, hvis Lov han ikke kjender, men for at undgaae de onde Følger i denne Verden. Saadan Omvendelse, skjøndt den i sig selv er god og roesværdig, er ikke hvad Evangeliet fordrer; det er ikke Omvendelse til Gud, men ikkun til Mennesker, for at behage dem og undgaa deres Lovs Straf.

Der er mange iblandt Hedningene, der over Horeri og Skjørlevnet; Samvittigheden siger ikke dem, at Gud er mishaget med disse Ting; Nogle af dem betragter det end ikke som ondt, og har ikke mere Bebreidelse deraf, end de har ved at spise, naar de er hungrig. Men naar de lærer Guds Lov, da opdager de, at disse Ting er meget syndige og at Straffen i det tilkommende Liv for disse Forbrydelser er saare forfærdelig. Uden Loven tænker de at Alt er ret; men naar Loven bliver kundgjort, finder de, at de er Overtrædere. Som Apostelen Paulus siger, „uden Lov er Synden død. Jeg levede nogen Tid uden Lov, men der Budet kom, blev Synden levende igjen, og jeg døde; og det Bud, som var givet til Liv, det fandtes at geraade mig til Død; thi Synden, som tog Anledning af Budet, forførte mig, og dræbte mig ved samme. Saaledes er vel Loven hellig, og Budet er helligt og retfærdigt og godt. Er da det, som er godt, blevet mig til en Død? Det være langt fra. Men Synden, paa det den skulde kjendes som Synd, er det, som formedelst det Gode, virkede mig Døden, paa det Synden formedelst Budet skulde vorde overvættes syndig." (7. 8—13.)

Hvor der ingen Kundskab er om Guds aabenbarede Lov, der vil syndige Gjerninger ikke blive straffet saa haardt, som hvor Loven og Straffen er kjendt; thi Apostlen siger: „hvor der er ingen Lov, der tilregnes ikke Synd." (5. 13.) Det vil sige, den tilregnes ikke saa strængt eller dem bliver paalagt saa svær Straf, som disse, der er kjendt med Loven. Derfor erklærer Frelseren, at den, som veed sin Herres Villie og gjør den ikke, skal straffes meget, men den, som ikke veed den, men dog har forseet sig, skal straffes

mindre. Apostlen siger ogsaa: „Hvilkesomhelst haver syndet uden Loven, de straffes og uden Loven; og hvilkesomhelst haver syndet under Loven, de skal dømmes ved Loven." (2. 12.) Hedningene vil altsaa blive straffet uden Loven og faae en ringe Straf, fordi de ikke adlød det Lys, der var i dem; men den aabenbarede Lovs Straf vil ikke tilfulde blive udført paa dem, saa det vil blive taaleligere for dem paa Dommens Dag, end for dem, som har syndet og havde Loven og skal dømmes efter den og have dens Afgjørelse udført paa dem. Saadanne vil, uden de omvender sig, komme til at lide evig Pine og evig Forviisning fra Guds Ansigt; og de vil have Graad og Jammer og Tænders Gnidsel.

Vi har nu lært, at Menneskет bliver overbeviist om Synd ved Loven; lader os dernæst eftersee, hvilke Synder denne Slægt er skyldig i, at vi maa komme til at forstaae, om de har nødig at omvende dem. Vi vil for nærværende Tid forbigaae Hedningenes Synder, og opregne nogle af de Laster, som eksisterer iblandt de christne Nationer, hvor de haver Afskrifter af den aabenbarede Lov i Millionviis og næsten enhver Familie kan læse dens hellige Spalter. Den guddommelige Lov siger: „Du skal ikke slaa ihjel." Nu, det er ikke alene den, som der gjør Gjerningen, at der er en Forbryder, men alle de, der bifalder den. Da de Hellige blev myrdede i Missouri og Illinois af commanderede Skarer af de Ugudelige, der var fremskyndet af de høieste Authoriteter i de Stater, det er et mærkeligt Faktum, der var mange, som bekjendte sig til Christendommen, og mange christne Præster af forskjellige Trosbekjendelser, der ligefrem deeltog i disse høist ugudelige og afskyelige Mord. Da den store Guds Prophet blev ulovmæssigt taget bort fra sine fredelige Forretninger og revet bort fra sin Familie og ført, med endeel Andre, til en Pøbel-Leir, og blev dømt til at skydes den næste Morgen, hvo var det da, som sanktionerede og paaskyndte disse djævelske Foretagender? Vi svarer, at midt iblandt den store Mangfoldighed af disse, som ikke bekjendte sig til nogen Religion, var ikke mindre end **fytten** Præstemænd af forskjellige Bekjendelser, som var i dette Raad og med største Anstrængelse paaskyndede disse koldblodige Mord paa Propheten og hans Venner paa det offentlige Torv lige i deres Families Paasyn. Er disse Præster og de Tusinder af Religionsbekjendere, der saa ivrigt tog Deel i disse afskyelige Mord paa de Hellige, bleven udelukte af deres Brødre nogensteds i Staterne? Nei, de er endnu, de fleste af dem, anerkjendt i deres respektive Menigheder, som de hører til. Men var disse, som umiddelbart deeltog i disse blodige Forfølgelser, de eneste, der var skyldige? Var der ikke Hundreder og Tusinder i Staterne og andre christne Lande, som i deres Hjerte bifaldt disse Ting, og som endnu vedbliver at gjøre det? Ja værre endnu, har ikke selv den øverste Regjering, skjøndt indirekte, bifaldet dette grove Myrderi og Roveri, hvilket de jo tydelig har viist ved deres kolde og følesløse Liggyldighed og deri, at de har negtet at forskaffe de Hellige Ret, som amerikanske Borgere, medens de boede i disse oprørske Stater? Vil de Personer, som udførte disse Mord og udgjød de eneste Prophets Blod, Gud havde sendt til Jorden for over et Tusinde Aar, vil de blive de eneste, der vil blive dømt som Manddrabere, paa den store Dommedag? Nei. Enhver, der i mindste Maade har bifaldet disse Handlinger, vil komme til at lide Straf med Gjerningsmændene, undtagen de omvender sig. Frelseren sagde, at alle Propheternes Blod, som var bleven

udgydt paa Jorden, fra den retfærdige Abels Dage indtil Zacharias, hvis Blod, blev udgydt imellem Templet og Alteret, skulde blive krævet af den Slægt. Hvorfor? Fordi de bifaldt samtidige Propheters Mord. Det Bifald de gav til Zacharie og andre Propheters Mord, der var sendt direkte til dem, var lige saa syndigt, som om de virkelig havde dræbt alle de tidligere. Ligeviis vil Gud af denne Nation (Amerikanerne), og af hvert Individ paa Jorden, der i mindste Maade bifalder Propheten Josephs eller nogen af de Helliges Mord, kræve disse hellige Mænds Blod; og ei alene deres, men enhver retfærdig Persons Blod, som nogentid er dræbt paa Jorden, vil blive krævet af dem iblandt denne Slægt, som i deres Hjerte giver Bifald til disse onde Gjerninger. Dette er altsaa een af de mange Synder, som denne Slægt er skyldig i, og som de af ganske Hjerte maa omvende sig fra, da ellers Propheternes og de Helliges Blod vil raabe til Himlen imod dem, og paa den store Dommedag vil de faae deres Deel, ei alene iblandt Hyklere og Vantro, men iblandt Mordere, hvis Gjerninger de haver bifaldet.

Den aabenbarede Lov siger ogsaa: "Du skal ikke bedrive Hoer;" og vi lærer at de, der gjør det, skal straffes lige med Mordere. Herren siger ved Johannis den Aabenbarers Mund, at de Frygtagtige, og Vantro, og Vederstyggelige, og Manddrabere, og Skjørlevnere, og Troldkarle, og Afgudsdyrkere, og alle Løgnere skal have deres Deel i Søen, som brænder med Ild og Svovl; og det er den anden Død." (Aab. 21. 8.) Naar vi nu betragter de christne Nationers nærværende Tilstand, hvad seer vi saa? Vi seer, at de bestandig praktiserer disse store Onder, som er saa tydeligt og udtrykkeligt forbudt i Guds Lov. I Staden Ny York er der alene en 20,000 offentlige Frueutimmer, hvilke ernærer dem ved en idelig Overtrædelse af disse guddommelige Bud. I Stæderne Boston. Albany, Philadelphia, Baltimore, Ny Orleans og Snese andre, som kunde nævnes, er der i tusindviis af samme Slags Væsner. Nu, disse usle og fordærvede Subjekter bliver underholdte af Tusinde af den mandlige Deel af Folket, hvilke daglig og stundlig begaaer Forbrydelser nok til at nedsynke Nationen til det nederste Helvede. I gamle Tider førte saadanne Uteerligheder hastig Dom over hele Folket, som tillod dem at existere. For een saadan Forbrydelse i Benjamins Slægt befoel Gud de andre Stammer at gaae til Krig imod dem; og den hele Stamme, Mænd, Qvinder og Børn blev udryddet paa nogle faa nær. Seer Gud anderledes paa denne Synd nu, end dengang? Er han ikke uforanderlig med Hensyn til hans Afsky for Synd? Om saa er, hvorledes skal han da føle ved at see ned paa flere Hundrede Tusinde Skjørlevnere, Skjøger og Hoerkarle i den amerikanske Nation — en Nation, der roser sig af sine moralske og christelige Foranstaltninger og sin Forædling? Hvorledes er det at Himlen kan tilbageholde en hastig og forfærdelig Dom fra Nationen? Det er ikke andet end de faa ydmyge, ærlige og oprigtige Sjæle iblandt Folket, at der er Skyld i at der ikke skeer en fuldkommen Undergang og Ødelæggelse. Naar disse er udsamlet, da vil komme en Dag med Hjemsøgelse og med grum Vrede, som har været holdt tilbage i en lang Tid; da vil han hastelig borttage disse enorme og vidtudbredte Laster, ved hvilke dette udvalgte Land, for en lang Tid har været saa skrækkelig og grueligt besmittet. Men ikke denne Nation alene er nedsunken til de nederste Dybheder af Nedværdigelse og Ugudelighed: andre Nationer, der kaldes Christne, er lige saa skyldig.

I Staden London er der alene en 90,000 offentlige Fruentimmer, underholdte af flere Hundrede Tusind Mandfolk, der er lige saa skyldig. I Birmingham, Manchester, Liverpool, Glasgow, Edinburgh og kort sagt, i alle store Stæder er der mange Tusinde, der ernærer sig ved denne store Overtrædelse; og hvad der gjør det endmere vederstyggeligt for Guds Aasyn er, at det ideligen foregaaer i et Land, hvor der er saamange Bibler, hvor Millioner Exemplarer af den guddommelige Lov existerer iblandt Folket og alle har Leilighed til at underrette sig selv om Himlens Erklæring imod disse Misgjerninger. Atter, naar vi farer over fra det christelige England til de europæiske Nationer paa Fastlandet, finder vi det endnu værre og altfor væmmeligt at nævne, eller endog at tænke paa, saa udstrakt og storartet er disse smudsige, sjæleforderv vende Kuler af Elendighed. Hos mange af disse Nationer viser deres egne Statistiker at over Halvdelen af de Børn, der fødes, er uægte. Tænk blot hvilken en Udstrækning af Forbrydelse, naar der alene i een forholdsviis lille Nation aarlig fødes fra 50 til 100,000 uægte Børn, hvilket ikkun er ligesom en Indholdsliste til den større Mængde af Udyd, der ikke viser sig slet saa skinbarlig.

(Fortsættes).

Skandinaviens Stjerne.

Om Ordination. Vi finder det nødvendigt for nærværende Tid at gjøre nogle Bemærkninger med Hensyn til Ordination, for at advare Brødrene, at de ikke lægger Hænder paa Nogen for hastigt eller uden tilbørlig Betænkning, hvorfor vi indrykker følgende Extrakt, som dertil passende.

„Læg ikke snarligen Hænder paa Nogen." (1 Tim. 5. 22) Vi vide, at der ofte er gjort megen Skade ved dette Misgreb. Nogle er saagodtsom strax efter Indtrædelse i Samfundet bleven kaldte til et Embede, hvilke, hvor velskikket de end med Tiden kunde blive, endnu vidste meget lidt om Guds Værk og var aldeles uden Erfarenhed. Følgerne heraf har været Fortræd til Personen selv, og mange Gange til Guds Værk i Almindelighed.

Andre er bleven ordineret, der formedelst deres Omstændigheder har været aldeles uskikket til at gjøre Nytte. Vi føler os meget ængstlig angaaende denne Gjenstand, og ønsker dem, som forestaaer de forskjellige Grene og Conferenzer, at være meget forsigtige i dette Punkt. De bør søge Veiledning af Herrens Aand, og ved den Aand vælge trofaste Mænd, til at paalægge en Myndighed saa ansvarsfuld som det hellige Præstedomme. For Kirkens Skyld paaminder vi om dette, for Guds Riges Vel, som og for dens Skyld, som bliver kaldet. Det er ingen Ubetydelighed at blive ordineret til et Embede i Christi Kirke, og bedre vilde det have været for os, om vi aldrig havde kiendt Sandheden, end at have den præstelige Myndighed og da nedgrave vort Talent i Jorden i eet Tilfælde, og bruge det uretfærdeligen eller med Ubesindighed i et andet.

Paa dem, som forestaaer Conferenzer, hviler der altsaa i denne Henseende et stort Ansvar — de bør derfor søge den Aands Veiledning, som giver Visdom til Udvælgelsen af disse Mænd, som kaldes til Tjenesten.

Vi har ofte været bedrøvet over at see, at den eneste Leilighed, ved hvilken

somme authoriserede Mænd brugte deres Myndighed, var i Menighedens Raad, (skjøndt de aldrig havde realiseret deres Kaldspligter eller idetmindste søgt at gjøre det, naar de kjendte dem,) naar deres Nærværelse ikkun har været en Byrde paa Sindet for de andre Brødre, hvorved de mange Gange er bleven til en Hindring i den gode Sag istedetfor at hjælpe til at fremme den. Dog, vi undres ikke over dette; naar Embedsmænd forsømmer deres egne Pligter, duer de kun lidt til at sidde i Raad om Kirkens Anliggender eller Andres Sager; men derimod, om en Mand er tro og flittig i det Embede han er kaldet til, da vil han have Aand til det Embede, og det vil være Viisdoms og Freds Aand, og hans Raad vil da være af Vigtighed og hans Nærværelse en Velsignelse for Forsamlingen.

Vi holder derfor dem, som har Ret til at kalde og ordinere, ansvarlige for deres Foretagender, idet vi i al Kjerlighed formaner dem til at søge Veiledning af Guds Aand, paa det at alt, hvad de foretager i denne Retning, maa annamme Hans Sanktion og Velsignelse.

Udenlandske Efterretninger. Sandvichsøerne. — Beretningerne fra disse Øer, om den hurtige Udspredelse af Evangeliet, er et sandt Bevis paa, at der er mange der er oprigtig af Hjertet og at Herrens Tjenere er saare meget velsignet i deres Arbeide der. Fra den 6te April f. A. til den 25de Juli var Menigheden forøget med en Tilvæxt af omtrent et Tusind Sjæle. Oversættelsen af Mormons Bog til det havaiske Sprog (som tales der) er fuldført og færdig til Trykning.

Af et privat Brev, dateret Storesaltsøstad den 1ste December, lærer vi, at alt er vel overalt i Territoriet. De har havt en rig Høst, endog til Overflod. Alt Bygningsarbeide skrider rask frem. Veiret var særdeles mildt efter Aarstiden, og der var endnu ingen Snee falden i Dalen. Sundhed herskede der ialmindelighed, og fremfor alt, Fred og Enighed og det Gode, at Folket nyder af Helligdommens Regn og disse Velsignelser, som den algode Fader saa rigelig udgyder over sine Børn.

Indenlandske Efterretninger. Vensyssel Conferenze. — Ældste L. Larsen skriver, at Udsigterne er glædelige: der var døbt 40 siden Udvandringen, og han haabede, at der snart vilde være lige saa mange døbt, som der reiste bort. Forfølgelsen var for en stor Deel ophørt.

Aalborg Conferenze. — Aalborg den 7de Marts. Ældste J. Larsen skriver, at der var gode Udsigter og yttrede sig en almindelig Videbegjerlighed baade i Staden og paa Landet, og de Helliges Forsamlinger var stærkt søgt.

Vi har for nylig modtaget et meget interessant Brev fra Ældste J. F. F. Dorius, hvori han fortæller sin Erfaring, Tro og Tillid til Herrens store Værk i disse sidste Dage; men det er for langt til at indrykkes. Vi vil imidlertid bemærke, at denne Skrivelse tydeligen viser at Broder Dorius gjør sig bekjendt med alle vore Skrifter og benytter sig af enhver Leilighed til at opsamle nyttig Kundskab, hvilket vi til vor Bedrøvelse finder at mange undlader at gjøre, naar vi dømmer efter den liden Kundskab de har om mange Ting, som vi allerede har publiseret, og det er os fortalt, at der er mange, der bekjender sig til de Hellige, der har Midler, og dog ikke holder Stjernen, ei heller læser den, saa at de kunde faae hvad Lys der kommer fra den, ikke at sige noget om de andre Skrifter, igjennem hvilke stort

Lys og store Kundskaber kan opnaaes. Naar de Hellige har Evne og Leilighed til at komme i Besiddelse af Lys og Kundskab og de forsømmer det af Ligegyldighed eller Karrighed, hvor stor maa da ikke deres Bebreidelse blive? Sindet er udyrket og ufrugtbart og de er at ligne ved den Blinde, der famler i Mørke. Det er en Selvfølge, at alle Saadanne vil være langt fra at opnaae den Salighed, som de ellers kunde opnaae ved at benytte alle mulige Midler til at blive bekjendt med Guds Rige, idet de cultiverer deres Videlyst, saa at Forstanden udstrækker sig og de bliver mere og mere begjerlig efter Lyset, og saaledes vil de vore i Naade og tiltage i Kræfter og blive dygtiggjort til at fatte og forstaa Rigets Velsignelser og beredte til at imodtage dem, ved hvilke de vil blive istand til at indgaae i vor Guds himmelske Rige.

Fra Vesten. — Ved Godhed af Hr. Hansen, Havnefoged i Veile, har vi modtaget en meget glædelig Extrakt af et Brev fra Hr. Svanevelt, dateret Store Saltsø Stad den 28de November 1853. Han skriver, at han med Familie er frisk, lykkelig og tilfreds; at hans Familie var den 11te November bleven forøget med en Datter paa 16 Pund, som blev kaldet Josephine Brighamine, og var Søster Svanevelts 15de Barn. Hun var den 5te Dag fuldkommen vel. Broder Svanevelt beder hilse sine Troesfæller og Bekjendter, han ønsker snart at see dem alle i det af Gud saa velsignede Land. Barnet døde Dagen efter.

Joseph Smiths Levnetsløb.

(Fortsat fra Pag. 169.)

Atter, Dommer Ryland skrev til Amos Reese, Esq., Kreds-Advokaten, om det samme Raad, som følger:

Lexington d. 24. Novbr. 1833.

Min kjære Herre. — Guvernøren har anmodet mig om, at underrette ham om de rasende Handlinger af mageløs Voldsomhed, som nylig har fundet Sted i Jackson County, og har ogsaa anmodet mig om at undersøge disse Voldsgjerninger, og at tage Skridt til at straffe de Skyldige og beskytte de Uskyldige.

Jeg kan ikke skride frem, med mindre en eller anden Person skulde være villig til at give mig den fornødne Underretning. Jeg anmoder Dem nu om at lade mig vide, om „Mormonerne" er villige til efter Loven at gjøre Skridt imod Borgerne af Jackson County; om de ønsker at flytte tilbage dertil eller ikke; og lad mig kjende alle Omstændigheder, der er sammenknyttede med denne ulykkelige Affære. Det vil være nødvendigt for Dem at see de fornærrettede Personer, og at underrettes om deres Attraaer og Hensigter. Militærstyrken vil begive sig til Jackson County, at hjælpe til Udøvelsen af enhver Ordre jeg udsteder om dette Subjekt. Vær udførlig i Deres Underretning til mig. Jeg er til enhver Tid villig til at gaae til Jackson County for at holde en Inquisitionsret, og at binde saadanne Personer til at holde Fred, som jeg skulde tænke der burde holdes i Tømme.

Det er en Vanære for Staten, at saadanne Handlinger skeer inden dens Grændser, og Vanæren vil hænge ved vore officielle Charakterer, dersom vi for-

sømmer at bruge de rigtige Midler til at sikkre saadanne Forbrydere deres fortjente Straf.

Jeg ønsker at vide om Josva Lewis og Hiram Page leverede den Skrivelse til Fogden i Jackson County, som jeg affattede og udstedte angaaende deres ædeligen aflagde Vidnesmaal, imod nogle af Pøbelens Ophavsmænd i Jackson County, dateret den 6te i denne Maaned.

Jeg vil vide hvorfor han vægrede sig ved at udøve hvad der stod i Skrivelsen, dersom den nogensinde er kommen i hans Hænder. Erkyndige Dem herom og lad mig vide det. Det skulde glæde mig at see Dem, og blive enige om hvorledes vi skal bære os ad. Naar De først har indhentet tilstrækkelig Underretning, kom saa ned til mig: efterdi De boer nærved disse Grundheders Skueplads, er De bedre istand til at modtage al nødvendig Underretning og berede for tilkommende Handling end jeg er.

Skriv mig til, saa snart De er rettelig underrettet og bestem naar De kan komme ned at tale med mig angaaende denne Forretning. Behold Afskrifter af alle de Breve De skriver om dette Subjekt.

Deres Ven

John F. Ryland.

Den 22de kom min Broder Carlos for at være hos mig og lære Bogtrykkerkunsten.

Ældsterne Orson Hyde og John Gould kom tilbage fra Zion den 25de, og bragte den bedrøvelige Efterretning om Oplobet i Zion; om at Indbyggerne forfulgte Brødrene.

Ældste Algernon Sidney Gilbert skrev til Gouvernøren i Missouri som følger:

(Privat)

Liberty i Clay County den 22de Novbr. 1833.

Min kjære Herre. — Igaar talte jeg med Hr. Doniphan, en Advokat her paa Stedet, som underrettede mig om, at han havde talt med General-Advokaten, Hr. Wells, i Saline-County, ilsverdags otte Dage, og at Hr. Wells havde gjort ham bekjendt med Deres Ønskst at beordre en Inquisitionsret at holdes i Jackson County, vedrørende de nys skete voldsomme Handlinger i det County. Hr. Doniphan er af den Mening, efter at han har talt med Hr. Wells, at bemeldte Ordre vil blive forhalet indtil en Meddelelse er modtaget fra vort Folk, eller deres Raad. Dette er derfor til at underrette Deres Excellenze om, at de fleste af vor Kirkes Ældste holdt et Møde igaar angaaende en ufortøvet Inquisitionsret at holdes i Jackson County; og efter deres Anmodning til mig, hæster jeg med at gjøre Deres Excellenze bekjendt med nogle alvorlige Vanskeligheder for vort Folk, naar der strax sammenkaldes en Inquisitionsret.

Vor Kirkes Medlemmer er i denne Tid adspredt i alle Retninger: Nogle i det nye County Van Burens, en Deel i dette County, og en Deel i Lafayette, Ray osv. Somme af vore fornemste Vidner vilde være Qvinder og Børn, og medens Pøbel-Raseriet vedbliver, vilde det være umuligt at samle dem i Sikkerhed i Independence; og for at Deres Excellence kan vide om det uformindskede Raseri, hvormed den sidste Levning af vort Folk i hint County forfølges indtil denne Tid, beretter jeg her, at nogle faa Familier, maaskee femten eller tyve, som nedsatte sig for mere end to Aar siden paa Slætten, omtrent 15 Mile fra Jackson Countys Hovedstad, havde haabet, paa Grund af deres lidet bekjendte Opholdssted, at de vilde undgaa Fjendens Ondskab; de forblev følgelig paa deres Steder, og modtog leilighedsviis enkelte Trusler, indtil i Søndags en Pøbelhob kom tilsyne iblandt dem, somme med

spændte Pistoler, som de satte dem for Brystet, og bød dem at forlade det County inden tre Dage, eller de vilde rive deres Huse ned over deres Hoveder osv. osv.

To Ilbud ankom herfra fra bemeldte Nabolag i Mandags Morges, for at søge Raad, og Raadet tilraadte dem hurtig at flygte for at bevare deres Liv og personlige Effekter. Jeg formoder disse Familier vil være ude af Jackson County i denne Uge. I denne nødlidende Stilling, paa mine Brødres Vegne, beder jeg Deres Excellenze at bie paa videre Meddelelse, hvilken snart vil følge denne, fremsættende blandt andre Ting, hvor vigtigt det er at vort Folk gjeninddsættes i deres Besiddelser, at de kan have lige Leilighed med Fjenden til at frembringe magtpaaliggende Vidnesbyrd for Retten, hvilket Fjenden nu har besluttet at berøve dem; stolende paa at Deres Excellenze vil forneinme den Bevægelse og Bestyrtelse, der udentvivl maa herske blandt de fleste af vort Folk paa denne Dag, paa Grund af den magelose Behandling de har undergaaet, og idet mange af dem nu vanker om uden Hunsly.

En ufortøvet Jngvisitionsret, sammenkaldt medens det staaer saadan til med vort Folk, vilde give vore Fjender en afgjort Gevinst med Hensyn til Vidnesbyrd, medens de er i Besiddelse af deres egne Hjem og ogsaa vore Hjem; med ingen Fjende i det County til at molestere eller forfærde dem.

Allerærbødigst,
Deres lydige Tjener
A. S. Gilbert.

Til Hans Excellence Daniel Dunklin,
Jefferson Stad, Missouri.

Jeg har seet og læst ovenstaaende Brev, og ved anstillet Betragtning er jeg bleven enig med den deri udtrykte Mening. Jeg tænker ogsaa, at ved den næste regelmæssige Rets-Termin kan man ikke indlade sig paa at undersøge den Forbrydersag, uden at der holdes Vagt over Retten og Vidnerne.

Amos Reese.

De der truedes af Pøbelen Søndagen den 24de, flygtede ind i Clay County, og leirede sig paa Missouriflodens Bredder. Et Antal af Familierne gik ind i Van Burens County: deres hele Antal af Mænd, Qvinder og Børn var over 150.

Omtrent den 1ste December ankom Ældste Cowdery og Biskop Whitney til Kirtland med en ny Presse og Typer, og den fjerde begyndte de at ordne Typerne.

Den næste Dag skrev jeg til Biskop Partridge i Liberty i Clay County i Missouri, som følger:

Kirtland d. 5. Decbr. 1833.

Kjere Brødre. — Vi har netop modtaget et Brev fra Broder Phelps, dateret Liberty den 6te og 7de November, hvilket giver os den smertelige Efterretning om Fjendens Raseri og eders nærværende husvilde Tilstand. Men jeg maa underrette eder om at der er en stor Tvivlsomhed hvilende over vort Sind, med Hensyn til den sande Tingenes Tilstand i Zion; thi der synes at være noget Forskjel imellem Beretningerne i Ældste Phelps' Brev, og Ældste Hydes Meddelelser til Redaktionen af Missouri Republican. Ældste Hyde beretter, at „Mandagen den 4de samledes Pøbelen i Independence til et Antal af to eller tre Hundrede, vel armerede, og en Deel af deres Antal gik ovenfor Blue, til at bortdrive vort Folk, og ødelægge vor Eiendom; men de mødte et Parti af vort Folk, og idet de var beredte, de sidste en dødbringende Ild over dem; to af deres Antal faldt døde paa Jorden, og et Antal blev dødelig saarede, iblandt hine var Brazeale.

„Tirsdag Morgen samledes et Antal

af Pøblen, som man ikke kunde gjøre Regnskab for; og medens vi var paa Libertys Landingsplads om Onsdagen, kom et Sendebud ridende hen til os, og sagde, at han var netop kommen fra Krigsskuepladsen, og at Natten iforveien en anden Bataillie havde staaet, hvori Hr. Hicks faldt, efter at have faaet tre Kugler og nogle Hagl igjennem sit Legeme, og omtrent tyve Andre deelte lignende Skjæbne; og at een eller to af vore Mænd blev dræbt, og lige saa mange saarede; og han (Hyde) hørte Kanonaden tydeligen, og berettede, at den Mand, som opbrød Kramboden, tog Gilbert, Phelps og een til og kastede dem i Fængsel, saavidt han kunde forstaae, i den Hensigt, aldrig at lade dem undkomme levende."

Denne Beretning af Ældste Hyde er noget forskjellig fra Ældste Phelps', som beretter, at "i Fredags Aftes havde Brødrene opbudt omtrent 40 eller 50 Mænd, armeret dem, og de havde marscheret ind i Byen og taget Een tilfange; og i Løverdags overfaldt Pøbelen vore Brødre ovenfor Blue, og een blev dødelig saaret. Fra Fredag til Tirsdag var vore Brødre under Vaaben. Tirsdag Morgen havde Pøbelen samlet sig til et Antal af 300, og forend noget Blod var udgydt, fandt vi os i at gaa strax bort, og Pøbelen tog vore Vogne."

Ældste Phelps beretter ogsaa, at "siden Ovenstaaende var skrevet (nemlig den 6te), en anden græsselig Scene foregik: efter at vore Folk havde overgivet deres Vaaben, gik et Parti af Pøbelen ovenfor Blue, og begyndte at slaa, ja endog at myrde; og Brødrene er bleven drevne ud i Skovene, og flygtet til Færgen; og Pøbelen har hyret Færgemændene til at sætte sig over Floden, (men de lod Brødrene betale Færgepengene); og det blev rapporteret, at Pøbelen havde dræbt to til af Brødrene.

Det lader til, Brødre, at disse Beretninger er for det meste efter Rygter, og der er ingen Sikkerhed at de er korrekt; derfor er det vanskeligt for os at raade eder, og vi kan blot sige, at vort Folks Skjæbne er i en retfærdig Guds Hænder, og han vil ikke forurette Nogen; og denne ene Ting er sikker, at de, som vil leve gudeligen i Christo Jesu, skal lide Forfølgelse: og førend deres Kjortler er gjort hvide i Lammets Blod, maa man vente, at de vil have store Trængsler at gjennemgaa, det siger Aabenbareren Johannes.

Jeg ønsker, naar I modtager dette Brev, at I vilde samle enhver Enkelthed angaaende Pøbelhoben, fra Begyndelsen, og sende os en rigtig Beretning om Kjendsgjerningerne, som de gik for sig fra Tid til Tid, for at vi kan være istand til at give Publikum en rigtig Underretning om Sagen; og underrette os ogsaa om Brødrenes Situation, med Hensyn til deres Levnetsmidler osv.

Jeg vilde underrette eder om, at det er ikke Herrens Villie at I sælger eders Jorder i Zion, dersom der ellers paa nogen Maade kan skaffes Midler til at holde ud. Enhver Bestræbelse skulde gjøres for at haandhæve den Sag I har antaget, og at bidrage til hinandens Fornødenheder, saa meget som muligt, i denne eders store Gjenvordighed, og huske paa ikke at knurre over Guds Fremgangsmaade med hans Skabninger. I er endnu ikke sat saa meget paa Prøve, som de gamle Propheter og Apostler. Erindrer Daniel, de tre Hebræerbørn, Jeremias, Paulus, Stephanus og mange flere, altfor talrige til at omtales, der blev stenede, søndersavede, fristede, ihjelslagne med Sværdet, og de vankede omkring i Faareskind og Gedeskind, lidende Mangel, betrængte, mishandlede, hvem Verden var ikke værd. De vankede om i Ørkener og

paa Bjerge, og i Jordens Huler og Klofter; dog de erholdt Alle et godt Rygte formedelst Troen; og midt i alle deres Gjenvordigheder frydede de sig over at de regnedes værdige til at lide Forfølgelse for Christi Skyld.

Vi veed ikke, hvad vi skal kaldes til at gjennemgaa forend Zion er befriet og stadfæstet; derfor, det er os meget nødvendigt at holde os nær til Gud, og altid være strængt lydige mod alle hans Befalinger, for at vi kan have en uskadt Samvittighed for Gud og Mennesker. Det staaer til eder at bruge ethvert lovligt Middel, der staaer i eders Magt, for at søge Erstatning for eders Fornærkelser af eders Fjender, og forfølge Sagen saavidt Loven tillader; men det vil være umuligt for os at yde eder nogen Bistand i timelig Henseende, eftersom vore Midler er allerede udtømte, og vi er i dyb Gjæld, saa at vi paa ingen Maade kjender hvorved vi skal komme ud af det.

Indbyggerne i dette County true med at kuldkaste os, og vi veed ikke hvor snart det maaskee tillades dem at følge Missourianernes Exempel; men vi stoler paa Gud og er fast bestemte paa ved hans Naades Bistand at haandhævde vor Sag og udholde trofast, for at vi kan krones med celestial Herligheds Kroner, og indtræde i den Hvile, der beredes for Guds Børn.

Vi er nu ifærd med at ordne Typerne, og gjøre Regning paa at begynde at sætte idag, og udgive et Blad sidst i i Ugen, eller i Begyndelsen af næste Uge. Vi skrev til Ældste Phelps for nogen Tid siden, og sendte ogsaa Bud med Ældste Hyde efter Subskribenternes Navne paa Stjernen, som vi endnu ikke har modtaget; og, indtil vi modtager dem, vil de fleste af Subskribenterne ikke kunne forsynes; og naar I modtager dette, ønsker jeg at I strax besørger Navnene, dersom I ikke allerede har sendt dem, eftersom Langdrag vil foraarsage stort Afbræk.

Vi venter om kort Tid at udgive et politisk Blad ugentlig, i Gunst af den nærværende Administration; de indflydelsesrige Mænd af det Parti har tilbudt at staae os bi, og vi haaber det vil gaa godt, thi derved kan vi vise Publikum Reenheden af vor Hensigt i at understøtte den Regjering, hvorunder vi lever.

Vi erfarer af Ældste Phelps, at Brødrene har afleveret deres Vaaben til Fjenden, og flytter nu over Floden. Dersom det er Tilfældet, saa er det ikke værd at de skulde gjenbegynde Fjendtlighederne med dem; men, hvis ikke, I skulde hævde Marken saalænge een Mand er tilovers, eftersom den Jordplet, hvorpaa I blev bosatte, er det af Herren beskikkede Sted for eders Arv, og det var Ret i Guds Aasyn, at I kæmper for den til det Yderste.

I vil erindre at Herren har sagt, at Zion skulde ikke flyttes fra sit Sted; derfor, Landet skulde ikke sælges, men de Hellige beholde det, indtil Herren i hans Viisdom aabner en Vei for eder at vende tilbage; og indtil den Tid, dersom I kan kjøbe en Landstrækning i Clay County, for de nærværende Omstændigheder, det er rigtigt at I skulde gjøre saaledes, hvis I kan, og ikke sælge eders Land i Jackson County. Det er ikke raadeligt for os at sende eder en skreven Aabenbaring desangaaende, men Ovenstaaende er skrevet ifølge Viisdom. Jeg skynder mig at slutte for at give Plads for Broder Oliver, og forbliver eders i den evige Pagts Baand

Joseph Smith.

Den 6te December. — Vi er nu beredt at paabegynde vore Arbeider i Trykke-

riet, og jeg beder Gud i Jesu Navn at stadfæste det evindelig, og lade hans Ord udgaa hasteligen til Jordens Nationer, for at fuldbyrde hans store Værk i at tilveiebringe Israels Huns's Gjenopretelse.

(Fortsættes).

Notize.

De over Conferenzerne præsiderende Ældste ville erindre, at det er Tid for dem at indgive deres statistiske Rapporter, og ønskes de akkurat udført og indsendt i det seneste til den 10de April.

Vi haaber, at Tempel- og Emigrations-Fundene vil ikke blive forsømt, som de er bleven i den senere Tid; kunde de Hellige kun indsee og forstaae, hvilke Velsignelser disse Ting leder til i Fremtiden, saa vilde de vist ikke blive forsømt; derfor haaber vi herefter at see dem tage fat med fornyet Nidkjerhed.

Udkommet er: Bibelske Henviisninger a 3 Sk., udarbeidet af Ældste K. Petersen.

Brugen af disse bibelske Henviisninger vil sætte de sande Ydmyge og Oprigtige i Stand til at fatte og forstaa mange Ting, som i lang Tid har været skjult for Menneskene, ja endog de Allerlærdeste, og som dog er af allerydderste Vigtighed for Menneskets Frelse og Salighed for dets udødelige Sjæl.

Indbetalt til Contoret siden den 1ste Marts.

A. P. Trane	9 Rbd.	" Mk.	" Sk.
H. P. Smith	55 —	" —	" —
J. A. Wippert	50 —	" —	" —
S. Christoffersen	12 —	5 —	8 —
J. Svensen	20 —	" —	" —
Summa	146 —	5 —	8 —

Indhold.

	Side.		Side.
Troen er en Gave af Gud	177.	Joseph Smiths Levnetsløb (fortsat)	187.
Omvendelse	181.	Notize	192.
Redactionens Bemærkninger	185.		

„Skandinaviens Stjerne" udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned, og faaes paa Redactørens Contor i Gothersgade Nr. 28 og 29, 3die Sal.

Udgivet og forlagt af J. Van Cott.

Trykt hos F. E. Bording

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

3. Aarg. Nr. 13. Den 1. April 1854. Priis: 6 ß pr. Expl.

Omvendelse.

(Fortsat fra Side 185).

Det er næsten forbausende, at Gud har tilstedet disse Nationer at praktisere disse store Vederstyggeligheder for saa mange Slægter, uden at udslette dem af Jordens Kreds. Og det er ogsaa forbausende at han vilde nedlade sig til at sende en Prophet med et Budskab til en Slægt saa grnelig fordærvet og ond, som den nærværende. Den er ikke Propheter og Apostler værd, ei heller Mormons Bog, og dog har Gud sendt eet af de mest glorrige Budskaber, som nogensinde naaede Dødeliges Øren, til denne Slægt, som ikke er andet værd end Dom. Han har gjort dette, ikke fordi mange af dem vil annamme det, men fordi han agter at udgyde sin Vredes Skaaler over dem; og han veed, at Forkastelsen af saa stort et Budskab vil snarere gjøre dem moden til Omstyrtelse og fuldkommen Fordærrelse, at hans Viingaard ikke længere skal besværes med saadant vederstyggeligt Ukrud. Gud vidste ret vel, at denne Slægt var altfor henfalden til deres Fædres ugudelige Traditioner, og for dybt nedsunkne i Ondskab til at annamme en Prophet eller lytte til den af Gud sendte Røst; men han vidste, at Propheters og Mormons Bogs Forkastelse vilde lade dem uden den allerringeste Undskyldning, naar han skulde staa op længge ode og aldeles gjøre Ende paa Ugudelighed.

Maaskee Nogle vil sige, at disse grove Overtrædelser finder ikke Medhold hos Mængden, og at derfor burde Mængden ikke lide for det ringere Tals Gjerninger. Men vi svarer, dersom Mængden ikke bifalder den, hvorfor gjøres der da ikke en Ende paa disse Laster? Det er Mængden, der regjerer og gjør Landets Love. Hvorfor giver da ikke Mængden, igjennem deres Repræsentanter, Love til at udrydde disse Ting? De har den constitutionelle Ret, saavelsom Magten, til at gjøre saadanne Love og bestemme saadanne Straffe, som vil være kraftigt nok til at standse disse Uteerligheder. Vort Lands Criminal-Lovgivning siges at være grundet, for en stor Deel, paa den Criminal-Lovgivning, som indeholdes i de guddommelige Orakler. Dersom der nu er Lovbud imod disse Forbrydelser, hvorfor da ikke tilføie den samme Straf, som den store Lovgiver, Gud selv, har ordineret? Efter den guddommelige Lov skal begge Parter lide Døden. Da denne Straf i gamle Dage var i Kraft, var det sjelden at denne Forbrydelse blev

begaaet. Lad Majoriteten af Folket i de forskjellige Stater og Territorier valge saadanne Lovgivere, som vil føie den guddommelige Lovs Straf til den Lov, som de anvender imod disse Forbrydelser, saa skal de snart see en stor Reformation, og Hoveri og ulovligt Samqvem vil blive saa sjelden som Mord; alle disse fordærvelige Kuler i Landet vil blive forstyrret; ingen af Qvindekjønnet vilde tænke paa et saa forbrydersk og udydigt Levnet; det vilde ikke være mere farligt at praktisere Manddrab, end at praktisere Skjørlevnet som en Næringsvei. Saadanne Love, og ingen andre, vil være et kraftigt Middel imod denne store Overtrædelse, som saa frygteligt har grebet om sig og fordærvet Folket. Dersom ikke Majoriteten giver Love, der vil være et kraftigt Middel til at udrydde dette Onde, saa vil det paa Dommens Dag falde tilbage paa deres egne Hoveder, og de vil blive fundne strafskyldige for at have tilladt saa store Forbrydelser at gaa ijvang i Landet, da det stod i deres egen Magt at give Love derimod med Strenghed nok til at udslette dem af Landet. Selv den Kjendsgjerning, at Majoriteten ikke gjør saadanne Love, viser klarligen, at de er skyldig i at bifalde Forbrydelsen, om de just ikke selv begaaer den; altsaa, for den store Lovgivers Aasyn betragtes de som skyldig i at deeltage deri. Dersom det mindre Tal ønsker at fri sig fra samme Fordømmelse, saa maa de omvende sig. Men hvorledes omvende sig? Det staaer ikke i Minoritetens Magt at valge Lovgivere, hvor kan de da raade Bod paa dette Onde, om de endogsaa er sindet dertil? Vi svarer, de kan fortryde, at de nogentid har givet deres Stemme til Valget af en Lovgiver, der ikke forud vilde love, at han vilde gjøre sig al mulig Flid for at faae saadanne Love oprettet; og de kan saaledes blive omvendte derved, at de for Fremtiden ikke gjør sig skyldig i at bruge deres Indflydelse til at vælge Lovgivere, der ikke vil gjøre deres Pligt i denne Retning. Saadan Omvendelse og Reformation vil fri Majoriteten fra den Skyld, der hviler paa Minoriteten; og uden saadan Omvendelse vil Minoriteten, saavelsom Majoriteten, paa Dommens Dag blive anseet skyldig i samme Forbrydelser. Det var af lignende Aarsag at Gud hjemsøgte den hele Benjamins Slægt og næsten udslættede den af Jorden. Det var ikke at den hele Stamme havde gjort sig ligefrem skyldig i Forbrydelsen, men fordi de ikke vilde føre de Skyldige til Dom; hvorfor Gud holdt Mængden, ja hele Stammen, med Undtagelse af meget faa, ansvarlig for de onde Gjerninger, som nogle Faa havde gjort; og den samme Straf, som vilde blevet paaført de faa umiddelbar Skyldige, blev med ligelig Strænghed paaført den hele Stamme, som ei vilde udlevere Forbryderne. Saaledes skal det gaa med dette Folk, uden de afskaffer disse Vederstyggeligheder, som er midt iblandt dem: Gud vil erklære dem lige skyldig med dem, som begaaer disse Laster: og han vil paaføre dem den samme Straf, som Forbryderne; og han vil kaste dem ned i Helvede at bo med saadanne ugudelige og vederstyggelige Væsner, fordi de ikke udryddede dette Onde af Landet.

Folket i de Forenede Stater er langt mere skyldig i denne Henseende end Folket under andre Regjeringer; thi her er det Folket, som giver Lovene gjennem de Mænd, som de selv har udvalgt; følgeligen er Folket ansvarligt ikke alene for de Love der udstedes, men for at forsømme at give saadanne Love, som burde gives. Men i mange andre Riger har Folket ingen Ret til at vælge deres Lovgivere: og naar det lovgivende Departement laver uretfærdige Love, eller negter

at give Love, der vil fordrive dette Onde, kan Folket ikke afskaffe det Onde, uden at forandre deres Regjeringsform. I saadanne Tilfælde hviler Ansvaret paa de Individer, der begaaer Forbrydelsen, og paa det lovgivende Departement, der ikke med passende Love standser det, saa og paa alle andre, som bifalder samme, eller ikke taler imod det.

Folket i Utah er det eneste Folk i denne Nation, som har taget kraftige Forholdsregler, vi vil ikke sige til at *standse*, for dette Ord er aldeles unødvendeligt paa dem, men til at *forebygge* Losagtighed og criminel Samqvem imellem de to Kjøn. Der hedder det **Døden** *for begge Kjøn*, om de begaaer denne Forbrydelse. Og denne Lov er skreven i hele Folkets Hjerter og prentet i deres Tanker. Gjør ikke denne strænge og retfærdige Lov sin tilsigtede Nytte? Jo! den sætter Døden paa en urokkelig Grundvold og udmaaler Retfærdighed til den nedrige Forfører, Skjørlevner og Hoerkarl, saa vidt som det kan skee i dette Liv: den bevarer hele Folkets Moral i Reenhed, hvilket er særdeles nødvendigt til Fred, Lykke og Velfærd for ethvert Folk af hvilkensomhelst Nation eller Regjering. Der findes ingen berygtede Huse, eller offentlige eller løsnige Skjøger, til at fordærve Selskabet og besmitte Landet. Der tilstedes ingen Ærke-Skurk at flattere den unge og uerfarne Pige, og gjøre hende til sit Rov, og forlade hende som et Udskud af godt Selskab; der kan ingen ugudelig Hoerkarl snige sig ind i Familier og gjøre Vold paa Ægteskabets ærværdige Kydskhed. Hvad er det, der hindrer? Det er Folkets Retfærdighed og deres Loves Retfærdighed; det er deres Kjærlighed til Dyd og Frygt for Straf tilsammen. Denne Slags Omvendelse og Reformation er antagelig for Guds Ansigt; det er at omvende sig, ikke i Ord alene, men i Gjerning, og i Sandhed, og i at fastsætte strænge og retfærdige Love, og i at exqvere disse Love paa Overtræderen. Omvendelse er ikke at bestige en Talerstol med fine Puder, og der jamre over Folkets Ugudelighed, uden at tage kraftige Forholdsregler til at afvende og tilintetgjøre den Ugudelighed. Omvendelse bestaaer ikke i blot at udpege det Onde og sige sig at være meget bedrøvet over at det existerer, men den bestaaer i at afstaa derfra og udpege det Middel, hvorved det kan blive bortskaffet, og at anvende det Middel saa vidt som muligt og lære alle andre at bruge det. Utah er et Exempel, og de gode Følger af hendes sunde og retfærdige Love burde lede Staterne og de andre Territorier til at følge efter i de samme dydfulde Spor. Lad dem forsøge det, og vi vil forsikkre dem, at der vil saart blive større Sundhed i deres moralske Luftkreds; og de oversvømmende Floder af Nedværdigelse vil blive standset, for Kilden vil blive udtørret, og de berygtede Huse vil blive ophævede, og disse afskylige Laster vil svinde bort; og den amerikanske Nation vil blive til et dydigt Folk, og et Exempel for alle andre Nationer at efterligne; og Gud vil angre, og ikke lade det Onde komme paa dem, som han ellers har besluttet, og hans straffende Haand vil være lettere, og hans Tugtelser ikke saa svære. Men dersom de ikke omvender sig, men tilsteder disse Uteerligheder at vedblive, saa vil Herren visseligen hjemsøge dem, og vil ikke spare, men vil udøse al hans grumme Vrede paa dem, indtil de ikke længer er nogen Nation for hans Aasyn, og de skal kjende, at det er Herren, imod hvem de har syndet, og for hvem deres Vederstyggeligheder bestandigen har været øvet, trods hans Lov og hans hellige og retfærdige Mishag.

Iblandt de forskjellige Laster, som forbydes ved den aabenbarede Lov, er ogsaa Løgn. Gud har saa stort Mishag for denne Last, at han har ladet os kundgjøre, at "hver, som elsker eller øver Løgn, skal faae deres Deel i Søen, som brænder med Ild og Svovl." Gud er sanddru og kan ikke lyve uden at gjøre Vold paa sine store Fuldkommenheder og Egenskaber, hvilket vilde gjøre Ende paa hans Magt og Herlighed, og andre Væsner, der besidder en Fylde af hans Egenskaber, vilde træde i hans Plads. Men Gud kjender alle Ting, og elsker Retfærdighed og Sandhed med en fuldkommen Kjerlighed, og derfor er det umuligt for ham, at krænke sit Væsens uforanderlige Grundsætninger. Altsaa, alle, som det tilstedes at bo hos ham, maa elske Sandhed ligesom han, og være lige saa fast og urokkelig i Sandhed som han er. De, der er anderledes, kan ingenlunde blive tilstedet at bo der, til at forstyrre Freden, Saligheden, Tilliden og Sanddruheden, som der hersker overalt i disse rene himmelske Boliger. Djævelen var en Løgner fra Begyndelsen af og er al Løgnens Fader, og alle, de, som er tilbøielig til denne Last, er hans Børn og vil komme til at bo hos deres Fader, og vil være elendig som han er elendig og have Deel med ham i al Helvedes Bitterhed, og være i Selskab med Løgnere og Bedragere og alskens Misdædere. Foruden Søen af Ild og Svovl, hvori de vil blive kastet, vil de selv forøge Helvede med deres egne djævelske og ondskabsfulde Lidenskaber.

(Fortsættes).

Joseph Smiths Levnetsløb.

(Fortsat fra Pag. 192.)

Denne Dag skete det ogsaa, at Brødrene i Missouri indsendte følgende Ansøgning:

Til Hans Excellenze Daniel Dunklin, Gouvernør over Staten Missouri.

Vi Undertegnede, ledende Medlemmer af Christi Kirke, som almindelig kaldes "Mormoner," vilde ærbødigst tilstille Deres Excellenze, som Tillæg til den Ansøgning, der overraktes Dem af dHrr. Phelps og Hyde, og „det edeligen aflagte Vidnesbyrd" af dHrr. Phelps, Gilbert og Mc Lellin, efter at have læst Brevene fra General-Advokaten og Distrikts-Dommeren af denne Kreds til Hr. Reese; at ihvorvel vort Samfund, Mænd, Qvinder og Børn, efter at have været i nogle Tilfælde saarede og truede med Døden, har været ved Vaabenstyrke fordrevne fra deres Jorder, Huse og meget af deres Eiendom i Jackson County; Størstedelen af disse Jorder, Huse og Eiendom er bleven tagen i Besiddelse af Pøbelen i Jackson County, eller andre Personer, og tilbageholdes nu ulovligen fra vort Folks Brug og Besiddelse. Og at ihvorvel vort Folk har været fordreven og adspredt til Clay, Ray, Van Burens, Lafayette og andre Countier, hvor de i mange Tilfælde er blottede for de almindelige Livsfornødenheder i denne vinterlige Aarstid; og at ihvorvel de Bøsser, der blev fratagne vort Folk, saaledes som der er fremsat i det edelig aflagde Vidnesmaal, og gjemt for dem, vi Deres Ansøgere, paa vort saa adspredte og

lidende Samfunds Vegne, vi beder derfor om Hjælp og Bistand fra Deres Excellenze, for at vi kan gjeninsættes paa vore Jorder, i vore Huse og Eiendomme, og deri beskyttes ved Statens Milits, om Loven tillader det, eller ved et Detaschement af de Forenede Staters Rytteri, hvilke kunde indqvarteres i Independence istedenfor Cantonment Leavenworth, indtil Freden gjenoprettes. (Dette kunde sandsynligviis skee ved at conferere med Præsidenten, eller maaskee Oberst Dodge). Vi ønsker ogsaa, at vort Mandskab maa organiseres i Jacksons Vagt-Compagnier, og forsynes med Vaaben af Staten til at assistere i at haandhævde deres Rettigheder imod Jackson Counties vanhellige Pøbelmagt.

Og da, naar Foranstaltninger gjøres til at beskytte os paa Person og Eiendom, (hvilket ikke kan skee uden en væbnet Styrke, ei heller vilde det være klogt at risikere vore Liv der, uden Vagt, saa længe vi ikke faaer Styrke fra vore Venner til at beskytte os,) vi ønsker, at der indreites en Inqvisitionsret, til at efterspore hele Sagen om Pøbelen imod „Mormonerne;" og vi vil immer bede.

W. W. Phelps, Isaac Morley,
John Whitmer, Edward Partridge,
John Corrill, A. S. Gilbert.

Følgende Brev ledsagede den foregaaaende Ansøgning:

Liberty d. 6te Decbr. 1833.

Min Herre. — Deres Excellenze vil forstaae af denne Ansøgning, der bær samme Datum som Brevet, at vi agter at vende tilbage til Jackson County saasnart som der kan gjøres Foranstaltninger til at beskytte os efterat vi er gjeninsatte i vore Besiddelser.

Vi ønsker ikke at drage tilbage førend vi veed, at vore Liv er ikke i Fare for en lovløs Pøbelhob. Deres Excellenze vil forstaa, at paa denne umilde Aarstid vil det medtage Tid at gjennedsætte os, og Tropper til at beskytte os efter at vi først er der, thi Pøbelens Trusler har ikke ophørt.

Deres lydige Tjener
W. W. Phelps.

Til Daniel Dunklin, Gouvernør over Missouri.

Kirtland Mills, Ohio, d. 10. Decbr. 1833.

Til Edw. Partridge W. W. Phelps, J. Whitmer, A. S. Gilbert, J. Corvill, J. Morley og alle de Hellige, hvem det kan angaa.

Elskelige Brødre. — Posten bragte i Morges Biskop Partridges og Eldsterne Corrills og Phelps' Breve, alle sendte fra Liberty den 19de November, hvilke gav os den bedrøvelige Efterretning om eders Flugt fra eders Arveland, værende fordrevne fra eders Fjenders Aasyn der paa Stedet.

Af tidligere Breve forstaaer vi, at et Antal af vore Brødre havde været ihjelslagne, men det kunde vi ikke forstaa af de ovenanførte Breve, eftersom der ikkun var Een, og det var Broder Barber, og Broder Dibble var saaret indvendig. Vi er taknemlige over at erfare at ingen Flere var bleven ihjelslagne, og vi beder daglig at Herren vil ikke tilstede hans Hellige, der er gangne op til hans Land, for at holde hans Befalinger, at bestænke hans hellige Bjerg med deres Blod.

Jeg kan ikke forstaa af nogen Meddelelse formedelst Aanden til mig, at Zion har forskjertset hendes Krav paa en celestial Krone, uagtet Herren har ladet hende lide saadanne Gjenvordigheder, undtagen det kan være nogle Individer, som har vandret i Ulydighed og forsaget den nye Pagt; alle saadanne vil ved deres Gjerninger komme for Lyset i rette Tid. Jeg har altid ventet, at Zion vilde lide nogen Gjenvordighed, efter hvad jeg kunde lære af de Befalinger, der havde været

givne. Men jeg vilde paaminde eder om en vis Clausul i een af dem, hvilken siger, at efter **megen** Trængsel kommer Velsignelsen. Herved, ogsaa ved andre Befalinger, og een, der er nylig modtaget, kjender jeg at Zion, i Herrens egen beleilige Tid, vil vorde gjenløst; men hvormange hendes Renselses-, Trængsels- og Gjenvordigheds-Dage vil være, det har Herren holdt skjult for mine Øine; og naar jeg adspørger angaaende dette Subjekt, Herrens Røst er: Vær stille, og vid, jeg er Gud! alle de, der lide for mit Navn, skal regjere med mig, og de, der nedlægger sit Liv for min Skyld, skal finde det igjen. Nu, der er to Ting, om hvilke jeg er uvidende; og Herren vil ikke vise dem for mig, maaskee for en viis Hensigt i ham selv — jeg mener i samme Henseende — og de er disse, hvorfor Gud har tilstedt saa stor en Elendighed at komme over Zion; og hvad der er den store bevægende Aarsag til denne store Gjenvordighed: og atter, ved hvilke Midler han vil skikke hende tilbage til hendes Arvelodder, med Sang og evig Glæde paa hendes Hoved. Disse to Ting, Brødre, er tildeels tilbageholdte, saa at de er ikke tydelig tilkjendegivne, og dette er ifølge hine, der har paadraget sig den Almægtiges Mishag.

Naar jeg anstiller Betragtninger over Alt, hvad der er aabenbaret, overtydes jeg om, at jeg bør ikke knurre, og jeg knurrer ikke selv i dette, at de Uskyldige uskes til at lide for de Skyldiges Misgjerninger; og jeg kan ikke gjøre mig Regnskab for dette, blot paa denne Viis, at Frelserens Udsagn har ikke været nøiagtigt iagttaget: „Dersom dit høire Øie forarger dig, saa riv det ud og kast det fra dig, dersom din høire Haand forarger dig, hug den af og kast den fra dig.“ Det er nu en Kjendsgjerning, at dersom nogen af vort Legems Lemmer er bragt i Uorden, saa paavirkes vort øvrige Legeme ved dem, og alle bringes da i Trældom tilsammen; og dog, uagtet alt dette, det er med Vanskelighed at jeg kan dæmpe mine Følelser, naar jeg veed, at I, mine Brødre, med hvem jeg har havt saa mange lykkelige Timer, siddende, saa at sige, paa himmelske Steder i Christo Jesu; og tillige, idet jeg har det Vidnesbyrd som jeg føler, og altid har følt om Reenheden af eders Bevæggrunde, at I er udkastede, og er som Fremmede og Udlændinge paa Jorden, udsatte for Sult, Kulde, Nøgenhed, Fare, Sværd osv.; jeg siger, naar jeg betragter dette, det er med Vanskelighed at jeg kan holde mig fra at klage og knurre imod denne Uddeling; men jeg er overtydet om, at dette er Alt ret, og Gud give! at uagtet eders store Gjenvordigheder og Lidelser, Ingenting maa skille os ved Christi Kjerlighed.

Brødre, naar vi faaer at vide om eders Lidelser, det opvækker al Medfølelse i vore Hjerter; det tynger os ned; vi kan ikke tilbageholde vore Taarer, dog, vi er, ikke engang tildeels, istand til at gjøre os Begreb om eders Lidelser; og jeg selv skulle have været hos eder, havde ikke Gud forebygget det i hans Forsyns Orden, for at Gjenvordighedens Aag kunde være mindre besværlig over eder, idet Gud havde advaret mig angaaende disse Ting for eders Skyld; og tillige, Aldste Cowdery kunde ikke have lettet eders Gjenvordigheder ved at tøve længere hos eder, thi hans Nærværelse vilde have saa meget desto mere opflammet eders Fjender; derfor, Gud har handlet barmhjertigen med os.

O Brødre, lad os være taknemlige, at det er saa vel med os, som det er, og vi er endnu ilive, at maaskee Gud har opbevaret meget Godt for os i dette Led, og indrømmer os at vi endnu kan forherlige hans Navn.

Jeg føler taknemlig at ikke Flere har fornegtet Troen; jeg beder Gud i Jesu Navn at I alle maa bevares i Troen indtil Enden: lad eders Lidelser være hvad de vil, det er bedre for Guds Øine at I skulde dø, end at I skulde opgive Zions Land, de Arvelodder, hvilke I har kjøbt med eders Penge; thi enhver Mand, som ikke opgiver sin Arv, om han end skulde dø, han skal dog, naar Herren kommer, staa paa sin Arv, og ligesom Job, i Kjødet skal han see Gud.

Derfor, dette er mit Raad, at I beholder eders Lande, ja indtil det yderste, og søger ethvert lovmæssigt Middel til at søge Gjengjældelse af eders Fjender osv. osv.; og beder til Gud Dag og Nat, at han vil tilbageskikke eder i Fred og Tryghed til eders Arvelande; og naar Dommeren bedrager eder, appellerer til Gouvernøren; og naar Gouvernøren svigter eder, appellerer til Præsidenten; og naar Præsidenten svigter eder, og alle Love svigter eder, og Folkets Humanitet svigter eder, og alle Ting ellers svigter eder uden Gud alene, og I vedbliver at trygle ham med eders Besværinger, ligesom den fattige Qvinde gjorde med den uretfærdige Dommer, han vil ikke undlade at exegvere Dom over eders Fjender, og at hevne hans egne Udvalgte, der raaber til ham Dag og Nat.

See, han vil ikke svigte eder! Han vil komme med ti tusinde af sine Hellige, og alle hans Modstandere skal nedbrydes ved hans Læbers Aande! Alle de, der bevarer deres Arvelodder, uagtet de skulde prygles og fordrives, skal lignes med de kloge Jomfruer, som tog Olie i deres Lamper. Men alle de, der er vantroende og frygtsomme, vil vorde lignede med de daarlige Jomfruer, som tog ikke Olie i deres Lamper; og naar de skal vende tilbage og sige: Giv os af eders Lande — see, der vil intet Rum findes for dem. Hvad det angaaer at udstede Skjøder, da vilde jeg raade eder at give Skjøder, saavidt som Brødrene har lovlige og rigtige Krav paa dem, og lad saa Enhver svare til Gud for Anvendelsen af dem.

Jeg vil indgive nogle Ideer til Ældste Phelps, ikke vidende om de vil være til nogen virkelig Nytte, men indgive dem til Overveielse. Jeg vilde være glad, om han var her, men tør ikke tilraade det, om det end var muligt for ham at komme, ikke vidende hvad der skal skee os, eftersom vi er Gjenstand for meget svære og alvorlige Trusler fra en stor Mængde Mennesker her.

Men maaskee Folket i Liberty kan føle sig villige til, Gud havende Magt til at blødgjøre alle Menneskers Hjerter, at have en Presse etableret der; og hvis ikke, saa paa et andet Sted, hvorsomhelst det bedst kan lade sig gjøre, at det er muligt at komme dertil; Gud vil være villig til at have den paa ethvert Sted, hvor den kan etableres i Tryghed. Vi maa være snilde som Slanger og godlidende som Duer. Atter, det er min Attraa, at Ældste Phelps vilde samle al Underretning, og give os en sand Historie om Zions Begyndelse og Opkomst, hendes Gjenvordigheder osv.

Nu hør, hvad jeg, eders uværdige Broder i den ny og evige Pagt, beder: O min Gud! Du, som har kaldet og valgt nogle Faa, formedelst dit svage Redskab, ved Befaling, og sendt dem til Missouri, et Sted, som du monne kalde Zion, og befalede dine Tjenere at hellige det til dig som et Tilflugts- og Tryghedssted for dine Helliges Indsamling, at bygges op en hellig Stad til dig selv, og eftersom du har sagt, at intet andet Sted skulde bestikkes lige med dette, derfor, jeg beder dig, i Jesu Christi Navn, at tilbageskikke dit Folk til deres Huse og deres Arvelodder, til at nyde Frugten af deres Ar-

beide; og at alle øde Steder kan bebygges; for at alle dit Folks Fjender, som ikke vil omvende sig og komme til dig, skal udryddes af Landet; og lad et Huus bygges og stadfæstes til dit Navn; og lad alle de Tab dit Folk har lidt, erstattes dem, ja mere end firedobbelt, saa at Zions Grændser udvides evindeligen; og lad hende stadfæstes for ikke mere at nedstyrtes, og lad alle dine Hellige, naar de adspredes som Faar og forfølges, flygte til Zion, og stadfæstes i hendes Midte; og lad hende organiseres ifølge din Lov; og lad denne Bøn stedse være optegnet for dit Aasyn. Giv din Hellig-Aand til mine Brødre, til hvem jeg skriver; send dine Engle til at bevogte dem; og befri dem fra alt Ondt; og naar de vender deres Ansigter mod Zion, og bøier sig ned i Bøn til dig, lad deres Synder aldrig komme op for Dit Ansigt, og ikke have nogen Plads i din Bog; og lad dem afslaa fra alle deres Misgjerninger. Skaf Føde til dem som til Ravnene; klæd deres Nøgenhed, og skaf dem Huse at bo i; giv dem mange Venner, og lad deres Navne optegnes i Lammets Livsbog evindelig for dit Ansigt. Amen.

Endelig, Brødre, vor Herres Jesu Christi Naade være med eder alle, indtil hans Tilkommelse og Kongedomme. Amen.

Joseph Smith jun.

12te December. En Expres ankom til Liberty fra Van Burens County, med Underretning om, at de Familier, der havde taget Flugten fra Jackson County, og bosat sig dersteds, nu blev fordrevne fra det County, efter at have bygget deres Huse og kjørt Korn osv., 40 eller 50 engelske Mile, til deres Vinter-Forraadshuus. Adskillige Familier er allerede paa Flugten derfra. Den besmittende Indflydelse af Jackson Countys Pøbelhob er fremherskende i dette nye County „Van Buren," hvis hele Befolkning anslaaes til omtrent 30 eller 40 Familier. Der er ødelagt saare meget af det Indhøstede, Møbler og Klæder og megen Capital er tabt. Det Meste af Menigheden er nu i Clay County, hvor Folket er saa venligt og forekommende, som man fornuftigviis kunde vente. De vedvarende Dødstruser til hver enkelt Person af Menigheden, dersom de kommer tilsyne i Jackson County, forhindrer de fleste af dem, endnu den Dag i Dag, fra at vende tilbage til det County, til at sikkre personlig Eiendom, som de nødtes til at efterlade, idet de flygtede.

Det følgende er en Extrakt af et Brev til mig fra Ældste Phelps, dateret Clay County i Missouri den 15de December 1833.

De adspredte Helliges Situation er tvivlsom, og afgiver en dunkel Udsigt. Ingen regelmæssig Orden kan sættes i Kraft, eller nogen sædvanlig Disciplin holdes iblandt den ugudeligste Deel af Verden. Somme begaaer een Synd og Somme en anden, (jeg taler om de Oprørske, thi der er Hellige, der er ligesaa ubevægelige som de evige Høie) og hvad kan man gjøre? Vi er i Clay, Ray, Lafayette, Jackson, Van Buren osv., og kan ikke høre fra hinanden oftere end vi hører fra eder. Jeg veed det var rigtigt at vi skulde ud af Zions Land, for at de Oprørske kunde bortsendes. Men, Brødre, dersom Herren vil, jeg skulde være glad over at høre hvad de Ærlige i Hjertet skal gjøre? Vore Klæder ere opslidte; vi mangler Livets Fornødenheder, og skal vi forpagte, kjøbe, eller paa anden Maade erholde Land, hvor vi er, til at dyrke, for at vi kan avle nok til at spise? Saadant er de Ærliges almindelige Sprog, thi de ønsker at kjende Guds Villie. Jeg er overtydet om, at vi skal ikke være istand til atter at bo i Zion, førend

Gud eller Præsidenten udrydder Pøbelhoben.

Gouvernøren er villig til at gjeninddsætte os, men eftersom Constitutionen giver ham ingen Magt til at beskytte os, naar vi er kommen tilbage, saa er vi ikke villige til at gaa. Pøbelen sværger, dersom vi kommer, skal vi do! Dersom vi, eller de fleste af os, paa Grund af hvad der er skeet i Zion, har faaet det Hverv: at forfølges fra Stad til Stad, og fra Synagoge til Synagoge, vi ønsker at vide det; thi der er disse iblandt os, der hellere vilde erhverve evigt Liv paa saadanne Vilkaar, end at tabe det; men vi haaber om bedre Ting, og skal bie taalmodigen efter Herrens Ord.

Vort Folk har det meget godt, og naar de er forsigtige, føles liden eller ingen Forfølgelse. Militsen i de øvre Counthyer er tilrede paa et Øieblik's Varsel, idet Gouvernøren havde udkommanderet dem til at holde Vagt over en Krigsret og Inquisitionsret osv., men vi kan ikke overvære en Inquisitionsret for Omkostningernes Skyld, saalænge vi ikke er gjenoprettede og beskyttede.

W. W. Phelps.

Jeg modtog følgende Aabenbaring, given den 16de December 1633. (See Pagtens Bog, 98de Afdeling).

18de December. Brødrene forsamledes i Bogtrykkeriet, og nedbøiede sig for Herren, og tilegnede Bogtrykkerpressen, og alt hvad dertil henhørte, til Gud formedelst min egen Haand, hvilken Tilegnelse blev konfirmeret ved Ældste Rigdon og min Broder Hyrum Smith. Vi skred da til at tage det første Prøveark af Stjernen, redigeret af Oliver Cowdery.

Velsignet af Herren er Broder Oliver, ikkedestomindre er der to Ønder i ham, som han nødvendigen maa forsage, eller han kan aldeles ikke udholde Modstanderens Tugtelser. Dersom han forsager disse Ønder, skal han tilgives, og skal gjøres lige med den Bue, som Herren har sat i Himlene; han skal være et Tegn og en Fane til Nationerne.

See, han er velsignet af Herren for hans Standhaftighed og Stadighed i Herrens Værk; hvorfor han skal være velsignet i hans Slægt, og de skal aldrig afhugges, og han skal hjælpes ud af Trængsler; og dersom han holder Budene, og lytter til Herrens Raad, hans Hvile skal være herlig.

Og atter, velsignet af Herren er min Fader, samt min Moder og mine Brødre, og mine Søstre; thi de skal endnu finde Gjenløsning i Herrens Huus, og deres Afkom skal være en Velsignelse og Glæde, og en Trøst til dem.

Velsignet er min Moder, thi hendes Sjæl er stedse fyldt med Velvillie og Menneskekjærlighed; og uagtet hendes Alder, skal hun dog annamme Styrke, og skal trøstes midt i sit Huus, og hun skal have evigt Liv.

Og velsignet er min Fader, thi Herrens Haand vil være over ham, for han skal see sine Børns Gjenvordighed forgaa; og naar hans Hoved er fuldmodent, skal han see sig selv som et Olietræ, hvis Grene nedbøies med megen Frugt; han skal ogsaa besidde en Bopæl i det Høie.

Velsignet af Herren er min Broder Hyrum, for hans Hjertes Retskaffenhed; han skal omgjordes med Sandhed, og Trofasthed skal være haus Lænders Styrke: fra Led til Led skal han være et Kastespyd i hans Guds Haand til at udføre Domme over hans Fiender, og han skal skjules ved Herrens Haand, saa at ingen af hans hemmelige Dele skal opdages ham til Skade; hans Navn skal regnes en Velsignelse iblandt Mennesker; og naar han er i Uro, og stor Trængsel er kommet over ham, da skal han erindre Jacobs Gud; og Han skal beskjolde ham fra

Satans Magt; og han skal annamme Raad i den Allerhøieftes Huus, for at han kan bestyrkes i Haab, for at hans Fødders Vandringer kan stadfæstes for bestandig.

Velsignet af Herren er Broder Samuel, fordi Herren skal sige til ham, Samuel, Samuel; derfor han skal gjøres til en Lærer i Herrens Huus, og Herren skal modne hans Sind i Skjønsomhed, og derved skal han erholde sine Brødres Fællesskab og Agtelse, og hans Sjæl skal stadfæstes, og han skal gavne Herrens Huus, fordi hans Bøn skal besvares i hans Trofasthed.

Broder William er som den grumme Løve, som deler ikke Byttet paa Grund af hans Styrke; og i hans Hjertes Stolthed vil han forsømme de mere vægtfulde Sager, indtil hans Sjæl nedbøies i Sorg; og da skal han vende tilbage og paakalde sin Guds Navn, og skal finde Tilgivelse, og skal blive værdig, derfor skal han tilsidst frelses; og ligesom en brølende Løve i Skoven midt iblandt sit Rov, saa skal hans Slægts Haand opløftes imod de Høitstaaende, der fegter imod Israels Gud; frygtløse og uforfærdede skal de være i Krig, idet de hevne de Uskyldiges Forurettelser, og lindrer de Undertrykte; derfor, Jacobs Guds Velsignelser skal være midt i hans Huus, uagtet hans oprørske Hjerte.

Og nu, o Gud, lad Resten af min Faders Huus stedse ihukommes for dit Aasyn, for at du kan frelse dem fra Undertrykkerens Haand, og stadfæste deres Fødder paa Tidsaldrenes Klippe, at de kan have Plads i dit Huus, og frelses i dit Rige; og lad alle Ting være ligesom jeg har sagt, for Christi Skyld. Amen.

19de December. William Pratt og David Patten begav sig paa Reisen til Zions Land, i den Hensigt at bringe Depescher til Brødrene der paa Stedet, fra Kirtland. O Gud give det maa være en Velsignelse for Zion, som en venlig Engel fra Himlen. Amen.

Det følgende Circulære blev publiseret i Stjernen:

De Ældste i Kirtland til deres Brødre udenom:

Kjære Brødre i Christo og Meddeelagtige i Trængsel. — Det synes godt til os at skrive eder nogle faa Linier, givende eder nogen Underviisning angaaende at lede Guds Riges Affærer, hvilket er anbetroet til os i disse sidste Tider, formedelst Villie og Testamente af vor Midler, hvis Forbønner paa vore Vegne er nedlagte i den evige Faders Skjød, og inden lang Tid vil frembryde med Velsignelser paa alle de Trofastes Hoveder.

Vi har alle været Børn, og er det altfor meget endnu; men vi haaber til Herren, at vi kan vore i Naade og forberedes paa alle Ting, som Fremtidens Barm maaskee aabner til os. Tiden ruller hurtigt fremad, og Prophetierne maa opfyldes. Trængselsdagene nærme sig stærkt, og Tiden til at prøve de Helliges Troskab er kommen. Madam Rygte med hendes titusinde Tunger udblæser sine falske Toner i næsten hvert Øre! men i disse svære Prøvelsestider, lad de Hellige være taalmodige og see Guds Frelse. De, der ikke kan udholde Forfølgelse, og staa paa Forfølgelsens Dag, kan ikke staa paa den Dag, naar Guds Søn skal sønderrive Dækket, og komme tilsyne i sin Faders hele Herlighed med de hellige Engle.

Angaaende Ordination er nogle faa Ord nødvendigt. Vi har altfor mange Exempler paa, at der har været altfor megen Hast i denne Ting, og man har med altfor stor Ringeagt forbigaaet Pauli Paamindelse, hvilken siger: „Læg ikke hasteligen Hænder paa Nogen.“ Somme har været ordinerede til

den hellige Tjeneste, og har aldrig virket i den Egenskab, eller de har aldeles ikke ovet sig i deres Kald. Saadanne kan vente at tabe deres Kald, dersom de ikke vaagner op og øver sig i deres Kald. Lad de Ældste udenom være saare omhyggelige angaaende dette Subjekt, og naar de ordinerer en Mand til den hellige Tjeneste, lad det være en trofast Mand, som ogsaa er dygtig til at lære Andre. Det er ikke Prædikanternes Mangfoldighed, der skal tilveiebringe det hellige Millennium! men det er disse, som er "kaldte og valgte og trofaste."

Lad de Ældste være meget omhyggelige, at de ikke unødvendigen forstyrrer og oprører Folkets Følelser. Husker paa, at eders Forretning er at prædike Evangeliet i al Ydmyghed og Sagtmodighed, og advare Syndere om at omvende sig og komme til Christum. Undgaaer Trætte og forfængelig Disputats med Mennesker med fordærvet Sind, saadanne, som ikke attraaer at kjende Sandheden. Husker paa, at „det er en Dag til Advarsel, og ikke en Dag til mange Ord." Dersom de ikke annammer eders Vidnesbyrd paa eet Sted, flygter til et andet, idet I husker paa, ikke at henkaste nogen Bebreidelser eller Bespottelser eller bittre Ytringer. Dersom I gjør eders Pligt, vil det staa netop lige saa godt til med eder, som om alle Mennesker annammede Evangeliet.

Værer omhyggelige, idet I sender Dreuge til at prædike Evangeliet for Verden; dersom de gaaer, lad dem ledsages af Nogen, som er istand til at veilede dem i det rette Spor, saa at de ikke opblæses, og falder under Fordommelse, og ind i Djævelens Snare. Endelig, i disse kritiske Tider, værer omhyggelige; paakald Herren Dag og Nat; vogter eder for Stolthed; vogter eder for falske Brødre, som vil krybe ind iblandt eder, for at udspi.ide eders Friheder etc. Vaagner op til Retfærdighed, og synder ikke; lad eders Lys skinne, og viser eder som Arbeidere, der ikke behøver at skamme sig, rigtig uddelende Sandheds-Ordet. Lægger eder flittigen efter at studere, for at eders Sind kan forsynes med al nødvendig Kundskab.

Vi forbliver eders Brødre i Christo, længselsfuld bedende om Gjenløsningsdagens Komme, naar Misgjerning skal bortfeies af Jorden, og evig Retfærdighed bringes ind. Farvel.

I Mandags Aftes, den 24de December, blev fire aldrende Familier, (hvis Armod og Alderdomssvaghed forhindrede en hurtig Bortflytning,) drevne fra deres Huse af et Parti af Pøbelen, som rev deres Kaminer ned, slog deres Døre og Vinduer ind, og rullede store Stene ind i deres Huse, hvorved især den gamle Hr. Millers Liv kom i stor Fare. Hr. Miller er 65 Aar gammel, og den yngste Mand i de fire Familier. Somme af disse Mænd har stridt og blødt i deres Fædrelands Forsvar; og gamle Hr. Jones, en af de Lidende, tjente som Livgarde hos General Washington i Revolutionen. Vel maa Soldaterne fra „Ser og Halvfjerds" betragte de Scener med Gysen, som nutildags omgiver dem i Jackson County, hvor Frihed, Lov og lige Rettigheder trædes under Fødder. Nu lader det til, at Ingen, der annammer dette Folks Tro, hvad der end er hans Alder og tidligere Stilling i Samfundet, kan undgaa Jackson Countys Pøbelhobs Vrede, naarsomhelst det staaer i dens Magt at tilføie Ondt.

En Undersøgelsesret holdtes i Liberty i Clay County sidst i denne Maaned, for at undersøge Oberst Pitchers Opførsel, fordi han drev de Hellige eller Mor-

monerne" fra Jackson County; Resultatet var, at han blev arresteret, for at forhøres videre ved en Krigsret.

26de December. James Blanchard og Alonzo Rider udelukkedes af Samfundet ved et Raad af Ældster i Kirtland, for gjentagne Overtrædelser, og fordi de havde lovet at forandre sig men aldrig opfyldt det. Nelson Acre blev ogsaa udelukket, paa Grund af at han ikke besøgte Forsamlingerne, og sagde, at han behøvede intet mere af Kirken, og at han ønskede at udelukkes osv. Ingen af disse værende tilstede, Raadsforsamlingen underrettede dem skriftligt om deres Udelukkelse. Denne Aften blev en Biskopret sammenkaldt for at udforske Ældste Ezechiel Riders Sag, han, som havde sagt mange haarde Ting imod Bisop Whitney: at Broder Whitney var ikke skikket til Biskop, og at han var studs imod Brødrene, naar de kom ind i Kramboden; at han var overmodig, og gjerne vilde træde paa Brødrenes Halse, osv. Broder Story var ogsaa i en lignende Overtrædelse. Jeg revsede dem skarpt, og sagde dem, at Kirken maatte komme til at føle Guds Vrede, undtagen de omvendte sig fra deres Synder, og bortkastede deres Knur og Klagen over hverandre osv. osv. Ældste Rigdon tiltalte dem ogsaa over de samme Grundsætninger. Brødrene Rider og Story bekjendte deres Feil, og Alle tilgav hverandre.

27de December. En Biskops-Ret blev sammenkaldt, for at undersøge nogle Klager imod Brødrene Elliot, Haggart og Babbitt og deres Hustruer og Jenkins Salisbury, som alle var nærværende; men da Anklagerne ikke var tilstede, saa hævedes Retten paa ubestemt Tid.

Pøbelhoben fulgte Materialierne, eller snarere gav „Davis og Kelly" Forlov til at tage Aften- og Morgen-Stjernens Etablissement til Liberty, hvor de begyndte at publisere „The Missouri Enquirer," et Ugeblad. De ogsaa betalte vore Prokuratorer, der anvendtes som Consulenter imod Pøbelen, 300 Dollars, paa 1000-Dollars-Vereln, paa Forlig; et lille Beløb imod et Etablissement, som med Bogforraad og Inventarium havde kostet en tre a fire tusinde Dollars.

Udaf selve Trækkene af det berømte Pøbelcirkulære, der forhen er indrykket, vil man see, at de ponsede paa et høist djærvt Brud paa vort Fædrelands Constitution, for at de kunde tilfredsstille en Forfølgelsesaand imod et uskyldigt Folk. Hvem skal man dadle i dette Sørgespil, naar de i Juli sidstleden kjækt bekjendtgjorde deres Beslutning at fordrive "Mormonerne" fra Jackson County, „fredeligt om de kunde, med Magt om de maatte," aabent erklærende, at „den borgerlige Lovs Arm monne ikke yde dem en tilstrækkelig Garanti imod de tiltagende Onder med denne Religionssekt;" og i deres Circulære siger de endvidere, „os tykkes det hensigtsmæssigt og af høieste Vigtighed, at danne os i et Corps for bedre og lettere at kunne fuldbyrde vore Hensigter," og slutter med disse høitonede Ord: „vi forpligter os derfor til, efter betimelig Advarsel, og efter at have modtaget en rimelig Godtgjørelse for den Smule Eiendom de ikke kan tage med, hvis de saa vægrer sig ved at forlade os i Fred, som de fandt os — forpligter vi os til at bruge saadanne Midler, som kan være tilstrækkeligt til at skaffe dem bort; og til denne Ende pantsætter enhver af os vort Liv til hinanden, vore Legemskræfter, Formue og ærlige Navn?"

Som Svar til deres kjekke og djærve Resolutioner til at være paa Vagt imod forudsentede Ulykker, giver jeg følgende Extrakt af Gouvernørens Brev med Hensyn til denne Affære, dateret 19de October 1833.

"Ingen Borger, eller Antal af Borgere, har Rettighed til at tage Opreisningen for deres Fornærmelser, enten de er virkelige eller indbildte, i deres egne Hænder, saadan Opførsel leder til at tilintetgjøre selve det menneskelige Samfunds Eristenz, idet den kuldkaster den Grundvold, paa hvilken det er grundfæstet."

Jeg spørger atter, hvem skal man dadle i dette Sørgespil? Naar Pøbelen iforveien og offentligen erklærede deres Hensigter; og den magthavende Øvrighed forstod de Grundsætninger deri var indviklede, som det tilsynelades i det Foregaaende; og Justitiarius forstod det, ifølge Dommer Rylands Brev; og Landets Constitution garanterer lige Rettigheder og Privilegier til Alle, — hvem skulde man dadle uden Jackson Countys Pøbel og Missouri?

31te December. Wilford Woodreff blev døbt i Richland i Oswego County, Ny York, af Ældste Zera Pulsipher.

1834. De adspredte Hellige i Missouri begyndte Aaret atten hundrede og fire og tredive med en Conferenze, hvilken de holdt i Clay County paa den første Dag af Januar, paa hvilken Biskop Partridge præsiderede. Efter at udføre mange Forretninger med Hensyn til at trøste og styrke de adspredte Medlemmer af Kirken, blev det resolveret:

At Lyman Wight og Parley Peter Pratt sendes som specielle Sendebud til at repræsentere de adspredte Brødres Tilstand i Missouri, til Præsidentskabet og Kirken i Kirtland, og spørge om Raad af dem osv.

Om Aftenen den 2den Januar samledes en Biskopsret i Kirtland for at efterspøre Wesley Hulberts Sag, imod hvem Beskyldninger havde været fremført af Harriet How og Andre, „at Hulbert havde fornegtet Troen, talet forsmædeligen om Kirken, mente ikke tro, at Joseph var en sand Prophet osv." Hulbert var paa Stedet, men kom ikke tilsyne for Retten, og blev følgelig udelukket.

Wilford Woodruff blev ordineret til Lærer i Richland, Ny York.

Liberty, Clay County, den 9de Januar 1834.

Min kjære Herre. — Siden min Meddelelse af 29de November, og en Ansøgning, dateret den 6te December sidstleden, som mit Navn stod paa, ledes jeg atter til at være paatrængende imod deres Taalmodighed, med udførligere Enkeltheder angaaende den ulykkelige Complot i Jackson County, over hvilket Subjekt jeg skulde være taus, var det ikke at jeg nærer et Haab om at indgive nogle Ideer, som tilsidst maaskee viser sig brugbare i at forbedre mine Brødres nærværende lidende Stilling, og i en vis Grad gjengive Fred til begge Partier.

Værende særligen bekjendt med begge Partiers Tilstand paa denne Dag, er min Attraa, at skrive upartist; ikkedestomindre, jeg føler meget omt det dybe Saar, der er tilføiet den Kirke, af hvilken jeg er et Medlem, af Borgerne i Jackson County. Ansøgningen til Deres Excellenze, dateret den 6te December sidstleden, blev hastigen affattet ved Hr. Phelps, og undertegnet af adskillige af os, netop førend Postsækken blev lukket; og der er især eet Punkt i bemeldte Ansøgning, der behøver nogen Forklaring: den Anmodning, at „vore Mænd maa organiseres i Compagnier af Jackson Vagt, og forsynes med Vaaben af Staten," blev gjort fra uinteresserede Raadgiveres Standpunkt; samt en Meddelelse fra General-Advokaten til dHrr. Doniphan og Atchison, dateret den 21de November sidstleden, givende hans Anskuelser med Hensyn til at organiseres i regelmæssige Compagnier osv. Nødven

digheden af at tvinges til at gribe til Vaaben, for at gjenvinde vore Besiddelser i Jackson County, stemmer ingenlunde overeens med Kirkens Følelser, og vilde aldrig blive paatænkt uden formedelst den rene Nødvendighed.

Med Hensyn til Undersøgelses-Retten vedblive alvorlige Vanskeligheder at existere, der er velberegnede paa at forhindre det meest vigtige Vidnesbyrd af vor Kirke; og det lader til at der er intet Onde, hvilket Mennesket er istand til at tilføie sin Medskabning Mennesket, uden vort Folk er truet dermed i denne Dag af Borgerne i Jackson County. Dette fremmer en stor Mængde, især Qvinder og Børn, og ingen Militærvagt vilde formindske deres Frygtagtighed saavidt at de kunde bevæges til at overvære Retten i det County. Dette, med andre alvorlige Vanskeligheder, vil give Forbryderne en afgjort Gevinst i en Undersøgelses-Ret, medens de triumpherer i Tagt, Antal osv.

Borgerne i Jackson County veed meget vel, at de har dette Fortrin, og Sammenrottelsens Anførere vilde gladelig skynde sig, dersom de maatte underkaste sig saadan en Ret. Kirken længes efter en grundig Efterspørelse i hele Affæren, dersom deres Vidnesbyrd kan tages uden saa stor Fare, som de har Aarsag til at frygte. Det er min Mening fra nærværende Tilsyneladelser, at ikke en Fjerdedeel af Vidnerne af vort Folk kan drives til at gaa ind i Jackson County for at vidne. Indflydelsen af det Parti, der udgjør hiin Sammenrottelse, er betydelig, og denne Indflydelse virker i en vis Grad paa den tvungne Milits, saavidt som at formindske Tilliden til Corpsets Loyalitet; og jeg er vis paa at Indflydelsen af Sammenrottelsen i Jackson County vil ikke ganske neddæmpes saa længe som de har Talsmænd iblandt visse Religionssekter.

Vidende at Deres Excellence maa have lagt Mærke til den ulige Kamp, hvori vi er indviklede, og at den lille Haandfuld, der udgjør vor Kirke, er ikke de eneste Lidende, der føler Præstemagtens undertrykkende Haand; med disse Vanskeligheder, og mange andre ikke opregnede, vilde det være mit Ønske at optage saadanne Forholdsregler, som der var bedst beregnede paa at mildne Raseriet i Jackson County, og gjenindsætte de Forrettede i deres retmæssige Besiddelser; og til den Ende vilde jeg foreslaa, at det var bedst at kjøbe Besiddelserne af de meest voldsomme Ledere af Sammenrottelsen; og hvis de samtykker i dette Forslag, dersom omtrent 20 af de meest Indflydelsesrige i det County, (hvilket vilde indbefatte selve Sammenrottelses-Lederne,) kunde erholdes, jeg tænker at Majoriteten vilde ophøre med deres Forfølgelser, idetmindste, naar der blev tilkjendegivet en tilbørlig Udøvelse af Executiv-Raad og Myndighed. Jeg foreslaaer denne Forholdsregel, fordi den er af en fredelig Natur, vel vidende, at ingen lovlige Skridt er skikkede til at underkue deres Haardnakkenhed, uden alene naar Statens høieste Authoriteter driver paa med Kraft.

I dette Forslag troer jeg at mine Brødre vilde være enige med mig. Jeg giver derfor denne tidlige Antydelse af vor Hensigt, paa nogle af Kirkens ledende Mænds Vegne, at erpropriere somme af Sammenrottelsens fornemste Ledere, dersom de nødvendige Penge kan tilveiebringes; haabende derved at gjenvinde fredelig Besiddelse af deres Hjem; og idet vi forsøger denne Forholdsregel paa en tilkommende Dag, det synes og maaskee at være vigtigt og meget nyttigt, dersom

vi kunde profitere af Raad og Veiledning fra deres Excellenze, troende at der vil vorde en Dag i Underhandlingerne om Fred, naar en executiv Mellemkomst vilde frembringe en heldbringende Indflydelse paa begge Partier.

I denne Meddelelse har jeg med et ærligt Hjerte strabt kortelig at berøre nogle faa interessante Punkter, ligefrem sandsærdigen, idet jeg troer at jeg har ikke givet nogen vrang Skildring paa nogen af Siderne, og med alvorlige Bønner til vor store Velgjører, at Hovedregenten i denne Stat maa komme til fuld Kundskab om det store Oplob i Jackson County, jeg underskriver mig selv

Deres lydige Tjener
Algernon Sidney Gilbert.

Til Haus Excellenze Daniel Dunklin,
Jefferson Stad, Missouri.

(Fortsættes).

Skandinaviens Stjerne.

Iblandt de mange Beviser paa Mormons Bogs Troværdighed kunne følgende anføres som af de nyeste:

En reisende Officier har nylig paa sin Reise igjennem det store Bassin truffet paa et meget mærkværdigt Folk, en Indianerstamme, boende i tre Byer paa et fladt, men høit og næsten utilgængeligt Bjerg. Det omliggende Land, som ogsaa er fladt, vandes ved smaa Bække, som løber ned fra Bjerget, og dette Land dyrker de med stor Flid og avler allehaande Korn og Havefrugter. De har ogsaa mange Frugthaver med mangeslags Frugttræer. De har mange Faar og Geder, men ikkun faa Lastdyr og Hornqvæg. De er et godmodigt og fredeligt Folk; gjestfri imod Fremmede, og gjør ikkun liden Modstand, naar de angribes. De krigerske Navahoer, som boer paa Fjeldstrækningen mod Nordost, pleier at komme ned og overfalde dem hvert andet eller tredie Aar og rove deres Qvæg fra dem. Naar en Fremmed nærmer sig, saa passer deres Skildvagter meget strængt paa ham. De fleste af deres Huse er bygget af Stene; nogle af raa Tegl. De er meget nette og hyggelige, og mange af dem to, ja endog tre Etager høie. De forfærdiger ypperligt Uldtøi, Dækkener, Læder, Kurve og Lerkar. Fruentimrene gjør det indvendige Arbeide og Mandfolkene det udvendige. De er lyse af Farve, især Fruentimrene, fordi de ikke er udsat for Solen. Sommetider naar der ikke falder Snee nok om Vinteren, lider deres Agre af Mangel paa Vand, hvorfor de altid har to eller tre Aars Proviant i Oplag, af Frygt for Hungersnod. Kort sagt, de overgaaer alle andre bekjendte Stammer, og da de aldrig har havt noget Samqvem med de Blanke, saa maa deres Civilisation naturligviis være deres egen.

Udenlandske Efterretninger. Efter lang Tids Møie og Trængsel har Brødrene nu plantet en Green af Jesu Christi Kirke af Sidste Dages Hellige i Gibraltar af 10 Medlemmer.

Ligesaa paa Cap; der er døbt over 40 og oprettet to Grene.

Nogle Arbeidsfolk, som brød Steen nærved Zanesville i Ohio, fandt i Juli sidstleden et menneskeligt Skelet indsluttet i Steen i en høi Brink ved en Bæk, 15 Alen fra Jordens Overflade. En ubetydelig Aabning, maaskee paa to Tommer,

ledte til disse Levningers Hvilested, hvilke efter al Sandsynlighed maa have ligget der i flere hundrede Aar.

Klippen indeholdt et Aftryk af den største Deel af Legemet saa fuldkommen som den kunde været gjort af Potteleer, især fra Hofterne til Fødderne Vi saae dette Skelet, og Klippen, som det havde ligget i, Dagen efter at det var opdaget. Benene var i en velbevaret Tilstand. (N. Y. Herald.)

Blandinger.

Den engelske Regjering i Østindien strækker sig over mere end 150 Millioner Mennesker.

Der er omtrent 85,000 Søskibe i Verden, hvoraf de to Trediedele tilhører England og de Forenede Stater.

I Belgrad lever en gammel Mand paa 172 Aar, og mangler intet paa Sandserne.

Den Deel af Befolkningen i de Forenede Stater i Amerika, som boer i Stæder og Byer, udgjør ikkun 5,000,000; men den Deel, som boer paa Landet, beløber sig til 19,163,005.

Folkemængden i Staden San Francisco er nu næsten steget til 50,000.

Det hedder i en amerikansk Avis, at den franske Regjering underholder 40,428 Præster, med en aarlig Udgift af omtrent ni Millioner Dollars.

I St. Louis holder nu Aandemanerne en offentlig Forsamling hver Søndag.

Indbetalt til Contoret siden den 15de Marts.

A. P. Trane	10	Rbd. „	Mk. „ Sk.
N. Hansen	80	— „	— „ —
P. Brodersøn	1	— „	— „ —
Summa	91	— ,	— „ —

Indhold.

	Side.		Side.
Omvendelse (fortsat)	193.	Redactionens Bemærkninger	207.
Joseph Smiths Levnetsløb (fortsat)	196.	Blandinger	208.

„Skandinaviens Stjerne" udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned, og faaes paa Redactørens Contor i Gothersgade Nr. 28 og 29, 3die Sal.

Udgivet og forlagt af J. Van Cott.

Trykt hos F. E. Bording.

SkandinaviensStjerne.

Organ for de Sidste Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

3. Aarg. Nr. 14. Den 15. April 1854. Priis: 6 ß pr. Expl.

Hvad er Mormonisme?

Tale af P. P. Pratt, holdt i Storesaltsøestad i 1853.

Oversat af Alexander Weihe.

Jeg haaber, at Forsamlingen vil laane os deres udeelte Opmærksomhed, og ove deres Tro og Bønner for dem, der taler for at Sandheden kan drages ud til at oppygge Alle.

Jeg er altid lidt bange og frygtagtig naar jeg staaer frem for at tale til Guds Folks Forsamlinger, i Kirkens Overstets Nærværelse, vidende at der er Mange, der kan oppygge og oplyse vort Sind bedre end jeg kan. Jeg vilde altid heller høre end tale. — Men ikkedestomindre føler jeg, at det er min Pligt at meddele mit Vidnesbyrd, og bruge min Gave iblandt mine Brødre ifølge mit Kald; jeg stal derfor henvende min Tale til eder en Tid i denne Formiddag.

Der er maaskee mange Fremmede forsamlede med os, eftersom der paa denne Aarstid er Mange, der passerer igjennem denne Stad fra forskjellige Dele af Verden. Kirkens Medlemmer vil ikke have noget imod, om jeg skulde henvende mig til Folket, som om de alle var Fremmede, og talte om de Grundsætninger, som man benævner „**Mormonisme**;" og indskrænke mig til nogle af dette Systems jævne, simple og indledende Principer. Det vil opfriske deres Ihukommelse, der er bekjendt med dem, og maaskee oppygge dem, og paa samme Tid oppygge Andre.

Sæt at jeg nu skulde gjøre et Spørgsmaal som en Fremmed og sige: „Hvad er Mormonisme?" Jeg formoder det er bekjendt for de fleste Mennesker i Almindelighed, som er bekjendt med de Principer, der benævnes under dette Navn, at det er et Øgenavn, eller et Navn, der anvendes af Publicum, og ikke bruges officielt af Kirken, der kaldes saaledes. Mormon var en Mand; en Prophet; en Forfatter, en Samler, en Skribent af en Bog. Mormon var en Retfærdigheds Lærer, som holdt sig til visse Lærdomme. Jesu Christi Kirke af Sidstedags Hellige er enige med Mormon, saavel som med mange andre ældre Skribenter, og holder sig til hans og deres Principer, derfor har deres Medmennesker fundet for godt at kalde disse Principer de holde sig til „**Mormonisme.**" De kunde lige saa vel have kaldt dem „Abrahamisme," „Enochisme," eller „Esaiasisme;" thi de gamle Propheter, Patriarcher og Apostler holdt sig til de samme Sandheder i Almindelighed,

alene afvigende i Omstændigheder, i fjærne Lande og Tidsaldre, og handlede efter de samme almindelige Grundsætninger, efter de særegne Omstændigheder, der omgav dem. Men Verden har, udaf alle de Gamle, valgt een ved Navn Mormon, og alle Principier, der læres af alle gode, inspirerede Mænd af alle Aldre og Lande, har de fundet for godt at føie tilsammen, og kalde det Mormonisme. Vel, det er saa godt som Noget ting, efter hvad jeg veed; Navnet forandrer ikke Principerne.

Guds Ord, som det er skrevet i den gode gamle Bog, kalder Guds Folk ved Navnet „Hellige;" hvilket Navn er næsten eller lige saa gammelt som nogen Skrift, der existerer. Hellige omtaltes af Enoch længe førend Oversvømmelsen Den samme Benævnelse anvendtes til Guds Folk af Propheterne, Psalmisten og Skribenterne af det nye Testamente.

Ikke alene anvendtes denne Benævnelse paa de Hellige i gamle Dage, men Patriarcherne, Propheterne og Apostlerne anvendte dem prophetisktalende paa Guds Folk i de sidste Dage, naar Riget skulde gives til Guds Folk, og Guds Principer beherske hele Jorden.

Daniel, idet han taler om dette Subjekt, og ligeledes andre Propheter, kalder dem altid den Allerhøiestes Hellige. Han kalder dem ikke Mormoniter, Methodister, Presbyterianere, Congregationalister, Jøder, Hedninger, eller Muhammedaner, ja heller ikke Catholiker; men Apostlenes og Propheternes Sprog er, at den Allerhøiestes **Hellige** skal faae Overhaand — faae Overhaand over Verden, etablere en sand Regjerings-Orden, og kort sagt, regjere denne nedre Verden, og alle Nationerne bøie sig for ham, som er deres Høvedsmand, og for de Principer, som de besidder.

Hvorfor ikke fortsætte og opholde dette o, I christne Folk, og lade disse Partinavne gaae overbord, og henregnes iblant de Ting, der var i de mørkere Tidsaldre, og naar vi taler om Guds Folk, kalde dem **Den Allerhøiestes Hellige?**

Velan, saadant er det Navn, som den Kirke jeg repræsenterer, gjør sine Forretninger i. Som saadanne ere de bekjendte i deres egne Optegnelser, og i Himmelens Optegnelser, forsaavidt det anerkjendes der. Men vi veed hvad Verden mener, naar den siger Mormonisme og Mormon.

Hvad er Mormonismens Grundsætninger? I kan spørge dem, der giver sig ud for at undervise Folket ude i Staterne og andensteds, og meget faae vil give eder en korrekt Idee med Hensyn til de Sidstedags-Helliges Lærdomme. I Sandhed, de har ikke erkyndiget sig derom, men forbliver i Uvidenhed over det Subjekt; og naar de vil oplyse Andre, kan de naturligviis ikke underrette dem korrekt over dette Subjekt; men I vil i Almindelighed blive underrettet, at Mormonismen er en ny Religion; at den er Noget, der er nyt under Solen; og naturligviis er en ny Opfindelse — et Slags Brud paa Christendommen, paa Bibelen, eller paa den gode gamle Vei. „O," siger somme af de Redaktører, der burde være de meest oplyste, og mener at være det, „dersom Mormonismen faaer Overhaand vil Christenheden gaae under."

Sæt at vi nu undersøger det ene Princip efter det andet, somme af Mormonismens Grundprincipper, og see om der er eet Punkt, der er nyt, eller der paa nogen Maade er en Afvigelse fra Christendommen.

Hvad er det første Skridt til en Indførelse af disse Principer i denne Tidsalder og Organisationen af et Folk? Hvad er det, som først forstyrrede Verden, eller nogen Deel af den — eller kaldte Folkets Opmærksomhed henimod

det, givende Opkomst til det System, som nu kaldes Mormonisme? Det var Engles Betjening til visse Personer; eller med andre Ord, visse Personer i denne Tidsalder havde aabne Syner.

Nu vil vi standse, ret ved dette Punkt; det kaldes Mormonisme. Lader os dvæle ved det. Er det et nyt Princip? Er det at føie Noget til Christendommen, eller at tage Noget fra den? Lad ikke mere moderne Meninger veie Noget, men kom lige til Factum i Sagen. Dersom Apostlen Peter var her i Dag, og en Person vilde fortælle ham et Syn, hvori en Engel viste sig for ham og sagde Noget til ham, vilde da Peter kalde de øvrige Apostle tilsammen, og sidde i Raad over den Mand for Vildfarelse? Vilde de sige til den Mand: "Du har indført Noget her i din Erfaring, der er forkleinende for Christendommen, og tvertimod det Religions-System, som vi har lært Verden og indført i den? Jeg behøver ikke at besvare dette Spørgsmaal, ei heller behøver jeg at bringe Skriften til at vise hvad der var Peters og de øvrige Apostles Lærdomme og Mening om dette Subjekt. Biblen er altfor sædvanlig en Bog, altfor vidt circuleret i Verden, og Folket i de Forenede Stater i Særdeleshed altfor vel belæst i dens Indhold til at formode for et Øieblik, at Peter eller de øvrige Apostle vilde fordømme en Mand, fordi han troer paa Englebesøg; fordi han fortalte, at han havde havt et Syn af en Engel.

Nu, det var det Princip, der forstyrrede denne Generation i Begyndelsen af Indførelsen af det, som nu kaldes Mormonisme — et Princip lige saa sædvanligt i den gamle Kirke som Omvendelses-Læren; jeg vil sige Mere — det er et Princip, der har været sædvanligt i alle Uddelinger; det er et Princip, der havdes før Floden, og fuldelig nydtes af de gamle Hellige, eller som de idetmindste holdt sig til; et Princip, der var sædvanligt iblandt dem; ikke at Enhver opnaaede det.

Men hvor kan vi læse, under Patriarchernes Regjering; før Floden, eller efter den; før Moses eller efter ham; før Christum eller efter Christum; — hvor kan vi i den hellige Historie læse om et et Guds Folk, af hvem Læren om Syner og Engles Betjening vilde forkastes, eller betragtes som vildfarende? Den var sædvanlig til alle Uddelinger; den nydtes af Patriarcherne og Propheterne under Mose Lov, førend den og efter den, og af Guds Folk iblandt de ti Stammer, og iblandt Jøderne. Vi vil føre det endnu videre: Det nydtes iblandt Hedningerne, førend der var et Guds Folk fuldstændig organiseret iblandt dem i Christi Dage. Cornelius havde Englebesøg førend han blev et Medlem af den christelige Kirke, eller forstod at der var en forsmæket og opstanden Gjenløser. Han bad til den levende Gud, og gav Almisse af saadanne Ting, som han havde. Han var en god Mand, og en Engel kom til ham og fortalte ham, at hans Bønner var hørt, og hans Almisser var opstegne som en Ihukommelse for Gud.

Det er da forbausende for mig, at den moderne christne Verden vilde betragte dette som en ny Lærdom — en Forandring — et Brud paa Christendommen. Nei! den er saa gammel som Verden, og lige saa sædvanlig iblandt Guds sande Folk, som hans Hverdags-Handlinger med Mennesket.

Vi vil forlade det Punkt, og sige, det er den christne Verden og ikke de Sidstedags-Hellige, der har en ny Lærdom, forudsat at de forkaste dette Princip. — Hvad meer?

At Mennesket ved Syner, Engles Sendelse og Aabenbaring skulde kaldes

til et høit og helligt Kald — anbetroes en hellig Mission til at prædike og lære, og advare, og prophetere, og kalde Menneskene til Omvendelse. Det er eet af de første indledende Principer af hvad nu kaldes Mormonisme i denne Tidsalder.

Er dette noget Nyt, noget Besynderligt, Noget, der afviger fra de patriarchalske Tidsaldre, — fra den jødiske Huusholdning — den mosaiske Uddeling, eller fra den Uddeling, der kaldes christelig? — Lignende Ting hændtes før Moses, i hans Dage, og efter hans Dage, og iblandt Propheterne, og i forskjellige Aldre.

Var ikke saadanne Ting sædvanlige i Jesu Christi, og derefter i Apostlenes Dage? Blev ikke Johannes den Døber saaledes døbt? Blev ikke Jesus saaledes døbt, og hans Apostler og Vidner? Efterat han var opstanden og opfaren til Himlen, blev der da ikke Andre kaldte og ordinerede, under deres Hænder, som var saaledes befuldmægtigede? — Og sommetider blev de ved Syner og Aabenbaringer veiledede til disse, der var saaledes bemyndigede, for at ordineres. Det var ikke en ny Lærdom — ingen Forandring paa Christendommen; ingen Forvendelse af det bibelske System; ei heller er den ny, medmindre I kalder det gamle Princip nyt.

Vel da, at den Mand, der saaledes var døbt, skulde kalde paa Andre til at vende om fra deres Synder; og at en Person, en Regjering, et Huus, en Stad, en Nation, og en Verden af Folk skulde omkomme, medmindre de vendte om fra deres Synder — er det noget Nyt? Nei. Enhver der er bekjendt med Bibelen vil sige, at saadanne Ting fandt Sted under alle de forskjellige Uddelinger. Hedningerne bleve advarede paa denne Maade — Personer, hele Familier, Stæder, Nationer, og Verden haver at advares paa denne Maade, og især under den christne Uddeling.

Saaledes blev der en speciel Mission given til Guds Tjenere, at gaae ud i al Verden og kalde Enhver til Omvendelse, eller hele Nationer vilde berøves Friheden, adspredes og Millioner ødelægges, fordi de ikke vilde lytte til det, som for Exempel Jøderne i Jerusalem. Det er intet Nyt, at raabe til alle Mennesker om at omvende sig, og advare forskjellige Stæder og Nationer om Krig, som vil komme over dem, eller at de blive fordømte, dersom de ikke omvender sig. Dette er een af de første Grundsætninger, som kaldes Mormonisme. Er der noget Nyt i dette? Er der noget Fremmed eller Ubibelsk? Nei, intet fornuftigt Menneske, som kalder sig Christen, vil haandhævde saadant et Punkt for et Øieblik.

Sæt at Nogle skulde adlyde, naar Englebesøg finder Sted. Iblandt mange Mænd døbtes en Mand ved Aabenbaring til at prædike Evangeliet, og raabe Omvendelse. Sæt at nogle Mennesker lytter til og omvender sig, og han skulde tage og gaa ned udi Vandet med dem, og begrave dem i Vandet i Faderens, Sønnens og den Hellig-Aands Navn, og opreise dem igjen af Vandet, for at forestille Jesu Christi Død og Begravelse, ved en Lignelse at forestille hans Opstandelse fra de Døde, og at forestille den saaledes betjente Persons Tro: at han monne tro paa J sum Christum, at han døde, og at han opstod fra de Døde, og at han sætter sin Fortrøstning og Tillid til ham for Syndsforladelse og evigt Liv. Er det noget Nyt? Vilde det være nyt for Petrus? Sæt at Nogen vilde tale med Petrus og Paulus idag, og de Christne som levede naar de levede — sæt at de var alle nærværende, og denne Person fortæller dem, at en Mand kom

frem idet han prædikede Omvendelse, og han formanede os til at troe paa Jesum Christum, og vi gjorde det, troende hans Vidnesbyrd, og han tog og begravede os i Vandet, og opreiste os igjen af Vandet til et nyt Levnet. Vilde Petrus eller Johannes dadle ham? Vilde Petrus sige, "det er noget Nyt?" Eller vilde han sige, "Brøder, Tusinder af os annammede de samme Ting i gamle Dage?"

Den catholske Kirke giver sig ud for at være den sande Kirke — Sandhedens Grundvold og Støtte uedarvet ved Successsion fra den gamle Kirke, af hvilken de endnu er Medlemmer; og deres Præstedømme og Apostle er nu af den selvsamme Kirke, hvilken det Ny Testamente kalder den sande Kirke i Rom. Disse Romercatholiker fra moderne Tider giver sig ud for at være Medlemmer af den selvsamme Kirke, som Paulus skrev hiin Epistel til. Jeg vil vise eder, hvorledes vi kan faa at vide om de er det eller ei, dersom Skrifterne ere sande, og at denne Lærdom, der kaldes Mormonisme, ikke er nogen ny Lærdom. Paulus skrivende til hiin Kirke, af hvilken de foregiver at være Medlemmer, siger: "veed I ikke, Brødre, I Romere, at saamange af eder, som ere døbte til Christum, er døbte til hans Død, idet de ere begravne med ham ved Daaben til Døden, at ligesom Christus opstod fra de Døde, saa skal I ogsaa vandre i et nyt Levnet."

Nu, denne Epistel indeholdende denne Lærdom, er skreven af Paulus til Menigheden i Rom, hvilken disse moderne Folk, som kaldes Romercatholiker, foregiver at være Medlemmer af; dersom de nu er, hvad de giver sig ud for at være, da maa enhver Person af dem have været begravet med Christo i Daaben, og være opstanden igjen til et nyt Levnet Vi vil alligevel overlade til dem at afgjøre, om det er virkelig Tilfældet, eller om de lader sig nøie med at skænke nogle Draaber Vand paa et lille Barns Hoved, og kalde det en Begravelse. Paulus omtalte det som et Princip i den gamle Romerkirke, der havde været begraven med Christo ved Daaben til Døden, og var opstanden til et nyt Levnet. Har disse moderne Romercatholiker traadt frem og omvendt dem fra deres Synder, og været begravne i Vandet i Ligbed med Jesu Christi Død, ifølge dette Mønster? Dersom de ikke har, er de en falsk Romerkirke og ikke ægte. Derfor, dersom de er den virkelige Romerkirke, da vil det ingen ny Ting være for dem, naar de Sidstedags-Hellige lærer dem om at begraves med Christo i Ligbed med hans Død osv.

Dersom dette er en ny Lærdom til dem, da var det bedre at de saae sig omkring, om de ikke har faaet en falsk romersk Kirke istand, thi Paulus vidste kun af een, og dens Medlemmer vare alle "begravne med Christo i Daaben."

Dersom 500 Personer her vilde sige, at de omvendte dem fra deres Synder, og gik ned og bleve begravne i Daabens Vande, og vare opstandne igjen til at vandre i et nyt Levnet, vilde Paulus sige, dersom han var her, "det er netop hvad vi pleiede at gjøre i gamle Tider; og jeg skrev til Kirken i Rom og fortalte dem, at saamange af dem, som var døbt til Christum, var døbte til hans Død, begravne med ham ved Daaben til Døden" osv.

Nu, dersom denne Lærdom er ny for Kirken i Rom, da er det denne Kirke, dette Præstedømme og disses Medlemmer, der har indført noget Nyt, afvigende fra den gamle christelige Religion, og ikke Mormonerne. Dette kan ogsaa anvendes paa Englands Kirke. De har netop lige saa god Ret til at have en Kirke i England, som noget andet Sted — at

have en Nationalkirke i England etableret ved Loven, men dersom de er en sand Guds Kirke, da har de allesammen været begravne med Christo i Daaben osv. eller Apostelen maae have taget feil, eller der er to Slags Evangelier.

Dersom jeg nu skulde tale til Englands Statskirke, eller den catholske Verdens Statskirke, da vilde jeg sige til dem i den Herres Jesu Christi Navn at omvende sig fra deres nye Lærdom, og komme tilbage til den gamle Fane, der er omtalt ved Apostlen, naar han siger, "om endog vi eller en Engel prædiker noget andet Evangelium til Eder, end det vi har prædiket, han være forbandet," osv.

Jeg behøver ikke at gaae videre frem og omtale Lutheranerne, Presbyterianerne Methodisterne og Andre, thi alle disse Folk bestænke Smaaborn, og det eengang udførte Princip vil gjelde for alle. Dersom de er Christne efter den gamle Kirkes Lærdom, saa holder de Apostelens Lærdom; saa har de omvendt dem fra deres Synder, efter at have troet paa den Herre Jesum Christum og er blevne **begravne** med Christo ved Daaben til Døden osv. Hvis ikke kan de dømme sig selv. Jeg vil ikke dømme dem. Dersom de har faaet en ny Lærdom, forskjellig fra den, som Apostlerne troede paa; og de Sidstedags-Hellige har faaet den gamle Lærdom, hvorfor da ikke sige, "dersom Secterne faaer Overhaand, vil Christendommen, som Mormonerne lærer den, være i Fare?" istedenfor at sige det Modsatte. Hvorfor ikke vende Tingen rigtig? Dersom vi intet nyt Princip har i vor Religion, hvorfor ansees vi da som Forandrere, og modsatte til Christendommen? Og hvorfor er Christendommen i Verden i Fare, dersom Mormonismen faaer Overhaand? Det er fordi hin svømmende Christendom, som Verden kalder Christendom, er falsk; de er afveget fra Apostlenes Lærdom. Jeg spørger altsaa atter, hvorfor sige: dersom Mormonismen faaer Overhaand er Christendommen i Fare? thi dersom det er en falsk Christendom, saa jo hurtigere den falder, desto bedre.

Vi har undersøgt tre almindelige Principer, for at see om der er noget Nyt i Mormonismen. Først, Englebesøg. Andet, Administratorers, nemlig Apostles, Propheters og Ældstes Bestikkelse til at administrere i hellige Ting, formedelst Aabenbaring og Himlens Authoritet. Tredie, at alle disse, der hører dem, troer deres Ord, og omvender sig fra deres Synder, skal gaae ned i Daabens Vande og nedlades eller begraves i Faderens, Sønnens og den Hellig-Aands Navn, og saaledes vise, at de troer paa en forsoefstet og opstanden Igjenløser, og paa Syndsforladelse formedelst hans Navn.

Saavidt tænker jeg vi har stadfæstet nogle af de nyeste Principer af hvad Verden kalder "Mormonisme;" og Enhver, som har hørt os, maa sige bestemt, at der er intet Nyt i disse Principer, men heller, at hine, der er afveget fra dem, kan letteligen bestyldes for at have indført nye Ting, og Forandringer paa Christendommen.

Sæt nu at Een, To, eller et Dusin, eller et Hundred-Tusind, eller endog Millioner af Individer saaledes, skulde alle komme tilsammen, i deres forskjellige Menigheder, og skulde forene sig i alvorlig Bøn, og en Mand bestikket i Jesu Christi hellige Tieneste skulde reise sig og lægge Hænder paa dem, bedende Gud den Almægtige at give den Hellig-Aand, og den gives ligesom i gamle Dage, og han bekræfter denne Forjættelse paa dem ifølge Mønstret i det Ny Testamente; vilde det være noget Nyt! Vilde det være en Forandring paa Christendommen! Vilde det være ret at sige "dette er Mormonisme, og er kommen her til at gjøre af med

Christendommen? Enhver fornuftig Mand, der var vel kjendt med de hellige Strifter, vilde lee ad den Idee. Dersom de gamle Hellige var her, vilde de sige, at det var deres gamle Ekik; de vilde spørge eder, om I ikke havde læst deres Historie, hvilken beskriver hvorledes den Hellig-Aand blev administreret i gamle Dage. Enhver, der har læst Biblen, veed det. Velan, de forskjellige Afdelinger af hvad der kaldes Christendom gjør aldrig dette; hvorfor da kalde det noget Nyt? Naar „Mormonerne“ gjøre det, bebyrder man dem strax for Forandring; alligevel, vi har ikke faaet noget Nyt i denne Henseende, men blot en Gjenopretttelse af hvad der var før. De burde bebyrdes for ny Lærdom, og ikke de Sidstedags-Hellige.

Vel, sæt da at efter denne Ordinanz den Hellig-Aand falder paa disse Menigheder, eller paa disse Personer, som saaledes dobes og konfirmeres, og oplyser deres Sind, og bærer Vidnesbyrd til dem om Sandheden, hvilken de har annammet, og bekræfter dem i Sandhedens Tro, og giver dem Kraft til at udtale sig, og til at bede, og Prophetiens Gave, og Tungemaals-Gaven, og den Gave at helbrede de Syge i Jesu Navn, og hvorved dem gives Kraft til enhver Gave, fornyes i deres Veltalenhed, bestyrkes i deres Sindskræfter, saa at de er istand til at tale lifligen til Andres Opbyggelse ved Viisdoms-, Kundskabs- og Prophetics-Ord. Eller maaskee at Een, To, eller Tre af dem kunde have et himmelsk Syn, og ti fældigviis komme til at omtale det. Er dette noget Nyt? Er disse Ting en Forandring paa Christendommen?

Lad den gamle Kirkes Apostle komme op nu og være Dommere, og ikke disse Forandrere. Dersom vi kunde spørge de gamle Dages Hellige: synes eder disse Ting at være nye? de vilde atter svare, „nei! det er netop, hvad vi pleiede at have iblandt os; og I, som har læst det Ny Testamente, kjender at det er saaledes.“ Dersom dette da er Mormonisme, saa er det dog ikke noget Nyt, men ikun det, som skulde have været i Verden for at konstituere sand Christendom.

Sæt nu efterat alle disse ere blevne stadfæstede, og Folket organiseret ifølge dem, og nyder og dyrker dem, at dette Folk forener sine Bestræbelser, baade timeligen og aandeligen til at opbygge dem selv som et Folk, og hverandre som Individer i Retfærdighed paa Jorden; og den Herre Guds Aand til hvilken de alle dobtes, skulde gjøre dem meget store i Enighed — i Anstrængelses-Enighed, i Raad, i Virken, i Fælledsskab, i timelige Ting meget vidt, og i aandelige Ting, hvorved de er alle af eet Hjerte og Sind i høi Grad, og voxende i det hver Dag, er det noget Nyt, fordi det er Mormonisme? Eller er dette den selvsamme Lærdom, som Jesu Christi Apostle praktiserede i gamle Dage?

Det var Hoved Diemedet, hvorfor den Hellig-Aand blev given; at de maatte alle voxe op i Enighed, i Fælledsskab, i Samvirken, i Helligbed i Herren. Ingen, der har læst det Ny Testamente, vil sige at dette er noget Nyt, naar vi sige at Evangeliets store Diemed er, at vi maa alle blive eens i Christo Jesu — eens i Kundskab, og i Guds fredelige Tings Kjærlighed og Praxis. Er det noget Nyt? Nei. Vel, det er en Del af hvad Verden kalder „**Mormonisme**;“ og jeg vilde bede Gud, at det var meget mere fuldkommen iblandt dette Folk end det er.

Dersom nogetsombelst af disse Principer i Udøvelse skulde herske over hele Verden, vilde det ikke være noget Nyt;

men Verden alene holder dette sidste som en Theori; hvad Udøvelsen deraf angaaer, er de Fremmede.

Vi har undersøgt fem eller sex almindelige Principer, som kaldes „Mormonisme," og har intet Nyt fundet i dem. „Men," siger Een, „jeg har hørt I har faaet en ny Bibel; det er visselig en Forandring." Men stop, sæt at I havde adspurgt, og blevet lige saa meget overraskede og skuffede, som Mange har været, som har spurgt om en Mormonbibel, og naar vi har præsenteret dem een, see da er det Kong Jacob den Førstes engelske Oversættelse af den hellige Bibel, et Bekjendelsesskrift, som vi læser, indeholdende Pagterne, Forudsigelserne og Forhaabningerne fra dem i gamle Dage; og Jesu Christi Lærdomme netop som vi troer dem, og haaber om deres Opfyldelse. Er det noget Nyt? „Vel, om I har ikke en ny Bibel, I har visselig faaet en ny Bog." Er det noget Besynderligt? — Har ikke andre Samfund faaet nye Bøger? Den Anglikanske Kirke har ikke alene Biblen, men almindelig Bønnebog, og der var en Tid da de havde ikke saadan en Bog; altsaa, da den blev lavet, var det noget Nyt; men ikke dem alene, thi Methodisterne har en ny Bog, som kaldes „Methodisternes Disciplin." For 120 Aar siden existerede der ikke en saadan Ting. Dersom det at have en ny Bog er en Forandring, da ere alle skyldige deri saavelsom Mormonerne.

(Fortsættes.)

Omvendelse.

(Fortsat fra Side 196).

Men hvorledes er det med denne Slægt, i Henseende til at øve og elske Løgn? Det er tvivlsomt, om der nogensinde var en Slægt, saa tilbøielig til at lyve som den nærværende. Den Aand hersker iblandt alle Classer, baade Høie og Lave, de som fornægte Gud og de som bekjender sig til Christendommen; alle ere med meget faa Undtagelser, hengivne enten til at lyve eller til at elske Løgnen, naar den er lavet. Da Gud sendte en stor Prophet til denne Slægt til at aabenbare Mormons Bog for dem, som det store og sidste Advarselsbudskab, som en Beredelse til hans Søns Aabenbarelse fra Himlen, til at udføre Hevn over de Onde og Ugudelige, hvorledes blev da det Budskab modtaget? Vi svarer, Folket begyndte strax at lyve om det; og de har vedblevet med Løgnen fra den Tid indtil nu. Een erklærede, at Mormons Bog var opkommen paa een Maade, og en Anden, at den var opkommen paa en anden Maade; Een lavede een Løgn og en Anden en anden Løgn; og Pressen har trællet under den Vægt af Usandhed, som er bleven publiseret for at Folket ikke skulde omvende sig efter dette Budskabs Forbringer. Den ene Traktat har været udgivet efter den anden, og Bøger efter Bøger, for at forblinde Folket og forhærde Hjerterne imod det eneste Budskab, som det er muligt at de kan vorde frelst ved i denne Verden eller i den tilkommende. To af de kraftigste Maskiner, som Løgnens Fader har brugt til at udsprede disse Løgne, er Præsterne og Avisskriverne. De sidste har med Begierlighed opsnappet allehaande sorte Løgne og mangfoldiggjort dem i Millionsviis og

sendt dem med Dampvognens Hurtighed til de fire Vinde, medens de hykkelske og forstilte Præster har gjentaget disse Løgne paa Prædikestolen og advaret deres Menighed med mangt et fromt Suk og mangen en hyklet Taare om, at vogte sig vel for Mormons Bog og formanet dem til at forkaste den uden at prøve den, og til at udstøde Guds Tjenere af deres Huse og ikke høre paa dem et eneste Øie blik, men forkaste dem som Bedragere, uprøvet og ubevist. Disse Løgne har havt deres forønskede Følger, nemlig at tillukke Kirker og Forsamlingssteder og lukke Folkets Dører og Hjerter for Guds Tjenere og det store Budskab om Omvendelse, som Gud har sendt dem at forkynde. I dette er „Løgnens Fader" glad og Mørkets Høvdinger fryder dem med en djævelsk Triumph over de gode Udsigter til en rig Høst af Sjæle, som de har forført ved deres Løgne, og hvem deres Præster har bedraget ved deres Dienstfærdighed.

De Personer, der opfandt disse Løgne imod Guds Tjenere og imod det guddommelige Budskab om Omvendelse, som indeholdes i Mormons Bog, er ikke de Eneste, der er skyldig; de er ikke de Eneste, der vilde blive straffet i Ildsøen som Løgnere; men alle de der har publiceret disse Løgne og Enhver, som har gjerne villet læse eller høre dem, vil faae Deel i den samme Skjæbne. Den, der elsker Løgn, er ligesaa skyldig som den, der øver den; derfor gaaer de begge til det samme Sted, og begge lider den anden Død, dersom de ei omvender sig.

Det er en gruelig Sag, at forkaste en Guds Prophet, eller en Guds Tjener, eller en Aabenbaring fra Gud, og især at forkaste et Budskab saa overordentlig vigtigt, som det Gud har sendt i Mormons Bog; og Djævelen veed, at han er sikker paa Menneskene, naar han kun kan faae dem til at forkaste det; hvorfor han saa utrættelig bestræbter sig med at opfinde alskens Løgne, for at opnaae sin ondskabsfulde og sataniske Hensigt.

Men man kunde spørge: hvorledes skal de ydmyge og oprigtige Sjæle skjelne imellem Sandhed og Usandhed? Maa de gaae til Fordømmelse tilligemed Løgnerne fordi de er forførte ved Løgn? Vi svarer at Enhver vil blive fordømt, som lader sig anføre; thi der er Adgang for ethvert Menneske til Sandhedens Lys, og det staaer ikke i Djævelens Magt at opfinde Løgne, der vilde være sandsynlige nok til at hindre den sande Oprigtige fra at opdage Sandheden, som hører til Sjælens Frelse. Skriften erklærer udtrykkelig: „forbandet er den Mand, som forlader sig paa Mennesket, eller holder Kiød for sin Arm." Altsaa, hvilket Menneske, som vil sætte sin Tillid og Fortrøstning til populære Løgne, der er opfundne af Djævelen til at forhindre Folket i at see Sandheden, maa være under denne Forbandelse og paa Dommens Dag blive fordømt tilligemed Løgnere. Hvad Undskyldning kan Nogen have for, at de forkaster Sandheden, fordi Djævelen har lavet Løgne og næsten alle Mennesker troer dem? Skriften lærer os, at vi bør „prøve Alt og beholde det Gode." Der maa være en ufeilbarlig Regel til at prøve ved og skjelne imellem Godt og Ondt, ellers kunde vi ikke være bleven formanet til at gjøre det. Denne ufeilbarlige Prøvesteen til at opdage Sandheden ved, er det Lys, som Gud har allerede givet os, og vil give os, dersom vi blot søger rigtigt derefter. Men naar Nogen lader sig forføre ved uindspirerede Mænds Løgne til at lukke Døren og Hjertet og forkaste det himmelske Budskab i Mormons Bog, paa Grund af populære Rygter eller fordi Præsten forkaster det, da er det samme Menneske retfærdeligen fordømt, fordi det

saaledes har ladet sig bedaare og lede ved disse Mænds Lærdomme, om hvilke det veed, at de end ikke bekjender sig at være inspireret af Gud. Det Menneske forlader sig paa Mennesket og holder Kjød for sin Arm saa snart som det lader Andre dømme for sig i saa uendelig vigtige Anliggender, der indbefatter Sjælens Salighed; derfor er det Mennesle forbandet af Gud og vil dø og fare hen til Helvede, hvis det ikke omvender sig, uagtet det maaskee har Anseelse af Retskaffenhed. Altsaa kan ingen Mand, eller Qvinde, eller Barn, der har naaet til Skjelsaar, blive retfærdiggjort for et eneste Øieblik i at forkaste Guds aabenbarede Villie, som indeholdes i Mormons Bog, og det især, dersom han eller hun aldrig har bekymret sig om at komme til Kundskab om disse guddommelige Sandheder.

Men, siger Een, der er mange Tusinder, der intet veed om Indholdet af denne Bog, fordi de aldrig har seet den, og alt hvad de har hørt er, at den paa staaer at være en guddommelig Aabenbaring; skal de derfor fordømmes for deres Uvidenhed? Vi svarer, at de har ikke den ringeste Undskyldning for deres Uvidenhed. Der er ikke et Menneske i den hele Nation, der jo kunde have Bogen, dersom de kun havde været sindet til at undersøge dens guddommelige Oprindelse. Det er nu næsten fireogtyve Aar siden Bogen først blev publiseret iblandt dem, og i dette Tidsrum har der været Bogtrykkerpresser nok igang til at skaffe et Exemplar til hvert enkelt Menneske i al Verden; og dersom de havde været eftersøgt, saa vilde de have blevet anskaffet til en billig Priis. Altsaa, de der ikke har forskaffet sig een, og ikke selv har forsøgt at komme til Kundskab om Budskabet var guddommeligt, de har ingen Undskyldning for deres Uvidenhed. De Løgne, der er i Omløb om Guds hellige Ord som er aabenbaret i disse sidste Dage, vil ikke dække dem imod den Almægtiges Retfærdighed paa Herrens den store Dag, hvilken hasteligen nærmer sig. Dersom de havde elsket Sandheden saa meget som de har elsket Løgnen derimod, saa vilde de have søgt efter den og gjort dem lidt Umage for at erholde dem. Men nei, Sandheden er langt fra dem, og de elsker uinspirerede Mænds Forskrifter mere end det, der kommer fra Himlen. „De have sat Løgn til deres Tilflugt, og er skjulte med Falskhed;" (Es. 28, 15.) derfor skal de i den store Dom faa Deel med Løgnere, og blive kastet i den samme Søe, dersom de ikke omvender sig.

Men for nogle af Disse, som har publiseret Løgne, vil det være en saare vanskelig Sag at omvende sig. For Exempel, mange Redaktører af Nyhedsblade har været Redskaber for Djævelen til at publisere en stor Mængde af de forkasteste Slags Usandheder om Sandheden og om de saa oprigtige og ydmyge Sjæle, som har antaget den. Ved en vidtløftig Udspredelse af disse Usandheder, har de oprørt Folket til pøbelagtige Optrin og Voldsomheder, endog til at udgyde de Uskyldiges Blod. Ihvorvel det kan staa i deres Magt at omvende sig og gjøre Bod for en Deel, saa kan de dog aldrig tilfulde oprette al den megen Fortræd, som de har gjort. De kunde vel bruge deres Blade lige saa vidtløftigt til at publisere Mormons Bogs Sandheder, som de har brugt dem til at publisere Løgn om dem og om de Hellige, og saaledes bestræbe sig for at raade Bod paa det Onde de har gjort; men de kan aldrig kalde de Uskyldige tilbage fra deres Grav, som de indirekte har været grusomme Redskaber til at myrde ved de sjendige og ondskabsfulde Løgne, som de saa rundelig har udspredt. Saadanne vil derfor

finde det vanskeligt at omvende sig; dog kan selv disse, i somme Tilfælde, være bleven bedragne ved populære Fordomme og ledte til at gjøre meget i Uvidenhed imod Sandheden, imod Gud, og imod hans Folk, og i slige Tilfælde er det muligt, at de ligesom Paulus kan faae Tilgivelse og Saligbed ved at antage Sandheden og fremdeles anvende alle deres Evner og Kræfter til at trykke og publicere og udsprede samme. Men de maa gjøre hvad de vil til at redde sig og gjøre Erstatning, saa vil de dog altid have det at sørge over, at de har skrevet eller trykt Noget imod et saa stort og herligt Budskab, som det, der er aabenbaret i Begyndelsen af denne sidste Uddeling. Men dersom vi kunde see noget Tegn til Omvendelse og Bedring paa deres Side saa vilde vi med Glæde tage dem ved Haanden og hjælpe til at reise dem og opmuntre dem til den store Kamp: at frelse sig fra det store og mangfoldige Onde, som de har gjort formedelst Pressen.

Hvilken Mængde Ondt Løgnen har foraarsaget i Verden! Det var formedelst Djævelens Løgn at vore første Forældre bleve forførte til at æde af den forbudne Frugt; det var formedelst Løgnen som de Ugudelige opspandt, at de hellige Propheter blev forkastet af de Slægter, som de vare sendte til. Derfor siger Frelseren til sine Disciple, "salige er I, naar man bespotter og forfølger eder, og taler allehaande Ondt imod eder for min Skyld og lyver det; glæder og fryder eder, thi eders Løn skal være megen i Himlene; thi saa have de forfulgt Propheterne, som vare for eder." (Matt. 5, 11). Alle Propheter og inspirerede Mænd er bleven belsiet og Folket er ved disse Løgne bleven forført til at forkaste det eneste Middel til deres Frelse. Det var formedelst Løgnere og falske Vidner at Verdens Frelser blev dømt og korsfæstet; det har været paa Grund af falske Vidners Vidnesbyrd, at Jøderne f.a Slægt til Slægt har vedblevet at forkaste Jesus af Nazareth, som den sande Messias; det var ved Løgn at de blev forført til at tro at hans Disciple kom og stjal hans Legeme ud af Graven. Formedelst Løgn troer Millioner i denne Dag, at den store Guds Prophet, Joseph Smith, var en Bedrager. Ved at troe Løgn blev i gamle Dage Millioner udryddet af Jorden og sendt ned til Helvede; og ved den Tiltro som denne Slægt skjænker Avisrygter, og de Løgne, der er opdigtet om Mormons Bog og de Hellige, vil atter andre Millioner blive bortryddede og deres Deel blive dem given i Søen, som brænder med Ild og Svovl," i Selskab med Oldtidens Løgnere og dem som elsker samme.

Somme Løgne er langt mere nedrige end andre, og skikket til at gjøre langt mere Fortræd. At lyve for at bedrage din Næste — at lyve saa at du skader Nogens Navn og Rygte — at lyve for at bringe Straf over den Uskyldige, eller skaane den Skyldige, — dette er saare ondt. Men naar det sammenlignes med Løgn imod et guddommeligt Budskab sendt fra Himlen, saa bliver det saare ubetydeligt. I hine Tilfælde er Løgnen imod Mennesker, men i dette imod Gud. I hine skader de deres Næste i timelig Henseende; i dette skader de ham aandlig, ved at formørke hans Sind imod Sandheden, og det imod den eneste Sandhed, ved hvilken han kunde blive salig. Altsaa vil Løgn imod en Aabenbaring, som Gud giver til Frelse for en Slægt, paa Dommens Dag blive betragtet som et meget stort Onde, og Straffen vil være derefter.

Vi har nu udpeget tre meget grove Laster som denne Nation (Amerikanerne) i Særdeleshed er meget skyldig i for Gud

Disse er 1) Mord paa Guds Propheter og de Hellige og det sammes Bifald ved at lade Manddraberne gaa ustraffet og rose sig af deres blodige Gjerninger aldeles offentlig. 2) De Hundrede Tusinder utugtige Qvindfolk, som de tillader at begaae Forbrydelser af den allerafskyligste Slags i alle de store Stæder og Byer overalt i Landet, uden at tage kraftige Forholdsregler ved den lovgivende Magt til at forhindre dem. Og 3) den store Synd at lyve om, hvad Gud har aabenbaret i Mormons Bog til Nationernes Frelse til at berede dem til hans Søns Tilkommelse. Disse er tre af de mest fremragende Synder, som denne Nation maa af ganske Hjerte omvende sig fra; dersom den skal undgaae de truende Ulykker, som den ellers visseligen vil blive hjemsøgt med.

Et andet ikke ringere Onde er den store Mangfoldighed af falske Lærdomme, som læres, troes og praktiseres overalt i Christenheden. Lærdomme, der leder til at fordærve Sjælen, er i visse Henseender større Onder end det, som kun virker paa vort timelige Vel. En Mand, der formedelst Uærlighed tilvender sig sin Næstes Gods og paafører hans Familie Nød og timelig Ruin, er saare straffskyldig for Gud, og vil, dersom han ei omvender sig og giver Erstatning, vorde haardt straffet; men hvor meget større vil ikke Fordømmelsen og Straffen være for det Menneske, der ved sin listige Klogt indbilder sin Næste en falsk Lære, som er beregnet paa at ruinere ham og hans Familie, ikke timelig men for evig! Tyve og Røvere er mindre straffskyldig for Gud end saadanne falske Lærere.

Vi vil nævne nogle af disse sjæleforfærvende Lærdomme, som læres i Christenheden, og som Millioner har været saa ugudelig at tro. 1) Disse falske Lærere har været dumdristig nok til at fornegte Nødvendigheden af forisat Aabenbaring fra Gud, og har virkelig stik imod Bibelen, forført hele Nationer til at tro paa den fordærvelige og ugudelige Lære. Denne Læres store Falskhed vil vise sig, naar vi betænker at den slaaer et dødeligt Slag i Christendommens og Bibelens Religion. Dette frygtelige Bedrageri blev opfundet snart efterat Apostlene var hensovet, af nogle fordærvede og lastefulde Apostater, som var saa langt afvegne fra Gud, at de ei kunde erholde nogen Meddelelse fra ham; og af Frygt for, at den ærligere Deel af Menneskene skulde opdage en stor Forskjel imellem deres frasaldne Forfatning og den sande Kirkes Forfatning der altid uden en eneste Undtagelse, var velsignet med Propheter og inspirerede Mænd, saa besluttede de at bruge al deres Sophisteri og List til at indbilde Folket, at de allerede havde Nok aabenbaret og behøvede ikke videre Meddelelse fra Himlen. Naar de blot kunde faae Folket til at tro dette store Bedrageri, saa vidste de, at det vilde virke kraftelig til at forblinde dem, at de ei skulde see deres Frafald. De feirede tilsidst, skjønt ikke uden en haard Samvittighedskamp iblandt den ærligere Deel af Folket. Disse kunde ikke saa let give efter for en saa fremmed og uhørt Lære. De saae tilbage igjennem hele Optegnelsen af Guds Handeler med sit Folk, fra den Tid Mennesket blev skabt og til deres Dag, og de kunde ikke see et eneste Tilfælde, hvori det sande Guds Folk ikke havde forlisat Aabenbaring; og de, der ikke havde det, var kaldet Hedninger eller Frasaldne. Det var udtrykkelig sagt dem i deres Skrifter: „Naar der er ikke Syner, saa lider Folket Mangel." (Ordsp. 29. 18. Der behøvedes da ikke saa lidt Anstrængelse for disse ugudelige Apostater at faae Folket til at antage og tro paa en Lærdom saa aldeles ny og fremmed,

og saa ganske modstridende Aabenbarings guddommelige Orden, Men endelig, ved Djævelens Hjælp, og efter en langvarig Kamp, under hvilken Snese Tusinde blev piint og aflivet, lykkedes det dem at stille en kirkelig Lov, der ei alene aldeles udelukte al videre Aabenbaring, men virkelig indskrænker deres frafaldne Sekts Tro til et vist Antal Bøger, som de kaldte „canoniske." Dette skete i den tredie Raadsforsamling i Carthago i Aaret 397. Enhver var forbunden at annamme noget som Guds Ord, undtagen de faa canoniske Skrifter, som dette Apostat-Raad havde udvalgt. Denne dødelige Lov gjorde sin forønskede Virkning til at paaføre Efterkommerne det sjælefordærvende Bedrageri, at Gud vilde ikke mere tale med Dødelige. Dette store Bedrageri er bleven fortsat indtil vore Dage og læres overalt iblandt alle Christenhedens Nationer.

Dersom dette Bedrageri indskrænkede sig til een eller anden skumm I Vraa paa Jorden blandt ulitterære Barbarer, da vilde dets Følger ikke være saa frygtelige, men at det antages af Millioner af de mest civiliserede Folk paa vor Klode, og det lige i Modsætning til Bibelen, gjør det langt mere forargeligt i Guds Aasyn. Det er beregnet paa at fordærve Millioner efter Millioner af Sjæle; thi hvo kan, med Bibelen i sin Haand, vente at blive salig, naar de tillader sig at tro eller huse en saa syndig Lærdom i deres Hjerte? Mener I at Gud vil frelse eder naar I er saa ublu, at I kan erklære at I behøver ikke Propheter og Aabenbarere — at I har nok af Guds Ord allerede? I kan ikke undskylde eder med Uvidenhed, saasom mange Hundrede Millioner der er døde i forbigangne Tider, der aldrig havde Leilighed at læse Bibelen! I kan ikke undskylde eder, fordi eders Præster og eders Naboer og eders Fædre har lært eder dette Bedrageri. I har Bibelen, og I kan selv læse og dømme; og hele denne hellige Bogs Indhold vil paa det allertydeligste vise eder det Modsatte. Bibelen vil lære eder, at saalænge den christne Kirke var paa Jorden, var den velsignet med fortsat Aabenbaring; den vil sige eder, at den christne Kirke var bestandigen styret og veiledt ved Prophetiens og Aabenbarelsens Aand — af levende Aabenbarere og inspirerede Mænd Den vil sige eder, at hvad der er ringere end dette, er ikke af Gud, men af Mennesker. Om I derfor, formedelst nedarvede Traditioner og eders populære falske Læreres Indskydelse, vil lade eder bedrage ved saadanne urimelige, ubibelske og antichristne Lærdomme, saa behøver I ikke vente at blive salig; thi Gud vil ikke frelse dem, som forkaster Læren om fortsat Aabenbaring. Dette er altsaa ogsaa et stort Onde, som denne Slægt er høist skyldig i for Gud; og Han har kaldet paa dem ved sine Tjeneres Røst, og ved Aabenbarings Røst, som indeholdes i Mormons Bog, at de skulde omvende sig fra dette Onde, og ikke længere agte paa saadanne falske Lærdomme, og erklæret, at alle, som ikke omvender sig fra disse Ting, skal blive afhugne og sendes ned til Helvede.

En anden falsk Lærdom, som læres og troes næsten overalt af denne onde Slægt er, at det er ikke længere de Troendes Rettighed at erholde de mirakuløse Tegn, som er lovet dem i Skriften. For Exempel, Jesus siger os med de bestemteste Udtryk, som det findes nedskrevet i Marci sjette Capitel og i mange andre Skrifter, at disse mirakuløse Gaver skulde gives de Troende overalt i Verden, hvorsomhelst og til hvemsomhelst Evangeliet skulde blive prædiket, og blive troet og adlydt. Og han erklærer eftertrykkelig, at „Enhver," som troede og blev døbt, skulde ikke alene blive salig, men de skulde

have Magt til at udrive Djævle; tale med nye Tunger; tale paa Slanger; giftige Ting skulde ikke skade dem, og de skulde lægge Hænder paa de Syge, og de skulde helbredes. Nu, hvo kunde have troet, at der skulde opstaaet Slægter med det christne Navn, der med Bibelen i Haanden vilde være dristig og fræk nok til at sige, at den Troende har ingen Ret til at kræve denne Forjettelse af Herren. Kjære Læser, tænk blot paa de Millioner, der siger sig at tro Evangelet, som paa Sabbathens Dag stimler sammen til deres forskjellige Gudshuse, og dog ikke een af den store Mangfoldighed af Christenheden gjør Krav paa Jesu Forjættelse om Evangeliets Velsignelser: De kalder sig Troende, og dog har de ikke Troendes Tegn; — de kalder Jesus deres Frelser og dog forkaster hver Sjæl af dem hans Forjættelse om Tegnene. De ere meget villige til at tilegne dem den Forjettelse, som loves tilligemed Tegnene, nemlig: Saligheb; men de andre Forjettelser, udtalt af det samme Væsen, og i samme Anledning, bliver aldeles forkastet; og dersom nogen oprigtig, ydmyg Sjæl iblandt dem skulde begynde at tragte efter de lovede Tegn og formane sine Brødre til at gjøre det samme, vilde han strax blive erklæret for en Sværmer eller en Tosse; og dersom han vedblev dermed, vilde han blive udelukket af deres Selskaber og udstødt af deres Synagoger, som en farlig Person. Nu, hvorledes vil det gaa alle disse falske Lærere, som saaledes tilintetgjør Jesu Løfter? Og hvorledes vil det gaa Folket, som lader sig lede af saadanne Dienstalke? Dersom de ikke omvender dem fra disse falske Lærdomme, vil hver Sjæl af dem blive nedstødt til Helvede. Ja, hver Mand og Qvinde, Præst og Folk, der ikke omvender sig fra at fornegte Evangeliets Velsignelse, vil lige saa vist gaa til Helvede, som de er levende Væsner. Indbilder eder ikke at I vil undslippe; thi der er ingen anden Redning for eder, end at omvende eder til Herren og alvorligen tragte efter Evangeliets mirakulose Gaver, hvilke I og eders falske Lærere i Ugudelighed og Hykleri har afskaffet. Tænk ikke, at I kan følge den store populære Mængde i deres udvortes Anseelse af Gudsfrygtighed og tilligemed dem fornegte Kraften, og dog undgaa det hellige Væsens retfærdige Vrede, hvis Ord I har forkastet. Efter hans Ord, som I har havt i dette Liv, vil I blive dømt paa den yderste Dag; har I annammet og adlydt dem, da er det vel; hvis ikke, da vil de fordømme eder, og I vil gyse for hans Aasyn, som gav Ordet, og eders onde Samvittighed vil vaagne med Angest og Pine, og Helvedes Elendighed vil komme over eder, og I vil komme til at føle, at Guds hellige Ord er ikke talet forgjæves og at det kan ikke forkastes uden Straf.

Der er et andet stort Onde meget almindeligt i Landet. Mange tusinde af disse fordærvelige, falske Lærere, som har fornegtet Nødvendigheden af Evangeliets mirakulose Kræfter og Gaver, og som har forkastet Prophetiens- og Aabenbaringsgaven i Menigheden, har endogsaa turdet vove at træde frem og forrette nogle af Evangeliets hellige Handlinger, som om de virkelig havde Fuldmagt fra Gud; og mange Tusinde har virkelig ladet sig nøie med at imodtage Evangeliets hellige Handlinger af saadanne ugudelige, sjælefordærvende Dienstalkes Hænder. Dersom der er nogen Misgjerning, der grænder nær til Gudsbespottelse, da er det denne. Hvad kan være mere syndigt for Himlens Aasyn, end at forkaste næsten alle Evangeliets herligste Gaver og prædike for deres Tilhørere, at de er unød-

vendige i disse sidste Dage, og da være saa uforskammet ugudelige at administrere Herrens hellige Naadvers Sakramente, og foregive at døbe med Fuldmagt fra Gud og i Navnet Faderen, Sønnen og den Helligaand. Saadan himmelraabende Ugudelighed er tilstrækkelig til at nedsænke disse syndefulde Bedragere til det allernederste Helvede.

(Fortsættes.)

Skandinaviens Stjerne.

Emigranterne. — Vi har modtaget et Brev fra Ældste C. Larsen, Føreren for det forreste Selskab, dateret Ny Orleans den 24de Februar. De ankom til Mundingen af Mississippi den 16de efter hvad de selv benævner „en lykkelig Overfart," da de „ikke har erfaret Fylden af Vindenes og Vandenes Magt," og „hverken Kulde eller Varme har trykket dem;" — „og," siger han, „det blotte Syn opad Floden bringer vore Hjerter til at brænde af Tak til Ham, der er vor store Gud og Fader; og jeg for min Deel maa sige, at jeg allerede har seet saa meget, at dersom jeg ikke var Mormon, vilde jeg dog ikke blive i Danmark. Dette er det Land, hvor Guds store Mand staaer med Nøglerne til de store aandelige Begavelser til de Trofaste iblandt hans Folk, og den Jordbund, paa hvilken Gud oprejste sin Tjener Joseph og gav ham Kundskab om, hvad der i de himmelske Raadsale var vedtaget for denne og mange andre Slægters evige Vel. Jeg er opfyldt med Glæde ved at tænke derpaa. Gid alle mine Landsmænd kunde forstaa det, da vilde de fly til Israels Bjerge og udrække deres Hænder, hjælpende til at opbygge Herrens Huus ovenpaa Bjergene, og de vilde med mig sige: Vore Fædre eiede ikkun Falskhed og Forfængelighed og det kunde intet gavne dem! De har paa Overreisen holdt offentlig Gudstjeneste Søndag og Onsdag, foruden at de holdte Bøn i de forskjellige Distrikter, som hver havde sin Forstander. Der var 12 Dødsfald ombord, nemlig: Kristen Svendsdatter fra Eilstrup i Sjælland, 70 Aar gl., Møller Nielsens Kone, og 10 smaa Børn. Tre Par var blevne ægtevjede. Fire Brødre havde dannet sig til et lille Musikcorps. De havde nu sluttet Accord om at komme til St. Louis med eet af de største og bedste Dampskibe, og var alle vel og ved godt Mod.

Deseret. — Vore nyeste Efterretninger fra Deseret er dateret 1ste Januar 1854. Vinteren havde indtil den Tid været særdeles mild. En ny Colonie er anlagt under Navn af Fort Supply, paa denne Side Saltsødal, ved en Strøm kaldet Smiths Fork, hvor der er Overflødighed af godt Agerland, Græs, Vand og Træ.

Ved at see et Brev fra Ældste C. Christiansen i Storesaltsøstad til hans Broder i Salling, hvori han udtrykker stor Glæde og Tilfredshed over sin og sine gamle Forældres lykkelige Forfatning, og tilraader sin Broder og sine Bekjendtere at følge hans Exempel osv.

Conferenze.	Rd.	Mk.	Sk.
Kbhvn. (A. P. Trane)	227	3	15
Aalb (H. P. Smith)	259	1	2
Fredericia(J.A.Wippert)	148	1	"
Loll. (J. Svendsen)	174	4	10
Bornh. (J. P. Folkm.)	131	5	13
Vens. (P. C. Jensen)	124	2	15
Norge (C. Widerborg)	551	4	13
Sverrig (P. Brodersen)	72	3	2
S. Christoffersen	65	"	6
N. Sørensen	46	"	8½
M. Olsen	7	5	4
H. Petersen	"	2	4
P. Bjørk	14	"	6
J. Madsen	1	3	8
N. Dorius	27	1	14
N. Nilson	8	3	4
A. Aagreen	9	1	11
Thaarup	60	"	14
Lateris 1930	5	5½	

	Rd.	Mk.	Sk.
Transport 1930	5	5½	
N. Hansen	9	4	11½
P. Hansen	15	3	1
A. Grønbæk	33	3	8
H. Hansen	9	2	3
H. Jensen	20	5	4½
L. A. Schoubye	3	5	2
E. Eriksson	38	4	6
A. Nielsen	5	3	"
C. F. Nielsen	2	1	11
Jürgens	2	"	11
O. Larsen	12	5	10
N. Andersen	11	3	4
P. Madsen	1	5	4
H. C. Hager	1	1	8
F. F. Dorius	10	3	8
G. Gudmundsen	12	2	9
M. Johnsen	10	"	"
Borg	3	4	"
Summa	2136	4	10½

Indbetalt til Contoiret siden den 1ste April.

A. P. Trane	22 Rd.	" Mk.	" Sk.
S. Christoffersen	25 —	" —	6 —
H. P. Smith	90 —	" —	" —
P. Brodersen	18 —	" —	" —
P. Hansen	8 —	" —	" —
J. Svendsen	30 —	" —	" —
C. Widerborg	43 —	4 —	8 —
P. C. Jensen	100 —	" —	" —
O. Larsen	7 —	5 —	10 —
Summa	344 —	4 —	8 —

Indhold.

	Side.
Hvad er Mormonisme?	209.
Omvendelse (fortsat)	216.
Redactionens Bemærkninger	223.
Contoirets Tilgodehavende	224.

„Skandinaviens Stjerne" udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned, og faaes paa Contoret i Gothersgade Nr. 29, 3die Sal og paa alle kongl. Postcontorer.

Udgivet og forlagt af J. Van Cott.

Trykt hos F. C. Bording.

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

3. Aarg. Nr. 15. Den 1. Mai 1854. Priis: 6 ß pr. Expl.

Hvad er Mormonisme?

Tale af P. P. Pratt, holdt i Storesaltsøestad i 1853.

Oversat af Alexander Weihe.

(Fortsat fra Pag. 216).

„Men disse andre Folk paastaaer ikke at deres Bøger ere inspirerede; og vi har erfaret at I har en Bog, som I troer er inspireret. Hvad er det dog for en Bog?" Dette er alsammen en Kjendsgjerning, og dersom den er vrang, vil vi med Glæde erkjende os skyldige. Vi har faaet en anden Bog ved Siden af Biblen; den var en gammel Bog, og paastaaer at den er inspireret og skreven ved Profheter og Mænd, der var betjente af Engle mere eller mindre, og havde Aabenbarelsen fra Himlen, og havde Profhetiens Aand. Endvidere paastaae vi, at denne ældgamle Bog er atter bleven bekjendtgjort i den nyere Tid formedelst Inspiration og Engles Tjeneste. Er det noget Nyt? Det er maaskee nyt for Verden i Historien, og i sine Virkninger; i den Henseende er det maaskee nyt til dem; men forudsæt nu, at den ikke skulde indeholde nogen ny Lærdom; intet nyt Princip; ingen ny Profheti, afvigende fra eller afskaffende det, som vi allerede har i Biblen? Velan, jeg siger slet ikke at det vilde være en ny Lærdom. Menneskene fik Bøger aabenbarede i gamle Dage. — Dersom den er ingen ny Lærdom, og dersom dens Forudsigelser ikke afviger fra dem, der indeholdes i det Gamle og Ny Testamente, hvad nytter den da til? Det samme Spørgsmaal blev gjort i gamle Tider. En stor Erobrer havde taget Besiddelse af et ældgammelt Bibliothek, paa en Tid der var ingen Bogtrykkerpresser — indeholdende 100 000 Bind, alt i Haandskrift, indbefattende mere Historie end der er i noget Bibliothek, der forefindes fra Oldtiden. Erobreren var en Muhamedaner. Han skrev til Departementschefen, for at vide hvad han skulde gjøre med dette Bibliothek. Det var uvurderligt i dets Bekostning og indre Værdi. „Hvad skal jeg gjøre med det?" Gjensvaret var, „dersom det stemmer med Koranen, saa har vi ingen Brug for det; og dersom det ikke stemmer med Koranen, da er det i alt Fald falsk; hvad der end er Tilfældet, saa brænd det."

„Dersom nu disse Sidstedags-Hellige har en Bog iblandt sig, og den stemmer med Biblen, saa er der ingensomhelst Brug for den," siger Opponenten; „thi

Bibelen indeholder alt hvad der er nødvendigt. Dersom den ikke stemmer med Bibelen, da er den i alt Fald falsk; hvad der end er Tilfældet, saa brænd den." Det var et Princip af Muhamedanisme, og er maaskee et Princip af hvad der nutildags kaldes Christendom. Jeg haaber dog, at det ikke er det.

"Hvad Brug er der da i alt Fald for den Bog, der er Spørgsmaal om?" For det første, den afviger i sin Historie fra Bibelen. Bibelen er en Historie om de Ting, der fornemmelig fandt Sted i Asien og et Lidet af hvad der fandt Sted i Europa og Afrika. Mormons Bog er Begivenhedernes Historie paa den anden Halvkugle. Den ene Bog er den østre Halvkugles ældgamle Historie tildeels, og den anden er den venstre Halvkugles Historie tildeels. Skal vi sige, fordi vi har een Verdensdeels Historie, at den anden Verdensdeels Historie er ikke til nogen Nytte? Kunde Nationernes Regenter forstaae den Sandhed, og kunde de blot faae en Copi i deres Bibliotheker, til en Priis af 100,000 Dollars, da vilde de anskaffe sig den for den vestlige Halvkugles Histories Skyld.

Sæt den i Miskredit saa meget som I behager, vi har den skreven, ægte og sandfærdig, af de gamle Propheter, der levede paa dette Land, og aabenbaret i nyere Tider ved Engles Sendelse og Inspiration fra den Almægtige. Den er i Verden, og Verden kan ikke kaste den ud af Verden. Den er i Verden, udgiven i sex eller syv forskjellige Sprog i Europa, og i adskillige Sprog i andre Verdensdele. Det er lige saa vigtig en Historie som Bibelen, og det er netop lige saa interessant, og lige saa nødvendigt for Mennesker at faae noget Begreb om Amerikas ældgamle Historie, som det er for dem at komme til at forstaae Asiens Historie.

"Men duer den ikke til Andet, end hvad Historien angaaer?" Jo. Der er god Lærdom i den. Dersom to eller flere Skribenter, een i Asien, og den anden i Amerika, og samtidige, faaer den selvsamme Lærdom aabenbaret, og begge bærer Vidnesbyrd om den samme Saliggjørelsesplan, hvo vil da understaa sig til at sige, at den Enes Optegnelse har ingen Værdi? Er det ikke tilfredsstillende at sidde ned og læse at i et Land, meget fjærnt fra Biblens Skueplads, fra den Deel af Skuepladsen, hvor Oldtidens Patriarcher levede tilligemed Moses og de jødiske Propheter, Johannes den Døber, Jesus Christus og Apostlene; hvilken ogsaa var Aabenbarelsens, Prophetiens, Synernes, Englenes, og Administrationens, og Christi Læres, og hans sande Kirkes Organisations og Regierings Skueplads. At der ogsaa var Engle, at der ogsaa var Apostle, at der ogsaa var Guds Ord, at der ogsaa var Troen kom ved Hørelsen, og Saliggjørelse formedelst Tro.

Skal vi sige at saadanne Ting, saadanne gode Nyheder duer Intet, naar at de samme Nyheder bestyrker de himmelske Hærstarers Sang, dengang de erklærede til Judæas Hyrder med Frydesang, at de forkyndte det glade Budskab om en stor Glæde, der skulde vederfares alt Folket? Og her kommer en Bog og underretter os om at disse glade Tidender var ogsaa til den anden halve Klode paa den samme Tid.

Stop nu et Øieblik, og lad os ræsonnere. Sæt at Een af eder var en Guds Engel paa hiin Tid, fuld af Velvillie, fuld af Glæde, fuld af et sjæleinspirerende Haab, fuld af Kjærlighed til de arme, uvidende, dødelige Mennesker, og I følte eder saa fuld af Poesi og Frydesang, at I kunde neppe tie stille. Sæt at I kunde ligesom med en Fugls Øie udspeide vor lille, mørke, natlige Verden ved at svæve

hen over den, og I kunde øieblikkelig fare ned paa enhver Deel af den. I kommer til Palæstina, i Asien; den Part af Kloden ruller sig hen under eders Fødder; I besøger den og synger for Hyrderne de hellige Tidender om stor Glæde, hvilken skal vederfares alt Folket; thi eder er idag i Davids Stad født en Frelser, som er den Herre Christus. Jorden ruller halv omkring, saa at den anden Side vender opad, I seer atter ned som med et Fuglesie, og I opdager den vestre Halvkode, og den er fuld af Folk; mon ikke eders Sjæl vilde endnu svulme med de samme glade Tidender — eller vilde eders Kjærlighed være udtømt? — Vil I ikke flyve og forkynde disse glade Tidender for dem ogsaa, og synge dem en Glædesdag, og fortælle dem hvilken Dag Frelseren blev født; det vilde jo angaae dem saavelsom disse, der boede paa Asiens Fastland? "Ja," svarer I, "dersom jeg var en Engel, og havde Forlov til at forkynde disse glade Tidender, jeg vilde aldrig forkynde dem til een Deel af Jorden og der gaa tilsengs, medens den anden Deel rullede ubemærket hen under mine Fødder.

Var ikke disse Engle bestikkede og begavede til at bære glade Tidender til **alle Folk**, at Frelseren var født? Jeg siger, at det Englekor, der sang denne Sang havde fuld Frihed, ei alene at forkynde Saliggjørelsens Plan til de af Herren udvalgte Kar i eet Land, men ogsaa i et andet Land — ikke alene med almindelige Udtryk, at Frelseren var født men Stedet hvor og Tiden naar han var født. Dette var Budskabet: "gaaer til alle Folk." En Engel maae være et indskrænket Væsen, eller maatte være meget uvidende i geographisk Kundskab, eller være meget doelagtig i sekteriske Følelser i sit Hjerte, for at bære saadanne Tidender, til den ene Halvkugle og ikke til den anden.

Jeg kjendte engang en Vantroende, som ikke monne troe paa den christelige Religion, ei heller paa det Ny Testamente, ei heller paa Verdens Frelser. Jeg spurgte ham hvorfor han ikke troede dette. "Fordi," siger han, "ifølge det Ny Testamente var Tilkjendegivelsen af saadan en vigtig Affære saa indskrænket. Her var den halve Verden ifølge det Ny Testamente, som aldrig hørte noget derom. Et saa vigtigt Budskab skulde have været mere offentliggjort." "Vel," svarede jeg, "dersom jeg vil skaffe Dem en Optegnelse og Historie ligesaa troværdig som det Ny Testamente, visende at Engle, den opstandne Frelser, hellige inspirede Propheter og Apostle, administrerede paa den vestre halve Klode, og prædikede Evangeliet til al Skabningen, og lod det fare fort fra Tidsalder til Tidsalder, vil De da troe?" "Ja," svarede han, "jeg vil." Jeg overrakte ham da Mormons Bog, hvilken han læste igjennem. Jeg spurgte ham, om han nu troede. "Ja," sagde han, "jeg troer." Og han har ført et christeligt Levnet indtil nu, saavidt jeg veed. Jeg har seet ham her i Forsamlingen, og han er maaskee her idag. Hans Navn er "Alger."

Hvad har I imod at det evige Livs Haab udbredes lige saa vidt som Dødens, Sorgens og Bedrøvelsens Magt? Hvad har I imod, at Guds Engle, Guds Apostle, Guds Søn, eller Prophetiens Hellig-Aand udsendes i flere Lande end eet? I siger maaskee, at Evangeliets Nøgler blev givne til de jødiske Apostle, men de var saa langt borte, at de var ikke istand til at naae til den vestlige Halvkugle, selv om de havde havt Kundskab om den. Var der Skibe og Dampfartøier til at føre dem til dette Land?

Nei. Holdtes der nogen Samfærsel herimellem, eller kjendte de dette Land? Nei. Men Boverne, og Vindene, og Elementerne og de store Dybder, der kom imellem, ja det ubeseilede Ocean, sagde til de gamle Propheter, saa vidt skal I gaa og ikke videre. Dette Ocean var dog ingen Skranke for Guds Engels lette Fødder, for den opstandne Jesus, og for det udødelige Menneske. De kunde komme til denne Halvkugle og aabenbare de himmelske Ting for Folket og kunde glæde sig i de samme glade Tidender, enten det saa var her eller i Jerusalem, eller om det var i Jordens yderste Dele.

Endskjøndt Petrus blev korsfæstet i Rom, og Paulus blev dræbt sammesteds; om saa den Allerhøjestes Hellige skulde slagtes i tusindviis og i store Mangfoldigheder, og blode ved Foden af Romernes Altere, saa var dog en korsfæstet og opstanden Gjenløser, Guds Engle og Sandhedens Hellig-Aand, som fylder alle Ting, ikke saaledes afkortet og begrændset, at den jo kunde administrere Sandhed til de yderste Grændser af Guds Universum, hvor Fornuftvæsener sørgede i Mørke; hvorsomhelst Dødens Pyndringer havde udspredt Sorg, hvorsomhelst der var et sønderbrudt Hjerte at tilbindes; eller hvorsomhelst der var en fortvivlet Dødelig at inspireres med Haab, der kunde de gaa og forkynde de glade Tidender om Liv og Saliggjørelse. Mormons Bog siger, at de kom til dette Land. Den er en Optegnelse om deres Komme, og indeholder den Lærdom, som den opstandne Jesus lærte det herværende Folk, og som ogsaa hans Forgjængere lærte dem. — Kort sagt: Lærdommen, som forkyndtes og praktiseredes i det ældgamle Amerika skildres deri tilligemed deres Historie.

Atter: Har denne Bog ingen Interesse med Hensyn til prophetisk Værd? Den aabenbarer mange Ting, som de jødiske Propheter ikke har noteret. Mon de gamle Propheter vedrore ethvert Punkt som vedkommer Mennesket i andre Lande? Nei, de gjorde ikke, men blot almindelige Ord tilligemed det Øvrige af Verden. Disse andre Propheter skildrede mange Ting, som ikke findes i hines Bøger, endskjøndt overensstemmende dermed saavidt som det gaaer, men berørende saadanne Begivenheder, som deres Bog ikke omtaler.

Har nogen Person nogen Aarsag til at sige, at der har ikke været en Mangfoldighed af Aabenbaring, Vidnesbyrd, Prophesi, Historie og Lærdom udviklet i forskjellige Lande ved den samme Guds Aand, og, ved Engle, og er ikke alt dette af stor Værdi, til at sammenligne, for at føie sammen, saa at vi klarere kan see Saliggjørelsens Principer, og forstaa Prophetien i større Udstrækning, især i en Tidsalder, naar Forstanden er bleven formørket formedelst Præstelist.

Dersom disse er Mormonismens Principer, hvor kan I da udpege en Forandring paa Christendommen? Men er dette alt? Nei, dette er ikke alt, og jeg skal ikke tale om alt idag. Jeg kjender ikke det Hele endnu. Jeg har nu i 23 Aar studeret Mormonismen, og jeg har kun liden Kundskab derom endnu. Dersom Nogen agter at studere alle Mormonismens Lærdomme, saa maa han være mere end 23 Aar om det. Thi det maa I alle vide, at Mormonisme, istedetfor at indstrænkes til nogle faa Dogmer eller almindelige Sandheder, aabner Sluserne til al Sandhed og Kundskab, men den lærer Menneskeslægten at bevare al den Sandhed de allerede kan begribe, og annamme saa meget Mere som de kan, hele Tiden.

"Har I ikke andre Bøger?" Jo, vi har Historier og Afhandlinger om Guds

Handeler imod os som et Folk. Vi holder en Optegnelse, dersom I vil vide det ikke allene somme af os personligen, men som en Kirke, som et samlet Folk eller Samfund. Vi har Aabenbaring skreven, Aabenbaringer og Syner skrevne, vi har Kundskab skrevet, vi har Kundskab og Princip skrevet, vi har Princip og Historie skreven. Historien sammenfattende blot en lille Deel, saadan at den kan skrives, aabenbaret til os Sidstedags-Hellige, og efterlevet; saa at vore den nyere Tids Bøger ligner de gamle Bøger, en Blanding af Aabenbaring, Prophesi, Historie og Lærdom. Har nogen Person nogen Indvending herimod? Jeg spørger, dersom nu en Engel administrerede til denne eller hiin Mand, eller sæt at et aabent Syn blev opladt for ham, aabenbarende ham mange kostelige Sandheder, vilde han ikke være en taabelig Stakkel, om han ikke skrev det? Dersom Guds Magt og Administration og den Almægtiges Syner er ude i Verden, vil disse vorde skrevne. Historiens praktiske Deel vil vorde skreven, thi dersom alt skulde skrives, kunde Bøgerne ikke rummes i Verden. De gamle Tiders Apostle og Propheter skrev nogle faa Punkter af hvad der blev aabenbaret til dem, og en Historie om den praktiske Virken i det System, over hvilket de præsiderede. Afviger vi fra dem? Nei.

„Vel," siger Een, „for at sige Dem det reent ud, Hr. Prædikant, man har lært os at tro, at den ene Bog, som kaldes Biblen, indeholder Alt hvad Gud nogensinde aabenbarede for Mennesket, derfor er det en Forandring at tilbyde Verden noget Andet som en Aabenbaring" Dette er eders egen Tradition; jeg har altsaa intet dermed at gjøre. Hverken Bibelen eller Engle, eller nogen Guds Tjener har nogensinde lært eder det; og dersom det er en nymodens sekterisk Tradition, da er det stikket til at binde Menneskene til en indesparret Troesbekjendelse, og jo snarere I bryder Lænkerne, jo bedre, bryd løs og kom ud i Friheden og den fri Luft, og kjend og forstaa, at der er ingen saadan Lærdom i den evige Sandheds brede Principer, at Himlen er fuld af Kundskab, og at Jorden burde være fuld af Propheter, Himmel og Jord fuld af Engle, og begge fulde af Inspiration; og dersom Indbyggerne i alle Verdenerne i Universet var Skrivere, en hver Græspire en Pen, og ethvert Hav Blæk, saa kunde de dog ikke skrive den Almægtiges, hans Tjeneres og hans Engles hele Virksomhed. Dersom jeg skulde leve igjennem Millioner af tilkommende Aar og dernæst Millioner af Millioner til, saa troer jeg der vil altid være noget Væsen tilrede til at aabenbare noget Nyt og Nogen vil skrive det.

Skrivekunsten vil aldrig ophøre. Om vi saa ikke til endver Tid har Penne og Blæk ved Haanden, saa har vi maaskee andre end bedre Skrivematerialier. Det er tilstrækkeligt at sige, at Kunster og Videnskaber vil ikke komme til Ende, hvor meget end Menneskene har vænnet sig til at tro, at een lille Bog indeholder Alt, hvad Gud nogensinde sagde eller gjorde. Saadanne er ynkelige Personer, som det ikke er værd at ræsonnere med.

Hvad er Mormonisme? Det er en Gjenoprettelse ved ny Aabenbaring, ved Himlens Authoriteter, ved Engles Sendelse, ved at ordinere Propheter og Apostler, og Tjenere eller Ældster, ved deres Vidnesbyrd og Betjening paa Jorden, ved de Helliges Ord nation, ved Ordinanzernes Administration, ved den Hellig-Aands Virkning, det er en Gjenoprettelse af disse ældgamle Principer, der aabenbares fra Himlen, for at regjere Menneskets.

Een vil maaskee sige: „De siger De

vil ikke omtale hele Systemet idag." Jeg kjender det ikke alt, og jeg skal ikke omtale Halvdelen af hvad jeg veed. Hvad jeg har sagt er nogle faa Hverdagspunkter, nogle faa af de første Punkter af Christi Evangelium, saaledes som de troes og udøves iblandt Mormonerne.

Jeg vil omtale eet Punkt endnu førend jeg slutter. „Eders Ægteskab," siger Een, „er grundet paa heelt nye Principer, der afvige fra den christne Verden." Jeg siger uden Betænkning, jeg udfordrer Verden til at stadfæste denne Paastand. Jeg siger, der er aldeles intet Nyt i vore Giftermaals-Anordninger. Der er intet Menneske eller Samfund eller Nation af Mennesker, som har Bibelen og læser den, uden at de har Kundskab om, at de Giftermaals-Anordninger, ger indeholdes i Biblen, som Familiernes Orden, er megen forskjellige fra den moderne Christendom. Vi afviger fra den moderne Christendom, men ikke fra Bibelen. De fjærneste Tidsaldres Patriarcher, der adlød den Herre Gud med Hensyn til deres Giftermaal og Familie-Orden, har ikke været uenige med os; ei heller vi med dem, saa vidt som vi og de har adlydt Guds Lov. Dersom der var nogen Forskjel, saa var den mere udviklet iblandt dem og mindre iblandt os, eftersom vi er i vor Barndom. Dersom tilfældigvis hele den moderne Verden er afvigende fra Biblen, og har afskaffet Guds Lov, da er vi kommet i Modsætning til dem, og ikke i Modsætning til Guds Ord, da er Stavlen paa den anden Fod, og i Sandhed: hvad der er sagt til os, passer til dem. Det gaaer ligesom med Aanden og Prokuratoren. En vis Bonde kom til en nærboende Prokurator, og aabenhjertigen bekjendte, at hans Tyr havde det Uheld at dræbe een af Prokuratorens Oxer. Prokuratoren svarede, „du er en meget ærlig Karl, og du kan vist ikke kalde det urigtigt, at jeg faaer een af dine Oxer til Gjengjæld." „Men," sagde Manden, „jeg tager feil, det var jer Tyr der dræbte min Oxe." „O," svarede Prokuratoren, „det er en anden Sag, og dersom — — —" Nuda dersom det er den hele christne Verden fra Catholicismen ned til hendes yngste Døttre, der har aldeles forkastet Guds Lov, og nedtraadt Himlens Anordninger, Giftermaalets hellige Ordinanzer, og Familieregjeringens hellige Ordinanzer, og forkastet dem ogsaa formedelst deres Traditioner, og indført det, som Gud aldrig har befalet og Mormonismen har gjenoprettet Guds Lov, i Theori og i Praxis da er det den saakaldte christne Verden, og ikke os, der er vrang. Enten det nu angaaer Familie-Orden, Guds Lov, Patriarch-Regjering, Ordinanzer, Principer og Propheti, saa veed jeg ikke af noget Nyt, eller Noget hvori vi er skyldig i Forandring. Som jeg sagde tilforn, og jeg kan bevise det om jeg opfordres dertil, Mormonismen er et System, som de Gamle forstod og brugte, og den er gjengiven os ved Aabenbaring; og dersom den udøves, hvad vil den udrette? Den vil ligefrem opfylde baade de gamle og nye Prophetier, nedskyrte af Ugudelighed, Misbrug, Indskrænkning, uretfærdig Regjering, Undertrykkelse, Uvidenhed, Mørke og Tyranni, og gjenoprette Menneskeslægten til Retfærdighed, Sandhed, Frihed, Lov og Regjering, hvori Herrens Villie kommer til at skee paa Jorden som i Himlen. Det er hvad Mormonismen vil gjøre, naar den udføres. Gud velsigne eder alle. Amen.

Skandinaviens Stjerne.

Notize af Vigtighed for Conferenze = Præsidenterne og Bogagenterne. — I forrige Nummer af Stjernen publiserede vi, hvad vi havde tilgode fra hver Conferenze og Agent for Bøger og Stjerner osv. for det Qvartal, som ender med 31te Marts. Af dette vil man see, at Beløbet af dette Contoirs Tilgodehavende har siden forrige Qvartal en Tilvæxt af over 500 Rd., uagtet der er bleven talt meget om denne Gjenstand. Enten maa Indbetalingen have aftaget, eller Afsætningen paa de trykte Sager maa være tiltaget i Løbet af sidste Qvartal. Dersom det sidste er Tilfældet, vil det glæde os meget, og vi vil bede, at den samme ædle, kristige Virksomhed maa tiltage og blive mægtig, ei alene hos Conferenze-Præsidenterne og Agenterne, men hos Enhver, der bekjender sig at være en Sidste-Dags-Hellig, at de maa vorde opvakt og begeistret til at gaa fremad i dette glorrige Værk.

Vor Erfaring har vist os, at naar Guds Folk søger at udsprede Kundskaben om det glorrige Evangelium iblandt deres Medmennesker i Kjærlighed, Nedladenhed og med megen Bøn, saa erkjender Herren deres ydmyge Bestræbelser og kroner dem med Lykken, ofte i en uventet høi Grad. Eet vigtigt Middel, hvorved dette skeer er, at sætte det trykte Ord i Omløb. Naar enhver af de Hellige er i Besiddelse af en Mormons Bog og et Exemplar af alle de andre udkomne Værker, og ret kjender deres Indhold, da vil de begynde at see hvor magtpaaliggende det er, som et Middel til at sætte Menneskene i Besiddelse af Sandheden, og de vil ikke være rolig førend de faaer anvendt de Midler de har i deres Magt til at gavne deres Næste, enten ved at sælge eller udlaane Skrifter. De der faaer Sandheden at smage, og har et Begjær for den, vil hellere kjøbe end laane; men hvorledes skal de komme til at smage disse Ting, uden at enhver Hellig gjør sin Pligt først mod sig selv og dernæst mod sin Næste, ligesom de vilde ønske at blive behandlet. Dersom I alle kunde begribe, hvad Herren forlanger af eder, da vilde der ikke være den Ligegyldighed, som viser sig hos somme; men enhver vilde være aarvaagen til at gjøre noget, medens de havde Leilighed, paa det at deres Klæder maatte være rene paa Dommens Dag for denne Slægts Blod.

Det forstaaes vel, at Conferenzerne bestikker ikkun Saadanne til deres Agenter, som de ved deres Votum gjør sig ansvarlig for i Penge i Tilfælde af Formindskelse. Man seer da, at ingen Generalagent er direkte ansvarlig til dette Contor for sine Gjerninger som Agent, men til den Conferenze, som han tjener, og Conferenzen er ansvarlig til dette Contor for Betalingen af al den Gjeld, som dens Agent gjør for den. Vi vil henvise til Instruxen i Stjernens 2den Aarg. Nr. 3, Pag. 47. Endvidere er det enhver præsiderende Ældstes Pligt, at gjøre sig vel bekjendt med Agenternes Regnskabers Forfatning og vide for-vist, saa ofte som eengang qvartaliter, at det Beløb, som skyldes af Grenenes Agenter, tilligemed de Bøger, Traktater og Stjerner, som de har i Behold, fuldkommen svarer til Gjelden til Contoret; og da Grenenes Agenter er instrueret til ikke at sælge Kirkens Skrifter paa Credit, saa vil det, saafremt denne Instrux iagttages strængt og af Alle, ikke være saa svært at opgjøre Regnskaberne qvartaliter. Brødre, lad ingen

falsk Undseelse holde eder fra at udføre denne Pligt akkurat. Det er ikke nok at udsende eders Instrux vedrangaaende, men det paaligger eder at paase, at deslige Instruxer udføres. Dersom Agenterne er retskafne og tro i deres Pligter, da vil det være en Glæde for dem at fremlægge deres Gjerninger og Regnskaber til Eders Eftersyn; og skulde der vise sig nogen Uvilligbed fra deres Side, til at fremlægge Regnskabet klart og tydeligt, da er alene det en tilstrækkelig Anledning til Strængbed og Noieseenbed fra de Præsiderendes Side.

Alle Agenter burde indsende Pengene til Contoret idetmindste een Gang maanedlig og passe, at den sidste Indbetaling skeer itide til at blive fraregnet førend Gjeldslisten for det Qvartal bliver trykt. Den Mængde Godt, som Bog- og Stjerneagenterne er istand til at gjøre, er Noget, der burde lede Vedkommende til at udvælge virksomme og retskafne Mænd — Mænd med stærk Tro, der ivrer for Guds Riges Udvidelse, Tilvext og Opbyggelse, — Mænd, der tragter først efter Guds Rige og hans Retfærdighed, og som ikke vil opoffre dets Velfærd for personlig Bequemmelighedes eller Fordeels Skyld. Til Slutning vil vi ønske at paaminde eder, at vi har et godt Oplag af Mormons Bog, tilligemed Guddommelig Troværdighed, og ingen af de Sidste-Dags-Hellige burde være dem foruden.

Emigranterne. Vi har Efterretninger fra St. Louis af 29de Marts. Det første Selskab var ankommet dertil den 12te. Deres Fart opad Floden har altsaa været langsom, og det var paa Grund af usædvanlig lavt Vande. Der var nogle døde af Cholera, hvormange skrives ikke. Dette antager vi er foranlediget ved Uforsigtighed under Omskiftelse af Klimat og Levemaade. Betaling for Fragtgods var dyrt, og Prisen paa Vogne, Heste og Horngvæg var høiere end man havde formodet. Vi har endnu intet hørt om det sidste Selskabs Ankomst til Nyorleans. Efter den bedste Kundskab vi nu har, vil Emigranterne begive dem paa Reisen over Slætterne, fra Kansas eller Fort Leavenworth, hvorved de undgaaer at drage over Missourifloden.

Omvendelse.

(Fortsat fra Side 223).

Og hvis ikke Folket angrer at de har annammet Daab og andre evangeliske Handlinger af deslige Bedrageres Hænder, vil de blive sendt til Helvede med dem; thi naar de Blinde ledes af Blinde, vil de alle falde i Graven tillsammen, og de Bedragne, saavelsom Bedragerne vil alle høste Lønnen for deres egne onde Gjerninger.

Vi vide, at Folket vil blive vredt paa os og hade os, fordi vi taler saa tydeligt til dem om deres Ugudelighed. Men vi er ikke bleven sendt til at smigre for denne Slægt med bløde Ting, ei heller til at fortælle dem at alt er vel; men vi er bleven sendt til at fremstille eders Synder og Vederstyggeligheder og alle eders onde Gjerninger, som I ideligen over for den Almægtiges Aasyn, saa at I tydelig kan forstaa dem, og for at raade til eder i Hans Navn, som sendte os, at I maa omvende eder til Herren og annamme

Evangeliets Fylde, hvilket Gud har aabenbaret paany i Mormons Bog, da ellers hver een af eder visselig vil vorde fordømt. Det er os ligemeget enten vi behager eller mishager eder, — enten vi annammer eders Ynde eller paadrager os eders bittre Had; vort eneste Diemed er, at gjøre Hans Villie, som sendte os og som tro Tjenere at udrette vor Pligt mod eder.

I var engang et langt anderledes Folk end hvad I nu er. Da eders Pilgrim-Fædre flyede for Forfølgelsen i den gamle Verden, og ringeagtede de Farer og Besværligheder, der ledsagede Nedsættelsen i dette onskelige Land, var de et ydmygt, ærligt Folk, som dyrkede Herren deres Gud efter deres bedste Vidende; og Herren var med dem, og udryddede de Vilde for deres Ansigt; og da Moderlandets Arm var udrakt for at undertrykke og fordærve, da opreiste han Befriere og befriede dem fra alle deres Fjenders Magt. Ydermere han gjorde dem til et stort Folk, og stærkt og uafhængigt af alle Nationer. Han oprettede Fred i Landet og deres Børn er bleven mangfoldige, og er bleven til een af de mægtigste Nationer paa Jorden. Eders Kornlader og eders Forraadshuse har været overfyldt med Jordens rige Produkter og onskelige Ting. Bjergene og Høiene og Dalene haver været beklædt med Mangfoldigheden af deres Qvæghjorder, medens eders Kjøbmænd har tiltaget i Rigdom ved deres vidtudstrakte Handel, baade til Lands og til Vands; Jordens rige Skatte har opladt sig for eder, og Velsignelser uden Tal er bleven udøst over eder. Men I har forglemt den Herre Gud, hvem eders Pilgrim-Fædre tilbad; I er bleven stolte og høffærdige i eders Væsen; I foragter Ydmygheden og Nedladenheden i den Christnes Levnet. I thukommer ikke, at det er Gud, der har givet eder alt hvad I har og nyder. I tænker I kan gjøre som I lyster, og alt vil blive ved at gaa vel. Men, som Gud har høit ophøiet eder fremfor alle andre Nationer, saa vil han, hvis I ikke hastelig omvender eder, fornedre eder meget dybt; og de store Goder I nu nyder skal vorde eder fratagne, og eders Steder skal vorde øde, og eders skjønne Boliger skal blive forladt, og Død og Jammer skal høres overalt i Landet.

Mange flere Synder kunde nævnes, som det er nødvendigt for eder at omvende eder fra; men eftersom I har meget af Guds Ord, der udpeger dem for eder, saa er det ikke nødvendig, at jeg skal i denne Artikel beskrive ethvert enkelt Onde. Mange af eder er skyldig i at bespotte det hellige Væsen, som gav eder Tilværelse, og i bestandigen at bruge hans Navn forfængeligen. Mange af eder er skyldig i at bedrage og forfordele eders Næste; i at aflægge falsk Vidnesbyrd; i at sladdre, bagvaske og tale ilde om hverandre; i at undertrykke den Fattige; i Hovmod og megen Stolthed; i at tilbageholde eders Rigdom og eders Formue fra Enken og den Faderløse, og fra den Fattige og Trængende, medens I og eders falske Lærere forlyster eder med Jordens Goder til Overflødighed, og I pryder eders Kirker og eders Synagoger og eders Kapeller med allehaande kostelige Prydelser; og I klæder eder i Silke og Atlask og fiint Linned, og ihukommer ikke at Gud har givet eder disse Ting, at I ikke alene selv skulde være velsignet, men at I maatte velsigne de Syge og de Lidende. Fra alt dette og mange andre Synder maa I omvende eder, ellers kan I ingenlunde arve Guds Rige; thi de Fattiges og de Nødlidendes Raab vil komme op for Gud imod eder.

Vi har fremsat de Synder I har at omvende eder fra, og kommer nu til den

anden Deel af vort Anliggende, nemlig: Den med den sande Anger forbundne Bedrøvelse. Der er forskjellige Slags Bedrøvelse. Tyve, Røvere, Mordere, Horkarle osv., er undertiden bedrøvede fordi de er blevne grebne i deres forbryderske Gjerninger. De er ikke bedrøvede fordi de har synket imod Gud, eller fordi de har gjort Uret imod Andre, men de er bedrøvet fordi deres Misgjerninger er blevne aabenbaret, eller fordi de er blevne forhindret i at nyde den Glæde som de havde gjort sig Haab om. Denne er Verdens Bedrøvelse; og er af samme Slags som de onde Anders i Helvede! de bedrøves, naar det mislykkes dem at opnaae deres ondskabsfulde Hensigter imod Gud og hans Folk. Denne Slags Bedrøvelse medfører Døden.

Andre har et Slags Bedrøvelse, der kommer af Frygt. De er overbeviist om at de ved mange Leiligheder har overtraadt Guds Lov, og de frygter saare meget for Følgerne paa den store Dommedag; men alligevel føler de ikke nogen Trang til at omvende sig. De er bedrøvet over, at der er en Guds Lov til, eller at der vil paafølge Straf i den tilkommende Verden. De elsker Ugudelighed, og det bedrøver dem, at de een Gang skal aflægge Regnskab for Gud for alle deres onde Gjerninger. Det bedrøver dem, at de ikke kan vedblive at snyde og bedrage deres Næste og opdynge Rigdomme uden at blive uroet ved Tanken om tilkommende Straf. Mange er overbeviist i deres Hjerte at Mormons Bog er en guddommelig Aabenbaring, og det bedrøver dem, at Gud atter skulde tale til Menneskет; det bedrøver dem, at der ikke er nogen mere populair Vei til Salighed; det bedrøver dem, at de maa udsætte sig for Verdens Haan og Bespottelse, hvis de annammer det Budskab som Gud nu har sendt til Verden. Kort sagt, der er mange Aarsager til Bedrøvelse i Verden.

Men den Bedrøvelse, der er antagelig for Guds Aasyn, er den der leder til sand Anger og Omvendelse fra det urette Levnet; det er den Bedrøvelse, der ikke kommer alene af Frygt for Straf, men af en rigtig Forstaaelse om Syndens onde Følger; det er den Bedrøvelse, som kommer af vor egen Uværdighed og ved at sammenligne vor egen fornedrede og faldne Tilstand med Guds Barmhjertighed, Godhed og Helligheд. Det vil bedrøve os, at vi nogensinde har nedladt os til at gjøre noget Ondt. Det vil bedrøve os, at vi nogensinde har gjort os saa uværdig for Gud; vi vil sørge over vor faldne Natures Svaghed. Denne Slags Bedrøvelse vil lede os til at adlyde alle Guds Bud; den vil gjøre os nedladende og barnlig i vor Tænkemaade; den vil bibringe os Ydmyghed og Sagtmodighed; den vil gjøre vore Hjerter sønderknuste og vor Aand angergiven, den vil bringe os til at vogte med megen Forsigtighed alle vore Ord, Tanker og Gjerninger; den vil paaminde os om vore forrige Handlinger mod vore Medmennesker, og vi vil derfor føle stor Længsel efter at godtgjøre alt hvad vi paa nogen Maade kan have gjort Fortræd med. Den vil bringe os til at sympathisere med den Fattige og Trængende og, dersom vi har Formue, til at afhjælpe deres Tvang; den vil bringe os til at besøge de Syge og Lidende, og til at gjøre alt hvad Evangeliet fordrer, for at lindre deres Qval. Disse og mange andre gode Ting er Følgerne af den sande Anger. Dette er ikke Omvendelse i Ord alene, men i Gjerningen; dette er den Anger, som Himlen er velbehaget med.

3) „Den nødvendige Bekjendelse" til at gjøre den Omvendte endmere antagelig for Guds Aasyn, er Noget, der ikke

burde forglemmes af dem, som er begjerlig efter ei alene at forbedre sig, men ogsaa at faae Forladelse for sine Synder. Om ogsaa vi forlader vore syndige Veie og fører en god Vandel, saa kan vi dog ikke vente Forladelse for vore forhenbegangne Synder, uden ydmygeligen at bekjende samme. Dersom vi har syndet imod nogen af vore Medmennesker, da er det vor Pligt, ikke alene at erstatte Skaden, men ogsaa at aflægge en tilbørlig Bekjendelse og ansøge om Tilgivelse. Vi burde ogsaa bekjende vore Synder for Gud, med en sand Bedrøvelse og Anger.

Og 4) burde denne Bekjendelse følges af „det Løfte og den Beslutning, at ikke synde mere." At bekjende vore Synder for Gud vilde ikke være til nogen synderlig Nytte, uden vi var bestemt paa at forsage den. Uden det Løfte til Gud, at vi vil forsage Synden med en urokkelig Beslutning, at vi vil ikke synde mere, vil vor Bekjendelse og Omvendelse være unyttig, og vi maae ikke vente at blive tilgiven; thi Israels Hellige kan ikke bedrages, og han vil ikke tilgive dem, som blot bekjender deres Synd og dog ikke gjør sig Flid for at forsage. Bekjendelsen uden Beslutning at forsage det Onde, er sand Gudsbespottelse, og vil forøge vor Straffskyldighed og gjøre Himlens Mishag end større imod os. Der er Mange, der er bange for at gjøre Løfte paa, at de ikke vil synde mere, af Frygt for at de skulde bryde det. Saadanne Tanker er urette; thi hvorledes kan de vente at blive tilgivne og opnaae Salighed, uden at indgaa en saadan Pagt? Dersom Du var i et Huus, omringet af Luer, men havde Leilighed til at slippe ud, vilde Du da alligevel forblive der, af Frygt for, at en anden Ulykke senere vilde vederfares Dig? Nei, Du vilde glad benytte Dig af det eneste Middel, der gaves til Din Redning. Hvorfor da lade Djævelen bedrage Dig og berøve Dig det eneste Middel til Saliggjørelse, formedelst Frygt for noget indbildt Ondt, som Du formedelst Guds Naade selv kan afværge? Dersom Du hænger tilbage, og ikke indgaaer Pagt med Gud, af Frygt for at Du skal overtræde den, da er Du vis paa at omkomme i Dine Synder. Derimod, om Du øver Din Handlefrihed, omvender Dig og indgaaer en alvorsfuld Pagt, at Du ikke vil synde mere, da vil Guds Naade være Dig tilstrækkelig til at staa Dig bi i Fristelsens og Prøvelsens Stund.

Vi har nu udpeget alle de fornemste Principer henhørende til sand Omvendelse; og det er let at indsee for enhver oprigtig Sjæl, at Gud fordrer af Menneskene, at de skal først søge flittigt at skjelne imellem Godt og Ondt, og at forstaae, hvilke Synder de er skyldige i; for det andet, at de maa komme til en hjertelig Bedrøvelse over, at de have syndet imod et saa stort og godt Væsen som Gud; for det tredie, at bekjende alle deres Synder for Gud; og endelig saadan en Bekjendelse maa følges af en alvorlig Pagt, lovende at de vil aldrig mere synde, og heri skulde Hjertet være bestemt og urokkeligt. Alle, som vil gjøre dette, vil have en Deel af Christi Aand over sig, hvilken giver Nedladenhed, Ydmyghed og Sagtmodighed i Hjertet. Men endnu denne Omvendelse sikrer dem ikke Forladelse for deres Synder; den ikkun bereder Hjertet til retteligen at adlyde en stor og hellig Ordinanz, som Gud har indstiftet netop til Syndsforladelse. Vi mener Daaben. Eftersom denne hellige Handling er af saa megen Magtpaaliggenhed, og netop indstiftet til Gavn for bodfærdige Troende, saa at de kan faae Tilgivelse for alle deres forrige Synder, saa føler vi det er vor Pligt at sige nogle

Ord om denne Anordnings Beskaffenhed. Men førend vi begynder, tillad os, kjære Læser, at raade Dig til at omvende Dig fra alt det Onde, som vi har udpeget for Dig i denne Skrivelse, og fra enhver anden Synd, som Du kanskee er skyldig i. Omvend Dig af Dit ganske Hjerte. Vær bestemt paa at Du vil hverken spise eller sove, førend Du har paabegyndt dette umådelig vigtige Arbeide. Ihukom hvor meget det gjælder, at det er intet mindre end Sjælens evige Salighed, evigt Liv hinsides Graven. Ak, hvormange Millioner der er gaaet ned i deres Grav i en uomvendt Tilstand! I kan ogsaa blive bortrykt i et Øieblik, naar I mindst venter det. O, giv da Agt, paa Advarslens Røst; lad eders Hjerte være ydmygt og eders Aand angergiven: bekjend eders Synder for Gud, og forsag dem, og bereder eder i alle Maader til at annamme Tilgivelse formedelst Daab.

Joseph Smiths Levnetsløb.

(Fortsat fra Pag. 192.)

Om Aftenen den 11te Januar Joseph Smith jun., Frederik G. Williams, Newel K. Whitney, John Johnson, Oliver Cowdery og Orson Hyde forenede sig i Bøn, og bad Herren om at indrømme følgende Begjæringer:

At Herren vilde indrømme at vore Liv maatte være dyrebare for hans Aasyn; at han vilde vaage over vore Personer, og give hans Engle, det Hverv angaaende os og vore Familier, at intet Ondt eller nogen uset Haand maatte tillades at skade os.

At Herren vilde ogsaa vedligeholde hele den forenede Ordens Medlemmers Liv og ikke tilstede, at nogen af dem skal tages.

At Herren indrømmer at Broder Joseph maatte faae Overhaand over sin Fjende, nemlig Doktor Hurlbut, som har truet hans Liv, som Joseph har ladet arrestere med en Ordre; at Herren vilde fylde Rettens Hjerte med Aanden til at gjøre Retfærdighed og foraarsage at Landets Lov bevises at være stor i at bringe ham til Retfærdighed.

At Herren, i hans Forsyns Orden, vilde forsyne Kirkens Biskop med Midler, tilstrækkelig til at stille sig ved enhver Gjeld, som Ordenen skylder i rette Tid, for at Kirken ikke skal bringes i Vanrygte, og de Hellige plages ved deres Fjenders Hænder.

At Herren vilde beskytte vor Bogtrykkerpresse fra onde Mænds Hænder, og give os Midler til at fremsende hans Optegnelse, ja hans Evangelium, for at Alles Øren kan høre det; samt at vi maa trykke hans Skrifter, samt at han vilde give dem, der vare beskikkede til at bestyre Pressen, tilstrækkelig Visdom, for at Sagen ikke kan forhindres, men at Menneskers Øine kan derved aabnes til at see Sandheden.

At Herren vilde befri Zion, og indsamle hans adspredte Folk til at besidde det i Fred; samt, medens de er i deres Adspredelse, at han vilde forsørge dem, saa at de ikke omkomme ved Sult eller Kulde; og endelig, at Gud i Jesu Navn vilde hasteligen samle sine Udvalgte, og afsløre sit Ansigt, for at hans Hellige kunde bestue hans Herlighed og bo hos ham. Amen.

Saa snart som Guvernøren antydede eller de Nyheder begyndte at circulere,

at Mormonerne vilde gjenindsættes i deres Besiddelser i Jackson County (der som de attraaede det), „Præsterne" af alle Religionspartier, som Mændene bag-ved Coulisserne, tilligemed Pøbelen, begyndte at sætte deres Drivefjædre i Bevægelse, og ved deres hemmelige Raads Forsamlinger og falske Publicationer og Indsmigringer, forbittrede de Publikums Sind og tilslørede Lovenes Administration, saa at det at vende tilbage til deres Huse og Lande eller faae Erstatning for deres lidte Tab, syntes ligesaa langt borte som Dommedag. Ugudeligheden og Mørkets Magter vandrede Haand i Haand tilsammen, og de Hellige sørgede.

16de Januar. Jeg besøgte Broder Jenkins Salisbury, og tilbragte Natten der. O Herre, beskjærm os og min Familie, indtil jeg kommer tilbage til dem; o min Gud, forbarm dig over mine Brødre i Zion for Christi Skyld. Amen.

Den 22de. Præsidentskabet af Overpræstedømmet skrev fra Kirtland til Brødrene i Christo Jesu, adspredte fra Zion — adspredte fra deres Arveland;

Hilsen. Vi, eders Meddeelagtige i Trængsel, griber nærværende Leilighed til at sende eder dette Kjendetegn paa vor Kjærlighed og Velvillie, forsikrende eder, at vi er fyldt med inderlig Medlidenhed og at vore Bønner daglig opstiger til Gud i Jesu Christi Navn, paa eders Vegne.

Vi har netop modtaget Efterretninger fra eder, med Broder Elliott fra Chagrin, som spørger hvilken Vei I skal følge. Som Tillæg til den Kundskab, der indeholdes i Ovennævnte angaaende dette Subjekt, siger vi dersom det ikke er Guvernørens Pligt at sammenkalde og holde en staaende Styrke i Jackson County, for at beskytte eder paa eders Lande — hvilket rimeligvis maa gjøres, eftersom vi forstaaer at Pøbelen har fast besluttet at massakrere eder, dersom Guvernøren gjenindsætter eder paa eders Lande, og forlader eder ubeskyttede — vil det blive eders Pligt at ansøge Guvernøren om at ansøge Præsidenten om at sende en Styrke derhen til at beskytte eder, naar I er gjenindsatte.

Guvernøren foreslaaer at bringe eder tilbage til eders Lande, naarsomhelst I er færdige til at drage did, (dersom vi forstaaer rigtig); men kan ikke holde nogen staaende Hær til at vogte eder; og medens de fjendtlige Følelser hos Folket i Jackson County vedbliver uforminskede, tør I sandsynligvis ikke gaae tilbage og lades ubevogtede. Derfor maa I i eders Ansøgning til Guvernøren fremsætte alle disse Ting i deres rette Lys, og bede ham at underrette Præsidenten om eders Tilstand; og skriv ogsaa selv en Ansøgning til Præsidenten, ifølge Herrens Veiledning. Vi har ansøgt Guvernør Dunklin vaa eders Vegne, og indsluttet Ansøgningen i en trykt Aabenbaring, den samme som denne vi nu sender til eder. Ansøgningen var undertegnet af omtrent 50 Brødre, og sendt til Jefferson Etat, for een Uge siden; og han vil sandsynligvis modtage den 14 Dage førend I modtager dette.

Vi agter ogsaa at sende en Ansøgning og denne Aabenbaring ufortøvet til Præsidenten, paa eders Vegne, og da vil vi til Fuldkommenhed spille den fattige Enkes Rolle, om muligt, og lade vore Regenter læse deres Skjæbne, dersom de ikke laaner en hjælpende Haand. Vi formaner eder til at tage fat paa og forsøge ethvert lovligt Middel for at bringe Pøbelhoben til J u s t i t s, saa hurtigt som Omstændighederne vil tillade det. Med Hensyn til eders Tøven i Clay County kan vi ikke sige noget; I maa lade det komme an paa Omstændighederne; maaskee I vil blive nødsaget til at tage ud at tjene, og

tage Gaarde at bestyre, for at faae Brød indtil Herren befrier eder.

Vi sendte eder en 50 Dollars Seddel for nogen Tid siden; dersom I har modtaget den, behag at sende os Qvittering, for at vi kan forvisses om at I har modtaget Pengene. Vi skal gjøre alt hvad der staaer i vor Magt for at assistere eder paa enhver Maade vi kan. Vi veed at I er i en Prøvelses-Tilstand, men vær rer taalmodige, og murrer ikke imod Herren, og I skal see, at alle disse Ting skal være til eders sande Gavn.

Adspørger Ældste Marsch, og udfinder hele Hemmeligheden om at blande og sammensætte Bly og Antimonium; saa at I kan tillave Metal til Typer, og skrive os til desangaaende. Joseph har sendt eder en anden 50 Dollars Note, udgjørende ialt eet Hundrede Dollars; skriv os desangaaende. Der er Udsigt til at de Hellige i de østlige Stater vil udrette en temmelig god Deel for Zions Befrielse, i Løbet af et Aar, dersom Zion ikke befries paa andre Maader.

Endskjøndt Herren sagde, at denne Gjenvordighed kom over eder paagrund af eders Synder, idet I besudlede eders Arvelodder osv., er der dog en Undtagelse med Somme, nemlig Høvdingerne i Zion; thi Herren sagde: eders Brødre i Zion begynder at omvende sig, og Englene fryder sig over dem osv. I vil ogsaa see en Undtagelse overst paa anden Spalte af denne Aabenbaring; altsaa denne Gjenvordighed kom over Kirken for at straffe dem, der var i Overtrædelse, og berede deres Hjerter, der havde omvendt sig, for en Begavelse fra Herren.

Vi skal ikke være istand til at sende eder flere Penge for nærværende Tid, medmindre Herren uventet sætter os istand dertil. Der er ikke slet saa megen Fare for et Pøbelangreb paa os, som der har været. Herrens Haand har saavidt været udrakt til at beskytte os. Doctor P. Hurlbut, en fra denne Kirke falden Ældste, har været i New York Stat og opsamlet alle de latterlige Historier, der kunde opfindes, og nogle ædeligen aflagte Vidnesbyrd angaaende Josephs og Smith-Familiens Charakteer; og har udstillet dem for talrige forsamlede Mængder i Chagrin, Kirtland, Mentor og Painesville; og ophidset Folket meget til Vrede imod Joseph og Kirken.

Hurlbut udstøde ogsaa mange haarde Trudsler osv., at han vilde berøve Joseph Livet, dersom han ikke paa anden Maade kunde nedbryde "Mormonismen." Broder Joseph indstevnede ham for Forligelses Commissionen, og efter tre Dages Forhør, og undersøgende vor Religions Fortjenester, i Byen Painesville, ved dygtige Advokater paa begge Sider, overantvordedes han til County Retten. Saaledes blev hans Indskydelse temmelig vel tilintetgjort, og siden Forhøret synes Fjendtlighedes Aanden at være ganske godt nedbrudt; men hvor længe det vil blive saaledes ved, kan vi ikke sige.

I kjøbte eders Arvelodder for Penge, derfor see, I er velsignede: I har ikke erhvervet eders Lande ved Blodsudgydelse, følgelig kommer I ikke under Censuren for dette Bud, som siger: "Dersom ved Blod, see, eders Fiender er over eder, og I skal fordrives fra Stad til Stad;" gjører Jer ingen Bekymringer i denne Henseende.

Farvel, eders Forbundne i den nye Pagt, og Meddeelagtige i Trængsel.

Orson Hyde,
Skriver
for Kirkens Præsidentskab.

Om Aftenen den 28de. Brødrene Oliver og Frederik og jeg selv, vi nedbøiede os, efter gjensidig Overeenskomst, for Herren, og forenede os i Bøn, at

Gud vilde vedblive at befri mig fra Doktor Hurlbut, at han ikke maa faae Overhaand over os i den Rettergang, der staaer paa; samt at Gud vilde blødgjøre E. Smiths, J. Jones', Lords og Lymans Hjerter, ogsaa Hr. Beardsleys, at de kunde adlyde Evangeliet; eller hvis de ikke vilde omvende sig, at Herren vilde sende trofaste Hellige til at kjøbe deres Gaarde, for at denne Stav kan bestyrkes og dens Grændser udvides. O Herre, bønhør os for Christi Skyld. Amen.

Første Februar. De Hellige i Kirtland og Clay County gjorde enhver hensigtsmæssig Beredelse, for at de, der var fordrevne fra deres Besiddelser i Clay County, kunde vende tilbage.

Guvernør Dunklin skrev til Brødrene som følger:

Jefferson Stad d. 4 Febr. 1834.

Gentlemen! Eders Meddelelse af 6te December blev regelmæssig modtaget og tilbørlig taget i Betragtning; og havde jeg ikke ventet at modtage det udbragte Vidnesbyrd over den Undersøgelse, der blev foretagen angaaende Oberst Pitchers militære Opførsel, om kort Tid efter at jeg modtog eders Ansøgning, skulde jeg have svaret paa den for længe siden.

Iaftes blev jeg underrettet om at Rettens videre Undersøgelse var opsat indtil den 29de dennes. Altsaa, førend jeg kunde høre noget fra denne Ret, vil den civile Jurisdiktionsret holde Session i Jackson County; følgelig kan jeg ikke modtage Noget fra den ene førend den anden træffer Foranstaltninger.

Jeg kan sandelig meget godt indsee de Forurettelser eders Folk klager over, og jeg skulde anse mig selv meget efterladen i Udførelsen af mine Pligter, hvis jeg ikke gjorde enhver Ting, der stod i min Magt som kunde bestaae med den lovlige Udøvelse af mine Pligter, for at skaffe eders Samfund den Erstatning, som de synes berettigede til. Den ene af eders Anmodninger behøver intet Bevis for at understøtte dens Rettighed til Indrømmelse; og det er, at eders Folk sættes i Besiddelse af deres Hjem, hvorfra de ere blevne nødrevne. Men hvad derefter kan være Exekutivens Pligt, vil bero paa Tilfældigheder.

Dersom det efter Undersøgelse udfindes, at Oberst Pitcher uretfærdigen berøvede eders Folk deres Vaaben', da vil der blive udstedt en Ordre til at levere dem tilbage; og skulde eders Mandskab organisere sig ifølge Loven — hvilke de har Ret til at gjøre, i Sandhed, det er deres Pligt at gjøre det, med mindre de fritages derfra formedelst Religionsskrupler — og forlange offentlige Vaaben, saa kan vi ikke indsee, at de har mindre Ret til at have dem, end noget andet Slags Folk i lignende Stilling.

Hvad den Anmodning angaaer om at holde en Militær-Styrke til at beskytte eders Folk, og forebygge Forbrydelser og Forurettelser, skulde jeg rette mig derefter, vilde det overstige den Magt, hvormed den nøvende Øvrighed i denne Stat er beklædt. Forbunds-Constitutionen har givet Congressen Magt til at foranstalte Militsens Sammenkaldelse til at udøve Unionens Love, undertrykke Oprør, eller tilbagedrive fjendtligt Indfald i Landet; og til disse Øiemed er Præsidenten over de Forenede Stater bemyndiget til at paakalde Guvernørerne i de respektive Stater; og denne Stats Love befuldmægtiger dens Overbefalingsmand, i Tilfælde af virkelig eller truende Indfald, Oprør, eller Krig, eller offentlig Fare, eller anden Tilfældighed, at fremkalde til aktiv Tjeneste saadanne Portioner af Militsen, som han finder hensigtsmæssigt. Disse tilligemed den almindelige Foranstaltning i vor Stats-Constitution, at «Guvernøren skal drage Omsorg for at Lovene troligen

udøves," er hele denne Branche af Exekutiv-Fuldmagter. Ingen af disse, som jeg forstaaer dem, omfatter eders Anmodning. Ordene, "eller andre Tilfældigheder," i vor Militslov, synes heel overflødige; men den Tilfældighed der kommer indenfor denne Foranstaltnings Omraade, skal være af en offentlig Natur.

Eders Tilfælde er visselig saa tilfældigt, og Følgerne lige saa vigtige for eders Samfund, som om Krigen havde hærjet hele Staten, dog Publikum har ingen Interesse deri, ikkun at Lovene troligen udøves; saavidt formoder jeg at hele Communen føler en dyb Interesse; thi det der er Tilfældet med Mormonerne idag, kan blive Tilfældet med Catholikerne imorgen, og efter dem hvilkensomhelst anden Sekt, der kan blive forhadt af en Majoritet af Folket i nogen Afdeling af Staten. Saavidt det angaaer en tro Udøvelse af Lovene, da er vi sindet til at gjøre alt hvad der kan bestaa med de Midler, som den lovgivende Magt har forsynet os med, og jeg tænker jeg kan trygt sige det samme om Justitiarius.

(Fortsættes).

Emigranterne med Benjamin Adams. Førend vi slutter dette Nummer, vil vi indrykke et kortfattet Uddrag af et Brev, som vi nylig har imodtaget fra Ældste Olsen, dateret Ny Orleans den 25de Marts.

Præsident J. Van Cott. Kiære Broder. Jeg haster med at skrive nogle Linier, for at underrette Dem om vor Ankomst til dette Sted. Vi kom hertil den 22de, alle karske og ved godt Mod. Vi havde otte Døde, 2 meget gamle Folk og 6 Børn; 9 Giftermaal og 2 Fødte. Vi havde en meget behagelig Overreise, Himlen smilede over os og alting tjente os til Gavn. Vi har forsynet os med Proviant og skal afreise herfra idag til St. Louis, paa vor Vei til Zions Land. Vi fandt Broder James Brown her som en Emigrations-Agent for de Hellige. Han var visselig paa sin Post og ydede os megen Bistand, hvilket glædede os saare meget. — Vi var ikkun 45 Dage paa Søen og var særdeles heldig begegnet af Capitainen, hvilket gjorde Reisen heel behagelig og at Veltilfredshed var almindelig i Selskabet. — Alle de Hellige beder hilse Dem og Broder Hansen.

Indhold.

	Side.		Side.
Hvad er Mormonisme? (sluttet)	225.	Omvendelse (sluttet)	233.
Redactionens Bemærkninger	231.	Joseph Smiths Levnetsløb (fortsat)	236.

"Skandinaviens Stjerne" udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned, og faaes paa Contoret i Gothersgade Nr. 29, 3die Sal og paa alle kongl. Postcontorer.

Udgivet og forlagt af J. Van Cott.

Trykt hos F. E. Bording.

SkandinaviensStjerne.

Organ for de Sidste Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

3. Aarg. Nr. **16**. Den 15. Mai 1854. Priis: 6 ß pr. Expl.

Daab til Syndsforladelse.

(Af Udgiveren af The Seer.)

Vi har i de foregaaende Numere af denne Aargang omhandlet „Tro og Omvendelse;“ og nu vil vi vise hvorledes en sand angrende, troende Sjæl kan erholde Forladelse for alle sine forhenbegangne Synder. Det har behaget Gud at bestikke Daab eller Begravelse i Vandet, som det Middel, hvorved den, der i Sandhed har omvendt sig, skal forlades alle de Synder han har begaaet. Daaben er ikke Forsoning for Synden, men det er en Anordning til Brug for Mennesket, ifølge Christi Forsoning. Forsoningen er skeet ved Christi Blod, men Mennesket kan ikke erholde Forsoningens Velsignelser lovmæssigt og tilfulde, uden det noie retter sig efter de Regler, som Gud har bestikket. Een af de ypperlige Velsignelser, der er kjøbt ved Christi dyrebare Blod, er Syndsforladelse, men alle Mennesker faaer ikke Syndsforladelse, men alene saadanne, som gjør sig berettiget til de kjøbte Velsignelser ved at efterkomme Fordringen. Vi har allerede vist, at den første Fordring er at have Tro paa Christi Ord og til hans Forsoning; og at den anden Fordring er at omvende sig med et ydmygt og sønderknust Hjerte og indgaa den Forpligtelse at forsage al Synd. Begge disse Conditioner kan man adlyde og dog ikke være tilgiven. Hvorfor det? Fordi den tredie Condition er endnu ikke adlydt, gjennem hvilken Tilgivelsen erholdes. Ved at adlyde de to første Conditioner, annammer man en Deel af Christi Aand, hvorved Hjertet gjøres blødt og ydmygt; denne Ydmyghed og Hjertens Enfoldighed meddeles os som en Tilberedelse til at gjøre os skikket til at annamme den hellige Ordinanz Daaben paa den rette Maade for Guds Ansigt; og naar denne Ordinanz bliver adlydt af den Bodfærdige, da kommer Syndsforladelse; alle forrige Overtrædelser slettes ud. O hvilken Glæde der da opfylder Hjertet! Han er i Sandhed en ny Skabning! født i Vand! og i Faderens, Sønnens, og den Helligaands Navn optaget i Christi Familie! een af Guds Sønner! hans Synder, skjøndt de var mange, er ham forladne! de staaer ei længer strevne imod ham! O, hvo vilde ikke omvende sig og lade sig døbe for at faae en saa stor Velsignelse og blive mættet med saadan Glæde! Ak! der er mange der ikke bryder sig om disse Ting; og Syndsforladelsen og Himlens Glæder betragtes med Ringeagt; og de gaaer ned

i deres Grav uden Omvendelse, uden nogen Forberedelse til den store Domsdag.

Daaben er ligefaa nødvendig til Saligheb som Tro og Omvendelse. Uden at blive begravet i Vandet indgaaer Ingen til den himmelske Herligheds Fylde; thi Daaben er indstiftet til Syndsforladelse; og naar et Menneske ikke tager de til Syndsforladelse nødvendige Skridt, kan han naturligviis ikke blive frelst i Guds Rige. Jesus lod ikke sit Blod udgyde for at frelse os i vore Synder, men for at aabne en Vei for Mennesket at erholde Tilgivelse ved Tro, Omvendelse og Daab! og intet Menneske kan vorde frelst, som forsømmer noget af disse Principer. Mange er bleven lært, at de skulde søge Tilgivelse formedelst Bøn og det er bleven dem sagt, at fordi Daaben var ikkun en udvortes Handling, saa vilde den intet gavne, og at den ikkun bør foretages med den, der allerede har erholdt Tilgivelse; disse er falske Læreres Lærdomme, og de er den faldne Christenheds ugudelige nedarvede Traditioner. Daaben er en Betingelse for Tilgivelse, og at lære Menneskene at søge Tilgivelse ad nogen anden Vei end den der er fremstillet i Evangeliet, er en syndig Fordreining af Sandheden, og alle saadanne falske Lærere vil, hvis de ikke omvender sig, blive sendt ned til Helvede; thi for bandet være den Mand eller Engel, som prædiker et andet Evangelium eller fordreier Christi sande Evangelium.

Dersom Daaben skal være antagelig for Guds Aasyn, da maa den forrettes af en Mand, der er bestikket af Gud, bemyndiget af Jesum Christum; ellers vil det være en stor Spot for Gud, og høist syndigt for hans Aasyn. Men hvo i denne Slægt har Myndighed til at døbe? Ingen uden de, der har annammet den i Jesu Christi Kirke af Sidste Dages Hellige; alle andre Kirker er aldeles uden nogen Myndighed fra Gud; og hvilket Menneske, som vil annamme Daab eller Herrens Nadver af deres Hænder, vil i høi Grad synde imod Gud; thi han betragter dem som de meest fordærvede af alle Folk. Baade Catholikerne og Protestanterne er intet mindre end „Skjøgen af Babylon," hvem Herren nævner ved Johannis den Aabenbarers Mund, som den, der havde fordærvet hele Jorden formedelst hendes Horeri og Ugudelighed. Og hvem som vil være saa ugudelig at annamme en hellig evangelisk Handling af nogen af disse Apostatskirkers Tjenere vil blive sendt ned til Helvede tilligemed dem, dersom de ikke omvender sig og gjør Bod for saadan vanhellig og gudsbespottelig Gjerning. Dersom nogen bodfærdig Troende ønsker Syndsforladelse formedelst Daab, da lad dem tage sig iagt, og ikke befatte sig med den faldne Christenheds Kirker, thi de vil omkomme i de frygtelige Plager og Straffedomme, som er udtalt over dem. Den Eneste iblandt alle Nationer, Slægter, Tungemaal og Folk, der har Fuldmagt fra Jesum Christum til at administrere nogen evangelisk Ordinanz, er disse, som er kaldte og authoriserede iblandt de Sidste Dags Hellige. Før Christi Kirkes Gjenoprettelse paa Jorden i Aaret 1830, var der igjennem mange Generationer intet Folk paa Jorden, der besad Myndighed fra Gud til at forrette Evangeliets Handlinger. Vi siger atter, vogter eder for Babylons skinhellige, falske Lærere og Bedragere.

Der er en anden stor Vederstyggelighed som praktiseres i Christenheden, nemlig Barnedaab. Denne syndige Skik blev opfunden af Djævelen for at forblinde Menneskens Børn og indbilde dem, at Barnedaaben er fuldkommen nok, og at Børnes Daab til Syndsforladelse er ikke nødvendig saafremt de er bestænket i den spæde Alder. Alle smaae Børn er syndefri

thi de er gienløst fra Faldet ved Christi Blod, og det uden nogen Betingelse, hverken Tro, Omvendelse eller Daab. Alle Saadanne er uskyldige for Gud, og er allerede beredt til at arve Guds Rige. Altsaa, at Forældre lader deres smaa Børn døbe, er gruelig synding for Gud; det er en alvorlig Misbrug af de evangeliske Ordinanzer; og hvis ikke Forældrene omvender sig fra denne store Ugudelighed, vil de fare ned til Helvede, Der er ikke Tvivl om at jo mange har begaaet denne store Synd i deres Uvidenhed, men nu kalder Gud paa dem til Omvendelse fra denne og fra alle andre Synder, og at de bør lade sig døbe i Vandet til Forladelse for alle deres Overtrædelser: og hvis de ikke vil gjøre dette, da vil de Synder, de har begaaet i Uvidenhed, blive dem tilregnet som om de havde begaaet dem med Kundskab om Guds Villie. Forældre, som har gjort sig skyldig i at lade deres spæde Børn døbe, maa omvende sig derfra, ellers kan de ikke blive salige.

Det er unødvendigt at vi skulde appellere til Bibelen om Beviis angaaende Læren om Tro, Omvendelse og Daab, som den læres i disse Artikler: thi det har vi allerede gjort i en Række af Smaaskrifter, som vi har forhen udgivet.

Joseph Smiths Levnetsløb.

(Fortsat fra Pag. 240.)

Efterat jeg har indhentet tilbørlig Underretning er jeg af den Mening, at Militærvagt vil være tilstrækkelig til at beskytte Vidnerne og Rettens Embedsmænd, og at assistere i Udøvelsen af Rettens Ordrer, medens den bliver holdt i Jackson County. Denne Postdag skriver jeg til Hr. Reese, og indeni Brevet lægger jeg en Ordre til Capitainen af „Liberty Blaae," krævende Capitainen til at rette sig efter Kreds-Advokatens Ordre, i at beskytte Retten og Embedsmændene, og udøve deres Bud og Ordrer saalænge disse Forhører holdes. Under Beskyttelse af denne Vagt kan eders Folk, hvis de finde for godt, vende tilbage til deres Hjem i Jackson County, og beskyttes hjemme, medens det omhandlede Forhør vedvarer, ved hvilken Tid, der vil have udviklet sig Kjendsgjerninger, hvorefter jeg kan handle mere bestemt. General-Advocaten vil blive opfordret til at assistere Kreds-Advocaten, om den sidste finder det nødvendigt.

Angaaende civile Forurettelser maa jeg henvise eder til Retten; slige Sager hører ganske derhen. Loven er tilstrækkelig til at raade Bod paa enhver Forurettelse af dette Slags; og naarsomhelst I fremfører en Sag, der giver eder Krav paa Skadeserstatning, da kan der ingen Tvivl være om, at I vil faae Erstatning. Justitsen er sommetider langsom i dens Fremgang, men er ikke mindre vis derfor. Meget ærbødigt, egers lydige Tjener

Daniel Dunklin.

Den 9de d. M. blev der sammenkaldt en Conferenz af Christi Kirke i New Portage, Medina County i Ohio i Broder Kirlins' Huus, hvor jeg var nærværende. Det havde været foreslaaet at Ældste Rigdon kunde flytte fra Kirtland til New Portage; men efter at have hørt om Forhandlingerne af en fore-

gaaende Conferenze i Portage, som Brødrene Palmer og Bosworth gav Beretning om, blev det afgjort at Ældste Rigdon skulde ikke flytte; og at Brødrene i New Portage skulde gjøre alt hvad der stod i deres Magt for at hjælpe til at opbygge Herrens Huus i Kirtland; og at Brødrene opføre kun et middelmådigt eller lidet bekosteligt Forsamlingshuus i New Portage, eftersom det Sted ikke for nærværende Tid var bestemt til at etableres som en Stav af Zion; og denne Fremgangsmaade vilde sætte dem istand til at gjøre desto mere for Huset i Kirtland.

I et andet Raad af Overpræster og Ældster (Orson Hyde, Skriver) i mit Huus i Kirtland om Aftenen den 12te Februar bemærkede jeg, at jeg skulde stræbe at forelægge Raadet Værdighed af det Embede, som havde været overført paa mig formedelst Guds Engels Betjening, ved hans egen Røst, og ved denne Kirkes Røst; at jeg havde aldrig fremsat for nogen Raadsforsamling hele Forretningsordenen, hvilket maaskee havde berøvet Raadsforsamlingerne nogle eller mange Velsignelser.

Og jeg vedblev og sagde: Ingen er istand til at dømme en Sag i en Raadsforsamling, med mindre hans eget Hjerte er reent; og at vi hyppigen er saa opfyldt med Fordom, eller har en Bjælke i vort eget Øie, at vi er ikke istand til at afgive rigtige Kjendelser osv.

Men at vende tilbage til Ordenen: I gamle Dage lededes Raadsforsamlingerne med en saa streng Retfærdighed, at det ikke var tilladt Nogen at hviske, være træt, forlade Værelset eller i mindste Maade blive urolig, lige indtil Herrens Røst, ved Aabenbaring, eller Raadets Røst ved Aanden erholdtes, hvilket har ikke været tagttaget i denne Kirke hidindtil. Det forstodes i gamle Dage, at dersom een Mand kunde forblive i Raadsforsamlingen, saa kunde en anden ogsaa, og dersom Præsidenten kunde opoffre sin Tid, kunde Medlemmerne ogsaa; men i vore Raadsforsamlinger pleier i Almindelighed Een at være upaaselig, en Anden søvnig; Een bedende, en Anden ikke; den Ene havende sit Sind henvendt paa Raadets Forretninger, den Anden tænkende paa andre Ting osv.

Vore Handlinger udøves, og paa en tilkommende Dag vil de blive forelagt os, og dersom vi skulde gaa glip af at dømme rigtig, og forurette vore Medskabninger, da er de maaskee der tilstede til at fordømme os; dette vil der have vigtige Følger, og mig synes Følgen at være langt mere betydelig end nogen Ting, som jeg er istand til at udtrykke osv. Spørger eder selv, Brødre, hvor meget I har øvet Eder i Bøn, siden I hørte om denne Raadsforsamling; og om I er nu berede paa at sidde i Raad over eders Broders Sjæl.

Dernæst gav jeg en Beretning om min Tilstand paa den Tid jeg erholdt Optegnelsen, de Forfølgelser jeg mødte osv., og profeterede, at jeg vilde staae og skinne som Solen paa Firmamentet, naar mine Fiender og mit Vidnesbyrds Modsigere skal vorde nedstyrtet og udryddet, og deres Navne udslettes fra at være iblandt Menneskene.

Raadet gik da over til at undersøge visse Klager, som Ældste Rigdon havde fremført imod Martin Harris; den ene var, at han sagde til A. C. Russel, Esq., at Joseph drak saa meget Spiritus, medens han oversatte Mormons Bog; og at han brødes med mange Mænd og kastede dem omkuld osv., og at han (Harris) ophøiede sig over Joseph, idet han sagde, „Broder Joseph kjendte ikke Indholdet af Mormons Bog, lige indtil den var oversat, men at han selv kjendte alt førend det var oversat."

Broder Harris sagde, at han havde ikke sagt til Esq. Russel, at Joseph drak for meget Spiritus, medens han oversatte Mormons Bog, men dette indtraf førend Bogens Oversættelse; han bekjendte at hans Sind var formørket, og at han havde sagt mange Ting med Uagtsomhed, stikket til at saare hans Brødres Følelser, og lovede at forbedre sig. Raadet tilgav ham med megen god Formaning.

Broder Rich blev fremkaldt, fordi han havde overtraadt Visdoms Ordet, og fordi han havde solgt Aabenbaringerne for en overdreven Priis, medens han reiste i Østen med Fader Lyons. Broder Rich bekjendte, og Raadet tilgav ham paa hans Løfte om at gjøre bedre og forandre sin Vandel.

Orson Hyde,
Skriver.

Liberty, Clay County, Missouri, d. 13. Febr. 1834.

A. Leonard, Esq. Min kjære Herre — Jeg har modtaget Skrivelsen fra William Pratt, som var hos dem for nogle faa Uger siden, for at forespørge sig om Deres Tjeneste kunde sikkres i Sagførelsen om Fordringer paa Skades'sholdelse for vort Samfund, imod Borgerne i Jackson County; og af hans Brev synes det som De er villig til at gaa ind derpaa. Saavidt som jeg har samtalet med vort Samfunds fornemste Ledere, da er der en Attraa efter at sikkre sig Deres Tjeneste, hvilket ogsaa møder Bifald af vore Consulenter i dette County, nemlig: de Herrer Reese, Doniphan, Atchison og Wood.

Jeg skriver dette nogle faa Øieblikke førend Postens Lukning, og jeg har ikke Tid til at fremføre Enkeltheden med Hensyn til Processernes Udstrækning osv.; men jeg troer at fire eller fem Processer er bleven fremført ved Phelps og Comp for Bogtrykkeriets Ødelæggelse osv. osv. og ved Partridge og Andre for personlig Mishandling osv. Jeg hører at paa Kredsretten næste Mandags Termin en Ansøgning vil blive indgiven for en Forandring i Retsførelsen i Jackson County og jeg formoder, at ingen Sag kan forhøres førend næste Juni- eller Oktober-Termin. Dersom det er hensigtsmæssigt vil een eller anden af vort Folk komme til Dem om faa Dage, og anmode Dem om at skrive et Par Linier, hvis det er Dem beleiligt.

Vi har idag modtaget en Meddelelse fra Guvernøren, dateret den 4de dennes, hvori han siger, at han er af den Mening, at en Militær Vagt vil være nødvendig til at beskytte Vidnerne og Rettens Embedsmænd, og at assistere i Udøvelsen af Rettens Ordrer, medens den holder Session i Jackson County.

Denne Postdag skriver jeg til Hr. Reese, indesluttende i Brevet til ham en Ordre paa Capitainen for "Liberty Blaa", krævende Capitainen til at rette sig efter Kredsadvokatens Ordre, i at beskytte Retten og Embedsmændene, og udøve deres Bud og Ordrer, saalænge disse Forhører vedvare.

Det Foregaaende har Henskyn til en Inquisitionsret for criminelle Sager, der skal holdes i Jackson County paa Mandag 8 Dage.

Ærbødigst
Deres lydige Tjener
Algernon Sidney Gilbert.

Omtegnelse om **det første Høiraads Organisation** i Christi Kirke af Sidste Dages Hellige. Kirtland d. 17. Febr. 1834.

1. Paa denne Dag havde et almindeligt Raad osv. (See Pagtens Bog, 5te Afdeling.)

Den 18. i samme Maaned reviderede og corrigerede jeg Optegnelsen om Høiraadets Organisation.

Den 19de Febr. forsamledes Raadet atter ifølge foregaaende Bestemmelse, der blev tagen den 17de (Oliver Cowdery og Orsyn Hyde Skrivere), den reviderede Optegnelse blev da præsenteret og forelæst i Raadet. Jeg paamindede strængt om Bønnens Nødvendighed, for at Aanden kunde gives, for at de aandelige Ting derved kunde dømmes, fordi det kjødelige Sind kan ikke fjælne de Ting, der er af Gud osv. Optegnelsen læstes tre Gange; og antoges og annammedes eenstemmigen som en Form og Constitution for Høiraadet i Christi Kirke herefter; med det Forbehold, at dersom Præsidenten skulde herefter opdage nogen Mangel i samme, han da skulde have den Rettighed at udfylde den.

Det tilstedeværende Antal, som annammede de ovennævnte Documenter, var ferogtyve Overpræster, atten Ældster, tre Præster, een Lærer og fjorten private Medlemmer, ialt 62.

Efter at have given Underviisning overeensstemmende med Aanden, lagde jeg mine Hænder paa hver især af de to assisterende Præsidenter, og velsignede dem, at de maatte have Viisdom til at udøve deres Embeders Pligter, og Magt over Modstandernes hele Magt.

Jeg lagde ogsaa mine Hænder paa de 12 Raadmænd, og befalede en Velsignelse at hvile paa dem, at de maatte have Viisdom og Magt til at give Raad i Retfærdighed over alle de Sager, der maatte forelægges dem. Jeg bad ogsaa at de maatte være befriede fra hine onde Ting, som de vare meest udsatte for, og at deres Liv maatte forlænges paa Jorden.

Min Fader Joseph lagde da sine Hænder paa mit Hoved og sagde: „Joseph, jeg lægger mine Hænder paa dit Hoved og forkynder dine Forfædres Velsignelser over dig, for at du kan holde Himmerigets Hemmeligheders Nøgler, indtil Herrens Tillommelse. Amen.

Han lagde ogsaa sine Hænder paa Hovedet af sin Søn Samuel og sagde: „Samuel, jeg lægger mine Hænder paa dit Hoved og forkynder dine Forfædres Velsignelser over dig, for at du kan forblive den høieste Guds Præst, og ligesom Samuel i Oldtiden, høre hans Røst, sigende Samuel, Samuel. Amen."

John Johnson lagde ogsaa sin Haand paa sin Søn Lukas' Hoved, og sagde: „Min Fader i Himlen, jeg beder dig, at velsigne denne min Søn, ifølge hans Forfædres Velsignelser; at han maa styrkes i sit Embede, ifølge hans hellige Kald. Amen."

Dernæst bød jeg de assisterende Præsidenter alvorligt at gjøre deres Pligt i Retfærdighed og i Gudsfrygt; jeg gav ogsaa de tolv Raadmænd lignende Formaning, alt i Jesu Christi Navn.

Vi alle opløftede vore Hænder til Himlen til Tegn paa den stedsevarende Pagt, og Herren velsignede os med sin Aand. Dernæst erklærede jeg Raadet organiseret ifølge den gamle Orden, samt overeensstemmende med Herrens Villie.

En Overpræst læste dernæst følgende Klage for Raadet:

„Kirtland. d. 19. Febr. 1834.
Til Høiraadets Præsident i Christi Kirke.

De følgende Bestyldninger fremfører jeg imod Ældste Curtis Hodges sen. af denne Kirke: Først, en Vildfarelse i Aanden; for det andet, en Vildfarelse i Tale eller Meddelelse, medens han talede lydeligen, og en Mangel paa Klarhed i Sprog, hvilket var stikket til at krænke Guds Sag; samt at han trættede og paastod, at det, som drev ham til at tale saaledes var en god eller sømmelig Aand, — hvilket jeg altsammen finder

upassende for en Ældste i denne Kirke, og begierer en Drøftelse for Høiraadet.

Ezra Thayer."

Ældste Hodges sagde, at han var ikke skyldig i ovenmeldte Beskyldninger.

Fader Lyon blev fremkaldt for at udtale sig om de ovenmeldte Beskyldninger og hans Vidnesbyrd var tvertimod Broder Hodges. Broder Story vidnede, at Ældste Hodges talede saa høit i en Bønforsamling, at Naboerne kom ud for at see om ikke Nogen var kommen til Skade. I en anden Forsamling sagde han, at Broder Thayer revsede ham for hans Vildfarelse, men han monne ikke annamme Revselsen; at han hævede sin Røst saa høit at han kunde ikke udtale forstaaelige Ord, og at hans Underviisning bragte Mismod over Forsamlingen, og var ikke opbyggelig. Broder C. Babbitt blev dernæst fremkaldt, som vidnede, at Ældste Hodges havde gjort sig skyldig i at skrige saa høit, at han paa en Maade tabte sit Mæle, og af hvad han yttrede kunde man næsten ikke forstaa mere end "Ære være Himlens Konge." Hans Vidnesbyrd var tvertimod Broder Hodges. Broder Wait bevidnede omtrent det samme.

Raadgiver Oliver Cowdery stod op paa Anklagernes Side og aabnede Sagen smukt og klart.

Raadgiver Joseph Coe stod op paa den Anklagedes Side, men kunde kun sige nogle faa Ord.

Actor og Defensor talede dernæst for sig selv, hvorefter Præsidenten reiste sig og belyste Sagen endnu tydeligere, og afgav sin Kjendelse, nemlig: at Beskyldningerne i Erklæringen var bleven fuld vel understøttede ved gode Vidner; samt at Ældste Hodges burde have bekjendt dengang Ældste Thayer revsede ham; ogsaa, dersom han havde Herrens Aand i Forsamlingerne, hvor han skreg, maa han have misbrugt den, og krænket den saa at den forlod ham. Hele Raadet vedtog denne Afgjørelse.

Ældste Hodges opstod og sagde, at han indsaae sin Feil, men tilforn havde han aldrig seet den og han syntes at være taknemlig, fordi han saa den. Han sagde, at han havde lært mere under dette Forhør, end han havde lært siden han kom ind i denne Kirke; bekjendte frit sin Vildfarelse og sagde, han vilde have sin Opmærksomhed henvendt paa at overvinde dette Onde ved Herrens Hjælp.

Raadet tilgav ham og hævede Mødet indtil Aftenen den 20de.

Denne Dag skrev Brødrene i Clay County i Missouri, som følger:

Liberty, d. 19. Febr, 1834.

Til den hæderlige John F. Ryland, Dommer i den 5te Kreds i Missouri.

Vi har erfaret, at en Inquisitionsret er bestemt at holdes i Jackson County, paa den næste regulære Termin for Kredsretten i hiin County, eller at et Slags Rettergang vil blive paabegyndt i den Hensigt at faae fat paa Kjendsgjerninger saa vidt muligt, eller bringe Straf over de Skyldige i Jackson County.

Vi beder derfor Deres Velbyrdighed at benytte Dem af hvert Middel, der er i Deres Magt, for at udøve Loven og gjøre den hædret; og idet vi troer at Vidnesbyrdet af nogle af vort Samfunds Medlemmer vil være vigtigt, og synes at vi skulde være i Livsfare i hiin County, dersom der ikke var nogen Vagt, begjærer vi, at Overbefalingsmandens Ordre, der allerede er oversendt, maa sættes i Kraft.

Ærbødigst osv.

Edward Partridge. A. S. Gilbert.
W. W. Phelps. John Corrill.
John Whitmer.

En anden Begjæring, der lignede den ovenstaaende blev sendt samme Dag til A. Reese, Kreds-Advocaten.

De skrev ogsaa til Dommer-Advocaten som følger:

Liberty i Clay County, Mo., d. 19. Febr. 1834.

George Woodward, Dommer-Advocaten i Sagen: Det Offentlige contra Oberst Tommas Pitcher.

Sir. — Vi undertegnede begjærer af Dem, dersom det kan bestaa med Landets Skik og Lov, en officiel Afskrift af Foretagenderne saaledes som De optegner dem i ovennævnte Sag, i den Hensigt at opbevare den som et vigtigt Led i vort uhildige Samfunds Historie.

Ærbødigst
W. W. Phelps,
Edward Partridge,
Algernon D. Gilbert.

Kirtland, den 20de Febr. 1834. Høiraadet mødte i denne Aften for at tage Bestemmelser angaaende de Ældstes Udgang til at prædike osv. Præsidenten aabnede Raadet ved Bøn.

I en Kirkeforsamling, der blev holdt i Springfield Sogn i Erie County i Pensylvanien af O. Pratt og L. Johnson, som var Overpræster, var der nogle af Kirkens Medlemmer derstedes, der vægrede sig ved at deeltage i Sakramentet fordi den administrerende Ældste monne ikke tagttage og adlyde Visdoms-Ordet. Ældste Johnson meente, at de var reiseværdiggjorde deri, fordi hiin Ældste var i Overtrædelse. Ældste Prat paastod, at Menigheden var forpligtet til at annamme Nadveren under en Ældstes Administration, saa længe som han beholdt sit Embede eller Kaldsbrev. Der blev vedtaget, at fem Raadgivere skulde tale over dette Subject.

Raadet gik da over til at forhøre Spørgsmaalet om, hvorvidt Ulydighed mod Visdoms-Ordet var en Overtrædelse tilstrækkelig til at udelukke et officielt Medlem fra at beklæde et Embede i denne Kirke efter at man har tilstrækkelig undervist ham derom?

Raadgiverne S. H. Smith, L. Johnson, J. S. Carter, S. Smith, J. Johnson og O. Hyde fremkaldtes da til at tale over Sagen for Raadet. Efterat Raadgiverne havde talet, gik Præsidenten over til at afgive sin Kjendelse:

„At intet officielt Medlem i denne Kirke er værdigt til at beklæde et Embede, efter at man tilbørligen har undervist ham om Visdoms-Ordet, og han forsømmer at rette sig efter eller adlyde det; hvilken Kjendelse Raadet eenstemmig antog."

Dernæst spurgte Præsidenten, om der var nogen tilstedeværende Ældster, som vilde reise til Canada og prædike Evangeliet til det Folk, thi de har skrevet adskillige Breve om Hjælp. Og hele Raadet følte som om Aanden opfordrede de Ældste til at gaa derhen. Det blev derfor afgjort ved Raadet, at Lyman Johnson og M. Holmes skulde reise tilsammen til Canada. Samt, at Z. Coltrin og H. Harriman reiser tilsammen til Canada. Det afgjordes ogsaa, at J. Carter og Ph. Young reiser tilsammen, dersom de kan ordne deres Anliggender hjemme, saa at de kan løses.

Det afgjordes ogsaa, at Ældste O. Cowdery skulde reise mod Østen, saa snart som hans Omstændigheder vil tillade det og at han skulde reise alene, i Betragtning af hans Alder; det afgjordes ogsaa, at Ældste M. Harris skulde reise alene, naarsomhelst han reiser; at Ældsterne J. S. Carter og Jesse Smith reiser mod Østen tilsammen, saa snart som de kan. Raadet afgjorde ogsaa, at Ældste B. Young skulde reise alene, eftersom det var hans eget Valg; det afgjordes ogsaa, at J. Durfee og E. Marvard skulde reise tilsammen mod Østen; ogsaa at Rigdon og J. P. Green gaaer til Strongsville;

ogsaa at O. Pratt og H. Sagers reiser tilsammen for den Tid de har dertil; og at der skulde holdes en General Conference i Saco i Staden Maine den 13de Dag i Juni 1834.

Det blev ydermere voteret, at Ældste O. Hyde og O. Pratt gaaer mod Østen for at modtage Gaver til Zion og Midler til at kjøbe den Jord, hvorpaa Herrens Huus staaer.

Dernæst bad vi med oplæstede Hænder, at det maatte gaa dem vel paa deres Mission.

Orson Hyde,
Oliver Cowdery,
Skrivere.

Jeg, Abigail Leonard bevidner og siger at om Aftenen den 20de Februar 1834, i Jackson County i Missouri Stat, omtrent 50 eller 60 Mænd med Pidske og Bosser kom til vort Huus, iblandt dem var John Youngs, Hr. Jocum, Hr, Cantrell. Hr. Pattenson og Hr. Noland. Fem af dem traadte ind i Huset; iblandt dem var John Youngs. De gav min Mand Ordre til at forføie sig ud af Huset, og truede med at slyde ham, hvis han ikke adlød. Da han ikke rettede sig efter deres Ønsker, tog een af de Fem en Stol og slog ham i Hovedet, kastede ham ned og slæbte ham ud af Huset; jeg bad dem imidlertid at skaane hans Liv, men een af dem kaldte paa de andre og anmodede dem om at føre mig ind i Huset, thi jeg vilde "faae Magt over enhver Djævel af dem." Tre af dem nærmedes mig, og præsenterede deres Bosser og erklærede med en Ed, at dersom jeg ikke gik ind, vilde de gjennembore mig med deres Kugler. Medens dette foregik, sprang Patterson op paa min Mand med sine Hale; min Mand slap da op, hvorpaa de tog alle hans Klæder af ham, undtagen hans Pantalons; fem eller sex af dem faldt da an paa ham med deres Pidske og Geværkolber, og slog ham til han ikke kunde staa, men faldt paa Jorden. Jeg gik da til dem og tog deres Pidske fra dem; jeg kalde paa Madam Bruce. som boede i det samme Huus med os, at komme ud og hjælpe mig at bære min Mand ind i Huset. Det viste sig da, at han var svært saaret og meget øm, og kunde ikke taale at ligge paa en Seng, og var ogsaa i flere Maaneder ustikket til at arbeide. Ogsaa paa samme Tid og Sted blev Josiah Sumner ført ud af Huset, og kom ind igjen meget blodig og forstødt, som han var pidsket.

Abigail Leonard.

Jeg modtog følgende Aabenbaring given d. 24. Febr. 1824. (See Pagtens Bog 101ste Afd.)

Onsdagen d. 26de Februar afreiste jeg hiemmefra, for at erholde Frivillige til Zion, til Opfyldelsen af den foregaaende Aabenbaring; og d. 27. overnattede jeg hos Broder Roundys.

For at vise de Følelser, der existerer hos en vis Deel af Publikum paa denne Tid, afskriver jeg følgende fra Februar-Nummeret af Aften- og Morgen-Stjernen, Side 271:

Vi afskriver følgende Artikel fra Nord-Stjernen, under Overskriften "Mormonerne," trykt i Danville, Vermont, af E. Eaton:

"Vi har modtaget det første Numer af Mormonernes "Stjerne," paany opkommet i Kirtland i Ohio. Den er lige saa fortalende og hemmelighedsfuld som dens Ophav."

Medens Pressen (og Mange af Publikum) aandede Bitterhed imod Guds Værk, modtog jeg Breve fra mange af vore Venner; som gav os Anledning til at fryde os; jeg vil skrive et Par Ord ud af Broder Nickersons Brev, dateret den 20de Decbr. 1833.

Eders Arbeider i Canada har været

Begyndelsen til et godt Værk; Menigheden har faaet en Tilvext af 34 Medlemmer i Mount Pleasant, hvilke alle synes at være hvad de giver sig ud for.

Ogsaa fra Saco i Staten Maine:

Den 20de Januar 1834.

Brødre i Herren. — Jeg har døbt omtrent 40 i denne Egn, og der er endnu flere, der er overbeviist om Sandheden, men endnu tøver paa Kirkens Dørtærskel, og jeg tænker Herren vil samle nogle af dem i hans Rige. Broder E. M. Green arbeidede med mig fra den 16de Januar 1833 til Oktober nærstfølgende; medens vi var tilsammen, døbte vi omtrent 130. Brødre, bed for mig, at jeg maa have Ord der er Viisdom, og udtale mig og forkynde Guds hele Raad slutning, og uddele Sandhedsordet ret, givende Enhver sin Deel i rette Tid; thi min Beslutning er, med Josephs Rolle i den ene Haand, og Judæ Rolle i den anden, at arbeide flittigen i Verden for at mine Fliger kan være rene fra alle Menneskers Blod, og jeg vorde frikjendt for Guds Domstol.

Jeg er Eders i Christo
John F. Boynton.

Medens Pressen saaledes var betynget, trivedes Værket, og de Hellige frydede sig i Osten, dog omskiftedes og mangfoldiggjortes Ubehagelighederne i Vesten, som man kan see af følgende Brev, skrevet i

Clay County, Missouri, d. 27de Febr. 1834.

Kiære Brødre. — Tiderne er saa svangre med Begivenheder, og Enhvers Ængstlighed saa stor til at bevogte dem, at jeg føler mig tilskyndet til at skrive oftere end jeg har gjort, for at meddele eder noget mere om det „**Underlige**" i denne Religion. Jeg er netop kommen tilbage fra Independence, Krigsskuepladsen i Vesten. Omtrent et Dusin af vore Brødre, hvoriblandt var Biskop Partridge, Ældste Dorrill og mig selv, blev indskrevet paa Statens Vegne; og den 23de Februar, omtrent Kl. 12, var vi paa Flodbredden, lige over for Everetts Færge, hvor vi fandt Capitain Atchisons Compagni af „Liberty Blaae," nærved 50 ordnede i Geled, færdige til at eskortere os ind i Jackson County. Soldaterne var velbevæbnede med Generalregjeringens Musketter med Bajonetterne fæstede paa osv., og mig syntes Scenen „mere end underlig," og ikke til at glemme i lang Tid: at den militære Lov var sat i Kraft til at beskytte den civile Lov. Omtrent 25 Mand satte over Floden, for at sikre os under Landgangen, og da de kom nær til Pakhuset, skjød de 6 eller 8 Skud, endskjønt Fienden ikke havde samlet sig, for at see vor Landgang.

Efter at vi alle var kommet over og ventede paa Bagagevognen, meentes det mest hensigtsmæssigt at campere i Skoven, og Vidnerne, med det halve Compagni, marscherede næsten en Miil imod Independence, for at optænde Ild til Natten, eftersom vi havde ingen Telte og Veiret var saa koldt at det var istand til at begynde at snee. Medens vi var underveis, skete det, at Qvartermesteren og andre, der var gangen forud for at skaffe Qvarteer i Byen, sendte et Ilbud tilbage, som ikke havde synderlig fredelig Udseende; Capitain Atchison sendte Budet videre fort til Oberst Allan med Begjering om de 200 Landeværnsmænd og sendte ogsaa Bud til Liberty efter mere Krigsforraad; og Natten hengik paa en krigerisk Viis, medens Skildvagterne i al Stilhed gik frem og tilbage i en passende Afstand fra Vagtbaalene.

Under stærk Vagt af Tropper marscherede vi saaledes tidlig om Morgenen til Krigsskueplatsen og indqvarteredes i

Blokhuset, forhen S. Flournays Kro; efter Frokost modtoge vi Besøg af Distriktsadvokaten, Hr. Reese, og Generaladvokaten Hr. Wells. Af dem erfarede vi, at alle Forhaabninger om Criminalsagsførelser var til Ende. Hr. Wells var bleven sendt af Guvernøren for at efterspore Volksgjerningerne i Jackson-County saavidt som muligt; men Pøbelhærens Front, som endog havde solgt hverandre deres Liv, (efter hvad jeg har hørt) var ikke saaledes at den civile Lov kunde gjennemtrænge den, eller Overbefalingmandens Magt forværde den. Kort efter underrettede Captain Atchison mig om, at han havde netop modtaget en Ordre fra Dommeren, at hans Compagni's Tjeneste behøvedes ikke længere i Jackson County, og vi blev ført hurtig ud af Byen under Yankeedoodle, og kom tilbage til vor Leir uden at tabe noget Liv. Denne Ordre var udfærdet af Retten, som det lader til, paa Grund af at den gamle Pøbelhob saa gevindt samlede sig sammen, eller de saakaldte Borgere i Jackson County, og at de antog saadant et stormende og oprørsk Udseende. Captain Atchison tilkommer virkelig megen Roes for hans Artighed og Ombu, og jeg tænker jeg kan sige om Officererne og Compagniet, at deres Opførsel som Soldater og Mænd, er høist rosværdig. Saaledes ender alt Haab om „Erstatning", endog med en Vagt som Guverneuren har beordret, for at beskytte Retten og Vidnerne.

Forend Afgrøden høstes, modnes den af sig selv. Jackson County's rædsomme ustraffede Daad maa om kort Tid bringe Sagerne til et afgjørende Punkt. I de sidste to eller tre forgangne Uger, har disse *bittre Grene* øvet nogle af de meest barbariske Handlinger man nogensinde har seet. Gamle Fader Lindsey, hvis Lokker snart 70 Vintres Uveir har gjort hvide, fik sit Huus revet ned efterat han var dreven ud af det; hans Gods Korn, osv. blev sammendynget og Ild slukket paa det, men heldigvis slukkede hans Søn Ilden efterat Pøbelen havde tukket sig tilbage.

Pøbelen har ophørt at piske og begyndte at slaae med Knipler. Lymann Leonard, een af dem som vendte tilbage fra van Buren, fik to Stole slaaede i Splinter omkring sig, og blev da slæbt udaf Dørene, og slaaet med Knipler indtil han antoges at være død, men han er endnu ilive. Josiah Sumner og Barnet Cole blev strængt pryglede paa samme Tid. Pøblen har begyndt at brænde Huse, Stakke, osv; og vi skal ingenlunde anse det umuligt, at Pøblen gaaer saavidt at den myrder nogen af vort Folk, der forsøger paa at boe i Jackson County eller maaskee kun gaaer derhen.

Saadanne Scener som foregaaer rundt omkring os, er skikkede til at opvække Følelser og Lidenskaber hos Alle, og at styrke Troen og befæste Hjærterne hos de Hellige. Vor Frelser nedlagde sit Liv for vor Skyld, og skal vi, som sige os at leve ved ethvert Ord der udgaaer af Guds Mund — skal vi, Viingaards-Herrens Tjenere, som er kaldte og valgte til at beskjære Viingaarden for sidste Gang — skal vi, ja sandelig, vi der er oplyste ved Himlens Visdom — skal vi frygte for at gjøre saa meget for Jesus som han gjorde for os! Nei; vi vil adlyde Aandens Røst, for at Gud kan overvinde Verden.

Jeg er en Tjener osv.

W. W. Phelps.

Vi fortsatte vor Reise, og den 28de Februar tog vi ind paa et ubekjendt Sted hvor vi blev meget venskabelig begegnet, og den 1ste Marts ankom vi til Bro. Lewis', og den 2den, som var om Søn-

dagen, prædikede Bro. Parley, og jeg om Aftenen.

Siden vi forlode Kirtland havde vi passeret igjennem Thompson, Springfield, Elkcreek, Erie, Livonia, Silvercreek, Perrysburgh, Collins, Warsaw, Genesee, Centreville, Catlin, og Spafford førend vi kom til Westfield, hvilket Sted vi forlod den 3de tilligemed Ældste Gould, og kom efter 33 eng. Miils Kjørsel til Billanova, hvor vi tøvede Natten over hos en Broder Mac. Bride. Om Morgenen derpaa toge vi til Bro. Nickersons, og fandt ham og hans Huus fuldt af Tro og af den Hellig Aand.

(Fortsættes.)

Miraculos Helbredelse.

Extract af et Brev fra Ældste J. S. Fullmer.

"Den 28 Marts forlod vi Manchester for at møde til Forsamling i Rochdale. Den Aften fremstillede fire Personer sig til Daab; disse var en Enke Howarth og hendes to Børn, og hendes Broder H. Marsden, en Yngling paa 18 Aar, som var født døvstum.

"Jeg spurgte Mad. Howarth om Drengen var bleven underviist om Daaben. Hun sagde hun havde overbeviist ham, og at han kunde læse godt og var vel øvet i Fingersproget. Broder Dille tog en Tavle og skrev: "Ønsker Du at blive døbt til Forladelse for dine Synder? Hvis saa er, da værsaagod svar." Han skrev da: "Ja" og rakte Tavlen til Broder Dille. Vi havde begge den Følelse, den unge Mand vilde faa sin Hørelse og sit Mæle, og vi yttrede det for hverandre.

Vi gik da til Stedet, hvor vi pleiede at døbe, og Broder Dille døbte dem. Derefter gik vi til Broder Riggs, hvor vi lagde vore Hænder paa dem. Da jeg forrettede denne Handling paa den unge Mand, følte jeg en Attraa til at bede Gud, at han maatte komme til at høre og tale. Vi sagde da til hans Søster, at om hun vilde komme igjen om Morgenen derpaa, saa vilde vi salve ham for hans Hørelse.

Om Morgenen anskaffede vi os nogen Olie og indviede den, og da de kom skred jeg til at administrere den. Jeg gav ham lidt indvendig at det maatte komme til hans Tunge, smurte noget omkring hans Øren og lod nogle Draaber falde indeni dem ogsaa i Herrens Navn, bedende at Drengen maatte vorde velsignet med Hørelse og med Mæle. Derefter førte Broder Dille Ordet idet vi lagde vore Hænder paa hans Hoved men talede ikke med den Tillid, som er uden Tvivl — han sagde Intet bestemt.

Jeg følte mig lidt skuffet i min Aand, og, efter nogle Minuters Betænkning kom det til mig, at vi burde handle i vor officielle Capacitet, eller med andre Ord "bære os ad som Mænd, der havde Myndighed"; thi til den Ende var vi kaldt og sendt; og at vi paa Steder hvor der Ingen var over os i Myndighed, maatte handle i Guds Sted eller for Ham paa Jorden. Jeg tilkjendegav mine Følelser og sagde, at vi burde **befale** alt hvad der hindrede ham i at høre og tale, i Herrens Navn, at vige bort fra ham. Broder Dille erkjendte det, saa vi lagde

atter vore Hænder paa Drengen, og jeg truede i den Herres Jesu Christi Navn. Alt hvad der hindrede ham i at høre og tale, og befalede det at forlade ham, saa at han maatte faa Magt baade til at tale og høre, og sagde, at om han vilde annamme det med Tro, skulde dette være hans Velsignelse, til et Vidnesbyrd for ham og for Alle som var kjendt med ham.

Hans Søster kundgjorde ham nu hvad vi havde beseglet paa ham, hvis han vilde tro. Han glædede sig saare meget, og det var aabenbart for Alle, at Aanden hvilede over ham med stor Kraft. Han tilkjendegav at han troede ved at holde sin Tommelfinger op, hvilket meente alt hvad der var godt. Han betydede hende ogsaa, at vi var Guds Mænd. Han tog Bibelen og slog op i Marci sidste Capitel, og pegede paa Frelserens og Apostlenes Ord, og paa Forjettelsen til dem der troede og lod sig døbe, at disse Tegn skulde følge dem.

„Vi begav os da til hans Søsters Huus, og talte sammen om ham. Omtrent en Time efterat han var bleven salvet, mærkede jeg, at han yttrede Tegn paa Hørelse. Jeg tog Bomulden ud, som jeg havde puttet i hans Øren, og bad hans Søster om at læse Alphabetet for ham med Fingrene og med det samme udtale Bogstaverne. Han blev opfordret til at give Agt paa hendes Læbers og Tunges Bevægelser, og efterligne hende i Lyden. Vi forstod da til vor store Glæde, at han virkelig kunde høre, og som han var bleven buden, saa fulgte han sin Søster i at udtale hvert Bogstav mange af dem fuldkommen rigtigt.

„Vi gjorde nu den Opdagelse, en Idee som vi ikke havde tænkt paa, at han maatte læres Betydningen af hver Lyd eller Ord, fordi enhver Lyd var lige ny for ham. Han gjentog Ordene Fadrr, Moder, Broder, Søster; hans eget Navn, Broder Dills og mit, og mange andre. Han var saare glad for den Kundskab han havde opnaaet. Vi øvede ham til han erklærede sig træt.

„Jeg paalagde hans Søster at øve ham fra Tid til Tid efter hans Evner. Hans yngre Broder var saare forbauset og sagde, at hans Broder havde aldrig talt før, og nu vidste han, at hvad vi prædikede var visselig sandt, og at han var færdig til at adlyde Evangeliet og blive døbt; saa vi døbte ham i den selvsamme Time, og vi alle glædede os saare meget i Herren vor Gud."

Skandinaviens Stjerne.

Vi betragter med særdeles Interesse og Tilfredshed Rapporterne fra de forskjellige Conferenzer, hvilke viser en stadig Tilvæxt af Herrens Værk, hvilket gjør, at vi glæder os og erkjender hans Haand i Samme. Endvidere er det et stærkt Bevis paa deres Trofasthed og Flid, som har været med i det høie og hellige Kald, at prædike Evangeliet. Enhver, som har været ude i Viingaarden, see sig tilbage og see, om han ikke har forsømt nogen Pligt, og om saa er, for Fremtiden gaa frem med fornyet Flid og Vedholdenhed og prædike Evangeliet i dets Simplicitet, aflægge Vidnesbyrd om Sandheden ved den Hellig-Aands Kraft og advare sine Medmennesker om de Straffedomme, som Herren har besluttet at lade komme over de Ugudelige, disse, som ikke vil omvende sig og lade sig tælle iblandt hans Pagts Børn. Nu er det beleilig Tid, medens her er nogenlunde

Fred og Guds Aand virker paa de Oprigtiges Hjerter; derfor Brødre, lad ingen Tid gaa tabt, afbenyt ethvert Øieblik paa den bedste Maade til at udvide Herrens Værk til Frelse for eders Medmennesker. Dersom I forsømme dette medens I har Leiligheden, da vil eders Dom være stor. — Herrens Værk vil være kort i disse sidste Dage, thi han siger at han vil hasteligen fuldbyrde det i Retfærdighed. Fordærveren er alt udgangen og ødelægger i Tusindvis ei alene paa det Tørre, men ogsaa paa Vandene, og dette vil tiltage efterhaands som det ene Folk opstaaer imod det andet, det ene Rige imod det andet i fjendtlig Færd, og anvender ethvert Middel som Menneskers Forstand kan opfinde til at fordærve og ødelægge hverandre, og Følgerne deraf vil blive Hunger og Pestilenz indtil Jordens Beboere, som strider imod Budskabet fra de høie Himle, er udslættet af dens Kreds, at den kan vorde renset og luttret, saa at der kan blive et Rige med Fred og Retfærd derpaa. De gamle Propheter har spaaet derom, og venter udentvivl paa Opfyldelsen, da de atter kan staae paa Jorden i Kjødet og see Gud. — Brødre, lad os gjøre vor Deel vel, at vi maa være blandt det lykkelige Tal der skal arve Jorden og vorde ophøiet til Throner, Herredømmer, Fyrstendømmer og Magter, tilligemed andre Nydelser af Goder, der er skikket til at gjøre Menneskets Sjæl glad.

Vi antager det vil være klogt at gjøre nogle Bemærkninger itide, at saafremt Nogen skulde ønske at udvandre i dette Aar, de da maatte tjene dem til Gavn. Allerførst ønsker vi da at kundgjøre for Vedkommende, at vor nuværende Beslutning er, dersom der bliver nogen Udvandring, at lade den skee meget tidligere end forrige Aar, hvorfor Vedkommende maa indrette sig derefter. Ingen burde gjøre Regning paa at reise med mindre end 150 Rd. pro persona, eftersom det er den allermindste Sum vi med Sikkerhed kan raade Nogen til at afreise med, vidende at Reisen er meget lang og møisommelig og at der forekommer mange Smaaudgifter underveis, som Emigranten maaske ikke gjør Regning paa, og vi erfarer nu, at Befordringen opad Floderne i Amerika er meget dyrere taar end den før har været. Ligesaa med Fæet og Vognene osv. Derfor raader vi til det Bedste, og ønsker det skulde ihukommes, at hver Sjæl vil behøve den ovennævnte Sum idetmindste. Ydermere, vi ønsker Ingen at reise uden de kan forlade Landet paa en ærlig Maade, idet de betaler deres Gjæld, om de skylder Noget, og ikke ved at undlade Saadant efterlade en Skamplet paa deres eget Navn og Rygte og vanære Christi Sag som de har havt Navn af at tage Deel i; eller ogsaa ved at sætte deres Brødre og Søstre, som er ærlige og oprigtige, i et skjævt Lys, paaføre dem svar Forfølgelse. At handle redeligt med Alle og føre et oprigtigt Levnet for Gud, vil erhverve Yndest og Velsignelse i dette Liv og en sikker Løn i det tilkommende; medens den anden Fremgangsmaade vil medføre Skjændsel og Foragt, som en velfortjent Løn i dette Liv, og en retfærdig Dom i det tilkommende. Derfor, vi siger atter til Saadanne som det angaaer, betal eders Gjeld, handl redelig, vær barmhjærtig og vandre ydmygelig for eders Gud; og I som udvandre maa ikke forsømme at anskaffe eder Reisepas; dersom I forsømme dette, maa I lide under Følgerne.

Indenlandske Efterretninger. — Vensyssel Conferenze. Vi har modtaget et Brev fra L. Larsen, Præsidenten, dateret Aalborg den 23de April, samt

en Rapport om en Conferenze, som de holdt den 16de og 17de f. M., hvilket det glæder os at høre, var meget interessant, mange Sager var forhandlet og en stor Mængde værdifuld Lærdom var given; Fred og Enighed herskede, hvilket tilsammen gjorde det til en glædelig Tid. Rapporten er glædelig, og kunde visselig fortjene en Plads i Stjernen; men vi kan ikke indrykke den, thi om vi gjør det i eet Tilfælde, maa vi ogsaa gjøre det i et andet, og det vil opfylde Stjernen og udelukke andre Ting, som de Hellige rimeligviis vilde ønske at udkomme.

Udenlandske Efterretninger. — Emigrationen over St. Louis osv. Vi er ved et privat Brev fra England bleven underrettet om, at Ældste Olsen med det andet Reiseselskab af danske og tydske Hellige kom til St. Louis med Dampbaaden L. M. Kennet den 3die April. Der har ogsaa hersket Sygdom iblandt dem, medens de var paa Mississippien, og 14 vare døde siden de forlod Ny Orleans; men de Øvrige var da Brevet blev skrevet ialmindelighed kørst og fornøiet, og havde taget Passage med Dampbaaden Australia til Kansas, for 3 Dollars Personen, Fragtgods 1 Doll. pr. 100 Pund, Vogne 10 Doll Stykket. Et Selskab af engelske Hellige ankom den 31te Marts; hvoraf 3 var efterladt syge paa Quarantainestationen ved Ny Orleans og 10 døde paa Veien til St. Louis.

Vi har været nødt til at udelade vor halvaarlige statistiske Rapport af de to foregaaende Nummere, fordi vi ikke erholdt Indberetning fra Sverrig itide, hvilket vi saaledes har til Undskyldning.

Blandinger.

I Løbet af Oktober Maaned forrige Aar landede i Ny York 24,783 Emigranter.

Den i de Forenede Stater i Løbet af Oktober Maaned forrige Aar formedelst Ildsvaade lidte Skade beløber sig til 1,500,000 Dollars, foruden alle de Tilfælde, hvor Skaden ikke naaede til 20,000 Dollars.

Apostlernes Endeligt. — Matthæus antager man har lidt Martyrdom, og blev dræbt ved et Sværd i Staden Ethiopia. Marcus blev slæbt igjennem Gaderne i Alexandria i Ægypten, indtil han døde. Lucas blev hængt i et Olietræ i Grækenland. Johannes blev kastet i en Kjedle kogende Olie i Rom, og undgik Døden; han døde senere en naturlig Død i Ephesus i Asien. Jacob den Store blev halshugget i Jerusalem. Jacob den Mindre blev kastet ned fra en Tinde af Templet og derpaa slaaet ihjel med en Kolle. Philippus blev hængt paa en Støtte ved Hierapolis, en Stad i Phrygia. Bartholomæus blev flaaet levende efter en barbarisk Konges Befaling. Andreas blev bundet til et Kors, hvor han prædikede for Folket indtil han døde. Thomas blev gjennemboret i Legemet med en Landse paa Coromandelkysten i Østindien. Judas blev skudt ihjel med Pile. Simon Zelotes blev korsfæstet i Persien. Matthias blev først stenet og derefter halshugget. Barnabas blev stenet ihjel af Jøderne i Salania. Paulus blev halshugget i Rom efter Tyrannen Neros Befaling.

Statistisk Rapport.

over

„Jesu Christi Kirke af Sidste-Dages Hellige i Skandinavien.

den 6te April 1854.

1ste 1 Jan 1854

Conferenzer.	Grene	Ældster	Præster.	Lærere	Diaconer	Medlemmer	Døbte	Udelukte	Emigrerede	Døde	Summa
Danmark.											
1. Kjøbenhavn	14	28	30	31	14	660	170	64	122	17	763
2. Aalborg	7	9	6	4	8	174	80	11	58	2	201
3. Vendsyssel	7	8	13	11	7	172	94	15	32	2	211
4. Fredericia	8	10	11	8	7	187	91	9	77	1	223
5. Lolland	6	4	5	2	6	70	32	11	49	„	86
6. Bornholm	3	2	4	3	5	94	33	1	46	2	108
Norge.											
7. Brevig	4	6	8	9	1	161	55	9	23	„	186
Sverrig.											
8. Skaane	8	14	12	6	4	135	51	6	16	„	171
Island.											
9. Westmannaø	1	3	1	„	„	3	6	„	„	„	7
Summa . .	58	84	90	74	52	1656	612	126	423	24	1956

Indbetalt til Contoret siden den 15de April.

A. P. Trane	12	Rd.	„	Mk.	„ Sk.
J. P. Folkmann . . .	10	—	„	—	„ —
P. Brodersøn . . .	13	—	„	—	„ —
Summa	35	—	„	—	„ —

Indhold.

	Side.		Side.
Daab til Syndsforladelse . . .	241.	Miraculøs Helbredelse	232.
Joseph Smiths Levnetsløb (fortsat)	243.	Redactionens Bemærkninger . .	231.

„Skandinaviens Stjerne" udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned, og faaes paa Contoret i Gothersgade Nr. 29, 1ste Sal og paa alle kongl. Postcontorer.

Udgivet og forlagt af J. Van Cott.

Trykt hos F. C. Bording.

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

3. Aarg. Nr. 17. Den 1. Juni 1854. Priis: 6 ß pr. Expl.

Om ny Aabenbaring.

(Af O. Pratt).

Der er Intet, der er mere foragtet af den religiøse Verden nutildags, end ny Aabenbaring. Hele Christenheden siger sig at erkjende, at Faderen, Sønnen og den Helligaand er til endnu og at de er uforanderlige i deres Egenskaber, og at der er ligesaa mange Engle nu som i gamle Tider; men at paastaa at nogen af disse hellige Væsner har meddeelt nogen ny Aabenbaring til Mennesket siden det første Aarhundrede af den christne Tidsregning, bliver anseet, om ikke som Gudsbespottelse, saa dog som noget Ligneude.

Men, en Religion, der udelukker ny Aabenbaring fra dens Grundsætninger, er netop tilpas for Djævelen; han er veltilfreds dermed. Han bryder sig intet om hvor moralsk et Folk er, eller hvor velanstændige og dannet de er i deres Adfærd, eller hvor meget de gaaer til Kirke, eller hvor mange Bønner de mener at opsende, eller hvor fromme og gudsfrygtige de er i enhver Henseende, naar de blot ikke vil tro paa ny Aabenbaring; for han ved vel, at Gud har ikke, og har aldrig havt, noget at gjøre med nogen Religion, der ikke erkjender Profheter og Aabenbarere, gjennem hvilke han kan tale og aabenbare sin Villie til sine Sønner og Døtre.

Djævelen, ved at Gud havde aldrig nogen Kirke paa Jorden, uden at have inspirerede Mænd i den. Ingen anden Kirke gjør ham Uro. Han seer gjerne at de beder og er meget flinkellige, saa længe som han ved, at de ikke har nogen Tro paa ny Aabenbaring. Han glæder sig, og hans Engle er glade, naar de flyer hen over deres vidt udstrakte Herredomme, og seer utallige Kirker og Synagoger, der har Navn af at være opbyggede til den Gud, som i gamle Dage aabenbarede sig, og betænker de Hundreder af Millioner, som de har bedraget med den Idee, at al ny Aabenbaring er unødvendig. Saa længe som han kan narre Folket med denne antichristne og ubibelske Lærdom, saa ved han, han er vis paa dem.

Hvor velbehageligt maa det ikke have været for hans sataniske Majestæt da han fik det „tredie Raad i Carthago" imod Slutningen af det fjerde Aarhundrede til at sidde at bedømme det skrevne Guds-Ord, samle ikkun en Deel deraf i et Bind og forkaste det Øvrige, og derefter at give en kirkelig Lov, at ingen andre Bøger

eller Aabenbaringer skulde nogensinde blive lagde til dette Canon eller Bind. Dette bandt alle deres bedragne Efterfølgere, i enhver paafølgende Generation, til at forkaste Alt hvad der var ny Aabenbaring. O! hvor Helvedes Hærskarer maa have frydet dem over den store Lykke med saaledes at afskjære al videre Samqvem imellem Gud og Mennesket!

Og atter: hvad kunde have behaget Satan mere, da han fandt at den romerske Kirkes Religion ikke ganske tilfredsstillede alle Folk, end at de, under Navn af Protestanter, opfandt nogle nye Religionsformer, der ogsaa udelukkede Profeter og forpligtede Folket til at tro ikkun paa de sexogtredsindstyve Bøger af Bibelen! Denne nyopfundne Religion var, eftersom den erklærede dette for den ganske hellige Skrift og vilde paa ingen Maade tillade Profeter at føie nye Bøger til, ligesaa ønskelig for Djævelen som Catholikernes; thi hvad Catholikerne ikke opfangede, det gjorde de Andre.

Men lige saa snart som Gud sendte Engle fra Himlen til Jorden og opreiste inspirerede Mænd og atter igjen oprettede den sande christne Kirke paa Jorden, saa blev Djævelen vred tilligemed alle hans sammenknyttede Hærskarer af Catholiker og Protestanter. At Gud vovede atter at oprette Bibelens Religion paa Jorden ved at sende Profeter og begavede Mænd, ved at give Syner og ved at sende Engle, som han gjorde i alle andre Tidsaldre, naar hans Religion var paa Jorden, det var mere end Djævelen kunde taale, og bringer ham til at anstrænge sig til det Yderste, for at omstyrte den. At tage sig for at omstyrte den ved Skriften, sund Fornuft eller Argument, var ganske forgjæves, skjønt der gjordes Forsøg derpaa i nogle Tilfælde i Forstining n, men det endte altid med skadelige Følger for Djævelens Rige. Djævelen fandt da snart, at der var ikke den mindste Skygge af Beviis til at befæste det catholske og protestantiske Bedrageri imod Læren om fortsat Aabenbaring. Da han nu aldeles havde tabt dette forlorne Haab, saa var hans næste og mest heldige Foretagende at bespotte og latterliggjøre Læren og lyve om den, og, om mulig, ganske tillukke Folkets Øine, Øren og Hjerter for den. Men ogsaa i dette vil han blive skuffet; endskjønt han vel for en Tid kan triumphere, skal dog Løgnens Skjul blive bortaget, og Gud vil vise de Oprigtige af Hjertet, med Kraft og stor Herlighed, at han er den samme igaar, idag og for evig, og at han er en Gud, som gjerne aabenbarer sig ved Aabenbaringer, Drømme, Syner, Profetier, Engles Sendelse, og ved den Helligaands underfulde Gaver og Kraft. Alle, som fornægter disse Ting og erklærer dem ugyldige, vil blive udslettet midt ud af Folket og nedsendt til Helvede at lide med Djævelen, som har bedraget dem og af hvem de er blevne forført til at forkaste og fornegte den Hellig Aands Gaver og Guds Riges Kræfter og Herlighed.

Dersom denne Slægt spørges, hvorfor de forkaster al Aabenbaring siden Johannes den Aabenbarers Død, da svarer de næsten altid, „vi have nok og behøver ikke mere;" og vi siger ja, de have nok til at føre dem til Helvede, dersom de ikke annammer mere, naar Gud i Naade tilbyder dem det. Den samme Bibel, som de siger er nok, vil komme op til Dom imod den falske Christenhed og bevise dem skyldig, fordi den indeholder Læren om fortsat Aabenbaring, hvilken de er ugudelige nok til at forkaste.

Men hvorfor er Djævelen saa vred paa en Kirke under Veiledning af ny Aabenbaring? Fordi han veed, at et Folk, som holder sig nær nok til Herren

til at faae Underretning fra ham, vil derved faae Kundskab om alle hans kunstige Planer, og opdage de kloge Anslag, ved hvilke han saa længe har forblindet den faldne Christenheds Nationer. At have Præstekunstens gamle og længe hævdede Former og Indretninger blottet, og at have de falske Lærdomme, hvilke han har gjort sig saa megen Umage for at indføre og opretholde i saa mange Aarhundreder, omstyrtet formedelst sand Christendoms Igjenoprettelse paa Jorden, er Noget, der vil bringe Helvedes Hærskarer og Alle, som er under deres Indflydelse, til at skjælve med spændt Forventning og af Frygt for Følgerne.

Frygt og Bævelse griber de ugudelige Præster, naar Røsten om den gamle Christendom, med sine Aabenbaringer, Prophetier, Syner, og den Hellig Aands Gaver og Kræfter, nærmer sig deres Nabolaug. Deres Næringsdrift er i Fare — de frygter for deres raadne og fordærvelige Former af Religion — de frygter, at Folket vil faae deres Øine opladte til at see den store Forskjel, der er paa Bibelens Religion og deres kraftløse Former, som Djævelen og hans Tjenere har opfundet — de frygter at deres gode Anseelse iblandt Folket skal aftage og deres Indkomster formindskes eller maaskee aldeles udeblive. At reise uden Pung eller Penge, saasom de sidste Dages Hellige og de forrige Dages Hellige haver gjort, kan de ikke bequemme sig til. Og, hvis de skulde gjøre det, vilde de ikke faae nogen Løn, men Fordommelse for at prædike falske Lærdomme iblandt Folket.

Naar de prædiker falske Lærdomme tænker de, at de maa betales godt: thi det er den eneste Løn de kan faae, og om en liden Tid kommer Enden, da de vil blive omhugne og kastet i Ilden; deres Valgsprog er altsaa, „at leve godt, medens de kan," og saa længe de kan bedrage Nationerne ved deres afvegne Religionsformer, under Christenheds hellige Kappe, saa længe er de visse paa at fædes paa deres Bekostning, som er Offere for deres Bedrageri. Det er da ingen Under, at den gamle Christendom, som læres af den ydmyge Guds-Tjener, saasom den Hellig-Aand giver ham at udtale, er som en Pill i Hjertet for slige skalagtige Bedragere. O! hvor afskyligt og modbydeligt for en ydmyg Christi Tjener, og for Gud, og for alle hans hellige Engle, at see catholske og protestantiske Præster gaa ind i deres rigelig udsmykkede Kirker og Kapeller og der stille sig frem som til at tjene Gud, naar de er lige saa bar for ethvert Træk af den gamle Christendom, som Djævelen og hans Engle. De Dage er ikke langt borte, da disse nedrægtige Dienstalke, og alle som vil lade sig bedaare af dem, vil vorde omkastet ved en fortærende Ild, at deres Bedrageri, og deres Skinhellighed, og deres Ugudelighed, og alle deres Urenheder og Vederstyggeligheder, ikke længer skal komme op for den Herre Zebaoth.

Skjælv og frygt! thi om der nogen Tid var en Slægt, der behøvede at skjælve og frygte, saa er det den nærværende. Tal ikke om, at denne er en oplyst Tidsalder — oplyst ved Evangeliet! Aldrig var der en Tid med større Mørke siden Mennesket blev skabt paa Jorden, saavidt som den himmelske Religion angaaer. Det er netop denne Tidsalder, som Propheten Esaias omtaler, da „Mørket skulde skjule Jorden og Dumhed Folkene;" det er en Tid med tykt Mørke — Mørke, der har samlet sig i mange hundrede Aar, formedelst de Vederstyggeligheder, der er bleven øvet af den faldne Christenheds Nationer. Ikke en eneste Straale af Lys fra Himlen har trængt sig igjennem det fæle, tykke, natlige Mørke, som de i

mange Aarhundreder har været indhyllet i, indtil en Engel foer ned til det Lave, og lagde for Dagen denne hellige, himmelske og allerkosteligste Skat — Mormons Bog — og opreiste inspirerede Mænd, hvorved Lys fra Himlen atter skinner paa vor Jord. Men Mørkets Taage er saa tyk, at denne Slægt seer ikke Lyset. Lyset skinner i Mørket, men Mørket begriber det ikke".

„En oplyst Tidsalder!" O sig det ikke for de høie Himles Ansigt! Hvor er eders fra Himlen begavede Apostle til at tale Herrens Ord for de faldne Menneskers Øren? Hvor er eders Propheter til at opløfte deres Røst efter Herrens Ord, og advare Nationerne om nærforestaaende Fare? Hvor er eders Seere, der burde være indladte i den Almægtiges Syner, til at fremføre baade af det Nye og af det Gamle, oplade Fremtidens store Begivenheder for eder, og lukke op til de skjulte Hemmeligheder af den himmelske Verden? Hvor er nu den inspirerede Røst, og Engles Røst, til at fylde de Dødeliges Øren med glædelige Tidender om stor Fryd? Hvor er nu Helbredelsesgaven — de Blindes Øines Opladelse — fremmede Tungemaals Tale, og alle den Hellig-Aands mirakuløse Gaver og Kræfter? De er ikke til at finde i den faldne Christenhed, som de findes blandt de sidste Dages Hellige. Vil Christenheden være saa u'orskammet fræk at kalde sig Guds Folk, naar de mangler alle disse allerkosteligste Gav.r, som er lovet i Evangeliet? „En oplyst Tidsalder!" O fy! Uforskammenhed! Naar vil du høre op at kalde Ondt Godt? Hvor længe vil Himlen lade saadan Ugudelighed gaa ustraffet?

„En oplyst Tidsalder!" „En christen Nation!" Gaa til alle eders store Steder overalt i Landet — find een, om I kan, hvor der ikke bliver øvet Uugt og Vederstyggelighed nok hver Dag, til at nedsænke Nationen til det nederste Helvede. Betragt den Mangfoldighed af offentlige Skjøger, som er tilladt at leve i Løsagtighed og fordærve Menneskeheden ved deres urene, syndige Levnet, og da loft eders Øine mod Himlen og tak Gud at I lever i saadant et christent Land. O, frygt og skjælv, I Øienskalke; I kalkede Grave, at Gud skal slaa eder, fordi I saaledes fortæller ham, at I er et christent Folk! Men Gud tilsteder eder saa'unde at besudle eder, fordi I elsker Mørket, og Præstekunster og Skjørlevnet, og falske Lærdomme, og al ond Handel. Han vil lade eder gaa til eders gyldne Bæger er fuldt og flyder over, paa det at han maa hjemsøge eder med en desmere hastig og forfærdelig Dom og udslætte eders Navn af Jorden! Da skal de hellige Apostle og Propheter, og alle Himlene fryde sig over eders Undergang; thi I skal falde og ikke mere staae op.

Nu er eders Ugudelighed saa stor, at der hersker Stilhed i Himlen, og al Evigheden lider Smerte, og Englene venter med stor Længsel paa den store Befaling at gaa ud og høste Jorden, og binde Klinten tilsammen i Knipper og overgive dem til Ildens Luer! Og dersom I ikke vil lytte til den advarende Røst, og omvende eder, vil Guds Tjenere ikke høre op at raabe til Himmelen, indtil Gud skal komme ud af sit skjulte Sted og gjøre Ende paa det Hele, at Jorden maa vorde renset og hvile en Tid.

Hvorledes er det, at I ikke vil vaagne op til Bevidsthed om den gruelige Tilstand I er i? Hvorledes er det at I vil lukke eders Øine for Tidernes Tegn og ikke see eders Besøgelses Dag? Hvorledes er det, at I vil slet ikke give Agt paa det, som hører til eders Fred? Hvorledes er det, at I kan være saa haarde i eders Hjerter og formørket i eders Sind,

at I ikke kan see Herrens Haand deri, at denne Verdensdeels gamle israelitiske Beboeres hellige Optegnelser er bleven bragt for Dagen? Hvi forkaster I dette saare yppelige Værk efter de offentlige Rygter, uden at læse en eneste Side af dets Indhold? Hvorfor vil I være stolte i eders Hjerter og ophøie eder over alle andre Nationer, og rose eder af eders Styrke som et Folk, og indbilde eder, at der ingen Ulykke vil komme over eder, enddog I vedbliver i eders Ugudelighed? Hvorfor ikke see og forstaa, at det er Gud der har gjort eder til et stærkt og mægtigt Folk, og ikke eder selv? Det er Gud, der reiser op og river ned. Dersom I vilde omvende eder, saasom han fordrer af eder i Mormons Bog, da vilde I fremdeles være velsignet i Landet; men hvis I ikke adlyder, men forkaster hans Ord, da vil han visselig hjemsøge eder, saa som skrevet er. O hvorfor vil I da ikke omvende eder? Det vil visselig ikke skade eder, at I omvender eder og forsager falske Lærdomme og enhver Art af Ugudelighed. Dersom I omvender eder og paakalder Herren ligesom vore Pilgrimfædre gjorde, da de først kom til dette Land, vil Gud være barmhjertig imod eder og forlænge eders Velsignelser i Landet. Endskjøndt I, i eders Mørkhed, mener Mormons Bog at være et Bedrageri, saa vil I visselig være sikkre, om I omvender eder og gjør saa som Bogen fordrer.

Dersom denne ny Aabenbaring opfordrede eder til at gjøre Noget, der var ondt, da vilde I have nogen Anledning til at tvivle om den og ikke agte paa den; men naar den opfordrer eder til at omvende eder og forsage enhver ond Vane, og fremsætter Synder og Vederstyggeligheder tydelig for eders Øine, som I selv vide eder skyldig i, hvad har I da til Undskyldning for eders Ulydighed, selv om I tænker at det er Menneskeværk? Dersom det er Menneskeværk, kan I da undskyldes, og vil Gud glemme alle de Synder, som I vide I er skyldig i, og som den Bog anklager eder for og opfordrer eder til at omvende eder fra? Nei! I kan ikke undskyldes; I vide vel, at I burde omvende eder fra alle de Synder, som den Bog skylder eder for, og at Gud vil ingenlunde frikjende den Skyldige. Og naar I alt vide dette, hvor meget mere burde I da ikke frygte, naar det hedder, at der er kommet en Aabenbaring, der truer eder med en forfærdelig og hastig Dom, uden I omvender eder.

O mit Folk, I som beboer dette skjønne og onskelige Land! aabner eders Øren for eders Igjenløsers Røst; han, som er fuld af Naade og som ynkes inderlig over eder — hvis Røst lyder til alle Landets Beboere, at de skal omvende sig fra alle deres Misgjerninger, og vorde døbt i hans Navn til deres Synders Forladelse, at de maa blive fyldte med den Hellig-Aand. Da skal I kjende hans Røst, og hans Tjeneres Røst, og hans Aands Røst; thi Aanden er Lys og tilkjendegiver Sandheden, og hvis den er i eder, skal I være Lysets Børn og ikke vandre i Mørket.

Hvilket Menneske er der nu i hele denne Nation, der ikke vil indrømme, at Omvendelse vilde ei alene være gavnlig for Individer, men for hele Folket? Hvorfor da forkaste Mormons Bog, fordi den opfordrer eder til at gjøre det, som I vide vilde være gavnligt? „Men," kunde I sige, „Mormons Bog kaldes en ny Aabenbaring, og opfordrer os med Myndighed til at omvende os, og vi troer ikke paa ny Aabenbaring, og derfor vil vi ikke omvende os." Dette er Sandhed en daarlig Undskyldning, at I vil ikke gjøre det, som I erkjender vilde være gavnligt, fordi I er bange for at give Bifald til Mormons Bog.

Der er en anden Ting, der burde komme eder til at frygte og skjælve saare meget. I skulde ihukomme, at denne Bog er stadfæstet til denne Slægt med langt større Overbeviisning end man haver om nogen anden Aabenbaring (see „Mormons Bogs guddommelige Troværdighed," af O. Pratt.) At forkaste saa mange Beviser, og forblive i eders Synder, vil være dumdristigt af eder.

Atter: ethvert Menneske i Landet har Leilighed til paa Vilkaar af Omvendelse og Lydighed at annamme den Hellig-Aand, hvilken ufravigelig vil veilede dem til al Sandhed og bevidne for dem, at denne ny Aabenbaring er Sandhed, saa at de kan have den samme Kundskab om Optegnelsens guddommelige Troværdighed, som de har om nogen anden Sandhed. At vide det at være sandt, vilde vistnok give mere Tilfredshed og Glæde, end at forblive i Uvished og Tvivl. Kundskab om Sandheden vil give Ro i Sindet, saa at det vil ikke svæve hid og did med enhver Vind af Lærdom, som uinspirerede Mænd have opfundet ved deres forførske Klogskab. Kan da et Menneske undskyldes, naar alle har Leilighed til at komme til fuldkommen Kundskab om, at Mormons Bog er en Aabenbaring fra Gud, og især naar denne Kundskab er til at opnaae ved at gjøre det, som ethvert Menneske vil indrømme burde gjøres, og som alle seer vilde være gavnligt baade for Individer og for Nationen?

Joseph Smiths Levnetsløb.

(Fortsat fra Pag. 240.)

Vi kaldte Menigheden sammen og fortalte dem hvad der var skeet med vore Brødre i Zion og udviklede Profetierne og Aabenbaringerne for dem, som angik Forsamlingen til Zion og Midlerne til dets Forløsning; og jeg profeterede, og Herrens Aand kom over dem med Kraft, og de unge Mænd og de Middaldrende tilbøde sig strax, som Frivillige for Zion. Den Aften holdt vi to Forsamlinger, 3—4 Miil fra hinanden.

Den 6te Marts holdt vi atter Forsamling hos Broder Nickersons, men de faa Vantro, som var til stede, var saa uforskammede, at Forsamlingen endte i fuldkommen Forvirring.

Den 7de begav vi os paa vor Reise tilligemed Broder Nickerson, efterladende Broder Gould og Matthews til at berede og opsamle Compagnierne i Menighederne i den Egn og siden møde os i Ohio, færdig for Zion, den 1ste Mai. Vi kom til Elliotsville om Aftenen, hvor Thingbuset er for Cataraugus County; vi søgte Herberge overalt, men da det var Thingdag, saa kunde Vi ingensteds faae Plads, og var nødt til at fortsætte Reisen i Mørket, igjennem Regn og Uføre, og fandt endelig Ly efter at have tilbagelagt omtrent en Miil (eng.) og maatte betale mere end den almindelige Priis.

Den 8de ankom vi til Palmersville, til Ældste Mac-Gowns Huus, som inviterede os at gaae med til Esquire Walkers om Aftenen. Vi fandt dem meget venskabelige og nogenlunde troende, og forblev Natten over.

Søndagen den 19de prædikede vi i et Skolehuus og nød stor Opmærksomhed. Vi fandt nogle faa Disciple, som var fast i Troen, og efter Forsamlingen fandt vi

mange troende og kunde neppe komme fra dem, og vi bestemte en Forsamling i Freedom Mandagen den 10de og tog ind til Hr. Cowderys, hvor vi blev velsignet med en Fylde af timelige og aandelige Velsignelser, alt hvad vi behøvede og var værdig at nyde.

Da Mandag kom, prædikede vi for en stor Forsamling, og om Aftenen prædikede vi atter for en stor Mangfoldighed, mere end fuldt Huus. Efter Forsamlingen sagde jeg, at om Nogen ønskede at adlyde, og de vilde tilkjendegive det saa vilde vi tøve til i Morgen. Da Tirsdag kom opfyldte vi vor Bestemmelse og døbte Herman Hyde, hvorefter vi kjørte ni Miil og tog ind paa Stuarts Kro.

Onsdagen den 12te kom vi til Fader Bosleys, efter at have kjørt 36 (Miil engelsk.) Den 13de prædikede jeg og den 14de kom vi til Fader Bemans,

Den 15de. medens vi var hos Fader Bemans, kom Ældste Rigdon og Wight til Stedet, til stor Glæde for dem selv og for de Hellige i Livonia.

Søndagen den 16de prædikede Ældste Rigdon for en meget stor Forsamling i Genesee. Ældste Pratt prædikede om Mandagen. Samme Dag holdtes en Conferenze af Ældste i Avon i Livingston County, N. Y., i A. Bemans Huus hvor jeg var tilstede. Brødrene Rigdon P. Pratt, L. Wight, J. Murdock, O. Pratt og O. Hyde, som var Overpræster, var ogsaa der, samt sex Ældste. Jeg kundgjorde, at Hensigten med Conferenzen var: 1) at faae unge og midaldrende Mænd til at drage hen og hjelpe til at forløse Zion, efter Befalingen; 2) at flynde paa Menigheden til at samle deres Midler og sende dem til at kjøbe Land for, efter Herrens Befaling; 2) at raadslaa hvorledes vi kunde faae Penge til at hjælpe Brødrene i Kirtland, en ti tusind Dollars, hvilken Sum vilde fri Menigheden i Kirtland fra Gjeld; 4) at bestemme i hvilken Retning de forskjellige Committeer skulde drage ud fra dette Sted.

Det blev vedtaget af Raadet, at Fader Bosley og Nickerson, Ældste Mac-Withey og Broder R. Orton skulde bestræbe sig paa at tilveiebringe to tusind Dollars til at redde dem i Kirtland. De lovede alle at gjøre hvad de kunde til at anskaffe dem, og troede sikkert det vilde blive udført til den 1ste April. Det blev ogsaa bestemt, at Ældste O. Hyde skulde tøve her og prædike i Egnen rundt omkring, indtil Pengene blev samlet, og da tage dem med til Kirtland. Det blev ogsaa vedtaget, at jeg skulde reise tilbage til Kirtland med Ældste Rigdon og Wight Ældste Murdock og O. Pratt blev bestikket til at reise til Kirtland, og prædike paa Veien; og Ældste P. P. Prat og Henry Brown til at besøge Menighederne i Black-River County og tilveiebringer alle de Midler de kunde til at hjelpe Zion.

Den 19de begyndte jeg min Reise og laa om Natten paa Witheys Kro. Den 20de fortsatte vi vor Reise spiste til Middag hos Broder Joseph Holbrooks, og om Aftenen forsøgte tre Gange som Discipler at faae Herberge, men kunde intet faae. Da det var bleven mørkt, fandt vi en Mand i en By, som hedder China ved Navn Ruben Wilson, som vilde annamme os for Penge saaledes lærer vi, at der er flere Steder for Penge end for Jesu Disciple.

Den 21de kom vi til en Mand ved Navn Starks, sex Mile mod Østen fra Springville, og den 22de til Broder Bunson Knights i Perrysburgh, hvor vi holdt en Forsamling hos Fader Nickersons. Den 25de tog vi til Fader Lewis's i Westfield. Den 26de drog vi videre til Elk-Creek, og tog Herberge

hos Ældste Hunt. Den 27de kom jeg til Springfield, hvor jeg fandt Ældste Rigdon, som var kommet ad en anden Vei, og vi kom den Aften saa langt, at vi var ikke 19 Mile fra Painesville og kom hjem til Kirtland den 28de Marts, og fandt min Kone og Børn vel; og Herren være lovet for denne Velsignelse.

Den 31. Marts gik jeg til Rhardon for at møde for Retten med Doctor P. Hulbert. Denne Dag hændte det ogsaa, at J. J. Willis, en ung Mand, som havde været i Samfundet en Tid, og var fordrevet fra Jackson County ind i Clay, gik tilbage for at opsøge en bortløben Ko; og som han var i Fredsdommeren Hr. Manships Huus (hvortil han var kommet med Broder J. Follet, for at bevisliggjøre sin Eiendomsret til Koen,) blev greben af denne uhængte Landrøver, dette umenneskelige Uhyre: Moses Wilson, og pidsket paa den grueligste og voldsomste Maade, medens de var omringet af omtrent et halvt Dusin af den gamle Pøbel. Dette var en uvilgivelig Handling! Enhver, som kjender Willes, kan bevidne, at han er et ærligt, fredsommeligt og uforargeligt ungt Menneske, der øver Retfærdighed og fornærmer Ingen. Gud betale Moses Wilson efter hans Gjerninger.

April den 1ste 1834. Idag er jeg hos Broder Riders i Chardon. Retten har ikke taget Sagen for endnu, og vi er beskjeftiget med at tilveiebringe Vidner. Min Sjæl fryder sig ved Herrens Lov, hvor han tilgiver mig mine Synder, og vil beskjæmme mine Fjender. Herren skal fordærve ham, som har løftet sin Hæl imod mig, just denne ugudelige Mand Doktor P. Hulbert; Han vil overantvorde ham til Himmelens Fugle, og hans Been skal henkastes for Veiret, thi han løftede sin Arm imod den Almægtige, derfor skal Herren fordærve ham.

Onsdagen den 3die mødte jeg for Retten. Hulbert toges i Forhør for at have truet mig paa Livet. Fredag Morgen vendte jeg hjem igjen, og mødte i Raad om Aftenen, hvorom det Følgende er en Beretning.

Kirtland, d. 4. April 1834.

Denne Aften forsamledes et Raad af Overpræster i Præsident Joseph Smiths Huus, for at undersøge Broder G. F. James' Sag. Præsident Joseph Smith præsiderede.

Broder Georg sagde, at han havde ofte lovet at tage sit Kors op og tjene i sit Kald, men havde ikke gjort det, og burde have skrevet til Præsidenten for lang Tid siden, og givet ham Underretning om, at hans trængende Omstændigheder forhindrede hans Opmærksomhed hjemme, hvilket hindrede ham fra at opfylde det Løfte han havde gjort til Præsident Joseph, nemlig, at gaa ud at forkynde Evangeliet; og han bad inderlig om Tilgivelse af Herren, og af hans Brødre, og i Særdeleshed af Broder Joseph. Han sagde ogsaa, at han var villig til at bede Menigheden om Forladelse. Han sagde, at med Hensyn til visse Bestyldninger, som var, at han „havde ikke mødt i Forsamling, og at han havde begegnet nogle af de Svage letsindigt" osv., da havde han almindeligen mødt i Forsamling; og at tiltale eller begegne nogen Broder med Letsindighed for hans Svagheds Skyld, det var fremmed for hans Tanker og var Noget, som han aldrig havde gjort, og kunde aldrig finde saadanne Principer i sit Hjerte, Præsident Joseph sagde, han havde Intet imod ham; han ønskede kun at Broder Georg skulde antage dette som en Revselse, og at Raadet var pligtig at tage Notize af hans Opførsel hidindtil; men nu, om Broder Georg var villig til at vandre efter den ny Pagt skulde han have hans Haand paa Broderskab. Raadet

tilkiendegav da dets Tilfredshed med Broder Georgs Bekjendelse.

Oliver Cowdery,
Skriver.

Løverdagen den 5te Marts mødte jeg i Chardon som Vidne for Fader Johnson, og kom tilbage om Aftenen. Hr. Russel, Statsfuldmægtigen for Portage County, aflagde et Besøg hos mig. Han opførte sig som en Gentleman, og beviste mig megen Respekt.

Den 7de April mødte Biskop Whitney, Ældste F. G. Williams, O. Cowdery, H. C. Kimball og jeg i Raadets Forsamlingsstue, og bøiede os ned for Herren og bad ham, at han vilde skaffe os Midler til at fri Firmaet fra Gjeld, saa de kunde have Frihed; samt at jeg maatte seire over den ugudelige Mand Hulbert, og at han maatte blive bestjæmmet.

Præsidentskabet skrev til Ældste O. Hyde i York Stat, som følger:

Kirtland, d. 7. April 1834

Kjære Broder Orson. Vi modtog Dit Brev af 31 f. M. i rette Tid med Posten, og blev meget bedrøvede ved at erfare, at Du ikke har havt saa god Lykke, som vi havde ventet. Jeg, Broder Newel, Frederick og Oliver, begav os til Oversætter Kammeret, hvor vi pleiede at komme til Bøn og udøste der vore Følelser for Gud, og vi kan ikke andet end tro endnu, at Du, formedelst Guds vidunderlige Styrelse, vil faae Lykke til at tilveiebringe Hjælp. Dette er vist, at uden vi kan faae Hjælp, kan jeg ikke selv reise til Zion, og om jeg ikke reiser, vil det være umuligt at faae Nogen af mine Brødre i Kirtland til at reise; og om vi ikke reiser, vil det være til ingen Nytte for vore Brødre i Østen at tænke paa at drage op og bedre Deres Kaar ved at faae saa godt et Land, (som nu kan faaes for 1¼ Dollar pr. Ager), og bestaa imod saadan ugudelig Pøbel; thi uden de gjør Guds Villie, vil Gud ikke hjælpe dem; og om Gud ikke hjælper dem, da er alt forgjæves.

Nu, dette er vist og sandt, at dette er Kirkens Hoved og Legemets Liv; og disse formuende Mænd, som er Lemmer paa Legemet, har Gud beskikket til at være Hænder til at betjene Legemet, eftersom det har behov. Om nu en Mands Haand nægter at tjene til hans Legems Nødtørft, da maa det døe af Hunger; og om Legemet døer, maa alle Lemmerne dø med; og om Hovedet lider Mangel, svækkes hele Legemet, Hjertet forsmægter og Legemet døer, Aanden tager sin Flugt og Aadslet bliver tilbage at fortæres af Orme.

Nu, Broder Orson om dette Samfund, som stræber efter at være Christi Kirke, ikke vil hjælpe os, naar de kan gjøre det uden Opoffrelse, formedelst disse Velsignelser, som Gud har skjænket dem, jeg siger — jeg taler Sandheden, jeg lyver ikke — Gud skal tage deres Talent fra dem, og give den til dem, som ingen Talent har, og skal gjøre at de aldrig skal finde noget Sted til Sikkerhed, eller faae en Arvelod i Zions Land; derfor kan de bie, for de maa saavel blive overraskede der hvor de er, som at paadrage sig Guds Misbag; lige saavel falde under Hans Vrede hos Veien, som at falde i Hænderne paa en ubarmhjertig Pøbelhob, hvor der ingen Gud er til at frelse saa som Salt, der har mistet sin Kraft, og derefter duer til Intet, uden til at nedtrædes af Menneskene.

Vi besværger Dig derfor, at Du indstændig begjærer af dem, i Herrens Navn, Guds Søn, at række os en hjælpsom Haand: og om alt dette ikke blødgjør deres Hjerte, til at meddele os det Nødvendige for Zions Skyld, saa vend dem Ryggen og kom hastig tilbage til Kirt-

land; og Zions Blod være paa deres Hoveder, ligesom paa hendes Fjenders Hoveder; og lad hendes Løn vorde som hendes Fjenders Løn; thi saa skal det ske, siger Hærskarernes Herre, som eier Øvrighed paa tusinde Bjerge, som har udrakt sin almægtige Haand til at udføre sine underlige Handlinger; og hvilken Mand, der udrækker sin Haand for at gribe fat paa Guds Ark, eller befindes at være døv for hans Tjeneres Røst — Gud skal tale paa beleilig Tid, og Alt vil blive kundgjort. Amen.

Eders Brødre i den ny Pagt:

Joseph Smith.
F. G. Williams.
O. Cowdery.

April, den 9de. Efter en upartisk Sagførelse dømte Retten, at Doctor P. Hulbert skulde forpligtes for sex Maaneder, under Sikkerhed af 200 Dollars til at holde Fred og at betale Sagens Omkostninger, hvilke beløb sig til henved 300 Dollars, og alt dette var efter vore Bønner, hvorfor jeg takker min himmelske Fader.

Den 10de holdtes et Raad af den Forenede Orden, da det blev vedtaget at Ordenen skulde ophæves og enhver især bestikkes sin Husholdning. Samme Dag udfærdigede Brødrene i Clay County i Missouri følgende Breve og Petitioner efter Aabenbaringen:

Liberty i Clay County i Missouri den 10. April 1834.

Til Præsidenten over de forenede Stater i Amerika.

Vi Undertegnede, Deres Supplikanter, Borgere i de forenede Stater i Amerika, og Indbyggere af Clay County i Staten Missouri, som er Medlemmer af Christi Kirke, sædvanlig kaldte „Mormoner," beder om Forlov at henvise Præsidenten til vor forrige Petition, dateret i October sidstleden; som og at forelægge ham medfølgende Haandskrift, dateret d. 12te December 1833, med Forsikkring om at bemeldte Haandskrift indeholder ikkun en svag Skildring af Deres Supplikanters og deres Medbrødres Lidelser indtil den Tid det blev publiseret.

Bemeldte Haandskrift viser, at da Udbrivelsen skete, var der en heel Deel Familier flyede til det ny og ubesatte Van Burens County; men, ude af Stand til at anskaffe Fødemidler i det County, nødtes mange af dem i Vinterens Løb til at vende tilbage til deres Hjem i Jackson County, da de ellers maatte omkommet af Hunger. Men de havde ikke saa snart fat deres Fod paa den Jord, som vi, nogle faae Maaneder før havde kjøbt af de forenede Stater, førend de atter blev antastet af Borgerne i Jackson County, og de barbariske Voldsomheder fornyet imod disse Familier, ved at overfalde dem med Prygle og Kjeppe, og vise dem Knive og Ildvaaben og true dem med Døden, dersom de ikke forlod Countiet. Disse umenneskelige Handlinger mod endeel af disse Familier gientoges to eller tre Gange i afvigte Vinter, indtil de tilsidst blev nødte til at give Afkald paa deres Besiddelser i Jackson County, og flye med deres saarede Lemmer til dette County, for her at blande deres Taarer og forene deres Bønner med hundrede af deres Brødre til vor himmelske Fader og den øverste Regent af vor Nation.

Imellem ett og to Tusind af det Folk som kaldes „Mormoner," er blevne udbreven af Jackson County ved Vaabenmagt, siden den 1ste November sidstleden nødte til at forlade deres velkultiverede Marker, af hvilke den største Deel var kjøbt af de forenede Stater — og alt dette paa Grund af vor Tro paa direkt Aabenbaring fra Gud til Menneskenes Børn efter den Hellige Skrift. Vi vide

at saadan lovstridig Overlast er ikke bleven tilføiet nogen anden Sekt eller Commune af Borgerne i de Forenede Stater siden Uafhængighedserklæringen.

At dette er en Religionsforfølgelse, det ved man overalt i vort County; thi uagtet Countiets Embedsmænd, baade civile og militære, tog Deel i disse mageløse Optøier, ødelæggende Trykkeriet Vaaninger o'v., saa er dog Rettternes Protokoller i det County ikke besmittede med nogen Forbrydelse imod vort Folk. Da vort Tal var langt ringere end vore Fjenders, saa var vi ikke istand til at forsvare os s lv; og end denne Dag truer vi bestandigen paa Livet af dette rasende Folk, saa vor personlige Sikkerhed forbyder en eneste af vort Tal at gaa ind i det County i noget Ærinde.

Vi bede om Forlov at sige, at ingen upartisk Undersøgelse af denne criminelle Sag kan gjøres, fordi Overtræderne maa tages i Forhør i det County, hvor Forbrydelsen er skeet, og Indvaanerne af Countyet, baade Øvrigheden og Folket, var med Undtagelse af nogle faa, sammenrottet; Retfærdighed kan man ikke vente. I denne Dag kjender Deres Supplikanter ikke een Familie af vort Samfund, der ikke er bleven udjage med Vold af Jackson County af Indvaanerne der.

Deres Supplikanter have ikke heri omtalt hver Enkelts Lidelser, saasom Drab, Lemmets Mishandling, og den Nød, som er almindelig indtil denne Dag i en større eller ringere Grad overalt i Communen. Ikke alene fordi disse hellige Rettigheder, som er tilsikret enhver religiøs Sekt, er bleven offentligen fornærmet, i aabenbar Fiendskab mod den fri Regierings Aand og Natur: men hvilke Huse, der ei var bleven brændt, deres Jorder og det Meste af Frugten af deres Hænd.rs Arbeide forrige Aar er bleven ranet fra dem af en tøilesløs Bande, der har samlet sig tilsammen i Jackson County, paa de vestlige Udkanter af de Forenede Stater, ikke fuldt tredive Mile fra de Forenede Staters Militærpost Fort Leavenworth ved Missourifloden.

Deres Supplikanter sige, at de gaaer ikke ind paa en nøiagtig Beskrivelse over deres Lidelser i denne Petition, for ikke at friste den ærværdige Høvdings Taalmodighed, hvis Pligter de vide er en svar Byrde, der dagligen tiltager. Vi haaber ikkun at vise Ham, denne uforventede Tildragelse, der ikke finder sin Lige i vort Fædrelands Historie: at dets Øvrigheder trodses og Retfærdigheden stækkes, idet Lovene aabenbart overtrædes, og at vi, Deres Supplikanter, som næsten alle er indfødte Borgere af disse Forenede Stater, af hvilke de kjøbte deres Jorder i Jackson County i Missouri, med den Hensigt at opdyrke samme saasom fredelige Borgere, er nu jaget fra dem og er nu i Countierne Clay, Ray og Lafayette i samme Stat, uden noget fast Hjem, lidende alle de Mangler, der absolut maa følge en saa umenneskelig Behandling. Under disse Gjenvordigheder ansøgte Deres Supplikanter Gouvernøren over denne Stat i December sidstleden, hvorpaa vi erholdt følgende Brev til Svar:

"Staden Jefferson den 4de Febr, 1834,"

See Nr. 15. Pag. 239.

Af dette Brev fra Gouvernøren vil Præsidenten see, at han ytrer sig findet til at anvende Lovens Kraft saavidt som han er bleven meddeelt Magt af Statens lovgivende Forsamling. Men den Magt, som er givet denne Stats Gouvernør, synes at være utilstrækkelig til at hjælpe Deres Supplikanter ud af den Nød de er stedt i. Han er villig til at sende en Vagt til at ledsage vore Familier tilbage til deres Besiddelser, men er ikke bemyndiget til at beordre en

Militairstyrke henlagt paa Stedet i længere Tid for at beskytte deres Supplikanter. Dette Skridt vilde lægge Grundvolden for en mere fatal Tragedie end den første, eftersom vort Tal for nærværende Tid uden Bistand, er for ringe til at strides med Pøblen af det County. Vi vide at Forbunds-Constitutionen har givet Congressen Magt til at foranstalte at Militsen vorder indkaldt for at haandhæve Unionens Love, nedkæmpe Oprør, eller gjendrive Indfald, og at Præsidenten over de forenede Stater til deslige Behov er authoriseret til at gjøre Opfordring til Guverneurerne over de forskjellige Stater. Vi, Deres Supplikanter, beder derfor, paa vort Samfunds Vegne, som er saa adspredt og nødlidende, allerunderdanigst, at os maatte tilbagegives vore Jorder, Huse og Eiendele i Jackson County, og at vi maae blive beskyttet der af en armeret Styrke, indtil Freden kan blive gjenoprettet. Som i Pligt skyldig, saa beder vi altid osv.

Her fulgte et Hundrede og Fjorten Underskrifter.

Følgende Brev fulgte med Petitionen:

Liberty i Clay County i Missouri, den 10 April 1834.

Til Præsidenten over de Forenede Stater

Vi, de Undertegnede, hvis Navne er vedføiet med følgende Petition, nogle af de ledende Medlemmer af Christi Kirke, beder om Forlov at henvise Præsidenten til Petitionen og Haandskriftet derhos (See Times and Seasons, vol. IV, page 881). Vi er ikke uvidende om den Mangfoldighed af Forretninger og talløse Begjæringer, hvorved vor øverste Regents Ro og Bekymringer dagligen forøges; og det er med Frygt at vi i dette Nødstilfælde vover at forelægge Magthaveren disse to Documenter, hvori vi i Korthed har skildret den mest magtløse Forfølgelse og det skjændigste Brud paa Loven, der har vanæret Nationen siden Uafhængighedserklæringen; men da vi kjender den uafhængige Standhaftighed og kraftige Virksomhed til at opretholde denne Republiks Borgeres Rettigheder, der hidindtil har udmærket vor ypperste Regents Fremgangsmaade, saa satter vi Mod til at haabe, at denne Meddelelse vil ikke gaa forbi upaagtet, men at Præsidenten vil betænke, at vort Opholdssted er beliggende paa de Forenede Staters yderste Grændser mod Vesten, hvor vi er udsat for en Mængde uopdragne, tøilesløse Umennesker, der allerede er forsamlet og har fast besluttet at tilintetgjøre al Lov, som vil tilsikre Deres Supplikanter den fredelige Besiddelse af deres Landeiendomme i Jackson County. Vi sige atter, at vort Samfund vanker om i de tilgrændsende Landskaber endnu idag berøvet deres Huse og Jorder, og truet med Døden af de forømtalte Umennesker af Jackson County. Og at Frygt for at Præsidenten skulde være bleven ført bag Lyset i Henseende til vor sande Tilstand, ved falske Fortællinger af visse Individer hvilke af religiøse, politiske og spekulative Bevæggrunde, ønsker at skjule Pøbelens grove Ugjerninger beder vi om Forlov at henvise Ham til Guverneuren over denne Stat, og med det samme bemærke, at Tallet paa de Mænd, der dannede Pøbelhoben i Jackson County, var imellem tre og fem Hundrede, hvoraf de Fleste var forsynet med Skydegevær.

Dersom det, efter at have taget Notize af hvad her er angivet, skulde behage Præsidenten at komme os til Hjælp, da beder vi paa det allerydmygeste, at der snart maa blive sendt Lindring til de nødlidende Familier som nu er bortjaget fra deres Besiddelser med Vaabenmagt.

Vore Jorder i Jackson County er omtrent tredive Mile fra Fort Leavenworth ved Missourifloden.

Med tilbørlig Agtelse osv.

Deres lydige Tjenere
A. S. Gilbert.
W. W. Phelps.
E. Partridge.

Efterskrift. — I Februar Maaned blev endeel af vort Folk ført under en af Statens Gouvernør beordret Vagt til Jackson County, for at forfølge Sagen imod Pøbelhoben for Criminalretten; men Statens Generaladvokat og Kredsadvokaten, hvilke kjendte Pøbelens Styrke og Magt, raadede os til at opgive alt Haab om at udrette noget ved criminel Sagførelse mod denne tøilesløse Bande, og vi vendte om igjen under Vagt, uden de ringeste Udsigter til nogensinde at erholde vore Rettigheder og Besiddelser i Jackson County med noget andet Middel end nogle Compagnier af de Forenede Staters regulære Tropper til at beskytte og hjælpe os indtil vi er bosat i Tryghed.

A. S. G. W. W. P. E. P.

Foregaaende Brev og Petition blev affendt med Posten for nogle Dage siden; ligesaa det følgende:

Liberty i Clay County, den 10de April 1834.

Til Hans Exellenze Daniel Dunklin, Gouvernør over Missouri.

Kjære Herre. — Uagtet De vel kan være noget træt af at modtage Meddelelser fra os, beder vi endnu Deres Exellenze at tilgive os dette, da vi idag har sendt en Petition til Præsidenten over de Forenede Stater, fremstillende vore nødlidende Kaar, tilligemed Deres Exellenzes Anskuelse desangaaende, saavelsom den indskrænkede Magt De er beklædt med, til at yde os den Beskyttelse vi behøver, for at kunne nyde vore Rettigheder i Jackson County. Nogle faa Linier fra Statens Gouvernør i Forbindelse med vore ydmyge Begjæringer om vore Besiddelser og Privilegier, tænker vi vilde være af betydelig Magtpaaliggenhed til at bevirke vort Ønskes Opfyldelse og vilde blive erkjendt med Taknemlighed af os og vort Samfund, og vi kan sige, af alle rettænkende Mennesker.

Vi derfor som ydmyge Supplikanter, beder Deres Exellence godhedsfuld at skrive til Præsidenten over de Forenede Stater, at han kan hjælpe os eller vort Samfund, til at faae vore Rettigheder i Jackson County, og hjælpe til at forsvare os, naar vi er der, til vi er sikker. Som i Pligt forbunden, vi stedse beder o. s. v.

W. W. Phelps. John Withmer.
A. S. Gilbert. E. Partridge.
John Corrill.

Og det følgende blev sendt med samme Post til Senatoren fra Missouri, da i Congressen i Washington.

Liberty i Clay County i Missouri den 10de April 1834.

Kjære Herre. — Da vort Samfund just haver sendt en Petition og et Haandskrift til Præsidenten over de forenede Stater, fremstillende deres nødlidende Kaar siden de er bleven bortjaget fra deres Hjem af Jackson County Pøbel, og som de nok erindrer at jeg forrige Sommer, førend Pøbelen ødelagde mit Trykkeri, stod i Begreb med at begynde et ugentlig Blad i Favor af den nærværende Administration, saa tænkte jeg det var bedst at tilstille Deres Velbaarenhed denne Meddelelse og henvise Dem til bemeldte Petition og Haandskrift, og forsikrer Dem med det samme, at det er min faste Beslutning at udgive et Ugeblad i Jackson County i Favor af den nærværende Administration, saafnart som

vort Samfunds Medlemmer er indsat igjen i deres lovmæssige Rettigheder og Besiddelser.

Som et Folk er vi pligtskyldig at understøtte vor republikanske Regjering og dens Forordninger, og værst af alt, min Presse, som blev ranet fra mig, bruges nu til at trykke et gemeent Oppositionsblad af „Kelly og Davis." Meddelelse fra Dem imodtages gjerne af deres ydmyge Tjener

W. W. Phelps.

Til hæderlige Hr. Benton.

Fredagen den 11. var jeg i Forsamling, og Fader Tyler blev igjen optaget til Samfund med Menigheden.

Den 12. gik jeg ned til Søen og anvendte Dagen til at fiske og til at besøge Brødrene derstedS.

Søndagen den 13de var jeg syg og kunde ikke komme i Forsamlingen.

Om Mandagen den 14de, kjøbte jeg noget Hø og Havre og fik det hjem.

Tirsdagen den 15de hentede jeg et Læs Hø? og om Onsdagen pløiede og saaede Havre for Broder Frederick.

Torsdagen den 15de April mødte jeg i Forsamling efter Forudbestemmelse, ved hvilken Leilighed den magtpaaliggende Sag Zions Befrielse, og Herrens Huus's Opbyggelse i Kirtland blev paatalt af Ældste Rigdon. Efter Foredraget opfordrede jeg Brødrene og Søstrene til at yde alle de Penge de kunde til Zions Befrielse, og imodtog 29 Dollars og 68 Cents.

Den 18de forlod jeg Kirtland med Ældste Rigdon, Cowdery og Coltrin for at møde til Conferenze i Ny Portage; holdt Middag hos W. W. Williams i Newburg; og fortsættende vor Reise, blev vi da det var bleven mørk anraabt af en Mand, som begjerede at age med; men Aanden forbød os, og vi negtede ham det. Han foregav at være syg; men nogle faa Minuter efter kom der to andre til ham, og de forfulgte os stærkt med Banden og Sværgen; men det lykkedes os formedelst Herrens Styrelse at undgaae dem, og laa den Nat paa en Gjestgivergaard, hvor vi blev godt behandlet.

Den 19de fortsatte vi vor Reise og holdt Middag hos Broder Joseph Bosworths i Copley i Medinæ County. Broder Bosworth var stærk i Troen, og kan, om trofast, gjøre meget Godt. Vi ankom samme Dag til Broder Jonathan Taylors i Norton, hvor vi blev annammet med Kjærlighed. Ikke længe efter gik vi hen i den vilde Skov, hvor vi forenede os i Bøn og Paakaldelse om at Herrens Velsignelse maatte skjænkes hans Menighed. Vi bad Faderen i Jesu Navn at være med Brødrene, som reiste til Zion; og at jeg maatte have Styrke, Viisdom og Forstand nok til at lede Herrens Folk og til at samle de Hellige igjen, og nedsætte dem paa deres Arveland og ordne dem efter Himlens Villie, at de ikke mere bliver slaaet ned evindeligen. Derpaa foretog vi Haandspaalæggelse.

Ældste Rigdon, Cowdery og Coltrin lagde derts Hænder paa mit Hoved, og udtalte over mig alle de Velsignelser, nødvendige til at gjøre mig dygtig til at staae for Herren i mit Kald og komme tilbage igjen i Fred og Triumph til at nyde mine Brødres Selskab.

(Fortsættes.)

Skandinaviens Stjerne.

Det glæder os meget at kunde meddele Efterretning lidet videre angaaende vore Emigranter, hvilken vi har erholdt af den engelske Stjerne, da et Brev var imodtaget, dateret Kansas den 11te April. De havde nemlig udvalgt et Sted til Leirplads i Læ for Vinden, hvor der var godt med Brænde og Vand, en Fjerding-vei fra Kansas By, hvis Indvaanere bevise sig venskabelige og tjenstvillige mod de Hellige. De ventede de Øvrige af Selskabet om nogle Dage. Vi haaber snart at faae videre Efterretning fra dem selv.

Slaveri i de Forenede Stater. — Indsigtsfulde Mænd begynder nu skjønt langsomt og uvilligen, saa dog sikkert, at komme til den Overbevisning, at: efterhvert som Slaveriets ubehagelige Anliggende indskyder sig ved enhver Leilighed idet den standser Lovgivning, opægger Vrede og Nidkjærhed, og truer Nationen med indbyrdes voldsomme Bevægelser, maa man lige saa vel gjøre Ende paa det nu, som senere. Herefter vil der være et Parti for Fraskillelse i det Nordlige, og de vil (dersom denne Tingenes Tilstand vedbliver), deels af Væmmelse og deels af Mangel paa Haab om nogensinde at faae udført Noget ad den rigtige Vei, og ovirret ved Grovheder fra Mænd i det Sydlige og den skamløse Troløshed hos Mænd i det Nordlige, være af den Mening, at de maa saavel splitte Unionen nu som en anden Tid. Der er nu i det Nordlige for første Gang i vor Historie et Parti for Fraskillelse, der er baade modigt og utrolkeligt i dets Beslutninger. Vi føler, at vi har baaret afrikansk Slaveri paa vore Rygge længe nok; og al den Hjælp det Sydlige nogensinde vil faae fra det Nordlige til at vedligeholde den Stik under Bifald af den fælles Lov, den har hun faaet. Hun vil ikke faae mere.

N. Y. Correspondent of the Times.

Ovenstaaende er en Oversættelse af en Artikel i New York Times, hvilken viser, at den Uenighedsaand, der i længere Tid har herskt iblandt en stor Deel af Folket i de nordlige Stater, tilligem d en Tilbøielighed til at angribe de sydlige Staters Rettigheder og Privilegier, endelig er blev n saavidt moden, at der nu er et stærkt og standhaftigt Parti for Fraskillelse, der føler, at de har hjulpet til at bære de Sydliges Byrder længe nok, og følgelig erklærer de, at de vil ikke længere yde nogen Bistand til at vedligeholde deres Stikke under Bifald af den fælleds Lov.

Den urolige, skinsyge og misfornøiede Aand der nufortiden er saa almindelig i Europa synes i den senere Tid at have tiltaget i Amerika i den Grad, at det truer med en Opløsning af den Forening, der blev dannet under den bedste Constitution i Verden, den, der blev dannet af saa fri Natur under Styrelse af det alvise Forsyn, saa at de Fortrængte af alle Nationer kunde have et Tilflugtssted, hvor de kunne nyde de Rettigheder, der hører Mennesket til. Fordi de ikke paaskjønner deres store og uvurderlige Velsignelser og Forrettigheder, vil de faae deres fortjente Løn.

Medens vi betragter de mange Ting, som foregaaer, ihukommer vi en Aabenbaring og Spaadom af Propheten, Seeren og Aabenbareren Joseph Smith, given den 25de December 1832, hvilken lyder som følger:

"Sandelig, saa siger Herren angaaende de Krige, der om kort Tid vil komme, begyndende med Oprør i Syd Carolina, som tilsidst vil ende med mange

Sjæles Død og Fordærvelse. Dagen vil komme, da Krig vil blive udøst over alle Nationer, begyndende paa det Sted; thi see, de sydlige Stater skal fraskille sig imod de nordlige Stater, og de sydlige Stater vil paakalde andre Nationer, især Storbrittanien, som det kaldes, og de skal ogsaa paakalde andre Nationer for at kunne forsvare sig imod andre Nationer; og saaledes skal Krig blive udøst over alle Nationer. Og det skal skee efter mange Dage, at Trælle skal opstaa imod deres Herrer, som skal blive opstillet og øvet til Krig. Og det skal ogsaa skee, at de, der er tilovers af Landet, skal ordne sig til Krig og være saare vrede, og skal forfærde de Fremmede med en stor Forfærdelse; og saaledes ved Sværdet og ved Blodsudgydelse, skal Jordens Beboere sørge; og ved Hunger, og Plager, og Jordskjælv og Himmelens Torden, og ved de grumme og skarpe Lyn ogsaa, skal Jordens Beboere bringes til at føle den almægtige Guds grumme Vrede og straffende Haand, indtil den Fortærelse, som er forkyndt, har gjort fuldkommen Ende paa alle Nationer; da de Helliges Raab og de Helliges Blod skal ikke mere stige op for den Herre Zebaoths Øren af Jorden, om Hevn over deres Fjender. Staaer I derfor paa hellige Steder, og lader eder ikke bevæge, indtil Herrens Dag kommer; thi see, den kommer hasteligen siger Herren. Amen."

Indenlandske Efterretninger. — Vi har modtaget Rapport om den i Fredericia den 30te April og 1ste Mai afholdte Conferenze, hvoraf vi seer, at der ved den Leilighed var bleven talet meget til Lærdom og Opbyggelse for de Hellige og at Herrens Værk i den Egn er i en trivelig Forfatning.

Indbetalt til Contoiret siden den 1ste Mai.

A. P. Trane	52 Rvd.	„ Mk.	„ Sk.
N. Sørrensen	25 —	„ —	„ —
S. Christoffersen	15 —	„ —	„ —
C. Widerborg	13 —	2 —	„ —
H. Jensen	30 —	„ —	„ —
A. Grønbeck	10 —	„ —	„ —
H. Hansen	2 —	„ —	„ —
Summa	147 —	2 —	„ —

Indhold.

	Side.		Side.
Om ny Aabenbaring	257.	Redactionens Bemærkninger . .	271.
Joseph Smiths Levnetsløb (fortsat)	262.		

„Skandinaviens Stjerne" udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned, og faaes paa Contoret i Gothersgade Nr. 29, 3die Sal og paa alle kongl. Postcontorer.

Udgivet og forlagt af J. Van Cott.

Trykt hos F. E. Bording.

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

3. Aarg. Nr. 18. Den 15. Juni 1854. Priis: 6 ß. pr. Expl.

Enochs Zion.

(Af O. Pratt).

Hvad er Meningen af Ordet Zion? Propheten Enoch besvarer dette Spørgsmaal i følgende Sprog: „Og Herren kaldte sit Folk Zion, fordi de var af eet Hjerte og eet Sind, og boede i Retfærdighed; og der var ingen Fattig iblandt dem." Herren gav ved Propheten Josephs Mund følgende Forklaring: „Lad Zion være glad, thi dette er Zion, De Rene af Hjertet." Enoch blev kaldet af Gud, da han var et ungt Menneske, og blev sendt ud til Nationerne for Syndfloden at prædike Tro, Omvendelse og Daab til Syndsforladelse, og profetere og advare Folket om tilkommende Straf. Mange iblandt Nationerne lyttede til hans Røst, og annammede Evangeliet, og blev Guds Sønner; thi den Hellig Aand kom over dem, og de var født af Gud. Disse blev efter Guds Befaling samlet fra Nationerne for sig selv, og de blev bosat paa Jordens høie Steder og paa Bjergene, og blev helliggjort for Herren; „og Herren kom og boede hos sit Folk, og de boede i Retfærdighed. Herrens Frygt var over alle Nationer, saa stor var Herrens Herlighed, som var over hans Folk."

Det var under disse Omstændigheder at Herren kaldte sit Folk Zion. Og, af hvad Gud har aabenbaret om denne store Verdensdeel, har vi Aarsag til at tro, at dette er det Land, hvor de Retfærdige var forsamlet i Enochs Dage. Og der er Tilkjendegivelser i de Aabenbaringer, som Gud har givet os ved Joseph Smiths Mund, at dette er det Land, hvor engang Edens Have bl. mstrede. „Saa meget er vist, at Adam, tre Aar førend sin Død, kaldte Seth, Enos, Kænan, Mahalaleel, Jared, Enoch og Methuselah, hvilke alle var Ypperstepræster, samt de Øvrige af hans Afkom, der var retfærdige, ind i Dalen Adam Ondi-Ahman, og gav dem der sin sidste Velsignelse. Og Herren viste sig for dem, og de stod op og velsignede Adam, og kaldte ham Michael, Fyrsten, Overengelen. Og Herren trøstede Adam og sagde til ham, jeg haver sat dig til at være Hoved, — en Mangfoldighed af Nationer skal der komme af dig, og du er en Fyrste over dem evindelig." (Pagtens Bog, Side 17. § 28.)

Her var altsaa otte Slægter, indbefattende alle de Retfærdige af Adams Afkom, alle forsamlede i Dalen Adam-Ondi-Ahman. Efter andre Aabenbaringer ved den myrdede Prophet Joseph, er

denne Dal i Staten Missouri, ikkun 50 eller 60 engelske Mile fra Jackson County mod Nord, hvor Zions Stad skal opbygges i de sidste Dage. Af det Faktum, at Adam „kaldte„ sit Afkom ind i den Dal, har vi Grund til at tro, at det var Stedet, hvor han boede, — hans gamle Hjemsted maaskee, hvor han boede i mange hundrede Aar.

Enoch byggede en Stad kaldet Zion, og Folket, som antog Evangeliet formedelst hans Betjening, boede deri. Det er meget rimeligt at Jared, Enochs Fader, og alle hans Forfædre, og selv Adam boede i Nærheden af Enochs Stad. Om Adam, og alle dem af hans Afkom, som vare retfærdige, i Enochs Dage endnu boede i Nærheden af deres Fædreneland, eller om de var udvandret fra en fjern Verdensdeel, for at løsrive sig fra omliggende Nationers Ugudelighed, kan vi ikke saa nøie bestemme uden videre Aabenbaring. Da Jorden før Enochs Dage ikke var deelt i Continenter og Øer, vilde det ikke være saa vanskeligt for Adam og de Retfærdige i hans Dage, at vandre overland fra den modsatte Side af Kloden til dette Land. Men, om Enochs Forfædre kom med ham fra en fjern Deel af Kloden, da vilde det være billigt at antage, at de nedsatte sig i samme Stad med ham, og blev forandret og henrykt til Himlen med ham og hans Folk. Men deraf, at alle hans Forfædre, undtagen Adam, var levende paa den Tid da Zion blev optaget, og at de blev alle efterladt og levede paa Jorden i mange Aar efter denne Begivenhed, synes det næsten vist, at de ikke boede i Zion, men var rimeligviis bosiddende paa deres gamle Arvelodder, hvor de boede, da Zions Grundvold blev lagt.

Methuselah, Enochs Søn, blev ogsaa efterladt, og levede omtrent sex hundrede Aar, indtil Floden. Hans Sønnesøn Noa byggede rimeligviis Arken i dette Land og hvis saa er, maa han være bleven omtumlet af Vind og Vande i mange Maaneder indtil han landede paa Bjerget Ararat. Uden direkt Aabenbaring vilde det have været vanskeligt for Noa at kjende sit Landesteds geographiske Beliggenhed; han og hans Sønner nedsatte sig i Asien, og det er meget tvivlsomt, om de havde noget Begreb om den store Afstand, der laa imellem dem og deres Fædreneland.

Amerika kan altsaa betragtes som den gamle Verden, — Menneskeslægtens Vugge — Skuepladsen for Begivenhederne i Verden før Syndfloden. Af amerikansk Jord dannedes de første Hytter for Mennesker og Dyr, Fugl og krybende Ting. Her var Herrens Have med Livsens Træ, hvis Frugt var skikket til at meddele Udødelighed og evigt Liv til disse, som monne nyde deraf. Her samtalede Gud trit med Mennesket, og gav ham Herredømme over Jorden. Her indførte Satanas Synd og Elendighed og Død. Her var det at hellige Sendebud med et blinkende Sværd vogtede Livsens Træ for faldne Menneskers Hænder. Her besudlede Cain sine Hænder i den retfærdige Abels Blod. Her mangfoldiggjordes Folk efter Folk, og tiltog stærk i Ondskab for Gud. Her prædikede Enoch Omvendelse og Daab til Syndsforladelse, og anførte Guds Folk, der overvandt deres Fjender, som kom imod dem til Strid. Her „talede Enoch Herrens Ord og Jorden skjælvede, og Bjergene flyede paa hans Befaling; og Vandfloderne forandredes i deres Løb, og Løvernes Brøl hørtes udaf Ørken, og alle Nationer frygtede saare meget, saa kraftige var Enochs Ord, og saa stor og mægtig i Sprog havde Gud gjort ham. Der kom ogsaa et Land op udaf Havets Dyb; og saa stor var Guds Folks Fjen-

ders Frygt, at de flyede og stod langt borte, og gik over paa det Land, som kom op udaf Havets Dyb. Og Landets Kæmper stod ogsaa langt borte; og der udgik en Forbandelse over alt det Folk, som stred imod Gud; og fra den Tid af var der Krig og Blodsudgydelse iblandt dem." Her blomstrede Zions Stad, opbygget af Enoch og hans Folk, og Gud valgte den til sit Boligs Sted for evig, og han kom og boede midt derudi; og hans Herlighed overskyggede den i over tre hundrede Aar, da den med alle dens Indvaanere blev optaget til Himlen. Her blev bygget et Ark til Frelse, hvori Sæd af alt Kjød blev bevaret; for atter at besætte en Verden, der blev renset fra Synd ved Daaben i den mægtige Flod.

Hvilken Deel af Landet, der blev optaget med Enochs Zion, er ikke aabenbaret. Det synes meget rimeligt, at en tilstrækkelig Deel af Jorden blev overført tilligemed Staden, for at udgjøre Arvelodder for Folket. I hvilken Deel af Rummet denne Stad er henlagt, er os ubekjendt. I den Tid imellem Zions Forvandling og Syndsfloden, kom der Engle ned fra Himlen og tilsynelod sig for Mange, „og den Hellig-Aand faldt paa Mange, og de blev henrykt ved Himlens Kræfter til Zion." Noas Afkom, der ikke havde Tro nok til at blive optaget, besluttede at bygge et Taarn, saa høit, at de kunde komme der uden den Besværlighed at undergaa en Forandring. Af dette lader det til, som Noas tidligere Afkom have et Begreb om, at Zion var beliggende nogensteds nær Jorden. Abraham søgte at blive en Indvaaner af samme Stad; thi som Paulus siger, „han forventede den Stad, som har Grundvold, hvis Bygmester og Forarbeider er Gud." Abraham forstod, at der ved Stadens Forvandling blev noget mere end Husene optaget: han vidste, at Staden havde „Grundvolde" saavelsom Bygninger; og han vidste, at Gud var dens „Bygmester og Forarbeider;", eller med andre Ord, at Gud gav Enoch Tegningen og underviste ham hvorledes han skulde bygge den.

Der har været mange Gisninger iblandt de Hellige i Henseende til Indvaanernes Tilstand i Enochs Stad. Nogle have formodet, at de endnu var dødelige — at de døer — og at Slægterne kommer og gaaer efter hinanden, ligesom her. Andre have formodet, at de var ikkun tildeels forandret, saa at Døden ingen Magt kunde have over dem, menende at Forandringen var i Lighed med de tre Nephiters, omtalt i Mormons Bog, og at de vil ikke undergaa en fuldkommen Forandring førend Christi Tilkommelse, eller den yderste Dag; Andre igjen formoder, at de er bleven oversatte fra Dødelighed til Udødelighed. Vi har ingen Aabenbaring til at afgjøre bestemt, hvilken af disse Formodninger er rigtig; dog er vi tilbøielig til at tro, at den sidste er nærmest rigtig. Men denne er en Gjenstand, der ikke umiddelbar anrører os, som en Sag af stor Vigtighed. Gud er villig til at vi skulde vide Alt om Enochs Zion, og om mange andre Ting som er gode, og store, og herlige, lige saa snart som vi berede vore Hjerter til at annamme Kundskab; og det er alene paa Grund af vor Dunkelhed, Vantro og Ulydighed, at mange Hemmeligheder holdes skjulte for os.

At formode at Indvaanerne af Enochs Stad var henrykt til en anden Planet og at de har vedblevet at avle et kjødeligt Afkom, maatte nødvendigviis medføre Ideen om Dødelighed og Død; thi vi veed ikke af nogen Aabenbaring, der tyder paa, at et kjødeligt Afkom kunde komme af udødelige Forældre. Altsaa, hvis der avles et kjødeligt Afkom i Enochs

Zion, da herskr der ogsaa Dødelighed og Død, og Slægt maa have fulgt efter Slægt! og der har været Tid nok for dem at befolke deres Verdener saa store som denne. Derimod, om de er udødelige, maa deres Antal være Aander, og da ingen af deres Børn i denne Tilstand kunde forøke sig, vilde deres Tilvækst være langt ringere. I Sandhed en Stad med 400,000 Indbyggere, bestaaende af et lige Tal af udødelige Mænd og Qvinder, vilde behøve omtrent 300,000 Aar til at befolke een Verden med det Antal af Indbyggere, som allerede er komne paa vor Klode, det er, naar vi antager Tilvæxtens Forhold, at være 200,000 om Aaret.

Hvor langt end Enochs Zion monne være fra Jordens beskikkede Bane, er det dog vist, efter Guds Forjættelser, at den vil komme tilbage igjen til Jorden ved Christi anden Tilkommelse. Vi kan neppe tro, at denne Stad blev taget hen udenfor Solsystemets Grændser thi dersom den havde været ført med en Hurtighed af en engelsk Miil i Minuten, vilde den dog have behøvet over 5000 Aar til at komme saa langt bort som Planeten Neptunus; og for at gaa saa langt og komme tilbage vilde den behøve over 10,000 Aar. Eftersom et udødeligt Legeme har Magt til at gjøre sig usynlig, er det billigt at antage, at en Stad der er paavirket af Guds Kraft og forandret i sin Natur, ogsaa kunde være usynlig, og saaledes være i Nærheden af os.

Et af de allerskjønneste Charakteertræk hos dette Zion var, at „de var at eet Hjerte og eet Sind; og der var ingen Fattige iblandt dem," en fuldkommen Eenshed i Mening og Følelse, ingen Bitterhed — intet Had — ingen Skadder eller ond Tale — intet Bedrageri eller Udsugelse — Ingen søgte at gjøre sig selv vældig ved at opbygge Rigdom, medens Andre leed under Armod — ingen Egenkjærlighed eller Stolthed — intet Hykleri eller Forstillelse: men enhver elskede sin Næste som sig selv — enhver havde Omhu for det Heles Vel — enhver betragtede sig ikkun som en Husholder over det, som var ham anbetroet, det var altsammen betragtet som Herrens, og færdigt til at anvendes til hvilkensomhelst Brug Herren skulde forlange det til. De var lige eens i jordiske Ting, derfor gjorde Herren dem eens i himmelske Ting. Intet ringere end vedvarende Aabenbaring kunde nogentid have tilveiebragt een saa fuldkommen Orden. Saadan Enighed var Styrke og Magt; saadan Eenshed var efter himmelsk Viis, Jordens Magter kunde ikke holde dem, — Naturens Lov kunde ikke holde dem tilbage; deres Tro greb fat paa Udødelighed — paa evigt Liv — paa Himmelens Kræfter — paa himmelske Ting; Forhænget var trukken tilside og kunde ikke mere trækkes for — Zions Stad fløede fra Jorden til Himlen for der at opbevares indtil den Retfærds-Dag skulde komme, da Jorden skulde hvile, da skal de vende tilbage til deres Fædreneland og deres Stad med dem; da skal disse Esaiæ Ord vorde opfyldte: „Dine Vægtere skal opløfte deres Røst, de skal synge med Fryd tillige; thi de skal see klart og eens, naar Herren fører Zion tilbage." Ja: naar Herren fører Enochs Zion tilbage fra Himlen til Jorden, skal Vægterne over de sidste Dages Zion og Vægterne over det himmelske Zion see klart og eens, da skal gamle og nye Heilige omfavne hinanden, og deres Hjerter skal fyldes med Glæde; thi Herren vil selv være der, og Han vil trøste sit Folk for evig.

Zion i de sidste Dage.

(Af Samme).

De sidste Dages Zion vil, nærsten i enhver Henseende ligne Enochs Zion: Det vil være grundlagt under den samme celestiale Lov — bygget paa det samme Evangelium, og styres ved fortsat Aabenbaring. Dets Beboere vil ligesom dem i hiint gamle Zion, være de Retfærdige, der samles ud af alle Folkeslag: Guds Herligheds Glands vil sees over det; og hans Kraft vil blive aabenbaret der, ligesom i Oldtidens Zion. Alle de Velsignelser og ypperlige Charaktertræk, som fandtes hos gamle Zion, vil ogsaa vise sig hos Sidstedags Zion. Som Enochs Zion blev henrykt ved Himmelens Kræfter, saa vil ogsaa Sidstedags Zion blive optaget i Skyerne, naar Himlene aabnes og Herren lader sit Ansigt tilsyne ved hans anden Tilkommelse.

Eftersom Zions Opbyggelse i de sidste Dage er et Værk af overordentlig Storhed saa haaber vi, at det vil ei være uinteressant for vore Læsere, om vi henpeger paa nogle af Oldtidens Spaadomme desangaaende, især da Tiden er kommet, da Herren har lagt Grundvolden og begyndt at udføre det store Værk.

Psalmisten udbryder profetisk talende, „du skal staa op og forbarme dig over Zion; thi det er Tid at du er hende naadig, ja, den bestemte Tid er kommen. Thi dine Tjenere have Behageligheds til dens Stene, og de forbarmer sig over dens Støv. Da skal Hedningerne frygte Herren, og alle Kongerne paa Jorden din Herlighed. Naar Herren haver bygget Zion, da skal han sees i sin Herlighed. Han vil høre de Forladtes Bøn, og ikke foragte deres Bøn. Dette skal skrives for den Slægt herefter; og det Folk, som skal skabes, skal love Herren. Thi han saae ned fra sin Helligdoms Høide: fra Himlen saae Herren til Jorden; at høre den Bundnes Klage, at løse disse, som er bestikket til Døden; at fortælle Herrens Navn i Zion, og hans Lov i Jerusalem, naar Folkene samles tilsammen, og Rigerne, for at tjene Herren."

Af dette lærer vi, at Zions Opbyggelse og Benaadelse ikke skulde ske i den Tid, thi der siges utrykkelig, at hvad der da blev skrevet, var til Gavn for en tilkommende Slægt. At det ingen Hentydning havde paa den christne Kirke, som oprettedes i Apostlenes Dage, er tydeligt at forstaae af de Ord, „naar Herren haver bygget Zion, da skal han sees i sin Herlighed." Det skulde altsaa være et Værk, der skulde gaa umiddelbar forud for Herrens herlige Aabenbarelse: Det vil være et Værk, hvori Guds Kraft vil blive saa mageløst aabenbaret, at det vil vække Opmærksomheden hos hele Nationer og Riger i den Grad, at de virkelig vil samle sig tilsammen iblandt Zions Folk for at tjene Herren. Et Maal de vil have for Øie med at samles vil være, at tilbede Herren i hans Huus, og at annamme hellige Handlinger deri; eller som Propheten Esaias siger, idet han taler om denne Gjenstand, „og det skal ske i de sidste Dage, at Herrens Huus's Bjerg skal være beredt ovenpaa Bjergene, og ophøies over Høiene; og alle Hedninger (eller Nationer) skal løbe dertil. Og mange Folk skal gaa og sige: kom, lader os gaa op til Herrens Bjerg, til Jacobs Guds Huus; at han maa lære os om sine Veie, og vi vil vandre paa hans Stier; thi af Zion skal udgaa en Lov, og Herrens Ord af Jerusalem. Og han skal dømme iblandt Hedningene (eller Nationerne), og straffe mange Folk; og de

skal sammenslaa deres Sværd til Hakker, og deres Spyd til Segle; et Folk skal ikke opløfte Sværd imod et andet, og de skal ikke mere lære at føre Krig." (Es. 2. 2 -4;)

Det er tydeligt at forstaa af dette, at der vil være en Herlighed og Kraft forbundet med Herrens Huus's Oprettelse der vil være tilstrækkelig til at bringe hele Folk og Riger til at løbe til det. De vil tye til Bjergene, hvor Jacobs Guds Huus er oprettet, fordi de der kan blive lært om Herrens Veie, og erholde Undervisning, som det er umuligt for dem at faae i deres egne Lande. I Zion vil en Lov blive given af den store Lovgiver hvilken vil være til alle Nationers Regjering; og alle Nationer vil have at efterleve den Lov, da de ellers bliver udslættet af Jorden; thi „Herren vil straffe stærke Hedninger indtil langtfraliggende Steder." Loven, hvorefter alle Nationer vil blive regjeret, vil udgaae fra Zion ligesom nu de forenede Staters Lov udgaaer fra Washington. Zion vil blive RegjeringensSæde, og densEmbedsmænd vil være langt mere respekteret og have langt mere Indflydelse end andre Regjeringers Embedsmænd nogetsteds paa Jorden; alle Nationer vil vise den allerfuldkomneste Lydighed mod deres Befalinger og Raad. Der vil ingen partiske Politikere være, eller partiske Blade, til at tale ilde om dem, som de nu gjør om Præsidenten og de høieste Øvrigheder af denne Nation; et Ord fra dem vil blive annammet af alle Jordens Beboere som af een Mand. Denne store Indflydelse og Høiagtelse vil ikke blive opnaaet ved at svinge Tyraniets Scepter — ved at undertrykke Folket med Undertrykkerens stærke Arm; men det er paa Grund af deres Retfærdighed, og deres Tro paa Gud, og fordi deres Magt er dem given af Gud; og de handler, taler, raader og befaler i hans Navn og ved hans Myndighed, og derfor maa Nationerne adlyde, ellers vil de paadrage sig hans Mishag, som regjerer Alting efter hans egen Villie og Behag.

Herren siger angaaende Zion: „Og jeg vil give Dig Dommere igjen, som i Forstningen, og Raadsherrer, som i Begyndelsen; derefter skal du kaldes Retfærdigheds Stad, en trofast Stad." (Es. 1, 26.) „Og jeg vil gjøre at dine Øvrigheder skal være til Fred, og dine Forestatte til Retfærdighed." (60, 17.) Naar Herren atter indsætter Dommere, Raadsherrer og Øvrigheder i Zion, efter den samme Viis som i gamle Zion, eller iblandt Israel, da vil han vælge gode og retskafne Mænd, der kan betroes til at styre Regjeringsanliggenderne for alle Nationer under Himlen, og som vil paasee, at Lovene, som udgaaer fra Zion, bliver rigtigt respekteret og adlydt.

De ærgjerrige Politikere stræber og strider og anstrænger dem nu af alle Kræfter for at opnaae at sidde i Præsidentstolen eller at faae Sæde i Congressen. Dersom de ikkun kan stige høit nok til at præsidere over dette Folk i fire Aar, tænker de det er en saare stor Ære. O de Daarer! hvor lidet de kjender hvad sand Ære er! Vi vilde hellere bæres med Diakoneembedet iblandt Zions ophøiede, hæderlige Folk, end vi vilde vælges til Præsident over de Forenede Stater; thi dette er ikkun et forgængeligt Embed, som har Ende, naar de fire Aar har Ende; medens hint derimod varer ved for evig; eller rettere, den som ærer sit Embed som Diakon, og troligen udfører sammes Pligter, vil erholde en Krone, et Kongedømme, og Magt, og Myndighed, og Storhed, og Ære, og Herlighed, der aldrig vil faae nogen Ende; og endnu i dette Liv vil de Dage komme, da Diakoner i Zion vil blive mere æret

og respekteret end nogen Keiser, Konge eller Præsident, som nu regjerer iblandt Nationerne.

Førend Zion kan nyde den Herlighed og Ære, som er hende lovet, vil hun være hadet, forfulgt og foragtet af de Ugudelige; og fordi hun i Forstningen ikke i alle Dele agter paa Herrens Ord, vil han revse hende og for en liden Stund skjule sit Ansigt for hende og forsage hende; og hun vil være som en Ungdoms Hustru, forladt og bedrøvet i Aanden. Og midt i hendes Nød vil hun udbryde: "Herren har forladt mig, og min Herre har forglemt mig!" Men Herren siger: "Kan og en Qvinde glemme sit diende Barn, at hun ikke forbarmer sig over sit Livs Søn? ja om de kan glemme, saa vil jeg dog ikke glemme dig. See, jeg har indridset dig paa Fladen af mine Hænder; dine Mure er idelig for mig." (Es. 49, 14, 15.) Al den Skjændsel og Foragt hun har lidt af sine Fjender, vil blive aftvættet; hvorfor Esaias siger: "Frygt ikke; thi du skal ikke beskæmmes, og vær ikke skamfuld, thi du skal ikke blive til Skamme; men du skal glemme din Ungdoms Skam, og ikke ydermere ihukomme din Enkestands Forsmædelse. Thi den, som har dannet dig, er din Mand; den Herre Zebaoth er hans Navn; og Din Igjenløser er den Israels Hellige; han skal kaldes al Jordens Gud. Thi Herren haver kaldet dig, som en forladt Qvinde, og bedrøvet i Aanden; og som en Ungdoms Hustru, skjønt du var forladt, siger din Gud. Jeg har forladt dig en liden Tid; men jeg vil samle dig med store Barmhjertigheder. I min korte Vrede skjulte jeg mit Ansigt et Øieblik for dig, men jeg har forbarmet mig over dig, med evig Miskundhed, siger Herren, din Igjenløser."

Uagtet Zion er bleven fordreven af disse Forenede Stater, og er bleven forfulgt, hadet og foragtet, saa være hun dog ikke forsagt, ei heller mismodig, ei heller bange, thi Gud vil visselig ihukomme hende med sin Miskundhed, til at lade alt det skee, som er skrevet. Som Herren har "svoret at Noæ Vande skulde ikke ydermere gaa over Jorden, saa haver han og svoret, at han vilde ikke være vred paa dig, eller skjende paa dig." O atter til at opmuntre Zion under hendes Trængsler, siger Herren, „thi Bjergene skal vige, og Høiene bevæges, men min Miskundhed skal ikke vige fra dig, og min Pagt ikke bevæges, siger Herren, som forbarmer sig over dig. O du Elendige! som er bortdreven ved Storm og ikke trøstet; see, jeg vil lægge dine Stene med skjønne Farver, og lægge din Grundvold med Saphirer. Og jeg vil sætte dine Vinduer af Krystal, og dine Porte af Rubinstene. Og alle dine Børn skal læres af HERREN, og stor skal dine Børns Fred være." (9—13.)

Naar Zions Stad er opbygget i Jackson County i Missouri Stat med alle de ovennævnte kostbare Stene, da seer det ud til, at de vil ikke mere blive "elendige, dreven hid og did, og ikke trøstet." Pøbelvold vil ikke mere seire over dem, saafremt de forbliver i Retfærdighed. Thi Herren siger: „Ved Retfærdighed skal du befæstes; du skal være langt fra Fortrykkelse, thi du skal ikke frygte, og fra Fordervelse, thi den skal ikke komme dig nær." (14.) Deres Fjender vil udentvivl endda søge at omstyrte dem, men de vil blive aldeles skuffet. "See, de skal visselig samle sig tilsammen, men ikke formedelst mig; hvo der samles imod dig, skal falde." (15).

Om end Zions Fjender skulde opfinde nye Vaaben til Krigsfærd, og tænke at de derved skulde faae Overhaand over hende, vil det dog være unyttigt for dem at forsøge det; thi Herren siger: „Intet

Redskab, som er dannet imod dig, skal lykkes, og hver Tunge, som staaer op imod dig i Dom, skal du fordømme; denne er HERRENS Tjeneres Arv, og deres Retfærdighed er af mig siger HERREN." (17).

Herren vil ei alene befri Zion fra alle sine Fiender; men han vil ogsaa gjøre at alle Nationer skal tjene hende, som vi kan see af følgende Skriftsted: „Og de Fremmedes Sønner skal bygge dine Mure, og deres Konger skal tjene dig; thi jeg slog dig i min Vrede, men jeg forbarmer mig over dig i min Velbehagelighed. Derfor skal dine Porte altid være aabne; de skal ikke lukkes Dag eller Nat; til at lade Mænd føre Hedningenes Styrke til dig, og deres Konger, ogsaa. Thi hvilket Folk og Rige, som ikke vil tjene dig, skal fordærves, ja disse Folk skal aldeles ødelægges." „Og deres Sønner, som dig trængte, skal komme bøiede til dig, og de skal nedbøie sig for dine Fødders Saaler, ja Alle, som dig bespottede; og de skal kalde dig Herrens Stad, Zion den Helliges i Israel." (60, 10. 11. 12. 14.)

„O hvor stor Herrens Magt og Herlighed maa være, naar den skal komme Konger til at staa op og forlade deres Fædreland for at besøge Zion! Hedningenes Styrke vil komme til hende, ligesom en Strøm, hvis Vande ikke standser, hverken Nat eller Dag: de vil komme ligesom Skyer, og som Duer, der søger Ly i deres Vinduer imod Storm og Uveir. Hvilken Forandring, der maa være paa Hjerternes Mening og Følelse, naar de der har foragtet og bespottet de Hellige, vil bøie sig for deres Fødders Saaler! Om noget Folk er for stivt eller stolt til at bevise Zion denne Respekt og tjene hende, vil deres Skjæbne være at vorde ødelagt og aldeles udslettet. Men hvorfor iforer den Hellige af Zion sit Folk denne Ære? Fordi de taalmodelig har underkastet sig alle de Fornærmelser og Mishandlinger, som Hedningerne har kunnet dynge paa dem for Sandhedens Skyld: fordi de har været gjort „elendige og er blevne fordrevne hid og did" af deres Fiender; og fordi de i alle deres Trængsler har holdt fast ved Sandheden. Og derfor vil Herren sætte dem som Hovedet for Nationerne; og istedetfor at være nødte til at arbeide og trælle for at opbygge Zions Mure, tage vare paa deres Øvrig og dyrke Jorden, vil Herren lade dette gjøre ved Fremmede. „Og Fremmede skal staa og føde eders Faar, og Udlændingens Sønner skal være eders Agermænd og eders Vingaardsmænd. Men I skal kaldes HERRENS Præster; man skal kalde eder: **Vor Guds Tjenere** (eller Forvaltere)." (61, 5. 6.)

Eftersom Zions Børn har været fordrevne fra County til County og fra Stat til Stat, og tilsidst ud af de Forenede Stater, og har flere Gange lidt Tabet af deres Huse og deres Jorder og deres ved strængt Arbeide erhvervede Formue, saa vil Herren erstatte dem det ved at give dem Hedningenes Rigdomme; hvorfor han siger: „I skal æde Hedningenes Gods, og rose eder af deres Herlighed. For eders Beskæmmelse skal I faae det Dobbelte, og derfor, at de haver sjunget: Skjændsel var eders Deel; derfor skal de eie en dobbelt Arvelod i deres Land, de skal have evig Glæde." (61, 6. 7.) „I det Sted, at du var forladt og forhadt, saa at der gik Ingen igjennem dig, vil jeg gjøre dig til en evig Herlighed, til Fryd fra Slægt til Slægt. Og du skal die Hedningenes Mælk, og die Kongers Bryster: og du skal faae vide, at jeg Herren, er din Frelser og din Igjenløser, Jacobs Mægtige. Jeg vil frembringe Guld istedetfor Kobberet, og

Sølv istedetfor Jernet, og Kobber istedetfor Træet, og Jern istedetfor Stenen." (60. 15—18. „Derne skal bie efter mig, og Tharsis Skibe først, at føre dine Børn hid langsveis fra, og deres Sølv og deres Guld med dem, til Herrens din Guds Navn, og til Israels Hellige, thi han haver herliggjort dig, (60, 9.)

„Sæt denne Herlighed, Ære, Høihed, Stolthed, og disse Rigdomme, ved Siden af Zions forrige og nuværende Forfatning, og lad da hendes Sønner raabe høit af Glæde og synge med Fryd af Hjertet. Uagtet Zion nu er lille og ubetydelig, saa husk paa hvad Herren har sagt desangaaende: „Den Lille skal blive til Tusinde, og den Ringe til et stort Folk; jeg Herren, jeg vil lade det hasteligen komme i sin Tid. (22.) Hvo haver hørt Saadant? hvor haver set saadanne Ting? mon Jorden skal komme til at frembringe (Frugt) paa een Dag? eller et Folk fødes paa een Gang? thi saasnart som Zion fik Smerte, fødte hun sine Børn „ (66. 8.) Zion vil pludselig blive til en mægtig Nation; hendes Tilvært vil skee paa een Gang, og de vil gaa tilbage til deres ødelagte, ubeboede Stæder, som Hedningene har berøvet dem og deres forrige Besiddelser vil være for smaa for dem. Da skal følgende Esaiæ Ord opfyldes: „Dine øde og og forladte Stæder, og dit nedbrudte Land, sande igen, det skal nu blive for snævert for dine Indbyggere; og de som opslugede dig, skal blive langt borte. Dine Børn, som du var berøvet, (det er: som maatte flygte til Bjergene), skal endnu sige for dine Øren: Stedet er mig for trangt; giv mig Plads, at jeg maa bo hos dig. Og du skal sige i dit Hjerte: hvo haver avlet mig disse? eftersom jeg har mistet mine Børn og var eenlig, en Fange, og flyttet hid og did, og hvo haver opdraget disse? See jeg var efterladt alene; ja, jeg alene; hvor var da disse?" (49, 19—21.) Deres øde og forladte Steder, som ved Pøbelvold blev ranet fra dem, vil ikke være nok til at indeholde de Helliges store Tal, og derfor vil de udsprædes til alle Dele af Landet. Da skal en anden Spaadom af Esaias blive opfyldt: „Udvid dit Telts Sted, og lad dem udsprede dine Boligers Omhæng; spar ikke; strækt dine Snore langt ud, og befæst dine Nagler. Thi du skal bryde frem til Høire og til Venstre, og din Sæd skal arve Hedningene, og de skal besætte de øde Steder med Beboere." (54, 2, 3)

Hedningenes ødelagte Steder, som er bleven ødelagt ved de store og forfærdelige Krige imellem dem selv, vil i de Dage blive besatte og beboede af Zions Børn; thi „hendes Børn, som haver Manden," eller Hedningenes, som i de gamle Tider blev givt med Manden, istedetfor Israel, vil, for deres Ugudelighedes Skyld, blive meget formindsket i Tal, medens Den, som var øde, og som Herren for en føie Tid, tilsyneladende har forsaget, vil hurtigt blive til et mægtigt Folk. Ihvorvel Zion har været ufrugtbar, og en Fange, og vanket hid og did, foragtet, pinet og plaget, og udstødt indtil Bjergene, og Orkenerne, og hadet af hele Unionen, skal dog Esaiæ Ord vorde opfyldte og Zion skal synge og glemme sin Ungdoms Forsmædelse. „Syng, du Ufrugtsommelige, du, som ikke fødte! bryd ud i Frydesang; raab høit, du, som ikke var i Fødselsnød; thi hendes Børn, som var øde, er flere end hendes, der havde Manden, siger Herren." (54, 1.) Zions Børn vil altsaa i de Dage være flere i Tal end Nationen, som har fortrængt dem og traadt dem under deres Fødder.

Hør en anden Propheti: „Saa siger den Herre Gud: see jeg vil opløfte min Haand til Hedningene, og opreise mit Banner for Folket, og de skal bringe dine

Sønner i deres Arme, og dine Døttre skal bæres paa deres Skuldre. Og Konger skal være dine Fosterfædre, og deres Fyrstinder, skal være dine Ammer; de skal bøie sig for dig med Ansigtet mod Jorden, og opslikke dine Fødders Støv; og du skal vide, at jeg er HErren: thi de skal ei blive beskæmmet, som forventer mig. Mon Byttet skal tages fra den Vældige, eller den lovlige Fangne sættes fri? Ja, saa siger Herren: baade skal den Vældiges Fanger undkomme, og det en Tyran haver taget, tages fra ham igien; thi jeg, jeg vil trætte med dem, som trætter med dig, og jeg, jeg vil frelse dine Børn. Og jeg vil komme dem, som trænger dig, til at æde deres eget Kjød, og de skal blive drukne af deres eget Blod, som af sød Viin; og alt Kjød skal kjende, at jeg, HErren, er din Frelser og Igjenløser, den Mægtige i Jacob." (Es. 49, 22—26.)

Af denne Propheti vil man see, at Herren begynder sin Gjerning, at indsamle sit Folk, ved at opløfte sin Haand til Hedningerne og opreise et Banner for Folket. Dette Værk er allerede paabegyndt i denne Nation. Han har opløftet sin Haand til dem, ved at sende iblandt dem en stor Prophet, til at frembringe denne hellige Optegnelse — Mormons Bog — som „et Banner for Folket." Og Tiden er meget nær, da Hedningernes Konger og Dronninger vil hjælpe til at indsamle mange af Israels Afkom til Zion paa dette Land, medens de af Judæ Huus vil fly til deres eget Land, til Jerusalem, hvor de vil komme til at lide mange Trængsler og store Revselser for deres Vantro paa den sande Messias; men de Troende af de andre Stammer vil vandre til Zion i Amerika, hvor de skal imodtage deres gamle Arvelodder.

De amerikanske Indianere, som er en Levning af Israel, vil samles til Zion thi de vil tro paa deres Forfædres Historie, som indeholdes i Mormons Bog. De vil omvende dem fra alle deres Synder og blive til en retfærdig Green af Israels Huus: og denne Gjerning vil blive hurtigt udført iblandt dem, og vil saaledes ligne en Nations Fødsel paa en Dag; og alle de Forjettelser, som Herren har gjort til Israel og til de sidste Dages Zion, vil vorde opfyldt paa disse Levninger af Israel i Amerika; da derimod deres Fjender, som har fortrængt dem, vil komme til at æde deres eget Kjød og blive drukne af deres eget Blod som af sød Viin; og alt Kjød fra een Ende af Jorden til den anden, skal kjende og forstaa, at det er Herren som har fornedret de Stolte og de Hoffærdige af dette Folk, og ophøiet de Overblevne af Israel i Landet. Da skal Zion vorde iklædt sin smukke Dragt og udrustet med Styrke; hendes Hals's Baand skal blive brudt, og hun skal være fri; hendes Banner skal blive løftet høit op til at byde Nationerne velkommen; hendes Lys skal være som Solen til at oplyse Verden: hendes Tabernakler skal være den Allerhøiestes Bolig; hendes Boliger skal omgives med Glorie: en Sky om Dagen og en Ild om Natten skal være hendes Beskjermelse; hendes Mure skal kaldes Salighed og hendes Porte Lov.

(Sluttes.)

Skandinaviens Stjerne.

Den 15de Juni.

Det er os en stor Fornøielse at forelægge de Hellige disse to Stykker om gamle og sidste Dages Zion, troende at de vil læse dem med Interesse, eftersom

Gjenstanden er saa udførlig behandlet. De gamle Hellige interesserede sig for denne Gjenstand; de forstod sig derpaa; de skrev derom, og profeterede derom. Den har fremkaldt Udtalelser af Profeter og Psalmisten David, hvori de udsøer Velsignelser over den, og David siger: "De skal beskjæmmes og vende tilbage, alle som hader Zion." Det var med et profetisk Øie at de saae Zions Herlighed og Skjønhed og at Guds Lov derfra skulde udgaa, og at hun vilde blive til en Rædsel for de ugudelige Nationer, som skulde omgive hende. Betragt den Visshed, hvormed de gamle Profeter have talet om denne Gjenstand; visselig, de maa have havt Tillid til Gud og hans Forjættelser, og de kunde vel have det, thi, saa siger Hærskarernes Herre: "Jeg haver været nidkjer over Zion med stor Nidkjerhed ja, jeg haver med stor Grumhed været nidkjer over den." (Zach. 8, 2.) Naar som Herren er naadig imod Zion og vil udføre sine Beslutninger, hvo tør da imodstaae; thi sandelig, ingen Haand, som opløftes imod hende, vil lykkes, medens paa den anden Side de, der er med hende, vil vorde velsignet.

Den samme Aand, som begeistrede de Hellige i forrige Tider til at tragte efter Zion med alle dens Velsignelser, og at arbeide og være villig til at udholde Alt for at opnaae dem, den samme Aand begeistre ogsaa de Sidste Dages Hellige; thi saasnart som de har adlydt Evangeliet og annammer en Deel af Guds Aand, saa at de begynder at forstaae sig lidt paa Zions Velsignelser, saa bliver de saare begierlige efter at forsamle sig til det bestikkede Sted, saa de kan faae Deel i dets Velsignelser. Nu, dette er ganske rigtig; saaledes vil alle føle, om de er i Besiddelse af Guds Aand og har deres Forfædres Saliggjørelse bestandig for Øie; derfor er det Enhvers Pligt at begive sig til Zion saasnart som Omstændighederne vil tilstede det; men dog ikke at forsømme eders Pligt mod eders Medmennesker og det Værk I har forpligtet eder til. Betænk et Øieblik, hvorledes I kom i Besiddelse af Sandheden, og hvo der har opoffret Hustru og Børn, Huus og Jord, Venner og Frender, Tid og Midler, for at bringe Evangeliet til eders egne Døre og da spørg eder selv, om I er villig til at gjøre ligesaa. Haver I enhver især gjort eders Pligt mod de Guds Tjenere, der bestandigen arbeider for eders og eders Næstes Gavn; er I villig til at efterleve den gyldne Regel, saa handler, som I ønsker at behandles.

Vi gjør ikke disse Bemærkninger fordi vi troer at I mangler denne Aand. Vi frygter snarere, at eders Længsel er for stor, saa at I vil forglemme eders Pligter derhjemme. Vi har havt Anledning til at tro, at selv de, der præsiderer over Conferenzer, og andre Veldste, som vi særdeles behøver, vilde gierne reise, kunde de blot faae Forlov dertil; og de er ikke til at dadle, vi vilde gjøre det samme; men at reise uden Forlov vilde være imod Reglerne i Guds Kirke og Rige. Det vilde være ligesom at lade Faarene uden Hyrde. Missionen er endnu ung: der har ikkun været Tid for meget saa at samle Erfarenhed til at kunne præsidere, og Guds Riges Velfærd fordrer at de skal arbeide i Viingaarden indtil dem tillades at reise. Derfor opfylder eders høie og hellige Kald, og i sin rette Tid vil eders Pladser blive besatte med Andre, saa at I kan drage op til Zion med mange Neg, som Lønnen for eders Arbeide, hvilket vil gjøre eders Hjerter glade og være en evigvarende Glæde paa eders Hoveder.

Udenlandske Efterretninger. — I Deseret News af 16de Marts underrettes vi om Broder Willard Richards' Død en Raadgiver til Præsident Young. Han har tjent længe og tro, og har gaaet Meget igjennem, og hundrede Tusinder vil sørge over hans Bortgang. Til videre Underretning indrykker vi følgende:

Vor elskelige Broder Willard Richards' Død.

Det bliver vor Pligt at kundgjøre for Menigheden og for Publikum, at Willard Richards er død. Han døde af Vattersot, paa sin Bopæl, om Morgenen den 11te dennes, Kl. 9, 23 Min. Den sidste Gang han forlod sit Huus var for at udrette sine offentlige Pligter som Præsident for den lovgivende Forsamling, den sidste Dag dette Raad var forsamlet. Han havde ofte følt, og yttret for nogle af sine Venner, en tydelig Anelse om hans tilstundende Forandring. I sin sidste Anstrængelse for at gaa nogle faa Skridt til Lovgivningens Forsamlingssline, sagde han til Een, som stod hos: „Jeg vil gaa og gjøre denne sidste Pligt, om jeg end, ligesom John Q. Adams, dør i Bestræbelsen." Men han tilføiede til samme Tid: „Ingen kjender hvor meget mine legemlige Lidelser er tiltaget." Fra den Dag af, den 20de Januar 1854, forlod han ikke sit Huus mere. I sin Afskedstale til Lovgivningsforsamlingen yttrede han sig saaledes: „Døden stirrer mig i Ansigtet, venlende sit Rov." Den Apoplexi, som havde fulgt ham for at gjøre Bytte af denne ædle Sandhedens Forfægter, lige siden han begyndte at ransage Mormons Bog og de sidste Dages Helliges Evangelium, fuldendte tilsidst i Forening med Vattersoten hans dødelige Løbebane, i Nærværelse af en talrig og hjerlig Familie og Vennekreds, hvis Sorg tages Deel i af Jesu Christi Menighed, ei alene i Utah Territorium, men iblandt alle de Nationer, hvor de Hellige udfolder Sandhedens Banner.

Følgende Udtog af Church History vil vise naar og hvor han er født, samt hans altid aarvaagne og utrættelige Iver for at udfinde evangelisk Sandhed, som og hvad Tid han blev optaget i Samfundet ved Daab osv. Pag. 673:

Den 31te December, ved Solens Nedgang, blev Doktor W. Richards døbt i Kirtland, under Præsident B. Youngs Hænder, i Overværelse af H. C. Kimball og andre, som havde brugt Eftermiddagen til at borthugge Isen og berede til Daaben. Doktor Richards var født i Hopkinstown i Middlesex County i Massachusetts (N. Am.) den 24de Juni 1804; og paa Grund af den religiøse Opdragelse han havde nydt af sine Forældre (Joseph og Rhoda Richards), var han imodtagelig for religiøse Indtryk fra sin tidligste Alder, uagtet han i sin udvortes Adfærd var uagtsom og ligegyldig. Da han var 10 Aar gammel, flyttede hans Forældre til Richmond i samme Stat (Mass.), hvor han saae flere selterisse „Opvækkelser," og forlangte at optages i de derværende Congregationa-

listers Samfund, da han var 17 Aar, efter forud at have gjennemgaaet den strænge Prøve paa Overbevisning og Omvendelse, som er Skik hos denne Sekt, og bragtes til at tro, at han havde begaaet den utilgivelige Synd; men at dette Samfund, aldeles nægtede ham Optagelse, gjorde at han endmere beflittede sig paa at komme til Kundskab om Religionens Grundsætninger, og da blev overbeviist om, at Sekterne alle vare forkeert og at Gud havde ingen Kirke paa Jorden, men at han vilde snart have en Kirke, hvis Troesartikler vilde være Sandheden, hele Sandheden og fra den Tid af holdt han sig fri af sekterisk Indflydelse, og erklærede frimodigen sin Tro for enhver, som ønskede at lære hans Anskuelser, indtil Sommeren 1835, da han i Nærheden af Boston praktiserede Lægekunsten og tilfældigviis, eller efter Guds Styrelse, traf paa en Mormons Bog, som Præsident B. Young havde efterladt hos sin Fætter Lucius Parker i Southborogh, hvilken var det Første han havde seet eller hørt om de sidste Dages Hellige, undtagen de skamløse Rygter i de offentlige Blade, hvilke ikke beløb sig til mere end, "at en Dreng ved Navn Jo Smith, et Sted ude i Vesten havde fundet en Guldbibel." Han aabnede Bogen ligegyldigt og ganske uvidende om dens Bestemmelse eller dens Indhold og førend han havde læst en halv Side sagde han: „Gud eller Djævelen har havt Haand i den Bog, for noget Menneske har aldrig skrevet den;" han læste den to Gange igjennem i omtrent ti Dage, og saa var hans Overbevisning om Sandheden, saa fast, at han strax begyndte at opgjøre sine Regnskaber, sælge sin Medizin, og fri sig fra alle Hindringer, saa at han kunde reise til Kirtland, 700 engelske Mile mod Vesten, det nærmeste Sted han kunde høre om, hvor der var Hellige, og alvorligt randsage Værket, troende for vist, at om Læren var sand, saa havde Gud en større Gjerning for ham at gjøre, end at sælge Piller; men aldrig saasnart havde han begyndt paa at berede sig, førend han blev slagen med Apoplexi, hvorved han leed svarligen og hindredes i at udføre sin Beslutning indtil October 1836, da han kom til Kirtland tilligemed sin Broder, (Doktor Levi Richards, som betiente ham som Læge) hvor han blev høist venligt og gjestfrit imodtaget og underholdt af sin Fætter, Præsident B. Young, hos hvem han blev og ransagede Værket uafladelig og utrættelig indtil sin Daabsdag.

Den brændende Kjerlighed til Sandheden og betragtende Begreb om Samme, der drev ham til at ransage det evige Evangeliums Fordringer i Begyndelsen, tiltog med hans Aar, og blev mere og mere kjendelige ved hans urokkelige og uforfærdede Lydighed i de mest nødsvangre og besværlige Tider i Kirkens Historie sidenester.

I Besiddelse af et sagtmodigt og jævnt Gemyt, og dog noget tilbageholden og af Naturen tvivlagtig om hans egen fortrinlige Dygtighed, naar Evighedens Aabenbaringer til hans Forbauselse afslørede hans Forstand og oplyste det Dække, der længe havde hængt over Jor-

dens Beboere, haver denne Tvivlagtighed maaskee været Aarsag til at den tidligere Part af hans Tjeneste har været agtet altfor ringe. Gjenskinnet af saadant Lys og Kundskab paa hans Sind, fremstillede med ufeilbarlige Bogstaver alle de Menneskers fordærvede Tilstand og store Uvidenhed, der fattes Lyset af direkt Aabenbaring, for ham; og saa dybt følte han sin egen Visdoms Daarlighed, at han sagde han ofte tænkte sig tilbagefat til sin Barndom igjen, hvor han maatte lære at aflæge hvad han før havde underkastet sig og begynde paa frisk og aldeles paany paa Livets og Saligheds Videnskab.

Efter at have været nøie kjendt med Lægevidenskaben, og havde nøie iagttaget de Geistliges Færd, og gjort god Fremgang i Videnskaberne i Almindelighed, saa blev den Forandring, som spredte sig over hans forrige Dygtigheder og bragte ham ned for Aabenbarings Altar, en virkelig ny Fødsel, hvilke siden viste sig i hans Person i hele hans paafølgende Liv. Ved store og sjeldne Leiligheder fremkom hans mesterlige Kræfter ligesom veløvede og usynlige Tropper, der kjendte deres Plads og deres Fortrin til at handle i Forsvar for Sandheden.

En saadan Mand, saa lærvillig, saa ydmyg, og med saamange naturlige Gaver, hvilke han altid af sin gandske Sjæl opoffrede Guds Riges Opbyggelse, kunde ikke undgaa den hensovede, bedengangne Propheis Opmærksomhed og Agtelse. Han var en fortrolig Ven og nær Medstrider til Joseph. Han var i det samme Fængsel tilligemed de to Profeter, da de faldt som Martyrer, under en Kugleregn; og en Draabe af hans Blod blandede sig med deres ved denne erindringsværdige Begivenhed. Hans Brødres Blod, som flød rundt omkring ham, og hans fælles Overlevers, Ældste John Taylors, mishandlede Legeme, samt det græsselige Skue af de malede og væbnede Mordere, fandt i Doktor Willards Richards, ved den Leilighed, en tilstedeværende Hæthed af Præstedom — af Aandsnærværelse — af Hurtighed og Skarpsindighed, og af Mod til at handle, som aldrig vil blive forglemt. Under denne Catastrophe, Josephs og Hyrums Død, og den Forlegenhed, som Kirken pludselig sattes i, følte Doktor Richards den Byrde, at bestyre Kirkens Anliggender i Hancock County, ifølge de tolv Apostlers Fraværelse. Skjønt staaende midt iblandt den morderiske Pøbelhob i Carthage, med sine myrdede Venners mishandlede Legemer, samt Ældste Taylor i sin Vareiægt, saa beviser dog hans Breve og Raad fra den Tid, en høi Grad af Selvstændighed og Dømmekraft. Hans Dueligheder kom lykkeligviis tilpas ved slig en Leilighed.

Om Foraaret 1848 blev han eenstemmigen valgt af hele Kirken til anden Raadgiver til den øverste Præsident. Elleve Aar forud blev han efter Aabenbaring ved Propheten Joseph udvalgt til at være een af de tolv Apostler, og blev ordineret dertil i Preston i England, medens han var paa en Mission til det Land.

Om Foraaret 1847 tog han Plads i det erindringsværdige Pionercorps, under Præsident Young, hvilket først udpegede en Landevei for de udvandrende Hellige til den store Saltsø. Han underkastede sig den Møie og de Ubeqvemmeligheder, der fulgte med dette driftige Foretagende tilfælles med sine Reisefæller.

Som civil Embedsmand gjorde han Tjeneste som Sekretær for Gouvernøren over Staten Deseret, og gjorde den største Deel af Forretningerne som Sekretær for Territoriet Utah, efter dets Organisation som et Territorium, og præsiderede over den lovgivende Forsamlings Raad i omtrent den samme Tid.

Han var ogsaa Postmester for Store Saltsø Stad indtil hans Død, og nød Generalpostdirektørens fulde Tillid, som agtede hans Dommetrant høit, angaaende Postvæsnets Ordning hellig gjennem Bjerglandsterritorierne. Han var et virksomt Medlem af migrationsfondscompagniet, hvis Pligter anrører mange Tusindes Interesse og Indsamling.

Som Medlem af det øverste Præsidentskab prydede han sit Kald til sin Dødsdag, — idet han altid udbredte Lys og Trøst i sin Virkekreds til de mange Tusinde som han tjente.

Hans Pen kan meddrette kaldes „en Hurtigskrivers," og endskjøndt han længe var plaget med en smertelig Sygdom, der med Magt blev kastet tilbage i sine Anfald saa længe, saa havde han dog Tro til at stride imod, fordi han gjerne vilde staa sine Foresatte bi; thi dem havde han altid sine Øine henvendte paa, at gjøre Godt, ligesom en Tjener har sine Øine henvendte paa sin Herre; og igjennem sin Pen ønskede han gjerne at udsende Straaler af Lys og Sandhed til de allerfjerneste Hjørner af den bebodde Jord.

Han var Udgiver og Eier af Bladet „Deseret News." For ham er dets Spalter nu klædt i Sorg. Den Pen, der hidtil har beskrevet dets Sider, er faldet ud af den færdige Haand. Han hensov tilsidst uden nogen Pinsel eller synbar Bevidsthed om Smerte.

De mange Embeder han beklædte da han døde, vidner om den Tillid Menigheden skjænkede hans store Dueligheder og adskillige Egenskaber. Han var ogsaa første Historieskriver for hele Kirken, samt Kirke-Registrator; til hvilke Embeder han var ypperligt begavet. Han nedskrev Tildragelser, Tider, Omstændigheder og Tilfælde med en sjelden Nøiagtighed i Bedømmelse og stor Skarpsyn i Indkommelse.

Men han er borte. En Støtte i Kirken er flyttet fra sit dødelige laante Huus, og en stor Mand i Israel er borte! Den store Skytte er bleven tilladt at udvælge sig et udmærket Rov! Hans talrige og sørgende, bersvede Familie burde ikke savne den talemelige Mængdes Velsignelser, som skjønnede den hedengangne Willards store Værd. Men Ham, som ikke lader en Spurv falde til Jorden uden sit Vidende, han har seet Alt; og har virket Alt efter sin egen Villies Raad. Mange be-

tegnende Omstændigheder minder os om, at han vil lade sin Gjerning skee hasteltgen i Retfærdighed. Lader os derfor, Brødre, paaskjønne det Præsidentskab som er os efterladt formedelst Guds store Naade, og staa dem bi indtil Enden, og altid have vort Sind omgjordet og være alvorlige, vidende at Enden nærmer sig.

Orson Spencer.

Den 12te Marts 1854 om Eftermiddagen Kl. 2 blev Præsident W. Richards begravet. Han døde den 11te om Formiddagen Kl. 9, 23 Min. efter nogen Tids Sygelee. Præsident Young var upasselig og Veiret koldt og vaadt, hvorfor han var ikke tilstede. Præsident Kimball og de Tolv førte vor hedengangne Broders Levninger til Graven, efter Bøn af Ældste G. A. Smith.

For at faa Plads til denne Efterretning har vi været nødt til at afbryde Artiklen „Zion i de sidste Dage," og vil slutte den i næste Nr.

Indbetalt til Contoiret siden den 1ste Juni.

A. P. Trane	25	Rvd.	Mk. Sk.
N. Sørensen	12	—	— —
H. P. Smith	55	—	— —
J. A. Wippert	30	—	— —
J. P. Folkmann	15	—	— —
P. Brodersson	20	—	— —
P. C. Jensen	50	—	— —
H. Hansen	1	—	3 — 11 —
J. Madsen	1	—	3 — 8 —
A. Grønbeck	9	—	— —
L. A. Schouby	2	—	5 — 8 —
Summa	222	—	— 11 —

Indhold.

	Side.		Side.
Enocks Zion	274	Redactionens Bemærkninger	282.
Zion i de sidste Dage	277	Willards Richards Død	284.

„Skandinaviens Stjerne" udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned, og faaes paa Contoret i Gothersgade Nr. 29, 3die Sal og paa alle kongl. Postcontorer.

Udgivet og forlagt af J. Van Cott.
Trykt hos F. E. Bording.

SkandinaviensStjerne.

Organ for de Sidste Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

3. Aarg. Nr. 19. Den 1. Juli 1854. Priis: 6 ß pr. Expl.

De Helliges Opstandelse.

Af O. Pratt. — Oversat af A. Weihe.

Iblandt alle de Velsignelser Gud har forjættet det faldne Menneske, er der ingen større end den Velsignelse at Legemet opstaaer til evigt Liv og Lykksalighed. Det Liv som vi nu glæder os ved, skjøndt blandet med Sorg og Uro, er dog ønskeligt, og Mennesket eftertragter det med den største Iver. Naar Døden stirrer ham i Ansigtet, vilde han gjerne afstaa Throner og Kongeriger, Huse og Lande og alle sine Besiddelser, dersom han blot kunde udfries fra dette frygtelige Uhyres Kløer. Man har udsøgt og foreskrevet mange Lægemidler, ikke for at gjenløse Mennesket fra Døden, men for at beskjolde og beskytte ham nogle faa Aar længere fra denne forfærdelige Fjende. Men Ingen har været istand til at opdage et Lægemiddel der vil gjøre Mennesket udødeligt. Alle overfaldes, tidligere eller senere, af den grimme Tyran, og kastes ned i Støvet. Led efter Led falder under den vældige Erobrer! O, hvor sørgelig maa ikke Tanken være om en aldrig endende Søvn i Graven! Døden maa isandhed være bitter for dem, som ingen Kundskab har om Opstandelsen — som nedlægger deres Legemer uden den mindste Idee om at modtage dem igjen; og dog, mange Hundrede Millioner har gaaet bort uden det mindste Haab om en tilkommende Opstandelse — som troer at de skilles fra deres Legemer for bestandig.

Kunde Mennesket fuldelig overbeviises om, at hans Legeme vilde atter opreises fra Graven, og at han vilde leve og bevæge sig og virke ligesom han gjør nu, og have de samme Nydelser som nu, han vilde betragte det som en Velsignelse langt større end jordiske Rigdomme eller Æresbevisninger; og var han vis paa at saadan Velsignelse kunde opnaaes, der vilde intet Offer være for stort for ham at gjøre for at sikkre sig Udødelighed i en Verden som ikke kunde yde ham større Lykksalighed end den nærværende. Dersom vi da, i en Verden som denne, hvor Bryderier møder os paa alle Sider, dog glæder os ved Livet, og saa alvorligen klamrer os fast til det, hvor stor vilde ikke vor Glæde være, om vi var forsikkrede om en Opstandelse til et evigt Liv med den fuldkomneste Lykksalighed? hvorhen ingen Uro eller Sorger kunne nogensinde komme? hvor Døden kunde ikke mere indtræde? Hvilke Tidender kunde Sjælen mere glæde sig over end disse?

Guds Ord har paa det Bestemteste forsikkret Indvaanerne i denne faldne Verden — at deres Legemer skal alle leve igjen — at de skal kal kaldes frem fra Støvet og omorganiseres, og at de samme Aander som engang boede i dem skal besjæle dem igjen.

Denne Legemets Igjenløsning er ikke indskrænket til Dødeligheden —, Legemet er ikke blot igjenløst fra Graven til et dødeligt Liv, underkastet en anden Opløsning, men det er gjenløst til Udødelighed — Aanden værende gjenforenet med Legemet for aldrig mere at adskilles.

Legemets Opstandelse fra Støvet vil iværksættes ved Guds Ord og Kraft. Guds Aand som boer i Elementerne, vil paa hans Befaling bringe dem tilsammen, og nedlægge hver Smaadeel i sin passende Stilling saaledes at der dannes et fuldkomment Tabernakel. De Vanskabninger der existerer i de dødelige Legemer, vil ikke sees i vore opstandne Legemer; men alle de der regnes værdige til at annamme et celestialt Legeme, vil sees i Jesu forherliaede Legems Billede og Lignelse; og hans Legeme er i hans Faders Persons udtrykkelige Billede. Paulus siger idet han taler om Opstandelsen, at Jesus "skal forvandle vort Fornedrelses-Legeme til at vorde ligedannet med hans Herligheds-Legeme." (Phil. 3, 21). Uagtet vi skal dannes lige med hans Legeme, vil der dog være en Forskjellighed af Ansigtstræk og Størrelse, hvorved den ene vil skjelnes fra den anden, ligesom i dette Liv. Ligheden vil være i de almindelige Yderlinier — i Organisationens Fuldkommenhed — i den skjønne Sammenpasøen af de forskjellige Dele — i det Heles fuldkomne Symmetri — og i den Reenhed, Udødelighed og Glorie hvormed det fyldes og omringes. I alle disse Henseender vil der være en fuldkommen Lighed. Men naar Personernes Størrelse sammenlignes, vil der være en stor Forskjellighed, fra de smaa Børns Tabernakler lige op igjennem alle Grader til dem af kæmpemæssig Størrelse. Endskjøndt der vil være en uendelig Forskjellighed i Ansigtstræk, vil dog alle see lige herlige og skjønne ud; Skjønheden værende Resultatet af den Aands Fuldkommenhed og Herlighed som boer i Tabernaklet. Der vil udentvivl være skjelnende Charakteertræk med Hensyn til den Alder der er opnaaet førend Opløsningen. Denne Adskillelse vil sandsynligviis tilkjendegives, i en ringe Grad, i Ansigtet og i Haarets Farve, og i den Forskjel i Størrelse der er imellem Barnet og den graahaarede Mand. I alle Guds Værker seer vi en Lighed iblandt Classer, men en Forskjellighed iblandt Individerne, der høre til hver Classe. Alle vort Systems Planeter ligner hinanden meer eller mindre i Form; men i Størrelse og i mange andre Henseender er der en stor Forskjellighed. I enhver Slags Dyr og Planter, er der mange Ligheder i de almindelige Yderlinier, og mangen særegen Forskjel betegner Individerne af hver Classe. Saaledes i Opstandelsen: der vil være adskillige Classer af opstandne Legemer, somme celestiale, somme terrestriale, somme telestiale, og somme Fortabelsens Børn. Enhver af disse Classer vil afvige fra de andre ved fremragende og udmærkende Skjeletegn; dog i hver især, betragtet for sig selv, vil der findes mange Ligheder saavelsom Uligheder. Der vil være nogen fysisk Eiendommelighed, hvorved hvert Individ i enhver Classe kan skjelnes fra alle de andre.

Vil de selvsamme Materialier hvoraf det dødelige Legeme bestaar blive reorganiserede i det opstandne Legeme? — Der vil vorde fremført en tilstrækkelig Mængde af disse Materialier for at kunne bygge

et fuldstændigt Tabernakel for Aanden. Men man maa ikke vente at enhver Smule, som nogensinde har udgjort en væsentlig Deel af det døde Legeme, vil opstaa og indgaa i det udødelige Legeme. Mange Personer taber, formedelst stræng Sygdom, fra 50 til 100 Pund Kjød i Løbet af nogle faa Maaneder; og efter at komme sig igjen, skeer det ofte, i Løbet af eet eller to Aar, at de faaer saa meget Kjød igjen, som de have tabt. Og i Løbet af et langt Liv, de kan maaskee, ved successive Mellemrum af Helbred og Sygdom vinde og tabe fra 1000 til 1500 Pund Kjød. Nu vel, det vilde være aldeles urimeligt at antage at disse 1000 til 1500 Pund Kjød vilde altsammen være i det opstandne Legeme. Den samme Ræsoneren vil passe til Benene saavelsom Kjødet, thi der uddrages maaskee smaa Beenstykker fra Systemet, og, ved at deponere ny Materie, vil der dannes nye Been, eller rettere: Dele af Been, og i Løbet af et langt Liv, der kunde mange Pund Been udtrækkes i smaa Stykker fra det menneskelige System i successive Mellemrum, og mange Pund nyt Been dannes til at udfylde det gamles Plads. Fremdeles, Børn taber deres Tænder og andre vorer i deres Sted. Nu, vi kan ikke antage at i Opstandelsen, de gamle og nye Tænder, og de gamle og ny Been vil alle opreises og indtræde i det udødelige Legemes Sammensætning. Mange Personer afskær over en Tiendedeel Tomme om Ugen af deres Skjæg, hvilket i Løbet af et Aar vil beløbe sig til meer end fem Tommer, og i Løbet af 60 Aar, vil beløbe sig til meer end 25 Fod. Og de den beskjærer Enderne af deres Finger- og Taa-Negle, vil finde i Løbet af 60 eller 80 Aar, at de har virkeligen afskaaren fra hver Finger og Taa, 6 til 8 Fod Negl. Dersom da alle de gamle Materialier af det menneskelige System skulde opstaa, vi vilde faa et Skjæg og Haar fra 25 til 30 Fod langt, og Neglene 6 eller 8 Fod lange; med 2 Sæt af Tænder, og med 1000 eller 1500 Pund Kjød og Been. Saadan en Formodning vilde være latterlig. Vi nødes derfor til at tro, at i Opstandelsen, hvert udødeligt Legeme ikkun tager den Quantitet af de gamle Materialier som er rigelig tilstrækkelig til at danne et smukt og fuldkomment Tabernakel for Aanden.

Mange Videnskabsmænd er af den Mening, at vore Legemer omskiftes bestandig og gradviis saalænge vi lever, at i en 7 til 10 Aars Tid vort hele Legeme undergaaer en fuldstændig Omskiftelse, idet nemlig de gamle Bestanddele er kastede bort, og nye er traadt i deres Sted, og at Aarsagen hvorfor mange gamle Ar vedbliver igjennem et langt Liv er, fordi de nye Dele i den gradvise Omverling indtage de gamles Stilling, saa at Arrets Skikkelse nødvendigviis vedvarer flere Aar efter at de gamle Bestanddele er borte. Man paastaaer at denne Lærdom stadfæstes ved mange upaatvivlelige og urokkelige Vidnesbyrd. Dersom vi skulde indrømme denne Idee at være correct, vilde det endvidere bevise, at ikke alle Materialerne af det dødelige Legeme komme frem i Opstandelsen; thi en gammel Mand hvis Vægt har været en 200 Pund det meste af hans Dage, og som har gjennemgaaet ti hele Omskiftelser af sit Systems Materialier, vi de have havt i Løbet af sit Liv, omtrent 20 Centner af Kjød og Been som efterhaanden er indlagt og bortkastet, og i Opstandelsen vilde der ikke behoves over en Tiendedeel af disse Materialier for at construere det udødelige Legeme. Hvadenten vi da indrømme Ideen om en bestandig og gradviis Omskiftelse, eller pludselige Omskiftelser, frembragte ved successive Mel-

lemrum af Sygdom og Helbred, saa ledes vi til den samme Slutning, at ikkun en Deel af de gamle Materialier af det dødelige Legeme vil indtræde i Sammensætningen af det udødelige.

Somme har negtet Opstandelsens Mulighed, paa Grund af, at iblandt Menneske-Ædere, hvor de har den bestandige Vane at fortære Menneskekjød, et Menneskelegeme dannes for en stor Deel udaf mange andres uundværlige Dele. Og fordi de samme Smaadele i successive Perioder har existeret i Sneše af Individer, og udgjort Dele af det ene Tabernakel efter det andet, mener de at ethvert Individ har lige Krav paa de samme eensartede Smaadele. Og eftersom de samme Smaadele i Opstandelsen kun kan organiseres i et Legeme paa samme Tid, paastaaer de, at alle de andre som har lige Krav paa det samme, vilde mangle de nødvendige Materialier, og kunde følgelig ikke opstaa. Dersom i dette Argument Forudsætningerne indrømmes, vilde Slutningerne være rigtige. Men Forudsætningerne er falske: thi alt Kjød var oprindelig dannet af Jord- og Plante-Stof; og endskjøndt Menneskeædere og kjødfortærende Dyr voxe og tiltage baade i Størrelse og Vægt, idet de leve af Kjød, saa vil dog det selvsamme Kjød, naar man følger det tilbage successive igjennem de fortærede Dyr, befindes at have sin Oprindelse fra urteædende Dyr, hvis Kjød er heelt sammensat af Jord- og Plantesubstanzer. Nu, det Beløb af Plantesubstanzer som forvandles til Kjød, er ikke blot lige med, men langt større end det Beløb af Dyrsubstanzer som forvandles til Kjødet i andre Dyr. Dette er sienspnligt af den bestandige Omskiftelse, hvilken Legemerne af alle Dyr er underkastede formedelst Bortskaffelsen af gamle Smaadele, og Indsættelsen af ny, som der tilsiendegives ved en Aftagelse og Tiltagelse af Kjød, efter Fødens Knaphed og Overflødighed. Naar vi betragter hele Dyreriget, saa er intet sikkrere end at Kjødet, der dannes ved at fortære andet Kjød, kan i Vægt aldrig overgaa det Kjød der dannes af Planter og Jordmaterie; isandhed, det vilde være absolut umuligt for hiint nogensinde at overgaae dette. Og naar vi betragter Appetitens Fordringer, og at ethvert Dyr, i Løbet af ganske faa Aar, fordrer mange Gange dets egen Vægt i Føde, saa beviser dette aldeles uimodsigeligen at det Kjød der dannes af Urter og Planter, maa mange Gange langt overgaa dets egen Vægt der dannes ved at fortære Kjød; thi var det ikke saaledes, saa vilde hiint i ganske faa Maaneder fortæres af dette, og Jorden vilde hastigen være blottet for Mennesker og Dyr.

Dersom altsaa det Beløb af Kjød som dannes directe af Plantesubstanzer, overgaaer saare meget alle andre Slags Kjød, da beviser det den Kjendsgjerning at i Opstandelsen de urteædende og kjødfortærende Stammer allesammen baade tilands og tilvands, indbefattende Fisk, Fugle, Dyr og Mennesker, kunde opreises fra Støvet med udødelige Legemer, construerede af de samme ligeartede Smaadele, eller snarere en tilstrækkelig Quantitet af dem, som engang existerede i Form af dødeligt Kjød; og endnu vilde der være en umaadelig Mængde af Kjød tilovers, hidrørende fra de bestandige Forandringer eller Omskiftelser som alt dødeligt Kjød er underkastet.

(Fortsættes.)

Zion i de sidste Dage.

(Sluttet.)

Ulykker skal ikke mere høres i Landet, hverken Ødelæggelse eller Fordærvelse inden hendes Grændser. Da skal Amerika kaldes Herrens Land, den Allerhøiestes Tabernaklers hellige Sted: da skal Herrens Frygt være over alle Nationer, over deres Konger, og deres Prindser, og deres Adelsmænd, og deres Øverster, og alle Slægter og Tungemaal skal see Herrens Salighed og skue hans Herlighed, og underkaste sig hans Lov; thi hele Jorden skal være fuld af hans Herlighed, og Gud vil selv være midt iblandt sit Folk og regiere over alt Kjød.

Men, hvilken Sorrig — hvilken Jammer — hvilken Veeklage vil der ikke blive hørt paa Jorden førend den Dag kommer! Det ene Folk skal styrte sig med Grumhed over det andet — Throner skal ölive omstyrtet — Kongedømmer bortrydet, og Jorden besudlet med Blod. Alle Folk under Himlen vil have Ufred, undtagen Zion. Zions Stad vil være det eneste Tilflugtssted. Der skal være Ly mod de rasende Storme, og Uveir, og Hvirvelvinde, som vil forurolige Menneskene og kaste dem hid og did paa de oprørte Bølger. Der skal de Retfærdige finde Sikkerhed og bo trygt i de fredelige Boliger, og Ingen skal gjøre dem Fortræd eller forfærde dem. O gid dog Folket vilde aabne deres Øine og see Tidernes Tegn! thi dersom de ikke vil tage imod Varsel, maa de omkomme! Men de vandre blindt hen, og giver ingen Agt paa de hellige Propheters Spaadomme, ei heller paa den Herres Røst, som saa kjærligt kalder ad dem; eiheller paa hans Tjeneres Røst, som arbeider Dag og Nat paa at frelse dem fra de tilstundende Ulykker! Barmhjertighedsrøsten falder ubemærket i deres Øren, eller den taber sig aldeles i det store Babylons forvirrende Tummel! Med Glæde vilde vi opvække dem til Bevidsthed om den Fare, som truer dem; men Dodsens Søvn har taget stærkt fat paa dem og de er beredt til Slagtning og til Slagtningen vil de gaa.

Lad de Hellige læse Prophetierne med Flid, og da betragte Tidernes Tegn, saa vil de see Haandskriften om Ødelæggelse skreven med store og tydelige Bogstaver paa alle Store-Babylons Throner, Riger og Nationer. Hør da, I Hellige, den stærke Røst fra Himlen, sigende: "Kom ud fra hende, o mit Folk, at I ikke skal deeltage i hendes Synder og rammes af hendes Plager; thi hendes Synder er naaet indtil Himlen og Gud har ihukommet hendes Misgierninger." Derfor fly I, og kom ud af hendes Midte! Vier ikke; tøver ikke at ikke medens I noler stor Nød og hastige Ulykker skal komme paa eder. Vi taler med særdeles Hensyn til de Hellige i de Forenede Stater. Fordærveren er sendt ud at ødelægge og fordærve, og hans Mission gjælder til Babylons Nationer, og han vil ikke vende tilbage eller høre op førend han har fuldendt.

NB. Ellevte almindelige Epistel udkommer i næste Nr.

Skandinaviens Stjerne.

Den 1ste Juli.

„Sandhed vil seire." Vi har nylig faaet et lille Skrift i vore Hænder betitlet „Nyt Bidrag til Oplysning om Mormonerne"; meddeelt af Dr. H. C. Rørdam. Vi skulde ikke nedlade os til at tage Notize af det, var det ikke for de ligefremme aabenbare Usandheder som det indeholder, hvilke synes at være lavede i den Hensigt at skade et uskyldigt Folk og muligviis paaføre det Forfølgelse; dog venter vi ingen slemme Følger af Skriftet forsaavidt som det kommer til dem der er rettænkende og besindige, thi de vil kunne see Forfatterens Urimelighed, som og den Aand han er dreven af.

Først omtaler han, „at der stedse har været ymtet om, at Levnets Renhed var tvivlsom hos dette Parti, især hos dets Ledere," og siger at „amerikanske Aviser paastode, at den nye Prophet Josephs Smith og Partiets fornemste Ledere førte et ukydsk Levnet," og at der „opstod Vidner imod Joseph Smith, som godtgjorde, at han under Paaskud af sin prophetiske Myndighed havde forført Koner og Piger."

Derefter siger Forfatteren, at „Mormonerne have baade i Avisartikler og i deres egne Blade længe fralagt baade deres Parti og deres Ledere denne Beskyldning og have paastaaet at det Altsammen var falsk og løs Opdigtelse af deres Modstandere, for at sværte en uskyldig Sekt og mistænkeliggjøre dens ædle, rene Lære. Ogsaa her hos os paa forskjellige Steder i Landet har der været forelagt Mormonernes Udlendinge Spørgsmaal om dette Punkt; men de have hidtil stedse høitideligen forsikret, at de vare ganske uskyldige og rene, at deres Lære ikke tillader en Mand at have flere Koner o. s. v." Men nu forkynder de med en ublu Frækhed ganske tillidsfuldt, at Fleerkonelæren er en Guds Befaling til „de Sidste Dages Hellige" og „en Part af det evige Saliggjørelsens Evangelium." Nu vel, lad os spørge: hvad har Fleerkonelæren med disse afskyelige Laster at gjøre, som de beskyldes for, eller hvor kan den regnes tilsammen dermed? De sidste Dages Hellige har altid benegtet disse Beskyldninger, og vil fremdeles benegte dem, fordi de er usandfærdige og ugalene anvendes af saadanne, som holder mere ad dem end ad Sandheden. (Hvad Læren om flere Koner og om det himmelske Ægteskab angaaer, den troer de sidste Dages Hellige paa).

Atter siger Forfatteren: „Hvad der saaledes aabenbart læres og forkyndes, har man nu ogsaa begyndt praktisk at sætte i værk, navnlig i Vensyssel, hvor Mormonernes Sendebud ere i levende Virksomhed, og hvor Mænd og Qvinder støttende sig til deres nye Propheters Authoritet have begyndt at leve iflæng med hverandre." Om dette siger vi med frit Mod at det er Løgn. Det vilde være stridende mod vore kirkelige Love, eftersom ingen haver Myndighed til at administrere i disse hellige Ordinanzer, undtagen han, som er Præsident over den hele Kirke og han er ikke her, eiheller har han bemyndiget nogen her til at foretage disse Ordinanzer, endvidere vilde det ogsaa blive Overtrædelse af Loven i dette Land, og vi erklærer, at hverken Doctoren eller nogen anden Mand kan vise os et eneste Tilfælde i Vensyssel eller i Europa, hvor en Sidstedagshellig har taget sig flere Koner; udpeg den Paagjeldende! vis os hvor det er skeet! fremfør Vid-

nerne! saa at Landets Love maa blive æret og sat i Kraft paa alle saadanne Personer; og kan I ikke, saa vær stille og mere forstandig end at sammenblande Hoer og Qvinders Forførelse med Læren om flere Koner, hvilke praktiseredes af hellige Mænd i gamle Dage og er tilstrækkelig beviist af Bibelen, saavelsom ved Nutidens Aabenbaring og Fornuften. Fornærm ikke en saa oplyst Prophet som Jacob, der havde flere Hustruer, af hvilke de tolv Patriarker blev født, efter hvilke alle Israels Stammer blev nævnet, og ydermere, een af disse Hustruer blev bearet med at være Stammemoder til Jesus Christus efter Kjødet. Vi kunde nævne mange flere, hvem Herren agtede og hvis Navne er skrevne i Bibelen, hvem denne Forfatter fornærmer ved sin Opposition imod Sandheden, men vi tænker det ikke nødvendigt at dvæle længere ved denne Gjenstand for denne Gang.

Forfatteren beklager sig dernæst over "ny Aabenbaring," og betragter det som en af de største Vildfarelser hos Mormonerne, og i Opposition til mere Aabenbaring henviser han til Joh. Aab. 22. 18, 19. hvilket Sted anvendes af Leiesvendene i vore Dage som et absolut afgjørende Argument imod Læren om mere Aabenbaring. Enten maa de være meget glemsomme eller fuldendt i Vankundighed, ellers maatte de dog vide, at ovennævnte Skriftsted angaaer ikkun Johannis Aabenbaring, eftersom den da ikke var lagt til Bibelen endnu. Dersom dette Skriftsted vilde bevise at der ikke skulde skee mere Aabenbaring efterat det var sagt, saa kunde det ogsaa blive beviist at der ikke skulde skee mere Aabenbaring efter at Mose havde sagt: "I skal intet lægge til det Ord, som jeg byder Eder, og intet tage derfra, at I maa bevare Herrens eders Guds Bud, som jeg haver budet Eder." (5 Mos. 4. 2.) Dersom da deslige Skriftsteder ere givne i den Hensigt at tillukke Himlen og gjøre Ende paa al videre Aabenbaring, da maa de Aabenbaringer som gaves til Propheter efter Moses, til Jesus Christus og til hans Apostle, indbefattende Johannes paa Den Patmos, være uden Betydning og ikke værdt at agte paa. Ak! hvor er de vankundige og kortsynede, som ikke haver Jesu Vidnesbyrd, som er Prophetiens Aand! Visselig, alle saadanne som negter ny Aabenbaring, haver ikke Sandhedskjerlighed i dem, "derfor skal Gud og sende dem kraftige Vildfarelser, at de skal tro Løgnen paa det alle skal dømmes, som ikke troede Sandheden, men havde Velbehag i Uretfærdighed." (2 Thess. 2. 11, 12.)

Atter, dersom ny Aabenbaring sættes tilside, da begriber vi ikke hvorledes Nutidens Præster har faaet deres Myndighed, eftersom Ingen efter Pauli Ord, Heb. 5. 4, kan tage sig selv den Ære, men den, som er kaldet af Gud ligesom Aaron var," nemlig ved Aabenbaring, følgelig maa de handle under en anden Myndighed, og vi kunde nok have Lyst til at vide om de ikke vilde passe godt til det Sted (2 Tim. 4. 3, 4.) hvor Paulus siger „den Tid skal vorde, da de ikke skal fordrage den sunde Lærdom, men efter deres egne Begjerninger tage sig selv Lærere i Hobetal, efter hvad der kildrer deres Øren. Og de skal vende Ørene fra Sandheden, men henvende sig til Fabler," og vi vil overlade det til Folket at dømme om de ikke „lærer for Betaling og spaaer for Penge," og dog trøster sig ved HERREN sigende: „er ikke HERREN midt iblandt os? der skal ikke komme Ulykke over os." (Micha 3. 11.) Saa vil vi atter spørge Alle som kalder sig efter Christi Navn og fornegter ny Aabenbaring, om Pauli Propheti, 2 Tim. 3, 5, ikke vil passe til dem, idet han siger de skulde „have Gudfrygtigheds Skin, men fornegte

dens Kraft," og til videre Oplysning om denne Gjenstand ville vi henvise til en Række af Smaaskrifter betitlet Mormons Bogs guddommelige Troværdighed af Professor O. Pratt.

Atter siger Forfatteren, "Den anden Hovedvildfarelse er, at de ganske forbigaae Syndefaldet." Og atter siger han, "De forbigaae ganske Rom. 5. 12. "at Synden kom ind i Verden ved et Menneske, og Døden ved Synden, og Døden trængte sig saa igjennem til alle Mennesker, idet de syndede alle". Nu vel, alt hvad vi har at sige er, at Forfatteren forsætlig forvender Tingene, ellers maa han være uvidende om vore Principer, og for at han kan komme ud af sin Vildrede vil vi raade ham til at omvende sig og blive rigtig underrettet førend han gjør en saadan Paastand igjen som den foregaaende, og om han da vil læse vore Skrifter, især Sandhedsrosten, saa maa han see sin Feiltagelse og hans egen Samvittighed burde sige ham, at han har Uret.

Vi skal ikke omtale ethvert Punkt som Forfatteren berører eftersom vi ikke har Rum, og det er desuden heelt unødvendig eftersom ethvert skarpsindigt Menneske let kan see den Aand som han drives af. Vi vil henlede Læsernes Opmærksomhed til eet Sted, der lader til at være efter Mandens Aand, nemlig hvor han siger at Emigranterne efter at være komne til Zion, ikke er tilladt at sende Breve derfra uden igjennem Formændenes Hænder, og at ingen tilladtes at afsendes med Posten, hvori findes Noget, der kunde tjene til at forkleine Samfundet. Vi vil kun spørge, hvorledes der kunde gives en mere frivillig Forvendelse end denne, for vi veed af personlig Kundskab, at dette er aldeles usandt og uden Grundvold, og desuden strider det jo imod den sunde Fornuft og har sletingen Rimelighed, da hele Postvæsenet i Utah Territorium er etableret af Regjeringen over de Forenede Stater og alt er ordnet ved Lov, og dersom nogen vilde opbryde et Brev, vilde de være underkastede Fængselsstraf; og atter, hvilken Møie og Tidsspilde vilde ikke det være for Kirkens Forstandere at gjennemsee saa mange Tusinde Breve som afgaaer hver Maaned. — Ak, hvor Menneskene er urimelig, naar de mangler Sandhedens Aand! Give til Gud at alle saadanne Mænd vilde omvende sig fra deres vildfarende Vese og forsage dem, med en Gud velbehagelig Ruelse for alle deres Synder, og blive døbt i Vand til Syndsforladelse ved Een der har Myndighed til at forvalte Guds Riges Ordinanzer, faa Haandspaalæggelse for den Hellig Aands Gave, og derefter vedblive tro at holde alle Budene indtil Enden; saa skulde de blive frelst, men paa ingen anden Grundsætning kan nogen opnaa Salighed i Guds Rige.

Joseph Smiths Levnetsløb.

(Fortsat fra Pag. 270.)

De, der var nærværende, lagde da deres Hænder paa Ældste Rigdon, og udtalte over ham Viisdoms og Kundskabs Velsignelse til at præsidere over Kirken i min Fraværelse; til at have Aanden til at assistere Ældste Cowdery i at redigere "Stjernen"; og at ordne Aabenbaringerne; og høi Alders og Freds Velsignelse, indtil Zion er opbygt, og Kirtland er gjort stærk, indtil alle hans

Fjender er under hans Fødder; og det evige Livs Krone i Guds Rige med os.

Førend vi velsignede Ældste Rigdon, lagde vi Hænder paa Ældste Cowdery, og udtalte over ham Visdoms og Forstands Velsignelse, tilstrækkeligt for hans Plads, at han maa være dygtig til at assistere Ældste Rigdon i at ordne Kirkens Aabenbaringer, som snart skulde i Trykken; og have Indsigt i al den Gjerning, der hører til Trykningen.

Efter at have velsignet Ældste Rigdon, lagde vi vore Hænder paa Broder Zebedæus, og udtalte over ham Visdoms Velsignelse, til at prædike Evangeliet lige til det udspreder sig til Øerne i Havet, og til at blive sparet til at see tre Snese Aar og ti, og see Zion opbygt, og Kirtland grundfæstet for evig, og tilsidst endog erholde det evige Livs Krone. Vore Hjerter frydede sig, og vi var trøstet ved den Hellig-Aand.

Søndagen den 20de underholdt Ældste Rigdon en stor Forsamling af de Hellige ved et lærerigt Foredrag om Tidernes Fyldes Uddeling osv.

Gouvernøren af Missouri skrev til Brødrene som følger, til Svar paa deres sidste Brev:

Staden Jefferson d. 20. April 1834.

Til dHr. W. W. Phelps, E. Partridge, J. Corrill, J. Whitmer og A. S. Gilbert.

Gentlemen. — Eders Skrivelse af 10de dennes imodtoges igaar, i hvilken I anmoder mig, som Magthaveren i denne Stat, om at være med eder i et Andragende til Præsidenten over de forenede Stater, om Forsvar i Nydelsen af eders Rettigheder i Jackson County. I vil udentvivl let kunne indsee, at I muligviis kan have forlangt Beskyttelse af Præsidenten paa en saadan Viis, som han ikke kan yde eder den, mere end denne Stats Gouvernør. Dersom I beder om det, som jeg kan antage at han har Magt til at skjænke, da skulde jeg intet have imod at forene mig med eder i at være hart paatrængende desangaaende; men jeg kunde ikke mere bede Præsidenten — hvor gjerne jeg vilde see eders Folk gienindsat og forsvaret i deres Rettigheder — om at gjøre det, som jeg ikke kan tro han har Magt til at gjøre, end jeg kunde gjøre noget saadant selv. Om I vil sende mig en Copi af eders Petition til Præsidenten, saa vil jeg dømme, om han har Ret til at bønhøre eder; og dersom jeg troer, at han besidder den Magt, da vil jeg skrive i Favør af dens Udøvelse.

Jeg staaer nu i Correspondanze med den fælles Regiering om Oprettelsen af Oplag af Krigsfornødenheder paa vore nordlige og sydlige Udkanter, og jeg har ingen Tvivl om, at det jo skal lykkes mig at anskaffe eet, hvilket, om det beroer paa mig, (og Krigscommissaren er villig til at gjøre efter hvad Gouvernøren mener at være bedst,) vil blive henlagt nogetsteds nær Statens Grændselinie i Jackson eller Clay County. Hvad der bliver oprettet vil være et Arsenal, og vil rimeligviis blive stillet under Commando af en Løitnant af Armeen. Dette vil blive det bedste Middel for eder til militair Beskyttelse, som eders Sags Beskaffenhed vil tilstede. Endskjøndt jeg ikke kan see noget ligefrem urigtigt i at gjøre Indholdet af denne Paragraph til en offenlig Gjenstand, saa skulde jeg dog hellere ønske, at det ikke blev betragtet som saadan for nærværende Tid, da Oprettelsen af et Arsenal ikkun er i Forventning.

Tillad mig at gjøre eder opmærksom paa, at da I nu, i Henseende til den offenlige Mening, har et stort Fortrin for eders Modstandere, saa bliver det af stor Vigtighed at bevare dette Fortrin,

hvilket I let kan gjøre, ved at holde eders Modstandere i Skyggen. Lovene, baade de civile og de militære, synes at være utilstrækkelige til at skaffe eders Folk nogen rigtig Beskyttelse; ikkedesmindre er den offentlige Mening en kraftig Maskine til at berigtige, hvad der er urigtigt; og I skulde lade det være eders Politik at vedblive at fortjene det.

Med megen Ærbødighed og stor Agtelse er jeg eders lydige Tjener

Daniel Dunklin.

Jeg bivaanede Conferenzen den 21 ds., og havde en herlig Tid. Nogle Frivillige meldte sig for at drage til Zion og Andre sammenskod 66 Dollars og 37 Cents til Bedste for de adspredte Brødre i Zion. Følgende er Extrakter fra Conferenz-Beretningen:

Jeg samledes en Conferenz af Ældste i Broder Carpenters Vaaningshuus. Præsident Joseph Smith læste det andet Kapitel af Joels Profeti, bad, og tiltalede Conferenzen saaledes:

Det er meget vanskeligt at meddele til Menighederne alt hvad Gud har aabenbaret til os, paa Grund af Traditionen; thi vi er i en anden Stilling end ethvert andet Folk, der nogensinde levede paa denne Jord; følgelig kan hine tidligere Aabenbaringerne ikke passe til vore Vilkaar; de blev givne til andre Folk, som var forend os; men i de sidste Dage skulde Gud kalde en Levning, for hvilken der vilde være Befrielse, saavelsom i Jerusalem og Zion. Nu, dersom Gud ikke skulde give flere Aabenbaringer, hvor vil vi da finde Zion og denne Levning? Den Tid er nær, da Ødelæggelse vil bedække Jorden, og da vil Gud have et Befrielses-Sted for hans Levning i Zion," etc.

Præsidenten afgav en Beretning om Erholdelsen og Oversættelsen af Mormons Bog, Aabenbarelsen af Aarons Præstedømme, Kirkens Organisation i 1830, Aabenbarelsen af det høie Præstedømme, og den Gave: den Helligaands Udgydelse over Kirken osv., og sagde:

"Tag Mormons Bog bort og Aabenbaringerne, og hvor er da vor Religion? Vi har ingen: thi uden et Zion, og et Befrielsessted for Hans Levning, maatte vi falde; fordi den Tid er nær, da Solen vil blive formørket, og Maanen blive til Blod, og Stjernerne falde fra Himlen, og Jorden rave hid og did. Da, dersom dette er Tilfældet, og dersom vi ikke er helliggjorte og indsamlede til de Steder, hvor Gud har bestemt, da maa vi falde med alle vore forrige Troesbekjendelser og store Kjærlighed til Bibelen; vi kan ikke staa, vi kan ikke frelses; thi Gud vil udsamle sine Hellige fra Hedningerne, og da kommer Ødelæggelse og Fordærvelse, og Ingen kan undfly, undtagen de rene af Hjertet som er indsamlede," osv.

Ældste Rigdon talede til Conferenzen og sagde:

„Paa to Punkter hænger alle de Aabenbaringer som nogensinde har været givne, nemlig: Messiæ tvende Tilkommelser den første er forbi, og den anden forestaaer os netop nu; og følgelig de, der ønsker at være deelagtige i denne Periode, som Englene begjærede at skue ind i, haver at forsamles med de Hellige; thi dersom de ikke indsamles, da maa de hyle fordi han kommer. Der er ingen Part af hans Skabelse som ikke vil føle et Stød ved denne store Udfoldelse af hans Magt, thi de gamle Dages Hellige vil regjere med Christo et Tusinde Aar. De indsamlede Hellige vil bo under denne Regjering, og de der ikke er indsamlede kan vente at være under hans Grumhed hele denne lange Tid, thi de øvrige Døde oplives ikke førend de tusinde Aar er til Ende.

„Det er forgjæves for Mennesker i

denne Generation at oplægge og anskaffe Arv til deres Børn, medmindre de henlægger Arven hvor der efter Guds Røst er beskikket et Befrielsessted; thi nu er Hevnens Dage, ligesom i Jeremiæ Dage; fordi, førend hans Øine lukkedes i Døden, Jøderne bortførtes fangne, og et andet Folk tog Landet i Besiddelse: og saaledes nutildags, medens Faderen henlægger Guld for sin Søn, Fordærveren lægger ham maaskee livløs for sine Fødder, og hvor er da al hans Skat? Derfor, dersom vi, Øerne i Havet, og alle Jordens Ender, attraaer en Arv for os selv, dem selv og deres Børn, og vore Børn, den maa erholdes hvor Gud har beskikket Befrielses-Stederne.

Ældste Rigdon gjorde Bemærkninger om de forrige Pagter til Abraham, Isaak og Jakob, og andre af de Gamle, hvilke man vilde komme til at forstaa i de sidste Dage, osv.; og han talede noget længe om Zions Befrielse, og de Ældst s Begavelse med Kraft fra det Høie ifølge de tidligere Forjættelser, og Herrens Ords Udspredelse til de 4 Veir. Han henviste til Brødrenes Stilling i Missouri og formanede ifrængt hvor vigtigt det var at de som kunde skulde give Agt paa Aabenbaringerne og drage did til Brødrenes Bistand, og at de som ikke kunde reise, vilde hjælpe dine til at bestride Reisekomkostningerne osv.

Ældste Cowdery gav en kort Beretning om Pøbelraseriet i Missouri, osv. og anmodede om Bidrag. Ældste Ambrose Palmer og Salmon Warner talede dernæst om samme Subjekt.

Broder Joseph Bosworth talede om Zions Befrielse, og sagde han havde ingen Eiendom, men dersom det var nødvendigt for hendes Befrielse, saa vilde han sælge sine Klæder paa Auktion dersom han blot maatte beholde et Klædebon saa godt som det Frelseren havde i Krybben.

Andre talede om det samme Subjekt.

Præs. Joseph Smith profeterede:

"Dersom Zion ikke befries, da er den Tid nær, da hele denne Kirke, hvorsomhelst de kan findes, ligeledes vil blive forfulgte og ødelagte."

Idet Ældste Rigdon talede om det andet Punkt, gav han en Beretning om de gamle Apostles Begavelse, og foreslagde Conferenzen Husets Omfang der skulde bygges i Kirtland og gjentog Forjættelsen til de Ældste i de sidste Dage, hvilken de vilde komme til at forstaa og nyde efterat Herrens Huus var bygt.

Broder Bosworth fortalte da nogle faa Punkter af et Syn, hvilke han gav som et Vidnesbyrd om de Ting der indbeholdtes i de Aabenbaringer, som Rigdon havde oplæst, læg hans Bemærkninger derom.

Præsident Smith forklarede Aabenbaringen angaaende Herrens Huses Opbyggelse.

Ældste Rigdon talte dernæst om det 3die Punkt, Herrens Værks Udspredelse, efterfulgt af adskillige Brødre.

Dernæst forebragtes Broder Thomas Tripps's Sag.

Broder David Evans sagde, at Broder Tripps tog en Søster ved Haanden idet han gik hjem fra Forsamling, som ogsaa at han var skyldig i andre Usømmeligheder med en anden Søster, og havde søgt Vidnesbyrd imod en god Søster, fra et ugudeligt Fruentimmer i Verden.

Conferenzen voterede at Thomas Tripps udelukkes fra denne Kirke, med det Privilegium: at appellere til Biskops-Raadet i Kirtland.

Præsident Smith lagde Hænder paa nogle Børn og velsignede dem i Herrens

Navn. Ældste Rigdon administrerede Sacramentet.

Der var tilstede 7 Overpræster og 13 Ældster. Conferenzen hævedes til Mandagen førend den 2den Søndag i September. Sluttede ved Sang.

Oliver Cowdery,
Skriver.

Den 22de April vendte jeg tilbage til Kirtland.

Den 33de samledes i Raad med Ældste Rigdon, Williams, Whitney, Johnson og Cowdery, og forenede os i Bøn til Herren om at give Ældste Zebedee Coltrin Indflydelse over Broder Jakob Myres, til at erhverve de Penge, hvilke han er gaaet at laane for os, eller lade ham komme til dette Sted og selv bringe Pengene. Jeg modtog ogsaa følgende: Aabenbaring given til Enoch, angaaende Kirkens Orden for de Fattiges Gavn, 23de April, 1834. (See P. B. 99de Afd.)

Brødrene i Missouri skrev atter til Gouvernøren som følger:

Liberty, Clay County, Missouri,
24de April 1834.

Kjære Herre. — I vor sidste Meddelelse af 10de dennes unnlod vi at erkyndige os om det Vidnesbyrd der var bragt for Inquisitions-Retten, i Oberst Pitchers Sag. Retten mødte atter ifølge foregaaende Bestikkelse, den 20de Februar sidstleden, og af nogle os ubekjendte Aarsager har vi ikke været istand til at erholde Underretning om denne Rets Mening eller Afgjørelse; vi havde haabet, at Vidnesbyrdet vilde have været oversendt til Deres Excellence før end som nu, at en Ordre maatte været udgaaet for Tilbagegivelsen af vore Vaaben, som vi er blevne uretfærdeligen berøvede, som vi troer det vil klarligen vise sig for den Høist-Commanderende, naar Vidnesbyrdet forelægges ham.

Som der er foreslaaet i Deres Meddelelse af 4de Februar, saa har vi besluttet til at organiseres ifølge Loven, og forlange offentlig vor Armatur; men vi frygtede at saadant et Skridt, hvilket maatte være forbundet med offentlige Ceremonier, maaskee vilde afstedkomme nogen Bevægelse; og enhver Bevægelse har vi saaledes henskudt i den fjerne Fremtid, haabende at tilbagevinde vore Armaturer fra Jackson County, for at vi kunde uafhængigen udruste os, og være beredte paa at assistere i Haandhævelsen af vore constitutionelle Rettigheder og Friheder, som vort Fædreland har garanteret os: samt at forsvare vore Personer og Eiendom mod en lovløs Pøbelhob, naar det i en tilkommende Dag skal behage Magthaveren at sætte os i Besiddelse af vore Hjemsteder, hvorfra vi paa en høist ugudelig Maade er uddrevne. Det fornøier os at udtrykke vore Taksigelser for den Billighed hvorfor Magthaveren vil sætte Lovene i Kraft saavidt han kan, "med de Midler Lovgivningen har forsynet ham med;" og vi er fast overbeviste om at en tilkommende Dag vil vise ham Sandheden: at hvadsomhelst vi har modtaget fra Magthaveren, har ikke været øxlet paa en Bande af Forrædere, men paa et Folk, hvis Agtelse og Ærbødighed for vort Fædrelands Love, og dets rene republikanske Principer, er ligesaa stor som i noget andet Samfund i de Forenede Stater.

Eftersom vore Fiender i Jackson County og deres Correspondenter har travlt med at udsprede bagtalerske og ondskabsfulde Rygter om vort Folk, deres Anstuelser osv., saa har vi fundet det hensigtsmæssigt at underrette deres Excellence om, at vi har modtaget Meddelelser fra vore Brøde i Østen, underrettende os om, at et Antal af vore Brødre,

maaskee 200 eller 300, vilde flytte til Jackson County i Løbet af næstfølgende Sommer; og vi er overtydet om, at naar Jackson Countys Pøbel kommer til Kundskab om, at et stort Antal af vort Folk er ifærd med at flytte til Jackson County, vil de gjøre en stor Støi og sætte mange Bussemænd i Omløb ved deres Yndlingspresse. Men vi tænker at Deres Excellence er vel bleven vaer, at vort Formaal er kun at forsvare os selv og vore Besiddelser imod et andet saadant Angreb fra Pøbelens Side, eftersom Magthaveren i denne Stat ikke kan holde en staaende militair Styrke «til at beskytte vort Folk i hiint County, uden at overskride hans Fuldmagt.» Vi ønske derfor det Privilegium, at forsvare os selv og Fædrelandets Constitution, saalænge Gud er villig til at vi skulle være paa hans Fodskammel.

Vi vide ikke til hvilken Tid vore Venner vil komme, men vi venter mere sikker Efterretning om faa Uger. Naarsomhelst de kommer, vilde det være vort Folks Ønske i dette County, at vende hjem igjen, i Selskab med vore Venner, under Vagt; og naar vi engang er i lovlig Besiddelse af vore Hjem i Jackson County, saa skal vi stræbe at tage vare paa dem, og ikke længere trætte vor værdige Øversvrigheds Taalmodighed. Vi vil skrive herefter, eller sende en Expres. Det vilde imidlertid glæde os at høre om vi har nogen Udsigt til at faa vore Armaturer tilbage.

Med tilbørlig Agtelse er vi, Sir,
Deres lydige Tjenere,
A. S. Gilbert,
E. Partridge,
J. Whitmer,
W. W. Phelps,
J. Corrill.

Efterskrift. Mange af vore Brødre der er ivente, havde gjort Foranstaltninger til at udvandre til Missouri, førend Pøbeloptøierne i sidste Efteraar. Vi haaber at vor Sags besynderlige Smerteligbed vil være en Undskyldning for vore hyppige Meddelelser.

A. S. G., E. P., J. W.
W. W. P., J. C.

Omtrent den sidste i Maaneden modtog jeg, ved Breve fra Venner i Osten, og af Brødre i Kirtland o. s. v., den Summa: 251 Dollars og 51 Cents, bidragende til Zions Befrielse.

1ste Mai 1834. Mere end 20 af Brødrene afreiste fra Kirtland til Missouri, ifølge foregaaende Bestikkelse, ledsagede med 4 Bagage-Vogne. De reiste til New Portage og tøvede der hos de Hellige, indtil det øvrige fra Kirtland ankom.

Det følgende Brev fra Ældste Phelps til os viser klart hvor nødvendigt det var at de Hellige i Missouri modtage Assistance langt borte fra.

Liberty, den 1ste Mai 1834.

Kjære Brødre. — Der er store Bevægelser i Vesten. Sidste Uge var en vidtløftig Allarm i Jackson County, Misgjerning og Blodsudgydelses Hovedvarteer, at «Mormonerne» satte over Missourifloden, forat tage deres Land i Besiddelse; og næsten det hele County kom paa Benene, «beredt til Krig». I Løverdags og i Søndags var de i Marken, nærved gamle Mac-Gees, ovenfor Blue; men ingen «Mormoner» kom; eiheller gik Arthur over forat see om sit „spildte Brændeviin," saa at Scenen sluttedes ved at brænde vore Huse, eller mange af dem. Vort Folk havde omtrent 170 Bygninger i Jackson County, og et Fyrværkeri af dem omtrent allesammen maa have givet et Skin stort nok til at kaste en Lysglands over den mørke Daad og det Misgjerningsbæger, som løb over ved Mønat.

Krisen er kommen; Alle som ikke vil gribe til Vaaben imod „Mormonerne", have at forlade Jackson County. Jeg hører at Somme har forladt Jackson County, fordi de vægrede sig ved at fægte imod et uskyldigt Folk. Man siger at Pøbelhæren vil holde en „General-Mønstring" i denne Uge i den Hensigt at gjøre sig bekjendt med hver især. De begynder at gaae over Missourifloden, og vi har Grund til at tro at de plyndrer Brødrene, der har nedsat sig nærved Floden.

Man siger det er nok til at forarge det stærkeste Hjærte at være Vidne til hvorledes næsten hele Pøbelhoben svirer, og sværger, og udskeier: intet uden Guds Magt kan standse dem i deres Sidstedags-Korstog imod Christi Kirke.

Vore Brødre ere meget flittige med Vaarsæden; og de er ialmindelighed i god Helbred, og de Trofaste har stærk Tro om en herlig Fremtid.

Jeg forbliver Eders, osv.
W. W. Phelps.

Alt Haab om Udsættning fra Generalregjeringen var nedbrudt, paa Modtagelsen af følgende Meddelelse fra Staden Washington:

Krigs-Departementet, 2 Mai 1854.

Gentlemen! — Præsidenten har henviist til dette Departement det Memorial og Brev som I og andre Borgere i Missouri har adresseret til ham; begjærende hans Intervention forat beskytte eders Personer og Eiendom.

Til Svar, er jeg anmodet om at underrette eder om, at de Fornærmelser I klager over, er Overtrædelser af Missouristatens Love, og ikke af de Forenede Staters Love. Præsidentens Evner under Constitutionen og Lovene, at lede Anvendelsen af en Militærstyrke, i de Tilfælde hvor de ordinære civile Autoriteter findes utilstrækkelige, udstrækker sig alene til Foretagender under de forenede Staters Love.

Hvor der existerer en Insurrektion i nogen Stat, imod dens Regering, saadan en Stat eller dens Guvernør, (naar Lovgivningen ikke er samlet) appellerer og anmoder Præsidenten om at indkalde saadant et Antal af Landværnet, som han kjønner at være tilstrækkelig til at undertrykke saadan en Insurrektion.

Men denne Tingenes Tilstand existerer ikke i Missouri, og om den existerer er Kjendsgjerning r ikke tilkjendegivet paa den Maade der udpeges ved Loven. Præsidenten kan ikke indkalde en militair Styrke til Hjælp i Udøvelsen af Statens Love, saalænge ikke de constituerede Autoriteter paa en passende Maade anmoder ham derom.

Meget ærbødigen,
Eders lydige Tjener,
Lewis Cass.

Til de Herrer: A. S. Gilbert, osv.

Staden Jefferson, den 2. Mai, 1834.

Til de Herrer W. W. Phelps og Andre:

Gentlemen, — Eders Skrivelse af den 24de i forrige Maaned ligger for mine Øine, og som Svar herpaa kan jeg underrette eder om, at da jeg blev utaalmodig over Inquisitions-Rettens Nølen men Hensyn til at rapportere i Oberstløitnant Pitchers Sag, saa skrev jeg den 11te i forrige Maaned til General Thompsen, og spurgte om Aarsagen til denne Nølen, og ialfald modtog jeg hans Svar, og tillige Inquisitions-Rettens Rapport, og ifølge dens Indhold finder jeg ingen Vanskelighed i at afgjøre, at de Armaturer, som eders Folk blev anmodede om at aflevere den 5te November sidstleden burde tilbagegives; og jeg har udstedt en Ordre til Oberst Lucas om at

udlevere dem paa eders Begjæring, hvilken Ordre er indlagt i dette Brev.

Med Ærbødighed eders lydige Tjener,
Daniel Dunklin.

Ovennævnte Ordre lyder som følger:

Jefferson Stad, 2den Mai 1834.

Til Samuel D. Lucas, Oberst for 33te Regiment.

Min Herre, — den Ret, der er bevordret til at undersøge Oberstløitnant Pitchers Opførsel i den Bevægelse han gjorde den 5te November sidstleden, rapportere det som deres enstemmige Mening at der var intet Oprør paa den Dag, og at Oberst Pitcher ikke var bemyndiget, at udkalde sine Troppper den 5te November 1833. Det var altsaa unødvendigt at anmode Mormonerne om at overgive deres Armaturer. Derfor vær saa god at overgiv til W. W. Phelps E. Partridge, J. Corrill, S. Whitmer, og A. N. K. Gilbert eller deres Bud, de 52 Geværer og 1 Pistol osv. hvorom De har modtaget Rapport fra Oberstløitnant Pitcher den 3die December sidstleden, at han havde modtaget dem fra Mormonerne den 5te November.

Ærbødigst,
Daniel Dunklin,
Oberst-Commanderende.

Kirtland, Ohio, 3die Mai, 1834.

Beretning om en **Conferenz af de Ældste** i Christi Kirke, hvilke blev organiseret i Fayette-Township i Seneca County i New-York Stat, den 6te April, i Herrens Aar 1830.

Præsident Joseph Smith blev udvalgt til Dirigent, og F. G. Williams og O. Cowdery bleve beskikkede til Skrivere.

Efterat der var holdt Bøn gik Conferenzen over til at diskurere om Nøvne og Benævnelser, der blev da foreslaaet af S. Rigdon og assisteret af N. K. Whitney, at denne Kirke er bekjendt herefter under Navn af Jesu Christi Kirke af Sidstedags-Hellige. Medlemmerne gjorde nogle Bemærkninger, hvorefter Forslaget blev eenstemmig antaget.

Resolveret: At denne Conferenz anbefaler Conferenzerne og Grenene ude omkring, at naar de udarbeider og oversender Beretning om deres Forhandlinger saadan en Beretning udarbeides under ovenstaaende Titel:

Resolveret: At denne Beretning undertegnes af Dirigenten og Skriverne, og publiceres i Stjernen.

Joseph Smith, Dirigent.
F. G. Williams,
Oliver Cowdery, Skrivere.

5te Mai. Efter at have samlet og beredt Klæder og andre Nødvendigheder forat bringe til vore Brødre, fra hvem man havde røvet og plyndret næsten alt hvad de havde; og efter at have forsynet os med Heste, og Vogne og Vaaben og alle Slags Krigs-Forraad saadant som vi letteste kunde føre med os til Selvforsvar eftersom vore Fjender vare mange paa alle Sider, saa brød jeg op med Resten af Compagniet fra Kirtland til Missouri, og den 6te naaede vi vore Brødre, som vare gaaede iforveien, i New-Patage, omtrent 50 engelske Miles Afstand.

Mit Compagni fra Kirtland bestod af omtrent 100 fordetmeste unge Mænd, og de fleste af dem vare Ældster, Præster, Lærere, eller Diakoner: og eftersom vore Vogne var næsten fyldte med Bagage, maatte vi for det meste reise tilfods.

Den 6de gjorde vi Anstalter til Reisen, samlede alle Pengene fra hele Compagniet, og beskikkede F. G. Williams til Compagniets Betalingsmester. Compagniet bestod nu af over 150 Mænd, med 20 Vogne, og vi var mere end 60 Mile paa vor Reise, havende efterladt kuns

faae Mænd i Kirtland, nemlig: Ældste Rigdon og Cowdery, og nogle Faa som arbeidede paa Templet, foruden Oldinger. Z. Snow blev udnævnt til General-Kommissær paa samme Tid som Williams blev udnævnt til Betalingsmester.

Denne Dag var det ogsaa at Brødrene i Missouri skrev til Gouverneuren hvoraf følgende er en Copi:

Liberty, Clay-County, 7. Mai 1834.

Kjære Herre, Deres gunstige Skrivelse af 20de f. M. kom i vore Hænder den 1ste dennes, hvilken giver os et Glimt af Haab at den Tid vil komme da vi maaskee erfarer en Deel Lindring i vore Lidelser. Det sunde Raad De giver i Slutningen af Deres Brev er modtaget med stor Ærbødighed.

Siden vor sidste Skrivelse af d. 24de, har Pøbelhoben i Jackson County brændt vore Boliger; saavidt som vi kan forvisse os om, imellem 100 og 150 Huse blev opbrændt i omtrent 1 Uge; vore Armaturer blev ogsaa udtagne af Rustkammeret for omtrent 10 Dage siden, og distribueret iblandt Pøbelen. Bemeldte Pøbelhob gjør nu store Anstrængelser for at opægge Borgerne i dette County og i Lafayette til at gjøre lignende Voldsgjerninger imod os, men vi tænker de vil gaae glip af at fuldbyrde deres ugudelige Planer i dette County. Vi tilføier her en Copi af Ansøgningen til Præsidenten, underteguet af omtrent 120.

Med stor Agtelse, osv.

A. S. Gilbert. W. W. Phelps.

Til Daniel Dunklin, Gouverneur over Missouri.

(Fortsættes.)

Indbetalt siden den 15de Juni.

A: P. Traue	41 Rd.	„ Mk.	„ Sk
H. P. Olsen	100 —	„ —	„ —
J. Svensen	62 —	1 —	4 —
J. P. Folkmann . . .	9 —	„ —	„ —
J. C. Nielsen	1 —	2 —	„ —
P. Jensen	19 —	2 —	1 —

Summa 232 Rd. 5 Mk. 5 Sk.

Indhold.

	Side.		Side.
De Helliges Opstandelse	289.	Red. Bem.	294.
Zion i de sidste Dage	293.	Joseph Smiths Levnetsløb	296.

„Skandinaviens Stjerne" udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned, og faaes paa Contoret i Gothersgade Nr. 29, 3die Sal og paa alle kongl. Postcontorer.

Udgivet og forlagt af J. Van Cott.

Trykt hos F. C. Bording.

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

3. Aarg. Nr. 20. Den 15. Juli 1854. Priis: 6 ß pr. Expl.

Ellevte almindelige Epistel

fra Præsidentskabet over Jesu Christi Kirke af sidste Dages Hellige til de Hellige i Biergenes Dale, og disse, som er adspredte overalt paa Jorden, med Hilsen.

Kjære Brødre. — Som vi immer føler en dyb og bestandig Interesse for Zions Velfærd og vor Igjenløsers Riges Fremme paa Jorden, og tillige begjerlig efter at gavne, opmuntre og raade de Hellige i deres Stridsfærd mod Satans Maskinerier og Modstanderens Magt, saa ønsker vi at skjenke eder en kort Tid, idet vi tilskriver eder nogle Linier Historie af det Farbigangne, vort almene Velfærd, vore Hensigter, Ønsker osv. til eders Opbyggelse og Underviisning.

Siden vor forrige Epistel har vi, med faa Undtagelser, erholdt Efterretning om Christi Evangeliums almindelige Lykke og Udspredelse hvorsomhelst det er bleven prædiket; hvilket er opmuntrende for vor Sjæl og kommer vore Hjerter til at fryde sig i Guds Godhed mod vore Medmennesker, idet han bøier de oprigtige Hjerter iblandt Nationerne til Sandheden, som den er i Christo Jesu.

Held har almindeligviis udmærket alle vore Foretagender, baade hjemme og ude, og Værket tager stærkt til overalt paa Jorden. Herren har aabnet Vei for Brødrene i fremmede Lande og paa Øerne i Havet paa den mærkværdigste Viis. Ingen Mission er bleven beskikket uden de Ældste, som dertil er bleven beskikket, jo har været istand til at naae til deres Bestemmelse med lidet eller intet Ophold, og paa alle, undtagen den preussiske og den vestindiske, har de kunnet forblive og forkynde Evangeliet i sin Fylde. Brødrene H. Stout, J. Lewis og C. Duncan kom tilbage fra deres China-Mission efter at have været i Hong-Kong, uden at have gjort noget Indtryk eller opreist Sandhedens Banner i hint vældige Keiserdomme. Dette var paa Grund af Landets forstyrrede Tilstand, hvilket hindrede dem fra at komme ind i Landet og gjøre sig bekjendt med Folkets Skikke og Sprog. Paa Sandwichsøerne har Værket havt overordentlig Held. Af Breve fra Brødrene Lewis og Cannon, dateret Honolulu den 20de November 1853, lærer vi, at over tre Tusind var bleven døbt, og at Ældste af de Indfødte nu arbeidede med Haand og Hjerte paa at forkynde de glædelige Tidender, hvilke er til alle Folk. Missionen venter at etablere en Presse og publisere i Landets Sprog;

Mormons Bog er oversat og færdig til at udgives. Paa Selskabsøerne har Forfølgelsen vedblevet at rase, saa at Samqvem for en Deel har været afskaaret og de amerikanske Brødre har maatte reist derfra; dog stræber de nu at aabne Samqvem igjen med de Indfødte, af hvilke mange, uagtet deres Forfølgelse, endnu ved den sidste Efterretnings Afsendelse lærte saavelsom praktiserede disse Livsens og Frelsens Principer, som de havde forhen annammet af Ældste A. Pratt, Grouard og Andre, der var sendt til dem. Brødrene søger at finde en Ø, hvor de kan samles tilsammen og leve i Fred med hverandre, fri fra den fordærvelige Indflydelse, som de desværre er udsatte for i al deres Omgængelse med Fremmede i deres nuværende Opholdssteder. Fra Australien har vi meget glædelige Efterretninger. Ældste Wandell er kommet til San Bernardino, og Ældste A. Farnham heraf Staden er valgt til at præsidere i den Mission. Et Blad, kaldet „Zions Watchman," var bleven begyndt i Sidney med meget gode Udsigter til at kunne bestaa og udrette meget Godt. De Hellige i de forskjellige Conferenzer talte flere Hundrede og var i bestandig Tiltagende. Ældste B. Frost var i Melbourne, og de andre Ældste adspredt paa forskjellige Steder i Colonien. Ældste Farnham ventede at udsende Missionærer til Hobart Town, Van Diemens Land og Ny Zeeland. Calcutta-Missionen under Bestyrelse af Ældste N. V. Jones, har været forunderlig bevaret fra Pesten og Uveiret, som besynderlig tilhører det Jordstrøg, idet de har reist fra Sted til Sted for at udføre deres Pligter. Brødrene har derfra besøgt Ava i det burmanske Keiserdømme, Dinapor, Chinsarah, Madras og Ceylon, og det formodes at Brødrene Luddington og Savage nu er i Siam. Ældste Findlay, West og Dewy er i Bombay, og Ældste Willis har arbeidet i de nordlige Provindser i Indien. Ældste Haven var, efter de sidste Efterretninger, i Capstaden, hvor han havde gode Udsigter. I Europa har Missionerne alle havt Held, undtagen den preussiske. Vi har intet Dødsfald hørt om iblandt de udenlandske Missioner, undtagen Willard Snows, som døde ombord paa et Dampskib paa Overreisen fra Kjøbenhavn til Hull den 21de Aug. 1853. De Ældste, som blev sendt til de vestindiske Øer opholdt sig der ikkun en kort Tid, fordi deres Tilstedeværelse syntes at være betragtet af Authoriteterne i et ugunstigt Lys. De tilligemed disse, som var bestikket til brittisk Guiana, seilede til de forenede Stater, hvor de med Undtagelse af E. Thomas, som vendte hjem i Efteraaret, har arbeidet siden. Ældste O. Pratt er endnu i Staden Washington, og der udgiver Seeren, men vil komme hjem i Aar; saa vil ogsaa Ældste S. W. Richards, som præsiderer over Missionen i Storbrittanien, og H. S. Eldridge, Præsidenten i St. Louis. Ældste Lyman og Rich er fremdeles i San Bernardino, præsiderende over den Stav, hvilken siges at være i en blomstrende Forfatning. Resten af de tolv Apostler har siden forrige Epistel arbeidet her i Territoriet i de forskjellige Colonier efter hvad der gjordes behov. Den 15de November afreiste et Selskab, som Broder O. Hyde havde samlet, til Grønne Flods County, og de har nedsat sig ved Elven Smiths Fork paa et Sted de kalder Fort Supply. Colonien bestaaer af omtrent eet Hundrede virksomme Mænd. De forskjellige Colonier mod Syd har ogsaa havt betydelig Tilvæxt i Overensstemmelse med de i forrige Conferenze givne Instruktioner. Den 16de October ankom det første Selskab af de Hellige, som var befordret ved Emigrationsfunds-

compagniets Hjelp, og de var ved god Helsen. Den 25. i samme Maaned blev Storesaltsødal bedækket med Snee, men derefter vedblev Veiret at være mildt indtil den 10. Januar, fra hvilken Tid af indtil den 18de Marts vi har temmelig stadig havt koldt og uroligt Veir. Den 8de November ankom Capitain Morris med sit Compagni, samt de Overblevne af den begrædte Capitain Gunnisons Jernbaneparti til denne Stad; siden hvilken Tid de har opholdt sig her og ventet paa Ordre og gunstigt Veir, indtil den 4de April, da de reiste for at fortsætte deres Opmaaling. I Vinterens Løb holdtes almindelige Skoler i de forskjellige Distrikter; saa og Aftenskoler til Foredrag og til at lære forskjellige Sprog. Ældste P. P. Pratt har undervisst i det Spanske; D. B. Huntington i det utaiske og sjosjenske Tungemaal; han har ogsaa udgivet en Samling af indianske Ord og Talemaader i hver af disse Sprog, til Gavn for den unge Lærling. Universitetet har dannet et nyt Alphabet, som vi forventer vil blive af største Nytte for Fremmede til at lære det engelske Sprog, saavelsom den indfødte Ungdom. Vi anbefaler det til Folkets gunstige Opmærksomhed, og ønsker at alle vore Lærere og Instructører vil indføre det i deres Skoler og i deres Classer. Det engelske Sprogs Orthographi behøver at reformeres; — et Ord er nok for de Forstandige.

Den 5te November aabnedes Deseretes dramatiske Selskab i Selskabs-Hallen; siden hvilken Tid der (med faa Undtagelser) har været givet forskjellige Slags Underholdninger bestandig indtil nu, saa ofte som to Gange om Ugen.

Den 5te Februar holdt de Halvfjerdsindstyve deres Qvartals-Conferenze i Selskabs-Hallen; hvilken uagtet Veiret var ubehageligt, dog var stærkt besøgt og varede i to Dage. Under dette Møde blev tre ny Qvorums organiseret, det 37te, 38te og 39te.

Muren om Tempelbygningen er avanceret betydeligt siden vor forrige Epistel; Arbeidet var, med Undtagelse af Stakittet og Portene, completteret paa to og en halv Side.

Stadsmuren skrider det ogsaa rask frem med, og vi venter den vil blive færdig i indeværende Aar. — Mange af Colonierne har sikkret sig ved at bygge Forter, men der er meget tilovers at gjøre. Det er ønskeligt, og vi skynder paa alle de Hellige at ikke ophøre med deres Aarvaagenhed, ei heller deres Bestræbelser, indtil deres Fæstningsværker er completterede. Endskjøndt Indianerne er og har været rolig i flere Maaneder, saa har vi dog ingen Sikkerhed for, at de vil blive ved; derfor bliver det nødvendigt for eders timelige Velfærd og Territoriets Tryghed, at I er beredte paa hvadsomhelst, der maatte komme paa. Vov eder aldrig til at gaa bort mellem Fjeldene eller paa affides Steder, hvor en Indianer kan skjule sig for eder, uden I først seer efter om I er tryg. Gaa tilsammen, mandstærke nok til at afstrække Fjenden, saa vil I ikke saa snart blive angreben. Saaledes med alle eders Tilberedelser, I vil snarere blive fri for at slaaes, drage ud paa Expeditioner, eller lide Tab, dersom I altid er beredt, færdig, og fuldt istand til at forsvare eder selv paa et Øieblikks Varsel. Det er i den Stund I er nagtsom, ligegyldig og forsømmelig, at Ødelæggelse kommer paa eder; „ude af Sigte er ude af Fare," er bleven til et altfor anvendeligt Ordsprog. Vi sige til alle de Hellige i Bjergenes Dale, i Israels Guds Navn, dersom I ikke benytter de Raad, som gives eder og efterkommer eders Lederes Op-

fordringer, vil I lide Tab, som er Ulydigheds naturlige Følger. Herren vil have et Folk, der vil gjøre hvad han byder dem at gjøre; der efterkommer hans billige Fordringer. Om villigt, saa meget desbedre; om uvilligt, maa de vente at blive revset; thi Herren er ikke til at narres med efter at have udøst sin Velsignelse og Kundskab i Strømme af Lys, formedelst Aabenbaring af Grundsætninger, der er rene og hellige, og af Befrielse fra Undertrykkelse og Forfølgelse, og af mageløs Lykke i Fred og Roligshed. Fra nu af lad een og alle gaa frem med Samdrægtighed og bygge deres Forter, indhegne deres Stæder og Byer, bevogte og tage vare paa deres Qveg og anden Eiendom, og holde deres Gevære og Ammunition i god Orden og Beredskab, færdigt til øieblikkelig Brug; og naar I er saaledes beredt og færdig til i ethvert Tilfælde at afværge Fare og forsvare eder selv, og I bestandig er aarvaagen for Overraskelse, og I træffer paa Indianerne, da begegn dem fredeligt og venskabeligt; søg at komme i Tale med dem og at omgaaes med dem paa en venlig Maade; søg at vinde deres Venskab og overtale dem fra deres Fiendtlighed, deres vilde og krigeriske Følelser, deres Tilbøielighed til at stjæle, udgyde Blod, plyndre, og til at tragte efter Fred og Civilisation. De saavelsom os selv og alle andre er i Guds Haand. Lad os gjøre vor Pligt, saa vil alt være vel. Lad os ogsaa bestræbe os for at frelse Israel, ikke udrydde dem, thi Forjettelserne dem angaaende vil blive opfyldte.

Den 12te December organiseredes den lovgivende Aasemblee for Utah Territorium i Statshuset her i Staden; og efter at holde den sædvanlige Session, give Love om adskillige Gjenstande og optage forskjellige Andragender til Congressen, saa hævedes den. Iblandt dens vigtigste Acter vil findes „en Forordning anlangende Græsgange og Hyrder," og en Lov, der bemyndiger Anlægget af en Canal fra Utah Sø eller Udløbet deraf ovenfor Fosset, til Store Saltsø, en Strækning af omtrent 40 Mile (eng.), hvilken, naar den bliver færdig, vil yde Vand til at vande mange tusinde Agre godt Land, som ellers vilde ligge saagodtsom ubenyttet. Der blev ogsaa skrevet et Andragende til Congressen om en national Jernbane tvers over Landet og den 31te Januar holdtes der en offentlig Forsamling i Tabernaklet, som var talrigt besøgt og meget begeistret og enthusiastisk i sine Forhandlinger; det omtalte Andragende blev antaget saavelsom en Række af Resolutioner, der udtrykker deres Meninger angaaende dette vigtige Subjekt. Loven om Hyrdevæsnet er af saa meget mere Vigtighed for os som et Folk at opservere, som Landets naturlige Rigdom, der bestaaer i Græsgange, raader til store Bestræbelser for Qvegavlen. Dette fylder vore Dale med Kreatur, som naar det løber om uden tilbørlig Bevogtning, ofte forlores, og er udsat for at blive stjaalet af Indianerne eller blanke Tyve; følgelig er det ei alene fortabt for Eieren, men afgiver virkelig Indbydelse og Fristelse for de Indfødte, som i Sandhed er uvidende og veed ikke bedre end at begaa Overtrædelser. Igjennem Slægter og Aarhundreder har de holdt for og lært deres Børn, at det at være heldig i at røve, stjæle og slaaes, var Veien til Ære, til Indflydelse og Magt. Hvorledes kan vi da vente at de vil undlade, naar de har Leilighed til at tage vore Kreatur. Lad os handle klogt og tage vare paa vore Kreatur og vor Eiendom, og ikke friste dem til at fratage os det ved at give dem saa god Leilighed ved

hverken at vogte eller passe paa. Det er ligesom at kaste uimodstaaelige Fristelser for dem.

Den 9de November afbrændte Indianerne ser Huse ved Summit-Creek, og den 23de November indløb Efterretning om at de havde afbrændt en Saugmølle nærved Manti; og den 6te Januar blev det saakaldte Allreds Anlæg, som blev forladt ifjor Sommer, ganske afbrændt. Den 26de Febr. blev omtrent 80 Stykker Qveg stjaalet bort fra Spanish Fork og Springville. Disse er de sidste Voldsgjerninger vi har hørt om at være udøvet; og vi sige nu, at hvert eneste Tilfælde af indiansk Fjendtlighed og Voldsgjerning er skeet formedelst Forsømmelse, Ulydighed, Ligegyldighed og Ringeagt for de Raad, der er givet fra Tid til Tid. Brødre, naar vil I blive kloge og følge Viisdommens Forskrifter? Maa I først ruineres og ødelægges ligesom Nephiterne, eller vil I høre gode Raad, medens det er Tid til at frelse eder og eders Huusfolk og eders Kreatur fra Fordærvelse?

Da der var indløbet Efterretning om, at Indianeren Walker var venskabelig sindet og ønskede at stifte Fred, saa reiste Territoriets Indianer-Agent, Major Bedell, med Broder Huntington som Tolk, til Fillmore, Stedet, som han og hans Folk havde begjært at møde dem, og besluttet at underhandle om Fred. Men lad Ingen derfor fordriste sig til at lægge sig til at sove og indbilde sig en falsk Tryghed, til at blive vakt ved de ubarmhjertige Vildmænds Krigsskrig. Vi har ogsaa hørt, at nogle venskabelige Indianere ved Petit-Nit tilsidst har havt Held til at finde noget af Qveget, som var drevet bort fra Spanish Fork den 28de Februar og bragde virkelig 25 Høveder tilbage; Resten var dræbt.

Det bliver rigtigt at nævne, at mange af disse Voldsgjerninger, egentlig næsten alle, er øvet i Walkers og Arrowpins Fraværelse, og uden deres Vidende og Samtykke. Det er bekjendt, at han var fjendtligsindet, men mange af hans Mænd var meget mere fjendtlig, og han fandt det umuligt at afholde dem længer. Det var ikke Walker, ei heller hans Folk, der massakrerede Capitain Gunnison og hans Folk, men en Bande af de Utaer, som kaldes Pavanter, med hvem de ingen Samqvem havde da, og som havde været venskabelig indtil den Tid, uagtet de, da denne Ulykke skete, virkelig samledes for at komme imod Colonisterne i Fillmore, for at gjengjelde dem for et Mord paa een af deres Mænd, som var udøvet af et Selskab af California-Emigranter, som passeerte igjennem deres Land, nogle Dage før. Under de indianske Uroligheder har Ældste G. A. Smith været meget activ; og hans Indflydelse og utrættelige Flid kan man tilskrive Udførelsen af disse prompte og kraftige Foranstaltninger, der saa hurtigt satte Colonierne i en forholdsviis sikker Stand. Vi haaber nu paa det alvorligste, at de vil drage Nytte af hvad de har erfaret forrige Aar, og herefter ikke vige fra Jagttagelsen af disse Forskrifter, hvilke deres Erfaring har saa fuldkommen oplyst og bevist at være skrevne i Viisdom, og til deres Tryghed og Bevarelse. Afgrøden af Korn, Kartofler og saadant var i Almindelighed god og blev temmelig godt indhøstet; og vi haaber, skjøndt Indvandringen er saa stor, at der ved god Huusholdning vil være nok til næste Høst. Det er vist og sandt, at her burde avles mere Korn. Den bestandige Tilstrømning af Folk fra alle Kanter, Indianerstammernes Fordringer om Brød, og de næsten visse Udsigter til Tusinders Ankomst til vore Grændser, byder os berede for det Tilkommende. Føde til Mennesker

og Dyr er hvad her raabes om; Føde til utallige Millioner, som snarlig vil strømme ind paa os ligesom Duer til deres Vinduer; — Føde til en forsulten Verden, baade aandelig og legemlig, er de Varer vi maa vente at vi vil komme til at betale. Saa bered da; fyld eders Sind med Kundskab og Viisdom og eders Lader med Korn; avl Kreatur og pas paa dem; avl eders egen Uld og Hør; garv eders eget Læder og fabrikeer eders eget Klæde, Sæbe, Lys, Olie, Sukker, Sirup, Liim, Kamme, Børster, Glas, Jern, og alle andre Artikler, som staaer i eders Magt, og spar eders Penge. Paa denne Maade vil I stoppe dette store Afløb af de ædle Metaller fra vor Midte, og blive istand til at gjøre mere for Evangeliets Udspredelse, Israels Indsamling, Zions Opbyggelse og Opførelsen af et helligt Tempel til Jacobs Gud. Brødre, betal eders Tiende; og betal den paa en saadan Maade, at det kan gjøre nogen Gavn; saa at det vil gjøre Noget til at befordre de sidste Dages Værk. Den, som tænker paa, om han blot kan faae en Credit i Bøgerne, enten han gjør noget eller ikke; som dovent hendriver Tiden, for at faae Betaling, men føler ingen Interesse for Værket, eller som uvillig og karrig beslutter og raadfører med sin egen begjerlige Sjæl om han skal betale eller ei, — til alle saadanne siger vi, I tager feil, dersom I troer at sligt Offer er antageligt for Guds Aasyn; I maatte ligesaavel, ja langt hellere, blive borte, end saaledes blotte eders halvhjertede, gjerrige Aand. Det ligner altfor meget Nutidens hykleriske Tone, at faae en stor Deel for at bestille Ingenting. Brødre, det er vort Raad til eder, at betale eders Tiende, at betale eders Gjeld til det Vedvarende Emigrationsfunds Compagni, og gjøre eders Opoffrelser med en liberal Aand og et villigt Hjerte. Biskopper, vi har et Raad at give eder. — I er Fædre for de Fattige og Husholdere i Israel. Laan os eders virksomme Hjælp til at indsamle de Helliges Tiende og Offer; og see til, at Alting bliver varetaget og draget Omsorg for og trolig indlagt i Herrens Forraadshuus og ikke forvendt fra dets lovmæssige Brug. Sand Godgjørenhed mod en fattig Familie eller Person bestaaer i at sætte dem istand til at ernære sig selv. I dette Land er der ingen Person, som besidder nogenlunde Helbred og Kræfter uden han jo kan erhverve det Nødvendige for sig og sin Familie. Men mange af vore Brødre er oplært i et vist Haandværk eller Bestilling i deres gamle Land, og haver ikke Takt eller Geni til at bruge sine Hænder til hvilketsomhelst, hvilket udgjør et stærkt Træk i Amerikanerens Charakteer. Det bliver derfor vor Pligt at lære dem, hvorledes de kan leve. De er almindeligviis gode Borgere, vant til Flittighed, og vil med lidt Underviisning snart være istand til at ernære sig. Vi ønsker Biskopperne at skaffe dem Arbeide, som de kan gjøre, og have lidt Taalmodighed med at undervise dem; saa vil vi snart finde, at de vil ikke længer være nogen Byrde paa de offentlige Fund. De kommer ofte hertil uden Spise eller nogenslags Midler; for en kort Tid vil de nødvendigviis behøve Hjelp; men dersom de ovenstaaende Forslag bliver efterkommet, kan de snart ikke alene ernære sig selv, men betale alt hvad der er bleven lagt ud for dem. Lad ikke de retskafne Fattige lide Nød, men uddeel til dem i Beskedighed. Saa skal Herren gjengjelde eder, og de Fattiges Skrig ikke opstige til Herren vor Gud i Vidnesbyrd imod os. Der flydes nu mange tusinde Dollars til det Vedvarende Emigrationsfunds Compagni, af disse, som har faaet Hjelp fra Compagniet til at

udvandre til dette Land. Naar vi betænker hvormeget Godt der aarligen udrettes ved Hjelp af dette Fund, saa synes vi, at alle Hellige burde hjelpe til og yde af deres Midler for at bevirke Indsamlingen af de fattige Hellige udaf de forskjellige Nationer, hvor Undertrykkelse holder sit blodige Herredømme, Hungeren truer og tykt Mørke og Ugudelighed opfylder Folkets Sind, og de er lænkebundne ved Overtro og Vankundighed.

Medens al Jordens Gud udøser sine Straffedomme over den ugudelige Verden til Opfyldelse af hans Ord, som er talet ved hans Propheters Mund i forbigangne og nærværende Slægter, ved Pest, Hungersnød, Uveir og fortærende Ildsluer, synes Mænd og Folk, druknе af deres egen Galskab, utaalmodigen at haste for at komme tilende med dem selv. I Ubetænksomhed og Harme ødelægger de hverandre paa Floderne og paa Jernbanerne, de vidt sprædte Indsøer og det aabne Hav; de iler til deres egen Ødelæggelse. Den ene Nation staaer op imod den anden; indbyrdes Uenighed fremavler Had, og Krig — blodig Krig! — med alle sine medfølgende Onder, yder sin Bistand til at udrydde Folket paa Jorden. Saaledes, midt i Synd, Hunger, Pest og Krig, Omskiftelser iblandt Folkene og i Jorden, og i Elementerne rundtom Jorden, bliver Frelsens Evangelium imodtaget som et Glædesbud og er aldrig saasnart annammet førend det avler et oprigtigt Begjer efter Befrielse fra det syndige Babylon, at de kan blive kjendt for lydig og i Forening med de Hellige i Zion undgaa den Tugtelse og Fortærelse, som Gud har besluttet skal gjøre Jorden tom, da de kan hvile indtil hans grumme Fortørnelse er ovre. Saa hast da, I Ældste, til den Gjerning, som ligger for eder; og lad alle de Hellige gaa til med deres Evner, at berede for den store Volds- og Ødelæggelsesdag, som visselig skal komme paa al Jorden; thi paa den Dag, som Menneskens Søn skal lade sig see, skal den Gamle af Dage sidde at dømme, og Enhver vil blive fordret til at aflægge akkurat og sandfærdigt Regnskab for sin Husholdning. Ydmyger eder, I, den Allerhøiestes Hellige! thi Dagen nærmer sig! Lad eders Splidagtighed, Ukjærlighed, Misundelse og Ondskab ophøre iblandt eder, og bo tilsammen i Fred og Enighed. Hengiv eders Hjerte til Gud, og eders Øine, Sind og Styrke til Udførelsen af hans Bestemmelser i de sidste Dage. Lad Intet aflede eder fra eders Pligters Sti. Vaagn op og kjend eders Kalds Vigtighed og den Gjerning, som er for eder at gjøre. Afryst den Søvnighed, der omgiver eder som en Kaabe, og lad eders Gjerninger og eders Tro see ud som Middagssolen i Klarhed og Skjønhed for alle rundtomkring. Hav altid Guds Værk paa eders Sind; Israels Frelse; de Fattiges Befrielse fra Tyranens Kløer og Undertrykkerens Herredømme. Og til de Fattige sige vi, vær flittig og trofast; og saa snart som I bliver istand til paa nogen mulig Maade at tilbagebetale de Laan, som har hjulpet eder til Befrielse, da ihukom disse, som i en lignende Forfatning som eders var, seer længselsfuldt hen til den samme Kilde i Haab om Forløsning. I disse indsluttede Dale samler vi de Hellige, at de kan nyde de Rettigheder og den Frihed, som Constitutionen tilsiger os, men som er os negtet andensteds; at vi maa have Leilighed til at dyrke Gud efter vor egen Samvittigheds Tilsagn. Vi samles ei alene at vi maa nyde Borgeres Rettigheder, men at leve i Fred og have den Respekt og Høflighed bevist os og vore Familier af dem vi omgaaes med, som er os negtet ude i Verden. Vi samles, paa det at vi maa adlyde Guds Ordinanzer

og holde hans Bud, og anvende vore Evner samlet til at fremme Guds store Værk paa Jorden, oprette hans Rige, bygge Templer og berede Veien for Menneskens Søns Tilkommelse. Og naar disse, som bekjende sig at være Hellige, forsamler sig med os, saa venter vi naturligviis, at de er komne hid i de samme Hensigter. Vi er ikke komne her for at adspredes rundt omkring og gaa bort til Guldminerne eller andre Steder, men for at opbygge Guds Rige, og de, der kommer i andre Hensigter, ønsker vi intet Ondt, men kan ikke betragte dem som i vort Samfund. Vi har intet tilfælles med disse, som befatter sig med dette Værk af nogen anden Aarsag end Kjerlighed til Sandheden og Jesu Vidnesbyrd, som ikke er villig til at gjennemgaa Alt, forlade Alt, opoffre Alt for Christi Evangeliums Skyld. Det er de Riges Pligt at komme de Trængende tilhjelp; at betjene dem med det Nødtørftige, og trolig at anvende deres Midler til Israels Indsamling, Evangeliets Udspredelse og Rigets Opbyggelse. Ligesaa, de Fattige skulde paaskjønne de Velsignelser, der ydes dem, og være villig til at gjengjelde Tjenester og betale med redeligt Arbeide, saa hurtigt som de kan. Det er sørgeligt at tænke paa, at mange, som er bleven hjulpen af dem, som havde Midler, er aldrig saa snart bleven bosat i dette Land, hvor Overflod og Fred smiler ad dem, førend de glemmer den Haand, som har bevirket deres Frelse og Befrielse. Dette er for en stor Deel Aarsag til, at de, der har Midler, er uvillig til at meddele. Utaknemlighed er en Forbrydelse, som synker dybt i deres Hjerter, som det angaaer — at gjøre en Mand en Villighed, og han da vil vende sig imod og rive Een, det tillukker det medlidende Hjerte og holder Andre fra at udøve den Godhed og Velgjørenhed, som som de ellers vilde have glædet og frydet sig ved at have beviist. Vi advarer derfor de fattige Hellige, som er bleven hjulpen hertil fra de gamle Lande, at de ikke forsømmer at betale og skjønsomt erindre hvo hjalp dem, paa det at Andre, som endnu søger Befrielse, ikke skal blive udelukt fra de Velsignelser, som de nu nyder, formedelst deres begjerlige Fremfærd og Utaknemlighed.

De Ældste paa Sandwichsøerne søger efter et Sted, hvor de Hellige fra Dem i det stille Hav kunde have et midlertidigt Opholdssted og være bevaret fra det Onde, som for endeel synes at være Følgerne af deres Omgang med de Blanke, hvis store Udsvævelser og Drukkenskab er Begyndelsen til Civilisation for de Indfødte af vort Land og Indianerracerne i Almindelighed, hvilken gradviis tærer dem hen, og tilsidst ender med Døden og de indfødte Stammers Tilintetgjørelse. For saa meget som muligt at undgaa slige ødelæggende Følger, blev det anseet for Viisdom at samle dem paa en Ø, hvor de kan blive underviist i Dyd og Moralitet, og faae deres Sind beredt til at imodtage Lys og Kundskab, som udgaaer fra Gud til deres Ophøielse og Saliggjørelse. Nogle faa kunde føres over til San Bernardino, og der undervises i Videnskaber, og saaledes blive duelig til at bære Sandhed og Frelse og de dermed forbundne Velsignelser til deres forskjellige Stammer. Dersom Klimatet fandtes skikket for deres Helbred, saa kunde deres Emigration formeres og Anlægget paa Øen kunde da tjene som en midlertidig Samlingsplads, liig andre, som vi agter at oprette i forskjellige Dele af Fastlandet.

Vi anbefaler ogsaa de Hellige i Europa at komme til de Forenede Stater, under Ordning og Veiledning af Præsidentskabet i de brittiske Øelande, til saadant

Sted eller Steder, som bliver valgt til Opholdssted for dem, hvor de kan samles, indtil Veien oplades for dem at komme op til Bjergenes Dale. Det formodes, at der om faa Aar vil være en Jernbane færdig fra Missourifloden til dette Land; imidlertid vil de Hellige, som kommer fra de gamle Lande, finde det meget til deres Fordeel at komme over Havet og tage Bolig paa disse Samlingssteder, hvor Arbeide er let at bekomme og det for god Betaling; og naar Jernbanen er færdig, kan de Hellige indsamles med mindre Bekostning og mindre Besværlighed. Dette vil strax give Leilighed for Tusinder af de Hellige i Europa at udvandre og blive samlet hen, hvor de kan imodtage Undervisning og have den Fornøielse at være samlet med hverandre.

De Hellige i Australien, Indien, alle Lande ud imod det stille Hav, tilraades at samles til Californien, hvor de vil blive videre veiledte af Kirkens Præsidentskab i det Land.

Vi ønsker ogsaa, at de Hellige fra Staterne og Europa, naar de udvandrer til Dalene, skulde medbringe alleslags Frø, især af Frugt, saasom Æble-, Fersken-, Aprikos-, Pære-, Blomme-, Kirsebær- og Ovædekjerner, Ribs-, Stikkelsbær- og Jordbærfrø, samt Blomsterfrø i al deres Mangfoldighed; saa og Kartetidsel-, Krap-, Indigo-, og andre Slags Frø af Planter, som bruges til Farvestoffer, og er skikkede til dette Klimat; saa og forskjellige Slags Græs-, Kløver- og Bomuldsfrø for vore sydlige Colonier.

De Ældste, som er sendt ud fra Zion til de forskjellige Nationer paa Jorden, er instrueret til at udføre vore Instrukser under Bestyrelse af Præsidentskabet over deres forskjellige Virkekredse; og vi formaner alle Ældsterne til at være tro i deres Kald og holde sig rene og hellige for Herren vor Gud. Og forsaavidt Nogen af dem lider paa deres Helbred, da har de Frihed til at vende hjem uden at vente paa at blive kaldte. Det er de Ældstes Rettighed og Pligt, medens de er ude, at raadføre sig tilsammen ofte i deres forskjellige Virkekredse, og søge at kjende Herrens Villie, med Faste og Bøn til Gud, gjøre saadanne Beslutninger og udføre saadanne Pligter angaaende Sandhedens Sags Fremme, som tilkjendegives dem, at ikke Uvirksomhed og Opsættelse skal sinke Værket, medens de søger Raad hos os, som er saa langt borte fra dem. Naar Sagerne er af særdeles Vigtighed, og den Tid, der medgaaer til Brevvexlingen ikke vil virke for meget imod Værkets Fremgang, da vil vi ønske at blive spurgt tilraads. Det maa være sandsynligt for alle, at som Værket tiltager, saa burde der iagttages megen Orden i Forretninger Udførelse. Vi raader derfor alle vore Agenter at være nøiagtig i deres Rapporter og Regnskaber, som de sender til os, som og at vedligehold en smed Kundskab om Alt hvad der hører til Sagens Vel i de Lande, hvor de virker. Vi har givet og agter at give Instrukser gjennem Pressen fra Tid til Tid, som vil veilede de Ældste og Agenterne i deres Pligter mere bestemt angaaende enkelte Gjenstande end det kan gjøres i en almindelig Epistel. Af vor egen Erfaring vide vi, at de Ældste vil, om de er trofast, finde sig ganske afhængig af Herren, ikke alene for Naade, men for Næringsmidler. I Enighed er der Styrke; men hvor kan et Folk blive enigt saalænge deres Interesse er forskjellig. Hvor kan de blive enig i aandelige Ting og see eens, hvilke de ikkun tildeels kan forstaa, førend de bliver enig i Henseende til timelige Ting, som de begriber? Det blev givet i en Aabenbaring til Broder Joseph Smith, i Kirkens tidlige Dage, at alle de Hellige skulde skjenke

deres Formue til Kirken og annamme deres Arvepart ved Biskop Partridges Haand, som da tjente i det Embed. Nogle Aar derefter, da Herren saae, at Folket havde besmittet deres Arvelodder og at de ikke vilde efterleve hans forrige Bud, saa gav han en anden Aabenbaring til Broder Joseph, at Folket skulde hellige al deres overflødige Eiendom; hvilket syntes ikke at blive fuldkommen forstaaet og udøvet. Efter dette blev Tiendeloven givet, hvilken fordrede at alle skulde for det Første indbetale en Tiendedeel af deres ganske Formue til Kirken, og derefter en Tiendedeel af alle deres Indkomster; hvilket var til de Fattige, til at fremme Evangeliets Udspredelse blandt Nationerne paa Jorden, understøtte Præstestanden og bygge Templer til den Allerhøieste. Dette er en kort Forklaring angaaende deres Eiendom, som bliver Medlem af Jesu Christi Kirke af Sidste Dages Hellige. Der var mange Hindringer iveien, hvorfor disse Fordringer ikke kunde blive efterlevet: Kirken var i sin Barndom og maatte kæmpe mod en ond og formørket Verdens Vankundighed, Overtro og Ukjærlighed. Selv Brødrene havde ikke formaaet at afkaste deres egne nedarvede Ideer, og i mange Tilfælde var det nær ved at Frafald og Forfølgelse overvældede Guds Folk og gjorde, at de blev jaget fra Sted til Sted, indtil de endelig fandt et Hvilested i Dalene blandt disse Bjerge.

Under Conferenzen dreiede Undervisningen sig til denne Gjenstand, og Læren om at være enig i de Ting, som kan forstaaes af alle, og samle vor Interesse tilsammen i det, som vi kunde see lige godt alle, blev betragtet som det første Skridt til at bevirke den Enighed, som er saa ønskelig at faae oprettet; hvilken vilde give os Kraft til at nedbryde Uretfærdighed og fordrive ethvert Onde og enhver fordærvelig Indflydelse fra vor Midte. Dette Princip viste sig for Brødrenes Forstand i al sin Enfoldighed og Skjønhed. Folket syntes at føle et stærkt Begjer for at efterkomme ethvert Bud og Forlangende, som var givet; og de syntes at føle som der nu ikke var noget iveien for en fuld og frank Lydighed mod Loven om Opoffrelse, som først blev given til Broder Joseph. Det Paafølgende har saavidt beviist deres Alvorlighed i dette Stykke; thi de flokkes til i hundredviis og tusindviis at indgive deres Navne og skjenke og overdrage Alt hvad de besidder til Kirken, og imodtager deres Arvelodder og saa meget af deres Formue, som de har behov, af Biskoppens Hænder.

Den 14de Februar gik Moder Smith, den bedagede Patriark, Fader John Smiths Hustru, til sin Hvile blandt de trofaste Hellige. Hun er Moder til Broder Georg A. Smith, og var een af de Første til at annamme det evige Evangeliums Fylde.

Vor elskede Broder Willard Richards er gaaet hiinsides Forhænget; for os er han gaaet, for Joseph og Hyrum er han kommet. Vistnok for et kort Tidsrum maa hans Legeme hvile i Graven, ikkun for at fornyes, gjenoplives og beredes til en udødelig Løbebane, udenfor Syndens Djævelens, Sygdommens og Dødens Kreds. Ved hans Livs og Dueligheds høieste Punkt synes han at være taget bort, blot for at forløses fra Møie, Bekymring, og maaskee Trængsel og Forfølgelse, som endnu skal komme, af hvilket han havde udstaaet sin fulde Andeel. Vor Skilsmisse vil ikkun være kort, om end Livet skulde skjenkes os saa langt som det almindeligviis skjenkes Menneskens Børn. Han blev pludselig syg den 22de Januar og forblev i haarde Lidelser til den 11te Marts da han hensov i Evangeliets Triumph, det Evangelium

og den Tro, der saa længe havde vedligeholdt ham og ydet ham Styrke og Evne i hans første Trængsler og indgivet ham Trøst under den pinligste Nød og Smerte. Hans Hjerte slog ene for Evangeliets Udspredelse, hans Medskabningers Frelse; hans ædle Ønske gjaldt ikkun Sandheden, Israels Frelse og Zions Forløsning. I de sidste faa Aar af hans Tilværelse hængte han fast ved Livet med megen Lidelse for at have den Fornøielse føreud han skulde sove med de Hellige, at gjøre sin Pligt som General-Kirke-Registrator og Historieskriver. Hans største Ønske var, at han maatte være den tro Optegner af Herrens Værk i de sidste Dage. At optegne en ligefrem simpel Sandhed, de Scener de Hellige gjennemgik, deres Prøvelser og Forfølgelser, Vandringer, Bekymringer, Lidelser og Død; og som ofte deres mærkværdige Bevarelse, Gjenforening, Glæder og Velsignelser, og indskrive Guds Handeler med sit Folk i Kirkens Arkiver, — alt dette afgav et Thema, saa fuldt af Tilfælde, saa indblandet i hele deres Hverdagsliv og Erfaring, saa herligt og passende til hans Følelser, at Døden blev holdt tilbage ved Døren, medens hans store Evner og Aandskraft, dreven af den almægtige Guds Aand, lod ham svinge en Hurtigskrivers Pen til i stor Skjønhed og Nøiagtighed at skildre dette Folk Historie, til at forsvare Sandhedens Sag og overlevere til de fildigste Generationer inspirerede Mænds ædle Fremgangsmaade, rene Bevæggrunde og Charakteer, — Guds Mænd, hvem Nutiden har ærekjændet, bagvasket og beløiet, og tilsidst forræderisk overantvordet og massakreret, medens de var under Forsikkring paa Tro og Love af en saakaldet paalidelig og civiliseret Regjering. I hans Familie- og Vennekreds har hans Død bragt mangt et Hjerte til at sørge; og i de mange vigtige Embeder, som han beklædte med udmærket Dygtighed, Ære og Trofasthed, ogsaa der føles Tabet ved hans Bortgang alvorligt. I vor hellige Religions Fortrøstninger finder vi, at uagtet det er vort Tab, det er hans Vinding. Uagtet vi ved hans Bortgang er berøvet den allerstandhaftigste Retskaffenhed — det varmeste og meest urokkelige Venskab — den oplivende Varme i Deeltagelse, i Raadgivning, i sand Gudsfrygt og i Troskab, hvilken altid udmærkede hans Omgængelse med os og med dette Folk, saa er han dog ikke tabt for os; skjønt stilt fra os i Legemet, vil de ømme Følelser, som existerer i vor Bryst, dog aldrig udslettes, ei heller vil hans Dygtighed blive forringet, thi hans Gjerninger vil følge ham. Farvel, kjære Broder, for en kort Tid! Din dødelige Løbebanes skjøre Traad er brudt, og vi sørge i Sympathi med din efterladte Familie og Venner og for os selv, men ikke for dig; ikke for dig, som saa herligt har vundet Veddeløbet og trygt fortøiet dit Skib i det evige Livs Havn.

Ældste F. D. Richards, J. A. Young, W. H. Kimball, G. D. Grant, E. Ellsworth, W. Young og J. A. Little afreiste den 29de paa en Mission til England tilligemed Frederick Kesler og G. Halliday, som reiste med dem til St. Louis i Forretning. Denne Mission blev beskikket før Conferensen paa det at de maatte komme til deres Virkekreds itide, saa at Broder S. W. Richards kunde komme hjem iaar.

Som vil sees af efterfølgende Beretning, blev den halvaarlige Conferenze efter fire Dages Forløb hævet Søndag Aften den 9de dennes, at møde igjen den 27de Dag i Juni. Uagtet Veiret i Begyndelsen var temmeligt koldt og uroligt, saa var dog det rummelige Tabernakel ikke stort nok til at rumme alle, som var

forsamlet. Om Løverdag Eftermiddag og Søndagen blev de saa mange og Veiret saa mildt, at Forsamlingen holdtes udenfor. Ældste G. A. Smith blev bestikket til General-Registrator og Historieskriver og J. M. Grant blev valgt til den øverste Præsidents anden Raadgiver. Bestikkelsen af Ældste F. D. Richards og de andre Ældste, som var afreist til England, blev anerkjendt med Conferenzens Votum, og Brødrene O. Pratt, E. Snow, O. Spencer og mange andre blev bestikket Missioner i de forenede Stater. Broder P. P. Pratt blev bestikket til at præsidere i Californien, og vil ordne Missionen til det stille Havs Øer og tilgrændsende Kyster. Nogle og tyve unge Ældster blev valgt til at gaa til det stille Havs Øer, saa det bliver 65 ialt, som blev bestikket til at udgaa paa Missioner.

(Sluttes.)

Skandinaviens Stjerne.

Udenlandske Efterretninger; Deseret. Vi har modtaget Deserets News af 13de og 27de April, som indeholder den ellevte almindelige Epistel fra det øverste Præsidentskab, Beretning om Genaral-Conferenzen, Taler, holdte ved den Leilighed osv., saa og private Breve, hvilket altsammen melder om almindelig Velstand og yder megen Oplysning og værdifuld Lærdom.

I dette Nummer findes Epistlen, og dens Gjennemlæsning vil udentvivl glæde de Hellige, eftersom de deraf kan lære, om Guds Riges Fremgang iblandt Nationerne paa Jorden og den Interesse, der er udviist for Menneskens Frelse ved at udsende et Antal Ældster, nemlig: P. P. Pratt til at foranstalte en Samlingsplads for de Hellige i Øvre-Californien i Nærheden af St. Jose; O. Pratt og O. Spencer til at foranstalte en Samlingsplads i Ohio i Nærheden af Cincinnati; E. Snow til at vælge en anden Samlingsplads i Nærheden af St. Louis; atten Andre er sendt til de Forenede Stater; tyve til det stille Havs Øer, og tolv til de brittiske Øer, og tre til brittisk Nordamerika. Indianerne var venskabelige og tilkjendegav, at de var for Fred. Een af deres Høvdinger ved Navn Migo sagde, at han havde havt en Drøm, i hvilken Herren sagde til ham, at han skulde ikke føre Krig imod "Mormonerne," men slutte Fred med dem; og til en Erindring derom havde han gjort en Ring paa sin Arm. Der var gjort alt muligt blandt de Hellige for at tilveiebringe en stor Mængde af Jordens Produkter, at de maatte ei alene være istand til at forsyne dem selv, men ogsaa de mange tusinde af de Hellige, der vil komme dertil i dette Aar; saa og for at være beredt til at afhjælpe en nødlidende Mangfoldigheds Trang, som udentvivl vil ty til den Kilde for at faae Hjælp. Bygningsarbeidet osv. skrider rask frem.

Vi har faaet et Brev fra Ældste J. E. Forsgren, i hvilket han yttrer stor Glæde og Tilfredshed over at være kommet lykkelig og vel hjem med en god Helbred og at have fundet sin Familie levende og kjærk. Han omtaler de udvandrede Helliges gode Forfatning, som han havde Varetægt over, og om hans egne Prøvelser og Gjenvordigheder, idet han førte dem paa den lange Reise; han siger, at

hans Tid var meget optaget med at tale til Selskabet og paasee alle deres Fornødenheder. Han havde nylig aflagt et Besøg blandt de danske Hellige, som boer i Nærheden af Manti, paa et Sted kaldet Ny Danmark. Han sender sin Hilsning og Velsignelse til alle de Hellige i Skandinavien.

Emigranterne; Kansas. Dette Brev fra Ældste C. Larsen af 29de Mai, hvilket vi her har indrykket, vil udentvivl være interessant for Læseren. Vi har ogsaa imodtaget eet fra Ældste H. P. Olsen, dateret den 1ste Juni. Han siger, at Selskabet var ved en ypperlig Helbred. Det Værste var, at der manglede Midler til at føre dem alle hjem til Zion, paa Grund af de høie Priser; men han siger, Gud være lovet, at der aabnedes en Udvei for os paa en forunderlig Viis, idet de Brødre, der havde Evne, øvlod deres Hjerter og meddeelte af deres Formue til at hjælpe disse, som havde behov, saa at Ingen vil blive efterladt paa Veien, undtagen de, der er frafaldne. De var organiseret til et Compagni af omtrent 70 Vogne, med de behørige Forretningsmænd, og vilde afreise om nogle Dage. De havde gjort dem megen Umage for at formindske deres Gods, og dog havde de 2400 Pund til hver Vogn. Han beder os paa det allerindstændigste, ikke at lade de Hellige begive sig paa Reisen med saa meget Gods og saa faa Penge, som de gjorde denne Gang. Han siger ydermere: det er i Sandhed ubehageligt for Guds Tjenere, efter at de har gjort alt muligt for at tjene dem, at see dem med saa meget Gods og saa faa Penge, og dog see dem bortsælge Penge underveis til næsten enhver Ting, som Øinene bliver vaer. Han siger: de burde ikke have mindre end 200 Rbd., og omtrent halvt saa meget Gods som disse. Han mener, at den skandinaviske Missions Forretninger skulde ikke være forbundet med den engelske Missions til Indkjøb af Oxer osv., thi det er nok til at ruinere en Mands Helbred at gjøre saa mange Forretninger for begge. Broder Empy har arbeidet for begge, saa at han næsten er bleven til et Skelet og seer ud som han var halv opslidt. Olsen siger, at han glæder sig meget ved at kunne berette, at de Hellige havde været meget gode imod ham; at de havde skjænket ham en Vogn med Oxer, samt en god Hest og alt hvad der var nødvendigt til at bringe ham vel hjem, for hvilket han er meget taknemlig til dem og til Herren. De Hellige er lykkelig og fryder sig over at være paa Veien til Zion.

Vi har ogsaa havt den Fornøielse at læse et Brev fra Skipper S. Larsen, i hvilket han udtaler stor Glæde og Tilfredshed.

Brev fra Emigranterne.

2 Miil dansk fra Kansas den 29de Mai 1354.

Kjære Broder Præsident John Van Cott!

Jeg vil sende nogle faa Linier med min Bröders Brev for at kundgjøre Dem vor Tilstand og hvor vidt vi nu er; vi har det for saavidt godt Alle; jeg for min Deel har det godt, er glad og tilfreds, takker Herren for hans Naade og Sty-

relse med mig, og jeg takker ham for hans Tjenere enhver især, dog er Kjærligheden forskjellig til dem. Jeg er glad for vor Præsident H. P. Olsen; han er vel, ligesom vor kjære Broder Empy; de især har havt meget at bestille med at faae det ordnet for Selskabet. Den 9de dennes blev vort Selskab organiseret paa Leirpladsen nærved Kansas, Broder W. Empy var der; Broder H. P. Olsen blev anerkjendt som Selskabets Leder og Præsident gjennem Dyrken; jeg som Selskabets Præst og Evangelieforkynder, Br. Bent Nielsen som Vognmester, Jens Hansen fra Fyen som Leirens Captain, P. Thomsen fra Falster som Vagtmester, A. Vinberg som Captain over 10 Vogne, C. Capson over 10, A. Andersen over 10, P. Beckstrøm over 10, Jens Jørgensen over 10 og V. Valentinsen over 10. Der skal være 11 Parter til hver Vogn. Broder W. Empy aflagde sit Regnskab til alles Tilfredshed. De Trofaste har det godt; men som De vel kjender, er Følelserne forskjellige, og jeg troer Alt vil gaa vel med os. Der er død nogle faa siden vi kom her. De første 10 Vogne tog afsted den 19de fra Kansas. Jeg kom her den 24de tilligemed min Fader, Moder, Søster og Broder; vi er Alle for saavidt vel; min Fader har været syg et Par Dage, men jeg haaber han kommer sig, han er meget bedre idag. Min Hustru er vel, men kan ikke gaa meget, hun hilser Dem og Hansen. De Sidste er endnu ikke kommet her; de kan ikke komme før Vognene kommer fra St. Louis, og naar de Alle kommer, skal enhver have sine Ører, og da saasnart vi bliver færdig og Ørerne er i Aag, skal vi afsted, hvorefter jeg troer Alle længes, og gid vi maa naae Zion med Glæde og meget af Guds Aand, saa vi maa see Guds Prophet og Apostler med Glæde og annamme deres Velsignelse, hvorefter jeg længes. Det er gode Ører og Køer vi har faaet; Prisen paa Ørerne er 70 Doll. Parret og Køerne 50 Doll. Parret. Der hvor vi nu er, er en 5 Miil til Westport, en smuk Egn, udmærket Græs, saa jeg aldrig har seet Magen. Om Danmarks Indbyggere kunde see, hvilket Land her er, vilde de visseligen ikke gaa i Trældomsaaget en lang Tid; her er Jorder og Græsgange, saa vor gamle Bonde Broder Bent Nielsen siger, at der findes ikke en Td. Land i hele Danmark liig det her er overalt, hvor vi kommer. Jeg beder Herren velsigne Dem og Deres Arbeide og belønne Dem mangfoldeligen i Jesu Navn, og jeg beder Dem at hilse Brødrene, Broder P. O. Hansen osv., og vær De især hilset fra Deres tro underdanige Broder i Pagten

Christian Larsen.

Ældste F. D. Richards' Beskikkelse til at præsidere over Jesu Christi Kirke af Sidste Dages Hellige i Storbrittanien og omliggende Lande.

Elskelige Hellige. — Det er med megen Taknemlighed, at jeg, efter en Tid af lidet over to Aar, atter er tilstedet at tage fat med eder paa Saliggjørelsens

Værk i disse Lande, bevaret, som jeg har været, fra Reisens Farer tillands og tilvands, medens mange af vore Medmenneskker have enten fundet den vaade Grav eller paa anden Maade mødt en utidig Død.

Stor er Guds Naade mod hans udvandrende Hellige, medens man agter Menneskers Liv saa ringe og Forbandelsen er ude paa Vandene, idet vi saa sjelden kaldes til at sørge over Tabet af Venner, berøvet os ved nogen af de grueligе Ulykker, der saa gysselig tager Overhaand baade tillands og tilvands. Men saa tro som Englene end er til at betrygge hans Folk, saa er der dog større Anledning til Taknemlighed og Lovpriisning end vore dødelige Livs Bevarelse. Det er bedre at sove med de Døde end blive funden paa Uretfærdigheds Vei og under Guds Miishag.

Denne er vor fornemste Glæde, at vi er agtet værdig til at have Deel i det velsignede Evangelium, i det hellige Præstedomme, og i at hjælpe til at opbygge Guds Rige paa Jorden i denne sidste Tid. Dette er enhver Aldstes første Diemed, og især de Tolvs, derfor er det særdeles glædeligt for mig at see de Helliges stærke og sunde Forfatning i Europa i Almindelighed, men maaskee i Særdeleshed disses i de brittiske Lande, hvis Erfaring og Fortrin har været størst.

Siden min Bortreise fra eders Midte har de Sandheds Aabenbaringer, som er bleven udsendt fra Zion, i høi Grad forøget Troen, grundfæstet Haabet og opfrisket Aanden hos de Trofaste allevegne, begyndende i Store Salt-Sø Stad, Zions Hjørnesteen; saaledes faaer de Retfærdige Magt til at vorde Guds Sønner og Døttre, idet de vinder Styrke til at udholde Verdens og Djævelens Tugtelser, indtil de er sanket ind i Zion og der annammer af de tilkommende Verdeners Velsignelser og Kræfter, ved hvilke de kan opnaae Seiren og de evige Livs Krone i vor Guds Rige.

Naar som Leilighed gives, agter jeg igjennem Stjernens Spalter at meddele Saadant, som den Hellig Aand skal diktere mig, og som synes fornødent efter Folkets Forfatning, men jeg ønsker denne Gang at underrette eder om Beskaffenheden af min Mission iblandt eder, hvilket vil sees af følgende Beskikkelsesbrev:

Til Alle hvem dette Brev skal komme til —

Aldste Franklin D. Richards, et Medlem af de tolv Apostlers Qvorum, er herved beskikket til at reise til England, for der at prædike Evangeliet, trykke, publisere, have Overopsyn med Emigrationen, og præsidere over alle Conferenzerne og alle Affærer i Jesu Christi Kirke af Sidste Dages Hellige i de brittiske og omliggende Lande; og vi opfordrer alle de Hellige til at give flittig Agt paa hans Lærdomme og følge hans Raad i alle Ting, thi ved saa at gjøre, vil de vorde velsignet.

Gjort i Store Saltsøstad, Utah Territorium, Forenede Stater i Nordamerika, denne niogtyvende Dag i Marts 1854 og underskrevet for og i Navn af bemeldte Kirke, af dens præsiderende Raad.

Brigham Young,
Heber C. Kimball,
Øverste Præsidentskab.

Af dette vil det sees, at uagtet Herrens Værk er meget stort i Brittanien, er dog Grændserne for min Omsorg og mit Arbeide udvidet til de omliggende Lande i Europa.

Præsidenterne for de forskjellige Missioner opfordres herved til at skrive til mig til dette Contoir, om deres forskjellige Virkekredses Forfatning og Udsigter, baade i timelig og aandelig Henseende,

ved deres første Leilighed, tilligemed hvilkesomhelst Forslag de maatte ønske at gjøre angaaende Samme, at vi maa dessmere være istand til kraftigt at virke tilsammen til at fremme deres Velfærd og Vækst.

Den store Tilvækst af Kundskab og Kraft, som er vederfaret de Hellige, og de mange Midler, som anvendes af Guds gode Haand til at begunstige Sandheden og hans Tjenere for Verdens Øine, selv paa høie Steder, opfordrer dem, som hans Folk, til fornyet og tiltagende Flid i Udførelsen af alle deres Pligter og Forbund, baade mod Verden og mod Kirken. "Hvor Meget er givet, vil Meget blive fordret."

En kjer og taknemlighedsfuld Erindring om mange kostelige Timer jeg har nydt i eders Midte under den Hellig-Aands Indflydelse, og den Tillid til mig, som I før har beviist ved eders Tro og Bønner, giver mig Mod til at tro, at jeg skal atter imødekommes med den Bistand og Medvirken fra eders Side, som, ved Guds Velsignelse og hans hellige Aands Inspiration, vil hellige mine svage Bestræbelser til at fremme hans Sag og trøste hans Folk i disse Lande.

Visselig eders Tjener i Kjerlighed til Evangeliet

Franklin D. Richards.

Millennial-Stjernens Contor i Liverpool den 8de Juni 1854.

Indbetalt til Contoret siden den 1ste Juli.

A. P. Trane	100	Rbd.	"	Mk.	"	Sk.
S. Christoffersen	20	—	"	—	"	—
N. Sørensen	5	—	"	—	"	—
N. Hansen	25	—	"	—	"	—
H. Hansen	1	—	2	—	3	—
M. Olsen	7	—	5	—	4	—
C. Widerborg	15	—	"	—	"	—
P. C. Jensen	40	—	"	—	"	—
Summa	214	—	1	—	7	—

Indhold.

	Side.		Side.
Ellevte almindelige Epistel	305	Brev fra Emigranterne	317.
Red. Bem. Deseret; Kansas . . .	316.	Ældste F. D. Richards' Bestikkelse	318.

„Skandinaviens Stjerne" udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned, og faaes paa Contoret i Gothersgade Nr. 29, 3die Sal og paa alle kongl. Postcontorer.

Redigeret og udgivet af J. Van Cott.

Trykt hos F. C. Bording.

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

3. Aarg. Nr. 21. Den 1. August 1854. Priis: 6 ß pr. Expl.

Ellevte almindelige Epistel

fra Præsidentskabet over Jesu Christi Kirke af sidste Dages Hellige til de Hellige i Biergenes Dale, og disse, som er adspredte overalt paa Jorden, med Hilsen.

(Sluttet.)

Vi kan med Sandhed sige, at det var en Forfriskningsstund, blandet, det er sandt, med Møie og Anstrengelse for os; men vi blev færdig, med vor Helbred ubeskadiget, vore Sjæleevner styrket, vore Hjerter mere end fulde af Taknemlighed og Kjerlighed til Gud og Velsignelser over hans Folk. Stor Aandsfrihed til Prædiken yttrede sig hos alle, som talede til Conferenzen, og Herrens Aand ledsagede deres Ord med Kraft, saa at de kunde forstaaes af de Tusinder af tause Tilhørere, som syntes bogstavelig at mætte sig med disse Grundsætninger, som hører til Liv og Ophøielse, udspringende fra Viisdoms og Kundskabs Kilde. Vore Hjerter glædedes ved den Enighed og gode Aand, som iblandt os indefaldende herskede under denne Conferenze, og vi haaber, at vore Brødre og Søstre vil beholde den samme Aand hos dem i al deres Gjerning og Omgængelse hjemme og iblandt Andre, at Fred, Samdrægtighed, Enighed Kjerlighed og Medlidenhed maa herske almindelig overalt i det ganske Land — at Splid, Uenighed og Kjevleri ikke mere skal høres iblandt os.

Forend vi slutter vor Epistel kan vi ikke undlade atter at paaminde vore Brødre om de Tiloversblevne af Israel, i hvis Midte vi for nærværende Tid er bosatte. Medens vi sender Ældster til Nationerne langt borte, ihukom, at Israel herhjemme maa ikke være forsømt; prædiker Evangeliet til de Indfødte i vor Midte, lær dem at leve, underviis dem i Kunster og Videnskaber, og behandler dem saa som I vilde ønske at blive behandlet, dersom I gjennem eders Fædres Overtrædelser var henfalden i samme Tilstand i Vankundighed, Nedværdigelse og Elendighed, som er deres Lod. Husk paa, at Tiden stunder til da Forbandelsen vil blive borttagen, og skjøndt ikkun en Levning, vil dog denne Levning blive frelst. Dersom I ønsker Fred, da er det allerbedst ikke at føre Krig imod dem, thi jo mere I fører Krig imod dem, jo mere maa I gjøre det; men, som vi før haver raadet eder, tag vare paa eder selv og

eders Eiendom; harmes ikke over deres Drillerier, thi de gjør det i Uvidenhed, ei heller nedlad eder til deres Standpunkt, men hold eder selv høiere oppe og søg at drage dem op til eders Banner. Dette vil være at gjøre dem Godt, og vil ikke gjøre eder nogen Skade. Dette er Frelsens Evangelium til dem, som ellers lidt efter lidt sikkert maa omkomme, dersom de ikke formedelst dette Folk kan blive bragt til Forstand paa disse Igjenfødelses- og Saliggjørelses-Principer, som fortsætter Tilværelsen og som blev lovet deres Fader Abraham som haus Velsignelse.

Endelig, Brødre, giv Agt paa Herrens eders Guds Aands Tilsagn. Vær fulde af den Hellig-Aand; lad eders Fred flyde som en Flod, uden Standsning eller Hindring; vær barmhjertig og god imod den Fremmede, og taalmodig med hverandre; vær tro i at opfylde eders Løfter og udholde eders Troes Prøvelser. Vær ydmyg for Herren eders Gud og hold haus Befalinger, saa vil det skjulende Dække blive borttaget, og eders Forstands Syn vil vorde opladt, og eders Hjerter vil blive fyldte med Glæde og Fryd fra Dag til Dag, som I seer Tiden stunde til og skuer den Almægtiges Trin midt iblandt Jordens Millioners stærke Skridt, som haster til at lægge hverandre øde, til at nedslaa Uret og Ugudelighed, og fremføre Zion, Jerusalems Fred og Sandhedens og Retfærdighedens universale Triumph og Regjering over den gamle Jord.

Store Salt-Sø Stad den 10de April 1854.

Brigham Young. Heber C. Kimball. Jedediah M. Grant.

General-Conferenzen
i Storesaltø Stad i April 1854.
(Fra Deseret News).

Præsident B. Young præsiderede.

Paa Forhøiningen: Præsidenterne B. Young og H. C. Kimball; Patriark J. Morley; af de tolv Apostler, O. Hyde, P. P. Pratt, W. Woodruf, J. Taylor, G. A. Smith, E. T. Benson, L. Snow, E. Snow; af de Halvfjerdsindstyve, Joseph Young, H. Herriman, Z. Pulsipher, A. P. Rockwood, J. M. Grant, L. Hancock, B. L. Clapp; af Overpræster, D. Pettigrew, R. Cahoon; præsiderende Biskop E. Hunter; Stavens Præsidentskab, D. Fullmer, T. Rhoads, P. H. Young; T. Bullock, Skriver, og G. D. Watt, Rapportør.

Conferenzen kaldtes til Orden af Præs. Young, og da Choret havde sunget, bad Præs. Kimball som følger:

O Gud, evige Fader! I din Søns Jesu Christi Navn kommer vi frem for dig denne Morgen, og beder dig at see ned paa enhver af os, som er forsamlet paa denne Dag for at tilbede dig og foretage saadanne Forretninger, som vil tjene til at befordre din Sag og dit Rige og oprette Retfærdighed paa din Jord, alt efter din Villies Raad.

Vi beder dig at diktere alle Sager henhørende til denne Conferenze og henhørende til dit Folks Sammensamlen fra de forskjellige Bygder i disse Dale. O Herre, inspireer ethvert Hjerte med den

Hellig-Aand. Vi beder dig denne Morgen at tilgive alle vore Synder, Daarskaber, Svagheder, Usømmeligheder og enhver Ting, som vi har gjort, der har bedrøvet dig i alle vore Levedage; udslet vore Synder, rens vore Hjerter, og helliggjør vore kjerlige Følelser til dig, saa at vore Hjerter ikke maa hænge ved de Ting, som er af denne Verden, ei heller vore kjerlige Følelser sættes dertil, men til de evige Ting, til de Ting, der er stedsevarende, og som vil gjøre os lykkelige og bequemmelige, om enten vi er i en fattig Tilstand, eller i en Tilstand af Ophøielse med Hensyn til de Ting, der er af dette Liv.

Hjelp os, o Herre, at være tilfreds og fornøiet i hvadsomhelst Omstændigheder vi maatte stilles, at vi kan være ligesom Leer i Pottemagerens Hænder, og blive forenede og tildannede i Guds Søns Ligneelse, at vi kan være under hans Aands Indflydelse, dikteres ved hans Raad, og at Jesu Christi Aabenbaringer, kan udgydes over os; at vi maa fyldes med al Viisdom og Forstand, der er nødvendig til at fremme din Sag paa Jorden, at rense vore Hjerter, for at vi kan helliggjøres til at gaa ind i den Herlighed du har beredt for de Retfærdige.

Vi beder dig om at see til din Tjener Brigham, og inspirere hans Hjerte med Jesu Christi Aabenbaringer; lad den Hellig Aand nedstige over ham i større Fylde, at vise ham de tilkommende Ting, og bringe alle Ting til hans Erindring, alt hvad der er nødvendigt til dit Folks Velvære og Saliggjørelse, at han maa kjende hvilke Forholdsregler, der bør tages for at gavne alle Folk, og for at prædike dit Evangelium, og for at udsprede Saliggjørelse til Jordens fjerneste Parter. Velsign ham med Liv og Helbred, forny hans Alder, og forvng hans Legeme, og lad frist Liv komme ind i enhver Pore, Sene, Muskel og Been af hans jordiske Tabernakel, gjennem trængende hver Deel fra hans Hovedisse til hans Fodsaaler; styrkende hans Lunger, hans Aarer, Lemmer og Led. Lad Guds Kraft hvile over ham og hans Embedsbrødre, og over alle dine trofaste Eldster. Hør os, o Herre, i denne Ting.

Vi beder dig at velsigne dit trofaste Folk, dine Tjenere og Tjenerinder i Amerikas Land, og hine, som er adspredte ude omkring iblandt Europas Nationer, og paa Derne i Havet. Lad den Herre Guds stærke Aand hvile i Kraft over dem, og uddrages fra hine, som ikke vil hjelpe til at opbygge dit Rige paa Jorden og stadfæste Retfærdighed. Lad de visnede Grenes Saft og Næring gives til dem, der er levende i din Sag.

Vi beder dig at tage os i din Varetægt, for vi tilegner og opoffrer os selv og denne Conferenze til dig, med dette Huus, dette Land og enhver Ting, der tilhører dine Hellige. Lad dine Velsignelser være over vore Hustruer og vore Børn, vore Flokke og vore Hjorder, vore Marker og vore Lader, og lad den Herre Guds Velsignelser være over de Retfærdige fra denne Tid af og fremdeles evindeligen.

Vi overgiver os i dine Hænder, bedende at alle Ting, henhørende til dit Folk under denne Conferenze, og alle andre Tider, maa dikteres ved din Viisdom, og al Priis, Ære, Herlighed og Magt skal gives til Faderen, Sønnen og den Hellig Aand i Verdener uden Ende. Amen. — —

Efter at Præsident H. C. Kimball havde aabnet Forsamlingen med Bøn, forelagde Præsident Brigham Young Conferenzens Forretninger i følgende Ord:

Jeg vil forelægge den forsamlede Mængde nogle faa Forretningspunkter, som maaskee

efter al Sandsynlighed bliver præsenteret for denne Conference, dersom mine Lungers Tilstand vil tillade mig at tale.

For det første ønsker jeg det Privilegium at holde min Tale med Hatten paa Hovedet. I tænker maaskee, at jeg begynder at føle Alderens Skrøbeligheder; jeg er ældre end mange vilde formode mig at være; om kort Tid vil jeg være 53 Aar gammel. Mere end et halvt Aarhundrede er en lang Tid at leve og udstaa saa meget, som jeg har udstaaet hvert Aar i mit Liv.

Conferenzens Forretninger, med Hensyn til Organisation og Regulationer henhørende til Kirkens ledende Embedsmænd osv., vil være de samme som hidindtil. Vi har andre Ting, som vi skal forelægge Forsamlingen; men Forretningsdelene vil sandsynligviis udsættes idag, og maaskee imorgen.

Dersom Veiret skulde vedblive at være saa umildt, at vi nødes til at holde os i Tabernaklet, saa skal vi ikke være istand til at tale til saa mange af Folket, som vi skulde kunne ønske; men dersom Veiret skulde blive mildt og behageligt, saa vil Folket vedblive at samles ind fra Landbygderne, og mange vil komme til Conferenzen fra Staden, som ellers ikke vilde; i dette Tilfælde er vi beredt paa at anbringe hele den forsamlede Mængde paa den nordre Side af Tabernaklet. Vi beredte ikke de Sæder I seer paa den udvendige Side, for at faae den forsamlede Mængde til at sidde udenfor Dørene, naar det er muligt at anbringe dem indenfor. Dersom Forsamlingen opfyldmer saaledes, at ikke Halvdelen af den kan slippe ind i denne Hal, saa vil vi gaa udenfor, hvis Veiret tillader det, for at hvilkensomhelst Forretning, der udføres, kan gjøres for hele Folket. I vil erindre, at vi har holdt Forsamlinger baade udenfor og inde i dette Huus, naar vi har holdt Conferenzer, hvilket foraarsagede mere eller mindre Forvirring.

Maaskee endeel af den forsamlede Mængde er i den Forventning, at der i Løbet af denne Conferenze vil blive holdt en Discours angaaende Broder Willard Richards' Død. Om der vil eller ikke, er jeg for nærværende Tid ikke istand til at sige. Jeg kan give eder mine Tanker derom i nogle faa Ord, og de vil passe til alle Sager af en lignende Natur. Skulde jeg prædike en Discours til at behage Broder Willards overlevende Venner, kan alt, hvad jeg maatte sige, indbefattes i disse faa Ord:

Broder Willard Richards har jeg kjendt ogsaa førend han blev et Medlem af Jesu Christi Kirke af Sidstedags-Hellige. Han levede i mit Huus i mange Aar, sad tilbords med mig. Fra vort første Bekjendtskab til hans Død, i Evangeliet og udenfor det, saa vidt som jeg kjendte ham, i hans Retskaffenhed og Venskab, var han saa tro og urokkelig i sit Løb, som Solen er til Jorden, eller som Jorden er i at omdreie sig paa sin Axe. Der var ikke en Skygge af Afvigelse paa hans Sind, eller Vaklen i hans Handlinger, i hans Følelser eller i hans Tro, fra Retfærdighedens Grundsætninger. Han var sin Gud tro, sin Religion, og sine Brødre, og i at administrere Velsignelser til alle, til hvem han havde Magt at administrere, Han var ombyggelig for ikke at forurette nogen Person, og levede og døde en Sidstedags-Hellig. Han er gaaet til Hvile, og er beredt paa at annamme sit Legeme igjen i Opstandelsen, og da vil han være beredt til at tage sit Sæde i vor Guds celestiale Rige. Alt hvad der kan siges om Broder Willards hele Liv indbefattes i disse faa Bemærkninger.

Mange, der er personlig bekjendt med ham, vil udentvivl have Noget at sige

om hans private Levemaade; men jeg kan sige til enhver Person, som var fortrolig bekjendt med hans private Charakteer, og til dem, som ikke var det, men blot kjendte ham i en offentlig Egenskab, at han var netop saa trofast, sanddru, god og levede saa vel, som nogen Mand kan leve, der er Dødelighed undergiven, — der er af Jorden, jordisk. Ingen Mand kan gjøre bedre end han har gjort i ligneude Omstændigheder.

Der er maaskee somme Ting henhørende til hans private Charakteer, som en egoistisk, uvidende Sektarius vilde finde Feil i, og opstille Indvendinger imod, men det er formedelst Uvidenhed at de vilde gjøre det. Men dersom de kjendte ham — kjendte hans Constitution — hans Legems Svaghed; dersom de kjendte hans Sind, hans Tro, hans Følelser og hans Attraa efter at leve, da vilde de kjende paa eengang, at han har virkeligen fegtet med Døden og overvundet den i mange Aar. Og netop det Løb han havde at følge for at holde Livet i sig, vidste han selv, vilde engang i Tiden sænke ham i Graven; men han vilde have været der for flere Aar siden, havde han ikke taget det Løb han tog.

Nu, om jeg ikke siger mere om ham, vil det alt være vel. Lad ikke nogen af Kirken eller hans Familie tænke, at Broder Willard er forsømt, eller er ikke æret og hædret tilstrækkeligt, fordi jeg ikke har holdt en lang Ligprædiken, hvilket er Verdens Mode. Jeg vil gjøre saa meget, tænke, tale og bede saa meget for ham, som jeg ønsker mine Brødre og Venner at tale, tænke og bede over mig, naar jeg lægges i Graven. Naar jeg døer, at begrave mig anstændigen og lade mig vente til Opstandelsens Morgen at annamme mit forherligede Legeme, det er alt, hvad jeg beder mine Brødre gjøre for mig, naar jeg er død.

Vanen bliver en stærk Lov; den er næsten een af de kraftigste Love, der er iblandt Jordens Nationer. Det er Skik hos dem at løfte de Døde til Skyerne; lad den elendigste og meest fordærvede Usling paa Jorden dø, dersom han har Venner nok til at tale i hans Faveur, man udhæver ham som et af de meest englelige Væsener, der nogensinde levede. En Mand kan gjerne leve og dø paa den brutaleste Maade; og i sit Liv bære sig ad som Fanden selv; men dersom han har Penge i Overflødighed og en Kreds af indflydelsesrige Venner, da vil de løfte ham til Skyerne, naar han er død, og pryde hans moralske Charakteer med et himmelsk Væsens Dyder, og de anbetroer hans Legeme til Graven, sigende: "vi anbetroer denne vor Broder til Graven; Støv til Støv, Aske til Aske, med et sikkert og visl Haab om en herlig Opstandelse." — De synes ikke at tvivle i deres Sind at han jo er gaaet hen i Abrahams Skjød. Det er hvad Vanen gjør. Dette er en Prøve af Verdens Skikke, Vaner og Traditioner. Disse Ting ønsker jeg at efterlade bag mig, og tage fat paa de Ting, der vil fremme Liv, Saliggjørelse, Fred og Guds Riges bedste Interesser paa Jorden. Lad os tage fat paa det, der vil gjenløse Israel, sætte Liv og Saliggjørelse for Jordens Indvaanere, der vil gjøre den Levende Godt og sigte til at frelse hine, der er paa den brede Vei til Ødelæggelse, baade i national og individuel Henseende; lad os snappe dem ligesom Brande ud af Ilden. Dersom jeg græder for Nogen, lad det være for dem, som lever, og ikke lever efter deres Religion, men ringeagter Guds Raad og ikke skjøtter om hans Frelsesættelse. Lad mig aldrig græde for en Mand eller en Qvinde, som i Livet har beredt sig for en herlig Opstandelse efter Døden, og er gaaet bort i Fred. Naar deres

Legemer sover i Graven under disse Omstændigheder, da er det altsammen godt; jeg har ingen Sorg, ingen Taarer eller Grædmmelse for dem; dersom jeg bedrøves for Nogen, da er det for de Levende; og der er meget mere Aarsag at græde over Mange af dette Folk, paa Grund af deres Skyldighed i Hjertet og Fordærvelsen i deres kjerlige Følelser mod Gud og vor hellige Religion, end der er for dem, der er døde i Troen og gangne til Hvile.

Jeg haaber, at de Hellige vil være tilfredsstillede med disse Bemærkninger. Dersom der er nogen af Brødrene, som ønsker at optage Subjektet og holde en Leilighedstale over Broder Willards Død og over Søster Smiths, George A. Smiths Moders Død, og prædike en Begravelses-Prædiken, saa er jeg fuldkommen villig til at de skulde. Men dersom de andre ikke vil gjøre det, saa ønsker jeg det ikke krævet af mig.

Nu til de Forretninger, som sandsynligviis vil lægges for Conferenzen.

Allerførst, Brødre og Søstre, ønsker jeg at erkyndige mig nøiagtigen om eders Følelser, at kjende om ethvert Individ, som giver sig ud for at være en Sidstedags-Hellig, veed med Vished idag, at de har sluttet Fred med Gud — at deres Fred er lig en Flod, der altid flyder — at den Herre Jesu Christi Aand er i dem ligesom en Kilde af levende Vand. Dersom Guds Aand er saaledes i eder, springende op til stedsevarende Liv, da vide I det. Dette er den vigtigste Deel af vore Conferenze-Forretninger. Forretninger af mere væsentlig Vigtighed kunde ikke lægges for vor Conferenze, om saa dens Session skulde vedvare i flere Aar. Det er idag 24 Aar siden denne Kirke organiseredes. Sæt at Millioner af Folk hørte til den; eller sæt, der var blot nogle faa, og de havde forsaget det hellige Evangeliums Aand — var falden tilbage i deres kjerlige Følelser, Tro og i Aabenbarelsens Aand; havde forsaget Herren deres Gud, ophørt at have den Hellig-Aands Inspiration, Engles Betjening og den Hellig-Aands Gave og Velsignelser, og de forsamles alene under et Skin, rettende sig efter en stadfæstet Vane, og de øve sig i Guds Riges Ordinanzer, følge Reglerne og Anordningerne i Organisationen af Jesu Christi Kirke af Sidstedags-Hellige, og det er intet mere end en død Form til dem: de kunde ikke aflede een eneste Partikel af virkeligt Gavn ved at møde tilsammen i saadan en Egenskab. Allerførst spørger jeg altsaa de Brødre, der har været i dette Rige i 20, 21, 22 og 23 Aar (eftersom her er saadanne, som har været i Kirken fra Begyndelsen), hvorledes de føler idag. Hvorledes er I sindet? Hvordan er eders Tro? Føler I saa vel som naar I først annammede Evangeliet? Er Aabenbarings-Aanden i eder nu saa meget som dengang? Hvad skulde jeg modtage for et Svar, om jeg blev besvaret sandfærdigen? Jeg kan give eder min Mening; jeg troer der er Mange, der kan sandelig sige, at Herrens Aand har taget Bolig hos dem, og dvæler bestandigen hos dem fra Dag til Dag, fra Uge til Uge, fra Maaned til Maaned, og fra Aar til Aar. De er aldrig uden den, thi den er i dem og rundt omkring dem bestandigen; de er fulde af den fra deres Hovedisse til deres Fodsaaler; den er bleven deres bestandige Ledsager. Hos enhver Mand og Qvinde, som vil være deres Gud og deres Religion tro, og som er vel forsøgt og prøvet, vil Herren virkeligen tage Bolig og bo med dem, og de vil ikke være overladt til sig selv eller til Fjendens Magt nogensinde mere. De bliver maaskee fristede og prøvede, men de har altid deres Forsvarsvaaben til-

rede, med Skioldet paa; de er altid iførte Christi Rustning, og de er altid dygtige til at slaa tilbage, afkaste og forstyrre enhver Fjendemagt, som angriber dem.

Dette er Conferenzens første Punkt. Jeg spørger ogsaa dem, som har senere tiltraadt Kirken, og i det sidste Par Aar er kommet over Sletterne til dette Sted, hvorledes de føler; er Herrens Aand nu hvilende paa eder? Er Synet i eders Sind aabent til at see og forstaae de Ting, som henhører til Liv og Saliggjørelse? Elsker I Skrifterne, Livs-Ordet, samt Herren og hans Folk, og hans Retfærdighed, som I gjorde den Dag I først annammede dette Evangelium? Dersom I ikke har formærket en Tiltagen af det himmelske Gode i eder selv og gjort Fremgang, saa er I daarlige Disciple. Hvormange kan sige, de har formærket en Tiltagen af denne Aand, og sige: "Jeg elsker Herren, jeg elsker hans Folk, og jeg elsker hans Sag bedre og bedre hver Dag jeg lever; min Forstand udvider sig, thi jeg seer og forstaaer mange Ting, som jeg ikke vidste, da jeg først annammede Evangeliet. Ihvorvel jeg kun elskede lidet, elsker jeg nu i høi Grad Sandhedens Sag; ihvorvel jeg kjendte kun lidet, kjender jeg nu betydeligt mere; og ifølge Forøgelsen af min Kundskab, stiger min Kjærlighed og Tillid til mine Brødre." Kan I sige dette er Sandhed? Dersom I kan, saa er det godt.

Atter, lad mig henvende mig til dem, som har gjort Uret (dersom der er nogen) og vedbliver at gjøre det. Kom I til denne Conferenze fra eders Hjem uden først at omvende eder fra eders Synder og faae Tilgivelse? Isaafald ønsker jeg at I gaaer hjem i Mellemtiden, naar Forsamlingen er sluttet, og forbliver der, indtil eders Synder er forladne; eller faae en Ældste til at neddyppe eder i Bækken, og aftvætte eders Synder, saa at I ikke hindre dem, der er rene, paa det at ethvert Individs Hjerte i denne Conferenze kan være reent for Gud og have en Skjærv til at bidrage til Troen i det hele Legeme, og at ethvert Hjerte kan oplyses med Guds Kraft og annamme den Herres Jesu Christi hellig-Aand, og tiltage fra denne Tid af i al Retfærdighed, og ikke komme og gaa ligesom en Dør paa sine Hængsler, uden at forandres til det Bedre. Naar Folket beklager sig over hverandre — naar de beklager sig over Kirken, over deres Udstaaelser, over trange Tider, over det ene og det andet, fordi Herren ikke taler med sin egen Røst fra Himlen, fordi Guds Aabenbaringer ikke kommer saaledes, som i Joseph Smiths Dage, alt hvad jeg da har at sige til dem er dette: bereder eders Hjerter, thi der er for eder alt hvad I kan modtage, og en stor Deel mere end I forstaaer at afbenytte. Det er Alt, hvad jeg behøver at sige til eder om det Punkt.

Enhver Mand og Qvinde ydmyge sig for Herren og øve mægtig Tro. Monne I komme her for at faae det første Præsidentskab og de Tolv til at velsigne eder? — Det staaer ikke i vor Magt at velsigne eder, med mindre I er beredt paa at annamme en Velsignelse fra eders Fader i Himlen. Vi kan staa for eder her og tale til eder; men vi kan ikke give eder Herrens Aand, medmindre I er beredt paa at annamme den igjennem vor Administration; men den maa komme fra Herren. Lad derfor ethvert Hjerte være fuldt af Bøn, aarvaagent, og udøve Tro og flittigt søge sig Velsignelser, og da skal vi alle velsignes tilsammen.

Jeg betragter dette Folk med stor Ængstlighed, og med Følelser af dyb Interesse. Jeg beskuer deres Opførsel, og jeg sørger over at see mange af dem vandre i deres Følelser bort fra Sandhedens

og Retfærdighedens Veie. Man har hyppigen spurgt mig, om det er rigtigt for Mænd, som er komne til Dalen og blevne velsignede og atter velsignede, og endelig annamme deres Begavelser, og at de da har Lyst at reise til Californien; og om de ikke burde afhugges fra Kirken. De skulde afhugges, dersom det ikke var for een Ting. Herren ønsker at give dem rigelig Leilighed til at tage et Løb til at redde sig selv. Herren er ikke saaledes sindet, at de i Almindelighed skulde afhugges fra Kirken, følgelig tænker jeg vi gjør bedre i ikke at gjøre det. Dersom det var Herrens Sind, saa vilde jeg samtykke deri; men eftersom det ikke er, saa skulde vi gjøre Uret, om vi gjorde det. Dersom enhver Mand, Qvinde og Barn i dette Rige var levende i Lyset og Velsignelserne, der kommer udaf Jesu Aabenbaringer, vilde da nogen af dem ønske at reise til Californien? I vil alle give et benegtende Svar til dette Spørgsmaal; de vilde heller udraabe: "spar mig den Smerte og Lidelse jeg vilde have at gaa igjennem ved at reise derhen, og lad mig undgaa hiin Elendighed, Nød og Angst ved at forblive hos Guds Folk. Ja, mine Brødre, I som ønsker at reise, reis! men jeg har lidt mere at sige med Hensyn dertil, hvilket er, betael eders retmæssige Gjæld førend I reiser, og stjæl ikke andre Menneskers Eiendom. Der er Nogle allerede paa Veien, og er borte herfra, som jeg tænker burde afhugges fra Kirken; men jeg retter min Tale til disse, som reiser i Fremtiden, betael eders Gjæld, naar I reiser, og vær visse paa, at I stjæler Intet fra eders Naboer. Jeg er fuldkommen villig til at I skulde reise, thi dersom I ikke kan tugtes, forfølges og gaa igjennem Lidelsens Ildprøve saa meget der er tilstrækkeligt til at berede eder til at indgaa i Guds Rige, uden at gaa først i Helvede, saa jo hurtigere I gaaer derigjennem, jo bedre.

Man spørger mig ofte om de vil blive frelste, som reiser til Californien for at søge efter verdslig Rigdom. Jeg svarer ja, nogle af dem, saa som ved Ild. De har ikke Viisdom, Forsigtighed og naturlig Dygtighed nok, og jeg formoder at deres Aander, førend de kom ind i denne Verden, var ikke begavede med det samme Beløb af Fornuftighed og Betænksomhed som Andre, saa at de kan ikke frelses uden at gaa igjennem Ilden. Lad dem reise til Californien, som ønsker det; og dersom nogen af de Hellige skylder dem noget, betal dem ærligen, og dersom de skylder eder noget, giver jeg eder Frihed til at bringe dem til at betale eder. Jeg har i Almindelighed ladet saadanne Brødre betale mig, hvad de skyldte. Jeg gjør Regning paa at de betaler deres Gjæld, samt at de ikke stjæler noget fra dette Folk; men de kan gaa ned i deres Lidelser, saa snart som dem behager; thi jo hurtigere de gaaer did, desto hurtigere vil de slippe igjennem dem. Vil de frelses? Ja. Hvad! og beredes til at gaa ind i Guds celestiale Rige? Ja, dersom de omvender sig fra deres Synder og vender sig til Herren. Og hvad vil de gjøre der? Man har fortalt for flere Aar siden, at de ikke gjør noget, som vilde hjælpe og opbygge Hedningerne; men de vil gjøre det, og de behøver at gaa igjennem den Lidelse, der venter paa dem, for at berede dem til at gaa ind i det celestiale Rige. Vil de krones med Herligheds, Udødeligheds og evige Livs Kroner? Nei; men de vil beredes til at gaa derind, for at tjene Andre, som beredes til at annamme Kongeriger, Troner, Fyrstendømmer og Magter. Det synes maaskee en besynderlig Idee for somme af eder. Dersom I ønsker at vide

det, vil jeg fortælle eder Sandheden, og I kan kalde det Aabenbaring eller hvadsomhelst I vil. Naar I gaaer ind i det celestiale Rige, vil I have eders opstandne Legemer, og I vil samle omkring eder eders Familier og eders Venner, og være i Selskab med dem der, ligesom her. Vi er nu dødelige; der skal vi være udødelige; denne Forskjel vil existere, og det er hele Forskjellen. Dødelighed er en fuldkommen Lignelse, Mønster eller Sindbillede af det celestiale Rige, kun at det ene er dødeligt Liv, og det andet er Liv i Udødelighed. Kan I, som har vidtløftige Jordegodser bearbeide dem med eders egne Hænder? Nei; I maa leie Hjelp. Spørg den Qvinde, som har 30 eller 40 Medlemmer af en Familie under sin Varetægt, om hun med sine egne Hænder kan gjøre det Arbeide, der er nødvendigt at gjøres i saadan en Familie. Hun kan ikke gjøre det uden at skaffe sig Hjelp; hun tager Tjenestepiger til at staa hende bi. Den vidtløftige Jordbruger omringes af sine Medarbeidere, hvilke af sig selv ikke er istand til at samle omkring sig Eiendom, saa at de er nafhængige, saa er de afhængige af den Mand, som nu forstaaer at styre, og af Elementerne at forøge dette Livs Rigdom, og han leier dem og betaler dem deres Løn, for at hjælpe ham, for at gjøre det Arbeide, der er nødvendigt for at benytte hver Qvadratfod af hans Land eller Arv. I vil finde det samme i den celestiale Verden iblandt vor himmelske Faders Riger.

I vil finde Millioner af Jordens Indvaanere der, hvilke ikke er istand til at krones med Herlighed, Udødelighed og evigt Liv. De, der er trofaste i at sætte deres Talenter ud paa Rager, vil annamme en Forøgelse overeensstemmende med deres Flid. Men skal vi sige, at Alle er istand til at blive Herrer og Konger, og krones med Herligheds Kroner, og annamme Kongeriger, og Magter, og Opløielser og Throner? Nei, vi siger det ikke, thi de er ikke mere istand til det, end de er istand til at nyde Evighedens Rigdomme her, og anvende dem i denne Dødelighed, om de sattes i Besiddelse deraf, hvilket vilde være et sikkert Middel til deres Ødelæggelse. De vilde ikke forstaa hvad de skulde gjøre med saadanne vidtløftige Rigdomme. I maa gjerne nedskrive dette som Aabenbaring, og lade Broder Georg skrive det.

Lad de Brødre reise til Californien, som ønsker det, og jeg opfordrer dem til at være honnette. Jeg har en anden Anmodning at gjøre dem, nemlig: at de tager alle Tyvene med dem; thi vi kan ikke blive dem qvit. Alligevel, det er et anerkjendt Faktum, at Hveden og Klinten maa vore tilsammen indtil Høsten; og Faarene og Gederne vil være i den samme Hjord indtil Frakkillelsens Tid. Er der nogen Faar ifærd med at reise til Californien saavelsom Geder? Ja. Og vil nogen Geder forblive her? Ja; nogle af de usleste, elendigste Djævle i deres hele Slæng. Hvad kan vi gjøre med det? Vi maa see til at gjøre det bedste vi kan. Alt hvad jeg beder af disse, som reiser, og af disse, som bliver her, er, at være honnette, om de kan.

Dette leder mig til, hvad jeg nu er ifærd med at lægge for Conferenzen, og det vil være en fortræffelig Text for Brødrene til at prædike over. Jeg vil lægge et Forslag for denne Conferenze til Afgjørelse. Det er: at vi vælger en Mand, og sender ham til Øvre-Californien, for Exempel til Broder Horners Landeiendom, at udvælge et Sted for de Helliges Indsamling i den Egn af Verden. Broder Amasa og Broder Rich har allerede faaet opreist en Fane i Syd-Californien. Vi vil ogsaa sende Mænd til Oregon,

at prædike Evangeliet; thi mange af dem, som har jaget efter den gyldne Sommerfugl, indtil de har rendt i Ilden og er bleven temmelig godt brændte, vil glæde sig over den Leilighed der er til at forsage deres Daarskaber og atter samles til de Hellige. Vi vil ogsaa etablere et Samlingssted i Oregon. Vi ønsker ogsaa at sende Mænd til de Forenede Stater, for at etablere to eller tre Samlingssteder for de Hellige. De engelske, skotske, walesiske, tydske og danske Hellige, saavelsom Hellige fra andre Nationer i den gamle Verden, hvis største Vanskelighed er at faae Vogne, Oxeg og Proviant for at reise over Sletterne, naar de har sammensparet en lille Sum, saa kan de reise over Vandene til eet af disse Samlingssteder, hvor de vil sættes under Varetægt af gode Ældste, som er sendt for at have Omsorg for dem. Vi har lige saa god Ret til at gaa tilbage til de Forenede Stater at bo, som Nogen har, som boer der. Det er hvad jeg har at lægge for Conferenzen, til at være en Tert for nogle faa korte Discurser. Vi agter at etablere eet Sted i Ohio, og et andet i Missouri, som Indsamlingspunkter til at samle de Hellige, som er adspredt omkring i hine Egne, og som i Fremtiden kommer derind i Landet.

Først og fremmest ønsker jeg at fortælle eder, at de Brødre, som bosætter sig der for en Tid, bliver maaskee godt pidskede og tærskede, saa at naar de kommer til dette Sted, vil de ikke ønske at reise til Californien, og lade ubetalt hvad de skylder til Emigrationsfondet, for at have bragt dem hid. Vi ønsker at faae dem i en Rensemaskine, og have al Hveden renset fra Smuds; og dernæst faae dem i en anden Rensemaskine, og dernæst igjennem en Sigte førend de er beredt at komme her og kommes i Skrugen færdige til at males.

"Hvad for noget, Broder Brigham! tænker De virkelig, at vi skal tugtes der?" Der er ingensomhelst Tvivl om det; thi Christus og Belial er ikke endnu blevne Venner. Vi bekymrer os ikke om det, men vi vil indsamle Folket der, og overlade Resultatet til den Herre Gud i Israel, og stole paa ham, at han dikterer det hele Foretagende.

Vil I stemme for saadan en Ting — at etablere tre Samlingssteder i de forenede Stater? Vi har et i Kalifornien, og etablerer maaskee et andet i Origon. Det er en ypperlig Idee endskjønt den maaskee synes noget romanagtig. Jeg forelagde Bro. Franklin D. Richards dette Subjekt, og han sagde at efter denne Plan kunde han sende mere end tigange saamange af de Hellige over som tidligere. Naar Veien over New-Orleans er spærret, saa kan Emigrationen fortsættes over New-York, og efterat de har landet der, saa kan de for en billig Betaling reise paa Jernbanen, og saa staa af i Nærheden af Indsamlings-Punkterne i Staterne, og da kan de undervises osv. for at berede dem til den videre Fortsættelse af deres Reise. Paa den Maade kan han sende Ti saa let som Een til dette Sted. Dersom de skulde falde fra, saa ønsker vi at de vil falde fra der, og ikke komme hele Veien hid for at falde fra. Vi ønsker dem at have Prøvelser nok til at overbevise dem og os, om de ønsker at være Hellige eller ikke, førend de underkaster sig videre Møie, Arbeide og Bekostning for at komme til denne Dal, og da at falde fra her. — Vi ønsker dem at være hvor de kan falde fra uden at det koster dem saameget.

Jeg tvivler ikke om at denne Forretnings-Green vil være ny for eder. Naar Tiden kommer til at repræsentere Qvorumerne for eder, skal vi sandsynlig-

viis udfylde den Vakance der er bleven ved Broder Willard Richards' Død. Hvem der vil tage hans Plads i det første Præsidentskab, er et Spørgsmaal som ikke endnu er bleven besvaret, endskjøndt Mange har talet til mig om det. Jeg har bedet de Tolv at diktere denne Part af Forretningerne, men de har kastet Spørgsmaalet tilbage paa mig selv; vel, jeg vil sige hvorledes det burde være; de sagde det var ikke deres Plads at diktere Affæren, men at konfirmere Præsidentens Beslutninger. Dersom Conferenzen vil vise den bedste Methode at kjende den bedste Mand til at være min anden Raadgiver, jeg vil være tilrede at lytte til deres Viisdom. De Tolv vilde Ingenting have at bestille med det, man sagde at det var Præsidentens Privilegium at vælge sin egen Raadgiver, og at det tilkom dem at rissikere at det er ret eller uret. Alligevel, om Conferenzen ønsker at diktere denne Affære, jeg vil give dem en Leilighed. Det er min Forretnings-Methode; saalænge som vi er eet Hjerte og eet Sind, er der ingen Grundvold for Usamdrægtighed eller Meningsforskjellighed.

I mit Embede og Kald er der altid Tid nok for Løven til at brøle naar Fjenden nærmer sig for at gjøre et Indfald i vore Udkanter. Løven behøver ikke at brøle naar enhver gjør ret. Naar de gjør det bedste de kan saa er jeg ligesom et Barn med de øvrige af eder, men lad Hundene og Ulvene komme sværmende omkring, og kan I vente Løven at brøle som sædvanlig.

Jeg troer jeg nu har udtalet mit Sinds Attraa med Hensyn til at fremlægge denne Conferenzes Forretninger. Jeg vil nu give Plads for Bro. Kimball.

Ældste H. C. Kimball holdt dernæst en Tale.
Choret sang „Vi prise Dig o. s. v."
Velsignelse af P. P. Pratt.

(Fortsættes.)

Skandinaviens Stjerne.

Den 1ste August 1854.

Af et Brev vi nylig har modtaget fra Ældste C. Widerborg i Norge, glædes vi med Underretning om Herrens Værks Fremgang i det Land, uagtet hans Tjenere maa arbeide under Omstændigheder der vilde være fristende for alle uden disse, der har et grundfæstet Haab og en Forvisning om, at de tjener en Herre der lægger Mærke til alt hvad de haver at gjennemgaae for Evangeliets Skyld og vil lønne dem for deres Gjerninger, og paa den anden Side vil lønne alle disse, som fængsler hans Tjenere fordi de prædiker Evangeliet i sin Enfoldighed og Reenhed som det findes i Bibelen, hvilken Størstedelen af Menneskene i disse Lande siger sig at tro; dog deres Gjerninger beviser tydeligen at de troer mere paa deres Fædres Sagn, thi som de haver gjort, saa gjør de. Men uagtet alt dette med

Baand og Fængsling, Herrens Tjenere har gaaet frem, iklædt med det hellige Præstedømmes Myndighed, idet de har forladt sig paa ham som de tjener og har formaaet at udvide hans Værk. Menigheden i Christiania var bleven tillagt 16, og paa andre Steder havde der været en forholdsmæssig Tilvært og Udsigterne var gode. Værket skrider ogsaa stadigt frem i Sverrig, naatet den sædvanlige Opposition. Baand og Fængsling vil ikke forebygge Herrens Værk, thi han har udrakt sin Haand til at fuldbyrde sine Beslutninger, til at gjenopreise sine Pagtens Børn; og alle disse som søger at hindre og imodsætte sig hans Værk, vil ikke lykkes, for deres Samvittighed vil fordømme dem, og de vil tilsidst forstaae at de haver stridt imod Gud.

Disse som arbeide i Viingaarden skulde ikke blive mismodige i mindste Maade; vær flittige i al eders Gjerning; lad ingen Tid gaa til Spilde; Trofasthed i alle eders Pligter mod Gud og Menneskene vil bringe sin Løn, og den Hellig-Aand vil være med eder i Kraft, givende Viisdom og Forstand og bærende Vidnesbyrd om Sandheden til de oprigtige Hjerters Overbeviisning. Herved vil I oplade Veien til Liv og Saligheb for tusinde, som nu sidder i Morke.

Notize. Vi haaber snart at have et nyt Oplag af Pagtens Bog, og vi vil saaledes være istand til at tilfredsstille saamange som vil indsende Ordre. Vi have ogsaa et Oplag af Sandheds-Røst."

De Helliges Opstandelse.

(Fortsat fra Pag. 292.)

Vi vil endvidere vove at bemærke, at om man endog skulde kunne forvisse sig om at enhver Plante paa vor Klode skulde gjenopreises og forynes, vilde der være en Overflødighed af Materialier som engang havde existeret i hine Planter, til at danne dem alle paanv, uden at gjøre Brug af nogen fremmed Materie som ikke havde været saaledes organiseret. Dette synes maaskee ved første Diekast at være umuligt; man formoder maaskee at ligesom hele Dyreriget, dersom det opreises til Udødelighed, idet det er sammensat af Plantematerie, vilde kræve en uhyre Mængde af Plantematerialierne forat gjenopbygge deres udødelige Legemer; saa og, dersom hele Planteriget skulde ligeledes opstaa igjen, det vilde kræve den Andeel af dets Materialier som konstituerer Dyrenes Kjød. Men dette vilde være unødvendigt; thi den samme Omskiftelse, som siges bestandig at finde Sted i Dyrelegemet, paastaar man ogsaa at være et Charaktertræk i Plantehusholdningen. Man siger at enhver Græs-Spire — enhver Urt og Plante,

og ethvert Træ, bestandigen afkaster eller skiller sig ved sine gamle Smaadele, og at nyt Stof hvert Øieblik skjuler sig forat udfylde det gamles Plads. Man siger at et Træ, saavelsom et Menneske, altid undergaar en heel Omskiftelse i Løbet af nogle faa Aar. Dersom dette var Tilfældet, hele Planteriget, indbefattende Planterne af enhver Alder, kunde reorganiseres udaf gamle Plantesmuler, uden i mindste Maade at gjøre Indgreb i den Portion af Plantemateriestoffet som indtræder i den dyriske Husholdning; samt uden at være i den Nødvendighed at laane Materialier fra fremmede Kilder, som aldrig tilforn var Planters Bestanddele.

Uden at indlade os paa den videnskabelige Verdens Anskuelser, med Hensyn til den bestandige og gradvise Omskiftelse som indvirker paa alle organiske Substanzer, hvormed de siges i Løbet af en lang Periode at indeholde adskillige Gange saa megen Materie som de nogensinde arve paa een og samme Tid, kan vi dog gjøre os Regnskab for alle organiske Legemers Opstandelse og Reconstruction, baade Legemerne af Planteriget og af Dyreriget, ved at tænke os, at i Fornyelsen af disse Legemer, det er ikke absolut nødvendigt at deres hele System skulde sammensættes af Materialier hvilke iforveien har været saaledes organiserede. Dersom der er nok af de gamle Materialier til at danne Opstandelses-Legemets Spire eller Nucleus, saa gjør det intet til Sagen, efter vor Anskuelse, om den øvrige Deel af Materialierne er de gamle Smaadele atter samlede, eller fremmed Materie, af en lignende Slags, men ikke identisk i Substanz. I Dannelsen af en Draabe Vand vilde det ikke gjøre nogen Forskjel, om enten den var sammensat af de 8 Dele af Surstof og 1 Deel af Vandstof som den iforveien var sammensat af, eller om det samme Forhold af disse Elementer afledtes fra nogen fremmed Kilde hvor de aldrig havde existeret i Forening som Vand. To Draaber reent Vand — den ene dannet i Asien og den anden i Amerika, vilde være sammensatte af de samme bestemte Forhold af deres Element-Bestanddele — vilde have de samme Egenheder og Egenskaber i enhver Henseende; og den ene kunde ombyttes for den anden uden den mindste Ubegvemhed, og vilde nøiagtigen gjøre den samme Nytte i alle Experimenter, Vilkaar eller Omstændigheder som den maatte være underkastet: og, derfor, de oprindelige Omstændigheder hvori Elementerne existerede, vilde ikke have den mindste Indflydelse paa deres nærværende Sammensøininger og tilkommende Hensigter. Dersom Legemets Smaadele selv var fornuftige og ansvarlige Væsener, da kunde de, med nogen Gyldighed forfægte deres Ret til at reorganiseres i et udødeligt Legeme i Forbindelse med deres gamle Selskab, og atter forenes med den samme udødelige Aand som regerede og kontrollerede dem i deres dødelige Løbebane. Men dersom hine Smaadele alene existerede som et organiseret Tabernakel for den udødelige Aands Begvemmelighed og Lykksalighed, og de selv havde intet Gavn deraf, eller de forblev ufølsomme for deres Stilling, da vilde det være uden Forskjel for deres Vedkommende, om de reorganiseredes i Menneskers Legemer, eller vilde Dyrs Legemer, eller forblev uorganiserede; og det vilde visselig være uden Forskjel til den menneskelige Aand, hvilke særegne Smaadele dens Tabernakel var construeret af, forudsat at Organisationen var fuldkommen og bestod af den rette Slags Materie.

Paulus sammenligner Opstandelsen med et Korn der vorer op efter at det

er saaet og døer. „Men Nogen vil sige: Hvorledes opreises de Døde? og med hvordan et Legeme komme de frem? Du Daare! det, som Du saaer bliver ikke levendegjort, dersom det ikke døer. Og i hvad Du saaer, saaer Du ikke det Legeme, der skal vorde, men et blot Korn, det være sig af Hvede, eller af nogen anden Slags Korn. Men Gud giver det et Legeme ligesom han har villet, og hver Slags Sæd sit eget Legeme. Alt Kjød er ikke det samme Kjød; men eet Menneskes Kjød, et andet Qvægets et andet Fiske, et andet Fugles." (1 Cor. 15, 35—39). Naar en Hvedekjerne falder i Jorden, da døer den, eller rettere en Deel af dens Substanz opløses; og Spiren forener sig med andre Materialier, og danner et Straa som knoppes og blomstrer, og mange andre Hvedekjerner begynder at komme tilsyne, og gro og modnes. Og endelig finder man at der frembringes 60 eller 100 andre Kjærner af den samme Skikkelse, Størrelse og Egenskab som det ene der blev saaet. Nu, disse nye Kjerner er ikke de selvsamme Materialier der blev saaet: eiheller findes en Hundrededeel af degamle samlede i hver af de nye: enhver af dem er sammensat af næsten heelt ny Substanz som aldrig før var organiseret som Hvede. De gamle var blot nødvendige som en Grundvold til at veilede Organisationen, for at de nye kunde dannes efter de gamle, havende samme Udseende og besiddende samme Egenskab. Heraf sees, at Landmanden saaer ikke det Legeme der skal være, men dets Lignelse; og andre Legemer af samme Form springe frem. Ligeledes Mennesket saaer ikke det Legeme der skal være, men han saaer eet indeholdende Formen og Størrelsen og i en vis Grad, Elementerne af det nye. Uden at den gamle Hvede saaes og opløses i Jorden, kunde man ikke vente den nye: saa og, uden at vore Legemer saaes iForkrænkelighed, vilde der ikke være nogen Grundvold for uforkrænkelige Legemer. Og ligesom den nye Hvede fordetmeste sammensættes af nye Smaadele der aldrig før var organiserede som Hvede, saaledes kan det nye udødelige Legeme indeholde, megen Materie, som ikke nogensinde har været organiseret i Menneskelegemer:

„Men Gud giver det et Legeme, ligesom han har villet, og hver Slags Sæd sit eget Legeme;" det er, Gud lader ikke Torne gro ud af Figener, eiheller lader han Hvede udspringe af Kartofler, eiheller kommer Elefanter af Myg: men Han giver til „hver Slags Sæd sit eget Legeme," ikke netop det gamle i Størrelse, Form og Bygningsmaade. „Alt Kjød er ikke det samme Kjød; men eet er Menneskets Kjød, et andet Qvægets, et andet Fiskenes, et andet Fuglenes." Naar den unge Hval, der vælter sig i det store Dyb, opreises fra de Døde, vil den ikke paatage sig Næshornets Skikkelse, eiheller vil Tigeren i Opstandelsens Morgen iføre sig Skikkelsen af en Hai, ei heller skal vi have Kalve forvendte til Lam, ei heller Løver til Køer; men i Opstandelsen vil Gud give hver Slags Sæd sit eget Legeme; ikke det selvsamme Legeme, men et lignende, saa at de forskjellige Slags Fisk, Fugle og Dyr skjelnes fra hinanden.

Naar der fremspringer nyt Korn af Kjernen af det gamle som falder i Jorden og døer, saa stemmer det overeens med Opstandelsen alene i disse Egenskaber som vi allerede har nævnet; og dette synes at være saa vidt som Apostlen mente at Overeensstemmelsen skulde gaa, da han gjorde Brug af denne Fremstillelse. Den nye Hvede er, ligesom den gamle, forkrænkelig, men det ny Legeme er udødeligt og evigt, og i denne Hen-

seende fra det gamle. Den ny Hvede dannes igjennem en gradviis og temmelig langvarig Fremvæxt; medens det udødelige Legeme organiseres paa eengang til den passende Størrelse og Form: hint er langsomt i sin Virksomhed; dette er et livligt og hastigt Værk, naar det sammenlignes med det lille Barns Dannelse i Moders Liv, og dets gradvise Opvæxt til Manddom, og endog naar det sammenlignes med Kornets langsomme Vært kan det betragtes som et meget hurtigt Værk. Opstandelsen vil udentvivl kun medtage et kort Tidsrum i at danne og fuldstændiggjøre det udødelige Legemes forskjellige Organer og Sammensøininger. Det vil ikke skee saa pludselig som et Lynglimt, eller som et Øies Blinken; eiheller vil den trækkes i Langdrag, saasom Planternes Vært, eller Dyrenes endnu langsommere Vært.

Ezechiel skriver om Opstandelsen som følger: „Herrens Haand var over mig, og førte mig i Herren Aanden, og satte mig ned midt i en Dal; og Dalen var fuld af Been. Og han lod mig gaa forbi dem trindt omkring; og see! der laa saare mange Been oven paa Jorden i samme Dal; og see! de var saare tørre. Og Han sagde til mig: Du Menneskes Søn! mon disse Been kan blive levende? Og jeg svarede: O! Herre Jehova! du veed det. Og han sagde atter til mig: Spaa om disse Been; og du skal sige til dem: I tørre Been! hører Jehovas Ord: Saa siger Herren Jehova, til disse Been: See! Jeg vil lade komme Aand i Eder, og I skal leve. Og Jeg vil gjøre Seuer paa Eder, og lade Kjød opkomme over Eder, og overdrage Eder med Hud, og indgive Aande i Eder, og I skal leve; og I skal kjende at Jeg er Jehova. Og jeg spaaede eftersom mig var befalet; og som jeg spaaede, hørtes der en Lyd, og see, der skete en heftig Bevægelse, og Benene kom tilsammen, hvert Been til sit Been. Og medens jeg stod og betragtede dem, see, der opkom Seuer og Kjød paa dem, og de bedækkedes oven over med Hud; men de aandede ikke. Da sagde Han til mig: Spaa til Aanden; spaa, du Menneskes Søn! og Du skal sige til Aanden: Saa siger den Herre Jehova: Kom, du Aand! fra de fire Vær, og blæs paa disse Ihjelslagne, og de skal leve. Og jeg spaaede, saasom Han befoel mig; og Aanden kom i dem, og de bleve levende, og stod paa deres Fødder, en saare meget stor Hær." (Ezekiel 37, 1—10).

Ved at betragte dette Syn om Opstandelsen, kan vi see at den fuldbyrdes ikke i et Øieblik: Først kommer Benene tilsammen, hvert Been til sit Been; og saaledes har man Grundvolden og Bindingsværket; for det andet, Kjødet og Seuerne opkommer over Benene; for det tredie, Huden bedækker Kjødet og Seuerne; og endelig, Aanden indtræder i dem, og de lever og staar paa deres Fødder. I de Tilfælde hvor Benene ere hensmuldre' de, saavelsom Kjød, Seuer og Hud, vil det første Arbeide være at bringe Smaadelene tilsammen og tildanne de forskjellige Been, hvorefter de vil blive sammensøiede i deres rigtige Stillinger. Direkte at forvandle Støvet til saa mange Legemer, dertil vil behøves en Viisdom og Videnskab som langt overgaar alt hvad vi forstaar; men dette vil ikke være noget større Vidunder, end Dannelsen af vore første Forældres Tabernakler, hvilke opbyggedes lige udaf Støvet, til den fulde Størrelse og Skikkelse.

I Sandhed, alle de udødelige Legemer af Kjød og Been tildannes uafhængige af Avlekraften. Alle kjødelige Le-

gemer som avles og fødes, er dødelige: alle der skabes directe udaf Støvet, som Adam og Eva, og de første Fiske, Fugle, og Dyr er udødelige. At skabe et dødeligt Legeme af Jord, uafhængigt af Avlekraften, vilde være uhørt, og følgelig, unaturligt. Ligeledes, at tilveiebringe et udødeligt Legeme af Kjød og Been ved Avlekraften, det vilde være uhørt, naabenbaret og følgelig unaturlig. Vi kalder det naturligt, som foregaar paa en vis bestemt Maade, saa at under de samme Omstændigheder, den samme Begivenhed indtræffer, ifølge de samme faste Love. Vi kalder det unaturligt, som indtræffer udenfor den sædvanlige Kurs: at et udødeligt Legeme af Kjød og Been blev født, vilde være unaturligt, fordi vi har ingen Beretning om at saadan en Begivenhed nogensinde indtraf, eller at saadan en Begivenhed nogensinde vil indtræffe: men at danne det directe af Støvet vilde være naturligt, fordi dette er den Maade den ny Aabenbaring, saavelsom den gamle, underretter os om, at alle de første Par af Fisk og Fugl, Dyr og Menneske, blev først dannede; og det er paa denne Maade at Opstandelsen iværksættes.

(Fortsættes.)

Indbetalt til siden den 15de Juli.

H. J. Smith	60 Rbd.	„ Mk.	„ Sk.
A. Grønbeck	5 —	„ —	„ —
A. P. Trane	28 —	„ —	„ —
H. P. Olsen	100 —	„ —	„ —
P. Broderson	6 —	„ —	„ —
S. Christoffersen	5 —	„ —	4 —
J. P. Folkmann. . . .	16 —	„ —	„ —
P. C. Jensen	3 —	„ —	„ —
Summa	238 —	„ —	4 —

Indhold.

	Side.		Side.
Ellevte Epistel (sluttet).	321.	Red. Vem; Norge	331.
General-Conf. i Salisøstad	322.	De Helliges Opstandelse (fortsat).	332.

„Skandinaviens Stjerne" udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned, og faaes paa Contoret i Gothersgade Nr. 29, 3die Sal og paa alle kongl. Postcontorer.

Redigeret og udgivet af J. Van Cott.

Trykt hos F. C. Bording.

SkandinaviensStjerne.

Organ for de Sidste Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

3. Aarg. Nr. 22. Den 15. August 1854. Priis: 6 ß pr. Expl.

General-Conferenzen
i Storesaltsø Stad i April 1854.

(Fra Deseret News).

(Fortsat fra Side 331).

Klokken 2 Esterm.

Sang. Bøn af Ældste O. Hyde.

Ældste O. Hyde, A. Smith og Præsident Young talede til Conferenzen i Løbet af Eftermiddagen.

Overpræsterne bleve bestikkede til at møde i Tabernallet om Aftenen, Forsamlingen blev afbrudt indtil imorgen Kl. 10 Formiddag.

Choret sang „Hosianna".

Velsignelse af J. M. Grant.

Kl. 6 Esterm.

Forsamlingen aabnedes ved at synge „Kom alle Zions Sønner". Bøn af Ældste Thomas Kington, hvorefter den forsamlede Mængde sang „Lad os Reisen fortsætte".

Ældste J. M. Grant, Kington, W. Woodruff, B. L. Clapp og Cahoon holdt Taler i Løbet af Aftenen. „Den Israels Gjenløser" blev sunget.

Velsignelse af Ældste A. P. Rockwood.

Anden Dag d. 7. April.

Conferenzen blev kaldt til Orden af Præsident Kimball.

Ældste Benson holdt Bøn. Choret sang.

Conferenzen gik da over til at optage de forelagte Forretninger.

Præsident Brigham Young blev præsenteret som Præsident for Jesu Christi Kirke af Sidstedags-Hellige i hele Verden, og som Profet, Præst og Aabenbarer, og blev eenstemmigen anerkjendt.

Præsident Young udnævnte dernæst Heber C. Kimball til at vedblive som hans første Raadgiver. Han udnævnte ogsaa Jedediah M. Grant til sin anden Raadgiver, istedetfor den ved Døden afgangne Broder Willard Richards, hvilket ogsaa blev eenstemmigen antagen.

Fader John Smith blev opholdt som præsiderende Patriarch i Jesu Christi Kirke af Sidstedags Hellige.

Orson Hyde blev præsenteret og opholdt som Præsident for de Tolv Apostles Qvorum; og Parley P. Pratt, Orson Pratt, Wilford Woodruff, John Taylor, George A. Smith, Amasa Lyman, Ezra T. Benson, Charles C. Rich, Lorenzo Snow, Erastus Snow og Franklin D. Richards blev anerkjendt som Medlemmer af dette Qvorum.

David Pettigrew blev anerkjendt som Præsident for Overpræsternes Qvorum,

og Reinolds Cahoon og George B. Wallace som hans Raadgivere.

Josef Young, Levi W. Hancock, Henry Herriman, Zera Pulsipher, Albert P. Rockwood, og Benjamin L. Clapp, bleve anerkjendte som Præsidenter over de Halvfjerdsindstyver.

John Nebeker blev anerkjendt som Aldstiernes Overums Præsident; samt James H. Smith og Aaron Sceva som hans Raadgivere.

Edward Hunter blev anerkjendt som Kirkens præsiderende Biskop.

Lewis Wight blev anerkjendt som Præsternes Overums Præsident; samt George Dockstader og William Whiting som hans Raadgivere.

Mac Gee Harris blev anerkjendt som Lærernes Overums Præsident, samt Adam Spiers og Reuben Perkins som hans Raadgivere.

Brigham Young blev anerkjendt som Forvalter for Jesu Christi Kirke af Sidstedags-Hellige og Edward Hunter som hans Assistent.

Daniel H. Wells blev anerkjendt som Over-Opsynsmand over de offentlige Arbeider; og Truman O. Angel som Bygmester for Kirken.

Brigham Young blev anerkjendt som Præsident for det vedvarende Emigrations-Fond til at indsamle de Fattige; og Heber C. Kimball, W. Woodruff, O. Hyde, G. A. Smith, C. T. Benson, J. M. Grant, D. H. Wells, E. Hunter, D. Spencer, T. Bullock, J. Brown, W. Crosby, A. Lyman, Ch. C. Rich, L. D. Young, P. P. Pratt, O. Pratt, F. D. Richards, og D. Mac Intosh, bleve anerkjendte som hans Assistenter og Agenter for bemeldte Fond.

D. Fulmer blev anerkjendt som Præsident for denne Stav af Zion, samt T. Rhoades og P. H. Young hans Raadgivere.

H. Hyde, E. Miller, P. Richards, L. Jackman, J. Eldredge, J. Vance, E. D. Wolley, J. Parry, W. Farr, W. Snow, N. H. Felt, og S. M. Blair bleve anerkjendt som Medlemmer af Høiraadet.

Præsident Young udnævnte G. A. Smith til at være Kirkehistorieskriver og Generalkirkeregistrator, og han blev enstemmigen antagen.

De følgende Personer blev da beskikkede og enstemmigen voterede til at gaae ud paa Missioner, nemlig:

Til England: F. D. Richards (til at præsidere over Missionerne i Europa), J. A. Little, G. D. Grant, J. A. Young, W. H. Kimball, William Young, Edmund Ellsworth, J. C. Kingsbury, Henry Lunt, William Walker, Robert W. Wolcott, Benjamin Waldron, Cyrus H. Wheelock.

Til de forenede Stater; B. L. Clapp, S. M. Blair, Oskar Tyler, og John Banks, Milo Andrus til at forblive i St. Louis og præsidere der, under Bestyrelse af Erastus Snow, een af de Tolv.

Til det stille Havs Øer: Orson Whitney, John Young, W. B. Rodgers, S. M. Molen, G. Spiers, Josef Smith (Søn af Hyrum) Silas S. Smith (Søn af Silas), Silas Smith, Sextus Johnson, J. T. Kaine.

Til Irland: James Ferguson.

Til Britisk Nord-Amerika: G. P. Waugh.

Præsident Young præsenterede et Riis af stærkt brunt Papir, ogsaa en Prove af Pap-Pappir, fabriceret i Store-Saltsø-Stad; og opfordrede Biskopperne til at opsamle alle Kludene i deres Qvarterer for at der kan fabriceres Papir deraf.

Choret sang en Lovsang. Velsignelse af Præsident Young.

Kl. 2 Eftermiddag.

Sang. Bøn af P. P. Pratt. Sang igjen.

Ældste Thomas Bullock oplæste Rapporten fra Skatmesteren for det vedvarende Emigrations-Fonds Selskab, ogsaa Rapporten fra Tiende-Contoret.

De følgende Personer blev voterede til at gaae ud paa Missioner:

Til Stillehavsøerne: H. P. Richards, S. Thurstin, E. Partridge, W. Pack.

Til de Forenede Stater: G. W. Hickerson, W. W. Rust.

Til Canada: J. C. Sly, Amos Gustin.

Til England: Samuel Powell, Richard Waddington, William B. Hodgetts.

Præsident Young udgav en Bekjendtgjørelse for Halvfjerdsindstyverne til at møde i General-Conferenz imorgen Aften i Tabernaklet.

Choret sang en Lovsang. Velsignelse af Patriarch Isaac Morley.

8de April Kl. 10 Form.

Kaldtes til Orden af Præsident Kimball.

Sang. Bøn af Lorenzo Snow. Sang igjen.

Præsident Young talte om Opoffrelse og Tiende, og hans Bemærkninger vil blive publiceret herefter.

Choret sang „Halleluja."

Velsignelse.

Kl. 2 Eftermiddag.

Kaldtes til Orden af Orson Hyde.

Sang. Bøn af Ældste Woodruff. Sang igjen.

Da Tabernaklet ikke var stort nok til at rumme de Tilstedeværende, inviterede Præsident Young dem allesammen at komme udenfor Bygningens Nordside, hvor Siddepladser var bleven beredte for omtrent 7000: og baade Sæderne og Gangene bleve snart opfyldte.

Choret sang et Stykke, kaldet „Sandhed".

Ældste P. P. Pratt talte til den forsamlede Mængde.

De følgende Personer blev bestikkede og voterede til at gaae ud paa Missioner.

P. P. Pratt til San Jose i Californien, for at etablere en Indsamlingsplads for de Hellige.

O. Pratt og O. Spencer til Cincinnati, for at etablere en Indsamlingsplads for de Hellige.

Erastus Snow til St. Louis, for at etablere en Indsamlings-Plads for de Hellige.

Eli Bell, William Clough, M. D. Merrick, J. A. Peck, John West, William King til Øerne i det Stille Hav.

J. M. Barlow, J. Mac Gaw, Franklin Wolley, H. W. Church, William Trost, Charles Basset, William Martindal, Amos Neff, Albert Crandell til de Forenede Stater.

Choret sang; „Den Israels Gjenløser".

Velsignelse.

Kl. 6 Eftermiddag.

De 70 mødte i Tabernaklet.

Forsamlingen sang: „Saa sikker en Grundvold" osv. Bøn af Præsident Josef Young.

Præsidenterne B. L. Clapp, Zera Pulsifer, Josef Young, L. W. Hancock, og Raadgiver Grant fulgte efter hinanden med passende Instructioner og Bemærkninger.

Sang. Velsignelse.

9de April, Kl. 10 Form.

Forsamlingen mødte under aaben Himmel, norden for Tabernaklet.

Sang. Bøn af Ældste Hyde. Sang igjen.

Ældste Lorenzo Snow talte om Liv og Saliggjørelse.

Præsident Kimball foreslog følgende Navne til Missioner:

John Thune, William C. Dunbar, Thomas Latey, til England.

John Murdock som Patriarch i Iron County.

Ældste Hyde talte over de givne Instructioner og Læren om Opoffrelse.

Choret sang.

Velsignelse af John Taylor.

Kl. 2 Eftermiddag.

Sang. Bøn af Ældste Woodruff. Sang. Nadvære.

G. W. Rich blev beskikket en Mission til Californien.

Paa Forslag blev Jesse Thompson Hartley udelukket af Jesu Christi Kirke af Sidstedags-Hellige.

Raadgiver J. M. Grant beskikkede alle de Biskopper, Ældste, Præster og alle mandlige Medlemmer i Kirken, som opholder sig i Store-Saltsø-Stad, til at være Politi-Betjente for at bevare Indvaanerne i Fred, Trygbed og Dyd.

Præsident Young sluttede Conferenzen, at holdes igien den 27de Juni næstkommende, Kl. 10 Formiddag, paa dette Sted.

Choret sang en Lovsang. Velsignelse af Præsident Young.

Videre Bemærkninger af Præsident Brigham Young og Andre, som talte i Løbet af Conferenzen, vil findes i fremtidige Nummer af Deseret News.

De Helliges Opstandelse.

(Fortsat fra Pag. 336.)

Der er ikke mere Vidunderligt i Gjenopreisningen og Reorganisationen af Menneskenes og Dyrenes Slægter udaf Støvet, end der er i Avlingen af deres dødelige Legemer: dette lige er saa mirakuløst som hiint. Hele Forskjellen er, at vi ophøre at betragte dette som et Mirakel, paa Grund af dets Hyppighed; medens hint blot er skeet i en vis Periode før Faldet, og, i nogle faa Tilfælde, strax efter Christi Opstandelse, og derfor betragtes som et Mirakel. Naar alle de Retfærdige kaldes fra deres Grave, ved vor Frelsers anden Tilkommelse, og naar, igjennem hele Millenniet, alle de Aldrende der falde ifsvn i Døden, opreises strax igien til Udødelighed, da skal vi ikke længer kalde Opstandelsen noget større Mirakel end Dannelsen af det dødelige Tabernakel formedelst Avling. Denne Methode, at kalde Tingene unaturlige eller naturlige, mirakuløse eller ikke mirakuløse, ifølge den Sjeldenhed eller Hyppighed, hvori Begivenhederne indtræffer, er yderst vildfarende. Tyngden, ved hvilken et Stykke Jern synker i Vandet, er ligesaa stort et Mirakel som at lade Jernet svømme oven paa Vandet; alligevel, det sidste kaldes et Mirakel, fordi det ikke hyppigt indtræffer, og fordi det afviger fra den første Bevægelsesmaade, hvilken paagrund af dens Bestandighed kaldes en Naturlov. En Afvigelse fra denne Lov kaldes et Mirakel; medens Loven selv, som er endnu mere vidunderlig, betragtes som intet andet end en sædvanlig Tildragelse. En Naturlov er Guds Magts Virken paa Naturmaterialierne for at lade dem arbeide hele Tiden paa en vis, fast, bestemt Maade; altsaa en Naturlov er intet mindre end Guds Magts fortsatte Virken, ifølge foreskrevne Love. En Afvigelse fra Naturens Love er en Virkning af Guds Magt, tvertimod Hans almindelige Virkemethode: begge ere Virk-

ningerne af den samme Magt og af den samme Gud; men af de to er dog Naturens Love de meest forbausende og de meest vidunderlige, fordi den Almægtiges Kraft derved udfolder sig i en mere udstrakt og storartet Maalestok. At see hele Universet, paavirket paa een og samme Tid, og disse Virksomheder fortsættes Aar efter Aar uden nogen Afbrydelse, det er ganske overmaade forunderligt; det er overvættes og næsten overvældende til ethvert betænksomt Sind; men at see et Legeme springe frem af Støvet, skjøndt dette visselig er et Mirakel, er det dog indskrænket i sin Charakter, og kun saa at sige en øieblikkelig Handling, og i sig selv ikke mere mirakuløs end at en Græs-Spire springer op og voxer, eller at en Steen falder, eller den tætsluttede Magt, som sammenholder Smaadelene i et Stykke Jern; alle disse ere Virkningerne af denne samme almægtige Kraft, der bringer de Døde frem af deres Grave, og stempler Udødeligheden paa alle opstandne Legemer.

Opstandelsen er en Gave, som gives til hele Menneskeslægten. Ved Faldet forspildte Menneskene deres Legemer og tabte dem; men Guds Søn, idet han hengav sit Legeme til Døden, og led paa Menneskenes Vegne, udvirkede en fuldkommen Igjenløsning for Legemerne af hele den menneskelige Familie; ikke en Igjenløsning, som strax gjenopretter Mennesket til Udødelighed, men en Igjenløsning, som overvinder det Uhyre: Døden, efterat Døden har overvældet sit Slagtoffer og nedlagt det i Graven. Retfærdigheden bevæbnede Døden med evige Kræfter; den bemyndigede ham til at nedbryde alle Nationer og Slægte-Led, og styrte dem i det sørgelige Svælg, og at sætte et evigt Segl paa dem; den gav ham Magt til at binde dem med evige Lænker, som intet Menneske kunde løse; de uhyre Porte lukkedes; Boltene og Stængerne og Laasene bleve gjorte meget faste; en Verden af faldne Væsener var indelukket i Hades' evige Fængsel; hele Naturen græd! og Evigheden var klædt i Sorg, medens det graadige Uhyre Døden, der havde mættet sin rummelige Bug, thronede ovenpaa Gravhøien og jublede over den evige Ruin af en forhen smuk Verden!

Men hør efter! den Vældiges og Stærkes Røst høres i det Høie! Det er en Sagførers Røst! Ah, see! Han staaer foran den majestætiske Throne, hvor Retfærdigheden sidder! Han græder! men ikke for sig selv; det er for det faldne Menneske! Lyt! han taler; thi han ynkes over en ruineret Verden! Hvor Medlidenhed svulmer i hans Barm! Hvilke kjerlige Ord udgydes i Barmhjertigheds smeltende Toner! Retfærdigheden rores til Taarer, men endnu fasthelder den flammende Lov, og med draget Sværd udraaber: „Hvorledes kan jeg vise Barmhjertighed? maa ikke min Lovs Straffe udføres? og min Thrones Ære haandhæves?" Den Barmhjertige — den Venlige — den Hellige, heftigt rørt i sit Indre over en falden Verdens Elendigheder gjensvarer: „Lad du, o Retfærdighed; al din Hevn falde paa mig! men skaan disse mine Brødre!" Barmhjertigheden fik Overhaand — Tilbudet blev modtaget — og den Enbaarne af Faderen forlod de fredelige himmelske Herligheds-Boliger for at lide, for at dø, for at nedtræde i Gravens Eensomheder, for at bryde Stængerne fra Dødens Porte og sønderslide de evige Lænker, og sige til de sovende Nationer: lever.

Endskjøndt hele den menneskelige Race vil i sin Tid blive befriet fra Graven, vil dog de Retfærdige blive befriet længe førend de Ugudelige. Naar den store Igjenløser skal rulle Himlens Forhæng

tilbage, og afløre sit herlige Ansigt, skal en Engel blæse i sin Basun, baade længe og høit, hvilken vil komme hele Jorden til at skjælve; da vil de Helliges Grave blive aabnede, og deres sovende Legemer vil komme frem, iklædt Udødelighedens hele Skjønhed og Friskhed; iført deilige Klædebon og hvide Kjortler, og omkredsede med Lyspillerne, deres Glorie vil være ligesom Solens blændende Straaler. Disse skal alle optages fra Jorden og viftes fra de fire Vær henimod den store Central-Samlingsplads i Himlens Skyer, hvor Igjenløseren vil sees, bevæbnet med almægtig Kraft, efterfulgt af de Hellige af alle Tidsaldre, Nationer og Slægter, ledsaget af Englene og alle Himlens Hærskarer. I Midten af de utallige Hærskarer vil man see alle de Sidstedags-Hellige, som skal være ilive paa Jorden paa den Tid; thi de ogsaa skal tages op, saavelsom de retfærdige Døde; og de skal levendegjøres ved Guds Kraft. Og saaledes skal de Retfærdiges hele sammenviede Skare, baade af Himlene og Jorden, samles til Eet. Da skal de Ugudeliges Nationer, saamange som ikke iforveien er blevne ødelagte, stirre med frygtelig Skræk og Rædsel paa den uhyre Mængde af herliggjorte Væsener, som opfylde hele Himlene oventil. Og medens de med skrækkelig Forbauselse stirre paa den Magt, Herlighed og Majestæt, som udfoldes i Himlene, skal en anden Basun høres, fremkaldende en anden Klasse, som har annammet deres Deel i Fængsel, hvor Evangeliet har været prædiket til dem for at de kunde dømmes overeensstemmende med Mennesker i Kjødet. Disse er ikke Christi forend han kommer, men da gjenløses de, udførte fra deres Fængsler formedelst Lammets Kraft.

Medens de skrækslagne Nationer endnu staa og betragte dette, da høres den tredie Basuns Lyd, fremkaldende de ugudelige Menneskers Aander, som skal dømmes, og som ikke findes værdige til at annamme deres Legemer, førend de 1000 Aar er tilende, og som skal kastes ud i det yderste Mørke, hvor der er Graad, og Hylen og Tænders Gnidsel. Derefter vil den fjerde Basun proklamere Fortabelsens Sønners rædsomme Skjæbne. Naar de Dødes Aander er blevne besørgede, og beseglede til Enden, forat høste Resultaterne af deres egne onde Handlinger, da skal den femte Engel blæse i sin Basun for de forskrækkede endnu levende Nationers Øren, proklamerende at Guds Doms Time er kommen: da skal Herrens Arm falde paa dem, og den grumme og hæftige Lynild skal gjennemstrege Luften, og hans Magts Torden skal ryste Jorden og Himlen, og det store Babylons Nationer skal nedstyrtes ved en fortærende Ild; og Høiene og Bjergene skal smelte som Vox ved Herrens Nærværelse, og Jorden skal renses fra sin Ugudelighed, og de Hellige skal modtage deres Arvelodder paa den, og de Fattige og de Sagtmodige skal trøstes, thi Jordens Fedme og al dens Fylde skal være deres.

De Hellige, som har annammet deres udødelige Legemer fra Graven, vil hver især modtage en Krone strax efter deres Opstandelse. Somme har formodet, at de Hellige vilde ikke blive kronede førend efter Milleniet, og eftersom Jorden er død, og der er gjort en ny Jord og nye Himle. Men Jesus siger: "Sandelig, sandelig siger jeg Eder, det er udgaaet i en fast Lov, formedelst Faderens Villie, at mine Apostler, de Tolv som var med mig i min Tjeneste i Jerusalem, skal staa ved min høire Side paa den Dag, naar jeg kommer i en Støtte af Ild, iført Retfærdighedens Klædebon, med Kroner paa deres Hoveder, i Herlig-

hed ligesom jeg er, at dømme det ganske Israel Huus, saamange som har elsket mig og holdt mine Bud, og ingen andre; thi en Basun skal lyde baade langt og høit, ligesom paa Sinai Bierg, og hele Jorden skal ryste, og de skal komme frem: ja, de Døde som døde i mig, forat modtage en Retfærdighedskrone og at blive iklædte, ligesom jeg er, og være hos mig, at vi maa være eet." (Pagtens Bog, 10, 3.)

Af denne Citation lærer vi, at Kronerne vil være paa Hovederne af Apostlerne og de Hellige i Opstandelsen paa Herrens Tilkommelses Dag, og at de vil ikke have at vente 1000 eller 2000 Aar længere førend de annamme deres Kongeriger. Dersom Apostlerne bar Kroner satte paa deres Hoveder strax efterat de erholder deres Legemer, saa vil de ganske sikkert have hver sin Throne. Medens Jesus var med dem i sin Tjeneste i Jerusalem, gjorde han dem følgende Forjættelse: "Sandelig siger jeg eder, at I som har efterfulgt mig, I skal udi Gjenfødelsen, naar Menneskens Søn skal sidde paa sin Herligheds Throne, ogsaa sidde paa tolv Throner, og dømme de tolv Israels Stammer." (Matth. 19, 28). Disse tolv Throner vil ei alene være Doms-Throner, men de vil være Kongerigers Throner, som vi underrettes om i et hertil passende Skriftsted: "Men I er de, som er bleven vaagtige hos mig i mine Fristelser. Og jeg bestikker eder Riget, ligesom min Fader bestikkede mig det; at I skal æde og drikke ved mit Bord i mit Rige, og sidde paa Throner, og dømme de tolv Israels Stammer." (Luk. 22, 28—30). Eftersom Israels tolv Stammer, eller den Deel af dem som er retfærdig nok til at komme frem i den første Opstandelse, vil modtage deres Arvelodder i Landet Palestina; de tolv Apostle vil udentvivl have Throner staaende i Jerusalem, efterat den er opbygt igjen. Johannes, den Aabenbarer, idet han beskriver denne Stads Udseende, som han saae den i et Syn nedstigende paa den nye Jord, siger, at den "havde en stor og høi Muur, og Stadens Muur havde tolv Grundvolde, og paa dem Lammets tolv Apostlers Navne." (Aabenb. 21. 12, 14.) Jerusalem vil altsaa blive disse tolv Kongers Residenz, der vil deres Throner staa, paa hvilke de vil sidde og dømme Stammerne. Naar den store og høie Muur er bygget rundt omkring den, vil enhver af disse tolv Kongers Navne blive indgraveret overordentlig deiligt paa de tolv store Grundstene.

Det er uvist paa hvilken Tid Muren vil blive bygt: Begyndelsen af Stadens Opbyggelse vil være strax førend Messias' Tilkommelse og Milleniet; den vil udentvivl blive fortsat under Jesu og hans Apostles Overbestyrelse, igjennem hele denne fredelige og lykkelige Periode. Det er meget sandsynligt, at Muren vil være noget af det sidste der bygges; Muren vil blive opbygget omkring Staden forat forhindre de frafaldne Nationer, efterat de 1000 Aar er endte, fra at trænge sig ind paa den hellige og indviede Plads. Profeten Esaias har fortalt os, at Jerusalem skal iføre sig sine deilige Klæder og blive en hellig Stad, og at "fra nu af skal ikke mere noget Uomskaaret eller Ureent komme ind i den." (Es. 52, 1.). Forat forhindre ugudelige Subjekters Paatrængenhed, naar Satan er løst, vil der blive bygget en høi Muur; den vil ogsaa tjene Staden som en glimrende Prydelse, idet Portene ere dannede af de kosteligste og prægtigste Perler; medens de tolv Grundstene vil være forskjellige fra hinanden, og hver af dem vil være besat med alle slags kostbare Stene; og Guds Herlig-

heds Lys, som skinner paa dem, vil give det Hele det brillanteste og meest blændende Udseende.

Herren har forjættet, at denne Stad, efterat den er gjenopbygget, „skal ikke oprykkes, og ei nedbrydes ydermere evindelig." (Jer. 31, 38—40). Følgelig, naarden gamle Jord forgaar, og den nye dannes udaf de gamle Materialier, vil det være nødvendigt, forat bevare Staden, at tage den op fra Jorden til Himlene, hvor den vil forblive indtil den nye Jord er fuldstændigt tilberedt, da vil den stige ned igjen, som den store Hovedstad og Regjerings-Sæde over den nye Skabelse, hvor Jesus og hans Apostle vil vedblive at regere over Israels Huns stedse og altid.

Men lad os igjen betragte de Ting, der staar i Forbindelse med den første Opstandelse. Vi har allerede forvisset os om, at Apostlene efter deres Opstandelse vil have Kroner, og Throner, og et Rige givet til dem; og at Jerusalem, hvor de i ferrige Tider taalte Skam, og Nød, og Forfølgelse, vil være deres Residenz, hvor deres Slotte og deres Paladser, og deres Troner vil blive opreiste; og at de opstandne Hellige, indbefattede i Israels tolv Stammer, vil dømmes af dem, eller med andre Ord, styres og regeres ved dem, som deres lovmæssige Konger.

Jesus vil ogsaa have sin Throne opreist i Jerusalem; thi han vil regere over Israels Huns; og Apostlerne vil, i Udøvelsen af deres Konge-Embede, være hans Undersaatter. Engelen sagde til Zacharias angaaende Jesum: „Han skal blive stor og kaldes den Høiestes Søn; og Gud Herren skal give ham Davids hans Faders Throne. Og han skal være en Konge over Jakobs Huns evindelig; og der skal ikke være Ende paa hans Kongerige." (Luk. 1, 32, 33). Jesu Throne vil blive opreist i det prægtige Tempel, der er beskrevet af Ezekiel i det sidste Capitel af hans Profeti. „Og han førte mig til Porten; den Port, som vender udtil Veien mod Østen, og see, Israels Guds Herlighed kom fra Veien mod Østen; og Haus Røst var som Lyden af store Vande, og Jorden blev oplyst af Hans Herlighed." „Og Herrens Herlighed kom ind i Huset igjennem Porten, som vender mod Østen, Og Aanden løftede mig op, og førte mig ind i det Indre; og see, Herrens Herlighed fyldte Huset. Og jeg hørte en Tale til mig af Huset; og en Mand stod hos mig. Og han sagde til mig: du Menneskes Søn! dette er **min Thrones Sted**, og mine Fødders Saalers Sted, hvor jeg vil bo midt iblandt Israels Børn evindelig, og de af Israels Huns skal ikke mere besmitte mit hellige Navn, hverken de eller deres Konger osv." (Ez. 43, 1—7). Om de tolv Apostle vil have deres tolv Troner i det samme Tempel, eller i særskilte Paladser, det er ikke skrevet.

Mange af de opstandne Hellige vil have deres Boliger i den samme Stad; andre af dem vil have deres Slotte opreiste i andre Stæder, og paa deres Landgodser og Arvelodder over hele Canaans Land. Ezekiel havde, som vi har allerede bemærket, et Syn om deres Opstandelse: han saae deres Been forenes; han saae Kjødet, Senerne og Huden sættes i deres rigtige Stilling; han saae Aanden træde ind i dem, og at de levede og stod paa deres Fødder, en saare meget stor Hær. Og ikke fuldt forstaaende hvem eller hvad Folk de var, gav Herren ham videre Underviisning, som følger: „Da sagde han til mig: du, Menneskes Søn, disse Been, de er alt Israels Huns," (menende udentvivl de Retfærdige iblandt dem, thi de Ugude-

lige vil ikke begunstiges med en Opstandelse paa samme Tid som de Retfærdige); „see, de sige, Vore Been er blevne tørre, og vor Forhaabning er borte; vi er afhugne," Israels Huus i Ezekiels Dage var uden tvivl i stor Frygt og Tvivl angaaende Opfyldelsen af de til deres Fædre gjorte Forjættelser; de kunde læse i deres hellige Bøger, at de Retfærdige af Abrahams Sæd skulde arve Landet evindelig, og dog saae de, at mange hellige Profeter og retfærdige Mænd af Israel døde i fremmede Lande i Fangenskab. Og havende ingen Kundskab om, at Forjættelsen kunde opfyldes efter Døden, paastod de, at Mange var døde uden at have annammet Forjættelsen, og at deres Been tørredes og hensmuldrede i deres Grave, og at hine retfærdige Mænd aldrig arvede en Fod af det forjættede Land, og seende alt dette udraabte de i Fortvivlelse: „Vor Forhaabning er borte; vi er afhugne." Men forat vise dem, at Forjættelsen var endnu sikker, gav Herren Ezekiel dette Syn, og viste ham hvorledes Israel skulde arve Forjættelsen efter Opstandelsen. Heraf kom det, at Herren befalede ham at profetere til hine Been, eller til hele Israels Huus i deres Gravsteder, og sige til dem: „Saa siger den Herre Jehova: „See, o mit Folk, jeg vil oplade eders Grave, og lade eder komme ind i Israels Land. Og I skal fornemme, at jeg er Jehova; naar jeg oplader eders Grave, og bringer eder op af eders Grave, o mit Folk! og jeg vil give min Aand i eder, og I skal leve, og jeg vil nedsætte eder i eders eget Land; da skal I kjende, at jeg, Jehova, har talet det, og fuldbyrdet det, siger Jehova." (Ez. 37. 11—14.)

Alle de Retfærdige af de tolv Stammer vil have deres Grave opladte, og de vil komme op af deres Grave, en saare meget stor Hær. O, hvor stor vil den Glæde være, der fylder deres Barm, naar de finder sig i Besiddelse af det selvsamme Land, hvor Israels Stammer engang boede — det Land, hvor Abraham, Isaak og Jakob levede som Fremmede og Pillegrimme! Hvor glædeligt det vil være for Abraham, med Sara, Hagar, Ketura og hans mange Medhustruer, at finde sig atter boende i det Land, hvor de før have vandret omkring, og at see de talrige Hærskarer af deres udødelige Børn alle omkring dem. Jakob og hans fire Hustruer vil skue hen over deres tolv Sønners Afkom, og see dem udsprede sig i Landet ligesom Himlens Stjerner i Mængde. Hvor disse gamle Fædre og Mødre for Israels Hærskarer vil fryde sig over at samle deres Afkom rundt omkring dem til det hundrede Slægteled, og fortælle dem hvorledes det gik til i deres Barndom, og udpege til dem de Steder, hvor de opslog deres Telte, hvor de byggede deres Altare — hvor de paakaldte Herren i kraftig Bøn — hvor Engle steg ned og trøstede dem — hvor Herlighedens Gud kom tilsyne og gav dem store Forjættelser angaaende deres Sæd evindelig! Hvor stor Fornøielse vil det ikke være for alle Generationerne af deres Børn, at besøge disse herliggjorte Patriarchers Slotte, og spise og drikke med dem, og vide, at Døden kan ikke mere adskille dem, men at de skal bo i Israels Land evindelig!

Abraham, Isaak og Jakob har allerede modtaget deres Kroner, og deres Throner, og sidde paa dem nu, (See Aabenbaringen i Stjernen, 3. Aargang, Nr. 1, §§ 11 og 14), idet de er ophøiede iblandt Fyrstendømmerne og Magterne i de himmelske Verdener; og de seer fremad med længselsfulde Anelser til den Tid, naar alle deres retfærdige Børn skal komme ud af deres Grave forat de kan

vende tilbage til Canaans Land, og vorde Konger paa Jorden, ligesom de nu er Konger i Himlene. Eftersom disse gamle Patriarcher nu sidde paa deres Throner, er det klart, at de maa have annammet deres Opstandelse strax efter Christi Opstandelse. Matthæus siger, at Gravene oplodes, og mange af de hensovne Helliges Legemer opstode; og de gik ud af Gravene efter hans Opstandelse, og kom ind i den hellige Stad, og aabenbaredes for mange. (Matth. 27, 52. 53.) Mormons Bog bær Vidnesbyrd om, at mange af de Hellige i gamle Amerika opstod fra de Døde, og aabenbaredes for Mange paa det Land. Alle de, som dengang opstod har upaatvivlelig annammet deres Kroner, og har siddet paa Throner og regneret som Konger i Himlene, fra hin Dag til denne. Deres Igjenløsning har været fuldkommengjort, men de vente paa, at deres Børns Igjenløsning ogsaa fuldkommengjores; thi førend det skeer kan de ikke vende tilbage til deres forjættede Arvelodder paa Jorden.

Amerika, værende Adams Land, og Enochs Land, og Jarediternes Land, og Lehiternes Land, og Hedningernes Land, hvilke Hedninger nu er i Landet, vil være det forjættede Land for de Retfærdige af alle disse Nationer og Generationer, ligesom Palestinas Land er til de Retfærdige af de tolv Stammer. Og i den første Opstandelse vil de Retfærdige som har boet paa dette Land, atter arve det i deres udødelige Tilstand.

(Fortsættes.)

Skandinaviens Stjerne.

Den 15de August.

Udenlandske Efteretninger; Deseret. Deseret News af 11te og 25de Mai er nylig arriveret, af hvilke vi erfare den ærværdige Patriark John Smiths Død, som findes fuldstændig omtalt paa en anden Side.

Hans Excellenze Gouvernør Brigham Young forlod sin Residenz den 4de Mai for at gjøre sin sædvanlige aarlige Tur gjennem Territoriets sydlige Countier; han var ledsaget af sin Raadgiver H. C. Kimball, General D. H. Wells, Ældste John Taylor, Wilford Woodruff, E. T. Benson, E. Snow, L. Snow af de Tolv, og Joseph Young, første Præsident for de Halvfjerdsindstyve, Biskop E. Hunter, P. Young, L. D. Young, F. D. Angel, og flere Andre. Da de var omtrent 110 engelske Mile med Syd, leirede ved Chiken-Creek (Hønsebæk), kom Indianeren Walker og flere af de fornemste Høvdinger af de omliggende Stammer til Leiren, og bevistе megen Venskabelighed. Walker og to andre Høvdinge sluttede sig til Gouvernørens Selskab og var reist med. Selskabet havde besøgt alle Colonierne paa omtrent 300 engelske Mile og prædiket i dem alle, og fandt at der herskede en god Aand. Kornet osv. saae godt ud, og der var blevet plojet og saaet meget mere end før, og meget Korn var saaet for Indianerne. Af private Breve erfare vi, at Gouvernøren og hans Selskab var kommen tilbage til Saltsøstad den 30te Mai, efter en behagelig Reise. Der herster ialmindelighed Sundhed overalt, og man havde gjort extra Anstrængelser for at tilvebringe Nok til Føde for Mennesker og Dyr; man regnede at der var bleven saaet en Trediedeel mere Sæd end sædvanligt og Udsigterne til en overflødig Afgrøde var særdeles gode. Den offentlige Virksomhed var levende og Alt var Fred og Lykke.

Patriarken John Smiths Død.

(Fra "Deseret News" af 25de Mai.)

Kundgjørelsen om en stor Aands Bortgang er neppe ophørt at lyde for vore Øren, førend vi atter opfordres til at kundgjøre en anden ædel Aands Bortgang, som har nedlagt et strøbeligt Legeme at hvile en Tid, og er gaaet hinsides Forhænget for at tage sine Brødre Joseph, Asahel og Silas i Haanden og fryde sig med dem, som og hans Brødersønner Joseph og Hyrum og de Trofaste fra alle Tidsaldre.

John Smith, Patriarken for Jesu Christi Kirke af Sidste Dages Hellige, døde paa sin Bopæl heri Staden den 23de dennes om Aftenen Kl. 11 og 3 Minuter, efter en Maaneds Lidelser paa Sygeleiet.

Fader Smith var født i Derysield (nu kaldet Manchester) i Rockingham County i Ny Hampshire den 14de Juli A. D. 1781, og blev døbt til den Tro, som saalænge har vedligeholdt hans Liv til at gjøre Nytte, den 9de Januari 1832 og ordineret til Ældste, efter at være opgivet af Lægen til at dø af Svindsot. Veiret var saa koldt, at Isen maatte hugges, og fra den Tid af vandt han Sundhed og Styrke.

I 1833 flyttede han til Kirtland i Ohio, og i 1838 til Far West i Caldwell County i Missouri, og derfra til Adam-ondi-Ahman i Davies County, hvor han præsiderede over den Green af Kirken indtil han i 1839 blev fordrevet af Pøbelen, og kom til Illinois den 28de Febr. f. A. Han nedsatte sig paa Grønne Plain, sex Mile fra Warsaw, hvor han saaede Korn, splittede Lægder, og udførte meget haardt Arbeide, upassende for hans Helbred og Alder, men nødvendigt for hans Families Underholdning. I Juni flyttede han til Commerce (siden Nauvoo), og blev den 4. October beskikket til at præsidere over Kirken i Iowa, og flyttede til Lee County den 12te for at fuldbyrde den Mission

I October 1843 flyttede han til Macedonia i Hancock County i Illinois, bestikket til at præsidere over de Hellige derstedes. I Januar 1844 blev han ordineret til Patriark, og blev i November samme Aar fordrevet af Pøbelen fra Macedonia til Nauvoo, hvor han vedblev at meddele patriarkalske Velsignelser, til Tusinders Glæde, indtil den 9. Febr. 1846, da han atter af Pøbelen i den selvstændige Stat Illinois blev tvungen til at forlade sit Hjem og drage over Mississippen med sin Familie, at opsøge sig et fredeligt Opholdssted langt borte blandt Vildmænd og Ørker i Bjergenes Dale.

Efter en haard Vinter paa den høire Bredde af Missourien, paa et Sted kaldet Vintergvarteer, begyndte han atter den mosommelige Reise med Øxne den 9. Juni 1847, og naaede dette Sted den 23. September, hvor han præsiderede over Menigheden i Bjerglandet indtil den 1ste Januari 1849, ordineret under Præsident Brigham Youngs og Heber C. Kimballs Hænder.

Han flyttede ud af Fortet paa sit Lod i Staden 1849, og dette er den eneste Plæt, hvorpaa det er bleven ham tilstedet at have en Have i to Aar i Træk for de sidste tre og tyve Aar.

Foruden en stor Mængde forskjellig og kraftig Hjelp, som han har ydet Tusinde ad Frelsens Vei under sin lange og tro Tieneste, meddeelte han 5560 patriarkalske Velsignelser — hvilke er nedskrevne i syv store tætskrevne Bøger, og har sluttet en velanvendt Prøvetids byrdefulde Pligter, og indgik til en Hvile, hvor hans Gjerninger vil følge ham med Hæder og Ære, og hvor han vil fortsætte sine dueligе Raad for Zions Lykke og Velfærd.

Joseph Smiths Levnetsløb.

(Fortsat fra Pag. 304.)

Igjennem den øvrige Deel af Dagen, og en Deel af den ottende, vedblev jeg at organisere Selskabet, og at beskikke saadanne andre Bestillingsmænd, som Tilfældet krævede, og gav saadanne Instrurioner, som var nødvendige for alle Vedkommendes Disciplin, Orden, Bekvemmelighed og Tryghed. Jeg deelte ogsaa hele Corpset i smaa Compagnier af 12, hvert Compagni udvælgende deres egen Capitain, som tildeelte hver Mand især, i deres respektive Compagnier, sin Part og Pligt, som idethele var i følgende Orden: To Kokke, to Fyrmænd, to Teltmagere, to Vandmænd, een Løber, to Vogn- og Staldmestere og een Commissar. Vi kjøbte Meel, bagte selv vort Brød, og tillavede selv vor Mad, og den var god, endskjøndt sommetider knap; og sommetider havde vi Maismeelskage istedenfor Hvedebrød. Hver Aften førend vi begav os til Hvile, lød Basunen, og vi bøiede os ned for Herren i de forskjellige Telte, og frembar vore Takoffre med Bøn og Paakaldelse; og ved Morgenbasunens Lyd var atter alle Mand paa Knæ for Herren, anraabende om hans Velsignelse for den Dag.

Efterat have fuldendt Compagniernes Organisation den 8de, begyndte vi atter paa vor Marsch til Zion, og vi opslog vore Telte i en yndig Lund ved Chippeway, 12 Mile fra New-Portage, for Natten.

Den 9de gik vi videre fremad; og Løverdagen den 10de passerede vi igjennem Mansfield, og leirede os for Sabbathen i Richfield.

Søndagen den 11te prædikede Ældste Sylvester Smith, og Selskabet modtog den hellige Nadvere.

Mandagen den 12te forlod vi Richfield, og efter daglige Marscher ankom vi til Floden Miami den 16de.

Medens vi var underveis, skrev Brødrene i Missouri til Oberst Lucas, som følger:

Liberty, Clay-County, Missouri, d. 15. Mai 1834.

Oberst S. D. Lucas!

Sir! Vi har idag modtaget en Meddelelse fra denne Stats Guvernør, hvori medfølgende Ordre var indlagt, og vi skynder os at befordre bemeldte Ordre til Dem ved Overbringeren, Hr. Richardson, som er anmodet om at modtage Deres Svar. Vi ville endvidere bemærke, at under de existerende Omstændigheder haaber vi at modtage vore Armaturer paa denne Side Floden, og vi ville nævne et Sted nær ved en af Færgerne, som kunde convenere dem, eftersom Armaturerne er faa i Antal; vi begiære, at de maa udleveres saasnart som muligt.

Ærbødigen Deres
A. S. Gilbert, J. Corill,
W. W. Phelps, E. Partridge, J. Whitmer.

Efterskrift. Vi vil takke Dem for en skreven Meddelelse, som Svar paa dette Brev, og paa den medfølgende Ordre."

A. S. G., J. E., osv.

Vi vadede over Miamifloden med vore Vogne. Den 17de Mai drog vi over Grændsen imellem Ohio og Indiana, og leirede os for Sabbathen netop indenfor Indianas Grændser, havende reist 40 Mile den Dag. Vore Fødder var meget ømme og stødte, og vore Strømper vaade af Blod; thi Veiret var meget varmt. I denne Nat forsøgte en af vore Fjenders Spioner at slippe ind i vor Leir, men vore Vagter forhindrede

ham. Vi havde Skildvagter ude hver Nat, paa Grund af at Spioner bestandigen stræbte at hærje os.

Omtrent paa denne Tid oprettede de Hellige i Clay County i Missouri et Vaabenhuus, hvoe de begyndte at fabrikere Sværd, Dolke, Pistoler, Rifler og reparere alle Slags Vaaben til Brug imod Pøbelhobens Voldsomhed; mange Armaturer bleve kjøbte; thi de ledende Mænd i Clay County ydede enhver Lettelse, der stod i deres Magt, for, som de sagde, at hjælpe Mormonerne "at bilægge deres Fortrædeligheder, og betale Pøbelhoben i Jackson County paa dens egen Maade."

Søndagen den 18de havde vi Prædiken som sædvanligt, og Sakramentet blev administreret.

Mandagen den 19de. Skjøndt truet med, at vi ikke skulde, passerede vi dog igjennem Vandalia i Fred og ufornærmet: alle Indvaanerne var stille og syntes at være beladte med Frygt. Til Natten leirede vi os paa en Bakke, hvor vi mistede en Hest.

Onsdagen den 21de passerede vi over Hvide-Flod, og om Søndagen kom vi til Illinois Grændser. Vi holdt ingen Forsamling, men vaskede, bagte og satte os istand til at fortsætte Reisen om Mandagen den 26de: Mandag Nat blev vi bestandig urovet ved vore Fjenders Trusler; men uagtet vore Fjender ideligen udblæste Trusler, saa frygtede vi dog ikke eiheller var vi bange for at fortsætte vor Reise, thi Gud var med os, og hans Engle gik foran os, og vort lille Corps Tro var standhaftig. Vi vide, at Engle var med os, thi vi saae dem.

Tirsdagen den 27de kom vi til den dybe Aa Kaskaskia, hvor vi fandt to Joller, hvilke vi surrede tilsammen, og paa dem førte vi vort Reisegods over Vandet. Derpaa lod vi Hestene svømme over, og Brødrene paa den modsatte Side hjalp dem med Reeb op af Vandet og op ad den steile Aabred. Vognene halede vi ligeledes over. Nogle af Brødrene lod Træer falde over Aaen, paa hvilke de da gik over. Saaledes kom vi alle trygt over Aaen, og kom næste Dag til Decater, hvor en anden Hest døde.

Løverdag Aften, d. 31te Mai, leirede vi os en engelsk Miil fra Jacksonville og gjorde Tilberedelser for Sabbathen.

To Dage før skrev Brødrene i Clay County følgende Brev til Hans Exellence Guvernør Daniel Dunklin.

Liberty i Missouri,
d. 29de Mai 1834.

Sir! Deres Skrivelse til os af 2. Mai, indeholdende eller indesluttende en Ordre til Oberst Lucas paa de Vaaben, som blev tagen fra os sidste November, imodtog vi den 14de dennes, og Ordren blev sendt til Oberst Lucas i Independence den 17de, overladende til ham, at tilbageleve re vore Vaaben ved et af Færgestederne i dette County. Hans Svar paa Ordren var, at han vilde skrive med næste Post (22de Mai) hvad han vilde gjøre. Men da han er flyttet til Lexington uden at skrive, saa vide vi ikke om han agter at lade være at tilbageleevere dem for en Tid, eller han vil ganske undslaae sig derfra. I al Fald tiltager Snakken, eller rettere sagt Pøbelens Trusler, i den Grad, at vi tænker det er bedst at anmode Deres Excellence om at faa bemeldte Vaaben tilbageleveret ved Oberst Allens eller Capitain Atchisons Haand. Rygtet siger, at Vaabnene vil ikke blive tilbageleveret, og Pøbelen gjør sig megen Umage for at forebygge vor Tilbagevenden til vore Besiddelser i Jackson County. Vi forstaaer ogsaa, at Pøbelen har antaget visse indflodelsesrige Herrer til at skrive til Deres Exellence om at overtale os til at forlige os med

Pøbelen i Jackson County og maaskee dele Countiet. Vi fordre vor Rettighed og ikke mere.

Ærbødigst

Deres Excellences Tjenere

W. W. Phelps. John Corrill.

A. S. Gilbert. Edw. Partridge.

Søndagen den 1ste Juni havde vi Prædiken, og mange af Byens Folk kom for at høre. Ældste J. Carter, der før havde været Baptist-Prædikant, talede om Morgenen og blev efterfulgt af fire andre Ældster i Dagens Løb, hvilke alle før havde været Prædikanter af forskjellige Troesbekjendelser. Da Folket hørte disse Mænd, syntes det at interessere dem meget, og de var meget begjerlige efter at faae at vide, hvo vi var, og vi fortalte dem, at een havde været Baptist-Prædikant og een Cambellit, een reformeert Methodist, og en anden Restaurationer o. s. v. Der gjordes os mange Spørgsmaal, men ingen kunde lære at kjende vore Navne, vor Profession, Forretning eller Bestemmelse; og, nagtet de mistænkte os or at være „Mormoner", saa var de meget fredelige. Vore Fjender havde truet os med, at vi skulde ikke komme over Illinois-Floden, men om Mandagen den anden blev vi sat over med Færgen uden nogen Vanskelighed. Færgemanden talte os og paastod, at vi var fem Hundrede; dog var vort sande Tal ikkun omtrent eet Hundrede og halvtreds. Vort Selskab var bleven forstærket, siden vi forlod Kirtland, ved Frivillige fra forskjellige Grene af Menigheden, gjennem hvilke vi havde passeret. Vi leirede os paa Bredden af Floden til næste Dag. Paa vor Reise besøgte vi adskillige af de Gravhøie, som er opkastet al dette Lands gamle Beboere, Nephiter, Lamaniter, osv., og i Morges gik jeg op paa en stor Høi nærved Floden med nogle af Brødrene. Fra denne Høi kunde vi overskue Toppen af Træerne, og see Slætten paa hver Side af Floden, saa langt som vi kunde øine, og Synet var isandhed skjønt. Paa Toppen af Høien var Stene, som havde Udseende af tre Altare, det ene over det andet, efter gammel Skik; og Menneskebeen laa spredt ovenpaa Jorden. Brødrene hentede en Hakke og en Spade, og efter at have bortryddet Jorden til en Dybde af omtrent een Fod, opdagedes et Skelet af en Mand, næsten heel, og imellem hans Ribbeen sad en lamanitisk Piil, som udentvivl havde forvoldet hans Død. Ældste Brigham Young beholdt Pilen, og Brødrene tog nogle Smaastykker af Skellettet med til Clay County. Betragtningen af det Skue, som laa for os, foraarsagede besynderlige Følelser hos os; og som Synet af det Forbigangne blev opladt for min Forstand ved den Almægtiges Aand, saa opdagede jeg, at den Person, hvis Skelet var for os, var en blank Lamanit, en stor og svær Mand, og en Guds Mand. Han var en Krieger og en Høvidsmand under den store Prophet Omandagus, som var kjendt fra Høien Cumorah, eller fra det østlige Hav, til Klippebjergene. Hans Navn var Zelph. Forbandelsen var taget fra ham, idetmindste for endeel; eet af hans Laarbeen var brukket med en Steen af en Slynge i Krig flere Aar førend hans Død. Han var dræbt i en Træfning med den Piil, som fandtes imellem hans Ribbeen, under den sidste store Krig mellem Lamaniterne og Nephiterne.

Vi fortsatte vor Reise den 4de, og leirede os ved Bredden af Mississippi-Floden, Paa dette Sted blev vi noget plaget, og vore Fjender truede stærkt med, at vi skulde ikke komme over Misouri. Da Floden var næsten halvanden engelsk Miil bred, og der var ikkun een Færgebaad, saa tog det os to Dage at komme

over, medens Nogle færgede, Andre jagede, fiskede osv. Da vi var komne over, leirede vi os paa Flodbredden indenfor Missouris Grændse. Medens vi laa her, stod Sylvester Smith op imod Selskabets Orden, og gav Luft til sine Følelser især mod mig. Dette var det første væsentlige Udbrud, som var sket til at forstyrre vor Fred, siden vi begyndte vor Reise.

Paa samme Tid som vi drog over Mississippi-Floden, skrev de Ældste i i Clay County til Guvernør Dunklin, som følger:

Liberty d. 5. Juni 1834.

Kjære Herre! Vi tænker Tiden er netop nær, da vort Samfund vil glæde sig til at benytte sig af en Militærvagts Beskyttelse, saa at de kan drage tilbage til Jackson County. Vi vide just ikke hvad Dag, men Hr. Reese mener, at der vilde intet Urigtigt være i, at anmode Deres Excellence om en Ordre til den commanderende Officeer, at sendes med den tilbagegaaende Post, saa at vi kunde have den i vore Hænder at fremvise, naar vort Folk er færdig til at reise. Dersom dette behager Dem og Ordren sendes os med den tilbagegaaende Post, saa tænker vi det vil være til stor Bequemmelighed for vort Selskab.

Vi vilde ogsaa være taknemlig til Deres Excellence for Underretning om de nødvendige Omkostninger i Færgelon osv. Er vort Folk pligtig at betale Færgelønnen ved deres Tilbagereise? Som de allerede havde lidt store Tab og mange af dem mistet Alt, saa vilde en Formindskelse i Omkostningerne ved deres Tilbagereise, hvor de lovlig kunde nedsættes, forskaffe dem stor Lindring, ei alene Færgelønnen over Missourifloden, men andre Omkostninger, som lovmæssigen kunde nedsættes.

Vi forbliver Deres Excellences
lydigste Tjenere
A. S. Gilbert. W. W. Phelps.
E. Partridge osv.
(Fra Missouri Enquirer,)

(Copi af et Brev fra Daniel Dunklin, Guvernøren over Staten Missouri, til Oberst J. Thornton, dateret:

Staden Jefferson, d. 6. Juni 1834.

Kjære Herre! Jeg blev meget fornøiet ved Modtagelsen af Deres Brev, samtykket af Dhr. Reese, Atchison og Doniphan, angaaende de mormonske Tvistigheder. Jeg skulde visselig glæde mig dersom Partierne kun blive forligt paa de Conditioner, De foreslaaer, eller paa nogen anden Betingelse, som de kunde være tilfreds med. Men jeg skulde vandre udenfor mine strænge Pligters Grændser, som Regieringens høieste magthavende Embedsmand, hvis jeg selv paatog mig det Hverv at tilveiebringe et Forlig mellem Partierne. Havde jeg ikke anseet det muligt, ja rimeligt, at jeg, som Statens Magthaver, selv skulde komme til at handle, saa skulde jeg allerede individuelt have indblandet mig enten ad den Vei De foreslaaer, eller ad en anden Vei, for om muligt at tilveiebringe en Overenskomst. Ubemyndiget som jeg er, er min Pligt — skjøndt jeg maaskee meget ugjerne udfører den — i det Forhold jeg nu staaer i til Partierne, simpel og ligefrem. Ved en officiel Indblanding vilde jeg kunne spærre min Vei, og at paaskynde Foranstaltninger til at tilveiebringe et Forlig, og det skulde slaa feil, og jeg i Enden skulde finde det at være min Pligt at handle tvertimod det Raad, jeg havde givet, saa kunde der siges, enten at jeg raadede forkeert, eller at jeg var partisk til den ene Side eller til den anden, idet jeg gav Raad, som jeg ikke som en Embedsmand vilde

følge. Nogen mere klar og unegtelig Rettighed existerer ikke end for det mormonske Folk, som blev fordrevet fra deres Hjem i Jackson County, at vende tilbage og bo paa deres Land; og om de ikke kan blive overtalt til som af politiske Grunde at opgive denne Rettighed, eller til at qualificere den, saa er min Fremgangsmaade, som Statens høieste magthavende Embedsmand, lige frem. De forenede Staters Constitution erklærer, „at Borgerne af hver Stat skal være berettiget til alle Privilegier og Friheder, som Borgere har i de forskjellige Stater". Vi kan altsaa ikke forbyde noget Folk, som har politisk Rettighed i de forenede Stater, at indvandre i denne Stat, eller at vælge hvad Deel af Staten de vil nedsætte sig i, saafremt de ikke krænker Andres Eiendom eller Ret, Vor Stats Constitution erklærer, at Folkets „Ret til at bære Vaaben til Forsvar for dem selv og Staten, er unegtelig." Det er altsaa deres constitutionelle Rettighed at bevæbne sig selv. Visselig, vor militære Lov gjør det til hver Mands Pligt, ikke fritaget ved Lov, mellem atten og femogfyrretyve Aars Alder, at forsyne sig med en Musket, Riffel eller anden slags Skydegevær, med et vist Quantum af Ammunition osv., og atter, vor Constitution siger, „at alle Mennesker har en naturlig og urokkelig Rettighed til at tilbede den almægtige Gud efter deres egen Samvittigheds Tilsagn." Jeg er fuldt overbeviist om, at Mormonernes religiøse Anskuelsers Særegenhed er Aarsagen til de Voldsomheder, der er forsøvet imod dem.

Den Rettighed er dem constitutionelt given, og den er urokkelig, at tro og tilbede Joe Smith som et Menneske, en Engel, eller endog som den eneste sande og levende Gud, og til at kalde deres Opholdssted Zion, det hellige Land, eller endog Himlen selv. Isandhed, der er intet saa urimeligt eller latterligt, at de jo har Ret til at antage det som deres Religion, naar de i dens Øvelse ikke fornærmer Andres Rettigheder.

(Fortsættes.)

Indbetalt siden den 1ste Juli.

J. P. Folkmann . . . 7 Rd. 5 Mk. 8 Sk.

Trykfeil.

I Nr. 21, Side 323, 1ste Spalte, 21de Linie fra oven af, læses: forenede, læs: formede. — Side 328, 1ste Sp., 11te Linie: relse, læs: frelse. — Side 331, 1ste Sp., 18de L.: man, læs: men. — Side 334, 2den Sp., 18de L.: ikke netop, læs: netop. — Side 335, 1ste Sp., 1ste L.: fra, læs: forskjelligt fra; 24de L.: Herren Aanden, læs: Herrens Aand.

Indhold.

	Side.		Side.
General-Conf. i Saltsøstad	337.	Patriarken John Smiths Død . .	347.
De Helliges Opstandelse (fortsat).	340.	Joseph Smiths Levnetsløb (fortf.)	348.
Red. Bem. Deseret.	346.		

„Skandinaviens Stjerne" udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned, og faaes paa Contoret i Gothersgade Nr. 29, 3die Sal og paa alle kongl. Postcontorer.

Udgivet og forlagt af J. Van Cott.

Trykt hos F. C. Bording.

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

3. Aarg. Nr. 23. Den 1. September 1854. Priis: 6 ß pr. Expl.

De Helliges Opstandelse.

(Sluttet fra Pag. 346.)

Jesu tolv amerikanske Disciple, hvilke han valgte snart efter hans Opstandelse, paa den Tid, da han fremviste til Josefs Levning sit opstandne og herliggjorte Legeme; de vil ogsaa sidde paa tolv Troner og domme de Retfærdige paa dette Land, hvilke er af Israel: og disse Tolv vil dømmes ved de andre Tolv i Jerusalem; eller med andre Ord, de vil veiledes og styres ved de tolv Apostles Henvisning og Raad i alle de vigtige Sager, henhørende til deres Kongerige og Regjering i Amerika.

En af de vigtigste Personligheder, hvis Throne vil blive etableret i Amerika, vil være Adam, Menneskeslægtens Fader. Han vil regnere over alle de andre Konger paa hele Jordens Overflade, under den Helliges Raad og Beskyttelse: Jesus alene vil være høiere ophøiet end ham. Adam vil derfor staa frem som den ærværdige Patriarch og Stor-Fyrste over alle de Retfærdige af hans Afkom. Denne Forjættelse blev givet ham tre Aar forend hans Død af Herrens Mund, som aabenbaredes til ham og de Retfærdige af hans Afkom, i det storartede Raad, som holdtes i Dalen Adam-Ondi-Ahman, hvor han boede, hvilken Dal er i Missouri nærved den vestlige Grændse. Denne ærværdige Patriarch blev kaldet Michael Ærke-Engelen eller Hoved-Engelen. Daniel kalder ham "den Gamle af Dage", fordi han levede i de allerældste Dage — det første Kjød der blev dannet af Jordens Støv. Havende annammet det evige Præstedømme, hvilket indbefatter den kongelige Magt, annammede han en allerherligste Krone, og sidder paa en Throne høit ophøiet i de evige Himle, ventende paa den Periode, naar de jordiske Monarchers fordærvede Troner kastes ned, naar han vil blive sendt fra Himlen til Jorden, ledsaget af Tusinder paa Tusinder af herliggjorte Væsener, forat ordne og berede alle Ting for Menneskens Søn, som vil komme i Himlens Skyer, og stille sig frem for den Gamle af Dage, Adam, som vil træde frem som Hovedrepræsentant for Kongedømmet over Jorden, og præsentere det til sin store Igjenløser, Kongers Konge, og Herrers Herre: da vil Guds Rige i Himlen og paa Jorden blive eet.

Det er Michael Ærke-Engelen, som blæser i den sjvende Basun, og proklamerer Fuldendelsen af Forberedelses-Værket for hans Frelsers Regimente; det er Adam eller Michael, som holder Nøglerne til Guds mægtige Gjerningers Hem-

ligheder, som skal opfyldes igjennem det syvende Aartusinde eller Millennium; og han vil proklamere det samme, naar han anden Gang blæser i Basunen for alle de Levendes Øren; det er ham, som vil staae frem paa Landet og paa Havet, og sværge i Hans Navn, som sidder paa Thronen, at der skal ikke længer være Tid;" det er ham, som vil anføre alle Himlens Hærskarer imod Helvedes forenede Skarers samtlige Hær, efter Slutningen af den millenniale Periode, og Djævelen og hans Skarer vil overvindes, og de vil henkastes til deres eget Sted, hvor de fra den Tid af aldeles ikke nogensinde vil have Magt over de Hellige.

Denne store og glimrende Persons Throne vil efter al Sandsynlighed være i Amerika — hans Omvandrings Land, og hans Falds Land; det Land, hvor først de glade Tidender om Igjenløsning naaede det dødelige Menneskes Øren.

Enochs Throne vil ogsaa være i eller nær Amerika, midt i hans egen Stad, hvilken han byggede Herren forend Overskyllelsen, og som flyede fra Jorden til Himlen, forat gjemmes indtil en Retfærdigheds-Dag skulde komme, da den vil komme tilbage i de forbansede Nationers Paasyn, og have Plads indtil Enden skal komme. Denne Stad vil efter al Sandsynlighed ikke hvile paa Jorden, men svæve over den, og vil være herliggjorte udødelige Væseners Bolig: vi læser saaledes, at naar de Gamle dø, saalænge Millenniet varer, de begraves ikke i Jorden, men de opreises strax til Udødelighed, og optages hvor deres Hvile er herlig. Dette beviser, at der vil være et herliggjort Sted oven over Jordens Overflade, til hvilket disse gamle Folk opstiger efterat de er opstandne. Dette Sted er udentvivl Enochs Stad eller Enochs Zion, i Forbindelse med andre igjenløste Steder, hvilke Herren har taget fra alle Skabelserne, som han har skabt. Enochs Zion vil derfor sandsynligviis være meget nær Jorden, men oven over det Amerikanske Land, hvor den fordum blev bygget; og, efter al Rimelighed vil den deeltage i Jordens daglige og aarlige Omdreininger, saa at den ikke forandrer sin relative Stilling med Hensyn til vor Planets vestlige Halvkreds.

Vi har talet om Jesus og de tolv Apostle, havende deres Troner i Jerusalem; og om de opstandne Hellige, forbundne med Israels tolv Stammer, annammende deres Arvelodder i Canaans Land; men disse er blot deres jordiske Troner og deres jordiske Arvelodder; forunden disse vil de have himmelske Troner og himmelske Arvelodder, ikke sammenknyttede med Jorden, eller rettere: ikke staaende paa Jorden, men i de igjenløste Steder og forherligede Verdener heroventil. Derfor, disse celestiale Konger og Præster, og opstandne Hellige, vil blot besøge deres jordiske Kongeriger, og sidde paa deres jordiske Troner, og bo i deres jordiske Slotte, og bo i deres jordiske Arvelodder engang imellem, naar de finder for godt, og naarsomhelst de anseer det for at være nødvendigt for de jordiske og dødelige Indbyggeres Velfærd og Gavn.

At Faderen og Sønnen og alle Guds Børn vil have Troner og Kongeriger i Himlene evigen, saavelsom paa Jorden, er klart aabenbaret i mange Dele af Skriften, baade i ældre og nyere Tid. I Mormons 2den Epistel til hans Søn Moroni slutter han saaledes: "Og Gud Faders Naade, hvis Throne er høit ophøiet i Himlen, og vor Herre Jesu Christi, som sidder ved hans Magts høire Haand, indtil Alting vorder ham underlagt, være og forblive hos Dig til evig Tid. Amen." Gud Fader har en

Throne høit i Himlene. Profeten Mormon taler i sin Prædiken over Tro, Haab og Kjærlighed, saaledes om Christus: "Han er Menneskens Børns Talsmand; og han boer evigt i Himlene." Og idet han taler om de tre Nefiter, som aldrig skulde smage Døden, men som annammede en partiel Omskiftelse, siger han, at paa Christi Domsdag skal de annamme en fuld Omskiftelse fra Dødelighed, og "annammes i Faderens Rige, for ikke mere at gaa ud, men at bo med Gud evigen i Himlene." Den samme Idee udtrykkes klart i mange andre Aabenbaringer, hvoraf man seer tydeligt, at de jordiske Throner og Kongeriger er kuns en lille Deel af de Retfærdiges vidtløftige Herredømme og Velsignelser.

I en Aabenbaring, given gjennem Josef den Seer i Marts 1832, fremsætter Herren et Mønster for sine Tjenere med Hensyn til at være lige i timelige Ting, for at de kunde blive lige i himmelske Ting. Han siger: "See, dette er den Forberedelse, hvormed jeg forbereder Eder, og den Grundvold og det Exempel jeg giver Eder, hvorved I kan opfylde Budene, som er Eder givne, at Kirken ved mit Forsyn kan staa uafhængig over alle andre Skabninger under den celestiale Verden, uagtet de Trængsler, der skal komme over Eder, at I kan komme op til den Krone, der er Eder beredt, og komme til at herske over mange Riger, siger den Herre Gud, den Hellige i Zion, der har lagt Grundvolden til Adam-Ondi-Ahman, der har beskikket Michael, Eders Fyrste, og stadfæstet hans Fødder, og sat ham paa det Høie, og givet ham Saliggjørelsens Nøgler under den Helliges Raad og Veiledning, som er uden Dages Begyndelse og Livs Ende." (Pagtens Bog, 76, § 3.) Saaledes seer vi, at der er mange Riger foruden dem, der henhører til Jorden, over hvilke Guds trofaste Tjenere vil komme til at herske. I denne samme Aabenbaring siger Herren: "Han, som er en trofast og viis Husholder, skal arve alle Ting." Atter, Herren siger: "Hvem der er ordineret af Gud, og udsendt, den samme er beskikket til at være den Største, nagtet han er den mindste og Alles Tjener, hvorfor han besidder alle Ting; thi alle Ting er ham undergivne, baade i Himlen og paa Jorden; Livet og Lyset, Aanden og Kraften, udsendt efter Faderens Villie formedelst Jesum Christum, Hans Søn. Men Ingen er i Besiddelse af alle Ting uden han er luttret og renset fra al Synd; og dersom I er luttrede og rensede fra al Synd, da beder om hvad I vil i Jesu Navn, og det skal skee." (P. Bog 17, § 6.)

Af disse Citationer vil man forstaae, at Guds Børn, der er rensede fra al Synd, vil blive gjort lige med hverandre i jordiske og himmelske Ting; — at de vil komme til at besidde Lyset og Livet, Aanden og Kraften; at alle Ting vil blive dem undergivne baade i Himlen og paa Jorden — og at de skal arve alle Ting. I syvende Stykke, 33te Paragraf, underrettes vi om, at de Hellige skal gjøres lige med Christo strax efter Opstandelse; og i Synet fortælles os, at de skal gjøres „lige i Kraft og i Magt og i Herredømme." Man vil maaskee spørge: „Hvorledes vil de Hellige gjøres lige „i Herredømmme?" Vi vide ikke, undtagen det skal forstaaes saaledes, at Enhver især skal arve alle Ting; dersom alle Thronerne og Kongerigerne, og Verdenerne heelt igjennem Universal-Rummet skulde være en Arv for Gud Fader, og Hans Søn, og hvert Individ af Hans Børn, som opnaaer en Fylde af celestial Herlighed, da kunde

man passende sige, at de var lige „i Herredømme": Dersom Een herskede over et større Antal af Verdener end en Anden, det vilde synes ikke blot at forstyrre Ligheden „i Herredømme", men ogsaa Ligheden „i Kraft", og Forjættelsen om alle Ting, og om at arve alle Ting, vilde synes at være tom. Jesus siger i sin Bøn til Faderen: „Og alt det, som mit er, det er dit, og det, som dit er, det er mit". (Joh. 17. 10). Atter, Jesus siger: „Alt hvad Faderen har, er mit." (Joh. 16. 15.) Heraf forstaaer vi, at Faderen arver alle Ting, at Jesus arver alt hvad hans Fader arver; og at de Hellige vil være lige med Jesus, og være hans Med-Arvinger i alle hans Besiddelser, og at sidde ned med ham paa hans Throne, ligesom Jesus sidder paa sin Faders Throne, og udøver almægtig Kraft i hans Riger; følgelig, alle herliggjorte Verdener, der har været, der er, eller nogensinde vil vorde, synes at være Fælles-Eiendom for alle de Hellige, som opnaa den celestiale Verdens Herligheds Fylde. Heri bestaar den fuldkomne Eenhed imellem Faderen, Sønnen og alle hans Hellige. De Hellige vil vorde ligesaa fuldkomne som Faderen og Sønnen er fuldkomne; de vil være ligesaa rene som de er; de vil annamme en Fylde af al Sandhed — ja en Kundskab om alle Ting som de er, som de var, og som de vil blive." De vil være „lige i Kraft, og i Magt, og i Herredømme", de vil „arve alle Ting;" de vil krones over alle vor Guds Kongeriger. Alle Fyrstendømmer og Magter, enten de er i Himlen, eller i Himlenes Himmel, i Høiderne oventil, eller i Dybderne nedentil, vil være dem underkastede. Enhver vil være Gud i Hans herlige Egenskabers hele Fylde, svingende almægtig Kraft over Alt, og i Alt, og igjennem Alt. Da skal vi kjende, at vi er i Gud, og Gud er i os; paa anden Maade kunde vi ikke have Overflødighed; da skal vi kjende, at der er kuns een Gud, saa vidt Egenskaberne angaaer og at Han boer i en uendelig Mængde af Legemer, og at han har foreskrevet Love til at regere over Ham selv i alle de Tabernakler, hvilke Han arver; og at han virker i og igjennem hvert Tabernakel ifølge Hans egne Love; og Hans Egenskabers Fylde i eet Tabernakel vil ikke modvirke Hans Egenskabers Fylde i et andet; men Han virker altid i alle Hans Opholdssteder i Harmony med Ham selv.

Nu, vi er blot Parter af Gud, boende i forskjellige Tabernakler, og vi opfordres til at vinde andre Parter; og dersom vi bliver i den Lov, der er beordret for at regere os, saa vil Gud meddele os mere af Ham selv; herfor siger Jesus: „Saafremt I har annammet mig, I er i mig og jeg i Eder." Naar vi har annammet Ham i Fylde, det bereder os til at være Hans Medarvinger i alle Ting. Det er denne Fylde af Gud i hvert Tabernakel, som arver alle Ting — som besidder alle Ting — som udøver Magt over alle Ting — som regnerer over Alle, opretter Hans Throner paa alle herliggjorte Verdener, og giver Ham selv universalt Herredømme hvorsomhelst Han boer, i et Tabernakel eller i det Hele.

Jorden vil, som vi allerede har stadfæstet, være et af de herliggjorte Riger, naar de opstandne Hellige vil annamme deres Arvelodder og deres Throner; men i Løbet af Millennial-Perioden vil de ikke dvæle saa stadigen paa deres jordiske som paa deres himmelske Throner. Efterat Jorden er død og levendegjort paany, og den bliver en herliggjort og celestial Verden, vil den blive kronet med Gud Faders Nærværelse, og den vil være mangfoldige Gude-Tabernaklers Opholds-

sted; thi endskjøndt enhver af dem arver alle Ting, kan dog ingen af dem være paa to Steder ad Gangen, saavidt Tabernaklet angaaer; derfor, den herliggjorte Jord vil være disse Helliges Hjemstavn, som tidligere har boet paa den; medens de Hellige i andre herliggjorte Verdener, som ogsaa arver alle Ting, vil have deres Hjem eller Hovedqvarteer i de respective Verdener, de hører til. Gud, som formedelst sine Egenskaber beboer en Uendelighed af Tabernakler, dvælende paa mangfoldige Verdener, kan saaledes være i dem alle i samme Øieblik, og saaledes være allestedsnærværende. Men dersom det ikke var for denne Foranstaltning, saa kunde Han blot være i een Verden ad Gangen. O, hvor store og vidunderlige er den Almægtiges Veie! Hvor underfulde er Hans Gjerninger! Han organiserer for Ham selv Opholdssteder i alle forherligede Verdener, forat Han kan forblive i dem for bestandig! Han gjør dem til Væseuer, der er uafhængige i den høieste Omkreds, og dog ved Hans Viisdom underkaster Han dem den samme celestiale Lov, og forener dem som eet!

Naar de opstandne Hellige har opnaaet al denne Fylde af Herlighed, og har opnaaet deres Ophøielse som Guder paa deres evige Throner, der vil ikke være nogen Mulighed at de falde, ligesom Faderen og Sønnen umuligen kan falde. Derfor, Indbyggerne i alle underordnede Kongeriger, hvorover de regere, vil see op til dem med den samme Tillid, som vi nu seer op til Herren vor Gud. Og Gud, der er i enhver, vil proklamere Sig selv til alle sine Skabelser som den alene vise Gud, at forunden Ham der er ingen anden, og at Han er fra Evighed til Evighed. Hans Værker havende ingen Ende, eiheller Begyndelse.

Uagtet vi har talet om, at de Hellige i Fælledsskab arver alle Ting, dog vil der upaatvivlelig være strænge og uforanderlige Love til at ordne denne fælles Arv, hvorved Ingen vil tillades at gjøre Indgreb i Andres Rettigheder; idet disse Love etableres paa de uoiagtigste Grundsætninger af Retfærdighed og Billighed, hvorfra der ikke vil være nogen Afvigelse. Enhver vil være beskikket til at overtage det umiddelbare Opsyn over særegne eller specificerede Portioner af den fælleds Arv, hvorover han vil herske mere umiddelbart; endskjønt det Hele er hver Enkelts, enhver kan dog ikke i egen Person være overalt tilstede for at regere og herske over det Hele; derfor enhver vil have sin Familie, og særegne Kongeriger, og Verdener bestemte til ham til at regere og kontrollere, saa at den store, universale, og uendelige Arv kan passende forvaltes for dens fælles Eiermænds Gavn. Dette vil være et storartet Actieselskab, omfattende Indbyggerne i alle herliggjorte Verdener, som har opnaaet den celestiale Herligheds Fylde.

Endskjønt de Hellige er alle „lige i Kraft, og i Magt, og i Herredømme", saavidt som den universale Fælleds-Arv angaar, formoder vi dog, at de vil være ulige i Henseende til Udstrækningen af de tildeelte Portioner af den fælleds Arv, der er anviist hvert Individ til at forvalte. Denne Ulighed opstaar sandsynligviis fra Beskaffenheden af deres Kaldelser og deres Retfærdighed i dette Liv. Forat belyse dette, vil vi sætte som antaget, at alle Beboerne i Utah forenedes tilsammen i et Firma eller Actieselskab, hvori ethvert Individ skulde kaldes hele den indskudte Capitals Besidder og Eier. Dersom denne Capital anvendtes til alle Slags nyttige Foretagender overalt i Territoriet, det er sandsynligt, at de Individerne tilskikkede Forretnings-Grene vilde være meget ulige, idet Somme krævede

hundredefold mere af Fælleds-Capitalen end Andre, og Somme vilde, paa Grund af Forretningernes Natur, været betroet hundredefold større Ansvar end Andre; men uagtet denne store Ulighed i Industriens mangfoldige Grene, i Ansvarets Udstrækning, og i det Beløb af den fælleds Capital, der er betroet til Somme i Sammenligning med Andre, er de dog naar den hele Capital tages i Betragtning, alle lige; thi Enhver besidder det Hele; Enhver har lige Kræfter med Hensyn til det Hele; Enhver arver alle Ting, der indesluttes i den store General-Capital.

Lad nu denne General-Capital forøges i det Uendelige, saa at den tager indenfor sit Omraade alle herliggjorte Verdener i det grændseløse Rum, som nu er, eller som nogensinde vil vorde, og det samme Princip er lige anvendeligt: det gjør Regnskab for Ulighederne i samme Ting og Ligheden i andre; dette Princip forliger de tilsyneladende Modsigelser, som Somme har formodet at existere i Himlens Aabenbaringer: det viser hvordan vi kan „arve alle Ting", og gisres „lige i Kraft, og i Magt, og i Herredømme", og paa samme Tid være meget ulige i Fordelingen af Forvaltningen over forskjellige Portioner af den fælleds Arv.

Skandinaviens Stjerne.

Den 1ste September.

De Helliges Opstandelse. — Denne Artikel, hvilken er sluttet i dette Nummer, vil udentvivl blive læst med stor Interesse, eftersom Gjenstanden er behandlet paa en mesterlig Maade. Den er saare interessant og skikket til at fremkalde megen Eftertanke hos den Dybttænkende, især hos Saadanne, som interessere sig for en Gjenstand af saa overordentlig stor Vigtighed for Menneskeslægten. Det er Noget, der indgiver Haab i Menneskets Hjerte, for alle Mennesker har en slikker Overbeviisning om, at dette dødelige Legeme vil undergaa en Opløsning; og var det ikke for Haabet om Opstandelsen, saa ville vi være de allerelendigste af alle Skabninger. Livet er kjært, skjøndt meget kort; ethvert Middel bliver eftersøgt, som Menneskets Forstand kan opfinde til at forlænge Tilværelsen paa Jorden. — Uagtet den megen Møie, Bekymring og Sorg, er dog Menneskenes Natur saaledes, at de vil hænge ved det, fordi det har sine Glæder, skjøndt Glæden er blandet med Sorg. Dette Livs selskabelige og kjerlige Forbindelser bliver, uagtet deres Kortvarighed, attraaet som en af de største Kilder til Lykksalighed for Menneskene. Naar een af Medlemmerne i denne Forbindelse bliver, ved det Uhyre Døden, stilt fra sin Kreds, saa maa de lide Smerte paa Sjælen istedetfor Lykksalighed, hvilken vilde være borte for evig, var det ikke for Haabet om Opstandelsen med alle dens tilhørende Velsignelser, hvilke Velsignelser er af evig Varighed, og slikkres alene ved Lydighed mod Guds Bud og formedelst de Pagter og Ordinantser, som han har indstiftet. Vi kjender vel Mængdens Blindhed med Hensyn til denne Gjenstand, paa Grund af deres Fædres Sagn, men nu har vi stor Aarsag til at glæde os over, at Lyset er bleven aabenbaret, at Herren atter har talet fra Himlen og givet det hellige Præstedømme til Mænd, samt Nøgler og Ordinantser, hvorved man

kan komme paa Veien til Liv og Salighed, og der er ingen anden Vei, end den Orden, som Han har bestikket.

Dersom Menneskene vil have Deel i den første Opstandelse, maa de omvende dem fra deres Synder og blive døbte til deres Forladelse ved En, der har Myndighed fra Jesum Christ, og da vedblive at holde alle Guds Bud indtil Enden, da vil alle, som det gjør, vorde fri for den anden Dods Magt, og ved Lydighed til Guds Huus's Anordninger sikkre sig alle disse kjere Forbindelser i det tilkommende Liv, som er beregnet paa at lykksaliggjøre Menneskesjælen. Kongerne paa deres Troner, med al deres tilsyneladende Herlighed og Ære, maa, om de vil opnaa disse Velsignelser, ydmyge dem og indgaa ad den Vei, som Gud har bestikket i denne Husholdning; saa og ethvert andet Menneske, ligemeget hvor ophøiet eller hvad hans Stilling monne være i Livet, hvad enten det er Præst eller Folk, de maa nedlade sig og adlyde den Myndighed, som Gud har sat paa Jorden, ellers kan de ikke arve disse Velsignelser.

Hvor saare vigtigt det er for Menneskenes Salighed, at de sikkre sig Deel i den første Opstandelse! Give dog alle Mennesker vilde betænke det og vende sig om fra sine vildfarende Veie og tjene den sande og levende Gud.

Svenske Mission. — Den 20de denne havde vi, i Selskab med Ældste Aahmanson, den Fornøielse at være tilstede ved en Conference, som blev holdt i Malmø. Der var Mange samlet og herskede Fred og Held. Een ny Green organiseret. Indberetningerne fra de forskjellige Grene var i Almindelighed gode. Præsteskabet havde havt Lykke med deres Gjerning, uagtet den bestandige Opposition, som de har mødt paa alle Sider, Herrens Aand har ledsaget Ordet til mange oprigtige Sjæles Overbeviisning, saa at de er bleven bragt til at indgaae i Pagten med Ham. Tallet paa dem, der er døbte siden April Maaned, fandtes at være 91. Uagtet al den Modstand, der kan tilveiebringes imod Herrens Værk, saa lykkes det dog, og vil vedblive at lykkes, saalænge som Herrens Tjenere er tro i deres høie og hellige Kald, og der er en oprigtig Sjæl tilovers at sanke i Evangeliets Net. Hvo kan forhindre Herren fra at arbeide! Alle I, som har forpligtet Eder til at tjene og adlyde Ham, arbeider tro og flittigt, medens I haver Leilighed, paa det at I maa faa Løn med de Retfærdige.

Joseph Smiths Levnetsløb.

(Fortsat fra Pag. 352.)

Det er ikke længe siden, at en Bedrager paatog sig Jesu Christi Charakteer og forsøgte paa at administrere som saadan; men jeg hørte aldrig om nogen Sammenrottelse til at berøve ham hans Rettighed.

Jeg betragter det som enhver god Borgers Pligt i Jackson County og de tilstødende Countier at gjøre sig Umage for at tilveiebringe en Overeenskomst om disse Udstaaelser; og var jeg vis paa, at jeg ikke skulde komme til at handle i min officielle Capacitet i Sagen, saa vilde jeg personlig besøge Partierne og gjøre mig yderste Umage for at bilægge den. Mit første Raad vilde være til Mormonerne,

at sælge deres Jorder i Jackson County, og nedsætte sig et andet Sted, hvor de kunde bo i Fred, dersom de kunde faa dem rimelig betalt og faa en billig Erstatning for lidt Skade. Dersom dette mislykkedes, vilde jeg gjøre Forsøg hos Borgerne, og raade dem til at imodsætte sig og tilintetgjøre sine ulovlige Beslutninger af forrige Sommer, og forpligte sig til at efterleve Lovene i ethvert Punkt, med Hensyn til Mormonerne. Om begge disse Raad slog feil, da vilde jeg tilraade den Plan, som De har foreslaaet, for hvert Parti at tage særskilt Landskab, og indslutte deres Tal inden deres respektive Landemærker, med Undtagelse af den offentlige Ret til at passere ud og ind paa Landeveien.

Dersom alt dette mislykkedes, da maatte det simple Spørgsmaal om lovmæssig Ret afgjøre det. Det er dette sidste at jeg er bange, at jeg kommer til at rette mig efter i Enden, og derfor er det nødvendigt, at jeg holder mig i den bedste Stilling til at gjøre min Pligt upartisk.

Rygtet siger, at hvert Parti forsyner sig med Kanon. Dette vilde være ulovligt; det er ikke nødvendigt til Selvforsvar, som det er tilladt ved Constitutionen, og som der ingen Artillericompagnier er oprettet i denne Stat, eiheller Feldtstykker anskaffet af det Offentlige, saa vil enhver Anstalt af den Slags betragtes som uberettiget, og vilde, under Sagernes nærværende Stilling, blive anseet som et forbryderisk Diemed. Mig er bleven fortalt, at Folket i Jackson County venter Hjelp fra de tilstødende Counties, til at forhindre Mormonerne i at tage og beholde Besiddelsen af deres Jorder. Det skulde gjøre mig bitterlig ondt, om Nogen skulde være saa uefterlænksom at handle saaledes; det vilde give Sagen et andet Udseende.

Borgerne i Jackson County har ingen Ret til at ruste sig og møde til militære Foretagender i deres eget County, uafhængigt af den Øverst-Commanderende eller en Anden af ham bemyndiget; det vilde tilveiebringe megen Uorden. I Sandhed, Mormonerne har ingen Ret til at marschere til Jackson County under Vaaben, uden den Øverstcommanderendes Ordre eller Permission; Ingen maa „føre Krig", idet de tager Besiddelse af deres Rettigheder, ligesaa lidt som Andre skulde gjøre det, ved at sætte sig imod dem.

Eftersom De har tilkjendegivet en dyb Interesse for en fredelig Afgjørelse af denne magtpaaliggende Affære, saa antager jeg, at De vil ikke være uvillig til at blive sat i en Stilling, i hvilken De maaskee kan gjøre disse Partier den meste Tjeneste. Jeg har derfor taget mig den Frihed at beskikke Dem til Adjutant hos den Øverst-Commanderende; jeg haaber det vil behage Dem at imodtage det. I denne Stilling kan De give Deres Forslag ligesaamegen Indflydelse som de vilde have, om de udgik fra Guvernøren, uden at udsætte Dem eller Øverst-Commanderende for Fare i Tilfælde af et forkeert Udfald. Det skulde glæde mig, om De eller nogen af de andre Herrer, som føiede sig til Dem i Deres Skrivelse, vilde vedligeholde en usiagtig Correspondanze med disse Partier og skrive til mig med hver Postgang.

Staten har lidt Skade paa sit Navn formedelst denne ulykkelige Affære, og jeg haaber, at det ikke skal blive vanæret derved i Enden.

Med høi Agtelse
Deres lydige Tjener
Daniel Dunklin.

Samme Dag, den 6. Juni, fortsatte vi vor Reise, og den 7de om Aftenen

leirede vi os ved en Kilde i en Skov nærved Saltaa, hvor der var en Green af Menigheden. Søndagen den 8de havde vi Prædiken, og Brødrene H. Smith og L. Wight kom til os med et Compagni af Frivillige, som de havde samlet i Michigan og andensteds. Det hele Corps bestod nu af to hundrede og fem Mand, med fem og tyve Bagage-Vogne med to eller tre Heste for hver. Vi forblev ved Saltaa til den 12te, forfriskede os og forandrede vor Ordning derhen, at Lyman Wight blev valgt til Leirens General. Jeg udvalgte tyve Mand til min Livvagt, og min Broder Hyrum blev valgt til Capitain for dem, og Georg A. Smith var min Vaabendrager. Resten forblev som det var fra New-Portage. Medens vi laa ved Saltaa, drog General Wight ud med Corpset paa Slætten, eftersaae vore Geværer og lod os fyre dem af i Pelotoner efter et Mærke, øvede os en halv Dags Tid og vendte tilbage til Adabredden. — Den 4de Juni. Gouvernør Dunklin skrev til W. W. Phelps og Andre, som følger, aflendt med Posten fra

Staden Jefferson d. 9de Juni 1834.

Herved have I en anden Ordre paa Udlevering af Eders Vaaben, som nu er i Jackson County Militiens Besiddelse. Oberst Lucas har fraſagt sig sin Commando; han tilskriver mig, at om Oberstlieutenant Pitcher bliver arresteret førend I bekommer dette, I vil behage at tilbageholde Ordren, indtil jeg faaer at vide, hvem der bliver bestikket til Chef for Regimentet.

Ærbødigst Daniel Dunklin.

Foregaaende Brev indeholdt følgende Ordre:

Thomas Pitcher,
Oberstlöitenant og Chef for det 33te Regiment.

Min Herre! Den 2den Dag i Mai udstedte jeg en Ordre til Oberst Lucas om at udlevere de to og halvtredsindstyve Gevære og en Pistol — hvilket De modtog fra Mormonerne den 5te Dag i November sidstleden, og rapporterede til ham den 3die Dag i paafølgende December — til W. W. Phelps, E. Partridge, J. Corrill, J. Whitmer og A. S. Gilbert eller deres Ordre. Den 24de dennes skrev Oberst Lucas til mig, at han havde fraſagt sig sin Plads og forladt Jackson County. De, som Chef for bemeldte Regiment, befales derfor at samle bemeldte Vaaben, hvis De ikke allerede er i Deres Besiddelse, og levere dem til forommeldte Mænd eller deres Ordre.

Ærbødigst
Daniel Dunklin,
Øverst-Commanderende.

Den paafølgende Dag skrev Dommer Ryland Følgende:

Richmond, den 10. Juni 1834.

Hr. A. S. Gilbert!

Min Herre! Med et inderligt Ønske at gjøre alt hvad der staaer i min Magt til at standse og nedlægge den Forstyrrelse, der er imellem Mormonerne og Borgerne i Jackson County, er jeg kommen til den Slutning, at det maaskee vilde gjøre noget til at opfylde dette Øiemed, om man fik Mormonerne kaldt sammen i Liberty paa Mandag, og de der blev forklaret mine Tanker og Anskuelser om deres nærværende Stilling, og de dermed forbundne Omstændigheder. Jeg anmoder Dem derfor, min Herre, om at bruge al Deres Indflydelse hos Deres Brødre for at faa dem til at møde mig i Liberty paa Mandag. Jeg frygter og er meget bange for de Følger, der endnu vil komme, hvis ikke jeg skulde have Held til at opnaa mit Ønske om at gjenoprette Fred. Det er alle gode Menneskers Pligt at bruge ethvert pas-

sende og hæderligt Middel til at gjenoprette Fred. Jeg venter en Deputation af nogle af de mest respectable Borgere i Jackson-County vil møde mig i Liberty paa Mandag. Jeg opfordrer Dem derfor i Menneskelighedens Navn til ikke at lade noget Middel være uforsøgt til at forsamle Deres Brødre i Liberty, som forlangt er. Skulde mine Bestræbelser paa at stifte Fred ikke lykkes, saa kan der idetmindste ikke være noget Urigtigt eller Vildfarende i Forsøget, og jeg skal nyde den Fortrøstning at have gjort min Pligt baade som Menneske og som Christen.

Jeg haaber, min Herre, at De vil rettelig opfatte det Motiv, som bringer mig til at skrive dette Brev til Dem, og at De vil staa mig bi med al Deres Indflydelse hos Deres Brødre i at forfølge et Øiemed, der er saa ønskeligt for alle gode Mennesker og Borgere.

Eders med Agtelse

John F. Ryland.

Den 12te Juli forlod vi Saltaa og reiste omtrent 14 Mile og leirede os den Nat paa Slætten. Beboerne ved Saltaa bevistе os stor Agtelse, og mange af dem ledsagede os et langt Stykke paa Veien. Vi fortsatte vor Reise daglig indtil den 18de, da vi slog vore Telte op en Miil fra Richmond i Clay County.

Til Svar paa Dommer Rylands Skrivelse skrev de Ældste:

Nær Liberty, den 14. Juni 1834.

Hæderlige J. F. Ryland!

Kjære Herre! Deres Brev af 9de dennes fra Richmond er bleven rigtigt imodtaget og dets Indhold idag kundgjort i et offentligt Møde af vort Samfund. Vore Brødre yttrer eenstemmigt deres Tak for det roesværdige Sindelag, De tilkjendegiver til at virke Fred imellem vort Samfund og Indbyggerne i Jackson County; og saa mange som nogenlunde kan, vil være tilstede paa Mandag. Eftersom vi nærer nogen Frygt for, at Deres Velbaarenhed, af Nidkjærhed for Fred, skulde uforvarende anbefale os at sælge vore Jorder i Jackson-County, saa har vi tænkt det rigtigst at give betimelig Notize, at intet saadant Forslag kan paa nogen Maade antages af vort Samfund.

Vi har ikke hørt, at det var Deres Velbaarenheds Agt at tilskynde et saadant Foretagende, men vore Fjender i Jackson County har længe forsøgt paa at opnaa dette Øiemed. Gouvernøren siger i et Brev til os: „ieg er bleven anmodet om at raade Mormonerne til at sælge og flytte bort, men som jeg ikke troede det vilde have nogen god Virkning, saa har jeg tilbageholdt mit Raad." Vi giver dette Uddrag af Gouvernørens Brev for at modbevise hvad der siges i Upper Missouri Enquirer af sidste Onsdag, og slutter med at tilføie, at „Hjem er Hjem", og at vi ønsker Besiddelse af vore Hjem — fra hvilke vi paa en ugudelig Maade er fordrevne — og disse Rettigheder, som tilhører os som indfødte og frifødte Borgere af de Forenede Stater.

Vi er med Agtelse

Deres Venner og Tjenere

John Corrill, Formand.

A. S. Gilbert, Sekretær.

Det Foregaaende var indsluttet i følgende Brev til deres Prokuratore:

Gentlemen! — Vil De være saa gode at læse det Indlagte, derefter forsegle og levere det til Dommeren. Vi har givet ham et tidligt Vink, af Frygt for at han ved vore Fjenders Overhæng skulde blive ledet til at foreslaa Salg af vore Jorder, hvilket De vel vide vilde være som at sælge vore Børn til Slaveri; og at paaskynde sligt et Foretagende vilde intet gavne, men opvække Harme imod os i dette County. Som vi bad om i Tors-

dags, haaber vi De vil være tilstede paa Mandag.

Deres Venner og Tjenere
John Corrill. A. S. Gilbert.

Til d'Hr. Doniphan og Atchison.

Mandag den 16de Juni. Borgerne af Clay County, 800 eller 1000 i Antal, hvoriblandt Brødrene, forsamledes i Tinghuset i Liberty, efter Dommer Rylands Anmodning, og en Deputation fra Jackson County, som overrakte følgende:

Forslag fra Folket i Jackson County til Mormonerne.

Undertegnede Committee, med fuld Myndighed fra Folket i Jackson County, foreslaaer herved Mormonerne, at de vil kjøbe alt det Land, som bemeldte Mormoner eier i Jackson, samt alle de Bygninger o. s. v., som bemeldte Mormoner havde paa nogen af de offentlige Landstrækninger i bemeldte Jackson County, som de existerede forend den første Forstyrrelse imellem Jackson-Folket og Mormonerne, og for saadant, som de har bygget eller gjort senere. De foreslaaer endvidere, at Vurderingen af bemeldte Land og Eiendomme skal bestemmes ved tre uinteresserede Voldgiftsmænd, som begge Partier skal vælge og enes om. De foreslaaer endvidere, at tolv af Mormonerne skal tillades at gaa hen med Voldgiftsmændene for at vise dem deres Land og Eiendomme, medens de vurdere samme, og saadanne andre af Mormonerne, som Voldgiftsmændene skal ønske at gjøre det, for at give dem Underretning; og Jackson-Folket garanterer dem herved et ganske sikkert Leide, medens de gjør saaledes. De foreslaaer endvidere, at naar Voldgiftsmændene rapportere Værdien af Landet og Eiendommene, som forbemeldt, Jackson-Folket vil betale for Værdien, med 100 Procent føiet dertil, til Mormonerne inden 30 Dage derefter. De foreslaaer endvidere, at Mormonerne maa ikke gjøre noget Forsøg nogensinde fra den Tid af, at bosætte sig, enten samlede eller enkeltviis, inden Grændserne af Jackson County. Medens Voldgiftsmændene undersøger og afgjør de Sager, der henvises til dem, maa Mormonerne ikke forsøge at komme ind i Jackson County, eller bosætte sig der, undtagen saadanne, som ved de foregaaende Forslag tillades at gaa derhen. De foreslaaer endvidere, at alle Partier skal forblive som de er, indtil Betaling skeer, paa hvilken Tid Folket i Jackson County vil give Besiddelse.

Thos. Campbell, J. Davis,
Samuel C. Owens, Richard
Fristoe, Thos. Hayton sen.,
Thos. Jeffries, S. Noland,
R. Rickmann, A. Mac-Lellan,
S. K. Noland.

Saasnart de havde overrakt det Foregaaende, holdt Samuel C. Owens en flammende Krigstale, og General Doniphan svarede paa Fredens Side.

Velærværdige M. Riley, en Baptist-Præst, holdt en glødende Tale imod „Mormonerne", og sagde: „Mormonerne har levet længe nok i Clay County; og de maa enten jages ud eller forføie sig ud."

Turnham, Mødets Dirigent, svarede paa en mesterlig Maade; han sagde: „Lad os være Republikanere; lad os hædre vort Land, og ikke vanære det ligesom Jackson County. For Guds Skyld, I maa ikke banlyse eller bortdrive Mormonerne. De er bedre Borgere end mange af de gamle Indvaanere."

General Doniphan udraabte: „Det er et Faktum, og eftersom Mormonerne har væbnet sig, dersom de ikke fægter, saa er de feige. Det glæder mig at høre, at de har Brødre, som kommer for at staa dem bi. Større Kjærlighed kan Ingen vise, end han, som nedlægger sit Liv for sine Brødre!"

I dette kritiske Øieblik, Pistolernes Klikken og Dødsredskabernes Raslen, denoterede .Fortvivlelse. En foreslog: „Afbryd", en Anden: „Avanceer", og midt under denne frygtelige Krisis brølede en Person ind i Døren: „En Mand gjennemboret". Massen styrtede øieblikkelig ud til Pletten, i Haab om, som Nogle sagde, at „een fordømt Mormon var bleven dræbt", men lykkeligviis var det ikke andet, end at een Missionær havde rendt en anden en Dolk i Livet (en Calbert, en Grovsmed, havde gjennemboret En ved Navn Wales, der havde pidsket en Mormon næsten tildøde, og pralede af at have pidsket mange flere). Saaret var farligt, og, som om Herren var tilstede, det syntes som at den Tildragelse var nødvendig til at opbryde Mødet uden videre Blodsudgydelse, og give de Hellige en Leilighed til at raadføre sig om hvad der vilde være raadeligst i saadant et kritisk Øieblik, og de optegnede strax det følgende Svar til Forslagene fra Jackson-County, som Owens havde overrakt, osv.:

Gentlemen! Eders Forslag for en Bilæggelse af Tvistighederne imellem Borgerne af Jackson County og Mormonerne ligger foran os; og, som der er forklaret Eder i Tinghuset idag, vi er ikke bemyndiget til at sige, at vore Brødre vil indrømme Eders Forslag; men vi lover at udsprede en almindelig Notize, og sammenkalde et Møde af vort Folk i det hele i indeværende Uge og forelægge Eder et Svar saa snart som næstkommende Lørdag eller Mandag. Vi kan sige for os selv, og paa vore Brødres Vegne, at Fred er hvad vi attraaer og hvad vi ønsker at dyrke med alle Mennesker; og for at bevirke Fred, føler vi Tilbøielighed til at bruge al vor Indflydelse, saa vidt som vilde kræves af vore Hænder som disse Forenede Staters fribaarne Borgere; og eftersom man har udtrykt Frygt, at vi ponsede paa Fjendtligheder imod Indvaanerne i Jackson County, saa sætter vi herved os selv i Pant til dem og til de gjæstfrie Indvaanere i Clay County, at vi vil ikke og heller ikke har ponset paa som et Folk at begynde Fjendtligheder imod ovennævnte Borgere af Jackson County, eller noget andet Folk.

Vort Svar skal afhændes til Dommer Turnham, Mødets Formand, endog tidligere end ovennævnte Tid, om muligt.

W. W. Phelps, Wm. E.
Mc. Clellan, Algernon S.
Gilbert, John Corrill,
Isaac Morley.

NB. Som vi nu hører at et stort Antal af vort Folk er underveis til Jackson County, saa lover vi at bruge vor Indflydelse strax til at forhindre bemeldte Corps fra at komme ind i Jackson County, indtil I skal modtage et Svar paa ovennævnte Forslag.

W. W. Phelps, Wm. E.
Mc. Clellan, Algernon S.
Gilbert, John Corrill,
Isaac Morley.

Det overhængende Sammenstød syntes nu at være dæmpet, og Jackson Pøbelen, omtrent 13 i Antal, med Samuel C. Owens og James Campbell i Spidsen, afreiste til Independence, Jackson County, for at tilveiebringe en Armee, tilstrækkelig til at møde mig, førend jeg kunde slippe ind i Clay County. Campbell svor, idet han satte sine Pistoler tilrette i sine Hylstre, „Druene og Slaghøgene skal æde mit Kjød, dersom jeg ikke firerer Joe Smith og hans Armee, saa at deres Skind vil være mørt, førend to Dage er forløbne."

De gik til Færgen og foretog sig at sætte over Missourien efter Skumringen og Guds Engel fandt for godt at sænke

Baaden omtrent midt i Floden, og der druknede syv af tolv, som forsøgte at sætte over. Saaledes gik de, pludselig og lige hen, til deres eget Sted, formedelst Vand. Campbell var iblandt dem, der savnedes. Han flød ned ad Floden en 4 eller 5 Mile, og drev hen paa en Bunke Driv-Tømmer, hvor Ørne, Slaghøge, Ravne, Krager og vilde Dyr aad hans Kjød af hans Been til at opfylde hans egne Ord, og efterlod ham som et Tegn paa Guds Hævn, som en græseligt udseende Beenrad; hvilket en Hr. Purtle opdagede omtrent 3 Uger derefter.

Owens frelste kun sit Liv efterat han havde drevet 4 Mile nedad Floden, hvor han drev iland paa en Ø; "han svømmede bort, da det dagedes, laante en Kappe til at skjule sin Skam, og slap hjem, temmelig forbløffet over Guds Hævn."

Vi blev trøstede med, at vi skulde ikke passere igjennem Richmond, og det hed, at en Skare laa paa Lurr der for at opsnappe os.

Torsdagen den 19de passerede vi igjennem Byen saasnart det var lyst og førend Indvaanerne havde reist sig fra deres Slummer, og vi mødte ingen Modstand; men vi var ikke kommet mange Mile frem, førend en Vogn gik itu, og da den var repareret, løb Hjulene af andre, og deslige Hændelser vedblev Dagen igjennem at hindre vor Fremgang. Dengang vi brød op om Morgenen, agtede vi at indtræffe i Clay County den Dag, men forgjæves; i en beleilig Stund leirede vi os paa et ophøiet Stykke Jord imellem to Grene af Fishing-River, havende reist omtrent femten Mile. Paa dette Punkt beslod Fishing-River af syv smaa Strømme, og de, som vi leirede os imellem, var to af dem.

Idet vi gjorde Holdt og gjorde Forberedelser til Natten, skete det, at fem Mænd, bevæbnede med Geværer, red ind i vor Leir og fortalte os, at vi skulde see Helvede førend Morgen; og deres ledsagende Eder var ganske som de kom fra Djævle. De fortalte os, at 60 Mand var underveis fra Richmond, Ray-County, og 70 fra Clay County, som havde svoret, ganske at ødelægge os. Veiret var behageligt paa denne Tid.

Jackson-County-Pøbelen, omtrent 200 i Antal, gjorde denne Dag Anstalter til at sætte over Missourifloden, nærved Mundingen af Fishing-River, hos Williams Færge, ind i Clay County, og vare rede til at møde Richmond-Pøbelen nærved Fishing-River Badested, for at ødelægge os fuldkommen; men efterat Prammen førstegang havde bragt en Ladning af omtrent 40 over Floden, mødte den paa Tilbageveien en stærk Modvind, og havde stor Vanskelighed med at naa Jackson-Siden inden det blev mørk.

Kort efterat de fem Mænd forlod Leiren, sværgende Hævn, opdagede vi en lille sort Sky, som reiste sig i Vesten, og om 20 Minuter, eller saa omtrent, begyndte det at regne og hagle, og dette var den stærke Modvind, som ulejligede Jackson-Baaden.

Stormen var forfærdelig; Vind og Regn, Hagl og Torden mødte dem i stor Grumhed, og snart sagtnedes deres gyselige Mod og tilintetgjorde alle deres Planer om at „dræbe Joe Smith og hans Armee." Istedetfor at fortsætte en Kanonade, som de begyndte, krøbe de, da Solen var omtrent een Time over Horizonten, under Vogne, ind i hule Træer, fyldte en gammel Hytte o. s. v., indtil Stormen var ovre, og da var deres Ammunition dyngvaad, og de 40 i Clay County havde om Morgenen overmaade stor Lyst til at vende tilbage til Jackson County, idet de havde erfaret Stormens Ubarmhjertighed hele Natten,

og saasnart Foranstaltninger kunde træffes, begav disse Haabløse sig paa Tilbageveien til Jackson County, at forene sig med Pøblens Hovedkorps, fuldt tilfredsstillede, ligesom hine Overlevende af det druknede Compagni, og overtydede om, at naar Jehova strider, vilde de heller være fraværende. Tilfredsstillelsen er altfor skrækkelig.

Meget liden Hagl faldt i vor Leir, men fra en halv Miil til en Miil omkring skete det, at Is-Stenene eller -Klumperne nedhuggede Afgrøden af Mais og Vørter i Almindelighed, endog Grene af Træer, som selv slyngedes sammen som Vidier formedelst Vinden. Lynilden glimtede uophørlig, hvilket gjorde det saa lyst i vor Leir hele Natten igjennem, at vi kunde skjelne de mindste Gjenstande; og Tordenens Brølen var forfærdelig. Jorden bævede og skjalv, Regnen faldt i Strømme, og i det Hele taget, det syntes at Hævnens Lovbud var udgaaet fra Stridens Gud, for at beskytte Hans Tjenere fra at ødelægges af deres Fjender, og Haglen faldt paa dem og ikke paa os, og vi led ingen Skade, undtagen at nogle af vore Telte blæste ned, og vi blev noget vaade; medens vore Fjender fik Huller i deres Hatte, og paa anden Maade tog Skade, saa at endog deres Rifflestokke brækkedes og deres Heste blev løbske af Frygt og Smerte.

Mange af mit lille Corps fandt Ly i en gammel Kirkebygning for Natten, og om Morgenen var Vandet i Big-Fishing-River (Store Fiskeflod) omtrent 40 Fod dybt, hvor det den foregaaende Aften var ikke mere end til vore Ankler, og vore Fjender svoer, at Vandet steg 30 Fod i 30 Minuter i Lille Fiskeflod.

Fredagen den 20de drog vi 5 Mile ud paa Slætten for at anskaffe Føde for os selv og Heste, og etablere os for Øieblikket paa en sikker Plads, hvor vi kunde forsvare os mod vore Fjenders Raseri; og medens vi var i denne Stilling skete det Lørdagen den 21de, at Oberst Sconce med to andre ledende Mænd fra Ray County kom for at see os, begierende at vide, hvad vore Hensigter var; „thi", sagde han, „jeg seer, at der er en almægtig Kraft, som beskytter dette Folk, thi jeg brød op fra Richmond i Ray County med et Compagni af væbnede Mænd, havende en fuld Bestemmelse at ødelægge Eder, men Stormen holdt mig tilbage, og jeg var ikke istand til at naa Eder." Da han traadte ind i vor Leir, blev han grebet af saadan en Bæven, at han nødtes til at sætte sig ned for at fatte sig; og da han havde bekjendtgjort Gjenstanden for deres Besøg, stod jeg op og tiltalede ham, og gav en Beretning om de Helliges Lidelser i Jackson County, samt om vor Forfølgelse ialmindelighed og hvad vi havde lidt af vore Fjender for vor Religions Skyld, og at vi var kommen 1000 Mile for at assistere vore Brødre, og bringe dem Klæder osv., og at gjeninsætte dem paa deres egne Lande; og at vi havde ingen Hensigt at molestere eller forurette noget Folk, men alene at afhjelpe vore lidende Venners Trang; og at de om os udspredte onde Rygter var falske og opspundne af vore Fjender, for at faa os ødelagte. Da jeg havde sluttet en lang Tale, hvis Aand smeltede dem til Medlidenhed, reiste de sig og rakte mig deres Haand og sagde, at de vilde bruge deres Indflydelse for at mildne den Ophidselse, som overalt herskede imod os; og de græd, da de hørte om vore Lidelser og Forfølgelser, og at vore Hensigter var gode. De forlod os da, og ved om iblandt Folket, og gjorde sig utrættelig Flid for at bilægge Ophidselsen.

Brødrene i Clay County skrev til Jackson Pøbelkommittee den samme Dag:

Clay County, d. 21. Juni 1834.

Gentlemen! Eders Forslag sidste Mandag er bleven almindelig bekjendtgjorte til vort Folk, og vi er instruerede at underrette Eder om, at de kan ikke indrømmes.

For vor Part gjør vi eder nu nogle ærefulde Forslag, og vi tænker, vi skal være istand til at levere samme til eder tidlig i næste Uge. Det glæder os, at det staar i vor Magt at forsikkre eder, at vore Brødre her, tilligemed disse ankomne fra Østen, er eenstemmigen tilbøielige til at gjøre ethvert Offer for en ærefuld Ordning af vore Tvistigheder, som kunde fordres af frie Borgere af de Forenede Stater.

Der foretages nu Forhandlinger i Leiren mellem nogle Gentlemen af dette County og vore Brødre, hvilke er beregnede paa at bilægge Ophidselsen i eders County. Vi hører, at Jackson-Borgerne nærer Frygt for, at vort Folk agter at indtræde paa deres Gebeet paa en fjendtlig Maade. Vi forsikkrer eder, at deres Frygt er ugrundet; saadant er ikke og var aldrig vore Hensigter.

W. W. Phelps, A. S. Gilbert, W. E. Mc. Clellan,
John Corrill,
Isaac Morley.

Til S. C. Owens og andre af Jackson-Committeen.

Den 22de Juni. Cornelius Gillium, Lands-Dommer af Clay County, kom til Leiren for at raadføre sig med os. Jeg lod mit Compagni marschere ind i en Lund i Nærheden og danne en Cirkel med Gillium i Midten. Gillium begyndte, idet han sagde, at han havde hørt, Josef var i Leiren, og hvis saa var kunde han ønske at see ham. Jeg reiste mig op og sagde; „Jeg er Manden." Dette var den første Gang jeg var bleven opdaget eller tilkjendegivet for mine Fjender, siden vi forlod Kirtland. Gillium gav os da nogen Underretning om Folkets Sædvaner, Skikke og Tilbøieligheder osv., og hvilket Løb vi burde følge for at sikkre os deres Gunst og Beskyttelse, erkyndigende sig om visse Ting, hvortil vi svarede, som siden efter publiseredes, og vil komme tilsyne under den Dato, det blev publiseret.

Den 2den Juli modtog jeg følgende: Aabenbaring, given ved Fishing-River i Missouri, den 22. Juni 1834. (See Pagtens Bog, 102det Stykke).

Omtrent paa denne Tid blev Brødrene Thayer og Hayes angrebne af Cholera, og Broder Hancock blev angreben medens Stormen varede. Jeg kaldte Leiren sammen og fortalte dem, at som Følge af Nogles Ulydighed, hvilke havde været uvillige til at lytte til mine Ord, men havde gjort Oprør, Gud havde besluttet, at Sygdom skulde komme over dem, og at de skulde dø som raadne Faar; at jeg var bedrøvet, men kunde Intet gjøre for det. Førend denne Tid, medens vi var paa vor Reise, havde jeg forudsagt og advaret dem om Faren for saadanne Tugtelser, men der er Nogle, som ikke vilde give Agt paa mine Ord.

Den 23de fortsatte vi vor Marsch til Liberty i Clay County, idet vi tog rundt om Fishing Rivers Kilder, for at undgaa det dybe Vand. Medens vi var 5 eller 6 Mile fra Liberty, mødte vi General Atchison og andre Gentlemen, som ønskede, at vi skulde ikke komme til Liberty, eftersom Folket var saameget ophidset imod os. Efter denne deres Meddelelse svingede vi tilvenstre, over Slætten og Skovlandet, og kom til Sidney Gilberts Bolig og slog Leir ved Rush-Creek, paa Broder Burgharts Mark.

Paa denne Tid samledes et Raad af Overpræster for at opfylde Aabenbaringen,

der var given den foregaaende Dag, og følgende Individer blev kaldte og valgte, som de blev mig tilkjendegivne ved Aandens Røst og ved Aabenbaring, til at annamme deres Begavelse.

Edward Partridge blev kaldet og valgt til at gaae til Kirtland og annamme sin Udstyr med Magt fra det Høie, samt at staa i sit Biskop-Embede, at kjøbe Land i Missouri-Staten.

William W. Phelps blev kaldet og valgt, og det blev ham bestikket at annamme hans Udstyr med Kraft fra det Høie, og hjælpe til at paaskynde Bogtrykkeriet i Kirtland, indtil Zion gienløses.

Isaac Morley og John Corrill blev kaldte og valgte, og det blev dem bestikket at annamme deres Udstyr med Kraft fra det Høie, i Kirtland og hjælpe til at opsamle Herrens Huus's Styrke, og prædike Evangeliet.

John Whitmer og David Whitmer blev kaldte og valgte, og bestikkede til at annamme deres Udstyr i Kirtland, og vedblive i deres Embeder.

Algernon Sidney Gilbert blev kaldet og valgt, og bestikket til at annamme sit Udstyr i Kirtland, og at hjælpe til at opsamle Herrens Huus's Styrke, og at proklamere det evige Evangelium, indtil Zion er igienløst. Men han sagde, han „kunde ikke gjøre det."

Peter Whitmer jun., Simeon Carter, Newel Knight, Parley Peter Pratt, Christian Whitmer og Salomon Hancock blev kaldte og valgte; og det blev dem bestikket at annamme deres Udstyr i Kirtland, med Kraft fra det Høie; at hjælpe til at opsamle Herrens Huus's Styrke; og at prædike det evige Evangelium.

Thomas B. Marsh blev kaldet og valgt; og det blev ham bestikket at annamme sit Udstyr i Kirtland; hans Embede at kundgjøres herefter.

Lyman Wight blev kaldet og valgt; og det blev ham bestikket at annamme hans Udstyr i Kirtland, med Kraft fra det Høie; og at vende tilbage til Zion, og faa sit Embede bestikket herefter.

(Fortsættes.)

Indbetalt siden den 15de August.

H. P. Smith	50 Rbd.	„ Mk.	„ Sk.
J. Svensen	20 —	„ —	„ —
C. Widerborg	57 —	„ —	11 —
P. Broderson	6 —	„ —	„ —
Summa	133 Rbd.	„ Mk.	11 Sk.

Indhold.

	Side.		Side.
De Helliges Opstandelse (sluttet) .	353	Joseph Smiths Levnetsløb (fort.)	359.
Red. Bem. Svenske Mission . . .	358.		

„Skandinaviens Stjerne" udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned, og faaes paa Contoret i Gothersgade Nr. 29, 3die Sal og paa alle kongl. Postcontorer.

Redigeret og udgivet af J. Van Cott.

Trykt hos F. C. Bording.

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

3. Aarg. Nr. 24. Den 15. September 1854. Priis: 6 ß pr. Expl.

Joseph Smiths Levnetsløb.

(Fortsat fra Pag. 368.)

Den samme Dag gjorde Brødrene det følgende Gienſvar, ſom forhen er henviiſt til, til „S. C. Owens og Andre, Committee" af Jackſon-Pøbelen.

Vi undertegnede Committee, havende fuld Magt og Myndighed til at bilægge og ordne alle Sager og Tvistigheder, existerende mellem vort Folk eller Samfund og Indvaanerne af Jackſon County, paa hæderlige og constitutionelle Grundſætninger; derfor, derſom bemeldte Indvaanere af Jackſon County vil ikke lade os vende tilbage til vort Land i Fred, saa er vi villige til at foreslaae for det Første, at 12 uinteresserede Mænd, 6 vælges af vort Folk og 6 af Jackſon Counts Indvaanere, at disse 12 Mænd skal vurdere hine Mænds Lande i Jackſon County, hvilke ikke kan samtykke i at boe med os, og de skal annamme deres Penge for det samme om eet Aar fra den Tid Contracten ſluttes, og ingen af vort Folk skal komme ind i Countiet at bo førend Pengene er betalte. Bemeldte 12 Mænd skal ogsaa have Magt, at vurdere Skadeserſtatningerne for de Forvrettelſer vi har lidt, idet vor Eiendom er bleven ødelagt og vi selv drevne fra vore Beſiddelſer, hvilket Beløb skal subtraheres fra Beløbet for deres Lande. Vort Diemed er Fred, og et tidligt Svar vil ventes.

W. W. Phelps, Edward Partridge, Isaac Morley, John Corrill, John Whitmer, A. S. Gilbert.

24de Juni. Inat udbrød Choleraen iblandt os, og omtrent Midtnat tilkjendegav den ſig i dens forfærdeligſte Skikkelſe. Vore Ører blev hilſede med Raab og Klageskrig og Begrædelſer rundt omkring, endog de der stod paa Vagt faldt til Jorden med deres Geværer i deres Hænder, saa pludſeligt og mægtigt var Angrebet af denne forfærdelige Sygdom. I Begyndelſen forsøgte jeg Haandspaalæggelſe for at helbrede dem, men hastigen lærte jeg af smertelig Erfaring, at naar den store Jehova fast beſlutter Ødelæggelſe over noget Folk og bekjendtgjør ſin Beſlutning, maa Mennesket ikke forsøge at standse hans Haand. I det samme Øieblik jeg forsøgte at tugte Sygdommen, blev jeg angreben, og havde jeg ikke ladet være, saa maatte jeg have frelst min Broders Liv ved at opoffre mit eget; thi da jeg tugtede Sygdommen, forlod den ham og greb fat paa mig.

Tidlig om Morgenen den 25de blev Leiren adskilt i smaa Partier og adspredt

iblandt de i Naboläget boende Brødre; og jeg skrev og sendte ved Expres til „d'Hr. Thornton, Doniphan og Atchison"' som følger:

Rush-Creek i Clay County,
den 25. Juni 1834.

Gentlemen! Vort Compagni Mænd avancerede igaar fra deres Leirplads hinsides Fishing-River til Rush-Creek, hvor deres Telte atter er opslaaet, men følende os tilbøielig til at antage enhver fredelig Forholdsregel, som kan skee uden at sætte vort Liv i Fare, saa har vi, for at nedlægge de Fordomme og den Frygt, som der er hos en Deel af dette County's Borgere, besluttet, at vort Compagni skal strax adsplittes og forblive saa indtil enhver Bestræbelse for at ordne Tvistighederne imellem os og Jackson-Folket er gjort paa vor Side, der paa nogen Maade vilde kunne kræves af os ved uinteresserede Mænd af republicanske Principier.

Ærbødigst
Eders lydige Tjener
Josef Smith jun.

NB. I korrespondere nu med Guvernøren (som jeg hører); vil I være os saa gunstige at gjøre ham bekjendt med vore Bestræbelser for en Forligelse. Denne Underretning ønsker vi bragt til Guvernøren, forsaavidt som hans Ører plages med Rygter fra Jackson County, om vore fiendtlige Hensigter osv.

J. S.

Jeg forlod Rush-Creek samme Dag i Selskab med D. Whitmer og to andre Brødre, for at begive os til den vestlige Deel af Clay County. Paa Veien gik vi til et Huus og bad om en Drik Vand. Konen i Huset skreg ud af Døren, at hun havde „ingen Vand for Mormoner", at de var „bange for Cholera" osv. Vi vendte os og gik, ligesom hun bød os, og førend en Uge var omme, kom Choleraen i det samme Huus, og Konen og tre Andre af Familien var døde.

Da Choleraen begyndte at vise sig, var Ældste J. S. Carter den første Mand, der traadte frem for at forbyde, og blev da øieblikkelig angreben, og blev det første Offer i Leiren. Han døde omtrent Kl. 6 om Eftermiddagen, og S. Hitchcock døde omtrent 30 Minuter efter. Da det var umuligt at faae Ligkister, saa svøbte Brødrene dem i Tæpper, kjørte dem paa en Slæde med Hest for, omtrent en halv engelsk Miil, og begravede dem ved en lille Bæk, som løber ud i Rush-Creek, hvilket altsammen blev udført førend det blev mørkt. Da de var komne tilbage fra Begravelsen, forenede Brødrene sig, gjorde Pagt og bad i Haab om, at Sygdommen skulde standses, men forgjæves, thi medens de gjorde Løfte, døde E. Wilcox; og medens Nogle grov Graven, stod Andre Skildvagt med deres Gevær, at vogte paa deres Fiender.

Juni den 26de. De Ældste tilskrev Guvernør Dunklin saalunde:

Sir! Et Selskab af vort Folk, over to Hundrede Mænd, arriverede i dette County d. 19de dennes og slog Leir omtrent tolv Mile fra Liberty, hvor de mødtes af adskillige Gentlemen fra dette og Ray County, som gjorde det paa Folkets Vegne Forlangende for at faae at vide, hvad vore Folks Hensigt var med at komme til dette County; og som den udsendte Deputation bestod af Mænd, der lod til at besidde humane og republikanske Følelser, saa glædede vore Folk sig ved at have Leilighed til ogsaa at tilkjendegive deres Følelser og aabenhjertet og frankt at bekjende alle deres Anskuelser og Hensigten med at komme til dette County med deres Vaaben med dem. Vor Broder Joseph Smith har givet en fuld Forklaring i en offentlig Tale, hvilken tilveiebragte megen Tilfredshed; det

væsentligste af samme er siden efter skrevet og leveret til de ovenomtalte Gentlemen, paa det at det maatte blive offentlig bekjendt, eftersom Blodsudgydelse er og altid har været fremmed for og stridende imod vore Følelser; af den Grund har vi taalmodig udholdt de største Forhaanelser, som Frimænd af denne Republik nogensinde har maattet lide; og vi vedbliver endnu med inderlig Smerte at taale, at vore Rettigheder berøves os, og har paabegyndt Underhandlinger med Indvaanerne af Jackson om en Overeenskomst, hvori Forslag fra vor Side er gjorte, hvilke enhver upartisk Mand indrømmer at være høist hæderlige og billige. Svar paa vore Forslag har vi endnu ikke imodtaget.

Dersom dette Forsøg slaar feil, saa agte vi at anstrænge os igjen og gaa lige saa vidt som nogen menneskelig eller guddommelig Lov kunde fordre. Da vore Forslag og vor Brevveksling med Indvaanerne i Jackson udentvivl vil blive publiseret herefter, saa tænker vi det unødvendigt at omtale det nøiagtigt i denne Skrivelse. Vor Rettighed til vore Jorder i Jackson County skal vi for evig fordre, og for at opnaa fredelig Besiddelse er vi villig til at gjøre store Opofrelser. For ikke at gjøre Bevægelse iblandt Folket, har det omtalte Selskab af Nykommere skilt sig ad for at vente paa den endelige Slutning paa alle de Underhandlinger, som kan skee med bemeldte Jackson County.

I forrige Uge skete det, at een af vore Mænd i Nærheden af Færgen blev greben af nogle af Jacksons Borgere, truet med Døden, hvis han gjorde Modstand, og ført som Fange over Floden til Independence, hvor han blev sat under Vagt een Dag, og blev, efterat have hørt paa mange Trusler, løsladt igjen. I flere af vore Brødres Huse har Indvaanere af Jackson gjort Indbrud og borttaget endeel Gevære og Smaavaaben. Hvor Mændene var fraværende fra Huset, rettede de ladte Gevære imod Fruentimmerne og truede dem paa Livet, hvis de gjorde Modstand, og vi er bleven underrettet derom, og har ingen Tvivl om, at det jo er sandt.

Deres anden Ordre paa Tilbageleveringen af vore Vaaben erholdt vi med sidste Post; vi har endnu ikke gjort noget med den. Idet vi haaber, at Jacksons Indvaaneres Indflydelse vil i høi Grad formindskes i de omliggende Counties, og Folket blive mere roligt, saa tænker vi det klogt at være, at vi ikke forlanger nogen Vagt, saalænge der existerer Haab om et Forlig, osv.

Vi troer, at Præsidenten vilde yde os Assistance til at opnaa Besiddelse af vore Jorder, dersom Magthaveren i denne Stat vilde komme os til Hjelp i en Petition, og derved gjøre Ende paa det store Onde, der flyder af Oprøret i Jackson.

I et Brev fra Deres Excellence, af 20de April fik vi et Ord angaaende Petition. Det skulde være os kjært at høre videre, og ville vi her bemærke, at ingen Meddelelse fra Magthaveren, givende hans Mening eller Raad, vil blive offentliggjort, om det ikke ønskes.

Vi er ærbødigst og med stor Agtelse
Deres lydige Tjenere
A. S. Gilbert, W. W. Phelps,
John Corrill.

At stile og underskrive dette Document var den sidste Gjerning at Herrens Forraadshuus's Vareagtsmand, Algernon S. Gilbert, udrettede for det Offentlige; thi han blev angreben af Cholera samme Dag og døde inden nogle Timer, i Overeensstemmelse med hans egne Ord, at han „vilde heller dø end gaae ud at prædike Evangeliet for de Fremmede.

Følgende er fra Formanden for Committeen for Jackson County Pøbel til vor Sagfører:

Independence i Missouri,
d. 26. Juni 1834.

S. T. Hr. A. Reese!

Kjære Herre! Siden min Tilbagekomst fra Liberty har jeg været flittigt beskjæftiget med at tale med de meest indflydelsesrige Mænd i vort County, og strøbt, om muligt, at udfinde hvad Slags Betingelser Mormonerne vilde fkjøtte om paa deres Side. Massen af Folket her, finder jeg, vil slet Ingenting gjøre efter deres sidste Forslag. Vi vil have et Møde, om muligt, paa Mandag, da vil Mormonernes Forslag blive besvarede. Imidlertid vilde det glæde mig, om de (Mormonerne) vilde kaste et Blik bag om Clinton, og see om ikke det var et passende County for dem.

Deres ærbødigste
S. C. Owens.

Choleraen blev ved at plyndre i omtrent fire Dage, da vi opdagede et kraftigt Middel mod Diarhoen, Opkastningen og Krampen, nemlig at neddyppe den Syge i koldt Vand, eller at øse det over dem. Omtrent 68 af de Hellige leed af denne Sygdom, hvoraf 13 døde, nemlig: J. S. Carter, E. Wilcox, S. Hitchcock, Erastus Rudd, Algernon S. Gilbert, Alfred Frisk, Edward Ives, N. Johnson, J. B. Lawson, Robert Mac Cord, E. Strong, Jesse Smith, og Betsy Parish. — De sidste Dage af Juni var jeg sammen med mine gamle Venner fra Jackson County i den vestlige Deel af Clay County.

Den 1ste Juli tog jeg over Missisippifloden til Jackson County med nogle Venner, for endnu engang at sætte mine Fødder paa det „gode Land"; og den 2den gik jeg ned imod Liberty og besøgte Brødrene. Denne Dag indeholdt "Enquirer" Samtalen imellem Sheriffen og Leiren den 22de Juni som følger:

Gillinms Meddelelse.

Jeg er en Borger i Clay County, og veed, at der er betydelig Rørelse blandt Folket sammesteds, som og, at der næsten hver Time indløber forskjellige Rapporter; og anmodet af velbaarne Hr. Dommer J. F. Ryland om at møde Mormonerne under Gevær, og faa at vide af deres Ledere hvorvidt de forskjellige Rygter er rigtig, den sande Hensigt og Mening med deres nærværende Bevægelser, og deres Betænkning ialmindelighed med Hensyn til Mishighederne imellem dem og Jackson County, saa gik jeg i Selskab med andre Gentlemen, til Mormonernes Ledere i deres Leir i Clay County, og giver nu til Folket i Clay County deres skrevne Udtalelse, indeholdende det Væsenligste af hvad der passeerte imellem os.

Cornelius Gillinm.

Forslag osv. af Mormonerne.

„Eftersom vi i vor Leir i Clay County er af ovennævnte Gentlemen bleven opfordret til at tilkjendegive vor Hensigt, Mening og Bestemmelse med at komme til dette County paa den Maade vi er komne, saa gjør vi det saa meget hellere som vi er bleven opfordret dertil af Gentlemen af et godt Sindelag, og som er for Fred og for en ønskelig Afgjørelse af de Misligheder, der existerer imellem os og Folket i Jackson County. Rygterne om vor Hensigt er forskjellige, og er udspredte i et saadant Lys, at de kunde opirre næsten ethvert Menneskes Følelser. For Exempel, eet Rygte er, at vi agte at demolere Bogtrykkeriet i Liberty; et andet, at vi agter at gaa over Missourifloden paa Søndag og overfalde Qvinder og Børn og dræbe dem; et andet er, at vore Mænd vare hyrede til at udføre dette Foretagende, og at de var fra Fabrikkerne i Østen, som var gaaet i Staa;

saa og, at vi førte et Flag med „Fred" paa den ene Side, og „Krig og Blod" paa den anden; og mange andre, altfor talrige til at omtale, hvilke alle, ved en tydelig Erklæring om vor Hensigt, fra vore egne Hænder, vil vise sig at være usandfærdige.

„For det Første er det ikke vor Hensigt at ove Fjendtligheder mod noget Menneske; det er ikke vor Hensigt at skade noget Menneskes Person eller Eiendom, undtagen for at forsvare os. Vort Flag er blevet viist de ovennævnte Gentlemen, som vil kunne beskrive det. Vore Mænd er ikke hentede fra noget Fabrik. Det er vor Hensigt at gaae tilbage til vore Jorder i Jackson County ved Ordre fra Magthaveren i Staten, om muligt. Vi har ført vore Vaaben med os til Selvforsvar, eftersom det er velbekjendt næsten for hvert Menneske i Staten, at vi har al Aarsag til at sætte os i Stand til Forsvar, naar vi betænker den Mishandling, os er vederfaret i Jackson County. Vi er længselsfulde efter en Afgjørelse af de Misligheder, der er imellem os, paa hæderlige og constitutionelle Grundsætninger.

„Vi er villig til, at hvert Parti skulde vælge tolv upartiske Mænd, og at disse Mænd skal sige hvad disse Mænds Besiddelser er værd, som ikke kan leve med os i Countiet, og de skal have deres Penge inden et Aar; og ingen af Mormonerne skal gaa ind og nedsætte sig i det County førend Pengene er betalt. Skaden vi har lidt ved at drives bort, skal ogsaa overlades til disse tolv Mænd, eller ogsaa maa de alle gjerne bo i Countiet, om de ønsker, og vi vil aldrig fornærme dem, om de vil lade os have Fred og nyde vor Rettighed. Vi ønsker at have Fred med alle Mennesker, og hvad Ret er, er alt hvad vi forlanger. Vi ønsker at blive Borgere for bestandig i denne Stat, og ønsker at bære vor Andeel af Regjeringens Understøttelse, og at være beskyttet under dens Love. Dersom ovenstaaende Forslag bliver antaget, saa er vi villig til at stille Sikkerhed paa vor Side; og vi skal fordre det samme af Folket i Jackson County for Opfyldelsen af denne Overeenskomst. Vi ønsker ikke at nedsætte os i en samlet Masse, undtagen hvor vi kan kjøbe Landet for Penge; thi at tage Besiddelse ved Vold eller Blodsudgydelse, er aldeles fremmed for vore Tanker. Blodsudgydelse skal vi ikke gjøre os skyldig i, saalænge alle retfærdige og hæderlige Midler blandt Menneskene er tilstrækkelig til at gjenoprette Fred."

Joseph Smith, F. G. Williams,
Lyman Wight, R. Orton,
O. Hyde, J. S. Carter."

Til J. Lincoln, J. Sconce,
G. R. Morehead, J. H.
Long og J. Collins.

Den 3die Juli forsamledes Overpræsterne af Zion i Clay County, og jeg skred til at organisere et Høiraad efter Aabenbaring, given i Kirtland, for at afgjøre vigtige Sager, som maatte komme for det, hvilke ei kunde afgjøres ved Biskoppen og hans Raad. David Whitmer valgtes til Præsident, og W. W. Phelps og John Whitmer til assisterende Præsidenter. Følgende Overpræster blev beskikket som Raadsmedlemmer: Christian Whitmer, Newel Knight, Lyman Wight, Calvin Beebe, W. E. Mac Lellin, Salomon Hancock, Thomas B. Marsh, Simeon Carter, P. P. Pratt, Orson Pratt, John Murdock, Levi Jackman; Raadet hævedes til Mandag. F. G. Williams var Skriver for Mødet.

(Fortsættes.)

Skandinaviens Stjerne.

Den 15de September.

Med dette Nummer ender 3die Aargang af „Stjernen".

Da vi ved Slutningen af 2den Aargang paatog os en Redaktørs Pligter, kjendte vi vor Uerfarenhed og følte vor Svaghed til at redigere et Tidsskrift, saa at det vilde være belærende og opbyggende; men vidende hvorfra al Visdom kommer, og at Gud agter sit hellige Præstedømmes Orden, saavelsom de Midler, der benyttes til at oplyse Menneskens Børns Forstand, og som dette var eet Middel, saa forlod vi os trygt paa Ham, troende at vi ved den Helligaands Bistand vilde være istand til at ordne det saaledes, at det vilde forøge Troen hos de Hellige, at de maatte tiltage i Visdom og Forstand, og glædes ved Haabet om de herlige Udsigter til det tilkommende Liv; ligerviis dersom det skulde falde i deres Hænder, som er oprigtig af Hjertet, at det da vilde blive et Redskab til at opvække dem af den Døsighed, de ved deres Fædres Traditioner er bleven indhyllet i, og vise dem Veien til Liv og Salighed, og de derigjennem komme til at glæde dem tilligemed os; dette er hvad vi har bestræbt os paa. Idet vi har gjort Udvalg har vort Øiemed været at vælge saadant, som vilde være tjenlig til at gavne Alle, som vilde læse det, forsaavidt de var Elskere af Sandheden. Vi erkjender Guds Haand og priser hans store og hellige Navn, thi vi forstaaer, at han har velsignet vore Bestræbelser paa at fremme Sandhedens Sag. Den Hellig-Aand har ledsaget Ordet og baaret Vidnesbyrd om Sandheden til Overbeviisning for de Oprigtige af Hjertet, saa at mange Hundrede er indgaaet i Pagt med deres Gud; dette giver os hjertelig Glæde; for vi kan see, at Gud agter den Myndighed, han har lagt paa Mænd i denne sidste Uddeling, da han agter at udsanke sine Pagts-Børn. Tusinde glæder sig nu over Sandheden, og det har været særdeles tilfredsstillende for os, at vi have seet det Værks gode Fremgang, som vi er sysselsat med, og føler skjønsom for alle deres Arbeide, som har arbeidet tro og flittigt i Vingaarden, hvorfor de imodtage vor taknemmelige Erkjendelse, og i Herrens beleilige Tid skal de annamme en god og tro Tjeners Løn, og „indgaa til deres Herres Glæde." Vi kan ikke undlade at yttre Taknemmelighed for den befordrende Velvillighed, hvormed man har imødekommet Stjernen, og vi haaber, at det samme vil vare ved fremdeles; og saalænge det er os tilladt at have Varetægt, skal vi gjøre vort Bedste for at gjøre den saa interessant som muligt; og i alle vore Udvælgelser skal vort fornemste Øiemed være, at gjøre Brug af Saadant, som efter vort Skjøn vil være bedst skikket til at opbygge de Hellige i den allerhelligste Tro, og lede Menneskene ind paa Livsens og Saliggjørelsens Vei. Det forbigangne Aar har været særdeles mærkværdigt i Betragtning af de mange Ulykker, der er skeet paa Jorden. Bolgerne har kastet sig over sine Grændser; forfærdelige Storme har raset paa Land og paa Vand; der har været indbyrdes Uroligheder og Oprør; eet Folk har opstaaet imod et andet, paa fjendtlig Viis, søgende Hevn ved at udgyde deres Medmenneskers Blod og ødelægge det, som har kostet en lang Tids Arbeide; og paa den samme Tid har Fordærveren gaaet ud med Pestilents til de fleste Dele af

Jorden og bragt mange Tusinde til at bukke under for hans gruelige Vold. Eftersom der i disse Lande ialmindelighed herster nogenlunde Sundhed og Fred, og Jorden har været velsignet i en høi Grad og ydet Overflodighed til Føde baade for Mennesker og Dyr, saa burde Enhver ihukomme hvorfra disse store Velsignelser kommer, og erkjende Guds Haand deri; og medens de er tilladt at tage Deel i Nydelsen af Jordens Frugter og haver Fred, burde Alle de, der ikke haver indgaaet i Pagten med Gud ved at adlyde hans store Budskab gjennem hans Tjener Joseph, lade det være deres første Foretagende, derved at de omvender dem fra alle deres Synder og bliver døbt til Syndsforladelse ved Een, som er bemyndiget af Gud. Da skal de annamme den Helligaands Gave; og ved at vedblive at holde alle Guds Bud indtil Enden, skal de vorde frelst i hans Rige; anderledes kan de ikke undgaa de Ulykker, der vil komme over Jorderige, thi Herren har besluttet en Tilintetgjørelse af alle Nationer, som ikke vil være hans Lov lydig. Nu er Frelsens Dag, eftersom Herren har beredt en Vei og byder Alle at vende om, — ingen er undtaget, Præster som Folket, Høie som Lave, Rige som Fattige, Trælle som Frie, alle maa de enten adlyde Herrens Bud, eller lide Ulydighedens Følger.

Tydske Mission. Ældste G. C. Reiser, Præsident for den tydske Mission, og Ældste J. C. Nielsen, Præsident for Menigheden i Hamborg, blev den 13de August arresterede af Politiet i Hamborg og hensat i et Fængsel, som almindeligen benyttes til drukne og gemene Folk, for ingen anden Forbrydelse end at prædike og døbe. Men det glæder os at erfare, at de ved den amerikanske Consuls Mellemkomst, med Bistand fra Hr. Thiele, som og Morris & Co., den 18de var bleven forflyttet til et mere anseeligt Fængsel, hvor de havde et hyggeligt Værelse for dem selv, og blev endelig udladt den 5te September, imod at der betaltes for hvad de havde spiist og omtrent 18 Mark Courant forunden, Staden forviist og forbudt at komme tilbage. Ældste Reiser indskibede sig til England d. 6te; og saaledes bliver Guds Tjenere behandlet ligesom i gamle Dage.

Vi overlader alle saadanne Stæders Øvrigheder i den retfærdige Guds Hænder, som vil gjengjælde dem efter Fortjeneste.

Notize. Conferenzepræsidenterne paamindes herved om deres statistiske Rapporter; de burde være her til d. 6te October i det seneste.

Tale af J. Taylor.

(Af Deseret News.)

Idet jeg staaer frem at tale til Eder i denne Formiddag, gjør jeg det med særdeles behagelige Følelser, thi det er mig altid kjært at mødes med den Allerhøiestes Hellige. Jeg har altid gjerne talet, eller hørt, om de Ting, der hører til Guds Rige, og følgelig, eftersom vi alle er delagtig i den Almægtiges Tilbedelse, og kommer sammen fra Tid til Tid, at synge, at bede, at tale, at opbygge og blive opbygget, saa er det mig lige meget, hvilken Deel af det Hele jeg udfører. Jeg glæder mig altid ved at høre mine Brødre tale, og det giver mig

ligeledes Glæde at tale til de Hellige til deres Opbyggelse.

Som oplyste Mænd og Qvinder, som de, der bekjender sig at være den Allerhøieste Tjenere, saa have vi alle større eller mindre Begreb om Guds Rige. Det er de Ideer, vi har opfattet om dette Rige, at der har bragt os hid; disse Følelser og Grundsætninger har bragt os til at forlade vore fædrene Hjem, vore forrige Boliger og Omgivelser, og til at forene os med den Allerhøieste Hellige i disse Bjerges Dale. Naar vi har lidt Nød og Mangel, naar vi har maattet gjennemgaa Sorg og Gjenvordigheder, naar vi har havt at gjøre med dette Livs brogede Scener, især som det staaer i Forbindelse med Guds Rige, saa har det været fordi vi er bleven tilskyndet ved Tanker, Følelser, Forhaabninger og Ønsker angaaende den evige Verden og det, der hører til vort evige Vel.

Dersom vi ikke har det saaledes, hvad har vi da her at bestille? Hvi er vi her i dette fjerne Land? Hvi har vi forladt det Land, hvor vi var født og havde vor Bolig? Hvi har vi forsaget vore forrige Forbindelser og Venner, og saaledes sammenblandet os af forskjellige Nationer, Lande, Tungemaal og Folk? Hvorfor tilbeder vi nu den Allerhøieste tilsammen i Bjergenes Dale, dersom vi ikke haver havt disse Følelser? Dette er netop hvad vi er komne hertil for; dette har været vort eneste Øiemed, vort eneste Haab, vort fornemste Ønske, og Anledningen til vor besynderlige Forsamling og særegne Stilling her. Og uagtet vi kan have nogle Prøvelser og Vanskeligheder og forskjellige Ting til at friste og urolige vort Sind og forstyrre vore Følelser, saa vedbliver dog vort Sinds Polarstjerne, den stærke og dybe Kjærlighed og Sandhedens Grundvold i vort Indre, at pege paa det samme Maal, som da vi først begyndte paa Løbebanen; og naar vi bøier os ned for vor Gud, naar vi gaaer ind i vort Lønkammer og paakalder Herren med vor Familie, saa ansøger vi den Allerhøieste; naar vi forener os med de Hellige i offentlig Gudsdyrkelse, eller naarsomhelst vi kommer til at tænke alvorligt paa dette Riges sande Stilling, da er vor Glæde deri, at vort Ansigt er vendt mod Zion; at vort Haab er paa Gud, og at vi veed han er vor Fader og Ven; vi betænker med Glæde, at Himlen er bleven opladt, at Sandheden og Guds Kraft er bleven aabenbaret, at Engle haver ladet sig tilsyne, at den evige Verdens Herlighed er bleven kundgjort, og at vi er bleven deelagtiggjort i det Lys, den Herlighed og den Kundskab, som det har behaget Gud at aabenbare til Velsignelse, Frelse og Ophøielse for den menneskelige Slægt paa denne Jord og i al Evighed. Disse er vore Følelser.

Vi troer at Gud har udrakt sin Haand i disse sidste Dage til at udføre sine Beslutninger; til at indsamle sine Udvalgte fra de fire Vinde; til at opfylde de Ord, han har talet ved alle de hellige Profeter — til at igjenløse Jorden fra Forbandelsens Magt — til at frelse den menneskelige Slægt fra at fordærves ved Faldet, og sætte Menneskene i den Stilling, som han havde bestemt for dem førend denne Verden blev til, eller førend Morgenstjernerne sang tillige af Glæde. Vi troer og forstaaer disse Ting; vi føler dem, vi paaskjønner dem, og derfor er vi saaledes forsamlet.

Jeg veed, at vi ligesom andre Mennesker har vore Fristelser, Lidelser, Sorger og Besværligheder. Vi træffer ogsaa paa Gjenvordigheder; vi maa strides med Verden, med Mørkets Magter, med Menneskers Ugudelighed og alfkens Ondskab; men igjennem disse Ting skal vi

vorde fuldkomne. Det er nødvendigt at vi skulle have Kundskab om os selv, om vor sande Tilstand og Stilling for Gud, og at kjende vor Styrke og vor Svaghed; vor Uvidenhed og vor Kundskab, vor Viisdom og vor Daarlighed, paa det, at vi maa vide at paaskjønne sande Grundsætninger og ret fatte og sætte Priis paa Alt som det stiller sig for os.

Det er nødvendigt at vi skulde kjende vore egne Svagheder og vore Medmenneskers ogsaa; vor egen Styrke saavelsom andres; og kjende vor sande Stilling for Gud, Engle og Mennesker; at vi maa være sindet til at begegne Enhver med tilbørlig Agtelse, og ikke sætte alt for stor Priis paa vor egen Viisdom eller Styrke, eiheller agte den for ringe, og heller ikke andres; men sætte vor Lid til den levende Gud og holde os til ham, og forstaa, at vi er hans Børn og han vor Fader, og at vi er afhængig af ham og at enhver Velsignelse, vi annammer, udkommer fra hans godgjørende Haand.

Det er altsaa nødvendigt at vi gjennemgaaer en Skole af Nød, Fristelse, Plage og Møie for at lære at kjende os selv, kjende Andre og kjende vor Gud. Derfor var det nødvendigt, da Frelseren var paa Jorden, at han skulde blive "forsøgt i alle Ting, ligesom vi", at han maatte "kunne have Medlidenhed med vore Skrøbeligheder", til at kjende det arme faldne Menneskes Svaghed og Styrke, Ypperligheder og Ufuldkommenheder; og fordi han har udført hvad han kom til Verden for, har maattet kæmpe mod Menneskenes Hykleri, Ureenhed, Svaghed og Skrøbelighed — har mødt Fristelse og Prøvelse i alle de forskjellige Skikkelser, og har seiret, saa er han bleven til "En tro Ypperstepræst", til at gjøre Forbøn for os i hans Faders evigvarende Rige. Han forstaar at bedømme og sætte rigtig Priis paa menneskelig Natur; thi han har været stedt i den samme Forfatning som vi, forstaaer at bære over med vore Svagheder og Skrøbeligheder, og kan fuldtvel gjennemskue Dybden, Kraften og Styrken af de Lidelser og Prøvelser, som Mennesket haver at kæmpes med i denne Verden; og saaledes kan han forstandeligen bære over med dem som en Fader og en ældre Broder.

Det er ogsaa nødvendigt at vi, eftersom vi bekjender os at tragte efter den samme Herlighed, Ophøielse, Magt og Velsignelse i den evige Verden, gjennemgaaer de samme Lidelser, udholder de samme Gjenvordigheder, seire som han seirede og overvandt, og saaledes ved Redelighed, Sandhed, Dydighed og Reenhed, ved en ædelmodig og hæderlig Vandel for Gud, Engle og Mennesker, sikkre os en evig Ophøielse i den evige Verden, ligesom han gjorde.

Verden er unfortiden aldeles forstyrret, og det forekommer mig undertiden, at endog vi haver gjort meget lidt Fremgang i Forhold til det Lys og Kundskab, Gud har meddeelt os. Men hvad har Verden gjort? Hvadenten I betragter den moralsk, religiøst, philosophisk eller politisk, eller fra hvilken Side I vil, saa finder I det Hele at være en forblandet Masse. Forvirring, Uorden, Forfængelighed, Fordærvelse og Laster af forskjellig Slags er der Overflødighed af, og den ganske Verden synes at være forvildet og at gaae tilbage. Menneskene har forladt de Grundsætninger, Gud har nedlagt til deres Styrelse, Veiledning og Understøttelse; „de har forladt ham, den levende Vandkilde, at hugge sig Brønde, sønderbrudte Brønde, som ikke kunde holde Vand."

Jeg skal ikke nu tage deres Philosophi eller Politik saa nøie i Betragtning; disse Ting er I allerede kjendt med, thi

I har havt mere eller mindre at gjøre med dem; I har seet deres Svaghed og Uformuenhed til at udføre Noget, som de har ønsket i forbigangne Tider; og der er intet Foretagende, de har paabegyndt i denne Tid, om det end udføres til det Yderste efter dets Stifteres inderligste Ønske, der vilde gjøre Menneskeslægten lykkelig.

Jeg skal ikke gaa ind paa at omtale disse Ting enkeltviis denne Gang, men blot gjøre disse Bemærkninger. Nok er det, at vi har været mæt af disse Ting for mange Aar siden, og er derfor kommen her. Er vi kommen her, fordi vi ventede at blive riig? Nei. Er vi indgaaet i denne Menighed fordi vi ventede at blive mere anseelig for Verdens Øine? Nei. Jeg troer det vilde have været det sidste Skib, vi vilde have gaaet ombord paa, dersom det havde været, hvad vi tragtede efter. Dette bringer mig til at tænke paa en Præst, som jeg engang talte med i England. Han ønskede at tale lidt med mig for os selv, efterat vi havde havt nogen offentlig Debat. Saa siger han: „Ældste Taylor, veed De af nogen Vei, ad hvilken jeg kan blive frelst, uden at blive indleemmet i Deres Samfund." Disse er de Følelser, de fleste af os havde, da vi først hørte Evangeliet.

„Mormonisme" er det første Indtryk, og Mormonerne er betragtet som forførte Sværmere og Tosser, som Udskud af Verden. Saaledes er vi bleven anseet, og i dette Lys betragtede vi det selv i Førstningen. Da jeg først læste om Evangeliet, som de sidste Dages Hellige prædiker, tænkte jeg slet ikke det lignede Religion; og jeg troer, at de nu i England og de Forenede Stater (især siden de har hørt nogle af de senere indgangne Lærdomme) tænker, at det har ingen Lighed med Religion. Jeg veed hvad deres Følelser er, og jeg veed, at Intet uden en standhaftig Attraa efter at gjøre Guds Villie vil sætte Mennesket istand til at udholde sine Medmenneskers Haan og Spot og gjøre Selskab med dette Folk, som benævnes Sidste-Dags-Hellige eller Mormoner. Vi havde lignende Følelser selv, og vi forenede os med dette Folk, fordi vi saae, at der var Sandhed ved deres Religion, ellers vilde vi aldrig være bleven omvendt til den; vilde aldrig være kommen her, men vi vilde have været med Verden, og vandret paa dens Stier. Men vi er her; Verden har sine Ideer, og vi har vore. Jeg havde nær sagt, de tænker, at de har Ret; men ved at betænke mig et Øieblik kom jeg til den Slutning, at de tænker ikke saaledes, men de vide ikke hvad de skal gjøre. Forskjellen mellem dem og os er, at de tænker de veed ikke nogen bedre Vei end den de følger, og vi tænker vi veed, og nogle af os veed, at vi veed. Jeg maa selv bekjende, at dersom jeg ikke vidste af nogen anden Religion end disse, som opstilles ude i Verden, saa vilde jeg slet ikke være nogen religiøs Mand, men jeg vilde lægge det Hele tilside som Noget, der ikke var værd at agte, og dyrke Gud efter min egen Dommekraft, uafhængig af Menneskers Meninger, som den allerhøieste Bestyrer af Universet, uden at have nogen Respekt for de latterlige Læresætninger, som læres i Verden. Mange dadler og laster den gudsfornegtende Deel af Folket, og siger, at Ingen uden Kjeltringer vilde holde Omgang med dem osv. De mest oplyste Mænd i Verden findes iblandt den ugudsfrygtige Classe. De seer en Mængde Sekter og Partier at stride for alslags hinanden modsigende Lærdomme. De veed, at Forfølgelse og Uret har hersket under Religionens Kappe, hvorved Tusinder er bleven fængslet og aflivet. I Sandhed, der har ikke været nogen

Umenneskelighed eller Grusomhed lig den, der har været øvet af de Religiøse; man gyser ved Tanken derom, og dog fortæller de Hyklere os, at det er altsammen for Guds Kjerlighed; at alle drives af Guds Kjerlighed, og gjør det for at gavne Menneskeslægten.

Catholikerne har dræbt Protestanter i tusindviis, og omvendt ligesaa, og dog skal vi tro, at det er for Guds Kjerlighed og for Sjælenes Vel. Kan jeg tro, at Gud befatter sig med at tilskynde dem til slige Fremfærd? Nei. Hvad kan være mere taabeligt, end for Exempel nutildags, at to christne Nationer kriger mod hinanden, og begge tilbeder een og den samme Gud, og deres Præster paakalder ham, som det hedder, med Alvor og Andagt; og hvorfor? At Gud maa ødelægge deres Fjender, deres Brødre eller Medchristne, som tragter efter det samme Hummerige, som de. Det andet Parti beder om det samme, og naar begge har bedet, saa kommer Hærskarenes Sammenstød, Blodsudgydelsen, de Døendes Jamren, Nødsel og Ødelæggelse, og naar de er færdig med dette, det seirende Parti takker Gud, at han har givet dem Seiren over deres Fjender.

Dette Slags christelige Følelser existerer. Jeg taler om dette som en Omstændighed. Hvad kan jeg tænke om saadanne Præster og saadanne Bønner? Jeg agter det ene som det andet. Men hvad vilde I tænke om det Folks Naragtighed, som vilde agte paa Sligt? Mon jeg vilde lade mig føre bag Lyset med slige Urimeligheder? Ikke saalænge jeg havde min Forstand. Om vi for nærværende Tid betragter de Christne ialmindelighed (hvilke man jo dog antager for det bedste Folk i Verden), saa finder vi, at Halvten af deres Tid anvendes til Strid og Splid; og jeg tænker sommetider, at vore Ældster befatter sig for meget dermed, og er for stridslystne. Men jeg undres ikke derover, fordi de er komne fra den Skole og er opdragne i det Element. De synes at have deres Stridsevner vel udviklet, thi næsten det allerførste at mange gjør, naar de gaaer ud at prædike, er, at de render imod dem og deres Grundsætninger. Vi er ikke iblandt dem her, men udsanket fra dem, og om vi omtaler deres Urimeligheder, da er det blot for at kunne begribe vore egne Feil, samt Andres Forfatning.

Her er Catholicisme, Presbyterianisme, og alle andre Ismer, hvis Tilhængere tilbeder den samme Gud, skjøndt deres Læresætninger, Forskrifter og Tro, ikke er det samme; de tænker forskjelligt og tilbeder forskjelligt, og hvert Parti sender alle til Helvede tilsammen, som ikke stemmer med dem; og om Gud ikke var mere barmhjertig end de er, saa maatte vi allesammen gaa did. Saaledes staaer det til nede i Verden. Var det ikke for den Religion jeg bekjender mig til, hvilken giver mig Kundskab for mig selv, formedelst Aabenbaring, saa vilde jeg slet ikke have noget med Religion at bestille. Jeg vilde dyrke Gud saa godt som jeg forstod, og handle retfærdigt og redeligt med min Næste, hvilket jeg troer mange Tusinder af de saakaldte Vantro gjør i denne Dag. Men jeg vilde aldrig lade mig gjække ved disse ufornuftige Narrestreger, som existerer i Verden under Navn af Religion.

Hvad er det da, som vi troer paa? Vi troer paa Altings Gjenoprettelse. Vi troer, at Gud har talet fra Himlen, og dersom jeg ikke troede han havde det, saa vilde jeg ikke være her. Vi troer, at Engle har aabenbaret sig, at Himlene er blevne opladte. Vi troer paa evige Grundsætninger, paa et evigt Evangelium, et evigt Præstedømme; paa evige Samfærdsler og Forbindelser. Alt hvad

der staaer i Forbindelse med det Evangelium, vi troer paa, er evigt; og var det ikke, da vilde jeg ikke have noget at gjøre med det. Jeg ønsker ikke at bekjende og dyrke en Gud, fordi den eller den gjør det, og ikke vide selv om jeg er ret, og disse, som jeg efteraber, ikke mere end jeg vide, enten de er ret eller vrang. Jeg bekjender at vide det selv, og dersom jeg ikke vidste det selv, jeg vilde intet have med det at bestille.

Handlende efter denne Grundsætning, indgik jeg i Samfund med de sidste Dages Hellige. Jeg prædiker den Lære, som jeg virkelig troer med mit ganske Hjerte. Jeg troer dens Grundsætninger fordi der er noget Fornuftigt derved. For Exempel, om jeg er et evigt Væsen, da ønsker jeg Noget, som er skikket til at tilfredsstille dette evige Væsens større Begjerlighed. Er jeg et Væsen, som kom til Verden igaar og forlader den igjen imorgen, saa kunde jeg ligesaa vel have een Religion som en anden, eller ogsaa slet ingen, og sige: «lader os æde og drikke, thi imorgen dør vi.» Om jeg er et evigt Væsen, da ønsker jeg at kjende noget til den Evighed, jeg hører til. Jeg ønsker at vide noget om Gud, om Djævlen, om Himmerige og om Helvede. Om Helvede er et elendigt Sted, og Himmerige er et Sted, hvor der er godt at være, saa ønsker jeg at vide, hvorlunde jeg kan undgaa det ene og opnaa det andet. Dersom jeg ikke kunde vide noget om det, som skal være i den evige Verden, saa havde jeg ingen Religion; jeg vilde ikke have nogen; jeg vilde ikke give et Straa for den.

Det vilde være altfor lavt og nedladende for en forstandig Mand at være uden denne Kundskab. Om der er en Gud til, da ønsker jeg en Religion, der sætter mig i en vis og virkelig Forbindelse med ham. Om der er et Himmerige, da ønsker jeg at vide, hvad for et Sted det er. Om der er Engle til, da ønsker jeg at kjende deres Skikkelse, deres Bestilling og hvad de bestaaer af. Om jeg er et evigt Væsen, da ønsker jeg at vide hvad jeg haver at gjøre, naar jeg bliver færdig med Tid; om jeg skal avle Korn og tage Vare paa det, eller jeg skal være sysselsat paa anden Maade. Jeg ønsker ikke Nogen skal fortælle mig om et Himmerige, som er „udenfor Tid og Rum", et Sted, som Ingen paa nogen Maade kan kjende noget til, eller nogensinde komme dertil, om de kjendte det. Jeg ønsker ikke, at Nogen skal fremme mig næsten tildøde ved at fortælle mig om et Helvede, hvor Syndere bliver ristet over Ilden og kastet omkring af Djevle med Gafler og andre spidse Redskaber.

(Fortsættes.)

Indbetalt siden den 1ste September.

E. Eriksson 25 Rbd., A. P. Trane 27 Rbd., G. F. F. Dorins 2 Rbd. — ialt 54 Rbd.

Indhold.

	Side.		Side.
Joseph Smiths Levnetsløb (fort.)	369.	Tale af J. Taylor	375.
Red. Bem., Tydske Mission, Notize	374.		

„Skandinaviens Stjerne" udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned, og faaes paa Contoret i Gothersgade Nr. 29, 3die Sal og paa alle kongl. Postcontorer.

Redigeret og udgivet af J. Van Cott.

Trykt hos F. E. Bording.

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste Dages Hellige.

Fjerde Aargang.

Fra 1ste October 1854.

Usmilnkede Sandheder vil bane sig Vei gjennem Vildfarelser og Overtro og tilsidst „seire."

Kjøbenhavn.

Redigeret og udgivet af J. Van Cott.

Trykt hos F. E. Bording.

1855.

Indhold af 4de Aargang.

Side.

Apostlerne, deres Levnet, Hustruer og Børn . . . . . 203.
Bagtalelse . . . . . 225.
Banlyste og forfulgte Ædle . . . . 215.
Beskrivelse over Templet . . . . 36, 92.
Blandinger . . . . . 191.
Brev fra Apostelen E. Snow . . 90.
— fra Saltsøstaden fra Jørgen Christensen . . . . . 58.
— fra Saltsøstaden fra William Andersen . . . . . 169.
— fra Utah fra P. P. Thomsen 298.
— fra J. A. Ahmanson . . . . 327.
— fra O. N. Liljenqvist . . . . 205.
— til Præsident B. Young fra den sydl. indianske Mission 35.
— fra Californien . . . . . 234.
Contoirets Tilgodehavende 16, 112, 208, 304.
Et Spørgsmaal og Svar . . . . . 95.
Falske Propheter i de sidste Dage 237, 241.
General-Conferencen i Saltsøstaden
— — i October 1854 129.
— — i April 1855 348, 362.
General-Raad i den skand. Mission 122, 140, 154.
Hvad er Mormonisme? . . . . . 369.
Høitideligholdelse af den 24de Juli af Ungdommen i Saltsøstaden 27, 33.
Indianerne i de Forenede Stater . 221.
Joseph Smiths Levnetsløb 12, 39, 49, 68, 97, 125, 132, 161, 187, 197, 213, 227, 246, 271, 284, 300, 309, 321, 365, 377.
Kjærlighed for en gift Mand . . . 222.
Lærdomme af Propheten Joseph Smith . . . . . 157, 172, 204.
Martyrerne (Poesie) . . . . . 222.
Millenniet . . . . . 209, 229.
Milton om Polygami . . . . . 74, 87.
Mormonerne . . . . . 56.
Notitse om »Advarsels-Røsten« . . 176.
Om Præstedømmet . . . . . 193.
Polygami i Utah . . . . . 135.

Redaktionens Bemærkninger:

Efterretn. fra Deseret 10, 25, 57, 88, 137, 169, 233, 265, 297, 347.
— om Emigrationen . . . 38.
— om Emigranternes Afreise 72.

Side.

Efterretn. fra Emigranterne 57, 103, 153, 217.
— om en Begivenhed med Indianerne . . . . . 58.
— fra St. Louis 89, 232, 265.
— fra Independence . . . 121.
— fra New York . . . . . 266.
— fra San Francisco . . 266.
— fra Norge . . . . . 266.
— om E. Snows Afreise til Saltsøstaden . . . . 377.
— om Ældste Secrits Død 377.
— om Missionærernes Ankomst til New York 348.
— om deres Ankomst til Liverpool . . . . . 377.
—, indenlandske . . . . . 121.
Bemærkninger om Præs. F. D. Richards Besøg i Kbhvn. 25.
— om Polygami . . . . . 73.
— om Krigen ved Sebastopol 89.
— om det Vedv. Emigrationsfond . . . . . 153.
— om Tempel-Offring . . 282.
— om Biskop Engeltofts Skriveri i Fyens Stiftst. 186.
— om de falske Propheter 250.
— om de statistiske Rapporter 313.
— om Menneskenes Blindhed i religiøs Henseende 361.
— i Anledning af 4de Aarg. 376.
Staden St. Louis . . . . . 219.
Statistiske Rapporter . . 32, 128, 320.
Taler af Præs. B. Young 17, 59, 65, 114, 138, 151, 273, 289, 314, 353, 372.
Tale af Præs. E. Kimball . . . . 81.
— af J. M. Grant . . . 105, 257.
— af Apostelen O. Pratt . . . . 145.
— af Apostelen John Taylor . . 1.
— af Apostelen G. A. Smith 305, 330.
Tidernes Tilstand (Poesie) . . . . 206.
Til de Hellige i Utah . . . . 109, 113.
Tolvte almindelige Epistel . . . . 337.
Udvælgelse og Forkastelse . . . . . 177.
Vidnesbyrd af Præs. Kimball . . 267.
Zion (Poesie) . . . . . 47.
Ældster, Præster, Lærere og Diakoner . . . . . 251, 269.

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

4. Aarg. Nr. 1. Den 1. October 1854. Priis: 6 ß pr. Expl.

Tale af J. Taylor.

(Af Deseret News.)

(Fortsat fra Side. 380.)

Disse Ideer er nedarvede, og er komne fra den gamle Moderkirke. Jeg har en catholsk Bog med Afbildninger i af Djævle, der riste Syndere over Ilden og kaster dem omkring med Gafler, medens Slanger og Drager æder dem, osv., som jeg har havt med mig fra Evropa.

Protestanterne har Catholikerne at takke for al denne velsignede Kundskab og al den dermed forbundne Herlighed, og jeg tænker Catholikerne er takskyldig til nogen af de gamle Malere for den. Jeg vil intet have at bestille med slige Ting: jeg bryder mig slet ikke om dem. Men dersom jeg, som et fornuftigt Væsen, er istand til at betænke og overveie, saa ønsker jeg at betragte Naturens Værker, og at forstaa noget om Naturens Gud, og at vide, hvad jeg er bestemt til. Jeg holder meget af at betragte Tingene, som omgiver mig, at beskue Solen, Maanen og Stjernerne; at udstudere Planeternes Gang og den Verden, vi beboer; at see deres Skjønhed, Orden og Harmoni, og alt hvad der existerer og bevæger sig omkring mig. Jeg kan see noget mere end dette urimelige Vrøvl, disse barnagtige Spidsfindigheder, dette „Himmerige udenfor al Tid og Rum", hvor de har intet at gjøre, uden at sidde og synge sig hen i evigvarende Salighed, ellers de maa gaa hen og blive ristet over Ilden. Der findes intet saadant i Naturen; enhver Ting er smukt ordnet og fuldkommen sikket til den Plads, det optager i Verden; enten I betragter Fugle, Dyr eller den menneskelige Skikkelse, saa seer I noget, der er saare skjønt og godt og værdt al Fornuftigheds Betragtning. Hvad er Menneskens Viisdom i Sammenligning dermed?

Jeg kunde ikke undgaa at tro, at der er en Gud til, om ogsaa der ingen Religion var i Verden. Om vi betragter Mennesker med de bedste og ypperligste Talenter, som findes kan, hvad veed de, eller hvad forstaar de, eller hvad kan de gjøre i Sammenligning med Guds Gjerninger? Hvad er der blandt alle Menneskens Maskinerier, med al deres Oplysthed og Kunst tilsammen, i hvilke de har bestittet dem paa at gjøre Fremgang Aar efter Aar og Slægt efter Slægt, hvad er der iblandt alt dette, der er værdt at give Agt paa? Hvad veed de for nærværende Tid? Om I betragter deres Regeringer, saa seer I ingen af dem forfølge deres egentlige Bestemmelse: at

paasee Verdens Vel; men de er sysselsatte med at belure hinanden og med at fordærve dem selv og hverandre. Til denne Hensigt har de oprettet Armeer, Skibsbyggerier, Toldhuse med Embedsmænd, osv., for at understøtte deres eget Sted og deres egne Fordele, uafhængigt af alt andet, og uden Hensyn til Resten af Menneskeheden. De betragter hverandre ligesom Tyve og vedligeholder deres Armeer og Flaader for at kunne forsvare dem imod deres nærboende Broder Røvers Indfald.

Saaledes forholder det sig for det meste med Nationerne nu for Tiden. Men om vi seer nogle Aldere tilbage, saa vil vi see, at hvor de mægtigste Nationer eksisterede for nogle Slægter siden, der er nu et ubeboet Øde og en hylende Ørk.

Vi beboer nu et Sted som var et Øde, da vi begyndte at befolke det, men som var tæt beboet for nogle Slægter siden; saaledes er det for en stor Deel med Palæstina, Babylon, og mange Dele af det assyriske Rige. Den ene Omskiftelse er skeet efter den anden, og Menneskers Ærgjerrighed har ødelagt Nationer, omstyrtet Kongeriger, udslettet Keiserdømmer, fordærvet Lande, og Millioner har maattet sole dem i deres eget Blod. Dette har været Verdens Regeringers Visdom, med al deres Oplysthed og Philosophi.

Atter, vi seer paa Guds Gjerninger og seer Intet, uden Fuldkommenhed, Harmoni, Symmetri og Orden. Betragter vi Planetsystemet, saa seer vi dette Princip sunkt og fuldkomment vedligeholdt. Uhyre store Planeter dreier sig rundt omkring vor Sol, og vor Sol og dette System med andre med deres Systemer om en Anden, og dette med utallige andre Sole og Systemer tilligemed vort eget om en anden endstørre og mere storartet; og saaledes beveger Millioner Solsystemer sig i sin Orden saa at det overgaaer vor Forstand, og dog er enhver Ting skjøn, fuldkommen, og overeensstemmende. Om det var anderledes; om Guds Riger regeredes paa den samme forvirrede Maade, der udmærker denne Verdens Regimente, saa vilde Planeterne støde sammen i vild Forvirring og Millioner af deres Beboere blive ødelagt i et Øieblik.

Guds Gjerninger er fuldkomne. Naar man betragter Værkerne, hvor skjønne er ikke de! Hvo kan efterligne dem? Vi kan see at nogle Malere har opnaaet at male grove Efterligninger. Et af de største Kunststykker, nogen Maler nogensinde udførte, var at male et Forhæng saa fuldkommen, at det bedrog en anden Maler saa, at han traadte hen for at trække det tilside for at fremvise et bagved værende Maleri. Der er Millioner af skjønne Sager i Naturen, hvilke fremspringer fra Guds Gjerninger ved det Lys, der er i dem, hvilket er dem meddeelt af den store Elohim. Vi finder Mænd, der er betragtet som meget begavet, hvis Navne overleveres Efterslægten som store Billedhuggeres og Maleres; deres Arbeider er iblandt de gamle Ruiner, og fremvises som Prøver paa Kunstnerdygtighed, at man maa see hvor oplyste Forfædrene var. Og hvad var det de havde Visdom til at gjøre? Noget der ligner en Mand eller et Dyr; men bræk en Arm eller et Been af, og alt hvad der bliver igjen er kun et livløst Stykke Materie, endskjøndt Yderlinierne kan være ligesom det naturlige, og alene i dette bestaaer deres Skjønhed, som og Kunstnerens Dygtighed. Men der er intet Liv i dem, og de staaer saare meget tilbage for den Fuldkommenhed, Skjønhed og Symmetri, som sees i den menneskelige Legemsbygning, eller noget

Dyrs. Betragt et Menneske, det er en fuldkommen Skabning; fuldkommen baade indvortes og udvortes. Om I kunde borttage Huden, den menneskelige Skikkelses fuldkomne Bedækning, saa vilde I der finde Nerver, Muskler, Aarer og Alt hvad nødvendigt er til denne særegne Legemsbygning i fuldkommen Orden og i enhver Henseende skikket til at fuldstændig gjøre en levende, sig bevægende Maskine. Ikke alene dette, men Mennesket er et fornuftigt Væsen, istand til at ihukomme, tænke, handle og bevæge sig. Vi mener at vi vide en stor Deel; men hvad er vel vor Philosophi? Hvo kan sige mig ved hvad Magt jeg løfter min høire Arm? Om vi ikke kan sige saameget, hvad vide vi da?

Hvor langt staaer vi da ikke tilbage for den Forstandighed, der styrer Universet og sætter alle Naturens Værker tilrette. Jeg beskuer Benene af Mammothdyret, og de vidner om Noget, der har været. Jeg kan see paa en Elephant som den nu er, en stor, levende Maskine, med Styrke og Kræfter. Hvo udtænkte eller opfandt disse mægtige Skabninger? Atter betragter jeg de smaa Dyr, af hvilke et Tusinde kan svømme i en Draabe Vand, og seer, ved Hjelp af et Forstørrelsesglas, deres Aarer og Muskler og hvad som behøves til fuldstændig at danne en levende, bevægelig Skabning, usynlig for de blotte Øine. Den, der dannede det Ene, ordner det Andet. Mennesket er et fornuftigt Væsen, men hvor indskrænket i Forhold til den Viisdom, der styrer Verden. Det kan end ikke beherske sig selv; det kunde aldrig gjøre det, og vil aldrig kunne gjøre det førend det erholder den Viisdom og Forstand, som kommer fra Gud. Naar nogen Mand kan bekomme Viisdom af dette Slags og fra denne Kilde, som regerer Verden og vedligeholder Orden blandt Planeterne, bestikker enhver Fisk, Fugl og Insekt sin særegne Plads i Verden og sørger for alle deres Fornødenheder, naar han kan bekomme denne Viisdom fra Gud som hans Læremester, da er han istand til at beherske sig selv; da er han i Besiddelse af Viisdom, som han nu ikke kjender noget til; Viisdom, som er værdifuld baade for Gud og Mennesket. Dersom jeg ikke kan have en Deel af denne Viisdom og af dette Lys; dersom den store Elohim ikke kan meddele mig af denne Aand og lære mig af det Samme, som Han forstaaer, saa vil jeg slet ikke have noget at gjøre med denne Theologi.

Jeg troer at faa Lys fra Ham til at dygtiggjøre mig til at begribe alle Guds Gjerninger, til at begribe alle Guds Hensigter; og hvis jeg ikke kan vide noget om disse, saa er jeg reent tilovers og skal ikke være istand til at vide min rette Plads i det menneskelige Samfund og hvorfor jeg er kommet til Verden.

Hvad er vi? Vi er ædle, fornuftige Væsner, skabte i Jehovas Billede. Uagtet al vor Ufuldkommenhed, vi kan betænke det som er forbi og det, som skal komme. Vore Tanker er istand til at fare fra een Ende af Jorden til en anden i mindre end et Øieblikks Tid. Vi kan erindre hvad vi have gjort i vore Barndomsaar, og det tusinde Mile borte fra vort nuværende Opholdssted, og i et andet Øieblik tænke paa det Tilkommende. Dette er en Grad af Viisdom og Forstand, som Gud har givet os, og hvilken vi, som fornuftige Væsner, kan formere; og som vi har smagt af Kilden, saa kan vi gaa og drikke og nyde mere rundelig af alle de Velsignelser, som er i Forvaring til os.

Jeg har ofte moret mig over Menneskers usle, indskrænkede Ideer, naar jeg har været ude og seet mig om i Verden, og jeg har seet deres Tanker og Bereg-

ninger i deres Skrifter. Een troer paa Retfærdiggjørelse ved Troen, en Anden paa Retfærdiggjørelse ved Gjerninger. Nogle troer Eet og nogle troer et Andet; alle har de deres egne særegne Ideer, hverken veiledet eller styret ved den eneste gyldne Regel og Veiviser for Sandheden, Guds levende og evige Præstedømme. Ikkun faa kan strække deres Medlidenhed langt nok til at tro at det er muligt, at nogle Andre kan blive salig saavelsom dem selv; men efter den nu herskende Tro farer kun nogle faa tusinde Mennesker til Himlen og alle de Andre til Helvede, og at nogle foruden dem skulde naae at komme i Himmerige, tænker de vil være saare vanskeligt.

Protestanterne troer at Catholikerne er alle i Vildfarelse, og de sender den ganske Kirke bort til Helvede som den Moder til Skjøger, uden nogen Besvær, ja uden at drage et Suk. Og den gamle Moder er lige saa ubarmhjertig mod sine Døttre, thi de er hendes Afkom, og hun sender dem alle tilsammen, uden ringeste Ceremoni, til det samme Sted. Catholikerne og Protestanterne er almindeligviis enige om at sende alle Mahomedaner og Hedninger dertil.

Jeg talte engang med en Præst om Mormonismens Grundsætninger, og inden jeg blev færdig med ham, næsten tilintetgjorde og bortkastede han det Hele af Bibelen i sin Iver for at fordærve min Tro. Han bortkastede den ene Bog efter den anden, indtil der var kun en ringe Deel tilbage. Saaledes er det med den religiøse Verden i Almindelighed: hver sender sin Næste til Helvede, saa der vil ikkun faa komme i Himmerige, naar de faaer gjort deres Udvalg af de Værdige og sat dem tilrette saasom de tænker bedst.

Andre vil tage Alle og Enhver til Himmerige, ligemeget hvem eller hvad de er. Dette er ligesaa latterligt som det andet, dog maa jeg tilstaa, der er noget mere, der behager i denne Idee, end i hin. Det eneste jeg vilde hade deri er, at være tilsammen med en Mængde Skjelmer og Gavtyve. For Exempel, de der levede før Syndfloden, blev udryddet for deres Ugudelighed og fordærvede Tilstands Skyld. Jeg kunde ikke tro det vilde være rigtigt for Herren at tage alle disse ugudelige Krabater lige til Himmelen, fordi de var onde og uværdige, og lade Noa og hans Familie tilbage at stride med Jorderiges Besværligheder, fordi de var retfærdige. Men saadanne er Menneskens Ideer; Nogle er altsammen Medlidenhed, Andre har slet ingen. Jeg har sommetider tænkt, at vi Mormoner var næsten ligesaa ukjerlig eller ubarmhjertig som Andre.

Jeg troer, at Gud har et stort Maal for Øie med Menneskeslægtens Skabelse. Jeg troer ikke, at et alviis Væsen nogensinde vilde skabe en saa skjøn Verden som denne, og besætte den med Mennesker og en Mængde andre Væsner, uden at have nogen Hensigt dermed. Jeg troer ikke, at 350 Millioner Mennesker, som lever i China i hedensk Mørke, er skabt til at leve i denne Tilstand og blive fordømt fordi de ikke haver den rette Religion. Jeg troer ikke, at alle de Folkeslag, der tilbeder forskjellige Slags Afguder i forskjellige Dele af Verden, og kjender intet til den sande Gud, vil blive dømt til at brænde i Ilden herefter fordi de ikke vidste bedre end at gjøre som de gjør. Jeg kan ikke faa saadanne Ideer ind i mit Hoved. Jeg vilde have sagt, at jeg var ingen Universalist, men jeg er det, og jeg er ogsaa en Presbyterianer, og en Catholik, og en Methodist, kort sagt, jeg troer paa enhver sandfærdig Grundsætning, som nogen Person eller Sekt troer, og forkaster de falske. Om

der er nogen Sandhed i Himlen, Jorden eller Helvede, da ønsker jeg at erkjende den; jeg bryder mig intet om hvad Skikkelse den kommer til mig i, hvo bringer mig den, eller hvo troer det; om det er nydet af Verden eller ikke; Sandhed, evig Sandhed, ønsker jeg at nyde og være omgiven af.

Nu kommer jeg til os Mormoner. Vi sige, vi er den eneste sande Guds Menighed. Vi har den eneste sande Tro; det siger vi og troer. Jeg troer vi har mange store og sande Grundsætninger aabenbaret fra Himlen. Jeg vil fortælle Eder hvorledes jeg føler derom, og hvad jeg har sagt mange Gange, naar jeg har været ude iblandt Præsterne, Folket og Philosopherne. Dersom noget Menneske under Himlen kan vise mig een vildfarende Grundsætning jeg har lært fra mig, saa vil jeg strax forkaste den og takke for Underretningen.

Paa den anden Side, om Nogen har nogen Grundsætning, det være sig moralsk, religiøs, philosophisk, eller nogen anden Slags Sandhed, der er skikket til at gavne Mennesket, jeg forsikrer dem, at jeg vil antage den; — men jeg vil ikke deeltage i deres Vrangheder tilligemed.

Om en Mand skulde sige: „Jeg er i Besiddelse af eet Stykke Sandhed, og eftersom jeg har det, saa maa jeg være ret," skal jeg derfor troe ham? Visselig ikke. Det er intet Bevis for, at han ikke har maaskee mange Vrangheder. Catholikerne har mange Stykker af Sandheden, og saa har Protestanterne, Muhamedanerne og Hedningene; men skal jeg antage eet af Disses System fordi de har Noget, der er rigtigt? Nei.

Sæt at Een skulde fortælle mig at 2 Gange 2 gjør 4; det er ganske rigtigt, og jeg troer det af mit ganske Hjerte. Men sæt at han tillige troer og lærer, at 6 og 4 gjør 20 og opfordrer mig til at troe det, sigende: „Jeg var rigtig i det andet Stykke; beviste jeg det ikke?" Jo; men Du beviste ikke, at 6 og 4 gjør 20. Jeg vil antage Sandheden og lade det Vrange være.

Du troer altsaa, at vi som Mormoner har faaet Sandhed? Ja, jeg gjør; og af den Aarsag har jeg reist vidt og bredt i de fleste Stater i Unionen, og i Canada; ogsaa i England, Irland og Skotland; paa Øen Man, Jersey og andre Øer i Havet; i Frankrig, Tydskland, Belgien og andre Steder, og endnu ikke seet et Menneske, som kunde finde en eneste Feil i nogen Lærdom eller Princip, der er forbundet med de sidste Dages Helliges Religion. Jeg taler ikke om Praxis; Gud veed at der er altfor megen Overtrædelse iblandt os; men jeg taler om Lærdom.

Naar I nu har Noget, som Ingen kan omstøde, men som kan bekræftes hvorsomhelst, — det kan bestaae for Verdens Visdom og Klogskab, thi der kan ikke findes Feil hos det. Kan Nogen bevise at 2 Gange 2 gjør 6? Der er visse Ting, der er Sandhed: 2 Gange 2 gjør 4; og to Linier, der løber lige ud og bestandig lige langt fra hinanden, vil aldrig krydse hinanden, ikke i al Evighed. Disse Sandheder forklarer sig selv; intet Menneske kan ændre dem; og naar jeg har Grundsætninger, som det ikke staaer i Menneskers Magt at rokke, da betragter jeg dem som rigtige, og staaer paa dem, som paa en sikker Grundvold.

Men paa den anden Side, men jeg skal tænke, fordi jeg er ret, at det er ret at sende alle Andre til Helvede? Nei. Jeg vil lade deres Sag bero paa Gud. Han har budet mig at prædike Evangeliet til al Skabningen — hvo som troer og bliver døbt, skal blive salig, og hvo ikke troer, skal blive fordømt. Han har budet mig at gjøre dette; men hvor

mange Millioner er der ikke, der aldrig har hørt Evangeliet? Vil de blive fordømt for ikke at adlyde det, som de ikke haver hørt, og som aldrig er kommet inden deres Omraade, og som de ikke har den mindste Kundskab om? Nei. Hvad er det vi haver at gjøre? Vi maa udsprede Evangeliets Lys. Hvorfor? Fordi Gud har aabenbaret os et Religionssystem, som er skikket til at forædle og ophøie Menneskene.

Verden er forvirret; den er i Mørke og Vankundighed og veed Intet om Gud, hans Hensigter, Bestemmelser, eller Endemaalet for hans Skabelser. — Gud forstaaer at røre paa min Forstand og at røre paa deres; og om de lever og dør uden Kundskab om Gud og hans Love, da har vi lært, at de vil blive dømt efter det Lys de haver, og ikke efter det de ikke haver. De som har levet uden Lov, vil blive dømt uden Lov.

Skal jeg græde over Verdens Tilstand? Nei. Gud skabte den; og om han lader Millioner beboe den i Uvidenhed om ham, det angaaer ikke mig. Alt hvad jeg haver at gjøre er, naar Gud sender mig, at gaa hvor han sender mig, og at lære Folket Lys, Visdom og Sandhed saavidt som jeg selv formaaer, og ikke videre; og at de forkaster det, det bliver ikke min Sag. I mange Tilfælde gjør de det af Mangel paa Underviisning, og paa Grund af den Regering, Præsteliist, Fordomsfuldhed osv., som de er undergivne, og som gjør det vanskeligt for dem at begribe rigtige Grundsætninger, naar de hører dem, eller at kjende Lyset, naar de seer det skinne: „Lyset skinner i Mørket, og Mørket fatter det ikke." De forstaaer mange Ting maaskee bedre end J; men de forstaaer ikke Evangeliets Grundsætninger som J, af Mangel paa Guds Lys. Intet Menneske kan forstaae det uden Aanden.

Saare mange blandt de nutildags mest almindelige Sekter har vidt og bredt omslynget Hav og Land for at gjøre Proselyter; og i de fleste Tilfælde hvor de har havt Held, har de gjort dem tifold mere til Helvedes Børn end de var før. De har lært dem Dieuskalkhed, og mangehaande Laster, som de før var ukjendt med. De forstaar ikke at forplante sande Grundsætninger, for de forstaar dem ikke selv, og hvorledes skal de da lære Andre dem? Men jeg vil lade dem fare.

Vi Mormoner tænker vi har strakt os meget vidt, for vi siger at Israel skal frelses; og vi troer vi er af Israel, og skal indsamles i Faarestien med dem.

Og naar vi er indsamlet med al Guds Israel, (som vi kalder dem,) der har levet i Verdens forskjellige Aldere indtil denne Tid, da skal vi tillige med dem blive igjenløst og saliggjort i Guds evige Rige. Hvad mere? Da vil hans Værk være fuldendt, kunne J sige. — Men jeg tænker ikke det vil, skjøndt dette vil allerede være et stort Værk. Dette seer ud som Altings Gjenoprettelses Tid, men i Virkeligheden er ikkun en Gjenoprettelse af nogle faa Ting. Hvordan da? kunde J vel spørge, vil Du tage Andre ind med foruden Israliterne? Ja visseligen. Os er lært, at de var elsket for Fædrenes Skyld, og ifølge de Forjettelser som var givet Fædrene. Om de bliver bragt ind, da vil det skee ifølge disse Forjettelser.

Jeg gad vide om der ingen troende Mænd var foruden Abraham, Isaak og Jacob, eller som var til forend deres Dage? Om der var, saa kunde jeg ønske at vide om de kjendte noget til Gud og fik Forjættelser om deres Afkom? Jeg vil gaa lidt videre end til gamle Abraham og ilge, "det glæder mig at Din Afkom kan blive frelst, Abraham, men jeg troer at nogle af dem, som nedstammede fra

Dig, haver propheteret om en Tid da Ammon vilde udrække sine Hænder til Gud, og Moab og Philistia blive velsignet med den samme Velsignelse. Jeg troer at nogle af Dit Afkom, naar deres Forstand var oplyst og udviket, skuede Fremtidens ufødte Begivenheder, til et Tidspunkt da der vilde skee en stor Forsamling; da Folk fra Hamath, fra Cus, og fra Øerne i Havet, da forskjellige Stammer og Nationer skulde flokkes tilsammen til Hærskarernes Herres Navn". (Sach. 8, 18.)

Jeg tænker, for Exempel, paa den gamle Mand, som kaldes Melchisedek, og levede før Abraham, og hvem Paulus i sine Skrifter omtaler som en større Mand end Abraham, (thi han siger at den mindre blev velsignet af den større), naar Abraham vidste at erholde Forjettelser, saa gad jeg vide om ikke Melchisedek ogsaa vidste hvorledes han skulde faa Forjettelser om sin Sæd? Der var en gammel Mand, der boede i det Land Uz, som siges at have været en meget taalmodig Mand; endskjøndt han forbander den Dag han blev født og det Moderskiv som bar ham. Han vidste visselig at faa Forjettelser af Gud. Han kom til ham og fik Velsignelser af ham, og kunde see hemd igjennem mange Alderes Mørke og betragte Guds Gjerninger, og saae sig selv ikke alene død og begravet, men endog som han sagde at efter at Ormene havde fortæret hans Kjød, skulde han dog see Gud i Kjødet. Han havde netop den Slags Religion som jeg troer paa, en Religion der gav ham Kundskab om Gud og hans Gjerninger; og han handlede efter den og drog Nytte af den. Meget vel, om han vidste af disse Ting, saa gad jeg nok vide om han ikke vil have nogle Forjettelser at kræve for ham selv og hans Afkom herefter naar de bliver ogsøgte?

Jeg vil gaa end længere tilbage til gamle Noa for Exempel. Han var en god Mand; og da hele Jorderige blev ødelagt, blev hans Liv bevaret, og hans Familie med ham. Han var en Guds-Mand. Jeg gad vide om ikke han ogsaa kunde erholde Forjettelser for sit Afkom, og om han ikke vil ihukomme dem engang, og om den Tid ikke vil komme da de kan faa Deel i Guds Pagter og Velsignelser og staa paa deres Sted, og ikke være overladt i al Evigheds Evighed til dette frygtelige Helvede? Jeg tænker ikke han vilde synes godt om at see sit Afkom der mere end Abraham vilde synes om at see Sine der.

Alle disse hellige Mænd har deres Bekymring desangaaende, og tænker paa deres Afkom, og ønsker at see dem frembragt. "Vel sandt," siger een, "men de er faldne Skabninger." Ja, saa er Israeliterne. — Hvor vil I finde et mere fordærvet Folk end Ephraims Afkom? — et saa forfaldet og dybt nedsunket Folk, som disse Indianere, der boer imellem disse Fjelde, og som vanker om paa de uhyre Slætter i dette Land? Deres Fædre vil have Noget at gjøre for dem til at faa dem frem til at arve Forjettelserne. Det er for Abraham at ihukomme sin Sæd og interessere sig for deres Velfærd.

Vi vil gaa tilbage til gamle Adam og see ham komme paa Jorden, eftersom han er Hovedet og Faderen til os alle. Nu da — Jeg gad vide om den gode gamle Mand synes godt om at see sine Børn i Nationviis at blive bortført til et Pinested — Million paa Million at blive forviist til det catholske Helvede for der at ristes i al Evighed. Jeg tænker han har faderlig Følelse for sit talrige Afkom, og vil ønske og søge alvorligt at faa dem frelst, at faa dem igjenløst fra deres faldne og nedsunkne Tilstand. Ingen

af dem er værre faren, Ingen er mere forfalden og fordærvet end Israeliterne er, og har ligesaa stor Ret til at blive frembragt i sin Tid og vorde velsignet som de. Dette er min Lærdom, og disse er mine Følelser.

Saaledes kan I gaa til Kilden til det Hele — til den Gud som skabte Adam, — og sige, „O Herre, hvorfor skabte Du Jorden og hvorfor lod Du Solen og Maanen og Stjernerne bestikkes til at lyse for den, hvorfor skabte Du Mennesket til at beboe den, med Befaling at forflere sig og opfylde den, og hvorfor lader Du den frembringe af sin Styrke for Mennesker og Dyr?"

Jeg vil gaa længere tilbage og finde de Aander, der existerer hos Ham i den evige Verden. De kommer her og faaer Legemer, paa det at baade Legeme og Aand maa annamme en Ophøielse iblandt Guderne og sættes istand til evig Tilvæxt i Verdener uden Ende. Jeg tænker dette stemmer mere med Philosophi og Sandhed, med et forstandigt og oplyst Sind, med ægte Religion, med vore Fædre og med Gud, end noget Andet vi seer udenom.

Jeg seer Menneskene i Verden i Mørke, og gjør mit Bedste for at oplyse dem saa meget som muligt; om jeg kan gjøre dem noget Godt saa vil jeg. Gud har aabenbaret sin Sandhed for os Mormoner. Hvorfor? — For at vi skal sætte vor Ære i den og i intet Andet end hvad Gud giver os; og at vi skal lære Andre den, at de ogsaa maa komme i Besiddelse af den samme Kundskab som vi haver.

Hvad har vi at gjøre? At udsprede dette Evangelium til alle Nationer, Stammer, Tungemaal og Folk, paa det at Herrens Aand maa virke paa Disse, som elsker Sandhed, og de have Leilighed til at annamme den og tage Deel i de samme Velsignelser som vi nyder, og i at danne et fast Punkt, hvorigjennem en Fylde af evig Sandhed kan blive udladt, — at der atter kan komme Engle og samtale med Menneskene, — at Jorden maa kunne svare til Hensigten med dens Skabelse og hvert Menneske, som har levet eller nogensinde vil leve, maa kunne opfylde sin Skabelses Maal, — at Mennesker, der er faldne fra Retfærdighed, maa lide for deres Synder og Overtrædelser og siden efter komme frem og annamme deres retmæssige Lod i den evige Verden.

„Ja saa!" siger Een, „Jeg vil gjøre som mig lyster i dette." Velan! gaa og gjør det. Det vil bevise, at Du ikke efterlever Sandheden fordi Du elsker den, men at Du drives af en hykleriff Frygt for Helvede. — Om dette var Tilfælde, da vilde jeg ikke give Asken af et Halmstraa for ti tusinde saadanne Mormoner. Om en Mand ikke kan træde frem og forsvare Sandheden indtil Døden, da er den intet værd for ham og han er ikke et Menneske som kan anerkjendes, eller agtes værdig iblandt de Hellige. Men de vil finde det er forfærdeligt at falde i den levende Guds Hænder.

Jeg vil, til Oplysning, omtale et Tilfælde, for at opvække Eder til klare Begreber, om det er muligt. Jeg læser at der blev mange Folk udryddet ved Vandfloden; og om Jesus Christus læser vi, at han blev dræbt efter Kjødet og levendegjort efter Aanden, ved hvilken han gik bort at prædike for Aanderne, som var i Forvaring, og som i Noæ Dage havde været gjenstridige o. s. v. Han prædikede for dem, og de kom frem ud af deres Fangenskab. „Det er altsammen rigtigt", siger J. O ja; men jeg ønsker at vide hvor gjerne I vilde sidde indesluttet i Fængsel i tre eller fire tusind Aar, eller om det var kun eet

Aar? Der siges i Skriften at det er forfærdeligt at falde i den levende Guds Hænder. Der siges ogsaa, at de Ugudelige skal gaa til Helvede, alle Folk som glemmer Gud. Troer I det? Ja, det er saa ligefrem.

Jeg husker en Præst gjorde mig engang et Spørgsmaal om denne Gjenstand, sigende: „troer De paa evig Straf?" O ja; jeg troer de Ugudelige skal sendes til Helvede, alle de Folk som glemmer Gud. „Troer De at de vil forblive der?" O nei. „Hvad, hvorfor troer De ikke det?" Fordi det stemmer ikke med Skriften.

„Om alle de, som glemmer Gud, bliver overgivet til Helvede og gaaer bort til evig Straf, vil de da ikke forblive der for evig?" Jo, siger jeg, men de vil komme ud igjen. „Hvorledes skal jeg forstaa det?" Skriften siger udtrykkelig, at Døden og Helvede skal opgive deres Døde og at Havet skal opgive de Døde, som er i det, og at alle Folk vil komme til at staa for Gud for at dømmes efter hvad Gjerninger de har gjort i Legemet." Vi seer heraf, at de maa komme frem til at dømmes „efter deres Gjerninger, enten de er gode eller onde."

Lad os antage for Exempel, at vi havde et Statsfængsel her. En Overtræder af Landets Love vilde blive indsat for en vis Tid, efter hans Misgjerning, og Sagens Beviislighed og Omstændigheder. Naar han har lidt sin Straf, bliver han løsladt; men dog Mærke til dette, Fænglet forbliver fremdeles; det er et evigt Fængsel, men Fangerne forbliver ikke i det evindeligen; saaledes er det med den evige Straf, eller Guds Straf.

Hvo vil gaa did? De Ugudelige; at straffes for deres Synder, og lære at bære sig bedre ad. Skriften siger at der er nogle, der ikke vil blive tilgivne hverken i denne Verden eller i den tilkommende; men dette vil vi lade bero hos Gud.

Somme Folk vil spørge om vi troer at Djævlen vil blive salig. I maa spørge ham, for jeg har intet at sige desangaaende. Jeg er gaaet vidt nok i mine Bemærkninger. Jeg troer at Gud vil fuldbyrde alle Gjerninger, og at Satan vil ikke have Magt til at kulkaste hans Beslutninger paa nogen Maade; thi dersom han kunde, da havde han større Vælde end Gud. Ethvert Menneske vil blive gjengjældt efter de Gjerninger det har gjort i Legemet; om de har annammet rene og himmelske Grundsætninger og efterlevet dem, og har holdt Guds den celestiale Lov, de vil have et celestial Rige. De der ikke har bestræbt dem paa denne Fuldkommenhed, men kan adlyde en terrestrial Lov, vil opnaa en terrestrial Herlighed og have et terrestrial Rige, og saa videre.

Men jeg troer ydermere, at der er evige Grader af Fremgang, som vil blive ved i det Uendelige, til uindstrænket Nydelse, Udstrækning, Herlighed og Tiltagen af Alt, hvad der er tjenligt til at forædle og ophøie Mennesket.

Denne er een af vore første Tilværelser, eller vor anden Tilværelse, vil I maaskee kalde den; og saaledes skrider vi frem fra een Forfatning til en anden, med den evige Verdens sande Grundsætninger aabenbaret os; hvilke Grundsætninger er evige, evig Sandhed, evigt Liv, evigt Lys, ledende os fremad til Besiddelsen af celestiale Guds-Riger; fra Lys til Lys, fra Herlighed til Herlighed, fra Magt til Magt, skrider vi fremad indtil vi besidder Throner, og Magter, og Herredømmer i de evige Verdener. Og jeg beder Gud, at give os Styrke til at opnaa alle disse Ting!, i Jesu Christi Navn: Amen.

Skandinaviens Stjerne.

Den 1ste October.

Udenlandske Efterretninger; Deseret. Deseret News af 8de og 22de Juni, samt 6te Juli, har vi nylig bekommet. Vi modtager dem som en kostelig Klenodie for den Kundskabs Skyld, som de indholder. Alt er vel i Utah, Fred og Lykke. Gouvernør Young havde, som Overtilsynsmand i de indianske Anliggender, havt Samtaler med Størstedelen af de Indianere, som var deelagtige i forrige Aars Uroligheder, og iblandt de fornemste af dem var Walker, den øverste Høvding for Utaerne, samt Grospene og Washear. Enhver Samtale tilkjendegav Attraa efter en varig Fred, og Indianerne var meget glade og fornøiede over den Skjenk af Slagtequeg, Dækner, o. s. v. som blev dem given, hvilket overtydede dem om Forskjellen paa deres nærværende venskabelige og gunstige Forhold og Udsigter og deres tvivlsomme og elendige Forfatning ivinters. De glædede dem alle saare meget ved de Ord og Raad, som de fik af de Blankes store Høvedsmand, som har bosat sig i Utah.

Det første Reiseselskab af Emigranter til Guldminerne iaar arriverede i Saltsødal den 2den Juni. De var afreist fra Council Bluffs den 12te April. Ingen Kundskab kunde erholdes om hvor stor dette Aars Emigration overland til Californien vilde blive; nogle Rygter sagde at den vilde blive lille og andre at den vilde blive som forrige Aars.

I et Brev fra Ældste Peacock, dateret Manti City den 4de Juni, til Redaktøren for Deseret News hedder det: „Vore danske Brødre lærer vort Sprog meget hurtigt. De er et arbeidsomt Folk, og har benyttet deres Tid vel til at faa deres Sæd i Jorden, og de fornøier dem ligesaa meget paa deres Marker, som Amerikanerne i deres Haver. De har nogle ligesaagode Haandværkere iblandt dem, som jeg nogensinde har seet nogensteds."

Den 13de Juni blev Saltsøstad og Omegn hjemsøgt med et ualmindelig stræugt Uveir med Torden. Regnen faldt i strømmeviis, blandet med Hagel, og inden en føie Tid stod baade Gader, Haver og Marker under Vand. Til Lykke varede Uveiret ikke længe, men siden kom Vandskyllene fra de overstigende Bjergstrømme og fra Fjeldklofterne, rivende Stene, Gruus, Sand og Jord med sig ned paa adskillige af Stadens Lodder i større eller mindre Mængde, og skyllede næsten al Muljorden bort af andre Lodder, og gjorde saaledes megen Skade paa Haver, som og paa den banede Vei til Steenbruddet og paa Stadsmuren, og rev flere store Huller paa Vandledningerne. Adskillige Hvedeagre, sønden for Staden, blev beskadiget ved Haglen. Ved Big-Kanyon-Creek faldt meget store Hagl. Paa den Gouvernør Young og F. Little tilhørende og ved samme Strøm beliggende Mølle blev mange Vinduesruder slaaet istykker, som og paa J. Neffs Mølle ved Mill-Creek. Nogle Drenge, som vogtede Qveg paa hvad man kalder Bænken, østen for Staden, havde det meget haardt, og een lille Dreng fandtes druknet. Veiret blev ved at være kjøligt indtil om Morgenen den 19de, da det blev klart og meget varmt.

Fredagen den 16de Juni begyndte Arbeiderne at lægge Grundvolden til det sydøstlige Hjørne af Templet. Grundvolden er 15 Fod tyk i Underlaget, og skal opføres 8 Fod høit, med ligelig Aftagen paa begge Sider, indtil det første Bjelkelag, hvorefter Murens Tykkelse bliver 7 Fod saa høit som 1ste Etage naaer. Stenen som bruges, er meget store Blokke af en haard, rødlig, flintagtig Masse, veiende 148 Pd. hver Cubik-Fod.

Den 28de Juni gav Præsident Young og hans Raad den Instrux til Biskop Hunter og Biskopperne over de forskjellige Districter i Territoriet, uopholdeligen at erkyndige dem om, hvo i deres respektive Distrikter, der kunde indtage nogle af de Brødre eller Familier, eller enkelte Medlemmer af Familier, som var paa Veien dertil, og give dem Emploi og Spise indtil Høsten 1855, og skaffe dem, som skulde behøve det, Befordring fra Saltsøstad til deres forskjellige Bestemmelsessteder. De blev ogsaa opfordret til at være rede til at udsende Vogne den 15de August til at hjelpe disse, som monne være paa Slætterne og behøve Hjelp. Gouvernøren havde faaet en Fergebaad bygget, som blev sat i Vandet den 30te Juni strax nedenfor Stadsbroen paa den venstre Bred af Jordan. Han gav den det Navn, „Den betimelige Maage". Den er 46 Fod lang, med et Hjul agter, der drives ved Hestekraft, og er meest bestemt til at føre Fæ imellem Staden og Antilop-Øen.

Aarsdagen af 4de Juli blev høitideligholdt ved Skydning, Processioner, Erklæringens Oplæsning, Taler, Dusker, Fortællinger, Musik, offentlige Festmaaltider, o. s. v., under den dyrebare Unions Stjerner og Striber, stolt veiende for de rene bjerglandske Luftninger. Alle Fremmede og Gjennemreisende blev venskabeligen indbudne til at deeltage i Dagens Festligheder.

De Herrer C. Kinkead, J. Needham, J. R. Robins, L. Stewart og W. Mack var ankomne til Staden i Forveien, og berettede at de havde for omtrent en Million Dollars Vare paa Veien bagefter dem, til at sælge dersteds.

Deseret News' Trykkeri var forsynet med hjemmegjort Papir. Vi siger Held med ethvert saadant Foretagende, som at fabrikere det Nødvændige hjemme; det er Veien til Frihed, og give den Dag maa ikke være langt borte da Folket i Utah i sandhed vil være fri.

Hvedehøsten begyndte sonden for Saltsøstad den 6te Juli.

Den 27de Juni begyndtes Conferenze i Tabernaklet, som varede tre Dage. John Smith, den ældste Søn af Hyrum Smith, blev voteret for, til at ordineres til Patriark for hele Jesu Christi Kirke af sidste Dages Hellige, og følgende Personer blev beskikket til at gaa ud paa Missioner, nemlig: Ældste John Taylor til Staden Ny-York, og Nathaniel H. Felt, Alexander Robbins, Jeter Clinton, Martin H. Peck, og Abel Lamb, til at gaa med ham; Ældste John Young til Staterne; Lemon Brunson til Michigan; Preston Thomas og Enoch B. Trip til Texas; Edwin Whiting til Ohio; James Craig til Irland, og George Windows til England. Præsident Young opfordrede Biskopperne til at anskaffe Tømmer o. s. v., til et Tabernakel, der magelig kunde rumme 10 til 12 tusinde Personer.

Hr. Elias Smith er bleven ansat som Postmester i Storesaltsøstad istedetfor den ved Døden afgangne W. Richards.

Joseph Smiths Levnetsløb.

(Fortsat fra 3die Aarg. Pag. 373.)

Fra denne Tid af vedblev jeg at underviise Medlemmerne af Høiraadet, de Ældste, de som havde reist med mig, og Andre som ønskede Underviisning, indtil den 7de, da Raadet forsamledes efter Bestemmelse i Ældste L. Whigts Huus; tilstede da: 15 Overpræster, 8 Ældste, 4 Præster, 8 Lærere, 3 Diakoner, og nogle Medlemmer.

Efter Sang og Bøn gav jeg Raadet saadan Underviisning angaaende dets Medlemmers høie Kald, som vilde sætte dem istand til at tjene i deres Embede efter det forudgivne Mønster; læs Aabenbaringen desangaaende; og sagde dem, at hvis jeg nu skulde blive taget bort, saa havde jeg udrettet det store Arbeide Herren havde lagt for mig og som jeg begjerede af Herren, og at jeg havde gjort min Pligt ved at organisere Høiraadet, gjennem hvilket Raad Herrens Villie kunde vides i alle vigtige Sager, i Zions Opbyggelse, og i Sandhedens Stadfæstelse paa Jorden. Det blev vedtaget angaaende disse som blev beskikket den 3die, at deres Beskikkelse skulde bekræftes. Jeg ordinerede da David Whitmer til Præsident, og W. W. Phelps og John Whitmer til Assistenter, og deres tolv Raadmænd. De tolv Raadmænd begyndte da at kaste Lod for at vide hvo skulde tale først og i hvad Orden de skulde tale, hvilket faldt ud som følger, nemlig:

Simeon Carter 1, P. P. Pratt 2, W. E. Mac Lellin 5, Calvin Beebe 4, Levi Jackman 5, Salomon Hancock 6, Chr. Whitmer 7, Newel Knight 8, Orson Pratt 9, Lyman Wight 10, Thomas B. Marsh 11, John Murdock 12.

Fader Whitmer kom frem og velsignede sine tre Sønner, David, John og Christian Whitmer i Herrens Navn. Ligesaa velsignede Fader Knight sin Søn Newel.

Biskop Partridge sagde til Raadet, at der hvilede et større Ansvar paa ham nu end før det blev organiseret, da det ikke var ham tilladt at raadføre sig med Nogen af dem, undtagen Præsidenten og hans egne Raadgivere, og begjerede deres Bønner for sig, at han maatte formaae at handle i Retfærdighed.

Dernæst fremlagde jeg W. W. Phelps's Sag for Raadet, for at faa afgjort, om han skulde tage sin Familie til Kirtland, og om han skulde, naar det da skulde skee; thi det var bleven anseet nødvendigt at han skulde assistere ved Trykkeriet. Det blev foreslaaet og vedtaget at 4 af Raadet skulde tale i Sagen, to paa hver Side, nemlig: S. Carter og W. E. Mac Lellin for Saggiveren, og P. P. Pratt og C. Beebe for Kirken. Efter at have hørt Forsvarsgrundene, dømte Præsidenten, at det var Phelps's Pligt, at reise til Kirtland og assistere ved Trykkeriet, og at hans Familie forblev i den Egn som de var, og at han fik en hæderlig Afsked fra sin Plads i Zion for en Tid, (saa snart han kan udrette sit Anliggende.) Underskrevet af Præsidenten og Skriveren.

Det blev da foreslaaet af W. W. Phelps, at David Whithmer, Præsidenten over Menigheden i Zion, skulde reise til Kirtland og hjelpe til at befordre Christi Sag, eftersom han var et af de tre Vidner. Denne Sag blev paatalt af Jackman og C. Whitmer paa Saggiverens Vegne, og Hancock og Knight

for Kirken, hvorefter det blev afgjort som før, at Broder D. Whitmer reiser til Østlandet og assisterer ved Indsamlingens store Værk, og at han gjør med sin Familie som han selv synes. Det blev ogsaa bestemt, at J. Whitmer og Mac Lellin skulde reise til Østlandet saa snart som gjørligt. De Overpræster, Ældste, Præster, Lærere, Diakoner og Medlemmer, der var tilstede, lovede da med deres Hænder opløftet mod Himlen, at de vilde understøtte Broder David Whitmer som Præsident i Zion, i min Fraværelse, og John Whitmer og W. W. Phelps, som assisterende Præsidenter eller Raadgivere, og mig som Første Præsident for Kirken, samt den ene den anden, ved Tro og Bøn.

Under samme Møde, men førend dette Løvte blev gjort, blev, ifølge Aabenbaringerne til de Hellige om at fordre Fred og forkynde Fred indtil Jordens Ender, følgende Appel skreven og sanctioneret af Høiraadet og Kirkens øverste Præsidentskab. Præsident Whitmer sluttede Raadet ved Bøn.

F. G. Williams,
Skriver.

En Appel.

Eftersom Christi Kirke, nyligen benævnet Kirken af de sidste Dages Hellige, spotviis kaldet „Mormonerne," eller „Mormoniterne," haver lidt mange Gjenvordigheder, Plager, Forfølgelser og Tab, i Anledning af dens Medlemmers Tro og religiøse Anskuelse, hvilken Tro findes i det aabenbarede Guds Ord, som det er nedskrevet i Bibelen, eller i Mormons Bog og vor Frelsers, Jesu Christi, Aabenbaringer og Befalinger: og eftersom denne Kirke, efter Aabenbaring, begyndte at flytte til de vestlige Grændser af Missouristaten, hvor Landet kjøbtes af Regjeringen, og hvor det var foreslaaet at kjøbe af disse, som var uvillig til at boe i Selskab med Menigheden, alt det Land, der kunde kjøbes, i den Hensigt at bygge Gud en hellig Stad, et nyt Jerusalem, et Sted, som vi ønskede at kalde Zion, som vi betragter som et Sted til Tilflugt fra de Tugtelser og Plager, der er saa ofte nævnet i Biblen ved Propheterne og Apostlerne, og som skulde blive udøst over Jorderige i de sidste Dage: og eftersom Indbyggerne i Jackson County i Missouri haver forbundet og sammenrottet sig imod bemeldte Samfund, og har fordrevet de Hellige fra deres Land og taget deres Vaaben fra dem, og nedbrændt mange af deres Huse uden nogen Anledning: og eftersom vi haver ansøgt Gouvernøren over denne Stat, og Præsidenten over de Forenede Stater, om Skadeserstatning, og Loven er bleven trodset i Jackson County, og om Gjengivelse af vore Rettigheder, at vi maatte blive lovmæssigen gjeninddat til vore Jorder og Eiendomme: og eftersom bemeldte Indbyggere i Jackson County haver ikke alene forpligtet sig til at holde os ude af det County, men haver bevæbnet sig fra Top til Taa, ja endogsaa med Kanon, som til Krig: og eftersom vort Folk, der boer i øvre Missouri, nyligen har bevæbnet sig til militair Pligt og Selvforsvar, siden deres Vaaben var dem fratagen og forsætligen holdt tilbage: og eftersom et Antal af Medlemmerne af Samfundet fra de østlige Stater har udvandret til denne Egn for at nedsætte dem og forene dem med deres Brødre, med Vaaben til at efterkomme den militære Lov, hvilket har foraarsaget endeel Bevægelse blandt Indbyggerne i de øvre Counties i Staten, hvorpaa vi, for at vise at vor Hensigt var ikkun at tage fredelig Besiddelse af vore Rettigheder og Eiendomme og at kjøbe mere Land i Omegnen, mødte en Committee af Jackson County for Forligelse, og vore til-

reisende Brødre mødte nogle Gentlemænd fra Clay og andre Counties, for at overbevise dem om at deres Motiver var gode og deres Endemaal Fred, hvilket de gjorde: og eftersom Jackson Countys Committees Forslag ikke kunde antages paa vor Side, fordi de gik ud paa at „kjøbe eller sælge;" og at sælge vore Jorder vilde være saameget som at fornegte vor Tro, thi det Land er Stedet, hvor det Guds Zion skal staa, efter vor Tro til Guds Aabenbaringer, og hvorpaa Israel vil vorde indsamlet i Overensstemmelse med Propheterne; og for det andet, Conditionerne var ubillige, uagtet de bød dobbelt Priis for vore Jorder inden tredive Dage, eller at sælge deres til samme Priis, ligefrem af den Grund, at hele det store Jackson County vilde være som tredive til een, eller næsten saa, i Sammenligning med den omhandlede Sag, og at for eet tusind Dollars, to tusind skulde betales af vore Folk, vilde være at forlange for tre hundrede tusind Dollars, den uhørte Summa af sex hundrede tusind Dollars, tagende Landet, ondt og godt, inden tredive Dage! med de uforskammede, nedrige, uamerikanske og uconstitutionelle Betingelser, at Committeen paa vor Side forpligtede sig til „at ingen Mormon skulde nogensinde bosætte sig i Jackson County:" og eftersom vor Commitee foreslog bemeldte Jackson County Committee, (hvis de ikke vilde give os vore Rettigheder paa anden Maade) at vort Folk vilde kjøbe Jorderne af disse som var uvillig til at leve iblandt vort Folk i det County, og betale dem inden et Aar, imod at de tilstede at Skaden som vi har lidt ved Tabet af Trykkeri, Presse og Bøger, Huse, Gods osv. bliver fraregnet i Kjøbesummen, men der kom intet Svar: og eftersom det forholder sig saaledes, saa bliver det, for at bevise vore ærlige Hensigter og opvække Retskaffenhedens, Menneskelighedens, og den lovmæssige Rettigheds Venner, vor Pligt, at lægge vor Sag for Verden, at veies paa den offentlige Menings Vægtskaaler.

Vi, som Borgere af de Forenede Stater og bestyrende Ældste i de sidste Dages Helliges Menighed, boende i Staten Missouri, paa Kirkens Vegne, vi Undertegnede gjør denne alvorsfulde Opfordring til Folket og de constitutionelle Authoriteter af denne Nation, og til Jordens Ender, om Fred, at vi maa have Frihed til at nyde vore religiøse Rettigheder og Privilegier og dyrke Gud efter vor egen Samvittigheds Tilsagn, som det er tilsikret enhver Borger ved den nationale og Statens Regjerings Constitution; at uagtet Lovene er blevne brudte, og trodsede i Jackson County, vi dog maa blive sat istand til atter at faa vore Rettigheder og Eiendomme, i Overensstemmelse med Lov i det berømte Frihedens Land.

Siden den fjendselskfulde Sammenrottelse af Indbyggerne i Jackson County har viist Foragt mod Loven og ført alt Haab om at forfølge dem ved Criminal-Retten, i det Nabolag, forbi baade Dommer og Ret, og efterladt os ikkun en fjern Forventning om Godtgjørelse fra Civil-Øvrigheden for det store Beløb af Skade vi har lidt, tvinger Nødvendigheden os til at klage for Verden; og dersom vor Sag og Ulykke ikke er stor nok til at vække Barmhjertighed hos den Menneskekjerlige, aabne den Godgjørendes Hjerte, og opflamme den Patriotiskes Aand, da er Medlidenhed bleven borte i Øvrken og Ret er flygtet fra Magten; da har høi Værdighed ladet sig skræmme ved en Pøbelbandes gyselige Udseende og Friheds hellige Kappe er optaget til Himlen, hvor de Udmattede hviler og de Ugudelige ikke kan komme.

For at være vor Herre og Frelsers Befalinger lydig begyndte nogle af Kirkens Bestyrere at kjøbe Land i de vestlige Udkanter af Staten Missouri, til Staden Zion, i Overeensstemmelse med Guds Aabenbaringer, ved hvilket ingen Lov blev overtraadt, ingen Rettighed fornærmet, og ingen religiøs Grundsætning forsømt, men en berømmelig Grundvold paabegyndt, til et skjønt Værk, til Menneskehedens Saliggjørelse i de sidste Dage, i Overeensstemmelse med vor Tro, og efter de Forjettelser som findes i Guds de hellige Skrifter, hvorfor vi virkelig troer, (vidende at den nationale og Statens Constitution, Landets fastsatte Love, og Guds Bud, tillader alle Mennesker at tilbede saasom dem behager), at vi burde forsvares, ei alene ved al en fri Republiks Lov, men af enhver Republikaner overalt i Frihedens Rige.

De hellige Profheter haver erklæret, „at det skulde skee i de sidste Dage, at Herrens Huus's Bjerg skulde være beredt ovenpaa Bjergene, og ophøies over Høiene; og at alle Nationer skulde løbe dertil. Og at mange Folk skulde gaa, og sige: kom! lad os gaa op til Herrens Bjerg til Jacobs Guds Huus, at han maa lære os om sine Veie, og at vi maa vandre paa hans Stier; thi af Zion skal udgaa en Lov, og Herrens Ord af Jerusalem." Og atter, det blev sagt ved Joel, som det synes, til at bestyrke de sidste Dages Helliges Tro til det Ovenstaaende, „at hver, som paakalder Herrens Navn, skal undkomme; thi paa Zions Bjerg og i Jerusalem skal være Frelse, saasom Herren haver sagt, og hos de Overblevne som Herren kalder." Mormons Bog, som vi holder for ligesaa hellig som Bibelen, siger, „at der skal bygges et Ny Jerusalem paa dette Land for de Overblevne af Josephs Sæd, for hvilket der har været et Forbillede."

Isandhed, alle Profheterne fra Moses til Johannes den Aabenbarer, haver talet om disse Ting; og i al god Tro, efter direkt Aabenbaring fra Herren, som i gamle Dage, begyndte vi det herlige Værk, at en hellig Stad, et Ny Jerusalem, et Zion, maatte vorde opbygget, og et Tempel blive opført i denne Slægt, hvortil, som Herren haver sagt, alle Nationer skal blive indbudet: Først de Rige og de Lærde, de Vise og de Ædle; hvorefter kommer hans Magts Dag; men Jndvaanerne i Jackson County rustede sig imod os for vor Troes og vore Begrebers Skyld, ruinerede vort Bogtrykkeri for at forhindre Værkets Udspredelse, og drev Mænd, Qvinder og Børn fra deres Jorder, Huse og Hjem til at omkomme i den tilstundende Vinter, medens Vinden førte Qvindernes Jammer og Børnenes Skrig over den vidtudstrakte Slætte, grueligt nok til at præsse Taarer af den Vilde eller smelte et Hjerte af Steen.

Nu, at Verden maa vide, at vor Tro paa Herrens Værk og Ord er fast og ubeveget, og for at vise alle Nationer, Stammer, Tungemaal og Folk, at vor Hensigt er god, til Gode for Alle, saa kommer vi til Menneskehedens store Familie om Fred, og beder om dens Gjestfrihed og Forsikkring til vor Fortrøstning, samt vore Personers og vort Gods's Beskyttelse, og anraabe om Deeltagelse i Guds den store Færd. Vi vide ret vel at mange bagtalerske Rygter og latterlige Historier er i Omløb angaaende vor Religion og Samfund: men som forstandige Mænd vil høre begge Sider og derefter bedømme, saa haaber og trøster vi os ved, at den stille, blide Sandhedens Røst vil blive hørt og vore store Aabenbaringer læst og nøie sammenlignet med Spaadommene i Biblen, at vor Jgjenløsers store Færd maa blive understøttet med en

rmnd Andeel af den offentlig Mening, saavel som Guds usynlige Magt.

Det vil sees ved Henviisning til Mormons Bog Side 135, at Herren haver sagt til Menigheden, (og vi ønsker at leve ved hans Ord:) Ingen overtræde Landets Lov; thi den, der holder Guds Lov, har ikke nødig at overtræde Landets Lov; derfor fremkommer vi, som Guds Folk, for Verden, og kræver Beskyttelse under Loven ved de almene Justitsembedsmænd i ethvert Nabolag hvor vore Folk monne være, og vi kræver det samme af Gouvernørerne over de forskjellige Stater, og af Præsidenten over de Forenede Stater, og af Menneskelighedens og Retfærdighedens Venner i ethvert Clima og Land paa Kloden.

Ved Jackson Countys Indvaaneres desperate Handlinger, er mange hundrede amerikanske Borgere bleven berøvet deres Land og Rettigheder; og det hedder at vi agter at faa vore Besiddelser igjen, ia endog Jackson County, „ved Blods-Udgydelse;" men om man vil gjøre sig den Uleilighed at læse 153 Side i Befalingernes Bog, vil man der finde følgende: (Fortsættes.)

Contorets Tilgodehavende den 30te Septbr.

Conferenze.	Rd.	Mk.	Sk.
Khavns (Trane)	496	2	6½
Aalborg (Klingbæk)	270	"	8
Fredz (Olsen)	49	2	1
Loll. (Svensen)	154	1	10
Bornh. (Folkman)	110	1	14
Vens. (Jensen)	104	1	8½
Norge (Christensen)	454	3	2
Sverrig (Broderſen)	64	2	"
N. Hansen	30	"	2½
N. Sørensen	6	2	½
N. Dorins	27	1	14
N. Andersen	11	3	4
Lateris	1778	4	7

	Rd.	Mk.	Sk.
Transport	1778	4	7
J. F. F. Dorins	8	3	8
H. Jensen	16	2	7
E. Eriksen	9	1	12
H. C. Hager	1	1	8
J. Høstmark	7	1	12
P. Madsen	3	5	6
H. Hansen	5	4	8
F. Kohl	4	"	6
P. Bjork	14	"	6
A. Grønbeck	9	3	8
V. Hansen	7	3	1
O. Larsen	5	"	"
Summa	1871	2	9

Indbetalt siden den 15de September.

A. P. Trane . . . . 32 Rd. „ Mk. „ Sk.
P. Broderſen . . . . 12 — „ — „ —
P. C. Jensen . . . . 34 — 5 — 9 —
Summa 78 Rd. 5 Mk. 9 Sk.

Indhold.

	Side.
Tale af J. Taylor (sluttet)	1.
Red. Bem., Nyheder, Deseret	10.
Joseph Smiths Levnetsløb (fort.)	12.

„Skandinaviens Stjerne" udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned, og faaes paa Contoret i Gothersgade Nr. 29, 3die Sal og paa alle kongl. Postcontorer.

Redigeret og udgivet af J. Van Cott.

Trykt hos F. C. Bording.

SkandinaviensStjerne.

Organ for de Sidste Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

4. Aarg. Nr. 2. Den 15. October 1854. Priis: 6 ß pr. Expl.

Tale af Præsident B. Young,

holden i Tabernaklet den 5te December 1853 efter Oplæsningen af det 7de Capitel hos Matthæus.

(Af Deseret News, Juli 6, 1854.)

Jeg og mine Brødre opstaae ofte for at tale til Forsamlingen paa dette Sted, uden just at vide hvad der kan være mest nyttigt og lærerigt. Den samme Svaghed findes hos mig, som i Almindelighed hos de Fleste af mine Brødre, der tale til Eder paa dette Sted, nemlig en Smule Frygt, hvilken skriver sig fra Følelsen om Vigtigheden af det Arbeide, hvori vi ere indkomne, men mit Mod overvinder denne Svaghed.

Kun nogen Ting læres, der vil opbygge denne Menighed ligt Evangeliets Grundsætninger? Det kan siges at Menneskets Liv og Tilværelse tilligemed dets forskjellige Sysler fra Fødselen til Døden er en ligesaa vigtig Gjenstand som Evangeliet; thi dette er forenet med Frelsens Evangelium, saavel som enhver anden Ting, der er forbundet med dets Tilværelse. Menneskets hele timelige Liv er hverken meer eller mindre end en Forberedelsesstand, given til endelige Væsener,—et Tidsrum hvori de kunne berede sig selv for en høiere Tilværelse. Menneskets Arbeide i dette Liv synes aldeles henvendt ikkun paa at frembringe det timelige Ophold; hvilket især er Tilfældet med dem, der ikke have lært den himmelske Orden og at det er nødvendigt at bruge vore Evner, medens vi ere her, saaledes at vi sikkre os Frelse i Guds Rige.

Folk i Almindelighed give sig ikke Tid til at overveie; de ere ivrigt sysselsatte hver for sig med at rive hele Verden til sig, om det var muligt, og ere uvidende om den Almægtiges Hensigt med deres Skabelse og Tilværelse i dette Liv. At erholde en Kundskab om denne Hensigt, er en Pligt, der paahviler alle Adams Børn.

De sidste Dages Hellige troe virkelig, at der er ingen Afdeling af Menneskets Liv, som ikke er indlemmet med Frelsens Plan, og ligefrem henpegende paa et tilkommende Liv. Følgelig, naar vi staae her og tale til Folket, lad enhver Mand tale, hvad der hviler paa hans Sind. Dersom en af vore Ældste er dygtig til at give os en Forelæsning i en eller anden Videnskab, lad den blive foredragen i en ydmyg og med det hellige Evangelium overeensstemmende Aand

Skulde paa en Sabbath, naar vi ere forsamlede her for at tilbede Herren, een af vore Ældste blive tilskyndet at give os en Forelæsning i en Green af Opdragelsen, med hvilken han var bekjendt, — vilde det være udenfor vor Religions Omraade? Jeg troer det ikke! Hvis nogen af de Ældste var skikket til at give en Forelæsning for Forældre og Børn om Bogstaver, eller om Begyndelsesgrundene i det engelske Sprog, det er af min Religion, det er en Deel af min Tro. Eller om en Ældste skulde give os en Forelæsning angaaende Astronomi, Chemi eller Geologi, vor Religion omfatter det Alt. Det kommer ikke an paa hvad Slags Gjenstand, der foredrages, naar det ikkun har til Hensigt at forbedre Sindet, ophøie Følelserne og udvide vor Dygtighed. Den Sandhed, som findes i alle Kunster og Videnskaber, danner en Deel af vor Religion. Troen er ikke meer en Deel af den, end enhver sand Grundsætning af Philosophien. Dersom jeg gav Eder en Forelæsning idag om Jorddyrkning, — vilde jeg da tale om en Materie, der ligger udenfor Grændserne af vor Religion? Agerdyrkningskundskab er en Deel af den, ligesaa vel som enhver anden Sandhed. Hvis jeg holdt Forelæsning om hvilkensomhelst Forretningsprincipер, — vor Religion omfatter dem, og hvad som den ei indbefatter, vilde være godt for os at forlade strax og for stedse.

Denne Tale vil komme i Modsigelse med mange Folks Fordomme og jeg vil tilføie med alle Folks, med mindre de ere blevne underviste i Mormonismen. Den kommer i Strid med de Traditioner, Fordomme og Følelser fra forrige Aar, da vor Religions Alpha og Omega (Begyndelse og Ende) bestod i at synge, prædike, formane, raabe Halleluja, lovet være Herren! og naar Mandag Morgen kom gik vi til vort Jordbrug, til vor Handel, til vort Haandværk, eller til hvad vi kaldte Livets kjedsommelige Hverdagssysler, hvilke vi betragtede som ikke henhørende til vor Religion. Saadanne ere Verdens Vedtægter, men det er ikke saa med os; vi have lært Evangeliet bedre. Jeg veed, hvor let det er for Menneskets Sind at blive bedraget af Rigdommens Tillokkelser, thi jeg kjender noget af Erfaring hvilken Aand, der raader i Verden, — hvor let det er for denne Verdens Kjærlighed at tage Besiddelse af Menneskenes Hjerter, — hvor let det er at deres Sind blive formørkede af denne Verdens Gud, og blive lig de Daarer, der ikkun — som det jordiske Maal — eftertragte Guld, Sølv, Rigdomme, Storhed, udvortes Anseelse og denne Verdens Titler. Om den Religion, vi besidde, ikke bestyrer og behersker enhver anden Grundsætning og Følelse, saa ere vi ikke blevne optugtede tilstrækkelig til at lære vore Lectier fuldkomment; vi ere endnu ikke Mestere i denne himmelske Videnskab.

Dersom de Sidste Dages Hellige ikke have gaaet i Skole længe nok for at forstaae, at alle Ting, denne Verden tilhørende, som Rigdomme, Ære, verdslig Storhed og Titler er aldeles underordnede deres Religion, da ere de ikke fuldkommen bevandrede i deres Religionsbekjendelse. Forstaae I dette?

Opfatte de Sidste Dages Hellige hver for sig de Omstændigheder, i hvilke de ere satte, — den Stilling de indtage saa vel i det menneskelige Samfund, som i Skjødet af Jesu Christi Kirke? Hvor mange ere her tilstede idag, der opfatte som de burde, deres Forhold til Gud og Mennesker, og som tilstaae nøiagtig deres Livsstilling, deres Forhold til Englene, og Forsynets Bestemmelser? Her ere mange, som have været i denne Kirke flere Aar, — ere de Mestere, eller ere

de endnu blot Lærlinge? Ere de Fædre eller endnu ikkun spæde Børn? Have de Behov at underviſes i Begyndelsesgrundene af Chriſti Lære, eller ere de dygtige til at underviſe andre deri og udpege for dem Veien til Liv og Frelſe? Mange ere iſtand dertil. Derſom vi have lært vore Lectier vel, vil vi ved vort eget Exempel kunne levendegjøre Lærdommene og paa denne Maade viſe Andre Veien til Liv og Frelſe. Hvor mange af mine Tilhørere beſidder ſaamegen Magt over dem ſelv, at de kan holde Vredens heftige Aand under Fornuftens Herredomme og ſaaledes ikke blive opirret mod deres Brødre? Udvælg den Mand eller Qvinde ſom er iſtand til at domme en retfærdig Dom, ſom kan veie deres Naboers Liv og Opførſel paa Retfærdighedens, Barmhjertighedens og Sandhedens Vægtſkaal. Er der Nogen? Jeg haaber, der findes mange! Hvor mange af de Sidſte Dages Hellige, ſom har været i Kirken fra 15 til 20 Aar, have lært Evangeliet tilſtrækkeligt for at være Herrer over deres Lidenſkaber? Hvor mange have lært ſaavel Tingenes ſom Menneſkets Natur, — Brugen af Guld og Sølv og af Tingene, der omgive os, ſaaledes at man kan nyde det jordiſke Liv, og at forſtaae dets Beſkaffenhed ſaavidt, at man kunde opoffre alle Østens Skatte, hvis man beſad dem, til Opbyggelſen af Guds Rige, og ikke at have anden Villie end Guds? Hvem er faſt mod Indflydelſen af et ſtort Navn og verdslig Navnkundighed? Hvor mange have lært Lectien ſaa fuldkommen at de kan udholde Armod, Nød og Elendighed uden i mindſte Maade at blive rokkede eller tabe noget af deres Characterfaſthed. Enhver kan ved Leilighed beſvare diſſe Spørgsmaal for ſig ſelv. Jeg kan forſikkre Eder, vi have at lære ſaadanne Lectier, derſom vi ikke allerede har gjort det. Forſynets (ſaakaldte) ſkjulte og uſynlige Haand viſer ſig i alle Guds Gjerninger. Hvem af denne Forſamling kan troe for et Øieblik, at Herren vilde lægge Mærke til ſaa ubetydelig en Ting ſom de Haar, I have kæmmet af Eders Hoved denne Morgen? Og dog er det ſaaledes; — ikke eet Haar er falden til Jorden, uden Eders himmelſke Faders Vidende. For at overbeviſe de gamle Apoſtle om hans Omhu for dem, valgte han de ubetydeligſte Ting af Værdi for at tydeliggjøre for dem, at den mindſte Ting undgaaer ikke hans Opmærkſomhed. Han ſagde: "Frygt ikke for dem, ſom dræbe Legemet, men kunne ikke ſlaae Sjælen ihjel; men frygter hellere for den, ſom kan fordærve baade Sjel og Legeme i Helvede. Sælges ikke to Spurve for en Penning? og ikke een af dem falder til Jorden, uden Eders Faders Vidende. Ja endog alle Eders Hovedhaar ere talte

Forſtaae vi, hvorledes Forſynet ſtyrer og controllerer Jordens Nationer og udſlager Menneſkenes Skiæbne? Hvis ikke, — vi have at lære diſſe Lectioner, der ligge foran os. Have vi endnu ikke lært, at Fattigdom, Sygdom, Smerte, Mangel, Skuffelſe, Tab, Modgang eller ſelv Døden ikke ſkulde lede os en Haarsbred fra at tjene Herren, ſaa have vi at lære det. Have vi ikke lært at haandtere denne Verdens Ting paa den rette Maade med Hensyn til den evige Frelſe, — vi have endnu at lære det. Om vi havde Bjerge af Guld og Sølv og Magaziner fulde af koſtbare Ting, og kunde ſtyre Elementerne, og byde over Qvæget paa tuſinde Høie, og dog ikke have lært at det Alt ſkulde opoffres til Opbyggelſen af Guds Rige paa Jorden, ſaa er det en Lectie vi have at lære.

Vor Religion omfatter enhver Sandhed henhørende til det dødelige Liv; intet ligger udenfor dens Omraade! Det kommer ikke an paa hvad Menneſkene

gjøre, saalænge de holde sig indenfor Grændserne af Sandhed og Retfærdighed, — tilhører det ogsaa Guds Søns Evangelium. Kan de gaae udenfor disse Grændser? De kunne. Jeg vil sige Eder, hvor let det kan skee. Naar de Hellige begive sig paa Reisen til dette Sted, ligegyldigt hvorfra de komme, de ere fulde af Tro og Religion, af Bøn og Ydmyghed, og ak! hvor ønsker de ikke at komme til Zion. De seile over Atlanterhavet, dampe op ad Mississippi og Missouri Vande, — og begynde deres Reise over Sletterne, men neppe ere de komne halveis, førend de fa'de i Fristelse, nogle i den Grad at de sige: "Naar jeg kommer til Dalen, vil jeg reise til Californien." Nogle vil falde saa at de sværge og bande deres Øxæg; og andre vil behandle dem grusomt i Anfald af Raseri. De, som gjøre saadanne Ting, vide vel, at de ere udenfor Grændserne af hvad de have lært at være ret, endog af deres Fædres nedarvede Lærdomme. Vi ere blevne lært fra Barndommen, at Heftighed, Vrede, Trætte Ondskab osv. er uret. Vore forrige Lærdomme har i mange Tilfælde været lige saa sande og ligesaa overeensstemmende med Evangeliet, som de kunde gives. Vi ere blevne oplærte ikke at sværge, og Aanden i os forbyder det. Hvis vi mishandle vore Dyr eller hverandre, Aanden indeni os, vore nedarvede Lærdomme og Bibelen, — alt samstemmer i at erklære det for Uret.

Naar de Hellige ankomme i Saltsødalen, hvor let er det ikke for dem at forlade den rette Vei. Jeg kunde udpege Snese af Tilfælde, hvis jeg havde Tid. Paa den anden Side kunde jeg udpege Mænd, der have været hos os i mange Aar i dyb Armod, og nogle fra Begyndelsen, uden at øine Udsigt til at den Tid vilde komme, at de kunde tilstrækkelig føde og klæde deres Familier, og dog ere de fulde af Tro og Ydmyghed. Skulde dette Folk deeltage i Herrens Velsignelser saa rigelig, som han gjerne vilde give dem, det vilde fordærve dem. De forstaae ikke, hvor nødvendigt det er, at de prøves i alle Ting. De vilde sige: "Jeg forstaaer at jeg er velsignet, men jeg har velsignet mig selv," og forglemme at det er Herren, der har velsignet dem, og givet dem deres Guld og Sølv, deres Huse og Jorder, deres Heste og Vogne og alt hvad de besidder.

Dersom de Sidste Dages Hellige ikke have lært at behandle denne Verdens Goder med Erkjendtlighed til Gud, som gav dem, de have at lære det. Naar de, som have taalt Fattigdom, velsignes med Velstand, ere de ofte tilbøielige at ansee det som en Følge af deres egen Kraft og Viisom, og glemme Gud, som har velsignet dem, og lide Skibbrud paa deres Tro; derimod er der dem, der ere blevne velsignede, men bragte til Fattigdom og Mangel, vende de sig bort fra Sandheden, lig en ung Mand i Nauvoo, som satte sig ned at spise Frokost, men da han ikkun havde en tør Maiskage, udbrød han: "Jeg vil ikke velsigne dette, tgi dersom Gud ei vil give mig bedre Føde end denne, vil jeg aldrig bede ham velsigne den." Jeg sagde, at han vilde lide Skibbrud paa sin Tro. Den Aand, der viste sig hos ham var Frafaldets. Han forglemte, at Forsynet raadede over den selvsamme Omstændighed, han foragtede; og han gik Fordærvelsen imøde. Hvor forunderligt det end maa synes for alle Menneskenes Børn, Gud er i og omkring alle Ting.

At handle rigtig, kan simpelthen indbefattes i faa Ord, nemlig: Lad Enhver fra nu af og fremdeles ikke gjøre eller foretage nogen Slags Forretning, med mindre de kan gjøre det i Herrens Navn,

og lad dem aldeles hengive sig under hans Villie, hvad enten det strider mod deres Fordomme eller ikke, eller er afgjort mod deres Følelser. Herren vil tilsidst føre saadanne Personer til Fylden af hans Glæde paa en Vei, der undertiden kan synes mørk for dem. Men der er Tusinder, som vil sige: "Herre, vi troe paa Dit Navn, vi ere døbte i Dit Navn, vi have propheteret og uddrevet Djævle i Dit Navn. Erindrer Du ikke at vi lagde Hænderne paa en Person i hiin Stad, eller i det Huns og uddrev en Djævel af ham. Saadanne, som have helbredet de Syge eller uddrevet Djævle, vil, hvis de ikke ere agtpaagivende paa dem selv, oploftes i deres Sind, og troe, at de have Magt af dem selv at gjøre hvad de behage. Pral ikke af disse Ting! I høre mange sige: "Jeg er en Sidste Dags Hellig, og vil aldrig falde fra; jeg er en Sidste Dags Hellig, og *skal* være det til min Dødsdag." Jeg gjør aldrig saadanne Erklæringer og vil aldrig gjøre det. Jeg troer at have erfaret, at af mig selv har jeg ingen Magt, men mit Væsen er indrettet saaledes, at det kan tiltage i Visdom, Kundskab og Magt, modtagende lidet her og lidet der. Men overladt til mig selv har jeg ingen Magt og min Visdom er Daarlighed, da klynger jeg mig fast til Herren, og jeg haver Magt i hans Navn. Jeg troer at have lært Evangeliet saavidt, som at forstaae, at jeg i og af mig selv er Intet. Dog i mit Væsens Indretning er lagt en Grundvold, og dersom jeg bygger ret paa den, vil jeg sikkre mig Gudernes Uafhængighed i Evigheden. Dette erholdes ved en trofast Udholdenhed i Evangeliets Grundsætninger i dette Liv, hvilket vil føre os fra Tro til Tro, og fra Naade til Naade. Dette er Maaden, hvorpaa jeg troer at have lært Herren. Vil nogensinde den Tid komme, da vi for evigt skal være uafhængige af ethvert andet Væsen? Nei, den Tid vil aldrig komme! Mange have faldet af saa simpel en Grund som denne; og skulde jeg bruge et af Vestens Udtryk, jeg vilde sige, de ere besværede af "Opblæsthed". Saadanne Personer indbilde sig, at de have Magt at gjøre dette og hiint, men naar det behager Herren at overlade dem til sig selv, viser han dem at de haver ingen Magt.

Vi høre Nogle sige: "Jeg vil gaae ud af denne Menighed; saasnart som jeg kan." Hvorfor? Fordi jeg har kjøbt en Vogn af en af Brødrene, og han vil at jeg skal betale den." Eller: "Jeg reed en Broders Hest tildøde, og han mener, at jeg skal godtgjøre dens Værdi. Det er et uforskammet Samfund og jeg vil ikke staae i det." Jeg hører ikke disse Ting selv, men jeg kan høre dem af andre. Jeg veed, at det er saaledes. Hvad mangler saadanne Folk? De lade Egenkjærligheden faae Maat, og forglemme Herren deres Gud. De paakalde ikke hans Navn, og overlade sig ikke til hans Forelse i alle deres Veie. De forglemme at de ere ifærd med at gjøre det, de brugte før, nemlig at tjene Herren den syvende Dag og tage de sex for dem selv. De vil handle og vandle, arbeide og ophobe Rigdomme de sex Dage og gaa til Forsamling om Søndagen for at tjene Herren een Dag. En saadan Religion er ubekjendt for mig, og jeg veed at den duer til intet. Min Religion maa være med mig fra den ene Mandag Morgen til den anden, det hele Aar om; ellers vil den ikke være tilstrækkelig for mig.

I kan see hvor let det er for Sidste Dages Hellige at trine ud af Pligtens Vei.

De, som forlade den rette Vei, kjende dem ikke selv, de ere ubekjendte med den menneskelige Slægts Natur, og med Grundsætningerne af det Rige, som vi

ere beskjæftigede med at opbygge. Naar de Sidste Dages Hellige berede deres Sind at taale hvadsomhelst der kan komme for Guds Riges Skyld, hvad enten Armod eller Velstand, eller Sygdom eller at jages af Pøbelen, vil de sige: "Alt er Ret, og vi vil ære Herrens Haand i det, og i alle Ting, og tjene ham til vort Livs Ende, eftersom Gud vil give os Evne og Leilighed til." Hvis I ei have beredet Eders Sind for dette, jo hurtigere I gjør det, desto bedre.

Mennesker, som ikke kan styre dem selv, og holde deres Følelser, deres letfærdige Lyster og Begjerligheder underdanige, vide ikke bedre end at rende tankeløse efter denne Verdens forgjængelige Ting. De sige, at de har ilinde at reise til Californien, og jeg takker Herren, at de vil. Hvorfor? Fordi jeg hellere vil være i denne Menighed i Selskab med 100 Familier af fattige, oprigtige Hellige, end med 100 Millioner, som have at skaffe med Djævle og reise til Californien. Og hvor længe vil de være der, førend de bønfalde en vantro Kjøbmand om at bringe dem tilbage igjen? Men jeg siger, lad dem ligge der i Helvede, indtil de ere vel udbrændte lig en gammel Pibe. Jeg vilde ikke røre en Finger for at hjælpe dem tilbage nu, thi de vilde blot fordærve Samfundet. Efter en Tid, naar de ere rensede, ville vi bringe dem til Zion dersom de ønske at komme og tjene Herren. Men om de ønske at tjene dem selv, lad dem gjøre saaledes; og om de ønske at tjene Djævelen, lad dem tjene ham.

Min Bøn for Eder denne Morgen er, at I maa være den høieste Guds Tjenere, men om nogen af Eder finder en Mand eller Qvinde, som ikke vil tjene Herren, læg dem ikke et Straa i Veien for at hindre dem fra at tjene Djævelen, men giv dem heller en Daler til Hjælp til en Vogn for at paaskynde deres Bortreise fra denne Menighed. Det vilde være bedre at gjøre saaledes, end at holde dem her, naar de ingen Tilbøielighed have at elske og tjene Herren. Vi ere bedre farne foruden dem!

Dømmer ikke, at I ikke skulle dømmes? Lad intet Menneske dømme sin Medskabning, med mindre han veed, at han har Christi Sind hos sig. Vi burde alvorlig overveie dette Punkt. Hvor ofte siges der ikke: "Den eller den Person har gjort Uret, — han kan ikke være en Hellig, ellers vilde han ikke handle saaledes." Hvoraf vide I det? Vi høre nogle sværge og lyve, de undertræde deres Naboes Rettigheder, bryde Sabbaten ved at blive borte fra Forsamling, ridende omkring i Byen, opsøgende Heste og Qvæg, eller arbeidende mellem Fjeldene. Dom ikke saadanne Personer, thi I vide ikke Herrens Hensigter med dem, sig ei, at de ikke ere Hellige. Hvad skal vi gjøre med dem? Bære over med dem!

Brødre og Søstre fra andre Lande sætte høppig stor Tillid til de amerikanske Ældste, som have været deres Lærere, men en eller anden ubetydelig Ting skeer, som de ikke synes at være ret, og strax sige de: "den Ældste er ikke en Sidste Dags Hellig." Dømmer Ingen! Den Person, som siger om en anden, at han ikke er en Sidste Dages Hellig for en ubetydelig Forseelses Skyld i det daglige Liv, beviser, at han ikke besidder Guds Aand. Tænk paa dette Brødre og Søstre, skriv det ned, at I maa opfriske Eders Hukommelse dermed; tag det med Eder og see ofte paa det. Dersom jeg dømmer mine Brødre og Søstre uden Aabenbarelse fra Jesum Christum, da er jeg ikke i Besiddelse af Christi Aand; havde jeg den, vilde jeg ikke dømme Nogen. Dette er en sand Lærdom. De Nykomne i Særdeleshed erindre, at de

ei domme deres Brødre og Søstre. Mange give sig af med at domme mig og dette Folk; jeg har ogsaa Ret at domme ligesaavel som de. Skulde jeg afsige min Dom om dem, der domme mig og dette Folk, vilde jeg gjøre det i Josephs Sprog i en Samtale vi have paa Prent; det angaaer et Spørgsmaal, der blev gjort Joseph, saalydende: "Joseph! er du Jesus Christ? Nei, men jeg er hans Broder". Vil alle Folk blive fordømte, som ikke ere Sidste-Dags-Hellige? Ja, og en stor Deel af dem, undtagen de omvende sig hurtig. Jeg vil endvidere tilføie, at mange af de Sidste-Dags-Hellige vil blive dømte paa samme Maade, medmindre de lære deres Lectie bedre. Dette er min ufravigelige Mening.

Der er Familier iblandt os her, med hvilke jeg har været bekjendte siden Begyndelsen, som have Begreber om denne Verdens Ting, der synes forunderlige for mig. De have en særegen Opfattelse om denne Verdens Goder. Angaaende dette Punkt især ønsker jeg, at Guds Hellige maa henvende deres Sind, og lære denne vigtige Lectie ret, at de ikke skal falde i Fristelse.

Vi ville forestille os f. Ex. en liden Green af Kirken opreist i en Egn, hvor de i Almindelighed ere velstaaende. De sælge deres Eiendomme, og samles med de Hellige. Sæt, at der er ti Familier i Grenen, og at de eie omtrent titusinde Daler hver. Ni af de Ti tabe deres Formue ved Procuratorer, ved Slægtninge efter Kjødet, eller ved andre Personer som plyndrer dem, saa de ikkun have det høist Nødvendige tilbage til Reisen hid. Een af de Ti er heldig nok at frelse sin Formue og har den i Guld. Dog han laaner en Mand et hundred Daler, kjøber Vogn og Trækdyr for et andet Hundrede, betaler Reisen for denne eller hiin fattige Familie osv., indtil han har forbrugt alle sine Penge og han ogsaa kommer her blot og bar. Samle nu disse ti Familier sammen, og fra de ni, hvis Eiendom gik over i de Ugudeliges Hænder, vil I ikke høre en eneste Knur eller Klage fra deres Læber, medens I vil høre hundrede fra den, som har hjulpet de fattige Hellige til Zion. Jeg siger Eder nu hvad jeg veed er Sandhed, thi jeg har iagttaget disse Kjendsgjerninger af den menneskelige Skrøbelighed fra Begyndelsen.

Tillad mig her at sige de Hellige, at jeg har samlet endeel Formue i mine Dage, og jeg opfordrer alle, der er bekjendte med mig, at bevidne om de kan sige, at jeg nogensinde har sagsøgt en Mand, der skyldte mig, eller i mindste Maade trængt ham. Har jeg nogensinde afviist Enken eller den Faderløse tomhændet, eller den Fattige hundrig fra mit Huus, eller tillukket min Pung, naar der var noget i den? Har jeg nogensinde taget en Broder ved Struben og sagt, betal mig hvad du er mig skyldig? Nei, aldrig! Men jeg har Pakker af Gjeldsbeviser imod dem, udgjørende over 30,000 Dollars. Jeg praler ikke af dette, men fremstiller det ikkun for Eder som et følgeværdigt Exempel.

Det saarer mine Følelser naar stakkels elendige Uslinger, som gjerne kunde skjære Halsen over paa os, erholde Midler af et af Kirkens Medlemmer. Hvor meget bedre vilde det ikke været at have overleveret det til rette Mand, tilføiende: "Tag dette, ernær de Fattige og gjør godt med det." Kan I begribe at Herren formaaer at give en klækkelig Formue i Eders Hænder i en kort Tid, og tage den fra Eder igjen? Jeg kan tildeels forstaae det. Jeg kan have Tusinder af Contanter liggende under Laas og Lukke idag, tilligemed Veksler for uhyre Summer paa de bedste Bank-Indretninger i Ver-

den; men har jeg nogen Sikkerhed for at eie en Skilling imorgen? Ikke den mindste. Herren den Almægtige kan sende Ild og Ødelæggelse naar han behager og tilintetgjøre Byer og opsluge Stæder ved brølende Jordskjælv. Han kan opreise Riger og gjøre Samfund vældige, og bringe dem til Ringhed igjen efter Behag. Han kan, naar det behager ham, give dem Rigdom, Velvære og Ro, og paa den anden Side plage dem med Fattigdom, Nød og store Modgange. Hvo forstaaer dette? Hele Verden burde forstaae det, især de Hellige.

Jeg ønsker at indprente en anden Ting paa Eders Sind, en Ældste, som er villig at prædike Evangeliet, laaner af Eder hundrede eller tusinde Daler, og nogen Klage udgik aldrig af eders Mund mod ham, førend I kom hjem til Dalen; men efterat I have været her nogle faa Dage, I følge mig rundt og fylde mine Øren med Klagemaal mod denne Broder og spørge mig, hvad han har gjort med Eders Penge. Jeg svarer, jeg veed ikke. Saaledes er I bedrøvede og i Elendighed hele den udslagne Dag for at faae dem igjen. Om en Ældste har laant Eder og I finde at han har faldet fra, gaae da Rettens Vei med ham; men dersom han er villig at prædike Evangeliet uden Pung og Taske, da kommer det Eder ikke ved, hvad Brug han gjorde af de Penge, han laante af Eder. Broder Josephs Lærdom er, at ikke en Daler, I besidder, er eders egen, og om Herren ønsker at bruge den, lad den gaae; det er ikke Eders Sag, hvad han gjør med den. Skal den anvendes til at mætte den Dovne? Nei! Men I kan see dem, som have været ude paa Missioner, arbeidende mellem Fjeldene, dragende gjennem Landet til Høire og Venstre, søgende sit Ophold ved deres Hænders Arbeide.

Men I sige: "Hvad har han gjort med mine Penge?" Han har maaskee med dem hjulpet hiin fattige Familie hid, som ellers ikke vilde været her; hvis I knurre mod denne Ældste, vil det være til Eders Fordømmelse. Pengene vare ikke Eders, men Herren den Almægtige gav dem i Eders Hænder for at see, hvad I vilde gjøre med dem. Guldet, Sølvet, Hveden, det fine Meel, Bøffelen, Hjorten, Qvæget paa de tusinde Høie, Alt er hans, og han anbringer dem hvor han vil, og han leder Nationernes Skjebne hvorhen han vil, idet han nedslaaer een Nation og opreiser en anden efter sit eget Velbehag.

Alt, som er af Vigtighed og Værdi i Verden, er indlemmet i vor herlige Religion og beregnet paa at ophøie Sjelen hos Menneskenes Børn til en evigvarende himmelsk Tilstand.

Ingen behøver at dømme mig. I kan ikke tilfulde opfatte min Stilling, heller ikke er det Eders Kald, men ikkun at lytte med aabne Øren til hvad der læres og tjene Gud med et udeelt Hjerte. Maaske jeg nu har trættet Eders Opmærksomhed længe nok. Jeg har ikke overskredet Grændserne af min Religion i mine Bemærkninger. Dersom jeg havde talt til Eder om de sidste Dages Helliges nye A-B-C, min Religion omfatter det, og alt Godt, vi see Aar efter Aar.

Vil I stræbe efter i Sandhed at være Hellige? Jeg beder ikke Herren at I maae; men min Bøn er offret til Eder, og jeg formaner Eder i Christi Sted: "Værer forligte med Gud og tjener ham til Eders Livs Ende med et udeelt Hjerte". Jeg beder min himmelske Fader at gjøre Eder dygtig dertil.

Maa Herren velsigne Eder. Amen!

Skandinaviens Stjerne.

Den 15de October.

Vi havde længe med Længsel ventet Præsident F. D. Richards, een af de tolv Apostler, i Besøg, da han, til vor store Glæde og Fornøielse, ankom iblandt os den 27de f. M. og vi kunde byde ham velkommen. Det var over to Aar siden vi tog Afsked med ham i hiin fredelige Dal i Vesten, og nu at see ham her i dette fjerne Land, bragte os til at tænke paa den faderlige og beskyttende Omsorg, som har været skjenket ham af vor himmelske Fader, idet Elementerne har været ham føielige baade tillands og paa det store Dyb. Hans Skytsengel har beskjærmet og beskyttet ham, og vi haver været saa lykkelige at nyde hans korte men behagelige Besøg. Vi er ret taknemlig for hans Raad og Underviisning, og de Hellige i Kjøbenhavn har været meget begunstiget. Vi vilde ønske at Alle i hele Missionen kunde have havt den Fornøielse at see vor elskelige Broder, men hans Tid var kort og hans Forretninger mange, følgelig maatte det opsættes til en anden Gang.

Han afreiste med Dampskibet Slesvig den 5te dennes Kl. 2 Eftermid., og vi seer af et Brev fra ham, dateret Altona den 7de October at han ankom til Kiel den 6te omtrent Kl. 9 Form., efter en noget ubehagelig Overfart. Han ventede at afreise til Hull den 7de. Han siger: "Tillad mig at takke Eder for al den Kjerlighed og Opmærksomhed som blev mig bevist under mit korte Ophold i Kjøbenhavn. Uagtet mit Ophold var kort og vore Tanker meget sysselsatte med forskjellige Anliggender, saa har det dog forskaffet mig megen Fornøielse og fornyet min Interesse for den skandinaviske Mission, som og sat mig mere istand til at lægge den for Dagen; og jeg haaber at de Hellige, saavelsom I selv, med hvem jeg havde den Fornøielse at komme tilsammen, vil føle en levende Interesse for deres Præsident i Liverpool og optage ham i deres Bønner."

Udenlandske Efterretninger; Deseret. Deseret News af 13de, 20de og 27de Juli og 3die August er nylig arriveret. De melder at der herskede en almindelig Sundhed overalt i Territoriet, saavelsom Fred og Velstand. De offentlige Arbeider skrider hurtig frem. Jorden har ydet Overflodighed til Føde baade for Mennesker og Dyr, og der har ikke været en saadan Høst siden Colonies Begyndelse, uagtet Kornet i nogle Tilfælde er bleven beskadiget ved Hagl og ved Græshopper.

Den sydlige indianske Mission, under Bestyrelse af Ældste P. P. Pratt, var i en blomstrende Forfatning, og efter nærværende Udsigter er den Dag ikke fjern, da Israels Overblevnes Kaar vil blive væsentlig forbedret; Mørkets Slør begynder at falde fra deres Øine. De imodtager Herrens Tjenere med hjertelig Glæde og fryder dem over at deres Befrielses Dag er begyndt at gry, og give det maa vedblive indtil Propheternes Ord er opfyldte og de bliver et hvidt og behageligt Folk.

Den 24de Juli var der en stor ungdommelig Fest, hvis Beskrivelse vi giver i dette Nr. Der var omtrent firehundrede Børn og unge Mennesker i Toget, blandt

hvilke var imellem tyve og tredive Indianerbørn, med et prophetisk Banner med denne Indskrift, „Vi skal blive til et hvidt og behageligt Folk."

Gode Tidender lyder fra Washington Stad. og vi hilser dem som Gryet til en klarere Dag. Gjennem den hæderværdige J. M. Bernhizels, Utah Territoriums Repræsentants, utrættelige Iver, er der fra Staternes Regering bleven Territoriet megen Gavmildhed bevist, som vil sees af følgende Brev, meddeelt af Præsident F. D. Richards.

Washington City d. 8de August 1854.

Præsident F. D. Richards.

Min Kjære —

Uagtet hans sataniske Majestæt rasede og brølede har dog de følgende Lovforslag og Tillæg til Lovforslag gaaet igiennem begge Afdelinger af den lovgivende Forsamling og have modtaget Præsidentens Sanction, og er saaledes blevne gjældende Lovbud:

At godtgjøre Utah Territorium dets Udgifter foranlediget ved de indianske Fjendtligheder i Aarene 1840 og 51, til et Beløb af . . .	20,940 Doll.	65 c.
At anvende til Anlægget af en Militærvei i Utah . . .	25,000 —	" "
At anvende endvidere til Utahs Bibliothek	500 —	" "
At anvende endvidere til at betale Lovcommitteens Omkostninger	2,428 —	10 "
Til almindeligen forekommende Udgifter til de indianske Anliggender i Territoriet i et Aar endende med den 30te Juni 1854	10,000 —	" "
Til det Samme i et Aar endende med den 30te Juni 1855	20,000 —	" "
Til Udgifter ved Fredsslutninger med og til Skjænk til Indianerne i Territoriet	45,000 —	" "
Til at dække Territoriets Regerings Udgifter for et Aar endende med den 30te Juni 1855	30,700 —	" "
I Alt	154,568 Doll.	75 c.
omtrent	278,544 Rd.	

Tre eller fire nye Postruter er ogsaa bleven oprettet i Territoriet. G. P. Stiles er ansat som Hjælpedommer ved de Forenede Staters høieste Ret i Utah Territorium istedet for afgangne Dommer Underwood.

Doctor Garland Hurt af Kentucky er bleven valgt til Indianeragent for Utah Territorium istedet for den ved Døden afgangne Major Bedell.

Jeg forbliver o. s. v.
John M. Bernhizel.

Ungdommens store Høitideligholdelse

af

Den fireogtyvende Juli 1854,

som var den syvende Aarsdag af Pionerernes Ankomst til Dalen ved den store Saltsø.

(Oversat fra Deseret-News for 27de Juli 1854.)

Orden, hvori Høitideligheden foregik. Ved Solopgang Kanonsalut og Klokkeringning.

Kl. 7 forsamlede Børnene sig i Skolehusene i deres respective Distrikter og droge derfra til den almindelige Samlingsplads, Tabernaklet. Den store Procession ordnede sig Kl. 7½ og forlod Pladsen præcis Kl. 8, under Anførsel af Oberst J. C. Little, Dagens Marschal, og marscherede i Parade gjennem endeel af Byen og vedblev derefter til Præsident Youngs Bolig, hvor Præsidenten og hans Følge blev modtagne med Sang og Taler af de Unge under Affyring af en Pioner-Salut af 7 Skud hvorved et kjæmpestort Flag udfoldedes og Processionen begav sig derpaa til Tabernaklet.

Efterat Processionen havde indtaget deres Sæder, aabnedes Døren for Publicum.

Forsamlingen kaldtes til Orden af Marschallen. Derefter holdtes Bøn af En, dertil bestikket og Sang af Ungdommens Chor.

Derpaa fulgte Taler og Lykønskninger passende for Tilfældet, afvexlende med Musik og Sang fra de forskjellige Chor.

Efter Høitidelighedens Slutning trak Publikum sig tilbage.

Processionen ordnede sig igjen og fulgte Præsidenten med Følge tilbage til hans Bolig. Fra denne drog de i Parade gjennem en anden Deel af Byen indtil de kom til Pladsen, hvorfra de udgik.

Processionen dannede sig der i en Firkant, og gav et hjerteligt Hurra for hver Aarsdag siden Ankomsten i Dalen, ledsaget af Trommehvirvler og Kanonskud. Fanerne o. s. v. blev samlede og Processionen aftakkedes, hvorefter enhver Afdeling vendte tilbage til deres respective District-Skolehuse, hvor et Tractement for de Unge var beredt af Forældrene for dermed at slutte den glædelige Dag.

Processionens Orden.

1. Dagens Marschal og Capt. L. W. Hardy, tilhest. W. Eddington og N. H. Felt, Adjutanter.

2. En ung Mand bærende Marschallens Tjeneste-Tegn, hvorpaa med gyldne Bogstaver stod „Orden".

R. T. Burton, Marschal-Assistent.

3. Det amerikanske Flag med "Stjerner og Striber".

4. Militær-Musiken.

5. Pionerernes Banner.

6. 24 unge Mænd i fuld Bjergdragt.

7. Et Banner med Pionerernes Navne.

J. W. Cummings, Marschal-Assistent.

8. En Dreng bærende en Pude, hvorpaa en Bibel og Mormons Bog i 6 forskjellige Sprog.

9. 24 Drenge i hvide Beenklæder, Skjorter og Straahatte.

10. 24 Piger i hvide Kjoler og lyserøde Liv.

11. En Dreng med et Banner af blaat Silke prydet med Guld og Valgsproget **„Viisdom“**.

Joseph Horn, Marschal-Assistent.

12. En Dreng med et Compas.

13. Jordgloben, i med en Thronhimmel af blaa Silke og Guld, baaren af 4 Drenge i hvide Beenklæder, Skjorter, Hatte og Skjærf.

14. 8 Drenge med forskjellige Gjenstande nødvendige for Skole-Undervisningen.

15. 3 Drenge med Qvadrant, Bjerg-Barometer og Sextant.

17. Himmelgloben med en Thronhimmel af hvid Silke og Guld, baaren af 4 Drenge i hvide Beenklæder, Skjorter, Kroner og Skjærf.

17. En Dreng bærende et Planetarium (En Maskine visende Planeternes Bevægelse), med Indskrift: **„Evighed“**.

Joseph Cain, Marschal Assistent.

18. Universitetets Banner.

19. 12 Drenge med hvide Beenklæder, Skjorter, røde Belter med Valgsprog i Guld.

20. Et Banner af blaa Silke og Guld med Valgsprog: **„Al Sandhed“**.

21. 12 Piger i hvide Dragter.

D. Kandland, Marschal-Assistent.

22. Et Silkebanner med Valgsprog **„Zions Bolværk“**.

23. 3 Drenge med Silkebælter med gyldne Indskrifter.

24 Drenge med lyse Dragter og sorte Bælter.

25. Et Banner med Indskrift **„Dyd er Zions Pryd.“**

26. 24 Piger i hvide Dragter.

J. F. Hutchinson, Marschal-Assistent.

22. Et Banner med Valgsprog: **„Israels yndelige Sangere“**.

28. 24 Sangere af Ungdommen; 12 Ynglinge i lyse Dragter og 12 Jomfruer i hvide med blaa Skjærf.

29. Lærere.

D. H. Wells, Marschal-Assistent.

30. Et Banner, baaret af Indianerbørn, med Indskrift: **„Vi skal blive et hvidt og behageligt Folk“.**

31. 24 Indianerbørn i indiansk Dragt

Carnaby, Marschal-Assistent.

32. En Fane, med Valgsprog **„Israels Haab“**.

33. 50 Drenge.

34. En Hædersstav med Indskrift: **„Tro, Haab og Kjærlighed“.**

35. 50 Piger.

A. Hoagland, Marschal-Assistent.

35. En Corpsfane.

37. Nauvoo Musik-Corps.

38. En stor Jordglobus med Indskrift: **„De Helliges Arv“**, og smykket med en Himmel af purpurrød Silke og Guld, baaren af 6 Ynglinge i hvide Beenklæder, korte Kjoler, Hals-Sløifer, Skjærf og Kroner af Silke og Guld.

30. Et Banner med Sindbilleder, „En Løve og et Lam“.

40. Præsident Young og hans Følge — Lorenzo Snow paa den høire Side og Wilford Woodruff paa den venstre paa hvide Heste; tillige Dagens Capellan.

41. En Fane med Indskrift **„Velsignede ere de, hvis Navne ere skrevne i Livets Bog“.**

42. Kirkens Historieskriver med en Rulle, understøttet af hans 4 Skrivere i hvide Beenklæder og Vest, sorte Kjoler med Skjærfe og bærende en Himmel af Silke og Guld.

43. En stor Himmelglobus, prydet med en Himmel af hvid Silke og Guld, baaren af 6 Ynglinge i hvide Beenklæder, korte Kjoler, Halssløifer, Skjærfe og Kroner af Silke og Guld, — og understøttet paa den høire Side af Orson

Hyde og paa den venstre af John Taylor paa hvide Heste; Indskrift: Kom og See.

A. H. Raleigh, Marschal-Assistent.

44. Et stort Kaart over Amerikas Land, med Paaskrift: **„Ephraims Deel."**

45. Et Compagni af Drenge.

B. H. Young, Marschal-Assistent.

46. En Silkefane med Indskrift: **„Modre! lær os at blive store".**

47. 24 Piger i hvide Kjoler og blaa Liv.

J. M. Simmons, Marschal-Assistent.

48. En Fane med Paaskrift: **„Zions Dottre glæde sig i Zions Fred".**

49. 24 Piger i hvide Klædninger, blaa Skjærfe og hvide Krandse som Hovedpynt.

50. En Fane af hvid Silke og Guld; Valgsprog: **„Uskyldighed".**

51. 24 Jomfruer i Hvidt med Skjærfe, Kroner af hvide Roser paa deres Hoveder, og Blomsterkoste i deres Hænder.

B. B. Messenger, Marschal Assistent.

52. Et Banner med Valgsprog: **„Enighed er Frihed".**

53. Et Compagni af Drenge.

H. B. Clawson, Marschal-Assistent.

54. En Fane af hvid Silke og Guld med Indskrift: **„Dyd".**

55. 12 unge Damer, klædte aldeles eens i hvide Dragter, med Kroner af hvide Roser paa deres Hoveder, Blomsterkoste i deres Hænder og bærende hvide Silkebælter, med følgende Valgsprog i Guld: **„Hil være Propheten", „Herrens Helighed", „Herrens Zion", „Bjergenes Blomster", „Zions Haab", „Israels Befrielse", „Uskyldighed og Dyd", „Kjærlighed og Reenhed, „Zion vort Hjem", „Dalens Lillier", „Fred og Overflodighed", „Reen Kjærlighed forædler".**

John Brown, Marschal-Assistent.

56. Et stort Kaart af Asien med gylden Paaskrift: **„Judæ Deel".**

57. Et Compagni af Drenge.

59. Deserets Alfabet.

58. Et Compagni af Piger.

60. Et Corps-Banner.

61. Ballos Musik-Chor.

62. 2 Smaadrenge iførte Hyrdedragter af Tartantøi, bærende Hyrdestave og fulgt af tamme Lam.

Capt. Heman Hyde.

63. Arriergarde i fuld Uniform.

Efterat Processionen og Tilskuerne vare komne tilsæde, kaldte Dagens Marschal Forsamlingen til Orden.

Bøn afholdtes af Præsident Joseph Young og et Chor valgt for Tilfældet iblandt de Unge afsang meget smukt: "Vi hilse Dig smilende Morgen".

Leo Hawkins læste derefter følgende Adresse paa de unge Mænds Vegne:

Præsident Young:

Forsaavidt Du tillader det, ville vi tiltale Dig med denne Titel, hvilken vi anse mere hædrende og varigere end Titelen af General-Lieutenant, Guverneur, eller hvad alle de Titler hedde, som denne Verdens Præsidenter, Monarker eller Regenter kan give.

Vi anse Dig som vor Fader og Ypperste, med Fuldmagt ikke blot af jordisk men og af himmelsk Oprindelse, idet Du holder din Myndighed, Embede og Kaldelse ved Bestikkelse af den store Elohim og ved Bekræftelse af den høieste Guds Hellige; — en Myndighed og et Præstedomme, som vi ere blevne lærte, vil vedvare ikke blot i Tiden men ogsaa i Evigheden, og Tanken paa det Sidstnævnte er det især, som oplofter vore Følelser, opliver vor Aand og giver alle vore Handlinger Liv og Kraft.

Tillad mig høiagtede Præsident, at henvende mig til Dig som Repræsentant for denne herlige og store Forsamling af

Ungdom, som er her tilstede, og tillad mig at udtrykke kortelig nogle af vore Tanker og Følelser.

Næst Gud vi takke Dig for at have ført os fra et Land, fuldt af Tummel og Forvirring, til disse yndige Dale, hvor vi kan nyde Fredens rige Velsignelser under en faderlig og liberal Regjerings Omhu. For en Tid siden, paa den 4de Juli, udtrykte vi vore patriotiske Følelser og ærede de Mænds Ihukommelse, som itubrød Tyranniets Lænker, og indførte et nyt Regjeringssystem, i den politiske Verden. Vi vurdere ikkun høiere den Dag paa hvilken Du førte de Hellige ind i denne Dal og desformedelst dannede et nyt Tidspunkt i vor Historie, og forandrede vor Stilling fra en Byes indskrænkede til en Territorial-Regjerings større Indflydelse, og saaledes førte os fra en undertrykt Stilling til den selvlovgivende Magt.

Født imellem Pøbel og vugget paa Forfølgelsens Bølger, have vi lært at sætte Priis paa Fredsfesten i Ephraims Dale. Vore Stæder reise sig i Skjønhed og Storhed; vore Landsbyer forøges; vore Marker bugne af Overflod; vore Hjorder tiltage i Antal; den hele Natur synes at smile paa os; med eet Ord: Ørkenen og de tørre Steder ere bogstaveligen bragte til at glæde sig, og den øde Mark til at blomstre som en Rose. Herren har været barmhjertig mod sit Folk og vi vil velsigne hans hellige Navn.

Vi føle ogsaa, at vi ere Børn af hæderværdige Forældre, hvis Navne og Minde vi ære, og som ved Siden af dig og din hæderlige Forgjænger have havt Mod nok til at stride mod den offentlige Meenings mangehodede Slange, at blotte de skrigende Vildfarelser i sekteriske og politiske Galskaber og at udfolde Sandhedens Banner for en ved Vantro og Overtro forblindet Verden. De have ikke blotrodset den offentlige Mening, men ogsaa udholdt offentlig Had og Bespottelse, Ingensinde have de ladet sig forfærde af en rasende og vanvittig Pøbels Optøier, ei heller frygtet at møde en forsamlet Hob af djævelske Fredsforstyrrere — Mennesker, der have søgt at berøve dem deres Religion, deres Ære, deres Frihed, og Alt det en Hellig eller en Landets Borger kunde anse helligt, og hvis de ikke kunde leve og nyde disse Rettigheder, døde de frimodigen i Kampen derfor. Naar Undertrykkelse fulgte paa Undertrykkelse, naar Forfølgelsens Aand var løsladt og opflammede Menneskenes rasende Lidenskaber. naar Skjæbnens mørke Skyer med det stormende og oprørte Hav truede med Tilintetgjørelse, vare de allikevel trofaste mod Gud, deres Religion og deres Land og trodsede, som det sømmede Guds Mænd, de oprørte Elementer og vedligeholdt deres Charakteer uforandret De have gjort endnu mere; hellere end at fornægte deres Religion, have de flygtet, naar Menneskenes urimelige Fordringer tvang dem dertil, og forlod deres Huse, deres Marker, deres Hjem, og vankede som Landflygtige omkring paa det Land, for hvilket deres Fædre blødte Mange af dem døde under Jernaaget og beseglede deres Nidueshyrd med deres Blod. Sagde jeg døde. Nei! de leve — og idet de leve see de nu dette skjønne Optrin. Hvis ægte Charakteerfasthed, urokkelig Troe, reen Patriotisme, Ære og Kydskhed er Dyder, da er Du dydig som og vore Fædre var.

Vi ere nu i et smukt Land, med en sund Beliggenhed; vi boe i frugtbare og romantiske Dale, fjernt fra Undertrykkelse, fra Forfølgelsens fjendtlige Aand og fra Verdens forføreriske og fæderfordærvede Indflydelse. Vi boe i Fred og have Overflodighed af Jordens gode Ting, og vi ønske at dyrke enhver god Grundsæt-

ning, at følge dit og vore Forældres Exempel, at være trofaste i vor Religion imod vor Gud og vort Land, at bevare ubesmittet hine Grundsætninger, overdragne til os, saa at vi kan vare vore hæderlige Fædres sande Repræsentanter og ved Lydighed, Trofasthed og Udholdenhed haabe vi at blive istand til at følge deres Fodspor, og tilsidst leve og regjere med Dig og dem i vor Guds celestiale Rige.

Broder Brigham! vi takke Dig for den Opmærksomhed, for den Frihed vi have havt at henvende os til Dig, og vor Bøn er, at Du maa leve til at see mange glade Gjentagelser af Aarsdagen af dit Indtog i denne Dal.

Det regelmæssige Chor sang derpaa følgende: See en Konge skal regjere i Retfærdighed og Fyrster skal herske med Forstand En Mand skal blive som et Skjul for Vinden, som et Dække for Uveir, som Vandstrømme paa et tørt Sted, som Skyggen af en stor Klippe i et usagent Land.

Ørken og det ubeboede Sted skal glædes for dem, og den ufrugtbare Mark skal frydes og blomstre som en Rose.

Den skal blomstre yppigen og fryde sig, endog med Glæde og Sang.

Da skal de Blindes Øine aabnes, og de Døves Øren ei være tilstoppede.

Da skal de Lamme løbe som Hjorte, og de Stummes Tunger synge.

Og Herrens Forløste skal vende tilbage og komme til Zion med Sang og evig Glæde paa deres Hoveder; de skal erholde Fryd og Glæde, og Sorg og Suk skal fly fra dem.

Jomfru Alice Young oplæste følgende Adresse paa de 12 unge Damers Vegne:

Deres Excellence, Guvernør Young!

Vi bede Dem at modtage vor ærbødige Hilsen idag paa Zions unge Døttres Vegne. Idet vi tiltale dem som Territoriets Gouverneur, anerkjende vi Dem som Præsident over Jesu Christi Kirke, — som den af den høieste Gud Bemyndigede; og som Hoved for hans Rige paa Jorden.

Vi henvende os til dem som en Fader for dette Folk, som en mægtig Høvding, som en værdig Anfører for den ædle Flok af Pionerer, som trodsede Farerne af en raa, øde Ørken for at forskaffe os denne Dags Hæder og Velsignelser. Vi glæde os i, at De er stor, fordi vi vide, at De er god.

Gid De maa leve længe for at nyde den Fred og Lyksalighed, som De har været et Redskab at meddele os; og vi ønske alvorligen, at den samme Tro, og de samme hellige Principer, der tilskyndede Dem, da de søgte et Tilflugtssted i Bjergenes Dale, — et Hjem for Guds forfulgte Hellige, og som ere indvævede i vor Natur, maa vedblivt at tiltage i Kraft hos os med Aarene og lægges for Dagen i vort Levnet, saa at vi maa bidrage vort til at forplante fra Slægt til Slægt, Erindringen om det, som vi idag feire.

Derpaa blev nogle Vers, forfattede af Jomfru E. R. Snow, afsungne af det ungdommelige Chor.

Musik af Nauvoo Musik Corps.

Jomfru Laura Hyde oplæste følgende Adresse paa de 50 unge Damers Vegne:

(Fortsættes).

Notize — **„Den patriarchalske Orden"** vil kunne bekommes om nogle Dage; Vedkommende ville behage at indsende deres Ordre.

Halvaarlig statistisk Rapport

over

Jesu Christi Kirke af Sidste-Dages Hellige i Skandinavien,

fra 6te April til 6te October 1854.

Conferenzer.	Grene	Ældster	Præster	Lærere	Diaconer	Medlemmer	Døbte	Udelukte	Emigrerede	Døde	Summa
Danmark.											
1. Kjøbenhavns	15	45	38	38	16	973	209	76	„	„	1110
2. Aalborg	8	10	15	12	11	238	82	19	„	„	286
3. Veusysels	7	10	13	11	5	237	93	17	„	2	276
4. Fredericia	10	16	17	12	8	223	71	21	„	1	276
5. Lollands	7	2	6	3	7	105	46	11	„	„	123
6. Bornholms	4	6	3	4	3	96	12	6	„	1	112
Norge.											
7. (Brevig)	5	8	7	9	3	168	47	12	„	„	195
Sverrig.											
8. (Skaane)	10	17	15	8	5	204	120	2	„	„	249
Island.											
Westmannas	1	2	„	„	„	3	2	„	„	„	5
Summa	67	116	114	97	58	2247	682	164	„	4	2634

Indbetalt siden den 1ste Octbr.

A. P. Trane	100 Rd.	„ Mk.	„ Sk.
N. Sørensen	6 —	„ —	½ —
Joh. Svensen	10 —	„ —	„ —
J. P. Folkman	7 —	„ —	„ —
H. Jensen	8 —	„ —	7 —
Summa	131 Rd.	2 Mk.	7½ Sk.

Indhold.

Side.

Tale af Præs. Young . . . . . 17.

Red. Bem. . . . . 25.

Side.

Ungdommens store Gøitid.ligholdelse af 24de Juli . . . . . 27.

„Skandinaviens Stjerne" udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned, og faaes paa Contoret i Gothersgade Nr. 29, 3die Sal og paa alle kongl. Postcontorer.

Redigeret og udgivet af J. Van Cott.

Trykt hos F. E. Bording

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

4. Aarg. Nr. 3. Den 1. November 1854. Priis: 6 ß pr. Expl.

Ungdommens store Høitideligholdelse

af

Den fireogtyvende Juli 1854,

som var den syvende Aarsdag af Pionerernes Ankomst til Dalen ved den store Saltsø.

(Oversat fra Deseret-News for 27de Juli 1854.)

(Fortsat fra Side 31).

Ærede Fædre og Mødre!

I have lært os, at vi leve i en ny Evangelie-Uddeling. Dens Indførelse gik forud for vor Fødsel, og vi føle en ædel Stolthed i at kaldes Zions Døttre. Endskjønt vore Aar er faa og vor Erfaring liden, er vor Sjel taknemlig og vort Hjerte fuldt af Liv og Følelse; og, idet vi ere blevne kaldede at tage Deel i Høitideligholdelsen af en Dag saa rig paa vigtige Følger, er vor Barm gjennemtrængt af en Lykksalighedsfølelse, som Sproget ikke kan udtrykke, og vi paamindes om, at ogsaa vi have en Interesse — en evig Interesse forbunden med Anledningen til denne Dag.

Vore Fædre og Mødre! I, som have baaret Dagens Byrde og Hede; — I, som have sørget for os i Fattigdommens og Trængselens Dage, — I, som have vaaget over os med søvnløs Angest, da Forfølgelsens røde Sværd svingedes over vore Hoveder, I kan bedre vurdere denne Dags Velsignelser, end vi muligen kan; men hans Aand, som nedsatte sit Folk i Fred i Bjergenes Dale, fylder vort Bryst. Vi er lykkelige, og føle os ophøiede ved at feire denne følgerige Dag Vi elske Himmelens Gud. Vi *troe* at han førte sit gamle Israel ud af Ægypti Land, og vi vide, at han har ført sit valgte Folk, af de sidste Dage, midt ud fra Hedningerne, og med hele vor ungdommelige Munterhed og Livlighed elske vi hans Værk og ære hans Navn.

Vi see omkring os og iblandt os de elendige, dybt sunkne Efterkommere af Lehi. Vi anse dem som en Deel af Israels Hus, og det falder os naturligt at spørge: "Hvad har gjort os forskjellige fra disse? "Alt! *deres* Forfædre overtraadte og de arvede Forbandelsen. Vore Forældre have annammet den Tro, som engang overleveredes de Hellige, og vi ere paa Veien at arve dens Velsignelser. Vi føle taknemmelig til Gud for vor høie

og ædle Herkomst. Vi føle vore Hjerter svulme af Taknemmelighed til dem, som saaledes til det Yderste har vedligeholdt deres Charakteer, og have — trods enhver Vanskelighed — afværet Frelsens Sti for os. Vi veed at Møien har været svar og Veien knudret, men denne Dags Omstændigheder vidner noksom, at Frugterne af deres Arbeide er Fred, Glæde, Hæder og Ære. Kan vi udtrykke vor Taknemmelighed? Nei! ikke med Ord; men det skal vorde vort tilkommende Livs Bestræbelser at udtrykke den ved vore Gjerninger, ved at følge Eders Exempel i Retfærdighed, ved at hjælpe til at understøtte det Værk, som I have begyndt; og naar Tiden kommer for os at indtræde i Livets ansvarsfulde Afsnit, — naar disse, vore unge Brødre og Venner, skal indtage de Stillinger og Forholde, som vore ædle Fædre nu udfylde som Regenter i Zion — som Mænd og Fædre, haabe vi, at vise os dem værdige, og som Mødre i Israel forplante til vor Afkom, og til efterfølgende Slægter, de Troens, Livets og Saliggjørelsens Grundsætninger og Skikke, i hvilke vi ere, i Kjærlighed og i Trofasthed, blevne underviste af Eder, vore Forældre!

Capt. Ballas Musikkorps musicerede. General-Lieutenant Wells oplæste en Adresse, som vi udelade til næste Gang af Mangel paa Plads.

Militærmusikken spillede en Marsch!

Følgende Skuffer iblandt andet oplæstes af Thomas Bullock:

Præs. Brigham Young, et Stregmaal; Heber C. Kimball, et Æreskar; Jedediah Grant, en Riptang. Hør o Israel! Vær tro! — Følger lige efter Stregmaalet, at I maa blive til Æreskar, og undgaa at blive nippet.

De unge Mænd af Utah—Fødte midt iblandt Pøbelsvarer, vuggede paa Forfølgelsens Bølger, opdragne i Modgangens Ørk, og oplærte i Telte til Sandhed, Dyd og Standhaftighed, — hvor er de Dreuge?

Deserets Fjelde — Frihedens Vugge.

Gid Løven, Skovens Konge, vedblive at regjere, indtil ethvert ringere Dyr skal høie sig under hans Fløiels Lab.

Den høieste Øvrighed — Gid han veiledes ved Grundsætning og ikke ved partisk Indflydelse.

Millard Fillmore — Længe leve den Mand, hvis Dyd ophøier ham i Nationen, istedetfor Penge og partiske Venner. Lad Israel fryde sig.

Demokratie — Statsmænd arbeide for Folket, ikke for Pengene. Byder Frihedens Banner velkommen til vort Hjem.

Constitutionen — Den er en Bedækning for de Uskyldige. Gentlemænd beholder eders Frakker paa der nede, Dorene ere aabne.

Ørnen — Som den har sat sig paa Bikuben, saa gid dens Vinger beskjærme Bierne mod de fortærende Orme. Selah

Onkel Sam, — Alle Ordens-Sager skulle afgjøres af Folket.

Bikuben—Velsignede Sindbillede paa vort bjergige Hjem, der passende kroner Cuppelen paa vor Guvernørs Bolig; — maatte Desereterne forstaa, og viseligen praktisere i Overeensstemmelse dermed.

Ørnen — Gid dens Syn ikke maa svækkes, ei heller dens Hjerne forstyrres ved den straalende Glands af vor herlige Union.

Congressen — Maatte de være saa trofaste og ivrige i deres Pligter som de vilde ønske andre at være, for det samme pr. Dag og pr. Miil.

Embeds-Jægere i Washington — Vi ærbødigst bemærke, at enhver anden lovlig Næringsvei, med Flid derhos, vilde være mere priisværdig og løningsværdig, end for 141 Ansøgende paa en Gang at ligesom dandse for saa usel

en Gave som en Hjælpedommers Plads i Utah. Drenge sanker de Erter op, der ligge og raadne paa Gaderne;

Deseret — En Pille i Frihedens Tempel, grundfæstet paa Aabenbarelsens Klippe. Gentlemænd, seer til at I have gode Grundvolde til eders Huse!

Musik af Navoo Musik-Corps.

Oberst G. A. Smith leverede da en Tale.

Følgende Ønsker bleve læste af W. W. Phels:

Præsident Brigham Young — Et tiltagende Centrum midt i en straalende Samling af brændende Sole (Sønner)!

Mødre i Israel — Maatte Konger og Dronninger tindre som Stjerner i eders Kroner evindeligen!

Fædre i Israel — Adelsmænd af en kongelig Æt; maatte nye Evigheder synge Eders Priis!

De unge Damer i Processionen — Deres Fædres Ære, og vor Stads fuldeste Pynde!

De unge Mænd i Processionen — Deres Mødres Roes, og Zions Bolværker!

De Hellige i Udspredelsen "Kommer og seer" hvor behageligt det er for Søskende at boe tilsammen i Enighed!

Præsident B. Young holdt derpaa en Tale.

Takkigelse ved Præsident J. M. Grant.

Efter Præsidentens Raad blev Processionen derpaa afbrudt, eftersom han tænkte at Børnene vilde være for trætte til at gjentage Paraden; hvorfor Marschallen overlod dem til deres respektive Biskoppers Varetægt, som førte dem til deres Districters Skolehuse, hvor deres Forældre havde en Forfriskning beredt for dem, og hvor Resten af Dagen blev anvendt til forskjellige Fornøielser o. s. v.

Udtog af et Brev af Præsident Young.

(Af Deseret News,)

Harmony, den sydlige indianske Missions Hovedqvarteer. den 22de Juni 1854.

Kjære Sir. Otte af os begav os sydpaa for to Uger siden, og fandt, 20 engelske Mile herfra, nede ved Ashcreek (Askebæk) eller den øvre Rio Virgin (Jomfruflod), Høvdingen Tokers nutidige Hjem. De var ifærd med at rydde, brænde Træer og tilberede smaa Stykker Jord paa 1 til 3 Agre ved Foden af Bjergene paa den østlige Side af Floden. Vi saa nogen Mais, to Fod høi, samt Bønner, Kartofler, Græskar og Vand-Meloner. De har lavet en Vandingskanal rundt om Foden af Bjergene, nogle Steder flere Fod dyb, over en halv engelsk Miil lang, gravet uden andre Redskaber end Træstikker, der ligne vore Ørestafter. Jordbunden var let og sandet. To Mile længere nede fandt vi omtrent ti Agre af bedre Jordbund, der havde været bedækket med Mais i forrige Aaringer, formodentlig forladt for Mangel paa Redskaber til at tage Rødderne op med. Længere nede ved Rio Virgin fandt vi flere Hytter, fulde af Folk. Her dyrkede de ogsaa Jorden, men de var næsten nøgne, og manglede Øxe, Spader, Hakker og deslige. Fem og tyve Mile længere nede kom vi til Santa Clara. Her er endeel godt Land opdyrket, saa og noget der er bleven forladt, og mere som ikke er brudt.— Vi fandt 3 beboede Hytter; men Beboerne var først meget bange for os; men

vi forlod dem ikke førend Frygten flyede for Tiltro og Kjærlighed. Her var fem Agre med god Hvede, alt i Ax og noget af den moden, saa og Mais, Bønner m.m., videre fremme end det vi først saa. Modne Stikkelsbær, sorte, hvide og røde Ribs, var der Overflødighed af ved denne Strøm. Omtrent 7 Mile opad Santa Clara bestikkede vi vort Middelpunkt, — her var Indianerne meest talrige og Landet meest opdyrket. Hveden er den bedste jeg har seet i disse Dale, og meget tidligere end i de nordlige Dale.

Vi vandrede imellem disse Fjelde og fandt de røde Mænd bogstavelig i Klofter, Huller, og Huler i Jorden, saa og paa Toppen af næsten ubestigelige Fjelde. Vi fulgte Santa Clara fra dens Munding og indtil dens Udspring, omtrent 40 engelske Mile; — saae ved 200 Indianere, leirede os med dem uforstyret, og stred haardt for at lære deres Sprog. Oppe mod Udspringet af denne Strøm mødte vi Oberst Reeses Tog med Gods og hørte at der var en god Mark foran os ved Muddy (den muddrede Bæk), nogle halvfemsindstyve Mile sydvestlig. Broder Pratt og een af Brødrene herfra havde været der. Deres nutidige Frelse og Grundvolden til deres Ophøielse vil blive meget befordret ved at forskaffe dem Værktøi og Agerdyrkningsredskaber og vise dem Brugen deraf, saa at de kan avle nok til deres Ophold og have noget tilovers til at faa Klæder for. De er meget flittige og saa enfoldige som Børn, eier ikkun faa Bøsser og meget faa Heste. Mange af dem, idet de forsøgte paa at holde et Gevær op, holdt det til den venstre Skulder, med Laasen nedad. — De glædede dem meget ved at høre at den "store Høvedsmand" havde budet Walker at holde op at stjæle deres Qvinder og Børn, og endmere da vi sagde at vi vilde spørge den "store Høvedsmand" om vi kunde faa Plouge, Spader og Hakker til dem, og at vi maaskee kunde komme næste Aar og undervise dem. — Vi efterlod to af vort Selskab iblandt dem, og idag er fem afreist herfra for at slaa sig til dem. Brødrene Abraham og Reese præsenterede, gjennem os, et Dusin Skjorter til disse Indianere.

Vi har opført en Fjerdedeel af Hegnet om den offentlige Qvegfold, hvilken er 165 Alen i Firkant, og udført over Halvdelen af Arbeidet paa en 8 engelske Mile lang Vandingskanal.

Thomas D. Brown,
Skriver for Missionen.

Beskrivelse over Templet.

Udtog af et Brev fra G. A. Smith til F. D. Richards, dateret Storesaltsøstad, den 31te Juli 1854.

(Fra Millennial Star.)

Kjære Broder Franklin — — —

I den Tanke at en kort Beskrivelse over Templet vilde være Dig kjer, gik jeg ind paa Bygmesterens Contor og opsamlede Følgende:

Grundvolden til Templet er 198 Fod lang fra Øst til Vest, midt igjennem Bygningen; Foden iberegnet; 125 Fod bredt, fra Nord til Syd, midt igjennem Taarnene, Foden iberegnet; og 105 Fod fra Nord til Syd, midt igjennem Bygningen, Foden iberegnet. I det Nederste er selve Bygningen indvendig 119 Fod lang og 79 Fod bred; Muren paa den nordre og

søndre Side 8 Fod tyk forunden Søile fødderne; Vinduerne halvcirkeldannede. I Midten vil blive et Værelse til Døbefonden, 58 Fod i Firkant, med Smaakamre til Skrivere og til Omklædning. Den hele Grundmuur vil blive 16 Fod tyk i det Allernederste, og tage af, baade forinden og foruden, indtil det nederste Gulv, til en Tykkelse af 8 Fod, og vil naa 16 Fod under Jorden og otte Fod over Jorden, saa Stenværket vil ialt udgjøre 12 Alen i Høide.

Det første Gulv over Kjelderen, bliver 120 Fod langt og 80 bredt, hvor det er størst; det vil blive 35 Fod høit i Midten til Loftet, som vil være hvælvet; Murene 7 Fod tykke; otte Smaakamre paa hver Side, Nord og Syd, over Hvælvingen, og belyste ved aflangerunde Vinduer.

Rummet over det andet Gulv over Kjelderen, 121 Fod langt, 81 Fod bredt, 35 Fod høit, Murene 6 Fod tykke, og 16 Kamre ovenover Hvælvingen. Taget vil blive reist 8 Fod i Midten og bedækkes med Metal. Hver af de nederste Søiler forestiller en Globus, hver især i en forandret Stilling, begyndende fra det sydøstlige Hjørne, og de er udhugne af Steen. Søilerne over det første Gulv forestiller Maanen i dens forskjellige Skikkelser, udhugne af Steen. Søilerne over andet Gulv forestiller Solen i dens Skikkelser, udhugne af Steen. Hver Søile paa Siden af Bygningen forestiller Saturnus med sine Ringe og Smaaplaneter, udhugne af Steen.

De fire Hjørnetaarne vil fortsættes i runde Søiler af Steen med Spiraltrapper om; hvert Taarn vil indtage et Fladerum af 40 Fod; fire ottekantede Smaataarne paa hver af de fire Taarne, prydede med Spir. Det Nederste af Søilehovederne paa Taarnene forestiller Skyer, med Straaler udgaaende derfra. De vestlige Hjørnetaarne indbefatte den store Bjørn, pegende mod Nordstjernen. Taarnene vil blive prydede med Spir, regelmæssigt afbrudte ved Tindinger og omgivne med Rækværk; enhver Steen har sin moralske Indskrift, og Alt henhyder paa den celestiale Verden.

Murene ere prydede med 9 Søiler paa Nordsiden og 9 paa Sydsiden, og 32 smykke Taarnene; alle af Søilerne paa Siderne vil blive 50 Alen høie fra Underkanten af Fodstykkerne.

Grunden er allerede udgravet 8 Alen dybt og flere Hundrede svære Blokke er lagt; selve Grunden, hvor Grundvolden lægges, bestaaer af Steengruus og Cement og er næsten ligesaa solid som den saakaldte Puddingsteen i Bjergene, hvilket vil være saagodt som at grundfæste Bygningen paa en Klippe.

Under Styrelse af et saa omfattende mekanisk, og indspireret Geni som Præsident Young, med Bistand af Ældste T. O. Angell, een af de dueligste Architekter i Verden, veiledt ved Aabenbaringens Lys, vil dette Bjergenes Tempel blive eet af de skjønneste Kunststykker som kan findes, og vil, som Saadant, tiltrække sig den lærde Verdens Opmærksomhed saasom en anden Prove af den „mormonske Orden i Bygningskunsten;" og for de Hellige, det mægtige Tiltrækningspunkt, som Stedet til at annamme Præstedommets Ordinanzer og udrette Daaben for deres Døde; om hvilken store Velsignelse den blotte Tanke vil komme enhver Helligs Hjerte til at hoppe af Glæde over at den lever i en Tid da Gud haver gjenoprettet sit Riges Skikke og Myndighed paa Jorden for Menneskenes Børn. — — —"

Skandinaviens Stjerne.

Den 1ste November.

Da Tiden nærmer sig til Emigrationen, har vi anseet det nødvendigt og gavnligt for de Hellige at gjøre nogle Bemærkninger til Belærelse og Opmuntring. Vi er forvisset om, at enhver Hellig, der rettelig har opfattet sin Stilling, og som ønsker at tjene Israels Gud i Aand og Sandhed, og gjøre sig værdig til at annamme den evige Pagts Forjættelser og Velsignelser, ogsaa med Taknemmelighed vil modtage Raad og Veiledning. De Faa, der i denne Tid berede sig til Udvandring, betænke, at de er ifærd med at forlade det Land, hvor Herren lod dem fødes, eller hvor de have tilbragt flere eller færre Aar af deres Liv, og følgelig har staaet eller staaer i forskjellige Forbindelser med deres Medmennesker. Disse vil sikkerlig lægge Mærke til Eders Forhold i alle Henseender; handle derfor retfærdigt i det mindre som i det Større; opfyld Eders Forpligtelser imod Alle, Venner som Fjender, og viis i Eders hele Forhold, at I er besjælet af den Aand, som sømmer sig Guds Hellige; paa det at, naar I forlader Eders forhenværende Hjem, I ei maa give Eders Medmennesker nogensomhelst grundet Anledning til slet Omtale, hvorved I vilde beskjæmme ikke alene Eder selv, men ogsaa den hele Menighed, idet Verden er meget tilbøielig til at skjære alle over een Kam. Forsaavidt I gjør hvad Ret er, og I da bliver ilde omtalt eller slet behandlet, lad det ikke forurolige Eder; erindre, at Herren seer, veed og kjender Alt, og vil i sin egen behagelige Tid gjengjælde med Retfærdighed. Lad hele Eders Digten og Tragten gaae ud paa at vandre for Gud i Helligbed, veiledte af hans Aand, saa vil I være istand til at handle efter Samvittighed og Pligt, og med Hengivenhed taale Alt, fordrage Alt og med Mildhed og Sagtmodighed bære over med Eders Medmennesker. Det er bedre at lide Ondt, end at gjøre Ondt.

Adlyd det Præstedømme, Herren har bestikket over Eder, følg deres Raad og Veiledning saavel underForberedelserne til Reisen som paa samme og for bestandig. Ihukom hvorledes Herrens Velsignelse veeg fra hans Israel fordum, da de var ham ulydig og hvorledes han tugtede dem i sin retfærdige Vrede. Læg dette paa Eders Sind; overvei det vel og anvend det til Eders Gavn. Angaaende de Penge eller jordiske Goder, Herren har betroet Eder, hushold med dem paa en viis Maade. Raadspørger ikke Forfængeligheden ved Anskaffelsen af Eders Reiseklæder o. s. v., men see hellere hen til Nytten og Varigheden af samme og indskrænk Eder til det Nødvendige. Enhver Familie eller Husholdning maa forsyne sig til Reisen med følgende Ting, som de kan kjøbe, hvor de selv ønsker:

En Kjedel at koge i; Størrelsen i Forhold til Personernes Antal i Familien.
En Kasserolle, eller mindre Kogekar med Skaft.
En Stegepande.
En Madbolle af Blik efter Familiens Størrelse.
En Tallerken, en Spiseskaal, en Drikkekop, alt af Blik, for hver Person.
Skee, Kniv og Gaffel, ligeledes.

Vandflasker af Blik, store nok til at holde lidt over 3 Flasker (næsten 2enhalv Pot) for hver Person.

Kammerpotter af Blik.

Vadskefade af do.

Madkiste; Sengeklæder; Vadskeballie af Blik.

Disse er timelige Fornødenheder. Men ligesaalidt som Legemet kan undvære Pleie, ligesaalidt kan Aanden undvære den, hvis Mennesket skal gaae frem i Lys og Kundskab; forsyn eder derfor, førend I forlader Skandinavien, med de udkomne Skrifter; I vil selv ved Hjemkomsten erfare Velsignelsen og Nytten deraf for Eder selv og Eders Børn.

Bered Eder til med Taalmodighed at bære de Besværligheder og Ubegvemmeligheder, der ere unndgaaelige paa en saa lang Reise. Det vil bevse meget paa Eder selv, om den skal blive behagelig eller ubehagelig. Den, som bevarer den gode Aand, og holder sig nær til Herren, og sætter sin Lid til ham og agter hans Tjeneres Raad, vil sikkerlig overvinde enhver Vanskelighed og glæde sig i at komme hjem. Underveis bestitte Enhver sig paa at iagttage den nødvendige Orden og Reenlighed og tragte efter ved indbyrdes Hjælpsomhed og en venlig Omgang at lette hinanden Reisens Besværligheder. Fremfor alt, forsøm ikke Eders Gudsdyrkelse, som for en Deel bestaaer i nøiagtigen at følge de Raad og Formaninger vi ovenfor have givet eller herefter skal give Eder. Hvis I gjør saaledes vil Herrens Velsignelse være med Eder fra Begyndelsen indtil Enden.

Joseph Smiths Levnetsløb.

(Aar 1834.) (Fortsat fra Pag. 47.)

„Hvorfor Zions Land skal ikke erholdes uden ved Kjøb, eller vedBlod, ellers er der ingen Arv for Eder. Dersom ved Kjøb, seeI er salig! og dersom ved Blod, eftersom Eder er forbudet at udgyde Blod see, da skal eders Fjender komme paa eder, og I skal blive tugtet fra Stad til Stad, og fra Synagoge til Synagoge, og ikkun faa skal bestaae til at anamme en Arv.

Saaledes erklærer vi, at vi har altid meent og mener nu, at kjøbe Landet til vorArv ligesom alle andre retskafne Mennesker, af Regjeringen og af dem som heller vilde sælge deres Jorder end bo blandt os; og, som tusinde haver gjort for os, saa beder vi om Menneskens Børns Bistand, og Regjeringens, til at hjelpe os at faa vor Rettighed i Jackson County og det Land, hvorpaa Guds Zion, efter vor Tro, skal staa i de sidste Dage, til Israels Frelse og Forsamling.

Lad Ingen være bange fordi vort Samfund har begyndt at forsamles for at bygge en Stad og et Huus for Herren, som et Tilflugtssted fra det nærværende Onde og forestaaende Ulykker: vore Forfædre kom til Amerikas gode Land for at undgaa Forfølgelse og nyde deres religiøse Menigheder og Rettigheder som de tænkte rigtigst at være, og efter megen Trængsel velsignede Herren dem, og han har sagt, at vi skulde blive ved at anraabe om Erstatning og Befrielse ved Disses Hænder, som er satte til at regjere og have Myndighed over os i

Overeensstemmelse med Folkets Love og Constitution, som han haver tilstedet at blive oprettet, og som skulde haandhæves til Ret og Beskyttelse for alt Kjød, i Overeensstemmelse med retfærdige og hellige Principer; at enhver maa handle i Lærdom og Principer, henhørende til det Tilkommende, efter den moralske Handlefrihed, han har givet den; at Enhver maa paa Dommens Dag være ansvarlig for sine egne Synder: og i denne Hensigt haver han oprettet dette Lands Constitution ved vise Mænd, hvem han opreiste netop til den Hensigt, og erhvervede Landet ved Blods-Udgydelse.

Nu søger vi Fred og kræver vore Rettigheder, kræver Erstatning og Befrielse af denne Nations Regenters Hænder; ei alene vore Jorder og Eiendomme i Jackson County, men fri Handel med alle Mennesker og uforstyrret Adgang til enhver Deel af Unionen, samt vor nedarvede Rettighed til at kunne dyrke Gud saasom vi finder for godt. Vi forlanger Gjenoprettelsen af disse Rettigheder fordi de er bleven os fratagen eller afkortede ved Vold eller selvtagen Myndighed af Indvaanerne i Jackson County: som et Folk holder vi os Landets Love underdanig; og saalænge Regjeringen forbliver som den er, er den Rettighed at flytte fra Stat til Stat, fra Territorium til Territorium, fra County til County, og fra Nabolag til Nabolag, aaben for alle Mennesker af hvilkensomhelst Profession eller Tro, uden Hindring eller Fornærmelse; og saalænge som vi er ustraffelige og ærlige i Øvrighedens Øine, saa gjør vi Krav paa den, (enten vi flytter i familieviis eller hundredeviis), samt at medføre de for Militærpligt nødvendige Vaaben og Tilbehør; og vi troer at alle retskafne Mænd, som elsker deres Nation og dens Ære, og ønsker at see Loven ære og hædret, vil hjelpe til at vedligeholde den store Skjenk Friheden, der kom usvækket fra vore ærværdige Fædre til os; men de vil ogsaa forsvare os imod Fornærmelse og Uret og fremhjelpe Guds Værk, at de maa høste Løn i Saligheds Regioner, naar alle Mennesker annammer efter deres Gjerninger.

Angaaende den Mangel vi lider fordi os er berøvet vore Jorder i Jackson County og vore Eiendele, som er bleven tilintetgjort ved Ild og Ødelæggelse, vil vi, hellere end at foretage Noget der strider imod Loven, paa det Alvorligste appellere til Folket, hos hvem vi opholder os, om Beskyttelse imod Fornærmelse og Overlast, og om Livets Nødtørftigheder ved Arbeide og anderledes, medens vi søger Fred og Erstatning af vore Fiender paa alle mulige, hæderlige Maader som Menneskeligheden kan billige, Fædrelandskjerligheden tilskynde eller Religionen forbyde. Vi er Borgere af denne Republik og forlanger vor Rettighed som Republikanere, ei alene i vor Gjenindsættelse i vore Jorder og Eiendomme i Jackson County, men at blive anseet ærlig i vor Tro, ærlig i vor Handel, ærlig for Gud, indtil vi ved en retfærdig Sagførsel bevises at være anderledes; dette iagttaget, at hvert Menneske er ansvarligt for de retmæssige Øvrigheder for sine egne Forbrydelser og Synder.

"Kroner vundne ved Blod, maa ved Blod oppeholdes;" og for at undgaa Blod og Strid, og mere fuldstændigt bevise Verden at vort Øiemed er Fred og god Villie mod alle Mennesker, saa appellerer vi herved om Fred indtil Jordens Ende, og beder alle Folk om Beskyttelse, medens vi bruger ethvert redeligt Middel, som staaer i vor Magt, til at opnaa vore Rettigheder og Privilegier uden at bruge Magt; sættende et Exempel for alle sande Troende, at vi vil ikke give vor Tro og Grundsætninger hen for

nogen jordisk Værdi, hvilket vilde give Anledning til at en Majoritet kunde undertrykke hvilkensomhelst religiøs Sekt med Ringeagt; vidende, at hvis vi opgiver vor Rettighed i Jackson County, saa kan vi sige Farvel til menneskeligt Samfund! Farvel til Religion! Farvel til Rettigheder! Farvel til Eiendom! Farvel til Livet! Hvad der er vort Samfunds Skjæbne nu, kunde blive Methodisternes næste Uge, Catholikernes næste Maaned og alle Samfunds Undergang næste Aar og Nation efter Nation blive lagt øde hvor der engang var Billighed og Venskab.

Et andet og det største Øiemed, som vi agter at udføre, er Menneskenes Sjæles Saliggjørelse; og, for at tilveiebringe et herlighedsfuldt Værk, skal vi, ligesom andre religiøse Samfund i alle Tidsalderne bemyndige Ældster til at prædike det evige Evangelium for alle Folk, i Overensstemmelse med vor Herres og Frelsers Jesu Christi store Befaling, som findes skreven i St. Matthæi, „gaa derfor hen og lærer alle Folk og døber dem i Navnet Faderen, Sønnen og den Hellig Aand; og lær dem at iagttage alt hvad jeg haver befalet Eder; og see, jeg er med eder alle Dage indtil Verdens Ende."

Saaledes skal vi udsende Arbeidere i Herrens Vingaard, til at indsamle Hveden og berede Jorden til den Dag, da Ødelæggelser skal blive udøst uden Maade; og som det nu er og altid har været anseet som en af de hæderligste og skjønneste Beskjæftigelser for Mænd, at bringe gode Tidender til Nationerne saa skal vi gjøre os Haab om god Begegnelse fra alle Mennesker, naar vi gaaer ud for sidste Gang, at indsanke Israel til Guds Herlighed, at han snart maa komme til sit Tempel; at alle Nationer maa komme og tilbede for hans Ansigt, da der skal ikke være nogen til at forstyrre eller forskrække men Jorden skal være opfyldt med hans Kundskab og Herlighed.

Vi lever i en Tid fuld af ængstelige Forestillinger: med al den Oprigtighed, som almindelige Mænd er begavede med, har de Hellige arbeidet, uden Betaling, til at lære de Forenede Stater, at Indsamlingen har begyndt i de vestlige Ud kanter af Missouri, til at bygge en hellig Stad hvor (som kan sees i det attende Capitel af Esaias), der skulde frembæres Skjenk til den Herre Zebaoth af det trækkede og plukkede Folk, og af et fra Begyndelsen og hidindtil forfærdeligt Folk, et Folk der er udmaalt og nedtraadt, hvis Land Floderne haver hentaget, til den Herre Zebaoths Navns Sted, til Zions Bjerg;" og hvor faa er der kommet frem og glædet sig over at Forløsningens Time er kommet nær! og nogle, der kom, har vendt sig bort, hvilket kan komme Tusinder til at udbryde midt under Tidernes almindelige Forvirring og Frygt, "ihukommer Loths Hustru."

Det vilde være et større Arbeide end kunde forlanges, at stræbe at bevise, at Israels Børns Indsamling i de sidste Dage er sandfærdigt; thi Propheten for kyndte os for længe siden, "at der skulde ikke ydermere siges, Herren lever, som førte Israels Børn ud af Ægypti Land, men Herren lever, som førte Israels Børn ud af Nordenland, og af alle Lande hvorhen de vare fordrevne;" og saa maa det skee til Guds Ære og Herlighed.

De sidste Dages Helliges Tro og Religion er bygget paa de gamle Skrifter, Mormons Bog, og direkt Aabenbaring fra Gud; og medens Alt hvad der skeer rundt omkring os beviser deres Sandfærdighed, og at Herrens den store og forfærdelige Dag er nær, vi indbyder Fædrelandsvenner, Moralister, og de hæderlige Mænd af alle Bekjendelser og Sekter, til at læse vore udgivne Skrifter

ransage Biblen, Mormons Bog og Befalingerne, og lytte til Evangeliets Fylde og dømme om vi fortjener Verdens Tiltro, for ærlige Beveggrunde og rene Principer.

En Sky af onde Varsler synes at hænge over denne Slægt; Mænd springer op ved Øieblikkets Indtryk, trodser og forbigaaer al Lov, medens Fordærveren ogsaa er ude omkring paa Jorden og forøder Kjød uden Maade, og Ingen kan standse hans Fremfærd. Midt i saadanne ulykkesvangre Tider, føler vi en længselsfuld Begjerlighed efter at berede og hjelpe andre til at berede for tilkommende Begivenheder; og vi troer vist at ingen retskaffen Mand vil udrække sin Haand for at standse Herrens Værk eller forfølge de Hellige. I Navnet Jesus Christ beder vi indstændigt Folket af denne Nation, at vente forend de forkaster Herrens Ord, eller hans Tjeneres Ord: thi disse kan, saavel som alt Kjød, være ufuldkomne, men Gud er reen, hør ham!

Medens vi beder om Fred og Beskyttelse for de Hellige hvorend de er, anraaber vi ogsaa alle Jordens Værdiges Deltagelse og Velgjørenhed om at kjøbe de Retfærdige et helligt Hjem, et Hvilested og et Fredens Land; troende at Ingen, som veed sig at have en Sjæl, vilde holde sin Skjerv, men kaste den i med til Fordeel for Zion, og saaledes, naar Tid ikke er længer, staa med alle Herrens Frikjøbte i Glædens Fylde, og skue den store Himmelens Pille, der blev bygget ved de Helliges Tro og Kjerlighed, begyndende med Adam, med hans Motto ved Foden, „Vend om og lev;" omslynget af et smukt Skilt, understøttet ved et Kors omtrent halvveis oppe paa den høie Støtte, stirrende paa Verden i Bogstaver af Blod, med de Ord, „Himmerigets Rige er kommet nær;" og fuldendt med en glindsende Top, der naaer op midt i den celestiale Verden om hvilken er skreven ved Jehovas Finger, „Evigt Liv er den største Gave af Gud."

Uagtet vi maaskee ikke kan vise alle Mennesker at Evangeliets Fylde er Sandhed, saa haaber vi dog at kunne overbevise nogle om, at vi er hverken bedragne, eller Sværmere; men har, som andre Mennesker, ligesaa godt og ligesaa stort Krav paa Verden for Land og for Livsophold, som vore ærværdige Fædre havde for Uafhængighed og Frihed; at uagtet Verden formedelst falske Rygter og løse Fortællinger er bragt til at troe at de Hellige (kaldet „Mormoner") var lavere end de Vilde, saa har dog Gud været vor Hjælper i Nødens Stund og har beredt for os i rette Tid; og, at bruge Popes Sprog, han har ladet Værket „udspredes uden at adskilles" og „virke uden at forbruges."

For vort kjære Fædrelands Ære og dets fri Regjerings Vedblivens Skyld appellerer vi om Fred: for et Exempel paa Overbærelse, og for det evige Evangeliums Udspredelse, appellerer vi til alle Nationers Humanitet: og for Guds Ære, for hvem vi alle maa svare for de Gjerninger vi har gjort i dette Liv, og for Haabet om Hellighed herefter, agter vi at forblive trofast indtil Enden, vedblivende at bede Herren at skaane os og Folket for alt hvad der er ondt og uskikket til at ydmyge os og berede os for hans Nærværelse og Herligheds Glands, og beder ham med det samme i Jesu Christi Navn, at uddele sine Velsignelser til hvem han vil, og sin Barmhjertighed til alle, indtil denne Verdens Riger, formedelst Retfærdighed, vorder saa deilige som Solen og klare som Maanen.

(Underteget:)

W. W. Phelps.
Edward Partridge.

P. P. Pratt.
T. B. Marsh.
David Whitmer.
John Corrill.
Lyman Wight.
Simeon Carter.
John Whitmer.
Isaac Morley.
Newel Knigth.
Calvin Beebe.

Missouri, Forenede Stater, Juli 1834.

Den 8de tog jeg til den østlige Deel af Clay County og holdt en Forsamling om Aftenen, og den 9de begav jeg mig paa Veien til Kirtland i Selskab med min Broder Hyrum, Frederik Williams, Mac Lellin og Andre, paa en Vogn.

Den 10de Juli. Ældste Corrill skrev følgende:

Samuel C. Owens, Esq.

Min Herre! — Den sidste Gang jeg talte med Dem i Liberty, sagde De, at De tænkte der vilde snart komme Svar paa vort Forslag; men det er ikke skeet. Vi længes meget efter at faa et Forlig oprettet, om muligt. Angaaende vor Hvede i Jackson County, kan den blive sikkret, saa at vi kan faa Værdien af den eller ikke, eftersom os for nærværende Tid er berøvet Leiligheden til selv at tage vare paa den?

John Corrill.

Efterskrift: Behag at levere det Følgende til Oberst Pitcher.

Liberty den 10de Juli 1834.

Oberst Thomas Pitcher.

Min Herre! — Følgende er en akkurat Afskrift af en Ordre fra Guvernøren for vore Vaaben: Vær af den Godhed at sende os et Svar snarest muligt, saa at vi kan vide om vi kan faa Vaabnene efter bemeldte Ordre eller ikke, samt naar. Send dem hvor vi kan modtage dem, og vi vil beskikke en Agent til at modtage og qvittere for dem. Vær forsikkret, at vi ønsker ikke at faa dem til nogen fjendtlig Hensigt, men blot fordi Eiendomsretten er vores. Om jeg husker ret, da er der et Gevær og en Pistol mere end Ordren lyder paa.

John Corrill.

(Her fulgte en Afskrift af Guvernørens Ordre, lignende den til Oberst Lucas af 2den Mai.)

Den 12te mødte Zions Høiraad i Clay County, og beskikkede E. Partridge, O. Pratt, J. Morley og Z. Coltrin til at besøge de adspredte og nødlidende Brødre i den Egn og lære dem Sandhedens og Helligheds Veie, og sætte dem tilrette, saasom Herren skulde dikte re; men, det ansaaes ikke at være klogt for Ældsterne ialmindelighed at holde offentlige Forsamlinger i den Egn. Det bestemtes at A. Lyman hjelper L. Wight i hans Hverv, at indsamle Herrens Huus's Styrke, som jeg havde beskikket ham.

Den 31te Juli mødte Zions Høiraad og hørte Partridge, Pratts, Coltrins og Morleys Indberetning om den dem i forrige Raad beskikkede Mission.

Præsident Whitmer gav Raadet endeel god Undervisning: at det var dets Pligt at udføre al Forretning med Orden, og naar nogen Sager føres frem til Undersøgelse, burde enhver Medlem være opmærksom og taalmodig med det som forekommer i Sagen, og undgaa Forstyrrelse og Trætte, hvilket er foragteligt for Herrens Aasyn. Han tiltalte ogsaa Ældsterne og sagde, at det var ikke Herren velbehageligt at nogen Mand gaaer ud at prædike Fredens-Evangelium uden han er dygtig til at fremsætte dets Grundsætninger i Enfoldighed for dem som han tager sig for at undervise, som og de sidste Dages Helliges Samfunds Regler og Indretninger; thi ligesom en Mand er, og som han lærer og handler, saa vil hans Efterfølgere være, om de end er aldrig

saa fulde af Vaner og sære Ideer. Han tiltalte ogsaa Forsamlingen og sagde at det var ikke klogt for Brødrene at votere til det forestaaende Valg; og Raadet annammede Præsidentens Formaninger.

W. W. Phelps foreslog for Raadet, at beskikke et vist Antal af Ældste til at holde offentlige Forsamlinger i den Landstrækning, saa ofte som skulde ansees at være nødvendigt, for at lære Disciplene at undfly deres Fjenders Grumhed og holde Venskab med dem som var venskabeligsindet; og Simeon Carter, John Corrill, P. P. Pratt og O. Pratt blev beskikket ved Raadets og Forsamlingens eenstemmige Votum til at overtage den Mission.

Ældste Nathan West fremførte Beskyldninger imod Samuel Brown, en Overpræst, for paa en formastelig Maade at have lært modsat tilhvad der var tilraadet, nemlig, at Brødrene burde øve Tungemaalsgaven da de ordinerede Sylvester Hulet til Overpræst (uden at være tilraadet), paastaaende at han havde erholdt et Vidnesbyrd af Herren, hvilket var en Forjættelse om at udrette dette efterat have annammet Tungemaalsgaven hvilken Gave han aldrig for havde annammet, men siden efter sagde at han havde været i Besiddelse af den Gave i en Tid af et Aar; og deri at han ringeagtede Høiraadets Myndighed eller Retfærdighed, idet han paalagde Ældste West ikke at sige Noget, der kunde foranledige det til at dømme uretfærdigt.

Disse Beskyldninger blev bekræftede ved Vidnesbyrd af Leonard Rich, Charles English, Brother Bruce, Edward Partridge, Hiram Page, Rora Slade, Caleb Baldwin, og Sylvester Hulet; og Præs. Whitmer afsagde følgende Dom, hvilken blev sanktioneret af Raadet:

"Ifølge Vidnesbyrd og den Helliggaands Stemme i os, forkynde vi Dem, at Gud i hans uendelige Barmhjertighed formunder Dem en Tid til Omvendelse: hvis De derfor tilstaaer, i en Aand som er antagelig for os, at alle de Beskyldninger, der er anført imod Dem, er retfærdig, da kan De staae som et privat Medlem i denne Kirke; imodsat Fald kan vi ikke have noget Fællesskab med Dem; og ligeledes at Sylvester Hulets Ordination ved Samuel Brown er ulovlig og ikke anerkjendt af os at være af Gud, hvisaarsag den er ugyldig og magtesløs.

Broder Brown tilstod Beskyldningen og afgav sit Kaldsbrev, men blev staaende som Medlem. Raadet sluttedes med Bestemmelse at samles om Aftenen den 1ste August, men inden det adskiltes, leverede det følgende Skrivelse til de Ældste, som vare beskikkede at visitere Menighederne i Clay County osv.:

Til de Sidste Dages Hellige, som er bleven fordrevet fra deres Arvelaud, og ligeledes til dem i de omliggende Egne, som er i Færd med at samle sig tild vestlige Kanter af Missouri. Høiraadet, som er oprettet efter Mønsteret, givet af vor velsignede Frelser Jesus Christus, sender sin Hilsen:

Kjære Brødre! Vi har beskikket vor elskede Broder og Meddeelagtige i Trængslerne, John Corrill, at komme til Eder i den Herres Jesu Navn. Han tillige med andre, som ogsaa er behørigen beskikket, vil afvexlende besøge Eder for at undervise Eder i de Sidste Dages Helliges nødvendige Egenskaber, at de kan fuldkommes, saa at Christi Menigheds Embedsmænd og Medlemmer maa blive fyldte af Bønnens Aand og meget trofaste, holdende Befalingerne usiagtigen, og vandrende i Hellighed for Herren bestandigen; at de, som ønske at „Fordær-

veren skal gaae dem forbi, ligesom Israels Børn, og ikke slaae dem", maa leve overeensstemmende med „Viisdoms-Ordet", saa at de Hellige, ved Vindskibelighed, Flid, Trofasthed og Troens Bøn, kan blive renset, og betræde deres Arveland for at opbygge Zion ifølge Guds Ord.

Vi er forvisset om, hvis de Hellige er meget ydmyge, meget aarvaagne, og meget flittige til Bøn, at Faa vil bedrages af saadanne, som ingen Myndighed have til at lære, eller som ikke have Aand til at underviise i Skrifterne overeensstemmende med den Helligaands Kraft. Paa det at ikke noget Menneskes Blod skal kræves af Eders Hænder, beder vi Eder indstændigen, saafremt I sætte Priis paa Sjeles Frelse og selv er i vor Guds og hans Christi Rige, at fremvise et følgeværdigt Exempel for dem, som er udenfor, saa at Fred og Naade, og Velsignelser af Retfærdighed maa blive Eder til Deel, indtil I er helliggjort og frelst. Dateret Clay County den 1. Aug. 1824.

Omtrent ved denne Tid ankom jeg til Kirtland, efter en besværlig Reise imellem Fjender, Pøbel, Cholera, og i en overordentlig Hede, idet jeg skiltes fra dem, med hvilke jeg begyndte Reisen den 9de sidstleden, paa forskjellige Steder!

Kirtland. den 4de August 1834. Et Raad af Ældste ordinerede Thomas Colburn til Ældste, og besluttede at sende Ældste Zerubbabel Snow til Canada for at arbeide i Evangeliet.

Zions Høiraad forsamlet i Clay County den 6te August, og besluttede at Leonard Rich indtræder istedetfor Parley P. Pratt, som var fraværende, og Amasa Lyman istedetfor W. E. M. Lellin, ligeledes fraværende. Følgende Klage blev derefter fremlagt:

Eftersom de Brødre og Søstre, som udgjør den Deel af Menigheden, der er bekjendt under Navn af Hulets Green, har indsinget særegne Grundsætninger angaaende Gaverne, hvilke Grundsætninger af den øvrige større Deel af Kirken læres at være urigtige, og som synes at foranledige Splid og Uenighed i Kirken:

Saa beder jeg, som hellig ønsker Guds Riges Fremgang og at der maa være Fred og Kjærlighed i Christi Kirke, at Høiraadet vil tage denne Rapport under Overveielse, paa det vi alle maae komme til Forstand og tiltage som fedede Kalve, indtil vi alle naae til Modenhed som Mænd og Qvinder i Christi Kirke.

(Undertegnet.)

Nathan West.

Charles English bevidnede at den Huletske Green troede, at de modtog Guds Ord ved Tungemaals-Gaven, og at de ikke vil udføre deres timelige Forretninger med mindre de modtage Herrens Ord. Sylvester Hulet pleiede at tale og Sally Crandall at tolke. De sagde, at de vilde ikke modtage nogen Lærdom af ordinerede Medlemmer, endog ikke af Broder Joseph jun., med mindre det stemte overeens med deres Gaver, — at de modtog Herrens Ord, medens de vare i Jackson County, at de skulde forfølges af deres Brødre i Clay County, og nu var det kommet, — at Kirkens Ledere have at komme ned og modtage Gaverne som de gjorde, — at de var kommet videre i deres Forrettigheder end den øvrige Deel af Kirken. De formeente, at de havde Ret; men, om de kunde overbeviises at have Uret, vilde de give efter. Søster Crandall paastod at kjende og see Menneskenes Hjert

Philo Dibble istemte det foregaaende Vidnesbyrd, samt at Søster Crandall saae King Follets og Hiram Pages Hjerter, og de var ikke ret.

Hiram Page stadfæstede, at Lyman Leonard sagde, hvis det var nødvendigt at Gaverne for en Tid lagdes tilside

vilde de modtage Kundskab derom ved Gaverne. Nathan West istemte det foregaaende Vidnesbyrd, og bekræftede at Sally Crandall saae hans Hjerte, at det var fuldt af Dine; ligeledes Dine i andre Hjerter, i nogle faa, i andre mange.

Daniel Stanton bekræftede, at Sally Crandall sagde, at hun saae hans Hjerte, og saae to Bøger i det, og at der var en Nephit staaende bag ham for at drive ham til hans Pligt; ligeledes at Sylvester Hulet talte i Tungemaal i en Forsamling, og Sally Crandall udtolkede det saaledes: Sandelig, saa siger Herren til Eder, lille Flok, I maa tage Eder ivare, thi der er mange, som søge at udspeide Eders Forretigheder.

Absalon Crichfield stadfæstede, at, da han var i Jackson County forleden Vaar, sagde den Huletske Green i Tungemaal, at de vilde være fri i Nattens Løb for nogensomhelst Forurolligelse af Pøbelen, men inden Morgenen blev Lyman Leonard og Josiah Sumner pidskede; de sagde tillige, at de saae mit Hjerte og tre unge Qvinder i det.

Broder Batson og Alpheus Gifford, stemte ogsaa overeens i meget af de foregaaende Vidnesbyrd, og desuden i andre lignende Omstændigheder.

Efter et Ophold af trefjerdedeels Time, formanede Præsidenten Talerne til ikke at søge at glimre, men tale overensstemmende med Sandhed og Upartiskhed; og at de burde jage Mørket bort fra deres Sind, og blive øvede angaaende den Gjenstand, hvorom de skulde tale, saa at de kunde belæres angaaende Læresætninger, bringe skjulte Ting for Lyset og gjøre mørke Ting klare osv.

Efter Medlemmerne af Raadet havde talt, sagde Præsidenten: „Angaaende Maaden, hvorpaa de har brugt Tungemaalsgaven i den Huletske Green, har Djævelen bedraget dem, og de erholdt ikke Herrens Ord, som de formodede, men blev bedraget; og angaaende Seergaven, saaledes som den er udøvet i den Huletske Green, den er af Djævelen, siger den Herre Gud."

Raadet stadfæstede eenstemmigen Afgjørelsen og beskikkede Amasa Lyman og Simeon Carter til at gaae hen og arbeide med Broder Hulet og Søster Crandall og andre af lige Tro, og stille Sandheden i det rette Lys for dem.

Jeg har været saa omstændelig i at beskrive dette Raads Historie, fordi Tungemaalsgaven er saa ofte bleven benyttet af Djævelen til at bedrage de Hellige med.

Raadet opsattes til den 7de, da omtrent 20 Ældste blev udsendt til at prædike Evangeliet for Verden, men ikke i Jackson eller Clay County eller deres Nabolag.

Præsident David Whitmer bekræftede for Raadet, at William Batson var ikke duelig til at opfylde sin Tjeneste som Ældste, fordi han havde ikke tilstrækkelig Klogskab og Forstand til at handle viist i det Embede, hvorpaa Raadet voterede eenstemmigen, at hans Tjeneste og Kaldsbrev tages fra ham, hvilket han samtykte i og afleverede sit Kaldsbrev.

Elias og Isaac Higbee, og Jesse Hitchcock ordineredes til Høipræster osv.; og Raadet bestemtes til den 21de ds.

Forhandlingerne i et Raad, holdt i Kirtland den 11. Aug. 1834.

Idag var et Antal af Høipræster og Ældste af Sidste Dages Helliges Kirke forsamlet i det nye Skolehuus i den Hensigt nøie at undersøge en vanskelig Sag, der udspringer fra visse Rapporter eller Udsagn, afgivne af Ældste Sylvester Smith, et Medlem af denne Kirkes Høiraad, bestyldende Joseph Smith jun,

for lastværdig Opførsel under hans Reise til og fra Missouri denne Vaar og Sommer.

Efter at være kommet til Orden, talte Joseph i en lang Tid angaaende Omstændighederne paa deres Reise til og fra Missouri, og fremstillede meget omstændeligen Aarsagerne, hvorfra Broder Sylvesters og Andres Mistanker havde sin Oprindelse. Han afgav en tilfredsstillende Grund for de Irettesættelser og Revselser, han havde givet Sylvester og Andre, og ligeledes angaaende Fordelingen af Penge og andre Eiendele, idet Han opfordrede de tilstedeværende Brødre, som ledsagede ham, at bekræfte det samme, hvilket Alt var tilfredsstillende for de tilstedeværende Brødre, hvilket siden viste sig af deres egne Bemærkninger.

Efterat Præsident Joseph havde endt sine lange Bemærkninger, gjorde Sylvester nogle angaaende deres Udeblivelser, og begyndte at gjøre en partisk Bekjendelse for hans forrige Opførsel, og bad om Tilgivelse, fordi han havde anklaget Broder Joseph offentlig, forrige Løverdag, for at have propheteret Løgne i Herrens Navn, og for at have nedrevet (som han havde sagt) hans (Sylvesters) Charakteer i Brødrenes Paahør paa Reisen mod Vesten.

Ældste Rigdon gjorde nogle Bemærkninger, paa en irettesættende Maade, angaaende Sylvester Smiths Opførsel.

Ældste John P. Green talte, andre ligeledes, efterfulgte af Skriveren, hvorefter paa Forslag af Ældste Rigdon Forsamlingen ordnede sig til et Raad med Biskop N. K. Whitney som Præsident, og skred til at afhandle, hvorledes denne Mislighed skulde raades Bod paa.

Ældste John Smith tænkte, at det at Broder Sylvester gjørde en offentlig Bekjendelse i Stjernen, vilde være Maaden at hele Skaden paa.

Ældste Cahoon afgav næsten de samme Bemærkninger.

Ældste Isaac Hill tænkte at Sagen burde nedlægges og ikke gaae videre; efterfulgt med det samme af Ældste J. Bishop.

Samuel H. Smith sagde, at det var hans Mening, at Broder Sylvester burde gjøre en offentligere Bekjendelse og skrive til dem, som er skyldig i den samme Forbrydelse som han og underrette dem om denne Afgjørelse, og derefter, om det er nødvendigt, offentliggjøre det i Stjernen. (Fortsættes).

Poesie.

Mel. Moders Maal er en himmelsk Lyd.

Pagtens Engel fra Himlen foer,
Som Kundskab for Zion bragte;
Glad adlød hun sin Konges Ord
Og Maalesnoren udstrakte,
Saa Elendige i den
Kan om Tilflugt søge hen;
:,: Der de Forløsning finde. — :,:

Ørken skjøn som en Rose staaer,
Dens Baand for Velsignelsen viger
Herrens Børn, de fortabte Faar,
Hjemkomme fra Babels Riger —
Frydesangen toner skjøn:
„Evig Glæde er vor Løn!"
:,: Sorgen der ei har hjemme — :,:

Mere skjøn end al Verdens Pragt
Vil Zion snarligen stande —
Folket iklædt med Uskyldsdragt
Og Livets Segl i sin Pande,
Synger Lammets nye Sang —
Til Basun og Harpeklang
:,: Himlens Hære istemme: :,:

„Herren Zion nu frem har bragt,
Sit Israel Herren forløste,
Udvalgt af Naade, ved Fædres Pagt
Af Saligheds Kilder de øste. —
Satan bunden har ei Tid
Meer at vække Had og Splid;
:,: Fred nu paa Jorden herster." :,:

Herren til Eet, Alt samlet har,
Og Zion bragt fra det Høie;
Herren, Zion, som nedtraadt var
Af Dybet bragte for Øie;
Fødselsnød betog vor Jord,
Styrken af dens Indre foer;
:,: Sandhed er nu grundfæstet. —" :,:

„Himlen har smilet glad paa den;
Guds Herlighed den beklæder;
Thi blandt sit Folk han staaer igjen.
Ham tilhøre **Magt** og Hæder;
Barmhjertighed, Naade, Fred.
Sandhed og Retfærdighed,
:,: Har Han for evigt. Amen!" :,:

Christiania den 22de Septbr. 1854.

C. C. A. Christensen.

Indbetalt siden den 15de Octobr.

A. P. Thrane	12	Rd.	1	Mk.	13 Sk.
C. C. A. Christensen .	10	—	„	—	„ —
H. Jensen	31	—	3	—	6 —
J. Hostmark	6	—	2	—	4 —
H. Hansen	1	—	„	—	„ —
P. Bjørk	9	—	„	—	6 —
J. C. Klingbæk . . .	155	—	„	—	„ —
P. C. Jensen	34	—	„	—	„ —
Summa	259	Rd.	1	Mk.	13 Sk.

Indhold.

	Side.		Side.
Ungdommens store Høitideligholdelse af 24de Juli (Slutning) . . .	33.	Beskrivelse over Templet	36
Uddrag af et Brev til Gouvernør Young	35.	Red. Bem., Emigrationen	38
		Joseph Smiths Levnetsløb	39

„Skandinaviens Stjerne" udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned, og faaes paa Contoret i Gothersgade Nr. 29, 3die Sal og paa alle kongl. Postcontorer.

Redigeret og udgivet af J. Van Cott.

Trykt hos F. C. Bording

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

4. Aarg. Nr. 4. Den 15. November 1854. Pris: 6 ß pr. Expl.

Joseph Smiths Levnetsløb.

(Aar 1834) (Fortsat fra Pag. 47.)

Ældste Orson Hyde tænkte at Bekjendelsen burde være lige saa aaben som Anklagen, eller at den burde afgives skriftlig og offentliggjøres.

Ældste J. P. Green sagde, at, hvis Broder Sylvester vilde skue denne Ting i dens sande Lys, vilde han være villig til at gjøre en offentlig Tilstaaelse, og udsende den, og han raadede ham at gjøre dette til Frelse for de adspredte Menigheder.

Ældste Isaak Story sagde, at det var hans Anskuelse, at Pladseret burde være ligesaa stort som Saaret; at en passende Tilstaaelse burde kundgjøres udenom.

Skriveren foreslog derpaa, at Raadet sender et Vidnesbyrd eller Afgjørelse, der underretter de adspredte Menigheder, at Præsident Joseph Smiths Adfærd er bleven undersøgt, og at han har handlet paa den rette Maade, og i enhver Henseende har opført sig til den kirtlandske Menigheds Tilfredshed; og ligeledes at Broder Sylvester gjør en passende Bekjendelse efter Omstændighederne.

De Ældste A. Lyman, P. Shirts, T. Wait, R. Evans, A. Cutler og Th. Burdick gjorde ligneude Bemærkninger.

Ældste S. Rigdon gjorde nogle Bemærkninger angaaende den Stilling i hvilken Sylvester nu staaer for Verden, naar han forsøger at prædike Evangeliet.

Ældste O. Hyde foreslog en Afgjørelse af det første Spørgsmaal, nemlig: Hvad maa der gjøres for at qvæle det Onde?

Efter nogle Bemærkninger fremsatte Defensor til Afgjørelse efter det foregaaende Forslag, nemlig, at et Stykke redigeret af Raadet, indrykkes i Stjernen, at Kirken i Kirtland har undersøgt Præsident Joseph Smiths Handlemaade paa Reisen mod Vesten og tilbage igjen; og at vi finder, at han i enhver Henseende har handlet paa en hæderlig og retskaffen Maade med alle Penge og andre Værdier, betroet til hans Varetægt, hvorefter et Votum blev affordret og givet.

Et Forslag blev derefter gjort af O. Hyde og assisteret af S. Rigdon, at en Comittee af Tre bestikkes at skrive Stykket til Stjernen, i Overeensstemmelse med Afgjørelsen.

Skriveren Thomas Burdick og O. Hyde blev udnævnte og bestikkede ved eenstemmigt Votum.

Broder Sylvester sagde derpaa, at han var villig til at publisere en Bekjendelse i Stjernen.

Oliver Cowdery, Skriver.

Jeg skrev til L. Wight, E. Partridge, J. Corrill, J. Morley, og andre af Høiraadet i Zion, fra Kirtland, den 16de Aug. 1834.

Kjære Brødre! Efter saa lang en Tid skiler jeg nogle faa Linier til Eder, at lade Eder vide, at jeg er i Kirtland, og at jeg fandt Alt vel, da jeg ankom, i Henseende til Sundhed o. s. v.; men vor fælles Modstander havde besnæret vor Broder Sylvester Smith og andre, som søgte at fremstille næsten ethvert Foretagende i et slet Lys, fra den Tid vi forlod Kirtland indtil vi kom tilbage, og derved foranledigede megen Ophævelse i Kirken imod mig. Ifølge heraf blev jeg, saasnart jeg var kommen hjem, opvartet med en lang Liste, lige saa sort som Ophavsmanden selv; og Skriget lød: Tyran — Pave — Konge — Voldsmand — Menneskeundertrykker — Engel — Falsk Prophet — Prophecerende Løgne i Herrens Navn — Tagende helligede Penge — og enhver anden Løgn til at opfylde og fuldstændiggjøre Listen, som var nødvendig til at modne Kirken til at blive skikket for Fordærveren, Tilintetgjørelsens Engels Pile; og, som jeg har havt alt dette at stride med, har jeg ikke været istand til at ordne mit Sind saaledes, at jeg har kunnet give Eder Raad, og den fornødne Veiledning: men den Gud, som regjerer i det Høie, og udsender Straffedomme over Israel, naar de overtræder, har givet mig Kraft, fra den Tid jeg fødtes (i dette Rige), til at staa fast; og jeg haver havt Lykke til at jage alle Modstandere og Fiender paa Flugten indtil denne Tid; og nagtet Modstanderen lagde en Plan, der var mere listig og ondskabsfuld end alle andre, svømmer jeg dog i reent Vand med Hovedet oppe, hvilket I vil see af den næste Stjerne.

Jeg vil nu skride til at give Eder saadant Raad, som Herrens Aand skal foreskrive. I vil erindre, at Eders Forretning maa gjøres af Eders Høiraad. I vil erindre, at de første Ældste skal modtage deres Begavelser i Kirtland før Zions Forløsning. I vil erindre at eders Høiraad vil have Magt til at bestemme hvilke af de første Ældste blandt Zions Børn er agtet værdige; og I vil ogsaa erindre at I haver faaet mit Vidnesbyrd om nogle Visse, førend min Afreise. I vil erindre at jo før disse den Allerhøiestes Sendebud bliver afsendt at bære Vidnesbyrd, at opløfte en advarende Røst og proclamere det evige Evangelium, og anvende ethvert Bevis og enhver Gave til at overbevise denne Slægt idet de reiser til Kirtland, jo bedre vil det være baade for dem og for Zion. Eftersom Folkets Harme sover for en Tid, burde vor Tid afbenyttes paa den bedste Maade; nagtet det ikke er Guds Villie, at nogen af disse Sendebud skulde tie, efter at de har begivet dem paa Reisen. De burde gjøre sig Umage for at vinde Folkets Deeltagelse.

Jeg vil raade Broder Phelps (hvis han er der endnu), at skrive en saadan Petition, som vil blive antaget af Høiraadet; og faae saa mange Underskrifter som de kan i Missouristaten, og paa Reisen til dette Land, paa det at vi kan faae at vide, om vi har Venner eller ei i disse Forenede Stater.

Denne Ansøgning skal sendes til Guvernøren i Missouri for at bede ham at anmode Præsidenten over de Forenede Stater om en Vagt for at beskytte vore Brødre i Jackson County paa deres egne

Jorder mod Pobelens Fornærmelser og Mishandlinger.

Og jeg vil raade Broder Wight at indgive Klager til Guvernøren, saa ofte som ham vederfares nogen Fornærmelse eller Fornrettelse; og, i Tilfælde af at de vedbliver at tragte nogen efter Livet, eller nedrive Huse, og Indbyggerne i Clay County ikke ere venligsindede, at samle den lille Hær, og uopholdelig lade sig sætte over til Jackson County, forlade sig paa Gud og gjøre det Bedste han kan for at forsvare deres Jordbund. Men i Tilfælde af at Freden bliver uforstyrret, da gjør alt muligt for at faae Menighederne til at samles til hine Egne og nedsætte sig der, for at berede sig til at drage til Jackson County om to Aar fra den 1ste September at regne, hvilken er den for Zions Forløsning bestikkede Tid. Sandeligen siger jeg Eder, dersom — Ja, dersom Kirken med forenet Anstrængelse gjør sin Pligt — dersom den gjør det, da skal Gjerningen blive vel udført. Dersom den ikke gjør det i al Ydmyghed og bereder sig fra denne Stund af, ligesom Joseph i Ægypten, at oplægge Forraad imod Hungerens Tid, idet hver Mand haver sit Telt, sine Huse, sine Vogne, sine Vaaben, sit Qveg, sin Familie og sin hele Eiendom færdig til den Tid, naar det skal hedde: Til Eders Telte o Israel! og lad ikke dette ryktes omkring; lad ethvert Hjerte staae i Stilhed og enhver Mund være taus.

Nu mine kjære Brødre, I vil forstaae af dette, at vi have et stort Værk at udføre, og blot liden Tid at gjøre det i; og om vi ikke anstrænge os til det Yderste for at opsamle Herrens Huses Styrke, saa at denne Ting kan blive fuldført, see, da foreskaaer en Revelse for Kirken; ja, den vil vorde dreven fra Stad til Stad, og ikkun faa skal blive igjen for at modtage en Arv. Om hine Ting ikke bevares, foreskaaer ogsaa den en Revelse: vær derfor vise denne ene Gang o I Zions Børn og giv Agt paa mit Raad, siger Herren.

Jeg vil underrette Biskop Partridge, at den Bankseddel, som jeg modtog af ham var god, og naar jeg kan faae vore Penge byttede for en anden, vil jeg sende ham den pr. Post.

De Brødre, som hidindtil er ankomne fra Clay County, have ialmindelighed været karske, uagtet den stærke Hede. Jeg vil ogsaa kundgjøre Biskop Partridge, at jeg er ikke tilfreds med Broder Hulet i Henseende til Follet; og saalænge som uretfærdige Gjerninger taales i Menigheden, kan den ikke blive helliggjort ei heller kan Zion blive forløst; og ligeledes, at jeg var nødt til at efterlade det indviede Horn i Illinois, saa og Broder William E. Mc. Lellin, som var syg. Vi venter, at han vil komme til Kirtland, naar han bliver karsk. Han var meget ydmyg, og jeg nærer ingen Tvivl om, at han jo vil bestaae, saalænge han er saaledes. Vi kunde ønske at høre om Choleraen, og om Søster Brunel lever endnu, som og om alle Dødsfald, o. s. v., Navnene paa alle dem, som er bortkaldte, deres Tilstand o. s. v.

Choleraen raser i Detroit, Cleveland, Fairport, Buffalo og andre Steder. Vi fandt den i Charitou, da vi kom derigjennem og næsten paa hverandet Sted. Det er en grunelig og alvorsfuld Tid; men dette er ikkun Forvarsel af hvad, som skal komme.

Menighederne synes at være i en kold, afmægtig og mismodig Tilstand; og ligesaavist som Jorden dreier sig rundt een gang i 24 Timer, ligesaavist kan vi forvente Omvæltninger i denne onde og forvandte Slægt, og ligesaa i Christi Kirke. Naar Hovedet er sygt, da er hele Legemet afmægtigt. Naar Menig-

heden staaer Hovedet bi, vil Engelen bringe os gode Tidender. Saa er det. Amen!

Joseph Smith.

Aug. 21de. Doctor F. G. Williams kom tilbage fra Cleveland og fortalte os om Pesten, og efter megen Raadslagning blev vi enige om, at Doct. Williams skulde reise til Cleveland og begynde at administrere for de Syge for at forskaffe dem Velsignelse og for Herrens Æres Skyld. Følgelig forenede vi (Joseph, Frederick og Oliver) os i Bøn til Herren for denne Ting. O Herre! tilstaae os disse Velsignelser i Jesu Christi Navn! Amen.

Zions Høiraad forsamledes samme Dag i Lyman Wights Hus, og de Ældste S. Carter og A. Lyman afgav en Beretning angaaende deres Mission til den Hulelske Green, at de fandt Menigheden villig at vedtage det sidste Raads Afgjørelse, med Hensyn til de falske Aander, som havde drevet sit Spil med dem o. s. v.

John Corrill indførte en Klage mod L. Wight, fordi han lærte, at "al Sygdom i denne Kirke er af Djævelen og at give de Syge Medicin er af Djævelen; thi de Syge i denne Kirke bør leve ved Troen."

Ældste Wight tilstod at have lært saadan Lærdom, og var tilbøielig til at troe at den var rigtig.

Præsidenten afgjorde, at det var ikke lovligt at lære Menigheden, at al Sygdom er af Djævelen: men dersom der er nogen, der har denne Tro, lad ham have den for sig selv; og om der er nogen, der troer, at Anvendelsen af Rødder og Urter for de Syge, og af alle sunde Planter, som Herren har bestemt til Menneskets Brug — og om Nogen siger, at saadanne Ting brugt til de Syge, for at de maa bekomme Helbred, og denne Medicin er anvendt af nogen af Kirken — om der er nogen iblandt Eder, som lære, at disse Ting er af Satan, saadan Lærdom er ikke af Gud.

Den 23de August forsamledes et Raad i den Hensigt at høre Resolutionerne, bestemte for Stjernen, hvilke skulde nedskrives af de Ældste O. Cowdery, T. Burdick og O. Hyde angaaende den Udestaaelse, som existerede imellem Præsident J. Smith og Sylvester Smith.

Ældste R. Cahoon præsiderede istedetfor Biskop Whitney som var syg, og følgende Andragende og Resolutioner blev læst og vedtaget, nemlig:

Eftersom Kirken herstedsⁿ er kommen til Kundskab om et Rygte om Præsident Joseph Smiths Opførsel, med Hensyn til hans Frenigangsmaade paa Reisen til og fra Missouri, og som bemeldte Rygte er skikket til at fremavle en ugunstig Indflydelse i Henseende til denne vor Broders moralske Charakteer og Ære, saa bliver det nødvendigt for os at undersøge Sagen og kundgjøre den for vore Brødre i Udspredelsen; derfor resolveret:

At efterat have hørt af Nogles Mund, at der hvilede en Mistanke paa deres Sind angaaende vor Præsidents Opførsel, med Hensyn til hans Retskaffenhed og gudelige Vandel, haver vi undersøgt hele hans Fremfærd ved at forhøre dem som ledsagede ham til og fra Missouri, og vi glæder os at kunne sige til vore Brødre i Udspredelsen, een og alle, at vi er tilfreds med hans Opførsel, for vi har erfaret af den klareste Overbeviisning, at han i enhver Henseende har handlet som det sømmede sig for hans høie og ansvarsfulde Stilling i Kirken, og at han har ved Omhu og Forsigtighed bevaret dette Samfunds almene Vel og er fremdeles vor Agtelse og Broderskab værd, og at disse Rygter kunde ikke have udsprunget fra Andre end Saadanne, som enten formedelst naturlig Misforstaaelse eller natur-

lig Skinsyge, er tilbøielig til at tro at see Ondt hvor der intet er.

Resolveret: At vi sige til vore Brødre, at som vi er omgivne af Tusinde, der er færdig at gribe efter enhver Skygge, dersom de haver noget Haab om at lave en Usandhed deraf til Skade for Evangeliet, saa formaner vi dem til at være standhaftige og urokkelige i Sandheden, vidende for vist, at saalange de vedbliver at vandre i den hellige Pagt, som de har bekjendt sig til, vil Alting i Enden tjene dem til Gode; og, at saalænge Ugudeligheden er mangfoldig ligesom i gamle Dage, vil deres Charakteer som søger at gjøre deres Medmennesker meest Godt, blive skammeligen forkleinet, og enhver Akt i deres Liv blive fordreiet og en falsk Skygge kastet over deres gode Gjerninger, skikket til at avle en ond Mistanke hos Publikum, til, om muligt, at forhindre Lysets Tiltagende, og desto bedre bevirke deres egen Hensigt og holde Menneskeen i Vildrede. Vi sige, kjære Brødre, maatte Fred og vor Herres Jesu Christi Velsignelser vorde mangfoldige over eder, formedelst Kundskab om Sandheden, for evig:

Resolveret: At Optegnelsen underskrives af Defensor og Skriver og kundgjøres i Stjernen for de adspredte Menigheder.

Reynolds Cahoon, Defensor.
Oliver Cowdery, Skriver.

Vi Undertegnede, Medlemmer af ovennævnte Conferenze, finder det, for vore adspredte Brødres Tilfredsstillelses Skyld, at være vor Pligt, at sige til dissе som vi er personlig kjendt med, at vi var tilstede ved foregaaende Undersøgelse og gjerne deeltager i Meningen af ovenstaaende Optegnelse, og siger at vi er fuldkommen tilfreds, og hvilken Forstaaelse der end monne være udgaaet, eller monne være tilbage hos Nogen i dette Nabolag, angaaende Præsident Smiths Adfærd, saa er vi (ved Overbeviisning) forvisede om, at han opførte sig i alle Henseender saa som fremsat er i denne Conferenzes Resolutioner. Vi er tilskyndet at aflægge dette Vidnesbyrd paa det at den Uskyldige ikke skal lide Uret, og at vore Brødre og Venner maa blive overbeviist om, at enhver Tilsyneladelse af Ondt, paa dette Sted, bliver taget i Betragtning, og at Intet Usømmeligt for et Samfund, der bekjender sig til Gudsfrygt, er tilladt at existere i samme.

Ira Ames af Benson i Vermont.
Asa Lyman af Parishville i Ny York Stat.
John Rudd af Springfield i Erie County i Pennsylvanien.
Isaac Storey af Warsaw i Ny York Stat.
William Burgess af Bolton i Ny York Stat.
Jonas Putnam af Bolton i Ny York Stat.
J. B. Bosworth fra Menigheden i Boston.
Roswell Evans af Waterford i Vermont.
John Smith af Potsdam i Ny York Stat.
Orson Johnson af Bath i Ny Hampshire.
Oliver Higbee af Jamestown.
Almon Shermon af Pomfret i Ny York Stat.
Jacob Bump af Silver Creek i Ny York Stat.
Isaac Hill af East Liverpool i Ohio.
Lorenzo Young af samme Sted.

Undertegnede, Medlemmer af denne Conferenze, haver været med Præsident Smith til og fra Missouri, og bevidner at Ovenstaaende er en sandfærdig Beretning om hans Charakteer og Opførsel.

Lyman Johnson.
Heber C. Kimball.

Broder Sylvester Smith opponerede imod det forrige Raads Afgjørelse og begyndte at retfærdiggjøre sig i sin tidligere Adfærd; og efter megen Drøftelse blev følgende Resolution fremført af Skriveren og vedtaget ved enstemmigt Votum:

Resolveret: At ifølge den Stilling, vor Broder Sylvester Smith haver indtaget imod dette Raads forrige Afgjørelse, at vi dømmer ham skyldig i en Adfærd, der var usømmelig for en Mand i hans høie Stilling, og uden at han gjør en ydmyg Bekjendelse for dette Raad, forbliver han strafskyldig og uskikket til fremdeles at handle i sit Embede i Kirken, indtil han giver tilstrækkelig Tilfredsstillelse, eller til et Forhør for en Biskop, assisteret af tolv Høipræster, kan blive holdt.

Oliver Cowdery,
Skriver for Raadet.

Kirtland i Ohio den 28de August 1834.

Denne Dag mødte Høiraadet efter Biskop Whitneys Bestemmelse, for at forhøre Broder Sylvester Smith, der var beskyldt for en Brøde. Følgende er en Copi af Klagen:

Til Newel K. Whitney, Biskop for de sidste Dages Helliges Menighed i Kirtland.

Jeg fremfører følgende Beskyldninger imod Sylvester Smith, en Høipræst af bemeldte Kirke:

1) Han har undslaaet sig fra at erkjende et Raads Afgjørelse, der bestod af Høipræster og Ældster og holdtes paa dette Sted den 11te i denne Maaned, hvilken Afgjørelse blev given i en Sag imellem ovennævnte Sylvester Smith og Joseph Smith, jun.

2) Han vedbliver at beskylde nævnte Joseph Smith, tvertimod forommeldte Raads Afgjørelse, med urigtig Opførsel, som Præsident for de sidste Dages Helliges Samfund, paa Reisen forrige Aar til Staten Missouri. Eftersom disse Ting er saare ubehagelige for mange af de Hellige i Kirtland, og meget ufordeelagtige for Sandhedens Sag ialmindelighed, saa forlanger jeg at I sammenkalder Høiraadet af denne Kirke til at undersøge denne Sag, paa det at der maa blive en endelig Afgjørelse paa samme. Jeg siger Høiraadet fordi det er en Sag der angaaer nævnte Kirkes Præsidentskab.

Sidney Rigdon.

Kirtland i Ohio, den 23de August 1834.

Broder Sylvester Smith. Eftersom Klage er indgiven til mig ved Raadgiver S. Rigdon, fremsættende at De har krænket de sidste Dages Helliges Samfunds Lov, saa opfordres De herved til at give Møde for det høie Raad af Høipræster, som vil blive holdt paa Raadhuset i Kirtland den 28de Dennes, Kl. 10 Form., at svare til bemeldte Beskyldninger, overeensstemmelse med Kirkens Love. N. K. Whitney, Biskop.

Præsidenten nævnte en Høipræst til at fylde den Vacance i Raadet, der var bleven ved Ældste Carters Død, nemlig: Orson Johnson — hvilket blev enstemmigt vedtaget, og han blev ordineret til Høiraads-Medlem under Raadgiver Rigdons Hænder.

Raadgiver Johnson sagde han ønskede at fritages fra at sidde i dette Raad, fordi han havde været fristet over Noget, og at han havde synded og ønskede at gjøre en mere offentlig Bekjendelse end han kunde gjøre her.

Efter nogle Bemærkninger af Raadsmedlemmerne, blev det afgjort at Ældste Johnson beholder sit Sæde i Raadet

Ældste J. P. Green blev beskikket til at handle i Sylvester Smiths Sted; ligesaa Ældste Amos Durfee i J. Johnsons Sted; ligesaa Lyman Johnson i Martin Harris' Sted.

Raadet blev ordnet og Klagen oplæst. Det blev vedtaget at sex af Raadsmedlemmerne paataler Sagen. Biskoppen paalagde derpaa Raadet i Herrens Navn, at handle overeensstemmelse med Sandhed og Retfærdighed.

Ældste R. Cahoon bevidnede, at det Vidnesbyrd, som var aflagt for et Raad den 11te Dennes, var: at Præs. J. Smith havde leet sig vel paa Reisen til og fra Missouri; og at Raadet ansaa at Sylvester Smith havde beskyldt Præs. J. Smith uden Grund og havde aldeles Uret. Endvidere meente han, at Alt, hvad der angaaer denne Sag, havde været fremme for Raadet og af dette gav det sin Afgjørelse.

Ældste J. P. Green bekræftede de foregaaende Udsagn, og han formodede at Broder Sylvester saa Sagen i det samme Lys den 11te Dennes, paagrund af hans eget Udsagn dengang, at han kjendte ikke forud den Aand, som besad ham, da han førte sine Beskyldninger imod Præs. Joseph Smith.

Ældste A. Cutler sagde, at han ansaa det Vidnesbyrd, som blev aflagt for Raadet den 11te, som tilstrækkeligt til at bevise at Præs. Joseph havde leet sig paa en agtværdig Maade paa Reisen til og fra Missouri; og han meente at det Vidnesbyrd, som der aflagtes, var saaledes, at det kunde ikke omstødes.

Ældste Jacob Bump sagde, at han forud for Raadet den 11te, blev beveget i sit Sind, og det var tildeels en Følge af Rygter som var sat i Omløb om Præs. Joseph Smiths Vandel paa hans Reise til og fra Missouri; men da han hørte Sagen drøftet for dette Raad, blev hans Sind beroliget, seende at han var bleven forkeert underrettet, og han var fuldkommen overbeviist om at Præs. Joseph Smith havde ikke i nogen Henseende handlet imodsætning til Retfærdighed for Herren.

Ældste Asa Lyman sagde, at hans Sind havde ogsaa været paavirket før Raadet holdtes, men at han blev tilfreds i Raadet; og han troede virkelig, af de Beviser der gaves, at Præs. Joseph havde ikke handlet urigtigt.

Ældste Jacob Bump sagde, at hans Sind kom atter i Oprør, efter at have talet med Broder Sylvester, førend den 11te.

Ældste Edward Bosley sagde, at han forstod Sagen den 11te paa samme Maade som Brødrene Cahoon og Whitney havde sagt.

Ældste Rudd, Ezekiel Rider, og S. H. Smith, betragtede Sagen paa samme Maade.

Ældste O. Hyde sagde, at han tænkte at Broder Sylvester burde udsende en Bekjendelse i Stjernen, at han selv havde feilet, og at Præs. Smith havde ingen Feil begaaet, som han havde sagt.

Ældste A. Cutler, J. P. Green, E. Rider, J. Bump, S. H. Smith, J. Rudd, og F. G. Williams istemmede med de Foregaaende.

Ældste O. Cowdery sagde, at efter at have hørt paa alle Indberetninger og Vidnesbyrd, fra Begyndelsen indtil Afgjørelsen den 11te Dennes, tænkte han, at Broder Sylvester burde erkjende at alle de foregaaende offentlige Beskyldninger imod Præs. Joseph Smith var ugrundet, og at han var den, der havde feilet, berørende Alt hvad der var skeet imellem ham og Præs. Joseph Smith, og at de andre Beskyldninger, der var fremkørt indirekte som indanket af Andre, ogsaa var uden nogen Grundvold.

Ældste John Smith istemmede med det ovenstaaende.

Ældste C. Durfee sagde, at han antog, at Præs. Smith var frikjendt for Raadet den 11te, som ikke skyldig i nogen Brøde.

Ældste O. Hyde sagde, at han havde reist med Præs. Smith til Missouri fra Mansfield i Ohio, undtagen at han forlod ham en kort Tid, at udrette et Ærende hos Gouvernøren i Missouri. Han var nærværende da Broder Sylvester stod op imod Præs. Smith i Anledning af en vis Misligheд, der udsprang fra en Besværing over en Hund; at han antog dengang, at den Irretesættelse Præsidenten gav, var nødvendig, thi han erindrede vel at have udtalt sig paa en lignende Maade til Præs. Smith. Han sagde at han antog ikke at denne Irretesættelse gjorde noget til at formindske Brødrenes Agtelse for Præs. Smith; men dersom den havde, saa meente han, at en almindelig Bekjendelse, som Præs. Smith den Tid gjorde, var tilstrækkelig til at udrydde enhver Ukjerlighedsfølelse som da eristerede, eller kunde eristere imod ham; og at han kunde ikke sige at han paa Reisen mod Vesten havde seet noget i Præs. Smiths Fremgangsmaade, der stred imod hans Bekjendelses sande Grundsætninger, som en Guds Mand.

Ældste Luke Johnson sagde at han traf sammen med Præs. Joseph Smith i Mansfield i Ohio, og ledsagede ham det meste af Veien til Missouri, og at han paa hele Reisens Løb ikke saa nogenting i hans Vandel, der kunde formindske hans Agtelse for ham, som en Guds Mand. Men han sagde at han hørte Præs. Joseph Smith irretesætte Sylvester for Noget der var skeet med noget Brød; han hørte ikke det Hele, og tænkte dengang, at Irretesættelsen var vel stræng, men havde senere forstaaet, at den var ikke strængere end den burde være.

Præsident Joseph Smith blev derpaa opfordret til at afgive en Beretning om det Forefaldne, saaledes som det gik til da denne Irretesættelse blev given. Han sagde at Broder John S. Carter kom til ham at vide om Broder Sylvester havde handlet ret i den mellem ham og Broder P. P. Pratt værende Misligheд, da Broder Pratt anmodede Broder Sylvester om noget Brød til Aftensmad. Han hørte af Broder Pratts Mund, at Broder Sylvester havde mere Brød end han da behøvede, men henviste Broder Pratt til en Anden, der, som han sagde, havde nok. Han gik da med Brødre Pratt og Carter til Broder Sylvesters Telt, men Broder Sylvester retfærdiggjorte sig deri at han ikke havde meddeelt af sit Brød til Broder Pratt. Han revsede da Broder Sylvester fordi han paastod at han havde gjort ret i dette Stykke, thi, dersom dette var saaledes, maatte Brødrene ofte gaa til Hvile uden Mad; og saalænge han havde Brød, var han pligtig at meddele disse, som intet havde; og at under disse Omstændigheder, Broder Sylvester havde handlet modsat til Christi Lære og at hans Sind var formørket ved denne gjerrige Aand.

Defensor hævede da Raadet til imorgen Kl. 9, paa dette Sted. Ældste H. Smith sluttede med Bøn.

(Fortsættes.)

Mormonerne.

Et nyt Spørgsmaal vil sandsynligviis opstaae i Politikken: „Skal Mormonerne, med deres Fleerkoneri optages i Unionen? Vi ønske at afgive vort Svar paa Forhaand, og sige: ja, visselig, sandelig, hvorfor ikke? Vi har tretten Stater nu, i hvilke Polygami er brugelig og sørget for ved Lov. Vi have en Bestyrelse,

hvis Hovedbeskjæftigelse det er, at forsvare, udsprede og vedligeholde denne Indretning. Nu, vi vude Afvexling, og som disse tretten Stater have alle et Slags Polygami, og Mormonerne et andet, unde vi gjerne Saltsøfolket at slutte Rækken. — Vi har længe været i national Forening med et Slags Mænd, som holder Medhustruer og sælger deres Børn, vi vilde vude et saadant Slags, som opdrager og underholder al deres Afkom.

Efter vor Anskuelse er Fleerkoneri anstændig og rigtig, sammenlignet med at kjøbe Friller ligesom Faar, hvilket vore Brødre i Syden gjør, eller endog at privilegere Hore-, Spille- og Drikkehuse, som de „Hæderværdige" i vore østlige Stæder gjør.

Saalænge Mænd alene er Lovgivere, vil de privilligere deres egne Laster, og vi tænker, at Mormonerne have slaaet ind paa den anstændigste Vei. De nærværende Medlemmer af denne Union er ikke saa omhyggelige for deres egen Sædelighed, at de behøve at skamme sig meget ved deres Omgang.

Saturday Visitor
(En amerikansk Avis).

Skandinaviens Stjerne.

Den 15de November.

Udenlandske Efterretninger; Deseret. Vi have modtaget Deseret News indtil den 31te August. Og som vi veed at det interesserer de Hellige, Tid efter anden, at faae Underretning fra Hjemmet i Ephraims Dale, glæder det os at kunne meddele, at Herren fremdeles velsigner sit Folk, der hersker Fred uden og inden, og efter Indberetning fra mange Distrikter er Kornhøsten, paa faa Undtagelser nær, bleven over Forventning, saa at der er god Udsigt saavel for den private Forsyning, som for Herrens Forraadshuus. Den store Mur omkring Tempelgrunden blev fuldendt den 15de August; Dækningssteenene er tilhuggede og færdige til Paalægning; og Jernværksmesterne er opfordrede at have Jerngitteret som skal befæstet ovenpaa, færdigt til rette Tid.

Ligeledes have vi modtaget private Efterretninger fra de sidste herfra afreiste Emigranter, der melder at de den 16de August var 10 engelske Mile fra Fort Larami, eller 130 engelske Mile over Halvveien af Landreisen. Alle var friske og vel og ingen Sygdom havde herskt iblandt dem siden de forlod Missourifloden. De fandt Reisen meget behagelig og havde frydet sig i at see de uoverskuelige Sletter, der med sin frodige Græsvæxt, lignede en bølgende Havflade. Græsset var paa sine Steder saa høit at en voxen Mand ei kunde see over det. I Egnen ved Platteefloden saae de tusindviis af Pukkeloxer (feilagtigen kaldet Bøffler) og havde Anledning at skyde nogle af dem, hvilket forsynede dem overflødigen med Kjød for den øvrige Deel af Reisen. De havde hidtil seet ikkun faa Indianere førend samme Aften, da nogle havde besøgt deres Leir, og var meget fredelige og venskabelige. Den 4de havde de mødt Ældste E. Snow og Benson, begge af de

Tolv, og Gjenlynet af Forsinkvinde, som aabnede Evangeliets Dør i Skandinavien, bragte deres Hjerter til at banke af Glæde. De frydede sig i at høre den elskede Apostel i deres eget Sprog tale til deres Belærelse og Opmuntring, som han saa ofte havde gjort under haus Mission i Danmark. Han var, da de mødte ham, paa Veien til St. Louis for at præsidere over dem, som for Eftertiden foreløbig nedsætte sig der. Ældste E. Benson overtog Ledelsen af Emigrationen for den øvrige Deel af Veien, og afløste Ældste O. Pratt, der skulde hjem. De havde hidtil kjørt 16 à 20 engelske Mile om Dagen og haabede at naae Dalen i en fem Ugers Tid.

En meget alvorlig og beklagelig Begivenhed har fundet Sted ved Sarpy's Point, otte Mile østenfor Fort Laramie. Man siger at den 17de August, medens et Tog af de Hellige passerede Sarpy's Point, hvor omtrent 1000 Indianere var leirede, blev en halt Ko, der tilhørte Toget forskrækket og løb ind i Indianerleiren. Koen blev ladt tilbage og slagtet og ædt af nogle af Indianerne, hvilken Omstændighed Toget meldte til Fort Laramie. Den 19de om Eftermiddagen marscherede Lieutnant Grattan med 27 Soldater og Tolken August Lucien til Sarpy's Point for at arrestere Indianeren, som havde dræbt Koen, men han vægrede sig ved at overgive sig. Lieutenanten befalede da sit Mandskab at fyre paa Indianerne — en Salve affyredes, hvilken Indianerne besvarede og stormede ind paa Soldaterne, der begav sig paa Flugten, men blev alle dræbte paa een nær, som blev farlig saaret. Indianerne, høilig opirrede, fordrede af Kjøbmand James Bordeaux, som boer ved Sarpy's Point, de Beholdninger han havde, hvilke han, for at frelse Livet, overlod dem til et Beløb af 2000 Dollars. Derpaa drog de til Stationen for den amerikanske Pelsværkshandel og plyndrede for næsten 50,000 Dollars Værdi i Varer. Indianerne siges at have været enten Siouxer eller Cheyenner. Den gamle og yndede Indianeragent Fitzpatriks Død og Fraværelsen af den nye Bestikkede havde forhalet Betalingen af Regjeringens aarlige Tribut til dem, saa at det formodedes at de var i en nødlidende Tilstand.

Vi veed ikke hvilket vi meest skal beklage, enten Anmelderens ukloge Handling i at melde en saadan Ubetydelighed, eller den amerikanske Officeers daarlige Fremfærd.

Udtog af et Brev,

dateret Storesaltsøstad den 8de Mai 1854.

"Vi kom her til den 30te September (1853), og vi var alle karske, men endeel trætte af Reisen, og vi opholdt os i Byen i nogle Dage; men da blev de fleste Danske enige om at drage 130 engelske Miil længer Syd paa, til et Sted kaldet Sanpit, og jeg fulgte med Domgaard dertil; men da vi kom der fik jeg Arbeide hos en anden Smed og blev hos ham til i Foraaret. Jeg syntes jeg havde bedre Lyst til at reise tilbage til Saltsøstad, og jeg vilde paa Veien besøge en anden dansk Broder, Mads Chr. Basthølm; han boede 20 Miil nordeu for Staden, og han byggede en ny Mølle for en Mand der i Nærheden, og jeg fik Arbeide hos den samme Mand og faar 15 Dollars om Maaneden" — "Jeg er veltilfreds i alle Dele. Jeg er glad at jeg kan see, at Herrens Tjenere er det, som de har givet sig ud for at være" osv. — "Jeg maa fortælle eder lidt om Stedet her, thi her er

særdeles meget udrettet i saa kort en Tid; en stor Stad er anlagt, og store Fabriker og Værksteder er anlagt, forunden andre hensigtsmæssige Bygninger; et stort Tabernakel er bygget og meget hensigtsmæssigt indrettet, og flere Ting, som jeg ei kan skrive. Staden er over 3 engelske Miil igjennem, og mange store Landsbyer og Avlsgaarde er der allevegne her i Dalen. Jorden er god fordetmeste overalt. De avler 40 Fold af Hvede, og somme Steder meget mere, men 40 Fold er almindelig. Der er nogle Slags Sæd, de bruger her, som giver mere end 100 Fold, Luften er klar og frisk. Climatet er endeel varmere end i Danmark. Græsset er saa høit nu at det kan lade sig slaa; men Bjergene ligger bedækkede med Snee meesten hele Aaret." — „og jeg siger til dem, som er indgaaet i Pagten, vær tro og lad ikke falske Mennesker eller falske Rygter forføre eder. Rygtet siger i Danmark, at her er „Slaveri" og at vi „er ikke fri naar vi kommer her;" men jeg siger at her er Frihed, dersom der er Frihed noget Sted i Verden. Alt er ret, og jeg ønsker blot at jeg maa blive bestandig indtil Enden." —

(Til hans Fader og Søster).

„Jørgen Christensen."

Tale af Præsident B. Young,

holden i Tabernaklet den 18de December 1853.

(Af Deseret News, den 31te August, 1854).

Det glæder mig, at høre mine Brødre tale. Deres Vidnesbyrd forskaffer mit Hjerte Fryd og Trøst. — Men, uagtet den Fornøielse det vilde give mig at sidde og høre mine Brødre bestandigen, er det en Pligt, der paahviler mig, at opfylde den Plads, hvorpaa jeg er stillet, og lade min Røst høres i Forening med deres.

Vi alle indtager forskjellige Stillinger i Verden og i Guds Rige. De, som gjør Ret og søger den himmelske Faders Ære, er fuldkomne, hvad enten deres Kundskab er liden eller stor, enten de kan gjøre lidet eller meget; saalænge de ikkun gjør det Bedste de forstaaer, er de fuldkomne.

Det kan synes forunderligt for nogle af Eder, og det sikkerlig synes saa for Verden, at sige, at det er muligt for en Mand eller Qvinde at blive fuldkommen paa denne Jord. Det er skrevet: „Værer I derfor fuldkomne, ligesom Eders Fader, som er i Himmelen, er fuldkommen." Atter: „Dersom Nogen ikke støder an i sin Tale, denne er en fuldkommen Mand, istand til at holde det ganske Legeme i Tomme." Dette er fuldkommen klart for den, som forstaaer hvad Fuldkommenhed virkeligen er.

Hvis det første Skriftsted, jeg har omtalt, ikke er opfattet af Eders Forstand, saa kan vi forandre Ordstillingen i Sætningen og sige:" Vær I saa fuldkomne som I kan", thi det er alt hvad vi kan gjøre, endskjønt der er skrevet: „Værer fuldkomne, som Eders Fader, som er i Himmelen, er fuldkommen". At være saa fuldkomne som vi muligens kan, efter vor Kundskab, er netop at være saa fuldkommen som vor Fader i Himmelen er. Han kan, ligesaalidt som vi, være mere fuldkommen end han forstaaer at være.

Naar vi gjør det saa godt som vi forstaaer i den Kreds eller Stilling, som vi indtager her, saa er vi retfærdiggjorte i den Ret, Retfærdighed, Barmhjertighed og Dom, som gaaer forud for Himlens og Jordens Herre. Vi er ligesaa retfærdiggjorte som Englene, der er for Guds Trone. Den Synd, som vil klæbe ved al Adams og Evas Afkom, er, at de ikke have gjort saa godt, som de forstod at gjøre.

Jeg vil anvende dette paa mig selv, og det vil passe paa Eder og paa enhver Mand og Qvinde paa Jorden, følgelig ogsaa paa Broder Morley, som talte til Eder idag. Dersom han har gjort det Bedste han kunde i de sidste indianske Uroligheder i den Egn, hvor han boer, og handlet efter den Aabenbarelsesaands Dømmekraft og Lys, som er i ham, saa er han ligesaa retfærdiggjort som en Guds Engel.

Om vi end gjør det Bedste vi forstaaer for Nærværende, men der dog ikke kan skee Forbedring i vort Levnet? Jo, der kan. Om vi handle urigtig af Uvidenhed, da er det vor Pligt, saasnart vi lære anderledes, strax og for stedse at forlade det Urigtige, og Uvidenhedssynden er tilgiven og forglemt.

Et Spørgsmaal fremsattes idag, om vi veed, hvem vi er, paa hvilket Standpunkt vi befinder os, og det Forhold vi staaer i til hverandre og til vor Gud, samt den Stilling vi indtager til Menneskeslægten? Jeg kan besvare dette Spørgsmaal med Nei! Forstaaer Folket alle de Forbindtligheder de er under til hverandre og til deres Gud? De gjør ikke. Bestræber de sig for, saavidt det staaer i deres Magt, at lære at kjende det? Nei, de gjør ikke. Er der Personer iblandt os, som tragte af deres ganske Hjerte efter at vide og forstaae Guds Villie? Ja, — mange. Men bestræber de sig, som et Folk, for, med udelt Hjerte, at lære at kjende Herrens Villie fremfor enhver anden Ting paa Jorden? Nei!

Der er en Aarsag for dette. Broder Morley ønskede at vide, om vi havde lært os selv. Vi har ikke. Da han henviste til Aanderne i Verden og til hvad vi kan blive vaer i Pattebarnet paa Moderens Skjød, som det ene Øieblik ligner en liden Engel og det næste en liden Djævel, dreven af Vrede og Raseri, tænkte jeg, at vi ikke behøvede at indskrænke os til Barnet som et Exempel, thi dette Maleri af Godt og Ondt lader sig ligesaa hyppig see i Forældrene, og det endog i den graahærdede Olding saavel som i Barnet. Om Mænd og Qvinder forstod fuldkommen deres Stilling for Gud, Engle og Mennesker, den Plads de indtage, og den Kreds de handle i, saa vilde de vide, at de er ligesaa uafhængige i deres Forfatning som Englene eller som Guderne. Dog, som en Følge af at Synd kom ind i Verden, omgives Menneskenes Børn ligesaavel af Mørke, Elendighed, Daarlighed, Svaghed af enhver Slags, og Fristelsens Magt, som af Guds Magt. Jeg siger, at den graahærdede Fader og den gamle Matrone vil, i mange Tilfælde, ligesaa tidlig give Rum for det Ondes Magt, naar den kommer over dem, som Pattebarnet paa Moderens Skjød.

Jeg taler hvad jeg veed og siger Skam for dem, som er underkastet saadan Svaghed, forsaavidt som de har havt Tid og Leilighed at lære bedre. Broder Morley siger: „saadanne Aander vil blive fordømte.“ Sandelig, jeg siger Eder, at de er allerede dømte. Aarsagen hvorfor de handle, som de gjør, paa en Maade saa aldeles modsat Englene og Guderne i de evige Verdener, der er, er, fordi de have

været i en elendig Stilling uden de kom paa Jorden.

Naar Mænd og Qvinder give Rum for disse onde Aander, er det et Beviis for, at de ikke have lært at kjende deres egen Beskaffenhed og hvorfor de er skabte.

Hvad angaaer dette Folks Kundskab om deres sande Stilling for Gud midt imellem Jordens Nationer, saa er det sikkert, at de have endnu ikke lært den. — Skal vi nogensinde lære den? Vi skal. Og endvidere, vi skal blive nødsagede til at lære den; og hvad endmere er, — vi skal blive **tvungne** til at lære den. Paa hvilken Maade? Ved smigrende Tale? Ved Velsignelser? Ved Forsonets venlige Smiil? Ved den gavmilde Fylde af vor himmelske Faders usynlige Haand, overøsende os med enhver Velsignelse? Nogle af os vil maaskee sige, dette vil ikke bringe os til at forstaae vor sande Stilling og berede os for hvad som er foran os. Om vor kjærlige og overbærende himmelske Faders Barmhjertighed og Velsignelser ikke vil frembringe den forønskede Virkning paa hans Folk, vil han sikkerligen tugte dem og lade dem forstaae, ved hvad de lider, hvorledes de have at regjere sig og helliggjøre sig for ham.

Vi bør følge den samme Vei med vore Børn, naar vi ønsker, at de skal adlyde vore Befalinger. Det er fornuftigt og ret, efter at I have udtømt enhver Slags mulig Overtalelse, at bringe dem til Sands og til Lydighed, om de endnu vedblive at være gjenstridige, ved at prøve Riset og tugte dem indtil de blive lydige. Saaledes vil vor Fader i Himlen gjøre med sit Folk, hvis de ikke vil lære ved hans Velsignelser og ved hans kjærlige Godhed.

Spørger I, om jeg tænker, at vi er i Begreb med at blive plagede? Om vi ei er gode Børn, vil det skee. Vi maa lære at elske Retfærdighed og hade Uret, og da kan vi tugte os selv og bringe os selv ind i den Kreds, vi var bestemte at udfylde i vor Tilværelse og styre og beherske os selv i den, som Forberedelse til den Tid, da Magt skal gives i vore Hænder.

Vi skulde aldrig have mere end eet Ønske, een Bestemmelse, vor Villie burde være fuldkommen henvendt paa een Gjenstand, nemlig at udfinde Guds Villie og gjøre den. Ethvert Menneske bør gaa saaledes i Rette med sig, revse sig, prøve sig, ransage og atter ransage sig og bevogte sig, ligesom en Fange, der underkastes et strængt Forhør, indtil hans Villie er fuldkommen underlagt Guds i ethvert Tilfælde, saa at I kan sige: "Ligegyldigt hvad det er, lad os vide vor himmelske Faders Villie og den er vor." Da skal vi blive istand til at opdrage os, rette paa os, og øve os, indtil vi kan beherske og undertvinge de fordærvelige Paavirkninger, der omgive os. Vi kan da begynde at brolægge Veien, eller bane en Hellighedsvei for den opvoxende Slægt.

Dette have vi at gjøre. Det er vor Bestilling. Det er de Sidste Dages Helliges Arbeide, som, hvis det udføres, vil gjennemtrænge alle de forskjellige Afverlinger af det dødelige Liv. Det gjør sig gjældende i enhver Gjerning og Handling baade for os selv, vor Familie, og Fremmede. Det fylder enhver Sti af Menneskelivet fra Begyndelsen til Enden. At opnaae det aandelige Herredømme over os selv og de Paavirkninger, hvormed vi er omgivne, ved en streng Skole af Selvoptugtelse, er hvad vi først have at iagttage og gjøre, førend vi kan berede Veien for vore Børn at opvoxe uden Synd til Salighed.

Intet Menneske kan, i en Time eller to, udtale enhver Ting, som er i hans Hjerte, naar det er fyldt med den Hellig-

aands Paavirkning. Men jeg vil fortsætte mine Bemærkninger og give Eder lidt mere.

Alle Mennesker er omgivne af Omstændigheder særegne for deres Standpunkt, Stilling og Forhold i Livet. En Deel af vore gamle Bekjendte troer, at vi er aldeles beherskede af Omstændighederne; men dette Folk har lært nok for at vide, at der hør Dygtighed og Magt til, i en vis Grad, at beherske Omstændigheder, der vil styre os meer eller mindre, men ikke fuldstændigen. Vi kan lægge en Grundvold iblandt dette Folk for en Række af Omstændigheder, der vil omgive den opvoxende Slægt med en guddomlig Indflydelse. Vi kan ogsaa frembringe en Række af Omstændigheder, som vilde bevirke deres sikkre Tilintetgjørelse. Dette staaer i vor Magt, og det førstnævnte er de Sidste Dages Helliges Arbeide.

Nogle, naar deres Aand er opladt nok for at see Reenheden af en Gud i Evigheden — den himmelske Reenhed, og forstaae at intet Urent kan indkomme der, naar de kan fatte Fuldkommenheden af det frelste og herliggjorte Zion, og da betragter Folket, som det nu er, og deres Handlinger og hvorledes de overvældes af deres Skrøbeligheder, hvorledes de hverken kan gaae ud eller ind uden at komme i en eller anden Slags ubehagelig Berørelse med deres Nabver, — naar de see hen til den almindelige Syndighed iblandt Menneskene, er færdig til at udbryde: "Vi vil alle gaae Ødelæggelsen i Møde, Frelse er umulig." Jeg troer ikke et Ord af det. Om vi gjør det Bedste vi forstaaer, og endda begaaer mange Handlinger, som er urigtige og tvertimod de Raad, der er os givne, er vor Sag alligevel ikke haabløs.

Frelseren har advaret os, at vi skal vogte os for at dømme en utidig Dom, men tilgive hverandre syv Gange halvfjerdsindstyve Gange, hvis vi angre og tilstaae vore Synder for hinanden. Kan vi være mere barmhjertige og tilgivende end vor Fader i Himlen? Vi kan ikke. Folket bør derfor gjøre det Bedste de kan, og de vil brolægge Veien for den opvoxende Slægt til det Lys, den Viisdom og Kundskab, som er Englenes og de Frelstes af denne Verden, for ikke at tale noget om andre Verdener, og de vil beredes til at nyde i Opstandelsen alle de Velsignelser, som er for de Trofaste, og nyde dem i Kjødet.

Det er vor Pligt, og dertil er vi kaldede, at indrette og styre Omstændighederne saaledes i vor Livstid, at de bringe saadanne Velsignelser over den opvoxende Slægt, som vi aldrig kan opnaae, medens vi er i Kjødet. Men naar vor Forstands Øine er opladte til at skue Zions plettri Reenhed, Fuldkommenhed, Glands, Skjønhed og Herlighed — Evighedens Himmel — Stedet hvor Hellige og Engle boe i de evige Verdener, da synes Frelse næsten umulig for os stakkels vildfarende Dødelige; det synes som om vi neppe skal blive frelste. Ja, det er visselig sandt, Frelsens Vei er trang. Ingensinde er Nogen bleven mere end salig; alle som er bleven frelste, eller herefter vil vorde det, er ikke mere end frelste, og det ikke uden en Møie, der lægger Beslag paa Sjælens hele Anstrængelse.

Det er godt for os at følge deres Exempel som have opnaaet Salighed; følgelig, hvis jeg ønsker at frelses og blive et Redskab til at udvege Veien for Andre, bør jeg ikke blot prædike Frelsens Evangelium, men ogsaa fremsætte et Exempel i min Opførsel og overtale dem til at følge det. Om vor Tro er een, og vi er forenede i at opnaae et stort Maal, og jeg for min Person muligen

kan komme ind i det celestiale Rige, I og enhver anden, følgende den samme Regel, kan ogsaa indgaae deri.

Endskjøndt vor Interesse som et Folk er een, saa erindre dog, at Frelsen er et Værk for enhver særskilt Person, eller som enhver for sig maa sørge for. Jeg mener mere med dette, end jeg nu har Tid at forklare tilfulde, men jeg vil give Eder et Vink. Der er dem i denne Kirke, som gjør Regning paa at blive frelst ved Andres Retfærdighed. Denne Beregning vil slaae feil. De er saadanne, der vil ankomme just som Porten lukkes og de vil vorde udenfor; de vil da kalde paa en eller anden, som ved deres egen Trofasthed formedelst Jesu Christi Naade have gaaet ind gjennem den celestiale Port, at komme og lukke op for dem, men at gjøre dette er ikke deres Bestilling. Saadan vil deres Skjæbne vorde, som forgjæves haabe at blive frelste ved Broder Nogens Retfærdighed og Indflydelse. Jeg advarer Eder derfor at dyrke Retfærdighed og Trofasthed hos Eder selv, som det eneste Pas, der tilsteder Adgang til celestial Herlighed.

Der er en anden Ting jeg ønsker at bemærke, nemlig, angaaende den Mand, Broder Morley talte om idag, som forskjød sin Kone, som han nylig havde taget. Han begyndte at sige Eder hvor slet det syntes ham at handle paa en saa letsindig Maade med de største Velsignelser, som Himlen giver Manden. Det vil efterhaanden blive sagt til Mænd, som vil bede om Velsignelser og kostbare Klenodier, og søge at kaste dem bort imorgen: "tag det og giv det til den Mand, som er mere værdig:" Og hvad skal der gjøres med den Anden? Lad ham skrubbe Gulvet, pudse Støvler og lave Sæbe. Jeg mener dette at forstaaes aandeligen. Følgelig, vi skal blive saa rene i det himmelske Zion, at vi ikke behøver Nogen til at vaske for os. Naar jeg siger, at vi vil sætte saadanne Personer til at arbeide i Haven, at pudse Støvler, at rense vore Stalde, at strigle vore Heste eller arbeide i Kjøkkenet, er det at forstaaes aandeligen.

I kan faae Ædelstene af stor Værdi og behandle dem letsindigt og ansee dem for Ingenting, men efterhaanden vil deres Glands saaledes forduukle Eder, at I kan ikke see paa deres skinnende Herlighed uden at blive slagne af Blindhed. Frelserens Ord vil opfyldes paa saadanne Personer: 'Læg derfor Mærke til hvorledes I hører; thi den som haver, ham skal gives, og den som ikke haver, fra ham skal endog tages, hvad han synes at have."

Det, som de tænker sig i Besiddelse af, synes de blot at have. Det er givet i deres Hænder for nogle Dage for at see, om de har Viisdom nok til at bruge det til Guds Forherligelse og Ære, paa det at flere Velsignelser maa tillægges dem. Naar de have beviist sig selv uværdige, vil det, som de synes at have, tages fra dem og gives til en anden som er mere værdig, at han kan have overflødigere.

Som det henstigter til Folkets slette Handlinger, tænkte jeg, medens Broder Morley talte, at jeg kunde sige Eder Ting om Mænd, som I ikke skulde ønske at høre. For at tilfredsstille mine egne Følelser, vil jeg ved Hjælp af Sammenligning give Eder en svag Idee, hvorledes de synes for mig.

Forestil Eder alle Ligene af de Folk, som er død af Cholera og andre smitsomme Sygdomme, ophobede i en samlet Masse for at raadne under Straalerne af Sydens Sol, og Stanken af en saadan Masse af Forraadnelse vilde ikke angribe min, eller nogen retfærdig Mands Næse saameget som Stanken af hine

Mænds-Handlemaade gjør. Paa den anden Side, om Enhver vil gjøre det Bedste han kan, og saavidt han forstaaer, vil det staae godt til med ham, og han vil vorde velsignet, indtil der ikke er Rum for Velsignelserne, som vil vorde udgydt over ham. Synd bestaaer i at handle urigtig, naar man veed og kan gjøre bedre, og det vil vorde straffet med en retfærdig Gjengjeldelse i Herrens egen beleilige Tid.

Er dette Folk bleven velsignet? Det er. — Hvorfor kan de ikke fatte, at de er organiserede og dannede for det udtrykkelige Øiemeed at blive uafhængige i og af dem selv, paa det at de kan begynde at vogte dem for ethvert ondt Princip eller for det Ondes Indflydelse? Men I er rede at sige: "Det er i alle Mennesker, det findes i deres Natur." Saaledes tænkte Paulus. Han var omgiven af onde Aander, og han var forunderlig besværet af dem, ja i den Grad, at naar han vilde gjøre det Gode, var oet Onde tilstede hos ham. Jeg vilde have kastet dem paa Døren. Han var en retfærdig Mand og døde for Evangeliets Sag, og det var ret for ham at døe om ikke for andet, saa fordi han havde bevogtet Klæderne for dem, som stenede Stephanus tildøde. Nu siger Paulus: "Jeg vilde gjerne gjøre godt mod den Mand, men det Onde overvælder mig." Hvorfor jagede han ikke det Onde bort, som hindrede ham fra at gjøre det Gode? Var han nødt til at blive besværet af det? Nei, ikke meer end I og jeg er.

(Fortsættes.)

Indbetalt siden den 1ste November.

E. G. Erikson . . .	6 Rd.	" Mk.	" Sk.
N. Dorius	27 —	1 —	14 —
A. P. Trane	30 —	" —	" —
H. P. Olsen	78 —	" —	" —
H. Jensen	31 —	3 —	6 —
Summa	172 Rd.	5 Mk.	4 Sk.

Indhold.

	Side.		Side.
Joseph Smiths Levnetsløb	49.	Udtog af et Brev	59.
Mormonerne	56.	Tale af Præs. B. Young	60.
Red. Bem.; udenlandske Efterretninger	58.		

"Skandinaviens Stjerne" udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned, og faaes paa Contoret i Gothersgade Nr. 29, 3die Sal og paa alle kongl. Postcontorer.

Redigeret og udgivet af J. Van Cott.

Trykt hos F. E. Bording.

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

4. Aarg. Nr. 5. Den 1. December 1854. Priis: 6 ß pr. Expl.

Tale af Præsident B. Young,

holden i Tabernaklet den 18de December 1853.

(Af Deseret News, den 31te August, 1854).

Fortsat fra Pag. 64.

Er saadanne, som drikke og sviire idag (og det er muligens nogle iblandt dem, som paastaaer at være Brødre), tvungne til at bryde Sabbaten og gjøre sig selv til Drukkere og Fraadsere? Nei! Om de Brødre som kalder sig Hellige og handler urigtig, vilde gaae tilbunds i Sagen og sige den hele Sandhed, vilde det hedde: "Min Længsel er, at gjøre en heel Deel Godt, men Djevelen er stedse ved min Side og jeg synder altid at have den gamle Herre i Nærheden af mig, thi jeg ønsker at bruge ham undertiden." Dette er Aarsagen, hvorfor Mænd og Qvinder overvindes af det Onde.

Jeg kan tillige bebreide Eder Noget, som I alle kan overbeviises at være skyldig i, dersom I vilde tilstaae Sandheden, nemlig: I tør ikke aldeles overlade hele Eders Hjerte til Gud, og blive helliget i Eders ganske Væsen og veiledet af den Helligaand fra Morgen til Aften og fra Aar til andet. Jeg veed, at det er saaledes, og dog vil Faa erkiende det. Jeg veed, at denne Følelse er i Eders Hjerte, ligesaa vist som jeg veed, at Solen skinner.

Lad os undersøge det lidt nøiere. Mange af Eder har frygtagtige Anelser, at ikke alt er ret i Organisationen af dette Rige. Der hersker Frygt og Skjælven og Bæven i Eders Følelser og Vakten i Eders Aand. I kan ikke fatte Tillid til Gud, til Mennesker eller til Eder selv. Dette kommer af det Ondes Magt, som er saa herskende paa den hele Jords Overflade. Det blev givet Eder af Eders Fader og Moder; det blandedes med Eders Undfangelse i Moderslivet, og det har gjennemtrængt Eders Kjød, Eders Blod, Eders Been, saa at det er blevet grundfæstet i Eders virkelige Natur. Hvis jeg skulde spørge Eder hver for sig, om I ønskede at blive aldeles helliggjorte og blive saa rene og hellige, som I muligen kunde leve, saa vilde Enhver sige ja; dog, om Herren den Almægtige skulde give en Aabenbaring for aldeles at lære Eder at hengive Eder for ham og hans Sag, vilde I krympe Eder derfor og sige: "Jeg frygter at han vil berøve mig noget af mit Legetøi." Dette er, hvad der er i Veien for den største Deel af dette Folk.

Det tilkommer Eder og mig at be-

kjæmpe denne Skrøbelighed, indtil den er overvunden i os, da skal vi ikke paaføre vore Børn den. Det tilkommer os at lægge en Grundvold, saa at enhver Ting, hvormed Børn have at gjøre, vil bringe dem til „Bjerget Zion og til den levende Guds Stad, det himmelske Jerusalem, til Englenes Mangfoldighed, til de Førstefødtes Forsamling og Menighed, hvis Navne ere skrevne i Himlen, og til Gud, Alles Dommer, og til de fuldkommede Retfærdiges Aander, og til den nye Pagtes Midler, Jesum, og til Bestænkelsens Blod, som taler bedre end Abels." Om vi lægge en saadan Grundvold med god Samvittighed og godt Arbeide saa trofast, som vi kan, vil det vorde til Gavn for os selv og vore Børn i Tid og i Evighed.

Hvad Slags Følelser vilde det frembringe i mit Hjerte, om jeg ved Slutningen af denne Forsamling skulde høre, at Herren havde tilladt Djævelen at tilintetgjøre mine Huse, mine Hustruer, mine Børn og overlade enhver Deel af mine Eiendele til de fortærende Flammer — saa at jeg var berøvet alle Ting og ladt aleene i Verden? Jeg ønsker at I alle maa overveie dette Spørgsmaal hos Eder selv. Hvad Virkning vilde en saadan Omstændighed gjøre paa dette Folk, forudsat at de ikke vidste, at Herren var ifærd med at sende en Straffedom over dem, som han gjorde i gamle Dage (dog I behøve ikke at blive forskrækkede for det), hvorledes vilde I føle? Vilde der ikke blive Knurren og Feilfinden og Brevsenden og Sammenrotten med Apostater, og Nogle flygtende til Californien og Andre rendende tilbage til Staterne?

Eller antag, naar I kommer hjem fra denne Forsamling, at I finder, at Eders Naboer har dræbt Eders Heste og ødelagt Eders Eiendom, hvorledes vilde I føle? I vilde føle Tilbøielighed til strax at tage Hævn over Gjerningsmanden. Men det vilde være urigtigt af Eder at tillade den mindste Gnist af Vrede eller Hævnfølelse at opstaae i Eders Bryst, eller at tage Dommen i Eders egne Hænder, indtil Herren den Almægtige skal sige: „Dommen er Eders og nu kan I udføre den."

Broder Morley ønskede at vide, om Nogen kunde sige ham Tankens Oprindelse. Spiren til Tænkningen plantedes i vor Organisation ved Begyndelsen af vor Tilbliven. Dette er ikke at sige Eder, hvorledes den kom der eller hvem som plantede den der. Tanken oprandt med vort personlige Væsen, hvilket er dannet til at blive ligesaa uafhængigt som noget Væsen i Evigheden. Naar I gaaer hjem, og I erfarer at Eders Naboer have foraarsaget nogen Ødelæggelse paa Eders Eiendom eller i Eders Familie, og Vrede opstaaer i Eders Bryst, overveier da og forstaaer at den antændes i Eder selv.

Forestil Eder paa den anden Side, naar I kommer hjem, at Nogen har gjort Eder godt og bragt Eder en Sæk Hvedemeel, for Exempel i Trangens Tid, og noget Smør, Melk og Grønt, saa vilde Tanker oprinde hos Eder til at velsigne Giveren. Kilden for Tænkning og Overveielse er i os selv. Vi tænke fordi vi er til, og er dannet modtagelige for ydre Indflydelse og for at føle vort Forhold til de udvortes Gjenstande. Saaledes vil Tanken om Hævn og Velsignelse opstaae i det samme Sind, eftersom det er paavirket af udvortes Omstændigheder.

Om I er forurettet af en Nabo, er den første Tanke af det nigjenfødte Hjerte for Gud at fordømme den Person, som har skadet Eder. Men om En har gjort Eder godt, saa er den første Tanke; der opstaaer hos Eder, „Gud velsigne det

Menneske"; og det er den Sindsstemning, vi bør holde fast paa. Bortviis den Aand som vilde tilskynde Eder at fornærme nogen Skabning, som Gud har frembragt, giv den intet Rum, opmuntre den ikke, og den vil ikke blive hvor I er. I kan indlade den sorte Mand eller den hvide Mand i Eders Huus, som I selv vil; I kan sige: "Træd ind" til dem begge.

Dette er en Lignelse. Naar den hvide Mand fremstiller sig, kjender I ham strax paa hans Hudfarve; ligeledes veed I, naar I seer Mørke og Sorthed nærme sig, at det er nedenfra og I kan byde det at forlade Eders Huus. Naar den gode Mand kommer, saa bringer han med sig en Fylde af Venlighed der gjennemtrænger Eder med Fred og himmelsk Velbehag, indbyd ham i Eders Huse og gjør ham til Eders stadige Gjæst.

Jeg har ofte sagt Eder fra dette Sted, om I holder fast ved hellige, gudelige Grundsætninger, lægger I mere Godt til Eders Væsen, hvilket er skabt uafhængigt fra først af, og den gode Aand og Indflydelsen fra Lysenes Fader og fra Jesum Christum og fra de hellige Engle føier Godt til den. Og naar I er bleven prøvede, og naar I have arbeidet og over Eder tilstrækkeligt i den, vil det blive i Eder, som Joseph Smith sagde Ældste Taylor, at om han vilde nøie bevare Herrens Aand skulde den blive en Aabenbarings-Kilde i ham. Dette er Sandhed.

Efter en Tid vil Herren sige til en Saadan: "Min Søn, du har været trofast, du har beflittet dig paa det Gode, og du elsker Retfærdighed og hader Uretfærdighed, som du har vendt Ryggen, nu skal du have den Helligaands Velsignelse til at føre dig og være din stadige Ledsager fra denne Tid af og for stedse." Da bliver den Helligaand Eders Eiendom, den er given Eder som en Vinding og en evig Velsignelse. Den tjener til at forøge, udvide og forhøie Udødelighed og evige Liv.

Hvis I tillader det Modsatte deraf at tage Besiddelse af Eders Tabernakel, det vil skade Eder, og angribe og ødelægge Eder, indtil Eders Tabernakel, som blev skabt til at vedvare gjennem en uendelig Tilværelse vil opløses og gaae tilbage til dets oprindelige Grundbestanddele for at blive blandet om igjen, lig det ubekvemme Leer, som har gaaet istykker i Pottemagerens Haand og maa arbeides om igjen, indtil det bliver skikket til at lade sig danne efter Pottemagerens Villie.

Der er en Magt til at tilføie, opbygge og forøge; en anden til at ødelægge og formindske; den ene er Liv, den anden Død. Lad os da lægge en Grundvold for den unge Slægt at den kan voxe op uden at blive lænket eller hindret i dens Fremgang til Herlighed og Lykseelighed af Overtroe, Tradition og Uvidenhed, som har forblindet og skadet os. Lad os gjøre det Bedste vi kan, og om vi gjør et Feilgreb een Gang, syv Gange, eller halvfjerdesindstyve Gange syv Gange paa en Dag, og er ærlige nok til at tilstaae det, skal det villigen tilgives. Som vi vente at erholde Tilgivelse, saa lad os have Barmhjertighed med hverandre. — Og naar den onde Aand kommer, tilsted ham ikke Rum i Eder.

Det falder mig ind at sige de Sidste Dages Hellige, at intet Menneske kan bedømme Beskaffenheden af en Aand, uden først at have prøvet den; indtil det skeer, er han ikke istand til at dømme derom. Brødre, elsk Retfærdighed og had Uretfærdighed!

Maa Gud velsigne Eder evindelig, Amen!

Joseph Smiths Levnetsløb.

(Aar 1834) (Fortsat fra Pag. 56.)

August den 29de, Kl. 9 Formiddag. Raadet blev ordnet og Vidnesbyrdsaflæggelsen fortsattes som følger:

Ældste Luke Johnson sagde med Hensyn til en Omstændighed, der tildrog sig paa den saakaldte Tyvemilsslette i Missouri, at han, udsendt af Høreren, havde været tilbage at besee et vist Badested; at da han naaede Selskabet, fandt han dem kjørende, og, som han var bag ved, gik han frem indtil han kom til Broder Wights og Sylvesters Afdeling, og fandt dem lidt afsides fra Veien alt ifærd med at gjøre Ild for at berede Aftensmad. Som de Andre drog forbi, raabte Broder Sylvester til Førerne for Afdelingerne og spurgte dem hvem de fulgte, om det var General Wight eller nogen anden Mand. Nogle standsede lidt og kjørte da videre. Efter at have spiist Aftensmad kjørte han (Luke) med sin Afdeling.

Da han kom op fra Bækken til Selskabet fandt han at det Banner eller Flag, som pleiede at føres foran for Toget at efterfølge, allerede bevægedes fremad. Han sagde videre at han forstod at Joseph var bestikket til at føre Selskabet; at han altid, eller ialmindelighed, gav Ordre naar de skulde drage fremad, og naar de skulde standse; at da han gik ned til Bækken anden Gang, mødte han Præsident Smith, som sagde ham at han vilde give Ordre at flytte Leiren ud paa Sletten. Da Leiren om Aftenen vår bleven ordnet paa Sletten, blev Brødrene Wight og Sylvester opfordret til at forklare hvorfore de havde søgt at dele Leiren. De erkjendte begge at de havde handlet ilde deri, og blev revset for deres Feiltrin. Angaaende en foregaaende Paastand, at Præs. Smith samme Gang kastede et Horn eller en Trumpet efter Broder Sylvester, da tænkte han endikke da, at Præs. Smith havde nogen Tanke om at kaste det efter ham, thi han kunde let ramme ham med det, da han var saa nær ved ham og Sylvester, og han tænkte han havde havt det i Haanden og kastet det ned som sædvanlig, eller som en anden Mand vilde gjøre. Han sagde endvidere, at den Irettesættelse, som Præs. Smith da gav, var ikke strængere end hvad han ofte havde hørt ham give forud; at han ansaa ham ikke for at være saa vred, som der er sagt.

Hyrum Smith sagde, at da Toget først kom til Bækken, var han og hans Broder Joseph foran; at medens Toget drog over, Broder Joseph spurgte om det var raadeligt at kjøre ud paa Slætten og slaa Leir. Efter Raadslagning blev det først anseet for raadeligst at slaa Leir mellem Buskene nærved Kanten af Slætten. Medens de gjorde Anstalter til at slaae Leir, blev de underrettet om, at en Pøbelbande agtede at overfalde dem den Nat. De raadslog videre om deres Stilling, og han og Broder Thayer blev opfordret af Broder Joseph til at gaae til Kanten af Slætten og see om et Sted hvor de kunde leire dem. De fandt et Sted, men det var for nær Buskene, og Broder Joseph gav Ordre til at rykke længere ud paa den aabne Mark. Nogle knurrede over denne Ordre, fordi de ikke kunde finde Brændsel til at lave deres Aftensmad ved. Det blev dem sagt at det vilde være godt at medtage Brænde til dette Brug. Der gjordes nogle videre Bemærkninger angaaende Tilfældet af et Besøg af Pøbelen, og der gjordes For-

beredelser med Geværerne osv. Der ytredes nogen Frygt for de Vogne og Familier, der endnu vare ifærd med at komme over Bækken, og det ansaaes bedst at sende et Compagni tilbage til at beskytte dem og hjælpe dem over, og iblandt dem som blev didsendt var Johnsen. Han tog da Flaget — eller Banneret — som han før havde baaret det — og gav Befaling at skride frem, og Toget begyndte nopholdeligen at følge ham. Efter at Selskabet var kommet paa Slætten, imodtog han og Ældste Rodger Orton den Ordre til Lyman Wight, at sætte en stærk Vagt omkring Leiren den Nat; men han negtede at gjøre nogen Ting videre, fordi han formodede at han (Hyrum) havde commanderet Leiren ud paa den aabne Mark, uden nogen Ordre fra Selskabets Befalingsmand. Det blev ham da sagt af Broder Joseph selv, at det var efter hans, (Josephs) Ordre, at Leiren flyttedes ud paa Sletten. Han var tilstede, da Broder Joseph iretteſatte Lyman Wight og Sylvester Smith og saae hvad der passerede med Trompeten eller Hornet, og at det var Broder Josephs Agt og Villie at kaste det efter Sylvester, var ikke i hans Tanker dengang, eiheller kunde han tænke det siden; og da Joseph holdt op at tiltale Lyman og Sylvester, kastede han Hornet paa Jorden; at Broder Wight sagde ham Dagen derpaa, at have næret en misundelig Følelse imod ham (Hyrum) i flere Dage, men at han nu var tilfreds og fri for Had og Misundelse.

Han sagde endmere, at da han modtog Ordren paa at flytte Leiren ud paa Sletten, var Brødre Sylvester og Lyman nær ved ham.

Høvedes indtil Kl. 1 Eftermiddag.

Raadet mødte efter Bestemmelse. Skriveren opraabte Navnene paa Raadsmedlemmerne og Parterne, hvorpaa Forhandlingerne paabegyndtes.

Ældste B. Young sagde, at han var i Selskab med Joseph Smith jun. fra omtrent 27 Mile fra dette Sted, til de kom til Clay County i Missouri; at da denne Mislighed forefaldt paa Sletten, da Leiren blev adskilt, da iſtemte han hvad Broder Hyrum havde sagt, og at han ikke kunde forklare det nøiere end han havde gjort. Han sagde endvidere, at han havde intet seet i Præsident Josephs Vandel, som kunde retfærdiggjøre den Beskyldning, som Broder Sylvester havde fremført, "at hvert Hjerte var fordærvet." Tvertimod havde han ikke seet den mindste Skygge af noget Saadant. Han havde Intet seet i hans Opførsel paa hele Reisen, der ikke sømmede sig for en Guds Mand.

Spørgsmaal af Sylvester Smith: Tænkte De ikke at min Charakteer blev slet bedømt af den svagere Deel af Selskabet ved de Irretteſættelser og Tugtelser, som Broder Joseph gav mig?

Svar: Nei, jeg gjorde ikke.

Ældste Young sagde endvidere med Hensyn til en vis ubehagelig Tildragelse som fandt Sted i Anledning af en Hund: at en Aften efterat være kommet over Mississippifloden, Broder Sylvester naaede Resten af Toget, da en Hund kom frem og antastede ham; han vidste ikke om den rørte ham eller ei. Om Morgenen derefter talte Præsident Smith, (efter at have hørt endeel Klagemaal og Knur over en Hund), til nogle Brødre og sagde: "Jeg vil nedlade mig til den Aand, der er i Leiren, for at vise Eder den Aand, I er af, for jeg ønsker at drive den bort. Den første Mand, der dræber den Hund, (eller min Hund,) ham vil jeg banke!" Han tænkte at Broder Sylvester da traadte op og sagde: "dersom

den Hund bider mig, jeg vil dræbe ham! hvorpaa Joseph svarede: om Du gjør, jeg vil banke Dig!" hvorpaa Sylvester sagde, „Om Du gjør, jeg skal forsvare mig som jeg bedst kan!" Broder Joseph sagde da, at han „kunde, i Herrens Navn."

Præsidenten spurgte da Brødrene om de ikke skamte dem ved en saadan Aand. „Jeg gjør det," sagde han.

Han begyndte da at revse dem fordi de nedlod sig til den Aand; sigende at de burde holde dem over den; at det var en Hundeaand; og at Mennesker burde aldrig stille sig lige med Dyrene, men være i Besiddelse af et mere ædelt Sindelag. Han sagde da, at han havde nedadt sig til den Aand for at vise dem hvilken Aand der var iblandt dem.

Ældste Young sagde videre, at denne Forklaring tjente til almindelig Tilfredsstillelse og at de fleste af dem saa, at han havde alene gjort disse Bemærkninger for at undervise dem og advare dem imod en saadan Aand eller Tænkemaade.

Ældste Lyman Johnson og H. C. Kimball istemte.

Ældste D. Elliott sagde, han var ikke nærværende den Morgen da disse Irettesættelser blev givne; at Sagen blev ham fortalt senere, hvilket besværede hans Sind og gav ham nogle ubehagelige Følelser, at han om Middagen hørte Præs. Joseph give en vidtløftigere Forklaring, hvilken fuldkommelig beroligede hans Sind.

Han sagde endvidere, at om Formiddagen var der mange af Brødrene utilfreds med Præs. Smiths Bemærkninger angaaende Hunden; men efter at der om Middagen blev given en saa almindelig Forklaring, tænkte han at alle, som var i Leiren vidste det.

Ældste Lorenzo Booth stemte med Ældste Young i hans Udsagn, alligevel han var ikke tilstede om Morgenen da Irettesættelsen blev given angaaende Hunden: at han var med Præs. Smith syv og tyve Mile fra dette Sted til Missouri og endeel af Veien hjemad; at han saa intet i Præs. Smiths Charakteer, der var upassende for en religiøs Mand; at han var nærværende ved en vis Begivenhed, som indtraf paa Hjemreisen i Anledning af nogle Sengklæder; at han havde hørt siden hans Tilbagekomst, at Præs. Smith og Ezra Thayer havde været oppe at slaas; at han havde været tilstede under den hele Affære, og der var intet Slagsmaal.

Han sagde endvidere angaaende et vist Rygte, som var kommet til hans Kundskab siden hans Tilbagekomst fra Missouri, nemlig, at Præs. Smith havde taget et Sengetæppe, som ikke var hans; at da de var i New Portage paa Veien til Missouri, gav en af Brødrene Joseph to Sengetæpper, hvilke han (Booth) havde i sin Varetægt, eftersom han var den, der kjørte for Præs. Smith og havde Varetægt over Tøiet; at førend de forlod Clay County, tog han (Booth) dem hen at vaskes, og efterat de havde begyndt at kjøre, lagde han dem i Vognen, som han havde Varetægt over paa hele Hjemreisen; at han bragte de samme tilbage med sig, har seet dem siden, og veed at det ene, som sagdes at være en anden Mands Eiendom, er eet som blev Præs. Smith givet i Norton.

Raadgiver F. G. Williams sagde, at medens de vare i Norton, imodtog han nogle Sager for at mærke dem, blandt hvilke var to Sengetæpper, hvilke han mærkede med almindeligt Blæk; han har seet nogle Sengetæpper siden sin Tilbagekomst, og har ingen Tvivl om at jo det omdisputerede er eet af dem, han mærkede.

Ældste B. Young sagde videre angaaende en vis Udestaaelse, der udsprang fra et vist Tilfælde med noget Brød, at Ældste John S. Carter paa Reisen til Missouri, paa Grændsen imellem Ohio og Indiana, sagde til Præs. Joseph, "er dette Ret?" "Hvilket?" "P. P. Pratt bad Broder Sylvester om lidt Brød til Aftensmad, og han negtede ham det."

Han fik da at vide at Broder Pratt havde bedet Broder Sylvester om lidt Brød; at Sylvester havde Brød, men henviste ham til en Anden, som han sagde havde nok; at Ældste Pratt gik hen til den Person og kunde ikke faa noget; at han var nærværende da Præs. Smith sagde til Broder Sylvester, at han havde ikke handlet rigtig i denne Sag, at han burde meddele naar han havde, hellere end at henvise Nogen hvor han ikke var vis paa at faa Noget, at ved at gjøre saaledes vilde nogle undertiden komme til at mangle Føde.

Han sagde fremdeles at Broder Sylvester paastod at have Ret, og retfærdiggjorde sin Fremgangsmaade i Sagen; at Joseph stræbte at overbevise ham at han havde Uret; men han blev ved at retfærdiggjøre sin Opførsel indtil Præsident Joseph revsede ham skarpt.

Han hørte ofte Brødrene tale om denne Omstændighed, og alle, som han havde hørt sige noget om Sagen, tilkjendegav Tilfredshed med Præsident Smith og tænkte hans Bemærkninger var rigtige og de Grundsætninger, han havde fremsat, retfærdige.

Ældste Lyman Scherman sagde at han iſtemte hvad Ældste Young havde sagt angaaende Brødet; at han tænkte det var almindelig bekjendt, at Ældste Pratt, ifølge af at Broder Sylvester ikke meddeelte ham Brød, maatte være uden Brød den Aften; at Joseph sagde Sylvester, at Broder Parsey fik intet Brød.

Ældste Jacob Bump sagde, at efter Brødrene kom tilbage fra Vesten, gik han med Sylvester til Ældste Rigdon for at raadslaa om hvorledes de kunde standse de Besværinger, som var i Omløb, over Præsident Joseph Smiths Opførsel paa Reisen til og fra Missouri; at Broder Sylvester sagde til Broder Rigdon at Ældste Pratt fik Brød af den Person, som han henviste ham til.

Ældste O. Hyde sagde, at han iſtemte hvad Ældste Brigham Young havde sagt, angaaende hvad der skede i Anledning af den Misligheb, der opstod om Brødet.

Ældste Lyman Johnson og H. C. Kimball iſtemte samme Udsagn.

Ældste O. Hyde fremlagde derpaa en fuldstændig Regnskabsliste, efter Bevisterne for de Penge og andre Eiendele, som var bleven brugt til Reisens Omkostninger til og fra Missouri.

Dette Regnskab var opgjort efter Optegnelser, som holdtes paa Reisen af Raadgiver Frederich G. Williams, som sagde at det fremlagde Regnskab var noiagtigt afskrevet efter hans Optegnelser, thi han havde Pengene i sin Varetægt og udbetalte dem o. s. v.

Sagen blev da overgivet til Raadet, og hver Medlem talte for sig, efterfulgte af Klageren og den Anklagede som følger: Først, Raadsmedlemmerne; Jared Carter begyndte 15 Minuter før Kl. 6 Efterm. og talte i 25 Minuter. Joseph Smith jun. begyndte 10 M. efter sex, og talte i 5 Minuter. John Smith begyndte 15 M. efter sex, og talte i 10 Minuter, Lyman Johnson begyndte 25 M. efter sex, og talte i een Minut. Oliver Cowdery begyndte 28 M. efter sex, og talte i to Timer og tolv Minuter. Joseph Coe begyndte 20 M. før Kl. 9, og talte i 5 Minuter. (Fortsættes).

Skandinaviens Stjerne.

Den 1ste December.

Emigration. Det er en Glæde for os at kunne berette, at dette Aars emigrerende Hellige af den skandinaviske Mission, ialt lidt over 500, afreiste herfra den 23de, 24de og 27de dennes med Dampskibene Slesvig, Cimbria og Geiser. De mindre Selskaber med Slesvig og Geiser lagde Veien over Kiel, Hamborg og Hull; det større Antal med Cimbria gik directe til Hull, anløbende Frederikshavn. Forsaavidt Vind og Veir ikke skulde forhindre det, vil de forhaabentlig alle møde i Liverpool til bestemelig Tid for tilsammen derfra at fortsætte deres Reise over Havet til New-Orleans og siden videre til Kirkens Samlingssted, Dalene ved den store Saltsø mellem Klippebjergene. De vare alle ved godt Mod, besjælede af en god Aand, glade og taknemmelige til Herren, fordi de kunde drage hen til et Land, hvor de i Fred og Frihed kan dyrke deres Gud overeensstemmende med deres Tro uden at blive forhaanede og bespottede. Det som især glædede os ved denne Emigration var det følgeværdige Exempel mange af de Hellige gave ved beredvilligen at betale deres Tiende, og offre til Tempelfondet og Emigrationsfondet, saa at mange Fattige denne Gang kunde hjælpes, til stor Fryd for disse og til stor Velsignelse for Giverne. Efterfølg dette Exempel I, Pagtens Børn, hver efter Eders Evner! Stræber efter at samle Eder Liggendefæ i Himlen ved Eders gode Gjerninger og saaledes fremme Guds Riges Opbyggelse! Da vil Israels hellige Gud berede Veien for Eder og udfri Eder alle, naar han finder det gavnligt og tjenligt! Opfyld Eders Pligter og stol paa Herren!

Emigrationens Ledere vare Ældste P. O. Hansen og E. G. M. Hangen. Førstnævnte, der var een iblandt de Tre, der tilligemed Apostelen Erastus Snow bragte Evangeliets frelsende Budskab til Skandinavien, ankom her omtrent i Juni Maaned 1850 og har siden den Tid arbeidet uafbrudt i denne Mission og bidraget Sit til Evangeliets Udbredelse saavel ved Prædiken som ved Arbeidet af Skrifters Oversættelse og Redigering. Han ønskede selv at sige de Hellige et kjerlig Farvel i Stjernen, men paa Grund af presserende Forretninger til Emigrationens Forberedelse blev Tiden ham for knap, hvorfor han overdrog det til os at gjøre det, hvilket vi ogsaa er beredvillige til, idet vi er overbeviste om, at de Hellige undskylder Broder Hansen, fordi han selv ikke kunde gjøre det, og tager tiltakke med de Ord vi udtale paa hans Vegne. Elskelige! han siger Eder, Enhver især, med rørt Hjerte et kjerligt Levvel, haabende, at han engang skal skue Eder, — naar og hvor raader den Almægtige for. Han takker Eder for al den Opmærksomhed, Opoffrelse og Kjerlighed I viste ham den Tid han arbeidede for, med og iblandt Eder. Det frydede hans Aand, og hans Sjel fyldtes med Taknemlighed til Herren, naar han paa Forsamlingsdagene saae Menigheden og hvorledes Herren havde velsignet Arbeidet paa disse faa Aar, saa at der af det lille Sennepskorn allerede er blevet et kraftigt Træ, som ved Guds Kraft vil modstaae Storm og Uveir, udbrede sig alt mere og mere, og blive til Ly for de Sagtmodige og Oprigtige. Vi kan bevidne, at Broder Hansen har arbeidet trofast og utrætteligt for Herrens

Sag, han elskede Guds Rige og sammes Medlemmer, og han gik hjem, ledsaget af de Helliges Velsignelser og Taknemmelighed, hvilket de ogsaa beviste ved frivilligt Offer, for hvilket han ønsker Eder Alle Guds Velsignelse! — Ældste E. G. M. Hougen forener ogsaa sin Afskedshilsen og Taksigelse til de Hellige. Vi vil ihukomme de Afreiste i vore Bønner og anbefale dem til den Almægtiges Varetægt; samt med forenede Kræfter blive ved at arbeide indtil Herrens store Værk er udført, og vi alle staae frelste i Guds Rige. Herren hjelpe os dertil for Christi Skyld, Amen!

Milton om Polygami. Vi have oversat og indrykket i dette Nr. af Stjernen et Udtog af Miltons første Bog om „Den christelige Lære," oversat fra Latin af Lord-Biskop af Winchester, Dr. Theol. Charles R. Summer, angaaende Polygami. Det viser, at den paa hans Tid saa yndede og talentfulde Forfatter fandt det meget magtpaaliggende at komme til en klar Opfattelse og en sund Anskuelse, om den af Theologerne saa meget omtvistede patriarkalske Ægteskabsorden var tilladt ifølge Guds Lov, eller om den blot var en menneskelig Institution.

Milton fremhæver klart og logisk de bibelske Beviser for, at Polygami, saaledes som praktiseret af de hellige Propheter, Patriarker, Konger og Andre i Israel, ifølge Guds Lov var hæderligt og anerkjendt af Gud selv; endvidere, at samme Lov ingenlunde var ophævet ved Evangeliets Uddeling, men derimod udøvedes under samme, undtagen forsaavidt Kirkens Medlemmer, paa Grund af Tidsomstændighedernes Medfør, befaledes af Apostlerne at gjøre anderledes. At saavel det Gamle som det Nye Testamentes Love er overeensstemmende, er indlysende for enhver Fornuftig, som, uhildet af Fordomme og Traditioner, søger at udfinde Sandheden, veiledet af Guds Aand. Mon Gud skulde være en saa ufuldkommen Lovgiver, at han til een Tid gav sit Folk saadanne Love, som han til en anden Tid maatte forkaste som uduelige og vanærende? Ingenlunde! Idetmindste erklærer Christus — Faderens udtrykkelige Billede — hans Herligheds Afglands — den hvem Faderen havde givet al Magt i Himmelen og paa Jorden, "at han ingenlunde var kommen for at ophæve Loven og Propheterne."

Dersom Polygamien, udøvet i Reenhed efter Loven, allerede var en fuldkommen Ægteskabsorden, hvorledes kunde da Evangeliet afskaffe en fuldkommen Lov og indføre en ufuldkommen? Selv den store Reformator Luther tilligemed hans samtidige Medarbeidere Philip Melancthon og Flere indrømmer den polygamiske Ægteskabsorden som rigtig i deres Svar til Philip, Landgreve af Hessen, paa hans Spørgsmaal om han kunde ægte nok en Hustru til den han havde. Luthers og hans Collegaers Svar lød iblandt andet, „at Landgreven havde deres fuldkomne Bifald; thi Evangeliet har hverken tilbagekaldt eller forbudt haa' der var tilladt i Mose Lov med Hensyn til Giftermaal. Jesus Christus har ikke forandret den udvendige Husholdning, men blot tilføiet Retfærdigheden, og det evige Liv i i Belønning." — — — — Wittenberg, Onsdagen efter St. Nicolai Fest, 1539.

Vi have anført Ovenstaaende tildeels som Tilsvar paa de forskjellige Inserater imod os, i Dagbladene, fordi vi ikke vilde benægte at Polygami er et retfærdigt og bibelsk Princip. Naar Gud selv bekræfter det og hellige Mænd i alle Tidsaldere er enige om Retfærdigheden og Lovligheden deraf, saa hverken kan eller vil vi fornægte det, men henviser vore Modstandere til Guds aabenbarede Lov, hvis

Principer tilsidst vil, i alle Henseender, gjøre sig gjeldende over den hele Jord, hvorved Synd og Ugudelighed vil fortrænges.

Milton om Polygami.

Fra den første Bog om „Den christelige Lære", oversat fra Latin af Charles R. Sumner, Doct. theol. Lord Biskop af Wincheſter.

I den Forklaring, som jeg har givet om Ægteskab har jeg ikke, for at føie den almindelige Mening, talt om een Mand med een Qvinde, med mindre jeg skulde, som Følge deraf, anklage de hellige Patriarker og vor Troes Pillere, Abraham og de Andre, som samtidig havde flere end een Hustru, for tilvant Løsagtighed og Hoer; og med mindre jeg skulde nødes til at udelukke fra Guds Helligdom som ægte det hellige Afkom, som udsprang fra dem, ja alle Israels Sønner, for hvilke Helligdommen selv var indrettet. Det siges i 5te Mosebogs 23 C. 2. V. „Intet Horebarn skal komme i Herrens Forsamling; endog i tiende Led skal ikke Nogen af hans komme i Herrens Forsamling." Polygamien er derfor enten et sandt Ægteskab, eller ogsaa er alle Børn, som fødes deri, ægte, hvilket vilde indbefatte Jacobs hele Slægt, de tolv hellige Stammer, udvalgte af Gud.

Men som en saadan Paastand vilde være yderst urimelig, for ikke at sige ugudelig, og som det er den høieste Grad af Uretfærdighed, saavelsom et Exempel af den farligste Retning i Religion, at henregne til Synd, hvad som i Virkeligheden ikke er det, saa synes det mig, at Spørgsmaalet angaaende Lovligheden af Fleerkonieriet langtfra at være ubetydelig er derimod af høieste Vigtighed at faa afgjort.

De, som ægte dets Lovlighed, søge at bevise deres Paastand fra 1ste Mosebogs 2 C. 24 V. „En Mand skal blive fast hos sin Hustru, og de skal være til eet Kjød", sammenlignet med Matth. 19, 5, „de To skal være til eet Kjød." En Mand, siger de, skal holde sig til sin Hustru, ikke til sine Hustruer, og de To og ikke Flere, skal blive til eet Kjød. Dette er sikkerlig skarpsindigt, og derfor tilføier jeg Skriftstedet i 2den Mosebog 20, 17. „Du skal ikke begjere din Næstes Huus, eller hans Svend, eller hans Pige, eller hans Oxe, eller hans Asen, eller Noget, som hører din Næste til", hvilket følgelig betyder, at Ingen havde meer end eet Huus, een Svend, een Tjenestepige, een Oxe, eet Asen. Det vilde være latterligt at disputere om, at der ikke skaaer Huse, men Huus, ikke Svende, men Svend; ikke Piger, men Pige; endog ikke Medmenneſker men Medmenneske eller Næste; som om det ikke var sædvanligt, naar man foreskriver saadanne Bud, at bruge Enkelttallet, ikke for at betegne Antallet men Slagset af de paapegede Ting.

Med Hensyn til den Sætning, „de To, og ikke Flere, skal være eet Kjød", bør det for det Første bemærkes, at Sammenhængen hensigter ikkun til Manden og den Hustru, som han søgte at stille sig ved, uden at indeholde nogen Hensigt til Antallet af hans Hustruer, hvad enten til een eller flere; for det Andet, at Ægteskab indeholder Beskaffenheden af et vist Forhold, hvori der ikkun kan være to Deltagere. Derfor i

den samme Mening som, naar en Mand har mange Sønner, hans Forhold til dem Alle er mangfoldigt, men til hver især enkelt og fuldkommen i sig selv, vil sammenligningsviis, naar en Mand har flere Hustrner, Forholdet, som han staaer i til enhver, ikke være mindre fuldkommen i sig selv, ei heller vil Manden blive mindre til eet Kjød, med enhver af dem, end om han blot havde een Hustru.

Saaledes kan det egentligen siges om Abraham, baade med Hensyn til Sara og til Hagar, at de To blev til eet Kjød. Og med god Grund; thi hvo som omgaaes med Skjøger, hvilket Antal det end er, siges dog at blive til eet Kjød med enhver af dem; 1 Cor. 6, 16. „Vide I ikke, at hvo som hænger ved Skjøgen, er eet Legeme med hende? thi de To, hedder det, skulle blive til eet Kjød." Udtrykket kan derfor bruges ligesaa rigtigen om den Mand, som har flere Hustrner, som om den, der ikkun har een.

Heraf følger, at det omtvistede Bud (endskjøndt det i Virkeligheden aldeles intet Bud er, hvilket er bleven viist) indeholder Intet imod Polygami, hverken som udtrykkeligt Forbud, eller som Dadel; med mindre vi skal antage enten, at Guds Lov, given til Moses, var modstridende hans tidligere Befalinger, eller at, omendskjøndt det omtvistede Skriftsted er bleven hyppig undersøgt af en Mængde Præster, Leviter og Propheter, Mænd af høi Værdighed, der have ført det helligste og for Gud behageligste Levnet, var drevne ved en blind Begjerlighed, opægget af deres Lidenskaber, til sædvanlig Løsagtighed; thi til denne Slutning er vi bragte, hvis der er Noget i den fremhævede Forskrift, som gjør Fleerkonieriet uforenligt med lovligt Ægteskab.

Et andet Skriftsted, som er paaberaabt for at bevise Fleerkonieriets Ulovlighed, er i 3 Mosebog 18, 18. „Og du skal ikke tage en Hustru tilligemed hendes Søster, til at ængste hende, at blotte dens Blusel forunden hende, mens hun lever." Junius oversætter her Skriftstedet „mulierem unam ad alteram" (en Hustru tilligemed en anden), istedet for „mulierem ad sororem suam" (en Hustru tilligemed hendes Søster), paa det at han, ved denne tvungne og utilladelige Fortolkning, kan frembringe et Beviis mod Fleerkonieri.

I at udkaste en Lov, saavel som i at forfatte en Begrebsbestemmelse, er det nødvendigt, at der skulde bruges de nøiagtigste og meest passende Ord, og at de ikke skulde fortolkes i deres billedlige men i deres egentlige Betydning. Han siger rigtignok, at de samme Ord er fundne i den samme Mening i andre Skriftsteder. Dette er sandt; men det er ikkun hvor Sammenhængen forebygger Muligheden af nogen Tvetydighed, som i 1 Mosb. 26, 31. juraverunt vir fratri suo, det er alteri, de besvore sig den ene med den anden. Ingen vilde udbrage af dette Skriftsted, at Isaak var Abimeleks Broder; heller ikke vilde Nogen, paa den anden Side, nære nogen Tvivl om, at Skriftstedet i 3die Mosebog 18, 18. havde til Hensigt at forbyde Nogen at tage en Hustru tilligemed hendes Søster, især som de foregaaende Vers af det samme Capitel handler om de Slægtskabsgrader, som forbydes at gifte sig indbyrdes. Desuden vilde dette være til at blotte hendes Blusel, en Synd, hvilken det omtvistede Lovbud hensigtede til at afværge; hvorimod Forsigtighedsregelen vilde være unødvendig i det Tilfælde, at man tog en anden Hustru, som ikke var beslægtet eller nærpaarørende til

den forrige. Endelig, hvorfor er den Klausul »i hendes Livstid« tilføiet? Fordi der kunde ingen Tvivl være om Lovligheden efter hendes Død at ægte en anden, som hverken var hendes Beslægtede eller Nærpaarørende, uadskjøndt der kunde blive Spørgsmaal om, enten det var lovligt at ægte en Hustrues Søster eller ikke.

Det er paastaaet, at Ægteskab med en Hustrues Søster er forbudet i Analogi med det 16de Vers, og at derfor et andet Forbud var unødvendigt. Jeg svarer først, at der i Virkeligheden ingen Lighed er mellem de to Skriftsteder; thi ved at ægte en Broders Hustru, blottes Broderens Blufel, hvorimod ved at ægte en Hustrues Søster, er det ikke en Søsters, men ikkun en ved Ægteskab beslægtet Qvindes Blufel, der blottes.

Desuden, hvis Intet skulde forbydes, som tilforn var bleven forbudt ved Analogi, hvorfor forbydes Ægteskab med en Moder, da Ægteskab med en Fader allerede var bleven erklæret ulovlig? eller hvorfor Ægteskab med en Moders Søster, da Ægteskab med en Faders Søster var bleven forbudt?

Om saadan Slutning tillades, saa følger deraf, at meer end Halvparten af Lovene, der omhandler Blodskam er unødvendige. Tilsidst, naar man tager i Betragtning, at Forebyggelsen af Synd indrømmes som en Hovedgrund for den os foreliggende Lov, er det klart, at om Hensigten havde været at fordømme Fleerkoneri, maatte Grunde af et meget stærkere Slags kunne blevet paaberaabte fra Beskaffenheden af den oprindelige Indstiftelse, saaledes som det skete i Vaabydelsen af Sabbaten.

Et tredie Skriftsted, som er anført, 5 Mosеb. 17, 17., er saa langt fra at ordømme Fleerkoneri, hverken for en Konge eller for nogen anden, at det derimod udtrykkelig tillader det, og blot paalægger de samme Indskrænkninger for dette Forhold, som for Forøgelsen af af Heste, og Sammenbyngen af Skatte, hvilket kan sees af det 16de, 17de og 18de Vers.

Undtagen de tre anførte Skriftsteder, som er unavendelige, forekommer ikke et Spor af Forbud mod Fleerkoneri gjennem den hele Lov, end ikke i nogen af Propheterne, der paa eengang var Lovens strænge Fortolkere, og de sædvanlige Dadlere af Folkets Laster. Den eneste Skygge af en Undtagelse findes i et Skriftsted i Malachias, den sidste af Propheterne, hvilket Nogle ansee som afgjørende imod Fleerkoneri. Det vilde i Sandhed været en altfor sildig Lovbestemmelse, efter det babyloniske Fangenskab for første Gang at forbyde det, som burde have været forbudt for mange Aarhundreder tilbage. Thi, hvis det i Virkeligheden havde været en Synd, hvorledes kunde det have undgaaet saa mange af hans Forgængeres, Propheternes, Dadel? Vi kan sikkert slutte, at om Fleerkoneri ikke er forbudt i Loven saa er det heller ikke forbudt her, thi Malachias var ikke Stifteren af en ny Lov.

Lad os dog see hvorledes Ordene selv ere oversatte af Junius, 2, 15. Nonne unum effecit? quamvis reliqui spiritus ipsi essent: quid autem unum? (Malach. 2, 15.) Det vilde i Sandhed være overilet og uforsvarligt, om vi, paa Grund af saa dunkelt et Skriftsted, som har været vinet og dreiet paa af forskjellige Fortolkere i saadan en Afvexling af Meninger, skulde danne en Slutning om en saa vigtig Gjenstand, og paatvinge Andre den som en Troesartikel.

Men lad Betydningen af Ordene nonne unum effecit være hvilkensomhelst, hvad bevise de? Skal vi, for at kunne

uddrage en Slutning mod Fleerkoneri, forstaae Ordene saaledes: skabte han ikke een Qvinde? Men Kjønnet saavelsom Forholdssendelsen staaer i Strid med denne Fortolkning; thi næsten alle andre Fortolkere giengiver Ordene saaledes: annon unus fecit? — et residuum spiritus ipsi? et quid ille unus? Vi bør derfor ikke uddrage nogen Slutning fra et saa dunkelt Skriftsted, som nærværende, med Hensyn til en Læresætning, som hverken er omtalt andetsteds, eller blot i tvivlsomme Udtryk, men hellere slutte saaledes, at Profetens Hensigt var at dadle en Skik, som den hele Skrift stemmer overeens i at fordømme, nemlig Ægteskab med en fremmed Guds Datter — en Fordærvelse meget herskende iblant den Tids Jøder, som vi lære af Esras og Nehemias.

Med Hensyn til Christi Ord, Matth. 5, 32. og 19, 5.. er Skriftstedet i 1ste Mosеb. 2, 24. gjentaget, ikke i den Hensigt at fordømme Fleerkoneri, men for at laste den indskrænkede Frihed i Ægteskabsstilsmisse, hvilket er en saare forskjellig Ting; ei heller kan Ordene gjøres anvendelige paa nogen anden Gjenstand, uden et aabenbart Brud paa deres Mening. Thi det Bevis, som anføres fra Matth. 5, 32., at om en Mand, som ægter en anden, efter at have skilt sig fra sin første Hustru, bedriver Hoer, saa meget mere bedriver den Hoer, som beholder den første og ægter en anden, bør endog forkastes som en ulovmæssig Slutning. Thi, for det Første er det de guddommelige Forskrifter selv, som er bindende, ikke de af den menneskelige Fornuft fra dem uddragne Følgeslutninger; fordi hvad der synes som en fornuftig Indvending for en Person, kan ikke være lige klart for en anden, om han end besidder amme Dommekraft.

For det Andet, den som skiller sig fra sin Hustru og ægter en anden, siges ei at bedrive Hoer fordi han ægter en anden, men fordi han, som en Følge af hans Ægteskab med en anden, ikke beholder sin forrige Hustru, hvem han ogsaa skyldte Opfyldelsen af de ægteskabelige Pligter, thi det er udtrykkelig sagt i Marc. 10, 11. „han bedriver Hoer mod hende." At han er i en Stilling, der binder ham til at opfylde Ægteskabspligterne mod den ene, efter at han har taget en anden tilligemed hende, viser Gud selv i 2 Mosеb. 21, 10. „Dersom han tager ham en anden, da skal han ikke formindske hendes Føde, hendes Klæder og hendes Ægteskabspligt." Det kan ikke formodes at det guddommelige Forsyn havde til Hensigt at befordre Hoer.

Heller ikke er det tilladeligt at domme fra 1 Cor. 7, 2. „enhver Mand have sin egen Hustru", at Ingen skulde derfor have flere end een; thi Meningen af Forskriften er, at enhver Mand skulde have hans egen Hustru for ham selv — ikke at han skulde have blot een Hustru. At Biskopper og Ældste er udtrykkelig indskærpede i 1 Tim. 3, 2. og i Tit. 1, 6, „at de skulde være een Hustrues Mand", er sandsynligen af den Aarsag at de kunde opoffre sig saa meget mere til deres Kaldspligters Opfyldelse i Menigheden. Befalingen selv er endog et tilstrækkeligt Bevis for, at Fleerkoneri var ei forbudt de Øvrige, og at det var almindeligt i Kirken den Tid.

„(Han bør være een Hustrues Mand", indbefatter aldeles ikke, at han ikke havde Frihed til at have flere Hustruer.

Udg.)

Tilsidst, som Svar paa hvad der er fremhævet af 1 Cor. 7, 4. „desligeste er ogsaa Manden ikke mægtig over sit eget

eget Legeme, men Hustruen", er det let at forstaae som ovenfor omtalt, at Ordet Hustru paa dette Sted har Hensyn til Slaget og ikke til Antallet. Heller ikke kan Qvindens Magt over Mandens Legeme være forskjellig nu, fra hvad den var under Loven, 2 Mosеb. 21, hvilket betegner „hendes bestemte Tider", udtrykt af St. Paulus i det nærværende Capitel ved „den hende skyldige Velvillighed". Med Hensyn til hvad der er „Skyldighed", er det hebraiske Ord tilstrækkelig klart.

Paa den anden Side tillader de følgende Skriftssteder klart Lovligheden af Flerkoneri, 2 Mosеb. 21, 10. „dersom han tager ham en anden Hustru, skal han ikke formindske hendes Føde, hendes Klæder og hendes Ægteskabspligt". 5 Mosеb. 17, 17. "han skal heller ikke tage Mængder af Hustruer, at hans Hjerte ikke skal afvige." Monne Loven vilde have været saa nøiagtigen udtrykt, dersom det ikke havde været tilladeligt at tage meer end een Hustru paa engang? Hvem vilde driste sig til fra dette Skriftsted at tilføie som en Slutning "derfor skal han have ikkun een?. I dette Tilfælde, siden der siges i det foregaaende Vers, "han skal ikke holde mange Heste", vilde det være nødvendigt at tilføie, "derfor skal han have ikkun een Hest."

Ei heller behøve vi noget Beviis for at forsikkre os om, at Ægteskabets første Indstiftelse hensigtede at paalægge Fyrsten samme Forpligtelse som Folket; om det derfor tillades at have ikkun een Hustru, saa tillades det heller ikke Regenten at have flere. Men Aarsagen, som angives for Loven, er denne, "at hans Hjerte ikke skal afvige", en Fare, som kunde opstaae, om han skulde ægte mange i Særdeleshed fremmede Qvinder, hvilket Salomon sidenefter gjorde. Hvis det anførte Lovbud ikkun havde tilsigtet at stadfæste og haandhæve den oprindelige Ægteskabsindstiftelse, kunde intet have været mere passende end at have gjentaget Indstiftelsen selv paa dette Sted, istedetfor blot at fremhæve den Grund, som er bleven omtalt.

Lad os høre Ordene af Gud selv, Lovens Giver og den bedste Fortolker af sin egen Villie, 2 Sam. 12, 8. "Jeg gav dig din Herres Hustruer i dit Skjød .... og om det havde været lidet, vilde jeg lagt dig saadant og saadant til." Her kan der ikke gives nogen Udflugt; Gud gav ham Hustruer: han gav dem til den Mand, han elskede, som een iblandt et Antal af store Velsignelser; han vilde have givet ham flere om disse ikke havde været nok. Desuden er den sande Grund, som Gud bruger mod David, af mere Kraft, naar den anvendes med Hensyn til Gaven af Hustruer, end med Hensyn til noget Andet, du burde idetmindste have afholdt dig fra en anden Mands Hustru, ikke saameget fordi jeg havde givet dig din Herres Huus, eller din Herres Rige, som mere fordi jeg havde givet dig Kongens Hustruer.

Beza paastaaer virkeligen, at David heri bedrev Blodskam, nemlig med sin Svigerfaders Hustruer. Men han havde forglemt, hvad der er tilkjendegivet ved Esther 2, 12. 13., at Kongerne i Israel havde to Huse for Qvinderne, eet bestemt for Jomfruerne, det andet for Medhustruerne, og at det var det førstnævnte, og ikke det sidstnævnte, som blev givet David. Dette viser sig ogsaa af 1 Kong. 1, 4.," men Kongen kjendte hende ikke." Høis. 6, 8. "Der er treshundstyve Dronninger, og firshundstyve Medhustruer, og Jomfruer uden Tal." Paa den samme Tid kunde der siges med fuldkommen Rigtighed, at Gud havde givet ham hans Herres Hustruer, forudsættende endog, at han ikkun havde givet ham lige mange i

Antal og af den samme Slags, om end ikke de selvsamme; ligesom han i Virkeligheden ikke gav ham det samme Hus og Tilbehør, men eet, som var lige prægtigt og kongeligt.

Det er derfor ikke forunderligt, at hvad Lovens Myndighed og Guds egen Stemme har bekræftet, er hentydet til af de hellige Propheter i deres inspirerede Sange som en lovlig og hæderlig Ting. Psal. 45, 9. (der er betitlet, en Kjærlighedssang) "Kongers Døttre er iblandt dine ypperlige Qvinder." V. 15. "Jomfruerne, hendes Veninder, som følge hende, skal føres til dig." Ja, Ordene af den samme Sang er anført af Apostelen i Hebr. 1, 8. "til Sønnen siger han: din Throne, o Gud o. s. v.", som de Ord hvormed Gud, Faderen selv, henvender sig til Sønnen, og hvorved hans Guddommelighed er fremhævet mere klart end i noget andet Skriftsted. Vilde det have været passende for Gud, Faderen, at tale ved Skjøgers Mund, og erklære sin hellige Søn for Menneskeslægten som Gud i Hoerqvinders Elskovssange? ....

Ikke heller maa vi forbigaae 2 Kron. 24, 2. 3., "Joas gjorde det, som var Ret for Herrens Øine i alle Joiadæ Præstens Dage; og Joiada tog ham to Hustrner." Thi de to Sætninger ere ikke stillede i Modsætning eller adskilte fra hinanden, men der siges i en og samme Forbindelse at under Joiadas Veiledning gjorde han det, som var Ret og ved den samme Persons Myndighed ægtede han to Hustrner.

Dette er tværtimod den sædvanlige Skik i Lovtalerne over Kongerne, hvor man, dersom der tilføies noget Daddelværdigt nedennnder, udtrykkeligt anfører det som en Undtagelse fra den fremstillede Charakter: 1 Kong. 15, 5, "uden alene i den Handling med Uria den Hethiter". 11 og 14 V. og Asa gjorde det som var ret ..... men Høiene toges ikke bort, dog var Asa's Hjærte retskaffent."

Siden altsaa Joas' rigtige Opførsel omtales i uformildede Udtryk, i Forbindelse med hans dobbelte Ægteskab, det er sjeldsynligt at dette betragtedes ikke som forkasteligt; thi den hellige Historieskriver vilde ikke have forsømt en saa bekvem Leilighed til at gjøre den sædvanlige Undtagelse, dersom der havde virkelig været Noget som fortjente Misbilligelse.

Endvidere, Gud selv, i en billedlig Fremstilling, Ezek. 23, 4, foreskiller sig selv som havende ægtet to Hustrner, Oholа og Oholiba, en Maade at tale paa, som han paa ingen Maade vilde have anvendt, isærdeleshed saa vidtdrevet, endog i en Parabel, han vilde isandhed slet ikke heller have paataget sig selv saadan en Charakteer, dersom den dertil hørende Praxis havde været i og for sig vanærende eller skammelig.

Paa hvad Grunde kan alligevel en Skik betragtes vanærende eller skammelig hvilken ikke forbydes nogen Person endog under Evangeliet; thi den Uddeling tilintetgjør ingen af de blot borgerlige Anordninger, som existerede forend dens Indførelse. Det paabydes alene at Ældster og Diakoner skulde vælges fra saadanne som var Enkonemænd, 1 Tim. 3, 2 og Tit. 1, 6. Dette medfører ikke, at det vilde være syndigt at være mere end een Kones Mand, thi isaafald vilde Indskrænkningen have været ligeligen paalagt Alle; men at, i Forhold som de var mindre indviklede i de huuslige Affærer, de vilde have mere Leilighed til Kirkeforretninger. * * *

(Det betyder at de maa have idetmindste een — Red.).

Endelig argumenterer jeg som følger fra Hebr. 13, 4. Polygami er enten Ægteskab, eller Skjørlevnet, eller Horeri;

Apostelen anerkjender ingen fjerde Tilstand. Ærbødighed for saa mange Patriarcher, som var Polygamister, vil forhaabentlig afskrække Enhver fra at betragte det som Skjørlevnet eller Hoveri, thi "Skjørlevnere og Hoerkarle vil Gud dømme;" hvorimod Patriarcherne var Gjenstande for hans særdeles Gunst, som han selv bevidner. Dersom altsaa Polygami er egentlig kaldet Ægteskab, saa er det ogsaa lovligt og hæderligt, ifølge den samme Apostel: "Ægteskabet er hæderligt hos Alle, og Ægtesengen ubesmittet."

Det synes mig at være tilstrækkeligen stadfæstet ved ovenstaaende Argumenter, at Polygami er tilladt i Guds Lov. At ikke alligevel nogen Tvivl skulde blive tilbage, vil jeg tilføie overflødige Exempler af Mænd hvis Hellighed gjør dem skikkede som Mønstre til Efterligning, og som er iblandt Lysene i vor Tro.

Forrest sætter jeg Abraham, alle de Trofastes Fader, og den hellige Sæds Fader, 1 Mosеb. 16, 1, etc.; Jakob, 30te Kap. og, om jeg ikke tager Feil, Moses, 4 Mosеb. 12, 1, "thi han havde ægtet en (cuschitisk eller) æthiopisk Qvinde. Det er ikke rimeligt at Moses' Hustru, som iforveien var saa ofte bleven omtalt ved hendes rigtige Navn Zippora, skulde nu kaldes ved den nye Titel: den Cuschitiske, eller at Aarons og Miriams Vrede skulde paa denne Tid pludselig optændes, fordi Moses 40 Aar iforveien havde ægtet Zippora; eiheller vilde de saaledes have forhaanet Een, hvem hele Israels Huus var gaaet imøde dengang hun ankom med hendes Fader Jethro. Dersom altsaa han ægtede den cuschitiske Qvinde medens Zippora levede, hans Opførsel i denne Henseende blev udtrykkelig bifaldet af Gud selv, som tværtimod straffede med Strenghed Aarons og hans Søsters unaturlige Modstand.

(Fortsættes).

Indbetalt siden den 15de November.

A. P. Thrane	76 Rd.	" Mk.	" Sk.
Joh. Svensen	15 —	" —	" —
P. Broderson	22 —	1 —	9 —
Summa	113 Rd.	1 Mk.	9 Sk.

Indhold.

	Side.		Side.
Tale af Præs. B. Young (Sluttet)	65.	Milton om Polygami	74.
Joseph Smiths Levnetsløb	68.	Pengeliste	80.
Red. Bem., Emigration	72.		

"Skandinaviens Stjerne" udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned, og faaes paa Contoret i Gothersgade Nr. 29, 3die Sal og paa alle kongl. Postcontorer.

Redigeret og udgivet af J. Van Cott.

Trykt hos F. C. Bording.

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

4. Aarg. Nr. 6. Den 15. December 1854. Priis: 6 ß pr. Expl.

Tale af Præsident Heber C. Kimball,

holden i Tabernaklet den 16de Juli 1854.

(Af Deseret News, den 17de August, 1854).

Der kan ikke være Nogen, som er fuldkommen bekjendt med den hellige Skrift, uden han maa være overbeviist om, at de Bemærkninger, som Broder Herriman har gjort idag, er nøiagtigen sande; de er tilstrækkelig beviste af Bibelen, hvilken I alle bekjender at troe, og som den sig kaldende christne Verden siger at den troer.

Brødre og Søstre! lad Eders Sind være ordnet og beroliget ved Herrens Aand, og faa den altid til at være med Eder, især naar I kommer til det Huus, hvor I dyrker Gud.

Det er en sædvanlig Ting, ikke blot i denne Kirke, men ogsaa i den sekteriske Verdens Kirkesamfund, at Folket siger: "Kom, lad os gaae til Forsamlingen idag og forsøge, om vi ikke kan faae vore Hjerter opvarmede og forfriskede ved den Helligaand." Nu, det er sædvanligt iblandt alle religiøse Folk. Men hvorledes kan I vente at blive vedergvægede her, hvis I ikke er oplivede, naar I kommer til Forsamling? Thi I burde altid have Eders Hjerter opvarmede og Eders Legemer rene, naar I besøger Herrens Huus. Rens ikke alene Udsiden af Bægeret og Fadet, men ogsaa Indersiden. Folk, som holder det Indvendige af Bægeret og Fadet reent, er ogsaa meget tilbøielige til at vaske Udsiden deraf. I ere alle Hadere af at æde Mad af en snavset Tallerken, eller at drikke Vand af en skiden Kop, derimod holder I alle af at spise af en reen Tallerken og at sove i en reen Seng. Enhver holder naturligen af at see et reent Huus og rene Klæder, om de end selv er snavsede.

Af den samme Grund, forsaavidt som vi vil angre vore Synder, og omvende os fra dem og derefter gaae ned i Daabens Vande — i reent Vand og blive begravet, aldeles skjult i samme, paa det at vore Synder maa tilgives, afvaskes, — alligevel det er ikke en Afvoelse af Kjødets Urenhed, men en god Samvittigheds Ansvar for Gud og Mennesket — og derpaa modtage Haandspaalæggelse af en Mand, som har Fuldmagt, saa at vi kan annamme den Helligaand — siger jeg, at den Helligaand, som er en reen Aand eller Indflydelse, endog efter at alt dette var gjort, vilde have en Modstand i Fuldbyrdelsen af dens Tjeneste i et ureent Tabernakel. Dit er Aarsagen, hvorfor en stor Mængde aldrig annamme den Helligaand, fordi de sige, at de er

rene og lyve for Gud og tillige for den Helligaand.

Dette er det Evangelium, som lærtes Eder af de første Ældste, der bar det glade Budskab til fremmede Nationer; og det Øieblik den Helligaand hvilede paa Eder ved Eders første Indtræden i denne Kirke, følte I virkeligen Profetiens og Aabenbaringens Aand. Jeg veed, at dette var Tilfældet, da vi indførte Evangeliet i Gammel-England. — Her er Br. George D. Watt, vor Rapportør, f. Ex., — jeg fortalte ham aldrig noget om Indsamlingen til Amerikas Land — at det var det forjættede Land.

En Aften mødte vi i en liden Samling af de nye Medlemmer i Preston, Lancashire, og Broder George begyndte at læse i Mormonsbog. Lidt efter stod han op og sagde: „Amerikas Land er det forjættede Land, det er Zion, og vi skal samles der, endskjøndt De har ikke sagt os noget derom." Han profeterede det to Uger efter at han var døbt. Den Helligaand dvælede i Eder for at vise Eder de tilkommende Ting; den viste Br. George, at dette var Zions Land, og at de Hellige i alle Nationer havde at samles der; den bragte det til hans Erindring, som om han stedse tilforn havde tænkt paa det og forglemt det. Dette er den Virkning, den havde paa Eder. Jeg formoder, at der ikke er en Eneste, uden han jo kan udbryde: „det var virkeligen saaledes."

Den samme Helligaand inspirerede Eder til at tale i nye Tungemaal, til at profetere, til at fortolke Tungemaal, til at see Syner og have Drømme til Eders Opbyggelse og Trøst. Den var med Eder, naar I gik ud og naar I kom ind, naar I lagde Eder og naar I stod op. Det er den Helligaands Tjeneste at dvæle og boe hos den, som holder den Almægtiges Befalinger i sand Tro. Han fryder sig over at boe hos Saadanne; han vnder ikke at boe i vanhellige Templer. I veed det af den naturlige Følelse, fordi der er Ingen af Eder, med mindre I selv have vant Eder til at være snavsede og ureenlige, som uogenstinde ønsker at træde ind i et smudsigt Sted.

Nu, hvis Eders Følelser er saadanne, forlang da ikke for Himlens Skyld den Helligaand til at boe hos Eder, naar I ikke bestræbe Eder paa den Skik at rense Eders Legeme, ikke blot indvendig, men ogsaa udvendig, fra Hovedisken til Fodsaalen. I veed, at dette er hvad jeg troer at være Helliggjørelse.

Jeg har hørt Br. Gifford tale om Helliggjørelse, og jeg forstaaer, at Helliggjørelsens Princip forelagdes Eder af Præsident Young. — Hvad vilde hellige Eder og berede Eder til at træde ind i Guds Nærværelse og til at nyde hans Aand?

Vi læse i Bibelen, at Herren bød Josva at hellige Israel, "thi," siger han, "der er en forbandet Ting i din Midte, o Israel!" Og den paafølgende Morgen helligede de dem selv ved at stene tildøde Achan, Carmi Søn, som havde stjaalet den Guldtunge og den babylonisk Kaabe. De stenede ogsaa tildøde hans Hustru og hans Børn, hans Øren og hans Asener og brændte dem med Ild, tilligemed hans Telt, Sølv, Guld og Klæder i Achors Dal.

Saaledes udryddede hele Israel Overtræderen og helligede dem selv for Herren. — Vilde ikke dette være en udmærket Skik at udøve iblandt dette Folk for at hellige dem i Ordets meest udstrakte Betydning?

Der gives i disse Dale Personer, som bekjender sig at være Sidste Dags Hellige, men ærer de deres Bekjendelse ved deres Gjerninger? Nei, deres Gjer-

ninger og deres Bekjendelse er isandhed meget forskjellig. Jeg tænker at det vilde være en udmærket Ting for dette Folk, at blive helliget fra saadanne Personer, og faa dem udrensede fra vor Midte ved at gjøre en Udsoning.

I kan sige: "De kan bringe dette i Udførelse — men det vilde udstrække sig til Mange, som drage igjennem her, og om stjæle og plyndre og drive bort Qvæg og Heste?" men lad mig gjøre Eder opmærksom paa, at der er mange Tilfælde af dette Slags, hvor de blive tilskyndede, eller Eiendom bragt i deres Hænder ved Personer, som boe her, og bekjender sig at være Hellige.

Naar I foretager Eder at beskjære et sygt Træ, begynder I Eders Operationer ved Roden af det Onde og vedbliver at rense det indtil Toppen eller saalangt det udstrækker sig, og kaster de bedærvede Grene i en Hob og opbrænder dem, saaledes som jeg pleiede at gjøre, naar jeg opryddede Land, og tager derefter Asken og laver Potaske og Sæbe deraf, og siden afvasker Ureenlighed med den. Dette er hvad jeg kalder Helliggjørelse.

I kan derfor mærke, at jeg stemmer fuldkommen overeens med mine Brødre; endskjøndt jeg ikke var her sidste Søndag, da Gjenstanden indlededes, og jeg kan bevidne, at ethvert Ord de sagde var Sandhed, thi jeg har aldrig erfaret, at de taler Løgn. Mine Følelser er: Jeg ønsker til Gud, at Ugudelighed var skaffet bort fra vor Midte. Mine Brødre og jeg har ofte overveiet og talt om den Lykksalighed vi skulde nyde, naar vi kunde fuldkommen adskille os fra Verden, fra ugudelige Mænd, ugudelige Qvinder og ugudelige Skikke.

For vor Ankomst til disse Dale har jeg ønsket og bedet, at, naar vi gik til Dalene, Ingen vilde følge os af de ugudelige Personer, som evindelig er hængende ved vore Kjoleskjøder. Disse er mine Følelser og Ønsker nu, og de alvorligste Ønsker af Hundreder og Tusinder af Mænd og Qvinder, som boe i disse Dale.

Jeg veed, at der er et godt Folk her, — et bedre Folk end der boer i nogen Deel af Verden. Og Emigranterne, som reiser til Californien, er aldeles forbausede, naar de kommer her og seer, at vi er et civiliseret Folk. De er overmaade forbausede, saa de stirre med Forundring paa dette Folk, hvem de formodede at være et fattigt, elendigt Udskud af Væsener. Har nogen af dem, siden de fødtes, nogensinde gaaet i en By, hvor der var mere Fred, Velvære og saa faa Dagdrivere? Vi saae aldrig nogle Dagdrivere paa vore Gader, indtil de kom. Jeg siger ikke noget imod dem, men jeg bemærker ikkun de Anskuelser de nærer om os. De have mange Gange udladt sig med, at de have aldrig været saa forundrede, som naar de kom i disse Dale og fandt et civiliseret og virksomt Folk; — et Folk, som forstod at opbygge en Stad og organisere den og sætte Lovene i Kraft; og den Dag vil komme, naar vi usiagtigen skal sætte dem i Kraft. Gud venter ikkun paa Eder i hans Medlidenhed, at I muligen kan omvende Eder fra og forsage alt Ondt og vende om til ham.

Vi er Guds Folk; vi er Jesu Christi Kirke af Sidste Dages Hellige — hvis Grundlæggelse i disse sidste Dage begyndtes af den Almægtige, som sendte en hellig Engel til Joseph Smith for at aabenbare ham sin Villie og indføre det evige Evangelium, som prædikedes i Jesu Dage, nemlig Tro, Omvendelsens Daab og Haandspaalæggelsen for den Helligaands Gave, samt Ordination af Apostle,

Propheter, Lærere, Evangelister, Hyrder, Patriarker, Biskopper, Diakoner, Præster og Ældste.

Dette er Guds sande Kirke, omendskjønt der kan være nogle Faa i disse Dale, som ikke lever overeensstemmende med deres hellige Kald; men fordi de er utroe mod Gud og deres Religion, det ansægter ikke det mindste Trofasthedeu af Himmelens Principer. Jeg seer Nogle, som gaaer bort fra denne Kirke paa Grund af Andres Opførsel. Dette har intet at skaffe med vor Tro; men vi skal have vor Tro grundfæstet. Det tilkommer os at grave dybt og lægge vor Grundvold paa en Klippe, saa at vi, naar Vindene blæser og Uveir og Orkaner støder an paa os, kan finde os selv grundfæstede paa Sandhedens Klippe.

Jeg vil sige Dem, mine Herrer, — jeg henvender mig til dem, som intet have at gjøre med os som et Folk — dette er vor Guds Kirke og Rige; — og Dagen vil tilsidst komme, naar Jordens Nationer og Riger vil vorde »vor Guds og hans Salvedes Riger.« Denne Lærdom findes i denne gode gamle Bog, Bibelen, som I alle bekjender Eder til at troe og haver at kysse, for at give Eders Eder Gyldighed, nagr I skal sværge for en Magistrat at sige »Sandheden, den hele Sandhed og Intet uden Sandheden.«

Vi tro at ethvert Menneske har sine Rettigheder og bør understøttes i dem. Og vi ønsker at I skal forstaae, at vi slet ikke er saadant et Folk, som mange formode.

Man troer i Verden at alle vore Qvinder er almindelige Qvinder. I een Betydning er de almindelige, det er, de er lig alle andre Qvinder, formoder jeg, men de er ikke ukyske, thi vi udrense al Ukyskhed fra vor Midte; vi ikke blot rydder dem bort fra vore Gader, men vi udsletter dem fra Tilværelsen. Og om Verden ønsker at udøve Ukyskhed, og bringe deres Skjøger her, om de ikke omvender dem og forsager saadanne Laster, saa vil vi udrydde det Onde. Vi vil ikke have dem i denne Dal, undtagen de omvender dem; thi hjælpe mig Gud, jeg vil, saalænge jeg lever, laane min Haand til at udrydde saadanne Personer, og jeg veed, at dette Folk vil gjøre det samme.

Saadannne Ting kan ikke finde Sted her. De borgerlige Authoriteter vil aldrig udgive en Lov, som tillader Utugt i Staden ved den store Saltsø — det kan aldrig tillades saalænge vi leve. Vi veed, at det er Sædvane iblandt somme Nationer ved Lov at 'authorisere saadanne Vederstyggeligheder, givende Bevillinger til Huse af slet Rygte. Men erindre, om det nogensinde tillades iblandt dette Folk, vil det være naar Retfærdighed har ophørt at boe i deres Midte. Det kan aldrig tillades i dette Samfund for Mænd eller Qvinder, hvad enten de høre til Kirken eller ikke; og vi vil udrydde saadanne Vederstyggeligheder, saa sandt Gud er vor Hjælper.

Dette er Helliggjørelse. Vor hellige Religion er given for at luttre, rense, reengjøre og helliggjøre dette Folk. — Vi bekymre os ikke om hvad Folk tænker eller siger om vor Fremgangsmaade i denne Henseende, det er vor Religion, og vi vil ikke have Fordærvelse, hvor vi boer, forsaavidt som vi kan forebygge det. Det er een Aarsag, hvorfor vi ikke tillodes at leve i Staterne; — vi havde besluttet os til, ved Guds Hjælp, at være dydige Mænd og Qvinder; saa fordrev de os fra Tid til Tid, fra Sted til Sted, indtil de drev os ind imellem Bjergene; og jeg forsikkrer Eder, at jeg for min Deel føler mig taknemmelig til Gud, fordi jeg lever mellem disse Bjerge, og der er ingen Mand eller Qvinde, som

elsker Retfærdighed, uden den jo vil føle som jeg.

Herren har ført os op ad Trapperne indtil vi er kommet ind i Kammeret; og for Himlens Skyld lad os ikke besmitte det af Frygt for at vi ellers skal blive førte ned ad Trapperne igjen. Vi er nu høit oppe med Hensyn til Herrens Nærværelse, og han føler til at velsigne os, og hans Haand er over os til det Gode, og han vil forbande enhver Haand, der reiser sig imod os, saa længe vi gjør Ret, og vore Fjender vil gaae tilbage og ikke fremad.

Min Bøn er, ved Nat og ved Dag, at enhver Mand og Qvinde, som gjør Vel imod dette Folk og som ønsker at gjøre dem godt, maa velsignes af den Herre Gud, og jeg ved at han vil velsigne dem. Men hver Mand og Qvinde, som oplofter et Vaaben imod dette Folk, eller udtænker Ondt imod dem, min Bøn er, at de maa blive forbandede; og de vil sikkerlig blive forbandede og Gud vil tilintetgjøre alle deres Hensigter, og han vil anføre sit Folk fra Seier til Seier, indtil de triumfere over alle deres Fjender.

Hvad siger I dertil, Brødre og Søstre? Tænker I ikke, at det er bedst for os at gjøre Ret, Enhver for sig, veiledet ved den Helligaands Forskrifter og flittigen lyttende til dem, som er bestikkede til at anføre, styre og befale dette Folk? I ved, hvad jeg mener dermed. Præsident Young er vor Guvernør og vor Befalingsmand. Det tilkommer mig at følge ham, og for Eder at følge dem, som gaae foran Eder.

Jeg ved hvorledes det er i denne Verden, thi jeg har levet i den. Jeg fødtes i Vermont, og tilbragte de fleste af mine Dage i Staten New-York, Ontario County, og ligeledes Præsident B. Young; dog tænkte mange Emigranter, som drog igjennem vore Dale, at vi var Elsdyr, Kameler eller Dromedarer. De vidste ikke, hvad vi var; de tænkte uden Tvivl, at vi havde Horn paa vore Hoveder; de havde ingen Idee om, at vi havde Øine og Been lig menneskelige Væsener; men de formodede, at vi var et eller andet Slags ubeskrevet Dyr. Jeg ved, at det er saaledes, jeg har været i Verden, — og de kan ikke tro at vi er af Menneskeslægten.

Dog, hvad enten vi er menneskelige Væsener eller ikke, saa ved jeg, at jeg blev født i Vermont, imellem Klipperne, og har levet den største Deel af mine Dage iblandt dem, som er uden Gud i Verden; og jeg kjender deres Fordærvelse, ja, ligesaa godt som de gjør. Jeg kjender Ugudeligheden i deres Byer, i deres Synagoger, og paa deres høie Steder. Jeg forstaaer det Alt. Dog gjør de det Overslag, at vi, som har mere end een Hustru, skal ikke have Land i Forhold til vore Familiers Størrelse. Godt! vi er rede til at kjøbe, hvad vi behøver, naar det kommer paa Markedet.

Dette erfarer vi af de offentlige Aviser, saa der kan ikke være noget Ondt i, at jeg taler om, hvad der er publiseret overalt i de Forenede Stater. Om en Lov blev sat i Kraft over hele Unionen, nemlig, at ingen Bevilling af Land skal gives til Nogen, undtagen dem, som ikkun have een Kone og ingen Friller, saa vilde mange af Nationens fornemste Classe have at nøie dem med ligesaa lidet Land som Mormonerne.

Vore Hustruer er offentlig anerkjendte af os og vi underholde dem som saadanne og holde dem hellige. Hvorledes er det med Verden? Har de leiede Friller for ulovlig Omgang og underholder dem for at tilfredsstille deres letfærdige Begjærligheder? Vi kan ikke have noget Land, fordi vi ærligen ægte og underholde vore Hustruer, men Andre er berettigede

til Privilegier, uanseet deres hemmelige Vederstyggeligheder.

Vi er et Folk, som ønsker at rense os selv og blive fri for saadanne Personer, og at opdrage vore Børn og vise dem Veien, de skal vandre paa. Een af mine Sønner og Br. Brighams ældste Søn reiste til England denne Aarstid gjennem de forenede Stater. — De kjendte ikke før hvad der var i Verden, thi de havde aldrig været der under de samme Omstændigheder. I deres Brev til os skrev de Noget ligt dette: "Min Gud! Min Gud! hjælp os at komme lykkelig igjen tilbage til Bjergene, thi vi havde ingen Idee om de frygtelige Fordærvelser i den Verden, vi leve i, førend vi reiste gjennem de Forenede Stater!" Og de har endnu seet ikkun en liden Deel af den Ugudelighed, Lastefuldhed og Fordærvelse, som er i den nye og gamle Verden. De gamle Lande er i Sandhed fordærvede, men de nye staaer ikke en Smule tilbage for dem i deres Lasters Afskyelighed.

Disse er mine Anskuelser, og Herren kjender, at jeg tror paa Helliggjørelsens Principer; og naar jeg bliver skyldig i Forførelsen af nogen Mands Hustru eller nogen anden Qvinde i Guds Verden, saa skil mit Hovede fra mit Legeme.

Saadanne har mine Følelser stedse været fra mine Ungdoms Dage. Saadan er min Character og Præsident Brigham Youngs Characteer. Saadan var Joseph Smiths Caracteer og Jesu Christi; og saadan er Jesu Apostles Characteer, og den maa vedligeholdes af dette Folk.

Om vi vedblive at følge den Vei, tænker I ikke, at vi er nødte til at tiltage og trives, det er, i Jesu Christo? Jo; og vi vil staae for ham og for hans Sag, og for ham, som er stillet til at styre og befale i Guds Rige paa Jorden. Ved at følge denne Retning uafbrudt, underkastende os Præstedømmet, skal vi aldrig feile, nei, aldrig. Vi skal aldrig komme i en Vanskelighed, uden vi jo skal komme ud af den igjen. Men lad os være omhyggelige for at vandre paa en lovlig Maade paa Veien og vi skal have Lykke og skal reise os triumpherende over enhver Vanskelighed ved hiint Princip; og paa Zions Skib vi skal holde os tappert igjennem enhver Storm, om den end kan blive stærk, og mellem Klipper og Skjær, og om Djævelen og Verden kommer i vor Vei, kan de ikke bevæge os ud af vort Løb.

Lad os gjøre Ret, og hellige os for den Herre Gud, og rense vor Bolig (Jeg mener vor Lands Tabernakel) og derefter vore Huse, vore Børn og vore Tjenere og vore Tjenestepiger og enhver Ting, der omgiver os, med hvilken vi har at gjøre, og saa bruge alt med rene Hænder og rene Hjerter. Om vi tage den Retning, mener I ikke, at Gud vil staae os bi? Det er ikke Een af Eder, som jo veed dette af sig selv.

Naar I nu gaaer hjem, begynd Enhver af Eder at leve som det sagdes Eder sidste Sabbat og Sabbaten før, og gjør Ret og søg at opbygge Guds Rige; læg Mærke til alle Ting, som Gud kræver af Eder ved hans Tjenere.

Mange ønsker sig den Tid naar Præsident Brigham Young og hans Brødre skulde være befriet for at have noget at skaffe med timelige Anliggender, og ganske henvende Opmærksomheden paa aandelige Anliggender. I vil have at vente paa dette, indtil vi gaae ind i Aandeverdenen, og have at gjøre med Aander. Alle Ting, henhørende til denne Verden, baade aandelige og timelige, vil vorde foreskrevne af Guds Prophet — af vor Præsident. Han befaler, hvorledes et Tempel skal bygges — hvor høit, hvor bredt, hvor mange Værelser det maa indeholde,

enten det skal blive af denne, hiin eller en anden Form; og Tiendehuset og alle offentlige Arbeider, som tilhøre dette Folk, foreskrives af ham. — Somme ønsker, at befrie ham for at have noget at gjøre med timelige Anliggender; det kan ikke være efter Tingenes Natur; thi som Een af de Gamle sagde, „ligesom Legemet er dødt uden Aand saaledes er ogsaa Troen død uden Gjerninger". Derfor, saalænge som Legemet, der er jordisk, er forenet med Aanden, maa den have at gjøre med timelige Ting.

Overvei det! Aanden er forenet med disse Legemer for at oplive dem, saa at vi kan have at gjøre med timelige Ting; thi naar Aanden forlader Plante- eller Dyreorganisationen, døer Legemet og vender tilbage til Jorden. Der er ikke et Væsen i Himlen eller paa Jorden, som jo har havt et Legeme, har eet nu eller vil faae eet. Ophør med Eders Gjerninger og da er Eders Tro død. Jeg bryder mig ikke om et Menneskes Tro, som ikke er adfulgt af Gierninger, og hans Gjerninger maa svare til hans Tro. Han maa være dydig og nyde den Helligaand og Guds Aabenbarelser, saa at naar en Mand taler, I kan kjende, at det er ved den samme Aand og I vil blive opbyggede; da vil I aldrig blive bedragne.

Min Bøn er for Eder, at I maa være trofaste, virksomme, og beholde den Herre Guds Aand, og gaae frem og kjæmpe mandigen, rensende Eder selv fra al Uretfærdighed.

Jeg har ingenlunde havt en blodtørstig Aand; thi jeg har aldrig udøvet Fiendtlighed imod Nogen, men altid givet efter, heller end at komme i Klammeri med noget Menneske; men lad Guds den Almægtiges Aand hvile paa mig og see til, om jeg ikke marscherer op i Slaglinien. Jeg har havt den Aand, naar jeg var i Verden, og den er aldrig i mig, undtagen naar Herren indgiver den.

Lad os være rene og holde Guds Befalinger, og lad Verden sige og gjøre hvad de lyster. Disse er altid mine Følelser.

Maa Gud velsigne Eder og hjælpe Eder til at gjøre hvad Ret er, hvad enten andre Folk gjør det eller ikke. Dette er min Bøn og mit Ønske for Eder fra nu af indtil evig Tid, — Amen!

Milton om Polygami.

Fra den første Bog om „Den christelige Lære", oversat fra Latin af Charles R. Sumner, Doct. theol. Lord Biskop af Wincheſter.

(Fortsat).

Dernæst opstiller jeg Gideon, dette mærkelige Exempel paa Tro og Fromhed, Dom. Bogs. 7, 30. 31, og Elkana, en Stræng Levit, som var Samuels Fader; som var saa langt fra at anse sig selv mindre antagelig for Gud paa Grund af hans dobbelte Ægteskab, at han tog med sig sine to Hustruer hvert Aar til Offringerne og den aarlige Tilbedelse, i Guds umiddelbare Nærværelse. Eiheller blev han derfor revset, men gik hjem elsignet med Samuel, et Barn med ypperlig Forjættelse 1 Sam. 2, 10.

Forbigaaende adskillige andre berømmelige Exempler, saasom Kaleb, 1 Krønik., 2, 46. 48; 7, 1. 4; Issachar's Sønner, i Antal, „36,000 Mænd, thi de havde mange Hustruer og Sønner," tværtimod

den nymodens europæiske Skik, hvor paa mange Steder Landet tilstedes at forblive udyrket af Mangel paa Befolkning; ogsaa Manasse, Josefs Søn, 1 Krønik. 7, 14; jeg kommer til Profeten David, hvem Gud elskede fremfor Alle, og som tog to Hustruer forunden Michal; og dette ikke i Stolthedens og Medgangens Tid, men da han var næsten nedbøiet formedelst Modgang, og imedens, som vi lærer fra mange af Psalmerne, han var udelukkende beskjæftiget med at studere Guds Ord og regulere sin Opførsel, 1 Sam. 25, 42—43, og sidenefter, 2 Sam. 5, 12—13, "David fornam at Jehova havde stadfæstet ham som Konge over Israel, og at han havde ophøiet hans Kongerige for hans Folks Israels Skyld; og David tog sig flere Hustruer og Medhustruer udaf Jerusalem."

Saadanne var Bevæggrundene, saadanne de hæderlige og hellige Tanker under hvis Indflydelse han var, nemlig ved Betragtningen af Guds Miskundhed imod ham for hans Folks Skyld. Hans himmelske og profetiske Forstand saa ikke i hiin oprindelige Indstiftelse hvad vi i vor Blindhed indbilder os at skjælne saa tydeligt; eiheller tøvede han med i Nationens Høi-Raad at proklamere de rene og hæderlige Bevæggrunde hvilke, ifølge hans Fortrøstning, hans Børn fødte i Polygami skyldte deres Tilværelse 1 Krønik. 29, 5, „iblandt alle mine Sønner (thi Jehova har givet mig mange Sønner) har han udvalgt min Søn Salomon," etc.

Jeg siger Intet om Salomon, uagtet hans Viisdom, fordi han synes at have overskredet de rette Grændser; endskjønt det er ikke forekastet ham at han havde taget mange Hustruer, men at han havde ægtet fremmede Qvinder; 1 Kong. 11, 1, Nehem 13, 26. Hans Søn Rehoboam attraaede mange, ikke paa den Tid han var ugudelig, men i Løbet af de tre Aar i hvilke han siges at have vandret paa Davids Vei, 2 Krønik. 11, 17. 21. 23.

Joas er allerede bleven omtalt; han ledtes til at tage to Hustruer, ikke ved løsagtig Lidenskab, eller den yppige Begjærlighed som den uindskrænkede Magt medfører, men bifaldet og raadet af en høist viis og hellig Mand, Præsten Joiada.

Hvem kan tro, enten at saamange Mænd af den høieste Charakter, skulde have syndet formedelst Uvidenhed i saa mange Tidsaldre, eller at deres Hjærter skulde have været saa forhærdede, eller at Gud skulde have taalt saadan Opførsel af hans Folk? Lad derfor den Regel, som er antaget iblandt Theologerne, have den samme Vægt her som i andre Tilfælde: "De Helliges Praxis er den bedste Fortolkning af Budene."

Skandinaviens Stjerne.

Den 15. December.

Udenlandske Efterretninger; Deseret. Ifølge Efterretninger modtagne ved „Deseret News" have vi erfaret at Selskaberne af det sidste Aars Emigration begyndte at komme ind i Dalen den 19de September sidstleden; de vare i en god Tilstand og man haabede at alle Compagnier vilde naae Dalen før det

haardere Veir eller den strængere Aarstid brød ind. Saa nær Hjemmet er der mindre Fare for Besværligheder, idet de om fornødent gjøres, sikkerlig vil erholde Hjælp af hjemmeværende Brødre, der med Beredvillighed vil drage dem imøde til deres Understøttelse. Under alle Omstændigheder kan vi være sikkre paa og stole paa Herrens Hjælp; især, saalænge som vi selv stræber at opfylde vore Pligter og gjør hvad vi formaae, vil han altid gjøre Udveie for os, undertiden naar vi mindst venter det. Som han hand'ede med sit Folk fordum, saaledes vil han handle nu; han vil prøve dem, luttre dem, rense dem, lade dem gaae under Pagtens Aag, og dersom de befindes værdige og trofaste, vil han hjælpe dem og tilsidst ophøie dem i sit Rige, „hvor de skal sidde tilbords med Abraham, Isaak og Jacob".

St. Louis. Fra dette Sted har vi ogsaa modtaget Efterretning ved et Brev fra Apostelen E. Snow, hvilket vi have meddeelt i dette Nr., fordi vi vidste, at det vilde glæde de Hellige her at læse det. Lægger Mærke til de nyttige og sunde Lærdomme, som findes deri, og glæder Eder over, at Herren udsender sine Tjenere til at organisere Staver af Zion, hvor Herrens Trofaste, hvor Herrens Ydmyge, hvor Herrens Fattige, hvor de Oprigtige af Hjertet af hvilken Stamme, Tungemaal og Folk, de end er, kan finde en Tilflugt og en Beskyttelse, for de Storme og Uveir, som er ifærd med at trække op paa Nationernes Himmel, og som efterhaanden vil anrette den Ødelæggelse, hvorom Herren har talt ved sine Tjeneres Mund fordum, og om hvis Opfyldelse han nu atter lader advare alle Nationer, som vil høre derpaa og modtage hans Sendebud.

Med hvilken Grefrygt for den „Hærskarernes Herre" læse vi ikke f. Ex. de gruelige Krigsefterretninger fra Sebastopol, hvor Menneskene endskjøndt de kalde sig selv efter Christus — systematisk og med dæmonisk Blodtørst slagte hinanden, og endda er dette ikkun et lidet Forspil til hvad Fremtiden har at byde. „Herrens store Straffedomme er begyndt". Fordi de have forladt Herrens Veie, unddrager han dem sin Helligaand og tager Fred fra Jorden. „Fordærveren er udgangen at gjøre en Deel af sit Arbeide." Vi læse om Elementernes Rasen, hvorledes Orkaner ødelægger Menneskenes Værker, som de anse for stærke; saaledes er paa det sorte Hav, forunden et Par større Krigsskibe, 32 Transportskibe ødelagte af de Forenedes Flaade. Hvormange maa ikke lide under disse Ødelæggelser; og ikke tilfreds dermed, anstrænger Menneskene hele deres Opfindelsesevne for at indrette nye ødelæggende Redskaber „for at intet Kjød skal blive spared."

Brødre og Søstre! Mærker Tidernes Tegn, holder Eder nær til Herren, værer trofaste, lydige og underdanige under hans Bud, holder Eder ubesmittede fra Verden, „at I kan agtes værdige at undflye den sig nærmende Vrede!" Herren hjælpe Eder dertil for Jesu Skyld, Amen!

Et Brev fra Ældste Erastus Snow,

Een af de tolv Apostle.

St. Louis, Missouri, den 3die Novbr. 1854.

Kjære Broder Van Cott!

Jeg har aldrig skrevet til Dem eller modtaget noget Brev fra Dem siden De reiste til Danmark, eiheller fra Br. P. O. Hanson. Jeg modtog 2 Nr. af "Skandinaviens Stjerne" i Saltsøstaden og har leilighedsviis hørt om Dem gjennem „Millennial Star", (hvilken Posten har bragt os meget uregelmæssigt) og ved private Breve. Men jeg kan forsikkre Dem, at jeg ingenlunde har været en ligegyldig Jagttager af de Begivenheder i det Land, baade heldige og uheldige, som har fulgt Herrens Værk, hvilket Gud i hans uendelige Barmhjertighed først grundlagde ved mig, og hvilket han saa heldigen har fremmet under Deres Raad og Bestyrelse, siden han tillod min Broder Willard at gaae bag Sløret.

Jeg har iagttaget med dyb Interesse Sandhedens Fremskridt mellem Plager, Fængsler og Død og seet den triumphere over dem Alle. "Sandhed er mægtig og maa tilsidst seire, og, omendskjønt nedtrykt til Jorden, vil den dog reise sig sig igjen." Mørkets Fyrste kan rase og denne Verdens Herrer forene dem til at forhindre dens Forkyndere og modsætte sig dens Fremgang, men "Guds Aand brænder lig en Ild", og den vil opsamle og helliggjøre de Retfærdige og udrense fra deres Midte Hykleren og Overtræderen ligesom med en Aand, der dømmer og antænder.

Ligesom Guldet luttres i Ilden, saa skal Guds Folk luttres i Gjenvordighederne Ovn. Indsamlingens Aand synes at have været herskende i Skandinavien hidtil, og megen Frugt er allerede samlet i Laden. Dette er saaledes som det bør være, thi denne Uddeling er sjensynligen for Indsamlingen, og med Evangeliets Fylde modtage de Indsamlingens Aand, og Forfølgelse af de Ugudelige, parret med de sig nærmende Krige og Ødelæggelser i Babylon, styrker og forøger hiin Aand i dem. Men mange — altfor mange er tilbøielige til i deres barnlige Enfoldighed at anse Indsamlingen som Universalmiddelet mod alt Ondt; Balsommen for enhver Vunde, og tale og synge om Zion som om et smukt Land fuldt af Velsignelse og Fuldkommenhed, idet de lidet drømme om at nye og strængere Prøver venter dem, saa snart de undkomme fra dem, for hvilke de har været udsatte i deres Fødeland. Naar de kommer til at bringes sammen i store Selskaber og nødes til at reise tilsammen i adskillige Maaneder paa Seil- og Dampskibe, og med Ører paa Sletterne, enhver Svaghed og Ufuldkommenhed i den menneskelige Natur er udsat for at vise sig, og Mænd og Qvinder stille til Skue de Characteertræk, som hverken de selv eller nogen Anden ellers tilforn mistænkte dem for at besidde.

Som en Følge deraf, hænder det hyppig, at En begynder at finde Feil hos og fordømme en Anden, og naar "Uretfærdigheden tiltager, bliver Kjærligheden kold i Mange." Deres Tro bliver adsplittet, og naar Fordærveren kommer, ridende paa Vandene, see! de have ikke Magt til at modstaae ham. Er de, der falde som Offere, de værste iblandt dem? Det er ofte det Modsatte — "de Retfærdige er tagne bort fra tilkommende Onder" og dem, som er sparede,

er der givet Leilighed til at drage Fordeel af og forbedre dem, om de vil, ved den saaledes vundne Erfaring.

Nogle vil maaskee blive tilovers for at troe de løgnagtige Taler af frafaldne Aander, som flokker sig omkring dem i de forskjellige Havne underveis, og som boer et eller andet Sted langs Veien; og de, som udholde til Enden af deres Reise, finde, naar de naaer de Helliges Samfund, et blandet Folk, samlet, ligesom de, ud af mange Nationer, besiddende Sædvaner og Skikke aldeles forskjellige fra deres egne, hvilke ogsaa have bragt med sig deres eget dyrebare jeg, og i de fleste Tilfælde forglemt at lade efter sig deres Skrøbeligheder, og denne forskjelligartede Masse, de Bedste af alle Nationer, er bragt tilsammen som i en Ovn, hedere end nogen de tilforn har passeret igjennem, paa det at de maa blive smeltede sammen til eet Folk og luttrede meer gjennemtrængende end nogensinde ved en Række af Prøver, som for at forstaaes maa erfares. Under denne Luttringsproces er det nødvendigt at meer eller mindre Ureenlighed og Affald nafbrudt skyder op paa Overfladen af en Menighed, ligesom Skummet paa en kogende Gryde. Den Nykomne, som har forsømt sin Pligt underveis og forlist Aanden og dømmer Enhver undtagen sig selv, finder sig øieblikkeligen tiltrukken af og blandet med hiint Skum og flyder bort med det til Californien eller et andet Land, og bliver aldrig meddelagtig i Zions sande Aand eller lærer at vurdere den Sjæleired, som boer der. Jeg omtaler ikke disse Ting fordi De er uvidende om dem, heller ikke for at afskrække nogen fra Indsamlingen (thi „den, som lægger sin Haand paa Ploven og seer bag sig, er ikke skikket for Himmerigets Rige"), men for at de som endnu ikke have erfaret disse Ting, maa erindre, naar det kommer, at det var sagt dem iforvejen, og at de maa ydmyge dem og erholde Naade til at udholde.

Iblandt den skandinaviske Emigration for de to sidste Aar, synes der at have været en større Dødelighed, end iblandt den engelske, men mindre af Frafaldets Aand. Det er overordentlig tilfredsstillende for mig at være istand til at give det Vidnesbyrd, at de, som kom med mig det første Aar og de som fulgte med Ældste Forsgren den næste Udvandring, er paa faa Undtagelser nær bestræbende sig for med Trofasthed og Glæde at tjene Herren, endskjøndt de have havt adskillige Prøvelser, og nogle Faa er reist til Californien.

De har udentvivl erfaret, at min Mission er nu i St. Louis og de Forenede Stater. Jeg forlod Hjemmet i Juli og ankom her den 28de August. Iblandt de mange Selskaber af vore Emigranter, som jeg mødte paa Sletterne, var de skandinaviske Hellige. De drog fremad i en smuk Orden og i almindelig god Helbred. Sygdom havde næsten ophørt strax efter at de var komne aldeles ud paa Sletterne. Jeg mødte dem den 5te August ved den sydlige Green af Platt Floden omtrent 500 Mile paa deres Vei. De er sandsynliggviis for længe siden lykkeligen ankomne i de Helliges Midte. Ældste John Taylor, Een af de 12 Apostle, bestemt til New-York tilligemed andre Missionærer, som forlod Saltsøstaden den 4de Sept., er netop ankomne hid og beretter at de mødte det Meste af vor Emigration ved „Sweet Water", dragende rask frem. Fred og almindelig Sundhed herskede iblandt de Hellige i Utah. Grøden bedre end sædvanlig. De Forenede Staters Tropper, bestemte til Californien, havde naaet Saltsøstaden, og forventedes at overvintre der. Territoriet er overflø-

digen forsynet med alle Slags Handelsvarer.

Jeg er netop vendt tilbage fra en Tour op i Kansas Territorium, hvorhen jeg har været for at søge en Plads for de Helliges Nedsættelse paa eller nær Veien fra Independence til Saltsøstaden. Men som Landet ikke var opmaalt og Vilkaarene meget ubestemte, opsatte jeg at foretage Noget i denne Sag for Nærværende. Vi have et stort og bequemt Forsamlingshuus sædvanligen godt opfyldt, og en god Aand iblandt de Hellige i St. Louis.

Den 8de Novbr. Siden jeg skrev Ovenstaaende har jeg modtaget "Millenial Star" og et Brev fra Præs. F. D. Richards, som underretter mig om det Besøg han nylig havde gjort til Kjøbenhavn, og at et Selskab af de Hellige fra Skandinavien ventedes at afseile i Løbet af denne Maaned, ført af Ældste P. O. Hansen.

Jeg gjennemlæste med megen Tilfredshed den glædelige Beretning, som han gav om Rigets lykkelige Tilstand og de Helliges udmærkede Aand i det Land. Hvor meget større Glæde vilde det ikke have været for mig at ledsage ham og blande min Aand og Stemme i de Helliges inderlige Glædesytringer, og frydefulde Forsamlinger. Maa Herren vedblive at forøge Viisdom og Kraft hos Dem, kjære Broder Van Cott, og hos alle hans Folk i det Land indtil alle Retfærdige er udsamlede fra de nordlige Lande.

Vi har netop nu endt en ypperlig Conference i denne Bye, i hvilken vi organiserede en Stav af Zion, indbefattende i dens Organisation et Høiraad, en Biskop og det mindre Præstedømmes Overhoveder. Stavens Præsident er Niels Andrus.

Jeg skal regelmæssig sende Dem med Posten mit Ugeskrift „St. Louis Luminary", hvilket jeg agter at begynde næste Uge, og jeg haaber, at De ikke vil undlade at sende mig „Skandinaviens Stjerne."

Deres i Christo oprigtige
E. Snow.

Templet.

(Fra „Deseret News" af den 17de August,
oversat af A. Weihe.

Til Redaktionen af Deseret News.

Min Herre! — De reqvirerer en kortfattet Beskrivelse over Templet, som nu bygges i denne Stad, forat meddele Deres Abonnenter. Jeg vil give det, som det forestilles paa Tegningen, som nu ligger foran mig, haabende derved at imødekomme saa mange Spørgsmaale, som gjøres af forskjellige Individer.

Tempel-Grunden er 40 Roder (d: 330 Alen) i Firkant, Linierne løbende fra Nord til Syd, fra Øst til Vest, og indeholder 10 Acres. Midten af Templet er 156 Fod og 6 Tommer lige mod Vest fra Midten af Grundens østlige Grændselinie. Længden af bemeldte Huus fra Øst til Vest er 186½ Fod, Taarnene iberegnede, og Breden 99 Fod. Paa den østlige Ende er 3 Taarne, som ogsaa paa den vestlige. Træk en Linie 118½ Fod fra Nord til Syd midt igjennem Taarnene, saa har man Grundplanens Udstrækning fra Nord til Syd, indbefattende Fodstykket.

Vi gaae ned i Jorden, paa den østlige Ende, til 16 Fods Dybde, og udvider Foden rundt omkring udenfor Murens Yderlinier 3 Fod.

Murene paa den nordlige og sydlige Side er 8 Fod tykke, foruden Fodstykket; de staaer paa en Fod af 16 Fods Muur, tværsigjennem, og som straaner 3 Fod paa hver Side til 7½ Fods Høide. Foden af Taarnene reiser sig til samme Høide som Siden, og er muret i eet solid Stykke af raa Stene af ulige Dimensioner, som lægges i god slagen Kalk.

Kjælderen i selve Bygningen afdeles i mange Værelser formedelst Mure, som alle have Fodstykker. Kjældergulvet er 6 Tommer over det Øverste af Murenes Fødder. Fra det østlige Taarn til det vestlige Taarn straaner Jorden 6 Fod; 4 Tommer ovenover Jorden paa den østlige Linie, begynder en Spadseregang, fra 11 til 22 Fod bred, rundt om hele Bygningen, og omgivet med Steentrapper paa alle Sider.

Der er 4 Taarne paa de 4 Hjørner af Bygningen, ethvert springende op fra deres Fod, der er 26 Fod i Firkant; disse fortsættes 16½ Fod høit, og komme til den nederste horizontale Omgang, hvilken er 8 Fod ovenover Spadseregangen. Paa dette Punkt indstrækkes Taarnene til 25 Fod i Firkant; dernæst fortsættes de til en Høide af 38 Fod, eller Høiden af den 2den horizontale Omgang. Paa dette Punkt formindskes de til 23 Fod i Firkant; dernæst fortsættes de 38 Fod høit, til den 3die horizontale Omgang. De horizontale Omgange fortsættes heelt omkring Bygningen, undtagen naar de adskilles ved Søiler. Disse horizontale Omgange er massive Udhuginger fra solide Steenblokke.

De 2 østlige Taarne reiser sig dernæst 25 Fod til en horizontal Omgang, eller et Belte med smaa Tinbinger. De 2 vestlige Taarne reiser sig 19 Fod og komme til deres horizontale Omgang eller Belte. De 4 Taarne reiser sig da 9 Fod til det Øverste af Tindingerne. Disse Taarne er cylinderdannede, havende 17 Fods Diameter indvendig, og indentil gaar der en Vindeltrappe opad omkring en solid Søile 4 Fod i Diameter, tilladende Tilgang i de forskjællige Afdelinger af Bygningen. Disse Taarne har hver 5 Prydelses-Vinduer paa 2 Sider, ovenover Nederdelen. De midterste Taarne optager Midten af den østlige og den vestlige Ende af Bygningen, springende op fra deres Fødder, 31 Fod i Firkant, og afbrydes regelmæssigt i Linie med Hjørnetaarnene til Høiden af den 3die horizontale Omgang. Det midterste af de østlige Taarne reiser sig dernæst 40 Fod til det Øverste af Tindingerne; det midterste af de vestlige Taarne reiser sig 34 Fod til det Øverste af Tindingerne. Alle Taarnene har Rækværk, men er ikke endnu noiagtig bestemte i Enkelthederne.

Alle disse Taarne har, paa hvert af deres Hjørner, 8kantede Smaataarne med 8kantede Spir i Toppen, 5 Fods Diameter paa Grundvolden, 4 Fod paa 1ste Etage og 3 Fod derfra op. Der er ogsaa paa hver Side af disse Taarne 2 Søiler, undtagen naar de kommer i Berørelse med Skroget af selve Bygningen. Hovedet af disse Søiler viser 48 i Antal, og de staar paa Fodstykker. Rummet imellem Søilerne og Smaataarnene er 2 Fod paa 1ste Etage. Paa Facaden af de to midterste Taarne er to store Vinduer, hvert 32 Fod høit, det ene ovenover det andet, net beredte for det Sted.

Paa de 2 vestlige Hjørnetaarne, og paa den vestlige Ende, nogle faa Fod nedenfor det Øverste af Tindingerne, kan man see i fri eller forhøiet Relief, den store Bjørn, pegende næsten lige mod

Nordstjernen. (Moral: de Tabte kan maaskee finde sig selv formedelst Præstedømmet.)

Jeg vil nu kaste et Blik paa selve Huset. Jeg har forhen fortalt at Kjælderen var inddeelt i mange Værelser. Det midterste Værelse indrettes for en Døbefond og er 57 Fod langt og 35 Fod bredt, adskilt fra Hovedmuren ved 4 Værelser, 2 paa hver Side, 19 Fod lange og 12 brede. Østen og Vesten for disse Værelser er 4 Gange, 12 Fod brede; disse lede til og fra formedelst Sidedøre, 2 mod Norden og 2 mod Syden. Endvidere østen og vesten for disse Gange er endnu 4 Værelser, 2 i hver Ende, 28 Fod brede og 38 Fod lange. Disse og deres Mure optager Kjælderen. Alle Murene springer op fra deres Fødder, og reiser sig 16 Fod, hvor de ender med Loftet.

Vi er nu op til den nederste horizontale Omgang, 8 Fod ovenover Spadseregangen eller de Steentrapper som fører op til Templet, saa langt op som Fodstykket rækker, og til 1ste Sal af bemældte Huus. Dette Værelse forenes med de ydre Sale, hvilke Sale er det Rum der er imellem Taarnene 16 Fod lange og 9 Fod brede. Vi stiger op til Gulvene af disse Sale, (hvilke er i lige Linie med 1ste Sal af selve Huset) op ad 4 Flugter af Steentrapper 9 Fod brede, der er indrettede i Kjælderen lige nedenunder; det 1ste Trappetrin i lige Linie med Taarnenes Yderlinie. Fra disse Sale er der Døre, som føre til enhver Deel af Bygningen.

Størrelsen af det første store Værelse er 120 Fod i Længde og 30 Fod i Brede; Høiden rækker næsten ganske til den 2den horizontale Omgang. Værelset er hvælvet oventil i Midten med en elliptisk Bue som sænker sig til Siden 10 Fod, og har 38 Fods Høide. Side-Panelene har $\frac{1}{4}$ elliptiske Buer som udgaar fra Sidemurene af selve Bygningen, 16 Fod høit, og endes ved Søilehovederne eller Midt-Buens Fod, i en Høide af 24 Fod. Søilerne reiser sig ligefra det Nederste af bemeldte Huus; disse Søiler strækker sig opad forat understøtte Gulvet oventil.

Ydermurene af denne Etage er 7 Fod tykke. Rummet fra Midt-Buens Fod til Ydermuren, deles i 16 Smaakamre, 8 paa hver Side, gjørende Kamrene 14 Fod i Firkant indenfor Skillevæggene, og 10 Fod i Høide, efterladende en 6 Fod bred Gang nærmest hver Side af Midtbuen, med Adgang fra Enderne. Ethvert af disse Værelser belyses ved et elliptisk eller aflangrundt Vindue, hvis længste Gjennemsnit er i perpendikulair Retning.

Det 2det Værelse er 1 Fod rummeligere end Værelset nedentil; dette er en Følge af at Muren er kun 6 Fod tyk, aftagende 6 Tommer paa den indre, og 6 paa den ydre Side. Den 2den horizontale Omgang bevirker dette paa den ydre Side. Værelserne i denne Etage ligner dem der er nedentil. Hver af Sidemurene har 9 Søiler, og har 8 Rækker af Vinduer, 5 i hver Række.

Foden af Kjælder-vinduerne er 8 Tommer ovenfor Spadseregangen, havende en Reisning af 3 Fod perpendikulært, og afsluttes med et halvcirkeldannet Hoved. Den 1ste Etages Vinduer har en Længde af 12 Fod, op til Toppen af det halvcirkeldannede Hoved. De aflangrunde Vinduer er $6\frac{1}{2}$ Fod i Længde. Vinduerne i 2den Etage er ligesom de nedentil. Alle disse Vindueskarme er $4\frac{1}{2}$ Fod brede.

Fodstykkerne under alle Søilerne skyde 2 Fod frem fra deres Basis; ovenover deres Basis, der er 15 Tommer til $4\frac{1}{2}$ Fod i Omfang, paa hver Forside er en Globus-Figur 3 Fod 11 Tommer tværs-

igjennem, hvis Axel gaar i lige Retning med Jordens Axel.

Den nederste horizontale Omgang danner en Afslutning for disse Fodstykker. Ovenfor dene Afslutning er Søilerne $3\frac{1}{2}$, og fortsættes saaledes til en Høide af 100 Fod. Ovenfor Spadseregangen, tæt under den 2den horizontale Omgang, paa enhver af Søilerne, er Maanen, forestillet i dens forskjællige Skikkelser. Tæt under den 2den horizontale Omgang, eller takkede Belte, er Solen til at see. Strax ovenfor er Saturnus med sine Ringe. Søilerne endes med et fremskudt Hoved.

Den eneste Forskjæl imellem Taarnsøilerne, og den just nu beskrevne, er at, istedenfor Saturnus, vi har Skyer og Lys-Straaler som stiger ned ad dem.

Alle disse Symboler vil blive udhugne i halvophøiede Figurer paa solid Steen. Sidemurene fortsættes ovenfor den horizontale Omgang eller Belte, $8\frac{1}{2}$ Fod, gjørende Murene 96 Fod høie, og dannes i Tindinger, med Stjerner strøede imellem.

Taget er fladt, reiser sig blot 8 Fod og vil blive dækket med galvaniseret Jern, eller noget andet Metal. Bygningen vil blive anderledes prydet paa mange Steder. Bygningens hele Indretning er bestemt til at afbilde et eller andet stort Bygmester-Arbeide i Himlen.

I Kjældervinduerne er der 18 Tommer fra Murens ydre Side til Vindues-Karmen. De Vinduer der er længere oppe trække sig 3 Fod tilbage fra Murens ydre Side, og er omgivne af ophøiede Steenkarme, med fremspringende Gesimser over hver af dem; hvilke endes i deres Horizont, undtagen de aflangrunde Vinduer, hvis Gesimser endes paa Søiler der strække sig fra et rigelig prydet Belte, ved Foden af hvert Vindue, til midt over dets største Gjennemsnit.

Mit fornemste Øiemed med det sidste Stykke er at oplyse Enhver som maaskee er i Forlegenhed med, hvorledes man kan komme til disse Vinduer, osv. Alle Vinduerne i Taarnene er støbte og har Steenkarme; hver af dem prydes med lignende Gesimser.

Hvad videre Enkeltheder angaar, vent til Huset er færdigt, kom da og see det.

Hele Huset dækker et Fladerum af 21.850 Fod.

Truman O. Angell, Bygmester.

Notice

(Af Deseret News, den 21de Septbr. 1854.)

Et Spørgsmaal!

Saltsøstaden den 20de Septbr. 1854.

Hr. Udgiver!

Kan en Gentleman af godt Rygte og god Character men ikke af Eders religiøse Tro, tillades at ledsage Eders Qvinder, passiare med dem og nyde den selskabelige Omgang med dem, som er sædvanlig i de saakaldte bedre Selskabskredse i den vide Verden?

Svar!

Jesus siger „I er ikke af denne Verden, men jeg haver udvalgt Eder af denne Verden."

Om en Gentleman ønsker at være i Selskab med vore Qvinder, saa maa han omvende sig og blive døbt til hans Synders Forladelse. Men dette alene vil ikke sikkre ham Fremgang; thi mange have underkastet dem Daabens Ordinants

og have tilføiet Fordømmelse for dem selv ved ved hykkelsk at gjennemgaae visse Retfærdighedshandlinger og Ceremonier af andre Bevæggrunde end at ære Gud og frelse dem selv fra denne vanartige Slægt. Lad disse Gentelmen gaae ud og prædike Evangeliet for Nationerne, lig Mormonernes Ældste, uden „Pung og Taske." Lad dem blive bespottede af Pøbelen, tjærede og fjærede og pidskede nogle Gange for Christi Skyld, ikke for deres egne Daarligheder, og vend saa tilbage efter nogle Aars Arbeide med en god Samvittighed, rene af Hjertet og ubesmittede af denne Verden. Om de kan gjøre disse Ting og være trofaste, saa kan de begynde at omgaaes med vore Qvinder og søge sig iblandt dem en Selskaberinde og Deeltagerinde for dette Liv som nu er og for det tilkommende.

Det er muligt at der kan være Qvinder iblandt os, som vil holde Selskab med Gentelmen, som ikke haver gjennemgaaet en liguende Prøve for at opnaae et Navn og en Stilling, som fortjener de Dydiges og Gudes Tillid. Men der er ingen Qvinde i vor Kirke, som holder paa sit gode Navn og sin Ære som Hellig — som agter sig selv, sin Religion og sin Gud, som frivillig holder Selskab med Nogen, undtagen med dem, som med Sjæl, Legeme og Aand, er hengivne for de Sidste Dages Helliges Sag.

Ingen maa blive fornærmet for dette, thi det er en Samvittighedssag. Ingen Mormon vil nogensinde synes at det er haardt, om det ikke tillades ham frit at søge Selskab med Qvinder, som ikke er af hans Tro. Han vil aldrig søge det under nogen Omstændigheder; men om han ogsaa skulde gjøre det, vilde han vel neppe lykkes deri. Det er ikke fordi Damerne i Verden jo er dydige, aandsdannede eller forfinede, men fordi der er intet Beslægtskab i Aand, Tro og Haab.

Vi vil sige til baade mandlige og qvindelige Medlemmer af vor Kirke, vær venlige og høflige mod alle. Ihukom alligevel Eders Pagter og hold dem! Og hold Eder selv ubesmittede fra Verden. Om I seer Nogen i Nød, Jøde eller Hedning, kom ham til Undsætning ifølge Eders Evne, og afhiælp hans Mangler. Men erindre, at I er ikke af denne Verden, men at Christus har udvalgt Eder af denne Verden, derfor hader Verden Eder! De kan foregive at elske Eder, men denne Tilstaaelse er, uden Undtagelse, blot for at besnære og ødelægge Eder, og derefter, mærk det, leer de ad Eders Daarskab og Lettroenhed. De er ikke af os; og de, som ikke er af os, er ikke for os; og de, som ikke er for os, er imod os. Dette er indlysende og maa erindres og iagttages af alle, som ønsker at vinde de Belønninger, som er forjættet de Hellige.

Indhold.

	Side.		Side.
Tale af Præs. Kimball	81.	Et Brev fra Ældste Erastus Snow .	90.
Milton om Polygami	87.	Templet.	92.
Red. Bem., udenlandske Efterretninger	88.	Notice	95.

„Skandinaviens Stjerne" udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned, og faaes paa Contoret i Gothersgade Nr. 29, 3die Sal og paa alle kongl. Postcontorer.

Redigeret og udgivet af J. Van Cott.

Trykt hos F. E. Bording.

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

4. Aarg. Nr. 7. Den 1. Januar 1855. Priis: 6 ß pr. Expl.

Joseph Smiths Levnetsløb.

(Aar 1834) (Fortsat fra Pag. 71.)

Anklageren, Sidney Rigdon, begyndte 15. M. før Kl. 9, og talte i 50 Minuter. Oliver Cowdery talte i 7 Minuter.

Den Anklagede, Sylvester Smith, begyndte 18 M. før Kl. 10, og talte i een Time og atten Minuter.

Præses afsagde derpaa følgende Dom:

"At om Broder Sylvester Smith vil erkjende følgende Punkter, for hvilke han er anklaget, for dette Raad, og publisere Erkjendelsen i Trykken, da kan han forblive et Medlem af denne Kirke; ellers er han udelukt fra Samme:

1) Han maa erkjende, at han paa en ugudelig og ondskabsfuld Maade har bestyldt vor Præsident, Joseph Smith, for at have propheteret Løgne i Herrens Navn, een Gang paa Grændsen imellem Ohio og Indiana, og en anden Gang efter at være kommen over Mississippifloden, og atter en anden Gang efter at have forladt Menigheden i Missouri, paa et Sted kaldet Florida. 2) Han maa erkjende, at han i at fremføre disse Bestyldninger imod Præs. Joseph Smith, selv har forsætlig løiet. 3) At han har forsætlig sagt Usandhed idet han har sagt at Præs. Joseph Smith har overfuset ham med fornærmelige og ærekrænkende Ord, saa og at han havde skadet hans Charakteer og Stilling for Brødrene paa Reisen til Missouri. 4) At han ogsaa udlod sig med spydige Bemærkninger om Præs. Joseph Smiths Charakteer, hvilket ogsaa viste en slet og ondskabsfuld Attraa til at forkleine Præs. Smiths gode Navn i Samfundet. 5) At han endvidere erkjender, at han har fornærmet de forrige Raad, som har siddet over hans Sag, og paa en ugudelig og malicios Maade forhaanet deres rigtige og retfærdige Afgjørelser. 6) At han har endvidere drillet den nærværende Raadsforsamling, idet han søgte at undskylde sig selv tværtimod Medlemmernes Raadslagning, efterat han havde anerkjendt at Raadet var organiseret ved Aabenbaring. 7) Og endvidere, at han har forsætligen og ondskabsfuldt løiet, ved at sige at Broder Joseph Smith, jun., havde forbudt Talefrihed paa deres Reise til Missouri. 8) At han ogsaa erkjender at han har ugudeligen og ondskabsfuldt løiet, med at bestylde Joseph Smith, jun., for at han var i Besiddelse af et Hjerte saa fordærvet som Helvede."

Raadets Medlemmer blev da opfor-

drede til at give deres Samtykke til den foregaaende Afgjørelse, og istemmede eendrægteligen.

"Jeg attesterer herved, at de foregaaende Beskyldninger eller Klagepunkter er rigtige og sande, og herved erkjender Samme, saaledes som de er fremsatte i dette Raads Afgjørelser, ved at undertegne mit eget Navn til deres Forhandlinger, med min egen Haand.

"(Undertegnet) Sylvester Smith."

Ovenstaaende var undertegnet af Frygt for Straf.

Raadet gik da over til andre Forretninger, Præsident Joseph Smith præsiderede.

Raadet enedes om at Kirken i Kirtland undervises om deres særegne Pligter, o. s. v., paa Søndag, formedelst Joseph Smith jun. Det afgjordes endvidere, at Ældste Brigham Young bestikkes til at være Forsanger i vore Forsamlinger.

Raadet blev da sluttet. Ældste Reynolds Cahoon bad.

15 Minuter førend Kl. 3 Formiddag, den 30te August 1834.

Oliver Cowdery, Orson Hyde, Skrivere.

Folkets Opbidselse begyndte at lægge sig, og de Hellige, baade i Missouri og Ohio, begyndte at nyde en Smule Fred. Ældsterne begyndte at gaae frem, to og to, prædikende Ordet til alle, der vilde høre, og Mange lagdes til Kirken hver Maaned.

1ste September, 1834. Jeg vedblev at præsidere over Kirken i Kirtland, og at befordre Opbyggelsen af Herrens Huus. Jeg forrettede som Formand i Tempel-Steenbrudet, og naar andre Pligter vilde tillade det, arbeidede med mine egne Hænder.

2den September. En Konferenz, formedelst Skriveren Orson Hyde, skrev til Broder Cherry forat rette det Rygte „at han var bleven afhugget fra Kirken"; raadende Brødrene ikke at finde Feil med hinanden, efterat være vendt hjem igjen fra saadan en besværlig Reise, og deres Offringer antagne af Herren; ogsaa opmuntrede ham og Andre til at flytte mod Vest.

Den 4de. Ældste Edmund Bosley sagde at, dersom han kunde erholde Raadighed over sin Eiendom, om eet Aar, saa vilde han indskyde den for Trykningen af Herrens Ord.

Beretning om en Konferenz af Ældster, i New Portage, Ohio.

Den 8de Septbr., 1834. Efter Bøn forenede Præsident Joseph Smith jun. og Oliver Cowdery sig om at salve med Olie, og lægge Hænder paa en syg Søster, som sagde at hun blev helbredt; men anmodede os om at bede, at hendes Tro ikke slaaer feil, sigende, at dersom hun ikke tvivlede, da skulde hun ikke plages mere.

Præsident Joseph Smith gjorde da nogle Bemærkninger over det Emne om falske Aander.

Ældste Ambrose Palmer fremlagde en Sag som havde iforveien foranlediget nogen Tvistighed i Kirken; hvilken var, at Kirken havde forhørt Broder Carpenter for en Feil, og Kirken gav ham en vis Tid til at betænke om han vilde erkjende eller ikke. Broder Gardon udøvede paa samme Tid Tungemaals-Gaven, og erklærede at Broder Carpenter skulde ikke have nogen Eftergivenhed. Ældste Palmer ønskede Undervisning om dette Punkt, om deres Fremgangsmaade havde været ret eller ikke, eftersom Broder Carpenter var utilfreds, o. s. v.

Præsident Joseph Smith gav da en Forklaring af Tungemaals-Gaven, at den var især til Beskedenhed indstiftet forat prædike Evangeliet til andre Nationer og Sprog,

men den var ikke given forat regjere Kirken.

Han sagde endvidere, at dersom Broder Gordon indførte Tungemaalsgaven som et Vidnesbyrd imod Broder Carpenter, det var tværtimod Kirkens Regler og Anordninger; fordi i alle vore Afgjørelser, vi maa dømme efter virkeligt Vidnesbyrd.

Ældste Gordon sagde, at man havde havt Vidnesbyrdet og afgivet Kjendelsen, førend Tungemaalsgaven var tilkjendegivet.

Præsident Smith tilraadede, at vi taler paa eget Sprog, i alle saadanne Sager, og da kan Modstanderen ikke lede vort Sind paa Afvei.

Ældste Palmer sagde, at han præsiderede i en Konferenz, og adskillige af Brødrene talte uden nogen Orden, og Ældste J. B. Bosworth vægrede sig ved at underkaste sig Ordenen ifølge hans Begjæring; og han ønskede Instrurer angaaende dette Punkt, om enten han, eller nogen Anden skulde præsidere over denne Green af Kirken; og tillige, om saadan Adfærd kunde billiges i Konferenzer.

Broder Gordon gjorde nogle Bemærkninger over det samme Emne.

Præsident Smith sagde, med Hensyn til det første Spørgsmaal, at Broder Gordons Tungemaal tilsidst virkede som Vidnesbyrd, eftersom, ved hans Bemærkninger i Tungemaal, den forrige Afgjørelse blev tilsidesat, og hans antaget, at det var hans Afgjørelse, at Broder Gordon's Tilkjendegivelse var urigtig, og kom fra et mistænksomt Hjærte. Han billigede den første Afgjørelse, men forkastede den anden.

Broder Joseph Keeler erkjendte, at i den første Afgjørelse havde han selv forhastet sig, idet han krævede Broder Carpenter til at gjøre Erkjendelse uden have Tid til at betænke sig; og bad om Tilgivelse for hans Vildfarelse.

Broder Gordon sagde, at han opdagede, at han var i Vildfarelse, og var tilfreds med Raadsforsamlingen, og var villig til at bede Brødrene og Herren om Tilgivelse.

Afgjørelse blev da given angaaende det andet Spørgsmaal, at Ældste Bosworth var ikke paa sin Plads, idet han opponerede mod Ældste Palmer, der præsiderede i Raadet.

De to Afgjørelser blev konfirmerede ved Konferenzens eenstemmige Votum.

Et Forslag blev da gjort og gik igjennem ved eenstemmigt Votum, at et Brev skrives til Broder J. B. Bosworth, underrettende ham om den sidste Afgjørelse — at han har virket udenfor sin Plads idet han opponerede mod Ældste Palmer i et tidligere Raad, naar han var anmodet om at sidde ned, forat Forretningerne kunde skride frem ifølge Ordenen; og at saadant Brev undertegnes ved Skriveren i denne Konferenz.

Ældste Milton Stow's Sag blev da forelagt, og det blev beviist at han havde leveret Profetier, paa to forskjællige Tider, der var ikke sande; den ene Gang idet han sagde at Zion var gjenløst; og den anden Gang idet han sagde at Broder Carpenter var afhugget for bestandig, som ogsaa idet han sagde at Søster Carpenter var død.

Det blev afgjort ved Votum, at Broder Milton Stow er, formedelst denne Konferenzes Afgjørelse, suspenderet fra denne de Sidstedags-Helliges Kirkes Privilegier, og fra at virke i en Ældstes Myndighed i bemældte Kirke af Sidstedags-Hellige, indtil han fremstiller sig for Biskops-Raadet i Kirtland, og gjør passende Satisfaktion.

Konferenzen sluttedes ved Bøn.

Oliver Cowdery, Konferenzen's Skriver.

Det følgende Brev blev skrevet ifølge Konferenzens Instrux, som der er optegnet i den foregaaende Beretning.

Til Joseph B. Bosworth, en Høi-Præst i de Sidstedags-Helliges Kirke.

New Portage, Ohio, 8de Sept. 1834.

Kjære Broder! — Ved en Afgjørelse af denne Konferenz er jeg paalagt til at underrette Dem om, at en forudgaaen Tvistighed har været forelagt dette Raad, hvilken Tvistighed opstod i en tidligere Raadsforsamling, imellem Dem selv og Ældste Ambrose Palmer, underrettede os om, at i en Raadsforsamling hvor Ældste Palmer præsiderede, ifølge det ham bestikkede Embede, som Præsident af denne Green af de Sidstedags-Helliges Kirke, — at De, naar han anmodede Dem om at sidde ned, afslog at underkaste Dem hans Afgjørelse, og talede foragteligen om vor Broder medens han virkede i sit Kald, hvilket har foranlediget et Saar i denne Konferenz. Det er Afgjørelsen af denne Konferenz, at De kommer for Kirkens Aasyn, (eftersom De er ikke tilstede til at gjøre det i denne Konferenz) og gjør den tilbørlige Bekjendelse, som kræves i Herrens Lov. Hvorfor jeg siger foragteligen, det er fordi, naar De blev anmodet om at sidde ned og ophøre at tale, sagde De, at De havde lige saa megen Ret til at tale som han (Ældste Palmer) havde.

Oliver Cowdery, Konferenzens Skriver.

Udtog fra Beretningerne om Zions Høiraad, forsamlet i Clay-County, 10de September 1834.

De Følgende blev udvalgte til at udfylde fraværende Medlemmers Plads. Bebedee Coltrin for P. P. Pratt, Hazan Aldrich for Solomon Hancock, Elias Higbee for Newel Knight, Isaac Higbee for William E. Mac-Lellin, Peter Dustin for Orson Pratt.

Elisha H. Groves blev ordineret til Høi-Præstedømmet.

Et Brev læstes fra Præsident Joseph Smith til W. W. Phelps, dateret den 16de August, saa en Ansøgning, skreven af W. W. Phelps, til Missouri-Stateas Gouverneur, blev læst og antaget.

Calvin Beebe og Levi Jackman blev udnævnte som Første-Ældster til at drage afsted til Kirtland, prædikende underveis; og dersom de billigedes ved Aabenbareren, skulde de regnes værdige, og numereres som saadanne.

Præsidenten afgjorde og Raadet sanktionerede, at Først-Ældsterne gaar hen saasnart som de kan blive færdige, og prædiker underveis til Kirtland.

Voteret, at de Ældster som kom op med Leiren, anholder om en Afskedsskrivelse fra Lyman Wight, og en Anbefaling til Biskop Partridge tilat gaa frem og prædike Evangeliet.

Thomas B. Marsh, Sekretær fortiden.

Beretning om det Høiraad, der blev holdt i Kirtland, 24de Septbr. 1834.

Joseph Smith jun. præsiderede, med Bistand af Sidney Rigdon, og Frederick G. Williams, Raadgivere.

Jared Carter og Martin Harris var fraværende.

Efterat der var holdt Bøn, gjorde Præsidenten nogle Bemærkninger; hvorefter Sylvester Smiths Sag optoges, forat erfare om han, under de existerende Omstændigheder, kan indehave et Embede som Medlem af Høiraadet.

Det blev afgjort at fire Raadsmedlemmer taler i den Sag, nemlig: Samuel

H. Smith og Orson Johnson, Luke Johnson og Orson Hyde.

Raadsmedlemmerne talte hver især efter hinanden, efterfulgte af Broder Sylvester; hvorefter Assistant-Præsidenterne talte; dernæst afgav Præsidenten en Kjendelse, at Broder Sylvester staaer ikke længer som et Høiraads-Medlem, men at han beholder Høipræstens Embede og vedbliver at opløfte sin Røst i Jesu Navn, idet han prædiker Evangeliet — hvortil Raadet gav sit Samtykke, og Broder Sylvester samtykkede med Taknemlighed.

Præsidenten udnævnte Hyrum Smith til at fylde det Embede, som Sylvester havde forladt, hvilket Skriveren assisterede. Raadsmedlemmerne voterede for Udnævnelsen, som ogsaa nærværende Conferenz.

Præsidenten holdt Bøn, og da ordinerede han Hyrum til Medlem af Høiraadet, udtalende Velsignelser over ham i Herrens Navn; hvorefter Joseph Smith sen. velsignede sin Søn Hyrum i Herrens Navn, bekræftende den samme Velsignelse.

Ældsterne John P. Green og Brigham Young blev da bestikkede til at fylde de Vakancer, der var foranledigede ved Raadgiverne Jared Carters og Martin Harris' Fraværelse.

Raadet gik da over til at bestikke en Kommittee for at ordne Jesu Christi Lærdoms Punkter for de Sidstedags-Helliges Kirkes Regiering, hvilken Kirke blev organiseret, og begyndte sin Opkomst den 6te April 1830. Disse Punkter kommer til at tages fra Biblen, Mormonsbog og de Aabenbaringer, der er bleven givne til Kirken, indtil Dato, eller skal gives indtil saadanne Foranstaltninger er gjorte.

Raadgiveren Samuel H. Smith udnævnte Præsident Joseph Smith jun., Oliver Cowdery, Sidney Rigdon og Frederik G. Williams til at danne bemeldte Committee, hvilket blev assisteret af Raadgiver Hyrum Smith. Derpaa afgav Raadgiverne deres bekræftende Votum, hvilket ogsaa hele Konferenzen enedes om.

Dernæst afgjorde Raadet, at bemeldte Kommittee, efter at have ordnet og publiseret bemeldte Pagtens Bog, har Indtægterne af samme.

Dernæst afgjorde Raadet at det bekjendtgjøres til Kirkerne og Konferenzerne udenom, at Høipræster ordineres herefter i Høiraadet i Kirtland, og modtage Kaldsbrev, undertegnet ved Raadets Skriver.

Raadet afgjorde, at Biskop Whitney er priviligeret til at gjøre saadanne Foranstaltninger med sin Krambod, som han skal finde meest hensigtsmæssigt, i Betragtning af hans nærværende forlegne Omstændigheder.

Sluttedes ved Bøn.

Oliver Cowdery,
Orson Hyde,
Skrivere.

Der gjordes store Bestræbelser for at paaskynde Arbeidet paa Herrens Huus; og uagtet det var begyndt, saa at sige, med Ingenting, hvad Midler angaaer, blev der og Udvei, eftersom vi skred frem, og de Hellige frydede sig.

Oktober. Den tidligere Deel af Oktober blev tilbragt med at ordne Sager med Hensyn til Herrens Huus og Bogtrykkeriet; thi det var iforveien bleven publiseret, at „Aften og Morgen-Stjernen" vilde blive afbrudt, og et nyt Blad, betitlet „De Sidstedags-Helliges Sendebud og Talsmand," udgivet i dens Sted.

Havende fuldbyrdet alt hvad der kunde gjøres for nærværende Tid, den 16de i Maaneden, reiste jeg i Selskab med min Broder Hyrum Smith og Ældsterne Da-

vid Whithmer, F. G. Williams, Oliver Cowdery og Roger Orson fra Kirtland, i den Hensigt at besøge nogle Hellige i Staten Michigan, hvor vi, efter en taalelig behagelig Reise, den 20de Oktober ankom til Pontiac.

Medens vi var paa Veien opad Erie-Søen, ombord paa Damperen Monroe, havde Ældste Cowdery en kort Diskurs med en Mand, som kaldte sig Elmer. Han sagde, han var personlig bekjendt med Joe Smith; havde hørt ham prædike sine Løgne, og nu, siden han var død, var han glad! Han havde hørt Joe Smith prædike i Bambridge, Chenango-County, New-York Stat, for 5 Aar siden; han vidste, at det var ham, at han var en mørkladen Mand osv. Han syntes at være høist frydefuld over at Joe var død, og gjorde sine Bemærkninger i min Nærværelse. Jeg sluttede, at han havde lært det af Dagens populære Præster, som, frygtende at deres List vil blive ilde modtaget, dersom deres Systemer sammenlignes med Sandheden, søger at latterliggjøre dem, der underviser i den; og saaledes lider jeg ideligen under Bagtalelsens Tunge for Christi Skyld. Gud forbarme sig over saadanne, dersom de vil ophøre med deres Løgne. Jeg behøver ikke at angive mit Udseende for dem, som har seet mig; og de, som har læst min Historie saa vidt, vil erindre, at jeg for fem Aar siden ikke var en Prædikant, som Elmer forebragte; ei heller var jeg nogensinde i Bainbridge.

Efter at have prædiket og underviist de Hellige, saa længe som vor Tid vilde tillade det, vendte vi tilbage til Kirtland, høiligen forfriskede af vor Reise, og meget tilfredse med vore Venner i den Deel af Herrens Vingaard.

Som det nu er det Sidste af Maaneden og de Ældste begynder at komme ind var det nødvendigt at gjøre Tilberedelser for Skolen for de Ældste, hvori de kunde blive mere fuldkommen underviste i Guds store Ting i Løbet af den kommende Vinter. En Bygning for Bogtrykkeriet var næsten færdig, og den nedre Etage af denne Bygning var udvalgt til denne Hensigt (Skolen), naar den var fuldendt. Saaledes aabnede Herren Udvei, efter vor Tro og Gjerninger, — og priset være hans Navn.

Ingen Maaned fandt mig nogensinde mere overhobet med Forretninger end November; men som mit Liv bestod af Virksomhed og ueftergivelige Anstrængelser, gjorde jeg mig det til Regel — naar Herren befaler, saa gjør det. Iblandt andre Ting sendtes følgende Brev til George James, Brownhelm, Ohio, efter Høiraadets Bestemmelse.

Kirtland d. 10. Novbr. 1834.

Kjære Broder! — Som der har været alvorlige Klagemaal frembragte for os mod Dem, opfordrer vi Dem ligefrem til at komme uopholdeligen til Kirtland, da det vil være nødvendigt at tage samme under passende Overveielse. Vi skrive ikke Ovenstaaende i den Hensigt at anklage os selv; men De kjender den store Ansvarlighed, som hviler paa os og Rigtigheden af at tage Klagemaal i Betragtning, naar de fremføres mod Mænd i vigtige og magtpaaliggende Stillinger i de Helliges Kirke. Vi have saadeligen skrevet Ovenstaaende med Følelser af dyb Interesse for Deres egen Velfærd og Stilling i Kirken; og vi haaber, at De ikke vil undlade at komme hid ufortøvet, eftersom de os gjorte Fremstillinger vil udfordre en øieblikkelig Overveielse. Det er nødvendigt for os at underrette Dem om, at De er frataget Myndigheden til at handle i det Embede, til hvilket De tilforn er bleven ordineret, indtil De ind-

finder Dem og afgiver den fornødne Fyldestgjørelse.

Med Følelser af Agtelse vi undertegne os som Deres Brødre i den nye Pagt.

Joseph Smith, jun.
Sidney Rigdon.
Oliver Cowdery,
Høiraadets Skriver.

Jeg vedblev mine Arbeider daglig, forberedende for Skolen osv.; og modtog følgende

Aabenbaring, given d. 25. Novbr. 1834.

Det er min Villie, at min Tjener, Warren A. Cowdery skulde beskikkes og ordineres til præsiderende Høipræst over min Kirke i Distriktet Freedom og omliggende Egne, og at han skulde prædike mit evige Evangelium og oplyste sin Rost og advare Folket, ikke blot i hans eget Distrikt, men ogsaa i de tilgrændsende Distrikter, og opoffre sin hele Tid til dette høie og hellige Kald, hvilket jeg nu giver ham, sogende flittigen Himmerigets Rige og dets Retfærdighed, og alle nødvendige Ting skal tillægges, thi Arbeideren er sin Løn værd.

Og igjen, sandeligen siger jeg Eder, Herrens Tilkommelse nærmer sig, og den vil overraske Verden som en Tyv om Natten; omgjorder derfor Eders Lænder, at I kan være Lysets Børn og at Dagen ikke skal overrumple Eder som en Tyv.

Og igjen, sandeligen siger jeg Eder, der var Glæde i Himmelen, naar min Tjener Warren bøiede sig under mit Scepter og skilte sig fra Menneskebedrag; derfor, velsignet er min Tjener Warren, thi jeg vil have Barmhjertighed med ham; og nanseet hans Hjertes Forsagelighed vil jeg ophøie ham, forsaavidt som han vil ydmyge sig for mig; og jeg vil give ham Naade og Frimodighed, hvorved han kan staae; og om han vedbliver at være et trofast Vidne og et Lys i Kirken, saa har jeg beredt en Krone for ham i min Faders Boliger. Saa er det. Amen! (Fortsættes.)

Skandinaviens Stjerne.

Den 1ste December.

Med usigelig Tak til Ham, som raader over alle Ting, og med ærefrygtsfuld Erkjendelse af Hans uendelige Naade og faderlige Forsyn, har vi den Glæde at meddele, at de tvende mindre Selskaber af emigrerende Hellige, der afreiste herfra, som før er meldt, over Hamborg og Hull ankom til Liverpool det ene den 27de f. M. og det andet den 7de dennes. Det større Antal afgaaende med Dampskibet »Cimbria,« læggende Veien over Frederikshavn direcle til Hull havde derimod en længere og vanskeligere Reise, paa Grund af det variable og ugunstige Veir, og de stærke Storme, der i senere Tid har hersket i Nordsøen, og, som vi har erfaret af private Efterretninger af norske Aviser, har foraarsaget nogle og tyve Fartøiers Forlis. »Cimbria« forlod Frederikshavn den 26de f. M. under sunkt Veir og gunstige Aspecter, men mod Aften samme Dag begyndte det at blæse stærk Modvind, der om Natten forøgedes til en Storm, der oprørte Havet, saa det vilde have været meget uklogt at forcere Skibet mod Stormens og de fraadende Bølgers forenede Modstand, hvorfor Capitainen fandt det retteste at søge

Havn i Norge og kom lykkelig den paafølgende Dag til Harnen „Kleven" ved Mandal, uden at have lidt nogensomhelst Skade. Det falder af sig selv, at de Hellige vare taknemmelige til Herren, som havde ført dem ud af den sienlynlige Fare og bevaret dem, medens de erfoer at den samme Nat saa mange andre Fartøier vare forulykkede. Rolige og trygge laae de i nævnte Havn, medens Nordsøen raſede udenfor; de gik iland, og bleve venligt begegnede af de Norske. Det interesserede de med et Bjergland ubekjendte Danske at skue de høie norske Klipper og Fjelde, som hverken de eller de norske Søfarende havde ventet at see. De holdt tildeels deres Gudsdyrkelse i Land, hvilken bivaanedes af mange af Byens Indvaanere, som med Opmærksomhed lyttede til Evangeliets Grundprincipper, der bleve forkyndte, og da "Troen kommer af Hørelsen, og Hørelsen skeer ved Guds Ord," erklærede Flere sig for overbeviste, og vi haabe at den Sæd, som ved Herrens Forsyns underlige Styrelse saaledes er saaet paa det Sted, vil i sin Tid bære Frugt til Guds Ære og hans Riges Udbredelse.

Da Veiret syntes at blive bedre, tog de fra Mandal den 7de dennes i Haab om at kunne fortsætte deres Reise til England, men den lille Rolighed, der var indtraadt, var ikkun et Havblik foran et stærkere Udbrud af Stormen, der opvaagnede med fornyede Kræfter og gjorde det umuligt for dem at komme længere end omtrent halvveis til England, da det blev nødvendigt, efterat en Deel af Skandseklædningen var ituslaaet, og nogle Kister, staaende paa Dækket, itubrukne, at vende og søge Havn, indtil gunstigere Veir indtraadte. De kom saaledes velbeholdne tilbage til Frederikshavn om Aftenen den 9de dennes og det vilde være unødvendigt at bemærke, at de Alle vare glade og taknemmelige til Herren, at han ogsaa denne Gang havde bevaret dem fra den overhængende Fare, ligesom de har bevidnet sin Erkjendelse for Capitainens Humanitet og gode Conduite. „Cimbria" har ogsaa i disse Storme viist sig som et godt Søskib, og Passagererne vare Alle tilfredse saavel med Skibet som sammes Fører. Og det som fortjener at bemærkes er, at ingen Sygdom, med Undtagelse af den sædvanlige Søsyge, paa hele Touren har fundet Sted, men de vare Alle friske og vel ved Tilbagekomsten til Frederikshavn, hvor de, paa Faa nær, tog Logi i Land for at vedervæge sig og tørre det Tøi, der staaende paa Dækket var bleven vaadt. I nævnte Havn laae de rolige indtil Veiret tillod dem den 20de paany at forsøge Overfarten til England, hvilket ogsaa lykkedes, idet vi, lovet være Herren, om Aftenen den 25de modtog en Telegraphdepesche fra Liverpool fra Br. F. D. Richards, der meldte, at „Cimbria" ankom til Hull den 23de; alle Passagererne friske. Det er en Selvfølge, at vor Glæde og Taknemmelighed til vor fælles Fader, som vi veed, at de Hellige deler, var stor over at vore Brødre og Søstre ikke alene er velbevarede, men at Herren, naar den beleilige Tid kom, førte dem lykkelig over Nordsøen; og vi veed, dersom de er trofaste, at Herren fremdeles vil bevare dem og føre dem videre frem til deres Bestemmelsessted, og de Prøver, Herren har behaget eller fremdeles behager at bestikke dem underveis, vil bidrage til at forøge deres "Taalmodighed," deres "Tro Haab og Kjærlighed."

Tale af Præsident J. M. Grant,

holden i Tabernaklet den 2den April 1854

(Af Deseret News, den 21de Septbr, 1854.)

Vi er forsamlede denne Eftermiddag for at tage Deel i Brødet og drikke til Ihukommelse af vor Herre og Frelserens Jesu Christi Død og Lidelse.

Jeg er overbeviist om, at Herrens Aand er tilstede hos os, naar vi forsamles paa den Maade, som han har befalet; og naar vi have en ydmyg og stille Aand, er vi berede til at modtage den tilsoiede Indflydelse af den Helligaand, hvilken er nødvendig til at føre os ind i al Sandhed formedelst Ordinancerne i Herrens Huus.

Medens vi sidder og grunder paa Opfyldelsen af Prophetien, leveret ved Herrens Prophet i denne Uddeling og ved mange Flere af hans Tjenere; og medens vi grunder paa Opfyldelsen af Aabenbaringerne i Mormonsbog og i Pagtensbog, og tænker paa, at de Tildragelser, som vi have forventet og prædiket om i noget over tyve Aar, nu vælter ind til Høire og til Venstre, saa er det skikket til at bringe nogle af vore meget forventningsfulde Folk til at føle sig mere tilfredse.

Det har hændt, at endog mange af vore Ældste, naar Solen dalede i Vest, speidede efter et eller andet Tegn paa Himmelen, f. Ex. et blottet flammende Sværd, eller nogen anden synlig Fremstilling af den Almægtiges Magt, paa hvilken de kunde kjende den sig nærmende Tilkommelse af Guds Søn. Andre have igjen frygtet, at de ikke skulde opleve til at see Opfyldelsen af Br. Josephs, Br. Brighams og Andres Prophetier; de have isandhed følt sig meget ængstelige angaaende det. Men jeg er overtydet om, at den Klasse af Hellige, som have saaledes været plagne af ængstelig Forventning og Frygtagtighed, maa nu afstedige sin Frygt og give Slip paa al sin Ængstelighed med Hensyn til de forudsagde Begivenheder, som er i Anmarsch paa Jorden; thi de styrte ind med en saadan Hurtighed, de storme frem paa den forbandede Verden med en saadan Hastighed, som endog overgaaer vore hæftigste Forventninger.

De Ting, der er ifærd med at blive bekjendte paa Jorden, er sikkerlig ligesaa store og vigtige som nogen af de foredragne Aabenbaringer, eller som nogen af Propheten Josephs Forudsigelser har fortalt.

Uagtet denne Tilkjendegivelse af Guds Magt til at opfylde hans Ord, behøver vi ikke at vente, at Øinene paa Jordens Bebovere skal aabnes for at forstaa Betydningen af de forbandende Begivenheder, der er ifærd med at udvikles omkring dem, thi eet af de sidste Dages mærkelige Kjendetegn er Folkenes Blindhed; der er sagt os, at de skulde have Øine og ikke see, Øren og ikke høre, Hjerter og ikke forstaae. Hvis dette var sandt i Jesu Dage om Jøderne og de omgivende Nationer, saa er det udentvivl saaledes nu med Hensyn til de Nationer, hvormed vi er bekjendte.

Endskjøndt Opfyldelsen af Propheters Ord er saa klar og synlig for os som Middagssolen i dens Glands, er dog Verdens Folk blinde derfor. De kan ikke forstaae det eller blive vaer Herrens Haand. De Hellige, som leve i Aanden, vandre ved Aanden og er regjerede ved den Almægtiges Raad, kan see Herrens Virksomhed, ikke blot i vor Midte — ikke blot i Utah Territorium midtiblandt Guds Folk, som forsamler sig i dette

Tabernakel — det er ikke alene paa dette sidstedags Omraade, at vi see Guds Værk, men vi lader vor Aand naae hen til Skabelsens yderste Udstrækning, og vi kan see Herrens Haand i alle Tildragelser paa Jorden. Vi see det i Revolutionerne paa vort eget Continent; vi see det i Adspredelsen og Tugtelsen af Israels Huus; i Nationernes Hensvinden til Høire og til Venstre; i den nærværende Bevægelse i vor egen Nation; i Oprøret og Tvedragten mellem Syden og Norden; i Korthed, vi see det i alle Tildragelser, som staaer i Forbindelse med vor egen og andre Nationer, som leve paa Nord- og Sydamerikas Fastland. Og naar Aandens Øie skuer hen over det mægtige Dyb gjennem Europa seer vi Herrens Haand synlig at arbeide der, ikke blot i Evangeliets Udspredelse og Guds Folks Velvære, og i Forkyndelsen af Sandhedens evige Principer formedelst Israels Ældstes Virksomhed, men ogsaa i de mørke Krigsskyer, der drage op, farvende Oceanet og vandende Jorden med Blod.

Vi see det i Krigstilberedelserne og Oprettelsen af Forbundstraktater mellem stærke Nationer. Verden er i Bevægelse og Menneskenes Hjerter blive modløse af Frygt for det overhængende Uveir, som truer at indhylle alle Nationer i dets sorte Mantel. Fredstraktater kan oprettes og Krig vil ophøre for en Tid, men der er visse Beslutninger af Guderne, og visse fastsatte Grændser og Love og Forordninger udgaaede fra Himlens høie Hoffer, som Nationerne ikke kan overskride, og naar den Almægtige bestemmer at de Ugudelige skal dræbe de Ugudelige, saa maa stærke Nationer blande sig deri, Forbundstraktater maa blive almindelige i Verden og udøve deres Indflydelse for at faae Krigens Sværd i Balgen, og Fredstraktater indgaaes for at berolige hele Europas oprørte Overflade, Alt til ingen Nytte; Krigsskyen vil alligevel udbrede sig over Himlen, formørkende Jorden og truende Verden med Ødelæggelse.

Det er en Kjendsgjerning, som de Hellige har vidst i mange Aar at Guderne i hine Himle have Noget at gjøre med disse Revolutioner — Englene, hine hellige Væsener, som er sendte fra Himlene til Jorden for at bestyre Nationernes Skjæbne, have Noget at gjøre i disse mægtige Omvæltninger og Rystelser som gjennembæver Skabelsen næsten til dens Inderste.

Følgelig, naar vi seer Nation reise sig mod Nation, og vi paa den anden Side seer andre Nationer anvende en mægtig Indflydelse for at istandbringe Fredsunderhandlinger, skal vi sige, at de kan bringe det istand? Forventer vi, at de kan standse Krigens Fremadskriden? Guds Prophet har forkyndt det Hele, og vi forventer at see Arbeidet bryde løst — og at see alle Ting fuldbyrdede som Propheterne have erklæret ifølge Propheties Aand i dem.

Propheten Handling i at tilkjendegive en Begivenhed før den skeer, nødvendiggjør ikke den Begivenhed. Om han skulde forudsee Krig og forudsige den, — den blotte Forudsigelse, uafhængig af Begivenheden, som er kjendt i Himlene og som Verden maa læse i Begivenhedernes store Bog, sætter ikke hele Europa i Kog lig en Gryde. Propheten forkynder simpelthen en Kjendsgjerning som skal finde Sted, en Tildragelse, som skal lade sig tilsyne i den store Række af Begivenheder som henhøre til denne Jord og som styres af det almægtige Forsyn, der oprulle Syner deraf.

Hvoraf kommer det, at de Sidste Dages Hellige er fuldkommen rolige og tilfredse iblandt alle Rystelser paa Jorden — Nationernes Oprør, Uenighed, Krig, Pest, Hunger og Nød? Det er

fordi Propheties Aand har kundgjort os, at saadanne Ting skulde lade sig tilsyne paa Jorden. Vi forstaae det og see det i dets sande Lys. Vi have lært det ved den Almægtiges Syner — ved den Kundskabs Aand som ransager alle Ting ogsaa Guds Dybheder.

Kan Europas vise Mænd forkynde os Udfaldet af den nærværende Krig mellem Rusland og Tyrkiet tilligemed de allierede Magter? Nei, de kan ikke! Om den nærværende Krig skulde blive hæmmet for en Tid, kan de sige os, naar den næste vil bryde los, og hvad Udfaldet af den vil blive? Nei, de kan ikke! Men om I vil lytte til Guds Aabenbaringer gjennem Propheties Aand og til Guds Tjenere, da kan I lære det med Visshed.

Tre Dage for Propheten Josephs Reise til Carthago i Illinois, erindrer jeg godt, at han sagde os, at vi skulde see Opfyldelsen af Jesu Ord paa Jorden, hvor han siger: "Faderen skal være mod Sønnen og Sønnen mod Faderen, Moderen mod Datteren og Datteren mod Moderen, Svigermoderen imod Svigerdatteren og Svigerdatteren mod Svigermoderen, og en Mands Husfolk skal være hans Fjender".

Propheten stod i sit eget Hus, naar han fortalte adskillige af os om den Nat, Himmelens Syner aabnede sig for ham, i hvilke han saae Amerikas Continent besudlet med Blod og han saae Nation opreise sig mod Nation. Han saae ogsaa, at Faderen udgjod Sønnens Blod og Sønnen Faderens, at Moderen dræbte Datteren og Datteren Moderen, og at den naturlige Kjærlighed forlod de Ugudeliges Hjerter; thi han saae, at Guds Aand skulde unddrages fra Jordens Beboere, hvoraf fulgte, at der bliver Blodsudgydelse paa den hele Jords Overflade, undtagen iblandt den Høiestes Folk. Propheten stirrede paa Synet, som fremstillede sig for ham, indtil hans Hjerte blev sygt, — og han anraabte Herren om at tillukke det igjen.

Naar vi hører om Krig i fremmede Lande — naar vi hører om Opror iblandt Nationer langt borte, — slutte vi nødvendigviis at Krigens Rædsler og de hedeste Slage vil ikke komme nær til os, men Propheten saae det i Synet. Det er saa naturligt for Mennesket at gjøre gunstige Slutninger angaaende hans egen Sikkerhed, naar Fare truer, men Propheten saae i Synet at Nationers Krig og Nød vil ikke alene finde Sted i Europa, i Asien og paa Øerne i Havet, men han saae det ogsaa paa Amerikas Fastland — i Landsegne, hvor han først indførte Guds Sons Lære, saa vi kan ligesaavel forvente Elendighed paa vore Grændser, i vor egen Nation (Amerikas), som iblandt fremmede Landes Nationer.

Nogle tænker, at paa Grund af den særegne Beliggenhed af de Forenede Staters Land, og af den velordnede Regjering, saa vil liden eller ingen Tvistighed opkomme i dette Land, uagtet de europæiske Krige. Tillad mig at sige Eder med Hensyn til det, — at naar Herrens Aand teer sig kraftig i Nogen af Israels Ældste, den første Ting, som fremstiller sig for hans Sind, er Udgydelsen af Propheters Blod og dem som forøvede Gjerningen.

Det kommer ikke an paa hvor meget man anvender mæglende Forholdsregler, eller hvor ofte de forsøge at bilægge Stridigheder, som optaarne sig omkring dem — det er en ueftergivelig Kjendsgjerning, at Folket i de "Forenede Stater" har udgydt Propheternes Blod, uddrevet Guds Hellige, forkastet Præstedømmet, ringeagtet det hellige Evangelium; og Følgen af at forkaste Evangeliet har i enhver Tidsalder været en Hjemsøgelse

af den Almægtiges tugtende Haand — hvilken Tugtelse vil blive meddeelt i Forhold til Størrelsen og Afskyeligheden af deres Forbrydelser.

Følgelig forventer jeg at Herren vil bruge Pidsken paa den gjenstridige Søn, "Onkel Sam;" jeg venter at see ham tugtet iblandt de første af Nationerne. Jeg troer "Onkel Sam" er een af Herrens Drenge, paa hvilken han vil bruge Pidsken først og faae ham til at dandse letfødet til hans egen Tone „O! O!!" for hans Overtrædelser, for hans Hovmod, for hans Stolthed — for hans Ondskab, i at forkaste Evangeliet og faae Jorden til at drikke de Helliges Blod; for dette, siger jeg, at jeg forventer, at han vil vorde godt afbanket, iblandt de første af Sønnerne.

Jeg forventer, at „John Bull" vil blive den næste i Dandsen; og jeg har ingen Idee om, at Herren skulde revse Rusland og lade hine gjenstridige Sønner slippe, som er bedre lærte — som har havt en kjærlig Fader til at lære dem og undervise dem ved hans Ældstes Røst, sendende Propheter for at advare dem tidlig og sildig, indbydende dem ved hans SønsRøst, ved Engles Røst og ved hans Aands endnu sagtere Stemme — tilraabende dem at angre deres Synder og vende om til ham; jeg siger, at jeg venter ikke, at han vil gaae forbi disse gjenstridige Sønner, som har været døve for al hans Undervisning og mishandlet hans Sendebud og revse de Drenge, som ikke har været saa vel underviste.

Jeg glæder mig i Herren min Gud og føler mig lykkelig i min Aand, at Guds Værk trives, ikke alene ved Evangeliets Prædiken, men ogsaa ved Revolutionens Fremgang iblandt Jordens Nationer og ved Pressens og Folkets dybere Fordærvelse. Jeg glæder mig ikke over, at Pressen og Folket bliver meer og meer fordærvet, og at Krigsskyerne formørker Himlen mere og mere, truende Nationerne med dybere Nød, men jeg glæder mig over, at Propheternes Ord gaaer i Opfyldelse.

Det er ikke mit Ønske, at Tusinde skal tabe deres Liv i Krigen og de medfølgende Elendigheder; Aanden i mig er imod dette, men det glæder mig at Satans Regjering er kort paa Jorden, og at Faderens Værk har begyndt paa den hele Jords Overflade — i Nord og Syd, i Øst og Vest; og det viser sig i vor Midte ved Fremgangen af Frafaldets Gjerning; thi Halvparten er vise og Halvparten daarlige, som fremstillet er i Frelserens Parabel.

Hvor mange af Brødrene, som er bragte hid ved Hjælp af det vedvarende Emigrationsfond fra England og andre Lande, vil bevare deres Tro, og blive hos Guds Folk og gjøre Ret? Jeg frygter ikke mere end Halvparten! Alle disse Ting antyder Grundlæggelsen af Guds Værk og vor Religions Tiltagen, hvilket skjænker mig stor Glæde.

Naar Folk falder fra, saa er der en Modsætning mellem de Gode og de Onde, de Retfærdige og de Uretfærdige. Det glæder mig, naar jeg seer de Helliges Retfærdighed i Modsætning til Verdens Fordærvelse.

Iblandt dette Folk er der Trofasthed, Dyd og Redelighed, og de er det retfærdigste og bedste Folk paa den hele Jords Overflade; men naar Verden betragter os og vore Sæder, saa seer de gjennem Briller med mørke Glasse, hvilket hindrer dem fra at see; de kan ikke see og derfor tænker de, at vi er de forteste Forbrydere og de dybest sjunkne i Fornedrelse. Naar jeg seer, at Verden har Øine, men kan ikke see, Øren, men kan ikke høre, Hjerter, men kan ikke forstaae, saa taler dette mere end tykke Bind

om, at Enden er nær, naar Guds Søn vil komme i Himmelens Skyer og tage Hævn over de Ugudelige og regjere iblandt sit Folk og bringe Satans Regjering til at ophøre.

Jeg fryder mig overordentlig i at Herrens Værk skrider hurtig frem under Solen paa den hele Jords Overflade. Thi just ligesaa nødvendig, og ligesaa meget Guds Værk er Krig og Blodsudgydelse, som Omvendelse og Daab til Syndernes Forladelse; og det maa gaae frem, thi de eneste Midler til at udføre hans Hensigter, fuldbyrde hans Forordninger og grundfæste evig Retfærdighed, er til at afskjære de Ugudelige fra Jorden, efterat han har søgt at redde dem ved Frelsens Plan. Idet han seer, at de ikke vil lytte til — at de ikke vil adlyde — at de ikke vil blive underviste — da, som en kjærlig Fader, der sørger for sine Børns Velfærd, tager han Strafferedskabet i sin Haand, da drager han sit Sværd i Himlen og afhugger den ulydige Deel af sine Børn. Det glæder mig at see dette Værk i Fremskridning.

For at gjøre Eder mine Forestillinger om denne Sag mere tydelige, saa forestil Eder, at Guds Folk er kaldet ud til Krig — vilde de nære den samme Aand som de Ugudelige? Nei, de vilde ikke! Vilde de gaae ud til Krig for at tilfredsstille en straffværdig Blodtørst? Nei! Men de vilde øve Tro i den Herres Jesu Christi Navn, og udføre Guds Straffedomme paa de Ugudelige efter hans Befaling.

Jeg veed, at Somme ikke kan see Forskjellen mellem en Guds Mand, der tager sit Sværd, ligesom Samuel gjorde og nedhuggede Agag, og de Ugudelige, som ihjelslaaer hverandre; men de anseer det paa samme Maade som naar den ene Hedning nedhugger den anden. Naar en Guds Mand hæver Sværdet, vilde han paa samme Tid bede Gud om at styrke hans Arm og fylde ham med den Helligaand. Saaledes udrustet, vilde een Mand slaae et Tusinde og overvinde en Hob ved at udføre Guds Straffedomme, lig Englene, som blev sendte til Assyrernes Leir i Oldtiden. Troer I at hine Engle var blodtørstige? Nei! De var den Høiestes Sendebud til at udføre hans Domme og fremme hans Hensigter.

Somme tænker, at vi glæde os ved at see de Ugudelige i deres Nød, og at sine Elendigheden som kommer paa Jorden. Dette er ikke den sande Aarsag til vor Fryd, men det glæder os at see, at Propheternes Forudsigelser gaaer i Opfyldelse, at de Ugudeliges Herredomme, hvilket er Aarsagen til alle de Onder, de Dødelige arver, kommer tit Ende, at Guds Sag bevæger sig fremad i dens Majestæt, og at det store Værk nærmer sig hurtig til Udviklingen af Uddelingernes Slutningsscene, vedkommende denne Jord.

Lad os høre, see, forstaae, adlyde og tjene Herren trofast, paa det at vi maa bane os Vei gjennem omskiftende Elementer og knuste Verdener til vor Faders Nærværelse, som er i Himlen, for Jesu Skyld. Amen!

Til de Hellige i Utah.

(Af Deseret News.)

Da I forlod Eders forrige Hjem for, efter Herrens Opfordringer gjennem hans Tjenere, at samles i disse Dale, hvor I kunde dyrke Israels Gud i Overensstemmelse med hans Bud, brændte Eders Hjerter af Taknemmelighed for Eders Befrielse fra den Ugudelighed og Undertrykkelse, der hersker i Verden, og I var

fuldelig overbeviste om, at fra og efter Eders Ankomst her, vilde I opoffre hele Eders Tid, alle Eders Kræfter og Midler for i enhver Henseende at blive en Hellig for Eders egen og for Menneskeslægtens Frelse i det Hele.

Disse Følelser var indgivne ved den Helligaand, og havde Nogen, medens I var under denns middelbare Indflydelse, sagt Eder, hvor langt I kunde forvildes fra den rette Vei, efter Eders Bosættelse i Eders nye Hjem, vilde I være bleven bevægede til at svare med Hazaels Ord: "Men hvad, er Din Tjener en Hund, at han skulde gjøre denne store Ting?" Nu, eftersom hine gode Følelser ofte vige bort, og mange forledes til at handle langt forskjelligt fra hvad de formodede, og Nogle gaae endog saa vidt som at lide Skibbrud paa deres Tro: saa synes det os rigtig at publisere nogle faa Bemærkninger angaaende Menneskets Aand, Herrens Aand og det Ondes Aand og vil gjøre saaledes fra Tid til Tid angaaende disse Gjenstande, hvis rigtige Forstaaelse kan bidrage til Eders timelige og aandelige Velfærd.

Naar I begyndte Eders Reise, var Eders Tro stærk, Eders Forstand klar, og I kunde skjelne mellem Sandhed og Vildfarelse; men Modstanderen, dragende Fordeel af den menneskelige Naturs Svaghed, forsøgte snart at lokke Eder til at blive utaalmodige, at finde Feil i Eders Brødres Tale- og Handlemaade, at forsømme Eders Bønner og begynde at tvivle og blive selvkloge. Naar dette er fuldkommet, bliver et Menneske ubehageleg for sig selv, for hans Familie, om om han har nogen, for hans Dyr, thi thi de har Forstand, og i Korthed for alle virkelige Væsener omkring ham, og Reisen over de tørre, eensformige Sletter bliver kjedsommelig istedetfor behagelig og en gavnlig Lectie paa Prøvelsens Blade er ladt ulæst, eller med andre Ord blevet værre, thi Ondt har indtaget det Godes Sted, og istedetfor en Fremgang er der skeet en Tilbagegang, eftersom der ikke gives nogen Mellemtilstand i vor Opførsel.

Ved Ankomsten i vore Settlementer, er de høit opskrnede Forventninger hos et saadant Menneske udsatte for endnu større Skuffelse; den hele Overflade af Landet er ikke efter Behag; hans Brødre kommer ikke frem i Masse at hilse hans Ankomst og meddele af deres arbeidsomt erhvervede Midler til at underholde og tilfredsstille hans Indfald til at bestille Intet eller næsten Intet, ei heller forlade deres Landbrug og Boliger og indbyde ham til at besidde det uden Betaling, og han begynder, lig den Drukne, som indbildte sig at den hele By var bestjænket undtagen ham selv, at forestille sig at endog det øverste Præsidentskab ikke vandrer ret og behøver Indskydelser af hans ufeilbare Viisdom for at veilede dem paa Pligtens Sti, forglemmende at de, lig alle Andre, blot er ansvarlige for deres Overordnede.

Det vilde være ligesaa fornuftigt at formode at Foden var bestemt til at styre Hovedet, at Ondt er Godt og Godt er Ondt, som at vente gode Tanker, rigtige Raad og tilsvarende Handlinger af den ovenfor bestrevne Person, indtil han omvender sig og gjør sine første Gjerninger om igjen. Dog det hænder ofte, at saadan Een, istedetfor at omvende sig og frembringe tilsvarende Frugter deraf, paavirker Andre med sin Indflydelse, endskjøndt aldrig med mindre deres Sind er mere eller mindre færdige at modtage vildfarende Ideer.

Vi er i Bjergenes Dale med ingen andre end os selv til at modsætte os i at gjøre Herrens Villie; thi, undtagen vi lytter til dem, har onde Aander ingen

Magt over os til at afvende os fra Retfærdighedens Sti, og dog er der tilstrækkelig Rum for Forbedring, thi, midt iblandt alle Fortidens Lectioner, Tiden er endnu ikke kommen, naar vi kan sige, at vi er eet i alle Ting, hvilken Tid maa komme, og vor Villie maa blive fuldkommen underlagt Faderens Villie forend vi er berettigede til at indtræde i den fulde Nydelse af alle retfærdige Ønsker.

I svarer, at disse ere gamle Sandheder, med hvilke vi er fuldkommen bekjendte, og Svaret er rigtig; naar saa er, hvorfor lever I ikke meer noiagtigen overensstemmende med Eders Kundskab, og dagligen vaager over og prøver Eder selv, bortjagende Fristelser, overvindende Onder, paa det at urene Aander ikke kan finde Plads i Eders Tabernakler, at I maa bestandigen vore i Sandhedens Kundskab og at Naade maa være vedvarende foroget for Eder? Svaret kommer, dukkende op paa alle Sider: „Aanden er i Sandhed villig, men Kjødet er skrøbeligt," men forglemmende Befalingen, som umiddelbart gaaer foran, nemlig: „vaag og beed, at I ikke skal indkomme i Fristelse." Tagende Spørgsmaalet som et Heelt, afgiver det en udmærket Nøgle til denne Prøvelsens Plan og Husholdning, hvori vi er „underlagte Forfængeligheden," men ikke paalagt nogen Pligt, som vi ikke er istand til at udføre.

Men istedetfor at Alle skulle vandre oprigtig til alle Tider og under alle Omstændigheder, hver for sig følgende sin særskilte Kaldelse med sit Ansigt stadigen vendt til Zion, saa gaaer den Ene til hans Huse, Marker og Qvæg og bliver saa optagen med deres Forbedring og Forøgelse, at han forglemmer, hvorfor han kom her — forglemmer, at de som arbeider paa de „Offentlige Værker" behøver Føde til at underholde Livet, og efter alt det er han ikkun en Forvalter i det Høieste, og endog tilsidst forglemmer at takke Giveren af Alt, det han besidder; medens en Anden, endnu mere skyldig, idet at han frembringer Intet, bestræber sig for at tilvende sig Rigdom og grundfæste et stort Navn ved at blive en blot Handelsmand, og som oftest en skavende Handelsmand, og følgelig er han ogsaa snart fuldelig besat med Egenkjærlighedens herskende Lidenskab, og den Hensigt i hvilken han kom er næsten om ikke aldeles tabt af Sigte.

I kan letteligen forlænge denne Liste ved at tilføie Exempler af Eders egen Erfaringskreds og snarest indenfor Omraadet af de svageste Charakterer. Det er klart, at en Afvigelse fra den rette Linie er ikke første Gang gjort uafvidende, at den aldrig er skjult for den Retfærdiges Øine, og at Ingen er tilfældigviis blevet bedragen, undtagen Overtræderen.

Fra disse Kjendsgjerninger synes det forunderligt, naar man overveier det, at noget Menneske kunde lokkes til at gjøre Uret, skjøndt der til samme Tid udfordres den omhyggeligste Bestræbelse for at gjøre Ret, i Forbindelse med den menneskelige Svaghed paavirket af det Ondes Aand; derfor behøver Menneskeslægten „Linie efter Linie, Bud efter Bud," saa at de, ved at øve heelt igjennem hvad de modtage, kan gaae fra Fuldkommenhed til Fulkommenhed, eller med andre Ord, Enhver vandre fuldkommen i sin egen Virkekreds.

(Fortsættes.)

Comptoirets Tilgodehavende d. 31. Decbr. 1854.

	Rdl.	Mk.	Sk.
A. P. Trane	473	1	9
J. C. Klingbeck	254	"	13
H. P. Olsen	33	1	5
Niels Hansen	54	4	14½
Joh. Svensen	155	4	13
J. P. Folkman	120	4	15
P. C. Jensen	119	2	4½
N. Nielsen	85	3	3
C. C. A. Christensen	524	"	7
Erik G. Erickson	3	1	12
Jürgens	"	2	11
Ole Larsen	5	"	"
Niels Andersen	11	3	4
P. Hansen	7	3	1
Lateris 1848	5	"	

	Rdl.	Mk.	Sk.
Transport 1848	5	"	
A. Grønbeck	9	3	8
Køhl	4	"	6
H. Hansen	3	2	4
P. Madsen	3	5	6
N. P. Peterson	12	"	"
Zetting	1	1	8
C. F. Nielsen	2	1	11
A. Nielsen	5	3	"
N. Larsen	13	4	6
B. Hansen	9	4	10
O. N. Liljenqvist	3	3	14
H. Hendriksen	"	2	4
Summa 1918	1	13	

Indbetalt siden den 1ste Decbr.

A. P. Thrane	52 Rd.	" Mk.	" Sk.
J. C. Klingbæk	60 —	" —	" —
H. P. Olsen	40 —	" —	" —
Joh. Svensen	25 —	" —	" —
J. P. Folkman	10 —	" —	" —
P. C. Jensen	80 —	" —	" —
H. Jensen	22 —	5 —	15 —
N. Nielsen	30 —	" —	" —
C. C. A. Christensen	31 —	5 —	2 —
Summa 351 Rd.	5 Mk.	1 Sk.	

Indhold.

	Side.
Joseph Smiths Levnetsløb	97.
Red. Bem.	103.
Tale af Præs. J. Grant	105.
Til de Hellige i Utah	109.
Comptoiret Tilgodehavende	112.
Pengeliste	112.

„Skandinaviens Stjerne" udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned, og faaes paa Contoret i Gothersgade Nr. 29, 3die Sal og paa alle kongl. Postcontorer.

Redigeret og udgivet af J. Van Cott.

Trykt hos F. C. Bording

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

4. Aarg. Nr. 8. Den 15. Januar 1855. Priis: 6 ß pr. Expl.

Til de Hellige i Utah.

(Af Deseret News.)

(Fortsat fra Pag. 111.)

Paa samme Maade som Menneskenes Aander er viselegen bleven organiserede ligesaa forskjellige i Magt og Egenskaber som deres Antal, er det ikke venteligt, muligt eller ønskeligt at Folks Tanker og Handlinger er ligedannede, men det er uomgjængeligen fornødent for enhver, som ønsker Frelse under en celestial Lov, at holde den Lov indtil Enden. Et afkortet Løb deraf vilde berøve det Menneske en fuld Frelse, thi „Enhver vil blive belønnet efter de Gjerninger, han har gjort i Legemet," derfor, de som bestræber sig for at boe hos de Retfærdige, maa ligeledes udøve gode Gjerninger i Forhold til deres Dygtighed, eller de vil lide meer eller mindre Tab. Om denne Grundsætning stedse var erindret og handlet efter i Overeensstemmelse med Herrens Aands Bydende og hans Tjeneres Raad, saa vilde enhver Hellig være flittig i at gjøre det Gode, som stod i hans Magt, og Ingen kunde findes at tilbageholde Tienden efter at den skyldtes, ei heller ombytte den uden Tilladelse fra den rette Authoritet, ei heller engang indskrænke hans Hjælp efter Lovens Bogstav, saaledes som almindelig forstaaet, men Enhver vilde forstaae, at enhver offentlig Forbedring er til almeent Vel, og tillader ingen Indskrænkning i hans offentlige eller private Bestræbelser, eller Afkortning i Anvendelsen til det Yderste af hans Kundskab og Dueligbed. Da vilde Tro forøges i et kraftigt Forhold; gode Gjerninger vilde tiltage i Overflødighed, Riget vilde rulle frem med storligen forøget Kraft og Mørket flygte bort.

Vil I nu alle lægge nøie Mærke til disse Bemærkninger, som er skrevne i al Tydelighed og ikkun med Hensyn til Eders Velfærd? Nei, I vil ikke — men mange vil, og I vil stedse finde det upassende at trætte med Eders Naboer om Meningsforskjel, eller om Retningen af hans Opførsel, men simpelthen være bekymrede for stedse at handle ret, og støtte sig paa den Forsikkring, at Enhver i den hele Verden vil erholde netop saa stort Forraad af Oplysning, Lykksalighed og Herlighed, eller det Modsatte, som han har levet for.

Dette bringer os igjen til at bemærke, at Frelsen er et personligt Arbeide for Enhver, og at saalænge som et

Menneske virker i en Retning, som ikke fornærmer Andres virkelige Rettigheder, skulde hans Tro og Opførsel ikke paadrage ham deres Hæftighed, Vrede eller upassende Indblanding, thi han vandrer i sin egen Virkekreds, uydende den Handlefrihed, som er given ham, og vil høste Lønnen derfor, og Alle, som blander sig deri, vil belastes med Ansvaret for hvemsomhelst der saaledes paavirkes.

Som disse Ideer er fremsatte til Eders Overveielse og til at handle efter, er Raadet givet i Korthed, at I ikke skulde springe over det, eller Eders Sind blive trætt eller forvirret, medens I læse det.

Brigham Young,
Heber C. Kimball,
Jedediah M. Grant.

Tale af Præsident Brigham Young,

holden i Tabernaklet den 23de October 1853.

(Af Deseret News, den 3die August 1854.)

Jeg ønsker at afgive mit Vidnesbyrd for denne Forsamling om den Religion, som er kaldet Mormonisme, og som er prædiket af de Ældste af den samme Troesbekjendelse i hele Verden, og er, som vi troer, Frelsens Evangelium, og beregnet til at frelse alle Retskafne af Hjertet, som ønsker at blive frelste.

Dette er mit Vidnesbyrd angaaende det: „Det er Guds Kraft til Saliggjørelse for alle, som troer og adlyder det." De Ord „adlyder det" har jeg tilføiet Texten, saadan som den er given os af Kong Jacobs Oversættere. At sige, at det er Guds Kraft til Saligjørelse for dem, som troer, og lade det være Enden paa det, — da kunde Folket ikke frelses ved det. Det er meget muligt, at Nogle kan domme Sætningen, saaledes som den sædvanlig læses i det Nye Testamente, i deres egen Eftertanke rigtig. Men for mig er een Grund tilstrækkelig til at berolige mit Sind angaaende denne Sag, nemlig: den Person, som ikke adlyder Evangeliet og arbeider imod det, kan ikke alene troe det, men ogsaa vide, at det er sandt. Jeg læser derfor Skriftstedet saaledes: „Det Evangelium, som vi prædiker, er Guds Kraft til Saliggjørelse for alle, som troer og adlyder det."

Mit Vidnesbyrd er grundet paa Erfaring, paa min egen i Forbindelse med den, jeg har erhvervet ved at iagttage Andre. For mig er det blevet ubetinget sandt; ingensomhelst Tvivl er tilbage i mit Sind angaaende Kraften af Himlens aabenbarede Villie til Menneskets paa Folkets Sind, naar Frelsens Grundsætninger fremtrædes for dem af Himmelens authoriserede Embedsmænd. Den himmelske Sandhed trænger sig selv frem til Menneskets Forstand og Tro, og især deles til dem, som ønske at være retskafne mod dem selv, mod deres Gud og mod deres Næste. Dog maa jeg indrømme, at ikke alle Mennesker paavirkes lige; Sandhedens Overbeviisning paatrænger sig med mere Kraft Nogles Forstand end Andres. Dette skriver sig fra talrige Indflydelser. — Evangeliet kan prædikes for et Individ og Sandheden trænger sig ind i den Persons Samvittighed, dannende blot lidt Tro paa Sandheden

deraf, til hvilken der kan tilføies mere. Om et Menneske kan modtage lidt, det beviser, at det kan modtage mere. Om de kan fatte det første og andet Princip med en oprigtig Følelse, saa kan de fatte endnu mere, og Profetens Ord blive opfyldt. Idet han saae og forstod Menneskets Sind, og Virkningerne af de forskjellige Aander, som er adspredte omkring i Verden, og forstod Herrens Veie; og idet hans Aands Øie aabnede sig for de Ting, som vi kalde Mysterier, sagde han: „Hvem skal han lære Kundskab? — og hvem skal han faae til at forstaae Lærdom? Den som er afvant fra Melken og tagen fra Brystet. Thi Lærdom maa gives efter Lærdom, Bud efter Bud, Linie efter Linie, Lidet her og Lidet der."

Det er, han giver noget Lidet til hans ydmyge Efterfølgere idag, og om de forbedres derved, vil han give dem lidt Mere imorgen, og lidt Mere iovermorgen. Han tilføier ikke Noget til det, som de ikke benytter til at blive bedre ved, men han fordrer, at de vedblivende skal forædle sig ved den Kundskab de allerede besidder, og saaledes samle et Forraad af Viisdom. Det er derfor klart, at vi kan fatte Sandheden og kjende i det Inderste af vor Sjæl, at Evangeliet er Guds Kraft til Saliggjørelse, at det er Veien til evigt Liv, endskjøndt der kan tilføies det mere Kraft, Viisdom, Kundskab og Forstand. Apostelen siger ikke, vor i Naade og i Sandhedens Kundskab, som Jesus gjorde — nei; men det læses: „vor i Naade og i vor Herres og Frelsers Jesu Christi Kundskab," hvilket indbefatter en Tilvæxt i Styrke, Viisdom og Forstand, som det skete med ham.

Det er alle de Helliges Rettighed at vore og tiltage i Forstand og at skride frem. Om de modtager Lidet, saa er det deres Rettighed at afbenytte det Lidet, og derefter modtage Mere indtil de blive fuldkomne i Herren -- vidende og forstaaende tilfulde hans Veie. Da har hans Forsyns Tilkjendegivelser iblandt Menneskenes Børn ophørt at være et Mysterium for dem. Kongeriger og Troner, Fyrster og Potentater med al deres jordiske Glands kan nedkastes i Støvet, og Revolution paa Revolution kan sprede smertelige og blodige Optrin blandt Jordens Beboere, dog er deres Øine aabne til at see Herrens Haand i alt dette. De begriber, at han er istand til at iføre sine Embedsmænd og Tjenere paa Jorden med den samme Magt, han besidder i sig selv; at han raadsager indtil den mindste Deel af sit Værk og at ikke et Haar af Eders Hoved kan falde til Jorden uden hans Vidende.

Jeg afgiver mit Vidnesbyrd, at Evangeliet, I har annammet, er Livets og Frelsens Vei for Enhver, som tror det og derpaa adlyder det med et ærligt Forsæt. Det Spørgsmaal kan opstaae i Nogles Sind om, hvor langt de skal adlyde det. Enhver Søn og Datter af Gud forventes at adlyde med et villigt Hjerte ethvert Ord, som Herren har talet, eller som han fremdeles vil tale til os. Det forventes, at vi lytte til hans Villies Aabenbarelser og holde os til dem og hænge ved dem med al vor Magt, thi dette er Frelse, og nogen Afkortning i dette formindsker de Helliges Frelse og Herlighed.

Følgelig er vi her idag beskjæftigede med Administrationen af den sakramentale Handling, Herrens Nadvere. Hvorledes synes den for Eder, og hvad er Eders Følelser, naar Herrens Tjenere overrækker Eder Sindbilledet af hans Legeme? Troer I, at I modtager Liv? — Begriber I, at I modtager en Velgjerning? Føler I, at I vil modtage forøget Styrke eller tilføiet Kundskab ved denne hellige Handling? Eller gjør I

det, fordi Andre gjør det? Deeltager I i disse Tegn paa Frelserens Kjærlighed, fordi det ikke er andet end en Skik? Nok at si e, forskjellige ere Følelserne iblandt Menneskeslægten angaaende denne Gjenstand.

Hvis I skulde spørge en vis Klasse af Christenhedens Præster hvad de tænke om Brød og Viin, forvaltet som Herrens Nadveres Sakramente, saa vil de erklære, at Brødet er det virkelige Kjød og Vinen det virkelige Blod af ham, som blev slagen for Verdens Synder.

Om I spørger en anden Klasse af Mennesker, hvad Gavn de uddrage af Nydelsen af Sakramentet, — fra at æde og drikke Sindbillederne af Christi Legeme og Blod, saa vil de svare: „det er blot et Tegn paa vort Fællesskab med hverandre." Erholdes der noget Liv, nogen Kraft, noget virkeligt og væsentligt Gavn ved at holde sig til og adlyde troende denne Ordinance? Hvad tænker de Sidste Dages Hellige om den? Forstaaer de denne Ordinances sande Beskaffenhed? Maaskee de gjør, og atter maaskee de ikke gjør.

Det er en let Sag for mig at forstaae den Underviisning Herren har aabenbaret til mig, og saa meddele den samme til Eder. Vil Brødet, administreret i denne Ordinance, forøge Livskraften i Eder? Vil Vinen forøge Livskraften i Eder? Ja; dersom I er hungrige og udmattede, saa vil disse Ting styrke Legemets naturlige Kræfter. Men antag, at I just have ædet og drukket saa tilstrækkeligt, at der ikke udfordres end den mindste Tilførsel af Føde til det naturlige Legemes Underholdning; I have spiist alt det Eders Natur udfordrer; modtager I da noget Gavn af Brød og Viin som blotte Næringsmidler? Forsaavidt Sindbillederne angaaer, modtager I Styrke naturligen, naar Legemet kræver det, netop som I vilde ved at æde Brød og drikke Viin en anden Tid eller ved en anden Leilighed.

Hvori bestaaer den Fordeel vi drage af denne Ordinance? I at adlyde Herrens Befalinger. Naar vi adlyde vor himmelske Faders Bud, om vi har en rigtig Forstand paa Guds Huses Ordinancer, modtager vi alle de Forjættelser, hæftede til Saligheden, som er vdet hans Bud. Jesus sagde: „Sandelig, sandelig siger jeg Eder, uden at I æde Guds Søns Kjød og drikke hans Blod, have I ikke Livet i Eder." Atter: „Den, som æder mig, skal leve ved mig" Atter: „Hvo som æder mit Kjød og drikker mit Blod, har et evigt Liv. Thi mit Kjød er sandelig Mad, og mit Blod er sandelig Drikke."

Kan I forstaae disse Ytringer af Frelseren? Disse Ytringer er blot afsondrede Dele af den store Mængde Lærdomme, givne af ham til Efterfølgerne i hans Tid. Havde en Tusindedeel af hans Lærdomme til dem bleven overleveret til os, og alle hans Gjerninger troligen nedskrevne og komne til os, vi skulde ikke have vidst hvad vi skulde gjort med en saadan Mængde af Underviisning. Apostelen siger: „Og der var ogsaa andre Ting, som Jesus gjorde, som om de skulde skrives hver for sig, saa kunde endog ikke Verden selv fatte de Bøger, som skulde skrives."

Tillad mig at forklare denne Text. Apostelen kunde umuligen mene, hvad Sproget i det anførte Sted paapeger — at den hele Jords Overflade vilde være være bleven bedækket med Bøger i en vis Dybde; nei, men han mener ved denne Ytring, at der vilde være bleven mere skrevet, end Menneskene i Verden vilde begribe eller tro. Folkene var da, som de er nu, bestandigen higende efter Noget, som ikke er aabenbaret, endskjøndt

der er allerede mere skrevet, end de kan fatte. Istedetfor at sige, at Verden kunde ikke holde Bøgerne, vil jeg sige, at der vilde være bleven skrevet mere, end Folkene vilde udført i deres Liv.

Jeg vil nu sige Eder hvad Frelseren mente ved hine forunderlige Udtryk, angaaende hans Legeme og Blod. Det er simpelthen dette: „Dersom I ikke holde Guds Bud, vil I ikke have noget af Guds Søns Liv i Eder." Jesus, da de sad tilbords, tog Brødet, velsignede det, og gav det til Disciplene og sagde: tager, æder, dette er mit Legeme. Og han tog Kalken, takkede og gav dem den og sagde: Drikker I alle deraf, thi dette er mit Blod, det nye Testamentes, hvilket udgydes for Mange til Syndernes Forladelse. Hvorfor blev de opfordrede at drikke deraf? Hvorfor tage vi Deel i disse Sindbilleder? Som et Tegn paa vort Fællesskab med ham, og som Tegn paa vort Ønske at blive eet med hverandre; — saa at vi alle kan blive eet med Faderen. Han administrerede disse Sindbilleder til hans gamle Disciple, og befalede at saaledes skulde gjøres indtil han kom, i den udtrykkelige Hensigt at de skulde vidne for Faderen, at de troede paa ham. Men paa den anden Side, hvis de ikke adlød denne Befaling, skulde de ikke blive velsignet med hans Aand.

Det er det samme i dette som det er i Daabens Ordinance til Syndernes Forladelse. Har Vandet i sig selv nogen Kraft til at afvaske Synd? Sikkerlig ikke; men Herren siger: Om Synderen vil angre sine Synder og gaae ned i Daabens Vande og der blive begravet i Lighed med at være lagt ned i Jorden og begravet, og igjen blive ført ud af Vandet i Lighed med at blive født; om han af Hjertets Oprigtighed vil gjøre dette, saa skal hans Synder aftoes. Vil Vandet, som saadant, afvaske dem? Nei; men Opfyldelsen af Guds Bud vil bortrense Syndens Skamplet.

Naar vi æder af dette Brød og drikker af denne Viin, æder vi da ikke af Guds Søns virkelige Kjød. Var jeg en Præst af den romersk-katholske Kirke og havde været opdragen fra min Ungdom i den Tro, maatte jeg troe fuldkommen af mit ganske Hjerte, at mine Bønner vilde forvandle Brødet i Nadverens Sakramente til bogstaveligt Kjød og Vinen til bogstaveligt Blod af Guds Søns. Men uagtet min Tro paa denne Ting, vilde Brød og Viin være just det samme i deres Sammensætning og vilde tilføre Menneskers ellers Dyrs dødelige Systemer den samme Mængde og den samme Slags af Næring som en tilsvarende Quantitet af Brød og Viin, som ikke var saaledes velsignet, vilde gjøre. Om Brød og Viin velsignes, tilegnes, helliges formedelst Guds Folks Oprigtighed og Tro, da hviler Herrens Aand, formedelst Forjættelsen, paa de Individer, som saaledes holder hans Bud og er flittige til at adlyde Guds Huses Ordinancer. Saaledes forstaaer jeg Guds Huses Ordinancer. I veed, at vi forhen pleiede at blive nede paa vore Knæer og bede for Syndernes Forladelse; og vi kunde bede indtil vi fik Sjælefred, og da tænkte vi, at vore Synder vare tilgivne. Jeg finder ingen Feil i dette, det er alt ret. Mange er paa denne Maade kommet til at frydе sig i Haabet om evigt Liv, i Gaven af Herrens Aand og i hans Aasyns Lys.

Mange have modtaget himmelske Syner, Aabenbaringer, hellige Engles Betjening og Guds Magts Tilkjendegivelse, indtil de var tilfredsstillede, og alt dette førend Guds Huses Ordinancer var prædikede til Folket. — De erholdt hine Velsignelser formedelst deres Tro og deres Hjerters Oprigtighed. Det var dette,

som nedkaldede himmelske Velsignelser over dem. Det var deres Aands Varme, og ikke Lydighed til den celestiale Lov, ved hvilken de erholdt saadanne Velsignelser, og det var alt vel. Hvad fordres af os, naar Loven kommer? Vi maae adlyde den som gamle Paulus gjorde. Han var en Guds Tjener med fuldkommen Oprigtighed, naar han tog vare paa Klæderne til dem, som stenede Stephanus tildøde; men naar Loven kom, kaldtes Synden tillive i ham, og han sagde: "Jeg døde." Det er, hans forrige Begreber om at tjene Gud og hans forrige urigtige Traditioner fremstillede sig alle i deres sande Lys for ham, og det hvorpaa han havde forladt sig som Frelse, fandt han saa grundløst som en Drøm, naar Herrens Lov kom ved Jesum Christum, og han fandt i den Forjættelserne, Gaverne og det hellige Evangeliums Velsignelser formedelst Lydighed til Ordinancerne. Det er den eneste lovlige Vei til Frelse og Ophøielse i Guds Nærværelse.

I dette Lys skuer jeg alle Guds Huses Ordinancer. Jeg kjender ikke eet Bud, som kan foretrækkes et andet, eller een af Guds Huses Ordinancer, fra Begyndelsen til Enden af alt det, som Gud har aabenbaret Menneskenes Børn, som ikke er af lige Værd, Kraft og Myndighed med de øvrige. Saaledes deeltage vi i Brødet og Vinen, adlydende Guds Bud, og ved at gjøre saaledes modtager vi Velsignelsen.

Men hvorledes føler Folket? Maaskee I vil overdrage Svaret paa dette Spørgsmaal til mig. Skulde jeg besvare det, vilde jeg sige, at de føler hver paa sin Maade. Tillad mig at hentyde især paa de Brødre og Søstre, som nyligen er komne til dette Sted; de have alle den Afvexling af Følelser, som er fælles for det menneskelige Hjerte. De veed, hvorledes de føler, de er mine Vidner. Den smaaligste og ubetydeligste Omstændighed, som kan finde Sted, vil frembringe i dem den skarpeste og mest skjærende Fristelse. Hvad kan vi sige derom? Jeg vil sige med eet, lad dem komme, de smaa Fristelser og de store, lad dem blive mange eller faa, det er det samme; lad dem komme som Herren behager. Br. Heber C. Kimball talte idag om, at dette Folk var drevet af Asken i Ilden, og han sagde Aarsagen til deres mange Prøvelser. Jeg vil gjøre et Spørgsmaal angaaende denne Sag. Hvis I ikke var bleven drevet fra York Stat og Forfølgelsen bleven saa hed, at den sendte Eder til Kirtland i Ohio, vilde I have vidst saa meget som I nu veed? Forfølgelsen begyndte ikke i Kirtland, ei heller i Jackson County, men den begyndte ved den Tid, da Propheten Joseph søgte Pladerne i Cumorah-Høi. Den begyndte ikke efterat jeg kom ind i Kirken, men jeg fandt den i Virksomhed, naar jeg indtraadte i Kirken.

Forudsat at Joseph ikke havde været nødt til at flygte fra Pennsylvanien tilbage til York Stat, vilde han have vidst saa meget, som han sidenefter vidste? Antag at han kunde forbleven i gamle Ontario County i Fred, uden at blive forfulgt, kunde han have lært saa meget som han gjorde, idet han blev forfulgt? Han flygtede derfra til Kirtland, i Selskab med mange Andre, for at frelse deres Liv. Der er Mænd nu i denne Kirke, hvilke jeg seer foran mig og i fuldt Samfund, som passede paa mit Huus i Dage, Uger og Maaneder, for at dræbe mig, og jeg vidste det hele Tiden; og Joseph maatte flygte til Missouri.

Vilde han have vidst saa meget, om denne Forfølgelse ikke var kommet paa ham, som han sidenefter gjorde, efter at

den havde foregaaet? Naar Folket forlod Kirtland, saa drog de til Jackson County i Missouri og Joseph begyndte at anlægge en Stad, som skulde kaldes Zion, og ikke nu, men efter en Tid, naar Herren har fuldendt sit Forberedelsesværk, vil den blive bygget, ja det Nye Jerusalem. Brødrene forfulgtes ogsaa i Jackson County og dreves ud; de havde Prøve paa Prøve, Forfølgelse til Høire og Venstre. Antag, naar de drog til Jackson County, at hele Folket i Missouri havde hilset dem som Brødre, som Medborgere og som Naboer og havde behandlet dem derefter og de var bleven beskyttede i deres Religionsfrihed, vilde Folket, som dreves ud af Jackson County have vidst saa meget som de nu ved? Kunde de have erhvervet den Kundskab og Viisdom, som de har erholdt formedelst deres Forfølgelser? I kan besvare disse Spørgsmaal saa at det passer efter eders eget Sind. Naar de maatte flygte fra Ohio til Missouri, saa gav det sikkerlig Folket en Erfaring, som de ikke kunde have erholdt paa nogen anden Maade. Naar de blev drevne fra Jackson County og drog til Clay, Ray, Caldwell og Davies Countier, saa fulgte Forfølgelsen dem endnu, og enhver Mand og Qvinde, som erkjendte Joseph Smith at være en Prophet, havde strax at forlade Staten.

Jeg føler mig nu tilbøielig til at give Nogle af Eder paa den venstre Side et lidet Puf. Brødre, hvor glad jeg er ved at see Eder; hvor har I været de forbigangne faa Aar? Hvor har I boet? Hvor drog I hen efterat I forlod Missouri? „Aa! jeg blev der.“ Jeg siger, at der var ikke en Mand, som vilde sige, at Joseph Smith var en Prophet, som kunde blive der; de maatte alle forlade Staten; og I vil nu vise Eder saa silde, og forsøge at faae os til at troe, at I er høist fortræffelige Sidste Dags Hellige. Min Meuing er: **„I stakkels Djævle!“**

Jeg haaber, at jeg ikke har saaret nogen af Eders Følelser. Om I vil gjøre Ret fra nu af og herefter, og hjælpe til af al Eders Magt at opbygge Guds Rige, saa vil jeg holde Samfund med Eder, efterat I have viist Eder selv som værdige dertil. Men I kan betragte det som en fast Kjendsgjerning, at jeg har intet Fællesskab med Eder endnu; og jeg har saa meget som Herren har. Dog, om jeg har Noget at frygte, saa er det at jeg har for meget Samfund med Folk, naar de er uværdige; det er, jeg overveier: Kan jeg være mere barmhjertig end Herren? — men jeg har ikke faaet Lys nok og Viisdom nok til at holde Samfund med Mennesker, som levede i Fred med dem, som søgte at dræbe os.

Spørg Eder selv, om I tænker at dette Folk vilde have lært saameget som de have, om de aldrig havde været forfulgte. Kunde de have gjort saadanne Fremskridt i Indsigt og Kundskab, uden at blive forfulgte, som de have ved at blive forfulgte? Betragt for Exempel Adam. Lytter I Sidste Dages Hellige! Antag, at Adam formedes virkeligen af Leer, af den samme Slags Materie, som Mnursteen formes af; at Gud af denne Materie formede et Billede af en Mand, og indblæste Livets Aande i det og forlod det der i den Stilling af formodet Fuldkommenhed, han vilde have været et Leerbillede indtil denne Dag og vilde ingen Ting have kjendt.

Nogle af Eder maaskee betvivler Sandheden af hvad jeg nu siger, og praastaaer at Herren kunde lære ham. Dette er en Feiltagelse. Herren kunde ikke have lært ham paa nogen anden Maade end den,

hvorpaa han lærte ham. I troer, at Adam var formet af Jordens Støv. Dette troer ikke jeg; endskjøndt der formodes saaledes at være skrevet i Bibelen; men for min Forstand er det ikke saa. I kan skrive denne Underretning til Staterne, om I behager, at jeg har offentlig erklæret, at jeg ikke troer den Deel af Bibelen, som den christne Verden gjør. Jeg gjorde aldrig og jeg vil aldrig gjøre det. Hvad er Aarsagen dertil? Fordi jeg er kommen til Forstand og har banlyst fra mit Sind alle de Børnehistorier, som min Moder lærte mig, da jeg var et Barn.

Men forudsat at Adam skabtes og tildannedes paa samme Maade som vi forme Muursteen; om han ingensinde havde drukket af den bittre Kalk, saa kunde Herren have talt til ham indtil denne Dag, og han vilde have været som han var i al Evighed, aldrig fremskridende en Smule i Kundskabens Skole. Denne Idee aabner en Mark af Lys for den forstandige Aand? Hvorledes kan I kjende Sandheden uden af det Modsatte, eller Lyset uden af det Modsatte? Fraværelsen af Lys er Mørke. Hvorledes kan Sødhed kjendes uden af det Modsatte, Bitterhed? Det er ved disse Midler, at vi erholder al Kundskab. Dette er Mormonisme, og den er grundet paa al Sandhed, paa ethvert Princip af Philosophi; i Virkeligheden Jesu Christi Evangelium er den eneste sande Philosophi, som existerer. Der findes ikke en eneste Smule af det, som jo er skrængt philosophisk, endskjøndt I og jeg kan ikke forstaae hele Fylden af det, men vi vil lære det, om vi vedblive trofast.

Lad Brødrene, som have været forfulgte og fordrevne fra Stad til Stad, spørge dem selv om de synes godt om det. Nogle af Eder maaskee giver en Negtelse paa dette Spørgsmaal. I erindrer, at Broder Taylor fortalte om en Qvinde i Far West, for hvem Huset brændte ned en fire eller fem Gange; tilsidst sagde hun: "Hun forbandede sig paa, at hun ikke vilde taale det længere." Om hendes Øine havde været opladte til at see, hun vilde have takket Herren mere for det, end ellers for nogen anden Ting; den Forfølgelse var mere værdifuld for hende end Rigdomme, fordi den hensigtede til at lære hende Guds Kundskab. Erkjender jeg Herrens Haand i Forfølgelsen? Ja, jeg gjør Det er en af de største Velsignelser, som han meddeler Guds Folk. Jeg erkjender Herrens Haand, naar han ydmyger sit Folk indtil Jorden og bringer dem ned i en Stilling af foragtet Armod. — Tid efter anden har jeg forladt smukke Eiendomme, der er bleven tagne i Besiddelse af vore Fiender.

Antag at vi blev kaldede til at forlade hvad vi have nu, skal vi kalde det en Opoffrelse? Skam for den Mand, som vilde kalde det saa; thi det er de sande Midler til Forøgelse hos ham af Kundskab, Forstand, Magt og Herlighed, og berede ham til at modtage Kroner, Kongedømmer, Throner og Fyrstendømmer, og at krones i Herlighed med Evighedens Guder. Med mindre vi underkaste os, hvad det behager Herren at beskikke os, kan vi aldrig erholde hvad vi forventer.

(Fortsættes.)

Skandinaviens Stjerne.

Den 15de Januar.

Udenlandske Efterretninger; Independence den 5te December 1854. Posten fra Saltsøstaden er just ankommen her under Beskyttelse af Hr. Mitchel og bringer os meget slette Nyheder.

Den 13de November sidstleden blev Posten, ført af John Jemison overfaldt i Nærheden af Dripp's Handelsstation, 6 engelske Mile paa denne Side af Fortet Laramie, som man formoder af Sioux Indianerne, og alle, som vare med den, bleve dræbte. Deres Navne ere følgende: Jemison, James Wheeler og Thomas Hackett. Charles A. Kinkead, en Kjøbmand og Passageer fra Saltsøstaden, blev skudt og gjennemboret af 3 eller 4 Pile, efterladt som død paa Stedet.

Postsækkene berøvedes deres Indhold og Brevene sønderrevés.

Hr. Kinkead berøvedes 10,500 Dollars i Guld.

Syv Muldyr bleve bortdrevne og eet dræbt paa Stedet.

Den Deel af Novemberposten bestemt for Udlandet, passerede forbi Stedet den 17de og fandt at nogle Soldater havde draget Omsorg for de døde Legemer og taget Vare paa den Smule Eiendom, som var efterladt. Ingen Eskort kunde ydes dem ved Stationen, hvorfor de ikke kunde komme længere end til Fort Laramie, December Posten vendte ogsaa tilbage til dette Punkt med Mitchell's Mænd, som bragte de sørgelige Nyheder til de Myrdedes Familier, som boede der. Vi erfare videre af Telegrafefterretning fra Independence til St. Louis, at baade October og November Posterne vare stoppede paa Grund af Usikkerheden, og al Postgang over Sletterne indstillet til Vaaren.

Af Ovenstaaende kan vi forklare os Aarsagen til Udeblivelsen saavel af Aviser som Breve, hvilke vi i den sidste Tid have ventet med stor Længsel fra Saltsøstaden og maa vi altsaa undvære saavel private som offentlige Underretninger fra forrige Aars hjemkomne Emigration og andre interessante Meddelelser indtil Vaaren, fordi Postgangen er bleven stoppet indtil fornødne Skridt er tagne for Postens Sikkerhed for Indianerne, som fornærmede skal — ifølge Rygtet — have svoret, ei at lade Noget passere over Sletterne med U. S. A. eller de Forenede Staters Mærke paa.

Indenlandske Efterretninger. Vi have i dette Nr. indrykket et Uddrag af Forhandlingerne i det General Raad for Jesu Christi Kirke af Sidste Dags Hellige i den Skandinaviske Mission, som afholdtes i de sidste Dage af det forgangne Aar, — hvilke Forhandlinger vi anbefale de Hellige til Gjennemlæsning og Overveielse; vi er overbeviste om, at de fælles med os glæde sig over Kirkens Fremgang i disse nordlige Lande, som kan sees af vedføiede statistiske Rapport. Uagtet al den Modstand, som Menneskene, forblindede af denne Verdens Fyrste, og Ondskabens aandelige Hær under Himmelen, søger at opreise derimod, gaaer dog Herrens Værk uden Larm, uden denne Verdens Vaaben, stadigen og roligen frem, frelsende formedelst Troen de Oprigtige, Ydmyge, Angrende, Sagtmodige, der ved

Lydighed under Herrens Bud og Befalinger indgaae Pagt med ham og lade sig danne, rense, luttre ved Prøvelser og haus Helligaand, saa at de tilsidst kan blive værdige at arve Jorden.

Vi er tilfreds med Herrens Tjeneres Arbeide, ønskende dem og de Hellige at gaae frem paa Lysets, Kundskabens og Sandhedens Vei, ledede ved Jehovas mægtige Aand, indtil de kan naae Maalet — det evige Liv, hvilket er vort fælles Ønske og vor fælles Bøn i Jesu Navn, Amen.

Uddrag

af Forhandlingerne ved et General-Raad for den skandinaviske Mission, holdt i Kjøbenhavn den 28de, 29de og 30te Decbr. sidstleden.

Tilstedeværende, foruden Missionens Præsident og Medarbeidere, var Conference Præsidenterne efter forudgangen Indkaldelse, tilligemed Nogle af de omreisende Ældste.

Raadsforsamlingen begyndte den 28de Kl. 10 Form. og kaldtes til Orden af Præs. J. Van Cott, der i nogle indledende Bemærkninger gjorde de Tilstedeværende opmærksomme paa Hensigten af denne Sammenkaldelse, som var for at lære at kjende Missionens Standpunkt for Nærværende paa de forskjellige Steder, dens Fremgang og dens Udsigter for Fremtiden; glædede sig over at see saa mange af Brødrene samlet og være i deres Midte, og endskjøndt haus Helbred i flere Dage havde været mindre god og han følte sig svag, haabede han dog at Herren ved haus egne og Brødrenes forenede Bønner vilde styrke ham saa at han kunde lede Forhandlingerne, over hvilke han ønskede Herrens Velsignelse og opfordrede Ældste C. Widerborg at aabne samme med Bøn.

Efterat dette var skeet, fremstod atter Præs. Van Cott for tydeligen at forklare Brødrene Hensigten, hvorfor han havde sammenkaldt dem til dette General-Raad, nemlig for selv at faae en fuldstændig Kundskab om alle Ting, henhørende under deres Bestyrelse, hvorfor han opfordrede dem til frit og uforbeholdent at udtale deres Følelser i et klart, kortfattet og bestemt Sprog, ikke forbigaaende nogensomhelst Omstændighed, vedkommende deres respective Conferencer, paa det at han siden efter og under Veiledning af Guds Helligaand kunde give Brødrene de fornødne Instrurer, saa at der kunde blive indført en ligeartet og harmonisk Orden baade i Kirkens aandelige og timelige Anliggender igjennem den hele Mission, til Gavn, Glæde og Velsignelse for ham og Brødrene, og til Velbehag for den himmelske Fader, der elsker Orden, »fordi haus Huus er et Huus af Orden.«

Ønskende Velsignelse og den Helligaands Veiledning over Forsamlingen tog han Sæde og opfordrede Præsidenten over Kjøbenhavns Conference Ældste O. N. Liljenqvist at tage Ordet.

Sidstnævnte fremstod da og udviklede i et velordnet Sammenhæng haus Conferences Tilstand; berørte hvor glad han var og hvor taknemlig til Herren, fordi han havde seet, hvor stort et Værk der var udrettet siden Herren sendte os Præs. Van Cott til at bestyre Missionen. Det

var omtrent ¾ Aar siden han (Liljenqvist) blev kaldet til at forestaae den Kjøbenhavnske Conference, og i dette Tidsrum var der optaget henved 500 Individer ved Daab. Han omtalte ikke dette for at tillægge sig selv eller hans Medarbeidere nogen Roes derfor — Ären høre Gud til — han omtalte det blot for at vise hvad Herren kan udrette ved de Smaa og Umyndige, og hvorledes han velsigner Arbeidet, naar hans Præstedømme arbeider i Enfoldighed og Tro. Der var i hans Conference 15 Grene, hvoraf 14 paa Sjælland med hver deres Forstander; desuden arbeidede 6 omreisende Ældste til Præstedømmets og de Helliges Belærelse og under dem 7 Ældste forunden det øvrige Præstedømme i Menighederne. Han kunde med Sandhed sige, at de Hellige trivedes godt og vare besjælede af Nidkjærhed til at tjene Herren; men Høsten er stor og Arbeiderne faa, hvorfor han havde Behov for 6 trofaste Ældste endnu; dog indrømmede han, at det var bedre at have færre Arbeidere og gode end mange, der vare mindre trofaste i deres Pligters Opfyldelse og som maatte ledes istedetfor at lede Andre. Han havde nyligen i Selskab med Ældste Aamanson besøgt Grenene paa Sjælland og det var ham kjært at kunne bevidne, at baade Præstedømmet og de Hellige i Almindelighed vare besjælede af en god Aand, at Sandheden ved deres forenede Bestræbelser udspredte sig iblandt Folket og han haabede at mange snart vil vorde tillagte Kirken. Han kunde heller ikke undlade at bevidne sin Tilfredshed med Kjøbenhavns Menighed og sammes Forstander Ældste Olsen, der beviste sig som en trofast Hyrde for sin Hjord, hvilken voxede, trivedes og tiltog i aandelig som i timelig Henseende; hvorpaa han havde ufeilbare Beviser, idet de Hellige vare villige til at offre efter deres Evne af det Timelige til det, som gjordes fornødent, og at ved deres Gavmildhed mange Fattige er hjulpne til Zion til stor Velnelse saavel for Giveren som Modtageren. Det glædede ham at staae iblandt sine Brødre, udtale sine Følelser og modtage Raad, Veiledning og Belærelse af Brødrene og af dem, Gud havde stillet over ham i Præstedømmet; han elskede i Sandhed disse Mænd og ønskede at følge deres Raad; iblandt andet laae det paa hans Sind at vide hvorledes de af Præstedømmet, hvis hele Tid er optaget med Arbeidet i Viingaarden skulde opholdes, saa at de ei selv skulde komme i Gjeld, hvilket tildeels var og kunde blive Tilfældet med ham og Flere. Han takkede Brødrene og Menigheden for den Gavmildhed de hidindtil havde viist; han erkjendte at Kjøbenhavns Menighed havde ikke liden Byrde at bære ved at udrede alle nødvendige Udgifter, især som man fra forrige Vinter havde paadraget sig en stor Gjæld formedelst ydet Understøttelse til de mange Fattige i Menigheden, dog havde man tildeels overvundet dette, og han haabede fremdeles ved de Helliges forenede Bestræbelser at det vilde blive godt i det Timelige ligesom det er det i det Aandelige. Han bevidnede sin Tilfredshed med Præstedømmet i Conferencen, som i Almindelighed var beredvilligt til at gaae, hvorhen det kaldedes, ligesom han selv var; og der kunde Intet glæde ham mere end at høre Lærdom af hans elskede Præsident, hvilken haa ønskede, at Herrens Aand maatte veilede og styrke saavel i Aand som Legeme. Med Hensyn til Skrifterne i Almindelighed som Skandinaviens Stjerne i Særdeleshed, da annammedes de med Glæde af de Hellige, der trivedes og voxede ved det Lys og den Kundskab, som derved meddeles dem ved Hjælp af den Helligaand og det levende Præstedømme, og

det var hans Ønske, at Bogagenterne skulde gjøre sit Bedste til Skrifternes Udbredelse iblandt Folket til deres Oplysning. Han kunde ikke sige at den udvortes Forfølgelse var meget af i denne Tid, men der arbeidedes paa en mere hemmelig og snedig Maade i andre Retninger for at hindre Værkets Fremgang, men forgjæves; thi Guds Aand arbeider stærkt paa Menneskene i disse Dage.

Dernæst fremtraadte, efter Opfordring, Præsidenten for Aalborgs Conference Ældste J. Jensen og bevidnede sin Taknemlighed mod den Almægtige fordi han nød den Leilighed at være samlet med sine Brødre og staae i en Kirke, som var regieret af Gud, der havde gjengivet Præstedømmet til Jorden. Han havde lært at kjende, at Præstedømmet var en ansvarsfuld Byrde paa Menneskenes Børn i denne Tid; men han havde ogsaa erfaret, at naar man holder sig nær til Herren, vil han ogsaa sende sine Tjenere den Helligaand til Hjælp til at modstaae denne Verdens Fyrste og Mørkets Magt, der søger at forhindre Guds Riges Udbredelse. Han havde med Glæde arbeidet i denne Conference siden han blev kaldet dertil; han følte sig ikke træt, men styrket og opmuntret, idet han saae Arbeidet velsignet, thi der lægges bestandigen flere til Kirken og mange indsamles til Zion. Han seer tydeligen hvilken Kraft Herrens Præstedømme har til at lære Folket saavel ved det levende Ord som ved det skrevne, navnligen "Skandinaviens Stjerne," der spreder sit Lys iblandt os, og hvis Lærdomme, skrevne ved den Helligaand, er en sand Vedergjældelse, — saaledes var og havde den været for ham, og saaledes er den for de trofaste Hellige, der ogsaa elskee den meget. Der var 8 Grene i hans Conference, og mange unge Brødre udsendte til at arbeide. Vel havde de ikke megen Kundskab og Erfaring, men de havde en god Villie; de havde bestræbt sig for at vinde Menneskenes Kjærlighed, og Folket hørte gjerne deres Vidnesbyrd, og han vidste at Velsignelse vil følge deres Arbeide, dersom de gaae stadigen frem i "Tro, Haab og Kjærlighed," uden at mistvivle, og de vil vinde Sjæle for de Sidste Dages Helliges Samfund — et Samfund, der vel har store Prøvelser at gjennemgaae, ja større end noget andet Folk paa Jorden, og dog vil de — ved de Midler Gud har anviist dem — kæmpe sig frem til den celestiale Herlighed, og Fristeren vil ikke kunne rokke dem eller fraryve dem deres Tro og Tillid til den himmelske Fader, saa længe som de er lydige Børn. Hvad Arbeidet i Conferencen angaaer og dets fremtidige Udsigt, da kunde han behøve endnu indtil en 4 Ældste, men han tvivlede ingenlunde om at der vil opreises Arbeidere efterhvert som de behøves. Hans Bøn og Ønske var, at Herren vilde opholde Præs. Van Cott som vor Veileder, og dem der arbeider som hans Medhjælpere til vor Undervisning og Veiledning formedelst den Velsignelse, som udgaaer fra Herren ved hans Aand og ved hans Præstedømme. Han kunde ogsaa bevidne, at de Hellige vare kjærlige og opofrende baade i Kjøbenhavn og der hvor han arbeidede, det kunde vel undertiden være trangt for en Herrens Tjener i timelig Henseende, men han stolede paa Guds Hjælp. Af denne Verdens Stores Modstand mod Evangeliet vilde han omtale, at de Brødre, som var sendt til Viborg for at aflægge Vidnesbyrd, blev fængslede og sendt tilbage. I Randers og Omegn var Enkelte lagte til Menighed, men de Vedkommende, som ikke kan fatte dette Værk, søge at modarbeide det; dog kjendte han ogsaa Mænd, der har tilovers for de Sidste Dages Helliges Lærdomme, men som ikke have Mod

nok til at bekjende det; de vilde helst ligesom Nicodemus, komme om Natten; de er fængslede af denne Verdens Baand, som de ikke har Kraft til at sønderrive. Naar han overveiede dette, kunde han ikke andet end takke Gud for at han stod i denne Kirke, og han vilde bede, at han kunde holde fast ved Herren og vandre i Lyset, da han havde Beviser nok for i hvilket Mørke Verdens Mennesker, ja selv de, som kaldes vise og store, vandre, stirrende med Forundring paa os og beklagende de Hellige og deres Smaa, der sidst udvandrede — ikke begribende, at det skeer efter Herrens Villie og Befaling.

Han sluttede sit Foredrag med at ønske Herrens Velsignelse over Br. Van Cott og de Forsamlede.

(Fortsættes.)

Joseph Smiths Levnetsløb.

(1834.) (Fortsat fra Pag. 103.)

Den samme Dag skrev velbaarne J. T. V. Thompson, Senator i Missouri Stat, til Ældste Phelps i Liberty som følger:

Jefferson City.

Min kjære Herre! — Jeg vil sige Dem, at Deres Sag med Jackson Folket er bleven omtalt til Statens høieste Embedsmand, Guvernøren. Han omtaler det i sit Budskab og saa meget af hans Budskab vil blive overdraget til en Commitee. Jeg er ikke istand til at sige, hvad deres Indberetning vil vorde, men jeg vil skrive til Dem igjen.

Jeg har den Ære osv.

J. T. V. Thompson.

Følgende er den Deel af Guvernørens Budskab, sigtet til i det foregaaende Brev:

I Juli 1833 organiserede en stort Deel af Jackson County's Borgere sig selv, og fattede den Beslutning, at fordrive fra det Land en religiøs Sekt, kaldet Mormoner, der var blevne anstødelige for dem. I paafølgende November udførte de deres Foreharende, dog ikke uden Tab af adskillige Liv.

Under den retlige Undersøgelse af disse Voldsomheder syntes det rettest for de civile Authoriteter, som havde dermed at gjøre, at faae en Militairvagt i den Hensigt at yde Beskyttelse under Løbet af Rettens Forhandlinger. Dette blev givet Ordre til, ligesom ogsaa General-Advocaten opfordredes at iagttage det Fornødne under Undersøgelsen; begge disse Ting fuldførtes, men alt til ingen Nytte. Som endnu Ingen er bleven straffet for disse Voldsomheder, og det troes, at, under vore nærværende Love, ingen „Erklæren for skyldig" for nogen Voldsomhed, udøvet imod en Mormon, kan faaes i Jackson County. Dette ulykkelige Folk er nu forment at tage deres Hjem i Besiddelse og den fornemste Deel af dem, eftersom jeg har hørt, lever fortiden i et tilgrændsende County for en stor Deel af dets Beboeres Menneskekjærlighed. Det tilkommer Eder at bestemme hvilke Forbedringer Lovene behøver for i Fremtiden at yde Beskyttelse mod saadanne Voldsomhedshandlinger.

Raadsforhandlinger.

Kirtland den 28de November. Et Raad forsamledes i Aften for at om-

handle Forretninger vedkommende Kirkens Indretninger; Joseph Smith jun., S. Rigdon og F. G. Williams præsiderede. Otte Raadsmedlemmer vare tilstede.

John Johnson og Hyrum Smith blev beskikkede til at tale.

Et Brev fra Menigheden i Lewis, Essex County, New York, fremlagdes af Brødrene John H. Tippits og Joseph H. Tippits, og læstes af Skriveren. Nævnte Brev indeholdt Regning over Penge og andre Eiendele sendt af Menigheden i Lewis under Varetægt af nævnte Brødre for at føres til Missouri og kjøbe Land for. Disse Ældste ønskede Raadets Betænkning, om de skulde fuldføre Reisen eller ikke.

De to Raadsmedlemmer talte paa Sagen, fulgt af Præsident Williams, Raadsmedlemmet O Hyde og Skriveren; hvorefter Præs. Rigdon gav den Afgjørelse — at vore Brødre raades til at opholde sig paa dette Sted Vinteren over, hvori Raadet samstemmede.

De to Brødre opstod da efter hinanden og erklærede sig fuldkommen tilfreds med Raadets Afgjørelse.

Beløbet, givet af Menigheden i Lewis, er ifølge deres Brev 473 Doll. 29 C. Beløbet af Stjerne Eiendom er 375 Doll. 11 C. Tilsammen 848 Doll. 40 C.

Raadet afgjorte derefter, at Præs. Joseph Smith jun. tager et saadant Beløb af nævnte Penge, som hine Brødre kan undvære for nærværende Tid, imod at give tilstrækkelig Sikkerhed for dets Tilbagebetaling med Rente den 15de April 1835.

Det erfores af Raadet, at Søster Caroline Tippits indehavde 149 Doll. 75 C. af de i Brevet omtalte Penge; hun blev følgelig kaldet for Raadet og udtrykte sin Beredvilligheed til at udlaane samme.

En Veksel paa 280 Dollars blev trukken i Faveur af John H. Tippits, og en anden paa 150 Doll. i Caroline Tippits' Faveur, begge betalbare den 15de April 1835. Undertegnet af Joseph Smith jun., Oliver Cowdery, F. G. Williams.

Oliver Cowdery, Skriver.

Følgende Brev blev overrakt af John H. Tippits og udgjorde Gjenstanden for fornævnte Raad; det var skrevet til Præs. Joseph Smith jun., og Høiraadet i Kirtland af Alvah L. Tippits, med Hilsen:

Præsident Smith vil erindre den Tid jeg forlod Kirtland afvigte Vinter for at komme og sælge den Eiendom, jeg var i Besiddelse af, hvilket jeg har forsøgt at gjøre fra den Tid af indtil henved den 1ste Septbr. sidstleden; men jeg har følt megen Uro, siden Befalingen udgik at Menighederne i Østen skulde flye til Vesten.

Den 1ste September eller saa omtrent tog jeg tilligemed to af mine Brødre Aabenbaringen angaaende Zions Gjenløsning og læste den, og derefter forenede vi os i Bøn til Gud om at gjøre os dygtige til at adlyde samme. Som vi boe i de østlige Stater havde vort Sind gaaet forbi disse vigtige Linier: "Derfor giver jeg alle Menighederne den Befaling, at de skulle vedblive at samle sig til de Steder jeg har bestikket; ikkedesmindre, som jeg har sagt Eder i en tidligere Befaling, lad ikke Eders Indsamling skee i Hast eller ved Flugt; men lad alle Ting blive gjorte rede for Eder. Jagttager Befalingerne, som jeg har givet Eder angaaende disse Ting og som siger eller byder at kjøbe alle de Jorder for Penge, som kan kjøbes for Penge i Egnen rundt omkring det Land, som jeg har bestikket til Zions Land til Begyn-

delsen af mine Helliges Indsamling; alt det Land, som kan kjøbes i Jackson County og i Countierne rundt omkring og overlad det Øvrige i min Haand. Nu, sandelig jeg siger Eder, lad alle Menighederne samle deres Penge; lad disse Ting skee i deres Tid; overiler Eder ikke, og seer til at alle Ting gjøres rede for Eder. Og lad hæderlige Mænd blive beskikkede, forstandige Mænd og send dem hen at kjøbe disse Jorder, og enhver Menighed i de østlige Lande kan, naar de er oprettede, dersom de vil høre mit Raad, kjøbe sig Jorder og forsamle sig paa dem, og paa denne Maade kunne de grundfæste Zion."

Og efter videre Overveielse og megen Bøn fremsatte vi Sagen for Menigheden paa dette Sted, hvilken bifaldt samme.

Som Følge heraf bestræbte vi os for at blive af eet Hjerte og eet Sind og bestemte en Dag til Faste og Bøn; og paakaldte Herren at gjøre os istand til samle alle vore Penge; og fastsatte en Dag for Menigheden at samles til Raad.

Vi kom følgelig sammen og efter Aftale valgte en Formand og Skriver til at føre Menighedens Protocol; raadslog tilsammen angaaende Eiendom, tilhørende Kirken, og begyndte at sælge og indsamle Betalingen ifølge Menighedens Stemme, for at samle alle Penge, som tilhørte Kirken, og afsende samme med forstandige Mænd, som var beskikkede ved Menighedens Stemme, een Ældste og een Præst efter Guds Villie.

Alvah L. Tippits.

Essex County, New York, d. 20. Octbr. 1834.

En Green af de Sidste Dages Helliges Kirke har, overeensstemmende med Himlens Opfordring, stræbt at forene deres Hjerter og Anstrængelser for at befindes plettri for den store Jehovas skinnende Throne, naar han kommer for at samle sine Ædelstene, og sender til den Ende Eiendom ved forstandige Mænds Hænder, beskikkede ved Menighedens Stemme — overeensstemmende med Aabenbaringen angaaende Zions Forløsning — i den Hensigt at kjøbe Land i Jackson County, eller i Countierne rundt omkring, til Kirkens Arvedeel. I Overeensstemmelse dermed vi give vore Navne med vedføiede Beløb:

	Contant.	Eiendom.
Joseph H. Tippits	98 Doll. 67 C.	120 Doll. 37 C.
Alvah Tippits	34 — 63 —	80 — " —
John H. Tippits	171 — 5 —	51 — 93 —
Henry Adams	11 — 13 —	8 — 75 —
Zebulon Adams	1 — 75 —	" — " —
Caroline Tippits	151 — 6 —	107 — " —
David Bragg	5 — " —	1 — 6 —
Gustavus A. Perry	" — " —	6 — " —

Tilsammen 848 Dollars 40 C.; 100 Dollars efterlades i Kirtland i Støvler og Skoe.

De forstandige Mænd, som er beskikkede, er John H. Tippits og Joseph H. Tippits.

(Fortsættes.)

Halvaarlig statistisk Rapport

over

Jesu Christi Kirke af Sidste-Dages Hellige i Skandinavien,

fra 6te April til 31te Decbr. 1854.

Conferenzer.	Grene	Afdelshalvfjerde	Widster	Præster	Lærere	Diaconer	Medlemmer	Døbte	Udelukte	Emigrerede	Døde	Summa
Danmark.		1										
1. Kjøbenhavns . . .	15	"	37	35	40	23	966	309	103	100	3	1101
2. Aalborg	8	"	11	13	8	9	171	97	26	59	"	252
3. Veusyssels	8	"	9	8	11	10	219	115	27	31	3	257
4. Fredericia	10	"	12	14	10	2	203	99	31	42	2	241
5. Lollands	7	"	3	7	5	2	86	54	12	21	"	103
6. Bornholms . . .	4	"	6	3	4	2	99	14	6	2	3	114
Norge.												
7. (Brevig)	6	1	11	3	6	2	166	71	28	39	1	189
Sverrig.												
8. (Skaane)	8	"	9	9	7	1	151	126	4	42	"	177
9. Stockholm. . . .	2	"	6	3	2	2	35	15	"	1	"	48
Island.	1	"	2	"	"	"	3	2	"	"	"	5
Summa . . .	69	2	106	95	93	53	2099	902	237	337	12	2447

Indbetalt siden den 1ste Januar.

A. P. Trane	24 Rd.	„ Mk.	„ Sk.
Joh. Svensen	25 —	„ —	„ —
Niels Hansen	17 —	5 —	10½ —
Summa	66 Rd.	5 Mk.	10½ Sk.

Indhold.

	Side.		Side.
Til de Hellige i Utah	113.	Generalraadets Forhandlinger . . .	122.
Tale af Præs. Young	114.	Joseph Smiths Levnetsløb	125.
Red. Bem.	121.	Statistisk Rapport	128.

„Skandinaviens Stjerne" udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned, og faaes paa Contoret i Gothersgade Nr. 29, 3die Sal og paa alle kongl. Postcontorer.

Redigeret og udgivet af J. Van Cott.

Trykt hos F. E. Bording

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

4. Aarg. Nr. 9. Den 1. Februar 1855. Priis: 6 ß pr. Expl.

Beretning

om General-Conferencen for Jesu Christi Kirke af Sidste Dages Hellige, som afholdtes i Tabernaklet i Saltsøstaden og som begyndtes den 6te October 1854 Kl. 10 Form.

Præsident Brigham Young præsiderede.

I Pladsene for det høiere Præstedømme var Præsidenterne B. Young; H. C. Kimball; J. M. Grant.

Af de tolv Apostle: O. Hyde; G. A. Smith; L. Snow; W. Woodruff; O. Pratt; E. T. Benson.

Af de Halvfjers; Joseph Young; L. W. Hancock; Z. Pulsipher; A. P. Rockwood; H. Herriman.

Høipræsternes Quorum: David Pettigrew.

Præsiderende Biskop: Edward Hunter.

Stavens Præsidentskab: D. Fullmer; T. Rhoads; P. H. Young.

Conferencens Skriver: Thomas Bullock.

Rapportør: George D. Watt.

Sang af Choret. Bøn af Phineas H. Young. Sang.

Forsamlingen opbyggedes ved Taler af Ældsterne P. H. Young; E. T. Benson, Orson Hyde og Præsident B. Young.

Choret sang en Hymne.

Ældste Hyde bekjendtgjorde en Bestemmelse for en Forelæsning om Eftermiddagen over vore ægteskabelige Forholde, og for Biskopperne at møde i General-Conference imorgenaften, og udtalte Velsignelsen.

Kl. 2 Eftерm.

Choret sang et helligt Musikstykke og derefter en Hymne. Bøn af Ældste G. A. Smith. Sang.

Ældsterne G. A. Smith, T. D. Brown og Præs. H. C. Kimball talede til Forsamlingen.

Sang af Choret.

Velsignelse af Ældste Hyde.

Kl. 6 Eftерm.

Sang. Bøn af Ældste O. Pratt. Sang.

Ældste Hyde talte over „Ægteskabs Forholde," efterfulgt af Præsident Brigham Young med Bemærkninger over de første 8 Vers af det 3die Capitel af Timotheus.

Sang. Velsignelse af Præs. Brigham Young.

Løverdagen den 7de Octbr. Kl. 10 Form.

Sang af Choret. Bøn af Ældste James Brown. Sang.

Ældste James Brown gav en kort Beskrivelse af sin Mission, hvorefter

Præs. Brigham Young optog Conferencens Forretninger og spurgte Forsamlingen om de var tilfreds med ham som Præsident for Jesu Christi Kirke af Sidste Dages Hellige, og om saa var, at vise det ved at opløfte deres høire Haand, hvilket skete eenstemmigen.

Derefter foreslog han Heber C. Kimball som hans første og Jedediah M. Grant som hans anden Raadgiver;

Orson Hyde som Præsident for de tolv Apostlers Qvorum og Parley P. Pratt, Orson Pratt, Wilford Woodruff, John Taylor, George A. Smith, Amasa Lyman, Ezra T. Benson, Charles C. Rich, Lorenzo Snow, Erastus Snow og Franklin D. Richards som Medlemmer af samme Qvorum;

John Smith, Hyrums ældste Søn, som præsiderende Patriarch i Jesu Christi Kirke af Sidste Dages Hellige;

David Pettigrew som Præsident for Høipræsternes Qvorum og Reynolds Cahoon og G. B. Wallace som hans Raadgivere.;

Joseph Young, Levi W. Hancock, Henry Herriman, Zera Pulsipher, Albert P. Rockwood og Benjamin L. Clapp som Præsidenter for de Halvfjers, og de blev alle eenstemmigen opholdte.

Han foreslog derpaa Horace L. Eldredge i Jedediah M. Grant's Sted som een af de syv Præsidenter for de Halvfjers, hvilket antoges med eenstemmigt Votum.

Han fremstillede derefter John Nebeker som Præsident for de Ældstes Qvorum og James H. Smith og Aaron Sceva som hans Raadgivere;

Edvard Hunter som Kirkens præsiderende Biskop;

Lewis Wight som Præsident for Præsternes Qvorum og Georg Dockstader og W. Whiting som hans Raadgivere;

Mc Gee Harris som Præsident for Lærernes Qvorum og Adam Spiers og Reuben Perkins som hans Raadgivere;

Brigham Young som Hovedbestyrer for Jesu Christi Kirke af Sidste Dages Helliges Forretnings- og Regnskabsvæsen;

Daniel H. Wells som Overintendant for de offentlige Arbeider, og Truman O. Angell som Kirkens Architect, og de blev alle eenstemmigen opholdte.

Han fremstillede derpaa Brigham Young som Præsident for det Vedvarende Emigrationsfond for de Fattiges Indsamling, og H. C. Kimball, W. Woodruff, O. Hyde, G. A. Smith, E. T. Benson, J. M. Grant, D. H. Wells, E. Hunter, D. Spencer, Th. Bullock, John Brown, W. Crosby, A. Lyman, C. C. Rich, L. D. Young, P. P. Pratt, O. Pratt, F. D. Richards og Daniel Mc Intosh som hans Assistenter og Agenter for nævnte Fond, og spurgte om nogen af Brødrene vidste noget at indvende mod de Mænd, som var opnævnte og hvis saa var at tilkjendegive det, men da ingen Indvending fremsattes, blev de eenstemmigen opholdte.

Han fremstillede derpaa David Fullmer som Præsident for denne Stav af Zion og Th. Rhoades og P. H. Young som hans Raadgivere;

Heman Hyde, Eleazer Miller, Phinehas Richards, Levi Jackman, Ira Eldridge, J. Vance, Edwin D. Woolley, John Parry, Winslow Farr, William Snow som Medlemmer af Høiraadet, og de blev alle eenstemmigen opholdte;

Han foreslog Daniel Karn og Ira Ames at være Medlemmer af Høiraadet istedetfor Nathaniel H. Felt og Seth M.

Blair, som er fraværende paa Mission, hvilket eenstemmigen antoges.

Han fremstillede George A. Smith som Kirkens Historieskriver og General-Registrator, hvilken eenstemmigen opholdtes.

Han paakaldte derefter et negtende Votum, sigende: Er der nogen af Eder, som har nogen Indvending mod nogen af de Mænd, jeg nu har opnævnt, saa viis det ved at opløfte den venstre Haand, og derefter kan I have Leilighed til at tale og bekiendtgjøre Eders Indsigelser.

Ingen venstre Haand opløftedes.

Efter endt Votering for Authoriteterne talte Præsident Brigham Young til Belærelse, og Ældste Daniel Carn gav en Beretning om sin Mission.

Sang af Choret.

Velsignelse af Præs. Grant.

Kl. 2 Efterm.

Sang af Choret. Bøn af Præs. Fullmer. Sang.

Ældste O. Pratt og Præs. Grant talte til Forsamlingen.

Sang af Choret.

Velsignelse af Præs. Joseph Young.

Kl. 6 Efterm.

Bøn af Biskop Woolley.

Præs. B. Young belærte Biskopperne og deres Raadgivere, samt de Ældste i Israel, efterfulgt af Biskop Hunter, Ældste Hyde, Præs. Grant og Biskop Woolley.

Velsignelse af Biskop Woolley.

Søndagen den 8de October Kl. 7 Form.

De Halvfjers mødte for at raadslaae om Fuldendelsen af Hallen til Gavn for Overummerne, og for at høre Præs. Joseph Youngs Rapport.

Kl. 10 Form.

Tabernaklet opfyldt. Choret sang en Hymne. Bøn af Ældste L. Snow. Sang af Choret.

Ældste Hyde talte indeni Tabernaklet, efterfulgt af Ældste W. W. Phelps; og til den samme Tid talte Ældste G. A. Smith, og Biskop Wolley udenfor for en endnu større Forsamling, som havde samlet sig ved Bygningens nordlige Ende.

Paa Forslag af Præsident Brigham Young bestemtes Forsamlingen til at møde om Eftermiddagen ved Tabernaklets nordlige Ende, hvor Sæder var bleven indrettede.

Choret sang: „Vi prise Dig, o Gud!"

Velsignelse af Ældste Woodruff.

Kl 2 Efterm.

En uhyre Forsamling var bequemt plaseret under aaben Himmel.

Sang. Bøn af Ældste G. A. Smith. Ældste O. Pratt læste den 68de af Davids Psalmer, hvilken Choret sang.

Som det var Tiden for Administrationen af Sacramentet, nedbad Biskop L. D. Young Velsignelsen over Brødet og Biskop Isak Hill over Kalken. Medens de bragtes om, leverede Præs. Brigham Young en høist interessant Tale, hvilken holdt den talrige Forsamling som fastryllet.

Ældste Lyman Curtis beskikkedes og voteredes for at gaae paa Mission tilligemed Ældste Rufus Allen under Bestyrelse af Ældste Parley P. Pratt.

Paa Forslag af Ældste Hyde blev det antaget ved eenstemmigt Votum, at alle Medlemmer af denne Kirke, som gaaer ud paa Veiene for at drive Handel, eller som gaaer til Californien eller til noget andet Sted udenfor dette Territorium, uden at være sendt, eller raadet

til at gjøre saaledes, afskjæres fra Kirken.

Paa Forslag sluttedes denne Conference med Bestemmelse at samles i Tabernaklet Kl. 10 den 6te April 1855.

Choret sang: „Guds Aand lig en Ild osv."

Velsignelse af Præsident H. C. Kimball.

Joseph Smiths Levnetsløb.

1834. (Fortsat fra Pag. 187.)

Om Aftenen den 9de November forenede jeg mig i Bøn med Broder Oliver for Velsignelsernes Vedbliven. Efter at have takket Herren for den Hjælp, som han nyligen havde sendt os ved at aabne Brødrenes Hjerter i Østen til at laane os 430 Dollars; efter at have begyndt at glæde os for Herren over dette Tilfælde, enedes vi om at indgaae følgende Pagt med Herren, nemlig:

At, dersom Herren vil begunstige os i vor Forretning og aabne Udvei for os, saa at vi kan erholde Midler til at betale vor Gjeld og ikke blive foruroligede eller bragte i Vanrygte for Verden eller for hans Folk; efter det, af alt, som han vil give os, vil vi give en Tiendedeel til at meddeles de Fattige i hans Kirke, eller som han vil befale, og at vi vil være trofaste over det, som han har betroet til vor Omsorg, at vi kan erholde meget; og for at vore Børn efter os skal ihukomme at iagttage *denne ubrødelige og hellige Pligt*, og for at vore Børn og Børnebørn kan kjende samme, have vi underskrevet vore Navne med vore egne Hænder.

Joseph Smith jun.,
Oliver Cowdery.

Og nu, o Fader, ligesom Du begunstigede vor Fader Jakob og velsignede ham med Beskyttelse og Lykksalighed hvorhen han gik, fra den Tid han gjorde en lignende Pagt for og med Dig; ligesom Du den samme Nat aabnede Himlene for Ham og tilkjendegav stor Naade og Magt og gav ham Forjettelser, saaledes behage Du at gjøre med os hans Sønner; og som hans Velsignelser herskede over hans Sæd, indtil de yderste Grændser af de evige Høie — maa ogsaa vore Velsignelser herske lig hans; og maa dine Tjenere være bevarede fra ugudelige og uretfærdige Menneskers Magt og Indflydelse; maa ethvert Vaaben dannet imod os falde paa dens Hoved, som skal danne det; maa vi velsignes med et Navn og en Plads iblandt dine Hellige her, og iblandt dine Helliggjorte, naar de skal indgaae i Hvilen, — Amen!

Medens vi denne Aften (Novbr. 30) overveiede Guds Godhed og Barmhjertighed, indgaves en Prophetie i vore Hjerter, at Gud vilde ordne det saaledes ved sit Forsyns Styrelse i Naade og sende os Hjælp, saa at vi skulde befries fra Gjeld og Fængsel.

Den 1ste Decbr. Vor Skole for de Ældste var nu godt besøgt og med theologiske Forelæsninger, som regelmæssigen foredroges, optoges Tiden, tilligemed timelige Bestjæftigelser. Afdelingerne i Skolen, bestaaende for det Meste af Ældste, skjænkte den omhyggeligste Opmærksomhed til det høivigtige Formaal at dygtiggjøre sig som Jesu Christi Sendebud og blive rede til at gjøre hans Villie i at bære glade Tidender til alle,

som vilde aabne deres Øine, Øren og Hjerter.

Om Aftenen den 5te, medens jeg var forsamlet med med Sidney Rigdon, Frederik G. Williams og Oliver Cowdery og samtalede om Kirkens Bedste, lagde jeg, efter den Helligaands Veiledning mine Hænder paa Broder Oliver Cowdery og ordinerede ham til assisterende Præsident, sigende disse Ord: „I Jesu Christi Navn, som korsfæstedes for Verdens Synder, lægger jeg mine Hænder paa dig, og ordinerer dig til en assisterende Præsident for det høie og hellige Præstedømme i de Sidste Dages Helliges Kirke."

Den 11te skrev Ældste Phelps fra Liberty, Clay County til J. T. V. Thompson, Jefferson City, som Svar paa hans Brev af den 25de November, udtrykkende Taknemmelighed til hans Excellence for at have berørt de Helliges-Lidelser i sit Budskab; ogsaa spørgende tilraads, „om det vilde være til noget Gavn for Samfundet at ansøge den lovgivende Forsamling om en Lovbeslutning til at gjeninddsætte dem i deres Rettigheder," osv.; og opfordrede ham til at underhandle desangaaende med sine Venner og med hans Excellence og give et tidligt Svar.

Omtrent midt i Maaneden ankom til Kirtland Missouri Guvernørs, Dunklins, Budskab til den lovgivende Forsamling, og læstes med stor Interesse og gjenoplivede Kirkens Haab for de adspredte Brødre af Jackson County.

Den 18de skrev Ældste Phelps igjen til Esquire Thompson som følger:

Kjære Herre! Med denne Post har jeg sendt til Capt. Atchison af Underhuset en Ansøgning og Dokumenter angaaende vore Rettigheder i Jackson County. Han vil overrække dem til Dem for Senatet, naar de har gaaet igjennem Huset. Jeg vil være Dem høiligen forbunden om De vil fremlægge dem i Deres ærede Forsamling; og enhver Oplysning De skulde fordre, eller endog personligt Møde, skriv derom, og De skal have det, saavidt det staaer i min Magt. Alt hvad vi kræve som et Folk, er vore Rettigheder.

Med megen Agtelse osv.

W. W. Phelps.

Den 20de skrev Herrerne Thompson og Atchison til Ældste Phelps fra „Senat Kammeret," erkjendende Modtagelsen af hans Brev og tilkjendegav at Comitteen havde ikke rapporteret Guvernørens Budskab, og raadede de Hellige at istandbringe en Petition til den lovgivende Forsamling med saa mange Underskrifter som mulig, idet de lovede deres Understøttelse og Indflydelse til at erholde Bistand i deres Nød. En Ansøgning blev følgelig indsendt; men uden at istandbringe noget til Hjælp for de Hellige i Missouri i det endende Aar.

1835.

Under Løber af Januar Maaned var jeg beskjæftiget i Skolen for de Ældste og at berede Forelæsningerne over Theologi til Offentliggjørelse i Pagternes og Lærdommens Bog, som, bestemt af Comitten sidstleden September, var nu ifærd med at samles.

Visse Brødre fra Bolton, New York, kom for at søge Raad angaaende deres Bevægelse mod Vesten; og Høiraadet forsamledes den 18de. Efter en lang Undersøgelse afgjorte jeg at Ældste Tanner bidrager af al sin Magt til at understøtte Sagen ved at forblive i Kirtland; hvilken Afgjørelse modtog Raadets eenstemmige Afgjørelse.

Skolen vedblev endnu og Foranstaltninger blev ogsaa gjorte, ifølge Aabenbaringen i Juni 1829, til at vælge „de Tolv" til at være særskilte Sendebud til at bringe Evangeliet til alle Nationer.

Paa Sabbaten før den 14de Fe-

bruar, kom Brødrene Joseph og Brigham Young til mit Huus efter Forsamlingen og sang for mig; Herrens Aand blev udgydt over os, og jeg sagde dem, at jeg ønskede hine Brødre samlede, som gik op til Zion med Leiren, forrige Sommer, thi jeg havde en Velsignelse til dem; og en Samling blev bekjendtgjort, om hvilken Nedenstaaende er en Beretning:

Kirtland den 14de Februar 1835. Idag sammenkaldtes en Forsamling af dem, som drog til Zion i den Hensigt at lægge en Grundvold for dens Forløsning, forgangen Aar, tilligemed saa mange andre af Brødrene og Søstrene, som var tilbøielige til at blive med.

Præsident Joseph Smith jun., som præsiderede, læste det 15de Capt. af Johannes og sagde: Lad os bestræbe os for at samle vort Sind i Høitideligbed, at vi kan modtage en Velsignelse, naar vi paakalder Herren. Efter en passende og inderlig Bøn, blev de Brødre, som reiste til Zion, opfordrede til at plasere dem tilsammen for sig selv i en Deel af Huset.

Præsident Smith tilkjendegav derpaa at denne Forsamling var kaldet, fordi Gud havde befalet det; og det var bekjendtgjort til ham ved Syn og ved den Helligaand. Han gav derpaa en Beretning om nogle af de Omstændigheder, der ledsagede vor Reise til Zion — vore Prøvelser, Lidelser osv.; og sagde, at Gud havde ikke udseet alt dette for Intet, men han havde det endnu i Erindring; og angaaende dem, som drog til Zion, med en Beslutning at nedlægge deres Liv om fornødent, var det Guds Villie, at de skulde ordineres til Tjenesten og gaae ud at bekjære Vingaarden for sidste Gang, eller for Herrens Tilkommelse, hvilken var nær — ja femti og sex Aar skulde udfolde Optrinet.

Præsidenten sagde ogsaa mange Ting, som at de Svage, ja de Mindste og Svageste iblandt os, skal blive kraftfulde og mægtige og store Ting skal fuldføres af Eder fra denne Time; og I skal begynde at føle Guds Aands Virkninger; og Guds Værk skal begynde at bryde frem fra denne Time; og I skal blive iførte med Kraft fra det Høie.

Præsident Smith opfordrede derefter alle dem, som gik til Zion, om de var enige med ham i den af ham givne Fremstilling, at reise sig; og de reiste sig alle op og stod paa deres Fødder.

Han opfordrede derpaa Resten af Forsamlingen at tilkjendegive om de ogsaa bekræftede Begivenhederne, og de opløftede alle deres høire Haand.

Navnene paa dem, som drog til Zion i Leiren, er tildeels følgende:

1. Joseph Smith jun.
2. F. G. Williams.
3. Hyrum Smith.
4. Martin Harris.
5. Roger Orton.
6. Jesse B. Smith.
7. William Smith.
8. Harvei Stanley.
9. Jedediah M. Grant.
10. Lyman E. Johnson.
11. Lyman Sherman.
12. Joseph Hancock.
13. Brigham Young.
14. Lyman Smith.
15. Heber C. Kimball.
16. Lorenzo Booth.
17. Zera S. Cole.
18. Leonard Rich.
19. Harrison Burges.
20. Alden Burdick.
21. Hiram Winters.
22. William F. Cahoon.
33. Harpin Riggs.
24. Libeus T. Coan.
25. Nthn. B. Baldwin.

26. Benj. Winchester.
27. Jas. L. Thompson.
28. Henry Shibley.
29. Burr Riggs.
30. Lewis Robbins.
31. Darwin Richardson.
32. Joseph Young.
33. Aler. Badlam.
34. Salomon Angell.
35. John D. Parker.
36. Lewi Hancock.
37. Daniel Stevens.
38. Bradford Elliot.
39. Hiram Stratton.
40. David Elliot.
41. Luke Johnson.
42. Almon W. Babbitt.
43. Orson Hyde.
44. Sylvester Smith.
45. David W. Patten.
46. William Pratt.
47. Sol. W. Denton.
48. Jos. Bates Nobles.
49. Elias Hutchins.
50. Charles Kelley.
51. Ezra Thayre.
52. John Murdock.
53. Hazen Aldrick.
54. Jenkins Salisbury.
55. Peter Buchanan.
56. Parley P. Pratt;

Præsident Joseph Smith jun., efter at have giort nogle Bemærkningen angaaende Gjenstanden om Valget af de Tolv, ønskede en Tilkjendegivelse fra Brødrene, om de vilde være tilfreds med at have Herrens Aand til at lede Valget af de Ældste, som skulde blive Apostle, hvorpaa alle tilstedeværende Ældste udtrykte deres ivrige Ønske at have det saaledes.

En Hymne blev derefter sungen. Præsident Hyrum Smith bad og Forsamlingen hævedes for een Time.

Forsamlingen begyndte igjen efter Bestemmelsen og aabnedes med Bøn.

Præsident Joseph Smith jun. sagde, at den første Forretning i Forsamlingen var for de 3 Vidner af Mormonsbog at bede, hver af dem, og derefter skride til at vælge tolv Mænd af Kirken som Apostle til at gaae til alle Nationer, Stammer, Tungemaal og Folk.

De tre Vidner, nemlig Oliver Cowdery, David Whitmer og Martin Harris forenede sig i Bøn.

Disse tre Vidner blev da velsignet ved Haandspaalæggelse af Præsidenskabet.

Vidnerne skred derefter, ifølge en tidligere Befaling, til Valget af de Tolv. Deres Navne er følgende:

1. Lyman E. Johnson.
2. Brigham Young.
3. Heber C. Kimball.
4. Orson Hyde.
5. David W. Patten.
6. Luke Johnson.
7. Wm. E. Mc. Lellin.
8. John F. Boyton.
9. Orson Pratt.
10. William Smith.
11. Th. B. Marsh.
12. Parley P. Pratt.

(Fortsættes.)

Polygami i Utah.

(Af Nichols Journal, New-York.)

Repræsentanternes Huus spildte to hele Dage for ikke længe siden med at debatere den morsomste af alle Skrækkebilleder, Polygami i Utah.

Et Lovforslag var fore angaaende Opmaalinger og Bevillinger af Land til Nybyggerne i Utah, da Mormonernes Repræsentant Hr. Bernhisel, en meget værdig og agtet Mand androg paa at den Bestemmelse, „at intet Land skulde gives til nogen Mand, som havde meer end een Kone," skulde udslettes. Hr. Bernhisel sagde, at en saadan Paragraf vilde være til stor Forfang for mange af hans Constituenter, og at jo flere Hustruer en Mand havde, desmere Land behøvede han for at ernære dem.

Men vor moralske og høilig orthodoxe Congress kunde ikke annamme denne fornuftige Lærdom, saa at der udspandt sig en lang Debat, i hvilken en halvtredsindstyve Medlemmer forklarede deres Grundsætninger med Hensyn til Polygami. De sydlige Staters (Retfærdighedsmænd) paastod, at Congressen havde intet at skaffe med de hunslige Indretninger, hvorimod Lovgiverne af den modsatte Side var for at kunse det hele Fleerkonesystem. Abolitionisterne gav nærgaaende Vink om de polygamiske Forhold hos Sydens Herrer med deres Concubiner, hvilket disse tilbagedrev med Stolthed og Vrede.

En latterligere Forevisen af paatagen Moralitet har vi aldrig seet fremstillet. Der var Mænd, som talte ilde om Polygamien, som har været meer polygamiske end nogen Mormon; Forskjellen bestaaer deri, at Mormonen er meer retskaffen og aaben. Den eneste Forskjel, som vi kan see imellem Mormoner og andre Christne af vort Bekjendtskab, er, at hine gjør aabenlyst og som en Samvittighedssag, hvad disse gjør hemmeligt og imod deres Samvittighed Vi kan ei gjøre for at vi tænke, at en Mormon, som i god Tro tager to eller tre Hustruer og underholder dem, maa være en bedre Mand end flere andre Slags Christne, som vi kjender, baade i og udenfor Congressen.

Enhver troer at Abraham, Jacob og Patriarkerne var gode Mænd. Hvorfor da ikke Mormonerne, der troer som Patriarkerne? Vilde Congressen straffe Abraham? Det er en lovlig Ting at tænke paa, at havde den Mand, som Gud udvalgte til en Stifter af et Folk og til Messiæ Stamfader, levet i Massachusetts, saa vilde han bleven sendt til Statens Fængsel.

Brigham Young, Utah's Guvernør og Mand til 36 Hustruer, kan være en ligesaa god Mand som Patriarkerne, hvis Exempel han bekjender sig til at følge. Er han ikke saa mægtig som David, saa har han heller ikke saa mange Medhustruer. Er han ikke saa viis som Salomon, saa har han heller ikke saa mange Hustruer. I en ærbødig Afstand følger han Fodtrinnene af disse Oldtidens begavede Mænd.

Vi tænker med Statens Retfærdighedsmænd, at Congressen har ikke mere at bestille med de hunslige Indretninger i Utah end med dem i Tyrkiet. Vi troer paa de individuelle Rettigheder og paa individuel Uindskrænkethed, og negter Retten for nogen Congress, Legislatur, Constitution eller Majoritet, nogen Mand eller Samling af Mænd til at blande sig i saa reent personlige Ting, som hvem vi elske eller hvor mange. Der gives ikke mere Ret for nogen at blande sig i denne Sag, end det vilde være for nogen at foreskrive os hvad vi skulde spise til Frokost.

Folk forudsiger at vi skal faae Stridigheder med Utah. Sikkerlig vi skal og fortjener at faae dem, dersom vi blander os i det, som ikke vedkommer os. Hvad kan det angaae en Medborger i New York hvor mange Hustruer somme Mænd har i Saltsøstaden?

For at undgaae al Tvistighed, har vi

blot at passe vore egne Anliggender. At Fredsforstyrrelse vil være vort eget Værk. At vægre Utah at indlemmes som en Stat med Polygami, vilde være ligesaa dumt som at vægre sig for at afslutte en Traktat med en orientalsk Nation af den samme Grund. Polygami finder Sted i over Trefjerdedele af det brittiske Herredømme. Polygami finder Sted, anerkjendt eller ikke anerkjendt ved Lov i den hele Menneskeslægt.

Skandinaviens Stjerne.

Den 1ste Februar.

Udenlandske Efterretninger; Deseret. Uventet har vi modtaget 4 Nr. af „Deseret News," det sidste af 26de Octbr. f. A. tilligemed private Breve. Disse var altsaa iblandt de opsamlede Levninger efter den paa Sletterne, som forhen meldt, plyndrede Post. Det var os saa meget kjærkommere, som vi neppe havde ventet at høre noget fra de kjære Dale førend Vaaren. Vi have begyndt i dette Nr. at indrykke en kort Beretning om General-Conferencen i Saltsøstaden i afvigte October, og vil efterhaanden som Rum og Tid tillader det, indføre i Stjernen de Taler, Formaninger og Belærelser, som er udgangne derfra. Vi erfarer at Guvernor B. Young, som Overagent for de indianske Affærer, i Selskab med Præsidenterne H. C. Kimball og Grant samt O. Hyde, Smith og L. Snow, af de Tolv, og nogle faa Andre forlod Saltsøstaden den 10de October for at gjøre en Tour til Manti, besøgende de mellemliggende Settlementer, og raade og undervise dem i deres Forhold til Indianerne, med hvilke han underveis havde flere Møder og Samtaler, der løb af paa en venlig Maade og de yttrede i Almindelighed en stærk Tilbøielighed til vedvarende Fred. Ved en venlig Omgang og mild Behandling vil man snarere opnaae Fred med disse Naturbørn, end ved det Modsatte. Guvernor Young med Følge kom tilbage den 18de og havde havt behageligt Veir under Reisen.

Industrien er i en glædelig Tiltagen i Utah, nye Sukker-Raffinaderier, Jernværker, Møller osv. oprettes; Veiret i Efteraaret havde været smukt og skikket at arbeide i, og som Exempel paa overordentlig Frugtbarhed vil vi anføre at Broder Israel Calkins avlede paa et Areal lidt mindre end en Aker Land følgende Produkter dette Efteraar: 150 Buschels Sukkerbeder, 150 Buschels Potatos, 30 Buschels Løg, 150 gode Kaalhoveder og desuden en Mængde Agurker, Meloner, Græskar, Peber osv.

Broder George Crainer af Tooele indførte 4 Sukkerbeder, der tilsammen veiede 72½ Pd.; een af dem veiede 20 Pd.

Compagnierne af forrige Aars Emigration er alle kommen lykkelig ind i Dalen og heldigviis for de sageste Tog var Veiret vedblevet mildt som en indiansk Sommer i Staterne. Af private Efterretninger har vi erfaret, at de skandinaviske Emigranter har det godt og er tilfredse.

Ifølge Brev fra Ældste P. P. Pratt fra San Francisco erfare vi, at han og de Ældste, der er forenede med ham paa Mission ved det stille Havs Kyster, er vel og nyde Fremgang i deres Arbeide.

Af „St. Louis Luminary" for d. 23. Decbr. seer vi, at Hr. Kinkead ankom til St. Louis sidste Løverdag Aften, saavidt helbredet af sine Saar at han troes at kunne fortsætte sin Reise. Han modsiger den forrige Rapport at Udenlandsposten for Novbr. havde stoppet ved Larami og tilføier videre, at Posten for December, som vendte tilbage til Independence, havde igjen begivet sig paa Veien og at begge vilde gaae frem til Saltsøstaden om muligt.

Tale af Præsident Brigham Young,

holden i Tabernaklet den 23de October 1853.

(Af Deseret News, den 3die August 1854.)

(Fortsat fra Pag. 120.)

For Exempel, jeg vil hentyde til Eders Tog over Sletterne. Hvorledes kunde I paa nogen anden Maade have kjendt de Besværligheder, som er egne for en saadan Reise? Og føler I Eder ikke skamfulde over, fordi I blev vrede paa Eders Oxæg, eller fordi at I lod Lidenskab opstige i Eders Bryst? Forudsæt at I var gaaet frem i Velstand og fuldkommen efter Ønske med Overflødighed rundt omkring Eder; I kunde have forblevet i en saadan Tilstand indtil Dommens Dag og vilde aldrig kunne have gjort Fremskridt i Erfaringens Skole, ikke mere, end Adam kunde have vidst om Guds Gjerninger med Hensyn til Skabelsens store Øiemed uden først at blive gjort bekjendt med det Modsatte? "Er der nogen Ulykke i en Stad og jeg ikke haver gjort den," siger Herren. Der er ingen Ulykke, som er ubekjendt for Herren. Han har været fuldkommen bekjendt med alle de Forfølgelser de Hellige have gjennemgaaet. Hans Haand var der, ligesaa meget som den er i at opbygge og nedstyrte Riger og Troner paa Jorden, og endog ikke Ormen vi træde paa undgaaer hans Opmærksomhed. Enhver Ting er under hans vogtende Øie, han forstaaer alle sine Hænders Gjerninger og veed hvorledes han skal bruge dem til sin egen Forherligelse. Han har givet Menneskens Børn det Privilegium at blive lig hans Søn Jesus Christus, og har stillet alle Ting henhørende til denne Verden i deres Hænder for at see hvad Brug de vil gjøre af det.

Joseph kunde ikke blevet fuldkommet, om han end havde levet i tusinde Aar, dersom han ikke havde lidt Forfølgelse. Dersom han havde levet eet tusinde Aar og styret dette Folk og prædiket Evangeliet uden Forfølgelse, vilde han ikke være bleven saa fuldkommet som han blev i en Alder af niogtredive Aar. I kan beregne, at, naar dette Folk er kaldet til at gaae igjennem Optrin af Bedrøvelse og Lidelse, blive drevne fra deres Hjem, nedstødte og adspredte og slagne og plyndrede, den Almægtige paaskynder sit Værk med større Hurtighed. Men om I og jeg lever og dør i Fred, og vi sender Evangeliet i vor Livstid til Nationerne fra Rige til Rige og fra Folk til Folk, vilde det gaae frem med den samme Hurtighed, om det ingen Forfølgelse fik? Om vi ingen Forfølgelse havde lidt i Nauvoo, vilde Evangeliet have udspredt sig som det nu har? Vilde de Ældste være bleven adspredte saa vidt som de nu er,

prædikende Evangeliet? Nei, de vilde have været fængslede til deres Avlsbrug og Ordets kostbare Sæd vilde blevet qvalt. „Broder Joseph eller Broder Brigham kald ikke paa mig til at gaae paa Mission, thi jeg har saa meget at gjøre, saa at jeg kan ikke gaae," vilde have været det almindelige Skrig. „Jeg ønsker at bygge en Række af Forraadshuse paa denne eller hiin Grund og sætte mig i en Stilling, der indbringer en 100,000 Daler om Aaret, og ka kan jeg opoffre saa meget for Opbyggelsen af Guds Rige." De Ældste vilde være bleven saa hengivne til Rigdomme, at de vilde ikke gaae og prædike, naar Herren forlangte det.

Men naar de ikke har en Kjole til at iføre deres Børn eller Skoe for deres Fødder, saa kan de gaae ud og prædike Evangeliet for Verden.

Nu, tænker I at Forfølgelsen har gjort os godt? Ja! jeg sidder og leer og fryder mig overmaade, naar jeg seer Forfølgelsen. Jeg bryder mig ikke mere om det end om Nordenvindens Hvisken, eller om Tranens Skrig, der flyver over mit Hoved, eller om Tornenes Knittren under Gryden. Herren har alle Ting i sin Haand, lad det derfor komme, thi det vil give mig Erfarenhed. Tænker I, at jeg skulde have vidst hvad jeg nu veed, dersom jeg ikke var bleven forfulgt? Jeg kan nu see Menneskenes Børns Hjerter med den samme Klarhed, som jeg kan see Eders Personer i Dagslyset. Jeg veed at vi er bleven nedsænkte i dyb Fattigdom og Elendighed ved vore Fjenders Haand, men vi har seet i dette Herrens Gjerninger og Mørkets Gjerninger afverle med hinanden, og dette har lært os at skjælne mellem de to, saa at vi kan lære at vælge det Gode og forkaste det Onde; eller med andre Ord at adskille Avnerne fra Hveden.

Jeg er et Vidne om at Mormonismen er sand og overeensstemmende med philosophiske Grundsætninger. Enhver Deel af min Sands finder den at være sund, naturlig Fornuft. — Evangeliet er Sandhed; der er en Gud; der er Engle; der er en Himmel og et Helvede; og vi er alle i Evigheden, og vi kan ikke komme ud af den; den er grændseløs, uden Begyndelse og Ende, og vi har aldrig været ude af den. Tid er en vis Deel af Evigheden tildeelt disse dødelige Legemers Tilværelse, hvilke skal opløses i deres Elementer eller forstyrres, som Forberedelse til at indtræde i en høiere Grad af Tilværelse. Tid er en Deel af Evighed, tilmaalt denne Verden, og kan blot blive kjendt ved de Forandringer vi seer i Sammensætningen og Opløsningen af de Elementer, hvoraf den bestaaer. Herren har sat sine Børn her og givet dem Legemer, som ogsaa er underkastede Forraadnelse, for at erfare om de vil bevise sig selv værdige til de Dele, hvoraf deres Legemer er sammensatte, og af en herlig Opstandelse, naar deres dødelige Legemer vil vorde udødeliggjorte. Nu, hvis I besidder den Helligaands Lys, kan I klarligen see at Prøvelser i Kjødet er virkeligen nødvendigt.

Jeg vil henvise igjen til de Brødre og Søstre, som nyligen er komne over Sletterne. Mit Raad til dem idag er, som det har været ved tidligere Leiligheder til alle som kom ind i disse Dale, gaaer og bliver døbte til Syndernes Forlagelse, angrende alle Eders Afvigelser fra Retfærdighedens Sti, troende fuldt og fast at i Jesu Christi Navn alle Eders Synder vil vorde afvoede. Om Nogen af Eder spørger, hvad Nødvendighed der er for Eder at blive døbt, som I ikke har begaaet nogle Synder, saa svarer jeg, det er nødvendigt at fuldkomne al Retfærdighed.

Jeg har hørt Nogle af Eder at bande og sværge endog Nogle af Israels Ældste. Jeg vilde døbes syv Gange, var jeg i Eders Sted; jeg vilde ikke ophøre at nøde en eller anden god Ældste til at døbe mig atter og atter indtil jeg kunde tænke, at mine Synder vare tilgivne. Jeg vilde ikke leve en anden Nat over, indtil jeg blev døbt tilstrækkeligt for at tilfredsstille mig, at mine Synder var forladte; derefter gaaer og modtager Haandspaalæggelse, som I gjorde, da I først annammede Jesu Religion. Dette er mit Raad.

(Fortsættes.)

Uddrag

af Forhandlingerne ved et General-Raad for den skandinaviske Mission, holdt i Kjøbenhavn den 28de, 29de og 30te Decbr. sidstleden.

(Fortsat fra Side 125.)

Ældste Widerborg opstod derefter, opfordret af Præsident Van Cott, for paa hans Vegne at tilkjendegive Tilfredshed med de Brødre, som hidindtil havde talt og afgivet Rapport over deres respective Conferencer, da det var meget magtpaaliggende for Præsidenten at erholde en rigtig Opfattelse af Tingenes sande Tilstand og den fremtidige Udsigt; hvorfor det vandt hans Bifald at Brødrene fremlagde hvad der laae paa deres Sind. Med Hensyn til Spørgsmaalet Ældste Liljenqvist havde berørt, da var det utvivlsomt at Herrens Tjenere, un som fordum, havde at opholdes af de Helliges Kjærlighed. Det var og er ikke i Jesu Christi Kirke, som i Verdens Kirkesamfund, at Præstedømmet har visse fastsatte Lønninger og Salarier for enhver Ting. som de udretter. Herrens Tjenere gaaer ud uden Midler, stolende paa Forjættelsen, „at den som arbeider trofast i Guds Rige og opfylder sine Pligter, skal ingenlunde mangle det Nødvendige." Saaledes var det i Jesu Menighed i de første Dage, og saaledes er det iblandt de Sidste Dages Hellige. Dersom disse ikke endnu har i saa Henseende fuldkommen lært at kjende deres Pligter, saa tilkommer det Præstedømmet, der er sat over dem, hver i sin Grad og Orden at lære dem saavel denne som enhver anden Pligt, der hører til Opbyggelsen af Guds Rige, paa det at de Hellige kan blive deelagtiggjorte i de himmelske Velsignelser baade her og i den tilkommende Verden; idet Herren og Mesteren sagde: "Hvo som giver disse Smaa — mine Udsendte — ikkun et Bæger koldt Vand at drikke — fordi han er min Tjener — skal ingenlunde miste sin Løn." Herren vil saaledes belønne de Hellige og Enhver for udviist Kjærlighed mod hans Tjenere, hvis Nød de have afhjulpet, forudsat at det er skeet frivillig og af Kjærlighed til Gud og til hans Værks Fremme. Deri at vi alle — fra den største indtil den mindste — er nidkjær i vore Pligters Opfyldelse i alle Anliggender — aandelige som timelige — viser vi os værdige vor store Herre og Mester, der satte os et levende Exempel at efterfølge, hvilket vil føre os til Maalet — den himmelske Herlighed.

Udtrykte tillige sin personlige Glæde over at være kaldet til Medarbeider i

denne Kirke, og at vare værdig til at være samlet med saa mange af Præstedømmet, der indbyrdes formedelst Herrens Aand belærte hverandre. Erklærede, at siden han kom ind i Menigheden, havde hans Tro ingensinde vaklet; men han var bleven mere og mere bestyrket i, at dette var det store Sidstedagsværk, hvorom Herren fordum har talet ved sine Propheters Mund, og hvorom han nu atter lader forkynde som en Forberedelse for Christi anden Tilkommelse.

Sluttedes med Bøn af Ældste Ramanson.

Kl. 1½ Eftermiddag samledes Raadet igjen og kaldtes til Orden af Præsidenten og aabnedes med Bøn af Ældste Olsen.

Derefter fremstod efter Opfordring Præsidenten for Lollands Conference Joh. Svensen og hilsede Brødrene i Herrens Navn med Glæde i sit Hjerte over at være en Arbeider i det Værk, for hvis Skyld de var forsamlede. Han bragte Hilsen fra de Hellige i Conferencen, der indbefattede Lolland, Falster og Møen. Der er 7 Menigheder og 1 er nærved at oprejses. Han følte at Herren havde velsignet ham og de Medarbeidere, som vare trofaste. Han trængte til flere Ældste for at Værket kunde gaae stærkere frem. Vel er det saa, at Herrens Tjenere blive prøvede i adskillige Stykker, dog var der bedre nu i Conferencen, end da han begyndte at arbeide der. Paa Møen var den haardeste Mission, fordi Folket lod sig ophidse til Forfølgelse af Præsterne; haabede dog at det vilde blive bedre, thi Sandheden annammes med Begjærlighed af Mange og han kunde give Søstende i det Hele et godt Vidnesbyrd. Han havde den bedste Forhaabning om Evangeliets Fremgang i den Conference, naar ikkun de Ældste, det bliver beskikkede til at arbeide der, holder sig nær til Herren, bevarer hans Aand, er uddholdende og trofaste, og om end Besværligheder og Fare nogen Gang skulde møde dem, ikke lade en utidig Frygt betage dem Lysten og Modet til at arbeide i Herrens Viingaard, eller faae dem til at forlade deres Arbeidsmark uden at være kaldet derfra, efter Herrens Præstedømmes Orden. Han havde ofte erfaret Fjendernes Hadskhed og Efterstræbelser, med ved Guds Hjælp var han lykkelig undgaaet Farerne, og haabede fremdeles — forsaavidt han opfyldte sine Pligter, hvortil han vilde bede Gud om Hjælp — at blive hjulpen i alle Ting. Han kunde ønske 3 Ældste til Hjælp i Arbeidet. Conferencens Hovedtal for Nærværende er 103 og Tilstanden saaledes, at Præstedømmet lider ingen Nød, fordi der næsten almindelig er Søstende i Egnen, hvor de arbeide, der kan huse dem og afhjælpe deres timelige Fornødenheder. Han antog, at der efterhaanden vilde reises flere Menigheder paa Lolland og Falster, hvor der nu herskede en mere fredelig Aand end paa Møen; og hvor der er mange Venner, som ynder de Sidste Dages Helliges Lære. Skandinaviens Stjerne glædede de Hellige og læstes med Begjærlighed baade af dem og af mange Fremmede. Det glædede ham, at Bogagenterne i hans Conference sendte deres Regnskab ordentlig og i rette Tid, saa at ikke Byrden eller Ansvaret lagdes paa ham, og han bemærkede, at hvis vi i denne som i andre Henseender fulgte de Lærdomme, som lige fra Begyndelsen Tid efter anden har staaet i Stjernen, saa vilde alt gaae ret til.

Han sluttede med at ønske, at Herrens Velsignelse maa være over os og hans Aand hjælpe os i alle Ting for Christi Skyld.

Efter ham fik Præsidenten over Vensysels Conference L. Larsen Ordet. Han

tolkede sin Glæde over at være i denne Forsamling og høre den Lærdom, som gives og erfare Herrens Aand og Kraft, der tildeles os i dette Rige, som ikke er af denne Verden, og som oplyser os om alle Ting. Han bragte Hilsener fra Brødre og Søstre i Venskysel. De vorede og ernæredes ved Herrens Aand og Kraft og Værket gaaer frem; mange blive oplyste og lagte til Menigheden, og om det end er mørkt for en liden Tid, skinner Lyset saa meget stærkere, naar Skyerne er dragne forbi. Der er 8 Grene i Conferencen, hvis Hovedtal for Tiden er omtrent 257, hvoriblandt mange trofaste Brødre og Søstre og alle har det i Almindelighed godt. 10 Brødre er udsendte 2 og 2 for at prædike Evangeliet til vore Medmennesker og der var Haab om at snart flere vilde lægges til Menigheden. Skrifterne læstes med Begjærlighed og der var solgt en Mængde "Sandheds Røster" til Fremmede. Stjernen er til stor Velsignelse for Søgende, der længes hver Gang den kommer ud efter at faae den, og den holdes ogsaa af nogle udenfor Menigheden. Han savnede mange gode Brødre og Søstre, som reiste med sidste Emigration, men Herren tillægger Andre i deres Sted. Han vilde ikke undlade at bemærke, at jo mere han bestræbte dette Værk, desmere maatte han beundre Herrens Viisdom i alle Ting. Han lagde Mærke til at Emigranternes Kjærlighed og Enighed var bleven forøget, den Gang de maatte vende tilbage til Frederikshavn efter at have undgaaet Faren for at blive opslugt af Nordsøens Bølger. Den Prøvelse Gud sendte dem forsøgte deres Taalmodighed, deres Tro, deres indbyrdes Enighed og Kjærlighed. Alting tjener dem til Gode, som elsker Gud.

Naar han skuer tilbage til Begyndelsen af dette Værk og til den Tid, naar Evangeliets Vidnesbyrd først bragtes til dette Land, og følger det siden i Tanken indtil nærværende Tid og seer den Fremgang, det — uanseet mangeslags Hindringer baade inden og uden — har gjort i saa kort en Tid og med saa tilsyneladende ringe Midler, da kan han ikke andet end glæde sig; thi enhver — som ikke er blind — kan tydelig see at Herrens Aand har arbeidet med og at hans Baand har været udrakt til at beskytte og velsigne sit Folk og rydde Veien for hans Tjenere, naar de er gangne ud for at forkynde Rigets Evangelium for Menneskens Børn.

Han ønskede, at Herrens Aand, Kraft og Velsignelse fremdeles maatte hvile over Præsident Van Cott og Enhver af os i den Herres Jesu Navn.

Derefter fremstod Præsidenten for Skaanes Conference i Sverrig N. Nilson og tilkjendegav sin Glæde og Tilfredshed over at kunne bringe Hilsen fra den skaanske Conference, fortiden bestaaende af 8 Grene, hvis Tilstand efter Omstændighederne var upaaklagelig, dog kunde han ønske at det var bedre, men paa Grund af det aandelige Mørke og den store Tvang i religiøs Henseende, der herskede over hele Sverrig, kunde det ikke ventes bedre. Foruden de nævnte 8 Grene i Skaane er der to Grene længere op i Sverrig, altsaa i det Hele 10, der vel ikke er store, uagtet der er 15 Ældster, hvilket kan forholdsviis synes at være mange, men der behøves endnu flere, thi Landet er stort og Brødrene blive som oftest arresterede, pidskede og behandlede som Misdædere efter deres saakaldte christelige Love. I Julen blev ogsaa en Broder fængslet. Uanseet alt dette følte han sig dog tilfreds og glad i Arbeidet, idet at Herrens Kraft og Aand gjør sig gjældende, saa at der har herskет taalelig Fred i Forsamlingerne,

især i Malmø, og de som komme for at yppe Uroelighed bliver ofte slagne af Sandhedens Magt. I denne Tid er der mange Troende, som staaer nær til Daab. Den svenske Mission trænger, formedelst Lovenes Haardhed og Embedsmændenes Ubarmhjertighed, til Brødre, der have Mod, og som i et og alt stoler paa Herrens Kraft og Hjælp, og ikke er bange for denne Verdens Herrer, eller for Fængsel eller for deres uretfærdige Straffe, men med Frimodighed, Taalmodighed og Udholdenhed gaaer frem og gjør Herrens Villie, forkyndende Frelse for Sjælene, saa føler jeg at Herren vil velsigne deres Arbeide, give dem Mod og Kraft til at udholde Trængslerne, og deres Taalmodighed og deres Tro vil tilsidst bestjæmme og trætte deres Fjender og Evangeliet vil vinde Seier i dette Land, hvor der er mange gode Sjæle, der sukker under Aaget og ønsker Frelse. Begjærlighed efter Skrifterne tiltager baade iblandt de Hellige og de Fremmede, og Lyset vil saaledes udspredes videre ved Hjælp af Ordet og Herrens Værk vil rulle fort og mange vil forhaabentlig efterhaanden tillægges Kirken. Hvad ham selv angik, ønskede han at arbeide saalænge i denne Mission, som det var Herrens Villie og han fik Naade dertil, og han ønskede ogsaa at hans Medarbeidere vilde holde sig nær til Herren og være trofaste. — Nedbedende Herrens Velsignelse over alle sluttede han sit Foredrag.

Nu opstod paa Præsident Van Cotts Vegne Ældste Widerborg og fremførte Præsidentens Bevidnelse om hans Tilfredshed og Glæde over Brødrenes Vidnesbyrd angaaende deres Arbeide, og den Fremgang Herren havde givet dem; fremhævende hvor værdifuldt det var at være en Herrens Tjener og hvor stort at lide Trængsler for Evangeliets Skyld — Trængsler, der engang vil vorde forvandlede til Herlighed og Salighed for dem, der har modtaget samme, men til tilsvarende Elendighed for dem, der har forvaarsaget samme, med mindre de vil omvende dem og søge Guds Naade itide; formanede og opmuntrede Brødrene til at være forenede i Bøn og med Nidkjærhed og Lydighed under Herrens Befalinger gaae frem og udføre hans Villie paa det Sted eller i det Kald de var kaldet, hvorledes end Omstændighederne er, indtil det behagede Herren at forordne det anderledes. Den Tjener, der, naar Herren kommer, vil befindes at have gjort hans Villie, vil faae sin Løn, da derimod den Tjener, der har været utroe og ikke udrettet sin Herres Villie, vil ikke alene miste sin Løn, men ogsaa blive straffet for sin Forsømmelse.

Han tilføiede, at vi aldrig maatte forglemme at bede for hverandre og opholde Herrens Præstedømme, saa at Guds Aand i Kraft maa hvile over vor Præsident Van Cott og hans Medhjælpere i Missionen.

Da Tiden var udrunden, foreslogs Raadet at sluttes til næste Dags Form. Kl. 10. Eenstemmigen vedtaget.

Sluttedes med Bøn af Ældste Liljenqvist.

Den 29de December Kl. 10 Form.

Præsident J. Van Cott aabnede Dagens Forhandlinger; det glædede ham atter at være samlet med Brødrene; følte sig noget bedre end Dagen iforveien og udtalte i Korthed sine Følelser.

Bøn holdtes af Ældste Aamanson.

Opfordret dertil fremstod Præsidenten for Fredericia Conference, Ældste J. Jørgensen, og hilsede Forsamlingen med Guds Fred og frembragte Hilsener fra de Hellige. Yttrede sin Glæde over Evangeliets Fremgang i hans Conference, som var i en forhaabningsfuld Tilstand, men paa Grund af dens store

Udstrækning, indbefattende Fyen og Langeland, udkrævende mange og trofaste Arbeidere; ønskede at kunne erholde om det var muligt en fire Ældste til, der med Opoffrelse og Nidkjærhed kunde tage fat paa Arbeidet; thi han havde Brug for dem; bevidnede at de Hellige, eftersom de lærte deres Pligter, var villige at betale Tiende og offre deres frivillige Gaver til det vedvarende Emigrationsfond og Tempelfondet; Skrifterne interesserede dem meget; Begjærligheden at læse dem tiltog og de udspredte Lys og Kundskab iblandt de Hellige. Det glædede ham, at han var agtet værdig at arbeide i Herrens Vingaard; han følte sin egen Ringhed, men han havde ogsaa seet at Herren kan fremme sit Værk ved simple Redskaber, naar de er trofaste og af en fast Charakteer, hvorfor han ogsaa havde det Haab, at Herren fremdeles vilde staae ham bi i hans Pligters Opfyldelse og han ønskede af Hjertet at fremme Herrens Ære, og hans Riges Udbredelse i den Egn, hvor han var kaldet til at arbeide.

(Fortsættes.)

Indbetalt siden den 15de Januar.

A. P. Trane	22 Rd.	„ Mk.	„ Sk
H. P. Olsen	33 —	„ —	„ —
O. N. Liljenqvist . . .	3 —	3 —	14 —
J. C. Klingbeck	65 —	„ —	„ —
Summa	123 Rd.	3 Mk.	14 Sk.

Rettelser i forrige Nummer:

Side 124, 1ste Spalte, 13de Linie fra oven staaer J. Jensen, læs: J. Larsen.
Side 128 i Rapporten for Aalborg. Conf. Hovedsum 252, læs: 212.

Indhold.

	Side.		Side.
General-Conferencen i Saltsøstaden	129	Red. Bem.	137.
Joseph Smiths Levnetsløb	132.	Tale af Præsident B. Young . .	138.
Polygami i Utah	135.	Generalraadets Forhandlinger . .	140.

„Skandinaviens Stjerne" udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned, og faaes paa Contoret i Gothersgade Nr. 29, 3die Sal og paa alle kongl. Postcontorer.

Udgivet og forlagt af J. Van Cott.

Trykt hos F. C. Bording.

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

4. Aarg. Nr. 10. Den 15. Februar 1854. Priis: 6 ß pr. Expl.

Tale

af Ældste Orson Pratt, holdt i Tabernaklet den 7de October 1854.

(Af Deseret News for 26de Octbr. 1854).

Vi vil optage den Gjenstand, hvorom Andre have talt og som mere umiddelbart vedkommer os, nemlig: Det vedvarende Emigrationsfond. Hvad er det? For hvilket Øiemed blev det grundlagt? Hvilke er Eders Pligter med Hensyn til dette Fond, og i Henseende til Eders Medskabninger, Eders Brødre og Søstre og deres Familier, som er adspredte omkring iblandt hine ryggesløse, ugudelige og vederstyggelige Herredømmer?

Vi er allerede bleven underviste og lærte fra dette Sted af dem, som er fyldte med den Helligaand, af dem, som er fyldte med den Almægtiges Inspiration, idet de fremsatte Nødvendigheden og Vigtigheden af at tage i Betragtning de Helliges Stilling, som leve i Adspredelsen. Vi er let tilbøielige til at forglemme de Ting, vi bør gjøre, endskjøndt de er sagt os i Tydelighed. Vi tænker i vore Hjerter: „Godt, vi vil gaae hen og gjøre som os er bleven sagt; det seer smukt ud og meget følgeværdigt; det synes at være den sande Lov med hvilken vi skulde regjeres, og naar vi forlader denne Conference, vil vi gjøre alle nødvendige Anstalter for at opfylde og føie os efter denne Lov, og lytte til de Raad og Formaninger, som er blevet givne." Men lige saa snart I gaaer ud af Tabernaklet og kommer udenfor Omraadet af Herrens Tjeneres Røst, indfinder Djævelen sig, og begynder at viske i Eders Øren og fortælle Eder at I skal være lidt mere selvkjærlige, sigende: Sørg mere for Eder selv, for Eders Hustruer, for Eders Børn; de kan gaae hungrige — de kan mangle Føde og Huse og titusinde andre Ting, og med mindre I udstrækker Eders Hænder, og anvender Eders yderste Evner for at forsyne dem, kan de blive bragte i stor Nød; og atter, maaskee der kan snart være nogle store Prøvelser ivente for de Hellige; der kan blive trange Tider; det vilde være godt for Eder at tage dette en Smule i Betragtning og være beredt mod disse Trængsler osv. Og saaledes begynder det gode Ord, som saaedes i Eders Hjerte ved den Helligaand, at tages bort, det ene Princip efter det andet, indtil Egenkjærlighed tilsidst har fuldt Herredømme over Eders Foretagender, og den sidste Ting I tænker paa er, „at gjøre mod

Andre, som I vil at Andre skal gjøre mod Eder under de samme Omstændigheder."

Herren er ifærd med at samle sine Hellige; og vi er allerede samlede, en stor Hær af os, i dette Territorium; men lad mig sige Eder, dette er neppe en Begyndelse; mange Nationer er endnu til at blive samlede til Hærskarernes Herres Navn, til Zions Bjerg, hvor de kan blive lærte i Herrens Veie og underviste til at vandre paa hans Stier og forstaae sande Regjeringsprincipер, og deres Pligter imod hverandre og imod den Gud, hvem de bekjender at dyrke og tjene. Ikke faa Nationer skal samles og drage op i den Henseigt.

Det Nærværende er just en Læguing af Grundvolden; det er en liden Kjærne, og nogle faa Tusinder samler sig til den Aar efter Aar; men det Værk som nu er begyndt, vil vore og vedblive at voxe, lig Stenen, som blev hugget ud af Bjerget.

For det Første er Stenen, som er tagen ud af Bjerget, meget mindre end Bjerget, men endelig voxer den til den Størrelse, at den begynder at blive et stort Bjerg, der ikke fylder et lidet Territorium, men som Daniel sagde: „det blev et stort Bjerg og fyldte h e l e J o r d e n."

Nu vel da, de Hellige skal samles, og det ikke alene tusindviis, men ti Tusinder, Snese af Tusinder og Hundreder af Tusinder skal samles ud fra Jordens Nationer. Hvorledes skal dette gaae for sig? Ved den levende Guds Tjenere. Dette sagde Herren os førend en eneste Hellig var indsamlet. I en Aabenbaring, given i Nærværelsen af 6 Ældste i Septbr. 1830, siger Herren: „I er kaldede til at istandbringe Indsamlingen af mine Udvalgte, thi mine Udvalgte høre min Røst og forhærde ikke deres Hjerter; og Befalingen er udgaaet fra Faderen, at de skal samles til et Sted paa dette Lands Overflade."

Det er Befalingen, som er udgaaet; den er forordnet i Himlene og den vil komme til at skee. Som de Hellige allerede er begyndt at samles her til dette Territorium, saaledes vil det vedblive at fuldbyrdes indtil den sidste af Guds Udvalgte er indsamlet fra Jordens fire Hjørner.

Guds Tjenere er de, som er kaldede at tilveiebringe dette Værk, siger Aabenbaringen. I Lydighed til denne Erklæring og til Fuldbyrdelse af denne Prophеti arbeidede den Helligaand paa vor Præsidents Hjerte til at grundlægge et Fond — et vedvarende Emigrationsfond til Istandbringelsen af dette store Værk; han lagde Grundvolden til det; han foreslog det for Folket og forklarede dets Beskaffenhed; hvorledes det skulde bruges; hvorledes det skulde bestyres; og hvorledes det skulde gjøres bestandigt og vedvarende i dets Natur for at fuldbyrde den Almægtiges Hensigt i at samle sine Udvalgte fra de fire Himmelens Vinde. Skal vi da, som den Høiestes Hellige, komme her og nedsætte os i vore smukke Boliger, og paa vore Avlsgaarde og Arvelodder og lade dette de sidste Dages store Værk vorde til Intet ved vor Skjødesløshed og Ligegyldighed? Nei Brødre! lad det ikke blive berettet i den evige Verdens Aarbøger, at vi vil gjøre saaledes, naar vore Brødre har udrakt deres Hænder for at hjælpe os til dette Sted. Lad ikke de Tidender bringes til de evige Verdener, at vi ikke er villige til at gjøre mod vore Brødre i Adspredelsen, hvad de har været villige at gjøre mod os, medens vi var i en adspredt Tilstand.

Jeg veed ikke hvad der mere kan siges end hvad andre Talere allerede have sagt

angaaende denne Gjenstand. Vor Præsident sagde, at han vilde være glad ved at have 6 Taler, hver 6 Timer lang, prædikede for Folket angaaende den Gjenstand, at de skulde gjøre deres Pligt mod Andre med Hensyn til dette Fond. Og jeg har ingen Tvivl om, at han jo deri indsluttede enhver anden Pligt imellem Mand og Mand, saavidt det kunde blive gjort i et saa kort Tidsrum, thi 36 Timer vilde være aldeles utilstrækkeligt for en Mand til at fortælle Folket alle deres Pligter. Mange Folk tænke, at alle Menneskets Pligter er nedskrevne i Bibelen; denne Forestilling har mange af den sekteriske Verden. De tænker at denne Bog indeholder alle Pligterne med Hensyn til Forholdene imellem Menneskene indbyrdes, og at det er en fuldkommen Troes- og Forholdsregel og tilstrækkelig til at styre dem i alle Handlinger imod hverandre og i alle deres Pligter imod Gud.

Lad mig sige Eder, at om en Mands Pligter (dersom han oplevede at blive gammel) var tydeligen skrevne og fortalte førend han blev født, vilde der udfordres et tykkere Bind end Bibelen til at indeholde dem alle; og naar vi betragter de Tusinder og Millioner af menneskelige Væsener, som er paa Jorden nu, og de Millioner, som er gangne ned i deres Grave i de forbigangne Tidsaldere, vilde det være taabeligt at formode, at et saadant Bind kunde udpege alle deres Pligter, endog om de alle kunde være bleven fortalt ved Propheties Aand.

Pligterne for idag, for Exempel, om de skulde skrives, vilde udfordre omtrent een Side; og som enhver Dags Pligter vilde være forskjellige, ifølge Omstændighederne, vilde det udfordre 365 Sider i eet Aar, hvilket i 70 Aar vilde udgjøre henved 25,000 Sider, som maatte skrives for at udpege et enkelt Individs Pligter mod hans Medmennesker. Troe derfor ikke at 6 Taler, enhver ikkun 6 Timer lang, kunde tilkjendegive Eder det Hele af Eders Pligter imod hverandre under Løbet af Eders Liv.

Dette er Aarsagen, hvorfor Herren har beskikket et levende Præstedømme paa Jorden, hvorfor han har sendt ned den Helligaand fra Himmelen, hvorfor den indgaaer i Menneskets Hjerte og inspirerer det med Kundskab og Underviisning angaaende dets egne og Andres Pligter, saa at der kan meddeles det Ug efter Ug, og fra en Forsamling til en anden, offenlig som privat, foran store Forsamlinger og i Familiekredsen, enhver Grundsætning og Pligt, som er nødvendig at vide; paa det at Mennesket med sin Familie, sine Hustruer og Børn, og Guds Kirke i det Hele kan belæres ved den Helligaand — Trøsteren, som leder ind i al Sandhed; det er denne Magt, som underviser Menneskene i Hensende til alle deres Pligter.

Derfor maa ikke de Emigranter — de Hellige, som er kommen ind i dette Territorium i forrige Aar, saavelsom de, der er indkomne iaar, falde iføvn angaaende denne Gjenstand, men opvaagne fra en dyb Slummer. I veed hvad Parabelen siger om Guds Rige i de sidste Dage, sammenlignende det med ti Jomfruer, som tog deres Lamper og gik ud for at møde Brudgommen. De var ikke adspredte iblandt Nationerne, men her tales om den samlede Menighed. Da, siger Jesus, „skal Himmeriges Rige lignes ved ti Jomfruer." Ikke det Rige han opbyggede i hans egne og hans Apostlers Dage, som vare med ham i Kjødet; men „da" har Hensyn til hvad der var forhen talt i de foregaaende Vers angaaende hans anden Tilkommelse i Himmelens Skyer i Magt og stor Herlighed. „Da skal Himmeriges Rige lignes

ved ti Jomfruer, som tog deres Lamper, og gik ud fra Nationerne; nogle tog Olie i deres Lamper og nogle ikke, men lod deres Lamper gaae ud, idet de blot havde antændt deres Væger, men der manglede Olie til at underholde Flammen; og de alle slumrede og sov; men senere — henved Midnat, medens de alle laae i en sød Søvn — hørtes et Aufkrig, „see Brudgommen kommer, gaaer ud at møde ham," hvilket vækkede dem Alle op.

Det vilde være meget bedre for os at opvaagne førend Midnatsraabet lyder i vore Øren. Vi forsamledes her og bragte Lamper med os, har vi forsynet dem med Olie? Gjør vi de Ting, som Gud fordrer af os? Gjør vi mod Andre som vi vil at Andre skal gjøre mod os under lignende Omstændigheder? Om I ønsker just bestemt at vide Eders Pligter mod Eders Medmennesker, giv Eder selv altid dette Spørgsmaal: „Om jeg var i denne eller hiin Mands eller Qvindes Stilling, hvorledes vilde jeg ønske, at de skulde handle imod mig?" Og hvadsomhelst I vil have at Mennesker skulle gjøre mod Eder, det samme gjører I og mod dem." Vi kan bestandig sige hvad vi bør gjøre under omskiftende Omstændigheder og Stillinger; ved at sætte os selv ind i Andres Omstændigheder, kan vi see hvad vi vilde ønske, at de skulde gjøre for os under samme Omstændigheder og saaledes udfinde hvad vi bør gjøre for dem i den Stilling.

Hvad er Herrens Hensigt at gjøre? Han er ifærd med at indføre en ny Uddeling; dog det er Evangeliets Uddeling, det samme som alle andre Uddelinger; Evangeliet er indbefattet i denne nye Uddeling. Herren har i Sinde at gjøre mange Ting i denne Uddeling, som han ingenlunde udførte i de forrige; og mange Ting, som var i de forrige, vil leilighedsvis afskaffes i denne. Hvad skal afskaffes? Mange Ting, som Jesus lærte paa Bjerget, vil virkeligen vorde afskaffede i denne nye Uddeling. En stor Mængde Lærdomme blev givne, passende for Folkets daværende Omstændigheder, saa at, naar de alle blive retfærdige, vil mange af hine Love og Forordninger, som gaves dem, medens de var i en ufuldkommen Tilstand, ophøre af sig selv; de vil ikke behøves; de er lig Stilladsen omkring et Bygværk, hvilken er nyttig saalænge det er under Arbeide, men tages bort, naar Bygningen er fuldført.

Der er sagt os en heel Deel om de Fattige i forrige Uddelinger, hvorledes der skulde forholdes med dem, og de Love, som blev givne til at ordne Uddelingen af Folkets Almisser til dem. Vil dette stedse blive Tilfældet? Nei, thi den Tid vil komme, naar der ikke er nogen Fattig. Øiemedet for denne sidste Uddeling er at gjøre Folket til eet, ligesom Faderen og Sønnen er eet, eller som Pagtens Bog siger: „at gjøre dem lige i jordiske Ting, saa at de maa gjøres lige i himmelske Ting."

For at tilveiebringe dette Resultat og afskaffe Fattigdom og gjøre alt Folket rigt, har Herren indført Love og Regenter og Styrere for at lære os vor Pligt, medens Fattigdom hersker i Verden. Om I tænker, at det er haardt til at tilbagebetale en rigtig og hæderlig Gjeld til det vedvarende Emigrationsfond, hvad vil I tænke, naar Guds rene Love indføres og I opfordes af hans Lov til at udbetale enhver Skilling, I eier i Verden; ikke alene at indbetale Eders rigtige og hæderlige Gjeld til Emigrationsfondet, men ogsaa enhver Ting, I besidder. Dersom I ikke kan handle retfærdigt i disse Smaating, hvorledes kan det ventes at I vil opfylde Guds rene Lov — Helligelses- eller Opoffrelseslovens (d. e. at hellige eller opoffre al sin Eiendom til

Herren, naar han fordrer det). Jeg siger Eder, at vi har at begynde med og trofast fuldføre disse mindre Ting. Men naar vi først er fødte i hans Rige, kan vi ikke gaae alene; vi er ikke istand til at hoppe og springe og løbe omkring; derfor har han forordnet visse Hjælpemidler og Regieringsformer og Love til at støre os medens vi er i en krybende Tilstand og stræbende efter at naae en mere fuldkommen Tingenes Orden. Det vedvarende Emigrationsfond er eet af disse Hjælpemidler, forordnet til at hjælpe os i vor ufuldkomne og svage Tilstand; naar Guds fuldkomne Lov efterhaanden træder i Kraft, kan disse Hjælpemidler undværes. Naar dette vil skee, veed jeg ikke, men jeg har en Forestilling om, at det ikke vil vorde førend vi vende tilbage til Jackson County; thi Herren har sagt os i en Aabenbaring, hvis Hovedindhold lyder saaledes: „Lad disse Love, som jeg har givet angaaende mit Folk i Jackson County, blive fuldbyrdede efter Zions Forløsning."

Herren har begyndt at forløse Zion. I maa ikke mene, at fordi I er langt afsides her i Utah, at I er udenfor Omraadet af Herrens Virksomhed for Zions Forløsning, thi han har stedse vedblevet at virke, siden vi fordreves fra det Land, for at bringe det istand, og vi er bleven mere og mere af eet Hjerte og eet Sind, mere og mere villige til at lytte til Raad. I see nu iblandt dette Folk, at en meget forskjellig Aand giver sig tilkjende, end som for en ti, femten eller tyve Aar siden. Hvor færdige og beredvillige de i Almindelighed er til at modtage Lærdomme og Raad af dem, som Gud har bestikket til at lære dem.

Vi kan see hvorledes Herren har begunstiget os som et Folk siden vi kom til dette Territorium, og hvorledes enhver Ting har virket til vort Bedste, derved at vi adløb deres Raad, som Gud har bestikket til vor Trøst, Lykksalighed og Gavn, baade timeligen og aandeligen. Alt dette henstigter til Zions Forløsning; alt dette virker til dette store Maal. Naarsomhelst denne Kirkes Eiendomme skal helliges dertil, og de Hellige modtage deres Forvaltning, det vil Altsammen henstigte til at udføre det, som saa ofte er omtalt i ældre og nyere Aabenbaringer.

Det vedvarende Emigrationsfond er eet af de Hjælpemidler, indført for at lede os, indtil vi komme i en fuldkommen Tilstand; og naar vi komme dertil, vil alt være „Vedvarende Fond" eller hvad Slags Navn af Fond vi behager at kalde det, thi Eiendommen vil i det Hele blive helliget til Herren ved en Overdragelse og Pagt, som ikke kan brydes; da kan Herrens Tjenere tage det Hele af Eiendommen og bruge det overeensstemmende med Guds Sind og Villie, og det vil Altsammen være Vedvarende Fond, og Tiende Fond og Offentlig Bygnings Fond; thi det vil just være det Slags Fond, som Herren skal forordne til at udføre ved hans Tjenere hvadsomhelst, der henstigter til Opfyldelsen af hans vise Raadslutninger.

Lad os gaae frem og understøtte dette Fond, og tage fat paa simple Ting, om vi nogensinde vil vente at erholde de større. Vi havde en udmærket Prædiken i Formiddag angaaende praktiske Pligter; saadan har min Prædikemaade været, naar jeg har været ude omkring paa Missioner, undtagen paa min sidste, paa hvilken jeg var udsendt at prædike Læren om Fleerkoneriet. I alle mine Prædikener paa andre Missioner har jeg bestræbt mig for at være saa praktisk som mulig iblandt Folket, visende dem deres Hverdagspligter. Jeg har publiseret mange Flyveskrifter og Værker, og i de fleste af

dem har jeg publiseret Evangeliets simple tydelige og lette Principer. Det er sandt, at jeg, i Besvarelsen af nogle Spørgsmaal, som er blevet fremsatte af Verden, har været nødt til at afvige i nogle af mine Publicationer fra den jævne og simple Gang, som jeg almindeligen har fulgt i mine Værker.

For Exempel, Verden læser i de Aabenbaringer vi har modtaget, at der er flere Guder end een. Dette er noget, som ikke umiddelbart vedkommer os; men Modstanderne kommer alligevel op og strider imod os og fylder Samfundene med Fordomme mod Herrens Folk, fordi de bekjender at troe, ikke alene Læren om flere Hustrner, men ogsaa om flere Guder. Det er nødvendigt at vise dem Grundene for vor Tro — de „Hvorledes" og de „Hvorfor" — og dette har jeg forsøgt at vise dem i nogle af mine sidste Publicationer; ikke fordi jeg havde mere Lys angaaende denne Gjenstand end mange Andre, men jeg bestræbte mig for at gjøre det til Gavn for Folket — for at vise dem hvorledes vi troe paa et Fleertal af Guder og dog ikkun erkjender een Gud. Jeg troer, at der ikkun er een viis Gud; og jeg troer, at der er et uhyre Antal af Guder. Folk veed, at vi troe disse Lærdomme, og det er af den Aarsag at de publisere imod os; og om vi ikke skulde fremlægge nogle Beviser til at opklare Sagen, vilde det ikkun bidrage til at befæste Fordommene stærkere i deres Hjerter. Desuagtet var det altid behageligere for mig i alle mine Prædikener ude omkring, og i ethvert Skrift, jeg har givet ud at dvæle ved Tro, Omvendelse, Daab til Syndernes Forladelse, og den Helligaands Gave ved Haandspaalæggelse, og ved de jævne, simple, hverdagslige Pligter for de Hellige, idet jeg har viist dem, hvad de bør gjøre for at faae evigt Liv i Guds Rige.

Saavidt som jeg har prædiket eller publiseret ude omkring i Verden, en Ting er vis, at jeg aldrig publiserede Noget, uden hvad jeg sikkert troede var sandt, hvor meget jeg end kan have taget Feil, og jeg har almindeligen bestræbt mig for at vise Folket saavel fra det skrevne Ord, som fra Fornuften, hvori det var sandt. Dette har været min almindelige Methode. Jeg kan have taget Feil i somme Principer; jeg paastaaer ikke at være visere eller at have mere Forstand end mange Andre. Jeg er ikke kaldet med den samme Kaldelse som de, der præsiderer over den hele Kirke. Jeg kan ikke have saa stor Grad af Aabenbarelsesaanden; men jeg har altid bestræbt mig for i alle mine Prædikener, og i mine Proclamationer og Publicationer, hvor jeg ikke kunde faae Lys ved Herrens Aand (eller ikke fik Lys; jeg vil ikke sige: kunde ikke; thi jeg troer, at det er et Privilegium for alle Ældste, Authoriteter og Medlemmer af Guds Kirke til at faae Lys ved Herrens Aand), men hvor jeg ikke fik Lys ved Herrens Aand, har jeg almindeligen været omhyggelig for at støtte alle de Lærdomme og Principer, jeg har fremsat, ved Fornuften, eller ved „Saaledes siger Herren" i nogen ældre eller nyere Aabenbaring. Inden jeg har bekjendtgjort nogen Lærdom, har jeg altid spurgt mig selv: „Kan denne Lærdom bevises ved given Aabenbaring eller ved Fornuften, eller kan den ikke?" Om jeg fandt, at den kunde bevises, fremsatte jeg Lærdommen; men om jeg ikke fandt noget Bevis til at understøtte den, lagde jeg den tilside; uagtet alt dette kan jeg have feilet; „thi at feile er menneskeligt."

Jeg føler mig taknemmelig til Gud idag, at jeg staaer iblandt et stort og

godt Folk, som er villigt til at udøve den evige Sandheds og Retfærdigheds Grundsætninger, og hine Hemmeligheder, om mangfoldige Guder og mangfoldige Verdener, er ogsaa gode paa sit Sted; Gud har aabenbaret dem, og de er bestemte tilgode for os og til vor Undervisning, ellers vilde han aldrig have aabenbaret dem.

(Fortsættes.)

Tale af Præsident Brigham Young,

holden i Tabernaklet den 23de October 1853.

(Af Deseret News, den 3die August 1854.)

(Fortsat fra Pag. 140.)

Jeg raader Eder endvidere til at standse og betænke, hvad I gjør, førend I begaaer nogle flere Synder, — førend I giver Rum for Eders Begjærligheder. Det begjærlige Sindelag, naar det er utøilet, eller Menneskenes onde Tilbøieligheder, er Aarsagen til, at de synde saa meget. Herren tillader Djævelen at indvirke paa og friste hans Folk. Den egenkjærlige Villie, paavirket af Satans Magt, er den stærkeste Strøm, som vibrerer igjennem det menneskelige System. Dette er bleven stadfæstet tusinde Gange. Mennesker have opoffret deres Penge, deres Helbred, deres gode Navn, deres Venner, og have brudt ethvert dyrebart Baand for at tilfredsstille deres Villies Tilbøieligheder. Tæmmer dette, lægger Baand paa Eders Tunge, og siden haver Herredomme over Eders Følelser, at de ikke underkaste sig Kjødets Villie, men den Helligaand; og beslutter i Eders Sind, at Eders Villie og Mening skal ikke være nogen anden end hvad Guds Aand byder Eder, og I vil da ikke gaae hen at synde mere.

Mange af de Brødre, som har anført Compagnier under denne Indvandringstid, er strødte iblandt de Forsamlede. Jeg vil fortælle en Historie, som I neppe vil troe. For det Første vil jeg bemærke, at det har været meget almindeligt for de Compagnier, som reiser over Sletterne, at skikke Bud til denne Stad for at faae Mundforraad sendt ud til dem. Igjen, mange af de Nykomne have lidt af Mangel paa Føde paa Sletterne. Vilde I have lidt, som I gjorde, om I havde besiddet den Erfaring, som I nu har. Nei, svarer I; nei, siger denne Fader og hiin Moder, og denne Mand, som førte frem et Compagni. Havde vi havt den Erfaring vi nu har, naar vi forlod Missouri Floden, da kunde vi have kommet igjennem uden at Nogen vilde have lidt Mangel paa Føde, og vi skulde havt mindre Tab paa vort Qvæg. — Denne Erfaring er god for Eder. Det hjælper Eder til at lære det menneskelige Livs Lectier, thi Herren ønsker, at hans Folk skal forstaae det Hele af det; at de skal forstaae Lyset og Mørket, Høiden og Dybden, Længden og Bredden af ethvert Princip, som ligger indenfor Omraadet af den menneskelige Opfattelsesevne.

Nu til den haarde Tale. Br. David Wilkins Compagni, Joseph Youngs, John Browns og andre Compagnier havde mere Proviant for deres Reise, da de forlod Missouri Floden, ja et større Forraad, end de første Emigranter havde, som tog afsted for at komme til denne

Dal, ikke vidende hvorhen de gik, førende med dem deres Agerdyrkningsredskaber til et Land, hvor de ikke kunde erholde noget til at underholde Livet, indtil de havde avlet det fra Jorden. Da I begyndte Reisen til dette Sted, havde I mere Proviant, forholdsviis til Eders Antal, end de første Pioneer Compagnier, som kom her for 18 Aar siden. — Vil I troe denne Paastand? Jeg kan bevise den. Her er Hundreder, som kan bekræfte Sandheden af denne Angivelse. Og I klager over Lidelse; hvis I lider, saa kommer det af Mangel paa Erfaring. Dette er et sikkert Beviis for Eder, at dersom Herren ikke lod os komme ind i disse Vanskeligheder, og førte os ind i disse Prøvelser, kunde vi ikke vide Maaden, hvorpaa vi skal blive forherligede og kronede i hans Nærværelse. Dersom disse Compagnier skulde gjentage Touren over Sletterne, vilde de have fuldt op og Noget at spare til at føde de Fattige, og optage de Lamme, de Halte og de Blinde underveis og bringe dem til Zion, og endda have et Overskud. Er I at laste? Nei. Dersom I skulde lastes for nogen Ting, vilde det være for Eders Klynken imod Guds Forsyn, istedenfor at føle Eder taknemmelige for den Kundskab og Oplysning, Herren har givet Eder i den vundne Erfaring. Naar I kommer igjen i en lignende Stilling, kan I frelse Eder selv og dem, som er i Selskab med Eder. Eders Erfaring er mere værdt for Eder end Guld.

Br. Kimball henviste til Zions Leir, da den drog til Missouri. Da jeg vendte tilbage fra den Mission til Kirtland, sagde en Broder til mig: „Broder Brigham, hvad har De vundet ved denne Reise." Jeg svarede, just hvad vi gik for; men jeg vilde ikke bortbytte den Kundskab, jeg har modtaget i den Tid for det hele Geauga Land, thi Eiendom og Gruber af Rigdom kan ikke sammenlignes med Kundskabs Værd. Spørg de Brødre og Søstre, som have gjennemgaaet Optrin af Bedrøvelse og Lidelse i flere Aar i denne Kirke, hvad de vilde tage i Bytte for deres Erfaring og blive stillede tilbage, hvor de var (om det var muligt). Jeg formoder, at de vilde svare Eder, at den hele Verdens Vælde, Ære og Rigdomme kunde ikke kjøbe den Kundskab, de havde erholdt, om de end kunde tuske den bort.

Brødre! værer tilfredse, og om I har Prøvelser, og maa erfare haarde Tider, lærer at erkjende Herren i det Alt. Han styrer denne Verdens Anliggender og vil gjøre det, indtil han regjerer som de Helliges Konge. Sløret, som er over dette Folk, er blevet tyndere; maa de være trofaste indtil de kan sønderrive det, og see Herrens Haand og hans Virken iblandt Folket med opladte Øine, uforbunklede af Uvidenhedens Slør og prise Herrens Navn.

Brødre og Søstre! Med den Ret og Frihed, Præstedømmet giver mig, jeg velsigner Eder i Herrens Navn, og siger: vær velsignede! Disse er mine Følelser for de Sidste Dages Hellige og for den hele Menneskeslægt, dersom de vilde modtage mine Velsignelser i Jesu Christi Navn, Amen!

Skandinaviens Stjerne.

Den 15de Februar.

Som vi sidst bemærkede, at vi efterhaanden vilde indføre det Nyttige og Belærende fra afvigte October Conference i Saltsøstaden, har vi i dette Nummer indført en Tale af Ældste Orson Pratt, der hovedsagentligen omhandler det vedvarende Emigrationsfond. Vi beder de Hellige at læse, overveie og blive overbeviste om den praktiske Nytte af dette — efter Herrens Anordning oprettede Fond; denne herlige Institution — der skal befordre Israels Indsamling i disse sidste Dage. Lægger Mærke til Herrens Tjeneres Nidkjærhed for denne Sag i Zion; overveier de store Opoffrelser Herrens Folk har gjort og gjører for at berede et Hjem for de Hellige i Udspredelsen og faae dem indsamlede til Bjergenes Dale inden Herrens Vrede skal udgydes over de Ugudelige. Dette bør være en Opmuntring for Kirken i Udspredelsen at efterligne dette følgeværdige Exempel, hvilket kan og bør efterfølges af enhver Hellig, rig eller fattig, som med levende Tro omfatter saavel sin egen som Andres Frelse og Befrielse. Ingen Hellig forestille sig, at han er for fattig til at give til Emigrationsfondet, eller at hans ringe Gave ikke vil nytte noget. En saadan Anskuelse er feilagtig; den ringeste Skjærv vil bidrage til Forøgelsen af det voxende Fond; „mange Bække smaa danner en stor Ia;" og den fattige Hellige, der saaledes giver hvad han kan eller formaaer, forbereder sin egen Udfrielse af Babylon. Det glæder os at de Hellige allerede for en Deel har begyndt at begribe denne Sandhed og vise det i Gjerningen; vedbliver, og Herren vil velsigne Eder, Guds Folk vil indsamles og Zion vorde stærkt ved Eders forenede Bestræbelser og hendes Forløsning paaskyndes og Arven beredes for de Fattige, Ydmyge, Trofaste, Rene og Saagtmodige, der tilsidst vil „arve Jorden."

Emigration; (fra „the Millenial Star"). Skibet „James Nesmith," Cpt. Mills, afseilede fra Liverpool den 7de Januar sidstleden, og stak i Søen for New Orleans den samme Aften med 441 Sjæle af de Hellige ombord, under Anførsel af Ældste P. O. Hansen, alle fra Skandinavien paa een nær. Ældste Hansen vender nu tilbage fra en Mission, der har varet omtrent fem Aar, i hvilken Tid han har bidraget Sit til Kirkens Grundlæggelse i Skandinavien ved uafbrudt Flid fra dens Begyndelse, hvilket har vundet ham en Plads i de Helliges Hjerter og en udmærket Belønning i Guds Rige.

Den 17de Januar afseilede Clipperskibet Charles Buck, Cpt. Smalley, til New Orleans med 403 Sjæle af de Hellige ombord, hvoriblandt var Resten af den skandinaviske Emigration, under Ledelse af Ældste Erik G. M. Hogan, og Resten af de brittiske Hellige, udskibede fra „Helios," det Hele under Bestyrelse af Ældste Richard Ballantyne, som nyligen ankom til England fra Missionen i Hindostan.

Vi har modtaget et Brev fra Ældste Ballantyne, dateret „Skibet Charles Buck den 17de Januar Kl. 11 Eftern.," fra hvilket vi erfarer, at Skibet da var

bugseret ud i Søen og havde lettet Anker fire Timer iforveien. Veiret var klart og mildt og Vinden gunstig. De Hellige var i en god Sindsstemning og frydede sig over at være saaledes velsignede efter deres kjedelige Tilbageholden.

Uddrag

af Forhandlingerne ved et General-Raad for den skandinaviske Mission, holdt i Kjøbenhavn den 28de, 29de og 30te Decbr. sidstleden.

(Fortsat fra Side 125.)

Derefter fik Præsidenten for Bornholms Conference Chr. Larsen Ordet, Han yttrede i et livligt Foredrag sin Glæde og Taknemmelighed til Gud fordi han kunde fremstaae og bevidne at Tilstanden paa Bornholm var god; Herrens Tjenere, som arbeidede der og den største Part af de Hellige, vare trofaste; de havde ikke saamegen Forfølgelse som forhen af de Udenforstaaende, idet Herrens Aand fik alt mere og mere Magt over Modstanden saavel den, der kom fra Folket som den der kom fra Religionslærere, der ved kunstig Tale og løgnagtige Historier søgte at modarbeide Lyset og Guds Rige, som desnagtet skrider frem og han haabede at mange Sjæle der vilde blive frelste. Skrifterne, der udkommer, læses med Iver af de Hellige til stor Belærelse for dem. Han havde det bedste Haab om Missionen i det Hele.

Præsident Van Cott gjorde derpaa nogle Bemærkninger: At det var godt og nødvendigt baade for Herrens Tjenere og de Hellige at prøves saavel i Trængsler som af denne Verdens Vise, for at erfare om de vil være taalmodige, udholdende og trofaste samt gaae frem i Tro og gjøre Herrens Villie, følgende vore endnu levende Forbilleders Exempel, nemlig Brødrene Brigham, Kimball, de Tolv osv., erindrende hvorledes de gik ud i Begyndelsen uden Penge, uden verdslig Viisdom, forladende Familie og alle Ting for Herrens Skyld, som velsignede dem, bevarede dem, og udrustede dem med alle Fornødenheder, aandelige og timelige, saa at de nu besidder stor Erfaring, Viisdom og Kundskab, som langt overgaaer denne Verdens Viisdom, fordi deres er skjænket dem af Gud ved hans Aands Paavirkning formedelst deres Lydighed, Trofasthed og Ydmyghed til at udføre hans hellige Befalinger. Den Tjener, som, naar Herren kalder, vil forlade alle Ting for hans Skyld, vil mangfoldig blive velsignet og belønnet; men den Tjener derimod, der elsker Gaverne, Familie og de jordiske Ting, saa høit, at han ikke vil forsage dem for Giverens Skyld, vil aldrig vorde velsignet og kan aldrig blive bestaaende.

Ældste Erickson blev derefter opfordret at yttre sine Følelser om de Steder i Sverrig, hvor han havde arbeidet. Han forklarede at han havde udstaaet megen Trængsel og Forfølgelse saavel af Folket som af Præster og Øvrighederne. Sverrig var et haardt Land, fordi man der ikke har Frihed til at dyrke Gud overeensstemmende med hans Evangelium, men uagtet den store Tvang, der herskede, begyndte Flere i Sverrigs mellemste Provindser at annamme Troen og interessere sig for vore Skrifter, saa at i Skaraborgs Län var flere døbte, ligesom ogsaa

een i Stockholm. Udsigterne var efter Omstændighederne taalelige, og Ældste med friske Aands- og Legemskræfter haabede han vilde kunde udrette meget Godt paa den allerede aabnede Mark; han følte sig for Tiden noget svag i sit Legeme paa Grund af Anstrængelserne i Missionen, men haabede at Herren vilde styrke ham saa at han kunde arbeide paa et andet Sted, om det forundtes ham, og hvortil han var villig. — Formiddagsmødet sluttet med Bøn.

Eftermiddagsmødet aabnet Kl. 1½ med Bøn. Præsident Van Cott bemærkede, at paa Grund af den lange Frastand og Dampskibsfartens Ophør var Præsidenten for den norske Mission Ældste Petersen forhindret fra at møde, saa meget mere som han var saa langt fjernet paa Mission i Norge, nemlig i Stavanger, at Indkaldelsen ikke havde naaet ham, fordi han havde forladt nævnte By for at reise til Christiania. Forudseende dette var Ældste C. Christensen opfordret at sende en skriftlig Rapport i Præsidentens Fraværelse, hvilket han havde efterkommet, Ældste C. Widerborg opfordredes til at oplæse samme; dens omtrentlige Indhold lød: at Tilstanden i Norges Mission, uagtet Lovenes Haardhed, var god og forhaabningsfuld, om der end ikke synes at gaae saa fort frem i de først organiserede Menigheder, var der dog organiseret en ny Green i Christiania, der fortiden talte 50 Medlemmer; ligeledes en mindre i Drammen. I Stavanger, hvor Ældste K. Petersen havde arbeidet en Tid, var ogsaa aabnet Indgang og en Green etableret, idet 6 var efter de sidste Efterretninger døbte og Ældste C. Dorius var kaldet til at arbeide derstedes. Brevskriveren og Ældste F. Dorius arbeidede fortiden i Christiania og Omegn, samt Ældste Mathias Olsen i Drammen. Herrens Tjenere blive engang imellem fængslede og trakterede med Vand og Brød, fordi de prædike Omvendelse og Daab til Syndernes Forladelse; men de tage med Glæde imod dette Traktement, der forøges for hver Gang de anklages, og gaaer ud igjen at forkynde Frelsens Evangelium, taknemmelige fordi de er agtet værdige at lide nogen Trængsel for Christi Skyld. De norske Hellige er trofaste og Folket i Almindelighed vilde gjerne høre Vidnesbyrdet, dersom der var fuldkommen Religionsfrihed. Som paa alle andre Steder er Religionslæreren de værste til at modsætte sig Sandheden, og som de ikke selv kan hæmme den, tager de Politi og Fængsel tilhjælp, men det vil lidet nytte; Sandheden og Herrens Aand er stærkere end denne Verdens Herrer, men maa have Tid for at gjennemtrænge Mørket og gjøre sig gjeldende.

Den statistiske Rapport for den hele Mission oplæstes og findes anført i Stjernen Nr. 8.

Præsident Van Cott opstod og gjorde nogle Bemærkninger, iblandt andet at det laae paa hans Sind at Sverrig burde deles for Tiden i tvende Conferencer, og at der skulde organiseres een for det mellemste Sverrig, indbefattende Stockholm, i denne Anledning ønskede han at høre Ældste Nielsens og Ældste Aamonsons Følelser.

Førstnævnte fremstod og bevidnede sin overensstemmende Følelse og Anskuelse med Præsidentens Forslag, da det i Eet og Alt vilde fremme Missionens Sag i Sverrig, eftersom det var for meget for een Conferencepræsident at overtage, der havde fuldkommen nok med den sydlige Deel af Sverrig; ønskede at Herren vilde opreise trofaste og uidkjære Brødre, der kunde arbeide i hans Fødeland til Sandhedens Udbredelse til Frelse for Mange.

Ældste Aamonson istemmede ogsaa

Nødvendigheden og Vigtigheden af Oprettelsen af den omtalte Conference, og at Stockholm indbefattedes i samme, fra hvilket Sted der var ugentlig Dampskibsforbindelse med Landets mellemste Provindser formedelst Canalen og Indsøerne, saavelsom med de nordlige Provindser, og man altfaa fra dette Sted kunde sætte sig i Forbindelse med de Egne, hvor Evangeliet ved Guds Bistand og hans Tjeneres Troskab og Udholdenhed vilde plantes. Han glædede sig over den synlige Velsignelse og Tilvæxt af Guds Rige i hele Skandinavien og over Præsident Van Cotts velordnede og vise Bestyrelse, veiledet ved Herrens Aand; han følte at Guds Rige eller Kirke, bestyret paa denne Maade vilde vinde Fremgang; han anfaae Præsidenten som en Fader for sine Børn, der vilde tage sig af deres Tarv, raade og veilede dem saavel i aandelige som timelige Anliggender; saadan anfaae han den Regjering, Gud havde overdraget sine Tjenere at føre paa Jorden, og som atter skal bringe Menneskene tilbage til Lydighed under Guds Love, og de deraf følgende Velsignelser for dette Liv som nu er og for det Tilkommende. Det glædede ham, at det var ham tilladt at udtale sine Følelser iblandt sine Brødre af Præstedømmet; fremstillede hvor vigtigt det var, at vi altid ihukom vore Pligters Opfyldelse og det vigtige Hverv, der var os paalagt; at Herrens Tjenere i Ydmyghed, men i fast Tillid til Guds Hjælp stedse burde bevare og haandhæve deres Værdighed med Frimodighed og uden Frygt ligeoverfor Verden, og ved Lære og Exempel bevidne at Herren har sendt dem til at forkynde Frelsens Evangelium for denne Slægt til Antagelse eller Forkastelse. Det kunde synes haardt for Herrens Tjenere i Lande som Sverrig, hvor Vold og Tvang underkuer Menneskenes Troesfrihed, og hvor Sandhedens Forkyndere bliver ilde medhandlede, men hvor megen Velsignelse stifter ikke og grundlægger ikke en Herrens Tjener for kommende Slægter, naar han i Taalmodighed og Tro udholder alle Ting for Jesu Skyld; tilsidst vil Fjenderne beskæmmes og Guds Rige seire. Efterat han havde udtalt sine Følelser i andre Ting, Missionen vedkommende, saavelsom formanet og opmuntret Brødrene til selv at opfylde deres Pligter og formane dem, de er satte til at vaage over til det samme, ønskede han Herrens Velsignelse at hvile over hans Folk.

Præsident Van Cott udtrykte sin Tilfredshed med Br. Aamaasons Foredrag; bekræftede at om Herrens Tjenere og hans Børn opfyldte deres Pligter og vandrede efter hans Befalinger, vilde hans Velsignelse ingenlunde udeblive, hverken for dem eller deres Familier; yttrede den Formening, at naar den skandinaviske Mission bliver saa gammel som den britiske nu er, vilde den forholdsviis være lige saa stor.

Sluttet til næste Dag Kl. 10 Form. med Bøn af Ældste Olsen.

Den 30te Decbr. aabnedes Raadet til den bestemte Tid med Bøn af Ældste C. Widerborg; hvorefter Præsident Van Cott gav Tiden til Brødrene at udtale deres Følelser; hvilket skete og der fremlagdes Mangt og Meget til Nytte og Belærelse. — Præsidenten gav de præsiderende Ældste Instrukser angaaende Bogvæsenet og den Orden han i saa Henseende ønskede indført, saa at Contoirforretningerne kunde udføres med Nøiagtighed og Lethed og en ligeartet Orden indføres i den hele Mission saavel i denne som i andre Henseender, navnlig i Emigrationsforretningerne, i hvilken Henseende Schemaer uddeltes til Rettesnor; fremstillede Vigtigheden af at Brødre og Søstre og deres Familier anskaffer sig og

holder Skrifterne til Oplysning og Belærelse for dem selv og Efterkommerne; ligeledes at anvende deres Indflydelse til at udsprede Guds Ord iblandt Menneskene i Almindelighed, at Lyst og Kjærlighed til at tjene Herren kunde opvækkes hos dem.

Præsidenten bifaldt fuldkommen, hvad Ældste Liljenqvist havde gjort opmærksom paa, nemlig at Kjøbenhavns Menighed havde havt store Byrder at bære paa ligefra Begyndelsen, og at det var billigt og rigtigt at de øvrige Conferencer i Missionen indsendte nogen Hjælp til denne Menighed, hvortil de havde Frihed; og Præsidenten kunde garantere for at Ældste Olsen vilde gjøre den meest huusligtsmæssige og nyttige Anvendelse af Gaverne; det glædede ham tillige at dette havde fundet Gjenklang hos de øvrige Conferencepræsidenter, der havde lovet at understøtte dette Anliggende ved deres Indflydelse.

I Eftermiddagsmødet, der aabnedes Kl. 1½ med Bøn, foreslog Præs. Van Cott at Sverrig deles i to Conferencer, og at den nyoprettedes kaldes Stockholms Conference, begyndende med Calmar Green og indbefattende det mellemste Sverrig tilligemed Hovedstaden; assisteret og eenstemmigt vedtaget.

Det bemærkedes at Grændsen norden for Stockholm kunde udvides for Nærværende saa langt som Herren behagede at aabne Veien.

Præsidenten foreslog endvidere at Ældste Jensen gaaer til Stockholm og overtager Bestyrelsen af denne Conference; assisteret og eenstemmigt vedtaget.

Opfordret af Præsidenten fremstod Ældste Aamanson og foreslog Kirkens Authoriteter, (Præsidentskabet i Zion; de Tolv, Præstedømmets Qvorummer, Ældste Fr. D. Richards som Præsident i Europa, og Ældste J. Van Cott som Præsident for Skandinavien) til Anerkjendelse og Opholdelse; assisteret og eenstemmigen vedtaget. Talte siden til Belærelse og Opmuntring.

Præsidenten foreslog at Broder Møller ordineres til Ældste og gaaer til Fredericia Conference paa Mission under Ældste Jørgensens Bestyrelse; eenstemmigen vedtaget og Ordinationen udførtes.

Efterat nogle andre Brødre var given Leilighed at tale og Raadets Forhandlinger vare afsluttede, velsignede Præsidenten Forsamlingen; følte Glæde over hvad der var bleven udrettet; nærede det visse Haab at Herrens Værk — ved hans Aands Bistand — vilde gaae stærkt frem i Skandinavien, hvor der var aabnet en vid Dør for Evangeliet; opmuntrede og formanede Brødrene af Præstedømmet til Trofasthed i Jesu Sag; og paalagde dem at hilse alle de Hellige.

Generalraadet sluttedes med Bøn af Ældste Aamanson.

Lærdomme af Propheten Joseph Smith,

uddragne af hans Historie for 1839.

(Af Deseret News, d. 27. April 1854.)

Torsdag den 27de Juni:

Denne Gang belærte jeg Brødrene i en længere Tale angaaende følgende Gjenstande:

Tro kommer ved Hørelsen af Guds Ord formedelst Guds Tjeneres Vidnesbyrd; dette Vidnesbyrd er stedse ledsaget af Propheties og Aabenbarelsens Aand.

Omvendelse er en Ting, som ikke kan søges dagligen med. Daglig Overtrædelse og daglig Omvendelse er ikke det, som er behageligt for Guds Aasyn.

Daab er en hellig Handling, som forbereder Modtagelsen af den Helligaand; den er Kanalen og Nøglen ved hvilken den Helligaand vil vorde administreret.

Den Helligaands Gave ved Hænders Paalæggelse kan ikke modtages formedelst Hjælpemiddelet af noget andet Princip end Retfærdighedens (Matth. 3, 13—17.; Ap. Gr. 2, 38.); thi om Betingelserne ikke opfyldes, er den til ingen Nytte, men unddrages.

Tungemaalsgaven var given for at kunne prædike iblandt dem, hvis Sprog ikke forstaaes, som paa Pintsedagen osv., og det er ikke nødvendigt at Tungemaalsgaven læres Kirken særskilt; thi en Mand, som har den Helligaand, kan tale om Gud saavel i sit eget Tungemaal, som i et andet; thi Troen kommer ikke ved Tegn, men ved Hørelsen af Guds Ord.

Læren om de Dødes Opstandelse og Evig Dom er nødvendig at prædike iblandt de første Principer af af Jesu Evangelium.

Læren om Udvælgelsen. Paulus formaner os til at gjøre vor Kaldelse og Udvælgelse sikker. Dette er den beseglende Magt talt om af Paulus paa andre Steder. (See Ephes. 1 C. 13—14 V.) „Paa hvem I ogsaa haabede, efter at I havde hørt Sandhedens Ord, Eders Saliggjørelses Evangelium, i hvem I ogsaa, efter at I troede, blev beseglede med Forjættelsens hellige Aand, hvilken er os Pant paa vor Arv indtil den kjøbte Eiendom forløses; at vi kan være beseglede indtil Forløsningens Dag. Dette Princip bør læres (paa dets rette Sted), thi Gud har ikke aabenbaret noget til Joseph, uden hvad han vil bekjendtgjøre for de Tolv; og endog den Mindste af de Hellige kan vide alle Ting saa snart han er istand til at bære dem; thi Dagen maa komme, naar intet Menneske behøver at sige til sin Næste: Kjend Herren; thi alle (som blive igjen) skal kjende ham fra den Mindste til den Største. Hvorledes skal dette skee? Det skal skee ved denne beseglende Magt, og ved den anden Trøster eller Talsmand, som er talt om, hvilken vil give sig tilkjende ved Aabenbaring. Der er talt om tvende Trøstere eller Talsmænd. Den ene er den samme Helligaand, som blev given paa Pintsedagen og som alle Hellige modtage efter Tro, Omvendelse og Daab. Denne første Trøster eller Helligaand har ingen anden Virkning end at meddele et klart Lys. Dens Kraft bestaaer mere i at udvide Sindet, oplyse Forstanden og forsyne Aanden med Kundskab for det nærværende Behov hos en Mand, som er af Abrahams virkelige Sæd, end hos en Hedning, om den end ikke har halvt saa megen synlig Virkning paa Legemet; thi naar den Helligaand falder paa Nogen af den virkelige Sæd af Abraham, er den mild og klar, og hans hele Sjæl og Legeme er ikkun paavirket af Oplysningens rene Aand, medens den Helligaands Virkning paa en Hedning er at udrense det gamle Blod og gjøre ham til Abrahams virkelige Sæd. Den Mand, som af Naturen intet Blod har af Abrahams, maa faae et nyt Væsen ved den Helligaand. — I et saadant Tilfælde kan der være mere kraftig Virkning paa Legemet, endog synlig for Øiet, end paa en Israelit, fordi Israeliten fra Begyndelsen maatte

være langt forud for Hedningen i veen Kundskab.

Den anden Trøster eller Talsmand, som er omtalt, er en Gjenstand af stor Interesse og maaskee forstaaet af faa af denne Slægt. Efter at en Person har Tro paa Christum, omvender sig fra sine Synder, og er døbt til sine Synders Forladelse og modtager den Helligaand (ved Haandspaalæggelse) hvilket er den første Trøster eller Talsmand, saa maa han vedblive at ydmyge sig selv for Gud, hungrende og tørstende efter Retfærdighed og leve ved ethvert Ord fra Gud, og Herren vil snart sige til ham: Søn! Du skal blive ophøiet osv. Naar Herren har tilstrækkeligen prøvet Nogen og finder at han er bestemt paa at tjene ham under alle Omstændigheder, da vil den samme faae sin Kaldelse og Udvælgelse gjort sikker; da vil det blive hans Privilegium at modtage den anden Trøster, hvilken Herren har lovet de Hellige, som anført er i Johannes Vidnesbyrd i det 14de Capitel fra det 12te til 27de Vers.

Læg Mærke til det 16, 17, 18, 21 og 23 Vers: (16de V.) "Og jeg vil bede Faderen og han skal give Eder en anden Trøster (Talsmand), at han maa blive hos Eder for stedse, (17de V.) nemlig den Sandhedens Aand, som Verden ikke kan modtage, thi den seer ham ikke, kjender ham heller ikke; men I kjender ham, thi han boer hos Eder, og skal være i Eder; (18 V.) Jeg vil ikke lade Eder uden Trøster, jeg vil komme til Eder. (21de V.) Den, som haver mine Befalinger og holder dem, han er den, som mig elsker; og den, som mig elsker, skal blive elsket af min Fader, og jeg vil elske ham og aabenbare mig selv for ham. (22de V.) Om Nogen elsker mig, han vil holde mine Ord, og min Fader vil elske ham, og vi vil komme og fæste Bolig hos ham.

Nu, hvem er denne anden Trøster? Det er hverken meer eller mindre end den **Herre Jesus Christus** selv; og dette er Summen og Hovedindholdet af den hele Sag, at naar Nogen erholder denne sidste Trøster, vil Jesu Christi Person besøge ham, eller vise sig for ham fra Tid til anden, og han vil endog aabenbare Faderen for ham, og de vil fæste Bolig hos ham, og Himmelens Syner vil aabnes ham, og Herren vil lære ham Ansigt til Ansigt, og han kan have en fuldkommen Kundskab om Guds Riges Hemmeligheder; og saadan er den Stilling og det Standpunkt, som de Hellige fordum opnaaede, da de havde saadanne herlige Syner, som Esaias, Ezekiel, Johannes paa Øen Patmos, Paulus i de tre Himle, og alle de Hellige, som stod i Forbindelse med den Førstefødtes Kirke og almindelige Forsamling.

Aabenbarelsesaanden er i Forbindelse med disse Velsignelser. Et Menneske kan drage Fordeel af de første Fornemmelser af Aabenbarelsesaanden; for Ex., naar I føler det rene Lys gjennemstrømme Eder, kan det give Eder pludselige Indskydelser eller Anelser, som, naar I lægger Mærke dertil, kan findes at gaae i Opfyldelse samme Dag eller snart; det er, de Ting, som var fremstillet i Eders Sind ved Guds Aand, vil komme til at skee; og ved saaledes at erfare Guds Aand og forstaae den, kan I vore i Aabenbarelsens Princip, indtil I blive fuldkomne i Christo Jesu.

En Evangelist er en Patriark, ja den ældste Mand af Josephs Blod eller af Abrahams Sæd. Hvorsomhelst Christi Kirke er grundlagt paa Jorden, burde der være en Patriark til Gavn for

de Helliges Afkom, saaledes som det var med Jacob, idet han gav sin patriarkalske Velsignelse til sine Sønner osv.

Den 2den Juli, om Eftermiddagen —

— — — — — — — — — — — —

Talte til Brødrene af Præstedømmet og gav dem megen Underviisning, sigtende til, at de skulde vogte dem for Selvgodhed, Selvretfærdighed og Selvrose; berørte mange Gjenstande af Vigtighed og Værdi for alle, som ønske at vandre ydmygt for Herren; formanede dem især at iagttage Kjærlighed, Viisdom og Broderfølelse med indbyrdes Kjærlighed i alle Ting og under alle Omstændigheder.

Formaningerne anføres her i Korthed som følger:

Enhver udøve Barmhjertighedsprincipet og være rede til at tilgive vor Broder ved det første Tegn paa Fortrydelse og Beden om Forladelse; og om vi endog skulde tilgive vor Broder, eller endog vor Fjende, inden de fortryder eller beder om Tilgivelse, saa vilde vor himmelske Fader være ligesaa barmhjertig mod os.

Ligeledes maa de Tolv og alle Hellige være villige til at bekjende alle deres Synder og ikke tilbageholde Noget; og de Tolv maa være ydmyge og ikke blive ophøiede, vogte sig for Stolthed, og ikke søge at udmærke sig paa hinandens Bekostning, men fremme fælles Velfærd og bede for hinanden, og ære vor Broder eller tale hæderlig om hans Navn, og ikke bagtale eller ypæde ham. Hvorfor vil ikke Menneskет lære Viisdom ved Formaning i denne sidste Verdensalder, da vi har en saadan Masse af Vidner og Exempler for os, og ikke blive nødte til at lære ved sørgelig Erfaring enhver Ting vi veed?

(Fortsættes.)

Indbetalt til Contoiret siden den 1ste Februar.

A. P. Trane	16 Rdl.	„ Mk.	„ Sk.
Dito	21 —	„ —	„ —
Summa	37 —	„ —	„ —

Indhold.

	Side.		Side.
Tale af Orson Pratt	145.	Notits om Emigrationen	153.
Tale af B. Young (sluttet	151.	Generalraadets Forhandl. (sluttet) .	154.
Bemærkn. om Emigrationsfondet .	153.	Lærdomme af Proph. J. Smith .	157.

„Skandinaviens Stjerne" udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned, og faaes paa Contoret i Gothersgade Nr. 29, 3die Sal og paa alle kongl. Postcontorer.

Udgivet og forlagt af J. Van Cott.

Trykt hos F. E. Bording.

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

4. Aarg. Nr. 11. Den 1. Marts 1854. Priis: 6 ß pr. Expl.

Joseph Smiths Levnetsløb.

1835. (Fortsat fra Pag. 136.)

Lyman E. Johnson, Brigham Young og Heber C. Kimball kom frem, og de tre Vidner lagde deres Hænder paa Enhvers Hoved særskilt og bad.

L. E. Johnsons Velsignelse i Jesu Navn var, at han skulde bære Tidender om Frelsen til Nationer, Tungemaal og Folk, indtil Jordens yderste Hjørner skal høre Tidenderne; og at han skal være et Vidne om Guds Ting til Nationer og Tungemaal; og at hellige Engle skal betjene ham Tid efter anden; og at ingen af Fjendens Magter skal forhindre ham at gaae frem og gjøre Herrens Arbeide; og at han skal leve indtil Indsamlingen er fuldendt, ifølge de hellige Propheter; og han skal blive lig Enoch, og hans Tro skal blive lig hans; og han skal blive kaldet stor iblandt alle de Levende; og Satan skal skjælve for ham; og han skal see Frelseren komme og staae paa Jorden med Magt og stor Herlighed.

Brigham Youngs Velsignelse var, at han skulde blive stærk i Legemet, at han maatte gaae frem og samle de Udvalgte, forberedende til Herrens store Tilkommelsesdag; og at han maatte være stærk og mægtig til at kundgjøre Tidenderne for Nationer, som ikke kjender Gud; at han maa fordobble de ti Talenter; at han maa komme til Zion med mange Neg. Han skal gaae frem fra Land til Land og fra Hav til Hav, og skal see himmelske Sendebud at gaae frem; og hans Liv skal forlænges; og det hellige Præstedomme er paalagt ham, at han maa gjøre Undere i Jesu Navn; at han maa udbrive Djævle, helbrede Syge, opreise Døde, aabne den Blindes Øine, gaae frem fra Land til Land og fra Hav til Hav; og at hedenske Nationer skal endog kalde ham Gud selv, dersom han ikke irettesætter dem.

Heber C. Kimballs Velsignelse, i Hovedindholdet, var, at han skulde blive gjort lig dem, som var bleven velsignede før ham; og blive begunstiget med den samme Velsignelse. At han maatte modtage Syner, Engles Betjening og høre deres Røst, og endog komme i Guds Nærværelse; at mange Millioner maa blive omvendte formedelst ham; at Engle maa føre ham fra Sted til Sted, og at han maa staa indtil vor Herres Tilkommelse og modtage en Krone i vor Herres Rige; at han maa gjøres bekjendt med Dagen, naar Christus skal komme; at han skal fuldkommengjøres i Tro; og at

de Døve skal høre, de Lamme skal gaae, de Blinde skal see, og større Ting end disse skal han gjøre, at han skal have Frimodighed til at tale for Nationerne og stor Kraft osv.

En Hymne blev afsungen: „Herlige Ting er talt om Dig," osv.; og Forsamlingen sluttedes af Præsident Joseph Smith, jun.

Søndagen den 15de Februar. Forsamlingen aabnet igjen.

Præsident Cowdery gjorde nogle Bemærkninger angaaende Beskaffenheden af Forsamlingerne, paakaldede Herrens Hjælp osv., hvorefter et Antal Certificater læstes og antoges fra Brødre, som nyligen var vendte tilbage fra Zion.

Præs. Cowdery fremkaldede derpaa Orson Hyde, David W. Patten og Luke Johnson og skred frem til at give dem deres Ordinationer og Velsignelser.

Orson Hydes Velsignelse. — O. Cowdery kaldede paa Herren til at smile paa ham, at hans Tro maa blive fuldkommengjort, og at de udtalte Velsignelser maa virkeliggjøres. Han skal gjøres mægtig og blive ført med Kraft fra det Høie og gaae ud til Jordens Nationer for at kundgjøre Evangeliet; at han skal undgaae Verdens Besmittelser; Englene skal opholde ham; og at han skal gaae frem, ifølge Befalingen, baade til Jøde og Hedning, og skal gaae til alle Nationer, Riger og Tungemaal; alle, som hører hans Røst, skal erkjende ham at være en Guds Tjener; han skal være lig hans Brødre i at holde Rigets Nøgler; han skal bestaae paa Jorden og bringe Sjæle til Christus kommer. Vi veed, at han elsker Dig, og maa denne Din Tjener blive istand til at gaae uskadt gjennem Pestilentse; Mørkets Magt skal ikke overmande ham; han skal have Magt til at slaae Jorden med Pestilentse; at adskille Vande og føre de Hellige igjennem; han skal gaae fra Land til Land og fra Hav til Hav; han skal være lig een af de tre Nephiter.

David W. Pattens Velsignelse. — O Gud! giv denne din Tjener en Kundskab om din Villie; maa han være lig een af de Gamle, som bar Vidnesbyrd om Jesus; maa han blive en ny Mand fra denne Dag af. Han skal være lige med hans Brødre, de Tolv, og besidde Profheternes Egenskaber. Maa hans Legeme være styrket og aldrig blive afmægtigt; maa han vandre og ikke blive træt. Maa han have Magt over alle Sygdomme og Tro ifølge hans Ønsker; maa Himlene aabnes ham snarligen, at han kan bære Vidnesbyrd fra Kundskab; at han maa gaae til fjerne Nationer og Øer. Maa han have Kundskab om Rigets Ting, fra Begyndelsen, og være istand til at sønderrive Præstebedrageri lig en Løve. Maa han have Magt til at nedslaae sine Fjender for sig med fuldkommen Tilintetgjørelse. Maa han vedblive til Herren kommer. O Fader! vi besegle disse Velsignelser paa ham. Saa være det, Amen!

Luke Johnsons Velsignelse. — Vor Fader i Himmelen, skue ned i Naade paa os og paa denne din Tjener, som vi ordinere til de Tolvs Embede. Han skal være beredet og bevaret og være lig dem, som vi have velsignet før ham. Han skal høre Guds Røst; han skal stedse trøste de Helliges Hjerter. Englene skal understøtte ham indtil han faaer fuldbragt sin Tjeneste. Han skal blive forløst og komme frem med Israel. Han skal bringe Vidnesbyrd til Jordens Konger og staae i Forbindelse med den Førstefødtes almindelige Forsamling og Kirke. Dersom han kastes i Fængsel, skal han være istand til at trøste sine Brødres Hjerter. Hans Tunge skal løses og han skal have Magt til at føre Mange til Zion, og sidde ned med dem; den Gamle af Dage skal udtale denne Velsignelse, at han har været

trofast; han skal have Styrke, Viisdom og Kraft; han skal gaae iblandt Pagtens Folk og tale alle deres Tungemaal, iblandt hvilke han skal gaae. Alle disse Velsignelser vi meddeler ham i Jesu Navn, Amen!

William. E. Mc Lellins Velsignelse. — I Herrens Navn skal Viisdom og Forstand blive udgydt over ham, og dygtiggjøre ham til at fuldføre det store Arbeide, som er paalagt ham; at han maa blive sparet indtil de Hellige er indsamlede; at han maa staae for Konger og Regenter og bære Vidnesbyrd og opholdes af hellige Engle; og Jordens Nationer skal erkjende, at Gud har sendt ham; han skal have Magt til at overvinde sine Fiender; og hans Liv skal blive sparet midt iblandt Pestilentse og Ødelæggelse. Han skal være en Fyrste og Frelser for Guds Folk. Fristeren skal ikke overvinde ham; ei heller hans Fiender faae Fremgang imod ham; Himlene skal aabnes ham som for Mænd i gamle Dage. Han skal være mægtig i Guds Haand og skal overbevise Tusinder, at Gud har sendt ham; og maa hans Dage blive forlængede til Menneskens Søns Tilkommelse. Han skal føres som paa Ørnevinger fra Land til Land og fra Folk til Folk; og være istand til at gjøre Undere iblandt denne Slægt. Saa være det, Amen!

John F. Boyntons Velsignelser. — Du har faaet Overhaand og skal faae Overhaand og Du skal kundgjøre Evangeliet for mange Nationer. Du skal blive gjort mægtig for Gud; og endskjøndt Du skal blive udkastet fra Menneskenes Aasyn, skal Du dog have Magt til at overvinde. Du skal føre de Udvalgte triumpherende til Tilfingtsstederne; Du skal være lig de Brødre, som er blevne velsignede for Dig. Du skal staae paa Ulykkens Dag, naar de Ugudelige skal fortæres, og fremstille for Faderen, pletfri, Frugterne af Dit Arbeide. Du skal overvinde alle de Ånder, der er i Verden; Du skal have Viisdom til at bringe de Vises Viisdom til Taushed; og Du skal see din Frelsers Aasyn i Kjødet. Disse Velsignelser er udtalte og beseglede paa Dig. Saa være det, Amen!

William Smiths Velsignelse. — At han maa blive reen af Hjertet; at han maa have Forening med Gud; at han maa blive lig hans Brødre i at holde Nøglerne til denne Tjeneste; at han maa blive bevaret og være et Redskab til at føre Israel frem, at han maa blive udfriet fra deres Hænder, som søge at ødelægge ham, at han maa blive dygtiggjort til at bære Vidnesbyrd til Nationerne at Jesus lever; at han maa bestaae i Pestilentse og Ødelæggelse. Han skal være mægtig i Guds Haand til at bevirke Israels Gjenopreisning. Nationerne skal fryde sig ved Størrelsen af de Gaver som Gud har tildeelt ham; at hans Tunge skal løses; han skal have Magt til at gjøre store Ting i Jesu Navn. Han skal blive bevaret og forblive paa Jorden indtil Christus skal komme og tage Hævn over de Ugudelige. Sluttet til næste Gang.

Kirtland den 21de Februar 1835. En Forsamling af Kirken holdtes, ifølge foregaaende Bestemmelse. Efter Bøn af Præs. David Whitmer og en kort Tale Præs. O. Cowdery til Forsamlingen, blev Ældste Parley P. Pratt kaldet til Forhøiningen og ordineret til een af de Tolv af Præs. Joseph Smith, jun., D. Whitmer og Cowdery. O Herre! smiil fra Himlen ned paa denne din Tjener; forlad hans Synder, hellige hans Hjerte og bered ham til at modtage Velsignelsen. Forøg hans Kjærlighed til Dig og for din Sag; forøg hans Kundskab; meddeel ham al den Viisdom, Klogskab og Forstand, som han behøver som en Ret-

færdighedens Tjener og til at pryde det Apostelstab, hvortil han er kaldet. Maa en dobbelt Part af den Aand, som blev meddeelt vor Herres og Frelsers Disciple til at føre dem ind i al Sandhed, hvile paa ham og gaae med ham, hvor han gaaer, at Intet skal faae Fremgang imod ham, at han maa blive udfriet fra Trængsler, fra hans Fjenders Magt og fra al Retfærdigheds Fjende. Maa han være istand til at opstige som paa Ørnevinger, at løbe og ikke blive afmægtig, at gaae og ikke blive træt; maa han have stor Viisdom og Kundskab, og være istand til at føre dine Udvalgte gjennem dette Tornekrat. Lad Sygdom og Død ikke have nogen Magt over ham; lad ham være lig hans Brødre i at bringe mange Sønner og Døttre til Herlighed og mange Nationer til Kundskab om Sandheden. Store Velsignelser skal hvile paa Dig; din Tro skal voxe; Du skal have stor Kraft til at være overlegen. Himlenes Slør skal rulles op; Du skal tillades til at skue indenfor det og modtage Underviisning fra det Høie. Intet Vaaben, som er dannet og opløftet mod Dig, skal lykkes; ingen Magt skal herske over Dig; thi Du skal have din Kraft hos Gud og forkynde hans Evangelium. Du vil have Trængsel, men Du skal vorde udfriet og beseire alle dine Fjender. Dit Embede skal ingensinde tages fra Dig; Du skal kaldes stor; Engle skal føre Dig fra Sted til Sted. Dine Synder er tilgivne og dit Navn skrevet i Lammets Livsensbog. Saa er det, Amen!

Formaning given af O. Cowdery til P. P. Pratt: Jeg veed, kjære Broder, at Sindet naturligen fordrer noget Nyt! men den samme Ting, ofte gjentagen, gavner os. Du vil have de samme Vanskeligheder at kæmpe med i Opfyldelsen af denne Tjeneste, som de gamle Apostle havde. Du har ladet Dig hverve for en Sag, som udfordrer din hele Opmærksomhed; Du bør derfor beregne Omkostningerne, og til at blive et poleret Skæfte udfordres, som Du maa indsee, flere Aars Arbeide; og din Stilling udfordrer en fuldkommen Politur. Det udfordres ikke blot til at vandre nogle faa Mile i dette Land, men i fjerne Lande. Du maa udholde meget Arbeide, megen Møie og mange Savn for at blive fuldkommen poleret. Din Kaldelse ligner ikke en Agerdyrkers i at opdyrke en begrændset Deel af den Planet, som vi beboe, og naar Himlen har givet tidlig Regn og sildig Regn og Høsten har modnet hans Frugt, at samle dem ind og lykønske sig selv med for en Tid at være lindret i sit Slæb, medens han i Tanken forestiller sig Vinteraftenernes Vedergjældelse og Kakkelovnskrogens Glæder. Men, kjære Broder! det er langt anderledes med Dig. Dit Arbeide maa være uafbrudt og din Møie stor; Du maa gaae frem og arbeide indtil det store Værk er gjort. Det vil udfordre en Række af Aar til at fuldkomme det; men Du vil have denne behagelige Trøst, at din himmelske Fader kræver det; Marken er hans; Arbeidet er hans; og han vil ikke alene opmuntre Dig og oplive Dig og opholde Dig paa din Pilegrimsfærd i din store Møie; men naar dit Værk er fuldendt og dit Arbeide overstaaet, vil han tage Dig til Sig selv. Men inden Du kommer til Fuldendelsen af din Lykksalighed, bered dit Sind til at bære hvad som myndigen vil vorde fordret af Dig til at fuldføre det store Værk, som ligger foran Dig. Beregn vel Omkostningerne. Du har læst om Forfølgelser og Prøvelser i gamle Dage. Har ikke bitter Erfaring lært Dig, at det er det samme nu? Du vil vorde ført for Øvrighederne for den Religion Du bekjender; og det var bedre ikke at tage fat, end at begynde og siden

see tilbage, eller afskrækkes naar Farer optaarne sig omkring Dig, eller den blege Død stirrer Dig i Ansigtet. Jeg har talt om disse Ting, kjære Broder, fordi jeg har seet dem i Syner. Der er stærke Huler og skumle Fængsler for Dig. Disse skulde ikke forfærde Dig. Du maa blive kaldet en god eller slet Mand. Ligemeget. De Gamle gjennemgik det samme. De bar dette Vidnesbyrd — at de havde seet Frelseren efter hans Opstandelse fra de Døde. Du maa bære det samme Vidnesbyrd; ellers vil din Mission, dit Arbeide, din Møie være forgjæves. Du maa bære det samme Vidnesbyrd, at der er blot een Gud, een Midler; den, som har seet Ham, vil kjende Ham og vidne om Ham. Vogt Dig for Stolthed; tag Dig iagt for det Onde; skye endog Skinnet deraf; thi Tiden kommer, naar Du vil falde, hvis Du ikke giver Agt paa disse Ting. Iblandt dine mange Trængsler vil Du ogsaa have mange Velsignelser; men Du maa gjennemgaae mange Trængsler for at modtage Herligheden, som er opbevaret for Dig. Du vil see Tusinder, som, naar De først see Dig, ikke vil vide Noget om Frelsen ved Jesum Christum; Du skal see en Nation født paa en Dag. Et stort Arbeide ligger foran Dig, og Tiden er nær, naar Du maa byde Farvel til dit Fødeland, fare over det mægtige Dyb, og røre Stormklokken for andre Nationer, Stammer, Tungemaal og Folk. Erindre at alt dit Haab om Udfrielse fra Fare og Død, vil beroe paa din Trofasthed for Gud; Du maa nødvendigviis tjene ham i hans Sag med et fuldkomment Hjerte og en villig Aand. Skye Kiv og en forfængelig Ære; tænk ikke, at Du er bedre end dine Brødre, men bed for dem saavelsom for Dig selv; og om Du er trofast, stor vil din Velsignelse vorde; men om Du ikke er, vil din Forvaltning vorde tagen fra Dig, og en anden bestikket i dit Sted.

Ældste Pratt gav sin Haand til Præs. O. Cowdery og sagde, at han havde modtaget Ordination og skulde opfylde Tjenesten efter den ham givne Naade, hvortil Præsidenten svarede: Gaa frem og Engle skal opholde Dig, og Du skal komme frem paa den sidste Dag, bringende mange med Dig.

Thomas B. Marsh og O. Pratt var fraværende paa en Mission.

Ældste Marsh vendte tilbage til Kirtland den 25de April og Ældste Pratt den 26de og modtog deres Ordination og Velsignelse, hvilket er nedskrevet paa dette Sted i Forening med deres Brødres.

Thomas B. Marsh's Velsignelse ved Præsident O. Cowdery. — Kjære Broder; Du skal blive en Retfærdigheds Tjener og til denne Tjeneste og Apostelskab skal Du nu ordineres; og maa alle timelige og aandelige Velsignelser følge Dig. Dine Synder er Dig forladne og Du skal gaae frem og prædike det evige Evangelium. Du skal færdes fra Rige til Rige og fra Nation til Nation. Engle skal understøtte Dig og Du skal blive et Redskab til at bringe Tusinder af Herrens Forløste til Zion. Beseglet af Præs. O. Whitmer. Saa være det, Amen!

Orson Pratts Velsignelse. — Kjære Broder! Du er udvalgt til at ordineres til dette Apostelskab og denne Tjeneste; Du skal gaae ud og prædike Evangeliet og gjøre et mægtigt Værk. Du skal blive understøttet; den Helligaand skal oplyse dit Sind; Du skal vandre fra Nation til Nation; Herren din Gud skal bevare Dig og føre Dig uskadt tilbage med evige Glædessange paa dit Hoved. Bekræftet af Præsident O. Whitmer.

Følgende Formaning gaves de Tolv af Præs. O. Cowdery: Kjære Brødre! Inden jeg taler til Eder, vil jeg læse et

Stykke af en Aabenbaring. Det er Eder bekjendt, at førend denne Kirke organiseredes i 1830, gav Herren Aabenbaringer, ellers kunde Kirken ikke være bleven organiseret. Folket i denne Kirke var svagt i Tro, sammenlignet med de Gamle. De, som havde med denne Sag at gjøre, længedes efter at vide, hvorledes Værket skulde udføres. De læste mange Ting i Mormonsbog, angaaende deres Pligter, og Maaden hvorpaa det store Værk burde gjøres; men, Menneskenes Sind er saaledes beskaffent, at de ikke vil troe, uden et Vidnesbyrd ved Syn eller Høreise. Herren gav os en Aabenbaring, at der i Tidens Løb skulde vælges tolv Mænd til at prædike hans Evangelium for Jøde og Hedning. Vore Sind har været i en bestandig Anstrængelse for at udfinde hvem disse Tolv skulde være; naar Tiden skulde komme, kunde vi ikke sige; men vi søgte Herren i Faste og Bøn om at vi maatte opleve at see denne Dag, at see Eder og at skue tilbage paa de Vanskeligheder, vi har gjennemgaaet; men, som vi har seet denne Dag, bliver det min Pligt at tale til Eders Belærelse; og først nogle faa Bemærkninger med Hensyn til Eders Embede. I har mange Aabenbaringer i Eders Hænder; Aabenbaringer, der vil gjøre Eder bekjendte med Beskaffenheden af Eders Mission. I vil have Vanskeligheder paa Grund af at I skal besøge alle Jordens Nationer. I vil behøve en tifold Viisdom i Forhold til hvad I nogensinde har havt. I vil have til at bekæmpe alle Nationers Fordomme.

Han læste derpaa Aabenbaringen og sagde: Har I begjært denne Tjeneste af Eders ganske Hjerte? Om I har begjært det, er I kaldede af Gud og ikke af et Menneske til at gaae ud i al Verden.

Han læste derefter i Aabenbaringen, hvad Herren siger til de Tolv, og fortsatte siden sin Tale saaledes: Brødre! I har Eders Pligt fremstillet i denne Aabenbaring. I er bleven ordinerede til det hellige Præstedømme, som I har modtaget fra dem, der har deres Magt og Myndighed fra en Engel; I skal prædike Evangeliet for enhver Nation. Skulde I i mindste Maade forsømme Eders Pligt, stor vil Eders Fordømmelse vorde; thi jo større Kaldelse, desto større Overtrædelse. Jeg formaner Eder til at øve Ydmyghed; thi jeg kjender det menneskelige Hjertes Stolthed. Tag Eder i Agt, at ikke Verdens Smigrere opløfte Eder, tag Eder i Agt for at ikke Eders Tilbøieligheder bliver fængslede af verdslige Gjenstande. Lad Eders Tjeneste være det Første. Ihukom, at Menneskenes Sjæle er betroet til Eders Omsorg; og om I røgter Eders Kald, skal I altid have Fremgang.

I den første Tilstand er I bleven takkbare til andre Mænd for Vidnesbyrdet, hvorpaa I har handlet; men det er nødvendigt, at I modtager et Vidnesbyrd fra Himlen for Eder selv, saa at I kan bære Vidnesbyrd om Sandheden af Mormonsbog, og at I har seet Guds Aasyn. Det er mere end Vidnesbyrdet om en Engel. Naar den rette Tid kommer, skal I blive istand til at bære dette Vidnesbyrd for Verden. Naar I bringer Vidnesbyrdet, at I har seet Gud, dette Vidnesbyrd vil Gud aldrig tillade at falde, men vil forsvare Eder; endskjøndt mange vil ikke give Agt derpaa, dog andre vil. I vil derfor indsee Nødvendigheden af at faae dette Vidnesbyrd fra Himmelen.

Ophør aldrig at stræbe fremad, indtil I har seet Gud Ansigt til Ansigt. Styrk Eders Tro; bortkast Eders Tvivl, Eders Synder og al Eders Vantroe, og intet kan hindre Eder fra at komme til Gud. Eders Ordination er ikke fuldstændig og fuldkommen indtil Gud har

lagt sine Hænder paa Eder. Det udfordres ligesaa meget til at dygtiggjøre os som hine, der har gaaet foran os; Gud er den samme. Om Frelseren lagde sine Hænder paa sine Apostle i de første Dage, hvorfor ikke i de sidste Dage?

Med Hensyn til Fortrin maa jeg gjøre nogle faa Bemærkninger. De gamle Apostle søgte efter Storhed; men paa det at ikke Uenighedens Sæd skal saaes med Hensyn til denne Sag, saa forstaae især Aandens Stemme i denne Anledning. Gud elsker ikke Eder høiere eller mere end andre. I skal kæmpe for Troen engang leveret til de Hellige. I veed at Jacob kæmpede indtil han erholdt. Det var ved brændende Bøn og flittig Søgen at I erholdt Vidnesbyrdet, I nu er istand til at bære. I er som eet; I er lige til at bære Rigets Nøgler til alle Nationer. I er kaldede til at prædike Guds Søns Evangelium for Jordens Nationer; det er Eders himmelske Faders Villie, at I forkynder hans Evangelium til Jordens Ender og paa Øerne i Havet.

Vær nidkjære i at frelse Sjæle. Den Enes Sjæl er ligesaa dyrebar som den Andens. I skal bringe Budskabet til alle dem, som anseer sig selv for vise; og saadanne maaskee forfølger Eder; de søger maaskee efter Eders Liv. Modstanderen har stedse søgt at berøve Guds Tjenere Livet; I maa derfor være beredte til alle Tider at opoffre Eders Liv, om Gud skulde fordre det for hans Sags Fremme og Oprettelse. Knur ikke mod Gud! Vær stedse flittig til Bøn; vær stedse aarvaagen. I vil ikke fortryde paa, at jeg tilfulde aabenbarer mit Hjertes Følelser. Vi vil ikke see en anden Dag lig denne; Tiden er fuldelig kommen, Aandens Stemme er kommen for at udvælge disse Mænd.

Tiden vil komme, naar I vil ønske at see en Dag som denne og I vil ikke see den. Ethvert Hjerte ønsker Eder Fred og Held, men Scenen med Eder vil unndgaaeligen afvexle. Lad ingen Mand tage Eders Bispedømme fra Eder; og tager Eder i Agt for at I ikke taber Eders Kroner. Det vil udfordre hele Eders Sjæl, det vil udfordre Mod lig Enochs. Tiden er nær, naar I vil være midt i Forsamlinger, som vil kære Tænder over Eder. Dette Evangelium maa gaae frem og vil gaae frem indtil det fylder hele Jorden. Sagde jeg, at Forsamlinger vil kære Tænder mod Eder? Ja, jeg siger, at Nationer vil gjøre det; de vil ansee Eder som de værste Mennesker. Bliv ikke mismodige ved det. Naar Gud udgyder sin Aand, vil hans Fjender rase; men ihukom, at Gud er paa Eders høire og paa Eders venstre Side. En Mand, omendskjøndt han ansees som den værste, har Glæde, naar han er sig bevidst, at han behager Gud. Deres Liv, som forkynde det sande Evangelium, vil være i Fare; det har stedse været Tilfældet lige fra den retfærdige Abels Dage. Den samme Modstand har viist sig, naarsomhelst Mænd kom frem for at bekjendtgjøre det sande Evangelium. Tiden skal komme, naar I vil blive ansete som de værste Mennesker af mange og som de bedste af nogle. Tiden skal komme, naar I vil blive fuldkommen fortrolige med Guds Ting. Dette Vidnesbyrd vil opirre dem, som ikke troer det, til at tragte efter Eders Liv; men der er hele Nationer, som vil modtage Eders Vidnesbyrd. De vil kalde Eder gode Mænd. Bliv ikke opløftede i Eders Sind, naar I kaldes gode Mænd. Ihukom at I er unge Mænd, og I skal blive sparede. Jeg indslutter ogsaa de andre Tre. Ihukom dem i Eders Bønner; fremfør deres Sag for Naadens Throne; endskjøndt de ikke er nærværende, er dog I og de lige. Denne Bestikkelse er henslgtet til at danne

en Hengivenhed i Eder for hverandre, stærkere end Døden. I vil vandre til andre Nationer; understøt hverandre i Aanden. Om een (eller flere) kastes i Fængsel, maa de andre bede for ham og befrie ham ved deres Bønner. Eders Liv skal være i stor Fare; men Herrens Forjættelse er, at I skal vorde udfriede.

Erindre, at I ikke skal gaae til andre Nationer, indtil I modtager Eders Begavelser. Bliv i Kirtland, indtil I er iførte Kraften fra det Høie. I behøver en Kilde af Viisdom, Kundskab og Forstand, som I ingensinde havde. Med Hensyn til Begavelsen vil jeg gjøre een eller to Bemærkninger, saa at der ikke bliver nogen Misforstaaelse. Verden kan ikke modtage Guds Ting. Han kan begave Eder uden verdslig Pomp og stor Parade. Han kan give Eder den Viisdom, den Oplysning og den Kraft, som udmærkede de gamle Hellige, og som nu udmærker den høiere Verdens Beboere. Storheden af Eders Bestikkelse bestaaer deri: I skal holde dette Embedes Nøgler; I skal gaae til fjerne Nationer, — Nationer, som sidde i Mørke. Dagen skal komme, naar Herrens Værk maa gjøres. Israel skal samles. Jacobs Sæd skal indsamles fra deres lange Adspredelse. Der vil blive en Fest for Israel, Guds Udvalgte. Det er en sørgelig Fortælling, men Evangeliet maa prædikes og Guds Tjenere blive forkastede; men hvor kan Israel blive funden og modtage Eders Vidnesbyrd og ikke fryde sig? Ingensteds! Prophetierne er fulde af store Ting, som skal finde Sted i de sidste Dage. Efterat de Udvalgte er udsamlede, skal Ødelæggelserne komme over Jordens Indbyggere; alle Nationer skal føle Guds Vrede, efterat de er bleven advarede af den Allerhøiestes Hellige. Om I ikke vil advare dem, saa vil Andre, og I vil tabe Eders Kroner.

I maa berede Eders Sind paa at byde et langt Farvel til Kirtland, endog til den store Dag kommer. I vil see, hvad I aldrig ventede at see; I vil behøve Enochs eller Elias' Aand og Jareds Broders Tro; I maa forberedes til at vandre ved Tro, hvor afstrækkende Udsigten end kan synes efter den menneskelige Anskuelse; I og enhver af Eder skulde føle Kraften af den bydende Fuldmagt: „Søn! gaa hen og arbeid i min Viingaard, og modtag med Glæde hvad der kommer; men i Enden vil Du staae, naar Andre falder. I har læst i Aabenbaringen angaaende Ordination: Tager Eder ivare for, hvem I ordinerer; thi alle Nationer er ikke lig denne Nation; de vil villigen modtage Ordinantserne af Eder for at skaffe Eder af Veien. Der vil vorde Tider, naar ikkun Herrens Engle kan udfrie Eder af deres Hænder.

Vi appellere til Eders Indsigt, vi appellere til Eders Forstand, om vi ei forsaavidt har opfyldt vor Pligt mod Eder. Vi betragte det som een af de største Gunstbeviisninger af vor himmelske Fader i at udpege Eder for os; I vil være Bestyrere af denne Tjeneste; I vil have et Værk at gjøre, som ingen anden Mand kan gjøre; I maa forkynde Evangeliet i dets Simpelhed og Reenhed, og vi anbefale Eder til Gud og hans Naade. I har vore bedste Ønsker, I har vore meest brændende Bønner, at I maa blive istand til at bringe dette Vidnesbyrd, at I har seet Guds Aasyn. Paakald ham derfor i Tro og inderlig Bøn indtil I faaer Overhaand; thi det er Eders Pligt og Eders Forrettighed at bære et saadant Vidnesbyrd, Enhver især. Vi formane Eder til at være trofaste i Opfyldelsen af Eders Kaldelse; deri maa ingen Forsømmelse finde Sted; I maa fuldføre alle Ting; og tillad os at gjentage, alle Nationer have en Fordring paa

Eder; I er indbyrdes forbundne, som de tre Viduer var; desnagtet kan I adskilles og mødes, og mødes og adskilles igjen, indtil Eders Hoveder bliver sølverhvide af Alder.

Han tog derefter enhver af dem ved Haanden og sagde: Vil Du med Hjertets fulde Forsæt tage Deel i denne Tjeneste at forkynde Evangeliet med al Flid tilligemed disse dine Brødre ifølge Beskaffenheden og Henseigten af det Embede I har modtaget? Hertil svarede enhver af dem bekræftende.

(Fortsættes.)

Skandinaviens Stjerne.

Den 1ste Marts.

Udenlandske Efterretninger; Deseret. Vi have modtaget Deseret News indtil 30te Novbr. f. A. og alle Efterretninger for Utahs Vedkommende er gode og Bierne arbeide med Flid i Kuben og Bistaden er i en forunderlig Opkomst.

Vi har ogsaa modtaget en Deel private Breve, hvoriblandt Nedenstaaende, hvilket vi er opfordret af Brevskriveren at bekjendtgjøre.

Store Saltsø Stad den 25de Novbr. 1854.

Kjære Broder, Præsident Van Cott!

Jeg beder Dem indstændigen om, at dette Brev maatte blive indrykket i Skandinaviens Stjerne, saa at sammes Indhold derved bedst kan komme til de Helliges og mine Venners og Bekjendtes Kundskab.

Kjære Brødre og Søstre og Venner!

Jeg har grebet Pennen for i Korthed at lade Eder vide at jeg tilligemed Kone og Børn er lykkelig og vel ankommen her til Dalen og føler mig tilfreds og er taknemmelig til min himmelske Fader for hans store Naade imod mig, at jeg har fundet hvad jeg har søgt, og er kommet til det Sted, hvor den Høiestes Tjenere og Børn lever og hvor Retfærdighed og Sandhed udøves efter Herrens Love og Villie. Prophetien, som siger at de skal tale med nye Tunger og profhetere, har jeg ofte hørt omtale at det skulde ske, men Opfyldelsen har jeg nu seet med mine egne Øine og hørt med mine egne Øren, idet baade Mænd og Qvinder staae op, drevne af Aanden og tale i fremmede Tungemaal og propheterer og Aanden hviler saa igjen paa Andre, som udlægger det. Jeg har nu selv erfaret at de aandelige Naadegaver findes i Jesu Christi Kirke af Sidste Dages Hellige, og det er hvad som glæder mig og alle oprigtige Sjæle, som kommer her, tilligemed al den Velsignelse og Frugtbarhed, som er udgydt over Dalene, saavelsom den virkelige og rette Frihed, der herster her mere end i noget andet Land. Af de danske Søskende har jeg hørt, at det Rygte skulde gaaet om mig i Danmark, at jeg var falden fra og blevet i New Orleans; men det er en Løgn, opspunden af Djævelen, for at bedrøve de Oprigtige af Hjerter. Jeg ønsker at raabe til Eder nu, som jeg gjorde den Tid jeg har hos Eder: Alle I, som have indgaaet Pagt med Gud, holder den og værer standhaftige i Troen og lader Eder ikke rokke! Og til dem, som endnu vandre i Mørke, vil jeg sige: Omvender Eder og lader Eder

døbe til Eders Synders Forladelse og forlad Babylon og kom op til Zion og befrie Eder selv fra de Plager, som vil vorde udgydte over den ugudelige Verden! Og for Eder af Baptisterne, som kjender mig og troer at jeg taler Sandhed, vidner jeg som for Guds Aasyn, at denne er Sandhedens Vei og det evige Evangelium, som Gud har aabenbaret ved sine Engle i disse sidste Dage, og at her er Stedet, hvor Guds Børn skal forsamles medens Gud udgyder Vredens Skaaler over Jordens Nationer. Min Sjæl er fuld af Længsel, og min Bøn er til den Allerhøieste at jeg maatte see Eder alle, som er oprigtige af Hjertet og som troer at Jesus er Guds Søn, frelste i hans Rige.

Som jeg ikke kan opfylde Alles Ønske at skrive Eder til, som bad mig derom i Kjøbenhavn, i Jylland, Fyen og Langeland, hvor jeg har været paa Mission, skriver jeg Eder til paa denne Maade, og slutter denne Gang med en kjærlig Hilsen fra mig og fra de Hellige her til Brødre, Søstre og Venner.

William Andersen.

Tale

af Ældste Orson Pratt, holdt i Tabernaklet den 7de October 1854.

(Af Deseret News for 26de Octbr. 1854).

(Fortsat fra Side 160.)

Men vi vil komme tilbage til Ordene af vor Text, som er den Ting, der vedkommer os meest for Nærværende. Det skulde lægges paa Folkets Sind og indprentes i deres Hjerter Uge efter Uge; de skulde læres og undervises paa saadan Maade, at disse Hemmeligheder, naar vi seer dem i det rette Lys, kan gjøre os godt. Naar Herren anseer det passende fra Himlene at udgyde Viisdom og Kundskab og Hemmeligheder og Forstand, naar vi, ved praktiske Gjerninger, Tro og Flittighed i at gjøre vore Pligter imod hinanden og imod Gud, være istand til at modtage dem og have godt af dem. Tiden vil komme, naar Herren vil aabenbare alle disse Ting; Alting i Himlen, paa Jorden og under Jorden; og Alting henhørende til Menneskets Sjæl vil bekjendtgjøres ved Basunernes Lyd i alle Levendes Øren.

Jeg vil anbringe det gamle Udtryk: "Jeg føler udmærket godt." Det gjør mig godt at komme tilbage til Utah Territorium, efter to Aars Fraværelse, for at see de Helliges Ansigter og fryde mig i deres Midte, og at give mit svage og ydmyge Vidnesbyrd om dette store og herlige Værk. Det er nu over fireogtyve Aar siden jeg blev døbt i denne Kirke; det var fireogtyve Aar den 19de forrige Maaned siden jeg blev døbt og blev et Medlem af denne Kirke. Jeg har seet den reise sig til dens nærværende Storhed fra nogle faa Medlemmer, som udgjorde den hele Kirke i 1830. Der var da maaskee ikke halvtredsindstyve Sidste-Dags-Hellige i hele Verden; og ethvert Aar frembringer Opfyldelsen af Profeten Josephs Yttringer, Forudsigelser og Aabenbaringer.

Værket ruller frem saa hurtigt som Tidens Hjul vil tillade. Jeg erindrer vel en Aabenbaring given for mere end treogtyve Aar siden. Hvad sagde Herren, medens vi blot var en liden Haand-

fuld? Han sagde: "Det er nødvendigt at mine Ældste skulle gaae ud i alle omliggende Egne og prædike mit Evangelium og mange skal omvendes; og I skal have Magt til at organisere Eder selv efter Menneskenes Love." Dette var talt forend vi begyndte at samles. Til hvilket Gavn var det at organisere os ifølge Menneskenes Love? „At I kan bryde ethvert Baand, hvormed Fjenden søger at tilintetgjøre og at I maa holde mine Love." Er ikke dette bleven opfyldt? See hen til Tiden, da denne Propheti blev given, henved fireogtyve Aar siden. Er det skeet? Er vi ikke organiserede efter de menneskelige Love? Er ikke mange omvendte saaledes som Aabenbaringen forudsagde? Og er vi ikke i en organiseret Tilstand her i Utah Territorium, overensstemmende med de menneskelige Love, for at bryde Fjendens Baand, at de ikke maa tilintetgjøre os som et Folk. Om Pøbel skulde prøve paa at trænge os her, vilde de finde det meget vanskeligt, fordi vi er organiserede ifølge Menneskenes Love. Om de anvender nogen Bestræbelse eller Indflydelse for at tilveiebringe Folkets Ødelæggelse, saa er vi organiserede ifølge Menneskenes Love, og kan slaae dem med deres egne Vaaben.

Hensigten af dette var ikke blot vor Sikkrelse fra vore Fjenders Hænder, men „at I maa være istand til at holde mine Love." Det var den anden Aarsag, Herren gav i den samme Aabenbaring. Er der ikke nogle af Guds Love, som vi ikke kunde holde, om vi levede adspredte udover i de andre Stater og Territorier, uorganiserede efter Menneskenes Love? Ja, der er Love af den største Vigtighed, som har Indflydelse paa dette Folks nærværende og tilkommende Skjæbne; som har en Indflydelse paa deres evige Herlighed, Ophøielse og Lykkalighed. Disse Love kunde aldrig bleven holdt, var vi ikke bleven organiserede ifølge Menneskenes Love. Herren har opfyldt denne Aabenbaring saa vidt; hvor meget mere fuldstændig denne Organisation kan blive herefter, veed jeg ikke, ei heller bekymrer jeg mig derom.

Det var ikke Menneskepaafund, ei heller menneskelig Magt eller Viisdom, som indrettede dette Rige; men den Gud, vi dyrke og tjene, som skabte Himlene og Jorden. Han dannede dette Rige og indrettede det og grundlagde det; alt er hans, og han holder det i sin egen Haand, og det samme store Væsen behersker og styrer de Ugudelige; han holder dem i Tømme og han vil fuldføre ethvert Ord, som er bleven givet ved hans Tjeneres Mund, som han siger os i Fortalen til Pagtens Bog: „Disse Befalinger og Prophetier skal opfyldes, og endskjøndt Himlene og Jorden forgaaer, skal ikke en Tøddel eller Bogstav af denne Bogs Befalinger forgaae."

Enhver Ting vil undergaae Forandring og Omvæltning og Omskiftning, hver i sin Tid og beleilige Stund, indtil dette Rige har udspredt sig, og dets Herredømme og Storhed har gjort sig gjældende over hele Jorden, og der ikke vil være en Hund til at bevæge sin Tunge imod det fra „Klippebjergene" indtil Jordens yderste Dele, men Alt være underlagt Christi Rige; Alt maa blive underkastet dets Love; og Jordens store Nationer — mægtige Nationer, ikke nogle faa, vil om ikke lang Tid komme op til Zion for at søge Viisdom og Kundskab fra Raadgiverne i Zion. De vil læse hendes Love og sige: „Vore Love er af intet Værd, vor Viisdom er Daarskab, vore Ord er som Blaar, udsatte for den fortærende Ild; vi er itubrudte, opløste stykkeviis, og færdige til at kunses under vor egen Vægt; men Eders Love, Regjering og Embedsmænd er alle gode,

retfærdige, rigtige og sande; visselig Israels Gud er i Eders Midte. Kom, lad os gaae op til Zion, lad os høre paa Zions vise Lovgivere, og lad os høre Lovene, som der forkyndes; lad os lære af den Viisdom, som findes i den Allerhøiestes Tjenere." Og de vil komme op med med deres Armeer, og deres mægtige Mænd, og deres Dommere, og deres Herskere og Konger vil komme til hendes opgaaende Glands, og Heduingerne vil komme lig en flydende Strøm, og Zions Porte vil være aabne Dag og Nat, og aldrig blive lukkede, for at indlade Magterne, som vil komme brusende ind fra alle Nationer, for at lære Viisdom, Kundskab og Raad, som er udgydt fra Himlene over den Allerhøiestes Tjenere.

Om vi skuer fremad til saadan en herlig Tid — til saadan en lykkelig Periode, maa vi bestræbe os for at berede os selv og vaagne op fra vor Slummer og gjøre de Pligter, som fordres af os. Indbetale vor Gjeld, indbetale den til det vedvarende Emigrationsfond, saa at Midlerne kan strax blive sendte tilbage, paa det at de, som kæmpe med Armod og Trængsler og er nedbøiede af Tyranniets Aag, kan nyde samme Privilegier som J. Erindre dem og Gud vil erindre Eder. Men dersom J vender Ryggen til disse Principer og ikke vil søge at gjøre mod Andre, som J vilde, at de skulde imod Eder; om J ikke vil lytte til vor Prophets Underviisning og Raad og ligeledes til Andres, som har talt fra dette Sted, saa vil J visne hen lig et tørret Rør, og J vil tabe Eders Myndighed; og det, som J har, vil vorde Eder frataget og J vil vorde forladte, fattige og elendige og blive Jordens Udskud, under den Almægtiges Forbandelse for Eders Ulydighed.

Lærdomme af Propheten Joseph Smith,

uddragne af hans Historie for 1839.

(Af Deseret News, d. 27. April 1854.)

(Fortsat fra Side 160.)

Torsdagen den 2den Juni.

Vil de Nye, som er valgte til at udfylde Pladserne, istedetfor dem, som er faldne i de Tolvs-Qvorum, begynde at ophøie dem selv, indtil de ophøier dem selv saa høit, at de snart vil tumle overende og falde dybt og gaae, vadende gjennem Mudder og Dynd og Mørke, lig Judas, til Satans Tugtelser, som Udstillige have gjort, eller vil de lære Viisdom og blive forstandige? (O Gud! giv dem Viisdom og gjør dem ydmyge, jeg beder dig!)

Naar de Tolv eller nogle andre Vidner staaer for Jordens Forsamlede, og de prædike i Guds Aands Kraft og Beviisning, og Folket er forundret og forvirret ved Lærdommen og siger, den Mand har prædiket en kraftig Prædiken og en prægtig Tale, maa den eller de Mænd vogte sig for, at de ikke tilskrive sig selv Æren, men, tragtende efter Ydmyghed, overlade Æren og Prisen til Gud og Lammet; thi det er formedelst det hellige Præstedømme og den Helligaand, at de har Kraft til at tale saaledes. Hvad er Du, o Menneske? Ikkun Støv. — Og fra hvem modtager Du Kraft og Velsignelser, uden fra Gud?

Derfor o I Tolv! læg Mærke til

denne Nøgle og bliv vise for Christi Skyld og for Eders egen Sjæls Skyld, I er ikke sendt for at belæres, men for at lære Andre. Lad ethvert Ord være krydret med Ynde. Vær aarvaagne; vær besindige. Det er en Dag til Advarsel og ikke til mange Ord. Handle retskaffent for Gud og Mennesker. Tag Eder ivare for Hedningenes spidsfindige Blændværk, som at bukke og skrabe for Mennesker, til hvilke I ikke har nogen Tiltro. Vær retskafne, aabne og frie i al Eders Omgang med Menneskene.

O I Tolv og alle Hellige! anvend til Nytte denne vigtige Nøgle — at I i alle Eders Prøvelser, Besværligheder, Fristelser, Trængsler, Baand, Fængsler og Død seer til, at I ikke forraader Himmelen; at I ikke forraader Jesus Christus; at I ikke forraader Eders Brødre, at I ikke forraader Guds Aabenbaringer, hverken i Bibelen, i Mormonsbog, i Pagtensbog, eller nogen anden, som nogensinde var eller vil vorde given eller aabenbaret til Menneskets i denne Verden eller i den tilkommende Ja, i al Eders Slaaen bagud og Spraklen seer til, at I ikke gjør denne Ting, saa at ikke uskyldigt Blod skal findes paa Eders Klæder, og I gaae ned til Helvede. Alle andre Synder er ikke at sammenligne med Synd imod den Helligaand og at blive funden at være en Forræder mod Brødrene.

Jeg vil give Eder een af Nøglerne til Rigets Hemmeligheder. Det er et evigt Princip, som har existeret hos Gud fra Evighed: Den Mand, som staaer op for at fordømme Andre, findende Feil med Kirken, sigende at de er ude af den rette Vei, medens han selv er retfærdig, ved da forvist, at den Mand er paa den høieste Spidse til at falde fra, og dersom han ikke omvender sig, vil han falde fra, saa sandt Gud lever. Dette Princip er ligesaa rigtigt, som det Jesus fremsatte, idet han sagde: at den som søger Tegn er en hoeragtig Person; og dette Princip er evigt, ufravigeligt og fast som Himmelens Viller; thi hvorsomhelst I seer en Mand, som søger efter et Tegn, kan I skrive det ned, at han er en hoeragtig Mand.

Som Svar paa mange Forespørgsler gav jeg ved denne Tid en Forklaring over Præstedømmet og mange dermed forbundne Principer, hvoraf Følgende er en kortfattet Oversigt:

Præstedømmet var først givet til Adam; han erholdt det første Præsidentskab og holder Nøglerne til det fra Slægt til Slægt. Han erholdt det i Skabelsen, førend Verden var dannet (1 Mosеb. 1, 26—28). Herredømmet gaves ham over enhver levende Skabning. Han er Erke-Engelen Michael, talt om i Skrifterne. Dernæst til Noah, som er Gabriel; han staaer næst Adam i Authoritet i Præstedømmet. Han blev kaldet af Gud til denne Tjeneste, og han var de Levendes Fader paa hans Tid og til ham gaves Herredømmet. Disse Mænd holder Nøglerne først paa Jorden og derefter i Himmelen.

Præstedømmet er et evigt Princip og existerede hos Gud fra Evighed og vil vedblive i al Evighed uden Dages Begyndelse eller Aars Ende. Nøglerne maa bringes fra Himlen, naarsomhelst Evangeliet sendes. Naar de er aabenbarede fra Himlen, er det ved Adams Authoritet. Daniel i det 7de Capitel taler om den Gamle af Dage; han mener den ældste Mand, vor Fader Adam, Michael; han vil kalde sine Børn tilsammen og holde et Raad med dem for at berede dem for Menneskets Søns Tilkommelse. Han (Adam) er Faderen for Menneskeslægten og præsiderer over alle Menneskers Aander, og alle, som har havt

Nøglerne, maa staae for ham i dette store Raad. Dette maa finde Sted førend nogle af os forlader denne Skueplads for vor Virken. Menneskens Søn staaer foran ham og der gives ham Ære og Herredømme. Adam overgiver sin Forvaltning til Christum; den som blev overdragen ham, da han holdt Universets Nøgler, men beholder sin Stilling som Menneskeslægtens Hoved.

Menneskets Aand er ikke et skabt Væsen, den existerede fra Evighed og vil existere i Evighed. Noget Skabt kan ikke være evigt; og Jord, Vand osv., havde deres Tilværelse i en elementarisk Tilstand fra Evighed. Vor Frelser taler om Børn og siger, deres Engle staae altid for min Fader. Faderen kaldede alle Aander for sig, ved Menneskets Skabelse, og organiserede dem. Han (Adam) er Hovedet, og der sagdes ham, at han skulde forøge sig. — Nøglerne gaves først til ham, af ham til Andre. Han skal gjøre Regnskab for sin Forvaltning og de til ham.

Præstedømmet er evigt. Frelseren, Moses og Elias gav Nøglerne til Peter, Jacob og Johannes paa Bjerget, naar de blev forklarede for ham. Præstedømmet er evigt — uden Dages Begyndelse og Aars Ende, uden Fader, Moder osv. Om der ikke er nogen Forandring af Anordningerne, der er ingen Forandring af Præstedømmet.

Hvorledes har vi bekommet Præstedømmet i de sidste Dage? Det kom ned i en regelmæssig Følgerække. Peter, Jacob og Johannes havde det givet til dem, og de gav det til Andre. Christus er den store Ypperstepræst; Adam dernæst. Paulus taler om Kirkens Komme til Englenes Mangfoldighed — til Gud, Alles Dommer — til de fuldkommede Retfærdiges Aander; til Jesus, den nye Pagtes Midler osv. (Hebr. 12, 23).

Jeg saae Adam i Dalen Adam-ondi-Ahman. Han sammenkaldte sine Børn og velsignede dem med en patriarkalsk Velsignelse. Herren saaes i deres Midte, og han (Adam) velsignede dem alle, og sagde dem hvad der skulde vederfares indtil den sidste Slægt. (See Pagtens Bog, 3 Afsnit 28 og 29 §).

Det er hvorfor Abraham velsignede sin Afkom; han ønskede at bringe dem ind til Guds Nærværelse. — De skuede fremad til en Stad osv. Moses søgte at bringe Israels Børn ind til Guds Nærværelse, formedelst Præstedømmets Magt, men han kunde ikke. I de første Verdensaldere prøvede de paa at grundlægge den samme Ting, og der blev Eliaser opreiste som forsøgte at gjenoprette disse sande Herligheder, men erholdt dem ikke; men de profeterede om en Dag, naar denne Herlighed skulde aabenbares. Paulus talte om Tidernes Fyldes store Husholdning, naar Gud vilde samle alle Ting under Eet osv., og hine Mænd, som disse Nøgler var bleven givne, maa være der; og de kan ikke blive fuldkommede uden os.

Disse Mænd er i Himlen, men deres Børn er paa Jorden. Deres Hjerter brænder for os. Derfor sender Gud Mænd ned. Matth. 24, 34 -41. Og han skal udsende sine Engle osv. Alle disse magthavende Personligheder vil komme ned og forenes Haand i Haand for at tilveiebringe Udførelsen af dette Værk.

Himmerigets Rige lignes ved et Sennepsfrøe. Sennepsfrøet er lille, men det frembringer et stort Træ, og Fuglene boer i dets Grene. Fuglene er Englene. Saaledes vil Englene komme ned, forene sig tilsammen for at samle deres Børn og samler dem. Vi kan ikke fuldkommengjøres uden dem, ei heller de uden os; naar disse Ting er gjort, vil

Menneskens Søn nedstige; den Gamle af Dage sidde; vi maa komme til Englenes Mangfoldighed, have Forbindelse med og modtage Undervisning af dem. Paulus taler om Mose Fremgangsmaade; taler om at Israels Børn bleve døbte osv. (1. Cor. 10). Han vidste dette og at alle Anordningerne og Velsignelserne vare i Kirken. Paulus havde disse Ting, og vi maa faae Himlens Fugle til at boe i Greenene osv.

Hornet førte Krig mod de Hellige og overvandt dem indtil den Gamle af Dage kom; Dommen blev given den Allerhøieste Hellige af den Gamle af Dage; Tiden kom, at de Hellige besad Riget. Dette bringer os ikke alene til at tjene her, men ogsaa i Evigheden.

Saliggjørelse kan ikke komme uden Aabenbaring; det er saafængt for Nogen at forvalte uden samme. Ingen Mand er en Jesu Christi Tjener uden at være en Prophet. Ingen Mand kan være en Jesu Christi Tjener, undtagen han har Jesu Vidnesbyrd og dette er Prophetiens Aand. Naarsomhelst Saliggjørelse er bleven forvaltet, er det skeet ved Vidnesbyrd. Nutidens Mænd beviduer om Himmel og Helvede og har aldrig seet nogen af dem; og jeg siger at uden dette kan intet Menneske vide disse Ting.

Menneskene paastaae at prophetere. Jeg vil prophetere, at Tegnene paa Menneskens Søns Tilkommelse er allerede begyndt. Den ene Pestilentse efter anden vil ødelægge. Vi skal snart have Krig og Blodsudgydelse. Maanen vil blive vendt til Blod. Jeg beviduer om disse Ting og at Menneskens Søns Tilkommelse er nær, ja er nær for Døren. Om vore Sjæle og vore Legemer ikke giver Agt paa Menneskens Søns Tilkommelse, og efterat vi er døde, om vi ikke giver Agt paa osv., skal vi være iblandt dem, som skal kalde paa Klipperne til at falde over os osv.

Menneskenes Børns Hjerter maae vendes til Fædrene og Fædrenes til Børnene, levende eller døde, for at berede dem for Menneskens Søns Tilkommelse. Hvis Elias ikke kom, vilde den hele Jord blive slagen.

Der vil her og der blive en Stav for de Helliges Indsamling. Nogle kan have raabt Fred, men de Hellige og Verden vil have liden Fred herefter. Lad dette ikke hindre os fra at gaae til Staverne; thi Herren har tilsagt os at flye og ikke tøve, eller vi vil blive adspredte den Ene her den Anden der. I Staverne skal Eders Børn blive velsignede, og I midt iblandt Venner, hvor I kan blive velsignede. Evangeliets Net samler af ethvert Slags.

Jeg propheterer, at den Mand, som nøler, efter at han har Leilighed til at gaae, vil vorde trængt af Djævelen. Krige er forhaanden; vi maa ikke forhale Tiden, men er ikke opfordrede til at opoffre. Opbyggelsen af Zion bør være vort høieste Formaal. Naar Krige kommer, har vi at flygte til Zion. Raabet lyder at paaskynde Værket. Den sidste Aabenbaring siger: I skal ikke have Tid til at være gangne over Jorden, indtil disse Ting kommer. Det vil komme paa samme Maade som Cholera, Krig, Ildebrande og Jordskjælv; den ene Pestilentse efter den anden osv., indtil den Gamle af Dage kommer, da vil Dommen gives til de Hellige.

Hvadsomhelst I maa høre om mig og Kirtland, læg ikke Mærke dertil; thi om det bliver et Tilflugtssted, vil Djævelen bestræbe sig af yderste Evne for at besnære de Hellige. I maa gjøre Eder fortrolige med hine Mænd, der ligesom Daniel bad tre Gange om Dagen, vendte til Herrens

See hen til Præsidentskabet og modtag Belærelse. Hvert Menneske, som er frygtagtig, gjerrig osv., vil fanges i en Snare. Tiden er snart forhaanden, naar intet Menneske vil have Tid undtagen i Zion og hendes Staver.

Jeg saae Mennesker, som efterstræbte deres egne Sønners Liv, og Broder dræbende Broder, og Mødre dræbende deres egne Døttre, og Døttre tragtende efter deres Mødres Liv. Jeg saae Armeer opstillede mod Armeer. Jeg saae Blod, Ødelæggelse, Ild, Røgdamp osv. Menneskens Søn har sagt at Moderen skal være imod Datteren og Datteren imod Moderen osv. Disse Ting er nær for Dørene. De vil følge Guds Hellige fra Stad til Stad. Satan vil rase og Djævelens Aand er nu opægget.

(Fortsættes).

Notise.

"Advarsels Røsten" af Parley P. Pratt, Een af de tolv Apostle, vil vorde udgiven, som et af de Værker iblandt de Sidste Dages Helliges Skrifter, der er fortrinlig skikket for Enhver, der elsker Sandheden, til at faae et klart og tydeligt Begreb om vor Kirkes Lærdomme, eller hvad Verden behager at kalde „Mormonisme." Værket er under Arbeide og vil forhaabentlig snart udkomme, hvorfor Bogagenterne efter Ønske kan indsende deres Reqvisitioner. Bogen vil udgjøre omtrent 7 Ark, i Format og Bind som Pagtensbog. Prisen for samme vil nærmere erfares, naar den bliver færdig fra Bogbinderen.

Indbetalt til Contoiret siden den 15de Februar.

Mads Larsen Aasum .	38 Rdl.	„ Mk.	„ Sk.
C. A. Zitting	1 —	1 —	4 —
Summa	39 —	1 —	4 —

Indhold.

Side.		Side.
Joseph Smiths Levnetsløb (fortsat)	151.	Tale af Orson Pratt (sluttet) . . .	154.
Redactionsbemærkninger	153.	Lærdomme af Proph. J. Smith .	157.

„Skandinaviens Stjerne" udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned, og faaes paa Contoret i Gothersgade Nr. 29, 3die Sal og paa alle kongl. Postcontorer.

Udgivet og forlagt af J. Van Cott.

Trykt hos F. C. Bording.

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

4. Aarg. Nr. 12. Den 15. Marts 1855. Priis: 6 ß pr. Expl.

Udvælgelse og Forkastelse.

(Af Miiennial Star Nr. 9, 1ste Aarg.)

„Troer I paa Udvælgelse og Forkastelse?" For ikke at være nødte til at gjentage en tusinde Gange, hvad der kan siges med een Gang, har vi besluttet skriftlig at besvare hiint saa ofte fremsatte Spørgsmaal, saa at de Hellige kan modtage Lærdom, og alle, som vil, kan forstaae at vi fuldelig troer saadan Udvælgelse og Forkastelse, som er lært i det Gamle og Nye Testamente, og i andre Aabenbarelser fra Gud, i Forbindelse med ethvert andet Retfærdighedsprincip; og vi udbeder os den Gunst af Alle, i hvis Haand vort Svar monne komme, at de vil opsætte deres Dom, indtil de har igjennemlæst det med en ydmyg og bedende Aand.

Herren (Jehovah har talt ved Esaias, Propheten, i det 42 C. 1 V. saaledes: „See min Tjener, hvilken jeg opholder, min Udvalgte, i hvilken min Sjæl haver Behagelighed," klarligen hentydende til den Herre Jesus Christus, Guds Søn, udkaaret eller udvalgt af Faderen (1 Petri 1, 20." som vel forud var bestemt, før Verdens Grundvold blev lagt, men blev aabenbaret i disse sidste Dage for Eder, som formedelst ham troe paa Gud,") til at tjene ham i Verdens Forløsning, til at være en Pagt for Folket (Esaias 42, 6), til et Lys for Hedningerne, til Herlighed for hans Folk Israel; idet han havde ordineret ham til at være de Levendes og Dødes Dommer (Apostl. Gjern. 10, 42), at formedelst ham Syndernes Forladelse kunde blive prædiket (Ap. Gj. 13, 38.) för Alle, som vilde adlyde hans Evangelium (Marc. 16, 16. 17.)

Enhver Ypperstepræst maa ordineres (Ebr. 5, 1.), og om Christus ikke havde modtaget Ordination, saa vilde han ikke have havt Magt til at ordinere Andre, som han gjorde, naar han ordinerede de Tolv (Marc. 3, 14) til at tage en Deel af det Embede, som han havde modtaget af sin Fader; ligeledes (Joh. 15, 16.): „I have ikke udvalgt mig, men jeg haver udvalgt Eder, og ordineret Eder, at I skulle gaae hen og bære Frugt;" (Ebr. 5, 4) „thi Ingen tager sig selv denne Ære, men den, som er kaldet af Gud, ligesom Aaron var. (V. 5). Saaledes haver Christus ei heller tillagt sig selv den Ære at blive Ypperstepræst, men den som sagde til ham: Du er min Søn, jeg fødte Dig i Dag."

Intet Væsen kan give, hvad han ikke selv besidder; følgelig kan ingen Mand

give Præstedømmet til en anden, dersom han ikke først selv har modtaget det; og Præstedømmet er af en saadan Natur, at det er umuligt at undersøge Principerne for Udvælgelse og Forkastelse osv., uden tillige at berøre Præstedømmet; og endskjøndt Nogle kan sige, at Christus som Gud behøvede ingen Ordination, idet han besad det fra Evighed af, siger dog Christus selv (Matth. 28, 18.), „mig er given al Magt i Himmelen og paa Jorden," hvilket ikke kunde have været Tilfældet, dersom han havde været i Besiddelse deraf fra Evighed af, og i det forhen omtalte Vers opdager vi, at den, som sagde til ham, d. e. hans Fader ærede ham, naar han beskikkede ham til at være en Ypperstepræst eller ordinerede ham til den Gjerning at skabe Verden og alle Ting paa den; (Colos. 1, 16) „thi ved ham ere alle Ting skabte, de i Himlene og de paa Jorden osv.; og at forløse samme fra Faldet; og at domme de Levende og de Døde; thi Rettigheden at domme ligger i Præstedømmet; og det er formedelst dette Middel, Faderen har overdraget Sønnen al Dom (Joh. 5, 22), henhørende til hans Forvaltning paa Jorden.

Om det var nødvendigt, at Christus skulde modtage Præstedømmet for at berettige ham til at være en Tjener for hans Fader i det som vedkom Menneskeslægtens Børns Gjenløsning og Frelse, synes det fornuftigt, at Ingen skulde paatage sig en Deel af den samme Gjerning, eller at tjene i det samme Præstedømme, som ikke er bleven kaldet ved Prophetiens eller Aabenbaringens Aand? Og kan det antages, at en Mand vil blive kaldet ved Aabenbaring, som ikke troer paa Aabenbaring? Eller vil nogen Mand underkaste sig en Ordination for at opfylde en Aabenbaring eller en Kaldelse, paa hvilken han ingen Tro har? Vi anseer det for umuligt.

For videre at erfare, at Gud kalder eller udvælger særegne Mænd til at udføre særegne Gjerninger, eller hvilke han giver særegne Velsignelser, lader os læse Esaias 45, 4.: „for min Tjener Jacobs Skyld, og for Israels, min Udvalgtes Skyld, kaldte jeg Dig (Cyrus) ved dit Navn; til at være en Befrier for mit Folk Israel, og at hjælpe til at plante dem paa mit hellige Bjerg; (Esaias 65, 9) thi mine Udvalgte skal arve det og mine Tjenere skal boe der; ja paa Palæstinæ Bjerge Canaans Land, hvilket Gud forud forjættede Abraham og hans Sæd; (1 Mos. 17, 8.) og den særegne Aarsag, hvorfor Abraham blev udkaaret eller udvalgt til at være denne velsignede Nations Fader, er klarligen sagt af Herren: (1 Mos. 18, 19.) „Thi jeg kjender ham, at han vil byde sine Børn og sit Huus efter sig, at de skulle bevare Herrens Vei, til at gjøre Retfærdighed og Dom, paa det at Herren skal lade det komme over Abraham, som han haver lovet ham;" og dette indbefatter det almindelige Udvælgelsesprincip, det er: at Gud udkaarede, udvalgte, eller beskikkede Jesus Christus, hans Søn, til at være Verdens Skaber, Regent, Frelser og Dommer, og Abraham til at være de Troendes Fader, fordi han forudsaae, at de vilde adlyde hans Villie og Befalinger; hvilket stemmer overeens med hvad der staaer i 2 Tim. 2, 21.: „Dersom da Nogen holder sig ren fra disse, han skal vorde et Kar til Ære, helliget og Husbonden nyttigt, tilberedt til al god Gjerning."

Saaledes viser det sig, at Gud har udkaaret eller udvalgt visse Personer til visse Velsignelser, eller til at udføre visse Gjerninger; og for at vi fuldstændigere

maa forstaae Universets høieste Styrers Fremgangsmaade i Henseende til Udvælgelsen, vil vi anføre de hellige Skrifters Vidnesbyrd:

Rom. 8, 29. 30. „Thi hvilke han forud kjendte, dem haver han og forud bestikket til at vorde dannede efter hans Søns Billede, paa det han skulde være den Førstefødte iblandt mange Brødre. Men hvilke han forud bestikkede, dem haver han og kaldet; og hvilke han kaldte, dem haver han og retfærdiggjort, men hvilke han retfærdiggjorte, dem haver han og herliggjort." Og hvilke kjendte han forud? Dem, der elskede ham som vi finde i det 28de Vers af det samme Capitel: „Men vi vide, at alle Ting tjene dem tilgode, som elske Gud, dem, som efter haus Beslutning ere k a l d t e." Og hvilke ere de, som ere kaldte efter haus Beslutning? Dem, som han forud kjendte, thi han vidste forud, at de, som elskede ham, vilde gjøre haus Villie og øve Retfærdighed, og det er forgjæves for Mennesker at sige, at de elske Gud, dersom de ikke holde haus Befalinger. Cain fandt det saaledes, da han frembar et uretfærdigt Offer, thi Gud sagde til ham (1 Mos. 4, 7) „Er det ikke saa, at dersom Du gjør Godt, skal Du blive antagen;" og dog blev han ikke antagen; (1 Joh. 2, 5.) „men hvo som holder haus Ord, i ham er sandelig Guds Kjærlighed fuldkommet; derpaa kjende vi, at vi ere i ham;" eller, at vi ere kaldte efter haus Beslutning.

Men kjendte ikke Gud alle Ting og alle Mennesker forud? Sikkerligen (Ap. Gj. 15, 18.): „Gud kjender fra Evighed alle sine Gjerninger." Men beviser dette, at alle Mennesker vilde elske ham og holde haus Bud, saa at han kunde forudbestikke dem til det evige Liv? Vist ikke, thi det vilde lade Gud forudvide Ting, som ikke vilde skee, eller forudbestemme Mennesker til det, som de aldrig kunne opnaae; Matth. 7, 13.) „thi den Port er viid, og den Vei er bred, som fører til Fordærvelsen, og der er mange, som vandre paa den.

Guds Riges Grundsætninger er fuldkomne og indbyrdes overeensstemmende, og ligesaa maa Sandhedens Strifter stemme overeens i alle deres Dele, saa at ikke een Sætning skal tilintetgjøre den anden, og naar vi læser, at „hvilke han forud kjendte, dem haver han og forud bestikket;" og at „Gud kjender fra Evighed alle sine Gjerninger," saa kan man, ved at betragte det i Sammenhæng, see, at Gud forud kjendte alle og følgelig forud bestikkede alle til at vorde dannede efter haus Søns Billede; vi bør ogsaa læse (Mark. 15, 16.): „den, som ikke troer, skal blive fordømt;" og (Joh. 8, 24.) "thi dersom I ikke ville troe, at det er mig, skulde I døe i Eders Synder;" ogsaa (Matth. 25, 41) „gaaer bort fra mig, I Forbandede! i den evige Ild, som er beredt Djævelen og haus Engle; thi jeg var hungrig osv."

Paulus skrivende til de Hellige, (Rom. 1, 7) kalder dem „Guds Elskelige, k a l d t e Hellige," og siger: (Rom. 8, 1.) „Saa er da nu ingen Fordømmelse for dem, som ere i Christo Jesu, der ikke vandre efter Kjødet, men efter Aanden;" og vedbliver i haus Brev til Romerne at vise, at Loven (Loven om kjødelige Bud, given til Israels Børn, Pagtens Folk) kunde ikke gjøre dem, som kom under den, fuldkomne, (see ogsaa Ebr. 10, 1.) men blev given som en Tugtemester for at bringe os til Christum (Gal. 3, 24); saa at, naar han var kommen og frembar sig selv som et ulasteligt Offer for Gud (Ebr. 9, 14.), skulde Lovens Offer blive afskaffet ved ham, paa det alle Oprigtige af Hjertet kunde komme til Friheden fuldkomne Lov (Jac. 1, 25.) eller

Christi Evangelium, idet de ikke længere vandre efter Kjødet, men efter Aanden og blive iblandt det Tal, som elsker Gud og holder hans Bud, at de kunde blive de Kaldte efter hans Beslutning (Rom. 8, 28.); og disse var de Individer, hensigtet til, hvilke Gud forud kjendte, saadanne som Abel, Seth, Enoch, Noah, Melchisedek, Abraham, Loth, Isaak, Jacob, Joseph, Moses, Caleb, Josva, Skjøgen Rahab (som øvede Retfærdighed, idet hun skjulte Guds Tjenere, da deres Liv var efterstræbte af deres Fjender), Gideon, Barak, Samson, Jephta, David, Samuel og Propheterne, (Ebr. 11) "hvilke formedelst Tro overvandt Riger, øvede Retfærdighed, erholdt Forjættelsen, stoppede Løvers Mund, slukte Ildens Kraft, undflyede Sværdets Od, bleve stærke efter Skrøbelighed, bleve vældige i Krigen, bragte Fjenders Leire til at vige osv;" alle disse døde i Troen, de havde holdt Herrens Befalinger, de havde modtaget Forjættelsen om en herlig Arv, og de forvente Opfyldelsen af den Forjættelse, som de erholdt; efterdi Gud havde udseet noget Bedre for os, at de ikke skulde fuldkommes uden os.

Propheten Alma afgiver et lignende Vidnesbyrd, som de andre Propheter angaaende Udvælgelsen i det 9de Capitel (Mormonsbog Side 250). saalydende: "Og efter denne Viis bleve de bestikkede. De vare kaldte og beredte fra Verdens Grundvold blev lagt, efter Guds Forudvidenhed, for deres overordentlige Troes og gode Gjerningers Skyld; efter først at være overladte til at vælge Godt eller Ondt, og at have valgt det Gode, og øvet overordentlig stor Tro, ere de kaldte med et helligt Kald, ja, med det hellige Kald, som var beredt med, og overeenstemmende med en forud beredt Gjenløsning for. Saadanne; og saaledes ere de blevne kaldte til dette hellige Kald for deres Troes Skyld, medens Andre have forkastet Guds Aand for deres Hjerters Haardhed og deres Forstands Blindheds Skyld, medens de, dersom det ei havde været for dette, kunde have faaet ligesaa store Velsignelser, som deres Brødre, eller, kort sagt: I Førstningen vare de i den samme Stilling, som deres Brødre; og saaledes var dette hellige Kald beredt fra Verdens Begyndelse for Saadanne, som ikke forhærde deres Hjerter, i og ved den eenbaarne Søns Forsoning, hvilken var beredt; og saaledes bleve de kaldte og indviede til det høie Præstedom efter Guds hellige Orden, at lære Menneskens Børn Hans Bud, at de ogsaa maatte indgaae til Hans Hvile; thi dette høie Præstedom var efter Hans Søns Orden, hvilken Orden var fra Verdens Grundvold blev lagt, eller med andre Ord, den var uden Dages Begyndelse eller Års Ende, men var beredt fra Evighed til Evighed, efter Hans Forudvidenhed om alle Ting.'

Rom. 9, 11. 12. "Thi der de endnu ikke vare fødte, og hverken havde gjort noget Godt eller Ondt, (paa det Guds Beslutning efter Udvælgelse skulde staae fast, ikke ved Gjerninger, men ved ham som kaldte), da blev der sagt til hende: den Ældre skal tjene den Yngre." Som vi har forhen viist, hvorfor Gud udvalgte Abraham til at være de Troendes Fader, nemlig fordi han vidste, at han (Abraham) vilde byde sine Børn og sit Huus efter sig, saaledes seer vi nu derved, hvorfor Guds Hensigter, ifølge Udvælgelsen skulde staae fast og det for hans Eeds Skyld. 1 Mosеb. 22, 16. 17. 18. „Jeg haver svoret ved mig selv, siger Herren, at fordi du gjorde dette Stykke og ikke sparede din Søn, den eneste: derfor vil jeg storligen velsigne dig, og meget mangfoldiggjøre din Sæd,

som Stjernerne paa Himmelen og som Sandet, der er ved Havets Bred; og din Sæd skal eie sine Fjenders Port; og udi din Sæd skulle alle Nationer paa Jorden velsignes, fordi at du lød min Røst." Her sigtes igjen til Frelseren, som skulde komme igjennem Abrahams Sæd, den Herre Jesus, ved hvis Lidelser og Død, eller i hvem alle Jordens Nationer skulle velsignes, eller vorde levendegjorte, som de vare døde i Adam (1. Cor. 15, 22.) Denne Udvælgelse viser klarligen, at Gud udkaarede eller udvalgte Israels Børn til at være hans eget Folk, og dem tilhører „den sønlige Udkaarelse, og Herligheden, og Pagterne, og Lovgivningen, og Gudstjenesten, og Forjættelserne" (Rom. 9, 4.), og alle Velsignelser, som Hedningerne modtager, kommer formedelst Pagterne med Abraham og hans Sæd; thi formedelst Jødernes Vantro bleve de afbrudte (Rom. 11, 17.), og Hedningene indpodede; men de staae ved Tro (Rom. 11, 20.) og ikke ved Udvælgelsens Ed; derfor tilkom det dem at frygte, thi dersom de ikke vedblev at bære Frugt, skulde de blive afhugne (V. 21. 22.), og Jøderne indpodede igjen, (V. 23) „thi de skal indpodes igjen, dersom de ikke blive ved i Vantro."

Hedningerne blev deelagtige i Udvælgelsens og Forjættelsens Velsignelser ved Tro og Lydighed, som Peter siger (1 Petr. 1, 1. 2.), idet han skriver til Udlændingene i Adspredelsen, hvilke vare Hedninger, „Udvalgte efter Gud Faders Forudvidende, formedelst Aandens Helliggjørelse i Lydighed;" (1 Petr. 2, 9. 10) „thi I ere en udvalgt Slægt, et kongeligt Præstedom, et helligt Folk, et Folk til Eiendom, at I skulle forkynde hans Dyder, som kaldte Eder fra Mørket til sit underfulde Lys; I, som fordum ikke vare et Folk, men nu ere Guds Folk; som ikke have erholdt Barmhjertighed, men nu have fundet Barmhjertighed."

Hvorfor var de et Eiendomsfolk? Fordi Gud havde udvalgt den Slægt af Hedninger og givet dem de Velsignelser, som kom ned igjennem Præstedommet og Pagterne til Israels Hus, eller indpodet dem i det sande Olietræ, og saaledes blev Israels Hus et Redskab til Frelse for Hedningene (Rom. 11, 17.); dette er hvad Israels Hus var udvalgt for, ikke alene til deres egen Frelse, men at, formedelst dem, Frelsen skulde komme til alle andre; „thi Saliggjørelsen kommer fra Jøderne" (Joh. 4, 22.); og „ved deres Fald er Saliggjørelsen vederfaren Hedningene" (Rom. 11, 11.). Iblandt den forjættede Sæd finde vi Jesus Christus hverken som den Sidste eller Mindste, men som den store Ypperstepræst og Alles Hoved, som blev udkaaret til at hengive sit Liv for Verdens Forløsning, "thi uden Blodsudgydelse kunde der ikke ske Syndsforladelse" (Ebr. 9, 22.).

Moses fremfører et ligneude Vidnesbyrd som Peter og Paulus om Udvælgelsen; 5 Mosеb. 7, 6—9. „thi du, du er et helligt Folk for Herren din Gud; Herren din Gud haver udvalgt dig, at være ham til et Eiendomsfolk, fremfor alle Folk, som ere paa Jordens Kreds. Herren haver ikke havt Lyst til Eder og udvalgt Eder, fordi I vare mangfoldigere end noget andet Folk; thi I, I ere det mindste iblandt alle Folk; men fordi Herren haver elsket Eder, og fordi han vilde holde den Ed, som han havde svoret Eders Fædre, haver Herren udført Eder med en stærk Haand; og frelst Eder ud af Trældomshuus, af Pharaos Haand, Kongen af Ægypten. Vid derfor, at Herren din Gud, han er Gud, den trofaste Gud, som holder Pagten og Mi-

stundheden med dem, som elsker ham og holde hans Bud, indtil tusinde Led; hvilket viser den lange Vedvaren af Velsignelserne for dette høiligen begunstigede Folk.

Og Herren sagde til hende (Rebekka, 1 Mosеb. 25, 23): den Ældre skal tjene den Yngre." Og hvorfor? Fordi at Isaak, Rebekka's Mand, Fader til Esau og Jacob, og Abrahams Forjættelses Søn, var Arvingen; og som Esau var Isaaks ældste Søn, havde han en lovlig Fordring til Arven; men formedelst Vantro, Forhærdelse og Hunger solgte han sin Fødselsfødselsret til sin yngre Broder Jacob (1 Mosеb. 25, 33.); og Gud, som vidste iforveien, at Esau vilde gjøre dette af fri Villie og frit Valg, ifølge den Handlefrihed, som Gud har bestikket alle Mennesker, sagde til hans Moder, "den Ældre skal tjene den Yngre; thi som den ældste Søn, Esau, solgte sin Førstefødselsret og desformedelst tabte al Ret til de til Abraham lovede Velsignelser, maatte disse Velsignelser og Forjættelser have ubeblevet, dersom de ikke havde gaaet over paa den yngste Søn Jacob med den kjøbte Førstefødselsret, thi der var ingen anden Arving i Israels Familie; og om disse Velsignelser havde ubeblevet, maatte Guds Hensigter ifølge Udvælgelsen have slaaet Feil i Hensende til Israels Afkom, og Jehovas Eed vilde være bleven brudt, hvilket ikke kunde skee, om end Himmelen og Jorden skulde forgaae.

Rom. 9, 13. „Som skrevet er: Jacob elskede jeg, men Esau hadede jeg." Hvor er det skreven? I Malachias 1, 1. 2. Naar blev det skrevet? Omtrent 397 Aar for Christus, og Esau og Jacob blev fødte omtrent 1773 Aar før Chr. (ifølge den bibelske Tidsregning), saa at Esau og Jacob levede omtrent 1376 Aar før den Tid Herren talte ved Malachias, idet han sagde, „Jacob elskede jeg, men Esau hadede jeg," som berørt af Paulus. Dette Skriftsted fremsættes ofte for at bevise, at Gud elskede Jacob og hadede Esau før de var fødte: eller, før de havde gjort Godt eller Ondt; men om Gud elskede den ene og hadede den anden, før de havde gjort Godt eller Ondt, har han ikke anseet det passende at sige os det, hverken i det Gamle eller Nye Testamente, eller i nogen anden Aabenbaring; men blot dette erfare vi, at 1376 Aar efter at Esau og Jacob var fødte, sagde Gud ved Malachias, Jacob elskede jeg og Esau hadede jeg; og visselig var det tilstrækkelig Tid at prøve deres Gjerninger og forvisse sig om, enten de var værdige at elskes eller hades.

Og hvorfor elskede han den ene og hadede den anden? Af den samme Aarsag, som han annammede Abels Offer og forkastede Cains; fordi Jacobs Gjerninger havde været retfærdige, men Esaus ugudelige; og hvilken retfærdig Fader vilde have handlet anderledes? Hvem vilde ikke elske en hengiven og lydig Søn mere end en, som var ulydig, og søgte at fornærme ham og træde hans Huses Orden under Fødder? (Indvending) "Men Gud seer ikke som Menneskene, og han anseer ikke Personer" (Ap. G. 10, 34). Sandt! Men hvad siger det næste Vers? "Hvo som frygter Gud og gjør Retfærdighed, er ham behagelig;" men det siger ikke, at den, som øver Ugudelighed, er behagelig for ham, og dette er et Bevis at Gud anseer Personernes Handlinger; og dersom han ikke gjorde saaledes, hvorfor skulde han da befale dem at adlyde hans Love? Thi dersom han ikke ansaae Menneskenes Handlinger, vilde han være lige saa vel behaget med en ugudelig Mand, der brød hans Lov, som med en retfærdig Mand, der holdt den; og om Cain havde

gjort hvad Godt var, vilde han være bleven lige saa vel antagen som Abel (1 Mosеb. 4, 7.), og Esau lige saa vel som Jacob, hvilket beviser, at Gud ikke anseer Personer, *men tager Hensyn til deres Gjerninger* (see Matth. 25, 34 til Enden): „Kommer I min Faders Velsignede og arver det Rige, som Eder er beredt, fra Verdens Grundvold blev lagt; thi jeg var hungrig og I gave mig at æde osv.;" og fordi at Gud velsignede Abel og Jacob, vilde ikke have hindret ham at velsigne Cain og Esau, om deres Gjerninger havde været retfærdige lig deres Brødres; saa at, dersom Gud udvælger een Nation til at vorde velsignet, det dømmer ikke en anden til at vorde forbandet, eller gjøre dem forkastelige, ifølge Guds Forkastelse, som Nogle antage; men derved at de modstaae Sandheden blive de forkastelige i Henseende til Troen (2 Tim. 3, 8.), og ere „vederstyggelige og ulydige og udnelige til al *god Gjerning* (Titus 1, 16), og følgelig uskikkede for *Udvælgelsens Velsignelser*.

Rom. 9, 15. „Thi han siger til Moses: jeg vil være den miskundelig, hvilken jeg er miskundelig, og forbarme mig over den, hvilken jeg forbarmer, over (see 2den Mosebog 33 Cpt., 13—19) Vers. „Mit Ansigt skal gaae med dig og jeg vil give dig Hvile, thi du haver fundet Naade for mit Aasyn, og jeg kjender dig ved Navn, og jeg vil lade al min Godhed gaae foran dig, og jeg vil forkynde Herrens Navn for dig; og jeg vil være naadig den, som jeg vorder naadig, og forbarme mig over den, hvilken jeg forbarmer mig over." Rom. 9, 16. „Derfor staaer det ikke til den, som vil, ei heller til den, som løber, men til Gud, som gjør Miskundhed;" idet han havde sit Øie den samme Tid rettet paa sit Pagtes Folk i den ægyptiske Trældom."

Thi Skriften siger til Pharao (2 Mosеb. 9, 16. 17.): „Sandeligen, just til dette haver jeg opreist dig, for at vise min Magt paa dig, og at mit Navn skulde forkyndes over al Jorden. Ophøier du dig endnu over mit Folk, at du ikke vil lade dem fare?" Gud havde lovet at bringe Israels Huus ud af Ægypti Land i hans egen bestikkede Tid, og det det „med en stærk Haand, og udrakt Arm, og med stor Forfærdelse" (5 Mos. 26, 8). Det behagede ham at gjøre dette, paa det hans Magt kunde blive kjendt og hans Navn kundgjort over al Jorden, saa at alle Nationer kunde have Himmelens Gud i Erindring, og ære hans hellige Navn; og for at fuldføre dette var det nødvendigt, at han skulde finde Modstand for at give ham en Leilighed til at vise sin Magt; derfor opreiste han en Mand, nemlig Pharao, som, han vidste forud, vilde forhærde sit Hjerte imod Gud, efter hans eget frivillige Valg, og vilde modsætte sig af yderste Evne den Almægtige i hans Forsøg paa at befrie sit udvalgte Folk; og Pharao beviste, at Herren ikke havde taget Feil af ham, thi han lod intet Middel uforsøgt, som hans ugudelige Hjerte kunde opfinde til at plage Abrahams Afkom og tilintetgjøre den Allerhøiestes Hensigter, hvilket gav Abrahams Gud en Anledning til at forherlige sit Navn for Nationerne og for den ugudelige Konge, ved mange store Tegn og underlige Gjerninger, som endog sommetider overbeviste den ugudelige Konge om hans Ondskab og om Guds Magt (2 Mosеb. 8, 28 o. fl.), og dog vedblev han at sætte sig op og holde Israeliterne i Trældom; og dette er hvad der menes ved, at Gud forhærdede Pharaos Hjerte. Gud tilskyndegav sig ved saa mange herlige og kraftige Beviisninger, at Pharao kunde ikke modstaae Sandheden, uden at blive mere for-

hærdet, og det i den Grad, at han tilsidst i sin Afsindighed i at ville standse Guds Folk, stormede efter dem i det røde Hav tilligemed sin Hær og blev begraven i Bølgerne.

Havde ikke Guds Magt gjort sig gjældende paa en mærkelig Maade, kunde det synes som om Israels Huns maatte blive udryddet, thi Pharao befalede Jordmødrene „at dræbe alle israelitiske Drengeborn, saasnart de vare fødte" (2. Mosb. 1, 15. 16.), og drog dem til Regnskab fordi de lod Børnene af Mandkjønnet leve (V. 18), og bød alt sit Folk og sagde: „hver den Søn som fødes, kaster den i Floden" (V. 22.), og dog vilde han forbarme sig over den, han vilde (Rom. 9, 18.), thi han vilde forbarme sig over det nydede Barn, Moses, (naar denne blev lagt i en liden Kiste og skjult i Sivet af sin Moder for at frelse ham fra Pharaos grusomme Befaling, 2 Mosb. 2, 3.) og bevirkede at han skulde blive bevaret som en Prophet og Befrier for at føre hans Folk til deres eget Land, og hvem han vilde forhærde, thi han forhærdede Pharao ved at lade ham see sin store Magt, og uddrog ham sin Aand, og overlod ham til hans onde Indskydelse; thi han satte Arbeidsfogeder over Israeliterne til at plage dem med store Byrder og tvang dem til at bygge Forraadsstæder for Pharao, og kom dem til at trælle strængeligen; og gjorde deres Liv bedsk med haard Trældom i Leer og i Tegl og med allehaande Trældom paa Marken (2 Mosb. 1 C.), forunden at han ødelagde de mandlige Børn. Han beviste saaledes baade for Gud og Mennesker, at han havde forhærdet sit eget haarde Hjerte, indtil han blev et Vredeskar, skikket til Fordærvelse (Rom. 9, 22); alt dette sagde Gud længe forud til Moses, „jeg vil forhærde hans (Pharaos) Hjerte" (2 Mosb. 4, 21.).

Skal da Menneskene frelses ved Gjerninger? Nei, „thi af Naade ere I frelste formedelst Troen, og det ikke af Eder; det er en Guds Gave; ikke af Gjerninger, at ikke Nogen skal rose sig" (Ephes. 2, 8. 9.). „Ikke for de Retfærdigheds Gjerningers Skyld, som vi have gjort, men efter sin Barmhjertighed frelste han os" (Tit. 3, 5.); og „dog er Troen død uden Gjerninger" (Jacob 2, 17.). „Er ikke vor Fader Abraham retfærdiggjort ved Gjerninger?" (V. 21.) Skal vi da frelses ved Tro? Nei hverken ved Tro eller Gjerninger; men „ved Gjerninger bliver Troen fuldkommet" (V. 22); „men af Naade er I frelste" (Eph. 2, 8.); „men er det af Naade, da er det ikke mere af Gjerninger, ellers bliver Naaden ikke mere Naade; men er det af Gjerninger, da er det ikke mere af Naade, ellers er Gjerningen ikke mere Gjerning" Rom. 11. 6.). „See I nu at et Menneske retfærdiggjøres ved Gjerninger og ikke ved Troen alene" (Jacob 2, 24.).

Rom. 10, 3. 4. „Thi da de (Israel) ikke kjende Guds Retfærdighed, og tragte efter at oprette en egen Retfærdighed, underkaste de sig ikke Guds Retfærdighed; thi Christus er Lovens Ende til Retfærdighed for hver den, som troer." Saaledes er Guds Retfærdighed aabenbaret i Saliggjørelsens Plan ved hans forsfæstede Søn; „thi der er ikke noget andet Navn under Himmelen, givet iblandt Mennesker, ved hvilket vi skulde vorde frelste uden ved Jesu Christi den Nazaræers Navn" (Ap. Gj. 4, 10. 12.); men om dette var Jøderne uvidende, endskjøndt de selv forsfæstede ham; og de har siedse siden været i Færd med, under deres Omvandring iblandt Jordens Nationer, i et Tidsrum af attenhundrede Aar, at forsøge at oprette deres egen Retfærdighed, den af Mose Lov; hvilken Lov

aldrig kan gjøre dem, som kommer under den, fuldkomne (Ebr. 10 1.); „dog," uagtet deres Mørke og lange Adspredelse, „er der der en Levning efter Naadens Udvælgelse" (Rom. 11, 5.), som „Gud vil indsamle fra alle Folk, iblandt hvilke de er adspredte og vil helliggjøres ved dem for Hedningenes Øine, da skulle de boe i deres Land, som Gud gav sin Tjener Jacob; og de skal boe tryggeligen deri, og bygge Huse, og plante Viingaarde, ja de skal boe tryggeligen, naar jeg faaer udført Domme imod alle dem, som berovede dem rundt omkring; og de skal da kjende, at jeg, Herren, er deres Gud" (Ezech. 28, 25. 26.; Esaias 11, 11—16); og naar denne Indsamling er fuldendt, skal der ikke mere siges: „Herren lever, som opførte Israels Børn af Ægypti Land; men Herren lever, som opførte Israels Børn af Nordenland, og af alle Landene, hvorhen han havde fordrevet dem; og jeg vil føre dem tilbage til deres Land, som jeg gav deres Fædre osv." (Jerem. 16, 14. 15. osv.).

Rom. 11, 7. „Hvad altsaa? det Israel søger efter, haver det ikke erholdt, men de Udvalgte have erholdt det." Og hvorfor have de ikke erholdt det? „Fordi de søgte det ikke ved Tro, men ved Lovens Gjerninger, thi de stødte an mod Anstødssteen; som skrevet er: see jeg sætter i Zion en Anstødssteen og en Forargelsesklippe" (Rom. 9, 32. 33. „for de tvende Israels Huse, til en Snare og til en Strikke for Jerusalems Indbyggere; og mange af dem skal støde sig" (Esaias 8, 14. 15.). „Mon de have stødt an, paa det de skulde falde? Det være langt fra! Men ved deres Fald er Saliggjørelsen kommen til Hedningene" (Rom. 11, 11.); „og Jerusalem skal nedtrædes af Hedningene, indtil Hedningenes Tider fuldkommes (Luc. 21, 24.); og naar Israels Huus er gjenindsat i deres Besiddelse af Canaan, kan det med Sandhed siges, at Udvælgelsen har erholdt det; thi Opfyldelsen af Guds Udvælgelses-Eed til Abraham, som de Troendes Fader, og Forjættelserne til hans Børn, vil forskaffe Israel det, som det forgjæves søgte efter ved Mose Lov.

Dette er den Udvælgelse, som vi troer paa, nemlig: saadan som vi finde den af Propheterne og Apostlerne og af Herren selv i hans Ord; og, som vi ikke have Rum i denne Epistel til at anføre alle Skriftsteder vedkommende Udvælgelsen, opfordrer vi de Hellige til at undersøge Skrifterne i Forbindelse med de heromtalte Steder; og hvorsomhelst de finde Udvælgelse eller nogen anden Lærdom eller Velsignelse given eller tillagt Israels Huus, lad dem vedblive med Israels Huus, og anbring ikke det paa Esau, som tilhører Jacob; eller paa de nyere Tiders Kirkesamfund, hvad der tilhører det gamle Pagtens Folk; og lær at skjelne hvorledes Herren, Apostlerne og Propheterne anbragte deres Ord og holder fast ved denne Anvendelse, og Viisdom og Kundskab vil tillægges Eder; og med de elskede Apostlers, Petri og Pauli, Ord vil vi opmuntre Eder „til at forarbeide Eders egen Salighed med Frygt og Bæven; thi Gud er den, som virker i Eder, baade at ville og at udrette efter sit Velbehag" (Philip 2, 12. 13.); „anvendende al Eders Flid at gjøre Eders Kaldelse og Udvælgelse sikker" (2 Petr. 1, 10.); thi dette er den beseglende Magt omtalt i Eph. 1, 13. 14. „Paa hvem I ogsaa haabede, efter at I havde hørt Sandhedens Ord, Eders Saliggjørelses Evangelium, — i hvem I ogsaa, efter at I troede, ere blevne beseglede med Forjættelsens

den Helligaand, som er os Pant paa vor Arv, indtil Forløsningen af den kjøbte Eiendom, hans Herlighed til Priis," (2 Petr. 1, 11.) „Thi saaledes skal rigelig gives Eder Indgang i vor Herres og Frelsers Jesu Christi evige Rige." Amen!

Brigham Young.
Willard Richards.

Skandinaviens Stjerne.

Den 15de Marts.

I denne paa store Begivenheder rige Tid, da Prophetierne saa klart sees at gaae i Opfyldelse, da den ene Begivenhed følger Slag i Slag paa den anden og er Forløber eller ligesom varsler hvad der endnu vil komme, idet Krig, Blodsudgydelse, Hunger og Trængsel og Oprør og Jordskjælv og Vandenes Stigen og grueligе Forbrydelser iblandt Menneskene spreder Rædsel og bange Forventning i Landene over, hvad der fremdeles vil skee, synes denne Verdens Fyrste, hvis Magt er i Luften og som hersker i Vantroens Børns Hjerter her paa Jorden at opægge sine Allierede, „Verdens Herrer, som regjere i denne Tids Mørke, og Ondskabens aandelige Hær under al Himmelen," til haardnakket Kamp mod Evangeliets Sandhed, og mod sammes Forkyndere, eftersom disse gaae frem og forkynder „Omvendelse og Daab til Syndernes Forladelse" og advare Menneskene og at lerede sig til Modtagelsen af „Faderens Enbaarne," der snart vil gjæste Jorden og fuldbyrde det, som ham er overdraget af Faderen, nemlig „al Dom over de Levende og de Døde." En saadan Opvækkelse af den søvnagtige Tryghed for det Tilkommende smager hverken Store eller Smaa, hvorfor de i sin Forbittrelse og afmægtige Harme, istedetfor at agte paa det advarende Raad og i Ydmyghed undersøge Sandheden af Herrens „Udsendtes" Vidnesbyrd, opsamler alle Løgne og Rygter, gamle som nye, opkoger dem, helder ny Sauce over dem, og præsenterer dem, saaledes tillavede, i de offentlige Blade (2 Thes. 2, 11. 12.) til Opbyggelse, Oplysning, Advarsel og Belærelse for de „Ubefæstede i Troen," at de maa flye „de falske Propheter," som Pesten, ikke høre paa dem, ikke aabne deres Hjerter eller Huse for dem, men derimod jage dem ud af de Byer eller Egne, hvor de komme. O I forvildede Menneskebørn! naar vil I lære Ydmyghed og Viisdom til at „prøve Alt og beholde det Bedste." Inden I forjager Herrens Tjenere, læser og overveier Lucas 10 C. fra 1 til 16 Vers, og lægger Mærke til Herrens Udsagn: „at det skal gaae Sodoma lideligere paa Dommens Dag, end den Stad, som forkaster Vidnesbyrdet og Herrens Tjenere." —

Iblandt de mange Inserater, der i senere Tid har været indrykket imod os i forskjellige Aviser, har Intet frapperet os mere for den uvidende, og uchristelige Aand, hvormed det er skrevet, end det af Biskop Engelstoft i Fyens Stiftstidende Nr. 46, 47 og 48 Indrykkede. Det røber Forfatterens fuldkomne Ubekjendtskab til de Sidste Dages Helliges Lære og deres Samfundsliv, at vi anseer det under vor Værdighed at besvare samme; det eneste Raad vi vil tillade os give Biskop

Engelstoft og enhver Anden (dersom de vil modtage det), er, læs vore Skrifter og Vidnesbyrdene fra troende Medlemmer, der er publiseret i „Skandinaviens Stjerne," og vær mere tilbøielig til at troe Sandhed end Løgn. Hvad der videre forundrede os i Biskop Engelstofts ubiskoppelige Skrivelse er den Maade han, som paastaaer at være en Herrens Tjener, anvender Jesu Ord: „Jeg er ikke kommen at give Fred paa Jorden, men Tvedragt osv.," idet Biskoppen giver et indirecte Vink om, at disse Ord kan fortolkes saaledes: at man ikke behøver at holde Fred med de „Sidste Dags Hellige;" dem kan man gjerne jage paa Dør. Følgen af denne indirecte Opfordring er heller ikke udebleven, idet vore Brødre, udsendte for at forkynde Jesu Vidnesbyrd, er bleven voldelig udjaget i Odense af en ophidset Folkesværm af det Locale, de selv havde leiet, og havde efter Landets Grundlov Ret til at benytte til offentlig Gudsdyrkelse. Er saadan Fremfærd christelig? Er dette overensstemmede med Jesu Lære, der byder, at Kjærlighed og Forsonlighed skulde herske i hans Tilhængeres Hjerter? Ja, at de endog skulde „elske deres Fjender osv." Det glæder os imidlertid at see af Præsident Jørgensens og de udsendte Ældstes Møllers og Paulsens Rapport, at de have opfyldt deres Pligt (1 Petr. 3, 14. 15.), ikke alene i at prædike for Folket, men ogsaa at besøge Biskop Engelstoft og vise ham det inhumane og uchristelige i hans og Folkets Fremgangsmaade, idet de tillige have søgt den lovlige Beskyttelse af Øvrigheden og trukket Een af Fredsforstyrrerne til Ansvar for hans ulovlige Adfærd. Det vil interessere os at see, om den civile Øvrighed vil haandhæve Landets Love og tillade Landets Børn, umolesterede af en rasende og forblindet Folkehob, at dyrke Gud overensstemmende med Samvittigheden og Christi Lov, og tillige med den Ret, som Landets Grundlov hjemler dem. Maatte Biskop Engelstoft og Alle lære at kjende Christi sande Lærdom og adlyde den, da vilde de ei længere være tilbøielige til at forfølge Nogen, men de ville erindre Frelserens Ord: „I skulle hades af Alle for mit Navns Skyld, men er I trofaste indtil Enden, skulde I arve Livets Krone." Hans Disciple skulde ikke hade eller forfølge Nogen; men de skulle hades og forfølges af Alle, og naar man ikke vilde annamme dem i en Stad, skulde de flye til en anden, og de som forfulgte dem, havde selv afsagt sin Dom!

Joseph Smiths Levnetsløb.

1835. (Fortsat fra Pag. 169.)

Kirtland den 27. Februar.

Denne Aften var ni af de Tolv, nemlig: L. Johnson, B. Young, H. C. Kimball, O. Hyde, D. W. Patten, Luke Johnson, W. E. Mc Lellin, J. F. Boynton og W. Smith samlede hos Præsident Joseph Smith, jun., som var tilstede tilligemed Fr. G. Williams, S. Rigdon, Biskop Whitney og tre Ældste. P. P. Pratt var gaaet til New Portage, og O. Pratt og Th. B. Marsh var endnu ikke ankomne for at modtage deres Ordination.

Efter Bøn af Præs. Joseph Smith, jun., sagde han, at dersom han blev hørt med Taalmodighed, kunde han forelægge Raadet et Punkt, som vilde være af

Vigtighed. Han havde selv af Erfaring lært en Kjendsgjerning, som, naar han overveiede den, stedse bedrøvede ham dybt, at den ikke var iagttagen; nemlig: dersom jeg nu havde i min Besiddelse enhver Afgjørelse, som er bleven fattet angaaende vigtige Lærdomspunkter og Pligter siden Begyndelsen af dette Værk, vilde jeg ikke afstaae dem for nogen Pengesum; men vi har forsømt at tage Optegnelser af saadanne Ting, idet vi maaskee tænkte, at de ikke vilde vorde os til nogen Nytte for Eftertiden; hvilke, dersom vi nu havde dem, vilde afgjøre næsten ethvert Lærdomspunkt, som kunde forekomme. Men dette er blevet forsømt, og nu kan vi ikke bringe Efterretning til Kirken og Verden om de store og herlige Aabenbarelser, der er bleven givne os, med den Grad af Magt og Myndighed, som vi ellers kunde, dersom vi nu havde disse Ting at bekjendtgjøre ude omkring.

Siden de Tolv nu er valgte, ønsker jeg at fremsætte for dem den Fremgangsmaade, de herefter maa følge til deres Gavn, i et Lys, hvorom de nu er uvidende. Om de vil, enhver Gang de er forsamlede, beskikke Een til at præsidere over dem under Forsamlingen, og Een eller Flere til at føre en Optegnelse over deres Forhandlinger og over Afgjørelsen af ethvert Spørgsmaal eller Punkt, hvad det end kan være, lad det vorde nedskrevet; og en saadan Afgjørelse vil forstedse forblive paa Optegnelsen og staae som et Pagtes- eller Lærdomspunkt. Et saaledes afgjort Punkt kan synes for Tiden af lidet eller intet Værd; men skulde det blive publiseret og det senere skulde falde i Hænderne paa een af Eder, vil I finde det af uendelig Værd, ikke blot for Eders Brødre, men det vil være en Fest for Eders egen Sjæl.

Her er et andet vigtigt Punkt. Om I forsamles fra Tid til anden, og gaaer frem at forhandle vigtige Spørgsmaal og afgjøre samme, og forsømmer at nedskrive Afgjørelserne, vil I efterhaanden blive bragt i Knibe, af hvilken I ikke vil være istand til at udrede Eder, fordi I kan komme i en Stilling, hvori Eders Tro ikke kan bringes til at understøtte Eder med tilstrækkeligt Fuldkommenhed eller Kraft til at erholde den forønskede Undervisning; eller maaskee Aanden vil unddrages Eder, og Gud kan blive vred, fordi I forsømte at nedskrive disse Ting, naar Gud aabenbarede dem, idet I ikke ansaae dem vigtige nok; og saaledes er eller blev en stor Kundskab, af uendelig Vigtighed, tabt. Hvad er Aarsagen dertil? Det kom som en Følge af Dovenskab eller af Forsømmelse at beskikke en Mand til at opoffre nogle Øieblikke til at nedskrive alle disse Afgjørelser. Lad mig her profhetere. Tiden vil komme, naar I, hvis I forsømmer at gjøre disse Ting, vil falde for uretfærdige Mænds Hænder. Skulde I blive bragte for Authoriteterne og anklagede for nogen Brøde eller lovstridig Handling, og være saa uskyldig som Guds Engle, med mindre I kan bevise at have været et andet Sted, vil Eders Fjender faae Overhaand over Eder; men, om I kan bringe tolv Mænds Vidnesbyrd, at I den Tid vår paa et vist Sted, vil I undkomme af deres Hænder. Nu, hvis I vil være omhyggelige at holde Optegnelser over disse Ting, som jeg har omtalt, vil det vorde een af de vigtigste Annaler, som nogensinde fandtes, thi enhver saadan Decision vil stedse for Eftertiden staae Som Lærdoms og Pagtes Artikler.

Raadet udtrykte derpaa deres Bifald angaaende de foregaaende Bemærkninger af Præs. Smith, og beskikkede O. Hyde

og W. E. Mc. Lellin til Skriver for Forsamlingen.

Præs. Smith fremsatte følgende Spørgsmaal: Hvad Vigtighed er der fæstet ved Kaldet af disse tolv Apostle, forskjelligt fra de andre Kald eller Embedsmænd i Kirken?

Efter at Spørgsmaalet var omhandlet af Raadsmedlemmerne Patten, Young, Smith og Mc Lellin, afgav Præs. Joseph Smith, jun. følgende Kjendelse:

De er de tolv Apostler, som er kaldede til det omvandrende Høiraads Embede, hvilket er til at præsidere over alle Helliges Menigheder, iblandt Hedningerne, hvor der er ansat et Præsidentskab; og de skal omvandre og prædike iblandt Hedningerne, indtil Herren skal befale dem at gaae til Jøderne. De skal holde dette Embedes Nøgler, til at oplukke Himmerriges Riges Dør for alle Nationer, og til at prædike Evangeliet for enhver Skabning. Dette er Magten, Myndigheden og Kraften af deres Apostelskab.

Oliver Cowdery,
Skriver.

Kirtland, Ohio, den 27de Februar 1835. Idet jeg opfordret af Bestyrerne af „Kirtlands Skole" at give en liden Skildring af det Antal af Studerende, som har besøgt denne Indretning, og af deres Fremgang i de forskjellige Videnskaber, er det mig en Glæde at opfylde deres Forlangende, som jeg har været en Lærer i den fra dens Begyndelse i December sidstleden.

Skolen er bleven bestyret under umiddelbar Ledelse og Tilsyn af Joseph Smith jun., Fr. G. Williams, S. Rigdon og Oliver Cowdery, Forstandere. Naar Skolen først begyndte, indtog vi baade Store og Smaa, men efter tre Ugers Forløb blev Klasserne saa store, og Huset saa opfyldt, tænktes det raadeligst at udelade alle mindre Elever, og vedblive ikkun med saadanne, som ønskede at lære Skrivning, Regning, Engelsk Grammatik og Geographi. Inden vi udelod de mindre Elever, var det ialt omtrent 130, som besøgte Skolen, siden den Tid har der i Gjennemsnit været omtrent eet Hundrede, hvoraf de fleste har modtaget Undervisning i Grammatik, og i de fire sidste Uger har omtrent halvfjerdsfindstyve studeret Geographi den halve Dag og Grammatik og Skrivning den anden halve. T. Budicks Arithmetik, S. Kirkhams Grammatik og J. Oldneys Geographi er bleven brugte tilligemed Noah Websters Ordbog som Rettesnor. Jeg har været Skolelærer i fem forskjellige Stater og besøgt mange Skoler, i hvilke jeg ikke var ansat som Lærer; men jeg kan forsikkre, at jeg i ingen har seet Eleverne gjøre hurtigere Fremgang, end i denne.

William E. Mc Lellin.

Menigheden forsamlet i Raad den 28de for at begynde at udvælge visse Individer af deres Tal, som drog op til Zion med mig i Leiren; og følgende er Navnene paa dem, som dengang blev ordinerede og velsignede til at begynde Organisationen af det første Quorum af de Halvfjerdsfindstyve, ifølge de Syner og Aabenbarelser, som jeg har modtaget; de Halvfjerdsfindstyve til at danne omvandrende Quorummer, til at gaae over hele Jorden, hvorsomhelst de tolv Apostler skulde kalde dem.

Hiram Winters.
Elias Hutchins.
Henry Shibley.
Jedediah M. Grant.
Lyman Sherman.
Joseph Hancock.
Lyman Smith.
Peter Buchanan.
David Elliot.

Almon W. Babbit.
Levi Gifford.
Joseph B. Nobles.
Lorenzo Booth.
Zera S. Cole.
Leonard Rich.
Harrison Burgess.
Alden Burdick.
William F. Cahoon.
Harper Riggs.
Bradford Elliot.
Burr Riggs.
Lewis Robbins.
Darwin Richardson.
Roger Orton.
J. B. Smith.
Harvey Stanley.
Joseph Young.
Alexander Badlam.
Zebedee Coltrin.
Solomon Angel.
John D. Parker.
Daniel Stearns.
Hiram Stratten.
Sylvester Smith.
William Pratt.
Ezra Thayre.
Levi W. Hancock.
Solomon Warner.
Israel Barlow.
Willard Snow.
Hazen Aldrich.
Charles Kelly.
Jehkiis Salisbury.
George A. Smith.
Nathan B. Baldwin.

Raadet sluttedes til den følgende Dag den 1ste Marts; da, efter holdt Begravelse af Seth Jonson, blev Apostlillige, som nyligen var bleven døbte, confirmerede, og Sakramentet blev uddeelt til Menigheden. Inden Administrationen talte jeg om Rigtigheden af denne Institution i Kirken og fremsatte indtrængende Vigtigheden af at gjøre det med Antagelighed for Gud og spurgte: Hvorlænge tænker I at et Menneske kan deeltage i dette Sakramente uværdigen og Herren ikke vil uddrage det sin Aand? Hvor længe vil Mennesket saaledes lege med hellige Ting og Herren ikke overlade ham til Satans Tugtelser indtil Forløsningens Dag? Menigheden skulde vide om de er uværdige fra Tid til Tid at nyde det, at ikke Guds Tjenere skal forbydes at forvalte det. Derfor bør vore Hjerter blive ydmyge, og vi bør omvende os fra vore Synder og udrense det Onde fra os.

Efter Sakramentets Nydelse fortsatte Raadet at ordinere og velsigne dem, som forhen var kaldte; ligeledes blev John Murdock og S. W. Denton ordinerede og velsignede; Benjamin Winchester, Hyrum Smith og Fr. G. Williams blev velsignede; og Joseph Young og Sylvester Smith ordineredes til Præsidenter for de Halvfjerdsindstyve.

Kirtland den 7de Marts 1835. Idag sammenkaldtes en Forsamling af de Sidste Dages Helliges Menighed i den Hensigt at velsigne i Herrens Navn dem, som hidindtil havde hjulpet til at bygge (ved deres Arbeide og andre Midler) Herrens Huus paa dette Sted.

Morgenen anvendtes af Præs. Joseph Smith jun. til at lære Menigheden Vigtigheden og Nødvendigheden af at rense sig. Om Eftermiddagen optoges Navnene af dem, som havde hjulpet til at opbygge Huset, og fortsat Betænkelse gaves af Præs. Smith. Han sagde, at de, som havde udmærket dem saavidt at de havde offret til Opbyggelsen af Herrens Huus, saavelsom arbeidet derpaa, skulde erindres; at de som byggede det, skulde eie det og have Bestyrelsen over det.

(Fortsættes.)

Blandinger.

Ødelæggelse formedelst Jis. Paa Grund af den strænge Vinter har Isen stoppet al Færdsel paa Floden Thamsen i England, og foraarsaget en uhyre Ødelæggelse den 24de Februar sidstl. paa Eiendom, idet den ophobede Jis har løsrevet fra Fæstigheder og Ankere store Fartøier, hvoriblandt et Dampskib paa 800 Tons, hvilke ere komne i Drift og formedelst Isens Tryk har ødelagt og knust alt, hvad der var i deres Vei, som mindre Fartøier, Baade, Pramme, Bolværker, Skibsværfter, Brygger, Flaadebroer osv. Man har ikke seet saa megen Jis siden Vinteren 1829—30, og de ældste Indvaanere have ikke, siden den mindeværdige Vinter 1814, seet Jis- og Sneemasserne optaarnede i en saadan Høide som nu, idet de danne i forskjellige Figurer smaa Jisbjerge fra 10 til 12 Fod.

Oplob af Mangel paa Brød. Som Følge af ovenberørte Standsning i Færdselen er omtrent 50,000 Mennesker arbeidsløse i London, store Flokke af disse have, grebne af *Nød og Hunger*, gjennemstreifet Gaderne den 21de og 22de Februar sidstl. i den østlige Deel af Hovedstaden, og *raabende paa Brød*, trængt ind i adskillige Brødudsalg, og bemægtiget sig, hvad de forefandt.

Lignende Optrin have i en endnu større Maalestok fundet Sted i Liverpool; ligeledes i Birkenhead, hvor ikke mindre end 10,000 Arbeidsløse, af forskjellige Haandteringer, streife omkring i Gaderne næsten i en forsmægtende Tilstand; deres Lidelser ere store og de drage betlende om fra Huus til Huus.

En Armee tilintetgjort næsten uden Sværd. Siden Krigen med Rusland begyndte har den engelske Regjering med uendelig Vanskelighed og uhyre Bekostning overført en Armee af omtrent 60,000 Mand til Krim. Denne Armee er formedelst Nød og Elendighed, større end nogen Nations Tropper hidindtil har været udsat for, sammensmeltet til henved 10,000 Mand.

(Uddrag af „the News of the World" for 25. Febr.)

Luftsyn. I „Altona. Mercur" hedder det fra Altona den 24de dennes: For nogle Dage siden have Flere lidt før Solens Opgang bemærket et usædvanligt Meteor. De saae nemlig i Øst en omtrent fire Fod bred, skarp begrændset Søile, af gulrød og rød Farve, staaende lodret paa Horizonten. Ved Solens Opgang antog den en blodrød Farve, og forsvandt lidt efter lidt.

(Den Berlingske Tidende Nr. 50).

Total Forliis. Den franske Fregat „Semillante," havende ombord 750 Mand (iberegnet 600 Mand Tropper) og 200 Tons Træ-Barakker, som skulde overføres til Armeen paa Krim i det Sorte Hav, er gaaet under ved Corsica i Middelhavet, idet den, i den frygtelige Orkan, som raasede Natten mellem den 15de og 16de Februar sidstl., stødte paa et Skjær i Bonifacio-Strædet og sank inden faa Minuters Forløb uden at Noget eller Nogen blev reddet.

(Berl. Tid. Nr. 51 og 55).

Jordskjælv. Staden Brussa i Tyrkiet er (ifølge Efterretning fra Constantinopel den 1ste Marts) næsten aldeles bleven ødelagt ved en Jordrystelse.

(Berl. Tid. Nr. 57.)

Oversvømmelse. Haag den 8de Marts. I Holland har en Oversvøm-

melse af den sørgeligste Slags fundet Sted. Næsten alle Diger er gjennembrudte, Mennesker og Dyr omkomne og mange Huse bortrevne; over tusind Mennesker er husvilde.

(Berl. Tid. Nr. 58.)

Slagtning. Ved Eupatoria paa Krim holdtes et Slag den 17de Febr. sidstl. mellem de tyrkiske og russiske Tropper; de sidste maatte vige. Paa begge Sider faldt flere Hundrede, og Tusinder saaredes. Den franske General Canrobert angiver Russernes Tab til 500 Døde og 2000 Saarede.

(Berl. Tid. Nr. 54 og 58.)

Dødsfald. Ruslands Keiser, Nicolaus den 1ste, blev den 28de Februar sidstleden angreben af Influenza (efter Lægernes Rapport) og døde den 2den dennes, Middagen Kl. 12, 10 Minutter. Han var født den 7de Juli 1796, gik altsaa i sit 59de Aar. Han tiltraadte Regjeringen den 1ste Decbr. 1825.

Thronbestigelse. Den 2den dennes blev afdøde Keiser Nicolai Søn, Alexander, udraabt til Keiser over alle Russer, med Navn Alexander den Anden. Han har udstedt et Manifest, hvori det hedder, at Forsynet har udseet ham til et høit Kald; han haaber at skulle holde Rusland paa det høieste Trin af Magt og Berømmelse, og at Czar Peters, Catharinas, Alexanders og hans Faders Ønsker og Planer maa gaae i Opfyldelse.

(Berl. Tid. Nr. 53 og 57.)

Indbetalt til Contoiret.

Erik G. Erikson . . .	3	Rd.	1	Mk.	12 Sk.
A. P. Trane	24	— „	—	„	—
Mads Larsen Aasum .	5	— „	—	„	—
Johan Svenson . . .	46	— „	—	„	—
Summa	78	—	1	—	12 —

Indhold.

	Side.		Side.
Udvælgelse og Forkastelse	177.	Joseph Smiths Levnetsløb (fortsat)	187.
Redactionsbemærkninger	186.	Blandinger	191.

„Skandinaviens Stjerne" udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned, og faaes paa Contoret i Gothersgade Nr. 29, 3die Sal og paa alle kongl. Postcontorer.

Udgivet og forlagt af J. Van Cott.

Trykt hos F. C. Bording.

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

4. Aarg. Nr. 13. Den 1. April 1855. Priis: 6 ß pr. Expl.

Om Præstedømmet.

Uddrag af Joseph Smiths Historie for 1840.

(Af Deseret News, den 5te October 1854).

Som Hjælp til at undersøge Lærdommen om Præstedømmet, saa vigtig for denne saavel som for efterfølgende Generation, vil jeg skride frem til at uddrage denne Gjenstand saavidt, som det lader sig gjøre, fra det Gamle og Nye Testamente.

I de hellige Skrifter er der omtalt tvende Præstedømmer, nemlig: det melchisedekske og det aaronske eller levitiske. Endskjøndt der er to Præstedømmer, indbefatter dog det melchisedekke Præstedømme det aaronske eller levitiske, og er det store Hoved, og holder den høieste Myndighed, som tilhører Præstedømmet, og Guds Riges Nøgler i alle Verdensaldere indtil den sildigste Afkom paa Jorden, og er Kanalen gjennem hvilken al Kundskab, Lærdom, Saliggjørelsens Plan og enhver vigtig Gjenstand er aabenbaret fra Himmelen.

Dets Indstiftelse var før „denne Jords Grundvold blev lagt, eller da Morgenstjernerne sang tilsammen, eller Guds Sønner jublede af Fryd," og er det høieste og helligste Præstedømme, og er efter Guds Søns Orden, og alle andre Præstedømmer er blot Dele, Forgreninger, Kræfter og Velsignelser, som henhøre til samme, og som holdes, controlleres og styres af det. Det er Kanalen, hvorved den Almægtige begyndte at aabenbare sin Herlighed i Begyndelsen af denne Jords Skabelse og hvorved han har vedblevet at aabenbare sig til Menneskenes Børn indtil nærværende Tid, og hvorved han vil kundgjøre sine Hensigter indtil Tidens Ende.

Begyndende med Adam, som var den første Mand, hvilken er talt om i Daniel at være den "Gamle af Dage;" eller med andre Ord, den første og ældste af Alle, den store Stamfader, om hvilken det er sagt paa et andet Sted, at han er Michael, fordi han var den Første og Alles Fader, ikke blot formedelst Stammen, men ogsaa den Første til at holde de aandelige Velsignelser, til hvilken bekjendtgjordes Planen for Ordinancerne til Frelse for hans Afkom indtil Enden, og for hvem Christus først aabenbaredes, og ved hvem Christus er bleven aabenbaret fra Himmelen og vil vedblive at aabenbares herefter. Adam holder Nøglerne til Tidernes Fyldes Uddeling (Dispensation), d. e. alle Tiders Uddeling

er bleven og vil blive aabenbarede formedelst ham fra Begyndelsen indtil Christus, og fra Christus indtil Enden af alle Uddelinger, som skal aabenbares; Ephes. 1, 9. 10: „idet han kundgjorde os sin Villies Hemmelighed efter den velbehagelige Beslutning, hvilken han forud fattede hos sig selv, at oprette en Husholdning i Tidernes Fylde, for at samle Alt under Eet i Christo, baade det, som er i Himlene og paa Jorden udi ham."

Den hos ham selv fattede Beslutning i at rulle op Forhænget for den sidste Uddelings Begivenhed, er, at alle Ting, henhørende til den Uddeling, skal blive udført nøiagtigen i Overensstemmelse med de foregaaende Uddelinger.

Og atter: Gud besluttede hos sig selv, at der skulde ikke blive en evig Fylde indtil enhver Uddeling skulde fuldføres og samles sammen til Eet, og at Alt hvad der skulde samles under Eet i hine Uddelinger til den samme Fylde og evige Herlighed skulde være i Christo Jesu; derfor forordnede han Ordinancerne til at være de samme stedse og altid og satte Adam til at vaage over dem, til at aabenbare dem fra Himmelen til Mennesket eller at sende Engle til at aabenbare dem; Ebr. 1, 14. „Ere de ikke alle tjenende Aander, udsendte til Tjeneste for dem, som skal arve Salighed?

Disse Engle er under Bestyrelse af Michael eller Adam, som handler under Herrens Veiledning. Af ovenstaaende Skriftsted erfare vi, at Paulus fuldkommen forstod Guds Hensigter i Henseende til hans Forbindelse med Mennesket og den herlige og fuldkomne Orden, som han grundlagde hos sig selv, hvorved han udsendte Kraft, Aabenbaringer og Herlighed.

Gud vil ikke anerkjende den, som han ikke har kaldet, beskikket og udvalgt. I Begyndelsen kaldede Gud Adam ved sin egen Røst. See 1 Mosеb. 3, 9. 10. "Og Herren kaldte ad Adam og sagde til ham: hvor er Du? Og han sagde: jeg hørte din Røst i Haven og frygtede; thi jeg var nøgen og skjulte mig." Adam modtog Befalinger og Underviisning af Gud; dette var Ordenen fra Begyndelsen.

At han modtog Aabenbaringer, Bud og Anordninger (Ordinancer) i Begyndelsen er udenfor al Modsigelse; hvorledes kunde de ellers begynde at fremføre Offer for Gud paa en antagelig Maade? Og om de offrede Offer, maatte de være bemyndigede dertil ved Ordination. Vi læse i 1 Mosеb. 4, 4. „at Abel bar frem af sin Hjords første Affødning og af deres Fedme, og Gud saae med Velbehag til Abel og til hans Madoffer." Og atter: Ebr. 11, 4. "Ved Tro offrede Abel Gud et bedre Offer end Cain, og ved den fik han det Vidnesbyrd, at han var retfærdig, idet Gud bevidnede sit Velbehag i hans Gaver; og ved den taler han endnu, alligevel han er død." Hvorledes taler han endnu? Han opfyldte og ærede det Præstedømme, som var paalagt ham og døde som en retfærdig Mand, og derfor er han bleven en Guds Engel, idet han har modtaget sit Legeme fra Døden og holder endnu Nøglerne til sin Uddeling, og sendtes ned fra Himmelen til Paulus for at meddele ham trøstende Ord og give ham Kundskab om Gudsfrygtigheds Hemmeligheder.

Og hvis dette ikke var Tilfældet, vil jeg spørge, hvorledes vidste Paulus saameget om Abel, og hvorfor skulde han berøre, at Abel talte efter sin Død? — Følgelig, at han talte efter at han var død, maatte skee derved, at han blev sendt ned fra Himmelen som en tjenende Engel.

Saadan er Præstedømmets Natur; Enhver holder Præsidentskabet over sin Uddeling, og Een holder Præsidentskabet over dem alle, nemlig Adam; og Adam modtog sit Præsidentskab og sin Myn-

dighed fra Herren, men kan ikke erholde Fylden indtil Christus faaer underlagt Faderen Riget, hvilket vil skee ved Enden af den sidste Uddeling.

Præstedømmets Kraft, Herlighed og Velsignelser kunde ikke vedblive hos dem, som modtog Ordination, uden forsaavidt som deres Retfærdighed vedvarede; thi Cain, endskjøndt han ogsaa var bemyndiget til at offre Offer, blev fordømt, da han ikke gjorde det i Retfærdighed. Det viser tydeligt, at Anordningerne maa holdes paa den selvsamme Maade, som Gud har bestikket; ellers vil deres Præstedømme bringe dem Forbandelse istedenfor Velsignelse.

Om Cain havde opfyldt Retfærdighedens Lov som Enoch gjorde, kunde han have vandret med Gud alle sine Levedage, og aldrig gaaet Glip af nogen Velsignelse. — 1 Mosеb. 5, 22. „Og Enoch vandrede med Gud, efter at han havde avlet Methuselah, tre hundrede Aar, og avlede Sønner og Døtre; og Enochs gamle Alder var 365 Aar; og Enoch vandrede med Gud, og han var ikke mere, thi Gud tog ham." Nu, denne Enoch bevarede Gud for sig selv, at han skulde ikke døe den Gang og bestikkede ham en Tjeneste for de terrestriale Legemer, hvorom der ikkun lidet er bleven aabenbaret. Han opbevaredes saaledes til Præsidentskabet over en Uddeling, og mere skal blive sagt om ham og terrestriale Legemer i en anden Afhandling. Han er en tjenende Engel til at tjene dem, som skal arve Salighed, og aabenbarede sig for Judas, ligesom Abel for Paulus; derfor taler Judas om ham i sit almindelige Brevs 14 og 15 Vers: „Og Enoch, den syvende fra Adam, spaaede, der han sagde: see, Herren kommer med sine mange tusinde Hellige."

Paulus var ogsaa bekjendt med denne Personlighed og modtog Underviisning af ham: Ebr. 11, 5. „Formedelst Tro blev Enoch forandret, at han ikke skulde see Døden og blev ikke funden, fordi Gud forvandlede ham; thi før han blev forvandlet havde han det Vidnesbyrd, at han behagede Gud. Men uden Tro er det umuligt at behage ham; thi det bør den, som kommer frem for Gud, at troe, at han er til, og at han aabenbarer sig for dem, som flittigen søge ham."

Læren om Forvandlingen (Translation) er en Kraft, som tilhører dette Præstedømme. Der gives mange Ting, henhørende til Præstedømmets Kræfter og sammes Nøgler, som har været hemmeligholdt fra Verdens Grundvold blev lagt; de er skjulte for de Vise og Forstandige for at aabenbares i de sidste Tider.

Mange kan have formodet, at Læren om Forvandlingen (Translation) forstaaes saaledes, at Menneskt umiddelbart blev tagen ind i Guds Nærværelse og i en evig Fylde, men dette er en feilagtig Forestilling. Deres Boligs Sted er af den terrestriale Orden, og et Sted, beredt for saadanne Personligheder, holdes i Beredskab, idet de blive tjenende Engle for mange Planeter og for Saadanne, som endnu ikke have annammet den Grad af Fylde, som de, der er opstandne fra de Døde. See Ebr. 11, 35. „Andre bleve martrede, men toge ikke mod Befrielse, at de maatte erholde en herligere Opstandelse."

Af dette er det klart, at der var en bedre Opstandelse, ellers vilde Gud ikke have aabenbaret det for Paulus. Hvori kan der da siges en bedre Opstandelse? Denne Adskillelse er gjort mellem Læren om den virkelige Opstandelse og den ovenfor berørte Forvandling (Translation). Denne bestaaer i en Befrielse fra Legemets Marter og Lidelser, men deres Tilværelse vil forlænges i Henseende til Tje-

nestens Arbeider og Møie, førend de kan indtræde i en saa stor Hvile og Herlighed som Opstandelsen.

Paa den anden Side de, som bleve martrede og ikke modtog Befrielse, erholdt en *øieblikkelig* Hvile fra deres Arbeide. See Aabenb. 14, 13. „Og jeg hørte en Røst fra Himmelen, som sagde: Salige ere de Døde, som dø i Herren herefter, thi de skulle hvile fra deres Arbeider, men deres Gjerninger følger med dem."

De hvile fra deres Arbeider for en lang Tid, og dog holdes deres Arbeide i Beredskab for dem, at de tillades at gjøre de samme Arbeider efter at de modtage en Opstandelse for deres Legemer. Men vi vil forlade denne Gjenstand og den om terrestriale Legemer til en anden Gang, for at behandle dem mere fuldstændig.

Den næste store Over-Patriark, som holdt Præstedømmets Nøgler, var Lamech. See 1 Mosеb. 5, 28. 29. „Og Lamech var hundrede og to og firesindstyve Aar gammel og avlede en Søn; og han kaldte hans Navn Noa, og sagde: denne skal trøste os i vor Kummer og vore Hænders Arbeide paa Jorden, hvilken Herren haver forbandet." Præstedømmet vedvarede fra Lamech til Noa; 1 Mosеb. 6, 13. „Da sagde Gud til Noa: alt Kjøds Ende er kommen for mit Ansigt, thi Jorden er fyldt med Vold af dem; og see jeg vil fordærve dem med Jorden."

Saaledes seer vi, at dette Præstedømmes Nøgler bestod i at modtage Jehova's Røst, at han talede med ham paa en fortrolig og venlig Maade, at han lod ham vedblive med Nøglerne, Pagterne, Kraften og Herligheden, hvormed han havde velsignet Adam i Begyndelsen; og at offre Offer, hvilket skal fortsættes i den sidste Tid; thi alle Anordninger og Pligter, som nogensinde er bleven fordret af Præstedømmet under den Almægtiges Bestyrelse og efter hans Befalinger i nogen af Uddelingerne, skal alle haves i den sidste Uddeling, derfor skal alle Ting, som havdes under Præstedømmets Authoritet i nogen af de forrige Perioder, faaes igjen, og tilveiebringe Gjenoprettelsen, som er omtalt af alle de hellige Propheter; da skal Levi Sønner offre Herren et velbehageligt Offer. See Malach. 3, 3. „Og han skal sidde at rense og smelte Sølvet, og han skal rense Levi Børn og luttre dem som Guldet og som Sølvet; da skal Herren have dem, som fremføre Madoffer i Retfærdighed."

Det vil være nødvendigt her at gjøre nogle faa Bemærkninger om Lærdommen, fremsat i ovenstaaende Anførsel, fordi det er almindelig antaget, at Offring var aldeles afskaffet, naar det store *Son*-*offer* var offret, og at der ikke vil behøves nogen Anordning (Ordinance) for Offer i Fremtiden, men de, som paastaae det, er sikkerlig ikke bekjendte med Præstedømmets Pligter, Rettigheder og Myndighed, ei heller med Propheterne.

At offre Offer har stedse været forenet med og udgjort en Deel af Præstedømmets Pligter. Det begyndte med Præstedømmet og vil vedblive fra Slægt til Slægt indtil Christus kommer. Vi har hyppigen omtalt Offringen af Offer af den Allerhøiestes Tjenere i Oldtiden før Moseloven; hvilke Ordinancer vil fortsættes, naar Præstedømmet er gjenoprettet med al dets Myndighed, Kraft og Velsignelser.

Elias var den sidste Prophet, som holdt Nøglerne til dette Præstedømme, og som før den sidste Uddeling vil gjenoprette Myndigheden og levere dette Præstedømmes Nøgler, paa det alle Ordinancer maa blive forvaltede i Retfærdighed. Det er sandt at Frelseren havde

Myndighed og Magt til at meddele denne Velsignelse; men Levi Sønner vare altfor fordomsfulde. „Og jeg vil sende Elias, Profeten, før Herrens store og forfærdelige Dag osv." Hvorfor sende Elias? Fordi han holder Nøglerne til Myndigheden at forvalte alle Præstedømmets Ordinancer, og uden at den rette Authoritet gives, kan Ordinancerne ikke forrettes i Retfærdighed.

Det er en meget herskende Mening, at Offrene, som offredes, blev aldeles fortærede. — Dette var ikke Tilfældet; hvis I læser 3 Mosb. 2, 2. 3., vil I see, at Præsterne tog en Deel som en Indkommelse, og offrede det for Herren, medens det Tilovers blevne bevaredes til Præsternes Underholdning; saa at det Hele af Offrene fortæres ikke paa Altret — men Blodet stænkes omkring og det Fede og visse andre Dele fortæres.

Disse Offringer, saavelsom enhver Ordinance, henhørende til Præstedømmet, vil, naar Herens Tempel skal bygges og Levi Sønner renses, vorde fuldelig gjenoprettede og forvaltede med alle Kræfter, Forgreninger og Velsignelser. Dette var og vil stedse finde Sted, naar det melchisedekske Præstedømmes Kræfter er tilstrækkelig aabenbaret; hvorledes kan ellers Gjenoprettelsen af alle Ting, talt om af alle de hellige Profeter tilveiebringes? Det er ikke at forstaaes saaledes, at Moseloven skal indføres igjen med alle dens Skikke og forskjellige Ceremonier; dette er ingenlunde talt om af Profeterne; men hine Ting, som existerede før Mose Dage, nemlig Offring, vil fortsættes.

Maaskee Nogle vil spørge, hvad Nødvendighed er der for Offring, siden det *store Offer* blev offret? Hertil svares: om Tro, Omvendelse og Daab fandt Sted før Christi Dage, hvorfor er de samme Ting nødvendige efter den Tid? Præstedømmet er kommet ned i regelmæssig Slægtfølge fra Fader til Søn gjennem deres efterfølgende Generationer. (See Pagtens og Lærdommens Bog).

Joseph Smiths Levnetsløb.

1835. (Fortsat fra Pag. 190.)

Efter disse Bemærkninger voterede de eenstemmigen, som havde arbeidet paa Bygningen, at de vilde vedblive at arbeide derpaa, indtil Huset var fuldendt.

Præs. S. Rigdon beskikkedes til at give Haandspaalæggelse og velsigne i Herrens Navn.

Præsidenterne blev velsignede; og Reynolds Cahoon, Hyrum Smith og Jared Carter, Bygnings Committeen, (de to sidste) endskjøndt fraværende, blev dog deres Rettigheder i Huset forbeholdte.

Følgende er Navnene paa dem, som blev velsignede ifølge deres Arbeide paa Herrens Huus i Kirtland og paa dem, som offrede til dets Opbygning:

Søndag Eftermiddag den 8de Marts.

Sidney Rigdon.
Joseph Smith, jun.
F. G. Williams.
Joseph Smith, sen.
Oliver Cowdery.
N. K. Whitney.
Reynolds Cahoon.
Hyrum Smith.
Jared Carter.

Jacob Bump.
Artemas Millet.
Alpheus Cutler.
Asa Lyman.
Josiah Butterfield.
Noah Packard.
James Putnam.
Isaak Hill.
Edm. Durfee, sen.
Edm. Durfee, jun.
Gideon Ormsby.
Albert Miner.
Ira Ames.
Salmon Gee.
Peter Shirts.
Isaak Hubbard.
Horace Burgess.
Dexter Stillmann.
Amos F. Herrick.
Mayhew Hillmann.
William Carter.
William Burgess.
Giles Cook.
Almon Sherman.
Warren Smith.
Moses Bailey.
Sibe Ives.
Andrew H. Aldrich.
Ebenezer Jennings.
Oliver Granger.
Orson Johnson.
James Lake.
William Redfield.
Cyrus Lake.
Harvey Smith.
Isaak Cleveland.
William Barker.
Samuel S. Brannan.
John Wheeler.
Henry Baker.
William Fisk.
Henry Wilcox.
George Gee.
Lorenzo Young.
David Clough.

James Durfee.
Joseph Coe.
Thomas Gates.
Loren Babbit.
Blake Baldwin.
Joseph B. Bosworth.
Malcum C. Davis.
Jaman Aldrich.
John Young, sen.
Ezra Strong.
Joel Mc. Withy.
Matthew Foy.
James Randall.
John P. Green.
Aaron P. Lyon.
Thomas Burdick.
Truman Wait.
Edmund Bosley.
William Bosley.
William Perry.
Don Carlos Smith.
Shadrack Roundy.
Joel Johnson.
Oliver Higley.
Evan M. Green.
Levi Osgood.
Alpheus Harmon.
Joseph C. Kingsbury.
Ira Bond.
Z. H. Brewster.
Samuel Thomson.
John Ormsby.
Luman Carter.
John Smith.
Samuel H. Smith.
Thomas Fither.
Starry Fisk.
Amos R. Orton.
Gad Yale.
John Johnson.
John Tanner.
Henry G. Sherwood.
Sidney Tanner.
Joseph Tippits.
Robert Zbigley.

Erastus Babbit.
Samuel Canfield.
Phineas H. Young.
Samuel Rolfe.
Calvin W. Stoddard.
Josiah Fuller.
Erastus Rudd.
Isaak G Bishop.
Roswell Murray.
Benjamin Wells.
Nehemiah Harman.
Oliver Wetherby.
Thomas Hancock.
Joshua Grant.
William Draper.
Ransom B. Beuren.
Tunis Rappellee.
John Reed.
Samuel Wilcox.
Benjamin Johnson.

Velsignelserne og Ordinationerne for særskilte Individer af de Foregaaende, var følgende: Reynolds Cahoon, Jacob Bump og Artemas Millet bleve velsignede med Himmelens Velsignelser og en Ret i Herrens Huus i Kirtland i Forhold til det Arbeide og den Omkostning, de havde anvendt derpaa.

Alpheus Cutler, Asa Lyman, Josiah Butterfield, Noah Packard, Jonas Putnam og Isaak Hill modtog den samme Velsignelse. Den anbragte Velsignelse var i Overensstemmelse med enhver Mands Arbeide eller Gave; og som Tilgift lovede Elder Packard Visdom og Dygtighed til at forkynde Evangeliet. Edmund Durfee sen., Edmund Durfee jun. og Gideon Ormsby modtog den samme Velsignelse; og Edmund Durfee jun. ordineredes til en Ældste. Albert Miner, Ira Ames, Salmon Gee, Peter Shirts, Isaak Hubbard og Horace Burgess bleve velsignede; og P. Shirts og H. Burgess ordineredes til Ældste. Dexter Stilman, Amos F. Herrick og Matthew Hillman velsignedes. William Burgess, Jaman Aldrich og John Young sen. velsignedes. Giles Cook jun. og M. C. Davis bleve velsignede og ordinerede til Ældste. William Carter, som var blind, lovedes at faae sit Syn igjen, om han blev trofast. Ezra Strong, Joel Mc Withy, Matthew Fox, James Randall og Aaron C Lyon velsignedes. John P. Green ordineredes til en Missionær at gaae til Lamaniterne, efter at Andre har aabnet Døren, med Forjættelse at samle mange til Zion og efter endt Mission at vende tilbage med stor Glæde for at nyde sin Families Velsignelser. Thomas Burdick, Truman Wait og Edmund Bosley velsignedes, og det blev saagt Ældste Bosley, at Gud havde et Arbeide for ham til at gaae og prædike Evangeliet for denne Tids sekteriske Præster, spørge efter dem, søge dem op, hvorsomhelst han kunde opspore dem, og prædike Evangeliet for dem, enten de vilde høre det eller ikke. William Bosley og William Perry velsignedes og ordineredes til Ældste. Don Carlos Smith blev velsignet med Forjættelse om Visdom til at forkynde Evangeliet og ligeledes til at skrive med Visdom. Shadrach Roundy, Joel Johnson og Oliver Higbee velsignedes.

Sluttet til i Morgen.

Den 8de Marts. — Mødte ifølge Bestemmelsen. Evan M. Green, Levi Osgood, Alpheus Harman, Joseph C. Kingsbury, Ira Bond, Z. H. Brewster, Samuel Tompkins, John Ormsby, Lyman Carter, John Smith, Samuel H. Smith, Thomas Fisher, Starry Fisk, Amos R. Orton og Almon Sherman velsignedes. Amos R. Orton ordineredes til en Ældste og en Missionær til Lamaniterne. Andrew H. Aldrich, Thomas Bailey, Seba Ives, Ebenezer Jennings, Oliver Granger, Orson Johnson,

Warren Smith, James Lake og William Redfield velsignedes; og W. Redfield ordineredes til en Ældste. Cyrus Lake, Harvey Smith, Isaac Cleveland, William Baker, Samuel S. Brannan, John Wheeler, Henry Baker, William Fisk, Henry Wilcox, George W. Gee, David Clough og Lorenzo Young velsignedes; og Ældste Young beskikkedes som Missionær for Lamaniterne. James Durfee, Joseph Coe, Thomas Gates, Loren Babitt, Blake Baldwin og Joseph B. Baldwin velsignedes. John Johnson, John Tanner og Gad Yale velsignedes; og Gad Yale, som var een, der gik til Brødrenes Hjælp i Missouri, velsignedes overeensstemmende dermed. Henry G. Sherwood, Sidney Tanner, Joseph H. Tippits, Robert Ovigley og Erastus Babbit velsignedes; og Samuel Canfield blev velsignet og ordineret til en Ældste. Phineas H. Young, Samuel Rolfe og Calvin H. Stoddard velsignedes; og Ældste Young ordineredes til Missionær for Lamaniterne. Erastus Rudd, Josiah Fuller, Isaak H. Bishop, Roswell Murray, Benjamin Wells, Nehemiah Harman, Thomas Hancock, Oliver Wetherby, Joshua Grant jun., William Draper jun., Ransom Van Buren, Tunis Rappellee, John Rudd og Samuel Wilcor velsignedes. Moses Martin, som gik til Missouri, udvalgtes til at blive een af de Halvfjersfindstyve og velsignedes: Om Du ikke er renset, vil Du ikke være istand til at udføre din Bestilling. Du vil falde i Snarer og i Fjendernes Hænder, som vil tage dit Liv; Du maa begynde at gjøre en fuldkommen Forandring med Dig selv.

Oliver Cowdery, Skriver.

Følgende henhører til de Halvfjers, men deres Ordinationers Datum vides ikke med Vished: Milo Andrews, Joseph Wincheſter, Zerubbabel Snow, Herman T. Hyde, Henry Brown, Nelson Higgins, (Hezekiah Fisk velsignedes, men var ikke een af de Halvfjers), Henry Beaman, Jesse Huntsman, Royal Barney, Zebedee Coltrin, Henry Herriman og Lorenzo Barnes. James L. Thompson blev velsignet, men ikke ordineret.

Kirtland den 12te Marts 1835. — Denne Aften forsamledes de Tolv, og Raadet aabnedes af Præsident Joseph Smith jun., og han foreslog at tage vor første Mission gjennem de østlige Stater til Atlanterhavet og holde Conferencer i Nabolauget af Kirkens forskjellige Grene for det Øiemed at ordne alle nødvendige Ting for deres Velfærd.

Det blev foreslaaet, at de Tolv skulde forlade Kirtland den 14de Mai, hvilket eenstemmigen antoges.

Derefter foreslogs, at under deres nærværende Mission skulde Ældste Brigham Young aabne Døren for Josephs Levning, som boer iblandt Hedningerne, hvilket antoges.

Det blev foreslaaet og voteret, at de Tolv skulde holde deres første Conference i Kirtland den 2den Mai; i Westfield, New York, den 9de Mai; i Freedom, N. Y. den 22de Mai; i Lyonstown, N. Y. den 5te Juni; paa Pillow Point den 19de Juni; i West Loboro', Upper Canada, den 29de Juni; i Johnsbury, Vermont, den 17de Juli; i Bradford, Massachusetts den 7de August; i Dower, New Hampshire den 4de September; in Saco, Maine, den 18de September; Farmington, Maine, den 2den October.

Orson Hyde,
Wm. E. Mc Lellin,
Skrivere.

Kirtland den 28de Marts. Denne Eftermiddag mødte de Tolv i Raad og Tiden anvendtes til almindelig Bekjendelse. Idet vi kaste et Blik tilbage paa vor tilbagelagte Løbebane, føle vi os til-

fredse, men føle os ogsaa tilskyndede at bekjende, at vi ikke har opfattet Vigtigheden af vor Kaldelse i den Grad, som vi burde; vi har været overfladiske og daarlige og feilet i mange Ting. For alt dette har vi bedet vor himmelske Fader om Tilgivelse; og hvori vi haver bedrøvet eller saaret Præsidentskabets Følelser, beder vi om Tilgivelse. Tiden, naar vi er i Begreb med at adskilles, er nær; og naar vi skal mødes igjen, veed alene Gud; vi føler derfor til at anmode ham, som vi har erkjendt at være Prophet og Seer, at han anraaber Gud for os, om at erholde en Aabenbaring (hvis det er rigtigt), at vi kan see paa den, naar vi er adskilte, og vore Hjerter derved blive trøstede. Vor Værdighed har ikke indgivet os at gjøre denne Anmodning, men vor Uværdighed. Vi har forenede bedet Gud, vor himmelske Fader, at forunde os gjennem hans Seer, en Aabenbaring af hans Sind og Villie angaaende vor Pligt i den kommende Tid, ja en stor Aabenbaring, som vil udvide vore Hjerter, trøste os i Modgang, og opmuntre vort Haab, naar vi er omgivne af Mørkets Magt.

Orson Hyde,
Wm. E. Mc. Lellin,
Skrivere.

Til
Præsident Joseph Smith jun., Kirtland, Ohio.

For at imødekomme ovenstaaende Anmodning, anraabte jeg Herren og modtog som Svar følgende

Aabenbaring om Præstedømme.

Der er tvende Præstedømmer i Kirken, nemlig: det melchisedekske og det aaronske, som indbefatter det levitiske Præstedømme. Aarsagen, hvorfor det første kaldes det melchisedekske Præstedømme, er, fordi Melchisedek var en saadan stor Ypperstepræst. For hans Tid kaldtes det: det hellige Præstedømme efter Guds Søns Orden; men af Agtelse eller Ærefrygt for det høieste Væsens Navn kaldte de, nemlig Kirken i Oldtiden, for at undgaae at gjentage hans Navn for ofte, Præstedømmet efter Melchisedek, eller det melchisedekske Præstedømme.

Alle andre Authoriteter eller Embeder i Kirken er Tillæg til dette Præstedømme; men der er to Hovedafdelinger: det ene er det melchisedekske Præstedømme og det andet er det aaronske eller levitiske Præstedømme.

En Ældstes Embede henhører under det melchisedekske Præstedømme. Det melchisedekske Præstedømme indeholder Retten til Præsidentskabet og har Magt og Myndighed over alle Embeder i Kirken, i alle Verdens Tidsaldere, til at forvalte i aandelige Ting.

Præsidentskabet over Ypperstepræstedømmet efter Melchisedeks Orden har Ret til at forvalte alle Embeder i Kirken.

Ypperstepræsterne efter Melchisedeks Præstedømmes Orden har Ret til at forvalte Embederne i deres eget Kald under Præsidentskabets Bestyrelse, og gjøre Tjeneste i aandelige Ting, og ligeledes i en Ældstes, Præsts (af den levitiske Orden), Lærers, Diacons og Medlems Embede.

En Ældste har Ret til at forvalte en Ypperstepræsts Embede, naar denne ikke er tilstede.

Ypperstepræsten og Ældsten skulle gjøre Tjeneste i det Aandelige, overensstemmende med Kirkens Vagter og Befalinger; og de have Ret til at forvalte alle disse Embeder i Kirken, naar ingen høiere Authoriteter er nærværende.

Det andet Præstedømme kaldes Aarons Præstedømme, fordi det blev overdraget Aaron og hans Sæd igjennem alle deres

Slægter. Aarsagen, hvorfor det kaldes det mindre Præstedømme, er, fordi det er et Tillæg til det større eller melchisedekske Præstedømme, og har Magt til at tjene i de ydre Anordninger. Bispedømmet er Præsidentskabet for dette Præstedømme og har sammes Nøgler eller Myndighed. Ingen har lovlig Ret til dette Embede, til at have dette Præstedømmes Nøgler, med mindre han er en virkelig Efterkommer af Aaron. Men da en Ypperstepræst af Melchisedeks Præstedømme har Myndighed til at forvalte alle de mindre Embeder, kan han forvalte en Biskops Embede, naar der ikke kan findes nogen virkelig Efterkommer af Aaron, forudsat at han er kaldet og afsondret og ordineret til denne Magt ved det Præsidentskabs Hænder, der hører til Melchisedeks Præstedømme.

(Fortsættes.)

Skandinaviens Stjerne.

Den 1ste April.

Saavel i dette som andre Numere af Stjernen er forskjellige Afhandlinger indrykkede angaaende det hellige Præstedømme til Belærelse for de Hellige. Fornemmelig vil vi henlede de Brødres Opmærksomhed paa samme, som allerede har modtaget en eller anden Grad af enten det melchisedekske eller aaronske Præstedømme og er bestikkede til at forvalte noget Embede, enten som Præsident for en Conference eller Green, eller omreisende Ældste, eller hvilketsomhelst andet Embede eller Forvaltning være sig i aandelig eller timelig Henseende. Brødre! erindrer at I er den Allerhøiestes Tjenere og ærer Eders høie og hellige Kald ved trofast og utrættelig at udføre de Pligter, der paahviler Eder, ifølge det Eder paalagte Kald. Anseer det ikke for ringe, eller ubetydeligt, hvadsomhelst der anbetroes Eder og husker, at I tidlig eller sildig skal kræves til Regnskab for Eders Husholdning af den, der har bestikket Eder, dersom I da er befundne at have været troe, vil I blive velsignede; i modsat Fald vil I aldrig opnaae de Velsignelser og Forjættelser, der blive dem til Deel, som har været trofaste, nidkjære og udholdende for Jesu Christi Riges Fremme.

Brødre! glemmer ikke at Eders Forvaltning gjælder ikke alene de aandelige, men ogsaa de timelige Ting; thi Guds Rige omfatter alt; dets Tjenere maa betragte det ene ligesaa vigtigt som det andet; en god Husholdning i de timelige Ting forskaffer de aandelige Velsignelser. Det er os en Glæde at bevidne, at mange Brødre rettelig opfatter sin Plads, tiltager i Viisdom og deres Virksomhedskreds forøges forholdsviis. Det er os kjært, at de have givet Agt paa vore Raad, Formaninger, Veiledninger og Instrukser, som Tid efter anden har været indrykkede i dette Organ. Vi henvise dem fremdeles til disse Instructioner og formaner Enhver især i betimelig Tid at kræve Redegjørelse af de Brødre, de er satte over og som de forhaabentlig have underviist, følgende vore Forskrifter, der er eller fremdeles vorder givne. Vi veed, at Conference-Præsidenterne vil controllere Bogagenternes Regnskaber, og see til at de i rette Tid opgjør med Contoiret, (see 3 Aarg Nr. 15, Side 231; og 2 Aarg. Nr. 3, Side 47), saa at vi kan være istand til med

forenede Kræfter at udsprede Guds aabenbarede Ord iblandt Menneskens Børn, til Oplysning og Veiledning for dem, som sidde i Mørke; der paahviler alle Paagtens Børn en hellig Pligt i saa Henseende efter Enhvers Evne og Stilling.

Det er med Beklagelse, at vi har seet enkelte Brødre, der har været beskikkede at arbeide i Vingaarden, ikke alene at spilde den kostbare Tid forend de tiltraadte deres beskikkede Mission, men ogsaa med Lunkenhed at have røgtet samme, og endog forladt deres Virkekreds uden at gjøre Regnskab for deres Tjeneste; — troer Saadanne at kunne faae Løn med de Trofaste?

De Brødre der har modtaget Præstedømmet, uden endnu at være beskikkede noget Embede, samler Kundskab, Viisdom og Erfaring, og bereder Eder og viser Eder værdige til at blive deelagtige i Arbeidet, og Herren vil velsigne Eder tillige med alle de trofaste Tjenere.

Notice. The Latter-day Saints' Millennial Star and Emigration Office i Liverpool er flyttet, saa at sammes Adresse vil fra d. 1ste April være: **Franklin D. Richards, 36 Islington, Liverpool, England.**

Apostlerne — deres Levnet, Hustruer og Børn.

I Kirkehistorien er der talt en heel Deel om selve Apostlerne, men meget lidet om deres Familier. Med Hensyn dertil giver en fransk Skribent følgende Spørgsmaal: Var Apostlerne gifte? havde de Børn? hvad blev der af disse Børn? hvor levede Apostlerne? hvor strev de? hvor blev de af? havde de et District? udøvede de en borgerlig Forvaltning? havde de Dommerrettighed over de Troende? vare de Biskopper? havde de en geistlig Indretning med Ritus og Ceremonier? Disse Spørgsmaal er mærkelige og Svaret udfordrer en heel Deel antiquarisk Lærdom.

1. Var Apostlerne gifte?

Der gives et Brev, som man tillægger Martyren St. Ignatius, hvori findes disse afgjørende Ord: "Jeg erindrer Eders Hellighed lig Elias', Jeremias', Johannes den Dobers, de udvalgte Disciples, Timotheus', Titus', Erodins Clements, som levede i Kydskhed, men jeg dadler ikke de Andre, lykkelige i Ægteskabsbaandet, og jeg haaber at blive funden værdig af Gud til at følge deres Fodspor i hans Rige efter samme Exempel som Isaak, Jacob, Esaias og andre Propheter, som Peter og Paulus og som de Apostler, der var gifte."

Nogle Lærde har paastaaet, at Pauli Navn er indskudt i dette navnkundige Brev. Turien og Alle, som have seet St. Ignatii Breve paa Latin i Vaticanets Bibliothek, tilstaaer at Pauli Navn er fundet i dem. — Og Baronius negter ikke, at denne Sætning findes i nogle græske Manuskripter; men han paastaaer, at disse var tilføiede af nogen nyere Græker.

Der var i det gamle Bibliothek i Oxford et Manuskript paa Græsk af disse St. Ignatii Breve, i hvilket de anførte Ord er fundne. Jeg veed ikke om det blev brændt tilligemed mange andre Bøger ved Oxfords Indtagelse af Cromwell. Der findes endnu eet paa Latin i det samme Bibliothek, i hvilket Ordene „Pauli et Apostolorum" er udslettede, men paa en saadan Maade, at de gamle

Characterer letteligen kan læses. Det er vist, at denne Sætning findes i mange Udgaver af Brevene.

Denne Tvætte om Pauli Ægteskab er meget intetsigende. Hvad gjør det til Sagen enten han var gift eller ikke, hvis de andre Apostler var det? Vi behøver blot at læse hans første Epistel til Corinthierne 9 C. for at bevise at han kunde have været gift ligesom de Andre: "Have vi ikke Ret til at føre en Søster som Hustru omkring, som og de andre Apostler, og Herrens Brødre og Kephas? Eller have alene jeg og Barnabas ikke Ret til ikke at arbeide? Hvo tjener vel i Krig paa sin egen Sold?" Det er klart af dette Skriftsted, at alle Apostlerne vare gifte ligesaavel som Peter.

Og St. Clement af Alexandria erklærer bestemt at St. Paulus havde en Hustru. Den romerske Kirkeorden har forandret sig, men det forhindrer ikke, at der har været andre Skikke i de første Tider.

2. Om Apostlernes Børn.

Vi veed meget lidt om deres Familier. St. Clement af Alexandria siger, at Peter havde Børn; at Philippus havde Døttre, som han bortgiftede. Apostlernes Gjerninger taler om Philippi fire Døttre, som profeterede. Man troer, at der var een gift, og at hun var St. Hermione.

Eusebius beretter, at Nicolaus, valgt af Apostlerne til at deeltage med Stephanus i det hellige Embede, havde en meget smuk Hustru, over hvilken var skinsyg. Da Apostlerne havde irettesat ham for hans Feil, forbedrede han sig, og idet han fragte sin Hustru for dem, sagde han: — "Jeg er villig til at afstaae hende; den, som vil, tage hende til Hustru." Apostlerne antog ikke hans Tilbud. Han havde een Søn og flere Døttre med sin Hustru.

Cleophas var, ifølge Eusebius og St. Epiphus, St. Josephs Broder og Fader til St. Jacob den mindre og til St. Judas, som han havde med Maria, den hellige Jomfrues Søster. Saaledes var Apostelen Judas Jesu Christi Søskendebarn.

Hegesippus, omtalt af Eusebius, siger at to Børnebørn af St. Judas fremstilledes for Keiser Domitian som Efterkommere af David og som dem, der havde en nomtvistelig Ret til Jerusalems Throne. Domitian, som frygtede, at de kunde gjøre Brug af denne Ret, udspurgte dem selv; de fremsatte deres Slægtfølge. Keiseren spurgte dem, hvad deres Stilling var; de svarede, at de besad 39 Tondeland Jord, som betalte Skat, og og at de var Arbeidsmænd. Keiseren spurgte dem da, naar Christi Rige vilde komme; de sagde, at det vilde blive ved Verdens Ende. Derefter lod Domitian dem gaae i Fred, hvilket viser, at han ikke var en Forfølger.

(Af Saturday Evening Post.)

Lærdomme af Propheten Joseph Smith.

(Fortsat fra Side 176).

Jeg veed ikke hvor snart disse Ting vil finde Sted; og skal jeg, ved Synet af dem, raabe Fred? Nei! Jeg vil opløfte min Røst og bære Vidnesbyrd om dem. Hvor længe I vil have gode Afgrøder og Hungersnøden forebygges, veed jeg ikke. Naar Figentræet skyder dets Blade, vider da, at Sommeren er nær.

Vi kan forvente Engle og modtage deres Betjening; men vi skal undersøge Aanderne og prøve dem, thi det er ofte Tilfældet, at Menneskene tage Feil med Hensyn til disse Ting. Gud har saaledes forordnet det, naar han har meddeelt Noget, at intet Syn maa annammes, uden hvad I seer med seende Øine og høre med hørende Øren. Naar I seer et Syn, bed for Fortolkningen; om I ikke faaer den, tillnk det; der maa være Vished i denne Ting. Et aabent Syn vil tilkjendegive hvad der er mere vigtigt. Løgnens Aander er gangne ud over Jorden. Der vil blive store Aande-Aabenbarelser, baade falske og sande.

At blive ført paany, skeer ved Guds Aand formedelst Ordinancerne. En Guds Engel har aldrig Vinger. Somme vil sige, at de har seet en Aand; at han har rakt dem sin Haand, men at de ikke rørte den. Dette er en Løgn. Først, det er tvertimod Guds Plan; en Aand kan ikke komme uden i Lysglands; en Engel har Kjød og Been; vi kan ikke see deres Glands. Djævelen kan vise sig som en Lysets Engel. Bed Gud at aabenbare det; om det er af Djævelen, vil han flye fra Eder; om det er af Gud, vil han tilkjendegive sig, eller gjøre det aabenbart. Vi kan komme til Jesus og spørge ham; han forstaaer alt angaaende det; om han kommer til et lidet Barn, vil han nedlade sig til et lidet Barns Sprog og Eyne.

Enhver Aand, ethvert Syn eller enhver Sang er ikke af Gud. Djævelen er en Taler; han er mægtig; han tog vor Frelser op paa Tindingen af Templet, og holdt ham i Ørkenen i fyrretyve Dage. Gaven at bedømme Aander vil gives til den præsiderende Ældste. Bed for ham, at han maa have denne Gave. — Tal ikke i Tungemaal uden at forstaae det, eller uden Fortolkning. Djævelen kan tale i Tungemaal; Fjenden vil komme med sit Værk; han kan friste alle Klasser, han kan tale i Engelsk, eller Dansk, eller Tydsk. Lad Ingen tale i Tungemaal uden han fortolker, med mindre det skeer med dens Samtykke, som præsiderer; da maa han bedømme eller fortolke eller en anden maa. Lad os tale til Ære for Abraham, Noa, Adam, Apostlerne, som have Samfund med disse Ting, saa skal vi blive iblandt det Tal, naar Christus kommer.

Brev fra Præsidenten for Kjøbenhavns Conference.

Øst-Sjælland den 19de Marts 1855.

Præsident J. Van Cott!

Kjære Broder!

Der er ingen Ting, der fryder mit Sind mere, end det Lys, som udstraaler fra "Skandinaviens Stjerne," men især glæder jeg mig over den udkomne „Advarsels Røst." Den vil i Sandhed, ved Guds Naade, gjøre mere Gavn end mange Ældste, hvis de var den foruden. Den er et Vaaben for Brødrene, som gaaer ud med Budskabet; de behøver ikkun i al Sindighed, veiledte af Herrens Aand, at slaae op denne Bog og læse passende Afsnit af Samme, og det meest tilfredsstillende Vidnesbyrd vil naae de oprigtige Tilhøreres Hjerter; og

ikke det alene, men de kan ogsaa efterlade et Exemplar af Samme til den, som elsker Sandheden og vil ransage Skrifterne, hvilket vil blive et ypperligt Middel for Grandkeren til at befæste i Hukommelsen, hvad han har hørt, som ellers saa lettelig glemmes, og han vil forøge sin Kundskab og paa denne Maade gjøre sikkrere og hurtigere Fremskridt paa Sandhedens Vei. Jeg har alædet mig overmaade i disse Dage ved at see med hvilken Begjærlighed baade Søgende og Fremmede har stræbt at komme i Besiddelse af „Advarsels Røsten." Jeg tør paastaae, at dersom Bogagenterne, Forstanderne og de omreisende Ældste forstod rigtigt at vurdere denne kostelige Bog og gjorde deres Pligt, saa vilde det ikke vare mere end to Maaneder førend det halve Oplag vilde være forbrugt i denne Conference. Frugterne deraf vilde være uberegnelige baade for det Nærværende og det Tilkommende.

Med Hensyn til Guds Riges Fremadskriden i denne Conference er Udsigterne forhaabningsfulde.

Deres med Agtelse
hengivne Broder
O. N. Liljenqvist.

Tidernes Tilstand.

Af Richard Coleman.

(Frit oversat fra Millennial Star.)

Alt mere forunderlig Tiden nu bliver,
Nye Tildragelser hvert Aar os giver.
I Sandhed det synes, som Alt var af Lave,
Nationerne kriges paa Land og paa Have.
Sygdomme ofte besøger nu Jorden
Og Mangen som Offer for samme er vorden,
Og Døden sig fryder og griber sit Bytte,
Enten det findes i Slot eller Hytte.
Den rædsomme Hunger, for hvilken man gruer,
Opreiser sit Hoved og Folkene truer
Med Mangel paa Brød; og stor vorder Nøden,
At Mange vil lukke sit Øie i Døden.
Om Jordskjælv vi hører i fremmede Lande,
Orkanernes Rasen paa brusende Vande;
Stæder og Skibe i Dybet forsvinder,
Og Frygt i de Dødeliges Hjerter oprinder
For det, der er skeet og endnu vil skee!
O I Viisemænd i Verden! kan I mig nu sige
En Aarsag til dette og andet deslige?
Lad mig saa høre de Grunde hvorfor
Fordærveren løsladt paa Jorden nu gaaer. —
Men ak! I er stumme, I kan ikke tale,
Hvor er Eders Viisdom, af hvilken I prale?

Behag nu lidt stille og rolig at være,
Saa vil jeg forsøge at Eder belære:
„En Mand af Gud er udsendt vorden,
At vidne for Nationerne paa Jorden
Om Frelsens Evangelium, det sande,
Som nu prædikes skal i alle Lande;
Beklædt med Myndighed han blev af Gud
Og som Prophet han gik til Folket ud
Og løftede sin Røst, som Herren bød;
Til Hedning som til Jøde Ordet lød:
„Nu Tiden kommen er, som Jehova har sagt,
„At samle Israel udi den nye Pagt,
„Som evig stande skal. Gaaer derfor hjem
„Til Zion og Jerusalem!
„Thi Herrens store Værk begynde skal,
„Der ødelægge vil de Ondes Tal,
„Men frelse dem, som lydige vil være;
„De arve skal den „nye Jord" med Ære."
Men endskjøndt disse Ord var trøsterige,
Og mange Troende annammede Guds Rige,
Saa var der nok af dem, som havde Ondt i Sinde
Mod Guds Udsendte, der advarede de Blinde;
Ja, hans Liv blev ofte eftertragtet
Og Herrens Budskab saare blev foragtet.
Tilsidst Propheten faldt for Morderhaand,
Og som „Martyr" han gik til Fredens Land.
Nu Smerten gjennemfoer hans Kjære,
Naar Kæmpen faldt for Guds og Rigets Ære;
Men Engle hviskede saa sagte: „Han er død!
„Hans Livstid runden ud; dog — fordi han lød
„Sin Herres Kald, han velsignet blive skal
„Og samles med de Herliggjortes Tal!".
See dette er den sande Grund hvorfor
Dødens Engel over Land og Vande gaaer;
Derfor I Store! og I Smaa! vend om
Fra Synd og Vantro og til Daaben kom,
Mens det er Tid, at I kan Naade faae
Og frelste i Guds Rige med Israel indgaae!

C. W.

Indbetalt til Contoiret.

A. P. Trane	67 Rcl.	„ Mk.	„ Sk.
N. Nilson	39 —	„ —	„ —
Mads Larsen	12 —	„ —	„ —
Summa	118 —	„ —	„ —

Contoirets Tilgodehavende den 20de Marts 1855.

Conferencen.	Agenten.	Gjeld.					
Kjøbenhavn	A. P. Trane	661	Rdl.	5	Mk.	8	Sk.
Aalborg	J. C. Klingbeck	272	—	4	—	13	—
Fredericia	H. P. Olsen	83	—	1	—	13	—
Do.	H. Jensen	27	—	4	—	12½	—
Do.	Mads Larsen	73	—	1	—	10	—
Lolland	Johan Svensen	169	—	5	—	11	—
Bornholm	J. P. Folkman	138	—	2	—	14	—
Vensyssel	P. C. Jensen	257	—	3	—	6½	—
Skaane	N. Nilsson	128	—	1	—	5	—
Brevig	K. Peterson	526	—	2	—	8	—
Stockholm	Aake Jönson	29	—	3	—	6	—
	Summa	2369	—	1	—	11	—

Diverse Debitorer.

	Rdl.	Mk.	Sk.
Transport	2369	1	11
N. P. Peterson	12	"	"
A. Nielsen	5	3	"
C. F. Nielsen	2	1	11
Jürgens	2	"	11
Köhl	4	"	6
Gudmundsen	3	5	4
N. Larsen	13	4	6
S. Hansen	9	4	10
H. Christopherſen . . .	3	5	11
Nils Nilson	8	3	4
H. Hendrikſen	"	2	4
Lateris	2435	2	14

	Rdl.	Mk.	Sk.
Transport	2435	2	14
C. A. Madsen	6	"	"
Ole Larsen	3	"	"
Niels Andersen	11	3	4
P. Hansen	7	3	3
A. Grønbeck	9	3	8
A. Weihe	10	"	"
H. Hansen	2	5	3
F. T. Grønberg . . .	"	5	"
Peter Madsen	3	5	6
Johan Liljenſtrøm . . .	2	2	4
Jørgen Hansen	"	3	4
Summa	2493	3	14

Indhold.

	Side.
Om Præstedømmet	193.
Joseph Smiths Levnetsløb (fortsat)	197.
Redactionsbemærkninger	202.
Apostlerne og deres Familier . . .	203.
Lærdomme af J. Smith (sluttet) .	204.
Brev fra Præs. for Kbhvns. Conf.	205.
Poesie	206.
Contoirets Tilgodehavende	208.

„Skandinaviens Stjerne" udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned, og faaes paa Contoret i Gothersgade Nr. 29, 3die Sal og paa alle kongl. Postcontorer.

Udgivet og forlagt af J. Van Cott.
Trykt hos F. E. Børding.

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

4. Aarg. Nr. 14. Den 15. April 1855. Priis: 6 ß pr. Expl.

Millenniet.

(Af Millennial Star Nr. 1, 1ste Aarg., Mai 1840).

„Thi om Jesus havde givet dem Hvile da vilde han ikke sidenefter have talt om en anden Dag. Der staaer altsaa tilbage en Hvile for Guds Folk."

Ordet Millennium betyder tusinde Aar og kan i denne Betydning af Ordet anvendes paa hvilketsomhelst Aartusinde, enten under Ugudelighedens eller Retfærdighedens Regiering. Men Udtrykket Millenniet er almindelig forstaaet som brugeligt om de særskilte tusinde Aar, der i Skrifterne omtales som Freds-Regieringen — Skabelsens store Sabbat, paa hvilken alle andre Sabbater eller Jubelfester synes at være blotte Forbilleder. Det er skrevet, at „tusinde Aar er som een Dag, og een Dag som tusinde Aar hos Herren." Da dette er Tilfældet, saa er syv tusinde Aar som syv Dage hos Herren, og den syvende eller det sidste Aartusinde vil følgelig være en Sabbat eller Jubelfest — en Hvile, en herlig Frigjørelse fra Trældom og Elendighed.

Den første Sabbat, beskikket for Menneskets, var den syvende Dag. Den blev helliget og udvalgt af Skaberen, og skulde iagttages af Mennesket som en Hviledag for ham selv, for hans Familie, for hans Tjenere, ja endog for hans Dyr; thi Herren havde hvilet fra al sin Gjerning paa den syvende Dag. (2. Mosеb. 20).

En anden Sabbat blev beskikket for Israels Børn (see 3 Mosеb. 25), nemlig hvert syvende Aar. Det var en Sabbat for Jorden at hvile paa og være fri for at blive dyrket; og endog det, som voxte af sig selv, skulde ikke indsamles, men være frit for alle at deeltage i paa det Sted, hvor det voxte. Dette syvende Aar var ikke alene for Landets Hvile, men det var et Slags Jubelaar, i hvilket Tilgodehaveren eftergav Skyldneren — Trællen gik fri ud fra sin Herre o. s. v.

En tredie Sabbat eller Jubelaar udgjorde det halvtredsindstyvende (50de) Aar, idet der taltes syv Gange syv Aar, hvorefter kom det store Jubelaarenes Jubelaar, eller Sabbaternes Sabbat. 3die Mosеb. 25, 10. „Og I skal holde det halvtredsindstyvende Aars Aar helligt; og I skal udraabe Frihed i Landet for alle dem, som boe deri; det skal være Eder et Jubelaar, og I skal igjenkomme hver til sin Eiendom, og igjenkomme hver til sin Slægt."

Men uagtet alle disse Sabbater var bestikkede af Gud og nødes af hans Folk i forrige Tider; dog siger vor Tekt: „Om Jesus havde givet dem Hvile, vilde han ikke sidenefter have talt om en anden Dag."

Det synes altsaa klart, at en tilkommende Hvile var tænkt paa, paa hvilken alle disse Sabbater eller Jubelaar ikkun var en Forsmag. Denne skulde nydes af Guds Folk eet tusinde Aar, i hvilken Tid Satan skulde være indelukket i den bundløse Afgrund og ikke mere forføre Nationerne indtil Tiden var fuldkommet. De Døde i Christo skulde opstaae i Begyndelsen af disse tusinde Aar og leve og regjere med Christo som Præster og Konger indtil de tusinde Aar fuldendtes. Dette er den første Opstandelse. „Salig og hellig er den, som har Deel i den første Opstandelse; over Saadanne har den anden Død ingen Magt." Den, som vil læse det 20de Capitel af Johannes Aabenbaring, vil læse Enkelthederne af den tusindaarige Regjering i al den Tydelighed, som behøves for at stadfæste en Kjendsgjerning.

Om noget Spørgsmaal skulde gjøres angaaende Stedet, hvor disse opstandne Hellige vil regjere under Milleniet, saa vil det femte Capitel af Johannis Aabenbaring give Svar herpaa, idet det 10de Vers fortæller, at den himmelske Sang endte saaledes: „Og vi skal regjere paa Jorden."

Da vi nu har forvisset os om to vigtige Punkter af vort store Æmne, nemlig Tiden og Stedet (Tiden: „tusinde Aar;" Stedet: „paa Jorden"), vil vi nu skride hen til Undersøgelsen af andre Kjendsgjerninger, forbundne med den tusindaarige Regjering paa Jorden.

Propheten Sacharias underretter os i det 14de Capitel 9de Vers, at der skal blive „een Herre og hans Navn eet og han skal være Konge over al Jorden."

Johannes Aabenbaring (11 C. 15 V.) forkynder os om en Tid, naar „Verdens Riger skal blive Herrens og hans Salvedes."

Daniel (7 Cap. 27 V.) underviser om en Tid, naar „Riget og Magten, og Rigernes Storhed, som er under al Himmelen, skal gives til det Folk, som er den Allerhøiestes Hellige;" og (22 V.) „Tiden kom, at de Hellige besad Riget;" og (18 V.) „den Allerhøiestes Hellige skal antage Riget og besidde det evindeligen."

Jeg kunde anføre mange andre Propheters Vidnesbyrd angaaende de samme Punkter, men om mine Læsere ikke vil troe tre Propheters bestemte Vidnesbyrd, vilde det være forgjæves at anføre flere.

Af ovenstaaende Anførsler viser det sig tydeligt, at i Milleniet alle politiske og religiøse Organisationer, som forhen kan existere, vil opløse sig og gaae op i een fuldkommen Forening — eet universalt Rige — som ikke har andre Love end Guds, og Hellige til at forvalte dem; medens denne lykkelige Periodes sande Præster vil være de, som er opreiste fra de Døde.

Forbauselse bemægtiger sig min Sjel! Jeg skuer!! Jeg forundres!!! Jeg beundrer!!!! Jeg studser — jeg er overvældet. Hvad! Europas Monarkier — Amerikas Republikker — Indiens despotiske Herredømmer — Chinas vidtlyftige Rige — Asiens og Afrikas blandede Rige — Ørkenens Tusinder af Stammer — Øernes utallige Indvaanere. Alle — Alle disse opløste — tilintetgjorte eller sammenblandede i eet — eet politisk

Legeme — eet fredeligt Rige — een Herre — een Konge — een Interesse Alle!

Ja endnu besynderligere — endnu forunderligere! De Tusinder af menneskelige Partier og Sekter og Navne og Troesformer og Bekjendelser, som nu forvirre Jorden, alle borte — alle forsvundne for den guddommelige Sandheds glimrende Lys, som omstraaler Jorden.

De tusinde hedenske Skikke og al Overtroe fuldelig overvundne og bortfeiede. Navnene paa deres utallige Guddomme, tabt i Forglemmelse, høres ikke mere.

Jorden har een Konge, een Herre og hans Navn eet.

Kan Nogen, som er bekjendt med den menneskelige Natur og med Verdens nærværende politiske og religiøse Stilling, troe, at saadanne vidtløftige Forandringer vil udføres? Man kunde næsten blive fristet til at udbryde: „Umuligt!“ Og dog er der intet andet Valg end enten at troe det Hele eller ikke at troe Propheterne.

Sindet ledes umiddelbart til at spørge ved hvilke Midler saadanne underfulde Forandringer — saadanne forbausende Omvæltninger vil bevirkes.

Vi skal nu indlade os paa Undersøgelsen af denne Deel af vor Afhandling, og naar vore Læsere har hørt om og forstaaer Midlerne, som anvendes til at fuldføre dette store Værk, vil de overbevises om at Midlerne vil svare til Diemedet.

Den første vigtige Betragtning, som fremstiller sig, medens man undersøger Propheterne angaaende dette Emne, er at Gud anden Gang vil lægge sin Haand paa Værket for at gjenoprette Israels Huus og Juda Huus til deres nationale Rettigheder, til Guds Naade og til deres eget Land. De vil udsamles fra enhver Nation under Himmelen med deres Sølv og Guld osv., benyttende Seil- og Dampskibe, Jernbane-Vogne, Kanalbaade, Bæreskole, Heste, Muuldyr, Kameler og letfødede Dyr og enhver Slags Befordringsmidler, som Nationerne kan forskaffe. Denne Indsamling vil skee ved en mægtig Haand, ved en udrakt Arm og ved en udøst Grumhed; og i Korthed: Jehovas Arm vil blottes for alle Nationer ved Tegn, ved Under, ved Mirakler, ved Aabenbaringer, ved Straffedomme og ved Barmhjertigheder.

Selve Vandene vil adskilles og hans Folk føres tørskoede derigjennem ligesom i gamle Dage. Bjergene skal føle hans Kraft og smelte lig Vox, og de evige Høie skal bæve ved hans Nærværelse; thi han vil sønderrive Himlene og komme ned og gjøre forfærdelige Ting — Ting, som vi ikke forvente. Han vil sige til Norden: „Giv op!“ og til Sønden: „Hold ikke tilbage; bring mine Sønner langveis fra og mine Døtre fra Jordens Ende.“ Hans Haand vil opløftes for Hedningerne og hans Banner for Nationerne. Den Magt, han udfoldede, da han bragte Israel ud af Ægypten under Moses, vil ikke taale nogen Sammenligning, den vil neppe erindres eller bringes tilbage i Hukommelsen, naar den sammenlignes med den mægtige Gjenoprettelse, som nu venter hint Folk. Nationernes Skjæbne dreier sig paa dette Punkt som paa en Spids. Deres politiske og religiøse Velsignelser og Forbandelser, selve deres Existence beroer i Virkeligheden paa, hvad Lob de vil tage med Hensyn til Guds Værk i at indsamle sit Folk Israel. De kan modsætte sig, og blive kastet ned ligesom Pharao; eller de kan hjælpe til og blive velsignede lig en Cyrus eller en Ruth. De kan komme ind i Pagten og deeltage i Velsignelserne fælles med hans valgte Folk; eller

de kan hænge ved deres overtroiske Religionsskikke og sekteriske Traditioner og blive fundne fægtende mod Gud, indtil Tronerne kastes ned og Dommen gives de Hellige.

For at erholde Oplysninger i Skriften om disse store Gjenstande henviser vi vore Læsere til en almindelig og omhyggelig Læsning af Propheterne; især Esaias, Jeremias, Ezechiel, Daniel og Sacharias. Nogle af de vigtigste Kjendsger i Henseende til disse Ting vil findes i Esaias 11, 60 og 65 Capitler; i Ezechiel 20, 36 og 37 Capitler; i Jeremias 16 Cap.; i Sacharias 14 Cap. En omhyggelig Læsning af Propheterne vil bevise, uden at give Rum for nogen Tvivl, alt hvad vi har sagt om denne Gjenstand, og meget mere end vi kan sige.

Messiæ anden Tilkommelse er paa det Nøieste forbundet med den store Gjenoprettelse, om hvilken vi har talt. Den vil vorde *personlig* og *synlig*, ligesaavel som hans første Komme.

Enoch, den syvende fra Adam, taler om hans Komme med sine mange tusinde Hellige (Judæ Brev 14 V.)

Job taler om hans Staaen paa Jorden i de sidste Dage og siger: „i mit Kjød skal jeg dog see Gud." (Job 19, 25. 26;)

Esaias fremstiller ham som kommende med Hævn og Belønning; som kommende med bestænkte Klæder fra Bozra, trædende Persekarret i sin Vrede, og nedtrædende Folket i sin Grumhed; som kommende med Ild og med sine brændende Vogne til sine Fjenders Tilintetgjørelse og til sine Helliges Glæde og Befrielse; endog de, som bøver for hans Ord.

Daniel saae hans Komme i Himmelens Skyer.

Sacharias fortæller, at hans Fødder vil staae paa Oliebjerget for Jødernes Befrielse og deres Fjenders Tilintetgjørelse; at Bjerget vil adsplittes under hans Fødder og bortflyttes; efterladende en stor Dal i dets Sted; og at alle de Hellige vil komme med ham; og at Jerusalem og Jøderne vil være hellige fra den Dag af fremdeles; og at alle Nationer af de omliggende Lande vil gaae op til Jerusalem een Gang om Aaret og tilbede Kongen, Hærskarernes Herre, og helligholde „Løvsalernes Fest."

Malachias bevidner hans Komme og spørger, hvo kan taale den; ligeledes om Elias's Sendelse før hans Komme til at fuldbyrde en vis Mission, hvilken vilde hindre Forbandelsen fra at slaae Jorden fuldkommen.

Peter, Apostelen, fortæller om hans Komme i flammende Ild for at tage Hævn; ligeledes at han skal sendes til Jøderne, efterat Himlene havde modtaget ham, indtil *Gjenoprettelsens Tider*.

Jesus selv har fortalt om sin anden Tilkommelse med tilhørende Tegn, og at den vilde bringe Ødelæggelse, sammenlignet med Noæ Dage og med Lots Dage.

Englene forudsagde det ogsaa den Tid han opfoer, og fortalte endog Maaden, hvorpaa han skulde komme, nemlig „Den samme Jesus skal komme ned paa samme Maade, som han foer op;" det er: „personlig, legemlig, synlig i Himmelens Skyer.

Johannis Aabenbarelse stadfæster ofte hans anden Tilkommelse; og erklærer endog, at hans Fjender skal see ham og alle Jordens Slægter skal hyle for ham; og endelig slutter Bogen ved at sige: Ja, kom, Herre Jesu! Nu, det er klart, at alle disse Vidnesbyrd hensigter ligefrem til hans anden Tilkommelse og ikke til hans første; thi mange af dem udtaltes efter hans første Komme, og de alle beskrive Omstændighederne aldeles forskjellige

fra dem, som var forenede med hans første Komme, og kan derfor umuligen anvendes paa den.

Da vi overflødigen har stadfæstet den Kjendsgjerning, at Millenniet vil vorde indført ved Gjenoprettelsen af Israel — Opbyggelsen af Jerusalem — Messiæ andet Komme — de Ugudeliges Tilintetgjørelse og Grundfæstelsen af hans universale Herredømme, vil vi nu gaae over til at beskrive Noget af Beskaffenheden af dette Millennium og af Velsignelserne under denne lykkelige Regjering.

Det er klart, at de, som er opreiste fra de Døde, er udødelige, derfor indtræde de ikke i de Pligter og Nydelser, som er særegne for den dødelige Tilstand; men deres Bolig er i det hellige Stad og de er Konger og Præster til at forvalte Regjeringsanliggenderne og til at undervise. Men de, som endnu ikke er iførte Udødelighed, men er sparede ilive ved Messiæ anden Tilkommelse, blive i Besiddelse af Jorden med al dens Rigdomme og Velsignelser lig Noah og hans Familie, naar de kom ud af Arken: „De vil anlægge Haver og æde deres Frugt, og plante Vingaarde og drikke Vin af dem, og bygge Huse og Stæder og beboe dem." „Plovmanden skal naae Høstmanden, og den som træder Vinpersen den som udsaaer Sæden." „De forandrer deres Sværd til Plovjern og deres Spyd til Hakker og Nationerne skal ikke ydermere lære at føre Krig." Løven, Ulven, Leoparden og Bjørnen bliver ligesaa uskyldige som Lammet og Kiddet, — det lille Barn leger i Sikkerhed iblandt Rovdyrene, som de nu kaldes; og de giftige Krybdyr og Slanger bliver ligeledes uskadelige. Forbandelsen vil vorde tagen bort fra Jorden, og den vil ophøre at frembringe Torne og Tidsler og blive frugtbar, som om den var et Paradiis, medens Sygdom, for tidlig Død og den dermed forbundne Smerte og Sorrig vil neppe være kjendt paa dens Overflade; saaledes vil Fred og Glæde og Sundhed og Kjærlighed og Kundskab og Overflødighed og Herlighed bedække Jordens Overflade, ligesom Vandene skjule Havets Bund. Guds Tabernakel og hans Helligdomme vil være hos Mennesket, i Midten af de hellige Stæder og Fryd og Glæde vil fylde Maalet af deres Skaal. **Saadant er altsaa det store Millennium, hvis Daggry vor lille „Stjerne" glad vil bebude.**

(Fortsættes).

Joseph Smiths Levnetsløb.

1835. (Fortsat fra Pag. 202.)

Det Høieres eller Melchisedeks Præstedømmes Magt og Myndighed er, at have Nøglerne til alle de aandelige Velsignelser i Kirken — at have Adgang til Himmerigets Riges Hemmeligheder — at Himlene aabnes for dem — at have Samfund med de Førstefødtes Forsamling og Menighed og nyde Gud Faders og Jesu Christi, den nye Pagts Midlers Samfund og Nærværelse.

Det Mindres eller det aaronske Præstedømmes Magt og Myndighed er, at have Nøglerne til Engles Betjening og at tjene ved de ydre Anordninger —

Evangeliets Bogstav — og Omvendelses Daab til Syndsforladelse, i Overensstemmelse med Pagterne og Befalingerne.

Der er nødvendigviis Præsidenter eller præsiderende Embedsmænd, som udspringer fra, eller blive bestikkede af, eller iblandt dem, der er ordinerede til de forskjellige Embeder i disse to Præstedømmer. Af det melchisedekske Præstedømme danner tre præsiderende Ypperstepræster, valgte af Samfundet, bestikkede og ordinerede til det Embede og opholdte ved Kirkens Tillid, Tro og Bøn, et Qvorum, der præsiderer over Kirken. De tolv omreisende Raadgivere er kaldte til at være de tolv Apostler eller særdeles Vidner om Christi Navn i hele Verden, og er saaledes særskilte fra de andre Embedsmænd i Kirken ved deres Kalds Pligter. Og de danne et Qvorum, der er lige i Myndighed og Magt med de tre foromtalte Præsidenters. De Halvfjerdsindstyve er ogsaa kaldte til at prædike Evangeliet og at være særdeles Vidner for Hedningerne og i hele Verden. Saaledes er de særskilte fra andre Embedsmænd i Kirken i deres Kalds Pligter, og de danne et Qvorum ligt i Myndighed med det af de tolv nysomtalte særdeles Vidner eller Apostler. Og enhver Bestemmelse, som er gjort af en af disse Qvorumer, maa skee eenstemmigt. Det vil sige, alle Medlemmer i ethvert Qvorum maa være enige, om dets Bestemmelse, saa at ethvert Qvorums Bestemmelser kan have samme Magt og Gyldighed. (En Majoritet kan danne et Qvorum, naar Omstændighederne gjør det umuligt, at det kan skee anderledes). Med mindre dette er Tilfældet, ville deres Bestemmelser ikke bringe de samme Velsignelser, som Bestemmelserne af et Qvorum af tre Præsidenter forbum, der var ordinerede efter Melchisedeks Orden, og var retfærdige og hellige Mænd. Disse Qvorumers og hver enkelts Bestemmelser skulle afgjøres i al Retfærdighed, i Helligbed og Hjertets Ydmyghed, Sagtmodighed og Langmodighed, og i Tro og Dyd og Kundskab, Maadeholdenhed, Taalmodighed, Gudsfrygtighed, broderlig Kjærlighed og Medlidenhed, thi der er lovet, at dersom dette findes i dem overflodigen, skulde de ikke være ufrugtbare i vor Herres Erkjendelse. Og i det Tilfælde, at nogen Bestemmelse af disse Qvorumer bliver gjort i Uretfærdighed, kan det fremføres for en almindelig Forsamling af de forskjellige Qvorumer, der udgjøre de geistlige Authoriteter i Kirken, ellers kan der ikke appelleres efter deres Afgjørelse.

De Tolv er et omreisende Høiraad til at præsidere og administrere i Herrens Navn, under Kirkens Præsidentskabs Veiledning, overeenstemmende med Himlens Anordning for at opbygge Kirken og ordne alle sammes Affairer i alle Nationer, først iblandt Hedningene og derpaa iblandt Jøderne, eftersom de Tolv er udsendte med Nøglerne til at aabne Døren ved Forkyndelsen af Jesu Christi Evangelium — og først for Hedningene og derpaa for Jøderne.

Det faste Høiraad i Zions Stæver danner et Qvorum ligt Præsidentskabets eller det omvandrende Høiraads Qvorum i Myndighed i Kirkens Affairer i alle deres Afgjørelser.

Høiraadet i Zion danner et Qvorum ligt i Myndighed, i Kirkens Affairer i alle dets Afgjørelser med de forskjellige Høiraad i Zions Stæver.

Det er det omvandrende Høiraads Pligt at kalde de Halvfjerdsindstyve til Hjælp fremfor Andre, naar det gjøres fornødent, for at udfylde de forskjellige Kald til at prædike og udbrede Evangeliet.

Det er de Tolvs Pligt i alle store

Grene af Kirken at ordinere Evangelister, som de blive dem betegnede ved Aabenbaring.

Dette Præstedømmes Orden blev anordnet at skulle gaae i Arv fra Fader til Søn, og tilkommer med Rette den udvalgte Sæds virkelige Efterkommere, til hvem Forjættelsen blev given. Denne Orden blev indført i Adams Dage, og nedarvedes paa følgende Viis:

Fra Adam til Seth, som blev ordineret af Adam i en Alder af 69 Aar, og blev velsignet af ham tre Aar før hans (Adams) Død og erholdt den Forjættelse af Gud ved sin Fader, at hans Efterkommere skulde være Herrens Udvalgte, og at de skulde blive bevarede indtil Verdens Ende, fordi han (Seth) var en fuldkommen Mand, og var sin Faders udtrykte Billede, saa at han syntes at være sin Fader lig i alle Ting, og kunde kun skjelnes fra ham ved sin Alder.

Enos blev ordineret ved Adams Haand i en Alder af 134 Aar og fire Maaneder.

Gud kaldte Kenan i Ørkenen i sin Alders syvretyvende Aar, og han mødte Adam, som han vandrede til det Sted Shedolamak. Han var 87 Aar gammel, da han modtog sin Ordination.

Mahalaleel var 496 Aar og syv Dage, da han blev ordineret ved Adams Haand, som ogsaa velsignede ham.

Jared var 200 Aar gammel, da han blev ordineret under Adams Haand, og han var 65 Aar, og Adam velsignede ham.

Enoch var 25 Aar gammel, da han blev ordineret under Adams Haand, og han var 65 Aar og Adam velsignede ham. Og han saae Herren og vandrede med ham og var bestandig for hans Ansigt; og han vandrede med Gud 365 Aar, saa at han var 430 Aar gammel, da han blev borttagen.

Methuselah var 100 Aar gammel, da han blev ordineret under Adams Haand.

Lamech var 32 Aar gammel, da han blev ordineret under Methuselahs Haand.

Tre Aar før Adams Død kaldte han Seth, Enos, Kenan, Mahalaleel, Jared, Enoch og Methuselah, som alle vare Ypperstepræster, tilligemed de Øvrige af hans Afkom, der var retfærdige, hen i Dalen Adam-ondi-ahman og gav dem der sin sidste Velsignelse. Og Herren viste sig for dem og de stode op og velsignede Adam og kaldte ham Michael, Fyrsten, Overengelen. Og Herren trøstede Adam og sagde til ham: Jeg har sat dig til at være Hovedet — en Mængde Nationer skal udkomme af dig, og du er en Fyrste over dem evindeligen.

Og Adam reiste sig op midt i Forsamlingen, og uagtet han var nedbøiet af Alderdom, forudsagde han dog fuld af den Helligaand, hvad der skulde møde hans Afkom til den sidste Slægt. Alt dette blev skrevet i Enochs Bog og skal aabenbares i sin Tid.

(Fortsættes.)

Vanlyste og forfulgte Ædle, som burde have regjeret Verden.

(Af St. Louis Luminary, den 10. Marts 1855).

Det har været Guds Tjeneres almindelige Lod i alle Verdensaldere at forstaaes og vurderes af sammenligningsviis faa af deres Medmennesker, med

hvem de daglig omgikkes, eller hos hvem de opholdt sig, eller til hvem de blev sendte. Om de helbredte Syge, uddrev Djævle, opreiste de Døde, og spildte al deres Kraft i at bestræbe sig for at velsigne deres Mennesker og frelse dem fra Fordømmelse, blev dog alle deres Arbeider, Opoffrelser og gode Gjerninger givet et falsk Anstrøg, mistydede og erklærene som Bedrageri og Blændværk.

Den ofte gjentagne Erklæring: „I skal hades af Alle for min Skyld," er hverken bedragerisk, smigrende eller trøstende; det maa være Aarsagen, hvorfor saa faa i nogen Tidsalder har hengivet sig til at være Guds Tjenere; thi ikke saasnart er en Mand begavet med Profetiens Aand og Aabenbaringens Aand, og Kraft og Viisdom ved den Helligaand til at overbevise Verden om Synd og Uretfærdighed og at prædike det evige Evangelium, førend han bliver en mærket Mand, — en udsat Skydeskive, mod hvilken Djævle, legemlige og ulegemlige, skyder deres Pile og udslynger deres Tordenkiler.

Denne Kjendsgjerning er bleven levviist ved enhver fremragende, af Gud til Mennesket udsendt, Profets og Apostels Historie og Erfaring, fra den retfærdige Abels Dage af indtil Profeten Joseph.

Ministre kan sendes fra Rusland til Amerika, fra Østerrig til England og fra alle Kongeriger, Republikker og Regjeringer paa Jorden, og blive modtagne, agtede og ærede som Repræsentanter og Sendebud fra det Lands Konge, Fyrste, Regent eller Præsident, de er udsendte; men om en Mand skulde sendes af Universets Styrer, som hans Repræsentant til Lovgivernes Haller, Raads Cabinetter eller Senat Huse, og tilkjendegive sig som et Sendebud fra Himlens Høiraad, endskjøndt han kunde fremvise Kreditiver ligesaa ægte og unimodsigelige som noget Sendebud besad fra den evige Verden i nogen Tidsalder (Moses eller Jesus ikke undtagen), den bedste Modtagelse han vilde møde, vilde være Foragt og Latterliggjørelse og maaskee Overfald.

Den samme Følelse og Aand har existeret og herskет iblandt Menneskenes Børn i alle Tidsaldere. Meget sjelden har Herren havt en Ambassadør i nogen Nation, og naar han har nedladt sig til at sende sine Sendebud, om det endog var hans Søn, har Forfølgelse fulgt dem indtil Døden. Vi ved ikke enten Noa, Abraham, Johannes den Døber, Jesus eller Peter nogensinde tilbød sig selv som Candidater til ledige Sæder i noget af Nationernes Regjerings-Raad, men vist er det, at de aldrig tilstedes saadanne Æresposter. De forfinede og polerede Statsmænd og Politikere vilde uden Tvivl have anseet dem som en Vanære for deres lovgivende Broderskab, thi de havde ingen Rang, Stilling eller Anseelse i Samfundet. Der er stakkels gamle Noah, en Baadbygger, stakkels bedragne Sværmer, og hvad hans Baad angaaer, den vil aldrig blive værdt en Skilling, den er saa stor og uhaandteerlig og dertilmed bygt paa tørt Land. Tilstede ham at komme i deres Regjeringsraad, ligesaa snart kunde de tilstede hans Baad Adgang der.

Hvad Abraham angaaer, han var altfor meget af en Mormon! Han havde ogsaa altfor mange Hustrner til at kunne blive betragtet som hæderlig (maaskee det er, fordi han ikke havde saa meget som et Aker Land, han kunde kalde sit eget), at tilstede ham Adgang i deres Raad! Nei, han var tillige altfor stor Sværmer, han troede paa Syner og Aabenbarelser og paa Englebesøg ogsaa, og desuden var han blot et fattig Emigrant og dertilmed en Polygamist, saa var han

sikkerlig uværdig, ifølge Rangforordningen til nogen Tillidspost.

Og hvad Johannes den Døber angaaer, han var altfor raa, udannet og vild i Klædedragt og Maneer, og ikke alene det, men han var ogsaa altfor streng, fornærmende, og blandede sig altfor meget i Andres Sager til at kunne behage sin Nations Herskere og Authoriteter; han tænkte altfor lydeligt og talte altfor djærvt, og som en naturlig Følge, fandt han en vakker Dag, da han skulde staae op, sit Hoved afskaaret (lig Assyrierne, som naar de opstod, fandt sig selv alle som Lig), saa han var følgelig uskikket.

Jesus blev anseet til at være af altfor ringe, dunkel og tvivlsom Fødsel og Herkomst, til at indlades i fornemt og hæderligt Selskab, og hans Omgangs fæller var betragtede som nogle af Menneskehedens laveste Udskud; hvo vilde derfor tænke paa at modtage ham som et Sendebud fra Gud? Hvo vilde tænke paa at modtage hans Kreditiver og tro ham at være en Ambassadør fra Himlen med Rettighed til at give alle Jordens Nationer Love? Men det var saaledes, endskjøndt Forfølgelse og Død blev hans Deel, og han gik bort fra Jorden sammenligningsviis ubekjendt, upaaagtet og uvurderet.

Med denne Følelse og Aand har Nogle sagt: „Om vi lader ham saaledes blive ved, saa vil alle Mennesker troe paa ham, og de vil komme og tage bort vort Rige og vor Regjering! Dersom vi ikke udrydde disse Mormon-Propheter, vil hele Verden troe paa dem og da, o Kjære! hvad skal vi gjøre, som hele Tiden har fægtet imod dem?"

Fyrster, Regenter, Præsidenter, Præster og Herskere af alle Grader, er blevne modfaldne og har bævet ved Lyden af deres Røst, thi „deres Røst er som Tordens Røst, deres Nerver er som Staal, deres Anssigt som Kobber og deres Fod lig Jern, og Ingen kan sammenlignes med dem." Altsaa, hvem bør at regjere Verden? Lad „Mormonen" svare.

Skandinaviens Stjerne.

Den 15de April.

Underretninger fra den sidste Emigration.

Det er med deeltagende Glæde at vi bekjendtgjør Ankomsten af de Skandinaviske Hellige til St. Louis, der afgik herfra sidstleden Emigration under Anførsel af Ældste P. O. Hansen, hvis foreløbige Melding, indført i St. Louis Luminary den 10de Marts, vi gjengive nedenfor. Deraf sees, at de har været begunstigede med en usædvanlig hurtig Reise over Atlanterhavet, nemlig 39 Dage fra Liverpool til Mundingen af Mississippi Floden og siden iligemaade en god Reise opad Floderne i en rummelig Dampbaad. De har været skaanede for nogen stærk Sygdom, baade over Havet og paa Floden, hvor i Almindelighed Dødeligheden yttrer sig stærkere hos europæiske Emigranter, som ikke er forsigtige nok med Hentil Nydelsen af Fødevarer og Flodens Vand. De i Forhold til det store Selskab indtrufne faa Dødsfald beviser, at Herren har bevaret sit Folk og næst hans

Beskyttelse har ogsaa det heldige Veirligt og uforandret Diæt bidraget til Sundhedens Veligeholdelse. Ældste P. O. Hansens Brev lyder saaledes:

St. Louis den 8de Marts 1855.

Til Udgiveren af „the Luminary."

Kjære Herre!

Det er med stor Fornøielse, at jeg har sat mig ned for at skrive en kort Skildring af vor Reise fra Skandinavien hertil, og jeg haaber snart at blive istand til at give en udførligere Beskrivelse over samme.

Vi seilede fra Liverpool den 10de Januar ombord paa Skibet „James Nesmith," Capt. Mills, som var en meget god Mand. Vi talte da 449 Sjæle, alle glade og stærke i Troen, og jeg veed ikke at Nogen har vendt sig bort fra den hidindtil. Vi ankrede ved Mundingen af Mississippi den 18de Februar. Indtil den Dato havde vi blot 13 Dødsfald; ifra den Tid indtil vi naaede dette Sted igaareftermiddag omtrent Kl. 3 har vi havt 7 Dødsfald.

Vi har ikke erfaret nogen stærk Sygdom siden vi kom paa Floden og vi havde en rummelig Dampbaad, „Oceana," Capt. Miller. Vi havde kjøligt Veir og ingen Forandring af Diæt. Capitainen var en meget venlig Mand, ligesom ogsaa de øvrige Befalingsmænd. I det Hele synes mig, at vi har været meget velsignede, og jeg for min Deel føler til at være overdentlig taknemlig til min himmelske Fader for hans mangfoldige Barmhjertighed mod sit Folk. Agtende at være vidtløftigere næste Gang jeg skriver, undertegner jeg mig som Deres i den nye Pagt

P. O. Hansen.

Siden vi skrev Ovenstaaende har vi modtaget et andet Nr. af „St. Louis Luminary" af den 17de Marts sidstleden, hvoraf vi uddrage Følgende:

Den danske Emigration.

Eethundrede og halvtredstindetyve danske Hellige blev gjenindskibede paa the „Polar Star" bestemt for Weston, Missouri, og forlod St. Louis den 10de Marts, under Bestyrelse af Ældste Eilertsen, i den Hensigt at forblive etsteds i den Deel af Landet indtil de erholde Midler nok til at fortsætte Reisen til Dalen.

Eethundrede og femoghalvfjerds, under Bestyrelse af Ældste P. O. Hansen, blev indskibede paa „Clara" og forlod denne Stad den 12te Marts med Instrurer at lande ved Atchison. Dette Selskab er bestemt for Saltsøstaden denne Aarstid — alle uden en ypperlig Helbred og var besjælede af en god Aand.

Vi erfarer videre, at der vesten for Atchison er udsøgt et fortrinligt Sted til Leirplads, behagelig for dens Rigdom paa Løvskov, Vand og ypperlig Plads for Qvæget, ligesom ogsaa for Agerdyrkning, om Saadant skulde ønskes. Indvaanerne er venlige og synes tildeels fri for Fordom, saa at de ikke gjør Forskjel i sin Opførsel mod vore og andre Emigranter.

Fra Independence har vi modtaget den Efterretning af 14de Marts, at Posten fra Saltsøstaden var ivente om nogle Dage.

Staden St. Louis,

dens Fordeelagtighed og Ufordeelagtighed baade for Hellige og Syndere.

(Af St. Louis Luminary for 3die Februar 1855).

Denne Stad har været meget berygtet over hele Verden iblandt de Sidste Dages Hellige. Den har i Almindelighed været betragtet som en Pøl for Fordærvelse og Lastfuldhed, og den første og sidste Advarsel til dem, som har emigreret, til dette Land har været, at de skulde tage sig i Agt for den apostatiske Aand, der herskede utvilsk i denne Stad, — hvilken Advarsel ikke er bleven given uden gode Grunde.

Det vil indrømmes, at en Forside og en Bagside kan vises frem af ethvert Malerie, og at enhver Gjenstand eller Sag har sin lyse og sin mørke Side. Vi troer, at det er muligt, at afmale Djævelen sortere end han er, og vi har tænkt, at ogsaa denne Stad kan være bleven skildret med altfor mørk Farve. Og forsaavidt som vi nu er Beboere af St. Louis og tildeels interesserede i dens Velfærd, Fordele og Charakteer, vil vi i Korthed fremsætte vore Anskuelser til Nytte for vore Læsere i de østlige Stater og i Europa, og maaskee fremstille interessantere Træk, end de som sædvanligen er stillede til Skue.

St. Louis er en smuk, stor og blomstrende Stad, hvor mange Hundreder og Tusinder af vore Brødre er bleven forsynede med Arbeide, og har her i en kort Tid erhvervet det Fornødne for at kunne drage til de Helliges Samlingssteder. Denne Stad har været et Tilflugtssted for vort Folk i en femten til tyve Aar. Der er faa offentlige Bygninger af nogen Anseelse i denne Stad, som vore Brødre ikke har havt den virksomste og vigtigste Andeel i Opførelsen og i Beprydelsen af. Der er faa Fabrikker, Støberier eller Handels-Etablissementer, uden de har taget eller tage Deel i at grundlægge og vedligeholde, enten som Drifts-Herrer, Mestere eller Opsynsmænd. — Der gjøres saadsynligviis flere Forretninger i denne Stad end i nogen anden i Verden af samme Størrelse. Den forsyner Utahs Handelsmarked aarlig med næsten alt det nødvendige Kjøbmandsgods; der er troligen ingen Stad i Verden, hvor de Sidste Dages Hellige er mere agtede, og hvor de snarere kan fortjene det Nødvendige for Reisen til Utah end i denne Stad. Herrens Haand er i alt dette. Det er ham, som har opreist denne Stad og organiseret deri en Stav af Zion til Gavn og Velsignelse for hans Folk; og han har begunstiget de Hæderlige iblandt dem, hvilket vil vedvare for os saalænge som han vil.

Der er Tusinder af Mænd i Storbritannien, som slide og arbeide Aar efter Aar for 6, 7 eller høist 8 engelske Shilling i Ugeløn (omtrent fra 16 til 19 Mk. dansk ugentlig, og i mange Lande er Arbeidslønnen endnu mindre); medens de samme Arbeidere her kan erholde 24, 30 til 36 Shillings (9 Dollars) ugentlig. Mekaniske Haandværkere, som i Gammelengland arbeider til de blive gamle og stive for 12 eller 15 Shillings (fra 40 til 48 Mk. dansk) ugentlig, kan her opnaae 48, 60 og i Sommertiden 70 Shillings (indtil 18 Dollars eller 33 Rd. dansk) ugentlig. Dette er en anselig Fortjeneste for de Nedtraadte og Undertrykte fra den gamle Verden, som lander paa vore Kyster og søger et Hjem i denne Stad og Nation.

De Fordele, vi har omtalt, mangle

ikke deres tilsvarende Onder og Ulemper, som, hvis de ikke omhyggeligen undgaaes, vil tjene til at besmitte og ødelægge de Uagtsomme, berøve dem deres Tro, Charakteer og Dyd, — føre dem til Tvivl, Mørke og fuldkommen Elendighed; og endelig besegle paa dem Frafaldets Aand. Den eneste Maade at flye disse Onder paa, er at være ædelmodig, retskaffen og gavmild, som skrevet er: "den Godgjørende giver med rund Haand og skal bestaae ved sin Gavmildhed"; medens de, som knytter sit Talent ind i et Tørklæde, eller skjuler det i en Strømpe, eller laaser det ned i en Kiste, eller sætter det ud paa Aager hos Hedningerne og tillukke deres Hjerte for Medlidenhed mod de Fattige, er allerede afskyede af enhver oprigtig Hellig, og er nær Forbandelse. Der gives dem i denne Stad, som, naar de var i den gamle Verden, maaskee aldrig havde saameget som 10 Dollars, de kunde kalde deres egne, og som, ankomne hertil, har faaet nogle Dollars i deres Lomme, og spankulerer omkring med en stolt og vigtig Mine, som det kunde anstaae en Prost eller en Øfters Nabob og forglemme, at de eengang var fattige og blottede. Der gives saadanne, som kalder sig Mormoner, som havde Midler nok at gaae til Zion for mange Aar siden og er bleven givne det Raad Tid efter anden at gjøre saaledes, men de er saa ængstelige for at ophobe nogle faa Dollars, saa at Guds Rige og alle andre Ting er bleven Gjerrigheden underordnede hos dem. Det kan med Føie siges om Saadanne, at om en Skilling skulde komme ind i deres Støvlehæl, vilde deres Sjæl synke ned og opsamle den, og vente der for den næste. Om saadanne Personer, som vi har beskrevet, skulde træffe til at møde en gammel Ven eller Broder, nylig ankommen, vilde de ikke kjende ham af Frygt for, at han kunde ønske Logi for en Nat eller nogle faa Skilling til Føde. Om Saadanne ikke allerede er fordømte, saa troer vi, at de bør blive det, og de vil være det om en kort Tid, hvis de ikke forbedre sig.

Der er en anden Klasse i denne Stad som kalder sig Mormoner, naar det passer for deres Hensigter, det kan være godt at tale lidt om dem. Det er Saadanne, som ligger paa Lur for at besmitte og tilintetgjøre de Usyldige og Ubetænksomme. De vil møde Eder med et Smil, ryste Eders Haand; og, om Ingen er i Nærheden, vil de sige, jeg er Mormon og vil forsøge at lokke Eder til Forbrydelsernes Smuthuller. Disse er Apostater — Skabninger med menneskelig Skikkelse, men den Menneskelighed de efterligne er vederstyggelig.

Disse er de, som føler sig undertrykte af Kirkens Authoriteter. De vilde synes godt om at erholde en Bevilling til at gjøre aabent, hvad de gjør i Hemmelighed. I kan kjende dem ved deres Knurren. Lyt blot til deres Udraab og I vil høre dem sige — Tyranner, Undertrykkere, Despoter — Tiende — Uretfærdighed. Naar I hører Saadant, vid da, at I er ikke langt fra en Apostats Hule.

Vi er glade at kunne sige, at disse Tilfælde er Undtagelser fra de Helliges almindelige Charakteer i denne Stad, hvorom Emigranterne med Clara Wheeler (det første Emigrantskib som afgik fra England afvigte Vinter) kan bære Vidnesbyrd. Den Villighed, Varme og Interesse, som de Hellige i denne Stad viste ved at tage deres forkjølede, bekymrede, bequemlighedsavnende og syge Brødre til varme og behagelige Logier sidstledeu Uge, vil ikke let forglemmes; vi vil vove at sige, at større Gedhed var aldrig vist et Selskab af Emigranter, end som blev vist de sidst ankomne af vore

Brødre; saadan er den Aand som herster i Fleertallet af dette Folk, hvilket, tillige med andre ædle, høimodige og retfærdige Handlinger, beviser, at de er godt Folk, og værdigt den Almægtiges Gunst og Velsignelser.

Tusinder af gode og trofaste Mænd og Qvinder er komne til og gaaede fra denne Stad i de sidste ti eller femten Aar, og Mange af dem tælles nu iblandt Zions Ædle, som kjækt har mødt enhver Vanskelighed og modigt overvundet enhver Fare; og som staaer paa hellige Steder som Guds T r o f a s t e, urokkelige som Himlens Piller. Der er mange endnu i denne Stad af den samme Slags, med den samme utvigelige Charakteer, som ikkun behøver Modgangens Prøve og ængstende Omstændigheder for at bevise deres virkelige Værd og sande Adel. Det er Saadanne, som elsker Sandheden for Sandhedens Skyld eller for dens egne indre Egenskaber, som elsker Evangeliet for dets retfærdige Principer, som elsker Gud fordi han er god og hellig, som elsker hans Tjenere fordi de er trofaste og sande, som hellere vil døe end bøie sig for Præsidenters, Regenters og Kongers Alter og opoffre Ære og Grundsætning. Disse er Mænd, som kjækt strider for Apostles og Helliges Tro, som ikke er bange for at see en Mand i Ansigtet og sige: Jeg er en Sidste-Dags-Hellig; disse er Mænd, som er ærede og velsignede af Herren og som har erhvervet en god Omtale iblandt hans Folk; disse er de Mænd, som er agtede og ærede af denne Stads Indvaanere. Den Indflydelse, saadanne Mænd forskaffer, og den Tiltroe, de indgyder, er saadan, at naar et Skib med vore Emigranter fra Europa ankommer til denne Stad, er der en fuldkommen Kappestrid af agtbare Borgere at erholde Mekanikere, Arbeidere og Tjenere, haabende og sandsynligen ventende at finde alle Mormoner at være af den samme Gehalt. Som et Beviis paa disse Kjendsgjerninger vil vi simpelthen anføre, at af de 400, som ankom her sidstleden Uge, har næsten alle erholdt Beskjæftigelse, medens Hundreder og maaskee Tusinder af de gamle Indbyggere gaae ledige, som Følge af Vinteren.

Vi har ingen Betænkning i at sige, at St. Louis er i mange Henseender et uskeligt Opholdssted for de Sidste-Dags-Hellige, som er paa Veien til deres fjernere og varigere Hjem i Vestens Dale. Og de, som kommer her med Guds Aand i deres Hjerter, med en fast Beslutning at gjøre hvad Ret er, og holde Guds Befalinger og lytte til hans Aands Veiledning og skye de Ugudeliges Selskab og Raad, behøver ikke at frygte mere for de Apostater, som er i St. Louis, end for dem, som er i England eller Utah eller andetsteds i Verden.

Indianerne i de Forenede Stater.

Der er indenfor de Forenede Staters Grændser henimod fire hundrede tusinde Indianere, hvoraf omtrent tre hundrede tusinde i Californien, Oregon og Texas.

Følgende er Tallet af nogle af de største Stammer i 1853. Creeks 25,000; Cherokees, Chipewas 8,000; California Indianere 100,000; Oregon og Washington Indianere 33,000; Utah 11,500; New Mexico 45 000; Texas 29,000; Missouri Valley Indianere 45,000; Arkansas Indianere 20,000.

Kjærlighed for en gift Mand.

Jeg griber nu Leiligheden til at gjøre en Bekjendelse, som jeg ofte har havt paa mine Læber, men som jeg har havt Betænkelighed ved at gjøre af Frygt for at paadrage mig enhver gift Qvindes Had. Men nu vil jeg vove det — hvad Følgen end bliver — en eller anden Gang maa man lette sit Hjerte. Jeg bekjender altsaa, at jeg aldrig finder en Mand mere indtagende, end naar han er en gift Mand. En Mand er aldrig saa smuk, aldrig saa fuldkommen i mine Øine, som naar han er en Mand og en Familiefader, understøttende og opholdende med sine mandlige Arme Hustru og Børn; og den hele huuslige Kreds, ved hans Indtrædelse i denne Stilling, slutter sig om ham og udgjør en Deel af hans Hjem og Verden. Han er ikke alene ophøiet ved sin Stilling, men ogsaa virkeligen forskjønnet ved den — da synes han for mig som Skabningens Krone — og det er blot saadan en Mand, som er farlig for mig og i hvem jeg er tilbøielig til at blive forelsket. Men ak! det Passende forbyder det. Moses og alle europæiske Lovgivere erklærer det at være syndigt, og gifte Qvinder anseer det som en hellig Pligt at flyde mig. Desuagtet kan jeg ikke gjøre for det. Det er saaledes, og kan ikke blive anderledes; og mit eneste Haab til at formilde dem, der er opirrede imod mig, er ved min fremtidige Bekjendelse, at ingen Kjærlighed rører mig saa behagelig, ingen Betragtning af Lyksalighed forekommer mig saa glædelig som den imellem Ægtefolk. Det sætter mig selv i Forundring, fordi det synes mig, at jeg, som lever ugift og uden Mage, har ikkun saare lidet at gjøre dermed. Men det er saaledes og var stedse saaledes.

Frederika Bremer.

Martyrerne.

Melodien efter Digtet om W. Snows Død.

Kom Hellige! syng om Martyrerne
Et Minde-Qvad,
Da Haabet vi dele med Fædrene
Om Livets Stad —
Zion, den Elskte — de herlig besnued',
Opfyldt med Aanden, saa Hjerterne lued'
Og længselsfuld slog den imøde.

De ædle Martyrer, med helligt Mod,
Paa Herrens Bud,
Forkyndte det Seete — og deres Blod
Man øste ud;
Sandhedens Vidner modtoges med Harme,
Mørkhedens Hære begyndte at larme,
Naar Lyset fra Gud kom tilsyne.

Blandt Rækken af blodige Vidner staaer
Vel Abel først —
Men Æren, som Frelser, dog Jesus faaer,
Da han er størst;
Han, ved sit Offer, Forløsningen gjorde,
Sprængte med Seier, selv Fængselets Porte
Og Hellige med sig fremførte.

De Kæmper, som blødte med Qval og Spot
For Jesu Tro,
Dem aabnedes Veien til Livets Drot
Og salig Ro —
Ondskab vel kunde dem Døden forvolde,
Dog kunde Graven ei evig dem holde,
Men, modne for Gud de opstode.

Apostle, Propheter som Stjerner stod
I Tidens Nat,
Og Hellige offred' med dem sit Blod
For Troens Skat —
Dog, da man slukte de lysende Kjerter —
Dunkelhed skjulte snart Folkenes Hjerter
Og Mørke indhyllede Jorden.

Da pludselig straaled' en Stjerne klar
Bag mørke Sky —
En Engel gjenbragte, hvad udslukt var —
Guds Lys paany:
Retfærd af Himlen og Sandhed af Jorden —
Bragte istand Evangeliets Orden,
Til Frelse for Jordens Nationer.

Propheter som Joseph og Hyrum Smith,
De ædle To,
Apostle og Ældste forkyndte frit
Om Jesu Tro,
Kaldte fra Mørket til Lyset saa mange,
Som vilde fly fra Fordærvelsens Gange
Og troe paa Gjenløserens Komme.

De Hellige samles paa Herrens Bud,
I Zions Land,
At bygge et Tempel for Israels Gud
Og tjene Ham —

Mørkhedens Fyrste, med zittrende Vrede,
Samler sin Hær og Forfølgelsens Hede
Nu atter vil Zion fordærve. —

Da blødte en Mængde af Herrens Flok
Som Viduer troe —
Med Patten, den Sandhedens rene Tolk,
Hos Gud de boe —
Joseph og Hyrum, Propheterne tvende,
Troen bevared' og Løbet fuldendte
Og Sandheden blodig beseglede'.

Alt hviler Gjengjældelsens sorte Sky
Paa Babylon —
Fordærveren hjemsøger Land og By
Ved Sø og Sund;
Hunger og Pest nu Nationerne rammer,
Krig kræver Blod af gjenstridige Stammer
— For Blodet af ædle Martyrer. —

Christiania den 13de Marts 1855.

C. C. A. Christensen.

Indbetalt til Contoiret.

A. P. Trane	65 Rdl.	„ Mk.	„ Sk.
K. Peterson	18 —	„ —	„ —
Jørgen Hansen . . .	„ —	3 —	4 —
A. Weihe	1 —	1 —	„ —
Summa	84 —	4 —	4 —

Indhold.

	Side.		Side.
Millenniet	209	Staden St. Louis	219.
Joseph Smiths Levnetsløb (fortsat)	213.	Indianerne	221.
Baniyste og forfulgte Ædle	215.	Kjærlighed for en gift Mand . . .	222.
Efterretn. om Emigrationen	217.	Martyrerne (Poesie)	222.

„Skandinaviens Stjerne" udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned, og faaes paa Contoret i Gothersgade Nr. 29, 3die Sal og paa alle kongl. Postcontorer.

Udgivet og forlagt af J. Van Cott.
Trykt hos F. C. Bording.

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

4. Aarg. Nr. 15. Den 1. Mai 1855. Priis: 6 ß pr. Expl.

Bagtalelse.

Vi indrømmer af ganske Hjerte Rigtigheden af følgende Stykke om Bagtalelse, som vi aftrykker fra „Millennial Star," og vi anbefaler det til omhyggelig Overveielse og trofast Udøvelse af enhver Sidste-Dags-Hellig. Det er den smukkeste Afhandling vi har læst angaaende denne Gjenstand, og vi haaber, at vore Læsere vil vide at sætte Priis paa den.

„Den Skik „at tale ilde om hverandre" er bleven saa herskende i næsten alle Grader af Samfundet, og saa almindelig forbunden med enhver Livsstilling, at meget Faa undgaaer den Synd, som følger en saadan Skik. Det Onde, frembragt af Saadanne, som hengiver sig til denne afskyelige Last, kan synes ubetydelig for Nogle, men det kan ikkun være for dem, som er bleven saa vante til den, at de ikke kan indsee dens fordærvelige Virkning. Maaskee der er ingen Synd hyppigere begaaet af dem, som bekjender sig at være Hellige, end Bagtalelse; de synes endnu ikke at have lært den mægtige Indflydelse som Tungens rigtige eller urigtige Brug kan bevirke paa Menneskenes Lykksalighed eller Elendighed; de synes ikke at forstaae, at et enkelt Ord ofte tilintetgjør den Tillid, som maa være herskende, hvor Lykksalighed finder Sted, og frembringer ofte mere udstrakt Skade, end næsten nogen slet Handling kan udrette; de har endnu ikke lært at vogte deres Ord, hvoraf dog ethvert er et Redskab til Liv eller Død — en Velsignelse eller Forbandelse for dem, som kommer under dets Indflydelse.

„Guds Lov er meget streng i dens Fordringer angaaende dette Punkt, og det saa meget, at ingen Mand eller Qvinde kan blive salig, som vil hengive sig til saadan Ugudelighed — vi siger Ugudelighed, fordi det er en aabenbar Krænkelse af Loven. Indretningen af det hellige Præstedomme bestemmer en Embedsmand, hvis særegne Pligt det er at paasee, at ingen „ond Tale" er gjængse iblandt de Hellige, ei heller Bagvaskelse eller Udestaaelse, som stedse ledsager denne Skik. Det hellige Præstedommes Lov, om nøiagtigen gjennemført, vilde afskære den, som gjør sig skyldig i saa styg en Brøde fra Fællesskab med de Hellige; og dersom Guds Riges Embedsmænd opfylde deres Pligter, som de bør for Gud, vil denne Synd og al dens onde Følger fuldkommen ophøre.

Det burde være de Helliges Bestræbelse i enhver Livsstilling at være paa

Vagt mod dette Onde, især om de indtager en vigtig Plads iblandt Folket — een, hvor enhver af deres Handlinger og ethvert af deres Ord forventes at være et Mønster for Folket. Vi har havt Anledning til at iagttage Vigtigheden af dette, i Særdeleshed med Hyrder og Præsidenter, som er kaldte til at afløse hinanden i deres Embedsvirksomhed. Princippet er snart opdaget, naar een Ældste efterfølger en anden, misbilliger sin Forgjængers fulgte Forretningsgang og almindelige Fremgangsmaade, og gjør det til sin første Forretning at sløife den stedfindende Fremgangsmaade i at lede Forretningerne, offentligen misbilligende dem, og indrette en ny Virkeplan efter hans egne særlige Anskuelser og Følelser.

„Naar en saadan Retning tages, er den sædvanlig ledsaget med Bemærkninger og Udtryk, beregnede at tilintetgjøre deres Arbeide og Indflydelse, som har været før, endskjøndt deres Bestræbelser kan have været store, deres Arbeide uophørligt, og deres Bevæggrunde — efter det Lys og den Kundskab de besad — saa rene som Nogens, der muligen kunde efterfølge dem. Gud skal sikkerlig give alle saadanne trofaste Arbeidere en retfærdig Belønning. Naar een Ældste er kaldet til at efterfølge en anden, skulde det blive hans Studium at beskytte sin Forgjængers Interesser og Indflydelse, som han vilde have sine egne beskyttede under lignende Omstændigheder. Ingen skulde antage for et Øieblik, at den Fremgangsmaade en Anden har vedtaget ikke er retfærdig, blot fordi den er forskjellig fra den, som han vilde vælge. Der kan være forskjellige Fremgangsmaader i Forvaltningen og dog alle være tilskyndede af den samme Herre, paa samme Maade som der er Forskjellighed af Naadegaver ved den samme Aand. Apostelen underretter os om, at der er Forskjel paa Gjerningerne, men det er den samme Gud, som virker Alt i Alle." Nu, hvis dette er sandt, hvo kan da dømme sin Broder, fordi han har sin særegne Maade at virke paa, og misbillige samme, uden at komme under Fordømmelse? Mennesker er forskjellige i Evner, Sindelag og Aand, og Gud er Ophavsmanden til denne Forskjellighed; og Ingen har Ret at tale mod sin Broder, fordi Gud har saaledes udrustet ham, medens hans Ønsker og Bestræbelser er at opretholde Retfærdighed iblandt Menneskene og opbygge Guds Rige. Endskjøndt dette Princip er sandt og vigtigt at iagttage, afskaffer det dog ikke det Allermindste af Ansvarligheden, der paahviler Enhver at tage rigtige Forholdsregler til at rette paa det Onde, hvor det antræffes; men eet Individs Fremgangsmaade behøver ikke nødvendigviis at frembringe det Onde, fordi den i nogle Henseender er forskjellig fra et andet Individs.

„Naar en Mand har lært Sandheden, maa han vide, at, hvis han tager sig den Frihed at tale ilde om sin Broder, vil det samme Maal blive tilmaalt ham igjen, hvis Gud er sanddru. Et Menneske kan gjøre Ondt og den Handling være meget indskrænket i dens Indflydelse, medens en Anden kan tale om det Onde til dem, som ingen Control kan have over det, og frembringe en ubegrændset Skade, baade i offentlig og privat Henseende.

„Den Tid er udrunden, at Mennesker kan gjøre Fordring paa Samfund med Guds Folk, og hengive sig til en saadan Vane uden at blive afskyet; og hvor Lærerne gjøre deres Pligt, vil saadanne Personer, enten høie eller lave, staae Fare for at blive kaldte til Regnskab, og, maaskee, behandlede efter Kirkens Love; medens de, der er bekjendte med det hellige Præstedømmes høiere

Orden og Pagter, vil føle den Grad af Harme, som de alene er istand til at føle.

„Ingen i Guds Rige har Ret til at udbrede eller gjøre Andres Feil bekjendt, uden blot til den, som har Ret og Magt til at dadle og revse Overtræderne. Intet andet end Ondt kan blive Følgen af en anden Fremgangsmaade, og at føie Ondt til Ondt er en Ugudelighedens Gjerning. Om Nogen opdager Overtrædelse hos sin Broder, *som han har Ret til at raade og irettesætte*, saa er det hans Pligt at anvende al mulig Umage for at vinde den Broder, han selv alene; hvis det ikke lykkes ham, da er det hans Rettighed at meddele Sagens Omstændigheder til Læreren, hvis Ret det er, i Kraft af hans Embede, at paasee at der ikke findes nogen Overtrædelse i Menigheden, og de i Forening maa bestræbe sig for at frelse den Vildfarende; om de ikke begge kan formaae den Skyldige til at omvende sig fra sine Overtrædelser, da kan han bringes for Menigheden, og blive behandlet efter Loven. Indtil disse Trin er tagne, har ingen Ret til at omtale og ivre imod en Broders Vildfarelser. Dette er en Grad af Beskyttelse for at blive stillet blot, som Gud viselig har bestemt for Alle, som er i hans Rige, at de kan have en Leilighed til at forbedre sig fra sine Feil, før de faaer en skadelig Indflydelse paa Andre. — Naar Nogen opdager Synd eller Vildfarelse hos Een, som han ikke har nogen Magt at kalde til Regnskab, saa er det hans Rettighed at bekjendtgjøre det til Een, som har Dommer-Rettighed i Sagen, da er hans Klæder rene, og Synden hviler paa dem, som har Magt til at faae den bort, og af hvilke en Forligelse maa gjøres, som skal befrie dem fra Lovens Retskrav. De Hellige maa iagttage disse Grundsætninger i al deres Omgang med hinanden, ellers kan de aldrig arve evigt Liv.

„Den, der vurderer sine Velsignelser, som kommende fra Gud, og føler til at anerkjende hans Haand i alle Ting, vil stedse blive funden paa Viisdoms Stier, og de er Fred. Lad al „ond Tale" ophøre iblandt de Hellige. „Ond Tale" fordærver gode Sæder og tilintetgjør gode Følelser. Vær omhyggelig for hinandens Lyksalighed, elsker hinanden, og søg at frelse Alle, da skal I sees som Frelsere paa Zions Bjerg for at nyde den rige Belønning af Frelseren og blive vor Guds Tjenere evindeligen.

Joseph Smiths Levnetsløb.

1835. (Fortsat fra Pag. 215.)

Det er ogsaa de Tolvs Pligt at ordinere og indsætte alle de andre Embedsmænd i Kirken, overeensstemmende med Aabenbaringen, som siger:

Til Christi Kirke i Zions Land, tilføiet Kirkelovene angaaende Kirkeforretninger. — Sandelig siger jeg Eder, siger den Herre Zebaoth, der maa være præsiderende Ældste, der skulle præsidere over dem, der har en Ældstes Embede; og ligeledes Præster, der skulle præsidere over dem, der har et Præste-Embede; og ligeledes Lærere, der skulle præsidere over dem, der har et Lærer-Embede og ligesaa Diakonerne; saaledes fra Diakon til Lærer, og fra Lærer til Præst, og fra Præst

til Ældste, hver for sig, som de er bestikkede efter Kirkens Pagter og Befalinger. Derpaa Over-Præstedømmet, hvilket er det største af alle, hvorfor der maa bestikkes Een af Over-Præsterne til at præsidere over Præstedømmet og han skal kaldes Præsident over det ypperste Præstedømme i Kirken, eller med andre Ord: den præsiderende Ypperste-Præst over Over-Præstedømmet i Kirken. Formedelst samme kommer hellige Anordninger og Velsignelser over Kirken ved Haandspaalæggelse.

Derfor er en Biskops Embede ikke ligt det; thi en Biskops Embede er at forvalte timelige Ting; ikke desmindre maa en Biskop vælges af Over-Præstedømmet, med mindre han er en virkelig Efterkommer af Aaron; thi med mindre han er en virkelig Efterkommer af Aaron, kan han ikke have det Præstedømmes Nøgler. Ikke desmindre kan en Over-Præst efter Melchisedeks Orden sættes til at forvalte de timelige Ting, da han har Kundskab om dem ved Sandhedens Aand, og ligeledes til at være en Dommer i Israel til at udføre Kirkens Sager, til at dømme Overtrædere efter Vidnesbyrd, der blive ham forelagde, overensstemmende med Lovene, ved hans Raadgiveres Bistand, hvem han har valgt eller vil vælge iblandt Kirkens Ældste. Dette er en Biskops Pligt, der ikke er en virkelig Efterkommer af Aaron, men er bleven ordineret til Over-Præstedømmet efter Melchisedeks Orden.

Saaledes skal han være Dommer, ja en almindelig Dommer iblandt Zions Indvaanere eller i een af Zions Staver, eller i hvilkensomhelst Green af Kirken, hvor han bliver udnævnt til dette Embede, indtil Zions Grændser blive udvidede og det bliver nødvendigt at have flere Biskopper eller Dommere i Zion, eller andetsteds; og saafremt der er bestikket andre Biskopper, skulle de tjene efter samme Viis.

Men en virkelig Efterkommer af Aaron har en lovmæssig Ret til dette Præstedømmes Præsidium; til dette Embedes Nøgler; til at handle uafhængig i en Biskops Embede uden Raadgivere, (undtagen i Tilfælde af en Præsident af Over-Præstedømmet efter Melchisedeks Orden bliver forhørt); til at sidde som Dommer i Israel. Og en Bestemmelse af noget af disse Raad er, i Overensstemmelse med Befalingen, som siger:

Atter sandelig siger jeg Eder, i de vigtigste Forretninger i Kirken og de vanskeligste Tilfælde i Kirken, saafremt Biskoppens eller Dommernes Kjendelse ikke er tilfredsstillende, skal den overgives til Kirkens Raad og fremføres for Over-Præstedømmets Præsidentskab. Og Præsidentskabet for Over-Præstedømmets Raad skal have Magt til at sammenkalde andre Over-Præster, ja tolv, for at staae ham bi som Raadgivere, og saaledes skal Præsidentskabet for Over-Præstedømmet og dets Raadgivere have Magt til at affige Kjendelse ifølge Vidnesbyrd, efter Kirkens Love. Og efter denne Kjendelse skal det ikke mere ihukommes for Herren, thi dette er det høieste Raad i Guds Kirke og en endelig Afgjørelse i Strid om aandelige Anliggender.

Ingen, der hører til Kirken, er fritagen for dette kirkelige Raad.

Og saafremt en Præsident i Over-Præstedømmet skal befindes at være en Overtræder, skal han ihukommes for det almindelige Raad i Kirken, som skal understøttes af tolv Raadgivere af Over-Præstedømmet; og deres Kjendelse over hans Hoved skal gjøre en Ende paa Striden angaaende ham. Saaledes skal Ingen fritages for Guds Retfærdighed,

og hans Love, at alle Ting kunne blive gjorte i Orden og med Høitidelighed for ham, efter Sandhed og Retfærdighed.

Og atter, sandelig siger sig Eder, en Præsidents Pligt over Diakon-Embedet er, at præsidere over tolv Diakoner, at sidde i Raad med dem og lære dem deres Pligt — og opbygge hinanden, som det er givet ifølge Pagterne.

Og ligeledes er det en Præsidents Pligt over Lærernes Embede at præsidere over fire og tyve af Lærerne, og sidde i Raad med dem og lære dem deres Embedspligter, som det er givet i Pagterne.

Ligeledes er Præsidentens Pligt over Aarons Præstedømme at præsidere over otte og syrgetyve Præster og sidde i Raad med dem, for at lære dem deres Embedes Pligter, som det er givet i Pagterne. Denne Præsident skal være en Biskop; thi det er en af dette Præstedømmes Pligter.

Atter er det Pligt for Præsidenten over de Ældstes Embede at præsidere over sex og halvfemsindstyve Ældste, og sidde i Raad med dem og lære dem overeensstemmende med Pagterne. Dette Præsidentskab er forskjelligt fra de Halvfjerdsindstyves og er bestemt for dem, der ikke vandre om i hele Verden.

Og atter, Pligten for Præsidenten over det ypperste Præstedømme er: at præsidere over hele Kirken og være lig Moses. See her er Viisdom; ja at være en Seer, en Aabenbarer, en Oversætter, og en Prophet, og have alle de Guds Gaver, som han udøser over Kirkens Hoved.

Og det er ifølge Synet, som viste de Halvfjerdsindstyves Orden, at de skulle have syv Præsidenter at præsidere over dem, udvalgte af de Halvfjerdsindstyves Tal. Og den syvende af disse Præsidenter skal præsidere over de sex; og disse syv Præsidenter skulle vælge Halvfjerdsindstyve foruden de første Halvfjerdsindstyve, til hvem de høre, og skulle præsidere over dem, og ligeledes over atter Halvfjerdsindstyve indtil syv Gange Halvfjerdsindstyve, dersom Arbeidet i Viingaarden gjør det nødvendigt. Og disse Halvfjerdsindstyver bliver omvandrende Vidner, først for Hedningene og derefter for Jøderne; hvorimod andre Embedsmænd i Kirken, som hverken høre til de Tolv eller til de Halvfjerdsindstyve, ikke have det Hverv at vandre omkring iblandt alle Nationer, men skulle vandre om efter deres Omstændigheder, uagtet de kunne beklæde ligesaa høie og ansvarsfulde Embeder i Kirken.

Lader nu derfor enhver Mand lære sin Pligt, og virke i det Embede, hvortil han er beskikket, med al Flid. Den Lade skal ikke agtes værdig til at blive staaende, og den, der ikke lærer hvad der er hans Pligt og ikke viser sig Gud velbehagelig, skal ikke agtes værdig til at blive staaende. Saaledes er det. Amen.

(Fortsættes.)

Millenniet.

(Af Millennial Star Nr. 4, 1ste Aarg., Aug. 1840).

(Fortsat fra Pag. 213).

Da vi har viist Noget af Millenniets Beskaffenhed og Maaden hvorpaa og Midlerne hvorved det skal indføres, vil vi nu skride frem til at udforske Tidernes Tegn,

for at opdage naar disse mægtige Revolutioner skal finde Sted.

For det Første maa vi bemærke med Hensyn til Verdens Alder, at den bibelske Tidsregning afviger, saa at den giver Rum for forskjellige Meninger. Men om ogsaa alle kunde stemme overeens i den bibelske Tidsregning, saa er det endda ikke tilstrækkeligt bestemt med Hensyn til Brøkdele af Tiden eller Dele af Aar imellem Enhvers Fødsel og Død, men giver Slægtregisteret i runde Tal. Dette giver Rum til en Afvigelse af Antal Aar; men dog er det meget almindeligen troet i Christenheden at vi lever i Slutningen af det sjette Aartusinde.

Vort Maal er Sikkerhed og Visshed i alle vore Lærdomme; vi skal derfor ikke forsøge at grunde en Theori paa Tidsregningen eller Verdens Alder, som et Middel til at opnaae Kundskab om Tiden til Opfyldelsen af disse herlige Tildragelser. Men vi vil sammenligne Verdens nærværende Tilstand, og det som skeer, med Prophetierne og deres Opfyldelse. Jesus har sagt os i sit Ord at vi, kunde **vide, naar hans Tilkommelse var nær, ja nær for Døren** Matth. 24, 33.; Mark. 13, 28.; Luc. 21, 29.

Nyere Opfindelser og Opdagelser, for Exempel: Sømands Compasset — Bogtrykkerkunsten — Amerikas Opdagelse — Dampskibsfart og den hurtige Fart paa Jernbaner osv. er alt ligesaa mange forberedende Skridt til at aabne Veien for et forkortet Arbeide paa Jorden; hvad enten det vedkommer Udspredelsen af Kundskab, en hurtig Udbredelse af Nyheder, eller en hurtig Befordring af dem, som skal samles, tilligemed deres Formue. For Exempel, hvorledes kunde Israel bringes fra Jordens fire Qvarterer og fra Øerne i Havet, formedelst eller ved Hjælp af Hedningerne, hvis ikke Amerika og Øerne i Havet var først bleven opdagede af Hedningerne, og bragt i venskabelig Forbindelse med andre Dele af Jorden?

Hvorledes kunde Tarsis Skibe bringe dem hjem uden Hjælp af Styrmandskunsten? Hvorledes kunde de flyve som en Sky, eller som Duerne til deres Vinduer, uden noget ligt Dampskibe og Jernbaner til at føre dem saa let som en Sky eller saa hurtig som en Due; medens til samme Tid en Sky af Damp sees at ledsage dem paa deres Reise.

Hvorledes kan Fiskere og Jægere fiske og jage dem fra ethvert Bjerg, fra enhver Høi og ud af Klippernes Rifter, (Jerem. 16, 16.) medmindre disse Sendebud først kjender ethvert Bjerg, enhver Høi og Klippe, hvor de er adspredte? Og medmindre de have Midler til at befordre dem did med Nyhederne, og bringe dem hjem, som adlyde Budskabet?

Fra disse Betragtninger uddrage vi den Slutning, at ved hvilke Bevæggrunde Menneskene end er bleven drevne af til at istandbringe disse nyere Hændelser og Opfindelser, saa er dog Guds Haand og hans egen særdeles Bestyrelse i alle disse Ting, — de kom alle istand ved hans Aands Inspiration. Han hersker og bevæger alle disse Ting efter sin Villies Raad; og han vil fuldføre dem, hver til sin Tid, og til sin Bestemmelse.

Den Gud, som sagde til Cyrus: „Jeg omgjordede dig, du har kjendt mig." — Den Gud, som opløftede Nebukadnezar til den meest ophøiede Stilling og satte ham paa en mægtig Throne til at herske og regjere over Nationerne; den samme Gud inspirerede en Columbus og gav ham Oceanets Nøgler, at han maatte sammenføie Jordens Ender. Den samme Gud har inspireret Mænd (som ikke kjendte ham, og som ikke erkjendte, at de var veiledte og inspirerede af hans Aand til

at opfinde alle disse nyttige Kunster og Forbedringer; og alt dette til Opfyldelsen af Propheternes Ord. Saaledes synes det at alle Ting er tilberedte for den store Indsamling og Gjenopreisning af Israel, forsaavidt de timelige Midler angaaer.

Medens Menneskene har gaaet frem med saadanne hurtige Skridt i Henseende til Kundskab om Jorden, om Kunster og om Videnskaber, lad os undersøge de politiske Bevægelser i de sidste Tider, og see om ikke alle Ting er bleven beredte i politisk Henseende for Israels Indsamling, og for alle Tings store Gjenoprettelse.

For det Første var det nødvendigt, at borgerlig og religiøs Frihed befæstedes paa en fast Grundvold iblandt Menneskene, uden hvilken de Sendebud, som skulde beskikkes til at fremføre dette Budskab, vilde bringe sig selv og deres Tilhængere i en umiddelbar Berørelse med Lovene i enhver Nation, hvor de forrettede, og saaledes være udsatte for at blive tilintetgjorte ved ethvert Skridt.

Jordens store Nationer har gjort hurtige Fremskridt i borgerlig og religiøs Frihed fra „Reformationens" Dage indtil nu, og i Særdeleshed siden det glimrende Stjernebillede udspredte sine Straaler i Vesten (menende den frie amerikanske Republik).

I de Forenede Stater, i England, i Frankrige og i mange andre Lande har Menneskene Frihed til at tænke, tale og handle i religiøse Sager efter deres Samvittigheds Bydende.

Men der var endnu en stor Hindring i Veien for Israels Indsamling, nemlig: det tyrkiske Rige. Dette despotiske Herredømme havde i Aarhundreder holdt Israels Land i Trældom, havde traadt den hellige Stad under Fødder, og næsten gjort en øde Mark af det Land, som engang „flød med Mælk og Honning;" medens til samme Tid Jordens civiliserede Nationer bragtes til at skjælve for dets Magt, eller til at holde sig fjernede fra dets undertrykkende Scepter.

Denne Magt maatte nødvendigviis blive brudt eller formindsket, om ikke tilintetgjort forend Gjenoprettelsen kunde begynde. Men betragt Omvæltningerne i de sidste femten Aar i dette Land. Splittet ved indre Bevægelser, er dets Provindser bleven løsrevne. Grækerne og Ægyptерne, efter hinanden, har gjort Oprør, og bleven særskilte uafhængige Riger. Mehemed Alis seierrige Hær har to Gange rystet Riget lige til dets Grundvold; medens Pagen har ødelagt dets Indbyggere, og de christne Magter tilintetgjort dets Flaader (1828). Rusland land havde engang aabnet vidt sit mægtige Gab, og var ifærd med at opsluge det, men blev forhindret ved betimelig Mellemkomst af andre Nationer. (Tyrkiet er nu atter i Krig med Rusland). Saaledes med mange Tegn paa den sig nærmende Opløsning lever det endnu men blot som en Skygge af hvad det engang var.

Alle protestantiske Magter studerer allerede paa Jødernes Bosættelse i Palæstina. Netop denne Tid (1840) har den tyrkiske Keiser tilstaaet en Constitution for det tyrkiske Riges Regjering, som giver lige Beskyttelse til Jøde, Christen og Mahomedan. Englænderne har beskikket en Consul for hele Palæstina, og Jøderne begynder virkeligen at vende tilbage, og at nyde borgerlig og religiøs Frihed i deres eget Land.

Saaledes synes alle Ting, i politisk Henseende, at tilberedes for Israels store Gjenopreisning; og det er en Sag af Vished, at, naar Jøderne samles hjem

og gjenopbygge Jerusalem, er Christi anden Tilkommelse og Millenniet just for Døren.

Foi til disse Betragtninger Tidernes Tegn, som har Hensyn til Opfyldelsen, som er anført i den sidste Deel af Luc. 21 Cpt. og andre tilsvarende Skriftsteder, og vi skal have Aarsag til at føle os forvisede om, at den anden Tilkommelse er nær, med den samme Vished, som vi føler Sommeren nærme sig, naar vi seer Træerne skyde deres Blade og blomstre.

Tag i Betragtning de Tegn, som er bleven viist i Himmelen siden 1830 tilligemed Tegnene paa Jorden, „Nationernes Trængsel og Engstelse" osv.; „Menneskenes Forsmægten af Frygt for de Tings Forventelse, som skal komme over Jorden," osv. Alle disse Ting vil overbevise den omhyggelige Jagttager, at den anden Tilkommelse er nær, med alle dens medfølgende Omvæltninger og Tildragelser.

Men foruden alt hvad vi har sagt om disse Gjenstande, har de Sidste Dages Hellige andre Forvisninger, som vedkommer Tiden for Opfyldelsen af disse Ting. Herren har ikke ladt dem i Uvished: de **kjender Tidernes Tegn.**

Det hele Indhold af „Mormons Bog" giver tilkjende i bestemte Udtryk, som ikke kan misforstaaes, at naar den Optegnelse skulde komme frem i de sidste Dage, og blive bekjendtgjort for Hedningene, og komme frem til Israels Huus, skulde det være **et Tegn, et Banner,** af hvilket de kunde **vide, at Tiden virkelig var kommen, at Værket skulde begynde iblandt alle Nationer til at forberede Veien for Israels Tilbagevenden til deres eget Land.** Dette Værk blev først publiseret i 1830 iblandt Hedningene, og Opfyldelsen af dets Forudsigelser har fra den Tid indtil nu udviklet sig paa en saa aabenlys Maade, at den største Tvivler har ikkun at blive bekjendt med dets Indhold, og blive en omhyggelig Jagttager af de passerende Tildragelser for at befrie sit Sind for al Tvivl med Hensyn til Bogens Sandhed.

De „Sidste Dages Hellige" er i Besiddelse af Aabenbaringer og Prophetier, baade i den Optegnelse og i deres andre Bøger, som med Tydelighed giver tilkjende, at alle disse store Tildragelser er nær forhaanden — sandeligen, det er det rette Budskab de har bragt Verden, siden de udkom. De er bleven sendte i den udtrykkelige Hensigt at berede en Vei for Herren og gjøre hans Stier rette, saa at en Kirke og Brud maatte beredes til at møde ham, og arve de Velsignelser, som blev forjættet Fædrene at skulle opfyldes i de sidste Dage.

Skandinaviens Stjerne.

Den 1ste Mai.

Efterretninger fra St. Louis. Vi har modtaget St. Louis Luminary af den 24de og 31te Marts sidstleden, og fra sidstnævnte Nummer kan vi meddele at den Deel af den Skandinaviske Emigration under Anførsel af Ældste E. G. M. Hogan, der tilligemed et Compagni af engelske Hellige under Ældste Richard Balantynes Bestyrelse afgik den 17de Januar sidstleden fra Liverpool,

ankom den 27de Marts til St. Louis og skal afgaae derfra til Atchison. Alt var vel med dem.

Efterretninger fra Utah. Deseret News for den 8de Februar sidstleden er ankommet, hvoraf vi uddrage Følgende:

Høvdingen for Utah Indianer-Stammen Walker døde den 29de Januar sidstleden i sin Bolig ved Meadow Creek, 6 engelske Mile fra Fillmore, efter 10 Dages Sygdom. Dagen før hans Død besøgte Broder D. Lewis ham og leverede ham nogle Smaapresenter og et Brev fra Guvernor Young, hvilket sidste især glædede ham, og han ønskede at Broder Lewis skulde komme næste Dag og læse det for ham, men tidlig den næste Morgen kom den Efterretning at han var død, og at hans Stamme havde, ifølge Indianernes Skik, dræbt til Ære for Høvdingen to Qvinder og to Børn, som var Fanger fra en anden Stamme, tilligemed tolv til femten af hans bedste Heste. De havde begravet Walker med Brevet og Smaapresenterne, han havde faaet. Hans sidste Ord til hans Folk var, at de ikke skulde dræbe Mormonernes Qvæg eller stjæle fra dem. Af et Brev fra Ældste George A. Smith af 6te Febr. d. A. til Udgiveren af St. Louis Luminary uddrage vi Følgende:

Veiret har været overordentlig smuk i Utah i de sidste to Uger og vedbliver at være saaledes, saadeligen vi kunde ikke om Vaaren forvente det mere behageligt og varmt om Dagen, eller mere mildt om Nætterne. Helbreden i Staden og i Settlementerne er i Almindelighed god. Her er endnu Kornvarer i Overflødighed og sandsynligen tilstrækkeligt til Høsten. Paa Grund af det smukke Veir har Tempelgrunden været bogstaveligen opfyldt af Arbeidere, der er beskjæftigede med Muren.

Sukker-Fabrikken er i heldig Fremgang i at tilvirke Sirup, 400 Buschels Sukkerbeder blev revne den første halve Dag. De udbringe Bedesmagen fra Sirupen. Hovedbygningen er 103 Fod lang og 40 Fod bred, tre Etager høi med to Fløie paa den nordre Side 35 Fod lange, 20 Fod brede. Det er et stort Foretagende, og naar de bliver istand til at tilvirke Sukker, vil det blive en af de største Velsignelser for vort Territorium, som er eller kan blive bevirket ved Maskineri. Flere nyttige Anlæg og private som offentlige Bygninger udføres i de forskjellige Byer i Territoriet, ligesaa Vei- og Broarbeide. En fast Bro over Provo-Floden er under Bygning og vil være færdig den 1ste April. Contrakten er 6,500 Dollars. Hr. Hancocks Kornmølle i Payson, Utah County og Kornmøllen i Parowan, Jern County er i fuld Virksomhed. Jernværkerne begyndte den 1ste Januar, men vi har endnu ikke hørt med hvilken Fremgang.

Vi høre fra Washington, at Order er bleven givet til den tidlige Afmarsch af fire tusinde Mand Tropper til de vestlige Sletter i den Hensigt at tugte Indianerne, som i de forbigangne Aar har undertiden plyndret og myrdet amerikanske Reisende. Efter Sigende skal Tropperne stationeres saaledes: eet tusinde og to hundrede ved Fort Laramie, otte hundrede ved Fort Kearney, sex hundrede ved Fort Riley og eet tusinde og fem hundrede ved Øvre-Missouri. Tropperne skal forsynes med eet Aars Provisioner og alt Fornødent til Expeditionen.

Breve fra Californien.

(Af Deseret News, 8. Febr. 1855).

Brev til Præsident B. Young.

San Francisco i Californien
den 18de Decbr. 1854.

Kjære Broder Young!

Jeg nyder her god Helbred og en god Aand. Alt staaer godt til her med de de Ældste og de Hellige. De er meget oppakte og i Allmindelighed fulde af Guds Aand, især i San Francisco og Santa Clara. Jeg har aldrig opdaget en bedre Aand eller et mere trofast Folk i Forhold til deres Kundskab; og Herrens Aand er lig en smeltende Ild i vore Forsamlinger. Vi døber nogle Faa Tid efter anden og Evangeliet er bleven prædiket paa mange Steder.

Polygamie møder os paa ethvert Sted, og vi er nødte til at tilfredsstille deres Sind angaaende det, før de paa nogen Maade kan blive tilfreds med vor Prædiken, saa at vi har besvaret det baade med Pressen og fra Talerstolen, og Sandhedens Aand har næsten slaget dem maalløse med Forbauselse og Forundring. De er tause, de er i Forlegenhed og føler sig halv tilbøielige til aabent at fornegte Bibelen, især Præsterne. De siger at Propheterne og Apostlerne var alle i Mørket og blot Daarer i Sammenligning med den nyere Oplysning, Reenhed og Civilisation!!!

Sidste Fredag Aften endte en Discurs i den mercantile Læsesal, hvori jeg var en Deeltager. Emnet var: „Er det sømmeligt for Regjeringen at beskikke Brigham Young eller nogen anden Mormon til Guvernør i Utah?" Polygamie og hele den sædvanlige Række af Løgne og Forhaanelser kom for Dagen. Modsigelserne blev besvarede og Fjenderne aldeles forvirrede, beskæmmede og bragte til Taushed.

„Mormonerne, indrømmedes det, havde Bibelen paa sin Side, men saa var Bibelen aldeles ikke passende for denne Tidsalder, eller for det nærværende opnaaede høie Standpunkt af Oplysning og Sæder!!!!" Nogle truede med Sværdet; Nogle med en Ting og andre med en anden; men ved at paakalde en Votering, stemte meer end en Trediedeel af en sammentrængt Forsamling af Jurister, Præster, Forfattere, Kjøbmænd osv., for Guvernør Youngs Gjenbeskikkelse. Adskillige Fremmede forsægtede kjækt, at Polygamie var en bibelsk Lære, og at vi havde constitutionel Ret til at optage den.

Mange indflydelsesrige Sjæle i Byen og paa Landet overveier „Mormonismen" med dyb Opmærksomhed; og nogle af de bedste annammer den.

Vor General-Conference vil vorde afholdt i Santa Clara den 30 og 31 December. Vi har et bequemt Lokale der at samles i, saa godt som det kan gives paa Stedet.

Brødre er ifærd med at sælge og gjøre Tilberedelser for Reisen til Utah til Vaaren. Nogle er allerede draget til San Bernardino. Der er endnu ingen Aabning her for en Stav af Zion; og med den Aand, som nu hersker, kan man neppe holde dem her paa nogen Maade.

Der er en „bange Forventning" i dette Land, saa stor, at Mange, som endnu ikke har adlydt Ordinancen, begynder at føle Indsamlingsaanden.

Jeg har meget travlt, og vi alle har fudt op at gjøre. Jeg skal reise til Oakland i Aften for at efterkomme en Op-

fordring til offentlig Discours i et Lycæum. Nogle siger, at de truer med at overfalde mig, men jeg vil gaae for at see; thi jeg er altfor fuld af Guds Aand til at være bange.

Min Hilsen til hver af Raadet, og til alle Venner, som spørger efter mig. Gud velsigne Dem, Broder Brigham! Amen!

Parley P. Pratt.

Santa Clara d. 22. Decbr. 1855.

Kjære Broder George A. Smith.

Jeg indslutter den trykte Revision, af den Discours, som foregik Fredagen den 15de dennes, saaledes som den er indført i „Daily Evening News," en Tidende, som er den meest heftige Opponent mod vor Sag. Det er nok at sige, at i en Forsamling af Kjøbmænd, Jurister, Dommere, Præster og Forfattere triumpherede Sandhedens Sag (Polygami indbefattet) fuldkommen. Vore Modstandere blev drevne til aabent at fornægte Bibelen, og paastaae at nærværende Tid besad langt høiere Oplysning end der tilfaldt Abraham, Moses, Samuel og Propheterne og Apostlerne, medindbefattet Messias og de Hellige i Utah. Hans Ærværdighed Hr. Briggs (en Methodist-Præst) kaldte aabenlyst hine gamle Ærværdige for „Narrer, Taaber, Æsler" osv!!! Og en vis Jurist bemærkede, at Gud vilde ikke n u aabenbare en saadan Lov, som han gjorde d a; men om han overhovedet talte, vilde han laane de nyere Tiders Lys og lade det straale tilbage paa Gjenstandene!!!! I Korthed, den almindelige Retning var at lægge Bibelen og Mormonismen tilsammen som eet og uadskilleligt, og derpaa bortjage begge, om det endog maatte skee med Sværdet!! Dog stemte omtrent een Trediedeel af den store Forsamling for for mine Argumenter og for Gjenindsættelsen af Guvernør Young.

Sidstleden Fredag Aften afgav jeg Møde i en stor Forsamling af Damer og Herrer i et presbyterisk Forsamlings Huus i Oakland ligeoverfor San Francisco. Det skete for at efterkomme en Opfordring fra Oaklands Lycæum at discuttere „Ægteskabsloven" eller Polygamien. En syv eller otte Jurister og Geistlige hører til Lycæet. Jeg havde Aabnings- og Slutningstalen; en presbyterisk Præst og Andre svarede. Der var en god Orden og den dybeste Opmærksomhed. Discursen varede til over Kl. 11 om Aftenen, og Sandheden seirede. Mine indledende Bemærkninger var følgende:

Hr. Præsident og mine Damer og Herrer!

„Ægteskabsvæsenet — Lovene som skulde styre Kjønnenes Omgang — den inderlige Dybde og den overordentlige Fiinhed af de i Sjæleu stedfindende bedste Følelser, som er Oprindelsen til disse Forbindelser — intet mindre end de ubegrændsede, uendelige og evige Følger og Afverling af Forholde, som udspringe derfra — alt — alt dette forener sig til at ivøre det os nu foreliggende Spørgsmaal med Helligheden og Guddommelighedens Storhed, og med en meer gjennemtrængende og dyb Interesse end nogen anden Gjenstand, som kan erhverve sig tænkende Væseners Opmærksomhed.

„Det vedrører Livets Kildevæld, giver Oprindelse til alle dets Forholde og Slægtskaber, har at gjøre med hine rene og ophøiede Følelser, som opvælder af Sjæleus inderste Dyb, og som blot skyder Knopper i Tiden, men blomstrer og modnes i Evighedernes og Verdenernes grændseløse Uendelighed.

„De hellige Sindsbevægelser, som er forenede med hine dyrebare Slægtskabs-

ord Fader, Moder, Mand, Hustru, Søn, Datter, Broder, Søster osv., har alle sin Oprindelse fra den Forening eller Pagt, hvilken vi er i Begreb med at omhandle, — en Forening, som er Grundvolden for alle selskabelige, sædelige, borgerlige, nationale og internationale Forbindelser eller Samfund. Med saadanne Anskuelser og med Følelser af den dybeste Ærefrygt og Høitidelighed nærmer vi os Grændserne af vort Æmne, idet vi beder Gud om hans hellige Aands Oplysning, at vi idetmindste maa gjøre nogen Fremgang i at forstaae hans Love og Pagter.

„De har hørt Spørgsmaalet. — Det omfatter en vid Mark, og har at gjøre baade med en stor, nyere Nations og een af dens Territoriers Constitution og Love, og med Patriarkernes, Propheternes og Christi Love, og med den store Naturs Love.

„Idet vi lader de menneskelige Love udenfor Betragtning, vil vi umiddelbart skride hen til det hellige Bind, den Bog, som har været betragtet af mange udmærkede Lovgivere og Geistlige i de nyere Tider, som Grundvolden for al Lov iblandt de saakaldte christne Nationer."

Forsamlingen syntes nu indhyllet i dyb høitidelig Taknefuldhed og Betragtning, medens jeg aabnede den hellige Skrift, og begyndende med Pagten med Abraham, forelagde jeg dem Guds Love og Forjættelser, som Modsætning til Hoer og al ulovlig Omgang imellem Kjønnene. Jeg viste dem, at de samme Pagter gik igjennem alle efterfølgende Uddelinger, og blev ikkun forandret af den romerske Kirke, for hvilken Aarsags Skyld alle Nationer er bleven fordærvede, og modnedes til Opbrændelsens Dag, og at Joseph Smith havde vovet at gjenoprette den samme Pagt og Lov, og at døe for dem.

Under fire Timers ivrig Discurs kunde ikke eet Punkt bringes op imod Guds Lov; og min Slutningstale, som ikkun optog fem Minutter, blev fulgt af et tordnende Bifald.

Vi har intet Bogtrykkeri selv, men Herren har givet os Magt til at udgyde en Flod af Lys og Sandhed formedelst California Pressens offentlige Kanaler, Publicum er ikke alene opvakt, men aldeles forbauset. Det er Herrens Aand, der bevirker det, og ham tilkommer Æren.

Med Følelser af evigvarende Forening og evig Fred, forbliver jeg Deres Broder

Parley P. Pratt.

(Udtog af et Brev til Præsident B. Young).

San Bernardino d. 8. Jan. 1855.

Kjære Broder!

Almindelig Helbred hersker her for Nærværende. Siden Begyndelsen af Helligdagene har vi havt nogle stærke Regnbyger og Tegnene antyder, at vi skal faae flere. Vi er ifærd med at besaae en 4 til 500 Akers med Hvede og Byg. Hvad Penge angaaer, er der ikke meget af dem i Landet. Ved Brev fra Broder Horner erfarer jeg, at de ikke havde havt megen Regn saa silde som den 19de December. Vi har faaet nogen Forøgning i vort Antal fra Coal Kreek og andre Settlementer, men faa af dem har endnu viist Tilbøielighed til at fornye deres Tilslutning til Kirken ved Gjendaab.

Der er Nogle her, som elsker Sandhedens Sag. De er 10 eller 15 gode Mænd, som kom med mig og Br. Rich fra Saltsøstaden, tilligemed nogle faa fra Oerne og andetsteds fra. Disse søge og nyde den levende Sandheds Aand, som skulde blive et fast Princip hos enhver Hellig, til at belliggjøre alle deres Tilbøieligheder, styre og undervise deres Dømmekraft, og gjøre dem vise til Saligheb fra alle de Onder, som anfægter

vor Slægt. Spørger Nogen, „er det et godt Sted?" Jeg antager, at det er fordi der er rigelig Rum til at udøve al den Retfærdighed, som den gode Aand kan tilskynde Mennesket at fuldføre.

Fra Australien har vi ingen Nyheder havt, endskjøndt jeg har skrevet adskillige Gange. Vi har ingen udenlandske Nyheder om Værkets Fremgang, undtagen gjennem Stjernen fra Liverpool og Deseret News. Det er tilfredsstillende at høre om Sandhedens Fremme, og, saa ofte som gjørligt er, fra Dem.

Deres i Sandheden
Amasa Lyman.

Om de falske Propheter i de sidste Dage.

(Fra Millen. Star, 2den Aarg., April 1842).

Om vi kaste et Blik tilbage paa Guds Handlemaade med Menneskenes Børn ligefra Skabelsens Morgen nedad igjennem de henrundne Tidsaldre, finder vi gjentagne Exempler af Guds Nedladenhed i at aabenbare sig til sine faldne Skabninger og samtale med dem, for at han kunde meddele dem Velsignelser og give dem Love og Forskrifter, ved hvis Veiledning de kunde gjenoprettes til hans Naade og blive Guds Sønner. — Paa den anden Side har vi ogsaa gjentagne Beviser paa de skrækkelige Følger af Synd, formedelst Menneskets Tilbøielighed til Ondt og til Opsætsighed imod dets Skaber, nagtet de herlige og gjentagne Beviisninger af Guds Magt og Kjærlighed. Og det var ikkun, naar Menneskenes Børn havde forvendt Herrens Veie, havde ophørt at agte hans Forskrifter og i deres egne Hjerters Stolthed foretrak Menneskenes Lærdomme for Himlens Love, at han unddrog sig fra dem, og lod sin Aand ophøre at stride med dem længere.

Myndigheden af det hellige Præstedømme efter Guds Søns Orden blev da „taget op til Gud og hans Throne," saa at „Solen gik ned over Propheterne og Dagen blev formørket for dem, saa at de havde intet Syn, og det blev Nat for dem."

Saaledes finder vi, at Folket efter Malachiæ Dage ikke havde noget Syn eller nogen Aabenbarung fra den Herre Gud, men var overladt til deres egen Forstands Hovmod, som adsplittede dem i Sekter og forledte dem i deres Blindhed til at foretrække deres uinspirerte Ældstes Skrifter for Guds Love, meddelte formedelst Moses.

See! hvorledes den hele Hær af Bedragere og Bedragne forstyrres i deres selvgjorte stive Formaliteter, og opvækkes til helligt Raseri og from Harme imod en anmassende og foragtelig Nazaræer, der, sprungen op fra Dunkelhed, kommer frem iblandt Folket og forkynder Lærdomme i Modsætning til den anerkjendte og vedtagne Tro og Sædvane iblandt Jødernes forskjellige Sekter; — Lærdomme, tydelige, skjønne, iklædte Sandhedens Lys og Fynd og besiddende en uimodstaaelig Kraft til at afkaste den sinnhellige Kaabe, som paa eens Maade dækkede den stolte Pharisæer og den selvindbildske Sadducæer.

Men kunde ikke Een med aabenbar Retfærdighed spørge: Anerkjendte ikke de Lærde og de Fromme iblandt Folket Sandheden og Kraften af hine Lærdomme, i Særdeleshed naar de var ledsagede ved Tilkjendegivelser af guddommelig Magt,

og Lærerens Oprigtighed blev stadfæstet ved gjentagne Velgjørenheds Handlinger, som spredte Velsignelser over alle trindt omkring ham? Lad Historien give os det frækkelige Svar og med Tordenrøst bringe det til at gjenlyde i Ørene paa enhver af de nyere Tiders selvretfærdige Pharisæer.

Ak, desværre! istedetfor at anerkjende hans Myndighed, som talte saaledes, som aldrig noget Menneske talte, istedetfor at vedkjendes den Hellige og Retfærdige og paatage sig hans milde og fredelige Aag, forfulgte de, under Helligdedens Kaabe og med Bekjendelse af Nidkjærhed for Gud, Livets og Herlighedens Herre indtil Døden, og puggede deres Hoveder med djævelsk Fryd, da han hang paa Træet, medens Himlen skammede sig, og den hele Natur sukkede i Krampetrækninger under den frygtelige Tildragelse! Men havde Mørkets Magter triumpheret?

Det er sandt, at Livets Herre laae nedkastet, Dødens Gravkammer indsluttede ham, og den Arm, som nyligen besad almægtig Kraft, laae magtesløs i Graven, men ikke for at forblive der; — Graven havde tabt sin Magt og kunde ikke holde ham, Døden havde tabt sin Seier, thi han brød dens Lænker, og svingende sig i udødelig Kraft opsteg han til Guds Throne, og førte Fængselet fangen, og beviste sin Opstandelses Vælde, ved at meddele Menneskene Gaver.

Og nu see Guds Viisdom og Magt aabenbaret i Følgerne af hans ophøiede Triumph. Medens det jødiske Høiraad udbredte det ynkelige falske Rygte, at Jesu Disciple stjal deres Herres Legeme, medens den romerske Vagt laae og sov! — stod Nazaræerens Efterfølgere, de ringe Fiskere fra Galilæa, foran den forsamlede Mængde, som flokkede sig sammen paa Pintsefesten: og da de havde modtaget Faderens Forjættelse, opreiste de Korsets Banner og forkyndte med guddommelig Myndighed, at den, som de havde korsfæstet, var Guds Salvede, baade Herre og Christus. — Og hvad paafulgte? Mange annammede deres Vidnesbyrd og adlød Guds Riges Love, som da var grundfæstet, og modtog Aandens Vidnesbyrd for dem selv, hvorved de kjendte, at Læren var af Gud.

Betragt siden Følgerne af de mægtige Hændelser, som saa nyligen havde tildraget sig, og I vil iagttage et Folk, som holdt Forbindelse med Himmelen og modtog ligefremme Meddelelser derfra af Gaver, nemlig: Viisdom, Kundskab, Troe, Helbredelse, Mirakler, Prophetie, at bedømme Aander, at tale i Tungemaal, at udlægge Tungemaal; ja mere end dette, I seer et Folk, som modtager Undervisning fra al Kundskabs Kilde ved Drømme, ved Syner, ved Aabenbaring og ved Engles Betjening; ja, vi skuer et Samfund af Mænd og Qvinder, der havde — som det skulde være — slidt den Lænke, som fængslede dem til Jorden, og da de vare blevne fødte ved den store Indlemmelses Lov i den himmelske Familie, var de blevne den Høiestes Børn, Guds Arvinger og Jesu Christi Medarvinger, — et Folk, som vidste at deres Fordring paa disse høie Forrettigheder var lovlig, fordi de havde modtaget deres Arverets Besegling, Udkaarelsens Aand, ved hvilken de kunde raabe „Abba, Fader."

Men atter kunde vi spørge, blev ikke disse Grundsætninger almindelige og underkastede sig ikke Menneskene i Almindelighed Guds Love? Det er sandt, at Korsets Lære gik frem iblandt Nationerne, fulgt af Aandens Kraft, men dens Virkning paa Mængden beviste Menneskenes Ugudelighed, ved den Voldsomhed og Forfølgelse, som de paaførte dem, der bragte Fredsbudskabet. — Men endnu mere, Kirken selv blev meget snart for-

dærvet, og lig Fædrene før dem brød de Guds Pagt ved at ophøre at lære hvad han havde befalet dem, og satte Menneskenes Lærdomme i Stedet.

Følgerne deraf blev, at Myndigheden og Kraften, som gaves den første Kirke, er igjen bleven borttagen fra Jorden, Propheterne og Regenterne og Seerne har han skjult og al Syn er bleven som en Bogs Ord, der er forseglede.

Saaledes har det været i Aarhundreder, Frafaldet kom, Kirken har været i Ørkenen, hverken holdende Guds Befalinger eller besiddende Jesu Vidnesbyrd, som er Prophetiens Aand.

Men see! da kommer den Tid, som er omtalt af Propheten Daniel, at Himmelens Gud skulde oprette et Rige, som aldrig skulde faae Ende, — da kommer Tiden til det forberedende Arbeide til Indførelsen af Tidernes Fyldes store Husholdning." Himmelens Gud nedlader sig igjen til at holde Forbindelse med Menneskenes Sønner paa Jorden, meddeler igjen Magt og Myndighed til at ordinere Mænd til at gaae ud iblandt Nationerne og bære Vidnesbyrd om, at hans Doms Time er for Haanden — at det store Babylon af Religioner, som har været indsatte istedetfor Jesu Religion, er i Begreb med at ødelægges, og at det store og fuldendende Arbeide, „alle Tings Gjenoprettelse," nærmer sig hurtigen; — men hvorledes modtages det? Folkets Øren er tillukkede for den evige Sandheds Grundsætninger, den forhaanende Finger løftes imod Jesu Efterfølgere; og hvad mere er, Blodet af de første Omvendte har rundet for at besegle deres Vidnesbyrd, og er opsteget til det Høie for at forene sig med det anklagende Raab fra Aanderne under Alteret, at den Herre Gud vilde hævne deres Blod paa dem, som boer paa Jorden.

Ja vi seer, at Nutidens Religionsbekjendere er endog længere borte fra Sandheden end det jødiske Folk i Jesu Dage, adsplittede i en langt større Mængde af Sekter, og ligesaa modsatte Sandhedens Principer, og ligesaa tilbøielige til at forfølge dem, som er sendte ud til at forplante den.

Og lig Pharisæerne og de Lovlærde er de opirrede ved Dristigheden af ringe og ulærde Mænd, som kommer frem i disse Dage, og lærer Grundsætninger, som, hvis de er Sandhed, aldeles fordømmer ethvert Bedrageri og enhver Tro i Christendommen; og lig Sandhedens Fjender i gamle Dage maae de lægge deres indbyrdes Stridigheder tilside for at gjøre fælles Sag mod Sekterismens store Fjende; thi Noget maa gjøres for at stoppe disse Gudsbespottere, som Herrens Hellige er kaldte, og med Bekjendelse af hellig Nidkjærhed for Guds Ære, istemme de et almindeligt Skrig, at de Hellige er de falske Propheter, som skulde komme i de sidste Dage for at forføre Folket, og de bede Folket at tage sig i Agt, thi de vil om muligt forføre de Udvalgte.

Det er vor Hensigt efter en saa lang Indledning at gjøre nogle Bemærkninger angaaende de Skriftsteder i det nye Testamente, som saa ofte anføres imod os, for at see paa hvem de virkeligen kan anvendes, og hvis Charakteer de beskrive, saa at vore Brødre kan blive istand til at vende Vaabnene, som bruges mod os, og anbringe dem paa dem, paa hvilke Beskrivelsen passer.

Og den første Henvisning, hvorpaa jeg vil rette Eders Opmærksomhed, vil findes i 2det Capitel af 2den Epistel til Thessalonikerne. Der siges os, at et Frafald maatte komme og at det Syndens Menneske, Fortabelsens Søn skulde aabenbares. De forskjellige protestantiske Re-

ligionssamfund har længe været enige i den Mening, at dette henpeger paa den romerske Kirke, hvis Overhoved, ophøiet paa St. Peters Stol, paastaaer at have Rigets Nøgler, og siddende som en Gud i Guds Tempel, meddeler Frelse eller Fordømmelse med en ufeilbarlig Myndighed.

(Fortsættes.)

Rettelser.

Af en Feiltagelse er i foregaaende Nummer Side 214, 2den Spalte, 26de Linie fra oven, udeladt følgende:

De Halvfjerdsindstyve skulle arbeide i Herrens Navn under de Tolvs eller det omvandrende Høi-Raads Veiledning, idet de opbygge Kirken og ordne alle sammes Affairer i alle Nationer — først iblandt Hedningerne og derpaa iblandt Jøderne, eftersom de Tolv osv. Side 215, 1ste Spalte, staaer: Jared var 200 Aar gammel, da han blev ordineret under Adams Haand, og han var 65 Aar, og Adam velsignede ham.

Istedet derfor læs: Jared var 200 Aar gammel, da han blev ordineret ved Adams Haand, som ogsaa velsignede ham.

(Angaaende begge disse Rettelser see Pagtensbog Side 15 og 17).

Indbetalt til Contoiret.

A. Weihe	1 Rdl.	1 Mk.	12 Sk.
J. C. Klingbeck . . .	115 —	„ —	„ —
A. P. Traue	320 —	„ —	„ —
Johan Svensen . . .	50 —	„ —	„ —
J. P. Folkman . . .	5 —	„ —	„ —
Summa	491 —	1 —	12 —

Indhold.

	Side.		Side.
Bagtalelse	225.	Redactionens Bemærkn.	232.
Joseph Smiths Levnetsløb (fortsat)	227.	Breve fra Californien	234.
Millenniet	229.	De falske Propheter	347.

„Skandinaviens Stjerne" udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned, og faaes paa Contoret i Gothersgade Nr. 29, 3die Sal og paa alle kongl. Postcontorer.

Udgivet og forlagt af J. Van Cott.
Trykt hos F. C. Bording.

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

4. Aarg. Nr. 16. Den 15. Mai 1855. Priis: 6 ß pr. Expl.

Om de falske Propheter i de sidste Dage.

(Fra Millen. Star, 2den Aarg., April 1842).

(Fortsat fra Pag. 240).

Men et Ophør af Fjendtligheder kan endog finde Sted imellem saadanne bittre Fjender, for at Vaabnene, som har været brugt imod hans Hellighed Paven, kan komme til at bruges imod Guds Folk; saaledes har vi hørt en velærværdig Geistlig i en prægtig Kirke og for en talrig Forsamling bruge en Deel af de anførte Skriftsteder, forhen anvendt mod den romerske Kirke, som Text til sin Tale for at bevise at vi var det Folk den Herre Gud „havde sendt kraftige Vildfarelser, at de skulde troe Løgn; at alle de kunde blive fordømte, som ikke troede Sandheden, men havde Velbehag i Uretfærdighed." Visselig dette er en skrækkelig Bestyldning at gjøre mod et Folk, som han ikke kjendte; thi han, og saadanne som han, vil være de sidste Personer til at komme frem aabent og ærligt og undersøge Grundsætningerne i Jesu Christi Kirke; de have altfor meget at sætte paa Spil; thi det er ikke et ringe Skridt for en Mand at tage, at komme ned fra Indflydelse, Rang og Popularitet, og blive en Efterfølger af Nazaræeren i disse Dage, og gaae ud uden Pung og Taske, udsat for den ubarmhjertige Forfølgelse og Forhaanelse. Men var det hans Agt at bevise, at de Hellige troede ikke Sandheden, men havde Velbehag i Uretfærdighed? Jeg troer ikke. Nei, Brødre! Udgydelsen af Sandhedens Aand i disse sidste Dage har givet os et altfor herligt Syn af Guds store Hensigter til Menneskets Frelse — har aabnet altfor klart for vor Forstand Guddommens ophøiede Pieneed med vor Slægt, til at vi skulde elske Ugudelighed og have Velbehag i Uretfærdighed. Hvorledes skal vi, som troer, at vi, formedelst Troe og Lydighed til den himmelske Families store Indlemmelseslov, er blevne Guds Sønner, hengive os til Synd! Men derimod har vi lært, at vi, som er indkomne i en saa høi og herlig Slægtskabsforbindelse, og har det evige Livs Haab, maa rense os selv ligesom han er reen.

Havde hiin blinde Leder af de Blinde læst i det samme Capitel, vilde han have fundet en Beskrivelse af vore Forhaabninger og Grundsætninger. Ja, at vi var kaldte ved Pauli Evangelium til det Haab „at erholde Jesu Christi Herlighed," og vi var rede til at „staae fast

og holde hart ved de Lærdomme, som var bleven lærte ved Apostelen Paulus," og at erkjende, at naar han opmuntrede Menighederne til at tragte efter Prophetiens Gave, og ikke forbyde at tale i Tungemaal, saa yttrede han Herrens Befalinger.

Men hvilken er den store Løgn, som Folkets kraftige Vildfarelse har faaet dem til at troe, fordi de ikke elske Sandheden? Vi svarer, at i Spidsen for alle de øvrige staaer „den Spauldingske Fabel," som er bleven sendt ud iblandt Nationerne, for at Evangeliets tydelige og ophøiede Grundsætninger, som indeholdes i Mormonsbog — Evangeliets Fylde — ikke maatte vinde Fremgang. Men, nei! naar Gud vil arbeide, hvis Haand kan standse ham? Og Stenen afhuggen af Bjerget forunden Hænder vil rulle frem med almægtig Kraft og tiltagende Størrelse indtil den opfylder hele Jorden.

Men for det Andet finder vi i Pauli første Epistel til Thimotheus, fjerde Capitel, Hentydning til Nogle, som i de sidste Tider, „skulde affalde fra Troen, og hænge ved forførske Aander og Djævles Lærdomme, talende Løgne i Hykleri, brændemærkede i deres Samvittighed, som byde ikke at gifte sig, at afholde sig fra Mad osv." Jeg vil ikke udbrede mig videre om det Foregaaende, som endog vore Fjender maa tilstaae, at at de ovenfor paapegede Særkjender ikke danne nogen Deel af vort System; ei heller skal jeg forsøge for Nærværende at anvende det Anførte paa Andre, men det er nok at sige, at det kan ikke have nogen mulig Hentydning paa de Hellige. Vi vil gaae over til det 3die Capitel af den 2den Epistel til Timotheus. Vi finder der en Beretning, at i de sidste Dage skulde der komme vanskelige Tider, og en Beskrivelse af Folkets Charakteer i deres indbyrdes Forhold til hverandre, og med Hensyn til deres religiøse Beskaffenhed, at de skulde have et Gudfrygtigheds Skin og fornegte deres Kraft.

Jeg behøver ikke at sige, hvor nøiagtigt det skildrer den nærværende Tids og Folks Charakteer, men gaae over til at spørge, om det Folk, som har Gudfrygtigheds Skin og nægter dens Kraft, er de Sidste Dages Hellige.

Men lad mig først gjøre det Spørgsmaal: Hvad er Gudfrygtigheds Kraft? Jeg svarer: Det er den guddommelige Kraft af Herrens Aand, meddeelt Menneskenes Børn i Forhold til deres Tro, ved hvilken en Enoch, endog ringeagtende Dødelighedens Fordringer, kunde opstige til Guddommens Nærværelse, idet han blev forvandlet uden at see Døden, — den Kraft, ved hvilken de gamle Hellige (Ebrær. 11.) „overvandt Riger, øvede Retfærdighed, erholdt Forjættelser, stoppede Løvers Mund, slukte Ildens Kraft, undflyede Sværdets Od, bleve stærke efter Skrøbelighed, bleve vældige i Krigen, bragte Fjendernes Leire til at vige, gjengav Qvinder deres Døde, opstandne til Liv igjen, og andre bleve piinte, men tog ikke imod Befrielse, for at maatte erholde en herligere Opstandelse;" — den Kraft, ved hvilken Apostlerne paa Pinsefestens Dag talede i fjorten forskjellige Nationers Tungemaal, og i disse forkyndte Guds underfulde Gjerninger. Ved Gudfrygtighedens Kraft forstaaer vi Herrens Aand, som tilkjendegiver sig i de forskjellige Tegn, som Jesus erklærede skulde følge dem, som troe. (Marc. 16, 17). Paa hvem passer altsaa det anførte Skriftsted (2 Tim. 3, 1—5.)? Paa de Hellige, som kommer frem iblandt Folket med de tydelige Grundsætninger af Rigets Evangelium, og som bærer Vidnesbyrd om, at Jesus er den samme igaar, idag og for evig, og at de Tegn, som han lovede, følger og skal følge dem, som troe? Nei, men

paa de menneskelige Systemers Efterfølgere, som fornegte Kraften, som praler af, at den umiddelbare Hjælp af den Herre Guds Aand er unyttig i denne Tidsalder, og med frak Pande erklærer at det, at være i Besiddelse af Aandens Velsignelser og Naadegaver, vilde være at falde fra deres ophøiede Standpunkt, og at vende tilbage til den oprindelige Christendom, vilde være et Tilbageskridt.

O! Jeg kunde rødme paa Menneskehedens Vegne, og skjule mit Hoved af Skam for min Slægt, naar jeg seer dem i deres gjenstridige Blindhed erklære, at Religionen i disse Dage har naaet en Høide, hvorom en Paulus eller en Peter var uvidende — at dens Grundsætninger er videre udviklede og bedre forstaaede end i noget andet Tidsrum. Dette er eftertrykkeligt at kalde Lys Mørke og Mørke Lys. For en Mand al erklære dette nu, at vi har mere Lys, mere Kundskab, mere Herlighed, naar Himlene har været tillukkede i Aarhundreder, naar Guddommens Røst ikke har været hørt, naar hans Aand har ophørt at meddele Underviisning ved Gaver, ved Drømme, eller ved Syner, naar hine herlige Sendebud, Guds Engle, har ophørt at tjene Menneskenes Sønner.

O, min Sjæl, indlad dig ikke i deres Uretfærdigheds Hemmelighed; bortfjern langt fra mig, o Gud! denne mørke Vildfarelse, og lad mig for din Søns Skyld drikke af al Kundskabs og Sandheds Kilde; velsign mig med din Aand, som du velsignede dine Tjenere i de forbigangne Dage; dygtiggjør mig at komme til Zions Bjerg, til den levende Guds Stad, det himmelske Jerusalem, til Englenes utallige Selskab, til den Førstefødtes almindelige Forsamling og Menighed, som er skrevne i Himmelen, og til Dig, Alles Dommer, til de Retfærdiges fuldkommede Aander, og til Jesus den nye Pagtes Midler. Ja, giv mig af din Aand, at jeg kan ransage alle Ting, endog Guds dybe Ting. Lad mig faae den Salvelse af den Hellige, hvorved jeg skal kjende alle Ting, og blive beredt til at virkeliggjøre Opfyldelsen af min Herres Bøn, at jeg maa vorde Eet med Faderen og med Sønnen, ligesom de er Eet. Jeg beder derom i Jesu Navn, Amen!

Det næste Skriftsted, hvorpaa vi vil henlede vore Læseres Opmærksomhed, findes i 2 Petri 2 C. „Men der vare falske Lærere iblandt Folket, ligesom der og iblandt Eder skulle være falske Lærere, som skulle indføre fordærvelige Sekter og negte den Herre, som dem kjøbte osv."

Her vil vi bemærke, at vore Øren er ofte angrebne af Skriget, „falske Propheter," „falske Lærere," „fordømmelige Kjættere" osv., men intet Forsøg er gjort til at anbringe det hele Skriftsted imod os ved at anføre det fordømmelige Kjætteri, som skulde være et Særkjende paa de falske Propheter i de sidste Dage, nemlig: „at negte den Herre, som dem kjøbte." Nei, Brødre! vore Fjender, som er Dommere, de veed vel, at vi ikke er tilbøielige til at negte vor herlige Herre, derfor gaae de over denne Deel af Gjenstanden i Tanshed, idet de veed, at en Undersøgelse deraf vilde stadfæste den Kjendsgjerning, at vi er saa nidkjære for vor Frelsers Ære, og for hans Aands Lærdomme, at vi villigen kaste bort fra os alle menneskelige Fortolkninger, som ligesaa mange forgjæves Forsøg „at male Lilien hvid, eller at forgylde renset Guld,' at vi kommer frem for at forkynde Evangeliet, som han befalede sine første Tjenere at forkynde, og hvortil han igjen har givet sin Aand til Menneskenes Sønner, paa det at de med Kraft og Myndighed maatte forplante

de samme Grundsætninger af den evige Sandhed, og derved samle fra Jordens Ender en herlig Levning til at møde ham ved hans Tilkommelse.

Hvilke er da de, som negter den Herre, som dem kjøbte? Er det ikke dem, som bekjender sig at være hans Efterfølgere, endskjøndt de vægrer sig for at adlyde ham? De som lærer „Guds Frygt efter Menneskebud?" Thi han har sagt: „Den som siger, at han kjender ham, og ikke holder hans Befalinger, er en Løgner, og i ham er ikke Sandhed."

Hvem er det da, spørger jeg igjen, som negter den Herre, som dem kjøbte? — Er det dem, som „har overtraadt Lovene, forandret Skikkene og brudt hans Pagt?" eller er det dem, som kommer for at lære Menneskene hans Love, som de er, uden nogen Anmærkning eller Fortolkning af studerte Præster, — som kommer for at grundlægge hans Forordning og igjen forkynde for Nationerne „Daab til Syndernes Forladelse," som den store Indlemmelseslov i hans Rige, for at de kan modtage den Helligaands Gave, og selv lære at forstaae, at den evige Vagt er bleven fornyet til at berede Veien for den store Gjenoprettelse af alle Ting, naar Gud „vil samle Alt til Eet i Christo, baade det som er i Himmelen og paa Jorden, ndi ham?" Nei, mine Brødre! vi vil ikke negte vor herlige Herre, som os kjøbte med sit Blod; men gid han forunde os af sin Aand, at vi maa fyldes med Kjærlighedens Princip, og blive rede til at lade Livet for hverandre.

Men atter, i det 3die Capitel af den samme Epistel, siges der, at „i de sidste Dage skulde der komme Bespottere, vandrende efter deres egne Lyster, og sige: hvad bliver der af Forjættelsen om hans Tilkomst? Thi fra den Dag Fædrene er hensovede forblive alle Ting som fra Skabningens Begyndelse. Her er altsaa en Anførsel om falske Lærere i de sidste Dage, som Sandhedens bitreste Fjender aldrig kan anvende paa os. Thi hvad er vor Mission? og hvilken anden Bekjendelse aflægger vi, end at vi er komne for at fremføre Budskabet fra Herrens Engel, talt om af Johannes den Aabenbarer, som saae ham flyvende gjennem Himmelen, havende det evige Evangelium til at prædike for dem som boer paa Jorden for enhver Nation og Stamme og Tungemaal og Folk, sigende med høi Røst: „Frygter Gud og giver ham Ære, thi hans Doms Time er kommen, og tilbeder ham, som haver gjort Himlen og Jorden og Havet og Vandenes Kilder." Dette er i Sandhed vort Formaal at forkynde, at Herrens Dag vil komme paa Jorden og det uforvarende som en Tyv om Natten, og at Mange, som nu lever, skal erfare den endelige Opfyldelse af disse Ting, idet de enten skal fortæres af hans Tilkommelses Kraft (hvilken skal brænde som en Ovn), eller blive forenede med den udmærkede Levning, som skal findes paa Jordens Midte, og som skal opløfte deres Røst og synge for Herrens Herlighed.

Men har vi nogen Vanskelighed i at udpege de Partier, Skriftsteder omtaler, som negter Herrens Tilkommelse, eller som har saaledes aandeliggjort Alt, som staaer i Forbindelse med Guds Rige, at den hellige Skrifts tydeligste Erklæringer er blevne formørkede, og Folket er saa forblindede, at de gavmildt underholder en Race af leiede Præster til at overbevise dem om, at Skrifterne mener ikke hvad de siger? Men vi advarer dem, som saadanne der er sendte af Gud, at vaagne op fra deres Slummer, og at blive forvisede om, at den Herre Gud „vil sende Jesus Christus, som det burde Himlene at indtage indtil Tiden for alle

Tings Gjenoprettelse, hvorom Gud har talt ved alle sine hellige Propheters Mund fra Verdens Begyndelse af."

O, hvor stor er ikke Menneskenes Blindhed! at have forglemt Indholdet af Herrens Bøn, som vi og vore Fædre have opsendt i Aarhundreder, „at hans Rige maatte komme, at hans Villie maatte skee paa Jorden, som den skeer i Himlene," og dog er de, formedelst Præsternes falske Lærdomme, søgende efter en Himmel udenfor Grændserne af Tid og Rum, hvorom de intet vide, men maaskee formoder, at de, i deres Luftrede og ætheriske Tilstand skal vugge sig i overdaadig Magelighed paa sagte drivende Skyer igjennem de langsomt henrindende Tidsafsnit af Evigheden.

Men, Brødre! I har ikke saaledes lært Christus, som at raabe Fred og Frelse, naar hastig Ødelæggelse er nær. „Men, I Brødre! I ere ikke i Mørket, saa at den Dag skulde som en Tyv komme over Eder. I ere alle Lysets Børn og Dagens Børn; vi ere ikke Nattens Børn og ei Mørkets. Derfor lader os ikke sove, ligesom de Andre, men lader os vaage og være ædrue." 1 Thess. 5 C.

Og tilsidst er vi underrettet i Judæ Epistel 18 og 19 V. om, at der skulde komme Bespottere i den sidste Tid, som skulde vandre efter deres egne ugudelige Lyster. Disse er de, som afsondre sig, kjødelige, som ikke har Aanden." Jeg skal her tage mig den Frihed at give en anden Oversættelse af Foregaaende, taget fra en gammel Bibel fra 1606: „Hvorledes de sagde Eder, at der skulde være Bespottere i den sidste Tid, som skulde vandre efter deres egne ugudelige Lyster. Disse er de, som er Stiftere af Secter, kjødelige, som ikke har Aanden."

Men nu til Gjenstanden. — Er de Sidste Dages Hellige Stiftere af Secter, nei! vi gjør ikke Fordring paa noget Slægtskab eller Forbindelse med nogen af dem; vi vil ikke nedlade os til at erkjende, at vi er udspringne fra den meest luttrede af Nutidens reformerte Systemer; men at vore Grundsætninger, vore Skikke, er bleven lærte og grundlagte ved directe Aabenbaring fra Gud selv, ved hans egen Røst, ved Engles Betjening eller ved hans Aands Aabenbaringer. Ja vi staaer paa denne Klippe og Tusinder, som maaskee læser dette, som selv har modtaget Aandens Vidnesbyrd, skal føle at den bevidner eftersom de læser, at det er sandt.

Men henvend Opmærksomheden for et Øieblik paa Ephes. 4 Cap., og vi finder en Beskrivelse af Christi Kirke, i hvilken et Præstedømme, ordineret af Gud, og modtagende deres Bemyndigelser som Gaver af ham, forvaltede hans Riges Anordninger, hvorved Velsignelser udflod til Alle, som blev dets Love underdanige.

Og vi finder desuden klart og bestemt anført Øiemedet, hvorfor disse Embeder og Gaver var indsatte. — „Til de Helliges Fuldkommengjørelse, til Embedets Forvaltning og til Opbyggelse af Christi Legeme (d. e. Menigheden)." Og at de var nødvendige for os, for at gjøre os istand til — ved een Tro og ved en lige Erkjendelse af Guds Søn — at komme til Mands Modenhed, indtil vi hver for os opnaaede Maalet af Christi Fylde, at vi kunde blive beredte for den Tid, naar det Fuldkomne kommer, og være ham lig, naar vi seer ham, som han er Ja lig ham, idet vi beredes, modtagende Naade efter Naade, til at opnaae en Fylde, og, som vi forhen har sagt, blive Eet med Faderen og Sønnen, ligesom de er Eet. Men vi spørger igjen, hvad vilde Følgen have været af at være i Besiddelse af dette Præstedømme og disse Gaver? Lad Apostlene svare; Menig-

hederne vilde ikke mere have været som Børn, „drevne hid og did af ethvert Lærdomsvejr;" og det som en nødvendig Følge. Thi om Menneskene hver for sig modtager af den Aand, som leder til al Sandhed, som bringer alle Ting til Erindring, og viser tilkommende Ting; hvor aldeles umuligt er det ikke, at der kan vorde Forskjellighed i Lærdommen. Dog, hvordant er Forholdet med den nyere Christendoms Kirkesamfund? Een Bibel, een Bog af himmelske Love, dog Hundreder af Sekter, som paastaaer at blive veiledte af een Aand, men som indbyrdes er stridende og modsigende hverandre; og dog naar de forene sig i en Slagrække mod Herrens Værk, complimenterer de hverandre, som ligesaa mange forskjellige Divisioner af Guds Hær; men nok derom. „Daarskab," dit Navn er „Sekterisme!" Og et „Hmm, som er spildagtigt mod sig selv, maa falde."

Saaledes har vi foretaget en kortfattet Undersøgelse af de forskjellige Henviisninger, som anvendes paa de falske Lærere i de sidste Dage. Idet jeg uddrager en Slutning af det Foregaaende, maa jeg lykønske den Allerhøiestes Hellige for Resultaterne af en saadan Undersøgelse, og opmuntre dem at tage Mod til sig, og opløfte deres Hoveder og glæde sig, thi deres Forløsning stunder til, og om end Kampen bliver svær, er Seieren vis, og ikke længe til, og de skal staae forenede med det herlige Selskab, som Apostelen saae staaende paa Glarhavet, havende Guds Harper i deres Hænder, og forene sig med dem i at synge Mose den Guds Tjeners Sang, og Lammets Sang, sigende: „Store og forunderlige ere dine Gjerninger, Herre Gud! du Almægtige! retfærdig og sande ere dine Veie, du Helliges Konge! Hvo skal ikke frygte dig, o Herre! og forherlige dit Navn, thi du alene er hellig; thi alle Nationer skal komme og tilbede for dig; thi dine Domme er aabenbarede.

Saaledes skal det vorde, Amen!

Thomas Ward.

Joseph Smiths Levnetsløb.

1835. (Fortsat fra Pag. 229.)

Skolen sluttede den sidste Uge i Marts for at give de Ældste en Leilighed til at gaae ud og forkynde Evangeliet forberedende til Begavelsen.

Søndagen den 29de Marts prædikede jeg omtrent i tre Timer i Huntsburgh — hvor W. E. Mc Lellin havde de to foregaaende Dage holdt en offentlig Discussion, efter Opfordring af J. M. Tracy, en Campbelliter Prædikant, angaaende Mormonsbogs guddommelige Troværdighed — efter hvis Slutning to blev døbte; og Mandagen kom fire frem til Daab.

Den 3die og 4de April holdtes en Conference af de Hellige i Freedom, New York, hvorved Sidney Rigdon præsiderede.

Femten Grene af Kirken blev repræsenterede; hvoraf de fem ikke tidligere havde været repræsenterede ved nogen Conference, tællende omtrent halvtredsindstyve Medlemmer.

Ældste Chester L. Heath, af Avon, blev udelukt fra Menigheden for Brud

af Pagten, og for ikke at have iagttaget „Viisdoms Ordet."

Warren A. Cowdery,
Skriver.

(Følgende er en Copi af et Brev fra visse Medlemmer af (den saakaldte) Irvingiternes Kirke i England, overrakt visse Ældste af de Sidste Dages Helliges Kirke om Aftenen den 10de Juni 1835 ved en Herre, benævnet i Brevet, den Tid kaldende sig en Communicant og Prædikant i hiin Kirke).

Til den Allerhøiestes Hellige:

Kjære Brødre i Herren!

I et Raad af Hyrderne over vor Kirke, holdt den 28de Marts 1835, angaaende Rigtigheden af at ærværdige John Hewitt skulde besøge Eder, blev det besluttet og bestemt, at som han længselsfuldt ønskede at reise til Amerika for at see de Ting, som er omtalt i eet af Eders Skrifter, bragt hertil ved en Kjøbmand fra New York, skulde han faae, som han ønskede, Raadets Sanction, og om det behagede Herren, hans Bifald. Herren har seet vor Fryd og Glæde ved at høre, at han var i Begreb med opreise sig et Folk i den Deel af den nye Verden, saavel som her. O, maa vor Tro tiltage, at han kan have Evangelister, Apostle og Propheter, fyldt med Aandens Kraft, og udførende hans Villie i at tilintetgjøre Mørkets Gjerninger.

Ærværdige Hr. Hewitt var mathematisk Professor i Independenters Seminarium i Rotherham og i fire Aar Pastor for Independenters Kirke i Barnsley. Han begyndte at prædike de Lærdomme, vi lærer, for omtrent to Aar siden og blev udelukket. Mange af hans Hjord fulgte ham, saa at han blev endeligen indlemmet i vor Kirke, og Herrens Værk fremmedes. Som han er en levende Epistel, vil I have, om alt gaaer godt, en fuldstændig Forklaring. Mange vil følge, skulde han blive tilfreds med Landet osv., som vil fremhjælpe Sagen, fordi Herren har begunstiget dem med denne Verdens Gods. Vi havde en Tilkjendegivelse under vor Forsamling, som kom os til at synge af Glæde. Herren havde Velbehag med vor Broders hellige Bestemmelse at see Eder; og vi forstaaer at Forfølgelsen havde været store iblandt Eder, eller vilde blive, men vi blev befalede ikke at frygte, thi han vilde være med os. Lovet være Herren!

Tiden er nær, naar Afstand ikke skal være nogen Skillevæg imellem os; men naar Jehovas Budskab, paa Kjærlighedens Vinger, skal meddeles ved hans Hellige. Herren velsigne vor Broder, og maa han blive en Velsignelse for Eder. Vær ikke bange for vore Fjender; de skal, undtagen de omvender sig, vorde nedkastede af Hærskarernes Herre. Uretfærdighedens Udøvere er bleven brugte af Mørkets Første til at gjøre en Efterlignelse; men Dømmekraft er given os, at de strax blev bestjæmmede, ved at blive opdagede, saa at Hjorden hidindtil ikke har lidt af dem.

Naade, Barmhjertighed og Fred være med Eder fra Gud vor Fader og fra Aanden, Jesus Christus vor Herre, Amen!

Jeg er, min kjære Herre!

Deres Broder i Evangeliet
Thomas Shaw.

Barnsley den 21de 1835.

(Et Dieneed, og ikkun eet har bevæget os til at forelægge vore Læsere foregaaende Brev fra England; og det er til Guds Sags Bedste. Det kunde have forblevet maaskee mange Aar i vor Besiddelse uden at omtales, havde det ikke været for Omstændigheder, som vi herefter vil kortelig berøre).

Den 26de April forsamledes de tolv Apostle, og de Halvfjerdsindstyve, som var bleven valgte, i Templet, (endskjøndt

det var ufuldendt) tilligemed en talrig Mængde Folk for at modtage deres Formaning og Forskrifter af Præs. Joseph Smith jun., i Henseende til deres Mission og Pligter.

Da Menigheden var forsamlet, ankom Ældste Orson Pratt fra den sydlige Deel af Staten, og gjorde vort Antal fuldstændigt; Elder Thomas B. Marsh var ankommen den foregaaende Dag.

Den 28de. De Tolv samledes om Eftermiddagen i Skolelokalet for at bede og raadslaae. Ældste David W. Patten aabnede Forsamlingen med Bøn.

Foreslaaet og vedtaget, at naar noget Medlem af Raadet ønsker at tale, skal han reise sig blive staaende.

Ældste Mc Lellin læste den givne Befaling, angaaende Valget af de Tolv; derefter blev det voteret for, at vi indbyrdes tilgive hverandre enhver Uret vi monne tilføiet hverandre, og at fra nu af og fremdeles enhver af de Tolv elsker sin Broder som sig selv, i timelige saavelsom i aandelige Ting, tragtende efter af fremme hverandres Velfærd.

Besluttet at de Tolv er færdige og begiver sig paa deres Mission fra Ældste Johnsons Bopæl paa Mandag den 4de Marts, Kl. 2 Eftermiddag.

Ældste B. Young sluttede derpaa med Bøn.

Orson Hyde,
W. E. Mc. Lellin,
Skrivere.

Den 2den Mai. Et stort Raad holdtes i Kirtland, bestaaende af Følgende af Kirkens Embedsmænd: Præsidenterne Joseph Smith jun., David Whitmer, Oliver Cowdery, Sidney Rigdon, Frederik G. Williams, Joseph Smith jun., og Hyrum Smith tilligemed de tolv Apostles Raad, Biskop Partridge og Raad, Biskop Whitney og Raad, og nogle af de Halvfjerdsindstyve med deres Præsidenter, nemlig: Sylvester Smith, Leonard Rich, Lyman Sherman, Hazen Aldrich, Joseph Young og Levy Hancock; og mange Ældste fra forskjellige Dele; Præs. Joseph Smith jun., præsiderede.

Efter at Conferencen var aabnet og de Tolv havde taget deres Sæder, sagde Præsident Joseph Smith jun., at det vilde være de Tolvs Pligt, naar de var i Raad, at tage deres Sæder tilsammen efter Alderen, den ældste at indtage Sædet som Hovedet, og præsidere i det første Raad, den næstældste i det andet, og saa fremdeles indtil den yngste havde præsideret; og derefter begynde paa den ældste igjen osv.

De Tolv tog da Sæde efter Alderen, som følger: Thomas B. Marsh, David W. Patten, Brigham Young, Heber C. Kimball, Orson Hyde, W. E. Mc. Lellin, Parley P. Pratt, Luke Johnson, William Smith, Orson Pratt, John F. Boynton, og Lyman E. Johnson.

Præsident Joseph Smith foredrog derefter, at de Tolv vil ingen Rettighed have til at gaae i Zion eller nogen af dens Staver, hvor der er et fast Høiraad, og der foretage at ordne sammes Anliggender; men det er deres Pligt til at gaae udenom og ordne alle Sager, henhørende til de forskjellige Grene af Kirken. Naar de Tolv er samlede, eller et Quorum af dem, i nogen Menighed, vil de have Myndighed til at handle uafhængige, og fatte Bestemmelser, og disse Bestemmelser vil være gyldige. Men hvor der ikke er et Quorum, vil de have at handle ved Menighedens Stemme. Intet fast Høiraad har Myndighed til at gaae i Menighederne udenom og regulere sammes Anliggender, thi dette tilkommer de Tolv. Intet fast Høiraad vil nogensinde indsættes uden i Zion eller i dens Staver. Naar de Tolv afgive en

Kjendelse, er det i Kirkens Navn, derfor er den gyldig.

Intet tjenstgjørende Medlem af Kirken har Myndighed til at gaae i nogen Green deraf og ordinere nogen Embedsmand for den Menighed, med mindre det skeer ved den Greens Stemme. Ingen Ælste har Myndighed til at gaae i nogen Green af Kirken, og bestemme Forsamlinger, eller forsøge at ordne Menighedens Anliggender, uden Overlæg og Samtykke af den Greens præsiderende Ældste. Om de første Halvfjerdsindstyve er alle satte i Arbeide, og der behøves flere Arbeidere, saa vil det være en Pligt for de syv Præsidenter for de første Halvfjerdsindstyve at kalde og ordinere andre Halvfjerdsindstyve og udsende dem til at arbeide i Viingaarden, indtil, om det behøves, de har udvalgt syv Gange halvfjerdsindstyve, ja endog indtil der er udvalgt eet hundrede og fire og syvretyve tusinde til Tjenesten. De Halvfjerdsindstyve skal ikke bivaane de Tolvs Conferencer, undtagen de Tolv kalder paa dem eller opfordrer dem til at gjøre saaledes. De Tolv og de Halvfjerdsindstyve har i Særdeleshed at bevæ paa deres Tjeneste for deres og deres Families Underholdning; og de har Rettighed, i Kraft af deres Embeder, at opfordre Menighederne til at hjælpe dem.

Ældste Henry Herriman ordineredes til en Halvfjerdsindstyve.

De Halvfjerdsindstyves Præsidenters Omstændigheder blev hver for sig taget i Betragtning med Hensyn til deres Omvandring i Viingaarden; og det blev eenstemmigen vedtaget, at de skulde holde sig færdige til at gaae efter Kaldelsen af de Tolv, naar Herren aabner Veien. Syv og tyve af de Halvfjerdsindstyve bleve ogsaa tagne i Betragtning, og det blev afgjort, at de skulde holde dem rede til at gaae ud i Tjenesten, efter Kaldelse af de Halvfjerdsindstyves Præsidenter, eftersom Herren aabner Veien.

Efter et Ophold af een Time forsamledes Raadet igjen.

Ezra Thayre suspenderedes som en Ældste og Medlem, indtil hans Sag kunde blive undersøgt for Biskops Retten, eftersom Klage var bleven fremført mod ham af Oliver Granger.

Lorenzo Barnes ordineredes til een af de Halvfjerdsindstyve; ligeledes Henry Benner, Michael Griffits, Royal Barney, og Lebbens T. Coon, som, tilligemed tyve andre, opfordredes at holde dem rede til at vandre, naar Omstændighederne tillod det.

De Ældste i Kirtland og dens Nabolaug blev derefter kaldte paa, eller deres Omstændigheder overveiede; og da deres Navne var bleven indførte, opstod Præsident Joseph Smith jun. med Listerne i sin Haand, og gjorde nogle meget passende Bemærkninger, i Henseende til Zions Befrielse; og saa mange af Kirkens Authoriteter, som var nærværende, foreslog, at vi aldrig opgive Kampen for Zion, endog indtil Døden, eller indtil Zion er forløst.

Voteringen var eenstemmig og med dyb Følelse.

Voteret, at alle Kirkens Ældste er forbundne til at vandre om i Verden og prædike Evangeliet af al deres Magt, Sind og Styrke, naar deres Omstændigheder vil tillade det; og at Døren er nu aabnet.

Voteret, at Ældsterne B. Young, John P. Green og Amos Orton bestikkes at gaae og prædike Evangeliet for Josephs Levninger, og at Døren aabnes af Ældste B. Young; og dette vil aabne Døren for hele Josephs Huus.

Voteret, at naar andre Halvfjerdsindstyve udfordres, skal de første Halvfjerdsindstyves Præsidenter vælge, ordinere

og tage dem iblandt de meest erfarne af Kirkens Ældste.

Voteret, at naarsomhelst Arbeidet udfordrer andre Halvfjerdsindstyver, skal de udvælges og ordineres til det Embede; de, som boer i Kirtland og Egnene der omkring, som kan komme til Kirtland, og blive udvalgte og ordinerede ved Bestyrelse af Kirkens Præsidentskab i Kirtland.

W. E. Mc. Lellin,
Skriver.
(Fortsættes.)

Skandinaviens Stjerne.

Den 15de Mai.

Vi har i dette Nummer endt Afhandlingen om „*de falske Propheter i de sidste Dage*," og anbefaler det til vor „Stjernes" Læsere til Overveielse. Det vil forøge de Helliges Kundskab, og være dem til Hjælp, naar Talen om de falske Propheter bringes paa Bane, som ofte skeer af Folk, der maaskee neppe veed, hvad en Prophet er, og som endnu mindre kan bestemme Begrebet *sand* og *falsk*, men efteraber Andres Raab: Falske Propheter! Falske Propheter!! som om denne Lyd skulde bortskræmme dem, Herren har udsendt til at forkynde Vidnesbyrdet om, hvad der skal skee; eller med andre Ord: at Tiden er kommen til Propheternes Opfyldelse. Naar Herren har opreist Mænd til at forkynde sin Villie, eller hvad han agter at gjøre, saa har disse Mænd ikke talet sine egne Ord, men Herren „har givet dem i Munde, hvad de skulde tale;" de er følgelig drevne af den Helligaand, Sandhedens Aand, og hvad de forkynde er Sandhed; altsaa: de er *sande Propheter*, hvad enten Folk vil troe dem eller ikke. Hvad: vil ikke Folk troe, ære og adlyde det, Gud siger ved sande Propheter? Nei, ikkun faa; og disse faa vil tilligemed Herrens Tjenere blive *hadede, udstødte, bespottede, forfulgte*. „*Lige det samme gjorde Fædrene ved Propheterne.*" Luc. 6, 23. Kommer derimod Nogen frem med verdslig Viisdomstale, eller ogsaa taler sine egne Ord og siger, at Bibelen skal ikke forstaaes, som den er skreven, og Prophetierne vil ikke opfyldes bogstaveligen, men aandeligen, og altsaa ikke her paa Jorden, men udenfor Tid og Rum, og derfor behøver I ikke at være urolige, eller frygte, I bliver nok salige, naar I alene troer paa Christus og lever nogenlunde skikkelig, saa vil Herren ikke ødelægge Eder. Han er en barmhjertig Fader, der tager alle til Naade; thi Christus haver lidt for Eder, — naar I ikkun bekjender, at I er Syndere, som ikke kan gjøre det Gode, saa er alt vel, og han er tilfreds med Eder osv. Troer Folket hellere en saadan Tale? Ja, det gjør; og hvad endnu mere er, de betaler en Saadan mange Penge, fordi han skal lære dem til ikke at troe Bibelen, de kalder ham en lærd Mand, en viis Mand, en sand Præst og Herrens Tjener; de ærer ham og taler allehaande Godt om ham. „*Lige det samme gjorde Fædrene ved de falske Propheter.*" Luc. 6, 26. Vi har altsaa her et ufeilbarligt Kjendemærke paa sande og falske Propheter, som Jesus

selv har givet os, og naar vi sammenligner dette med hvad Skriften ellers lærer om denne Gjenstand, vil ingen Sidste Dags Hellig, der randsager Guds Ord, mangle Beviser til at fremlægge for dem, det skulde falde i deres Lod, veiledte ved Herrens Aand, at vidne for.

Hvilken Glæde opfylder ikke enhver trofast Sidste Dages Hellig, som læser de forrige Dages og de sidste Dages Prophetier, og seer efterhaanden den bogstavelige Opfyldelse af alle Ting, og at Tiden nærmer sig til Zions Forløsning. Hvor stor Aarsag har de ikke til at takke Gud, som har ført dem ud af Mørket til sit underfulde Lys!

Notitse. Vi vil gjøre vore Læsere opmærksomme paa, at vi har 3die Aargang af „Stjernen" fuldstændig, og det vilde være til stor Fordeel for enhver Hellig, at have eet Exemplar deraf, hvilket de burde sikkre sig, medens alle Nummere er at faae. Conferencernes Bogagenter, haaber vi, iagttager det Fornødne.

Ældster, Præster, Lærere og Diaconer.

(Af Millennial Star, den 21de Mai 1853.)

Den Agtelse og Ærbødighed er ikke altid viist det lavere Præstedømme iblandt de Hellige, saaledes som det burde skee. Præster, Lærere og Diaconer er i nogle Tilfælde lidet vurderede, medens en Ældste, en Halvfjerdsindstyve eller en Apostel er, sammenligningsviis, agtet over al Maade. Nogle Medlemmer synes at tænke, at de tre laveste Embeder i Præstedømmet, og især de to laveste er neppe værdt at have, medens en Ældstes Embede er en Yndlingsgjenstand for Ærgjerrigheden. Det er ikke Ret at tænke saaledes. At være ærekjær i at gjøre Godt, er godt; og at være ærekjær for at erholde større Magt til at gjøre Godt, er endnu bedre. Men det er ikke Ret til at foragte en mindre Magt, og til samme Tid være ærgjerrig for at erholde en større, ei heller er en saadan Fremgangsmaade den sikkre Vei til at erholde den større Magt. Tværtimod, naar vi seer en Mand, som behandler den mindre Magt eller Embede med Ringeagt, medens han søger efter større Magt eller Embede, eller endog gjør Æresbeviisning for en høiere Magt eller Embede, saa begynder vi at tænke, at det er paa høi Tid til at undersøge en saadan Mands Bevæggrunde. Hans Hjerte er ikke ret for Gud. Han søger ikke efter Magt til Guds Forherligelse og Menneskeslægtens Frelse, men til Ophøielse af hans eget dyrebare jeg. Om han erholder den Magt, han ønsker, maaskee han kan løbe forbausende godt en Tid, og gjøre en stor Hob af tilsyneladende Godt i at forsvare Sandhedens Principer, og overbevise dem, som modsætte sig, men hvorsomhelst han gaaer, vil han, endskjøndt uvidende, indgyde dem, som er under hans Indflydelse, den samme ærgjerrige og stolte Aand, som vil spire og udvide sig, og derved foraarsage megen Forvirring og Ulykkalighed for hans Medarbeidere; og meget af Frugterne af hans ærgjerrige Iver vil sandsynligviis

behøve „at omvendes igjen." Men dette er ikke Alt. Hans store Nidkjærhed vil slappes, og hans attraaede Magt mætter ham, og efterhaanden vil han regne den høiere Magt, han har erholdt, for en ringe Ting, og hans endnu ærgjerrige Øie vil speide efter et høiere Trin paa Myndighedens Stige, og da maae dette naaes, om endog alt andet skal opoffres derfor. En saadan Mand tilfredsstilles aldrig.

Lad os see hen til vor store Mester — Frelseren — hvad siger han om denne Ting? Han banlyste de Striftkloge og Pharisæerne, fordi de elskede „de øverste Stolestader ved Høitiderne og at blive hilsede paa Torvene, og blive kaldte af Menneskene Rabbi, Rabbi!" Han sagde til sine Disciple: „Den, som er størst iblandt Eder, skal være Eders Tjener. Og hvo som ophøier sig selv skal fornedres, og hvo som ydmyger sig selv skal ophøies!"

Og hvad sagde Apostelen? Naar Christus „opfoer til det Høie, førte han Fængselet fangen og gav Menneskene Gaver." Hvilke Gaver gav han Menneskene? Han gav dem det hellige Præstedømmes Fylde, som indbefattet ethvert Embede og enhver Myndighed i Kirken, fra Apostler til Diaconer. Hvortil blev disse givne? „Til de Helliges Fuldkommengjørelse, til Embedets Forvaltning, til Opbyggelsen af Christi Legeme." Kan nogen af disse Embeder afskaffes i Kirken? Det vilde være at gaae i Rette med Jehovas Viisdom, at gjøre dette Spørgsmaal. Om de kunde ophæves, vilde ikke en alvis Gud staae anklaget for udygtig Dømmekraft for sine Skabninger? Og hvem kan bestylde Gud for Daarlighed, eller sige til ham: Hvorfor gjør du saaledes? Hør, hvad Apostelen videre siger: „Thi Legemet er ikke eet Lem, men mange. Dersom Foden vilde sige: fordi jeg ikke er Haand, derfor hører jeg ikke til Legemet; mon det derfor ikke hører til Legemet? Og dersom Øret vilde sige: fordi jeg ikke er Øie, derfor hører jeg ikke til Legemet; mon det derfor ikke hører til Legemet? Dersom det ganske Legeme var Øie, hvor blev da Hørelsen? Dersom det ganske Legeme var Hørelse, hvor blev da Lugten? Men nu haver Gud sat Lemmerne, ethvert af dem, i Legemet, efterhvad han vilde. Dersom de alle var eet Lem, hvor blev da Legemet? Men nu er der vel mange Lemmer, dog kun eet Legeme. Øiet kan ikke sige til Haanden: jeg hver dig ikke behov, eller atter Hovedet til Fødderne: jeg haver Eder ikke behov. Meget mere ere de Lemmer paa Legemet fornødne, som synes at være de skrøbeligste; og de som synes at være de uanseeligste, dem lillægger vi desmere Ziir; og de, som lade os ilde, dem pryde vi desmere; de derimod, som lade os vel, have det ikke behov. Men Gud haver saaledes sammenføiet Legemet, at han tillagde de ringere Dele mere Ære."

Her er Christi Kirke liguet ved et menneskeligt Legeme. Alle Lemmerne paa det menneskeligt Legeme ere nødvendige til dets fuldkomne Virksomhed, og naar det berøves maage, bliver det livløst. Saaledes med Christi Kirke — enhver Embedsgrad i det hellige Præstedømme er nødvendig til dens fuldkomne Virksomhed. Tag bort ikkun eet af de laveste Embeder fra Præstedømmet, og Kirken vil lide, „Embedets Forvaltning" vil ikke vorde udført saa virksomt, de Hellige vil gjøre langsomme Fremskridt til Fuldkommenhed. Kirken kan leve, om den berøves en Embedsgrad af Præstedømmet, men dens Udseende vil skæmmes og dens Virksomhed lammes. Menneskene tænkte maaskee, at det kunde gaae an at være forunden nogle af disse Embeder, og

har i de henrundne Tidsaldere afskaffet dem, men hvordan er Jordens Tilstand som Følge deraf? Mørke skjuler Jorden og tykt Mørke indhyller Folkets Sind — den Blinde leder den Blinde og de falder begge i Graven. Og er de Hellige i nærværende Tid forsikkrede om Himmelens Velbehag, om de ringeagter noget Medlem af det hellige Præstedomme. Aldeles vist, de er ikke, og de, som gjøre saaledes, vil afhugges, med mindre de omvender sig og ydmyger sig, thi Gud anseer ikke Personer.

Naar Apostlene i Fortiden først bebeskikkede Diaconer, valgte de „Mænd af et godt Vidnesbyrd, fuld af den Helligaand og Viisdom." Paulus siger: „Desligeste bør det Diaconerne at være ærbare, ikke tvetungede, ikke hengivne til megen Viin, ikke til slet Vinding, bevarende Troens Hemmelighed i en god Samvittighed. Men disse skulle og først prøves, siden betjene Embedet, hvis de er ustraffelige." Det paalagdes dem ogsaa „at vel forestaae sine egne Børn og sit eget Hus." Fortidens Apostle vurderede ikke ringe en Diacons Embede — den laveste Grad af Præstedømmet. Et Embede, hvis Indehavere udfordres at besidde saadanne værdifulde Egenskaber, som ovenanført, maa ikke ustraffet tales foragteligt om af Nogen, hvilkensomhelst Stilling han indtager i Kirken eller udenfor. Paulus tilkjendegiver Aarsagen, hvorfor han skrev som ovenanført til Timotheus: „at du skal heraf vide, hvorledes man bør omgaaes i Guds Hus, hvilket er den levende Guds Menighed, Sandhedens Piller og Grundvold.

Men for at forstaae fuldstændigere den Ærbødighed, som skyldes disse Medlemmer af det lavere Præstedomme, vil vi betragte Beskaffenheden af deres Pligter i Kirken. I Pagtens Bogs 2den Afdeling 8, 9, 10, 11 og 12 § er Ældsters, Præsters, Læreres og Diaconers Pligter fremsatte i Tydelighed, som følger:

„En Apostel er en Ældste, og det er hans Kald at døbe og ordinere andre Ældste, Præster, Lærere og Diaconer og administrere Brødet og Vinen, (Sindbilleder paa Christi Legeme og Blod), og at bekræfte de Døbtes Indlemmelse i Kirken ved Haandspaalæggelse for Daaben med Ild og den Helligaand i Overeensstemmelse med Skrifterne; og at lære, forklare, formane, døbe og vaage over de Hellige, og at stadfæste Menigheden ved Haandspaalæggelsen og ved at meddele den Helligaand, og at tage Bestyrelsen over alle Forsamlinger."

„De Ældste skulle bestyre Forsamlingerne saaledes, som den Helligaand leder dem, i Overeensstemmelse med Guds Bud og Aabenbaringer."

„Præsternes Pligt er at prædike, lære, forklare, formane, og døbe, administrere den hellige Nadver, og besøge Medlemmerne i deres Huse, og formane dem til at bede i Ord og Tanker, opfylde alle deres Hjemspligter; og han kan ogsaa ordinere Andre til Præster, Lærere og Diaconer. Og han skal lede Forsamlingerne, naar der ingen Ældste er tilstede; men naar der er en Ældste tilstede, skal han ikkun prædike, forklare, formane og døbe og besøge Medlemmerne, og formane dem til Bøn osv. I alle disse Embedspligter skal Præsten komme Ældsten til Hjælp, dersom det udkræves."

„Lærerens Pligt er at vaage over Menigheden bestandigen, og være hos dem og styrke dem og see til at der ingen Udyd er i Menigheden, ei heller Udeblivelser imellem hverandre, ei heller Løgn, Bagvadskelse eller ond Tale, og see til at Menigheden ofte møder sammen, og at alle Medlemmerne gjøre deres Pligt; og han skal lede Forsamlingerne i Ældstens og Præstens Fraværelse,

og burde altig hjælpes i alle sine Embedspligter i Menigheden af Diaconerne, om det behøves. Men hverken Lærere eller Diaconer har Myndighed til at døbe, velsigne Nadveren eller lægge Haand paa; alligevel skulle de advare, forklare, formane og lære og indbyde Alle til at komme til Christum."

Af Ovenstaaende kan vi faae et meget klart Begreb om de nævnte fire Embedsmænds Pligter. En Ældstes Pligt, over og høiere end Præstens, er at lægge Hænder paa for den Helligaands Gave, at bekræfte Kirken ved Haandpaalæggelse, eller med andre Ord at meddele alle aandelige Velsignelser, hvad enten til Børn eller Voxne. Dette er et stort Embede, og udfordrer stor Viisdom og Tro, især ved Meddelelsen af den Helligaands Velsignelser, paa det at det Medlem, som har modtaget Vanddaaben, maa imodtage Ild- og den Helligaandsdaaben; at smaa Børn maa modtage Velsignelser i Jesu Christi Navn; at, naar nødvendigt er, Voxne maa modtage Velsignelser og Styrke under de Ældstes Hænder; at de Syge og de Lidende maa modtage Helbredens, Kraftens og Sundhedens Velsignelser formedelst Salvelsen med Olie og Troens Bøn; at de Helliges Forsamlinger maa stedse være under Guds Aands Bestyrelse.

Da Ældsten har et høiere Embede end Præsten, Læreren eller Diaconen, saa har han Myndighed til at udføre alle de Pligter, som tilhører disse Embeder, men som hans egne Pligter ere saa byrdefulde, kan ikke de lavere Embedsmænd afskaffes. Een af Præstens vigtigste Pligter er, at „besøge ethvert Medlem i deres Huse og opmuntre dem til bede baade med Ord og i Tanker og at opfylde deres Hunspligter.

Lærerens fornemste Pligter er, at „vaage over Menigheden bestandigen og være hos dem og styrke dem og see til, at der ingen Udyd er i Menigheden, ei heller Udestaaelser imellem hverandre, ei heller Løgn, Bagvadskelse eller ond Tale; og see til at Menigheden ofte møder sammen, og at alle Medlemmerne gjøre deres Pligt."

Diaconens Pligt er at hjælpe Læreren, og det er almindeligen Tilfældet, at Diaconens fornemste Pligter er at iagttage Menighedens timelige Velvære og Hygge.

Det forstaaes af sig selv, at Ældster, Præster, Lærere og Diaconer have alle Myndighed til privat at besøge Menighedens Medlemmer og undervise dem i alle deres Pligter. Men som Ældsterne og Præsterne forventes, naar de kaldes dertil, at reise om og prædike Evangeliet, døbe osv., saa er Lærerne og Diaconerne, hvis Pligter det ikke er at gjøre dette, „beskikkede til at vaage over Menigheden og være dens faste Tjenere." Pagtens Bog 4de Afdel. 22 §. Som en Ældstes Pligter er talrigere end Præstens, er det sædvanligen Tilfældet, at Præsten har mere Tid til at vaage over og besøge Menighedens Medlemmer, men han kan ikke have saa megen dertil som Læreren, og som Diaconen er almindeligen bebyrdet med Omsorgen for Menighedens timelige Velvære, i Særdeles i deres Forsamlinger, er det en naturlig Følge, at den hovedsagelige Byrde til at besøge, vaage over, og lære de Hellige, paahviler Læreren. Derfor siger Aabenbaringen, at Læreren skal „vaage over Menigheden bestandigen, og være hos dem, og styrke dem."

Vi kan nu see, at Lærer- og Diacon-Embederne, de laveste Grader af Præstedømmet, er meget ansvarsfulde, og af væsentlig Vigtighed for Kirken. Apostelen siger: „De, som tjener vel i en Diacons Embede, baner sig selv en god Vei,

og erhverve sig stor Frimodighed i Troen paa Jesum Christum." Saa vi troer, og vil endvidere sige, at den, som tjener vel i en Lærers Embede, forhverver dem selv en høiere Grad, og er skikkede til at være hvilketsomhelst Embede de skulde blive kaldede til i Menigheden. De fleste unge Mænd kan erhverve sig en eller anden ung Qvindes Tilbøielighed, men den mindre Deel, naar de blive Ægtemænd, kan forøge eller endog bibeholde den unge Qvindes Hengivenhed, som de saa let erhvervede. Saaledes er det i Kirken. De fleste af Præstedommet kan vinde nogle til Kjærlighed og Lydighed for Evangeligts første Principer, men færre af Præstedommet er duelige til at forøge de Helliges Kjærlighed for Evangeliet eller blot at vedligeholde det saa varmt som fra Begyndelsen. Det er lettere at erobre, end at regiere. Der er flere Erobrere, end der er Patriarker i Verden. Erobreren undertvinger ved Magt. Patriarken regierer ved Kjærlighed. Og Lærerne har til at handle i mange af en Patriarks Pligter, thi de have at handle som Fædre for de Hellige. Og vi vil sige, forsaavidt som det er gjørligt, saa ordineer til Lærere saadanne Mænd, som har Viisdom og Erfaring, ældre Mænd og Familiefædre, som har de Helliges Kjærlighed, Agtelse og Tillid, og som forstaaer bedre end unge Mænd, de tusinde og een forskjellige Omstændigheder, hvori en Families forskjellige Medlemmer kan komme. Saadanne Mænd vil være mere fuldstændig skikkede til at kunne bedømme Partiernes Stilling, naar der opkommer Uenighed, og at stille dem tilfreds, og ligeledes til at give dem et Ord i rette Tid, enten som Raad, Opmuntring eller Dadel.

Ældste Orson Pratt i Millen. Star. 12 Aarg. Nr. 4, Pag. 58 og 59 siger: „Det er Præsternes Pligt at besøge alle Hellige i det Distrikt, hvori de er beskikkede, idetmindste een Gang hver Maaned, og oftere, om det er muligt, for at lære dem til at skye al Bagvadskelse, og ond Tale, og Nydelse af spirituøse Drikke, og Brugen af enhver anden Ting, som er skikket til at besmitte dem eller demoralisere dem i mindste Maade;" og ligeledes lægge dem paa Hjertet saameget muligt den Befaling (given i Novbr. 1831) som siger: „Og atter: Saafremt som Forældre i Zion eller nogen af dens organiserede Staver, har Børn, og ikke undervise dem i Lærdommen om Omvendelse, Tro paa Christum, den levende Guds Søn, og Daab og den Helligaand ved Haandspaalæggelse, til de er otte Aar gamle, skal Synden være paa Forældrenes Hoveder; thi dette skal være en Lov for Zions Indvaanere og i alle dens Staver, der bliver organiserede. Og deres Børn skulle døbes til Forladelse for deres Synder, naar de er otte Aar gamle, og annamme Haandspaalæggelse, og de skulle ogsaa lære deres Børn at bede, og at vandre retskaffent for Herren. Og Zions Indvaanere skulle ogsaa ihukomme Sabbatens Dag, at holde den hellig. Og Zions Indvaanere skulle ogsaa ihukomme deres Arbeider, saafremt de er beskikkede til at arbeide, i al Troskab; thi Lediggængeren skal ihukommes for Herren. Jeg Herren er ikke tilfreds med Zions Indvaanere, thi der er Lediggængere iblandt dem, og deres Børn opvoxe i Ugudelighed; ei heller søge de med Flid Evighedens Rigdomme, men deres Øie er fuldt af Begjærlighed. Disse Ting burde ikke være, og maa bortskaffes iblandt dem. Lad derfor min Tjener Oliver Cowdery bringe disse Ord til Zions Land. Og den Befaling giver jeg dem, at den, der ikke iagttager sine Bønner for Herren i Bønnens Tid, skal ihukommes for mit

Folks Dommer. Disse Taler ere sande og trofaste, derfor overtræd dem ikke, og tag intet derfra. See, jeg er Alpha og Omega, og jeg kommer snart, Amen!" Pagtensbog 22 Afdel. 4 §.

Det er Lærernes Pligt at besøge alle de Hellige i de Distrikter, hvori de er beskikkede, idetmindste een Gang hver fjortende Dag, og gjentage alle foregaaende Lærdomme, og ellers give de Hellige videre Undervisning, eftersom Omstændighederne for Tilfældet udfordrer. Det er Diaconernes Pligt at staae Lærerne bi, naar Nødvendigheden kræver det — forsaavidt som Diaconerne hidindtil har forrettet den Bestilling at indkassere Gaverne, og tjent i Grenens timelige Anliggender, vilde det være godt at lade dem vedblive dermed, undtagen Omstændighederne skulde kræve det som Viisdom at gjøre anderledes, naar en Ældste, Præst eller Lærer kan udføre den Bestilling."

Vi istemmer Ovenstaaende af ganske Hjerte, og vi vil sige, at ved mange Leiligheder besøger Præsterne og Lærerne de Hellige ugentlig og meget Gavn udflyder deraf for Menigheden. Og, i Sandhed, det synes at en Uge er tilstrækkelig lang Tid for en Lærer at være borte fra de Hellige. Ikke for det at de pønser i deres Hjerter paa at udøve Uretfærdighed (d. e. noget som strider mod Herrens aabenbarede Love og Forordninger), men i disse gamle Lande er der saa mange Fristelser for de Hellige, saa mange Ting til at drage deres Opmærksomhed fra Guds Værk, og ofte lægger sig saa mange Ting tungt paa deres Sind, at de let er tilbøielige til at blive kolde i deres Aand, og slappe i deres Jagttagelse af Herrens Forordninger.

(Fortsættes.)

Indbetalt til Contoiret.

H. P. Olsen	50 Rdl.	„ Mk.	„ Sk.
H. Jensen	42 —	„ —	2 —
P. E. Jensen	175 —	„ —	„ —
J. P. Folkman . . .	5 —	„ —	„ —
A. P. Trane	15 —	„ —	„ —
Summa	287 —	„ —	2 —

Indhold.

	Side.		Side.
De falske Propheter	241.	Redactionens Bemærkn.	250.
Joseph Smiths Levnetsløb (fortsat)	246.	Ældste, Pr., Lær. og Diac. . . .	251.

„Skandinaviens Stjerne" udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned, og faaes paa Contoret i Gothersgade Nr. 29, 3die Sal og paa alle kongl. Postcontorer.

Udgivet og forlagt af J. Van Cott.

Trykt hos F. E. Bording.

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

4. Aarg. Nr. 17. Den 1. Juni 1855. Priis: 6 ß pr. Expl.

Tale af Præsident J. M. Grant,

holden i Tabernaklet den 17de December 1854.

(Af Deseret News, den 25. Januar 1855.)

„Jeg vil paakalde Eders Opmærksomhed i Formiddag, medens jeg læser for Eder det Skriftsted, som findes i Apostelen Pauli Epistel til Galaterne, 1ste Cap. (Præs. Grant læser det hele Capitel.)

For ikke længe siden sagde vor Præsident, at han vilde synes godt om, hvis de Ældste vilde prædike Evangeliet. Da jeg betragter mig selv som en Ældste, og for mange Aar tilbage har havt nogen Erfaring i at prædike Evangeliets første Grundprincipper for Verden, forekom det mig, at jeg denne Formiddag vilde forsøge ved Hjælp af Eders Bønner, og ved Hjælp af Herrens Aand at prædike, hvad jeg anseer som Evangelium.

I det Capitel, som jeg har oplæst, er der en Ydmlingstext, som jeg pleiede at vælge, naar jeg vandrede omkring for at prædike, især naar det traf sig, at jeg kom iblandt dem, som formodede, at Sidste Dages Hellige, eller Mormonerne, havde en ny Bibel, og prædikede et nyt Evangelium. Jeg pleiede at vælge det 8de Vers af det Capitel jeg nylig læste, hvilket lyder som følger: „Men dersom endog vi, eller en Engel af Himmelen prædiker et andet Evangelium for Eder, end vi have prædiket for Eder, han være en Forbandelse."

Alle, som forstaaer Sproget i dette Skriftsted, vil indrømme, at Apostelen hensigtede nøiagtigen til det Evangelium, som han havde prædiket for Galaterne og Andre, og det, som prædikedes af hans Embedsbrødre, de andre Apostler, og af Andre, som var bemyndigede til at prædike.

Det vilde være uden Nytte for en Mand at annamme vor Religion, undtagen han kunde være overbeviist om, at sammes Principer er begrundede paa Guds Ord, som indeholdes i de hellige Skrifter. Med Hensyn til vor Tro vil jeg sige, at Evangeliet, som prædikedes af Apostlerne, og det, som indeholdes i Mormonsbog, er det samme, eller stemmer overeens med det Evangelium, som indeholdes i Bibelen. Det Evangelium, som prædikedes af Joseph Smith, og Guds Aabenbaringer, som er komne til Kirken formedelst ham, stemmer fuldkommen overeens med det Evangelium, som findes i det Nye Testamente.

Det Hverv, som overdroges Joseph og Andre i vor Tid, var at gaae ud og

prædike Jesu Christi Evangelium, og Herren sagde til dem: „Hvo som troer og bliver døbt skal blive salig, og hvo som ikke troer, skal blive fordømt." Frelseren gav det samme Hverv til de tolv Apostle fordum, idet han sagde: „Gaaer ud i al Verden og prædiker Evangelium for al Skabningen; hvo som troer og bliver døbt skal blive salig, og hvo som ikke troer skal blive fordømt." Men han foreskrev dem tillige en anden Pligt, han befalede dem at bie i Jerusalem indtil de var iførte med Kraften fra det Høie.

I det Capitel, jeg har læst, bemærkede I, at Apostelen Paulus bevidnede, at det Evangelium, som han prædikede, ikke var Menneskelære; thi han siger: „hverken annammede, ei heller lærte jeg det af noget Menneske, men ved Jesu Christi Aabenbarelser." Deraf seer I, at Evangeliet var et vist Noget, som han ikke kunde modtage fra et Menneske, men havde at modtage det fra Jesus Christus ved Aabenbaring. Disciplene hvdde vandret med Jesus; de havde seet ham midt iblandt sine Fjender, og bevidnede, at han var bleven befriet fra deres Angreb ved Guds Magt; de havde seet ham uddrive Djævle; de havde hørt hans Røst tale til de Døde og de kom frem; saaledes havde de været Vidne til mange mægtige Fremstillinger af Guds Magt, formedelst hans Søn Jesum Christum; dog siger han: førend I foretager Eder at prædike Evangeliet for al Verden, efter at jeg har forladt Eder og gaaer til Faderen, bier i Jerusalem indtil I bliver iførte med Kraften fra det Høie. De havde lært Lydighed for hans Ord, og ifølge Beretningen, som gives om dem, saa biede de i Jerusalem.

Beskaffenheden af denne Iførelse, eller Begavelse af Kraften fra det Høie, var forskjellig fra den, hvorom vi læser i disse Dage, nemligen, at gaae til et Collegium, Universitet eller noget andet Lærdoms-Seminarium og tage sine Grader (Examina) for at begaves og gjøres skikkede til at prædikede Evangeliet. Beskaffenheden af Begavelsen, given Apostlerne fordum var af en særegen Slags. De biede indtil Jøderne forsamledes for at høitideligholde Pintsefesten.

Til denne Tid forsamledes Jødernes Veiledere, og Tusinder flokkedes til Staden Jerusalem, ikke blot af den jødiske Nation, men fra de tilgrændsende Nationer. De ventede indtil Pintsefestens Dag var fuldelig kommen, og medens de var forsamlede i et Overværelse, kom der pludselig en Lyd fra Himmelen, ligesom af et fremfarende mægtigt Veir, og det fyldte det ganske Huus, hvor de sadde. Og der viste sig for dem klovede Tunger, ligesom af Ild, som satte sig paa enhver af dem, og de blev alle opfyldte med den Helligaand, og begyndte at tale med andre Tungemaal, eftersom Aanden gav dem at udsige.

Naar dette hørtes omkring, kom Mængden tilsammen og blev bestyrtet, fordi Enhver hørte dem tale i sit eget Tungemaal. Men de forsamledes alle og forundrede sig, og sagde til hverandre, see, ere ikke alle disse som tale Galilæer? Og hvorledes høre vi dem tale, hver paa vort eget Maal, hvorudi vi er fødte? Andre bespottede og sagde: disse Mænd er fulde af sød Viin. Men Peder stod frem tilligemed de elleve Apostler, og opløftede sin Røst og sagde til dem: I Mænd af Juda og alle I, som boe i Jerusalem! det være Eder vitterligt, og aabner Eders Øren for mine Ord! thi disse er ikke drukne, som I mene; det er jo den tredie Time paa Dagen. Men dette er hvad der er sagt ved Propheten Joel, som siger osv.

Medens de saaledes forundrede sig og tvistede indbyrdes, fremstod den øverste

Apostel Peder, som havde modtaget Rigets Nøgler fra Mesteren, tilligemed hans Brødre og begyndte at prædike til dem, og gav dem en Beretning om Guds Handlemaade med deres Fædre Abraham, Isaak og Jacob, idet han bemærkede om Forjættelserne, som blev dem givne, og fortsatte Gjenstanden ned igjennem Profeterne til det da levende Folk.

Han sagde dem, at de havde korsfæstet Herlighedens Herre, at han var opstanden fra de Døde, at han var ophøiet ved Guds høire Haand, og at han havde annammet den Helligaands Forjættelse, hvilken han havde udgydt, som de nu saae og hørte. Naar de hørte dette, stak det dem i deres Hjerter og de sagde til Peder og de andre Apostler: „I Mænd og Brødre, hvad skal vi gjøre?" Apostelen Peder, som havde vandret med Frelseren og været Vidne til hans Mirakler, om I behager, havde været med ham paa Bjerget, da han blev forherliget, og som han var iført med den Helligaand, saa er det min Formening, at han virkelig var dygtig til at prædike Evangeliet, saaledes som det skulde prædikes. Om vi forvisse os om hvilket Evangelium, Peder prædikede, hvilket Evangelium, Johannes og Jacob prædikede, hvilket Evangelium, Apostelen Paulus prædikede, saa er vi visse paa det Evangelium, saa at om en Mand eller Engel fra Himmelen prædiker noget andet, saa veed vi, at Guds Forbandelse skal hvile paa ham. Og de sagde til Peder og de andre Apostle: „I Mænd og Brødre, hvad skal vi gjøre?" Da sagde Peder til dem: „Omvender Eder, og hver af Eder lade sig døbe i Jesu Christi Navn til Syndernes Forladelse og I skulle faae den Helligaands Gave; thi Eder og Eders Børn hører Forjættelsen til, og alle dem, som ere langt borte, saa mange som Herren vor Gud vil kalde dertil."

Paa det at I maa drage en Grændselinie mellem det Evangelium, som Peder prædikede paa hiin vigtige Dag og det Evangelium, som nu prædikes i Christenheden, behøver jeg ikkun opfordre Eder til at overveie Eders egen Erfaring, til at overveie hvad der er bleven lært Eder, medens I ængsteligen efterspurgte, hvad I skulde gjøre for at blive frelste. Hvor ofte har I ikke hørt den Lyd fra Prædikestolen, at I skulle omvende Eder, gaae ofte til Kirke og til Alters, for at faae Syndernes Forladelse, og dersom I ikke gjorde disse Ting, var I ikke rette Christne osv.

Saaledes praktiseres det af de Geistlige i vore Dage. De prædiker om Helvede og Fordømmelse og forsøger paa forskjellige Maader at forskrække deres Tilhørere, ved at skildre for dem de Fordømtes Qval, og de Piinsler, som de Uomvendte maa udholde i Helvedes hede Lava, — den skrækkelige Tilstand af de fordømte Sjæle, som er udkastede i Hades mørke Regioner; og derpaa beder de og arbeider med al deres Magt for at omvende Sjæle og faae dem til Herren. Jeg har hørt saa meget af dette, at jeg fuldkommen føler Smagen deraf endnu.

Nu spørger jeg: lærte Apostelen Peder Noget af dette Slags — lærte han Folket, at det var nok at gaae flittig i Kirke og til Alters for at faae Syndernes Forladelse, og paa denne Maade blive omvendte? Nei! men for det Første lærte han dem, at Jesus Christus var bleven korsfæstet, og var opstanden fra de Døde, og at Jesus Christus er det eneste Navn givet Menneskene, hvorved de kan frelses; at deres Fædre havde forhulgt Profeterne, og udgydt Guds Søns Blod, og da de ængstelige udbrøde:

„I Mænd, Brødre! hvad skal vi gjøre?" siger Peder, „Omvender Eder" osv.

Nu angaaende Omvendelse er det bleven mig sagt i min Drengealder, at det er Bedrøvelse over Synden. Der er omtalt to Slags Bedrøvelse i Skriften. Paulus siger: „Gudelig Bedrøvelse virker Omvendelse, som ikke fortrydes; men Verdens Bedrøvelse virker Død." Denne Verdens Bedrøvelse er af denne Beskaffenhed; for Exempel, vi finder Mænd, som sværger og bander, lyver og stjæler, drikker sig drukne osv., naar de bebreides, eller ogsaa naar de kommer til Eftertanke i ædrue Øieblikke, er de bedrøvede for deres Opførsel, men beviser det, at de fortryder? Visseligen ikke! en Mand kan være bedrøvet for Synden og ikke omvende sig derfra. I kan see Drukkeren i hans Hjem berusset, mishandlende Kone og Børn, men naar han er ædrue, er han bedrøvet for Handlingen, og maaskee han den næste Dag findes drukken igjen, han vedbliver endnu at hælde i sig det berusende Ildvand, og er bedrøvet igjen; fortryder han? Nei! men han er bedrøvet efter Verdens Viis, som er at synde, sørge derover og gaae hen at synde igjen; men gudelig Bedrøvelse virker Omvendelse, som ikke fortrydes. Hvad Slags Bedrøvelse forstaaer vi, at Peder mener, naar han siger til Jøderne: Omvender Eder? Vi forstaaer, at han mener, at de skulde *forsage* deres Synder, høre op at gjøre Ondt; den, som stjæler, stjæle ikke mere; den, som beruser sig, ophøre med denne syndige Skik; den, som er bleven vant til at gjøre Uret paa nogen Maade, ophøre at gjøre Uret, og lære at gjøre Ret.

Der minder mig her en Tildragelse i Minde, som fandt Sted i Virginia. En Deist (d. e. en Mand, som troer paa Guds Tilværelse af Fornuftgrunde, uden Aabenbaring osv.), som var Jurist, laae paa sit Dødsleie formedelst Tæring, hans Venner var Presbyterianere, og de havde bedet for ham atter og atter, og det stakkels Skrog forblev alligevel uomvendt, og forventedes følgelig at gaae til Evigheden for at boe i hint hede Sted. Den sidste Tilflugt var at faae en Præst til at bede for ham, men han forblev dog uomvendt. De opmuntrede ham til at fortryde og henvende sig til Gud, og blive omvendt førend den svage Livstraad reves istykker, og han skulde gaae til en anden Verden. Han takkede dem for deres Advarsel, og sagde dem, at han vurderede deres Bestræbelser. Efter at de var færdige med deres Opmuntringer, og han var træt og meget syg, besluttede de at lade ham i Ro, og samtale indbyrdes om Religionssætninger. De begyndte at tale om, at Samvittigheden var en af de meest foruroligende Ting i Verden; og Een sagde: „Jeg er meget plaget af Samvittigheds-Bebreidelser, naar jeg lægger mig ned og naar jeg staaer op;" „det samme er jeg," sagde en Anden, „den Paaminder besværer mig mere end nogen anden Ting her Neden." Naar de var færdige, talte den Syge og sagde: „Mine Herrer! I har gjort Eder den Uleilighed at komme og give mig en Advarsel; tillad mig nu at give Eder en liden: Gaaer hjem Allesammen, forsager Eders Synder og forbedrer Eder; og Eders Samvittighed vil ikke mere forurolige Eder.

Dette er hvad Apostelen mener, naar han siger til de forgende Jøder paa Pintsefestens Dag: „Omvender Eder og bliver døbte." Peder! hvorfor skal vi døbes? „Til Eders Synders Forladelse."

I lagde Mærke til, at han for det Første lærte dem Evangeliet, og Tro opkom hos dem ved at høre Guds Ord — Apostlene, fyldte med Guds Aand, prædikede Guds Ord og Mængden troede.

Saasnart som de havde Tro, blev de lærte at omvende sig; Omvendelse er altsaa det andet Skridt, som skal tages af Syndere i Saliggjørelsens Evangelium. Saa snart som de lærtes at fortryde sine Synder, bødes de at lade sig døbe til Syndernes Forladelse. Nogle prædike Daabens Sakramente meget løselig, idet de siger, at Daab er et udvortes og synligt Tegn paa indvortes og usynlig Naade. Jeg ønsker at anstille nogle Betragtninger derover nogle faa Minutter, idet jeg vil tage dem paa deres egen Grund. Ifølge deres egen Formaning: „Troen" er det fornemste, mener den orthodoxe Geistlighed. I veed, at enhver Mand betragter sin Religion som rettroende, og sin Næstes Religion som vrangtroende. Nutidens orthodoxe (d. e. rettroende, som de kalder sig) Geistlighed, som er Forsvarere af „Troen," siger, at Daab er et udvortes Tegn paa en indvortes Gjerning. Antag at det er. Antag at jeg tager denne Qvindes Barn og skænker lidt Vand paa dets Hoved, saa er det en Indrømmelse eller et Tegn paa en tilsvarende indvortes Virkning. Hvor megen indvortes Virkning har en bestænkt Person faaet? Netop en liden Berørelse det er alt, hvis Daab er et Tegn paa indvortes Virkning.

Hvis nu Daab er et udvortes Tegn paa en indvortes Virkning og I skjuler hele Personen i Vandet, saa er det et Tegn, at det ganske Menneske er bleven fyldt med den Helligaand. De slutter rigtig i Henseende til deres Sag, og jeg formoder i Sandhed, at deres Døbemaade er et tilsvarende Tegn paa den indvortes Virkning; og Neddyppelse maa sikkerlig være et meget kraftigt Tegn paa en tilsvarende udstrakt indre Virkning, ifølge deres egne Slutninger.

Men Daab er til Syndernes Forladelse. „Hvad," siger Een, „er Daab en saliggjørende Ordinance? Sikkerligen, den er frelsende i dens Natur i Forbindelse med det øvrige af Saliggjørelsens Evangelium. Folk vil frelses, om de annammer Evangeliet, og fordømmes, om de forkaster det. Om jeg undgaaer Fordømmelse ved Lydighed til Evangeliet, og Daab er en Deel af det, saa vil jeg spørge, om den ikke er en Deel af Planen; ved hvilken jeg undflyer — en Deel af Planen, ved hvilken jeg frelses? Det er visseligen saa.

Naar Engelen aabenbarede sig for Cornelius, saa døbte han ham ikke, men han sagde: „dine Bønner og dine Almisser er komne op for Gud og ihukommede. Og send nu Nogle til Joppe og lad hente Simon, som kaldes med Tilnavn Petrus; han er til Herberge hos en vis Simon, en Garver, hvis Huus er ved Havet; han skal sige dig, hvad du bør at gjøre." Cornelius adlød; og naar Peder kom og erfoer hans Tilstand og det Syn han havde havt af en Engel, lærte han ham Evangeliet, og befalede ham at blive døbt. Peder sagde ham Ord, hvorved han skulde frelses, og disse var en Deel af dem.

Det blev ogsaa sagt til Apostelen Paulus af Herrens Tjener: „Hvorfor tøver du? Staae op og bliv døbt og lad dine Synder aftoe osv." Dette var Fremgangsmaaden den Almægtige havde indstiftet i Evangeliet; Daab er en himmelsk Institution, sanktioneret af Faderen, aabenbaret ved Sønnen, lært ved den Helligaands Inspirationer; og er Maaden, hvorpaa et Menneskes Synder kan tilgives. Tro, Omvendelse og Daab til Syndernes Forladelse var saliggjørende Midler for Menneskenes Børn fordum, og er det i nærværende Tid, fordi de er Dele af Evangeliet, og de er alle nødvendige til Syndernes Forladelse.

Med Hensyn til Daabsmaaden er der

tilstrækkeligt i Bibelen til at bevise den. Apostelen, idet han skriver til sine Brødre, siger dem, at han var begraven med Christo i Daaben; og Jesus befaler sine Disciple at følge ham. Om de var begravne med Christo, det viser, at han blev begraven. Jeg spørger, om I kan gaae og blive begravne med nogen af Eders Venner, undtagen de ogsaa bliver begravne? Men Verden synes ikke om denne Maade at tilgive Synder paa; de siger, at den er altfor let. De bringer mig til at tænke paa Naman, den Syrer, naar han kom til den gamle Prophet Elisa; han kom med sit Guld og sit Sølv, med sine Vogne og sine Tjenere, og forventede at blive helbredet ved Hjælp af en stor Ting. Elisa gik ikke engang ud for at see ham, men sendte sin Tjener med det Budskab, sigende: „gaa hen og toe dig syv Gange i Jordans Flod og du skal blive reen." Men den gamle Syrer blev vred og foer sin Vei, og sagde: „see, jeg tænkte, han skulde vist komme ud til mig, og staae og paakalde Herrens sin Guds Navn, og røre med sin Haand paa Stedet og helbrede Spedalskheden. Ere ikke de Floder i Albana og Pharphar i Damascus bedre end alle de Vande i Israel? kunde jeg ikke toe mig i dem og blive reen; og han vendte sig og drog bort med Vrede." Da gik een af hans Tjenere frem og sagde: „min Fader, havde Propheten talet til dig om en stor Ting, vilde du ikke have gjort det? hvor meget snarere da han sagde til dig: to dig, saa skal du blive reen?" Da gik han ned og dyppede sig i Jordanen syv Gange efter den Guds Mands Ord; og hans Kjød kom igjen, ligesom et lidet Barns Kjød, og han blev reen.

Det er ikke fordi Daab er en saadan stor Ting, eller at den kan kjøbes med Sølv og Guld, at den afvoer Synder, men fordi den Almægtige har indstiftet den som hans egen hellige Handling; og om I vil underkaste Eder den, lover han Eder Synders Forladelse. Om I er begravne med Christo i Daaben, det beviser, at han blev begraven.

Jeg spurgte engang en Methodist, om han ansaae Jesus Christus som det Guds Lam; han sagde: ja! Jeg spurgte ham da, om han troede, at Colossenserne blev begravne med Christo i Daaben; han svarede ja! men, sagde han, Doctor Clark, idet han fortolker dette Skriftsted, siger at „Neddyppelse forrettedes ikkun paa vorne Troende; vi troer at de blev virkeligen neddyppede." Hvorpaa jeg sagde: Troer De at Jesus Christus blev neddyppet? „Nei! Vi troer at han enten blev overøst eller bestænkt." Jeg spurgte ham da, hvorledes de kunde blive begravne med Christus, med mindre han ogsaa blev begraven. Han sagde, at „han vidste ikke Noget om det; men han tænkte, at det var meget sandsynligen at Christus blev bestænkt." Jeg spurgte ham, om han ansaae et Menneskes Hoved for det hele Menneske, eller om Skuldrene og Armene var det hele Menneske. „Nei," svarede han. Nuvel, sagde jeg da, dersom De anseer Hovedet, Armene, Skuldrene, Kroppen, Benene og Fødderne som det hele Menneske, og det hele Menneske døbt, saa maa De troe, at han blev neddyppet, for at hans Daab kunde være fuldkommen. Var Colossenserne begravne med Christo i Daaben, saa maa ogsaa han have været begraven.

Iblandt andre Grunde, han opstillede imod Neddyppelse af det hele Legeme, var at kjælne Fruentimmer vilde blive forkjølede, om de skulde begraves i Vandet. Jeg paastod, at om det ikke skadede Guds Lam at blive døbt, saa vilde det ikke skade et Faar. Altsaa Daab ved Neddyppelse er det tredie Princip i

Saliggjørelsens Evangelium; og Apostelen lærte Folket, at dersom de vilde blive døbte, skulde de modtage Syndernes Forladelse og annamme den Helligaand; thi sagde han „Forjættelsen er til Eder og Eders Børn og alle dem, som er langt borte, saa mange Herren vor Gud vil kalde dertil."

Læg her Mærke til Peders udtrykkelige Løfte, at den Helligaand skulde komme paa ethvert Menneske, som vilde adlyde Evangeliet. I Tidens Løb, som de prædikede i Egnene omkring Jerusalem, gik Philip til Samaria og prædikede for Folket i den Stad; de gav Agt paa hans Prædiken, og de blev døbte baade Mænd og Qvinder. Der staaer ikke Mænd, Qvinder og Børn, men at Philip gik til Samaria og prædikede Evangeliet, og de lode sig døbe baade Mænd og Qvinder, (Børn er ikke omtalte) og de havde stor Glæde i den Stad. „Ja," siger Een, „de havde stor Glæde, fordi de havde modtaget den Helligaands Gave; men bie lidt; naar de i Jerusalem hørte at Samaria havde annammet Guds Ord, udsendte de Petrus og Johannes til dem; hvilke, der de var komne ned, bade for dem og lagde Hænder paa dem, at de maatte faae den Helligaand; thi den var endnu ikke kommen paa dem; heraf kan I forstaae, at de havde stor Glæde, men ikke den Helligaand. Men naar Apostlerne bade for Samariterne, som havde annammet Ordet, og lagde deres Hænder paa dem, modtog de den Helligaand.

Antag nu, at vi skulde sige at Apostelen Pauli Forbandelse vil hvile paa Enhver, som ikke prædikede det samme Evangelium, som han og hans Brødre prædikede og praktiserede, saa var det ikkun hvad Skriften eftertrykkeligen erklærer.

Den Helligaand annammedes ved Haandspaalæggelse. Lærtes dette Eder nogensinde i Europa eller Amerika, undtagen af de Sidste Dages Hellige? Hørte I dette i nogen af Sekternes og Partiernes religiøse Forsamlinger? Har I nogensinde hørt dette Evangelium i nogen enten katholsk eller protestantisk Kirke, at troe og omvende Eder og blive døbte og annamme den Helligaand ved Haandspaalæggelse? Om I har hørt det, saa har I hørt Noget, som jeg aldrig har hørt. Og dog, om vi eller en Engel fra Himmelen prædiker et andet Evangelium, han være forbandet. Det gjør intet til Sagen, hvor nær Menneskene kan komme Evangeliet i sin Prædiken; de maa prædike det samme Evangelium, enhver Deel af det, enhver Ordinance af det, ethvert Princip, som Jesus Christus aabenbarede og hans Apostler lærte; om de ikke gjør det, saa lærer de et andet Evangelium, og om de lærer et andet, siger Apostelen, at de er en Forbandelse.

Dersom I vil prædike det samme Evangelium, saa vil I prædike just de samme Grundsætninger, som blev lærte ikke blot af Paulus, Peder, Jacob og Johannes, men af alle de Øvrige af deres Medtjenere. Og naar Menneskene annammede den Helligaand, talte de i andre Tungemaal og profeterede. For at kunne sige enten Folket har annammet det sande Evangelium eller ikke, behøver vi ikkun at undersøge deres Frugter, thi af deres Frugter skal I kjende dem, siger Frelseren. Betragt for Exempel den corinthiske Menighed, endskjøndt I læser, at de var fyldige i mange Usommeligheder, var dog til Een given Aand til at tale Viisdomsord; til en Anden Kundskabsord ved den samme Aand; til en Anden Tro ved den samme Aand; til en Anden Helbredelsens Gave ved den samme Aand; til en Anden at gjøre Mirakler; til en Anden at profetere;

til en Anden at bedømme Aander; til en Anden forskjellige Slags Tungemaal; til en Anden Udlæggelse af Tungemaal. Alle disse Gaver, som er opregnede og klassificerede af Paulus, nødes af Corinthierne.

Nogle formoder, at denne Udvikling af Guds Magt var nødvendig til Evangeliets Grundfæstelse, og at naar det var grundfæstet, vilde Gaverne afskaffes. Jeg erindrer at have læst i den fire og halvfemsindstyvende Tale af John Wesley, idet han gjør Bemærkninger over denne Gjenstand, siger han: „Det er bleven almindeligen antaget, at, efterat Evangeliet var grundlagt, var de aandelige Gaver ikke længer nødvendige; men dette er en stor Vildfarelse; det er vist, at vi sjelden hører om dem efter den ulykkelige Periode, at Constantin kaldte sig en Christen. Der kan neppe findes et Exempel paa Tilkjendegivelsen af disse aandelige Gaver i det andet Aarhundrede; Aarsagen er ikke at de afskaffedes ved den Almægtiges Villie, men de Christne var frafaldne og blevne Hedninger, og havde intet uden en død Religionsform tilbage, og dette er den store Aarsag, hvorfor Gaverne ikke har vedblevet i Kirken." Det er omtrent Meningen af Wesleys Tale, som jeg henpegede til, om det ikke usiagtigen er de samme Ord. Det er Mormonisme; i det andet Aarhundrede faldt Kirken og blev hedensk, og Mennesker kunde ikke tale ved den Helligaands Gave, og med andre Tungemaal, og prophetere, og erholde Syner og Helbredelsens Gaver. Apostelen siger: „Er Nogen iblandt Eder syg, han kalde til sig de Ældste af Menigheden, og de skulle bede over ham og salve ham med Olie i Herrens Navn; og Troens Bøn skal frelse den Syge osv."

Men i den nærværende Tid hedder det: „Er Nogen syg iblandt Eder, saa send efter en Læge, eller en berømt Praktikus i Helbredelseskunsten, som kan give Eder en kunstig sammensat Mixtur tilligemed en stor Spanskflue i Nakken, og I skal blive helbredte. Vi lærer ikke dette af Jesu Christi, Peders, Jacobs, Pauli eller nogen anden af Apostlernes Lærdomme; det findes ikke i Evangeliet; men Evangeliets Plan til at betjene de Syge er: „Hvis Nogen iblandt Eder er syg, han kalde til sig de Ældste af Menigheden, og de skulle bede over ham og salve ham med Olie i Herrens Navn; og Troens Bøn skal frelse den Syge og Herren skal opreise ham; og haver han begaaet Synder, skulle de forlades ham." Jesus Christus siger, naar han taler om den Kraft, som skal ledsage hans Tjenere: „Paa de Syge skulle de lægge deres Hænder, og de skulle helbredes; og Apostelen Paulus siger til Timotheus: „Opflamme den Guds Gave, som er dig given ved mine Hænders Paalæggelse." Der siges, at Josva blev fuld af den Helligaand, efterat Moses havde lagt sine Hænder paa ham. Medlemmerne af den engelske Kirke, naar de er syge, sender efter en berømt Læge, og de stoler paa en Doctor for deres Helbred, ikke paa Herren eller paa Kraften af hans Religion. Mange af dem tør ikke leve i Staden uden en Hunslæge; de maa have en Hunslæge og en anseelig Læge, og i det Tilfælde at Hunslægen ikke skulde foreskrive et virksomt Middel, maa de have Bud efter den anseelige Læge. Dette er Tilfældet med rettroende Bekjendere over hele Verden.

Prædiker de Evangeliet som de gjorde i gamle Dage? Lærer de Folket at omvende sig og blive døbte til Syndernes Forladelse? Om Haandspaalæggelse og Salvelse med Olie helbredte de Syge den Tid, hvorfor ikke nu? Om Evangeliet

er det samme, om Gud er den samme, om den Helligaand er den samme, om Tro er det samme, om Daab er det samme, og om alle Evangeliets Grundsætninger er de samme, vil de ikke frembringe den samme Virkning?

Jeg ønsker at afgive mit Vidnesbyrd, at mine Øine har seet de Syge blive helbredte paa den Maade, som Evangeliet anbefaler. Jeg har seet de Døves Øren aabnede, og de har hørt; jeg har seet den Lamme at gaae og løbe ligesom en Hjort; og jeg har seet Andre blive pludselig opreiste fra deres Sygeleie, helbredte fra fortærende Feber.

I Montrose, nær Nauvoo, var Hundreder af Familier syge og nær Døden, og Nogle var allerede opgivne til at dø. Propheten Joseph Smith tog Nogle af de Ældste med sig og gik derhen, og sagde til den Syge: „Jeg byder Eder i den Herre Guds Navn at staae op og gaae." Og han gik fra Huus til Huus, og bragte Enhver, Mand, Qvinde og Barn, paa Benene, og de fulgte ham til den næste syge Familie, og de er Vidner her til at stadfæste det. Der er Mænd nu paa Jordens Overflade, som i den Almægtiges Syner har seet Flok efter Flok af Engle. Kan I finde disse Ting udenfor de Sidste Dages Helliges Menighed? Nei, I kan ikke! Er de Syge bleven helbredte i denne Stad? Ja, jeg veed at de er. Jeg har betjent de Syge i Selskab med mine Brødre, og de blev helbredte, og jeg veed, at de bleve helbredte ved Guds Kraft; de, som døer, er dræbte af Doctorerne. Jeg siger, at deres Mixturer, deres Afragning af Hovedet og deres Plastere dræber Ti, medens de helbreder Ingen.

Det Evangelium, som prædikedes af Joseph Smith, er det samme, som indeholdes i det Nye Testamente, og som prædikedes af Jesus Christus og hans Apostler, og det er en Guds Kraft for Enhver, som troer det; det vil helbrede Syge, aabne Himlene og revolutionere Jorden; og dette Evangelium maa prædikes for alle Nationer til et Vidnesbyrd for dem. Jeg aflægger mit Vidnesbyrd til alle Mennesker, at Joseph Smith prædikede det i dets Renhed og Fylde, ligesom Oldtidens Apostle prædikede det; og at det nu prædikes i de Forenede Stater, i Europa, paa Øerne i Havet, og vil vorde prædiket i enhver Nation, Stamme, Tungemaal og Folk under al Himmelen og de samme Frugter, de samme Velsignelser, det samme Lys og den samme Herlighed vil lade sig tilsyne som fordum.

Maa Gud frelse os Alle i Jesu Christi Navn, Amen!

Skandinaviens Stjerne.

Den 1ste Juni.

Udenlandske Efterretninger. Deseret. Vi har modtaget Deseret News op til den 1ste Marts (men ingen Breve) og seer af dem at Tilstanden er god i enhver Henseende, Veiret har været usædvanligt mildt for Aarstiden, og de sædvanlige Arbeider og Forretagender drives i enhver Retning, saavidt Omstændighederne tillader det; ellers intet Nyt af Vigtighed for Nærværende.

St. Louis. St. Louis Luminary har vi modtaget indtil den 28de April. Af et Brev fra Ældste Richard Ballantyne til Præsident E. Snow, dateret fra

Atchison, Israels Leir den 14de April sidstleden, seer vi at de engelske saavel som de af de danske Hellige, der staaer under hans Præsidium, har det godt og Mange har fuldt op af Arbeide til Beskjæftigelse og Underholdning. De, som skal drage over Sletterne, forventer ikkun at Græsset skal vorde tilstrækkeligt langt til Dyrenes Fodring for at kunne drage afsted. Almindelig Helbred og Tilfredshed hersker iblandt dem, og den næste Efterretning vi ventelig modtager fra dem, vil være, at de er paa Toget til Klippebjergene, i hvis Dale de vil finde Frihed til at arbeide for deres timelige og evige Vel.

New York. Det har glædet og interesseret os meget at have modtaget fra Ældste John Taylor, Een af de Tolv, eet af ham i New York udgivet og redigeret ugentlig Blad „the Mormon" (Mormonen), hvis ydre Udstyrelse saavelsom indre Gehalt gjør Udgiveren Ære, og er et værdigt Organ for de Sidste Dags Helliges religiose, politiske og sociale Anskuelser, begrundede ikke paa menneskelige, forgængelige Meninger, som sædvanligen gaaer op i Røg, men paa Guds aabenbarede Sandheder, som efterhaanden vil gjennemtrænge Nationerne og gjøre sin Kraft gjældende. Vi ønsker Mormonen, og den Sag den repræsenterer al Held og Lykke, og ønsker dens Redigent al Bistand fra Herrens den almægtige Aand, at Lys og Kundskab maa udspredes i Amerikas Stater og om muligt idetmindste aabne Øinene paa nogle Hæderlige og lade dem see hvad Mormonismen egentlig er, at den ikke er et Hjernespind, men hverken mere eller mindre end den Lære, der tilsidst vil frelse Antageren og ødelægge Forkasteren deraf.

San Francisco i Californien. Det er ogsaa med deeltagende Tilfredshed vi har erfaret: at Ældste Parley P. Pratt, Een af de Tolv og Præsident for Missionen ved det Stille Hav, agter at udgive et Maanedsskrift „Mormon Herald," hvis første Nummer formeentligt vilde udkomme i afvigte Mai. Dette Maanedsskrift, hvis Tendents er — siger Br. Parley — at udsprede Lys og Liv, vil være en Journal for historiske, prophetiske, religiose og philosophiske Lærdomme, og efter den Kjendskab vi har til Udgiveren, er vi forvisede om, at „Mormon Herald" vil blive værdig sin Titel; Herrens Velsignelse ledsage den.

Nu, det er ikke saa ilde til en Begyndelse; Mormonerne har allerede fem værdige Organer i den amerikanske Journal-Literatur og desuden flere mindre Tidsskrifter i andre Lande; hvoriblandt „Millennial Star," udgivet i Liverpool i England, er en af de meest udbredte. Muligen at vore Modstanderes Anskuelser efterhaanden kan modificeres. Overalt hylder vi "Mormonens" Ordsprog:

Det er bedre at repræsentere sig selv, end at blive repræsenteret af Andre.

Correspondents fra Norge. Ældste K. Petersen melder i et Brev fra Christiania, at Menigheden sammesteds er i en god Tilstand og at Herrens Værk trives der, idet Tid efter anden Enkelte tillægges. Politi-Autoriteterne synes at være humane, og lader uagtet Præsternes og Andres mindre frisindede Opfordringer, Brødrene forsaavidt være uantastede, idet de selv maa indrømme, at Mormonerne er skikkelige Folk, som ikke foraarsager dem noget Bryderi, men er ordentlige i sit Liv og og Levnet, som de ikke altid kan sige om deres egne lutheranske Brødre, der ofte gjør Politiet Uleilighed nok i Drukkenskab og Gadeuordener og mange andre smukke Ting, som gaaer for sig i den lutherske Menighed, men hvis Udøvelse vilde udelukke Medlemmerne af vort Kirkesamfund.

Vidnesbyrd

af Præsident H. C. Kimball i Tabernaklet den 13de December 1854.

(Af Deseret News d. 25. Jan. 1855.)

Det Evangelium, I har hørt idag fra Broder Grant, har I hørt om og om igjen. Enhver, som bekjender sig at være en Sidste Dags Hellig, og vil anerkjende Sandheden af dette Evangelium ifølge den historiske Beretning i det Nye Testamente, maa vide at det er sandt. Hvorfor? Fordi, som Broder Grant har bevidnet, naar Broder Joseph Smith prædikede dette Evangelium om Omvendelse og Daab til Syndernes Forladelse, vilde hans Vidnesbyrd have været sandt, om der ikke havde været noget Nyt Testamente.

Gud sendte en Engel til ham og Andre, og Engelen prædikede Evangeliet for dem og authoriserede Joseph Smith til at døbe Oliver Cowdery, og derefter blev Joseph døbt af ham. Naar Jesus Christus kom, bemyndigede han Mænd til at forvalte Evangeliets hellige Handlinger, og derpaa gik han hen og blev døbt; han undslog sig ikke, ei heller Broder Joseph. Han gik frem og satte et Exempel, at han maatte fuldkomne al Retfærdighed, at han maatte forherlige Gud paa Jorden og i Himmelen; og han sagde, hvad jeg haver seet min Fader gjøre, det gjør jeg. Efter den samme Grundsætning følger I den Retning, som I seer Apostlerne i de sidste Dage følger.

Angaaende den Omstændighed i Montrose, som Broder Grant talte om, saa var jeg med Broder Joseph og ligeledes Broder Brigham, og mange Andre, og Hundreder bleve helbredte og sprang ud af deres Senge og fulgte os. Om I ikke tror det, kald paa mange af dem, som var syge og nær Døden den Tid, men som nu lever, nydende en god Helbred. Hvor mange Syge er ikke bleven helbredte i Gammelengland? Jeg har mangen en Gang været i Huse, hvor Folk var syge og nær Døden af Smaakopper og andre Sygdomme og de blev helbredte ved Guds Kraft. Jeg har taget dem til Vandet, naar de har været paa Gravens Rand, og døbt dem, og de er bleven helbredte. „Hvad, af Smaakopperne?" Ja, og her er Talrige tilstede, som var syge og nær Døden og Broder Orson Hyde er et Vidne, at de var netop ifærd med at døe, og nu er de her i en kraftig Helbredstilstand. (Orson Hyde: „Det er sandt.") Sandt? Ja saa sandt, som at Gud regjerer i Himlene; og der er endvidere Tusinder i denne Kirke, som veed, at det er sandt. Broder Grants og andre Mænds Vidnesbyrd er ligesaa sandt, og vil være ligesaa meget gjældende som Peders, Jacobs og Johannis Vidnesbyrd, thi de taler Sandheden, som den er i Christo Jesu.

Jeg fryder mig over, at jeg lever paa denne Dag. I har hørt mig sige mange — mange Gange, at Mormonismen og dette Folk er mit Hjertes Stolthed. Jeg ønsker at see de Hellige gjøre Ret og fortryde deres Synder paa en saadan Maade, saa at de aldrig mere har nødig nogen Omvendelse fra denne Tid af, og forsage deres Synder, og gjøre deres første Gjerninger, og vende sig til Herren med Hjertets fulde Forsæt, medens de har det Privilegium, og da vil det ikke være nødvendigt for en Mand at prædike Christi Evangeliums første Principer for dette Folk; thi der er mange, som bør omvende sig og blive døbt til

Syndernes Forladelse; men gaa aldrig mere i Vandet igjen og bliv døbte til Eders Synders Forladelse, undtagen I forsager dem og bliver Hellige fra den Time af; og plei ikke Uretfærdighedens Princip hos Eder selv eller hos Eders Familier eller iblandt dette Folk. Maatte enhver Mand og Qvinde opstaae og rense sig fra al Uretfærdighed, som er iblandt os, og om I ikke gjør det, Alt hvad jeg kan sige, er, I vil see Sorrig, som vil blive fast hos Eder, om I end fortryder i Taarer og i Sæk og Aske, og I kan ikke komme ud af det, indtil det falder Herren ind at befrie Eder.

Brødre og Søstre! samler Evangeliets Skatte, læs de hellige Skrifter i det Gamle og det Nye Testamente og Mormonsbog. Hvad siger Herren? At Enhver, som vil læse Mormonsbog opmærksomt, med Tro og Bøn, vil, førend han kommer igjennem den, modtage et Vidnesbyrd om dens Sandhed. Jeg veed det. Om I har tabt Aanden, gaa hen og læs Mormons Bog og Pagtens Bog, og I vil snart faae den igjen i større eller mindre Grad. Der er ikkun Faa, som forstaaer Noget angaaende disse Bøger og hvad de indeholder.

Jeg ønskede at aflægge Vidnesbyrd i Forening med Broder Grant om Sandheden af hans Angivelser med Hensyn til Guds helbredende Magt i Montrose, thi jeg gik med Profeten og er et Øienvidne. Har ikke dette Evangelium den samme Magt, som det havde for atten hundrede Aar siden? Jo, det har! thi Gud har fornyet det til os og meddeelt os det formedelst Joseph Smith ved en Engels Betjening. Vi har modtaget Evangeliet og vi har modtaget Præstedømmet, og Nøglerne og Kraften, som henhører dertil, og Guds Rige er gjenoprettet, og det vil aldrig blive kuldkastet igjen, men det vil nedkaste al Uretfærdighed eller enhver Magt, som foretager sig at kæmpe imod det, lige meget om det er en Nation eller et Rige. Troer Verden dette? Hvo bryder sig om enten de gjør eller ikke, Gud veed, at det vil gjøre det, og jeg veed det, og det er nok. Om der ikke var nogen anden Mand i Himmelen eller paa Jorden, som vidste det, og jeg vidste det, og blev bemyndiget, saa vilde det styrke alle andre Regjeringer, og de kunde ikke hjælpe sig selv. I veed Allesammen dette; gjør I ikke, Brødre! (Jo!)

Lad os være Brødre. Som jeg ofte har sagt, jeg ønsker at see dette Folk handle som Brødre; og om Nogen af Eder har faaet fulde Lodder i denne Stad, lad Eders Moder, eller Eders Søster have en Deel; og om I har faaet mere Land end I kan dyrke, gjør ligesaa; og om Weber County har faaet mere end de behøver, lad Davis have et Stykke, og lad os være eet. Lad os være Brødre, og lad os være eet, og da, hvad vil Verden være for os? Jeg ønsker Eder Alle at I følte som jeg gjør, og da vilde I vide, at Gud vil ikke tillade sine retfærdige Tjenere at blive undertraadte; og I maa aldrig foretage Eder at undertræde dem, dersom I gjør Regning paa at blive Præster for vor Gud og regjere evindeligen.

Millioner af Mennesker vil vorde frelste, som aldrig vil blive Guder. De kan blive Guds Hellige, og blive underdanige under Guds Sønner. Lytter til Guds Tjeneres Raad, og gjør som vort Hoved siger, at vi skal gjøre, og vi vil faae Fremgang fra den Time af og for stedse.

Jeg veed hvad som vil frelse Eder, det udfordrer ikke stor Kundskab at sige det, thi det bestaaer i at holde

Guds Befalinger, og det alene vil frelse Eder.

Maa Gud velsigne Eder og hjælpe Eder til at leve trofast for ham fra denne denne Time af og i al Evighed, Amen!

Ældster, Præster, Lærere og Diaconer.

(Af Millennial Star, den 21de Mai 1853.)

(Sluttet fra Side 256).

De Hellige skulde stedse ære Præstedømmet. Naar de besøgende Embedsmænd kommer ind i et Hus, skulde Husfaderen strax vise dem sin Ærbødighed ved at lade sin Familie lægge til Side, saavidt det er gjørligt, det Arbeide, hvormed de kan være sysselsatte, og kalde dem tilsammen for at modtage den Underviisning, som Embedsmændene kan tilskyndes at give dem. Naar Familiefaderen ikke gjør dette, skulde Embedsmændene opfordre ham til at gjøre det. Men vi haaber, at der er faa Hellige, som er Hoveder for Familier, som vilde behøve Opfordring til at gjøre dette. Om der skulde være Nogle, saadanne Personer har modtaget Velsignelser fra Herren, som de ikke sætter Priis paa — nemlig deres Familier.

Der viser sig ikke altid den Frihed, Fortrolighed og Tillid mellem de besøgende Embedsmænd og de Hellige, som det burde vises. Om Præstedømmet skal gavne de Hellige, naar de er i fristende Omstændigheder, saa maa Præstedømmet gjøre sig bekjendt med saadanne Omstændigheder. Og for at gjøre dette, skulde Embedsmændene være frie i at udspørge disse Ting, og de Hellige frie i at forklare dem. Dette vilde utvivlsomt lede til mange Opdagelser, vanskelige at behandle, og Embedsmændene vilde behøve stor Viisdom og meget af den Helligaand, at de kunde viseligen undersøge og retfærdigen bilægge saadanne Sager. Men hvorfor skal Præstedømmet indblande sig i saadanne Anliggender? Blot for at undersøge Saarene, for at kunne anvende passende Balsom til at helbrede dem, istedetfor at tillade dem at hulne og udvide sig, saa at alle kan see det, til Skam og Fordærvelse og evig Skade for alle Vedkommende.

Der kan siges, at ved at følge anførte Fremgangsmaade kan Kjendsgjerninger og Omstændigheder angaaende nogle Medlemmer af Kirken aabenbares for Præsterne og Lærerne, som de kunde meddele andre Medlemmer, og saaledes stor Skade og Fortræd afstedkommes. Præster og Lærere *kunde* gjøre saaledes, men en Præst eller Lærer, som kunde saaledes forglemme den skyldige Respect for sit Embede, og handle saa daarligen, vilde fortjene at fratages sin Tjeneste, thi han vilde derved blive ikke en Fredsstifter, men en Ulykkesstifter — han vilde blive en Fjende til sine Brødre og Søstre og en Fjende til sin Gud. Ingen Præst eller Lærer har nogen Skygge af Ret til at forraade den Tillid, man har sat til ham paa Grund af hans Embede. En Sladdrer, eller den, som har travlt med Andre, vil gjøre mere Skade end Gavn ved at besøge de Hellige. De, som er bestikkede til at besøge de Hellige, skulde i alle Udslaaelses Sager være snare til at høre og langsomme til at tale — naar de tale, skulde Kjærlighedens Lov være paa deres Tunge — Kjærlighed,

som skjuler Syndernes Mangfoldighed og frelser Sjæle fra Døden, skulde lade sig tilsyne i deres Samtale. De fleste Folk forstaaer det Princip, hvorefter Pufferne paa Jernbanevognene er indrettede — nemlig til at modtage Stød uden at meddele nogen. Præsterne og Lærerne skulde handle efter det samme Princip. Deres Sind skulde være beredt til at modtage alle de Stød, som en Fortælling om Besværinger kan give, men ikke forplante disse Stød til Andre.

Præster og Lærere kan udøve en stor Indflydelse paa Kirkens Velvære og Fasthed. De høiere Embedsmænd opstiller Principer for de Hellige at vandre efter, Præsterne og Lærerne viser dem hvorledes de kan udvikle disse Grundsætninger i deres daglige Vandel og Forhold, og hvorledes de kan anbringe dem med Fordeel i de forskjellige Omstændigheder i Livet. Holder et Medlem sig tilbage og fjerner sig fra de Helliges Forsamlinger, hvad saa? Læreren søger ham op og forestiller ham den sande Stilling han er i, og overtaler ham til at vende tilbage og gjenvinde sin tabte Stilling. Var der ingen Lærer, kunde en saadan Sjæl forfortabes. Støder en Hellig sig paa noget Lærdomspunkt, indtil hans Aand er forvildet, hvad saa? Læreren udvikler Lærdommen for hans Forstand og bringer hans Sind i den rette Ligevægt. Er en Hellig overvunden af en Svaghed og hans Sind formørket, hvad saa? Læreren viser ham, at det er hans Pligt at erkjende sin Feil, og søge Tilgivelse af Vedkommende. Om et Medlem eller endog en Embedsmand forsømmer sin Pligt, hvad saa? Læreren søger at bringe ham til at gjøre hvad Ret er igjen. Hvis to eller flere Hellige er blevne uenige, hvad saa? Ligesom en Fader irettesætter Læreren de Overtrædende, beroliger de Oprørte, og forliger de stridende Partier.

Naar det hellige Præstedømme ved alle dets Medlemmer er i fuld og heldbringende Virksomhed, er det et almægtigt Redskab paa Jorden til „Tjenestens Udførelse og de Helliges Fuldkommengjørelse, ja, til Frelse for Menneskslægten. Men ethvert Lem er nødvendigt for denne Hensigt, ikke eet kan borttages, nei ikke eet eneste! De Medlemmer af Præstedømmet, som Nogle kan føle sig at sætte ringe Priis paa, er unndgaaeligen nødige til at vedligeholde Christi Menighed i en sund Tilstand. Om nogle Hellige er tilbøielige til at tale ilde om Værdigheder og Magter, hvor ringe saadanne Værdigheder og Magter end synes, saadanne Hellige maa vogte sig, ellers vil deres hovmodige Aander staae for Fald.

Den store Forskjel mellem Christi Kirke og Menneskenes Kirkesamfund ligger i Magten og Virkningen af det hellige Præstedømme, som er given den førstnævnte. Menneskenes Kirkesamfund har Præstedømme, men de er uægte. Menneskene har selv bortskaffet Kraften af Guds Søns hellige Præstedømme, fordi de søgte at forvende dets Embeder og afskaffe nogle af dem. Men nu da det er oprettet igjen paa Jorden, bør ikke de Hellige sætte Priis paa det som en længe tabt, kostbar Skat, som ikke kunde kjøbes til nogen Priis? De bør agte det høit, og om de gjør, saa vil de ære det ringeste Individ, som har modtaget det.

Joseph Smiths Levnetsløb.

1835. (Fortsat fra Pag. 250.)

De Tolv forlod Kirtland idag og gik ombord paa Dampskibet „Sandusky" ved Fairport og landede ved Dunkirke, New York, Kl. 5 Eftermiddag; og efter at de havde prædiket i de Egne i nogle Dage, mødte de i Conference ved Westfield den 9de Mai efter forudfattet Bestemmelse; Menigheden var nærværende og Thomas B. Marsh, den ældste af Quorummet, præsiderede.

Følgende Punkter foreslages til Raadets Overveielse.

1. Besluttet: at Grændserne af denne Conference udstrækker sig i Syd og Vest til Pennsylvania Linien, i Nord saa langt som Søen Erie, og i Øst saa langt som Lodi, omfattende Grenene Westfield, Silvercreek, Perrysburgh og Lavona, og kaldes „Westfields Conference."

2. At undersøge alle de Ældstes Standpunkt indenfor Grændserne af denne Conference.

3. At undersøge Maaden, hvorpaa de lærer, Lærdommene osv.

4. At undersøge alle reisende Ældstes Underviisning, Forhold og Trofasthed, som har nyligen arbeidet indenfor Grændserne af denne Conference.

5. At høre adskillige Grene af Kirken fremstillede.

Efter foretagen Undersøgelse bifaldt Raadet de nærværende Ældstes Standpunkt og Lærdomme, med Undtagelse af Ældste Joseph Rose, som havde lært, at „den jødiske Kirke var Solen, og Hedningenes Kirke var Maanen osv.; naar den jødiske Kirke adspredtes, formørkedes Solen; og naar den hedenske Kirke afhugges, vil Maanen forvandles til Blod; ligeledes nogle Ting henhørende til Dyret i Aabenbaringen med de syv Hoveder og de ti Horn osv.

Han blev viist sin Vildfarelse, og gjorde villigen en ydmyg Bekjendelse.

Alle de reisende Ældstes Trofasthed befandtes at være god.

Medlemmerne af den Westfieldske Green fremstilledes at staae godt; der hvilede en Indvending paa Nogles Sind med Hensyn til Daaben af Broder Lloyd L. Lewis, forsaavidt som han var døbt af en reisende Ældste, uden at Menigheden var kaldet tilsammen for at erfare om de vilde optage ham i Samfund.

Raadet afgjorte, at om der var nogen Feil, saa var den hos den Forrettende og ikke hos den Døbte. Denne Green talte 75.

Lavona Green, tyve i godt Forhold, men svage i Aanden, paa Grund af, at de havde forsømt at holde „Viisdoms Ordet."

Efter videre Underviisning om almindelige Principer sluttedes Conferencen til Mandagen den 1ste Mai Kl. 8 Formiddag.

Søndagen den 10de Mai. Ældsterne Marsh og Patten prædikede for en opmærksom Forsamling af omtrent fem Hundrede; efter Sakramentet forlangte fem Personer Daab, som forrettedes af Ældste Mc. Lellin.

Den 11te Mai. Conferencen mødte ifølge Bestemmelsen.

Enstemmigen afgjort: at denne Conference strax foretager at bestikke deres „vise Mænd" og samler deres Formue, og sender dem til Zion at kjøbe Land efter forhen given Befaling, saa at alle Ting bliver beredte for dem til deres Indsamling.

Meget blev sagt Conferencen angaaende disse vigtige Ting; og de gjorde

Pagt for Herren, at de vilde nøiagtigen tage vare paa vor Lærdom.

Efter Prædiken af Ældste Young Kl. 3 Eftermd. og en Afskeds Opmuntring af de Tolv, blev syv Individer døbte af Ældste Hyde, og confirmerede om Aftenen. Og efter Hænders Paalæggelse paa mange Syge, som erholdt Lindring, sluttedes Raadet for at møde i Freedom, New York, den 22de dennes.

Omtrent midt i Mai ankom W. W. Phelps og John Whitmer, Præsidenten over Kirken i Missouri, til Kirtland, og John Whitmer bestikkedes til i Præs. Oliver Cowderys Sted at bestyre Udgivelsen af „the Messenger and Advocate.“

Frederik G. Williams bestikkedes til at udgive „the Northern Times,“ en ugentlig Avis, som vi havde begyndt i Februar sidstleden til Gunst for Demokratiet; og W. W. Phelps (tilligemed sin Søn Watermann) opslog sin Bolig hos min Familie, og hjalp Committeen i at samle Pagtens og Lærdommens Bog.

Den 22de Mai. De Tolv mødte i Conference tilligemed Menigheden i Freedom, New York, da, efter en behagelig Velkomsthilsen og indbyrdes Lykønskning for hinandens Fremgang, aabnedes Conferencen under Præsidium af Ældste W. Patten med Sang og Præsidenten holdt Bøn. (Her bemærkes at det var almindelig Sædvane af de Tolv og Kirkens Præsidentskab at aabne og slutte alle Conferenter og Raad med Bøn og Sang, saa at dette ikke behøves for Eftertiden at nævnes).

Besluttet: At denne Conferences Grændser udstrækker sig fra Lodi i Vest, saa langt Øst som at indesluttе Avon, i Syd til Pennsylvanien og i Nord, til Søen Ontario, og kaldes „Freedoms Conference,“ indeholdende Grenene Freedom, Rushford, Portage, Grove, Burns, Genesee, Avon, Java, Holland, Aurora, Greenwood og Niagara.

(Fortsættes.)

Indbetalt til Contoiret.

A. P. Trane	32 Rdl.	„ Mk.	„ Sk.
C. A. Madsen	6 —	4 —	8 —
J. P. Folkman	10 —	„ —	„ —
K. Peterson	10 —	„ —	„ —
Johan Svensen	27 —	2 —	13 —
J. C. Klingbeck	30 —	„ —	„ —
Summa	116 —	1 —	5 —

Indhold.

	Side.		Side.
Tale af Præsident Grant	257.	Ældste, Pr., Lær. og Diac.	269.
Redactionens Bemærkn.	265.	Joseph Smiths Levnetsløb (fortsat)	271.
Vidnesbyrd af Præsident Kimball	267.		

„Skandinaviens Stjerne“ udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned, og faaes paa Contoret i Gothersgade Nr. 29, 3die Sal og paa alle kongl. Postcontorer.

Udgivet og forlagt af J. Van Cott.

Trykt hos F. E. Bording.

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

4. Aarg. Nr. 18. Den 15. Juni 1855. Priis: 6 ß pr. Expl.

Tale af Præsident Brigham Young i Tabernaklet d. 18. Februar 1855.

Oplæst af Ældste Thomas Bullock.

(Af Deseret News, den 1ste Marts 1855.)

Brødre, Søstre og Venner!

Vi er et Folk, som troer paa Guds Forsyns Styrelse, og anerkjender hans Haand i hans Handlemaade med os fra Dag til Dag.

Vi er et Folk, hvis Oprindelse og Fremgang fra Begyndelsen har været Guds, vor himmelske Faders, Værk, som han i sin Viisdom har anseet det rigtig at begynde til Gjenoprettelsen af sit Rige paa Jorden.

Vi troe endvidere, at Herren har forberedet det, saa at, naar han skulde frembringe sit Værk, naar den bestemte Tid var fuldelig kommen, der kunde være en Plads paa hans Fodskammel, hvor tilstrækkelig Samvittighedsfrihed skulde finde Sted, saa at hans Hellige kunde boe i Fred under Beskyttelse af en constitutionel Lov og lige Rettigheder. For dette Øiemeed anseer vi, at Revolutionsmændene bleve inspirerede af den Almægtige til at afkaste Moder-Regjeringens og dens fastsatte Religions Lænker. Af denne Aarsag blev Adams, Jefferson, Franklin, Washington og en Hær af andre Mænd inspirerede til Modstandshandlinger mod Kongen af Storbritanniens Lovbud, som maaskee ogiaa har været ledt til disse opirrende Paalæg, saavidt vi ved, for at tilveiebringe Guds Hensigter ved saaledes at grundlægge en ny Regjering, paa et større Friheds Princip, en Grundvold for Selvregjering, som tillod fri Udøvelse af religiøs Gudsdyrkelse.

Det var Herrens Røst, som inspirerede alle hine værdige Mænd, som besad Indflydelse i hine Prøvelsens Dage, ikke alene til at gaae ud i Strid, men ogsaa til at øve Viisdom i Raad, Tapperhed, Mod og Udholdenhed i Leiren, saavel som sidenefter til at danne og antage de vise og virksomme Forholdsregler, som sikkrede dem selv og efterkommende Generationer Velsignelsen af en fri og uafhængig Regjering.

Denne Regjering, saaledes dannet, er bleven velsignet af den Almægtige, indtil den spreder sine Seil paa ethvert Hav, og dens Magt føles i ethvert Land.

Den amerikanske Regjering staaer ikke tilbage for Nogen i Verden i Indflydelse og Magt, og er langt foran alle Andre

i ædle og frie Institutioner. Under dens gunstige Indflydelse kan de fattige, undertraadte Masser i den gamle Verden finde et Asylum, hvor de kan nyde Fredens og Frihedens Velsignelser, ligegyldigt til hvilken Klasse eller hvilket Religionsparti de hører, eller er tilbøielige at ynde, hvad enten de er tilbøielige til at ynde noget eller aldeles intet. Det var til dette Land, hvis Regjering, dannet af Mænd, som var inspirerede af Gud, endskjøndt de vidste det ikke den Tid, efter at den var fast grundlagt i Magtens og Indflydelsens Sæde, hvor Samvittighedsfrihed og fri Udøvelse af Gudsdyrkelse var et Grundprincip, forskrevet i Constitutionen og indvævet i Folkets Følelser, Traditioner og Sympatier, at Herren udsendte sin Engel til at aabenbare Himmelens Sandheder som i forbigangne Tider, ja som i ældre Dage. Dette burde være bleven hilset som den største Velsignelse, som kunde meddeles nogen Nation, Stamme, Tungemaal eller Folk. Det skulde have været modtaget med Hjerter, sjulmende af Taknemmelighed og Glæde, Priis og Taksigelse.

Men ligesom det var i vor Frelsers Dage, saaledes var det ved Ankomsten af denne nye Uddeling. Den var ikke i Overensstemmelse med det amerikanske Folks Begreber, Traditioner og forudfattede Forestillinger. Sendebudet kom ikke til en fremragende Geistlig af nogen af de saakaldte Orthodoxe, — han antog ikke deres Fortolkning af de hellige Skrifter. Herren kom ikke med Himmelens Hærskarer i Magt og stor Herlighed, ei heller sendte han sine Sendebud udrustede med noget Andet end den himmelske Sandhed til at meddele den Ydmyge, den Ringe, den Unge af simpel Herkomst, den oprigtige Søger efter Guds Kundskab. Men han sendte sin Engel til denne samme ubekjendte Person Joseph Smith jun., som sidenefter blev Prophet, Seer og Aabenbarer, og underrettede ham om, at han ikke skulde forene sig med nogen af Dagens religiøse Sekter, thi de var allesammen urigtige; at de fulgte Menneskebud istedetfor Jesu Christi Befalinger; at han havde et Arbeide for ham at udføre, forsaavidt som han vilde bevise sig trofast for ham.

Ikke saasnart var dette bekjendt, og forkyndt omkring, og Folk begyndte at lytte til, og adlyde den himmelske Opfordring, førend Modstanden begyndte at rase, og Folket endog i dette begunstigede Land, begyndte at forfølge deres Naboer og Venner, fordi de nærede religiøse Anskuelser, som var forskjellige fra deres egne.

Jeg standser nu for at spørge, havde ikke Joseph Smith Rettighed til at forkynde og grundlægge en forskjellig, en ny Religion og Gudsdyrkelse i dette Land? Enhver maa tilstaae, at han havde. Denne Ret holdtes stedse hellig, thi paa den grundede sig den religiøse Frihed for enhver Medborger i Republikken. Det var et Privilegium, som holdtes hellig af enhver Folkeklasse; ingen Dommer vovede at gjøre Indgreb paa dens Enemærker; ingen Lovgiver eller Guvernør dristede sig til at lægge Hindringer i Veien for dens frie Udøvelse. Hvorfor skulde det da agtes som en Gjenstand, værdig Forfølgelse, naar Joseph Smith, Manden kaldet af Gud til at udføre et Arbeide til Gjenoprettelsen af Saliggjørelsens Evangelium til Menneskens Børn, og hans Efterfølgere, som i Sandhed troede paa hans guddommelige Mission, skulde forsøge Udøvelsen af det samme Privilegium, som holdtes helligt af alle Andre, af hvad Navn, Beskaffenhed og Beskrivelse som helst, og ligesaa af dem? Hvorfor skulde han og hans Efterfølgere udelukkes fra den Rettighed at dyrke Gud

overeensstemmende med deres Samvittigheds Bydende? Paa lovlig Maade kan de ikke blive, og jeg vil videre bemærke, paa lovlig Maade er de ikke bleven udelukte. Nei! naarsomhelst Undertrykkelsens og Forfølgelsens Jernhaand faldt paa dette Folk, har vore Modstandere brudt deres egne Love, trodset og traadt under Fødder ethvert Princip af lige Rettigheder, Retfærdighed og Frihed, som findes skrevet i vore Fædres rige Efterladenskab **„De Forenede Staters Constitution."**

Naarsomhelst almindeligt Raseri er bleven rettet imod os, fandtes ingen Autoritet i Landet mægtig nok til at yde Beskyttelse, og, hvad som er endnu mere forunderligt, ingen hæderlig nok til at yde Hjælp, ei heller lykkedes nogen Bestræbelse at bringe for Retten de Personer, som havde udøvet saadanne frygtelige Forbrydelser. Nei! Drabsmanden, Snigmorderen, Plyndreren ved høilys Dag og Røveren streife om uantastede, og blander sig uden Modsigelse i Selskab med Landets Styrere; de kommer og gaaer som gangbar Mynt, uden at bringe Folelserne i Oprør, eller bevirke nogen Uvillie imod sig i de Omgivelser, hvoriblandt de bevæger sig.

Jeg spørger Eder Venner, hvoraf kommer dette? Er ikke vore religiose Følelser ligesaa hellige for os, som Andres er for dem? Og skulde det ikke være enhver amerikansk Borgers Pligt, ligesaavel som Stolthed at udstrække hiin beskyttende Bestemmelse i Constitutionen til os, hvilken han selv gjør Fordring paa? Og er ikke dette hellige Dokument krænket og brudt ligesaa meget ved at udestænge og udelukke dette Folk fra dets Privilegier, Rettigheder og Velsignelser, som det vilde være om Eders Rettigheder og Privilegier blev saaledes krænkede? Nei, mine Herrer! vi har ingen Love brudt, vor herlige Constitution sikkrer os Alt, hvad vi fordrer. Vi er sikkre under dens brede Folder ved dens klare Mening og Indhold, og kan stedse glæde os i Fred. Alt hvad vi nogensinde har fordret, eller ønsker at fordre fra Regjeringens Side, er den retfærdige Forvaltning af det nationale Forbunds Love og Privilegier.

Det er ikke vore Handlinger, ei heller vore Hensigter, som Folket eller Regjeringen frygter for; men deres egne onde Mistanker angaaende os.

Under vor første Nedsættelse i Missouri, blev der sagt af vore Fjender, at vi agtede at indlade os i hemmelig Underhandling med Slaverne, endskjøndt ikke den mindste Tanke om noget Saadant var falden os ind. Vi vidste, at Chams Børn skulde være „Tjenernes Tjenere" og ingen Magt under Himmelen kunde forhindre det saalænge som Herren tillod, at de skulde krympe sig under Forbandelsen, og man vidste, at vore religiose Anskuelser var saadanne angaaende dem. Dog fandt vore Fjenders falske Fremstillinger villige Øren hos Saadanne, som vare indtagne af Fordom imod os, og vi blev drevne fra vore Hjem som Følge af Folkets Frygt og den Fordom, som ifølge deraf reistes imod os.

Atter i Missouri i en tidligere Deel af vor Historie blev Folkets og Regjeringens Frygt opægget, fordi de, ikke vi, sagde, at det var vor Hensigt at hemmeligen forene os med Indianerne, derfor maatte vi ikke tillades at være i deres Nabolaug; og atter blæstes Allarm, og vi blev drevne fra vore Hjem, plyndrede, overvældede af Pøbel og Nogle dræbte, og alt dette ikke for nogen Brøde, som vi havde begaaet, men fordi de frygtede for, at vi kunde begaae nogen.

Atter, det blev omhyggeligen udspredt omkring, at vi stod i Begreb med at erklære vor „Uafhængighed," endskjøndt vi ikke havde gjort, eller agtede at gjøre en saa urimelig Ting; dog ansaaes enhver Ting, hvor urimelig den end var, som tilstrækkelig Undskyldning til at opvække Samfundets Frygt, og de begyndte at drive os fra, plyndre, røve, brænde vore Huse, og ødelægge vore Marker, og dette blev kaldet „Mormon Uroligheder," og Regjeringens Hjælp paakaldtes til at qvæle „Mormon Oprør," „Mormon Forviklinger," og „urostiftende Mormoner." Og endskjøndt det fandtes nødvendigt, som de fremstiller, at drive os fra Missouri og Grændserne for at hindre os fra at indlade os med Slaverne og Indianerne, fandt de det dog ligesaa nødvendigt, ti Aar senere, naar vi var een mod eet hundrede, at drive os fra Nauvoo lige midt iblandt Indianerne, som uværdige til noget andet Selskab.

Frygt for hvad vi kunde gjøre med Indianerne havde den Tid ophørt, og Frygt for noget Andet, som vi kunde gjøre herefter, om vi lodes i Fred, og Begjærlighed efter at plyndre, fuldendte vor Udrivelse fra Illinois. Maaskee dog vore Fjender i dette sidste Tilfælde kunde nære nogen Frygt for, dersom vi tillodes at forblive uforstyrrede, at de blodtørstige Snigmordere, som dræbte vor elskede Prophet og Patriark, Joseph og Hyrum, som umenneskeligen bleve masakrerede, medens de hvilede under Statens givne Borgen for deres Beskyttelse og Sikkerhed, ikke skulde lades uantastede i deres Brøde.

Ungaaende Sagen om Indianerne paa Grændsen, dette var ogsaa en falsk Slutning, thi om nogensinde et Folk vilde have været retfærdiggjorte i at gjengjelde deres vederfarne Uret, og kunde have gjort saa uden at være straffskyldige, saa var det den Tid denne skrækkelige Myrden skete. Men de beviste Verden ved deres rolige og fredelige Opførsel, at de ikke havde nogen saadan Hensigt, men dette forglemtes, og i mindre end eet og eet halvt Aar blev vi igjen angrebne, vore Huse og Kornstakker brændte og vore Brødre skudte ved Skinnet deraf, medens de forsøgte at redde en Smule for at drive Hungersdøden ikke fra Dørene eller Teltene, thi de havde ingen af Delene, men fra de forsmægtende Hjerter af deres huuslige Kreds — deres Hustruer og Børn.

Og atter blev Regjeringens Hjælp paakaldet til at qvæle de saakaldte „Mormon Uroligheder," og endnu seer vi Aviserne fulde af disse og lignende Udtryk: "Oprørske Mormoner," „Hvad skal der gjøres med disse oprørske Mormoner?" er Raabet fra den ene Ende af Unionen til den anden. Hvad i Himlens Navn har vi gjort til at opvække noget Folks eller Regjerings Frygt, saa at Raabet om Krig og Blod maa evindeligen lyde for vore Øren? Jeg svarer: Intet. Det er det samme som for i Tilfældet med Mistanken om Indblandingen med Slaver og Indianer, en vis Frygtagtighed, at, dersom vi ikke blive holdt Opsigt med, drives, plyndres for vore Hjem og Besiddelser, slaaes og masakreres som forhen, kan vi komme til at gjøre Noget; dog har de ikke endnu, saavidt jeg veed, nøiagtigen bestemt hvad det skulde være.

Har ikke dette Folk uforanderligen beviist deres venlige Følelser, Sindelag og Patriotisme mod Regjeringen ved enhver Handling og Bekræftelse, som kan gives af noget Folk?

Tillad mig at fæste Eders Opmærksomhed for et Øieblik til nogle faa Kjendsgjerninger med Hensyn til Opret-

relsen af Batallionen for den merikanske Krig. Naar Forfølgelsens Stormsky dalede ned over os paa alle Sider, naar enhver Udsigt var tillukt for os, vore Ledere troløst forraadte og slagne af det Lands Autoriteter, hvori vi levede, og intet Haab om Redning kunde gjennemtrænge det tykke Mørke og Taage, som omgav os paa alle Sider, reiste ingen Stemme til vort Forsvar, og Hoved-Regjeringen var taus for vore Klager. Naar vi var bleven fornærmede den hele udslagne Dag af dem, som havde Magten, idet de opfordrede os at udlevere vore Vaaben, og ved enhver anden Fornærmelses- og Krænkelseshandling, som vore Fjenders frugtbare Indbildningskraft kunde opfinde til at prøve, som de sagde, vor Patriotisme, hvilke Opfordringer, som bekjendt er, altid blev efterkomne paa vor Side, og naar vi tilsidst vare nødte til at flye til Ørkenen for at frelse vore egne og vore Hustruers og Børns Liv, saa spørger jeg om vi ikke havde Aarsag til at føle at vore Fjender brugte Overmagten? At ligeledes Regjeringen ved dens stiltiende Indrømmelse begunstigede vor Ødelæggelse? Havde vi ikke, spørger jeg, Aarsag til at ansee alle, baade Folket og Regjeringen, som vore Fjender?

Og naar, som Tillæg til alt dette, og medens vi var paa Flugten for vore Fjender, en anden Prøve paa Troskab og Patriotisme udtænktes af dem til vor Ødelæggelse og samtyktes af Regjeringen (formedelst Medvirkningen af en anseet Politiker, som klarligen søgte, og tænkte, at han allerede havde beredt vor Undergang og fuldkomne Tilintetgjørelse), som bestod i en Requisition fra Krigsdepartementet at levere en Bataillion af fem hundrede Mand til at fægte under deres Officerer og for dem i den Krig, som da fandt Sted med Mexico, saa spørger jeg igjen, kunde vi afholde os fra at betragte baade Folk og Regjering, som vore dødeligste Fjender? Betragt et Øieblik vor Stilling og de Omstændigheder, hvorunder denne Opfordring blev gjort. Vi var paa Vandringen, vi vidste ikke hvorhen, undtagen at det var vor Agt at gaae saa langt bort, at vore Fjender ikke kunde naae os. Vi havde intet Hjem undtagen vore Vogne og Telte, og ingen Beholdning af Fødemidler og Klæder, men havde at tjene vort daglige Brød ved at forlade vore Familier i afsondrede Sikkerhedspladse og gaae iblandt vore Fjender for at arbeide. Var vi ikke, endnu før denne grusommme Opfordring skete, ubarmhjertigen nedtrykte af Undertrykkelse og Forfølgelse langt over noget andet Samfunds Taalmodighed? Men under disse fristende Omstændigheder paalagdes vi at levere af vor vandrende Leir 500 af vore dygtigste Mænd, som maatte overlade de Gamle, Qvinder og Børn til de Øvrige at drage Omsorg for og ernære; og i Tilfælde af at vi vægrede os for at opfylde en saadan urimelig Fordring, skulde vi ansees som Landets Fjender, som ikkun fortjente at slagtes.

See ogsaa hen til Forholdet af det af os fordrede Antal, sammenlignet med det, som fordredes af nogen anden Deel af Republikken. En Requisition af blot 30,000 af en Befolkning paa meer end 20 Millioner var alt hvad der behøvedes, hvilket udgjorde ikkun 1½ Person af hvert tusinde Indvaanere. Om alle andre Omstændigheder havde været lige, om vi kunde have forladt vore Familier i Nydelsen af Fred, Rolighed og Sikkerhed i de Huse, fra hvilke vi var bleven drevne, saa vilde vor forholdsmæssige Deel af en upartisk Fordring ikke have overskredet fire Mand. Istedet derfor maatte 500 gaae, tretten tusinde

Procent over et lige Forhold, selv om alle andre Ting havde været lige, men under de særegne Omstændigheder, i hvilket det skete, yder Sammenligningen intet Forhold, og Fornuften selv vakler under den uhyre Afvigelse fra det Rette. Og for hvem skulde vi fægte? Som jeg allerede har viist, for dem, som vi havde al Aarsag til at troe, at de var vore dødeligste Fjender. Kunde Regjeringen vente, at vi vilde opfylde, hvad man fordrede af os? Ventede de det? Troede ikke vore Fjender, at vi, ved at blive forbittrede og harmfulde, vilde modsætte os et saadant oprørende Forslag? Og var de ikke forberedte paa at gjøre vor Forkastelse af det til en Foreveding for at opflamme Regjeringen endnu mere imod os og derved fuldkomme deres djævelske Hensigter med et uskyldigt Folk, hvis Tilværelse de aldeles vilde udslette? Og hvorledes blev dette Forslag modtaget, og hvorledes blev det efterkommet af dette Folk? Jeg selv gik, ledsaget af nogle faa af mine Brødre, imellem et og to hundrede Mile langs de forskjellige Udvandrer-Veie, idet vi standsede ved enhver lille Leir, og brugte vor Indflydelse for at erholde Frivillige, og paa den bestemte Forsamlingsdag var det reqvirerede Antal opstillet; og alt dette blev fuldendt i omtrent tyve Dage fra den Tid Fordringen blev bekjendtgjort.

Vor Batallion gik til Bestemmelsesstedet, ikke i lette Koier paa Dampbaade, ei heller med nogle faa Maaneders Fraværelse, men tilfods over to tusinde engl. Mile over sporløse Ørkener og nøgne Sletter, idet de erfoer enhver Grad af Savn, Møie og Lidelse under to Aars Fraværelse, inden de atter kunde forene sig med deres Familier. Saaledes blev vor Befrielse igjen iværksat ved Indvirkningen af det alvise Væsen, som kan skjelne Enden fra Begyndelsen og styre Menneskenes ugudelige Hensigter, saa at de maa befordre Fremgangen af hans Sag paa Jorden. Saaledes blev vi frelste fra vore Fjender ved at efterkomme deres, som hidindtil, uretfærdige og mageløse Udpresninger; idet vi igjen bevise vor Troskab mod Regjeringen.

Tillad mig her at yde den skyldige Ærbødighed til Captain Allens Minde. Han var den, som overbragte Regjeringens Reqvisition. Han var en Gentleman fuld af menneskelige Følelser, og var han bleven ilive, vilde han have jævnet Veien, og vilde have lettet Opfyldelsen af denne Pligt, saavidt som det stod i hans Magt. Hans Hjerte krympede sig af Medfølelse, naar han saae vor Stilling, og fyldtes af Forundring, naar han var Vidne til den begeistrede Patriotisme og Iver, hvormed vi saa beredvilligen efterkom hans Opfordring. Idet vi igjen beviste, som vi hundrede Gange tilforn havde gjort, ved vore Handlinger, at vi blev belønne af vore Fjender, og at vi var ligesaa beredvillige, ja meer end nogen anden af Republikkens Indvaanere, til at skuldre Geværet, og gaae ud at fægte i Slagene for vort fælles Fædreland, eller staae iblandt dets Forsvarere. Historien giver ingen Sammenligning hverken af Fordringens Strenghed og Uretfærdighed, eller af den Hurtighed, Trofasthed og Patriotisme, hvormed vi imødegik den, og fyldestgjorde den. Saaledes kan vi anføre Exempel efter Exempel paa Personer, som, idet de havde lovlig Myndighed, er ved vore Fjenders falske Fremstillinger og Indflydelse bleven paavirkede til at fornærme os som et Folk ved at fordre et Bevis paa vor Patriotisme. Hvor længe skal denne Tingenes Tilstand vedblive? Saa længe som Folket foretrækker at forblive i forsætlig Uvidenhed med Hensyn til os; saa længe som de foretrækker at mistyde vore

Hensigter, urigtigen fremstille vore Følelser og misforstaae vor Politik.

At beskylde os for at være uvenlige mod Regjeringen, er at anklage os for Fjendtlighed mod vor egen Religion, thi Intet, givet ved Inspiration, er holdt mere helligt af os end Constitutionen, hvorunder den virker. Som et religiøst Samfund fordre vi, i Fællesskab med alle andre Samfund, dens Beskyttelse; hvad enten vort Folk bor i de andre Stater eller Territorier, som Tusinder af dem gjør, eller i dette Territorium, saa holdes den som et Skjold for at beskytte den dyrebareste Naadegave, hvorfor Mennesket er modtagelig — dets religiøse Anskuelser og Følelser.

De Forenede Staters Regjering har aldrig istandbragt noget Korstog imod os som et Folk, endskjøndt den er forbleven taus, eller har afviist os, naar vi har henvendt os til den om Bistand i vor Nød. Den har tilladt, at vi er bleven drevne bort fra vore egne Marker, for hvilke den har taget vore Penge, og det endog med dens Forskrivelser i vore Hænder, som sikkrede os en fredelig Besiddelse. Den har roligt seet paa og tilladt een af Constitutionens dyrebareste Grundbestemmelser at blive brudt; den har tilladt, at man uantastet har drevet os og traadt os under Fødder. Hvilken Fremgangsmaade staaer det tilbage for os at følge under disse Omstændigheder? Jeg svarer: Istedetfor at søge at tilintetgjøre den bedste Regjering i Verden, hvorfor Nogle synes at frygte, skulde vi, ligesom alle andre gode Medborgere, stille saadanne Mænd i Bestyrelsen, som vil føle de Forbindtligheder og den Ansvarlighed de er i til et mægtigt Folk; saadanne, som vilde føle og forstaae Vigtigheden af den Tillid man sætter til dem, som af Folkets Stemme er kaldte til at forvalte Love under den høitidelige Bekræftelse af en Troskabseed at overholde den af Himmelen inspirerede Grundlov, hvis uforkrænkte Bevarelse vi anseer som den sikkreste Borgen for vore frie Institutioners Vedligeholdelse.

Det burde være alle gode Medborgeres Tragten, og det er vor Agt og Hensigt som et Folk at befordre Dyd, Oplysning og Patriotisme; og naar nogen Person søger at krænke vor Dyd ved at saae Fordærvelsens og Lastens Sæd, og, naar han irettesættes derfor, angriber vore Rettigheder og Patriotisme, som almindeligen hidindtil er bleven gjort, saa fremstiller han for dette Folk sit eget fordærvede Hjerte. Skulde ikke de Personer, som er beskikkede til at forvalte Loven, selv iagttage den? Skulde ikke de Embedsmænd, som er bleven sendt til os fra de Forenede Stater, være nøiagtige Exempler paa Moralitet, Dyd og god Opførsel, og hædre de Love, som de komme her for at fuldbyrde og forvalte? Og skal de forglemme sig selv i den Grad, som at spilde deres Tid i Udsvævelser, Dobling og Forfølgelse af de Uskyldige og Umistænksomme; og paa forskjellige Maader udstraffede saae Syndens og Umoralitetens Sæd, uden at Nogen skulde vove at modsige dem? Jeg siger Eder nei! Med mig — med dette Folk vil I have Krig, om det behøves af denne Bevæggrund. Der paahviler os en Pligt at bruge vor Indflydelse for at bevare os selv, vore Hustruer, vore Børn, vore Brødre, vore Søstre og alle af vort Samfund for den besmittende Indflydelse af Last, Synd, Usædelighed og Misgjerning, lad det udgaae hvorfra det vil. Om det existerer paa *høie Steder*, saa meget mere behøver det Irettesættelse, thi derfra vil det gjøre den største Skade.

Jeg kræver dette som en Rettighed,

som en grundlovmæssig Rettighed. Jeg troer, at det er lovligt at udøve al den Magt og Indflydelse, som Gud har givet mig for at bevare Dyd, Sandhed og Hellighed; og fordi vi er følsomme angaaende saadanne Punkter, skulde deraf sammenlaves at vi er Fjender til Unionens Regjering? Vor Historie beviser, at vi for saadanne Ting er bleven forfulgte endog til Døden, men det afskrækker mig ikke. Jeg vil hellere have Gud til Ven og hele Verden til Fjende, end at være Ven med Verden og have Gud til Fjende; og seet fra dette Synspunkt skulde Regjeringen ogsaa være vor Ven, thi sikkerligen i Bevarelsen af Dyd, Moralitet og Oplysning maa den vente Vedligeholdelsen af dens frie Institutioner og Opretholdelsen af dens Frihed. Og den Stund den ringeagter disse Principer, naar Ugudelighed og Synd kan ustraffet gjøre Opløb og øve Vold, og der ikke findes moralsk Indflydelse og Kraft nok i Folket til at hæmme det og nedtræde det, da kan den gjøre Regning paa en hurtig Undergang. Naar moralske Forpligtelser ophører at øve Indflydelse, og Dyd skjuler sit Aasyn, og Syndens og den fæle Fordærvelses skamløse Frækhed indtager dens Sted, da maa Nationen betænke, at der er Fare paa Færde. „Naar de Ugudelige hersker, sørger Folket."

Vor Stilling ligeoverfor de Forenede Staters Regjering og ligeoverfor Verden er altsaa at undertrykke Misgjerning og ophøie Dyd, at forkynde Guds Ord, som han har aabenbaret for os, og opbygge hans Rige paa Jorden. Og det være vitterligt for alle Mennesker, Regjeringer, Nationer, Stammer, Tungemaal og Folk, at dette er vort Kald, vort Forehavende og vor Hensigt. Vi agter at leve efter vor Religion, og have Forbindelse med vor Gud. Vi agter at rense vore Klæder for denne Slægts Blod ved vor Trofasthed i at prædike Himmelens Sandhed i al Tydelighed og Simpelhed; og jeg har ofte sagt og gjentager det nu, at alle andre Hensyn af hvad Navn og Beskaffenhed som helst synker hen i Utydelighed i Sammenligning med dette. At tjene Gud og holde hans Befalinger er det Første og Fornemste for mig. Om dette er den høieste Lov, saa bør den være det. Som den er for mig, saa skulde den være for ethvert Regjerings Departement; thi denne Lære er grundet paa Dydens og Retfærdighedens Principer; med den er Regjeringen, Constitutionen og de frie Institutioner sikkre; uden den kan ingen Magt afvende deres hastige Ødelæggelse. Den er Regjeringens lovgivende Magt; den er det Livselemet, hvorved den existerer og trives; mangler dette, saa synker den for aldrig at reise sig mere.

Vi gaae nu over til at afhandle det Spørgsmaal: Kommer vor Tro og Gudsdyrkelse — vor hellige Religion, som vi overholder og troer den, indenfor Constitutionens Betingelse; eller med andre Ord: Er det et religiøst Spørgsmaal, hvorover Constitutionen kaster dens beskyttende Skjold. Det lyder saaledes: „Congressen skal ikke give nogen Lov, hensigtende til Grundlæggelsen af nogen Religion, eller som forbyder den frie Udøvelse af samme." Vort Samfund er i Særdeleshed en religiøs Organisation; i den forener sig alle vore Forhaabninger om Salighed, Hæder, Herlighed og Ophøielse; i den finder vi vort Haab om en Opstandelse, og om et Liv af Udødelighed i en anden Tilværelses Tilstand. Af den er vi paavirket i alle vore Forretninger i Livet, formedelst dens Indflydelse har vi bevaret Dyd, grundfæstet Sandhed, og været istand til at udholde Forfølgelser. Ved dens Indflydelse har vi overvundet Vanskelig-

hederne af en Banlysning fra Civilisationens Boliger og denne Verdens Oplysning, og nedsat os i disse fjerne Dale, hvor der, indtil vi kom her, var Intet, hverken i Jordbund, Clima eller Frembringelser, som tiltrak sig Opmærksomheden, endog ikke af Eventyreren eller En med Foretagelsesaand; i et Land, som tilbød ingen Fordele, der kunde komme i Betragtning for noget andet Folk, undtagen os. Og hvorfor for os som et Folk? Fordi her, langt fjernt fra nogen af de Hvides Colonier, paa et Stykke Jord, ikke værdifuldt for dets Lethed, hverken for Dyrkning, Søfart eller Handel, hvor Landets hele Overflade frembød det meest nøgne og afskrækkende Skue, tænkte vi, at vi kunde leve og nyde vor Religion uantastede, og være frie for Nogens Indblanding. Om vore Principer og vor Religion var anstødelige for Nogen — saa var de befriede fra vor Nærværelse, undtagen de foretrak at følge os.

Om Folket i de Forenede Stater ikke nyder vore religiøse Institutioner, saa er de ikke nødte til at blande sig i vort Samfund, eller at holde Selskab med os eller med vore Børn. Der er Intet her til at friste deres Begjærlighed, deres Gjerrighed eller deres Lyst. Derfor bør de forblive hjemme, eller om de ønsker at streife om for at opsøge nye Bosættelsessteder, da er der ingen mindre ønskelig end denne, undtagen den Hensigt, hvorfor vi har valgt den, som ikke er for dens egentlige Værd i pekuniær Henseende, men for at vi kunde nyde vor Religion i Fred, bevare vor Ungdom i Dyd, og være befriede for vore Fjenders Fornærmelser, Forurettelser og Forfølgelser.

Hvorfor skal vi have Fjender? Hvoraf kommer det, siger vore Modstandere, at at I ikke kan blande Eder og leve i Samfundet ligesom alle andre Religionsbekjendere? Det har nokfom viist sig, at Folket vil ikke tillade os at boe iblandt dem i Fred. Vi er almindeligen blevne drevne ved ulovlig Magt, ved Pøbelskarer, Mordere og Snigmordere som uværdige til at boe iblandt Civiliserede, indtil vi, som den sidste Tilflugt, fandt Fred i disse fjerne Dale. Det er fordi vor Religion er den eneste sande. Det er fordi vi har den eneste sande Myndighed paa hele Jordens Overflade til at forvalte Evangeliets Sakramenter. Det er fordi Nøglerne til denne Husholdning overdroges af Sendebud fra den celistiale Verden til Joseph Smith, og holdes nu paa Jorden af dette Folk. Det er fordi Christus og Lucifer er Fjender, og kan ikke gjøres til Venner; og Lucifer, som veed at vi har dette Præstedomme, denne Magt, denne Myndighed, søger vor Undergang.

Jeg veed, at disse Svar berører Sandheden af vore Principer, Joseph Smiths guddommelige Beskikkelse, Mormons Bogs og Pagtens Bogs guddommelige Troværdighed osv.; men denne Gjenstand overlader jeg til Eders Overveielse og Undersøgelse, med den simple Erklæring, at enten vor Religion er troet af noget andet Folk eller ikke, saa er den troet af os, og ingen Regjerings-Magt eller Myndighed kan lovligen eller retfærdigen forstyrre os i den fredelige og rolige Nydelse af samme.

Hvorfor skulde Beviser paa Patriotisme for Regjeringen kræves mere af dette Folk, end af noget andet Samfund i Staterne eller Territorierne? Vilde det ikke blive betragtet som fornærmende og krænkende i den høieste Grad, af ethvert andet Samfund i de Forenede Stater, at blive saaledes undertrykt og ydmyget? Kan ikke Folket og Regjeringen blive vaer iblandt os, som et Folk,

Virksomhed, Ædruelighed, Orden og et vel indrettet Samfund; tillige en almindelig Udbredelse af Kundskab og moralske Grundsætninger? Og veed de ikke, at disse er umiskjendelige Tegn paa og Frugter af Dyd, Sundhed og Kjærlighed til vort Land og Høiagtelse for dets Institutioner? Og udspringer ikke saadanne Anskuelser, Følelser, Skikke og Grundsætninger fra en reen og ubesmittet Religion, fra en dyb Følelse for vor Tro, vor Gudsdyrkelse, vor Forpligtelse til Christus vor Herre og hans aabenbarede Villie til os. Gjør vor Lære, som indeholder saadanne Anskuelser, Meninger og Vedtægter, og udøver saa mægtig Indflydelse paa Samfundet, — gjør den os uskikkede til at være trofaste, gode og patriotiske Medborgere af de Forenede Stater. Har det amerikanske Folk afveget saa langt fra Veien, og vandret bort fra Evangeliets Lys og Kraft, at de ikke kan forstaae, erkjende og vurdere det frelsende Element i religiøs Indflydelse, overveiende Moralitet, exemplarisk Udøvelse af Dyd og hellige Grundsætninger? Hvis saa er, da har sandeligen de udartede Sønner af værdige og patriotiske Fædre næsten forødt deres Formue, og bereder sig til at ernære sig af Affald lig Svin. Hvis saa er, da betegner næsten den moralske Smuds en Hungerstid, som langt vil overgaae den brændende Tørke, ødelæggende Pest, og skrækkelige Elendighed i 1854. Hvis saa er, da vil Statsskibet, lig det af Stormen omtumlede Skrog, snart slaaes i Stykker, idet det ikke har hverken Roer eller Styrmand, ei heller Soliditet nok til at modstaae det rasende Angreb af de rullende Bølger.

I den oprigtige Jagttagelse af sande Religions- og Dyds-Grundsætninger erkjender vi Grundlaget, den eneste sikkre Grundvold for et oplyst Samfund og en velorganiseret Regjering. Ved Sandhed og i Kraft af guddommelig Bestikkelse bekæmper vi Vildfarelse og søger at sønderrive Mørkets Slør, som indhyller Menneskeslægten.

I Løbet af den Tidsalder, i hvilken vi leve, seer vi Opfyldelsen af Prophetierne og Forberedelsen for vor Herres og Frelsers anden Tilkommelse til at boe paa Jorden. Vi forventer, at Løgnens Smuthuller vil feies bort, og at den Stad, det Folk, det Herredømme eller Rige, som ikke vil tjene Gud, og ikke give Agt paa Sandhedens og Religionens Grundsætninger, vil vorde aldeles udryddet og tilintetgjort.

Ordet er gaaet ud fra den Almægtige, og vil ikke vende tomt tilbage til ham. Det tilkommer os derfor Alle og Enhver at have vore Bryllupsklæder paa, at have vore Lamper istand og brændende, og Olie nok, saa at vi ikke skal blive overraskede og dele Skjæbne med de daarlige Jomfruer.

Maa Herren velsigne os med hans Helligaands Inspiration, at vort Sind maa blive oplyst, vor Forstand udvidet og styrket, og maa hans Naade, Viisdom og Kundskab gives os til vor Bevarelse og Helliggjørelse i Forhold til vor Tid og Slægt for Forløserens Skyld, Amen!

Skandinaviens Stjerne.

Den 15de Juni.

Templet. Vi vil her give de Hellige i hele Skandinavien nogle Belæreelser, Opmuntringer og Paamindelser om det, som ogsaa tilforn er omtalt, men

som paa Grund af dets store Vigtighed paany fra rette Vedkommende er forelagt alle de Hellige over hele Verden til Overveielse og nøiagtig Efterlevelse. Iblandt Evangeliets store Bud er Indsamlingen af Israel i disse sidste Dage eet af de store Hovedpunkter. Ikke alene for at befrie Israel fra den overhængende Tugtelse, som skal ramme Babylon, er det at Herren byder sit Folk at samles hjem til Zion, men ogsaa for ved Evangeliets hellige Ordinancer at forberede dem til Christi Tilkommelse, de Retfærdiges Opstandelse osv. Dog som disse hellige Handlinger ikke kan forrettes antagelig uden paa det Sted, og i det Huus, som Herren selv ved Aabenbaring til Propheten, eller Hovedet for sin Kirke, har anordnet at skulle bygges, saa har han den Tid, han ansaae sit Folk istand dertil, befalet dem at bygge et Huus til hans Navn — en Helligdom, hvori han kunde meddele sine Tjenere de fornødne høiere Begavelser, og hvori tillige de hellige Handlinger kunde forrettes med og for de Levende, og tillige for de Døde, paa det at Alle — i denne sidste Tidernes Fyldes store Husholdning — kunde forenes til Eet i Christo og beredes til at komme ind til den evige Faders Nærværelse. Da ingen Skabning kan faae Meddeelagtighed i Christo, uden at være Faderen lydig i alle Ting, som er forordnet til Frelse og Ophøielse i de evige Verdener, saa er der ingen Raad at undslippe Fuldbyrdelsen af Herrens Befaling at bygge et Huus til hans Navn. Hvem skal altsaa bygge dette Huus, denne Helligdom, dette Tempel? Hans eget Folk, hans udvalgte Sæd, hans Pagtens Børn. Ved hvilke Midler? Ved deres Arbeide, ved deres Offring. Ikke saa snart var Herrens Folk jaget ud i Ørken, imellem Klippebjergene, ikke saa snart havde de sørget for deres allerførste Nødvendigheder til Husly og Ernæring, førend de begyndte at iværksætte hiin Befaling, og berede Grund og Materialier til Helligdommen, lagde dens Grundstene og har arbeidet og arbeider, hvad deres nærværende Evner formaaer til Værkets Fuldbyrdelse. Og hvem gjør det? Jo netop de Mænd, der er bleven jagede, plyndrede, berøvede ethvert Subsistensmiddel, men som ved deres Ufortrødenhed, Trofasthed mod Herrens Bud har neddraget hans Velsignelser i rigeligt Maal, sammenligned med Omstændigheder og Forholde. Og for hvem arbeider disse Mænd, som har grundlagt Guds Rige i Bjergenes Dale, er det alene for sig selv? Nei; thi mange af dem har allerede modtaget en stor Deel af deres Velsignelser i de foregaaende Templer! De arbeider altsaa for Eder — Brødre og Søstre — for os her i Udspredelsen — for Alle, af hvilken Stamme, Tungemaal og Folk, som vil troe og adlyde Evangeliet; de arbeider for dem, som nu lever paa Jordens Overflade; de arbeider for dem, hvis Støv allerede i Aarhundreder har hvilet i Jordens Skjød, og hvis Aander i Fængselet venter paa Forløsning — paa Opstandelse. Adlydende Herrens Lov offrer de Hellige i Zion Tiendedelen af sin Indkomst, eller Tiende ved Arbeide, og offrer ellers af deres Formue, hvad deres Hjerte og deres Nidkjærhed for Frelsens Værk driver dem til. Overvei altsaa hvilket Arbeide, hvilken Opoffrelse Brødre der yder. Monne Nogen, der ifølge Stilling og Evne kan bidrage Sit til dette Værks Fremme og ikke gjør det, kan erholde de af Samme flydende Velsignelser? Utvivlsomt nei! Enhver skal faae Løn i Forhold til sit Arbeide, Velsignelse i Forhold til sin Opoffrelse. Det første Præsidentskab i Zion lod derfor en Opfordring udgaae i 1851 til de Hellige i England og Europa at aarligen gjøre en Offring til

Opførelsen af Herrens Tempel, saa at de Ydende kunde have og faae Deel med i Velsignelserne baade for sig selv og deres Afdøde; eftersom det er lige nødvendigt til Alles Saliggjørelse og Ophøielse. De Hellige har ogsaa efterkommet denne Opfordring, og det glæder os at see de Forstandiges og Trofastes villige Opfyldelse af det, som er til deres eget og Andres Bedste; men da gode Raad, Formaninger og Belærelse aldrig kan gjentages for ofte, især som der i vor Kirke immer kommer nye Medlemmer ind, saa er det os en Glæde at lægge Kirkens Authoriteters Opfordring for de Hellige, idet vi især herved paaminder, opfordrer og paalægger Conferencernes Præsidenter i den hele Skandinaviske Mission i denne Henseende, saavelsom i alle andre, at belære de under deres Veiledning værende Hellige om denne vigtige Pligt at yde til Tempelofferet, og vil vi have at Præsidenterne og de Hellige retteligen skal forstaae, at denne er en speciel Opfordring til at gjøre deres yderste Evne for at imødekomme den, saa at alle Hellige, Rige som Fattige, Brødre som Søstre, maa yde med rund Haand til Helligdommen; den Fattige sin Skjærv, den Rige i Forhold til hvad Herren har givet ham, og Eders Velsignelser vil Herren afmaale derefter; thi han er Retfærdighedens Haandhæver. Vi forventer altsaa, at denne Opfordring vil med sædvanlig Villighed imødekommes af Alle i den hele Skandinaviske Mission; saa at vi i saa Henseende ikke skal staae tilbage for de engelske, eller nogen anden Nations Hellige, men fremlægge paa Herrens Altar en forholdsmæssig Gave, saa at vi kan hævde vor Plads iblandt Guds Folk, fremskynde og befordre det hellige Huses Fuldendelse og Forskjønnelse, og saaledes, hvad enten vi lever eller dør, erhverve os Rettighed til at blive meddeelagtig i de Velsignelser, som Faderen vil give sine Børn ved den rette Fuldmagt og Autoritet; og erindre det, I Hellige, at som I saaer skal I ogsaa høste!

Joseph Smiths Levnetsløb.

1835. (Fortsat fra Pag. 272.)

Rapporten angaaende de Ældstes Arbeider og Lærdomme i Conferencen, og ligeledes om deres, som nyligen havde vandret igjennem, var god.

Grenen i Freedom talte 65; Rushford 28; Burns 30; Holland 15; fremstillet af P. P. Pratt, som havende lidt meget af falske Lærdomme af Hyklere og Skjelmer; Aurora 4; Niagara 4; Antallet i de øvrige Grene ikke bestemt, men almindeligen rapporterede at staae godt.

Raadet gav Underviisning angaaende "Viisdoms Ordet," Tungemaals Gaven, at prophetere osv.; og sluttedes til den paafølgende Morgen.

Den 23de. Conferencen mødte for at tage i Overveielse Zions Forløsning.

Efter at Fem af Raadet havde talet, udtrykte Menigheden deres Bestemmelse at bringe i Anvendelse de Lærdomme vi havde givet; derpaa sluttedes Raadet.

Den 25de Mai. De Tolv mødte i Raad for at bede for hinanden indtil de skulde mødes igjen; og besluttede: At vi anbefaler og raader Ældsterne John Murdock og Lloyd Lewis at gaae til Menighederne i Chenango Point, New

York; og Springville, Pennsylvania (iblandt hvilke vi forstaaer at der er nogen Mislighed) og sætte i Orden de Ting, som mangler i disse Grene.

Besluttet: At Ældste Brigham Young gaaer strax fra dette Sted til en nærgrændsende Stamme af Josephs Levning, og aabner Saliggjørelsens Dør for dette længe forkastede og trængte Folk. Raadet lagde, ifølge hans Begjering, deres Hænder paa ham, at han maatte have deres Tro og Bønner til at fuldføre (med Ydmyghed og Kraft) denne i Sandhed vigtige Mission.

De lagde ogsaa deres Hænder paa Ældsterne John P. Green og Amos Orton i den samme Hensigt, som de ventede at følge ham.

Orson Hyde,
Skriver.

Den 5te Juni mødte Ni af de Tolv i Raad i Rose eller Lyons Town, New York. Da der var saa faa Brødre i den Egn, blev det besluttet: At det ikke var nødvendigt at oprette en Conference, hvorefter Raadet sluttedes. Og efter at de havde prædiket adskillige Gange i Nabolauget vendte Ældsterne Brigham Young, Orson Hyde og William Smith tilbage til Kirtland, som Vidner i en vis Sag, hvori Præs. Joseph Smith jun. var indviklet for County Retten, og hvori han retfærdigen triumpherede over sine Fjender.

Orson Hyde,
Skriver.

De Ældste og Brødrene forsamledes i Conference den 6te Juni i New Portage; Oliver Cowdery præsiderede.

Ældste David Matthews, som suspenderedes ved en foregaaende Conference for uchristeligt Forhold, var nærværende.

Efter afhørt Vidnesbyrd fandt Raadet eenstemmigen, at han havde viist tilbørlig Sønderknuselse i Aanden i sin Vandel og Tale siden hans Suspension; og Ældste Matthews gjenindsattes.

Ældste Barkdall fremførte en Fordring mod Ældste Keeler for Tjeneste, som sagdes at være ydet for en otte eller ni Aar siden, og at have været paakjendt af et tidligere Raad.

Det viste sig, at der havde været en Afgjørelse til Fordeel for Ældste Barkdall, men intet Vidnesbyrd var frembragt af nogen af Parterne at bekræfte en Fordring eller bevise en Betaling. Afgjørelsen lød derfor: At baade Anklageren og den Anklagede havde lagt for Dagen en slet Aand, og fortjente en streng Irettesættelse af dette Raad.

Ældste Milo Hays blev anklaget for Ulydighed mod „Viisdoms Ordet," og Pagtbrud.

Begge Klager blev støttede ved Vidnesbyrd og Ældste Hays udeluktes fra Kirken.

Adskillige andre Disciplinssager foretoges og Conferencen sluttedes Kl. 12 om Aftenen.

Søndag Formiddag prædikede Præs. Oliver Cowdery, hvorefter fire døbtes.

Raadet organiseredes igjen om Aftenen og ordinerede Jacob Myers til en Ældste.

Sagen imellem Ældsterne Barkdal og Keeler optoges igjen; fire af Raadets Medlemmer talte i Sagen, hvorefter det afgjordes, at de havde een Uge, og ikke længere, til at forlige deres Uestaaelser med hinanden, og gjøre Afbigt for Menigheden eller tabe deres Stilling.

W. A. Cowdery,
Skriver.

Som Zions Præsidentskab, Biskop og Høiraad var flyttet til Kirtland eller gaaet ud at arbeide i Viingaarden, lod jeg publisere i Juni Nummeret af the Messenger and Advocate, at, efter Rigets Orden, begyndt i de sidste Dage at berede Mennesker for Herrens Hvile, har

de Ældste i Zion eller dens umiddelbare Nabolaug ingen Myndighed eller Ret til at blande sig i dens aandelige Anliggender, ordne dens Sager eller holde Raad for Medlemmers Udelukkelse i dens norganiserede Tilstand. Høiraadet er bleven udtrykkelig organiseret til at forvalte i alle dens aandelige Anliggender; og Biskoppen og hans Raad er satte over de timelige Anliggender; saa at de Ældstes Handlinger er ugyldige og magtesløse. Herren ønsker Hveden og Klinten at voxe tilsammen; thi Zion maa forløses ved Dom, og dens Omvendte ved Retfærdighed. Enhver Ældste, som kan, efter at have sørget for sin Familie (om han har nogen) og betalt sin Gjeld, skal gaae ud og rense sine Klæder fra denne Slægts Blod. Medens de er i den Egn, istedetfor at forhøre Medlemmerne for Overtrædelser eller Forargelser, lad enhver arbeide til at berede sig for Vingaarden, afsende en liden Tid til at trøste de Bedrøvede, helbrede de Sønderknuste, kalde paa den Frafaldne, bringe den Forvildede tilbage, gjeninddyde i Riget saadanne, som er bleven afkaarne, ved at opmuntre dem til at lægge til Side Dagens Byrder og øve Retfærdighed, og med eet Hjerte og eet Sind berede sig at hjælpe til at befrie Zion, Forjættelsens yndige Land, hvor de Villige og Lydige skal velsignes.

Omtrent ved denne Tid blev Hr. Hewitt anbefalet til mig. Han var en Prædikant, som var kommen fra Europa tilligemed sin Hustru for at undersøge dette Værk, og, som han godtgjorde, var udsendt af hans Kirke i denne Hensigt. Hans Besøg var kort, og han forlod os med Tilkjendegivende, at han vilde komme igjen for at fornye sine Undersøgelser. Som han ikke vendte tilbage ifølge Overeenskomst, og som vi hørte at han var i Fairport, sendte Præsidentskabets Raad ham følgende Brev:

Den 14de Juni.

Til

Velærværdige Hr. Hewitt!

Da De ikke vendte tilbage, som vi forstod Dem ved Deres Besøg hos os, blev det besluttet og vedtaget i Raad om Aftenen den 14de Dennes, at Bringeren heraf, Oliver Cowdery, een af de præsiderende Ældste i vor Kirke, skulde reise til Fairport, og undersøge, om muligt, Aarsagerne til Deres Udeblivelse; og dette er gjort af den Aarsag, at vi føler en inderlig Længsel efter at frelse Menneskenes Sjæle og at tilfredsstille Deres Spørgsmaal angaaende den Religion vi bekjender. Om Hr. Hewitt er i Fairport, er det Raadets oprigtige Ønske at han vilde komme tilbage, at vi kan tilfredsstille ham angaaende vor Religion, og han tilfredsstille os angaaende sin; thi vi føle et lige saa stort Ønske for hans Folks Velfærd, som han kan føle for vores.

Med Agtelse osv.

W. W. Phelps,
Skriver.

Ældste Cowdery begav sig strax til Fairport, og tilmeldte Raadet den følgende Dag, at Hr. Hewitt var ikke paa Stedet; at han leverede deres Brev til Madame Hewitt, som underrettede ham om, „at hendes Mand havde ofte talt om sit Ønske at blive nærmere bekjendt med det Folk, som han var kommen fra Europa for at see. Men det Næste vi hørte om Hans Velærværdighed John Hewitt var, at han havde aabnet en Skole i Painesville, Ohio. Hr. Hewitt var en Ældste i Irvingiternes Kirke i Barnsley, England, og modtog en Befuldmægtigelse fra hiin Kirke, som udtrykt i et Brev fra Hr. Shaw af 21de

April, at besøge de Hellige i Amerika, og undersøge deres Tro og Grundsætninger; og om Hr. Hewitt fandt dem, som de ventede, kunde de Hellige vente Hjælp fra dem (Menigheden i Barnsly), eftersom de vår rige i timelige Ting og havde modtaget Tungemaalsgaven i Kirken.

Torsdag den 18de Juni. Ni hundrede og halvtredsindstyve Dollars tegnedes til Templet af de Hellige i Kirtland. Stor Nidkjærhed tilkjendegaves for at rulle Værket frem.

Den 19de mødte Ni af det omvandrende Høiraad tilligemed Menigheden i Conference i Pillow Point, New York, og besluttede at Conferencens Grændser omfatter hele den nordlige Deel af Staten og kaldes „Black River Conference." De Ældste i denne Conference havde været flittige i deres Kald. Deres Læremaade behøvede i nogle Henseender Rettelse, hvilken de med Glæde modtoge.

Menigheden i Pillow Point talte een og tyve, men iagttog ikke almindeligen "Viisdoms Ordet." Sackets Harbor talte nitten; Burville syv; Champion sex; Ellesburgh tre og tredive; Henderson fire; Alexandria fire; Lyne fire; og to i Orleans, tre i Potsdam og sex i Stockholm.

Efter at Rapporten fra Menighederne var aflagte, talte Fem af Raadet efter hinanden til Conferencen om Grundsætningerne for Kirkebestyrelse, Beskaffenheden og Udøvelsen af de aandelige Gaver, Viisdoms Ordet, og Rigtigheden af at vælge vise Mænd og sende dem med Penge for at kjøbe Land i Zion, saa at de ikke maatte samles i Forvirring; og Conferencen samtykte eenstemmigen i Raadets Beslutninger. Sluttedes til den 20de, da Møde afgaves, og John Elmer fremstilledes som førende meget urigtige Principer; saadanne f. Ex. som at Guds Aand tog ham undertiden og kastede ham ned, og at han kunde døe den Retfærdiges Død og den Ugudeliges; og for at vise hans Magt hos Gud sagde han, at han havde gjennemgaaet en Slags Død, og var bleven udødelig, og skulde vedvare for stedse uden nogen anden Død eller Forandring, men ikkun tiltage i Klarhed evindeligen. Han vedblev at paastaae disse Ting, og vilde ikke tage imod Lærdom af Raadet, og blev derfor afskaaren. I Mandags døbtes fem, og vor offentlige Forsamling endtes.

Orson Hyde,
Skriver.

Den 21de, som var en Søndag, prædikede jeg i Kirtland om den evangeliske Orden.

Torsdagen den 25de Juni var der en Forsamling i Kirtland for at subskribere til Templets Bygning og 6,232 Dollars 50 Cents tilføiedes Listen. Joseph Smith tegnede 500 Doll.; Oliver Cowdery 500 Doll.; W. W. Phelps 500 Doll.; F. G. Williams 500 Doll. af det Ovenstaaende, hvilket alt de betalte inden een Time, og Folket forbausedes.

Den 29de Juni forsamledes Sex af det omvandrende Høiraad, nemlig: D. W. Patten, H. C. Kimball, Luke Johnson, Orson Pratt, John F. Boynton og Lyman E. Johnson i Conference med Menigheden i Loborough, Øvre Canada. Menigheden i Loborough, bestaaende af 25 Medlemmer, bragtes til Overeensstemmelse i mange Principer af den nye Pagt, idet de ikke havde havt den samme Anledning til Underviisning, som Menighederne i Staterne. Brødr. Henry og Jacob Wood, som var bleven suspenderede, blev atter forhørte, men afskaarne. Ældste Frederik M. Van Lenven beskikkedes som præsiderende Ældste, og et Antal blev tillagt Menigheden under vort Ophold der.

Den 3die Juli kom Michael H. Chandler til Kirtland for at fremvise nogle ægyptiske Mumier. Der var fire indbalsamerede Menneskelegemer tilligemed to eller flere Papyrus Ruller, bedækkede med hieroglyphiske Figurer og Indskrifter. Eftersom man fortalte Hr. Chandler at eg kunde oversætte dem, bragte han mig nogle af Charaktererne, og jeg gav ham Oversættelsen, og som en Gentleman gav han mig følgende Attest:

Kirtland d. 6. Juli 1855.

Det være vitterligt for Alle, som kan ønske at vide angaaende Joseph Smiths, jun. Kundskab i at udtyde de gamle ægyptiske Hjeroglyphskrifter, mig tilhørende, som jeg har foreviist de lærdeste Mænd i mange vigtige Steder, og af den Underviisning jeg nogensinde kunde faae eller træffe paa, finder jeg at Joseph Smiths stemmer overeens i de mindste Ting.

Michael H. Chandler,
Reisende med og Eier af
ægyptiske Mumier.

Søndagen den 5te. Jeg prædikede om Eftermiddagen. Hull Barton eller Michael H. Barton prøvede paa at komme ind i Menigheden, men var ikke villig til at bekjende og forsage alle sine Synder — og han blev forkastet.

Snart derefter kjøbte nogle af de Hellige i Kirtland Mumierne og Papyrus Rullerne (hvorom en Beskrivelse vil udkomme siden), og jeg tilligemed W. W. Phelps og O. Cowdery som Skrivere begyndte Oversættelsen af nogle af Skrifttegnene eller Hieroglypherne, og fandt til vor store Glæde, at een af Rullerne indeholdt Abrahams Skrifter, en anden Joseph af Ægyptens Skrifter osv., om hvilke en fuldstændigere Beretning vil fremkomme paa sit Sted, eftersom jeg skrider frem med at undersøge eller udfolde dem. Med Sandhed kan vi sige, at Herren begynder at aabenbare Fredens og Sandhedens Fylde.

(Fortsættes.)

Indbetalt til Contoiret.

Mads Larsen	15 Rdl.	„ Mk.	„ Sk.
A. P. Trane	46 —	„ —	„ —
K. Petersen	25 —	„ —	8 —
N. Nielsen	34 —	„ —	„ —
J. P. Folkman . . .	10 —	„ —	„ —
H. Jensen	28 —	5 —	„ —
Summa	158 —	5 —	8 —

Indhold.

	Side.		Side.
Tale af Præsident B. Young . . .	273.	Joseph Smiths Levnetsløb (fortsat)	284.
Redactionens Bemærkn.	282.		

„Skandinaviens Stjerne" udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned, og faaes paa Contoret i Gothersgade Nr. 29, 3die Sal og paa alle kongl. Postcontorer.

Udgivet og forlagt af J. Van Cott.
Trykt hos F. E. Bording.

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

4. Aarg. Nr. 19. Den 1. Juli 1855. Priis: 6 ß pr. Expl.

Tale af Præsident Brigham Young

holdt i Tabernaklet den 18de Februar 1855, efter Oplæsningen af det i forrige Nr. gjengivne Foredrag.

(Af Deseret News, den 1ste Marts 1855.)

En Deel af denne Forsamling er bleven opdragen i Amerika og er meer eller mindre bekjendt med Constitutionen, med Folkets grundlovmæssige Rettigheder, med Landets Institutioner, med Staternes Regjeringer, Love osv., og om de nøiagtigen har givet Agt paa og hørt Br. Bullock oplæse mit skrevne Foredrag, saa at de kunde forstaae det, saa veed de, om deres Sind, Følelser og Domme stemmer overeens med mine, angaaende de Anskuelser, som nylig er bleven fremstillede.

Jeg kan sige med eet, at de er sande; de er dette Folks Følelser, forsaavidt som de er bekjendte med de Forenede Staters Regjerings Grundsætninger; endskjøndt en Deel af vor nærværende Menighed er ikke bleven opdragen under den velgjørende Indflydelse af vor Fædrene-Regjerings Institutioner. Men saavidt som de forstaaer, drister jeg mig til at sige, at saadanne er alle Sidste Dags Helliges Følelser.

Under min Tale skal jeg behandle Emnet frit. Dog veed jeg, at naar jeg taler offentligt, er der altid Saadanne tilstede, som er tilbøielige til at finde Noget at udsætte paa dette Folk, og som forsøger at opvække Fordom imod dem; og de vil samle op enkelte Ord og Sætninger, og stille dem tilsammen efter deres eget Behag, og sende ud en fordærvet Læsemaade for at fylde Verden med Fordomme imod os. Jeg bryder mig ikke om en saadan Fremgangsmaade; thi jeg har ofte sagt, at talte Ord er ikkun Vind, og naar de er udtalte er de borte; følgelig tager jeg mig den Frihed at tale det, som jeg ikke tillader mig, naar jeg betroer mine Følelser til Papiret.

Det Foredrag, som nyligen er bleven oplæst, og som udpeger den Sti, dette Folk har vandret paa, er blot et kort Sammendrag af vor Erfaring, hvad vi har udstaaet og hvad vi troer.

Før Mormons Bog blev trykt og strax efter at Joseph Smith havde erholdt Pladerne, og de Aabenbaringer han modtog angaaende denne Optegnelse, at den var Nephiternes og Lamaniternes Optegnelse, hvilke er Fædrene til vort Lands nærværende Urindvaanere, og hvorved Herren sagde ham, at han var ifærd med

at lægge sin Haand paa Værket anden Gang for at samle Israel, begyndte Krigen imod ham; dette skete længe før Bogen blev trykt. Jeg vil nu sige Eder Alle en Hemmelighed, endskjøndt den allerede er bleven oplæst for Eder, nemlig at Christus og Belial er ikke Venner, de er Fjender. Vi spørger, hvor Christi Kirke er? Mit afgjørende Svar er: Om de Sidste Dags Hellige ikke udgjør Guds Rige paa Jorden, Jesu Christi Kirke, saa er den ingensteds at finde herneden. Det er let at bevise af Skriften, at ingen anden Kirke, som paastaaer at troe det Gamle og Nye Testamente, taaler neppe nogen Sammenligning med den gamle, sande Kirke i Fylden af Jesu Christi Lærdomme.

Forsaavidt Moraliteten angaaer har jeg i mange Tilfælde ingen Klager at gjøre. Tusinder og Millioner af Mennesker lever efter det bedste Lys de har, men det hellige Præstedomme er ikke paa Jorden, undtagen de Sidste Dages Hellige har det. Det er Præstedømmet, atter givet til Menneskenes Børn, skal jeg udsige det? (Ja!) Det opægger Djævelen og gjør hele Helvede vred; og Djævelens Tjenere vil rende hid og did, og publisere deres Løgne om Christus og hans Kirke paa Jorden. De er ikke vrede paa mig eller paa Eder; og Christendommens Bekjendere og Præster er ikke vrede paa os, men de er fyldte med Vrede og Harme mod dem selv og den Almægtige. Hvorfor er de vrede? Fordi de er Mennesker, og lig andre Mennesker. Om en Mand seer, at hans Huus er nærved at falde, om han seer en eller anden Ting, som bestandigen gnaver og hakker og undergraver Grundvolden, og opdager, at lidt efter lidt nkaa hans Huus falde, maaskee naar han sover, eller naar han er borte fra Hjemmet, og tilintetgjøre hans Hustru og Børn, saa føler han alletider Pine og Angst; idet han stedse vogter med et frygtsomt Blik den Tid, naar det vil knuses istykker. Dette er Vanskeligheden med den sig kaldende christne Verden. Er det saaledes med den Vantro? Nei, han bryder sig ikke om Tingen; men de søde, elskelige, velsignede Christne, Præsten paa Prækestolen og Degnen under den, og de vise Efterfølgere af deres eget Vrøvl og af deres Fædres Traditioner, er de, der fører Krig med Guds evige Præstedomme.

Universalisterne siger, at vi skal Alle gaae til Himmelen i en Hob tilsammen, og om de troer deres Religion, de bekymrer dem ikke om Mormonismen. Endskjøndt jeg bekjender, at jeg troer, at de Fleste af dem er lig den gamle Mand, som var en Stærktroende i Universalismen, og medens han spadserede iblandt sit Qvæg og grundede paa sin Lære, gik han til den Ore, han gjorde meest af, og sagde for sig selv: „Jeg troer Universalisternes Lære, men gamle Bright, hvor meget jeg end holder af dig, saa vilde jeg villigen give dig bort, om jeg vidste, at den var sand.“ I finder en Mand, som ikke troer paa nogen religiøse Lærdomme, som ikke troer paa en tilkommende Tilværelse, og hvad bryder han sig om Mormonismen? Aldeles intet.

Hvem er det, som altid opægger Djævelen? Hine hellige Hyklere, hine gamle Sekterere, som paastaaer at være saa hellige, og at de har saamegen Religion. De seer, at deres gamle yndede Rede knuses i Støvet for aldrig at opbygges igjen, idet Mormonismen vil triumphere. Det er dette, som opvækker al Fortræd. Det var Præster, som først forfulgte Joseph Smith. Jeg vil her omtale nogle faa af de Omstændigheder, som jeg personligen kjender angaaende Fremkomsten af Pladerne, en Deel af hvilke Mormons

Bog blev oversat fra. Denne Kjendsgjerning kan være ny for Adskillige, men jeg har en personlig Kjendskab med Hensyn til mange af hine Omstændigheder.

Jeg kjender godt en Mand, som for at faae Pladerne reed over tredsindstyve engel. Mile tre Gange den samme Tid, som de erholdtes af Joseph Smith. Omtrent den Tid, da de blev leverede til Joseph ved Engelen, sendte den omtalte Mands Venner Bud efter ham og underrettede ham om, at de stod i Begreb med at tabe Skatten, endskjøndt de ikke vidste hvad det var. Manden jeg henhyder til var en Spaamand, en Troldmand, en Stjernetyder, en Sandsiger, og besad saa megen Talent som Nogen, der har vandret paa amerikansk Grund, og var en af de ugudeligste Mænd jeg nogensinde har seet. Den sidste Gang han reiste for at erholde Skatten, vidste han hvor den var og sagde hvor den var, men kjendte ikke dens Værdi. Tillad mig at sige Eder, at en Baptist-Præst og andre af Josephs Naboer var netop de Mænd, som sendte efter denne Troldmand den sidste Gang han reiste for Skattens Skyld. Jeg hørte ingensinde en Mand, der kunde sværge som hiin Stjernetyder; han bandte videnskabeligen efter Regel og Noder. For dem, som holder af at bande, var det musikalsk at høre ham, men ikke saa for mig; thi jeg vilde forlade hans Nærværelse. Han pleiede at udskjælde Joseph for enhver Ting som var slet, og sige: „Jeg troer at han vil faae Skatten tilsidst." Han fik den og Krigen begyndte strax.

Da Joseph havde erholdt Skatten, forenede Præsterne, Baptist-Diakonen og Religionister af enhver Slags sig med Spaamanden og med enhver ugudelig Person for at faae den ud af hans Hænder, og for at fuldbyrde dette, begav sig en Deel af dem ud og forfulgte ham.

Vor (den amerikanske) er efter Bekjendelsen en christen Nation, og de, som bekjender sig at være Christne, skulde være saadanne i Virkeligheden; hvis de var, vilde de ikke betænke sig paa at faae en god Mand og en Christen til at præsidere over sig. Hvor meget der end siges imod at Christne skulde sidde i Regjeringens Præsidentstol, saa er de de eneste Personer, der er skikkede til at regjere, og skulde undervises af Herren ved Drømme og Syner. Men efter al den Hujen og Skrigen om „Kirke og Stat," har der ikke været en Præsident eller Guvernør i vore Dage, uden han jo har været meer eller mindre paavirket af Præster, som nægter Aabenbaring, som ikke troer paa Syner og ikke modtager Engles Betjening. Præsidenter, Guvernører, Regjerings- og Congresmedlemmer er meer eller mindre beherskede enten af Præster eller af en traditionel Religions Indflydelse; og dog vil de næsten alle tillige vende sig bort og forbande Præsterne og Religionen indtil nederste Helvede, medens de er regjerede og beherskede deraf. Det er den falske Religion i Verden, som opvækker denne „Hujen og Skrigen," som vildleder Folket og opsætter sig imod Guds Rige paa Jorden. Dersom vi blot vilde holde Trop med de Ugudelige, saa vilde alt være rigtig, og da vilde Ingen ønske at forfølge os.

Jeg vil omtale nogle Yttringer og Handlinger, som er bekjendte fra den Tid i Missouri, da de havde Joseph og mange Andre i Fængsel. Gamle General Clark havde indskrænket Magt fra Guvernør Boggs til at dræbe Mand, Qvinde og Barn, eller til at spare Qvinder og Børn, eller til at fordele den hele Menighed af de Hellige iblandt de andre Indvaanere, alt eftersom han behagede. Grunden dertil tilskrev man „Mormon Oprør," „Mormon Uroligheder;" end-

skjøndt Mormonerne havde ikke været ude af deres eget County, thi de eiede næsten hele Countiet, hvor de boede, og de gik ikke over deres egne Grændser undtagen i lovlige og nødvendige Forretninger. Vi havde afgivet vore Vaaben efter de-Opfordring, hvilket skete for at prøve vor Lovlydighed for Regjeringen, og derefter sagde mange af dem: „Nu vil vi, Gud fordømme Eder, skyde Eder ned;" og nogle af de Hellige blev dræbte, efter at de havde overleveret deres Vaaben og saaledes troligen efterkommet Opfordringen.

Udgangspunktet for vore Forfølgelser der opkom derved, at vore Fjender satte Ild paa deres egne Huse, og svoer paa, at Mormonerne havde gjort det og drevet dem ud. Dette veed jeg; thi jeg havde Leilighed til personligen at iagttage det. Da General Clark kom ind i Far West med sin Armee, sendte han George M. Hinkle, Apostaten, for at kalde ud Resten af Brødrene paa den offentlige Plads, og naar de var forsamlede, slog han en Kreds omkring dem med sine Mænd, og sagde: „Gentlemen! jeg har indskrænket Magt til at handle, og jeg vil nu sige Eder hvad vi ønsker; — vi ønsker at Een skal gaae hjem med denne Mand og en Anden med hiin Mand, og tag Eders Hustruer og Børn med Eder og adspred Eder over Staten. I er de bedste Arbeidere og det driftigste Folk vi har; og I har udført mere her i to Aar, end vore gamle Settlere har gjort i tolv? Vi ønsker, at I skal leve hos os. Hvorfor kan I ikke holde Samfund med os? Jeg ønsker, at I skal sprede Eder iblandt vort Folk og give op Eders Religion og Prophet; thi jeg vil sige Eder nu, i Begyndelsen, I vil aldrig see Eders Prophet Joseph Smith igjen." (Jeg sagde for mig selv: Det er en Løgn.) „Bland Eder ikkun med os, og giv op Eders Prophet, Eders Apostler og Eders Samlen-Eder-selv sammen, og vi ønsker, at I skal blive hos os, thi I er de bedste Medborgere i Staten." Jeg tænkte at disse Udtryk stemte ikke vel overeens med mange af hans Bemærkninger, og idet jeg var bestemt paa ikke at give op min Religion, gjorde jeg med eengang den Slutning, at han kunde gaae til Helvede og jeg vilde forlade Staten; og saaledes gjorde jeg tilligemed Resten af de Sidste Dages Hellige, eftersom de havde tilforn dræbt mange af dem.

Brødre og Søstre! Vore Venner ønsker at vide vore Følelser med Hensyn til Regjeringen. Jeg svarer: De er af det bedste Slags, og vi vil bevise det ogsaa, som I vil see, om I blot lever længe nok; thi at vi skal leve for at bevise det, er sikkert; og naar de Forenede Staters Constitution hænger som om det var paa en enkelt Traad, vil de have til at kalde paa Mormon-Ældsterne for at frelse den fra fuldkommen Tilintetgjørelse, og de vil trine frem og gjøre det.

Vi elsker vort Lands Constitution; den er alt hvad vi kunde forlange; dog i nogle faa Tilfælde kunde der gjøres nogle Tillæg, som vilde forbedre den. Vi synes godt om Forbunds-Regjeringen og Congressens Love. Der er Intet i disse Love, som i mindste Maade strider imod os, endog ikke i vor Udelukken af Vedtægtslov for dette Territorium. Jeg kan underrette vore Juristen, som fører Sager for Skranken her, at de Forenede Staters Congres har udgivet Love, som giver os Rettighed at udelukke Vedtægtslov efter vort Behag, og det endog uden nogen Krænkelse af Constitutionen eller almindelige Bestemmelser. De har ogsaa givet os Rettighed til at standse Drukkenskab, Banden og Dobben og at forbyde Hesteveddeløb, og at straffe Menneskes, som stjæler og røver hverandre.

De Forenede Staters Constitution og Forbundsregjeringen har i sine Bestemmelser givet os denne Rettighed.

Nu vil jeg sige Eder en Ting, som jeg er en Modstander af, og som dette Folk ogsaa modsætter sig, det er, at en Mand skal komme her som en Embedsmand med et Stykke Faareskind (Pergament) i sin Lomme, hvilket er forsynet med en eller anden Stormands Navn, og begynde at sætte op sine Ordens Regler for dette Folk, og sige: „Jeg er en Gentleman, jeg er en høihjertet Gentleman, kan I sige mig, hvor jeg kan finde en Qvinde, som vil sove med mig inat?" og at sætte op Spillehuse, drikke og svire, opvække Splid og udrunge Processer, jage op misfornøiede Aander og derefter give Folket en Forelæsning om Moralitet, ønskende dem at blive klog andre Samfund, og sige til Madame Den-og-den eller Jomfru Den-og-den: „Vil De ikke tage en Kjøretour med mig — vil De ikke tage en Kanetour i Aften med mig? Jeg er en høihjertet Gentleman." En vis Fader eller Mand siger: „Kom hjem her, dette er Eders Sted, I har Intet at bestille med Fremmede." Hvad er Følgen af dette? Jo, fra de fleste af de høihjertede Gentlemen kan I høre: „Gud forbømme Mormonerne, de er opsætsige mod Forbundsregjeringen, fordi de vil ikke lade os sove med deres Hustruer og Døttre." Jeg modsætter mig saadanne Mænd og er efter dem med den Almægtiges befjærede Pile. Hvor langt? Lad dem fornærme min Families Kydskhed, og jeg vil, saa sandt hjælpe mig Gud, udblæse deres Livs Lys. (Hele Forsamlingen sagde: „Amen!") Saadanne Personer maa raabe „Fjender, Fjender; Mormonerne er alle fjendtlig sindede mod Regjeringen," og de maa raabe det indtil de er i Helvede.

Som jeg allerede længe har sagt, de Forenede Staters Præsident skulde være et fuldkomment Mønster for alt Folket at vandre efter; saaledes skulde ogsaa Vicepræsidenten, Medlemmerne af Cabinettet og Congressen, Guvernøren af Staterne og Territorierne og endelig alle Regjeringsembedsmænd være Mønstre for Folket at efterligne. Men hvad finder I iblandt Folkets Ledere? Næsten alt andet undtagen et retskaffent Exempel.

Fordærvede Mennesker kan ikke vandre paa disse Gader ustraffede, og om dette er Fjendskab mod Regjeringen, saa Amen til det. De Forenede Staters Constitution understøtter vi hele den udslagne Dag, og den vil understøtte og beskytte os, medens de Mænd, som siger, at vi er Fjender, og som raaber: „Mormon Uroligheder," vil gaae til Helvede. Der har været Embedsmænd her, som ikke var skikkede til at leve iblandt os, og de vendte hjem, og opvakte Skriget „Mormon Uroligheder," „Mormon Oprør," „Mormon Krig," og „Landsforrædere," men deres Dag er forbi.

Naar en Mand paastaaer at være være min Ven og dette Folks Ven, saa vil han modtage mit Raad, istedetfor at opvække Splid og øve Uretfærdighed. Jeg lider ikke den forsætlig Fordærvede, og lidt efter lidt vil jeg komme ud klog Torden, som jeg har gjort med Andre, naar de øvede Ugudelighed; og som jeg gjorde med en vis Person, da han holdt sin glimrende Tale, og fornærmede dette Folk fra Øverst til Nederst. Jeg tugtede ham, og han vendte bort, og rapporterede som mine Yttringer, saadanne som ikke var komne fra mig. Der sagdes ham, medens han var paa Sletterne, at Præsident Zacharias Taylor var død og fordømt, og det har gaaet gjennem Staterne fra Ende til Ende, at jeg sagde saaledes. Det blev først udgivet

at Mormonerne sagde saaledes, og derefter at Brigham sagde saaledes; nu vel, jeg understøttede det, fordi jeg vidste, at det var sandt. Jeg har just ligesaa stor Ret til at sige, at Præsident Taylor er i Helvede, som at sige at nogen anden elendig Synder er der. Var han noget mere end Kjød og Blod? Jeg har lige saa stor Ret, seet fra et religiøst Synspunkt, til at drøfte ham, som jeg har til at drøfte Bonden paa Mogdyngen. Han er gaaet did, og saa er mange Andre; og Herren den Almægtige flytter de bittre Grene, som er talt om i Mormons Bog.

Aviserne er fulde med Angivelser, at jeg sagde: „Præsident Pierce og hele Helvede kunde ikke flytte mig fra mit Embede." Jeg vil sige Eder hvad jeg sagde og hvad jeg nu siger: Herren regjerer og hersker over Himmelens Hærskarer, og gjør efter sit Behag iblandt Jordens Beboere. Han opreiser et Rige her og nedstyrter et andet der, efter sit Behag. Han vandrer midt iblandt Folket, og de veed det ikke. Han gjør til Konger, Præsidenter og Guvernører, hvem han vil; derfor slutter jeg, at jeg skal være Guvernør over Utah Territorium just saa længe som han ønsker, at jeg skal være; og for den Tid kan hverken de Forenede Staters Præsident eller nogen anden Magt forhindre det. Vær altsaa ikke bekymrede, Brødre og Søstre, for min Afskaffen fra Embedet; thi naar Præsidenten beskikker en anden Mand til at være Guvernør i Utah, saa maa I erkjende at Herren har gjort det; thi vi skal anerkjende hans Haand i alle Ting.

Alle Folk er i den Almægtiges Hænder og han styrer og beherster dem, endskjøndt de kan ikke fatte det, ei heller anerkjender de hans Medvirken. Han ophøier Præsidenten til at være Nationens Hoved, og placerer Konger paa deres Troner. Der er ikke et Menneske, som undgaaer hans Opmærksomhed, og han frembringer sine Hensigter i de sidste Dage. Jeg kan sige Eder noget Mere, Brødre og Søstre og Venner og de Forenede Stater og hele Verden: Herren den Almægtige vil ikke tillade, at hans Præstedomme igjen drives bort fra Jorden, skulde han endog tillade de Ugudelige at ødelægge dette Folk. De Forenede Staters Regjering og alle Konger i denne Verden maa gaae til Krig imod os, men Gud vil bevare en Deel af de Ydmyge og Sagtmodige til at bringe Riget til Jordens Beboere, og vil forsvare sit Præstedomme; thi det er den sidste Tid, den sidste Indsamlingstid; og han vil ikke tillade, at hans Præstedomme igjen bliver drevet bort fra Jorden. De kan massakrere Mænd, Qvinder og Børn; men Herren vil ikke tillade dem at tilintetgjøre Præstedømmet; og jeg siger de Hellige, at, om de troligen vil udøve deres Religion, vil de leve og ikke blive afskaarne.

„Der er en Aand i Mennesket, og den Almægtiges Inspiration giver dem Forstand," og Mange, som ikke har Præstedømmet, har Ideer, som er virkeligen sande, endskjøndt de ikke altid er visse paa, enten de er sande eller ikke. Menneskenes Tanker, medens de hviler paa deres Senge, angaaende dette Folk, hvad enten Præsidenten over de Forenede Stater, eller Congressens Medlemmer, eller de forskjellige Staters Regenter, naar de overveier denne Verdens Tilstand og deres endelige Bortgang fra denne Handlingsplads, er, at der er intet Ondt i de Sidste Dages Hellige. Og jeg siger Eder i Israels Guds Navn, at deres hemmelige Betragtninger siger dem dette, undtagen de er fordærvede saa meget af Ugudelighed, at Herrens Aand

har ophørt at stride med dem. Men saa snart som de indlader sig i Tummelen af deres daglige Bestræbelser, tiltrækker sig den Hujen og Skrigen, at „Mormonerne er ifærd med at gjøre dette og hiint," deres Opmærksomhed. Tidligere gik det Rygte, at „de stod i Begreb med at underhandle hemmeligen med Slaverne," naar vi aldrig havde tænkt paa en saadan Ting. Chams Sæd, som er Cains Sæd, kommende ned gjennem Cham, vil, ifølge den Forbandelse, som er lagt paa ham, tjene sine Brødre og være en "Tjeners Tjener" for hans Medskabninger, indtil Gud borttager Forbandelsen; og ingen Magt kan forhindre det. Disse er mine Anskuelser angaaende Slaveri. Jeg vil her sige lidt Mere om denne Gjenstand. De Hvides Behandling af Slaverne vil, i mange Tilfælde, sende baade Slave og Herre til Helvede. Denne Paastand indbefatter meget i faa Ord. De Sorte skulde bruges som Tjenere og ikke som Bæster, men de maa tjene. Det er deres Rettighed at leve saaledes, at de kan nyde mange af de Velsignelser, som følger med Lydigheden til Evangeliets første Principer, endskjøndt de er ikke berettigede til Præstedømmet.

Men for at gaae videre: Hovedondet ligger i Styrerne eller i dem, som paastaaer at være Styrere, og i Lovens Forvaltere, men ikke i Constitutionen, thi den er reen. Endog de, som har Ondt i deres Hjerter, naar de overveier de Kraftyttringer, som er, og som nu fremstiller sig for deres Øine, naar de tænker paa dem paa deres Senge og i deres beslutigste Overveielser, begynder de at fatte, at Gud hjemsøger Jorden, at de Sidste Dages Hellige ikke er saa slet et Folk, som de fremstilles af deres Fjender at være; at de ikke er tilbøielige til at være fjendtlige mod Regjeringen, og at de er et godt Folk. Mange, som leilighedsviis anstiller rolige Betragtninger, begynder at begribe, at vi har Noget, som de kjender ikkun lidet til og ønsker, at de forstod det. Naar de bortjager disse Betragtninger, kommer Frygt over dem, fordi Raabet fra den ene Ende af Unionen til den anden er, at „Mormonerne er i Færd med at gjøre Noget." — Hvad sagdes der i Nauvoo? „Overlad Joe Smith og Mormonerne til dem selv, og det vil ikke vare lang Tid førend de beherske Valget i denne Stat, og den Mand, som Joe Smith siger skal være Guvernor, han vil blive det, og de Mænd, som han siger skal være Repræsentanter, de vil blive det; og vi vil ikke taale det."

Det var en Præst paa Prædikestolen, som opæggede Politikeren og sagde „Taaler det ikke;" og dette fordi Præsten kunde ikke udholde at staae op paa Prædikestolen og tilstaae sin egen Skam, fordi han forsvarede en falsk Religion; thi vore Ældste kunde bringe Enhver af dem til Taushed, og faae dem til at rødme af Skam. Derfor var og er deres Ord og Beslutninger: „Vi vil dræbe Mormonerne," og Præsterne, skjulte bag Politikerne, plagede Mormonerne. Hvor længe vilde det have været, førend det hele Valg i Illinois vilde være bleven controlleret af de Sidste Dages Hellige? Vore Fjender saae dette, og Djævelen vidste det og blev vred, og besluttede at fordrive os. Han gjorde saa, og jeg takker Gud for det. Præsterne og Politikerne kunde tydeligen see, at Mormonismen samlede til dens Banner dens Tusinder og Titusinder, og at det blot vilde vare en meget kort Tid, førend Staten vilde blive aldeles regjeret af de Sidste Dages Hellige. Det hele Valg vilde have været styret af dem, om vi ikke havde kommet ud og forbudt vort Folk at votere. Vi maatte gjøre

dette, eller controllere Balloterings-Æsken.

Det lykkedes dem at dræbe Joseph og hans Broder Hyrum og at fordrive os til disse Dale. Nu er vi her, og hvad er de bange for? Jeg vil sige Eder, at de er bange for, at vi skal blive uafhængige af dem.

Forholdet imellem os og Regjeringen kan lignes ved en Mand, som havde tolv Sønner, og alle de ældre Sønner hakkede paa den yngre, ligesom Josephs Brødre i Oldtiden gjorde paa ham. De forfulgte ham og beløi ham for Faderen, og søgte at unddrage ham den gamle Mands Følelser, og lykkedes i en Grad at fremmedgjøre Faderens Følelser for den unge Dreng. Saaledes er det med Unions Regjeringen og os. Vi har bønfaldt Gang efter Gang og vil fremdeles bønfalde og sige: „Spar os, elsk os; vi formener at være een af de bedste Drenge du har faaet; bliv kjærlig imod os, og om du tugter os, kan det siges at vi har kysset Riset og æret Haanden, som giver det, og forsøgt igjen; men vær barmhjertig mod os; thi seer du ikke at vi er et lydigt Barn?" Men nei! Tom, Bill, Dick, Harry og Resten af Drengene render uophørligen til den gamle Mand med Løgne i deres Mund og han vil tugte liden Joseph. Og om den gamle Fyr end ikke er kommen ud i aaben Krig imod ham, og har stillet op Regjeringens bevæbnede Styrke for at dræbe Drengen, sover ihan dog i sin Stol og drømmer om det, og taler i Søvne, sigende: „Gjør det Dreng, gjør det Dreng, vi vil ikke sige Noget her." Og Tom, Bill, Dick osv. begynder at anfalde liden Joseph, og den gamle Mand slumrer i sin Stol og siger: "Gjør det Dreng!" Hvad vil der blive af denne lille Joseph? Jeg vil sige Eder det. Vi er et af Regjeringens Børn, eet af de yngste Børn, og vi klynger os til vor Fader, og ønsker at blive regnet i Familien, og at hilse vore Brødre som Brødre, og blive regnet iblandt dem, enten i Egenskab af Territorium eller Stat. Hvad næst? Skriget er reist af de ældre Brødre, at „det vil aldrig gaae an at indlade denne yngre Dreng i Unionen, han er en Fjende, og vi maa udelukke ham." Jeg vil sige Eder hvad dette vil lede til, de vil støde og fornærme liden Joseph indtil haus Hengivenhed for Faderen og Brødrene er aldeles veget bort, og han bliver en uafhængig Dreng. Hvem vil foraarsage dette; Mormonerne? Nei, de ældre Brødre vil gjøre det! De vil trænge liden Joseph med deres Fjendtlighed, indtil han drives ind i Ægypten for at finde Hjælp. Om dette ikke er Ægypten nok, hvor vil I finde det?

„Hvad skal der gjøres med disse oprørske Mormoner, disse afskyelige Mormoner?" Jeg vil sige Eder, hvad der kunde gjøres og hvad der burde gjøres. De Forenede Staters Regjering, og de Forenede Staters Præsidenter bør behandle de Sidste Dages Helliges Religion, som de behandler Methodismen, Presbyterianismen, Quækerismen, Sjækerismen og mange andre ismer, og sige: "Her ønsker jeg, at I skal holde Eders Mund om Mormonerne, thi de har lige saa stor Ret til deres Religion, som I har til Eders." Og naar Folket ansøger om dette eller hiint (thi Petitionsretten skulde aldrig negtes), saa er det deres Pligt, som man henvender sig til, at lytte til Folkets Andragender og lade dem have Embedsmænd af deres eget Valg, thi den beskikkede Magt er udvalgt ved Folkets Røst, og Massen af Folket holder Regjeringens Herredømme i deres Hænder. Lad derfor Folket udføre de Principer de har antaget og erklærer at

holde sig til, og naar vi ønsker en Guvernør, eller en Dommer, eller nogen anden bestikket Embedsmand, lad os have de Mænd vi foretrækker, og ikke saadanne, som vil vende sin Vei og rapportere Løgne om os.

(Fortsættes.)

Skandinaviens Stjerne.

Den 1ste Juli.

Udenlandske Efterretninger; Deseret. Vi har modtaget Deseret News indtil den 4de April, saavelsom endeel private Breve, indeholdende de bedste Efterretninger fra Hjemmet i Bjergenes Dale. Almindelig Helbred og Tilfredshed herskede, travl Virksomhed overalt, tidlig Vaar og favorabelt Veir. Alle længedes efter den anstundende April Conference, hvis Forhandlinger vi ogsaa med Længsel imødeseer, og haaber, at de maa ankomme saa betids, at vi kan meddele Noget deraf i næste Nr. I foregaaende, saavelsom i dette Nr., har vi indført tvende Taler af Præsident Brigham Young, og Resten af den sidste vil vorde indført i næste Nr. Vi henlede Stjernens Læseres Opmærksomhed paa disse Taler, der i en klar, reen og kraftig Aand, inspireret af den Almægtige, viser de Helliges og Guds Riges Standpunkt baade til de Forenede Stater og til den øvrige Verden. Det er indlysende, at dette Folk, forhaanet, bespottet og jaget ud i Ørken, fjernt fra deres Forfølgere, uden tilsyneladende menneskelig Hjælp, antoges at maatte omkomme og udryddes af Tilværelsen. Men tvertimod: det almægtige Forsyn veiledede sit Folk til det Sted, hvor de nu er, opholdt dem gjennem Farer, Mangler og Savn, velsignede deres udholdende Tro, virksom i kraftige Gjerninger, og snart fremstod et velorganiseret Samfund i Klippebjergenes Dale, hvor forhen den saakaldte Civilisation ikke fandt det Umagen værdt at nedsætte sig paa Grund af det nøgne og u'rugtbare Udseende. Dog dette blev snart forandret, som ved et Tryllesslag fremstod paa nogle faa Aar een og efterhaanden flere Stæder og Byanlæg, Marker indhegnedes og opdyrkedes, smukke Avlsgaarde prydede Sletterne, rigeligt vandede ved at lede Vandet fra Bjergstrømmene; rige Græsgange afgav fortræffelig Anledning til Qvægavl; det særegne, kraftige Græs omend blegnet om Vinteren, afgav rigelig Næring til de sparsomme Hjorde, som ved en fornuftig Husholdning og ved den aarlig indkommende Emigration efterhaanden forøgedes. Herren velsignede sit Folk; men paa hvad Maade erholdtes disse Velsignelser? Ved Trofasthed mod Herrens Befalinger, Arbeidsomhed og et dydigt Levnet. Propheten Brigham og de Tolv, tilligemed det øvrige Præstedømme arbeidede med, styrede, raadede og anførte Folket til nyttige Foretagender, saa at der paa en kort Tid til Amerikas og hele Verdens Forundring fremstod et organiseret Territorium, til hvis civile Guvernør, de Forenede Staters Præsident udnævnte Kirkens Præsident Brigham Young. Men Guds Riges Fremgang saavel i aandelig som timelig Henseende opvækker vore Fjenders Harme og Misnøielse og inspirerede af denne Verdens Fyrste søger vore Modstandere at gjøre os forhadte hos Alle. Hvorfor Præsident Brigham med den prophetiske Aand og med den ypperstepræstelige Myn-

dighed som Herrens Tjener og Salvede har skildret de Sidste Dages Helliges lidte Forretelser som et Folk, der aldrig har gjengjeldt Ondt med Ondt, men med fuldkommen Lovlydighed har lidt alle Forhaanelser, endog af de Authoriteter, der efter Loven burde beskytte dem som amerikanske Borgere. Propheten Brigham gjør opmærksom paa, at de Sidste Dages Hellige bør nyde den Retfærdighed, som tilkommer dem, at deres Agt er at tjene Herren og fremme hans Rige paa Jorden, og hellere døe og have Gud til Ven, end deeltage i Verdens Vantro, Synd og Ugudelighed og blive forkastede fra Herrens Aasyn, som snart vil vorde den ugudelige Slægts Skjæbne, fordi de ikke agter Guds Advarsler ved Propheten.

Udtog af et Brev fra Ældste P. P. Thomsen,

der emigrerede om Høsten 1853.

Fort Ephraim, Utah, den 17de Marts 1855.

Kjære elskelige Broder
J. Svenson!

Gud, som har oprettet sit Rige paa Jorden og valgt sig Tjenere og Arbeidere for sidste Gang i sin Viingaard, og som af sin store Naade har kaldet Dem, velsigne Dem med Viisdom, Kraft og Styrke fra det Høie til at oplyse Deres Medmennesker om Saliggjørelsens Principer, og velsigne deres Arbeide med mange Sjæle at bringe hjem til Ephraims Dale.

— — — — — — — — — —

Først vil jeg sige, at vi er alle vasse og har det godt; dernæst, at jeg har modtaget Deres tvende Breve, for hvilke jeg takker Dem, saavelsom for Deres gode Ønsker med Hensyn til min Tilfredshed i mit nye Hjem, hvilke Ønsker og Bønner Herren har hørt og stadfæstet. — — — — — — — — —

Jeg ønsker, at Herren maa velsigne Broder Olsen og skjænke ham alt Godt for den Iver og Nidkjærhed, hvormed han førte det danske Compagni over Ørken. Vi blev opholdt en Tid formedelst Regn og andre Omstændigheder. Vi drog ad en ny, men kortere Vei, og da vi var komne omtrent 20 Mile fra Kansas, gjorde vi Holdt og raadslog om, hvad der var at gjøre, da de Fleste havde for store Læs. Broder Olsen foreslog at gaae til Leavenworth og tale med Orson Pratt (Een af de Tolv), hvilket bifaldtes. Leavenworth laae 7 danske Mile fra Leirpladsen. Jeg var med Olsen paa denne Reise, som fik et lykkeligt Udfald, idet Ældste Pratt bevilgede en Sum til 50 Øxer. Jeg blev af Br. Olsen foreslaaet og assisteret af Compagniet at være Vagt-Captain over Ørken. Der var for mig i den Stilling jeg stod en stor Byrde, som paalagdes mig, men jeg modtog den i Haab til Herren, og han velsignede mig med Hilsen paa hele Reisen. Jeg vilde ønske, at den, der for Eftertiden bliver valgt til denne Post, maa besidde de fornødne Egenskaber, som udfordres til denne Plads; thi det er den ansvarsfuldeste næst Førerens. Han maa besidde en fast og upartisk Charakteer. De andre Kald, som Compagni-Captainer er vel ogsaa vigtige, men langt fra i den Betydning. Jeg kunde ønske bare Bækstrømme til Compagni-Captainer for Eftertiden. Vort Compagni bestod af 69 Vogne med omtrent 400 Øxer og Køer, saa der var Noget at holde Vagt over. Jeg har et Raad til Sødskende,

som for Eftertiden forlader Dannmark for som Mormoner at gaae hjem, og det er, at de, den første Aften de lægger dem til Hvile, at de da lægger det ene Been udenfor Sengen og det ene Die bestandigt aabent, og saaledes hele Reisen igjennem, saa kan de være Minutmænd. Glem saa ikke Bønnen! men vær lydig til Raad og Advarsel, og det vil gaae Eder vel og I vil lykkeligen naae Zions Dale. Herren velsignede os med overmaade godt Veir paa hele Reisen. Herrens Haand var udrakt over os. Hans Velsignelse tilligemed Br. Olsens store Paapasselighed gjorde at ikkun meget faa af vore Kreaturer døde paa Reisen. Emigranterne vil iaar og for Eftertiden komme til at gaae en ny Vei, som vil afkorte 70 Mile, bedre Græs og mindre Bakker at gaae over. De vil komme ind i Utah Dalen ved Provo, omtrent 45 Mile syd for Saltsøstaden. Vi venter hver Dag paa Navne-Listen paa Emigranterne; Herren føre dem lykkelig her hjem. — — — — — — — — — —

Jeg vil nu lade Dem vide Noget angaaende vor Stilling og hvordan det staaer sig her. Fort Ephraim er 133 engel. Mile fra Saltsøstaden i Sant Pete Dalen. Her er to Settlementer, Manti, som ligger 7 Mile længere mod Syd, Fort Ephraim blev anlagt i forrige Aar, begyndt midt i Marts Maaned. Her lever en heel Deel Danske. Denne Dal er meget god; her er god Jord, Græs i Overflødighed, gode Vandstrømme, fuldt af Brænde og Tømmer. De Danske har det i Almindelighed godt, og har følgende Skudsmaal i Deseret News: „Det danske Folk, som er kommet hertil, er et virksomt og driftigt Folk. Fred, Enighed og Kjærlighed herster iblandt dem." Jeg har for faa Dage siden været i Saltsøstaden, hvor jeg erfarede, at Broder Brigham havde talt om de Danske, og sagt, at der ventede dem store Velsignelser. Og i sine Bønner beder han bestandig for dem, at de maa snart komme til at forstaae det engelske Sprog, at de kunde blive beredte til at modtage de store Velsignelser, som Gud vil udgyde over dem. De staaer saaledes i et godt Rygte baade hos Guds Tjenere og Folket her. Jeg vil ønske, at de alle vilde stræbe af al Kraft, at de ikke alene kunde bevare det, men at dette gode Navn og Rygte maatte tiltage Dag for Dag. — — — — — —

Muren omkring Tempelpladsen er færdig, kun at der skal paalægges smukke, rødagtige, hugne Dækstene, som nok snart er færdige. Af Grundvolden til Templet er det Halve færdig. — — — — — — — Mit Hjerte fryder sig ved at tænke paa, om Herren vil være mig naadig, at jeg kunde leve den Dag, og blive værdig til at gaae derind for at udføre Handlinger til Saliggjørelse for mig selv og for hensovede Fædre. Det nye Tabernakel, som vil rumme mange Tusinde, vil blive færdigt til April-Conferencen. Der er mange smukke Huse i Saltsøstaden og Boutikker lige saa smukke som i Kjøbenhavn. — — — — — — — — — — — —

Kjære Broder Svensen! bliv den lille Svensen, som De altid var, da jeg var hos Dem. Somme er voxet saa store, og krobet saa høit op, saa de er faldet ned og slaaet dem flemt, og det kan hænde sig, at de slaaer sig reent ihjel. Og naar Saadanne kommer hjem, er Husene reent for smaa; Saltsøstaden og Alt er forkeert; for mig var de ret tilpas, og Alt var vel. Der var en Aand hos nogle af Sødskende iaar, at Alt skulde være lige og tilsælles; denne Aand er meget farlig for dem, som huser den. See til at Ingen, som ledes af saadanne, kommer til at reise; thi de bliver flemt bedragne, og er ikkun til Fortræd her saavel

som paa hele Reisen. De, som gjør sig saa store Tanker, saa at de mener, at her staaer Bordet dækket bestandig med mange Retter fiin Mad, og at her løber fede Sviin med Kniv og Gaffel i Ryggen, bliver slemt snuffet. Kjære Sødskende! hvo I end er, saa see til at faae fat paa den rette Ende paa Mormonismen og hold saa fast og giv ikke Slip før Striden er endt og Seiren vunden, og naar I da ved Herrens Naade kommer her hjem til Ephraims Dale, da vil I føle Eder tilfreds, og føle som jeg føler, at Alt er vel, og takke Gud for haus store Naade.

Jeg glæder mig ved at Broder Van Cott har sendt et meget nøiagtigt Regnskab her til Tiende-Contoiret, saa at Enhver kan faae Beviis for alt hvad han har ydet, baade til Tiende, til Templet og Emigrationsfondet. Jeg har faaet mit og det er af stor Vigtighed. Kjære Sødskende! betaler Eders Tiende førend I forlader Danmark, hellere noget for meget end lidt for lidet, og I vil føle Eder vel paa hele Reisen derved, og naar I kommer hjem, vil I glæde Eder ved at see Templet og vide at I har bidraget til dets Opførelse. Og da først vil I have Ret til at gaae derind og nyde de Velsignelser, som venter Guds Folk.

Jeg vil nu slutte med mange kjærlige Hilsener til Sødskende, bedende Herrens Fred over Eder, at I maa faae Kraft til at stride Troens gode Strid. De hilses kjærligst fra min Kone og mine Børn. Hils alle Sødskende og Venner vær selv hilset fra Deres ringe Broder og Medstrider i Evangeliet

P. P. Thomsen.

Joseph Smiths Levnetsløb.

1835. (Fortsat fra Pag. 288.)

Den 9de reiste jeg til Cleveland i Selskab med Ældste Cowdery og Andre. Den 14de blev en Klage fremført mod Ældste Edmund Bosley for et Raad af Præsidentskabet for uchristelig Opførsel i at bryde en vis hellig Pagt, gjort den 4de Septbr. 1834.

Jeg underviste Raadet om Pligts Punkter, saasom at iagttage Pagter osv. og bevidnede Sandheden af ovennævnte Pagt.

Præs. Oliver Cowdery bekræftede, at han selv forfattede den anførte Pagt, og det skete den Tid, naar Bosley sagde, at han havde et Vidnesbyrd, at det var Herrens Villie, at han skulde hellige det Overflødige, som han ikke behøvede til sin og sin Families Underholdning.

Biskop Whitney stadfæstede, at Ældste Bosney indgik paa at lade Præsidentskabet og Andre faae Penge til Laans for at trykke Aabenbaringerne, dersom han kunde bestyre sin Eiendom i eet Aar, eller saa snart som han erholdt den.

Afgjort, at E. Bosley brød Pagten, som han gjorde den 4de Septbr. 1834 — derfor er han ikke længere et Medlem af denne Kirke, undtagen han giver dem Fyldestgjørelse, som han har forurettet.

Ogsaa Isaac H. Bishop anklagedes for at have talt ilde om Værdigheder ved at sige, at „Høiraadet havde det vrange Træ at afbarke, hvilket blev bekræftet af J. M. Corrill, Præs. Rigdon o. fl.

Det afgjordes, at Isaac H. Bishop skal gjøre en offentlig Tilstaaelse til de

Fornærmedes Tilfredshed, og vandre som en Hellig i alle Ting.

Denne Forbandelse skal være paa dem — Herrens Haand skal være paa dem, indtil de omvender sig i Sæk og Aske, og skal ramme deres timelige og aandelige Velfærd, undtagen de omvender sig.

Den 17de Juli. De Tolv mødte i Conference, overeensstemmende med foregaaende Bestemmelse, i St. Johnsbury, Vermont.

Afgjort: At denne Stat bliver denne Conferences Grændser og indslutter Greene i Littleton, Dolton og Landaff i New Hampshire og kaldes „Vermonts Conference."

St. Johnsbury Green talte een og syvretyve Medlemmer; Danville tre og tyve; Charlton een og tyve; Jay elleve; Dalton femten; Landaff fire; Littleton ti; Andover, Vermont, femten; Beneeon syv og Lewis, New York, syvten.

Sex af Raadet holdt Foredrag til Conferencen over Principerne for Tro og Gjerning.

Sluttet til den 18de, da de øvrige Sex indskærpede Nødvendigheden af at sende op vise Mænd og kjøbe Land, ifølge Befalingerne — hvilket de villigen indgik paa at gjøre.

Søndag den 19de. Vor offentlige Forsamling var besøgt af meer end tusinde Mennesker, og Ni døbtes under Conferencen.

Orson Hyde,
W. E. Mc. Lellin,
Skrivere.

Den øvrige Deel af denne Maaned var jeg bestandig beskæftiget med at oversætte et Alphabet til Abrahams Bog, og indrette en Grammatik for det ægyptiske Sprog, som brugtes af de Gamle.

Den 2den August. Som det var Sabbat, prædikede jeg en Deel af Dagen.

Kirtland den 4de August 1835. Et Høiraad i Jesu Christi Kirke af de Sidste Dags Hellige forsamledes i Conference, bestaaende af Præs. Joseph Smith jun., Oliver Cowdery, Sidney Rigdon, Hyrum Smith, David Whitmer, John Whitmer og Wm. W. Phelps og Andre, for at tage under Overveielse visse Punkter, indeholdte i Breve udenfra — eet fra Warren A. Cowdery, præsiderende Ældste over Freedoms Conference, og eet fra Ældste William E. Mc. Lellin. Det første lod saaledes:

Freedom den 29de Juli 1835.

„Kjære Broder!

Ældste Jared Carter besøgte denne Menighed afvigte Torsdag paa hans Vei østover, ansøgende om Bidrag og Subskribtioner til at fuldende Huset i Kirtland. Endskjøndt Gjenstanden for en saadan Mission i Forbindelse med hans Navn har været omtalt i the Messenger and Advocate, havde det dog — som der ikke var bleven anvendt nogen anden Maade at indprente det paa vort Sind — gradviis aftaget eller ophørt at gjøre noget Indtryk — hvorfor vi i en vis Grad bleve grebne af Overraskelse. De Tolv, Biskoppen, eller nogen Anden beklædt med Myndighed har aldrig omtalt denne Gjenstand for os, undtagen tilfældigviis, saavidt nogen af Menigheden kan erindre. Det blev visselig aldrig gjort til Gjenstand for offentlig Underviisning, som Broder Carter just havde Aarsag at vente, at det var bleven, saa at han følte en Forlegenhed, særegen for en saadan Stilling. Han foretog sig at prædike for os igaar, men paa Grund af den fornævnte Forlegenhed, eller Menighedens Dødhed eller Gjerrighed, kunde han ikke faae Herrens Aand til at staae sig bi. Jeg er saa fri at sige, at jeg tilskriver det mere den sidste Aarsag end

den første, dog ikke desmindre udvirkede vi i Bidrag og Subskribtioner, som jeg stoler paa vil udgjøre 341 Dollars 37½ Cents. Maa Herren velsigne ham og give ham Fremgang og alle hans trofaste Tjenere; og maa de finde Ynde for Gud og Menneskene er Eders uværdige Broders Bøn.

Warren A. Cowdery.

Til Oliver Cowdery."

Af dette korte Brev opdager vi, at de Ældste undlod i Begyndelsen at opfylde deres store og vigtige Mission, som de veed, at Herren har befalet os at bygge et Huus, hvori vi skal modtage en Begavelse, inden Zions Forløsning, og at Zion kunde ikke forløses indtil dette finder Sted. Idet de vidste at Comitteen skulde reise i den udtrykkelige Hensigt at søge til at faae Bidrag, saa har de forsømt at støtte den og fremsætte denne første vigtige Ting; og som Følge deraf har Gud ikke velsignet dem som han ellers vilde. Vi paaminder Eder om disse Ting i Herrens Navn, og henviser Eder til Pagternes Bog 98de Afdeling 9de og 10de §, og spørger, lærte vi ikke Eder, at I skulde erindre først Huset, for det andet Zions Sag, og derefter Ordets Offentliggjørelse for Nationerne?

Det andet, som paapegedes, er et Uddrag af Ældste W. E. Mc Lellins Brev til hans Kone, saalydende:

„Du siger, at det vil ikke staae i din Magt at gaae i Skolen denne Sommer. Jeg er glad derfor, siden Ældste Hyde er vendt tilbage og har givet mig en Beskrivelse over Maaden, hvorpaa den er bestyret, endskjøndt vi ønsker ikke at kaste nogen Dadel."

Dette ansaae Raadet for at være en Bekræmmelse lige i dets Øine. Ældste Mc Lellin siger: „Vi ønsker ikke at kaste nogen Dadel," naar den høieste Fornærmelse og Dadel er kastet ved dette Udtryk paa Kirken, paa Præsidentskabet og paa dem, som er høiere agtede i Guds Aasyn og i denne Kirke, end de selv.

Raadets Votering var: Vi underrette herved Ældsterne Mc Lellin og Hyde, at vi unddrage vort Fællesskab fra dem, indtil de vender tilbage og giver Opreisning Ansigt til Ansigt.

Vi underretter endvidere de Tolv om, at saavidt som vi kan erfare af Menighederne, vi har reist igjennem, har I sat Eder selv op som et uafhængigt Raad, under Kirkens Myndighed, et Slags Lovløse. Dette Indtryk er urigtigt og vil, dersom det fremdeles paastaaes, nedbringe Himlens Vrede og Mishag paa Eders Hoveder. De andre Ti foreskrives at gaae videre og ende Conferencerne, og de To maa handle efter deres eget Omdømme, enten til at gaae videre eller vende tilbage.

Præsident Joseph Smith jun. læste et Brev for Raadet fra Ældste William Smith, hvilket bifaldtes og fyldte vore Hjerter med Glæde.

Et Brev blev fremlagt fra Ældste Thomas B. Marsh. Raadet henviste ham til Befalingen, som lyder, at Ingen skal forlade eller bringe deres Familier uden Aabenbaring eller Afgjørelse af Høiraadet.

Vi opdager en Vildfarelse i Ældste Marshs Brev. Han siger: „at være istand til at prædike som William E. Mc. Lellin og Parley P. Pratt." Vi slutter, at om Prædiken havde været af Herren, som den skulde have været, saa vilde han have havt Æren og ikke disse Mænd. Som Slutning tilføier vi, at med mindre denne Epistel iagttages i alle dens Dele, i dens fulde Kraft, de, som sætter sig op imod den, skal blive behandlet af Herren overeensstemmende dermed, thi vi beder Eder, at være enige angaaende denne Ting. Vi ønsker, at I skal for-

staae, at Eders Pligt byder Eder først at søge Himmeriges Rige og dets Retfærdighed, det er, opfyld de første Ting først, og da vil alle Ting tillægges Eder, og hiint Klagemaal angaaende Eders Familier vil være mindre hyppigt. Prædik ikke Eder selv som korsfæstede for Eders Hustruers Skyld, men erindre, at Christus blev korsfæstet, og at I er udsendte til at være særegne Vidner om denne Ting. Mennesker ønsker ikke at høre disse Smaating, thi der er ingen Frelse i dem, men der er i det andet.

Styrk Hænderne paa de Ti og lad dem gaae ud i Herrens Navn, i deres Missions Kraft, idet de giver flittig Agt paa den Helligaands Veiledning. Vi siger: Vær stærke i Herren og i hans Magtes Kraft; thi store Ting venter Eder. Lad Kraften af de To være paa de Halvfjerdsindstyve, indtil de To giver fuld Opreisning; thi de Halvfjerdsindstyve skal være velsignede og er velsignede. Den Mand, der fordrister sig til at tale ilde om Værdigheder, som Gud har indsat i sin Kirke, til sin Familie eller nogen Anden, skal være forbandet i sin Slægt. Jhnkommer den 109de Psalme. Hans Bispedømme skal tages fra ham, medmindre han hasteligen omvender sig. Det være vitterligt, at Gud er Gud, og naar han taler, lad hele Menigheden sige Amen. Vi har onde Indgivelser nok i Kirtland at kæmpe med, som er indgydte af Løgnens Fader, uden at vi skal have dem fra dem, som er udsendte til at gjendrive falske Angivelser. Maa Gud velsigne Eder til at være mere vise i Fremtiden, Amen.

Oliver Cowdery,
Skriver.

Bradford i Massachusetts den 7de August. Ni af det omvandrende Høiraad mødte og bestemte at Grændserne af Conferencen omfatter Staten og kaldes „Massachusetts Conference."

Ældste Chase blev frataget hans Kaldsbrev og Samfundsrettighed, fordi han havde spillet om Penge, og siden brudt Brød for de Hellige inden han bekjendte sine Synder.

Ældste Holmes's Kaldsbrev blev frataget ham paa Grund af en Uenighed, som havde varet længe mellem ham og hans Hustru. Det blev derfor taget i Betragtning, at en Mand, som ikke kan bevare Fred i sin egen Familie, er ikke skikket til at bestyre Guds Menighed.

Et Klagemaalsbrev blev skrevet til Kirtland af Ældste Gibson Smith af Norfolk, Connecticut imod Ældste Gladden Bishop, hvorpaa han blev suspenderet og henviist til Bradford Conference til rettig Undersøgelse. Ingen fremstillede sig til at bevise Klagen — han blev derfor frikjendt for det Punkt, men paa videre Efterspørgsel blev det beviist, at han havde faret vild i Aand og i Lærdom, og var betydeligen hengiven til Sværmeri og meget opløftet. Raadet tog derfor hans Kaldsbrev fra ham, indtil han blev bedre undervist, og tillige fik sin Aand og sine Følelser til at stemme mere overeens med sine Brødres.

Ældste James Patten af North Providence, Rhode Island, blev udelukket for upassende Opførsel, og da han nægtede at aflevere sit Kaldsbrev — blev der befalet, at det skulde offentliggjøres i the Messenger and Advocate. Folket i denne Egn var i Almindelighed haardt og vantroe, og ikkun lidet opfordredes der til prædike, undtagen af Menigheden.

(Fortsættes.)

Conferencen.	Agenten.	Gjæld.
Kjøhenhavn	A. P. Trane	768 Rdl. 5 Mk. 9 Sk.
Aalborg	J. C. Klingbeck . . .	293 — 3 — 2 —
Fredericia	H. P. Olsen	163 — 2 — 10 —
do	H. Jensen	12 — 1 — 5 —
do	Mads Larsen	115 — 3 — 2 —
Lolland	Joh. Svensen	179 — 1 — 11 —
Bornholm	J. P. Folkman . . .	162 — 4 — 2 —
Vensyssel	P. C. Jensen	322 — 3 — „ —
Skaanes	N. Nielson	228 — 1 — 8 —
Brevig	K. Petersen	646 — 2 — „ —
Stockholm	Ake Jönson	202 — 4 — 12 —
	Summa	3095 — 2 — 13 —

Diverse Debitorer.

	Rdl.	Mk.	Sk.
Transport	3095	2	13
N. P. Peterson . . .	12	„	„
A. Nielsen	5	3	„
C. F. Nielsen	2	1	11
Jürgens	2	„	11
Køhl	4	„	6
Gudmundsen	3	5	4
N. Larsen	13	4	6
S. Hansen	9	4	10
H. Christopherson . . .	3	5	11
Nils Nilson	8	3	4
Lateris	3161	1	12

	Rdl.	Mk.	Sk.
Transport	3161	1	12
H. Hendriksen	„	2	4
Ole Larsen	5	„	„
Niels Andersen	11	3	4
A. Grønbeck	9	3	8
A. Weihe	13	„	14
H. Hansen	2	5	3
F. T. Grønberg . . .	„	5	„
Peter Madsen	3	5	6
Johan Liljenstrøm . . .	2	2	4
Summa	3210	5	7

Indbetalt til Contoiret.

Mads Larsen	20	Rdl.	„	Mk.	„ Sk.
A. P. Trane	34	—	„	—	„ —
P. C. Jensen	100	—	„	—	8 —
P. Hansen	7	—	3	—	3 —
Summa	133	—	3	—	3 —

Indhold.

	Side.
Tale af Præsident B. Young . . .	289.
Redactionens Bemærkn.	297.
Uddrag af et Brev fra Ældste P. P. Thomsen	298.
Joseph Smiths Levnetsløb (fortsat)	284.

„Skandinaviens Stjerne" udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned, og faaes paa Contoret i Gothersgade Nr. 29, 3die Sal og paa alle kongl. Postcontorer.

Udgivet og forlagt af J. Van Cott.
Trykt hos F. C. Bording.

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

4. Aarg. Nr. 20. Den 15. Juli 1855. Priis: 6 ß pr. Expl.

Tale

af Ældste George A. Smith, holdt i Tabernaklet d. 8. Marts 1855.

(Af Deseret News d. 4. April 1855.)

Brødre og Søstre! Jeg maa udtrykke min Tilfredshed med den Tale, som før idag er holdt til Eders Overveielse. Jeg føler ikke saa meget af Aanden til at prædike, som meer til at lytte til; men som der endnu er en kort Tid til Afbenyttelse, vil jeg efter mine Brødres Opfordring fremstille nogle faa Bemærkninger til Eders Betragtning.

Efter det i Eftermiddag allerede givne Exempel, vil jeg begynde med at tage en Text, som vil findes nedskreven i det 23de Cap. af Matthæus: „O Jerusalem, Jerusalem, du som dræber Propheterne og stener dem, som er sendte til dig, hvor ofte vilde jeg forsamlet dine Børn, ligesom en Høne forsamler sine Kyllinger under sine Vinger, og I vilde ikke."

Medens jeg fæster Eders Opmærksomhed paa dette Skriftsted, har jeg for Øie de indholdsrige Punkter, som er bleven fremstillede her idag, Aandens Lys, som har givet sig tilkjende ved at aabenbare os vor Pligt, den Reenhed i Levnet, den Ydmyghed i Opførsel, den rigtige Fremgangsmaade, som i alle Ting er skikket til at oplyse de Hellige og berede dem for Ophøielse og evige Liv. Hvor ofte, siger Frelseren, vilde jeg forsamlet dine Børn, o Jerusalem! som en Høne forsamler sine Kyllinger under sine Vinger, men I vilde ikke.

Disse Ord yttredes af Frelseren, medens han betragtede den store Stad og det omgivende Land, som da var beboet af Jøderne, som boede der i Sikkerhed, omgivne af Overflod, og var til samme Tid næsten almindeligen i aabent Oprør mod Himmelens Lov.

Det har været en meget almindelig Yttring i Verden, at Herren var istand til at gjøre enhver Ting, at han kunde gjøre det han havde i Sinde, og fuldføre hvad han behagede; at han besad altomfattende Magt, og kunde udføre hvad han foretog. Men hvad siger vor Text? „Hvor ofte vilde jeg forsamlet Eder, men I vilde ikke!" Dette tilkjendegiver, at han kunde ikke gjøre det, fordi de vilde ikke; det er Maaden, hvorpaa vi forstaae Sproget. Det er ogsaa klart fra Texten, at om Folket i Jerusalem, Israels Børn, vilde have lyttet til, og været villige til at blive forsamlede, vilde han

have underholdt dem og meddeelt dem Saliggjørelsens Principer, Ophøielsens Love, hvilke det var hans Ønske at give dem. Lad mig da sige, at fra Verdens Grundlæggelse eller med andre Ord fra Menneskets Fald, indtil den Tid, da Erklæringen i vor Text gaves, finder vi klarligen belyst i den hele Historie, som indeholdes i den hellige Bog, det Princip, at Herren ønskede at aabenbare til Menneskenes Børn Ting, som har været skjulte fra Verdens Grundvold blev lagt, Grundsætninger, som vilde ophøie dem til celestiale Throner, men de vilde ikke, eller, hvilket er det samme, han kunde aldrig finde et Folk, kunde aldrig sætte sig i Forbindelse med en Slægt, eller et meget talrigt Menneskesamfund, som vilde adlyde hans Befalinger, lytte til hans Raad, og give Agt paa hans Viisdom eller blive veiledet ved hans Aabenbaringer.

Nogle af mine Venner tænker maaskee, at jeg ved disse Bemærkninger gjør Uretfærdighed mod Enochs Zion. Jeg veed, at Herren i Enochs Dage forsamlede nok af Jordens Indvaanere til at bygge en Stad, men ifølge den større Menneskemasses Oprør, Ugudelighed og Undertrykkelse kunde han ikke frelse hiin Stad fra Tilintetgjørelse, uden ved at optage den i sit eget Skjød; derfra udgik det Sagn i Oldtiden: „Zion er flygtet." Saavidt som aabenbarede Beretninger viser, er det det Nærmeste han nogensinde kom Punktet af den endelig Fuldførelse af hans Foretagende, rørende Menneskeslægtens Frelse indtil Frelserens Dage.

Som vi har lært af Ældste Hydes Tale i Eftermiddag, saa viser sig den samme Ting i Josephs Historie; han ønskede at aabenbare Guds Villie for sine Brødre, men de var opsætsige, og solgte ham til Ægypten. Moses foretog sig at give Israels Børn Præstedømmets Love for at gjøre dem til et helligt Folk, en udvalgt Slægt, et Kongerige af Præster, hvad blev Udfaldet? De vilde ikke modtage det; og omendskjøndt Gud havde befriet dem fra Ægyptens Plager, fra Pharaos Haand, bragt dem gjennem det Røde Hav, og ledsaget dem med en Sky om Dagen og en Ildstøtte om Natten, gjorde de dog — et heelt Folk — den Slutning, at det var bedst at tilbede en Kalv, medens Moses gik ind til Guds Nærværelse for at erholde hans Lov, for at modtage de Principer, som skulde forherlige dem og gjøre dem til et Kongerige af Præster, et helligt Folk. „Jh," sagde de, „vore Nabver tilbeder Kalve, de har Guder, de har Afgudsbilleder, og vi ønsker at tilbede Noget, som vi kan see, thi vi veed ikke hvad der er bleven af denne Moses, og vi ønsker en Gud, som vi kan see og haandtere."

Ved i Forbigaaende at kaste et Blik paa denne Gjenstand, finder vi at det samme Forsøg blev gjort i Salomons, Israels vise Konges Dage. Herren foretog sig at berede et Sted, et Huus, hvori han kunde aabenbare sit Folk Ophøielsens Lov. Han gjorde Forsøget, men førend det Huus kunde fuldendes, maatte een af de sande Mænd, ved hvem Ophøielsens Ordinancer skulde aabenbares, dræbes ved ugudelige Mænds grusomme Forræderi, som var opæggede af Modstanderen, hvilket tilintetgjorde Hensigten. Præstedømmets Nøgler maatte følgelig holdes skjulte, og i de paafølgende Aar jamrede og sørgede Propheterne og besværede sig over og dadlede Folket, fordi Herren kunde aldrig tillades at aabenbare sin Villies Fylde til Menneskenes Børn. Mica, efter at have overveiet hvor ofte Herren havde forsøgt at aabenbare sin Lov, og som hans Øine ved Prophetiens Aand skuede ned igjennem Tiden til de sidste

Dage, udbryder i en Henrykkelse af Glæde: „Men det skal ske i de sidste Dage, at Herrens Huses Bjerg skal være beredt paa Bjergenes Top, og det skal ophøies over Høiene og Folk skulle løbe til det. Og mange Hedninger skulle gaae og sige: kommer og lader os gaae op til Herrens Bjerg, og til Jacobs Guds Huus, at han maa lære os om sine Veie, og vi maa vandre paa hans Stier; thi af Zion skal udgaae en Lov og Herrens Ord af Jerusalem."

Dette var just et Glimt, som Profeten saae af Befæstelsen af Jehovas Hensigter i de sidste Dage. Han saae Nationerne flygtende op til Bjergenes Toppe for at annamme den Forløsningens Lov, som Verden ikke vilde annamme i Midten af Tiden, da Frelseren lod sig tilsyne og fremstillede sig for Israels Huus, valgte sine Apostler og meddeelte dem Præstedommets Nøgler, og sendte dem ud at bære Vidnesbyrd for alle Menneskenes Sønner. Udfaldet af hans guddommelige Mission tilkjendegives ved Ordene i vor Text: „O Jerusalem! Jerusalem! hvor ofte vilde jeg forsamlet Eder, som en Høne forsamler sine Kyllinger under sine Vinger, men I vilde ikke."

Johannes siger, naar han taler om vor Frelser: „Han kom til sine Egne, men hans Egne annammede ham ikke. Men saa Mange, som ham annammede, dem gav han Magt til at vorde Guds Sønner." Magt gaves dem til at vorde Guds Sønner og Christi Medarvinger; derfor blev Ophøielsens Principer tydeligen forklarede af Jesus Christus og hans Apostle, og dog vilde Folket ikke annamme dem. Nogle faa Aar derefter finder vi, at Enhver, som prædikede Jesu Christi rene Evangelium, domtes til Tilintetgjørelse af de Ugudelige; Modstanderens Magt tiltog, Hedenskabet overvældede den sande Kirke, og hedenske Institutioner blev satte istedet; og den christne Religion havde enten til at skjule sig i Jordens Huler og Gruber eller bøie sig for det gamle hedenske Roms meningsløse Gjøglespil. Uagtet dette havde Herren sit Øie fæstet paa det store Punkt, som skulde iagttages, det store Formaal, som skulde fuldbyrdes, naar han igjen vilde forsøge at forsamle Israels Børn og opamme dem og undervise dem om sine Veie og lære dem at vandre paa hans Stier.

Det selvsamme første Øieblik efter at Guds Engel havde meddeelt Joseph Smith Aabenbaringen om Evangeliets Fylde, hvad opdager vi? Vi opdager, at alle Jordens og Helvedes Blodhunde blev slupne løs paa ham. Det virkelige første Forsøg, som kunde gjøres til at at bære Vidnesbyrd om Evangeliet, mødtes med Forfølgelse, Pressens Torden udslyngedes strax, og ligesom den gamle Quæker sagde til Hunden, som kom til hans Krambod, og som han var bleven lidt fornærmet paa: „Jeg vil ikke dræbe dig, men jeg vil give dig et slet Navn," og jagende ham ud raabte han „onde Hund," idet han tænkte rettelig, at En eller Anden vilde antage ham for at være ond og slyde ham. Saadan var Djævelens Plan, naar Evangeliet først indførtes. Raabet lød: „falsk Prophet, Bedrager, Vildfarelse, Hoer," opblandet med ethvert Slags Bagtalelse.

Enhver, som er velbekjendt med denne Kirkes Historie, veed, at med dens Begyndelse begyndte Forfølgelserne og de vedblev at tiltage indtil Propheten's Død. Syv og forretyve Gange blev han anklaget og ført for Domstolene, og havde til at bære alle Udgifter for at forsvare sig i hine fortrædelige Retssager, og blev hver Gang frikjendt. Han fandtes aldrig skyldig undtagen een Gang. Det er nemlig bleven mig fortalt af Patriark Emer

Harris, at ved en vis Leilighed, da han blev bragt for en Magistrat i Staten New York og anklaget for at have uddrevet Djævle, afgjorde Magistraten efter at have afhørt Vidnerne, at han var skyldig; men som New Yorks Statuter ikke foreskrev nogen Straf for at uddrive Djævle, saa blev han frikjendt.

Det indskrænkede Tidsrum, som jeg maa bruge i Eftermiddag, nøder mig til blot i Korthed at berøre visse Punkter, som jeg ønsker bemærkede i Forbindelse med vor Text.

Iblandt de første Principer, som blev aabenbarede til Menneskens Børn i de sidste Dage, var Indsamlingen; de første Aabenbaringer, som gaves Kirken, befalede dem at forsamles og udsende Ældste til at udsøge et Sted til de Helliges Indsamling. Hvad er Indsamlingen for? Hvorfor var det at Frelseren ønskede Israels Børn at forsamles? Det var for at de kunde blive enige og sørge for et Sted, hvori han kunde aabenbare dem Nøglerne, hvilke har været skjulte fra Verdens Begyndelse, at han kunde udfolde dem Ophøielsens Love, og gjøre dem til et Kongerige af Præster, ja det hele Folk, og ophøie dem til Throner og Herredømmer i de celestiale Verdener.

For dette Øiemeed begyndte de Hellige i 1833 at bygge et Tempel i Kirtland, hvis Omkostning var ikke mindre end eet hundrede tusinde Dollars. En blot Haandfuld Hellige begyndte hiint Værk, men de var fulde af Tro og Kraft, og villige til, som de formodede, at ofre enhver Ting for Opbyggelsen af Zion. I Løbet af nogle faa Uger faldt Somme af dem fra; Prøvelserne var for store, Besværlighederne for haarde. Jeg kjender Personer, som faldt fra, fordi de antog, at de havde Aarsag dertil; for Exempel, en vis Familie, som havde reist en lang Vei, ankom til Kirtland, og Profeten tilbød dem at blive hos ham indtil de kunde finde et Sted. Søster Emma spurgte imidlertid den gamle Dame om hun vilde have en Kop Thee til at forfriske sig med efter Reisens Anstrængelser, eller en Kop Caffe. Den hele Familie faldt fra, fordi de blev indbudne til at nyde en Kop Thee eller Kaffe, efter at „Viisdoms Ordet" var givet.

En anden Familie faldt fra omtrent ved samme Tid, fordi Joseph Smith, da han kom ned fra det Værelse, hvor han var beskjæftiget med at oversætte ved Guds Gave og Magt, begyndte at lege med sine smaa Børn. Nogle saadanne Prøvelser som disse maatte, som I veed, imødegaaes.

Jeg erindrer en Gentleman, som kom fra Canada og havde været en Methodist, og som stedse havde været vant til at bede til en Gud, som ingen Ørен havde, hvorfor han følgelig maatte raabe og hvine meget høit for at faae ham til at høre. Fader Johnsen opfordrede ham til at bede i deres Huus-Andagt om Aftenen, og han slog an i saadan en høi Tonart og skraalede saa lydeligt, at han opskræmte den hele Landsby. Iblandt Andre kom Joseph løbende ud og sagde: „Hvad er paa Færde? Jeg tænkte efter Larmen at Himlene og Jorden var stødt sammen," og sagde til Manden, „at han ikke burde give Plads for en saadan skærmerisk Aand, og skryde saa vældig lig et Æsel." Fordi Joseph sagde dette, stak den stakkels Mand af igjen til Canada, og faldt fra; han tænkte, at han ikke vilde bede til en Gud, som ikke ønskede, at man skulde skrige til ham af alle Kræfter.

Vi skred frem paa denne Maade, medens vi byggede Templet i Kirtland. De Hellige havde en stor Mængde Traditioner, som de havde arvet af Fædrene, og

lagde Grundvolden og byggede Templet med stor Møie og Lidelse, sammenlignet med hvad vi har at udholde. De fik hiin Bygning saavidt fuldendt, at den kunde indvies, hvilket var det Herren gjerne vilde; thi han onskede at de skulde berede et Sted, hvori han kunde aabenbare Menneskenes Børn de Principer, som vil ophøie dem til evig Herlighed, og gjøre dem til Frelsere paa Zions Bjerg. Fire hundrede og sexten Ældste, Præster, Lærere og Diakoner mødte i Kirtland-Templet paa dets Indvielsesaften. Jeg kan see Ansigter her, som var i den Forsamling. Herren udgjød sin Aand over os, og gav et lidet Begreb om Salvelses Loven, og meddeelte os nogle Velsignelser. Han lærte os, hvorledes vi skulde raabe Hosianna, og gav Joseph Nøglerne til Israels Indsamling, og aabenbarede for os, hvad? Jo, Meningen af det var, at han endnu ikke turde betroe os Præstedommets første Nogle. Han sagde os, at vi skulde vaske os selv, og **det** gjorde næsten Qvinderne vrede, og de sagde, fordi det ikke var dem tilladt at komme ind i Templet, medens denne Vaskning foregik, at der foretoges en eller anden Urigtighed, og nogle af dem var rigtig fortørnede over det.

(Fortsættes.)

Joseph Smiths Levnetsløb.

1835. (Fortsat fra Pag. 303.)

Bestemmelsen for vor Conference i Dover, New Hampshire, tilbagekaldtes paa Grund af det lille Antal Disciple paa det Sted, og ingen Forretning af Vigtighed at blive forhandlet. Ogsaa Conferencen i Saco og Farmington blev forandret saaledes, at den skulde sluttes i Farmington en Maaned tidligere end efter tidligere Bestemmelse og fremsendt Tilmelding med Posten.

Orson Hyde,
Skriver.

Den 8de August holdtes et Raad i Kirtland i den Hensigt at lægge Hænder paa Fader Duncan og Andre af **Zions Sønner**.

Kirtlands Høiraad forsamlet den 10de August for at høre Præsident Joseph Smiths Anklage mod Ældste Reynolds Cahoon i det han havde forsømt at gjøre sin Pligt i at irettesætte sine Børn og undervise dem paa Sandhedens og Retfærdighedens Vei, hvilket bevistes og Afgjørelse given i Overensstemmelse dermed. Ældste Cahoon tilstod Rigtigheden af Afgjørelsen, og lovede at gjøre offentlig Bekjendelse for Menigheden.

Oliver Cowdery,
Skriver.

En Generalforsamling af de Sidste Dages Helliges Kirke holdtes i Kirtland den 17de August 1835 for at tage i Overveielse Arbeiderne af den Committee, som bestikkedes af Kirkens General-Forsamling den 24de September 1834 i den Hensigt at ordne Punkterne af Jesu Christi Lære for Kirkens Bestyrelse. Navnene paa Committeens Medlemmer var: Joseph Smith, jun., Sidney Rigdon, Oliver Cowdery og Frederik G. Williams, hvilke, da de havde fuldendt nævnte Bog ifølge de Forskrifter, som gaves dem, fandt det nødvendigt at sammenkalde en General-Forsamling af Kirken for at erfare enten Bogen billigedes eller ikke af Kirkens Authoriteter; at den kunde, dersom

den bifaldtes, blive en Lov og en Troes- og Forholdsregel for Kirken. Hvorfor Oliver Cowdery og Sidney Rigdon, Medlemmer af det første Præsidentskab, (eftersom Præsidenterne Joseph Smith jun. og Frederik G. Williams var fraværende paa et Besøg til de Hellige i Michigan) beskikkede Thomas Burdick, Warren Parrish og Sylvester Smith til Skrivere, og skred frem til at organisere den hele Forsamling som følger:

De organiserede Høiraadet for Kirken i Kirtland, og Præsidenterne W. W. Phelps og John Whitmer organiserede Høiraadet for Kirken i Missouri.

Biskop Newel K. Whitney organiserede sine Raadgivere for Kirken i Kirtland, og forrettende Biskop John Corrill Raadgiverne for Kirken i Missouri. Præsidenterne Leonard Rich, Levi W. Hancock, Sylvester Smith og Lyman Sherman organiserede de Halvfjerdsindstyves Raad. Ældste John Gould forrettende Præsident, organiserede de omreisende Ældste. Ira Ames, forrettende Præsident, organiserede Præsterne. Erastus Babbit, forrettende Præsident, organiserede Lærerne. William Burgess, forrettende Præsident, organiserede Diakonerne. Og de beskikkede ogsaa, som Forsamlingen var stor, Thomas Gates, John Young, William Cowdery, Andrew H. Aldrich, Job L. Lewis, og Oliver Higley til Hjælpe-Præsidenter for Dagen for at hjælpe til at overholde Orden i den hele Forsamling.

Da Ældste Lewi W. Hancock var beskikket til Forsanger, blev en Hymne sungen og Dagens Tjeneste aabnedes med Bøn af Præsident O. Cowdery; og Evighedens Høitidelighed hvilede over Forsamlingen.

En anden Hymne blev derpaa afsungen. Efter Udførelsen af nogle kirkelige Forretninger, som at ordinere Morris Phelps til Over-Præstedommet; Warren Parrish til een af de første Halvfjerdsindstyve, Sherman Gilbert til Ældste, og at velsigne James Foster, Dean Gould, Benjamin Gifford, Elisha H. Groves og Joseph Hartshorn, opsattes Forsamlingen een Time.

Eftermiddagen. En Hymne blev sungen, hvorefter Præsident Rigdon opstod og dadlede nogle af Authoriteterne, fordi de ikke var i deres Sæder til den bestemte Tid.

Præsident Cowdery opstod og gjorde indledende Bemærkninger angaaende „Lærdommens og Pagtens Bog for Jesu Christi Kirke af de Sidste Dages Hellige" paa Commiteens Vegne. Han efterfulgtes af Præsident Rigdon, som forklarede Maaden, hvorpaa de agtede at erholde Forsamlingens Stemme for eller imod nævnte Bog.

Ifølge berørte Ordning bar W. W. Phelps Vidnesbyrd om, at Bogen, som fremlagdes for Forsamlingen, var sand. Præsident John Whitmer opstod og bevidnede, at den var sand. Ældste John Smith, som tog Ledelsen af Høiraadet i Kirtland, bar Vidnesbyrd, at Aabenbaringerne i nævnte Bog var sande og at Forelæsningerne var ordnede og samlede med Skjønsomhed, og var nyttige til Lærdom. Hvorpaa Kirtlands Høiraad antog og anerkjendte dem som deres Troes Lærdomme og Pagter ved eenstemmigt Votum.

Ældste Levi Jackmann, som tog Ledelsen af Kirkens Høiraad i Missouri, bar Vidnesbyrd, at Aabenbaringerne i nævnte Bog var sande, og nævnte Høiraad for Missouri antog og anerkjendte dem som deres Troes Lærdomme og Pagter ved eenstemmigt Votum.

Præsident W. W. Phelps læste derpaa det skrevne Vidnesbyrd af de Tolv, saalydende:

„Vidnernes Vidnesbyrd om Herrens Befalingers Bog, hvilke han gav sin Kirke ved Joseph Smith jun., som var beskikket ved Kirkens Stemme for dette Diemed.

„Vi føler os derfor beredvillige til at bevidne for alle Mennesker i hele Verden, for enhver Skabning paa den hele Jords Overflade og paa Dyrene i Havet, at Herren har baaret Vidnesbyrd for vore Sjæle formedelst den Helligaand, udgydt over os, at disse Befalinger blev givne ved Guds Inspiration, og er nyttige for alle Mennesker og er virkeligen sande. Vi giver dette Vidnesbyrd for Verden, saasandt hjælpe os Herren; og det er formedelst Gud Faders og hans Søn Jesu Christi Naade at vi er tilstedte at have det Privilegium at fremlægge dette Vidnesbyrd for Verden, i hvilket vi fryder os overordentlig, bedende Herren altid, at Menneskenes Børn maa have Gavn deraf."

Ældste Leonard Rich bar Vidnesbyrd om Bogens Sandhed og de Halvfjerdsindstyves Raad antog og anerkjendte den som deres Troes Lærdomme og Pagter ved et eenstemmigt Votum.

Biskop Newel K. Whitney bar Vidnesbyrd om Bogens Sandhed og tilligemed sine Raadgivere antog og anerkjendte den som deres Troes Lærdomme og Pagter ved et eenstemmigt Votum.

Forrettende Biskop John Corrill bar Vidnesbyrd om Bogens Sandhed og tilligemed sine Raadgivere antog og anerkjendte den som deres Troes Lærdomme og Pagter ved et eenstemmigt Votum.

Forrettende Præsident John Gould gav sit Vidnesbyrd til Gunst for Bogen og tilligemed de omreisende Ældste antog og anerkjendte den som deres Troes Lærdomme og Pagter ved et eenstemmigt Votum.

Ira Ames, Præsternes forrettende Præsident, gav sit Vidnesbyrd til Gunst for Bogen og tilligemed Præsterne antog og anerkjendte den som deres Troes Lærdomme og Pagter ved et eenstemmigt Votum.

Eraſtus Babbit, Lærernes forrettende Præsident gav sit Vidnesbyrd til Gunst for Bogen og de antog og anerkjendte den som deres Troes Lærdomme og Pagter ved et eenstemmigt Votum.

William Burgess, Diakonernes forrettende Præsident, bar Vidnesbyrd om Bogens Sandhed, og de antog og anerkjendte den som deres Troes Lærdomme og Pagter ved et eenstemmigt Votum.

Den ærværdige assisterende Præsident Thomas Gates bar derefter Vidnesbyrd om Bogens Sandhed og tilligemed sine fem graahærdede Assistenter og den hele Forsamling antog og anerkjendte den som deres Troes Lærdomme og Pagter ved et eenstemmigt Votum.

De adskillige Authoriteter og Generalforsamlingen annammede Committeens Arbeider ved et eenstemmigt Votum.

Præsident O. Cowdery læste da følgende Artikel om „Regjeringer og Love i Almindelighed," hvilken bifaldtes og antoges og forordnedes at blive trykt i nævnte Bog ved et eenstemmigt Votum:

„For at vor Tro med Hensyn til jordiske Regjeringer og Love i Almindelighed ikke skal blive urigtig forklaret eller misforstaaet, har vi tænkt det passende at fremstille vor Mening om samme ved Slutningen af denne Bog.

Vi troer, at Regjeringer blev indstiftede af Gud til Menneskenes Bedste, og at han drager Mennesket til Ansvar for deres Handlinger med Hensyn til samme baade i at udstede Love og administrere dem for Samfundets Gavn og Sikkerhed.

Vi troer, at ingen Regjering kan bestaae i Fred, med mindre saadanne Love blive affattede og holdte uforkrænkede, som vil sikkre hvert Menneske Samvittighedsfrihed, Eiendomsret og Livsbeskyttelse.

Vi troer, at alle Regjeringer behøver borgerlige Embedsmænd for at fuldbyrde sammes Love, og at saadanne, som vil forvalte Loven redelig og retfærdig, bør søges og opholdes ved Folkets Stemme (dersom det er en Republik) eller Regentes Villie.

Vi troer, at Religionen er indstiftet af Gud, og at Menneskene er ansvarlige for Gud, og for ham alene, for Udøvelsen deraf, med mindre deres religiøse Meninger tilskynde dem til at gjøre Indgreb i Andres Rettigheder og Friheder; men vi troer ikke, at menneskelige Love har Ret til at indlade sig med at foreskrive Regler for Gudsdyrkelsen og binde Menneskenes Samvittigheder, eller foreskrive nogen Form for den offentlige eller huuslige Andagt. At den borgerlige Øvrighed bør undertrykke Lasten, men aldrig tvinge Samvittigheden, straffe Brøde, men aldrig indskrænke Sjælens Frihed.

Vi troer, at alle Mennesker er pligtige til at understøtte og opholde de respective Regjeringer, under hvilke de opholde sig, saa længe de blive beskyttede i deres naturlige og uafhændelige Rettigheder, ved saadanne Regjeringers Love, og at Opstand og Uroligheder ikke passer sig for nogen Indvaaner, som saaledes bliver beskyttet, og bør straffes efter Fortjeneste; og at alle Regjeringer har Rettighed til at forordne saadanne Love, som efter deres eget Skjøn er bedst skikkede til at sikkre den offentlige Velfærd, medens de til samme Tid holder Samvittighedsfrihed hellig.

Vi troer, at Enhver bør æres i sin Stilling; Regenter og Øvrigheder som saadanne, der er satte til at beskytte de Uskyldige og straffe de Skyldige; og at alle Mennesker skylder Lovene Agtelse og Ærbødighed; da Anarchi og Rædsel uden dem vilde træde istedetfor Fred og Harmoni. De menneskelige Love er indstiftede til den udtrykkelige Hensigt at ordne vore Interesser som enkelte Mennesker og Nationer, imellem Mand og Mand; og guddommelige Love, givne fra Himmelen, foreskriver Regler i aandelige Anliggender, for Tro og Gudsdyrkelse, og som Mennesket skylder sin Skaber Regnskab for.

Vi troer, at Regenter, Stater og Regjeringer har Ret og er pligtige til at udgive Love til alle Indvaaneres Beskyttelse i den frie Udøvelse af deres religiøse Bekjendelse, men vi troer ikke, at de i Retfærdighed kan berøve Indvaanerne denne Frihed eller indskrænke dem i deres Meninger, saalænge de viser Lovene Agtelse og Ærbødighed, og saadanne religiøse Meninger retfærdiggjør ikke Oprør eller Sammenrottelse.

Vi troer, at Forbrydelsen bør straffes efter Overtrædelsens Beskaffenhed, at Mord, Forræderi, Røveri, Tyveri og Fredsbrud i alle Henseender bør straffes i Forhold til Forbrydelsen og dens onde Følger iblandt Menneskene, ved den Regjerings Love, under hvilken Overtrædelsen bliver begaaet, og for den offentlige Freds og Roligheds Skyld skulle alle Mennesker træde frem og gjøre Brug af deres Indflydelse for at Overtrædere af gode Love kan vorde straffede.

(Fortsættes.)

Skandinaviens Stjerne.

Den 15de Juli.

Dette Nummers Udgivelse er bleven noget forsinket, deels ved at vi forventede Nyheder fra April-Conferencen i Store Saltsøstad, som endnu ikke er ankomne, deels derved at de indsendte Halvaars-Rapporter fra Conferenceerne befandtes unøiagtige og ikke stemmende med forhen afgivne Rapporter for forrige Aar, hvorfor vi havde paany at sætte os i Correspondence med Conference-Præsidenterne for at faae Feilene rettede. Ikkedesmindre er der endnu en og anden, som ikke synes at have forstaaet vor Mening rigtig, hvorfor vi her vil give nogle Belærelser til ufravigelig Efterfølgelse for Fremtiden.

Det er en Selvfølge, at hvis Missionens Præsident skal kunne afgive en rigtig General-Rapport for hele Missionen, saa maa til ham indsendes feilfrie Rapporter fra Missionens forskjellige Dele eller respective Conferencer, hvorfor sammes Præsidenter har paa deres Side at paasee, at der føres nøiagtige Protocoller i Grenene, saa at naar disse Rapporter kommer ind til dem, at de ved Sammenligning med foregaaende Rapporter befindes at stemme, naar den i Mellemrummet skete Forandring, Forøgelse eller Formindskelse tages i Betragtning. Til en Conferences Forøgelse hører Døbte og Ankomne fra andre Conferencer; til Formindskelse hører Udelukte, Emigrerede, Udflyttede til andre Conferencer og Døde. Naar disse Summer sammenlignes, vil man faae ud Forøgelsen eller Formindskelsen, som tillagt (hvis der er Forøgelse) eller fratrukket (hvis der er Formindskelse) den foregaaende Rapports Hovedsum, vil vise om den sidst indkomne Rapport er rigtig eller ei. Findes der Feil i nogen af Grenenes Rapporter, som Conference-Præsidenten ved at følge omskrevne Fremgangsmaade lettelig vil opdage, forudsat at han har opbevaret Copier af foregaaende Rapporter, hvilket antages, maa han naturligviis sørge for at de feilagtige Rapporter fra Grenene blive rettede forinden han opsummerer dem og indsender sin General-Rapport; thi er den unøiagtig, bevirker den for os meget Bryderi tilligemed Tidsspilde ved den gjentagne Brevveksling, som denne Gang har været Tilfældet, og desuagtet kan det hænde sig, at der dog efter alt dette udkommer en feilagtig Hovedrapport for Missionen, som atter igjen i Fremtiden vil foraarsage gjentagen Uleilighed.

For aldeles at forebygge dette vil vi herved opfordre Præsidenterne for de respective Conferencer at instruere Grenenes Forstandere, at de — jo før jo hellere — tager sig den fornødne Tid til i Forening med Skriverne at gjennemgaae deres Protocoller fra Begyndelsen, uddrage, samle og summere de forskjellige Dele, og naar de er forvisset om, at de saaledes har faaet et nøiagtigt Tal over enhver Ting, at de siden for Eftertiden vedbliver at vedligeholde denne Nøiagtighed, hvilket vi formener letteſt kan ske paa den Maade, at den, som fører Protocollen, oplinierer et Ark Papiir med saa mange Rubrikker, som er nødvendigt; øverst i

enhver Rubrik kan han nedskrive det af Protocollen udfundne rigtige Tal, og siden, naar der forekommer noget i Grenene, som Daab, Ordination, Udelukkelse, Emigration, Fraflytning, Tilflytning, Døde osv., bør han efter at have anført samme i Protocollen som sædvanligt, strax nedskrive Tallet i den tilhørende Rubrik paa det oplinierede Ark, og dette tilsyneladende forøgede Arbeide, vil give ham den uendelig store Fordeel, at han til enhver Tid har en nøiagtig Liste ved Haanden, som sætter ham istand til, naar det skal være, at afgive en rigtig Rapport ved ikkun at opsummere de forskjellige Rubrikker, istedetfor at gjennemblade en heel Protocol, og maaskee neppe være istand til at afgive en Rapport, der er feilfrie. Vi haaber, at saavel Conferencernes som Grenenes Præsidenter vil indsee Nytten af denne simple, praktiske Fremgangsmaade, bringe samme i Udøvelse, og saaledes for Eftertiden sætte os alle istand til at afgive *rigtige Rapporter*.

Tale af Præsident Brigham Young

holdt i Tabernaklet den 18de Februar 1855, efter Oplæsningen af det i Nr. 18 gjengivne Foredrag.

(Af Deseret News, den 1ste Marts 1855.)

(Fortsat fra Pag. 298).

Mange af Bataillionens Drenge er her idag, som vandrede over Sletterne og Ørkenerne; de *veed* hvad de har udstaaet. De forlod deres Fædre, Mødre og Børn paa Prærien, og nogle af dem har de aldrig seet siden, og vil aldrig faae dem at see her i Tiden; thi de sover i den tause Grav. De udstod alt dette for at fægte for det Land, som havde kastet dem ud!

Elsker jeg Mordere og tøilesløs Pøbel saaledes som jeg elsker gode Mennesker? Nei! Beder jeg for dem? Ja, at Herren vilde dømme dem efter deres egen Munds Tale, og det hasteligen.

Vi beder hele Tiden om at vi maa være uantastede, og tillades at leve i Fred, og ikke at blive pidskede og forurettede uden Aarsag, thi vi er „Kjød af Eders Kjød og Been af Eders Been;" hvorfor ikke da lade os nyde vort Stykke Brød, ligesom vi lader Eder nyde Eders? Om dette beder vi, og bønfalder og anseger uafbrudt, men nei; de siger: „Vi vil tugte Eder, fordi vi har Magten til at gjøre det; vi vil pidske Eder, fordi vi er stærkere, end I."

Jeg vil tage de Forenede Staters Regjeringsform og Lovene i Missouri og Illinois fra Aaret 1833 til 1845, og om de var bleven udførte overeensstemmende med deres Bogstav og Aand, vilde de have klynget op Morderne og Pøbelhøvdingerne, som ulovligen og uretfærdigen dræbte, plyndrede, ødelagte og fordrev os. Jeg vil sige Eder, hvor meget jeg elsker hine Personer. Om de havde nogen Agtelse for deres egen Velfærd, vilde de komme frem og sige, enten Joseph Smith var en Prophet eller ikke: „Vi udgjød hans Blod, og lad os nu udsone det;" og de vilde være villige til at faae deres Hoveder kappede af, paa det deres Blod kunde rinde paa Jorden,

og Røgen deraf opstige for Herren som et Offer for deres Synder. Saavidt elsker jeg dem. Men om Herren ønsker, at de skal leve og udskumme deres Synder for alle Mænd og Qvinder, det er alt ret, jeg bryder mig ikke om, hvor de gaaer, eller hvad de gjør.

Jeg har ikkun een Frygt angaaende dette Folk i Bjergenes Dale, jeg har blot een skjælvende Fornemmelse i min Aands Nerver, og det er, at vi ikke lever efter den Religion, som vi bekjender. Om vi ikkun udøver hvad vi bekjender, saa siger jeg Eder, at vi skal bestaae til Trods for hele Helvede. Men om vi overtræder Loven, Gud har givet os, og tramper hans Barmhjertighed, Velsignelser og Anordninger under Fødder, og behandler dem med Ligegyldighed, hvilket jeg har tænkt at Nogle tilfældigviis gjør, idet de ikke tilfulde opfatter de Forpligtelser, som de er under til deres Gud, jeg har, som en Følge deraf, frygtet for at de vilde blive overmandede, og at Herren vilde lade dem blive adspredte og slagne. Men lad dem ikkun leve efter deres Religion, og jeg har ikke mere Frygt for at de skal blive fordrevne, og at deres Fjender skal faae Magt over dem, end jeg har for at disse Bjerge skal blive blæste over paa denne Stad. Jeg er villig til at fægte eller gaae, til at løbe eller blive, eller til at gjøre enhver anden Ting, som Herren den Almægtige kræver af mig for hans Riges Skyld, og derefter nedlægge mit Liv for hans Sag. Men jeg sværger ved Evighedens Guder, at jeg ikke vil tillade Nogen paa vore Gader eller i vore Huse at fordærve dette Folk og ødelægge dem, saa sandt Herren og gode Mennesker vil staae mig bi.

Hensigter jeg til Andre end til Saadanne, som søger at tilintetgjøre dette Folk? Nei ikke til Een! Jeg er ikke en Modstander af nogen Mand eller Klasse af Mænd, som er her, eller der, eller hist eller hvorsomhelst; men jeg er en Modstander af Ugudelighed og Laster, hvorsomhelst de findes paa hele Jorden; jeg er en Modstander af Uretfærdighed, og jeg agter stedse at være det.

Jeg foretrækker at gjøre mine Bemærkninger om Gjenstandene, eftersom de fremstille sig for mit Sind; endskjøndt jeg kunde forberede en vis Gang i Foredraget og indskrænke mig til givne Emner, som jeg ofte har gjort; men naar jeg staaer paa dette Sted, aabner jeg Sluseporten og lader Floden rinde, uden at bryde mig om hvilken Retning den tager eller hvorledes.

Hvad hændte sig, naar jeg tugtede en Embedsmand, som vendte sin Vei? Jeg sagde ikke et eneste overilet Ord til ham; ei heller tugtede jeg ham halvt saameget som han fortjente; men jeg sagde ham, hvad han var, og hvorledes han saae ud i mine Øine; hvorfor han var sendt hid, og hvorledes han skulde være, hvis han vilde pryde sit Embede. Forend Forsamlingen var tilende, lød det: „Ak! vi staaa i Begreb med at blive jagede; her vil komme en Pøbelskare." Da sagde jeg: „Gaa ud af min Vei, eller jeg vil faae Eder af Veien; hvad er I bange for?" „O! for de Forenede Staters Regjering!" Jeg svarede: „Lad mig hellere døe og gaae til min Fader i Himlen, end at bøie mig for hiin afskyelige Ugudelighed; jeg vil aldrig ydmyge mig for den, saa sandt Gud er min Hjælper." Hvad blev Resultatet af den Fremgangsmaade jeg da fulgte? Han blev tugtet, og vor Over-Dommer, som nu er her, sagde dem i Washington, at han blev tugtet for sin egen Dudskab, og sagde ham: „Jeg formoder, at de ikke tugtede Dem tilstrækkeligt."

Antager I, at jeg er færdig til at

bukke mig dybt, og taale at dette Folk skal bøie sig bestandigen for Fordærvelsens Svøbe? Nei! Kom frem med Eders Knive, Eders Sværd og Eders Ildrør og tilintetgjør os alle, hellere end at vi vil forsage vor Religion. Enten den er sand eller falsk, det angaaer ikke Eder; enten Læren om Fleerkoneri er sand eller falsk, det vedkommer Eder ikke. Vi har ligesaa stor Ret til at optage Troesætninger i vor Religion, som den engelske Kirke, eller som Methodisterne eller Baptisterne eller noget andet Samfund. Vor Lære er en bibelsk Lære, en patriarkalsk Lære, Gudernes Lære i Evigheden og Himlene, og blev aabenbaret til vore Fædre paa Jorden, og vil frelse Verden tilsidst, og bringe os i Abrahams Skjød, om vi nogensinde kommer der. Er Regjeringens Embedsmænd vor Religions Dommere? Nei! det kommer dem ikke ved, enten den er sand eller falsk. Jeg veed, enten den er sand eller ikke, og det er nok for mig; I veed det, Brødre og Søstre, og det er nok for Eder! Om de ikke troer den, vi ulciliger dem ikke med den. Vi siger, at vi vil møde Eder som Venner og som Naboer, som „Kjød af vort Kjød og Been af vore Been," men ikke som Verden møder Eder paa Fordærvelsens og Syndens Tumleplads. Vi er ikke der, ei heller vil vi møde Eder der, men vi vil hilse Eder som Venner og som Brødre med Hensyn til Landets Medborgerskab; saaledes hilser vi de Embedsmænd, som nu er hos os. Og om den ædle Gentleman, som nu er iblandt os, havde erholdt Bestikkelsen som Guvernør over dette Territorium, som blev rapporteret, og havde antaget den, vilde jeg have taget min Hat af og æret Bestikkelsen; og dette Folk vilde have været ligesaa eftergivende og lydige under ham, som de nogensinde kunde være under mig; det vil jeg forsikkre og indestaae for. Om de ønsker at sende en Guvernør hid, og han er en Gentleman liig ham, jeg har henpeget til, vilde ethvert Hjerte sige: „Tak Gud, at vi har en Mand til at staae som vort Hoved i den verdslige Bestyrelse; en Mand, som har faaet et godt Hjerte, og gjerne vil, at vi skal nyde Constitutionens Unionsrettigheder ligesaavel som han selv." Jeg holder med alle saadanne Mænd baade med Hjerte og Haand. Men for en Mand at komme her og gjøre Indgreb i mine personlige Rettigheder og Privilegier, og mine Brødres, det vil aldrig møde mit Bifald, og jeg vil revse saadan En, indtil han reiser bort; jeg er efter ham. Men jeg vil sige til Roes for den ædle Gentleman, som jeg henligtede til, om det skulde ske, at en Gentleman blev kaldet til at være vor Guvernør, saa er der ikke en Mand udenfor Guds Rige, som jeg vilde lytte snarere til, og føler mere Tillid til og Kjærlighed for, end ham. Jeg ønskede at denne Roes kunde tildeles enhver Embedsmand i Landet, men den kan ikke. Vi har her nogle af de meest fordærvede, fordømmelige Uslinger, som nogensinde vanærede Jorden; nogle, som endog ønske at bære det Hellige i den ene Haand, og en Krukke fuld af Whiskey (et Slags Brændeviin) i den anden, og følge en Hore, og have en Hellig bag efter sig til at holde op deres Klæder, for at forebygge deres Tilsøling. De er liig Lodsfisken for Haien, som tjener til at føre ham til hans Offer. Jeg foragter dem og saaledes gjør enhver god Mand. Viis Eders Kolører, Gentlemen, og lad os vide hvad og hvem I er, ligesom jeg gjør, saa at hele Jorden kan see og høre det.

Har jeg nogle Følelser imod den Mand, som har et sandt Hjerte for constitutionelle Rettigheder? Jeg har Intet uden Kjærlighed og gode Følelser for

alle saadanne. Hvad har jeg for Synderen, den Skinhellige, den Vantro, den Ugudelige, Løgneren, Troldkarlen, Skjørlevneren og Hoerkarlen? Jeg har intet andet end Revselse for dem, indtil de omvende sig fra deres onde Veie, og søge Gud og finde Naade. Dette er ifølge mit præstelige Embede. Jeg sagde Eder i mit Foredrag, som nyligen er bleven læst, at min Religion er det Første og Fornemste for mig, og jeg vil sende det til hele Jorden, til Præsident Pierce, enten han lader mig vedblive som Guvernør over Utah Territorium eller ikke; enten jeg skulde blive Præsident i de Forenede Stater, eller Konge af Storbritannien, eller Monark over hele Verden, saa er min Religion og min Gud det Første og Fornemste for mig. Min Konge- og Præsidentværdighed og Alt skulde bøie sig for det evige Præstedømme, som Gud har givet mig. Jeg har været Guvernør over dette Territorium stedse siden det fik een, og i alle mine Embedsforretninger har jeg handlet overensstemmende med Præstedømmet. Jeg vil aldrig krænke det ved Noget, som jeg kan have at gjøre med i et Embede; lad dem alle gaae over Bord førend jeg vil bringes i en Stilling, som skulde foraarsage mig til at krænke mit Præstedømme. I alle mine Gjerninger som en Ældste i Israel og som holdende Præstedømmets Nøgler for denne Generation, om jeg vedbliver at være dette Territoriums Guvernør, skal jeg pryde mit Embede ved mit Præstedømme. Lige meget hvad mit Præstedømme og Kald er, alt maa bøie sig under min Gud og hans Befalinger. Er jeg bleven nødt til at krænke nogen Lov? Nei! Præstedømmet hjælper til at ære, til at bevare, til at see og forstaae det Lands Velfærd, jeg handler for, og dygtiggjøre mig til at virke tusinde Gange eftertrykkeligere, end jeg kunde, dersom jeg ikke havde dette Præstedømme; og om Nogen kan frembringe Dokumenter til at bevise, at nogen Guvernør har ført sit Embede bedre, end jeg har, lad ham bringe dem frem.

I de Forenede Staters frie og uafhængige Regjering hvem bør i den Almægtiges Øine have det Privilegium at sidde i Præsidentstolen for at blive anseet, ført, elsket og agtet i sin Egenskab, og retfærdiggjort deri af de himmelske Hærskarer? Det er den Mand, som er helliget for Gud, og som elsker den Herre Jesus af sit ganske Hjerte, eller med andre Ord, som er iført med Viisdom fra det Høie, og har Syner, Aabenbarelser og Drømme, som giver ham Forstand til at gjøre Foranstaltninger for enhver Deel af Nationen, og Beredvilligheed til at bevare for enhver deres klare og retfærdige religiøse Rettigheder, saavelsom politiske, til Alles Bedste og Gavn. I den evige Retfærdigheds Øine har ikkun en saadan Mand Rettighed til dette Embede. De er bange for at sætte en Mand der, som er en Religionsbekjender, for at han ikke skal begunstige sit eget Parti. En Mand er Daare, som vilde gjøre det, naar han har Love til at bevare og holde uforkrænkede med Hensyn til Methodister og alle andre Samfund.

Det Rige, som Daniel saae, vil fremdrive dets Lov, og den Lov vil beskytte Methodisterne, Quækerne, Hedningerne, Jøderne og enhver anden Tro, der nogensinde var eller vil blive, i deres religiøse Rettigheder. Tillige vil Præstedømmet føre Herredømmet, og have Bestyrelsen af Rigets Regjering i alle Ting, saa at ethvert Knæ skal bøie sig, og enhver Tunge bekjende til Gud Faders Ære at Jesus er Christus. Enhver maa bøie sig for Frelseren og anerkjende og bekjende ham med deres Mund. Kan de

endda være Methodister? Ja! Presbyterianere? Ja! Og jeg formoder at Mange vil vorde bragte ind i snevre Steder, som Joden blev af den catholske Præst. Joden faldt igjennem Isen, og var nærved at drukne og anraabte den catholske Præst at trække ham op. „Jeg kan ikke," sagde Præsten, „undtagen du omvender dig og bliver en Christen." Joden sagde: „Hjælp mig op denne Gang." „Troer du paa Jesum Christum og den hellige almindelige Kirke?" spurgte Præsten. Joden svarede: „Nei, jeg gjør ikke." „Da maa du blive der," og Præsten holdt ham under Vandet en Stund. „Troer du paa Jesus Christus nu?" „Ak ja, tag mig op!" „Godt," bemærkede Præsten, „tak Gud, at en anden Synder har omvendt sig, du er frelst nu, og medens du er frelst, vil jeg sende dig lige til Himlens Port," og han gav Joden et Puf under Isen.

Jeg forventer ganske vist at Tiden vil komme, naar enhver Tunge skal bekjende, og ethvert Knæ skal bøie sig for Frelseren, endskjøndt Folket maa troe hvad de vil angaaende Religion. Det Rige, som Daniel saae, vil virkeligen give Love til at beskytte ethvert Menneske i dets Rettigheder, som vor Regjering gjør nu, enten Folkets Religioner er sande eller falske. Vi troer dette ligesaa oprigtigen, som vi troer noget andet; og jeg tænker, at dette Folks Fremgangsmaade har beviist det, saavidt som Menneskenes Børns Handlinger angaaer. Hele Skabelsen kunde ikke forlange flere Vidnesbyrd end de har, at det Nye Testamente er sandt, at Jesus er Christus, at de hellige Profheter er sande, at Mormonsbog er sand, og at Joseph Smith var en Prophet og Aabenbarer. Men Herren har saaledes forordnet, at Ingen skal modtage Fordelene af det evige Præstedømme, uden at ydmyge sig for ham, og give ham Æren, fordi han underviser ham, at han kan blive istand til at bevidne for ethvert Menneske om Sandheden, og ikke være afhængig af noget Individs Ord paa Jorden, men kjende for sig selv, leve „af ethvert Ord, som udgaaer af Guds Mund," elske den Herre Jesum Christum og hans Riges Institutioner, og tilsidst indgaae i hans Herlighed. Enhver Mand og Qvinde maa vorde en Aabenbarer og have Jesu Vidnesbyrd, hvilket er Propheties Aand, og forudsee Guds Sind og Villie dem angaaende, skye det Onde, og vælge det som er godt.

Der er tusinde Ting jeg gierne vilde omtale angaaende os selv og vort Land. Vor hele Interesse er fæstet ved det; vi klynge os ved det som et diende Barn, og vi vil hænge ved det, indtil de slaaer os af, indtil vi ikke kan hænge længere, og dette vil aldrig hænde sig, med mindre de drive os derfra under det Paastud, at Mormonismen er ifærd med at gjøre Noget. Hvad er Guds Rige i Færd med at udføre paa Jorden? Det vil bevirke en Omvæltning ikke alene i de Forenede Stater, men i hele Verden, og gaae frem fra Morgenen til Aftenen, fra Solens Opgang til dens Nedgang; saaledes skal Evangeliet udsprede sig, indtil hele Jorden er oversvømmet af det, og de Retfærdige er samlede.

Synderen vil dræbe Synderen, den Ugudelige vil anfalde den Ugudelige, indtil der er en yderlig Ødelæggelse og Fortærelse paa den hele Jords Overflade, indtil Gud regjerer, hvis Ret det er. Ligesom der sagdes i Frelserens Dage: „Om vi lader denne Mand blive saaledes ved, kan I være visse paa, at han ved sin Indflydelse vil tage bort vor Stad og Nation." Om I lader Mormonismen i Fred, lover jeg Eder, at enhver oprigtig Mand og Qvinde i de Forenede Stater vil være i Jesu Christi

Kirke af Sidste Dages Hellige, og styres af Guds Lov.

Lad dem tage det Raad, som Captain Gunnison, der blev dræbt af Indianerne, gav; han var overbeviist om, at det ikke kunde nytte at forfølge Mormonerne, thi enhver Gang vi er bleven forjagede, har vi vundet Fremgang langt over vore livligste Forestillinger. Det er gaaet med os som det gjorde med den gamle Mands Steenmur, som var fem Fod høi og fer Fod tyk. Drengene kunde ikke faae fat paa hans Ebler, og sagde imellem sig, vi vil omvælte den gamle Mur; de væltede den om, og den blev større end tilforn. Saaledes med os, hver Gang Mormonerne er bleven fordrevne, saa har de udvidet deres Grændser. See Eder for, jag os igjen, og vi vil tage Riget foreud I bliver det vaer.

Vi skal visseligen udsamle alle de Gode, saa snart som vi kan, thi Folk, som elsker Sandhed, vil høre sunde Argumenter, hvilket er vor Stridsmaade, og det er en videnskabelig een. Nu, kom an til Strid, naarsomhelst I tænker det er bedst, og vi vil samle ud de Retskafne, indtil den sidste Spire af Israel er udsamlet, og der er knapt nok tilbage til at vælge en Præsident, endog iblandt de Know Nothings.

Forfølg os ikkun og vi vil vore saa meget hurtigere. „Hvad skal vi gjøre?" siger de, „sig os hvilken Vei vi skal gaae, thi vi veed ikke hvad vi skal gjøre eller hvad vi skal sige; om vi forfølger dem, vil de vore saa meget hurtigere og tage bort vor Stad og Nation, og vil faae alle gode Mennesker til at følge dem, og hvad skal vi gjøre?" Det er en vanskelig Tilstand, jeg veed det.

Naar Fremmede kommer iblandt os, føler de sig ofte forsagte, thi vi holder os for os selv her i disse fjerne Egne, og veed ikke altid strax, enten vi staaer i Begreb med at modtage Venner eller Fiender i vort Samfund. Vi er bleven forfulgte og forjagede, og har været til en Bespottelse og et Mundheld, og naar Fremmede kommer iblandt os, føler de Tilbageholdenhed i at gjøre vort Bekjendtskab. Jeg siger: Brødre og Søstre! vær frimodige mod Fremmede, og naar I taler med dem eller er i deres Nærværelse vedligehold Eders Religion, og afvig ikke et Gran fra Sandheden.

I siger: „Jeg elsker min Gud og min Religion." Viis dem altsaa hvad Eders Religion er, og om de er oprigtige vil det ikke vare længe førend de vil stemme i med, hvis ikke, vil de fortsætte deres Reise og forlade os; og min Bøn er, at vi maa blive befriede fra enhver indført Fordærvelse.

Saavidt Tiden og Eders Taalmodighed vilde tillade, har jeg bestræbt mig for klart og sandt at skildre Eder vore virkelige Følelser og Anskuelser med Hensyn til Hoved-Regjeringen, Medlemmerne af de forskjellige christelige Menigheder, de Oprigtige allevegne, og de Fordærvede og Lastefulde hvorsomhelst de findes, og tillige et kort Omrids af nogle faa af vor forbigangne og nærværende Histories Optrin og Hændelser.

Lad os holde ved vor Religion og vise Verden, at vi elsker den Herre Jesus Christus mere end noget Andet. Omendskjøndt Verden forfølger Eder, klyng Eder dog fast til Herren og det hellige Evangelium, skulde I end nedlægge Eders Liv for Sandhedens Skyld. Maa Herren velsigne Eder, Amen!

Halvaarlig statistisk Rapport

over

Jesu Christi Kirke af Sidste-Dages Hellige i Skandinavien,

fra 31te Decbr. 1854 til 30te Juni. 1855.

Conferenzer.	Grene	Ude-Halvfjerds	Ældster	Præster	Lærere	Diaconer	Medlemmer	Døbte	Udelukte	Emigrerede	Døde	Summa
Danmark.												
1. Kjøbenhavns . . .	18	1	48	40	48	23	1037	175	73	4	5	1197
2. Aalborg	8	"	17	14	12	7	166	45	41	"	2	216
3. Vensyssels	9	"	12	12	10	8	232	49	25	"	3	274
4. Fredericia	10	"	17	14	8	2	224	31	18	"	1	265
5. Lollands	8	"	7	8	4	6	99	32	6	"	"	124
6. Bornholms . . .	4	"	5	3	4	2	99	8	8	"	1	113
Norge.												
7. Brevig	6	1	12	3	8	4	196	44	10	"	1	224
Sverrig.												
8. Skaane	8	"	12	10	9	6	177	59	21	"	2	214
9. Stockholm. . . .	3	"	8	6	4	1	50	7	"	"	"	69
Island.	1	"	2	"	"	"	3	"	"	"	"	5
Summa . . .	75	2	140	110	107	59	2283	450	202	4	15	2701

Indbetalt til Contoiret.

A. P. Trane	180	Rdl.	„	Mk.	„ Sk.
J. C. Klingbeck . . .	105	—	„	—	„ —
J. P. Folkman . . .	10	—	„	—	„ —
K. Petersen	30	—	„	—	„ —
Johan Svensen . . .	40	—	„	—	„ —
P. C. Jensen	55	—	„	—	„ —
Mads Larsen	15	—	„	—	„ —
H. P. Olsen	120	—	„	—	„ —
Summa	555	—	„	—	„ —

Indhold.

Side.

Tale af Ældste G. A. Smith . . 305.
Joseph Smiths Levnetsløb (fortsat) 309.
Redactionens Bemærkn. . . . . 313.

Side.

Tale af Præs. B. Young (sluttet) 314.
Statistisk Rapport . . . . . 320.

„Skandinaviens Stjerne" udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned, og faaes paa Contoret i Gothersgade Nr. 29, 3die Sal og paa alle kongl. Postcontorer.

Udgivet og forlagt af J. Van Cott.

Trykt hos F. E. Bording.

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

4. Aarg. Nr. 21. Den 1. August 1855. Priis: 6 ß pr. Expl.

Joseph Smiths Levnetsløb.

1835. (Fortsat fra Pag. 312.)

Vi troer, at det ikke er rigtigt at blande religiøs Indflydelse med borgerlig Regjering, hvorved eet religiøst Samfund bliver pleiet og et andet indskrænket i sine aandelige Rettigheder, og dets Medlemmers Rettigheder som Judvaanere nægtet.

Vi troer, at ethvert Religionssamfund har Rettighed til at behandle deres Medlemmer for deres uordentlige Opførsel efter saadanne Samfunds Regler og Anordninger, forudsat at saadan Medfart skeer for Broderskabs og godt gjensidig Forholds Skyld; men vi troer ikke, at noget Religions-Samfund har Rettighed til at forhøre Menneskene angaaende Formue eller Liv, eller berøve dem denne Verdens Gods, eller bringe dem i Livs- eller Legemsfare, eller paalægge dem nogen physisk Straf; de kunne alene udelukke dem fra deres Samfund og aflade Fælleskab med dem.

Vi troer, at Mennesker bør beholde sig til den borgerlige Lov for at faae Erstatning for alle Forurettelser og Besvær, hvorved der er tilføiet personlig Fornærmelse, eller hvor Formue og Rygte angribes, hvor saadanne Love findes, som vil beskytte samme; men vi troer, at alle Mennesker har Rettighed til at forsvare sig selv, deres Venner og Eiendom og Regjeringen imod alle ulovlige Angreb og Anmasselser i alle yderligere Tilfælde, hvor man ikke er istand til strax at henvende sig til Loven og erholde Hjælp.

Vi troer, at det er rigtigt at prædike Evangeliet for Nationerne paa Jorden, og advare de Retskafne om, at frelse sig fra Verdens Fordærvelse; men vi troer, at det ikke er Ret til at befatte sig med Trælle, eller prædike Evangeliet for dem, eller døbe dem imod deres Herres Villie eller Ønske, eller at tale til, eller bevæge dem i mindste Maade til at være misfornøiede med deres Stilling i dette Liv, og derved sætte Menneskers Liv i Fare. Saadan Indblanding troer vi at være ulovlig og urigtig og farlig for enhver Regjerings Fred, som tillader menneskelige Væsener at blive holdte i Trældom."

En Lovsang blev derefter afsjungen. Præsident S. Rigdon udtalte Taksigelsen, hvorefter Forsamlingen velsignedes af

Præsidentskabet med oplæftede Hænder og aftakkedes.

Oliver Cowdery,
Sidney Rigdon,
Præsidenter.
Thomas Burdick,
Warren Parrish,
Sylvester Smith,
Skrivere.

Den 19de blev en Klage fremlagt af Præsidentskabet for et Raad imod Ældste Almon W. Babbit, fordi han ikke holdt Visdomsordet, fordi han prædikede, at Mormonsbog var ikke nødvendig til vor Salighed, og at vi ikke havde nogen Troesartikler undtagen Bibelen.

Ældste J. B. Smith bevidnede, at Ældste Babbit havde taget sig den Frihed at foresige ham i hans Prædiken; ogsaa at han ikke havde holdt Visdomsordet.

Ældste Babbit sagde, at han havde taget sig den Frihed at bryde Visdomsordet efter Præsident Joseph Smiths, jun. og Andres Exempel, men tilstod, at det var urigtig; at han havde lært angaaende Mormonsbog og Befalingerne saaledes som han havde tænkt at være Visdom, og til Sagens Bedste; at han ikke havde havt til Hensigt at foreskrive Ældste J. B. Smith Noget, men blot at raade ham.

Raadet irettesatte Ældste Babbit, og belærte ham i at holde Visdomsordet og Befalingerne i alle Ting; tillige at det ikke var tilraadeligt for nogen Ældste at tage sin Hustru med sig, naar han gaaer ud paa Mission for at prædike.

Warren Parrish,
Skriver.

Syv af de Tolv mødte i Conference i Saco, Maine, den 21de August.

Menigheden paa det Sted talte Syv og Halvtredsindstyve; Dover Green i New Hampshire Otte.

Raadet gav Underviisning om Zions Forløsning, Templets Opbyggelse i Kirtland, og Trykningen af Guds Ord til Nationerne osv. osv. — og Nogle blev tillagt Menigheden under deres Ophold der.

Menigheden i Saco bidrog halvfjerdsindstyve eller firsindstyve Dollars til Hjælp for de Tolvs Tilbagereise hjem, hvilket de Tolv nedskrev som en Erindring paa deres Vegne, ifølge Pagt.

Søndagen den 23de August. Jeg ankom til Kirtland fra min Mission til Michigan.

Den 24de ordinerede Høiraadet i Kirtland Jonathan Stevens til en Ældste og belærte ham og hans Sønner, Ældsterne Uzziel og Lyman, og hans Svigerson E. Page at beskikke om deres Familier og gaae ud og prædike Evangeliet; tillige at Joseph H. Tippits og J. W. Tippits gaaer til Missouri i Høst for at kjøbe Land for Menigheden i Esser, New York, ifølge foregaaende Beskikkelse af nævnte Menigheds Stemme.

Den 28de August forsamledes det omvandrende Høiraad i Conference i Farmington, Maine, og bestemte at den skulde kaldes „Maine Conference." Menigheden i Farmington talte To og Tredive, i Sitter B. To og Tyve; i Akworth Fem og Tyve; i Errol, New-Hampshire, Tyve; alle i godt Forhold. Jeg prædikede om Hustruernes Pligt.

Den 1ste September 1835. Jeg skrev følgende Meddelelse til Udgiveren John Whitmer Esq., som blev publiseret i Messenger and Advocate, Side 179 o. f.:

Til de Ældste i de Sidste Dages Helliges Kirke.

Efter at en saa lang Tid er hengaaet, og efter at saa mange Ting er bleven sagt, føler jeg, at det er min Pligt at skrive nogle faa Ord, for at maaskee de

Ældste, som vandrer omkring i Verden for at advare Jordens Indvaanere at undflye den tilkommende Vrede og frelse sig fra denne vantartige Slægt, kan for en Deel understøttes i Lærdom og paa deres Pligts Vei. Jeg har arbeidet for denne Sag i otte Aar, i hvilken Tid jeg har vandret meget omkring, og har faaet megen Erfaring. Jeg flyttede fra Seneca County, New York, til Geauga County, Ohio, i Februar 1831.

Jeg modtog i Juni næstfølgende ved et himmelsk Syn en Befaling at begive mig til de vestlige Grændser af Staten Missouri, og der betegne den virkelige Plet, som skulde blive Midtpunktet for Begyndelsen af Indsamlingen af dem, som annammer Fylden af det evige Evangelium. Ifølge deraf foretog jeg Reisen tilligemed visse af mine Brødre, og efter en lang og trættende Reise, lidende mange Savn og Besværligheder, ankom jeg til Jackson County, Missouri; og efter at have beseet Landet, søgende flittigen efter Guds Veiledning, aabenbarede han sig for mig, og udpegede for mig og Andre den sande Plet, hvorpaa han agtede at begynde Indsamlingsværket og Opbyggelsen af en „hellig Stad," som skulde kaldes Zion — Zion, fordi det skal vorde et Sted for Retfærdighed, og Alle, som bygge derpaa, skal tilbede den sande og levende Gud og alle troe een Lære, ja vor Herres og Frelsers Jesu Christi Lære. „Dine Vægtere skal opløfte deres Røst, med forenet Stemme skal de synge; thi de skal see Øie til Øie, naar Herren skal bringe Zion tilbage." — Esaias 52, 8.

Her standser vi for et Øieblik for at gjøre nogle faa Bemærkninger angaaende Begrebet om Indsamlingen til dette Sted. Det er vel bekjendt at der var Marker, som tilhørte Regjeringen, hvilke skulde sælges til Individer; og det forstodes af Alle, idetmindste troer vi saaledes, at vi levede i et frit Land, et Frihedens Land, der havde Love, som sikkrede ethvert Menneske eller Samfund af Mennesker Rettighed til at kjøbe Marker, nedsætte sig og boe paa dem; derfor tænkte vi ikke, at der var noget Ondt i at raade de Sidste Dages Hellige, eller „Mormonerne" som de spottviis kaldes, at samles til dette Sted, eftersom det var deres Pligt (og det var vel forstaaet saaledes at være) at kjøbe Marker for Penge og boe paa dem, idet de ikke gjorde Indgreb i nogen Persons eller Samfunds borgerlige Rettigheder, men stedse havde for Øie den Ytring: „Gjør mod Andre, som I vil at Andre skal gjøre mod Eder; tillige følgende den gode Forskrift: „Handle retfærdigen, elske Barmhjertighed og vandre ydmygeligen for din Gud."

Disse var vore Bevæggrunde, hvorfor vi lærte Folket eller de Sidste Dages Hellige at samles tilsammen, begyndende paa dette Sted; og eftersom der gives dem, som har havt forskjellige Anskuelser derom, føler vi, at det er en Aarsag til dyb Sorg, thi det være vitterligt for alle Mennesker, at vore Grundsætninger angaaende dette har ikke været saadanne, som de er blevne fremstillede af dem, som, vi har enhver Grund til at troe, er træste og ugudelige Mænd, hvilke har sagt, at dette var vor Lære — at gjøre Indgreb i Folkets Rettigheder, som beboer vort borgerlige og fri Land, saasom at drive Indvaanerne af Jackson County fra deres Marker, og tage Besiddelsen deraf ulovligen. Fjernt, ja fjernt fra vore Hjerter er et saadant Princip. Det kom aldrig ind i vort Sind; og vi kan blot sige, at Gud skal gjengjelde Saadant paa hin Dag, naar han skal komme at samle sine Ædelstene.

Men for at vende tilbage til min Gjenstand. Efter at have forvisset mig

om den sande Plet, og efter at have havt den Glæde at see et anseeligt Antal Familier af mine Brødre bequemt nedsatte paa Landet, tog jeg Afsked med dem og reiste tilbage til Ohio, og brugte enhver Indflydelse og Argument, som laae i min Magt til at faae dem, der troede paa den evige Pagt, hvis Omstændigheder vilde tillade det, og hvis Familier var villige at flytte til det Sted, som jeg havde betegnet at være Zions Land, og saaledes gik Lyden om Indsamlingen og om Læren ud omkring i Verden; og vi har Aarsag til at frygte for, at Mange, som havde Nidkjærhed uden tilsvarende Kundskab, uden at forstaae Kirkens Læres rene Grundsætninger, har udentvivl i Iverens Hede lært og sagt mange Ting, som er forkleinende for Kirkens ægte Charakteer og Grundsætninger; og for disse Ting er vi hjerteligen bedrøvede, og vilde gjøre Undskyldninger derfor, hvis Undskyldning vilde gjøre noget godt.

Men vi standser her, og offrer en Bemærkning om den Ytring, som vi erfarer, har gaaet omkring, og er bleven behandlet paa en skadelig Maade for Sandhedens Sag ved at sige: at ved at prædike Læren om Indsamlingen, opløser vi Familier og giver Tilladelse for Mænd at forlade deres Familier, Qvinder deres Mænd, Børn deres Forældre, og Slaver deres Herrer, idet de derved forstyrrer Ordenen, og opløser Samfundets Harmoni og Fred." Vi skal her fremsætte vor Tro, og vil derved, som vi ydmygeligen haaber, gjøre en Ende paa disse falske og ugudelige Fremstillinger, hvilket har kommet Tusinder, som vi har al Grund til at troe, til at tænke, at de gjorde Gud en Dyrkelse, naar de forfulgte Guds Børn; om de derimod kunde have nydt det sande Lys, og faaet en rigtig Forstand paa vore Grundsætninger, vilde de have antaget dem af deres ganske Hjerte og glædet sig i Kjærlighed til Sandheden. Og for at vise vor Lære angaaende denne Gjenstand, vil vi nu begynde med Evangeliets første Grundsætninger, som er Omvendelse, og Daab til Syndernes Forladelse og den Helligaands Gave ved Haandspaalæggelse. Vi troer, at det er vor Pligt at lære alle Mennesker Læren om Omvendelse, hvilket vi skal forsøge at vise fra følgende Skriftsteder:

„Da oplod han deres Forstand, at de forstode Skrifterne. Og han sagde til dem: saaledes er skrevet, og saaledes burde det Christum at lide og at opstaae fra de Døde den tredie Dag; og i hans Navn at prædikes Omvendelse og Syndernes Forladelse for alle Folkeslag, hvilket skulde begynde i Jerusalem." Luc. 24, 45—47.

Af dette lærer vi, at det burde Christus at lide, og blive korsfæstet og opstaae igjen paa den tredie Dag i den udtrykkelige Hensigt, at Omvendelse og Syndernes Forladelse skulde prædikes for alle Folk.

„Da sagde Petrus til dem: omvender Eder og hver af Eder lade sig døbe i Jesu Christi Navn til Syndernes Forladelse; og I skulle faae den Hellig Aands Gave. Thi Eder og Eders Børn hører Forjættelsen til, og alle dem, som er langt borte, saa mange som Herren vor Gud vil kalde dertil." Ap. Gj. 2, 38, 39.

Af dette lærer vi, at Forjættelsen om den Hellig Aand er for saa mange som Læren om Omvendelse skulde prædikes for, hvilket var for alle Folk. Og vi opdager ogsaa, at Forjættelsen skulde strække sig ned gjennem Slægtfølgen; thi Petrus siger ikke blot „til Eder," men ogsaa „til Eders Børn og til Alle, som er langt borte." Deraf slutter vi, at den skulde

vedblive til deres Børnebørn og tillige til saa mange som Herren deres Gud vilde kalde dertil. Vi opdager her, at vi blander to Principer sammen i disse Anførsler. Det første er Omvendelsens Princip, og det andet er Syndsforladelsens Princip; og vi lærer af Petrus, at Syndsforladelse erholdes ved Daab i den Herres Jesu Christi Navn; og den Hellig Aands Gave følger unndgaaeligen; thi Petrus siger: „I skal faae den Hellig Aand."

Vi troer derfor, at Læren om Omvendelse skal prædikes i hele Verden, baade for Gammel og Ung, Riig og Fattig, Træl og Fri, som vi herefter skal søge at vise, hvorledes og paa hvilken Maade og hvor vidt den er bindende for Menneskenes Samvittigheder, gjørende passende Forskjel mellem Gammel og Ung, Mænd, Qvinder, Børn og Tjenere. Men vi bliver tydeligen vaer, at vi, for at nyde Godt af Omvendelses Læren, maa troe paa Erholdelsen af Syndernes Forladelse. Og for at faae Syndernes Forladelse, maa vi tro paa Læren om Daaben i den Herres Jesu Christi Navn. Og om vi troer paa Daab til Syndernes Forladelse, kan vi forvente Opfyldelsen af Forjættelsen om den Hellig Aand, thi Forjættelsen udstrækker sig til alle, som Herren vor Gud vil kalde; og har han ikke i Sandhed sagt, som I vil finde i det sidste Capitel af Aabenbaringen: „Og Aanden og Bruden sige: kom! Og hvo som hører, sige: kom! Og hvo som tørster, komme! Og hvo som vil, tage af Livets Vand uforskyldt!" Aabenb. 22, 17.

Atter, Jesus siger: „Kommer hid til mig Alle, som arbeide og ere besværede! og jeg vil give Eder Hvile. Tager mit Aag paa Eder og lærer af mig, thi jeg er sagtmodig og ydmyg af Hjertet: saa skulle I finde Hvile for Eders Sjæle. Thi mit Aag er gavnligt og min Byrde er let." Matth. 11, 28—30.

Atter, Esaias siger: „Vender Eder til mig og bliver frelste, alle Jordens Ender! thi jeg er Gud og Ingen ydermere. Jeg haver svoret ved mig selv, Retfærdighedens Ord er udgaaet af min Mund, og det skal ikke vende tilbage: at for mig skal bøies hvert Knæ; ja hver Tunge skal sværge. Sandelig, skal man sige, i Herren haver jeg Retfærdighed og Styrke; ja til ham skal man komme; men alle de, som optændes imod ham, skulle beskæmmes." Esaias 45, 22—24.

Og, for at vise videre Forbindelser til Beviis for ovennævnte Lære, anføre vi følgende Skriftsteder:

„Denne har Gud ophøiet til en Fyrste og Frelser, ved sin høire Haand, at give Israel Omvendelse og Syndernes Forladelse. Og vi ere hans Vidner til disse Ting, som og den Helligaand, hvilken Gud haver givet dem, som ham lyde. Ap. Gj. 5, 31. 32.

„Men der de troede Philippus, som forkyndte Evangelium om det, som hører til Guds Rige, og Jesu Christi Navn, lode de sig døbe baade Mænd og Qvinder. Men Simon troede og selv og lod sig døbe og holdt sig til Philippus; og da han saae de Tegn og store kraftige Gjerninger, som skete, forundrede han sig storligen. Men der Apostlerne i Jerusalem hørte at Samaria havde annammet Guds Ord, udsendte de Petrus og Johannes til dem, hvilke, der de vare komne ned, bade for dem at de maatte faae den Hellig Aand. (Thi den var endnu ikke kommen paa nogen af dem, men de var alene døbte i den Herres Jesu Navn). Da lagde de Hænderne paa dem og de fik den Hellig Aand." Ap. G. 8, 12—17.

„Men som de droge frem ad Veien kom de til noget Vand; og Gildingen

sagde: see, der er Vand, hvad hindrer mig fra at blive døbt. Men Philippus sagde: dersom du troer af ganske Hjerte, kan det skee. Men han svarede og sagde: Jeg troer, at Jesus Christus er Guds Søn. Og han bød Vognen holde; og de nedstege begge i Vandet, baade Philippus og Gildingen; og han døbte ham. Men der de opstege af Vandet, bortrykkede Herrens Aand Philippus, og Gildingen saae ham ikke mere; og han drog sin Vei med Glæde. Men Philippus blev funden i Asdod; og han vandrede derigjennem og prædikede Evangelium i alle Stæder, indtil han kom til Cæsarea." Ap. G. 8, 36—40.

„Der Petrus endnu talede disse Ord, faldt den Hellig Aand paa alle dem, som hørte Ordet. Og de troende af Omskærelsen, saa mange som vare komne med Petrus, bleve meget forfærdede over, at den Hellig Aands Gave blev udøst over Hedningerne. Thi de hørte dem tale med fremmede Tungemaal og prisede Gud. Da svarede Petrus: mon disse ikke skulde døbes, som have annammet den Hellig Aand, ligesom og vi? Og han befoel, at de skulde døbes i Herrens Navn. Da bade de ham at blive der nogle Dage." Ap. G. 10, 44—48.

„Og paa Sabbathsdagen gik vi udenfor Staden, ved en Flod, hvor der pleiede at være et Bedehuus; og vi satte os, og talede til de Qvinder, som kom sammen. Og en Qvinde ved Navn Lydia, en Purpur-Kræmmerske, fra Staden Thyatira, som dyrkede Gud, hørte til; hendes Hjerte oplod Herren, at hun gav Agt paa det, som blev talet af Paulus. Men der hun og hendes Huus var var døbt, bad hun os og sagde: dersom I agte mig at være tro for Herren, da kommer ind i mit Huus, og bliver der. Og hun nødte os." Ap. G. 16, 13—15.

„Men ved Midnat bade Paulus og Silas og sang Gud Lovsange; men Fangerne lyttede paa dem. Men der skete pludseligen et stort Jordskjælv, saa at Fængslets Grundvold rystede, og strax bleve alle Dørene opladte, og Alles Baand løstes. Men Stokmesteren foer op af Søvne, og der han saae Fængslets Døre opladte, drog han et Sværd, og vilde myrde sig selv, da han meente, at Fangerne havde været undflyede. Men Paulus raabte med høi Røst og sagde: gjør dig selv intet Ondt; thi vi er her Alle. Men han begjerede et Lys, og sprang ind, og faldt skjælvende ned for Paulus og Silas. Og han førte dem ud, og sagde: Herrer! hvad bør mig at gjøre, at jeg kan vorde salig? Men de sagde: tro paa den Herre Jesum Christum, saa skal du vorde salig, og dit Huus. Og de talede Herrens Ord til ham, og til alle dem, som vare i hans Huus. Og han tog dem til sig i den samme Stund om Natten, og aftoede deres Saar; og han selv blev strax døbt og alle Hans. Og han førte dem op i sit Huus, og satte et Bord for dem, og var glad med alt sit Huus i Tro paa Gud." Ap. G. 16, 25—34.

„Men det skete, der Apollos var i Corinth, at Paulus drog igjennem de øverste Egne af Landet og kom til Ephesus. Og han fandt nogle Disciple, og sagde til dem: fik I den Hellig Aand, der I bleve troende? Men de sagde til ham: vi have ikke engang hørt, at der er en Hellig Aand. Og han sagde til dem: med hvilken Daab bleve I da døbte? Men de sagde: med Johannis Daab. Men Paulus sagde: Johannes døbte vel ved Omvendelsens Daab, og sagde til Folket, at de skulde troe paa den, som kom efter ham, det er paa Christum Jesum. Men der de hørte

det, lode de sig døbe i den Herres Jesu Navn. Og der Paulus havde lagt Hænderne paa dem, kom den Hellig Aand over dem, og de talede med fremmede Tungemaal og profeterede." Ap. G. 19, 1—6.

(Fortsættes.)

Brev fra Ældste J. A. Ahmanson

som er beskikket til at besøge de forskjellige Conferencer i Missionen.

Aruager paa Bornholm den 11te Juli 1855.

Kjære Præsident J. Van Cott!

Uagtet der ofte gives mig Leilighed til at give Dem mundtlig Efterretning om Missionen, saavel i denne som i de øvrige Conferencer, hvortil det behager Dem at sende mig, vil jeg alligevel idag, da jeg har Tid dertil, give Dem en kortfattet Beretning om det, som jeg antager vil interessere Dem.

Min personlige Erfaring saavelsom Rapporterne fra de forskjellige Conferencer i Danmark viser, at der ikke har været synderlig Tilvæxt i den senere Tid, og at paa enkelte Steder ligesaa mange er bleven udelukte som døbte, og deraf kunde det synes, ligesom om Værket havde staaet stille. Men dette er ikkun tilsyneladende. Jeg tror, at Jesu Christi Kirke har, mere end nogen anden gjennemgribende Reform, at gjennemgaae adskillige Fluctuationer i sin Fremvext og Udvikling fra Børnealderen til Manddomsalderen og denne Afvexling af Stigen og Falden vil maaskee for en overfladisk Betragter undertiden see ud som en Standsning i Værten, men som i og for sig selv er en Fremskriden til det Bedre. Saaledes omtrent slutter jeg at det forholder sig med Guds Rige og dets Mission i Dannmark. Jeg tror ikke, at Missionen *har staaet stille*, eller nogensinde *vil gjøre det*, indtil den har fuldendt hvad den skal. Derimod tror jeg, at den har havt lidt at bestille med sig selv, at afklæde den allerede for sneæver blevne „Børnekjole" og iføre sig en rummeligere Klædning, som bedre passer for den, som nærmer sig den voxne Alder. Jeg tror, at eftersom de Hellige bliver afvant fra Mælken og den milde Føde og saaer vant sig til at fordøie haard Føde, og det unge Præstedømme saaer iført sig fuld *Rustning*, vil den *Almægtiges Værk* bryde frem med fordoblet Kraft. Og da tror jeg, at Djævelen med alle sine Tilhængere — legemlige som ulegemlige — vil finde, at hvad de hidindtil har seet og erfaret, er ikkun en Begyndelse af „*Mormonismen*." Disse er mine Tanker og Følelser om Værket i Almindelighed.

Som jeg fandt det i Lollands Conference, saaledes har jeg fundet det her. Enighed og god Forstaaelse iblandt Brødrene af Præstedømmet og iblandt de Hellige i Almindelighed; og jeg er overbeviist om, at de Alle vil gjøre det Bedste de kan, efter den Kundskab de har, naar det bliver dem lært og Præstedømmet formaaer at fremsætte det i det *rette Lys* og ved den *rette Aand*.

Under mine Foredrag i den senere Tid har Aanden bestandigt ledet mig til det vigtige Punkt at indskærpe i de Hel-

liges Hjerter Aanden af deres herlige Religion, den rene „Mormonisme," i Modsætning til det aandløse gamle orthodoxe Babel, (den udartede Christenhed, med dens forskellige indbyrdes stridige Sekter og Partier) der ikke mere kan gjenkjendes som det evige Evangelium, da det har tabt alle Kræfter og Velsignelser, og endog benægter dem som unødvendige.

Jeg har navnlig søgt at vise de Hellige at den sande Religion er ikke blot en theoretisk, men fornemmelig en praktisk Religion, som, rettelig opfattet, efterhaanden vil gjøre sig gjældende baade i deres private og offentlige Liv; hvorfor jeg har formanet Familiefædrene, der staaer som ansvarlige Hoveder for deres Familier, at indrette deres huuslige Liv og hele deres Fremfærd overeensstemmende med deres Religion, for at kunne leve i Nydelsen af dens Aand, hvilken — paaagtet — bærer Vidnesbyrd om sin egen Guddommelighed ved sin gjenopreisende og helliggjørende Kraft, og udøver en velsignelsesrig Indflydelse i deres Huse, Familiekredse, deres Personlighed og deres Omgivelser, idet, naar Husfaderen staaer paa sin Plads og ærer den ved at opfylde sine Pligter og være et Lys og et Exempel, bliver han æret og agtet som Hovedet, som Præst og Patriark i sit eget Huus; og Gudsfrygt, Orden og Reenlighed, baade til Aand og Legeme, vil snart udmærke en saadan Familie som Guds Hellige.

Saaledes har jeg efter den Kundskab og Naade, Herren har givet mig, søgt at vise Enhver Nødvendigheden af at lægge en sikker Grundvold for deres nærværende og tilkommende Salighed og Ophøielse; thi jeg tænker det vil være forgjæves at haabe Salighed paa Andres Fortjenester og Lydighed. Vel er Saligheden kjøbt os ved Christum, men det vil dog beroe paa, hvorledes Enhver bereder sig her i Kjødet til at kunne annamme den, efter at Veien er aabnet ved Frelsens Evangelium.

Jeg har ogsaa paamindet de Hellige om at efterkomme de Instruxer, som gives dem Tid efter anden i Stjernen, og i Særdeleshed om Nødvendigheden af at udrække deres Hænder og hjælpe de Hellige i Bjergenes Dale med at opbygge Herrens Tempel; hvorfor jeg har gjort dem, som har Midler, opmærksomme paa, at de nu kan have Leilighed til at afvige fra den gamle, ligesom til en fast Regel blevne Vane, ugentlig eller halvugentlig ikkun at yde 2 eller 4 Skilling, og derimod give et større Offer, efter deres Hjerters Tilskyndelse, til Templet, eftersom det maa fuldføres og blive færdigt; og altsaa tiltrænger for Nærværende større Bidrag, end det — som anført — er bleven Vane at yde. Alt ihukomme det „Vedvarende Emigrationsfond," har jeg heller ikke forsømt at lægge de Hellige paa Hjertet, da sammes Forsegelse er af stor Vigtighed og vil i en væsentlig Grad paaskynde Guds Børns Indsamling — især de Fattiges — og tillige Rigets Opbyggelse.

Vi havde en meget god Conference her paa Bornholm, som varede i 2 Dage. Fuldkommen Fred og Enighed og en god Aand herskede. Tre Brødre blev ordinerede, hvoraf de To ikke før havde havt Præstedømmet, og En blev paalagt det større. Et Medlem blev døbt den 10de og fik Haandspaalæggelse den 12te, da vi nød en sand Glædes- og Forfriskningsdag, idet vi feirede den 4de Aarsdag af Kirkens Stiftelse her paa Bornholm, hvorved nogle Fremmede ogsaa var tilstede. „Festen bestod i at prædike Evangeliet, hvorefter vi nød Nadveren. Her-

rens Aand var rigeligen udgydt over os Alle; jeg følte mig særdeles glad og velsignet i at bære Vidnesbyrd om Evangeliets Sandhed, sammes Gjengivelse ved Engle-Sendelse tilligemed Præstedømmets Fuldmagt, Propheterne Josephs og Brighams guddommelige Mission osv. Jeg kan sige, at det er en sand Salighed at have Herrens Aand, som er Vidnesbyrdets Aand; og jeg haaber, at den vil vore og tiltage meer og meer iblandt os Alle!

Jeg vil nu slutte for denne Gang, og tegner mig som Deres ringe Broder og Medtjener i det evige Evangelium.

J. A. Ahmanson.

P. S. Angaaende Skrifterne og Bogagenterne, saa er Alt i Orden. Jeg har ansporet Brødrene af Præstedømmet og de Hellige i Almindelighed at udsprede dem og lade deres Lys skinne for deres Medmennesker, og jeg troer, at de vil gjøre deres Bedste.

J. A. Ah.

Skandinaviens Stjerne.

Den 1ste August.

Vi vil herved henlede vore Læseres Opmærksomhed paa den i dette Nr. sluttede Tale af Ældste George A. Smith. Det er med Herrens Tjenere nu, som det var fordum; de taler ikke for at glimre eller blive beundrede af Verden, men de taler for at belære; derfor fremstiller de kjendte Omstændigheder, virkelige Tildragelser eller Kjendsgjerninger, for at Menneskene, idet de overveie det forskjellige Udfald de paaberaabte Omstændigheder eller Kjendsgjerninger har faaet, kan uddrage gavnlige Lærdomme deraf. Saaledes handlede Herren og Mesteren; han tog hverdagslige Kjendsgjerninger, hvori han indhyllede de moralske Læresætninger, og paa denne praktiske og letfattelige Maade fremstillede han det for Folket, som med Glæde annammede Lærdommene, fordi de kunde forstaae dem. Hans Tale var ikke som de Skriftkloges og Pharisæernes, og derfor udrettede han mere end disse, thi Folket forstod ikke dem, men vare, uagtet deres Lederes store Lærdom, som vildfarende Faar forunden Hyrde. Hans Tjenere fulgte deres Herres Fodspor og Exempel saavel i dette som i alt Andet, og de var heller ikke hindrede deri af den „falskeligen saakaldte Viisdom, der opblæser." Derfor er Herrens Tjeneres Tale simpel, klar, fattelig og nyttig til „Underviisning, til Lærdom, til Oplysning i Retfærdighed;" endskjøndt de af Verden ansees som ulærde Mænd og Lægfolk, idet Verden ikke kan fatte den Aand, hvoraf de taler, men dømmer det at være Daarlighed, som er Guds Viisdom. Hvorledes kan Menneskene undfange Forstand uden ved Underviisning og Lærdom, og hvorledes kan denne begrundes uden ved egen og Andres Erfaring? Af denne Aarsag fremstiller Herrens Tjenere dette og hint, som er skeet, denne og hin Erfaring, som er vunden, paa det at den, som vil tage ved Lærdom, kan profitere deraf. Saaledes i den paapegede Tale; i den er fremstillet med tydelige Træk hvad Kirken havde at kæmpe med i Begyndelsen, hvor vanskeligt det var for Præstedømmet og hvor megen Viisdom og Forsigtighed, der maatte anvendes for efterhaanden at faae Folket til at annamme Guds aabenbarede Sandheder, fordi de dengang besad saa liden Viisdom og havde endnu ikke erhvervet den fornødne Erfaring i Prøvelsernes Skole, hvilken de ofte forværrede ved deres Egenraadighed, Selvretfærdighed og Opsætsighed mod den eller dem, som Herren havde beskikket til deres Veiledning. Hvor Mange af dem

faldt ikke; Nogle fordi de manglede Taalmodighed og Udholdenhed i Trængselens Dage; Andre fordi de indbildte sig at være saa retfærdige og fuldkomne, at de ikke kunde eller burde taale at see Andres Skrøbeligheder, men formedelst Menneskenes Ufuldkommenheder dømte Guds Sandhed at være Løgn; og atter Andre, fordi de ikke strax kunde fatte eller forstaae Guds Aabenbarelser, idet de ikke gav Herrens Aand Tid til at oplyse dem, ja gjorde sig uværdig til dens Paavirkning ved deres ufornuftige, overilede Forkastelse af det, som skulde tjene til deres evige Ophøielse og Lykkalighed. Hvad blev nu Følgen af foranførte Kjendsgjerning? De, som faldt, gik tilbage til det samme Mørke, hvori de forhen var indhyllede, tabte Aanden, der skulde veilede dem, og afskar sig selv fra Evangeliets Velsignelser, der forjættede ikkun dem, som er trofaste til Enden!

Brødre og Søstre! lad derfor deres Exempel berige vor Erfaring, paaskynde os til Aarvaagenhed og Bøn, afskrække os fra at forkaste Guds aabenbarede Sandheder, fordi vi ikke strax kan forstaae dem, eller fordi Nogle er ufuldkomne og ikke kan annamme dem, og ikke dømme Jesu Christi Kirke at være falsk, fordi nogle uerfarne og uprøvede Medlemmer forsømmer at kæmpe og stride Troens gode Strid og holde sig selv ubesmittede af Verden, men givende efter for Fristelserne vanære sig selv og det Samfund, hvori de er indlemmede; men de skal ikke bestaae uden Omvendelse, men den Retfærdige skal bestaae evindelig.

Tale

af Ældste George A. Smith, holdt i Tabernaklet d. 8. Marts 1855.

(Af Deseret News d. 4. April 1855.)

(Fortsat fra Side 309.)

Vi blev underviste om at tvætte hverandres Fødder, som et Bevis at vi havde baaret Vidnesbyrd om Evangeliets Sandhed for Verden. Vi blev lærte til at salve hverandres Hoveder med Olie i Herrens Navn, som en Salvelses Ordinance. Alle disse Ting skulde gjøres i deres Tid, Sted og Orden. Alt dette var klart og simpelt, dog faldt Nogle fra, fordi der ikke var mere af det, og Andre fordi der var for meget.

Om Aftenen, efter Indvielsen af Templet, modtog Hundreder af Brødrene Engles Betjening, saae Engles Lysglands og Personer og bar Vidnesbyrd om det. De talte i nye Tungemaal, og havde en større Tilkjendegivelse af Guds Magt, end den, som beskrives af Lucas, paa Pintsedagen. Dog faldt en stor Deel af de Personer, som saae disse Aabenbaringer, fra om faa Aar, og nogle af dem om faa Uger. Om Herren ved den Leilighed havde aabenbaret en eneste Sætning meer, eller gaaet eet Skridt videre til at aabenbare Forløselsens Lov mere fuldstændig, saa troer jeg at han vilde have styrtet os alle overende. Tingen var, at han af den Grund ikke turde aabenbare os et eneste Princip mere, end han havde gjort, thi han havde prøvet gjentagne Gange at gjøre det. Han prøvede i Jerusalem; han prøvede længere tilbage for Syndfloden; han prøvede det i Mose Dage; og han havde prøvet fra Tid til anden at finde et Folk, hvem han kunde aabenbare Saliggjørelsens Lov, og han kunde aldrig fuldkommen fuldføre det; og han var bestemt paa denne Gang at være saa forsigtig,

og fremføre Principerne saa langsomt, og aabenbare dem til Menneskenes Børn med saadan stor Varsomhed, at maaskee nogle faa af dem kunde være istand til at forstaae og adlyde. Thi Herren siger: „Mine Veie er ikke som Eders Veie, ei heller mine Tanker som Eders Tanker; thi saa meget høiere som Himlene er end Jorden, saa er mine Veie end Eders Veie, og mine Tanker end Eders Tanker."

I siger en Mand, for Exempel, at han maa lade sig døbe til Syndernes Forladelse; da opstaaer det Spørgsmaal: „Hvad Nytte er det til at dyppe et Menneske i Vand?" I siger en Mand, at han skulde angre sine Synder, omvende sig fra dem, ophøre at gjøre Ondt og lære at gjøre Godt, og Svaret er: „Hvad Grund er der for alt dette?" Siig ham, at han skulde erholde Haandspaalæggelse paa sit Hoved for Modtagelsen af den Helligaand, og han vil føle som en gammel Kone gjorde i England, den Tid jeg prædikede og døbte der. Hun kom og forlangte at blive døbt, og vi følgeligviis døbte hende. Naar Tiden kom at foretage Haandspaalæggelsen, begyndte jeg at confirmere en Flok af nye Disciple. Jeg havde lagt Mærke til at hun manglede Sæbe og Vand, Ting, som bevisligen var knapt om i hendes Hus. Naar jeg kom hen for at lægge mine Hænder paa hende, sagde hun: „Læg ikke Deres skidne Labber paa mit Hoved." Tingen var, at hun havde modtaget saa meget af Saliggjørelsens Lov som hun kunde, og Loven om Haandspaalæggelse syntes saa naragtig for hende, at hun vilde ikke have noget at gjøre med den.

Dette tjener til at belyse den Ytring, at vore Veie er ikke som Herrens Veie, ei heller vore Tanker som hans. Heller ikke stemmer de Planer, som Herren har udtænkt til Menneskenes Bedste, overeens med de Planer og Anskuelser, som Menneskerne fatter til deres eget Bedste. Nu! dersom Herren havde anseet det som Viisdom paa Begavelsens og den store Forsamlingsdag i Kirtland at komme frem og aabenbare for Menneskenes Børn de Kjendsgjerninger, som tydeligen er fremstillede i Bibelen, og havde sagt dem, at uden Beseglingens Lov kunde ingen Mand ophøies til en Throne i det celestiale Rige, det er, uden at han havde en Qvinde ved sin Side; og at ingen Qvinde kunde ophøies i den celestiale Verden, uden at hun blev ophøiet tilligemed Manden som hendes Hoved; at Manden er ikke uden Qvinden, ei heller Qvinden uden Manden i Herren; havde han aabenbaret denne simple Sætning, saa vilde En eller Anden have sprunget op og sagt: „Hvad! skal jeg have en Qvinde beseglet til mig for at blive salig, for at blive ophøiet til Throner, Herredømmer og evig Tilværk?" Ja! „Jeg tror ikke et Ord af det, jeg kan ikke udstaae det, thi jeg agter aldrig at gifte mig, jeg tror ikke paa noget af denne taabelige Snak." Til samme Tid maaskee nogen Anden kunde have Tro til at modtage det. Atter springer en Anden op: „Broder Joseph, jeg har havt to Hustruer i min Livstid, kan jeg ikke faae dem begge i Evigheden?" „Nei!" Om han havde sagt ja, maaskee vi alle vilde have faldt fra paa eengang.

Jeg vil oplyse dette endnu videre. Herren aabenbarede os virkeligen et Princip der, og dette ene Princip var tilstrækkeladende saa simpelt og saa daarligt i deres Øine, at en stor Deel faldt fra for det samme, fordi det var saa modsat deres Begreber og Anskuelser. Det var dette, efterat Folket havde fastet den hele Dag, sendte de ud og fik Viin og Brød og velsignede samme og uddeelte det til Mængden, det vil sige, til den hele For-

samling af Brødrene, og de aad og drak og propheterede og bar Vidnesbyrd, og vedblev at gjøre saaledes, indtil Nogle af Missouris Høiraad steg op paa Forhøiningen og begyndte, ligesom den retfærdige Noa gjorde, naar han oppaagnede fra sin Vin, at forbande deres Fjender. I har aldrig følt saadan en Rystelse gaae igjennem noget Hus eller Forsamling i Verden, som der gik gjennem hin. Der blev næsten et Oprør, fordi Mænd vilde staae op og forbande deres Fjender; endskjøndt de kunde vel erindre, at det er skrevet, at Noa forbandede sin egen Sønnesøn, og at Gud anerkjendte denne Forbandelse i en saadan Udstrækning, at den Dag idag Millioner af hans Afkom er overgivet til vedvarende Trældom.

Mange Mennesker er taabelige nok til at troe, at de kan modsætte sig Guds Magt, og kan befrie Chams Sønner fra hin Forbandelse, førend dens Tid er udrunden. Nogle af Brødrene ansaae det for bedst at falde fra, fordi Forbandelsens Aand var hos Mænd, som var bleven drevne fra Missouri ved Pøbelvold. Dog har ethvert Ord, som de propheterede, gaaet i Opfyldelse. De propheterede, at Benene af mange af hine Mordere skulde bleges paa Sletten, og at Fuglene skulde hakke ud deres Øine og Rovdyr fortære deres Kjød. Mænd, som har draget over Mexicos, Californiens, Nebraskas og Kansas Sletterne har ofte seet Opfyldelsen af hin Propheti paa den forunderligste Maade. Vi har seet deres Navne paa Træer, paa Laagene af gamle Kofferter og paa Brætstykker; Navne paa Mænd, som jeg kjendte, og jeg vidste ligesaavel i Kirtland Templet hvad der vilde blive deres Skjæbne, som jeg nu veed det. Men det fristede os, nogle af os var gruelig fristede angaaende det. Herren turde ikke da aabenbare noget Mere; han havde givet os alt hvad vi kunde synke; og Forfølgelsen rasede omkring os i en saadan Grad, at vi var nødt til at forlade vort skjønne Tempel og flygte til Staten Missouri.

Der lod han os komme i en anden Sigte og sigtede os godt, og vi blev derpaa drevne fra Staten Missouri, efterladende Propheten og en heel Mængde af Brødrene i Fængsel. Tiden gik saaledes hen fra 1837 indtil 1843, da sluttede Herren, at Folket, som var bleven samlet siden Uddrivelsen fra Missouri, havde været bekjendt med hans Riges Grundsætninger saa længe, at de maatte være bleven stærke nok til at modtage et aabenbaret Princip til fra ham.

Hvorpaa Propheten gaaer op paa Talerstolen og efter at have prædiket om enhver anden Ting i Verden han kunde tænke over, dreier Talen tilsidst hen paa Saliggjørelsens Lov, og giver et blot Vink om Beseglings Loven. Dette frembragte et saadant skrækkeligt Oprør i Følelserne, at han var neppe halvfærdig med sit Middagsmaaltid, førend han atter maatte betræde Talerstolen og omprædike alt hvad han havde prædiket og overlade Folket at gjette sig til Tingen. Medens han saaledes prædikede, vendte han sig om til de Mænd, som sad paa Forhøiningen, og som var de Mænd, der skulde have understøttet ham, for Exempel vore gode gamle Præsidenter Marks, William og Wilson Law og Fader Cowles, og et Antal af andre Personer omkring Nauvoo, thi dette tildrog sig medens de Tolv var i de østlige Dele af de Forenede Stater, og sagde: „Dersom jeg skulde aabenbare de Ting, som Gud har aabenbaret for mig, dersom jeg skulde aabenbare for dette Folk de Lærdomme, som jeg veed er til deres Ophøielse, saa vilde disse Mænd udgyde mit Blod.

Dette viser den Forbedring, som var skeet, det Fremskridt, som var gjort og det Lys, som var opnaaet. Han sagde ogsaa, at der var Mænd og Qvinder i den Forsamling, som indbildte sig, at de var næsten fuldkomne, men som vilde modsætte sig og forkaste Ophøielsens Principer, og vilde aldrig tilfulde fatte deres Feiltagelse indtil paa Opstandelsens Morgen. Jeg var der ikke og hørte ikke Talen, men der var Personer der, som kunde nedskrive to eller tre Ord af en Sætning, og jeg bekjender mig at være saavidt forstandig, at jeg kan gjette mig til Resten.

Ved at uddrage denne Kirkes Historie af Optegnelserne, gjøres jeg bekjendt med Omstændigheder, og jeg kan ikke andet end see oplyst for det hele Folks Øine den faderlige Omhyggelighed, som Gud havde at iagttage, naar han skulde aabenbare Ophøielsens Lov. Tilsidst aabenbarede han saa meget deraf, at William Law, een af det første Præsidentskab, og een af de tilsyneladende helligste Mænd i Israel, blev opskræmt af Frygt for at Joseph skulde dræbe ham, og han kaldte hele Politiet for Byraadet og sik dem eedfæstede og krydseramnerede for at udfinde om Joseph havde instrueret nogen af dem til at dræbe ham. Jeg sagde til nogle af Drengene den Gang, at han vidste han havde gjort en eller anden Ting, som han burde døe for, ellers vilde han ikke være saa bange for sine bedste Venner. Joseph sagde til Raadet og Politiet: „Jeg kunde leve, ligesom Cæsar kunde have levet, var det ikke for en høire Haand, en Brutus," og Rigtigheden af denne Yttring er paa det klareste beviist af William Laws Virksomhed i at tilveiebringe Propheten Mord. De Mænd, som var i hans Skjød, som delte hans Fortrolighed, og som bekjendte sig at være hans varmeste og bedste Venner, var dem, som forrædersk udgjød hans Blod.

Hvorfor? Fordi han havde aabenbaret endnu eet Princip af Saliggjørelsens Lov, nemlig: at „Manden er ikke uden Qvinden, ei heller er Qvinden uden Manden i Herren;" at om en Mand gik til den evige Verden uden at adlyde Beseglingens-Lov, vilde han evindeligen forblive alene, evindeligen en Tjener og kunde aldrig have noget Afkom; og om Qvinden indgik i den celestiale Verden uden at have efterkommet Beseglingens Lov, som anbetroedes af Frelseren til hans Apostle, vilde hun stedse forblive alene, og uden noget Afkom; og om enten Mand eller Qvinde skulde forkaste Principerne af hiin Lov, vilde de evindeligen komme til at græde og sørge over, at de kunde have været ophøiede til en evindelig Forøgelse og et evigt Herredømme, men de vilde ikke have det.

Der gav sig en meget høi Grad af Skinhelligbed tilkjende i denne Præsident William Laws Væsen, som stedse forundrede mig. Som Historieskriver har jeg lært at kjende eet eller to meget besynderlige Tilfælde.

I Aaret 1843 blev Joseph Smith arresteret to hundrede og halvtredsindstyve Mile fra Hjemmet; de Hellige følte en stor Angst for hans Sikkerhed; Hundreder af Personer drog ud fra Nauvoo og besatte alle Veiene imellem Mississippi og Illinois Floder, og Nogle satte ud med en Dampbaad med den Bestemmelse at undersøge enhver Baad paa Floderne, og angribe den, som havde ham ombord; og nogle af de hurtigste Marscher, som nogensinde har været nedskrevne, udførtes ved den Leilighed. Iblandt Andre drog William Law ud med et Parti; naar han mødte Joseph, stormede han hen til ham og tog ham i sine Arme, trykte ham til sit Hjerte og kyssede ham

i en halvhundrede eller hundrede Vidners Aasyn. Han maa have elsket ham forunderligt, thi omtrent en halv Time førend han mødte Joseph, havde han faaet den Idee, at han var bleven bragt ombord paa en Dampbaad til Missouri og han var frækkelig oprørt. Broder A. P. Rockwood eller John Butler kan sige Eder hvorledes han talte: „O! siger han, jeg vilde ikke for Alt i Verden at Joseph skulde føres til Missouri og dræbes, thi Eiendom vilde falde under den halve Værdi i Nauvoo." Saadan var Yttringen af en Mand, som, liig Judas, kunde kysse Propheten, medens der sandsynligen ikke var mange Mænd i den hele Stad, som vilde have bekymret sig det mindste om al Verdens Eiendom, i Sammenligning med at frelse Josephs Liv.

Efter Prophetens Død tænkte Verden og Djævelen, at de havde endnu engang tilintetgjort den Almægtiges Forsøg at aabenbare Ophøielsens Lov, eftersom ikkun en Deel af Arbeidet til Templets Opførelse var da gjort. Nyhederne udspredte sig overalt i de Forenede Stater, at Guvernøren i Illinois havde forrædersk givet Statens Løfte for Joseph Smiths Sikkerhed, og ligeledes hvor hæderlig Propheten havde handlet i enhver Ting under disse fristende Omstændigheder, da han vidste vel, at hans Død var hensigtet, og Folket var virkeligen forarget over et saadant lavt Forræderi, idet de almindeligen udbrød: „hvor skammeligt! hvor skændigt!! at myrde ham saa troløst!!! Men efter nøiere Overveielse er det en god Ting, at han er død."

Efterhaanden opdagede Djævelen, at Broder Josephs Blod var ikke udgydt førend Herren havde sagt: „Du har gjort nok, du kan hvile fra dit Arbeide." Han havde meddeelt Andre Præstedømmets Kundskab; og Gud opreiste en anden Mand til at være en Prophet for Israel, til at være en Præsident, en Regent og en Lærer. Jeg hørte engang en Person sige: „Ak! jeg ønskede at Broder Brigham var ligesaa god en Mand som Joseph." Lad mig sige Eder, Brødre, at om Broder Brigham var den mindste Smule bedre Mand end han er, kunde han ikke blive iblandt os, han maatte forlade os; han er just saa god en Mand, som vi for Nærværende er værdig at have i vor Midte. Herren har af Barmhjertighed med os givet os en stor Prophet og en viis Regent i Israel, at vi kan udvide vore Kræfter, Indflydelse og Viisdom under hans Bestyrelse til at berede os for Aabenbaringen af Ophøielsens Lov, hvilken har været lovet saa længe.

Vi tog fat paa Arbeidet i Nauvoo og fuldendte Templet, og havde ikke saa snart faaet det færdig, førend vi maatte forlade det til at blive brændt af vore Fiender; og de tænkte da, at om vi ikkun blev drevne ud i Ørkenen, vilde vore Lidelser blive saa store, at vi alle maatte omkomme, og det vilde blive Enden paa Sagen. Djævelen tilveiebragte visseligen et nyt Behandlingssystem; efter at de havde fravendt os enhver Ting vi havde, og drevet os fra alle Livets Behageligheder og Fornødenheder ud i Ørken, begyndte han at anvende det System paa os, „at overlade os til os selv," under den Forudsætning, at vi vilde døe hen af os selv. De begyndte dette under glimrende Udsigter, da vi havde Intet at æde, Intet at klæde os med, ikke en Regndraabe til at vande Jorden, og en Ørken rundt om os, om hvis tilsyneladende Frugtbarhed I kan dømme, naar Bjergbeboerne sagde, at de vilde give eet tusinde Dollars for den første Buschel Hvede eller Mais, som blev avlet i Dalen. Medens de overlod os til os selv

fandt en betydelig Forandring Sted; men det var haardt at lade os i Fred længe, de maatte leilighedsviis give os et Puf, at vi kunde vide, at de endnu var ilive.

Medens de lod os være i Fred, blev Evangeliet indført paa Sandwich Øerne og i Danmark, og har begyndt at udgyde dets Velsignelser i Sverrig, Norge, Italien, Frankrig, Tydskland, Schweitz, Afrika, Australien, Malta, Gibraltar, Krim og Ostindien, og spreder sig over hele Verden ti Gange hurtigere end nogensinde. Alt dette kommer af „at de overlod os til os selv." Jeg veed ikke, om de maaskee gjør den Slutning, at det var bedst at give os endnu et Slag. Om de gjør det, vil det netop blive, som det var med Manden, som ikke syntes om Sennepsplanten i sin Have, hvilken voxte op og blev stor og fuld af Frø. Eieren saae, at den var gaaet i Frø i Haven, og blev skrækkelig vred paa Gartneren, og greb fat paa Hakken, og slog Stilkerne istykker i sin Vrede og spredte Frøet over hele Haven. Det er Maaden, hvorpaa vore Fiender har virket hele Tiden, saa de kan ligesaa godt følge det System „at lade os være i Fred," som noget andet. Joseph profeterede, at om de vilde lade os være i Fred, vilde vi udsprede Evangeliet over hele Verden; og om de ikke vil lade os være i Fred, vilde vi udsprede det alligevel, ikkun lidt hurtigere.

Men tilbage til min Text: „O Jerusalem! Jerusalem! du som dræber Profeterne og stener dem, som er sendte til dig, hvor ofte vilde jeg ikke forsamlet dine Børn, ligesom en Høne forsamler sine Kyllinger under sine Vinger, men I vilde ikke." Lad mig sige Eder, mine Venner, at Grundvolden til et andet Tempel er lagt, og at det selvsamme Øieblik, som den første Steen blev lagt, begyndte Djævelen at rase igjen; og om dette Folk vil være forenede, vil de være just det Folk, som vil „lære Herrens Veie," og Herren vil aabenbare Ting for dem, som har været skjulte fra denne Verdens Grundvold blev lagt. Vi befinder os her — ikke af vor egen Villie, men tvungne dertil af vore Fjender — midt iblandt Bjergenes Toppe, omtrent en engelsk Miil ophøiet over den christne Verden, omgivne af høie Bjerge, hvis Toppe er bedækkede med evig Snee; og vi finder ogsaa Opfyldelsen af Prophetien, at mange Folk af alle Nationer siger: „Kom, lad os gaae op til Herrens Bjerg, til Jacobs Guds Huus, og han vil lære os om sine Veie og vi vil vandre paa haus Stier."

Vi er her, og Herren har besluttet, dersom han kan fuldføre det, hvis vi vil lade ham gjøre det, at aabenbare for os Ophøielsens Love. Han har bestemt sig til at gjøre dette Folk til „Konger og Præster for Gud og sin Fader;" at give dem Ophøielsens Nøgler til Forløsning for dem selv og for deres Afdøde tilbage til den Tid, naar Pagten blev brudt. Om dette Folk vil være haus Prophets og Apostles Love og Forskrifter underdanige og hørige, og adlyde de Lærdomme, som er dem givne, samt holde sig rene, saa vil han aabenbare for dem alle hine Velsignelser, og vil ikke sige til os, som han sagde til Jerusalem, „hvor ofte vilde jeg forsamlet Eder, men I vilde ikke." Dersom vi vil være ydmyge og lytte til den Høiestes Aabenbaringer, erindrende „at haus Veie er ikke som vore Veie, og hans Tanker som vore Tanker; thi saa meget høiere som Himlene er end Jorden, saa meget høiere er haus Veie end vore Veie, og haus Tanker end vore Tanker;" hvis vi vil erindre dette og handle derefter, saa er vi paa Veien til at erholde hine Magtens Nøgler, og drage Nytte af dem; det vil

sige, vi er lige paa den store Bomvei til Ophøielse.

Jeg erindrer en lille Fortælling, som jeg hørte Joseph meddele en sekterisk Præst, som han havde prædiket nogle af Evangeliets første Grundsætninger for; Præsten erkjendte, at Lærdommene vare nøiagtigen overeensstemmende med det Nye Testamente, men gav et Slags fromt Suk fra sig og sagde: „Jeg frygter at der er noget Forkeert paa Bunden af det." Joseph svarede: „Jeg føler for en stor Deel som den ærlige Irlænder gjorde, som landede i Amerika, og gav sig til at gaae ind i Landet for at see, hvorledes det saae ud. Som han vandrede henad Veien, traf han en meget from Præst af Methodisternes Orden, som kom hen ved Siden af Irlænderen, og idet han tænkte, at han maatte sige Noget om Religion udbrød, som han sad i sin tohjulede Gig: „Patrick har du gjort Fred med din Gud?" „O Sir! paa Tro og Ære, vi har aldrig havt nogen Udslaaelse." Dette Svar forfærdede Præsten, og idet han gav en overnaturlig Stønnen fra sig, sagde han: „Du er fortabt, fortabt!" Paa „min Tro, Sir! hvorledes kan jeg blive tabt midt paa den store Bomvei?" Jeg siger Eder, vi er midt paa den „store Bomvei," og om vi vedbliver paa den, er Ophøielsens Nøgle med os, og Guds store Værk vil udfolde for dette Folk Ting, som har været skjulte fra Verdens Grundvold lagdes. Lad os blive som Leret i Pottemagerens Hænder, og bestræbe os for af al Magt at opbygge dette Værk, og der vil ikke siges om os, som der sagdes om Jerusalem: „O Jerusalem! Jerusalem! hvor ofte vilde jeg forsamlet Eder, men I vilde ikke!"

Maa Herren velsigne Eder, og dygtiggjøre os til at fuldbyrde og udføre hans store og herlige Hensigter, er min Bøn i Jesu Christi Navn, Amen!

Indbetalt til Contoiret.

J. P. Folkman . . .	6 Rdl.	„ Mk.	„ Sk.
A. P. Trane	17 —	„ —	„ —
Summa	23 —	„ —	„ —

Indhold.

Side.	Side.
Joseph Smiths Levnetsløb (fortsat) 321.	Redactionens Bemærkn. . . . . 329.
Brev fra Ældste J. A. Ahmanson 327.	Tale af Ældste G. A. Smith (sluttet) 330.

„Skandinaviens Stjerne" udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned, og faaes paa Contoret i Gothersgade Nr. 29, 3die Sal og paa alle kongl. Postcontorer.

Udgivet og forlagt af J. Van Cott.
Trykt hos F. E. Bording.

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

4. Aarg. Nr. 22. Den 15. August 1855. Priis: 6 ß pr. Expl.

Tolvte almindelige Epistel

fra Præsidentskabet over Jesu Christi Kirke af Sidste Dages Hellige til de Hellige i Bjergenes Dale og til dem, som er i Adspredelsen over hele Jorden, med Hilsen.

(Af Deseret News den 25de April 1855.)

Elskelige Brødre!

Under Velsignelserne af et styrende Forsyn, der har bevaret os, har vi fornyede Forpligtelser til at takke og prise vor Fader i Himlen, hvis beskyttende Omsorg har afværget Dødens Pile og dækket os, som med en Kaabe, fra Plager og Ødelæggelser, som er bleven udgydte over Jorden.

Vi har i Sandhed erfaret, at hans Magt har været over os til vort Bedste, og at disse fjerne Dale har saa vidt viist sig at være et sikkert Tilflugtssted, hvori de Hellige har fundet Ro, Helbred, Velfærd og Fred, medens Herrens Harme har for en Deel hjemsøgt Nationerne. Vore Hjerter er fulde af Glæde, naar vi overveier, hvor kjærlig Herren har styret tilsyneladende Ondt til Godt og vendt Menneskenes Forbittrelse til sin Pris ved at befrie saa mange af sine Hellige fra det ugudelige Babylon og fra deres Fjenders Magt, førend disse Optrin af Vee, Forvirring og Nød sprede Ødelæggelse og Forvirring over Jorden. Til samme Tid føler vi Ængstelse for de trofaste Hellige, som endnu er nødte til at vente paa Befrielse midt iblandt saadanne frygtelige Trængsler.

Tidernes og Aarstidernes Tegn, eftersom de ruller hurtigen frem, opfylder i Sandhed de gamle Propheters Ord, at „Herren har besluttet en Ødelæggelse paa den hele Jord." I de sidste Dages Husholdning er vi sandeligen tilfredse med de Ældstes Trofasthed i at gaae ud og forkynde Fylden af det evige Evangelium for Menneskenes Børn.

Endskjøndt der endnu staaer et stort Værk tilbage at udføres, er det dog bleven bragt til de fjerneste Dele af Jorden, og bleven prædiket for mange af de fornemste Nationer i deres Modersmaal. I Nord-Amerika og Storbritanien er det bleven prædiket og publiseret vidt og bredt. Det er bleven prædiket og publiseret i Engelsk, Fransk, Tydsk, Italiensk, Dansk og Welsk. Det er ogsaa oversat og færdigt at publiseres i det hawaiiske Sprog og vil sandsynligen blive publiseret i den paafølgende Aarstid. Som Tillæg til det Foregaaende er det bleven prædiket i Spanien, Norge, Sverrig, Island og for Indvaanerne ved Donau,

Nilen, Indus og Ganges. Det er bleven frit tilbudt af Israels Ældste, som vandrer forudden Pung eller Taske, til alle disse Nationer og til Folket paa Malta, Syd-Afrika, Ceylon, Siam, Australien, de største og folkerigste Øer i det Stille Hav, og til mange andre Nationer og Folk i deres Modersmaal. Iblandt Alle, for hvem Evangeliet er bleven forkyndt, fandtes der meer eller mindre af Israel; men det er bemærkningsværdig, at i de Lande, som var begunstigede med Evangeliet i Christendommens første Tidsalder, som havde Jesu og hans Apostlers Vidnesbyrd, finder vi det største Mørke og Afguderi, og den mindste Modtagelighed for vor hellige Religions Grundsætninger, medens iblandt de mere oplyste Dele, som det vestlige Europa, de engelske Nybyggere i Australien og Amerika og i de Forenede Stater, modtoges det mere redebont af den ærlige og oprigtige Søger efter Sandheden.

Missionen i det forbigangne Aar har gjort usædvanlig Fremgang. Vi har modtaget Underretning fra Australien, som viser en anseelig Tilvæxt i Antal og en stadig tiltagende Søgen efter Kundskab om Sandheden. Fra Broder Jesse Haven, som endnu præsiderer og prædiker i Cap Colonien, erfarer vi, at en ikke ubetydelig Green er bleven oprettet siden hans Ankomst for det Meste iblandt de engelske Nybyggere.

Paa Ceylon blev Missionærerne slemt behandlede, og nødtes snart til at forlade Øen. I Siam er det bleven dem tilladt at forblive, men de har gjort megen liden Indgang, undtagen iblandt de Engelske, hvoraf nogle faa har annammet Evangeliet. Denne Mission har været under umiddelbar Bestyrelse af Brødrene Luddington og Savage under Biskop Nath. V. Jones's Præsidentskab, hvis Ophold er i Calcutta. Paa dette Sted ogsaa, ligesaavel som i Bombay, Burmah og Indiens nordlige Provindser, er en liden Interesse bleven opvakt, og det for det Meste iblandt de Engelske, men da Fleertallet af dem er Soldater i den brittiske Armee, forbyder Officererne dem hyppigen at besøge Forsamlingerne eller paa noge Maade at holde Samfund med de Hellige. De udøve ogsaa en meget kraftig Indflydelse imod vore Brødre i alle deres Arbeider, endog hos de Indfødte. I Hamborg, og i adskillige af de europæiske Stater, er vore Ældste ofte bleven fængslede og sluttelig landsforviste fra deres Herredømmer. Men paa alle disse Steder er Ordet bleven saaet, og de indfødte Brødre, som har en Ret til at forblive, prædiker og lærer der efterhvert Leiligheden tilbyder sig, hvorved en Grundvold lægges, som tilsidst vil have en gunstig Følge for Zions Sag ved at aabne Vei for Evangeliets Udspredelse og sønderbryde Skinhelligheds, Overtroens og Mørkhedens Lænker, som saa længe har fængslet Jorden.

I England, Skotland, Irland, Schweitz, Danmark, Sverrig, Norge, Canal Øerne, nogle Dele af de Forenede Stater, de brittiske Provindser og det Stille Havs Øer, har Værket havt og har Held, idet der jævnlig lægges Medlemmer til Kirken og aabnes nye og mere udstrakte Arbeidsmarker.

I vort eget Territorium har vi været velsignede med Helbred, Fred og uforligneligt Held. Afgrøden moden, og var overflødigere end nogensinde før i disse Dale, endskjøndt megen Skade gjordes af Græshopperne i Juli Maaned, og der var haard Frost og Is den 30te Mai og 15de October. Det er den første Gang siden vi nedsatte os i disse Dale, at vi kunde sige, at der avledes et Over-

stud af Sæd for Indvaanerne, og, endskjøndt et uventet, usædvanligt og stort Forraad er bleven forbrugt af de Forenede Staters Tropper, som laae i Vinterqvarteer iblandt os fra den 2den September til nærværende Tid, troer vi dog, at der vil være en Overflødighed, som varer indtil en anden Høst forsyner den.

Vore offentlige Arbeider har stadigen skredet fremad. Murstreens Muren omkring Tempelpladsen er bleven fuldendt og en stor Deel af Dækstenene beredte og nogle lagte paa. Begavelseshuset paa Tempelpladsen er fuldendt, og en stor Deel af Templets Grundvold er lagt. Sukkerfabrikken ved Big Kanyon Creek er bleven sat i Virksomhed, og den sydlige Fløi af Stats-Huset i Staden Fillmore skrider frem til Fuldendelse.

De Halvfjerdsindstyve har bygget en bequem Hal, som meget stadig er bleven benyttet i Løbet af Vinteren, endskjøndt dens Bygning ikke paabegyndtes førend den 13de August.

Nye Anlæg paa Land og i Bye er skeet i stor Udstrækning, som har slaaet enhver Jagttager med Forbauselse over den sigtbare Fremgang og Held, som har ledsaget alle vore Bestræbelser. Hvor oprigtig maa vi ikke tilskrive alle disse Velsignelser hiin kjærlige Fader, som har beskyttet os for vore Fjender og overøst os med sine Velsignelser. Han har ladet Jorden i dens Kraft frembringe Sæd og rige Frugter til Menneskets Underholdning. Elementerne har ogsaa været gunstige, og den befugtende Næring af „tidlig og sildig Regn" er ikke bleven tilbageholdt; 'ei heller har Bjergstrømmene manglet at afgive deres sædvanlige Forsyning. Der er ogsaa bleven indbragt et meget større Forraad af Varer i Territoriet end hidtil, for hvilke dog Efterspørgselen synes at være i stadigt Tiltagen, endskjøndt en stor Mængde Tøi tilvirkes af Folket. Indenlandske Tilvirkninger og Frembringelser har været en Side og Deel af vor huuslige Økonomi og skulde praktiseres af enhver Hellig. Det er den eneste Sti, hvorpaa vi kan vandre med nogen Forvisning om at sikkre vor Uafhængighed og vedligeholde den Frihed, som vi arvede, som et rigt Legat, af vore Fædre og vor Gud.

Vor hellige Religion bringer os i Berørelse med længe grundfæstede Vildfarelser og Aarhundreders Traditioner, hvilke er herskende over hele Verden; derfor er vi nødvendigviis et særegent og afsondret Folk, hvis bedste Interesser og Bevaring beroer paa Enighed og Stolen paa sig selv, paa Udøvelsen af Dyd, Arbeidsomhed og Maadeholdenhed, og bevisende vor Tro ved vore Gjerninger, idet vi ærer vort Præstedømme, og tjener vor Gud ved at holde os selv rene og ubesmittede i denne ugudelige og horagtige Slægt.

Af denne Aarsag udsamler vi os fra Verden, og af denne Aarsag skulde vi forlade os paa vor egen Skjønsomhed og Dygtighed til at frembringe fra de oprindelige Grundstoffe enhver Slags Føde og Klæder, som er nødvendige til vor Brug og Bequemmelighed.

Brødre! værer vise og skye fremmede Produkter som Ting, der ikke er passende eller bestemte for Israel, og tag Eders Fornødenheder fra Naturens store Forraadshuus, de rige og overflødige, endskjøndt uudfoldede Hjælpemidler, hvormed vi er omgivne, og som klarligen staaer i vor Magt at tilegne os.

Efterhvi Ugudelighed, Uenighed og Forvirring vedbliver at herske og tiltage paa Jorden, vil de Hellige blive vaer, at Tiden er ikke langt borte, naar de sandsynligviis bliver nødte til at følge denne Fremgangsmaade til deres egen Frelse. Hvor meget lettere er det ikke at forberede

sig, medens man er omgiven med Fred og Lykke. Hvor meget bedre at gjøre, hvad der er rigtigt og nødvendigt under de meest gunstige Omstændigheder end at vente indtil den strenge Nødvendighed tvinger En dertil. Vi siger derfor til Brødre og Søstre i alle disse Bjergenes Dale, lær nu at tilvirke Eders egne Klæder og opmuntre den indenlandske Manufakturist og Producent; og lad de, som agte at komme her for at boe, medbringe alle Slags arbeidsbesparende Maskinerier, og saadanne Ting til deres Sammensætning, som ikke let kan forskaffes her. Medbring ogsaa Bomuld og Kardetidselfrø, og Frø til at frembringe alle Slags vegetabilske Farvestoffer, og alle Slags Frugt- og Blomsterfrø, ligeledes Podegviste og Vindruestiklinger; anskaf og opdræt de bedste Slags Kreature. Og lad dem, som har de nu opnævnte Ting, opbevare dem med Omhu, at det bedste af alle Slags Frugter og Kreature kan frembringes, og de ringere Slags forbedres, at der kan findes iblandt os en Overflødighed af enhver Ting, som vil bidrage til Nytte og Behagelighed, eller det, som vil fryde Øiet og forskjønne Jorden. Til Opmuntring for dem, som dyrker Frugttræer, omtaler vi blot som en Kjendsgjerning, at i de sidste fire Aar har Ferskener modnet paa Træer, som er opvorne af Frø, nedlagt af os siden vor Nedsættelse i disse Dale, og Æbletræer har, skjøndt i mindre Qvantiteter, baaret i de to sidste Aar og tegner til at frembringe megen Frugt i Aar.

Den 27de Juni begyndte den Conference, som blev bestemt ved April Conferencens Ophør, og holdtes to Dage, under hvilken mange Missionærer sendtes til de Forenede Stater, hvoriblandt Ældste John Taylor af de tolv Apostles Qvorum, som skulde begive sig til Staden New York, i den Hensigt derstedes at publisere en Avis. John Smith, Søn af Hyrum, valgtes til præsiderende Patriark over den hele Kirke, og blev ordineret til det Embede med alle de Nøgler og den Myndighed, som tilhører samme, den 18de Februar. Dette skete for at fylde den Vakance, som var opstaaet ved Døden af vor elskede og begrædte Patriark, Fader John Smith, som døde den 27de Mai 1854, tre og halvfjerdsindstyve Aar gammel.

Fader John Smith var Broder til Joseph Smith sen., som var Fader til Propheten og var den første Patriark i Kirken. Han efterfulgtes i dette Embede af sin Søn Hyrum, hvem han overførte det paa før sin Død, og efter hans Bortgang blev Fader John Smith valgt, da Hyrum den Tid ikke havde nogen Søn, som var gammel nok til at opfylde Embedet. Den agtede og elskede Patriark gik til sin Hvile mæt af Dage og Hæder, idet han havde fuldendt Løbet med Taalmodighed og udholdt indtil Enden, og blev begrædt af Tusinder, paa hvem han havde lagt sine ærværdige Hænder for at meddele en patriarkalsk Velsignelse i Kraft af hans hellige Embede og Præstedømme. Han vil længe erindres af de Hellige som en Fader, hvis Velsignelser ansaaes af stor Værdi, og som vil vedblive at være en Vederqvægelse og Trøst under alle de forskjellige Afverlinger af Livets Pilegrimsfærd i Kjødet. Idet han havde lidt Forfølgelse fælles med os og vore Brødre, som er gangne iforveien, var han nedbrudt i Legemet; og endskjøndt tilladt at leve nogle faa korte Aar i Ro og Fred i Bjergenes Dale, havde han dog at trækkes med Legemssvagheder, som var foraarsagede ved de mange Besværligheder og Gjenvordigheder, som det har været de Helliges Lod

at gjennemgaae; men hans Sindsstyrke og Aandsevner blev usvækkede indtil det Sidste.

Saaledes har en anden af Jordens ædle Mænd gaaet til Hvile, beredt til at komme frem med Ære, Udødelighed og evigt Liv, naar Opstandelsens Nøgler skal gives til den Almægtiges Præstedømme for igjen at forvalte dets Magt paa Jorden.

I det forbigangne Aar har vi nydt Rolighed for de indfødte Stammer, idet vi har sluttet et Fredsforbund med Indianerhøvdingen Walker, med hvem vi havde en Sammenkomst i denne Hensigt ved Chicken Creek i Juab County den 11te Mai sidstleden. Vi har stor Aarsag til at anerkjende Herrens Haand, som har tilbageholdt disse Vilde fra bogstaveligen at overskylle vore Settlementer med de Helliges Blod, og som har bevaret vore Brødre fra fuldkommen Tilintetgjørelse, thi Intet uden hans almægtige Kraft har forhindret en saadan Begivenhed.

Nogle af Settlementerne, som saae og følte ved sørgelig Erfaring den truende Fare de var i, har foretaget sig tildeels at sikkre sig ved Befæstninger osv.; men vi er bedrøvede over at maatte sige, at disse Forsvarsmidler i Almindelighed forblive i en ufuldendt Tilstand, og mange af dem er af blot liden Værdi. Hvor længe Herren vil vedblive at udstrække sin beskyttende Omhu og see igjennem Fingre med sit Folk i saadan utilgivelig Efterladenhed og Ligegyldighed for hans Raad og milde Formaning, vil Tiden vise. Det synes at det selvsamme Øieblik, naar Fred igjen smiler til os, er Faren forglemt, og vi falder med eet tilbage i den samme sorgløse Ligegyldighed, som stedse har udmærket vore Handlinger i disse Dale, saavidt som det angaaer at være godt forberedt til at møde vore stadige Fjender. Vi siger til Eder, Brødre, tillader Eder ikke længere en saadan strafværdig Forsømmelse, søg ikke længere med Eders Brødres Raad og indtrængende Bønfaldelser, men benyt det nærværende Øieblik af Fred og Lyksalighed til at sikkre Eder selv og forberede Eder imod Uroligheders Dag.

Med Hensyn til Indianerne, vedbliv at øve Taalmodighed, Kjærlighed og Overbærelse; giv dem Eders Tro for at bringe dem tilbage fra deres lave Stilling; beed for dem og lær dem tillige, paa det at Forbedringens og Oplysningens Princip kan tage Besiddelse af deres Sind for aldrig mere at udryddes, saa at de maa lære Herrens Veie og fryde sig i den sande Kundskab om deres Fædres Gud.

Vi forstaaer, at Herren har været naadig og opfylder vore Bønner og Begjæringer paa deres Vegne. Vi erfarer, at hans Aand er bleven udgydt over dem, og denne Aarsag tilskriver vi den Magt, som har afholdt dem fra mere udstrakte og virksomme Fjendtligheder. Vi opmuntrer Eder til at føde og klæde dem som hidindtil, men forsøm aldrig Leiligheden til at lære dem at arbeide, for at de gradviis kan lære Maaden til vindskibeligen at sørge for deres egne Behov, — en Fremgangsmaade, som gjensidig er meer velgjørende, end at understøtte dem i Lediggang. Ved Forsynets Styrelse er vi i Sandhed kastede hen iblandt dem, bringende med os vor hellige Religion og vor Civilisation. Eftersom vi er bleven overflødigen velsignede med Jordens gode Ting siden vi kom her, lad os gavmildt meddele disse udartede Sønner af Israel af Saadant, som vi har modtaget, og ikke, som altfor ofte er Tilfældet i de Hvides Opførsel imod dem, nedstige til deres lave Standpunkt, derved nedværdigende os selv og misbru-

gende deres Tillid, men søge at opreise dem og opløfte dem til os, at de maa i sand Virkelighed blive „et hvidt og velbehageligt Folk," til hvilket Herren kan fatte Velbehag ligesom i gamle Dage.

Indianerhøvdingen Walker døde efter nogle faa Dages Sygdom i Nærheden af Staden Fillmore den 29de Januar; og Utaherne har valgt hans Broder Sen-a-rock, almindeligen kjendt iblandt de Hvide under Navn af Arrow-peen, til at være deres Høvding.

Paa Grund af Indianernes Uvidenhed og ringe Forstand om Beskaffenheden af Forpligtelserne, som er bekjendt for et civiliseret Samfund, er Lovene sjelden bleven anvendt imod dem. Dog, i Sagen om det uforskyldte Mord paa to af Biskop Weeks Drenge fra Cedar Dalen, medens de var beskjæftigede med at bringe frem Brænde og Stager fra Bjergkløften, blev to Indianere, Hovedgjerningsmændene i hiint Optrin, hængte den 15. Septbr. sidstleden, efter at de var bleven retlig forhørte og overbeviste for de Forenede Staters Distrikts Ret, hvor velædle Dommer Shaver præsiderede. Atter, i Sagen om Mordet paa Captain Gunnison og Følge af Pahvan-te Indianerne om Høsten 1853, blev et Antal af dem underkastet retlig Undersøgelse i Nephi for hans Velædelhed Dommer Kinney af de Forenede Staters Distrikts-Ret i det Distrikt, som havde det Udfald, at tre af dem blev overbeviist om Mord i anden Grad, og de blev dømte til den Straf, som de Forenede Staters Lov foreskriver og fastsætter i saadanne Sager. — I denne Sag forstaaer vi, at der var mange undskyldende Omstændigheder, som syntes at formilde paa Indianernes Side Udøvelsen af dette skrækkelige Blodbad. Det var en Krigens Tid imellem de Hvide og Indianerne, og denne særskilte Bande havde nylig iforveien mistet en af deres fornemste Mænd, ved en Afdeling af hvide Emigranter, som dræbte ham, medens de drog igjennem deres Land, endog uden en foranlediget Aarsag. Dette opirrede saaledes Indianerne, at endskjøndt de ikke forud havde deeltaget i Krigen, begyndte de strax at samle deres Styrke for at komme imod Settlementerne, og at forene sig med de andre Indianere, som allerede var indviklede i Fjendtlighederne. Det var i dette Tidsrum, at Captain Gunnison og Følge kom i deres Land, under Udøvelsen af sine Pligter for at udforske et passende Strøg for Jernbanen over Continentet, saaledes givende dem den Anledning til Gjengjeldelse, som de saa alvorligen søgte og som saa frygteligen udøvedes paa de Uskyldige. Dette burde være en Lectie for alle Reisende, som i Kaadhed skyder Indianerne; thi om de kan komme frelst fra det, saa maaskee den næste Reisende maa falde som et Offer, som en Følge af deres overlagte og værre end vilde Barbaristhed. Alle Personer, som har Kundskab om Lov, og paa samme Tid behandler Indianerne saa umenneskelig, skulde drages til Ansvar for Følgerne af deres Handlinger, som, i Tilfældet med den begrædte Gunnison, er næsten sikkert at blive gjengjældte ved den første Leilighed paa Nogle, som aldeles ikke stod i Forbindelse med Angrebet.

Det kan ikke forventes af Indianerne i deres nærværende lave, uvidende Tilstand med alle deres Traditioner og vilde Natur hos dem, at de skal forstaae og handle i Overensstemmelse med Lovbud, som de aldrig havde den mindste Kundskab om, eller nogen Leilighed til at erholde en saadan Underviisning. Det tilkommer derfor dem, som paaberaaber sig Civilisation, at sætte dem et Exempel, og ikke, medens de gjør Fordring

paa at creqvere Loven paa dem, være mere raae og morderiske, end de er indbyrdes. Lad alle saadanne Personer overveie disse Kjendsgjerninger og handle viselig, at ikke Blodet af deres Offere skal findes paa deres egne Klæder; og Brødre, vær agtsomme, at ikke ogsaa I tramper paa „Olien og Vinen," og lider Skibbrud paa Eders Tro og taber Eders Salighed i Guds Rige.

Ved October Conferencen var adskillige af Brødrene, som havde været fraværende paa fremmede Missioner, tilstede, idet de havde vendt tilbage med mange Hellige; og endskjøndt det sidste Selskab ikke ankom førend den 28de October, var det en Glædens Tid for os alle, men især for dem, som, idet de ufadte havde igjennemgaaet Død og Lidelse, var tilladte at samles i Fred med saadanne, som har en fælles Tro med dem selv og at lytte til Guds Tjeneres Underviisning i Zion. Ethvert Ansigt straalede af Fryd, og Intet indtraf i de tre Dage, som Conferencen varede, til at forbærve eller i mindste Maade forstyrre den Fred og Enighed, som almindeligen herskede. Ældste Horace S. Eldredge valgtes til at tage Jedediah M. Grants Plads som een af de syv Præsidenter for de Halvfjerdsindstyve.

Siden October Conferencen har ikkun lidet tildraget sig, forskjelligt fra den sædvanlige Forretningsgang.

Vinteren har været usædvanlig mild og Arbeide har skredet frem i mange Henseender næsten ligesaa godt som om Sommeren.

Den lovgivende Forsamling holdt deres sædvanlige Session i fyretyve Dage og sluttede med Bestemmelse at møde den anden Mandag i December næstkommende i det nye Statshuus i Staden Fillmore.

Adskillige Foreninger for religiøse, litterære og videnskabelige Øiemed er bleven dannede, og megen nyttig Underviisning er bleven meddeelt, ligesom ogsaa i mange Aften og Dagskoler, hvilke almindeligen er bleven holdt i Virksomhed i Løbet af Vinteren i alle Qvarterer. Fornøielser har ogsaa havt deres Tid og Sted, og, med Undtagelse af en liden Forstyrrelse, foraarsaget af nogle faa Uordentlige af de Forenede Staters Tropper, har der almindelig hersket Ro, god Orden og Fred i alle Settlementer.

I Overeensstemmelse med deres respective Beskikkelser begav Ældste John Taylor sig til New York, Franklin D. Richards til Liverpool, Erastus Snow til St. Louis, Orson Spencer til Cincinnati og Parley P. Pratt til Californien.

Paa Grund af den østlige Posts Uregelmæssighed, har vi ikkun liden Underretning angaaende deres Fremgang, men har erfaret, at en Stav er bleven oprettet i St. Louis og at en Avis kaldet „the Luminary" udgives ugentlig. Vi har endnu ikke hørt, om andre Staver er bleven oprettede, eller om andre Aviser er udgivne; dog er en Presse bleven erholdt i Californien, som vil blive sat i Virksomhed den tilstundende Sommer under Bestyrelse af Ældste George G. Cannon.

Ældste Amasa Lyman arbeider endnu i San Bernardino i Californien, og Resten af de tolv Apostler er for Nærværende hos os, arbeidende eftersom Leilighederne indtræffer i Utahs forskjellige Settlementer. Ældste George A. Smith er endnu beskjæftiget med Joseph Smiths Historie og vil sandsynligviis om nogle faa Maaneder have den fuldendt og færdig til Trykning.

Ved denne April Conference, nyligen sluttet, blev Rapporterne og Regnskaberne over det Vedvarende Emigrations Fonds

Compagnies og Kirkens financielle Affærer fuldstændig fremlagt, hvoraf det sees, at det Vedvarende Emigrations Fonds Compagnies Hovedformue beløb sit til 71,005 Dollars 14¾ Cents, endskjøndt neppe een Dollar deraf er for Nærværende i gjeldende Midler, som kan bruges til det Øiemed at hjembringe de fattige Hellige. Dette kommer af at de, som skylder Fondet, forsømmer at betale for deres Emigration. Der skyldes til Fondet fra denne Kilde alene syv og halvtredsindstyve tusinde Dollars, som, om det kunde vendes i brugelige Midler, vilde ret meget forøge Compagniets Virksomhed og hjælpe mange Tusinde til at komme, som venter paa og bønfalder om Udfrielse formedelst denne Kilde. Betragtet i ethvert Lys, hvori det kan betragtes, skulde de Brødre, som er bleven hjulpne ved dette Fond, for deres egen, for deres Brødres og for Rigets Skyld, ligvidere deres Forskrivelser dertil. Det Anliggende at hjælpe de fattige Hellige til at emigrere, ved at tage dem ud fra de overbefolkede Distrikter i de gamle Lande, hvor de, med deres yderste Anstrengelse, neppe kan forskaffe sig Underholdning, og hvor Mangel paa Arbeide ofte gjør Livet selv usikkert, og bringe dem til et Land, hvor de ved Arbeidsomhed snart kan erhverve sig Udkomme og gjøre Fremskridt i aandelig Henseende, anbefaler sig selv til alle de Hellige og er værdigt deres Tro og meest virksomme Velgjørenhed.

Rapporterne over Kirkens financielle Affærer viser, at Midlerne almindeligen er bleven satte i Bygninger og i at gjøre offentlige Anlæg, som Raads- og Begavelseshusene, Tabernaklet, Muren omkring Tempelpladsen, Forraadshuse, Templet osv. For med Fremgang at fortsætte vor Forretning, finder vi det nødvendigt at have en anseelig Sum af rørlig Capital, der kan sætte os istand til at anskaffe Materialier og forsyne dem med Klæder og Vareartikler, som stadigen er beskjæftigede i den offentlige Tjeneste.

Tienden forsyner os med Midler til alle vore offentlige Anlæg, og den betales almindeligen i Kornvarer, Grønt, Qvæg, Vogne, Arbeide og anden Eiendom, og ikkun meget lidt i Penge, og, med Undtagelse af hvad der behøves til Brug for de Arbeidende, maa vendes i Penge for at forskaffe saadanne andre Artikler, som er nødvendige for rigtig at kunne udføre Forretning. Den stadige Anvendelse af Kirkens Fond i vedvarende Forbedringer, Bryderi for at faae byttet og Tiden, som medgaaer for at faae vendt Varerne i Contant, paafører os undertiden uundgaaeligen Gjeld; men om Brødrene vil være trofaste og punktlige i at betale deres Tiende i hvad de har, det vil befrie os fra al Forlegenhed og forskaffe tilstrækkeligt for alle nødvendige Øiemed, hvortil det bruges.

Brødre! eftersom I ønsker at paaskynde Bygningen af et Tempel og Fremrullingen af Zions Konges Værk, sæt Eders Skuldre til Hjulet, yder virksom Hjælp for Zions Sag, og gjør dens Interesse til Eders egen. Erindre at alt det I gjør for at understøtte Zion, befordrer ikkun Eders egen Interesse, det er for Eder selv, at I arbeider og slider i Guds Rige; glæd Eder derfor i Eders Arbeider og overvei Belønningen, som er henlagt ved Banens Ende. Det skulde agtes som en Velsignelse ligesaa vel som en Pligt at have denne Forrettighed. Ingen større Gunst kunde gives dette Folk, end de nyder ved at have en Deel og Lod i denne Sag, ved at være de ydmyge Redskaber i den store Jehovas Haand til at bringe hans Hensigter til at skee paa Jorden i disse sidste Dage, til at være Modtagerne af den evige Sandhed, Lys og Kundskab, som udgaaer

fra Himlens Konge, i hvilken er al Ypperlighed, Magt og Herlighed.

Uforlignelig Glæde og Lykſalighed fylder den trofaſte Helliges Sjæl, ſom har Jeſu Vidnesbyrd og den levende Guds Aand til at oplyſe hans Forſtand. — Overvættes Lykſalighed og guddommelig Kjærlighed fylder hans Bryſt, efterſom han ſøger at meddele ſine Medmenneſker den glade Tidende, at ogſaa de maa blive deelagtige med ham i den herlige Sag, og dele dens Velſignelſer. Saaledes bemægtiger vor hellige Religion ſig ganſke vor Naturs Følelſer, Ønſker, Ærgjerrighed, Bevæggrunde og Handlinger, og gjør enhver Forbindelſe i Livet den underdanig; den danner Livskraften i vor ſande Tilværelſe; den indgaaer ikke blot i vor aandelige, men ogſaa i vor timelige Organiſation, og beherſker os i alle vore Anliggender. Dette er ſandt om Enhver, ſom har ſmagt Livets gode Ord, ſom har har modtaget den Hellig Aand og vedbliver at vandre i Lyſet og være veiledt af dens milde Indflydelſe. Dette er Frelſe i Guds Rige, det er celeſtial Herlighed og Ophøielſe. Dette er det Værk, ſom gjør Fjenden vred, der frygter Undergangen af hans Rige og Magt paa Jorden, ſom kommer Satan til at raſe og ſøge til at tilintetgjøre den Allerhøieſtes Hellige, ſom han gjorde i Jeſu, hans Apoſtles og Efterfølgeres Dage.

Herfra ſkriver ſig den Forfølgelſe og Martyrdød, ſom udryddede de Troende af Jorden og bevirkede den gamle Kirkes Frafald. Verden overvandt og ødelagde dem, og ſøger at overvinde og tilintetgjøre os, thi de er paavirkede af al Retfærdigheds Fjende, Erkeforføreren, ſom ønſker at ſtyrte Guds-Værk. Vær derfor paa Eders Vagt, Brødre! vær trofaſte i Bøn og Aarvaagenhed, i Tro og gode Gjerninger, at I ikke kommer ind i Friſtelſen og Mørket kommer over Eder; at I ikke bliver forvildede og førte paa Afveie, og uforſigtige indſuger en Frafaldsaand, ſom vil føre Eder til Troesfornægtelſe. De Helliges Helligelſe af Eiendom er bleven opſat en Tid for at erholde Formen til et Skjøde, ſom ſkulde være retsgyldigt ifølge Territoriets Love. Dette er nu bleven fuldført, og mange overdrager deres Eiendom til Kirken. Vi ønſker det udtrykkeligen forſtaaet, at Ingen ſkal kjøde ſin Eiendom, undtagen han føler det at være en Forrettighed og foretrækker at gjøre ſaa af ſin egen frie Villie og Valg. Ei heller ønſker vi, at Nogen ſkal overdrage en Eiendom, ſom er behæftet med Gjeld eller Forpligtelſer. Betal hvad I ſkylder, og ſiden om I vil være uafhængige, hold Eder fri for Gjæld. forbedre Eders Arvelodder og den Huusholdning, ſom er Eder anbetroet, ſaa at, idet I befindes trofaſte over nogle faa, I kan blive ſat til Herſkere over mange Ting.

Lad de Hellige overalt i Verden hengive alt hvad de har til Udſpredelſen af Evangeliet, Indſamlingen af Israel og til at hjælpe de Fattige, ſom er trofaſte og ægte, at komme til Zion; og det troes, at der er Midler nok iblandt de Hellige i England og andre Steder, om de rigtigen fordeles, til at hjælpe alle de Trofaſte til at emigrere. Om de ſom har Midler vilde være gavmilde nok til villigen at meddele de Trængende, blot tilbageholdende nok til at fuldføre deres egen Emigration, og ſtolende paa Herren for Underholdningsmidler i Fremtiden, de vilde blive velſignede af Herren og deres Brødre, og glæde ſig i at have bevirket Frelſe og Befrielſe for mange af de Sagtmodige, ſom ſkal arve Jorden.

Lad de Brødre, ſom er villige til at opoffre deres Midler paa denne Maade, gjøre ſaaledes i Viisdom, ved at give det

i Hænderne paa vore bemyndigede Agenter, som vi har beskikket til den Forretning, og ikke betale det, som altfor ofte er Tilfældet, til uansvarlige Personer, som adspreder det for Vinden uden at gjøre noget Godt. Lad alle Ting gjøres med Orden, og gjennem den rette Kanal.

Det er en meget almindelig Hændelse for dem, som har Midler, naar de kommer ind i Kirken at tabe enhver Dollar ved deres Forretnings Forhandlinger med Verden, førend de samles med de Hellige eller har bidraget meget til Hjælp for Sandhedens Sag. Naar de er udplyndret for enhver Ting, saa er færdige at komme, idet de ærgrer sig over at de ikke opoffrede deres Midler til Opbyggelsen af Herrens Rige istedetfor Djævelens.

Den bedste Maade for de Hellige er, naar de først kommer ind i Kirken, at slutte op deres Forretning, saa snart som det passende kan lade sig gjøre uden altfor stort Offer, og „indsamles til Zion" uden unødvendig Opsættelse; thi Opslugeren og Fristeren gaaer omkring paa Jorden, og Herren har begyndt at gaae i Rette med Folkene med „Ild og Sværd, med Pestilentse, Hunger og Stormvind;" undflyer derfor, medens Veien er aaben for Eder!

Til alle Ærlige af Hjertet over hele Verden baade af høi og lav Stand, siger vi: „Omvender Eder og bliver døbte til Eders Synders Forladelse;" adlyd Evangeliets Ordinantser formedelst Betjening af den levende Guds Tjenere, thi den Almægtiges Domme er over Eder, flye derfor fra Ugudelighedens og Fordærvelsens Huler, at ikke Herrens brændende Vrede ogsaa fortærer Eder tilligemed de Ugudelige, for hvilke han har besluttet at ville gjøre Jorden tom.

Til Eder, Hellige i Bjergenes Dale, siger vi: avl Korn, saae, plant, vand og høst i beleilige Tider; opdyrk ikke mere Mark end I kan dyrke godt, frels og opbevar Eders Korn, saa at Intet bliver tabt; tag Vare paa Eders Kreature, at de ikke blive stjaalne af Indianerne, eller bortdrevne af de hvide Typo, som aarligen gjør deres røveragtige Streiferier gjennem vore Settlementer; indhegn Græsgange for Eders Kreature, at I kan bevare Græsset i Eders umiddelbare Nærhed til deres Brug, og lad de forbidragende Hjorde gaae udenfor Settlementerne, hvor der er tilstrækkelig og ikke optagen Plads, og hvor der vil være mindre Fare for at de skal blive blandede med dem, som hører til Territoriet.

Bered gode Opbevaringssteder for Eders Korn, hvor I kan holde det uskadt og reent for Støv og læg op Eders Overskud i Forraad, imod en Nødens Tid.

Endelig, Brødre! vær eet i Tro og i Bestræbelse, og vandre ydmygeligen for Herren! Hold hans Befalinger og Eders Pagter hellige. Søg til ham bestandigen om Viisdom og Kundskab, at I maa nyde Lyset af hans Aand, og blive fuldstændigen satte istand til at opfylde enhver Pligt, som paahviler Eder i Kraft af den almægtige Guds hellige og evige Præstedømme, hvormed I er beskikket, paa en Maade, som skal bedst tjene til at befordre og fremrulle hans Rige paa Jorden.

Brigham Young. Heber C. Kimball. Jedediah M. Grant.

Skandinaviens Stjerne.

Den 15ste August.

Posten fra Utah er endelig ankommen og har bragt os den fulde Række af Deseret News for April og Mai. Det sidste Nummer er dateret den 30te. Nyhederne fra Utah er meget interessante; den tolvte almindelige Epistel fra det øverste Præsidentskab, hvilken findes i nærværende Nummer, vil udentvivl blive læst med stor Interesse; vi anbefaler en grundig Gjennemlæsning af samme. Ligeledes vil en Deel af Forhandlingerne i General Conferencen, som holdtes den 6te April, findes i dette Nummer. Der er 154 Ældste beskikkede af Conferencen til at gaae paa Missioner, hvoraf 8 til Europa, en Deel til det Stille Havs Øer og Resten til Israel.

Præsident Brigham Young og Raadgivere, ledsaget af en Deel af de Tolv og nogle faa Ældste, forlod Saltsøstaden den 8de Mai for at gjøre en Tour Sydover. De besøgte mange af de sydlige Settlementer, hvori de holdt Forsamlinger, som vare godt besøgte og den dybeste Opmærksomhed ydedes de fremsatte Lærdomme. De besaae de nylig opdagede Leier af jordbegagtige Steenkul i Bjergraden imellem Countierne Sanpete og Juab, omtrent 5 engelske Mile fra Fort Ephraim. Der var 3 Lag af Kul, afvexlende fra 2 til 5 Fod i Tykkelse, med en gunstig Udsigt til en uudtømmelig Mængde. Kullene viste sig ved Prøve at være af en udmærket Qvalitet. Forholdsregler bleve tagne til at faae Minerne bearbeidede, saa at Steenkul kunde faaes i Saltsøstaden denne Aarstid. Selskabet reiste saa langt Syd som Cedar City og Præsidentskabet forhandlede mange Forretninger, henhørende til Folkets Velfærd paa det Sted. De besøgte Deserets Jernværker og fandt det arbeidende støbte Maskineri at fremskynde Opheduingen af den store Smelteovn, hvilket benævnes „den varme Blæst." — Den 21de forlod de Byen Cedar for at vende tilbage, besøgte underveis adskillige af Settlementerne, velsignede Folket med Belærelse og ankom til Saltsøstaden den 27de Mai.

Velb. Orson Hyde, Forhørsdommer for Carson County, Velb. George P. Stiles, de Forenede Staters Dommer for det tredie Retsdistrikt, Joseph L. Haywood, de Forenede Staters Marshal og flere Andre afreiste til Carson Dalen den 16de Mai. De tre nævnte Herrer gik ud paa en offentlig Forretning henhørende til Organisationen af Carson County og Afholdelsen af Retterne deri.

Den 24de Mai ankom Hr. Henry Rolins fra San Bernardino med et lidet Tog, belæsset med Urtekram og tørre Varer for Saltsøstadens Marked.

„Den tidlige Mai Ert" havde fulde Bælger den 12te Mai. Ferskentræer var meget tungt belæssede med Frugt, hvoraf nogle den 21de Mai var saa store som Valnødder. Veiret havde i April og Mai været temmelig kjøligt med smaa Regnbyger af og til i Dalen, Snee paa Bjergene. Men Jordbunden var mere tør end den havde været denne Tid paa Aaret i de sidste syv Aar. Græshopperne havde gjort og gjorde betydelig Skade; paa mange Steder var de meget talrige, saa at Hvedemarker, som for faa Uger siden lovede en overflødig Høst, var berøvede enhver Spire eller ethvert Blad, dog blev Landmændene i Almindelighed ikke modfaldne, de vedblev at plante og saae og blev raadede til at gjøre saaledes,

eftersom Erfaring fra Fortiden havde viist Mange, at mange Slags Produkter var bleven modne, om de end plantedes eller saaedes saa seent som den 10de eller 15de Juni. Folket raadedes at stole paa Herren, plante, saae, vande, øve Taalmodighed til deres Tro, og berolige sig med den Forvisning, at den Almægtige vil styre ikke alene Elementerne, men ogsaa alle Ting til hans Helliges Velfærd, Fremgangen af Sandheden, og Forkortelsen af hans Værk i Retfærdighed.

Vi erfarer af Aviserne, at en almindelig Helbredstid nydes og Fred herster over hele Territoriet.

Fra Bladet „Mormonen" for den 14de Juli erfarer vi, at de 8 Ældste, bestikkede til Europa, ankom til New York omtrent den 5te Juli, nemlig John Key, John Scott, Hector C. Haight, J. L. Smith, R. F. Neslin, Daniel Davis, D. A. Curtis, William S. Muir. De rapporterede, at der var ingen Forurolighed af Indianerne paa Reisen over Sletterne, endskjøndt de blev besøgte af omtrent 300 af Pawnee Stammen, havde en venlig Samtale med dem, hvorpaa de forlod dem vel tilfredse. De Ældste mødte vor danske Emigration paa Sletterne den 18de Juni i en god Forfatning.

Forhandlinger

i en General Conference for Jesu Christi Kirke af Sidste Dages Hellige, sammenkaldt i Tabernaklet i Store Saltsø Staden, og begyndt Fredagen den 6te April 1855 Kl. 10 Form.

(Af Deseret News d. 11. April 1855.)

Præsident Brigham Young præsiderede.

Paa Forhøiningen: Præsidenterne Brigham Young, H. C. Kimball, J. M. Grant.

Af de tolv Apostler: O. Hyde, O. Pratt, W. Woodruff, G. A. Smith, E. T. Benson, C. C. Rich, L. Snow.

Halvfjerdsindstyve: Joseph Young, Z. Pulsipher, A. P. Rockwood, H. Herriman, L. Hancock, H. J. Eldredge.

Overpræsternes Quorum: David Pettegrew.

Præsiderende Biskov: Edvard Hunter.

Stavens Præsidentskab: David Fullmer, Thomas Rhoads, P. H. Young.

Conferencens Skriver: Thomas Bullock.

Hurtigskrivere: George G. Watt, John V. Long.

Conferencen kaldtes til Orden af Ældste Hyde. Tabernaklet opfyldt.

Choret sang en Lovsang. Bøn af Ezra T. Benson. Choret sang „Hosianna i det Høieste."

Præsident Brigham Young sagde, at i Dag for fem og tyve Aar siden organiserede Propheten Joseph Smith denne Kirke med sex Medlemmer, gav en Oversigt over dens Oprindelse, Opbyggelse og underfulde Tilvæxt, og gav megen nyttig Lærdom, hvilket Alt vil findes i den fulde Rapport.

Choret sang en Psalme. Velsignelse af Præsident J. M. Grant.

Kl. 2 Eftermiddag.

Sang. Bøn af C. C. Rich. Sang.

Præsident Kimball optog Conferencens Forretninger og foreslog Brigham Young som Præsident, Prophet, Seer og Aabenbarer for Jesu Christi Kirke af Sidste Dages Hellige, hvilket blev eenstemmigen understøttet, ligeledes Heber C. Kimball som hans første og Jedediah M. Grant som hans anden Raadgiver.

Følgende Personer blev eenstemmigen opholdte:

Orson Hyde som Præsident for de tolv Apostlers Qvorum og Parley P. Pratt, Orson Pratt, Wilford Woodruff, John Taylor, George A. Smith, Amasa Lyman, Ezra T. Benson, Charles C. Rich, Lorenzo Snow, Erastus Snow og Franklin D. Richards som Medlemmer af nævnte Qvorum.

John Smith (Hyrums ældste Søn) som præsiderende Patriark.

David Pettigrew som Præsident over Overpræsternes Qvorum, tillige Reynolds Cahoon og George B. Wallace som hans Raadgivere.

Joseph Young, Lewi W. Hancock, Henry Herriman, Zera Pulsipher, Albert P. Rockwood, Benjamin L. Clapp og H. S. Eldredge som præsiderende Præsidenter over alle de Halvfjerdsindstyve.

John Nebeker som Præsident over de Ældstes Qvorum, ligeledes James H. Smith og Aaron Sceva som hans Raadgivere.

Edvard Hunter som Kirkens præsiderende Biskop.

Lewis Wight som Præsident over Præsternes Qvorum, ligeledes George Dockstader og William Whiting som hans Raadgivere.

Mc Gee Harris som Præsident over Lærernes Qvorum, ligeledes Adam Spiers og David Bowman som hans Raadgivere.

Oswald Barlow som Præsident over Diakonernes Qvorum, ligeledes Alexander Herring og John Carpenter som hans Raadgivere.

Brigham Young som Forvalter for Jesu Christi Kirke af Sidste Dages Hellige.

Daniel H. Wells som Overintendant for de offentlige Arbeider.

Truman O. Angell som Bygmester for Kirken.

Brigham Young som Præsident over det vedvarende Emigrationsfond til at indsamle de Fattige; ligeledes H. C. Kimball, W. Woodruff, O. Hyde, G. A. Smith, E. T. Benson, J. M. Grant, D. H. Wells, Edward Hunter, Daniel Spencer, Thos. Bullock, John Brown, William Crosby, A. Lyman, C. C. Rich, Lorenzo D. Young, P. P. Pratt, O. Pratt, F. D. Richards, og Daniel Mc Intosch som hans Assistenter og Agenter for nævnte Fond.

David Fullmer som Præsident for denne Stav af Zion, ligeledes Thomas Rhoads og P. H. Young som hans Raadgivere.

Heman Hyde, Eleazer Miller, Phinehas Richards, Levi Jackman, Ira Eldredge, John Vance, Edwin D. Woolley, John Parry, Winslow Farr, William Snow, Daniel Carn og Ira Ames som Medlemmer af Høiraadet.

Og George A. Smith som Kirkens Historieskriver og General Registrator.

Ikke et negtende Votum gaves, saaledes visende en Enighed, som Verden ikke kan virkeliggjøre.

Conferencen voterede derefter, at John Lowry afsættes fra sit Embede som Biskop i Manti i San Pete County og at

Warren Snow ordineres til Biskop i Manti.

Ligeledes voteret at Noah W. Bartholomew afsættes fra Biskopsembedet i Fillmore i Millard County.

Præsident B. Young talte derefter om at stille unge Mænd i ansvarsfulde Stillinger; saadanne som ikke er fyldte med Traditioner, overtroiske Begreber eller Støbejerns Tro.

Conferencen voterede, at Isaak Higbee afsættes som Præsident over Staven i Provo i Utah County og at James C. Snow indsættes i det Embede.

Conferencen voterede, at Asahel Perry (som er bleven ordineret til en Patriark) løses fra Pligterne som Præsident over Grenen i Springville, og at Aaron Johnson bliver Præsident over nævnte Green i Springville.

Tre og halvtredsindstyve Personer voteredes for til at gaae paa Missioner.

Præsident Grant sagde, at virksomme og kraftige Mænd, saadanne som vil gjøre deres Pligt og ære deres Præstedømme, er de Mænd, som almindeligen behøves til at besætte Embeder, gaae paa Missioner osv.

Ældste Hyde fortalte en Deel af sin Erfaring nedad Donau Floden, da han gik som en Forløber til Jerusalem.

Femten unge Mænd til blev voterede for til at gaae paa Missioner.

Sang af Choret, Velsignelse af Ældste Hyde.

Den 7de April Kl. 10 Form.

Da Tabernaklet ikke var stort nok til de nærværende Tusinder af Hellige, forsamledes Conferencen i det opreiste Bindingsværk til det nye Forsamlingshuus (ved den nordlige Ende af Tabernaklet), hvilket vil have Siddepladse for omtrent 12,000 Personer.

Choret sang en Lovsang. Bøn af Ældste Lorenzo Snow. Choret sang: "Vi prise Dig, o Gud!"

Præsident B. Young tilkjendegav, at en Rapport over Forvalterens Affærer vilde blive Dagens næste Forretning, og den oplæstes af Ældste Thomas Bullock; og paa Forslag voterede Conferencen, at Rapporten antoges.

Præsident Kimball gjorde nogle faa Bemærkninger angaaende Rapporten, og glædede sig over vor nærværende Forfatning.

Conferencen voterede, at William Davis afsættes fra Bispedømmet i Bor Elder, og at Ældste Eli Harvey Pierce ordineres til Biskop i hans Sted.

Præsident B. Young talte angaaende Tiende Rapporten; Biskoppernes Virksomhed og Pligter, Templets Opbyggelse; og om Helligelsen af Eiendom; og sagde, om Biskopperne ikke vil gjøre deres Pligt, vil vi afsætte enhver af dem, og indsætte Andre i deres Sted.

Ældste Bullock oplæste Rapporten fra Kassereren for det Vedvarende Emigrationsfond, tillige et Circulære til Præsidenterne og Biskopperne over de forskjellige Qvarterer, undertegnet af Præsident B. Young, hvilket blev antaget. Han oplæste ogsaa følgende Indledning og Constitution for Deserets theologiske Institut:

Indledning og Constitution for Deserets theologiske Institut.

Da vi har for Øie Forfremmelsen af Kundskab og Udbredelsen af de Principer af Ret og Sandhed, som vi har modtaget formedelst Medvirkningen af det hellige Præstedømme; og da vi troer, at Theologiens Videnskab omfatter en Kundskab om al Kundskab, være sig i Himlen eller paa Jorden, enten moralsk, videnskabelig, literær eller religiøs; og

da vi længes efter at modtage og meddele saadant Lys, saadan Viisdom og saadanne Grundsætninger, som er eller kan komme til vor Forstand til Samfundets Gavn og til Opbyggelsen af vor Herres Rige paa Jorden: derfor har vi besluttet at danne en Forening under Navn af „Deserets theologiske Institut," hvilket skal have een Præsident, tre Vicepræsidenter, tolv Direktører, to korresponderende Sekretærer og een indenlandsk Sekretær og een Kasserer, hvis Tjenestetid skal vare eet Aar og indtil deres Eftertrædere er udvalgte. Første Gang skal de udvalges af de Helliges Forsamling, samlet i General Conference, og siden efter af nævnte Forenings Medlemmer.

Besluttet: at Præsidentskabet og Direktørerne har Myndighed til at ordne, lede og bestyre alle Sager henhørende til nævnte Institut, eftersom de bliver veiledte af den Helligaand.

Følgende Personer blev eenstemmigen voterede til at besætte de forskjellige Embeder i Institutet:

Præsident: Brigham Young.

Vicepræsidenter: Heber C. Kimball, Jedediah M. Grant, George A. Smith.

Direktører: Orson Hyde, Orson Pratt, Wilford Woodruff, Ezra T. Benson, Charles C. Rich, Lorenzo Snow, Joseph Young, Horace S. Eldredge, James W. Cummings, Samuel W. Richards, William Hyde, Jesse C. Little.

To korresponderende Sekretærer: Daniel H. Wells, Robert Lang Campbell.

Indenlandsk Sekretær: Thomas Bullock.

Kasserer: Hiram B. Clawson.

Præsident B. Young sagde, at for nogle faa Aar siden begyndte de Halvsjerdsindstyve en Videnskabs-Hal, men havde endnu ikke udført dens Bygning; men vi har nu det Privilegium at danne en Forening til at afbenytte den, naar den bliver bygget; den vil ikke være noget mere end et Skolehuus, et Academi, et Seminarium for at lære Brødrene alt det som er godt, og derpaa forsøge at faae mere.

Choret sang en Psalme. Velsignelse af Ældste George A. Smith.

Den 7de April, Kl. 2 Efterm.

Sang. Bøn af Ældste P. H. Young. Sang.

En Rapport over de Materialier, som er bleven frembragt til Bygningen af det midlertidige Tabernakel oplæstes af Skriveren, og Ældste Hyde talte over Gjenstanden.

Ældste O. Pratt henviste til Værkets Fremgang i de fem og tyve Aar og til den nærværende lykkelige Forfatning; talte over det Æmne at hellige Eiendom til Kirken og at forkynde Evangeliet.

Ni og tredsindstyve blev voterede for at gaae paa Missioner.

Missionærerne blev tilsagte at møde Præsidentskabet i de Halvsjerdsindstyves Raadshal paafølgende Morgen saa tidlig som Lysene tændtes.

Choret sang: „Kom alle Zions Sønner, som har annammet Præstedømmet."

Velsignelse af Ældste Lorenzo D. Young

Kl. 7 Efterm.

De Halvsjerdsindstyves Præsidentskab mødte i deres Raadshal.

Sang. Bøn af Ældste Zera Pulsipher.

Præsident Joseph Young forklarede Hensigten af Mødet.

Paa Forslag blev Voteringen af de Halvsjerdsindstyve i det 5te Qvarteer, som afskar Robert Plumket fra det 7de Qvorum for Frafald, stadfæstet.

Samuel Stratton Thornton affattes

fra Præsidentskabet over det 20de Qvorum, fordi han var faldet fra.

Præsident J. Young viste, at naar de Halvsjerdsindstyves Samfund afskar en Mand fra Qvorummerne, saa maa den Mand iforveien have afskaaret sig selv ved Overtrædelse; de opløser ikkun Navne-Baandet, efter at han selv har opløst det aandelige Baand; og opmuntrede de Halvsjerdsindstyve til at være bøielige i deres Foresattes Hænder.

Aftakket med Velsignelse.

Søndagen den 8de April Kl. 10 Eftermiddag.

Sang. Bøn af Ældste G. A. Smith. Sang.

Conferencen voterede, at Lewis Bronson, Søn af Seymour Bronson, ordineres til Biskop i Fillmore.

Ældste George A. Smith hentydede til vort Forsamlingshuus at være altfor lidet, (endskjøndt det rummer 12,000) men det opfylder Propheten Joseph Smiths Ord. Har forsvaret Mormons Bog siden han var 13 Aar gammel; talte om Folkets Fordomme og Traditioner; til Gunst for Visdoms Ordet og om Enighed og Bøn; og bar Vidnesbyrd om, at dette var Guds Værk.

Ældste Ezra T. Benson bar Vidnesbyrd om Sandheden af de Bemærkninger, som var gjorte under Conferenzen, prædikede om Visdoms Ordet.

Choret sang: „Israels Forløser." Velsignelse af Præsident Grant.

Kl. 2 Eftermiddag.

Alle som kunde faae Rum forsamledes i Tabernaklet paa Grund af Veirets mistænkelige Udseende.

Kaldet til Orden af Præs. Brigham Young. Choret sang en Lovsang, forfattet af Bernard Snow.

Bøn af Ældste P. H. Young. Sang.

Ældste P. H. Young opmuntrede de Hellige til bestandig Bøn og Flittighed, og nedbad en Velsignelse over Brødet.

(Fortsættes.)

Indbetalt til Contoiret.

N. Nilson	65 Rdl.	„ Mk.	„ Sk.
K. Petersen	12 —	„ —	„ —
J. C. Klingbeck . . .	90 —	„ —	„ —
Mads Larsen	20 —	„ —	„ —
A. P. Trane	46 —	„ —	„ —
Summa	233 —	„ —	„ —

Indhold.

	Side.		Side.
Tolvte almindelige Epistel	337	April Conferencen i Saltsøstaden .	348.
Redactionens Bemærkn.	347.		

„Skandinaviens Stjerne" udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned, og faaes paa Contoret i Gothersgade Nr. 29, 3die Sal og paa alle kongl. Postcontorer.

Udgivet og forlagt af J. Van Cott.

Trykt hos F. E. Bording.

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

4. Aarg. Nr. 23. Den 1. September 1855. Priis: 6 ß pr. Expl.

Tale af Præsident Brigham Young

holdt i Tabernaklet den 6te April 1855.

(Af Deseret News, den 25de April 1855.)

I Dag for fem og tyve Aar siden blev denne Kirke organiseret med sex Medlemmer. Flere var bleven døbte af Broder Joseph, men som han havde modtaget en Aabenbaring at organisere Kirken, og ikkun sex Medlemmer var tilstede, saa var de alle, som dengang blev indlemmede. Mange af de trofaste Brødre og Søstre, som annammede Frelsens Evangelium i de tidligere Dage af dette Værks Historie, har udentvivl ofte overskuet den Mark denne Kirke har gjennemgaaet, og har været istand til at skjelne Herrens usynlige Haand, som har bevaret dette Folk i de afvexlende Optrin, de har gjennemgaaet.

Mangen Gang var det, efter al menneskelig Sandsynlighed, ingen timelig Frelse for de Hellige. Atter, de, som ikke var trofaste, idet de beskrevne Tingene saaledes som det naturlige Menneske beskuer dem, har forladt Kirken; ja Snese af dem, Hundreder af dem, Tusinder af dem, baade Mænd og Qvinder. De saae paa dette Rige, og, idet de betragtede dets Fremgang efter tilsyneladende naturlige Grundsætninger, opdagede, at det var bedst for dem at forlade det, og, om muligt, frelse deres Liv. De, som har været trofaste, kan bevidne i Dag, at de, som har søgt at frelse deres Liv, har mistet dem, medens de, som har søgt flittigen at opbygge Guds Rige, som har holdt sig til Herrens Befalinger, som ikke har regnet deres Liv for dyrt for dem, har frelst deres Liv.

Det er forunderligt, det er overordentlig selsomt, og sandelig, det er et forbausende Værk og et Vidunder for dem, som er blottede for Jesu Christi Aabenbaringer, naar de overveie Historien om dette Folk, deres Vandringer og deres Fremgang; og det har været et Vidunder for Alle, som er bleven bekjendte med den.

De som var bekjendte med denne Kirkes Oprindelse, med de faa Personers Liv og Handlinger, som da troede Evangeliet, og med Manges Liv og Handlinger, som omgav dem, opdagede den Gang, at Mørkets Magter, at Retfærdigheds Fjendes Magter var rettede mod de Faa, som troede paa Mormonsbog, og som troede, at Joseph Smith var en Prophet. Om de var sex i Antal, eller

ser Gange ser, eller om der var blot een, det gjorde ingen Forskjel. Ligesaa snart som Mormonsbog blev bekjendtgjort for Folket eller for et Nabolav, og forkyndt at være Historien om vort Lands Urindvaanere og at indeholde Guds Villie til Folket fordum, og at den Herre Jesus viste sig for dette Fastlands Indvaanere og aabenbarede dem Evangeliet; at Guds Rige blev opbygget her; at Lamaniterne var en Levning af Israels Huus; og at den bestemte Tid var kommen for Herren at begunstige Zion og indsamle Israel; paa den selvsamme Tid, paa den selvsamme Dag blev Mørkets Magter ordnede til Kamp imod Propheten, imod Mormonsbog og imod dem, som troede den at være hvad den indeholdt.

Har denne Forfølgelsesaand ophørt? Nei, ikke det mindste, men den har stadigen tiltaget. Jeg var noget bekjendt med Fremkomsten af Mormonsbog, ikke alene ved det jeg læste i Aviserne, men jeg hørte ogsaa en heel Mængde Fabler og Fortællinger, som blev satte i Omløb saasnart som Mormonsbog var trykt og begyndte at udspredes omkring. Da syntes Forfølgelsesaanden, Dødsaanden, Ødelæggelsesaanden strax at indgaae mere i de fromme Præsters Hjerter end i nogen anden Deel af Folket. De kunde ikke taale det. Iblandt dem, som bekjendte stor Tro og stor Fromhed, og troede paa Helliggjørelsens Velsignelser, og ifølge Bekjendelse troede paa Engles Betjening, og paa den Helligaands Gave, og at det var Christnes Forrettighed at nyde Aandens Naadegaver nu, saavel som i gamle Dage, saa fort som Mormonsbog bragtes paa Bane i Samtale, vilde en Aand opstaae i dem, som foraarsagede det Onde hos dem at tilintetgjøre Bogen og Enhver, som troede paa den. De pleiede at sige: „den er fra Helvede, den er fra den bundløse Afgrund, den er af Djævelen; og de, som troer paa den bør gaae til Helvede; det er en Synd at et saadant Bedrageri skulde tillades at at opstaae i vort christne Land." Saadanne Udtryk kom fra Munden af religiøse Præster, fra Munden af ledende Personer i Samfundet, fra dem, som paastod at holde Saliggjørelsens Nøgler og at lære Folket Saliggjørelsens Vei. Har denne Aand ophørt? Nei, den har ikke, men den har stadigen tiltaget. Og til min sikkre Kundskab formedelst Syner ved den Herres, Jesu Christi Aand, vidste jeg, saae jeg, forstod jeg, førend jeg gik i Daabens Vande, at Forfølgelsesaanden vilde forøges. Eftersom Guds Rige tiltog paa Jorden, saa vilde Fjendens Magt forøges i samme Grad for at holde Skridt med det; og at der aldrig vilde være en Tid, undtagen for et kort Tidsrum, at dette Folk vilde have Hvile indtil Israel var fuldkommen indsamlet, forløst og opbygget, og Herren havde draget den adskillende Linie imellem de Retfærdige og de Ugudelige.

Denne Kirke har levet fem og tyve Aar og er ikke død endnu, endskjøndt en stor Mængde af dets Medlemmer er gangne bag Sløret. De, som først blev døbte i denne Kirke, har næsten alle forladt denne Handlingsplads. Jeg formoder, at der er ikke en eneste Person i denne Forsamling, som annammede Mormonsbog om Høsten 1829 eller i Begyndelsen af Aaret 1830. Propheten, hans Fader og hans Brødre, paa een nær, er gangne bag Sløret. Jeg antager, at Martin Harris og Josephs Moder lever, men Oliver Cowdery er gaaen til hans lange Hjem, og de fleste af Vidnerne til Mormonsbog er døde; og jeg kjender ikkun meget Faa i disse Dale, som annammede Troen paa Evangeliet i de tidlige Dage af denne Kirkes Opkomst. Naar jeg tilbagekalder i Mindet de Mæng-

der, hvormed jeg har været bekjendt i dette Rige, og overveier hvor Faa der er, der har staaet fast, og hvor Mange, som har faldet fra, tænker jeg ofte først, det er besynderligt; men atter, det er intet Under, begribende, som jeg gjør, at Enhver, som lever i denne Kirke, maa være trofast. De kan ikke løbe efter Diemaal, men maa virkelig øve Tro paa den Herre Jesus Christus for at nyde den Helligaands Lys. Naar de forsømmer dette, tager Verdens Aand Besiddelse af dem, og de bliver kolde og ufrugtbare og hentvine i Mørke og aandelig Død, og tilsidst forlader os. Vil dette vedblive? Ja!

Maaskee der gives Mange, som blive forbausede ved at see Folk falde fra, men det er i Virkeligheden intet Under, det er aldeles intet Forbausende deri. Om I ønsker at vide Aarsagen, hvorfor de falder fra, det er fordi de forsømmer deres Pligt, taber Herrens Aand og Aanden af det hellige Evangelium, som de modtog, naar de først annammede det. Mange modtage Evangeliet, fordi de vide det er sandt; de er overbeviste i deres Dommekraft, at det er sandt; kraftigt Beviis overmander dem, og de er fornuftigmæssigen nødte til at indrømme, at Evangeliet er sandt formedelst smuk Beviisførelse. De underkaster sig det og adlyder dets første Grundsætninger, men søger aldrig at blive oplyst ved den Helligaands Kraft; Saadanne triner ofte ud af Veien.

„Mormonismen," siger de, „er sand, men jeg er ikke istand til at staae det; jeg er ikke istand til at udholde disse haarde timelige Tab; jeg er ikke istand til at blive her og faae mine Rettigheder traadte under Fødder; jeg kan ikke taale at blive standset i min Levevei; jeg ønsker ikke at blive bunden i mine Handlinger, men jeg ønsker min fuldkomne Frihed, dog troer jeg Mormonismen at være sand af mit ganske Hjerte."

Netop af disse Grunde, om saadanne Mænd blot troer Mormonismen at være sand, og det endog ikke stærkere end de gjør, saa er de ikke saa langt forud i denne særegne Omstændighed som Djævlene i Helvede, thi de baade troer og veed, at Evangeliet er sandt. — De troer og veed, at Jesus er Christus, de troer paa det Gamle og Nye Testamente, og paa Mormonsbog og veed at de er sande. De veed naar en sand Prophet kommer frem paa Jorden, om de ikke vidste det, vilde de ikke opreise Forfølgelse imod ham. Da de ikke alene troer, men ogsaa veed, at Evangeliet er sandt, ordner de sig til Strid mod Sandheden, og lægger enhver Plan og Form, som det er muligt for Djævle at opfinde for at kuldkaste Guds Rige paa Jorden, at de maa blive i Besiddelse af Verden endnu længere.

Vil der endnu være Frafald? Ja, Brødre og Søstre! I kan forvente, at Folk vil komme ind i Kirken og derefter falde fra. I kan forvente, at nogle Mennesker vil løbe rigtig for en Tid, og derefter falde ud af Veien. Tag for Exempel Parabelen om Sædemanden, som gik ud at saae, „og idet han saaede, faldt Noget ved Veien; og Fuglene kom og aade det op. Men Noget faldt paa Steengrund, hvor det ikke havde megen Jord; og det voxte snart op, fordi det ikke havde dyb Jord. Men der Solen gik op, blev det forbrændt, og fordi det ikke havde Rod, visnede det. Men Noget faldt iblandt Torne; og Tornene voxte op og qvalte det. Men Noget faldt i god Jord, og bar Frugt; Noget hundrede Fold, men Noget tredsindstyve Fold, men Noget tredive Fold."

Naar Sæden falder i god Jord, fatter den Rod og frembringer Frugt; saa-

danne Individer vil være trofaste indtil Enden. Den Sæd, som falder ved Siden af Veien, kan ikke — af Mangel paa Rod — udholde Forfølgelsens brændende Sol. De, som er forestillede ved Sæden iblandt Tornene, kan ikke udholde det paa Grund af Verdens Bekymring og et hoffærdigt Levnet. Verdens og Satans Indflydelse og Magt, som omgiver saadanne Individer, leder dem efterhaanden bort; de ophører at være Hellige, ophører at tjene Gud og vender sig hver til sin egen Vei. Er dette forunderligt for Eder? Ja, for et Øieblik, siger I, er det underligt. Hvad annammede I Mormonismen for? Nogle har annammet den for Sandhedens Sag; Nogle elsker Evangeliet, fordi det er Evangeliet, — fordi det er grundet paa sande Principer og fordi det er det eneste Lærdomssystem, aabenbaret for Menneskenes Børn, som er bygget paa en sikker Grundvold. De elsker Sandheden, fordi den er Lys og der er intet Mørke i den; og de frygter ikke at komme til Lyset, for at deres Gjerninger skal fordømmes; thi de ønsker at blive af med deres onde Gjerninger. De elsker Dyd, fordi den er et helligt Princip, hvorved Englene lever; de elsker alle Evangeliets Principer, fordi de er forenede med Evigheden, og er Grundvolden for evige Liv, og vil ophøie de Trofaste til Lykke og Lyksalighed, til Riger af Herlighed, Magt og Udødelighed, og til al den Kundskab og Lyksalighed, som kan blive nydt af fornuftige Væsener, som arver Evigheden.

Det tilkommer ikke mig at sige, hvor Mange der er, som annammer Evangeliet for Brødenes og Fiskenes Skyld; men jeg slutter virkeligen fra deres Opførsel, at Mange har annammet Evangeliet for at see, om de ikke kan drage nogen Vinding af det; for at see, om der ikke er nogen timelig Fordeel i det. Lad dette Rige eller dette Folk lykkes — lad dem være fri fra Forfølgelse fra denne Dag af, — lad vore Venner, vore Beslægtede, vore forrige Naboer tale vel om os og sige Sandheden med Hensyn til vor timelige Velfærd, som de vilde om et andet Folk, og hvad vilde Følgen vorde? — Tusinder vilde bekjendelsesviis antage Evangeliet for Fordelene, som kom deraf, for at faae et godt Navn, og for at erholde Rigdomme, som er af denne Verden, og for at blive fuldkommen frie fra Indskrænkning. Lad dette Rige lykkes paa saadan Maade, at alle Mennesker vil tale vel om det, og lad der ingen Prøvelser være, ingen Trusler, Ingen, som siger: „I skal dræbes, I skal tilintetgjøres; men lad Alle sige: „Fred være med Eder, vi vil velsigne Eder, vi vil være Eders Naboer og hilse Eder som Venner og Brødre;" under en saadan Tingenes Tilstand vilde Tusinder offentlig annamme Evangeliet for at kunne leve i Fred og for at erholde denne Verdens Rigdomme; Tusinder vilde offentlig bekiende Troen paa Mormonsbog og Pagtensbog for politiske Fordele, for et stort Navn, og for at erholde hvad de søger efter bestandigen. Hvad er det? At blive talt vel om af Enhver, at erholde Magt og stor Indflydelse iblandt Menneskene. Skulde jeg give min egen private Mening angaaende Sagen, saa kan jeg ikke sige, at en stor Mængde er komne ind i denne Kirke alene for verdslige Fordele, som de vilde drage deraf. Paa den anden Side, kommer alt Folk ind i denne Kirke med en reen Hensigt? Mange antager Evangeliet for at blive frie for Undertrykkelsens Jernhaand, under hvilken de arbeider bestandigen fra Aar til Aar i Trældoms Lænker, slidende haardt for at faae et Stykke Brød til deres Ophold. De er undertrykkede og bedrøvede; deres Dagløn er nedsat;

til det mindst Mulige, de kan leve af, da de veed, at de maa arbeide eller døe.

Tusinder er i denne ynkelige Tilstand, og vilde annamme enhver Ting, ligegyldigt hvad under Himlene der prædikedes for dem. I maa gaa og prædike Universalisternes Lærdomme eller Vantroens, eller enhver anden Tro i Verden, I maa koge dem sammen og uddrage selve Essensen af dem, og tillige med den sige dem, som er undertrykte og nedbøiede af de Rige og de Store: „I skal blive udfriede fra Eders Fabrikker, I skal undkomme fra Eders Trælleværksteder; vi prædiker dette for de Fattige, antag nu vort System og vor Lære, og I skal blive befriede fra Undertrykkelsens Jernhaand. Vi vil tage Eder til et Overflødigheds Land, til et Friheds Land, hvor I kan nyde Eders Rettigheder og være velsignede, og have det Privilegium til at erholde sammenligningsviis med Lethed, lig andre Mennesker, alle Livets Bequemmeligheder." Hvad er deres Svar? „O vi vil antage Eders Religion, om I blot vil tage os bort fra dette Slæb og denne Nød." Mange annamme Evangeliet, paavirket af ingen anden Bevæggrund, end at have det Privilegium at blive flyttet fra deres undertrykte Tilstand til et Sted, hvor de ikke vil lide. De vil annamme hvilkensomhelst Lære under Himlen, om I ikkun vil tage dem ud fra deres nærværende Forfatning.

Er der Nogle hos os, som handler efter det samme Princip? O ja, I kan eengang ved Leilighed see Een, som handler efter det Princip. Lad Forfølgelse blive ophobet paa dette Folk, som det er skeet forhen, ja lad Forfølgerne true i stor Afstand fra os, som de er nu, og de som har antaget Evangeliet af Bevæggrunde, som ikke er i enhver Betydning rene, vil sige: „Jeg vil hellere antage noget Andet for at blive fri for Forfølgelse; jeg er tilbøielig til at forlade disse Sidste Dags Hellige, at ikke Bedrøvelse, Uro og Forfølgelse skal komme over mig, og jeg vorde dræbt, eller komme til at lide i Kjødet. Jeg vil reise til Californien, eller til de Forenede Stater, eller jeg vil gjøre en eller anden Ting. Jeg ønsker at gjøre det, som vil frie mig fra al jordisk Lidelse og Uro. Rører disse Betragtninger Een, som har annammet Evangeliet paa Grund af dets Principer? Nei. De som føle ligesom at fornegte Jesu Christi Religion for saadanne Betragtninger, annamme det første Gang for at forbedre deres timelige Stilling i Livet, og ikke for noget Andet. Dette har stedse været Tilfældet med Mange og naar Forfølgelsen er kommen, har Mænd og Qvinder sagt: „Jeg kan ikke taale det; jeg tænkte jeg vilde have Lykkelighed og nyde Livet; jeg antog virkeligen, at al min Sorrig var endt."

Mange har annammet Evangeliet, idet de troede, at deres Sorger vilde komme til en Ende, ved et vist Tidsrum i denne Kirke og Rige, paa Jorden, og det tillige hastig. Jeg er et Vidne til dette af min egen Erfaring og Følelse. Naar jeg ydede Lydighed til Herrens Befalinger, beredede Brødrene sig til at indsamles til et Sted, som kaldtes Zion, i Jackson County paa de vestlige Grændser af Staten Missouri. Jeg havde virkeligen Tro og Zions Aand i en saadan Grad, at jeg antog, at om vi kom til Zion, vilde vore verdslige Sorger og Lidelser ophøre. Jeg havde dog ikke selv Tilbøielighed til at gaae derhen, thi jeg ønskede at gaae til Verden og forkynde Herrens Ord, som aabenbaredes for mig, og paa Grund deraf havde jeg aldrig det Privilegium at nedsætte mig i det County. Zions Aanden, som jeg da be-

sad, er den Aand, som beboer Himlene og fylder dem, den er i og rundt om alle himmelske Væsener.

Naar denne Aand er meddeelt Individer, fatter de den som den er i dens Reenhed, og er ikke til alle Tider opmærksom paa, at de endnu omgives af et Tabernakel af Leer, som er underkastet Djævelens Magt, og er udsat for at blive plaget hvilketsomhelst Øieblik, og at have haarde Prøvelser, og Modstand og Forfølgelser, saa længe som de er i Kjødet. Men naar den Aand, som fylder Evigheden, er indblæst i en Person, adspredes enhver anden Ting i et Øieblik, og han seer Zion som det er i dets Reenhed, han nyder da Zions Aanden.

En Mængde Folk indsugede det samme Begreb, som jeg gjorde i Begyndelsen, og troede virkeligen at i Jackson County vilde alle jordiske Sorger, Lidelser, feilslagne Forhaabninger og Skrøbeligheder, henhørende til Kjødet, faae en Ende, og at Enhver vilde blive helliget for Herren, og Alt vilde være Fred og Glæde fra Morgenen til Aftenen og fra Aar til Aar, indtil Frelseren skulde komme.

De Brødre, som gik dengang, fandt i en meget kort Tid, at de havde taget feil. De, som tog derhen, og de, som var bekjendte med deres Gaaen og Komme, fandt Verden, Kjødet og Djævelen der, ligesaa meget som paa noget andet Sted, undtagen de havde Tro til at kaste enhver Verdens Aand ud af Dørene, det er, ud af deres Hjerter. De fandt den samme Fristelse, de samme begjerlige Følelser og de samme Tilskyndelser der, som paa andre Steder.

Naar vore Ældste gaaer ud for at prædike Evangeliet, saa siger de Folket, at de skal indsamles til Zion. Hvor er det? Det er i Staden ved den store Saltsø, i Bjergenes Dale, i Settlementerne i Utah Territorium, der er Zion nu. Men I bemærker, naar I kommer her de samme gjerrige Følelser indsugede i Manges Hjerter som paa andre Steder, den samme Fristelse er her, og der er fuldt op af Fristelser, og med mindre Folket lever for Herren i Lydighed til hans Befalinger, kan de ikke have Zion indeni dem. De maa føre det med dem, om de skal forvente at leve i det. Om de ikke gjør dette, saa er de ligesaa meget blottet for Zion her som paa andre Steder. Nogle spørger: „Hvorfor kan vi ikke tjene Gud i andre Lande lige saa vel som her?" I kan gjøre det ligesaa vel i England, i Frankrig, i Tydskland, i Italien, paa Øerne i Havet, i de Forenede Stater, i Californien eller ethvert andet Sted, som I kan her. „Velan da, lad os gaae!" siger de. Men bie lidt, I kan tjene ham ligesaa vel et andet Sted, naar det er Eders Pligt at være der. Om det ikke er Eders Pligt at være paa noget andet Sted, dersom I vilde tjene ham antageligen, saa maa det være der, hvor han kalder Eder. Til hvilken Deel af Jorden kalder Herren nu sine Hellige? Han har aabnet Veien for dem langt i det Indre af Nord-Amerika, hvor de er flyttet langt bort fra al Civilisation.

Om I vil undersøge Kortet, vil I finde, at vi er nedsatte i en afsondret Deel af hvad? Af Zion. Og hvad er Zion? I en Betydning er Zion de Rene af Hjertet. Men er der et Land, som nogensiide vil kaldes Zion? Ja, Brødre. Hvilket Land er det? Det er Landet, som Herren gav Jacob, som testamenterede det til sin Søn Joseph og hans Afkom, og de beboer det, og det Land er Nord- og Syd-Amerika. Det er Zion, hvad Land, Territorium og Beliggenhed angaaer. Zions Børn har endnu ikke meget i deres Besiddelse, men deres Territorium er Nord- og Syd-Amerika til

at begynde med. Angaaende Zions Aanden, den er i de Helliges Hjerter, i deres som elsker og tjener Herren af al deres Magt, af deres ganske Sind og Styrke. Vi har aabnet Veien og er komne her, og hvad vil I see? Ligesaa megen Svaghed og Forstyrrelse, som paa noget andet Sted, dersom I har et Sind til at gjøre det — hvilket I vil, dersom I handler ugudeligen, og udfører det, som skader Retfærdighedens Principer. Vi kan gjøre Utah Territorium til een af de største Syndepøle paa den hele Jords Overflade, og overgaae de gamle Sodomiter i Vederstyggeligheder, dersom vi er tilbøielige dertil.

De første Grundlæggere af dette Territorium, de som banede sig Vei mellem Bjergene, nedhug Krattet, dræbte Snogene, anlagde Veiene, byggede Broer og Huse, begyndte Avlsgaarde, udlagde og opbyggede Stæder, hvor ingen hvid Mand nogensinde tænkte, at et civiliseret Folk kunde bestaae, undtagen de bragte Levnetsmidler fra et fjernt Land, kan nu forsamles tilsammen, omgivne med Bekvemmeligheder og mange af dette Livs Overdaadigheder. Ingen hvid Mand, som drog gjennem dette Land, troede, at et Settlement kunde anlægges i disse Bjerge, eller noget Jordbrug kunde lykkes. Herren har bragt os her, og hvad har vi bragt? Sikkerlig os selv, og efter at vi er kommen her, ønsker Nogle at gaae bort og sige, „at dette Sted er ikke helligt nok for dem, at de vil ikke taale det, men unddrage sig fra dette Samfund, indtil vi er rene nok, og derefter vil de komme tilbage igjen." Saadanne Personer er liig dem, som forblev i Jackson County, de er altfor rene og hellige for dem selv. Men om de forbliver, forbliver de med deres Personer, og om de gaaer, tager de deres Personer med sig, og det er den store Vanskelighed med dem. Om de kunde lade sig selv tilbage, maaskee vi kunde lykkes i at rense dem fra Synd, men nei, de gaaer og maa tage sig selv med sig.

De Hellige, som først kom ind i disse Dale, bragte nødvendigviis deres Tabernakler med sig; men vi bestræbte os ikke for at bringe nogen Egenkjærlighed med os, nogle vildfarende forudfattede Begreber, nogle Følelser, Love, Regler eller Handlinger, tilhørende os selv, undtagen saadanne, som Herren skulde foreskrive Dag efter Dag.

Antag, at Enhver, som kommer ind i disse Dale, skulde komme med den Bestemmelse at blive veiledt af Herren Dag efter Dag; antag, at de skulde sige: „Jeg vil tjene min Gud og holde hans Befalinger; jeg vil ikke lægge nogen Plan til Dette eller til Hiint eller til noget Andet; jeg vil ikke sige, at jeg vil staae op i Morgen og gaae til denne Stad eller til hiin By, og bytte og handle for at faae Vinding; alene som Herren vil sige, og dette vil jeg gjøre fra denne Tid af, fremdeles og evindeligen;" og lad saa Enhver trofast vedligeholde en saadan Beslutning, og vi kunde sandeligen sige, at vi har Zions Territorium og sammes Aand, Lys, Herlighed og Kraft, og at Zions Gud boer hos sit Folk.

Men om vi bringer vore gamle Traditioner med os, vore forudfattede Følelser og Begreber om Dette, Hiint og Andet, og udkaster vore Planer, bygger vore Boliger, og sætter os i en Stilling overeensstemmende dermed og siger: „Jeg vil gjøre saa og saa, dette er Stien jeg vil følge og jeg har besluttet mig til at vandre paa den, uden at tage Hensyn til nogen anden Ting," da kan vi vente at blive omstyrtede, og Aanden af det hellige Evangelium vil forlade os. Da vilde I snart erfare, at der var ingen timelig eller naturlig Udsigt for dette

Folk til at undflye fuldkommen Tilintetgjørelse; og I vilde staae op og sige: „Jeg vil afsted til Californien for at frelse mit Liv.', Men de, som forsøger at frelse deres Liv ved deres egen Dygtighed og Klogt, vil miste dem baade timeligen og aandeligen.

Mange siger: „Jeg troer Evangeliet," men vedbliver at handle slet, vedbliver at gjøre det, som de veed er urigtig. Jeg ønsker at I skal fuldkommen forstaae, at den blotte Tro paa Evangeliet, paa at Jesus er Christus, paa det Gamle og Nye Testamente, paa at Joseph Smith var en Prophet, sendt af Gud, og at Mormons Bog er sand, bereder Eder ikke til at blive Lysets Engle, Guds Sønner og Døttre, og Medarvinger med Jesus Christus til en gudommelig Arv. Ei heller berettiger den blotte Tro Eder til Besiddelsen af Kronerne og Thronerne, som I forventer. Nei, saadan Tilberedelse kan ikkun gjøres, og saadanne Formaal alene opnaaes ved at gjøre den Gjerning, som vor Fader i Himlen fordrer af os, ved at adlyde ham i alle Ting, idet vi lader vor Villie, Tilbøieligheder og Følelser falde for vore Fødder, for ikke mere at opstaae fra nu af og fremdeles, og virkeligen handler efter de Grundsætninger, at vi vil gjøre vor himmelske Faders Villie, uanseet hvad der skulde vederfares os. Da, om I staaer i Begreb med at blive dræbt af Eders Fjender eller ødelagt af Modstanderen, kan I sige: „dræb frisk væk, ødelæg frisk væk!"

Sandt nok, al Retfærdigheds Fjende, Lucifer, Morgenrødens Søn, Djævelen, som er i Besiddelse af Verden, og næsten af Alt der er i den, siger: „Jeg er bestemt paa at tilintetgjøre enhver Mand, Qvinde og Barn, som ikke vil underkaste sig mit Rige, adlyde mine Forordninger og forunægte den Herre Jesus Christus." Men min Beslutning er ikke at forunægte den Herre Jesus Christus og hans Befalinger, men holde dem trofast, og lad dette Folk følge den samme Fremgangsmaade og vente indtil det endelige Udfald og see hvem som vil gaae af med Seiren i den store Kamp.

For Nærværende har al Retfærdigheds Fjender Anførsel og siger: „Nu I stakkels Mormoner, er I ikke bange at vi kan mønstre vore Tusinder og tilintetgjøre Enhver af Eder?" Gaae til Helvede, siger jeg, og bliv fordømte; thi I vil gaae did, og I er allerede fordømte. Jeg kan bevise af de hellige Skrifter, at de er i Helvede, endskjøndt skinhellige Personer anseer det for ugudeligt at gjøre saadanne Bemærkninger. Jeg ogsaa siger, bliv i det Helvede I er i, om I behager, eller gaae til et andet, om I kan.

Vil Folket være frygtagtigt? Om Frygt er i Hjertet paa Nogen af Eder, saa er det fordi I ikke beder ofte nok; eller naar I beder, er I ikke tilstrækkeligt ydmyge for Herren. I strider ikke med ham indtil Eders Villie er opslugt i hans. Om Enhver af de Sidste Dages Hellige levede, saa at de nød deres Forrettigheder, vilde de ikke frygte mere for Verden og alt det den kan gjøre, end de frygter for at Trauerne, som flyver skrigende en trefjerdedeels Miil over deres Hoveder, vil lade sine Æg falde paa dem og udslaae deres Hjerner.

I kunde lige saa vel frygte for denne Tildragelse som frygte for alle Helvedes Magter, dersom Folket var helliget for Herren og vilde gjøre hans Villie hver Dag.

(Fortsættes.)

Skandinaviens Stjerne.

Den 1ste September.

Den opmærksomme Jagttager, der med Kjendskab til Forholdene har fulgt Verdensbegivenhedernes Gang og Menneskeslægtens Udvikling i Almindelighed, vil udentvivl erkjende den næsten mirakuløs hurtige Fremvæxt og Forøgelse af nyttige Opfindelser, Forbedringer og Indretninger til Menneskeslægtens Gavn, som især i det sidste halve Aarhundrede er frembragt ved Naturvidenskabernes Anvendelse i det praktiske Livs forskjellige Grene. Hvilke uhyre Resultater er der ikke frembragt og frembringes ved Hjælp af Vand, Luft, Ild, Damp, Elektricitet osv. Fædrenes langsomt vundne Erfaring og paabegyndte, ufuldendte og mislykkede Forsøg, er Generation efter Generation gjentaget, forøget og forbedret, indtil det har opnaaet den forbausende Høide, som Nutiden fremviser. Elektriske Telegraphtraade er ifærd med at lægges rundt hele Jorden, selv over de dybe og store Verdenshave, for med Lynets Fart at forplante Efterretninger. Jernbaner vil snart gjennemkrydse alle Lande og med utænkelig Hurtighed, sammenlignet med Fortiden, bringe Menneskene fra et Land til et andet. Dampskibe farer over de store Have i faa Dage, hvortil før behøvedes flere Maaneder, ja Aar; og alle andre Ting i Forhold derefter, hvilket vilde blive for vidtløftigt her at omtale. Burde ikke dette forøge deres Kjærlighed og Lydighed for den store Skaber? Er Menneskeslægten voxet i moralsk og religiøs Henseende i samme Grad som den har tiltaget i naturvidenskabelig Henseende? Kjære Læser! kast et Blik omkring dig, og dersom du kan see med aabne Øine, og domme med uhildet Forstand, saa vil du svare: desværre Nei! Slægten synker dybere og dybere, de have Gudfrygtigheds Skin, men fornægte dens Kraft. Ja, selv Verdens Lærde og Philosopher erklærer høit i Tale og i Skrift at den nuværende Christendom intet duer, at den er Usandhed fra først til sidst. Iblandt andre store Opdagelser har de ogsaa nu tilsidst opdaget dette; de seer at Slægten er syg i moralsk Henseende, at der maa en grundig Reform til. Kan nu disse Viismænd, disse Philosopher anvise et radikalt Middel; en helbredende Medicin? Nei, de er Ovakselvere alle tilhobe, uanseet deres paaberaabte Lærdom. Ikke saaledes med den himmelske Fader; han har ikke alene forudseet dette, men har ogsaa beredet et ufeilbarligt Middel, hvilket han har aabenbaret, og nu allerede i mange Aar ladet og fremdeles lader proclamere ved sine Tjenere til Frelse for Alle, som vil lytte til hans Røst; men ham, til hvem de skulde tye hen, kjender de ikke, vil de ikke vide af; hans Aabenbaringer kalder de Vrøvl; hans Tjenere kalder de Bedragere; hans Evangelium kalder de en opspunden Fabel af Joseph Smith. De er allesammen enige i at modarbeide hvad Herren ved denne sin Tjener har paabegyndt paa Jorden: "Gjenoprettelsen af alle Ting; Israels Indsamling; Forberedelsen til Messiæ anden Tilkommelse og Regjering paa Jorden." Disse Ting taaler de ikke. Gud har ikke længer Ret til at sende Engle til Jorden; at give Aabenbarelser og gjenoprette sin Kirke med det af ham bemyndigede Præstedømme: Apostler, Propheter, Evangelister, Hyrder og Lærere. Disse Værdigheder har Verden afskaffet og nu vil de ikke have dem igjen; de vil ikke underkaste sig Jesu Regjering; de

vil ikke ransage og troe de hellige Skrifter: Bibelen, Mormons Bog og Pagtens Bog; de vil ikke erkjende det evige Evangelium, som nu i 25 Aar har været forkyndt paa Jorden, og hvis oprigtige Annammelse og Efterlevelse ene er istand til at frelse dem fra den sig nærmende Ødelæggelse.

Forhandlinger

i en General Conference for Jesu Christi Kirke af Sidste Dages Hellige, sammenkaldt i Tabernaklet i Store Saltsø Staden, og begyndt Fredagen den 6te April 1855 Kl. 10 Form.

(Af Deseret News d. 11. April 1855.)

(Fortsat fra Side 352.)

Ældste Lorenzo Snow sammenlignede den nærværende Dag med den for 25 Aar siden, og henlydede til den Tid, da de Ældste vandrede uden Fode eller Skjul for at forkynde Evangeliet for Nationerne langt borte, og nedbad en Velsignelse over Kalken.

Ældste Woodruff sagde, at jo flere Conferencer vi har, desto meer tiltager de i Interesse; det var Musik for hans Øren at høre Vidnesbyrd om Sandheden; henviste til Indvielsen af Templet i Nauvoo, og til Krigene og Trængslerne iblandt Nationerne.

Ældste C. C. Rich sagde: Jeg har i de tilbagelagte 23 Aar vidst med Sikkerhed, at dette Værk var sandt, og at denne Kirke er veiledt af Guds Haand; talte om Folkets Enighed og at leve for at modtage Velsignelserne; om vi gjør det Bedste vi veed, skal vi gjøre det udmærket.

Præsident B. Young sluttede Conferencen med Forslag at samles den 6te October næstkommende, idet han bemærkede, at om vi end skulde fortsætte en heel Uge, kunde blot nogle faa af de Ældste have det Privilegium at aflægge deres Vidnesbyrd; den som meddeler Sandheden saa fort som han modtager den, vil voxe i Naade og i Kundskab om Sandheden. Den første Mission til Joseph, som var en reen Ephraimit, var at samle Israel; underviste de Hellige, hvorledes de skulde leve og undgaae Sygdom, og advarede dem alvorligen om at iagttage Viisdoms Ordet, og aflægge Brugen af Thee, Caffe, Tobak, Spiritus, og alle saadanne Artikler, og opdrage deres Børn sunde; dette Folk har at gjøre det. Han velsignede derefter de Hellige.

Choret sang: „Kom, lad os paany." Slutningsbøn af Præs. Kimball.

Thomas Bullock,
Conferencens Skriver.

Liste over Navnene paa dem, som, af Conferencen den 7de, 8de og 9de April 1855, er eenstemmigen bleven voterede for at gaae paa Missioner:

Alger, John.
Allred, James Sandford.
Ames jun., Ira.
Appleby, Carlos.
Barnard, Ezra.
Batchelder, William.
Bean, George.
Bean, James.
Belknap, Gilbert.

Billings, Alfred.
Boyd, George.
Bringhurst, William.
Brown, James.
Brown, James M.
Brown, Robert.
Browning, John Wesley.
Brundage, William L.
Bull, Joseph.
Bullock, Isaac.
Burch, William.
Burgeß, William.
Burston, William.
Butterfield, Thomas.
Call, Anson.
Candland, David.
Connon, George Q.
Carter, Sidney.
Clark, Israel.
Clark, John af Provo.
Clough, Benjamin.
Clowes, Joseph.
Cole, Moroni.
Collett, Sylvanus.
Cook, Washington N.
Covert, William S.
Crosland, Benjamin.
Cummings, Franklin.
Curtis, David.
Cuthbert, Edvard.
Davis, Daniel.
David, James.
Dolten, Charles W.
Dolten, George.
Draper, Moses.
Durphy, Francillo.
Dustin, Seth.
Empy, Nelson.
Evans, David.
Fairchild, Alma.
Follitt, Wm. A.
Foss, Ezra.
Foster, William.
Freeman, Wm.
Gallaher, John.
Gibson, Robert.
Grant, George R.
Green, Austin.
Haight, Hector C.
Hale, Aroet.
Hamlin, Wm.
Hampton, Benjamin.
Hancock, George.
Harvey, John.
Hill, George W.
Holden, Wm.
Hollingshead, Joseph.
Hultz, Benjamin, R.
Hunt, James Wiseman.
Huntigton, Allen.
Huntington, Lot.
Huntington, Oliver.
Hutchings, Shepherd.
Ivie, James.
Ivie, John.
James, Richard.
James, Thomas H.
Jones, William P.
Kay, John.
Kempton, Jerome.
Knapp, Albert.
Lamb, Brigham.
Lamb, Edwin.
Lamb, Horace.
Leavitt, Nathaniel.
Lish, Everett.
Loveland, Chester.
Maugum, James.
Marwell, William.
Mead, Orlando F.
Metcalf, Levi G.
Merkley, Christopher.
Mc Ewan, John.
Mikesell, John H.
Milam, Joseph.
Miles, Ira.
Miles, Orson.
Miles William.
Miller, Henry W.
Miriam, Amasa.

Mitchell jun., Wm.
Moore, Stephen.
Muir, Wm. S.
Munjar, Thomas.
Nebeker, George.
Neslin, Robert F.
Nixon, Wm.
Norton, John W.
Pace, Byron.
Parry, Joseph.
Perkins Christopher C.
Perkins, Jesse N.
Perkins, Reuben W.
Perry, Stephen.
Pettit, Ethan.
Petty, Robert C.
Phelps, James.
Pulsipher, John.
Randall, Alfred.
Rawlins, Joseph S.
Richards, John A.
Ricks, Thomas E.
Ritchie, William.
Roberts, Benjamin M.
Scott, John.
Stepherd, Isaac.
Smith, John L.
Smith, Thomas S.
Smoot, Wm. C. A.
Snedaker, John F.
Snyder, George G.
Steele, John.
Stephens David.
Sterritt, Wm. W.
Streeper, William H.
Taylor, Pleasant Green.
Terry, Joshua.
Turner, John W.
Vance, William.
Van Ettan, Elisha W.
Wakeley, John N.
Warde, Elijah B.
Watts, Baldwin.
Welchman, Artur P.
White, Ephraim.
Whitney, Joshua.
Wilkie, Matthew F.
Williams, Clinton.
Wilson, Thomas.
Wood, Charles.
Wood, Warren.
Wood, Lyman S.
Woods, Lyman L.
Zundall, Abraham.

Statistik.

Ved at samle de sidste Rapporter fra de forskjellige Biskopper, finder jeg, at der er nu i dette Territorium:

Det øverste Præsidentskab	3.
Apostler	7.
Halvfjerdsindstyver	2,086.
Overpræster	715.
Ældster	994.
Præster	514.
Lærere	471.
Diaconer	227.

Desforuden det sædvanlige Forhold af Personer, som endnu ikke er ordinerede til Tjenesten.

Missionærer, som er udsendte (og allerede er i Marken) fra Utah Territorium til de forskjellige Dele af Jorden 331.

I de sidste ser Maaneder er der

bleven født i Utah Ter.	965.
Døde	268.
Døbte	478.
Udelukte	86.

Thomas Bullock,
Skriver.

Joseph Smiths Levnetsløb.

1835. (Fortsat fra Pag. 327.)

Men en vis Ananias, en gudfrygtig Mand efter Loven, som havde godt Vidnesbyrd af alle Jøder, som der boede, kom til mig og stod for mig, og sagde: Saul, Broder, see op! og jeg saae paa ham i samme Time. Men han sagde: vore Fædres Gud haver bestikket dig, at du skal kjende hans Villie, og see den Retfærdige og høre en Røst af hans Mund. Thi du skal være ham et Vidne for alle Mennesker om de Ting, som du haver seet og hørt. Og nu, hvad tøver du? Staa op og lad dig døbe, og dine Synder aftvætte, og paakald Herrens Navn." Ap. G. 22, 12—16.

„Thi skjøndt I efter Tiden endog burde være Lærere, have I atter behov, at man skal lære Eder Begyndelsesgrundene i Guds Ord, og I er blevne saadanne, som have Melk behov, og ikke haard Føde. Hver som faaer Melk er uforfaren i Retfærdighedens Lære, thi han er et Barn. Men for de Fuldvorne er haard Føde, hvilke ved Forfarenhed have øvet Sands til at skjelne mellem Godt og Ondt.

Derfor lader os forbigaae Begyndelses Læren om Christo, og skride frem til det Fuldkomnere, at vi ikke atter lægge Grundvolden, angaaende Omvendelse fra døde Gjerninger, og Tro paa Gud, og Læren om Daab og Haandspaalæggelse, og de Dødes Opstandelse, og den evige Dom. Ja dette ville vi gjøre, dersom Gud det tilsteder. Thi det er umuligt, at de, som eengang ere oplyste, og som have smagt den himmelske Gave, og er blevne deelagtige i den Hellig Aand, og have smagt Guds gode Ord, og den tilkommende Verdens Kræfter og falde fra, atter kunne fornyes til Omvendelse, da de korsfæste sig selv Guds Søn, og gjøre ham til Spot." Hebr. 5, 12—14; 6, 1—6.

Disse Anførsler er saa tydelige til bevise Læren om Omvendelse og Daab til Syndernes Forladelse, saa jeg synes det er unødvendigt at forlænge dette Brev med Forklaringer over dem; men jeg vil fortsætte Gjenstanden i mit næste.

I den nye og evige Pagts Baand

Joseph Smith, jun.

Jeg tog til New Portage den 2den i Selskab med Oliver Cowdery og Sidney Rigdon for at bivaane en Conference, og vendte tilbage den 8de. Jeg var beskjæftiget med forskjellige aandelige og timelige Anliggender i flere Dage.

I en Forsamling i et Høiraad af Præsidentskabet i Kirtland den 14de September 1835 blev det bestemt — at, som en Arbeider er sin Løn værd, bør Præsident Joseph Smith sen., naar han kaldes paa til at udtale patriarkalske Velsignelser over Menigheden, betales for sin Tjeneste med en fastsat Godtgjørelse af 10 Dollars ugentlig og hans Udgifter erstattede. Det blev endvidere bestemt, at Præsident G. Williams bestikkes og herefter tjener som Skriver for at forrette i Velsignelses Forsamlinger og at han modtager for sin Tjeneste efter det samme Forhold, og tillige faaer sine Udgifter godtgjorte. Det blev endvidere besluttet, at Præsident Oliver Cowdery bestikkes, og at han handler herefter som Registrator for Kirken. Det blev endvidere afgjort, at Søster Emma Smith foretager at gjøre et Udvalg af hellige Lovsange ifølge Aabenbaringen; og at Præsident W. W. Phelps bestikkes

til at revidere og ordne dem til Trykning.

Den 16de Septbr. Kirkens Præsidentskab forsamlet og beskikkede David Whitmer og Samuel H. Smith til en Comittee og General-Agenter for at handle i og for det „Literære Firmas" Navn.

Forhandlinger i et Høiraad, holdt i Kirtland den 16de September 1835. Sidney Rigdon, Oliver Cowdery og F. G. Williams præsiderede.

En Klage blev fremført af Præsident Joseph Smith jun. imod Broder Henry Green for at have bestyldt Præs. Joseph Smith jun. „for at have irettesat Broder Aldridge urigtigen og under Indflydelsen af en ond Aand.

Da Broder Green var fraværende, opstod Præsident Rigdon og sagde, at det var Præsidentskabets Afgjørelse, at Raadet gaaer frem med at undersøge den fremførte Klage, fordi Broder Green havde været regelmæssigen tilsagt af ham selv.

Raadet beskikkede een paa hver Side til at tale; hvorefter følgende Vidnesbyrd aflagdes.

Ældste Sylvester Smith bevidnede, at Broder Green sidste Mandag Morgen sagde, at Broder Aldridge var retfærdiggjort i hvad han sagde, og at Præsidenterne Joseph og Hyrum Smith havde Uret i at udskjelde den gamle Mand; og efter at Ældste Smith havde forklaret Sagen for ham, sagde han, at om nogen Mand skulde gjøre saa med ham, vilde han kalde ham en Skurk; og at han skulde sige, at en Mand, der monne tale som Joseph gjorde, maatte have Djævelen i sig.

Ældste Lorin Babbit sagde, at han var nærværende, naar ovenanførte Samtale fandt Sted og hørte en stor Deel af den, og istemte fuldkommen hvad Ældste Smith havde anført; og han hørte Broder Green sige inden ovenanførte Samtale, at endskjøndt de bestyldte Broder Aldridge for at have en ond Aand, dog, om Sandheden var kjendt, var Djævelen i dem (nemlig Præsidenterne Joseph og Hyrum); thi om Nogen skulde spørge om min Mening, og derefter udskjælde mig paa den Maade, vilde jeg kalde ham en Skurk eller en Kjæltring.

Præsident Cowdery bemærkede for Raadet, at Broder Aldridge var ikke opfordret til at give sin Mening om Bogen, men hvad han sagde, fremførte han uden at være opfordret til at tale; thi Bogen overraktes ikkun ham og Andre for at see paa, at de kunde see dens Beskaffenhed og Godhed.

Præsident Joseph Smith reiste sig og anførte, at han vidste, at Broder Aldridge var under Indflydelsen af en ond Aand, og havde været i en lang Tid.

Raadsmedlem Orson Johnson sagde ogsaa at han vidste, at denne Ting var saa, af det, som han havde seet og erfaret, og at han havde hørt af troværdige Hjemmelsmænd, at den gamle Mand havde havt for Vane i en lang Tid at forsømme Bøn og Hunsandagt.

Raadmedlem Smith sagde, at Præsident Smith var indenfor Grændsen af sin Pligt, da han irettesatte Broder Aldridge for hans Onde; og følgelig maa Broder Green have havt Uret i at modsætte sig ham, og sige, at han handlede liig en Skurk og at Djævelen var i ham.

Raadsmedlem Jackman sagde, at Broder Green kunde ikke være retfærdiggjort i at sætte sig op mod Herrens Tjener, medens han var i virkelig Udførelse af sin Pligt, og det var klart, at Satan havde søgt at stifte Splidagtighed i Kirken, og havde benyttet Fordelen af Lei-

ligheden ved Bogens Overrækkelse til at gjøre dette.

Den Bog, som henſigtes til, blev kjøbt for at nedſkrive „de patriarkaliſke Velſignelſer."

Præſident F. G. Williams ſagde, at Broder Greens Ugudelighed i at fordømme Præſident Smith er tydelig af Vidnesbyrdene; og at Broder Aldridge ogſaa handlede daarligt og under Indflydelſe af en forkeert Aand i at drage i Tvivl Retſkaffenheden af Kirkens Hoved ved Kjøbet af Bogen, og at Præſident Smith var og er retfærdiggjort, fordi han handlede ſom han gjorde i Sagen, og ſkulde ikke været dadlet, ſom ſkeet er, i denne Sag af Broder Green.

Præſident O. Cowdery opſtod derefter, og viſte ved nogle faa tydelige Bemærkninger, hvorledes Satan havde ſøgt fra Begyndelſen at ødelægge Mormonsbog, og for at gjøre dette havde han virkeligen rettet ſine Pile imod Guds Tjenere, ſom var kaldte til at bringe den frem og bære Vidnesbyrd om den for Verden, og havde nu ſøgt Leilighed imod Tjenerne ved at forføre Brødre til at ſige, at de havde talet tvetydigt om Priſen for Protokollen, ſom overraktes ſidſte Sabbat; og at Broder Aldridge og maaſkee andre blev Gjenſtand for denne onde Indflydelſe, og Broder Green retfærdiggjør dem i denne Ting, og dadler Præſident Smith, og er og bør ikke være retfærdiggjort fordi han gjør ſaaledes.

Præſident Cowdery vedblev at viſe, at Bogen var kjøbt ſaa billig, ſom det kunde være, og var virkeligen værdt det, ſom blev given for den, nemlig tolv Dollars.

Ældſte Cahoon bad om Tilladelſe til at afbryde Præſident Cowdery et Øieblik for at underrette Raadet om, at for lidt ſiden gik Broder Green forbi Huſet, og naar Taleren ſagde ham, at Raadet overveiede hans Sag, og bad ham at komme ind, ſagde han, at han ſkulde begive ſig til ſin egen Forretning og gik ſaa ſin Vei uden at tage Henſyn til Raadet.

Præſident Cowdery tog igjen fat paa Sagen, idet han viſte, at Broder Aldridges Henſigt, eller idetmindſte den Aands Henſigt, ſom var i ham, var at tilintetgjøre Kirkens Hovedmænds Charakteer og at viſe, at vi agtede at drage Vinding af Brødrene og udpreſſe mere af dem end Bogens Priis; og nu, iſtedetfor at agte vore Følelſer, foragter han os alleſammen, og viſer at han har ingen Tro paa Høiraadet.

Strax efter kom Broder Green ind og ſagde, at han havde været opholdt længere end det var hans Henſigt, idet han havde været i Chagrin i Forretning, og maatte aflevere Heſten og Seletøiet til Eieren førend han kunde indfinde ſig i Raadet.

Præſident Rigdon ſtod derefter op og afgjorde, at Broder Green ſkulde ikke været forhindret fra at være her af nogen anden Forretning; og om ſaa var, ſkulde han have tilkjendegivet det for Raadet og forlangte en Udſættelſe.

Præſident Cowdery bemærkede derpaa, at han tænkte, at Sagen var tilſtrækkelig bragt for Raadet, og vilde ikke ſige mere. Og Præſident Rigdon gik frem til at give ſin Afgjørelſe — at Broder Green ſkulde, om han havde været misfornøiet med Præſident Smith, gaaet hen og ſagt ham ſin Indvending, og ikke ſagt noget derom til ſin Næſte. Og desuden, at Broder Aldridge, ſom er bleven viiſt, har været ſkyldig i at forſømme ſine Bønner for Gud, og har derfor ikke havt Guds Aand til at bevare ham fra Satans Friſtelſer, og er falden i Synd, og gjorde virkeligen urigtig i at opreiſe Indvendinger mod Priſen

paa Bogen, som overraktes sidste Sabbat, og var under Indflydelse af en ond Aand.

Broder Green holder med den onde Aand i Broder Aldridge og siger, at han er retfærdiggjort i hvad han har gjort, og derfor er det tydeligt, at en ond Aand regjerer i Broder Greens Bryst. O det er ogsaa ligesaa indlysende, at Præsident Joseph Smith jun. var retfærdiggjort i at revse den onde Aand, og det var ikke alene forsvarligt af Præsident Smith at revse den onde Aand, men ogsaa hans Pligt som Præsident og første Ypperstepræst i Christi Kirke, bestikket af Gud til at føre samme ind i al Retfærdighed.

Høiraadets Præsidentskabs Afgjørelse er derfor i Korthed, at Broder Green bliver, og er nu, udelukt fra denne Kirke, og skal ikke mere være et Medlem indtil han kommer ind ved Daabs Ordinancen, saaledes som bestemt af Evangeliet at skulde skee i Kirken.

Dette bifaldtes af alle Raadsmedlemmerne, undtagen Coe, som spurgte om ikke Broder Green skulde have Rettighed til at tilstaae sine Feil, og endnu opholdes i Kirken. Han tænkte derfor, at det var Broder Greens Rettighed til at faae en Om-Organisation af Raadet og et gjentaget Forhør. Dette var nærved at blive tilstaaet, og Raadet at blive opsat til paafølgende Morgen, men Raadsmedlem Coe udbad sig en Forklaring af Præsidenten, og blev underviist som følger:

„Naar en skændig Brøde er begaaet og Bestemmelse er tilsøiet Høiraadet, da er det Høiraadets Præsidentskabs Rettighed at træde det med Uvillie under Fødder og afskære Fornærmeren, saaledes som i det nu afgjorte Tilfælde!"

Raadsmedlem Coe tilbagekaldte da sin Indvending mod Præsidentskabets Afgjørelse, hvilken anerkjendtes af hele Huset, og Raadet sluttedes.

Sylvester Smith,
Skriver.

(Fortsættes.)

Indbetalt til Contoiret.

H. Hansen	1 Rdl.	„ Mk.	„ Sk.
Johan Svenson . . .	45 —	„ —	„ —
A. P. Trane	20 —	„ —	„ —
K. Petersen	36 —	„ —	„ —
N. Nilson	37 —	3 —	„ —
Summa	139 —	3 —	„ —

Indhold.

	Side.		Side.
Tale af Præs. B. Young	353.	April Conferencen i Saltsøstaden .	362.
Redactionens Bemærkn	361.	Joseph Smiths Levnetsløb (forts.)	365.

„Skandinaviens Stjerne" udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned, og faaes paa Contoret i Gothersgade Nr. 29, 3die Sal og paa alle kongl. Postcontorer.

Udgivet og forlagt af J. Van Cott.
Trykt hos F. E. Bording.

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

4. Aarg. Nr. 24. Den 15. September 1855. Priis: 6 ß pr. Expl

Hvad er Mormonisme?

Ovenstaaende er et Spørgsmaal, som er bleven gjort af Mange og hyppigen overveiet af tænksomme Mænd, eftersom det har fremstillet sig selv for Verden. Mormonisme er udtrykkeligen af amerikansk Oprindelse, forsaavidt Navnet angaaer, og forsaavidt som Mennesker, der staaer udenfor, har nogen Kundskab om dens Oprindelse. Den er ikke desmindre en Aabenbaring fra Himlene til Menneskene, indførende en ny Husholdning til den menneskelige Familie, nemlig det evige Evangelium, hvilket er bleven fordærvet, omdannet og forandret. Den er den Religion, som Adam, Enoch, Noa, Melchisedek, Abraham Loth, Isaak, Jacob, Moses, Jesus og Apostlene havde paa Aastens Fastland, og som Lehi, Nephi, Alma, Moroni, Mormon og en Hær af Andre havde paa dette Fastland (Amerika). Den har sin Oprindelse fra Gud, og er blot for Nærværende som en Indledning til Nydelsen af de Forhaabninger, som de Guds Mænd havde, der, endskjøndt troende, døde „i Tro" uden Besiddelse, „idet de saae Forjættelsen langt borte." Den er den levende, beaandende, kraftige, aandrige Magt; istedetfor det døde, henvisnede, kraftløse, aandløse Legeme eller Form. Den leder Mennesket til Kundskab om sig selv viser det dets Forhold til Medmennesker, til Verden, til Hellige, til Engle, til Aander og til Gud. Den udfolder Menneskets Oprindelse og Bestemmelse, og oplukker den mørke, uigjennemtrængelige Fremtid; den lærer, hvorledes man skal leve og døe og leve igjen; den er Livets Videnskab; Kundskaben om det Nærværende og Tilkommende, Himlene afslørede og Evigheden opladt.

Staaende paa dens brede Forhøining, omgiven af Saudhedens Mantel, kiger det Guds Menneske ved Tro ind i Fremtiden, drager Evighedens Forhæng tilside, afhyller Himlenes Hemmelighed, og skuer gjennem den dunkle Række af utalte Aar den store Elohims Hensigter, eftersom de rulle frem i al deres Storhed, Magt og Herlighed. Saaledes staaende paa den smalle Hals af Tiden og skuende det Forbigangne, Nærværende og Tilkommende, seer han sig selv som et evigt Væsen, der har Krav paa Slægtskab med Gud, en Guds Søn, en Gnist af Guddommen, udsprungen fra Ilden af hans evige Flamme. Han betragter Verden og Menneskene i alle deres forskjellige Stillinger, kjender sine sande Interesser, og med den Viisdom, som er meddeelt

ham af hans celestiale Fader, fatter han deres Oprindelse og Bestemmelse. Saadan var de fornævnte Ærværdiges Religion; den var ikke en tom Fabel; de vidste paa hvem de troede; og vidende, fyldte med Propheties og Aabenbaringens Aand, „talte de som de blev drevne af den Hellig Aand." Saadan er Mormonismen ogsaa. Den er ingen forfængelig Tro, ingen fortærket Munke- eller snøvlende Præste-Troes-Formel, som vilde hænge Menneskets Skjæbne over et gabende Svælg i en svag, skjør Traad, og true ham med flydende Ildflammer, Gafler, Risler, Slanger og evig Ild, for at fremme ham til at frygte en Gud, som de beskriver, hvilken han ikke kan elske.

Den derimod, som har den sande Religion, hans er Kundskaben, som, oplyst af Gud og udfoldet, vil vorde saa udstrakt som Verden og sprede sig igjennem Rummet; hans Lov er Kjærlighedens Lov, hans Regel Retfærdighed mod Alle. Han elsker sin Næste og gjør ham godt; han elsker sin Gud og dyrker ham derfor; han seer Sandhedens Magt, som lig Lyset eller Gud, spreder sig gjennem hele Rummet, oplyser alle Verdener, og trænger igjennem hvor Mennesker eller Engle, Gud eller Sphærer er kjendte; han klynger sig til den; Sandhed er hans Hjælm, Harnisk, Skjold, hans Klippe, hans Forsvar; hans Alt i Tid og Evighed. Mennesker kalder ham en Daare, fordi han ikke kan styres af deres Daarlighed, ei heller følge i deres vildledende, usladige Kjølvand; men medens de griber efter Skygger, tager han fat paa Virkeligheden; medens de lader sig noie med en forvoxet, sprællende Religion, som er tildannet for Tiden, men har Intet at gjøre med Evigheden og qvæler Menneskets høieste og ædleste Principer, tør han anerkjende Gud, og idet han anerkjender ham, tør han adlyde ham og bekjende den Tro, som Gud har givet ham. Han griber efter al Sandhed, menneskelig og guddommelig; han har ingen Kjæledægge af Læresætning at understøtte eller Dudlings-Troesformel at opholde; han har Intet at tabe undtagen Vildfarelse, Intet at vinde undtagen Sandhed. Han gaaer, arbeider og søger efter den som efter en skjult Skat; og medens Andre er fornøiede med Avnen og Skallen af Halm, lægger han Beslag paa Kjærnen, Substantsen, Hovedbestanddelen af Alt, som er godt, og klynger sig fast til Alt, som vil forædle og ophøie Menneskeslægten.

Saadan var de Gamles Religion baade paa Asiens og Amerikas Fastland, og det evige Evangelium bekjendtgjort i de sidste Dage er hverken meer eller mindre end den gamle Religion gjenoprettet. Det er Begyndelsen til „Gjenoprettelsen af alle Ting, talt om af alle hellige Propheter fra Verdens Begyndelse af. Det er Tilbagebringelsen af gamle, evige Principer, hvorved Mennesker kan kjende Gud, som de kjendte ham fordum; ikke en ubestemt Forestilling, ikke en blot Form, men en levende Virkelighed. Dets Lærdomme, dets Skikke, dets Grundsætninger, dets Præstedømme er ovenfra, aabenbaret fra Himlene, og dog nøiagtig overeensstemmende med alle forrige Aabenbaringer. Det er ikke bleven og det kan ikke blive bekæmpet med Held hverken i dets guddommelige Troværdighed, Lærdomme, Skikke eller Præstedømme. Det er lempet efter Menneskeslægtens og Verdens Behov, baade i moralsk, social, religiøs og politisk Henseende. Det er ikke et sygeligt, omtaaget, qvindagtigt Legetøi; ikke en spøgelsesagtig, aandelig, luftig Drøm, men en levende, alvorlig, stedfindende Virkelighed, skikket baade for Legeme og Aand, for Jord og Himmel, for Tid og Evighed. Det trænger ind

i alle Livets Forgreninger. Det lemper sig ikke efter Menneskenes Philosophi, Politik, Troesformler og Meninger, men danner dem i sin guddommelige Form. Det kan ikke blive indskrænket i en falden Verdens mangeartede, fritænkerske Principer; men opløfter Alt, som er i Verden, som vil underkaste sig dets Forskrifter, til sit eget forædlende, ophøiede og værdige Banner. Det søger al Sandhed, og griber efter al Kundskab; det er Guds aabenbarede, levende og varige Villie til Menneskет, en Forbindelse mellem Himlene og Jorden; det er Natur, Philosophi, Himle og Jord, Tid og Evighed forenede; det er Himlenes og Jordens, Guds, Engles og Helliges Philosophi. Glædede Fortidens Guds Mænd sig i Sandheden? — saa gjør vi; havde de Aabenbaringer og Syner? — saa har vi; propheterede de? — saa gjør vi; stod Gud i Forbindelse med dem? — saa gjør han med os; propheterede de om „alle Tings Gjenoprettelse?" — vi siger den er for Døren; propheterede de om et Guds Rige? — vi hjælper til at bygge det op; havde de Engles Betjening? — saa har vi; havde de Profeter, Apostler, Hyrder, Lærere og Evangelister? — saa har vi; havde de Prophetiens og Aabenbaringens Aand? — saa har vi; forventede de vor Herres og Frelsers Jesu Christi anden Tilkommelse og herlige Aabenbarelse? — saa gjør vi; forventede de at Gud vilde udrense de Ugudelige af Jorden og indføre en Retfærdigheds Regjering? — saa gjør vi; forventede de, at Jesus og de Hellige skulde regjere paa Jorden? — saa gjør vi. Vi forventer virkeligen alle Ting, som de forventede, søger at kjende alle Ting, som de kjendte, og at tilveiebringe alle Ting, som de propheterede om, hvis store Fuldendelse er alle Tings Gjenoprettelse; og Mennesker maa lyve og skraale og rase, de kan ikke tilintetgjøre Guds Hensigter, eller hindre Fremgangen af den evige Sandhed et Øieblik — dens Gang er f r e m a d, bestandig f r e m a d! og den trodser Modstand.

Mormonismen er kjæk, frygtløs og uafhængig; grundet paa den evige Sandheds Principer, er den ligesaa langt over Nutidens klynkende, susvlende, bequemme Religion, som Elias Religion var overlegen Baals Propheters krybende, kaabevendende, moderne Religion i hiin bolde, hjærve og ærværdige Mands Dage. Ene og alene udfordrede han den forenede Trop af de bukkende, smigrende og almeenyndede Theologer paa hans Tid. Saaledes fremstaaer Mormonismen som en levende Gaade for Jordens Nationer, trodsende den forenede Kraft af den nærværende klynkende, grædende, vaasende, hykkelske og religiøse Tidsalder; og naar de slaviſk krybende Leietjenere saaer skraalet og pralet som Baals Præster gjorde, ubemærkede og ukjendte af deres døve, fraværende „Ukjendte Gud," vil Mormonismen staae frem med kjæk Pande, og omendskjøndt uforfinet og iført sine Cameelhaars Klæder og Læderbælte, u d e n Theologi, u d e n Rettroenhed og u d e n Fromhed — saadan som Religionisterne har det — med Bevidsthed om Sandhedens Almagt og forladende sig paa Jehovas Forjættelser vil den træde frem for forsamlede fjendtlige Hære og i Paasyn af en forundret Verden udraabe: „Hvor er den Herre Elias's Gud!" Præstebedrageri vil henvisne ligesom Jonas's Kikajon, naar det berøres af den antændende celestiale Flamme; f a l s k e Politikere og Philosopher vil skjule deres Hoveder; den evige Sandheds almægtige Kraft vil staae afhyllet for samlede Hære's Aasyn, og Nationerne vil kjende, at Gud regjerer i Himlene, og at Mormonismen ikke er en usikker Indbildning,

og et vildt Hjernespind, men den største Gave, som kunde meddeles Mennesket; en celestial Skat, en jordisk og himmelsk Arvedeel, en levende, vedvarende og evig Virkelighed.

(Af „Mormonen" for den 28de Juli.)

Tale af Præsident Brigham Young

holdt i Tabernaklet den 6te April 1855.

(Af Deseret News, den 25de April 1855.)

(Fortsat fra Pag. 298).

Er disse Forestillinger underlige for Eder? Læs og erfar hvorledes Herren beskyttede Israels Børn i forrige Dage, endog under deres Ugudelighed og Oprør imod ham.

Naarsomhelst en god Mand pleiede at sige til Israel, ophør med Eders Ugudelighed, vend om fra Eders Afguder og søg Herren, og de adlød hans Raad, da pleiede Herren at fægte deres Slage og dræbe deres Fjender i snesevis og hundredetusindvis. Og ved een Leilighed slog Herrens Engel eet hundrede og fem og firsindstyve Tusinde af dem, som kom imod hans Folk for at ødelægge dem „og naar de opstod tidlig om Morgenen, see! da var de alle døde Kroppe." Saaledes læses det i Bibelen. Herren fægtede deres Slage.

Atter, „Elisas Tjener saae at der var Flere med dem, end Alle som var imod dem; han saae Bjergenes Sider bedækkede med Ildvogne."

Naar Herren kommanderer hine usynlige Væsener, skal jeg sige, dem, som har havt deres Opstandelse? Ja, Millioner paa Millioner flere end denne Jords Indvaanere, de kan fægte vore Slage.

Nu vel! siden een Engel kunde fægte deres Slage i forrige Tider og overvinde Guds Folks Fjender, hvem skal vi frygte? Skal vi frygte dem, som kan dræbe Legemet, og derefter ikke kan udrette mere? Nei, men vi vil frygte ham, som er i stand til ikke alene at tilintetgjøre Legemet, men har ogsaa Magt til at kaste baade Sjæl og Legeme i Helvedes Ild.

Der er et Lærdomspunkt, jeg nu vil fremstille for Eder, eftersom det falder mig i Tankerne. I veed at Mange tænker at Djævelen har Herredømme og Magt baade over Legeme og Aand. Jeg ønsker at sige Eder, at han har ingen Magt over Mennesket, uden forsaavidt Legemet overvinder Aanden, som er Mennesket, som bukker under for den Ondes Aand. Aanden, som Herren bringer ind i Tabernaklet af Kjød, er under den Almægtiges Befaling, men Aand og Legeme er forenede for at Aanden kan have et Tabernakel og blive ophøiet; og Aanden er paavirket af Legemet og Legemet af Aanden.

For det første er Aanden ren og under Herrens Bestyrelse og Indflydelse, men Legemet er af Jorden, og er underkastet Djævelens Magt, og er under den mægtige Indflydelse af den faldne Natur, som er af Jorden. Om Aanden bukker under for Legemet, da har Djævelen Magt til at overvinde baade det Menneskes Legeme og Aand, og det taber begge.

Erindre Brødre og Søstre, Enhver af Eder, at naar Ondt indgydes Eder, naar det opstaaer i Eders Hjerter, det er formedelst den timelige Organisation.

Naar Fer fristede, slagne og stiger ud af Veien uforsigtigen; naar I er overrumplede af en Feil, eller begaaer en Forseelse uforvarende; naar I er fulde af ond Lidenskab, og ønsker at give efter derfor, stands da og lad Aanden, som Gud har sat i Eders Legeme, tage Bestyrelsen. Om I gjør det, vil jeg love Eder, at I skal overvinde alt Ondt og erholde evige Liv. Men Mange, altfor Mange, lader Aanden bukke under for Legemet og bliver overvundne og tilintetgjorte.

Indflydelsen af Fjenden har Magt over alle Saadanne. De, som overvinder enhver Lidenskab og ethvert Onde, vil helliges og beredes til at nyde Evigheden med de Velsignede. Om I aldrig har tænkt paa dette før, forsøg til at fatte det nu. Lad det hvile paa Eders Sind og see om I kan opdage i Eder selv Virkningerne af Aanden og Legemet, som udgjør Mennesket. Vaag vedvarende og retskaffent over Aanden, som Herren har sat i Eder, og jeg vil love Eder, at I skal blive veiledte til Retfærdighed, Helligheb, Fred og god Orden.

Men lad Legemet sætte sig op med dets Lidenskaber, med den faldne Natur henhørende til det, og lad Aanden underkaste sig det, saa er Eders Odelæggelse slikker. Paa den anden Side, lad Aanden tage Anførselen og bringe Legemet og dets Lidenskaber til Underkastelse, og I er frelste.

Det er lærerigt at overveie Menneskenes Handlinger, og iagttage hvad som driver dem til at handle, og at see hvor tilbøielige de er til at gaae ud af Veien, hvor svage de er, hvorledes de komme til kort, hvor feilende i deres Aand til at gjøre Herrens Villie, og hvor frygtagtige de er. Bange for hvad? Betænker I, og forstaaer I, at Eders Frygt aldeles tilhører Eders Legeme, at den ikke tilhører Eders Aand? Lad mig sige Eder, naar Aanden er eengang adskilt fra Legemet, er den een af de skjønneste og nydigste Gjenstande, I kunde tænke Eder, og der er Intet, som kan give en reen Aand saa megen Glæde, som at have det Privilegium at blive adskilt fra Legemet og gaae tilbage til dens Fader i Himmelen for at vente paa Opstandelsens Morgen.

Erindre dette, naar I er pinede af af Frygt og Skjælven og udbryder: „O, hvad skal vi gjøre!" Erindrer I hvad der er bleven sagt her? Jeg erindrer, naar jeg tugtede visse Individer, som i Virkeligheden ikke vare det værdt, at man lagde Mærke til dem, at Nogles Raab var: „O Kjære! vi vil Alle vorde tilintetgjorte, hvor skal jeg gaae for at frelse mit Liv til Norden, Syden, Østen eller Vesten?" Den Frygt skrev sig fra Tabernaklets Organisation, og ikke fra Aanden, som boer i det.

Den Frygten og Bæven, de bange Anelser og Vankelmodigheden kommer fra den Uro vi har for at vide, hvorledes vi skal frelse os selv henhørende til Kjødet. Den Svaghed er ikke opkommet i Aanden.

Jeg er plaget med det ligesom I er, men hvad lærer mig min Fornuft, Jesu Christi Aabenbaringer, de hellige Skrifter og Evangeliets Aand? At mit Tabernakel er af sammenlignelsesviis liden Værdi, endskjøndt det er et ret smukt eet, og et som jeg er villig til at tage igjen paa Opstandelsens Morgen. Herren gav det til mig, og jeg er taknemmelig for det. Naar det er min himmelske Faders Villie, at min Aand skal vende tilbage til ham, hvad bryder jeg mig om det hensmuldrende Tabernakel, naar Aanden er losladt og sat fri fra dens Fængsel af Leer? Den kan gaae til Faderen,

som gav den, indtil Legemet er gjenopreist, da Aanden atter vil vorde gjenforenet med Tabernaklet for at ophøies til Troner, Riger, Fyrstendømmer og Magter og udsprede sig omkring, og paa Tilværten skal der ingen Ende være.

Frygt opstaaer fra Kjødets Skrøbelighed, hvorover Djævelen har Magt. Vi skulde forholdsviis bryde os ikkun lidet om det; lad det smuldre, lad det falde sammen og gaae tilbage til dets Moder Jord, og blive forvaret til Opstandelsens Morgen. Jeg skal have dette Legeme igjen, hvad behøver vi da at være bekymrede for, hvor hurtig vore Legemer opløses? Alt jeg bekymrer mig om i min Aand, i min Dømmekraft og i mine Øieblikke af Overveielse og Aabenbaring, er blot, at jeg ønsker at udholde for at bekæmpe Tabernakler, hvori Djævle boer, indtil den sidste er dreven fra Jorden. Lad mit Tabernakel derfor blive her og stride med den faldne Natur, som det har arvet, og lad min Aand reise sig triumpherende over det, indtil enhver Lidenskab, Følelse og Begjerlighed er bragt til Underkastelse under Guds Villie. Lad mig blive her, indtil jeg har fuldkommet dette, og har gjort det Arbeide, jeg var bestemt til i denne min Prøvestand, da vil min Aand være fri for Pøbel og Strid, og jeg kan stige høit over hine, som har Magt over dem, ja over Død, Helvede og Graven.

Jeg siger til de Sidste Dages Hellige, som kommer her Tusinder efter Tusinder, og kommer ind i Kirken i titusindviis, begynd at tænke, især nogle af Eder, I første Ældste, og spørg Eder selv, hvormange I kan erindre af dem, som nu er i god Tro i Kirken i Forhold til det Antal, som I veed er komne ind i den, og I vil finde, at der er ikkun meget faa.

Om I skulde jage op mange af dem, som i en Tid er bleven døbte, men endnu ikke er udsamlede, og spørge dem, om de troer, at Joseph Smith var en sand Guds Prophet, og at Mormonsbog er sand, vil Adskillige af dem svare: „O ja!" Hvorfor hjemsamles I ikke da med de Hellige?" „Aa jeg veed ikke, jeg er fattig nu, men jeg skulde synes meget godt om, at indsamles med dem." Til samme Tid veed jeg, at deres Følelser er: „Om jeg reiser derhen, vil jeg vorde forfulgt, men om jeg lever her, vil jeg have Fred med mine Naboer, saalænge som jeg lader religiøse Sager uberørte, og her kan jeg leve uden Forfølgelse, indtil mit Tabernakel er færdigt at vende tilbage til Jorden." Hvad er det som gjør, at de har den Frygt for Prøvelser og Forfølgelser? Det er paa Grund af deres Legemer. Aanden er ikke frygtsom. Om den var frie for Tabernaklets Betyngelser, vilde ingen saadan Frygt tilkjendegives; og medens vi er i Kjødet, er Evangeliet beregnet paa at befrie dem, som lever efter dets Grundsætninger, fra al saadan Frygtagtighed.

Jeg erindrer mange Gange, naar Broder Joseph, efterat have overveiet hvor mange der vilde komme ind i Guds Rige og gaae ud igjen, pleiede at sige: „Brødre! jeg er endnu ikke falden fra og føler heller ikke til at gjøre det." Mange af Eder kan uden Tvivl erindre hans Ord. Joseph maatte bede hele Tiden, øve Tro, leve efter sin Religion, og ære sin Kaldelse for at kunne erholde Herrens Aabenbaringer, og for at holde sig stadig i Troen.

Kjender I ikke Andre, som har havt Aabenbaringer næsten lige med dem Joseph Smith havde, men som er gangne over Bord? Martin Harris erklærede for Gud og Engle, at han havde seet

Engle. Faldt han fra? Ja, endskjøndt han siger, at Mormonsbog er sand. Oliver Cowdery forlod ogsaa Kirken, endskjøndt han aldrig fornegtede Mormonsbog, endog ikke i hans lastefuldeste Dage, og kom tilbage i Kirken før han døde. En Herre i Michigan sagde til ham, medens han var Sagfører: „Hr. Cowdery! jeg seer Deres Navn fæstet til denne Bog, om De troer, at den er sand, hvorfor er De da i Michigan?" Hvorpaa samme Herre oplæste Navnene paa Vidnerne og sagde: „Hr. Cowdery, troer De denne Bog?" „Nei, min Herre," svarede Oliver Cowdery. „Det er meget godt, men Deres Navn er fæstet til den og De siger her, at De saae en Engel, og Pladerne, hvorfra denne Bog siges at være oversat, og nu siger De, at De ikke troer den. Hvilken Gang havde De Ret?" Hr. Cowdery svarede: „Mit Navn er fæstet til den Bog, og hvad jeg der har sagt, det saae jeg; jeg veed, at jeg saae det, og Tro har Intet at gjøre dermed, thi Kundskab har opslugt Troen, som jeg havde paa Værket, siden jeg veed, at det er sandt." Han gav dette Vidnesbyrd, medens han procederede for Retten i Michigan. Efter at han forlod Kirken, troede han frembeles Mormonismen; og saaledes er det med Hundreder og Tusinder af Andre, og dog lever de ikke efter den.

Om de Hellige imellem disse Bjerge vilde leve efter deres Religion efter den bedste Kundskab de havde, efter hvad de seer, føler og hører, saa findes der ingen Magt, der kunde bevæge dem ud af deres Plads.

Mange af de Nykomne har blot været i Kirken en kort Tid, men I maa tage de Hellige som et Samfund, fra dem som har været i Riget tyve og to og tyve Aar til dem, som har annammet det blot for nogle faa Aar siden, og, efter mine Følelser og min Tro, og jeg vil opfordre enhver Mand og Qvinde, som har faaet den Hellig Aand, til at sige om jeg har Ret, er Tro og gode Gjerninger i hurtig Tilvært iblandt dette Folk. I veed, om jeg taler Sandhed eller ikke! Om de ikke har voret, for Himlens Skyld, for Guds Skyld, for Eders egen Sjæls Skyld, for Zions Skyld, for Jerusalems Skyld, og for det adspredte Israels Skyld, lad dem vore fra denne Stund af og fremdeles. Lad „Mormonismen," Evangeliets Tro, som er „Mormonisme," vedblive at tiltage og ophør med alle Eders onde Idrætter og vend om til Herren og vær retskafne og sande. Jeg siger Eder, at en Mand kan ikke troe „Mormonismen," saaledes som jeg gjør, og være en slet Mand.

I vil finde i det Gamle og Nye Testamentes Skrifter og i andre Aabenbaringer fra Gud, at der er en tydelig Adskillelse gjort imellem Synderen og den Ugudelige. En Person maa, for at være ugudelig, have kjendt Gudfrygtighed, og maa have en Kundskab om hvad Herren fordrer af ham. Der er mange iblandt dette Folk, som troer Evangeliet af deres ganske Hjerte, men handler dog slet; dette gjør dem ugudelige. Gjør ikke meer noget Ondt, men bestil Eder paa gode Gjerninger, og plei Tro og Velvillighed imod hverandre.

Skandinaviens Stjerne.

Den 15de September.

Dette Nummer slutter den fjerde Aargang af Stjernen, hvilket ogsaa bringer os til at tænke paa, at andre tolv Maaneder af vort Arbeide er tilbagelagte i dette Land. Og ved at kaste et Blik tilbage paa den Tid, som er hengleden saa behagelig, og tillige paa de Arbeider, hvormed vi har været sysselsatte og de Velsignelser, som har ledsaget samme, føler vi til at udtrykke vor Taknemmelighed til den Almægtige, hvem al Priis og Ære tilkommer, at formedelst hans overvættes Naade og Godhed, hans Tjeneres svage Bestræbelser er bleven kronede med Fremgang. Herren har taget Hensyn til det hellige Præstedomme, eller med andre Ord, til den Myndighed, som han igjen har gjenoprettet paa Jorden og givet til Mennesket. Han lader den Hellig Aand ledsage samme, idet den bærer Vidnesbyrd til de Oprigtige af Hjertet, oplyser Sindet og styrer Dømmekraften, under hvis Forskrift vi har bestræbt os for at arbeide. Og i alle vore Udvalg osv. har vi havt Adgang til den Kilde, hvorfra Lyset udgaaer, og har bønfald om at Aanden skulde føre til Sindet det, som vilde være bedst skikket til at gavne de Hellige, til at opbygge dem i den Herres Værk, som de har sluttet Pagt med at ville tjene og adlyde, paa det at deres Tro maa forøges saa vel som deres Forstand, saa at de, ved at modtage Linie efter Linie, maatte blive opmuntrede til at gaae frem fra Naade til Naade og blive istand til i en liden Grad at fatte den Almægtiges store Plan, ved hvilken Mennesket formedelst Lydighed kan blive bragt tilbage fra den faldne Tilstand og deelagtiggjøres i de ved Frelseren sikkrede Velsignelser, hvis fulde Nydelse ingen Tunge formaaer at udtrykke. De Nydelser og Forbindelser, som de Lydige opnaaer ved Evangeliet, er værdt at gjøre ethvert jordisk Offer for. Hvo kan være saa blottet for Følelse og ligegyldig for eget Vel, at de vil foretrække at hænge ved Jorden med alle dens Tillokkelser og Bekvemmeligheder, istedetfor at give Agt paa den Almægtiges Budskab, som har været forkyndt mundtligen i dette Land for Tusinder, hvis Øren har været hilsede med Sandhedens Lyd, og hvis Hjerter er bleven bragte til at føle dens overbevisende Indflydelse? Atter, de Sandhedsprincipер, som er bleven udviklede og nedskrevne trykte paa Papir, har gjort deres Opfordring til Tusinder. Ved dette Middel er Propheters og Apostlers Røst bleven hørt i dette Land! Aandens rolige sagte Stemme har ledsaget Ordet og baaret Vidnesbyrd om Sandheden. Hvo kan være saa blind, at de endog tillukker deres Øine for Sandheden og forhærder deres Hjerter, saa at en Opfordring, som er understøttet af den Almægtige, agtes som en unyttig Ting?

De Gjenstande, som er bleven fremstillede i denne Aargang af Stjernen, anbefaler sig selv til enhver tænkende Sjæl, enten de er i Pagten eller ikke; og vi stoler paa, at det Fremsatte formedelst Herrens Velsignelse har bidraget til at oplyse Mange paa Livets knuddrede Sti, og har uden Tvivl været en stor Kilde til Trøst og Belærelse for de Hellige, som har lagt for Dagen en Attraa efter det trykte Ord, ved at bestræbe sig for at erholde det, hvilket er eenstydigt med at vise deres Tro ved deres Gjerninger. De, som har hjulpet til at fremme det

trykte Ords Udspredelse, maa føle en ubeskrivelig Glæde og Tilfredshed ved at have bidraget til Understøttelsen af Værker, som vil prædikes i tilkommende Tidsaldere og lade Tusinder af Menneskenes Børn uden Undskyldning, og vil staae som et Vidnesbyrd mod dem, dersom de ikke giver Agt paa den advarende Røst og adlyder.

Til Velyndere af Stjernen udtrykker vi vor Taknemlighed og siger: Gud velsigne Eder og gjøre Eder dygtige til at virke rigeligere, at Lyset maa gaae ud og være en Ledestjerne for Tusinder, som nu vandre i Mørket, at de kan komme til Kundskab om Sandheden, og formedelst Lydighed erholde Frelse i vor Guds Rige.

Udenlandske Efterretninger. Fra St. Louis Luminary erfarer vi, at Præsident Erastus Snow forlod St. Louis den 17de Juli for at tage til Atchison og over Sletterne til Saltsøstaden. Han forventes at komme tilbage til St. Louis i Slutningen af dette Aar. Under hans Fraværelse er the Luminary under Orson Spencers duelige Bestyrelse, som ifølge vor sidste Efterretning var ifærd med at udføre en kort Mission til Cherokee Indianerne, vesten for Staterne Arkansas og Missouri.

Ligeledes har vi erfaret ved et fra en Reisende i „Mormonen," indrykket Brev, at Ældste Jacob F. Secrist, seneſt Præsident over den tydske Mission, er død paa Sletterne mellem Atchison og Kearney af Anstrengelse ved at indhente bortløbet Qvæg.

Fra Millennial Star melder vi, at de i vor Stjerne Nr. 22 anførte Missionær-Brødre ankom til Liverpool den 14de August.

Joseph Smiths Levnetsløb.

1835. (Fortsat fra Pag. 368.)

Forhandlinger i et Høiraad, holdt i Kirtland den 19de Septbr. 1835. Tilstede var Præsident Joseph Smith jun., O. Cowdery, D. Whitmer, F. G. Williams, S. Rigdon og W. W. Phelps.

Raadsmedlemmer

John Smith, Orson Johnson, Newel Knight, John Whitmer, Samuel H. Smith, John Johnson, Joseph Smith sen., Joseph Coe, Hyrum Smith, Levi Jackman, Noah Packard, Roger Orton.

Gjenstanden for Raadet fremsattes af Præsident Joseph Smith jun., som følger: „For nogle Uger siden prædikede Ældste Jared Carter paa Sabbaten for Menigheden, og nogle af Brødrene fandt Feil ved hans Lærdomme; og dette Raad opfordres til at afgjøre denne Sag, og erfare hvem som var den Feiltagende."

Ser beskikkedes til at tale.

Ældste Carter gik frem til at tale vidtløftigt og forklare hans Hensigter, hvorfor han lærte som han gjorde, idet han sagde han troede, at Gud ledte ham ved sin Aand, og efter at han var bleven iretteſat af Præsidenterne Cowdery, Rigdon og Phelps, paakaldte han Herren, og modtog igjen et Vidnesbyrd af Aanden, at han havde Ret og Præsidenterne Uret. Ældste Carter lærte i hans Slutningsbemærkninger, at Gud havde viist ham ved at lægge sin Haand paa ham i Straffedom, ved at befrie ham derfra,

at han saaledes blev irettesat af Himlen or sin Uretfærdighed, og at han blev gjort til et Exempel for hele Kirken, og Gud vilde fordømme dem, om de ikke opholdt Committeen, thi han var gjort til et Exempel i denne Ting.

Præsident Rigdon opstod og sagde, at han var tilstede i Forsamlingen, hvor Ældste Carter talte og var sikker paa og er sikker paa, at han ikke havde Viisdoms Aand til at lede; og efter at han havde sat sig ned, og Ældste Samuel Smith havde benyttet en halv Time, fyldt af Aanden, opstod han igjen og sagde, at om Nogen talte imod Committeen, vilde Gud forbande ham og oploftede Committeen over de sædvanlige Brødre, og sagde, at Gud vilde drage Omhu for Committeen, og Brødrene havde Intet at gjøre med dem, thi deres Stilling var bestikket dem af Gud og ikke af Mennesker; derfor vil Gud forbande hver Mand og Qvinde i Kirken, som skal tale ilde om Committeen. At han sagde Ældste Carter dengang under fire Øine, at han gjorde urigtig; og tilligemed andre af Præsidenterne raadede ham, at han, efter at han fik fuldbyrdet en vis Mission til Østen, skulde gjøre en Tilstaaelse for at tilfredsstille mange af Brødrene, som var bedrøvede over ham.

Præsident Phelps reiste sig derefter og sagde, at Præsident Rigdon havde nøiagtig fortalt Sagen, saavidt som han havde gaaet; men een Ting endnu — Ældste Carter befalede Brødrene at bede for Committen og fordrede det i Herrens Navn med en bydende Stemme og Gebærde, som ikke er overeensstemmende med Jesu Aands Sagtmodighed.

Præsident O. Cowdery opstod og sagde: Jeg agter ikke at optage megen Tid med at tale; thi de, som har talt, har meget træffende udtrykt mine Tanker og Følelser om Gjenstanden; at i det Raad og den Samtale, som han og de andre to Præsidenter havde givet og havt med Ældste Carter, havde de Sagtmodighedens Aand, og ønskede ikkun at gjøre ham Godt, og havde ingen personlige Følelser og udtrykte ikke nogen, men det Modsatte.

Præsident John Whitmer stemte overeens med de ovenanførte Fremstillinger og sagde, at han troede ikke, at Gud havde gjort Ældste Carter til et Exempel, thi han var ikke som saadan for Kirken; og Gud havde ikke aabenbaret det for de Hellige; og atter, at Ældste Carter skulde byde de Hellige til at bede for Committeen, thi ved at gjøre saaledes, om de ikke holdt med ham, maatte de bede for hans Afsættelse, og saa vilde alle hans Forehavender gjøres frugtesløse.

Adskillige Andre blev kaldte paa, og Alle bevidnede, at disse Ting, som var bleven udtrykt ovenfor, var sande, og saaledes som de forstod dem; og een Ting endnu: Ældste Carter sagde, at endog Committeens Feil kunde falde tilbage paa Brødrene, om de forsømte at bede for dem.

Efter at have hørt Vidnesbyrdet talte de ser Raadsmedlemmer, og Summen af deres Overbeviisning om Sagen var som følger, nemlig:

Raadsmedlem John Smith sagde, at han tænkte, at Ældste Carter udtrykte ikke sit Hjertes Følelser saaledes at de forstodes, og maaskee hans Hjerte ikke var saa haardt som hans Ord var haarde til.

Fader Joseph Smith sen. sagde, at Ældste Carter var oploftet og annammede ikke Præsidenternes Formaninger og tabte som Følge deraf den rette Aand,

og har saaledes faret vild siden den Tid han holdt sin Tale og behøver Paamindelse.

Raadsmedlem Orson Johnson samtykte i Ovenstaaende.

Raadsmedlem Joseph Coe sagde, at Ældste Carter havde en liden Grad af Aanden i sin Tale, og en større Grad i hans Bemærkninger sidenefter, men var forkeert i at udtrykke sine Anskuelser, idet han ikke havde meget af Aanden, og at hans Hjertes Følelser var ikke saaledes som hans Ord udtrykte.

Et Spørgsmaal henvendtes til Retten, om dette Raadsmedlem gjorde rigtig i at henvise til Følelserne i et Menneskes Hjerte, og ikke til Ordene og Handlingerne, saasom de fremstillede sig.

Retten afgjorde, at Raadet maatte holde sig til Kjendsgjerninger, Ord og Handlinger; og ikke gaae ind i Følelser og Hensigter, som ikke var udtrykte.

De andre Raadsmedlemmer stemte overeens i Ovenstaaende.

Raadsmedlem Hyrum Smith sagde, at Ældste Carter var bleven velsignet af Gud, og ved Troens Bøn var de Syge bleven helbredede under hans Betjening; dog har han ikke altid den Guds Gave og Viisdom til at styre; saaledes som i Sagen for Raadet. Stolthed havde frembragt i hans Hjerte en Attraa efter at udmærke sig og Sagtmodighedens Aand havde unddraget sig, og han blev overladt til at feile, som er bleven viist ved Vidnesbyrd, fordi han er endnu ikke fuldkommen. Men han feilede i Forstand og hans Ord var urigtige; dog kunde Aanden af hans Hjerte, eller sammes Retskaffenhed være oprigtig i Hovedsagen.

Ældste Carter opstod derefter og sagde, at han var villig til at erkjende sine Feil og at han manglede Viisdom. Han gik over til at forklare, hvorledes han havde feilet og hvorfor — da han blev angreben af Cholera, medens han var i Osten, paakaldede han Gud for Befrielse, og modtog tilsidst Guds Aand som helbredede ham, og han tænkte, at det var den samme Aand, som han havde, naar han prædikede i Kirtland.

Naar han var færdig, opstod Præsident O. Cowdery og sagde, at Præsidenterne Rigdon og Phelps havde opfordret ham til at tale, og de vilde ikke sige Noget, eftersom det blev silde, og Sagen var allerede klar for Retten. Han viste, at en Mand kunde være meget ophidset og dog have hverken Guds Ord eller Satans; men det kom af hans egen Aand og Dommekraft; derfor kan nogle Ting være af Gud, andre af Mennesket og andre af Modstanderen; og Ældste Carter havde i sin Tale noget af Guds Aand, men i sine sidste Bemærkninger havde han den ikke, men sin egen Selvretfærdigheds og Stolthedes Aand bydende i Jesu Navn og ikke ved Jesu eller Sagtmodighedens Aand, og var meget feilende i denne Ting, ogsaa i at ophøie Committeen over Brødrene, som om de ikke kunde røres ved af Brødrene; og atter, naar Ældste Carter blev helbredet, det kom som Svar paa hans alvorlige Bøn for Gud; men hans Udtryk om at han var bleven gjort til et Exempel for Kirken, var ikke et Svar paa Bønnen, og maatte være urigtige.

Præsident F. G. Williams gav sin Kjendelse, at Broder Carter havde feilet med sine Læber i Tale, og havde ogsaa misforstaaet Præsidenterne, som arbeidede med ham for det, og mistydet deres Formaninger, hvilket ledte ham ind i det, som paafulgte, og har tilsidst bragt ham for dette Raad.

Præsident David Whitmer sagde, at ifølge Vidnesbyrdet er det klart, at Ældste Carter havde manglet Ydmyghed,

og ligeledes Tillid til sine Brødre, og feilet, som udtrykt af Præsident Williams.

Præsident Joseph Smith opstod da og sagde, at hans Aands Kjendelse var, at Jared Carter feilede i Dommekraft i ikke at forstaae hvad Brødrene forlangte af ham, da de arbeidede med ham; og han foer vild i Aanden, naar han lærte i Kirken de Ting, som er bevidnede her; og at Fordærverens Haand blev lagt paa ham, fordi han havde en oprørsk Aand fra Begyndelsen; og at Herrens Ord er bleven talt ved min Mund, at det skulde komme over ham, og dette Raad skulde see det, og nu at han har været angreben af Fordærveren kommer som Opfyldelse af hans (Herrens) Ord; og Gud opfordrer ham at bære Vidnesbyrd om det for Menigheden, og advare dem at tage sig i Agt og ikke gjøre som han har gjort. Men istedetfor at gjøre dette, sagde han, at han vilde bevise Mormonsbog eller een Ting eller en anden, idet han ikke var tilstrækkelig ydmyg til at fremføre det Budskab, som var paalagt, og saaledes stødte han an og kunde ikke faae Aanden, og Brødrene blev ikke opbyggede, og han gjorde ikke de Ting, som Gud fordrede, men feilede i at vælge Ord til at meddele sine Tanker; saa at han befalede Menigheden at bede, istedetfor at anmode dem derom, og ligesaa at han gjorde sig selv til et Exempel for Menigheden, naar det ikkun var de Ting, han leed, som skulde afholde Andre fra Overtrædelse.

(Fortsættes.)

Indbetalt til Contoiret.

J. C. Klingbeck . . .	30 Rdl.	„ Mk.	„ Sk.
A. P. Trane	66 —	„ —	„ —
H. Jensen	35 —	4 —	3 —
N. Nilson	4 —	1 —	10 —
Mads Larsen	30 —	„ —	„ —
K. Petersen	12 —	„ —	„ —
J. P. Folkman . . .	8 —	„ —	„ —
Summa	185 —	5 —	13 —

Indhold.

	Side.		Side.
Hvad er Mormonisme?	369.	Redactionens Bemærkn.	376.
Tale af Præs. B. Young	372.	Josephs Smiths Levnetsløb (forts.)	377.

„Skandinaviens Stjerne" udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned, og faaes paa Contoret i Gothersgade Nr. 29, 3die Sal og paa alle kongl. Postcontorer.

Udgivet og forlagt af J. Van Cott.

Trykt hos F. E. Bording.

GTL PUBLIC LIBRARY
SPECIAL CITY, UTAH

SKANDINAVIENS STJERNE.

Organ for de Sidste Dages Hellige.

Femte Aargang.

Fra 1ste October 1855.

Guds Aabenbaringer vil reformere Verden.

Kjöbenhavn.

Redigeret og udgivet af *Hector C. Haight*

Trykt hos F. E. Bording.

1856.

Indhold af 5te Aargang.

Side.

Belærende Bemærkninger af B. Young . . . . . 225, 241.
Brev fra Præsident B. Young . . 11,
— G. A. Smith . . . . . 90.
— Ældste Ahmanson . . . 246.
— Ældste J. C. Nielsen . . 27.
Contoirets Tilgodehavende 16, 128, 208, 352.
— Adresse . . . . . 224.
Daab for de Døde . . . . . 91.
De Forenede Staters Politik mod Indianerne . . . . . 201.
De Levende og de Døde . . . . . 209.
Den Hellig-Aands Gave . . . . . 1.
Den Hellig-Aand og Guddommen, Tale af O. Pratt . . . . . 13, 17, 42.
Den theologiske Videnskabs Gjenoprettelse . . . . . 305, 329.
Det engelske Sprog . . . . . 124.
En Epistel fra Orson Pratt . . . . 369.
En haard Nød at knække . . . . 380.
Engle og Aander . . . . . 49.
Evangeliets første Principer, Tale af P. P. Pratt . . . . 321, 337, 374.
Familieforholde . . . . . 80.
Fremadskriden . . . . . 129.
General Conferencen i Saltsø Staden . . . . . 161, 368.
Guds Rige, Tale af B. Young . . 273.
Halvaarlig statistisk Rapport 144, 336.
Helligelsesloven og Tiende, Tale af B. Young . . . . . 33, 53, 65.
Helliggjørelse . . . . . 198.
Jordens store Stæder . . . . . 58.
Joseph Smiths Levnetsløb 6, 29, 37, 60, 70, 85, 108, 119, 138, 174, 182, 203, 222, 228, 269, 286, 300, 311, 348, 366.
Kortfattet Kirkehistorie 219, 236, 253, 267, 294.
Melchisedecks Præstedømme . . . 97.
Mormonismen et Paradox 177, 193, 211, 233, 251, 257, 289.
Noticer 32, 48, 128, 144, 208, 368, 380.
Om Tiende . . . . . 342, 363.
Poesie . . . . . 15, 111, 272.

Side.

Reenlighed og Ureenlighed . . . 265.
Trettende almindelige Epistel . . 145.
Uddrag af General Conferencen i Kjøbenhavn . . . 141, 158, 171, 187,
Zions Forløsning af O. Pratt 102, 113.
Ægteskab og Sæder i Utah 316, 333. 357, 374.

Redaktions Bemærkninger:

Bemærkninger af J. Van Cott . . 105.
— af H. C. Haight . 107.
Brev fra B. Young om Emigrationsfondet . . . . . 74.
Breve fra Ældsterne K. Petterson og Phister . . . . . 284.
Efterretning fra Emigranterne . . 232.
Emigration . . . . . 9, 107.
Emigration med Haandkarrer . . 136.
Forbindelse med den usynlige Verden . . . . . 248.
Forskjellige Efterretninger . . . . 264.
Indenlandske Efterretninger . 11, 26.
Indsamlingen af de Fattige . . 169.
— af Israel . . . . . 185.
Instruxer angaaende Foraars Emigrationen . . . . . 122.
Om de Levende og Døde . . . . . 216.
Om den trettende almindelige Epistel . . . . . 154.
Om Mormonismen i Europa . . . 314.
Om Pligtopfyldelse . . . . . 377.
Om Tiendeloven . . . . . 346. 363.
Om Ældste H. C. Haight Besøg i England og Norge . . . . . 361.
Om Ældste Orson Pratts Beskikkelse . . . . . 362.
Raad til Emigranterne . . . . . 41.
Staten Deseret . . . . . 298.
„Stjernens" nye Udseende . . . . 9.
Udenlandske Efterretninger 11, 25, 57, 89, 201.
Uddrag af et Brev fra Ældste P. O. Hansen . . . . . 347.
Ældste H. C. Haights Beskikkelse 90.
Ældsterne Daniel Spencers og Joseph Youngs Besøg . . . . . 26.

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de sidste Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

5. Aarg. Nr. 1. *Den 1. October 1855.* Priis: 6 Sk. pr. Expl.

Den Hellig Aands Gave.,

(Fra the Times and Seasons).

Forskjellige og modsigende er Menneskenes Meninger med Hensyn til den Hellig Aands Gave. Nogle har været i den Vane at kalde enhver overnaturlig Tilkjendegivelse Virkninger af Guds Aand; medens der gives Andre, som tænker, at der er aldeles ingen Tilkjendegiven forenet med den, og at den er intet Andet end en blot Indskydelse i Sindet, eller en indre Følelse, et Indtryk eller hemmeligt Vidnesbyrd eller Beviis, som findes hos Mennesket, og at der ikke gives noget Saadant, som en synlig Tilkjendegivelse. Det er ikke at undres over, at Menneskene i en stor Grad er uvidende om Saliggjörelsens Grundsætninger, og i Særdeleshed om Beskaffenheden, Tjenesten, Kraften, Indflydelsen, Naadegaverne og Velsignelserne af den Hellig Aands Gave, naar vi betænker, at Menneskeslægten har været indhyllet i et tykt Mørke og total Uvidenhed i mange forløbne Aarhundreder uden Aabenbaring eller noget rigtig Kjendemærke for at at naae til en Kundskab om de Ting, som er af Gud, hvike ikkun kan kjendes ved Guds Aand. Derfor skeer det ikke sjelden, naar Ældster af denne Kirke prædiker for Verdens Indvaanere, at, om de adlyder Evangeliet, skal de modtage den Hellig Aands Gave, at Folket forventer at see nogen vidunderlig synlig Tilkjengiven, nogen stor Udfolding af Kraft, eller noget overordentligt Mirakel udført. Og det er ofte Tilfældet, at unge Medlemmer i denne Kirke, af Mangel paa bedre Underviisning bringer med sig deres gamle Begreber om Tingene, og undertiden falder i store Vildfarelser. Vi er nyligen komne til Kundskab om, at der gives nogle faa Medlemmer, som er i denne Forlegenhed, og til deres Underviisning gjør vi nogle faa Bemærkninger over denne Gjenstand.

Vi troer, at den Hellig Aands Gave nydes nu lige saa meget som i Apostlenes Dage. Vi troer, at den er nødvendig for at danne og organisere Præstedømmet — at Ingen kan kaldes til at opfylde noget Embede i Tjenesten uden den. Vi troer ogsaa paa Prophetiens Gave, paa Tunge-

maalsgaven, paa Syner, paa Aabenbarelser, paa Naadegaver og paa Helbredelser; og at disse Ting kan ikke nydes uden den Hellig Aands Gave. Vi troer, at Oldtidens hellige Mænd talte eftersom de blev drevne af den Hellig Aand, og at hellige Mænd i disse Dage taler ifølge det samme Prineip. Vi troer, at den er en Talsmand og en Bevidner — „at den bringer forbigangne Ting til vor Erindring, fører os ind i al Sandhed og viser os tilkommende Ting.“ Vi troer, at Ingen kan vide at Jesus er Christus uden ved den Hellig Aand. Vi troer paa den i al dens Fylde og Kraft og Storhed og Herlighed; men vi troer paa den paa en fornuftig, rimelig, følgerigtig og skriftmæssig Maade, og ikke overeensstemmende med Menneskenes forrykte Griller, naragtige Begreber og Traditioner. Menneskeslægten er meget tilbøielig til at gaae til Yderligheder, især i religiøse Sager; og derfor ønsker Folket i Almindelighed at see en mirakuløs Fremstilling, ellers vil de aldeles ikke troe paa den Hellig Aands Gave. Naar en Ældste lægger sine Hænder paa en Person, har Mange tænkt, at denne Person maatte øieblikkeligen opstaae og tale i Tungemaal og prophetere; denne Forestilling er tagen fra Omstændigheden med Paulus, da han lagde sine Hænder paa visse Personer, som tilforn (efter deres egen Angivelse) var bleven døbte med Johannis Daab; hvilke, der han havde lagt Hænderne paa dem, „talte i Tungemaal og propheterede.“ Ogsaa Philippus, naar han havde prædiket Evangeliet for Indvaanerne i Staden Samaria, sendte Bud efter Petrus og Johannes, som, naar de kom, lagde deres Hænder paa dem for den Hellig Aands Gave, thi den var endnu ikke falden paa nogen af dem; og naar Simon, den Troldkarl, saae at den Hellig Aand blev given ved Apostlenes Haandspaalæggelse, gav han dem Penge, at han maatte faae den samme Magt. Ap. Gj. 8. Disse Skriftsteder er betragtet af Mange som afgivende tilstrækkeligt Vidnesbyrd for en mirakuløs synlig Tilkjendegivelse, naarsomhelst Haandspaalæggelse gives for den Hellig Aands Gave.

Vi troer, at den Hellig Aand meddeles ved Haandspaalæggelse af den, som har Myndighed dertil; og at Tungemaals Gaven og Prophetiens Gave er Aandens Gaver og erholdes formedelst den; men derfor at sige, at Mennesker stedse propheterede og talte i Tungemaal, naar de fik Haandspaalæggelse, vilde være at paastaae det, som var usandt og tvertimod Apostlenes Fremgangsmaade og i Strid med den hellige Skrift; thi Paulus siger: „til Een gives Tungemaals Gaven; til en Anden Prophetiens Gave; og til en Anden Helbredelsens Gave.“ Og atter: „Monne Alle prophetere? monne Alle tale i Tungemaal? monne Alle udlægge?“ derved klarligen visende, at ikke Alle besad de forskjellige Gaver; men at Een modtog een Gave, en Anden en anden Gave; de propheterede ikke Alle; de talte ikke Alle i Tungmaal; de gjorde ikke Under-Gjerninger Alle; men Alle fik den Hellig Aands Gave; undertiden talte de i Tungemaal og propheterede i Apostlenes Dage, og undertiden ikke. Det samme er Tilfældet med os ogsaa i vore For-

retninger, medens hyppigere der er aldeles ingen Tilkjendegivelse, som er synlig for den omgivende Mængde; dette vil vise sig tydeligt, naar vi raadfører os med Apostlernes Skrifter og lægger Mærke til deres Fremgangsmaade med Hensyn til denne Sag. Paulus siger i 1 Cor. 12: „Betræffende de aandelige Gaver, Brødre, vil jeg ikke, at I skulle være uvidende.“ Det er klart af dette Udtryk, at Nogle af dem var uvidende med Hensyn til disse Ting, ellers vilde de ikke behøve Belærelse. Atter siger han i det 14 C.: „Higer efter Kjærligheden, tragter efter de aandelige Gaver, men meest at I maatte prophetere.“ Det er meget indlysende af disse Skriftsteder, at Mange af dem ikke havde aandelige Gaver; thi om de havde havt aandelige Gaver, vilde det da have været nødvendigt for Paulus at sige, at de skulde tragte efter dem? og det er lige saa klart, at de ikke Alle erholdt hine Gaver ved Haandspaalæggelsen, endskjøndt de som en Menighed var bleven døbt og bekræftet ved Haandspaalæggelse, og dog var det nødvendigt for Paulus at sige til en Menighed af denne Slags, som var under Apostlernes umiddelbare Ledelse og Overopsyn: „Higer efter Kjærligheden, tragter efter de aandelige Naadegaver, men meest at I maatte prophetere;“ klarligen visende, at hine Gaver var i Kirken, men blev ikke nydt af Alle i deres udvortes Tilkjendegivelser.

Men antag, at Aandens Gaver blev, umiddelbart efter Haandspaalæggelsen, nydt af Alle i hele deres Fylde og Kraft, vilde Tvivleren endda være ligesaa langt fra at modtage noget Vidnesbyrd, undtagen hændelsesviis, som forhen; thi alle Aandens Gaver er ikke synlige for Menneskets naturlige Syn eller Forstand, i Sandhed, meget faa af dem er. Vi læser, at „Christus opfoer til Himmelen og gav Menneskene Gaver; og han beskikkede Nogle til Apostler, og Nogle til Propheter, og Nogle til Evangelister, og Nogle til Hyrder og Lærere.“ Ephes. 4. Menigheden er et fast Legeme, bestaaende af forskjellige Lemmer og er nøiagtig i Lighed med det menneskelige System; og Paulus, efterat have talt om de forskjellige Gaver, siger: „Men I ere Christi Legeme og Lemmer enhver især; og Gud haver sat i Menigheden først Apostler, for det Andet Propheter, for det Tredie Lærere, dernæst dem, som gjøre kraftige Gjerninger, derefter dem, som have Gaver til at helbrede, til at hjælpe, til at styre, til at tale adskillige Tungemaal. Monne Alle være Apostler? Monne Alle være Propheter? Monne Alle være Lærere? Monne Alle gjøre kraftige Gjerninger? Monne Alle have Gaver til at helbrede? Monne Alle tale med adskillige Tungemaal? Monne Alle udlægge?“ — Det er klart, at de ikke gjør, dog er de Alle Lemmer af det ene Legeme; heller ikke er alle Lemmer paa det naturlige Legeme Øie, Øre, Hoved eller Haand; dog kan ikke Øiet sige til Øret, jeg haver dig ikke Behov, ei heller Hovedet til Foden jeg behøver dig ikke; thi de ere alle ligesaa mange Bestanddele i den fuldkomne Maskine — det ene Legeme — og om et Lem lider, lider alle Lemmer med; og om et Lem bliver holdt i Ære,

glæde alle Lemmerne sig med.

Disse altsaa er alle Gaver; de kommer fra Gud, de er af Gud, de er alle den Hellig Aands Gaver; de er hvad Christus steg op i Himmelen for at meddele, og dog, hvor faa af dem kunde blive kjendt af Menneskene i Almindelighed. Petrus og Johannes var Apostle, dog hudflettede det jødiske Raad dem som Bedragere. Paulus var baade Apostel og Prophet, dog stenede de ham og satte ham i Fængsel. Endskjøndt han var i Besiddelse af den Hellig Aands Gave, vidste Folket Intet derom. Vor Frelser var „salvet med Glædens Olie fremfor sine Medbrødre," dog var det saa langt fra at Folket kjendte ham, at de sagde, han var Belsebub og korsfæstede ham som en Bedrager. Hvem kunde udpege en Hyrde, en Lærer eller en Evangelist efter det ydre Udseende; dog havde de den Hellig Aands Gave. Men hvis vi vil komme til de andre Medlemmer af Menigheden og undersøge Gaverne, som er omtalte af Paulus, skal vi finde, at Verden kan i Almindelighed Intet kjende om dem, og at der er blot een eller to, som kunde blive strax kjendte, om de end alle blev udgydte strax efter Haandspaalæggelsen. Paulus siger i 1 Cor. 12: „Der er forskjellige Naadegaver, men Aanden er den samme; der er forskjellige Tjenester, men Herren er den samme; der er forskjellige kraftige Gjerninger, men Gud er den samme; som virker Alt i Alle. Men Aandens Aabenbarelse gives Hver til det, som er nyttigt. Thi Een gives Viisdoms-Tale formedels Aanden; en Anden Kundskabs-Tale ved den samme Aand; en Anden Tro ved den samme Aand; en Anden Gaver til at helbrede ved den samme Aand; en Anden Kraft til Under-Gjerninger; en Anden prophetisk Gave; en Anden at bedømme Aander; en Anden adskillige Tungemaal; en Anden at udlægge Tungemaal; men alt dette virker kraftigen den ene og samme Aand, som uddeler til Enhver i Besynderlighed eftersom han vil." Her er adskillige Gaver omtalte, men hvilken af dem alle kunde kjendes af en Iagttager ved Haandspaalæggelsen? Viisdoms-Tale og Kundskabs-Tale er ligesaa meget Gaver som nogen af de andre, men om en Person besad begge disse Gaver eller modtog dem ved Haandspaalæggelsen, hvem vilde vide det? En Anden kunde erholde Troens Gave, og de (Tilskuerne) vilde være lige saa uvidende om det. Eller antag, at en Mand fik Gaver til at helbrede eller Kraft til at gjøre Under-Gjerninger, det vilde da ikke blive kjendt; det vilde udfordre passende Tid og Omstændigheder til at kalde disse Gaver i Virksomhed. Antag, at en Mand fik Gave til at bedømme Aander, hvem vilde blive klog paa det? eller om han fik Gave til at udlægge Tungemaal, og Ingen kom til at tale i Tungemaal, maatte han naturligviis forblive taus; der er ikkun to Naadegaver, som kan blive bemærkelige, Tungemaals Gaven og Prophetiens Gave. Disse er de meest omtalte, og dog om en Person talte i et ukjendt Tungemaal, vilde han ifølge Pauli Vidnesbyrd (1 Cor. 14, 11) blive „en Barbar (d. e. en Udlænding)

for de Nærværende." De vilde sige, at det var Kragemaal; og om han propheterede, vilde de kalde det Vaas. Tungemaals Gaven er maaskee den mindste af dem alle, og dog er det een af de meest eftertragtede; saa at ifølge Skiftens Vidnesbyrd og Aandens Aabenbarelser i gamle Dage, kunde meget Lidt af det blive kjendt af den omgivende Mængde, undtagen ved en overordentlig Leilighed, som paa Pintsefestens Dag. Om de største, de bedste og nyttigste Gaver vilde en Iagttager ikke kjende noget. Det er sandt, at en Mand kunde prophetere, hvilket er en stor Gave, og een som Paulus sagde Folket — Menigheden — hellere at tragte efter end at tale i Tungemaal; men hvad veed Verden om Prophetiens Gave? Paulus siger, at den „tjener som et Tegn ikkun for dem, som troer." (1 Cor. 14, 22). Men siger ikke Skriften, at de talte i Tungemaal og propheterede? Jo, men hvem er det, som skriver disse Skrifter? Ikke Verdens Mennesker eller blot tilfældige Iagttagere, men Apostlerne — Mænd, som kjendte den ene Gave fra den anden, og var følgelig istand til at skrive om dem; men om vi havde de Skriftkloges og Pharisæernes Vidnesbyrd angaaende Aandens Udgydelse paa Pintsedagen, vilde de have sagt os, at det ikke var nogen Gave, men at Folket „vare drukne af sød Viin;" og vi vil tilsidst nødes til at komme til den samme Slutning som Paulus: „at Ingen kjender de Ting, som er af Gud, uden ved Guds Aand;" (1 Cor. 2.) thi Ingen vidste noget om de store Aabenbarelser, som Paulus havde, da han blev henrykt ind i den tredie Himmel og saae Ting, som ikke var tilladt at yttre, førend han omtalte det selv fjorten Aar efter; og naar Johannes havde Himlens Forhæng trukket tilside og ved Syn skuede hen i den dunkle Fremtid og saae Tildragelserne, som skulde udvikle sig gjennem enhver paafølgende Tidsperiode indtil det sidste Slutningsoptrin — medens han stirrede paa den evige Verdens Herligheder, saae et utalligt Selskab af Engle og hørte Guds Røst — skete det i Aanden paa Herrens Dag, ubemærket og upaaagtet af Verden.

Aabenbarelserne af den Hellig Aands Gave, Engles Betjening eller Udfoldingen af Guds Kraft, Majestæt og Herlighed var meget sjelden offentligt tilkjendegivet, og det almindeligen til Guds Folk, saasom til Israeliterne; men almindeligst, naar Engle er komne eller Gud har aabenbaret sig, er det skeet for Individer i Stilhed — i deres Kammer — i Ørkenen — paa Marken, og det almindeligen uden Støi eller Tummel. Engelen befriede Petrus ud af Fængslet i den stille Nat (Ap. G. 12, 7) — kom til Paulus paa Skibet ubemærket af Besætningen (Ap. G. 27, 23.) — viste sig for Zacharias og Maria uden de Andres Vidende (Lue. 1) — talte til Johannes den Døber, medens Folket rundt om var uvidende om det. Naar Elisa saae Israels Vogne og Ryttere, var det ubekjendt for Andre. (2 Kong 6, 17.) Naar Herren aabenbarede sig for Abraham, skete det ved hans Telts Dør (1 Moseb. 18). Naar Englene gik til Loth, kjendte Ingen dem uden han selv (1 Moseb. 19), hvilket sandsynligviis var Tilfældet med Abra-

ham og hans Hustru. Naar Herren aabenbarede sig for Moses, skete det i den brændende Busk, i Tabernaklet elles paa Bjergets Top. Da Elias blev optagen i en brændende Vogn, skete det ubemærket af Verden (2 Kong. 2); og naar han var i Bjergkløften, kom der et stærkt Tordenveir, men Herren var ikke i Tordenveiret; der skete et Jordskjælv, men Herren var ikke i Jordskjælvet osv., men tilsidst kom der en stille, sagte Lyd, hvilket var Herrens Røst, som sagde: „hvad gjør du her Elias?“

Herren kan ikke altid kjendes ved hans Stemmes Torden, ved hans Herligheds Fremvisen eller ved Aabenbaring af hans Magt; og de, som er meest begjærlige efter at see disse Ting, er mindst forberedte til at møde dem; og skulde Herren aabenbare sin Magt, saaledes som han gjorde for Israels Børn, saadanne Personer vilde være de første til at sige: „lad ikke Herren tale mere, at ikke vi hans Folk skal døe.“

Vi vil sige til Brødrene, søg at kjende Gud i Eders Lønkammer, paakald ham, naar I er ude paa Marken, følg Mormons Bogs Forskrifter og beed over og for Eders Familier, Eders Faare- og Qvæghjorde, Eders Korn og alle Ting, som I besidder. Nedkald Guds Velsignelser over alle Eders Arbeider og enhver Ting, som I er beskjæftigede med; vær dydige og rene, vær retskafne og sanddrue, hold Guds Befalinger, og da vil I være mere fuldkommen istand til at forstaae Forskjellen mellem Ret og Uret, mellem det, som er af Gud og det, som er af Mennesker; og Eders Sti vil vorde liig den Retfærdiges, som skinner klarere og klarere, indtil den fuldkomne Dag.“ Vær ikke saa nyfigen efter Tungemaal, tal ikke i Tungemaal, undtagen der er en Fortolker tilstede; den endelige Hensigt med Tungemaal er at tale til Fremmede, og om Nogle er meget begjærlige efter at udfolde deres Viisdom, lad dem tale til de Fremmede i deret eget Tungemaal. Guds Naadegaver er alle nyttige paa deres Sted, men naar de anvendes til det, som Gud ikke har bestemt, saa bliver de til Skade, Snare og Forbandelse, istedetfor til Velsignelse. Maaskee vi en anden Gang vil indlade os mere fuldstændig angaaende denne Gjenstand, men lade dette være nok for det Nærværende.

Joseph Smiths Levnetslöb.

1835. (Fortsat fra Pag. 380, 4de Aarg.).

Hans Opsætsighed imod Præsidenternes Advarsel og Raad var Aarsag til, at han igjen faldt i Fordærverens Hænder, som han havde gjort tilforn, naar han satte sig op imod det Raad, som gaves ham af Kirkens Authoriteter; og at, i alt dette, Ældste Carter ikke har havt i Sinde at handle ugudeligt, men han feilede i Dømmekraft, og fortjener Irettesættelse; og Afgjørelsen er, at han skal erkjende sine Vildfarelser i Morgen foran Forsamlingen, og

sige: Brødre, jeg er fuldkommen overbeviist, at jeg har faret vild i Aanden i mine Bemærkninger for Eder, naar jeg talte her for nogle faa Sabbater siden; og nu beder jeg om Eders Tilgivelse. Og om han gjør dette i fuld Tro og er i Sandhed ydmyg for Gud, da vil Gud velsigne ham overflødigere, end han har gjort tilforn.

Ældste Carter reiste sig og erkjendte Rigtigheden af Rettens Afgjørelse og lovede at føie sig efter den.

Sylvester Smith,
Skriver.

Jeg arbeidede i at erholde Velsignelser, hvilke blev nedskrevne af Oliver Cowdery. Vi var belemrede med Selskab, saa at vort Arbeide i denne Ting blev forhindret; men vi erholdt mange kostbare Ting og vore Sjæle velsignedes. O Herre, maa din Hellig Aand være med dine Tjenere evindelig, Amen!

Den 23de Septbr. Jeg var hjemme og skrev Velsignelser for mine høitelskede Brødre, men blev hindret af en Mængde Besøgende. Herren har velsignet vore Sjæle idag, og maa Herren tilstede sine Velsignelser for mit Huus at vedblive i Aften for Christi Skyld. Idag har min Sjæl begjert Broder Ezra Thayres Frelse. Ogsaa Broder Noah Packard kom til mit Huus og laante Committeen eet tusinde Dollars til Opbygningen af Herrens Huus. O! maa Gud velsigne ham hundrede Fold ogsaa af jordiske Ting for denne retfærdige Handling. Mit Hjerte er fuld af Attraa idag efter at blive velsignet af Abrahams Gud med Lykke, indtil jeg vil være istand til at betale al min Gjeld, thi det er min Sjæls Lyst at være retskaffen. O Herre! du veed det meget vel. Hjælp mig og jeg vil give til de Fattige.

Brødrene William, John og Joseph Tippits tog afsted til Missouri, det betegnede Sted for Zion eller de Helliges Indsamling. De kom for at byde os Farvel. Brødrene kom ind for at bede tilligemed dem og Broder David Whitmer førte Ordet. Han bad i Aanden, og en herlig Tid fulgte efter hans Bøn. Glæde fyldte vore Hjerter, og vi velsignede dem og bad Gud være med dem, og lovede dem en lykkelig Reise, og tog dem ved Haanden og bød dem Farvel for en Tid. Maa Gud forunde dem langt Liv og gode Dage. Disse Velsignelser beder jeg om for dem for Christi Skyld, Amen!

Høiraadet mødte i mit Huus den 24de for at tage i Overveielse Zions Forløsning. Og det var Herrens Aands Røst at vi skulde ansøge hos Guvernøren; det er, de, som var bleven uddrevne, skulde ansøge om at blive gjenindsatte paa deres egne Jorder næste Vaar, og at vi gaaer næste Aarstid for at leve eller døe paa vore egne Marker, som vi har kjøbt i Jackson County, Missouri. Vi havde sandeligen en god Tid, og forbandt os at kæmpe for denne Sag indtil Døden skal opløse Foreningen; og om Een falder, at den Tilbageblivende ikke bliver mismodig, men forfølger dette Formaal indtil det er fuldført, hvilket Gud maa forunde os i vor Herres Jesu Christi Navn Amen! Oplinierede tillige idag en Liste for at indføre Navnene paa dem, som er villige til at gaae op til Missouri næste Foraar, og nedsætte sig; og jeg beder Gud i Jesu Navn, at vi maa

erholde otte hundrede eller eet tusinde Emigranter.

Jeg tilbragte d. 25. hjemme.

I Morges kom de Tolv tilbage fra deres Mission til Østen, og samme Dag samledes Kirkens Præsidentskabs Raad, bestaaende af Joseph Smith jun., Sidney Rigdon, David Whitmer, W. W. Phelps, John Whitmer, Hyrum Smith og Oliver Cowdery, for at overveie Sagen om de Tolv, som før var bleven irettesatte som Følge af visse Breve og Beretninger, som var komne for Raadets Øren. For det Første: de Punkter, som indeholdtes i Warren A. Cowderys Brev, i Forbindelse med visse andre Rapporter, der var forkleinende for de Tolvs Charakteer og for det de lærte, blev tagne i Betragtning; og ved Vidnesbyrd af adskillige Vidner (de Tolv) blev det beviist for Raadet, at nævnte Klagemaal havde snarere sin Oprindelse fra Personers Sind, som var formørkede som Følge af Gjerrighed eller nogen Aarsag, end fra Sandheds Aanden. For det Andet: eet Punkt, som stod i Wm. E. Mc Lellins Brev til hans Kone, og som udtrykte Misfornøielse med Præsident Rigdons Skole. Ældste O. Hyde var ogsaa betegnet tilligemed ham (Mc Lellin) eller dadlet i Sagen, hvori de fandtes at være skyldige, hvilket de uforbeholdent erkjendte, og blev tilgivne, og alle Ting tilfresstillende afgjorte.

Søndagen den 27de. Jeg bivaanede Forsamlingen. Ældsterne Thomas B. Marsh, David W. Patten, Brigham Young, og Heber C. Kimball prædikede og brød Brødet. Herren udgjød sin Aand og min Sjæl blev opbygget.

Høiraadet samledes til et Forhør over Gladden Bishop, angaaende en Klage, fremført af de Tolv „for at have fremført kjætterske Lærdomme, som var forkleinende for Kirkens Charakteer."

Ældste William Smith bevidnede, at da Ældste Bishop samtalede med en Broder om de to Vidner, omtalte af Propheterne, sagde han, at han kunde være eet af dem, og han selv kunde være eet; at han havde i Sinde at prophetere: at den Nat, da en Bekjendtgjørelse blev slagen op af en Fjende, som sagde, at Mormon Propheten og Andre skulde sælges ved offentlig Auction, vilde han ikke blive overrasket, om Manden, som fæstede op Bekjendtgjørelsen, skulde døe ved Salgstiden.

Ældste Young stadfæstede det Foregaaende, og sagde, at Bishop var meget vildfarende i sine Troesgrundsætninger.

Ældste Boynton istemte det samme.

Ældste Marsh sagde, at Bishop ofte talte om Qvinder, som blev forelskede i ham, og iagttog ofte, naar han gik forbi Folk, at de følte hans Aand; ogsaa at han var saa doven, at hans Nærværelse var trykkende.

(Fortsættes).

Skandinaviens Stjerne.

Den 1ste October.

Med dette Nummer begynder den 5te Aargang af „Sjernen," som er trykt med andre nye Bogstaver, hvilke maaskee er fremmede for mange af vore Læsere og sandsynligviis vil vorde noget vanskelige at læse i Begyndelsen; men I vil snart ved Øvelse blive bekjendt med Bogstaverne og komme til at læse dem, haaber vi, med Lethed og Velbehag, fordi de er klarere og tydeligere end de gamle.

Vi har ikke havt Tid til at raadspørge Eder angaaende Valget af Bogstaverne, men vi har handlet paa vort eget Ansvar, idet vi har foretrukket de nærværende; dog havde vi ikke andet til Hensigt, da vi bestemte Valget, end at gjøre hvad vi troede vilde vorde til Gavn for de Hellige, eftersom I alle udentvivl forventer saa snart som skee kan at udvandre til Amerika, og da om ikke før vil det være nødvendigt at blive bekjendt med det engelske Sprog, som trykkes med latinske Bogstaver, og at vorde bekjendt med disse her gjennem Stjernen vil allerede være et Skridt paa Veien til hurtigere at lære at læse det nye Sprog. Dette maa tjene som vor Undskyldning, idet vi føler os forvissede om, at I vil blive tilfredse med Stjernens nye Udseende og yde Eders Hjælp til at understøtte den herefter ligesom I har gjort hidindtil. Vi tager fat paa vort Arbeide i nærværende Aargang med den samme urokkelige Tillid til de Hellige, og fremfor alt til den Gud, hvem vi tjener, at han vil veilede i alle Ting til de Helliges Velfærd, at de maa tiltage i Tro og Forstand, Lys og Kundskab, saa at de kan blive beredte til at annamme større Velsignelser, som Herren har opbevaret for de Trofaste; dette skal altid være Øiemedet for vort Arbeide; ligeledes at forsaavidt som Stjernen skulde falde i Hænderne paa de Retskafne af Hjertet, den maa vorde et Middel til at føre dem ind paa Livets og Saliggjørelsens Vei.

Emigration. Da Tiden til Udvandring nærmer sig, føler vi os tilskyndede at gjøre nogle Bemærkninger til Oplysning, Veiledning og Opmuntring for de Hellige i Almindelighed og for Brødrene af Præstedømmet i Særdeleshed. Vi veed, at Israels Indsamling er eet af de store Hovedpunkter i de sidste Dages store Værk. Herrens Aabenbaringer og Herrens Tjenere har Tid efter anden lagt denne vigtige Gjenstand klart for vore Øine, at vi sandelig ikke kan undskylde os med Uvidenhed i denne Henseende. Ei heller er det vor Agt at bebreide de Hellige i disse Lande for Efterladenhed i Opfyldelsen af dette Bud, de er næsten Alle uden Undtagelse paavirket af Indsamlingsaanden i den Grad, at der snarere undertiden behøves Tilbageholden end Paaskynden. Imidlertid føler vi ikke til at afkjøle denne de Helliges Lyst til at samles med Guds Folk i Ephraims Arveland

— Amerika — men ikkun til at raade dem, at de maa handle i Viisdom i alle Ting. Eftersom Tidernes Tegn viser de Hellige, at Uveiret trækker mere og mere sammen over Nationerne, og, som Følge deraf, at Trængslerne vil forholdsviis forøges og de Hellige i større eller mindre Grad deelagtiggjøres i samme, derfor raader vi Alle (som ikke er kaldte til at arbeide i Viingaarden eller hvis Omstændigheder for Nærværende gjør det umuligt) at berede sig til Udvandring enten til første eller de næst paafølgende Udvandringer og gaae saa langt som deres Midler kan tillade, om de ikke strax kan gaae heelt op til Dalen, saa er der nu beredet flere Stoppesteder i de Forenede Stater, hvor de Hellige ved Arbeidsomhed snarere vil erhverve de fornødne Midler til Reisens Fortsættelse end i disse Lande, hvor dyr Tid og Arbeidsløshed ofte gjør det vanskeligt at ernære sig og aldeles umuligt at sammenspare nogle Reisepenge. Der vil vorde Udvandring baade dette Efteraar og næste Foraar saa tidligt som Aarstiden kan tillade. I alle Eders forberedende Skridt gaae i Raad med Herrens Tjenere, som er stillet over Eder og hav Tillid til dem, og handle ikke i vigtige og tvivlsomme Tilfælde paa egen Haand. Sælg Eders Eiendomme med Forstand; undgaae at tabe noget, naar det lader sig gjøre; skulde derimod Viisdom og Forudseenhed raade til at gjøre en liden Opoffrelse for at komme godt ud af det, saa vær ikke bange derfor, hellere end at udhale Tiden og muligen lide et større Tab. I alle Eders Foretagender hav Guds Riges Sag for Øie og føi Klogskab i Eders Handlemaade til Lydighed under Guds Villie. Handler retskaffent imod Alle, opfyld Eders Forpligtelser imod Eders Medmennesker, at I kan efterlade et godt Navn, saavidt det staaer til Eder. Giv Gud hvad Guds er; betal Eders Tiende, ihukom Emigrations- og Tempelfondene, og naar I har opfyldt alt dette og I har mere end I selv behøver, forglemmer ikke da de værdige Fattige, der ogsaa sukker efter Befrielse. Erindre Eder hvad der stod desangaaende i den tolvte almindelige Epistel, som I nylig har læst i Stjernen. Den, som har Formue, anvende det, han ikke selv behøver, til at hjælpe de Fattige hjem, og stol paa Herren for Eders fremtidige Udkomme; men gjør alt Saadant under Veiledning af dem, som Gud har ansat dertil. Og endnu en Formaning: Huushold fornuftigt med de Midler, Gud har givet i Eders Hænder; husk, at det er hans Altsammen og en god og trofast Huusholder vil ingenlunde miste sin Løn.

Vi har den Tillid til de præsiderende Ældste, at de af yderste Evne vil raade og veilede de Hellige i alle disse Anliggender; at de maa søge til Gud i brændende Bøn om den fornødne Viisdom til at fremme hans Hensigters Udførelse, være ufortrødne og stedse iagttage de allerede givne Instruxer, eller de, som herefter vorder givne. Fremstil alt saa tydeligt som muligt for de Hellige i den kjærlige faderlige og frimodige Aand, som er saa indtrængende hos gode og lydige Børn; iblandt Andet gjør dem forstaaeligt, at de maa indskrænke sit Reisetøi og sine Sengklæder

til det høist Nødvendige; at de maa bruge mindre Reisekister, istedetfor de store og uhændelige, og hellere bruge oliede Sække til saadanne Ting, som kan opbevares deri; at de har sine Navne eller Mærker tydeligt malede paa Kister, Sække osv.

Hvad de kan behøve paa Reisen af Kogekar med Videre skal nærmere blive bekjendtgjort. Bereder hvad I kan, og værer færdige til at bryde op, naar I faaer den bestemte Efterretning om Tiden for Afreisen. Og som en væsentlig Ting paalægges alle Emigranter, inden de reiser fra sit Hjemsted at forsyne sig med gyldigt Pas til Amerika fra vedkommende Øvrighed og ikke stole paa at kunne faae Pas i Kjøbenhavn. Ligeledes maa enhver sørge for at faae Flyttebeviis fra vedkommende Forstander. Den som forsømmer dette vil ikke kunne gjøre Regning paa at komme afsted.

Indenlandske Efterretninger: Den 9de dennes om Aftenen havde vi den Glæde og Ære at modtage vore elskede Brødre Ældsterne Daniel Spencer, (Præsident Franklin D. Richards Raadgiver), Joseph A. Young, (Præsident Brighams ældste Søn), og Hector C. Haight i god Helbred og tilfredse. De to førstnævnte kom fra England, hvor de har deres Mission, og agter efter at have seet sig om i Skandinavien, at vende tilbage dertil. Vi har budet dem et hjerteligt Velkommen baade paa vore egne og de Helliges Vegne og det er en Fest for os saa længe som de vil beære os med deres Nærværelse, hvilket vi veed og bevidner at de Hellige ogsa glæder sig i og har lagt for Dagen. Broder H. C. Haight ankom ligefra Zion, efter at have passeret gjennem England og var iblandt de otte Missionærer, som blev udsendt til Europa. Vi har hilset hans Ankomst med glade og lykkelige Følelser!

Udenlandske Efterretninger. Deseret News har vi modtaget indtil den 27de Juni (tilligemed Breve) og alle Efterretninger istemmer, at der hersker Fred, Enighed, Tilfredshed og Velfærd i Utah og, omendskjøndt Græshopperne har ødelagt meget, vil det dog ikke afstedkomme nogen Nød, hvilket bekræftes af nedenstaaende Brev fra Præsident Young, hvilket har glædet os meget, idet han deri har yttret sin Omhu for og Tilfredshed med de danske Hellige og den skandinaviske Mission, hvilket bør være en Opmuntring for os Alle at gjøre os værdige til at vedligeholde og forøge det gunstige Omdømme om os.

Brev fra Præsident B. Young.

Præsidentens Contoir i Store-Saltsø-Stad
den 20de Juni 1855.

Ældste John Van Cott,

Kjære Broder!

Jeg modtog Deres Brev den 13de forrige Maaned og benytter den første Leilighed, jeg har, til at besvare det. Jeg blev i Sandhed glad ved at erfare den gunstige Udsigt for Værket og

Udspredelsen af Evangeliet i det Land. Danskerne er gode Medborgere og bliver i Almindelighed gode, trofaste og sande Hellige; de er retskafne og arbeidsomme og kommer godt ud af det i dette Land; de er et Folk, som er skikkede til at lykkes i hvilketsomhelst nyt Land; de fleste af dem lærer det engelske Sprog, endskjøndt de endnu tater deres Modersmaal indbyrdes.

Den skandinaviske Mission er bleven velsignet af Herren, og mit Haab og min Bøn er, at det maa vedblive saaledes indtil de Retskafne af Hjertet er udsamlede og Israel frelst i Zion overeenssemmende med nyere og tillige med ældre Propheters Ord.

Helbreden i disse Dale er i Almindelighed god og de Hellige nyder god Fremgang. Græshopperne har været meget slemme denne Aarstid, men har endelig tildeels ophørt, og omendskjøndt næsten ethvert Slags Sæd er saavidt ødelagt af dem, troer jeg dog, at et Forraad (om der huusholdes fornuftigt) vil findes.

Indianerne er rolige og i Almindelighed fredsommeligt stemte. Vi anvender mere af vor Arbeidskraft paa Templet denne Aarstid, og denne Bygning gjør hurtige Fremskridt; det er et forbausende Værk og eet, som naar det er fuldendt, vil, jeg stoler derpaa, geraade de Hellige til Berømmelse og Gud til Forherligelse.

Jeg har besøgt Jernværkerne i Staden Cedar dette Foraar og efter min Anskuelse gjør de det godt; de tilvirker nu godt Jern. Gode Steenkul er bleven fundne i San Pete i store Mængder. Doctor J. M. Bernhisel ankom til denne Stad med Juni Posten. Hans Helbred er god, og han melder, at der er en mere gunstig Stemning i de Forenede Stater med Hensyn til os som et Folk; hvor længe det vil vare, veed vi naturligviis ikke, men vi forventer ikke megen Begunstigelse fra dem; thi de lurer paa Uretfærdighed og forvender Sandhedens Ord til Falskhed og har ingen Anledning til at bringe Forfølgelse over os. Vi har ikke nødig at frygte dem, om vi ikkun selv gjør hvad Ret er; thi den store Jehova staaer ved Roret og de kan ikke gaae længere end det vil behage ham at tillade dem, og det vil være til Bedste for hans Hellige og til Fremme for hans Sag paa Jorden.

Vi føler derfor til at fryde os i Israels Gud og i de sidste Dages herlige Værk, og bønfalder om Styrke og Duelighed til at bringe Herrens Hensigter til at skee paa Jorden, at samle Israel og opbygge hans Rige.

Vi voxer hurtigen til et stort Folk, men det er ikke saa meget et stort Antal, der vil gjøre os mægtige, som Reenhed, Trofasthed, Lydighed og Underdanighed under Herrens vor Guds Fordringer og Villie. Lad os bestandig tye til ham om Viisdom og Styrke til at holde hans Befalinger og udføre vore Pligter som gode og trofaste Tjenere for ham, idet vi holde os selv rene og hellige og vandre ulastelige i alle hans Skikke.

Kjære Broder Van Cott! De er stillet paa en ansvarsfuld Plads, hvor De kan udøve en stor Indflydelse og have Leilighed til at gjøre meget Godt. Jeg er tilfredsstillet, idet jeg troer, at De ærer Deres Kaldelse og udfører et stort og godt Værk, og naar,

til hvilkensomhelst Tid, Aanden skulde viske i Deres Øre, at det er nok, saa har De Frihed til at vende tilbage. Vi skal bestræbe os for at opfylde Deres Anmodning om at sende nogle gode, trofaste danske Brødre paa Mission til deres Fødeland.

Idet jeg beder Herren at velsigne og bevare Dem og tilsidst føre Dem uskadt tilbage til os, forbliver jeg stedse Deres Broder i Fredens Evangelium.

Brigham Young.

Tale

holdt under aaben Himmel paa Tempel-Pladsen af Orson Pratt Søndags Formiddag den 18de Februar 1855 om den ***Helligaand*** *og* ***Guddommen.***

Jeg formoder at Folket, som nu er foran mig, føler sig, tilligemed mig, noget skuffet i sine Forventninger denne Formiddag. Vi kom tilsammen her i den Hensigt at høre et Foredrag af vor elskede Præsident med Hensyn til dette Folks Anskuelser angaaende de Forenede Staters Regjering og vort Forhold til og Forbindelse med denne Regjering som et Folk.

Det er visselig en Skuffelse for mig, og jeg har ingen Tvivl om uden det jo er for alle dem, som er under Lyden af min Røst, men I seer, at Huset er utilstrækkeligt til at rumme os alle, og som Følge deraf, eftersom jeg blev opfordret af een af det øverste Præsidentskab, er jeg kommen ud under aaben Himmel i den Hensigt at tale til Eder med den Kraft, som mine Lunger tillader og med den Viisdom, som det monne behage Gud at give mig.

Lad os alle opløfte vore Hjerter i Tro for Herren, saa at, om vi end blev skuffede i at høre Præsidenten, Herren dog, maa være naadig og udgyde fra det Høie sin Hellig Aand over os, at vi kan blive underviste og opbyggede og faae vore Sind styrkede ved sammes Gaver, Kraft og Viisdom, thi uden den Hellig Aands Gaver og Kraft til at inspirere baade Talerens og Tilhørernes Hjerter, vil vore Bemærkninger vorde forgjæves og vor Høren vil være forgjæves; men hold den Aand hos os, og da, uagtet de Omstændigheder vi er stillede under, vil Alt være godt; og aldrig bør de Hellige føle sig mismodige, ei heller forglemme at bede, at den Hellig-Aand maa hvile paa dem selv og paa dem, som skal tale til dem, saa at Alle og Enhver maa blive veiledte til altid at handle ved den Aand, som er istand til at føre os ind i al Sandhed. Dette er visselig det Øiemed, hvorfor vi er udsamlede fra Jordens Nationer; dette er Hensigten, hvorfor vi er forsamlede her idag, idetmindste burde det være saa. Vi burde ikke have noget Andet for Øie end at blive velsignede, opbyggede og styrkede i Herren.

Jeg veed, at jeg har intet an

det Formaal for Øie, og jeg er den sidste Person i mine egne Følelser som vilde komme ud og foretage mig at tale for at faae Anledning til at höre mig selv og vinde Menneskers Bifald; thi hvad offentlig Tale angaaer, føler jeg snarere, at trække mig tilbage til et eensomt Sted; thi jeg følte aldrig Begjærlighed efter at blive beskæftiget i det offentlige Liv, uden forsaavidt jeg kan gjöre Godt; men jeg har Attraa til at tjene Herren; jeg har Attraa til at overtale Mænd og Qvinder til at vorde retfærdige; jeg har Attraa til at forstaae den Guds Kundskab og de Ting som er af ham, og de store Prineiper som vil være skikkede til at hjælpe mig under alle dette Livs Omstændigheder saavel som i det tilkommende, og for disse Ting lever jeg, og af denne Aarsag (fordi jeg troer, at det er fordret af mig af Herren) tager jeg Deel i det offentlige Liv.

Jeg troer, at jeg vil tage en Text og da kan jeg maaskee samle mine Tanker og henvende mit Sind paa en eller anden Gjenstand. Jeg veed, at det er vanskeligt, at tale under aaben Himmel, men jeg vil bestræbe mig for at tale saa höit, at alle kan höre. Jeg kjender ikke nogen mere passende Text end den, som er udtrykt i to Ord, og den er derfor en meget kort een; og endskjöndt jeg har talt og skrevet om den Gjenstand för, er der maaskee dem tilstede, som ikke er fuldkommen bekjendt med den, og ligeledes kan den hjælpe de Ældste til at forsvare vore Prineiper, naar de sendes ud til at prædike Evangeliet. Den indeholdes i følgende to Ord: „***Værer eet.***“

Hvorfor opfordres vi til at være eet? Hvad er Øiemedet af at være eet? Jeg kjender ingen bedre Maade at oplyse dette Spørgsmaal paa end denne: Om denne Forsamling, som nu er tilstede her, opfordredes til at udføre et eller andet stort og mægtigt Værk, hvortil nødvendigviis udfordredes stor Kraftanstrængelse, og hver for sig gik hen og forsøgte at udføre det Arbeide, som var givet dem til at gjøre i Forening, saa vilde Individets Foretagender, som særskilt udførte, forfeile Fuldførelsen af det hele Værk.

Det kan være et Værk af stor Vigtighed, som vi er kaldede til at udføre, som udfordrer al den Enighed, Styrke og Kraft, som er i vore Sjæle. Om Mennesker foretager sig et Værk af stor Vigtighed med forenet Kraft og Styrke, kan de være istand til at afstedkomme det, som de ikke kunde fuldført hver for sig; og saaledes er det med de Ting, som vedkommer Guds Rige.

Vi er opfordrede til at være eet, paa det at vore Bestræbelser og Kræfter maa være foreenede og bevirke Fuldendelsen af vort store Endemaal og Øiemeed; thi ved vor forenede Tro og ved vore Anstrængelser skal vi være istand til at bevise os selv værdige. De Hellige er i det Hele ligesaa meget interesserede, som vi, i Opbyggelsen af Guds Rige, hvilket udfordrer Enighed i Handling.

Djævelen er hele Tiden beskjæftiget med at modarbeide vore Bestræbelser, og han føler stor Interesse i at modsætte sig os

med alle sine Kræfter, legemlige som ulegemlige, thi han har mange Maader til at fange Menneskene paa og bringe dem i Fangenskab. Han har i lang Tid været i Krig med Guds Rige og er bleven meget listig og har stor Erfaring til sin Fordeel, og det er Maaden, hvorpaa han har erhvervet saadan en stor Forslagenhed; endskjøndt han har ikke den samme Grad af Kundskab, som er i Udøvelse paa de Helliges Vegne; thi han kjender ikke Guds Sind i alle Ting.

At han er saaledes indskrænket i Kundskab er klarligen aabenbaret i Propheten Josephs inspirerede Oversættelse af 1ste Mosebog.

(Fortsættes.)

Længsel.

Melodie efter det Svenske.

Naar er vor Trængsel omme?
Naar vil Forløsning komme?
Naar skal Jerusalem
Blive et Fredens Hjem
For Israel, at boe
I Fred og Roe? —

Naar skal vi Zion skue
Bedækt med Sky og Lue?
Naar mon hver Bolig skal
Staae, som en Brudesal,
For Himlens Drot at boe
I Fred og Roe? —

Naar skal vor Jord forsones
Med Gud og herlig krones?
Naar skal, som Paradiis,
Alt juble ud Guds Priis,
Og Løve, Lam og Koe
I Fred kan boe? —

Naar skal Basunen klinge
Og Synd og Nød betvinge?
Naar skal Guds Folk med Sang
Opstaae af Gravens Tvang,
For tusind Aar at boe
I Fred og Roe?

Naar skal vi kronet stande
Med Livets Segl i Pande?
Naar skal Guds Folk paa Jord
Samles med Enoeks Chor,
Og som Guds Præster boe
I Fred og Roe? —

Naar vil de Patriarker,
Som himmelske Monarker,
Gjæste vor Jord paanye,
Hilset i Land og Bye:
„Velkommen vær og boe
„Med os i Roe!?“ —

Naar skal vi Jesus vente,
Med Lamperne antændte?
Naar høres Engles Skrig:
„Zion, bered nu Dig;
„Din Konge nu vil boe
„Hos Dig i Roe!?“ —

Da stilles al vor Længsel —
Da endes al vor Trængsel —
Da tages Sløret bort —
Da er Guds Rige vort —
Da skal i Fred vi boe —
Da faae vi Roe. —

Christiansand den 29de August 1855.

C. C. A. Christensen.

Contoirets Tilgodehavende den 26de Septbr. 1855.

Conferencen.	Agenten.	Gjæld.					
Kjøbenhavn.	A. P. Trane	682	Rdl.	3	Mk.	14	Sk.
Aalborg.	J. C. Klingbeck . . .	288	—	'	—	11	—
Fredericia.	H. P. Olsen	117	—	1	—	3	—
do	H. Jensen	3	—	2	—	10	—
do	Mads Larsen	101	—	1	—	7	—
Lolland.	Joh. Svensen	166	—	"	—	1	—
Bornholm.	J. P. Folkman	167	—	3	—	14	—
Vensyssel.	P. C. Jensen	321	—	4	—	12	—
Skaane.	N. Nilson	286	—	'	—	14	—
Brevig.	K. Petersen	638	—	5	—	13	—
Stockholm.	Aake Jönson	202	—	4	—	12	—
	Summa	2975	—	5	—	12	—

Diverse Debitorer.

	Rdl.	Mk.	Sk.
Transport	2975	5	12
N. P. Petersen	12	"	"
A. Nielsen	5	3	"
C. F. Nielsen	2	1	11
Jürgens	2	"	11
Køhl	4	"	6
Gudmundsen	3	5	4
N. Larsen	13	4	6
S. Hansen	9	4	10
H. Christophersen . . .	3	5	11
H. Hendriksen	"	2	4
Lateris	3033	3	11

	Rdl.	Mk.	Sk.
Transport	3033	3	11
Niels Andersen	11	3	4
A. Grønbeck	9	3	8
A. Weihe	13	2	14
H. Hansen	1	5	3
F. Th. Grønberg . . .	"	5	'
Peter Madsen	3	5	6
Johen Liljenstrøm . . .	2	2	4
C. A. Madsen	2	5	"
Aake Svensen	4	1	10
O. C. Liljenqvist . . .	15	"	"
Summa	3099	1	12

Indbetalt til Contoiret.

J. C. Klingbeck	55	Rd.	"	Mk.	' Sk.
A. P. Trane	238	—	5	—	12 —
P. C. Jensen	150	—	"	—	" —
Ole Larsen	5	—	"	—	" —
Summa	448	—	5	—	12 —

Indhold.

	Side.
Den Helligaands Gave	1.
Joseph Smiths Levnetsløb (fortsat)	6.
Redactionens Bemærkn.	9.
Brev fra Præs. B. Young	11.
Tale af Orson Pratt	13.
Poesie	15.
Contoirets Tilgodehavende	16.

„Skandinaviens Stjerne“ udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned og faaes paa Contoret i Gothersgade Nr. 29, 3die Sal og paa alle kongl. Postcontorer.

Udgivet og forlagt af J. Van Cott.
Trykt hos F. E. Bording.

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de sidste Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

5. Aarg. Nr. 2. *Den 15. October 1855.* Priis: 6 Sk. pr. Expl.

Tale

holdt under aaben Himmel paa Tempel-Pladsen af Orson Pratt Søndags Formiddag den 18de Februar 1855 om den ***Helligaand*** *og* ***Guddommen.***

(Fortsat fra Pag. 15).

Han har mange Aars Erfaring og saa har han Bundsforvandte; thi de har været sysselsatte i en aandelig Krig i mange Tidsaldre, idet de har forsøgt at bringe Menneske-Aander i Fangenskab, at lede dem til Underkastelse under hans Magt; og der udfordres en stor Kraft til at virke med Fremgang imod hans talrige Hær; følgelig læser vi, at i den sidste store Strid, som skal fægtes med denne Modstander, vil alle Himmelens Kræfter blive bragte i Anvendelse imod ham; de vil alle blive forenede i et stort Korps under Anførsel af vor Fader Adam, den øverste Fyrste, Erke-Engelen, som blev beskikket i Begyndelsen til at overvinde Djævelen med Bistand af sine Børn. Han vil ordne alle Himmelens Hærskarer og vil være istand til at faae Overhaand over ham; og da vil de Hellige befries fra hans Magt fra den Tid af, evindelig.

I seer altsaa Beskaffenheden af de Tanker og Begreber, som Frelseren havde i sit Sind, naar han befalede sit Folk at være eet. Vi har til at lære Enighed her, saa at, naar Tiden kommer at Befalingen skal gaae ud fra Erke-Engelen, eller Over-Engelen, hans Børn maa være rede og alle under hans Befaling virkelig beredte til at gaae hen og udføre det Værk, som er givet dem at gjøre. Hvorledes, eller paa hvilken Maade denne Strid vil vorde fægtet, er det ikke nødvendigt at forklare i denne Tale; vi kjender i Sandhed ikke alle Biomstændigheder, thi de er endnu ikke aabenbarede, men vi kan dømme sammenligningsviis.

Vi seer hvorledes Djævelen arbeider med os i dette Liv; thi han veed nu at vor Styrke er brudt; Nogle er i fjerne Settlementer og Nogle her og Andre adspredte omkring iblandt Nationerne; og han er hele Tiden virksom og lægger Planer i den Hensigt at skade og bedrøve den levende Guds Hellige; og han

vil ikke forandre sin slette Fremgangsmaade, men vil forsøge at lokke saa mange som muligt i. Fælden ved sine Kunstgreb, og føre dem bort fra Livets Sti. Dette er Maaden, hvorpaa han strider imod Guds Sag.

Enten der vil vorde anvendt nogen physisk Magt af celestiale Væsener, naar de skal stride imod andre Væsener, er ikke aabenbaret; men det er tilstrækkeligt at sige, at der vil vorde udøvet en aandelig Styrke og Kraft, og en Anstængelse gjort til at overvinde Mænds og Qvinders Hjerter og bringe dem til Underkastelse og Fangenskab; og naar Sjælen er bragt til Underkastelse, vil der vorde en aandelig Elendighed, og dette er een af de største Aarsager til Elendighed.

Det er ikke det jordiske Legeme, som lider i et saadant Tilfælde, som vi har omtalt; men som jeg har for mange Aar siden ofte sagt Folket, at Legemet har ikke Liv i sig selv; det er Aanden, som har Liv og Følelse, og som er istand til at fornemme Sorg og Glæde og alle de Afvexlinger af Følelser, som vi er udsatte for i denne timelige Tilværelse; naar vi overvindes, er Aanden i Trældom, underkastet dens Magt, som har underkuet og overvundet den, og saaledes vil det være med dem, som Satan tilsidst overvinder, de vil vorde hans Fanger, thi han vil faae Seier over dem; og saaledes er de aandelig underkuede.

Om de overvindes i deres Legemer, medens de er her, om deres Sjæle bindes i Fangenskab af deres store Fjende, om de gjør dem selv underdanige under ham, saa vil det frembringe Nød, Pine og Elendighed for enhver saadan Sjæl. Dette er sammenlignet med en bogstavelig Pine for Legemet i Ild og Svovl, hvorom der er bleven talt saa meget af den religiøse Verden.

Jeg veed ikke andet, end at der jo vil vorde et bogstaveligt Helvede af denne Beskrivelse; saavidt jeg veed kan Herren have Verdener beredte med tilstrækkelig Ild og Svovl i dem; men efter min Mening vil den største Pinsel, som de Ugudelige vil have, være Aandens Qval og Bebreidelse, idet den er bleven underlagt det Væsen, som bestandig søger at overvinde og fange Menneskene i sine Snarer.

Det er altsaa nødvendigt, at vi skulde være eet og derfor siger Herren til os i Begyndelsen af Kirkens Opkomst: „Om I ikke er eet, er I ikke mine!“ Hvorfor ikke hans? Hvorfor vil han ikke antage os? Fordi uden Enighed, uden Forening af Alles Evner og Kræfter, kan vi ikke glæde os i hverandre, som Herren havde til Hensigt at vi skulde; i Korthed, dersom vi udelukke Enighedens Princip og Aand, kan vi aldrig fuldkomme noget stort Værk, liig det, som er givet os at udføre.

Herrens Hensigt var derfor at faae dette Folk forenet til eet, for at vise os Beskaffenheden af hans Love og Nødvendigheden af at blive forenede, saa at vi kan nyde de Gamles Selskab og være eet med dem.

Vi er ogsaa befalede til at skye al Uenighed og Strid, og alle hine fjendtlige Følelser, som vilde skabe et Helvede for os, og for dem, med hvem vi er forbundne i vore Familier.

Herren har ingen sikker Grundvold at arbeide paa, med min-

dre vi er forenede; og følgelig har han, for at forebygge Uenighed og Tvedragt, som er Følgerne, naar Enhver gaaer sin egen Vei, advaret os paa Forhaand, og sagt, at med mindre vi er eet, er vi ikke hans.

Men lad os i nogle faa Minutter undersøge denne Text. Skriften siger paa et Sted, at Faderen, Sønnen og den Hellig Aand er eet. Hvad skal vi forstaae ved dette Udtryk? Skal vi forstaae det saaledes, at Faderens og Sønnens Personer er indlemmede i eet? Nei, det har ikke nogen saadan Mening. Er de da eet i Substants, som Methodisternes og mange Andres Troesformler erklærer? Nei, ifølge den sande Kjendsgjerning, at to Partikler af Materie kan aldrig være eet; eller med andre Ord, hvor een er, er den anden ikke og kan ikke være til samme Tid.

Der kan samtidig findes i Tilværelsen adskilte Substantser, som besidder de samme Beskaffenheder, Fuldkommenheder og Egenskaber, hvis Smaadele, hvoraf de bestaaer, kan være af samme Slags og besidde det samme Forraad af Viisdom, Kraft og Kundskab, men dog er de adskilte Substantser, som indtager særskilte Dele af Rummet; paa samme Maade er det med Faderens og Sønnens Personer. Om vi for Exempel undersøger Bestanddelene af reent Vand i Utah og i Danmark, saa vil vi finde dem at være de samme, ikke i Substants, men i Egenskab.

En Partikel af Suurstof eller af Vandstof i Europa er nøiagtig af den samme Beskaffenhed i Amerika eller hvorsomhelst. Det er netop saaledes med Faderen, Sønnen og den Hellig Aand. De er eet i de Egenskaber og Principer, som findes i deres Substantser, idet Bestanddelene er de samme i Art og Beskaffenhed. Men jeg vil ikke sige, at den Hellig Aand er en Personlighed saaledes som Faderen og Sønnen. Naar jeg taler om den Hellig Aand, taler jeg om den som værende en Substants, der er nøiagtig den samme i dens Egenskaber som Faderens og Sønnens; jeg taler om den som en Substants, der er udspredt i hele Rummet, saaledes som Suurstof er i reent Vand eller i Luft, og som den, der er bekjendt med enhver Dags Tildragelser. Og hvorsomhelst denne Hellig Aand er, besidder den de samme Egenskaber og de samme Slags Beskaffenheder som Faderens og Sønnens Personer er i Besiddelse af; følgelig maa Eenheden, som her er talt om, anvendes paa Egenskaberne og ikke paa Personerne selv.

Denne Gjenstand har været en stor Hemmelighed for Menneskene i den religiøse Verden; de kunde ikke fatte den og har følgelig gjettet paa mange Ting desangaaende, uden at have den Almægtiges Inspiration til at veilede dem; og derfor har Een faaet een Forestilling, og en Anden har gjettet paa sin Viis og faaet en anden Idee, aldeles forskjellig fra sin Næstes. Og paa denne Maade har Menneskene faaet isammen Troesformer og Systemer, forskjellige fra hverandre og stik imod den virkelige Sandhed; og om disse falske Troesbekjendelser har de stridt og fægtet i mange Aarhundreder.

Jeg for min Deel seer ingen

Hemmelighed deri; Gjenstanden er tydelig og fattelig for den, som nyder den Hellig Aands Gave.

For at udtrykke min Mening meer fuldstændig angaaende denne Gjenstand, vil jeg tage som Exempel en Fader og Søn og en tredie Person, som lever hos dem og arbeider paa Gaarden og udfører andre saadanne Pligter, som kan udfordres; lad disse Personer have de samme Egenskaber, antag at den ene veed ligesaa meget som den anden og at de alle handle i Enighed og Samklang; det kunde da siges om disse tre Personer, at de var eet; og Ingen vilde, paa Grund af dette Udtryk, antage dem at være een og selvsamme Person, men Enhver vilde troe og forstaae, at de var eet i deres Kundskab, eet i deres Anskuelser og eet i deres Egenskaber. Jeg forstaaer det samme med Hensyn til Faderen, Sønnen og den Hellig Aand.

Jeg vil sige Eder hvad jeg troer med Hensyn til at den Hellig Aand er en Person; men jeg kjender ingen Aabenbaring, som fremsætter at det er Tilfældet; saa vi er overladte til at danne vore egne Slutninger angaaende Gjenstanden, og deraf kommer det, at Nogle have sluttet at de havde Ret og at Andre havde Uret. Det er virkeligen en Tvivlssag hos Mange, og jeg troer en Uvished hos Alle, enten der er en personlig Hellig Aand, eller ikke.

Jeg er tilbøielig til at tænke fra nogle Ting i Aabenbaringerne at der gives saadant et Væsen som en personlig Hellig Aand, men det er ikke fremsat som en afgjort Kjendsgjerning og Herren har aldrig givet mig nogen Aabenbaring derom, og følgelig kan jeg ikke fuldstændig bestemme mit Sind til nogen af Siderne.

Jeg veed, at der er Antydninger, at saadant er Tilfældet; for Exempel hvor det personlige Pronomen er brugt om Aanden, som „*han* skal veilede og føre Eder ind i al Sandhed;“ „*han* skal ikke tale af *sig selv*, men hvadsomhelst *han* hører, skal *han* tale;“ „og *han* skal tage af Faderens Ting og vise Eder dem.“

Af disse og mange andre Skriftsteder af samme Slags og Hentydning, kan vi drage den Slutning, at den Hellig Aand er virkeligen en Person. Saa er der igjen andre Aabenbaringer, hvor Stedordet *den* er anvendt, som for Exempel: „Aanden selv træder frem for os med uudsigelige Sukke.“ Og mange andre Aabenbaringer bibringer den Forestilling, at Aanden er en udbredt Substants. Saaledes er det i Mormons Bog; vi finder mange af hine Udtryk, og følgelig er vi overladte til vore egne Formodninger, om der er en personlig Hellig Aand. Men een Ting er vist, enten der er en personlig Hellig Aand eller ikke, saa er der en uudtømmelig Mængde af hiin Aand, som ikke er en Person. Dette er aabenbaret; dette er en Kjendsgjerning. Og det er lige saa sandsynligt efter min Mening, at der skulde være en Deel af den organiseret til en Person, som at den skulde findes almindelig udbredt iblandt alle Stoffene i Rummet.

Denne Hellig Aand er alviis, og i mange af dens Egenskaber meget lig Faderen og Sønnen, og handler i Forening med dem. Den styrer og regjerer alle Ting,

og deraf kunde Nogle slutte, at den har den samme Kundskab og Magt som Faderen og Sønnen.

Jeg vil sige Eder noget af den Kundskab, som denne Hellig Aand har. Den controllerer alle de Love, som I seer finder Sted omkring Eder i Veirets Forandringer og i Aarstidernes Afvexlinger, og alle andre Naturbegivenheder, som I seer, og som I kalder Naturens Love; alle disse er hverken meer eller mindre end Virkningerne af denne alvise Aand.

I seer en Steen eller andre Gjenstande falde til Jorden og I spørger, hvad bringer dem til at falde og hvad styrer dem? Hvorfor vil de ikke fare opad? Har nogen Person nogensinde udfundet Aarsagen til dette? Nei, endog Isaak Newtons Tyngdekrafts Principer har undladt at vise det; saa lærd en Mand, som han var, har han ikkun givet os en Viser eller Nøgel til Virkningerne, men ikke til Aarsagen til hine Virkninger. Han har gjort sig stor Umage for at vise os, at naar noget falder til Jorden, er det Virkningen af Loven for almindelig Tyngdekraft; men han erklærer selv, at Loven giver ingen Antydning til Aarsagen; han gjør denne Erklæring i sine Skrifter.

Om han altsaa ikke vidste noget om Aarsagen til Stenes Falden, og om ingen Anden veed det, kan Spørgsmaalet endnu med Rette gjøres: hvad er Aarsagen til at Stene eller enhver anden Gjenstand, naar de kastes op i Luften, falder til Jorden. Dette er een af Naturens Hemmeligheder, som endnu ikke er opdaget, med mindre vi vil tillægge den Hellig Aand, at den styrer og regjerer alle Ting. Men er den Hellig Aand i Stenen? siger Spørgeren, og er det den som foraarsager, at den falder til Jorden istedetfor at gaae opad, eller istedetfor at gaae lige ud? Denne Aand er i alle Ting, idet den styrer og regjerer dem efter den Almægtiges Forordninger. Hvorledes beviser De det, siger Een? Jeg vil bevise det ved at anføre en Aabenbaring, som siger: „Han er i Solen, og er Solens Lys og den Kraft, hvoraf den bestaaer og hvorved den blev skabt. Ligesom han ogsaa er i Maanen og er Maanens Lys og den Kraft, hvoraf den bestaaer og hvorved den blev skabt. Ligesom han ogsaa er Stjernernes Lys og den Kraft, hvoraf de bestaaer og hvorved de blev skabte. Og ligeledes Jorden og dens Kraft; den Jord, hvorpaa I staae."

„Og det Lys, som nu skinner," menende Solens Lys, „der giver Eder Lys, er formedelst ham, som oplyste Eders Øine; hvilket er det samme Lys, som opliver Eders Forstand, hvilket Lys udgaaer fra Guds Omgivelse for at opfylde det umaalelige Rum. Det Lys, der er i alle Ting, der giver alle Ting Liv, der er den Lov, ved hvilken alle Ting regjeres, ja den Guds Magt, som sidder paa sin Throne, han, som er i Evighedens Skjød, omgivet af alle Ting." Pagtens Bog 7. Afd. 2 og 3 §.

Erindre altsaa, at dette Lys er saa almindeligen udbredt, at det giver alle Ting Lys. Dette er det samme Lys, som regjerer alle Ting, og det kaldes „Guds Magt." — Og det Anførte, i Forening med en anden Sætning i samme Aabenbaring, fremsætter klarligen den Lærdom, jeg har fremstillet for Eder; Sætningen siger, at „Lys forener sig med Lys." § 10. I

erindrer Alle Paragraphen. Aabenbaringen siger endvidere, at „Gud, som sidder paa sin Throne, styrer og udøver alle Ting; han omfatter alle Ting og alle Ting er for ham, og alle Ting er rundt omkring ham; og han er over alle Ting og i alle Ting og igjennem alle Ting, og er rundt omkring alle Ting; og alle Ting er ved ham og af ham, som er Gud fra Evighed til Evighed."

Skal vi da sige, naar Gud eller hans Hellig Aand, som i mange Aabenbaringer kaldes Gud, er igjennem alle Ting, idet den er udbredt overalt, og er i og rundt omkring alle Ting, at den ikke er i en Steen, naar den falder til Jorden? Nei! vi vil ikke udelukke den fra Noget, som er i Tilværelsen, thi om vi udelukker den Aand fra een Substants, maatte vi ligesaa vel udelukke den, eller prøve paa at udelukke den fra al Materie. Om Gud er i alle Ting, saa er han i Stenen. Om vi skulde tage Morgenrødens Vinger og flygte til Jordens yderste Ender, saa er Gud der; eller om vi reder vor Seng i Helvede, saa er han der; og hiin Aand er der, ikke for at lide, men for at udføre den Almægtiges Befalinger.

Alle hine store Legemer, som vi seer gjennemvandre Rummet, er styrede og regjerede af den samme Aand. Om enhver af dem, eller den Hellig Aand, som gjennemtrænger dem, ikke havde tilstrækkelig Kundskab til hine almindelige Love, hvorved alle Verdener og al Materie er holdt i Orden, maatte de hyppigen støde imod hverandre, eftersom Manges Baner gjennemskære hverandre under Udførelsen af deres Omløb. Endög Stenen, som kastes op i Luften, gaaer ikke paa Slump, men dens Vei er mærket ud systematisk, ifølge visse Love og Betingelser, falder den stedse til Jorden.

Hvorfor steg Øxen op til Vandets Overflade, naar Propheten Elisa befalede det? Jeg vil sige Eder hvorledes Elisa fik den til at flyde op paa Vandets Overflade. Den Aand eller Kraft, som bevirkede Jernstykkets Synken, blev brugt til at bringe det op igjen; thi der udfordredes den samme Magt til at bringe det op til Vandfladen, som der behøvedes for at bringe det ned. Den Virken eller Kraft, som foraarsagede at Jernøxen sank, naar den faldt i Vandet, kaldes den almindelige Tyngdekrafts Lov. Der er ingen Tiltrækning henimod Jorden, som Nogle har formodet, men der er en tyngende Kraft, eller en Kraft, som sender enhver Ting henimod Jorden, saa snart som det er løsladt i Atmosphæren.

Antag at I tager Aanden, som er i alle Ting, bort fra Øxen, hvorom vi taler, vilde Jernpartiklerne hænge ved hverandre? Nei, de vilde ikke; der vilde ikke være mere Sammenhæng mellem Jernets Smaadele end der er i Luften, som vi allerede indaander; men det er Guds Aand, som bevirker at Jernpartiklerne hænger tilsammen i Øxen, og det er den samme Aand, som bringer den op til Vandets Overflade, og den samme Aand foraarsager, at Jernet synker til Bunden af en Elv eller Flod, hvori den monne falde; og alle disse almindelige Love, som viser sig saa iøinefaldende for os fra Dag til Dag, er følgelig hverken meer eller mindre end Virkningerne af den alvise Aand, som der er sagt os, er „rundt omkring og i alle Ting,"

og som handler efter visse Love, foreskrevne af den Almægtige.

Det er den samme Aand, som handler i Forening med Faderen og Sønnen i at regjere alle Ting i Himmelen og paa Jorden og gjennem Rummets hele grændseløse Udstrækning. Lad denne Eenhed, denne Forening imellem Aandens Partikler ophøre, og I vilde snart see alle Ting geraade i Forvirring. Tag bort denne Aand og I vilde øieblikkeligen see, at nogle Ting vilde gaae opad, andre nedad, og nogle ligeud; en Deel af Jorden vilde adskille sig fra den anden; een Deel vilde fare omkring her, en anden der. Med mindre der fandt Eenhed Sted i de utallige Atomer (Smaadele) af denne Universalaand, vilde Materien ophøre at bevæge sig ved Lov; men de handler alle i Forening, og derfor er der ingen Forvirring i Naturens eller i Naturlovenes Virkninger.

Jeg har hørt det bemærket som et Beviis imod denne Anskuelse af det Omhandlede, at om alle Partiklerne af den Hellig Aand havde den samme Grad af Kundskab, maatte de komme til at trætte med hverandre. Tag bort denne Slags Enighed, som nu finder Sted, og I vilde finde at een Partikel vilde stride for eet Slags Regjering, og en anden for et andet Slags, og hver af dem vilde tænke, at dens egen Maade var den bedste; thi der vilde være Rum for en større Deel af Splidagtighed og Trætte, hvor en Forskjellighed af Meninger fandt Sted formedelst Mangel af Kundskab, end om de havde den samme Kundskab. Korteligen, om Partiklerne af den Hellig Aand ikke var eet i Kundskab, vilde der være en stadig Trætte af Mangel paa Forstaaelse. Forskjellighed i Anskuelser, som opstaaer af Mangel paa lige Kundskab, indfører uvenlige Følelser og Udtryk i enhver Familie og iblandt enhver Klasse af Mennesker, hvor de finder Sted.

Giv to Individer med de samme Egenskaber den samme Kundskab om Noget; lad dem see og forstaae saaledes, at de faaer de samme Anskuelser dannede ved eens Kundskab, og de vil ikke kives om deres Anskuelser; men de vil handle som een Mand, og de vil følgelig være eet i alle Ting, som de forstaaer eens; og just saaledes er det med Planeterne, Jorden, Maanen og andre Verdener; de handler i Forening, og den Aand, som regjerer dem, forstaaer de Principer, hvorved denne Verden og alle Verdener er regjerede, og følgelig findes der ingen Forvirring eller Uenighed; idet ingen Verdener støder imod hverandre og knuses i Millioner Atomer og adspredes i Rummet. Hvorfor hænder der ikke noget af det Slags? Fordi den Hellig Aands Partikler er eet.

I finder ikke een Deel at vor Aand eller Legeme stridende imod en anden Deel. I finder ikke Aanden, som er i Eders venstre Fod, fægtende mod Aanden, som er i Eders høire Fod; men de handler tilfælles, idet de er eet. Om een Haand brænder sig, den anden advares og holder sig borte fra Ilden. Hvoraf kommer det? Fordi Aandens Partikler i begge har den samme Grad af Forstand, og da de er enige i alle Ting, advares den ene af den anden.

Nogle antage, at al vor Forstand er i Hovedet. Jeg troer ikke noget Saadant; men jeg

troer, at om vor Aand kunde tages ud af vort Legeme og stilles foran os, saa at vi kunde see paa den med vore naturlige Øine, saa vilde vi see Lignelsen og Billedet af det Tabernakel, udaf hvilket den var tagen. Ikke alene Hovedet, men Figuren af Hovedet, Fødderne, Armene, Hænderne, Ansigtet og af det hele Legeme. Om Aanden bestaaer af utallige Partikler, som besidder Kundskab eller Forstand, saa paastaaer vi, at den er udbredt gjennem Systemet, hvori den boer. Thi om Aandens Dele ikke hver for sig havde nogen Kundskab, saa kunde de ingen have som et samlet Heelt.

Hvor mange døde Personer vilde I have til at stable sammen for at gjøre en levende? Om ti tusinde var stablede sammen, de vilde hverken frembringe Liv eller Kundskab. Og netop saaledes er det med disse Partikler eller Dele af Legemet, som siges ikke at have nogen Aand i dem, I maa bringe dem tilsammen, og de vilde forstaae præcis ligesaa meget som et hundrede tusinde døde Personer. Følgelig: om det Hele har Forstand, saa har Delene ogsaa. Det gjør intet til Sagen, om Partiklerne er saa smaa, at ti tusinde af dem kan rummes paa Spidsen af en fiin Synaal; de alle danner Dele af den fornuftige Aand og handler i Forening med hverandre i alle Ting, og derfor er der en Eenhed ifølge Ordene af vor Text. Ingen indbyrdes Splidagtighed finder Sted, men en fuldkommen Enighed, som giver sig tilkjende i alle Aandens Foretagender. Om den alvise Aand vinder Tilværelse i Mennesket, bestræber den sig for at paavirke og overtale ham til at blive eet med Gud, ligesom den er eet med ham.

Vi siger, at Dele af denne Aand findes i enhver Deel af Rummet, og de udfører alt det Arbeide at regjere og vedligeholde den fuldkomne Harmoni, som vi seer i hele Naturen. Hele Naturen er derved underlagt Evighedens store Lov. Hvorfor føier vi os da ikke alle efter det samme store Princip paa een Gang? Vi maa føie os efter det, om vi skal forvente at komme til at nyde Guds og hans Søns, Jesu Christi Nærværelse. Vi maa komme dertil, at vi blive lige saa enige i vor Tro og vore Handlinger, som vor høire og venstre Haand er indbyrdes enige i deres Foretagender.

Men, siger Folket, eftersom De er ifærd med at tale om dette Eenheds Princip, skulde vi synes godt om, dersom De vilde forklare os det Skriftsted, hvori der siges, at „Faderen er i Sønnen og Sønnen i Faderen og Aanden i dem begge„ eller saa omtrent. Det er Skriftstedet, som anfører Jesu Bøn for hans Disciple. Jeg vil give Eder vor Frelsers egne Ord: „Men jeg beder ikke alene for disse, men ogsaa for dem, som formedelst deres Ord skulle troe paa mig. Paa det at de Alle maa være eet, ligesom du, Fader, er i mig, og jeg i dig, at de og skulle være eet i os, at Verden kan troe at Du haver udsendt mig.“

(Fortsættes).

Skandinaviens Stjerne.

Den 15de October.

Vi har modtaget „Deseret News“ indtil 25de Juli, „St. Louis Luminary“ indtil den 8de Septbr. og „The Mormon“ indtil den 15de Septbr.; og alle Efterretninger fra disse Blade ligesom fra private Breve, som vi har modtaget, er overeensstemmende i at der hersker Fred, Tilfredshed og Helbred i Utah, samt at Virksomheden er stor i Bygningsvæsenet, ikke alene paa Templet og de offentlige Bygninger; men ogsaa talrige private Huse opføres, saa at baade Saltsøstaden og andre Stæder tiltage i Størrelse og Forskjønnelse. Afgrødens Ødelæggelse af Græshopperne er saa langt fra at nedslaae Folkets Mod, at det snarere synes at opvække dem til fordobblet og fornyet Driftighed og Flid; og efter de seneste Efterretninger forventer de at høste en Deel, idet Afgrøden seer godt ud paa enkelte Steder; det hedder: „gjennem Folkets utrættelige Flid og Guds Velsignelser, vil de have tilstrækkeligt; endskjøndt de paa mange Steder er nødte til at saae og plante den fjerde Gang.“ Præsident B. Young siger i denne Anledning: „Det vil sigte de Hellige, og alle Ting vil i Enden bevise sig at være til Israels Frelse. Trofaste Hellige vil bestaae Prøven, medens de Halv-hjertede og Frygtagtige vil veires bort lig Avner for Vinden.“

Elder Isaak C. Haight skriver fra Staden Cedar iblandt Andet: „Broder W. W. Willes er netop vendt tilbage fra the Los Vogues, og melder, at medens han var ved Floden „Muddy“ kom Indianerne til ham og forlangte Daab; og efter at de havde indgaaet Pagten, gik de ned i Vandet med dem og døbte 201 og confirmerede dem ved Strandbredden. De følte alle vel og lovede at opføre sig bedre, og ikke dræbe eller stjæle de Reisendes Heste og Qvæg.“

Det vil sees af Ovenstaaende og andre Ældstes Fremgang, som har besøgt andre Stammer, at Saliggjørelsens Nøgler er nu dreiede om til deres Begunstigelse, og Herren har begyndt at udgyde sin Aand over dem, saa at Pagterne, som gjordes med deres Fædre, maa blive opfyldte.

Den 4de Juli blev høitideligholdt i Saltsøstaden med stor Stads, ved Affyring af Kanoner og Udhængning af Valgsprog og Flag fra alle offentlige Bygninger og Kjøbmandshuse, og en stor Procession, indbefattende Guvernøren og Følge, tilligemed de Forenede Staters Territorial Embedsmænd og Fremmede af Rang og en smuk Militairparade. Efter at have passeret gjennem nogle af Stadens fornemste Gader, begav de sig til Floden Jordan, hvor Nauvoo Legionen blev mønstret af Guvernør B. Young. Kl. 12 vendte Processionen tilbage til Staden.

Ved Brev fra Ældste P. O. Hansen, dateret d. 31. Juli fra Fort Laramie, erfarer vi, at sidste Emigration havde paa den Tid

tilbagelagt omtrent det Halve af Reisen over Ørken. Alle var vel og de drog fremad i god Orden. Broder P. O. Hansen sender sin Hilsen til alle de Hellige i Skandinavien.

Indenlandske Efterretninger. Vi havde den Glæde i Følge med Ældsterne D. Spencer og Joseph Young at komme i god Helbred og veltilfredse tilbage hertil den 6te dennes fra vor Tour til Sverrig, hvortil vi afgik den 24de f. M., læggende Veien over Gothenborg, og dampede Kanalen opover; besaae „Troldhætten;" færdedes over de mange smukke Indsøer, forbundne ved Canaler, som førte gjennem herlige Landskaber, der afgav et afvexlende og behageligt Skue, samt seilede ind i Mælaren og ankom til Stockholm den 28de f. M., hvor vi besaae Stadens Mærkværdigheder; men især glædede os ved at samles med den Green af Hellige, som Herren allerede har oprettet der, hvis Antal da talte 19; frydede os over Udsigten af Herrens Værk i den Stad, idet vi fandt de Hellige af en god Aand og Udsigterne gunstige, thi Forsamlingerne var godt besøgte, og det af agtede og religiøse Mænd, der med stor Opmærksomhed lyttede til Forkyndelsen af Evangeliet, og derefter i private Samtaler med os lagde sin Oprigtighed for Dagen i at undersøge Sandheden. Vi haaber og troer, at dette Besøg vil være til Opmuntring og Velsignelse for de Hellige, og for Andre, der stod nær til at annamme Sandheden, og for os var det en stor Tilfredshed at see, at Herren havde velsignet vore Brødres — Missionærernes Arbeide — saa at Udsigterne var langt over vor Forventning; især som den intolerante Lovgivning forbyder Indvaanerne at dyrke Gud efter deres Samvittigheds Overbeviisning; dog er vi forvissede om, at Herren i sin beleilige Tid styrer det saa, at den svenske Nation vil faae Religionsfrihed, som ethvert Folk med Rette kan fordre; og da tvivler vi ingenlunde om at Evangeliet vil udsprede sig til Velsignelse og Frelse for de de Ædle og Oprigtige af Hjertet. Efter at have opholdt os i Stockholm til den 4de, afgik vi med Dampbaad langs Sverrigs Østkyst; havde fovorabelt Veir, anløb Calmar og Ystad og ankom som ovenmeldt hertil den 6te glade og taknemmelige over at finde, at alt var vel.

Brødrene Daniel Spencer og Joseph Young, der nu en Tid har glædet os med deres Besøg, afgik den 11te sidstleden til England over Hamborg til deres respektive Virkekredse. Endskjøndt vi savner de agtede og hædrede Brødre og Medarbeidere og gjerne havde ønsket længere at nyde deres Selskab, veed vi dog hvor nødvendigt det er, at Herrens Tjenere gaaer, hvor Pligten kalder dem; vi glæder os ved Haabet om et snarligt Gjensyn. Maatte Herrens Velsignelse ledsage dem overalt paa deres Veie! De har anmodet os om gjennem dette Organ at udtrykke deres Tilfredshed med deres Ophold her; deres Glæde over Herrens Værk i dette Land; deres Taknemmelighed til de Hellige for den beviste Kjærlighed og Opmærksomhed mod dem; de byder Eder alle et hjerteligt Levvel; de opfordrer Eder til at være trofaste, at I kan blive samlede om ikke lang Tid med Herrens Folk i

Zions Dale; de beder Eder erindre dem og alle Herrens Tjenere i Eders Bønner; de vil heller ikke forglemme Eder; de vil bringe Eders Hilsen til Præsident Richards og de engelske Hellige; de vil frembære et godt Vidnesbyrd om Eder til Præsident Brigham og Guds Folk i Zion; de giver Eder sin Velsignelse i den Herres Jesu Navn, Amen!

Brev fra Ældste J. C. Nielsen.

som var Forstander i Hamborg, og emigrerede herfra ifjor.

St. Louis den 18de Septbr. 1855.

Ældste John Van Cott,

Kjære Broder!

Jeg føler til i denne Stund at skrive et Par Ord til Dem, da jeg har Leilighed dertil og tillige troer at det vil interessere Dem at høre lidt fra de danske Hellige her i Amerika.

For det Første kan jeg meddele Dem, at jeg Gud skee Lov har Helbred og Sundhed og har havt det, siden jeg forlod Kjøbenhavn, og jeg haaber at disse Linier vil træffe Dem i samme Tilstand.

Ved Præsident E. Snows Afreise herfra blev jeg beskikket at være omreisende Ældste iblandt de danske Hellige, og da jeg siden har besøgt dem alle, vil jeg meddele Dem et Par Ord om deres Tilstand. De er nu organiseret i 3 Grene, saavidt som det ikke var ordnet før. De Danske, som er her i St. Louis, er indlemmede i denne Stav af Zion, men alligevel har vi vore Protocoller osv. for os selv, paa Grund af Sproget. De Danske har nydt stor Velsignelse af de Engelske her baade i timelig og aandelig Henseende, mere end jeg kan beskrive, de har hjulpet os, hvor vi ikke har kunnet hjælpe os selv.

De Hellige har det for det Meste godt her baade timelig og aandelig; nogle daarlige Fiske kommer vel med paa Reisen, men de tabes efterhaanden. Clementsen er udelukt af Kirken; ligeledes Krause. Sidstnævntes Kone og de to mindste Børn døde for en kort Tid siden; ellers er der ikke død uden 1 voxen Person til af de Danske, siden jeg kom til St. Louis, saavidt jeg veed; den næste Green er i Weston, omtrent 500 engelske Mile (125 danske) opad Missourifloden, hvortil Broder Eilertsen gik med et Compagni. Der er omtrent 30 voxne Medlemmer, hvilke ogsaa har det godt, har Arbeide nok og god Betaling. Lidt Sygdom har af og til været iblandt dem, og nogle er og afgaaede ved Døden, hvor mange veed jeg ikke, men da jeg forlod dem, var de Alle i god Tilstand, timelig som aandelig. Den tredie Green er for kort Tid siden organiseret i Mormon Grove i Kansas Territorium, omtrent 6 danske Mile fra Weston. Det er der, hvor den faste Leirplads er, før de tager over Ørken. De Danske har begyndt at bosætte dem der og tage Jordlodder og bygge Huse efter Omstændighe-

derne og lægge Grund til et nyt Danmark, som maaskee vil erindres, naar det gamle er glemt. Der er sund Luft, godt Vand og Jord, hvis Lige ikke findes i Danmark; dog er Begyndelsen ikke saa let, da det er i Kanten af Ørkenen, hvorfra der er en 5 til 6 engl. ($1\frac{1}{2}$ til $1\frac{1}{4}$ danske) Mile til andre Beboere. Den nærmeste Stad er Atchison, 5 engl. ($1\frac{1}{4}$ danske Mile herfra, hvor nogle af Brødrene arbeider, og naar de har arbeidet en Tid, gaaer de op og bygger for dem selv, og saaledes gaaer de fremad. Her paa dette Sted mangler nogle hundrede Dollars i Begyndelsen, som de først maa fortjene, men det kommer efterhaanden. Der er en liden Coloni paa 10 Familier og de har 4 Køer, 4 Oxer og 4 unge Kreature, og jeg haaber at de inden mange Dage skal have 2 Oxer til og være istand til at pløie og saae Hvede. De har i den sidste Tid lidt af Koldfeberen, da de den meste Tid har havt daarlig Huusly og en Deel lagt i Telte, men da jeg forlod dem, var de Fleste raske igjen. Hvad der glæder mig overmaade, er, at Sødskende ikke glemmer, hvorfor de er komne her, men er villige til at gjøre det, som bliver dem lært af Gud gjennem hans Tjenere, om det er muligt at de kan hjælpe de Sødskende, som kommer dette Aar; og vi kan være dem til Hjælp i mange Ting.

De Danske har næsten Alle fornyet deres Daabspagt, og ønsker at gaae frem i Hellighed for Israels Gud og gjøre det Bedste de kan. Efterhaanden som de bliver bekjendt med Sproget, bliver det bedre for dem i alle Retninger. Brødre, som arbeider, har i det Mindste 1 Dollar om Dagen; somme 1 Dollar og Kosten og andre mere; og enhver af Søstrene, som kan gaae ud og vaske, kan faae $\frac{1}{2}$ til $\frac{4}{3}$ Dollar om Dagen og voxne Søstre har 8 Dollars om Maaneden. Der tales om i Danmark, at naar de Ældste faaer de Hellige til Amerika, saa har de dem fangne og bundne og kan gjøre med dem, som de ønsker, og da er de som Slaver, og undertiden maa de endog trække Ploven osv. Jeg vilde ønske at den danske Nation kunde see eengang, hvorledes her i Virkeligheden er, saa blev der maaskee ikke mange igjen i Danmark af Arbeidsstanden. Jeg seer at her er Frihed baade i timelig og aandelig Henseende; om jeg ikke vil arbeide for en Mand, kan jeg strax gaae til en anden. Er ikke Tjenestefolk bundne hele Aaret i Danmark? Om jeg ikke her vil være en Sidste-Dags-Hellig og tjene Gud, kan jeg gaae hvorhen jeg vil; der er Ingen, som kan holde mig; om jeg ønskede at reise til Danmark, kunde jeg snart, om jeg havde Hilsen, fortjene Penge dertil. Vel er der Prøvelser for de Hellige her, men jeg troer, at den største er, at Fortjenesten er stor her imod i Danmark. Det vilde være godt, om Emigranterne ikke tog saa mange store beslagne Kister med dem og saa meget Tøi, at de har nok i ti Aar. De Danske maatte sidste Aar efterlade næsten alle deres store Kister i Mormon Grove. Dersom de kunde see, hvorledes det er her, tænker jeg, at de ikke vilde forsyne dem for ti ti Aar, men hellere hjælpe en oprigtig Sjæl med sig, og kjøbe Tøi her, hvor det er lige saa

billigt som i Danmark, og saaledes betale Fragt for en Sjæl istedetfor store Kasser. Det var bedre at tage en god Deel Taalmodighed med; thi dette er der Brug for baade paa Reisen og her.

De Danske er meget glade for „Stjernen," som nu kommer til alle tre Grenene.

De hilses nu fra de Hellige og til Slutning fra Deres i Pagten

J. C. Nielsen.

E. S. Jeg vilde gjerne bede Dem, at naar Emigranterne kommer, om De ikke vilde sende nogle danske Bøger med dem hid til St. Louis. Der er vel Nogen, som vil lægge Pengene ud, til de kommer hertil. De bør tage nogle Mormonsbøger, Pagtensbøger, Psalmebøger, Celestiale Ægteskaber osv. og nogle af de sidste Aargange af Stjernerne. Her er adskillige Danske og Svenske, som besøger vore Forsamlinger, saa jeg troer, at Nogle vil indkomme i Pagten her af vore Landsmænd. Med de Tydske gaaer det ikke godt; de er omtrent lige saa døde her som i Hamborg for Sandheden, men her behøver jeg ikke at være saa bange for at sige den som der.

Brødrene Jens Larsen og Bravandt er lykkelig ankomne hertil og i Besiddelse af Guds Aand; de er i Mormon Grove; Broder Didriksen i St. Louis. Hils Brødrene paa Contoret og Liljenqvist og Olsen fra mig.

Jeg beder nu Gud at velsigne Dem med alle Velsignelser, timelige og aandelige, som maatte være nødvendige i den Plads, som Herren har stillet Dem.

J. C. N.

Joseph Smiths Levnetsløb.

1835. (Fortsat fra Pag. 8).

Ældste L. Johnson vidnede, at ved et tidligere Forhør for de Tolv for Vildfarelse i Lærdom, saadan som om han kunde være een af de to Vidner, og at han ikke burde gaae omkring og prædike, paa Grund af at Qvinderne saa ofte blev forelskede i ham, var han ikke ydmyg, naar han blev irettesat, men retfærdiggjorde sig selv, og fremførte en Klage mod Raadet for haard Behandling.

Ældste William Smith sagde, at Bishop, efter at have sat sig op mod Raadet, tilsidst sagde, at Alt var ret, og at de havde behandlet ham retfærdigt.

Ældste Marsh og Young stadfæstede det Foregaaende, at han underkastede sig efter at være bleven overvunden, ogsaa at han var istand til at pryde sit Embede, om han vilde.

Ældste Kimball istemte Ovenstaaende ogsaa at Bishop sagde, efter at han saae at hans Sag var haabløs, at Raadet havde vendt den vrange Side ud paa ham.

Ældste John P. Green istemte i det Hele og som Tillæg til Ovenstaaende, at han var saa doven, at han ikke vilde hjælpe sig selv til en Drik Vand.

Efter at Raadsmedlemmerne havde udtalt sig og Sagen blev undergiven Afgjørelse, opstod Broder Bishop og gjorde en ydmyg Bekjendelse om sin Overtrædelse

og bad Høiraadet og hele Kirken om Tilgivelse; at han agtede at lære Viisdom fra de Aabenbarelser, som Gud havde givet, og underkastede sig Rettens Kjendelse, idet han var fuldkommen tilfreds med Gangen af den hele Retsforhandling.

Efter megen Belærelse afgjorde Præsidenten, at de Tolvs Raad i denne Sag var i Retfærdighed; tillige at hans Bekjendelse publiseres i the Messenger and Advocate, og han optages i fuldt Samfund, og modtager sin Ordination og Kaldsbrev som tilforn; hvilket Raadet samstemte i og Broder Bishop ordineredes af Raadet til en Ældste.

W. Parrish,
Skriver.

Et Forsøg gjordes i det foregaaende Raad at anklage de Tolv for Høiraadet, fordi de havde afskaaret Gladden Bishop ved deres Bradford Conference, men Forsøget mislykkedes aldeles. Jeg afgjorde at Høiraadet havde Intet at gjøre med de Tolv, eller de Tolvs Kjendelse. Men om de Tolv feilede, var de ikkun ansvarlige for General Raadet af Authoriteterne over den hele Kirke, ifølge Aabenbaringerne.

Om Eftermiddagen fremførtes en Klage for Hoer imod Lorenzo L. Lewis ifølge almindelig Omtale, som cirkulerede omkring iblandt Brødrene, hvilket han paaberaabte sig som ikke skyldig i, og Klagen blev forandret til „en utilladelig Omgang med en Qvinde.“ Lewis tilstod at han havde vanæret Pigen, sig selv og Kirken, men var ikke skyldig i Anklagen. Efter Afhøring af Vidnerne Marshs, Mc Lellins, Pattens og William Smiths Vidnesbyrd, og Grundene for og imod, bekjendte Ældste Lewis, at han havde handlet ugudeligen, og havde gjort al den Forbedring han kunde i sin Bekjendelse i den tidligere Deel af denne Rettergang, og forlangte at hans Navn udslettes fra Kirkens Register, eller handles med ham ifølge Aandens Tilkjendegivelse, og underkastede sig Rettens Afgjørelse. Retten afgjorde, at Broder Lorenzo L. Lewis afskæres fra Kirken, idet han er bleven overbeviist, at den fremførte Klage er godtgjort ved Beviis og ved Herrens Aand; men om han omvender sig og ydmyger sig til Kirkens Tilfredshed, skulde han blive optagen igjen og annamme sit Kaldsbrev. Og Raadet sluttedes til i Morgen.

Høiraadet samledes den 29de og hørte en Klage imod Ældste Allen Avery angaaende en appelleret Sag fra en Ældstes Ret i Zion, som tog fra ham hans Kaldsbrev, fordi han satte sig op mod deres Afgjørelse. Broder Avery føiede sig oprigtigen og beredvilligen efter Raadets Forlangender, og Præsidenten afgjorde, at han gjenindsættes i Samfund og modtager sit Kaldsbrev.

I disse Sager handlede jeg paa Forsvars Siden for de Anklagede for at tale Barmhjertighedens Sag. Herren velsignede min Sjæl, og Raadet blev høiligen velsignet ogsaa, og meget Godt vil vorde Følgen af vore Arbeider.

Jeg var hjemme den 30te og blev besøgt af Mange, som kom for at spørge angaaende Herrens Værk.

Den 1ste October 1835. Om Eftermiddagen arbeidede jeg paa det ægyptiske Alphabet i Selskab med Brødrene O. Cowdery

og W. W. Phelps, og under Undersøgelsen udfoldede sig for vor Forstand Astronomiens Grundsætninger, saaledes som forstaaet af Fader Abraham og de Gamle, hvis Enkeltheder vil udkomme siden.

Den 2den skrev jeg følgende Brev til Offentliggjørelse i the Messenger and Advocate (fortsat fra den 1ste September):

Til de Ældste i de Sidste Dages Helliges Kirke!

I Slutningen af mit Brev i September Nummeret af the Messenger and Advocate lovede jeg at fortsætte det deri begyndte Æmne. Jeg gjør saaledes i det Haab, at det maa vorde til Nytte og til Hjælp i deres Arbeide, medens de bekæmper en fordreiet og forvendt Slægts Fordomme, ved at have i deres Besiddelse Kjendsgjerningerne af mine religiøse Grundsætninger, som er falskeligen fremstillede af næsten alle Saadanne, hvis Bedragerier staaer i Fare formedelst samme; og tillige for at hjælpe dem, som længselsfulde efterspørger, og er bleven opægget til at gjøre saaledes af Rygtet for at faae nøiagtigen at vide, hvilke mine Grundsætninger er. Jeg er bleven dragen til denne Fremgangsmaade ved Forfølgelse, som er bleven bragt over os ved falske Rygter og urigtige Fremstillinger angaaende mine Meninger.

Men til Sagen. I det paapegede Brev var Principerne for Omvendelse og Daab til Syndernes Forladelse ikke alene fremsatte, men mange Skriftsteder anførte, som kastede et klart Lys over Æmnet, lad mig tilføie: jeg sætter fuldkommen Lid til Sandheden og Sanddruheden af hine Principer indskærpede i det Nye Testamente, og gaaer derefter over fra ovennævnte Punkter til Stykket eller Æmnet om Indsamlingen, for at vise mine Anskuelser angaaende dette Punkt, hvilket er en Artikel jeg anseer at være af den største Vigtighed for dem, som forventer Frelse i denne Generation, eller i disse, der kan kaldes „de sidste Tider," eftersom alle Propheter, som har skrevet, fra den retfærdige Abels Dage af ned til den sidste Mand, som har efterladt noget skriftligt Vidnesbyrd til vor Overveielse, idet de har talt om Israels Frelse i de sidste Dage, gaaer ligefrem ud paa at vise, at den bestaaer i Indsamlingsværket.

For det Første skal jeg begynde med at anføre fra Enochs Propheti det, som taler om de sidste Dage: „Retfærdighed skal jeg sende ned fra Himlen — og Sandhed vil jeg føre frem af Jorden for at bære Vidnesbyrd om min Eenbaarne, om hans Opstandelse fra de Døde (denne Opstandelse forstaaer jeg at være det kjødelige Legeme) ja, og tillige alle Menneskers Opstandelse; Retfærdighed og Sandhed vil jeg lade feie Jorden som med en Flod, for at udsamle mine egne Udvalgte fra Jordens fire Qvarterer til et Sted, hvilket jeg skal berede, en hellig Stad, saa at mit Folk maa omgjorde deres Lænder, og skue fremad til Tiden for min Tilkommelse, thi der skal mit Tabernakel være og det skal kaldes Zion, det Nye Jerusalem."

Jeg forstaaer ved det Omtalte, at Gud tydelig tilkjendegav Enoch den Gjenløsning, som han beredte ved at offre Messias som et Lam, slagtet før denne Verdens Grundvold blev lagt; ved Kraft af samme, Frelserens herlige Opstandelse

og den hele Menneskeslægts Opstandelse; ja en Opstandelse af deres kjødelige Legemer; og tillige Retfærdighed og Sandhed at feie Jorden som med en Flod. Og nu spørger jeg, hvorledes Retfærdighed og Sandhed vil feie Jorden ligesom med en Flod? Jeg vil svare: Mennesker og Engle skal være Medarbeidere i at tilveiebringe dette store Værk, og Zion skal beredes, ja et Nyt Jerusalem, for de Udvalgte, som skal indsamles fra Jordens fire Qvarterer, og en hellig Stad blive grundlagt; thi Herrens Tabernakel skal være hos dem.

Og Enoch var ikke alene i hans Anskuelser angaaende denne Gjenstand. See Aabenb. 21, 3.: „Og jeg hørte en høi Røst fra Himmelen, som sagde: see, Guds Tabernakel er hos Menneskene og han skal boe hos dem; og de skulle være hans Folk, og Gud selv skal være med dem og være deres Gud.“

Jeg opdager ved denne Anførsel, at Johannes paa Øen Patmos saae de samme Ting angaaende de sidste Dage, hvilke Enoch saae. Men førend Tabernaklet kan være hos Menneskene, maa de Udvalgte blive samlede fra Jordens fire Qvarterer. Og for at vise videre angaaende denne Gjenstand om Indsamlingen, Moses, efter at have udtalt Velsignelsen og Forbandelsen over Israels Børn for deres Lydighed eller Ulydighed, siger saaledes:

(Fortsættes.)

O. N. Liljenqvist

er flyttet til Lorentzens Gade Nr. 504, E. 2, 1ste Sal, Kjøbenhavn.

Indbetalt til Contoiret.

N. Nilson	10 Rd.	„ Mk.	„ Sk.
Aake Jønson	32 —	„ —	„ —
Summa	42 —	„ —	„ —

Indhold.

Side.
Om den Helligaand og Guddommen 17.
Redactionens Bemærkn. . . . . 25.
Brev fra Ældste J C. Nilsen . . . 27.
Joseph Smiths Levnetsløb (fortsat) 29.

„Skandinaviens Stjerne“ udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned og faaes paa Contoret i Gothersgade Nr. 29, 3die Sal og paa alle kongl. Postcontorer.

Udgivet og forlagt af J. Van Cott.
Trykt hos F. E. Bording.

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de sidste Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

5. Aarg. Nr. 3. *Den 1. November 1855.* Priis: 6 Sk. pr. Expl.

Tale

af Præsident Brigham Young, i Tabernaklet den 3die Juni 1855.

De Velsignelser, som skjenkes de Hellige, er i mange Tilfælde betragtede som Opoffrelser, og af denne Aarsag har jeg besluttet at sige nogle faa Ord om Helligelses Loven, overflødig Eiendom og Tiende.

Helligelsesloven blev aabenbaret førend Brødrene skulde drage op til Jackson County eller omtrent den Tid de tog afsted; da de havde forladt Jackson County og drog til Caldwell, eftersom Folket ikke forstod, hvorfor de skulde opoffre sin Eiendom til Herren, thi om en Mand besad mere, end han behøvede, stod det alligevel til Herrens Tjeneste, men om en Mand ikke besad mere end han virkelig tænkte han behøvede, sluttede de, at der ikke skulde være nogen saadan Lov som Helligelses Loven eller Tiende Loven, og som Følge af de mange Spørgsmaal, som blev gjorte angaaende denne Gjenstand, blev en Aabenbaring given, efter at Propheten havde raabt til Herren, sigende: „O Herre, viis din Tjener hvor meget af dit Folks Eiendom du kræver som Tiende.“

Denne Aabenbaring blev given i Februar 1831, og jeg vil læse en Deel af den, begyndende med den 8de §: „Dersom du elsker mig, skal du tjene mig og holde alle mine Bud. Og see, du vil ihukomme de Fattige, og hellige af din Formue til deres Underholdning, det, du har at meddele dem med en Pagt og et Dokument, som ikke kan brydes, og naar I meddeler de Fattige af Eders Formue, da gjør I det imod mig, og det skal lægges for Menighedens Biskop og hans Raadgivere, to af de Ældste, eller Overpræsterne, som han vil beskikke eller har beskikket og afsondret til den Hensigt. § 9. Og det skal skee, at efterat det er lagt for Menighedens Biskop, og efter at han har modtaget disse Beviser angaaende Helligelsen af mit Folks Formue, saa at, overeensstemmende med mine Befalinger, de ikke kunne fratages Menigheden, skal hver Mand gjøres ansvarlig for mig, som en Forvalter over sin egen Eiendom, eller det han har modtaget formedelst Helligelse, saa meget som er tilstrækkeligt til ham selv og hans

Huus." Pagtens Bog 13de Afd. 8 og 9 §.

Det er neppe Umagen værdt for mig at sige noget om Folkets Sindsstemning, dog, naar man kan forstaae, at Mennesker ikke kjender dem selv, anseer vi det rigtigt at sige dem, hvem de er, hvad de er, og hvorledes de føler. Det vilde ikke være Umagen værdt for mig eller for nogen Anden at tale om deres Tilbøieligheder, Beskaffenheden af deres Hensigter, deres Kjærlighed til Verden, deres Medfølelser, Lidenskaber eller noget af det Slags, dersom det ikke var Tilfældet at Folket ofte er forblindet i deres Sind og kjender sig ikke selv, derfor er det paa sit Sted at gjøre nogle Bemærkninger om dem.

Jeg vil læse en anden Aabenbaring, som blev given i April 1832. Pagtens Bog 89de Afd. § 1. „Sandelig, saa siger Herren, som Tillæg til Lovene for Kirken angaaende Qvinder og Børn, der høre til Kirken og have mistet deres Mænd og Fædre. Qvinder have Fordring paa Underholdning af deres Mænd, indtil de blive borttagne, og saafremt de ikke befindes at være Overtrædere, skulle de have Samfund med Kirken, og hvis de ikke ere trofaste, skulle de ikke have Samfund med Kirken; dog kunne de forblive paa deres Arvelodder efter Landets Love."

2 §: „Alle Børn have Fordring paa deres Underholdning af deres Forældre, indtil de er myndige; og derefter have de Fordring paa Menigheden, eller med andre Ord paa Herrens Forraadshuus, dersom deres Forældre ikke have nogen Arv til dem. Og Forraadshuset skal vedligeholdes ved Menighedens Offringer og Enker og Faderløse skulle sørges for, som ogsaa for de Fattige. Amen."

Der er en anden Aabenbaring given endnu tidligere, som siger, at det er Alles Pligt, som gaaer til Zion, at hellige al deres Eiendom til Jesu Christi Kirke af de Sidste Dages Hellige. Der blev henviist til denne Aabenbaring i April Conferencen 1854. Det var een af de første Befalinger eller Aabenbaringer, som gaves dette Folk, efter at de havde havt det Privilegium at organisere sig som en Kirke, som et Samfund, som Guds Rige paa Jorden. Jeg bemærkede da, og jeg tænker nu, at det vil vorde een af de sidste Aabenbaringer, som Folket vil annamme i deres Hjerte og Forstand af deres egen frie Villie og Valg, og agte det som en Fornøielse, en Forrettighed og en Velsignelse at iagttage og holde den paa det Helligste.

Tiden er inde, at Privilegiet til at hellige deres Eiendom skulde gives Folket; det er Herrens Villie, at de skulde nyde denne Velsignelse og Forrettighed, de som foretrækker at overlevere deres Eiendom, til hvem? Til ham, som har givet dem enhver Ting, de besidder. Han eier alt hvad de besidder; og de har ingen Eiendom, større eller mindre, uden det jo i Virkeligheden hører Herren til, og han uddeler og giver den til hvem han finder for godt.

Det sømmer sig ikke for mig at staae op og sige, at jeg kan give Herren noget; thi jeg har i Virkeligheden ingen Ting at give. Det synes som om jeg havde Noget, hvorfor? Fordi Herren har anseet det passende at bringe mig frem, og har velsignet mine Bestræbelser i at samle Ting, som er ønske-

lige, og som kaldes Eiendom. Han har indstiftet en Plan og Orden; han har organiseret denne Planet og befolket den ved sin Viisdom og Magt. Han har givet mig min Tilværelse paa denne Jord, som er hans, thi „Jorden er Herrens“ og alt det, som hører til den; alle Elementerne, ligegyldigt hvorledes de er organiserede, eller hvad Element det er, har Herren bragt sammen til at danne Jorden af. Var de hans i Begyndelsen? Ja, de var. Foraarsagede han ikke, at Elementernes Atomer kom tilsammen for at organisere Jorden? Jo, han gjorde! Han frembragte Jorden og formede og onganiserede den, som den var i Begyndelsen og gjorde den fuldkommen, reen og hellig.

Hvem tilhører disse Elementer nu? Det samme Væsen, som eiede dem i Begyndelsen. Jorden er endnu hans, og dens Fylde, og det indbefatter Enhver af os, og alt hvad vi synes at besidde. Det indbefatter alle Elementerne i hvilkensomhelst Skikkelse, Dannelse eller Tilstand, og hvorsomhelst de befinder sig, enten i deres naturlige Tilstand eller i en til Menneskets Beqvemmelighed og Gavn organiseret Tilstand.

Den Duelighed, som vi har til at bringe dem tilsammen, har vi modtaget af Herren ved hans Gavmildhed, og han har gjort os dygtige til at udføre mange Ting til hans Forherligelse, til hans Viisdom, og til Ophøielse for de Skabninger, som han har frembragt og gjort. Har han ikke begavet Menneskene med Forstand? Han har ikkun skabt dem lidt ringere end Englene. De har modtaget Viisdom, Kundskab og Forstand og er organiserede saaledes, at de kan modtage Magt, Herlighed og Ære. Dersom de er flittige, kloge og fyldte med Forstand til at kjende, hvorfra disse Gunstbeviisninger udgaaer, vil de naturligviis tilskrive al Magt og Godhed til det Væsens Ære og Herlighed, som skjenkte dem.

Folket er, som jeg allerede har bemærket, uvidende; de kjender dem ikke selv, forstaaer ikke deres egen Organisation, eller hvorfra de er, om de gjorde, vilde det ikke være nødvendigt at tale til Folket angaaende disse Punkter. Vi er her paa Jorden, vi lever og finder os selv begavede med underfulde Kræfter, og det synes som om vi, som Individer, var fuldkommen uafhængige af enhver Skabning eller ethvert Væsen i hele det uendelige Rum. Vi kan ikke see de Væsener, som er over os, og vi fatter ikke tilfulde, hvorfor vi har modtaget enhver Ting, som vi nu besidder. Dette er en Følge af vor Kortsynethed, af vor Mangel paa Forstand og af vor Mangel paa Kundskab om evige Væsener. Heri er det Menneskeslægten feiler, idet de mangler det, som vi kunde være i Besiddelse af, nemlig: Jesu Christi Aabenbaringers Lys, den Hellig Aands Lys, Himlens Lys. Dette er de Sidste-Dages-Helliges Privilegium, men de nyder det ikke saa meget som de kunde, følgelig er det ret til tale om disse Ting, og undervise Folket.

Dersom vi kunde fatte og tilfulde forstaae, at al den Dygtighed og Kundskab, vi har, ethvert Gode, vi besidder, enhver lys Idee, enhver reen Tilbøielighed, enhver god Indskydelse fra vor Barndom indtil nærværende Tid, er alle Herrens Naadegaver, og at vi har ingen Ting oprindelig af os selv, skulde vi være meget bedre be-

redte og langt mere beredvillige til at handle trofast og viist under alle Omstændigheder. Enhver god Ting er i hans Hænder, er undergiven hans Magt, hører ham til, og er ikkun overleveret os for nærværende Tid for at see hvad Brug vi vil gjøre af det.

Dersom vi vil gjøre Fremskridt, være trofaste og flittige i alle de Velsignelser, som skjenkes os, vi har da Forøgelses Princip et, og dette er den store Velsignelse, given Mennesker, og var den Forjættelse, som Abraham modtog af Herrens Haand. Abraham frygtede for at han ikke vilde forøge og mangfoldiggjøre sin Afkom paa Jorden, endskjøndt han selv skulde tiltage i Magt, Viisdom og Kundskab, og han overveiede: „Jeg har ingen Børn, endog ingen Udsigt dertil, til at staae op og velsigne mig, eller til at ære og hædre mit Navn i kommende Generationer.“ Herren gav ham dog denne Forjættelse: „Du har været trofast og erhvervet Viisdom og Kundskab ved enhver Velsignelse, jeg har givet dig, og nu vil jeg give dig en Forjættelse, at du skal endnu have et Afkom, og det skal mangfoldiggjøres paa Jordens Overflade, og tilsidst skal Ingen kunne tælle dem for Mangfoldighed, thi din Sæd skal blive lige saa talrig som Stjernerne paa Himmelen eller som Sanden ved Havets Bredde, og paa deres Tilvæxt skal der ingen Ende være.“ Den samme Velsignelse blev forjættet den Herre Jesus Christus. Det var Abrahams Forrettighed at annamme Kundskab, Viisdom og Forstand, men dette tilfredsstillede ham ikke, han ønskede at see sine Børn mangfoldiggjøres. Naar Abraham har gaaet igjennem en vis Prøve og beviist sig selv trofast, saa vil han modtage Ære, Magt, Herlighed og Ophøielse, hvilket han er gjort ligesaa skikket til at modtage i det Tilkommende, som de, der virkede før hans Tid. Dersom dette ikke var Tilfældet, saa er ikke den Fornuft, den Aandskraft, den Aand, som er anbragt i Legemet, og alt det, som hører til Livet paa denne Skueplads for vor Virken, eller før vi kom i Verden, gjort hæderlig, og om de ikke er ærede af Skabningen ved det Princip, som er anbragt i den, den Organisation er udsat for at opløses. Kan I forstaae dette? For Exempel, dersom en Mand eller Qvinde, som har annammet meget af Guds Kraft, Syner og Aabenbaringer, vender sig bort fra Herrens hellige Befalinger, saa synes det, som om deres Sandser toges bort fra dem, deres Forstand og Dømmekraft om Retfærdighed tages bort, de gaaer ind i Mørket og bliver liig en Blind, som famler efter Væggen. Mange af Eder er Vidne til dette næsten daglig. Saadanne vil vedblive at gaae tilbage indtil de er opløste, medens de, som er trofaste, vil vedblive at tiltage, og dette er den store Velsignelse, Herren har givet til Menneskenes Børn, eller gjort det muligt at de kan opnaae, ja endog at de kan blive istand til at annamme evige Liv.

At faae en saadan Forjættelse beseglet paa vore Hoveder, som ingen Magt paa Jorden, i Himmelen eller under Jorden kan tage fra os, at vorde beseglede til Forløsningens Dag og faae Forjættelser om evige Liv, er den største af alle Gaver. Folket forstaaer ikke tilfulde disse Ting, og seer dem ikke i deres Fylde, hvis de gjorde, vil jeg sige Eder ligefrem

og ærligen, at der vilde ikke være en Prøvelse, som de Hellige er kaldte til at gaae igjennem, uden de jo vilde ansee og erkjende den at være deres største Velsignelse.

(Fortsættes).

Joseph Smiths Levnetsløb.

1835. (Fortsatfra Pag. 32).

„Og det skal skee, naar alle disse Ting skulle, komme over dig, Velsignelsen og Forbandelsen, som jeg haver lagt for dit Ansigt; og du tager det igjen til Hjerte iblandt alle Hedningerne, derhen som Herren din Gud haver fordrevet dig. Og du omvender dig til Herren din Gud, og du hører hans Røst efter alt det, som jeg byder dig i Dag, du og dine Børn, i dit ganske Hjerte og i din ganske Sjæl. Da skal Herren din Gud omvende dit Fængsel, og forbarme sig over dig, og omvende og forsamle dig fra alle de Nationer, derhen Herren din Gud havde bortspredt dig; og om Nogen af dig blev fordreven til Himmelens Ender, skal Herren din Gud samle dig derfra og tage dig derfra.“ 5 Mosebog 30.

Det er bleven sagt af mange af de lærde og vise Mænd eller Historieskrivere, at Indianerne eller dette Fastlands Indvaanere, er af de adspredte Israels Stammer. Det er bleven formodet af mange Andre, at dette Fastlands Urindvaanere er ikke af Israels Stammer, men de ti Stammer er bleven førte bort til nogle af Nordens ukjendte Egne. Lad dette være som det vil, Prophetien, som jeg har anført, siger, at „Gud vil tage dem derfra,“ i de sidste Dage, og sætte dem i det Land, som deres Fædre eiede. Og I vil finde anført i det 7de Vers af det 30te C. „Og Herren din Gud skal lægge alle disse Forbandelser paa dine Fjender og paa dem, som dig hade, som dig have forfulgt.“

Mange kan sige, at dette Skriftsted er opfyldt, men lad dem omhyggelig lægge Mærke til hvad Propheten siger: „Om Nogen er fordrevne til Himmelens Ender,“ (hvilket maa være Jordens Bredde). Denne Forjættelse er god for Enhversomhelst, om der skulde være saadanne, som er drevne ud, endog i de sidste Dage, derfor har Fædrenes Børn Krav indtil denne Dag. Og om disse Forbandelser skal bringes over paa Hovederne af deres Fjender, da vee Hedningerne. (See Mormons Bog Side 472): „Men vee, siger Faderen, de Vantroe af Hedningerne.“ Og atter (see Mormons Bog Side 481): „Og see, dette Folk vil jeg stadfæste i dette Land, til at opfylde den Pagt, som jeg gjorde med Eders Fader Jacob; og det skal blive et nyt Jerusalem.“ Vi lærer af Mormonsbog just det samme Fastland og Sted paa Jorden, hvorpaa det Nye Jerusalem skal staae, og det maa blive optaget ifølge Johannis Syn paa Øen Patmos.

Mange vil føle Tilbøielighed

til at sige, at dette Nye Jerusalem, som tales om, er det Jerusalem, som blev bygget af Jøderne paa det østlige Fastland. Men I vil see fra Aabenb. 21, 2. at der kom et nyt Jerusalem ned af Himmelen fra Gud, smykket som en Brud for sin Brudgom; at Aabenbareren derefter blev ført i Aanden hen paa et stort og høit Bjerg og saae den store og hellige Stad, som nedsteg af Himmelen fra Gud. Der er altsaa talt om to Stæder. Da ikke alting kan berøres i et Brevs indsrænkede Omfang, vil jeg sige i Korthed, at der skal grundlægges et nyt Jerusalem paa dette Fastland (Amerika) og tillige skal det nye Jerusalem gjenopbygges paa det østlige Fastland (Asien). Mormons Bog Side 547: „See Ether saae Christi Dage, og han talede om et nyt Jerusalem i dette Land; og han talede ogsaa om Israels Huus og om det nye Jerusalem, hvorfra Lehi skulde komme; at efter dets Ødelæggelse skulde det atter opbygges og være en hellig Stad for Herren; hvorfor det ikke kunde være det nye Jerusalem; thi det havde været til i ældre Tid.“ Dette faaer være tilstrækkeligt angaaende Æmnet om Indsamlingen indtil min næste Skrivelse.

Jeg gaaer nu over i Slutningen af mit Brev til at gjøre nogle faa Bemærkninger om de Ældstes Pligter med Hensyn til at lære Forældre og Børn, Mænd og Hustruer, Herrer og Trælle eller Tjenere osv., som jeg sagde i mit forrige Brev at jeg vilde.

For det Første, det bør en Ældste naar han vandrer om i Verden, advarende Jordens Indvaanere at forsamle sig tilsammen, for at de kan opbygge en hellig Stad for Herren, istedetfor at begynde med Børn eller dem, som afhænger af Forældre eller Formyndere, at virke paa deres Sind, derved dragende dem bort fra de Pligter, som de retteligen skylder saadanne, skulde de begynde deres Arbeide med Forældre og Formyndere; og deres Lærdomme skulde være saadanne, som er skikkede til at vende Fædrenes Hjerte til Børnene og Børnenes Hjerte til Fædrene; og ingen Indflydelse skulde anvendes hos Børn tvertimod deres Forældres eller Formynderes Samtykke; men alle Saadanne, som kan blive overbeviste paa en lovlig og retfærdig Maade og med fælles Samtykke, skulde vi føle det som vor Pligt at indvirke paa dem til at indsamles med Guds Folk. Men lad ellers Ansvarligheden hvile paa Forældrenes eller Formyndernes Hoveder og al Fordømmelse og alle Følger være paa deres Hoveder, ifølge den Huusholdning, som han har overdraget os; thi Gud har saaledes beskikket at hans Arbeide skal udføres hastigt i Retfærdighed i de sidste Dage; underviis først Forældrene og lad ham derefter med deres Samtykke overbevise Børnene til ogsaa at annamme Evangeliet. Og om Børnene annammer Evangeliet og deres Forældre eller Formyndere er vantroe, lær dem at forblive hjemme og være deres Forældre og Formyndere lydige, om de forlanger det; men om de samtykker i at lade dem indsamles med Guds Folk, lad dem gjøre saaledes, og der skal ikke blive noget Urigtigt; og lad alle Ting gjøres med Forsigtighed og Retfærdighed, og Gud vil udstrække sin beskyttende Omhu til alle Saadanne.

Og for det Andet skulde det være de Ældstes Pligt, naar de

kommer ind i et Huus, at arbeide med og advare Husets Herre; og om han annammer Evangeliet, da kan han udstrække sin Indflydelse til hans Hustru, med hans Samtykke, at hun masskee kan annamme Evangeliet; men om en Mand ikke annammer Evangeliet, men giver sit Samtykke til at hans Hustru kan annamme det, og hun troer, lad hende da annamme det. Men om en Mand forbyder sin Hustru eller sine Børn, førend de er myndige, at annamme Evangeliet, da skulde det være Ældstens Pligt at gaae sin Vei og ikke bruge nogen Indflydelse imod ham, og lad Ansvaret hvile paa hans eget Hoved; afryst Støvet af dine Fødder som et Vidnesbyrd imod ham, og dine Klæder skal da være rene for deres Sjæle. Ansvaret for deres Synder skal ikke bringes over Saadanne, som Gud har sendt for at advare dem om at undflye den tilkommende Vrede og frelse sig fra denne vanartige Slægt. Guds Tjenere vil ikke have gaaet over Jordens Nationer med en advarende Røst, førend Ødelæggelsens Engel vil begynde at udrydde Jordens Indvaanere, og som Propheten har sagt: „Det skal vorde en Forfærdelse at høre Beretningen derom.“ Jeg taler, fordi jeg føler for mine Medmennesker, jeg gjør det i Herrens Navn, idet jeg er dreven af den Hellig Aand: O! at jeg kunde bortrykke dem fra Elendighedens Malstrøm, hvori jeg seer dem styrte sig selv ved deres Synder. O! at jeg kunde være istand til ved den advarende Røst at være et Redskab til at bringe dem til oprigtig Omvendelse, at de maa have Tro for at bestaae paa den onde Dag.

For det Tredie skulde det være en Ældstes Pligt, naar han kommer ind i et Huus, at hilse Husets Herre, og om han vinder hans Samtykke, da kan han prædike for Alle, som er i Huset; men om han ikke vinder hans Samtykke, skal han ikke gaae til hans Slaver eller Tjenere, men lad Ansvaret være paa Hovedet af Husets Herre, og Følgerne deraf og Husets Skyld er ikke længere paa dine Klæder, du er fri, afryst derfor Støvet af dine Fødder, og gaae din Vei. Men om Husets Herre giver sit Samtykke at du maa prædike for hans Familie, hans Hustru, hans Børn og hans Tjenestefolk, hans Tjenestekarle eller hans Tjenesteqvinder eller hans Slaver, da skulde det være Ældstens Pligt at staae frimodig frem for Christi Sag, og advare det Folk til som een Mand at omvende sig og blive døbt til Syndernes Forladelse for at faae den Hellig Aand, stedse bydende dem i Herrens Navn, i Ydmygheds Aand, at være kjærlig stemte for hverandre, at Fædre skulde være kjærlige mod deres Børn, Mænd mod deres Hustruer, Herrer mod deres Slaver eller Tjenere; Børn lydige mod deres Forældre, Hustruer mod deres Mænd, og Slaver eller Tjenere mod deres Herrer.

„I Hustruer værer Eders egne Mænd underdanige, som Herren; thi Manden er Qvindens Hoved, ligesom og Christus er Menighedens Hoved, og han er sit Legems Saliggjører. Men ligesom Menigheden er Christus underdanig, saaledes skulde og Qvinderne være deres egne Mænd underdanige i alle Ting. I Mænd elsker Eders Hustruer, ligesom og Christus elskede Menigheden og hengav sig selv for den, paa det han kunde hellige den og rense den formedelst Vandbadet ved Ordet, at han

maatte fremstille sig selv, en herlig Menighed, som ikke haver Plet eller Rynke, eller noget Deslige, men at den maatte være hellig og ustraffelig. Saaledes er Mændene skyldige at elske deres Hustruer som deres egne Legemer; hvo som elsker sin Hustru, elsker sig selv. Ingen hadede jo nogensinde sit eget Kjød, men føder og vederqvæger det, ligesom og Herren Menigheden. Thi vi er hans Legems Lemmer, af hans Kjød og af hans Been. Derfor skal Manden forlade sin Fader og Moder og blive forenet med sin Hustru og de To skal være eet Kjød." Ephes. 5, 22—31.

„I Hustruer! værer Eders egne Mænd underdanige, som det sømmer sig i Herren. I Mænd! elsker Eders Hustruer og værer ikke bittre imod dem. I Børn! værer Forældrene lydige i alle Ting, thi dette er velbehageligt for Herren. I Fædre! opirrer ikke Eders Børn til Vrede, paa det de ikke skulle tabe Modet. I Tjenere! værer Eders timelige Herrer lydige i alle Ting, ikke med Øientjeneste, som de, der vilde tækkes Menneskene, men i Hjertets Eenfoldighed, frygtende Gud." Coloss. 3, 18—22.

Jeg maa nu slutte dette Brev, og tage fat paa Gjenstanden igjen i et andet Nummer.

I den nye og evige Pagtes Baand

Joseph Smith, jun.

Den 3die October. Jeg bivaanede Høiraadet for at undersøge Klagemaal, fremførte af Reynolds Cahoon imod Ældste John Gould for at have fremført Yttringer, skikkede til at skade den Sag, vi har viet os til, og at have tilkjendegivet en stærk Misfornøielse med Præsidentskabets Lærdomme. Ligeledes imod Dean Gould for at have talt ubetænksomt imod Ældste Rigdon og andre Ældster.

I John Goulds Sag samtykte Anklageren og den Indstævnte i at der skulde tales over Klagepunkterne, hvorved al Bitterhed i Følelse blev formildet. Gould bekjendte og blev frigjort.

Dean Gould erkjendte, at han havde talt ubetænksomt imod Ældste Rigdon, og blev tilgiven.

Om Eftermiddagen modtog jeg de fleste af de Tolv i mit Huus og viste dem de gamle Optegnelser og gav Forklaringer. Denne Dag gik hen med Velsignelser fra Herren.

Søndagen den 4de. Jeg begav mig afsted tidlig om Morgenen tilligemed Broder John Corrill for at holde en Forsamling i Perry. Naar vi kom omtrent en Miil fra Hjemmet, opdagede vi to Daadyr, som legede paa Sletten, hvilket opmuntrede vort Sind ved at henvende vore Tanker paa Ämnet om Guds Skabelse. Vi samtalede om mange Ämner. Dagen hengik meget behagelig og Herren velsignede vore Sjæle. Naar vi ankom til Perry, blev vi skuffede med Hensyn til Forsamlingen, paa Grund af feilagtig Anordning, men vi samtalede utvungent med Broder Corrills Beslægtede, hvilket borttog megen Fordom. Maa Herren have Barmhjertighed med deres Sjæle.

(Fortsættes.)

Skandinaviens Stjerne.

Den 1de November.

Under vore forskjelligartede Sysler her i Livet henglider Tiden med næsten utrolig Hurtighed for den Virksomme; Øieblikkene eller Secunderne bliver Minuter; Minuterne Timer; Timerne Dage; Dagene Aar; saaledes er det accurat et Aar fra Dato siden vi nedskrev nogle Bemærkninger til de Helliges Gavn og Belærelse, som da agtede at udvandre; og eftersom gode Formaninger ikke kan gjentages for ofte, vil vi henvise de Hellige, der nu bereder sig til Udvandring, til Stjernen Nr. 3, 4de Aargang, hvor de vil finde de paapegede Bemærkninger, som vi anbefale dem til Gjennemlæsning og Befølgelse. De deri anførte Koge-, Spise- og Vaskekar med Tilføiende af en Caffe- eller Theekjedel bliver ogsaa nødvendigt at anskaffe for hver Familie eller Individ. Forsaavidt som disse Fornødenheder ikke kan faaes her i Kjøbenhavn, eller de Hellige ikke allerede skulde være i Besiddelse af samme, formener vi, at det som de mangler, kan erholdes i Liverpool i passende Størrelse og Form, efterdi der er Stedet, hvor andre Emigranter forsyner sig med de for Reisen fornødne Gjenstande. Iblandt andre Ting maa ikke forglemmes smaa Lærredsposer til at tage den ugentlige Ration i af udveiede og tilmaalte Proviantsartikler som Caffe, Sukker, Risengryn, Meel o. s. v. Kjøb tillige Saltvands Sæbe, som er saare nødvendig for Vaskning af Eders Tøi ombord; eftersom Reenligheden nøiagtigen maa iagttages, dersom de Hellige vil nyde Sundhed og Velvære underveis; da vi ikke kan vente Guds Hjælp, dersom vi er ureenlige, forsømmelige og uordentlige. Det er en Selvfølge, at enhver Familiefader maa i Tide paasee og sørge for at hans egen Familie, eller de under hans Varetægt staaende Personer, bliver forsynet med de til Reisen nødvendige Ting, overveie hvad der kan være fornødent og nyttigt; see til at hvad der kjøbes er godt og solid, saa at Brugbarhed og Varighed kan forenes og have alting paa rede Haand, inden de forlader Liverpool; thi naar de kommer ud paa Havet, er det for silde at faae, hvad man maaskee har forsømt at anskaffe sig, medens man var i Land. Vi formaner derfor de Hellige paa det Kjærligsto ikke alene at iagttage hvad der er raadet dem tilforn i disse Anliggender, men ogsaa bruge deres egen Forstand og Dømmekraft, da det er aldeles umuligt i Stjernen at kunne opregne eller anvise dem, hvorledes de skal handle eller ikke handle i alle de forekommende Omstændigheder i det praktiske Liv. Ligeledes har vi den Tillid til Eder, Hellige, at I hele Tiden vil beflitte Eder paa indbyrdes Kjærlighed, Orden, Reenlighed, Enighed og Lydighed til deres Raad og Veiledning, som efter Præstedømmets Orden og Authoritet er eller bliver stillede over Eder, saa at den nøiagtige Organisation af de Hellige som et

Samfund kan vedligeholdes paa en Gud velbehagelig Maade, da vil han velsigne Eder, styrke, bevare og opholde Eder og skjenke Eder en lykkelig Reise til Guds Børns Indsamlingssted.

Vi antager, at de Hellige har bemærket det i forrige Nummer indrykkede Brev fra Ældste J. C. Nielsen, der stadfæster det Raad, vi forhen har givet de Emigrerende, at indskrænke deres Reisetøi til det høist Nødvendige, da de ellers vil blive forlegne med samme og maaskee vorde nødte til at efterlade Ting, hvis Værdi kunde blevet anvendt paa en nyttigere Maade for dem selv eller Andre.

Tale

holdt under aaben Himmel paa Tempel-Pladsen af Orson Pratt Søndags Formiddag den 18de Februar 1855 om den ***Helligaand*** *og* ***Guddommen.***

(Fortsat fra Pag. 24).

Hvor ofte tales der ikke i Sandhedens Skrifter om denne store og vigtige Kjendsgjerning — Faderens og Sønnens Eenhed, og det er lige saa ofte gjentaget i Mormonsbog. Alene paa een Side af den Bog finder vi det gjentaget et stort Antal Gange.

I sin Bøn hensigtede Jesus ikke til Eenheden af deres Substantser, men til Egenskaberne, idet han viste os paa den tydeligste Maade, at de Egenskaber, der findes hos Faderen, findes ogsaa hos Sønnen.

Lad mig nu spørge Eder: Dersom den samme Kundskab er i to eller flere Personer — om de forstaaer en Sandhed og nogle Andre forstaaer den, gjør det den til mere end een Sandhed? Eller, hvis jeg forstaaer en Sandhed og nogle Andre i denne Forsamling forstaaer den samme Sandhed, monne det gjør den til to Sandheder? Nei, det gjør ikke. Og om denne Forsamling foran mig var i Besiddelse af samme Sandhed, som jeg, monne det gjør den til ligesaa mange Sandheder, som der er Personer, der forstaaer den? Nei, vist ikke; det er een og samme Sandhed, boende i forskjellige Tabernakler; det er een Sandhed, hvorsomhelst den findes, eller hvo der end besidder den, saa er den dog den ene, uforanderlige Sandhed. Jesus kunde med al Rigtighed sige, naar han talte om den Kundskab han havde: „Faderen er i mig og jeg i ham.“

Hvad siger han angaaende os i en Aabenbaring i 1831? Han siger: „Jeg er i Faderen og Faderen er i mig, og forsaavidt som I har annammet mig, er jeg i Eder og I i mig.“ Det er at sige saameget som: det Hele af mig er ikke i Eder, fordi I er ufuldkomne, men forsaavidt som I har annammet Sandheden, jeg har meddeelt Eder, saa meget af mig er i Eder, thi jeg er Sandheden, og saa meget af Eder boer i mig. Og om det skulde hænde sig at I kom til Kundskab om al den Sandhed, som han besidder, I vilde da have alt hans

Lys, og det Hele af Christus vilde da boe i Eder.

Der er en Aabenbaring, som dette Folk ikke almindeligen er bekjendt med. Jeg tænker den er aldrig bleven publiseret, men maaskee den vil vorde det i Kirkens Historie. Den er given i Spørgsmaal og Svar. Det første Spørgsmaal er: Hvad er Guds Navn i det rene Sprog? Svaret siger: „Ahman." Hvad er Guds Søns Navn? Svar: „Ahmans Søn — den største af alle Guds Dele undtagen Ahman." Hvad er Menneskenes Navn? „Ahmans Sønner" er Svaret. Hvad er Englenes Navn i det rene Sprog? „Angloman."

Denne Aabenbaring gaaer ud paa at vise, at Ahmans Sønner er de største af alle Guds Dele, undtagen Ahmans Søn og Ahman, og at Angloman er de største af alle Guds Dele, undtagen Ahmans Sønner, Ahmans Søn og Ahman, visende at Englene er lidt lavere end Mennesket. Hvad Slutning kan vi uddrage deraf? At alle disse forstandige Væsener er Dele af Gud, og at de, som har de fleste Dele af Gud, er de største eller næst Gud, og de, som har den næst største Part af Guds Dele, er de næst største eller nærmest til Guds Fylde; og saaledes kunde vi vedblive at efterspore Fornuftvæsenernes Følgerække fra de høieste til de laveste, idet vi følger Dele og Andele af Gud, saa langt som vi er gjort bekjendt med dem. Derfor seer vi, at hvorsomhelst der findes en stor Portion af denne forstandige Aand, der er saa meget af Gud tilstede i samme Forhold, og den kan voxe og tiltage indtil der er en Fylde af denne Aand, og da er Guds Fylde der.

Naar vi betragter Gjenstanden i dette Lys, er der ikke længere nogen Hemmelighed i det Skriftsted, som siger, at Faderen er i Sønnen og Sønnen i Faderen; thi de er stedse eet, arbeidende tilsammen for at fuldkomme Forløsningens store Værk.

Sønnens Kjød og Been var ikke i Faderen, ei heller forsøgte Jesus at bibringe en saadan Idee. Apostlene forstod dette Punkt saaledes som vi gjør, og de vidste ligeledes at han havde gjort og skabt alle Ting; vi troer det samme, og at han er uendelig. Ikke uendelig udstrakt i sin Person, men at den alvise Substants, som kaldes den Helligaand, er „i alle Ting og rundt omkring alle Ting."

Vi indseer derfor Rigtigheden af vor Frelsers Bøn: „Fader! jeg beder ikke alene for disse tolv Apostler, som du har givet mig, men for alle dem, som skal tro paa mig formedelst deres Ord; at de alle maa være eet, ligesom du, Fader, er i mig, og jeg i dig, at de maa vorde fuldkommede til eet, ligesom vi er eet."

Derfor skal Menneskene altsaa blive eet med Christo efter den samme Grundsætning som han er eet med Faderen. Der kan vel ikke være noget Menneske, der er saa taabelig at tænke og troe, at alle Mennesker, som vil troe paa Frelseren formedelst Apostlernes Ord, skal blive een og samme Person; det er ikke et saadant Begreb, der er fremstillet, men de skulde faae den samme Sandhed, som vilde gjøre dem til eet i deres Følelser, Ønsker, Hensigter og Handlinger for Frelsen af Adams faldne Slægt.

Naar vi seer paa alle disse Principer og overveier dem, saa yder de os Glæde og Trøst, og Oververveielsen giver mig et alvorligt Ønske at blive eet med mine

Brødre, og at blive eet efter Retfærdighedens Grundsætninger, og ikke efter Uretfærdighedens; thi, om det end var muligt for Mennesker at blive eet efter uretfærdige Principer, vilde det ikke være dem til noget Gavn.

I vil forstaae, at i Djævelens Rige med al den Kundskab, som de har vundet ved en lang Erfaring, er de dog ikke eet. Der er Uenighed og Strid bestandig imellem dem; de kan ikke være enige efter falske Grundsætninger, og hvorsomhelst falske Principer existerer i Verden eller paa noget andet Sted, saa vil der være Uenighed og Splid, og derfor siger han (Jesus) *værer eet.* Dette har intetsomhelst Hensyn til at være eet, begrundet paa Uretfærdighed; det har ikkun Hensyn til at være eet efter den celestiale Lovs Grundsætninger. Og saasnart som dette Folk bliver forenede, og bliver eet efter den celestiale Lovs Grundsætninger, vil Herren udgyde sine Velsignelser overflødigere over dem, naar de alle forstaaer denne Lov, vil de alle være regjerede af den; de vil troe eens, handle eens, ***og*** dette vil gjøre dem til *eet.*

Der er en anden Gjenstand, hvorom jeg nu vil tale, nemlig: *Guds Allestedsnærværelse.*

Enhver veed at det er urimeligt at troe, at en Person kan være tilstede paa to Steder paa een Gang. Men Intet er umuligt for Gud, siger Een. Tillad mig at være af forskjellig Mening med saadanne Personer og undervise dem om, at hvis Skriften er sand, gives der Ting, som er umulige for Gud; thi det er sagt, at det er umuligt for ham at lyve; og om saa er, vilde det være umuligt for ham at handle uovereensstemmende med Sandhed; han kunde ikke anbringe sit Legeme i Europa og Amerika paa een Gang, thi det vilde være uovereensstemmende med Sandhedens simpleste Grundsætninger.

Vi hørte en ypperlig Prædiken sidstleden Søndag om at Englene sendes til Jordens forskjellige Nationer, for at have Overopsyn med deres Anliggender og Skjæbne; ogsaa om at enhver Person paa den hele Jords Overflade har sin Skytsengel fra den Tid han kommer ind i Verden. Den Helligaand handler i Forening med hine Engle og paa Steder, hvor de ikke kan være; thi der gives mange Steder, hvor hine Engle ikke kan være nærværende, og den Helligaand, som er allestedsnærværende, er paa ethvert Sted til samme Tid, idet den ordner Aarstiderne og regjerer Planeterne i deres Løb. Der vilde behøves et uhyre Antal af Engle til at være nærværende paa ethvert Sted til samme Tid, for at styre Bevægelserne af enhver Materiepartikel igjennem Rummets grændseløse Udstrækning; følgelig udrettes dette af hiin almægtige Aand, som findes i uudtømmelig Mængde overalt i Universet.

Den Helligaand „er i alle Ting og rundt omkring alle Ting," sammenholdende alle Ting paa ethvert Sted og i enhver Deel af Jorden og i alle den Almægtiges uhyre Skabelser. Om I stiger op i Himlen, saa er den der; om I tager Morgenrødens Vinger og flyer til Jordens yderste Ender, saa er den der; om I gaaer til det nederste Helvede, saa er den der, ikke for at lide, men for at udføre Retfærdighedens Gjerninger over de Ugudelige. Gaa hen, hvor I vil i det uendelige Rum og I vil finde

Aanden der! Følgelig, naar vi taler om Guds Allestedsnærværelse, har vi Hensyn til hans Aand og ikke til hans Person. Men hvorfor kaldes dette Guds Allestedsnærværelse? Simpelthen, fordi denne Aand besidder den samme Kundskab, som boer i Gud, Faderens, og i Gud, Sønnens Personer, derfor er Gud der, saavidt som hiin Kundskab er der.

Dette vil altsaa gjøre Rede for den store Hemmelighed, som findes i den sekteriske Verden angaaende at Gud er overalt tilstede. De, som kaldes de viseste iblandt den religiøse Verden, har gjort den Slutning, at Faderens og Sønnens Personer kan samtivære i dem og paa ethvert andet Sted. Dette er lige saa stor en Vildfarelse, som det vilde være at sige, at tre Gange tre gjør ti, eller tre Gange een gjør fire. Men de har draget denne Slutning ud af visse Skriftsteder for at tilfredsstille deres Tilhørere med Hensyn til dette indviklede Æmne. De ønsker ikke at erkjende deres Uvidenhed og derfor har de udgivet denne Lærdom, som er lige modsat ethvert Videnskabs- saavelsom Fornuftsprincip.

Den tydelige, simple, skriftmæssige Lærdom er, at Guds Aand er der, som er Gud i al sin Magt og Storhed. Alle hine tilsyneladende mysteriøse Skriftsteder, som de lærde Geistlige har anvendt paa Faderens Person som allestedsnænværende, har Hensyn til hiin alvise Aand, om hvem vi har talt. Hvad Virkning vil denne Anskuelse af Lærdommen have paa Mennesker? Vi svarer, at den, som troer og følger det saaledes som det er lært i Pagtens Bog og Mormons Bog, vil aldrig blive forvildet. Saadanne vil altid tænke: „Dersom vi har noget at gjøre, saa er Gud i den Ting, og er den Lov og Kraft, hvormed alle Ting, som omgiver os, er regjerede og holdte i en saadan fuldkommen Orden.“ Hvad Indflydelse vil dette have over et Menneske, som troer det? Det vil stille ham mere paa hans Post, langt mere end han ellers vilde være; thi Gud kan ikke personligen være i dette Bord eller i ethvert Græsstraa, men naar vi veed, at den Helligaand er overalt tilstede, idet den er forenet med al Materie, da forstaaer vi det paa den rette Maade. Gud kan ikke være paa ethvert Sted uden at forstaae vore Handlinger og vore Tanker ogsaa. Troer I at den Hellig Aands Partikler har saa stor Kundskab? Hvor megen Kundskab vil de ikke behøve for at være dygtige til at overskue og lede alle Guds Gjerninger? De vil behøve en uendelig større Kundskab end vi nogensinde har tænkt paa. For Exempel, de maa have den fuldkomneste Kundskab om Loven for Afstandens omvendte Qvadrat, henhørende til almindelig Tyngdekraft; hvorledes kunde de ellers vide den nøiagtige Afstand imellem hine utallige Verdener, som er under deres Varetægt, for at holde dem alle i den indbyrdes overeensstemmende Bevægelse, som vi seer dem? Aandspartikler, som kan gjøre alt dette, kan sikkerlig kjende Hjertets Tanker og Forsætter, derfor skulde vi tage i Betragtning, naar vi fristes til at gjøre Ondt, at Gud er rundt omkring os med al den Kundskab, som styrer og regjerer Naturen. I seer altsaa, at denne Anskuelse om det Omhandlede er skikket til at have en Virkning, som vil være gavnlig for os alle.

Men, spørger Een, hvorledes

vil De komme ud af det med det Skriftsted hos Esaias, hvor Herren erklærer, at „der er ingen Gud før mig, heller ikke skal der være nogen efter mig.“ Hvorledes kan vi troe dette, naar vi troer paa Aabenbaringen, som blev given ved Joseph Smith, som siger, at der er mange Guder, og at Abraham, Isaak og Jacob er Guder, og at alle gode Mænd i denne Kirke skal blive Guder? Paulus taler ogsaa om den eneste sande Gud. Maaskee Nogle kan antage at det er oversat urigtig. Men I vil finde det samme i Mormons Bog, oversat ved Urim og Thummim, det samme findes ogsaa i den nye Oversættelse af 1ste Mosebog, hvor Herren erklærer, at „der er ingen Gud foruden mig.“ I disse Udtryk hensigter Gud til Lysets og Sandhedens eller Kundskabens store Principer, og ikke til Tabernaklerne, hvori denne Kundskab kan boe; Tabernaklerne er mange og utallige, men Sandheden og Kundskaben, der ofte fremstilles som en Person og kaldes Gud, er een, idet den er det samme i Alle; Gud er eet, som værende en Eenhed, naar han forestilles ved Lys, Sandhed, Viisdom eller Kundskab; men naar der tages Hensyn til Templerne, hvori denne Kundskab boer, da er Gudernes Antal uendeligt.

Dette forklarer Hemmeligheden. Dersom vi skulde tage en Million af Verdener liig denne og tælle deres Partikler, skulde vi finde, at der er flere Guder end der er Støvdele i disse Verdener. Men Guddommens Egenskaber er eet; og de udgjøre den ene Gud, som Propheterne taler om, og som Menneskenes Børn i alle Verdener tilbede.

Een Verden har een personlig Gud eller Fader, og sammes Indvaanere tilbede den Guds Egenskaber; en anden Verden har en anden, og de tilbeder hans Egenskaber, og foruden ham er der ingen anden; og naar de tilbeder ham, tilbeder de paa samme Gang de samme Egenskaber, som boer i alle de personlige Guder, som fylder Uendeligheden. Og derfor siger Herren i en af Aabenbaringerne i de sidste Dage: „I er Tabernakler, hvori Gud boer; Mennesket er Guds Tabenakel.“ Sæt at der skulde være eet Tusinde, eller eet hundrede og fire og fyrretyve Tusinde, hvilket Antal Johannes saae; og at de skulde have Indskriften *Gud* paa deres Pander, ikke anbragt der for at gjøre Nar af dem, men for at beskrive deres Personer og den Myndighed de besidder. Antag at de Alle skulde annamme den samme Kundskab, vilde ikke Gud boe i dem? Dersom Mennesket er Guds Tabernakel, da boer Gud i dem alle, værende ikkun een Gud; men naar vi taler om dem i deres personlige Egenskab, siger vi, at Johannes saae eet hundrede, fire og fyrretyve tusinde Guder; om vi taler om Lyset og Sandheden i hver, som regjerer dem alle, da er der blot een Gud, og han er i alle Verdener og overalt i hele Rummet, hvorsomhelst det selvsamme Lys eller den selvsamme Sandhed findes; og alle Væsener fra Evighed til Evighed maa dyrke og tilbede den samme ene Gud og maa stedse vedblive at dyrke ham, og om de end tilbeder ham i saa mange forskjellige Tabernakler, saa er det dog den ene Gud, eller med andre Ord, det samme Lys eller den samme Sandhed, som dyrkes af alle. Naar vi skuer det Omhandlede i dette Lys, er der

ingen Hemmelighed desangaaende. Betragt det ikkun i det Lys, hvori det er aabenbaret for Mennesket i disse sidste Dage, og der er intet af det Mørke og den sekteriske Daarskab, som udmærker den apostatiske Christendom; og vi kan ikke forstaae eller forklare eet eneste Princip rettelig og er i Mørket og kan ikke see Veien foran os; men naar vi taler og handler under den umiddelbare Indflydelse af den Hellig Aand, da kan vi see det, som Verden er uvidende om. Naar vi foretager os at tale om de store og herlige Grundsætninger, som er aabenbarede i vor Tid, og om det store og herlige Lys, som nu er aabenbaret, og hvorom Verden har været uvidende i saa mange Generationer, og forfægter at Herren har fundet for godt at aabenbare Evangeliets Fylde til Joseph Smith, en ulærd Mand, da bortstøder den religiøse Verden det med Foragt, og driver det bort fra dens Boliger.

Hvorledes kom Herren til at forbigaae alle de store og gode Mænd med deres Viisdom — hvoraf kom det sig, siger jeg, at han gik forbi denne Generations Lærdom, naar han aabenbarede Lærdommene og Grundsætningerne af vor hellige Religion? Fordi han havde besluttet, at „intet Kjød skulde rose sig for ham.“ Hvorledes skete det, at Joseph Smith blev dygtig til at gjøre hine Lærdomme saa tydelig som Alphabetet? Det skete, fordi Gud var med ham! Gud var i Værket; og vi vilde ligesaa snart ære den Hellig Aand eller Lyset i Joseph Smith eller i hvilkensomhelst anden Person, *ikke Personen*, men Gud, som er i ham, som at tilbede de samme Egenskaber andetsteds. Og naar vi finder Jesu Christi Fader, vil vi tilbede ham, ikke Kjødet og Benene, men Egenskaberne. Frelseren siger os, at han har aabenbaret os mange Ting, at vi maa kjende, hvorledes vi skal tilbede i Aand og Sandhed! Hvorledes kan et Menneske paakalde Guds Navn antagelig og paa en fornuftig Maade, med mindre han kjender hans Egenskaber og med mindre hans Lærdomme er aabenbarede? Hvorledes kan Urskovens stakkes uvidende Indianere tilbede antageligen, indtil de er underviste om Gud og om Jesus? De maa først lære at forstaae en heel Deel for at blive dygtige til at fatte de Ting, som er af Gud, og blive døbte paa en antagelig Maade. Dersom vi vil tilbede Faderen og Sønnen, maa vi vide noget om dem.

Vi skulde studere Guds Love og faae en fuldstændig Indsigt i alle Ting, som er aabenbarede, og vi vil finde, at vi kan fatte alt, som er nødvendigt for vort nærværende Bedste.

Jeg veed ikke om jeg har taget op for megen Tid. Jeg har været veiledt i min Aand til at forklare nogle af disse Ting. Jeg har gjort det paa Grund af, at de Ældste, som gaaer ud iblandt Jordens Nationer, møder megen Modstand. Naar for Exempel de Lærde og Vise begynder at bestride Aabenbaringerne, givne til Seeren Joseph, bør de Ældste vide hvilke Argumenter de skal fremsætte, for at understøtte dem, og I vil see, Brødre, hvor let det er at vise, at der er blot een Gud, naar der tales om Egenskaberne, men at der er mange Guder, naar der tales om Personerne, hvori de samme Egenskaber boer, og I gjør det klart og tydeligt. Jeg publiserede

disse Ting paa min sidste Mission, efter den Kundskab jeg havde, idet jeg vidste, at det var Anskuelser, som kom i Modsætning til den christne Verdens, og eftersom jeg ogsaa idag vidste, at det var Ting, som de Ældste vilde behøve at forstaae, har jeg talt, som jeg har. Dersom de Ældste vilde gjøre sig bekjendt dermed, vilde de finde, at de har stærke Vaaben til at forsvare sig med, og deres Vidnesbyrd vilde være saa kraftigt, at vore Fjenders Argumenter vilde falde til Jorden; da jeg var paa min Mission, kunde jeg i Sandhed ikke finde Nogen, som undersøgte eller bestred, hvad jeg fremsatte, og dette var et feilslaget Haab for mig. Jeg kunde ikke finde nogen anden Opposition end igjennem Aviserne; og følgelig maatte jeg kaste ud vore Anskuelser og lade Publikum dømme. I alle de Aviser og Tidsskrifter, som publiseres i Staterne, har jeg aldrig seet eet af de Argumenter, som er fremsat i „*Seeren*," bleven mødt med god sund Forstand; Latterliggjørelse og Trudsler var de eneste Vaaben, som brugtes imod os; og dette har altid været Tilfældet. I vil finde, at naar Sandheden er fremsat for Folket, vil de tage sin Tilflugt til Latterliggjørelse, fordi de mangler Grunde.

Da jeg har udtalt mine Følelser saavidt, ønsker jeg, at Herren maa velsigne Eder, Brødre og Søste, og hans Aand hvile paa os Alle og maa vi føle Vigtigheden af at være eet i alt, som er godt, dydigt og retfærdigt. Amen.

Notise.

Efter Anmodning fra Præsidenten for den kjøbenhavnske Conference O. N. Liljenqvist bekjendtgjøres herved, at *J. H. Moltzen*, af den helsingøerske Green, er udelukt fra „Jesu Christi Kirke af Sidste Dages Hellige."

Indbetalt til Contoiret.

N. Nilson	15	Rd. „	Mk. „ Sk.
J. C. Klingbeck	80	— „	— „ —
J. P. Folkman	8	— „	— „ —
Summa	103	— „	— „ —

Indhold.

	Side.		Side.
Om Helligelse af Eiendom, en Tale af Præs. B. Young	33.	Redactionens Bemærkn.	41.
Joseph Smiths Levnetsløb (fortsat)	37.	Om den Helligaand og Guddommen (fortsat)	42.

„Skandinaviens Stjerne" udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned og faaes aa Contoret i Gothersgade Nr. 29, 3die Sal og paa alle kongl. Postcontorer.

Udgivet og forlagt af J. Van Cott.
Trykt hos F. E. Bording.

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de sidste Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

5. Aarg. Nr. 4. *Den 15. November 1855.* Priis: 6 Sk. pr. Expl.

Engle og Aander.

(Fra The Key to Theology.)

„*Er de ikke alle tjenende Aander, udsendte til at tjene dem, som skulle arve Salighed?*“ Hebr. 1, 14.

Engle er af samme Stamme som Mennesker. De er i Virkeligheden Mennesker, som er overgangne fra en lavere Tilstand til fremadskridende Væseners høiere Kredse. De har gjennemgaaet Døden og er opreiste igjen til Liv, og besidder følgelig et guddommeligt Menneskelegeme af Kjød og Been, udødeligt og evigt. De æder, drikker, synger og samtaler ligesom andre Mennesker. Nogle af dem har Nøglerne til Apostelskab og Præstedømme, hvorved de lærer, underviser, velsigner og udfører Mirakler og mange kraftige Gjerninger. Forvandlede Mænd, som Enoch, Elias, Apostelen Johannes, og tre af Apostlerne paa den vestlige Halvkugle, er ogsaa liig Englene.

Engle er Tjenere baade for Mennesker paa Jorden, og i Aandernes Verden. De gaae fra en Verden til en anden med mere Lethed og i kortere Tid, end vi færdes fra en Stad til en anden. De har ikke en eneste Egenskab, som Mennesket ikke har. Men deres Egenskaber er mere modnede eller mere udviklede, end Menneskets i den nærværende Virkekreds af Tilværelsen. Naarsomhelst Præstedømmets Nøgler, eller med andre Ord, Nøglerne til Theologiens Videnskab, nydes af Mennesker paa Jorden, saa er et saaledes priviligeret Folk berettiget til Engles Betjening, hvis Forretning med Mennesker paa Jorden er, at tilbagebringe Apostelskabets Nøgler, naar de er tabte; at ordinere Mænd til Apostelskabet, naar der ikke har været nogen apostolisk Følgerække; at betroe Nøglerne til en nye Uddeling; at aabenbare Historiens Hemmeligheder, nærværende og forbigangne Tiders Kjendsgjerninger, og at udfolde Fremtidens Tildragelser. De er ogsaa undertiden beskikkede til at udøve Straffedomme paa Individer, Stæder eller Nationer. De kan være tilstede i deres Herlighed, eller ogsaa kan de komme i Skikkelse og Udseende som an-

dre Mennesker. De kan ogsaa være tilstede uden at være synlige for Dødelige.

Naar de kommer som andre Mennesker, vil de maaskee æde og drikke og vaske deres Fødder, og tage Bolig hos deres Venner. Derfor er det skrevet: „*Glemmer ikke Gjæstfrihed, thi ved den have Nogle, uden at vide det, herbergeret Engle.*“ Hebr. 13, 2.

Deres Forretning er ogsaa at trøste og undervise enkelte Medlemmer af de Helliges Kirke, helbrede dem ved Hænders Paalæggelse i Jesu Christi Navn, eller sige dem hvilke Midler de skal bruge for at blive helbredte, lære dem nyttige Ting, synge en god Sang for dem, advare dem for tilkommende Fare, eller befrie dem fra Fængsel eller fra Døden.

Disse Velsignelser har stedse været nydte af Folket eller de Helliges Kirke, naarsomhelst en saadan Kirke har existeret paa vor Planet. De er ikke meer særegne for een Uddeling end for en anden.

De havde travlt i den patriarkalske, den mosaiske og den evangeliske Uddeling. De befriede Loth og ødelagde Sodoma.

De var sysselsatte med Moses og Propheterne. De forudsagde Johannis Fødsel til Zacharias. De forudsagde for Maria hendes Undfangelse og Jesu Christi Fødsel. De underrettede Joseph, hendes Mand, om hendes Tilstand. De tilkjendegav Jesu Fødsel for Judæas Hyrder, og sang en Lovsang om Fred paa Jorden og Velbehagelighed for Menneskene, for at hilse ham velkommen. De tog Vare paa hans Fodtrin under hele hans Ophold her paa Jorden. En Engel var i Virkeligheden Redskabet til at aabne Gravens skumle Fængsel og fremkalde Messiæ sovende Legeme, den første til at udbryde: „Han er ikke her, men er opstanden.“ To Engle i hvide Klæder var de første til at forkynde hans anden Tilkommelse, medens han opfoer i sine Disciples Paasyn. Idet de saaledes var befriede fra den personlige Omsorg for deres Herre paa Jorden, henvendte de sin Opmærksomhed paa Apostlerne, aabnede Veien for deres Tjenesteforretning iblandt Jøder og Hedninger, idet de befriede dem fra Fængsel og fra Fare, og aabenbarede de Hemmeligheder, som Gud ansaae tjenligt at bekjendtgjøre for de Hellige i den Tidsalder. Og naar alle de andre Apostler var hensovede, og Apostelen Johannes var bleven forviist til at grave i Steenkulsminerne paa den eensomme Ø Patmos, vedblev de endnu bestandig trofaste i deres Tjeneste. De fulgte ham did, og udfoldede der for ham alle Tidsaldres og Generationers Tildragelser.

Middelalderens Mørke; Anti-Christi Forfalskninger under Navn af Christendom; Floder af Blod og Oceaner af Taarer, som vilde flyde under en attenhundredaarig Vildfarelse; den mægtige Engel, som igjen skulde overbringe Evangeliet til Jorden, til enhver Nation, Stamme, Tungemaal og Folk; Guds Straffedomme i Nedstyrtningen af Vildfarelse og Hemmelighed; Istandbringelsen eller Gjenoprettelsen af de Helliges Kirke; deres endelige Triumph og Herredømme over Jorden; Nedstigelsen af Jesus Christus til at regjere over alle Riger; Opstandelsen af de Hellige og deres Regjering over Jorden; Enden paa

Død og Sorg og Taarer og Graad; Alt — *Alt* forudsagdes af Engelen til den sidste af de Tolv.

Atter, i den nærværende Tidsalder har Engle gjenbragt Evangeliet. Atter har de betroet Apostelskabets Nøgler. Atter har de aabnet nogle af Fortidens, Nutidens og Fremtidens Tildragelser.

Atter har de taget Vare paa Apostles, Propheters og hellige Martyrers Fodtrin fra Vuggen til Graven. Atter har de hjulpet til i Tjenesten og ydet Bistand i at befrie den Allerhøiestes Hellige fra Fængsel, fra Forfølgelse og Død. Og atter er de ifærd med at udøve Hævn paa Jordens store og anseelige Stæder og Nationer.

O hvilken ubeskrivelig Velsignelse er ikke Engles Betjening for de Dødelige? Hvilken frydefuld Tanke, at Mange, som betjene os og vaage over os, er vore Nærbeslægtede — vore Fædre, som er døde og opstandne igjen i forrige Tidsaldere, og som vaager over deres Efterkommere med al den faderlige Omhu og Bekymring, som udmærker kjærlige Fædre og Mødre paa Jorden.

Trefold lykkelige er de, som har lovligt Krav paa deres Beskyttelse, og hvis Opførsel ikke græmmer dem og nøder dem til at forlade deres dyrebare Varetagen.

Aander er de, som har forladt dette Liv og endnu ikke er bleven opreiste fra de Døde.

Disse er to Slags, nemlig: gode og onde.

Disse to Slags indbefatter igjen mange Grader af gode og onde.

De gode Aander, i Ordets ypperste Betydning, er de, som i dette Liv deeltog i Præstedømmet og Evangeliets Fylde.

Denne Klasse af Aander betjener Salighedens Arvinger baade i denne Verden og i Aandernes Verden. De kan vise sig for Mennesker, naar det tillades dem; men da de ikke har et Kjød-Tabernakel, saa kan de ikke skjule deres Glands. Derfor vil en Aand, uden Legeme, hvis det er en hellig Person, være omgivet af en Straaleglands eller Klarhed, som overgaaer Solens.

Hvorimod Aander, som ikke er værdige til at være forherligede, vil vise sig uden denne Straaleglands; og, omendskjøndt de ofte forsøger at gaae for Lysets Engle, er der meer eller mindre Mørke omkring dem.

Mange af de Hedengangnes Aander, som er ulykkelige, sværer i eensom Elendighed omkring Jorden og i Luften, og især om deres gamle Hjem og de Steder, som er gjorte dyrebar for dem ved Erindringen om forrige Optrin. De slettere af disse Aander er det Slags, som Skriften kalder „*onde Aander*," „*urene Aander*," — Aander, som plager Mennesker i Kjødet, og bevirker forskjellige Sygdomme i det menneskelige System. De vil undertiden gaae ind i Menneskelegemer og gjøre dem afsindige, slide dem i Krampe, kaste dem i Vandet, i Ilden osv. De vil forurolige dem ved Drømme, Mareridt, Modersyge, Feber osv. De vil ogsaa vanskabe dem i Legeme og i Ansigtstræk ved Trækninger, Krampe, Fordreininger osv., og vil undertiden nøde dem til at yttre Gudsbespottelser, frygtelige Forbandelser og endog Ord af andre Sprog. Om tilladte, vil de ofte foraarsage Døden. Nogle af disse Aander er hoeragtige og indgyder i Sindet al Slags Vellystighed, og alle Slags onde Tanker og Fristelser.

En Person, idet han seer en anden i Øiet, som er besat af en ond Aand, vil føle en Rystelse — en nervøs Følelse, hvilken vil være, som om Haaret reiste sig paa Hovedet; i Korthed, en Rystelse lig den, som frembringes i et nervøst System ved Synet af en Slange.

Nogle af disse onde Aander vil, naar en Person besættes af dem, foraarsage en ubehagelig Lugt omkring den saaledes besatte Person, hvilket vil tydelig bemærkes af dem, som er omkring ham, selv om den saaledes plagede Person skulde vaskes og skifte Klæder med faa Minutters Mellemrum.

Der er i Virkeligheden de gyseligste Exempler af Vellystsaand, og af utugtige og vederstyggelige Ord og Handlinger, indgydte og yttrede af Personer, besatte af saadanne Aander, endog om Personerne var dydige og ærbare, saa længe som de besad deres egen Handlefrihed.

Nogle af disse Aander foraarsager Døvhed, andre Maalløshed osv.

Vi kan ikke tilraade noget Lægemiddel for disse mangfoldige Onder, hvilke den stakkels Menneskenatur er underkastet, undtagen et moralsk Levnet, medens vi er i Besiddelse af vore Evner, Bøn og Faste af gode og hellige Mænd, og deres Betjening, hvem Magten er given til at tugte onde Aander og uddrive Djævle i Jesu Christi Navn.

Iblandt de forskjellige arte de Aander ude omkring i Verden, er der mange religiøse Aander, som ikke er af Gud, men som bedrage dem, der ikke har Apostelskabets og Præstedømmets Nøgler, eller med andre Ord, Nøglerne til den theologiske Videnskab til at veilede dem. Nogle af disse Aander giver sig tilkjende i visse Sekters Forsamlinger under aaben Himmel, og i næsten alle de Opvækkelser og Forvirringer i religiøse Forsamlinger, de falskeligen saakaldte „*Gjenoplivelser.*“ Alle de besynderlige Henrykkelser, Besvimelser, Skrig, Raab, Dandse, Hop og tusinde andre latterlige og usømmelige Lyd og Lader, som hverken opbygge eller belære, er Frugterne af disse bedragerske Aander.

Vi maa dog snarere ynke end spotte eller foragte de Væsener, som er udsatte for og forsvarer disse Bedragerier. Mange af dem er ærlige, men de har ingen Apostler, eller andre Embedsmænd, eller Gaver til at opdage det Onde, og afholde dem fra at blive vildledte af enhver bedragersk Aand.

Virkelige Syner eller Inspirationer, som vilde opbygge og undervise, er de lært at fornægte. Hvis Peter eller Paulus eller en Engel fra Himlen kom iblandt dem, vilde de angive ham som en Bedrager med den Paastand, at Apostle og Engle var ikke længer nødvendige.

Der er endnu en anden Klasse af vanhellige Aander i Arbeide i Verden — Aander, forskjellige fra alle disse, langt indsigtsfuldere, og, om muligt, endnu farligere. Disse er Spaadoms-, Syns- og Sandsigeraander, fortrolige Aander, „dyrisk Magnetisme,“ „Mesmerisme“ osv., hvilke aabenbarer mange og store Sandheder, blandede med de største Vildfarelser, og udfolder ogsaa megen Kundskab, men de har ikke Nøglerne til den theologiske Videnskab — det hellige Præstedømme.

Disse Aander nægter i Almindelighed Christi Guddommelighed, Forsoningens store Sandheder og

Legemets Opstandelse. Af Saadanne er Shakerne (Skjælverne) i de Forenede Stater og deres Aabenbarelser. De nægte Legemets Opstandelse. Fra denne Kilde er Emanuel Swedenborgs Aabenbaringer, som ogsaa negter Opstandelsen. Fra denne Kilde er ogsaa de Aabenbaringer, som Andrew Jackson Davis af Poughkeepsie, New York, havde, som negter Opstandelsen og Forsoningen. Fra denne Kilde er alle de Aabenbaringer, som negter Evangeliets Ordinancer og det hellige Aposterskabs Nøgler og Gaver.

Sidst af Alle er dem, som ikke gaaer ind ad Døren, men stiger over paa en anden Maade ind i Faarestien; og som propheterer eller arbeider i deres eget Navn og ikke i Jesu Christi Navn.

Ingen kan gjøre et Mirakel i Jesu Christi Navn og ved hans Myndighed, uden han er en god Mand og bemyndiget af ham.

Tale

af Præsident Brigham Young, i Tabernaklet den 3die Juni 1855.

(Fortsat fra Pag. 37).

Jeg vil give Eder mine Grunde for dette. Dersom Adam ikke havde syndet, og dersom hans Afkom havde vedblevet paa Jorden, kunde de ikke have kjendt Synd eller det Bittre fra det Søde, ei heller vilde de have kjendt Retfærdighed, af den tydelige og simple Aarsag, at enhver Virkning kan ikkun blive tydeligen lagt for Dagen ved sammes Modsætning. Dersom de Hellige kunde opfatte Tingene som de er, naar de er kaldte til at gjennemgaae Prøvelser og gjøre hvad de kalder Opoffrelser, saa vilde de anerkjende dem at være de største Velsignelser, som kunde gives dem. Men sæt dem i Besiddelse af sande Principer og sande Nydelser uden det Modsatte deraf, og de kunde ikke forstaae hvad Nydelse er, de kunde ikke skatte Lyksalighed. De kunde ikke skjelne Lys fra Mørke, fordi de ingen Kundskab havde om Mørke og vilde følgelig være berøvede en opfattende Sands for Lyset. Dersom de ikke skulde smage det Bittre, hvorledes kunde de vurdere det Søde? — De kunde ikke. De vilde være ligesom en Maskine, og de kunde ikke nærme sig Standpunktet for de Umælendes nærværende Nydelse, og sandsynligviis ikke engang Planterigets. For at kjende det Bittre, maa de smage det; de maa gjøres bekjendte med det Onde, som findes i Tilværelsen, ellers kan de ikke fatte det Gode. Dersom Folket kunde see og forstaae Tingene, som de er, vilde de, istedetfor at sige: „Jeg har opoffret en stor Deel for dette Rige," forstaae at de aldeles ingen Opoffrelser havde gjort. De har annammet Velsignelsen af Guds Kundskab til at kjende og forstaae Tingene, som de er, paa det at de kan skjelne mellem det Onde og det Gode, mellem Lyset og Mørket, mellem det som er af Gud og det som ikke er af Gud, mellem det, som er skikket til at ophøie og

forherlige Folket, og det, som er skikket til at føre dem ned til Fordærvelse og Ødelæggelse, indtil de ikke vilde være mere.

Det er en besynderlig Idee, men een Idee, i hvis Gunst der er mange Vidnesbyrd, at naar Folket tager den nedadgaaende Vei, een der er skikket til at ødelægge dem, da vil de virkeligen blive ødelagte i enhver Betydning af Ordet. Vil de vorde, hvad der kaldes tilintetgjorte? Nei, der gives ikke noget Saadant som Tilintetgjørelse; thi I kan ikke tilintetgjøre Elementerne, hvoraf Tingene blive skabte. Men Jesus vil tage Herredømmet og regjere indtil han har afskaffet Døden og den, som har Dødens Vælde, hvilket er Djævelen. Folket tænker, at mange af Herrens Aabenbaringer er haarde, og siger: „Herren har givet denne Aabenbaring for at prøve mig, for at prøve Styrken af min Tro." Det er Herrens Hensigt, at hans Folk skulde have Erfaring; derfor vil jeg ikke for et Øieblik bestride, uden det jo var Herrens Villie, at vi skulde gjøres bekjendte med Mørket og underlægges Forfængelighed.

Det er min fuldeste Tro, at det var Herrens Hensigt, at Adam skulde nyde af den forbudne Frugt, og jeg troer, at Adam kjendte alt angaaende det, førend han kom til denne Jord. Jeg troer, at der var ingen anden Vei, som førte til Throner og Herredømmer, uden for ham at overtræde, eller tage den Stilling, som Overtrædelse alene kunde sætte et Menneske i, at nedstige under alle Ting, at de kan opstige til Throner, Fyrstendømmer og Magter; thi de kunde ikke opstige til den Værdighed, uden først at nedstige, heller ikke efter noget andet Princip.

Jeg tvister ikke om uden jo I og jeg af Naturen skulde elske Verden; dette troer jeg i Sandhed. Jeg troer, at Gud har bestemt fra umindelige Tider, at vi skulde være i Mørke og Uvidenhed, og til samme Tid troer jeg, at det er hans Villie, at vi skulde modtage Lys og Kundskab, for at vi kan forstaae sande Principer og den rigtige Stilling, de Hellige bør tage, for bestandig at kunne skjelne mellem det Onde og det Gode. Jeg troer alt dette ligesaameget, som jeg troer enhver anden Ting, der hører til Menneskeslægten. Det er derfor Herrens Hensigt, at Menneskene skulde stilles i denne mørke, uvidende og egenkjærlige Tilstand, at vi af Naturen skulde hænge ved Jorden; thi som det sagdes her sidste Sabbat, Jorden er meget god i og for sig selv og fordrager en celestial Lov, følgelig skulde vi ikke foragte den, heller ikke ønske at forlade den, men snarere tragte efter og bestræbe os for at adlyde samme Lov, som Jorden fordrager, og holde den ligesaa hæderlig, som Jorden gjør.

Om vi vedbliver saa trofast i denne Lov, er vi sikkre paa at faae vor Opstandelse og Ophøielse, thi da kan vi see og forstaae Tingene som de er. Da, istedetfor at slutte, at Herren har draget os ind i Vanskeligheder, og nødt os til at gjøre hvad som er ubehageligt for vore Følelser, og lide Tab paa Tab til ingen Nytte, skal vi forstaae, at hans Hensigt med alt dette var at berede os til at boe i hans Nærværelse, til at besidde hans Aand, som er Retfærdighed og Forstand, thi Intet uden Reen-

hed og Hellighed kan boe hvor han er. Han har beskikket det saaledes, at vi med det naturlige Sind ikke kan see og forstaae de Ting, som er af Gud, derfor maa vi søge til Herren og faae hans Aand og sammes Lys for at forstaae hans Villie. Og naar han kalder os til at gjennemgaae Lidelser, Prøvelser, Fristelser og Vanskeligheder, dersom vi besad Aandens Lys, vilde vi ansee dette som den største Velsignelse, der kunde gives os.

Naar Herren gav Aabenbaringen, som underviste os i vor Pligt, angaaende at hellige hvad vi have, dersom Folket da kunde have forstaaet Tingene præcis som de er og havde adlydt den Aabenbaring, vilde det hverken have været meer eller mindre end at opgive det, som ikke er deres eget, til ham, hvem det tilhører. Og saaledes er det nu. Men hvilke forfængelige og daarlige Grundsætninger og Begreber har ikke indsneget sig i Verden og indtaget Folkets Sind! De er langt fra Saliggjørelsens og Gudfrygtighedens sande Principer; og Verden er sunken saa dybt i Ugudelighed, Elendighed, Misforstaaelse og enhver Slags Uvidenhed, og enhver Slags Ugudelighed, som kan opfindes og indføres af Djævelen og Folket i Forening, saa at endog nogle af de Hellige er næsten overtalte til at tænke, at Herren har opfordret dem til at hellige, til at opgive Noget, som de betragter som deres Eget, endskjøndt det i Virkeligheden ikke er saa, til Nogen, som aldrig eiede det. Nogle af Folket føler saaledes, og det er som Følge af den Ugudelighed, der er paa Jorden. Herren har ikke opfordret dem til at afgive for en Skillings Værdi, som ikke er hans eget. Folket kunde ikke eie det, og om de gjorde, har de Magt til at bevare det? Nei! Kan de bevare deres Huse for Ildens rasende Elementer? Nei! Har de Magt over deres Afgrøde til at holde den fra at mugne, til at bevare den fra Meeldug og fra at ødelægges af Insekter? Nei! Har de Magt til at bevare deres Kreature i Live? Nei! Kan de gjøre disse Ting uafhængig af Herren den Almægtiges Magt? Nei! Det er en forfængelig og taabelig Tanke for Mennesket at tænke, at de eier Noget af dem selv, thi de gjør ikke! Det er her i vor Besiddelse, men hvorledes kom det saa? De veed ikke! Her er Liv, men kjender de Kraften, som gav det, eller Maaden, hvorpaa det kom? Jordens Overflade er fuld af Planter og Dyr af forskjellige Slags, men er Menneskene fortrolige med den hemmelige Oprindelse til deres Vext og Tilværelse? Menneskene bør for det Første udfinde hvorledes disse Ting kom og hvem som frembragte dem. De vil indrømme med eet, at der aldrig var et Huus, som ikke blev bygget, og de forstaaer Grundsætninger for menneskelig Kunst, men forstaaer ikke tilfulde Naturens Virkninger, endskjøndt de hidrører fra simple og naturlige Grundsætninger.

Derfor seer de Bjergene, og veed ikke hvorledes de er frembragte, Græsset, men veed ikke efter hvilket Princip det voxer; Qvæget kommer og gaaer, men de kjender ikke deres første Oprindelse. Menneskeslægten udspreder sig paa Jorden, men veed ikke, hvorledes de kom her, og er ikke fortrolige med Virkningerne af den Magt, som underholder dem. Dette burde Folket udfinde allerførst, og da vilde de komme

til Kundskab om, at Jorden og dens Fylde er Herrens, og at der endnu er en Evighed af Materie at blive organiseret. Naar de Hellige udfinder Sandheden som den er, saa vil de erfare, at de har Intet at hellige i Virkeligheden, at de har Intet at give til Herren, fordi de havde Intet, uden hvad allerede tilhørte ham. Vi synes at besidde meget, og dersom vi er trofaste og udholde indtil Enden, vil vi blive kronede, og da vil Herren sige, det er nok, I har beviist Eders Trofasthed. At tale sammenligningsviis, han vil tale med dem som en Fader taler med sine Børn. Til een Søn siger han: „gaae og forbedre hiin Gaard, endskjøndt jeg giver dig ikke Skøde paa den;“ til en anden siger han: „tag denne Gaard,“ og til en tredie: „tag denne,“ og alle paa de samme Betingelser, „og jeg vil see hvad I vil gjøre med disse mine Gaarde.“ De tænker, at Eiendommene er allerede deres, men de tager Feil, thi Faderen gav dem ikke Skøde paa dem. Den ældste Søn indhegner, pløier og forbedrer den, bygger et Huus og en god Ladegaard paa den, planter en Frugthave, opdrætter Qvæg og gjør Eiendommen meget mere værdifuld, end den var, naar Faderen anbetroede ham den. „Velan John,“ siger Faderen, „du har viist dig som en forstandig og trofast Forvalter, jeg vil nu give dig et Skøde paa denne Eiendom, som jeg har eiet saa længe, paa det den maa være din Eiendom.“ Han siger til Wilhelm: „hvorledes er det med din Gaard?“ „Ih, Fader! den er omtrent den samme, som naar du gav mig den til at forbedre; jeg har ikke gjort meget; jeg har avlet lidt Hvede og Mais.“ „Hvor er dit Huus Wilhelm?“ „O! jeg var ikke vis paa at Landet var mit, saa jeg byggede ikke noget.“ „Hvorfor byggede du ikke en Lade?“ „Ih, jeg vidste ikke, at jeg skulde komme til at besidde det, saa jeg gav mig ikke af med det Bryderi; og hvad en Frugthave angaaer, plantede jeg ikke nogen for dig til at give til nogen anden af Drengene.“ „Du er en troløs Forvalter, og du kan gaae og faae dig en Gard, og jeg vil tage denne, som du kunde have forbedret og besiddet som en evig Arv, og give den til John, thi han har været trofast.“ Parabelen, som Jesus fremsatte, er en passende Forklaring af dette Princip, hvori han ligner Himmerriges Rige med en Mand, der drog til et langt fraliggende Land, og kaldte sine Tjenere, og overantvortede dem sit Gods; og „gav Een fem Talenter og en Anden to og en Anden eet osv. Den, som modtog det ene Talent, gik hen og skjulte det; han var en utro og unyttig Tjener, saa at hans Herre tog fra ham det ene Talent og gav det til ham, som havde ti. Saaledes er det med Herren i alle Ting. Om Mennesker er trofaste, vil Tiden komme, naar de vil besidde Magt og Kundskab til at faae, organisere, bringe i Tilværelse og eie. Hvad af dem selv, uafhængig af deres Skaber? Nei! Men de og deres Skaber vil stedse være eet, de vil stedse være af eet Hjerte og af eet Sind, arbeidende og virkende tilsammen; thi hvadsomhelst Faderen gjør, gjør Sønnen ligesaa, og saaledes vedbliver de i alle deres Operationer igjennem al Evighed. Johannes vil vorde

agtet værdig til at modtage hans Arvedeel, men Wilhelm vil blive arveløs, og det, som han syntes at have, vil vorde ham frataget og givet til den trofaste Forvalter.

(Fortsættes).

Skandinaviens Stjerne.

Den 15de November.

Udenlandske Efterretninger. „*Deseret News*“ for August indtil den 29de, „*St. Louis Luminary*“ for den 6te October og „*The Mormon*“ for den 13de October er ankomne, hvorfra vi gjør følgende Uddrag:

Udsigterne for Kornhøsten i Utah. *Hveden* lover i enkelte Egne, uanseet Skaden, som Græshopperne har foraarsaget, at give en temmelig rig Afgrøde, idet mange Marker er bleven skaanede for Ødelæggelsen. *Maisen* seer godt ud næsten over hele Territoriet og vil i nogle Egne blive den fornemste Afgrøde. *Kartoflerne* staaer godt; og naar der haves tilstrækkeligt af Mais og Kartofler, vil der ikke blive nogen Fare for Hungersnød. Af *Meloner* er der fuldt op til Salgs, som kan nydes, saalænge det varme Veir vedvarer. Helbreden over hele Territoriet er i Almindelighed god, naar man tager Hensyn til den stærke Varme, og Virksomheden stor i alle Retninger.

Som en Mærkværdighed berettes, at et nyt Slags Sukker fabrikeres af en sød Substants, som lægger sig paa Træernes Blade, hvorom Ældste L. N. Scovil skriver saaledes fra Staden Provo den 31te Juli:

Sidstleden Uge opdagedes en sød Substants paa Træernes Blade. Enkelte begyndte at samle det ved at afrive Løvene og lægge dem i Vand, paa denne Maade lavede Broder A. Daniels 11 Pd. Sukker paa een Dag; det seer ud og smager som Sukker, der er lavet af Valdbirkens Saft. Mange Snese af Mænd, Qvinder og Børn er nu beskjæftigede med at indsamle det.

Da det først opdagedes, sagde Nogle, at det var Honningdug, Andre at det udkom fra Cottonwood Træets Blade, men det findes paa alle Slags Blade og paa Klipperne. Mine Børn har samlet og bragt ind en Mængde af det, som de havde taget fra Løvet, saaledes som det havde afsat sig; mange af Bladene er bedækkede med et Lag af denne søde Substants saa tykt som Vinduesglas, og paa nogle er det meget tykkere.

Der er siden lavet flere tusinde Pund af dette Sukker, som, formedelst Maaden, hvorpaa det er fremkommet, har faaet Navnet *Mannasukker*.

Af et Brev fra Præsident E. Snow og Ældste Charlie, som Doctor J. M. Bernhisel, Utahs Repræsentant ved Congressen i Washington, bragte med sig til St. Louis, erfares at en Deel af

den engelske og danske Emigration af de Hellige passerede Fort Bridger den 29de og 30te August sidstleden. Nævnte Fort ligger omtrent 33 danske Mile fra Utah; der er følgelig al Sandsynlighed for at de Hellige naaede Dalen inden Midten af September. De var Alle vel, drog frem i smuk Orden og deres Qvæg saae godt ud. En ti eller tolv Vogne, belæssede med Meel, drog dem imøde fra Dalen for at afhjælpe den Mangel af Proviant, som muligen kunde opstaae. Ligeledes var adskillige Par Oxer udsendte for at erstatte dem, som kunde være døde formedelst Virkningerne af alkalisk Vand eller andre Aarsager.

Jordens store Stæder.

Maaskee Jorden aldrig indeholdt større og folkerigere Stæder, end i nærværende Tid, men der har været mange, som har indehavt mere vigtige Stillinger i Nationers Herredømme, lige saa vel som været Markedspladse for Verdens Handel og Rigdom. Af denne Klasse maa vi først bemærke Babylon, som blev grundlagt af Nimrod og var een af de første Stæder efter Syndfloden, dets Volde og Fæstningsværker saavel som dets hængende Haver, var iblandt Verdens Underværker; det var et Rige i sig selv, det var ogsaa det „Hoved af Guld," som Nebuchadnezar saae i sin Drøm. (Dan. 2, 38.) Under Nebuchadnezars Regjering var det paa Høiden af dets Glands og Magt, og begyndte fra den Tid af at svinde hen indtil, som det nu er, en Hob af øde Ruiner, og alt hvad der er igjen af Babylon, er dets forbigangne Historie. Dernæst kommer Thebes, Middelpunktet og Moderstaden for det een Gang saa herlige Rige, Ægypten, med Lexo's og Karnac's „paladslige Boliger;" det antages, at Staden med de „hundrede Porte" existerede i Fylden af dens Magt fra omtrent 1600 til omtrent 800 Aar før Christus. Den er nu en Hob af prægtige Ruiner. Med Thebes er forbundet den eengang mægtige og rige Stad, Memphis, Bibelens Noph, og Pharaonernes Residentsstad; den var i en lang Tid Thebes's Medbeiler, baade som en kongelig Stad og et Sæde for Handelen; for Nærværende er dens gamle Beliggenhed en Gjenstand for Ordstrid. Palmyra, „Palmernes Stad," blev grundlagt af Salomon, i hvis Tid den var en stor Handelsstad, og dens stolte Ruiner fortæller et Sagn om dens forrige Glands. Den omtales i Bibelen som „Thadmor i Ørkenen."

Athen, som var skjøn og beriget ved Byttet af Grækernes Krige, indtil den blev hele Verdens Under og Beundring, har nu blot 15,000 Indvaanere.

Rom, „den evige Stad," som eengang beherskede Verden, og var Kunsternes og Videnskabernes Sæde; endog i nærværende Tidsalder inspirerer Omtalen af dets Navn Sindet med Ærefrygt og Agtelse; den har trehundrede, fire og tredsindstyve Kirker, af

disse er Domkirken St. Peter den største og meest forbausende i hele Christenheden. Den er Gudernes og Heltenes Stad, og endog i dens skidne Gader, og midt iblandt dens snavsede Indvaanere, opstaaer der nogle svage Begreb i vor Forestilling om den gamle Adel og Pragt af denne eengang saa mægtige men faldne Stad. Dens nærværende Befolkning er 175,838.

Constantinopel blev beriget med Krigsbytte fra den halve Verden — den har været beleiret to hundrede og elleve Gange, men indtagen blot sex Gange; det Indre af Staden er meget middelmaadig i Sammenligning med dens ydre Udsende, — trange, smudsige, steile Gader og lave Træhuse hører til Dagens Orden.

Carthago, samtidig med Rom og i en lang Tid dens Medbeiler, er ikkun kjendt ved det Forbigangnes Historie; den laae nær det Sted, hvor Tunis nu ligger paa Afrikas Nordkyst.

Venedig, som er bygget paa 70 Øer og sammenføiet ved omtrent 200 Broer, var eengang „Havets Herskerinde," og den rigeste Stad i Europa; den er nu underlagt Østerrig og har neppe nogen Handel. Den nærværende Befolkning er 126,768.

Cordova i Spanien indtog — under Morernes Herredømme — henved otte Leguas (omtrent 4½ danske Mile) af Floden Guadalqvivirs Bredder, og indeholdt 600 større og 3,837 mindre Moskeer (muhamedanske Kirker), 4,300 Minaretter eller Taarne, 900 offentlige Bade, 20,455 Butikker, 60,300 Hoteller eller Paladser, og 213,070 Vaaningshuse. — Den indeholder nu under 46,000 Indvaanere.

Valencia, ogsaa i Spanien, havde fordum 600,000 Indvaanere, har nu ikkun 130,000.

Om den nærværende Tids Stæder vilde det være unødvendigt at give nogen historisk Skildring, eftersom deres Historie og nærværende Forfatning er stedse for Øinene af Avislæsere. Følgende er en tilforladelig Opgave over Folkemængden i de største Stæder, som nu existerer:

London	omtrent 2,500,000.
Paris	1,200,000.
New York	750,000.
St. Petersborg	450,000.
Wien	500,000.
Berlin	450,000.
Constantinopel	450,000.
Neapel	420,000.
Philadelphia	450,000.
Manchester	400,000.
Liverpool	400,000.

Desforuden er der nogle store Stæder i Asien, hvis Størrelse og Folkemængde har stedse været en Formodningssag. Forrest af disse er Jeddo i Japan, der af Nogle antages at være den største Stad i Verden og at indeholde 5,000,000 Indvaanere, endskjøndt Andre ikkun siger 700,000, sandsynlig 2,000,000. Canton og Nanking overskrider begge I,000,000 og Pekin 2,000,000. Miako i Japan og Calcutta i Madras i Hindostan har omtrent 500,000 hver. Cairo i Ægypten er den største Stad i Afrika og indeholder omtrent 250,000 Sjæle. Rio de Janeiro har omtrent 200,000, og er den største Stad i Syd-Amerika.

„The Luminary."

Joseph Smiths Levnetslöb.

Octbr. 1835. (Fortsatfra Pag. 40).

Mandagen den 5te. Jeg vendte tilbage hjem, meget træt af at ride i Regnen. Tilbragte Resten af Dagen med at læse, anstille Betragtninger osv. Og bivaanede om Aftenen et Raad af de tolv Apostle; havde en herlig Tid og gav dem megen Underviisning angaaende deres Pligter for Fremtiden; sagde dem, at det var Guds Villie, at de skulde tage deres Familier til Missouri næste Aarstid; at de ogsaa dette Efteraar skulde overvære den høitidelige Forsamling af de øverste Ældste for at organisere Propheternes Skole; og at indfinde sig ved Ordinancen, Fodvaskningen; og at berede deres Hjerter i al Ydmyghed til Iførelsen af Kraften fra det Høie; hvortil de alle samtykte som een Mand, og syntes høiligen at glæde sig. Maa Gud forunde alle de Tolv at leve indtil en god, høi Alder, for Christi, Forløserens, Skyld — Amen.

Tirsdagen den 6te. Hjemme. Ældste Stevens kom til mit Huus og laante F. G. Williams og Co. sex hundrede Dollars, hvilket storligen afhjalp vor nærværende Nød. Maa Gud velsigne og bevare hans Sjæl evindelig.

Eftermiddagen. Blev kaldt paa til at besøge min Fader, som var meget syg af en Feber; noget bedre henimod Aftenen. Anvendte Resten af Dagen til Læsning og Betragtning.

Onsdagen den 7de. Gik hen for at besøge min Fader, fandt ham meget svag, gav ham nogle milde Urter overeensstemmende med Befalingen. Maa Gud forunde, at hans Helbred snart maa gjenoprettes for Christi, Forløserens, Skyld, — Amen.

Biskop Whitney og Broder Hyrum Smith begav sig over Land med Postvognen til Buffalo, New York Stat, for at kjøbe Varer til at fylde Committeens Forraadshuus. Gud give i Jesu Navn, at deres Liv maa blive sparte, og at de maa have en lykkelig Reise, og intet Tilfælde eller Sygdom af mindste Slags ramme dem, saa at de maa vende tilbage hjem med Hilsen og i god Behold til deres Families Skjød.

Velsignet af Herren er Broder Whitney, ja Biskoppen over de Sidste Dages Helliges Kirke, thi Bispedømmet skal ikke tages fra ham, saa længe han lever. Og Tiden vil komme, at han skal overvinde al sin Sneverhjertethed, og alle sine gjerrige Attraaer, som saa lettelig faaer Indpas hos ham; og han skal uddele med rund Haand til den Fattige og Trængende, til den Syge og Bedrøvede, Enken og den Faderløse. Og forunderligen og mirakuløst skal Herren, hans Gud, sørge for ham, endog saa at han skal blive velsignet med denne Jords gode Ting, og hans Sæd efter ham fra Slægt til Slægt. Og det skal skee, at efter det Maal, som han med rund Haand udmaaler til de Fattige, skal det blive ham tilmaalt igjen af hans Guds Haand, ja hundrede Fold. Engle skal vogte hans Huus og bevogte hans Efterkommeres Liv, og de skal blive meget store og meget talrige paa Jorden. Hvem han velsigner, de skal være velsignede; hvem han forbander, de skal være forbandede; og naar

hans Fjender søger efter ham for at skade og ødelægge ham, og han skulde staae op og forbande, da skal Guds Haand være over hans Fjender i Straffedom, de skal vorde aldeles beskæmmede og bragte til Ødelæggelse. Derfor skal han blive bevaret til det Yderste, og hans Liv skal være dyrebart for Herrens Aasyn; han skal opstaae og ryste sig, som en Løve reiser sig fra sin Hule og brøler indtil Høiene skjælver; og som en Løve gaaer frem iblandt de mindre Dyr, saaledes skal hans Fremgang vorde, hvem Herren har salvet til at ophøie de Fattige og ydmyge de Rige, derfor skal hans Navn være i det Høie og hans Hvile iblandt de Helliggjorte.

Begyndte igjen denne Eftermiddag at oversætte de gamle Optegnelser.

Torsdag den 8de. Hjemme. Pleiede min Fader med stor Ængstelse.

Fredag den 9de. Hjemme. Pleiede min Fader.

Løverdag den 10de. Hjemme, og besøgte min Faders Huus; fandt at han aftog meget hurtig.

Søndag den 11te. Pleiede min Fader igjen, som var meget syg. I hemmelig Bøn om Morgenen sagde Herren: „Min Tjener, din Fader skal leve.“ Jeg opvartede ham hele denne Dag med mit Hjerte opløftet til Gud i Jesu Christi Navn, at han vilde gjengive ham hans Helbred igjen, saa at jeg kunde være velsignet med hans Selskab og Raad, idet jeg vurderede det som en af de største jordiske Velsignelser at være velsignet med Forældres Selskab, hvis modnere Aar og Erfaring gjør dem dygtige til at meddele de sundeste Raad.

Om Aftenen kom Broder David Whitmer ind. Vi paakaldte Herren i mægtig Bøn i Jesu Christi Navn og lagde vore Hænder paa ham, og truede Sygdommen. Og Gud hørte og besvarede vore Bønner — til stor Glæde og Tilfredshed for vore Sjæle, opstod vor gamle Fader og klædte sig selv paa, jublede og priste Herren, kaldte paa Broder William Smith, som havde trukket sig tilbage til Hvile, at han kunde prise Herren tilligemed os, ved at forene sig i Lovsang til den Høieste.

Mandag den 12te. Reiste til Willoughby i Selskab med min Kone for at kjøbe nogle Varer i William Lyons Boutik. Paa vor Tilbagereise fandt vi en Hr. Bradley liggende tversover Veien. Han var bleven kastet ned fra sin Vogn, og var meget beskadiget af Faldet.

Tirsdag den 13de. Besøgte min Fader, som i Sandhed var kommet sig betydelig efter sin Sygdom, hvilket bragte os til at beundre vor himmelske Faders Magt, Kraft og Nedladenhed i at besvare vore Bønner paa hans Vegne.

Onsdag den 14de. Hjemme.

Torsdag den 15de. Arbeidede i Faders Frugthave med at samle Æbler.

Fredag den 16de. Blev kaldt ind i Trykkeriet for at afgjøre nogle Vanskeligheder i den Forretningsgreen. Om Aftenen døbte jeg Ebenezer Robinson. Herren udgjød sin Aand over os, og vi havde en glædelig Stund.

Løverdag den 17de. Kaldte min Familie tilsammen, og ordnede mine huuslige Anliggender, samt afskedigede mine Kostgængere.

Søndag den 18de. Bivaanede Forsamlingen i Kapellet, confirmerede Adskillige, som var bleven

døbte, og velsignede adskillige Børn med den nye og evige Pagts Velsignelser. Ældste Parley P. Pratt prædikede om Formiddagen, og Ældste John F. Boynton om Eftermiddagen. Vi havde en behagelig Dag.

Mandag den 19de. Hjemme. Fremviste Oldtidens Optegnelser til Mange, som besøgte mig for at see dem.

Tirsdag den 20de. Hjemme. Prædikede om Aftenen i Skolehuset.

Onsdag den 21de. Hjemme.

Torsdag den 22de. Hjemme, beskjæftiget med mine huuslige Anliggender.

Fredag den 23de. Hjemme. Om Eftermiddagen Kl. 4 forsamledes Oliver Cowdery, David Whitmer, Hyrum Smith, John Whitmer, Sidney Rigdon, Samuel H. Smith, Frederik G. Williams og W. W. Phelps, og vi forenede os i Bøn med een Røst for Herren om følgende Velsignelser: At Herren vilde give os tilstrækkelige Midler til at befrie os fra alle vore Trængsler og Vanskeligheder, hvori vi er stillede formedelst vor Gjæld; at han vilde aabne Veien og befrie Zion i den bestemte Tid, og det uden Blodsudgydelse; at han vilde holde vore Liv dyrebare, og forunde os at leve en almindelig Menneskealder, og aldrig falde i Pøbelens Hænder eller Magt i Missouri, eller paa noget andet Sted; at han ogsaa vilde bevare vore Efterkommere, at Ingen af dem maa falde, endog ikke indtil Tidens Ende; at han vilde give os tilstrækkeligt af jordiske Velsignelser til at føre os til Zion, og at vi maa kjøbe Arvelodder i det Land, ja! nok til at fremme og fuldende det Værk, hvortil han har beskikket os; og tillige at han vilde staae alle Andre bi, som ønsker, ifølge hans Befalinger, at gaae op og kjøbe Arvelodder; og alt dette med Lethed og uden Forvikling eller Forstyrrelse; og tilsidst, at han i Enden vilde frelse os i hans celestiale Rige.

Løverdag den 24de. Hr. og Mad. Goodrich aflagde et Besøg for at see de gamle Skrifter, og ligeledes Dr. F. G. Williams for at see Mummierne. Brødrene Hawks og Carpenter fra Michigan besøgte os og tøvede Natten over.

Søndag den 25de. Bivaanede Forsamlingen tilligemed Brødr. Hawks og Carpenter. Præsident Rigdon prædikede om Formiddagen, Ældste Lyman E. Johnson om Eftermiddagen, hvorefter Ældste S. Brunson forenede Broder William Perry og Søster Eliza Brown i Ægteskab, og jeg velsignede dem med langt Liv og Lykke i Jesu Christi Navn.

Om Aftenen bivaanede jeg Bønforsamling, aabnede den, og formanede Brødrene og Søstrene omtrent een Time. Herren udgød sin Aand, og nogle herlige Ting blev talt ved Tungemaalsgaven og oversat angaaende Zions Forløsning.

Mandag den 26de. Gik til Chardon for at overvære County Retten i Selskab med Brødr. Hyrum, Samuel og Carlos Smith. Broder Samuel var indkaldt til Forhør for denne Ret for ikke at have gjort sin militære Pligt, og blev mulcteret fordi vi ikke havde vore Conferenceforhandlinger med os for at bevise at F. G. Williams var Skriver for Conferencen. Dette Vidnesbyrd skulde vi have bragt med os, havde det ikke været for Forsømmelsen af vor Raadgiver eller Procurator, som ikke satte

os i Besiddelse af denne Underretning — dette følte vi var en Mangel af Troskab mod hans Client, og vi anseer det som en nedrig Fornærmelse, udøvet mod os paa Grund af vor Tro, paa det at de Ugudelige kunde have ulovlig Magt over os, og trampe os under deres vanhellige Fødder. Og som Følge af denne Forsømmelse blev en Mulct af tyve Dollars, indsluttende Sagsomkostningerne, paalagt Broder Samuel, hvilket nødte ham til at sælge sin Ko for at udrede nævnte Udgift. Og jeg siger i Jesu Navn, at de Penge, som de saaledes har taget uretfærdigen, skal være et Vidnesbyrd imod dem og en Kræft, og æde deres Kjød som Ild.

Tirsdag den 27de. Om Morgenen blev jeg anmodet om at besøge Broder Samuel Smith's. Hans Hustru laae i Barselseng og i en farlig Tilstand. Br. Carlos tog afsted til Chardon efter Dr. Williams. Jeg gik ud paa Marken og bøiede mig for Herren, og paakaldte ham i mægtig Bøn paa hendes Vegne. Og Herrens Ord kom til mig, sigende: „Min Tjener Frederik skal komme, og skal faae Viisdom given til at behandle hende med Klogskab, og min Tjenerinde skal vorde forløst med et levende Barn, og blive sparet.“ Lægen kom omtrent een Time efter, og i Løbet af to Timer blev hun forløst, og saaledes blev enhver Tøddel opfyldt, som Gud havde aabenbaret for mig. Om Aftenen prædikede jeg i Skolehuset for en sammentrængt Forsamling.

Onsdag den 28de. Hjemme, varetagende mine huuslige Anliggender.

Torsdag den 29de. Broder W. Parish begyndte at skrive for mig for femten Dollars om Maaneden. Jeg betalte ham sexten Dollars i Forskud af Committeens Forraadshuus. Fader og Moder Smith besøgte os. Medens vi sad og skrev, gik Biskop Partridge, som just var kommen tilbage fra Østen, forbi vore Vinduer.

Jeg blev anmodet om at indfinde mig for Høiraadet, som da var siddende, for at afgive mit Vidnesbyrd i en Klage, frembragt af Br. William Smith imod Br. David Elliot for at have tugtet sin Datter for overdrevent. Mit Vidnesbyrd var til Gunst for Broder Elliot, paa Grund af en Samtale med Forældrene og Pigen i deres Huus i Chagrin. Jeg var overbeviist om, at Pigen havde feilet, og at Naboerne forsøgte at foranledige en Forvikling.

Vendte tilbage til vor Skriverstue; gik til Dr. Williams efter min store Dagbog, gjorde nogle Bemærkninger til min Skriver angaaende Planen for Staden, som skal bygges herefter paa denne Grund, helliget til en Stav for Zion.

Medens jeg var hos Doctorens, kom Biskop E. Partridge ind i Selskab med Præsident Phelps. Det glædede mig meget at see ham. Vi undersøgte Mummierne, vendte tilbage hjem, og min Skriver begyndte at skrive i min Dagbog en Historie om mit Liv; sluttede Præsident Cowderys andet Brev til W. W. Phelps, som Præsident Williams havde begyndt.

Biskop Whitney og hans Hustru tilligemed hans Fader og Moder kom for at besøge os. Hans Forældre, som var nylig ankomne fra Østen, kom for at erkyndige sig om Fremkomsten af Mormons Bog. Biskop Partridge og nogle Andre kom ind. Jeg satte mig da ned og fortalte dem Historien om Fremkomsten af Bogen. Enge-

lens Betjening til mig, Begyndelsesgrundene af Christi Evangelium osv. De viste sig veltilfredse, og jeg forventer at døbe dem om faa Dage, endskjøndt de ikke har gjort nogen Anmodning af det Slags.

Gik til Raadet. Præsidentskabet opstod og sluttede. Paa Tilbageveien bemærkede Ældste Boynton, at lange Debatter var skadelige. Jeg svarede, at det i Almindelighed var Tilfældet, at altfor megen Ordstrid tillodes paa begge Sider, og at deres Forhandlinger udtværedes altfor længe til ingen Nytte.

Vi blev kaldte til Aftensmaaltidet. Medens vi sad tilbords, tillod vi os en fri Udvexling af Tanker, og Biskop Whitney bemærkede til Biskop Partridge, at den Tanke just opstod i hans Sind, at vi maaskee om eet Aar fra denne Tid kunde sidde tilsammen omkring et Bord i Landet Zion. Min Kone bemærkede, at hun haabede at det maatte være Tilfældet, at ikke alene de, men de Øvrige af Selskabet, som var tilstede, kunde tage Plads omkring hendes Bord i hiint Forjættelsens Land. Den samme Følelse blev gjengjældt fra Selskabet omkring Bordet, og mit Hjerte svarede Amen! Maa Gud forunde os det, er min Bøn i Jesu Christi Navn.

Efter Aftensmaaltidet gik jeg i Høiraadet i Selskab med min Hustru og nogle Andre, som hørte til mit Huus. Jeg blev anmodet om at tage et Sæde hos Præsidentskabet, og præsidere i et Forhør over Søster Elliot. Jeg gjorde saaledes. Min Moder blev opfordret at aflægge Vidnesbyrd, og begyndte at fortælle Omstændigheder, som havde været bragt for Menigheden og afgjort. Jeg modsatte mig en saadan Vidneførsel. Anklageren, Br. William Smith, opstod og beskyldte mig for, at jeg ugyldiggjorte eller betvivlede min Moders Vidnesbyrd, hvilket jeg ikke havde gjort, eller ønskede at gjøre. Jeg sagde ham, at han var ude af sin Plads, og opfordrede ham at sætte sig ned. Han vægrede sig.

(Fortsættes.)

Indbetalt til Contoiret.

N. Nilson	38 Rd.	3 Mk.	' Sk.
A. P. Trane	60 —	" —	" —
C. C. A. Christensen	32 —	" —	" —
Johan Svenson	64 —	4 —	10 —
J. C. Thomsen	50 —	" —	" —
Summa	245 —	1 —	10 —

Indhold.

	Side.		Side.
Engle og Aander	49.	Redactionens Bemærkn.	57.
Om Helligelse af Eiendom, en Tale af Præs. B. Young (fortsat)	53.	Jordens store Stæder	58.
		Joseph Smiths Levnetsløb (fortsat)	60.

„Skandinaviens Stjerne" udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned og faaes aa Contoret i Gothersgade Nr. 29, 3die Sal og paa alle kongl. Postcontorer.

Udgivet og forlagt af J. Van Cott.
Trykt hos F. E. Bording.

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de sidste Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

5. Aarg. Nr. 5. *Den 1. December 1855.* Priis: 6 Sk. pr. Expl.

Tale

af Præsident Brigham Young, i Tabernaklet den 3die Juni 1855.

(Af Deseret News d. 20. Juni 1855.)

(Fortsat fra Pag 57).

Hvad har vi, som i Virkeligheden er vort Eget, til at hellige? Aldeles Intet! Hvad er vor Pligt? Det er vor Pligt at benytte til vor Fuldkommengjørelse enhver Velsignelse, Herren giver os. Dersom han giver os Jordegods, forbedre det; hvis han giver os Rettighed til at bygge Huse, benyt den; om han giver os Hustruer og Børn, bør vi bestræbe os for at lære dem Herrens Veie, og ophøie dem over Menneskeslægtens formørkede, udartede og sunkne Tilstand osv.; dersom han giver os Rettighed til at forsamles tilsammen, lader os hellige os. Ved sin vise Styrelse har han kaldet de Sidste-Dages-Hellige ud fra Verden, har samlet dem ud fra andre Nationer og givet dem et Sted paa Jorden. Er dette en Velsignelse? Ja een af de største Folket kan nyde, at vorde fri fra de Ugudeliges Ugudelighed, fra Verdens Elendighed og Larm. Ved denne Velsignelse kan vi vise vor Fader i Himmelen, at vi er troe Forvaltere; og hvad mere er, det er en Velsignelse at have den Forrettighed at levere ham tilbage, det som han har sat os i Besiddelse af, og ikke sige at det er vort eget, indtil han vil sige det fra Himlene. Det er altsaa klart, at hvad jeg synes at have, eier jeg i Virkeligheden ikke, og jeg vil levere det tilbage til Herren, naar han fordrer det; det tilhører ham, og det er hans hele Tiden. Jeg hverken eier eller nogensinde eiede det. Han har opfordret Folket til at hellige deres Eiendom for at see, om de kunde forstaae saa simpel en Ting, som denne. Naar de bøier sig ned for at tilbede Herren, anerkjender de at Jorden er hans og Qvæget paa de tusinde Høie; og fortæller Herren, at der er intet Offer, de jo er villig til at gjøre for Jesu Christi Religions Skyld. Folket raabte dette bestandigen iblandt Menighederne, da Mormons Bog kom frem, og Herren talte med Joseph og aabenbarede Helligelses Loven for at see, om de var villige til at gjøre, som de sagde i deres Bønner. I deres ugentlige For-

samlinger havde de sagt, hvorledes Herren havde velsignet dem og tilgivet deres Synder, hvilke herlige Syner de havde havt, og erklærede, at Herren var tilstede, og at Engle havde besøgt dem, og at de følte saa godt, at de vilde give Alt for Christi Skyld. Da sagde Herren til Joseph: „See om de vil give deres Almisser til mig.“ Hvad blev Udfaldet? De vilde ikke gjøre det, endskjøndt det var een af de tydeligste Ting i Verden. Ingen Aabenbaring, som nogensinde er given, er mere let at forstaae end den om Helligelses Loven, som de Christne havde anerkjendt alle deres Dage, og vi er Alle Christne af Fødsel, og Alle troede, at vi eiede ingen Ting, men at Alt tilhørte Giveren af alt Godt. Vi troer paa Gud, Faderen, og paa hans Søn Jesus Christus, Verdens Frelser, og vi troer, at han var virkeligen beskikket til at besidde Jorden og regjere med sit Folk paa Jorden; at Alt er hans, og vil stedse være det. Dog, naar Herren talte til Joseph, og underviste ham om at raade Folket til at hellige deres Besiddelser, og skjøde dem til Kirken med en Kontrakt, som ikke kan brydes, vilde Folket lytte dertil? Nei! men de begyndte at udfinde, at de havde taget Feil, og havde ikkun anerkjendt med deres Mund, at Tingene, som de besad, var Herrens. Naar de Sidste Dages Hellige opstaaer for at tale, eller bære Vidnesbyrd i deres Forsamlinger, fortæller de os, at Herren eier Jorden og er dens Skaber, og jeg har undertiden tænkt, at vi kunde udsøge en Klasse, som vilde anerkjende dette Princip baade ude og hjemme. Ikke lüg en Mand, som talte til mig sidste Sommer, da jeg kjørte i min Vogn; han rystede min Haand, og tog et fast Greb i Vognen med hans anden Haand og sagde: „Broder Brigham, hvorledes staaer det til? Jeg er i Begreb med at hellige al min Eiendom, kunde De kjøbe en Avlsgaard til mig?“ Jeg fik min Haand ud af hans og den anden bort fra Hjulet, og han gik ravende af Drukkenskab, og jeg sagde ham, at jeg ikke ønskede at have noget at gjøre med saadanne Mænd.

En Anden siger: „Broder Brigham; jeg ønsker at hellige Alt hvad jeg har, men De maa bygge mig et Huus derfor, eller skaffe mig mit Brændsel.“ Denne Klasse vil anerkjende, at Alt er Herrens baade udenfor og inden Døre. Jeg ønsker at see Folket erkjende Helligelsesprincipet i deres Gjerninger saavel som i deres Bønner. Ønsker jeg for mit personlige Vedkommende at see Folket skjøde Alt hvad de har til Kirken? Det vedkommer mig ikke personligen; jeg vilde ikke give Asken af et Halmstraa for et personligt Skjøde paa Alt, hvad de Sidste-Dages Hellige besidder. Dog prøver de paa at erkjende, at Alt er Herrens og vil sige: „Lad Broder Brigham komme og faae hvad han ønsker, men jeg troer ikke paa at give op denne Eiendom, den er min og jeg kunde ønske at sælge Dette eller Hiint.“ Jeg ønsker ikke en eneste Kobberhvid fra Eder, men Herren vilde blive glad ved at see Folket praktisere ude, hvad de hykkelsk bekjender hjemme. De siger, at de er Herrens, og naar deres Børn eller Hustruer, Fædre, Mødre eller Mænd blive syge, o! hvor ydmyge de da er, og de vil sende Bud efter de Ældste for at bede for dem, og de erkjender, at Alt er Herrens, og siger: „Vi giver os selv og Alt hvad vi har til Dig.“

Herren helbreder dem ved sin Magt formedelst hans Huses hellige Handlinger, men vil de hellige? Nei! De siger: „Det er mit, og jeg vil have det selv.“ Der er Liggendefæet og Hjertet er hos det, og hvad vil Enden vorde derpaa? Det, som de synes at have, vil vorde givet til dem, som er trofaste, og de vil aldeles Intet faae. De vil ikke faae en Arvedeel paa Jorden, og kan ikke blive kronede som Konger og Regenter i Guds Rige; men om de overhovedet blive frelste, vil det vorde som Tjenere til at slide for dem, som er trofaste, og som udenfor lever efter deres Religion, hvilken de siger at de har i deres Hjerter. Dersom Folket kjendte sig selv, dersom de forstod deres egne Følelser og Slutninger, og Aanderne, som indvirker paa dem, og af hvilken Aand de er, vilde der ikke behøves at tales saaledes til dem.

Naar Aabenbaringen, som jeg har læst, blev given i 1838, var jeg nærværende og erindrer Brødrenes Følelser. Flere Aabenbaringer gaves den samme Dag. Brødrene ønskede, at jeg skulde gaae ud iblandt Menighederne og udfinde hvad overflødig Eiendom Folket havde, for dermed at befordre Bygningen af Templet, som vi var i Færd med at begynde i Far West. Jeg gik følgelig fra Sted til Sted. Førend jeg tog afsted, spurgte jeg Broder Joseph: „Hvem skal blive Dommer over hvad der er overflødig Eiendom?“ „Lad dem være Dommere selv,“ sagde han, „thi jeg bryder mig ikke om, enten de giver en eneste Hvid eller ikke. Forsaavidt mig angaaer, jeg ønsker ikke Noget af det de har.“

Da svarede jeg: Jeg vil gaae og spørge dem om deres overflødige Eiendom; og jeg gjorde saaledes. Jeg fandt at Folket sagde, at de var villige til at gjøre omtrent som de var raadede, men naar man spurgte dem angaaende deres overflødige Eiendom, pleiede de Fleste af dem, som eiede Marker og Qvæg, at sige: „Jeg har saa mange hundrede Akers Land, og jeg har saa mange Drenge, og jeg ønsker, at hver af dem skal have firsindstyve Akers, derfor er ikke dette overflødig Eiendom.“ Atter: „Jeg har saa mange Pigebørn, og jeg troer ikke at jeg bliver istand til at give dem mere end fyrretyve Akres hver.“ „Godt og vel, De har endnu to eller tre hundrede Akres igjen.“ „Ja, men jeg har en Svoger i Vente, og han afhænger af mig for sit Udkomme; min Kones Fætter er ogsaa i Vente, han er fattig, og jeg maa forsyne ham med en Avlsgaard, naar han ankommer hid.“ Jeg pleiede da at begive mig til den næste, og det traf sig, at han havde meer Jordegods og Qvæg, end han med Fordeel kunde gjøre Brug af. Det er latterligt, men ikke desmindre sandt, at Folk faldt paa at fortælle mig, at de var unge og Nybegyndere i Verden, og pleiede at sige: „Vi har ingen Børn, men vore Udsigter dertil er gode, og vi tænker, at vi skal faae en Familie af Børn, og som vi ønsker at give dem firsindstyve Akres Land hver, saa har vi ingen overflødig Eiendom.“ Hvor mange Stykker Qvæg har De? „Saa og saa mange.“ Hvor mange Heste osv.? „Saa og saa mange, men som jeg skal anvende alle disse, saa har jeg Brug for alt hvad jeg har.“

Nogle var tilbøielige til at gjøre Ret med deres Overskuds Eiendom, og eengang imellem kunde I finde en Mand, som havde en

Ko, hvilken han betragtede som undværlig Eiendom, men sædvanligen var hun af den Slags, som pleiede at spænde en Mands Hat af, eller hans Øine ud; eller ogsaa havde Ulvene afædt hendes Tænder. I kunde eengang imellem finde en Mand, som havde en Hest, hvilken han betragtede som overflødig; men som tillige havde Udvæxter paa Ankelkoderne, var sprængt, havde Spat i Benene, aabne Saar paa den ene Ende af Halsen og en Fistel paa den anden og begge Knæer opsprungne.

Dette er Beskrivelsen paa undværlig Eiendom, som Nogle vilde offre til Herren. Saadanne har Følelserne været hos mange Mennesker. De pleiede at komme til mig og sige: „Broder Brigham, jeg ønsker at betale min Tiende; behag at komme udenfor her, jeg ønsker at vise Dem en Hest, jeg har faaet. Jeg ønsker at reise en halvtresindstyve Dollars paa denne Hest, og Resten er jeg villig at give ind som Tiende. Dersom De vil betale mig tyve Dollars i Penge, ti i Varer, og saa meget paa en en anden Mands Tiende, og saa meget paa min egen, saa skal De have Hesten for firsindstyve Dollars; naar jeg kunde faae en ligesaa god for fyrretyve; jeg gjør ikke saadanne Handelsforretninger. Nogle af vore Brødre vilde virkeligen tage en Hest, som ikke var værdt mere end fyrretyve Dollars, og betale halvtredsindstyve, og creditere tredive paa Tiende-Contoen.

Jeg omtaler disse Ting ikkun for at oplyse hvordanne Følelser Mange af Folket besidder; thi de forstaaer ikke den Aand de er af. Naar en Mand ønsker at give Noget, bør han give det Bedste han har. Herren har givet mig Alt, hvad jeg besidder; jeg har Intet i Virkeligheden, ikke en eneste Skillings Værdi deraf er mit. I kan spørge: „Føler De som De siger?“ Ja, jeg gjør virkeligen. Kjolen, som jeg har paa min Bag, er ikke min, og aldrig var; Herren har sat mig i Besiddelse af den paa en hæderlig Maade, og jeg bruger den; men om han ønsker den og alt det, som er under den, saa er det Hele til hans Tjeneste. Jeg eier ikke et Huus, eller en eneste Fodbred Land, eller en Hest, et Muuldyr, en Vogn, eller en Hustru, eller Barn, uden hvad Herren gav mig, og om han ønsker dem, kan han tage dem efter sit Behag, enten han vil sige til derom, eller han vil tage dem uden at sige til. Burde ikke denne Følelse besjæle ethvert Bryst? Jo, den burde. Hvad har I at hellige som i Virkeligheden er Eders? Intet. Den Tid vil komme, da Folket vil skue tilbage paa den første Erfaring, og de vil forstaae at det, de nu betragter som Besværlighed, var deres største Velsignelse. De kaldes til at forlade deres Hjem, deres Forældre, deres Familier og deres Fædreneland. De kaldes bort ved Guds Forsyn til det, som de nu anseer at være Sorg; men det er ikke saa; det er ikkun en Erfaring, som de Hellige sættes i Besiddelse af, paa det de maa kjende Evighedens Velsignelser. Der er intet Væsen i Evigheden, om hvem vi nogensinde har læst eller hørt, uden han jo har lidt paa samme Maade, som vi har; thi det var ved Lidelser de havde at vinde deres Ophøielse, ligesom I og jeg maa gjøre.

Naar var der en Begyndelse? Der var aldrig een; om der var, vil der vorde en Ende; men der var aldrig en Begyndelse, og derfor

vil der aldrig vorde en Ende; dette seer ud ligesom Evighed. Naar vi taler om Evighedens Begyndelse, det er snarere en slet og ret Talemaade, og gaaer langt udenfor Menneskets Fatte-Evne. Alle Væsener vil gaae ind i en tilkommende Tilstand, og hvad antager I, at disse tænker, som er der nu? Antager I at Propheten Joseph tænker, at han har opoffret Noget paa Jorden? Nei! Men Herren veiledte ham paa en saadan Maade, at han kunde lære at forstaae Herlighed, Ophøielse og Magt — at han kunde fatte Velsignelserne, Herren gav ham. Antag, at I havde en Diamant af det reneste Vand, saa stor som min knyttede Næve og værd Millioner Specier, og I gav den til Een, som ikke kjendte dens Værdi, saa vilde han ligesaa snart stikke den i Muldet som en Kartoffel; og en meget uvidende Person vilde ikke kjende nogen Forskjel imellem et Stykke Guld og et Stykke blank Kobber. Han maa lære Forskjellen ved hine Kundskabs Principer, som Herren nedlægger i Menneskenes Indre for at gjøre dem istand til at sammenligne det Ene med det Andet, og lære at kjende enhver Ting, ved det Modsatte. Tag et lille Pigebarn, som ikke har mere Kundskab end at hun tænker, at et Stykke hvidt Papir er ligesaa godt til at gjøre en Kjole af som et Stykke fiint Lærred, og hun maa vente indtil hun voxer op til den Kundskab. Alle Propheterne har maattet lære paa lignende Maade; Joseph lærte paa den Maade, og saaledes maa vi lære.

Hvor længe vil det vare førend vi udfinder, at vi har Intet at hellige til Herren — at Alt tilhører Faderen i Himmelen; at disse Bjerge er hans; Dalene, Træerne, Vandet, Jordbunden; med eet Ord: Jorden og dens Fylde?

I seer nu en af hans Armeer drage igjennem her, nedfeiende enhver Ting foran dem. Har han Noget at gjøre med disse Græshopper, som tilintetgjør vor Afgrøde? Ja, ligesom han har med enhver Ting ellers paa Jorden. Har han Noget at gjøre med Græshopperne i Ægypten? Ja; men de er ikke tilfredsstillede med at afæde Vegetationen, men vil æde en Mands Skoe af fra hans Fødder, og Skægget fra hans Ansigt, thi naar en Mand lægger sig ned at sove, staaer han Fare for at miste sine Knebelsbarter. Disse er nogle af Herrens Armeer; han skabte dem og han skabte Mennesket, det ene ligesaavel som det andet. Han skabte Mennesket ikkun lidt ringere end Englene, og næst efter Mennesket den unælende Skabning, og fyldte Jorden med alle Slags Sæd og Insekter han skabte Jorden, og Alt hvad dermed staaer i Forbindelse, organiserede det og frembragte det, og nu agter han at see hvad Folket vil gjøre med det; om de er tilbøielige til at gjøre noget Mere end at sige: „dette er mit og hiint er dit.“

Iagttag de Mænd, som er komne ind i denne Kirke, rige paa Eiendom, og hvor kan I finde Een, som har sagt: „Jeg bragte halvtredsindstyve, fyrretyve, eller tyve tusinde Dollars ind i denne Kirke,“ uden de jo enten er komne betlende til Kirken tilsidst, eller faldne fra? Dersom vi hænger ved Verden og siger, at det er svært for Eder at gjøre dette eller hiint, husker da, at Faderens Kjærlighed er ikke i Eder. Lad mig elske Verden, ligesom han elsker den, ved at forskjønne den og forher-

lige min Faders Navn, som er i Himmelen. Lad mig udrette det, hvortil jeg er kaldet, og være tilfreds med min Lod, og ikke foruroliges over dette, hiint eller noget andet. Jeg har talt længe nok. Maa Gud velsigne Eder, Amen.

Joseph Smiths Levnetsløb.

Octbr. 1835. (Fortsat fra Pag. 64).

Jeg gjentog min Opfordring. Han blev rasende. Jeg befalede ham tilsidst at sætte sig. Han sagde, han vilde ikke, med mindre jeg slog ham ned. Jeg blev oprørt i mine Følelser paa Grund af hans Haardnakkethed, og var i Begreb med at forlade Huset, men min Fader bad mig om ikke at gjøre det. Jeg føiede mig derefter, og Huset blev bragt i Orden efter megen Ordvexling om det Forefaldne, og vi gik til Værks med Forretningen.

Raadets Afgjørelse i Broder Elliots Sag var: „At Klagen var ikke uden Grund, dog var den fuldkommen understøttet, men han havde handlet ubetænksomt og bragt en Skændsel over sig selv, sin Datter og over denne Kirke, idet han burde have opdraget sin Datter paa en saadan Maade, at hun ikke skulde have havt nødig at blive pidsket i en Alder af femten Aar.“ Broder Elliot tilstod og blev tilgiven. Søster Elliot bekjendte sin Uret, og lovede ikke at gjøre saa mere, følgelig tilgav Raadet hende. Og de blev begge gjenindsat i Samfund.

Fredag den 30te. Hjemme Hr. Francis Porter fra Jefferson County, i Staten New York, et Medlem af Methodisternes Kirke, aflagde Besøg for at gjøre Spørgsmaal angaaende Jordegods paa dette Sted (Kirtland), om der var nogle værdifulde Gaarde til Salgs, og om et Medlem af vor Kirke kunde flytte ind i dette Naboskab, og kjøbe Jordegods, og nyde sine egne Besiddelser og sin egen Eiendom uden at gjøre dem til Fællesgods. Han var bleven opfordret til at erkyndige sig derom af nogle Brødre, boende i Distriktet Leroy i Staten New York. Jeg svarede, at jeg havde en værdifuld Avlsgaard, som stødte op til Tempel Lodden, som jeg vilde sælge, og der var andre Marker til Salgs paa dette Sted, og at vi havde ingen Fællesskabs Forretning iblandt os; at enhver Mand nyder sin egen Eiendom, eller kan, om han er tilbøielig dertil, hellige med gavmild eller karrig Haand til Opholdelsen af de Fattige og Trængende, eller til Zions Opbyggelse. Han spurgte ogsaa hvor mange Medlemmer der var i denne Kirke. Jeg fortalte ham, at der var omtrent en fem eller sex Hundrede, som nød Nadveren i vort Kapel og maaskee et Tusinde i dette Nabolav.

Om Aftenen overraktes mig et Brev fra Broder William Smith, hvis Indhold er, at han lastes af Brødrene paa Grund af det, som fandt Sted i Raadet foregaaende Aften, og ønsker at faae Sagen afgjort, saa at Alle kan forstaae den;

paa det han ikke maa blive lastet uretfærdigen, idet han ansaae sin Sag at være retfærdig, og at han var væsentligen bleven forurettet. Jeg svarede, at jeg troede at vi skiltes fra hinanden med de bedste Følelser, at jeg ikke var at laste paa Grund af Andres Misfornøielse. Jeg indbød ham til at see ind og tale med mig, og at jeg vilde tale med ham i Sagtmodighedens Aand og give ham al den Opreisning jeg kunde.

(Dette Svar gaves skriftligen.)

Løverdag den 31te. Om Morgenen kom Br. Hyrum Smith og sagde, at han havde været meget uroet hele Natten og ikke sovet noget, saa at noget var urigtig. Medens vi talte, kom Br. William Smith ind efter min Opfordring iaftes. Br. Hyrum sagde, at han maatte gaae til Forraadshuset. Jeg indbød ham til at blive. Han sagde, han vilde gaae og udrette hvad han skulde og komme igjen. Han gjorde saa. Medens han var borte, bragte Br. William paa Banen Gjenstanden for vor Udestaaelse i Raadet. Jeg sagde ham, at jeg ikke ønskede at samtale om Gjenstanden indtil Hyrum kom tilbage. Han kom snart ind. Jeg foreslog da at berette Tildragelserne i førnævnte Raad, og jeg vilde tilstaae det, hvori jeg havde været ude af Veien, og bede ham om Tilgivelse, og derefter skulde han fremsætte sin Fortælling, og tilstaae, hvori han havde gjort Uret, og derefter overlade det til Broder Hyrum Smith og Broder Parish til at afgjøre Sagen mellem os, og jeg vilde bifalde Afgjørelsen og være tilfreds dermed.

Han bemærkede, at han ikke havde gjort Uret, og at jeg stedse var bestemt paa at sætte mine Anskuelser igjennem, enten de var rigtige eller urigtige, og derfor vilde han ikke underkaste sig en lige Leilighed med mig. Dette var en Fornærmelse, men jeg svarede ham ikke paa en haard Maade, idet jeg kjendte hans opfarende Sind, men forsøgte at tale fornuftigt med ham og vise ham Rigtigheden af at efterkomme min Opfordring. Det lykkedes mig endelig, med Bistand af Broder Hyrum, at erholde hans Samtykke til det Forslag, som jeg havde gjort. Jeg afgav derefter min Beretning og tilstod hvori jeg havde Uret, og bad om hans Tilgivelse. Efter at jeg var færdig, fremsatte han sin Fortælling, idet han retfærdiggjorte sig aldeles for at have overtraadt Raadets Orden og behandlet Præsidentskabets Myndighed med Foragt. Efter at han var færdig, begyndte Broder Hyrum at gjøre nogle Bemærkninger i Sagtmodighedens Aand. Han (William) blev rasende. Jeg forenede mig med Broder Hyrum i at forsøge at berolige hans oprørte Følelser, men forgjeves; han paastod at vi agtede at føie Forhaanelse til Fornærmelse, hans Lidenskabelighed steg, han stod pludselig op og erklærede, at han ikke ønskede at have noget Mere at gjøre med os. Han stormede ud af Døren. Vi forsøgte at overtale ham til at blive, men Alt til ingen Nytte. Han gik bort i Vrede og sendte strax efter sit Kaldsbrev til mig. Han gik hjem og spredte Uretfærdighedens Suurdeig iblandt mine Brødre og i Særdeleshed forudindtog Broder Samuels Sind. Jeg erfoer snart, at han var paa Gaden, givende sin Vrede Luft imod mig, hvilket uden Tvivl glædede vore Fjender. Og hvorledes Sagen vil ende, veed jeg ikke, men jeg beder Gud at tilgive ham

og dem, og give dem Ydmyghed og Omvendelse.

Mit Hjertes Følelser kan jeg ikke udtrykke ved denne Leilighed; jeg kan ikkun bede min himmelske Fader at aabne deres Øine, at de maa opdage, hvor de staaer, at de kan drage dem selv ud af den Snare, hvori de er faldne.

Efter Middagsbordet kjørte jeg ud i Selskab med min Kone og mine Børn, Broder Carlos og en Mængde Andre. Vi besøgte Broder Roundy og Familie, som boer i Nærheden af Willoughby. Vi havde et behageligt Besøg. Saa snart som jeg kom tilbage, blev jeg anmodet om at døbe Samuel Whitney og hans Hustru og Datter. Efter Daaben vendte vi tilbage til deres Huus og offrede vor Taksigelse i Bøn. Jeg erholdt et Vidnesbyrd, at Broder William vilde vende tilbage til Kirken, og gjenoprette det Onde, han havde gjort.

Søndag Morgen den 1ste Novbr. 1835. Sandelig, saaledes siger Herren til mig, hans Tjener, Joseph Smith *jun.*: „Min Vrede er optændt imod min Tjener Reynolds Cahoon, paa Grund af hans Synder, hans gjerrige og uredelige Principer baade hos ham selv og Familie, og han udrenser dem ikke og sætter sit Huus i Orden, dersom han derfor ikke omvender sig, venter ham Tugtelse, just eftersom det synes Godt for mine Øine, gaa derfor og forkynd ham disse Ord."

Jeg gik strax og overleverede dette Budskab, ifølge Herrens Befaling. Jeg kaldte ham ind og læste hvad Herren havde sagt angaaende ham. Han erkjendte, at det var virkeligen saaledes, og udtrykte megen Ydmyghed.

Jeg gik derefter til Forsamling. Ældste Corrill holdt en smuk Tale.

Om Eftermiddagen fortsatte Præsident Phelps Dagens Tjeneste ved at læse det femte Capitel af Matthæus, ligeledes Lovene, som regulerer Høiraadet, og gjorde nogle Bemærkninger over dem, hvorefter Sakramentet blev administreret. Jeg confirmerede derpaa et Antal, som var bleven døbt, og velsignede et Antal Børn i Jesu Christi Navn med den nye og evige Pagts Velsignelser. Underretning blev derpaa given, at de Ældstes Skole skulde begynde imorgen.

Mandag den 2den. Jeg var beskjæftiget med at ordne Skolens Affairer, hvorefter jeg fik mit Kjøretøi beredt, og tilligemed Sidney, Oliver, Frederik, min Skriver, og flere Andre, tog til Willougby for at høre Doctor Piexotto levere en Forelæsning over Lægevidenskabens Theori og Praxis. Besøgte Hr. Cushmans, spiste til Middag, overværede Forelæsningen. Blev behandlet med stor Agtelse allevegne, og vendte tilbage hjem.

Lyman White ankom fra Zion, ligeledes vendte George A. og Lyman Smith tilbage fra en Mission til Østen, efter en Fraværelse af fem Maaneder. Det Spørgsmaal forhandledes, enten Frederik G. Williams eller Oliver Cowdery skulde begive sig til New York for at gjøre Foranstaltninger angaaende et Bogbinderie. De henvendte sig til mig om en Afgjørelse. Og saaledes skete Herrens Ord til mig, sigende:

„Det er ikke min Villie, at min Tjener Frederik skulde gaae til New York, men forsaavidt som han ønsker at gaae og besøge sine Beslægtede, saa at han kan advare dem at undflye den tilkommende

Vrede, lad ham gaae og besøge dem i den Hensigt, og lad det være hans eneste Forretning, og see, i denne Ting skal han blive velsignet med Kraft til at overvinde deres Fordomme, sandelig, saaledes siger Herren, Amen."

Tirsdag den 3die. Saaledes skete Herrens Ord til mig, angaaende de Tolv, sigende:

„See, de er under Fordømmelse, fordi de ikke har været tilstrækkeligt ydmyge for mine Øine, og som Følge af deres gjerrige Attraaer, idet de ikke har deelt lige med hverandre i Fordelingen af de Penge, som kom i deres Hænder; ikkedesmindre deelte nogle af dem ligelig, derfor skal de blive belønnede; men sandelig siger jeg dig, de maa Alle ydmyge sig for mig, førend de vil agtes værdige til at modtage en Begavelse, til at gaae ud i mit Navn til alle Nationer.

„Angaaende min Tjener William, lad de Elleve ydmyge sig i Bøn og i Tro, og vente paa mig med Taalmodighed, og min Tjener William skal vende tilbage, og jeg vil endnu gjøre ham til en poleret Piil i mit Kogger til at nedlægge Menneskers Ugudelighed og Vederstyggeligheder; og der skal Ingen være mægtigere end han i hans Tid og Slægt, ei heller ringere; om han ikke hastelig omvender sig, skal han blive bragt lavt ned, og tugtet smertelig for alle sine Synder, som han har begaaet imod mig; ikkedesmindre er ikke endog nu den Synd, som han har syndet imod mig, skrækkeligere, end den Synd, hvormed min Tjener David W. Patten og min Tjener Orson Hyde og min Tjener W. E. Mac Lellin har syndet imod mig, og de Øvrige er ikke tilstrækkeligt ydmyge for mig.

„See Parablen, som jeg talte angaaende en Mand, som havde tolv Sønner; thi hvilken Mand iblandt Eder, som har tolv Sønner, og agter dem alle lige, og de tjener ham lydigen, og han siger til Een: vær du klædt i kostelige Klæder og sid du der; og til den anden: vær du klædt i Pjalter og sid der, og seer paa dine Sønner og siger: jeg er retfærdig? I vil svare og sige: Ingen! og I svare retteligen; derfor, sandelig saaledes siger Herren, Eders Gud: Jeg beskikker disse Tolv, at de skulde være lige i deres Tjeneste og i deres Andeel og i deres evangeliske Rettigheder; hvorfor de har syndet en meget svar Synd deri, at de har gjort dem selv ulige, og ikke har lyttet til min Røst; derfor maa de omvende sig hasteligen og berede deres Hjerter for den høitidelige Forsamling, og for den store Dag, som skal komme; sandelig, saaledes siger Herren — Amen!

Jeg gik derpaa hen for at hjælpe til i Organisationen af de Ældstes Skole, kaldte til Orden og gjorde nogle Bemærkninger angaaende Øiemedet for denne Skole og den store Nødvendighed af paa rigtig Maade at benytte vor Tid og opvække vort Sind til Sands for det store Formaal, som ligger foran os, nemlig: den herlige Begavelse, som Gud har opbevaret for de Trofaste.

(Fortsættes).

Skandinaviens Stjerne.

Den 1ste December.

I nærværende Nummer har vi fra „*Millennial Star*" indrykket et Stykke om *Familieforholde*, som vi anbefaler vore Læsere til grundig Overveielse. Afvigelsen fra Guds Love har fornedret og gjort Menneskeslægten lastefuld, ulykkelig og elendig; Antagelsen og Befølgelsen af Guds Love vil ophøie og lyksaliggjøre Mennesket for Tid og Evighed.

Fra „*Millennial Star*" for 24de dennes uddrage vi Følgende; og endskjøndt det for Nærværende ikke i Alt vedkommer denne Mission, gjør vi det dog for at vise, hvorledes Guds Folks Velfærd ligger hans Tjenere paa Hjertet:

Det Vedv. Emigrations Fonds Compagnies Contoir i Store Saltsøstad d. 31. Aug. 1855.

Kjære Broder Franklin!

Vi fremsender nogle Navne i et andet Brev, hvis Reise heelt igjennem er bleven afgjort her paa Forhaand, hvilken Fremgangsmaade vi skal bruge i Fremtiden, om der sendes efter Nogle gjennem dette Contoir; dette indskrænker Antallet betydeligt, eftersom Betalingerne paa langt nær er saa tilstrækkelige som Løfterne, og vil give dem en langt større Leilighed til at hjælpe dem i Britannien, som har været i Kirken siden Indførelsen af Evangeliet i hine Lande; gamle Medlemmer, hvoraf mange er forblevne fattige og ude af Stand til at komme bort, eller formedelst Sygelighed er forblevne tilbage, sammenligningsviis ubemærkede, i Grenene, og vil snart nedlægge deres Been i Babylon, om de ikke bringes ud. Broder Franklin! Gud fordrer af os, at vi skal hjælpe disse ud og bringe dem til Zion, hvor de kan drages Omsorg for og ikke tillades at mangle Livets Nødvendigheder; søg at udfinde dem, de er ikke de meest raabende, saa De vil have nødig at gjøre en fuldstændig Undersøgelse heeltigjennem Grenene, at Ingen af disse gamle Medlemmer tillades at blive igjen, som længes efter Befrielse.

De maa bekjendtgjøre dette Brev, at de kan læse det og kjende deres Privilegier og vore Følelser med Hensyn til dem, som paa en vis Maade har beviist deres Kjærlighed til Evangeliet.

Nogle af Brødrene her har skjænket Eiendom til et stort Beløb til det vedvarende Emigrations Fond, og jeg alene har skjænket til et Beløb af henved 60,000 Dollars, en Beskrivelse over samme fremsendes til Dem, og vi anbefaler de rige Brødre at kjøbe, at de kan nedsætte sig paa behagelige Steder, naar de er ankomne, og vi forlanger af alle Brødre, som adlyder Evangeliet i Europa, og som er rige, at de betaler Tiende af deres Formue, naar de bliver Medlemmer af Kirken, og det vil gjøres anvendeligt til at samle Israel. Deres i Pagten

Brigham Young,
Præs. for det Vedv. Emigrations Fond.

Hvor mange gamle værdige Medlemmer i England, der har staaet fra 10 til 18 Aar i Kirken vil ikke glæde sig over nævnte Foranstaltning, og det bør opmuntre de skandinaviske Hellige til at være trofaste, saa vil Befrielsens Tid ogsaa komme for de værdige Fattige i denne Mission. Herrens Folk i Zion gjør alt Muligt for at udfrie de Fattige i Israel fra Nationerne; derfor bør ogsaa de formuende Hellige i Adspredelsen følge deres Exempel og bidrage efter Evne til samme Øiemed, da de derved befordrer deres egen Velfærd og paaskynder Udførelsen af Guds Værk.

Familieforholde.

Ægteskabslovene, saaledes som de aabenbaredes til Propheten Joseph Smith, er bestemte til heelt igjennem at bevirke en Omvæltning i Verden med Hensyn til Kjønnenes Samqvem. Det hele selskabelige System maa tilsidst grundlægges paa det Prineip, at den Almægtige har Retten til at foreskrive alle Anliggender, henhørende til hans Børns Slægtforplantning. En Faders Rettighed til i nogle Henseender at raade over sine Børns Skjæbne er meer eller mindre anerkjendt iblandt alle Folk. Dette er det Lidet, som er igjen af hiin rene patriarkalske Regjering, som Gud fra først af indstiftede, og som tilsidst atter igjen maa antages. Gud, som er den store fælles Fader eller Patriark baade for Menneskenes Aander og Legemer, har den uindskrænkede Ret til at raade over og foreskrive alle Anliggender, henhørende til deres Organisationer.

Hvem Anden end han skulde da foreskrive, hvorledes hine organiserede Væsener skal fortsættes, og hvilke af dem, som er skikkede for hverandre til at opfylde det første store Bud: „Vorder frugtbare og mangfoldige og opfylder Jorden?“ Dersom Gud ikke anseer det passende til selv umiddelbart at besørge dette Anliggende, besidder han sikkerlig den selvsamme Ret, som ringere Fornuftvæsener gjør Krav paa — nemlig, at beskikke en Fuldmægtig til at besørge det for ham. Herren siger i Aabenbaringen om det celestiale Ægteskab, at han giver denne Myndighed til blot en Mand paa Jorden ad Gangen. Naarsomhelst det melchisedekske Præstedømme var paa Jorden, og der fandtes et Folk, som vilde holde Guds Love i deres ægteskabelige Forbindelser, var der stedse en Mand til at handle i Guds Sted og give retfærdige Mænd Hustruer for Tid og al Evighed. I Kong Davids Tid er det klart, at Propheten Nathan havde denne Magt. David synes at have været skyldig i to Ting — i Urias Mord og i at tage for sig selv Urias Hustru uden Herrens og hans Prophets Samtykke, thi Herren sagde til ham ved Nathan: „Og jeg *gav* dig din Herres Huus, og din Herres *Hustruer i dit Skjød.*———

Hvorfor har du foragtet Herrens Bud, at du gjorde det, som er ondt for hans Øine? Uria den Hethiter har du slaget ihjel med Sværdet og *hans Hustru har du taget dig til en Hustru.*"

Da Præstedømmets Fylde atter blev gjengivet til Jorden formedelst Joseph Smith, kom den beseglende Magt med det, og, tilligemed andre Nøgler og Kræfter, gik over til hans Efterfølger, Brigham Young. Deraf er det indlysende, at det er at foragte Gud og anmasse sig hans udelukkende Ret, dersom en Mand tager sig en af Evas Døttre uden hans Samtykke. Næst Gud og hans Prophet i Myndighed i disse Anliggender er Qvindens umiddelbare Forældre, og dersom de er i Kirken, er deres Samtykke ogsaa nødvendigt til en fuldkommen Fuldendelse af Ægteskabsforhandlingen, og tilsidst er Qvindens frie Valg en uundgaaelig Fornødenhed.

Hvorfor, kunde det da spørges, har Gud tilladt Verden at fare frem efter deres egen Lykketræfsmethode i disse Ting, idet de har lavet deres egne Love, eller, uden nogensomhelst Lov, fulgt Retningen af deres egne onde Lidenskaber og besnæret, krænket og fornedret den Almægtiges skjønne Døttre? Aarsagen er iøinefaldende. Menneskeslægterne har i et langt Tidsrum været altfor oprørske og fordærvede til at have Agtelse for Guds Love og Myndighed i dette Lærdomspunkt. Dette er tilstrækkeligt klart af den Kjendsgjerning, at naar hans Villie i disse Dage atter bekjendtgjøres, er den ikkun forhaanet og bespottet. Herren vil tillade Menneskene at gaae paa deres egne Veie, handlende efter deres egen fri Virken, ægtende og givende til Ægte, bedrivende Hoer og Vederstyggeligheder, indtil deres Syndebæger er fuldt, da vil de høste de naturlige Frugter af deres egne Gjerninger.

Nogle kunde maaskee antage af dette, at Ægteskabspagter sluttede under Landets Love ikke er gyldige eller bindende. Saadanne vil finde, at de har forregnet sig i deres Stilling, og at, dersom de handler efter dette Princip, Sorg og Bedrøvelse vil vorde Følgen. Siden Menneskene forkastede den høiere Lov og blev uværdig til samme, har Gud tilladt dem at leve under ringere Love, som de selv har antaget. Disse Love, saa langt som de gaaer, er ligesaa bindende for dem, som den høiere vilde have været, dersom de havde beholdt Kundskab om samme.

Stor Fordømmelse vil hvile paa denne Generation for to Ting — fordi de har brudt de ringere Love, som deres Fædre indstiftede og derved bleven hensynsløse for hvilkensomhelst Lov; og fordi de har forkastet den høiere Lov, som Gud atter har aabenbaret formedelst sin Tjener Propheten Joseph Smith. Dersom en Mand og en Qvinde har sluttet Pagt under Landets Love at elske og ære hinanden, og holde sig til hinanden saalænge som de Begge lever, den Forbindelse er helligt bindende; og naar nogen af Parterne bryder den, er han eller hun skyldig i Hoer og har den Synd at svare for. Intet uden en Skilsmisse ved Loven, som gjør Kontrakten bindende, eller en Pagt sluttet under den høiere eelestiale Lov, vil løse dem fra dens Forpligtelser. Den eelestiale Lov ophæver alle Love og Pagter af menneskelig Indstiftelse. Ugifte Personer, som har legemlig Omgang, gjør sig skyldig

i Foragt baade for Guds og Menneskenes Love, og tramper dem under Fødder. Omendskjøndt en Mand forlader sin Hustru i et Land og gaaer til et andet, det løser ham dog ikke fra hans Forbindelse; thi der gives ingen Lov af menneskelig Indstiftelse, som ophæver en anden i disse Anliggender.

En Sidste-Dags-Hellig, som vil bryde sin Pagt i denne Henseende, viser virkeligen baade for Gud og hans Brødre, at han er fuldkommen uskikket til at slutte Pagter under den celestiale Lov og høste sammes Velsignelser, af den Kjendsgjerning, at han har viist sig selv enten udygtig til at holde den ringere Lov, eller uvillig til at gjøre det. Menneskenes Ringeagt for alle Love i disse Anliggender og Brudet af indgangne Pagter, har bidraget mere til at fornedre Menneskeslægten end alle andre Onder, tilsammenlagte.

Gud beskikkede Manden at staae i Spidsen for hans jordiske Skabninger og at tage Anførselen i enhver Ting, som er stor og forædlende. Dersom Mænd vilde ære deres Stilling ved at holde Guds Love, saa vilde Qvinderne ikke vige langt ud af Veien. Eftersom Herren bestemte, at Qvinden skulde være Manden lydig, saa skabte han hende svagest af de To, og indplantede i hendes Natur en Tilbøielighed at klynge sig til Manden, og en Attraa at behage ham og adlyde hans Ønsker. Det var bestemt, at Manden skulde bruge denne Magt, ikke som en Plage-Foged til at undertrykke og ødelægge, men i Kjærlighed og Medfølelse og ifølge Retfærdighedens Lov. Misbrugen af denne Magt er det, som vil give dobbelt Vægt til Mændenes Fordømmelse, naar de betragtes særskilt fra Qvinderne. Vi ønsker dog ingenlunde at forstaaes saaledes, at Qvinden ikke synder i at underkaste sig Mændene ulovligen. Tvertimod, dersom de gjør det med Vidende og uden Vold, saa er de lige skyldige. Men hvor Mænd har brugt Bedrageri, List eller Vold for at overvinde den Dydige eller Tillidsfulde, da har de en dobbelt Synd at svare for. Denne Grundsætning kan anvendes med særegen Kraft paa Mænd i denne Kirke, som forvender Præstedømmets Magt og Indflydelse til saadanne lave Hensigter. Mænd har nedværdiget sig til følgende Yderligheder — de har givet sig sig at tilbede Qvinder, som er udenfor deres Magt, medens de til samme Tid undertrykker, fornedrer og banlyser fra Samfundets Kreds dem, som de kan overvinde ved deres forføreriske Indflydelse. Dersom en Mand vilde træde frem med hiin ædle, uafhængige Retskaffenhed i Charakteren, som det sømmer sig Skabningens Herre, og opfylde den høie Ansvarlighed, som er bleven paalagt ham, saa vilde Forførelse, Fordærvelse og Falbydelse ophøre, Livets Kilder vilde blive rensede og Menneskeslægten vilde ikke længere udarte.

Vi vil nu lægge Mærke til Anvendelsen af disse Principer og af deres Indflydelse paa Mænd og Qvinder i Frelsens store Plan. Manden skulde staae i Spidsen for og være den styrende Magt i sin Familie, og de skulde yde den meest ubetingede Lydighed til hans Raad. Naar Familieforbindelser er stiftede under den celestiale Lovs Pagter, og Medlemmerne af en saadan Familie adlyder deres Hoved, da er han ansvarlig for deres Frelse; og om

han fører dem paa Afveie, saa vil han bære Ansvaret derfor i deres Sted. Dette Princip passer med lige Eftertryk paa en Mand og hans Familie, som det gjør paa Præstedømmets Grader. Hustruen og Børnene er under ligesaa stor Forpligtelse at iagttage Mandens og Faderens Raad, som han er til at adlyde dem, som er i Myndighed over ham i Kirken, og deres Frelse afhænger ligesaa meget af at gjøre saaledes. Hverken Mænd eller Qvinder kan nogensinde blive frelst i det celestiale Rige og opnaae Fyrstendømmer, Magter og Herredømmer, med mindre de fordrager den celestiale Lov, og den er paa det Eftertrykligste en Lydigheds Lov. Ingen Qvinde vil nogensinde nyde denne Velsignelse, undtagen hun lærer i Ydmyghed at underkaste sig en Mand i Herren. Ingen Mand vil nogensinde modtage hiin Ophøielse, indtil han har lært at vandre fuldkommen paa den Vei, som er afstukket af dem, som er beskikket til at veilede ham. Ligesaa vist som det er Hustruens Pligt at elske, ære og tragte efter sin Mands Raad, er det ikke mindre hans Pligt at leve saa, at han maa nyde Aabenbaringsaanden, at han kan give Raad i Viisdom og styre i Kjærlighed og Godhed. Tvang vil aldrig frelse nogen i Guds Rige, og Ældster vil aldrig frelse deres Familie ved at være Plage-Fogeder over dem.

Herren bestemte ikke alene at Manden skulde have den veiledende Indflydelse i sin Familie, men ogsaa være en stor omkring-sig-samlende Kraft, som vil drage beslægtede Aander under dens Bestyrelse. Den Forestilling, at en Ældste i Israel maa, for at faae en Hustru, søge efter en Qvinde, bestræbe sig for at vinde hendes Tilbøielighed og trygle hende at antage Ægteskabstilbud, er een af Levningerne af hine hedenske Fordreininger af rigtig Orden og Grundsætning, og som det vilde være godt for de Ældste at lade fare saa snart som muligt. De er ofte altfor hastige i disse Anliggender, altfor længselsfulde til at opføre Overbygningen af et Rige inden en Grundvold paa en rigtig Maade er lagt. Dersom de Ældste vil leve i Aanden og Kraften af deres Kaldelse, saa at det kan sees og forstaaes, at de er istand til at udsprede Liv og Salighed omkring sig; saa vil gode og dydige Qvinder klynge sig til dem ligesaa naturlig som den smækkre Viinranke klynger sig til den kraftige Eeg for Styrke og Støtte. Qvinder, erholdte paa denne Maade, vil hænge ved en Mand igjennem alle Fremtidens Prøvelser og Omskiftelser. Ingen Ældste har nødig at frygte, at han ikke vil erholde saa mange Hustruer, som han er værdig til, thi om ugudelige Mænd kan finde saa mange Qvinder for utugtige Øiemed, saa vil Herren ikke blive forlegen for at finde et stort Forraad til Opfyldelsen af hans egne Hensigter.

Vi kjender ingen Besmykkelse for Horeries-Forbrydelse paa en Mands Side i dette Rige, som har havt Leilighed til at lære at forstaae sin Ansvarlighed. Hvordan en Qvindes Charakteer, Opførsel eller Attraa end er, saa forventer Herren at Manden skal handle ret, uafhængig af hendes Indflydelse. Paa denne Maade alene kan en Mand opfylde den høie Stilling, hvortil han blev skabt. Paa denne Maade alene kan han blive en Frelser paa Zions Bjerg, og en af den Almægtiges Befuld-

mægtigede til at forløse hans Skabninger.

Uden Tvivl kommer det Spørgsmaal ofte i de Helliges Sind: hvorfor har Herren forbeholdt sig selv udelukkende den Ret at foreskrive og raade over de Anliggender, som henhøre til Menneskenes Forplantelse? Aarsagen er, at Livets Kildevæld er Kilden til hans Herlighed, Herredømme og Magt. De er Spiren til en Uendelighed af Godt, dersom de ikkun bruges i rene og retfærdige Hensigter, og af ubegrændset Ondt, dersom de forvendes og fordærves. I begge Retninger er Følgerne, som udspringer deraf, uberegnelige, og kan alene maales af et Sind, som kan omfatte Evigheder af Tilværelse.

For at see vor Gjenstand mere klart, lad os betragte Verden som den er, og derefter som den skulde være. Det er umuligt med Pen at beskrive Høiden og Dybden af den Vederstyggelighed, Elendighed og Vee, som har klædt hele Naturen i Sorg; eller den Orden, Skjønhed og Lyksalighed, som vilde herske, dersom Livets Kildevæld var rensede og bestyrede af Love, som Gud har indstiftet i den Hensigt. Men maaskee vi vil være istand til at hæve Sløret tilstrækkeligt for at faae en begrændset Oversigt af hvad Samfundet er og hvad det skulde være. For det Første, Lidenskab, istedetfor Grundsætning, er den store bevægende Kraft til at erholde en Hustru eller en Mand. Der gives mange lykkelige Undtagelser tildeels, eller i det Hele, men Lidenskab er Hovedkilden til Handling hos en stor Deel af Menneskeslægten. En ung Mand og en ung Qvinde, maaskee af Sædvane i Samfundet, af en tilfældig Omstændighed, eller muligen med den Forestilling at blive gift, søger hinandens Selskab. Under Samfundets nærværende Indretninger, hvad andet har de til at veilede dem, end Ungdommens varme, tilskyndende Lidenskaber. Muligen de kan blive holdt tilbage ved en dunkel Forestilling om Ret og Uret. Qvindens Ære og Rygte kan staae paa Spil. Manden har sandsynligviis lært af Samfundets Organisation, og af dets gjængse Meninger, at Qvinden er dømt til at lide ikke alene Følgerne af hendes egen Ubetænksomhed, men ogsaa af hans Synder, medens han sammenligningsviis nyder Fritagelse. Qvinden har Tilskyndelserne af sin egen Natur saavel som hans forføreriske Indflydelse at bekæmpe. Er det noget Under, at endog Dyden skulde bukke under for den sammenhobede Byrde? Manden — nei, ikke Manden, men et Misfoster af en fuldkommen Skabning — thi han skulde ikke beæres med Titelen Mand — efter at den tillidsfulde Pige er bleven offret for hans nedrige Lidenskab, væmmes ved sit Offer, og overlader hende til at udholde, saa godt hun kan, de sammenhobede Lidelser af ødedelagt Rygte, tilintetgjort Haab, og alle et hengivent Hjertes forædlende Følelser, brudte og knuste. Naar Qvinden er saaledes ødelagt, hvad skulde der gjøres ved ham, som saaledes har brudt al Lov, tilintetgjort een af den Almægtiges Døttre og stjaalet en Juveel fra en tillidsfuld Faders og Moders huuslige Kreds? Gaa hen i de saakaldte Retter for Retfærdighedens Udøvelse i det christnede, oplyste England, og I vil

høre en ærværdig Dommer tilkjende i en Lovs Navn, som er udgiven af Mænd til at dække deres fordømmelige Handlinger, nogle faa usle Pund Sterling i Penge til Offeret, for hvem Døden vilde have været en Velsignelse i Sammenligning med den Forurettelse, som er bleven hende tilføiet. Betragt et andet Optrin i hiin Retfærdighedens Ret. I see en Qvinde der, med Skamrødmen farvende hendes Kind, og med Tegnet paa hendes ødelagte Kjærlighed i hendes Arme, nødt til at gjøre en Ansøgning, foran en gabende, spottende Hob, om en ugentlig Hjælp for at underholde hendes Barn, som dets Fader ikke vil eie. Der bliver hun forhaanet, og enhver Følelse i hendes Natur fornærmes af en hjerteløs Sagfører, som fremstiller sig paa Ødelæggerens Vegne for at beskytte ham for det Offentliges Blik. Lignende Tilfælde og mange andre med deres afvexlende Tillæmpninger, nogle af en lysere, andre af en mørkere Farve, hænder saa almindeligen i christne Lande, at det ikkun tiltrækker sig liden Opmærksomhed. Forbrydelser og Afskyeligheder, hvis Følger indvirke paa tilkommende Slægters Skjæbne og udstrækker sig i tilkommende Verdener, er i Virkeligheden saa indvævet i en oplyst Christenheds Indretninger, at de udgjør en Bestanddeel af Samfundete virkelige Elementer.

Lad os følge Forføreren lidt længere — maaskee I i de næste Sted vil see ham iblandt en Flok af „anseete Herrer," broutende af sin lykkede Elskovshandel, og de lykønskende ham for dens Udførelse.

(Fortsættes.)

Indbetalt til Contoiret.

J. P. Thomsen	40 Rd.	- Mk.	- Sk.
J. C. Klingbeck	25 —	- —	- —
H. P. Olsen	50 —	- —	- —
F. Th. Grønberg	- —	5 —	- —
Aake Jønson (ved Grønberg) . .	1 —	1 —	8 —
Johan Svensen	30 —	- —	- —
H. Jensen	36 —	4 —	- —
Summa	183 —	4 —	8 —

Indhold.

	Side.		Side.
Om Helligelse af Eiendom, en Tale af Præs. B. Young (fortsat) . . .	65.	Redactionens Bemærkn.	74.
Joseph Smiths Levnetsløb (fortsat)	70.	Familieforholde	75.

„Skandinaviens Stjerne" udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned og faaes aa Contoret i Gothersgade Nr. 29, 3die Sal og paa alle kongl. Postcontorer.

Udgivet og forlagt af J. Van Cott.
Trykt hos F. E. Bording.

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de sidste Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

5. Aarg. Nr. 6. *Den 15. December 1855.* Priis: 6 Sk. pr. Expl.

Familieforholde.

(Fortsat fra Pag. 80).

See ind paa et Selskab i hiin prægtige Bolig, hvor han er bleven indbuden til at blande sig med de paa Moden, de Ansete og de Fromme. I kan der see en rosende Moder bestræbe sig for at henvende hans Opmærksomhed paa en giftefærdig Datter. Har hun hørt om hans Gjerninger? Ja, de er komne for hendes Øren, thi han er i Almindelighed bekjendt for at være en flygtig, forlibt Fyr, og saadanne Ting er aldeles selvfølgelige Affærer for Herrer af hans Stand og „Anseelse." Han er en tituleret Mand maaskee eller Arving til et adeligt Gods, og det i Tusinders Sind meer end opveier al hans Mangel paa Retskaffenhed og Dyd. I kan see den samme Person i Kirke med smukke Damer og deres dydige Døttre, fromt mumlende over Bønnebogen og følgende Præsten gjennem Rituelet med en hykkelsk Helighed, som maatte beskæmme Djævelen.

O Retfærdighed! O Religion! Intet uden Navnet er tilbage i Eders Templer, thi de er bleven lige Pharisæernes kalkede Grave. Det store Skrig over hele Christenheden er: „Qvindelig Falbydelse? Hvad skal der gjøres med de stakkels fornedrede Qvinder, som sværmer i Gader og Stræder i vore Byer?" Men vi spørger i den høie Himmels, Fornuftens, og Menneskelighedens Navn, hvad skulde der gjøres med de mandlige Forførere — med Mænd' som ved Hjælp af al mulig Kunst og List, der staaer i deres Magt, tvinger svage og hjælpeløse Qvinder i denne Fordærvelsens Strøm; hvorfor ikke brændemærke dem med Skændsel og Vanære og udstøde dem fra Samfundets Kreds? Fritog Herren dem nogensinde fra Strafskyldighed, naar de selv tog dem hans Døttre uden Tilladelse eller Bevilling, uden nogetsomhelst Hensyn til Pagter, Love eller Orden? Sandeligen nei, — men de har selv brugt den høiere Magt, som Skaberen meddeelte dem til høie og hellige Hensigter, til Forbandelse for deres egen Slægt; og de sammenhobede Onder, som opkommer af deres uretfærdige Handlinger vil falde tilbage paa deres egne Hoveder og blive en fortærende Forbandelse

over deres Slægtled efter dem. Det er en fuldkommen Forhaanelse imod den Almægtige, et reent hykkelsk Omqvæd af Geistlige, Aviser og Dagens Tidsskrifter at ophøie Nutidens Christenheds Dyder. Den første engelske Monark, som fik Titel af „Troens Forsvarer," og som er den anerkjendte Stifter af den nærværende engelske Kirkes Hierarki (Præstevælde), og til hvem den seer hen som dens store Exempel, var skyldig i de skrækkeligste Synder af Hoer og Ægteskabsbrud, hvortil han føiede Mord, maaskee med Lovmæssighedens Formaliteter, for at faae sine Offre af Veien. Med et saadant berømt Exempel i Spidsen, hvad kunde Institutionen selv, og de Sekter, som er udsprunget derfra forventes at være? Hvad Samfund har Lys med Mørke, Dyd med Last? Baade Skriften og Fornuften svarer: intet. Enhver Skoledreng veed, at Britaniens hele Historie er plettet med dens Monarkers og Adeliges Lastefuldhed og *forvendt* Polygami. Sammenligningsviis faa af dens Regenter har sat saadant et Exempel af Kydskhed og huuslig Dyd for Folket som den nærværende. Gid flere af hendes Undersaatter vilde følge hendes Exempel.

For at vise Stillingen af det engelske Samfund vil vi her fremsætte eet fremragende Exempel, ikke af „mormonsk" Tillavning, thi der er tilstrækkeligt leveret af dem selv. Vi aftrykke Følgende fra Birminghams „*Daily Mercury*" for den 20de October sidstleden: „*Moralitet i Leamington.*" — The Cheltenham Guardian siger, at Magistraten i Leamington beslutter til ikke *at opmuntre* Forfølgelsen af Personer, som holder berygtede Huse, *hvoraf der er 47 — syv og fyrretyve i Leamington (Folkemængden 16,000), af den Grund, at det vil drive alle Herrer bort, og Byen vil ruineres.*"

Her har vi et Exempel af een af Gammel-Englands meest moderne og aristokratiske Byer, hvis virkelige Bestaaen og Lykke, efter dens egen Magistrats Erklæring, er gjort afhængig af at opholde syv og fyrretyve berygtede Huse — et fuldkomment og organiseret System til at paaføre Hundreder af Qvinder Ødelæggelse, Foragtelighed og Elendighed. For hvad? For at tilfredsstille deres Begjærligheder, der er betragtede som Befolkningens Bærme? Nei, men at koble for Tilfredsstillelsen af „Herrers" Vellyst og Udsvævelser — „ansete Herrer," saadanne som forestille den rige og høibaarne Adelstand. Hvilket uhyggeligt Panorama fremstiller sig ikke for Sindet — det djævelske Maskineri af Koblersker, den Underfundighed og Bedrageri, som det maa udfordre for at ernære de Fornemmes fine, men fraadsende Begjærlighed alene i Byen Leamington, for ikke at tale noget om de andre Stæder i Britanien. Hvor langt kan nogle af dem staae tilbage for Sodoma og Gamorra i Hoer og dets Vederstyggeligheder? Er det ikke forunderligt med hvilket et Smiil af Velbehag, med hvilket hykkelsk, helligladende Væsen sekteriske Christne kan fordømme Sæderne i Utah, hvor de Qvinder, som en Mand tager i sin Favn, maa være hæderlige Hustruer, og hvor ingen Børn fødes til Verden uden en Fader til at byde dem velkommen og beskytte dem? Men er Britanien det eneste Land, der er fyldt med

disse Besmittelser. Ingenlunde, og maaskee der er ikke værst. Vi kunde gaae over til Fastlandet og see nogle af Europas Regjeringer samle en Indtægt fra en Trafik i det, som vil slaae deres Sønner og Døttre med en fortærende Forbandelse. Endog i det republikanske Amerika, just opspringende fra den nye Verdens oprindelige Ørken, gjør Last hurtigere Fremgang end Dyd, og Kjønnenes Usædelighed er blevet en Bestanddeel i ethvert af Samfundets Elementer. Hvorsomhelst Nutidens Christenhed og Civilisation tilligemed deres Eenkonesystem har efterladt Indtrykket af deres Magt, har personlig Kydskhed og Dyd i Familie- og Selskabslivet henvisnet.

Vi vil nu kaste et Blik paa en Deel af Guds Lov i disse Anliggender, og see hvad Virkning den vilde have, om den sattes i Kraft. I gamle Israels Dage, om Ægteskabsrettighederne blev brudte, blev Overtræderne idømte den uigjenkaldelige Dødsstraf: „Om en Mand findes, at han ligger hos en Qvinde, som er en Mands Ægtehustru, da skulle de ogsaa begge døe; Manden, som laae hos Qvinden, og Qvinden; og du skal borttage den Onde af Israel. — Naar Nogen finder en Pige, en Jomfru, som ikke er trolovet, og tager fat paa hende og ligger hos hende, og de findes: Da skal den Mand, som laae hos hende, give Pigens Fader halvtredsindstyve Sekel Sølv; og hun skal være hans Hustru for den Sags Skyld at han krænkede hende, han maa ikke lade hende fare alle sine Livsdage.“ 5te Moseb. 22, 22. 28. 29. — Her finder vi, at det Spørgsmaal ikke er reist, enten Manden, som fandtes at ligge hos hende, allerede havde een eller flere Hustruer, Straffen for Handlingen var uden Betingelse, **at** han skulde tage hende til sin Hustru, og kunde aldrig forskyde hende.

Hvo, som antager at Gud seer paa den Synd, Hoer, med noget mere Velbehag nu, end i gamle Israels Dage, beskylder ham sikkerlig for at han er bleven fordærvet ligesom de selv er. Men lad os see hvad han siger i disse nyere Tider om den samme Gjenstand. I Aabenbaringen om det celestiale Ægteskab læser vi: „Jeg aabenbarer dig en ny og evig Pagt, og dersom I ikke forbliver i den Pagt, da er I fordømt.“ I denne nye Lov og Pagt siges der: „Dersom en Mand annammer en Hustru i den nye og evige Pagt, og hun er hos en anden Mand, og jeg ikke har beskikket hende ved den hellige Salvelse, da har hun bedrevet Hoer og skal gaae til Fordærvelse. Dersom hun ikke er i den nye og evige Pagt, og er hos en anden Mand, da har hun bedrevet Hoer; og dersom hendes Mand, værende under et Løfte, er hos en anden Qvinde, da har han brudt sit Løfte og bedrevet Hoer; og dersom hun ikke har bedrevet Hoer, og ikke har brudt sit Løfte, og hun veed det, og jeg aabenbarer det for dig min Tjener Joseph, da skal du have Magt, ved mit hellige Præstedømmes Kraft til at tage hende og give hende til ham, som ikke har bedrevet Hoer.“ Dersom denne Lov om Fortabelse nu blev sat i Kraft imod den nuværende Generation af Mænd, hvor mange af Dagens Konger, Fyrster, Adelige og Fornemme vilde ikke blive ladte koneløse, som en retfærdig Straf for den Forladthed og Ødelæggelse de har bragt over de Hjælpeløse og Ubeskyttede? Lad der-

paa denne Lov fra Himmelen nedstige gjennem de forskjellige Grader af Samfundet, aabenbarende den sorte Liste af Forbrydelser, og tildømmende Menneskene den retfærdige Belønning for deres Gjerninger, og vi tænker, at de vilde begynde at føle Forsmagen af de Fordømtes Elendighed, og den fulde Vægt af den Forbandelse, som hænger over dem i Kraft af en uigjenkaldelig Bestemmelse. Herren har aldrig givet en Lov, uden den jo i Enden maa opfyldes. Hvad vil der altsaa gjøres med Millioner af Qvinder, saaledes løste fra Mænd, som viser sig aldeles uskikkede til at opretholde en Mands hellige Forholde? De vil sikkerligen vorde givne til de sammenligningsviis faa Mænd, der holder sig rene og opfylder de Love, som er dem bekjendtgjorte fra Himlen.

Antag at denne Lov for gamle Israel var bleven sat i Kraft for halvtredsindstyve Aar tilbage af en Magt, hvis Myndighed var uimodstaaelig, hvilket forskjelligt Udseende vilde ikke Samfundet nu fremstille for Beskueren. Ingen sledskende Ryggesløse i de Fornemmes skimmende Dragt kunde da ustraffede krænke en Hustru, eller bortstjæle hendes Kjærlighed fra hendes Mand, og bringe Uenighed og Skinsyge ind i lykkelige og fredelige Hjem. Dersom han gjorde saaledes, vilde hans Navn blive overgivet til Skændsel, og han sat ude af Stand til at gjentage Gjerningen.

Antag at Loven for gamle Israel var sat i Kraft, og at enhver Mand, som laa hos en Jomfru var nødt til ved Lov, Sædvane og offentlig Mening at gjøre hende til Hustru, og anerkjende, beskytte og opdrage hendes Børn til at være hæderlige Medlemmer af Samfundet. Vilde Christenhedens Stæder være een bestandig Mudderpøl af Tøilesløshed, Utugtighed og Barnemord? Vilde deres Gader være fyldte med ulykkelige Qvinder, udstødte fra Samfundets Kreds og Menneskekjærlighed, et gyseligt Offer for fordærvede Mænds onde Aand? Vilde, lavest anslaaet, Fjerdeparten af Børnene, fødte i christne Stæder, som er fyldte med Kirker, Bibler og Præster, komme ind i Verden uden en Fader til at byde dem velkomne og beskytte dem? Vilde uhyre Stiftelser for Hittebørn være nødvendige som et staaende Vidnesbyrd til Folkets brødefulde Fordærvelse? Vilde Legemer fyldte med Sygdom, Lidelse og Død gaae i Arv til tilkommende Generationer, dersom Himmelens Love adlødes, og Livets Kildevæld rensedes, luttredes og holdtes hellige for den ædle Hensigt, hvortil de var bestemte? Nei, dersom de simple Guds Love, som blev satte i Kraft i gamle Israels Dage, og som er mere fuldstændig udviklet i nærværende Tids Aabenbaringer, blev fuldstændig satte igjennem og udøvede, saa vilde Christenhedens nuværende mørke Sædeligheds-Atmosphære blive renset, de afskyelige Udvæxter, som nu danner en væsentlig Deel af deres Institutioner, vilde blive udryddede, og Fred, Harmoni og Reenhed vilde regjere, hvor Ødelæggelse, Elendighed og Død hersker.

(Af Millennial Star, 17. Novbr. 1855.)

Joseph Smiths Levnetslöb.

Novbr. 1835. (Fortsat fra Pag. 73).

Jeg indviede derpaa Skolen i den Herres Jesu Christi Navn.

Efter at Skolen var aftakket, bivaanede jeg en patriarkalsk Forsamling hos Broder Samuel Smiths; hans Kones Forældre blev velsignede, ogsaa hans Barn ved Navn Susanna.

Om Aftenen prædikede jeg i Skolehuset for en sammentrængt Forsamling.

Onsdag den 4de. Hjemme om Morgenen. Bivaanede Skolen under Skoletimerne, gjorde hurtig Fremgang i vore Studier. Holdt Forelæsning hjemme om Aftenen over Grammatik. King Follet ankom fra Zion idag.

Torsdag den 5te. Bivaanede Skolen. Isaak Morley ankom fra Østen.

Imorges blev jeg kaldt paa til at besøge Thomas Burdick, som var syg. Jeg tog min Skriver med mig, og vi bad for ham og lagde vore Hænder paa ham i den Herres Jesu Christi Navn og truede hans Sygdom.

William E. Mac Lellin og Orson Hyde kom ind og ønskede at høre Aabenbaringen angaaende de Tolv. Min Skriver læste den for dem. De udtrykte lidt Misfornøielse, men efter at have undersøgt deres egne Hjerter, erkjendte de det at være Herrens Ord, og sagde, at de var tilfredse. Efter Skoletiden kom Brigham Young ind, og ønskede ogsaa at høre den oplæst; efter at have hørt den, syntes han fuldkommen tilfredsstillet.

Om Aftenen holdt jeg Forelæsning over Grammatik.

Fredag Morgen den 6te. Hjemme. Bivaanede Skolen under Skoletimerne, vendte tilbage og tilbragte Aftenen hjemme. Jeg blev i Formiddags forestillet for en Mand fra Østen. Efter at han havde hørt mit Navn, bemærkede han, at jeg var ikke andet end et Menneske, tilkjendegivende ved dette Udtryk, at han havde antaget, at en Person, for hvem Herren fandt for godt at aabenbare sin Villie, maatte være meget Mere end et Menneske. Han syntes at have forglemt den Yttring, som faldt fra St. Jacobs Læber, at Elias var en Mand, lige Vilkaar undergiven med os, dog formaaede han saa meget hos Gud, at han som Besvarelse paa hans Bøn tillukkede Himmelen, saa at den ikke gav Regn i et Tidsrum af tre Aar og sex Maaneder; og atter som Svar paa hans Bøn gav Himmelen Regn og Jorden bar sin Frugt; og sandelig, saadan er denne Slægts Mørke og Uvidenhed, at de anseer det som utroligt, at et Menneske skulde have nogen Omgang med sin Skaber.

Løverdag den 7de. Tilbragte Dagen hjemme, iagttagende mine huuslige Anliggender.

Herrens Ord skete til mig, sigende:

See, jeg er veltilfreds med min Tjener Isaak Morley og min Tjener Edward Partridge, for deres Hjerters Retskaffenhed i at arbeide i min Viingaard til Frelse for Menneskesjæle. Sandelig, siger jeg dig, deres Synder er dem tilgivne; siig dem derfor i mit Navn, at det er min Villie, at de skal tøve for en liden Tid, og be-

søge Skolen og ligeledes den høitidelige Forsamlig for en viis Hensigt i mig. Saa være det. Amen.

Søndag den 8de. Gik til Forsamling om Morgenen til det sædvanlige Klokkeslæt. Zerubbabel Snow holdt en meget interessant Tale; om Eftermiddagen prædikede Joseph Joung. Efter Prædiken kom Isaak Hill frem for at gjøre nogle Bemærkninger paa Bekjendelsesviis. Han var tilforn bleven afskaaret fra Kirken for Løgn og for et Forsøg til at forføre en Qvinde. Hans Bekjendelse var ikke tilfredsstillende for mit Sind, og John Smith opstod og gjorde nogle Bemærkninger angaaende Høiraadets Forhandlinger i nævnte Hills Sag; det er, at han skulde gjøre en offentlig Bekjendelse om sin Brøde, og faae det publiseret i *the Messenger and Advocate.* Han foreslog, at Hr. Hill skulde nu gjøre sin Bekjendelse for Forsamlingen, og bemærkede strax derefter, at han havde tilgivet Hr. Hill, hvilket var i Modsigelse til den Mening han først fremsatte. Jeg henregnede dette til en Feiltagelse i Dømmekraft, ikke med Hensigt.

Præsident Rigdon opstod derefter og bestred meget afbrudt Onkel Johns Mening, hvilket ligefrem sigtede til at tilintetgjøre hans Indflydelse og bringe ham i Rigeagt i Kirkens Øine, hvilket ikke var ret. Han fremstillede ogsaa Hr. Hills Sag urigtig, og spredte Mørke snarere end Lys over Gjenstanden.

Et Votum af Kirken blev derpaa forlangt over hans Sag, og han blev gjenoptagen uden nogen videre Bekjendelse, nemlig: at han skulde optages i Kirken ved Daab, som overeensstemmende dermed blev forrettet.

Efter at jeg var kommen hjem, arbeidede jeg med Onkel John, og overbeviste ham om, at han havde Uret; og han tilstod det til min store Tilfredshed. Jeg gik derefter hen og arbeidede med Præsident Rigdon og lykkedes i ogsaa at overbevise ham om hans Forseelse, hvilket han bekjendte til min Tilfredshed.

Herrens Ord skete til mig, sigende, at Præsident Phelps og Præsident John Whitmer var under Fordømmelse for Herren for deres Vildfarelser, for hvilke de gjorde Fyldest den samme Dag.

Jeg tog ogsaa fat paa at bearbeide John Corrill, fordi han ikke deeltog i Sakramentet; han gjorde sin Bekjendelse. Ligeledes min Hustru, fordi hun forlod Forsamlingen før Sakramentets Uddeling, hun svarede ikke, men tilkjendegav Ruelse ved at græde.

Mandag Morgen den 9de. Efter Frokost kom Mary Whitcher ind og ønskede at tale med mig. Jeg indrømmede hendes Begjering. Hun gav en Beretning om hendes Besværinger, som er uudforskelige for Nærværende, og i Sandhed smertelige, dersom de er sandfærdige; og jeg beder min himmelske Fader at bringe Sagens Sandhed for Lyset, at Misgjerningsmænd kan gives deres tilbørlige Løn, og at de Bedrøvede og Undertrykte maa befries.

Medens jeg sad i mit Huus mellem Kl. ti og elleve iformiddags, kom en Mand ind og forestillede sig selv for mig under Navn af „Josva, den jødiske Præst.“ Hans Udseende havde noget Særegent ved sig, idet han havde et Skjæg omtrent tre Tommer langt og aldeles graat; ligeledes var hans Haar langt, og anseligen forsølvet af Ælde; jeg anslog hans Alder

til omtrent halvtredsindstye eller fem og halvtredsindstyve Aar; høi, rank, af en smækker Bygning, med tyndt Ansigt, blaa Øine og smuk Hudfarve; bar en sørgrøn Frakke og Beenklæder, sort Plydshat med smal Bræm; og, medens han talte, lukkede hyppigen Øinene med et skummelt Træk paa sit Aasyn. Jeg gjorde nogen Efterspørgsel om hans Navn, men fik intet bestemt Svar. Vi begyndte snart at tale om Religionsgjenstande, og efter at jeg havde gjort nogle Bemærkninger, angaaende Bibelen, begyndte jeg at give ham en Beretning om de Omstændigheder, som stod i Forbindelse med Fremkomsten af Mormonsbog, som berettet i den tidligere Deel af denne Historie.

Medens jeg fortalte en kort Historie om Grundlæggelsen af Christi Kirke i de sidste Dage, syntes Josva at være meget underholdt. Da jeg havde endt min Fortælling, bemærkede jeg at Timen for Bøn og Middagsmaaltid var kommen, og indbød ham til at blive, hvortil han samtykte. Efter Middagsmaaltidet blev Samtalen gjenoptagen, og Josva gik over til at gjøre nogle Bemærkninger om Prophetierne, som følger; han bemærkede at han indsaae, at jeg kunde taale stærkere Føde end mange Andre, derfor vilde han aabne sit Sind desto friere.

„Daniel har sagt os, at han skal staae i sin egen Lod i de sidste Dage; ifølge hans Syn havde han Ret til at lukke det til, og ligeledes til at aabne det igjen efter mange Dage, eller i de sidste Tider. Daniels Billede, hvis Hoved var Guld, og Legeme, Arme, Been og Fødder var sammensat af forskjellige Materialier, beskrevet i hans Syn som forestillende forskjellige Herredømmer. Det gyldne Hoved skulde forestille Nebuchadnezar, Konge af Babylon; de andre Dele, andre Konger og Regjeringsformer, som jeg nu ikke skal fortælle omstændeligen, men indskrænke mine Bemærkninger i Særdeleshed til Billedets Fødder. Den onde Aands Politik er at adskille hvad Gud har sammenføiet, og forene hvad han har adskilt, hvilket det har lykkets ham at gjøre indtil Beundring i Samfundets nærværende Tilstand, hvilket er liigt Jernet og Leret.

„Der er Forvirring i alle Ting baade politiske og religiøse; og uagtet alle de Bestræbelser, der er gjort for at tilveiebringe en Enighed, forbliver Samfundet uenigt, og alle Forsøg til at gjøre det enigt, er ligesaa frugtesløse som at forsøge til at forene Jern med Leer. Billedets Fod er disse Forenede Staters Regjering. Andre Nationer og Riger seer hen til den, som til et Exempel for Enighed, Frihed og lige Rettigheder og ære den ligesom Daniel saae i Synet; dog begynder de at tabe Tilliden til den, idet de seer den Tumult og Uenighed, som forurolige rdens politiske og religiøse Horizont. Dette Billede er et Særkjende for for alle Regjeringer.

„Vi skulde forlade Babylon. Fire og tyve Timer til Fremskridt nu er værdt ligesaa meget som et Aar for eet hundrede Aar tilbage. Aanden af Fædrene, som blev nedhuggede, eller de, som var under Alteret, opstaaer nu; dette er den første Opstandelse. Den Ældste, som falder først, vil opstaae sidst. Vi skulde ikke danne nogen Mening uden blot for det Nærværende og overlade Følgerne af Fremtiden til Gud. Jeg er opstaaet af Dunkelhed, men blev agtet som

et Mønster endog i min Ungdom i timelige Ting. Det er ikke nødvendigt at Gud skulde give os alle Ting i hans første Beskikkelse til os, men i hans anden. Johannes saae Engelen overlevere Evangeliet til os i de sidste Dage. Det mindre Lys, som Gud har givet, er tilstrækkeligt til at føre os ud af Babylon, naar vi kommer ud, skal vi faae et større Lys."

Jeg sagde Josva, at jeg ikke forstod hans Bemærkninger over Opstandelsen og ønskede at han skulde forklare dem.

Han svarede, at han ikke følte sig paavirket af Aanden til at udvikle det videre for Nærværende, men maaskee han kunde en anden Gang.

Jeg forlod ham derpaa for at udføre en Forretning med en Herre, som aflagde Besøg for at tale med mig; da underrettede Josva min Skriver om, at han var født i Cambridge, Washington County, Staten New York. Han siger, at alle Jernbaner, Canaler og andre Forbedringer er udført af Opstandelsens Aander. Tausheden, talt om af Johannes den Aabenbarer, som skal være i Himmelen i et Tidsrum af en halv Time, er imellem 1830 og 1851, under hvilken Tid Guds Straffedomme vil udgydes, efter den Tid vil der vorde Fred.

Nysgjerrighed for at see en Mand, der var holdt for at være en Jøde, bragte mange til at aflægge Besøg i Løbet af Dagen, og i Særdeleshed om Aftenen.

Der fattedes Mistanke om at nævnte Josva var den navnkundige Matthias af New York, talt saa meget om i de offentlige Blade, paa Grund af de Forhør, han havde udstaaet i hiin Stad for en Ret for Mord, Manddrab, Foragt for Retten, for at have pidsket sin Datter osv.; for de sidste to Forbrydelser var han fængslet, og kommen ud for omtrent fire Maaneder siden. Efter nogen tvetydig Snak, tilstod han, at han virkeligen var Matthias.

Efter Aftensmaaltidet foreslog jeg, at han skulde levere os et Foredrag. Han gjorde saa, siddende i sin Stol.

Han begyndte med at sige: Gud sagde: Vorde Lys og der blev Lys, hvilket han dvælede ved under sit Foredrag. Han gjorde imellem meget udmærkede Bemærkninger, men hans Sind var øiensynligen fyldt med Mørke.

Efterat Forsamlingen havde adspredt sig, samtalede han frit om de Omstændigheder, som havde foregaaet i New York. Hans Navn er Robert Matthias. Han siger, at Josva er hans præstelige Navn. Under al denne Tid modsagde jeg ham ikke i hans Meninger, idet jeg ønskede at uddrage af ham alt det jeg kunde angaaende hans Tro.

Hr. Beeman fra New York kom for at raadspørge mig, enten han gjorde bedre i at kjøbe Land i dette Nabolav, eftersom han ikke kunde ordne sin Forretning for at tage til Missouri næste Foraar. Jeg raadede ham at komme hid og nedsætte sig, indtil han kunde flytte til Zion.

Tirsdag den 10de. Jeg gjenoptog Samtalen med Matthias, og ønskede at han skulde oplyse mit Sind mere om hans Anskuelser angaaende Opstandelsen.

Han sagde, at han besad sine Fædres Aand, at han var en virkelig Efterkommer af Apostelen Matthias, som blev valgt istedetfor Judas, som faldt; og at hans Aand var opstanden i ham; og det var Maaden eller Planen for evigt Liv

— denne Sjælens eller Aandens Vandring fra Fader til Søn.

'Jeg sagde ham, at denne Lære var af Djævelen, at han i Virkeligheden var i Besiddelse af en ond og fordærvet Aand, endskjøndt han paastod at være selve Sandhedens Aand; og han sagde tillige, at han besad Christi Sjæl.

'Han tøvede indtil Onsdagen den 11te efter Frokost, da sagde jeg ham, at min Gud havde sagt mig, at hans Gud var Djævelen, og jeg kunde ikke opholde ham længere, og han maatte forføie sig bort. Saaledes udkastede jeg for een Gangs Skyld Djævelen i legemlig Skikkelse og jeg troer en Morder.

Bivaanede Skolen i Skoletimerne. Tilbragte Aftenen i min Familiekreds omkring Kaminen undervisende dem i Grammatikens Videnskab. Det begyndte at snee i Eftermiddag. Vinden meget heftig.

(Fortsættes.)

Skandinaviens Stjerne.

Den 15de December.

Der gives et Ordsprog, som siger, at det, at dømme Andre efter sig selv, er en retfærdig Dom; derfor slutter vi, at de Hellige er, ligesom vi, interesserede i enhver Underretning fra Zions Land. Vi føler en Interesse i sammes Velfærd og Lykke, som Ingen undtagen Hellige kan forstaae at fatte. Til det Sted, som den store Jehova har beskikket for sit Folks Indsamling, retter sig vore Forhaabninger og Længsler; paa det Sted er der mere, som tiltrækker, end Slægtskabsbaand; der boer Propheter og Apostler, som holder Saliggjørelsens og Ophøielsens Nøgler; der bygges vor Guds Tempel, hvori hans Huus's hellige Handlinger vil vorde udførte for de Levende og de Døde; der kan de Hellige modtage Nøgle-Ordene til Kundskab og Magt, hvorved de kan blive beredte til at komme ind i deres himmelske Faders Nærværelse; der kan de Hellige sikkre deres Forening og dyrebare Baand for det tilkommende Liv. Hvo er den iblandt alle de Hellige, der nyder Sandhedens Kjærlighed, og har disse Velsignelser for Øie, — som ikke føler Interesse for Zion og dens Indbyggeres Velfærd? Ingen haaber vi, men at alle saadanne vil modtage med Glæde Tid efter anden de Underretninger, hvormed vi begunstiges.

Den 2den Dennes bragte Posten os 4 Nummere af Deseret News for September, tillige private Breve, hvoraf vi erfarer, at Fred og almindelig Velfærd hersker over hele Utah Territorium. Anlæg var almindelige, og mange af ikke ringe Vigtighed. Dyrkningen af Frugt tiltrak sig betydelig Opmærksomhed. Et Havedyrknings Selskab er nylig bleven oprettet, for hvilket Ældste Wilford Woodruff blev valgt til Præsident. I Selskabs Hallen var den 13de September en Udstilling af adskillige smukke Sorter af Dalens Frugter, hvoraf Ferskenen var meest fremragende; Frembringelsen var riig, Frugten af en fiin Smag, og fra de allerede

vundne Erfaringer, lovede at belønne Dyrkeren overflødig for hans Arbeide. Indtil den 1ste October var der endnu store Qvantiteter af Hvede af anden og tredie Udsæd, som skulde høstes, og Mais af tredie Plantning næsten moden. Alt tegnede sig til at afgive en vakker Brødforsyning for Folket i Territoriet.

Ældste P. O. Hansen og de skandinaviske Hellige ankom i Dalen den 7de September; de rapporteres i en god Tilstand og var i en god Aand.

Den 10de og 11te September afgik 23 Missionærer fra Saltsøstaden bestemte for de Forenede Stater og England. Iblandt dem til de Forenede Stater var 2 Nordmænd, Christian Heier og Thorsten Simonsen; 2 Tydskere, Alexander Ott og Christian Frederik Nielson Twidi; 2 Danske, Christian Christiansen og Niels Lars Christensen. De afgik begunstigede med Helbred og god Aand, ledsagede af de Helliges Bønner og Velsignelser.

Beskikkelse.

Ældste *Hector C. Haight* er beskikket til at eftertræde Ældste John Van Cott i Præsidentskabet over den skandinaviske Mission.

Franklin D. Richards

Een af de tolv Apostle i Jesu Christi Kirke af Sidste Dages Hellige og Præsident over den Europæiske Mission.

Daniel Spencer.
C. H. Wheelock,
Raadgivere.

Alle Breve angaaende enhver Slags Forretningsgreen, som staaer i Forbindelse med Missionens og den skandinaviske Stjernes Contoir, maa fra den 1ste Jannar næste Aar frankerede addresseres til

Hr. *Hector C. Haight,*
Store Strandstræde Nr. 78, Stuen tilhøire.
Kjøbenhavn.

Brev fra Ældste G. A. Smith.

Historieskriverens Contoir i Store Saltsøstad den 30te Septbr. 1855.

Ældste John Van Cott!
Kjære Broder!

Ved Ældste Peter O. Hansen har jeg, som Historieskriver, modtaget Deres Gave af Bøger, publiserede ved Dem og Andre i det danske Sprog, bestaaende af „*Mormons Bog*," „*Lærdommens*

og Pagtens Bog," 3 Aargange af „*Skandinaviens Stjerne*," indbunden i eet tilligemed nogle Flyveskrifter, „*Mormons Bogs guddommelige Troværdighed af Orson Pratt*," og „*Psalmer og aandelige Sange*." Jeg er veltilfreds med den Maade, hvorpaa disse Bøger er udstyrede, og føler mig forbunden for det Tilsendte. Jeg er ogsaa fornøiet over at see Josephs Historie i „*Stjernen*," og jeg er længselsfuld efter at vide, om Stilen er meget forbedret ved Oversættelsen. Jeg ønsker jeg kunde læse Værkerne. Desuagtet betragter jeg dem som et anseeligt Tillæg til Bibliotheket for Historieskriverens Contoir.

Vor Emigration ankommer daglig; det *danske Compagnie* under Capt. Noah J. Guyman ankom den 7de Dennes i god Tilstand og Aand.

Vi har havt to Udstillinger i Selskabs-Hallen, og der er nu organiseret „Staten Deserets Havedyrknings Selskab," for hvilket Ældste Wilford Woodruff er Præsident. Iblandt andre Bidragere til Udstillingerne indsendte Søster Van Cott nogle smukke Prøver af Ferskener af udmærket Smag, hvilke blev meget beundrede.

Ældste Erastus Snow ankom her tidlig om Morgenen den 1ste Dennes fra St. Louis, og gav os alle Enkeltheder om Emigrationen, som var underveis, og eftersom han kom fem Dage hurtigere end den østre Post, endskjøndt han reiste tilsammen med den til Laramie, erfoer vi fra ham de vigtigste Verdens Nyheder, som De veed er „*Krigen*."

En Deel af det Vedv. Emigrationfonds Compagni ankom her den 25de Dennes under Ældsterne Ballantyne, Pitt og Glover. Nauvoo Musik Corps drog ud tilhest for at eskortere ind deres gamle Captain William Pitt; og de drog i Spidsen for Compagniet ind i Staden, spillende oplivende Musik, tilligemed Faner flagrende for Vinden. Da de kom nær Leiren, spillede de „*O Hjem, Du yndige Hjem!*

Brødre og Søstre har modtaget *Begavelser* to Gange om Ugen i den udløbne Maaned, og fra to til tre Hundrede har været igjennem; Præsidentskabet har nu ophørt at give dem indtil Oetober Confereneen er forbi.

Her er anseelige Anlæg i Udførelse, iblandt hvilke den store Cottenwood Canal ikke er den mindst vigtige. Man agter paa den at fremføre Granit til Templet. Naar den er fuldendt, forventer vi at Arbeidet paa Templet vil gaae hurtigere frem.

Deres trofaste
Geo. A. Smith.

Om Daab for de Döde.

Guds store Hensigter med Hensyn til Menneskeslægtens Frelse er meget lidt forstaaede af den Generation, hvori vi lever, og som aabent erklærer sig for viis og oplyst. Forskjellige og modsigende

er Menneskenes Meninger, angaaende Saliggjørelsens Plan, den Almægtiges Fordringer, de nødvendige Beredelser for Himmelen, de hedengangne Aanders Tilstand og Forfatning, og den Lyksalighed eller Elendighed, som følger paa Udøvelsen af Retfærdighed og Synd overeensstemmende med deres forskjellige Begreber om Dyd og Last.

Mahomedaneren fordømmer Hedningerne, Jøderne og de Christne og den hele Menneskeverden, som forkaster hans Koran, som Vantroe, og overgiver dem Alle til Fortabelse. Jøden troer, at den hele Verden, som forkaster hans Tro og ikke er omskaarne, er hedenske Hunde og vil vorde fordømte. Hedningerne er ligesaa vedhængende ved deres Principer, og den Christne overgiver Alle til Fortabelse, som ikke vil bøie sig efter hans Troesformular, og underkaste sig hans *ipse dixit*.

Men medens en Deel af Menneskeslægten er dømmende og fordømmende den anden uden Barmhjertighed, skuer Universets store Fader ned paa den hele Menneske-Familie med en Faders Omhu og med en Faders Blik; han betragter dem som sit Afkom, og uden nogen af hine sammenkrympede Følelser, som paavirker Menneskenes Børn, lader „*sin Sol* opgaae over Onde og Gode og sender *sin Regn* over Retfærdige og Uretfærdige." Han har Dommens Udøvelse i sin Haand; han er en viis Lovgiver og vil dømme alle Mennesker (ikke efter Menneskenes indskrænkede Begreber, men) „efter Gjerningerne gjorte i Legemet, enten de er gode eller onde," enten disse Gjerninger var gjorte i England, Amerika, Spanien, Tyrkiet eller Indien; han vil ikke dømme dem „efter hvad de ikke har, men efter hvad de har;" de, som har levet uden Lov, vil vorde dømt uden Lov, og de, som har en Lov, vil vorde dømt efter den Lov; vi behøver ikke at tvivle om den store Jehovas Viisdom og Forstand, han vil tilkjende Dom eller Barmhjertighed for alle Nationer efter deres forskjellige Fortjenester, deres Midler til at erholde Kundskab; Lovene, hvormed de er regjerede, Lettelserne, givne til at erholde rigtig Underviisning, og hans urandsagelige Bestemmelser med Hensyn til Menneskeslægten; og naar Guds Hensigter skal vorde bekjendtgjorte, og Fremtidens Forhæng drages bort, vil vi alle tilsidst komme til at bekjende, at den hele Jords Dommer har gjort ret.

De christne Nationers Tilstand efter Døden, er en Gjenstand, som har fremkaldt Philosophens og den Geistliges hele Viisdom og Talent, og det er en Mening, som er almindelig antaget, at Menneskets Skjæbne er uforanderlig fastsat ved dets Død, og at det bliver enten evig lyksalig eller evig elendig; at dersom en Mand døer uden Kundskab om Gud, maa han blive evig fordømt, uden nogen Formindskelse af hans Straf og Lindring af hans Pine, eller det lønligste Haab om Befrielse, medens uendelige Tidsaldere ruller hen. Hvor ortodox dette Princip end kan være, vil vi finde, at det staaer i Strid med den hellige Skrifts Vidnesbyrd, thi vor Frelser siger: „at al Slags Synd og Bespottelse skal forlades Menneskene, hvormed de bespotte, men Synd imod den Hellig Aand skal ikke forlades, hverken i *denne Verden*, ei heller i den *tilkom-*

mende," idet han derved klarligen viser, at der gives Synder, som kan forlades i den *tilkommende Verden*, endskjøndt den Synd at bespotte kan ikke forlades. Apostelen Petrus siger ogsaa, idet han taler om Frelseren, at „han gik bort og prædikede for Aanderne, som vare i Forvaring, som fordum vare gjenstridige, der Guds Langmodighed ventede i Noe Dage," 1 Petr. 3, 19. 20. Her har vi altsaa en Beretning om, at vor Frelser prædikede for Aanderne i Fængslet; for Aander, som havde været i Forvaring siden Noe Dage; og hvad prædikede han for dem? At de skulde forblive der? Sikkerlig ikke! lad hans egen Erklæring bevidne det: „han haver sendt mig til at helbrede dem, som have et sønderknust Hjerte, at forkynde de Fangne, at de skulde lades løs, og at de Blinde skulle faae Syn, at udlade de Plagede i Frihed," Luc. 4, 18. Og hos Esaias staaer det: „*At udføre de Bundne af Fængsel*, og dem, som sidde i Mørke *af Fængsels Huus*," Esaias 32, 7. Det er meget indlysende af dette, at han ikke alene gik bort for at prædike for dem, men at befrie elles bringe dem *ud af Fængsels Huus*. Esaias, idet han vidner om den Jammer, som vil komme over Jordens Indbyggere, siger: „Jorden skal rave frem og tilbage som den Drukne og skal bortflyttes som en Nathytte, og Overtrædelsen paa den skal blive svar, og den skal falde og ikke opstaae igjen. Og det skal skee paa den Dag, at Herren skal straffe de Høies Hær i det Høie og Jordens Konger paa Jorden. Og de skulle samles tilhobe som Fanger samles til en Hule, og blive *lukte i Fængsel*, og efter mange Dage *skal de besöges*." Saaledes finder vi at Gud vil handle ligelig med den hele Menneskelægt, og at ligesom de, der levede før Syndfloden, havde deres Besøgelsesdag, saa vil hine Personer, Esaias sigter til, have deres Besøgelses- og Befrielsestid, efter at have været mange Dage i Forvaring.

Den store Jehova overveiede alle Tildragelser, som skuldeskee paa denne Jord, henhørende til Saliggjørelsens Plan, førend den rullede ind i Tilværelsen, eller inden „Morgenstjernerne sang tilsammen af Glæde," det Forbigangne, det Nærværende og det Tilkommende var og er tilstede for ham som eet evigt Nu; han vidste om Adams Fald, om Antediluvianernes (den Slægt, som levede næst før Syndfloden) Misgjerninger, om Dybden af den Synd, som vilde være forenet med Menneskene, deres Svaghed og Styrke, deres Kraft og Herlighed, deres adskillige Frafald, deres Forbrydelser, deres Retfærdighed og Uretfærdighed; han fattede Menneskenes Fald og deres Forløsning; han kjendte Saliggjørelsens Plan og afstak den; han var bekjendt med alle Nationers Tilstand og med deres Skjæbne; han ordnede alle Ting efter sin *egen Villies* Raad, han kjender baade de Levendes og de Dødes Tilstand, og har gjort tilstrækkelig Foranstaltning for deres Frelse overeensstemmende med deres forskjellige Omstændigheder og Guds Riges Love, enten i denne Verden eller i den tilkommende.

Den Forestilling Nogle danner sig om Guds Retfærdighed, Dom og Barmhjertighed, er altfot naragtig for en oplyst Mand at tænke paa; for Exempel, det er almindelig for enhver af de orthodoxe Prædikanter at antage, at dersom

en Mand ikke er, hvad de kalder omvendt, og han døer i den Tilstand, saa maa han forblive evindelig i Helvede uden noget Haab, og dog afhænger denne evige Elendighed som oftest paa en blot Tilfældighed. En eller anden Tildragelse, som et Skobaand, der brister; en Kjole, der sønderrives for hine Forrettende, eller den særegne Stilling en Person lever i, kan indirekte være Midler til hans Fordømmelse, eller Aarsagen til, at han ikke bliver frelst. Jeg vil antage et Tilfælde, som ikke er usædvanligt: To Mænd, som har været lige ugudelige, som har forsømt Religion, bliver begge syge paa een Gang; den ene af dem har den gode Lykke at blive besøgt af en Prædikant, og han bliver omvendt nogle faa Minutter førend han døer; den anden sender Bud efter tre forskjellige Prædikanter, en Skræder, en Skomager og en Blikkenslager; Blikkenslageren har et Haandfang at lodde til en Kande, Skræderen har et Knaphul at sye paa en Kjole, som skal være færdig i en Hast, og Skomageren har en Flik at sætte paa en Støvle for Nogen: Ingen af dem kan komme betids nok; Manden døer og gaaer til Helvede. Den ene af dem er ophøiet i Abrahams Skjød; han sidder ned i Guds Nærværelse og nyder evig, uafbrudt Lyksalighed, medens den anden, som var ligesaa god som han, synker ned til evig Fordømmelse, uoprettelig Elendighed og haabløs Fortvivlelse, fordi en Mand havde en Støvle at flikke, et Knaphul at sye eller et Haandtag at lodde til en Kasserolle.

Jehovas Planer er ikke saa uretfærdige, eller den hellige Skrifts Fremstillinger saa fantastiske, ei heller Frelsens Plan saa uforenelig med sund Fornuft. Gud vilde see med Harme paa en saadan Fremgangsmaade, Engle vilde skjule deres Aasyn af Skamfuldhed, og enhver dydig og oplyst Mand vilde gyse tilbage.

Dersom menneskelige Love tildømmer enhver Mand efter hans Fortjeneste, og straffer alle Forbrydere efter deres forskjellige Forbrydelser, saa vil Herren sikkerlig ikke være mere grusom end Mennesket, thi han er en viis Lovgiver og hans Love er mere upartiske, hans Bestemmelser retfærdigere og hans Afgjørelser fuldkomnere end Menneskets; og ligesom Mennesket dømmer sit Medmenneske efter Lov, og straffer ham efter den Lovs Bestemmelse, saaledes dømmer Himmelens Gud, „efter Gjerningerne gjorte i Legemet.“ At sige at Hedningerne skulde fordømmes, fordi de ikke troede Evangeliet, vilde være taabeligt, og at sige, at Jøderne skulde alle fordømmes, som ikke troer paa Jesus, vilde være ligesaa urimeligt; thi „hvorledes kan de troe paa den, om hvem de ikke have hørt, og hvorledes kan de høre uden der er Nogen, som prædiker, og *hvorledes kan Nogen prædike, undtagen han bliver sendt;*“ følgelig kan hverken Jøde eller Hedning blive strafskyldig for at have forkastet Sekterismens modsigende Meninger, ei heller for at have forkastet noget Vidnesbyrd, undtagen det, som *er sendt* af Gud; thi som en Prædikant ikke kan prædike, undtagen han er sendt, saa kan Tilhøreren ikke troe, uden han hører en sendt Prædikant, og kan ikke blive fordømt for hvad han ikke har hørt, og idet han er uden Lov, vil han vorde dømt uden Lov.

Naar der tales om Velsignelserne, som hører til Evangeliet, og de Følger, som er forbundne med Ulydighed til dets Fordringer, giver man os ofte det Spørgsmaal, hvad er der bleven af vore Fædre? Vil de alle vorde fordømte for ikke at have adlydt Evangeliet, naar de aldrig hørte det? Sikkerligen ikke. Men de vil besidde den samme Ret, som vi her nyder formedelst Tjenesten af det *evige* Præstedømme, som ikke alene forretter paa Jorden, men i Himmelen, og formedelst den store Jehovas vise Tilskikkelser; derfor vil hine Personer, som Esaias sigter til, blive besøgte af dette Præstedømme, og komme ud af deres Fængsel efter det samme Prineip som de, der var ulydige i Noe Dage, blev besøgte af vor Frelser (som besad det evige melehisedekske Præstedømme) og havde Evangeliet prædiket for dem af ham i Fængslet; og for at de maatte opfylde alle Guds Fordringer, blev deres levende Venner døbte for deres døde Venner og saaledes fuldførtes Guds Forordninger, som siger: „Uden Nogen vorder født af Vand og Aand, kan han ingenlunde komme ind i Himmeriges Rige," de blev følgelig døbte ikke for dem selv, men for deres Døde.

Chrysostomus siger, at Marchioniterne brugte Daab for deres Døde. „Efter at en Diseipel var død, havde de en levende Mand under den Dødes Leie; derefter kom de til den Afdøde og spurgte ham om han vilde modtage Daab, og som han ikke gav noget Svar, svarede den anden for ham og sagde, at han vilde blive døbt i hans Sted; og saa døbte de den Levende for den Døde." Kirken var naturligviis den Gang udartet og den særskilte Form kunde være urigtig, men Tingen er tilstrækkelig klar i Skrifterne, derfor siger Paulus, idet han taler om dette Lærepunkt: „Hvad monne de ellers gjøre, som døbes for de Døde, dersom de Døde aldeles ikke opreises? hvi døbes de da for de Døde?" 1 Cor. 15, 29. Derfor var det, at en saa stor Ansvarlighed hvilede paa den Slægt, hvori vor Frelser levede, thi han siger: „At alt det retfærdige Blod skal komme over Eder, som er udgydt paa Jorden, fra den retfærdige Abels Blod indtil Saeharias, Barachias Søns, Blod, hvilken I sloge ihjel imellem Templet og Alteret. Sandelig siger jeg Eder, alt dette skal komme over denne Slægt." Matth. 23, 35. 36. Derfor, eftersom de besad større Fordele end nogen anden Slægt, ikke alene i Henseende til dem selv, men ogsaa til deres Døde, var deres Synd større, idet de ikke alene forsømte deres egen Frelse, men ogsaa deres Forfædres, og derfor krævedes disses Blod af deres Hænder.

Og nu, eftersom Guds store Hensigster haster deres Fuldendelse i Møde, og de Ting, som er talt om i Prophetierne, er i Færd med at opfyldes, eftersom Guds Rige er grundlagt paa Jorden, og Tingenes gamle Orden gjenoprettet, har Herren aabenbaret til os denne Pligt og Forret, og vi er befalede til at blive døbte for vore Døde, saaledes opfyldende Obadias, den Prophets Ord, som naar han taler om de sidste Dages Herlighed, siger: „Og Frelsere skulle opkomme paa Zions Bjerg at dømme det Overblevne af Esau, og Riget skal høre Herren til." En saadan Anskuen af disse Ting, bringer Sandhedens Skrifter i Overeens-

stemmelse, retfærdiggjør Guds Veie med Mennesket, stiller Menneskeslægten paa en lige Fod, og staaer i Samklang med ethvert Retfærdigheds og Sandheds Princip. Vi vil slutte med Petri Ord: „Thi det er nok at vi i den forbigangne Tid have bedrevet Hedningernes Villie.“ „Thi derfor er og Evangelium forkyndt for de Døde, at de kunde dømmes ligesom Mennesker i Kjødet, men leve for Gud i Aanden.“

(Af Joseph Smiths Historie, April 1842)

Den ulærde, men kloge Advocat.

En amerikansk Advocat, Nyrum Reynolds, som levede i det forrige Aarhundrede, blev en Dag beskyldt for Retten for slet Stiil og daarlig Bogstavering. „Gentlemen i Juryen,“ sagde han, „den lærde Modstander finder Feil ved min Skrivnin' og Stavnin', som om Sagens Retfærdighed beroede paa saadanne Omstændigheder. Jeg hænger mig ikke ved Udsiden af Tingene, og jeg vil bemærke, *at en Mand maa være en stor Taabe, som ikke kan stave et Ord paa meer end een Maade.*“

Notice.

Skandinaviens Stjernes Contoir er flyttet til Store Strandstræde Nr. 78, i Stuen tilhøire.

Indbetalt til Contoiret.

Mads Larsen	45 Rd.	5 Mk.	12 Sk.
Anders Jensen	10 —	- —	- —
Niels Nielsen	50 —	5 —	- —
C. C. A. Christensen	23 —	- —	12 —
Johan Svensen	20 —	- —	- —
A. P. Trane	82 —	- —	- —
J. C. Klingbeck	45 —	- —	- —
J. P. Folkman	5 —	- —	- —
Summa	285 —	- —	8 —

Indhold.

	Side.		Side.
Familieforholde (fortsat)	81.	Brev fra Ældste G. A. Smith	90.
Joseph Smiths Levnetsløb (fortsat)	85.	Om Daab for de Døde	91.
Redactionens Bemærkn.	89.		

„Skandinaviens Stjerne“ udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned og faaes aa Contoret i Gothersgade Nr. 29, 3die Sal og paa alle kongl. Postcontorer.

Udgivet og forlagt af J. Van Cott.

Trykt hos F. E. Bording.

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de sidste Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

5. Aarg. Nr. 7. *Den 1. Januar. 1856.* Priis: 6 Sk. pr. Expl.

Det melchisedekske Præstedømme.

(Fra Times & Seasons d. 15. Novbr. 1842.)

Præstedømmet er en Gjenstand, som synes at være forglemt, overseet og forbigaaet af de Fleste i denne Generation, og har i Sandhed været det i mange forgangne Generationer, med meget faa Undtagelser. Den romerke Kirke, det er sandt, har gjort nogle Fordringer paa et Præstedømme, ligeledes den engelske Kirke, som begge paastaae at spore det i lige Nedstigen gjennem den pavelige Følgerække, eller en vedvarende uafbrudt Kjæde af Biskopper fra de apostoliske Tider ned til nærværende Tid; der er et Slags blandet Præstedømme, som de biskoppelige Methodister paastaaer at hænge ved, men det er meer for Formens Skyld end for noget Andet, idet hverken Prædikanterne eller Folket hænger ved det med megen Haardnakkethed.

De mange Stridigheder, som har fundet Sted iblandt dem, der har gjort Fordring paa den pavelige Stol, de hyppige og skamløse Misbrug, som er bleven uøvede og tilladte af pavelig Myndighed, har ikke passeret ubemærkede af et skjønsomt og undersøgende Publicum; disse tilligemed de ugrundede og uægte Paastande af den engelske Kirke og andre Dissentere, som paastaae at have Præstedømmet, har bragt det dertil, at endog Navnet af Præst er ringeagtet.

Vi har ikke Tid til at berøre den romerske Kirkes forskjellige Misbrug, men ikkun fremsætte, at dersom den var vedbleven reen, vilde deres Præstedømme ogsaa have været reent; og deres Myndighed til at forrette Kirkens hellige Anordninger, vilde have været lovlig, ikke fordi de havde en Følgerække af Paver, men som en Følge af deres Vedhængen ved Evangeliets rene Grundsætninger, thi Præstedømmet kan ikke vedblive, naar Evangeliet er forvendt; derfor blev Johannes befalet at skrive til Menighedernes Engle i Asien og sige adskillige af dem, at dersom de ikke omvendte sig, vilde deres *Lysestager* blive flyttede fra deres Sted.

Naar vor Frelser sagde til sine Disciple: „See, jeg er med Eder altid, ja indtil Verdens Ende," sagde han til dem nyligt før i den

samme Forbindelse: „Gaaer derfor hen og lærer alle Folkeslag og døber dem i Navnet Faderens, og i Sønnens og i den Helligaands; og lærer dem at holde alt det, jeg haver befalet Eder.“ Men som de har afveget fra hans Evangelium, indført Menneskenes Skikke, og forsømt at lære det, som Gud befalede dem, saa har de tabt Præstedømmets Myndighed, Velsignelser og Kraft, deres Lysestage er flyttet fra sit Sted og Christus har ophørt at være med dem. Med Hensyn til den engelske Kirke og andre Dissentere, som paastaaer at erholde et Præstedømme, gjennem den paastaaede uafbrudte Kjæde i deres præstelige Linie — saa er deres Stilling om muligt endnu ynkværdigere end den romerske Kirkes. De gjør Paastand paa et Præstedømme, men efterspore det gjennem den romerske Kirke, — og dog siger de os, at den romerske Kirke er falden og fordærvet, og var det den Tid de adskilte sig fra den; om det var saa, hvorledes kunde den meddele et reent, ufordærvet og lovmæssigt Præstedømme? „En ureen Kilde kan ikke udsende rene Vandstrømme,“ saa at, efter deres egen Munds Tale, maa vi nødvendigviis fordømme dem; derfor er deres Paastande, forsaavidt Præstedømmet angaaer, kraftesløse og taabelige, og deres hellige Præstedømme en blot Opdigtelse; og uden et Præstedømme kan der ikke være nogen reen Kirke, eftersom der ikke findes noget, som er lovmæssigen beskikket af Gud til at forvalte de hellige Anordninger, eller til at bevare Sandhedens Principer rene og ufordærvede.

Men med Hensyn til Protestantismens forskjellige Troessamfund i Almindelighed, hvorfra udsprang de? Fra den romerske Kirke. Bemyndigede Gud dem nogensinde til denne Skisma (Kirkesplid)? eller bifaldt den romerske Kirke nogensinde deres Fraskillelse? Sandeligen nei! Hvis ikke, hvorledes blev de da en Kirke, eftersom disse er de eneste Authoriteter, som kunde meddele Prædømmet, eller gjøre dem til en Kirke, selv om den romerske Kirke var forblevet reen. Men omend den romerske Kirke kunde have havt Myndighed til at meddele Præstedømme, kunde den aldrig have havt Myndighed til at bekræfte en anden Kirke særskilt fra eller i Modsætning til den selv; og Gud vilde aldrig have bekræftet en saadan Fremgangsmaade; han kunde have afskaaret den romerske Kirke og givet Protestanterne Præstedømmet og Myndigheden, men han vilde aldrig anerkjende begge paa een Gang at være hans Kirker, medens de var indbyrdes modstridende; og om han havde gjenindsat dem i den romerske Kirkes Sted, maatte det have skeet ved Aabenbaring, men dette Princip fornegter de — men om man skulde sige her, at disse Dissentere havde Præstedømmet, naar de forlod den romerske Kirke, — vil vi bemærke, at de erholdt det fra en fordærvet Kirke, efter deres egen Tilstaaelse og Bevidnelse, og følgelig kunde det ikke være til noget Gavn for dem. Skulde der videre anføres, at omendskjøndt fordærvet, havde dog den romerske Kirke Magt til at meddele Præstedømmet, vil vi endvidere tilføie, at om den havde Magt til at meddele Præstedømme, havde den ogsaa Magt til at borttage det; dersom den havde Magt til at binde paa Jorden og i

Himmelen, saa havde den ogsaa Magt til at løse paa Jorden og i Himmelen; følgelig er, i hvilken Retning man end betragter det, alle Paastande om en Kirke og et Præstedømme siden den romerske Kirkes Frafald intetsigende og uden Grund.

Der har været mange gode Mænd sidenefter, baade i den romerske Kirke, iblandt Protestanterne, og ligeledes iblandt dem, der ikke tilhører noget Samfund, som har bestræbt sig for at gavne Verden og forbedre Menneskenes Tilstand; men der er en meget væsentlig Forskjel imellem saadanne Personer og dem, som har Præstedømmet og er beskikkede af Gud til at udføre hans Værk. Cornelius var en god Mand — han frygtede Gud med sit ganske Huus — han fastede og bad og gav Almisser, og det ikke for et Skins Skyld eller hykkelsk, men alvorligen og oprigtigen, saa at hans Bønner og hans Almisser blev ihukommende for Gud og en Engel betjente ham. Men uagtet hans Fromhed, hans Nidkjærhed, hans Bønner og hans Almissegivning, maatte han dog sende Bud efter Petrus, som skulde sige ham „*Ord, hvorved han og hans gan-Huus skulde frelses;*“ hans Bønner, hans Velgjørenhed, hans Menneskekjærlighed kunde ikke frelse ham; at det var vødvendigt, at der blev sendt Bud efter en Mand, som havde Præstedømmet, og at *han* skulde veilede ham til Evangeliets Velsignelser, betjene ham med den hellige Daab, og indføre ham ved lovlig Myndighed i Guds Rige. Derfor var det at Apostelen sagde: „Saa Mange, som troede, gav han *Magt* til at vorde *Guds Sønner*, saa Mange, som troede paa hans Navn.“ Inden Evangeliet og det melchisedekske Præstedømme indførtes, var det umuligt at blive en Guds Søn, (de kunde blive en Tjener, men ikke en Søn) men naar Liv og Uforkrænkelighed blev bragt for Lyset ved Evangeliet, og det Evangelium sendt til alle Folkeslag ved Mænd, valgte og kaldte af Gud, da blev det Menneskenes Forret at blive *Guds Sønner*. „Guds Rige blev prædiket og Menneskene trængte sig ind i det.“

I enhver Tidsalder, som Gud har havt en evangelisk Kirke, har det stedse med Evangeliet været forenet et Præstedømme, hvis Pligter og Forrettighed det var at have Omgang med Himmelen, at modtage Forskrifter fra Herren, at forvalte Evangeliets Ordinancer og at regjere Guds Rige eller Jesu Christi Kirke.

Der er adskillige Bestanddele fornødne til Grundlæggelsen af et Rige; der maa først være Undersaatter, som skal regjeres; saa maa der være en Konge til at styre eller regjere; der maa ogsaa være Love og Forvaltere af disse Love; og som disse Ting er nødvendige i Rigerne paa Jorden, saa er de og nødvendige i Himmeriges Rige. Herren er Kongen; hans Folk er hans Undersaatter; hans aabenbarede Villie er hans Riges Love; Præstedømmet er Forvalter af disse Love; og eftersom der udfordres en vedvarende Følgerække af Konger, Indvaanere, Love og Forvaltere til at ordne og fortsætte Menneskenes Riger; saa udfordres der de samme Ting til at ordne og fortsætte Guds Rige; og dersom Menneskenes Riger, hvis de berøves Love og Forvaltere, vilde geraade i Forvirring og falde sammen i Ruiner, saa er ogsaa Menneskenes

Børn, naar Præstedømmet mangler, ladte i Mørke angaaende Guds Riges Love og Regjering; og om de end kan have nogle Forestillinger om en himmelsk Konge, er dog deres Begreber forvirrede. De har ingen Kundskab om Evangeliets Læresætninger, om Guds Huus's Skikke, om Beskaffenheden af Himmelens Regjering eller Præstedømmets Magt, om Jehovas nærværende Forsætter eller tilkommende Forehavender; derfor disse modsigende Meninger, denne Strid om Læresætninger, denne Forskjellighed i Følelse, og denne sørgeligt mørke og formørkede Tilstand, hvori den religiøse Verden fremstiller sig i den nærværende Tid for enhver oplyst Forstand. Lad det melchisedekske Præstedømme blive indført og Menneskene underkaste sig sammes Lærdomme, saa vil deres sekteriske, sammenkrympede Begreber dunste bort som Morgendug for Sol; de vilde svinde hen for de glimrende Straaler fra det himmelske Lys; Lovløshed og Forvirring, som hersker iblandt Menneskene, vilde ophøre, og Verden vilde blive organiseret efter Fornuftens, Reenhedens, Billighedens, Sandhedens og Retfærdighedens Grundsætninger; — Grundsætninger, hvilke regjerede alle Guds Hellige i Fortiden, hvilke styrer Englene i Himmelen, og ved hvilke Jehova regjerer sig selv i den evige Verden. Det var ved Præstedømmets Kraft at Verden blev frembragt „formedelst Tro ved Guds Magt." Derfor raadslog det himmelske Præstedømme tilsammen inden denne Verden rullede ind i Tilværelse og sagde: „Lader os skabe Mennesket efter vort eget Billede og i vor egen Lignelse." De besad Magt og Forstand til at gjøre denne Ting, og Kundskab er Magt, og Præstedømmet har Nøglerne til denne Magt baade i Himlene og paa Jorden. Det er Loven, hvorved alle Ting regjeres, og dersom vi derfor faaer rigtige Grundsætninger udfoldede for os paa Jorden, saa har vi ogsaa et Mønster af himmelske Ting. Saaledes blev det sagt til Moses, da han beredte Arken: „See til at du gjør alle Ting efter *det Mønster*, jeg viste dig paa Bjerget." Og Paulus, da han skriver til Hebræerne, siger: „Altsaa var det fornødent, at *Afbildningerne* af de himmelske Ting skulde renses ved disse, (nemlig Offrene) men de himmelske Ting selv ved bedre Offre end disse. Thi Christus gik ikke ind i Helligdomme, gjorte ved Hænder, *som er Billeder af de sande*, men i Himmelen selv, for at fremstille sig for Guds Aasyn for os." Altsaa: Christus forrettede Guds Ordinancer paa Jorden, (idet han var en Præst evindelig efter Melchisedeks Orden) og forrettede i det samme Præstedømme i Himmelen for Guds Aasyn, som han gjorde paa Jorden iblandt Menneskenes Børn.

Det er det melchisedekske Præstedømme, som holder Nøglerne til Hemmelighederne af Guds Aabenbaringer, som oplukker og udfolder Jehovas skjulte Hensigter, og hvorved Menneskenes Børn sættes i Stand til at komme ind i den Høiestes Nærværelse; og uden det kan Ingen see Guds Ansigt og leve." Enoch, som var i Besiddelse deraf, „vandrede med Gud," og blev formedelst samme forvandlet ved Tro, — „han var ikke mere, thi Gud tog ham." — Noa havde det samme Præstedømme, og derfor talte Gud med ham og

sagde ham, at han skulde bygge en Ark, aabenbarede for ham Mønsteret og Størrelsen, gjorde ham bekjendt med den Ødelæggelse, som skulde komme paa Jorden, og, da Arken var beredt, bød ham og hans ganske Huus at gaae ind.

Melchisedek og Abraham besad ogsaa Præstedømmet, og derfor „aabenbarede Herren sig for Abraham, da han sad i sit Pauluns Dør.“ Og Herren samtalede med Abraham og aabenbarede sine Hensigter for ham; thi vor Frelser sagde: „Abraham saae min Dag og glædede sig.“ — Ogsaa Job besad det samme, og derfor siger han ved en vis Leilighed: „Jeg haver hørt Dig med hørende Øre, men nu har mit Øie *seet* Dig.“ Moses ogsaa havde det melchisedekske Præstedømme, og derfor talte Herren til ham fra den brændende Busk; bød ham at gaae til Ægypten og befrie Israeliterne, og aabenbarede sin Magt for deres Skyld ved Moses. Han viste sig derefter for Moses og for halvfjerdsindstyve af Israels Ældste paa Bjerget; og „de *saae* Israels Guds Ansigt og aad og drak.“ — Det var Guds Hensigt, dersom de havde vedblevet at være retfærdige, at faae dem gjort til et „Kongerige af Præster;“ men deres Synder skilte dem fra Herren — de kunde ikke udstaae Herligheden af en celestial Lov, eller Evangeliets uindskrænkede Forrettigheder, ei heller Jehovas Nærværelse; men naar Herren talte til dem, sagde de: „Lad Gud ikke tale mere med os, at vi ikke døe.“ Det melchisedekske Præstedømme blev taget fra dem som en Nation, og Moses blev taget bort fra deres Midte, og istedetfor at blive et „Kongerige af Præster,“ havde de ikkun een Ypperstepræst, som gik ind for Guds Aasyn een Gang om Aaret, „for at udsone for sine egne og for Folkets Synder.“ De var berøvede de større Velsignelser, forbundne med det melchisedekske Præstedømme; de overlodes ikkun det aaroniske tilligemed Loven om de kjødelige Bud og Anordninger, et Aag, som, Apostlerne sagde, „hverken vi eller vore Fædre var istand til at bære.“ Der var enkelte Propheter iblandt dem, som havde Præstedømmet og bar Vidnesbyrd om store Tildragelser; dog „søgte de hvad Aanden i dem antydede,“ naar den vidnede om Christi Tilkommelse og den Herlighed, som skulde følge; til hvem det skulde aabenbares; at disse Velsignelser ikke tilhørte dem, men os. Ezechiel saae Herren høi og ophøiet og hans Følge opfyldte Templet.“ Jeremias, Daniel og Andre havde store Aabenbaringer. Elias besad meget af Guds Magt og havde mange Aabenbaringer; og da han var ved at blive forvandlet, bad Elisa, at en dobbelt Deel af hans Aand maatte være paa ham, men Elias sagde: „du haver bedet om en haard Ting; dog, dersom du seer mig, naar jeg tages fra dig, skal det skee dig saa, men hvis ikke, da skeer det ikke.“ Her kan vi standse og spørge: hvorfor var det at Elias gav Elisa denne Anviisning? Fordi han, idet han havde det melchisedekske Præstedømme, vidste at det besad Nøglerne til Guds Hemmeligheder og Aabenbaringer, og endskjøndt han ikke vidste, om Elisa kunde faae sin Begjering opfyldt eller ikke, efterdi det var en Guds Gave, vidste han dog, at dersom han kunde *see* ham, naar han opfoer, vilde han besidde hiin Magt;

og da Elias opfoer i en gloende Vogn — „saae Elisa det og raabte: min Fader, min Fader, Israels Vogne og Ryttere," og da han løb hen og tog Elias's Kappe og slog Vandet dermed og raabte: „hvor er Herren, Elias's Gud," adskilte Guds Kraft Vandet og han vidste, at hans Begjæring var ham tilstaaet.

Med Undtagelse dog af nogle faa enkeltstaaende Individer, som var adspredte her og der, ligesom eenlige Spurve paa et Huustag, var Israels Børn berøvede det melchisedekske Præstedømme — „Loven blev føiet til for Overtrædelses Skyld;" og de blev stillede „under en Tugtemester indtil Christus," som, da han kom, var en Præst evindelig efter Melchisedeks Orden, gjenoprettede det samme Præstedømme — det samme Evangelium og gav Menneskenes Børn Leilighed til at erholde de samme Velsignelser, Rettigheder og Herligheder, og komme ind i det samme Rige som de gamle Hellige, før Israels Børns Overtrædelse. „Saa Mange, som troede, dem gav han Magt til at vorde Guds Sønner, „hvilken Magt de ikke besad før. Guds Rige blev nu prædiket og alle Mennesker trængte derind," og Jøde og Hedning havde da Rettighed til at blive „en udvalgt Slægt, *et kongeligt Præstedømme*, et helligt Folk, et Folk til Eiendom," en Forrettighed, som Jøderne kunde have nydt hele Tiden, men som de tabte paa Grund af Overtrædelse.

Bemærkninger

angaaende Zions Forlösning — Christi anden Tilkommelse — de Helliges Provelser o. s. v. — Af Ældste Orson Pratt i Tabernaklet i Store Saltsostad Søndag Morgen d. 20. Mai 1855.

(Af Deseret News d. 19. Septbr. 1855.)

Jeg har hørt med megen Deeltagelse paa de Bemærkninger, som har været gjorte af Broder Jackman, thi de har været overeensstemmende med mine Følelser; de var rigtige indtil Punkt og Prikke, og mange nyttige Ideer er bleven fremsatte for os, og hans Ord har været meningsrige. Endskjøndt han har følt sig selv undseelig foran Folket, har dog Herren indgivet i hans Hjerte saadant, som er skikket til at interessere de Hellige.

Vi seer af det, som er bleven skildret for os, de Prøvelser og Vanskeligheder, som vi, Nogle af os, har havt at udholde i denne Kirke; vi seer ogsaa af det, som han har forklaret, Folkets Taalmodighed til at gjennemgaae disse Vanskeligheder, ingen Knurren, ingen Klynken, ingen Feilfinden, men alle tagende fat med eet Hjerte og eet Sind til at gjøre Guds Villie under de haardeste Omstændigheder.

Vi kan stille dette i Modsætning til det, som vi seer tilkjendegivet af Nogle af vore nye Emi-

granter; Nogle af dem kom ind her og følte sig misfornøiede, idet de var bleven saa paa Reisen over Sletterne; de bliver uenige indbyrdes, taber den gode Aand, og tillader en ond Paavirkning at beherske sig; jeg siger, at vi kan erfare af Broder Jackmans Tale en stor Forskjel imellem dem, som først kom ind her og disse, som nu kommer. Det Spørgsmaal kunde opstaae i Nogles Sind, var Pionererne, som kom her, saa meget bedre end de, som nu kommer? Jeg troer ikke.

Hvorfor var der da ingen Knurren, ingen Feilfinden eller Frafald?

Aarsagen er begribelig, de, som først kom her, havde større Erfaring i saadanne Anliggender, end de nye Emigranter har, som kommer her næsten uden Erfaring i de Ting, som de naturligen kommer i Berørelse med, naar de reiser over Sletterne.

Der er i Sandhed meget Faa i Verden, som vilde gjøre det bedre end Mormon-Pionererne gjorde det første Aar de kom her. Der udfordres Erfaring til at dygtiggjøre Folk til taalmodigen at gjennemgaae de Prøvelses Optrin, som udholdtes af Pionererne og de, som først kom ind i disse Dale. Tag vor sidste Emigration, som er kommet over Sletterne og lad dem drives nogle faa Gange fra deres beqvemme Boliger og lad dem vandre flere Maaneder i den kolde Vinter, og send dem derpaa hen paa en Expedition, saadan som Pionererne blev sendt ud paa til dette Land, og I vilde see dem som et meget forskjelligt Folk; I vilde see dem forandrede og forbedrede ved den Erfaringsbane de havde tilbagelagt; de vilde have Fordeel ved forskjellige Slags Erfaring, som Andre har gjennemgaaet før dem; og dersom de var agtpaagivende, vilde de føie mange vigtige Punkter til deres forrige Forraad af Viisdom og Kundskab.

Der udfordres følgelig Erfaring ikke alene for de gamle Medlemmer, men ogsaa for de nye; og dersom de nye Medlemmer tillodes at komme fra de gamle Lande uden at prøve Mangel eller Gjenvordighed, saa kunde Ingen vide, enten disse Personer vilde udholde saadanne Prøvelser eller ikke; og derfor er saadanne Prøvelser nødvendige for at give Folket Erfaring.

Det er sandt, at de har havt Noget at gjennemgaae i det gamle Land af en prøvende Natur, men de har ikke havt en Række af forskjellige Prøvelser at gjennemgaae; derfor kunde Ingen sige, om de vilde staae eller ikke, dersom de kaldtes til at gjennemgaae lignende Prøvelsesoptrin, som de tidligere Settlere i dette Territorium har gaaet igjennem.

Det er derfor ikke overraskende for mig, at Herren tager visse Forholdsregler for at bringe hine Nykomne i vanskelige Omstændigheder; vi har virkeligen Herrens egen Erklæring for at han vil prøve sit Folk, ikke i nogle Ting, men i alle Ting, for at see om de vil blive i Pagten, og han siger, dersom de ikke vil, da vil de ikke blive i mig.

Vi forstaaer altsaa her, at Enhver vil have sin Andeel af Prøvelser enten i Kirkens Begyndelse eller i dens fremadskridende Tilstand. Vi veed ikke, hvilke det vil vorde, uden forsaavidt Gud har aabenbaret det i sit Ord.

Han har sagt os, at vi skulde blive hjemsøgte af Hunger og

Sværd, af Pestilents og Nød, alt dette er forudsagt og fremsat for dette Folk i Lærdommens og Pagtens Bog. Herren siger: med mindre hans Tjenere vilde lytte til hans Ord og Raad, som han giver dem, skulde Hunger, Trængsel og Nød komme over dem.

Hvad Gavn eller hvad Ære er det for et Individ, som er stillet i saadanne Omstændigheder at han ikke kan undgaae at handle rigtig. For Exempel, antag at der ingen berusende Drikke var i Verden, hvad Ære og Fortjeneste vilde det være for et Individ at sige, at han havde afholdt sig fra disse Ting?

Dersom hans Fader eller Forfædre indtil tredie eller fjerde Generation af dem, havde drukket sig ihjel, vilde han ikke have Noget at rose sig af; thi han kunde ikke blive en Drukkenbolt; derfor siger jeg, om denne Fristelse var stillet foran os, ligesom det forbudne Træ var foran Moder Eva, og vi modstod Fristelsen, da vilde der være nogen Fortjeneste deri, langt mere end der er for en Person at holde sig ædruelig, fordi han er nødt til at være det. Saaledes kan vi betragte andre Ting i i det samme Lys.

Hvorfor tillod Herren de Hethiter og Perisiter og Heviter og Jebusiter og forskjellige Andre at leve iblandt Israel? Han havde to Hensigter for Øie; den ene var at revse Israel, naar de afveg fra hans Bud; og den anden var at see, enten de vilde seire eller ikke. Han stillede dem, hvor de skulde have Fristelser til at prøve deres Troskab, dersom de da ligefrem, til Trods for Guds Lov, vilde lade sig rokke eller give tabt og give efter for Hedningernes Skikke og Laster, var de ikke værdige til Guds Herlighed, eller til at blive kaldte hans Folk.

Men dersom Hedningerne havde alle været udryddede og hine Fristelser ikke havde fundet Sted, hvor vilde deres Fortjeneste saa have været? den vilde i Sandhed have været meget liden.

Et Bud blev givet, som forbød Israels Børn at gifte sig med Hedningerne; det blev befalet, at Israels Sønner skulde ikke tage Hustruer iblandt Hedningerne, ei heller skulde de give deres Døttre til Hedningerne.

Der blev altsaa i hine Dage stillet Fristelse for Israels Børn, og undertiden pleiede de at bryde igjennem og gaae over Grændserne ligesom gamle Salomon, som overtraadte, efter at Gud havde aabenbaret sig for ham tre Gange og havde givet ham mange udvalgte Begunstigelser og aabenbaret sig for ham i Drømme, og den Gang han oprakte sine Hænder for at bede Gud at velsigne Templet, som han havde bygget, da viste Herren sig i hele Israels Nærværelse for sin Tjener.

Han blev ophøiet midt iblandt Israel, og et Rige og Herredømme blev givet ham, som langt overgik alle Riger og Herredømmer paa Jorden; og dog, efter alt dette og efter at Herren havde givet ham mange Hustruer, tog han det som var forbudet; han tog hedenske Nationers Døttre; og han, som var deres Hoved og Konge, satte dette ugudelige, dette onde Exempel for al Israel, saa at, dersom de havde fulgt hans daarlige og slette Veie, vilde de blevet ødelagte; men fra den Beretning vi har, blev han overvunden af de Fristelser, som stilledes for ham, og følgelig førte de Hustruer, som han havde taget, ham paa Afveie,

og det saa meget, at han paa sin gamle Alder for at behage de Hustruer, han havde taget iblandt Hedningerne, bøiede sig ned for deres Guder. Her var altsaa to Onder, det første var, at han tog hedenske Hustruer, og det andet, at han gav sig af med og bøiede sig ned for deres Guder; og Herren vil dømme ham for alle disse Ting; netop som han vil dømme os, efter de Gjerninger vi udøve, medens vi er i denne Prøvestand.

Dersom Salomon i al sin Herlighed havde været tilfreds med alle de Velsignelser, som gaves ham og ikke havde givet efter for Fristelserne, som var lagt til at besnære ham, vilde han have tiltaget i Herlighed og Herredømme; hans Herlighed vilde have forøget sig i denne Verden og i de tilkommende, men Herren ønskede at prøve ham.

(Fortsættes.)

Skandinaviens Stjerne.

Den 1ste Januar.

Med dette Nummer begynder vi et nyt Aar og med det begynder ogsaa Arbeidet for vor *Eftertræder*, hvem vi byder velkommen til en saa hæderlig Stilling i Guds Rige som til at præsidere over den skandinaviske Mission med alle dens Interesser. Denne Stilling medfører megen Omtanke, meget Arbeide og stor Ansvarlighed; og vi kan med fuld Forvisning anbefale vor Eftertræder som fuldkommen skikket til at fylde Pladsen til Hæder for ham selv og den Sag, han skal arbeide for; ligeledes kan vi med den samme Sikkerhed anbefale vor Broder som værdig til Eders fuldkomne Tillid. De Hellige kan see hen til ham som til en Fader; Eders Interesser vil være hans, og ved at adlyde hans Raad og Veiledning vil I sikkre Eder et godt Udfald og Herrens Velsignelse vil ledsage Eder.

Det er med stor Glæde og Tilfredshed at vi benytter den Frihed, der er forundt os til at trække os tilbage fra denne Arbeidsmark for at vende vore Trin til Vestens fredelige Dale til vor kjære Families Skjød, fra hvilken vi har været fraværende henved fire Aar. Denne Tid, omendskjøndt lang, har forekommet os ikkun kort, og er hengaaet meget behagelig. Omtrent 2 Aar og 4 Maaneder af denne Tid er bleven tilbragt i Danmark. Vi kom som en Fremmed til et fremmed Land, til et Folk, hvis Tungemaal vi var ubekjendt med, dog mødte vi en hjertelig Modtagelse. Det var uventet for os, da vi indtraadte paa en saa byrdefuld Arbeidsmark i Forbindelse med Præsidiet over den skandinaviske Mission. Vi følte vor Ringhed til at fylde en saa ansvarsfuld Plads, og det var næsten med Bæven at vi betraadte samme af Frygt for at vi ikke kunde opfylde Alles Forventninger; hvorvidt vi har, er ikke for os at sige. Vor Bestræbelse har været at søge til Herren, fra hvem al Viisdom kommer, at vi maatte blive veiledt af hans Aand i alle vore Tjenesteforretninger, saa at

de Hellige kunde blive opbyggede, deres Tro forøget, og de voxe i Viisdom og Forstand, og at Lys og Frelse kunde komme til Tusinder, som har vandret i Mørke og Elendighed. Herren har rigelig velsignet vore svage Bestræbelser, og vi ønsker at anerkjende hans Haand i alle Ting og give ham Prisen, Æren og Hæderen. Ved Herrens Velsignelse er denne Mission i en lykkelig Tilstand. Meget er bleven udført formedelst Præstedømmets forenede og standhaftige Arbeide, og Beredvilligheden paa de Helliges Side at lytte til Raad tilligemed Enighed i Handling — Alt har bidraget til at udbrede Herrens Værk og bringe Fryd og Glæde til Tusinder, som vil vedblive at forøges i det Tilkommende, og alle de Trofastes Arbeide vil haves i hæderlig Erindring af efterkommende Generationer saavelsom af den nærværende.

Vi føler at Sproget er utilstrækkeligt til dermed at udtrykke vor Taknemmelighed til Brødrene for den Beredvillighed, hvormed I har efterkommet enhver Opfordring, og for Eders utrættelige Arbeide; maa Herren velsigne Eder derfor! Ligeledes alle dem, der paa nogen Maade har bidraget til Udspredelsen af Herrens Værk, eller til Understøttelsen af hans Tjenere! Vedbliv at gjøre Godt; søg Herren efter Viisdom; sæt Eders Tillid til *ham*, som er mægtig til at danne Eder til Redskaber i hans Haand til at fuldbyrde hans Hensigter. Lad Eders Tro tiltage, saa at den kan være Forløber for Eders Standhaftighed, paa det at Tro og Gjerninger forenede, tilligemed den Hellig Aand til at styre og veilede, kan være et Bolværk for Eder, medens I gjennemgaaer denne Prøvestand, saa at I ikke maa blive overvundne af Mørkets Magter og gaae tabt af de Velsignelser, som Herren har opbevaret for de Trofaste!

Paa Grund af presserende Forretninger o. s. v. har vi ikke havt Frihed til at besøge alle Conferencerne for at see og blive bekjendt med de Hellige, ikke desmindre føler vi et Slægtskab formedelst Pagtens Baand og ønsker Eders Velfærd og at Veien snart maa aabnes, saa at I kan blive istand til at komme efter og opnaae den Rettighed at blande Eders Stemme med Zions Sønners og Døttres, og deeltage i de Velsignelser, som vor himmelske Fader har saa rigelig foranstaltet for de Trofaste, saa at de kan blive beredte til at arve Guds Herlighed og nyde hans Nærværelse i tilkommende Verdener.

Vi beder paa det Indstændigste om de Helliges Bønner for os paa vor Reise til et dyrebart Hjem for at deeltage i Nydelsen af en kjær Families og kjære Venners Omgang. Til Gjengjeld skal I Hellige erindres for Herren af Eders Medtjener i Sandhedens Sag.

John Van Cott.

Kjøbenbavn den 1ste Januar 1866.

Elskelige Hellige i den skandinaviske Mission!

Eftersom det har behaget den vise Uddeler af alt Godt formedelst sine Tjenere at beskikke mig til at eftertræde Ældste John Van Cott i denne den skandinaviske Mission, overtager jeg sammes Pligter med Glæde, haabende ved Guds Hjælp at blive istand til at udføre dem paa en Maade, som skal blive til Gavn for Guds Rige og tillige for de Hellige, over hvilke jeg skal have den Lykke og Ære at præsidere. Som I allerede har seet i forrige Nummer af *Stjernen* Bekjendtgjørelsen af min Beskikkelse og i dette Nummer Fremstillingen af min ærede Forgjænger, saa seer I deraf, at jeg fra idag af overtager den ansvarsfulde Stilling at være Eders Præsident, hvortil jeg i Sandhed føler min Ringhed, med mindre jeg begunstiges af Guds Aand og de Helliges forenede Tro og Bønner til min Understøttelse.

Det skal være min yderste Bestræbelse at søge til at vedligeholde Værket i den trivelige Tilstand, som hidindtil er skeet under Præsident Van Cotts vise Bestyrelse; ligesom jeg ogsaa vil bestræbe mig for ikke at skuffe den Tillid, de Mænd har skjænket mig, der har sendt mig; ei heller den gode Anbefaling, der er given mig af min værdige Forgjænger.

Der er et gammelt Ordsprog, som siger: „Nye Herrer, nye Love;“ men jeg agter ikke at afvige fra den Fremgangsmaade, som min Forgjænger har fulgt, undtagen Omstændighederne skulde gjøre det udtrykkeligen nødvendigt.

Det er mig en stor Glæde at sige, at saavidt som jeg er gjort bekjendt med Missionens Anliggender, finder jeg den i en sund og lykkelig Tilstand; hvorfor jeg føler at sige til de Hellige: Vær trofaste i at adlyde de Raad, som hidindtil er givet Eder, idet I holder Budene og lever ved hvert Ord, som udgaaer af Guds Mund, som er bekjendtgjort for Eder fra Tid til Tid ved hans Tjenere, og ved at gjøre saaledes, vil I modtage for Eder selv de Forjættelser, som gives dem, der er trofaste indtil Enden, endog evigt Liv i vor himmelske Faders Nærværelse. At saaledes maa skee ønsker

Eders Broder og Tjener i Evangeliet
Hector C. Haight.

Emigration. Den 29de November sidstleden afgik de skandinaviske Helliges Emigration herfra til Kiel med Dampskibet „*Løven*,“ begunstigede af et smukt Veir. Indskibningen og Afseilingen foregik i den bedste Orden, uden nogen Slags Forstyrrelse; Fred og Ro herskede og glade droge de Hellige afsted. Ved Brev, dateret Liverpool, fra deres Fører Ældste Knud Peterson har vi erfaret, at deres Reise indtil da havde i enhver Henseende gaaet

heldig og at de, efter at have passeret Kiel, Glückstadt og Grimsby i England, ankom til Liverpool den 4de dennes og den 5te gik de ombord paa Skibet *John J. Boyd*, som skulde føre dem over Atlanterhavet til New York, hvortil de forventedes at afgaae den 10de, hvis Vind og Veir tillod det.

Joseph Smiths Levnetsløb.

Novbr. 1835. (Fortsat fra Pag. 89).

Torsdag den 12te. Bivaanede Skolen igjen i Skoletimerne, Regn og Snee falder endnu, omtrent en Tomme i Dybden, og Vinden meget heftig; Veiret høist ubehageligt. De Arbeidere, som begyndte at fuldende Udsiden af Kapellet, blev nødte til at afbryde deres Beskjæftigelse ved Begyndelsen af dette Uveir den 11te dennes.

Mødte i Aften Kl. 6 med de Tolvs Raad efter deres Begjæring. Ni af dem var nærværende. Raadet aabnedes med Sang og Bøn. Og jeg gjorde nogle Bemærkninger, som følger:

Jeg er lykkelig ved at nyde denne Leilighed til at møde med dette Raad ved denne Anledning. Jeg er overbeviist om, at Herrens Aand er her, og jeg er tilfreds med alle tilstedeværende Brødre; og jeg behøver ikke at sige, at I har min yderste Tillid og at jeg agter at opholde Eder til det Yderste; thi jeg veed meget vel, at I har til at opretholde min Charakteer imod denne ugudelige Generations skammelige Bagtalelser og Beskyldninger, og at I glæder Eder i at gjøre saaledes.

Mørke hersker i denne Tid, som det gjorde i den Tid Jesus Christus var ved at blive korsfæstet. Mørkets Magter bestræbte sig for at formørke Retfærdighedens herlige Sol, som begyndte at fremglimte over Verden, og skulde snart bryde frem i store Velsignelser over de Trofastes Hoveder; og lad mig sige Eder Brødre, at store Velsignelser venter os i denne Tid, og vil snart vorde udgydte over os, dersom vi er trofaste i alle Ting, thi vi er endog berettigede til større Velsignelser end de var, fordi de havde Christi Person hos dem til at undervise dem i Saliggjørelsens store Plan. Hans personlige Nærværelse har vi ikke, derfor behøver vi større Tro, paa Grund af vore særegne Omstændigheder; og jeg er bestemt paa at gjøre alt hvad jeg kan for at opholde Eder, endskjøndt jeg kan gjøre mange Ting i Uagtsomhed, som ikke er ret for Guds Aasyn.

I ønsker at kjende mange Ting, som er foran Eder, at I kan vide, hvorledes I skal berede Eder selv for de store Ting, som Gud er i Færd med at tilveiebringe. Men der er en stor Mangel eller Hindring i Veien, som berøver os de større Velsignelser; og for at gjøre Grundvolden for denne Kirke fuldkommen og varig, maa vi bortskaffe denne Forhindring, som er at iagttage visse Pligter, som vi endnu ikke har forrettet. Jeg antog, at jeg havde grundfæstet denne Kirke paa et varigt Grundlag, da jeg tog til Missouri,

og i Sandhed jeg gjorde saa; thi dersom jeg var bleven tagen bort, vilde det have været nok, men jeg lever endnu, og derfor fordrer Gud mere af mine Hænder. Det Punkt, hvorpaa jeg i Særdeleshed ønsker at henvende Eders Opmærksomhed iaften, er Ordinancen, Fodvaskningen. Dette har vi endnu ikke udført, men den er ligesaa nødvendig nu, som den var i Frelserens Dage; og vi maa have et Sted beredt, saa at vi kan forrette denne Ordinance afsides fra Verden.

Vi har ikke begjært meget af Herren med den Tro og Lydighed, som vi burde, dog har vi nydt store Velsignelser, og vi er ikke saa erkjendtlige derfor, som vi skulde være. Naar eller hvor tillod Gud een af Vidnerne eller de første Ældste i denne Kirke at nedfældes? Ingensinde og ingensteds! Iblandt alle de Ulykker og Straffedomme, som er vederfaret Jordens Indvaanere, har hans almægtige Arm opholdt os; Mennesker og Djævle har raset og udtømt deres Ondskab forgjæves. Vi maa have alle Ting beredte og sammenkalde vor høitidelige Forsamling, som Herren har befalet os, at vi kan blive istand til at fuldkomme hans store Værk, og det maa gjøres paa Guds egen Maade. Herrens Huus maa beredes, og den høitidelige Forsamling sammenkaldes og organiseres i samme, efter Guds Huus's Orden, og deri maa vi foretage den hellige Handling, Fodvaskningen. Den var aldrig bestemt for Andre end de tjenstgjørende Medlemmer. Den er beregnet til at forene vore Hjerter, paa det vi maa være eet i Følelse og Tanke, og at vor Tro maa være stærk, saa at Satan ikke kan omstyrte os, eller have nogen Magt over os.

Den Begavelse I er saa længselsfuld efter, kan I ikke opfatte nu, ei heller kunde Gabriel forklare den for Eders dunkle Forstand; men stræb efter at blive beredte i Eders Hjerter, vær trofaste i alle Ting, at naar vi møder tilsammen i den høitidelige Forsamling, det er saadanne, som Gud skal udnævne af alle de tjenstgjørende Medlemmer, vil møde, vi maa være rene i enhver Henseende. Lad os være trofaste og tause, Brødre, og dersom Gud giver Eder en Aabenbaring, hold den hos Eder selv; vær aarvaagne og flittige i Bøn og I skal have en Forsmag af den Fryd, som Gud vil skjenke Eder paa den Dag. Speider ikke efter Synd hos hverandre, dersom I gjør, vil I ikke faae en Begavelse, thi Gud vil ikke give den til Saadanne. Men dersom vi er trofaste og lever ved ethvert Ord, som udgaaer fra Guds Mund, vil jeg vove at prophetere, at vi skal faae en Velsignelse, som vil være værd at erindre, om vi ogsaa skulde leve saa længe som Johannes den Aabenbarer; vore Velsignelser vil vorde saadanne, som vi ikke har havt noget Begreb om før, heller ikke i denne Generation. Guds Huses Orden har været og vil stedse være den samme, endog efter Christi Komme; og efter Enden af de tusinde Aar vil den være den samme; og vi skal tilsidst rulle ind i Guds celestiale Rige og nyde det evindelig.

I behøver en Begavelse Brødre, for at I kan blive beredte og dygtige til at overvinde alle Ting; og de, som forkaste Eders Vidnesbyrd, vil fordømmes. De Syge

vil helbredes, de Lamme vil bringes til at gaae, de Døve til at høre og de Blinde til at see ved Eders Medvirkning. Men lad mig sige Eder, at I ikke vil have Magt efter Begavelsen til at helbrede dem, som ikke har Tro, ei heller at gavne dem, thi I kunde ligesaavel vente at gavne en Djævel i Helvede som Saadanne, der er i Besiddelse af hans Aand og er villige til at beholde den; thi de er Boliger for Djævle og ikkun skikkede for hans Selskab. Men naar I er begavede og beredte til at prædike Evangeliet for alle Nationer, Stammer og Tungemaal i deres egne Sprog, da maa I trofast advare Alle, og opbinde Vidnesbyrdet og besegle Loven, og Ødelæggelsens Engel vil følge tæt i Eders Hæle, og udøve sin frygtelige Mission paa Gjenstridighedens Børn og ødelægge Uretfærdighedens Udøvere, medens de Hellige vil samles ud fra dem og staae paa hellige Steder, færdige til at møde Brudgommen, naar han kommer.

Jeg føler mig tilskyndet til at tale endnu nogle faa Ord til Eder, mine Brødre, angaaende Begavelsen: Alle, som er beredte og er tilstrækkeligt rene til at udholde Frelserens Nærværelse, vil see ham i den høitidelige Forsamling."

Brødrene udtrykte deres Taknemmelighed for den Underviisning jeg havde givet dem. Vi sluttede derpaa med Bøn, hvorpaa jeg begav mig hjem og trak mig tilbage til Hvile.

Fredagen den 13de. Bivaanede Skolen under Skoletimerne; vendte tilbage hjem efter endt Skole. Hr. Messenger, en Universalist-Præst fra Bainbridge, Chenango County, New York Stat, kom ind for at gjøre nogle Spørgsmaal angaaende Hezekieh Pecks Familie. Vi indlod os i Samtale om religiøse Gjenstande og gik til Præsident Rigdons og tilbragte Aftenen med Samtale. Vi prædikede Evangeliet for ham og bar Vidnesbyrd om det vi havde seet og hørt.

Han forsøgte at gjøre nogle Indvendinger, men Sandhedens Magt nedbøiede ham, og han blev taus, endskjøndt vantro.

Jeg vendte tilbage hjem og gik til Hvile.

Løverdag Morgen den 14de. Saaledes skete Herrens Ord til mig, sigende:

Sandelig, saaledes siger Herren til min Tjener Joseph, angaaende min Tjener Warren: See, hans Synder er ham forladte, paa Grund af hans Begjær til at gjøre Retfærdighedens Gjerninger. Derfor, forsaavidt som han vil vedblive at lytte til min Røst, skal han blive velsignet med Viisdom og med sund Forstand, endog fremfor sine Medbrødre. See, det skal skee paa hans Dage, at han skal see store Ting fremvise sig for mit Folk; han skal see meget af mine gamle Optegnelser og skal kjende om skjulte Ting og skal blive begavet med en Kundskab om skjulte Sprog; og dersom han begjærer det og søger det af mine Hænder, skal han blive begunstiget med at skrive meget af mit Ord, som en Skriver for mig til mit Folks Velfærd; derfor skal dette være hans Kald, indtil jeg skal ordne det anderledes i min Viisdom; og det skal siges om ham i den tilkommende Tid: See Warren, Herrens Skriver for Herrens Seer, hvem han har beskikket i Israel. Dersom han derfor vil holde mine Befalinger, skal han blive ophøiet

paa den sidste Dag. Saa være det. Amen.

Om Eftermiddagen besøgte Erastus Holmes fra Newbury, Ohio Stat, mig for at erkyndige sig om Kirkens Grundlæggelse og for at blive underviist i Læren mere fuldstændig.

Jeg gav ham en kort Beretning om min Erfaring i mine Ungdomsaar, nemlig fra 6 Aar indtil den Tid jeg modtog det første Besøg af Engle, hvilket skete, da jeg var omtrent fjorten Aar gammel; ogsaa om de Aabenbaringer jeg modtog siden-efter angaaende Mormonsbog, og en Beretning om Kirkens Opkomst og Fremgang indtil Dato.

Han lyttede meget opmærksomt til og syntes høiligen tilfreds og agter at forene sig med Kirken.

Om Sabbats-Morgenen den 15de gik han med til Forsamling, som holdtes i Skolehuset, eftersom Kapellets Gipsning endnu ikke var fuldført.

Præsident Rigdon prædikede om den Gjenstand at Mænd kaldes til at prædike Evangeliet, deres Egenskaber osv. Vi fik en smuk Tale, den var i Sandhed meget interessant. Hr. Holmes var veltilfreds og vendte tilbage og spiste til Middag med mig. Nævnte Holmes havde været et Medlem af Methodisternes Kirke; og blev udelukt fordi han havde modtaget Ældste af de Sidste Dages Hellige i sit Huus.

Gik i Forsamling om Eftermiddagen. Før Deeltagelsen i Sakramentet blev Isaak Hills Sag optagen igjen og afgjort efter megen Strid; og han forblev i Kirken ved at gjøre en ydmyg Tilstaaelse for Menigheden og ved at samtykke i at hans Bekjendelse skulde offentliggjøres i *the Messenger and Advocate;* hvorefter Sakramentet, Herrens Nadvere, blev administreret, og Forsamlingen sluttedes seent. Vendte tilbage hjem og tilbragte Aftenen.

Mandag den 16de. Hjemme. Dikterede følgende Brev til Offentliggjørelse i the Messenger and Advocate.

Til de Ældste i Jesu Christi Kirke af Sidste Dages Hellige.

Jeg har viist Eder i mit sidste Brev, at der er to Stæder Jerusalem omtalte i den hellige Skrift, paa en Maade, som jeg troer er tilfredsstillende for Eders Sind; i ethvert Tilfælde har jeg givet mine Anskuelser angaaende Gjenstanden.

(Fortsættes.)

Poesie.

Mel. Jeg prise vil min Fader etc.

Jeg priser Dig, min Konge stor,
:,: Som Lyset sendte til vor Jord; :,:
Nu kan min Aand, i Prøvens Stand,
Beredes for det bedre Land,
Hvor herliggjorte Skarer da
:,: Skal prise Dig — Halleluja! :,:

Snart Ondskabs Hær ei Magten har,
:,: Men Jesus Kongedømmet ta'er, :,:
Og Hellige, i Sang og Bøn,
Berømmer Jorden, reen og skjøn —
Hver Skabning giver Tak og Priis
:,: Til Gud — som før i Paradiis. — :,:

O Engle! syng om Fred paa Jord —
:,: Og Hellige, udbryd i Chor —
See Tidens Fylde kommen er,
Alt samles nu saa fjærn og nær —
Snart endes Mørkets Tyrani —
:,: Vor Sorg er endt og Zion fri. :,:

Vel synes Livets Vei saa trang,
:,: Men Glæden venter skjøn og lang, :,:
Naar Altings Gjenopreisnings Fest
Skal feires i det skjønne Vest —
Da Himlens Frelste hos os boe
:,: Og Zion nyder Fred og Ro. :,:

Da gamle Fader Adam staaer
:,: Med Kronen paa sit hvide Haar, :,:
Og Sønnerne, af Guders Rang,
Istemmer Lammets nye Sang,
Mens Jesus, i den skjønne By,
:,: Uddeler Brød og Viin paany. — :,:

Frederikstads Forstad den 9de Novbr. 1855.

J. & C.

Indbetalt til Contoiret.

O. N. Liljenqvist	27 Rd.	1 Mk.	8 Sk.
Do for afdøde S. Hansen . . .	9 —	4 —	10 —
Summa	37 —	- —	2 —

Indhold.

	Side.		Side.
Det melchised. Præstedomme . .	97.	Redaktionsbemærkn. af H C. Haight	107.
Bemærkninger om Zions Forløsning osv. af O. Pratt	102.	Redaktionsbemærk. om Emigration	107.
Redactionsbemærkn. af J. Van Cott.	105.	Joseph Smiths Levnetsløb (fortsat)	108.
		Poesie	111.

„Skandinaviens Stjerne" udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned og faaes paa Contoret i Store Strandstræde Nr. 78, i Stuen tilhøire og paa alle kongelige Postcontorer.

Udgivet og forlagt af Hector C. Haight.
Trykt hos F. E. Bording.

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de sidste Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

5. Aarg. Nr. 8. *Den 15. Januar. 1856.* Priis: 6 Sk. pr. Expl.

Bemærkninger

angaaende Zions Forlösning — Christi anden Tilkommelse — de Helliges Prøvelser o. s. v. — Af Ældste Orson Pratt i Tabernaklet i Store Saltsøstad Søndag Morgen d. 20. Mai 1855.

(Af Deseret News d. 19. Septbr. 1855.)

(Fortsat fra Pag. 105).

Dette viser os, at om en Mand end bliver sat paa en Throne og bliver høit ophøiet iblandt Menneskene, har han dog sine Fristelser, og velsignet er han, om han udholder dem og er trofast i sin anbetroede Stilling, og om han er i Trængsel, bærer det alt med Taalmodighed; thi han vil stedse have sine Prøvelser og Ingen vil undslippe; alle Mennesker maa fristes og prøves.

Disse Betragtninger kom i mit Sind, medens Broder Jackman talte til os, idet han paaviste Forskjellen imellem dem, som først kom hertil, og de, som nu kommer. Jeg blev foranlediget til at spørge, hvorfor der var saadan en stor Forskjel, og Tanken kom i mit Sind, at det var paa Grund af Erfaring; thi de, som havde været her fra Begyndelsen, var bleven meget godt tugtede, og havde, førend de kom hertil, lært, hvorledes de skulde underkaste sig, naar Herren fandt det tjenligt at give dem en Revselse.

Dersom alt Folket her i Utah skulde kaldes til at gjennemgaae saadanne Optrin, som mange af os er bleven kaldte til at imødegaae, saa troer jeg, at der vil være mange, som vilde sige, lad os udholde disse Ting med al Underdanighed og Taalmodighed for Gud.

For at gjøre dette, er det nødvendigt for os i vor Medgang at erindre Herren vor Gud; thi dersom Mand og Qvinde ikke vil erindre Herren, naar Himlen smiler paa dem, og naar Helbred er i deres Boliger — dersom de da ikke vil anerkjende Guds Haand og være taknemmelige for de Velsignelser, som de modtage, saa kan I være forvissede om, at de ikke vil være saa godt beredte til at udholde Prøvelser, og til at gjennemgaae Modgange som de,

der i Medgangens Dage har ydmyget sig for Herren og anerkjendt hans Haand i alle Ting.

Der gives Personer i dette Territorium med en ligegyldig Sindsstemning, og I kan bemærke hos dem og hos Saadanne, som er bleven fede, at deres Hjerter hænger ved de Ting, som er af denne Verden, saa at de, naar Gjenvordigheder kommer, vil være dem, som skjælver og frygter, medens de, som har taget en forskjellig Retning, vil være istand til at staae.

Jeg hørte Broder Joseph, da han talte om dem, som var syge i Nauvoo, gjøre lignende Bemærkninger som dem, jeg nu har gjort. Han sagde, at de, som ikke vilde i deres Velgaaende paakalde Herren og anerkjende hans Haand i alle Ting og erindre ham, vilde ikke have Tro, naar det behøvedes; han sagde, at saadanne Personer vilde ikkun have meget Lidt af Tro i deres Trængsels og Sorgs Dage.

Søg derfor at faae Tro og Aand tilstrækkeligt til at staae os bi, naar Bedrøvelsens Dage kommer, saa at vi kan være forberedte paa alle Livets Omvexlinger. Vi bør forstaae, at vi har det godt for Nærværende, men ikke Alle fatter denne Kjendsgjerning.

Hvor ofte har jeg ikke tænkt paa den Bemærkning, som Propheten gjorde; ingen Bemærkning kan være sandere; den fører Beviset i sig selv, at de Personer, som har Formue og Rigdomme i Overflod, men ikke erindrer Herren, vil, naar Ulykken kommer, være i den største Nød, almindeligen talt.

Jeg veed ikke hvad Herren vil herefter gjøre med dette Folk; jeg har ikke selv Tilstrækkeligt af Prophetiens Aand til at forstaae alle Fremtidens Tildragelser; og jeg betvivler saare meget, at der gives et Individ i denne Kirke, som veed det; men vi veed saavidt som de tilkommende Ting er aabenbarede; og vi kan vide mange Ting ved Drømme og Syner, men naar det kommer til Principer og til det, som Herren vil gjøre med dette Folk, saa betvivler jeg saare meget, at der gives en Person i Verden, som kjender de Forandringer og afvexlende Optrin, som dette Folk vil kaldes til at gjennemgaae.

Der er mange Aabenbaringer, ikke alene i nyere men ogsaa i ældre Prophetier, Forudsigelser, som berører de sidste Dages Tildragelser og de Helliges Prøvelser; og vi burde være beredte for hvadsomhelst der skulde komme, Uroligheder, Nød, Hunger, Krig eller enhver anden Ting.

Herren har sagt, at stor Lykke venter os, langt over hvad vi nu har; men jeg betvivler saare meget at denne Lykke vil komme førend vi har gjennemgaaet nogle flere Trængsler.

Der er Aabenbaringer i Henseende til Jordens Nationer og dette Folk, som synes at tilkjendegive, at vi vil komme til at gjennemgaae Ting, som vi aldrig har havt at imødegaae, og det forekommer mig, at vi vil komme til at staae frem og forsvare os mod vore Fjender. Og vi vil komme til at blive prøvede som Israel blev, for at see om vore Sønner vil ægte hedenske Hustruer, eller vore Døttre hedenske Mænd.

Dersom der ikke var nogle Hedninger iblandt os, kunde vi ikke see om der var nogen Cha-

rakteerfasthed i Folket. Antager I at dette Folk vil blive holdt borte fra Hedningerne?

Sandeligen nei! Herren agter ikke at lade os boe aldeles afsondrede fra Verden. Fra denne Tid af er det vor Pligt at advare vore Sønner og Døttre Dag efter Dag, Nat efter Nat og Uge efter Uge, som det er bleven sagt os fra dette Sted; at advare vore Sønner og Døttre, ligesom Gud advarede vore første Forældre for de forbudne Frugter. Da han stillede den forbndne Frugt for dem, sagde han, dersom I æder deraf, vil den gjøre Eder dødelig, hvorimod I nu er udødelige, men I har selv at vælge.

Nuvel! hvor veed vi andet end at Hedningerne, naar Zions Porte skal aabnes for Nationerne, vil komme flokkeviis ind som en flydende Strøm? En flydende Strøm er een som rinder uafladelig; og Hedningerne vil paa den Dag komme til os som en flydende Strøm, og vi vil komme til at lade vore Porte vedvarende staae aabne; de vil komme som Skyer og som Duer i store Flokke. Antager I at Hedningerne vil være uvidende om hvad som finder Sted?

Nei, dette vil ikke være Tilfældet, de vil fuldkommen fortaae hvad som gaaer for sig. Folk vil see, at Guds Haand er over dette Folk; de vil see, at han er midt iblandt os og at han er vort Vagttaarn; at han er vort Skjold og Værge; og derfor vil de sige, lad os gaae op og anbringe vore Rigdomme i Zion, thi der er ikke Tryghed i vore egne Nationer.

Disse Nationer ryster og vakler og vil tilsidst falde sammen i Ruiner, og de Mænd med Rigdom vil komme hertil ikke for at blive døbte, thi mange af dem vil komme, som aldrig har hørt Guds Tjenere; men de vil høre, at Fred og Velgaaende hersker iblandt os, og at vore Embedsmænd er alle Fredsstiftere og vore Skatteindkrævere retfærdige Mænd.

De vil komme, ikke for at blive døbte; men de vil komme med deres gamle Traditioner og Sædvaner, og de vil flye til Zion med deres Rigdomme, men de vil komme med god Mening om deres gamle Sædvaner og om deres gamle hedenske Begreber om Religion; og om Gud er barmhjertig mod dem, saa at han bevirker at de forlader deres Fødeland, paa det vi maa optage dem og lære dem og ernære dem og opdrage dem til Sandhedens Standpunkt, saa vil alt være ret; men om de forsømmer at iagttage og adlyde de givne Lærdomme, og at følge de gode Exempler, de har for sig, saa meget større vil deres Forbandelse og Forsømmelse være.

Dersom vore Sønner og Døttre vil gifte sig iblandt dem, de er meget værre end Hedningerne; thi vi er bleven underviste og bør at vide bedre.

Men uagtet alt det, som jeg har sagt, maaskee der kommer en Tid, jeg veed ikke hvor fjern den er, men Tiden vil komme, naar Retfærdighed vil vorde lagt til Maalesnoren og Dom til Retteloddet.

Der vil bruges en vis Grad af Frihed med de Personer, som maaskee kommer til Zion, dog ikke saavidt som at deeltage i deres Gjerninger, men I er tvertimod udtrykkelig forbudne til at deeltage i deres onde Skikke.

Men om de Hellige handler paa en viis Maade, kan de sætte et godt Exempel for dem at efterfølge, og dersom der findes noget

Godt eller Retfærdigt hos dem, saa vil et helligt Exempel bringe det ud. Alt dette vil finde Sted, og der er Mange her, som vil leve og see disse Ting, og jeg glæder mig over, at der er ikkun en sammenligningsviis kort Tid, hvori disse Ting skal udføres.

Jeg anskuer Tingene maaskee lidt forskjelligt fra Nogle, som slutter saa paa een Maade og saa paa en anden, og naar de bliver skuffede, vil de falde fra.

For at forklare mine Følelser, vil jeg fremsætte et lidet Exempel; det forventedes nemlig, at naar de Hellige forsamlede sig til Jackson County, vilde der blive et fuldkomment Paradiis og en Ende paa Forstyrrelse og Modstand. Og da de Hellige blev drevne ud fra Jackson County, forventede næsten Alle i Kirken, at de skulde hurtigen vorde indsatte igjen; og den Person blev næsten betragtet som en Frafalden, som kom til at sige, at de ikke vilde komme tilbage inden fem Aar eller ti i det Længste; men den herskende Mening syntes at være, at det vilde finde Sted strax.

Da Zions Leir drog op og fandt alle de Hellige adspredte omkring, hvad hørte vi? — At Alle i Leiren var forhippede paa at faae Zion forløst strax; maaskee Nogle kunde udstrække deres Tro og henskyde det til efter en fem Aar; men Saadanne blev ansete som svage i Troen. Dette kom af deres overordentlige Begeistring.

Jeg blev beskikket til at besøge alle de Hellige i Clay County for at bestyrke dem, og jeg beviste dem af Lærdommens og Pagtens Bog, at der vilde hengaae mange Aar inden Zion skulde forløses; og Nogle vilde troe det og Andre tænkte, at Broder Pratt var temmelig svag i Troen; men jeg bestræbte mig for at bevise dem, at saadanne og saadanne Ting skulde først komme til at opfyldes inden Zions Forløsning; og Tiden har beviist Sandheden af hvad jeg fremsatte.

Lad os nu see, om de har gaaet til den modsatte Yderlighed; to og tyve Aar er henrundne siden den Tid, og dersom vi nu skue omkring os, er det ikke den anden Vei, det virkelig Modsatte? Folket tænker næsten paa enhver anden Ting undtagen Zions Forløsning, og dersom man taler til enkelte Personer derom, saa skyder de det langt hen i Fremtiden.

Men jeg føler ikke at gaae til denne Yderlighed. Jeg vil give Eder min Mening; saa vidt som Aabenbaringerne gaaer, idet de taler om denne Gjenstand, tænker jeg, at denne Tildragelse er nærmere end dette Folk veed af.

Tag saa den Gjenstand om Christi Tilkommelse, og saa langt tilbage som 1831 erindrer jeg, at jeg kom fra New York til Kirtland i Ohio, og jeg fandt mange Hellige, som tænkte at Christus vilde komme strax. Endskjøndt jeg havde ikkun liden Erfaring, havde jeg dog lagt mig efter de skrevne Aabenbaringer; thi de var ikke trykte den Tid, men jeg havde ofte Frihed til at læse dem og at afskrive nogle af dem og derfor havde jeg Leilighed til at dømme rigtigere maaskee, end de, som ikke havde den samme Frihed.

De følte udentvivl en overordentlig Længsel efter at han skulde komme, ligesom vi alle gjør, og denne urolige Længsel overvandt dem, og derfor tog de feil. Jeg betvivler ingenlunde, at der jo gives Andre i denne Kirke, som

tænker, at det er en fjern Tildragelse, en Tildragelse, som sandsynligviis vil finde Sted i deres yngste Børns Dage; men af det, som er skrevet, anseer jeg det som en Tildragelse, der er meget nærmere end det almindeligen antages.

Det er sandt, at der er et stort Værk, som skal udføres, men Herren har en stor Mængde til at udføre det. Dersom han havde dem alle samlede i eet stort Samfund fra England, Skotland, Europas Nationer og fra Øerne i Havet, kunde han snart fuldende Værket, uagtet dets uhyre Omfang.

Et stort Værk maa bringes istand; hvor mange Aar eller Snese af Aar det vil tage, veed jeg ikke; men af de Optrin, vi skuer iblandt Folk, Nationernes Opbrud, Tidernes Tegn og de nærværende Udsigter for den europæiske Krig, og Tilspærringen og Tillukkelsen for Evangeliets Forkyndelse i mange Lande, synes Christi Tilkommelse at være nær for Haanden; dog maa Zion forløses før den Dag; Templet maa bygges paa den indviede Plet, Skyen og Herrens Herlighed hvile over det og mange af Lamaniterne bragte ind, og de maa opbygge det *Nye Jerusalem!* Det er sandt, saaledes siger Mormons Bog, at forsaavidt som Hedningerne annamme Evangeliet, skal de hjælpe mit Folk, det Tiloversblevne af Jacob, siger Herren, til at bygge det Nye Jerusalem. Og naar de har bygget det, da, siges der, skal de hjælpe mit Folk, som er af Jacob at blive indsamlede til det Nye Jerusalem.

Ikkun nogle faa Tusinde eller Hundredetusinde vil da vorde beskjæftigede med dette Arbeide, og siden, efter at det er gjort, skal vi hjælpe Lamaniterne til at indsamles; og da skal Himmelens Kræfter være midt iblandt Eder; og derefter Christi Tilkommelse.

Det vil ikke skee førend Lamaniterne kommer ind, ei heller før Templet er opført i Jackson County; men der er et stort Folk til at gjøre Arbeidet.

Jeg betragter disse Tildragelser som Noget, der vil finde Sted snarere end Mange forvente, og det vil finde Mange, som skyder det hen i det Fjerne. Dette er klart af den Kjendsgjerning, at han vil finde dem at æde og drikke med de Drukne og at tage tilægte og give tilægte, indtil selve Timen af hans Tilkommelse.

Dette viser Verdens Tilstand som den vil være ved hans Tilkommelse, og dersom de kan forstaae den ene Tildragelse efter den anden, hvorfor tillader de sig disse Ting? Det viser at de ikke fatter, at den er saa nær. Det vil ikke være dem, som har Olie i deres Lamper, thi de vil være færdige; og naar Anskriget lyder, saa er der Olie; men det vil være de Andre; deres Lamper vil være udgangne, og de vil ikke have noget Lys; og derfor, naar han kommer, bliver de det ikke vaer; han gaaer ind og Dørren tillukkes, og fem af de ti Jomfruer, som virkeligen har samlet sig, er, som det synes, regnede iblandt Hyklerne og de Vantroe.

Hvor ofte tænker jeg ikke paa dette og paa de Helliges Tilstand? Vil de Hellige være beredte? Med al den Klarhed og Beviislighed som det, der er bleven fremstillet for dem Sabbat efter Sabbat, er det ikke forunderligt at saa Mange vil være uforberedte for Herrens skrækkelige Dag? Det vil vorde

en behagelig Dag for de Retfærdige, men en gruelig for de Ugudelige.

Dette bør anspænde vore Evner, oplive vor Aand og skynde os til at forberede os for den Tid. Dersom jeg ikke skulde gjøre dette, forsømmede jeg min Pligt. Skulde jeg gjøre Uret, om nogen i Præstedømmet, som er høi i Myndighed, gjorde Uret? Nei, det skulde ikke have nogensomhelst Indflydelse over mig.

Vi skulde have Aandens Lys, som oplyser ethvert Menneske, der kommer ind i Verden, og især dem, som adlyder Sandheden. Og dersom vi vil underkaste os dens Indflydelse, vil vi ikke vorde bortførte fra den rette Sti; vi skal ikke give efter, nei, endog ikke for Engle, som monne paastaae at komme fra Himmelen.

Den Aand, som er os given, skulde dygtiggjøre os til at gjøre det som er Ret, og det som er vor Pligt. Betragt for Exempel *Viisdoms Ordet*, som er os givet til vort Gavn og timelige Frelse. Det er sandt, at Ulydighed mod det er ikke saa stor en Synd som nogle andre; men dog er det given for vor timelige Frelse og skulde iagttages. Guds Tjenere vilde behøve at prædike det hveranden Uge eller i det Mindste hver Maaned, for at overtale dette Folk til at lytte til det; og dog veed de, at det er Herrens Ord. Dersom jeg skulde paakalde et Votum, antager jeg at der ikke vilde være Een, som er kommen til Skjelsaar, uden han jo vilde sige, at det er Herrens Ord.

De gaae bort efter at have hørt den herligste Tale over denne og andre Aabenbaringer, og maaskee at de vil holde Viisdoms Ordet to eller tre Dage; men det foraars adem Hovedpine, og saa tager de dem lidt Thee, og det gjør dem godt for Øieblikket, og de tænker, at Herren veed ikke hvad de behøver saa godt som de selv.

Jeg siger ikke, at I siger dette, men Eders Handlinger taler saaledes. Men det er saadan en Prøvelse! Det maa være en skrækkelig Prøvelse, som Herren siger, at den svageste af alle, som er eller kan kaldes Hellige, kunde adlyde.

At en Ting som Thee skal have en saadan Indflydelse over os, saa at vi ikkun kan adlyde Viisdoms Ordet to Dage, og derefter bryde det, indtil vi høre en anden Prædiken, og saaledes bryde vore Pagter, det viser Menneskets Daarlighed og Svaghed. Det viser hvorledes Indflydelsen af eet Menneske behersker et andet.

Hvorfor kan I ikke være uafhængige Væsener og sige: Jeg vil gjøre dette og hiint og det andet, lad min Næste gjøre som han kan; lad min Næste gjøre som han vil, men hvad mig og mit Huus angaaer, vi vil tjene Herren. Saaledes skulde det være.

Idet jeg gjør disse Bemærkninger, tager jeg dem til mig selv, endskjøndt jeg har for min Person været meget nøiagtig med Hensyn til Viisdoms Ordet siden jeg kom til Dalen og Aar forud. Synes jeg ikke godt om den gode gamle Thee? Jo, jeg gjør, og naar man kommer Sukker og Fløde i den, er den meget behagelig, som udentvivl den forbudne Frugt ogsaa var; men det tilkommer mig at gjøre mit Bedste for at Viisdoms Ordet skal iagttages ved at sætte et godt Exempel, saa at jeg kan have Indflydelse over min Næste og over min Familie; og jeg bruger denne Indflydelse saa vidt som det er passende, men

det er vanskeligt at overtale Folk fra deres gamle Vaner.

Jeg undres over hvad saadanne Personer vilde gjøre, dersom de kaldtes til at vorde Martyrer for deres Religion, som ikke kan leve uden at bryde Viisdoms Ordet! Jeg veed at det er ikke ved Tvang, og en Mand skulde ikke tvinge sin Familie til at adlyde det, men ethvert Menneske skal gjøre Regnskab for sine Gjerninger og udholde Følgerne, hvad de end maa blive, om ogsaa Ødelæggelsens Engel skal gaae igjennem Landet for at ihjelslaae de Ulydige.

Et Menneske kan holde Viisdoms Ordet forsaavidt Thee, Caffe og Tobak angaaer og dog komme til kort. Dersom han ønsker og agter at være ret, saa maa han adlyde dette tilligemed alle Bud og Viisdoms Ord. Vi maa ordne vore Tanker, vor Indgang og vor Udgang, og alle vore Gjerninger og vort Sind efter Herrens Aand og hans Tjeneres Raad. Kan Ødelæggeren have Indflydelse over en saadan Mand?

En saadan Mand kan staae op og sige: Herre! Jeg har gjort som du sagde mig; jeg har holdt dit Ord; kunde en saadan Mand blive udslettet inden han havde fuldendt sit Arbeide paa Jorden? Jeg betvivler det. Velan, vi skal udentvil see en Tid, da vi skal behøve en saadan Tillid som denne.

Maa Herren velsigne os Alle for Christi Skyld, Amen!

Joseph Smiths Levnetslöb.

Novbr. 1835. (Fortsat fra Pag. 111).

Jeg skal nu skride hen til at gjøre nogle Bemærkninger over Frelserens Yttringer, nedskrevne i det 13de Capitel af hans Evangelium ifølge Matthæus, som, efter min Mening, giver os en saa klar Forstaaelse om den vigtige Gjenstand, Indsamlingen, som Noget, der er nedskrevet i Bibelen. Den Gang Frelseren udtalte disse Yttringer og Parabler, som indeholdes i ovennævnte Capitel, finder vi ham at sidde i et Skib paa Grund af Mængden, der trængte ind paa ham for at høre hans Ord; og han begyndte at lære dem, sigende:

„See, en Sædemand gik ud at saae, og idet han saaede, faldt Noget af Sæden ved Veien; og Fuglene kom og aade det op; men Noget faldt paa Steengrund, hvor det ikke havde megen Jord; og det voxte snart op, fordi det ikke havde dyb Jord; men der Solen gik op, blev det forbrændt, og fordi det ikke havde Rod, visnede det; men Noget faldt iblandt Torne, og Tornene voxte op og qvalte det; men Noget faldt i god Jord og bar Frugt; Noget hundrede Fold, men Noget tredsindstyve Fold, men Noget tredive Fold. Hvo som haver Øren at høre med, han høre!

„Og Disciplene gik til ham, og sagde til ham: Hvorfor taler du til dem ved Lignelser? (Jeg vil her bemærke, at Ordet „dem," som bruges i dette Spørgsmaal, er et personligt Pronomen og hentyder til Mængden). Han svarede og sagde til dem (nemlig Disciplene): *Eder* er det givet at forstaae Him-

meriges Riges Hemmeligheder; men *dem* (de Vantroe) er det ikke givet; thi hvo som haver, ham skal gives, og han skal have til Overflod; men hvo som ikke haver, ham skal endog fratages det, han haver.

Vi forstaaer af denne Yttring, at de som tilforn havde forventet en Messias, som skulde komme, efter Propheternes Vidnesbyrd, og var da, den Gang, forventende en Messias, men havde ikke tilstækkeligt Lys, paa Grund af deres Vantro, at skjelne at han var deres Frelser; og eftersom han var den sande Messias, maatte de følgelig blive skuffede, og tabe endog al den Kundskab, eller blive fratagne alt det Lys, den Forstand og Tro, som de havde om denne Gjenstand; den, som derfor ikke vil modtage det større Lys, skal fratages alt det Lys, som han har; og om Lyset, som er i Eder, bliver Mørke, see, hvor stort er ikke det Mørke! „Derfor," siger Frelseren, „taler jeg til dem i Lignelser, fordi de, skjøndt seende, dog ikke see, og hørende, dog ikke høre, og forstaae ikke heller; og i dem fuldkommes Esaias Spaadom, som siger: med Eders Øren skulle I høre, og dog ikke forstaae, og see med Eders Øine, og ikke fatte."

Vi opdager, at den sande Aarsag, betegnet af denne Prophet, hvorfor de ikke vilde annamme Messias, var, fordi de ikke forstod eller vilde forstaae; og skjøndt seende, vilde de dog ikke annamme; „thi dette Folks Hjerte er blevet forhærdet, og med Ørene høre de tungt, og deres Øine have de tillukt, paa det de ikke skulle komme til at see med Øinene og høre med Ørene, og forstaae med Hjertet, og omvende sig, at jeg maatte helbrede dem." Men hvad siger han til sine Disciple: „Men salige ere Eders Øine, at de see, og Eders Øren, at de høre; thi sandelig siger jeg Eder: mange Propheter og Retfærdige begjærede at see det, I see, og saae det ikke, og at høre det, I høre, og hørte det ikke."

Vi atter gjør en Bemærkning her, thi vi finder, at det sande Princip, hvorved Disciplene ansaaes velsignede, var fordi de tillodes at see med deres Øine og høre med deres Øren; og Fordømmelsen, som hvilede paa Mængden, der ikke annammede hans Tale, var, fordi de ikke var villige til at see med deres Øine eller høre med deres Øren; ikke fordi de jo ikke kunde eller var berettigede til at see og høre, men fordi deres Hjerter var fulde af Uretfærdighed og Vederstyggeligheder: „Som Eders Fædre gjorde, saaledes gjøre I." Propheten, som forudsaae at de saaledes vilde forhærde deres Hjerter, erklærede det tydeligen; og heri ligger Verdens Fordømmelse; at Lyset er kommet ind i Verden, og Menneskene vælger Mørket hellere end Lyset, fordi deres Gjerninger er onde. Dette er saa klarligen lært af Frelseren, at en veifarende Mand behøver ikke at tage feil.

Og atter — hør Lignelsen om Sædemanden. Menneskene har den Vane, naar Sandheden er fremstillet af Guds Tjenere, til at sige: Alt er Hemmelighed; det er talt i Parabler og skal ikke forstaaes. Det er sandt, at de har Øine til at see med og seer ikke, men Ingen er saa blind som de, der ikke vil see; og endskjøndt Frelseren fortalte denne Lignelse til saadanne Personer, udlagde han den dog tydelig for sine

Disciple; og vi har Aarsag til i Sandhed at være ydmyge for vore Fædres Gud, at han har ladet disse Ting blive nedskevne for os saa tydeligt, at uagtet Baals Præsters Anstrængelser og forenede Indflydelse, har de dog ikke Magt til at forblinde vore Øine og formørke vor Forstand, dersom vi blot vil aabne vore Øine et Øieblik og læse med Oprigtighed.

Men lyt til Udlæggelsen af Lignelsen: „Naar Nogen hører Rigets Ord og forstaaer det ikke, da kommer den Onde og river det bort, som var saaet i hans Hjerte.“ Læg nu Mærke til Udtrykket: „det som var (før) saaet i hans Hjerte;“ „denne er den, som modtager Sæd ved Siden af Veien.“ Mennesker, som ikke har Retfærdigheds Princip i sig, og hvis Hjerter er fulde af Synd og som ikke har nogen Begjærlighed efter Sandhedens Grundsætninger, forstaaer ikke Sandhedens Ord, naar de hører det. Djævelen tager bort Sandhedens Ord af deres Hjerter, fordi der er ingen Attraa efter Retfærdighed i dem. „Men den, som modtager Sæd paa Steengrund, er den, som hører Ordet, og annammer det strax med Glæde, dog har han ingen Rod i sig, men bliver kun ved til en Tid, thi naar Trængsel eller Forfølgelse kommer for Ordets Skyld, forarges de snart. Den ogsaa, som modtager Sæd iblandt Torne, er den, som annammer Ordet, og denne Verdens Bekymring og Rigdoms Forførelse qvæler Ordet, og han bliver uden Frugt. Men den, som annammer Sæd i den gode Jord, er den, som hører Ordet og forstaaer det, hvilket ogsaa bærer Frugt og frembringer, Noget en hundrede Fold, Noget en tredsindstyve Fold, Noget en tredive Fold.“ Saaledes forklarer Frelseren selv for sine Disciple Lignelsen, som han fremsatte, og efterlod hverken Hemmelighed eller Mørke paa deres Sind, som standhaftigt troe paa hans Ord.

Vi drager altsaa den Slutning, at den sande Aarsag, hvorfor Mængden eller Verden, som Frelseren betegnede dem, ikke modtog nogen Forklaring over hans Lignelse, var paa Grund af Vantro. Eder, siger han, (talende til sine Disciple) er det givet at forstaae Guds Riges Hemmeligheder. Og hvorfor? Paa Grund af den Tro og Tillid de havde til ham. Denne Lignelse blev fremsat til at bevise Virkningerne, som frembringes ved Ordets Prædiken; og vi troer, at det har en ligefrem Hentydning til Begyndelsen eller Opreisningen af Riget i den Tidsalder; derfor vil vi vedblive at følge hans Yttringer angaaende dette Rige fra den Tid af og indtil Verdens Ende.

Han fremsatte for dem en anden Lignelse, som ogsaa har Hentydning til Rigets Opreisning i den Tidsalder, sigende: Himmeriges Rige lignes ved et Menneske, som saaede god Sæd i sin Ager. Men der Folkene sov, kom hans Fjende og saaede Klinte iblandt Hveden og gik bort. Men der Grøden voxte og bar Frugt, da lod Klinten sig ogsaa tilsyne. Men Huusbondens Tjenere kom frem og sagde til ham: Herre, saaede du ikke god Sæd i din Ager? hvorfra haver den da Klinten? Han sagde til dem: det haver en Fjende gjort. Da sagde Tjenerne til ham: vil du da at vi skulle gaae hen og luge den af? Men han sagde: nei, paa det I ikke skulde

tillige med den rykke Hveden op, naar I luge Klinten af. Lader dem begge voxe tilsammen indtil Høsten; og i Høstens Tid vil jeg sige til Høstfolkene: samler først Klinten tilsammen og binder den i Knipper, at opbrænde den; men samler Hveden i min Lade.

(Fortsættes.)

Skandinaviens Stjerne.

Den 15de Januar.

Som vi allerede har begyndt vore Pligter i det nye Aar, saa fatter vi Ansvarligheden, som hviler paa os, idet ikke alene de foreliggende Pligter, fremavlede af det Forbigangne vil hvile paa os, men ogsaa de forøgede, som Fremtiden vil frembringe; thi eftersom vi tiltage i Aar og rulles afsted paa Tidens Hjul, tiltager vi ogsaa i Viisdom og Kundskab og følgelig forøges forholdsviis vore Pligter og vor Ansvarlighed. Dersom vor himmelske Fader udgyder sine Velsignelser, aandelige eller timelige, over os, desto større Ansvarlighed og desto Mere fordrer han af os. Lad os derfor som den Høiestes Hellige i det nye Aar forøge og fordobble vor Anstrængelse og Flid, idet vi tage en Retning, som vil frembringe det meste Gode, ikke alene for os selv, men ogsaa for vore Medmennesker. Vi kan gjøre meget Godt, lad den Stilling vi indtager være nok saa ringe, ved at meddele Andre det Lys og den Kundskab, som det har behaget Gud at oplyse vort Sind med, angaaende hans Riges Orden paa Jorden; thi det er nødvendigt for Mennesket først at søge Guds Rige og dets Retfærdighed, og dersom de gjør saaledes, har de den Forjættelse, at alle nødvendige Ting skal tillægges dem. Og ved at have Kundskab om Guds Rige og de Ting, som dertil hører, kan vi bedre vurdere de Velsignelser, som gives os, enten de er aandelige eller timelige. Det er ogsaa godt at afhjælpe de Fattiges Nød, især Troens Huusfolk, derved beviser vi os værdige til de meddeelte Velsignelse.

Vi er tilfredse med de Helliges Anstrængelser og Gavmildhed i de forskjellige Conferencer i det forbigangne Aar til at lette de Fattiges Nød og give runde Bidrag til Emigrationsfondet, hvilket vil komme mange Hellige til at fryde sig, idet Tiden snart vil komme at flere af de værdige Trængende vil nyde godt af Emigrationsfondet i Forhold eftersom det voxer; giver derfor gavmildt herefter som hidindtil; den Fattige give sin Skjærv og den Rige efter sin Formue, og de herlige Frugter — de Fattiges Indsamling — vil vorde Resultatet. Det er vore egne Anstrængelser, som skal gjøre os værdige til Riget; glemmer derfor ikke Templet, — Herrens Huus — hvis Opførelse er til Eders Velsignelse. Den, som kan, betale nøiagtig Tiende af sin Formue, at Herren kan faae hvad ham tilkommer; at vi ved at opfylde Loven, kan have Krav paa Velsignelsen formedelst vor Lydighed. Ved saaledes at

opholde Herrens Værk, fremme dets Udbredelse, og ved Tro og Gjerning foregaae Andre med et godt Exempel, kan vi gjøre os værdige til at kaldes og at være Guds eget Folk.

Vi havde den største Aarsag til at glæde os tilsammen med vore Brødre i den tilendebragte General Conference, der bestyredes af vor værdige Forgænger, hvor mange for Missionens Velfærd vigtige Ting forhandledes, og adskillige Brødre besikkedes til at arbeide i Viingaarden. Vi ønsker at Herrens Velsignelse maatte ledsage dem.

Contoirets Tilgodehavende staaer anført paa den sidste Side af denne Stjerne, hvilket giver Conference-Præsidenterne beleilig Anledning at controllere Bogagenternes Regnskaber i deres respektive Conferencer, og vi ønsker, naar de faaer optaget en specificeret Liste over deres Beholdning af Skrifter og Bøger, at indsende samme til Contoiret. Lignende Lister efter hvert Qvartals Opgjørelse ønskes indsendt for Fremtiden.

Da vi føler os tilskyndede til at samle en Historie angaaende Kirkens Oprettelse og Fremgang i Skandinavien indtil nu, vilde vi være de præsiderende eller andre Ældste eller Brødre meget forbundne, om de vilde indsende kortfattede Bidrag om hvad de med Sikkerhed kjender og veed som historiske Fakta. Saaledes har vi tænkt os, at Conferencernes Præsidenter kunde samle et Uddrag af deres eller Grenenes Protocoller fra den Tid Conferencerne blev organiserede; hvilke som har præsideret over samme fra Begyndelsen, og hvor længe; hvilke Ældste, der har været udsendt, beskikkede fra Contoiret; deres Navne, deres Beskikkelses Datum og hvor længe de har arbeidet; ligeledes hvor mange af Præstedømmet der nu arbeider i de forskjellige Conferencer, som er udsendte fra Contoiret; deres Navne, deres Beskikkelses Datum og hvor længe de har arbeidet. Andre af Præstedømmet, som har været beskikkede, men er afløste, vilde ogsaa gjøre os en Tjeneste ved at indsende en kortfattet Anmeldelse, at vi kan faae ordnet en fuldstændig Journal over alle Ting fra Begyndelsen af — om muligt. De Brødre, som har ført Dagbog, vilde maaskee ogsaa være uleiligede med at sende os et Uddrag af det, som de troer kan være til Interesse for Missionens Historie. Denne Opfordring vedkommer Præstedømmet baade i Danmark, Sverrig og Norge. Dog vil vi bemærke, at dette ingenlunde skal borttage Noget af den fornødne Arbeidstid i Viingaarden, men at disse Optegnelser maa skee efterhaanden som det falder Brødrene beleiligt og de har Tid dertil. Optegnelserne ønskes saa kortfattede som muligt, men Navn og Aarstal og Datum bestemt angivne.

De Hellige vil finde det Stykke om „*det engelske Sprog*," som oplæstes i afvigte General-Conference indrykket i dette Nr. efter Opfordring af Præsidentskabet i Liverpool. Det vil være til stor Velsignelse og Fordeel for de Hellige at rette sig efter samme saavidt deres Omstændigheder tillader det. De som ønsker engelske Mormonsbøger, Pagtensbøger eller andre Skrifter, kan reqvirere

samme ved deres Bogagent, som indsender Reqvistion til os, og vi vil reqvirere samme fra Liverpool saa snart skee kan. Maatte Herrens Ord udbrede sig iblandt Nationerne saavel i det engelske som i deres eget Sprog, at Kundskab kan blive mangfoldig og tilsidst skjule Jorden, ligesom Vandet skjuler Havets Bund.

Angaaende Emigrationen til anstundende Foraar anmodes Conferenee-Præsidenterne om, snarest muligt, at skaffe sig sikker Kundskab om, hvor mange der agter at udvandre; indsende sædvanlige Navnelister med Personernes Alder og Fødested (f. Ex. Sjælland, Fyen osv., hvilket er nok) og hvad de ellers er instrueret at indsende; idet der ikke vil være mere Tid end der behøves til at gjøre de nødvendige Forberedelser; thi Præs. F. D. Richards i Liverpool maa have Qvæg- og Vognpenge tilsendt sig jo før jo hellere, for at foranstalte Indkjøb i Amerika for dem, som agter at reise heelt op.

Det engelske Sprog.

(Af Millennial Star d 29. Decbr. 1842.)

Det er naturligt for Mennesket at elske det Land, hvori de er fødte og opdragne og at hænge ved deres Fædres Skikke og Sædvaner, og at tænke at det Sprog, hvori de først lærte at fremstamme deres barnlige Ønsker, er det fuldkomneste af alle. Det er vel, at det er saa, for det hensigter til at gjøre Menneskene mere tilfredse med deres Lod, og vi vilde ikke ønske at det skulde være anderledes blot for Forandrings Skyld.

De Sidste Dages Hellige er Herrens Eiendomsfolk, opreiste til at fuldbyrde hans Hensigter paa Jorden, og den fuldkomneste Enighed er nødvendig til at fuldføre dem. For at et Folk skal blive fuldkommen enige, maa de være Eet i enhver Ting, som kan have Indflydelse paa deres Handlinger, enten de er af religiøs, borgerlig, selskabelig eller huuslig Beskaffenhed. Dette kan aldrig blive gjort eftertrykkelig, uden et almindeligt Middel eller Sprog, hvorved een Person kan meddele Begreber eller Principer til en anden i det samme Lys, hvori de er modtagne.

De Hellige vil en Dag være i Besiddelse af et reent Sprog af himmelsk Oprindelse, saaledes som Adam talte i Edens Have, da Herren talede med ham, der Dagen var sval, og som igjen vil blive Meddelelsesmiddel, naar Menneskene bliver tilstrækkelig fuldkomne til at samtale med Guderne.

Dersom der findes noget Sprog paa Jorden, som nærmer sig mere dette rene end et andet, saa er det endnu ikke bleven aabenbaret for Verden. Derfor kan der ikke være noget Gavn i at diseutere Gjenstanden. Det sømmer sig for de Hellige, som er adspredte over Jorden, at lægge tilside deres nationale Følelser, deres Fordomme i Gunst af deres Fædrenesprog og Skikke, lade Alt gaae op i Guds Rige, og elske det meest som han begunstiger, og som vil tjene til at bringe dem i hans Nærværelse. Iblandt

Sprogenes Mangfoldighed har Herren fundet for godt at udvælge det Engelske, som et Middel, til derved at aabenbare Evangeliets Fylde i denne Uddeling. Denne Kjendsgjerning er tilstede, og Rigtigheden af Herrens Handlemaade har intet Menneske Ret til at bestride. I dette Sprog blev Mormons Bog oversat ved Urim og Thummim, og Aabenbaringerne i Lærdommens og Pagtens Bog blev først nedskrevne, saaledes som de blev dikterede ved Inspirationens Aand. Det er det almindelige Sprog for de Hellige i Zion, og det, hvori Herrens Tjenere vedbliver at kundgjøre sin Villie til Jordens Nationer. Intet Værk kan oversættes fra det Sprog, hvori det oprindelig blev skrevet, i et andet, uden at tabe meget af dets Styrke og Kraft. Dersom derfor de Hellige vil læse Herrens Aabenbaringer i disse Dage i deres oprindelige Skjønhed og Ypperlighed, kan de ikkun gjøre det i det engelske Sprog, hvori de er skrevne.

For at oplyse denne Gjenstand mere fuldstændig, lad os betragte den virkelige Stilling af Missionerne i Skandinavien, Schweiz, Italien og Wales. De, som har det præsiderende Embede over dem, har til at bære Byrden af at være næsten den eneste Kanal, gjennem hvilken de Hellige kan modtage Forskrifter fra Authoriteterne, og de Eneste, som kan føle Vægten af disse Forsrifter i hele deres oprindelige Kraft. De igjen meddeler til de præside, rende Ældste under dem den Kundskab de modtager, og saaledes har det ofte at blive bragt gjennem flere Mellemmænd for at blive udbredt iblandt Folket. Ligemeget hvor flittige og trofaste disse Mellemmænd er, enhver laant Gjentagelse maa formindske Skjønheden og Glandsen af det Lys, som udgaaer fra Kilden. Dersom Folket læser *Stjernen*, *der Darsteller* eller *Udgorn Seion*, de Forskrifter samme indeholder, har alle en Oversættelses nødvendige Ufuldkommenheder. Dersom Conference-Præsidenterne i hine Missioner forstod Engelsk, vilde en vid Mark af Undersøgelse i Kirkens Værker aabnes for dem. De kunde læse the Journal of Discourses, the Deseret News, Millennial Star, the Luminary og the Mormon; de kunde drikke dybt af de rige Lærdomme nævnte Skrifter indeholder, forstaae Kirkens almindelige Bevægelser og Fremgangsmaade bedre, og være ligesom en overflydende Kilde af Kundskab, stedse rede til rigeligen at meddele dem, som har Behov. Naar de modtager Forskrifter fra deres Præsident, saa kunde de opfatte og udføre dem med langt større Eftertryk og Kraft. Dette vilde høiligen styrke deres Hænder, som præsiderer over saadanne Missioner, og lette deres Arbeider og gjøre dem langt virksommere. Paa denne Maade kunde Zions Aanden blive mere almindelig indgydt de Hellige. De vilde bedre forstaae deres Pligter og hvad der udfordredes af dem, simpelt hen fordi deres Undervisere vilde være dygtigere til at lære dem.

Ikke alene Conference-Præsidenterne, hvor det engelske Sprog ikke tales, men Præsidenten for enhver Green, og de omvandrende Ældste skulde henvende deres Opmærksomhed paa denne Gjenstand, og ikke lade nogen Leilighed gaae forbi til at

erhverve en Kundskab om det engelske Sprog, saa at de selv maa nyde Gavn deraf, gjøres stærke i Troen, og derved blive bedre istand til at føde, med det evige Livs Rigdomme dem, hvem det er Pligt at vaage over og undervise. Vi ønsker i Særdeleshed at unge, lærelystne Brødre, enten de er beskjæftigede i Tjenesten eller ikke, vilde ansee dette Raad som direkte anvendeligt paa dem; thi ved at give Agt paa det, vil de paa det Virksomste aabne Veien — dersom de ellers er trofaste — til en hurtig Tilvæxt i Viisdom, Kundskab og alle saadanne Egenskaber, som vil gjøre dem virksomme til at opbygge Guds Rige og at gjøre Godt for deres Medmennesker.

De Unge vil erhverve sig et nyt Sprog med langt større Lethed end Personer i den modnere Alder, og Forældre, som har en Familie af Børn, skulde bestræbe sig for at faae alle, om muligt, eller eet idetmindste, til at erhverve Kundskab i det engelske Sprog. Vi formoder at mange af de Hellige er i den Stilling, at dette ikke er gjørligt; men der er Tusinder af Leiligheder, som forsømmes fordi Vigtigheden af at benytte dem ikke vurderes. Alle Trofaste forventer en Dag at reise til Indsamlingsstedet. Saa snart som de forlader den gamle Verden for at afgaae til den nye, er de omgivne med utallige Forlegenheder og udsatte for at blive bedragne og lide Tab af Mangel paa lidt Kundskab til det engelske Sprog. Enhver mulig Omsorg bruges af dem som har Varetægt over de emigrerende Hellige for at undgaae dette, men det kan ikke altid gjøres virksomt, ei heller er de ikke altid i den Stilling (især dem, som standse for en Tid i de Forenede Stater) at deres Fordeel kan blive varetaget.

Det er indlysende for Alle, at de forskjellige Nationer paa Jorden maa faae Evangeliet prædiket for dem i deres Modersmaal. Een vægtig Grund for dette er, at de som forkaste det kan have Vidnesbyrdet af deres egen Nation og Slægt at imødegaae paa den endelige Opgjørelsesdag. Endskjøndt Herren kan finde for godt at gjøre den stammende Tunge af en Fremmed til det svage Redskab at indføre Evangeliet iblandt et Folk, maa det dog blive almindeligen udbredt iblandt dem af dem, som kan prædike det i den medfødte Simpelhed og Styrke af deres Modersmaal. Men efter at Personer har adlydt Evangeliet og gjort Guds Riges Interesser til sine egne, da bliver det de Ældstes Pligt, som arbeider iblandt dem, at lære dem Nødvendigheden af tidlig at erhverve Kundskab om det engelske Sprog, saa at de kan mogtage den Kundskab og Belærelse, som ikkun kan erholdes gjennem den Kilde.

Hvo kan beregne hvad en Hellig taber undet det første Aar efter hans Ankomst til Utah, fordi de ikke forstaaer det engelske Sprog? Herrens Huus og Forsamlingens Tabernakel er der, hvor Apostle og Propheter administrere de hellige Ordinancer og forklare fuldstændigere Principerne for Ophøielse og evigt Liv. Det store Formaal, for hvilket han har slidt og kæmpet i flere Aar, er endelig naaet; han er hjemme hos de Hellige — men i en lang

Tid kan han ikkun for en Deel høste det fulde Gavn af deres Arbeider, fordi en Skranke er i Veien for ham, og dersom han havde oversteget den i Forveien, vilde han have sparet eet eller to Aar af den værdifuldeste Tid for en Hellig. For at erhverve Kundskab til et Sprog udfordres Taalmodighed og Udholdenhed, men, eftersom enhver Hellig forventer at blive nødt til af Omstændighederne at erhverve Kundskab i det engelske Sprog en Dag, saa at Opsættelsen at gjøre det er et vedvarende Tab, som neppe kan gjenoprettes.

Alle de Hellige af hvilkensomhelst Nation, som overhovedet kan læse Engelsk, skulde læse Kirkens staaende Værker i det Sprog; og de skulde ikke forsømme at holde *the Millennial Star*, *Journal of Discourses*, og saadanne andre Kirkens Tidsskrifter, som kan synes ønskværdige og skikkede for deres Omstændigheder.

Meget mere kunde siges om denne Gjenstand, men vi stoler paa at dette er tilstrækkeligt til at sætte de Hellige, som taler andre Sprog, istand til at indsee Nødvendigheden af at udføre de Raad, vi har givet. Dersom de vil gjøre saaledes, vil en rig Belønning naturligen følge, eftersom de skride frem, og de vil vorde tillagte Kundskab, som yder Retfærdighedens fredelige Frugter — den Kundskab, som fuldkommengjør, og det Lys, som vil veilede Menneskene ind til Faderens Nærværelse.

Præsidenterne over Missionerne i Skandinavien, Schweiz, Italien og Wales, opfordres især at henvende deres Opmærksomhed paa denne Gjenstand. De opfordres ogsaa til at besørge Oversættelser af ovenstaaende Bemærkninger og indføre dem i Udgorn Seion, Skandinaviens Stjerne og der Darsteller, og i Fremtiden ved Beskikkelser af Præsidenter for Conferencer, Grene og omreisende Ældste have for Øie at besætte disse Embeder, saa vidt gjørligt er, med Mænd, som forstaae det engelske Sprog, eller føler Interesse for at erhverve Kundskab i samme.

Indbetalt til Contoiret.

J. P. Folkman	9 Rd.	- Mk.	- Sk.
H. Jensen	7 —	1 —	2½ —
J. Jørgensen for C. F. Nielsen	2 —	1 —	11 —
A. P. Trane	427 —	1 —	15 —
N. Larsen	2 —	2 —	- —
H. P. Olsen	5 —	- —	- —
J. C. Klingbeck	37 —	- —	- —
J. C. Thomsen	150 —	- —	- —
N. Nielsen	10 —	- —	- —
C. C. A. Christensen	16 —	- —	- —
Summa	666 —	- —	12½ —

Contoirets Tilgodehavende den 31te Decbr. 1855.

Conferencen.	Agenten.	Gjæld.						
Kjøbenhavn.	A. P. Trane	593	Rdl.	2	Mk.	4	Sk.
Aalborg.	J. C. Klingbeck . . .	226	—	2	—	12	—
Fredericia.	H. P. Olsen	188	—	4	—	10	—
do	H. Jensen	7	—	1	—	5	—
Fyen.	Anders Jensen . . .	84	—	4	—	13	—
Lolland.	Joh. Svensen	124	—	1	—	12½	—
Bornholm.	J. P. Folkman	170	—	4	—	7	—
Vensyssel.	J. C. Thomsen . . .	367	—	2	—	4	—
Skaane.	N. Nilson	319	—	"	—	8	—
Brevig.	C. C. A. Christesen . .	766	—	1	—	11	—
Stockholm.	Aake Jönson	227	—	5	—	4	—
	Summa	3076	—	1	—	10½	—

Diverse Debitorer.

	Rdl.	Mk.	Sk.
Transport	3076	1	10½
N. P. Peterson	12	"	"
A. Nielsen	5	3	"
Jürgens	2	"	11
Kohl	4	"	6
H. Christophersen . . .	3	5	11
H. Hendriksen	"	2	4
Niels Andersen	11	3	4
A. Grønbeck	9	3	8
Lateris	3125	2	6½

	Rdl.	Mk.	Sk.
Transport	3125	2	6½
A. Weihe	13	2	14
H. Hansen	1	5	3
Peter Madsen	3	5	6
Johan Liljenstrøm . . .	2	2	4
Aake Svensen	4	1	10
Sergeant Runde . . .	2	3	"
Luminary Office . . .	25	3	1
Summa	3179	1	12½

Adressen til *J. A. Ahmanson* er: Droningens Gade paa Christianshavn Nr. 227, 1ste Sidesal tilhøire, Kjøbenhavn.

Indhold.

	Side.
Bemærkninger om Zions Forløsning osv. af O. Pratt (sluttet .	113.
Joseph Smiths Levnetsløb (fortsat)	119.
Redactionsbemærkninger:	
Instruxer til Conference-Præsidenterne og angaaende Foraars-Emigrationen	122.
Det engelske Sprog	124.
Indbetalt til Contoret	127.
Contorets Tilgodehavende	128.

„Skandinaviens Stjerne" udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned og faaes paa Contoret i Store Strandstræde Nr. 78, i Stuen tilhøire og paa alle kongelige Postcontorer.

Udgivet og forlagt af Hector C. Haight.
Trykt hos F. E. Bording.

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de sidste Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

5. Aarg. Nr. 9. *Den 1. Februar. 1856.* Priis: 6 Sk. pr. Expl.

Fremadskriden.

(Af Millennial Star d. 12. Jan. 1856.)

Der gives en Klasse af Personer i Verden, som synes at ansee sig ganske uafhængige af Herren i Saligheds Anliggender. De siger ved sig selv: „Vi troer paa den Herre Jesus Christus, og forsaavidt som han blev en Forsoning for vore Synder, vil idetmindste alle, som anerkjender ham, blive salige.“ De overlægger, at de kan tjene ham ligesaavel i eet Land som i et andet, i een Beskjæftigelse som i en anden; og de fleste af dem slutter, at de tjener ham aldeles godt nok ved at gjøre det Bedste de kan for at tjene sig selv. Med Undtagelse af nogle faa ærlige Gemytter, adspredte hist og her iblandt Mængden, hvilke har søgt at gjøre alt det Gode de kunde, har Menneskeslægten skumplet afsted paa deres Fædres „gode gamle Viis,“ gjettende ud Saliggjørelsens Vei, indtil de er blevne saa vante til Usikkerhed, at det er umuligt for Nitiendedele af dem at troe, at der gives nogen bedre Vei. Fortæl nogle af Polar-Egnenes Indvaanere om et solrigere Jordstrøgs Velsignelser og Skjønheder, og de vil stirre paa Eder med Vantroe og forsikkre Eder, at deres Land blev givet dem som en særdeles Gunstbeviisning af den Almægtige. Saaledes kan der findes Millioner af Dagens forskjellige Religionspartier og Sekter, som vil forsikkre Eder, at deres Læresætninger er *det Fuldendte* af alt det, som er godt, stort og herligt, og fordømme alle andre uden at undersøge dem. Fortæl det store Fleertal af den christne Verden, at Gud, istedetfor at danne Mennesket til en blot Maskine — en Tilfældighedernes Skabning — med ingen bestemt Saliggjørelsens Vei aaben for det, skabte det med Guddommens Spire, nedlagt hos det, tilligemed enhver nødvendig Egenskab for at dygtiggjøre det til at overvinde Onderne i denne lavere Virkekreds og gjøre sig dem nyttige til dets egen Fremgang og Udvikling, og denne forædlende Idee, som Natur, Fornuft og Aabenbaring har stemplet med Sandhedens Segl, er altfor udstrakt i dens Natur til at kunne opfattes af deres svage Begrebsevner. Gjør dem

bekjendt med den Grundsætning, at Mennesket er ligesaa uafhængig i dets Virkekreds som Gud er i sin — at ethvert Menneske *danner sin egen Skjæbne ved sine Handlinger*, baade i denne Verden og den næste, at Herren viser Menneskene Maaden, hvorpaa de skal blive store, herlige og ophøiede, liig ham selv; og det er ligesom at fortælle den Vilde om Civilisationens Fordele og Velsignelser — han kan ikke fatte dem og han slutter derfor, at hans Vei er den bedste, fordi hans Fædre, før ham, fulgte den. Denne indskrænkede Indbildskhed, denne blinde Egenkjærlighed findes i lige Grad hos den Christne, som hos Jøden og Mahomedaneren, iblandt alle — de Vilde, de Barbariske og de Civiliserede. Naar denne Skranke er nedbrudt — naar et Menneskes Sind kan gribe den Idee, at Kundskabens Kilde er uudtømmelig — grændseløs som Evigheden, og at Intet kan forhindre dets Fremskriden, undtagen de Hindringer, som det selv kaster i Veien for sig: da begynder Vægten af personlig Ansvarlighed og Nødvendigheden af Anstrængelse at vise sig, og det indledende Skridt er taget i en Retning, som, hvis den følges, vil føre det fra een Sandhed til en anden, indtil det kan fatte Evigheden, maale Uendeligheden, og sidde i Gudernes Raad.

Lad os anbringe denne Grundsætning paa de Hellige, som er adspredte iblandt Jordens Nationer. De er bleven fødte og opdragne i deres Fædres særegne Fordomme og Skikke. Det udfordredes allerførst en stor Anstrængelse hos dem til at tage det første Trin i den rigtige Retning — til at adlyde Evangeliets første Grundsætninger — til at troe at Joseph Smith var en Prophet og at Gud havde atter nedladt sig til at aabenbare sin Villie til Mennesket, men naar Skridtet var taget, var det ligesom at en nye Verden aabnede sig for deres Blik, og forsaavidt som de gjorde det med et reent Hjerte, syntes Gud, Mennesket Verden og alle dens mangfoldige Forskjelligheder af Skabninger at forandres, fordi de selv var bleven forandrede, og det naturlige Menneskes Øieforblindelse svandt for Aabenbaringens klarere Lys. Saa stor som Forandringen var, saa var den ikkun Begyndelsen, og baade den og de praktiske Velgjerninger, som kommer deraf, er afmaalte og yderst indskrænkede ved Lovene, Skikkene og de snævre Begreber hos dem, som omgiver dem. De kan øve Tro, Omvendelse, Daab og Haandspaalæggelse for den Hellig-Aands Gave; de kan deeltage i Sakramentet, synge, bede og øve Retfærdighed i den Virkekreds, hvori de bevæger sig.

Det Spørgsmaal er ofte gjort, endog af nogle saakaldte Hellige: „Hvorfor kan vi ikke tjene Gud og blive frelste ligesaavel hvor vi er, som vi kan ved at samle os tilsammen til et beskikket Sted?“ Dersom Saadanne har modtaget al den Saliggjørelse de ønsker, dersom de har gjort al den Fremgang de eftertragter, vil vi anbefale dem til at forblive i det Samfund og under de Indflydelser, som er saa ligeartede med deres lavtkrybende Tilbøieligheder; thi de er ikke istand til at modtage mere Salighed, end de er villige til at stræbe for; og dersom der gaves dem noget mere, vilde det være ligesom at kaste Perler for Sviin. De adspredte Hellige, som

begriber, at Fremadskriden er Saliggjørelsens Lov, og føler, at hvad de har modtaget er ikkun en Indledning til det, som maa opnaaes, er i en Kreds, hvilken de ikke længer tilhører; de er gjorte fredløse og bundne af Mørkhedens Despotismes Jernherredømme, og de finder ofte Gnisten af den celestiale Ild inden i dem qvalt af modstridende Elementer, som de ikke kan raade over.

For at et Menneske kan blive Indvaaner af et celestialt Rige, maa han først naae det yderste Fremskridtspunkt i dem, som er lavere. For at taale Faderens Nærværelse, maa hans Charakteer blive dannet, og hans hele Væsen gradviis fuldkommengjort ved at nyde Samfund med alle mellemliggende Graders Væsener, som er mere ophøiede end han selv.

Englene, som betjener de Hellige i deres lave Tilstand, sees sjelden, og om hændelsesviis deres Personer har undertiden viist sig, saa kan faa udholde Synet af deres Herligheds fulde Glands; og dersom de ikke kan udholde Englenes, hvor megetmindre Sønnens eller Faderens? Hvorledes skal den nødvendige Forandring, for at de Hellige kan opnaae disse Velsignelser, fuldbyrdes? De kan være visse paa, at det ikke vil blive ved en pludselig Overgang fra een af Mørkets til een af Lysets Egne, fra ligefrem Berørelse med al Slags Vederstyggelighed, med enhver ureen Aand, til Nærværelsen af fuldkommede Retfærdige, Englene og Guderne. Det første Skridt til denne store Omdannelse — efter at Mennesker har annammet de første Principer af Saliggjørelsen — er at gaae hvor de kan nyde Selskab med en høiere Samfundsgrad, med Mennesker, som er længere fremme i Kundskab og Retfærdighed, som kjender mere om Gud og hans Egenskaber, som er istand til at holde hans Love mere fuldkomment, og som under deres egen Fremadskriden kan veilede Andre paa den samme Sti, hvorpaa de vandrer. Et Samfund, bestaaende af Hellige, er den næst høiere Kreds i den gradvise Stigen over det fuldkomneste Hedningesamfund paa Jorden. Men selve de Helliges Samlingssted indeholder Personer paa ethvert af Fremadskridningens Trin, med enhver Slags Charakteer, saa at Alle, som reiser derhen, kan have Samfund med Saadanne, som er meest ligeartede med dem; og for at Intet skal mangle til at rense og luttre Riget, er der en svag Blanding af Saadanne, som paastaaer at være Hellige, men naturligen hører til Djævelen. Nogle Faa af disse behøves for at bortlede til andre Steder dem, som er skuffede ved ikke at finde den høiere Kreds, som de havde indtraadt i, saa overeensstemmende med deres Smag, som de forventede, og er derfor glade for en Leilighed til at nedstige til den lavere Kreds, som de havde forladt.

Tro, Omvendelse, Daab, Haandspaalæggelse osv. var de første Grader paa Fremskridningens Skala. Dersom disse vare nødvendige for at gjøre en Begyndelse, maa der nødvendigviis være andre til at betegne Fremskridt i Tilvæxt og Ophøielse. Disse kan ikkun erholdes paa et beskikket Sted. De kan ikke findes i den lavere Kreds af Hellige, som er blandede med Verdens Fordærvelighed. Her ophører altsaa Fremskriden, forsaavidt som det vedkommer alle af det hellige Præste-

dømmes høiere Ordinantser, Nøgler, Kræfter og Velsignelser, og for at kunne gaae fremad, maa en Helligs Stilling vorde forandret. Han maa opstige til en Kreds, hvor Evangeliets høiere Ordinantser kan forvaltes uden at blive vanhelligede af den Fordærvede og Ugudelige, hvor Elementerne er helligede ved Nærværelsen af celestial Indflydelse, hvori Virkeligheden Livets Kræfter har vundet Overvægt over Dødens. Der vil de Trofaste lære Veien og Maaden, hvorpaa de kan komme nærmere til Faderens Nærværelse, Lysets og Kundskabets Kilde vil aabnes med fornyet Glands og det celestiale Riges Love vil læres i større Fylde. Disse Love vil da ikke være en blot Theori, et Noget i Forventning, som de er for de Hellige, medens de er adspredte midt iblandt Nationerne; de vil blive noget Føleligt, hvoraf de vil forventes at blive paavirkede og styrede i Hverdagslivets Forretninger.

Hellige glæder sig i Forventningen om at opnaae Fuldkommenhed i Kundskab. Vilde ikke en saa udstrakt Opdragelse som denne, indbefatte en praktisk Kundskab om, hvorledes man skal danne og ordne alle de forskjellige Elementer, som henhører til Jorden eller til alle de uhyre Skabelser i Universet, til alle de forskjellige Arter af Jord, Luft, Vand, Mennesker, Dyr, Fugle og Fiske, og af Planteriget fra den taarnhøie Gran eller Eeg til Snylteplanten, som er saa liden, at der udfordres Hjælp af Forstørrelsesglasset for at opdage dens Skikkelse? Jo, og Opdragelsen vilde ikke være fuldkommen uden Kundskab om, hvorledes man skal opføre Bygninger, fra det prægtige Tempel til den beskedneste Hytte; hvorledes man skal indrette Maskineri, fra en Dampmaskine til en Hjulbør, tilligemed alle Slags Redskaber, nødvendige i haandværksmæssige Foretagender. En Mand maa derfor være en Bygmester, en Mekaniker, en Chemiker, en Mathematiker, en Astronom og en dybsindig Philosoph; thi det er ingen ringe Sag at indrette en Verden efter videnskabelige Grundsætninger, at gjøre bestemte Beregninger, hvorledes man skal sætte den i Bevægelse, saa at den bevæger sig i Overeensstemmelse med det Øvrige af Universet, og saa at forbinde Elementerne i et passende Forhold, saa at de danner en Atmosphære, og at lave Ild, Vand og Jord i passende Mængder og afpasse enhver Ting for det tilsigtede Øiemed. „O, dette er altsammen meget smukt," maaskee Nogen vil sige, „men hvad har det at gjøre med de Helliges Tilsammensamling?" Vi svarer, at det er den eneste Maade, hvorpaa de Hellige kan lære disse store og forskjellige Principer, henhørende til Skabelsen. For den store Masse af Menneskene, og især i disse gamle, tæt befolkede Lande, er Elementerne tillukkede for Mængden ved Landets Love og Skikke, og ved de Riges og mere Begunstigedes Enerettigheder. Er der nogen Leilighed for, lavest anslaaet, det Halve af Befolkningen at frembringe hvad de behøver fra Moder Jord ved deres egen uafhængige Bestræbelse og Kundskab, at sammensætte passende Materialier til et Huus og beboe det, at lære Brugen af Maskineri, og hvorledes det skal indrettes, eller Principerne, som indeholdes i de mangfoldige Skabninger, som de

seer uafladelig opstaae omkring dem? Nei, dette er en Rettighed for ikkun Faa. De masskee lærer noget Lidt som Tjenere for Andre. De maaskee slider hen en heel Livstid med at male Porcellain, lave Muursteen, grave Stenkul osv., og derefter gaae ned i deres Grave, idet de har lært ikkun Lidt, undtagen hvad det er for nogle af de Fattige at lide og slæbe for at holde Sjæl og Legeme tilsammen, indtil Livets Kræfter er udtømte. Enhver Ting er begrændset og indskrænket. Jordens, Luftens og Vandets Elementer, af hvilke Gud bestemte at alle hans Børn skulde have nok for deres Behov, uddeles blot i smaa Portioner til elendige Millioner. Er dette Maaden til at lære „Mormonismen" paa — hvorledes man skal organisere og frembringe — hvorledes man skal opnaae Ophøielse og evige Liv, Fyrstendømmer og Magter — hvorledes man skal stige Trin efter Trin i de evige Kundskabs Grader, indtil Sindet kan fatte de forbigangne, nærværende og tilkommende Ting? Enhver Hellig, som har Aabenbaringens Lys straalende i sin Sjæl, vil svare: „Nei, vi har havt Theori efter Theori længe nok, lad os nu have Virkelighederne, den praktiske Erfaring; giv os Leilighed til at tage praktiske Lectier i denne Uendelighed af Kundskab." Dersom vi skal lære Naturens store Bog paa denne langsomme, praktiske Maade, saa er det paa høi Tid, at vi skulde gjøre hurtigere Fremgang.

At sønderrive de Baand, som saa længe har holdt ham og hans Fædre, og begive sig paa Reisen til Indsamlingsstedet, er det næste store Trin, som en Hellig i disse Lande kan tage paa Fremadskridningens Vei. Paa enhver Dag af hans Reise erhverver han Ideer og Principer, som er nye, interessante og nyttige. Han lærer at kjende Andre og sig selv bedre, og især sig selv. I nioghalvfemsindstyve Tilfælee af hundrede vil han udfinde, at han ikke er paa langt nær saa god en Mand, som han forventede. Charakteerudfoldningen hos dem, som omgiver ham, Havet, Skibet, Forandring af Land og Klima, de forskjellige Folk, deres Sædvaner og Skikke, Dampbaadene og Jernbanerne, Søerne og Floderne, alt dette vil lære ham noget af Skabelsens Former, Afvexlinger og Skjønheder. Dette forøger hans Kundskab, udvider hans Fatteevne og ansporer ham til Handling. Ved at reise over Sletterne kan han paa det Eftertrykkeligste lære Brugen af Oxer som Trækdyr for Vogne og Brugen af Haandkarrer; han kan blive istand til at dømme sammenligningsviis om deres Gavnlighed, og maaskee om begges Beqvemmelighed, naar de sammenlignes med at vandre tilfods og bære Provianten paa Ryggen. Han vil opnaae en praktisk Kundskab om „Livet paa den øde Slette," om Behagelighederne af leilighedsviis at blive gjennemvaad indtil Skindet, at vade over Elve og Floder, at slæbe sig frem paa en sandig Vei under en brændende Sol; han vil lære at sætte Priis paa en Drik Vand og en afkjølende Luftning, og lære at føle Medlidenhed med den trætte Vandrer. Dersom han er trofast, vil han lære at vurdere den Forrettighed til at træde i Andres Fodspor, som har gaaet foran ham over Sletterne, over de steile Bjerge og gjennem de ujævne Klippekløfter, for at berede et Freds- og Sikkerheds-

sted og Beskyttelse fra de sig udenfor samlende Storme. Disse Ting nøder ham at lære, hvorledes han skal skikke sig i Omstændigheder, som han ikke kan raade over, hvorledes han skal organisere de Materialier, som omgiver ham, for at afhjælpe sine Fornødenheder, og forøge sin Velværen. Han lærer at forlade sig paa sin egen Virksomded og at øve Tro paa sin Gud. Det er Veien til en høiere Virkekreds, og om den end er knudret, er den dog en ypperlig forberende Skole til at gjøre ham skikket for hans Pligter der, eller lede ham hurtig til den Afgjørelse, at praktisk „Mormonisme" passer sig ikke for hans Natur, og at han vilde hellere betragte den i Afstand end leve i dens Virkeligheder.

Ved en Helligs Ankomst til Utah tjener enhver Ting endnu videre til at udvikle hans Kræfter og dyrke hans frembringende Evner. Der er Elementerne frie og ufordærvede, hvortil Retten ikke indehaves af nogle faa Begunstigede til de Manges Skade. Den jomfruelige Jordbund ligger udbredt for ham, indbydende ham at bearheide den. Han kan sige i Herrens Navn: „Jeg vil tage fat nu og blande Leret og lave Muursteen og gaae til Bjergene og skaffe frem Tømmer og opføre mig et Huus; jeg vil indhegne et Stykke Mark, pløie, saae og leve af Frugterne af mit Arbeide og afhjælpe de Trængendes Mangler." Medens han gjør dette, kan han erhverve Kundskab om høiere Grundsætninger og berede sig til at tage andre Fremskridtstrin paa Veien til Ophøielse.

Guds Rige gaaer hurtigen fremad, og hvordan de Helliges Stilling end kan være, dersom de holder Skridt med det, er de mere underkastede pludselige Forandringer i Stilling og Omstændigheder end Resten af Menneskeslægten. En Persons Forfremmelse i Kundskab vil stedse findes at staae i Forhold til denne Forskjellighed af Omstændigheder og den med samme følgende Erfaring. Al Kundsdab maa, for at være til noget virkeligt Gavn, være praktisk. Ethvert Princip maa prøves ved dets praktiske Virkning og ved at erfare det Modsatte deraf; derfor den vise Blanding af Godt og Ondt, Velbehag og Smerte, Glæde og Sorg. Lectierne maa læres, og de Hellige, som lærer dem hurtigst, gjør den hurtigste Fremgang i Guds Rige. En grundig, ægte, praktisk Erfaring i det Sidste-Dages Værk er den eneste Vei til nogensinde at komme ind gjennem Portene til det celestiale Rige. Hvad der ikke er lært før, vil komme til at læres efter Opstandelsen, og den Herlighed, som erholdes i de tilkommende Verdener, vil være i Forhold til denne Kundskab.

Det Lidet, som de Hellige i Verden kjender af Saliggjørelsens høiere Principer, er blot lidt mere end Theori, og den har aldrig endnu frelst et Menneske; men for dem, som praktiserer hvad de veed, saa vidt som de er istand til, vil aldrig Fremadskridningens Vei lukkes. Dette er en Trøstens Kilde for enhver trofast Hellig. Om der nogensinde fandtes Noget, som var skikket til at fremkalde alle Sjælekræfter hos de Hellige, opvække enhver slumrende Evne til Virksomhed og tænde en hellig Ærgjerrigheds Ild i deres Bryst, saa er det den Forrettighed at høste Fremadskridningens Velsignelser, som er for-

enede med Indsamlingen. Reisens Møisommeligheder og Besværligheder, Lidelser og Savn er ikkun saa mange Grader af Fremskridt. Enhver afvexlende Erfaring lærer os en nyttig Lectie, hvorfor enhver Hellig vil takke Gud i en tilkommende Tid.

Kan en Mand erholde en Hustru i Herren eller en Hustru en Mand uden at indsamles til det beskikkede Sted? Kan de faae Abrahams, Jsaaks og Jacobs Velsignelser beseglede paa sig ved Forjættelsens den Hellig-Aand? Kan Børn fødes dem, som vil vorde naturlige Arvinger til alle de Velsignelser, som tilhører den nye og evige Pagt? Kan de modtage Kundskab om hine Nøgler og Kræfter, hvorved de alene kan komme ind i det celestiale Rige?

Men maaskee Nogle vil sige: „O! disse Ting vil vorde gjorte for os, og det vil være saa meget lettere, end at lide saa meget for at gjøre det selv.“ De Trofaste — de som slide og stræbe for den Rettighed at gjøre deres eget Arbeide, dersom de ikke er istand til at fuldende det, vil faae det gjort for sig; men lad de Ligegyldige tage sig i Vare for, hvorledes de driver Spøg med Himlens tilbudne Velsignelser, at de ikke, naar Brudgommen kommer, finder sig at være som de daarlige Jomfruer — uden Olie. Herren veed at vurdere sine Velsignelser, om de ikke gjør det. De Ting, som har kostet Propheters og Apostlers Liv, for hvilke Christus døde, og hellige Mænd have lidt, agter Gud ikke ringe. Han vil ikke kaste Perler for Sviin, eller indlade et Menneske i en bedre Himmel, end han er villig til at arbeide for eller danne for sig; og Intet er vissere, end at hans Tjenere, som forarbeider deres egen Salighed gjennem Prøvelser og Lidelser. vil ikke være villige til at arbeide for den Ørkesløse, eller slæbe for et Drog.

Vilde ikke en jordisk Fader blive anseet for taabelig, som vilde give en kostbar og sjelden Gave til et Barn, som ikke var villig til at gjøre Noget for at erholde den? Jo, og omendskjøndt somme jordiske Fædre er saa daarlige, saa er Herren visere end de; thi Barmhjertighed, Viisdom og Retfærdighed er ligelige Bestandaf *hans* Charakteer. Mange vil maaskee spørge ved sig selv: „Er disse høiere Ordinanceer, og Udøvelsen af disse høiere Principer, hvorom vi har lært noget Lidt og hørt saa Meget, nødvendige for at gaae fremad til Fuldkommenhed?“ Ja! „Kan vi aldrig opnaae en fuld Salighed, dem foruden? Sandeligen, nei! og de, som er uvillige til at arbeide for dem af alle deres Kræfter, vil ikke komme frem paa Opstandelsens Morgen med en Arvedeel i Zion, med Hustruer og Børn og det evige Livs Kraft, eller gaae ind til den *evige Faders* Nærværelse.

Skandinaviens Stjerne.

Den 1ste Februar.

Vi har modtaget „Deseret News“ for October f. A. og deraf seer vi, at Fred, Velgaaende, Helbred og nyttig Virksomhed er

herskende i Utah, Forbedringer, Anlæg og Byggerier af forskjellige Slags, baade til Nytte og Forskjønnelse, hører til Dagens Orden; hvorfor „Deseret News" bemærker, at „vore Medborgere er saa beskjæftigede, fredelige og enige, at de forsyne os ikke med nogle krydrede Artikler til at fylde vort Blad med, og det er vort oprigtigste Ønske, at de stedse maa forblive saaledes."

General Conferencen afholdtes som sædvanlig den 6te, 7de og 8de October, og sammes Forhandlinger vil vi gjengive i de følgende Nummere af Stjernen; ligeledes vil *den trettende almindelige Epistel* begynde vort næste Nummer, som vi veed vil blive af særdeles Interesse for de Hellige. Jo mere Guds Rige, Evangeliets Forkyndelse og Israels Indsamling vinder Fremgang desto mere forøger sig Størrelsen og Vigtigheden af enhver Ting, som staaer i Forbindelse dermed, og vi kan ikke noksom takke vor himmelske Fader for at Mænd, inspirerede og veiledte af hans Aand, staaer paa Jorden for at styre Rigets Anliggender og hans Hensigters Udførelse til Bedste for hans Folk. Saaledes vil de Hellige erfare, hvor meget Indsamlingen af de Fattige ligger Guds Tjenere paa Hjertet; der skeer alle mulige Opmuntringer til at forøge Emigrationsfondet, paa det Flere og Flere kan blive hjemførte, og man optænker alle mulige Lettelsesmidler for at gjøre Reisen over Sletterne saa lidet kostbar som muligt. Saaledes er der foreslaaet at der, istedetfor den kostbare Befordring med Oxer og Vogne for hele Selskaberne, skal indrettes lette og beqvemme Haandkarrer, som to kan trække og skyde; og Flere til at løse hinanden af. Paa disse Karrer kunde befordres de nødvendigste Klædningsstykker og Proviant, saa at man med en saadan Udrustning ikke behøvede flere Oxer og Vogne end for de tungere Artikler, for de Syge, Svage, Børn osv. Derved vilde spares store Pengesummer, som ellers kunde anvendes til de Fattiges Befordring hjem, som sikkerlig vilde foretrække at vandre over Sletterne paa denne Maade, end at forblive iblandt Ugudelighed, Trældom og Trængsel iblandt Nationerne. Alle disse Foranstaltninger glæder os; thi vi veed, hvor nødvendigt det er for Herrens Folk at samles og beredes til hvad der forestaaer: Herrens Vredesskaalers Udgydelse over de Ugudelige og hans Herligheds Tilkommelse til Fryd for de Retfærdige. Vor Formaning og Opmuntring til Eder, kjære Sødskende, er derfor: Vandrer trofaste i Hellighed, Retfærdighed og Reenhed for Herren, opfyldende Eders Pligter i alle Ting, saa langt I formaaer, og Herren vil velsigne Eders Indgang og Udgang og aabne Udvei for Eder til at forenes med Eders Brødre og Søstre i Zions Dale. Lad den Kjærlighedens, Enighedens og Opoffrelsens Aand dvæle hos Eder, som kan dygtiggjøre Eder til al Eders Gjerning. Vedbliver som I har gjort hidindtil at understøtte Guds Riges Sag i alle Henseender; husker, som Eder forhen er lært, at de timelige og aandelige Anliggender kan ikke adskilles i Guds Rige; det maa opbygges ved naturlige Midler, velsignede af Gud; vi arbeider for et virkeligt Rige, som vi skal besidde evindeligen, dersom vi blive

trofaste; lader os derfor ikke forsømme nogen Anledning til at rulle det frem ved vore forenede Bestræbelser. Den som er beskikket til at arbeide i det Aandelige, han arbeide trofast, og den, som arbeider i det Timelige, han arbeide ogsaa trofast, at han kan meddele dem, som har behov.

Vi har med Glæde erfaret de Helliges Bestræbelser i denne Retning, og vi føler at opmuntre Eder til at vedblive saaledes, og vi troer at I har gjort den Erfaring, at den Hellig, som har understøttet den Fattige, Herrens Tjenere eller deres Familier, ingenlunde derved er bleven fattigere, men tvertimod følt Herrens Velsignelse og Glæde, naar de har opfyldt de Opfordringer til Hjælp, der ofte er bleven gjort. Saaledes er vi vidende om, at de Hellige her i Kjøbenhavn har baaret ikke ringe Byrder, idet de har havt og har mange Fattige af sine Egne at underholde, og dertilmed da denne Green er paa en Maade Hovedsædet for Missionen, saa at mange Ældste udgaaer herfra til andre Arbeidsmarker og blive udrustede med Klæder, Penge osv.; og deres Familier, naar fornødent er, understøttes, saa føler vi at Kjøbenhavns Menighed har baaret og bærer en uforholdsmæssig Andeel af disse uundgaaelige Byrder og ikke magter at bære dem alene, hvorfor vi herved paa det Kjærligste opfordrer alle øvrige Brødre og Søstre i den skandinaviske Mission ved frivillige Sammenskud at komme Kjøbenhavns Menighed til Hjælp, og Herren vil gjengjælde Eder det. De øvrige Dele af Missionen vil letteligen indsee Retfærdigheden af denne Opfordring; idet I alle har nydt eller nyder Godt i aandelig Henseende formedelst Evangeliet, hvis Kundskab udbredes meget formedelst de fra Kjøbenhavn udsendte Brødre. Vi paalægger derfor de præsiderende Ældste i Danmark, Sverrig og Norge at fremlægge denne vigtige Sag for deres respektive Grene snarest muligt, samle de frivillige Bidrag, og oversende dem til deres Conferences Præsident, som derefter indsender dem hid til Missionens Præsident, som vil bestyre Anvendelsen deraf. Vi veed, at de Hellige med Glæde vil imødekomme vor Opfordring, og vi veed ogsaa, at Kjøbenhavns Menighed ikke vil staae tilbage efter bedste Evne at hjælpe deres Forstander til at understøtte de Trængende, som de har gjort hidindtil. Herrens Aand veilede Eder i dette som i alle andre Anliggender; glemmer ikke at gjøre vel og at meddele, thi Saadanne hører Guds Rige til.

Vi har modtaget Brev fra Ældste P. O. Hansen, han er lykkelig hjemkommen til Saltsøstaden, har det godt, fandt sin Familie vel; og har bedet os at sende hans kjærligste Hilsen til de Hellige.

I St. Louis Luminary meldes, at den danske Ældste Christiansen, som blev udsendt paa Mission til de Forenede Stater, (hvilket vi forhen har omtalt) har truffet et norsk Settlement, 3 danske Mile fra Keokuk i Jowa, bestaaende af 25 Familier, De modtog ham venligt og tilbød ham deres Skolehuus til at prædike i. Han har det bedste Haab om dem og agtede at efterlade

Ældste C. F. Nielsen til at arbeide iblandt dem, og gik for at opsøge andre Settlementer af skandinaviske Folk, som han var beskikket til af Præsident John Taylor.

Joseph Smiths Levnetsløb.

Novbr. 1835. (Fortsat fra Pag. 122).

Vi lære af denne Parabel ikke alene Opsættelsen af Riget i Frelserens Dage, som er fremstillet ved den gode Sæd, som bar Frugt, men ogsaa Kirkens Fordærvelse, som er fremstillet ved Klinten, som var saaet af Fjenden og som Disciplene gjerne vilde have luget af eller renset Kirken fra, dersom deres Anskuelser var bleven begunstigede af Frelseren. Men han, som kjendte alle Ting, siger: Ikke saa. Det er saa meget som: Eders Anskuelser er ikke rigtige; Kirken er i dens Barndom, og dersom I tager dette raske Skridt, vil I tilintetgjøre Hveden eller Kirken tilligemed Klinten; derfor er det bedre at lade dem groe tilsammen indtil Høsten eller Verdens Ende, hvilket mener de Ugudeliges Ødelæggelse, som endnu ikke er fuldbyrdet, som vi skal vise sidenefter i Frelserens Udlæggelse af Lignelsen, der er saa tydelig, at der er ikke ladt Rum for Tvivl i Sindet, uagtet Præsternes Raab: „Parabler, Parabler! billedlige Fremstillinger! Hemmelighed, Hemmelighed! Alt er Hemmelighed!“ Men der er ikke Rum tilbage for Tvivl her, eftersom Lignelserne blev alle tydeligen forklarede.

Og atter fremsatte han for dem en anden Lignelse, som havde Hentydning til Riget, som skulde sættes op just næst før eller ved Høstens Tid; hvilken Lignelse lyder som følger: „Himmeriges Rige ligner et Sennepskorn, som et Menneske tog og saaede i sin Ager. Dette er vel mindre end alt andet Frø; men naar det voxer op, er det større end Urterne og bliver et Træ, saa at Himmelens Fugle komme og bygge Rede i dets Grene.“ Vi kan tydeligen opdage, at denne Lignelse er given for at forestille Kirken, som den skulde komme frem i de sidste Dage. See, Himmeriges Rige lignes derved. Nuvel, hvad er liigt det?

Lad os tage Mormons Bog, som en Mand tog og skjulte i sin Mark, sikkrende den ved sin Tro, at komme op i de sidste Dage eller i rette Tid; lad os beskue dens Fremkomst ud af Jorden og den er i Sandhed regnet som den mindaf al Sæd, men see, hvorledes den skyder frem, ja, endog hævende sig med høie Grene og guddommelig Majestæt indtil den bliver den største af alle Urter. Og den er Sandhed, og den har spiret og kommet frem af Jorden og Retfærdighed begynder at skue ned fra Himmelen, og Gud sender ned sine Kræfter, Gaver og Engle til at boe i Træets Grene.

Himmeriges Rige ligner et Sennepskorn. See, er da ikke dette Himmeriges Rige, som reiser dets Hoved i de sidste Dage i dets Guds Storhed, ja, de Sidste Dages Helliges Kirke, ligesom en urok-

kelig, uigjennemtrængelig Klippe midt i det mægtige Dyb, udsat for Satans Storme og Uveir, men har, indtil nu, forblevet fast og trodser endnu Modstandens bjerghøie Vover, som fremdrives af et synkende Bedragerie stormende Vinde, og som har stødt an og endnu støder an med skrækkelig Fraade mod dets triumpherende Pande, fremdrevne med fordoblet Raseri af Retfærdighedens Fjende med hans Trefork af Løgne, som I vil see aabent fremstillet i et Kobberstik, som findes i Hr. Howes *Mormonismen afsloret?* Og vi haaber at denne Sandheds Fjende vil vedblive at rode op i Uteerlighedens Pøl, at Folket maa saa meget snarere skjelne mellem den Retfærdige og den Ugudelige.

Vi vil ogsaa omtale een af Nutidens Sønner af Sceva, som gjerne vilde faae Folk til at troe, at han kunde uddrive Djævle ved et vist Flyveskrift „*Millennets Forlöber*," der gjorde sine Rundtoure gjennem vort Land; han følte sig saa fuldkommen bemyndiget til at brændemærke „Joe" Smith med Benævnelsen Elimas, Trold Karlen, og at sige med Paulus: O, du Djævels Barn, fuld af al List og og Skalkhed, al Retfærdigheds Fjende! vil du ikke lade af at forvende Herrens de rette Veie? Vi vil svare denne Herre: Paulus vi kjender og Christus veed vi af, men hvem er De? Og med de bedste Følelser vil vi sige til ham, som Paulus sagde til dem, som yttrede, at de var Johannis Disciple, men havde ikke engang hørt om der var en Hellig Aand, at omvende sig og blive døbt til Syndernes Forladelse af dem, som har lovlig Myndighed, og under deres Hænder skal De annamme den Hellig Aand ifølge Skrifterne. „Da lagde de Hænderne paa dem, og de fik den Hellig Aand." Ap. G. 8, 17. „Og der Paulus havde lagt Hænderne paa dem, kom den Hellig Aand over dem, og de talede med fremmede Tungemaal og propheterede." Ap. G. 19, 6. „Og Læren om Daab, og Haandspaalæggelse, og de Dødes Opstandelse og den evige Dom." Hebr. 6, 2. „Hvorledes skulde de vel paakalde den, paa hvem de ikke have troet? men, hvorledes skulle de troe paa den, om hvem de ikke have hørt? men, hvorledes skulle de høre, uden der er Nogen, som prædiker? men, hvorledes skal Nogen prædike, dersom de ikke blive udsendte? Som skrevet er: Hvor deilige ere deres Fødder, som forkynder Fredens Evangelium, som bringer glade Tidender om gode Ting. Rom. 10, 14. 15. Men dersom denne Mand ikke vil modtage vor Formaning, men fremture i sit ugudelige Løb, haaber vi, at han vil vedblive at forsøge at uddrive Djævle, saa at vi kan faae et klarere Beviis for at Satans Rige er splidagtigt imod sig selv, og kan følgelig ikke bestaae; thi et Rige, som bliver splidagtigt imod sig selv, vil faae en hastig Ende.

Dersom vi var oplagte til at tage denne Herre paa hans egen Grund, og retfærdigen opdynge paa ham, hvad han saa beredvilligen og uretfærdigen opdynger paa Andre, saa kunde vi gaae videre — vi kunde sige, at han ugudeligen og ondskabsfuldt har beløiet, beskæmmet og bragt i Vanrygte uskyldige Mænds Charakteer. Vi kunde opfordre denne Herre til en offentlig Undersøgelse af disse Gjenstande, ja, og

vi udfordrer ham til en Undersøgelse offentlig eller særskilt over hvilketsomhelst eller andre Principer, hvori han føler sig modsat os. Vi kunde endvidere sige, at vi kunde anbefale ham til „*Mormonismen afsløret*," ligeledes til den meget hæderlige Dr. Hurlbut, som er den ægte Forfatter af samme, og som ikke er saa meget en Doctor i Lægevidenskaben som i Løgn eller af Navn.

Vi kunde ogsaa give ham en Anbefaling til hans Ærværdighed Hr. Howe, den uægte Forfatter af „*Mormonismen afsløret*," for at give Gangbarhed til det Publiserede, eftersom Hr. Hurlbut den Tid var forpligtet at møde for Retten for at have truet paa Livet. Han er ogsaa en Staldbroder til den berømte Hr. Clapp, som for nylig har udødeliggjort sit Navn ved at sværge, at han vilde ikke troe en „Mormon" under Eed, og ved hans høflige Opmærksomhed mod Hurlbuts Kone, hvilket kostede ham (som man har fortalt os) en rund Sum. Ligeledes bevidnede hans Søn Matthew, at Mormons Bog var bleven beviist at være usand en hundrede Gange ved Howes Bog; og ligeledes, at han vilde ikke troe en „Mormon" under Eed. Vi kunde ogsaa omtale hans Ærværdighed Hr. Bentley, som vi troer, har været virksomt beskjæftiget med at skade sin Svogers, nemlig Ældste Sidney Rigdons Charakteer.

De ovenstaaende Angivelser er overeensstemmende med den bedste Underretning vi har faaet, og vi troer at de er sande, og dette er saa smukt et Exempel paa Campbellismens Lære som vi kan forlange, idet vi tager disse Herrers Fremstillinger og dømmer dem efter deres Frugter; og vi kunde tilføie mange flere til den sorte Liste, endog Formændene, ikke af Nazaræerne, (thi hvorledes kan noget Godt komme fra Nazareth) men af den vidtberygtede Mentor Pøbel, alle Sønner og ægte Arvinger til den samme Aand af Alexander Campbell og *Mormonismen afsløret*, overeensstemmende med ovenomtalte Kobberstik.

Den ovenberørte Mørkheds Sky har længe brudt med bjerghøie Vover paa den ujokkelige Klippe af de Sidste Dages Helliges Kirke; og uagtet alt dette hæver Sennepskornet dets opadstræbende Grene høiere og høiere og udspreder sig videre og videre; og Rigets Vognhjul ruller endnu frem, drevne fremad af Jehovas mægtige Arm, og vil trods al Modstand vedblive at rulle frem, indtil hans Ord er alle opfyldte.

Vore Læsere vil undskylde os fordi vi har afveget fra Gjenstanden, naar de tage i Betragtning de Fornærmelser, der hidindtil er blevet sammenhobede paa os, hvilke vi roligen har taalt, indtil Overbærelse ikke længere udfordres af os. Da vi ofte har vendt baade den høire og venstre Kind til, troer vi, at det er vor Pligt nu til at staae op til vort Forsvar. Med disse Bemærkninger vil vi gaae videre i Ærnet om Indsamlingen.

(Fortsættes.)

Uddrag

af Forhandlingerne i General Conferencen for den skandinaviske Mission, afholdt i Kjøbenhavn den 27de, 28de, 29de og 30te December forrige Aar.

Præsident *J. Van Cott* præsiderede. Tilstede var Præsidentens Eftertræder Ældste *Hector C. Haight* fra Zion, de sammenkaldte Ældste fra Missionens forskjellige Dele og en Deel Hellige af begge Kjøn.

Fraværende paa Grund af Aarstid, Afstand og Dampskibfartens Ophør var Præsidenten for Norge *C. C. A. Christensen*, Præsidenten for Stockholms Conference *Aake Jönson*, og for Skaanes Conference *N. Nilson*. Præsidenterne for Vensyssels og Aalborgs Conference *Laurits Larsen* og *Johannes Larsen* naaede først frem den 29de paa Grund af, at de maatte afvente Dampskibets Afgang fra Aarhuus.

Præsident *J. Van Cott* kaldte Conferencen til Orden. Psalmen 5 blev afsungen. Bøn af Ældste *Ahmanson;* derefter Psalmen Nr. 9.

Præsidenten stod derpaa frem og gjorde de indledende Bemærkninger, hvoriblandt Nødvendigheden af at faae Forhandlingerne nedskrevne og foreslog Ældsterne *Nielsen* og *Wilhelmsen* som Skrivere, hvilket assisteredes og eenstemmigen vedtoges. Præsidenten ønskede at saa mange af de Hellige maatte bivaane Conferencen som muligt for at opbygges, var var taknemmelig til Herren for den Leilighed at kunne forsamles. Der var henrundet et Aar siden sidste General-Raad afholdtes; den Gang var han svag paa sit Legeme, men følte sig nu stærkere; glædede sig over den Fremgang, som Herrens Værk havde havt i det henrundne Aar; idet de Tjenere, der vare udsendte, havde været til de Helliges Gavn. Han havde sammenkaldt Præstedømmet for at lære at kjende Tilstanden i Missionens forskjellige Dele; ønskede derfor at de Præsiderende skulde fremstille Tingene, som de i Virkeligheden vare uden nogen Udpyntning, at det kunne vorde til Velsignelse for dem selv og til Oplysning for hans Eftertræder. Han vidste, at denne Conference vilde være af stor Vigtighed for Missionen, og det var hans Tro, at Herren vilde velsigne os i vore Forhandlinger; formanede at bede til Faderen i Himlen, at hans Aand maatte staae Brødrene bi i at oplyse deres Forstand og styrke deres Hukommelse, saa at de kunde erindre Alt, som var nødvendigt. Han vilde nu opfordre Præsidenten for Kjøbenhavns Conference at fremstaae for at afgive sin Beretning; tog Sæde efter at have ønsket Herrens Velsignelse over Conferencen.

Ældste *O. N. Liljenqvist* fremstod ifølge Opfordringen og ønskede at Herrens Aand maatte veilede ham at han kunde udtale de Følelser, der var paa hans Sind; glædede sig over denne Dag, som een af de lykkeligste i hans Liv; idet han var forsamlet med Herrens Tjenere, der havde det vigtige Kald at overveie, hvad der skulde være til Gavn og Velsignelse baade for de Hellige og for

vore Medmennesker; glædede sig over at kunne fremstaae og give Besked til den, som havde beskikket ham; overlod Dommen over sin egen Virksomhed til dem, som Herren havde stillet over ham; bar Vidnesbyrd om at Herrens Værk var skredet frem, og at alle Brødre, som arbeidede i den ham anbetroede Conference, vare trofaste og villige til at arbeide, hvor de blev beskikkede, hvorfor han var taknemmelig først og fremmest til Herren, der havde opreist saadanne Arbeidere, og dernæst til Brødrene for deres Trofasthed i deres forskjellige Kaldelser, hvilket glædede ham saa meget mere, som han tidligere har havt Anledning at erfare det Modsatte hos enkelte Brødre, som havde viist, at de ikke var Stridsmænd for Herrens Værk, men var bleven feige og forladt deres Mission; dette var ikke Tilfældet med de Brødre, som for Nærværende arbeidede i Conferencen; de havde gjort deres Bedste efter deres Evner, og om der end ikke forholdsviis er lagt saa mange til Menigheden, som foregaaende Halvaar, saa er det ikke deres Skyld, men Omstændighedernes, som ledsage Forkyndelsen af Evangeliet, og som Herrens Tjenere ikke altid kan raade over. Eet er vist, at de Hellige under deres Veiledning har voxet i Kundskab til Evangeliets Grundsætninger og i Udøvelsen af deres Pligter, og har viist det i Gjerningen, og Vidnesbyrdet er bleven bragt mange af vore Medmennesker, hvem Sandhedens Aand har paavirket, saa at de har maattet erkjende „Mormonismens" Sandhed, om de end ikke har adlydt samme. Bogvæsenet er ordnet paa en tilfredsstillende Maade igjennem heleConferencen og tiltagende Lys og Kundskab er bleven udbredt og vedligeholdt baade iblandt de Hellige og Fremmede, og navnligen ved „Stjernen," hvis duelige Redaktion skyldes vor elskelige Broder *J. Van Cott*, hvem Herren sendte os til at bestyre Missionens Anliggender efter at vor elskelige Broder W. Snow blev kaldt bort, og som har været et Redskab til i de forløbne to Aar at fremme Herrens Værk i disse Lande, for hvilket vi er taknemmelig til Herren og til ham, fordi han som en trofast Herrens Tjener adlød Kaldelsen, forlod alle Ting, og bragte os Velsignelse formedelst sit Arbeide, og som han nu snart bliver afløst, og skal vende tilbage hjem, vil vi bede vor Fader i Himlen at velsigne ham og beskytte ham paa hans Reise; vi vil stedse have ham i kjær Erindring, fordi han ved sit Exempel og Opmuntring har styrket vor Tro og givet os Mod og Kraft til at gaae frem og arbeide i Herrens Viingaard efter hans Raad og Veiledning, hvilket vi herefter ogsaa vil bestræbe os for at gjøre, da vi seer at Herren heller ikke nu vil lade os uden Hyrde, idet han har beskikket en anden Mand, som er fuld af Viisdom, der skal afløse vor elskelige Præsident og lede os videre frem paa den Vei, han har anført os paa. Han kunde ikke tilbageholde Udtalelsen af disse Følelser, og vilde nu saavidt muligt i Korthed berøre det Øvrige, som vedkom Conferencen.

Øvrigheden har, ved nogle faa Arresteringer af Brødre, under Paaskud af at de ikke havde Pas, søgt at standse Værkets Fremgang. Broder Gudmundsen har sat arresteret en længere Tid og Br. Jens Madsen blev sendt til

Jylland og Br. Lindeløv til Sverrig, endskjøndt han ikke forstod, da her er Religionsfrihed i Landet, hvad Ret Politimagten har til at arrestere dem, som er i Evangeliets Tjeneste, eller sende dem til andre Egne, end de er beskikket af deres Samfunds Overhoved til at arbeide i; forudsat at de ikke forbryder sig imod Criminal Loven, da bør de med Rette straffes efter samme, ellers bør de utvivlsomt nyde den Ret, som Grundloven hjemler Landets Indvaanere. Disse Bestræbelser af Sandhedens Modstandere har dog ingenlunde svækket men snarere forøget Værkets Fremgang, idet mange Oprigtige derved er komne til Erkjendelse af Sandheden og har faaet deres Øine opladte for samme, og det havde i Sandhed glædet ham at see hvad Kraft vor Kirke har, som er bygget paa Propheters og Apostlers Grundvold, i Modsætning til Verdens Kirkesamfund, der er byggede paa Menneskebud. Han havde seet, hvorledes Herren havde givet Brødrene Mod og Uopholdenhed og velsignet dem formedelst deres Nidkjærhed og Lydighed. Br. *Fjeldsted* havde været ham til stor Hjælp som omreisende Ældste paa hele Sjælland; nye Arbeidsmarker syntes at aabne sig, men Stædernes Beboere er i Almindelighed mindre modtagelige for Evangeliet end Landfolket og gjør større Modstand. Saaledes nødtes Ældste *C. A. Madsen,* formedelst Pøbeloptøi at forlade Præstø og drage til Store Heddinge, i hvilken Egn han har begyndt at vinde Indgang. Ligeledes er der vundet Indgang paa Seirø, hvor Ældste Lund og flere Brødre har været. De øvrige omreisende og præsiderende Ældste som er kjendte i Conferencen, har opfyldt deres Pligter til min Tilfredshed og været velsignede af Herren, og han ønskede at mange Saadanne maatte vorde opreiste til at deeltage i Arbeidet, og endskjøndt han nødig vilde undvære Nogen af dem, vilde han dog med Glæde overlade saa mange til Præsident *J. Van Cott,* som han skulde finde Viisdom, eller ønskede at beskikke til andre Dele af Missionen, idet han haabede at Kjøbenhavns Green stedse vilde afgive friske Skud til at anbringe i deres Sted, som borttages. Da han ikke følte til at optage mere Tid, sluttede han med at ønske Herrens Velsignelse over General Conferencens Præsident, Medlemmer og Forhandlinger.

Præsident *Van Cott* erklærede sin Tilfredshed med Broder *Liljenqvist's* Beretning og var taknemmelig for samme; erklærede sig enig med ham i, at Ingen kunde standse dette Værk, og om de end forsøgte at gjøre det ved at arrestere eller bortføre Brødrene, saa troede han, at de havde ikke mere Ret dertil end Josephs Brødre havde at sælge sin Broder til Ægypten. Herrens Værk er underligt; han arbeider ved de svage Redskaber og udretter store Ting ved dem, hvilket Menneskene i deres Blindhed ikke kan fatte, men forbauses over; og hvergang de søger at standse Værket, bryder det frem med fordoblet Kraft. Han ønskede at de Præsiderende, som fremtraadte herefter, vilde bemærke om de havde nogle Brødre at afsee, eller om de trængte til nogle; kaldte derefter paa Præsidenten for Lollands Conference.

(Fortsættes.)

Halvaarlig statistisk Rapport

over

Jesu Christi Kirke af Sidste-Dags-Hellige i Skandinavien,

fra 30te Juni 1855 til 31te Decbr. 1855.

Conferenzer.	Grene	Af de Halvfjers	Ældster	Præster	Lærere	Diaconer	Medlemmer	Døbte	Udelukte	Emigrerede	Døde	Summa
Danmark.												
1. Kjøbenhavn . . .	18	2	51	39	38	23	1055	142	48	91	3	1208
2. Aalborg	8		19	10	6	13	166	53	19	52	2	214
3. Vensyssels	9		15	10	6	10	201	38	13	53	3	242
4. Fredericia	8		12	5	6	8	146	43	27	45	3	177
5. Lollands	8		12	3	6	6	108	34	6	14		135
6. Bornholms	5		5	2	3	4	96	6	3	3	1	110
7. Fyens	3		4	3	1	1	52					61
Island.	1		2				5					7
Norge.												
8. Brevig	6		15	7	8	7	161	34	22	27		198
Sverrig.												
9. Skaane	9		12	16	9	8	215	78	12	15		260
10. Stockholm . . .	4		9	3	6	3	59	19	2	7		80
Summa . . .	79	2	156	98	89	83	2264	447	152	307	12	2692

Notice.

Følgende Skrifter udkommer i denne Maaned: *„Advarsels Røsten;“ Mærkværdige Syner; Guddom. Fuldmagt,* eller det Spørgsmaal: *Var Joseph Smith sendt af Gud?* Bogagenterne behage at reqvirere.

Indhold.

	Side.		Side.
Fremadskriden	129.	Uddrag af General Conferencen holdt i Kbhvn. d. 27—30 Dec. f. A.	141
Redactionsbemærkninger	135.	Halvaarlig statisk. Rapport	144.
Joseph Smiths Levnetsløb (fortsat)	138.		

„Skandinaviens Stjerne“ udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned og faaes paa Contoret i Store Strandstræde Nr. 78, i Stuen tilhøire og paa alle konglige Postcontorer.

Udgivet og forlagt af Hector C. Haight.

Trykt hos F. E. Bording.

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de sidste Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

5. Aarg. Nr. 10. *Den 15. Februar. 1856.* Priis: 6 Sk. pr. Expl.

Trettende almindelige Epistel

fra Præsidentskabet for Jesu Christi Kirke af de Sidste-Dages Hellige til de Hellige i Bjergenes Dale og til dem i Adspredelsen over den hele Jord — Hilsen.

(Fra „Deseret News" d. 31. Octbr. 1855).

Elskelige Brødre! Formedelst et altstyrende Forsyns Velsignelser, hvis ømme Barmhjertighed er over alle hans Gjerninger, er det os igjen tilladt at skrive til Eder angaaende Anliggender og Ting, henhørende til vor Guds Rige.

Vi har overflødig Aarsag til Taknemmelighed og Taksigelse til vor Fader i Himlen, som har beskyttet os fra Modstandernes Magt og fra ugudelige Mænds List og onde Anslag. For en Tid har de Hellige været overladte til at følge deres Veis jævne Løb uden Forstyrrelse eller Hindring udenfra, medens Fred og Ro har været forherskende i alle Bjergenes Dale.

I Mai sidstleden besøgte vi i Selskab med nogle faa af vore Brødre de sydlige Settlementer, raadende og undervisende Folket, iblandt hvilke vi er lykkelige til at troe at der udstrakt hersker en almindelig Tilfredshed Aand og Attraa til at gjøre ret, og endskjøndt vi fandt deres Afgrøde næsten aldeles ødelagt ved Græshoppernes Hærjninger, som gjorde deres haarde Anstrængelser og deres Hænders Arbeide frugtesløst, hørte vi dog ingen Knurren, ingen Utilfredshed eller Klagen, men snarere en fast og bestemt Stolen paa Hærskarernes Herre og paa deres fortsatte Anstrængelser for Ophold.

Omendskjøndt Afgrøden var saa almindeligen afædt saa silde som fra den 1ste til den 10de og 15de Juni, og endskjøndt den lille Levning bagefter led meget af Tørken, har dog den sildige Afgrøde af Mais og Grønsager og nogen sildig saaet Hvede modnet i tilstrækkelig Mængde, troer man, til at forsyne Samfundets Behov indtil en anden Høst; det vil dog sandsynligviis blive knapt for Hvede. Alle Slags Frugttræer har baaret overflødigen, endskjøndt de ogsaa led formedelst Græshoppernes Hærjninger og Virkningerne af Tørken.

Brødre! Herren har rørt ved os

løseligen; tag Advarsel af denne milde Revselse, giv Agt paa Aandens Hviskninger og frist ikke Herren til at bringe over os en tungere Tugtens Svøbe, paa det vi fuldstændigere maa undgaae hine den høie himmelske Konges Straffedomme, som nu gaaer over Jorden og udgydes over Menneskenes Børn.

Naar Overflødighed igjen skal krone vore Bestræbelser, lad den gavmilde Himmels Velsignelser blive tilstrækkeligen paaskjønnede, saa at det bringer Eder til at anvende en passende Huusholdningsmaade til deres Forsyning og Opbevaring.

Indianerne i vore Settlementer har i Almindelighed været venlige, og endskjøndt Tegn til Fjendtligheder leilighedsviis vil vise sig, har vi dog den Tilfredshed at troe, at et godt Indtryk er bleven gjort paa dem, og at Tiden ikke er langt borte, da vi kan sikkrere stole paa deres fredelige Stemning mod de Hvide.

Jo mere vi har seet Virkningerne af den fredelige Politik, vi har udøvet og bestræbt os for at faae vore Brødre til at udøve imod dem, desto mere er vi overbeviste om, at den er den rigtigste og bedst skikkede til at fremme deres Fordeel og Frelse saavelsom vor egen. Foruden at være den billigste, er det langt lettere og udøver en bedre Indflydelse at føde og klæde dem, end at stride med dem.

Vær derfor barmhjertig og taalmodig med Bjergenes og Sletternes fattige, udartede og uvidende Børn. De er Abrahams Sæd, hvem Forjættelserne tilhører; søg at oplyse og bringe dem tilbage til en Kundskab om Herren deres Fædres Gud; erindre at han er deres Gud idag, saavelsom fordum, og og at han seer med lige Deeltagelse Israels Børns Bevægelser, som da han gav dem Forskrifter fra Sinais hellige Bjerg, Salomons Tempel eller Golgathas blodbestænkte Mark.

Gjenoprettelsens Tid nærmer sig; gaaer derfor frem og virker, medens Dagen varer, medens der er en Leilighed til at yde dem Bistand og gjøre dem Tjeneste, saa at I maa høre de bifaldende Ord: „Hvad I have gjort mod Een af de mindste af disse mine Brødre, det have I gjort mod mig."

Medens store Anstrængelser har været gjorte og gjøres for at omvende Hedningerne i fjerne Nationer og paa Øerne i Havet, har vi i vor egen Midte et Folk lige saa værdigt og forstandigt, lige saa dygtige og paa enhver Maade ligesaa meget berettigede til at annamme Evangeliet, lad derfor Livets og Saliggjørelsens Ord udstrækkes til dem. Lad Fredens Sendebud gaae hen og undervise dem i et civiliseret Livs Kunster, lære dem at plante og saae, høste og meie, opdrætte Qvæg, bygge Huse, anlægge Avlsgaarde og forsage deres onde og fordærve-Skikke, deres Vandringer og daarligt betalte røveriske Tog eller Jagtomstreifninger.

Indvirk paa dem til at faae en Levevei uden at afhænge af Jagten, thi den afgiver en meget usikker og knap Underholdning; giv den Eders Tro og Bønner saavelsom Gjerninger; bibring deres Sind Fredens og den evige Sandheds Aand, saa at sammes Syner maa aabnes til en Kundskab om Herren deres Gud og om Jesus Christus, som han har sendt.

Til samme Tid, Brødre, bevar Eder selv for deres forræderske

vilde Hidsighed, for deres væmmelige og nedværdigende Laster, og søg at bringe dem op paa Tilværelsens Stige til Eders egen Standpunkt, men nedstig ikke til deres, som saa ofte er bleven praktiseret af de Hvide.

Viis dem, at I er deres Overmænd ved Eders ædlere og dydigere Handlinger og Opførsel, og at I ikke er hos dem for egennyttige eller vanhellige Hensigters Skyld. Det er behageligt at see saa mange af Lamaniternes Børn i de Helliges Familier, hvor de har de samme Leiligheder og Rettigheder som de hvide Børn, og vi stoler paa at meget Godt vil opstaae deraf for den opvoxende Slægt.

Den anden Dag i September mødte Utaherne og Shoshonerne i denne Stad og indgik en Fredstraktat, som man haaber vil blive varig og vise sig at være til vedvarende Gavn for alle vedkommende Deeltagere, de Hvide indbefattede.

Nær ved Elk-Bjergene og paa den venstre Bredde af Grand Floden dræbte Indianerne tre Mænd og en tyve Stykker Qvæg, og drev Nybyggerne bort; disse kom til Manti og vil sandsynligviis ikke vende tilbage dette Efteraar, uagtet de efterlod næsten enhver Ting, som tilhørte dem, i Indianernes Besiddelse. Med Undtagelse af dette, har der ikke været noget virkeligt Fredsbrud i det tilbagelagte Tidsrum, endskjøndt der har været nogle faa fjendtlige Beviisninger og Trusler, hvis Aarsag er for Nærværende ubekjendt. Vi stoler paa at alle Stridspunkter vil snart være tilfredsstillende forklarede og Venskabsforholdene gjenoprettede, saa at Nybyggerne kan blive istand til at vende tilbage til deres Nedsættelsessted næstkommende Foraar.

Begavelses Huset i denne Stad blev indviet den 5te Mai sidstleden og fik Navnet „Herrens Huus." Siden har Begavelserne været regelmæssigt givne og fortsættes endnu fornemmelig under Bestyrelse af Præsident Heber C. Kimball.

Kirkehistorieskriverens Huus og Contoir er bleven opført og er nu fuldendt.

En stor Mængde Steen er bleven lagt i Templets Grundvold, som er bleven færdig for Stue-Etagen, men paa Grund af Mangel paa Steen har Arbeidet siden den 1ste August været indstillet og er det endnu. De Trækdyr, som var anvendte til at frembringe Steen, maatte sendes til fjerne Græsgange paa Grund af Fodermangel i Omegnen af Steenbruddet og Staden.

Vi haaber at forebygge Hændelsen af en lignende Afbrydelse i Fremtiden ved at benytte os af den store Cottonwood-Kanal, som forventes at blive færdig til Afbenyttelse den 1ste Mai næstkommende, og paa hvilken vi agter at bringe Graniten til den videre Opførelse af Templet.

Et Jernstøberi er bleven sat i Virksomhed og har afgivet meget gode Varer, det Meste til Maskineri og mekaniske Øiemeed. Dets Virksomhed er bleven meget lettet ved Brugen af Steenkul, hvoraf store og værdifulde Lag af ypperlig Qvalitet blev opdagede i den tidligere Deel af Sommeren i San Pete Dalen i Nærheden af Fort Ephraim, og en anseelig Mængde er bleven bragt til denne Stad; men det er beliggende i altfor stor

Afstand til at blive fordeelagtigt paa dette Sted til almindeligt Forbrug.

Formedelst Lettelserne frembragt ved det offentlige mekaniske Værksted, er Skæreredskaber af en god Qvalitet bleven forfærdigede, tillige Laase og andre Artikler til almindelig Brug. Meget mere Klæde er bleven tilvirket i de forskjellige Settlementer, ligeledes Læder, Hatte, Tougværk, Børster, Sæbe, Papir, Kamme, Pottemager-Arbeide, som og forskjellige andre nyttige og uundværlige Ting er bleven sammensatte fra Grundstoffene i smigrende Overflødighed.

Mange gode Bygninger er bleven opførte i det tilbagelagte Halvaar, hvoriblandt vi kan omtale Domhuset, Inspektørens Huus ved Bodsfængslet, og den sydlige Fløi af Statshuset i Fillmore fuldendt, foruden andre udstrakte og varige Anlæg baade i Stad og paa Land. Mange Møller og forskjellige andre Slags Maskinerier er bleven satte i heldig Virksomhed. Kunstflidens Larm har opvakt Tausheden i disse vide Ørkener, og medens Høi og Dal gjenlyder af Skovhuggerens Sang, af den klingende Bjælde i Hyrdens Hjord, og den Rumlen, som foraarsages af Agerdyrkerens og Haandværksmandens Arbeide, blander de klapprende Møller deres Lyd med Bjergstrømmenes Brusen, medens Indianeren iler afsted til sit skjulte Kildevæld ved Bjergbusken eller søger sit Skjul i Salviekrattet paa den nøgne Slette. Saaledes, hvor blot for nogle faa korte Aar tilbage ikke hørtes andet end den hylende Ulv, den Vildes Krigsraab, eller Ravnens Skrig, hører vi nu mangen en Krog og mangt et Hjørne gjenlyde af Larmen af Civilisationens Anstrængelser og seer dem omgivne med alle hine Anvendelser af Formue, skikkede for den hvide Mands Hjem.

I mange Lande og iblandt Fremmede har vi vandret mangen en trættende Miil uden Pung, Taske eller Knurren for at prædike Saliggjørelsens Evangelium for Folket og kunde neppe finde et gjæstfrit Skjul for Natten, men her kan vi vandre igjennem Længden og Bredden af Landet og sjelden træffe sammen med nogen Anden end Hellige, saadanne som er komne ud fra Verden for at tjene Herren, holde hans Bud og gjøre hvad han befaler.

I den Enighed, Fred og Fremgang, som har ledsaget vore Settlementer i disse fjerne Egne, erkjender vi Haanden af et kjærligt Forsyn, hvis Velsignelser har været mangfoldiggjorte over et Folk, hvori han har Velbehag, og som søger at gjøre hans Villie.

Det vedvarende Emigrationsfonds Compagnies Hjælp har dette Aar været udstrakt til en tretten hundrede Personer, næsten en Fjerdedeel af denne Aarstids Emigration. Dette Foretagende har, formedelst de haarde Tider i de engelske Conferencer, og den store Knaphed for Penge her hjemme, bidraget til at paaføre os nogen Gjeld.

Mange af Brødrene her har sendt efter deres Venner ved Hjælp af det vedvarende Emigrations-Compagni, og de er ankomne hid eller er underveis; over sex hundrede af dette Aars Emigration er af denne Klasse. De Brødre, som har sendt efter dem, bør nu hjælpe os at opfylde de Forpligtelser, som vi har paadraget os paa deres Regning, og betale deres Forskrivelser til Fondet.

De som føler Interesse i Indsamligsværket bør være gavmilde i deres Bidrag og nøiagtige i at betale hvad de skylder, paa det at Fondet maa vedligeholdes og vor Virksomhed næste Aar ikke blive lammet af Mangel paa Midler.

Raabet fra vore fattige Brødre i fremmede Lande om Udfrielse er stort, Undertrykkerens Haand hviler tungt paa dem, og de har ingen anden Udsigt paa Jorden, hvorved de kan haabe Hjælp. Mange af dem har været længe i Kirken og har været trofaste i alle Ting, virkende i Opfyldelsen af enhver Pligt. Skal vi vende et døvt Øre til deres Raaben om Hjæp og overlade dem til at hentæres midt i Babylon, hvor Aar efter Aar Nationernes Forviklinger og Nød, deres Ugudelighed, Vederstyggeligheder og Fordærveligheder, Krige, Pestilentse og Forfølgelser mangfoldiggjøres ved at vorde større og større, saaledes bestandig ledende til fuldstændigere at spærre Veien og gjøre deres længere Ophold i Landene mere byrdefuld og trykkende end nogensinde?

Lad dette Spørgsmaal blive besvaret ved Eders Handlinger, thi vi er drevne til at tage vor Tilflugt til denne Hjælpekilde, og medmindre vi faaer Hjælp enten ved Bidrag eller ved Betaling af Gjeld, som skyldes Compagniet, bliver vi nødte til i samme Grad at opsætte Virksomheden i det kommende Aar. Vi har allerede udstrakt Understøttelsen indtil den yderste Grændse, og har næsten ganske forbrugt enhver af Kirkens anvendelige Midler for at hjælpe til i denne Sag; vi stoler derfor paa, at I vil gjøre det til en Gjenstand for omhyggelig Overveielse og ufortøvet og passende Handling, thi det er værdt Eders virksomste Velgjørenhed. Det har længe beskjæftiget vor Opmærksomhed saavelsom vore Ældstes paa fremmede Missioner, det har været Æmnet for vore Bønner og Meddelelser i den tilbagelagte Tid og anbefaler sig selv til *alle Helliges* Opmærksomhed, som aabnende den eneste — for Nærværende kjendte — hensigtsmæssige Dør til timelig Frelse for de virkelig Trængende.

Tusinder efter Tusinder af Emigranter, som aarligen flokkes til Amerikas Kyster, endskjøndt ikke af de formuende Klasser, har Midler til at komme og underholde sig indtil de finder Anledninger til lønnende Beskjæftigelse. Men det vedvarende Emigrationsfond er bestemt til at udfrie de retskafne Fattige, Armodens Børn, hvis I behager, fra Aarhundreders Trældom, fra Opholdssteder, hvor Armod er en Brøde og Betleri en Fornærmelse mod Loven, hvor enhver Adgang til at stige i Samfundet til nogen Grad af agtet, glædelig Tilværelse er for stedse tillukt, og anbringe dem i et Land, hvor ærligt Arbeide og Kunstflid møder en passende Belønning, hvor Livets høiere Stier er aabne for de Ringeste og Fattigste, og hvor de kan lægge en Grundvold til en uopløselig Forening imellem dem og deres Børn i den fremadskridende Stigen af menneskelig Tilværelse, „medens Evigheder kommer og Evigheder gaaer.

Dette er sand Menneskekjærlighed og skulde være Gjenstand for enhver Menneskevens Bestræbelser, ikke alene at føde de Hungrige og klæde de Nøgne, men ogsaa at anbringe dem i en Stilling, hvor de kan frembringe

deres Underholdning ved deres eget Arbeide.

Verden har for Nærværende intet Sted saa vel skikket, som dette, til Udøvelsen af saadan Velgjørenhed; ingen Plet saa passende til de Fattiges Hjem; intet Land mere i Behov af deres Arbeide for at frembringe til Nytte dets uudviklede og vi kunde næsten sige uopdagede Hjælpekilder; ingen Regjering, hvor Institutioner mere indbyder til lige Kappelyst saavel for den Lave som den Høie, for den Fattige som den Rige, eller hvor Retskaffenhed, Duelighed og Fortjeneste saa ofte og saa sikkert baner Veien til Hæder og Indflydelse, istedetfor høi Byrd, Stilling og Rigdom.

Denne Aarstids Emigration er for det Meste ankommen, og vi hører at Resten er nær for Haanden. De har været saare meget begunstigede ved adskillige hjemvendende Ældstes Erfaring, under hvis Opsyn de fornemmelig har vandret.

Vi har at beklage Tabet af mange af de Trofaste, som er faldne som Offere for Ødelæggegerens Magt og Pestilentse, hvoriblandt vi vil omtale Brødrene W. W. Major og John Parry fra den engelske, Andrew L. Lamoreaux fra den franske, James F. Bell og Hustru fra den italienske og Jacob F. Secrist fra den schweitzerske Mission.

Medens vi sørger over deres Tab og dybt sympatiserer med de berøvede Familier og Venner, glæder vi os over at de, da de faldt, var i deres Forløsers Tjeneste og beskjæftigede med at fremme hans Sag paa Jorden. Vi stoler derfor paa at de blev borttagne for en viis Hensigts Skyld, og at de vil vinde Bifald af Dommeren over den hele Jord paa Regnskabs og Belønnings Dagen.

Ældsterne Lyman og Rich er endnu i Californien, arbeidende i San Bernardino og andre Steder i hiin Stat. Ældste Orson Hyde er i Carson County, Utah Territorium, hvor han har organiseret en Green af Kirken. Ældste John Taylor er i New York, præsiderer og redigerer „*Mormonen*." Ældste F. D. Richards er i Liverpool, præsiderer over den europæiske Mission, redigerer og udgiver *the Millennial Star*. Ældste George A. Smith er endnu beskjæftiget som Kirkens Historieskriver og General-Registrator, og, tilligemed Resten af de tolv Apostles Qvorum, og Præsidenterne for de Halvfjerdsindstyve og Andre, arbeider i de forskjellige Settlementer i Utah, veiledet fra Tid til Tid, eftersom Pligten synes at kræve. Ældste Orson Spencer*) redigerer og udgiver St. Louis *Luminary* i St. Louis, Mo.; og George Q. Cannon er beskjæftiget med at udgive Mormons Bog i det havaijiske Sprog i San Francisco i Californien, hvor han ogsaa agter at udgive en Avis. Ældste Dan Jones udgiver *the Trump of Zion* i Swansea i Syd-Wales i England; John Van Cott den *skandinaviske Stjerne* i Kjøbenhavn; og August Farnham *Zion's Watchman* i Australien.

De ostindiske Missionærer har vendt tilbage og er paa deres Vei hid, efter at have trofast prædiket Evangeliet fra to til fem Aar i hiint formørkede Land med tilsyneladende ikkun liden Fremgang.

Værket nyder endnu Fremgang i Australien, Sandwichs Øerne, Californien, de Brittiske Øer,

*) Er siden afgaaet ved Døden.

Danmark, Sverrig, Norge, det nordlige Italien, Schweitz, Frankrig, de brittiske Provindser og i mange Dele af de Forenede Stater. I Cap Staden i Syd-Afrika er ogsaa en betydelig Green af Kirken.

Et Selskab af Hellige forlod Sidney i den Hensigt at indsamles til San Bernardino og til dette Sted, men ikkun nogle faa er endnu ankomne paa vor vestlige Kyst, idet Skibet maatte stikke ind til Honolulu for Søskade og blev bebeslaglagt, saaledes forsinkende deres forventede hurtige Ankomst til vore fredelige Hjem.

Dette er det første Forsøg at indsamle de Hellige fra Australien, og vi haaber at det vil faae et godt Udfald; thi der er mange flere i hiin Egn, som høiligen ønsker at indsamles med de Hellige i disse Dale, men kan ikke endnu erholde Transportmidler, idet Samfærdsel og Handel med vor vestlige Kyst og hiint Land er meget indskrænket.

De Hellige samles hjem fra enhver Nation, Stamme, Tungemaal og Folk, og medens vi er saaledes sammendragende en forskjelligartet Masse af alle Slags Folk fra næsten alle Nationer, dog besjælet af een almindelig Aand, Hensigt og Attraa, tilkommer det Alle og Enhver at være godmodige, høflige og venlige imod hverandre og søge at undervise Folket, saa at de kan blive stærkere sammenbundne i Følelse, Interesse, Fred og Enighed saavelsom i Tro, Sandhed og den nye og evige Pagtes Baand.

Det var til den Ende og for fuldstændigere at bevirke dette Øiemeed, at den sidste Conference beskikkede Ældste at tage **Missioner til alle Kolonier over** hele Utah, paa det at Folket maa blive forbedrede og opdyrkede i deres Smag og Forstand og i enhver Naturgave og Prydelse; at de maa blive sammensmeltede i deres Anskuelser og Følelser, blive styrkede i deres Tro, og at denne Generation af Hellige, ved ikke at forsømme de mindre og almindeligen som ubetydelige ansete Ting i det praktiske Liv, maa findes rene og hellige, milde og upartiske i deres Omgang med hverandre, ja polerede Søiler efter Lignelsen af et Pallads.

Erindre at det er de ubetydelige Ting i dette Liv, som udgjør vor Tilværelse, og at ikkun et lidet Antal af store og vigtige Hændelser skeer uden dem. Endskjøndt ringe er de dog de vigtige af Livets Smaapligter, paa hvis daglige Udøvelse meget beroer, for derved at danne et Folk for den Herres Jesu Tilkommelse, eller at berede dem for en Opløielse i vor Guds Rige.

Giv derfor Agt paa deres Lærdomme, som vi har sendt iblandt Eder, og lad al Strid, Uvillie og Uenighed ophøre iblandt Eder; lev efter Eders Religion og lad Fred, Tro, Kjærlighed og gode Gjerninger blive overflødige.

Til de Ældste, som er beskikkede paa disse Missioner, siger vi: „Gaae frem i Ydmyghedens og Sagtmodighedens Aand, og underviis Folket i alle de Ting, som hører til deres timelige saavelsom aandelige Frelse; indprenter Folket Hellighedens, Reenhedens og en god Huusholdnings Aand ved den Hellig Aand, som veileder ind i al Sandhed.“

Til de Ældste, som arbeider i Adspredelsen, siger vi: „Vær flittige i alt Eders Arbeide; vær trofaste i at bære Vidnesbyrd for

Folket, og naar de annammer Sandheden, lær dem at efterleve og udöve deres hellige Religion." Det er let at taale Forfølgelse, at kæmpe for Troen, ja, endog at døe for den; det Vanskeligste af alt er at leve efter den, at stedse være paavirket af dens hellige Indflydelse og udøve den i alle Livets Pligter. Den er ikke et Legetøi eller et blot Børneværk til at troe og more sig med efter vor Beqvemmelighed, og derefter lægge den til Side; men den er en følelig, hverdagelig Erfaring og en ægte Virkelighed, der indtrænger i ethvert Foretagende, være sig Forretning, Tidsfordriv og Hvile, saavel som i de aandelig religiøse Sindsbevægelser.

Vi har i Sandhed ingen anden Fordring paa os eller Pligt paa denne Jord, end at tjene Gud, holde hans Befalinger, samle de Hellige, og opbygge hans Rige paa den; for dette lever vi, for dette forventer vi at døe. Men Hovedvanskeligheden med de Hellige er at leve efter deres hellige Religion, og følge den Retning, som vil sikkre dem dens Velsignelser og Rettigheder, og den Forøgelse af Tro, Kundskab og Udvikling, som de kan nyde.

Det er en ringe Sag at hengive og indvie os og alt hvad vi har for Sandhedens Sag og Guds Riges Opbyggelse paa Jorden, men det er af Vigtighed retteligen at anbringe os selv og vore Midler, hvor vi kan gjøre det meste Gode. Det er vigtigt, at vi blive lydige og eftergivende i Herrens Tjeneres Hænder, og naar vi har annammet Sandheden og stillet os selv og alt hvad vi har paa Alteret, at forblive saaledes uden at tage Hensyn til Ven eller Fjende, Solskin eller Skygge, Fred eller Krig, Overflødighed eller Hunger og Pestilents. Det er vor Pligt, ikke alene at bekjende og være Troende, men ogsaa at udvirke vor Salighed, vedblivende trofaste i alle Ting indtil Enden.

Naar I lader Eder hverve under Evangeliets Fane, giv *Modstanderen* en Afskedsbillet, og indrøm ham aldrig igjen et Opholdssted hos Eder, stil Eder aldrig igjen under hans Indflydelse, ei heller Noget, som I besidder; lev for at opbygge vor Guds Rige og lad Eders Handlinger svare til Eders Bekjendelse.

Vi siger til de Ældste i Adspredelsen saavelsom til dem, som er hjemme: „Lad disse Principer være indprægede i Eders og alle de Helliges Sind og lad dem være ansvarlige for de Authoriteter, som er stillet over dem; lev ydmygt for Herren; handle rigtigt og retfærdigt, saa at Herrens Aand maa rigelig boe hos Eder."

Naar de Ældste, som er paa fremmede Missioner, ønsker at vende tilbage hjem og ikke har nogen Instruxer i den Henseende, saa er det deres Rettighed at møde tilsammen og gjøre Spørgsmaalet til en Gjenstand for Bøn og Andragende for Herren og derefter handle eftersom det skal blive afgjort i Raad i Overeensstemmelse med den Hellig-Aands Indgivelser. Det er Eders Rettighed at kjende Herrens Sind og Villie angaaende disse Anliggender, og ved at følge den rigtige Fremgangsmaade vil I erholde Kundskab derom.

Lad alle Ting blive gjort i Orden, og lad alle de Hellige, som kan, indsamles til Zion og komme, medens Veien er aaben for dem; lad de Fattige ogsaa komme, hvad enten de faaer Hjælp eller ikke

fra Fondet; lad dem komme tilfods med Haandkarrer eller Hjulbører; lad dem omgjorde deres Lænder og vandre igjennem og Intet skal hindre eller standse dem.

Med Hensyn til den fremmede Emigration et andet Aar, lad dem følge den nordre Vei fra Boston, New York eller Philadelphia, og komme frem ved Staden Jowa eller den daværende Ende af Jernbanen; lad dem der forsynes med Haandkarrer, paa hvilke de kan trække deres Proviant og Klædningsstykker, derpaa vandre og trække dem, idet de derved sparer den uhyre Udgift hvert Aar for Trækdyr og Udrustning for at drage over Sletterne.

Vi har den Tillid, at saadant et Tog vil drage forbi hvilketsomhelst Ox-Tog, som kan opdrives. De skulde have nogle faa gode Melkekøer til at forsyne dem med Melk, og nogle faa Stykker Slagteqvæg til at drive med sig og og slagte, eftersom de maatte behøve. Paa denne Maade vil undgaaes Udgift, Risiko, Tab og Forlegenhed med Trækdyr, og de Hellige vil virksommere undgaae Optrin af Ulykke, Angest og Død, som ofte har lagt saa mange af vore Brødre og Søstre i Støvet.

Vi agter at sende Mænd af Tro og Erfaring med nogle passende Instruxer, til et dertil skikket Udrustnings Sted, for at bringe i Udførelse de ovenfor givne Vink; lad derfor de Hellige, som agter at udvandre det kommende Aar, forstaae, at de forventes at vandre og drage deres Bagage over Sletterne, og at de paa ingen anden Maade vil vorde assisterede af Fondet.

Dersom Nogen falder fra som Følge af denne Anordning, saa meget bedre, thi det er langt bedre, at Saadanne nægter Troen førend de tager afsted, end at gjøre saa for en ubetydelige Aarsag, efterat de er kommne hid; og om de ikke har Tro nok til at foretage dette Stykke Arbeide og fuldføre det ogsaa, saa har de ikke tilstrækkelig Tro til at udholde, tilligemed de Hellige i Zion, den celestiale Lov, som fører til Ophøielse og evige Liv.

Dersom denne Plan er eengang fuldkommen prøvet, og befindes at være heldig, som vi ingenlunde betvivler, da undgaaes den vigtigste Udgift for Emigrationen, og følgelig kan Tusinder mere end hidindtil faae Hjælp. Derfor bør Hellige og alle hvemvendende Ældste, som foretager at føre Compagnier igjennem, overveie denne Gjenstand og berede sig i Overeensstemmelse dermed.

Under General Conferencen, som nylig er sluttet her, blev de unge Folk raadede til at faae deres Begavelser og gifte sig; derfor ønsker vi det forstaaet, at vi er beredte til at give de Hellige deres Begavelser i Herrens Huus, som er bleven bygget og indviet udtrykkelig i den Hensigt; derfor bør Fædre, Formyndere og Biskopper tage sig af denne Sag paa en rigtig Maade og raadfør villigen de Unge og bered dem til at modtage deres Begavelser og Beseglinger. Unge Mænd, tag Eder Hustruer af Zions Døttre og kom og modtag de hellige Begavelser og Beseglinger, at I maa opreise en hellig Sæd for Abrahams Gud, ja et helligt og kongelig Præstedømme, som skal fødes lovlige Arvinger dertil, idet de har en Ret til sammes Nøgler og til at forvalte i alle de Ordinancer, som hører til Herrens Huus. Ophør med Eders Daarlighed og bliv Guds

Mænd; handle viist og retfærdigen for ham, og hans udvalgteste Velsignelser vilskjenkes Eder.

Vi opmuntrer alle de Hellige til at leve retfærdigen og holde deres Pagter med Gud og med hverandre, betale deres Tiende og gjøre deres Offringer i Gavmildhedens Aand med al god Samvittighed, ikke tvivlende.

Hold Herrens Bud, iagttag de Forskrifter og Raad I modtager fra dem, der er stillet over Eder til at præsidere; vær troe og flittige, sparsommelige og kloge; anseg Herren uafladelig om Viisdom, og opdrag Eders Børn i hans Frygt og Formaning; saa at, naar vi faaer fuldendt vor Pilegrimsfærd paa Jorden, vi kan gaae bort i Fred, idet vi har virket og grundfæstet Retfærdighed paa den, og, formedelst at vi har fægtet den gode Strid og bevaret Troen, blive beredte til at komme frem med en herlig Opstandelse og arve evige Liv og Ophøielse, hvilket Gud forunde for hans dyrebare Søns Skyld, Amen!

Store Saltsø Stad den 29de October 1855.

Brigham Young. *Heber C. Kimball.* *Jedediah M. Grant.*

Skandinaviens Stjerne.

Den 15de Februar.

Som vi lovede i vort forrige Nummer, saa har vi i dette indført den *trettende almindelige Epistel* fra det øverste Præsidentskab i Zion; og vi er i Sandhed fulde af Taknemmelighed til vor himmelske Fader, at hans *sande* Præstedømme atter staaer paa Jorden iført Kraft og Myndighed til at trøste, undervise og raade de Hellige, baade dem, der allerede er hjemsamlede, saavelsom dem, der endnu lever i Adspredelsen, og som med ivrig Længsel venter efter Udfrielse fra Babylon, for at komme hjem og blive meddeelagtig i de Trofastes Velsignelser og Begavelser i Herrens Helligdomme. Intet af dette kan opnaaes, med mindre de Hellige, som vi allerede forhen har bemærket, viser sin Redebonhed til at fremme Herrens Værk baade ved Tro og ved Gjerninger. De Fattige kan ikke hjemføres uden Midler; derfor hvo som rigeligen og villigen offrer til Emigrationsfondet, gjør en god Gjerning. Herrens Helligdomme kan ikke opføres uden Midler; hvo som derfor frivilligen efter Evne offrer til Templet, gjør en god Gjerning for sig selv og for Andre, baade Levende og Døde; Zion med alle dets Indretninger kan ikke opbygges uden Midler; hvo som derfor er nøiagtig i at betale Herren Tiende af sin Formue, samler sig Liggendefæ i Guds Rige. Alene ved en trofast Opfyldelse af Herrens Bud og Befalinger, — alene ved Lydighed til Præstedømmets Raad og Veiledning, om de Hellige end ikke strax kan fatte og forstaae Nødvendigheden og Vigtigheden deraf, kan de **sikkre sig Frelse i Guds Rige. Det er sandt, der skal Arbeide,**

Tro og Udholdenhed til for at kunne gjennemgaae alle Ting, og med Hensyn til Indsamlingen kan vi ikke andet end bifalde de Yttringer, som Præsidentskabet i Liverpool har givet i den engelske Stjerne den 26de Januar d. A. i Anledning af den almindelige Epistel, og som vi finder det i sin Orden at gjengive, da det ogsaa angaaer de Hellige i disse Lande:

„Den meest ligefremme Henvenden er gjort til de Helliges Tro angaaende Indsamlingen. Spørgsmaalet opløser sig selv i dette: Er de Hellige villige til at offre det Lidet de kan have, undtagen de nødvendigste Klædningsstykker til Brug paa Reisen og trække deres Proviant over Sletterne og gaae ind i Utah, stolende paa Herren og deres Brødre for Underholdningsmidler iblandt de Hellige? Dette er den første store Velsignelse, som det staaer i deres Magt at opnaae, og den eneste Vei til den er gjennem Forsagelse, Prøvelse og Savn. Er det værdt hvad det vil koste? Tusinder af de Retskafne, som har fattet den Beslutning at opoffre enhver Ting for deres Frelse, vil svare: „Ja!“ medens nogle af de Forsagte vil føle, at „Mormonismens“ Mølle maler temmelig haardt. Vi vil underrette de Sidste om, at der er ingen særdeles Brug for dem i Utah. Dersom de gik derhen, vilde de sandsynligviis snart finde, at Klimatet passede ikke for dem, og de vilde ønske til at prøve en Luft, der var mere ligeartet med deres Natur, enten i Californien eller i en anden Deel af Djævelens Herredømme. Om Saadanne tænker, at de kunde godt lide at beskue „Mormonismen“ paa nærmere Hold, uden at have den fulde Nytte af dem, saa vil vi anbefale dem, dersom de kan, at reise saa langt som til de Forenede Stater, og nærme sig Zions Lys gradviis, eftersom de kan blive istand til at taale det.

De ydmyge, trofaste Hellige, som forstaaer det vigtige Værk, hvori de er indrulleret, kan opdage, at Tiden allerede er kommen, da Intet uden den meest levende Tro, hvorved de alvorligen kan omfatte Forjættelserne fra Israels Gud, understøttet af tilsvarende Gjerninger, vil dygtiggjøre dem til at opnaae Indsamlingens Velsignelser.

Følgende Uddrag af den almindelige Epistel er betydningsfuldt, og vi opfordre de Hellige at overveie det vel: „Lad derfor de Hellige, som agter at emigrere det kommende Aar, forstaae, at de forventes at vandre og trække deres Bagage over Sletterne, og at de ikke vil hjælpes af Fondet paa nogen anden Maade. Dersom Nogen falder fra paa Grund af denne Anordning, saa meget bedre; thi det er langt bedre, at Saadanne nægte Troen førend de tage afsted, end at gjøre det for en ubetydeligere Aarsag, efter at de er komne hid; *og om de ikke har Tro nok til at foretage dette Stykke Arbeide, og fuldføre det ogsaa, saa har de heller ikke tilstrækkelig Tro til at udholde, tilligemed de Hellige i Zion, den celestiale Lov, som leder til Ophøielse og evige Liv.*“ Til de sidste Ord, som vi har udhævet, paakalder vi Eders særdeles Opmærksomhed, fordi de tilfulde udvikler en Sandhed, som maaskee har tildraget sig ikkun faa af de Helliges Opmærksomhed, at der

udfordres fuldt saa megen Tro at leve i Zion, som at reise did. Efter dette maa de Hellige maale deres Tro, og paatage sig en tilsvarende Rustning.

Vi føler os taknemmelige til vor himmelske Fader, at han har dygtiggjort os ved sin Aand til at give de Hellige saadanne Forskrifter og Raad, som stemme overeens med dem, vi har modtaget fra det øverste Præsidentskab. De ugifte Brødre og Søstre i disse Lande, som har annammet i fuld Tro og Tillid de Grundsætninger, som er bleven lært dem med Hensyn til Ægteskabsforholdene, og som har besluttet taalmodigen at vente med at indtræde i dem, indtil de kan gjøre det fornuftigen, kan finde meget til at styrke dem i deres Forsæt i den sidste Deel af den almindelige Epistel. Deri er de Unge *i Utah* raadede til at paatage sig Ægteskabets vigtige Ansvarligheder under det hellige Præstedømmes Pagter og Velsignelser, paa det de „maa opreise en hellig Sæd for Abrahams Gud, ja et helligt og kongeligt Præstedom, *som skal födes lovlige Arvinger dertil, idet de har Ret til sammes Nogler og til at forvalte i alle de hellige Ordinancer, som hörer til Herrens Huus.*“ Med Hensyn til de Unge, som gifter sig i disse Lande, har vi intet Videre at sige for Nærværende, end hvad vi tilforn har sagt; handle i Forhold til den Tro, som I monne have paa de Grundsætninger, som er bleven lært Eder; og overeensstemmende med hvad I saaer skal I ogsaa høste. Dette veed vi, at Mange, som har handlet efter Øieblikkets Indskydelser og Følelser, istedetfor efter velforstaaede Grundsætninger, samler sig Sorg og Nød, og stænger ofte Veien for sig til Udfrielse og Frelse. Ægteskab, ligegyldigt naar, hvorledes eller hvor det indgaaes, er en Handling, hvis Virkninger for stedse vil have Indflydelse paa deres Charakteer og Skjæbne, som indgaaer deri. Det er derfor bedre at opsætte det i nogle Aar, dersom Troen er stærk nok dertil, end at indgaae deri uden at vide om de har Herrens Bifald eller Velsignelser gjennem dem, som han har beskikket til at raade de Hellige.

Et Huus er bleven bygget og helliget til Herren, hvori de Trofaste kan modtage en Deel af det hellige Præstedømmes Ordinancer, Nøgler og Kræfter. Indbydelsen lyder: „Kom hid alle I, som er værdige, at vi kan besegle paa Eder Velsignelserne af den tilkommende Verdens Kræfter. Kom I unge Mænd og tag Hustruer af Zions Døttre og læg Grundvolden for evige Liv.“ Indbydelsen er viftet ud til de Hellige, adspredte iblandt Nationerne og de sagte Hviskninger fra Fredens Aand er: „Kom alle I Trofaste, som har staaet fast i Storm og Vindstille! Bryd ved Troens Kraft de Lænker, som fængler Eder; vi er færdige til at byde Eder velkommen hjem og give Eder de Velsignelser, hvorefter I længe har hungret.“

Medens Herren velsigner de Hellige i Zion, har de trofaste Fattige i fremmede Lande den Trøst at vide, at de ikke er forglemte. Medens saavidt muligt en frelsende Haand er udrakt til at forløse dem, anstrænger de Hellige sig her hjemme at berede

Steder for deres Modtagelse, og tillige et Sted, hvor de kan sammenføie de brudte Led i deres Slægter, og udstrække den store Kjæde gjennem den aldrig endende Fremtid. Hvis de adspredte Hellige er saaledes erindrede nu, vil de nogensinde vorde forglemte? Nei! om de end maa nedlægge deres Been i deres Fødelande under deres Bestræbelse at gjøre Herrens Villie, deres Navne vil haves i Erindring for ham og vil ikke blive forglemte, naar Aabenbaringens Nøgler skal oplukke Dørene, og Aanderne i Fængslet modtage de evige Livs Kraft.

Dersom vi havde en Erke-Engels Røst, vilde vi raabe længe og høit til de Retskafne af Hjertet: „Op! gaae ud af disse Lande, thi det hævnende Sværd er draget til blodig Daad, og Blod vil det have! Krigens Dæmoner er løsladte, og deres graadige Begjærlighed vil ikkun tiltage med Slagtningen.“

Ødelæggelsens Engel er ude. Pestilents og den blege Hunger vil snart forøge Skrækkens Optrin til en Udstrækning, som endnu ikke har sin Lige i Menneskenes Lidelseshistorie. Hold fast paa Herren i mægtig Bøn og Tro, i Intet tvivlende, og selve Elementerne vil blive satte i Bevægelse til Eders Befrielse. Om de forventede Besværligheder paa Reisen ryster Eders Tro paa Herrens Forjættelser, saa er det paa høi Tid at I skulde grave efter dens Grundvold, og see om den er grundet paa Klippen, det hellige Præstedom, og Bygningen opført ved den Helligands Aabenbaringer. Det er langt bedre for Eder at døe under Forsøget, og derved vise for Gud, for Engle og for Eders Brødre, at I er bestemte paa at vandre trofast i Sporet, endog indtil Døden, end at forlade Veien.

Til dem, som muligen kan komme over Atlanterhavet, siger vi igjen: Disse Lande er intet Opholdssted for Eder. Dersom I ikke skulde være istand til at naae Indsamlingsstedet, saa er det en Velsignelse at opnaae den Rettighed at lægge Eders Been paa Josephs Land og at blande Eders Støv med Ephraims Børns i en hellig Jordbund, hvor Herligheden af Opstandelsesmorgenen vil først bryde frem og Guds Rige reise sig triumpherende paa Jorden.“

Ovenstaaende er Præsidentskabets i Englands Bemærkninger, i hvilke vi i Eet og Alt stemmmer overeens og formaner paa det Kjærligste de skandinaviske Hellige i Almindelighed at læse, overveie og i deres Levnet øve disse praktiske Lærdomme, som er fremsat til deres sande Gavn og Bedste. Præstedømmet, i Særdeleshed de Præsiderende, opfordrer vi, at de i alle Ting gaaer foran, og ikke alene lærer, men ogsaa viser de Hellige et følgeværdigt Exempel, baade i Lydighed, Forsagelse og Opoffrelse for Rigets Skyld. Læg nøie Mærke til alle Instruxer, der udgaaer herfra Tid efter anden; følg dem, og I vil vorde velsignede; Enhver i den Stilling, de er kaldte, og fornemmelig opfordrer vi de Ugifte, og de, som er frie for timelige Omsorger, med Nidkjærhed at arbeide i Herrens Tjeneste og ikke bebyrde sig med Omsorgen for en Familie, førend de kan have en bedre Udsigt dertil, end de har her i Adspredelsen. *Søg først Guds Rige* og dets Retfærdighed

og viis at I er værdige Medborgere deri, og Herren vil ikke tilbageholde Velsignelserne, naar han finder det tjenligt at give Eder dem.

De arbeidende Ældste i Missionen, som er beskikkede af os, eller af vor Forgænger, opfordres at sætte sig i skriftlig Forbindelse med os og vedligeholde samme, da det er af stor Vigtighed for os at vide Værkets Tilstand i de forskjellige Egne. Denne Anmodning gjelder naturligviis ingen Andre, end de, som har forsømt eller misforstaaet sin Pligt i saa Henseende.

Vi gjentager, at vi forventer *Emigrationslisterne* snarest muligt.

Vor elskede og agtede Forgænger i Præsidentskabes Ældste John Van Cott forlod, efter en hjertelig og rørende Afsked, Kjøbenhavn den 29de f. M. efter at have fuldendt sin Mission i Skandinavien. De Hellige agtede og elskede ham, og vil stedse mindes hans Virksomhed her, hvilken Gud velsignede formedelst hans Trofasthed. Vore bedste Ønsker ledsager ham paa hans Reise til det kjære Hjem i det fjerne Vesten. Vi bleve begunstigede med en Skrivelse fra ham, dateret ombord paa Dampskibet Mac Gregor i Hamborg den 31te f. M., hvori han melder sin lykkelige Ankomst did, og Forventning at afgaae derfra den paafølgende Morgen og at være i Hull i England den 2den dennes. Han sendte sin hjerteligste Hilsen til Alle. Senere har vi modtaget en Skrivelse fraham, som melder hans Ankomst til Hull d. 3die og til Liverpool d. 4de dennes.

Uddrag

af Forhandlingerne i General Conferencen for den skandinaviske Mission, afholdt i Kjøbenhavn den 27de, 28de, 29de og 30te December forrige Aar.

(Fortsat fra Pag. 143.)

Ældste *J. Svensen* fremstod følgelig. Han hilsede Forsamlingen i Jesu Christi Navn; ønskede den Hellig-Aands Veiledning for at kunde give en sand Beretning til Oplysning for Præsident *Van Cott*, saa at han kunde anordne det Nødvendige til Conferencens Bedste; yttrede sin Glæde over at Lyset var kommen til Jorden for at opreise den faldne Slægt; bevidnede, at Herren havde velsignet Lollands Conference og at de Hellige havde Attraa til at tjene Herren; Præstedømmet øvede flittigen det Lys og den Kundskab, som Herreu har skjenket dem; de har at arbeide iblandt et haardt Folk, men de var udholdende og villige til at gaae, hvorhen de bliver sendte. Enhver By er bleven tilbudt Liv og Saliggjørelse formedelst Evangeliets Prædiken, hvilket ikke altid har været frugtesløst. Vi har mange Medlemmer adspredte overalt, og de er i Almindelighed villige til at understøtte Brødrene, saa godt de kan. Paa Møen har været god Fremgang; Sødskende der er troafste og ønsker at tjene Herren. Paa Falster havde det staaet mere

stille, men mange Skrifter var udspredte og hans Følelser var, at den udsaaede Sæd vilde spire i sin Tid. Paa Lolland, især paa den vestlige Deel, herskede en god Aand, men da Fjenden ikke kan lide at Herrens Værk forfremmes, blev 2 Brødre arresterede en Tid, hvilket ogsaa fik et godt Udfald, idet de havde Leilighed til at vidne om Evangeliets Sandheder for deres Bevogtere, hvoraf een tilligemed sin Kone kort efter blev døbte. Herren aabner paa mange underlige Maader nu som før Døre for Evangeliets Fremgang, og det gjør Indtryk paa de Gode, saa at de føler Respect for Sandhedens Forkyndere, hvorved Herrens Værk fremmes. De havde ogsaa søgt at arrestere ham, men Herren havde bevaret ham og beskyttet ham i de Mishandlinger, han havde lidt af en lovløs Pøbel, hvis Fremfærd Øvrigheden tidligere havde seet igjennem Fingre med, men havde i de to sidste Aar ydet mere Assistance. Ældste J. Jensen var for ikke lang Tid siden bleven livsfarlig mishandlet, men Voldsmændene er bleven draget til lovligt Ansvar; i det Hele er nu tre Overfaldssager under Behandling, og han skyldte at bevidne sin Taknemmelighed til Stiftamtmanden, der havde givet Brødrenes billige og retfærdige Klager Gehør, og paalagt Øvrighederne at drage Voldsmændene til Ansvar; saa at disse Sager, der tilsigtede Ondt, har ved Forsynets vise Bestyrelse tjent til at forskaffe os mere Frihed, Beskyttelse og fremmet Herrens Værk. Han glædede sig tilligemed sine Brødre at forkynde Evangeliet; hans eneste Ønske var at være en *Sidste-Dags-Hellig* og med Lydighed at arbeide under sine Foresattes Veiledning, indtil han fik Frihed at drage hjem til Zion; Arbeidet i Conferencen krævede nogle flere Medarbeider. Bogvæsenet er i den bedste Orden og Skrifterne læses med Begjærlighed af de Hellige, og mange er udspredte iblandt Fremmede, og Advarsels Røsten er meget efterspurgt. Sluttede med at ønske Velsignelse over den skandinaviske Mission.

Formiddagsmødet sluttet med Afsyngning af Psalmen Nr. 145 og Bøn af Ældste J. Jørgensen.

Eftermiddagsmødet Kl. 1½ aabnedes med Psalmen Nr. 12; Bøn af Ældste C. Widerborg: derefter Psalmen Nr. 15.

Præs. J Van Cott ønskede at Herrens Aand maatte hvile over Forsamlingen og over de Brødre, som skulde opfordres til at afgive Beretning angaaende deres Missioner. Kaldte derefter paa

Ældste *Christen Larsen*, Præsident over Bornholms Conference, som bevidnede sin Glæde over at være forsamlet med sine Brødre; følte Herrens Aand hvile over denne Forsamling; kunde bære det Vidnesbyrd at de Hellige paa Bornholm havde det godt og vilde gjerne tjene Herren; vel var ikke mange bleven døbte i det sidste Halvaar, men han følte sig fri tilligemed sine Brødre; de havde gjort hvad de formaaede baade ved Prædiken og ved at udsprede det trykte Ord, som de Hellige glædede sig meget i. Havde havt megen Hjælp af Ældste *J. P. Folkman*, som var en trofast Broder, men een Broder til var nødvendig som omreisende Ældste; følte, at der er mere Arbeide at udføre; Vidnesbyrdet var givet og Ordets Sæd saaet i enhver By og Stad, men der skal megen Tid forinden det spirer; troede dog, at der var

mange gode Folk, som i sin Tid vil komme; havde havt mere Fred i det sidste Halvaar; Forfølgelsen var ikke saa stor som før; dog den tjente ogsaa til at bestyrke Troen hos de Hellige. Bogvæsenet var i god Orden, men vilde ikkun bemærke, at det var vanskeligt at faae Bøger og Brev dertil om Vinteren. Var tilfreds med at vende tilbage og arbeide saa længe det behagede Gud, der af sin Naade giver sine Tjenere Kraft til at være trofaste, hvilket han ønskede, at det ogsaa maatte forundes ham indtil Enden. Følte sig taknemmelig til Herren for hans Tjenere, der sendes os fra Zion til Veiledning, og sluttede med at ønske Velsignelse over vor elskelige Broder J. Van Cott, hans Eftertræder og den hele Conference.

Ældste *J. Jørgensen*, Præsident for Fredericia Conference, fremstod derpaa efter Opfordring. Han bevidnede ogsaa sin Glæde og Tilfredshed over at være en Arbeider i Herrens Viingaard; havde ogsaa godt Vidnesbyrd at bringe om de Hellige i hans Conference og hans Medarbeidere i Tjenesten de vare nidkjære og trofaste. De Hellige glædede sig meget i Skrifterne, der spredte sig baade til dem og til vore Medmennesker; Adgang aabnes i de østlige Dele af Jylland i de fleste Kjøbstæder, og Evangeliet begyndte at udbrede sig henad Slesvig. Han manglede Brødre til Hjælp i Arbeidet. I Fyen synes Evangeliet at sprede sig, der var organiseret en ny Green, saa at der er nu 3 Grene — Langeland iberegnet. — En Forsamlingssal var leiet i Odense og Br. Møller beskikket til at arbeide der, hvor vi have nogle Venner, men hvor der tilsyneladende er et haardt og for Evangeliet uimodtageligt Folk; dog Herren kan maaskee have Børn der, han ønsker udfriede.

(Fortsættes.)

Indbetalt til Contoiret.

C. C. A. Christensen	20	Rd.	-	Mk.	-	Sk.
H. P. Olsen	105	—	3	—	-	—
Johan Svensen	25	—	4	—	14	—
A P. Trane	17	—	-	—	-	—
J. P. Folkman.	40	—	-	—	-	—
Summa	208	—	1	—	14	—

Indhold.

	Side.		Side.
Trettende almindelige Epistel fra det øverste Præsidentskab . .	145.	Uddrag af General Conferencen holdt i Kbhvn. d. 27—30 Dec. f. A. (fortsat)	158.
Redactionsbemærkninger	154.		

„Skandinaviens Stjerne" udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned og faaes paa Contoret i Store Strandstræde Nr. 78, i Stuen tilhøire og paa alle konglige Postcontorer.

Udgivet og forlagt af Hector C. Haight.
Trykt hos F. E. Bording.

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de sidste Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

5. Aarg. Nr. 11. *Den 1. Marts. 1856.* Priis: 6 Sk. pr. Expl.

General-Conferencen

i Jesu Christi Kirke af Sidste-Dages-Hellige, forsamlet i den midlertidige Hal, som stoder op til den nordre Ende af Tabernaklet i Store Saltso-Stad Kl. 10 Formiddag d. 6. Octbr, 1855.

(Fra „Deseret News.")

Præsident B. Young præsiderede.

Paa Forhøiningen: *Præsidenterne* B. Young, H. C. Kimball og J. M. Grant.

Af de tolv Apostle: P. P. Pratt, O. Pratt, W. Woodruff, G. A. Smith, E. T. Benson, L. Snow og E. Snow.

Af de Halvfjerdsindstyve: Joseph Young, H. Herriman, Z. Pulsipher og A. P. Rockwood.

Af Overpræsternes Qvorum: David Pettegrew.

Præsiderende Biskop: Edvard Hunter.

Stuvens Præsidentskab: David Fullmer, T. Rhoads og P. H. Young.

Conferencens Skriver: Thomas Bullock.

Hurtigskriver: G. D. Watt.

Kaldet til Orden af Præs. *B. Young.*

Choret sang: „Morgenen bryder frem og Mørket flyer."

Bøn af Præsident *B. Young*, saalydende:

Du Gud, som boer i Evigheden, ja vor Gud, vor Herres Jesu Christi Fader, og Fader til vore Aander; det er Dig, som vi ønsker at tilbede, og som vi seer op til, thi vi føler vor Forbindtlighed til Dig, og vi skylder Dig vor Tilværelse paa denne din Jord.

Vi seer op til Dig denne Morgen i din Søns, Jesu Christi Navn, hvem Du har givet hen som en Gjenløsning for vore Synder og for den ganske Verdens Synd, og formedelst hvis Navn og Forsoning vi forventer evigt Liv.

Eftersom Du har forløst Jorden og alle Ting paa den, ønsker vi, dine Skabninger, som er begavede med Forstand at tilbede Dig i Aand og Sandhed, idet vi beder Dig, vor Fader, i Jesu Christi Navn, om din Aands Lys for at vi kan vide, hvorledes vi skal tilbede Dig, hvorledes vi skal opbygge dit Rige, hvorledes vi skal nærme os Dig antageligen, og paa en Maade, som skal være behagelig for alle hellige Væsener. Det er vor Gud, hvem vi tilbeder, og vi er forsamlede denne Morgen i dit

Navn for at forhandle Anliggender, tilhørende Opbyggelsen af dit Rige paa Jorden.

Vi føler os taknemmelige til Dig, vor Fader, at Du har aabenbaret din Villie i denne vor Tid, at Du har talt fra Himlene og overdraget det hellige Præstedømme til Mennesker, og atter aabnet Veien til Liv og Saliggjørelse, og at vi er de lykkelige Deeltagere deri.

Hjælp os til at skatte de Velsignelser vi nyde. Vi har den Frihed at forsamle os her for at tilbede Dig uden at Nogen fornærmer os eller forskrækker os; Du har forflyttet os langt bort fra vore Forfølgere, fra dem, som har søgt at undertrykke os, og fra dem, som har dræbt vor Prophet og udryddet mange af dine Hellige. Vi takker Dig fordi Du har bortflyttet os til disse Bjerge. Hjælp os til at fatte, at vore Velsignelser er langt større end vore Medmenneskers; medens Millioner sidder i Mørke i Dødens Egne og Skygge, lidende Mangel paa Føde, lidende formedelst Kongers og Herskeres Undertrykkelse, nedbøiede i deres Jernlænker, idet de ikke har Frihed til at tale eller handle, eller neppe til at tænke, for sig selv, hjelp os til at forstaae Velsignelserne af at have vor Herkomst og Opdragelse i et mildere Jordstrøg og iblandt et gjestfriere Folk, hvor Lovene og Regjeringen, hvorunder vi fødtes, har tolereret os i Frihed at tænke og at tale; og paa denne lykkelige Jordbund, ja Amerika, hvor Du har fremført Evangeliets Fylde og din Søns evige Præstedømme, hvor Du har tilsikkret Alle den Ret at dyrke Dig overeensstemmende med Samvittighedernes Bydende.

Vi takker Dig fordi vi nu nyder denne Rettighed. Hjælp os til at fatte og vurdere disse Ting.

Medens vi skuer op til Dig vor Fader og overtænker vore Omstændigheder og sammenligner dem med andre Jordstrøgs Indvaaneres Omstændigheder, kan vi sige, at vi nærmer os Dig med Undseelse, naar vi seer hen til dine Hellige og til dem, som bekjender at kjende Dig og til samme Tid seer at de smaa, intetsigende og ubetydelige Anliggender, hørende til denne Prøvestand, kommer dit Folk til at synde.

O Herre! vi føler til at trygle og anraabe Dig om at have Barmhjertighed med vore Skrøbeligheder; hav Medlidenhed med os!

Og som vi har forsamlet os denne Morgen i den Hensigt at forhandle Anliggender i Egenskab af en General Conference, beder vi Dig i den Herres Jesu Navn, at din Aand maa paavirke ethvert Hjerte, saa at vi maa blive istand til at tilbede Dig i Aand og Sandhed, at forsage alle vore Synder og Forfængeligheder og aflægge Saadant, som forstyrrer vor Fred og bedrøver den Herres Jesu hellige Aand, thi vi attraaer at være dine trofaste Børn.

Vi beder Dig, at ethvert Hjerte maa være passende paavirket af den evige Sandheds Lys, at vi maa forstaae din Villie angaaende os, at vi maa have Tilbøielighed til at gjøre din Villie, til at elske Herren vor Gud af vort ganske Hjerte, at elske vor Næste, i Særdeleshed dine Hellige, som os selv, at holde fast ved Retfærdighed og hade Synd, og at gjøre godt end og mod vore Fjender. Vi beder, at Indflydelsen af din Aand maa følge os gjennem vor Conference, at Himlen maa være mild over vore Hoveder, og at Mørkhedens

Slør, ja det tykke Mørke, som bedækker Jordens Nationer, maa tages fra os, saa at vi maa see og kjende Tingene som de er og forstaae Herrens Sind og Villie angaaende os, at vi maa forstaae dine Veie og dine Foretagender iblandt Jordens Beboere, at vi maa læse Menneskets Skjæbne og Fremtidens Skjæbne vedkommende os, dit Folk, og dit Rige, og kjende og forstaae forbigangne, nærværende og tilkommende Ting.

O Herre! vi beder, at Du vil lade din Aand saaledes hvile paa os, at Enhver af dem, som har forsamlet sig her for at dyrke Dig, maa faae deres aandelige Kraft fornyet, s aa at Enhver, som skal tale til dette Folk, maa blive fyldt med Guds Kraft, at den Hellig-Aand maa inspirere ethvert Hjerte til at tale, til at høre, til at synge, til at bede, til at skrive, og til at udføre de Ting, som hører til dit Riges Forretningsanliggender til dit Velbehag, at dit Rige maa tiltage paa Jorden, Zion vorde forløst og dit Israel samlet, paa det vi maa blive beredte for Menneskens Søns Tilkommelse, være de lykkelige Deeltagere af din Naade fra Dag til Dag og være regnet værdige at blive talte iblandt de Helliggjorte, som skal nyde Nærværelsen af den Herre Jesus med Fryd og blive rykte op til at møde ham i Luften.

Fader i Himlen! vi beder at din Velsignelse maa hvile over dine Hellige, som beboer disse Bjerge, men som ikke nu er forsamlede her. Vilde Du vederqvæge deres Hjerter, inspirere dem, indslutte dem i din Kjærligheds og Barmhjertigheds Arme, omgjerde dem med din Magt; og vær Du en Klippebefæstning omkring os, opreisende sig imellem os og vore Fjender, at de ikke maa have nogen Magt over os.

Forsaavidt som de Ugudelige blander sig med dit Folk her, beder vi, at din Aand maa lære dem den rette Vei og overbevise dem om Sandheden af det evige Evangelium, endskjøndt det er foragtet af Mænd i høie Stillinger og ringeagtet af Nationerne; og endskjøndt dit Folk og din Lære er bespottet, lad dem, som er retskafne af Hjertet, have din Aands Lys, at de maa blive paavirkede til at erkjende at Du er Gud og blive tilbøielige til at søge efter din Retfærdighed, at de maa kjende og forstaae for dem selv de Indgivelser, som er af Gud og de som ikke er af Gud.

Vi beder Dig, vor Fader i Himlen, at velsigne alle dine Missionærer, som arbeider i disse Bjerges Dale, paa dette Fastland, paa Øerne i Havet og paa andre Fastlande. Maa dine Engle være med dem, maa de gaae foran dem og være rundt omkring dem, at de maa være bevarede fra Fjendens Magt og inspirerede af den Hellig-Aands Kraft, paa det de maa have Magt til at gjøre godt og bringe Sjæle til Kundskab om Sandheden og opbygge dit Rige og hjælpe til at berede Veien for Menneskens Søns Tilkommelse. Vi beder om din Velsignelse for alle dem, som troer deres Vidnesbyrd.

Vi forstaaer, o Fader, at Jorden er din og dens Fylde, at Guldet og Sølvet er dit, at Hveden og det fine Meel tilhører Dig, at Qvæget paa de tusinde Høie er dit, og at det er Dig, som giver, og dit Folk, som modtager. Vi beder, at Du vilde tilstede at dit Folk maa blive indsamlet fra Øerne i Havet og fra fjerne Lande.

Lad din Aand hvile paa dine Hellige, at de Rige maa føle den Gavmildhed og Godgjørenhed mod de Fattige som de skulde, og at de Fattige maa føle en hjertelig Taknemmelighed til de Rige og det saaledes, at de vil give Enhver hvad de er pligtig, og ikke være begjærlige eller fyldte med Afguderi; og maa baade Fattig og Rig forene deres Bestræbelser og Midler til Opbyggelsen af dit Rige, til Indsamlingen af dit Israel i de sidste Dage, til Zions Forløsning, Jerusalems Gjenoprettelse og Frembringelse af Frelse til den ganske Jords Beboere.

Vi beder Dig, vor Fader, at inspirere os alle til at være af eet Hjerte og eet Sind, at vore Tilbøieligheder, Tro og Bestræbelser maa alle være forenede og anvendte i Opbyggelsen af dit Rige og sammes Grundlæggelse paa Jordens Overflade. Vil Du velsigne og helbrede de Syge iblandt dit Folk og vederqvæge deres Hjerter. Vi vil erindre for Dig dem, som nu er paa Sletterne, dragende til dette Sted, og beder Dig at bringe dem uskadte til os; maa Elementerne være gunstige og milde for dem, og tillad dem at komme til os uden Lidelse, og lad deres Hjerter være inspirerede. Forsaavidt som de lider, slider og arbeider for at forsamles med dine Hellige, maa de have din hellige Aand hos sig, og maa dine Engle være rundt omkring dem. Velsign og bevar deres Trækdyr og alt hvad de har med sig.

Vi beder Dig, o Herre, at tage Hensyn til dit Riges Interesser iblandt Jordens Nationer; paaskynd Israels Indsamling og Zions Forløsning; og maa Levningen af Lamaniterne føle Kraften af din Aand, saa at de maa ophøre med deres Lastefuldhed og blive befriede fra deres blodtørstige Tilbøielighed og annamme Kjødhjerter, paa det de maa see og forstaae Herrens Veie.

Vi indvier os til Dig, vore Hustruer og vore Børn, vore Huse og vore Marker, vore Faareflokke og Qvæghjorde, tilligemed Alt hvad Du har anbetroet os. Vi indvier denne Conference til Dig og beder om Viisdom til at forhandle de Forretninger, som skal udføres, og at Alt, som ikke er rigtig og som er modsat dit Raad og din Villie, maa tages fra vort Sind. Maa alle Hjerter blive forenede i det, som vil behage Dig og fremme dit Rige og foraarsage og bringe dine Helliges Hjerter til at fryde sig overmaade, fordi de lever til at være Hellige i de sidste Dage.

Hør os, o Herre, og bønhør disse vore ydmyge Begjeringer. Vær med os gjennem vor Forsamling og gjennem vort tilkommende Liv, veiled os til din Priis og bered os for dit Rige og din Herlighed, og, tilligemed de Helliggjorte, bring os til Dig i dit Rige. Disse tilligemed alle nødvendige Naadegaver og Velsignelser beder vi om i Jesu Christi Navn, — Amen!

Choret sang en Lovsang.

Præsident *B. Young* talte til Forsamlingen om Troen, om den Hellig-Aand, om Herrens Handlemaade med dette Folk osv., og efterfulgtes af Præsident *Kimball*, som talte angaaende Princip et for de Hellige at leve efter deres Religion, ellers vilde Ordinancerne ikke være til noget Gavn for dem.

Choret sang: „See, en Konge skal regjere i Retfærdighed.“ — Esaias.

Taksigelse af Præsident *Joseph Young*.

Kl. 2 Efterm.

Kaldet til Orden af Præsident *Kimball*.

Sang af Choret. Bøn af Præsident *Grant*. Sang.

Ældste *Nathaniel V. Jones*, tilbagevendt Missionær, senest fra Præsidentskabet over Missionen i Hindostan og Burman Riget i Asien, afgav Beretning om sine Reiser i hine Lande og anførte, at de Ældste i Jesu Christi Kirke havde vandret fra Himalaya Bjergene indtil nær de sydlige Grændser af Halvøen, og sagde, at en Hr. Wilson, episcopal Biskop i Calcutta, skrev til Geistligheden i alle de militære Kantoneringsqvarterer, at de skulde forbyde „Mormon" Ældsterne at prædike der, og Præsteskabet adlød Biskoppen trofast.

Ældste *John Young* aflagde Vidnesbyrd om Evangeliets Sandhed og talte om gode Gjerninger, Handlefrihed og Aabenbaring.

Præsident *J. M. Grant* talte kortfattet over Texten: „Ethvert Menneske skal blive belønnet ifølge sine Gjerninger."

Choret sang: „Hosianna i det Høieste."

Taksigelse af Ældste *E. T. Benson*.

Om Aftenen mødte de Halvfjerdsindstyve i deres Raads-Hal og Overpræsterne i Selskabs-Hallen.

Den 7de October 1855, Kl. 10 Form.

Kaldet til Orden af Præsident *B. Young*.

Sang af Choret. Bøn af Præsident *Kimball*.

Choret sang: „O min Fader, Du som boer."

Ældste *Parley P. Pratt* holdt en Tale til Forsamlingen over en Deel af det 21de Capitel i Lucas, og fremsatte, at hvilkesomhelst Prophetier, som var bleven opfyldte, var bogstaveligen opfyldte, og at de tilbagestaaende Forudsigelser vilde blive opfyldte paa samme Maade.

Choret sang: „Værdig er Lammet, som blev slagtet."

Taksigelse af Ældste *George A. Smith*.

Kl. 2 Efterm.

Kaldet til Orden af Præsident *Kimball*.

Choret sang: „Kom Hellige fremad og frygter ei."

Bøn af Ældste *Lorenzo Snow*. Sang.

Ældste *Orson Pratt* talte til den uhyre Forsamling angaaende den guddommelige Troværdighed af dette Sidstedagsværk, Joseph Smiths Inspiration og Mormons Bogs guddommelige Troværdighed. Under Ældste Pratts Foredrag blev Nadveren nydt. Velsignelsen over Brødet nedbades af Biskop Edward Hunter og over Kalken af L. D. Young.

Choret sang: „Vær min Dommer, o Herre!"

Taksigelse af Præsident *Grant*.

Den 8de October 1855, Kl. 9 Form.

Kaldet til Orden af Præsident *B. Young*.

Choret sang en Lovsang. Bøn af Ældste *Woodruff*.

Choret sang en Psalme.

Ældste *Elam Luddington*, senest fra den siamesiske Mission, aflagde Beretning om de vigtigste Hændelser paa hans Reiser.

Præsident *B. Young* bemærkede, at han havde glædet sig meget over Br. Luddingtons Beretning, og at alle Brødre, som var vendt tilbage, havde lagt for Dagen, at

de var besjælede af Evangeliets Aand, en Kjendsgjerning, som var trøstende for de Hellige og glædeligere for dem end alt Indiens Guld. Han optog derefter Conferencens Forretning, da Authoriteterne hver for sig blev opnævnte og eenstemmigen opholdte, som følger:

Brigham Young, Præsident for Jesu Christi Kirke af Sidste-Dages-Hellige, Prophet, Seer og Aabenbarer; Heber C. Kimball, første Raadgiver, Prophet, Seer og Aabenbarer; Jedediah M. Grant, anden Raadgiver.

Orson Hyde, Præsident for de tolv Apostles Qvorum, og Parley P. Pratt, Orson Pratt, Wilford Woodruff, John Taylor, George A. Smith, Amasa Lyman, Ezra T. Benson, Charles C. Rich, Lorenzo Snow, Erastus Snow og Franklin D. Richards, Medlemmer af nævnte Qvorum.

John Smith (Hyrums ældste Søn), præsiderende Patriark.

David Pettegrew, Præsident for Overpræsternes Qvorum, Reynolds Cahoon og George B. Wallace, hans Raadgivere.

Joseph Young, Lewi W. Hancock, Henry Herriman, Zera Pulsipher, Albert P. Rockwood, Benjamin L. Clapp og H. S. Eldredge, præsiderende Præsidenter over alle de Halvfjerdsindstyve.

John Nebeker, Præsident for de Ældstes Qvorum, James H. Smith og Aaron Sceva, hans Raadgivere.

Edvard Hunter, præsiderende Biskop for den hele Kirke.

Lewis Wight, Præsident for Præsternes Qvorum, George Dockstader og William Whiting, hans Raadgivere.

Mc Gee Harris, Præsident for Lærernes Qvorum, Adam Spiers og David Browman, hans Raadgivere.

Alexander Herron, Præsident for Diaconernes Qvorum, John S. Carpenter og Frederick A. Mitchell, hans Raadgivere.

Brigham Young, Forvalter for Jesu Christi Kirke af Sidste-Dages Hellige.

Daniel H. Wells, Overopsynsmand over de offentlige Arbeider.

Truman O. Angel, Kirkens Bygmester.

Brigham Young, Præsident for det Vedvarende Emigrationsfond til at indsamle de Fattige; H. C. Kimball, W. Woodruff, O. Hyde, G. A. Smith, E. T. Benson, J. M. Grant, D. H. Wells, Edward Hunter, Daniel Spencer, Thomas Bullock, John Brown, William Crosby, A. Lyman, C. C. Rich, Lorenzo D. Young, P. P. Pratt, O. Pratt, F. D. Richards og Daniel Mc Intosh, hans Medhjælpere og Agenter for nævnte Fond.

David Fullmer, Præsident over denne Stav af Zion, Thomas Rhoads og P. H. Young, hans Raadgivere.

Heman Hyde, Eleazar Miller, Phinehas Richards, Levi Jackman, Ira Eldredge, John Vance, Edwin D. Wolley, John Parry, Winslow Parr, William Snow, Daniel Carn og Ira Ames, Medlemmer af Höiraadet.

George A. Smith, Kirkens Historieskriver og General-Registrator.

Ikke eet nægtende Votum blev givet.

Præsidenten talte derefter temmelig udførligt om Herrens Tugtelser, om de Grundsætninger, der burde lede dem, som havde Kornvarer at sælge osv.; sagde der-

efter: da vi nu har været samlede i 3½ Time, vil vi hvile een Time.

Choret sang: „Hellige og Engle."

Taksigelse af Præsident *B. Young*.

Kl. 2 Efterm.

Kaldet til Orden af Ældste *E. Snow*.

Sang af Choret. Bøn af Ældste *Erastus Snow*. Sang.

Præsident Grant talte en kort Tid om Biskoppernes og Lærernes praktiske Pligter, om den store Cottonwood Canal, og udtrykte sin Længsel efter at den Tid maatte komme, naar han kunde holde Liigtalen over alle Dronerne.

Parley P. Pratt, Orson Pratt, Wildford Woodruff, Erastus Snow, Joseph Young, Zera Pulsipher, Henry Herriman, Joseph Hovey, Joseph L. Heywood, Jacob F. Hutchison, Horace L. Eldredge, George B. Wallace, Joseph W. Johnson, Thomas D. Brown, John Lyon, Jacob Gates og William Snow (som svarede til deres Navne), og Richard Cook, Gilbert Clements, Lewi Richards, Aaron F. Farr, William Gibson, Thomas Grover, Joseph Bates Noble, George Woodward, Dominicus Carter og Daniel D. Hunt blev eenstemmigen voterede for at gaae paa Missioner til de Hellige i Utah Territorium.

Lorenzo Snow, Ezra T. Benson og Phineas H. Young blev eenstemmigen voterede for at gaae paa Mission til Europa næste Foraar,

James Townsend blev eenstemmigen voteret for at gaae paa Mission til Dalen Carson.

Præsident *Kimball* gjorde nogle faa Bemærkninger om Canalen, om Ægteskab osv.

Præsident *B. Young* tog Ordet efter ham om de samme Gjenstande, og paakaldte en Votering af Alle, som var gunstigt stemte for Fuldendelsen af den store Cottonwood Canal at blive færdig til Baadfart imellem nu og den 1ste Mai, og efter Antallet af de opløftede Hænder, syntes alle villige til at fortsætte dette Arbeide kraftigen.

Præs. fortsatte derpaa om det Vedvarende Emigrations-Fonds Forretning, om indenlandsk Næringsdrift o. s. v.; sagde derefter: Vi vil slutte denne Conference indtil den 6te April næstkommende Kl. 10 Form. paa dette Sted.

Præsident *Kimball* bekjendtgjorde, at han den paafølgende Morgen vilde begynde at give Begavelser til Hellige fra Countierne Iron, Fillmore, San Pete og Weber.

Slutningsbøn af Præsident *B. Young*.

Om Aftenen mødte Biskopperne, Præsterne, Lærerne, Diaconerne og deres Raadgivere i Tabernaklet og blev underviste i Anliggender, henhørende til deres Pligter, af Præsidenterne B. Young og Grant og af Biskop Edward Hunter.

Thomas Bullock,
Conferencens Skriver.

Skandinaviens Stjerne.

Den 1ste Marts.

Det er med stor Interesse vi gjengiver Forhandlingerne i General Conferencen, afholdt i afvigte October i Saltsøstaden. Omendskjøndt vi ikkun har et kort Udtog deraf, kan vi dog danne os en Forestilling om, hvormange nyttige Ting der er forhandlede, hvormegen belærende Underviisning, der er given i enhver Retning; og hvorledes Herrens Præstedømme er fyldt med en for de Helliges Velfærd nidkjær Aand, og søger at omfatte Alt, Timeligt som Aandeligt, med lige Interesse, kan man see i Inderligheden af den Aabnings-Bøn, der opsendtes til Faderens Throne af Præsident Brigham. Lykkeligt det Folk, som staaer under Guds umiddelbare Regjering, og anerkjender Jesus som deres Konge! Lykkeligt det Folk, hvis Kirke har Apostler, Propheter, Evangelister, Hyrder og Lærere til deres Fuldkommengjørelse, til Embedernes Fortvaltning, til Rigets Opbyggelse. Disse af Herren inspirerede Mænd gaaer ud iblandt Jordens Nationer, proclamerer Evangeliet og Guds Villie med Menneskenes Børn i disse sidste Dage, planter Sennepskornet i de forskjelligartede Marker, indsamler Israel, hjemfører de adspredte Børn, oplærer dem i Christi Læres aabenbarede Sandheder, gjør dem meddeelagte i de hellige Begavelser, og paa denne Maade tiltager Præstedømmets Kraft hurtigen paa Jorden. Denne Tilvæxt er naturligviis først følt i Indsamlingsstedet, Zion, og udspreder sig derfra ligesom Strømmene fra en uudtømmelig Kilde over Jorden ved dem, som sendes ud fra hiint Sted. Om Nogen skulde spørge: „Hvad er det for en Kraft, som det sande Præstedømme besidder?“ Vi vil svare: Det er simpelthen den som Christus henpeger til, da han bød sine Disciple at tøve i Jerusalem „indtil de var iførte med Kraften fra det Høie.“ Dette er een af Aarsagerne, hvorfor en stadig Afløsning finder Sted imellem de Ældste; nogle vender tilbage hjem, at Ilden maa blive optændt paany i dem, medens Andre udsendes til at arbeide i deres Sted, og saaledes er der altid fornyede Kræfter, der arbeider i Viingaarden, til at raade, undervise, veilede og opmuntre de Hellige til at voxe i Virksomhed, Tro og gode Gjerninger. Vi seer af foranførte Forhandlinger, at to af de tolv Apostle er beskikkede at komme til Europa dette Foraar, og af Bemærkningerne i den engelske Stjerne seer vi, at de skal overtage Præsidentskabet over Europa og afløse vor elskelige Præsident Franklin D. Richards, hvis Yttringer desangaaende vi har taget os den Frihed at gjengive, som følger:

„Vi føler til at lykønske de Hellige med den Udsigt at faae To af de Tolv (Ezra T. Benson og Lorenzo Snow) til at arbeide iblandt sig. De er Mænd af stor Tro, Kundskab og Erfaring og det yder os megen Tilfredsstillelse at erfare, at de ansvarsfulde Pligter af vort Kald snart vil rulle fra vore Skuldre over paa deres,

som er saa meget mere dygtige til at bære Byrden. Disse vore Brødre kommer friske fra Hovedkilden. En Forøgelse af Zions Aand vil brænde i deres Bryst, de vil give ny Næring til Evangeliets Ild i disse Lande, og give et nyt Stød til det store Indsamlingsværk. Det store Formaal for deres Mission vil være at samle Israel, og især de Fattige. De vil komme med en fuldstændig Kundskab om den nye Emigrationsplan, optænkt og overveiet af det øverste Præsidentskab i Zions Raad; og de vil tage fat paa Værket med en Tro og Styrke, hidindtil ukjendt i disse Lande."

Vi har anført dette til de Helliges Opmuntring, og vi vil tilsammen glæde os i den Forventning, at maaskee Een af de Nævnte begunstiger den skandinaviske Mission med et Besøg, ligesom vor elskelige Præsident Franklin D. Richards gjorde, under hvis Bestyrelse saa meget Godt er udrettet, og saa megen Belærelse given. Vi vil slutte vore Bemærkninger denne Gang med følgende Uddrag af „the Millennial Star" for den 2den dennes:

Indsamlingen af de Fattige.

Vi finder vor Frelser, medens han var paa Jorden, bestandigen tjenende de Fattige, de Syge, de Bedrøvede. Ved en Leilighed da han underviste Folket, sagde han: „Salige ere I Fattige, thi Eders er Guds Rige." (Lucas 6, 20.) Hans Disciple den Gang, hine udvalgte Aander, som var de Første til at troe paa hans guddommelige Sendelse, var fattige Fiskere ved den galilæiske Sø. Iblandt de Fattige i denne Verden fandtes Fleertallet af de Rene af Hjertet — rede til at annamme og udøve Sandheden. De er i Almindelighed istand til at øve mere Tro paa Herren, end Andre, fordi de føler Nødvendigheden deraf. Følgeligen voxer de i Almindelighed hurtigere end de Rige i de Ting, der vedkommer Riget. Herren har stedse lagt for Dagen en særdeles Opmærksomhed for denne Klasse af hans Skabninger, derfor siger Skriften: „Den som forbarmer sig over den Fattige, laaner Herren; og han vil gjengjelde den, som giver." Det var ikke den Rige, der havde levet i Fraadseri, som gik hen til Abrahams Skjød, men Lazarus, som bad om de Smuler, som faldt fra den rige Mands Bord. Aarsagen var, at den rige Mand annammede sit Gode i dette Liv, og satte ikke Priis derpaa, og Lazarus annammede det Onde, men øvede Retfærdighed midt under sine Lidelser.

Det burde være en Kilde til stor Trøst for de fattige Hellige, at medens Verden foragter og forfølger dem, har Herren dem i Erindring og har udvalgt dem af Verden som Æres-Kar for ham selv, og tillader dem at gjennemgaae Prøvelsens Ildovn, at de maa komme rensede ud, ligesom Guldet, der er luttret syv Gange.

Da Herren tager saadant Hensyn til de Fattige, følger deraf, at hans Tjenere i enhver Tidsalder havde at tage lignende Hensyn til dem. Derfor underviste Herren Propheten Joseph allerede i

vor Kirkes tidligere Dage at gjøre Foranstaltning for de Fattige. Da de Hellige blev drevne fra Missouri af Pøbelen, var Propheten Brigham een af dem, som ikke ophørte med deres Anstrængelser, indtil de Fattige var indsamlede fra det Land. Da Kirken var i Færd med at forlade Nauvoo, foreslog Præsident B. Young i en General-Conference, afholdt i Herrens Huus, at „vi tager alle de Hellige med os efter vor yderste Evne, det er, vor Indflydelse og Formue," hvilket blev assisteret af Ældste Kimball og eenstemmigen antaget. Den samme Aand til at hjælpe de Fattige har vedblevet at paavirke disse Mænd og mange Andre siden den Tid, og det er Biskoppernes særdeles Forretning i Zion at see til de Fattige.

Det store Formaal har bestandig været at *indsamle de Fattige* og sørge for dem. For dette arbeider Broder Brigham og de Trofaste i Zion og bidrager gavmildt af deres Formue, thi de forstaaer at Himmeriges Rige hører Saadanne til. Det gjør Intet til Sagen hvor formuende en Mand er, naar han adlyder Evangeliet, eller hvor meget af denne Verdens Gods han kan tage med sig til Indsamlingsstedet, han maa fælles med sine Brødre lære, ved Erfaring om det behøves, at føle for de Fattiges Behov, førend han kan annamme en Fylde af de Velsignelser, som Herren har opbevaret for de Trofaste. De altsaa som er Fattige har den Vished, at de vil desto snarere blive beredte for Modtagelsen af den Overflødighed, som Herren er rede til at skjenke sit Folk, saa snart som de lærer, hvorledes de skal bruge den i Viisdom.

I enhver Plan, udtænkt for at samle de Fattige, har det Spørgsmaal altid opstaaet: „Paa hvad Maade kan det største Gode udføres? Hvorledes kan det størst mulige Antal nyde Godt deraf? Ved at gjøre dette kan ikke altid Magelighed og Beqvemmelighed tages saa meget i Betragtning. Dersom det vilde være ligesaa hensigtssvarende, gives der ikke en Ældste i Israel, som har udholdt de Møisommeligheder og Besværligheder, som er forbundne med at reise hid og did paa Jorden, uden han jo vilde ønske at see de Hellige i disse Lande førte til Utah med enhver Beqvemmelighed og Magelighed, som Rigdom kunde forskaffe; men, om det end kan synes forunderligt for Mange, det vilde ikke gjøre de Hellige selv saa meget Godt som den forventede vanskelige Maade at fuldføre Reisen paa, ei heller vilde det saa vel tjene til Udførelsen af Herrens Hensigter. Veien vilde blive altfor let, og altfor Mange vilde vandre den af andre Bevæggrunde end Opbyggelsen af Guds Rige.

Det er vort stadige Ønske ikke at mislede de Hellige angaaende Besværlighederne paa Reisen til Utah. Vi ønsker, at de skal i Sindighed forberede dem paa, at det ikke er noget mageligt Dagværk, og at de tager afsted i Tro, stolende paa Israels Gud for godt Udfald, og ansøger ham bestandigen i Bøn og Paakaldelse om det Maal af Troens og Glædens Aand, som vil dygtiggjøre dem til taalmodigen at udholde alle Ting, og fuldføre deres Hjertes Attraa.

Herren har lovet, at han vil udgyde sin Aand over de Trofaste af sit Folk i saadant Maal, som de kan have nødig for at udholde med Glæde alle de Prøvelser og Besværligheder, som de kan komme til at gjennemgaae. Ingen har et stærkere Krav paa Herren i denne Ting, end de emigrerende Fattige, dersom de ikkun vil opfylde Betingelserne for Trofasthed. Tusinder af de Hellige vil bevidne, at Forfølgelsens Tider, lange og møisommelige Reiser og andre Lidelser, har været Tider for de største Vederqvægelser fra Herrens Aasyn, da Sandhedens Aand har meest overflødigen indgydt i deres Sind Evighedens Lys og den Kundskab, som leder til Saliggjørelse.

Medens saadanne Hellige, som forsømmer at paakalde Herren og foragter hans Tjeneres Raad og Irettesættelser, vil reise til Zion med Stridighedens Aand i deres Hjerter, knurrende og dadlende Alt og Alle omkring dem, vil de Ydmyges og Flittiges Sjæle bestandigen nyde Vederqvægelse og Trøst. Naar de opstaaer om Morgenen vil deres Hjerter fyldes med Glæde og Taksigelse, og naar de samler sig rundt om deres Leirilde om Aftenen, vil den behagelige Forbindelse og Samfund med den Hellig-Aand hvile paa dem og Engle vil vaage over dem og tjene dem i Nattens Drømme og Syner. Og i kommende Aar vil Mindet om de gjennemgaaede Optrin være behageligt, thi de vil forstaae, at Herren var med dem, og at de har lært mange nyttige Lectier, som vil komme dem tilgode for Eftertiden.

Uddrag

af Forhandlingerne i General Conferencen for den skandinaviske Mission, afholdt i Kjøbenhavn den 27de, 28de, 29de og 30te December forrige Aar.

(Fortsat fra Pag. 160.)

Paa Langeland var en Green og der er mange gode Folk, og det var ham en Glæde at kunne bevidne, at de Hellige paa Fyen og Langeland var velsignede og ønskede at gjøre Guds Villie i alle Ting. Bogvæsenet var paa en god Fod; der var 3 Bogagenter i Conferencen, fordi den er saa stor og adspredt og trænger derfor til flere Arbeidere, end der er for Nærværende; Broder Hans Jensen er omreisende Ældste i en Deel af Conferencen og er en trofast Arbeider; ligesaa de øvrige Brødre, hver efter deres Evner. Ønskede at Herren vilde velsigne denne Conference, sammes Præsident og alle Herrens Tjenere.

Omreisende Ældste paa Sjælland *Peter Nielsen* opfordredes derefter at fremstaae og udtale sine Følelser, hvilket han gjorde, og föiede et godt Vidnesbyrd til det af Br. *Liljenqvist* allerede aflagte angaaende Folket paa Sjælland, at han troede mange vilde blive velsignede, at han arbeidede

med Glæde under Br. Liljenqvists Veiledning, og bevidnede, at hans Medarbeidere vare trofaste Mænd. Erkjendte sin Ringhed, men ogsaa at Herren havde givet ham Kraft i den Tjeneste, hvori han var kaldet; vidste at han var ufuldkommen, men tragtede efter at gaae frem paa Fuldkommenhedens Vei, veiledt af Herrens Aand og hans Tjenere, over hvilke han ønskede Guds Velsignelse.

Præsident *J. Van Cott* følte til at at yttre sin Tilfredshed med Brødrenes Vidnesbyrd og den Aand, hvoraf de var besjælede; idet enhver af dem var et levende Vidne om at Herren kan udføre sit eget Arbeide ved de Mænd, han efter Aandens Vidnesbyrd kalder, og vi har aldrig hørt at han i nogen Tidsalder, naar den rette Fuldmagt og det sande Evangelium er bragt til Jorden, har sendt sine Engle til Verdens Store, af den Grund at de har alletider fornægtet Aabenbarelse, men har opreist og bemyndiget de Ringe og Uansete til at være hans Budbærere, fordi de, følende sin Ringhed, lader sig paavirke af hans Aand og bliver lydige Redskaber, som han kan bruge, og saadanne giver han sin Kraft til at udføre den dem anbetroede Gjerning; baade jeg og alle mine Brødre i Præstedømmet veed dette af egen Erfaring; følgelig kan Brødrene fuldkommen stole paa Herrens Hjælp saalænge de er trofaste og adlyder hans Aands Veiledning og hans Tjeneres Raad, og hverken Verdens Præster eller Øvrigheder formaaer at standse dette Værks Fremgang, saalænge Herren vil at det skal gaae frem; hvilket vil skee, indtil hans Hensigter med Frelsens store Plan er opfyldte.

Omreisende Ældste *J. Jensen* fra Lolland blev derpaa fremkaldt og gav sine Følelser tilkjende og bevidnede, at han var tilfredsmed at arbeide paa Lolland, hvor der vel var et haardt Folk, der undertiden mishandlede Herrens Tjenere; han var for kort Tid siden bleven livsfarlig mishandlet af en lovløs Hob, der syntes hverken at have Respect for Gud eller Øvrigheden, hvilken dog i dette Tilfælde havde draget Voldsmændene til Ansvar. Uanseet det var et haardt Folk, var dog mange komne til Lyset; hvorfor han troede at Herrens Tjeneres Arbeide vilde bevirke Velsignelse for dem, som søgte efter Sandheden, om disse end var frygtagtige for Sandhedens Modstandere. Han havde arbeidet under Broder J. Svensens Veiledning, og Herren havde velsignet Arbeidet, og han følte sig villig til at gaae tilbage igjen. Ønskede Herrens Velsignelse over Præsident J. Van Cott og Confereneen.

Eftermiddagsmødet sluttet med Afsyngning af Psalmen Nr. 145 og Bøn af Ældste O. N. Liljenqvist.

Den 28de Decbr. 1855.

Aabnet Kl. 10 med Psalmen 48. Bön af Ældste Olsen; derefter Psalmen 82.

Præsident *J. Van Cott* gjorde de indledende Bemærkninger; ønskede at høre nogle af de omreisende Ældste og gav Følgende Leilighed til at yttre sig, nemlig: Ældste *Nilesen* fra Lollands Con-Conferenee; Ældste *Aage Svensen* fra Frederia Conf.; Ældste *Møller* fra Frederieia Conf.; Ældste *Larsen* fra Lollands Conf.; Ældste *Madsen* jun.; Ældste *Madsen*

sen. fra Kjøbenhavns Conf. og Ældste *Fjeldsted*, Omreisende paa hele Sjælland i samme Conference. (Disse Brødre aflagde alle et godt Vidnesbyrd og har arbeidet som trofaste Mænd, hver i deres Stilling, men paa Grund af den indskrænkede Plads i „Stjernen" kan deres Taler ikke anføres her.)

Præsidenten erklærede sig tilfreds med Brødrenes aflagte Vidnesbyrd og foreslog at slutte Formiddagsmødet med Afsyngning af Psalmen 97; derefter Bøn af Ældste *Wilhelmsen*.

Kl. 1½ Efterm.

Ps. 140; Bøn af Ældste *Svensen*; Ps. 104.

Præsidenten opfordrede derpaa Ældsterne *Guhl* fra Lollands Conference, *H. Jensen* fra Aarhuus, Fredericia Conf., *Anders Jensen* fra Fredericia Conf., hvilke hver for sig afgav en tilfredsstillende Beretning, der glædede Conferencen og sammes Præsident, som derefter fremkaldte omreisende Ældste i hele Missionen *Ahmanson* til at yttre sine Følelser. Han fremstod og bevidnede, at han var glad, tilfreds og lykkelig over at høre hvad der var talt i denne Conference; han kjendte for det Meste Missionens Tilstand og bekræftede Sandheden af Brødrenes Vidnesbyrd fra de forskjellige Conferencer; Evangeliet vinder Fremgang og de Hellige bliver meer og meer skikkede til at modtage Kundskab og voxer i Udøvelsen af deres Pligter. Missionen har voxet og været velsignet under Præsident Van Cotts Bestyrelse; Præstedømmet har tiltaget i Lys og Kundskab formedelst de høie og hellige Sandheder, som Tid efter anden udkommer og som nu er tilgjængelige i vore Skrifter. Var taknemmelig fordi Herren havde forundt ham at arbeide i dene Mission; havde søgt at udrette sin Gjerning saa godt han havde formaaet under Præsident Van Cotts Bestyrelse; glædede sig over at Tiden nærmede sig, at han kunde gaae op til Zion; følte sig fri til at kunne forlade denne Mission, hvor han havde arbeidet næsten fra Begyndelsen. Var taknemmelig til Herren fordi han stod i den sande Kirke, der havde Aanden og Kraften, hvilket han havde erfaret ved leilighedsviis at besøge andre Religionssamfunds selvgjorte Gudsdyrkelse, der havde fyldt hans Sind med Veemod og Medynk over den Tomhed, Kulde og Intetsigenhed, som fandtes i Sektismen, der holdt Menneskene i Mørkets Lænker. Bad Brødre og Søstre at paaskjønne Guds Godhed og Naade, som atter havde opreist sin sande Kirke paa Jorden, hvis Lys var kommet til os, og havde ført os ud af Mørket; opmuntrede de Hellige til at være lydige og agtpaagivende til Guds Raad og Veiledning formedelst hans Hellig-Aand og Tjenere; formanede Brødrene af Præstedømmet at foregaae de Hellige med et godt Exempel, være vise og forstandige i alt deres Forhold, at de kan være et Lys for Verden, og stole paa, at dersom de er trofaste, vil Herren krone deres Arbeide med Frugter og Velsignelser for det evige Liv. Ønskede at Herren vilde velsigne og belønne Broder J. Van Cott for hans trofaste Arbeide iblandt os, og at den samme Velsignelse og Fremgang maatte vorde hans Eftermand til Deel. Ønskede at Herrens Aand

maatte hvile over denne Conference.

Eftermiddags - Mødet sluttet med Psalmen 72 og Bøn af Ældste C. Widerborg.

(Fortsættes.)

Joseph Smiths Levnetsløb.

Novbr. 1835. (Fortsat fra Pag. 140).

„Og han sagde dem en anden Lignelse: Himmeriges Rige ligner en Suurdeig, hvilken en Qvinde tog og nedlagde i tre Maader Meel, indtil det blev syret altsammen." Det maa forstaaes at de Sidste-Dages Helliges Kirke tog dens første Oprindelse fra en liden Suurdeig, som blev anbragt i tre Vidner. See, hvor meget dette ligner Parabelen! Den gjennemsyrer hurtigen Massen og vil snart gjennemsyre det Hele. Men lad os gaae videre.

„Alt dette talede Jesus til Folket ved Lignelser, og uden Lignelser talede han Intet til dem; at det skulde fuldkommes, som er talet ved Propheten, som siger: jeg vil oplade min Mund i Lignelser; jeg vil udsige det, som har været skjult fra Verdens Grundvold blev lagt. Da lod Jesus Folket fare og gik ind i Huset og hans Disciple kom til ham og sagde: Forklar os den Lignelse om Klinten paa Ageren. Han svarede og sagde til dem: Den, som saaer den gode Sæd, er Menneskens Søn; Ageren er Verden; den gode Sæd er Rigets Børn, men Klinten er den Ondes Børn." Vore Læsere maa nu lægge Mærke til Udtrykket: „Ageren er Verden, Klinten er den Ondes Børn, Fjenden, som saaede den, er Djævelen, Høsten er Verdens Ende, (læg omhyggelig Mærke til Udtrykket: *Verdens Ende,*) og Høstfolkene er Englene.

Menneskene kan ikke have nogen mulig Grund til at sige, at dette er billedlig, eller at det ikke skal forstaaes som det er sagt; thi han har nu selv forklaret, hvad han forhen talte i Lignelser; og ifølge hans egen Tale er Verdens Ende de Ondes Ødelæggelse; idet Høsten og Verdens Ende har en ligefrem Hentydning paa *Menneskeslægten* i de sidste Dage og ikke paa Jorden, som Mange har indbildt sig, og paa *det,* som skal gaae forud for Menneskens Søns Tilkommelse og alle Tings Gjenoprettelse, som er talt om af de hellige Propheters Mund siden Verdens Begyndelse; og Englene skal have Noget at gjøre med dette store Værk, thi de er Høstfolkene. Derfor, ligesom Klinten sankes og opbrændes, saaledes skal det blive ved Verdens Ende; det er, eftersom Guds Tjenere gaaer frem, advarende Nationerne baade Præster og Folk, og eftersom disse forhærder deres Hjerter og forkaster Sandhedens Lys, bliver de først overleverede til Satans Tugtelser og Loven og Vidnesbyrdet forseglet, ligesom det var med Jøderne; og de er levnede i Mørke og overleverede til Opbrændelsens Dag. Idet de saaledes knippes sammen ved deres Troesformularer og deres Baand

gjøres stærke af deres Præster, beredes de til Opfyldelsen af Jesu Udsagn: „Menneskens Søn skal udsende sine Engle og de skulle sanke af hans Rige alle Forargelser, og dem, som gjøre Uret; og de skal kaste dem i Ildovnen; der skal være Graad og Tænders Gnidsel.“ Vi forstaaer at Indsamlingen af Hveden i Laderne skal finde Sted, medens Klinten sammenbindes og beredes til Opbrændelsens Dag; og efter Opbrændelsens Dag „skal de Retfærdige skinne som Solen i deres Faders Rige. Hvo som haver Øren at høre med, han høre!“

Men til at forklare denne Indsamling tydeligere har vi en anden Lignelse: „Atter lignes Himmeriges Rige ved en Skat, skjult i en Ager, hvilken et Menneske fandt og skjulte, og gik hen af Glæde derover og solgte alt det, han havde og kjøbte den Ager!“ thi de arbeider efter dette Mønster. See de Sidste Dages Helliges Kirke, som sælger alt det de har og samler sig tilsammen til et Sted, at de maa kjøbe en Arvelod, at de maa være tilsammen og bære hverandres Kummer paa Trængselens Dag.

„Atter lignes Himmeriges Rige ved en Kjøbmand, som søgte efter gode Perler, hvilken der han fandt en meget kostelig Perle, gik hen og solgte alt det, han havde og solgte samme.“ Thi de arbeider efter dette Exempel, see Mænd, som reiser omkring for at finde Steder for Zion og dens Staver eller Overblevne, og som, naar de finder Stedet for Zion, eller den kostelige Perle, sælger strax alt det, de har, og kjøber det.

„Atter er Himmeriges Rige liigt en Vod, som kastes i Havet, og som samler af alle Slags Fisk; og naar den er fuld, drage de den op paa Strandbredden, og sidde og sanke de gode tilsammen i Kar, men de raadne kaste de ud.“ Thi de arbeider efter dette Mønster; see Josephs Sæd spreder ud Evangeliets Net paa Jordens Overflade, og samler af ethvert Slags, at de gode kan blive bevarede i Kar, beredte i den Hensigt, og Englene vil tage Vare paa de raadne. „Saaledes skal det gaae til ved Verdens Ende: Englene skal udgaae og skille de Onde ud fra de Retfærdige og kaste dem i Ildovnen; der skal være Graad og Tænders Gnidsel.“

„Jesus siger til dem: forstode I dette altsammen? De siger til ham: ja, Herre.“ Og vi siger: ja, Herre; thi disse Ting er saa tydelige og saa herlige, at enhver Hellig i de sidste Dage maa svare et hjerteligt Amen dertil.

„Men han sagde til dem: saaledes er hver Skriftklog, som er oplært til Himmeriges Rige, ligesom en Huusbonde, der bringer frem af sit Forraad Nyt og Gammelt.“

Som Værker af dette Exempel see Mormons Bog, som kom frem ud af Hjertets Liggendefæ; ligesaa Pagtens Bog, given til de Sidste-Dages-Hellige, ligesaa Oversættelsen af Bibelen — saaledes bringende frem ud af Hjertet nye og gamle Ting, saaledes svarende til de tre Maader af Meel, som undergaaer den rensende Berørelse ved Jesu Christi Aabenbaring og Engles Betjening, som allerede har begyndt dette Værk i de sidste Dage, hvilket vil svare til Suurdeigen, som syrede den hele Masse; Amen.

Jeg slutter her, men skal

fortsætte Ænnet i et andet Nummer.

I den nye og evige Pagtes Baand
Joseph Smith, jun.

Samme Dag modtog jeg et Brev fra Harvey Whitlok, hvoraf følgende er en Afskrift:

Min kjære Herre! Da jeg har nogle faa ledige Øieblikke, har jeg tilsidst besluttet at gjøre hvad min egen Dømmekraft længe har foreskrevet at være Ret, men Tilfokkelserne af mange Laster har længe hindret den Haand, som vilde føre Pennen til at gjøre forstaaelig den Meddelelse, som jeg ønsker at sende Dem; og endog nu forbyder den Ærgjerrighed, som er det forherskende og overveiende Princip iblandt den store Masse af naturlige Mennesker, den Ligefremhed i Følelser, hvormed jeg ønsker at skrive; thi viid forvist, min Herre, at for Dem ønsker jeg i Fortroligbed at aabenbare mine Følelser og afsløre mit Hjertes Hemmeligheder, som om det var for den ganske Jords alvidende Dommer. Bliv ikke overrasket, naar jeg erklærer Dem, eftersom Aanden bær Vidnesbyrd, at min Tro er fast og urokket i de Ting, som tilhører det evige Evangelium, saaledes som det er forkyndt af Guds Tjenere iblandt de Sidste-Dages-Hellige.

Kjære Broder Joseph (dersom jeg maa kalde Dem saaledes), naar jeg betragter det lykkelige Liv, de fredelige Øieblikke og den behagelige Omgang jeg Tid efter anden har nydt i Selskab med Dem og dette Folk, og sammenligner det med min nuværende fornedrede Tilstand; tilligemed den høie og vigtige Stilling, jeg indehavde for Gud, og den Afgrund, hvori jeg er falden — saa er det en Gjenstand, som svulmer mit Hjerte altfor meget til at kunne yttre sig, og Sproget, overvældet af Følelser, taber sin Kraft til at give Mening. Og som jeg ønsker at kjende Guds Villie angaaende mig, idet jeg troer at det er min Pligt at tilkjendegive for Dem min virkelige Stilling, vil jeg sindigen gaae til Værks med at give en sand og usminket Beretning.

(Fortsættes.)

Indbetalt til Contoiret.

H. Jensen	4	Rd.	1	Mk.	- Sk.
J. C. Klingbeck	99	—	1	—	4 —
J. C. Thomsen	107	—	-	—	- —
A. P. Trane	44	—	-	—	- —
Summa	254	—	2	—	4 —

Indhold.

	Side.
General-Conferencen i Saltsøstaden	161.
Redactionsbemærkninger	167.
Uddrag af General Conferencen holdt i Kbhvn. d. 27—30 Dec. f. A. (fortsat)	171.
Joseph Smiths Levnetsløb (fortsat)	174.

„Skandinaviens Stjerne" udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned og faaes paa Contoret i Store Strandstræde Nr. 78, i Stuen tilhøire og paa alle kongelige Postcontorer.

Udgivet og forlagt af Hector C. Haight.
Trykt hos F. E. Bording.

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de sidste Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

5. Aarg. Nr. 12. *Den 15. Marts. 1856.* Priis: 6 Sk. pr. Expl.

*Mormonismen et Paradox.**)

(Af „the Mormon.")

Første Stykke.

Der gives maaskee Intet, der har tildraget sig i indeværende Aarhundrede, hvormed Menneskeslægten har været mere i Forlegenhed, end med *Mormonismen*. Da den først kom frem, var den svag og spædlemmet, men alligevel kjæk, frygtløs og uafhængig. Den gjorde Paastand paa at være Himlens Affødning, Indføreren af en ny Uddeling, Gjenopretteren af rene Grundsætninger, som er bleven forvendte ved Afguderi og Præstebedrag, det gamle Evangelium tilbagegivet, Guds Aabenbaringer til Mennesket. Den paastod at være Guds Kirke og Rige, Elias Gjenopretteren, Herrens Budskab til Menneskeslægten, et Værk forberedende vor Herres og Frelsers Jesu Christi anden Tilkommelse og herlige Regjering. Den tog en fast Holdning og ivrede frimodigen imod den nærværende Tidsalders Fordærvelse baade i religiøs, social, moralsk og politisk Henseende. Den sagde, at Himlen havde været opladt, at Gud havde talt, at Engle havde viist sig, og at det gamle Evangelium var bleven gjenoprettet i hele dets Fylde, Reenhed, Rigdom, Kraft og Herlighed, tilligemed alle dets Velsignelser og inspirerede Embedsmænd: Apostler og Propheter, Evangelister, Hyrder og Lærere. Den gjorde Paastand paa Myndighed fra Himlen, Melchisedeks og Aarons Præstedømme og Magt til at „binde paa Jorden og i Himlen," og til at „løse paa Jorden og i Himlen." Den bekjendte sig til alle de Aabenbaringer, Gaver, Tungemaal, Udlæggelser af Tungemaal, Helbredelser, kraftige Gjerninger, Prophetier og Velsignelser, som glædede de første Christne; og bekjendte sig at være Gjenopretteren af alt Godt og Reent, som havde udgaaet fra Herren og glædet hans Folk i hvilkensomhelst Tidsalder. Den bekjendte sig at være Opdageren og Oversætteren af Amerikas Urindvaaneres Optegnelser og indførte dem i Verden som Herrens Ord, af guddommelig Oprindelse, erklærende sig at bevise

*) Et Paradox, det er: en tilsyneladende Modsigelse eller Urimelighed.

den Paastand ved levende Vidnesbyrd, og ved ældre Prophetier, som indeholdtes i de hellige Skrifter, vi havde før. Den bekjendte sig at have Myndighed til at grundlægge Zion, at kalde paa og indsamle de Udvalgte fra alle Nationer, at være bemyndiget til at lære dem Herrens Veie og berede dem for Messiæ Tilkommelse, at have Magt til at bygge Templer og forvalte de hellige Skikke deri. Saadanne var nogle af Hovedpunkterne af dens Paastande. Den gjorde ikke Fordring paa at være nogen Flikker eller Forbedrer paa nogen af de gamle Sekter, men Gjenopretteren af gamle Grundsætninger — af Jesu Christi Evangelium. Den bekjendte ikke at have erholdt dens Myndighed fra Protestant eller Catholik, men fra Jesu Christi Aabenbaringer og hellige Engle beskikkede af Himlen. Den erklærede sig ikke at være „en ny Klud, sat paa et gammelt Klædebon," men det fornyede og evige Evangelium, et evigt, uforanderligt Princip — med evige Love, Pagter og Præstedømme, udgaaende fra og beskikket og understøttet af Herren til Menneskeslægtens Saliggjørelse.

Ovenstaaende Grundsætninger antog i Begyndelsen simpelthen en religiøs Form, men deres Forkyndelse og Antagelse indbragte naturligen andre Principer end dem, som i Almindelighed ansees som religiøse. Det er sandt, at vi fra Begyndelsen havde kirkelig Organisation, som indbefattede en fast Forening, Orden, Indretning, Embedsmænd, Raad, Regjering og Indsamling; men just denne Kirke-Regjering og Indsamling frembragte en Forsamling eller et Samfund af Folk, som, da de bestod saavel af Legeme som af Aand, antog en politisk Skikkelse, hvis Fornødenheder havde til at blive gjort Foranstaltning for saavel i borgerlig, moralsk og politisk som i religiøs Henseende.

Medens vi var smaa og i vor Barndom, var vore Stemmer søgt efter af Valgmænd og alle Slags Ombudsmænd, hvis Trang eller Rangsyge nødte dem til at søge Mormonernes Valgstemmer som en Støtte for deres ydmyge Ansøgninger efter Sportler eller Magt. Eftersom vi tiltog, og blev Enebesiddere af hele Landsbyer og Distrikter, fandt vi det nødvendigt selv at overtage de tilhørende Bestillinger eller Ombud, at ordne os som gode Medborgere af Republikken, ansætte By-Embedsmænd, anordne det nødvendige Politi, og iagttage alle Pligter, borgerlige og militære, som Loven fordrede af os. Naar vi, som Følge af Tingenes naturlige Gang under vor vedblivende Forøgelse, byggede en Stad og erholdt Kjøbstadbevilning, da paalaae det os at udføre de i samme foreskrevne Foranstaltninger, at vælge en Borgemester og Raadmænd, organisere et By-Baad og en By-Ret, give og udøve Love, og udføre alle de Forretninger, som udkrævedes af os, og som var fastsatte i det udfærdigede Privilegium, i Egenskab af en Commune. I vore Forhold til et Amts-Distrikt har vi været opfordrede til at votere for Amts- og Stats-Embedsmænd, baade civile og militære, indbefattende Medlemmerne af Statens lovgivende Magt og Guvernører. Og naar vi, formedelst en Række af Omstændigheder, hvorover vi ikke kunde raade, befandt os paa mexicansk

Territorium i det fjerne Vesten, og det Territorium blev en Deel af de Forenede Stater, fulgte vi, som Amerikanere, Oregons Exempel og organiserede en midlertidig Regjering: „Deseret," og søgte om Optagelse i Unionen. Vor Organisation blev bekræftet af de Forenede Staters Regjering, vor Repræsentant optagen som Medlem af Congressen, Territoriet Utah organiseret, og i dets „Organisations - Dokument" bestemtes dets Stats- og Unions-Embedsmænd; dets lovgivende, dømmende og udøvende Embeder fastsattes, tilligemed alle de civile og militære Anordninger baade for de Hvide og Indianerne, som henhører til en velordnet Territorial-Regjering. Vi er nødvendigviis, formedelst en Række Omstændigheder, over hvilke vi ingen Raadighed har videre, end vor religiøse Tro, bragte i den politiske Stilling, som vi nu indtager. Disse Bevægelser, som vi har gjort Tid efter anden paa vor Nations Skakbræt, er ikke skeet udelukkende efter vort eget Valg, men af ubetinget Nødvendighed, og det ei alene som Selvforsvar; men som en Pligt, fordret af os ifølge vort Lands Institutioner, og som en Fordring, gjort af os som en Bestanddeel af denne store Republik; — hvilke Fordringer vi er forbundne at efterkomme, eller ogsaa blive troløse i vore Pligter som Medborgere af de Forenede Stater. Vor Religion er den første bevægende Aarsag i alle disse Sager; dens Forkyndelse og Antagelse har bragt alle de andre Tildragelser efter sig. Dette er *en Gaade* for Mange

Ei heller er det Ovenstaaende indskrænket til Politikken alene, men indtræder ogsaa i alle Livsforholde. De samme Grunde, som forpligter os til at varetage vore nationale Anliggender, nøder os ogsaa til at varetage vort Folks moralske og borgerlige Stilling. Vor Religion indbefatter Indsamling; denne Indsamling paalægger os politiske Forpligtelser; og vor afsondrede Stilling gjør det nødvendigt for os at iagttage Kommunens Samfundstilstand, baade moralsk og borgerlig. Og da vi har vore Tabernakler og Templer for den religiøse Underviisning og de hellige Skikke, og vore Stats- og Domhuse for Udgivning og Forvaltning af Love, maa vi ogsaa have vore Skoler og Underviisningsanstalter, vore Forordninger, moralske og borgerlige, til Ungdommens Underviisning og Veiledning, til Befordring af Kunst, Videnskab og Literatur, og til Ordning af Samfundslivet og til Beskyttelse af Dyd og gode Sæder. Vor Religion har lært os at være frie; den har lært os at tænke, overveie og undersøge; den har lært os at prøve hver for sig alle Ting, som vi modtager, og beholde det, som er godt; og da vi troer paa en levende Religion og paa en levende Gud, saa bliver det, hvori vor egen Viisdom er utilstrækkelig, givet os af Herren ved Udvikling af Kundskab, ved Propheti og Syner, ved at „bringe de forrige Ting til vor Erindring, veilede os ind i al Sandhed og vise os de tilkommende Ting." Saadanne er vore Følelser, og de er *en Gaade* for Mange, men for os er de ligefremme Virkeligheder og Pligter, som vi er religiøst samvittighedsfulde i at iagttage.

Uliig de fleste Troesbekjendelser er Mormonismen ikke udelukkende aandelig, men indtræder

i alle Livets Forholde. Mange antager, at de maa adskille Religionen fra timelige Anliggender; derfor har de Kirker og Præster alene for religiøse Anliggender. Dersom vi ønskede at adskille de timelige og aandelige Anliggender, saa kunde vi ikke; det staaer ikke i vor Magt; thi vor Religion lærer Folket at indsamles til Zion, og just denne Indsamling indbefatter en Anstrængelse ikke alene af Aanden, men ogsaa af Legemet, begge maa følges ad, følgelig opstaaer der en Flytning — en Udvandring. Førend en Person kan udvandre, har han til at sælge sin Eiendom, enten han er Ældste, Præst, Lærer, Diakon, Apostel eller Præsident. Naar et Selskab eller Selskaber udvandrer, udfordres der Overeenskomster med Agenter for Jernbaner, Damp- eller Kanalbaade og Skibe, med Vognmagere, Qvæg- og Hestehandlere, Befordrings-Agenter og en regelmæssig Indblanden med timelige Anliggender; og naar store Selskaber reiser, saa behøver de lige saa vel timelige som aandelige Anførere for at beskytte dem for deres Snarer og Fælder, som man kunde kalde *timelige Mænd*, hvilke maaskee ikke frygter Gud hverken Hverdag eller Søndag; eller, om de ogsaa leilighedsviis dyrker Gud om Søndagen, saa bedrager de hele Ugen. Vi tænker, at Ingen er saa dygtig til at anføre og udføre Forretninger som Ældste, der er erfarne Mænd, og derfor en anden Gaade: en prædikende, handlende, qvæg- og hestkjøbende Ældste, som har Overopsyn med et reisende Selskabs timelige Affærer; og medens han prædiker Saliggjørelse for dem, kjøber han Qvæg og Vogne, organiserer Leire, lærer de Uerfarne enten at kjøre Heste eller Qvæg; holder Foredrag over Leir-Orden, saavel som over Moralitet og Religion; som kan løfte et Vognhjul ud af et Mudderhul, og levere en Forelæsning over Moral eller Politik; som kan faae istand en Bro eller en Vei, vade over en Flod, organisere en Leir, et Amtsdistrikt, en Menighed; som kan fremstille sig hvor det skal være, enten i Kirken, Retten, den lovgivende Forsamling eller Congressen; men da mange af vore Ældste tidligere var Teltmagere, Fiskere, Toldere, Skatteindkrævere, Jordbrugere, Haandværkere, Jurister, Doctorer, Kjøbmænd og Lovgivere, saa har de blot til at lære Theologi. De vare bekjendte med de andre Ting forud, og derfor er de nyttigere end andre Theologer, som ikke forstaaer noget Andet. Dette er for Mange en Gaade; men eftersom vor Religion har sat os i den Stilling, har vi været nødte til at gjøre det, og kan ikke anderledes end udføre vor Religion; den er timelig og aandelig; den vedkømmer baade Legeme og Aand; den har Hensyn baade til Tid og Evighed.

Der er andre Særegenheder ved vor Religion. Den paastaaer at være en Aabenbaring fra Gud, og er enten sand eller falsk. Dersom den er sand, som Mormonerne troer, saa er de pligtige til at adlyde dens Forskrifter, ikke som en Deel af Noget, men som et Heelt. Den kan ikke forandres eller lempes saaledes, at den kan behage Menneskenes Indfald og Nykker; den kommer til os med det urokkelige, ubøielige: „*Saaledes siger Herren.*“ Vi dannede ikke den — den dannede os; den fandt os og tildannede os og

gjorde os til det vi er. Mormonerne anseer sig ikke at have Ret til at omskifte eller forandre deres Religion efter Behag, som andre gjør; de kan ikke bortskjære en Green her og en anden der og kalde det Mormonisme eller Evangelium; de troer at lemlæstet vilde den ikke være, hverken det ene eller det andet; de troer, at Gud er Ophavsmand til Religion — at hans Forskrifter, og ikke Menneskets, leder til Frelse; de troer ikke, at halvtredsindstyve eller femhundrede forskjellige Veie, som fører i forskjellige Retninger, gaaer alle til det samme Sted; de er ikke Fritænkere i deres Grundsætninger og er derfor kaldte ukjærlige; de kan ikke gjöre derfor, det er deres Religion. Dersom de saae en Mand paa Vandet i en Baad, hvori der var et Hul, saa vilde de sige ham, at han skulde stoppe det til, ellers vilde han synke.

Mormonismen er bleven kaldet et Bedrageri, og dens Tilhængere Hyklere, Bedragere og Bedragne, Uvidende, Narre og Taaber. Den frembragtes af en ung, ulærd Mand, en Agerdyrker uden Opdragelse; og desuagtet har den mødt og kæmpet med den nærværende Tids Lærdom, Talent og Oplysning. Den er uden Held bleven bekæmpet af den Geistlige, Philosophen, Statsmanden og den Lærde. Den har trængt ind i Europa, Asien, Afrika og Australien og har omvendt Mennesker i tusindviis. I Amerika har den organiseret Landsbyer, Herreder, Amter, Stæder og et Terretorium. Den er nu repræsenteret i Valg-Forsamlinger, Commune-Øvrigheder, lovgivende Forsamlinger og Congressen. Den er bleven en historisk Gjenstand og findes i vore Historier og Geographier. Den møder os i vore Aviser, Hoteller og Restaurationer, i videnskabelige, literære og religiøse Stiftelser. I vore Contoirer og offentlige Forretningslokaler seer vi, ved at overskue Kaartet over de Forenede Staters Territorium, en stor Strækning deraf kaldet UTAH.

Mormonismen lærer en bibelsk Theologi, sund Moral, sand Philosophi, en oplysende Literatur, god, sund Menneskeforstand og en nøiagtig Troskab imod vort Lands Constitution og Indretninger. Den er *en Gaade*, og vore Publicister har forsøgt at løse denne Gaade ved at sige, at „en Mormon er et levende Paradox.“ Vi tager ikke i Betænkning at indrømme dette; thi Webster og Smart siger i deres Ordbøger, at et Paradox er Noget, som er tvertimod den antagne Mening og tilsyneladende urimeligt, men alligevel *sandt i Virkeligheden*. Denne Forklaring indrømmer alt hvad vi forlanger. Vi veed, at den offentlige Mening er imod os, endskjøndt vore Lærdomme, vore Grundsætninger, og alt det, som gjør os til hvad Verden kalder Mormoner, er overeensstemmende med den aabenbarede Sandhed, og er virkelige *Kjendsgjerninger*.

Vi indrømmer ikke, at vor Religion er en Spøg, og vi anseer den ikke som saadan, hvilket Nogle behager at beskylde os for; men vi indrømmer, at vi, som et Folk, er muntre og endog spøgefulde, og derfor er vi de Sidste, som de skinhellige Hyklere med de lange Ansigter vilde kalde Christne, en Benævnelse, som de feilagtigen holder for at være eensbetydende med „Hellige.“

Vi veed, at der gives maaskee

Intet i denne Verden, der er saa lidt forstaaet som Mormonismen. Vi troer dog, at vi kan afsløre Hemmeligheden og vise, at, omendskjøndt Mormonismen ansees som et Paradox, stemmer den dog overeens med Bibel, Fornuft og almindelig Menneskeforstand; og vi foreslaaer, i nogle Afhandlinger, at undersøge dens Paastande, baade i religiøs, moralsk, social, politisk og philosophisk Hensende.

(Fortsættes.)

Joseph Smiths Levnetsløb.

Novbr. 1835. (Fortsat fra Pag. 176).

Jeg behøver ikke at sige Dem, at jeg i forrige Tider har prædiket Ordet og bestræbte mig for at være indtrængende i Tide og Utide — at formane, irettesætte, opmuntre og trofast at udføre det mig Anbetroede. Men ak! med hvilken Kummer og beklagelig Sorg og Angst har jeg ikke til at fortælle, at jeg er falden fra hiin fyrstelige Stilling, hvortil vor Gud har kaldet mig. Aarsagerne hvorfor, er unødvendige, lad Kjendsgjerningen være nok, og troe mig, naar jeg siger Dem, at jeg (siden min sidste Fraskillelse fra dette Samfund) har sænket mig i Laster af den mørkeste Farve. Og paa det jeg bedre maa sætte Dem istand til at forstaae hvilke mine virkelige Synder er, vil jeg omtale (endskjøndt Stolthed forbyder det) nogle, som jeg ikke er skyldig i. Mine Hænder er ikke bleven bestænkte med uskyldigt Blod, ei heller har jeg lagt paa Luur omkring mine Medmenneskers Boliger for at gribe og bortføre Rovet; ei heller har jeg bagvasket min Nabo, eller baaret falsk Vidnesbyrd, eller taget ulovlige Stikpenge, eller undertrykt Enken og den Faderløse, ei heller har jeg forfulgt de Hellige. Men mine Hænder ere snare til at gjøre det Onde, og mine Fødder løber hurtigen paa Lastens og Daarlighedens Stier, og mit Sind er hastigt til at optænke ugudelige Kunstgreb; ikkedesmindre er den visse Tanke indpræget hos mig, at jeg haster med stærke Skridt til en Verden af legemberøvede Væsener foruden Gud og med ikkun eet Haab i Verden, hvilket er at vide, at det at feile er menneskeligt, men at tilgive er guddommeligt.

Meget kunde jeg sige med Hensyn til mig selv og de oprindelige Udstaaelser med Menigheden, hvilket jeg vil lade være; og om jeg end er bleven beskyldt for Ting, som jeg ikke er skyldig i, saa er jeg nu dobbelt skyldig og er villig til at tilgive og forglemme, lad mig ikkun vide, om jeg er indenfor Barmhjertighedens Omraade. Dersom jeg ikke er, saa har jeg ikke flere Betragtninger at anstille, men siger, at jeg har beseglet min egen Dom, og udtalt min egen Kjendelse. Hvis Dagen er tilbagelagt for mig, saa maa jeg her bede om Tilladelse til indstændigen at anmode dem, som endnu arbeider sig opad den knudrede Sti, at

bane sig Vei til den uendelige Lyksaligheds og Glædes Riger, ikke stoppe for Anker hernede, ikke følge mit Exempel, men styre Eders Kurs fremad, trods alle Jordens og Helvedes forende Magter; thi viid, at eet Feiltrin her kan ikkun rettes igjen ved tusinde Sukke og Taarer for Gud.

Kjære Broder Joseph, lad mig bønfalde Dem om, efter Modtagelsen af dette Brev, eftersom De agter min Sjæls Frelse, at adspørge Herren paa mine Vegne; thi jeg forpligter mig til i Dag for Herrens Aasyn at adlyde det Ord, som maatte gives, thi jeg er villig til at modtage hvilkensomhelst Tugtelse, som Herren seer at jeg fortjener. Hør nu min Bøn og tillad mig at udbryde i min Sjæls Angest: O I Engle, som omgiver Guds Throne, Himmelens Fyrster, som udmærker Eder ved Styrke, I, som er beklædte med stigende Glands, tael, o tael til Bedste for een af de elendigste af Menneskens Sønner! O I Himle! hvis azurblaa Hvælvinger reiser sig i en uhyre Høide og udstrækker sig umaadeligen vidt — Naturens store Amfiteater, den evige Guds Throne, bøi Eder til at høre Bønnen fra en stakkels elendig og vildfarende Vandrer til Evigheden. O, du store almægtige og allestedsnærværende Jehova! Du, som sidder paa din Trone, for hvem alle Ting er nærværende; Du Skaber, Former og Tildanner af alle Ting, synlige og usynlige, indblæs, o indblæs i Ørene paa din Tjener, Propheten, Ord, som er passende for min Sag og Stilling. Tael eengang endnu, bekjendtgjør din Villie angaaende mig, hvilken Naadesbeviisning jeg beder om i Guds Søns Navn, Amen!

Deres ærbødige
Harvey Whitlock.

Til Joseph Smith.

NB. Jeg haaber De ikke vil lade nogen Forretning forhindre Dem fra skyndsomt at besvare dette Brev.

Jeg besvarede det, som følger:

Broder Harvey Whitlock!

Jeg har modtaget Deres Brev af den 28de September 1835 og jeg har læst det to Gange, og det gav mig Følelser, som er lettere at forestille sig end at beskrive; lad det være nok at jeg siger, at mit Hjertes Indre blev heftigen bevæget, jeg kunde ikke afholde mig fra at græde. Jeg takker Gud, fordi det er kommet i Deres Sind at forsøge at vende tilbage til Herren og til dette Folk, hvis saa er at han vil have Barmhjertighed med Dem. Jeg har adspurgt Herren angaaende Deres Sag; disse Ord skete til mig:

„Sandelig, saa siger Herren til dig: Lad ham, som var min Tjener Harvey vende tilbage til mig og til min Kirkes Skjød, og forsage alle de Synder, hvormed han har fornærmet mig, og fortsætte fra nu af et dydigt og retskaffent Levnet og forblive under Veiledning af dem, hvem jeg har beskikket til at være min Kirkes Piller og Ledere. Og see, siger Herren din Gud, hans Synder skal blive udslettede under Himmelen og skal ikke ihukommes iblandt Mennesker, og skal ikke komme op i mine Øren, ei heller blive nedskrevne som en Bemærkning imod ham, men jeg vil løfte ham op som ud af en dyb Søle, og han skal blive ophøiet paa de høie Steder

og skal blive regnet værdig til at staae iblandt Fyrster og skal endnu blive dannet til en poleret Piil i mit Kogger til at nedfælde Ugudelighedens Befæstninger iblandt dem, som har sat sig op paa høie Steder, for at de kan lægge Raad op imod mig og imod mine Salvede i de sidste Dage. Lad ham derfor berede sig hurtigen og komme til dig, ja til Kirtland. Og forsaavidt han vil lytte til alle dine Raad fra nu af, skal han blive gjenindsat i sin forrige Stilling, og skal blive frelst indtil det Yderste, og det saa sandt som Herren din Gud lever; Amen!"

Saaledes seer De, min kjære Broder, vor himmelske Faders Beredvillighed til at tilgive Synder og gjengive sin Naade til alle dem, som er villige til at ydmyge sig for ham og bekjende deres Synder og forsage dem og vende tilbage til ham med Hjertets fulde Forsæt (ikke handlende af Hykleri) til at tjene ham indtil Enden.

Forundre Dem ikke over, at Herren har nedladt sig til at tale fra Himlene og give Dem Forskrifter, hvorved De kan lære Deres Pligt. Han har hørt Deres Bønner og seet Deres Ydmyghed og udrakt den faderlige Kjærligheds Haand for Deres Tilbagevenden; Englene glæder sig over Dem, medens de Hellige er villige til at optage Dem igjen i Samfund.

Jeg haaber, at De, efter Modtagelsen af dette, ikke vil forsømme nogen Tid for at komme til Kirtland; thi om De kommer her tidsnok, vil de have Leilighed til at benytte Propheternes Skole, som allerede er begyndt, og ligeledes modtage Underviisning i Lære og Grundsætninger af dem, som Gud har beskikket, hvorved De kan blive dygtiggjort til at gaae ud og forkynde Rigets sande Lærdomme, overeensstemmende med Guds Sind og Villie; og naar De kommer til Kirtland, vil det blive forklaret for Dem, hvorfor Gud har nedladt sig til at give en Aabenbaring efter Deres Forlangende.

Behag at hilse Deres Familie og vær forvisset om at jeg er

Deres i den nye og evige Pagtes Baand

Joseph Smith, jun.

I Løbet af Dagen besøgte Fader Beeman, Ældste Strong og Andre mig for at raadføre sig med mig. Om Aftenen blev et Raad sammenkaldt i mit Huus for at raadslaae med Alva Beeman angaaende Gjenstanden om hans Flytning til Missouri. Jeg havde forhen fortalt ham, at Herren havde sagt, at han gjorde bedre i at tage til Missouri næste Foraar; desuagtet ønskede han et Raad sammenkaldt. Raadet mødte, og Præsident David Whitmer opstod og sagde, at Aanden vidnede for ham, at det var hans Pligt at tage afsted. Andre bar det samme Vidnesbyrd.

Den samme Aften modtog jeg Herrens Ord angaaende Hr. Holmes Sag. Han havde ønsket at jeg skulde adspørge Herren, om det var hans Pligt at blive døbt her eller han skulde vente indtil han kom hjem. Herrens Ord skete til mig, sigende, at Holmes gjorde bedre i ikke at blive døbt her, og at han gjorde bedre i ikke at vende tilbage hjem tilvands; ligeledes at der var tre Mænd, som søgte hans Ødelæggelse; at tage sig i Agt for sine Fjender.

Tirsdag den 17de. Fremlagde Alphabetet for de gamle Optegnelser for Hr. Holmes og nogle

Andre. Gik med ham til F. G. Williams for at see Mummierne. Derefter gav vi hinanden Haanden til Afsked og han begav sig paa Hjemveien stærk i Troen paa Jesu Christi Evangelium og bestemt paa at adlyde dets Fordringer. Jeg vendte tilbage hjem og tilbragte Dagen med at diktere og sammenligne Breve. En vakker, behagelig Dag, endskjøndt kold.

Denne Aften, efter at Lysene var tændte tidlig, prædikede jeg i Skolelokalet.

(Fortsættes).

Skandinaviens Stjerne.

Den 15de Marts.

Da *Indsamlingen af Israel* og hvad dermed staaer i Forbindelse er et saare vigtigt Anliggende for de Hellige, føler vi til deres Belærelse at gjøre nogle kortfattede Bemærkninger, samlede saavel fra de Instructioner vi have modtaget som fra dem, der har været publiserede i Aar i den engelske Stjerne. Vi veed, at Opbyggelsen af Guds Rige og Indsamlingen af Israel hører til Gjenoprettelsesværket i de sidste Dage, hvorom baade den hellige Skrift og Guds Aand bærer Vidnesbyrd for dem, som annammer og adlyder de første Grundsætninger af Rigets Evangelium, som er Tro, Omvendelse, Daab til Syndernes Forladelse og Haandspaalæggelse for den Hellig-Aands Gave. Disse blive paavirkede af Indsamlingsaanden; de forhaanes, bespottes og trænges af Nationerne, og en Længsel betager dem at vandre hjem til Israels Arveland — Zion. Tusinder efter Tusinder af Israels Hære drager hjem; Andre bereder sig til at drage efter; og atter Andre længes efter at blive udfriede. Da den største Deel af Zions Børn, som er i Adspredelsen, er fattige, blev der efter Tilskyndelse af Herren, som vi veed, allerede i 1849, da Kirken var dreven ud i Ørkenen ved frivillige Gaver oprettet et Vedvarende Emigrations Fond for efterhaanden at hjemhjælpe de Fattige. Den præsiderende Prophet Brigham stod og staaer endnu i Spidsen for denne Institution, som blev grundlagt af Fattige for Fattige; thi der fandtes ingen Capitalister iblandt dem. Mangen Familiefader gav sin eneste Ko, som havde forsynet hans Smaa med deres eneste Overdaadighed — Mælk. Enken gav Riflen eller Ploughesten, det Eneste hun havde tilbage som Erindring om ham, som var falden for at forsvare sine Brødre eller sunket udmattet om og laae begravet i Ørkenens Sand. Konen til en fraværende Missionær gav sine Smaaprydelser af Guld, som hun havde faaet som Kjærlighedsgaver i tidligere Dage. Disse var Capitalisterne, disse var Grundlæggerne af dette hellige Fond, som allerede har forløst Tusinder fra Armod og Trængsel og givet dem Hjem og Uafhængighed paa en fri Jordbund. Eftersom Kirken tiltager i Adspredelsen, og eftersom de Hellige voxer i Kundskab om Vigtigheden af at vedligeholde og forøge Emigrationsfondet, venter Herrens Tjenere i Zion at

de Hellige vil forholdsviis udvise det i Gjerningen. For at kunne udstrække de indkomne Midler til saa mange, som muligt, skal den nye Emigrationsmaade bringes til Udførelse fra i Aar af. Dette behøver ikke at forskrække de Hellige; thi Erfaring vil vise, at Mange, selv af dem, som have Raad til at reise anderledes, vil benytte denne Reisemaade, enten for at spare Midler til at bringe hjem med sig, eller ogsaa anvende dem til at hjælpe Andre hjem med sig. Der vil naturligviis blive sørget for Befordringsmidler for de Gamle, Svage og for dem, som af en eller anden Aarsag ikke er istand til at gaae. Præsidentskabet i Zion vil udsende erfarne og prøvede Mænd til deres Anførsel og Veiledning, saa at de Hellige kan være overbeviste om at deres Velfærd og Bedste vil paa den bedst mulige Maade blive varetaget af dem, som vil blive sendte med Instruetioner direete fra vor elskelige Prophet, Broder Brigham.

For at lette dem, som vil emigrere, men ikke har Midler nok til Qvæg- og Vognpenge for deres Familier, har Præsidentskabet i Liverpool bekjendtgjort, at Emigrationsfonds Compagniet vil efter den nye Emigrationsplan prøve at befordre fra Liverpool til Zion Personer over eet Aar for omtrent 100 Rdlr. dansk og Børn under eet Aar for omtrent 41 Rdlr. (alle Omkostninger iberegnede). Paa denne Maade kan Mange, som ellers agtede at standse i Staterne, komme lige hjem, hvilket vil være til stor Fordeel for dem. Denne nye Route for Emigrationen vil være fra Liverpool til New York eller Boston og derfra paa Jernbanerne gjennem de nordlige Forenede Stater til Staden Jowa, hvor Compagnierne vil udruste sig for at gaae over Sletterne. De som kan reise heelt op til Dalen, vil for Eftertiden, dersom det befindes hensigtsmæssigt, udvandre herfra om Foraaret; og de, som for Midlers Skyld ikke kan reise længere end til de Forenede Stater, kan udvandre enten Efteraar eller Foraar.

Vi er endvidere paalagte at gjøre de Hellige forstaaeligt, at det er til deres eget Gavn og Lettelse underveis, ikke at medtage meer end det høist Nødvendige af Reisetøi og lette Sengklæder; afskaffe de store tunge Trækister, samt bruge Sække eller meget lette Kufferter. Paa Jernbanerne igjennem Amerika kan een Person over 12 Aar ikke have mere end 75 Pd. Reisegods, og en Person mellem 12 og 3 Aar det Halve. Skal man bringe Mere med, maa der betales omtrent 4½ Rdlr. for hvert 100 Pd. i Overvægt. Unødvendigt Reisegods giver ogsaa ikke alene forøgede Udgifter, men ogsaa forøget og unødvendigt Bryderi; og vil eller kan de Hellige have Noget hjem med sig over Sletterne, kjøber de det ligesaa godt og næsten ligesaa billigt, der hvor de skal udruste sig, som i Europa.

Vi vil slutte med følgende Bemærkning fra den engelske Stjerne:

„Aar tilbage, da Aanden aabnede for Propheten Brigham Fremtidens Syner, saae han tydelig, at Tiden skulde komme, da de Hellige vilde glæde sig i det Privilegium at gaae op til Zion

tilfods, ikke alene med, men ogsaa foruden, Haandkarrer, at de vilde blive glade til at undslippe fra Nationerne med deres Liv. Den nærværende Plan vilde bleven sat i Udførelse før, dersom de Hellige havde været tilstrækkeligt fremskredne i Tro og Kundskab til at modtage og handle efter den. Endnu mere udstrakte Planer for Israels Indsamling vil vorde udviklede i Fremtiden, hvilket det vilde være ligesaa let for Herren at indføre nu, dersom hans Folk var beredte til at udføre dem. De antager ofte at de venter paa Herren, medens han i Virkeligheden venter paa dem, at de skal blive beredte til at nyde Godt af Udøvelsen af hans Magt paa deres Vegne.

Uddrag

af Forhandlingerne i General Conferencen for den skandinaviske Mission, afholdt i Kjøbenhavn den 27de, 28de, 29de og 30te December forrige Aar.

(Fortsat fra Pag. 174.)

Den 29de Decbr. 1855, Kl. 10 Form.

Aabnet med Psalmen Nr. 6; Bøn paa Engelsk af Præsident J. Van Cott; Psalmen Nr. 60.

Præsidenten opstod og yttrede sin Taknemmelighed til Herren fordi vi igjen havde Leilighed til at være forsamlede og fortsætte vore Forhandlinger; glædede sig at Brødrene *Johannes* og *Lauritz Larsen* fra Aalborg og Vensyssel Conferencer var komne i Dag og kunde aflægge sine Rapporter; havde ogsaa ønsket at see Ældste N. Nilson fra Sverrig, men da han og de svenske Brødre var hindrede fra at være iblandt os, skulde vi ikke glemme at bede for dem at Aanden maatte hvile over dem, hvor de vare. Opfordrede derpaa Præsidenten for Aalborgs Conference

Ældste *Johannes Larsen*, som fremstod og hilsede Forsamlingen i den Herres Jesu Navn; følte sig nu glad at være forsamlet med sine Brødre og de Hellige af denne Conference; havde været bedrøvet underveis, at Veir og Iis havde forhindret ham fra at indfinde sig til rette Tid. Hilsede fra de Hellige i Aalborg Conference, hvor han havde arbeidet med Glæde i 3 Aar; takkede Herren, som havde opholdt ham og velsignet ham i hans Bestræbelser, omendskjøndt han følte sin Ufuldkommenhed, havde han dog ved Herrens Bistand været et Redskab til at udbrede Sandheden, som erkjendtes af Mange. Nogle var døbte og Flere stod nær. Han kunde bevidne, at de Hellige havde det i Almindelighed godt og de Fleste var villige til at fremme Herrens Værk, og Præstedømmet havde gjort sin Pligt og var nidkjære. Nogle Arrestioner af Brødre havde fundet Sted, men da Øvrigheden ei fandt Noget, hvorfor de kunde straffe dem, maatte de lade dem løs efter at have holdt dem arresterede en Tid. Udsigterne

for Evangeliet er ikke lige god paa alle Steder; der er enkelte Egne, hvor Menneskene er ligegyldig for Vidnesbyrdet, men Herrens Tjenere har bestræbt sig at opfylde deres Pligt baade ved Tale og ved at tilbyde dem det skrevne Ord. „Stjernen" læstes med Begjærlighed af de Hellige; den tilligemed de øvrige hellige Skrifter spreder Lys og Kundskab om Herrens Gjerning i disse sidste Dage, og modarbeider Løgnens og Bagtalelsens Aand, som søger at sværte Herrens Tjenere og opvække Forfølgelse imod dem. Han erklærede sin Glæde over at være værdig at arbeide for Guds Riges Sag og udføre den Gjerning, der var paalagt ham, indtil han fik Frihed at gaae op til Zion. Bogregnskabet i Conferencen var i god Orden og Broder Klingbeck udførte sine Pligter i saa Henseende. Der kunde behøves flere Arbeidere i Conferencen, dersom de kunde erholdes. Sluttede med at ønske Velsignelse over Præsident Van Cott og hans Eftertræder Br. H. C. Haight.

Præst *Johan Liljenstrøm* fremkaldtes derpaa af Præsidenten. Han fremstod og bevidnede Sandheden af dette Evangelium, at han havde Lyst til at tjene Herren, men ønskede at blive løst fra sin Mission, da han i den sidste Tid ikke havde følt Længsel til at fuldføre den.

Præsidenten fremstod og sagde, at han havde beskikket Br. J. Liljenstrøm en Mission den 19de April 1855, men han havde hverken fuldført den eller givet nogen Grund hvorfor, og nu stod han frem og erklærede, at han havde Lyst til at tjene Herren uden at gjøre hans Villie. Dersom Omstændigheder havde forhindret ham fra at kunne gaae paa Mission, havde det været hans Pligt at melde saadant; der maa naturligviis være nogen Aarsag til Grund for denne Broders Forsømmelse af sin Pligt, hvorfor han ønskede at høre Brødres Vidnesbyrd angaaende ham.

Ældste *O. N. Liljenqvist* erklærede, at nævnte Broder havde opholdt sig i Kjøbenhavns Green uden at medbringe noget Flyttebeviis.

Ældste *O. Olsen* bevidnede, at han rygteviis havde hørt, at bemeldte Broder skulde være i Overtrædelse.

Ældste *Ahmanson* kunde ikke sige andet, end hvad de foregaaende Brødre havde bevidnet, idet han ingen personlig Kundskab havde om den nævnte Broders Forhold, men antog med Præsidenten, at der maatte være en uopdaget Grund til de omtalte Rygter, hvis Sandhed han troede Broder Liljenstrøm selv vilde benægte eller bekræfte.

Broder *Liljenstrøm* opstod og bekjendte, at det var sandt at han havde havt legemlig Omgang med sin nuværende Hustru inden de var ægteviede, og altsaa var skyldig i Hoer.

Præsidenten fremstillede nu for Brødrene, hvor farligt det var, ikke at være lydig til Herrens Befalinger, da de derved taber Aanden og Kraften til at modstaae Fristelserne, og Djævelen faaer Magt over dem, som vi nu kan see af denne Broders Exempel; ønskede dog, at han maatte vorde frelst, hvilket dog ikke kunde skee uden at blive udelukt, idet han havde tabt sit Præstedømme og Samfundsret med de Hellige, indtil han ved sand Fortrydelse og

Bod kunde blive værdig til efter Evangeliets Lov at fornye sin Pagt med Herren og erholde Syndernes Tilgivelse.

Den Anklagede fremstod og overlod sin Sag til Conferencens Behandling; bad Gud og Brødrene om Tilgivelse og ønskede at gaae frem og gjøre det Bedste han kunde for Eftertiden.

Efter at *Brødrene* havde havt Leilighed til at yttre sine Følelser og Aanden vidnede eens, foreslog *Præsidenten*, at Præst *Johan Liljenstrøm**) bliver udelukt fra denne Menighed; assisteret og eenstemmigen vedtaget.

Præsidenten talte derpaa til Advarsel, og viste hvorledes Guds Aand aabenbarer alle Ting, og at en Overtræder kan ikke vedblive at staae i denne Menighed uden Omvendelse og et forbedret Levnet.

Formiddagsmødet sluttet med Ps. 106 og Bøn af Ældste *Laurits Larsen*,

Kl. 1½ Efterm.

Psalm. 67; Bøn af Ældste Liljenqvist; Psalm. 10.

Præsidenten opfordrede nu Ældste *Lauritz Larsen*, Præsident for Vensyssel Conference, at fremstaae og aflægge sin Beretning. Den Opfordrede fremstod og ønskede at Aanden maatte veilede ham; glædede sig inderlig ved at være forsamlet med sine Brødre af Præstedømmet, som havde Myndighed til at velsigne Menneskens Børn; hilsede fra Sødskende, især Præstedømmet, i hans Conference; Herrens Gjerning voxer dersteds formedelst Brødrenes Trofasthed; Mange er er dragne ud af Mørket og vandrer nu med Glæde i Evangeliets Lys, der er bragt dem ved saadanne Redskaber, der vel ikke har verdslig Viisdom, og er følgelig smaa og ringeagtede for Verden; men Herren elsker dem og velsigner deres Arbeide, naar de er trofaste. Han følte sig glad og tilfreds ved at arbeide iblandt det Folk, hvor han var beskikket, og bestræbte sig for at udsprede Lys og Kundskab; havde været overalt i Conferencen og havde seet, at Mange begynder at randsage Mormonismen, som de finder besynderlig, medens atter Andre er ligegyldige og forsømmer at undersøge om det Budskab, som bringes dem, er Sandhed eller ei; tvivlede dog ingenlunde om at Evangeliets Net vilde indsamle de Oprigtige; 38 var døbte i det forløbne Halvaar; Skrifterne læstes med Begjærlighed af de Hellige, saa deres Sjæl voxer i Kundskab og aandelig Rigdom, om de end er fattig i timelig Henseende; behøvede 2 a 3 Ældster til i Missionen, havde en omreisende Ældste Hekkert, som var en trofast Mand; og der behøves trofaste Mænd, som bevarer en reen Aand, da der er megen Letsindighed og Ugudelighed at arbeide imod. Bogagentens Regnskab staaer godt; den forrige var afløst og en nye beskikket, som har sin Bopæl i Hjørring, hvortil Skrifterne først sendes. Paa sidstnævnte Sted havde været nogen Forfølgelse, men som nu var ophort; der var bedre Udsigter for Evangeliet der og i Omegnen. Følte sig glad og vederqvæget ved at have havt Anledning at yttre sine Følelser og sluttede med at ønske Velsignelse over General Conferencen, sammes Præsident og hans Eftertræder.

*) Er senere optagen ved Fornyelse af sin Pagt.

Præsident *J. Van Cott* fremstillede derpaa for General Conferencen sin Eftertræder, Ældste af de Halvfjerdsindstyves Qvorum, *Hector C. Haight*, som, til de Helliges Tilfredshed, talte nogle faa Sætninger i det danske Sprog, og derefter fortsatte i det engelske, som efter Opfordring oversattes af Ældste *C. Widerborg* saaledes: Br. Haight yttrede sin Glæde over at være samlet med de danske Hellige i General-Conference; denne Glæde vilde været endnu større, dersom han kunde tale til de Hellige i deres eget Sprog; kunde dog af det han saae og hørte opfatte Aanden af Conferencens Forhandlinger; idet han forstod, at den samme Aand raadede her, som i Zion; lykønskede de Hellige, fordi de havde været under Præsident Van Cotts vise Veiledning; glædede sig over at være befunden værdig til at eftertræde ham, men følte sin Ufuldkommenhed til en saa vigtig Plads; tvivlede dog ingenlunde om at Herren, formedelst hans egne og de Helliges forenede Bønner, vilde dygtiggjøre ham til at udføre den Gjerning, hvortil han var kaldet. Det havde gjort ham godt at see den Kjærlighed og Erkjendtlighed, som de Hellige havde viist Br. Van Cott; og det vilde være hans Bestræbelse, styrket ved Guds Aand, at opfylde sin Plads og erhverve de Helliges Tillid; at saaledes maatte skee, var hans Bøn for Jesu Skyld, Amen!

Præsidenten gav derefter Ældste Ahmanson Leilighed til at forsøge at tale til Forsamlingen paa Engelsk, hvilket den Opfordrede skilte sig godt ved langtover Forventning, naar der tages Hensyn til den liden Underviisning og Øvelse han havde havt i nævnte Sprog. Præsidenten gjorde dette for at vise de Hellige, at de allerede her, ved at benytte de ledige Stunder, kan erhverve sig Kundskaber og øve sig i et Sprog, hvori det har behaget Herren i disse sidste Dage at aabenbare sin Villie til Menneskenes Børn; og i dette Sprog er Evangeliets Fylde — Mormons Bog — ved Hjælp af Urim og Thummin og ved Inspirationens Aand oversat af Propheten Joseph Smith, efter Herrens Befaling. Anbefalede derfor de Hellige at gjøre sig bekjendt med og øve sig i dette Sprog, saa at de kan læse Kirkens hellige Skrifter — Mormons Bog, Pagtens Bog og andre Skrifter, som den engelske Stjerne osv. i Original-Sproget; og derved erholde Lys og Kundskab fra Hovedkilden. Dette er ogsaa anbefalet af Præsidentskabet over Europas Mission til de Hellige i alle Lande; hvilken Opfordring, oversat af Ældste C. Widerborg, jeg nu vil anmode ham om at oplæse, hvilket skete. (Opfordringen kan de Hellige læse i „*Sandinaviens Stjerne*“ Nr. 8, 5te Aarg.) Sidstnævnte Ældste sadfæstede, grundet paa sin egen Erfaring, Nytten og Vigtigheden af at lære det engelske Sprog og opmuntrede de Hellige at efterkomme Opfordringen, saavidt deres Omstændigheder tillod dem det.

Præsidenten ønskede derefter at see hvormange der var af de Tilstedeværende, som havde Lyst til at lægge sig efter det nævnte Sprog, og bad dem at vise det ved at oprække den høire Haand, som et bejaende Tegn. (Alle oprakte den høire Haand). Præsidenten takkede dem for deres Enighed saavel i dette, som i andre Ting, og ønskede dem en god Fremgang.

Eftermiddagsmødet sluttet med Psalmen 122 og Bøn af Ældste Chr. Larsen.

Søndagen den 30te Decbr. 1855, Kl. 10.

Aabnet med Ps. 78; Bøn af Ældste J. Svensen; Ps. 90.

Præsident *J. Van Cott* udtalte sin Glæde over at see saa mange af de Hellige forsamlede den Dag, som ikke havde kunnet overvære Conferencen de foregaaende Dage; ønskede Herrens Aands Veiledning over Forsamlingen, at vi tilsammen kunde nyde Fred, Velsignelse og Opbyggelse. Opfordrede derpaa de Hellige at vise, om de fremdeles ved Bøn og Tro vilde opholde Kirkens Authoriteter og Præstedømme, som præsenteredes i følgende Orden:

Det øverste Præsidentskab,

Brigham Young, som Præsident for Jesu Christi Kirke af Sidste-Dages-Hellige, Prophet, Seer og Aabenbarer;

Heber C. Kimball, som første, og

Jedediah M. Grant, som anden Raadgiver i Præsidentskabet.

Apostelskabet,

Orson Hyde, som Præsident for de Tolvs Qvorum, og

Parley P. Pratt,
Orson Pratt,
Wilford Woodruff,
John Taylor,
George A. Smith,
Amasa Lyman,
Ezra T. Benson,
Charles C. Rich,
Lorenzo Snow,
Erastus Snow og
Franklin D. Richards, som Medlemmer af de Tolvs Qvorum;

John Smith, som præsiderende Patriark;

George A. Smith, som Kirkens Hisorieskriver og General-Registrator;

Præsidentskabet over Europa

Franklin D. Richards, som Præsident,

Daniel Spencer og

Cyrus H. Wheelock, som hans Raadgivere;

Skandinavien,

John Van Cott, som Præsident.

(Alle foregaaende Voteringer skete eenstemmigen).

Præsidenten glædede sig ved den Enighed, som viste sig iblandt de Hellige og at Tiden nærmede sig, da han havde Frihed at vende hjem til Zion; anbefalede sin Eftertræder, bevidnede at han var en trofast Herrens Tjener, der vilde blive en Fader for de Hellige; foreslog at opholde Ældste

Hector C. Haight som Præsident, eenstem. vedtaget. Takkede derefter de Ældste, som havde arbeidet under hans Bestyrelse og været trofaste. Bevidnede Ældste *Ahmansons* Trofasthed og foreslog ham som omreisende Ældste i Missionen, eenstem. vedtaget. Bevidnede ligeledes Ældste *C. Widerborgs* Trofasthed og Virksomhed, og foreslog at opholde ham i hans Plads paa Contoiret; eenstem. vedtaget; derefter blev Følgende foreslaaede og eenstemmigen voterede for:

Ældste *O. N. Liljenqvist* som Præsident for Kjøbenhavns Conf., *Joh. Larsen* for Aalborg, *Lauritz Larsen* for Vensyssel, *J. Jørgensen* for Fredericia, *J. Svensen* for Lolland, *Chr. Larsen* for Bornholm, *C. C. A. Christensen* for Norge, *Aake Jönson* for Stockholm og *Niels Nielson* for Skaane.

Desuden alle Præsidenter for Grenene og alle omreisende Ældste.

Præs. *Van Cott* fremsatte derefter følgende Forslag, som blev eenstemmigen vedtagne:

At *Fyen* og *Langeland* adskilles fra Fredericia Conference, der er for stor, og organiseres til en Conference for sig selv under Navn af *Fyens* Conference.

At Ældste *Peder Nielsen* bliver Præsident over Fyens Conference.

At Ældsterne *Moller* og *Aage Svensen* løses fra Fredericia Conference og arbeider i Fyens Conf.

At Ældste *L. Nielsen* arbeider i Fredericia Conference.

At Ældste *N. P. Lindeløv* arbeider i Stockholms Conference.

At Ældste *E. Eriksen* løses fra Skaanes Conference og arbeider i Kjøbenhavns Conference.

At Ældste *Førster* arbeider i Aalborg Conference.

At Ældste *Jens Madsen* arbeider i Vensyssels Conference.

At Ældste *Johan Svensen* afløses som Præsident over Lollands Conference og tillades at emigrere.

At Ældste *J. Jensen* bliver Præsident over Lollands Conference.

At Ældste *Johannes Larsen* afløses som Præsident over Aalborg Conference og tillades at emigrere.

At Ældste *C. D. Fjeldsted* bliver Præsident for Aalborg Conference.

At Ældste *Ahmanson* har Tilladelse at reise hjem med næste Emigration.

Præsidenten yttrede sin Glæde og Taknemmelighed til Herren for den Velsignelse, som var bleven os til Deel i disse Dage og for de Forretninger, der var udførte; haabede at Conference Præsidenterne ikke vilde forglemme deres Pligt mod Broder Ahmanson, som har arbeidet trofast i denne Mission, fra den Tid dette Værk blev grundlagt; ønskede Herrens Velsignelse over dem Alle. Overlod derpaa Tiden til Ældste *C. Widerborg*, som udtalte sine Følelser.

Formiddagsmøget sluttet med Psalmen Nr. 4 og Bøn af Ældste Ahmanson.

Eftermiddag Kl. 1½ Ps. Nr. 113, Bøn af Ældste O. N. Liljenpvist; Ps. Nr. 117.

Præsident *Van Cott* opfordrede Præsident *H. C. Haight* at tale, hvilket denne gjorde paa Engelsk; oversat af Ældste C. Widerborg; derefter Ældsterne Liljenqvist og Ahmanson. Herrens Aand var rigeligen udgydt over Prædikanterne, og Forsamlingen nød stor Opbyggelse. Præsident *J. Van Cott* talte til Afsked, Belærelse og Formaning og bød Alle et hjerteligt Levvel;

Conferencen sluttet med Psalmen Nr. 160 og Bøn af Ældste C. Widerborg.

Indhold.

	Side.
Mormonismen et Paadox	177.
Joseph Smiths Levnetsløb (fortsat)	182.
Redactionsbemærkninger	185.
Uddrag af General Conferencen holdt i Kbhvn. d. 27—30 Dec. f. A. (sluttet)	187.

„Skandinaviens Stjerne" udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned og faaes paa Contoret i Store Strandstræde Nr. 78, i Stuen tilhøire og paa alle konglige Postcontorer.

Udgivet og forlagt af Hector C. Haight.
Trykt hos F. E. Bording.

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de sidste Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

5. Aarg. Nr. 13. *Den 1. April. 1856.* Priis: 6 Sk. pr. Expl.

Er Mormonismen et religiøst Paradox?[1])

(Af „the Mormon.")

Andet Stykke.

Naar vi taler om Religion, er det naturligviis et meget udstrakt Begreb og omfatter Tilbedelsen og Dyrkelsen af eller Lydighed til nogen af de forskjellige Guder, Skyts-Guder eller oprindelige Guder, levende eller døde, virkelige eller indbildte over hele Verden; tilligemed alle de forskjellige Afvexlinger af Følelser, Meninger, Theorier, Former og Troeslærdomme, som nogen Nation, Folk eller Person kan nære, opmuntre eller indlade sig paa med Hensyn til nogen af disse Guder eller Guddomme, eller deres Pligter og Forbindtligheder til dem. Det er ikke vor Agt at indlade os paa Fortrinene eller Manglerne ved Polytheismen, [2]) Pantheismen, [3]) Islamismen, [4]) Buddhaismen, [5]) Jødedom og Hedenskab. Det er *den christne Religion*, som vi har i Sinde at undersøge i Korthed; den indbefatter, det er sandt, en meget liden Deel af Menneskeslægten; men da den er hvad Mormonismen paastaaer at være, vilde det være uretfærdigt at prøve denne med nogen anden Prøvesteen; thi Christendommen vilde være lige saa gaadefuld og modsigende for nogen af de andre Religionspartier, som disse er for den. Og for at vi ikke skal blive misforstaaede, vil vi anføre nu i Begyndelsen, at vi forkynder, at vi har Intet at skaffe med, ei heller vil vi undersøge Fantasters, Sværmeres eller Narres Paastande. Vi anseer ikke Massen af de Christne ansvarlige for deres Handlinger; vi ønsker at sammenligne Mormonismen med Christendommens Grund-Principer, som bekjendes overalt i den christne Verden. Christne paastaaer at troe Bibelen og at uddrage og erholde deres Lærdomme fra den. Det er sandt, at de catholske og

[1]) En tilsyneladende Modsigelse eller Urimelighed.
[2]) Fleerguderi.
[3]) Antagelsen at hele Naturen er Guddommen.
[4]) Den mahomedanske Religion.
[5]) Et Religionssystem i Indien.

græske Kirker bekjender sig at have nogle Traditioner, men, dersom vi ikke tager feil, saa paastaaer ingen af disse Traditioner at stride imod Guds Ord, idet den eneste virkelige Forskjel er en ringe Afvigelse i Oversættelsen og Antagelsen eller Forkastelsen af nogle faa Bøger, der ansees som apokryfiske (d. e. upaalidelige). Alle Reformatorer bekjender dog den meest ubetingede Tiltro til det Gamle og Nye Testamentes Skrifter, og angiver paa det utvetydigste at Bibelen er deres „Raadgiver" — „Rettesnoren for deres Tro og Levnet" — „Prøvestenen for al religiøs Sandhed" og „Enden af al religiøs Tvist."

Vi ønsker derfor, at man maa forstaae det bestemt, at vi, idet vi forsøger at løse Mormonismens gaadefulde eller tilsyneladende modsigende Opgave, tager de Hellige Skrifter, som vor Rettesnor eller Textbog. Dog ikke saaledes at vi ubetinget antager dem med de Sprog- eller Oversætterfeil, som kan findes i vore Udgaver; men vi antager Kong Jacobs engelske Oversættelse, i det Hele taget, for lige saa god som uindspirerede Mænd kan gjøre den, og tilstrækkelig correkt, dersom den ikke lemlæstes, aandeliggjøres og fordærves, til at give rigtige almene Begreber om den christne Religion. Efter at have forudsendt dette som indledende Bemærkninger, paa det vi maatte vorde rigtigt forstaaede, og vor Stilling nøiagtigen bestemt, vil vi nu gaae over til Undersøgelsen af det Spørgsmaal: Er Mormonismen et religiøst Paradox?

Roligen og ulidenskabeligen betræder vi Undersøgelsens Mark ved at spørge: Hvad er Christendom? Thi, dersom vi kan udfinde hvad Christendom er, skal vi være bedre istand til at see Ligheden mellem den og Mormonismen. Vi ønsker at anføre her, at vi ikke antager de mangfoldige Dogmer og Theorier i den nyere Christenhed, eller endog indrømmer Ægtheden af de sig selv kaldende Orthodoxe (d. e. Rettroende), enten de er af den græske, catholske eller af de forskjellige reformerte Kirker, mere end de vilde tilstede Mormonismen som en Prøvesteen for dem. Heller ikke har vi mere Ærbødighed for de ældre Kirkefædres Meninger, siden Inspirationen ophørte, idet de fleste af dem var ligesaa udartede og fordærvede i Grundsætninger og Levnet, som Nutidens Christne. Skriften er enten sand eller usand; dersom den er usand, saa er den hele christne Religion, især den reformerte, en Ubetydelighed; og om den er sand, saa overgaaer den enhver anden Ting, og vi behøver ingen gamle Kirkefædre, ingen Doctorer i Theologien, ingen theologiske Systemer, ingen Fortolkninger eller Skriftforfalskninger som Prøvesteen. Det blev sagt af een af de Gamle: „Ransager Skrifterne, thi disse er det, som vidner om mig." „Efter Loven og efter Vidnesbyrdet, dersom de ikke tale overeensstemmende med dette Ord, saa er det, fordi der er ingen Sandhed i dem." „Dersom vi, eller en Engel fra Himmelen prædiker nogen anden Lære, end hvad vi har prædiket, han være en Forbandelse."

Kom da til de rige Skatte, som indeholdes i Sandhedens hellige Aabenbaringer; og dersom vore Læsere beder deres himmelske Fader om Veiledning i deres Undersøgelser, og har ligesaa stærkt og ærligt Begjær til at komme i

Besiddelse af himmelske Skatte og at søge efter og gribe evig Sandhed og Kundskab, saaledes som den kom fra Patriarker, Propheter, Apostler, Gud, Engle og inspirerede Mænd, som de er til at søge efter den verdslige Rigdoms, Hæders og Anseelses forgjængelige Tant, saa er vi forvissede om, at vi skal opstaae fra Undersøgelsen baade som bedre og lykkeligere Mennesker. Det er den simple og nøgne Sandhed, uden Lemlæstelse eller Udpyntning, som vi søger efter — nemlig: Jesu Christi Evangelium; thi alle Christne indrømmer det at være Christendom og *paastaaer* at prædike det. Hvad er Evangeliet? Vi troer at Udtrykket i dets simple Mening, betyder: „Gode Nyheder," „glædelige Tidender." Derfor sagde Englene ved Frelserens Fødsel til Hyrderne: „Vi forkynder Eder gode Tidender om en stor Glæde;" men, da Evangeliet tilligemed Navnet indbefatter Grundsætninger, saa er det i Særdeleshed disse Grundsætninger, som vi ønsker at udfolde og undersøge, thi der er mere i det end et Navn, og i dets Anbringelse er det ikke altid gode Nyheder, idesmindste ikke for dem, som forkaster det; thi Jesus siger til sine Disciple: „Gaaer ud i al Verden og prædiker *Evangetiet* for al Skabningen. Hvo, som troer og bliver døbt, skal blive salig; men hvo som ikke troer, skal blive fordømt;" o. s. v. Marc. 16, 15—18. Her var altsaa *Grundsætninger*, som skulde udvikles, *Tro*, som skulde øves, *hellige Skikke*, som skulde iagttages; og tilsammen kaldtes det Evangelium, hvilket skulde frelse dem, som antog og adlød det — men fordømme dem, som forkastede det. Derfor kaldes det paa et andet Sted *Guds Kraft til Saliggjørelse* for *hver* den, som *troer;* thi deri aabenbares Guds Retfærdighed fra Tro til Tro." Rom. 1, 16. Det er altsaa et Kraftprincip og et Aabenbaringsprincip; derfor siges der paa et andet Sted, at *Liv og Uforkrænkelighed blev bragt for Lyset* ved Evangeliet. 2 Timoth. 1, 8. Evangeliet er altsaa en Meddelelse fra Gud til Mennesket og indbefatter Lærdomme, Skikke, Embedsmænd eller Forvaltere, Kræfter, Gaver, Aabenbaringer, Kundskab og Forbindelse og Samfund med den evige Verden, og fordrer Tro paa og Lydighed til dets Forskrifter. Med andre Ord, det er et Middel, hvoraf Gud benytter sig til Menneskeslægtens Saliggjørelse. Vi vil derfor gaae tilbage til Jesu og hans Apostles Dage og forsøge at udfinde hvad Lærdomme, de lærte, hvilke Forjættelser de gav hvilke Skikke de forvaltede, og derpaa see, om Mormonismen kan sammenlignes dermed; dersom den ikke kan, maa den forkastes som falsk.

Vi vil altsaa forlade Kirkefædrene og Nutidens Christenhed, og see hen til „Brønden, hvorfra vi var udgravne, og Klippen, hvorfra vi var udhugne;" idet vi troer, at Jesus og hans Apostler lærte sande Lærdomme og forvaltede Evangeliets Skikke retteligen.

Tro paa Gud og Tro paa den Herre Jesus Christus anseer vi som den første Drivefjeder til at annamme Evangeliet. Troen plantes i Menneskets Bryst ved Ordets Forkyndelse. Derfor siges der, „at Troen kommer ved Hørelse, og Hørelsen skeer ved Guds Ord; men hvorledes skulde de høre, uden der er Nogen, som prædiker? og hvorledes kan Nogen prædike, dersom de ikke blive udsendte."

Rom. 10, 14. 17. Paa et andet Sted staaer der: „Det bør den, som kommer frem for Gud at tro, at han er til, og at han bliver deres Belønner, som søger ham.“ Hebr. 11, 6. Evangeliet kommer som gode Nyheder og lærer Saliggjørelsens Vei; men Modtagelsen af dets Velsignelser beroer for det Første paa Tro paa dets Ophavsmand, dets Lærdomme, dets Skikke og frelsende Kræfter — „Hvo som troer“ osv. Og den ethiopiske Kammersvend, da han spurgte Philippus: „Her er Vand, hvad hindrer mig fra at blive døbt?“ fik det Svar: „*Dersom du troer*, kan det skee. Han svarede: Jeg troer, at Christus er den levende Guds Søn.“ Dog, eftersom det Ovenstaaende er en Grundsætning, som almindeligen indrømmes og ikke er gaadefuld, endog ikke for de Orthodoxe, vil vi gaae videre, idet vi først bemærke, at den er Mormonernes Tro.

Omvendelse troer vi paa som det næste Trin, hvilket er at fortryde og omvende sig fra alt det, som er urigtigt, vildfarende eller ondt. Mormonerne troer paa dette, ikke fordi det er Dagens antagne Orthodoxi, som er populær eller almindelig troet, men fordi det er virkeligen skriftmæssigt. Derfor „Gud byder nu alle Mennesker allevegne, at omvende sig.“ Apost. Gj. 17, 30. „Omvender Eder og hver af Eder lade sig døbe i Jesu Christi Navn til Syndernes Forladelse osv.“ Apost. Gj. 2, 38. Da dette ikke er noget omtvistet Punkt, vil vi gaae over til

Daab til Syndernes Forladelse. Her træffer vi paa Noget, som for en stor Deel af den christne Verden er tilsyneladende urimeligt, „men ikke desmindre sandt i Virkeligheden.“ Troer Mormonerne dette? Ja. Hvorfor? Ikke fordi Baptisterne troer paa det tildeels, og Campbelliterne tilfulde, men fordi det er Bibelens Lære, fordi det er bleven aabenbaret til os og er et Sakramente, som de Gamle forvaltede. Vender vi os til det, som Nogle anseer som den første Indførelse af Evangeliet, saa, idet vi forlader nyere Sekter og Troesformer, og i vore Undersøgelser gaaer forbi de gamle Kirkefædre, lad os gaae til Hovedkilden og undersøge den oprindelige Christendom i dens gamle Reenhed.

Johannes, Dypperen eller Døberen, var Christi Forløber; Indlederen eller Indføreren af en ny Uddeling; han havde dette Embede ved sin Fødselsret som Søn af Zacharias, Jødernes retmæssige Ypperstepræst, saavelsom ved guddommelig Beskikkelse og Propheti, fremført af en Engel til hans Fader Zacharias. Paa sin Mission gik han overalt og prædikede: „Himmeriges Rige er nær,“ og bød Folket at omvende sig; han var „den raabende Røst i Ørkenen, bereder Herrens Vei, gjører hans Stier rette. Johannes døbte i Ørkenen og prædikede *Omvendelsens Daab til Syndernes Forladelse.* Og det ganske Land Judæa gik ud til ham og de af Jerusalem, og de døbtes af ham *i Jordans Flod*, Alle, som bekjendte deres Synder.“ Marc. 1.

Ovenstaaende kan ansees som Indledningen til Evangeliets Uddeling i vor Frelsers Dage, og er udtrykkeligen kaldt „Jesu Christi Guds Søns Evangeliums Begyndelse;“ Marc. 1. Johannes, et befuldmægtiget Guds Sendebud, forklarer sin Mission for de forsamlede Skarer fra Judæa og Jerusalem, som næsten samtidigen troer hans Vidnesbyrd, gaaer

flokkeviis til ham for at blive døbte i Jordans Flod, idet de bekjendte deres Synder. Nu, uden at tage Hensyn til noget Menneskes Meninger, hvad Slutninger kan vi drage fra Ovenstaaende? Kan nogen uhildet Person troe noget andet, end at disse Skarer troede paa Johannes som et bemyndiget Herrens Sendebud, og at han prædikede „*Omvendelsens Daab til Syndernes Forladelse*?“ Og at han ikke alene prædikede derom, men ogsaa bragte den i Anvendelse; og at, naar Folket i Judæa og Jerusalem troede, kom de ud til Jordans Flod og blev døbte i hiin Flod „af ham,“ idet de bekjendte Synderne, og blev døbte af ham „til Syndernes Forladelse.“ Dette troer Mormonerne; hvor er da den tilsyneladende Modsigelse? Er den hos Mormonerne, eller hos Andre? Men, atter, var denne Prædiken om Omvendelse og derpaa følgende Bekjendelse og Daab til Syndsforladelse liig den nuværende Barnedaab? Havde denne Gaaen ud til Jordans Flod, for at blive døbt *i den*, nogen Lighed med den nuværende Bestænkelse eller Overøselse paa Barnets Hoved af tre Haandfulde Vand, tagne af et Kar? Dersom vi ikke var blevne saa fortrolige med Evangeliets Forvendelse, kunde vi ikke troe noget Andet, end at den rene, oprindelige Daabsmaade skete ved *Neddyppelse* eller *Begravelse* og *til Syndernes Forladelse.*

Men for at gaae videre: Blev Johannis Daab og Mission anerkjendt af Jesus? Da Johannes saae Jesus, kjendte han ham og sagde: „See det Guds Lam;“ og Jesus paa sin Side anerkjendte Johannes og gik til ham til Jordans Flod „og blev døbt af ham i Jordan,“ og strax da han steg op af Vandet, saae han Himlen aabnet og Aanden liig en Due neddalede paa ham. Saaledes ydede han Lydighed til Johannes Daab, og efter at han havde iagttaget den hellige Skik og var kommen op af Vandet, bifaldt den aabnede Himmel hans Handling og Aanden nedstrømmede til ham. Vi er saa nøiagtige i disse Ting for at komme til Kjendsgjerninger. Vi ønsker at bemærke et Træk, som hører til det Omhandlede, og det er, at baade i Tilfældet med Johannes og Jesus var der særegen Myndighed; og at de begge forrettede ifølge guddommelig Beskikkelse. Dette er maaskee gaadefuldt for Nogle, men det er ikke desmindre sandt.

Vi vil nu gaae videre, thi vi ønsker at efterspore den christne Religion fra dens Grundvold. Det Ovenstaaende var Kildens første Fremvælden, Udgangspunktet for hiin Uddeling, „Jesu Christi Evangelii Begyndelse.“ Jesus kaldte og ordinerede tolv Disciple eller Apostle, som skulde være udvalgte Vidner om hans Evangelium for al Verden, og som „døbte flere Disciple end Johannes,“ endog medens denne levede. Han udvalgte ogsaa Halvfjerdsindstyve, som havde deres Beskikkelse. Medens han var hos dem, lærte han dem Grundsætningerne af sit Evangelium, saavelsom Nødvendigheden af hans Død, Opstandelse og Himmelfart; og at han, efter at han var gaaet til Faderen, vilde sende dem Talsmanden, Sandhedens Aand, som „skulde bringe forbigangne Ting til deres Erindring, lede dem ind i al Sandhed og vise dem de tilkommende Ting.“ Efter sin Død viste han sig for dem, overeensstemmende med sit Løfte, og sagde: „Gaaer ud i al Verden og

prædiker Evangeliet for al Skabningen; hvo som troer og bliver døbt, skal blive salig; men hvo som ikke troer, skal blive fordømt; og disse Tegn skal følge dem, som troer: i mit Navn skulle de uddrive Djævle; de skulle tale med nye Tunger; de skulle tage paa Slanger, og dersom de drikke nogen Forgift, skal det ikke skade dem; paa de Syge skulle de lægge Hænder, og de skulle helbredes." Marc. 16, 10—18. Han bød dem ogsaa „at blive i Jerusalem, indtil de var iførte med Kraft fra det Høie." Luc. 24, 49.

(Fortsættes.)

Helliggjørelse.

(Af „the Millennial Star.")

Det maa ikke forventes, at vi kan sige meget angaaende Helliggjørelse paa et Par Sider af *Stjernen*, thi Ämnet er uudtømmeligt. Vi agter ikkun at udkaste nogle faa Ideer, som kunne hjælpe de Hellige i deres Kampe imod Onderne, som er inden i dem og udenom dem. Det er naturligt for Menneskets Sind bestandigen at gribe efter Noget, som ligger i Fremtiden, og idet de gjør saaledes, forsømmer de ofte de nærværende Ting. De Hellige nu har mere Kundskab, end de er vise nok til at gjøre en nyttig Brug af. De hengiver sig til det Haab at arve et Rige, Fyrstendømmer og Magter, og levende i et saadant Haab, forsømmer de ofte Spiren til dem, som de allerede besidder, og som Herren har givet dem til at formere sig ved, og fra hvilke de, ved deres egne Gjerninger, under Præstedømmets Veiledning, maa virkeliggjøre deres Forhaabninger om Fremtiden. Begyndelsen af en Mands Rige er hans eget Legeme, og netop i Forhold som han bliver renset fra alt Ondt og helliggjort ved den Hellig Aands luttrende Paavirkninger, vil han blive værdig til Forøgelser. Meget er sagt om Aandens Helliggjørelse, Hjertets Reenhed osv., og den store Forskjel mellem Hellige og Sekterere er Midlerne, som bruges til at fuldkomme dette ønskelige Øiemed. Verden troer, at Aanden maa blive helliggjort for sig selv. Derfor siger de: „Hjertets Forandring er alt hvad der er nødvendigt." Men Herren kræver, at der ogsaa skulde være en tilsvarende Forandring i Legemet. Der er liden eller ingen Leilighed for Herrens Aand at have Indflydelse paa eller veilede en Person, hvis Sind er opfyldt med urene Tanker og vanhellige Begjærligheder, og Tanker og Attraaer kan ikke være rene, naar Legemet er besudlet med Smuds og gjort til en Beholder af Ureenlighed. Engle og tjenende Aander for dem, som skal arve Saliggjørelse, har en naturlig Afsky for at udføre deres kjærlige Tjeneste i Boliger, som er opfyldte med Ureenligheder.

Herren skabte Vandet som et rensende Element, skikket for Mennesket i denne timelige Stilling. Den første rensende Handling, som udkræves for at indtræde i hans Rige, er Begravelse i dette

Element paa den Maade, som han har udpeget, og for Reengjørelsen af Aanden meddeles den Hellig Aand ved Haandspaalæggelse. Dette er Begyndelsen af Gjenfødelsesværket, og det vil ikke være fuldkommet førend baade Aand og Legeme er forenede i Opstandelsen og istand til at taale det Element, hvori Faderen boer, hvilket er som en fortærende Ild for alt Fordærvet og Vanhelligt. Det mislykkes ofte for Menneskene at overvinde Onder hos sig selv af Mangel paa Udholdenhed. Gamle Fordomme, urene Attraaer, Vaner og fordærvet Smag, som de havde hengivet sig til i mange Aar førend Sandhedens Lys aabenbarede deres onde Virkninger, overvindes ikke altid paa eengang; dersom det kunde skee, vilde der ikke behøves en bestandig Kamp imod det Onde. Den al Retfærdigheds Fjende vil stride haardt for at beholde den Grund, han saa længe har været i Besiddelse af, og den kan ikkun fravindes ham ved lang og vedvarende Anstrængelse i at gjøre det Gode. Saasnart en Hellig overvinder et Onde, forøges derved som en naturlig Følge Kundskabs Aanden, og dygtiggjør ham til at opdage et andet, og denne Kraft til at opdage Onder erholdes ikkun ved at overvinde dem, man allerede har faaet Øie paa.

„Hvad skal vi gjøre for at erholde Herrens Naade," er et Spørgsmaal ofte fremsat af enhver trofast Hellig. Vi svarer: hold ethvert Bud, han har givet, og rens derefter, saa snart som muligt, Hjertet fra enhver Tanke og Begjærlighed, som strider derimod. Nogle vil maaskee sige: „Vi kan ikke beherske vore Tanker." Dette er en Vildfarelse. Man kan komme i Vane med at styre sine Tanker, Tilbøieligheder og Attraaer, ligesaa vel som at regjere sine Muskler, Lemmer og Legemets almindelige Bevægelser. Mord, Hoer, Løgn, Tyveri og enhver vanærende Handling udgaaer fra Hjertet. Dersom ikke saa var, vilde Legemet aldrig begaae nogen Ugjerning. Dette forstaaer enhver Person, som besidder sædvanlig Dømmekraft og Forstand. Dersom Hjertets Forsætter ikke udføres af Legemet, er det ikkun fordi det tilbageholdes af udvortes Omstændigheder. Sindet kan blive afholdt fra at udtænke Ondt, ligesaa vel som Legemet fra at gjøre det. At beherske Sindet, saa at Tankerne vil være rene og stadigen nøde Individet til at gjøre det Gode, er det som udgjør en retfærdig Mand. Det er Undfangelsen af Synd i Hjertet, som altid gaaer forud for en ond Gjerning, som Jesus hensigter til, da han sagde: „Hvo som seer paa en Qvinde for at begjære hende, har allerede bedrevet Hoer med hende i sit Hjerte." Det er ikke at vente at de, hvis Fædre og Mødre har vandret i Mørke fra Slægt til Slægt, kan med Eet forandre deres Natur. Dersom dette er Tilfældet, vilde de ikke behøve, efter Annammelsen af Evangeliet, at vedblive at lide her paa Jorden.

Helliggjørelse, efter alt, er en langsom Forretning, som udfordrer et langt Tidsrum af vedholdende Anstrængelse. Gjenoprettelse er ikke et Værk, som kan fuldbyrdes i een Slægt. Det store Formaal for de Hellige i nærværende Tid skulde være at rense sig selv saa meget som muligt fra de Onder, som de har modtaget fra deres Forfædre og efterlade en renere Arv til deres Børn. En-

hver Hellig, som er Familiefader, burde forstaae, at den Aand, som han lægger for Dagen, vil meer eller mindre indvirke paa hans Huusfolk, og at de Grundsætninger, han lærer dem, og hans Tale og Opførsel i det daglige Liv vil have en evindelig Indflydelse paa hans efterkommende Slægters Skjæbne. Hvo kan derfor fatte Vigtigheden af at lade deres Opførsel ledes af rene Bevæggrunde? Enhver af et Menneskes Handlinger har sin Indflydelse paa dem, som omgiver det, og Virkningerne deraf vil vedblive at udvikle sig i denne Verden og den næste. De kan være ubemærkte for hans indskrænkede Fatteevne, men de er ikke desmindre visse.

Der er i Sandhed nok for Menneskene at tænke paa og gjøre, som sigter til Retfærdighed og Ophøielse. Det største Studium for Mennesket er dets egen Person. De Hellige besidder en Overflod af skreven Aabenbaring og et levende Præstedømme, som er uudtømmelige Kilder af reen Kundskab. Desuden er Himlene og Jorden fyldte med Kundskab, og enhver af de uendelige Afvexlinger i Skabelsen vil afgive en Lectie, som det vil udfordre en Levetids Studium at fatte.

Berig derfor Eders Sind med nyttig Kundskab, rene Tanker og hellige Attraaer, og hold Eders Legemer i Reenhed; dette, i Forbindelse med Opfyldelsen af enhver Pligt, vil dygtiggjøre Eder til bestandig at bevare hos Eder den Hellig Aands helliggjørende Indflydelse.

Skandinaviens Stjerne.

Den 1ste April.

Vi har i dette Nummer indført en lille Afhandling fra den engelske Stjerne om Helliggjørelse, hvilken vi anbefaler de Hellige at læse med megen Opmærksomhed og Overveielse. De vil deraf see, at Gud fordrer af sine Børn Reenhed baade i Henseende til Aand og Legeme, thi da begge er forenede og udgjør Menneskets Sjæl, saa kan ingen af dem blive forsømt uden Skade for Individet. Kan vi fornuftigviis tænke os at et skident, stinkende og ureent Legeme er et passende Tabernakkel for en reen og lys Aand, eller at Herrens hellige Aand vil dvæle i en saadan Bolig? Ethvert forstandigt Væsen vil ubetinget svare: Nei! Det Væsen, der vil nyde den Hellig-Aands Samfund, maa ikke alene beflitte sig paa Reenhed i Tanker, Ord og Gjerninger, men ogsaa paa Reenhed med Hensyn til Legeme, Klæder, Føde, Bolig og alle omgivende Ting, hvorover det kan raade, eller saa langt dets Indflydelse strækker sig. Dette *rettelig* opfattet og udøvet vil have en afgjort Indflydelse paa Aandens og Legemets Velbefindende og Velvære, og gjøre det muligt for et saadant Væsen at gaae fremad paa Fuldkommenhedens Vei; idet Herren vil have Velbehag med det og skjænke det gradviis en større Deel af sin Aand til Veiledning, og de udsendte Engle og Aander vil med Glæde og medfølende Kjærlighed udføre deres Tjeneste for dem, som have sluttet Pagt

med Gud og er Saliggjørelsens Arvinger, hvilke bestræber sig for i Lære som Levnet at udføre Guds Villie og Raad til deres Frelse. Vi bør derfor som Sidste Dages Hellige agte paa alle Raad og Formaninger, som Herren giver os, være sig i aandelige eller timelinge Anliggender. Han kjender bedst hvad der er gavnligt for hans Børn, og paa hvad Maade de skal blive beredte at komme tilbage til hans Nærværelse; hvilket ikke vil skee, dersom de ringeagte og tilsidesætte hans kjærlige og faderlige Paamindelser. Han fordrer ikke, at de skal eftertragte eller efterligne Verdens udvortes Glimmer eller Pragt eller Ødselhed for at tilfredsstille og forøge Forfængelighed og Stolthed, men han kræver af os Sømmelighed i Klædedragt og Reenhed i Sæder, for at vi kan behage ham og rene og helliggjorte Væsener, hvis Omgang og Samfund vi derved gjør os værdige til baade i Tid og Evighed.

„*The Mormon*" melder, at de skandinaviske Hellige under Anførsel af Ældste K. Peterson ankom til New York den 16de Februar sidstleden og afgik derfra vestover den 25de næstefter. Nogle Familier skulde, naar de kom til Chicago, tage til Burlington for at forene sig med de Hellige der under Ældste Christian Christiansens Bestyrelse, og de Øvrige vil fortsætte deres Reise til St. Louis. Nærmere Efterretninger vil senere indløbe.

Fra nævnte Ældste *Christian Christiansen* har vi ogsaa modtaget en Skrivelse, dateret Burlington, en Stad omtrent 6 danske Miil norden for Nauvoo, hvor han skulde modtage de Hellige, som var bestemte dertil. Han skriver opmuntrende til de Hellige i Skandinavien, beder dem at være trofaste og fremsender sin Hilsen til dem og til alle Beslægtede og alle Venner, som kjender ham.

Vi har ogsaa været begunstigede med et Brev fra Ældste *J. Van Cott*, hvori han melder os, at han den 15de Dennes skulde afgaae med Dampskibet „Canada" til Amerika i Selskab med Ældsterne Daniel Spencer, Godsall og Webb. Han fremsender ved os sin kjærligste Hilsen til alle de Hellige, og udtrykte sin Længsel efter at høre fra os her. Vort inderlige Ønske er at han maa have en lykkelig Reise.

Regjeringens Politik i de Forenede Stater med Hensyn til Indianerne.

(Bemærkninger fra „Millennial Star" i Anledning af et Stykke i „New York Tribune," som paaviser de Forenede Staters uvise og uretfærdige Fremgangsmaade imod Landets Urindvaanere, Indianerne, hvem Staternes Beboere har søgt og fremdeles søger at undertrykke og udrydde.)

Enhver Ting angaaende de amerikanske Indianere er af stor Interesse for de Sidste Dages Hellige, som troer Herrens Aabenba-

ringer og følgelig seer Indianerne i et gunstigere Lys end Andre gjør.

Abrahams Efterkommere af Præstedømmets Linie (Israel) har altid været hadede af Hedningerne *) i Verden og forfulgt af dem, naarsomhelst de har havt Magt til at gjøre saaledes. Dette var Tilfældet med gamle Israel, og har været det samme med Jøderne i nyere Tider. Som med dem, saaledes ogsaa med Amerikas Urindvaanere og med de Sidste Dages Hellige, som er Grene af den samme store Stamme. Hvorfor er de saaledes forfulgte? Simpelthen fordi de er de retmæssige Arvinger til Præstedømmet og til Jorden, hvilken de tilsidst vil besidde og regjere i Retfærdighed, naar Djævelen og alle, som gjør hans Villie, ikke mere har nogen Magt. Af denne Aarsag har Satan indgivet i Menneskens Hjerte at ødelægge og udrydde Pagtens Børn. Dette er Aarsagen hvorfor Jøder, Lamaniter og Sidste Dags Hellige er blevne ødelagte og dræbte af Hedningerne, saa langt som de har havt Magt dertil; og medens det har været en Tugtelse for Herrens udvalgte Folk, og vil være helliggjørende for dem, idet det bereder dem til at arve Velsignelserne, forjættede til deres Fædre, har Hedningerne den Skyld paa dem at have udgydt uskyldigt Blod og maa bøde for deres onde Idrætter.

Bedragerisk Behandling, Troløshed i Løfter og hensynsløst Slagteri har i Almindelighed udmærket det amerikanske Folks Omgangsmaade med Indianerne. De Forenede Staters Regjering, istedetfor at sætte en kraftig Skranke til deres Beskyttelse mod samvittighedsløse hvide Mænds Rovgjerrighed og Laster, har derimod tilladt, at man har mishandlet, fornærmet og bedraget dem, indtil, i mange Tilfælde, Overbærenhed fra Indianernes Side ikke længere kunde ansees som en Dyd af Nogen, som skuer Gjenstanden i et fornuftigt og retfærdigt Lys. Regjeringen, istedetfor at udstrække sin stærke Arm til Forsvar for de Svage, har vedblevet at understøtte Hujen og Skrigen mod disse Barbarer (som de kalder Indianerne) med Bajonnetten. Mange, om ikke Feertallet, af Overeenskomsterne med Indianerne om Kjøb af deres Landstrækninger og Flytning derfra, er bleven erholdt ved Trusler og Rænker, medens Sortheden af Handlingerne er tildeels bleven overtrukken med lidt glimrende Guld. Den offentliggjorte Historie om det Passerede, for ei at sige noget om Tusinder af levende Vidner, godtgjør disse Kjendsgjerninger. De fleste af de nærværende Udestaaelser med Indianerne i de Forenede Staters Territorium har deres Oprindelse fra de Hvides Voldshandlinger, og dog, istedetfor at forsøge at drage Voldsmændene til Ansvar, er det almindelige Skrig Død og Udryddelse af Indianerne. Dersom Flertallet af det amerikanske Folk besad Hr. Greeleys oplyste Anskuelser om denne Gjenstand, vilde der frembyde sig en mere gunstig Udsigt, end der nu gjør; men Tiden er nær, da Indianerne vil tale deres egen Sag paa den meest kraftige Maade, thi Forjættelsen er for dem, at deres Bue skal endnu blive stærk,

*) Det er: de som ikke er Pagtens Børn.

og de skal blive en Skræk og en Svøbe for Hedningerne, som undertrykker dem.

Baade Folket og Regjeringen i de Forenede Stater bereder for sig selv, ved deres hidtil fulgte og nærværende Fremgangsmaade mod Indianerne, paa det Virksomste en Svøbe til deres egen Tugtelse. Himmelens Gud førte ved Aabenbaring Lamaniternes Fædre til Amerikas Fastland, og lovede dem, at deres Børn skulde arve det tilligemed saadanne af Hedningerne, som vilde omvende sig fra deres Synder og blive indpodede i Israel formedelst Præstedømmets Pagter. Hedningerne, fuldkommen hensynsløse for den Almægtiges Planer, har søgt ved Magt, Forræderi og ved Indførelsen af enhver ødelæggende Last og Vederstyggelighed, som hører til sekterisk Christendom og nymodens Civilisation, at grundlægge en Rettighed for dem selv. Spørgsmaal: Hvilken Rettighed er den bedste og vil i Enden overgaae den anden?

De som troer, at Herren nu er i Færd med at grundlægge sit Rige paa Jorden, og at det Sidste-Dages Værk er i Fremskriden, har ingen Vanskelighed med at besvare Spørgsmaalet, og vi overlader til Fremtiden at løse Opgaven for de Vantroe.

Joseph Smiths Levnetslöb.

Novbr. 1835. (Fortsat fra Pag. 185).

Onsdagen den 18de. Hjemme om Formiddagen til omtrent Kl. Elleve. Jeg gik derefter hen til Preserved Harris's for at holde Liigtalen over hans Fader efter hans Families Begjæring. Jeg prædikede om Opstandelsen. Forsamlingen var meget opmærksom. Min Hustru, min Moder og min Skriver fulgte mig til Begravelsen. Behageligt ude, men koldt og skyet, da vi vendte tilbage hjem.

Denne Dag blev et Raad af Overpræster og Ældste af de Sidste-Dages Helliges Kirke holdt i New Portage for at høre Søster Clarissa Matthews Klage imod Ældste Reuben Keeler for Sagsøgning og for at have taget deres Eiendom ved Indførsel (uagtet han havde modtaget sin Betaling eller den største Deel af den,) og for at have vægret sig for at afdrage hvad de havde betalt ham; ogsaa for at have sveget sit Ord, eftersom han ofte havde sagt hende, at han ikke vilde tage hendes Eiendom paa en saadan Maade, og ligeledes for at have undertrykt hendes Familie paa en uchristelig Viis.

Ældste Keeler forsvarede sig som ikke skyldig, men Raadet afgjorte at han var skyldig i de første og sidste Klagemaal og dømte overeensstemmende dermed. Ældste Keeler vilde ikke føie sig i Afgjørelsen og sagde at han vilde appellere til Høiraadet i Kirtland.

Ambrose Palmer,
præsiderende Ældste.
Joseph B. Bosworth,
Skriver.

Om Eftermiddagen kom Biskop Whitney, hans Hustru, Fader, Mo-

der og Svigerinde og indbød mig og min Kone til at gaae med dem og besøge Fader Smith og Familie. Min Kone var ikke vel og kunde ikke gaa, men jeg og min Skriver gik.

Da vi kom der, var nogle af de unge Ældste ifærd med at begynde en Debatte angaaende Æmnet Mirakler. Spørgsmaalet lød: Var det, eller var det ikke Christi Hensigt at grundfæste hans Evangelium ved Mirakler? Efter en interessant Debatte i tre Timer eller længere, hvorunder meget Talent lagdes for Dagen, afgjordes Spørgsmaalet af Debattens Præsident i det Benægtende, hvilket var en meget rigtig Afgjørelse.

Jeg opdagede i denne Debatte megen Varme lagt for Dagen, altfor megen Nidkjærhed for Mesterskab, altfor meget af den Begeistring, som udmærker en Advocat for Skranken, som er bestemt paa at forsvare sin Sag, enten den er rigtig eller urigtig. Jeg benyttede mig derfor af denne gunstige Leilighed til at lade falde nogle faa Ord om denne Gjenstand paa en advarende Maade, at de maatte udvide deres Sind og dyrke deres aandelige Kræfter paa en passende Maade, at de ikke maatte paadrage sig Himmelens Mishag; at de skulde behandle hellige Ting meget helligt og med skyldig Hensynstagen til Andres Meninger, og alene have Guds Forherligelse for Øine.

Torsdag den 19de. Gik i Selskab med Doctor Williams og min Skriver for at see hvad Fremgang Arbeiderne havde havt i at fuldende Huset. Murerne havde begyndt paa den indvendige Side at anbringe det sidste Gibsovertræk. Paa Tilbageveien mødte jeg Lloyd og Lorenzo Lewis og samtalede med dem om den Gjenstand, at de var bleven misfornøiede. Jeg fandt, at de ikke var saa med hvad der vedkom Kirkens Tro, men med nogle af Medlemmerne. Jeg begav mig hjem og tilbragte Dagen med at oversætte de ægyptiske Oldtidsskrifter. En varm og behagelig Dag.

Fredag den 20de. Hjemme om Morgenen. Veiret varmt og regnfuldt. Vi tilbragte Dagen med at oversætte, og gjorde hurtig Fremgang.

Om Aftenen vendte Præsident Cowdery tilbage fra New York og bragte med sig en Mængde hebraiske Bøger til Skolens Gavn. Han forærede mig en hebraisk Bibel, Lexicon og Grammatik, ligeledes et græsk Lexicon og Websters engelske Lexicon. Præsident Cowdery havde havt en lykkelig Reise, overeensstemmende med de Helliges Bønner i Kirtland.

Løverdag den 21de. Tilbragte Dagen hjemme med at undersøge mine Bøger og studere det hebraiske Alphabet.

Mødte om Aftenen med vor hebraiske Klasse, for at gjøre nogle Foranstaltninger om en Lærer. Det blev afgjort ved Skolens Stemmegivning at sende Bud til New York efter en Jøde til at lære os Sproget, dersom vi kunde blive løste fra de Forpligtelser vi havde indgaaet med Dr. Piexotto for at lære os, idet vi havde overtydet os om, at han ikke var dygtig til at give os den Kundskab vi ønskede at erhverve i det Hebraiske.

Søndag den 22de. Gik til Forsamling ved den sædvanlige Time. Simeon Carter tog sin Text fra

det 7de Capitel i Matthæus. Præsident Rigdons Svoger og andre Beslægtede var i Forsamlingen.

Om Eftermiddagen blev Forsamlingen holdt i Skolehuset.

Om Aftenen holdtes der et Raad af Overpræster og Ældste i Nærværelen af Kirkens Medlemmer, da Andrew Jackson Squires, som havde været ordineret til en Ældste i Kirken, og for en Tid havde prædiket Evangeliet med god Fremgang, men siden efter sendt sit Kaldsbrev til Præsident Smith i et Brev, kom for Raadet og bekjendte at han havde været i Fristelse og faldt i Vildfarelse og det saavidt, at han havde forenet sig med Methodisterne; dog sagde han, at han ikke havde Tro paa deres Lære. Han ønskede at vende tilbage til Kirkens Samfund, bad om Brødrenes Tilgivelse og Gjengivelse af sit Kaldsbrev.

Præsident Smith talte om Urigtigheden af at vende sig bort fra Sandheden og gaae efter et Folk, som er saa blottet for Retfærdighedens Aand, som Methodisterne.

Præsident Rigdon viste Daarligheden i at have Samfund med nogen anden Lære eller Aand, som ikke er af Christi.

A. J. Squires opstod og sagde, at han følte sig fast bestemt paa at gjøre Guds Villie i alle Ting, eller saavidt det stod til ham, var bedrøvet over sine Feil og vilde ved Guds Naade forsage dem for Fremtiden.

Raadet og Menigheden voterede for at gjenindsætte ham i Samfund og tillige i en Ældstes Embede, og at Skriveren giver ham et Kaldsbrev.

Mandag den 23de. Adskillige Brødre besøgte mig for at samtale med mig og see de gamle Skrifter. Modtog et Brev fra Jared Carter. Tilbragte Dagen med Samtale og med at studere Hebraisk. En stormfuld Dag.

Tirsdag den 24de. Hjemme. Tilbragte Formiddagen med at undervise dem, som kom i Besøg for at adspørge angaaende Guds Ting i de sidste Dage.

Om Eftermiddagen oversatte vi nogle af de ægyptiske Oldskrifter.

Jeg havde en Indbydelse at bivaane et Bryllup hos Broder Hyrum Smith's om Aftenen, tillige at hellige Giftenmaals-Ceremonien imellem Newel Knight og Lydia Goldthwaite. Min Hustru ledsagede mig. Ved vor Ankomst havde et anseeligt Selskab forsamlet sig. Brudgommen og Bruden kom ind og indtog deres Sæder, hvilket gav mig at forstaae, at de var færdige. Efter Bøn opfordrede jeg dem at opstaae og forene Hænderne. Jeg bemærkede da at Ægteskab var en himmelsk Indstiftelse, som blev indstiftet i Edens Have, at det var nødvendigt, at det skulde helliges med det evige Præstedømmes Fuldmagt. Ceremonien var den oprindelige for mig og i Hovedsagen følgende: I gjør den indbyrdes Pagt at være hinandens Ledsagere gjennem Livet og opfylde en Mands og Hustrues Pligter i enhver Henseende, hvortil de samtykkede. Jeg udtalte dem da at være Mand og Hustru i Guds Navn, og tilsagde dem ogsaa de Velsignelser, som Herren meddeelte Adam og Eva i Edens Have, det er, at forøges og opfylde Jorden, med Tilfølelse af langt Liv og Lykke. Aftakkede dem og vendte tilbage hjem. Det frøs og nogen Snee paa Marken.

Onsdag den 25de. Tilbragte Dagen med at oversætte. Harvey Redfield og Jesse Hitchcock an-

kom fra Missouri. Sidstnævnte siger, at han har ingen Tvivl om, uden jo en Dosis Gift blev givet ham i en Skaal Melk, men Gud befriede ham.

Torsdagen den 26de. Tilbragte Dagen med at oversætte ægyptiske Charakterer fra Papyrusrullen, endskjøndt jeg var haardt plaget af Forkjølelse. Robert Rathbone og George Morey ankom fra Zion.

Fredag den 27de. Meget plaget af min Forkjølelse, men bestemt paa at overvinde den i den Herres Jesu Christi Navn. Tilbragte Dagen hjemme, læsende Hebraisk. Broder Parish, min Skriver, som var plaget af Forkjølelse, bad mig at lægge mine Hænder paa ham i Herrens Navn. Jeg gjorde saa og bad ham som Gjengjæld at lægge sine Hænder paa mig. Vi blev begge lettede.

Løverdag den 28de. Tilbragte Morgenen hjemme med at conferere vor Journal. Ældste Josiah Clark fra Staden Kentucky, besøgte mig. Betydeligen befriet fra min Forkjølelse. Koldt og stormende, Sneen falder og Vinteren synes at spænde haardt an; hele Naturen krymper sig for den strænge Vinters isnende Vindstød. Ovennævnte Ældste Clark, hvis Bolig er omtrent tre Mile (engl.) fra Cincinnati, blev bidt af en gal Hund for en tre eller fire Aar siden; har brugt megen Lægehjælp og erholdt nogen Lindring, men er desuagtet meget plaget. Han kom hid for at nyde godt af Kirkens Bønner. I Overeensstemmelse dermed bad vi for ham og lagde Hænder paa ham i den Herres Jesu Christi Navn og salvede ham med Olie og truede det, som plagede ham, idet vi bad vor himmelske Fader at høre og bønhøre vore Bønner overeensstemmende med vor Tro. Koldt og sneedækt.

Søndag Morgen den 29de. Gik til Forsamling den sædvanlige Time. Ældste Morley prædikede; og om Eftermiddagen Biskop Partridge. Disse Taler passede godt til Tiderne, hvori vi leve, og de Omstændigheder, hvorunder vi er stillede. Deres Ord var Viisdoms Ord, liig Guldæbler i Sølvmalerier, udtalte med et Barns uskyldige Betoning, og dog høitidelige som en Engels Røst. De Hellige syntes at være meget fornøiede med de skjønne Taler af disse to Fædre i Israel. Efter at disse Tjenester var sluttede, kom tre af Zions Brødrene frem og modtog deres Velsignelser, og Solon Foster ordineredes til en Ældste. Herrens Nadvere forvaltedes. Tilbragte Aftenen hjemme. Sneen faldt omtrent een Fod dyb. Meget koldt.

Mandag Morgen den 30te. Sneen vedblev at falde — et usædvanligt Veir for dette Land og denne Aarstid. Tilbragte Dagen med at gjennemsee igjen og afskrive det Brev, som jeg dikterede den 16de til „*the Messenger and Advocate*" angaaende Indsamlingen. Henry Capron, en gammel Bekjendt fra Manchester, New York, besøgte mig. Jeg viste ham de ægyptiske Oldskrifter.

Den 1ste December 1835.

Hjemme. Tilbragte Dagen med at skrive for *the Messenger and Advocate*. Smukt Kanefore og Sneen vedblev at falde.

Onsdag den 2den. En smuk Morgen. Jeg tog afsted for at kjøre til Painesville tilligemed min Familie og Skriver. Medens vi vi passerede igjennem Mentorgaden indhentede vi et Spand med to Mænd paa Slæden. Jeg bad

dem høfligt at faae kjøre forbi. De indrømmede min Begjæring, og idet vi passerede forbi dem, udskraalede de: Har De faaet nogen Aabenbaring nylig? tilligemed andet Pøbelsprog, som jeg ikke forstod. Dette er et smukt Exempel paa Charakteren hos Mentorgadens Beboere, som er færdige til at fornærme og forarge Mennesker, som aldrig har lagt et Straa i Veien for dem, og hvis Ansigter de i Sandhed aldrig har seet, og mod hvem de ikke kan frembringe en Anklage, hverken af timelig eller aandelig Natur, undtagen vor faste Tro paa Evangeliets Fylde. Og jeg bragtes til at beundre vor himmelske Faders Langmodighed og Eftergivenhed i at tillade disse ugudelige Uslinger at besidde dette fortræffelige Land, som i Sandhed har en yndig Beliggenhed og hvis Jordbund er saa frugtbar som nogen i denne Egn af Landet, og hvis Indbyggere er formuende, ja velsignede overmaade i timelige Ting, og gjerne vilde Gud velsigne dem med aandelige Velsignelser, ja med evigt Liv, dersom det ikke var for deres onde og vantroe Hjerter. Og vi ledes til at blande vore Bønner med hine Hellige, som har lidt den samme Behandling før os, hvis Sjæle er under Alteret, raabende til Herren om Hævn over dem, som boer paa Jorden. Og vi fryder os i at Tiden er nær, naar de Onde, som ikke vil omvende sig, vil vorde udfeiede af Jorden med Udryddelsens Kost, og Jorden blive en Arv for de Fattige og Sagtmodige.

Da vi ankom til Painesville, stoppede vi ved Søster Harriet Howe's og efterlod min Hustru og Familie at besøge hende, medens vi kjørte ind i Byen for at udføre nogen Forretning. Saae ind til og besøgte H. Kingsbury. Spiste til Middag hos Søster Howe, og vendte tilbage hjem. Havde en prægtig Kjøretour, godt Kaneføre og behageligt Veir.

Torsdag den 3die. Hjemme. Skrev et Brev til David Dort, Rochester, Michigan; et andet til Almira Schoby, Liberty, Clay County, Missouri.

Om Aftenen besøgte jeg og min Kone Thomas Carrico's. Et agtværdigt Selskab ventede vor Ankomst. Efter Sang og Bøn talede jeg angaaende Ægtestanden, og forenede i Ægteskab Warren Parish og Martha H. Raymond. Sluttede med Sang og Bøn. Efter indtagen Forfriskning begav vi os hjem, efter at have tilbragt en meget behagelig Aften.

(Fortsættes.)

Indbetalt til Contoiret.

A P. Trane	98	Rd. - Mk.	- Sk.
N. Nielsen	50	— - —	- —
H. Jensen	80	— 5 —	12 —
C. C. A. Christensen	28	— - —	- —
Peder Nielsen	38	— 5 —	- —
Anders Jensen	80	— - —	- —
Summa	375	— 4 —	12 —

Contoirets Tilgodehavende den 26de Marts 1856.

Conferencen.	Agenten.	Gjæld.				
Kjøbenhavn.	A. P. Trane	888	Rdl.	5	Mk. 15	Sk
Aalborg.	J. C. Klingbeck . . .	341	—	1	— 14	—
Fredericia.	H. P. Olsen	274	—	5	— 3	—
do	H. Jensen	13	—	1	— 12	—
Fyen.	Anders Jensen . . .	181	—	4	— "	—
Lolland.	Peder Nielsen	131	—	2	— 6	—
Bornholm.	J. P. Folkman	156	—	"	— 5	—
Vensyssel.	J. C. Thomsen . . .	359	—	"	— 9	—
Skaane.	N. Nilson	354	—	2	— 11	—
Brevig.	C. C. A Christensen .	753	—	"	— 3	—
Stockholm.	C. A. Madsen	334	—	1	— "	—
	Summa	3788	—	1	— 14	—

Diverse Debitorer.

	Rdl.	Mk.	Sk.
Transport	3788	1	14
N. P. Peterson	12	"	"
A. Nielsen	5	3	"
Jürgens	2	"	11
Kohl	4	"	6
H. Christophersen . . .	3	5	11
H. Hendriksen	"	2	4
Niels Andersen	11	3	4
A. Grønbeck	9	3	8
Lateris	3837	2	10

	Rdl.	Mk.	Sk.
Transport	3837	2	10
A. Weihe	13	2	14
H. Hansen			
Peter Madsen	3	5	6
Johan Liljenstrøm . . .	2	2	4
Aake Svensen	4	1	10
Sergeant Runde	2	3	"
Luminary Office . . .	32	1	14
Summa	3896	1	10

Contoirets Adresse fra den 15de April bliver: Lorentzens Gade Nr. 504, A. 5. Stuen til Venstre.

Indhold.

	Side.
Er Mormonism. et religiøst Paadox?	193.
Helliggjørelse	198.
Redactionsbemærkninger	200.
De Forenede Staters Politik imod Indianerne	201.
Joseph Smiths Levnetsløb (fortsat)	203.
Indbetalt til Contoiret	207.
Contoirets Tilgodehavende	208

„Skandinaviens Stjerne“ udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned og faaes paa Contoret i Store Strandstræde Nr. 78, i Stuen tilhøire og paa alle konglige Postcontorer.

Udgivet og forlagt af Hector C. Haight.
Trykt hos F. E. Bording.

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de sidste Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

5. Aarg. Nr. 14. *Den 15. April. 1856.* Priis: 6 Sk. pr. Expl.

De Levende og de Døde.

(Fra Millennial Star).

Tiden er kommen, da Guds Hellige samles til Zion fra næsten alle Jordens Dele. De gaaer af Lydighed til den himmelske Befaling for at hjælpe til at opbygge Guds Rige. De gaaer derhen for at lære fuldstændigen Saliggjørelsens Plan, som nu er bleven udviklet paa Jorden, og som, paa samme Maade som Guds Søns Mission, udstrækker dens velgjørende Indflydelse til Aandernes Verden saavelsom til Kjødets. Saliggjørelsens Plan blev bestemt netop til denne Hensigt — at søge efter og frelse de Døde, hvad enten de beboer jordiske Tabernakler, eller de har lagt dem ned for en liden Tid. Alt Kjøds Aanders Fader henregner til de Døde alle dem, som ikke har annammet Evangeliet; og det er skrevet: Han er ikke de Dødes Gud, men de Levendes — deres, som lever i Christo. Den Deel af de Døde, som lever i denne Verden, besidder Legemer eller Tabernakler; de, som lever i Aandernes Verden, er legemberøvede, Dødens Magt har skilt dem fra deres Legemer for en Tid, men deres Forløsning i denne Henseende er sikker, thi Jesus har kjøbt den med sit eget Blod. Dette sætter dem alligevel ikke i Besiddelse af den Forløsning, som tilbydes i Evangeliet, eller af sammes Velsignelser, som er af den meest ophøiede Beskaffenhed. Dette er et Værk, som staaer tilbage at udføres af dem, som er i det forkrænkelige Legeme, thi efter Gjerningerne gjorte i Legemet skal alle Mennesker blive dømte og belønnede.

Herren har sagt hvorledes og hvor dette Værk kan udføres. Et Tempel opføres just til dette Øiemeed. De Hellige, som har modtaget Magt fra Gud, og som lever for Christus, er bestandig begjærlige efter at følge deres Herres Exempel og udstrække den frelsende Haand til Andre. Nogle, som er i Kjødet, er bleven betjente, og nu samles de for at tjenstgjøre for de Døde i Aandernes Verden. De gaaer hen for at gjøre de Gjerninger, som fordres af Dødelige, for deres Beslægtede og Forfædre, som er døde, at de ogsaa maa blive dømte i Lighed med dem, som har nydt Evangeliets Velgjer-

ninger i Kjødet, vidende at Gud ikke anseer Personer. Men hvorledes kan de Hellige modtage Ordinancerne for deres Hedengangne, med mindre de veed hvilke de er? Her er et vigtigt Spørgsmaa'. Mange tusinde Hellige i Storbr.-tannien og i andre Lande længes ivrigen efter at komme til det Sted, hvor de kan udføre et Arbeide for deres afdøde Beslægtede, men har de nogensinde tænkt paa, at med mindre de har Navnene paa deres hedengangne Slægtninge, kan de ikke gjøre noget for dem, og at andre Oplysninger er meget væsentlige for hiint Arbeide?

En vigtig Pligt paahviler alle Hellige, som indsamles i denne Uddeling, og det er at tage med dem al den Underretning de muligviis kan erholde med Hensyn til deres afdøde Slægtninger ligesaavel som de levende. Førend I forlader Eders Fødeland, for maaskee aldrig at vende tilbage til det igjen, er det Tid for Eder at faae den Underretnig I vil fordres at have. Nu har I Adgang til Familiens Nedtegnelser og til Sognenes Ministerialbøger saavel som til Eders levende Beslægtede, hvorved I kan faae Rede paa mange af Eders Fædre og Mødre, naar og hvor de blev fødte, hvem de ægtede, deres Børns Navne og naar og hvor de blev fødte, naar og hvor de døde, og mange saadanne Enkeltheder, som I maa besidde Kundskab om. I har ogsaa nu en gunstig Leilighed til at faae Navnene paa mange af Eders Onkler og Tanter og Cousiner og Broder- og Søsterbørn, saavelsom Brødre og Søstre, deres Fødselstid og enhver anden ønskelig Oplysning angaaende dem. Endskjøndt mange af Eders Beslægtede endnu er i Live, maaskee de ikke lever og bliver indsamlede til Zion, endog om de skulde annamme Evangeliet, forglem derfor ikke at I kan behøve deres Navne en Dag længere hen. Tag derfor disse Optegnelser med Eder, naar I reiser. Kunde I skatte Værdien af saadan Underretning, som I nu er istand til at erholde, vilde I vurdere det høiere end ophobet Formue og fiint Guld. Dersom I forsømmer den Anledning I nu har til at sikkre Eder denne Underretning, vil I see den Tid, naar I maaskee vil søge efter den, men ikke være istand til at finde den indtil I har saavidt betalt Eders Forsømmelses Skyld, at en venlig Engel fra Aandeverdenen kan forsvare at bringe Eder den nødvendige Oplysning. Midt under Eders Arbeide for Andre, forglem ikke Eder selv. Vi har seet dem, der indsamles med de Hellige, som ikke kunde sige Tiden naar eller Stedet, hvor de selv fødtes, men saadanne Tilfælde blive færre, dersom tilbørlig Efterspørgsel gjordes af dem hos deres Beslægtede førend de forlod dem.

Et stort Arbeide skal gjøres førend Alle, som skal forløses paa Opstandelsens Morgen, kan gjeninsættes i deres Lod og Plads i den uendelige Slægtlinie af evige Liv. Faderen vil ikke modtage fra sin Søns Hænder det store Værk, som han har erholdt Magt til at gjøre, indtil det fremstilles i dets fuldkomneste Orden, indtil enhver Sjæl, som er forløst, indtager dens rette Plads i Slægtskabskjæden, som maa være ubrukken fra Adam til den Sidste, som tælles i Menneskets Slægtlinie. Nogle kan stige ud af deres Pladse for en Tid formedelst Overtrædelse eller endog begaae en utilgivelig

Synd, fra hvilken de aldrig kan blive forløst, og Grenen af deres Efterslægt derved blive afbrukken formedelst Fædrenes Overtrædelse. Men om Børnene vil ære Herren og omvende sig fra deres Fædres Synder, skal de blive indpodede igjen og formedelst Adoptionsloven blive Børn af hellige Forældre, med hvilke de kan nyde enhver Velsignelse, som hører til Præstedømmets patriarkalske Orden og Regjering.

Den hele Jords Gud har foranstaltet Love, ved hvilke han vil fuldføre sit eget Værk, og hverken Død eller Helvede kan tilintetgjøre hans Planer; derfor bør de Hellige tage fat paa den vigtige Pligt at erholde al Kundskab, som kan forøge deres Magt til at frelse og forløse de Fortabte af Adams Slægt ved at forvalte de hellige Skikke, i Jesu Navn, for de Døde og paa deres Vegne.

Den Almægtige har behaget at overdrage hans hellige Præstedømme endnu engang til Menneskene og har bemyndiget dem til at forvalte i hans Søns Navn for deres Medmennesker, paa det alle, som vil annamme hiint Præstedømmes Ordinancer, kan blive frelste. Hvilken usigelig Velsignelse! Hvor flittig burde ikke enhver Hellig være til at hjælpe denne Magt i Fuldførelsen af dens herlige Værk. Den er intet mindre end Kraften fra Himlen, thi den kom ned fra Gud. Den omslutter Jorden, thi ved den blev alle Ting skabte. Den udgrunder og renser Sjælens Tilbøieligheder; thi ved den ransages alle Hjerter, prøves alle Nyrer og for dens Herredømme maa ethvert Knæ bøie sig og enhver Tunge bekjende. Den gjennemtrænger Helvedes Dybder og for den frygter og skjælver endog Djævlene, da de seer Fængslets Dørre aabne, og deres Aander, som de har ført borti Fangenskab, satte i Frihed. Paa dens Bud tør den overvundne Grav ikke længer gjøre sin Fordring gjældende, men opgiver den jordiske Hytte, som var beskikket til evindelig at være Aandens Bolig, udødeliggjort og herliggjort til at nyde Guds og hans Søns Samfund, ved hvem den blev forløst.

Eengang forbunden med et saadant Præstedømme, som alle sande Hellige er; hvo skulde frygte? Djævlene maa frygte og skjælve, det er deres Bestilling, men Hellige skulde trænge fremad og aldrig standse for at forraade hiin Magt, som alene kan forløse og ophøie dem. „De Vise skal forstaae."

Er Mormonismen et religiøst Paradox?

(Af „the Mormon.")

Andet Stykke.

(Fortsat fra Side 198)

Vi slaaer nu op i Apostlernes Gjerninger og finder Disciplene forsamlede i en Sal ovenpaa, hvor de bad og paakaldte Gud, „oppe-

biende Forjættelsen at blive iførte med Kraft fra det Høie." Og der kom pludselig en Lyd af Himmelen „som af et fremfarende vældigt Veir, og fyldte det ganske Huus, hvor de sadde. Og der viste sig for dem Tunger, som af Ild, der fordeelte sig, og satte sig paa enhver af dem. Og de blev alle opfyldte af den Hellig Aand og begyndte at tale med andre Tungemaal, eftersom Aanden gav dem at udsige. Apost. Gj. 2 C. Petrus udlægger og prædiker for de Tusinder, som var forsamlede; og der i Jerusalem, Udgangspunktet for deres Tjenstgjøring, prædiker han den første Evangeliitale efter Jesu Død.

Guds Magt var mærkværdigen bleven udfoldet, og Aanden havde hvilet paa dem i mægtig Kraft, Det som da fandt Sted var ingen forfængelig Fantasi eller vild Forestilling. Det var noget synligt og føleligt. Det skete paa Pintsefestens Dag, en høitidelig Fest hos Jøderne, som var forsamlede i Jerusalem fra alle Nationer i den Hensigt at feire denne Fest. De, tilligemed den forsamlede Mængde, saae Guds Kraft synligen aabenbaret og hørte Apostlerne, inspirerede af hiin Aand tale „som de blev drevne af den Hellig Aand," og endskjøndt de var Fiskere fra Galilæa, talte de til Enhver i det Maal, hvori han var født; „nemlig de Parther og Meder og Elamiter, og de som boede i Mesopotamia, Judæa og Cappadocia, Pontus og Asia, Phrygia og Pamphylia, Ægypten og Lybiens Egne ved Cyrene og vi her boende Romere, Jøder og Proselyter, Creter og Araber. Disse forskjellige Tungemaal og Folk hørte Apostlerne „tale i deres Tungemaal om Guds store Gjerninger. Følgelig var de forundrede; medens Nogle tilskrev det en Ting og Andre en anden, henregnede nogle af de Ubetænksomme og Uvidende det til Vinens Virkninger, som om Viin kunde meddele Tungemaalsgaven og udfolde en Kraft, saadan som da lagdes for Dagen; desuden var det den tredie Time, omtrent Klokken Ni om Morgenen. Jøderne drak aldrig saa tidlig — det var imod deres Sædvane. Petrus stod alligevel op tilligemed de Elleve og bragte disse Bespottelser med Fremgang til Taushed; og fortalte dem, at de ikke var drukne, at det, som havde fundet Sted, var det, som var talt om af Propheten Joel: Og det skal skee i de sidste Dage, siger Gud, da vil jeg udgyde af min Aand over alt Kjød; og Eders Sønner og Eders Døttre skulle prophetere, og de Unge blandt Eder skulle see Syner og de Gamle skulle have Drømme. Og over mine Tjenere og Tjenerinder vil jeg i de Dage udgyde af min Aand; og de skal prophetere." Han gik derpaa over til at sige dem, at Jesus var virkeligen Messias, at Propheterne og især David havde propheteret om hans Død og Opstandelse og Himmelfart; og at, endskjøndt de havde korsfæstet ham, „havde Gud gjort ham baade til en Herre og Christum." Da de hørte dette, stak det dem i deres Hjerter, og de sagde til Petrus og de andre Apostler: „I Mænd, Brødre! hvad skal vi gjøre?"

Lad os nu standse for et Øieblik og overveie. Johannes den Døber havde forud prædiket til Skarerne, som kom fra Judæa og Jerusalem, om „*Daab til Syndernes Forladelse.*" Jesus og hans Disciple var lydige til disse Principer og blev ogsaa døbte. Efter

sin Opstandelse viste vor Frelser sig for sine Disciple og bød dem at gaae ud i al Verden og prædike Evangeliet for al Skabningen: Hvo, som troer og bliver døbt, skal blive salig, og hvo, som ikke troer, skal blive fordømt. Han bød dem endvidere „at bie i Jerusalem indtil de var iførte med Kraft fra det Høie." Derfor finder vi Apostlerne dvælende i Jerusalem, Kraften nedstigende fra Himmelen og Petrus bestemt erklærende, at Christus efter at han nu er opfaren til Guds høire Haand og „haver annammet den Hellig Aands Forjættelse af Faderen, haver han udgydet *den, som I nu see og høre*," Hvad var det da de saae og hørte? ***Den Hellig Aands Gave***, hvilket er et andet Princip eller Lærepunkt, som Mormonerne troer paa.

Lad os nu for et Øieblik betragte det Optrin, som her er fremstillet. Vi har en uhyre Forsamling af Personer tilstede fra forskjellige Nationer. Vi har Apostler handlende og talende under Guds Aands umiddelbare Indflydelse. Guds Kraft lægges her for Dagen og den Hellig Aands Gave gives. Her har vi den første Evangeliitale prædiket efter Jesu Opstandelse og Himmelfart, og her har vi ogsaa Mængder, som „det gik til Hjertet," og som spurgte: „I Mænd og Brødre, hvad skal vi gjøre?" Dersom vi ønsker bibelske Læresætninger og Skikke; dersom vi ønsker rene, uforfalskede Grundsætninger; dersom vi ønsker Evangeliet saadant, som det udgik fra inspirerede Apostler, saa er dette sikkerlig Stedet til at søge efter det. Den Gang var det endnu ikke bleven forvendt af vindesyge, listige eller rænkefulde Mænd; dengang havde endnu ikke Vildfarelse eller Overtro indsneget sig i Kirken; dengang var det endnu ikke bleven fordærvet af Kjættere, Kirkeforsamlinger, Synoder, Conventer, Præster eller Folk. Dengang var det endnu ikke bleven saa bøieligt, at det kunde formes i Messer, Toesformularer, Meninger, religiøse Sekter og theologiske Systemer; ei heller var det forfalsket ved Nutidens almeenyndede Læresætninger (Dogmer). Det var Sandhedens frie og uforfalskede Udgydelser, udstrømmende fra den evige Kundskabs levende Kilder, fra den store Elohim, og flydende fra Hjertet og Læberne af inspirerede Apostle, der talte eftersom de var drevne af den Hellig Aand. Det var Jesu Christi Evangelium i dets Simpelhed, Reenhed, Rigdom, Skjønhed, Kraft og Herlighed. Det var Indførelsen af en ny Uddeling, Guds Aabenbaring til Mennesket. Det er et Paradox for Nutidens Christne — det er Mormonisme.

Lad os nu spørge; hvad blev der lært Mængden af Apostlerne; thi der var inspirerede Apostle og der var en Mængde Folk, som da de hørte Prædiken, „gik det dem igjennem Hjertet" og som spurgte: „I Mænd og Brødre, hvad skal vi gjøre?" „Vi troer Eders Vidnesbyrd angaaende Jesus og at han var Messias; vi troer, at I er Guds Mænd og har Myndighed til at lære og forvalte; vi troer, at hvad vi har seet tilkjendegivet, er den Hellig Aands Gave; vi troer, at Verdens Frelser er bleven korsfæstet, at han døde og opstod igjen. og at I er hans Befuldmægtigede; vi er trufne i Hjertet — I Mænd og Brødre, hvad skal vi gjøre?" Blev der sagt dem, at de skulde gjøre Bod? Nei! Det blev sagt

dem at de skulde omvende sig, hvilket Nogle pleier sige er eensbetydende; hvad saa: skulde de gaae til Præsten og faae Forladelse? Nei! Men sagde ikke Jesus: „Hvem I forlader Synderne, dem ere de forladte?“ Jo, og Petrus havde denne Magt, og vi skal see hvorledes han udøvede den. Bød han dem, at de skulde indføre deres Navne i en Klassebog og gaae paa Prøve en Tid; eller ogsaa gaae hen og lade sig tegne til Altergang? Nei! Sagde han dem, at de skulde troe paa den Herre Jesus Christus? Nei; thi dette gjorde de allerede og følgelig vilde det været overflødigt at paaminde dem derom. Det var formedelst deres Tro paa Jesus, at det stak dem i deres Hjerter. Sagde han dem, at de skulde gaae ind i deres Lønkammer, eller i Skovene og Vildnisserne for at bede? Bønnen er god paa sit Sted, men dette var ikke Stedet, dette var en Tid for Handling. Sagde han dem, at de skulde føre et godt moralsk Levnet? Nei! Der var noget Andet at gjøre — der var Evangeliet, som skulde adlydes. Sagde han dem, at det var ligemeget til hvilket Religionsparti de hørte, naar de blot troede paa Christum? Nei! Sagde han dem, at Daaben var af meget liden Vigtighed? Nei! Sagde han dem, at de kunde blive døbte efter eget Behag, enten ved Overøselse, eller ved Bestænkelse, eller ved Neddyppelse? Nei! Sagde han dem, at de skulde bringe deres Børn for at blive döbte? Nei! Sagde han dem, at de skulde blive døbte til Syndernes Forladelse, men at de ikke havde nødig at forvente den Hellig Aands Gave? Nei! Hvad sagde han dem: „Omvender Eder og *hver af Eder* ***lade*** sig døbe i Jesu Christi Navn *til Syndernes Forladelse*; og ***I skal faae den Helligaands Gave***;“ hvorfor? „thi Eder hører Forjættelsen til.“ Hvilken Forjættelse? Den tydelige Forjættelse om den Hellig Aands Gave — den, „som I have seet og hørt.“ Og til hvem ellers? „Til Eders Børn.“ Og til hvilke Andre? „Til ***Alle***, som ere langt borte, *saamange* som Herren vor Gud vil kalde.“ Hvad kan vi forstaae derved? At hvorsomhelst Evangeliet blev prædiket og troet, skulde den Hellig Aands Gave følge; og at, dersom den ikke følger, er det ikke Evangeliet, som prædikes og troes. Hvad blev Udfaldet? De gik lige hen og forrettede Daabshandlingen, og „den samme Dag lagdes der henved tretusinde Sjæle til Menigheden,“ uden forudgangen Jamren, Skriften, Bodsøvelser, Legemsspægelse og Stillen paa Prøve eller nogen af de nyere Formaliteter, som nu bruges i de forskjellige Kirkesamfund. Tilgav Peter Synder? Ja! Paa hvad Maade? Idet han havde Myndighed til at forvalte Evangeliets hellige Skikke, og Magt til at binde paa Jorden og i Himmelen, og eftersom han var bleven lært af Jesus hvorledes Menneskene skulde frelses, sagde han til dem: *Omvender Eder og lader Eder døbe i Jesu Navn til Syndernes Forladelse*; og naar de troede og omvendte sig, døbte han dem. Her er altsaa den simple Maade, som Apostlerne gik frem paa ved Indførelsen af Evangeliet; der var ingen spidsfindige Trætter om Læren, ingen Usikkerhed, hverken paa Apostlernes eller Folkets Side; Fremgangsmaaden var tydelig og simpel. Der var ingen Overtalelse

om at troe paa Jesus, naar de allerede troede, ingen sindrige Læremaader, indførte for at faae dem til at troe at de var Christne; men naar de omvendte sig og troede, tog de dem til Vandet og døbte dem. Saaledes gjorde Johannes den Døber, saaledes gjorde Jesus; saaledes gjorde Petrus og Apostlerne; saaledes gjorde Philippus; og saaledes gjør Mormonerne. Dette er et Paradox for den christne Verden, ikkedesmindre er det Jesu Christi Evangelium og Maaden, hvorpaa han og hans Apostle lærte og udøvede deres Religions Skikke.

Det er altsaa klart af alt det Foranførte, at Omvendelse, Tro og Daab var Evangeliets indledende Principer — at Daab var forrettet alene med *Voxne*, dem, som troede paa den Herre Jesus Christus og fortrøde deres Synder, hvilket Pattebørn ikke er istand til — at Maaden var Neddyppelse, og at det var til Syndernes Forladelse. Om der behøves videre Anførsler, saa kan vi henvise til Saulus i hans Omvendelse, til hvem Annanias, da han kom til ham, sagde: „Og nu, hvad tøver du? staae op, lad dig døbe og dine Synder aftvætte og paakald Herrens Navn; og til Philippus, som, da han blev spurgt af den ethiopiske Kammersvend, for hvem han prædikede om Jesus: „Her er Vand, hvad hindrer mig fra at blive døbt," svarede: „dersom du troer af dit ganske Hjerte, kan det skee;" hvortil Kammersvenden svarede: „Jeg troer, at Jesus Christus er den levende Guds Søn." Og de steg *begge ned i Vandet*, Philippus og Kammersvenden, og han døbte ham." „Og naar de vare komne *op af Vandet* osv. Kan noget være mere tydeligt? og er det ikke forbausende, at Nogen, som paastaaer at eie almindelig Menneskeforstand og Tro paa Bibelen, kan, til Trods for disse klare Kjendsgjerninger, troe noget Andet. Hvad os selv angaaer, idet vi overskuer denne Gjenstand, føler vi os næsten skamfulde over at maatte nedlade os til at afhandle saadanne i sig selv simple, tydelige og virkelige Principer for Mennesker, som kalder sig selv oplyste; og vi kan ikke andet end udtrykke vor Forundring over at der gives nogle Mænd, som er formastelige nok til at lære, og Andre, som er letroende nok til at imodtage de latterlige og urimelige Lærdomme, som forkyndes angaaende hine Gjenstande, og som udgives for at være Jesu Christi Befalinger og Evangelium. Da saa meget er bleven skrevet derom, vil vi ikke her forsøge at undersøge Meningen af Ordet „*døbe*;" Nogle siger, at det *kunde* betyde at bestænke — uheldigviis alligevel for disse Ordfordreiere, at det ikke gjør det i dette Tilfælde og kan heller ikke vel blive gjort dertil.

I sin Oversættelse af det Nye Testamente kaldte Luther Johannes den Døber *Johannes der Täufer*, eller udtrykkeligen Johannes den Dypper. Dersom Originalen gjengives rigtigt og tages efter Sprogbrug og Sammenhæng, kan det ikke bevises at betyde noget andet. Nogle, idet de søger at at lappe paa deres hullede Systemer, siger at Paulus døbte Stokmesteren og hans hele Huusholdning. Beviser dette, at Pattebørn blev døbte? Dette er snarere et Kunstgreb, og viser en daarlig Sag, og et Ønske at flikke paa en forfalden Ting. Paulus og Silas sagde til Stokmesteren, at han

skulde *troe*. Kan Pattebørn troe? Paulus og Silas prædikede Herrens Ord til ham (Stokmesteren) og til *alle*, som vare i hans Huus. Ap. Gj. 16. Forstaaer Pattebørn noget om Guds Ords Prædiken? Vi har ogsaa døbt hele Husholdninger i talrige Tilfælde, men aldrig et Pattebarn. En anden Formodning har man ogsaa fremført at Daab kunde betyde Overøselse eller Bestænkelse, fordi Ordene *til* og *i* kunde have Hensyn alene til Bredden af Vandet og ikke til Nedstigningen i det. Dersom vi ikke havde mødt disse Indvendinger iblandt dem, som kalder sig selv oplyste, skulde vi ikke have fornærmet vore Læseres sunde Fornuft ved at anføre det. Vi vil ikkun bemærke, at dersom Døbningen *i* Jordans Flod *fordi der var meget Vand*, og Jesu Stigen ned *i* Vandet og Kommen *op af* Vandet, og det ovennævnte Tilfælde med Philippus skal fortolkes saaledes, da har vi ikke lært Reglerne for Oversættelse og Fortolkning. Det vilde være en *fri Oversættelse*, som vilde hævne sig selv; thi dersom den fulgtes, vilde ethvert Sprogprincip tilintetgjøres. Vi maatte da hverken tale om at fare op *i* Himmelen eller fare ned i Helvede, det vilde alt være Gjøgleværk, og det længste vi kunde naae, vilde være Udsiden. Men nok af dette; vi ønsker ikke at følge disse religiøse Ordfordreiere ind i Skyerne og æde Mundfulde af Maaneskin. Vi har udpeget bestemt og beviist tilfulde, hvilken Regel Apostlerne fulgte i Henseende til disse Principer, forsaavidt som den Hellige Skrift anerkjendes for noget Vidnesbyrd; og vi vil overlade til Andre at vise, hvorfor de har forladt den anviste Vei.

Da vi nu har omtalt *Tro, Omvendelse* og *Daab*, og viist hvilken Fremgangsmaade Jesus og Apostlerne fulgte i disse Ting, vil vi hernæst undersøge hvad der mentes ved den Hellig Aands Gave.

Skandinaviens Stjerne.

Den 15de April.

Vi henleder de Helliges Opmærksomhed paa Stykket „*De Lenvende og de Döde*," og paa de Forpligtelser, der paahviler os, som har annammet Evangeliets Pagt, og som, hvis vi er trofaste, har Krav paa Præstedømmets Kræfter og Velsignelser for os selv og vore Beslægtede, hvad enten de er levende eller de er hedengangne i Aandernes Verden. Store og hellige er de Forrettigheder, som Guds Børn har, men store og hellige er ogsaa de Pligter og Ansvarligheder, der paahviler dem, der have indgaaet den nye og evige Pagt. De er alle Deeltagere i det store og vigtige Gjenoprettelsesværk, og vee dem, der ringeagte den Kaldelse, de har faaet til at være Frelserens Tjenere i det hellige Præstedømme, idet de udsendes „for at forkynde Fred, for at forkynde godt Budskab" for dem, som er i Mørke og Dødens Skygge. De Aander, som har annammet Tabernakler i denne

Slægt, er ligesaavel i Fængsel, bundne af Mørkets Lænker, indtil Evangeliets Lys trænger igjennem og frigjør dem, dersom de vil annamme det, som de Aander, der har forladt Kjødets Verden og nedlagt deres Legemer for en Tid. En Herrens Tjener, som udsendes med Evangeliets Budskab til Menneskenes Børn i Kjødet, bør tage i Betragtning, hvor vildledte deres Aander er ved de menneskelige Religionssystemer, Traditioner, nedarvede Skikke og Fordomme, hvor dybt de er indhyllede af disse Ting, at det danner omkring dem en mørk Taage, som deres Øine ikke kan gjennemtrænge; hvorledes de fra Barnsbeen af formedelst Tvangslove har været nødte til med Læberne at bekjende visse Troesformularer, følge visse Skikke og Vedtægter, og med kolde Hjerter mekanisk og ligesom maskinmæssig sige og gjøre, hvad Andre har sagt og gjort før dem. De fleste har altsaa været nødte til at følge Strømmen for ikke at foragtes af de Øvrige, og paa denne Maade er der opkommet et Slags *Skin* af Gudsfrygtighed, idet alle ere blevne lærte at fornægte dens *Kraft*; det er: en Kirke grundet paa Aabenbaring fra Gud, med levende Apostler, Propheter, Evangelister, Hyrder og Lærere og den Hellig Aands Naadegaver og Kræfter. Alle disse Ting er det bleven lært de Christne at ansee som unødvendige, eller at de ikke skal troe derpaa, og derfor er Menneskene saa at sige opammede i i Mørket, har faaet det kjært og antager det for at være Lyset. Deraf kommer det, at vi hører Menneskene roser sig af at være oplyste, naar de foragter, bespotter og med et vantroe Smiil forkaster Forkyndelsen af det sande Evangelium, og jo længere de er komne i denne Bespottelse og Vantroe, jo mere oplyste roser de sig af at være. Deres Oplysning i religiös Henseende indskrænker sig altsaa til at fornægte og bespotte Muligheden af at Gud nogensinde skulde aabenbare sig til Jorden igjen, eller gjengive det evige Evangelium og det hellige Præstedømme ved Englesendelse; og endskjøndt disse Ting er tydelig og klart forudsagte baade i det Gamle og Nye Testamente, har hverken vi eller vore Medmennesker kunnet see det, førend Herren sendte Lyset ved befuldmægtigede Mænd.

Alle disse Ting bør en Evangeliets Budbærer tage i Betragtning og indrette sin Fremgangsmaade derefter. Han bør søge at vinde alle Menneskers Tillid — hvilket vil lykkes hos de gode — de onde er i Herrens Haand, ved at bringe dem Frelsens Budskab i Sagtmodighedens Aand, skaane deres Fordomme og Vildfarelser, saavidt det er foreneligt med Sandhedens Forkyndelse, og paa en vaersom Maade aabne deres Øine gradviis for Lyset, thi da de har saa længe vandret i Mørke, kan de ikke med eengang taale Dagens fulde Lys. At fremstille Evangeliets rene, simple, fattelige Grundsætninger og Skikke, saaledes som nedlagt og indført af Jesus og hans Apostle efter den Hellige Skrifts Vidnesbyrd, er nødvendigt for at faae Menneskene til at sammenligne, hvor uovereensstemmende de nuværende Systemer

er med den oprindelige Kirke og det rene Evangelium; dernæst afgiver Prophetierne om hvad der skulde skee i de sidste Dage: Evangeliets Gjengivelse, Kirkens Oprettelse, Israels Indsamling og Guds Folks Forberedelse til Messiæ anden Tilkommelse og tusindaarige Regjering, en viid Mark for Opbyggelse og Belærelse, og forberede de Ærliges Sind til at annamme den herlige Sandhed, at Engelen har gjengivet det evige Evangelium, at Herren opreiste og bemyndigede en Prophet, Joseph Smith, til at grundlægge hans Kirke, gjenoprette det hellige Præstedømme, overlevere Josephs Stammes Optegnelser, Ephraims Træ, Mormons Bog, som indeholder Evangeliets Fylde, til Verden, at Gjenoprettelsesværket er i fuld Gang, at Guds Børn indsamles til Zion osv. Ved at fremsætte efterhaanden alle disse Ting, og give Folket Tid til at overveie, saa vil Herrens Aand arbeide paa de Ydmyge, Sagtmodige, Ærlige og Oprigtige, og de, som hungrer og tørster efter Retfærdighed, vil sandelig erkjende, at Evangeliet er den rette Føde, og de vil adlyde dets Forskrifter.

Vi sagde, at de Gode vil fatte Velvillie for dette Værk og for Herrens Tjenere, og vi sagde, at de Onde er i Herrens Haand; thi omendskjøndt disse søger at forhindre Evangeliets eller Lysets Fremtrængen, fordi de elsker mere Mørket end Lyset, og søger at forfølge, bespotte, forhaane, latterliggjøre, fængsle eller udjage Herrens Sendebud, vil de dog ikke kunne lykkes deri, thi Herren vil lede endog deres onde Forsætter til at fremme hans Hensigter, naar ikkun hans Tjenere er vise og forstandige nok til ikke unødvendigen at paadrage sig Forfølgelsen af Evangeliets Fjender, som undertiden kan skee ved Mangel paa Erfaring og Viisdom i Tale og Handling. Søg derfor bestandigen til Herren efter hans Aands Veiledning, og agter paa Raad fra dem, som er mere erfarne i Præstedømmet og som Gud har beskikket som Veiledere. Dersom I da, efterat have gjort Eders Pligt, blive forfulgte, som undertiden vil vorde Tilfældet, saa længe som Satan ikke er bunden, saa er I uden Skyld, og Eders Forfølgere uden Undskyldning, naar Regnskabsdagen kommer. Ældste i Israel! værer derfor vise, forstandige, sagtmodige, ydmyge, frimodige, nidkjære med Kundskab, trofaste og holder Eder rene fra Verden og dens Besmittelser og Herren vil velsigne Eders Arbeide!

Anmærkning. Da vi troer, at nogle af de Ældste har misforstaaet vor Anmodning om at indsende Bidrag til Missionens Historie, saa vil vi gjentage, at vi ikkun ønsker *ganske korte Antegnelser* om Hovedpunkterne af Conferencernes Oprettelse, de præsiderende og *de fra Contoiret udsendte* Ældstes Navne, Tjenestetid osv.; men at faae Copier af hele Journaler fra andre Brødre tilsendt os i Posten, var ikke Meningen, thi vi vil hverken have Tid til at gjennemlæse dem, eller behøve at benytte os af deres Indhold; idet deres Tjeneste er nedskrevet i Conferencernes og Grenenes Antegnelser.

En kortfattet Kirkehistorie.

samlet af

George A. Smith,

Historieskriver i Jesu Christi Kirke af Sidste Dages Hellige.

(Fra „Deseret News" d. 5te Septbr. 1855.)

Joseph Smith jun. blev født i Sharon i Windsor County i Staten Vermont den 23de Decbr. 1805; flyttede tilligemed sin Fader til Ontario County i New York Stat og boede Aaret 1819 i Manchester. Han var Jordbruger af Haandtering og den Opdragelse han havde faaet var indskrænket.

Da han var 15 Aar gammel, begyndte han alvorligen at overveie Nødvendigheden af at blive beredt for det tilkommende Liv. Han gik iblandt de forskjellige Troessamfunde, som fandtes i sidstnævnte Stat, og hans Sind blev foruroliget af den Modsigelse og Strid, som fandtes iblandt dem, som bekjendte Christi Navn.

Fattende Modbydelighed for den Forvirring, som han opdagede ved sin Undersøgelse, og opmuntret ved Løftet i Jacobs Brevs 1 Cap. 5 V.: „Dersom Nogen af Eder fattes Viisdom, han bede af Gud, som giver Alle gjerne, og bebreider ikke, saa skal den gives ham," trak han sig tilbage i en Skov og i alvorlig Bøn bad han Herren inderlig om at aabenbare ham Saliggjørelsens Vei, og medens han var saaledes beskjæftiget, saae han to herlige Væsener indhyllede i et straalende og herligt Lys, hvilke underrettede ham om, at alle nuværende religiøse Sekter var afvegne fra Jesu Christi og hans Apostles gamle Evangelium med dets Gaver og Præstedømme, hvilket skulde blive ham kundgjort i passende Tid; mange hellige Ting vistes ham i dette Syn.

Medens han var beskjæftiget i Bøn den 21de Septbr. 1823 og bestræbte sig for at øve Tro, blev Værelset opfyldt med Lys, som langt overgik Middagens, og i hvis Midte saaes en Person, hvis Ansigt var som Lynet og dog saa fuld af Uskyldighed og Godhed og af et saadant herligt Udseende at det forjagede al Frygt. Han var en Engel sendt af Gud for at underrette ham om, at Pagterne med gamle Israel, angaaende deres Efterkommere, skulde snart opfyldes, og at det store Værk til at begynde Tilberedelsen for Christi anden Tilkommelse skulde nu begynde; Evangeliets Fylde bekjendtgjøres for alle Nationer, at Amerikas Indfødte var en Levning af Israel, som i gamle Dage havde nydt inspirerede Mænds Tjeneste; at Optegnelser, indeholdende deres Historie indtil deres Udartning, var bleven vedligeholdte, og at disse Optegnelser var bleven skjulte i Jorden, og Herren lovede, at de snart skulde blive aabenbarede.

Den følgende Dag vendte Engelen tilbage og viste ham Stedet, hvor de hellige Oldtidsskrifter var nedlagte. En Steen, som ragede lidt frem af Jordens Overflade, bedækkede en Steenkiste; han aabnede den og saae Pladerne.

Engelen sagde: „Du kan ikke denne Gang erholde dem, og naar

de erholdes, maa det skee ved Bøn og Trofasthed i at adlyde Herren; de er ikke nedlagte her for ved dem at samle Vinding eller Rigdom eller denne Verdens Herlighed; de er af ingen Værdi for Menneskenes Børn, undtagen for den Kundskab de indeholder, hvilken er Fylden af Jesu Christi Evangelium, saaledes som det blev givet til dette Lands Urindvaanere." Dette Sendebuds Legemsskikkelse var lidt over Menneskenes almindelige Størrelse nu til Dags; hans Dragt var fuldkommen hvid og syntes at være uden Sømme.

Megen Underviisning blev given Joseph Smith af Engelen under et Tidsrum af fire Aar, og den 22de Septbr. 1827 overleverede Herrens Engel Optegnelserne i hans Hænder; de var indgraverede paa Plader, som havde Udseende af Guld; hver Plade var næsten 7 Tommer bred og 8 Tommer lang, ikke fuldt saa tykke som almindeligt Blik, smukt graverede paa begge Sider med forbedrede ægyptiske Charakterer, bundne tilsammen i et Bind ligesom Bladene i en Bog, fæstede i den ene Kant med 3 Ringe, som løb igjennem Bogen; tilligemed Pladerne fandtes et forunderligt Instrument, som kaldtes af de Gamle Urim og Thummim. Ved Guds Gave og Kraft oversatte han ved disse Midler den Optegnelse, som er Mormons Bog. Den første Udgave, bestaaende af 5000 Expl., blev besørget trykt af Joseph Smith i Palmyra i Staten New York.

Jesu Christi Kirke af Sidste Dages Hellige blev organiseret i Manchester i Staten New York den 6te April 1830 og bestod da af sex Medlemmer, som blev døbte ved Begravelse i Vandet af Joseph Smith og Oliver Cowdery, som modtog Apostelskabet ved Befaling fra Gud og ved Tjenstgjøring af himmelske Sendebud, og var de første Ældste i Kirken.

Da Mormons Bog var bleven trykt, begyndte Kirken at tiltrække sig Avis-Redaktørers Opmærksomhed, hvilke strax rettede deres Artilleri imod Joseph Smith og den Haandfuld, som havde annammet hans Vidnesbyrd. Stormklokken lød strax til Forfølgelse, hvilken vedvarende forøgedes næsten uden Ophør under hans hele Liv.

Formedelst Joseph Smiths, Hyrum Smiths og andre Ældstes Arbeide, som var bleven ordinerede, grundlagdes Grene i New York, Pennsylvania, Ohio, de Brittiske Provindser og Ny Englands Stater.

En stor Green af Kirken blev grundlagt i Kirtland, Geauga County i Staten Ohio; og da Forfølgelsens Aand vedblev i alle Grenene i en meget stor Udstrækning, begyndte de Hellige at samles til Kirtland; og snart efter besøgte Joseph Smith tilligemed flere Ældste Jackson County i Staten Missouri og begyndte Bosættelsen af de Hellige; Øvre Missouri var dengang ikkun tyndt beboet.

I Juni 1831 holdtes en Conference i Kirtland; et Antal Ældste ordineredes til Overpræster af Joseph Smith, idet han var Præsident for Overpræstedømmet og den hele Kirke, og kaldet af Herren ligesom Moses til en Seer, Aabenbarer, Oversætter og Prophet; og det var hans Rettighed at have to Raadgivere til at handle som assisterende Præsidenter, hvilke danner Kirkens øverste Præsidentskab.

I Juni 1832 begyndte W. W.

Phelps & Co. at trykke et Maanedsskrift i Independence i Missouri, helliget udtrykkelig til Udspredelsen af Evangeliets Principer og til Offentliggjørelsen af Guds Aabenbaringer til Kirken.

Et Handelshuus blev grundet af Firmaet A. S. Gilbert & Co., og flere hundrede Avlsgaarde anlagte, og Møller og mange udstrakte Anlæg paabegyndte.

De Ældste vedblev at prædike med usvækket Iver, endskjøndt de bestandigen var udsatte for raa Behandling.

Den 25de Mai 1832 blev Joseph Smith og Sidney Rigdon slæbte ud af deres Senge ved Midnatstid i Byen Hiram i Portage County i Ohio, oversmurte med Tjære og fjærede og haardt mishandlede. Skedevand blev hældt i Præsident Smiths Mund, og han blev holdt saa længe ved Struben, indtil han ansaaes for død. Eet af hans Børn var syg af Meslingerne, og da det laae i samme Seng med ham, da Overfaldet skete, blev det udsat for Natteluften, og døde næsten strax derpaa; hun kan derfor kaldes den første Martyr i denne Uddeling.

I Juni 1833 blev Begyndelsen gjort til Opbygning af et Tempel i Kirtland.

Den 22de Juli 1833 blev W. W. Phelps Bogtrykkeri i Independence i Missouri omringet af en Pøbelskare af henved 500 Mand; Pressen blev ødelagt, Typerne kastede om hverandre, og Huset, en toetages Muursteensbygning, nedrevet. Tab af Eiendom 6,700 Dollars. Denne Pøbelvold vedblev Dag efter Dag.

Edward Partridge, Kirkens præsiderende Biskop, blev offentlig afreven Klæderne, tjæret og fjæret paa den offentlige Plads i Nærværelsen af flere hundrede Tilskuere.

Hr. Charles Allen, et Medlem af Kirken, bevistes den samme Høflighed; Tjæren var blandet med en ædsende Substants.

Gilberts og Whitneys Pakhuus blev opbrudt, deres Varer sammenmængede og udspredte i Gaderne — Liv truede, Personer pidskede, og Tagene paa et stort Antal Huse afrevne ved Partihobe, som besøgte de forskjellige Settlementer; henved tohundrede Huse blev ødelagte ved Ild og 1500 Personer drevne fra deres Hjem og adspredte i de tilgrændsende Countier, fornemmelig i Clay County, foruden nogle Underholdningsmidler, og et stort Antal omkom af Saar, Slag og Forkjølelse.

Da de Hellige var adspredte langs med Missourifloden, lagdes et Komplot af en Afdeling Pøbel at myrde alle, som skulde blive igjen paa Jacksons Siden. Om Morgenen den 13de October, meget tidlig, saaes et forunderligt Luftsyn af Stjerner faldende fra Himlen, hvilket foraarsagede de Helliges Hjerter til at fryde sig, og bragte Pøbelen til at at forlade deres Forsæt; idet nogle af dem blev saa bevægede af Synet at de græd, da de troede, at Dommens Dag var kommen. Det er beklageligt at maatte sige, at Præster af forskjellige Troesbekjendelser, helligede disse Grusomhedshandlinger ved deres Nærværelse og Deeltagelse.

(Fortsættes.)

Joseph Smiths Levnetslöb.

Decbr. 1835. (Fortsat fra Pag. 207).

Fredag den 4de. Trak i Fællesskab med Vinson Knight paa Painesville Bank for 350 Dollars paa tre Maaneders Credit, hvorfor vi gav Navnene F. G. Williams og Co., N. K. Whitney, John Johnson og Vinson Knight. Opgjorde med Broder Hyrum Smith og Vinson Knight, og betalte Knight 245 Dollars; er ogsaa istand til at betale J. Lewis, for hvilken Velsignelse jeg føler inderlig Taknemmelighed til min himmelske Fader, og beder ham i Jesu Christi Navn at sætte os istand til at drage os ud af hvilkesomhelst Forlegenheder, at vi ikke maa bringes i slet Rygte i nogen Henseende, paa det vore Fjender ikke maa have nogen Magt over os. Tilbragte Dagen hjemme, en Deel deraf med at studere Hebraisk. Varmt med lidt Regn, Sneen smeltende hurtigt.

Denne Aften modtog jeg Besøg af en Hr. John Hollister af Portage County, Ohio. Han kom for at tale med mig om Religion, og jeg tilbragte Aftenen i Samtale med ham. Han dvælede Natten over hos mig, og anerkjendte om Morgenen, at, endskjøndt han havde tænkt at han vidste noget om Religion, indsaae han nu, at han vidste ikkun lidet, hvilket var det første Træk af Viisdom, jeg kunde opdage hos ham.

Løverdag den 5te. Veiret koldt og frostigt med maadeligt Sneefald. Studerede Hebraisk om Formiddagen tilsammen med Dr. Williams og Præsident Cowdery. Jeg kæmpede med noget Ildebefindende. Sov en Stund, og følte mig, da jeg opstod, taalelig vel formedelst Guds Barmhjertighed. Jeg modtog et Brev fra Reuben Mc Bride, Vilanovia, New York, ligeledes et andet fra Parley P. Pratts Svigermoder, Herkimer County, New York, af ingen Vigtighed, hvad Indholdet angik, men det kostede mig 25 Cents i Porto. Jeg omtaler dette, eftersom det er almindeligen Tilfældet, og jeg paaføres en heel Deel Udgift af dem, som jeg ikke kjender noget til, undtagen at de er blottede for god Levemaade; thi om Folk ønsker at nyde Gavn ved Underviisning fra mig, vilde sædvanlig Agtelse og god Opdragelse byde dem at betale Portoen for deres Breve.

Jeg sendte følgende Brev til Udgiveren af *Messenger and Advocate* til Optagelse.

Kjære Broder! Jeg ønsker at underrette mine Venner og alle Andre omkring, at naarsomhelst de ønsker at skrive til mig gjennem Posten, om de vilde være godhedsfulde nok til at betale Postpengene. Mine Venner behage at undskylde mig i dette Anliggende, da jeg er villig til at betale Postpenge for at høre fra dem, men jeg er ikke villig til at betale for Fornærmelser og Trusler, og maa følgelig afvise *alle ubetalte Breve.*

Deres i Evangeliet
Joseph Smith, jun.

Søndag den 6te. Gik til Forsamling den sædvanlige Time. Gideon Carter gav en herlig Prædiken.

Om Eftermiddagen havde vi en Opmuntringsforsamling og Nadver. For en to eller tre Ugersiden

paastod Br. Draper at forlade Forsamlingen før Nadveren, og vilde ikke lade sig overtale til at bie nogle faa Øieblikke, endskjøndt vi indbød ham dertil, eftersom vi ikke ønskede at Huset skulde bringes i Forvirring. Han bemærkede, at han „vilde ikke," om vi ogsaa udelukte ham fra Kirken. Idag forsøgte han at gjøre en Bekjendelse, men den var ikke tilfredsstillende for mig, og Aanden tilskyndede mig at at overlevere ham til Satans Tugtelser, indtil han vilde forbedre sig og fortryde sine Synder og gjøre en tilfredsstillende Bekjendelse for Menigheden.

Mandag den 7de. Modtog et Brev fra Milton Holmes og blev meget glad at høre fra ham og om hans Fremgang i at forkynde Evangeliet. Skrev et Brev til ham og opfordrede ham at vende tilbage til Kirtland. Tilbragte Dagen med at læse Hebraisk. Hr. John Hollister saae ind for at tage Afsked med mig og bemærkede, at han havde været i Mørke alle sine Dage, men havde nu fundet Lyset og agtede at adlyde det.

Denne Aften kom et Antal Brødre ind for at see Oldtidsskrifterne, hvilke jeg fremlagde og forklarede. Smukt Kanefore.

Tirsdag Morgen den 8de. Hjemme. Læste Hebraisk i Selskab med Doctor Williams, Præsident Cowdery, Broder Hyrum Smith og Orson Pratt.

Prædikede om Aftenen i Skolehuset som sædvanlig, havde stor Frihed i at tale, Forsamlingen opmærksom. Efter Tjenestens Slutning tilbød Brødrene sig at bringe frem Brændsel for mig.

Onsdagen den 9de. Hjemme. Søndenvind, stærk og kjølig. Ældste Packard kom ind denne Morgen, og forærede mig en Fordring, som han havde Gjældsbeviis fra mig for, paa tolv Dollars. Maa Gud velsigne ham for hans Gavmildhed. James Aldrich sendte mig ogsaa mit Gjældsbeviis ved Jesse Hitchcock, hvorpaa der skyldtes tolv Dollars; og maa Gud velsigne ham for hans Godhed imod mig. Ogsaa de Brødre, hvis Navne er skrevne nedenfor, aabnede deres Hjerter i stor Gavmildhed og udbetalte til mig i Comiteens Forraadshuus de Summer, som er stillet ligefor deres respective Navne, nemlig:

	Doll.	Cents.
John Corrill	5	„
Levi Jackman . . .	3	25
Elijah Fordham . .	5	25
James Emmet . . .	5	„
Newel Knight . . .	2	„
Tru. O. Angel . . .	3	„
W. Felshaw	3	„
Salmon Gee	„	75
Harvey Stanley . .	1	„
Zem. Draper	1	„
Emer Harris	1	„
T. Jackson	1	„
Samuel Rolf	1	25
Elias Higbee	1	„
Albert Brown . . .	3	„
Wm. F. Cahoon . .	1	„
Harlier Crosier . .	„	50
George Morey . . .	1	„
John Rud	„	50
Alex. Badlam . . .	1	„
	40	50
Tillagt de ovennævnte to Gjældsfordringer	24	„
Tilsam.	64	50

Mit Hjerte svulmer af usigelig Taknemmelighed, naar jeg betragter min himmelske Faders Godhed i at aabne disse mine elskede Brødres Hjerter til saa ædelmodigen af afhjælpe mine Behov. Og jeg beder Gud, i Jesu Christi

Navn, at mangfoldiggjøre Velsignelser uden Tal paa deres Hoveder, og at velsigne mig med megen Viisdom og Forstand, og bruge mig til den bedste Fordeel for mine Brødre og til Forfremmelsen af dit Værk og Rige. Og enten mine Dage bliver mange eller faa, enten i Liv eller Død, jeg siger i mit Hjerte, o Herre! lad mig nyde Saadanne Brødres Samfund.

Ældste Tanner bragte mig det Halve af et fedet Sviin til Gavn for min Familie. For nogle Dage siden bragte Ældste Roundy mig en Bagfjerding Kjød. Og maa alle de ovennævnte Velsignelser blive udgydt paa deres Hoveder for deres Godhed imod mig.

Torsdag den 10de. Denne Morgen besøgte et Antal Brødre mig for at see Oldtidsskrifterne, hvilke jeg fremlagde og forklarede til deres Tilfredshed. Idag mødte mine Brødre ifølge foregaaende Aftale for at ophugge og frembringe Brænde for mig. Smuk Morgen i Sandhed og deiligt Kaneføre.

Om Eftermiddagen blev jeg kaldt paa i Selskab med Præsident David Whitmer til at besøge Angeline Works. Vi fandt hende meget syg og saa aandsforvirret, at hun ikke kjendse sine Venner og fortroligste Bekjendte. Vi bad for hende og lagde Hænderne paa hende i Jesu Christi Navn og bød hende i hans Navn at komme til sig selv igjen, hvisket strax skete. Vi bad ogsaa, at hendes Helbred maatte blive gjenoprettet; og hun sagde, at hun blev bedre.

(Fortsættes).

Contoirets Adresse fra den 15de April bliver: Lorentzens Gade Nr. 504, A. 5. Stuen til Venstre.

Indbetalt til Contoiret.

J. P. Folkmann	8 Rd.	- Mk.	- Sk.
J. C. Klingbeck	50 —	- —	- —
Peder Nielsen	20 —	5 —	- —
A. P. Trane	40 —	- —	- —
Summa	118 —	5 —	- —

Indhold.

	Side.		Side.
De Levende og de Døde	209.	Kortfattet Kirkehistorie.	219.
Er Mormonism. et religiøst Paadox?	211.	Joseph Smiths Levnetsløb (fortsat)	222.
Redactionsbemærkninger	216.	Contoirets Addresse	224.

„Skandinaviens Stjerne" udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned og faaes paa Contoret i Lorentzens Gade Nr. 504, A. 5 Stuen tilvenstre og paa alle kongelige Postcontorer.

Udgivet og forlagt af Hector C. Haight.
Trykt hos F. E. Bording.

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de sidste Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

5. Aarg. Nr. 15. *Den 1. Mai. 1856.* Priis: 6 Sk. pr. Expl.

Belærende Bemærkninger

af

Præsident B. Young i Tabernaklet den 6te Mai 1855.

(Af „Deseret News.")

Da Tiden ikke er forløben til at slutte Forsamlingen, tager jeg mig den Frihed at gjøre nogle faa Bemærkninger. Jeg venter om et Par Dage at forlade Hjemmet og blive fraværende nogle Uger for at besøge de Indfødte i Syden og see til Brødrene i den Egn. Jeg ønsker nu at bede om nogle Gunstbeviisninger for mig selv og for dem, som skal ledsage mig, og for alle, som bliver igjen.

Dersom I skulde høre nogle Rygter om mig under min Fraværelse, hav stedse nok af Sandhedens Aand for at vide, om de er falske eller sande; besid stedse saa meget af Herrens Aand, at I kan skjelne imellem Sandhed og Vildfarelse, og kjende det Ondes Aand fra Retfærdighedens. Dersom I skulde høre, at jeg har faldt fra Evangeliet og reist til Californien for at faae Guld, behøver I ikke at troe det Rygte; men dersom I hører, at jeg revser den Aand, som herskeriblandtmange, der bekjender sig at være Hellige, uden at være det, det kan I troe; men dersom I hører, at Indianerne har dræbt mig, behøver I ikke at troe det. Dog om Herren skulde behage at tage mig bort, jeg er ligesaa beredt til at gaae, medens jeg er paa denne Mission, som en anden Tid; jeg venter aldrig at blive bedre beredt. Dog jeg formoder ikkun at blive fraværende nogle Uger, og jeg beder alle Brødre og Søstre at være trofaste, medens jeg er borte.

Bliv ikke forfærdede for dette, hiint eller noget andet; thi jeg vil forsikkre, at vi skal have baade Høsttid og Saatid, og at vi skal høste en god Høst. Jeg forventer at nogle af Brødrene maaskee tænker: „nu er det Tid for Spekulation," og maaskee løber hen og kjøber op al Hvede og Meel i den Hensigt, men der er nok og vil blive nok, og der vil ikke blive nogen Mangel, og om vi ikke skulde faae noget Overskud, hvad gjør det til Sagen? Det vil alt vorde ret, og vi vil anerkjende Herrens Haand i alle Ting.

Det vilde være behageligt, om

alle de Hellige havde stærk Tro og Tillid, men undertiden synes mange at vakle i deres Følelser. Jeg veed ikke, hvor mange jeg kunde finde i denne Forsamling, som havde Tro nok til at stole paa, at vi kunde leve paa Toppen af disse høie Bjerge, som er 6619 Fod høiere end Tempelpladsen, i det Tilfælde at vi bleve opfordrede at gaae derop og boe der, dersom der ikke var nogen anden Plads for os; jeg veed ikke, om der er mange i denne Forsamling, som kunde have Tro til at stole paa, at vi kunde leve der.

Til samme Tid som jeg opmuntrer mine Brødre til at have Tro, ønsker jeg i Virkeligheden hellere, at de vilde have gode Gjerninger; jeg bryder mig ikke halv saa meget om deres Tro, som om deres Gjerninger. Tro beviser ikke saa meget, uden den er ledlaget af gode Gjerninger; de er en Tilkjendegivelse, et Beviis, at der er noget Godt ved den Person, som er i Vane med at gjøre dem.

Altsaa, dersom Folket ikkun vil være overflødigt i gode Gjerninger, vil jeg forsikkre dem, at de skal have Tro nok i Nødens Tid. Jeg ønsker, at Brødrene maa være flittige i deres Anliggender her, at de maa være retskafne, trofaste, kloge og oprigtige, og stræbe efter at faae Evangeliets Aand. Jeg er rede til at erkjende, at dette Folk har Evangeliet, at de er et godt Folk, at de er de bedste, vi kjender paa Jorden. Til samme Tid er der en stor Mangel med Hensyn til Følelserne hos mange af dem, med Hensyn til deres Forstand, deres Anskuelser og Forhold, Grad og Beskaffenhed af Aanden, de er i Besiddelse af.

Alle bør søge at kjende Herrens Sind og Villie, og naar de kjender det, vil de blive lært, at dette Folks Fordeel er Herrens, og at alt hvad vi gjør er til hans Ære; og ikke det alene, det er ligeledes til vor egen Velfærd. Eftersom vi lærer Evangeliets Principer fuldkomnere, vil vi lære, at vor Interesse er een, at vi har ingen Privatinteresse, som er adskilt fra dette Rige; men dersom vi overhovedet har nogen sand Interesse, saa er den i Guds Rige. Om vi virkelig besidder og nyder noget, er det i dette Rige; om vi bygger det op, bygger vi for os selv; om vi forsømmer at gjøre saa, da forsømmer vi at understøtte os selv.

Dersom vi slappes i vore Følelser og har en Interesse særskilt fra Guds Rige, vil vi forfeile at opnaae Maalet for vort Præstedømme. Intet vil staae fast paa Jorden i den endelige Slutningsforhandling, undtagen Guds Rige og hvad deri er; alt andet vil forgaae, vil ødelægges. Om vi derfor i alle vore Gjerninger søger at bringe alle vore Følelser, Interesser og Bestræbelser sammen til Eet for at understøtte og opbygge Guds Rige paa Jorden, da er vi sikkre paa, at vi bygger os selv op.

Dersom vi retteligen kan see og forstaae, hvad Mennesket bør arbeide for, og vil rette vor Handlemaade derefter til Opbyggelsen af Guds Rige, det bereder os til at modtage de Velsignelser, som Herren har i Forvaring for os. Men dersom vi er adskilte i vore Følelser, delte i vore Bestræbelser og har særskilt Interesse hver for os, det leder til Ødelæggelse. De, som er vel underviste i Guds Riges Grundsætninger og annammer det som det er, vil skjønne, at alt det de gjør er til Fordeel for

dem selv, og naar de har gjort alt, hvad de kan, er Herren forpligtet til at gjøre Resten.

Dersom vi har gode Gjerninger og overflødigt af dem, har jeg ikke den mindste Tvivl om, uden vi jo skal høste en tilstrækkelig Høst iaar, og have et Overskud af Korn, efter at vi har forsynet dem alle, som forventes at komme hid iaar. Men antag, at vi ikke skulde have noget Overskud, vilde ikke gode Gjerninger i Overflødighed frembringe den Tro, som er nødvendig for at Herren skal gjøre Resten, naar vi har gjort hvad vi kan? Gode Gjerninger vil frembringe god Tro, og god Tro vil bevirke gode Gjerninger.

Dersom vor Tro er af den rette Slags, saa vil vi anvende vort Arbeide paa den Maade, som vil fremme vor egen Velfærd, idet vi derved fremmer Guds Riges Velfærd paa Jorden; men dersom vi har endog blot een Interesse særskilt eller adskilt fra dette Rige, da fremmer vi ikke tilfulde vor egen private Velfærd.

Dersom vi vil være taalmodige og trofaste, flittige og ydmyge, saa at vi kan kjende Sandhed fra Vildfarelse og ikke plage os selv i mindste Maade, behøver Ingen af os at være bange hverken for Jordens eller Helvedes Magter og Indvirkninger; nei, ikke det mindste.

Broder George Z. Cannon sagde nylig: „Dersom han ikke havde troet Mormonismen indtil han gik til Sandwichs Øerne, hvad han saae der, vilde have beviist, at den var sand.“ Vi kunde spørge, om der er et Individ her, som har seet nok af Herrens Gjerning for at bevise Mormonismen at være sand. Er dette Folk overbeviist ved Herrens Fremgangsmaade med dem, og hvad han har gjort for dem, at Mormonismen er sand? Om der ikke var andet Beviis, maatte dette være tilfredsstillende; men efter at vi har faaet dette Beviis, behøver vi Vidnesbyrdet inden i os, og det Vidnesbyrd maa vi have.

I alle de Helliges Arbeide, naar Tro springer op i Hjertet, vil gode Gjerninger følge, og gode Gjerninger vil forøge den rene Tro i dem; dette er Tilfældet med Broder Cannon, og det er Tilfældet med enhver Hellig.

Hvad Herren har gjort for dette Folk, vilde overbevise hvilketsomhelst Menneske, efter fornuftige Grundsætninger, at det ikke er menneskelig Viisdom eller menneskelig Kraft og Magt, eller dette Folks Kraft og Magt tilsammenlagt, som har udført, hvad der er skeet, men at det er blevet tilveiebragt ved en usynlig Magt. Dog vil et Menneske, undtagen han har Aandens Lys i sig, henregne Herrens Gjerning til Menneskets Viisdom, eller til den sorte Kunst, eller til Djævelens Magt. Omvendt, et Menneske kan see Djævelens Magt fremstillet og antage det for Guds Magt; thi uden Aandens Lys kan man ikke skjelne imellem Herrens Magt og Djævelens Magt.

Vi maa derfor have den Herres Jesu Vidnesbyrd for at blive istand til at skjelne imellem Sandhed og Vildfarelse, Lys og Mørke, den som er af Gud, og den som ikke er af Gud, og at vide hvorledes vi skal anbringe enhver Ting, hvor den hører hen. Dette er den eneste Maade, hvorpaa man kan blive en videnskabelig Christen; der gives ingen anden Methode eller Fremgangsmaade, hvorved en Person virkeligen kan dannes til at blive en Guds Hellig og beredes for en

celestial Herlighed, end at faae Evangelicts Aands Vidnesbyrd inden i sig.

Mennesker kan see Mirakler udføre, Syge helbredede, Blindes Øine aabnede, Lamme bringes til at løbe, og endog Døde opreiste, og anerkjende at alt dette er gjort ved Guds Magt, men vil alt dette sætte dem istand til at skjelne, om det er Guds Kraft eller ikke? Nei, det vil ikke. De maa have den Aand, hvorved de Døde er opreiste, de Syge er helbredte og de Blindes Øine aabnede, ellers kan de ikke sige om det er gjort ved Guds Magt eller ved Djævelens Magt, eller om der er en Taage over deres Øine.

Jeg gjør disse Bemærkninger, at I maa forstaae, at min Tro ikke er grundet paa Herrens Gjerning paa Øerne i Havet, eller paa hans Indsamling af sit Folk her, eller paa hans Foraarsagen af Tørke i de østlige Lande, og Krig, Blodsudgydelse og Ødelæggelse iblandt Folk; ei heller paa den Gunst han skjænker dette Folk eller hiint Folk, ei heller paa om vi er velsignede eller ikke velsignede, men *min Tro er grundet paa den Herre Jesus Christus, og paa den Kundskab jeg har annammet fra ham.*

Dette maa være Tilfældet med enhver, som venter at faae en celestial Herlighed og at blive kronet i vor Guds celestiale Rige. Vi kunde faae en Tørke her, og dog kunde hele dette Folk blive underholdt ved en usynlig Magt eller Haand, endog om der ikke blev avlet til en Mundfuld Brød i hele Territoriet. Vilde dette bevise, at vor Gud er den Gud vi skulde tjene? For den, som kjender noget til den Herres Jesu Christi Aand, er det aldeles intet Beviis.

Dersom vi læser rigtig, forventer vi i de sidste Dage, at Fjendens Magt skal have en stor Indflydelse iblandt Folket og skal lykkes i at forføre mange. Forventer I, at de Blindes Øine skal aabnes ved Djævelens Magt? Jeg forventer det, og ligeledes at see de Lamme bringes til at løbe, og de Døves Øren aabnede ved den Magt.

Har nogen af denne Forsamling seet, været Vidne til, eller havt nogen Kundskab om noget Saadant? Ja! Er de Syge blevne helbredte? Ja, baade ved Guds Magt og ved Djævelens Magt. Vi siger, at vi kan bevidne, at Guds Magt har helbredt de Syge. Gives der Individer her, som har seet de Syge blive helbredte, uden at vide ved hvilken Kraft de blev helbredte? Ja mange; Mesmerismen*) har helbredet mange Mennesker i Verden.

(Fortsættes.)

*) Mesmerisme: Dr. Mesmers Opfindelse at helbrede ved Magnetisering.

Joseph Smiths Levnetsløb.

Decbr. 1835. (Fortsat fra Pag. 224).

En Stabel af Planker og Bræder var kommen i Brand, og ved vor Tilbagekomst fandt vi Brødrene beskjæftigede med at ud-

slukke Flammerne. Efter at vi havde arbeidet een Time imod det ødelæggende Element, lykkedes det os at blive Herrer over det, og frelste sandsynligviis en Fjerdedeel af Materialierne. Jeg kjender ikke, hvor stort Tab Commiteen har lidt, men det er betydeligt, eftersom der var en Mængde Materialier i Stabelen. Omtrent tohundrede Brødre var beskjæftigede ved denne Leilighed og lagde for Dagen megen Virksomhed og Deeltagelse, og fortjener megen Roes. De har ogsaa været meget flittige i at forsyne mig med Brændsel for Vinteren, hvorfor jeg er enhver af dem oprigtigen taknemmelig og skal erindre med varme Følelser denne Beviisning af deres Godhed imod mig. Og i Jesu Christi Navn paakalder jeg Himmelens rigeste Velsignelse at hvile paa dem og deres Familier; og jeg beder min himmelske Fader at bevare deres og deres Hustruers og Børns Helbred, at de maa have Legemsstyrke til at udføre deres Arbeide i deres forskjellige Sysler i Livet og nyde Brugen og Virksomheden af deres Lemmer, ogsaa Kræfterne af et oplyst og forstandigt Sind, saa at de maa ophobe Viisdom, Forstand og Kundskab overflødigen, og blive bevarede fra Plager, Pestilents og Hunger, og fra Modstanderens Magt, og fra ildesindede Mænds Hænder, og have Magt over alle deres Fjender og Veien blive beredt for dem, at de maa reise op til Zions Land og blive bosatte paa deres Arvelodder for at nyde Fred og Lyksalighed for stedse, og tilsidst blive kronede med evigt Liv i Guds celestiale Rige, hvilken Velsignelse jeg beder om i Jesu af Nazareths Navn, Amen.

Jeg vi erindre Ældste Leonard Rich, som var den Første, som foreslog for Brødrene at hjælpe mig i at erholde Brændsel til min Families Brug, for hvilket jeg beder min himmelske Fader at velsigne ham med alle de ovennævnte Velsignelser. Og jeg skal stedse erindre ham med megen Taknemmelighed for hans Beviis paa Velgjørenhed og Agtelse, og jeg takker den store JEG ER, fordi han indgav i hans Hjerte at bevise mig denne Godhed. Og jeg siger i mit Hjerte, jeg vil stole paa din Godhed og Barmhjertighed evindelig, o Herre! thi din Viisdom og Velgjørenhed er evindelig og overgaaer Menneskets Fatte-Evne; og alle dine Veie kan ikke udfindes.

Folkets Ansøgninger fra alle Dele af de forenede Stater til Guvernøren i Missouri at gjenindsætte de Hellige i deres Besiddelser blev idag ordnede og lagte i Posten i Kirtland for at afgaae til Missouri. Ansøgningerne var talrige og Pakken stor; sammes Porto var fem Dollars. Den var addresseret til Guvernøren.

Fredag Morgen den 11te. Ildløs i en Skomagers Boutik, som tilhørte Orson Johnson, men Flammerne blev snart udslukte ved Brødrenes virksomme Anstrængelser. En behagelig Morgen. Tilbragte Dagen med Læsning og med at undervise dem, som kom for at søge Raad.

Løverdag Morgen den 12te. Tilbragte Formiddagen med Læsning. Omtrent Kl. 12 kom et Antal unge Personer ind for at see de ægyptiske Oldtidsskrifter. Min Skriver fremlagde dem. Een af de unge Damer, efter at have undersøgt dem, blev spurgt, om de ikke havde Udseende af Antiqvi-

teter. Hun bemærkede med en haanlig Mine, at de havde ikke. Ved at høre dette blev jeg høiligen forundret over den Uvidenhed, hun lagde for Dagen, og jeg bemærkede til hende, at hun var en Uregelmæssighed i Skabningen, thi alle Forstandige og Lærde, som havde undersøgt dem, havde uden Betænkning erklæret dem for gamle. Jeg bemærkede videre, at det var ligefrem Slethed, Uvidenhed, blind Nidkjærhed og Overtro, som foraarsagede hende til at gjøre Bemærkningen, og at jeg vilde nedskrive det til Ihukommelse. Og jeg har gjort saa, fordi det er et tydeligt Exempel paa den herskende Tidsaand, som viser at Offrene for Præstelist og Overtro vilde ikke troe, omendskjøndt Een skulde opstaae fra de Døde.

Om Aftenen var jeg tilstede ved en Debat hos Broder William Smiths over følgende Spørgsmaal: Var det nødvendigt for Gud at aabenbare sig for Mennesket for deres Lyksaligheds Skyld? Jeg var iblandt de Bekræftende og den Sidste til at tale over denne Side af Spørgsmaalet; men medens jeg lyttede med Interesse til den Skarpsindighed, som lagdes for Dagen paa begge Sider, blev jeg kaldt bort for at besøge Søster Angeline Works, som antoges at være farligt syg. Ældste Corrill og jeg gik derhen og bad og lagde Hænderne paa hende i Jesu Christi Navn, og forlod hende tilsyneladende bedre og vendte tilbage hjem.

Søndag den 13de. Ved den sædvanlige Time Kl. 10 Form. bivaanede jeg Forsamlingen i Skolehuset paa Sletten. Ældste Jesse Hitchcoch holdt en meget rørende Prædiken.

Om Eftermiddagen gav Ældste Peter Whitmer en Beretning om sin Erfaring, hvorefter Præsident F. G. Williams ogsaa berettede sin. De berørte begge mange Ting, som stod i Forbindelse med denne Kirkes Opkomst og Fremgang, hvilket var underholdende. Derefter blev Herrens hellige Nadvere forvaltet under Ledelse af Præsident David Whitmer, hvorefter jeg gjorde nogle Bemærkninger angaaende Bønforsamlinger, og vor Forsamling sluttedes med at nedbede Herrens Velsignelse over os. Jeg begav mig hjem og forlangte min Hest frem, hvorpaa jeg og min Skriver kjørte til Hr. E. Jenning's, hvor jeg forenede i Ægteskab Ebenezer Robinson og Angeline Works, ifølge foregaaende Forpligtelser. Jomfru Works havde saavidt kommet sig af sin Sygdom, at hun kunde sidde i sin Lænestol, medens jeg forrettede Vielseceremonien.

Vi kjørte derefter til Hr. Mc Whithy's, en Afstand af omtrent tre Mile fra Byen, hvor jeg var bleven anmodet at bivaane et andet Gifternaal. Vi fandt et stort og agtværdigt Antal Venner tilstede. Jeg var bleven anmodet om at gjøre nogle indledende Bemærkninger om Ægteskab, rørende Herrens Hensigter med denne Indstiftelse, og Mænds og Hustruers Pligter imod hverandre. Og efter at vor Sammenkomst var aabnet med Sang og Bøn, holdt jeg et Foredrag af omtrent fyretyve Minutters Længde, hvilket syntes at interessere Alle, med Undtagelse af een eller to Personer, som lagde for Dagen en Aand af lav Foragt, hvilken jeg var nødt til skarpt at irettesætte og revse. Efter at jeg havde sluttet mine Bemærkninger, beseglede jeg de

ægteskabelige Forpligtelser imellem Hr. E. Webb og Jomfru E. A. Mc Whithy i Guds Navn, og udtalte Himlens Velsignelser paa deres Hoveder; sluttet med gjengivne Taksigelser. Derefter blev en prægtig Anretning fremsat, og Selskabet indbudt at tage Plads ved Bordet parviis, Mænd og Qvinder, begyndende med de ældste. Selskabet anførtes paa en passende og sømmelig Maade og Munterhed herskede. Efter at have tilbragt en behagelig Aften indtil Klokken 9, udtalte vi en Velsignelse over Selskabet og vendte tilbage hjem. Idag tog det Ild i Brædde-Stabelen igjen.

Mandag den 14de. Et Antal Brødre fra New York kom for at besøge mig og see de ægyptiske Oldtidsskrifter. Ældste Harris kom ogsaa tilbage fra Palmyra i Staten New York, og Broder Francis Eaton fra det samme Sted og Søster Harriet Howe kom for at besøge os.

Efter indtagen Middag bivaanede jeg Begravelsen af Sylvester Smiths yngste Barn. Og mødte om Aftenen, ifølge forudgaaen Melding, for at gjøre Foranstaltninger til Beskyttelse mod Ildebrand, og organisere et Compagni for dette Øiemed; ogsaa for at raadslaae om andre Anliggender af verdslig Beskaffenhed. Samuel Barnum kom til mit Huus meget plaget af en svullen Arm. Da han ikke havde Tro nok til at blive helbredet, anbragte min Kone et Omslag af Urter, og han overnattede hos os. Tilbragte Dagen hjemme med at læse Hebraisk og besøge Venner, som anmodede om at see mig.

Tirsdag den 15de. Hjemme og var som sædvanlig velsignet med meget Selskab. Samuel Barnum er meget syg og hans Arm meget inflammeret.

Om Eftermiddagen overrakte Ældste Orson Hyde mig et Brev, hvis Indhold var, at han var meget misfornøiet med Comiteens Handlemaade mod ham i timelige Ting, det er, de behandlede ikke ham med samme Ædelmodighed som Ældste William Smith; opfordrede mig ogsaa at berolige ham angaaende Aabenbaringen til de Tolv, siden deres Tilbagekomst fra Østen. At med mindre hans Sind kunde blive beroliget med Hensyn til disse og andre i Brevet nævnte Ting, vilde hans Ære ikke staae forenet med dem. Dette troer jeg er Summen af Brevets Indhold, endskjøndt meget var skrevet.

Mine Følelser ved denne Leilighed blev meget saarede, idet jeg vidste, at jeg havde behandlet ham med Retfærdighed i alle Ting, og bestræbt mig for at fremme hans Lyksalighed og Velvære, saa meget som det havde staaet i min Magt. Og jeg føler, at disse dadlende Bemærkninger er utaknemmelige og grundede paa Misundelse, og at Modstanderen bestræber sig for med al sin fine List og Indflydelse at fordærve ham ved at foraarsage Splid imellem de Tolv, hvilke Gud har udvalgt til at aabne Evangeliets Rige i alle Nationer. Men jeg beder min himmelske Fader i Jesu af Nazareths Navn, at han maa vorde udfriet af Fordærverens Magt, at hans Tro ikke maatte svigte i denne Fristelsens Stund, men berede ham og alle de Ældste til at modtage Begavelse i dit Huus, ja overeensstemmende med din egen Orden fra Tid til Tid, eftersom du

anseer dem værdige til at blive kaldte ind i din høitidelige Forsamling.

Onsdag Morgen den 16de. Veiret overordentlig koldt. Jeg gik til Raadsværelset for at fremlægge for Præsidentskabet det Brev, som jeg modtog igaar fra Ældste Orson Hyde; men da jeg ankom der, fandt jeg, at jeg havde tabt nævnte Brev, men lagde dets Indhold, saavidt som jeg kunde erindre, for Raadet; men de havde ikke Tid at tage fat paa det paa Grund af andre Forretninger; følgelig blev det opsat til Mandag Aften den 20de dennes. Gik hjem igjen.

Ældsterne Mc Lellin, B. Young og J. Carter kom og aflagde et Besøg hos mig; hvormed jeg var meget tilfreds. Jeg fremlagde og forklarede de ægyptiske Oldtidsskrifter for dem, og forklarede mange Ting, angaaende Guds Handlemaade med de Gamle og Dannelsen af Planet-Systemet.

Om Aftenen gik jeg, ifølge Bestemmelse, til Broder William Smith's for at deeltage i Debatten, som begyndte sidste Løverdag Aften. Efter Debattens Slutning, og en Afgjørelse given i Gunst for Bekræftelsen af Spørgsmaalet, begyndte en Ordstrid om det Upassende i at vedblive Skolen (Debatten) af Frygt for at det ikke vilde faae noget godt Udfald. Broder William modsatte sig disse Forholdsregler og paastod at faae et andet Spørgsmaal foreslaaet, og blev tilsidst meget opbragt, især paa mig, og brugte Vold imod min Person og ligeledes imod Ældste J. Carter og nogle Andre, hvorfor jeg er bedrøvet over al Beskrivelse, og kan ikkun bede Gud at tilgive ham, saafremt han fortryder sin Ondskab og ydmyger sig for Herren.

(Fortsættes.)

Skandinaviens Stjerne.

Den 1ste Mai.

Vi har modtaget „Deseret News" for November og December forrige Aar, men ingen private Breve siden October paa Grund af Postens Uregelmæssighed formedelst Veirforholdene. De modtagne Efterretninger lyde gunstige; der hersker Fred, Sundhed, Virksomhed og Velvære iblandt Dalenes Beboere, som paaskjønner med Taknemmelighed, at de, fjernt fra Verdens Uroligheder, kan tilbringe et fredeligt og arbeidsomt Liv, dyrke Gud overeensstemmende med hans aabenbarede Villie og berede sig for en høiere Tilværelse.

Fra Ældste *Knud Peterson*, Føreren af den skandinaviske Mission af Hellige, som afgik herfra afvigte Foraar, har vi modtaget Brev, som stadfæster den allerede forhen givne Rapport, at vore Emigranter ankom til New York den 16de Februar og afgik derfra den 21de samme Maaned; Selskabet fordeelte sig i Chicago ifølge deres forskjellige Bestemmelser saaledes, at een Deel reiste til St. Louis, en anden Deel til Alton og den tredie Afdeling til Burlington. Hvad selve Søreisen angik, da havde den

været haard formedelst Vinterstormene, men Herren havde hørt deres Bønner, opholdt og bevaret dem fra at gaae under, hvilket var Tilfældet med mange Skibe, hvis søndersplittede Levninger de næsten hver Dag saae flydende omkring. Den 12te Februar optog de 36 Mand fra et synkende Vrag, hvilket var til stor Glæde baade for de Frelsende og de Frelste. Broder Peterson skriver, at han og de Hellige kunde tydeligen see Herrens frelsende Haand i alt dette, at de uagtet Veirets Haardhed, ikke mistede et eneste Spiir ombord i deres Skib. Den værste Prøvelse for dem var Sygdom iblandt de Smaa, idet Meslinger brød ud og bortrykkede mange af deres Børn og nogle af de Gamle; hvorfor han raader de Hellige til ikke at emigrere, naar nogen af deres Børn har Meslinger eller lignende Sygdomme, idet de derved udbreder Ødelæggelse iblandt sig selv og Andre. Forøvrigt giver Broder Peterson de Hellige det bedste Vidnesbyrd, hvilket glæder os meget. Han udtrykker sig i sit Brev saaledes: „Jeg maa sige, at jeg aldrig har seet et bedre Selskab af Hellige; ingen Knurren, ingen Udelukkelse, ingen Misundelse, men alle var glade og veltilmode, takkende Gud for hans Godhed imod dem."

Broder Peterson og de Hellige fremsender deres Hilsen til alle Beslægtede, Venner og Bekjendte.

Er Mormonismen et religiøst Paradox?

(Af „the Mormon.")

Andet Stykke.

(Fortsat fra Side 216.)

Da vi i det Foregaaende klarligen har beviist, at Tro, Omvendelse og Voxnes Daab „til Syndernes Forladelse," var Lærdomme, som indførtes af Johannes den Døber, og ligeledes lærtes af Jesus og hans Disciple, ønsker vi nu at undersøge Virkningerne af og udfinde hvad der menes med „den Hellig Aands Gave." Det er af den allerstørste Vigtighed, at vi skulde undersøge dette tilbunds; thi dersom denne Gave havde været i Kirken, vilde der ikke have været saa megen Modsigelse angaaende Lærdommene, som der ar været.

Den Hellig Aands Gave endskjøndt oprindeligen meddeelt ved umiddelbar Udgydelse af Herrens Aand paa Disciplene, som var forsamlede ovenpaa i en Sal i Jerusalem, ifølge Forjættelsen; dog, da den eengang var given, var den sædvanlige Maade at meddele Andre denne Gave ved Haandspaalæggelse. Derfor, da Samaritanerne annammede Guds Ord og blev døbte, sendte Apostlerne, som var i Jerusalem, Petrus og Johannes til dem, *„som lagde deres Hænder paa dem* og de fik den Hellig Aand." Ap. Gj. 8 C. Og ligeledes Paulus, da han havde døbt

nogle Disciple, *lagde sine Hænder paa dem*, og „den Hellig Aand kom over dem, og de *talede med fremmede Tungemaal og profeterede*." Ap. Gj. 19 C. Haandspaalæggelse er i Sandhed talt om af Paulus, som een af de første Grundsætninger i Christi Lære, og da han opmuntrer Hebræerne til Standhaftighed, siger han dem, at de skulde forlade de *første Begyndelses Grunde* i Læren om Christo og „skride frem til det Fuldkommere, paa det de ikke atter skulde *lægge Grundvolden* ved *Omvendelse* fra døde Gjerninger og *Tro* paa Gud, og Læren om *Daab* og *Haandspaalæggelse* osv. Hebr. 6.

Her er altsaa et tydeligt og betegnet Lærdomspunkt, som sikkerlig ikke, dersom det ikke var bleven forvendt, havde tiltrængt nogen Forklaring. Den romerskcatholske og den engelske Kirke lægger nu Hænder paa for den Hellig Aands Gave; derfor forretter deres Præster den saakaldte Confirmation af Børnene i en vis Alder; men som ingen Tegn følger de Troende, hvilket Jesus lovede at de skulde, og som vi har bemærket, at de gjorde fordum iblandt de første Christne, maa der være nogen Aarsag for denne Mangel. Begge de ovennævnte Kirker bestænke smaa Børn og kalder det Daab, hvilket ikke er den i Bibelen omtalte Daab, hvilken, som vi allerede har bemærket, blev forrettet med dem, som *troede* og *omvendte sig*, og var „*til Syndernes Forladelse*;" og da spæde Børn hverken kan troe eller omvende sig, og ikke har nogle Synder at forlades dem, thi Jesus siger: „Saadanne hører Himmeriges Rige til," saa er deres Børnebestænkelse ikke Christi og hans Apostlers Lære, og følgelig kan ikke Evangeliets Velsignelse følge deres Tjeneste; thi den hellige Skrift siger: „Den, som afviger fra og ikke bliver i Christi Lærdom, haver ikke Gud." 2 Joh. 1, 9. Jesus siger ikke: „Disse Tegn skal følge dem, som prædiker et andet Evangelium, eller som bestænker spæde Børn og kalder det for Daab;" men han siger: „Hvo som *troer og bliver döbt* skal blive salig ———— og disse Tegn skal følge *dem, som troe*" Marc. 16 C.

Det er Evangeliets Lemlæstelse, som har frembragt al Forvirring; Een bortskjærer een Green, en Anden en anden Green; Hver følger sin egen Vei; Nogle bestænke deres Børn; Andre døbe ved Overøselse og atter Andre ved Begravelse; Nogle gjøre det til Syndernes Forladelse, Andre som en Skik efter hvad de kalder Omvendelse, og atter Andre for at tilfredsstille deres Samvittighed. Campbelliterne, et nyere reformeret Samfund, bekjender en nøiagtig Vedhængen ved Skriften og døber til Syndernes Forladelse, men anerkjender ingen Myndighed i den, som forretter, og troer ikke Skriften, som paabyder Haandspaalæggelse for den Hellig Aands Gave. Det er alligevel ikke vort nærværende Forsæt at undersøge Nutidens Systemer, men at udfinde det gamle; og dersom vi overhovedet bringes til at berøre andre, skeer det i den Hensigt at fremstille Modsætningen imellem Sandhed og Vildfarelse, og for klarere at fremstille de Principer, som vi ønsker at forelægge vore Læsere. Vi henviser atter til Spørgsmaalet: „Hvad menes med den Hellig Aands Gave? Og vi maa her tillades en liden Frihed, idet vi siger, at det ikke er

den Hellig Aands Gave, som Folk tænker de faaer, naar de siger, at de er omvendte eller forbedrede. Vi vil her tale med Aabenhjertighed og sige, at vi troer at Mange er oprigtige, naar de bekjender, at de er omvendte og tænker, at de da besidder den Hellig Aands Gave; men her tillader vi os ærbødigst at bemærke, at hverken Oprigtighed eller Uoprigtighed forandrer et Princip. Vi kan ikke andet end troe, at Hinduerne, Chineserne, Mahomedanerne, Jøderne og andre Bekjendere erligesaa oprigtige som vi; de beviser det ved deres Gjerninger; men desuagtet har de ikke Evangeliet; og Spørgsmaalet opstaaer naturligviis, dersom vi er afvegne fra Evangeliets oprindelige Simpelhed, og har indført andre Lærdomme, Skikke og Grundsætninger, vil da det, at vi kalder Religionsforandringer og Misfødsler ved Evangeliets Navn, gjøre dem *virkeligen* til Evangelium? Evangeliet fordum var ikke simpelthen et Navn eller Theori, men et Kraftens og Aabenbaringens Princip. Det bragte Liv og Uforkrænkelighed for Lyset; og den Hellig-Aands Gave var et Meddelelsesmiddel imellem Gud og Mennesket og blev synligen kjendt ved dens ydre Tilkjendegivelser. Derfor, da Apostlerne lagde Hænderne paa, „talede de (Modtagerne) i fremmede Tungemaal og profeterede." „Een blev det givet at tale i Tungemaal; en Anden at prophetere; en Anden at see Syner osv." „Aanden uddeler til Enhver, eftersom han vil." Den var aldeles forskjellig i dens Tilkjendegivelser fra det, som Menneskene nutildags kalder den Hellig Aands Gave. Men siger Nogle, naar vi er omvendte, naar vi føler os lykkelige, naar vi glæder os i en god Samvittighed og nyder Herrens Aand, er ikke det den Hellig Aands Gave? Nei. Alle retskafne Mennesker, som gjør Ret, har Samvittighedens Bifald, enten de hører til et Kirkesamfund eller ikke, men et fromt, retskaffent Menneske, som frygter Gud og ønsker at holde hans Bud, kan maaskee have rigeligere af denne Aand; men dette er ikke den Hellig Aands Gave. Da Philippus gik ned til Samaria og prædikede Evangeliet for dem, troede de og blev døbte, og „der blev en *stor Glæde* i denne Stad." Maaskee Nogle vil sige, at dette var Frugterne af den Hellig Aand. Nei. Hvad da? En god Aand flydende fra Lydigheden til nogle af Evangeliets Ordinancer: „Men der Apostlerne, som vare i Jerusalem, hørte at Samaria havde annammet Guds Ord, udsendte de Petrus og Johannes til dem; hvilke, der de vare komne ned, bade for dem, at de maatte faae den Hellig Aand, (*thi den var endnu ikke kommen paa nogen af dem*, men de var alene døbte i den Herres Jesu Navn). *Da lagde de Hænderne paa dem og de fik den Hellig Aand.*" Hvad nytter det da, ligeoverfor saa klart et Vidnesbyrd at forsøge at faae Menneskene til at troe det, som Sektererne paastaaer at være den Hellig Aands Gave? Den allerførste Virkning af den Hellig-Aands Gave var „at lede ind i al Sandhed, at bringe forbigangne Ting i vor Hukommelse, og vise tilkommende Ting." Ved Besiddelsen af denne, der kunde ikke blive saa mange forskjellige Meninger, thi den vilde „lede ind i al Sandhed." Ved Besiddelsen af denne vilde ikke Menneskene være af forskjellige Meninger med

Hensyn til det Forbigangne, thi „den skal bringe forbigangne Ting i Eders Hukommelse.“ Ved Besiddelsen af denne vilde Menneskene ikke have saa mange forunderlige Forestillinger angaaende Fremtiden, for „den skal vise Eder tilkommende Ting.“ Den er udtrykkeligen Profetiens og Aabenbaringens Aand. Af denne Aarsag vare Paulus, Peter, Johannes Jacob, Juda og alle, som vidnede om Jesus, Profeter; „for Vidnesbyrdet om Jesus er Profetiens Aand“ og hvorsomhelst Jesu Evangelium er, der er ogsaa dette Princip. Aanden, eller den Hellig Aand, er et af Vidnerne, som vidner i Himlen, og ogsaa et af Vidnerne paa Jorden, og er Meddelelses Middel et mellem Himlene og Jorden. Den er en Trøster og giver Fred og Glæde; den meddeler Kundskab, leder ind i Sandhed, aabner Evighedens Undere, giver fremmede Tungemaal, Syner, Helbredelser, Mirakler og Profetier, aabenbarer det Forgangne, Nærværende og Tilkommende, oplyser, velsigner og belærer; i Korthed, den er Kundgjørelsen af Guds Godhed og Magt til Mennesket. Johannes siger, idet han skriver til en Menighed, som var i Besiddelse af denne Gave — nemlig een, som havde gjort nogle Fremskridt i Evangeliets Velsignelser: „Men Salvelsen, som I have annammet af ham, boer i Eder og I behøve ikke at modtage Lærdom af Nogen, men den samme Salvelse lærer Eder om alle Ting.“ Dette er, hvad Jesus lærer sine Disciple; dette er, hvad han sagde skulde følge hans Evangelium, hvor det blev prædiket og troet i *den ganske Verden*; dette er, hvad Apostlerne modtoge paa Pintsefestens Dag, dette er, hvad de ved denne Leilighed lovede dem, som omvendte sig og bleve døbte og sagde, at det udstrakte sig til alle dem, „som Herren vor Gud vilde kalde dertil.“ Dette var, som vi har seet, en Ordinance, som de forvaltede og forbandt med Evangeliet; dette var det, som Folket modtog; dette er en Deel af det oprindelige Evangelium; dette er Mormonisme — et Paradox for Verden — men ikke destomindre sandt.

Ovenstaaende er kun en kortfattet Skildring af den Hellig Aands Gave; om dens Virkninger og Maaden, hvorpaa den bliver meddeelt. At indlade os paa en omstændeligere Beskrivelse, vilde overskride, hvad vi have foresat os i disse Afhandlinger.

(Fortsættes).

En kortfattet Kirkehistorie.

samlet af

George A. Smith,

Historieskriver i Jesu Christi Kirke af Sidste Dages Hellige.

(Fra „Deseret News“ d. 5te Septbr. 1855.)

(Fortsat fra Pag. 221).

I Høsten 1833 blev et Bogtrykkeri anlagt i Kirtland, Ohio, hvor Oliver Cowdery begyndte at udgive „the Evening and Morning Star“ paany.

I 1834 besøgte Joseph Smith,

ledsaget af 205 Mand, Clay County, Missouri, og forsøgte at tilveiebringe en Udsoning med Folket i Jackson. Hans Excellence Daniel Dunklin, som da var Guvernør i Missouri, bekjendtgjorde den lovgivende Magt i sit aarlige Budskab, at Midlerne til at sætte baade de civile og militære Love i Kraft var saa utilstrækkelige, at Mormonerne ikke kunde blive beskyttede i Staten. Han havde forhen skrevet til Oberst J. Thornton under Dato, den 6te Juni 1834, som følger: *„Jeg er fuldkommen overbeviist om, at Besynderlighederne i Mormonernes religiøse Meninger og Skikke er Grunden til Voldsomhederne, som begaaes imod dem.“*

Ved Flid, Sparsommelighed og Forsigtighed havde de Hellige i Clay County og de tilgrændsende Countier begyndt at erhverve sig Rigdom og at nyde Velvære og vare i Stand til at kjøbe sig betydelige Landstrækninger; dette gav Pøbelen i Jackson County Anledning til at opvække en Uorlighed i Clay County. Offentlige Møder bleve holdte, og deres fattede Beslutninger bekjendtgjordes for de Hellige, at de maatte ophøre med at udbrede sig i Clay County, eller at kjøbe andre Marker og opfordrede dem til at forlade Clay County. En Nedsættelsesplads blev følgelig beredt i et nyt, ubeboet, nøgent Præri-Land, blottet for Tømmer, med Pøbelens eenstemmige Samtykke, der sagde, det var ikke tjenligt for Nogen, uden for Mormonerne. De Hellige i Clay County kjøbte Markerne af Regjeringen og flyttede strax ind i Caldwell.

I 1834 blev Joseph Smith sen. beskikket til Patriark over hele Kirken til at velsigne de Faderløse. Den 14de Februar 1835 udvalgte og ordinerede Joseph Smith, ifølge Guds Befaling, tolv Apostle, som skulde være særdeles Vidner i hele Verden om Evangeliets Fylde, og som skulde præsidere over Kirken i alle Tilfælde, naar Præsidentskabet var fraværende. I Løbet af Aaret 1835 besøgte de alle Staterne østen for Ohio samt de britiske Provindser, idet de trøstede de adspredte Grene, prædikede Evangeliet og plantede nye Grene. Mange Hundrede bleve døbte i denne Tid. Omtrent samtidig hermed ordinerede han et Qvorum af halvfjerdsindstyve Ældste i samme Øiemed, af hvilke mange opoffrede det meste af sin Tid til at reise og prædike, idet de gik ud „uden Pung eller Taske.“

Templet i Kirtland var allerede saa vidt færdig, at det blev indviet den 27de Marts 1836. 416 Ældster vare nærværende i et General-Raad Indvielsesdagens Aften. Dette Tempel er en Steenbygning, 80 Fod lang, 60 Fod bred, Murene 50 Fod høie og Taarnet 110 Fod høit. Der er to Hoved-Haller, 55 Fod lange og 65 Fod brede indvendig; fire Forværelser og fem Skoleværelser i øverste Etage. Bygningen er godt fuldført og en smuk Prøve paa Bygningskunsten.

I Juni 1837 gik Heber C. Kimball, Orson Hyde, Willard Richards og Joseph Fielding tilligemed tre Andre fra Kirtland til de britiske Øer paa en Mission. De ankom til England den 20de Juli uden at have saa meget som en Halvskilling i deres Lommer, og den 23de begyndte de at prædike i Preston. Ved Jule-Tider havde Kirken udbredt sig fra Preston til Penwortham, Longton, Southport,

Eceleston, Whittle og Hunters Hill, og Medlemmernes Antal beløb sig til omtrent eet Tusinde.

I 1837 flyttede største Parten af de Hellige i Kirtland til Missouri og nedsatte sig i Caldwell, Daviess, Clinton, Carroll og Ray-Countierne. Caldwell-County var bleven organiseret, og Byen Far West anlagt.

I December blev Bogtrykkeriet i Kirtland ødelagt med Ild, hvilket var en Oprørers Arbeide.

Om Vaaren 1838 fortsattes Emigrationen til Missouri, meest af de Hellige fra Kirtland. Grundvolden til en By blev lagt ved „Grand River" i Daviess County, som blev kaldt Adam-ondi-ahman. Adskillige hundrede Tusinde Acres Land var bleven indskreven paa Land-Contoiret og en to tusinde store, florerende Gaardbrug sat i Gang der. En Landsby blev ogsaa paabegyndt i Carroll County ved Missouri Floden, kaldet „De Witt."

Caldwell County havde i Løbet af tre Aar bleven forvandlet fra en nøgen Slette til en af de meest blomstrende Countier i Staten. Grundvolden blev lagt for et Tempel i Far West, 110 Fod langt og 80 Fod bredt; et Bogtrykkeri anlagt og et Maanedsskrift udgivet, betitlet „the Elders Journal." I August 1838 blev en Tønde Whisky rullet ud ved et Valg, som holdtes i Galatin, Daviess County. Mængden indbødes til at drikke dygtigt og forhindre Mormonerne fra at votere. Et Opløb paafulgte, som endte med, at tre Mormoner blev slagne til Jorden (der var kun otte nærværende) og 23 af Pøblen blev førte bort i en næsten hjælpeløs Tilstand. Een af Mormonerne blev gjennemboret. Øieblikkelig lød atter Pøbelvældets Stormklokke, flere hundrede Mand forsamledes i Millport og svor at ville udrydde de Hellige. De bleve snart adspredte ved General Doniphans Mellemkomst, men det adspredte dem ikkun til andre Steder. De droge afsted til „De Witt" i Carrol County, hvor de dreve Indbyggerne ud, og frarøvede dem deres Eiendom. Mange af de Hellige omkom af Mangel og Lidelser og de Overblevne undslap til Caldwell.

Pøbelen fornyede atter sine Oprationer i Daviess County og opfyldte Landet med falske Rygter; men da de fandt, deres Forsøg vilde sandsynligviis slaae feil, *udstedte* Lilburn W. Boggs, daværende Guvernør i Missouri, *en Befaling til at udrydde Mormonerne af den frie Republik Missouri*, og befalede General-Major Clark med 13,000 Mand øieblikkelig at drage til Far West og sætte denne grusomme Befaling i Udøvelse. Denne Styrke drog strax afsted til Mormonernes Settlementer, hvilke forholdsviis kun vare faa i Antal, og da de fandt sig bekrigede af Statens udøvende Magt, gjorde de følgelig ingen Modstand mod denne militære Magt, dækket ved den *tilsyneladende* lovmæssige Fremskriden, endskjøndt de vilde have bekæmpet den hele Skare, havde de fortsat i deres sande Farve som Pøbel. Under Løfte om Fred og Beskyttelse bleve Mænd, Qvinder og Børn uden Forskjel nedsablede, Qvinder skjændede, Husene plyndrede, Hestene bortstjaalne, Qvæget og Svinene nedskudte i deres Indelukker for Løiers Skyld, Maismarkerne plyndrede, tusinder Acres af Kornmarker ødelagte ved at slippe Hestene ind paa Agrene, og Gjærderne opbrændte. Flere hundrede Personer bleve

drevne i en hjælpeløs Tilstand ind i en aaben Firkant, der dannedes af bevæbnede Fjender, og bleve tvungne til at underskrive Documenter, der lød paa, at de vilde skjenke deres Eiendomme til Republikken Missouri, og bestride Omkostningerne, som paadroges ved Udøvelsen af disse Forbrydelser. Omtrent Halvfjerdsindstyve af Brødrene bleve udvalgte i den Hensigt at blive henrettede: offentlig Bekjendtgjørelse gaves, at de vilde blive henrettede, og Resten *tillodes* at gaae hjem og tage deres Familier med og forlade Staten øieblikkelig *under Dødsstraf.*

Den 1ste November 1838 blev der holdt Forhør over Joseph Smith og hans Medbrødre i et Krigsraad, uden at de fik Tilladelse til at være tilstede eller tillodes at gjøre noget til deres Forsvar, og den Dom fældtes over dem, at de skulde skydes. Ordren til denne Doms Fuldbyrdelse blev given af General-Major Lucas som følger:

„Hr. General Damphan! De vil behage at tage Joseph Smith og de andre Fanger frem paa den offentlige Plads i Far West og skyde dem imorgen tidlig Kl. 9."

Damphan, som havde Kjendskab til Loven og som havde en god Deel Humanitet, svarede: „Det er jo et koldblodigt Mord. Jeg vil *ikke adlyde* Deres Befaling; min Brigade skal imorgen tidlig Kl. 8 marschere til Liberty; og dersom De henretter disse Mænd, vil jeg drage Dem til Ansvar for den verdslige Domstol; saasandt hjælpe mig Gud."

Paa denne Maade blev Fangernes Liv frelst. Det Optrin, som paafulgte, overgaaer al Beskrivelse. Sproget er for ufuldkomment til at beskrive det. Forestil dem 15,000 Mennesker, omfattende alle Aldre, Kjøn og Stand, drevne ud midt om Vinteren fra Alt, hvad de eiede, blottede, hungrige, nøgne, hjemløse og venneløse, tvertover veiløse Sletter, adspredte i to a tre hundrede Miles Afstand fra deres Hjem, som de havde opført paa Grund, de havde kjøbt af de Forenede Staters Regjering og under det amerikanske Flags Beskyttelse; drevne tvertover Missisippi Floden; Hundreder, maaskee Tusinder, omkom i Løbet af Vinteren, Vaaren og Sommeren formedelst Lidelser og Savn. De Mænd, som formedelst deres Overanstrængelser og Frygt omkom først, efterlod sig Enker og fader- og moderløse Børn i store Skarer for endnu længer at lide.

Uagtet Folket i Missouris voldsomme Adfærd imod Mormonerne tillod de dog Joseph Smith og andre Ældste, som i sex Maaneder havde været i Fængsel, og en Deel af denne Tid levet af Menneskekjød, at forlade Staten saa snart som alle Mormonerne var reist.

Præsident Smith reiste da strax til Washington og ansøgte de Forenede Staters Præsident og Congressen om Bistand, men det gunstigste Svar, han fik, var Hr. Van Buren's, dengang de Forenede Staters Præsident: „Deres Sag er retfærdig, *men Regjeringen kan ikke gjøre noget for Dem.*" Senator Clay bemærkede koldt: „De gjorde bedre i at drage til Oregon." Senator Calhoon sagde: „Det angaaer et kildent Spørgsmaal, nemlig Spørgsmaalet om Stats-Rettigheder; det gaaer ikke an at røre op i det," og Congres-Comiteen svarede, *at det ikke vedkom dem.*

Den adspredte Rest, der ikke var bleven modløs, flokkede sig igjen omkring Præsident Smith og begyndte at opbygge Nauvoo i Hancock County, Illinois; et Sted, der var saa usundt, at to mislykkede Forsøg var gjorte til at nedsætte sig der; og endskjøndt der ikkun levede nogle faa Familier, indeholdt deres Begravelsessted et saa stort Antal Grave, at, selv om der havde været 3000 Indbyggere, vilde det have afskrækket en Nybygger fra Staten New York.

Den 14de September 1840 døde Patriarken Joseph Smith, sen. i Nauvoo, hentæret af Lidelser og Møie, og Hyrum Smith, hans ældste Søn, som havde modtaget Ordination og Velsignelse under sin Faders Hænder, blev anerkjendt som Patriark for den hele Kirke.

Det bakkede Land rundt omkriug blev opdyrket, Sumperne udtørrede, og efter nogle faa Aars Forløb var Nauvoo bleven saa sund, som ethvert andet Sted i Illinois.

Missouri, som imidlertid endnu ikke var fornøiet med sine storartede Røverier og Udryddelser af de Hellige, begyndte en Række af foruroligende Processer imod dem, saa snart som de blev overbeviist om, at ikke alle de Hellige vilde døe ved Missisippi Floden.

(Fortsættes.)

A. P. Tranes Adresse er:
Nygaden ved Nyboder Nr. 504, G. 2, 3die Sal.

Indbetalt til Contoiret.

H. P. Olsen	60 Rd.	- Mk.	- Sk.
A P. Trane	20 —	- —	- —
J. P. Folkmann	6 —	2 —	5 —
J. C. Thomsen	80 —	- —	- —
Summa	166 —	2 —	5 —

Indhold.

	Side.		Side.
Belærende Bemærkn. af B. Young	225.	ErMormonism. et religiøst Paradox?	233.
Joseph Smiths Levnetsløb (fortsat)	228.	Kortfattet Kirkehistorie	236.
Redactionsbemærkninger	232.		

„Skandinaviens Stjerne“ udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned og faaes paa Contoret i Lorentzens Gade Nr. 504, A. 5 Stuen tilvenstre og paa alle kongelige Postcontorer.

Udgivet og forlagt af Hector C. Haight.
Trykt hos F. E. Bording.

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de sidste Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

5. Aarg. Nr. 16. *Den 15. Mai. 1856.* Pris: 6 Sk. pr. Expl.

Belærende Bemærkninger

af

Præsident B. Young i Tabernaklet den 6te Mai 1855.

(Af „Deseret News.")

(Fortsat fra Pag. 228.)

Veed I, om Mesmerismen arbeider ved Guds Kraft eller ved Djævelens? Nei, I veedikke, uden I har Aabenbaringens Lys. I kan troe Andres Vidnesbyrd, men uden I faaer en Aabenbaring for Eder selv, veed I ikke, enten det er ved Guds Magt eller ved Djævelens Magt. Har vi været Vidne til, at Personer, som er faldne fra dette Folk, fra Guds Rige, har gaaet tilbage til Verden og blevet ugudelige, og givet sig til at sværge, drikke, spille og vædde, og blive som de forhen havde været, ja endog værre, end de var før de kom ind i denne Kirke, og det formedelst Mesmerismens Principer?

Jeg kjender mange, som Mesmerismen har ført ud af denne Kirke; de vilde see de Syge blive helbredede, og tilskrive dette Guds Magt; de vilde komme under dens Indflydelse, antage og praktisere den, og saaledes give Djævelen Magt over sig til at lede dem ud af Guds Rige. De kunde ikke sige, enten det var Guds Magt eller Djævelens Magt. Hvad er Aarsagen? De havde ikke Aabenbaringens Lys inden i sig; de havde ikke Guds Kundskab. Indseer I ikke, hvor lettelig vi kan blive bedragne? En Nabo kommer frem, og fortæller en Tildragelse, og Du er færdig til at troe ham; thi Du siger: „Den Mand er en sandru Mand, jeg maa troe hans Beretning. Den Søster er en sandru Qvinde, jeg kan ikke andet end troe hendes Beretning."

Har nogen af Eder nogensinde erfaret et lignende Tilfælde? — For Exempel: en Søster i Menigheden har en Drøm, at saadanne og saadanne Ting vil skee; hun fortæller det om Morgenen til Een; denne til en Anden om Middagen, der atter fortæller det til en Tredie før Aftenen osv. Hvor længe skal denne Historie gaae rundt før den bliver fortalt som en Aabenbaring, som et Syn, og maaskee som om den var kommen fra en Guds Mand, fra en rigtig Kilde,

at Herren er i Færd med at gjøre saa og saa; thi der er en Aabenbaring derom? Jeg har kjendt Folk, der er bleven saaledes bedragne i denne By, og jeg har ogsaa kjendt dem, som høiligen er bleven bedragne ved et Princip, som var sandt, hvis de ikkun havde forstaaet det; men de forstod det ikke.

Mesmerismen er en urigtig anvendt Sandhed; den havde sin Oprindelse fra hellige, gode og rigtige Principer, hvilke ved Djævelens Magt er blevne vendte op og ned paa.

Atter, mange Folk i denne By veed ikke enten Astrologi*) er en sand Videnskab eller ikke — enten den er af Gud eller af Djævelen; derfor er de udsatte for at blive bedragne, ligesom enhver Person er, med mindre de har Aabenbaringens Lys i sig. Hvis der er nogle Brødre tilstede her, som har studeret Astrologi, og om de blev kaldte frem for at tale, vilde de ikke sige, at de troede, at den var en sand Videnskab? Jo, de vilde; de bevidner, at de veed, den er sand. Men gavner den dem? Den leder dem ind i Tusinder af Vildfarelser. Leder Gud Eder nogensinde ind i Vildfarelser? Tager han feil, naar han aabenbarer noget? Nei; naar han sætter Dig til at gjøre Beregninger og Figurer, jeg vil forsikkre Dig, at enhver Sum vil stemmme og komme rigtig ud til Punkt og Prikke. Herren bedrager ikke Folk; men Astrologien og Mesmerismen leder dem vild. Hvor mange Bedragerier er der ikke i Verden? Millioner; thi en stor Mængde Aander er gangne ud i Verden for at bedrage Folk. Aandebanken er af samme Slags. Sigter den til at bedrage Folk? Ja, den gjør.

Der er mange Ældste i dette Huus, der, hvis jeg havde Magt til at magnetisere denne Vase, og faae den til at dandse paa dette Bord, vilde sige, at det blev gjort ved Guds Magt, og jeg venter at nogle af dem, tilligemed nogle af Søstrene, vilde begynde at raabe høit: „Lovet være Gud, Halleluja!“ Hvem kunde sige, enten det blev gjort med Guds eller Djævelens Magt? Ingen, uden han havde Jesu Christi Aabenbaringer i sig. Jeg formoder, I ere færdige til at spørge Br. Brigham, om han troer, at Djævelens Magt kan faae Vasen til at dandse. Ja, og at den kunde tage den op og bære den ud af Døren, lige saa let som at vende et Bord og flytte det hid og did, eller at foraarsage Banken, eller at stege Pandekager og uddele dem til de Tilstedeværende; eller at tage Fat paa en Persons Haand, og faae den til at skrive alle Slags Haandskrifter, efterlignende Georg Washington's Benjamin Franklin's, Joseph Smiths og Andres Haandskrifter. Kan I sige, om det er ved Guds Magt eller ved Djævelens Magt? Nei, ikke uden I have Jesu Christi Aabenbaringer.

Lad nu ikke Djævelens Magt bedrage Eder. I vil spørge: „Hvorledes skal vi vide, Broder Brigham, om De siger os Sandhed eller ikke?“ Faae Aabenbarings-Aanden, da vil I vide det, ellers ikke. Vil I følge mit Raad? (Endskjøndt I kan gjøre som I selv vil med Hensyn til det). Dersom I vil, kan jeg sige Eder, hvad I bør gjøre, og hvad alle de Sidste Dages Hellige — som jeg har prædiket for, fra den første Gang jeg

*) Astrologi: Stjernetyderkunst.

prædikede, fra den første Gang jeg bevidnede, at Joseph Smith var en Guds Prophet, og at Mormons Bog er sand — vilde have gjort, dersom, de havde fulgt mit Raad, og det er, at søge Herren Eders Gud, indtil han aabner Synerne for Eders Aand, og lader Evighedens Lysstraaler skinne i Eder.

Jeg vilde aldrig have været en „Mormon," havde det ikke været derfor; nei, aldrig. Ikke at jeg er sikker mod falske Aander og Bedragerier; men jeg havde hørt og seet saa meget Vaas paa Jorden, at jeg ikke havde den mindste Tillid til nogen Slags „isme," som var i Gang, og jeg har aldrig havt, førend jeg søgte til Herren min Gud af mit ganske Hjerte.

Hvis I vilde tage mit Raad, vilde I aldrig holde op med at anraabe Herren, før han aabnede Eders Forstands Øine, og aabenbarede Evigheden for Eder, at I selv kan vide, hvorledes Tingene er, og naar I kjender og beholder den Aand, vil I aldrig blive bedragne; men Sandhedens Aand vil altid følge Eder, og dersom I vil holde fast ved den, vil den lede Eder ind i al Sandhed og Hellighed. Uden den er I altid udsat for at blive bedragne, og antage onde og falske Beretninger og Vidnesbyrd formedelst de onde Magter og Rænker, som har været paa Jorden fra Adams Dage indtil nu.

Mesmerismen er et sandt Princip, der er forvendt, ligesom ethvert andet Onde eller Vildfarelse. Viis mig eet Princip, som er frembragt ved Djævelens Magt. I kan ikke gjøre det. Jeg kalder Ondt, fordreiet Godt, eller, et rigtigt Princip, som bruges paa en slet Maade. Har Mesmerismen Lighed med noget sandt Princip? Ja, den har. I een Henseende ligner den det Princip, som læres i 14de og en Deel af 16de Vers i det 5te Capitel i Apostlen Jacobs almindelige Epistel: „Dersom Nogen er syg, osv." Men hvorfor ikke sige til den Syge: „Vær helbredet," ligesaa godt som at lægge deres Hænder paa dem? Fordi de i sidste Tilfælde kommer i Forbindelse med det samme Fluidum og Kraft, som er i den Forrettende, og dersom jeg, som den Forrettende, har af den gode Kraft, den virker til at standse den skadelige Indflydelse, som plager den Syge og bringer den til at vige; formedelst denne Forbindelse meddeles Guds Kraft til den Syge, og det tillige efter videnskabelige Grundsætninger.

De første Ældste kan erindre, da vi begyndte at prædike „Mormonisme," at ny Aabenbaring og en Guds Prophet paa Jorden var Folkets store Anstødsstene, var hvad vi havde at stride imod, og var tilsyneladende de mægtigste Hindringer for os for Evangeliets Indførelse. Folket vilde møde os med: „Der er ikke saadanne Ting nu, som Propheter, sendte af Gud; de er Alle døde for lang Tid siden; og Aabenbaringerne er for længe siden ophørte." De første Ældste maatte disputere med Folket og vise dem af Skriften, at, dersom den anerkjendtes efter Bogstav og Aand, vilde der være Propheter og Aabenbaringer paa Jorden.

Israels Ældster var beredte til at møde Præsterne paa denne Mark, og de overvandt Djævelen, idet de, som troede Bibelen, saae, at de maatte troe paa ny Aabenbaring, og Djævelen maatte opgive dette Punkt.

Hvad skete saa? Da Verden

vilde troe paa ny Aabenbaring, begyndte Djævelen at give dem sine Aabenbaringer ved Aande-Banken, og alle Slags Kunster, for at forlede Menneskene til at troe ham. Han maatte tage Tilflugt til en ny Maade at bedrage Menneskeslægten paa; thi den gamle Plan vilde ikke fuldkommen lykkes imod Sandhedens Aabenbaring, Engles Sendelse, og Virkningen af, at Folkets Hjerter fyldtes med Evighedens Lys.

Jeg erindrer, jeg engang traf nogle Præster, og angreb dem paa deres egen Grund; de troede, at Bibelen havde en bogstavelig Betydning og at, dersom den blev bogstavelig udført i Folke-Livet, da vilde de samme Gaver og Velsignelser frembringes ligesom fordum. De anførte Aabenbaring efter Aabenbaring, som var given i gamle Dage, og anførte Mirakkel efter Mirakkel. Jeg sagde: „Antag nu, at jeg er en Vantro, hvorledes seer Eders Mirakler ud for mig? Lærer ikke Eders egen Troesbekjendelse og Betragtninger Eder altid, at en fattig, elendig Troldqvinde, kaldet Troldqvinden i Endor, havde Magt til at opreise Propheten Samuel fra de Døde? Blev det gjort ved Eders Guds Magt, som I tale om?“ „Oh, nei!“ „Hvad Beviis have I for, at hun ikke var en saa god Kone som nogensinde levede, og havde lige saa stor Magt, som nogen Anden i hendes Dage? Eders egen Bibel lærer Eder, at Samuel var en Guds Prophet, og at hun havde Magt til at opreise ham fra de Døde; hvorfor dyrke I hende da ikke som en stor Helgen?“ De forlode dette Spørgsmaal, og vendte sig til Moses, som havde Adgang til alle Ægyptens Lærdomme, og da Pharaoh havde sammenkaldt alle sine vise Mænd, sine Astrologer og Sandsigere, sagde jeg: „Moses var lidt klogere end den øvrige Deel af disse Ægyptere, og Alt hvad I kan sige om det er, at Moses havde nogle Nøgler, som hjalp ham lidt forud for Ægyptens Astrologer; men de udførte Undergjerninger, og I have ingen Beviser for det Modsatte. I siger, at Moses var en Guds Prophet, og at han førte et Folk ud af Ægypten. Men Pharaoh's Spaamænd kunde forvandle Vand til Blod osv., og naar de kastede deres Kjæppe paa Jorden, bleve de til Slanger; nu give I naturligviis Moses Fortrinet, fordi hans Kjæp eller Slange opslugte deres. Sandt nok, dette tilkjendegiver, at han var lidt stærkere, og at han havde nogle faa Nøgler mere end de havde, som var omkring Pharao. Have I nogle flere Grunde at fremsætte end denne? Tag Eders Bibel og fremviis een, om I kan.“ De bleve nødte til at opgive dette Punkt.

Havde en Mand, som ikke kjendte Moses eller Pharaoh's vise Mænd — een, som var blottet for Aabenbaring og Kundskab om himmelske Ting — een, som ikke vidste noget om Gud, Djævle, Engle eller deres Magt, intet om gode eller slette Prineiper, havde en saadan Mand seet disse Mirakler udføre, begribe I da, at han ikke kunde sige, hvilket deraf var fra en god eller en ond Kilde? Han kunde ikke have bedømt Sagen efter noget verdsligt Princip. Moses sagde til Pharaoh: „Lad Israels Børn gaae!“ Han vilde ikke tillade det. „Da,“ siger Moses, „vil jeg lade Frøer komme over hele Landet.“ Pharaoh svarer: „Jeg troer det ikke.“ Men alligevel kom de. Han kalder til sig

sine Spaamænd, Astrologer og Vise, og siger dem, hvad Moses har gjort, og spørger dem, hvad de kan gjøre. „Vi kan gjøre det samme som han.“ Og visselig Frøerne kom. Moses gjorde derefter Støvet til Luus. Pharaoh kalder til sig sine vise Mænd, sigende: „Hvad kan I gjøre, mine Venner?“ „Oh! vi kan gjøre det samme.“ Hvorledes kunde en Mand, Qvinde, Nation eller Folk, blottede for Aabenbaringens Aand, opdage og bedømme, hvilke havde Ret, Moses eller Ægyptens vise Mænd? De kunde ikke.

Heraf begribe I, at ethvert Princip, som forkyndes i vor hellige Religion — enhver Deel af den religiøse Øvelse, som vi have erholdt paa Jorden, beviser for alle Hellige Nødvendigheden af at leve efter deres Religion, saa at Herren kan aabenbare sin Villie for dem Tid efter anden, med Hensyn til dem. Da vilde I ikke lade Eder forurolige af Faarekyllinger, Græshopper, Regn, Tørke, eller noget Andet; men I vilde spørge, hvad Herren fordrer af Eder, og hvorledes han ønsker I skulle udføre hans Villie paa Jorden. Giv Agt paa, hvad Herren fordrer af Eder, og vær forøvrigt ubekymret. Han vil have Omsorg for Resten, dersom I erkjender Herrens Haand i alle Ting. Da vil I fryde Eder over, at Eders Navne er skrevne i Himlen, at I har det Privilegium at kunne skjelne mellem Ret og Uret, at erkjende Herrens Fremgangsmaade, og at I kan forstaae hans Virken blandt Folkene og hans Foretagender blandt Nationerne, hvorledes han omstøder et Rige der, og opreiser et andet her, og frembringer de Omvæltninger paa Jorden, som han behager, og Menneskene kan ikke gjøre noget for at forhindre det, og Folkene veed det ikke — de forstaaer det ikke.

Herrer lader Folkene udføre hans Hensigter, for at hans Hellige kan glæde sig, og at Ugudelighed tilsidst maa blive udryddet af Jorden; han udfører det Alt; lad os derfor give Agt paa vore Pligter. Tag vare paa Eders Agre tilligemed Eders Haver, og dersom Eders Korn bliver afædt idag, da saae igjen imorgen; hvis Eders Hvede bliver ødelagt af Græshopperne, saae lidt til og harv det ned.

Sidste Foraar, da Græshopperne kom paa mine Agre, sagde jeg: „Nip I kuns; jeg kan ligesaa vel føde Eder, som at mine Naboer skal gjøre det; jeg har saaet nok af det, men I har ikke avlet noget for Eder selv.“ Og da Høsten kom, vilde I ikke have kunnet opdage, at der havde været en eneste Græshoppe der; Afgrøden var saa god som jeg ventede, da jeg saaede og plantede.

Gjør Eders Pligt og hold fast ved Sandheden og lad os lægge Vind paa at bepryde denne Plads og bygge Templet, og lad Brødrene komme og betale deres Arbeids-Tiende. Vi have fuldført det, som nogle kalde Begavelses-Huset, men som jeg kalder Herrens Huus. I det vil I modtage Eders Begavelser; men vær ei ængstelige derfor; thi I vil modtage dem naar Eders Tid kommer.

Lad os bygge Templet, og naar vi har fudført den Bygning, vil vi kalde den vor Guds Tempel. Vær flittig og oprigtig i alle Ting og anerkjend Herrens Haand i alle Ting, fryd Eder altid mere, beed uden Afladelse, og vær taknem-

melig for alle Ting, selv om Ikke har andet end Kjernemælk og Kartofler. Gjør de Ting, som er nødvendige, og lad dem være, som er unødvendige, da skal vi udrette mere end vi nu gjør.

Jeg har kjendt Emigrant-Familier i de Forenede Stater, hvor jeg levede i min Ungdom, som pleiede at staae tidlig op, have deres Frokost færdig og spiist i omtrent fyrretyve Minutter, og Alle haste ud for at arbeide paa sine Eiendomme til Kl. 11½, da gaae op til Gaarden, spise Middag og ikke opoffre mere end een Time til Hvile. Hvad var Resultatet af dette vedholdende Arbeide? Folk, som var kommet over Havet uden Penge, med meget faa Klæder, som kjendte lidet eller intet til Gaardbrug, og i et nyt Land, vilde snart have en god Gaard opdyrket og betalt. Om nogle faa Aar til pleiede de at have baade Heste og Vogne, og enhver behagelig og velsmagende Ting, som deres Kjøkkenhaver og Frugthaver kunde frembringe. Efter en Tids Forløb kunde de kjøbe mere Land og føie det til deres veldyrkede Eiendomme, og maaskee i Løbet af femten eller tyve Aar blive velhavende, endskjøndt de ikke havde andet end Helbred og Flid at begynde med.

Vi ønsker at blive rige, Herren har stor Formue i Forraad for os, men lad os samle den sammen; og da, naar den er samlet, bruge den til det, som er nyttigt. Jeg ønsker ikke at dynge op Guld eller andre Eiendomme og lade dem ligge ubrugte; jeg ønsker at gjøre en nyttig Brug af enhver Ting. Jeg lader aldrig en Dollar ligge ubenyttet hen, men jeg ønsker, at alle Midler maa sættes i Virksomhed. Hvis jeg nu havde hundrede Millioner Dollars i Kassen, kunde jeg kjøbe Avis-Udgivernes Gunst og kontrollere deres Presser. Med dette Beløb kunde jeg gjøre dette Folk populært, endskjøndt jeg venter, at Popularitet vilde sende os til Helvede. Sandt nok, med en saadan Sum kunde vi samle sammen de fattige, adspredte Israeliter og forløse Zion, men jeg føler at sige: „Nei, Herre! Naar Rigdomme anvendes i Utide, vil de ødelægge Folket."

Lad Folket erhverve Retfærdighed, blive underviist af Herren, leve i Jesu Christi Aabenbaringer, og da kan de haandtere al Jordens Guld og Sølv, uden at have Begjærlighed efter det; undtagen som et Middel til at samle Israel, forløse Zion, undertvinge og forskjønne Jorden og berede alle Ting til at leve med Himlens Gud.

Maa Herren hjælpe os til at udføre dette store Arbeide, Amen!

Brev fra Ældste J. A. Ahmanson.

Kjøbenhavn den 22de April 1856.

Kjære Præsident H. C. Haight!

Da Tiden for vor Afreise nærmer sig, føler jeg det Ønske at sige de Hellige i Skandinavien „Farvel," samt udtrykke nogle af mine Følelser, som jeg ønskede kunde faae en Plads i „*Stjernen*,"

hvis De finder det rigtigt og Omstændighederne tillader det.

„Jeg blev et Medlem af denne Kirke i August 1850, og og havde den Glæde at blive personlig bekjendt med de første Sendebud, som bragte Budskabet om det sidstedages, store Gjenoprettelses-Værk hertil, fra deres første Ankomst til Kjøbenhavn. Jeg kjender dem og veed, at de var retskafne Mænd, som af deres ganske Hjerte søgte at gjøre Guds Villie og med hvem Guds Aand og Kraft i Sandhed virkede baade ved Ord og Gjerninger. Iblandt disse Mænd ihukommer jeg med Glæde og Ærbødighed den høit agtede og elskede Apostel *Erastus Snow*, hvem Nøglerne var betroet til at aabne Rigets Dør og grundlægge Jesu Christi Kirke af Sidste-Dages-Hellige i Skandinavien; og jeg kan sige, at han lagde Grundvolden som en viis Bygmester.

Siden Juni 1851, da jeg først blev udsendt paa Mission i Forening med Br. O. Svensen, har jeg uafbrudt vedblevet at arbeide i denne Mission, omendskjøndt i megen Ufuldkommenhed, dog ifølge den Tro og Viisdom, som Herren har givet mig. I September 1851 blev jeg første Gang i Forening med Ældste H. Petersen beskikket en Mission til Norge af Præsident E. Snow, og anden Gang i Juni 1852 i Forening med Ældste H. P. Jensen. Jeg havde saaledes den Glæde at være meddeelagtig i Evangeliets Indførelse i det Land, hvis trofaste og berømte Folk jeg i Sandhed elsker, uagtet dets Love — eller rettere Lovenes Udøvere — bragte mig tvende Gange i Arrest, og sidste Gang i en Tid af over 6 Maaneder i Forening med 8 af mine Brødre, fordi vi havde torkyndt og lært Jesu Christi Lære efter det Nye Testamente. Dog maa jeg her rose den Humanitet og Agtelse, hvormed vi behandledes af den norske Øvrighed, som synes at være af liberalere Anskuelser og retfærdigere end Øvrigheden i Sverrig, hvor mange af vore Brødre, under lignende Omstændigheder, er blevne barbarisk mishandlede, selv i Øvrighedernes Paasyn. Men de forstaaer ikke, at de strider mod *Ham*, som har sagt: „Og nu I Konger! handler klogeligen; lader Eder undervise, I Dommere paa Jorden!“ Ps. 2, 10.

Jeg kan ikke glemme den Trøst og Opmuntring, som vi den Tid nød gjennem vor høit elskede Broder Willard Snow, som da var Præsident over den Skandinaviske Mission. Og endskjøndt jeg ikkun havde liden Leilighed til at nyde hans personlige Bekjendtskab, erfoer jeg dog, at han var en sand Hyrde, hvis Barm svulmede af inderlig Kjærlighed og var fyldt af Evangeliets frelsende Aand, hvorfor han elskede og — jeg tør sige — satte sit Liv til af anstrængende Arbeide og Bekymring for den Hjord, Herren havde sat ham til at vaage over.

I November 1853 forlod jeg den norske Mission med Tilladelse at gaae hjem til Zion, hvilket dog blev forandret ifølge Ønske af Præsident J. Van Cott, som kaldte og beskikkede mig i Februar 1854 til at være omreisende Ældste, under hans Bestyrelse, i den skandinaviske Mission. Og jeg kan bære det Vidnesnesbyrd om ham, at han var en trofast og retfærdig Tjener i

Herrens Viingaard, ligesaavel som den, Herren nu har stillet paa den samme høie og ansvarsfulde Plads, som hans Eftertræder. Han har gjort et stort og godt Arbeide i denne Mission, som vil vedblive at voxe med Velsignelse.

Jeg vil nu ende med at sige et hjerteligt „Farvel" til de Hellige i Skandinavien, og jeg takker Alle for den Kjærlighed, de har beviist mig i enhver Henseende! Gaaer frem og voxer i det Gode og drager Nytte af Alt, hvad I lærer, at I derved kan blive et godt, ædelt og oplyst Folk, som kan være værdigt at kaldes Guds „Udvalgte!" Værer lydige til de Raad og Formaninger, som gives fra dem, Herren har stillet over Eder til Eders Veiledning, saa vil Eders Velsignelse være vis! Haver Overbærenhed og Taalmodighed med hverandre i Alt, som ikke strider imod Retfærdighed og som ikke krænker den Hellig Aand; thi vi har alt dette behov; og om vi gjør saa, da vil den gode Aand bestandig boe hos os og give os Kraft til at beseire og overvinde ethvert Onde, som monne ligge i vor Vei.

At vi maa bestaae i Guds Rige og agtes værdige til at hjælpe til at bygge det op og rulle det frem over Jorden og i Enden annamme de Trofastes Løn, er min Bøn for os Alle.

Eders ringe Broder i Evangeliet.

J. A. Ahmanson.

Skandinaviens Stjerne.

Den 15de Mai.

Belærende Bemærkninger af Præsident B. Young sluttes i dette Nummer og vi henlede de Helliges særdeles Opmærksomhed paa dem. Vor hellige Religion støtter sig paa Aabenbaring fra Gud, given i disse sidste Dage, hvorved Forbindelsen imellem Himmel og Jord, imellem den aandelige og legemlige Verden er atter aabnet gjennem den eneste *lovlige* Canal: Præstedømmet, det melchisedeckske og det aaronske, hvoraf det sidstnævnte holder Nøglerne til Engles Tjeneste og det forberedende Evangelium, eller de ydre Ordinancer: Omvendelsens Daab til Syndernes Forladelse og Brødsbrydelsen til Ihukommelsen, samt Forvaltningen af timelige Anliggender; det førstnævnte er *det hellige Præstedomme efter Guds Sons Orden* og har Ret til at præsidere over og forvalte alle Embeder i Kirken, og at gjøre Tjeneste i alle aandelige Ting, og have Nøglerne til alle de aandelige Velsignelser i Kirken — at have Adgang til Himmeriges Riges Hemmeligheder — at Himlene aabnes for dem — at have Samfund med de Førstefødtes Forsamling og Menighed og nyde Gud Faders og Jesu Christi, den nye Pagts Midlers Samfund og Nærværelse. Denne Myndighed og Magt, det hellige Præstedømme, med dets to Afdelinger, det melchisedeckste og det aaronske, indbefattende alle Grader, Qvorummer og Embeder, som er nødvendige i Guds

Regjering og i Christi Kirke, nemlig: Apostler, Propheter Evangelister (Patriarker), Hyrder, Lærere og Diaconer, er den eneste lovlige og af Gud indstiftede Orden, hvorved han har sat sig i Forbindelse med Menneskene i Kjødet; thi uden Fylden af dette Præstedømme, kan Skabningen ikke see Guds, Faderens, Ansigt og leve. Til dette — det eneste af ham anerkjendte Præstedømme — sender han sine Engle, giver han sine Aabenbaringer, viser han sig selv, meddeler han sin Villie og sine Beslutninger; og dette Præstedømme alene har den lovlige Myndighed til at raade, styre og veilede hans Kirke, og forkynde for Alle — Troende som Vantroe — hvad han fordrer af dem; og dette Præstedømme inspireres af Aabenbaringens og Prophetiens Aand. Hvor dette Præstedømme ikke findes, der er heller ikke Christi Kirke; og der negtes saavel Nødvendigheden af disse Embedsmænd, som Aandens høiere Naadegaver og Inspiration. Det Folk, hvis Kirke ikke har Apostler osv., har hverken sand Kundskab om den levende Gud, eller om Maaden, hvorpaa han meddeler sig til Menneskerne i Kjødet, derfor fornægter de al Forbindelse med den Høieste ved Englesendelse, Aabenbaringer osv., og tillukker altsaa for sig selv Adgangen til Guds Rige og de Velsignelser, som følger dets Undersaatter.

I denne Tid, saavelsom i forrige Tider, da Christi Kirke fandtes paa Jorden, er der udgangen talløse Aander af alle Slags, religiøse og irreligiøse, som søger at oprøre Menneskenes Sind og forhindre Fremgangen af de aabenbarede Grundsætninger til Frelse og Saliggjørelse for dem, som vil troe og adlyde dem. Da de Sidste Dages Helliges Kirke først fremtraadte, søgte Djævelen at modarbeide dens Fremgang ved at indbilde Menneskene, at Propheters Fremtræden og Aabenbaringer fra Gud, var forældede Ting, som aldrig mere skulde finde Sted, men da dette ikke kunde bevises af Guds Ord, men derimod det Modsatte, udfandt Mørkets Fyrste en anden Taktik; han har nemlig udsendt Aander, som lader sig fremkalde ved Magnetisme, Mesmerisme osv., hvilke faaer Borde til at dandse, besvarer Menneskenes Spørgsmaal ved Banken, styrer de Levendes Hænder til at efterskrive de Afdødes Haandskrifter og paa flere andre Maader tilkjendegiver sin Nærværelse. Derved er der aabnet en ulovlig Forbindelse imellem Aandernes og Kjødets Verden, og derved udvikles den store Strid mod Ondskabens aandelige Hær under al Himmelen, som de, der er beklædte med det sande Præstedømme, vil have at føre. Ogsaa her i Danmark begynder man at praktisere Borddands osv., hvilket efterhaanden, ligesaavel som i andre Lande, vil udvikle sig til et ordentligt System af Aandemanen og hvad dermed staaer i Forbindelse, og eftersom Menneskene vil faae Tro paa, at der kan gives Aabenbaringer fra den usynlige Verden, men forkaster den eneste lovlige Maade, hvorpaa de kan sætte sig i Forbindelse med de salige Væsener og med Gud, nemlig ved at adlyde hans aabenbarede Evangelium, og komme under hans Regjering, vil de blive

vildledte og førte længere bort i Mørket ved Satans Rænker og Kunstgreb, og ved sammes Udøvere, som vil være samvittighedsløse nok til at bedrage Folket ved at gjøre en forvendt og ulovlig Brug af nyttige Videnskaber og Naturens Kræfter.

De Hellige er derfor advarede og gjort opmærksomme paa, at de skal afholde sig fra al Deelagtighed i disse ulovlige Kunster, der vilde bringe dem under de onde Magters Indflydelse, og berøve dem Nydelsen af Guds Hellig Aand, og sammes Naadegaver og Kræfter.

Alt Samfund og al Forbindelse med den usynlige Verdens salige Indvaanere skeer igjennem Herrens salvede Apostler og Propheter; de har Nøglerne til og Forvaltningen af disse hellige Ting, og ingen andre. Vær derfor aarvaagne, I Sidste Dages Hellige, giver Agt paa Tidens Tegn, og paa Guds Propheters og Præstedømmes Raad og Lærdomme, holder Eder nær til Herren i Bøn, og holder Eder rene og ubesmittede fra Verden, da vil I stedse bevare saa meget af Guds Aand, at I kan bedømme Aanderne, om de er af Gud eller ikke, og om deres Virksomhed er lovlig eller ulovlig.

Emigration. Den 23de forrige Maaned afgik herfra 161 Emigranter af de Sidste Dages Hellige, under Anførsel af Ældste J. A. Ahmanson, der har arbeidet som en nidkjær og trofast Herrens Tjener, og har erhvervet sig vor og de Helliges Agtelse og Kjærlighed, hvilket ogsaa gjælder Ældsterne Johan Svensen og Johannes Larsen, der begge have arbeidet trofast og udrettet meget Godt til Guds Riges Udbredelse; førstnævnte som Præsident over Lollands Conference; sidstnævnte som Præsident over Aalborgs Conference. Vore hjerteligste Ønsker ledsager saavel dem, som de øvrige Hellige, hvoraf, hvis Rummet tillod det, vi kunde have Lyst til at nævne flere, der deels har arbeidet som trofaste Tjenere i Herrens Viingaard, deels gjort meget Godt til Værkets Forfremmelse og de Fattiges Indsamling; maa Herren belønne dem alle og føre dem lykkelig frem til deres Bestemmelsessted. Afreisen herfra gik fredeligt og lykkeligt af; Folket var rolige og tause Tilskuere, og Politiet viste en human og roesværdig Fremgangsmaade. Et vist høitideligt Indtryk hvilede over Alle, da Skibet gled bort, og de afreisende og tilbagestaaende Hellige, tilviftede hinanden den sidste Afsked med Hatte og Lommetørklæder.

Reiserouten gik over Kiel, Hamborg og Grimsby i England til Liverpool, hvor de Hellige ankom lykkelig den 29de f. M. og afgik derfra den 4de dennes med Skibet Thornton for at drage over Atlanterhavet til den nye Verden, hvor Zions Børn indsamles og det nye Jerusalem skal opbygges.

Er Mormonismen et religiøst Paradox?

(Af „the Mormon.")

Andet Stykke.

(Fortsat fra Side 236)

De Dødes Opstandelse og evig Dom, ere Lærdomme, som Mormonerne troer paa. De troe paa flere Opstandelser. De troer, at Jesus opstod fra de Døde og opfoer til Himlen; de troer ogsaa, at mange af de Hellige, som havde levet før, opstod omtrent den Tid, ifølge Skrifterne. De troer, at naar Jesus kommer igjen, vil der vorde en anden Opstandelse, som kaldes i Skrifterne „den første Opstandelse." „At de Døde i Christo skal opstaae først, og regjere med Christo i tusinde Aar; men at de andre Døde ikke blive levende igjen, indtil de tusinde Aar ere fuldendte." Aabenb. 20. Det er i den første Opstandelse, Mormonerne ønsker at faae Deel, og som de forventer og lever for; og siden, efter de tusinde Aar, skal der blive en anden Opstandelse. Dette kan vi ikke forklare tydeligere, end følgende Skriftsted gjør; vi troer netop, hvad det siger: „Og jeg saae de Døde, smaae og store, staaende for Gud, og Bøgerne bleve opladte; og en anden Bog blev opladt, som er Livsens Bog, og de Døde bleve dømte efter det, som var skrevet i Bøgerne, efter deres Gjerninger. Og Havet afgav de Døde, som var i det, og Døden og Helvede afgave de Døde, som var i dem, og de bleve dømte, hver efter sine Gjerninger. (Joh. Aab. 20, 12. 13.) Det vil sees heraf, at i denne sidste Opstandelse vil ethvert Menneske, som nogensinde har levet paa Jorden, eller som er i Havet eller i Helvede, og som ikke forhen var opstanden, komme frem, og saaledes opfyldes Apostlen Pauli Ord: „Thi ligesom Alle døe i Adam, saa skulle og Alle levendegjøres i Christo; dog hver i sin Orden: Førstegrøden er Christus, dernæst de, som ere Christi i hans Tilkommelse; derefter kommer Enden." (1 Corinth. 15, 22.) Dette leder os til

Den evige Dom.

Vi er ofte bleven spurgte om, hvorledes vi troer, at Menneskene vil blive dømte? Vi svarer netop, hvad Skrifterne sige. En berømt Geistlig i England spurgte os engang: „Troer I paa en evig Dom?" Ja, vi troer, at de Ugudelige vil blive kastede i Helvede tilligemed alle Nationer, som forglemme Gud. „Men troer I, de vil blive der evindelig, og aldrig komme ud?" Nei. „Forunderligt!" Vel, jeg troer Bibelen. „Men siger ikke den, at *de skal gaae bort til evig Straf?*" Jo. „Og siger ikke ogsaa Bibelen, *at de Ugudelige skal kastes i Helvede?*" Jo, men den siger ogsaa, at de skal komme ud; thi *Døden og Helvede skal opgive de Døde, som er i dem.* „Hvad gjør I da af den evige Straf?" Vi gjør med den ligesom Skrifterne gjør. Det er Guds Straf, grundet paa evige, uforanderlige Principer. En evig Straffe-Maade, eller et evigt Fængsel, til hvilket Delinqventer sendes og forbliver der i Forhold til deres Forbrydelsers Størrelse. Af denne Grund har Staten Fængsler, som kaldes evige Fængsler, men i hvilke Fangerne forblive i Forhold til deres For-

brydelser, nogle to, nogle fem, nogle femten, nogle tyve Aar og atter andre deres hele Livstid. Det vilde være beklageligt, om Herren ikke var ligesaa retfærdig som Menneskene. Nogle Theologer vil have ham til at være grusommere og ubarmhjertigere; men han har sagt, at Enhver skal dømmes *efter Gjerningerne, gjorte i Legemet.*" Derfor blev de, der levede før Syndfloden, og som ødelagdes i Noahs Dage, og som da blev sendte i Fængsel, besøgte af Jesus efter hans Død. Apostelen Petrus siger os, at Jesus „leed Døden efter Kjødet, men blev levendegjort efter Aanden, i hvilken han og gik bort og prædikede for Aanderne, som vare i Forvaring, som fordum vare gjenstridige, der Guds Langmodighed ventede i Noe Dage." 1 Petr. Br. 3, 18.) Læg dette Skriftsted sammen med det, som siger, hvad Jesus kom for at gjøre, nemlig: „for at aabne Fængselets Døre for dem, som vare bundne," saa faaer vi Udfaldet af hans Prædiken for de Indespærrede fra Noe Dage, og deres Løsladelse af Fængselet. Propheten Esaias siger, at visse Konger paa Jorden og de Høies Hære, som ere i det Høie, „skal blive samlede tilhobe, som Bundne samles til en Hule, og blive lukkede i Fængsel; men de skulle besøges mange Dage derefter." (Esaias 24, 21.) Det er visselig intet ønskeligt Sted for Jordens Konger; men der er Befrielse endog for dem; thi *mange Dage derefter skulle de besøges.* Forbind hermed Aabenbareren Johannis Bemærkninger, saa er Sagen meget tydelig. „Havet afgav de Døde, som var i det *og Døden og Helvede afgave de Døde, som var i dem,* og de bleve dømte enhver efter sine Gjerninger." Saaledes seer vi, at hvilken Magt Døden og Helvede end kan have havt, saa er den nu brudt, og de opgive begge deres Døde, Det kan være morsomt for nogle at tale om Ild og Svovl, og at skildre hvorledes Syndere vælter sig blandt Drager og Slanger, Skorpioner og Flammer, og steges paa Jernrister, og kastes omkring af Djævle med Ildgafler og synge:

„Utallige Aar i Pine jeg tilbringe maa,
Som aldrig, aldrig, aldrig Ende vil faae!"

Men for os er det grusomt, uretfærdigt, usandt, i Modsætning til Skrifterne, og oprører enhver ædel og ophøiet Følelse i Menneskets Sind, en skammelig Beskyldning mod Guddommen, og tvertimod hans aabenbarede Villie og Lov. Vi kunde sige: „For saadanne Lærdomme, Tanker og Følelser befrie os Herre Gud!" Og dersom vi fremdeles skulde være saa ulykkelige at falde i Overtrædelse, da skulde vi føle ligesom David: „Lad os falde i den levende Guds Hænder;" men befrie os fra saadanne Domme, som de ovenfor anførte.

Vi har nu gjennemgaaet forskjellige af de meest fremragende Lærdomme, eller Evangeliets første Prineiper, som vi kalder Mormonisme; vi anseer dem som bibelske og uomstødelige, og udfordrer den religiøse Verden at bevise dem at være falske med Bibelen som Rettesnor. Vi har beviist, at Troe, Omvendelse og Daab ved Neddyppelse til Syndernes Forladelse, Haandspaalæggelse for den Hellig Aands Gave, de Dødes Opstandelse og en evig Dom, var Lærdomme og Ordinanceer, som lærtes og sanctioneredes af Apostlerne, og som troedes af de gamle Hellige; at dette

dengang var Evangeliet; og da evig Sandhed ikke forandres, maa dette ogsaa være Evangeliet i vore Dage. Vi skal nu undersøge, hvilke og hvad Slags Mænd, der forrettede disse hellige Handlinger i det gamle Evangelium.

(Fortsættes.)

En kortfattet Kirkehistorie.

samlet af

George A. Smith,

Historieskriver i Jesu Christi Kirke af Sidste Dages Hellige.

(Fra „Deseret News" d. 5te Septbr. 1855.)

(Fortsat fra Pag. 240).

I Aaret 1841 forlangtes Joseph Smith udleveret af Guvernøren i Illinois og en Arrestbefaling udstedt af ham for hans Paagribelse; en Retsstevning blev udtagen, og Sagen undersøgt i Monmouth af Dommer Stephen A. Douglass, der erklærede Paagribelsen for lovstridig.

Denne Sags Behandling, indbefattende Sagfører- og Vidnesførsels-Omkostninger, Betjenternes Honorar o. s. v. beløb sig til mere end 3000 Dollars, hvilket ikke var nogen ubetydelig Sum for en Person, der nylig var bleven frarøvet Alt.

Utilfreds med denne Rettergangs Udfald, begyndte Missouri et Slags Mennesketyveri, hvorved et Antal Personer blev med Vold førte over Grændsen, uden Skin af Ret, til Staten Missouri hvor de blev pidskede og fængslede, nogle hængte og paa andre Maader piinte og martrede.

En Sum af 200,000 Dollars blev bevilget af den lovgivende Magt i Missouri til at bestride Omkostningerne med for Mormonernes Udryddelse og Fordrivelse; thi de plyndrede Eiendomme blev ikke antagne for tilstrækkelige til at betale Røverne med.

I 1842 gjorde Guvernøren i Missouri en ny Fordring paa Joseph Smith, som atter blev arresteret, og et Forsøg gjordes til at bortsnappe ham og føre ham til den Stat. En Stevning erholdtes fra de Forenede Staters Distrikts Ret for Staten Illinois. Dommer Pope overhørte Sagen i Springfield og afgjorde, at Fremgangsmaaden var ulovlig og at Missouri havde ingen Fordring paa ham, og befalede det indført paa Registeret, at han ikke mere skulde blive uleiliget i denne Sag. Denne Sags Behandling kostede ialt 12,000 Dollars.

Grundvolden var bleven lagt til et Tempel i Byen Nauvoo. Et Stads-Privilegium havde man erholdt, som meddeelte frie Kræfter til Byraadet. Et Universitet og et Industri-Selskab dannedes. En Legion Borgermilits previligeredes ogsaa. Universitetet organiseredes og sattes i Virksomhed i forskjellige Afdelinger. Industri-Selskabet begyndte at opføre store Bygninger for et Pottemager-Fabrik. Folk strømmede ind

i tusindviis fra enhver Deel af de Forenede Stater og de brittiske Øer. Gader bleve anlagte, Hundreder af smukke Bygninger opførtes, et Selskab blev dannet i den Hensigt at bygge et stort og rummeligt Hotel med en Capital af 200,000 Dollars. En betydelig Mængde Aetier solgtes og Bygningens Stue-Etage med 240 Fods Forside blev fuldført. Et stort Bogtrykkeri, Stereotyp-Støberi og Bogbinderi sattes i Virksomhed; to Frimurer-Loger grundedes; et stort og bekvemt Frimurer-Locale blev bygget; flere blomstrende Landsbyer bleve anlagte af de Hellige i forskjellige Dele af Hancock og de tilgrændsende Countier, saavel som i Jowa. Joseph Duncan, en Parti-Leder, der med Iver tragtede efter at blive Guvernør i Illinois, holdt en Valgtale til Gunst for sig selv i Edwardsville, og derefter besøgte han forskjellige Dele af Staten, opvakte alle de onde Lidenskaber og religiøse Fordomdomme, som kunde tænkes imod de Hellige, idet han lovede, at hvis han blev valgt til Guvernør i Illinois, vilde han udrydde Mormonerne. Dette dannede et udstrakt Anti-Mormon-Parti, som, endskjøndt uheldig i det Valg, som hævede Thomas Ford til den udøvende Magt, fortsatte sine Operationer.

I Juni 1843 blev Joseph Smith arresteret i Inlet Grove, Lee County, Illinois, af Embedsmændene Reinolds og Wilson, ifølge en Arrestorder fra Guvernør Ford, udstedt efter Forlangende af Guvernøren i Missouri, og de forsøgte med stor Iver at bortsnappe ham til Missouri, som vilde være skeet, hvis ikke nogle høihjertede Borgere i Dixon og Pawpaw Grove havde kommet ham til Hjælp og hindret det. Da Efterretningen om hans Arrest naaede Nauvoo, satte Hundreder af de Hellige sig tilhest for at komme ham til Hjælp (thi han var bleven arresteret, medens han var i et Besøg, 250 engelske Mile fra sit Hjem), Udfaldet blev en ny Kamp mod Menneske-Røveri, en ny Række af Proecesser, en ny Arrestbefaling, en ny Retssag og en ny Frifindelse. Omkostningerne ved disse Processer var uhyre; thi saa ivrige var de Hellige i at beskytte deres Overhoved og tillige at fylde det hele Land mellem Floderne Illinois og Missisippi med Ryttere og at sende en Afdeling over Illinois for at forhindre hans Bortførelse. Omtrent 100 Mand fragtede en Dampbaad, som holdt stadig Vagt paa Baadene paa Illinois og Missisippifloden for at forebygge hans Bortførelse til Missouri paa Dampskibene; 100,000 Dollars vilde ikke dække de Omkostninger og Tab, som Nauvoo led ved hans Arrest.

General-Forsamlingen i Staten Illinois gjorde i Session af 1843 og 44 et Forsøg paa at ophæve de Previlegier, som var indrømmet Staden Nauvoo, hvilket, endskjøndt det ikke lykkedes, bevirkede en Formindskelse af Aetiernes Værdi for Industriens og Nauvoo-Husets Selskaber. I Juni Maaned 1844 forsamlede Pøbelen sig i Omegnen af Carthage og udbredte de Rygter, at Joseph Smith og Mormonerne havde trodset Statens Love, og alle Slags Løgne blev satte i Omløb, for at ophidse den offentlige Sindsstemning, og Udgiverne af forskjellige Aviser opoffrede deres Tid og Spalter til at udbrede disse Løgne og, paa Grund af det stærke Rygte, at Mormonerne vilde imodstaae Lo-

vene, kom Guvernør Ford til Carthage og indkaldte til Tjeneste flere Hundrede Mand, hvilke meest bestod af Pøbelen. Han sendte derpaa en Officeer til Nauvoo for at arrestere Joseph Smith og flere Andre, og da Smith forstod, at Hensigten var at myrde ham, istedetfor at bringe ham for Retten den 47de Gang, forlangte han Beskyttelse af Guvernøren mod Pøbelens Voldsomhed, hvilket han tilsikkrede ham paa Statens Tro og Love, og da Sagen, hvorfor han var anklaget, var bleven undersøgt, blev han igjen frifunden; men en ny Klage blev udtagen imod ham, der beskyldte ham for Høiforræderi og han blev atter sat i Fængsel. Guvernør Ford afskedigede da alle sine Tropper, undtagen eet Compagni (Carthages Graae), der var bekjendte for at besidde de heftigste Følelser af Had mod Mormonerne, og som forrædersk forlod dem for at blive myrdede; og efter at have holdt et hemmeligt Raad om denne Gjenstand, besluttede han, at det vilde blive den bedste Maade at tilfredsstille Pøbelens Følelser paa, at han *overlod dem til deres Skjæbne.*

Den 27de Juni om Eftermiddagen Kl. 5 og 23 Minutter blev Fængslet omringet af omtrent 150 bevæbnede Mænd med sværtede Ansigter, der myrdede Joseph Smith og hans Broder Hyrum, Kirkens Patriark, og efterlod Ældste John Taylor haardt saaret med fire Kugler, og Ældste Willard Richards, som var i samme Værelse, undslap uskadt. Endskjøndt Præsident Smith gjentagende Gange havde underrettet de Hellige om, at hans Ophold iblandt dem vilde blive kort, og før han forlod Nauvoo havde sagt sine Venner, at han gik ligesom et Lam til Slagterbænken og vilde aldrig vende tilbage, har aldrig noget Folk paa Jordens Overflade sørget mere oprigtigt over Tabet af en Velgjører, end de Sidste Dages Hellige gjorde, da deres Præsident var myrdet.

Anti-Mormonerne glædede sig over hans Død og jublede høit over deres seirende Forræderi, medens den christne Verden i Almindelighed udbrød: „Hvor barbarisk at myrde ham saaledes — men det er dog en god Ting, at han er død."

Ved Rettens Høstsession blev der fremlagt skriftlige Klager for Mord i første Grad mod Hoved-Lederne af Voldsgjerningen, men der tillodes dem af Retten at gaae løse, mod at stille Caution indbyrdes for hverandre, og den forlangte Cautionssum var ikkun 1000 Dollars.

I Mai 1845 blev de indkaldte for Retten for et Skins Skyld og frikjendte, endskjøndt Retten, Advokaterne, Jurymændene og Vidnerne *vidste,* at de var skyldige i Mord.

De tolv Apostle, som var det første Qvorum med Myndighed i Kirken, vendte med de Helliges eenstemmige Votum strax tilbage fra deres forskjellige Missioner, og indtoge deres Stilling som Bestyrelsen for Forretningerne i Nauvoo, under Præsidenten for de tolv Apostler Brigham Youngs Præsidium.

Tempelet, der var een Etage høit, da Propheten døde, skred hurtig fremad, og de Hellige vedblev at samle sig til Nauvoo.

De Halvfjerdsindstyves Hal blev bygget; en Musik-Hal og et stort Tøihuus af Steen blev ogsaa opført; Nauvoo-Huset blev atter

paabegyndt og Muurarbeidet paa første Stokværk var fuldendt, og da Pøbelen kom til den Slutning, at Prophetens Mord ikke havde tilintetgjort Mormonismens Fremadskriden, begyndte den at sammenrotte sig for at udrydde de Hellige af Nauvoo, under Navn af en Ulvejagt.

Da Mormonerne fik Underretning om ovennævnte Sammenrottelse, stilede et Raad af Kirkens Øverster en Ansøgning til enhver Stat og ethvert Territorium i Unionen, undtagen Missouri, affattet i de ærbødigste Udtryk, hvori de Helliges Tilstand fremstilledes og bad om Frihed til at nedsætte sig i deres Stat og at erholde Beskyttelse og Religions-Frihed, hvilket blev besvaret med fuldkommen Taushed.

Man tog Tilflugt til den gamle Plan, nemlig at udtage forurolige Arrestbefalinger mod Præsident Young og Medlemmerne i hans Qvorum. Da han ikke følte Tilbøielighed til at blive myrdet, ligesom Propheten og Patriarken var bleven, forsynede han sig med gode og tilstrækkelige Vaaben, og bekjendtgjorde fra Talerstolen til de forsamlede Tusinder, at dersom Nogen lagde Haand paa ham eller oplæste en Arrestordre mod ham, vilde han nedlægge dem, saafremt han kunde gjøre det med et Par Revolvere*) (hvilke han fremviste); og endskjøndt mange Individer havde tilbudt sig at gjøre Forsøget, tabte de dog deres Mod, inden de kom til det afgjørende Øieblik.

Den lovgivende Session i 1844 ophævede Privilegierne for Byen Nauvoo, for Universitetet og for Legionen; en Complot blev dannet, som bestod af ni Countier, for Mormonernes Udryddelse, og Arbeidet begyndte den 10de Septbr. 1845 med at afbrænde alle Husene i Morley Settlementet, der tilhørte Mormonerne, og de fortsatte hermed fra det ene Settlement til det andet.

*) Revolver: sex-løbet Pistol.

(Fortsættes.)

Indbetalt til Contoiret.

Niels Nielsen	33 Rd.	- Mk.	- Sk.
J. C. Thomsen	3 —	- —	- —
Summa	36 —	- —	- —

Indhold.

	Side.		Side.
Belærende Bemærkn. af B. Young	241.	Er Mormonism. et religiøst Paradox?	251.
Brev fra Ældste Ahmanson . . .	246.	Kortfattet Kirkehistorie	253.
Redactionsbemærkninger	248.		

„Skandinaviens Stjerne" udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned og faaes paa Contoret i Lorentzens Gade Nr. 504, A. 5 Stuen tilvenstre og paa alle kongelige Postcontorer.

Udgivet og forlagt af Hector C. Haight.
Trykt hos F. E. Bording.

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de sidste Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

5. Aarg. Nr. 17. *Den 1. Juni. 1856.* Priis: 6 Sk. pr. Expl.

Er Mormonismen et religiøst Paradox?

(Af „the Mormon.")

Andet Stykke.

(Fortsat fra Side 253.)

Det bliver nu vor Pligt at undersøge Maaden, hvorpaa Embedsmændene eller de, der forrettede de hellige Ordinancer i Guds Kirke og Rige, bleve kaldede, samt at forvisse os om, hvilke der er tilbørlig bemyndigede til at forrette Ordinancerne i Jesu Christi Evangelium.

I enhver Tidsalder, naarsomhelst eller hvorsomhelst Gud har havt et Folk, har han havt tilbørlig bemyndigede Mænd, som har meddeelt hans Villie| til hiint Folk. Adam var umiddelbar Guds Mund i hans Dage til sine egne Efterkommere. Enok var en Guds Prophet og frembar Befalinger fra Herren til Folket i hans Dage; han gik og talede med Herren, og tilsidst forvandlede Herren ham. Noah var en Prophet samt „en Retfærdigheds Prædikant." Han havde direkte Forbindelse med Herren og blev underviist af ham angaaende alle de Bevægelser, som han gjorde, saavel med Hensyn til hans Prædiken som til hans Families Frelse og Arkens Bygning. Abraham var, foruden „de Troendes Fader," ogsaa en Guds Prophet og var under Herrens Veiledning i alle Ting; han talte med Engle og underholdt sig med Herren og stod under hans Styrelse. Dersom Abraham fik en Forjættelse om Afkom, saa var den fra Herren; dersom han offrede sin Søn, saa var det fordi Herren bød ham at gjøre saa, og da han senere blev forhindret i at offre ham, saa var det fordi Herren lagde sig imellem; da han gik fra sit eget Land, var det fordi Herren sagde til ham: „Gak ud fra din Slægt og fra din Faders Huus og gaae til det Land, som jeg vil vise dig, og som jeg vil give dig og din Sæd til Eiendom;" „og han drog afsted og vidste ikke hvor han gik hen." Loth var ogsaa en Guds Prophet og Herrens Engle førte ham ud af Sodoma og veiledte ham. Isak og Jacob var ogsaa Propheter, som havde Omgang med Herren og Englene, de velsignede deres Børn og profeterede over dem, var Præster over

deres Familier, og var Arvinger med Abraham til de Forjættelser, som var lovet deres berømte Forgænger. Moses var ogsaa en Prophet og fik det direkte og vigtige Hverv af Herren at udfrie Israels Børn fra den ægyptiske Trældom. Aaron havde umiddelbar Beskikkelse fra Herren og var særskilt ansat, ifølge udtrykkelig Aabenbaring, til at være Mose Mund for Israels Børn; han forrettede ogsaa i Præstedømmet, som efter ham blev kaldet det aaronske Præstedømme, og som Ingen havde Ret til at fungere i, uden han var „en virkelig Efterkommer af Aaron eller af Levi Stamme." Propheterne kom alle med Guds Ords Byrde, „og alle Oldtidens hellige Mænd talede drevne af den Hellig Aand." Og alle de Budbærere eller Tjenere, som gik ud, enten det var i Tiden før Syndfloden, eller under den patriarkalske eller mosaiske Huusholdning, uden at være sendte, blev betragtede som Bedragere og behandlede derefter, og af denne Aarsag udtalte Jeremias, Ezechiel og andre Propheter, de strængeste Trudsler mod de Propheter, som „propheterede i *deres eget Navn*, da Gud ikke har sendt dem;" det store Onde er, at de tale deres egne Ord istedetfor Herrens Ord. Jeremias siger i sit 14de Capitel: „Propheterne spaae Løgn i mit Navn; *jeg sendte dem ikke og befoel dem ikke og talede ikke til dem.* ——————— Ved Sværd og Hunger skal disse Propheter fortæres ——————— og Folket, for hvilket de spaaede, skal kastes ud." I sit 13de Cap. siger Ezechiel: „Og min Haand skal være over de Propheter, som see Forfængelighed og som spaae Løgn; de skulle ikke være i mit Folks hemmelige Raad, og ikke skrives i Israels Huses Skrift."

Johannes den Døber prædikede Omvendelse og Daab til Syndernes Forladelse, fordi han var beskikket til dette vigtige Hverv, først som en ægte født Aaronisk Præst, idet han var Søn af Jødernes Præst Zacharias, og havde saaledes ved Fødselen lovlig Ret til at forrette Embedet, og for det Andet ved en direkte Beskikkelse af en hellig Engel (Gabriel) til at være Jesu Christi Forløber, der „skulde berede hans Veie og gjøre hans Stier rette." Da Jesus kom, blev ogsaa hans Fødsel forkyndt af den samme Engel; han anerkjendte og underkastede sig Johannis Daab, og saa stor Indflydelse havde denne Troesbekjendelse, at Jøderne ikke dristede sig til at sige, at Johannis Daab var ugyldig, og at han ikke var en Prophet sendt af Gud. Johannes bærer paa sin Side Vidnesbyrd om Jesus og siger: „See det Guds Lam, som borttager Verdens Synder," han var den lovede Messias, Herrens Salvede.

De tolv Apostle bleve kaldede, ansatte og ordinerede af Jesus til at være hans Vidner, saavelsom de Halvfjerdsindstyve. De Tolv skulde være hans særegne Vidner blandt alle Nationer, og de Halvfjerdsindstyve bleve ogsaa beskikkede af ham til at prædike Evangeliet og bære Vidnesbyrd om Jesus. Ligesom de gamle Propheter saaledes havde heller ikke Disciplene nogen Haand med i deres Kaldelse eller Udvælgelse, hvorfor Jesus siger: „I have ikke udvalgt mig, men jeg har udvalgt Eder." Og som han sagde: „De Ord, som jeg taler, taler jeg ikke af mig selv; men Faderen, som

boer i mig, han gjør Gjerningerne." Saaledes blev der sagt Disciplene, at „de ikke først skulde overtænke, hvad de skulde sige, ei heller bekymre sig derom i Forveien; thi det kulde gives dem i den samme Time, hvad de skulle sige;" derfor talede de, ligesom de andre Propheter, „drevne af den Hellig Aand;" i Tilfælde af vanskelige Omstændigheder var ogsaa deres Kjendelse afgjørende; derfor, da Apostlerne kom tilsammen for at afgjøre Spørgsmaalet om Omskærelsen, sagde de: „*Det er den Hellig Aands Beslutning* og vores." De var bemyndigede til at handle i Herrens Navn; saaledes blev der sagt: „Hvo, som annammer Eder, annammer mig, og hvo mig annammer, annammer den, som mig sendte." Deres Handlinger blev ogsaa anerkjendte af Herren som hans udsendte Gesandter; thi der blev dem sagt: „Hvadsomhelst I binde paa Jorden, skal være bunden i Himlen, og hvadsomhelst I løse paa Jorden, skal være løst i Himlen; hvosomhelst I forlade deres Synder, ere de dem forladte, dersom I beholde Nogen deres Synder, ere de dem beholdne." Saaledes stod de som Herrens Repræsentanter (Stedfortræderc) med Fuldmagt til at forrette Evangeliets Ordinancer paa Jorden. Derfor var Kirken „bygget paa Apostlers og Propheters Grundvold, og Jesus Christus var selv Hoved-Hjørnestenen." Paulus taler i sit Brev til Epheserne om andre Embedsmænd, der ogsaa var bemyndigede til at forrette Evangeliet; han siger: „Og han beskikkede nogle til Apostler, nogle til Propheter, nogle til Evangelister og nogle til Hyrder og Lærere." Vi finder ogsaa paa andre Steder Ældsternes, Biskoppernes og Diakonernes Embeder særskilt omtalte. Saaledes er Thimotheus kaldet en *Biskop*, og hans Pligter forklarede. Petrus siger, idet han skriver til de forskjellige Menigheder i Adspredelsen: „*De Ældste*, som ere iblandt Eder, formaner jeg som en Med-Ældste ——— vogter den Guds Hjord, som er iblandt Eder, og haver Tilsyn med den ——— ikke for slet Vindings Skyld, men med Redebonhed."

Vi seer af Ovenstaaende, at Embedsmændene i den oprindelige Kirke var Apostler, Propheter, Præster, Lærere, Evangelister, Ældster og Diakoner, og alle disse var i Besiddelse af Embedet eller Præstedømmet formedelst guddommelig Beskikkelse; thi ikke alene Apostlerne bleve kaldede og valgte, men ogsaa de Andre. Saaledes blev Paulus kaldet af den Herre Jesus og siden efter ordineret af Ananias; ligeledes blev syv Diakoner, efter at de var bleven valgte af Apostlerne til at forestaae de timelige Ting, ordinerede til dette Embede. Ap. Gj. 6 Cap. Thimotheus var „beskikket ved Propheti og ved Haandspaalæggelse." Og Paulus siger, idet han taler om Evangelie-Tjenesten, Præstedømmet og Fuldmagten: „Ingen tage sig selv den Ære, men den, som er kaldet af Gud ligesom Aaron var." Herved opstaaer nødvendigviis det Spørgsmaal, hvorledes Aaron var kaldet. Gud talte med Moses og bød ham at beskikke sin Broder Aaron til at være hans Talsmand og sagde: „Jeg skal være med din Mund og med hans Mund, og lære Eder, hvad I skal gjøre; og han skal tale for dig til Folket; han skal være din Mund, og du skal

være ham (som) en Gud." 2 Moseb. 4, 15. 16. Jeg kan ikke bruge noget bedre Udtryk her end det, som bruges i Kirken i England: „Ligesom det var i Begyndelsen, er det nu, og skal altid blive saa i al Evighed, Amen." Thi ligesom Propheter, Patriarker, Seere og Aabenbarere blev kaldte *ved Aabenbaring* og beskikkede i alle Tidsaldre *af Herren*, saaledes blev Apostler, Propheter, Evangelister, Præster, Lærere, Ældster, Biskopper, Diakoner og alle Kirkens Embedsmænd kaldte i Apostlernes Dage under Evangeliets Huusholdning, og vi kjender ingen anden Maade end den af Herren bestemte, og vi kan ikke fatte Rigtigheden af en anden Forvaltning end een, der er tilbørligen bemyndiget af Herren, ligesom fordum. Paulus skriver virkelig til Timotheus og paalægger ham „at prædike Ordet, at holde ved i Tide og i Utide; at overbevise, straffe og formane med al Langmodighed og Lærdom; *thi den Tid skal komme, da de ikke vil fordrage den sunde Lærdom.*" Timotheus kunde med god Grund have spurgt, hvorledes vil de blive frie for den? thi dersom de havde Propheter, vilde de komme med Herrens Ords Byrde. Dersom de havde Apostler, Ældster og inspirerede Mænd, saa vilde de tale som de blev drevne af den Hellig Aand, og med saadanne Mænd, som da var kaldte af Gud i Kirken og beskikede til Tjenesten, kunde de ikke undgaae at høre Sandheden, „enten de saa vilde høre eller de vilde lade være." Paulus oplyser Sagen; de skulde foretage sig at danne egne Lærere, som ikke vilde være nøie med, hvad de lærte, som om selvgjorte Lærere havde noget at gjøre med Gud. Han siger: „Efter deres egne Begjæringer skal de *tage sig selv* Lærere i Hobetal, eftersom det kildrer deres Øren; og de skulle vende Ørene fra Sandheden; men henvende sig til Fabler." 2 Tim. 4. At Paulus var en sand Prophet, kan tydelig sees af Tingenes nærværende Stilling i den religiøse Verden. Thi er den Religion, som Jesus og hans Apostle lærte, sand, saa er de nærværende Religions-Systemer falske; og hvis de nærværende Lærdomme og Ordinancer ere sande, da var de, som Jesus og hans Disciple lærte, falske; thi de ere ulige baade i Lærdomme, Ordinancer, Forvaltning og Myndighed. Har de Apostler? Nei. Har de Propheter? Nei. Har de inspirerede Præster, Lærere og Evangelister? Nei. De troer ikke engang paa inspirerede Mænd. Har de Myndighed til at døbe de Voxne ved Neddyppelse til Syndernes Forladelse? Nei. Lægger de Hænder paa de Døbte, som ovenfor anført, for den Hellig Aands Gave? Nei. Taler de med nye Tunger, og propheterer de? Nei. Naar Nogen er syg, sender han da Bud efter Kirkens Ældste, for at de skal bede for ham og salve ham med Olie i Herrens Navn? See Jakob 5 Cap. Nei. Har de Syner og Aabenbaringer? Nei. Leder den Hellig Aand dem ind i al Sandhed? Nei. Har de *een* Herre, *een* Tro, *een* Daab? Nei. Hvad har de? Netop hvad Paulus sagde, de skulde have: „Gudfrygtigheds Skin, men fornegte dens Kraft. De har „taget sig selv Lærere, som har vendt sine Øren bort *fra Sandheden* og vendt sig til *Fabler*," nemlig til Menneskenes Theori, Læresætninger og Meninger. Det er fordi Mormonerne troer Jesu Religion,

at de blive truede og forfulgte, og Apostlernes Religion et lige saa stort Paradox for de nærværende Religions Bekjendere, som Mormonismen. Der findes ingen Kirke, undtagen Mormonernes, som vilde tillade Jesus, Paulus, Petrus eller nogen af de gamle Apostler at prædike for sig. Endskjøndt de Christne opkalder sine Kirker efter dem, og bekjender, at de troer paa dem, nu da de er døde, forkaster de dog det levende Vidnesbyrd, ligesom de gamle Jøder, der „prydede Propheternes Gravsteder," naar de var døde, men ihjelsloge de levende, naar de kom til dem. Men, for at vi ikke skal ansees for daddelsyge, saa lad os i Korthed gjentage Hovedindholdet.

Vi har beviist af Skriften, at de fordum lærte om Tro paa den Herre Jesus Christus, Omvendelse fra Synd, Daab for Voxne, ved Neddyppelse, i Jesu Navn til Syndernes Forladelse, Haandspaalæggelse for den Hellig Aands Gave; at den Hellig Aand gav Drømme, Syner, Prophetier, Tungemaal og Udlæggelse deraf; at den leder ind i al Sandhed; bringer forbigangne Ting i Erindring og viser tilkommende Ting. At denne Aand og disse Gaver og Velsignelser skulle fortsættes, hvorsomhelst Evangeliet blev prædiket og troet. Vi har henviist til de Dødes Opstandelse og den evige Dom. Vi har viist, at der var Apostler, Propheter, Præster, Lærere, Evangelister, Ældster, Biskopper, Diakoner osv., og at alle disse var inspirerede Mænd. Dersom vi nu ikke har faaet alle disse Ting i deres Fylde, saavel i Lærdom som i Ordinancer og Præstedømme, da har vi ikke Evangeliet, men noget Andet, og Paulus siger: „Om vi eller en Engel fra Himmelen prædikede en anden Lærdom end den vi prædike, han være en Forbandelse." En Herre i Liverpool, som var Præsident for Bibel-Selskabet, med hvem vi samtalede om denne Gjenstand, prøvede strengt Grundsætningerne, eftersom vi skred frem og bemærkede: „Jeg kan ikke modsige Eders Fremstillinger, Bibelen understøtter Eder allevegne;" men ved at betragte hele Sagen udbrød han: „Disse er skrækkelige Slutninger, thi I udelukker os Alle af Kirken!" Vi svarede: „Er Skriften sand? Hvis saa er, saa har De selv udelukt Dem af Kirken; jeg anfører kun Ordene i Eders egen Bibel. Hvilket er bedst, enten at møde Sandheden modigt, eller med Frygt at skjule vore Hoveder, kvæle vor Samvittighed og søge at undgaae Undersøgelse?" Ved en anden Leilighed i Byen Newry, Irland, i en Diskurs om den samme Gjenstand, efter at have talet i længere Tid for en stor Forsamling, stod en Herre frem og sagde: „Vil De sige mig, min Herre, hvad vil der blive af vore gamle Fædre?" „Vær rolig!" afbrød en Anden. „Sikkerlig, men jeg kan aldeles ikke være tilfreds. Der er min Fader, Bedstefader og Oldefader; alle disse ligger blandt de tause Døde, og denne Herre kommer og siger, at vi er Alle vildfarende; sikkerligen jeg vil ikke være tilfreds, og see de Døde blive foruroligede." „Denne Herre vil oplyse denne Sag, Murphy," blev der svaret. Hvorpaa vi tænkte, det var vor Tour at tale, hvilket vi gjorde ved at underrette dem om, at de Døde er i Guds Haand, og at det var de Levende vi havde at bestille med, at vi simpelthen forkyndte Jesu

Christi Evangelium, og havde paapeget de Embedsmænd, Lærdomme og Velsignelser, som var forbundne med hiint Evangelium, at vi maaskee havde at gjøre en Undskyldning for Borgerne paa dette Sted, eftersom de havde mange forskjellige Kirker iblandt sig. Dersom nu den engelske Kirke, Methodisterne, Presbyterianerne, eller nogen af de øvrige Partier lærte om Tro, Omvendelse, Daab for Voxne ved Neddyppelse til Syndernes Forladelse, om Haandspaalæggelse for den Hellig Aands Gave, dersom de havde Apostler, Propheter, Hyrder, Lærere, Evangelister, Helbredelses-Gaven, Tungemaals-Gaven, Mirakler osv. osv., da vilde vi bede dem om Forladelse; thi disse Ting var forbundne med det gamle Evangelium, og det er kun de Kirker, som ikke er i Besiddelse af disse Velsignelser, som vi anseer som falske.

Under Forsøgene paa at bedække de nøgne, luslidte, lappede og fabelagtige Systemer i vore Dage, bliver alle Slags daarlige Udflugter tagne i Beslag. Paa den ene Side siger man os, at Ceremonierne gavner intet, det er Aanden og Kraften, som vi ønsker; naar vi saa spørger dem efter den Hellig Aands Gave og Velsignelser, Helbredelserne, Synerne, Aabenbaringerne og de øvrige Beviser paa Guds Magt, saa fortæller man os meget alvorligen, at disse var kun bestemt for Apostlernes Dage. Saaledes, naar vi taler om Ordinancer og Skikke, saa afspises vi med Kraft, naar vi tale om Kraft, da siger man os, at det ikke behøves. Men vi tænker, at dersom det var af saa stor Vigtighed at iagttage Lærdomsformen, at om Nogen prædikede et andet Evangelium, skulde han være en forbandet Ting, og der som Ordinanceernes Iagttagelse var af saa stor Betydning, at „uden Nogen bliver født af Vand og Aand, kunde han i intet Tilfælde komme ind i Himmeriges Rige," da troer vi, at en Afvigelse fra disse Ting er en Sag af temmelig alvorlig Natur; desuden var Apostler, Propheter, Præster, Lærere og Evangelister ikke satte i Kirken til Christendommens Indstiftelse, men Paulus siger „til de Helliges fuldkomne Beredelse, til Embedets Forvaltning, til Christi Legemes Opbyggelse," og hvor længe? Blot i Apostlernes Dage? Nei; „indtil vi alle naae til Enighed i Troen, og Guds Søns Erkjendelse, til Mands Modenhed," osv. Ephes. 4 Cap. Men disse af Menneskene lavede Præster maa jo søge nogle Paaskud til at skjule deres Skam med. Det er ingen Under, at de er forbittrede paa Mormonismen. Den er for simpel, for bibelsk og for ligefrem. Vi har bemærket, hvorledes Guds Mænd i tidligere Dage bleve kaldede til Embedet, og hvorledes de bleve bemyndigede til at forrette Evangeliet, lad os nu i Korthed bemærke, hvorledes Menneskene laver deres Præster. I de fleste Tilfælde bestemmer Forældrene deres Børn til den geistlige Stand istedetfor Herren; ikke fordi Gud kalder dem, men fordi de i Almindelighed ikke er skikket til noget andet; de blive satte ind paa et Universitet, som er en Slags Fabrik-Mølle, hvor der laves Præster; de gaaer igjennem Møllen, males og sigtes, og kommer frem som Præste-Candidater, bedre eller daarligere, eftersom Tilfældet kan være, som Catholik, Protestant, Puseyit, Methodist, Baptist, Pres-

byterianer, Universalist eller noget Andet, eftersom Møllen er indrettet og Arbeidet udføres der. De ordineres, dersom Omstændighederne fordrer det, ellers ikke, og derpaa sendes de ud i Verden, eller ansættes i et Embede som Jesu Christi Tjenere, med Troesbekjendelser, Lærdomme og Ordinanser lige saa forskjellige som Lys og Mørke, og dog — Alle sendte af Gud, Alle Evangeliets Forkyndere, saa sige de, og Alle fornegte de det gamle Evangelium, som lærtes af Jesus og hans Apostler. Hvis Paulus nu var tilstede, vilde han sige, at hans Profheti til Timotheus var opfyldt, og at Menneskene nu bogstavelig „har valgt sig Lærere i Hobetal, eftersom det har kildret deres Øren, hvilke har vendt Folkets Øren bort fra Sandheden og har vendt dem til Fabler." Der er nogle, som er endnu taabeligere, end de ovenfor nævnte, der sige, at Opdragelse og Kundskab ere ikke nødvendige og at Gud udvælger det, som er svagt og uædelt for Verden og saadanne, som intet er osv. osv. Og hvad saa? De synes at tænke, at hvad der hovedsagligen udfordres for Tjenesten er, at en Mand maa absolut være en Taabe. Da Gud valgte Fiskere og Toldere, saa gav han dem ogsaa en „Mund og Viisdom, saa alle deres Modstandere ikke kunde modsige eller modstaae dem." Vi kan have talt tydeligt nok om Ovenstaaende; denne Gjenstand fordrer Tydelighed; thi vi ønsker ikke at blive misforstaaede og vi er beredte til at bevise Alt, hvad vi har sagt. Vi kan ikke begribe, hvorledes et Evangelium, som var sandt for 1800 Aar siden, kan være falsk nu. I alle vore Undersøgelser finder vi Ingen, som er bleven bemyndiget til at forandre Evangeliet, og dog finder vi utallige Systemer indførte, som neppe fortjener Navn af Efterlignelse; eller, om det tillades os at sige saa, Efterlignelses-Forsøgene er saa klodsede, at en Skoledreng med en Bibel i Haanden kan udfinde Bedrageriet; og var det ikke for Opdragelsens Styrke og Traditionens Magt, og den religiøse Overtro, saa vilde vi erkjende, at intet andet end den meest uforskammede Frækhed eller den største Grad af Uvidenhed kunde forsøge at skuffe Verden med saadanne Systemer under Navn af Jesu Christi Evangelium. 2 og 2 udgjorde 4 for 1800 Aar siden, og 2 og 2 er ogsaa 4 i vore Dage; det Dyr, som dengang kaldtes en Ko, er ikke en Hest nu; Ilden besad dengang den samme Egenskab som nu, nemlig Hede, og Vandet havde den samme Magt dengang som nu at slukke Tørsten. Hvorfor har man da forandret Evangeliets Ordinanser, Lærdomme, Embedsmænd, Gaver og Kræfter? Og naar man har forandret og fordærvet det, hvorfor har man da bibeholdt det gamle Navn? Mormonismen kan være et Paradox for Andre, men en saadan Fremgangsmaade er virkelig et Paradox for os, thi det er ikke overensstemmende, hverken med Bibel, Fornuft, Ærlighed eller sund Sands.

Vi vil i næste Nummer i Korthed undersøge vor Fuldmagt, tale lidt om Indsamlingen og nogle flere af Mormonismens Grundtræk.

(Fortsættes.)

Skandinaviens Stjerne.

Den 1ste Juni.

Ifølge Opfordring fra Præsident F. D. Richards i Liverpool til alle Missions-Præsidenter om at indsende de samlede Fondspenge og dermed i Forbindelse staaende Regnskaber senest inden den 1ste Juli, paa det at han kan opgjøre alle under hans Bestyrelse henhørende Affærer førend han skal overlevere samme til sin Eftertræder, vil vi herved anmode alle Conferences-Præsidenter i den skandinaviske Mission at indsende til os alle indkomne Bidrag til Emigrations- og Tempel-Fondene fra de Hellige i deres respektive Conferencer, — hvilke Fondpenge bør være indsendte hid den 20de Dennes. Haabende at de Hellige, som altid, gjør deres Bedste med at yde til Herrens vor Guds Tempels Opbyggelse, anbefaler vi ovenstaaende Opfordring til alle Vedkommende under vort Præsidentskab.

Iligemaade anmoder vi Conferences-Præsidenterne indtil 30te Juni at have indsendt den sædvanlige halvaarlige statistiske Rapport, regnet fra 1ste Januar til 30te Juni d. A.; tilligemed en kortfattet Beskrivelse over de vigtigste Tildragelser i det forløbne Halvaar, Conferencernes nærværende Tilstand og Udsigterne for Fremtiden osv.; ligeledes bedes indsendt Bogpengene for det, som er solgt i Løbet af 2det Qvartal.

Emigranternes Afreise fra Liverpool. Skibet, *Thornton* Captain Collins, udklareredes den 3die Mai og afseilede den 4de til New York med 764 Sjæle af Hellige ombord, hvoraf 163 Sjæle var fra den skandinaviske Mission. Denne Emigration staaer under Bestyrelse af Ældsterne James G. Willie, Millen Atwood, Jacob A. Ahmanson og Moses Clough. Disse Brødre har alle været trofaste og flittige i Tjenesten, og har forladt deres Arbeidsmarker for at gaae hjem til Zion med vor Velsignelse, og de har vore Bønner for deres fremtidige Lykke og Velfærd.

(„Millennial Star.")

Vi har modtaget „*Deseret News*" fra Utah indtil den 31te Januar, men ingen Breve. . Helbred, Fred og Velstand herskede. Vinteren var usædvanlig streng og en Mængde Snee var falden paa Bjergene, hvilket vil sikkre en Overflødighed af Vand til Vandingen af Agrene i Sommer.

Af et Brev fra Præsident *B. Young* til Præsident *F. D. Richards* erfares, at det er nu sandsynlig, at Br. Lorenzo Snow ikke vil gaae ud dette Foraar, men maaskee Br. Orson Pratt og andre af de Tolv. Alt er fredeligt hos os, og de forskjellige Settlementer er i Fremadskriden. Der vil være tilstrækkelige Fødemidler indtil en anden Høst, dersom den kommer som sædvanlig.

Reenlighed og Ureenlighed.

(Fra „Deseret News.")

Smuds.

Jacob! hvad er Smuds? Southey.

Ordbogen siger os, at Smuds er „det, som hænger sig ved enhver Ting og gjør dem snavsede eller urene." Vore Øine siger os, at det tager bort Skjønheden fra enhver Ting, det berører. Vor Næse siger os, at det er yderst modbydeligt. Og vore Følelser siger os, at det er hinderligt for Helbred og Velfærd og Reenhed og Livsnydelse.

Smuds er ikke en Bestanddeel af vor Natur; det er en Snylte-gjæst, som udsuer vort Hjerteblod, liig en Vampyr.

Man siger, at Vampyren udsuer Livet, nden at den Sovende kjender det. Saaledes er det netop med Smuds. Fire Femtedele af Menneskeheden lever i Smuds, og taber som Følge deraf en stor Deel af deres Helbred og Velbefindende. Hvad er det, som berøver den arbeidende Klasse i mange af vore store Byer næsten det Halve af deres Levetid? Smuds; — Smuds paa Personer, Smuds i Husene, Smuds i Gaderne og i Luften. Hvad er det, som gjør Børnene arrige, utaalmodige og vrantne? *Smuds* og Ureenlighed: Hvad er det, som afholder rige Folk fra at omgaaes med de Fattige, at sidde tilsammen med dem i Forsamlinger, eller lade dem komme ind i deres Huse? Ofte kommer det ikke saa meget af Stolthed, som af *Smuds*. Hvad er det, som tilintetgjør Selvagtelse, gjør Menneskene skjødesløse og fornedrede, og slapper den naturlige Velanstændighed? *Smuds*. Hvad er det, som gjør det smukkeste Ansigt hæsligt, de fineste Klæder sluskede, det netteste Mennese ubehageligt, og det prægtigste Huus ubeboeligt? *Smuds*.

Derfor bort med Smuds og Ureenlighed!

Velkommen Vand og Luft, Sand og Sæbe, ja Børster og Koster og Skrubber! Barnet, som bringer en Spand med Vand ind i Huset, er en Barmhjertigheds Engel; medens det Menneske, som indbringer en Mugge med stærk Drik, begynder en ond Aands Arbeide. Det Menneske, som tager den nærende Føde, hvilken Gud giver os til Underholdning, og forvandler den til forgiftende Spiritus, og (efter at have blandet den med fordærvet Vand) tilbyder sin Broder det at drikke, han glæder Djævelen. Men den fattige Haandværker, som tager den stinkende Talg og den smudsige Aske, og forvandler disse Ting til smudsbortskaffende Sæbe, gjør en ædel Gjerning. Det ligner hvad det guddommelige Væsen gjør i Naturen. Han tager de urene Stoffe, som vi væmmes ved, og den slette Luft, som berøver os vor Helbred, og med dette ernærer han Planterne, og danner et nyt Forraad af Føde til Underholdning, og af Urter og Blomster, som fryder os.

Ækel Smuds!

I kan ikke forebygge det under mange Slags Arbeide, men naar Arbeidet er over, smag ikke nogen Føde førend I har renset Eder. Vask hele Eders Legeme, og tag rene Klæder paa saa ofte som I kan. Mange Mennesker i Verden vilde have nok af rene Klæder og Linned, dersom de ikke spildte saa mange Penge til stærke Drikke. Rør ikke saadanne skadelige Ting; drik det friske, rene Vand, som Naturen filtrerer saa deilig for Eder i Jordens Indre. Vask Eders Boliger og aabne Eders Vinduer. Fortryd hverken paa Tid eller Penge, som anvendes til Reenlighed; og forsøg at faae Eders Bolig, hvor Eders Naboer ogsaa er reenlige, saa at I ikke skal lide af deres Ureenlighed; thi

Smuds er Gift.

Det trænger ind i Legemet gjennem Hudens Porer; og de urene Dunster indgaaer med Luften i Lungerne. Det blander sig med Blodet og fordærver det, og foraarsager ofte Febre, Cholera, Tæring og andre slemme Sygdomme. Alle Pytter, Møddinger og fugtige Steder hjælper til at forgifte Luften, og vi skulde forebygge dette, saa snart vi kunde. Der burde derfor være de nødvendige Indretninger til Ureenlighedens Opsamlen og Uskadeliggjørelse ved vore Boliger, Kloak-Render i hver Gade, og fremfor alt et tilstrækkeligt Forraad af Vand til at bortskylle Smudsen. De Steder, hvor mange af de Fattige boer, er ikkun passende for Drankere; de er altfor slette for Bæster. Det var at ønske, at de store Stæders arbeidende Befolkning levede ædruelig og reenlig, da vilde snart saadanne stinkende Boliger vorde nedrevne.

Et reenligt Menneske har Agtelse for sig selv, og vænner sig til at iagttage Sømmelighed. Han er ikke bange for at gaae hvorsomhelst, eller skamfuld for at være i Selskab med hvemsomhelst. Det ureenlige Menneske bryder sig ikke om Nogen, men sniger sig alligevel bort fra agtværdige Folk.

Reenlighed er nærmest Gudsfrygtighed.

Et Menneske, som af Vane er nreenlig, kan neppe være gudsfrygtig. Han bryder een af Naturens første Love. Reenlighed hos Personen bereder for Hjertets Reenhed og for Modtagelsen af Evangeliets livgivende Principer.

Frisk Luft, reent Vand og god Sæbe for bestandig, og bort med Smuds!

Læser! Dersom Du ikke har gjort det allerede, saa gaae og vask Dig nu. Afskaf al Ureenlighed, forlad de berusende Drikke og Kipperne og gaae aldrig did, og bliv en reenlig, ædruelig og gudsfrygtig Mand.

En kortfattet Kirkehistorie.

samlet af

George A. Smith,

Historieskriver i Jesu Christi Kirke af Sidste Dages Hellige.

(Fra „Deseret News" d. 5te Septbr. 1855.)

(Fortsat fra Pag. 256).

En bevæbnet Skare, der bestod af omtrent 150 Mand, fortsatte i to Uger med at afbrænde Huse, ødelægge Eiendomme og kaste hjælpeløse Qvinder og Børn ud af deres Boliger, for at omkomme huusvilde og forladte; og endskjöndt Fredsdommeren i Countiet opfordede de *gode Borgere*, som ikke var Mormonere, at jage ud under hans Anførsel og adsprede Brandstifterne, *adlød dog ikke een* hans Opfordring; men en Deel af de bevæbnede Brandstiftere forfulgte ham og drev ham ud af Naboskabet, saa han var nødt til at samle en bevæbnet Magt af dem, som netop var bleven uddrevne formedelst deres Huses Brand, og at dræbe een af sine Forfølgere for at frelse sit Liv. Undkommen til Nauvoo, udstedte han en Proklamation og befalede Mormonerne, i Kraft af sin Bestilling som Fredsdommer, at drage ud og dæmpe Oprøret. 500 Mand var den Gang beskjæftigede paa Nauvoo-Huset, der reiste sig hurtigt.

De blev afskedigede af Bestyrerne og gjorde Forberedelser for at tilbagedrive Pøbelen; og det lykkedes Fredsdommeren for en Tid at adsprede Oprørerne. Strax efter kom General Harding til Nauvoo med 400 Mand af Statens Milits, leirede sig der i flere Dage, erkyndigede sig om, hvor Propheten var begravet, sagde, at Guvernøren ikke kunde gjøre noget for at beskytte Mormonerne, og han gik ikke hen til de Egne, hvor Ildpaasættelserne var forøvede, endskjöndt mere end hundrede Huse var bleven brændte; Tropperne forblev nogen Tid i Countiet, flere Huse blev brændte indenfor deres Leiers Synskreds, og flere Personer mistede deres Liv, fordi de stoledelidt paa Troppernes Beskyttelse.

Førend dette skete, holdtes der et Raad af Kirkens Authoriteter, der havde fattet den Beslutning, (der, som en politisk Sag, blev holdt hemmelig) at udsende 1500 Mand, som Forberedere for at danne et Settlement i Californien eller Oregon, da de ikke havde i Sinde at blive i Illinois. Et Forslag blev følgelig fremsat for Pøbelen, (thi Statens Regjering havde ingen Magt) at dersom de vilde lade de Hellige være i Fred og hjælpe dem med at kjøbe deres Eiendomme, og standse sine fortrædelige Processer mod dem, saa vilde de forlade Staten, hvilket Forslag blev antaget. Følgelig dannedes der strax Compagnier, flere tusinde Vogne bleve leiede, næsten alle Vogne, som fandtes i Landet deromkring blev opkjøbte, og alle mulige Forberedelser bleve gjorte, for at komme tidlig afsted om Vaaren.

Men da Forfølgelsen atter begyndte med Brud paa ovenfor anførte Forlig, begyndte 1000 Familier deres Reise den 1ste Febr.

1846, idet de tænkte ved det Middel at kunne formilde Stemningen mod dem, som blev tilbage. Da mange af Trækdyrene havde passeret Missisippi-Floden paa Isen, fortsatte Præsident Young og Kirkens Ledere med en knap Udrustning deres Reise vestover, idet de maatte bane sig Vei frem 300 Mile, slaae Broer over en Mængde Strømme og udholde enhver Omvexling af Veiret, som kunde tænkes.

De ankom til Council Bluffs i Juli Maaned, hvor de traf sammen med Hr. J. Allen, Capitain i de Forenede Stater Armee, som opfordrede dem paa de Forenede Staters Præsidents Vegne at afgive 500 Mand til at hjælpe dem i Krigen mod Mexiko. Den forlangte Batallion blev tilveiebragt, og de maatte efterlade de fleste af deres Familier i Omaha Land, paa Vestsiden af Missouri Floden, i Vognene, uden Beskyttelse eller Midler til at opholde Livet med. Lidt efter begav Batallionen sig paa Veien til Mexiko.

De Gamle og Kraftløse, Halte, Lamme, Blinde osv., der vare udygtige til at indtræde i Batallionen, samlede deres Vogne sammen og indrettede et Sted, som blev kaldet „Vinter-Qvartererne," hvor 700 Hytter bleve opførte i Løbet af Høsten og Vinteren, og hvor Familierne lede meget af Sygdom, af Udsættelse for Veiret og af Mangel paa Livets Nødvendigheder.

Saa snart som det blev bekjendt i Illinois, at Leirens Styrke var traadt ind i de Forenede Staters Tjeneste, samlede Øbelen sig med fordoblet Raseri og dannede en ordentlig militærisk Leir, forsynet med Artilleri, i Nærheden af Nauvoo, der nu kun var beboet af de Fattige, Hjælpeløse, Syge og Svage, eftersom Alle, der var i Stand til at forlade Stedet paa nogen Maade, havde gjort saaledes i Løbet af Foraaret og Sommeren.

Øbelens Kræfter forøgedes til omtrent 1800 Mand, og den gjorde flere mislykkede Angreb paa Byen, (der ikke kunde opdrive mere end 123 tjenstdygtige Mand,) dræbte og saarede mange af dens Indbyggere, nedskjød mange Bygninger, og tilsidst lykkedes det den, efter flere Dages Bombardement, den 17de Septbr. at drive Folket, hjælpeløst og blottet for Alt, hvad der kunde gjøre Livet behageligt, tvers over Floden til Jowa, hvor mange maatte have omkommet af Hunger, hvis ikke deres gode Skaber havde opholdt dem ved at sende i deres Leir Flokke af Vagteler, der var saa tamme, at Fruentimmerne kunde tage dem med Hænderne. Og for at krone deres Seir satte Øbelen Ild paa Nauvoo-Templet, der var den smukkeste Bygning i de vestlige Stater. Det var den første Prøve paa en ny Orden i Bygningskunsten, indført af Joseph Smith, og som havde kostet en Million Dollars. Skinnet af dets Brand var synlig i 30 engelske Miles Omkreds.

Om Vaaren 1847 brød Præsident Brigham Young og 143 Pionerer op for at opsøge et Sted, hvor de kunde nedsætte sig, og blev ledet ved den Almægtiges Haand — thi Ingen af dem kjendte noget til Landet — til denne Dal, hvortil Compagniet ankom den 24de Juli, efter at have udsøgt og banet en ny Vei, der var 650 Mile lang, og vandret i en Pels-Dyrs Fangers Spor næsten 400 Mile.

Om Høsten 1847 ankom omtrent 700 Vogne belæssede med Familier til denne Dal, der var saa ufrugtbar, at den ikke frembragte andet end et Slags tørt Græs, 4 a 5 Tommer høit, og Jorden var bedækket med en utallig Mængde store sorte Faarekyllinger (Crickets), som tjente Indianerne til Føde.

Paa dette øde Sted blev Store Salt Sø Stadens Beliggenhed udmaalt; ikke en eneste Person i hele Selskabet havde et tilstrækkeligt Forraad Proviant, men Alle var paa ¾ eller ½ Rationer; og i denne Tilstand fandt omtrent 100 af en Afdeling af Mormon-Batallionen Veien hid uden nogen Proviant. Præsident B. Young og en Deel af Pionererne vendte tilbage til „Vinter-Qvarterne" samme Høst, og ankom atter til Store Salt Sø Stad med 1000 Vogne om Høsten 1848.

Paa denne Tid kom the Crickets i utallig Mængde ned fra Bjergene og ødelagde en stor Deel af den knappe Grøde, og alt vilde være bleven ødelagt, dersom ikke den Almægtige havde formedelst Kjærlighed til sit Folk sendt Maager i store Flokke, som med Graadighed slugte Græshopperne og derpaa udspyede dem igjen for at kunne sluge flere.

Uagtet Mormon-Batallionen var i de Forenede Staters Tjeneste, og en stor Deel af deres Familer var leirede i Vinter-Qvarterne, tvang dog Regjeringens Agenter for de indianske Anliggender dem om Foraaret 1848 til at forlade deres Hytter og at drage over Floden til Staten Jowa, endskjøndt det var bekjendt, at de kun var leirede der indtil den fraværende Batallions Tilbagekomst.

Om Vaaren 1848 ogdagede nogle Medlemmer af Mormon-Batallionen først Guldminerne i Californien, og aabnede saaledes for Verden en uforlignelig Kilde for Rigdom og Eventyr.

(Fortsættes.)

Joseph Smiths Levnetsløb.

Decbr. 1835. (Fortsat fra Pag. 232).

Torsdag Morgen den 17de. Hjemme, meget upasselig. Ældste Orson Hyde aflagde et Besøg og overrakte mig en Afskrift af det Brev, som han leverede mig i Torsdags, og som jeg havde tabt. Følgende er en Afskrift deraf:

Den 15de December 1835.

Præsident Smith,

Min Herre!

De kan synes, at det er en usædvanlig Omstændighed at modtage en skreven Meddelelse fra mig ved denne Tid. Aarsagerne, hvorfor jeg skriver, er følgende: Jeg har nogle Ting, som jeg ønsker at meddele Dem og føler en større Frihed til at gjøre det ved at skrive alene for mig selv. Jeg benytter denne Maade; thi det er almindeligen Tilfældet, at De er presset med Forretninger, og ikke har Leilighed til at spilde megen Tid med at samtale om Gjenstande af følgende Beskaffenhed. Lad derfor disse Undskyldninger besmykke Omstændighedens Usædvanlighed, og hør min Beretning med Taalmodighed.

Efter at Committeen havde mod-

taget deres Forraad af Efteraars- og Vinter-Varer, gik jeg til Ældste Cahoon og sagde ham, at jeg manglede en Kappe, og ønskede, at han vilde betroe mig Materialierne til at forfærdige een af, og give mig Henstand til Foraaret. Han sagde, at han vilde give mig Henstand til Januar, men maatte da have sin Betaling, thi Varerne var forfaldne til Betaling den Tid. Jeg sagde ham, at jeg ikke vidste, hvorfra Pengene skulde komme, og jeg kunde ikke love ham dem saa snart. Men nogle Uger efter erholdt jeg uventet Penge til at kjøbe en Kappe, og henvendte mig strax til Ældste Cahoon for at faae een, og sagde, at jeg havde Contanter til at betale den med; men han sagde, at Materialierne til Kapper var allerede udsolgte, og at han kunde ikke tjene mig deri; og jeg vil her vove den Gisning, at han ikke har faaet contant Betaling for en eneste.

Nogle Uger derefter besøgte jeg Ældste Cahoon igjen, og sagde ham, at jeg behøvede Lærred til nogle Skjorter til et Beløb af fire eller fem Dollars. Jeg sagde ham, at jeg vilde betale ham til Foraaret eller snarere, dersom jeg kunde. Han lod mig faae det. Ikke længe efter blev min Skole oprettet, og nogle af dem, som arbeidede paa Huset, besøgte den og ønskede at betale mig i Committeens Forraadshuus for deres Underviisning. Jeg gik derhen for at see om der kunde gjøres nogen Forretning, og de skrive mig af, hvor jeg skyldte dem; men ingen saadan Forretning kunde gjøres. Disse tilligemed nogle andre Omstændigheder af lignende Beskaffenhed, fremkaldte følgende Betragtninger:

For det Første gav jeg Committeen 275 Dollars i Penge, foruden noget Mere, og har sidste Sommer vandret gjennem de mellemste og østlige Stater for at understøtte og opholde Forraadshuset; og ved at gjøre det, har jeg bragt mig selv til Intet i pekuniær Henseende. Under disse Omstændigheder vægrede denne Indretning at yde mig den Tjenstvillighed, som en verdsligsindet Kjøbmand med Glæde vilde have gjort; og det een, som aldrig har modtaget nogen Gave fra mig eller til hvis Gunst jeg aldrig har opløftet min Røst, eller udøvet min Indflydelse. Uagtet alt dette tænkte jeg, maaskee det er ret, og jeg vil være rolig, — indtil jeg, for ikke længe siden, forvissedes om, at Ældste William Smith kunde gaae til Forraadshuset og faae hvad han behagede, uden at Nogen siger: hvorfor gjør De saa? indtil hans Regning er løben op til syv hundrede Dollars eller saa omtrent; og at han var en hemmelig Deeltager i Forretningen, dog ikke anerkjendt som saadan, af Frygt for at hans Creditorer vilde gjøre deres Fordring gjældende paa Forraadshuset.

Medens vi var ude paa Missioner den sidste Tour, anstrængte vi os af yderste Evne for at erholde noget Lidt til vore Familier, og saavidt jeg veed, delte vi Pengene ligelig, idet vi ikke vidste, at William havde en saadan Kilde hjemme, fra hvilken han trak sit Ophold; jeg gjenkaldte da i Erindringen den Aabenbaring, hvori jeg, Mc Lellin og Patten blev tugtede, og ligeledes Fremstillingen i den Aabenbaring af Lignelsen om de

tolv Sønner, ligesom om dens ægte Mening hentydede ligefrem paa de tolv Apostler af de Sidste Dages Helliges Kirke. Jeg vil nu spørge, om ikke enhver af de Tolv har en lige Ret til den samme Forsyning fra Forraadshuset, forudsat, at de er Alle lige trofaste? Hvis dette ikke er Tilfældet, skal min Hæder ikke være forenet med et saadant Forbund. Dersom enhver af os har den samme Rettighed, tag da Mundkurven fra vor Næse, og anbring een paa Williams; eller, dersom dette ikke kan gjøres, faae Lignelsen om de tolv Sønner til at passe med den større Forrettighed, som William har. Tilgiv mig, dersom jeg taler i Lignelser, eller Parodi:

En vis Hyrde havde tolv Sønner, og han sendte dem ud en Dag for at gaae hen og indsamle hans Hjord, som var adspredt paa Bjergene og i Dalene langt borte. De adlød alle deres Faders Befaling, og om Aftenen vendte de hjem med Hjorden, og den ene Søn fik Uld nok til at varme sig med og gjøre sig det behageligt, og han fik ogsaa af Hjordens Kjød og Melk; de andre Elleve fik ikke saa meget som et Kid for at gjøre sig glad med sine Venner.

Disse Kjendsgjerninger, tilligemed nogle andre, har gjort mit Sind uskikket til at studere det hebraiske Sprog for nærværende; og da jeg troer, som jeg gjør, at jeg maa synke eller svømme, eller med andre Ord bære Omsorg for mig selv, har jeg tænkt, at jeg skulde tage de virksomste Forholdsregler, som stod i min Magt, for at komme ud af Gjelden; og til den Ende foreslog jeg at antage Skolen; men dersom man troer, at jeg ikke er dygtig til at varetage den, eller værdig til at blive stillet paa den Plads, saa maa jeg udtænke nogle andre Midler til at hjælpe mig med, endskjøndt jeg er bleven ordineret til det Embede under Deres egen Haand med det Løfte, at det skulde ikke tages fra mig.

Slutningen af den hele Sag er saadan: Jeg er villig til at fortsætte og gjøre alt hvad jeg kan, forudsat at vi kan nyde lige Fordeel den Ene som den Anden, og under ingensomhelst andre Betingelser. Dersom Een har sit Ophold fra den „offentlige Krybbe," lad dem alle have det; men om Een er i Trang, jeg er villig til at være det, forudsat, at vi alle er lige. Dersom Upartiskhedens og Billighedens Princip kan iagttages af Alle, troer jeg ikke, at jeg vil pibe igjen. Dersom jeg er fordømt, saa vil det være, fordi jeg har gjort, hvad jeg troer er ret. Der er gjort mig to Tilbud om at gaae ind i Forretning, siden jeg talte om at antage Skolen, men det er i Verden, og jeg ønskede hellere at blive i Kirtland, om det kan lade sig gjøre. Alt, hvad jeg forlanger, er Retfærdighed.

Jeg er, min Herre, med megen Agtelse Deres lydige Tjener

Orson Hyde.

Til
Præsident J. Smith, jun.
Kirtland osv.

(Fortsættes.)

Poesie.

Mel. Ingen trænger frem til den evige Ro.

Morgenen saa deilig oprinder paany,
Lyset af Himlen frembryder;
Israel opbygger sin Fædrene-By;
Zion som fordum sig pryder;
Blomstrende som Rosen, nu Ørkenen fremstaaer;
Tusinder Gjenløste med Sang til Zion gaaer, —
:,: Tegnene vi skue — vær vaagen, giv Agt,
Frelserens Komme sig nærmer! :,:

Salighedens Dag for Guds Folk rinder op —
Sorgen forvandles til Glæder —
Templet sig hæver paa Bjergenes Top —
Folket i Reenhed sig klæder —
Zion majestætisk vil staae som Klippen fast —
Babylon hukommes og styrtes om i Hast —
:,: Tegnene vi skue — vær vaagen, giv Agt,
Frelserens Komme sig nærmer! :,:

Tusindaarets Morgen vi skuer at grye —
Babylons Taage bortspredes —
Zion da skal glimre som Gudernes By —
Ingen af Satan forledes —
Israel sin Konge velkommen byder da,
Englene istemme et stærkt Halleluja!
:,: Babylon er falden og Zion er fri!
Frelserens Komme vi skue. :,:

Stavanger den 3die Mai 1856.

C. C. A. Christensen.

Indbetalt til Contoiret.

C. C. A. Christensen	16	Rd. -	Mk. - Sk.
A. P. Trane	350	— -	— - —
Summa	366	— -	— - —

Indhold.

	Side.		Side.
ErMormonism. et religiøstParadox?	257.	Kortfattet Kirkehistorie	267.
Redactionsbemærkninger	264.	Joseph Smiths Levnetsløb (fortsat)	269.
Reenlighed og Ureenlighed	265.	Poesie	272.

„Skandinaviens Stjerne" udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned og faaes paa Contoret i Lorentzens Gade Nr. 504, A. 5. Stuen tilvenstre og paa alle kongelige Postcontorer.

Udgivet og forlagt af Hector C. Haight.
Trykt hos F. E. Bording.

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de sidste Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

5. Aarg. Nr. 18. *Den 15. Juni. 1856.* Priis: 6 Sk. pr. Expl.

Guds Rige.

Tale af Præsident B. Young, holdt i Tabernaklet i Store Salt Sø Stad den 8de Juli 1855.

(Af „Deseret News").

Jeg vil gjøre nogle faa Bemærkninger angaaende det samme Emne, som blev talt om i Formiddag, endskjøndt der var mange Hovedpunkter i de Bemærkninger, som vilde udfordre en betydelig lang Tid for mig til at afgive mine Anskuelser over og til at forklare fuldstændig, hvad jeg forstaaer med Hensyn til dem. Mine Brødre, som her opstaaer for at tale for Folket, indseer ogsaa, at det er umuligt fuldstændigt at forklare for de Tilstedeværende alle de Punkter, som kan hentydes til i en Tale.

Derfor har jeg i Sinde at tale nogle Ord angaaende Guds Rige. Ikke at jeg vil være uenig i det mindste i de Bemærkninger, som er gjorte af Br. Grant og Pratt, eller at vi afviger i vore Anskuelser om denne Gjenstand; thi den er meget udstrakt, og den sædvanlige Tid tillader ikke en Person i en kort Tale fuldkommen at forklare saadanne Emner, som bleve behandlede denne Morgen til vor Opbyggelse. Jeg bemærkede heelt igjennem begge Brødrenes Foredrag, at de ikke gjorde tilstrækkelig Forskjel, eller gjorde det tydeligt nok for Folkets Sind, at Guds Rige vilde være forskjelligt i en vis Betydning fra alle andre Riger og Herredømmer paa Jorden; dette kom af Mangel paa Tid. Under en offentlig Tale ledes Talerens Tanker ofte fra et Begreb til et andet, og forgrenes baade til høire og venstre til Gjenstande og Punkter, som tiltrænger Forklaring; og jeg formoder, at dette er meget mere Tilfælde, naar man taler om Guds Rige, end om nogen anden Gjenstand. Dersom I og jeg kunde leve i Kjødet indtil Guds Rige bliver fuldkommen grundfæstet og virkelig udspredt overalt for at herske i borgerlig Henseende, da vilde vi finde, at det vil understøtte og opholde ethvert Individ, hvad deres personlige Rettigheder angaaer, saa længe som de ikke krænker deres Medskabningers Rettigheder. For Exempel, dersom Guds Rige nu var grundfæstet paa Nord-

og Syd-Amerikas Fastland, og i Virkeligheden havde Regjeringen og Herredømmet over, hvad vi kalde de Forenede Stater, da vilde Methodisterne blive lige saa meget beskyttede, som de Sidste-Dages Hellige; Qvæker Vennerne og Qvæker Skjælverne og Medlemmerne af enhver Religions-Bekjendelse vilde blive opholdte i hvad de anseer for deres Rettigheder, saavidt som deres Begreber ikke var uforligelige med Rigets Love.

Calvinisten vilde ligeledes blive sikkret sine Rettigheder, enten han troer, ønsker at troe, eller om han sagde, han troede, og ikke troede, at Gud har forud bestemt, hvadsomhelst der vil skee, og har foreskrevet fra al Evighed af Menneskenes Børns Handlinger ned igjennem til Tidens Ende, omfattende enhver Synd og enhver Overtrædelse af Loven, som nogensinde er bleven begaaet paa Jorden fra Menneskets Skabelse af; Guds Rige vil beskytte ham i den Tro, og give ham Ret og Frihed til at troe det, lige saa fuldkomment, som vi skulde have Ret og Frihed til at troe det Modsatte.

Atter, dersom Menneskene vilde komme og sige: „Vi troer paa den christne Religion; men vi troer fuldt og fast, at den Gud, som vi ønsker at tjene, har ingen Øine, ingen Øren, ingen Mund, intet Hoved og intet Legeme, at han ikke er sammensat af Elementer, at han ikke har nogen Lemmer eller Lidenskaber, at hans Centrum er overalt og hans Omkreds ingensteds; det er vor faste Tro at tjene en saadan Gud." Dette Folk vilde blive beskyttet i sine Rettigheder lige saa meget som det Folk, der troer at Gud lever, er til, og har Kraft til at see, høre, vide og forstaae, og at vi er organiserede og dannede efter, eller med andre Ord, skabte liig ham.

Dette er hvad Guds Rige vil gjøre for Jordens Indbyggere. Om en Sect skulle opstaae og sige: „Vi troer slet ikke paa nogen Gud, men kun paa det, som vi kan see, høre, smage og haandtere, det, som vi kan forstaae, eller paa Guder, som vi har dannet med vore egne Hænder, som vi har udskaaret af Træ eller Steen, eller støbt af Metal; vi troer ikkun paa at tjene en saadan Gud; vi har mange Guder; vi har en Gud for hvert Element, som er kommen indenfor vor Forstands Omraade; een for Luften, een for Vandet, een for Solen, een for Maanen og een for hver af de forskjellige Planeter og Stjerner; vi har een Gud for Krigen og een for Freden, hvilke vi udskjærer af Træ og Steen, eller danner dem af Guld, Sølv, Jern eller Kobber og stiller dem op i vore Templer. Disse er de Guder, vi tilbeder, og troer ikke paa nogen anden Gud eller Guder;" — endog de ville blive beskyttede i deres personlige Rettigheder og Tro, lige saa meget som de Sidste Dages Hellige.

Naar Guds Rige er fuldkommen opreist og grundfæstet paa Jordens Overflade og faaer Forrangen over alle andre Nationer og Riger, da vil det beskytte Folket i Nydelsen af alle deres Rettigheder, uanseet hvad de troer, hvad de bekjender sig til, eller hvad de dyrker. Om de ønsker at tilbede en Gud af deres egne Hænders Gjerninger istedetfor den sande og levende Gud, saa gjerne det, om de blot vil passe deres egne

Forretninger og lade andre Folk i Fred.

Som det blev bemærket af Br. Pratt, det Rige er virkelig organiseret og Jordens Indvaanere veed det ikke. Dersom dette Folk veed noget om det, er det godt; det er foreløbigt organiseret for at gjøre Virkning i Herrens bestemte Tid, og paa den Maade, som ham behager. Som det blev bemærket af Een af dem, der talte i Formiddag, at Riget voxer ud af Jesu Christi Kirke af Sidste Dages Hellige; men det er ikke Kirken, thi en Mand kan være en Lovgiver i den Corporation, som vil udgive Love til at understøtte Jordens Indvaanere i deres personlige Rettigheder og dog aldeles ikke tilhøre Jesu Christi Kirke.

Og fremdeles, om en Mand end og ikke troede paa nogen Religion, vilde det være fuldkommen rigtigt, naar det var nødvendigt, at give ham Ret til at tage Sæde blandt den Corporation, som vil udgive Love til at regjere alle Jordens Nationer og styre dem, der slet ikke bekjender sig til nogen Religion; thi den Corporation vilde være regjeret, styret og paalagt at anerkjende for Andre de Rettigheder, som de selv ønsker at nyde. Hvis et Rige af dette Slags var paa Jorden, da vilde de Sidste Dages Hellige være beskyttede ligesom alle andre Folk.

Det blev omtalt i Formiddag, at de Forenede Staters Regjering var den bedste eller den gavnligste paa Jorden, og den meest passende til vor Forfatning. Det er meget sandt; og dersom de Forenede Staters Constitution og Love, og de særskilte Staters, blev overholdte af Embedsmændene, af dem, der sidder paa Dommersædet og forvalter Lovene for Folket, ja havde endog kun Lovens Bogstav bleven haandhævet — ikke at tale om Aanden i den — vilde den have hængt Guvernører, Dommere, Generaler, Magistrater osv., thi de brød deres egne Staters Love.

Saaledes har Tilfældet været med vore Fjender hver Gang dette Folk er bleven forfulgt. Hvis en Person af Jesu Christi Kirke af Sidste Dages Hellige var skyldig i Tyveri, medens han levede i Staterne, eller om nogen af denne Kirke var funden skyldig i Mord, eller i nogen anden Overtrædelse af den borgerlige Lov, da burde de have været forhørte af Retten og straffede i Forhold til Forbrydelsen. Har nogen af de Sidste Dages Hellige modsat sig det? Nei, ikke een. Propheten Joseph modsatte sig aldrig dette, men tvertimod, han tilskyndede det, bad for det og ønskede, at Kirken maatte blive befriet for alle Overtrædere.

Dersom enhver Overtræder af Staten Illinois's Love, — medens vi var der, og som var i vor Commune — var bleven fremførte for Retten og straffet, saa vilde enhver Hellig have sagt: „Amen, vi er bedre farne uden dem, end med dem.“ Saa sige vi ogsaa her, vi er langt bedre farne uden ugudelige Mennesker end med dem. Jeg vilde heller være midt iblandt disse Bjerge med 1000 eller end og kun med 500 Mennesker, der er Sidste Dages Hellige, end med 500,000 ugudelige Mennesker, i Tilfælde af at alle Jordens Magter skulde komme imod os til Strid; thi Gud vilde kæmpe de Helliges Slag, men han har ikke

lovet at kæmpe de ugudelige Menneskers Slag.

Jeg siger atter, at de Forenede Staters Constitution og Love, og de særskilte Staters Love, almindeligen betragtet, er netop saa gode som vi behøver, saafremt de blev overholdte. Men vi finder Dommere, der ikke ærer Lovene, ja, Lovens Embedsmænd vanære Loven. Lovgivere og Lovudstedere er ofte de første Krænkere af de Love, de selv udstedte. „Naar de Ugudelige hersker, sørger Folket," og naar et Folks Fordærvelse trykker Vægtskaalen ned paa Ugudelighedens Side, da er det Folk Ødelæggelsen nær.

Vi har Beviser paa rede Haand, at, istedetfor at Lovene er blevne ærede, de er krænkede ved enhver Leilighed, naar dette Folk er bleven forfulgt; istedetfor Lovene burde været overholdte, saa er de bleven traadte under Fødder af Advokater, Dommere, Sheriffer, Guvernører, Lovgivere og næsten at alle Regjeringens Embedsmænd; saadanne Personer er meest skyldige i at have brudt Lovene.

For at afvige lidt med Hensyn til dem, der har forfulgt dette Folk og drevet dem til Bjergene, agter jeg at møde dem paa deres eget Gebet. Det blev i Formiddags spurgt om, hvorledes vi kunde erholde Opreisning for vor lidte Uret. Jeg vil sige Eder, hvorledes det kunde skee; vi kunde bruge den samme Lov, som de har brugt, nemlig „Næveretten," og dersom nogle elendige Skurke skulle komme her, saa kunde vi skjære Halsen over paa dem. (Alt Folket sagde: „Amen.")

Dette vilde være at uddele den samme Behandling til de ugudelige Mennesker, som de har tilmaalt uskyldige Personer. Vi kunde møde dem paa deres eget Gebet, naar de ikke vil respektere Loven, men vil dræbe Propheter og ødelægge de Uskyldige. De kunde uddrive de Uskyldige fra deres Hjem, røve deres Huse og Eiendomme, Qvæg og Gods og dræbe Mænd, Qvinder og Børn, overtræde de Forenede Staters Love og trampe dem under deres Fødder og ikke respektere en eneste Lov.

Antag nu, at jeg skulde følge det Exempel, som de har viist os, og sige: „Sidste Dages Hellige, gjør I ligedan og byd den hele Bande af saadanne Mænd Trods!" Nogle, som er bange, vilde maaskee sige: „O, vore Eiendomme vil blive ødelagte, og vi selv dræbte." Om Nogen her er en Kujon, saa er der smukke Tilflugtssteder i Bjergene for dem, der føler deres Hjerte banke, som om det vilde sønderslaae deres Ribbeen, ved enhver liden Hujen og Skrigen af de Ugudelige.

Efter dette Aar vil vi sandsynligviis atter faae frugtbare Aarstider. Nu, I Kujoner, om her er nogen, jag omkring i disse Bjerge, indtil I finder en Hule, hvor intet Menneske kan finde Eder, og gaae did og læg op saa meget Korn, som kan holde ud for Eder og Eders Familier i syv Aar; og naar Pøbelen kommer, da tag Eders Koner og Eders Børn og kryb ind i Eders Hule og bliv der, indtil Krigen er forbi.

Fald ikke fra Eders Tro, for at frelse Eders Liv, thi om I gjør det, er I sikkre paa at miste det. I kan maaskee gjøre lidt Godt ved at samle sammen lidt mere Korn end I behøver, og uddele en Tvebak til en tapper Soldat, som maatte passere forbi, hungrig og udmat-

tet. Jeg kunde skjule mig selv i disse Bjerge, og udfordre 500,000 Mand til at finde mig. Dette er ikke Alt, men jeg kunde skjule hele dette Folk og halvtredsindstyve Gange til saa mange i Midten af disse Bjerge, og vore Fjender kunde søge efter os, indtil de døde af Alderdom, og dog ikke finde os. I, som er Kujoner, spar sammen Eders Korn et andet Aar og gjem det.

I veed, at næsten hver Gang Hedningerne taler til os offentligt, er de meget omhyggelige for at advare de Sidste Dages Hellige „ikke at slaaes; nu, slaaes ikke." Har vi nogensinde ønsket at slaaes med dem? Nei; men vi har ønsket at prædike Fredens Evangelium for dem.

Atter siger de: „Vi er bange for, at I, Sidste Dages Hellige, skal blive Fjender til de Forenede Stater; vi er bange for, at Eders Hjerter er fremmedgjorte for Broderskabet hist henne." Tal ikke om fremmedgjort nu, thi vi ere fremmedgjorte for længe siden; det er: vi er eller skulle være fremmedgjorte for al Ugudelighed og ryggesløse Mennesker. Jeg er saa fuldkommen fremmedgjort, at, da jeg annammede Mormonismen, jeg kunde have forladt Fader, Moder, Kone, Børn og enhver Beslægtet jeg havde, og er fremmedgjort for Enhver, der vender et døvt Øre til Aabenbaringens Røst. Vi er allerede fremmedgjorte, men husk, vi er ikke fremmedgjorte for de Forenede Staters Constitution, men kun for Ugudeligheden, eller idetmindste skulde vi være det. Lad enhver Mand og Qvinde opstaae i Kraften af deres Gud, og ikke i deres Hjerte bede om nogen Gunst af de Ugudelige; det er den rette Maade at leve paa; og lad da de Ugudelige forfølge, om de ønsker det.

Er det vor Agt at kæmpe? Nei, ikke uden de kommer over os og tvinger os til enten at kæmpe eller blive ihjelslagne.

Forleden Høst blev vi besøgt af nogle af de Forenede Staters Tropper, der, tilligemed deres Officerer, vare indqvarterede hos os, under deres Gjennemmarsch til Californien, og vi oplode vore Huse for dem og beviste dem al den Høflighed og Gjestfrihed, som Medborgere kunde fordre eller vente af hverandre, og beredede dem hyggelige Vinter-Qvarterer. Men for ikke at være for vidtløftig, vil jeg spørge en Gang for alle, om de gjengjeldte disse Høflighеds-Beviser, og uden Undtagelse gjengjeldte den Godhed og Artighed, med hvilken de overalt mødtes? Nei, de gjorde ikke, idetmindste ikke Alle af dem; thi Flere gjengjeldte Godt med Ondt og indførte Ugudelighed og Fordærvelse i vor Midte, og Herren veed, at vi allerede har nok af det at kæmpe mod.

Erfaring har lært Brødrene, at i Fremtiden vil det sandsynligviis være den bedste Politik at lade Krigsfolkene indqvarteres for sig selv, og jeg er fuldkommen villig dertil.

Dersom nogle Personer kommer hid og opfører sig som Gentlemen, saa skal de nyde deres Rettigheder, og vi vil nyde vore eller kæmpe til Døden. Lad alle de Forenede Staters og de særskilte Staters Love blive overholdte, da vil vi gjøre ligesom Guds Rige vil gjøre: beskytte ethvert Samfund i deres Rettigheder.

Sidste Vinters Erfaring har lært os en god Lectie og vi haaber den

har belært Folket i Almindelighed. Jeg er altid besværet med, „Broder Brigham," og „Præsident Young; jeg elsker Dem, Præsident Young," paa samme Tid pleier nogle, der bruge saadanne Udtryk, at have deres ene Arm omkring min Hals, kjælende for mig, og den anden omkring Halsen paa en Skurk, og søger at faae Christus og Belial forenede; dette kan jeg ikke taale.

Hvis en Mand vil oprette Fyldekipper og tillade Ugudeligheden at holde Fest omkring ham, eller at gjøre noget Andet, som strider mod den christelige Religion, som læres i det nye Testamente, jeg siger til alle saadanne, „hold enten op dermed, eller tag Eders Eiendomme og reis; thi vore Love tilader det ikke, og vi vil sætte dem i Kraft mod Eder." Jeg vil ikke igjen taale urene Aanders Ugudelighed og Forvirring, hvilke komme i vor Midte og blive behandlede af os som Gentlemen.

Jeg vil sige til saadanne officielle Herrer, som fortæller og praler af „hvad General-Regjeringen er i Færd med at gjøre," eller „hvad de selv vil gjøre," eller „hvad de ønsker at gjøre," og som tænker at forfærde de Sidste Dages Hellige — at I kan ligesaa gjerne forsøge paa at forskrække den Almægtige paa hans Trone, som at forskrække en Sidste Dages Hellig af det rette Slags — Een, der har det sande Blod i sig.

Sandt nok, der er mange frygtsomme Personer. Banghed eller Frygt er en Svaghed i Kjødet; men hos den Person, der har erholdt saa vidt Seier over Kjødet, at han veed hvorledes Gud handler med Folket, der er ingen Skræk; thi han er ligesaa beredt til at døe, som til at leve, aldeles som Herren behager. Hans Hensigt er at gjøre Ret, og han frygter ikke.

Himmeriges Rige er nær. Jesus lærte sine Disciple at bede om, at Himmeriges Rige maatte komme paa Jorden, og naar det kommer, vil I finde, at det er meget forskjelligt fra hvad mange Mennesker forestiller sig eller venter det at være. Dets Aand vil være at bevare de personlige Rettigheder ubrødelige for Jordens Indvaanere.

Hvad er Grundvolden for Menneskets Rettigheder? Herren den Almægtige har organiseret Mennesket i den udtrykkelige Hensigt, at blive et uafhængigt Væsen, ligt ham selv, og har givet det sin personlige Handlefrihed. Mennesket er skabt i sin Skabers Lignelse, Menneskeslægtens store Forbillede, der meddelte det Evighedens Principer, og plantede Udødelighed inden i det og lod det have Frihed til at handle paa den Maade, som det syntes bedst, og selv at vælge eller forkaste; at være en Sidste Dages Hellig eller en wesleyansk Methodist, at høre til den engelske Kirke, den ældste Datter af Moder-Kirken, til den gamle Moder selv, til hendes Søster, den græske Kirke, eller at være en Vantro og ikke tilhøre nogen Kirke.

Som jeg netop har viist, Herren den Almægtige har dannet enhver menneskelig Skabning i den udtrykkelige Hensigt, at de skal blive uafhængige, og har bestemt, at de skulde blive istand til at modtage Evighedens Principer i deres Fylde; og naar de har modtaget dem i deres Fylde, er de fuldkommengjorte lig Menne-

skens Søn, og bliver Guder, ja Guds Sønner.

Jeg er saa langt fra at troe, at nogen Regjering paa denne Jord har Constitutioner og Love, som er fuldkomne, at jeg endog ikke troer, at der er en eneste Aabenbaring iblandt de mange, som Gud har givet til denne Kirke, der er fuldendt i dens Fylde. Guds Aabenbaringer indeholder rigtige Lærdomme og Principer, saa langt de gaaer; men det er umuligt for Jordens elendige, svage, nedtrykte, krybende og syndefulde Indvaanere at modtage en Aabenbaring fra den Almægtige i hele dens Fuldkommenhed. Han maa tale til os paa en Maade, der stemmer overeens med vore Fatteevner, ligesom vi maa gjøre med de formørkede Lamaniter; det vilde være til ingen Nytte at tale til dem, som jeg nu taler til Eder. Før I kan begynde en Samtale med dem og forklare dem Eders Begreber, er I nødte til at nedlade Eder til deres fornedrede Tilstand, saa vidt som Meddelelsen angaaer, for at opløfte dem.

I maa bruge de Ord, som de bruger og tale til dem paa en Maade, der stemmer overeens med deres Fatteevner, for at give dem den Kundskab, I har at meddele. Hvis en Engel skulde komme ned i denne Forsamling, eller besøge et Individ af den og benytte det Sprog, som han bruger i Himlen, hvad Fordeel vilde vi have deraf? Ikke nogen, thi vi kunde ikke forstaae et Ord af, hvad han sagde. Naar Engle kommer og besøger Dødelige, har de at nedlade sig til, og mere eller mindre at lempe sig efter de Dødeliges Tilstand; de maa nedlade sig til vore Fatteevner, for at kunne samtale med os. Jeg gjør disse Bemærkninger for at vise Eder, at Himmeriges Rige endnu ikke er fuldstændigt paa Jorden. Hvorfor ikke? Fordi Folket ikke er beredt til at modtage det i dets Fuldkommenhed; thi de er ikke selv fuldkomne eller fuldkommengjorte.

Lovene, som Herren har givet, er ikke udstedte i deres hele Fylde, fordi Folket kunde ikke modtage dem i deres fuldendte Fylde, men de kan modtage Lidt her, Lidt der; Lidt idag og Lidt imorgen, lidt Mere næste Uge, og lidt Mere i Fremrykningen af næste Aar, dersom de gjør en klog Anvendelse af det Lille, de modtager; hvis de ikke gjør det, bliver de ladte i Mørke, og det Lys, som Herren aabenbarer, vil synes at være Mørke for dem; Himmeriges Rige vil skride frem og efterlade dem, famlende i Mørket. Derfor, hvis vi ønsker at handle efter Kundskabens Fylde, som Herren har i Sinde at aabenbare lidt efter lidt til Jordens Indvaanere, maa vi føre os til Nytte enhver Smule, eftersom den aabenbares.

Naar han siger Eder, hvorledes I skal rense Eders Hjerter, saa rens dem. Han siger til Nationerne: „Jeg sender til Eder mine Tjenere, jeg opreiser en Prophet og byder Eder, I, Jordens Indvaanere, gjennem ham at omvende Eder fra Eders Synder.“ Troer Folket det er rigtigt at omvende sig fra deres Synder? Ja. Hvorledes skal de omvende sig fra dem? Ved at forsage dem. Dersom de vil gjøre saaledes, vil Herren lære dem, hvorledes de skal blive Hellige. Paa hvad Maade? Ved at kalde paa dem ved sine Tjenere til at døbes til deres Synders Forladelse, hvis de ønsker at faae dem forladte, og hvis de ønsker at blive aftvættede og rensede.

Men før de gaaer ned i Daabens Vande, maa de forsage alle deres onde Vaner, og gjøre en Pagt med Herren at ville vende dem Ryggen for bestandigt og sige: „Nu vil vi gaae og tjene Herren vor Skaber.“ Har Herren kaldt paa Jordens Indvaanere paa denne Maade? Har han ikke lært Eder og mig at blive Sidste Dages Hellige paa denne Maade? Jo, han har. Er vi Hellige endnu? Da vi først modtoge Evangeliets Aand, hvad var Verden for os, med dens Pragt, dens Rigdom, dens Glands, dens Stads, dens prunkende Skin, dens glimrende Anstrøg af ussel Hæder, dens tomme Titler og Alt, hvad der henhører til den? Intet andet end en Skygge, da Herren aabnede vor Forstand og ved hans Aands Syner aabenbarede for os nogle af de Ting, som *han* har i Baghaand for de Troende, og som kun var ligesom en Draabe i Spanden i Sammenligning med det, der endnu vil blive aabenbaret. Dog kom dette Lille vore Hjerter til at hoppe af Glæde, og vi følte, at vi kunde forsage Alt for Kundskaben om Jesus Christus og de Fuldkommenheder, som vi saae i hans Charakteer.

Er I Hellige endnu? Hvis I ikke er, saa omvend Eder fra Eders Synder og gjør Eders første Gjerninger. Har Herren lært Eder, hvorledes I skal hellige Eder til *hans* Tjeneste, opbygge *hans* Rige og udsende Evangeliet til Jordens yderste Ender, for at Andre kan fryde sig i den samme Aand, som I har modtaget, og nyde det Samme, som I nyder? Ja, han har; og hvad meer? En stor Deel til. Han har lært Eder, hvorledes I skal rense Eder selv og blive Hellige, og blive beredte til at komme ind i hans Rige, hvorledes I kan skride frem fra Grad til Grad, og voxe i Naade og Sandhedens Kundskab, indtil I er skikkede til at gaae ind i det celestiale Rige, hvorledes I skal komme forbi enhver Skildvagt, Vægter og Dørvogter.

Gaa derfor frem og byg Templer for Herren, at I kan modtage Begavelserne, som er opbevaret for Eder, og komme i Besiddelse af Nøglerne til det evige Præstedømme, at I kan modtage ethvert Ord, Tegn og Mærke, og blive gjorte bekjendte med Englenes Love og med vor Faders og Guds Rige, og vide, hvorledes I skal passere fra Grad til Grad og fuldkommen træde ind i Eders Herres Glæde. Sidste Dages Hellige! Lever I for dette, og søger I efter det af Eders ganske Hjerte? I er vidende om, at Herren er istand til at aabenbare alt dette paa een Dag, men I kunde ikke forstaae det. De Ældste, der har prædiket i Adspredelsen, og de Søstre, der har underviist deres Naboer hjemme, veed af Erfaring, at det er sandt.

Naar Eders Forstand er bleven oplyst af Herrens Lys, og I har været istand til at udtale Guds store Ting, Ting, der var høiere end Folkets Fatteevne kunde modtage, da har I følt Eders Tanker ligesom at kastes tilbage eller vende tilbage til Eder igjen. Saaledes er det med Herren; han vilde glæde sig ved at sende Engle til at meddele dette Folk endnu mere, men der er ingen Plads til at modtage det, følgelig kan han ikke komme og boe hos Eder. Der er endnu en Aarsag — vi er ikke istand til at afkaste alle vore Traditioner og vore forudfattede Følelser og Begreber paa een Dag, men maa gjøre det lidt efter

lidt. Det er en gradviis Fremadskriden fra et Trin til et andet, og eftersom vi aflægger vore falske Traditioner og taabelige Begreber, modtager vi mere og mere Lys, og saaledes voxer vi i Naade, og hvis vi saaledes vedbliver at voxe, skal vi tilsidst blive beredte til at modtage Menneskens Søn, og det er, hvad vi stræber efter.

Jeg ønsker at skride frem lidt videre med Hensyn til Guds Rige. Principerne, Lærdommene, Spiren, og jeg tør sige Marven i det Rige er virkelig plantet paa Jorden, men voxer det op til Fuldkommenhed paa eengang? Nei. Naar Hveden er saaet og spirer frem, vil I først see Bladet og efterhaanden Axet, som dannes i Hylsteret, fra hvilket det i den bestemte Tid springer frem og kommer tilsyne. Naar dette Rige er oprettet paa Jorden og udspreder sig, er dets Tilstand heldigen givet i det Ønske, som her udbragtes den 4de Juli, nemlig: „Maa den amerikanske Ørns Vinger udbredes over Nationerne og dens *Duun* falde paa Amerika. Antag, at Guds Rige er sammenlignet med den amerikanske Ørn; naar det udbredes over Nationerne, hvad vil det gjøre? Vil det ødelægge enhver anden Fugl, som nu flyver, eller som vil flyve? Nei, men de vil være til, ligesom de er nu. Naar Himmeriges Rige udbredes over hele Jorden, forventer I da, at alle Folk, der udgjør de forskjellige Nationer, vil blive Sidste Dages Hellige? Hvis I gjør det, tager I storligen feil. Tænker I, at alle Mennesker, der ikke er Sidste Dages Hellige, vil blive udryddede af Jordens Overflade? Hvis I tænker saaledes, tager I ogsaa feil. Mange af vore Ældster arbeider under disse feilagtige Forventninger, naar de læser Apostlernes og Propheternes Yttringer med Hensyn til Menneskens Søns Tilkommelse. I et Vers kan Propheten beskrive den anden Tilkommelse førend Millenniets Begyndelse, og maaskee han i samme Vers beskriver et Optrin, som vil finde Sted efter Millenniet, da Jorden vil blive renset for al Ugudelighed, efter at Satan har været løsladt en liden Tid, og havt en anden Tour paa den, og efter at den er fornyet og bleven helliggjort og er ligesom et Glar-Hav, som Johannes beskriver den. Vil dette være i Millenniet? Nei, men Samfunds Ordenen vil blive som den er, da Christus kommer for at regjere et tusinde Aar; der vil være alle Slags Sekter og Partier og Individer, som følger, hvad de troer at være det Bedste i Religion og i enhver anden Ting, aldeles som det er nu.

Vil der være *Ugudelighed* da som nu? Nei. Hvorledes vil I gjøre dette forstaaeligt? Naar Jesus kommer for at herske og regjere som Nationernes Konge, ligesom han nu regjerer som de Helliges Konge, da vil det Slør, som bedækker Nationerne, blive borttaget for at alt Kjød kan see hans Herlighed tillige; men det vil ikke gjøre dem alle til Hellige. At see Herren, gjør ikke et Menneske til en Hellig, og at see en Engel gjør ikke et Menneske til en Hellig paa nogen Maade. Et Menneske kan see Herrens Finger og ikke derved blive en Hellig. Det Slør, som bedækker Nationerne, kan tages bort fra dem, og alt Kjød see *hans* Herlighed tillige, og paa

samme Tid erklære, at de ikke vil tjene ham. De kan maaskee føle ligesom en Qvinde i Missouri gjorde, der var bleven dreven fire Gange, og da hun var paa Veie til at drives igjen, sagde hun: „Jeg vil være fordømt, om jeg taaler det længere; dersom Gud ønsker, at jeg skal gaae igjennem saadanne Prøvelser, kan han tage mig, hvor han behager og gjøre med mig, hvad han vil; jeg vil ikke udholde det længere."

Naar Nationerne skal tilsammen see Guds Herlighed, kan Aanden i deres Følelser blive indsluttet i disse Ord: „Jeg vil være fordømt, om jeg vil tjene Dig." I de Dage vil ikke Methodisterne og Presbyterianerne, anførte af deres Præster, tillades at dannes til en Pøbel for at uddrive, dræbe og røve de Sidste Dages Hellige; heller ikke vil de Sidste Dages Hellige blive tilladte at opstaae og sige: „Vi vil dræbe Eder, I Methodister, Presbyterianere o .s. v.," heller ikke vil nogen af Christendommens forskjellige Secter tillades at forfølge hverandre.

Hvad vil de gjøre? De vil høre om Zions Viisdom, og Nationernes Konger og Fyrster vil komme op til Zion for at anstille Undersøgelse efter Herrens Veie og udfinde den store Kundskab, Viisdom og Forstand, lagt for Dagen af *den Höiestes* Hellige. De vil underrette Guds Folk om, at de henhører til den og den Kirke, og ønsker ikke at forandre deres Religion.

De vil drages til Zion formedelst den store Viisdom, som der udfolder sig, og vil henregne den til Menneskenes Klogskab og Forslagenhed. Der vil spørges: „Hvad ønsker I at gjøre, I Fremmede langt borte fra?" „Vi ønsker at leve efter vor egen Religion." „Vil I med os bøie Knæ for Gud?" „O ja, vi vil lige saa gjerne gjøre det, som ikke gjøre det;" og paa den Tid skal hvert Knæ bøie sig, og hver Tunge anerkjende Gud, der er Ophavsmand og Skaber til alle Ting, Universets Hersker og Styrer. De vil bøie deres Knæe og bekjende, at *han* er Gud, og at Jesus Christus, som leed for Verdens Synder, virkeligen er dens Forløser; at han ved Udgydelsen af sit Blod har gjenløst Mænd, Qvinder, Børn, Dyr, Fugle, Fiske, Jorden selv og enhver Ting, som Johannes saae og hørte at lovprise i Himlen.

De vil spørge: „Dersom jeg bøier Knæ og bekjender at han er den Frelser Christus, til Faderens Ære, vil I da tillade mig at gaae hjem og være en Presbyterianer?" „Ja." „Og ikke forfølge mig?" „Nei! Aldrig." „Vil I ikke tillade mig at gaae hjem og tilhøre den græske Kirke?" „Jo." „Vil I tillade mig at være en Qvæker Ven eller en Qvæker Skjælver?" „Ja, hvadsomhelst I ønsker at være, men husk paa, at I ikke maa forforfølge Eders Naboer, men at I maa passe Eders egne Forretninger og lade Eders Naboer i Fred, og lad dem tilbede Solen, Maanen, en hvid Hund eller enhver Ting, de ønsker, og erindrer, at hvert Knæ maa bøie sig og hver Tunge bekjende. Naar I har betalt denne Skyldighed til *den Høieste*, der skabte Eder og opholder Eder, saa kan I derefter gaae hen og tilbede, hvad I behager, og gjøre hvad I vil, hvis I ikke forurette Eders Naboer."

Brødrene, som talte i Formid-

dag, havde ikke Tid til at forklare disse Punkter, og jeg har ikkun løseligen berørt Gjenstanden.

Jesu Christi Kirke vil frembringe denne Regjering, og bringe den til at voxe og udspredes, og den vil være et Skjold rundt omkring Kirken. Og under Guds Riges Indflydelse og Magt vil Guds Kirke hvile trygt og boe i Sikkerhed, uden at paatage sig den Møie at regjere og styre hele Jorden. Guds Rige vil gjøre dette; det vil styre Verdens Riger.

Naar den Dag kommer, paa hvilken Guds Rige vil have Herredømmet, da vil de Forenede Staters Flag vaie stolt og ubesmittet fra Frihedens og de lige Rettigheders Flagstang, uden en Plet til at besudle dets smukke Dug. Det hæderfulde Flag, som vore Fædre har testamenteret os, vil da være udfoldet for Luftningen af dem, der har Kraft til at heise det til Veirs og forsvare dets Hellighed.

Indtil denne Tid har vi baaret Verden paa vore Skuldre. Joseph gjorde det i hans Dage, foruden ogsaa at bære hele dette Folk, og nu hviler alt dette paa mine Skuldre og til samme Tid har jeg min Familie at sørge for; men vi vil bære det Alt, og befordre Guds Rige. Og de maa stable op Stat paa Stat og Rige paa Rige og hele Helvede paa Toppen, — vi vil dog rulle vor Guds Rige fremad og samle Abrahams Sæd, bygge Zions Stæder og Templer og grundfæste Guds Rige til at herske over hele Jorden og give de Undertrykte af alle Nationer deres Frihed.

Jeg har endnu aldrig talt saa skarpt i disse Bjerge, som jeg gjorde i de Forenede Stater, da de dræbte Joseph. Jeg sagde der dristigt og høit: „Dersom en Mand nogensinde vilde lægge Haand paa mig og sige paa Grund af min Religion: „Du er min Fange," vil jeg, saa sandt Herren den Almægtige staaer mig bi, sende den Mand den korteste Vei til Helvede." Jeg føler saa nu. Lad Pøbelen holde deres Hænder borte fra mig, ellers sender jeg dem did, hvor de hører hjemme; jeg er altid beredt paa et saadant Tilfælde.

Jeg har optaget Tiden længe nok; maa Herren velsigne Eder. Amen.

Skandinaviens Stjerne.

Den 15de Juni.

Vi har modtaget *„Deseret News"* for Februar Maaned og erfarer deraf, at den 24de Februar sidstleden oplæstes i Tabernaklet i Store Saltsø Stad Navnene paa en stor Mængde Ældste, som var beskikkede Missioner. Den største Deel af dem var kaldte til at forstærke Missionerne iblandt Lamaniterne.

Følgende blev beskikket fremmede Missioner. Til Europa: Ældste Orson Pratt og Ezra T. Benson af de Tolv; Phineas H. Young, Orson Pratt den yngre, og 14 andre Ældster.

Til Australien: 7 Ældster.

Til Ostindien: 8 Ældster.

Da vi har været begunstigede med Skrivelser fra Nedenstaaende, gjør vi følgende Uddrag til de Helliges Nytte og Belærelse, at de deraf kan see, hvor nødvendigt det er, at efterkomme de Raad og Vink, som har været og vil gives dem i Stjernen førend de udvandrer, og vi haaber, at de Hellige vil lære af de Forudgangnes Erfaring, og saaledes slippe lettere i mange Ting.

Ældste *Knud Peterson*, Føreren af afvigte Efteraars-Emigration, skriver fra St. Louis under Dato den 9de Mai d. A. iblandt Andet: Kjære Brødre! For det Første vil jeg lade Eder vide, at Ingen af hele Selskabet er udelukket af Chisti Menighed, men Alle er glade og godt fornøiede; og hvad den legemlige Helbred angaaer, kan jeg i Sandhed sige, at vi har ingen Grund til at beklage os; thi vi er alle vel; jeg veed ikke een, som er syg, undtagen det kan være gamle Svagheder i Legemet, som de havde, førend de tiltraadte Reisen til Zion, og det kan man ikke lægge Reisens Besværligheder til Last. Angaaende Fortjenesten kan vi heller ikke klage, da største Delen af Brødrene har fra 2 til 3 Rdlr. dansk om Dagen, og de unge Søstre fra 6 til 12 Rdlr. dansk om Maaneden og Kosten. I kan derfor slutte, at vi har det godt i det Aandelige, og vi har det godt i det Timelige. Dersom Nogen i Skandinavien beklager os, fordi vi er Mormoner og reiser til Amerika, saa er det fordi de ikke kjender Amerikas og langt mindre Mormonernes sande Tilstand. Uagtet vi har reist over Havet og over Land til St. Louis, saa at sige midt om Vinteren, er der dog Mange af Selskabet, som siger, at det er den bedste Vinter de har havt i deres Liv. Fortæl det til de Vantroe og de kan ikke forstaae det, men en Hellig kan forstaae det. Vi agter at forlade St. Louis imellem den 15de og 20de, om muligt, og reise op ad Floden. Foruden os agter 400 Hellige at emigrere her fra St. Louis den 1ste Juni. Et lidet Selskab, som ankom fra Dalen, fortæller os, at vi kan vente Broder Erastus Snow med Flere at ankomme hid i Slutningen af Mai. — — — — — — — —

Broder J. Van Cott har besøgt os her, men var her kun faa Dage. Han var meget glad ved at see os, og vi var endnu gladere ved at see ham. Han reiste derfra op til Jowa for at hjælpe Br. D. Spencer med at gjøre Forberedelser for de Hellige fra Europa.

Fremfor Alt! prøv paa at faae de Hellige til at forstaae, at naar de kommer til Sletterne for at drage over dem, kan de ikke tage mere med sig af Tøi end 50 Pund og omtrent 150 Pund Proviant, det bliver 200 Pund for hver Person, og betænk 10 Personer til hver Vogn, hvilket vil udgjøre 2000 Pund. Dersom de Hellige tænker, at de kan tage Mere med sig, saa kan I hilse dem fra mig, at de vil finde, at de tager feil. Jeg har havt mere Bryderi med den store Mængde Reisegods, end med alt det Øvrige. Først at bringe det hid, og siden at tage det til Auctioner og sælge det for halv Priis. Lad de Hellige istedetfor Sengeklæder tage lette Matrasser og Tepper, og ikke saa mange tunge Dyner,

thi de kan ikke føre dem alle hjem med sig. De bør ogsaa tage med sig lidt god Viin til at styrke de Svage, og Ormepulver for Børnene, thi naar de bliver søsyge, plager Ormene dem.

Jeg beder Eder at bringe min Hilsen til de skandinaviske Hellige; og jeg takker Dem, Br. H. C. Haight for Deres behagelige Selskab, og den broderlige og faderlige Omhu, som De lagde for Dagen, den Tid jeg havde den Fornøielse at gjøre Deres Bekjendtskab. Maa Herren velsigne Dem og Broder og Søster Widerborg og alle Brødre og Søstre, er min Bøn i Jesu Navn.

Med velvillig Tilladelse uddrager vi af Br. *Phisters* Brev til Broder Liljenqvist følgende Bemærkninger: Den 16de Februar landede vi lykkeligen i New York, og blev indlogeret paa et stort Emigrations Hotel, hvor vi forblev til den 22de, da vi fortsatte Reisen paa Jernbanen over Dunkirk, Kleveland, Chicago og Alton til St. Louis, hvor vi ankom den 1ste Marts. Herfra skal vi begive os 200 danske Mile op ad Missouri Floden; som omtrent vil tage en Tid af 12 til 14 Dage, da det er imod Strømmen, indtil vi naaer op til *the Bluffs*, hvor vi vil slaae Leir indtil Midten af Juni, og da vil Reisen atter blive fortsat over Sletterne til Store Saltsø Stad. De fornødne Oxer og Vogne modtager vi paa Leirpladsen. Selskabets Anfører, Broder Knud Peterson, er en Mand med udmærkede Egenskaber, baade til at prædike Evangeliet, hvorved han ofte har glædet vore Hjerter, og som Forretningsmand ved at ordne vore Anliggender og gjøre de fornødne Indkjøb; og han har ordnet alle Ting paa den lange Reise paa en saadan Maade, at han har tiltrukket sig hele Selskabets Kjærlighed og Tillid.

Inden vi reiste fra New York blev vort Reisegods veiet, og hvad vi havde over 50 Pund skulde betales med 3½ Cents, omtrent 7 Sk. dansk pr. Pund, saa at S. Christophersen maatte betale 31 Dollars for Overvægt og Bentzen 34 Dollars, og saa fremdeles i Forhold til Enhvers Overvægt af Gods. Saaledes maatte mange af Selskabet dyrt betale deres gamle Træskoer og Tøfler og mange andre tunge og unyttige Sager, tilligemed deres jernbeslagne Trækister; deres forfærdelig grove Lagener, Linneder, Hvergarnskjoler, Skjørter og Sengklæder, hvilke Ting er af aldeles ingen Værdi her tillands. Dersom de Hellige vilde lyde gode Raad, grundede paa Erfaring, da gjør de bedst i at sælge alle saadanne tunge, grove Artikler, medens de er i Danmark og kan faae noget for dem, og saa koste dem finere og lettere Gang- og Sengeklæder, og ikke slæbe de forfærdelig tunge og grove Ting med dem hid, hvor Ingen bruger dem. Da enhver Person, som reiser over Sletterne med Oxer, ikke kan have mere end 200 Pund engelsk (omtrent 150 Pund dansk), beregnet til 50 Pund Klæder og 150 Pund Proviant, undtagen de har Midler til at kjøbe sig flere Oxer og Vogne, (og de, som for Eftertiden gaaer med Haandkærre Compagniet maa have meget mindre) maatte jeg netop den Dag, som Broder

J. Van Cott var ankommen her til Staden (St. Louis), reise 25 engelske Mile op ad Missisippi Floden til Staden Alton, for paa en Auction at sælge Selskabets overflødige Gods, som naturligviis blev meget daarligt betalt.

Den 6te April var her Conference, hvori Broder Christianson blev foreslaaet som Præsidentens Raadgiver, og Br. Christensen som omreisende Ældste i Mormongrove og Weston. Den tydske Broder Nielsen fik Tilladelse til at reise op til Dalen. Niels Andersen fra Lund, som var i vort Selskab, og en Broder Hansen fra Jylland kom paa Mission. Br. Høstmark blev ordineret til Præst og Skriver for de Danske i St. Louis. Her har Menigheden en rummelig Forsamlingssal, som oplyses om Aftenen med Gas. Huusleien beløber sig til omtrent 140 Rdlr. dansk maanedlig; her er ogsaa et udmærket godt Sangchor og Gudstjeneste tre Gange om Søndagen.

Behag at frembringe min Hilsen til Præsidentskabet og de Hellige.

Vi har ogsaa modtaget Brev fra Ældste *C. F. Neilsen Tvede*, som emigrerede herfra Kjøbenhavn den 2den Juledag 1853 i Broder Olsens Compagni, og ankom til Saltsø Staden den 5te October 1854. Efter at have været hjemme i 11 Maaneder og modtaget Ordinancerne i Herrens Huus, blev han tilligemed andre Ældste udsendte paa Mission, og forlod Saltsøstaden den 11te September 1855 og gik til Stateme, hvor han har arbeidet iblandt Norske og Svenske, og har siden sidste skandinaviske Emigrations Ankomst, assisteret Br. Christiansen i at raade og hjælpe de Hellige, som kom til Burlington, og er nu Præsident over Burlingtons Conference. Han giver et godt Vidnesbyrd om de danske Helliges Forhold i Zion, glæder sig meget i Herrens Værk, bevidner sammes Sandhed, opmuntrer de skandinaviske Hellige til Trofasthed, og sender Hilsen til Alle, som kjender ham.

Joseph Smiths Levnetsløb.

Decbr. 1835. (Fortsat fra Pag. 271).

Ældste O. Hyde læste den ovenstaaende Afskrift selv, og jeg opklarede enhver Indvending, han havde fremsat i den, og beroligede hans Sind fuldkomment angaaende ethvert Punkt. Og han bemærkede efter at jeg var kommen til Ende, at han var mere end tilfredsstillet, og vilde besøge den hebraiske Skole, og tog Afsked med mig med ethvert Udtryk af Venskab, som en Gentleman og en Christen kunde give; hvilket jeg følte til at gjengjelde med Opmuntring og nære de bedste Følelser for ham, og med Glæde tilgive ham den Utaknemmelighed, som var tilkjendegivet i hans Brev,

idet jeg vidste, at det var af Mangel paa bedre Underretning, at hans Sind var oprørt, saavidt som hans Bemærkninger angik mig; men fra Committeens Side var han ikke bleven behandlet rigtig i alle Ting; dog alle Ting er afgjort venskabeligt og ingen Udestaaelser er imellem os og dem.

Jeg sagde Ældste Cahoon af Tempel Committeen, at vi maatte staae de Tolv bi og ikke lade dem bukke under, hvilket de maatte gjøre, hvis vi ikke hjalp dem, thi Byrden hviler paa dem og bliver altid tungere og tungere. Hvis de Tolv bukker under, maa ogsaa vi bukke under, derfor maa vi understøtte dem.

Min Fader og Moder ønskede at tale med mig denne Aften angaaende den Udestaaelse, som fandt Sted mellem min Broder William og mig Onsdag Aften i deres Hnus. De var meget bedrøvede i deres Sind over denne Hændelse. Jeg talte med dem og overtydede dem om, at jeg var ikke at dadle, da jeg tog det paa den Maade, jeg gjorde; thi jeg havde handlet retfærdigt i alle Ting ved hiin Leilighed. Jeg indbød dem at komme og boe hos mig. De samtykkede i at gjøre det, saa snart som det lod sig gjøre.

Fredag Morgen den 18de. Broder Hyrum Smith kom for at besøge mig, og læste et Brev for mig, som han havde faaet fra William, i hvilket han bad om Tilgivelse for den Forhaanelse, han havde viist ham (Hyrum) i Debatten. Han forblev hos mig det meste af Formiddagen og talte frit med mig om den Udestaaelse, som var mellem mig og Br. William. Han sagde, at han var fuldkommen tilfreds med den Fremgangsmaade, jeg brugte i at irettesætte ham for hans Ondskab, men han var hjertelig bedrøvet over Williams Opførsel; og endskjøndt han besad en Broders ømme Følelser for ham, kunde han dog kun betragte hans Opførsel som en Vederstyggelighed for Guds Aasyn. Jeg kunde bede af mit ganske Hjerte, at alle mine Brødre i Kirken maatte være liig min elskelige Broder Hyrum, som besidder et Lams Fromhed og en Jobs fuldkomne Retskaffenhed, kort sagt: Christi Ydmyghed og Sagtmodighed; jeg elsker ham med en Kjærlighed, der er stærkere end Døden, thi jeg har aldrig havt Aarsag til at irettesætte ham, heller ikke han mig, hvilket han erklærede, da han forlod mig idag.

Idag modtog jeg følgende Brev fra Broder William Smith:

Broder Joseph!

Omendskjøndt jeg ikke veed andet, end at jeg har tabt al Ret og Krav paa det Ord „Broder," som Følge af, hvad jeg har gjort (thi selv anseer jeg mig uværdig til denne Benævnelse), føler jeg, efter at være kommen til Eftertanke og Betragtning over, hvad jeg har gjort, som om det var min Pligt at gjøre en ydmyg Bekjendelse for Dig, angaaende hvad jeg har gjort, eller hvad der forefaldt forleden Aften; men jeg forlader denne Deel af Sagen for nærværende. Jeg blev igaar opfordret til at gjøre Regnskab for min Opførsel for de Tolv, eller, de ønskede at vide min Mening eller Beslutning, hvad jeg nu vilde foretage mig. Jeg sagde dem, at ved at betragte de mange Udestaaelser, som, jeg havde havt med Kirken, og al den Vanære, jeg selv havde paaført mig som Følge af disse Ting, og ogsaa at min Hel-

bred ikke vilde tillade mig at gaae i Skolen for at gjøre nogle Forberedelser for Begavelsen, og at min Helbred var saadan, at jeg ikke var istand til at reise, — at det vilde være bedre for dem at beskikke en Anden til Embedet, som vilde være bedre istand til at opfylde dets Pligter, og ved at gjøre dette, vilde de kaste mig i Menighedens Hænder og stille mig, hvor jeg var, før jeg blev valgt; da vilde jeg ikke være i en Stilling, at jeg kunde bringe saa megen Skjændsel over denne Sag, om jeg faldt i Fristelse, og kanskee jeg derved kunde erholde Frelse. Du kjender min Lidenskabelighed og Faren ved at falde fra et saa høit Standpunkt, og jeg vil trække mig tilbage fra Apostel-Embedet, medens der er Frelse for mig, og blive et Medlem af Kirken — thi jeg er bange for, det vil blive værre for mig senere hen, hvis jeg ikke gjør dette nu.

Og atter, min Helbred er daarlig, og jeg kan ikke taale at reise, og det er nødvendig, at Embedet ikke staaer ledigt. Og atter siger jeg, Du kjender min Heftighed, og jeg er bange for at det vil blive værre for mig efterhaanden. Dersom Herren vil have Medlidenhed med mig, saa lad mig blive et Medlem af Kirken, og da kan jeg reise og prædike, eftersom jeg taaler det. Troe ikke, jeg er din Fjende, efter hvad jeg har gjort. Du kan maaske spørge, hvorfor jeg ikke har erindret det Gode, som Du har gjort for mig. Naar jeg tænker paa de Krænkelser, jeg har forvoldt Dig, maa jeg tilstaae, at jeg ikke veed, hvad jeg har været i Færd med. Jeg er bedrøvet over, hvad jeg har gjort, og beder Dig ydmygst om Tilgivelse. Jeg har ikke Mod til at tale med Dig endnu, thi jeg skammer mig over, hvad jeg har gjort; og som jeg nu føler, synes jeg, som om alle de Bekjendelser, jeg kunde gjøre, mundtlige eller skriftlige, ikke vilde være tilstrækkelige til at udsone Overtrædelsen.

(Fortsættes.)

Indbetalt til Contoiret.

Peder Nielsen	25 Rd.	3 Mk.	- Sk.
N. Nilsson	25 —	- —	- —
C. C. A. Christensen	30 —	- —	- —
A. P. Trane	21 —	- —	- —
Summa	101 —	3 —	- —

Indhold.

	Side.		Side.
Guds Rige	273.	Joseph Smiths Levnetsløb (fortsat)	286.
Redactionsbemærkninger	283.		

„Skandinaviens Stjerne" udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned og faaes paa Contoret i Lorentzens Gade Nr. 504, A. 5. Stuen tilvenstre og paa alle kongelige Postcontorer.

Udgivet og forlagt af Hector C. Haight.
Trykt hos F. E. Bording.

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de sidste Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

5. Aarg. Nr. 19. *Den 1. Juli. 1856.* Priis: 6 Sk. pr. Expl.

Er Mormonismen et religiøst Paradox?

(Af „the Mormon.")

Andet Stykke.

(Sluttet fra Side 263)

I det Foregaaende har vi viist, at Gud havde i enhver Tidsalder sine tilbørlig bemyndigede Budbærere, hvilke vare hans Meddelelsesmidler til Menneskenes Børn; at de Patriarker og Propheter, som levede før og efter Syndfloden, stode under hans specielle Styrelse og Veiledning; at de Alle var begavede med Fuldmagt fra Gud; at den samme Fuldmagt fandtes i de oprindelige christelige Menigheder; at Apostler, Propheter, Hyrder, Lærere, Diakoner og alle Embedsmænd paa den Tid var udtrykkelig kaldede af Gud ved de Propheter, som da var i Kirken; og at de bleve lovmæssigt ordinerede af dem, der havde Myndighed dertil; og at den Kirke, som ikke havde denne Fuldmagt, og som ikke troede de samme Lærdomme, forrettede de samme Ordinancer, og besad de samme Kræfter, ikke var Jesu Christi Kirke; og da vi tog os den Frihed at dadle temmelig strengt mange christne Kirkers Fremgangsmaade med Hensyn til deres Mangel paa Myndighed, saa kan de med god Grund møde mig med det samme Spørgsmaal: „Hvorfra faaer I Eders?"

Nu, vi har intet at indvende mod dette Spørgsmaal; vi anseer det for fuldkomment smukt og rigtigt, og vi er ligesaa frie i at besvare det, som vi er i at undersøge Andres Paastande.

For det Første, vi paastaaer ikke at modtage den fra nogen af de Kirker, som findes, af den simple Grund, at vi ikke troer nogen af dem er i Besiddelse af denne Myndighed. Den romerske eller den græske Kirke vilde komme den nærmest og besidde den størst mulige Fordring af Alle, som vi kjender til; men da det vilde overskride Grændserne af denne Afhandling at fremvise Grundene, hvorfor vi ikke troer paa deres Fuldmagt, vil vi for nærværende være tilfreds med at anføre een. De prædiker ikke det samme Evangelium, som Apostlerne prædikede fordum; de forretter ikke de samme Ordinancer; de har

ikke de samme Embedsmænd, Forvaltere, Kræfter eller Velsignelser," og Skriften siger: „Den, som afviger og ikke bliver i Christi *Lærdom*, har ikke Gud," og atter: „Dersom vi eller en Engel af Himmelen prædiker et andet Evangelium end det, vi har prædiket, han være en Forbandelse." Lad Enhver omhyggelig undersøge og sammenligne med Skriften de Lærdomme, som vi har fremstillet i de foregaaende Stykker, saa vil han staae op, overbeviist om, at ingen af de ovenfor nævnte Kirker har dem. Dersom nu de Mænd, som ikke prædiker Christi Lære, ikke har Gud, hvorledes kan de da have Fuldmagt fra Gud til at prædike eller forvalte hans Ordinancer?

Paastandene paa Fuldmagt, som alle Protestanter gjør, er yderst urimelige; de brød sig af eller kom ud fra den catholske Kirke. Grunden, som de angiver, er at den er fordærvet. Hvorfra faaer de da den Fuldmagt, som de taler om at have? Fra en Kirke, som, ifølge deres egne Beretninger, er fordærvet og forfalden. En Geistlig i den engelske Kirke (Mr. James i Liverpool, England) sagde til os, da vi samtalede om denne Gjenstand: „Men de kunde bibeholde Magten, om de end har tabt Kraften." „Da, min Herre," svarede vi, „er De i en lige saa slem Stilling, thi den romerske Kirke udelukker alle Reformatorer, og dersom den havde Magt til „at binde paa Jorden, og det skulde blive bundet i Himlen, saa vilde de ogsaa have Magt til at løse paa Jorden og i Himlen," og da de afskar Eder fra Kirken og banlyste Eder, saa tog de fra Eder det, som de havde Magt til at give; tag det nu fra hvilken Side, De vil. Vi troer ikke, „at et fordærvet Træ kan bære gode Frugter, heller ikke at en bitter Kilde kan udgive sødt Vand." Hvis I troer det, da, om de havde Magt til at binde, havde de ogsaa Magt til at løse, og skar Eder af; dersom de ingen Magt havde, saa har I ingen, og I har saaledes ingen paa nogen af Siderne."

Den latterligste Paastand paa Myndighed, som vi har hørt, er een, som hersker i en stor Udstrækning blandt mange af vore nyere Reformatorer. Spørg dem efter deres Myndighed til at prædike, saa vil de sige Dig, de faaer den fra Bibelen; men da deres Navne ikke staaer skrevet der, og de heller ikke har nogen specielle Fuldmagter, naar man efterspørger videre, saa vil de meget alvorligt fortælle Dig, at Jesus sagde til sine Disciple: „***Gaaer ud*** i al Verden og prædiker Evangeliet for al Skabningen" — ligesom om dette skulde have noget at bestille med Nutidens christne Præster. Dette var et Hverv, som blev overdraget Apostlerne, og har ikke mere at bestille med Nutidens Geistlige, end General Lafayettes eller Washingtons Beskikkelser havde at bestille med nogen af de nuværende Officerer i den amerikanske Armee. Hvad vilde man tænke om en Soldat eller Corporal, der kunde have faaet fat paa en trykt Gjenpart af General Washingtons Beskikkelse, som den sidste modtog fra Congressen, og gaae til en Armee eller til et Militær-Depot i de Forenede Stater, og sige dem, at han, idet han havde Fuldmagt, var kommen for at overtage Commandoen? Dersom da nogen vilde spørge ham efter hans Udnævnelse, og han vilde trække frem

den trykte Gjenpart af General Washingtons Beskikkelse som General-Lieutenant ved de Forenede Staters Tropper, og begynde at læse, vilde ikke Officererne lee umaadeligt, vilde der ikke blive en almindelig Fnisen i Geledderne, og vilde han ikke blive anseet som et passende Subjekt for Daarekisten, og en Patrouille beordret at føre ham til et saadant Qvarteer? Saa latterligt som et saadant Optrin end kan synes, er det dog nøiagtigen den Stilling, som mange af Reformatorerne har indtaget.

Vi omtaler disse Omstændigheder for at vise vor fuldkomne Vantro med Hensyn til, at vi har erholdt Fuldmagt fra nogen af disse Kilder. Vi troer, at alle Kirker er afvegne fra den oprindelige Simpelhed; at Fuldmagten til at forrette Ordinancerne ikke var til, før den bragtes tilbage af en hellig Engel. Vi troer fremdeles, at, eftersom den ikke fandtes paa Jorden, var det nødvendigt, at den blev aabenbaret fra Himmelen; at en ny Uddeling maatte indføres, kaldet „Tidernes Fyldes Huusholdning;" at de Hellige skal samles, Jøderne gjenindsættes i Jerusalem, Zion grundfæstes, Jerusalem opbygges, Templer opføres og et Folk beredes for Herrens Tilkommelse; at, eftersom Herren siger, „han ikke vil gjøre noget, uden han først vil aabenbare det til sine Tjenere Propheterne," kunde han ikke aabenbare noget, dersom han ingen Propheter havde; at i det Øieblik, han aabenbarede noget til en Mand, vil den samme Aabenbaring gjøre ham til en Prophet. Vi troer endvidere, ifølge Skriften, at i de sidste Dage vil der blive större og mægtigere Propheter, større Tilkjendegivelser, baade af Guds Kraft og Djævelens, og flere Mirakler, Tegn og Undere paa begge Sider, end som nogensinde har fundet Sted i nogen anden Tidsalder. Vi troer, at Guds Rige skulde grundfæstes paa Jorden som en Forberedelse for Menneskens Søns Tilkommelse. Vi troer, da dette er Guds Rige, at Viisdommen til at styre og lede det maa komme fra Himlene, og ligeledes Fuldmagten til at forrette Ordinancerne. Vi troer endvidere, at denne Fuldmagt skulde bringes tilbage af en Engel. Derfor siger Johannes: „Jeg saae en anden Engel flyve midt igjennem Himmelen, som havde det evige Evangelium at forkynde dem, som boe paa Jorden, og alle Slægter, Stammer, Tungemaal og Folk, som sagde med høi Røst: „Frygter Gud og giver ham Ære, thi hans Doms Time er kommen." Aab. 14.

Joseph Smith bærer Vidnesbyrd om, at denne Engel viste sig for ham og Flere; og de, for hvem den viste sig, bærer, ligesaavel som han selv, Vidnesbyrd om denne Begivenhed. At han blev underviist af denne Engel med Hensyn til Evangeliet og Guds Rige, saavelsom om mange vigtige Begivenheder, som skulde finde Sted; og at han blev beskikket og ordineret af denne Engel til at forrette Evangeliets Ordinancer, for at grundlægge og bringe Guds Rige i Orden, til at bære Vidnesbyrd om de aabenbarede Ting, og til at ordinere Andre til at bære Vidnesbyrd om det samme. Dette har han gjort, og dette er Oprindelsen til Fuldmagten i Jesu Christi Kirke af Sidste Dages Hellige. Og hvis ikke dette er sandt, saa er vi netop

i den samme Tilstand, som andre Kirker — vi har ingen Fuldmagt. Dog, ulig dem, gjør vi ikke Paastand paa nogen Fuldmagt fra nogen anden Kilde. Joseph Smith har baaret Vidnesbyrd om Sandheden af disse Ting til Tusinder paa dette Fastland; han var fast i sit Vidnesbyrd i enhver Stilling og Omstændighed i Livet; for dette leed han Haan, Bespottelse, og al Slags uværdig Behandling og Forfølgelse, som kunde opdynges paa et Menneske; men under alle Omstændigheder, i enhver Stilling, i enhver Prøvelse, frembar han det samme faste Vidnesbyrd; i Medgang eller Modgang, offentlig og privat, hjemme eller borte, forkyndte han det levende, og døde i Troen paa det. Dette havde vi altid Anledning til at erfare under den fortrolige Omgang, vi havde med ham i mange Aar, medens han levede, og vi var hos ham, da han døde. Saaledes er Oprindelsen til vor Fuldmagt. Hvilke ere Frugterne? Det gamle Evangelium igjenbragte Apostler, Propheter, Hyrder, Lærere, Evangelister, Biskopper, Ældster, Diakoner osv., som bevidne, at de er inspirerede af Herren. Der læres om Tro paa den Herre Jesus Christus; Omvendelse fra Synd; Daab til Syndernes Forladelse; Haandspaalæggelse for den Hellig Aands Gave; Gaver, Helbredelser, Tungemaal, Aabenbaringer og Mirakler, og Guds Kraft synlig lagt for Dagen; de selvsamme Evangeli-Ordinancer og den samme Myndighed, som var til i fordums Dage og tillige den samme Vished i Kirken, som dengang. „De *veed* paa hvem de troer," og som Jesus fordum sagde: „Dersom noget Menneske vilde gjøre hans — Faderens — Villie, han skal kjende, hvadenten Lærdommen er af Gud, eller om jeg taler af mig selv." Der er Tusinder paa Tusinder af levende Vidnesbyrd i nærværende Tid, som, idet de har adlydt Evangeliet i den sidste Uddeling, kjender Jesu Christi Lærdom ved det samme Middel, som de Hellige i gamle Dage; de „veed, formedelst den Hellig Aand, at Jesus er Herren," og de bærer ogsaa Vidnesbyrd fra den samme Kilde om, at Joseph Smith er en Herrens Prophet, og jeg staaer ikke tilbage i at bære Vidnesbyrd om de samme Ting. Men man fortæller os, at Joseph Smith er en Bedrager. Det samme bliver imidlertid sagt om Petrus, Paulus, Jacob, Johannes, Lucas, Stephanus, Jesus, Johannes den Døber, Propheterne og Moses. Lad os her spørge: „Kommer Bedragere med Evangeliets Fylde? Joseph Smith har gjenoprettet det, som Waldus, Fox, Lee, Luther, Calvin, Melanchthon, Knox, Wesley, Whitfield og alle og enhver af Reformatorerne ikke har kunnet gjenoprette, nemlig: Evangeliet, som det var i Apostlernes Dage. Men han siger, en Engel har viist sig for ham. Er det noget fremmed? Jeg vilde ikke modtage hans Fuldmagt uden en guddommelig Meddelelse. Engle viste sig ogsaa for Andre, hvilke bærer Vidnesbyrd om det samme.

Engle har ogsaa viist sig for Abraham, Jacob, Moses, Gideon, Zacharias, Joseph, Petrus og Paulus. Skal disse betragtes som Bedragere fordi Engle viste sig for dem? Hvis ikke, hvorfor skulde de ikke aabenbare sig for Menneskene i vore Dage? Hvorledes fik vi vor Bibel? Engle viste sig for Menneskene; Gud talte fra Himlene til Andre; Nogle havde

Syner og Aabenbaringer; en Optegnelse af disse Tjenester, Syner og Drømme, Beretningen om Guds Handlemaade med Folket, samt nogle faa Lærdomme og Ordinancer udgjør Bibelen.

Men I har Mormons Bog. Ja, og staaer ligesaa beredt til at bevise det, som ethvert Andet, i rette Tid. Det er imidlertid altfor langt for vort nærværende Øiemed. Vi vil henvise vore Læsere angaaende denne Gjenstand til P. P. Pratts *„Voice of Warning,“ „Orson Pratts Works,“ „l'Etoile du Déseret,“* og *„Zions Panier“* af John Taylor, samt til de Stykker i *„Times and Seasons,“* og *„the Millennial Star,“* som er skrevne om denne Gjenstand. Imidlertid vilde vi spørge: „Er det saadan en overraskende Ting, at Herren skulde aabenbare Historien om Millioner paa Millioner af menneskelige Væsener, der har beboet dette store Continent, og hvis Paladsers, Templers og Billedhuggerarbeiders Ruiner er levende Mindesmærker om deres Indsigt? Eller skal vi sige, at Herren kun havde Magt til at aabenbare sin Villie for nogle Faa i Asien, og overlade det øvrige af Verden i Mørke? Hvis disse Optegnelser er sande, vil der endnu være andre Tilkjendegivelser om Guds Magt for andre Folk, som Verden vil nødes til at troe.

Men I samles sammen. Ja, vi gjør dette, fordi vi ikke alene troer paa den gamle Bibel, men ogsaa paa nærværende Aabenbaringer, og vi forstaaer, at vi ikke kunde være Troende paa nogen af dem, hvis vi ikke gjorde saa. Derfor siger Esaias, idet han taler om disse Begivenheder: „Hvo ere disse, som flyve som Skyer og som Duer til deres Vinduer? Visselig, Øerne skulle bie efter mig, og Tharsis Skibe i Begyndelsen at føre dine Børn hid langt fra, deres Sølv og deres Guld med dem til Herren din Guds Navn.“ Atter: „Jeg vil tage een af en Stad og to af en Slægt, og give dem Hyrder efter mit eget Hjerte, og føde dem med Kundskab og Forstand.“ Paa et andet Sted siges der, at de skal komme i Vogne, paa Muler, Bærestole, Kameler og raske Dyr, baade Krøblinger, Halte og Blinde tillige, til Herrens Navn, at han kan blive forherliget. Hvem er beskjæftiget med dette Foretagende undtagen Mormonerne? De opfylder bogstavelig disse Ting. Derfor kommer et stort Antal Skibe til New York, New Orleans, Philadelphia, San Francisco og til andre Havne, fragtede med Hellige til Zion, hvilke, idet de reiser med Jernbaner og Dampbaade, bringer Høiene og Dalene til at gjenlyde af Zions Sange. De gaaer bogstavelig til „Zion med deres Ansigter vendte derhen.“ Store Skibe, eller „Tharsis Skibe,“ om I vil, er beskjæftigede med dette Foretagende. Derefter, naar de drage over Sletterne, bruge de Muler, Heste, Oxer, Vogne og Karrer, og fører med sig Guld, Sølv og andre Ting; Rige og Fattige, Krøblinger, Halte og Blinde „flokker sig, bogstaveligen, som Duer til deres Vinduer.“ Hvis ikke Mormonerne opfylder disse Skriftsteder, er der intet andet Folk i Verden. Det er tilsyneladende urimeligt, men sandt.

Men I bygger Templer. Visselig, fordi Herren har befalet det, og det er ogsaa bibelsk. Milleritterne og en stor Deel, som troer paa vor Herres og Frelsers Jesu Christi anden Tilkommelse, seer hen til og beder for hans Komme;

men hvis Bibelen er sand, vil han aldrig komme før et Tempel er beredt. Derfor: „Herren, hvem I søger, skal strax komme til sit Tempel; men hvo kan taale hans Tilkommelses Dag?“ (Malach.) Nu, dersom Herren ikke har noget Tempel opført, hvorledes kan han da komme til det? Og hvem bygger ham et Tempel uden Mormonerne? Atter: „Herrens Huses Bjerg skal være beredt oven paa Bjergene og være ophøiet over Høiene, og alle Nationer skal løbe dertil.“ Ved en Mængde forskjellige Forfølgelser er Mormonerne tilsidst bleven drevne til det amerikanske Fastlands Rygbeen, og der iblandt Bjergene, eller „paa Bjergene“ og ophøiet over Høiene opføre de et Huus — eller Tempel — for Herren. „Og alle Nationer løbe dertil.“ De kommer fra alle Dele af de Forenede Stater og Canada, fra England, Irland, Skotland, Wales, Frankrig, Schweitz, Tydskland, Norge, Sverrig, Danmark, Rusland, Australien, China, Ost-Indien, det stille Havs Øer og næsten fra alle Dele af Verden. Har dette noget Udseende af Prophetiens Opfyldelse? Hvis disse Prophetier ikke gaaer i Opfyldelse her, hvor paa hele Jordens Overflade skal vi da see hen efter deres Opfyldelse?

Disse er nogle af Mormonernes Omrids, religiøst betragtet, hvilke vi til enhver Tid staaer beredte til at forsvare, og udfordrer hele Christenhedens Talent og Lærdom til at bevise deres Falskhed. Vi er brændemærkede af selvgjorte Præster og Theologer, som om vi er Vranglærere og Bedragere. Vi fremsætter, at dersom Mr. Websters Forklaring om Begrebet *orthodox* (rettroende) er rigtig, nemlig, „ufordærvet Tilstand i den christelige Tro; at troe de uforfalskede Lærdomme, som *læres i den hellige Skrift — overeensstemmende med Skriftens Lærdomme*,“ da er vi den eneste sande orthodoxe Kirke i Tilværelsen; thi dersom Skriften er sand, er Mormonismen sand, og deres Systemer falske; vi er altid beredte til at forsvare det første og beskæmme det sidste.

Af alt det Ovenstaaende sees det meget tydelig, at, medens Mormonismen i Sandhed er et Paradox, „er den ikkedestomindre sand i Virkeligheden,“ at den er talt om af Propheterne, dens Lærdomme blev lært af Jesus og hans Disciple, troet og adlydt af de gamle Hellige, samt at den er lige saa bibelsk som det Gamle og Nye Testamente.

En kortfattet Kirkehistorie.

samlet af

George A. Smith,

Historieskriver i Jesu Christi Kirke af Sidste Dages Hellige.

(Fra „Deseret News“ d. 5te Septbr. 1855.)

(Fortsat fra Pag. 269).

Om Høsten 1848 blev Kirkens første Præsidentskab organiseret paany; Præsident Brigham Young blev eenstemmigen valgt til Præ-

sident over hele Kirken, Heber C. Kimball og Willard Richards til hans Raadgivere, og deres Plads blev udfyldt i de tolv Apostlers Qvorum. John Smith blev ordineret til Patriark for Kirken.

I Marts Maaned 1849 blev en midlertidig Regjering dannet og en Stats-Constitution antagen af Folkeforsamlingen under Navn af „Staten Deseret." En Befuldmægtiget blev afsendt til Congressen med en Petition for Optagelse i Unionen. I September 1850 gik en Akt igjennem i de Forenede Staters Congres, som foreskrev, at Staten Deseret skulde organiseres til Territorial Regjeringen Utah. Efterretninger om denne Akts Udstedelse ankom ikke før om Vaaren 1851, og den fulde juridiske Forvaltning begyndte ikke sin Virksomhed før i Juli 1853. Brigham Young blev beskikket til Guvernør og har opfyldt sine Pligter som saadan i fire Aar til Indbyggernes fuldkomne Tilfredshed, der eenstemmig ønsker, at hans Beskikkelse maa fornyes.

Og endskjøndt Landet af Naturen var et af de ufrugtbareste, som nogensinde var beboet af Mennesker, — og ifølge Bedømmelse af afdøde Capt. Gunnison, topographisk Ingenieur i de Forenede Stater, kan ikke een Acre af 21,000 nogensinde blive vandet, og neppe et Træ eller en Busk kan man faae til at voxe nedenfor Sneelinien uden Vanding — har dog ingen Coloni skredet frem med mere jevn og ligeartet Hurtighed.

Settlementerne har udstrakt sig fra Nord til Syd og indtager hele Territoriets Bredde, som er 350 Mile, hvorsomhelst Vand kan erholdes til at vande Jorden med. Det indeholder omtrent 50,000 Indbyggere, hvilke næsten uden Undtagelse er Medlemmer af Kirken. Omtrent 100 Sauge og 40 Korn-Møller er i Gang, og iblandt de offentlige Bygninger er Deseret Stats-Huus, der har været benyttet af den lovgivende Forsamling i fem Aar; Utahs Territorial-Huus i Byen Fillmore; Tabernaklet i Store Salt Sø Stad, en hvælvet Bygning uden Støtter, som er 126 Fod lang og 64 Fod bred. Der er 24 gode Skole-Huse i denne By, hvilke i Almindelighed er omtrent 30 Fod lange og 20 Fod brede og godt opførte. Alle Nabolav i Territoriet er forsynede med lignende Skoler.

Omkostningerne ved Grøftegravningen og Anstalterne for Vandingen er langt større end for Opdyrkningen af tæt Skovland i Staterne. God Hvede, Mais og andre Vexter avles i stor Overflødighed, naar de omhyggelig vandes.

Den 11te Marts 1854 døde Dr. Willard Richards i Store Salt Sø Stad af Vatersot; den 6te April blev Jedediah M. Grant valgt til Raadgiver i hans Sted.

Den 23de Mai døde Patriarken John Smith i Store Salt Sø Stad.

Kirken har omtrent 95 Missionærer i Europa, og et lignende Antal i Asien, Afrika og det stille Havs Øer, der er sendte fra Utah, foruden en stor Mængde indfødte Ældster paa de forskjellige Arbeidsmarker; et betydeligt Antal Hellige findes adspredte overalt i de Forenede Stater og de brittiske Provindser. „Deseret News," som redigeres af Ældste Albert Carrington, udgives i Store Salt Sø Stad, 4,000 Exemplarer ugentlig. Et Ugeblad udgives i St. Louis, Missouri, af Ældste Erastus

Snow; et andet i Staden New York af Ældste John Taylor. Et Tidsskrift udgives i Liverpool, England, af Ældste F. D. Richards, af hvilket udgaaer 22,000 Exemplarer ugentlig. Et andet Tidsskrift udgives ugentlig i Swansea, Syd-Wales, betitlet „Udgorn Seion," i det welske Sprog, af Ældste Dan Jones.

Et Tidsskrift, kaldet „Skandinaviens Stjerne," udgives i det danske Sprog i Kjøbenhavn, Danmark. Et Tidsskrift har ogsaa været udgivet i Schweitz paa Fransk af Ældste T. B. H. Stenhouse. Mormons Bog er oversat og udgivet paa Welsk, Dansk, Fransk, Tydsk og Italiensk. Arbeidet har gjort betydelige Fremskridt i Sverrig og Norge, uagtet Authoriteterne har gjort de yderste Anstrængelser for at hindre det; Fremgangen har været liden i Frankrig, Tydskland og Italien, hvilket fornemmelig hidrører fra Regjeringernes fredløsgjørende Lovbud.

I Danmark og Schweitz har Fremgangen været meget bedre. Paa Sandwich Øerne har det havt betydelig Fremgang, idet en 5000 Personer har modtaget Daab. Mormons Bog er bleven oversat i det havaiske Sprog og et Bogtrykkeri er, sikkret der for Mormons Bogs og et Tidsskrifts Udgivelse.

Missionærerne paa Selskabs-Øerne havde god Lykke indtil den franske Regjering med Sværd i Haand anvendte de Forenede Staters Pøbels Udryddelses-Politik.

Missionærerne har oprettet mange Grene og et Tidsskrift i Australien. Grene er oprettede i Syd-Afrika, Gibraltar, Maltha og ogsaa i den allierede Armee og iblandt de Indfødte paa Krim; flere Grene er opreiste i Indien og et Maanedsskrift udgives i Madras, men formedelst Folkets store Vankundighed og fornedrede Tilstand har vore Missionærer nydt meget liden Fremgang.

Omtrent 1000 Hellige har emigreret fra Danmark til dette Territorium og en lignende Emigration er i Vente i Aar. Antallet paa Kirkens Medlemmer vides ikke, men efter de bedste Overslag, vi har kunnet gjøre, er der over 480,000.

Et Selskab er bleven dannet for at hjælpe de emigrerende Hellige lige til dette Sted, lige fra deres forskjellige Lande, hvor de er meest undertrykkede. Det benævnes „det vedvarende Emigrations-Fonds Compagni," og har en Capital af 250,000 Dollars og er ordnet efter saadanne Regler, at det altid tiltager; det yder Hjælp til de emigrerende Hellige paa den Maade, som Laan, der tilbagebetales efter deres Nedsættelse her.

Af Kirkens Troeslærdomme vil jeg uddrage følgende af „the Times and Season":

„Vi troer paa Gud, den evige Fader, og paa hans Søn Jesum Christum og paa den Hellig Aand.

Vi troer, at Menneskene vil blive straffede efter deres egne Synder og ikke for Adams Overtrædelse.

Vi troer, at alle Mennesker formedelst Christi Forsoning kan blive frelste ved at adlyde Evangeliets Ordinancer og Love.

Vi troer, at disse Ordinancer er: 1) Tro paa den Herre Jesus Christus; 2) Omvendelse; 3) Daab ved Neddyppelse til Syndernes Forladelse, og 4) Haandspaalæggelse for den Hellig Aands Gave.

Vi troer, at en Mand maa kaldes af Gud ved „Prophetie og Haandspaalæggelse" af dem, der

er bemyndiget til at prædike Evangeliet og til at forrette dets Ordinancer.

Vi troer paa den samme Orden, som var i den tidligere Kirke, nemlig: Apostler, Propheter, Præster, Lærere, Evangelister osv.

Vi troer paa Tungemaals-Gaven, Prophetie, Aabenbaring, Syner, Helbredelser, Tungemaals-Udlæggelse osv.

Vi troer, at Bibelen er Guds Ord, saa vidt som Oversættelsen er rigtig; vi troer ogsaa, at Mormons Bog er Guds Ord.

Vi troer Alt, hvad Gud har aabenbaret, Alt, hvad han nu aabenbarer, og vi troer, at han endnu vil aabenbare mange store og vigtige Ting henhørende til Guds Rige.

Vi troer paa Israels bogstavelige Indsamling og de ti Stammers Tilbagekomst; at Zion vil blive opbygget paa dette Fastland (Amerika); at Christus vil regjere personlig paa Jorden, og at Jorden vil blive fornyet og erholde paradisisk Herlighed.

Vi gjør Fordring paa det Privilegium at dyrke den almægtige Gud efter vor Samvittigheds Forskrifter, og giver alle Mennesker den samme Ret; lad dem dyrke sin Gud hvor, naar eller paa hvad Maade, de vil.

Vi troer, at vi skal være Konger, Fyrster, Regenter og Øvrigheder underdanige ved at adlyde, ære og overholde Loven.

Vi troer, at alle bør være ærlige, sandrue, kydske, velvillige, dydige, og gjøre Godt mod alle Mennesker, vi kan i Sandhed sige som Paulus: „Vi troer Alt, og vi haaber Alt.“ Vi har udholdt meget, og vi haaber at være i Stand til at udholde alle Ting. Hvis der er noget dydigt, elskværdigt, af god Omtale, eller roesværdigt, det tragter vi efter.“

Med Agtelse osv.
Joseph Smith.

Vi troer ogsaa paa den patriarkalske Ægteskabsorden ifølge Guds Lov.

Grundvolden er bleven lagt til et Tempel i denne By, hvilket er 193 Fod langt og 125 Fod bredt.

Den 18de Febr. 1855 blev John Smith, Søn af Patriarken og Martyren Hyrum Smith, ordineret til Patriark for Kirken.

Dette Folks uforlignelige Fremadskriden under saa megen Modstand og Forfølgelse og i et saa øde Land som Utah, viser klarligen at Guds Kraft er udstrakt paa en forunderlig Maade, for at udsprede hans uskatterlige Sandhed, til Nationernes Omvendelse.

Geo. A. Smith,
Historieskriver i Jesu Christi Kirke af Sidste Dages Hellige.

Skandinaviens Stjerne.

Den 1ste Juli.

Fra „Millennial Star“ bemærker vi, at i det forløbne Halvaar er der udsendt fra Liverpool 8 Skibe med emigrerende Hellige, hvoraf *Emerald Isle* førte 350 Sjæle, *John. J. Boyd* 512, *Caravan*

457, *Enoch Train* 534, *S. Curling* 707, *Thornton* 764, *Horizon* 856, *Wellfleet* 146, udgjørende i Alt 4,326 Sjæle, hvoraf 2,012 under Emigrationsfonds Compagniet. Iblandt Emigranterne var Englændere, Skotter, Welske, Irlændere, Franske, Italienere — Waldensere fra Piemont — Schweitzere, Tydskere, Svenske, Danske, Norske, Indvaanere fra Øen Man, Hinduere, Afrikanere fra Cap-Colonien — ingen Sorte.

Ifølge „Deseret News" mødte en Forsamling i Raadhuset i Store Saltsø Staden den 17de Marts sidstleden, og organiseredes af den valgte Præsident J. M. Grant. Committeer blev beskikkede til at udkaste en Constitution for Staten Deseret, som eenstemmigen blev vedtagen i en Conference den 24de Marts, hvilken Antagelse blev stadfæstet af Folket i en General-Forsamling den 6te April. En Ansøgning om Optagelse af Staten Deseret i de Forenede Staters Union vedtoges, og som Repræsentanter til at fremlægge samme for Congressen i Washington valgtes to af de Tolvs Qvorum, Ældsterne George A. Smith og John Taylor. En lovmæssig Constitution for Staten Deseret er altsaa forfattet og vedtagen af Utahs Indvaanere og vi gratulerer dem til samme, ligeledes til Valget af de to værdige Brødre som Repræsentanter; det vil nu interessere os at erfare, om Congressen i Washington vil ophøie Territoriet Utah til Staten *Deseret* og optage den i Rækken af de øvrige, og saaledes give Guds Folk de politiske og constitutionelle Rettigheder, som de har retfærdigt og lovligt Krav paa som Medborgere af en fri Republik.

Dersom Staten Deseret bliver anerkjendt, da vil sammes Indbyggere faae Ret til, ligesom alle andre Staters, selv at ordne deres indre Anliggender, udgive og antage gode Love, votere paa og vælge deres egne Embedsmænd, militære som civile, og behøver ikke da længere at modtage — som forhen har været Tilfældet — fra Regjeringen i Washington Embedsmænd, med hvem Folket har været misfornøiet, og som, paa Grund af at de ikke kunde leve som de ønskede i Utah, har søgt at fremstille Folket i et slet Lys for de Forenede Stater, og søgt at opvække samme til Fjendskab imod Utah. Hidtil er det ikke lykkedes, thi Guds Folk er et lovlydigt Folk, der agter og overholder Guds Love og Menneskenes, forsaavidt som disse ikke strider mod hine, og Tiden nærmer sig, da Guds Love vil vorde mere agtede end Menneskenes og satte i Kraft paa den Maade, som det var Tilfældet fordum iblandt Guds Folk, da Synd og Ugudelighed ikke taaltes, ligemeget hvem der udøvede den. Nationerne vil med Tiden erfare, at Guds Folk vil det Gode, at Gud fordrer det og vil give sine Tjenere Magt til at sætte Lovene i Udøvelse og rense Zion, thi Synderen, Overtræderen, Hykleren og den Ugudelige skal ikke bestaae der; thi Herren vil have et reent Folk, luttret og renset, som kan bestaae, naar han kommer; thi han skal være som en rensende Ild og som Tvætterens Sæbe. Herren har selv sagt, at Dommen skal udgaae fra hans eget Huus, og skeer det ikke saaledes? Har han sparet sit Folk, naar de ikke har agtet paa hans

Bud og Befalinger? Nei, han har tugtet dem og vil vedblive at tugte dem, indtil de har lært Lydighed af det, de lider; og naar de Retfærdige neppeligen kan frelses, hvorledes vil da den Ugudelige og Synderen undgaae Herrens retfærdige Straffedomme? Har ikke Herrens Folk maattet smage Landflygtighed, Forfølgelse og Sværd? Jo, læs de Forrige-Dages Helliges og de Sidste-Dages Helliges Historie. Vil ikke Herren prøve, luttre og rense sit Folk paa mange andre Maader? Jo, han har sagt, at han vil gjøre det ved Hunger, ved Pestilentse, ved Trængsler. Hvorfor? At der kan vorde en Adskillelse imellem de Retfærdige og Uretfærdige, imellem dem, som vil tjene Gud og dem, som ikke vil tjene ham, imellem dem, som er Hyklere og dem, som er Oprigtige. Er ikke Evangeliet et Net, der indsamler af alle Slags Fisk, onde og gode, og skal ikke disse adskilles? Er ikke Guds Folks Indsamling lignet ved Hvedens Indsamling? Skal ikke Kjernen adskilles fra Halmen og Avnerne? Jo, dette er tydeligt nok sagt, baade i ældre og nyere Aabenbaringer, og da Herren er en sandru Gud, som opfylder sine Forjættelser og sine Trusler, saa har han renset og vil fremdeles rense sin Loe; thi Kasteskovlen er i hans Haand.

Da Kirken blev dreven fra Missouri og fra Illinois og tilsidst ud i Ørkenen, da blev den renset fra mange Uværdige; thi mange Hyklere faldt da fra, og de Trofaste blev prøvede og blev stærkere end de var. Ankommen mellem Bjergene fortsættes denne Renselsesproces. Herrens Folk kom til en øde og ubeboet Ørk, berøvet næsten alle Underholdningsmidler, og havde og har ved haardt Arbeide at aftvinge Naturen deres Fornødenheder; dette bragte og bringer Mange til at forlade Kirken og gaae hvor de hører hen. Græshopper og Tørke ødelagte i afvigde Aar deres Afgrøde, og „Deseres News“ underretter os om, at den forløbne strænge Vinter og den Mængde Snee har dræbt Halvparten af Qvæget og Hestene i Dalene, og Fødemidlerne var saa knappe, at Alle havde at sætte sig selv paa halve Rationer for at det ringe Forraad kan holde ud, indtil de bliver forsynede. Alle Arbeidskræfter, som var anvendte paa de offentlige Bygningsarbeider, er nu anbragte til at dyrke Jorden for at avle Korn af alle Slags; thi „ingensinde har det været trangere Tider i Utah,“ skriver Præsident H. C. Kimball til sin Søn, som er paa Mission i England, „men jeg kan sandelig sige for Herren,“ tilføier han, „at jeg er glad, fordi Folket er bragt i en Stilling, at de derved kan lære at adlyde Raad og tage Vare paa deres Korn, oplægge Forraad deraf, og ikke sælge det til de fremmede Kjøbmænd for Vindings Skyld; thi dersom de ikke kan lære Viisdom ved Forskrift eller Exempel, saa maa de lære det ved det de lider.“

Hvad vil nu alt dette bevirke? De Mistrøstige, Vankelmodige, Vantroe, Gjerrige, Ugudelige osv. vil af Frygt for haarde Tider forlade Guds Folk, og dette vil glæde sig derved og takke Herren derfor; og han vil styre alle Ting til det Bedste for dem, som i Sandhed vil elske og tjene ham; maaskee den strænge

Vinter vil ødelægge Græshopperne, og den Mængde Snee vil afgive rigeligt Vand i Floderne fra Bjergene til at vande Markerne med, hvorved en rigelig Afgrøde kan frembringes. Saaledes er det, som Herren gjør, altid til det Bedste, naar vi ikkun anerkjender hans Haand i alle Ting, lader os forbedre ved Revselsen og lægger mere Mærke til og adlyder hans Raad og Formaninger, Bud og Befalinger; thi derved skal vi blive fuldkomne og tilsidst ophøiede i hans Rige.

Joseph Smiths Levnetslöb.

Decbr. 1835. (Fortsat fra Pag. 288).

Lad dette være som det kan; jeg er villig til at gjøre al den Erstatning, som Du maatte fordre. Dersom jeg kan blive staaende i Kirken som et Medlem, vil jeg forsøge at give al mulig Opreisning.

Med Agtelse din
William Smith.

E. S. Kast mig ikke ud for hvad jeg har gjort, men søg at bevare mig som et Medlem i Kirken. Jeg angrer, hvad jeg har gjort mod Dig og beder Dig om Tilgivelse. Jeg betragter Overtrædelsen forleden Aften ikke som nogen Ubetydelighed; men det er gjort, og jeg kan ikke afhjælpe det nu. Jeg veed, Broder Joseph, Du er altid beredt til at tilgive, men jeg synes undertiden, naar jeg tænker tilbage paa de mange Fornærmelser, jeg har gjort Dig, som om Bekjendelse neppe var tilstrækkelig; men hav Medlidenhed med mig denne Gang, saa vil jeg forsøge ikke at gjøre saa mere.

De Tolv holdt igaar et Raad, og de sendte Bud efter mig og jeg gik derhen. Dette Raad, erindre det, var sammenkaldt af dem, og ikke af mig.

W. S.

Til Foranstaaende gav jeg samme Dag følgende Svar:

Broder William!

Jeg har modtaget Dit Brev og skrider nu frem til at besvare det, og vil først give en kort Beretning om mine Følelser og Bevæggrunde siden den Aften, jeg først blev bekjendt med, at Du havde en Disputats-Skole, hvilket var den Gang, jeg tilfældigviis kom did med Biskop Whitney, hans Fader og Moder osv.; og fra den Tid af havde jeg Interesse for den og glædede mig over den, og tog den Beslutning at bivaane Skolen i den Hensigt at modtage Underviisning og i den Tanke at meddele samme ved Hjælp af Herrens Aand, hvis jeg paa nogen Maade skulle have Tro til at gjøre saa. I denne Hensigt gik jeg til Skolen sidste Onsdag Aften, og ikke i den Tanke at ophæve Skolen, heller ikke anede jeg, at der var nogen Kivagtighed eller Iversyge i dit Hjerte mod mig. Alligevel var der, før jeg forlod mit Hjem, alvorlige Følelser, som bevægede sig i mit Bryst, hvilke var uforklarlige for mig, og disse Følelser vedblev nu og da at trykke paa mit Sind og syntes at aabenbare, at ikke Alt var rigtigt, ogsaa efter

at Skolen var begyndt og under Disputatsen; dog — jeg stræbte at troe, at Alt vilde virke sammen til det Gode. Jeg var fornøiet med de Argumenters Kraft, som brugtes, og følte ikke til at kaste nogen Skygge paa nogen af dem, der havde talet, men jeg følte at det var gamle Mænds Pligt, der sad som Præsidenter, i det mindste at være ligesaa alvorlige som de Unge, og at det var vor Pligt ikke at smile ad grundige Beviser og fornuftige Betragtninger, og være stemte til Alvorlighed, hvilket skulde stadfæstes i vore Ansigter, naar Uforstandighed og saadant, som strider imod Sandhed og Retfærdighed, opreiser sit Hoved.

Derfor, i Aanden af min Kaldelse, og i Betragtning af Præstedømmets Fuldmagt, som er bleven mig givet, vilde det være min Pligt at dadle hvadsomhelst, jeg anseer som urigtigt, med det glade Haab i mit Hjerte, at alle Partier vilde indsee Rigtigheden deraf og derfor ydmyge sig, saa at ikke Djævelen maatte faae nogen Fordeel over os, og hindre vor Skoles Fremskridt.

Jeg ønsker, Du vilde overbære med mig, Broder William, uagtet min Ligefremhed. Jeg vilde sige Dig, at mine Følelser blev krænkede, da Du afbrød Ældste Mc Lellin. Jeg troede Du skulde have betragtet dit Forhold til ham i Apostelskabet, og ikke lægge for Dagen nogen Uenighed i Meninger mellem Dig og ham; at ikke den omgivende Mængde skulde faae nogen Anledning imod Dig; derfor bønfaldt jeg Dig og sagde paa Grund af den Bekymring, jeg havde for din Indflydelse og Velfærd: „Hav ikke saadanne Følelser;“ eller noget af det Slags. Hvorfor jeg er saa omstændelig er, at, hvis Du har misforstaaet mine Følelser for Dig, det kan blive berigtiget. Men videre. Efter at Skolen var forbi, bad Br. Hyrum om Tilladelse til at tale, men Du satte Dig derimod; dog, sagde Du, hvis han ikke vilde fornærme Skolen, kunde han tale, og at Du ikke vilde tillade noget Menneske at fornærme Skolen i dit Huus. Nu, Du havde ingen Grund til den Mistanke, at Hyrum vilde fornærme Skolen; derfor blev mine Følelser krænkede ved disse unødvendige Bemærkninger. Jeg prøvede at tale fornuftigt med Dig, men Du lagde en ubetænksom og stivsindet Aand for Dagen. Jeg opgav derpaa Haabet om at gavne Dig, formedelst den Aand, Du var i Besiddelse af, hvilken aflokkede mig det Udtryk, at Du var saa styg som en Djævel. Vor Fader paabød Taushed, og jeg fattede den Beslutning at adlyde hans Befaling, og var i Færd med at forlade Huset med den Overbeviisning, at Du var under en ond Aands Paavirkning. Du svarede, at Du vilde sige i dit eget Huus, hvad Du behagede. Fader sagde da: „Siig hvad Du vil, men lad de Øvrige holde deres Mund.“ Da foer den Betragtning gjennem mit Sind, hvilken Bekymring og Omhu jeg har havt for Dig og din Familie for at gjøre, hvad jeg gjorde, idet jeg har fuldført dit Huus og forskaffet Meel til din Familie osv., og ligeledes at Fader havde Eiendomsret i Huset, saavelsom Du; og hvad Tid har jeg nogensinde overtraadt min Faders Befalinger eller solgt min Fødselsret, at jeg ikke skulde have den Rettighed at tale i min Faders Huus, eller med andre Ord i min Faders Fa-

milie, eller i dit Huus, (thi saa vil vi kalde det, og saa skal det være) at jeg ikke skulde have Ret til at irettesætte en yngre Broder? Derfor sagde jeg, at „jeg vilde tale, thi jeg byggede Huset, og det er ligesaa meget mit som dit," eller noget lignende. Jeg burde have sagt, at jeg hjalp til at fuldføre det. Jeg sagde det kun for at vise, at det ikke kunde være den rette Aand, der vilde sætte sig op for ubetydelige Ting, og forsøge at bringe mig til Taushed. Jeg saae, at din Vrede var optændt imod mig og Du nærmede Dig henimod mig. Jeg flyttede mig ikke dengang af Stedet, og jeg tænkte paa at trække min Overkjole af, for at jeg ikke skulde blive indviklet i de lange Skjøder, og Du derved faae Anledning til at skade mig; men ikke i den Hensigt at skade Dig. Men Du var hurtigere end jeg, og da jeg engang forhen var falden i en Pøbels Hænder og bleven saaret i min Side, og nu i en Broders Hænder, saa gav min Side efter. Og efter at være bleven befriet fra dit Greb, forlod jeg dit Huus med ubeskrivelige Følelser. — Tilstanden havde forandret sig, tilligemed alle de Forhaabninger, jeg havde næret, da jeg gik til dit Huus, den broderlige Ømhed, Kjærlighed, Mildhed og naturlige Hengivenhed, hvilke forpligter os til, ikke at gjøre hverandre til Overtrædere for et Ords Skyld. Men desværre! Forhaanelse, Smerte, Ondskab, Had og Raseri, en lam Side, Mærker efter Vold, som var mig bibragte af en Broder, var mit feilslagne Haabs Betragtninger, og med disse vendte jeg hjem og var ikke i Stand til at sætte mig ned, eller reise mig uden Hjælp; men formedelst Guds Velsignelse er jeg nu bedre.

Jeg har modtaget dit Brev og gjennemlæst det med Omhyggelighed. Jeg har ikke næret nogen Ondskab mod Dig. Jeg er ældre end Du og har udstaaet flere Lidelser og er bleven ilde behandlet af Pøbelhobe. Mit Kalds Forretninger, en Række af Forfølgelser og Forurettelser, som bestandig ophobes paa mig — Alt tjener til at afkræfte mit Legeme, og det tør hænde, at jeg ikke kan rose mig af at være stærkere end Du. Om jeg kunde eller ikke kunde, vilde det være nogen Ære eller Vanære for mig? Hvis jeg kunde rose mig — ligesom David — af at slaae en Goliath, der bød den levende Guds Hære Trods, eller — ligesom Paulus — af at stride med Petrus Ansigt til Ansigt med fornuftige Argumenter, da vilde det være en Ære; men at beskadige Kjødet eller tage Hevn over Een, der aldrig har tilføiet Dig noget Ondt, kan ikke være en Kilde til behagelige Betragtninger, hverken for Dig eller mig, heller ikke for vore hæderlige Forældre, Brødre og Søstre. Og naar vi betænker med hvilken Omhu og med hvilken uophørlig Flid vore Forældre har bestræbt sig for at vaage over os, og hvor mange Timer fulde af Sorg og Bekymring de har tilbragt ved vore Vugger og ved Siden af vore Senge, naar vi var syge; hvor omhyggelige burde vi da ikke være for at skaane deres Følelser i deres gamle Alder. Det kan ikke være en Kilde til behagelige Betragtninger for os at sige eller gjøre noget, som vilde bringe deres graa Haar med Sorg i Graven.

I dit Brev beder Du mig om

Tilgivelse, som jeg med Beredvillighed giver. Men det synes for mig, som om Du endnu holder en Tanke tilbage, at jeg har givet Dig Grunde til at være vred eller utilfreds med mig. Tillad mig da at sige, at naarsomhelst jeg kan have talt til Dig i en hastig og barsk Tone, har det været gjort i den udtrykkelige Hensigt at bestræbe mig for at advare, opmuntre, formane og bevare Dig fra at falde i vanskelige Omstændigheder og Sorger, som jeg forudsaae, Du vilde styrte Dig i ved at give efter for den onde Aand, som Du kalder dine Lidenskaber, og som Du skulde tæmme, undertvinge og træde under Fødder, og hvis Du ikke gjør dette, kan Du aldrig blive frelst i Guds Rige, efter mine Anskuelser. Gud fordrer, at hans Skabningers Villie skal blive opslugt i hans.

Du ønsker at blive staaende i Kirken, men afgive dit Apostelskab. Dette er et Puds af den Onde; naar han har opnaaet en Fordeel, saa lægger han Planer for en Anden. Men ved at opretholde dit Apostelskab og staae op og gjøre en kraftig Anstrængelse, vil Du overvinde dine Lidenskaber og behage Gud. Og at opgive dit Apostelskab er ikke at være villig til at bringe det Offer, som Gud fordrer af dine Hænder, men Du vil derved paadrage Dig hans Mishag; og uden at behage Gud troer jeg ikke det vil blive noget bedre for Dig. Naar en Mand falder et Trin, maa han atter gjenvinde det eller falde eet til; han har endnu mere at vinde, eller til Slutning alt er tabt.

Jeg ønsker inderlig, Broder William, at Du vil ydmyge Dig. Jeg tilgiver Dig gjerne, og Du kjender min urokkelige og uforanderlige Tænkemaade. Jeg veed paa hvem jeg troer, jeg staaer paa Klippen, og Vandløbene kan ikke, nei, de skal ikke støde mig omkuld. Du veed, den Lærdom, jeg lærer, er sand, og Du veed, at Gud har velsignet mig. Jeg bragte Frelse for min Faders Huus, som et Redskab i Guds Haand, da de var i en elendig Tilstand. Du veed, det er min Pligt at advare Dig, naar Du feiler. Jeg vil altid tage mig denne Frihed, og Du skal have samme Ret. Jeg tager mig den Frihed at advare Dig formedelst min Fødselsret, og jeg giver Dig samme Ret, thi det er min Pligt at være ydmyg og modtage Irettesættelse og Underviisning af en Broder eller en Ven.

Hvad det angaaer, hvilken Vei Du skal følge herefter, vil jeg ikke driste mig til at sige; jeg overlader Dig i Guds og hans Kirkes Hænder. Afgjør selv, hvad Vei Du skal tage; jeg vil gjøre Dig Godt, om Du end skader mig eller slaaer mig. Ved at gjøre saaledes vil mine Klæder være rene for dine Synder. Og hvis Du nogensinde skulde ansee mig for at være en Bedrager, saa overlad mig for Himlens Skyld i Guds Haand, og tænk ikke paa selv at tage Hevn over mig. Tyranni, selvtagen Myndighed og at tage Menneskenes Rettigheder, har altid været og vil altid blive banlyst fra mit Hjerte. David søgte ikke at dræbe Saul, endskjøndt han var skyldig i Forbrydelser, som aldrig har opstaaet i mit Hjerte.

Og nu, maa Herren have Barmhjertighed med min Faders Huus; maa Gud borttage al Fjendskab mellem Dig og mig, og maa alle Velsignelser bringes tilbage og det Forbigangne for evig glemmes. Maa ydmyg Fortrydelse

bringe os begge til Dig, o Gud, og til din Magt og Beskyttelse, og en Krone, at glæde os i Selskab med Fader, Moder, Alvin, Hyrum, Sophrania, Samuel, Catherine, Carlos, Lucy, de Hellige og alle de Herliggjorte i Fred for evigt; derom beder

din Broder
Joseph Smith, jun.

Til
William Smith!

Løverdag Morgen den 19de. Hjemme. Sendte ovenstaaende Brev til Br. William og har bedet af mit ganske Hjerte, at Herren ikke vilde forkaste ham, men at han maa vende tilbage til Jacobs Gud og ære sit Apostelskab og Kald. Maa dette blive hans lykkelige Lod for Herlighedens Herres Skyld. Amen.

Søndagen den 20de. Hjemme me hele Dagen. Nød sand Vederqvægelse hos min Familie. Anstillede mange alvorlige Betragtninger. Brødrene Palmer og Taylor kom for at besøge mig. Jeg viste dem de hellige Optegnelser til deres Glæde og Tilfredshed. Maa Gud have Barmhjertighed med disse Mænd og bevare dem paa den Vei, der fører til evigt Liv i Jesu Navn. Amen.

Mandag den 21de. Tilbragte denne Dag hjemme, og bestræbte mig for at samle Kundskab, der kunne være nyttig for min Kaldelse. Dagen gled meget behageligt hen. Jeg takker Herren for hans Velsignelser for min Sjæl og hans store Naade over min Familie, idet han har sparet vort Liv. O! Vedbliv din Omhu for mig og mine for Christi Skyld.

Tirsdag den 22de. Hjemme. Fortsatte mine Studier. O, maa Gud give mig Lærdom, ja Sprog, og udruste mig med de fornødne Egenskaber til at forherlige hans Navn, medens jeg lever.

(Fortsættes.)

Indbetalt til Contoiret.

C. C. A. Christensen.	29 Rd.	4 Mk.	- Sk.
J. C. Thomsen	33 —	4 —	- —
J. P. Folkmann	8 —	- —	- —
H. P Olsen	100 —	1 —	2 —
N. Nilsson	30 —	- —	- —
J. C. Klingbeck.	185 —	- —	- —
Summa	386 —	3 —	2 —

Indhold.

Side.		Side.
ErMormonism. et religiøst Paradox?	289.	Redactionsbemærkninger . . . . . 297.
Kortfattet Kirkehistorie	294.	Joseph Smiths Levnetsløb (fortsat) 300.

„Skandinaviens Stjerne" udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned og faaes paa Contoret i Lorentzens Gade Nr. 504, A. 5. Stuen tilvenstre og paa alle kongelige Postcontorer.

Udgivet og forlagt af Hector C. Haight.
Trykt hos F. E. Bording.

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de sidste Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

5. Aarg. Nr. 20. *Den 15. Juli. 1856.* Priis: 6 Sk. pr. Expl.

Gjenoplivelsen eller Gjenoprettelsen af den theologiske Videnskab i den nærværende Tidsalder.

(Af „the key to theology.")

Af P. P. Pratt.

En Nutidens Prophet! ja en mægtig Seer!
Af Israels kongelige Byrd, maa nu fremstaae,
Klædt i Kraften af Eliæ Aand
For Viingaarden at beskjære i den ellevte Time,
For at bebude Morgenrøden af den straalende Dag,
Da Kong Messias skal sit Scepter svinge!

Det nittende Aarhundrede begyndte for Verden med langt gunstigere Forvarsler end nogen anden Tidsalder siden de Helliges Udryddelse og den almindelige „Hemmeligheds" Regjering. (Joh. Aab. 17. 5.) Den Friheds Aand og Uafhængighed i Tanke, Tale og Handling, som nogle Aarhundreder før havde spiret i Europa, og som efter en vantreven Vækst mellem Regjeringskunstens Torne og Tidsler, Præstelistens Klinte og Overtroens Ukrud i den gamle Verden, og som forplantede sig og fik en stærkere Vækst i den nye, havde nu voxet til en vis Grad af Modenhed og erholdt Fasthed, og aabnede Tilflugtssteder for alle Nationer under den donstitutionelle Friheds uskatteerlige Sikkerhed.

Om dette Banner har de meest Foretagelseslystne, Indsigtsfulde, og Tænkende af alle Europas Nationer begyndt at samle sig, ligesom en flydende Strøm. Her — langt fra den udøvende Indflydelse, falske Glands, det tomme Skue eller endog de urimeligste Navne og Titler af en selvkaldt eller indbildt Adelstand — udvides deres Aand; her havde deres Virksomhed frit Spillerum, og deres Aandsevner, ubundne og frie, omringede af uudtømmelige Forraad af ubenyttede Rigdomme i deres naturlige Tilstand, aabnede og udfoldede snart nye Marker for Tanken, Virken, Foretagender og Anlæg, hvis Resultater har bevirket en Omvæltning i Verden med Hensyn til geographisk Kundskab, Handel, Samkvem, Befor-

dring, Reiser, Nyheders Forsendelse, indbyrdes Bekjendtskab og Tankens Udvexling.

Dampens Triumpher over Land og Hav, Jernbanernes Udstrækning og fremfor alt Telegraphens lynsnare Kræfter er allerede i Færd med, gradviis men hurtigt, at udvikle, samle og forene alle Nationers Virksomhed og Interesser, forberedende for den almindelige Udvikling af Kundskab, Nabovenskab og gjensidigt Broderskab.

Physisk talt synes det kun at behøves Udførelsen af to store Foretagender endnu, for at fuldende de nødvendige Forberedelser for Opfyldelsen af Esaias og Andres Prophetier, med Hensyn til Israels Tilbagebringelse til Palestina fra Jordens fire Qvarterer og den aarlige Gjenforening af alle Nationer til de nye Bannere, hellige Altere og Templer i Zion og Jerusalem under Beskyttelse af det store, almindelige og vedvarende Theokratie,*) som vil afløse „Hemmelighedens" lange Regjering.

Eet af disse er den store østlige Jernbane fra Europa til Indien og China med dens Forgreninger, ledsaget af Telegraphtraade, hvis Middelpunkt er Jerusalem.

Det andet er den store vestlige Jernbane med dens Forgreninger og ledsaget af Telegraph-Linier fra Atlanterhavet til det stille Ocean.

Politisk talt — nogle Hindringer staaer endnu tilbage at bortskaffes og nogle Erobringer at udføres, saasom Undertvingelsen af Japan og den constitutionelle Friheds Triumph blandt visse Nationer, hvor Mening, Tanke og Religion endnu er foreskreven ved Lov.

Disse Ting udførte, vil tvinge selv den meest Vantro med Hensyn til Sandheden i Skriftens Propheti, til at anerkjende, at, physisk og politisk talt, intet er umuligt, eller endog usandsynligt i den Tro, at de tolv Israels Stammer vil blive samlede fra alle Nationer til deres eget Land, at Jerusalem vil blive den politiske Regjerings Hovedstad, Kundskabens Sæde og Tilbedelsesstedet for den aarlige Sammenkomst fra alle Nationer og Lande, indbefattede i den af Oldtidens Propheter kjendte Verden; medens den vestlige Halvkugle, som ved to store Have er adskilt fra den gamle Verden, naturligviis vil danne sin egen Hovedstad, sit Zion eller Nye Jerusalem, til hvilket alle dens Stammer og Nationer kan aflægge deres aarlige Besøg for Underviisning, Tilbedelse og gjensidig Udvexling af Tanker, Deeltagelse og Kjærlighed.

Kan den, der studerer Prophetien, betragte alle disse Forberedelser, som tydelig er forudsagt flere tusinde Aar siden, og som nu bryder frem over Verden med tilsyneladende forudbestemt Sammenhæng og Nøiagtighed og bevirker en Omvæltning i alle Ting i en eneste Tidsalder, og ikke blive slaaet med Eftertanke, at Herrens Haand maa være i alt dette, og at moralsk Kraft og aandeligt Lys maa udgaae fra Himlene i samme Forhold, som de physiske og politiske Forberedelser for en ny *Æra?*

De samme Propheter — som har beskuet og beskrevet Udviklingen af Nationernes Frihed, almindelig Forbindelse, indbyrdes Fred, Kundskab, Enighed i Gudsdyr-

*) Guds Regjering.

kelse og Gjenforeningen af Israels Stammer, som har beskrevet banede Veie, Vogntog dragende afsted som en Sky, Dampbaade, Skibe, Bærestole og hurtige Dyr, som Redskaber for Tilbagebringelsen — har tillige forudsagt, at i Forbindelse med disse Forberedelser skulde en ny Uddeling blive tilkjendegivet, en ny Pagt grundfæstet, „en Rettesnor" for Nationen, „et Banner" for Folket. I Korthed „lette Sendebud," „Lærere" og Propheter vilde blive beskikkede, Aabenbaringer blive givne og en ny Organisation blive udfoldet, tjenlig for Tiderne og med Principer og Love, skikkede for en fornyet Verdens Omdannelse, Orden og Regjering.

Hvor og naar skulde vi see hen efter „Senepskornet," Spiren og Kjærnen til en saadan Organisation? Naturligviis til et Land med frie Institutioner, hvor en saadan Organisation kunde blive lovmæssigt udviklet og fordre constitutionel Beskyttelse, indtil den kunde blive tilstrækkelig moden til at forsvare sig imod Rystelser, Dødskampe og qvalfulde Veer, som gaaer forud for Opløsningen af det hemmelighedsfulde Tyrannies lange Herredømme, og paa en Tid, naar den nye Frihed var bleven forenet, nationaliseret og dens Mønster anerkjendt blandt Nationerne.

En saadan Organisation skulde ogsaa blive søgt efter i dens første Udvikling, samtidig med den første Begyndelse eller Udvikling af de physiske og politiske Midler, bestemte for det samme Resultat.

I Begyndelsen af nærværende Aarhundrede fødtes de udvalgte Redskaber, som var bestemte til at holde Gjenoprettelsens Nøgler for Verdens Fornyelse.

De Forenede Stater i Amerika var den begunstigede Nation, som opreistes med Institutioner, skikkede til Beskyttelse og frie Udbredelse af de nødvendige Sandheder og deres praktiske Resultater. Og den store Prophet, Apostel og Martyr

JOSEPH SMITH

var den Elias, den Gjenopretter, — det præsiderende Sendebud, som holder Nøglerne til *„Tidernes Fyldes Huusholdning."*

Ja, denne overordentlige Mand, hvis uskyldige Blod nu drypper frisk, saa at sige, fra Snigmordernes og deres Medskyldiges Hænder i de Forenede Stater, var det valgte Redskab ophøiet af Gud, ordineret af Engle til at ordinere andre Apostler og Ældster til at gjenoprette Guds Kirke og Rige, den Hellig Aands Gaver og til at være et Sendebud i Eliæ Aand og Kraft til at forberede Herrens Vei. „Thi see, han vil pludselig komme me til sit Tempel."

Ligesom Johannes, der udførte en lignende Mission, som tjente til Forberedelse for Guds Søns første Komme, døbte han med Omvendelsens Daab til Syndernes Forladelse; ligesom han blev han fængslet; og ligesom han blev hans Liv taget fra Jorden, og tilsidst, ligesom alle andre sande Sendebud, hans Budskab bevises ved dets fremadskridende Opfyldelse — i det Kræfterne, Gaverne, og Tegnene følger hans Budskabs Forvaltning overalt i Verden og enhver ubetydelig Enkelthed af hans Forudsigelser opfyldes i Begivenhedernes Orden, da Tidens Hjul bringer dem nøiagtig.

Men i et vigtigt Punkt adskiller

hans Budskab sig fra alle tidligere. Den theologiske Videnskab, som gjenoplivedes af ham, vil aldrig aftage, heller ikke vil dens Nøgler blive tagne fra Jorden. De er betroet Mennesket for sidste Gang. Deres Fuldkommenhed vil bringe Israels og Judas Stammer tilbage, tilintetgjøre alle fordærvede Institutioner, indføre den almindelige Freds og Kundskabs Regjering, indsætte paa Jorden dens retmæssige, evige Konge, den korsfæstede Nazaræer, den opstandne Messias, forvise Mørke og Død, Klager, Sorg og Taarer fra vor Klodes Overflade og krone vor Slægt med Seierens Laurbær og evigt Liv.

Endnu ufødte Slægter vil opstaae og kalde ham velsignet. Tusinde Generationer af utallige Myriader vil prise ham og fortælle om hans Bedrifter, medens utallige Nationer bader sig i Lyset og nyder Velgjerningerne af den Institution, som er grundet ved hans Medvirkning.

Hans Slægtninge, den Nation, som fødte ham og jublede over hans Død, ja, selv hans Mordere og deres Efterkommere vil endnu komme og bøie sig for ham og søge om hans Tilgivelse og om Velgjerningerne af hans Arbeider.

Men ak! Pinen! den mørke Fortvivlelse! en strafskyldig Samvittigheds Qvaler! det tykke Mørke i det nederste Helvede, som de strafskyldige Stakler vil erfare førend Forløsningens lyksalige Dag!

O, hvilke utallige Myriader af uskyldige og hæderlige Mænds Afkom vil ikke vandre paa Jorden, trædé paa Asken eller pløie og høste over Benene og Støvet af de elendige Mordere og deres Medskyldige, der har medvirket til uskyldigt Blods Udgydelse, inden den sidste Basun skal lyde, som kalder deres sovende Støv fra dets lange Søvn i Graven, og deres Aander fra de Fordømtes Fængsel!

Og endog naar denne for dem næsten uendelige Periode er rullet hen og de opstaaer fra de Døde, da, istedetfor en velkommen Opløftelse til Guds Sønners Nærværelse og Samfund, venter en evig Forviisning dem. De kan aldrig komme, hvor Gud og Christus boer, men vil blive Tjenere i de Helliges, deres forrige Offeres, Herredømmer.

Denne mærkværdige Mand var født i Sharon, Windsor County, Vermont i de Forenede Stater den 23de Decbr. 1805.

Han flyttede med sin Fader i sin Barndom og nedsatte sig i Nærheden af Palmyra i Wayne County, New York. Iblandt disse skovbegroede Vildnisser blev han opdragen som en Farmer og vænnet til alle Besværligheder, Møisommeligheder og Savn i et Nybygger-Land. Hans Opdragelse var derfor meget indskrænket. Da han var omtrent sytten Aar gammel, havde han flere aabne Syner, i hvilke en hellig Engel betjente ham, advarede ham for hans Synder, lærte ham Omvendelse og Tro paa den korsfæstede og opstandne Messias, aabnede Propheternes Skrifter for ham, udfoldede Prophetiens Mark, henhørende til de sidste Dages Herlighed, og Christi og hans gamle Apostlers Lærdomme.

Den 22de Septbr. 1827 førte Engelen ham til en Høi nogle Mile derfra, som i gamle Dage kaldtes Cumorah. Rundt om denne Høi havde, i det 5te Aarhundrede af den christne Tidsregning, den

sidste Levning af en engang mægtig og meget civiliseret Nation, ved Navn Nephiterne, samlet sig.

Her stillede 230,000 Mænd, Qvinder og Børn sig op til det sidste Forsvar i Legioner paa 10,000 i hver, under deres respektive Anførere, i hvis Spidse den berømte Mormon, General over hundrede Slagordner, stod. Og her modtog de Fjenden i utallige Mængder, og sammensmeltede for dem til Ingen var tilbage uden nogle Faa, som flygtede til de sydlige Egne, og nogle Faa, som faldt saarede og som blev efterladte af Fjenden blandt de ubegravede Døde.

Iblandt disse sidste var General Mormon og hans Søn General Moroni, den Næstcommanderende.

Disse var de sidste Propheter af en Nation, som nu ikke er mere. De havde de hellige Optegnelser samlede og overleverede af deres Fædre fra den fjerneste Fortid. De havde Urim og Thummim og Lehis Compas, der var bleven beredt af Forsynet til at veilede en Coloni fra Jerusalem til Amerika.

I Høien Cumorah nedlagde de alle disse Ting. Her laae de skjulte i 1400 Aar og herhen førte Engelen Moroni den unge Joseph for at see disse hellige Ting i deres hellige Gjemme, og at modtage fra disse i lang Tid tause og mørke Archiver en sammentrukken Optegnelse af det Hele, og med den Urim og Thummim.

Den forkortede Optegnelse, erholdt paa denne Maade, var indgraveret med ægyptiske Charakterer, paa Guldplader af de to Propheter og Generaler Mormon og Moroni. Ved Engelens Underviisning og ved Hjælp af Urim og Thummin blev den unge Joseph, nu en Prophet og en Seer, sat i Stand til at oversætte Udtoget, eller rettere: den uforseglede Deel, som var bestemt for den nærværende Tidsalder.

Da dette var gjort, viste Herrens Engel sig for tre andre Personer, ved Navn Martin Harris, Oliver Cowdery og David Whitmer; viste dem de gyldne Plader og Indgravningerne paa dem; bar Vidnesbyrd om deres rigtige Oversættelse ved Propheten Joseph Smith, og befalede dem at bære et trofast Vidnesbyrd om samme. To af disse var agtværdige Farmere, og den tredie en Skolelærer.

Tidligt i 1830 blev denne Oversættelse med medfølgende Vidnesbyrd udgivet paa Engelsk, i de Forenede Stater under Titel ***Mormons Bog***.

Den er nu i 1853 oversat og udgivet i næsten alle europæiske Sprog.

Denne Bog interesserer Verden, og ethvert forstandigt og ansvarligt Væsen deri, meget mere end nogen anden Bog, undtagen de jødiske Skrifter, hvilke nu er iblandt Folket. Denne Historie gjennemtrænger den ellers mørke Forglemmelse af Fortiden, hvad der angaaer Amerika, gjennem den fjerne Oldtids Tidsaldre; følger Menneskeslægternes Strøm op til den store Kilde, til Udspredereren af Nationer, Stammer og Tungemaal — Babels Taarn; den ophører, eller tabes i og behageligt blander sig med den store udelte adamitiske Flod, hvis Udspring er i Paradis, Menneskets Vugge, hvis Kilder udspringer nedenunder den Eviges Trone; og hvis hemmelige Kilder indbefatter det uendelige Rum, det bundløse Hav af Forstand, Kjendsgjerning og historisk Sandhed,

som er nedskrevet i Evighedens Archiver. Dens prophetiske Syner aabner Fremtidens Begivenheder; Nationernes Skjæbne; Judas og Israels Gjenoprettelse; de fordærvede Kirkers og Institutioners Undergang; Overtroens og den daarlige Regjerings Ende; Fredens, Sandhedens, Lysets og Kundskabens almindelige Overlegenhed; de frygtelige Krige, som gaaer forud for de lykkelige Tider; Jesu Christi herlige Komme som Konge; de Helliges Opstandelse, for at regjere paa Jorden; den store, herlige, tusindaarige Hvile, og hele Naturens Jubelfest paa vor Planet, er alle forudsagte i den Bog. Tiden og Maaden for deres Opfyldelse er udpeget med Klarhed, og viser, at den nærværende Tidsalder er rigere paa Begivenheder end alle Tidsaldre af Adams Slægt, der har været før den. Dens Lærdomme er udfoldet med saadan Tydelighed og Simpelhed, og med saadan Klarhed og Bestemthed, saa at intet Menneske kan tage feil af dem. De er der, som de strømmede ud af en opstanden Forløsers Mund, med Kjærligheds flydende Veltalenhed, blandet med udødelige Glædes- og Medlidenheds-Taarer og blev skreven af Mænd, hvis overvældende Kjærligheds- og Taknemmeligheds-Taarer badede hans udødelige Fødder.

Ved Aabenbaring ved Hjælp af Urim og Thummim blev man forvisset om, at den unge Prophet Joseph var af Israels Huus, af Josephs Stamme.

Han vedblev at modtage Syner, Aabenbaringer og Engles Betjening, af hvem han tilsidst blev ordineret til Apostelskabet, eller det høie Præstedømme efter Melchisedeks Orden, til at holde Guds Riges Nøgler, Tidens Fyldes Huusholdning.

Saaledes udrustet skred han den 6te April i Herrens Aar 1830, frem til at organisere de Helliges Kirke, som da bestod af sex Medlemmer. Helbredelsens, Prophetiens, Synernes og Miraklernes Gaver begyndte at aabenbares iblandt de Troende, og saaledes bekræftedes hans Vidnesbyrd ved medfølgende Tegn.

I samme Aar blev de Principer, som gjenbragtes formedelst ham, offentlig forkyndte, og Grene af Kirken blev organiseret i forskjellige Dele af hans egen Stat, i Pensylvanien, Ohio og paa andre Steder; og Antallet af hans Disciple voxte fra sex Medlemmer til mere end eet Tusinde.

I Løbet af de tre følgende Aar blev Hundreder af Ældster ordinerede af ham og sendte i alle Retninger gjennem Landet, og Grene af Kirken blev organiseret i de fleste af de Forenede Stater.

I 1835 ordinerede han efter Herrens Befaling et Qvorum af tolv Apostler, og flere Qvorummer af de Halvfjerdsindstyve, som et omreisende Præstedømme.

I 1836 blev et Tempel fuldført og indviet i Kirtland, Ohio, i hvilket disse Qvorummer og Præstedømmet i Almindelighed forsamledes i Propheternes Skole, og belærtes, og salvede til deres hellige Kald. I samme Aar besøgte nogle af de Tolv Øvre-Canada, og udbredte Evangeliets Fylde i Toronto og i hele Egnen deromkring og samlede adskillige Grene af Kirken.

I 1837 blev en Mission sendt til England, hvilken var ledsaget med de samme Kræfter, og med mærkværdigt Held.

I 1838 foretog Staten Missouri

sig at udrydde Kirken fra dets Grændser, myrdede mange Mænd, Qvinder og Børn og lykkedes tilsidst ved Magt at uddrive omtrent 10,000 Mennesker og at lægge Beslag paa deres Jorder og Eiendomme.

I 1840 besøgte de tolv Apostlers Qvorum England, samlede store Antal til Kirken, udgav Mormons Bog og adskillige andre Værker, blandt hvilke var et Tidsskrift betitlet *the Millennial Star*, som nu, i 1853, omsætter henved 18,000 Exemplarer ugentlig.

Imellem Aarene 1840 og 1844 samlede vor unge Prophet omkring sig mange tusinde Disciple, opførte den store Stad Nauvoo ved Mississippis Bredder, begyndte Opførelsen af et af de brilianteste Templer i Verden og organiserede en Legion Borger-Milits til dets Forsvar. Denne Legion bestod af henved 6000 Mand og blev commanderet af den unge Prophet Joseph, som havde Regjerings Fuldmagt som General-Lieutenant.

(Fortsættes.)

Joseph Smiths Levnetslöb.

Decbr. 1835. (Fortsat fra Pag. 304).

Jeg holdt ogsaa en Tale for Menigheden denne Aften. Herren velsignede min Sjæl. Min Skriver er upasselig. O, min Gud, helbred ham. Og for hans Godhed mod mig, min Sjæl, vær Du taknemmelig mod ham og velsign ham. Og han skal blive velsignet af Gud for evigt; thi jeg troer, at han er mig en trofast Ven, derfor glæder min Sjæl sig i ham. Amen.

Joseph Smith, jun.

Onsdag den 23de. Om Formiddagen hjemme og studerede det græske Sprog, og var til Brødrenes Tjeneste, som kom ind, og fremlagde Papyrus-Rullen for dem. Om Eftermiddagen besøgte jeg Br. Leonard Rich, tilligemed Br. Oliver Cowderys Beslægtede. Besøget var ikke meget behageligt; thi jeg fandt dem fyldte med Fordomme mod Herrens Værk og deres Aand formørket af Overtro, Vankundighed osv.

Torsdag den 24de. Om Formiddagen hjemme. Om Eftermiddagen hjalp jeg den Commissær, som var beskikket af Øvrigheden, med at opmaale en Vei tværsover min Eiendom.

Fredag den 25de. Glædede mig med min Familie hjemme hele Dagen, da det var Juul; det det var den eneste Gang jeg nød dette Privilegium saa tilfredsstillende i lang Tid. Br. Jonathan Crosby aflagte et Besøg denne Aften.

Løverdag den 26de. Begyndte at studere det hebraiske Sprog i Forening med Brødrene Parish og Williams. Imidlertid kom Br. Lyman Sherman og forlangte at faae vide Herrens Ord gjennem mig; „thi," sagde han, „jeg er bleven paavirket at gjøre Dem bekjendt med mine Følelser og Ønsker, og blev lovet, at jeg skulde faae en Aabenbaring, der skulde gjøre mig bekjendt med mine Pligter."

Aabenbaring given til Lyman Sherman den 26de Decbr. 1835.

„Sandelig, saa siger Herren til Dig, min Tjener Lyman, dine Synder ere Dig tilgivne, fordi Du har adlydt min Røst ved at komme hid denne Morgen for at modtage Raad af ham, som jeg har beskikket. Derfor lad din Sjæl være i Ro angaaende din aandelige Tilstand, og modsæt Dig ikke mere min Stemme; staae op og vær mere omhyggelig herefter i at iagttage dine Løfter, som Du har gjort og gjør, saa skal Du blive velsignet med overordentlig store Velsignelser. Vent taalmodig indtil den høitidelige Forsamling bliver sammenkaldt af mine Tjenere, da skal Du blive erindret tilligemed de første af mine Ældster og modtage Rettighed ved Ordination tilligemed de Øvrige af mine Ældster, hvem jeg har udvalgt. See, dette er Faderens Løfte til Dig, dersom Du vedbliver at være trofast; og det skal blive opfyldt paa Dig paa den Dag, som Du skal have Ret til at prædike mit Evangelium, hvorsomhelst jeg vil sende Dig i Fremtiden fra den Tid af. Derfor, bestyrk dine Brødre i al din Samtale med dem, i alle dine Bønner, i alle dine Formaninger og i alle dine Handlinger; og skue og see; jeg er med Dig for at velsigne Dig og befrie Dig evindeligen, Amen."

Søndag Morgen den 27de. Bivaanede Forsamlingen i Skolehuset paa sædvanlig Tid. Præsident Cowdery holdt en meget god og interessant Tale.

Om Eftermiddagen holdt Br. Hyrum Smith og Biskop Partridge hver et kort og interessant Foredrag, hvorefter Sacramentet forrettedes.

Medens jeg den 25de om Morgenen kløvede Brænde ved min Dør, kom to Herrer og bad om en Sammenkomst med Kirkens Øverster, hvilket jeg gik ind paa at tilstede dem idag, men de kom ikke, og jeg antager, at de vare Spøgefugle.

Mandag den 28de. Da jeg forhen havde fremført en Klage mod Almon W. Babbit for at have lastet min Charakteer, blev han denne Morgen kaldt for Høi-Raadet, og jeg afgav mit Vidnesbyrd og beviste min Klage imod ham, og han anerkjendte for en Deel sin Feil, men ikke tilfredstillende for Raadet; og efter at have afhandlet med ham en lang Tid og indrømmet ham enhver Overbærelse, som Retfærdigheden fordrede, hævedes Raadet, uden at man erholdt nogen fuldstændig Bekjendelse af ham.

Idag samledes de Halvfjerdsindstyves Raad for at afgive en Beretning om deres Reiser og Virken, siden de bleve ordinerede til det Apostelskab. Mødet var i Sandhed interessant, og jeg var hjertelig glad over at lytte til den Beretning, som de gav, der havde arbeidet i Herrens Viingaard med et saadant vidunderligt Held. Og jeg beder Gud at velsigne dem med Forøgelse i Tro og Kraft, og at opholde dem Alle med Udholdenhed i Troen indtil Enden i Jesu Christi Navn.

Tirsdag den 29de. Følgende Klage fremlagdes:

Til det ærede Præsidentskab for Jesu Christi Kirke af de Sidste Dages Hellige, mod Ældste William Smith.

1) For uchristelig Opførsel, bestaaende deri, at han har talt uærbødigt om Præsident Joseph Smith, jun. og om Aabenbaringerne og Befalingerne givne ved ham.

2) For at have forsøgt paa at

tilføie Joseph Smith, jun. personlig Overlast.

Hjemme til Kl. 10. Jeg bivaanede da en Velsignelses-Forsamling hos Oliver Olneys, tilligemed min Kone samt Fader og Moder, der var komne for at boe hos mig. Ogsaa min Skriver gik med os. Et stort Selskab var forsamlet, og Fader Smith gjorde nogle passende Bemærkninger. En Psalme blev afsungen, og han aabnede Forsamlingen med Bøn. Omtrent 15 Personer modtoge derefter den den patriarkalske Velsignelse under hans Hænder. Forretningen blev derpaa sluttet, som den begyndte. Derefter bedækkedes Bordet med Jordens Gaver, og efter at have nedbedt Himlens Velsignelse over det rigelige Maaltid, gjorde vi os tilgode, og det er nok at sige, at vi i enhver Henseende havde en herlig Forsamling; og jeg var særdeles tilfreds med den Harmoni, og Sømmelighed, som herskede blandt Brødrene og Søstrene. Vi gik hjem, og da Lysene tidligt blev tændte, prædikede jeg i Skolehuset for en sammentrængt Forsamling, som med Opmærksomhed lyttede til omtrent tre Timer. Jeg havde Frihed i at tale. Nogle Presbyterianere var tilstede, som jeg siden erfarede, og jeg antager, at nogle af mine Ord passede ligesom en Klædedragt, der var vel tildannet, thi jeg fremstillede deres Vederstyggeligheder med Skriftens Ord; og jeg beder Gud, at det maa være ligesom en Nøgle paa et sikkert Sted, dreven ind af Forsamlingernes Herre.

Onsdag den 30te. Tilbragte Dagen med at læse Hebraisk i Raads-Værelset, tilligemed min Skriver, hvilket foraarsagede mig megen Fornøielse, paa Grund af hans tilbagevendende Helbred, thi jeg glæder mig ved hans Selskab.

Torsdag den 31te. Hjemme. Efter at have iagttaget mine Familie Pligter, trak jeg mig tilbage til Raads-Værelset for at fortsætte mine Studier. De Tolvs Raad forsamledes i Overværelset i Bogtrykkeriet, lige over det Værelse, hvori vi var forsamlede for at studere. De sendte Bud efter mig og Præsidentskabet eller en Deel af det, for at raadføre sig med os angaaende det Raad, der skal afholdes næstkommende Løverdag.

Om Eftermiddagen indfandt jeg mig i Kapellet for at give Ordre angaaende Overværelserne, og i Særdeleshed det vestlige Værelse, som jeg havde i Sinde at bruge til at oversætte i, hvilket vil blive indrettet i denne Uge.

Publicum er nylig bleven opegget ved Rygter, som har været i Omløb angaaende visse ægyptiske Mumier (balsamerede og tørrede Liig) og gamle Optegnelser, som var kjøbte af visse Herrer i Kirtland i sidstleden Juli Maaned. Det er bleven fortalt, at Kjøberne af disse Oldtidssager foregiver, at de har Abrahams, Abimelechs, (Philisternes Konge) Josephs, (som blev solgt i Ægypten) og Fleres Legemer, i den Hensigt at tiltrække sig Mængdens Opmærksomhed og føre de Ubetænksomme bag Lyset.

(Fortsættes.)

Skandinaviens Stjerne.

Den 15de Juli.

Vi optager Nedenstaaende fra „Millennial Star" om *Mormonismen i Europa.*

Omtrent for 19 Aar siden landede nogle faa Mormon-Ældster fra Amerika paa Englands Kyster. Udmattede, tarveligt klædte, blottede for Penge og jordiske Venner, havde de ingen anden Anbefaling end det vigtige Budskab, de bragte, og deres Hjerters Ydmyghed og Retskaffenhed. De havde ingen anden Belønning for dem, som vilde modtage dem, end Tilbudet af Evangeliets simple Sandheder og den Hellig Aands Gave formedelst dets Ordinancer. De begyndte deres Arbeide i Britannien af den Aarsag, at der var Undertrykkerens Lænker bleven brudte, og Hindringerne, foraarsagede af Præstebedrag og religiøs Intolerance, saavidt bortskaffede formedelst frisindede Principer, at Evangeliet tilstedtes Adgang.

Herren har erklæret, at „Evangeliet skal prædikes iblandt alle Nationer, og da skal Enden komme." Denne Erklæring, sammenstillet med den Kjendsgjerning, som han ogsaa har forkyndt, at han vil frembringe Omvæltning efter Omvæltning, indtil *han* regjerer, hvis Ret det er at regjere, godtgjør tilstrækkelig Aarsagen til de hurtige politiske Forandringer, som opskrækker Menneskeslægten fra Aarhundreders Slummer. Tiden for *hans* Regjering er nær for Haanden, og Nationerne vil vorde omtumlede af Oprørenes Storme, og kastede imod Forvirringens Klipper, indtil de er villige til at lade Herren beskikke dem Regenter og give dem Love formedelst Aabenbaring. Herrens Værk maa gaae frem, og de, som modsætte sig det, vil finde, at denne er en Dag for særegne Tilskikkelser, da Jordens mægtige Mænd skal svigte, og Konger pludseligen fare hen til Forglemmelse.

Dersom Evangeliet maa prædikes, saa er Israels Ældster de, som skal gaae ud iblandt Nationerne for at gjøre det. Naar de er sendte til en Nation, og dens Magthavere vægrer dem Indgang, vil det ikke vare længe, førend hine Magthavere blive forkastede, og Hindringerne nedbrudte, paa det de Retskafne af Hjertet maa faae Frihed.

De Sidste Dages Hellige, som et Folk, har Intet at skaffe med politiske Revolutioner. For dem er de hovedsageligen af Interesse som Kjendetegn paa Fremgangen af det sidstedages Værk, og som Midler til at aabne Vei for Sandhedens Udbredelse, og Udsamlingen af dem, som annammer den. Deres Hjem er paa det vestlige Fastland; der samler sig alle deres Forhaabninger, og der vilde de leve i Fred med alle Mennesker, dersom deres Naboer lod dem være uforstyrrede. De veed i Sandhed, at Evangeliet, som de troer, er det, som ifølge Herrens Erklæring skal prædikes for alle Folk. De Nationer i Europa, som har tillukt sine Døre

for det, har ikke nødig at trøste sig selv med den Forestilling, at „Mormonismen“ aldrig vil forurolige dem igjen, thi de vil faae Revolution efter Revolution, Krige udenfor og Uenighed indenfor, Forviklinger, Pestilentse og Hunger, indtil deres Magt er brudt, deres politiske Sikkerhedsforanstaltninger trampede under Fødder, og deres Folk har Leilighed til at høre Evangeliet, som er aabenbaret ved Joseph Smith, og at antage eller forkaste det til deres Frelse eller Fordømmelse.

Det er høitidelig Gudsbespottelse at tale om Kongers og Keiseres hellige Rettigheder, hvis Hjemmel til deres Troner er skrevne med deres Undersaatteres Blod, og som behøver indøvede Krigerskarer for at holde deres Folk i Underkastelse, og som, ikke tilfredse dermed, sætter dem selv op som Opsynsmænd saavel for deres Undersaatteres Sjæle som Legemer. De har ophøiet sig over Gud, thi han har aldrig berøvet Mennesket deres frie Raadighed, men de, i deres selvkloge Viisdom, sætter sig selv op som Dommere over, hvorledes Menneskene skal blive frelste. Lucifer tilbød sig eengang i Himmelens Raad at frelse hele Verden efter det samme Princip — med deres fri Villie om han kunde, med Tvang om han maatte — men hans Forslag blev forkastet der. Fra den Tid af har han aldrig afladt med sine Bestræbelser for at lænkebinde Menneskets Handlefrihed, og han har almindeligen fundet Jordens Magthavere som villige Redskaber for sig til at arbeide med, men Tiden er kommen, da Menneske-Aanden skal sættes fri for ydre Tvang, paa det Menneskene selv kan vælge eller forkaste, og efterhaanden, som den ydre Tvang vorder afskaffet, vil Evangeliet vorde tilbudt enhver Nation, Stamme, Tungemaal og Folk.

Tusinder spørger udentvivl hvad „Mormonerne“ agter at gjøre i Europa. Vi svarer: Netop hvad de gjør nu, de vil prædike Evangeliet i ethvert Rige og enhver Stad, saa snart der aabnes en Indgang, forvalte dets Ordinancer for Alle, som vil annamme deres Vidnesbyrd, og derpaa tilskynde dem til at haste til Indsamlingsstedet, hvor de kan blive fuldstændigere sammenføiede til eet, som Guds Riges Undersaatter, og fuldkommen lære hans Love. De agter at udsamle de bedste Folk, som findes, fra enhver Nation, og de er ikke de Rige og Adelige paa Jorden, men Israels Blod, som vil blive Arvinger til Salighed, og som har høimodige Sjæle og ædle Hjerter, som er istand til at udvide sig tilstrækkelig for at annamme Sandheden, drikke af den evige Kundskabs Kilde, og bade sig i Lyset, som udstraaler fra de celestiale Verdener.

De vilde synes godt om at udføre det Arbeide, som den store Mester har sat dem til at gjøre, i Fred og Roliglied, dersom Djævelen vilde lade dem gjøre det — men gjøre det, vil de! Om deres Arbeide maa gjøres midt under Forfølgelsens Storme, og om Vidnesbyrdet, de bærer, maa besegles med Blod, desto snarere vil de Ugudeliges Ende komme, og Retfærdighedens Regjering blive indført. „Sandhed er mægtig og skal seire,“ og Herren

selv vil arbeide med Nationerne, indtil de enten annammer den eller er udslettede.

Guds Rige vil vorde sammensat af de bedste Materialier, som Verden frembringer; derfor vil det, naar det er grundfæstet, have de bedste Undersaatter, de bedste Love, og det bedste Regjeringssystem, grundet paa Principet: den fuldeste Frihed for alle Mennesker til at gjøre ret. Det vil have den meest gjennemgribende og virksomme Organisation for Selvforsvar, og for at udføre den Almægtiges Befalinger, som vil styre dets Anliggender ved at aabenbare sin Villie til sine Tjenere, Propheterne, indtil *han* kommer for at regjere personligen. Jordens Nationer, den ene efter den anden, vil see dette Riges Herlighed, Lykke og Magt, og de vil søge Raad hos dets vise Mænd, og de vil blive villige til at boe under Skyggen af dets Magt, at de kan blive frelste fra Ødelæggelse formedelst Stridigheder indenom og Krige udenom. Da vil de modtage Loven fra Zion og Herrens Ord fra Jerusalem.

Vi har modtaget Brev fra Ældste Ahmanson, som afgik med sidste Emigration med Skibet „Thornton," dateret New York den 16de Juni. De afreiste fra Liverpool den 4de Mai og ankom til New York den 14de Juni. De har i enhver Henseende havt en god og lykkelig Reise, og han bevidner saavel Capitain Collins som de øvrige Officerer sin og de Helliges Tilfredshed. Den 17de s. M. skulde Reisen fortsættes paa Jernbanen.

Ægteskab og Sæder i Utah.

(Fra „Deseret News.")

En Adresse, skreven af Ældste Parley P. Pratt og læst i den forenede Session af Hr. Thomas Bullock, Husets Over-Secretair i Repræsentanternes Hal, Fillmore den 31te December 1855. Forsamlingen bevidnede Forfatteren deres Tak ved et eenstemmigt Votum, og ved et lignende Votum forordnede de Adressen optaget i „Deseret News."

Hr. Præsident og ærede Herrer!

Ved Aabningen af nærværende Session af vor aarlige Lovgivnings Forsamling nød jeg den Ære at blive eenstemmigt valgt til Raadets Capellan.

Jeg aflagde da og der en høitidelig Eed paa at ville trofast opfylde dette høie og hellige Kalds Pligter efter mine bedste Evner, og blev ogsaa høitideligt paalagt af den ærede Præsident, Hr. Kimball, ikke alene at være brændende i Bønnen, medens Sessionen varede, men ogsaa at bidrage min

Skjerv til Dannelsen af Institutioner, nyttige for Moraliteten og Samfundet i vort fælles Land.

I Overeensstemmelse med disse hellige Ansvarligheder, som var mig paalagte, havde jeg gjort mig Umage for at affatte denne Adresse, som jeg er meget glad ved at have den Rettighed at fremlægge for Eder, ikke alene eller hovedsageligen for Eders Skyld, men for Folkets Skyld i vort Territorium — for vor Nations og for Verdens Skyld.

Da vort unge og fremadskridende Territorium er i Færd med at berede sig til at overtage sit Herredømme som en fri og uafhængig Republik og at tiltræde sin Plads iblandt de amerikanske Staters Familie, saa bliver det dets Borgeres Pligt, og fornemlig deres, som er deelagtige i at grundlægge dets Institutioner, at rense sig og at komme tilsammen med rene Hjerter og rene Hænder, og iklædte med Lys ligesom med et Klædebon lægge en constitutionel Grundvold og udgive eller antage saadanne Love, som vil have til Hensigt at rense og ophøie Folket, — grundfæste Retfærdighed og Fred, og at mangfoldiggjøre og vedligeholde en Nation af frie Mænd i den høieste Grad af moralsk, aandelig o g legemlig Udvikling.

Ingen vaklende eller blot midlertidig Politik skulde trænge sig ind i vore Samfunds-Forholde eller paavirke os for et Øieblik. Vi handler ikke blot eller hovedsageligen for os selv eller den nulevende Slægt, men for utalte Millioner Efterkommere, og for endufødte Slægter, hvilke uden Tvivl vil blive paavirkede af vore Institutioner og vil rette deres Sæder, Skikke, Forskrifter, ja endog deres Samvittighed mere eller mindre efter det Mønster, vi opstillede for dem.

En sund moralsk Atmosphære og en Samvittighed renset og oplyst med Sandhedens Aand er absolut nødvendig for en Nations vedvarende Tilvæxt, og for Institutionens Styrke og uafbrudte Vedvaren.

Den alvise Skaber, Naturens Gud, har nedlagt i det menneskelige Hjerte visse Tilbøieligheder, der ved passende Dannelse og Veiledning giver Oprindelsen til Familiebaand; heraf kommer Nødvendigheden og Vigtigheden af de moralske og sociale Forbindelser og Indstiftelser til deres rigtige Bestyrelse og Regjering.

Det er Naturens almindelige Lov og det retfærdige og store Bud med den Velsignelse, at ethvert Slags skulde formere sig og opfylde sin Skabelses Maal. Heraf kommer Familiernes Tilvæxt — Nationernes Spire — og heraf, som vi før bemærkede, Nødvendigheden af Love, grundede paa Viisdom, ligesom til at beskytte Livets Udspring og Kilde.

I Korthed, moralske og samfundsdannende Tilbøieligheder og Indstiftelser er den sande Grundvold for alle Regjeringer, hvadenten det er i Familie, Kirke eller Stat. Dersom disse er forvendte eller grundede paa Vilfarelse, er den hele Samfundsbygning fra Grunden af forkeert og vil i sig selv have Sæden til dens egen Forfald og Opløsning.

Disse Kjendsgjerninger er ikke alene i sig selv øiensynlige, men ogsaa overeensstemmende med al Erfaring, idet de er bleven oplyste ved Exempler af Oldtidens Nationers og Rigers Aftagen og Opløsning, saavelsom i den alminde-

lige Svaghed og Fordærvelse, som udmærker Mennesker og Ting i nyere Tider.

Propheten Esaias, idet han skuer frem igjennem en lang Række af Aar, seer tilsidst Udseendet af den nyere „Christendom," eller Fordærvelsen atspringe ud af det romerske Herredømme. Han udbryder i sit 24, 5: „Jorden er besmittet for dens Indbyggeres Skyld, thi de overtræde Lovene, forvende Skikkene og gjøre en evig Pagt til Intet."

Vi spørger her: Hvilke Love blev overtraadte? Hvilke Skikke blev forandrede? Og hvilken evig Pagt blev gjort til Intet — hvis Følger vilde besmitte Jorden for dens Indbyggeres Skyld?

Dette fører os i vore Undersøgelser tilbage til de tidligste Institutioner, Love, Ordinancer, Pagter og foregaaende Exempler, som er optegnede og som berører Ægteskab og moralske og sociale Forbindelser.

Dersom vi finder Love, Statuter, Pagter og foregaaende Exempler, som er udgaaede fra Gud, og som han selv har svoret skulle være evige som en Velsignelse for alle Nationer, — dersom vi finder, at disse har at gjøre med Slægtens overordentlige Formerelse og med Familiers og Nationers Organisation og Tilvæxt, — dersom saadanne Institntioner og Love er ældre end Moses, og er fundne vedligeholdte og usvækkede af Moses og Propheterne, Jesus og Apostlerne, da vil det sees klart, at de var bestemte til at vedligeholdes, og at ikke den blot menneskelige Lovgivning eller Myndighed, enten den udgaaer fra Keiser, Konge eller Folk, har Ret til at omskifte, forandre eller fordreie dem.

Det vil da staae tilbage at vise af hvem disse Institutioner blev forandrede eller fordreiede; den skrækkelige Virkning af en saadan Forandring paa Nationerne, og den eneste Vei, som staaer tilbage for dem, som vilde overleve Nationernes Sønderknusning og Verdners Ødelæggelse.

Vor Hensigt er, mine Herrer, at opfordre idetmindste een Stats eller Regjerings Statsmænd og Folk paa vor Jord til at undgaae den Klippe og Flyvesand, paa hvilke saa mange har lidt Skibbrud, ved at gjenindsætte vor Guds Love, Skikke og den evige Pagt, at dens Borgere kan blive rensede og bevarede ved samme, og at dens Institutioner, idet de er grundede paa Sandhed, kan blive vedligeholdte for bestandig.

Jeg beder Eder derfor indstændigen om, mine Herrer, at høre mig med Taalmodighed. Abraham, Guds Ven, levede i Asien mere end 400 Aar før Mose Lov blev skreven paa Steentavlerne eller tordnede fra Bjerget Sinai.

Til denne Mand gav Gud Love, Befalinger, Forordninger og Domme ved en evig Pagt.

Han sagde til ham, 1 Mose B. 12, 2. „Og jeg vil gjøre Dig til en stor Nation, og jeg vil velsigne Dig og gjøre dit Navn stort, og Du skal være en Velsignelse, og jeg vil velsigne dem, der velsigne Dig, og forbande dem, der forbande Dig, og i Dig skal alle Jordens Slægter velsignes.

Og atter, 1 Mose B. 17, 1—8. „Og da Abram var 99 Aar gammel, aabenbarede Herren sig for Abram og sagde til ham: „Jeg er den almægtige Gud; vandre for mit Ansigt og vær fuldkommen og jeg vil gjøre min Pagt imellem mig og Dig, og formere Dig gan-

ske meget. Og Abram faldt paa sit Ansigt, og Gud talede med ham og sagde: Hvad mig anbelanger, see, min Pagt er med Dig, og Du skal blive mange Nationers Fader. Og dit Navn skal ikke ydermere kaldes Abram, men dit Navn skal være Abraham; thi jeg har gjort Dig til mange Nationers Fader. Og jeg vil gjøre Dig saare meget frugtbar og gjøre Dig til Folk, og Konger skal udkomme af Dig. Og jeg vil oprette min Pagt mellem mig og Dig, og mellem din Afkom efter Dig i deres Slægter til en evig Pagt, til at være Dig en Gud, og din Afkom efter Dig.

Og jeg vil give Dig og din Afkom efter Dig det Land, som Du er fremmed udi, det ganske Canaans Land til en evig Eiendom, og jeg vil være deres Gud."

Af de foregaaende Løfter er det tydeligt, at der er en evig Pagt, som berører vor Slægts Mangfoldiggjørelse eller Familiers og Nationers Opkomst, og deres overordentlige Velstand og Forøgelse — en Pagt, der er evig og uforanderlig, i hvilken alle Nationer skulde velsignes, dersom de nogensinde vil blive velsignede.

I Forbindelse med denne Pagt har vi Grund til at troe, at Gud vilde aabenbare Love, Forordninger og Institutioner, hvilke vilde frembringe den størst mulige Forøgelse af en viis, sund og dydig Efterslægt.

I de foregaaende nedskrevne Exempler om Abraham og hans Efterkommere, er to Principer klare, som tjenlige til at udføre disse Øiemed, nemlig:

1) Flere Hustruer.

2) Et fuldstændigt Forbud paa alt Kjøns-Samkvem, undtagen efter det ægteskabelige Princip, et Brud af hvilket blev betragtet som en Hovedforbrydelse, værdig Dødsstraf. Gud forsynede Abraham med Sahra, Hagar, Keturah og flere andre Hustruer, hvis Navne ikke er opregnede. Ved dette Middel blev han en Fader til mange Nationer og hans Sæd forøgedes overordentlig.

Gud gav ogsaa Jacob, Abrahams Sønnesøn, fire Hustruer, nemlig Lea, Rachel, Bilha og Silpa, ved hvilke han blev de tolv Stammers Fader. Beretningen om disse Ting er saa bekjendte i første Mose Bog, at vi ikke behøve at anføre Capitel og Vers.

Efter at Abraham nu havde faaet alle disse Hustruer, og havde avlet Børn med dem, bærer Herren Vidnesbyrd i 1 Mose B. 26 C., 5., i det han siger: — „Abraham adlød min Røst og holdt mine Bud, mine Skikke og mine Love."

Her har vi da Beviis for, at en Mand, som levede 400 Aar førend Mose Lov blev given, havde Bud, Befalinger og Love, givne ham af Gud, og at han holdt dem.

Disse Love indbefatter tydelig Polygami eller Fleerkoneri af den Kjendsgjerning, at han havde flere, som et Middel til at opfylde Løftet om overordentlig Forøgelse. Her er Sagen for bestandig afgjort, at Polygami er indbefattet i Ægteskabs Ordinancen og i Guds evige Pagt og Love, og at den under rigtige Anordninger er en hellig, rigtig, dydig og reen Indstiftelse, og efter Guds Formening fuldkommen skikket til at velsigne, opholde og forøge en Nation.

Derfor er Lovene i nogle af vore Stater, som betragter Polygami som en Forbrydelse, paa engang baade ubibelske og uconstitutionelle, saavel som umoralske.

Den almindelige Lov i England og de Forenede Stater anerkjender Bibelen for den sande Grundvold for al Lovkyndighed, og de Forenede Staters Constitution og hver enkelt Stats garanterer Frihed, idetmindste for en oplyst Samvittighed, grundet paa Guds moralske Lov, som den findes i hiin hellige Bog. Derfor skulde et Individ eller et Samfund i al god Tro ordne deres Giftermaal efter Guds Love, som de er givne til Abraham; ingen Stats Lov kan skade dem, medens de civile Retter er forpligtede til at holde sig til Constitutionens hellige og ubrødelige Garanti, nemlig: „Samvittigheds Frihed."

Da vi nu har beviist den Kjendsgjerning, at en evig Pagt var sluttet med Abraham og hans Sæd, der indbefattede Mangegifte, og visse Love bestemte til at forøge og velsigne mange Nationer og til at være en Velsignelse for alle Jordens Slægter, saa vil vi anstille Undersøgelser efter Straffelovene, som berører Sædeligheden eller Kjønnenes Omgang.

Den første Antydning, vi vil lægge Mærke til, findes i 1 Mose Bog, 20. Cap. som følger: — „Og Abraham reiste derfra til det sydlige i Landet, og boede mellem Kades og Schur, og var fremmed i Gerar. Og Abraham sagde om Sara, sin Hustru: Hun er min Søster; saa udsendte Abimelech, Kongen af Gerar, og tog Sara. Og Gud kom til Abimelech i en Drøm om Natten, og han sagde til ham: See, Du skal døe for den Qvinde, som Du har taget; thi hun er en Mands Ægtehustru. Og Abimelech havde ikke holdt sig til hende, og sagde: Herre, vil Du ogsaa slaae retfærdige Folk ihjel? Har han ikke selv sagt til mig: Hun er min Søster? og hun, hun har ogsaa selv sagt: Han er min Broder; i mit Hjertes Oprigtighed og med uskyldige Hænder gjorde jeg dette."

(Fortsættes.)

Indbetalt til Contoiret.

P. Nilsen	15	Rd. -	Mk. - Sk.
A. P. Trane	50	— —	— —
Summa	65	— —	— —

Indhold.

	Side.
Den theologiske Videnskabs Gjenoprettelse	305.
Joseph Smiths Levnetsløb (fortsat)	311.
Redaktionsbemærkninger	314.
Ægteskab og Sæder i Utah. . . .	316.

„Skandinaviens Stjerne" udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned og faaes paa Contoiret i Lorentzens Gade Nr. 504, A. 5 Stuen tilvenstre og paa alle kongelige Postcontoirer.

Udgivet og forlagt af Hector C. Haight.
Trykt hos F. E. Bording.

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de sidste Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

5. Aarg. Nr. 21. *Den 1. August 1856.* Priis: 6 Sk. pr. Expl.

Om Evangeliets første Principer.

Tale af Ældste Parley P. Pratt, holdt i det nye Tabernakel i Store Salt So Stad den 26de August 1855.

Jeg opstaaer for Eder i denne Morgenstund, mine Venner og Brødre, for at prædike det evige Evangelium for Eder, thi da mit Kald i den sidste Fjerdepart af et Aarhundrede har været at forkynde dette Evangelium, har jeg altid bestræbt mig for at gjøre min Pligt, baade mod Eder og mod Andre, her og paa mange andre Steder.

Førend jeg kom hid idag, tænkte jeg paa, hvad jeg skulde sige til Brødrene og Søstrene, hvis jeg blev opfordret til at tale, og efter et Øiebliks Overveielse sagde jeg, jeg vil prædike Evangeliet; og da Br. Kimball opfordrede mig til at tale, sagde han: „Broder Parley, vi ønsker, Du vilde prædike Evangeliet for os.“

Vor Herres og Frelsers Jesu Christi Evangelium er det eneste System, hvorved Mennesket kan blive frelst, og hans Navn er det eneste, hvorved vi kan nærme os vor Fader i Himlen med Antagelighed, det eneste Navn ved hvilket Syndernes Forladelse kan erholdes, og det eneste hvorved Mennesket kan have Magt over urene Aander, Djævle, Sygdomme, Elementerne og over enhver Ting paa denne Side af det celestiale Rige og dets Indflydelser; det er derfor af høieste Vigtighed, at dette Livets Budskab bliver forkyndt for hele Verden.

Denne Jesus Christus, Guds Søn, blev engang født i Bethlehem, korsfæstet paa Golgatha, opstod igjen fra de Døde, og efter at være opfaren til sin Fader og til vor Fader, for at tage Fængslet fangen, og for at give Menneskene Gaver, blev hans Navn det eneste under Himlen, ved hvilket Mennesket kan frelses, det er, modtage evigt Liv og Ophøielse. Det er det eneste Navn, ved hvilket Mennesket kan faae Syndernes Forladelse, den Hellig-Aands Gave og alle dens medfølgende Velsignelser. Det er det eneste Navn, ved hvilket vi kan nærme os vor Fader i Himlen, og anraabe ham om hans Velsignelser — det eneste, ved hvilket vi kan beher-

ske Sygdomme og selv Elementerne ved hans Aands Kraft og hans Præstedømmes Fuldmagt.

Denne Jesus gav — efter at være opstanden fra de Døde, og efter at have modtaget al Magt i Himlen og paa Jorden — sine Apostler, Peter og Andre den Mission at gaae ud i al Verden og prædike Evangeliet for enhver Skabning, døbe dem i Faderens, Sønnens og den Hellig-Aands Navn, og befalede, at Omvendelse og Syndernes Forladelse skulde prædikes i hans Navn i den ganske Verden, begyndende i Jerusalem.

Da han havde givet disse Befalinger, og sagt sine Apostler, at de skulde lære dem alle Ting, som han befalede, opfoer han til det Høie og satte sig ved Guds sin Faders høire Haand, udgød derefter den Hellig-Aand og overdrog Menneskene Gaver.

Hine Apostler begyndte i Jerusalem at udføre deres Missions Pligter; thi det var dem sagt, at de skulde tøve der, indtil de blev iførte med Kraft fra det Høie, og efter at have modtaget denne Kraft, stod de frem og prædikede for Folket paa Pintsefestens Dag om den korsfæstede og opstandne Forløser, og da Folket blev overbeviist om Messiæ Død og Opstandelse, og ønskede at vide, hvad de skulde gjøre for at blive frie for deres Synder og blive antagelige for Himlens Aasyn, da sagde Peter, at Enhver af dem skulde omvende sig og lade sig døbe i Jesu Christi Navn til Syndernes Forladelse, og tilføiede: „Thi Eder og Eders Børn hører Forjættelsen til, og alle dem, som er langt borte, saa mange Herren vor Gud vil kalde dertil."

Dette er skrevet i Apostlerners Gjerningers 2det Cap. i det Nye Testamente, som de første Forskrifter givne af Peter og Apostlerne paa det bestemte Sted, den bestemte Tid og under de bestemte Omstændigheder, og dette var det første Forsøg paa at udføre den store Mission — „at prædike Evangeliet for Verden." Heraf slutter vi, at det Evangelium, som prækedes der, var det samme Evangelium, som skulde prædikes i al Verden, og som skulde være virksomt for al Verden; ligemeget hvad Farve eller Land, Nation eller Sprog, Lærd eller Ulærd, Hindu eller hvilkensomhelst Anden det end er; det var det evige Evangelium, given af Frelseren paa det bestemte Sted og den bestemte Tid, da de blev iførte med Kraft fra det Høie og den Hellig-Aand kom over dem, overeensstemmende med Forjættelsen.

Følgelig paa den Tid og under de Omstændigheder, som jeg i Korthed har nævnt, gjorde Apostlerne denne Proklamation, nemlig, at Alle skulde omvende sig og blive døbte i Jesu Christi Navn til Syndernes Forladelse, og det blev dem sagt, at Alle, som vilde gjøre dette, skulde modtage Syndernes Forladelse, og at Evangeliet med dets Forjættelser skulde naae enhver Skabning, og om Menneskene skulde findes i en fjern Tidsalder eller fjernt Land, ligemeget, Herren skulde ogsaa sende sit Evangelium did, med Forjættelsen om Syndernes Forladelse og den Hellig-Aands Gave, formedelst Lydighed til Evangeliet. Ja, paa ethvert Sted og iblandt alle Folk skulde Forjættelsen være gyldig og Tegnene følge dem, der troer.

Dette Evangelium, dets Historie og dets Charakteristik er klarli-

gen nedskreven i det Nye Testamente i den engelske Oversættelse, (oversat efter Kong Jacobs Forordning) og overleveret os af vore Fædre, og det er os ogsaa given ved vore Fædre i Mormons Bog, i mange andre gode Bøger, i mange andre gode Mænds Ord, som levede i gamle Dage, i mange af de nyere Mænds Ord, og mange af vore unge Mænd er blevne Deeltagere i det, ved at blive Medlemmer i Christi Kirke; og de veed, hvad det er at blive Lemmer paa Christi Legeme og at blive retfærdiggjorte, befriede fra Synd og at staae for Gud med rene Hjerter og rene Sjæle.

Vi bør kjende disse Ting og være modtagelige for, hvad det er at føle hans hellige Aands tilfredsstillende Overbeviisning.

Giv Agt, og glem ikke, naar vi prædiker dette Evangelium, at det er et Evangelium til Omvendelse; gaae ikke forbi nogen af dets Dele, men see paa det Punkt for Punkt, medens I gjengiver Hovedindholdet af det. Det er et Evangelium til Omvendelse og ikke kun et Evangelium til Daab; men et Evangelium til Omvendelse og til Syndernes Forladelse, som skal prædikes i al Verden.

Hvorfor har et Folk Forstand paa eller Tilbøielighed til at adlyde Evangeliet? Hvorledes kan Folket afgjøre, om dette Evangelium er godt, om det er af noget Værd for dem, eller hvad det vilde gjøre for Folket i Almindelighed, om de antog det? Hvad vilde dette Evangelium gjøre for Folket i en Tidsalder, dersom de vilde adlyde det som et Folk? Hvadenten det var et Nabolav, en By, Stad, Nation eller en Verden, eller en Million Verdener, spørger jeg, hvad vilde det gjøre for det Nabolav, det Folk, den Stad, den Nation eller den Verden? Jeg vil sige Eder det. Der vilde ikke være nogen Stjælen der længere, der vilde ikke være nogen Lyven der længere, ingen Svig, intet Bedrageri, intet tilsigtet Brud af Løfter, ingen feil Delen, ingen Udsugelse, intet Had, ingen Misundelse og ingen slet Tale. Men hvorfor vilde alle disse Ting ophøre? Simpelthen, fordi de adlød Evangeliet, fordi Lydighed til Evangeliet indbefatter Omvendelse, hvilket vil sige hverken meer eller mindre end at aflægge alle vore Onder og lade være at gjøre dem. Iblandt det Folk, som adlyder Evangeliet, vil der ikke være Hoerkarle længere, ei heller Skjørlevnere eller noget andet Onde, I kan nævne.

Hvad Aarsag kan nu Folk have til at gjøre Indvendinger i en Tidsalder blandt hvilkensomhelst Nation eller Sprog — i England eller Texas, eller hvorsomhelst — mod et Evangelium, som vilde have Tilbøielighed til at bortskaffe alle disse Onder fra Menneskene? „Men," siger I, „er der ingen Onder, hvor dette Evangelium adlydes?" Nei, hvor dette Evangelium hersker i et Individs Hjerte, det samme Individ afstaaer fra de Ting, der er onde, thi han er renset for dem; han afholder sig fra Alt, der leder til Ondt. Eftersom Evangeliet virker paa en Mands Hjerte, holder han op med at begunstige de onde Vedtægter, og hvor Evangeliet virker paa hans Familie, der er en Familie uden hine Onder, og hvis en By eller Stad kan findes, som er paavirket af Evangeliet, der vil I finde en By eller Stad uden de Onder, jeg har nævnt, og I vil finde, at de gradviis aflægger dem, som de

kan have iblandt sig, saa hurtig som de opdages.

„Men tilvisse," siger Een, „i Utah troede jeg at Evangeliet blev ret godt adlydt, og dog er vi ikke uden hine Onder, vi er ikke fuldkommen frie for hine Synder." At tillade saadant at være Tilfælde, gjør ikke disse Ord falske. Viis mig en Mand, som er skyldig i falsk Sværgen, en Mand, som bagtaler sine Brødre, eller som taler ilde, eller som er en Hoerkarl eller Tyv, saa vil jeg vise Eder en Mand, som ikke adlyder Evangeliet; han kan selv kalde sig en „Mormon," en Sidste Dages Hellig eller en Broder i Christum; men det beviser ikke, at han har omvendt sig fra sine Synder; men da Omvendelse er en Deel og en Part af Jesu Christi evige Evangelium, og da vi uden samme ikke kan have Fordeel af hans Forsoning og Barmhjertighed, saa kan vi ikke have de Velsignelser, han kjøbte, uden vi forener Omvendelse med vor Tro. Jeg siger, eftersom Omvendelse er en væsentlig Deel af Evangeliet, at den Mand, som ikke har forsaget sine Synder, har bedraget sig selv, fordi denne Omvendelse er et af Saliggjørelsens første Principer. Dersom jeg har andre Synder, og dertil føier den Synd at forsømme Omvendelse, da er min Tilstand endnu værre, end den var før.

Jeg har kjendt Evangeliet, som jeg bemærkede, i 25 Aar, og i den Tid har jeg betydeligt forandret mine Anskuelser i flere Punkter. Jeg tænkte dengang, at de kom ind i Kirken i den Hensigt at omvende sig og forsage sine Onder og modtage Evangeliet af deres ganske Hjerte, og med den Beslutning at gjøre Ret. Godt, det er sandt, at der er en Eenhed, saa vidt som Omvendelse og Tro angaaer, i den ydre Bekjendelse; men forsager alle de sine Synder, som bekjender Evangeliet med Ord? Vi vilde Alle ønske at see en saadan Tingenes Stilling i Verden; vi skulde ønske at see vore Naboer forsage deres Synder, selv om vi ikke kunde forsage eller overvinde vore egne kjære Synder. Antag, at vi tilfældigviis omvender os og forsager vore Synder, vilde ikke det være omtrent rigtigt? Vilde ikke det svare for os uden at vente paa Andre? Eller kan vi fuldføre nogen Ceremoni, som vil gjøre det ligesaa godt, foruden at forsage vore Synder og vandre i et nyt Levnet?

Vi kan maaskee ikke komme til Omvendelse af Frygt, eller føler os bange for at gjøre uret; „men til den anden Deel vil vi komme," siger Een, „for Exempel Daab til Syndernes Forladelse given af Faderen, i hvis Navn vi kan modtage enhver god Gave, og uden hvis Navn vi ikke kan modtage nogen aandelig Gave." Vi seer dernæst, at han, som har al denne Magt i sine Hænder, og som kjender alle Ting, der vilde være gode for Mennesket, ikke alene befalede, at Omvendelse skulde prædikes i hans Navn, men at Apostlerne skulde døbe Folket i hans Navn, og for at opfylde denne Mission, døbte de den bodfærdige Troende til Syndernes Forladelse, og de formanede Enhver af Folket til at omvende sig og adlyde denne Ordinance til Syndernes Forladelse, og de forsikkrede dem ogsaa om, at, dersom de vilde gjøre det, skulde de faae den Helligaands Gave; og Apostlerne forsikkrede fremdeles, at denne For-

jættelse var til dem, som er langt borte, til alle Nationer og Lande — den udsrakte sig til enhver Skabning.

Hvad Grund kan nu et Menneske have til at adlyde en Deel af Evangeliet mere end en anden? Hvorfor skulde Menneskene have saa forskjellige Meninger om Evangeliet, naar det er fremsat saa tydeligt? Een siger: „Jeg formoder, at det var tilstrækkeligt for mig at døbes eller bestænkes, medens jeg var et Barn, thi det var Skik og Brug i de Dage, og jeg formoder, de kaldte det Daab.“

Godt, har vi ikke viist Dig, at Omvendelse er af Gud, og at alle Mennesker derfor maa omvende sig? Jesus Christus kom ikke for at kalde de Retfærdige, men Syndere til Omvendelse, og han befalede ogsaa sine Tjenere at gaae frem og vidne for dem, som søgte Guds Rige, og gav dem Kraft til at helbrede Syge og til at udkaste Djævle.

Kan smaae Børn begaae Synder? Kan de høre Evangeliet og modtage det i deres Hjerter? Kan smaae Børn overveie Noget, tænke, omvende sig og frembringe Frugter, skikkede for Guds Rige? Kan smaae Børn oplæres til at adlyde Evangeliet i deres spæde Barndom? Til alle disse Spørgsmaal maa ethvert fornuftigt Menneske svare: Nei! Godt, hvad skal vi da gjøre med Evangeliet, hvad smaae Børn angaaer? Vi er villige til at efterkomme Frelserens Instruxer, hvor vi underrettes om, at vi skal velsigne dem og bede for dem; men for Syndere, der er tilstrækkelig voxne til at handle frit for sig selv — Personer, der er tilstrækkelig voxne til at være ansvarlige for den Almægtige, og som er i Stand til at undfange Synd i deres Hjerter og til at frembringe Frugter deraf — for Saadanne var Omvendelse og Daab, og derfor kunde aldrig Evangeliet anvendes paa smaae Børn; det var et Evangelium til frivillig Lydighed, og derfor kunde det ikke passe paa Barnet i dets Moders Arme.

Gaae og „lær“ alle Nationer og døb Folket; Underviisningen skulde ikke „følge“ Daaben, men lær dem at iagttage alle de Ting, som Jesus talte om. Dersom I nu døber et lidet Barn, husk da at sige det alle Ting, underviis det og derefter døb det, efter hvilket I skal lære det at iagttage alle Ting.

I seer, at der ikke fordres en død Ceremoni til at udføre Christi Evangelium; men et Barn kunde ikke spørge, hvad er Ordet? Man er bleven vandt til at stole paa den døde Skik, og lader sine Børn bestænke; men dersom nogen af Eder blev bestænkede, saa var det paa en Tid, I ikke kunde hjælpe Eder selv, og derfor veed I Intet om det, uden at I er bleven fortalte, at man bestænkede Eder, da I var smaae.

Uagtet Eders Børnebestænkelse adlød I dog aldrig Evangeliet, fordi det var et Evangelium til Omvendelse; og saaledes vil det være, naar det bæres frem til alle dem, som Herren vor Gud vil kalde dertil. Det Evangelium, som vi prædiker, er et Evangelium til Omvendelse og Syndernes Forladelse til Enhver, der vil adlyde det, og indbefatter Daab, en frivillig Daab, som er anvendelig paa alle de sande Lydige i enhver Nation, der har besluttet at leve i et nyt Levnet, og som bærer Omvendelsens værdige Frugter, og hvad var det? Apostlen lærer os

i det Nye Testamente, at det var at begraves med Christus ved Daaben til Døden og opstaae og vandre i et nyt Levnet i Liighed med hans Opstandelse.

Paa mine Reiser i Adspredelsen møder jeg undertiden, blandt mange andre, Medlemmer af den saakaldte romerske Kirke; jeg troer de kalder sig selv saa. Jeg siger til dem: „Er I vis paa, at der var en saadan Kirke som den i Apostlernes Dage, og at I er Medlemmer af den Kirke? Hvis der var en saadan," siger jeg, „saa er den omtalt i det Nye Testamente. Er De sikker paa, at De er et Medlem af den romerske Kirke, som er talt om at have voxet, tiltaget og gjort sig selv vedvarende? Hvorledes er De bleven et saadant?" „Ved at døbes," er Svaret. „Da vil De troe, at en udøbt Person ikke var et Medlem af den Kirke?" Ja, vi vilde betragte alle saadanne Personer for Fremmede."

„Godt, jeg vil da overbevise Dem om, at De ikke er et lovligt Medlem af den romerske Kirke, naar Daaben er Indvielses-Ceremonien i den." „Hvorledes vil De gjøre det," siger han. „Fordi Apostlen i sit Brev underviser og lærer os om, hvorledes ethvert Medlem blev indlemmet i den Kirke, som blev grundet af ham selv i Rom. Han siger, at „saa mange af Eder, som ere blevne døbte til Christum, have iført sig Christum, og dersom I have iført Eder Christus, ere I Christi."

„Han siger ogsaa: „Vide I ikke, at vi, saa mange som ere døbte til Christus Jesus, ere døbte til hans Død? Vi ere altsaa begravne med ham ved Daaben til Døden, paa det at ligesom Christus er opreist fra de Døde formedelst Faderens Herlighed, saa skulle ogsaa vi vandre i et nyt Levnet. Thi dersom vi ere blevne forenede med ham ved Liighed med hans Død, da skulle vi ogsaa være ham lige i hans Opstandelse; thi vi vide dette, at vort gamle Menneske er korsfæstet med ham, paa det at det Syndens Legeme skal blive blive tilintetgjort, saa at vi ikke fremdeles skulle tjene Synden." Rom. 6.

„Nu," siger jeg, „husk at ethvert Medlem af den romerske Kirke er bleven begraven med Christus ved Daaben til Døden, og derfor maa I være opstandne for at vandre i et nyt Levnet i Liighed med hans Opstandelse. Saaledes skriver Apostlen til den sande romerske Kirke, og De kan finde det i det Nye Testamente, som før bemærket."

„Nu, De har erkjendt," siger jeg, „at intet Menneske er et Medlem af den romerske Kirke, uden han er bleven døbt, og Apostlen siger selv, at „ethvert Medlem af den romerske Kirke er bleven begraven med Christus ved Daaben, og er atter opstanden fra den Grav i Liighed med hans Opstandelse." Hvor blev De begravet med ham, og hvad Tid opstod de fra hiin Grav, i Liighed med hans Død og Opstandelse? Og har De altid ført et nyt Levnet, idet De afstaaer fra denne og andre Synder, De før var skyldig i?"

„Vel," siger den romerske Religions Bekjender, „jeg maa erkjende, at De har sat os i en forunderlig Stilling; jeg maa opgive det, thi det er sandt; det er en Guds Apostels skrevne Ord. Jeg er aldrig bleven et Medlem af den romerske Kirke, og er følgelig en Hedning, efter den romersk-catholske Kirkes Anskuelser."

Jeg har talt med Mænd, der har kommet frem saa ærlige som Mænd kunde i deres Stilling. Medlemmer af den catholske Kirke er kommen frem saa ærlige, som jeg har bemærket, og sagt at de maatte give sig; men Protestanterne er meget haardnakkede og vil hænge ved deres Troesbekjendelse, ofte trods Fornuft. Jeg antager, at de er liig alle Mennesker med Hensyn til Paastaaelighed; de vil hænge ved deres Eed, for om mulig de kan vinde Proselytter for deres Tro.

Det Spørgsmaal bliver ofte fremsat: „Er der nogle oprigtige Folk iblandt andre Secter og andre Partier?“ Jeg siger, at der er oprigtige Mennesker i enhver Religions-Sect, og dersom I forsøger at klassificere Menneskene, vil I faae et vanskeligt Arbeide, thi I vil finde oprigtige Mennesker i denne Klasse, i den anden og i Sandhed blandt alle Menneskenes Klasser og Secter.

I behøver ikke at tænke, at Oprigtighed beroer paa vore Traditioner eller paa hvilket Sted et Menneske er født; men der er oprigtige Folk i ethvert borgerligt Samfund, og i enhver Sect under Himlen, og der er dem, der hade Sandheden, og som ikke vilde bidrage til Lysets og Sandhedens Udbredelse, heller ikke laane deres Indflydelse til nogen Guds Tjener under Himlene.

Vel, jeg elsker en Mand uden Hensyn til hans Land, eller hvor han opvoxte, hans Farve eller Nation. Jeg elsker en Mand, der elsker Sandheden, og jeg bebreider intet Menneske under Himlen for at være født og opvoxet i en vis By, Stad eller Nation. I kunde ligesaavel bebreide et Menneske for at være opdraget under visse Traditioner, i Lande, hvor de ikke har havt Anledning til at tale med Andre, hvor de ikke har havt Discurser, ikke Trykkefrihed, og hvor de aldrig kunde faae noget at vide, uden ved Livets Tradition.

I kunde lige saa godt dadle dem for deres Land, som for deres Traditioner. Omstændigheder kunde komme fra alle Sider og saaledes ordne et Menneskes Sind og Mission, at de kunde give ham en ny Tankegang og hindre ham i at gjøre nogen Forskjel, ligesom det var med Apostlen Peter.

Der er hele Nationer og Generationer af dem, som har levet og som er døde med den samme Kundskab ligefor deres Øine, og det uden Anledning til at tænke paa nogle andre Kundskabs-Grader. Hvad gjorde Peter med Hensyn til dem, han var kaldet til at besøge og prædike for? Naar han prædikede Evangeliet under en opstanden Jesu Veiledning, naar han paatog sig at prædike Evangeliet — Omvendelse, Daab og Haandspaalæggelse for den Hellig-Aands Gaver — sagde han: „Forjættelsen er til Eder,“ menende den nærværende Generation, og han tænkte lidt til og sagde derefter: „Den er til Eders Børn,“ menende den næste Generation, og tilsidst udvidede hans Hjerte sig endnu mere ved den Hellig-Aand, som var i ham, og han udtalte dens Dictat: „Til *Alle*, som er langt borte,“ og da tænkte han tilfældigviis, at deriblandt kunde være dem, som var bleven opdragne i nogle andre Lande med forskjellige Traditioner, og han begrændsede det lidt og sagde: „Ja, til saa mange, som Herren vor Gud vil kalde dertil.“

Omendskjøndt Peters Sind var

udsat for at være altfor sammentrukket, vidste han dog een Ting, nemlig, at Herren deres Gud var vant til at staae i Forbindelse med Folket, og han forstod, at han altid vilde være det, thi han vidste, at Gud levede, og han vidste ogsaa, at den Herre Jesus Christus var i Live, thi han havde seet og talt med ham, han havde berørt ham, han havde seet ham opfare til det Høie, han havde hørt ham bevidne, at ham var given al Magt i Himlen og paa Jorden, og han vidste, at han vilde have Magt til at sende Evangeliet til enhver Skabning; thi han havde Nøglerne til at sende Evangeliet, hvorhen han behagede — til alle Stammer, Nationer og Sprog i Verdner uden Ende; derfor begrændsede han kun Forjættelsen, da han gjorde den, eller gav den en vis Jurisdiction, idet han erindrede, hvor den hørte til.

Forjættelsen, som han gav ved den Hellig-Aand, var til alle dem, som er langt borte, dem, som Herren vor Gud vil kalde dertil. For maaskee at udtrykke det i et mere passende Sprog, den Hellig-Aands Forjættelse er til hvilketsomhelst Sted Herren sender en Aabenbaring, til hvilketsomhelst Sted han lader Evangeliet forkynde, beskikker Mænd, sender Rigets Nøgler og giver Mænd Fuldmagt til at forrette hine Ordinancer i hans Navn. Det gjør intet til Sagen, hvadenten det skulde være i Judæa eller Amerika, Samaria eller England til Hedningen, Jøden eller den forædlede Philosoph, heller ikke om vi lægger det til de fordums Dage eller til de nyere Tider; hvorsomhelst den almægtige Gud eller hans Søn Jesus Christus anseer det for tjenligt at aabenbare Evangeliets Fylde, det evige Præstedømmes Nøgler og Engles Betjening, der skulde Forjættelsen, som indeholdes i Evangeliet, være gyldig, og den Nation eller det Folk, som adlyder den Kaldelse skulde faae Syndernes Forladelse i hans Navn, formedelst Lydighed til hans Evangelium og blive fyldte med Forjættelsens Hellig-Aand — den Aand, der er Prophetiens og Aabenbaringens Gave, og som tillige indbefatter mange andre Gaver.

Er hiint Evangelium mindre sandt, fordi det blev aabenbaret til Mormon og prædiket af ham? Er den Sandhed mindre sand, fordi den har været skjult i Jorden, nedskreven paa Plader, og er kommen frem og bleven oversat i denne Tidsalder? Var ikke hiint Evangelium ligesaa godt, da det prædikedes for Nephiterne i Amerika, som det var, da det prædikedes for Jøderne i Palestina?

Og om det var lige saa godt, hvorfor ikke nedskrive det? Og dersom det var godt nok til at prædikes og nedskrives, hvorfor ikke da have hine Skrifter og læse dem og fryde sig ved den Aand og de Sandheder, som de indeholder?

Glæd Eder, thi det bringer Hjertet til at svulme, udspænder Sindet, giver en mere udstrakt Anskuelse om Guds Handlemaade og Barmhjertighed, viser, at den strækker sig til alt Rum, bekjendtgjøres i forskjellige Lande og paa forskjellige Continenter, aabenbares ligesaavel til een Nation som til en anden, kort, det giver en Mand denne Følelse, naar han opmærksomt betragter hiint Evangeliums Retning og Udstrækning; det giver et Menneske en Følelse, som frembringer Glæde og Tilfredshed i Sjælen; det giver et

Menneske den Følelse, som Engle havde, da de sang for Hyrderne i Judæa — „Vi forkynder Eder en stor Glæde“ — som skal være i faa Lande og til faa Folk? Nei, det var ikke Sangen, endskjøndt de sang for dem, der kun havde faa Traditioner i deres Familier, som de havde nedarvet fra deres Forfædre.

(Fortsættes.)

Gjenoplivelsen eller Gjenoprettelsen af den theologiske Videnskab i den nærværende Tidsalder.

(Af „the key to theology.“)

Af P. P. Pratt.

(Fortsat fra Pag. 311.)

Fra dette Centrum af Videnskab og himmelsk Lys udgik der Straaler ved Hjælp af en udenlandsk Betjening, der trængte sig frem langt borte, og oplyser Daggryet af den straalende Dag, som er bestemt til at bryde frem over hele Jorden, og skinne for bestandig.

Apostler, Høi-Præster, Ældster, Raadgivere og Embedsmænd af enhver Grad, stimlede sig her sammen om vor unge Prophet og Helt, og blev underviist i denne store Theologiens og den aandelige Philosophies Skole; medens et hundrede tusinde Disciple i Nationen og hiinsides Havene saae hen til dette Middelpunkt for Lys og Underviisning.

Saadan blev den theologiske Videnskabs Fremskridt gjenoplivet i den nærværende Tidsalder; saaledes var Resultatet af en ulærd Ynglings fjortenaarige Embedsforretning, idet han raabte Omvendelse i Ørkenen, døbte til Syndernes Forladelse, og holdt Nøglerne til denne guddommelige og evige Magt.

Hans uforlignelige Held, og endnu tiltagende Indflydelse, foruroligede nu hans tidligere Forfølgere, og opvakte deres Skinsyge og Misundelse til den høieste Grad af Raseri og Galskab.

Flere af Countierne i Illinois forenede sig med de forrige Fjender, der havde røvet og udryddet de Hellige i Missouri, og idet de afholdt offentlige Forsamlinger, tog de den Beslutning at ødelægge Staden Nauvoo, og at tvinge de Hellige, endnu engang, til at overlade deres Hjem og deres Avlsgaarde til Landrøvernes Besiddelse, samt indgik tillige i Forbund med hverandre, at ville tage den unge Josephs Liv.

For at modstaae denne overvældende Storm, stillede vor Helt og Prophet sin Legion paa 6,000 Mand i Orden i sin elskede Stad Nauvoo, gjorde Forberedelser til det kraftigste Forsvar og ventede paa Angrebet. Den feige Fjende opdagede snart det Ufordeelagtige i et aabent Angreb, og besluttede at bruge Krigslist. De fik en Øvrighedsperson af deres egne Tilhængere til at udstede en Arrestbefaling, og sendte en Rets-

betjent afsted for at bringe Josephs Person midt iblandt dem, der havde svoret at ville dræbe ham: Atrette sig efter dette Blendværk, vilde være at miste sit Liv, og at modsætte sig det, vilde blive udtolket som Høiforræderi, og vilde paaføre ham alle Statens Tropper. Denne Krigslist lykkedes. Nauvoo, dens Legion og dens General blev erklærede at være i Oprør. Hs. Exeel. Thomas Ford, Guvernør i Staten Illinois, samlede en Armee, marscherede til Stridens Skueplads, tog Fjendens Parti, og forenede i Virkeligheden dens usvækkede Tropper med sine egne.

Med denne frygtelige Styrke marscherede han til Carthage, en liden By, atten Mile fra Nauvoo. Han sendte da en Capitain ved Navn Singleton for at tage Commandoen over Nauvoo-Legionen, og forlangte at dens General-Lieutenant skulde begive sig til Carthage, og overlade sig i deres Hænder, der offentligt havde forenet sig for at tage hans Liv. Legionen vilde snarere med Glæde have marscheret til Carthage, og sønderhugget denne feige Hob af Oprørere mod Amerikas Institutioner og alle Menneskets Rettigheder, end at finde sig i disse Beskæmmelser og ydmygende Fordringer.

Men de Hellige laae imellem to mægtige Stater, som nu var forenede imod Love, Constitutioner og deres Lands Frihed. At ødelægge een Armee, eller blot at modsætte sig dens meest overdrevne Fordringer, vilde være at paadrage sig og Familier de overvældende Kræfter af de rovgjerrige, uvidende og værre end vilde Væsener, som længe havde tørstet efter deres Udplyndring og deres Blod.

Den unge Prophet havde ingen Tillid til Guvernørens Forsikkring om at beskytte hans Person. Han følte Timen var kommen, da kun hans eget Blod kunde berolige Fjenden og bevare hans Floks Liv. Han dæmpede Legionens Fyrighed; kaldte paa dem ved den Kjærlighed, de altid havde næret for ham som en Prophet og Apostel; og bad dem inderlig, formedelst den Ærbødighed og Tillid, de havde viist ham som deres General, at finde sig i hans Excellences overdrevne Fordringer, og lade Gud raade for Udfaldet. Han tog nu en hjertelig Afsked med sin elskede Legion, der henflød i Taarer, rev sig ud af sin aldrende Moders, sin afsindige Kones og sine Børns Omfavnelser, og begav sig til Carthage. Han blev ledsaget af sin Broder Hyrum, og de to af de Tolv, som ikke var ude paa fremmede Missioner, og som ikke vilde forlade ham. Paa Veien var han oprømt, men alvorlig; talte kun lidt, og bemærkede til dem, der var om ham: „*Jeg gaaer som et Lam til Slagterbænken, men jeg er rolig som en Sommermorgen; min Samvittighed er ubesmittet for Gud og alle Mennesker. Jeg skal døe uskyldig, og det skal end siges om mig: — Han blev myrdet med koldt Blod.*“

Da han ankom til Carthage, overgav han sig til sine Fjender, svarede paa Klagen i den oprindelige Arrestbefaling, og for at sætte samme i Kraft var alle Guvernørens Tropper bleven samlede, og derpaa førtes han i Fængsel for at forsvare sig mod Anklagen for Høiforræderi.

I dette Fængsel var han ogsaa

ledsaget af de to Apostler og sin Broder Hyrum, der havde besluttet at døe med ham.

Medens de fire Venner sad i Over-Værelset der og sang Psalmer den 27de Juni 1844 om Eftermiddagen, blev Fængslet pludselig omringet af Djævle i Kjødet, bevæbnede med Geværer og Bajonetter, og med Ansigter ligesaa sorte som Cain — den første Morder. Disse begyndte at skyde igjennem Fængslets Døre og Vinduer, medens en Deel stormede og sprængte Døren. Hyrum faldt strax, gjennemboret af fire Kugler, og døde uden et Suk. Taylor flyede saaret og blødende til Vinduet, og var i Begreb med at styrte sig ud, da en Kugle, som var sigtet efter hans Hjerte, traf Uhret i hans Vestelomme, og kastede ham tilbage i Værelset. Den anden Apostel, Willard Richards, stod og afparerede Geværerne med sin Stok og modtog ringeagtende Fornærmelser.

Under alle disse Scener forlod ikke Prophetens Aandsnærværelse ham. Han saae sin Broder Hyrum falde, blive stiv og døe. Da udraabte han i sin Sjæleangst: „O, min Broder!“ og sprang hen imod Vinduet, midt i en Kugleregn saa tæt som Hagel. Han kastede sig øieblikkelig ned fra 2den Etage midt iblandt Fjendens opadvendte Bajonetter, og blev i Faldet gjennemboret af en Mængde Kugler, og døde øieblikkelig uden Kamp eller et Suk.

Hans Aandsnærværelse og hans Raskhed i at handle, ved saaledes at kaste sig ud blandt Fjenden, drog dem fra Fængslet i Tide for at frelse de to Apostlers Liv, hvilket uden Tvivl var hans Hensigt, og dette blev den sidste herlige Handling i hans Liv.

Saaledes endte en Ynglings timelige Løbebane, der havde aabenbaret et Continents gamle Historie; gjenbragt den guddommelige, theologiske Videnskabs Nøgler og Kræfter til Mennesket; organiseret Guds Kirke og Rige, og aabenbaret og gjenoprettet de Principer, som tilsidst vil herske og regjere over Jordens Sønner i utallige, endnu ufødte Slægter. „Den gode Hyrde,“ sagde Jesus, „sætter sit Liv til for Faarene.“

Da Efterretningerne om denne skrækkelige Tragedie udspredtes, blev Guvernøren, hans Tropper og den hele Bande af Røvere greben af Frygt for, at Nauvoo-Legionen vilde hævne sig; Alle flygtede, og endog Indvaanerne i de strafskyldige Landsbyer i Nabolavet forlod deres Boliger, og flygtede med Skræk og Forfærdelse.

Da Efterretningerne naaede Nauvoo, foer en Gysen af usigelig Gru og Angst ligesom med Elektricitet gjennem enhver Aare. Legionen sprang til Vaaben og vilde have ødelagt alle Oprørs-Countierne, som nu var ladt ubeskyttede, dersom ikke den brændende Egenskab „Retfærdighed,“ som opsvulmede deres Barme, var bleven bragt i Ligevægt ved deres Dømmekraft.

Under daværende Omstændigheder dæmpede de deres Harme og gjorde Forberedelser til de berømte Dødes Begravelse. De to Martyrers Liig blev baarne til Staden og mødtes af den hele Folkehob, der var nedbøiet af Sorg, badet i Taarer og hvis Barme udvidedes af Sorg og krænket Menneskefølelse, saaledes som en heel Folkehob maaskee aldrig følte paa een Gang, siden Mennesket blev dømt til Sorg.

De Tolv, som var ude omkring, vendte snart tilbage, beroligede og trøstede Faarene og formanede dem til Enighed og Udholdenhed. Arbeidet paa Templet blev atter paabegyndt og tilsidst fuldført til en Bekostning af mange hundrede tusinde Dollars. I denne hellige Bygning annammede en Deel af Præstedømmet, efter at den var indviet til Herren, de hellige Tvætninger, Salvelser, Nøgler, Ordinancer, Orakler og Instruxer, som endnu manglede for at fuldkommengjøre dem i Præstedømmets Fylde.

I Efteraaret 1845 samlede Fjenden sig atter, og begyndte at hærje Udkanterne af Settlementerne omkring Nauvoo med Ild og Sværd.

Trættet af Plageri og Forfølgelse i lang Tid, fattede Apostlernes Raad nu den Beslutning at søge Fred for de Hellige midt iblandt de langt bortliggende og næsten uundersøgte Ørkener og Bjerge i det Indre.

I Februar 1846 begyndte denne Udvandring, anført af Apostlerne og deres Familier.

Den 24de Juli 1847 kom de første Pionerere af denne uhyre Emigration, anførte af hele Kirkens Præsident Brigham Young, ind i Store Saltsø Dalen.

Det skjönne Nauvoo og dets omliggende Avlsgaarde og Lyststeder faldt imidlertid efter et kraftigt Forsvar som et Bytte for Fjenden. Dets Tempel — Amerikas Stolthed og Pryd — blev lagt i Aske. Den sidste Levning af dets Indbyggere forsvandt tilsidst, plyndret, berøvet deres Alt, syg, blottet, saaret, blødende og døende, hiinsides Horizonten af Vestens ubegrændsede Sletter, og for et Øieblik faldt Forglemmelsens Teppe for dette besynderlige Drama, og Guds Rige syntes at være tabt for de Dødeliges Øine.

Atter rulles det op, og hvad seer vi!

Frihedens Banner udfoldet 1000 Mile fra den forfølgende Fjendes Grændser, dets vaiende Folder imellem Klippebjergenes sneeklædte Toppe indbyder de Undertrykte fra ethvert Jordstrøg til Frihed og Lys, en fri og souverain Stat opstaaer i Majestæt og smilende Pragt midt i Naturens evige Voldes Fæstninger; medens de uudtømmelige Skatte i Californiens gyldne Bjerge, som bragtes for Dagen ved den af Forsynet ledende nyere Theologies Nøgler, gydes ligesom en flydende Strøm ind i Herrens Skatkammer for at bidrage til de Helliges Indsamling og Underholdning.

Kan den, der studerer Theologi, betragte alle disse Begivenheder og deres Resultater, hvilke alle peger til eet Maal, og som forener sig for at berede Veien for Opfyldelsen af det hele Værk af uopfyldte Prophetier, og endnu være saa meget i Forlegenhed, at han kan spørge, ligesom Een i Oldtiden: „Er Du den, som kommer, eller skal vi vente en Anden? Hvis saa er, kan vi kun anbefale en saadan seenhjertet Person at ransage Skrifterne og alle gode Bøger, man har angaaende denne Gjenstand. Og medens han ransager, lad ham afholde sig fra sine Synder og vandre i et nyt Levnet og paakalde Gud, Alles Fader, i Messiæ Navn, at hans Forstand maa blive oplyst, og hans haardnakkede Hjerte undertvinges, bøies og nødes til at give efter for Sandhedens Kraft.

Ægteskab og Sæder i Utah.

(Fra „Deseret News.")

(Fortsat fra Pag. 320.)

„Og Gud sagde til ham i Drømmen: Ja, jeg veed, at Du gjorde det i dit Hjertes Oprigtighed; derfor har jeg, jeg ogsaa forhindret Dig, at Du skulde ikke synde for mig, derfor har jeg ikke tilstedt Dig at røre ved hende. Og nu, lad Manden faae sin Hustru tilbage, thi han er en Prophet, og han skal bede for Dig, saa skal Du leve; men dersom Du ikke lader hende komme tilbage, da viid, at Du skal visseligen døe, Du og Enhver, som Dig tilhører."

Her har vi Guds Lov aabenbaret ved hans egen Mund, omtrent 400 Aar før Mose Lov blev given, der bestemmer Døden til Straf for Hoer.

Denne Straffelov var en Deel og et Stykke af de Love, Bud og Pagter under hvilke Abraham og hans Naboer levede, og det seer ud, som om den har været en gammel og almindelig Lov, nedarvet fra Fædrene, for hvilken Abimelech ikke var fremmed; thi han beraabte sig ikke paa sit Ubekjendtskab til Loven, men paa sine Hensigters Uskyldighed og sin Uvidenhed om de sande Omstændigheder.

Atter i 1 Mose Bogs 34 Cap. berettes om et Hoerstilfælde, som blev bedrevet af Sichem, Hemors den Heviters, Landsherrens Søn, med Dina, en Datter af Jacob, Abrahams Sønnesøn, og hvorledes det blev straffet.

To af Jacobs Sønner, nemlig Simeon og Levi toge deres Sværde og slog denne Hoerkarl ihjel, og alt Mandkjøn med ham, som havde været medskyldige i deres Søsters Forførelse eller havde medvirket dertil; og de tog deres Gods i Bytte.

De kan maaskee i dette Tilfælde have overskredet Lovens Grændser, men alligevel viser det med hvilken Afsky disse Sønner af et kydsk og polygamisk Ægteskab betragtede Hoers Forbrydelsen.

Vi vil nu undersøge om Mose Lov eller Evangeliet nogensinde forandrede Abrahams Pagt, eller ophævede Ægteskabs Loven eller Dødsstraffen for Hoer og Utugt.

I dette Øiemeed skal vi efterspore denne Gjenstand ned igjennem de forskjellige Tidsaldre og Uddelinger og fremsætte nogle af de mange Exempler, som opklarer denne Gjenstand. Men først og fremmest vil vi tage Apostlen Pauli tydelige Vidnesbyrd, der findes i hans Brev til Galaterne 3, 14—18 inclusive, hvilke lyder saaledes:

„Paa det Abrahams Velsignelse maatte komme over Hedningerne ved Christus Jesus, saa at vi kunde faae Aandens Forjættelse formedelst Troen.

Brødre, jeg vil tale efter menneskelig Viis: Ingen gjør dog et Menneskes Testamente, som er stadfæstet, til Intet, eller sætter Noget dertil. Men Forjættelserne er tilsagte Abraham og hans Afkom; der siges ikke: „og Afkommene," som om mange, men som om een: „og din Afkom," hvilken er Christus. Men dette siger jeg: den Pagt, som forhen er stadfæstet af Gud om Christus, kan Loven, (Mose) som blev given 430 Aar derefter, ikke rykke, saa at den

skulde gjøre Forjættelsen til Intet. Thi er Arven ved Loven, (Mose) da er den ikke mere ved Forjættelsen; men Gud skjænkede den til Abraham ved Forjættelsen."

Atter siger han i det 29de Vers til Hedningerne: „Men ere I Christi; da ere I jo Abrahams Afkom, og Arvinger efter Forjættelsen."

Her har vi det tydeligste og bestemteste Vidnesbyrd i det Nye Testamente paa, at Pagten og Forjættelsen, given til Abraham, var bestemt for alle Tider, og for de troende Hedninger og alle sande christne Folk, og at de var fuldkommen forskjellige fra Mose Lov, og blev aldrig ophævede eller forandrede, hverken af Moses eller Christus. Af denne Aarsag paastaaer vi bestemt, at Loven for Polygami og Dødsstraffen for Hoer og Utugt har været i Kraft hele Tiden, og i enhver Uddeling fra Abrahams Tid indtil den nærværende, og den skulde med Rette være i Kraft blandt alle ægte christne Nationer, saa at Udførelsen af disse hellige Love i Retfærdighed vilde storligen mangfoldiggjøre og velsigne en Nation, og at Brudet eller en Forandring af dem vilde fordærve Verden, og vilde besudle den samme Jord med Vederstyggeligheder.

Men lad os nu komme til de historiske Oplysninger. I det 25de Cap i 4de Mose Bog har vi en Beretning om Simri, en Fyrste i Israel, som bedrev Hoer med Cosbi, en Datter af Zur, Midianiternes Fyrste; og hvorledes Pinehas, Aarons Sønnesøn, der var Præst, tog et Spyd og gjennemborede dem begge, hvorledes Herren lod Plagen ophøre formedelst denne Handling, og belønnede Pinehas med en evig Pagt at besidde Præstedømmet for sin Nidkjærhed i saaledes at straffe Hoers-Forbrydelsen.

Vi skal ogsaa erindre, at Moses — som selv var en Polygamist, baade i Praxis og som Lovgiver — var en Prophet og Lovgiver, under hvis Forvaltning en saadan Brøde blev paa denne Maade strængt straffet.

I 1ste Samuels Bog 1ste Cap. finder vi en Beretning om Elkana og hans to Hustruer Hanna og Peninna, og om Samuel, denne Polygamists Søn — som var et forjættet Barn, helliget til Guds Tjeneneste, og han opdroges i det hellige Tempel. Til dette Barn skete Herrens Ord mod Præsten Eli Huus sigende: (1 Sam. 3, 11—14).

„See, jeg vil gjøre en Ting i Israel, at hvo den hører, paa ham skulle begge hans Øren klinge. Paa den samme Dag vil jeg stadfæste over Eli alt det, som jeg har talet imod hans Huus, saa vil jeg begynde og fuldende det. Thi jeg har givet ham det tilkjende, at jeg vil være Dommer over hans Huus til evig Tid for den Misgjernings Skyld, som han viste, fordi hans Sønner gjorde sig foragtelige og han saae ikke mørkt paa dem.

Derfor har jeg og svoret Eli Huus, at Eli Huses Misgjerning skal ikke blive forsonet med Slagtoffer eller med Madoffer til evig Tid."

Her er altsaa visse Synder, som Forladelses-Ordinancerne aldrig kunde aftvætte. Gud svor, at hverken Slagtoffer eller Madoffer skulde nogensinde udsone dem. Hvilke var disse Synder, som Eli Sønner havde begaaet? Svaret findes i 1 Sam. 2. De, som Præster, røvede Slagtoffrene og bedrev Hoer med de Qvinder, der kom til Tabernaklet: — dette gjorde de gjentagne Gange og

vilde ikke omvende sig. I det 4de Cap. finder vi Optegnelsen om Opfyldelsen af den unge Dreng Samuels Ord. Israel bev indviklet i et Slag med Philisterne, de to Præster Hophni og Pinehas, Eli Sønner, blev ihjelslagne, den hellige Ark, som de førte med sig, blev tagen af Fjenden, deres Fader Eli faldt baglænds ned af Stolen og brød sit Halsbeen, da han hørte disse Efterretninger, og Pinehas's Hustru døde, da hun fik høre de samme Efterretninger. Her har vi det meest slaaende Exempel og Oplysning paa Guds Velsignelse ved Polygami og paa Eli Fremgangsmaade og Død, som en Følge af Hoer og Utugt.

Samuel, Polygamisten Elkanas Søn, blev velsignet som en hellig Prophet til at true med Død for Hoerkarle.

Vi vil dernæst lægge Mærke til et Hoerstilfælde, som blev bedreven af David, Israels Konge, og hvorledes det blev straffet. 2 Sam. 12, 7—14: — „Og Nathan sagde til David: Du er Manden; saa sagde Herren, Israels Gud: Jeg salvede Dig til Konge over Israel, og jeg udfriede Dig af Sauls Haand, og jeg gav Dig din Herres Huus, og din Herres Hustruer i dit Skjød, og gav Dig Israels og Judæ Huus, og dersom det er lidet, da vilde jeg lagt Dig Saadant og Saadant til. Hvorfor har Du foragtet Herrens Ord, at Du gjorde det, som er ondt for hans Øine? Uria, den Hethiter, har Du slaget ihjel med Sværdet, og hans Hustru har Du taget Dig til Hustru; men ham har Du slaget ihjel med Ammons Børns Sværd. Saa skal nu Sværdet aldrig vige fra dit Huus, fordi Du foragtede mig og tog Urias, den Hethiters Hustru, at hun skulde være Dig til en Hustru.

Saa sagde Herren: See, jeg vil opreise Ulykke over Dig af dit eget Huus, og tage dine Hustruer for dine Øine og give din Næste dem, og han skal ligge hos dine Hustruer for denne klare Sol. Thi Du, Du har gjort det i Løndom, men jeg vil gjøre denne Gjerning for al Israel og for Solen. Da sagde David til Nathan: Jeg har syndet imod Herren; og Nathan sagde til David: Herren har ogsaa borttaget din Synd, Du skal ikke døe. Dog, fordi Du har kommet Herrens Fjender til at bespotte ved denne Gjerning, skal ogsaa den Søn, som Dig er født, visseligen døe."

Her finder vi atter Døden som Straf for Hoer, men ved denne Leilighed sparede Gud formedelst sin Barmhjertighed Davids Liv, fordi det var hans første Brøde og fordi han oprigtigen angrede den. Men han straffede ham meget haardt ved hans Barns Død, ved at tage hans Hustruer fra ham og ved at forynde ham om Oprør og Krig i hans eget Huus.

(Fortsættes.)

Ældsterne Orson Pratt og Ezra T. Benson ankom til Liverpool den 13de dennes.

Halvaarlig statistisk Rapport

over

Jesu Christi Kirke af Sidste-Dags-Hellige i Skandinavien,

fra 31te Decbr. 1855 til 30te Juni 1856.

Conferencer.	Grene	Af de Halvfjers	Ældster	Præster	Lærere	Diaconer	Medlemmer	Døbte	Udelukte	Emigrerede	Døde	Summa
Danmark.												
1. Kjøbenhavn . . .	19	1	65	28	39	22	1055	136	47	56	9	1210
2. Aalborg	10		22	14	8	13	191	50	12	9		248
3. Vensyssels	9		18	8	7	7	233	64	23	8	2	273
4. Fredericia	8		15	10	6	6	146	32	23	2	1	183
5. Lollands	8		17	6	9	2	86	31	4	38	2	120
6. Bornholms	5		6	4	6	2	112	23	2		2	130
7. Fyens	3		5	3	3	3	51	7	4			65
Island.	1		2				5					7
Norge.												
8. Brevig	7		17	7	10	8	190	56	26			232
Sverrig.												
9. Skaane	13		19	16	15	7	251	63	25			305
10. Stockholm . . .	4		16	6	5	4	73	22	10			104
Summa . . .	87	1	202	102	108	74	2393	484	176	113	16	2877

Indbetalt til Contoiret.

C. C. A. Christensen	40	Rd. -	Mk. -	Sk.
H. Jensen	15	— 4 —	9	—
J. C. Klingbeck	25	— 5 —	7	—
J. C. Thomsen	144	— 4 —	13	—
C. A. Madsen	20	— - —	-	—
Summa	246	— 2 —	13	—

Indhold.

Side.	Side.
Om Evangeliets første Principer 321.	Ægteskab og Sæder i Utah (fortsat) 333.
Den theologiske Videnskabs Gjenoprettelse (sluttet) . . . . . 329.	Statistisk Rapport . . . . . 336.

„Skandinaviens Stjerne“ udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned og faaes paa Contoiret i Lorentzens Gade Nr. 504, A. 5 Stuen tilvenstre og paa alle kongelige Postcontoirer.

Udgivet og forlagt af Hector C. Haight.

Trykt hos F. E. Bording.

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de sidste Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

5. Aarg. Nr. 22. *Den 15. August 1856.* Priis: 6 Sk. pr. Expl.

Om Evangeliets første Principer.

Tale af Ældste Parley P. Pratt, holdt i det nye Tabernakel i Store Salt Sø Stad den 26de August 1855.

(Fortsat fra Pag. 329.)

Hyrderne forbausedes, og det havde de Aarsag til, og de bragte disse Ord til Enhver i hele Judæa. Dog hine Engle var ærlige nok til at synge den hele Sandhed, endskjøndt Jøderne betragtede alle Hedninger som Hunde, og jeg synes, jeg hører Hyrderne, som bragte de glade Tidender til Enhver, sige: „Til disse Hunde?“ Alligevel var Englene — et Chor af dem — dristige nok til at synge: „Vi forkynder Eder en stor Glæde, som skal vederfares *alle* Folk.“

Hvilke store Ord for jødiske Hyrder! Hvor de maa have udvidet deres Hjerter og forundret sig over disse overordentlige Efterretninger! Peter havde neppe faaet sit Hjerte stort nok, for at kunne troe disse glade Tidender mange Aar efter, de blev forkyndte, endskjøndt han havde prædiket saa meget.

Det udvidede sig gradviis og trak sig sammen igjen, tænker jeg, og tilsidst maatte han have et Syn; en Dug, nedlodes fra Himlen og flere Ting vistes ham og forklaredes ham gjentagne Gange, for at faae ham til at udføre de glade Tidenders Sandhed, som blev sunget af Engle ved Frelserens Fødsel.

Det viste saa meget, det var en altfor udstrakt Plan, et saadant bundløst Hav af Barmhjertighed, og det gjorde en saadan Foranstaltning for Menneskeslægten, at Peter ikke kunde fatte det. Dersom Englen havde sagt, det var for Jøderne, Guds Eiendoms-Folk, de som kunde modtage den nye Aabenbaring, da kunde det have ladet sig høre; men at forkaste deres Traditioner, som efter deres Mening var de udvalgte Faa, og at de skulde troe, at de glade Tidender om Frelserens Fødsel var for de hedenske Hunde, det kunde de ikke et Øieblik udholde. De var af Israels Huus, Forjættelsens Sæd.

Det var i Sandhed et besynderligt Syn, der udfoldede de glade Tidender om Frelserens Fødsel; thi dette var hine Engles særegne Mission. Derfor bragte de ikke

Evangeliet, de sagde intet om Daab, ei heller om Omvendelse eller Syndernes Forladelse, men bragte blot glade Tidender derom. De kundgjorde den vigtige Begivenhed, at en Frelser var født paa en saadan Dag og et saadant Sted, og forklarede Følgerne af hans Fødsel i Bethlehem, under de nævnte Omstændigheder paa den Tid, og bekjendtgjorde, at disse Efterretninger og disse glade Tidender skulde gaae til alle Folk.

Hvad var Resultatet? Det gik igjennem Judæa, det lød i Samaria, det gik til Rom, Grækenland og Ethiopien, det gik til Jordens yderste Dele; det strakte sig snart over Havet; Guds Engle, som sang hiin Sang, kunde aldrig modsige deres Ord. Hvis de da skulde bære det over Havene til ethvert Land og Continent, hvor Forjættelsens Sæd var, saa var de forpligtede til at opfylde den Mission, og derfor svang de sig let til Amerika og forkyndte de glade Tidender der.

De fandt Folket der afspærret fra Sandhedens Lys ved en Sky af Mørke. Der fandt de et Folk ved Navn Nephiter og Lamaniter, som var en Green af Israel, og som blev bortført eller rettere bragt over de store Vande fra deres Land, og de bar de glade Tidender til dem, hvilket I har læst i Nephi Bog, og de underrettede dem om, at paa den Tid og det Sted var Frelseren født.

Senere hen kom Frelseren selv did, og fortalte dettil Folket; men dette var efter hans Opstandelse, thi Arbeidet var for meget og Marken for stor for hans timelige Liv. Han havde kun nogle faa Aar at prædike Evangeliet i for Jøderne, og en Deel af den korte Tid, han levede — 33 Aar — var han et Barn, en Dreng, og maatte derfor indskrænke sig til det Land, hvor han havde sit dødelige Legeme, og maatte bæres af de mægtige Bølger, som adskilte eet Land fra et andet. Men efter hans Opstandelse, var han ligesaa uafhængig af Bølgerne og Bjergene, som af de, der korsfæstede ham, thi da kunde han hæve sig over deres Magt; han kunde gaae fra een Planet til en anden med fuldkommen Lethed; han kunde ligesaa godt stige op og gaae fra Continent til Continent, og han kunde ligesaa godt opstige til sin Gud og og vor Gud, som han viste sig for sine Disciple.

Jeg siger at Jesus ikke kunde holdes i Palæstina; hverken Bjergene eller de oprørte Have havde Magt til at standse hans Fremgang; thi han havde sagt til sine Disciple, medens han endnu levevede, at han havde andre Faar, som ikke var af denne Sti, og han sagde: „De skal ogsaa høre min Røst."

For at opfylde dette, og overeensstemmende med Beskaffenheden af hans store Hverv, viste hele, ikke blot den halve, Verdens Frelser sig i sit forherligede Legeme for Nephiterne i Amerika og lagde Præstedømmet paa dem med alle dets Gaver og Kræfter — det samme herlige Evangelium, som han kort før havde givet sine Propheter og Apostler i Jerusalem — og han bød dem, som han udvalgte til at holde Præstedømmet paa dette Fastland, at gaae frem og prædike de samme glade Tidender om Saliggjørelse til hele deres Verden og opfylde en Deel af Peters Ord: „Thi Forjættelsen er til alle dem, som er *langt borte.*"

Jesus henvendte sig til hine Nephiter, da han nedsteg, og saa mange, som kunde komme nær ham, faldt ned for hans Fødder og badede dem med deres Taarer, undersøgte hans Vunder, hørte de venlige Ord af hans Mund, de saae ham opstige og atter nedstige, og de følte saa varmt i deres Menneskekjærlighed og Hengivenhed, og Sandhedens Lys var saa stort og udstrakt i dets Velgjerninger og Godgjørenhed, og Vidnesbyrdet saa kraftigt, at de glædede sig over de Velsignelser, som var uddelte; og derpaa befalede han dem at nedskrive hans Ord, og en Beretning om de Mirakler, han gjorde blandt dem.

De gjørde som han befalede, og de elskede disse Optegnelser saa meget, at de gik i Arv til enhver af de efterfølgende Propheter lige til Mormon, der blev født tre eller fire hundrede Aar senere. Han kunde ikke overlevere disse hellige Optegnelser videre formedelst Frafald fra Troen og Folkets Gudsbespottelse og Ugudelighed, og formedelst Krige og Besværligheder, som var blandt Folket; derfor gjorde han et hemmeligt Gjemme for disse Skrifter og lagde dem i Jorden; han skrev ogsaa en Bog og kaldte den „Mormons Bog," der var et Udtog af de andre Optegnelser, og denne blev opbevaret for Herren, og ved den Almægtiges Medvirken bragte en ung Mand — Joseph Smith — ved Guds Gave og Kraft, ja, siger jeg, ved hiin unge Mands og hellige Engles Betjening blev denne Bog bragt frem for Verden, og den er siden den Tid bleven prædiket om og læst i vort og mange andre Sprog, og vi fryder os i den og har baaret Vidnesbyrd om den for Verden.

Det er ved den velsignede Mormons Bog, med det velsignede Evangelium, den indeholder, at vi har det Vidnesbyrd, som vi har, med Hensyn til Menneskenes Frelsers Død og Opstandelse.

Det er sandt, hvad der staaer nedskrevet i Mormons Bog, og som det er prædiket paa dette Continent, (Amerika) og det er sandt, hvad der er skrevet i det Nye Testamente, som prædikedes for Jøderne i Jerusalem, og som det prædikedes for de ti Stammer, endskjøndt vi endnu ikke har faaet deres Optegnelse; men vi vil faae den, og vi vil finde, at den velsignede Jesus ogsaa aabenbarede Evangeliet for dem, og at de frydede sig i det.

Og deres Optegnelse vil fremkomme paa en saadan Maade, at vi kan vide med Vished og Sandhed, at de havde det evige Evangelium, saavel som deres Brødre i Jerusalem og paa dette Continent.

Naar disse Ting skeer, vil vi have tre gamle Optegnelser overleverede fra tre forskjellige Lande. Vi har i det Gamle og Nye Testamente, Mormons Bog og andre gode Bøger, Alt, hvad vi for nærværende trænger til.

Vi skal tilsidst have Historien om de ti Stammer i Norden, om Nephiterne i Amerika, og om Jøderne i Jerusalem, og deres skrevne Vidnesbyrd vil blive eet, og deres Ord vil blive eet, og Guds Folk vil blive samlet ved Vidnesbyrdet til eet Samfund, og de Sidste-Dages Helliges Vidnesbyrd vil blive eet med de Forrige-Dages Helliges, (og det er allerede nu, saa vidt det gaaer) og disses Vidnesbyrd skal fare over Jorden som en Flod, ved Menneskers og Engles Røst og tilsidst ved den

store Basuns Lyd, og Ingen skal undkomme.

Førend denne store Ødelæggelse, vil det evige Evangelium blive prædiket for dem af Guds Tjenere, ved Menneskers og Engles Vidnesbyrd, ved Jesu Christi Vidnesbyrd, ved de gamle og nye Propheters, ved Joseph Smiths og ved de af ham ordinerede Apostlers Vidnesbyrd, ved de fordums og de nuværende Helliges, ved de ti Stammers Vidnesbyrd og ved Himlens og Jordens Vidnesbyrd; da skal de Ugudelige sendes til deres eget Sted, og Sandhed blive grundfæstet paa Jorden, og Fryds- og Glædes-Røsten skal høres af de Sagtmodige.

De som forsager deres Synder skal have rigelig Aarsag til at glæde sig med dem, der elsker Sandheden, og som derved er bleven rene af Hjertet.

Fryd og Glæde skal høres, og der skal være glædelige Tidender for alle de Sagtmodige og de Rene af Hjertet, og for Alle, som elsker Lærdom, for Alle, som ikke vil forhærde deres Hjerter, og for alle Syndere, som vil være lydige og afstaae fra deres Synder og føre et helligt Levnet.

Skriget: „De vil ikke omvende sig og ikke blive bedre, saa at jeg kan helbrede dem," vil ikke mere høres, thi den Herre Gud, den velsignede Frelser, som er fuld af Kraft, Magt, Kjærlighed og Lægedom, vil med sit Præstedømme velsigne dem, og de vil finde Trøst; thi han vil helbrede dem.

Af den Kjendsgjerning, at Jesus beklagede sig over et Folk, som ikke vilde omvende sig, saa at han kunde helbrede dem, vil vi drage den Slutning, at Omvendelse var en Betingelse for den lægende Kraft. Derfor siger han: „De vil ikke afstaae fra deres Synder og omvende sig, at jeg kan helbrede dem." Men naar de har omvendt sig og voxet til eet, kommer Kraftens Dag, og da siger han: „De har omvendt sig og jeg vil helbrede dem."

Veed I ikke, at han kom til Nephiterne, og at han sagde: „Bring frem Eders Halte, Blinde og Stumme, og jeg vil helbrede dem; thi jeg seer Eders Tro er stor nok, og jeg vil helbrede dem Alle;" og at han helbredede Enhver, eftersom de førtes til ham? I har læst det i Mormons Bog. Hiin almindelige Helbredelsesdag kom til dem; thi den ugudeligere Deel af Indbyggerne var afskaaren, og jeg vilde ønske, at den Dag maatte komme blandt os.

Vel, lad os omvende os, og de, som er bleven forbedret, lad dem vedblive dermed, og bestandig blive endnu bedre; thi jeg elsker en daglig Forbedring. Jeg mener ikke, at jeg elsker Folk, som vender sig bort fra Sandheden og derpaa fortryder det og siger, jeg er bedrøvet; men jeg mener, at et Menneske behøver at forbedre sig idag, imorgen og iovermorgen, fordi et Menneske, som gaaer fremad, lærer gradviis. Idag lærer han at forstaae, at et af hans Principer eller Fremgangsmaade er forkeert, og naar han indseer, at han gjør feil og lærer sin Feiltagelse at kjende, omvender han sig derfra; men selv da forstaaer han ikke alle Ting, som henhører til Ret og Uret. Han har ikke lært at kjende alle Ting, som maatte staae i Veien for Guds Riges Opbyggelse, og af denne Aarsag behøver han eller trænger han til at forbedre sig idag, imorgen, iover-

morgen og saa fremdeles, indtil han er omvendt fra alle sine onde Vaner og Ureenheder, og bliver en saadan Mand, som Herren finder Behag i.

Og Jesus siger: „Vorder som jeg, og jeg er som Faderen.“ Han stiller sig og dem i Modsætning til Faderen og siger derpaa: „Hvad Slags Mænd bør I være? Sandelig siger jeg Eder, saadanne som jeg er, og jeg er som Faderen er.“

Det er i denne Hensigt, vi kommer ind i Verden, at vi kunde blive liig Faderen, og for at vi kunde blive liig *ham*, behøver vi at forbedre os hver Dag, eller idetmindste indtil vi er frie for alt Ondt, selv om det skulde være fem hundrede Gange — ikke at vende os bort fra Sandheden, men at bevare Fremadskridningen til Fuldkommenhed.

Vi behøver at forbedre os indtil vi føler, at Forjættelsen om den Hellig-Aand virkelig er „til alle dem, som er langt borte, ja til saa mange, som Herren vor Gud vil kalde dertil.“ Herren kalder Jøderne, de Christne, „Mormonerne“ og Hedningerne. Han kalder de ti Stammer, og han har ogsaa kaldet os. Gud har kaldet Broder Joseph, Br. Hyrum, Br. Brigham, hans Apostler og Ældster, hvilke holder Præstedømmet i denne Tidsalder, og han kalder Folket i Amerika og i Europa, og hele Menneskeslægten. Nogle kalder han ved sine Engle og ved sin egen Røst ud af Himlene. Paa denne Maade kaldte han Joseph og hans Medbrødre og aabenbarede Evangeliets Fylde til dem, lagde det evige Præstedømmes Kræfter paa dem efter den samme Orden, som han selv havde, og bød dem at gaae frem og kalde Andre til at hjælpe sig.

De gjorde saa, og Andre adlød Evangeliet; de lagde deres Hænder paa dem, efter at de havde døbt og confirmeret dem, og ordinerede dem til at bære Vidnesbyrd om deres Kald og Evangeliets Gjenoprettelse i dets Fylde, thi et nyt Raab var udgaaet til Jordens Nationer.

Og der udfordredes en ny Kaldelse i vore Dage; thi Peter var gaaet den Vei, som alle Andre, tilligemed sine Brødre, der var hans Samtidige, og Brødrene blandt Nephiterne var gaaet bort eller var bleven borttagne, og de, som holder Fuldmagten hos de ti Stammer, er gaaet samme Vei.

Og det var dette, som bragte hine glade Tidender og hine Sendebud til os, og det var dem, som bragte Himlens Lys til vor elskelige Broder Joseph Smith.

Hvis jeg er bleven et stort Vidne om disse Ting, hvad bragte da Sandheden til mig? Det var ved Engles Betjening, under hvis Hænder disse mine Brødre er bleven ordinerede til det hellige Præstedømme, og det bragte ned med sig det evige Evangeliums Velsignelser; thi det kunde ikke være i Verden uden en Kaldelse, fordi de, som fordum holdt det, var gaaet til en anden Virkekreds.

(Fortsættes.)

Om Tiende.

(Fra „the Millennial Star.")

I Begyndelsen, da den store Plan til Menneskenes Frelse blev lagt, var iblandt de mange Lærdomme og Principer, der dengang blev bestemt at skulle iagttages af dem, ogsaa dette, at man skulde betale Tiende af sin Formue. Det var fra denne store, himmelske Lov, at Menneskene først fik Begreb om at paalægge hverandre Skatte, osv.

„Marken er Verden," og for at bruge denne Mark har det altid været Menneskenes Pligt at betale til dens Eier ti Procent af Alt, hvad der har været dem tilladt at afvinde den. Da Israel i gamle Dage ophørte med at bringe deres Tiende i Herrens Forraadshuus, beskyldte Herren dem for at have røvet ham. *Malach. 3, 8.*

Bibelen giver os kun liden Underretning om flere af de store ledende Principer i Troen paa Evangeliet, som var antagne af Menneskene, eller aabenbaret til dem før Noahs Dage, og den siger ligesaa lidt om Tiende, som om andre Lærdomme, der blev aabenbarede til Menneskets Frelse efter Syndefaldet.

Paulus angiver, at Evangeliet var til førend det prædikedes for Abraham, og at iblandt de vigtigste Lærdomme, som iagttoges af ham, var den, at betale Tiendedelen af hans Formue til Høi-Præsten Melchizedek: „Og han gav ham Tiende af Alt." 1 Mose B. 14, 20. Denne Lov vedblev at være strengt indskjærpet af de patriarkalske Fædre, og var det fremdeles i Israel, efter at de var bleven en Nation. Den Maade, hvorpaa den anvendtes paa Folket i de Dage, er udførligt beskreven i Loven, som blev dem given af Moses, hvilken paa det samvittighedsfuldeste blev opfyldt af alle dem, som levede i Naade for Gud. End og efter at Israel var falden i Overtrædelse vedblev denne Ordinance, som et stort nationalt Særkjende, og det gik saa vidt, at Pharisæeren i sin Bøn nævnte det som en af sine retfærdige Handlinger: „Jeg giver Tiende af alt det, jeg eier."

Nogle antager, at Tiende-Loven blev afskaffet, da Christus kom, af den Kjendsgjerning, at han ikke gav nogen udtrykkelig Befaling, saa vidt vides, at den skulde vedblive. Grunden, hvorfor det tilsyneladende ikke lærtes de jødiske Disciple, var den, at Jøderne strengt overholdt denne Lov paa hiin Tid. Hvis Jesus Christus ikke indskjærpede den ved en ny Befaling, saa gav han den sit Bifald; thi han sagde til Pharisæerne: „I give Tiende af Mynte, Dild og Kummen og efterlade de Ting i Loven, som er svarere. Disse Ting burde man at gjøre, *og ikke forsømme de andre.*" Jesus lærte Jøderne disse „svarere Ting i Loven," hvilke de forsømte; af denne Aarsag hører vi kun lidet om Tiendeloven, fordi de var flittige til at iagttage samme. Vi finder, ved de Exempler vi allerede har henviist til, at denne Lov, ligesom de, der angik Offriug, Brændoffer og det celestiale Ægteskab, blev given længe før de ti Bud overleveredes Moses under Torden og Lyn paa Sinai, hvilke holdes for hellige af alle bekjendte Bibel-Troende.

Derfor er det en Lov til hele Menneskeslægten, som er nedarvet fra Begyndelsen af, og ommulig er den i Særdeleshed gjort endnu mere bindende for Præstedømmets Slægtfølge og Israels Blod ved en speciel Befaling og Pagt, end for de Øvrige i Verden. Da Forjættelsens Hellig-Aand løftede Sløret op for Synerne af Jacobs Sind, og han saae Forjættelsernes herlige Opfyldelse, som Herren havde givet ham, nemlig, at hans Sæd skulde blive saa talrig som Sanden paa Havets Bred eller som Stjernerne paa Himlen, og at Jordens gode Ting skulde mangfoldigen gives ham og hans Efterkommere, og i sit Hjertes Glæde gjorde han et Løfte for Herren sigende: „Jeg vil visseligen give Dig Tiende af alt det, Du giver mig. 1 Mose B. 28, 22. Derfor er Tiendeloven bindende for alt Israels Blod, formedelst deres Fader Jacobs specielle Løfte, saavel som ved en senere Befaling given dem ved Moses, hvilken, som vi har seet, nød Jesu Christi fuldkomne Bifald, da han var paa Jorden.

Baade den romersk-catholske Kirke og den engelske Kirke lærer og indskjærper Tiendeloven, og liig mange andre Principer, der i sig selv er gode, men som Menneskene har forvendt til onde Hensigter, er de bleven afledede fra de Befalinger, som Herren gav sit Præstedømme i høie og hellige Øiemed i tidligere Verdens-Perioder.

Da de, som holdt dette Præstedømme og practiserede disse Love i Retfærdighed, blev fordærvede, fordærvede de ogsaa Himlens Love og Ordinancer og benyttede dem til at udføre deres egennyttige Hensigter, uden Hensyn til i hvilket Øiemed Herren havde bestemt dem. Eftersom Guds Rige bliver grundfæstet, vil disse, tilligemed mange andre vigtige Love og Ordinancer, af hvilke Verden ikke engang har et Spor tilbage, gradviis antages af de Hellige og udføres for at opfylde de Hensigter, hvortil Herren bestemte dem i Begyndelsen, og dette gjøres med Tienden iblandt de Hellige. Hensigten med den er at grundfæste en Nation af Konger og Præster paa Jorden for den høieste Gud, til Templers Opbyggelse osv.

Da Præstedømmet atter blev gjengivet til Jorden ved Joseph Smith, blev dette Bud gjældende for Israel i de sidste Dage. Ingen vil nogensinde arve Abrahams, Isaks og Jacobs Velsignelser førend de lærer at holde denne Lov, og at sætte Priis paa de Velsignelser, som flyder af at gjøre saaledes. Dersom de aldrig opfylder den, vil de blive Fremmede for Israels Borger - Samfund og tabe al Ret til Arv i Guds Rige. Desuden sagde Herren i en Aabenbaring til Joseph: „Den, som har betalt Tiende, skal ikke opbrændes; thi efter i Dag kommer Opbrændelsen.“

Herrens Handlemaade med sit Folk i enhver Tidsperiode, naar Præstedømmet har været paa Jorden, og i Særdeleshed i denne sidste Uddeling, viser, at Opfyldelsen af Tiendeloven er nødvendig for at kunne opnaae det Maal af Saliggjørelse, som enhver Hellig lever i Haab om at erholde. Om Nogen bliver frelst uden at holde den, vil det kun skee „saasom ved Ild.“ Endskjøndt de skulde vedblive, vil deres Gjerninger være som Hø og Halm paa Opbrændelsens Dag.

Der har altid været Nogle i

Kirken, som har følt sig altfor fattige til at betale Herren hans Deel, og medens dette har været Tilfældet med Nogle, som virkeligen var fattige, har der været endnu flere af dem, der sammenlignelsesviis har havt mere end nok. Saadanne Hellige minder os om en begjerlig Betler, som, istedetfor at være taknemmelig for de tilstaaede Fordele, kun raaber endnu høiere efter flere. Det er, deres Gjerrighed tiltager i Forhold som den tilfredsstilles. Hvis ikke Saadanne omvender sig, vil de finde en stor Underbalance imod sig, naar Regnskabsdagen kommer, som de maae betale til den sidste Hvid.

Vigtigheden af Tiendeloven er beundringsværdig aabenbaret i Herrens Handlemaade med sit Folk i denne Uddeling. Herren fordrede sin Tiende af de Hellige i Staden Nauvoo, da de var syge og sammenlignelsesviis trængende efter deres sidste Forfølgelser i Missouri, og det var med disse de Fattiges sammensamlede Smuler, et Tempel blev opført, som kostede en Million Dollars, hvori Herren gav de Trofaste Præstedømmets høiere Nøgler, som har sat hans Tjenere i Stand til at befordre hans Rige paa Jorden og meddele Frelse til det adspredte Israel.

I den Tid Propheten Joseph levede, og medens de Hellige var i Nauvoo, havde de, der betalte deres Tiende, Rettighed til Ordinancerne i Herrens Huus, som Andre ikke havde; iblandt disse var den vigtige Ordinance: Daab for deres Døde.

Efter at de Hellige var bleven uddrevne fra Nauvoo, og ved Herrens Velsignelse begyndt at nedsætte sig i Bjergenes Dale i en stor Afstand fra Hedningernes Indflydelse, aabenbarede han Tiendeloven fuldstændigere for dem, og de helligede sig selv og deres nye Hjem paa ny til ham ved at holde denne Lov mere fuldkomment. De Hellige i Zion er opfordrede til at betale deres Tiende, og om der er Nogen, som ikke gjør det, vil han snart ophøre at have et Navn i Israel. Herrens Huses Dør er lukket for Saadanne og de finder sig afskaarne fra Saliggjørelsens Velsignelser — fra det eneste Middel, gjennem hvilken de kan blive Frelsere paa Zions Bjerg for sig selv, deres Efterkommere og deres Døde.

En Lov, som fordrede Offer, var altid nødvendig for Israel fordum for at erindre dem om deres Gud, og den er ligesaa nødvendig for Israel nu, for bestandigen at paaminde dem om fra hvem de modtager deres Velsignelser. Hvis ikke de Hellige paa denne Maade altid blev opfordret til at offre en Deel af deres timelige Gods, som de er oplærte til at kalde deres eget, men som i Virkeligheden tilhører Herren, vilde de blive dorske og gjenstridige og snart forglemme, at Guds Rige skal grundfæstes paa Jorden, eller at det er nødvendigt for dem at gjøre noget for at faae en Arv i det.

I samme Forhold, som de Hellige i disse Lande har voxet i Kundskab og Tro, har det Ønske tiltaget i deres Hjerter, at blive deres Brødre og Søstre i Zion mere og mere lige, saavel i deres Arbeider som i deres Tro og Følelser, og saaledes er en stor Deel af dem bleven forberedte paa Tiendelovens Antagelse. Vi tillod adskillige af Brødrene i Præstedømmet for flere Maaneder siden at indføre den i deres Ar-

beidsmarker, og et saa stort Antal af de Hellige har i de Conferencer, hvor den er bleven indført, taget fat paa den i Tro, arbeidet for den og vidnet saa rigeligt om de mange Velsignelser, som de har annammet ved at iagttage den, at vi ved den Hellig-Aand er bleven nødte til at anbefale alle Conferencer at sætte denne Lov i Udøvelse; og vi siger til Alle, som vil være trofaste i at adlyde den, at de skal blive styrkede i Troen, og føle den Hellig-Aand i større Grad og erholde en større Forøgelse af Herrens Velsignelser. Naar de samles hjem til Zion, vil de erfare, at de har gjort et forberedende Arbeide her, som vil sætte dem i Stand til der at holde Herrens Lov i større Fuldkommenhed — at antage de Forholdsregler, som der udføres, villigere, end de ellers vilde gjøre, ved hvilke de Trofaste faaer Helliggjørelse og Velsignelse.

Hidindtil er Tiende bleven forlangt af dem i dette Land, (England) der har havt flere Midler, end de behøvede til deres Emigration, og er ikke bleven forlangt af dem, der kun har havt tilstrækkeligt for at kunne hjælpe sig selv. Al Tiende af dette Slags skulde altid sendes til dette Contoir, som hidindtil, at de, der betaler den, kan faae Credit for samme i Tiendens Hoved-Contoir i Store Saltsø Stad; men al Tiende af deres Indtægter vil være under de Conferencers Bestyrelse og Control i hvilke den er indbetalt, og Anvendelsen af Tiende er underkastet deres Raad, som staaer over dem i Præstedømmet. Heraf skulde de løbende Udgifter i Grenene og Conferencerne udredes, de forskjellige Hoved-Fond understøttes, og efter at Tempel-Fondets Fordeling paa enhver Conference er betalt, kan Overskudet blive anvendt til saadannne Øiemed, som udfordres til Evangeliets Udbredelse og Israels Indsamling. Vi stoler paa, at Ingen vil tabe det vedvarende Emigrations-Fonds Vigtighed af Sigte, men at de lader Betalingen til Tempelfondet og de Fattiges Indsamling være de to store, ledende Hoved-Øiemed.

I den Tid vi har arbeidet i dette Land har vi modtaget Breve fra Brødre, der havde mere eller mindre Formue, som angav, at de ikke syntes at nyde Aandens Frugter og have den Glæde i Herrens Værk, som mange af deres Brødre syntes at have. I de fleste eller i alle disse Tilfælde vil vi finde, at disse Mænd ikke har betalt Herren den Deel af deres Eiendomme, som er hans Rettighed, og vi spörger dem, hvad Ret de har til at bede om eller vente, at Herren vilde velsigne dem med sin Aands bedste Velsignelser, med Aabenbaring, Kundskab, Viisdom og Kraft til at frelse sig og sine Familier paa Trængselens Dag, hvis de ikke er villige til at betale ham den Deel af denne Verdens Goder, som han fordrer af deres Hænder. Hvis ikke saadanne Mænd hurtig omvender sig fra at røve Gud og bliver ærlige mod sig selv, mod de Hellige og mod *ham*, saa vil de snart tabe det lille Lys, de nu har, og blive overgivne til Hjertets Haardhed og Sjælens Blindhed, blive Apostater og døe.

Idet vi slutter denne Afhandling, ønsker vi at paaminde de Hellige om, at de skulde bestandig see frem med Troens Øie til den Tid, de skal blive hjemsamlede, hvor man vil vente, at de

skal leve efter den endnu høiere Helligelseslov, som nu er bleven antagen af de Hellige i Zion, og som Alle i hiint Land, der ville opnaae Herlighed og Ophøielse i det celestiale Rige, vil blive opfordrede til at holde.

Skandinaviens Stjerne.

Den 15de August.

I dette Nummer af Stjernen har vi indrykket en Artikel om Tiendeloven fra „Millennial Star," der ligesom Alt, hvad der hidindtil er bleven publiceret for os, udgjør en Deel af Gjenoprettelsens store Værk i de sidste Dage, hvilket efterhaanden vil bringe Alt, hvad de Gamle havde, og som de glædede sig i, tilbage til os med dets Velsignelser, Gaver og Kræfter, og sætte os i Stand til, ligesom disse, organiseret og sammenholdt som et Folk, at leve ved vor Religion i dens hele Udstrækning, uafhængige af alle Jordens Nationer, og Trin for Trin gaae fremad til vor Kaldelses Maal under Israels Pagter og Forjættelser, at vi maae opfylde Prophetiens Ord, at den Ringe skal blive til et mægtigt Folk, saa at Jordens Mægtige skulle sige, lader os ikke gaae op til Zion, thi Zions Børn er forfærdelige, og hvo kan bestaae.

Vi henlede i Særdeleshed de Helliges Opmærksomhed herpaa, og anbefaler det til nøiagtig Gjennemlæsning, at Eders Hjerter maae blive beredte til ei alene at annamme Tiendeloven, men ogsaa til at vise Eders Tro i Eders Gjerninger, og med en levende og klar Overbeviisning anerkjende den som en guddommelig Aabenbaring og Lov, og med prophetisk Øie, liig de Gamle, der skuede vor Tid, see hen til de Velsignelser, der venter os. I England, hvor Kirken har staaet længere, og hvor Velsignelserne blandt Guds Folk er større, er denne Lov sat i Kraft og vil, efterhaanden som Kirken organiseres i de forskjellige Lande, udstrække sig til alle Stammer, Tungemaal og Folk. Vor Religion er baade timelig og aandelig; den fordrer ikke alene vore aandelige, men ogsaa vore legemlige Kræfter. Tiendeloven var hellig i gamle Israel og var da, ligesom den nu er, et Middel til at erhverve saadanne Begavelser og Velsignelser, som ellers ikke kunde erholdes. Læs de Gamles Historie, og I vil see, at Velsignelserne og Begavelserne ei alene strakte sig til det timelige, men ogsaa til det evige Liv; læs Guds Handlemaade med sit Folk i de Dage; ransag de ældre og nyere Skrifter, og Eders Hjerter vil udvides og I vil med Iver og Taknemmelighed gribe ethvert Middel, som fører Eder tilbage til *ham*, fra hvem I udgik, I vil see Belønningen for Eders Arbeider, og Alle som Een vil med kraftig Haand tage fat paa Værket og modtage og udøve denne Lov med den samme levende Interesse og Beredvillighed, som hidindtil er bleven viist af de skandinaviske Hellige.

Vi er bleven saa vante til at betragte det, som er os anbetroet til det jordiske Livs Beqvemmeligheder, som vort eget, og vore Eiendele synes at være Frugten af vort eget Arbeide; men hvo gav os det? Hvo har Magten til at tage det? Hvo har skabt og opholdt os og alle andre Væsener, som er paa denne og utallige andre Planeter? For hvem skal vi gjøre Regnskab for vor Huusholdning? Hvo skal give os Velsignelse, hvis Storhed vi endnu ikke er i Stand til at fatte, hvis vi bliver trofaste? *Herren*, den store Jehova, der har al Magten i Himlen og paa Jorden, for hvem ethvert Knæ skal bøie sig. Derfor I, som er kaldede i Fredens Evangelium, I, Medbrødre i Christo, I, som nu, da Røsten lyder, har adlydt, og er bleven beseglede med den levende Guds Aand, samler Eder Liggendefæ i Himlen, hvor Møl og Rust ikke kan fordærve; fortjener Eder et Navn blandt Evighedens Archiver; tilkæmper Eder en Lod og en Plads blandt Guds Børn, at I ei alene maae være de Kaldede, men ogsaa de Udvalgte. Lad enhver af vor himmelske Faders Befalinger og Love være Rettesnoren for al vor Higen og Tragten; lad os opfylde alle vore Pligter overeensstemmende med den Nøiagtighed, som Guddommen besidder, saavidt vi i vor nærværende Tilstand kjender og forstaaer, at vi kan leve i Kraften af vor Gud og med Frimodighed forlange vor Faders Hjælp i enhver Henseende, naar vi har gjort, hvad vi bør og skal, at vi kunne være blandt deres Tal, der paa Opstandelsens Morgen skal synge Haleluja for Gud og Lammet og arve alle de Velsignelser, som bliver de Trofaste til Deel.

Vi har modtaget Brev fra Ældste P. O. Hansen, som forhen arbeidede paa Stjernens Contoir, hvilket indeholder mange gode og nyttige Vink for de emigrerende Hellige; men af Mangel paa Plads og formedels Brevets Længde kan vi ikke indrykke det i dets Heelhed, som var vor Hensigt. Vi vil derfor i det Følgende gjengive det væsentligste af dets Indhold.

Han opmuntrer de Hellige, ligesom de fleste af Emigranterne har gjort, der har skrevet tilbage, til fremfor Alt at følge de Raad og Formaninger, som gives dem af deres Foresatte, og ikke at tage saa mange tunge og unyttige Ting med, som Mange hidindtil har gjort, hvilket blot tjener til at paadrage dem unødige Udgifter, og han har seet mange af de Hellige maatte sælge deres overflødige Gods og ikke faae saa meget igjen for det, som de har betalt i Fragt, og har med stor Bedrøvelse seet deres Oxer i den brændende Hede falde til Jorden i Afmagt formedelst den Byrde, de havde at trække: Han raader dem til i enhver Henseende at følge de Raad, som rette Vedkommende giver, thi de Authoriteter, der har med Emigrationen at bestille, vil altid blive underrettede fra deres nærmeste Foresatte, hvad Emigranterne bør tage med. Blandt de Ting, han af sin egen Erfaring har lært vil

være gode at tage med paa Reisen, er lidt af det nødvendigste Værktøi, der ikke er for tungt, og Stof til at farve rødt, grønt, sort og bruunt med, samt Frø af Håveveexter, saasom Grønkaal, Timian, Merian, Ribs, Stikkelsbær, dansk Senep, Spinat, Rødkaal, Kummen, Kjørvel, Dild osv. Bærrene tørres i Solen, uden at tage Frøet ud. Dernæst paalægger han de Hellige *Reenlighed*. Jo mindre Reisegods og jo mere Reenlighed, siger han, desto større Bequemmelighed og Helbred. Beflit Eder paa sand Ydmyghed, Lydighed og Taalmodighed, og see ikke paa hverandres Skrøbeligheder, og lad Sladder være Eder en stor Vederstyggelighed. Paa saadan en lang Reise er det naturligt, at der er mange Besværligheder og Savn; men de Reisendes egen Ulydighed, Egensindighed og Svaghed i Troen paa Gud og hans Evangelium, siger han, er især de største Aarsager til Reisens Besværligheder; men meget kunne undgaaes, naar blot de Hellige ville rette sig efter de gode Raad og Formaninger, der gives dem af Mænd, som er mere erfarne end de. Han hilser Alle paa det Kjærligste.

Vi haaber, at de Raad, som gives de Hellige Gang efter Gang fra forskjellige Kanter, ikke altid vil blive upaaagtede eller være udtalte for døve Øren, men at de, der herefter emigrerer, vil drage sig de tidligere Emigranters Erfaring til Nytte.

Joseph Smiths Levnetsløb.

Decbr. 1835. (Fortsat fra Pag. 313).

Dette er aldeles falskt. Hvem disse Ægyptens gamle Indbyggere var, siger jeg ikke for nærværende. Abraham blev begravet paa sin egen Eiendom i „Macpelas Hule, paa Ephrons, Zochars den Hethiters Søns, Ager, som ligger tværtover for Mamre," som han kjøbte af Heths Sønner. Abimelech boede i samme Land og — for saa vidt vi veed — døde der; og Israels Børn førte Josephs Been med sig fra Ægypten, da de gik ud under Moses; følgelig kunde disse ikke være fundne i Ægypten i det 19de Aarhundrede. Abrahams og Josephs Optegnelser, som var fundne hos Mumierne, er smukt skevne paa Papyrus med sort og en liden Deel med rødt Blæk eller Malning og fuldkommen bevarede. Charaktererne er saadanne, som findes paa Mumiernes Liigkister, Hieroglypher osv. med mange Charakterer og Bogstaver liig de nuværende (dog rimeligviis ikke fuldt saa svære) hebraiske uden Punkter. Optegnelserne erholdtes fra een af Liighvælvingerne i Ægypten i Nærheden af det Sted, hvor engang den berømte By Theben stod, af den berømte franske Reisende Antonio Sebolo i Aaret 1831. Han forskaffede sig Tilladelse af Mehemed Ali, dengang Vicekonge i Ægypten, under Beskyttelse af Chevalier Drovetti, fransk Consul, i Aaret 1828, og leiede til Arbeidet 433 Mand i 4 Maaneder og

2 Dage (dersom jeg forstaaer det rettelig) — ægyptiske eller tyrkiske Soldater for en Dagløn fra 4 til 6 Cents for hver Mand, trængte ind i Catacomben (Gravhvælvingen) den 27de Juni 1831, og erholdt 11 Mumier. Der var flere hundrede Mumier i den samme Gravhvælving; omtrent eet hundrede indbalsamerede efter den første Orden og opstillede i Nischer (Fordybninger i Væggene), og to eller tre hundrede efter den anden og tredie Orden, og lagte paa Gulvet eller Bunden af den store Hvælving. De to sidste Ordener af de Balsamerede var saa opløste, at de kunde ikke flyttes, og ikkun 11 af den første, fundne i Nischerne. Underveis fra Alexandria til Paris tog han ind til Triest, og efter 10 Dages Sygdom udaandede han. Dette var i Aaret 1832. Før sin Død testamenterede han det Hele til sin Fætter Hr. Michael H. Chandler, som da var i Philadelphia, men som han formodede at være i Irland. Som Følge heraf blev det Hele sendt til Dublin, og Hr. Chandlers Beslægtede besørgede dem sendt til New-York, hvor de blev modtagne paa Toldboden om Vinteren eller Vaaren 1833. I April det samme Aar betalte Hr. Chandler Omkostningerne og satte sig i Besiddelse af sine Mumier. Indtil den Tid havde de ikke været tagne ud af Kisterne, ei heller disse aabnede. Ved at aabne Kisterne opdagede han, at i Forening med to af Legemerne var Noget rullet op i samme Slags Linneddug, mættet med det samme Jordbeg, hvilket, naar det undersøgtes, befandtes at være to Papyrus-Ruller, forhen omtalte. To eller tre andre Smaastykker af Papyrus med astronomiske Beregninger, Gravskrifter osv., blev fundne hos andre Mumier. Da Hr. Chandler opdagede, at der var Noget foruden Mumierne, formodede eller haabede han, at der maaskee var nogle Diamanter, eller værdifuldt Metal, og blev ikke lidet mismodig, da han saae sig skuffet. „Man sagde ham strax, medens han var i Toldboden, at der var ingen Mand i den Stad, som kunde oversætte hans Rulle; men blev af den samme Herre (en Fremmed) henviist til Hr. Joseph Smith, jun., som, vedblev han, besad en Slags Kraft eller Gave, hvorved han forhen havde oversat lignende Charakterer.“ Jeg var den Gang ubekjendt for Hr. Chandler, ei heller vidste han at en saadan Bog eller et saadant Værk, som Nephiternes Optegnelser, var bleven bragt for Publicum. Fra New York tog han sin Samling til Philadelphia, hvor han erholdt Bevidnelsen af de Lærde (see Messenger and Advocate Side 225,) og kom derfra til Kirtland, som forhen berettet, i Juli. Saaledes har jeg givet en kort Historie om Maaden, hvorpaa Fædrenes, Abrahams og Josephs, Optegnelser er bleven bevarede, og hvorledes jeg kom i Besiddelse af samme, — en correkt Oversættelse af dem vil jeg give paa dens rette Sted.

For at vise Aanden i de offentlige Aviser, saadanne som: *Philadelphia Saturday Courier*, *New York Daily Advertiser*, *Sunday Morning News*, og Pressen i Almindelighed, i det forløbne Aar, imod mig og Guds Sag, som jeg frygtløs har viet mig, anfører jeg Følgende, som en Prøve af det Hele fra Hr. M. Noahs *New Yorks Evening Star*.

Hedensk Tempel ved Erie Soen.

Den uforskammede Bedrager, Joe Smith, bekjendt for sin Guld-Bibel og som Mormon, har faaet sine stakkels fanatiske Efterfølgere til at opreise paa Stranden af Erie Søen, nær ved Painesville, Ohio, en Steenbygning, 78 Fod lang og 58 Fod bred, med Tagvinduer, benævnende samme: „Herrens Tempel.“ Vi skulde tænke, at dette Syndens Værk, trukken ud af Lommerne paa hans Taaber, eftersom det kaster sine Skygger over den blaae Sø, vilde farve Vandet med Skamrødme over Krænkelsen af dens smukke Bred, anvendt til saa vanhellige Øiemed.

Saa meget af Hr. M. Noah, en Jøde, som havde brugt al den Indflydelse, som stod i hans Magt for at bedrage hans Medbrødre, Jøderne, og faae dem til at troe, at det Nye Jerusalem for dem skulde bygges paa Grand Island, hvis Strande omgives af den samme Erie Søes Vande. Herren belønne ham efter hans Gjerninger.

1836. Fredag Morgen den 1ste Januar. Da dette er Begyndelsen af et nyt Aar, er mit Hjerte fyldt med Taknemmelighed til min Gud, fordi han har bevaret mit og min Families Liv, medens atter et Aar er rullet hen. Vi er bleven underholdte og opholdte midt iblandt en ugudelig og fordærvet Slægt, udsatte for alle de Modgange, Fristelser og Elendigheder, som sædvanlig forekommer i det menneskelige Liv, for hvilket jeg føler at ydmyge mig i Støv og Aske, saa at sige, for Herren.

Men uagtet den Taknemmelighed, som fylder mit Hjerte ved at see tilbage paa det forløbne Aar, og de forøgede Velsignelser, som har kronet vore Hoveder, smerter det mig i mit Hjerte, formedelst den Udestaaelse, som er i min Faders Familie. Djævelen har gjort et voldsomt Angreb paa min Broder William og Calvin Staddard, og Mørkets Magter synes at nedtrykke deres Sind; og ikke alene deres, men det kaster ogsaa en mørk Skygge over mine Brødres og Søstres Sind, hvilket forhindrer dem fra at see Tingene, som de virkelig er; og Jordens og Helvedes Kræfter synes at være forenede for at tilintetgjøre os og Kirken, ved at bringe Uenighed i Familien; og i Sandhed, Modstanderen anvender al sin List for at hindre de Hellige i at blive begavede, ved at sætte Splid iblandt de Tolv og iblandt de Halvfjerdsindstyve, o g Tvist og Skinsyge iblandt Kirkens Ældster og tjenstgjørende Medlemmer, og saaledes gjærer og udspredes Lastens Suurdeig iblandt Kirkens Medlemmer; men jeg har fast besluttet, at intet skal fra min Side mangle, for at jævne og venskabelig bortskaffe og ordne alle Familie-Tvistigheder paa denne Dag, saa at dette og de paafølgende Aar, være sig faa eller mange, kan blive anvendt i Retfærdighed for Gud. Jeg veed, at Skyen vil briste og Satans Rige gaae tilgrunde tilligemed alle hans sorte Planer, og at de Hellige vil komme frem ligesom Guld, der syv Gange er renset i Ilden, og være fuldkommengjorte ved Lidelser og Fristelser, og med Himlens og Jordens Velsignelser mangfoldiggjorte paa deres Hoveder. Maa Gud tilstede dette for Jesu Skyld. Amen.

Brødrene William, Hyrum og Onkel John Smith kom hjem til mig, og vi gik ind i et Værelse for

os selv, tilligemed min Fader og Ældste Martin Harris. Fader Smith aabnede vor Sammenkomst med Bøn, hvorefter han udtrykte sine Følelser paa en meget rørende og høitidelig Maade, ja, med en Faders hele Medfølelse, hvis Følelser var dybt saarede formedelst den Udestaaelse, som var i Familien, og medens han talte, hvilede Guds Aand over os med stor Kraft og vore Hjerter var bevægede. Broder William gjorde en ydmyg Tilstaaelse og bad om Forladelse for den Fornærmelse, han havde viist mig; og jeg bad ham om Tilgivelse, hvis jeg havde handlet forkeert i Noget. Bekjendelsens og Tilgivelsens Aand var fælles iblandt os Alle, og vi sluttede Pagt med hverandre for Guds Aasyn, de hellige Engles og Brødrenes, at bestræbe os for fra denne Tid af at opbygge hverandre i Retfærdighed i alle Ting og ikke lytte paa onde Rygter angaaende hverandre, men som sande Brødre gaae til hverandre med vore Besværinger i en sagtmodig Aand, og derved forfremme vor, vor Families og i Korthed — Alles Lyksalighed og Velvære. Min Kone, min Moder og min Skriver blev derpaa indladte, og vi gjentog for dem den Pagt, vi havde indgaaet, og medens Taknemmelighed opsvulmede vore Barme, flød Taarer fra vore Øine. Jeg blev derefter opfordret til at slutte vor Forsamling, hvilket jeg gjorde med Bøn, og det var i Sandhed en Jubelfest og en Glædestid, hvorefter vi Alle i Forening lagde Hænder paa min Fætter George A. Smith, der øieblikkelig blev helbredet for et heftigt rheumatisk Anfald i hele Legemet, hvilket forvoldte ham stor Smerte.

Løverdag Morgen den 2den. Ifølge tidligere Bestemmelser gik jeg til Raadet Kl. 9. Dette Raad var sammenkaldt for at bedømme en Klage, som den 29de December var fremlagt mod Br. William Smith af Orson Johnson.

Raadet organiseredes og skred frem til Forretningerne; men førend Forhøret begyndte, stod Br. William op og vedgik ydmygt Klagen, som var fremlagt mod ham, og bad om Raadets og hele Forsamlingens Tilgivelse.

Et Votum blev derpaa tagen for at see om hans Bekjendelse var tilfredsstillende, og om Brødrene vilde udrække Haanden til Broderskab igjen. Med Munterhed oprakte hele Forsamlingen deres Hænder for at optage ham.

Ældste Almon W. Babbit vedgik ogsaa de Klager, som jeg havde fremlagt mod ham i et tidligere Raad, og blev optagen i Samfundet.

Raadet bestemte ved Votum, at Vinson Knight og Thomas Grover skulde ordineres til Ældster. Og nogle andre Sager blev behandlede i Enighed og i Fællesskab, og de bedste Følelser syntes at herske blandt Brødrene, og vore Hjerter var glade, og der var Glæde i Himlen, og min Sjæl lover Herren, thi hans Godhed og Barmhjertighed vedvarer evindelig.

Elijah Fordham, Hyram Dayton, Samuel James og John Herrot blev ligeledes af Raadet bestemte til at ordineres til Ældster under mine Hænder.

(Fortsættes.)

Contoirets Tilgodehavende den 30te Juni 1856.

Conferencen.	Agenten.	Gjæld.					
Kjøbenhavn.	A. P. Trane	785	Rdl.	5	Mk.	10	Sk.
Aalborg.	J. C. Klingbeck . . .	210	—	5	—	4	—
Fredericia.	H. P. Olsen	231	—	2	—	3	—
do	H. Jensen	72	—	2	—	13	—
Fyen.	Anders Jensen . . .	304	—	4	—	14	—
Lolland.	Peder Nielsen	187	—	5	—	3	—
Bornholm.	J. P. Folkman	152	—	"	—	6	—
Vensyssel.	J. C. Thomsen . . .	376	—	1	—	12	—
Skaane.	N. Nilson	337	—	5	—	7	—
Brevig.	C. C. A. Christensen .	806	—	1	—	9	—
Stockholm.	C. A. Madsen	597	—	'	—	15	—
	Summa	4063	—	"	—	"	—

Diverse Debitorer.

	Rdl.	Mk.	Sk.
Transport	4063	"	"
N. P. Petterson	12	"	"
A. Nielsen	5	3	"
Jürgens	2	"	11
Kohl	4	"	6
H. Christophersen . . .	3	5	11
H. Hendriksen	"	2	4
Niels Andersen	11	3	4
Lateris	4102	3	4

	Rdl.	Mk.	Sk.
Transport	4102	3	4
A. Grønbeck	9	3	8
A. Weihe	13	2	14
C. A. Madsen	7	5	6
Johan Liljenstrøm . . .	2	2	4
Aake Svensen	4	1	10
Sergeant Runde . . .	2	3	"
Luminary Office . . .	40	4	8
Summa	4183	2	6

Indbetalt til Contoiret.

H. Jensen	45	Rd.	-	Mk.	- Sk.
A. P. Trane	30	—	-	—	- —
C. C. A. Christensen	30	—	-	—	- —
Summa	105	—	-	—	- —

Indhold.

	Side.
Om Evangeliets første Principer (fortsat)	337.
Om Tiende	342.
Redaktionsbemærkninger	346
Joseph Smiths Levnetsløb (fortsat)	348
Contoirets Tilgodehavende	352.

„Skandinaviens Stjerne" udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned og faaes paa Contoiret i Lorentzens Gade Nr. 504, A. 5 Stuen tilvenstre og paa alle kongelige Postcontoirer.

Udgivet og forlagt af Hector C. Haight.
Trykt hos F. E. Bording.

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de sidste Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

5. Aarg. Nr. 23. *Den 1. September 1856.* Priis: 6 Sk. pr. Expl.

General Conferencen

i Jesu Christi Kirke af Sidste Dages Hellige, forsamlet i den midlertidige Hal, som stoder op til den nordre Ende af Tabernaklet i Store Saltso Stad Kl. 10 Formiddag den 6te April 1856.

(Fra „Deseret News.")

Præsident Brigham Young præsiderede.

Paa Forhøiningen: *Præsidenterne* B. Young, H. C. Kimball og J. M. Grant.

Af de tolv Apostler: P. P. Pratt, O. Pratt, W. Woodruff, G. A. Smith, E. T. Benson, A. Lyman, L. Snow og E. Snow.

Af de Halvfjerdsindstyve: Joseph Young, Levi W. Hancock, Henry Herriman, Zera Pulsipher, A. P. Rochwood og H. L. Eldredge.

Af Overpræsternes Qvorum: David Pettegrew.

Præsiderende Biskop: Edward Hunter.

Patriark Isaac Morley.

Stavens Præsidentskab: David Fullmer, Thomas Rhoads og P. H. Young.

Conferencens Skriver: Thomas Bullock.

Hurtigskrivere: Geo. D. Watt og John V. Long.

Choret sang en Lovsang.

Kaldet til Orden af Præs. *Kimball*, der opfordrede Forsamlingen til at sætte sig, holde Orden og være saa stille som mulig, saa at Alle kunde høre. Vor Religion omfatter alle Ting paa Jorden; lad os derfor være Hellige, thi for os er dette Porten til Himlen.

En Lovsang oplæstes af Skriveren og blev sungen af Choret.

Bøn af *J. M. Grant.*

Sang af Choret.

Præsident *B. Young* formanede de Hellige til at vedligeholde dyb Taushed og bad Dørvogterne at ophøre med at drive bort de Børn, som kom tidligt for at faae Plads, hvor de kunde høre og sidde mageligt.

Ældste *George A. Smith* talte for Forsamlingen og sagde, at det var nok til at prøve en Kæmpes Lunger at tale til denne uhyre Forsamling. Bemærkede, at Kirken den 6te April 1830 organiseredes med sex Medlemmer, og at hine Faa nu var voxet til et stort

og mægtigt Folk. Henviste til den første Aarsag, der tilveiebragte Udryddelses Befalingen, der udstedtes af Guvernør Boggs i Missouri. Opmuntrede Folket til at gjøre gode Indhegninger, at spare Foder sammen, at skaffe et beqvemt Huusly for Qvæget til Vinteren, og talte om andre økonomiske Anliggender. Sammenlignede Velsignelserne af Sundheden vi nu nyder med Sygeligheden i Illinois og Missouri.

Navnene paa 177 Personer, der var beskikkede til at gaae paa Mission, oplæstes.

Præs. *Kimball* indbød dem, hvis Navne var oplæste, til at møde i Tabernaklet Kl. 5 samme Eftermiddag for at modtage deres Velsignelser og gjøre Forberedelser til deres Afreise.

Choret sang: „O min Fader, Du som boer."

Taksigelse af Ældste *W. Woodruff.*

Kl. 2 Efterm.

Kaldet til Orden af Præs. *Kimball.*

En Lovsang af Bernhard Snow oplæstes, og blev sungen af Choret.

Bøn af Præs. *Joseph Young.*

Choret sang en Lovsang.

Ældste *Orson Pratt* nedbad Velsignelsen over de sakramentale Sindbilleder, og prædikede for de forsamlede Tusinder.

Navnene paa 70 Personer, udvalgte til at gaae paa Mission, oplæstes.

Choret sang.

Taksigelse af *Lorenzo Snow.*

Kl. 5 Efterm.

115 Missionærer modtog deres Velsignelser under Ældsterne P. P. Pratts, O. Pratts, G. A. Smiths, W. Woodruffs og L. Snows og E. Snows Hænder.

Den 7de April Kl. 9 Form.

Da det var en regnfuld Dag, blev Forsamlingen holdt i Tabernaklet.

Kaldet til Orden af Præs. *Kimball.*

Sang af Choret.

Bøn af Ældste *W. Woodruff.*

Choret sang: „Kom alle Hellige, som boer paa Jorden."

Ældste *Parley P. Pratt* talte til Forsamlingen; hentydede til Prophetiens Aand, som igaar lagdes for Dagen, henviste til den Tid, han første Gang saae Mormons Bog og modtog Præstedømmet, og stillede den Tid i Modsætning til nogle af Resultaterne i denne Tid, den sidste Uddelings ellevte Time.

Ældste *Lorenzo Snow* talte om de trange Tider vi lever i og opmuntrede de Hellige til at være trofaste og handle med Viisdom.

Ældste *Thomas Bullock* oplæste „Acten, som forenede Deserets Agerdyrknings- og Manufaktur-Selskab," ligeledes Lov-Tillægget til nævnte Selskab.

Ældsterne *John Hyde* og *John B. Brown* blev voterede for at gaae paa Mission til Sandwich Øerne og *James F. Clary* til New Jersey.

Henry Moon blev voteret at være Biskop i 1ste Qvarteer af Store Saltsø Stad.

Jacob Wellar blev voteret at være Biskop i 3die Qvarteer.

Leonard W. Hardy voteredes at være Biskop i 12te Qvarteer; *Frederik Kesler* voteredes at være Biskop i 16de Qvarteer, og *Alonzo H. Raleigh* voteredes at være Biskop i 19de Qvarteer.

Conferencen opfordrede Personer, som var villige til at give af

deres Formue til Hjælp for Emigrationsfondet, til at mælde sig.

Choret sang: „O Herre, dit Folk velsign.“

Taksigelse af *J. M. Grant.*

Kl. 2 Efterm.

Musik-Korpset spillede: „Hil Dig, Columbia,“ og en Marsch af Strauss.

Forsamlingen kaldtes til Orden af Præs. *Grant.*

Choret sang: „Bring frem det kongelige Diadem.“

Bøn af Ældste *W. Woodruff.*

Choret sang: „Priser Herren, alle Nationer.“

Ældste *Woodruff* talte om Deserets Agerdyrknings- og Manufaktur-Selskab.

Ifølge en Beslutning, der var tagen i Conventionen, blev Staten Deserets Constitution oplæst af *Thomas Bullock*, og af Præs. *Grant* foreslaaet til Folkets Bifald eller Misbilligelse. Den blev eenstemmigen antagen af den uhyre Forsamling af de tilstedeværende Vælgere.

Ansøgningen om Utahs Optagelse i Unionen blev oplæst af Ældste *Bullock*, og efter Forslag af Præs. *Grant* blev den eenstemmigt antagen.

Præsident *Grant* foreslog *Geo. A. Smith* og *John Taylor*, der var af Conventionen valgte til Befuldmægtigede, og deres Udvælgelse blev eenstemmig bekræftet af Folket.

Præs. *Grant* foreslog derpaa at opholde Kirkens Authoriteter som følger:

Brigham Young, Præsident for Jesu Christi Kirke af Sidste Dages Hellige, Prophet, Seer og Aabenbarer; Heber C. Kimbal, første Raadgiver, Prophet, Seer og Aabenbarer; Jedediah M. Grant, anden Raadgiver, Prophet, Seer og Aabenbarer.

Orson Hyde, Præsident for de tolv Apostlers Qvorum, og Parley P. Pratt, Orson Pratt, Wilford Woodruff, John Taylor, George A. Smith, Amaza Lyman, Ezra T. Benson, Charles C. Rich, Lorenzo Snow, Erastus Snow og Franklin D. Richards, Medlemmer af nævnte Qvorum.

John Smith, (Hyrums ældste Søn) præsiderende Patriark.

John Young, Præsident for Overpræsternes Qvorum.

Joseph Young, Levi W. Hancock, Henry Herriman, Zera Pulsipher, Albert P. Rockwood, Benjamin L. Clapp og H. S. Eldredge, præsiderende Præsidenter over alle de Halvfjerdsindstyve.

John Nebeker, Præsident for de Ældstes Qvorum; James H. Smith og Aaron Sceva, hans Raadgivere.

Edward Hunter, præsiderende Biskop for hele Kirken.

Lewis Wight, Præsident for Præsternes Qvorum; George Dockstader og William Whiting, hans Raadgivere.

Mc Gee Harris, Præsident for Lærernes Qvorum; Adam Spiers og David Bowman, hans Raadgivere.

Alexander Herron, Præsident for Diakonernes Qvorum; John S. Carpenter og Frederick A. Mitchel, hans Raadgivere.

Brigham Young, Forvalter for Jesu Christi Kirke af Sidste Dages Hellige.

Daniel H. Wells, Overopsynsmand over de offentlige Arbeider.

Truman O. Angel, Kirkens Bygmester.

Brigham Young, Præsident for det Vedvarende Emigrationsfond til at indsamle de Fattige; H. C.

Kimball, W. Woodruff, O. Hyde, G. A. Smith, E. T. Benson, J. M. Grant, D. H. Wells, Edward Hunter, Daniel Spencer, Thomas Bullock, John Brown, William Crosby, A. Lymann, C. C. Rich, Lorenzo D. Young, P. P. Pratt, O. Pratt, F. D. Richards og Daniel Mc Intosh, hans Medhjælpere og Agenter for nævnte Fond.

David Fullmer, Præsident over denne Stav af Zion, Thomas Rhoads og P. H. Young, hans Raadgivere.

Herman Hyde, Eleazer Miller, Phinehas Richards, Levi Jackman, Ira Eldredge, John Vance, Edwin D. Woolley, John Parry, Winslow Farr, William Snow, Daniel Carn og Ira Ames, Medlemmer af Høiraadet.

George A. Smith, Kirkens Historieskriver og General-Registrator.

Ikke eet nægtende Votum blev given.

Otte Personer blev voterede for at gaae paa Missioner.

Præs. *Grant* berettede, hvad der gjøres i England med Hensyn til 10,000 Helliges Afreise fra hiint Land i Aar, og opmuntrede de Hellige til at understøtte det Vedvarende Emigrationsfonds-Compagni med alle de Midler, de raader over, saa at Compagniet kunde udvide Omfanget af deres Virksomhed.

Præs. *Kimball* talte om de Missionærer, der var udsendte i denne Conference og formanede Folket til at lægge op deres Korn, thi den Tid vil komme, da Folk fra Nationerne og Staterne skulde komme hid for at kjøbe Korn af os. Ingen, sagde han, har Ord til at kunne skildre den Nød, som vil komme over Verden, og jeg veed det er saa.

Sang af Choret.

Ældste *W. Willes* sang: „Deseret, de Fries Hjem."

Choret sang: „O min Fader, Du som boer."

Taksigelse af Ældste *Willes*.

Kl. 5 Efterm,

Præs. *Kimball* sagde, at muligen nogle af Missionærerne ikke havde faaet deres Begavelser, men at Leilighen skulde gives dem for sammes Modtagelse.

Apostlerne mødtes i Tabernaklet og velsignede og beskikkede 83 Personer til deres Missioner.

Kl. 6. Efterm,

Overpræsterne mødtes i Raads-Huset.

De Halvfjerdsindstyve afholdt deres Qvartal-Conference i deres Raads-Hal.

Den 8de April Kl. 9 Form.

Kaldet til Orden af Præs. *Kimball*.

Sang af Choret.

Bøn af Patriarken *Isaac Morley*.

Sang af Choret.

Ældste *Esra T. Benson* holdt en Tale.

Sang af Choret.

Ældste *O. Pratt* talte en kort Tid om Mormons Bogs guddommelige Troværdighed.

Ældste *Patrick Lynch* afgav en interessant Beretning om de Erfaringer, han havde gjort, medens han prædikede i Irland.

Sang af Choret.

Conferencen besluttede at møde i Tabernaklet den 6te October 1856 Kl. 10 Form.

Taksigelse af Patriark *John Smith*.

Thomas Bullock,
Conferencens Skriver.

Ægteskab og Sæder i Utah.

(Fortsat fra Pag. 335.)

Ved denne Leilighed, saavelsom i alle tidligere Tilfælde, den samme Gud, som straffer Hoerkarle med saadan Strenghed til Gunst for Polygami, erklærer og aabenbarer tydelig den Kjendsgjerning, at han selv gav David hans Herres Sauls Hustruer i hans Skjød.

Disse faae Exempler, tagne fra det Gamle Testamente, maa være tilstrækkelige til at vise, at Moses og Propheterne ikke forandrede Ægteskabs Loven eller Straffeloven for Hoer osv., som de var i den evige Pagt, gjort med Abraham.

Vi vil nu undersøge, om Jesus Christus eller hans Apostler nogensinde forandrede eller afskaffede disse Love. Johannes siger i sit 8, 3—7: „Og de Skriftkloge og Pharisæerne førte en Qvinde til ham, greben i Hoer, og stillede hende frem, og de sagde til ham:

Mester! denne Qvinde er greben paa frisk Gjerning i Hoer. Men Moses bød os i Loven, at saadanne skulde stenes; men hvad siger Du? Men de sagde dette for at forsøge ham, at de kunde have noget at anklage ham for.

Men Jesus bukkede sig ned, og skrev med Fingren paa Jorden. Men der de bleve ved at spørge ham, reiste han sig op, og sagde til dem: den som er syndeløs iblandt Eder, han kaste den første Steen paa hende."

Hvis Jesus havde ønsket at afskaffe eller forandre dette Punkt af Loven, saa var dette en god Anledning — et virkeligt Tilfælde — for Haanden; men langt derfra bød han strax at stene Qvinden, forudsat at der var en dydig Mand iblandt alle hendes Anklagere, som selv var saa reen, at han kunde være værdig til at udøve Loven; men da Ingen fandtes i hiin fordærvede Tidsalder, gik hun ustraffet, men blev udtrykkelig formanet til ikke at synde mere.

Atter i 1 Corinth. 5, 5. opmuntrer Apostlen Paulus de Hellige, idet han henviser til en Person i Menigheden, som havde bedrevet Utugt, til „at overantvorde en saadan til Satan til Kjødets Fordærvelse, for at Aanden maa frelses paa den Herres Jesu Dag."

Denne Kjødets Fordærvelse maa have havt Hensyn til Legemets Død, da Manden med Rette havde forbrudt sit Liv ifølge Guds Lov. Og at Aanden skulle frelses paa den Herres Jesu Dag, maa have havt Hentydning til hans anden Tilkommelses store Dag, og viser saaledes, at Hoerkarlen under Evangeliets Lys har forbrudt sit Liv i denne Verden, og sin Frelse i den tilkommende Verden, idetmindste for 1800 Aar.

Saaledes synes Straffen for ulovlig Kjønsomgang at være den samme i alle Uddelinger, hvadenten i den patriarkalske, mosaiske eller den christne, og at den udspringer fra en bestemt og uforanderlig Guds Lov, — en viis Foranstaltning — en skinnende Cherub med et flammende Sværd, saa at sige, for at beskytte Livets kydske og hellige Kilde.

Det er sandt, at Jesus Christus og hans Apostler, saa vidt som deres Skrifter er komne til os, har ikke omtalt Udøvelsen af Polygami i deres egen Tidsalder af

den bedste af alle Grunde, at Judæa var dengang en romersk Provinds og stod under romerske Love, som modsatte sig Polygami. Af denne Grund havde Jøderne storligen udartet, de havde fordærvet deres Vei og forvendt deres dydige Fædres rene Institutioner. Af denne Aarsag dadlede Johannes den Døber og Jesus Christus dem skarpt og kaldte dem en Øgleslægt, „en ond og hoeragtig Slægt, som havde tilintetgjort Guds Lov ved deres Vedtægter."

Men en Ting er vist, nemlig at Jesus Christus og hans Apostler altid samtykkede med Abraham, Isak og Jacob og Oldtidens hellige Propheter, at de bar Vidnesbyrd om deres Dyd og Trofasthed og skildrede dem som de Troendes hæderlige Fædre, og som Medlemmer eller Regenter i Guds Rige.

Jesus sagde ved en Leilighed til Jøderne: „Hvis I var Abrahams Börn, gjorde I Abrahams Gjerninger."

Og ved en anden Leilighed sagde han, at Mange skal komme fra Øst, Vest, Nord og Syd og skal sidde tilbords med Abraham, Isak og Jacob i Guds Rige; men I være udstødte. See Lucas Evan. 13, 28. 29.

Paulus og Apostlerne opmuntrede de Hellige til at blive liig Abraham, de Troendes Fader, hvis Børn de var formedelst Evangeliet, og hvis de var Børn, var de ogsaa Arvinger til den samme Forjættelses Pagter.

Nu har vi allerede viist, at Forjættelserne, lovede Abraham — til hvilke det nye Testamentes Hellige var Arvinger — indbefattede en overordentlig Forøgelse af Børn, og følgelig af Hustruer, som Midler til at frembringe samme, Men for at ikke Nogen skulde misforstaae dette Punkt af Pagten og Forjættelserne, har Jesus Christus selv afgjort dette for stedse.

Han sagde: „Sandelig siger jeg Eder: Der er Ingen, som har forladt Huus, eller Forældre, eller Brødre, eller Hustru eller Børn for Guds Riges Skyld, som jo skal annamme det mangefold igjen i denne Tid, og i den tilkommende Verden et evigt Liv." Luc. 18, 29.

Mænd, Brødre og Fædre! I denne Oversigt har vi beviist:

1) At en evig Pagt er gjort med Abraham, i hvilken alle Nationer skulde vorde velsignede.

2) At Hovedtrækket i denne Pagt angik vort Slægts overordentlig store Forøgelse og Familiers, Nationers og Rigers Organisation, Vedvaren og Tilvæxt.

3) At Gud, som kjendte bedst Midlerne til at forøges, bestemte et Fleertal af Hustruer for gode og hellige Mænd, som et Hoved-Middel til at mangfoldiggjøre deres Afkom, og forbød under Dødsstraf al Kjønsomgang, undtagen den var bekræftet ved den hellige Ægteskabslov.

4) At Pagten og Lovene, som angik Ægteskab og Dyd, eller Kjønnenes moralske eller sociale Forholde, saaledes som iagttagne af Abraham, Isak og Jacob, blev aldrig forandrede eller ophævede, hverken af Moses eller Propheterne, Jesus Christus eller Apostlerne, følgelig at denne Pagt og disse Love, Straffe og Forjættelser, som henhørte dertil, er eller burde med Rette endnu være i Kraft.

5) At alle Nationer skulle velsignes i disse Pagter og Institutioner, og at Hedningerne skulde blive Medarvinger til samme ved

Evangeliet, ved hvilke de blive Abrahams Børn, og

6) Ved at overtræde disse hellige Love, forandre denne Ordinance eller bryde denne evige Pagt, vilde, ifølge Propheten Esaias, „selve Jorden blive besmittet for dens Indbyggeres Skyld." Vi spørger dernæst: Hvilken Magt har været skyldig i saadanne Forandringer? „Hvem har overtraadt Lovene, forandret Skikkene og brudt den evige Pagt?"

Dette er den romerske Magt Skyld i. Den er det „fjerde Dyr" i Daniels Syn. „Den regjerede Jorden som med et Jernriis." „Den førte Krig mod de Hellige, og overvandt dem." Den forandrede baade Jødernes og de Christnes Love og Institutioner. Ved dens Tryllerier blev alle Nationer bedaarede. Den er, i Korthed: „Hemmelighed, Babylon den store, en Moder til Skjøgerne og Vederstyggelighederne paa Jorden." Den gav Tilladelse til Horeri, men forbød at giftes, tillod ingen af sine Borgere at have mere end een Hustru, og mange af dem, nemlig de Geistlige, slet ingen.

Enhver af de saakaldte christne Nationer, indbefattende endog det protestantiske England og de amerikanske Stater, har idetmindste antaget dette ene Træk af dens Overtro og Vederstyggeligheder. De har begge tilladt eller bevilget Horeri og strængt forbudt Polygami. De har kun straffet let eller slet ikke det, som under enhver Uddeling ved Guds Lov blev betragtet som en Hoved-Forbrydelse — en Brøde, som straffedes med Døden, og har gjort det til en Forbrydelse, og vedføiet en svær Straf til det, som ifølge Bibelen aldrig blev anseet for nogen Brøde, hverken af Gud, Jesus Christus, den Hellig-Aand, Engle, Propheter eller Apostler. Ja, Medborgere! Lovene i nogle af vore Stater, jeg skammer mig ved at sige det, vilde betragte Abrahams og Jacobs Børn som uægte; vilde tage deres Hustruer fra dem, og paa denne Maade sønderrive, hvad Gud har sammenføiet; vilde dømme disse hellige Patriarker til haardt Arbeide og eensomt Fangenskab indenfor et Fængsels Mure i flere Aar, og derefter tillade, at deres Hustruer og Børn ustraffet bliver vanærede, og derpaa — som for at sætte Kronen paa Uovereensstemmelserne — vilde en saadan Tingenes Orden tilsammentagen blive kaldt „Dyd," og saadanne Institutioner beæret med Navnet „Christendom." Saadanne Institutioner har opfyldt „Christenheden" med Horeri, dens Stæder med Vederstyggeligheder og den hele Verden med Sygdom og Raaddenhed, indtil Esaiæ Ord er bleven opfyldte: „Jorden er besmittet for dens Indbyggeres Skyld."

Betragt f. Ex. Paris, det christne Frankrigs Hovedstad; en Trediepart af de Børn, som fødes der, siges at være uægte, ifølge deres egne Love. See paa Østerrigs Hovedstad, en anden saakaldet christen Magt; Halvparten af dens Børn, siges der, er uægte.

See paa Europas Mandtalsliste og selv vore ældre Staters i denne Union: See de hundrede Tusinder mere af Qvindekjønnet end af Mandkjønnet. Hele dette Overskud af udødelige Væsener er ved den romerske Lov, der forbyder Polygami, dømte til at leve ugifte og til aldrig at knytte de Baand, der vilde sætte dem istand til lovligt og hæderligt at opfylde deres

Skabelses „Maal“ som Hustruer og Mødre. Heller ikke dette er Alt. Under de nærværende Institutioner oplæres Menneskene til at føle liden eller ingen Forpligtelse til at giftes; Mange foretrækker at leve ugifte. Dette forøger Antallet af Qvindekjønnet, som er dømt til at leve i eenlig Stand.

Ikke engang her ophører Ondet; alene de nuværende Krige i Europa har maaskee berøvet Verden en halv Million Mænd i deres kraftigste Alder — Individer, bestemte for Mandens og Faderens hellige Stilling — og derved bliver det samme Antal Qvinder, formedelst den monogamiske Lov, tilføiet paa Listen over dem, der er forhindrede fra at giftes.

Hele Overskuddet af den qvindelige Befolkning, som frembringes af disse og andre Aarsager, er ved Eenkone-Systemet aldeles forbudt at giftes, og saaledes tvungen til at bryde det første og store Guds Bud, nemlig: „Vorder frugtbare og mangfoldige.“

Saaledes har den nyere „Christenheds“ Love, tagne fra den romerske Kirke, overøst Nationerne med den største Usædelighed, med Synd, Sorg og Taarer, og med den sørgelige Eenlighedsstand. Enkerne sørger, fordi de ingen Mænd har; Jomfruerne sørger fordi de ingen Brudgomme har; Børnene sørger, fordi de ingen Beskyttere har; og Familier og Nationer sørger, fordi de hverken har Tillid til sig selv eller til hverandre. Dyd og Tillid er flygtet; Barmhjertigheden græder Taarer af Blod; den christelige Kjærlighed selv vakler og er færdig at give efter for Retfærdighedens Raab efter Hevn paa Jorden.

Hvad skal da de Retfærdige gjøre?

Vi svarer: Gjenoprette Guds Love — den evige Pagt. Lad enhver god Borger af begge Kjøn gifte sig i en passende Alder, velsign dem og siig: „Vorder frugtbare og mangfoldige.“

Sæt Døden til Straf for Skjørlevnet og Hoer, og kast paa denne Maade et Værn rundtom vore Familier og vore hellige, huuslige Institutioner. Lad den monogamiske Lov, der indskrænker en Mand til een Hustru, tilligemed hele dens medfølgende Slæng af Horeri, Intriguer, Forførelser, glædeløs, ugift Stand, Had, Misundelse, Skinsyge, Børnemord, uægte Fødsler, Sygdom og Død, kastes i det Dybeste af Havet, ligesom Møllestenen, og lad den synke med den store Babylon, for aldrig mere at opstaae. Lad enhver Mand og Qvinde blive dydig, reen, hellig og opfylde deres Skabelses Maal. Og lad os gaae frem og opfylde disse Bjerge, Staterne, Nord- og Syd-Amerika, Jorden og en uendelig Følgerække af Verdener med et helligt, dydigt og fornuftigt Afkom, hvis Hjerter vil fryde sig i Guds Lov.

Lad vore Sønner blive Guds Sønner ved Troen paa Jesus Christus og Lydighed til Evangeliet; lad hans Lov være uudslettelig indgravet i deres Hjerter; lad dem tidligt blive underviste i ethvert af Dydens og Ærens Principer, at Enhver kan være i bestandig Besiddelse af Kydskhed og føre en behagelig Indflydelse med sig i enhver af sit Bekjendtskabs Cirkler. Lad dem lære at ansee sig selv som Guds Sønner, og det andet Kjøn som Søstre og den Høiestes Døttre, som hellige Kar

og evige Væsener, bestemte til Ledsagere og Medarbeidere i den store Livs-Videnskab. Lad dem oplæres til, ved enhver af Ærens og Retskaffenhedens Principer, at tragte efter den patriarkalske Throne, for at kunne staae som Hoveder for Familier, og Frelsere for Menneskene.

Lad vore Døttre ogsaa adlyde Guds Ordinancer og modtage og uddanne den Hellig-Aands Gave i enhver god og reen Tilbøielighed; lad dem tidlig forstaae det sande Forhold, som de er bestemte til at indtage til det andet Kjøn; lad dem lære at agte dem som deres Brødre, værdig deres Tillid og Hengivenhed og som værdige til at blive deres Frelser og Hoved, ligesom Christus er Kirkens Hoved. Lad dem lære at agte og ære sig selv som hellige Kar, bestemte til at opretholde og forherlige Hustruens og Moderens evige og hellige Forhold og blive Mandens Hæder og Ære, og til at dele med ham en aldrig visnende Krone og et evigt tiltagende Herredømme.

I Korthed: lad os opdrage vore Sønner og Døttre i Alt, hvad der er helligt, sandt, dydigt, reent, elskværdigt og af god Omtale; lad os gradviis og med Omhyggelighed udvikle hos dem deres naturlige sande Hengivenhed og Egenskaber; lad os uddane enhver intellectuel og moralsk Følelse og Evne hos dem og lede dem varsomt frem i Livets og Ophøielsens store Videnskab, at vi, naar Tiden ikke er mere, kan fryde os med de utallige Millioner af vore Efterkommere i de evige Boliger.

Skandinaviens Stjerne.

Den 1ste September.

Som det har været os forundt i Juli og August at besøge England og Norge og været begunstigede af Herren med god Helbred og behageligt Veir, føler vi os vederqvægede og styrkede til med fornyet Iver at tage fat paa vort Arbeide for Missionens Vel, som vi heller ikke paa vor Reise tabte af Syne. Kaldet af Præsident Richards til at overvære et General Raad af alle Kirkens Authoriteter i Europa og inviteret til at besøge ham og tage tvende skandinaviske Brødre med os, afreiste vi i Selskab med Ældsterne Widerborg og Liljenqvist til England, hvor vi ankom den 27de Juni, og var glad at gjensee Præsident Richards og mange amerikanske og engelske Brødre. Vi havde Leilighed til at bivaane tre af de største Conferencer, som holdtes i Manchester, Birmingham og London, og tilsidst det store General Raad, som afholdtes i Birmingham den 21de og 22de Juli. Der havde vi den Glæde at see tre af de Tolv, Franklin D. Richards, Orson Pratt og Ezra T. Benson, tilligemed flere Brødre fra Zion. Vi havde stor Velsignelse og nød i fulde Drag af Zions Aanden, frisk som den kom fra Bjergene, hvorfra Budbærerne, hvis Fødder er velsignede, udgaaer for at forkynde Frelse for Israel. De

glædede sig at høre angaaende de skandinaviske Hellige og Guds Riges Fremgang i disse Lande. Efter endt Raad begav vi os til London, og afgik derfra den 26de Juli og ankom til Kjøbenhavn den 29de efter en kort og behagelig Reise.

Vort Ophold i England var som en Fest for os, idet alle bestræbte sig for at gjøre vort Ophold saa behageligt og lærerigt for os som muligt, og erkyndigede sig med den Interesse, som udmærker de Hellige, om de skandinaviske Brødre og Søstre, og paalagde os at bringe Hilsen til dem. Hvad der frydede os meest at erfare var, at Tiendeloven var antagen i England, og havde allerede viist sin velsignelsesrige Virkning; og vi glæder os allerede over den Velsignelse den vil forskaffe os her i Skandinavien, naar den er antagen og udøves.

Den 30te Juli afreiste vi til Norge, hvortil vi ankom den 1ste August, og havde en behagelig og glædelig Conference, og saae den Iver og Nidkjærhed for Herrens Værk, som besjælede de norske Hellige, der fandt det at være en stor Forrettighed, som det ogsaa er, at tjene Herren og leve under Tiendeloven, og voterede eenstemmigen for dens Antagelse og Efterlevelse. Med mange Beviser paa de norske Helliges Kjærlighed og med mange Hilsener til Brødre og Søstre i Danmark, forlod vi Christiania den 9de August og ankom til Kjøbenhavn den 11te, taknemmelige til Herren, som havde bevaret os paa vore Reiser, og forundt os at see saa mange af vore Troessødskende, og glæde os i deres Selskab.

Ved modtagne Breve fra Ældste K. Peterson erfarer vi, at Compagniet af de Hellige under hans Bestyrelse skulde begynde Reisen over Sletterne den 26de Juni; og ifølge senere Efterretninger erfarer vi, at Br. Ahmanson og hans Selskab skulde begynde deres Reise over Sletterne den 26de Juli. Alt var vel. Broder Ahmanson opfordrer især de Hellige at beflitte sig paa Reenhed og rense sig for visse Insekter, hvilket de ligesaa let kan lære medens de er i Danmark, som naar de kommer paa Reisen, thi der maa de lære det, hvilket vil falde besværligere for dem, som ikke har vant sig dertil iforveien.

Fra Ældste Christen Christiansen har vi været begunstigede med en Skrivelse fra Burlington. Han skiver alt Godt baade om de danske Hellige, som lever der, og om de, som han har seet af sidste Compagnier. Iblandt andet bemærker han, at de, som gaaer med Haandkarre-Compagnierne, kan ikke bringe mere end 17 Pund Reisegods hver; den, som vil have mere, har at betale 12½ amerikanske Dollars pr. 100 Pund i Fragt over Sletterne. Dette gjorde, at Mange solgte deres ubrugelige og tunge Reisetøi og sendte det værdifuldeste hjem til Zion. Atter et Vink for de Hellige at tage lette, gode og værdifulde Ting med sig.

Ældste *Orson Pratt* af de Tolvs Qvorum er beskikket som Præsident over Missionerne i Europa og har kaldet Ældste *Ezra*

T. Benson, ogsaa af de Tolv, til sin første og Ældste *James A. Little* til sin anden Raadgiver, og disse er altsaa Præsidentskabet over de Sidste Dages Hellige i Europa, for hvilke vore Bønner bør opsendes til Almagtens Throne. I næste Nummer vil vi indføre en Epistel fra Præsident Orson Pratt.

Præsidenterne F. D. Richards og C. H. Wheelock afseilede til New York fra Liverpool den 26de Juli. De var ledsagede af Ældsterne Joseph A. Young, William C. Dunbar, James Linforth og Familie. Vi ønsker, at Herren maa velsigne og bevare dem og føre dem lykkelig til Zion.

Mere om Tiende.

(Fra „the Millennial Star.")

Naar Menneskenes Aander kommer fra Faderens Skjød for at tage Tabernakler paa Jorden, er deres Legemer de første Dele af denne Planet, der er dem given til at benytte og bringe til Underkastelse under deres Skabers Love. Det var naturligt, retfærdigt og nødvendigt til hans Børns Gavn, at Herren grundede en evig Lov for den Afgift, ved hvis Betaling hans Undersaatter kunne give en materiel Erkjendelse paa deres Troskab mod ham, eller ved hvis Vægring de kunde negte hiin Troskab. Dette er det oprindelige Princip, hvorpaa Tiendeloven er grundet, og naar Menneskene kommer til Kundskab om det, har de Anledning til at bevise deres Troskab mod Himlens Gud, eller til at vise, at de negter ham Troskab. Herren fordrer ikke Tiendedelen af sit Folks Formue for sin personlige Fordeel, thi deres Aander, Legemer og Jorden, som de boer paa, tilhører altsammen ham; men den forlanges af dem til deres eget Vel, at de bestandig kan være paamindede om deres Skaber, Lovgiver, Beskytter, Opholder og Frelser. Han har ogsaa nedladt sig til at benytte denne Deel under hans vise Opsyn til deres udtrykkelige Fordeel, som betaler den, ved at bygge Templer og underholde Ordinancernes Administration, som er nødvendige for deres Frelse; derfor synder de, som negter at betale Herren hans Deel, ikke alene imod ham, men imod sig selv og behandler Tilkjendegivelserne af hans Godhed med Foragt.

Denne Lov har fra Begyndelsen af henhørt til det evige Præstedømme, og derfor er det en evig Lov, som er bindende for alle Menneskeslægtens Generationer, og Ingen vil opnaae Saliggjørelsens Velsignelser, førend de adlyder den.

I forrige Nummer af *Stjernen* viste vi, at Abraham holdt Tiendeloven, at Jacob gjorde den Pagt med Herren, at han vilde betale *ham* Tiende af alt, hvad Herren

vilde give ham, og at denne Lov blev optagen i den mosaiske Huusholdning og holdt hellig af gamle Israel. For saa vidt som de Velsignelser, Herren lovede Jacob, var fremtidige og skulde opfyldes paa hans Slægter saavel som paa ham selv, var Pagten, som han havde gjort med Herren, nemlig at betale *ham* Tiende af Alt, fra hans Side en evig Pagt og bindende for hans Slægter efter ham, og for hvis Opfyldelse de er ansvarlige formedelst deres Faders Pagt. Patriarken Jacob vil altid staae som Hovedet for sine Slægter, og efter hvad vi er bleven underrettede om i Aabenbaringen betræffende det celestiale Ægteskab, har han, tilligemed sine Fædre Abraham og Isaak, allerede opnaaet sin Herlighed og sidder paa sin Throne, og vi kan være forvissede om, at han vil see denne Pagt blive nøiagtigt opfyldt af Alle, som har en Arvedeel i hans Rige. Dette er en Ting, som skulde være dybt indpræget i Alles Sind, som bærer Navn af „Sidste Dages Hellige," thi hvis de ikke allerede har fundet det saaledes, vil de finde, at det er et Punkt, hvorpaa deres Saliggjørelse beroer — eet af de Prøvemidler, hvorved de skal bevise deres Fordring paa at tilhøre Israels Huus. Dersom de Hellige har lært denne Lov og af Præstedømmet bliver opfordret til at adlyde den, og ikke gjør det, forspilde de i Forhold dertil deres Fordring paa Evangeliets Velsignelser, og beviser, at de er svage i den Tro de bekjender.

Som vi før har bemærket er Tiendeloven kun et forberedende Arbeide til at danne de Hellige til at leve under den høiere Helligelseslov. Men Helligelsesloven vil ikke afskaffe Tiendeloven. Lydighed til begge maa ydes af Alle, som vil opnaae de evige Livs Velsignelser. Medens under Helligelsesloven enhver Ting, som en Hellig eier, altid vil være rede ved Præstedømmets Forlangende til Guds Riges Opbyggelse, vil de paa samme Tid blive opfordrede til at betale Tiende af Alt, hvad Herren skulde sætte dem til Forvaltere over. Vi kjender ikke, at der staaer nævnt noget i Skrifterne om Helligelse før Christus kom og aabnede Evangeliets Uddeling. Der staaer, at en rig, ung Mand kom til Jesus og sagde: „Mester, hvad skal jeg gjøre for at arve det evige Liv?" Der ligger noget Særegent i dette simple Spørgsmaal, som i Almindelighed bliver overseet. Den unge Mand spurgte ikke, hvad han skulde gjøre for at erholde en Deel af Saliggjørelsen — Maanens eller Stjernernes Glands; han synes at være begjærlig efter at opnaae den høieste Herlighed, Ophøielser og Herre dømmer — de evige Livs Velsignelser. Han havde øiensynligen ikke beregnet Prisen paa det, han søgte, thi efter at Jesus havde opregnet Budene, sagde han: „Alt dette har jeg holdt fra Ungdommen af; hvad fattes mig endnu?" Jesus sagde til ham: „Dersom Du vil blive fuldkommen, da gaa hen og sælg hvad Du har, og giv det til de Fattige, og Du skal have Liggendefæ i Himlen; og kom, følg mig." Dette var af samme Betydning, som at sige ham, at det var nødvendigt at offre alt, hvad han endnu havde kjært, saasom hans jordiske Eiendomme, hans ærede Stilling i Samfundet, hans gode Navn og hellige det øvrige af hans Liv til Evangeliets Udbredelse og Rigets Opbyggelse;

men den unge Mand gik, ligesom mange Andre, bedrøvet bort. Efter hans Mening var det evige Liv ikke værdt dette Offer.

Denne rige, unge Mand har et Offer at gjøre, hvis han ikke allerede har gjort det, af samme Værd som det, Jesus forlangte, førend han kan arve evigt Liv. Enhver af Adams Sønner og Døttre, som faaer Saliggjørelsens største Velsignelser, vil finde, at det er nødvendigt at gjøre de størst mulige Offre.

Som videre Beviis paa, at Helligelsens Aand henhører til Evangeliet, læser vi i Ap. Gj. 4, 34. 35.: „Thi der var ei heller nogen Trængende iblandt dem; thi saa Mange, som eiede Agre eller Huse, solgte dem og frembar Værdien af det Solgte, og lagde den for Apostlernes Fødder.“ Vi lærer ikke, at dette blev fordret af de tidligere Hellige, men vi kan uddrage den Slutning, at det var frivillige Frugter af den Hellig-Aand, som hvilede over dem. Opoffrelsens Aand er Evangeliets ægte Aand; som Beviis herpaa har enhver trofast Hellig kun at erindre, at, naar den Hellig-Aand var udgydt over ham i rigeligt Maal, følte han sig tilskyndet til at give gavmildt af sin Formue til at fremme Herrens Værk, og der er Hundreder i disse Lande, saavel som i Zion, som ofte har beklaget sig over ikke at have mere at give. Dette er Maalestokken for Evangeliets Aand, hvori enhver Hellig skulde stræbe at leve.

Tiden er kommen da de Hellige i disse Lande er opfordrede til at uddanne, flittigere end hidindtil, Lydighedens og Opoffrelsens Aand. I denne Hensigt har Herren kundgjort, at Tiendeloven skulde indføres, at den kan tjene til at adskille Klinten fra Hveden, og for at de Hellige kan have Leilighed til at bevise i større Grad end forhen, om de er værdige til at hjemsamles til Zion.

Vi vil tale lidt om de Hellige, som ikke er villige til at adlyde Tiendeloven. De behøver ikke at troe, at Herren ved sine Tjenere eller ved sit Forsyn vil tilstede dem særskilte Gunstbeviisninger ved at aabne Udveie for deres Hjemsamling; thi det er ikke sandsynlig, at Saadanne vil være meget værd, naar de kommer der. Hvis der er Nogle, som ikke har Tro nok til at betale deres Tiende her, vil de ikke være tilfredse med at betale der, eller taale de mange andre Opfordringer, som der vil gjøres, og, hvis de ikke opfylder dem, vil de faae mindre Velsignelser, og finde, at de er paa et urigtigt Sted og vil udentvivl snart opsøge en Atmosphære, som stemmer mere overeens med deres verdslige Anskuelser. De behøver ikke at vente, de vil voxe i Tro og den Hellig-Aands Aabenbaringer og derved tiltage i Viisdom og Kundskab om evige Livs-Principer; men de kan vente, at Evangeliets Aand vil forlade dem, at det lille Lys, som er i dem, udslukkes, Mørkets Skygge tilhylle deres Forstand, og at de vil faae Lyst til Ting af denne Verden, blive Apostater, afskjæres fra Troens Huusholdning og ikke have noget Haab om Saliggjørelse, førend de har lidt Straf for Overtrædelsen, begynder at gjøre deres første Gjerninger om igjen og komme op ved at holde de Befalinger, som de nu forkaster.

De Hellige vil gjøre vel i be-

standigen at erindre, at, naar de har lært at praktisere Tiendeloven godt, er der endnu en anden herlig Lectie for dem at lære, nemlig Loven om *Helligelse*.

Joseph Smiths Levnetsløb.

Januar. 1836. (Fortsat fra Pag. 351).

Søndag Morgen den 3die. Gik til Forsamlingen paa sædvanlig Tid. Præsident Rigdon holdt en smuk Forelæsning over „Aabenbaring."

Om Eftermiddagen konfirmerede jeg ti eller tolv Personer, som var bleven døbte, blandt hvilke var Malcham C. Davis, der blev døbt i Hviletiden mellem Forsamlingerne idag. Broder William Smith gjorde sin Bekjendelse for Menigheden til dens Tilfredshed og blev med Hjertelighed gjenoptagen i Samfundet. Nadveren blev administreret, og Broder William bekjendtgjorde at ville prædike om Aftenen, saasnart Lysene var tændte, og han holdt en smuk Tale; og denne Dag har været en Glædesdag for mig. Skyen, som hang over os, brast med Velsignelser over vore Hoveder, og Satan er bleven aldeles overvunden i sine Forsøg paa at ødelægge mig og Kirken ved at lade Mistænkeligheder opstaae i nogle af Brødrenes Hjerter. Jeg takker min himmelske Fader for den Enighed og Harmoni, som nu hersker i Menigheden.

Mandag Morgen den 4de. Mødte og organiserede vor hebraiske Skole efter de Foranstaltninger, som blev gjorte sidste Løverdag, eftersom vi havde antaget Doctor Piexotto til at undervise os i det hebraiske Sprog, naar vi fik vort Værelse i Stand. Vi underrettede ham om, at vi var færdige, og at vort Værelse var i Orden. Han indvilgede i at komme til os idag og holde sin indledende Forelæsning.

Igaar sendte han den Besked, at han ikke kunde komme før næste Onsdag. Et Votum blev tagen for at see, om vi vilde finde os i en saadan Behandling eller ikke, og det vedtoges benegtende; Ældste Sylvester Smith, beskikket Skriver, skulde skrive ham til desangaaende og underrette ham om, at vi ikke tiltrængte hans Tjeneste, og Ældsterne William E. McLellin og Orson Hyde blev strax sendte til Hudsons Seminarium for at fæste en Lærer, og de blev ved Skolens Votum beskikkede til at handle paa dens Vegne. Alligevel besluttede vi at tage fat paa vor Skole og gjøre det bedste, vi kunde, indtil vi fik en Lærer, og med Skolens Stemme samtykte jeg i at yde dem al den Hjælp, jeg var istand til for nærværende Tid.

Vi benytter Oversætter-Værelset til Skolens Brug, indtil et andet Værelse kan blive istandsat. Dette er den første Dag vi har benyttet det, hvilket er det vestlige Værelse i den øvre Deel af Templet, og blev i Morges indviet med Bøn, opsendt af Fader Smith. Dette er en regnfuld Tid, og

Veiene er overordentlig muddrede.

Mødte i Aften i Templet for at gjøre nogle Foranstaltninger for en Syngeskole. Efter nogen Ordstrid blev et fornuftigt Arrangement gjort; en Comittee, bestaaende af sex Personer, blev valgt til at tage Omsorg for Sangen.

Tirsdag den 5te. Bivaanede den hebraiske Skole og inddeelte den i Klasser. Havde nogle Debatter med Ældste Orson Pratt om Udtalen af et hebraisk Bogstav. Han lagde for Dagen en haardnakket Aand, hvorover jeg var meget bedrøvet.

Onsdag den 6te. Besøgte Skolen og tilbragte den største Deel af Formiddagen med at berolige de ubehagelige Følelser, som var i Ældste Orson Pratts Bryst; og efter megen Strid om en saadan ubetydelig Sag som Lyden af et hebraisk Bogstak, bad han om hele Skolens Tilgivelse og blev med Glæde tilgiven af Alle.

Ældste Mc Lellin kom tilbage fra Hudson og indberettede for Skolen, at han havde fæstet en Lærer til at undervise os i en Tid af syv Uger for 320 Dollars, nemlig fyrretyve Elever for dette Beløb, og Begyndelsen skeer i Løbet af 14 Dage. Han er meget berømt som en hebraisk Lærer, og foreslaaer at give os tilstrækkelig Kundskab i det nævnte Tidsrum for at kunne læse og oversætte Sproget.

Et Høi-Raad forsamledes i Kirtland i den Hensigt at besætte de vacante Pladser i Zions Høi-Raad. Præsidenterne David Whitmer, John Whitmer og W. W. Phelps og femten Høi-Præster og Ældster var nærværende. Præsident Phelps mældte, at Christian Whitmer døde den 27de November 1835. Fire Raadgivere, nemlig Parley P. Pratt, Orson Pratt, William E. Mc Lellin og Thomas B. Marsh var bleven valgte til Apostler eller særdeles Vidner; og Elisha H. Groves blev beskikket til at tage P. P. Pratts Plads i Zions Høi-Raad; Jesse Hitchcock i William E. Mc Lellins Plads; G. M. Hinkle istedetfor O. Pratt; Elias Higbee istedetfor T. B. Marsh, og Peter Whitmer jun. istedetfor afdøde Christian Whitmer, hvilke paa samme Tid blev ordinerede til Raadgivere.

Meget er bleven sagt og gjort af de Forenede Staters Regjering med Hensyn til Indianerne (Lamaniterne indenfor dens territoriale Grændser. Eet af de vigtigste Punkter i de Sidste Dages Helliges Tro er Israels Indsamling (hvoraf Lamaniterne udgjør en Deel) ved det evige Evangeliums Fylde. Den lykkelige Tid, da Jacob skulde gaae op til Herrens Huus for at dyrke ham i Aand og Sandhed og leve i Hellighed; da Herren vil gjenindsætte sine Dommere som i den første Tid og sine Raadgivere som i Begyndelsen; da enhver Mand kan sidde under sin egen Viinstok og sit egen Figentræ, og der ikke vil være Nogen til at forstyrre eller forskrække; naar *han* vil give dem et reent Sprog og Jorden blive fyldt med hellig Kundskab, ligesom Vandet skjuler Havets Bund; naar der ikke længere skal siges, Herren lever, som bragte Israels Børn ud af Ægyptens Land, men Herren lever, der bragte Israels Børn ud af Nordenland og fra alle Landene, hvorhen han havde fordrevet dem, — ja, denne Dag er af stor Vigtighed for alle Mennesker!

Og i Betragtning af det, som alle Propheterne har sagt før os, føler vi, at vi bør yttre nogle af vore Tanker i Forening med de offentlige Beretninger om Indianerne af General-Regjeringen: Naar vi taler om Indsamlingen, ønsker vi at forstaae den efter Skriften, nemlig Indsamlingen af Herrens Udvalgte fra enhver Nation paa Jorden, og bringe dem til Hærskarernes Herres Sted, naar Retfærdighedens Stad skal bygges, og hvor Folket skal have eet Hjerte og eet Sind, naar Frelseren kommer; ja, hvor Folket skal vandre med Gud, ligesom Enock gjorde, og være uden Synd. Herrens Verden er kostbar, og naar vi læser om at Sløret, som er udbredt over Nationerne, skal briste, og de Rene af Hjertet see Gud og leve et tusinde Aar med ham paa Jorden, ønsker vi, at alle oprigtige Mennesker skulde have Leilighed til at indsamles og opbygge Retfærdighedens Stad, hvor der selv paa Hestenes Bjælder skal være skreven: ***Helligheed for Herren.***

(Fortsættes.)

Notice.

En nye og forøget Udgave af *Pagtensbog* og et lille Skrift paa to Ark, betitlet „Er Mormonismen en Vranglære?“ er udkommen og kan reqvireres.

Indbetalt til Contoiret.

J. C. Folkmann	7 Rd.	- Mk.	- Sk.
C. C. A. Christensen	6 —	1 —	8 —
P. Nielsen	18 —	4 —	4 —
N. Nilsson	10 —	- —	- —
Summa	41 —	5 —	12 —

Indhold.

	Side.		Side.
General Conferencen i Saltsøstaden	353.	Redaktionsbemærkninger	361.
Ægteskab og Sæder i Utah (fortsat)	357.	Mere om Tiende.	363.
		Joseph Smiths Levnetsløb (fortsat)	366.

„Skandinaviens Stjerne“ udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned og faaes paa Contoiret i Lorentzens Gade Nr. 504, A. 5. Stuen tilvenstre og paa alle kongelige Postcontoirer.

Udgivet og forlagt af Hector C. Haight.
Trykt hos F. E. Bording.

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de sidste Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

5. Aarg. Nr. 24. *Den 15. September 1856.* Priis: 6 Sk. pr. Expl.

En Epistel fra Orson Pratt

til de Hellige overalt i Storbritannien, Irland og alle europæiske Lande. Hilsen.

(Fra „the Millennial Star.")

Kjære Brødre! Med Taknemmeligheds Følelser til Gud og Kjærlighed til Eder tager jeg atter fat paa min Pen for at underrette Eder om min Beskikkelse til Præsident i disse Lande. I en General-Conference af Hellige, forsamlet i Store Saltsø Stad, Utah Territorium, den 6te April 1856, blev jeg ved eenstemmigt Votum beskikket til Præsident i disse Lande og modtog strax efter et „Instructionsbrev" fra Præsident Brigham Young, hvoraf Følgende er et Udtog.

Præsidentens Contoir,
Store Saltsø Stad,
Utah Territorium,
den 10de April 1856.

Elskelige Broder Orson Pratt! De er herved paalagt og bemyndiget til uden Ophold at begive Dem til Liverpool i England og tage Bestyrelsen over: „De Sidste Dages Helliges europæiske Publications- og Emigrations-Contoir" i nævnte Stad og Præsidentskabet over det Sidste-Dages Værk paa de britiske Øer og over de af Landets Egne, hvis Missioner hidindtil har været mere umiddelbart under nævnte Præsidentskabs Opsyn.

De raades til at kalde Ældste Ezra T. Benson, en af de tolv Apostler, til Deres Hjælp ved Udførelsen af Deres Pligter, og De anbefales at vælge ham til een af Deres Raadgivere, og hans Arbeider vil være under Deres Raad og Veiledning. De har ogsaa Frihed til at byde over Ældste James A. Littles Tjeneste, som nu er i Contoiret i Liverpool, og til at kalde om Dem andre Medhjælpere, som Forretningerne og Deres Dømmekraft maatte fordre.

Broder Asa Calkin vil være Deres Hoved-Secretair indtil han bliver afløst af Nogen herfra; imidlertid vilde det være godt, om andre lovende Contoirister og trofaste unge Mænd sattes under Br. Calkins Veiledning, at vi maaskee kunde være istand til at und-

gaae Nødvendigheden af at sende Contoirister herfra — — — — —

Jeg beder Gud, den evige Fader, at velsigne Dem med den Hellig-Aand i alle Deres Pligter, at aabne Udveie for Dem til Opfyldelsen af ethvert roesværdigt Foretagende og at lede Deres Sind ind paa al Sandheds Vei.

Brigham Young,
Præsident for Jesu Christi Kirke af Sidste Dages Hellige.

I Overeensstemmelse med disse Instructioner forlod jeg Store Saltsø Stad den 22de April i Selskab med Ældste Benson og mange andre Missionærer, bestemte til dette Land. Fem af os ankom til Liverpool den 13de Juli og efter at have underrettet de fornemste præsiderende Authoriteter i Pastoraterne, Conferencerne og de fremmede Missioner, forsamledes vi i Birmingham til et specielt Raad den 21de, 22de og 23de Juli. Af de Beretninger, som der gaves, blev jeg mere fuldstændig underrettet om de Helliges Tilstand og almindelige Velfærd overalt i England og paa Fastlandet.

I Aarene 1848, 49 og 50 var jeg velsignet med det Privilegium at indtage samme officielle Stilling i dette Land, som Herren atter har fundet for godt at overdrage mig.

Jeg modtager det store Ansvar, som er mig anbetroet, med et Hjerte fyldt med Taknemmelighed til Gud og de Hellige; men paa samme Tid med Frygt og Bæven som Følge af mine egne Ufuldkommenheder og Svagheder, som maaskee er mere bekjendte af mig end af mange Andre. Een Ting har jeg paa det eftertrykkeligste lært, at, hvor store en Mands naturlige Evner og Talenter end er, er han uden den Hellig-Aand et usselt, svagt og elendigt Væsen, og som Intet for Guds Aasyn. Men iklædt Himlens Viisdom og bevæbnet med Guds Kraft er han liig den mægtige Strøm fra Klippe-Svælget, som river med sig alt, hvad der staaer i Veien for dens uimodstaaelige Fremvælden. Uden den Hellig-Aand er han liig Høstens Blade, der visner i Kulden og falder af Træet, som frembragte dem; men med den Hellig-Aand er han liig den vældige Eeg, som trodser Vinterens Storme og staaer fast midt i de oprørte Elementer. Han taler og hans Røst høres, og Kraften deraf føles af de Hellige overalt paa Jorden, medens de Ugudelige frygter og skjælver, thi noget hvisker i deres Hjerter, at „Gud er der."

Den Morgen jeg tog Farvel med vor elskelige Præsident Brigham Young, og udbad mig af hans Mund nogle Ord til Raad og Veiledning med Hensyn til mine Pligter i dette Land, svarede han: „Søg alvorligt efter den Hellig-Aand, og den vil vise Dem, hvad De skal gjøre." Hvilket Svar kunde have været sandere og mere passende end dette? Hvad kan være af større Vigtighed for en Guds Tjener end at nyde Samfund med en Aand, der er reen og hellig, som aldrig vil bedrage, men vise ham tydelig, hvad han skal gjøre? Er Samfund med denne Aand en Opdigtelse? Nei, det er en himmelsk glædelig Virkelighed. Selv Tanken om at blive underviist fra en saadan sikker Kilde fylder Sjælen med uudsigelig Lyksalighed. Det er min bestandige Bøn og mit meest brændende Ønske at Præsidentskabets Raad og den Hellig-Aands Hvisken, maa være min sikkre Veiledning i alle mine Forretnin-

ger blandt Eder, og at alle mine Instructioner, Raad og Skrivelser til Eder, og min Opførsel baade offentligt og privat maa være foreskrevne og inspirerede af den Hellig-Aand. Hvis dette er Tilfælde, kan jeg gavne Eder i Herrens Navn; ellers vil jeg kun være som lydende Malm, og alle mine Bestræbelser vil være forgjæves. Hellige, vil I hjælpe mig ved Eders Tro og Bønner til at erholde Aanden i stort Maal, ikke alene for min Skyld, men for Eders egen, at Gud kan gjøre mig til en Velsignelse for Eder ved det hellige Apostelskabs Forvaltning i at meddele Livets Ord og Aandens Gaver, at I kan blive styrkede og trøstede med Kundskaben om aandelige Ting, om Eders Pligter og om Guds Lov og blive fuldkomnere beredte til at taale Guds Nærværelse og Herlighed i den tilkommende Verden, hvortil vi Alle hurtig skynde os?

Overeensstemmende med Præsident Youngs Instructioner har jeg beskikket Ældste Ezra T. Benson, een af de Tolv, til min første Raadgiver. Ældste Benson vil reise meget omkring iblandt Eder, og I vil høiligen blive velsignede ved hans Tjeneste som een af de trofaste Apostler i de sidste Dage. Naar han er fyldt med Aanden, er han, med Skriftens Sprog, „en Tordenens Søn" og giver sit Vidnesbyrd med Viisdom og Guds Kraft. Maa Gud den Almægtige velsigne ham iblandt de Hellige i Storbritanien og lade hans Røst høres som en vældig Basuns Lyd og vække de Hellige til Liv og Virksomhed, og maa den blandt de Ugudelige være liig en frygtelig Tordens Røst og vække dem fra Aarhundreders Dødsslummer.

Jeg har ogsaa beskikket Ældste James A. Little til min anden Raadgiver. Hans Forretninger vil være mere indskrænkede til Contoiret til at være behjælpelig ved *Stjernens* Udgivelse. Endskjøndt Ældste Little er ung, er han en Mand med den reneste Charakteer og hans Hjerte er fuldt af Viisdom og Sandhed, thi Gud er med ham; hans Sjæl skal udvides som Oceanet, og hans Lys skal trænge sig frem liig Middagen; hans Skrifter skal være inspirerede af Sandhedens Aand og blive høit skattede og søgte efter af de Hellige. Broder Little! Vær ved godt Mod, thi Du er elsket af Herren og i *ham* skal din Styrke være fra nu af og evindelig.

De Hellige i dette Land har været velsignede overordentligt ved de vise Raad af den store og gode Mand, Ældste Franklin D. Richards, min Forgænger, som i lang Tid har præsideret med stor Viisdom og Værdighed i Eders Midte. Det hellige Apostelskab er høiligen bleven æret af ham. Hans Hjerte har været et Sandhedens Kildevæld og hans Indre har brændt af Medfølelse og Medlidenhed for de fattige Hellige. Ved hans vise Raad og Styrelse er Tusinder bleven udfriede fra Undertrykkelse og Nød og sendte til Fredens og Overflødighedens Land. Hans Raad har været liig en Faders til hans Børn; hans Underviisning har været liig Vaarens vederqvægende Regn, og har oplivet, forfrisket og givet Træerne i Herrens Viingaard fornyet Liv. Ved ham har den Hellig-Aand været udgydt liig Himlens Dug paa Josephs Land, der har tildeelt Landskabet fornyet Livlighed. Maa Gud, som viste sig for Abraham og velsignede hans Afkom

for evigt, ogsaa velsigne Broder Franklin og hans Slægter; maa hans Sønner blive blandt Israels Øverster, vise Raadgivere i Zion og Herskere i vor Guds Rige.

Jeg vil bestræbe mig for, saavidt som Omstændighederne og Herrens Aand dicterer mig, at udføre Broder Franklins klogt udtænkte Planer for de Helliges Gavn og Velfærd, idet jeg haaber, at mine svage Arbeider ogsaa maa blive velsignede, og at Gud ogsaa maa arbeide ved min Medvirken til Eders Bedste.

Det skulde glæde og fornøie mig meget at besøge alle Conferencer og udenlandske Missioner under min Varetægt, hvis det kunde forenes mnd de forøgede Forretninger, som bestandig vælte ind paa mig, og som synes at fordre min Opmærksomhed i Contoiret i Liverpool.

Authoriteterne og de Hellige bør benytte enhver roesværdig Bestræbelse for at udbrede det trykte Ord, da dette er eet af de sidste Dages bedste Midler til at oplyse Verden og til at opbygge Guds Rige med. Det lille Skrift *Ægteskab og Sæder i Utah* er værdigt til at sættes i Omløb i hundredetusindeviis; ogsaa mange andre Smaaskrifter, hvormed I er bekjendte, vilde være af mere udstrakt Nytte, om de var mere udbredte til alle Sider iblandt Folket. Pressens Indflydelse i England og Amerika er meget mægtig baade til Godt og Ondt. Og saa vidt vi kan faae den til at virke for os, er den kraftig i Guds Rige til at stoppe og i en vis Grad controllere Oppositionens mægtige Strøm, som er rettet mod de Hellige, og som af og til bryder frem og truer med at tilintetgjøre os i sine vrede Bølger. Lad derfor de Hellige gribe de mesterlige Lettelser, som Bogtrykkerkunsten tilbyder, og sprede Lys og Sandhed i enhver Bolig overalt i Landet. Ved at gjøre saaledes, vil de snart see Frugterne af deres Arbeider, som tilkjendegives ved tiltagende Efterspørgsler, ved voxende Forsamliger og ved forøgede Antal af de Ærlige, som vil tillægges Kirken. Lad ethvert af Kirkens Medlemmer bede alvorligt, at de maa bringe idetmindste een Sjæl til Omvendelse hver tredie Maaned, og ved Aarets Ende vil vi finde Antallet paa vore Medlemmer firedobbelt saa stort og vor Styrke og Kraft storligen forøget og vore Velgjørenhedsfond overordentlig formerede.

Som Følge af de mange Tusinder, som i de sidste to Aar er bleven hjulpne afsted fra dette Land er Contoirets Fond storligen bleven formindskede, mangen en stor Gjæld er bleven paadragen og vi er omringede af mange foruroligende Forlegenheder; dog, det er at haabe, at de Hellige vil være beredte til at hjælpe til enhver Tid, det er nødigt; og at Summer maae flyde ind i Contoiret i tusindviis, at det gode Arbeide, de Fattiges Indsamling, maa vedblive med voxende Held.

Mange af de Hellige i Utah, som har havt Følelse for de Fattiges Velfærd i dette Land, har med ædel Iver og med Hjerter fyldte af Godgjørenhed givet Avlsgaarde, By-Lodder, private Huse og offentlige Forraadshuse til et Beløb af mange tusinde Pund Sterling til det Vedvarende Emigrations-Fonds-Compagni, og Gevinsterne af alle disse Eiendomme vil, dersom de kan blive solgte til de Formuende blandt de Hellige i disse Lande, blive benyttede af

dette Contoir til at sende hjem de Fattige af vort Folk. Vi opmuntrer de formuende Hellige til at kjøbe sig Arvelodder i Utah, og paa denne Maade vil de kaste nyttige Midler i det Vedvarende Emigrationsfond til at hjælpe deres fattige, undertrykte Brødre herfra til Zion. Naar vore Brødre i Zion kan have Raad til at give deres Eiendomme hen til de Fattiges Gavn, bør visselig I være villige til at kjøbe i det samme nyttige Øiemed. Jeg har en Afskrift af alle de forærede Eiendomme i Contoiret, og skal være meget glad ved at aflhænde samme til Eder, for om mulig at sende ud flere tusinde Hellige næste Foraar, saa betids at de tidligt kan drage over Sletterne. By-Lodderne, Avlsgaardene og Husene, som er til Salg, varierer i Værdi fra eet eller to hundrede Pund til to eller tre Tusinde. Kom, mine Brødre, og vælg selv; nu er det den gunstigste Tid for Eder at sikkre Eder et Hjem i Zion og til at gjøre godt. De Fattiges Raab om Befrielse er til Eder. Vil I blive deres Befriere og sikkre Eder Hjem og evige Boliger iblandt de Retfærdige? Eller foretrækker I den rige Mands Skjæbne i Pinen langt borte fra Abrahams Skjød? Valget er Eders eget og I maa selv blive ved Følgerne. Dersom I afslaaer denne Velsignelse, vil Gud aabne en anden Udvei for sine Helliges Befrielse; thi han vil høre deres Raab og sørge for dem; og den Velsignelse, som I kunde have modtaget, vil komme paa deres Hoveder, som er mere værdige. Dette er ikke anvendelig paa dem, som vilde være glade ved at gjøre det, men hvis Formue er i saa ugunstige Omstændigheder, at de ikke kan kjøbe for Øieblikket, men det sigter til de Gjerrige — de begjerlige Elskere af ussel Vinding, som tænker mere paa deres Rigdomme end paa deres Sjæle. Det er Saadanne, som vel kan frygte og skjælve; thi deres Time er kommen, og deres Elendigheds Dage nærmer sig hurtigen.

Ugudeligheden tiltager i høi Grad, og det store Babylon fortæres nu i sin egen Smuds og Raaddenhed. Det tilkommer alle de Hellige at give nøie Agt paa deres Veie, at de ikke bliver overvundne og besmitte sig og tager Deel i disse ugudelige Nationers Synder og omkommer med dem. Velsignet er den Mand, som, omringet af Fristelser og Ryggesløshed paa alle Sider, dog holder sig reen og dydig for Gud. Saadanne skal blomstre liig den kostbare Viinstok, som udbreder sine grønne Grene i alle Retninger og bærer store Klaser af riig og kostelig Frugt. Hans Sæd skal storligen forøges og hans Slægter skal for evigt vorde velsignede. Men forbandet være den Mand, som, efter at have modtaget sine Begavelser, besmitter sig med Qvinder og ikke giver Agt paa den hellige og evige Livs-Pagt; thi Saadanne skal visne hen, liig en Green, der er afskaaren fra Træet i en Viingaard, som ikke bærer Frugt, men er nærved at brændes. „Vee alle dem, som bedriver Hoer, siger Herren Gud den Almægtige; thi de skal blive nedstyrtede til Helvede.“ O, mine Brødre og Søstre, lad ikke Hjertets Dyd og Reenhed gaae bort fra Eder, thi de er Eders Styrke og Beskyttelse i Babylon, Eders Herlighed og Ære i Zion og Eders uendelige Tilvæxt af evige Liv i den tilkommende Verden.

Til de omreisende Ældster og

Missionærer siger jeg, fjas ikke bort Eders Tid; arbeider med Kraft, thi Høstens Ende kommer snart; lad Eders Røst høres om Morgenen, Middagen og i Aftenens Skygger at raabe Omvendelse til alle Folk; lad Salene, Capellerne og private Boliger gjenlyde af Eders advarende Stemme; lad Gaderne, Stræderne og Landeveiene gjentone af de glade Tidender; lad de høie Steder, Høiene og Bjergene gjenlyde af den glade Lyd; lad de Stores og Adeliges Herresæder og Kongers og Dronningers pragtfulde Slotte høre Eders Vidnesbyrd, indtil Nationerne ved Guds Kraft skal sønderbrydes, Throner omstyrtes og gamle Babylon selv bringes til at bæve, ryste, rave og falde for aldrig mere at opstaae. Paakald Herren Nat og Dag om *hans* Aands Viisdom og Styrke; om den Hellig-Aands Kraft, som giver Eder at tale; om Prophetiens Aand til at advare Nationerne; om aandelige Gaver til at uddele til de Hellige; om Aabenbaringer af Guds Kundskab; om Engle til at beskytte, bevare og tjene Eder og gjøre Tjeneste for Eder; om at Herren vil sønderrive Himlene og komme ned for at frelse sit Folk og gjenløse Jorden. O, hvor stort det Arbeide er, som skal udføres! O, hvor flittige burde vi ikke være til at gjøre det!

Maa Himlens Velsignelser, Retfærdighed, Styrke, Salighed, Gaver og Kræfter voxe og forøges hos Eder, indtil I bliver ophøiede til at sidde paa Kraftens Throner og regjere evindeligen, er min inderlige Bøn.

Eders ydmyge Tjener
Orson Pratt,
Præsident for de Hellige i Storbritanien og Europa.

Om Evangeliets første Principer.

Tale af Ældste Parley P. Pratt, holdt i det nye Tabernakel i Store Salt Sø Stad den 26de August 1855.

(Fortsat fra Pag. 341.)

Evangeliet blev aabenbaret til Mænd i forskjellige Lande og Dele af Jorden fordum, naarsomhelst der var Mennesker at frelse, og det blev aabenbaret til Mænd i den nyere Tid, fordi der fandtes Mennesker nu som kunde frelses ved det. Evangeliet var til Alle, som Herren vor Gud vilde kalde i enhver Tidsalder og ethvert Land, og uden denne Kaldelse vilde vi have været ligesaa stokblinde i vore Fædres Traditioner, og ledte bort ved forskjellige Troesbekjendelser og ved Menneskenes List, som ligger paa Luur for at bedrage. Hvor vilde vi have været, hvis det ikke havde været for denne Kaldelses Skyld? Vi kunde maaskee have været gode Mennesker nok, men hvor vilde vi have været?

Evangeliets Indførelse var værdig en Engel, ja, Budskabet var værdig et Korps af dem, det var værdig en Hær af dem! Det var

værdig en Gud! Det var en Sag af Vigtighed, der kaldte Jesus fra sin Faders Skjød i den evige Verden. En Kaldelse var dengang nødvendig, Tro var nødvendig, og Troen kommer ved at høre Guds Ord, og hvorledes kunde I faae høre det, dersom Ingen var kaldet til at prædike det? Vi var midt i Mørket og Mørket forstod det ikke. Vi kunde see, at Aabenbaringer var given i andre Tidsaldre, men vi behøvede dem i vor egen; dog manglede vi en Kaldelse.

Jeg indseer, at Nogle vil tænke paa deres Bedstemødre og Bedstefædre, som døde i Mellemtiden, og som døde i Haabet, saa vidt som de kunde have det. Jeg veed, at de vil spørge hele Tiden for at faae at vide, hvad der er bleven af dem.

Vel, det har intet at betyde; vi bør iagttage vore egne Forretninger og see til vor egen Frelse; hvis vi gjør saa, vil vi ikke faae nogen Fordømmelse. Vi veed ikke andet end at vi, efterhaanden som vi skrider frem i Retfærdighed, kan ved vor store Faders Foranstaltninger tjene dem og handle for disse vore gode, gamle Fædre og Mødre, der saae Lyset langt borte, men som ikke kunde naae det af Mangel paa en *Kaldelse* — af Mangel paa et Præstedømme, som er uden Dages Begyndelse, og af Mangel paa Mænd, der holder Himlens Fuldmagt; ja, vi maae gjøre for dem, hvad de ikke har havt det Privilegium at gjøre for sig selv.

Godt, hvad er Foranstaltningen? Sagde jeg Eder ikke nylig, at dette evige Præstedømme var uden Dages Begyndelse og Livs Ende efter Guds Søns Orden? Troer I, naar en Mand gaaer hinsides Sløret, at han derfor er mindre Præst? Hvis Engle eller Mænd ved Prophetiens Aand har lagt deres Hænder paa ham og ordineret ham til et Embede i Guds Søns Præstedømme, og har kaldet ham i Herrens Navn til at frelse Andre, troer I da, at han, naar han gaaer bag Sløret, bliver uordineret?

Hvad sagde Jesus til Jøderne? Han sagde: „I bekjende at Abrahams, Isaks og Jacobs Gud er den Gud, I dyrke; men," siger han, „jeg vil I skal forstaae, at han ikke er de Dødes Gud, thi hvad Ære vilde der være deri? Men," siger han, „han er de Levendes Gud." Han talte nemlig om Abrahams Børn, som var døde, lige saa meget som at sige, at Abraham levede dengang.

Naar nu en Mand, som holder det evige Præstedømme, gaaer bag Sløret, saa beholder han alligevel sin Fuldmagt, og hans Hjerte er fuldt af Hengivenhed og Kjærlighed til Guds Skabninger, og han er iført Guds Kraft og er hans Prophet, Apostel og Ældste. Det er umuligt at faae en Mand til at tie, som er fyldt med Jesu Vidnesbyrd. Jeg vilde lige saa gjerne paatage mig at indestænge Ild i tørre Spaaner, som at indespærre de gode Efterretninger i en Mands Hjerte; thi han har sin Mission, hvilken er at prædike Evangeliet for dem, som var og er i Mørke.

De gode gamle Fædre og Mødre, som ikke havde Evangeliets Privilegier og Velsignelser f. Ex., gaae og afleveer Eders Budskab til dem, at ogsaa de kan komme til Sandhedens Lys og blive frelste.

Apostlen sagde, da han talte til de Hellige: „Men I ere nu af Hjertet blevne den Lærdoms Form ly-

dige, hvilken I have annammet, og frigjorte fra Synden, ere I blevne Retfærdighedens Tjenere." Rom. 6, 17—18.

Der var Friheden i at adlyde den Lærdoms Form, som var dem given. Lydigheden til den Lærdoms Form gjorde dem fri; men dethindrede dem ikke i at handle som Mennesker i timelig Henseende.

Apostlen taler ogsaa om Overgangen fra Døden til Livet, fordi de elskede Brødrene. At gaae igjennem Sløret forandrer ikke en Mand; det tager ham unægtelig bort fra det kjødelige Øie; men Evnen, Kundskaben og Tankekraften er alle levende og virksomme, og dersom de hører Evangeliet, vil de blive glade og Forjættelserne er til dem, og de vil fryde sig i dem.

Om en Mand gaaer bag Sløret med det evige Præstedømme, hvilket han har forherliget til sin Dødsdag, saa kan I ikke tage det fra ham; det vil forblive hos ham i Aandeverdenen, og naar han opvaagner i hiin Verden iblandt Aanderne, har han den Magt og den Forpligtelse paa sig, at dersom han kan finde en Person, som er værdt at frelses, saa snart som han bliver forvisset derom, og han erindrer, hvad han skal lære og hvem han skal lære, da opdager han, at han har faaet en Mission, og den Mission er til de Sjæle, som ikke havde det Privilegium, som vi har i denne Verden, at de kan blive Deeltagere i Evangeliet ligesaavel som vi.

Og heri, naar det fuldkommen udføres, er Nøglerne til „Daab for de Døde," og Frelsen for dem, som ikke er paa Jorden — en Gjenstand jeg nu ikke behøver at gaae ind paa, endskjøndt det er iblandt Saliggjørelsens første Principer; men disse er saa vidtløftige, at vi ikke kan dvæle ved dem alle paa een Gang.

Men det er tilstrækkeligt at sige, at da Herren gjorde den Foranstaltning, at der skulde være eet Navn, ved hvilket Mennesket skulde blive frelst, og da han lagde den Plan at lade glade Tidender gaae til Øerne og Fastlandene og til Jordens fire Qvarterer, da erindrede han ogsaa Aanderne i Fængslet, og han gjorde Anstalter, store som Evigheden, for at det kunde naae „enhver Skabning" under alle Omstændigheder, der kunde opstaae indenfor Barmhjertighedens Omraade.

Han ordnede det saa, at „Synder og Gudsbespottelser af alle Slags kunde i sin Tid blive tilgivne, undtagen de, som ikke med Retfærdighed kunde tilgives i denne Verden, ei heller i den tilkommende.

Planen er saaledes lagt, at ethvert Menneske kunde omvende sig og faae Syndsforladelse og den Hellig-Aands Gave i sin Tid og paa sit Sted, om han vilde; men hvis han ikke vilde, saa kunde han gjøre som han behagede, hvadenten i denne Verden eller i en anden, ifølge den fuldkomne Frihed, hvorunder han lever.

Jeg veed, at I ikke kan tvinge et af de umælende Dyr til at drikke; I kan føre det til Vandet, og henlede dets Opmærksomhed paa den rene, krystalklare Strøm; men alligevel kan det døe af Tørst. Menneskene kan ligeledes døe, fordi de ikke vil afstaae fra deres Synder og tage Korset op; og dersom de vil døe af Tørst, og ikke tilegne sig Saligheden, som tilby-

des dem af en blødende Frelser, da kan de gjerne døe den Ugudeliges Død.

Og dersom de ikke vil benytte deres Frihed til at gjøre Ret, kan de gaae deres Vei; de vil døe for al Evighed, og aldrig blive tvungne til at adlyde Sandheden.

Vel, mine Venner! Her er Evangeliet, og hvor er det Menneske, hvis Hjerte er saa haardt, at det ikke vil see og annamme det? Det Menneske maa være forhærdet i Ugudelighed, som ikke vil taale Evangeliets Lov. Og min Indbydelse er til alle dem, som ikke har adlydt, og til alle dem, som staaer i Kirken, der ikke har adlydt Evangeliet i dets Fylde: Seer til at I gjør det. Jeg mener, at I hver Dag skal give Agt paa den Deel af det, som vedkommer Omvendelsen, nemlig at lade af fra og forsage Eders Synder og forbedre Eder og frembringe Frugter passende for et nyt Levnet.

Jeg vil blive dømt for min Prædiken, og I for at have hørt paa mig. Jeg vil være meget omhyggelig for mig selv, og jeg troer, jeg kan være det. Jeg vil see ind i Tingene og berede mit Sind til at skjelne mellem Ret og Uret, ellers kunde jeg blive efterladen, og det vilde give en Mand nok at bestille at omvende sig og frembringe Frugter for et nyt Liv. Der vil være en god Deel Vaagen og Beden, og han maa være meget omhyggelig for at leve saaledes, at han kan faae den Hellig-Aand, og saaledes at den ikke forlader ham; thi uden den vil han være ligesom en Fisk, der er tagen op af Vandet, elle som Een i varmt Veir, der er berøvet frisk Luft. Hvis han engang taber Aanden, efter at have modtaget den, vil det give ham nok at bestille for at faae den igjen.

Den Omvendelse og den Begravelse i den opstandne Jesu Navn behøver en god Deel Ydmyghed og Standhaftighed; thi det er at aflægge det gamle Menneske med alle dets Gjerninger, og at opstaae og vandre i et nyt Levnet.

Der menes ikke blot Noget, men det fremvises i Menneskets Handlinger. Vel, vil ikke det give et Menneske nok at bestille? Jeg troer det vil, i en saadan Verden som denne. I denne Ordets Betydning er de Hellige bleven paalagte at adlyde Evangeliet, og bestandig at omvende sig; men vi taler om at afdøe fra Synd og om at vandre i et nyt Levet. At afdøe fra Synd, og blive begraven i Daaben, og at opstaae til et nyt Liv varede kun et Øieblik; men den Strøm, som flyder af Lydighed, er evigvarende.

De, som er udenfor Kirken, er visseligen opfordrede til at adlyde Evangeliet, og naar Folk er skjødesløse og ligegyldige i at iagttage deres Pligter, da er det, at ugudelige Folk opstaaer iblandt os, og vi bydes da at omvende os og adlyde Evangeliet. Jeg vil rense mine Klæder, saa vidt som een Dag vil gjøre det, førend jeg sætter mig ned. Børn, som er i Stand til at modtage Underviisning, er kaldte til at adlyde Evangeliet, og de bør undervises af deres Forældre, saa at de kan forstaae det, naar de omtrent er otte Aar gamle. Da bliver de opfordrede til at omvende sig, at forstaae og frembringe Frugter skikkede for Guds Rige, og bliver begravede i Liighed med Døden, ligesom Jesus blev, og derpaa afstaae fra alle deres ubesindige og

syndige Handlinger, og opstaae fra deres vaade Grav, idet de forstaaer, at Jesus igjen opstod fra de Døde fra sin Grav, og vidende dette, at de da skal tage deres Kors op. Dette er en billedlig Fremstilling for at vise os, at da begynder et nyt Liv. Nu I Folk, som er opvoxne i Evangeliet og i Himlens Lys, men som har været skjødesløse eller ugudelige, staae op og adlyd Evangeliet, og bliv ikke døbte, uden I omvender Eder; thi alt, hvad I hører og iagttager af Evangeliet, vil ikke tjene Eder til Gode, uden I bliver saa ydmyge som et lidet Barn; og husk, at det er ved Jesu Christi Navn og udsonende Blod, I kan faae Syndernes Forladelse ved Ordinancen „Daab," der forestiller Begravelsen. Og til de Folk, som ikke er opvoxne indenfor denne Kaldelses og Indflydelses Omraade, siger jeg: „Kom og adlyd det, og kald Eder ikke selv Fremmede og Udlændinge, men Medarvinger til Forjættelserne tilsagte Abraham, og som blev grundet ved ham og given ham til en evig Pagt."

I kan antage, at det er en Deel af den Lov, som blev given til Moses, og derfor afskaffet ved Christus. Lad mig sige Eder, at den evige Pagt gjort med Abraham og omtalt i Skriften, blev gjort 450 Aar før Loven tordnedes fra Bjerget Sinai. Loven blev givet til Moses særskilt fra Evangeliet, men ikke for at ophæve hiin Pagt, og da den Herre Jesus Christus kom, afskaffede han den ikke, men befalede sine Apostler at prædike om den. Den er meget ældre end Loven; thi den anvendtes før Moses blev født og ligeledes siden, og alt, hvad vi skal gjøre, er at indvilge i den, og blive trofaste ligesom Abraham, og da skal vi, om vi bliver Sønner, være Abrahams Sønner, og om vi bliver Døttre, Saras Døttre, fordi vi har annammet det samme Evangelium og de samme Principer, og derefter, naar vi kommer ind i Himlen med Rachel og Lea, vil de ikke skamme sig ved os, og hvad der er mere, vi vil ikke skamme os ved dem. Da skal vi blive modmodtagne som velkomne Borgere og Borgerinder, og vi skal sidde ned i Guds Rige og ikke nogensinde gaae ud af det igjen. „Og Mange skal komme fra Øster og fra Vester og sidde ned i Guds Rige;" men hvis vi ikke er trofaste, skal vi staae udenfor. Derfor ønsker jeg, at I maae forstaae, at Forjættelsen, som er særskilt, vil ikke passe for os, hvis vi ikke annammer den.

Maa Herren velsigne Eder. Amen.

Skandinaviens Stjerne.

Den 1ste September.

Med dette Nr. slutter femte Aargang af *„Stjernen,"* og naar vi kaster vort Blik tilbage paa den forløbne Tid, kan vi ikke andet end føle os taknemmelige til vor himmelske Fader, som har velsignet vore Bestræbelser og forundt os Naade til, saavidt at opfylde vore Pligter. Vi og de Hellige har Grund til at være taknemmelige

til Herren, som har givet os saa megen nyttig Underviisning i den forløbne Tid; og de, som har opbevaret og anvendt det, som er tilbudt dem, har udentvivl voxet og tiltaget i Tro og i Kundskab, i Forstand og gode Gjerninger.

Der gives dog enkelte, som ikke har givet Agt paa Lærdomme, Raad og Formaninger, men har stødt an mod Anstødsstenen, og faldt, til Advarsel for Andre. Vær derfor vise I Hellige, vær aarvaagne og flittige til Bøn, vandre i Ydmyghed, Reenhed og Lydighed til Herrens Bud og Befalinger, thi Tiden er kommen, at Herren fordrer af sit Folk at de skal vandre i Forhold til det Lys, han skjenker dem. Og Præstedømmet især paalægger vi som en hellig Pligt, i alle Ting at vise sig som Exempler for de Hellige og for Verden, saavel i Lære som Vandel. Et stort Ansvar hviler paa Eder, Brødre, som har modtaget en større eller mindre Deel af det heliige Præstedømme, dersom I ikke opfylder Eders Pligter, men giver Forargelse for de Hellige, og kommer Verden til at spotte. Naar I optræder som Forkyndere af Frelsens Evangelium, fremlæg med Klarhed og Tydelighed de første Grundsætninger af Læren i Christo; naar Menneskene har undfanget Tro, har omvendt sig og er bleven rettelig indlemmede i Samfund med Gud til Nydelsen af den Hellig-Aands Gave, da, og ikke før, kan de efterhaanden annamme de høiere Sandheder. Naai I modtager Raad og Veiledning fra dem Gud har stillet over Eder, lad det være Eder magtpaaliggende ikke alene at læse det, men ogsaa at efterleve det indtil Punkt og Prikke, og formane dem, som er under Eders Veiledning, til det samme. Dersom I ikke ganske forstaaer et givet Raad, søg Oplysning hos den rette Authoritet, saa at I ikke formedelst Misforstaaelse skal handle tvertimod, eller aldeles tilsidesætte, hvad der er raadet Eder. Iblandt andet vil vi atter fæste Eders Opmærksomhed paa Bemærkningerne i Stjernen Nr. 10 af 5te Aargang.

Vi havde den Glæde den 30te og 31te August at overvære Conference-Mødet for Kjøbenhavns Conference, hvor gunstige Rapporter aflagdes om Værkets Fremgang — Herrens Aand var rigelig udgydt, mange gode Raad og Lærdomme blev givne formedelst den; Tiendelovens Antagen og Efterleven blev med de bedste Følelser voteret for. Det var med den største Tilfredshed, at vi bevidnede de Helliges Enighed, Beredvillighed og Nidkjærhed til at understøtte de Forslag, som blev fremsatte, og den Dygtighed, hvormed Ældste O. N. Liljenqvist ledede Forhandlingerne. Vi venter os de bedste Frugter af denne Conference og de Ældstes Arbeider, dersom de giver Agt paa og udfører de Instructioner, der saa rigelig blev dem givne, ved den Nidkjærhed og Trofasthed at arbeide for Evangeliets Udbredelse baade i Stæder og paa Landet saavel ved Prædiken, som ved Udspredelse af Skrifter, hvilket sidste vi høiligen anbefaler og lægger paa alle de Helliges Sind, thi derved kan vore Medmennesker lære at kjende Sandheden, og de Oprigtige blive frelste ved samme.

En haard Nød at knœkke for tandløse Folk.

(Fra en amerikansk Avis.)

Orson Hyde, Apostel og Ældste hos Mormonerne, fik engang i en Samtale med en Geistlig af de Rettroende nogle haarde og ophidsende Bebreidelser for sin Tro paa og sit Forsvar af Læren om Fleerkoneri; hvorpaa Mormon-Ældsten fremsatte for den Geistlige følgende Spørgsmaal:

„Veed De, min Herre, hvor De gaaer hen, naar De døer?"

„Ikke med Bestemthed," var Svaret, men han troede, han skulde til et godt Sted.

„G dt," sagde O. Hyde, „jeg skal sige Dem til hvilket Sted De venter at gaae: Lige til Abrahams Skjød, hvor De vil finde Sara og Hagar lænende sig paa hans ene Arm, og Keturah og de øvrige Hustruer paa den anden Arm. De kan undgaae Bibelens Sandhed i denne Verden, og skjule Dem i den offentlige Menings og den populaire Religions Tjørn; men naar De kommer i Abrahams Skjød, min Herre, da kan De ikke længere undgaae Spørgsmaalet, med mindre De med den *rige Mand* vil komme paa den anden Side Svælget, hvor der ikke kan faaes en Draabe Vand. Derfor var det bedre for Dem, min kjære Herre, at formilde Deres Følelser lidt med Hensyn til Polygami og berede Dem for Deres fremtidige Stilling og Skjebne, for at Deres Hjem i den gamle Patriaks Skjød kan blive taaleligt, og at De kan være desto bedre istand til at taale den med tilbørlig Styrke og christelig Taalmodighed."

Notice.

Et Skrift, eet Ark stort, betitlet „Ægteskab og Sæder i Utah," af P. P. Pratt, er udkommet og kan reqvireres.

Indhold.

	Side.		Side.
En Epistel fra Orson Pratt	369.	Redaktionsbemærkninger	378.
Om Evangeliets første Principer (sluttet)	374.	En haard Nød at knække	380.

„Skandinaviens Stjerne" udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned og faaes paa Contoiret i Lorentzens Gade Nr. 504, A. 5. Stuen tilvenstre og paa alle kongelige Postcontoirer.

Udgivet og forlagt af Hector C. Haight.
Trykt hos F. E. Bording.

SKANDINAVIENS STJERNE.

Organ for de Sidste Dages Hellige.

Sjette Aargang.

Fra 1ste October 1856.

„Guds Rige befæstes ved Ret og dets Indbyggere ved Retfærdighed."

Kjøbenhavn.

Redigeret og udgivet af *Hector C. Haight.*

Trykt hos F. E. Bording.

1857.

Indhold af 6te Aargang.

Afskedssang af C. C. A. Christensen 192.
April Conferencen i S. S. Stad . 316.
Blandinger . . . . . 286, 379.
Brev fra Præsident B. Young, angaaende Reformation . . . . . 161.
Bøn ved Indvielsen af Templet i Kirtland . . . . . 177.
Contoirets Tilgodehavende 16, 112, 208, 304.
De Helliges Eenhed . . 171, 182, 196.
Den af Herren lagte Plan 57
Evangeliets første Principer . . . 97.
Fjortende almindelige Epistel 225, 241.
For dem, som begjære Tegn . . 140.
Forskjellen mellem Forløberen Eliæ og Propheten Eliæ Aand og Embede . . . . . 369.
Følger af Overtrædelse . . . . . 74.
Gjenoprettelsen af Præstedømmet 257.
Guds Regjering 1, 33, 65, 101, 116, 190, 193, 273, 325, 337.
Halvaarlig statistisk Rapport 144, 336.
Instrux for Foraars Emigranterne 64.
Joseph Smiths Levnetsløb (fortsat) 5, 30. 45, 53, 70, 110, 125, 133, 145, 149, 165, 177, 205, 236, 251, 262, 282, 301, 333, 351, 364.
Mormonismens Fremgang . . . . 113.
Notice om udkomne Skrifter . . 287.
Nøgler til Hemmeligheden om Guddommen . . . . . 17, 49.
October Conferencen i S. S. Stad 186.
Om Bibelens Oversættelse . 122, 131.
Om Frafaldet . . . . . 321, 362.
Omvendelse blandt de Hellige . . 296.
Parley P. Pratts Mord . . . . 305, 329.
Præsident J. M. Grants Død . . . 201.
Præsident Daniel H. Wells . . . 239,
Prøver Aanderne . 141, 157, 202, 234.
Rigdoms fordærvelige Indflydelse 266.
Skildring af Parley P. Pratts Liv 348.
Tale af Præsident B. Young . 10, 21.
do do . . . 61, 75, 105.
do do . . . . . 353.
Tale af Præs. E. Snow . . . . . 138.
do af Præs. Ezra T. Benson . 289.
Utah Territorium . . . . . 374.
Udtog af et Brev fra E. Snow . . 44.
do do B. Young . . 279.
Vor Tid . . . . . 129.
Zion, Poesie af C. W. . . . . 160.

Redaktions Bemærkninger:

Afløsning af præsiderende Ældster og Beskikkelser . . . . . 103.
Afseiling af Emigranter 234, 250, 266, 316.
Angaaende 6te Aargang . . . . . 9.
— Emigration . . . . . 281.
— løgnagtige Rygter . . 265.
— Rapporterne 120, 137, 266.
Ankomst af Ældsterne Joseph Young, John Y. Green og Iver N. Iversen 361.
Besøg af Præs. Ezra T. Benson og John Kay . . . . . 9.
Bogregnskabet . . . . . 104.
Eiendomme tilkjøbs i Utah . . . . 42.
Emigranters Ankomst til Utah . . 200.
Formaning til Præstedømmet og de Hellige . . . . . 185, 250.
General-Raad i Kjøbenhavn . . . 367.
Noticer om Skrifter . . . . . 44.
Om Foraars Emigration . . . . . 43.
Om Religionsfrihed . . . . . 59.
Om Tiende . . . . . 28.
Pastorernes og de Præsiderendes Pligter . . . . . 360.
Præsidentskabets Reiser i Missionen . . . . . 40, 328.
Raad angaaende Hjælp og Gjeld 234.
Raad til Emigranterne . . . . 73, 157.
Reformation . . . . . 169.
Søger Visdom . . . . . 153.

Udenlandske Efterretninger:

fra Utah . . . . . 265, 345.
fra St. Louis . . . . . 265.
fra Philadelphia . . . 296, 346.
fra Florence . . . . . 347.

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de sidste Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

6. Aarg. Nr. 1. *Den 1. October 1856.* Priis: 6 Sk. pr. Expl.

Guds Regjering

af *John Taylor.*

Første Capitel.

Guds Regjerings Viisdom, Orden og Harmoni.

Guds Rige er Guds Regjering paa Jorden eller i Himlene. Jorden og alle Planet-Systemer regjeres af Herren; de opholdes ved hans Magt, og underholdes, styres og controlleres ved hans Villie. Der siges, at „ved ham bleve alle Ting skabte, de i Himlen og de paa Jorden, de synlige og de usynlige, være sig Throner eller Herredømmer eller Fyrstendømmer eller Magter; alle Ting ere skabte ved ham og til ham; og han er før alle Ting, og alle Ting bestaae ved ham.“ Collos 1, 16. 17. Hvis alle Ting, synlige og usynlige, er skabte ved ham og til ham, saa styrer og underholder han alle for os bekjendte Verdener, tilligemed Jorden, hvorpaa vi boer. Hvis han regjerer dem, er de under hans Herredømme, underkastede hans Love og styrede ved hans Villie og Kraft.

Hvis Planeterne bevæger sig skjønt og harmonisk i deres forskjellige Kredse, saa er denne Skjønhed og Harmoni Resultatet af den Forstand og Viisdom, som boer i ham. Hvis vi paa denne Jord har Dag og Nat, Sommer og Vinter, Saaetid og Høst med de forskjellige Forandringer af Aarstiderne, saa er denne Regelmæssighed, Skjønhed, Orden og Harmoni Virkningerne af Guds Viisdom.

Der er to Slags Regjeringer paa Jorden; een, hvormed Mennesket ikke har noget directe at bestille; en anden, hvori han inderlig tager Deel. Den første af disse henhører til Guds Værker alene, og disse Værkers Regjering og Styrelse; den anden til den moralske Regjering, hvori Mennesket som et frit Væsen er deelagtiggjort. Der er en meget slaaende Forskjel mellem disse to og Forholdet er visselig ikke ærefuldt for Mennesket, og endskjøndt han kan føle sig tilbøielig til at prale af sin Forstand, vil han, naar han anstiller Betragtninger, føle lige-

som Job, da han sagde: „Derfor foragter jeg mig selv og angrer det i Støv og Aske.“ (42, 6.)

I Guds Regjering er der fuldkommen Orden, Harmoni, Skjønhed, Storhed og Pragt; i Menneskets Regjering Forvirring, Uorden, Ubestandighed, Elendighed, Uenighed og Død. I den første er den meest fuldendte Viisdom og Kraft lagt for Dagen; i den anden Uvidenhed, Kraftesløshed og Svaghed. Den første udfolder Guds altomfattende Kundskab, Lys, Herlighed, Godgjørenhed og Forstand; den anden Menneskets Daarlighed, Ringhed, Mørkhed og Uduelighed. Betragtningen af den første hæver Sindet, udvider Fatteevnen, frembringer taknemmelige Følelser og fylder Sindet med Forundring, Beundring og oplivende Haab; Betragtningen af den anden avler Tvivl, Mistanke og Uvished og fylder Sindet med mørke Begreber. Med eet Ord, det ene er Guds Værk, det andet Menneskets.

For at fremsætte denne Gjenstand i et klart Lys skal jeg i Korthed paapege nogle af Hovedtrækkene i disse to Regjeringer.

Den første altsaa er den over hvilken Gud alene har Styrelsen, saasom Himlene og Jorden, thi „han regjerer i Himlene oventil og paa Jorden nedentil.“ Det kan her være godt at sige nogle Ord om hans moralske Regjering i Himlene. Alt, hvad vi kan lære om den er meget mangelfuldt fremsat i Skriften. Det vilde dog synes, som om Alt var i fuldkommen Orden, thi „han talte og sagde: Vorde Lys, og der blev Lys, og han gjorde Skilsmisse mellem Lyset og Mørket. Han talte og Vandene samledes sammen og det tørre Land kom tilsyne.“ Og med Hensyn til Skabelsen af Fiskene, Fuglene, de firefødde og de krybende Dyr og Mennesket, det blev bestemt i Guds Raad. Ordet lød: „Lad os gjøre dette,“ og det skete. Det vilde derfor synes, at den Regjering er fuldkommen i dens Virkninger, thi alle Guds Forordninger er udførte med den største Nøiagtighed og Fuldkommenhed. Gud talte, Chaos hørte, og Verden dannedes.

Vi finder ogsaa at Overtrædelse blev straffet; da Satan gjorde Oprør, blev han nedstyrtet fra Himlen, og med ham de, som syndede.

I dissse Ting altsaa tilkjendegaves fuldendt Viisdom, og Kraft til at udføre dem.

Gjenløsningens Plan blev ogsaa lagt for flere tusinde Aar siden. Jesus er talt om af Propheterne, som værende „Lammet slagtet førend Verdens Skabelse.“ Denne Jords fremtidige Skjebne er ogsaa talt om af Propheterne; Satans Fængsling; Verdens Forstyrrelse og Gjenløsning; dens celestiale Bestemmelse; dens Forvandling som til et Glarhav; det nye Jerusalems Nedstigen fra Himlen; Uretfærdighedens Tilintetgjørelse ved en Kraft, udøvet i Himlene, forenet med een paa Jorden; og en Tid er talt om, hvor Johannes siger: „Enhver Skabning, som er i Himlen, og paa Jorden, og under Jorden, og hvad der er i Havet, og alt, hvad der er i dem, hørte jeg sige: Til ham, som sidder paa Thronen, og Lammet være Velsignelse og Priis og Ære og Kraft i al Evighed!“ Aab. 5, 13. Men jeg vil lade dette være for nærværende og nøie mig med at sige om denne Gjenstand, at i Guds Raad i den evige Verden blev alle disse Ting forstaaede; thi dersom *han* gav Propheterne

Viisdom til at vidne om disse Ting, fik de deres Kundskab fra *ham*, og *han* kunde ikke uddele, hvad han ikke kjendte; men „Gud kjender alle sine Gjerninger fra Evighed af." Ap. G. 15, 18. Gud har altsaa en moralsk Regjering i Himlene, og det er Udfoldningen af denne Regjering, som tilkjendegives i Skabningens Værker, som Paulus siger: „*Hans* usynlige Væsen, det er hans evige Kraft og Guddommelighed, beskues fra Verdens Skabelse af, da de forstaaes af Gjerningerne." Rom. 1. 20.

Men naar vi taler om Himlene, mener vi ogsaa Planet-Systemet; thi Verden og andre Verdener regjeres ved Principer, som er uafhængige af Mennesket. Den Kraft, som bringer denne Jord til at dreie sig om sin Axe, og som regulerer Planeterne i deres daglige og aarlige Bevægelser, er udenfor Menneskets Control. Deres Omløb og Baner er fastsatte af Naturens Gud, og de er saa smukt ordnede og saa skjønt afpassede, at en Astronom kan beregne en Planets Tilbagevenden Snese af Aar forud med den største Bestemthed og Nøiagtighed. Og hvo kan uden Beundring betragte de uhyre Verdener, som ruller igjennem det uendelige Rum med en saadan forbausende Hurtighed, og som bevæger sig regelmæssigt i deres givne Baner, uden at komme i Sammenstød med hverandre, og tænk paa, at de har gaaet saa i Aartusinder. Vor Jord har sin Dag og Nat, Sommer og Vinter, Sæd og Høst. Vel kan Poeten sige, at de

„Forkynder, stedse straalende,
At en Guddoms Haand dem dannede."

Og lad mig bemærke, hvor forskjelligt er ikke dette fra Menneskets Gjerninger! Vi seer Guds Kraft lagt for Dagen i deres Opholdelse og Styrelse; men naar vi betragter det lidt videre, at, medens vort Planet-System bevæger sig i fuldkommen Orden omkring Solen, saa er der andre Systemer, som udfører deres Omløb omkring deres Sole, og alle disse, vort System med sit Centrum og andre Systemer med deres Centrer, ruller sig rundt et andet stort Centrum, og det Hele af hine tilligemed utallige andre ligesaa store, vidunderlige og pragtfulde, ruller sig rundt et andet endnu større, herligere og mere straalende Centrum, indtil Mængder, Glands og Pragt overvælder Tanken, og vi ledes til at udraabe med Propheten: „O Rigdoms Dyb, baade paa Guds Viisdom og Kundskab! hvor uransagelige ere hans Domme og hans Veie usporlige!" Rom. 11, 33. Uden atter at henvise til vor Jords Bevægelser, og den smukke Regelmæssighed og Nøiagtighed i det Hele af dette skjønne Maskineri, vil vi henvende vor Opmærksomhed lidt paa de Skabnings-Værker, som findes paa Jorden. Dannelsen, Constructionen og Afpasningen af enhver for dens rette Virkekreds, er Guds Arbeide, og de bliver alle styrede ved hans Viisdom og Kraft, uafhængigt Mennesket. I Tildannelsen af Fuglene, Dyrene, Fiskene, Krybdyrene, Kornsorterne, Urterne, Planterne og Træerne seer vi et slaaende Beviis paa denne Kjendsgjerning. Ligemeget hvorpaa vi henvende vor Opmærksomhed seer vi den samme Orden og Forstand udfoldet. Fiskene i deres Bygning er særegent skikkede for deres rette Element; Fuglene og Dyrene for deres; Amphibierne for deres. Deres Legemers smukt

sammensatte Maskineri; deres Been, Muskler, Hud, Fjædre, Skjæl eller Haar; deres Legemers Bygning, deres Levemaade tilligemed deres Fødes Beskaffenhed og deres særegne Afpasning for de forskjellige Elementer og Klimater, som de beboer, er alle ligesaa mange mærkelige Beviser paa Kløgt, Tænksomhed, Forstand og Kraft. Vi vil her anføre nogle Exempler. Kast en Fugl, et Dyr eller et Menneske i Vandet, og lad dem blive der, saa vil de snart døe; tag en Fisk op af Vandet, og Døden paafølger; dog er Alle lykkelige og bevæger sig med fuldkommen Nydelse i deres rette Element. Kast et Menneske, et Dyr, eller en Fisk op i Luften og lad dem falde ned, saa vil de blive ihjelslaaede; men Fuglen med sine Vinger, lette Been og svage Legeme er særskilt skikket for det luftige Element, i hvilket den bevæger sig og er fuldkommen hjemme, medens Dyrene og Menneskene føler det samme paa Jorden. Atter, deres Vaner, Føde, Bedækning, Fordøielsesredskaber og deres Systemers Bygning er alle særskilt skikkede for deres forskjellige Tilstande. Det samme Princip er udfoldet i deres Ordning og Stilling paa Jorden. De, som beboer et af de sydlige Klimater, er særskilt skikkede for den Stilling; medens de, som beboer et af de nordlige, er ligesaa skikkede for deres.

Tag Rensdyret og Polar-Bjørnen til det hede Jordstrøg, saa vilde de være udenfor deres rette Bredegrad og vilde sandsynligviis døe. Føer Elephanten, Løven eller Tigeren til Island eller Grønland og lad dem sørge for sig selv, saa vil de uundgaaelig omkomme.

Vi vil et Øieblik lægge Mærke til Bygningen af deres Systemer. Enhver er forsynet med Muskelstyrke eller Behændighed, overeensstemmende med deres Stilling, Fornødenheder eller Farer, og der er en Skjønhed, et rigtigt Forhold og en Nøiagtighed omkring alle Guds Gjerninger, som udfordrer og gjør den menneskelige Efterlignelses Kunst tilskamme. En Kunstner betragtes som talentfuld, hvis han, efter flere Aars Møie kan udføre en slaaende Liighed af nogen af hine Ting enten paa Lærred eller i Marmor. Men naar han har udført det, er det kun et dødt Omrids; borttag lidt af Malningen eller riv Lærredet itu, saa er dets Skjønhed tilintetgjort; bryd Armen af en Billedstøtte, saa vil vi kun faae en afstumpet Steen at see. Men tag et Menneske f. Ex. og borttag Huden, saa er der endnu Orden og Skjønhed; borttag Kjødet, saa er der endnu Arbeide og Kunst, nemlig Been, Kjød, Muskler, Pulsaarer og Blodaarer, Nerver, Lunger, ikke at forglemme Sandseorganernes udsøgte Fiinhed, der fremviser en Kløgt, en Betænksomhed, en Viisdom og en Kraft ligesaa høit over Menneskets, som Himlene er over Jorden.

Vi seer Guds Kraft, Viisdom og Regjering udfoldet i den forbausende Styrke, som nogle af de største af den umælende Dyreskabning har, som ogsaa Fiinheden og Nydeligheden i de Mindres Bygning. Og medens vi beundrer Elephantens uhyre Kræfter, bliver vi ligesaa slaaet af Fiinheden, Nøiagtigheden og Skjønheden hos nogle af de mindre Insecter. Guds Nøiagtighed og Forstand tilkjendegives ligesaa meget i Ordningen af Benene, Musklerne, Aarerne

og Fordøielsesorganerne hos de smaa Dyr, som i Hestens, Næsehornets, Elephantens eller Hvalens Bygning. Jeg kunde berøre Planternes, Urternes, Træernes og Frugternes Organisation; deres forskjellige Sammensætning, Maaden, hvorpaa de ernærer sig, Maaden, hvorpaa de forplanter sit Slags osv., men der er allerede sagt nok om denne Gjenstand. Det er een, som Ingen vil stride imod; Jøde eller Hedning, Sort eller Hvid, Christen eller Afgudsdyrker, Philosoph eller Daare har allesammen een Tro angaaende denne Gjenstand.

Jeg har i Korthed berørt dette i den Hensigt at fremsætte Menneskets Uduelighed og Svaghed i et klart Lys; thi hvorsomhelst vi henvender vor Opmærksomhed seer vi Kraft, Viisdom, Forudvidenhed, Orden, Tænksomhed, Skjønhed, Pragt og Glands.

Disse er Guds Gjerninger og fremviser hans Kløgt, Dygtighed, Herlighed og Forstand. De tilbagestraaler *hans* guddommelige Magt, og viser med umiskjendelige Træk hans Regjerings Viisdom, og Ordenen, som hersker i den Deel af Skabelsen, hvorover han har ene og ubegrændset Control.

Vi kan tydeligen fornemme, at hvad Gud har gjort, er gjort rigtigt. Det er ikke styret med Ubestandighed og Uorden, men vedbliver fra Evighed til Evighed at bære Præget af Jehovah.

Joseph Smiths Levnetsløb.

Januar. 1836. (Fortsat fra Pag. 368).

Mormons Bog har gjort os bekjendte med hvem Israel er paa dette Continent; og naar vi seer de Forenede Staters Regjering samle Indianerne og give dem Lande, der skal være deres egne, hvor deiligt er det ikke at tænke, at de een Dag kan blive indsamlede ved Evangeliet. Vor hæderværdige Præsident for de Forenede Stater (Andrew Jackson) siger om Indianerne følgende:

„Planen, at forflytte de oprindelige Beboere, som endnu er tilbage indenfor de bebyggede Dele af de Forenede Stater, til Landet vesten for Mississippi Floden, nærmer sig sin Fuldendelse. Den blev antagen efter de modneste Overveielser om denne Folkeraces Tilstand og bør vedblives med, indtil Sagen er fuldbyrdet og sat igjennem med saa megen Kraft, som et retfærdigt Hensyn til deres Omstændigheder vil tillade, og saa vidt deres Samtykke kan erholdes. Alle tidligere Forsøg paa Indianernes Forbedring er slaaet feil. Det synes nu at være en stadfæstet Kjendsgjerning, at de ikke kan leve i Berørelse med et civiliseret Samfund og trives. Mangfoldige Aars frugtesløse Bestræbelser har tilsidst bragt os til Kundskab om dette Princip af Samfundsforbindelse. Fortiden kan vi ikke kalde tilbage, men Fremtiden kan vi sørge for.

Uafhængig af Traktaten, Overeenskomster, som vi har indgaaet med de forskjellige Stammer, for de Brugshaver-Rettigheder, som

vi har erholdt, kan Ingen tvivle om den moralske Pligt, som paahviler de Forenede Staters Regjering til at beskytte og om muligt vedligeholde de adspredte Levninger af denne Race, som er tilovers indenfor vore Grændser. Ved Opfyldelsen af denne Pligt er en stor Strækning i Vesten bleven dem anviist til deres bestandige Opholdssted. Det er bleven inddeelt i Distrikter og uddeeltiblandt dem. Mange har allerede flyttet, og Andre bereder sig dertil, og med Undtagelse af to smaa Afdelinger, som lever i Ohio og Indiana, og som ikke overskrider 1500 Mennesker, samt Cherokeerne, har alle Stammerne paa Østsiden af Mississippi, og de, der strækker sig fra Michigan-Søen til Florida, gaaet ind paa Forpligtelser, som vil have deres Forflytning til Følge.

Planen til deres Flytning og Nedsættelse er grundet paa den Kundskab, vi har faaet om deres Charakteer og Sædvaner og er bleven dicteret af den udvidede Ædelmodigheds-Aand. Et Territorium, som i Udstrækning overgaaer det afstaaede, er bleven indrømmet enhver Stamme. Angaaende dets Klimat, Frugtbarhed og Omfang til at ernære en Indianer-Befolkning, er Fremstillingerne meget gunstige. Til disse Distrikter bliver Indianerne forflyttede paa de Forenede Staters Regning og med visse Forraad af Klæder, Vaaben, Amunition og andre uundværlige Ting; de bliver ogsaa frit forsynede med Proviant for et Aar efter deres Ankomst til deres nye Hjem. I denne Tid kan de formedelst Landets Beskaffenhed og ved de Produkter de avler, underholde sig ved Agerdyrknings - Arbeide, om de vælger at tage Tilflugt til denne Levemaade. Hvis ikke, saa er de paa Grændserne af de store Sletter, hvor utallige Hjorder af Bøfler streifer omkring, og en kort Tid er tilstrækkelig til at antage deres egne Sædvaner til de Forandringer, som en Forandring af Dyrene, bestemt for deres Føde, maatte fordre.

Store Foretagender er ogsaa gjorte til Skolernes Understøttelse; i nogle Tilfælde maa Raadshuse og Kirker opføres, Boliger bygges for Høvedsmændene og Bomuldsspinderier. Flere Fond er bleven dannede til de Fattiges Underholdning, de nødvendigste mekaniske Kunster er bleven indførte, og Smede, Bøssemagere, Hjulmagere, Møllebyggere osv. underholdes iblandt dem. Staal og Jern, og undertiden Salt kjøbes for dem, samt Plove og andre Agerdyrknings-Redskaber.

Huusdyr, Væverstole, Spinderokke, Karder osv. er bleven dem forærede, og foruden disse gavnlige Foranstaltninger bliver aarlige Summer dem i alle Tilfælde betalte, som i nogle Tilfælde beløber sig til mere end 30 Dollars for ethvert af Stammens Individer, og under alle Omstændigheder store nok, dersom de uddeles retfærdigt og anvendes med Klogskab, til at sætte dem istand til, tilligemed deres egne Bestræbelser, at leve behageligt. Og som en Drivefjeder til Anstrængelse er det nu bestemt ved Lov, at i alle Tilfælde, naar Tolker eller andre Personer ansattes til Indianernes Nytte, skal Mænd af indiansk Herkomst have Fortrinet, dersom saadanne kan findes, som er vel skikkede til Pligternes Overtagelse.

Saadanne er Foranstaltningerne

for Indianernes jordiske Velfærd og moralske Forbedring. De nødvendige Forholdsregler for deres politiske Fremskridt og for deres Adskillelse fra vore Medborgere, er ikke blevne forsømte. De Forenede Staters Borgen er blevet given af Congressen, at Landet, bestemt til Beboelse for dette Folk, skal for stedse være „sikkret og garanteret dem." Et Land, vestenfor Missouri og Arkansas, er anviist dem, i hvilket de Hvides Colonier ikke skal trænge sig frem. Ingen politiske Communer kan dannes i hiin vidt udstrakte Egn, undtagen saadanne, som er grundlagte af Indianerne selv, eller af de Forenede Stater for dem og med deres Samtykke. En Skranke er saaledes blevne opreist til deres Værn imod Medborgernes Anmasselser, og som beskytter Indianerne, saameget som muligt, fra de Onder, som har bragt dem til deres nærværende Tilstand.

Summarisk Myndighed er blevne given ved Lov, at tilintetgjøre alle spirituøse Drikke, fundne i deres Land, uden at afvente det tvivlsomme Udfald og den langsomme Fremgangsmaade af en lovformelig Beslaglæggelse.

Jeg anseer det absolutte og ubetingede Forbud af denne Vare iblandt disse Folk, som det første og store Trin til deres Forbedring. Halve Forholdsregler vil ikke svare til Hensigten. Disse kan ikke med Held bekæmpe Sælgerens Vindesyge og Kjøberens overvældende Begjerlighed; og de ødelæggende Virkninger af denne Handel har mærket enhver Side i Historien om vor Omgang med Indianerne.

En almindelig Lovgivning synes nødvendig for Ordningen af Forholdene, som vil finde Sted i denne nye Tingenes Tilstand, imellem de Forenede Staters Regjering og Folk og hine forflyttede Indianerstammer, og for Grundlæggelsen blandt de Sidstnævnte, med deres Samtykke, af nogle af de Samfundsforbindelses-Principer, som deres sideordnede Stilling vil udfordre; paa det at den moralske Kraft kan træde istedetfor den physiske; nogle faa og simple Loves Myndighed istedetfor Stridsøxen; og at det kan komme til en Ende med hine blodige Krige, hvis Fortsættelse synes at have udgjort en Deel af deres Samfunds-System.

Efter at de videre Enkeltheder af denne Foranstaltning er fuldendte, tilligemed et meget almindeligt Overopsyn over dem, burde de overlades til Begivenhedernes Fremskriden. Disse Foranstaltninger, jeg nærer det Haab, vil sikkre deres Held og Forbedring; og en stor Deel af den moralske Gjeld, vi skylder dem, blive betalt."

Som Tillæg til Ovenstaaende uddrager vi Følgende fra en Rapport om de indianske Affærer, afgiven til Congressen i indeværende Session. Vi tilføier og ordner efter Omstændigheder osv.

Den forenede Nation *Chippewas*, *Ottowas* og *Pottawatamies*, omtrent 1000 i Antal, forflyttet siden Septbr. 1834, besidder 5,000,000 Acres Land paa Østsiden af Missouri, og beliggende i Nordvest af det nordvestlige Hjørne af Missouri. (Alle disse Stammer kan anslaaes til omtrent 7,000) . . . . . 1,000.

De *Choctaws*, omtrent 19,000 i Antal, har 15,000,000 Acres, liggende imellem den røde Flod og Canadian-Floden 19,000.

En liden Bande af *Quapaws* 200 eller 300, maaskee henved 95,000 Acres imellem den vestlige Grændse af Staten Missouri og den østlige Grændse af de Osages 300.

De *Creeks*, omtrent 3,000 eller 4,000, har 13,140,000 Acres ved Floderne Arkansas og Canadian . . . . . 4,000.

De *Seminoles* og andre Florida Indianere til et Antal af omtrent 25,000, indbefattede som Eiere af de ovenanførte 13,140,000 Acres . . . . . 25,000.

De *Cherokees*, udgjørende omtrent 16,000, har 13,000,000 Acres nær den 36te nordlige Bredegrad . . . . . 16,000.

De *Kickapoos*, lidt mindre end 1,000 i Antal, har 160,000 norden for Fort Leavenworth . . . . . 1,000.

De *Delawares*, henved 1,000, har 2,200,000 Acres vestenfor og søndenfor de Kickapoos . . . . . 1,000.

De *Shawnees*, 1,200 eller 1,400, har 1,600,000 Acres paa Sydsiden af Kansas Floden . . . . . 1,400.

De *Ottowas*, omtrent 200, har 30,000 Acres søndenfor de Shawnees . . . . . 200.

De *Weas*, *Pinkeshaws*, *Teoria* og *Kashaskias*, omtrent 500 ialt, har 260,000 Acres søndenfor de Shawnees . 500.

De *Senecas* og *Shawnees*, omtrent 500, har 100,000 Acres paa de vestlige Grændser af Staten Missouri . . . 500.

Om de indfødte Stammer vestenfor Missisippi lyder Rapporten, som følger:

Sioux . . . . . 27,000.
Joways . . . . . 1,200.
Sacs of the Missouri . . . . . 500.
Omahas . . . . . 1,400.
Ottoes og *Missourias* . . . . . 1,600.
Pawnees . . . . . 10,000.
Camanches . . . . . 7,000.
Mandans . . . . . 15,000.
Minatares . . . . . 15,000.
Assinaboins . . . . . 8,000.
Crees . . . . . 3,000.
Gros Ventres . . . . . 3,000.
Crows . . . . . 4,500.
Quapaws . . . . . 450.
Caddoes . . . . . 2,000.
Poncas . . . . . 800.
Arickarees . . . . . 3,000.
Cheyennes . . . . . 2,000.
Blackfeet . . . . . 30,000.
Foxes . . . . . 1,600.
Anepahas, *Kioways* osv. . . . . 14,000.
Osages . . . . . 5,120.
Kanzas . . . . . 1,471.
Sacs . . . . . 48,000.

Den Glæde, som vi skal føle fælles med enhver retskaffen Amerikaner, og den Fryd, som tilsidst vil fylde dem paa Grund af deres Nationalisering, vil være Herlighed nok, naar det viser sig, at det at samle dem til dem selv, *for dem selv*, for at de kan holde Selskab med dem selv, er en viis Forholdsregel, og kaster den høieste Ære tilbage paa vor Regjering. Maa de Alle blive samlede i Fred og danne en lykkelig Forening indbyrdes, til hvilke Tusinder maa udjuble: *Esto perpetua* (vær for bestandig).

(Fortsættes.)

Skandinaviens Stjerne.

Den 1ste October.

Det er med Følelser af Glæde, Taknemmelighed og Fortrøstning til vor himmelske Fader, at vi fremlægger dette Nummer, som begynder den 6te Aargang af *Stjernen*, for vore Læsere, og henviser til sammes Indhold, hvilket vi ønsker maatte vorde til Velsignelse baade for de Hellige og vore Medmennesker; og det skal altid være vor yderste Bestræbelse ved Hjælp af Herrens Aand at gjøre den paabegyndte Aargang saa lærerig og interessant for vore Læsere ved et Udvalg af inspirerede Skrifter, at de, ved at læse og overveie dem under Bøn til Gud og med et fordomsfrit Sind, vil erkjende, at „*Stjernen*" skinner med funklende Glands, og afgiver Lys til Veiledning i Mørket.

Paa Grund af den tiltagende Efterspørgsel har vi fundet det nødvendigt at forøge den 6te Aargang til 2,000 Exemplarer, og vi anmoder de Hellige og vore Velyndere herefter som hidindtil at anbefale og begunstige Udspredelsen af dette Organ for vor Kirke i Skandinavien, paa det de aabenbarede Sandheder, om hvad der skal skee i disse de sidste Dage, maa blive bekjendte iblandt de Oprigtige og Retskafne, og blive Midler til at oplyse deres Sind, om hvad Gud fordrer af dem, og hvad de bør gjøre for at blive frelste i Guds Rige.

Indenlandske Efterretninger. Vi er i denne Tid hædrede, begunstigede og velsignede med Besøg af een af Præsidentskabet for Europa, Ældste Ezra T. Benson, af de Tolvs Qvorum og Ældste John Kay, Præsident for det 19de Qvorum af de Halvfjerdsindstyve, for Nærværende paa Mission i England. Disse Brødre ankom hid den 10de September. Vi hilsede dem velkomne paa vore egne og de Helliges Vegne, og glædede os, da vi rystede deres Hænder, at det skulde være os forundt at nyde deres Selskab en Tid, ikke alene for vort eget Vedkommende, men ogsaa for de Helliges; thi vi veed og har allerede erfaret, at de udbreder, formedelst Zions-Aanden, der ledsager dem, den Belærelse, Opmuntring, Velsignelse og Kraft, som udmærker Herrens trofaste Tjenere. Vi vil nyde den Vederqvægelse i Følge med disse vore elskelige

Brødre at besøge saa mange Steder i Missionen, som Tid og Omstændigheder tillader. Vi lykønsker os selv og de Hellige i Anledning af dette Besøg, som vil efterlade en unævnelig Velsignelse og Indflydelse, der vil gjøre sig gjeldende endog i Missionens fjernere Dele, eller paa de Steder, som ikke kan blive begunstigede med deres personlige Nærværelse.

Tale

af Præsident Brigham Young i Tabernaklet den 17de Februar 1856.

(Fra „Deseret News.")

Vi har netop hørt Br. Morleys Vidnesbyrd om den Religion, vi har annammet. Kundskabens Omfang, som er nøie forenet med Saliggjørelsen, der strækker sig til Menneskenes Børn, vil i høi Grad overgaae Menneskeslægtens Undersøgelser, og naar de er gangne bag Sløret, da vil de forstaae, at de kun har begyndt at lære. Br. Morley siger, at han troer, han aldrig bliver for gammel til at lære; jeg troer den Lærdom. Det, som skal læres i Gudernes Evigheder, henhører til Liv, og det Liv fremstilles for Menneskeslægten i den Grad, de er i Stand til at modtage, at de kan blive underviste ligesom vi underviser vore Børn, saa de kan lære de første Begyndelsesgrunde til det evige Liv.

Kunde vi opnaae Methusalæ Alder, og spise de Frugter, som Jorden vilde frembringe af sin Styrke, ligesom Adam og Eva gjorde før Faldet, og anvende vort Liv til at søge efter det evige Livs Principer, vilde vi finde, naar een Evighed var gaaet hen for os, at vi kun havde været Børn indtil den Tid, ja ganske smaa Børn, der netop havde begyndt at lære om de Ting, der henhører til Gudernes Evigheder.

Vi kunde spørge: naar skal vi ophøre at lære? Jeg vil sige Eder min Mening desangaaende: *aldrig, aldrig.* Hvis vi vedbliver at lære alt det, vi kan, henhørende til Saliggjørelsen, som er kjøbt og given os ved Guds Søn, er der da ingen Tid man vil ophøre med at lære? Jo, naar man har syndet mod Gud Fader, Jesum Christum, hans Søn, og mod den Hellig-Aand, Udøveren af Guds Villie, naar man har fornegtet Herren, trodset ham og begaaet den Synd, som i Bibelen kaldes en utilgivelig Synd, nemlig Synd mod den Hellig-Aand. Da er den Tid kommen, man vil ophøre at lære, og man vil fra den Tid af synke ned i Uvidenhed, glemme det, man før vidste, og formindskes indtil man vender tilbage til det oprindelige Element, hvad enten det varer i eet tusinde Aar, i een Million Aar, eller i saa mange Evigheder, som I kan tælle til. Saadanne vil ophøre at voxe, men maae aftage indtil de vender tilbage til det oprindelige Element. Disse er de eneste Personer, som vil ophøre med at lære baade i Tid og Evighed.

Jeg kan sige, at mange Ting beskjæftiger mit Sind henhørende til de Hellige, ja mange flere end

jeg kunde fortælle paa een Dag, paa een Maaned, eller paa eet Aar. De, der er vel bekjendte med mig, kjender for en Deel min hurtige Opfattelsesevne. For at tydeliggjøre det, lad mig sige Eder, at om I ønsker at fortælle mig en lang Historie, een som vilde optage to Timer før man kunde blive færdig med den, saa vilde et Nøgleord paa een Gang oplyse mig om, hvad I kunde fortælle mig i saa lang Tid. Alle, som er bekjendte med mig, veed dette. Kom med en Forretningssag til mig, saa veed Brødrene, med hvem jeg har Forretninger, at jeg blot behøver et Ord for at vide af hvad Beskaffenhed den er. Saaledes er det ogsaa med min Prædiken for Folket. Hvis jeg kunde bibringe dem den samme Aand og Forstand, som jeg har, saa kunde de see og forstaae Tingene uden en lang omstændelig Forklaring. Men dette er ikke Tilfældet med alle de Hellige, derfor er jeg paa en Maade nødt til at bruge den Tid, jeg gjør, naar jeg taler for dem om forskjellige Gjenstande, idetmindste saa vidt som jeg muligviis kan have Tid dertil. Hvis jeg var oplagt dertil, kunde jeg staae frem her og tage en Text og forklare den, og dvæle ved en ubetydelig Gjenstand ligesaa længe som nogen Anden, men hvad Nytte er der derved? Efter dette Princip vilde det tage flere Evigheder end vi nogensinde faaer see, for at lære, hvad vi skal lære; følgelig, naar jeg taler for Eder, taler jeg de Ord, jeg har at sige, som jeg allerede har gjort om Kundskab og Lærdom.

Vi vil aldrig høre op at lære uden vi bliver Apostater mod Jesu Christi Religion. Da vil vi ophøre at voxe og vil vedblive at aftage og opløses, indtil vi vender tilbage til vort oprindelige Element. Kan I forstaae det? Det er en Gjenstand, som er værdig Christenhedens høie Theologers Opmærksomhed, og de kan undersøge den indtil de er trætte, og dog sammenlignelsesviis vide lidt om det, medens jeg prædiker det for Eder i faa Ord.

Jeg vil her anføre en Ting, som vi Alle burde være bekjendte med; jeg mener Moralitet. Er I bleven lærte om Moralitet? Ja, enhver af Eder er bleven lært ikke at bruge ugudelige Udtryk, at være redelige i alle Eders Handlinger, at være høflige mod Alle, baade hjemme og borte, og at være streng retskaffen ved alle Leiligheder. Alt dette er I bleven lærte fra Eders Ungdom af.

Mange tænker, at alt, hvad de har lært af deres Fædre og Mødre, Skolelærere og Præster burde bortskaffes, lægges tilside, ophøres med, og at de paany skulde begynde at lære ethvert Civilisations-Princip. Dette er en stor Feiltagelse. Jeg gjør disse Bemærkninger, fordi jeg har hørt Ældster prædike, at der ikke var nogen sekterik Præst eller Mand levende paa Jorden, eller som havde levet paa den, hverken Reformator eller Christen, fra den Tid Præstedømmet blev tagen fra Jorden indtil Joseph Smith kom, uden han gik lige til Helvedes Ild, naar han døde. Ja, jeg har hørt Mange sige, jeg vil aflægge dette, og jeg vil aflægge hiint og mange af vore Ældster holder virkelig op med at bede og siger, det er ikke andet end et secterisk Begreb. Blev I lærte af Eders Fædre at bede? „Ja, men det er et secterisk Begreb.“ Blev I lærte ikke at lyve? „Ja, men det var et sec-

terisk Begreb." Blev I lærte ikke at rapse? „Ja, men vi tænker, vi vil ikke sige det høit, at det var kun et secterisk Begreb, og vi maae lære alle Ting om igjen. Dette er et feilagtigt Begreb. Der er kun en Ting, Folket mangler i dette Punkt for at deres Traditioner og tidligere Opdragelse kan tjene dem til Gode, og det er at vide, hvorledes de skal adskille det Gode fra det Onde, hvorledes de skal tilegne sig ethvert godt Charakteertræk, de har seet af deres Fædre og Mødre, Lærere og, Naboer og enhver god Ting, som de har lært fra deres Ungdom af, og hvorledes de skal samle sammen ethvert godt Princip, de er bleven oplærte i og lægge det op som deres personlige Eiendom, og da bortlægge ethvert feilagtigt Begreb og enhver Urimelighed. Mange Ting, som er os lærte i vor Barndom eller i vore tidligere Dage, er visseligen usammenhængende, men læg dem tilside og hold fast paa de Traditioner, som i Virkeligheden sigter til Dyd, Hellighed, Kydskhed, Kjærlighed, Venlighed, Ærlighed og Sandruhed i enhver Henseende, og samler alt det Gode i vort eget Forraadshuus og lad Enhver sige, det tilhører mig.

Nogle indbilder sig, at de maae begynde at glemme al deres tidligere Opdragelse; men jeg siger, hold fast ved alt det Gode, I har lært, og kast bort det, som ikke duer. Dette leder hen til en Mark, hvis Port jeg ønsker at have tillukket, tillaaset og at gaae den forbi. Jeg ønsker ikke at tale noget om det. Jeg vil dog sige saa meget, at hvis der ikke er alle Slags Fisk i Evangeliets Net, vilde jeg ønske at see det Slags, som ikke er i det, og jeg tænker det vilde blive noget Nyt under Solen.

Opbevar i Eders Hjerter Alt, som leder til Dyd. I siger: „Vi ønsker en Forklaring paa, hvad Dyd er." Jeg ønsker, jeg kunde give Eder een, saa at I kunde forstaae det, naar jeg er færdig med at tale. Jeg vil gjøre mit Bedste, for at forklare det. Lær Guds Villie, hold hans Bud, og gjør som han vil, saa vil I blive dydige Folk. Kan I forstaae det? Hvis Du kan kjende Guds Villie og gjøre derefter, vil Du blive et dydigt Menneske. Du siger: „Kanskee jeg skal ledes til at gjøre det, som er i Modsætning til mine tidligere Traditioner, og gjøre det, som tilvisse er urigtigt." Ligemeget, naar Du kjender Guds Villie og gjør derefter, vil Du blive en dydig Person, og modtage Kundskab efter Kundskab og Viisdom efter Viisdom, og Du vil voxe i Forstand, i Tro og i Evighedens Lys, og vide hvorledes Du skal gjøre Forskjel mellem Ret og Uret. Jeg veed Folket siger, at de ikke forstaaer, at de ikke veed, hvad Herren fordrer af dem. Jeg siger, hold Herrens Befalinger. Vi blev i tidligere Dage underviste om, at Herrens Befalinger var dette og hiint, men naar vi kan kjende og forstaae vor himmelske Faders Villie formedelst Christi Aabenbaringer, og adlyde den, da vil han gjøre os rene, hellige og skikkede for Engles og hans eget Selskab. Vil vi ikke blive dydige da? Jo, i høieste Forstand. Mange siger: „Jeg kjender ikke Herrens Villie, men jeg ønsker, jeg gjorde. Jeg ønsker i Sandhed at vide, hvad Herren fordrer af mig, men jeg veed det ikke, og jeg veed ikke hvorledes jeg skal udfinde det."

Jeg vil nu henvise Eder til Skriften, hvor der staaer, at vi skal dømmes efter vore Gjerninger gjorte i Legemet. Hvis jeg ikke kjender min Faders Villie, og hvad han fordrer af mig i en vis Sag, og dersom jeg beder ham at give mig Viisdom med Hensyn til en eller anden Fordring i Livet, eller angaaende min egen Vandel, eller mine Venners, min Families, mine Børns, eller deres, som jeg præsiderer over, og ikke faaer noget Svar fra ham, og da gjør det Bedste, min Dømmekraft siger mig, saa er han nødt til at vedkjende sig og ære hiin Handling, og han vil ogsaa gjøre saa i enhver Henseende. Jeg har ofte anstillet Betragtninger over Folk, som kjender Herrens Sind og Villie ved Aabenbaring. Mine Tanker vender sig i et Øieblik i mine Betragtninger over, hvad der hidindtil har været, og det, som nu virkeligen kommer mig for, med Hensyn til de Hellige i de sidste Dage og i forrige Dage. For Exempel, da Jesus var paa Jorden, kaldte han tolv Mænd til at være Vidner om, at han var Christus. Derefter blev der mange Andre, som troede den Kjendsgjerning; men han viste disse tolv Mænd Ting, som han ikke viste nogen Anden; han overbeviste ingen Anden, det er, i nogle Tilfælde.

Mit Sind overveier da i et Øieblik: Havde Jesus den Kraft at bevæge sine Disciple til at troe, at han var Guds Søn ved at opreise de Døde, ved Haandspaalæggelse paa de Syge, ved at gaae paa Vandet, ved at mangfoldiggjøre Brødet og Fiskene, som sattes frem for Mængden, eller ved noget andet Mirakel? Overbeviste og beviste han de tolv Mænd om, at han var Christus ved de Mirakler, han udførte? Nei, han gjorde ikke. Han overbeviste dem ikke ved een eller alle de Gjerninger, der kaldtes Mirakler, som han udførte paa Jorden. Jeg veed, Mange tænker, at det er et stort Beviis, og at det er forbausende, at Folket dengang ikke vilde troe, naar de nu læser Historien og om Miraklerne, som udførtes i Jesu og hans Apostlers Dage. Lad mig sige Eder, at dersom hans Apostler var her i vore Dage, og reiste gjennem Landet og opreiste de Døde, lagde Hænder paa de Syge, uddrev Djævle, gik paa Vandet eller gjorde alt, hvad de kunde være i Stand til at udføre, saa vilde alt dette ikke være noget Beviis for Folket, at de var sendte af Gud. Jeg veed, nogle af Eder tænker, at dette er besynderligt, og hvis saa er, har jeg besynderlige Anskuelser om disse Ting. Det er intet Beviis for mig, og det er heller ikke noget Beviis for Andre, men tjener ofte til at styrte Folk, som stoler paa dem, i Fristelse, og til at kaste dem endnu længere ind i Mørke. „Har I noget Beviis derpaa?“ Ja, selv i vor egen Midte. Mænd, som ligefrem har seet, kjendt og forstaaet det meste i denne Kirke, og som i Israels Guds Navn har vidnet for store Forsamlinger, at de har seet Jesus osv., har netop været de Mænd, der har forladt dette Rige før Andre, som maatte leve ved Troen. Jeg har et Vidne lige for mig, og jeg er bange hver Gang en Mand eller Qvinde kommer til mig og fortæller om store Syner og siger: „Jeg har havt et Syn; en Engel kom til mig og sagde saa og saa; Evighedens Syner blev aabnede for mig, og jeg saae dette og hiint; jeg saae min

Skjebne, jeg saae, hvad Brødrene vilde gjøre med mig; jeg forudsaae dette og hiint." See efter, om ikke den Mand eller Qvinde gaaer til Djævelen.

Jeg spørger, om der er en Aarsag for, at Mænd og Qvinder er bestandigere og kraftigere udsatte for Fjendens Magt ved at have Syner end ved ikke at have dem? Ja, der er, og den er ligefrem denne. Gud giver aldrig sit Folk eller et Individ høiere Velsignelser uden en alvorlig Prøve for at prøve dem, for at prøve det Individ eller det Folk, for at see, om de vil holde deres Pagter med ham og erindre, hvad han har viist dem. Altsaa, jo større Syner, desto større Udfoldning af Fjendens Magt, og naar saadanne Individer ikke er paa deres Vagt, bliver de overladte til sig selv, ligesom Jesus var. I denne udtrykkelige Hensigt unddrog Fadenen sin Aand fra Sønnen paa den Tid, han skulde korsfæstes. Jesus havde været hos sin Fader, talt med ham, boet i hans Nærværelse, vidste alt om Himlen, om Jordens Tildannelse, om Menneskets Overtrædelse, og hvad der vilde gjenløse Folket, og at han var den, som skulde gjenløse Jordens Børn og Jorden selv fra al Synd, som var kommen paa den. Lyset, Kundskaben, Kraften og Herligheden, hvormed han var iklædt, var langt over eller overgik alle Andres, som havde været paa Jorden efter Faldet; følgelig i samme Øieblik, i den Time, da det afgjørende Punkt kom, at han skulde opoffre sit Liv, unddrog Faderen sig, unddrog ham sin Aand og kastede et Slør over ham. Det var dette, som bragte ham til at svede Blod. Hvis han havde havt Guds Kraft over sig, vilde han ikke have svedet Blod; men Alt blev ham unddraget og et Slør kastet over ham, og da raabte han til Faderen, ikke at forsage ham. Nei, siger Faderen, Du maa have din Prøve, saavel som Andre.

Saaledes er det, naar Individer bliver velsignede med Syner, Aabenbaringer og store Tilkjendegivelser, giv Agt, da er Djævelen nær Eder, og I vil blive fristede i Forhold til Synet, Aabenbaringen eller Tilkjendegivelsen, I har faaet. Af denne Aarsag giver Tusinder, som ikke er paa Vagt, efter for alvorlige Fristelser, som kommer over dem, og see, de falder.

I vil erindre, at jeg ofte har sagt Eder, at Mirakler ikke vil frelse et Menneske, og jeg siger, at de aldrig skulde. Hvis jeg skulde see en Mand komme ind her idag og sige: „Jeg er den Store, som Herren har sendt," og faae Ild til at falde ned for vore Øine gjennem Loftet, som er over os, saa vilde jeg ikke troe mere derfor. Ligemeget, hvad han gjør. Jeg kan ikke troe mere af den Aarsag. Hvad vil faae mig til at troe? Hvad dannede de tolv Apostler til Jesu Christi Vidner? Hvad gjorde dem til Apostler og særskilte Vidner for Verden? Var det fordi de saae Mirakler? Nei. Hvad var det? Deres Aands Syner blev aabnede og det var nødvendigt, at nogle Faa skulde modtage Lys, Kundskab og Forstand, som alle Jordens og Helvedes Kræfter ikke kunde modsige eller tilintetgjøre. Det Vidnesbyrd var indeni dem, og dog efter alt, hvad der var gjort for dem, efter alt, hvad Jesus viste dem, og efter al den Kraft af Aabenbarelsens Aand, som de besad, finder I, at een af dem blev Apostat, gik hen og

solgte sin Herre og Mester for tredive Sølvpenge, som Følge af, at han ikke var fast i sin Pagt i Mørkets og Fristelsens Time. En anden af dem var færdig til at sige: „Jeg kjender Intet til den Herre Jesus Christus," og fornegtede ham med Banden og Sværgen.

Nogle er tilbøielige nu at sige: „Jeg kjender Intet til denne *Mormonisme*, jeg kjender Intet til Præstedømmet." Kjendte Du det ikke engang? „Jo, jeg troede jeg gjorde det." Vidste Du ikke engang, at Joseph Smith var en Prophet? Jo jeg troede, jeg troede det." Vidste Du ikke engang, at dette var Guds Rige, som var paa Jorden? „Jeg troede jeg vidste det, men nu seer jeg, at jeg er bedragen." Hvad er Aarsagen? At de giver efter for Fristelsen; de kan have havt meget af Lys, Kundskab og Forstand, deres Aands Syn kan have været aabnet og Evigheden udfoldet for deres Øine, men naar dette er tillukket, da vil Mørket i Forhold til det Lys, som er dem givet, komme over dem for at prøve dem.

Vil I blive Apostater, naar Mørket kommer over Eder? Da er det Tid at staae fast. Jeg veed, at der er nogle Folk i vor Midte, omtrent paa lige Fod med gode Qvækere, som vilde sige: „Jeg beder, naar jeg føler dertil." Holder I Bøn i Eders Familier? „Ja, undertiden; men jeg føler ikke altid Tilbøielighed til at bede, og da føler jeg som om det vilde være Synd."

Lad mig sige Eder, hvad I skulde gjøre. Dersom I er fristede til ikke at aabne Eders Mund for Herren, og det er som om Himlene var af Kobber over Eders Hoveder, og Jorden som Jern under Eders Fødder, og enhver Ting ligesom tillukket for Eder, og I føler, som om det vilde være Synd at bede, saa modstaae Djævelen og siig, Hr. Djævel, gaa væk; og dersom I føler, at I ikke kan komme ned paa Eders Knæe af Frygt for, at I skal sige noget Usømmeligt, da siig, bøi Eder, Knæer; og hvis de ikke føler sig tilpas, naar de er bøiede, saa læg noget under dem, nogle skarpe Pinde for Exempel, og siig, Knæe, vil I til! „Men jeg tør ikke aabne min Mund," siger Een, „af Frygt for at jeg skal yttre noget Bespotteligt." Byd da, „Mund, aabne Dig, og nu, Tunge, begynd!" Kan jeg ikke sige Fader? Jo, jeg kan; jeg lærte det i mine Ungdoms Dage. Antag jeg siger, Fader, see i Naade ned til mig, — tænker I Djævelen vil staae rede at snappe Eder da? Hvis han endnu er tilstede, og I ikke tør aabne Eders Øine af Frygt for, at I vil see ham, da byd ham at staae der indtil I er færdige med Eders Bøn og bring Legemet til Underkastelse.

Jeg har lært Eder, at Aanden er reen, naar den kommer ind i Tabernaklet. Tabernaklet er udsat for at synde, men Aanden ikke. En stor Deel tænker, at Menneskenes Børns Aander, naar de indtræder i Tabernaklerne, er fuldkommen fordærvede; dette er en Vildfarelse. De er saa hellige som Engle; Djævelen har ingen Magt til at besmitte dem, han besmitter kun Legemerne.

(Fortsættes.)

Contoirets Tilgodehavende den 30te September 1856.

Conferencen.	Agenten.	Gjæld.					
Kjøbenhavn.	A. P. Trane	798	Rdl.	"	Mk.	2	Sk.
Aalborg.	J. C. Klingbeck . . .	340	—	4	—	2	—
Fredericia.	H. P. Olsen	323	—	1	—	9	—
do	H. Jensen	60	—	4	—	9	—
Fyen.	A. Hansen	364	—	5	—	9	—
Lolland.	Peder Nielsen	203	—	2	—	15	—
Bornholm.	J. P. Folkman	176	—	5	—	10	—
Vensyssel.	J. C. Thomsen . . .	341	—	2	—	8	—
Skaane.	Adler	392	—	1	—	13	—
Brevig.	C. C. A. Christensen .	888	—	1	—	5	—
Stockholm.	L. Nilsson	582	—	2	—	15	—
	Summa	4472	—	3	—	1	—

Diverse Debitorer.

	Rdl.	Mk.	Sk.
Transport	4472	3	1
N. P. Petterson	12	"	"
A. Nielsen	5	3	"
Jürgens	2	"	11
Køhl	4	"	6
H. Christophersen . . .	3	5	11
H. Hendriksen	"	2	4
Niels Andersen	11	3	4
Lateris	4512	"	5

	Rdl.	Mk.	Sk.
Transport	4512	"	5
A. Grønbeck	9	3	8
A. Weihe	13	2	14
Johan Liljenstrøm . . .	2	2	4
Aake Svensen	4	1	10
Sergeant Runde . . .	2	3	"
Luminary Office . . .	49	1	8
Summa	4593	3	1

Indbetalt til Contoiret.

A. Hansen	18	Rd.	4	Mk.	6 Sk.
A. P. Trane	267	—	3	—	5 —
L. Nilsson	59	—	4	—	15 —
J. C. Klingbeck	50	—	-	—	- —
J. C. Thomsen	25	—	-	—	- —
N. Nilsson	43	—	2	—	8 —
Summa	464	—	3	—	2 —

Indhold.

	Side.		Side.
Guds Regjering	1.	Tale af B. Young	10.
Joseph Smiths Levnetsløb (fortsat)	5.	Contoirets Tilgodehavende	16.
Redaktionsbemærkninger	9.		

„Skandinaviens Stjerne" udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned og faaes paa Contoiret i Lorentzens Gade Nr. 504, A. 5. Stuen tilvenstre og paa alle kongelige Postcontoirer.

Udgivet og forlagt af Hector C. Haight.
Trykt hos F. E. Bording.

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de sidste Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

6. Aarg. Nr. 2. *Den 15. October 1856.* Priis: 6 Sk. pr. Expl.

Nøgler til Hemmelighederne om Guddommen.

(Af „The Key to Theology" af P. P. Pratt.)

Evige Fader, uendelige Væsen!
Hvo kan fatte din Herligheds Fylde?
Din egen Uendelighed alene
Indbefatter saadanne Egenskaber,
Som kan hæve den menneskelige Tanke,
Fatte din Kundskab, udforske din Natur
Som Fader til Menneskets uendelige Slægt.

„Dette er det evige Liv, at kjende den eneste sande og levende Gud, og den, han udsendte, Jesum Christum."

Siden den theologiske Videnskabs Forfald har et mørkt og tykt Uvidenhedsslør tilhyllet Menneskets Forstand med Hensyn til den evige Faders og hans Søns Jesu Christi Person og Natur.

Kirkefædrene og Christendommens vise Mænd har kommet sammen i Raad Gang efter Gang for at løse Gudelighedens Hemmelighed og fastsætte en Rettesnor eller en Troesformel, hvorpaa alle Partier kunde støtte sig og blive enige.

Dette stod imidlertid ikke i deres Magt. Det er umuligt for Verden med dens Viisdom at udfinde Gud. *„Ingen kjender Faderen uden Sönnen, og den, for hvem Sønnen vil aabenbare ham."*

Nøglen til den theologiske Videnskab er Nøglen til guddommelig Aabenbaring. Uden denne Nøgle har aldrig noget Menneske eller nogen Forsamling af Mænd nogensinde kjendt eller vil nogensinde kjende den evige Fader eller Jesum Christum.

Da Aabenbaringens Nøgle blev tabt for Mennesket, blev Kundskaben om Gud tabt. Og da evigt Liv beroer paa Kundskaben om Gud, blev naturligviis Nøglen til det evige Liv ogsaa tabt.

O hvilke Hemmeligheder, Urimeligheder, Stridigheder, Tvistigheder, Blodsudgydelser, hvilken Vantro, hvilke ufornuftige og modstridende Theorier, har ikke voxet og mangfoldiggjort sig

blandt Secterne angaaende denne Gjenstand!

Iblandt disse Theorier vil vi anføre een, som maaskee er annammet af forskjellige Secter i større Udstrækning end mange andre. Sproget lyder saaledes: „*Der er een eneste, levende og sand Gud uden Legeme, Dele eller Lidenskaber, bestaaende af tre Personer — Faderen, Sønnen og den Hellig-Aand.*“

Det er smerteligt for Menneskets Sind at nødes til at indrømme, at saadanne forunderlige Uovereensstemmelser i Sprog eller Begreber nogensinde har fundet Sted i en menneskelig Troesbekjendelse. Dog er det saa.

Det er kun at sige paa en anden Maade, at der er en Gud, som ikke er til, en Gud, som er sammensat af Uting, som er det Modsatte af al Tilværelse, som ikke optager noget Rum, som ikke er til i Tiden, som ikke er sammensat af nogen Substans, bekjendt eller ubekjendt, og som ikke har nogen Kræfter eller Egenskaber fælles med nogen Ting eller noget Væsen, som man veed er til, eller som muligen kan udtænkes at være til, enten i Himlene eller paa Jorden.

En saadan Gud kunde aldrig sees, høres eller føles af noget Væsen i Universet.

Der har aldrig været nogen synlig Afgud, som er bleven dyrket iblandt Menneskene, som var saa kraftesløs, som denne „*Gud uden Legeme, Dele og Lidenskaber.*“

Ægyptens Gud, Crokodillen, kunde ødelægge.

De forskjellige Nationers Afgudsbilleder kunde føles og sees.

Den peruvianske Gud, Solen, kunde udsprede sin livgivende Varme, sit Lys og sin Indflydelse.

Men ikke saaledes med den Gud, der er uden „*Legeme, Dele, eller Lidenskaber.*“

Det, som ikke har Dele, har intet Hele.

Væsener, som ikke har Lidenskaber, har ingen Sjæl.

Førend vi kan fremstille den praktiske Theologies Nøgler og Kræfter for Menneskenes Forstand i denne Tidsalder, maae vi nødvendigviis sætte dem i Besiddelse af nogle rigtige Begreber om den sande Gud.

Der staaer skrevet, at „*uden Tro er det umuligt at behage ham.*“ De, som ikke behage *ham*, kan aldrig blive deelagtige i den theologiske Videnskabs Kræfter og Gaver, fordi denne Videnskabs Nøgler og Kræfter kommer fra *ham* som en fri Gave; men de gives aldrig til dem, med hvem han ikke er vel tilfreds. Det Individ, som vil blive deelagtig i denne Kraft, maa derfor have Tro paa ham. Men hvorledes kan man troe paa et Væsen, hvorom man ikke har noget rigtigt Begreb?

Saa usikkre, saa fremmede for den simple, ligefremme Sandhed er Begreberne i den nærværede Tidsalder, saa omtaaget er Menneskenes Sind nutildags af Dunkelhed, aandelig Intethed eller Immaterialisme i næsten alle dens Begreber om Guddommens Person eller Personer, at vi er nødte til at bruge en gammel Apostels Sprog, da han talte for de Lærde i Athen: „Den, som I ukjendt dyrke, ham forkynder jeg Eder.“

Endskjøndt der er Kjendsgjerninger i vor *egen* Tilværelse, som er udenfor vort nærværende Begrebs Omfang eller Fatteevne, hvilke er sande i en høiere Forstand med Hensyn til Guddommen, maa dog den indskrænkede

Kundskab, vi er istand til at fatte angaaende os selv, idetmindste være fornuftig og blive ligesaa tydelig meddeelt og forstaaet som nogen anden Gjenstand. Saaledes med vor Kundskab om Guddommen. Endskjøndt der er Kjendsgjerninger, som er høiere end vi kan naae med Hensyn til hans Tilværelse, Egenskaber og Magt, saa skulde dog det, som vi kan forstaae og fatte eller udtrykke om ham være afført al Hemmelighed, og skulde være ligesaa tydelig opfattet, udtrykt og meddeelt som noget andet Punkt af Sandhed eller Videnskab.

Jesus Christus, et lidet Barn ligesom alle de øvrige af os har været, voxte til en Mand, var fyldt med en guddommelig Substans eller Fluidum, kaldet den Hellig-Aand, ved hvilken han forstod og talte Sandheden med Kraft og Myndighed, og ved hvilken han styrede Elementerne og uddeelte Helbred og Liv til dem, som var beredte til at deeltage i samme.

Denne Mand døde, idet han blev dræbt af ugudelige Mennesker.

Han opstod fra de Døde den tredie Dag, og viste sig for sine Disciple. Disse Disciple antog, da de saae ham, at han kun var en Aand.

De maa have havt nogle af Menneskenes usikkre Begreber i de nyere Tider med Hensyn til en ulegemlig Tilværelse hiinsides Graven, — en Tilværelse, som ikke er forenet med nogen virkelig eller følelig Materie eller Substans.

Men deres opstandne Herre brugte de simpleste Midler for at adsprede deres *dunkle Begreber*, deres *usikkre Forestillinger* om *aandelig Oversandselighed* eller *Ulegemlighed*. Han opfordrede dem til at røre ved ham og see, „*thi*," sagde han, „*en Aand har ikke Kjød og Been, som I seer jeg har.*"

Overeensstemmende hermed berørte de ham, undersøgte Naglegabene i hans Hænder og Fødder og Gabet efter Spydet i hans Side. Men som om det ikke var nok, og for at gjøre dem endnu mere fortrolige med Kjendsgjerningerne af en materiel eller følelig Udødelighed, spiste og drak han med dem, nemlig en stegt Fisk og en Honningkage.

I Korthed, han var hos dem i fyrretyve Dage, i hvilke han gik, talte, spiste og drak med dem, lærte dem, propheterede, befalede, beskikkede, anstillede Betragtninger med dem og velsignede dem, og gjorde dem fortrolige med den Udødelighed og det evige Liv, som han ønskede de skulde lære den ganske Verden om.

Derefter opsteg han i deres Nærværelse til den Planet, hvor hans Fader og deres Fader, hans Gud og deres Gud boede.

Medens han endnu var synlig i det aabne Firmament, og de stod og stirrede opad, see! to Mænd stod for dem i hvide Klædebon, og sagde:

„*I galilæiske Mænd, hvi staae I og stirre op til Himlen? Denne Jesus, som er optagen fra Eder til Himlen, skal komme igjen paa samme Maade, som I have seet ham fare til Himlen.*"

Her har vi altsaa et Mønster paa en udødelig Gud, en Gud, som Skriften ofte erklærer at være liig Faderen, „*efterdi han er hans Herligheds Afglands og hans Væsens udtrykte Billede,*" og besidder de samme Egenskaber, som hans Fader, i al deres Fylde;

en Gud, som ikke alene har Legeme og Dele, men Kjød og Been, og Sener, og alle et fuldkomment Menneskes Egenskaber, Organer, Sandser og Tilbøieligheder.

Han er ikke forskjellig fra Faderen i Noget, uden i Alder og Myndighed, thi Faderen har Aldersretten, og følgelig Retten, overeensstemmende med den patriarkalske Lov og det evige Præstedømme, til at præsidere over ham og over alle hans Herredømmer for evigt.

Medens paa den ene Side denne Gud fordrer Slægtskab og Liighed, saa at sige, med sin Fader, fordrer han paa den anden Side Slægtskab og Liighed med sine Brødre paa Jorden, dog med denne Forskjel, at hans Person er et Exemplar af guddommelig, evig Menneskelighed, udødeliggjort og med fuldkommede Egenskaber; medens hans Brødre, som boer i dødeligt Kjød, endskjøndt Børn af den samme kongelige Fader i Himlene, endnu ikke er udødeliggjorte, hvad deres kjødelige Tabernakler angaaer, og er ikke fuldkommede i deres Egenskaber; og omendskjøndt Medarvinger, er de yngre, thi han er den Førstefødte blandt mange Brødre i Aandeverdenen. De er derfor ham underdanige.

Men enhver Mand, som endelig er bleven fuldkommen — er opstanden fra de Døde, fyldt med eller besjælet af en Fylde af celestial Herlighed — vil blive liig dem i enhver Henseende, saavel physisk, som i Forstand, Egenskaber og Kræfter.

Selve Spirerne til disse guddommelige Egenskaber, som er avlede i Mennesket, Guddommens Afkom, behøver kun at uddannes, forædles, udvikles og forfremmes ved Hjælp af en Række af paafølgende Forandringer for at komme op til Hoved-Kilden og Mønsteret for eller Høidepunktet af guddommelig Menneskelighed.

Forskjellen mellem Jesum Christum og hans Fader er denne, at den Ene er underordnet den Anden, gjør Intet af sig selv, uafhængigt af Faderen, men gjør alle Ting i Faderens Navn og ved hans Fuldmagt, idet han er af samme Sind i alle Ting. Forskjellen mellem Jesus Christus og et andet udødeligt og celestialt Menneske er denne: Mennesket er underordnet Jesum Christum, gjør intet ved eller af sig selv, men gjør Alt i Christi Navn og med hans Fuldmagt, idet han er af det samme Sind og giver ham og hans Fader al Ære.

Paa Grund af Jesu Christi dobbelte Slægtskab, nemlig med Gud Fader paa den ene Side og med Mennesket paa den anden, har Mange antaget den Tro, at *„to hele og fuldkomne Naturer"* var blandede i Jesu Christi Person, at han i enhver Henseende var baade en Gud og et Menneske, som om Gud og Menneske var to forskjellige Slags. Den Vildfarelse kom deraf, at vi ikke kjendte os selv. Thi netop i Forhold, som vi forstaaer os selv i vort sande Lys, og vore Slægtskabsforholde og Forbindelser med Fortiden, Nutiden og Fremtiden, med Tid og Evighed, med Guder, Engle, Aander og Mennesker, som er gaaede foran os, og som vil komme efter os, saaledes kan vi forholdsviis være istand til at gavne formedelst Nøglerne til Hemmelighederne om Guddommen, eller med andre Ord, at kjende og forstaae Jesum Christum og hans Fader.

Gud, Engle og Mennesker er

alle af eet Slags, een Art, een stor Familie, storligen udbredt blandt Planet-Systemerne, saasom Colonier, Riger, Nationer, osv.

Den store Forskjel, som udmærker den ene Deel af denne Slægt fra den anden, bestaaer i de forskjellige Grader af Forstand og Reenhed og tillige i Forskjelligheden af Virkekredse, som indtages af enhver i Rækken af fremadskridende Tilværelse.

Et udødeligt Menneske, som besidder en fuldkommen Organisation af Aand, Kjød og Been og fuldkommengjort i sine Egenskaber i den celestiale Herligheds hele Fylde, kaldes *en Gud.*

Et udødeligt Menneske, som skrider fremad til Fuldkommenhed, eller som besjæles af en mindre Grad af Herlighed, kaldes *en Engel.*

En udødelig Menneske-Aand, som ikke er forenet med et kjødeligt Tabernakel, kaldes *en Aand.*

Et udødeligt Menneske, som er iført et dødeligt Tabernakel, kaldes *et Menneske.*

Det kan altsaa rigtigt nok siges, at der, i en underordnet Forstand, er et Fleertal af Guder, eller rettere af Guds Sønner; endskjøndt der er eet Over-Hoved, som er over Alt og i Alle og i alle hans Sønner ved sin Aands Kraft.

(Fortsættes.)

Tale

af Præsident Brigham Young i Tabernaklet den 17de Februar 1856.

(Fra „Deseret News.")

(Fortsat fra Pag. 15.)

Naar Eders Aand ønsker at tilbede Faderen og Eders Legeme er saa fuldt af Svaghed eller Ryggesløshed, at I føler som I ikke kunde gjøre det, gaae hen og bring Legemet til Underkastelse; bøi Knæerne og bekjend at Jesus er Christus, selv om det er 10,000 Gange mørkere end Midnat i Eders Sind og siig: „Jeg er for Herren, hvorledes det end gaaer."

Dette bringer mig til at tænke paa mange Christne i Verden; naar de er syge og i Trang, da vil de bede; naar de er i Frygt for at sulte ihjel af Mangel paa Føde, eller at fryse ihjel af Mangel paa Klæder eller Brænde, da vil de paakalde Herren. Jeg veed den gamle Prophet sagde: „I Trængselens Dage holde de sig nær til mig." Gaae ud af mine Følelser, siger jeg, med Hensyn til en saadan Religion. Naar jeg er i Færd med at døe af Hunger, da er det Tid for mig til at være flittig for at faae noget at spise; naar Skibet er i en Storm, da er det Tid til at see efter Takkeladsen. Een kunne spørge: „Gaaer Du ned for at bede i denne frygtelige Storm?" Nei, jeg har ikke Tid til at bede nu, jeg maa tage Omsorg for Skibet. Saa skulde det være med enhver „Sidste Dags Hellig." Efterhaanden lægger Stormen sig, lad os da gaae ned i Kahytten for at opsende vore Bønner i smukt Veir. Det er hvad „Mormonismen" lærer mig, og

naar det er mørkt som Midnattens Mørke og der ikke er den mindste Tilskyndelse i mit Hjerte til at bede, skal jeg da sige, jeg vil ikke bede? Nei! men ned, Knæe, bøi Eder paa Gulvet, og Mund, oplad dig, og Tunge, tael, saa vil vi see, hvad det bliver til, og I skal tilbede den Herre Israels Gud, selv naar I føler som om I ikke kunde sige et Ord til hans Gunst. Det er Seieren vi har at vinde, det er Kampen vi skal prøve. Det er imellem Aanden og Legemet, de er uadskilleligt forenede. Aanden blev ikke skabt her; den blev organiseret i Evigheden, før Verdnerne var til; og Aanderne var hos Faderen og hos Englene før de kom herned.

Da Djævelen fik Jorden i Besiddelse, udstrakte hans Magt sig til det, som henhører til Jorden. Han fik Indflydelse over Menneskenes Børn i deres nærværende Sammensætning, fordi Menneskenes Aander bukkede under for det onde Princips Fristelser, som Kjødet eller Legemet er udsat for. Dette foraarsager den Strid, Paulus talte om, da han sagde: „Aanden strider mod Kjødet og Kjødet mod Aanden.“ Paulus forklarede det saa godt, han kunde, og jeg vil forsøge at forklare det saa godt jeg kan. Ofte, naar Aanden vil gjøre det Gode, faaer Kjødet Overhaand, og man gjør det Onde, som bringer Aanden til Underkastelse. Naar Menneskenes Aander underkastes Legemet og vedbliver at være det og begaaer saa meget Ondt, som er nødvendigt for at fylde deres Syndeskaal, da bliver de nedstyrtede og deres Navne udslettede af Lammets Livsens Bog.

I veed, at det pleier at være en ophøiet Talemaade, og jeg kunde sige værdig al Annammelse iblandt Methodisterne; „Jeg veed, at min Forløser lever, og at mit Navn er skreven i Lammets Livsens Bog.“ Deres Navne var altid der og vil aldrig blive udslettede, og, endskjøndt det kan gaae baade op og ned med dem, endskjøndt de kan være afvexlende varme, hede og kolde og synde idag og omvende sig imorgen, vil dog deres Navne blive i Lammets Livsens Bog, indtil de synde Døds-Synden. Og naar deres Navne engang er udslettede af Lammets Livsens Bog, vil de aldrig blive skrevne der igjen; de vil da blive talte blandt dem, som vil ophøre at voxe, ophøre at lære, at formere sig, og udspredes.

Men atter til Vidnesbyrdet, som er paa mit Sind. Det var nødvendigt for Jesus Christus at aabne Himlene for visse Individer, for at de kunde være Vidner om hans Person, Død, Lidelser og Opstandelse; hine Mænd var Vidner. Men da Jesus viste sig for de to Disciple, der gik ud af Jerusalem, blev han kjendt af dem ved Brødsbrydelsen. Antag nu, at han havde spiist hiint Brød og gaaet ud uden at aabne deres Øine, hvorledes kunde de da have vidst, at han var den Frelser, som var bleven korsfæstet paa Bjerget Golgatha? De kunde ikke; men ved Brødsbrydelsen blev deres Aands Syner aabnede. Dette var nødvendigt for at de kunde blive sikkre Vidner, og de gik tilbage til Jerusalem og fortalte Brødrene, hvad de havde seet.

Da Jesus kom og spiste Fisk, som var stegt paa Kul, og bød sine Disciple at udkaste Garnet paa den anden Side af Baaden, hvilket de gjorde, og fik det saa fuldt af Fisk, at de neppe kunde trække

det i Land, vilde de have vidst, at han var Frelseren ved Fangsten og Indhalingen af en vidunderlig Mængde Fisk eller ved noget Andet, de kunde have seet med deres naturlige Øine? Nei, men da han kom og spiste den stegte Fisk og Honningkagen, aabnede han deres Øine, og de saae, at han var nærværende hos dem. Han havde været hos sin Fader, havde opsteget til Himlen, og atter nedsteget og aabnet deres Forstands Øine for at de kunde være særegne Vidner. Dette er nødvendigt. Saae alle Disciplene i Apostlernes Dage den opstandne Jesus? Nei. Havde alle Disciplene Syner? Nei, de havde ikke. Har de det nu? Nei! Jeg veed det Spørgsmaal kan opstaae, om Nogen kan være en virkelig Discipel uden at have Syner? Ja, men den Person kan ikke være et særegent Vidne for den Lære, han troer.

Hvad er det, som gjør sande Disciple af en Lære, af en Religion, Troesbekjendelse eller Tro, ligemeget hvad det er, som bekjendes? At være trofaste Tilhængere af disse Troesartikler eller Lærdomme, som læres, gjør dem til sande Disciple af hiin Religion eller Lære. Hvis vi derfor har Frelserens Religion, er vi berettigede til Velsignelserne nøiagtigt ligesom de var fordum. Ikke at Alle havde Syner, ikke at Alle havde Drømme, ikke at Alle havde Tungemaalsgaven eller Udlæggelsen af Tungemaal, men Enhver modtog overeensstemmende med sine Fatteevner og Giverens Velsignelse. „Vel, Broder Brigham, har De havt Syner?“ Ja, jeg har. Har De havt Aabenbaringer? Ja, jeg har dem altid, jeg lever bestandig ved Aabenbaringsprincipet. Jeg modtog aldrig en Tøddel af Kundskab fra Bogstavet A til hvad jeg nu veed; jeg mener, at fra Begyndelsen af mit Liv til denne Tid har jeg aldrig faaet den mindste Kundskab uden ved Aabenbaring, ligemeget hvadenten min Fader eller Moder, Søster eller Næste aabenbarede det.

Ingen faaer Kundskab uden ved Aabenbarings-Princípet, det er ved at faae Noget aabenbaret for dem. „Har De den Herres Jesu Christi Aabenbaringer?“ Jeg vil overlade til Andre at bedømme det. Dersom Herren fordrer noget af sit Folk og taler gjennem mig, saa vil jeg fortælle dem derom; men om han ikke gjør det, lever vi alle alligevel ved Aabenbarings-Princípet. Hvem aabenbarer? Enhver, som er om os; vi lærer af hverandre. Jeg har noget, som I ikke har, og I har noget, som jeg ikke har. Jeg aabenbarer for Eder, hvad jeg har, og I aabenbarer for mig, hvad I har. Jeg troer, at vi er Aabenbaringer for hverandre. „Er Himlene aabnede?“ Ja, for Nogle undertiden, dog efter naturlige Principer, efter den naturlige Philosophies Principer. „Kjender De Herrens Villie og Sind?“ Ja, hvad der angaaer dette Folk og mig selv. „Kjender enhver af mine Brødre og Søstre Herrens Villie?“ Lad mig sige de Sidste Dages Hellige, at dersom de vil tage deres Kors op og følge den Herre Jesum Christum i Gjenfødelsen, saa vil mange af dem annamme mere, vide mere og faae mere af Aabenbaringens Aand, end de selv forstaaer; men Aabenbaringerne, som modtages, er alle efter naturlige Principer. Jeg vil meddele Eder en Aabenbaring, som jeg havde i Far West, og den var efter det samme Princip, som det

vilde være for mig at faae en Aabenbaring nu, medens jeg taler til Eder. Det var i Foraaret 1838 før der blev nogen Forstyrrelse i Far West eller Davis County.

Dette Folk, tænkte jeg, er udsatte for disse Missourianere, vor Religion hade de, vor Prophet afskyer de og vilde være glade ved at dræbe ham; de er uvidende om de guddommelige Ting; de har modtaget Menneskenes Forskrifter, inddrukket dem saa dybt, og de er saa indvævede i deres Følelser, at Himlens sande Religion ikke kan forblive i deres Sind. Derfor saae jeg efter naturlige Principer, at vi vilde blive drevne derfra; men naar, vidste jeg ikke, men dog var det klart for mig, at vi vilde komme til at forlade Staten, og at vi, naar vi forlod den, ikke vilde gaae mod Nord, Syd eller Vest, men mod Øst, tilbage til de andre Stater. Jeg saae efter naturlige Principer, og jeg vidste, hvad hine Folk var bange for. Da saae jeg, at vi vilde gaae mod Nord som en Kirke og et Folk, og derpaa mod Vest; og at de, naar de gaaer til Jackson County, gaaer fra Vest til Øst. Mærk mine Ord, skriv dem ned, dette Folk vil, som en Kirke og et Rige, gaae fra Vest til Øst. Jeg kan sige Eder mere om, hvad jeg saae efter naturlige Principer; jeg saae, at dette Folk vilde have til at vinde Fodfæste, Styrke, Kraft, Indflydelse og Dygtighed til at gaae for sig selv, og til at drage Omsorg for sig selv, samt Kraft til at stride mod deres Fjender og overvinde dem efter de samme Principer, som de Hvide gjorde, da de først kom til Amerika og omvendte Indianerne. Mange her kjender intet til Historien om Amerikas første Bebyggelse.

New-Orleans var eet af de første Steder, som bebyggedes af Europæerne efter Nord-Amerikas Opdagelse. St. Louis blev befolket længe før New-York, og i hiin Egn kan I finde Æbletræer, som er to Fod i Gjennemsnit staaende iblandt Egetræer, der er flere Fod tykke. Forblev de første Nybyggere der? Nei, de blev enten dræbte eller maatte flytte for ikke at blive dræbte, med Undtagelse af nogle faa Spaniere, som giftede sig med Indianerne og boede blandt dem. De Hvide maatte flytte og gaae nedad Mississippifloden og gik rundt til Maine og Massachusetts, og da de naaede didhen, sagde Indianerne: „I er velkomne til dette Land," en Egn, hvor de har Vinter tretten Maaneder hvert Aar. Jeg bruger dette overdrevne Udtryk, for at give et Begreb om Climatets Strenghed; I taler om haarde Vintre og megen Snee her; mange af Eder veed sammenlignelsesviis kun lidt derom.

Jeg kan udpege Yankeer her i sneseviis, som har boet i Egne, hvor de kunde have smukke Frugttræer og leve liig Herremænd, og dog om Vinteren ofte kjøre med deres Slæder over fem Fod høie Gjerder. Jeg har kjørt paa Snee i de østlige Stater, som var femten Fod dyb. For at vende tilbage til Gjenstanden, jeg sagde efter naturlige Principer, at dette Folk maatte drage til et Land, som Hedningerne ikke har Lyst til. Jeg kan sige Eder en anden Ting; naar I seer et Medlem af dette Samfund ønsker at trække sig tilbage og gaae hen, hvor der er et smukkere Land, hvor der er let at leve, lad mig sige Eder, at den Mand vil falde fra, eller blive dreven bort fra sit

Yndlingssted. Skriv det ned, Br. George, som den Almægtiges Ord.

Jeg har liggende flere Skjøder paa Land, som jeg ikke fik en Skilling for, da jeg var nødt til at forlade det. Jeg byggede ogsaa mange Huse i Staterne, de er der nu, saavidt jeg veed; de vil falde ned een af Dagene, og jeg bryder mig ikke om, hvor snart det skeer. Dette Folk kan kun erholde Styrke ved at flygte til et Land, hvor de Ryggesløse ikke vil leve, og hvor de kan vinde Styrke nok til at gaae for sig selv, og til at gaae hvorhen de ønsker. Dette er een af Himlens Sandheder.

Naarsomhelst I seer Folk fra dette Sted paa Veien til et mildere Klima for at søge et bedre Hjem, de vil falde fra eller blive drevne fra deres kjære Fristed. I kan nedskrive det som en Kjendsgjerning. Jeg saae, at dette Folk vilde komme til at flygte til Bjergene og til et Klimat og Land, som Hedningerne ikke havde Lyst til. Dersom vi ikke er paa et saadant Sted, saa veed jeg ikke, hvor vi vilde finde et mindre ønskeligt Sted end dette. Glæder de Hellige sig ved denne Lokalitet? Nei, den er imod deres Følelser, hvis de kunde have deres Valg. Valgte jeg at komme hid, eller var det ikke fordi jeg maatte komme? Jeg er tilfreds med dette Land, og hvis det ikke er øde nok, koldt nok og ubehageligt nok for dem, som ønsker at leve i Magelighed, saa vil vi finde et andet Sted for dem lidt længere borte. Da vi kom hid, var vi eet tusinde engelske Mile fra Enhver. Er I bange for at Hedningerne skal komme hid? Dersom vi Alle skulde gaae fra denne Stad og give Hedningerne Frihed til at benytte vore Huse, vore Avlsgaarde, osv., saa vilde I om fem Aar ikke finde dem her; de vilde ikke leve her; thi dette er ikke et Sted, som vilde anstaae dem. Hvis ikke dette er Stedet for os at boe paa, da findes det ikke i Texas, Californien, ei heller i Gammel- eller Ny-Mexiko. „Hvor er det da?“ Det bør hverken jeg eller I spørge om, men det vilde ikke blive paa nogen af de Steder. Hvis vi ikke nu er paa det rette Sted, vil Herren føre os hen, hvor vi kan samle vor Styrke og forøge og hellige os, saa at vi kan gaae frem og tjene Herren med rene Hænder og rene Hjerter.

Jeg vil nu sige Eder lidt mere om Vidnerne; jeg har afveget noget fra det Punkt, men jeg lægger aldrig Baand paa mig, naar jeg er hos Brødrene. Dersom jeg prædikede ude i Verden, vilde jeg føle mig noget bunden ved Skikkene, for ikke at støde Folkets Ønsker og Følelser med Hensyn til at følge Traaden i et givet Emne; men her føler jeg mig saa fri som Luften. I har forstaaet af min Tale, at det ikke er Miraklerne, der udføres for Eens Øine, som overtyder ham om, at en Mand er af Gud eller af Djævelen; dog, dersom det er Herrens Hensigt, at en Person skulde helbrede de Syge, saa kan det Individ gjøre det, men overbeviser det den Ugudelige om, at den Forrettende er sendt af Gud? Nei, det er en Velsignelse for de Hellige, og de Ugudelige har Intet at bestille dermed, det er ikke for dem at høre om det; det er for de Hellige, det er fornemmelig for deres Gavn, og deres alene. Hvad skulde de Ugudelige høre? De skulde høre en Mand bevidne, at Joseph Smith var og er en Guds Prophet, at han var en god Mand, at han plantede og grundfæstede

Guds Rige paa Jorden, og vi veed det. „Hvorledes skal jeg vide det?“ siger Een. Ved at adlyde de Bud, som Eder er givne. Herren har sagt, gaae ned i Daabens Vande og bliv døbte til Eders Synders Forladelse, og I skal annamme et Vidnesbyrd, at jeg taler Sandhed. Hvorledes? Ved Daab og Haandspaalæggelse alene? Nei! Ved at see de Syge helbredes? Nei, men ved Aanden, som vil komme over Eder formedelst Eders Lydighed, hvilket vil faae Eder til at føle som smaa Børn, og bringe Eder til at glæde Eder ved at gjøre godt, til at elske Eders Fader i Himlen og de Retfærdiges Samfund. Føler I da Ondskab og Vrede? Nei, det er taget bort fra Eder, og I føler som Barnet i Moders Skjød. I vil føle godt for Eders Børn, for Eders Brødre og Søstre, for Eders Forældre og Naboer, og for Alle omkring Eder. Og om I aabner Eders Mund for at tale, vil I fremsætte Begreber, som I forhen ikke tænkte paa; de vil strømme ind i Eders Sind, ja paa en saadan Maade, som I ikke har tænkt paa i mange Aar. Skrifterne vil oplades for Eder, og I vil see, hvor klar og fornuftig enhver Ting er, som denne eller hiin Ældste lærer Eder. Eders Hjerter vil blive trøstede. I kan ligge og sove i Fred og opvaagne med Følelser saa behagelige som Sommerens Luftninger. Dette er et Vidnesbyrd for Eder. I beder Herren helbrede Eder eller Eders syge Børn, og dersom han er tilbøielig dertil, vil han gjøre det; hvis ikke, saa er Alt ret. Dersom han finder for godt at aabne Himlene og give os et Besøg af en Engel, saa er Alt ret. Dersom han finder for godt ved naturlig Philosophi at aabenbare for os, hvad der skal skee, saa er det ret. Dersom han finder for godt at vise os ved Syner, hvor dette Folk skal gaae hen, og naar, saa er Alt ret, og det er ret, om han tilbageholder denne Underretning.

Dersom han ved en sagte, mild Stemmes Hvisken byder Eder at gjøre dette eller hiint og viser Eder, hvad der er Ret og hvad der er Uret, saa er det godt, og det er ret at anerkjende Herrens Haand, naar han gjør saa.

Men om I havde Tro nok til at gaae ud paa Kirkegaarden og opreise Døde i sneseviis, saa vilde det alene ikke gjøre Eder til Sidste Dages Hellige; ei heller om Eders Aands Syner blev aabnede, saa I kunde see Guds Finger. Hvad vil gjøre Eder dertil? At holde Herrens Bud, at vandre ydmygt for Gud og for hverandre, at holde op med at gjøre Ondt og lære at gjøre Godt, og at leve ved ethvert Ord, der udgaaer af Guds Mund; da er I Sidste Dages Hellige, hvadenten I har Syner eller ikke.

I kan blive fristede og modfaldne, og blive tilbøielige til at sige, at Herren har ikke aabenbaret dette og hiint for Eder, men det vedkommer ikke Eder eller mig. Jeg ønsker ikke at foreskrive Herren i saa Henseende; Alt hvad jeg har at gjøre, er at bekymre mig om de Ting, han fordrer af mig; thi han har Ret til at følge sin egen Vei, og bruge sin egen Tid og Fremgangsmaade til at behandle mig. Kan I vinde Seier? Ja, I kan.

Som jeg har sagt Eder, Eders Aand kjæmper bestandig med Kjødet; Eders Aand foreskriver

en Vei og Eders Kjød foreslaaer en anden, og det frembringer Kampen. Hvad skal I da gjøre? I maa bringe Hænderne, Albuerne, Fødderne, Tungen og alle Taleorganerne og enhver Legemskraft i Underdanighed.

I maae sige, at I ikke vil sværge, ei heller sige eller gjøre Noget, som er uret. En Ældste blev udelukt forleden Søndag for Sværgen. Hvad tænker jeg derom? Gang efter Gang har jeg opfordret Høi-Præsterne og de Halvfjerdsindstyve til at afskjære saadanne Medlemmer fra deres forskjellige Qvorumer, som vanhelliger Sabbathen og tager Herrens Navn forfængeligen. Jeg siger, afskjær dem fra Stammen; thi disse efterladne og ugudelige Charakterer skader Træet. De er liig fordærvede Grene og er bleven saa raadne, at Saften løber ud igjennem dem og søger sin Vei til Træets Marv, og efterhaanden vil Træet døe, hvis vi ikke afskjærer saadanne Grene.

Det forekommer mig ofte, at Høi-Præsterne og de Halvfjerdsindstyve ikke tør strengt opfylde denne Pligt, og jeg er undertiden tilbøielig til at forestille mig, at nogle af Præsidenterne af hine Qvorumer er skyldige i saadanne Ting selv.

Bring Navnene paa saadanne Mænd til dette Sted, saa vil jeg skjære dem af, hvis ingen Anden vil, uden at forlange nogen Hjælp af Qvorumet, og I vil være enige med mig. Bring Navnene paa Mænd, som tager Guds Navn forfængeligt, og gjør Uret paa nogen Maade, og jeg vil ikke sammenkalde et Høi-Raad eller en Biskops-Ret for at behandle deres Sag. Jeg vil afskjære dem fra Livsens Træ og spørge dem, hvad de vil gjøre ved det. De vil visne og døe.

I kan forsøge at faae tørre Grene til at voxe paa Træet, men en saadan Fremgangsmaade er til Skade for Frembringelsen af god Frugt.

Jeg ønsker at tale lidt mere om Vidnerne. Jeg er et Vidne om hvad? Jeg har sagt det her og i Nauvoo. Jeg veed, hvad jeg er et Vidne om, og jeg kjender mit Apostelskab. Jeg er et Vidne om, at Joseph Smith var en Guds Prophet. Hvilken et Oprør det vilde gjøre i den christne Verden at sige, at jeg er een af Josephs Apostler. Skriv det ned, og skriv det tilbage til Eders Venner i Østen, at jeg er een af Joseph Smiths Apostler. Han var en Guds Mand og havde Jesu Christi Aabenbaringer, og Jesu Christi Ord til Folket. Han byggede og grundfæstede Guds Rige paa Jorden, og ved ham gjengav Herren den Almægtige atter Præstedømmet til Menneskenes Børn.

Brødre, jeg er et Vidne derom; ikke fordi jeg lægger mine Hænder paa de Syge og de bliver helbredede; ei heller for de Aabenbaringer, som er givne om ham i Bibelen, men ved at modtage den samme Aand og det samme Vidne, som de Gamle modtog, ved Himlenes Syner, som aabnes for mit Sind, fordi jeg forstaaer det, som er aabenbaret i Mormonsbog, og det, som Joseph aabenbarede, der indeholdes i Lærdommens og Pagtens Bog. Jeg er et Vidne, at de er Herrens Aabenbaringer ved Joseph Smith i denne sidste Uddeling for de Helliges Indsamling, og Alle, som forkaster mit Vidnesbyrd, vil gaae til Helvede, saa vist som der er et; ligemeget enten det bliver varmt eller koldt;

de vil paadrage sig Faderens og Sønnens Mishag.

Jeg er et Vidne om dette; og Alle, som vil høre Guds Tjeneres Røst, og give Agt paa, hvad de siger og adlyde de Bud, som er givne Folket, skal annamme et Vidnesbyrd og vide, at vi siger dem Sandheden, at Joseph er en Guds Prophet, og virkeligen fuldførte det Arbeide, som Herren gav ham at gjøre, beseglede sit Vidnesbyrd med sit Blod, og er gaaet hen for at opholde sig i Aandeverdenen, indtil han faaer sit Legeme. Alle vil komme til at erkjende, at dette er sandt.

Der er mange andre Ting, der kunde bemærkes, og meget mere kunde siges om denne Gjenstand. Jeg har kun hentydet til Vidnerne og til de Helliges Privilegier, Velsignelser og Pligter, og til det, der gjør en Hellig; men jeg føler, som om jeg havde talt længe nok, eller saa meget som jeg skulde idag. Jeg har en slem Forkjølelse og kunde hoste lige saa godt som de Øvrige af Eder, men jeg har været istand til at afholde mig fra at hoste, siden jeg kom hid og i den korte Tid jeg har optaget, medens jeg talede for Eder idag.

Jeg haaber og stoler paa, at vi vil ordne vort Liv saa, at vi kan blive værdige til Velsignelserne, som er os forjættede, og leve til Guds Forherligelse, at vi kan faae en herlig Opstandelse og nyde hverandres Selskab i vor Guds Rige. Dette er vor bestandige Bøn for Eder i Jesu Christi Navn, Amen!

Skandinaviens Stjerne.

Den 15de October.

Vi indrykker Følgende fra „Millennial Star" om *Tienden.*

Skulde nogen Sidste Dages Hellig være fritagen for at betale Tiende? Da dette Spørgsmaal er opkommet i Nogles Sind, agter vi at besvare samme til deres Tilfredshed paa en tydelig og kort Maade.

Tiendeloven er evig, ikke alene bindende for de Hellige, men for enhver Søn og Datter af Adam, saavidt de er bekjendte med den, uden noget Hensyn til deres Stilling eller Omstændigheder, enten de er Høie eller Lave, Rige eller Fattige, Hellige eller Syndere, Jøder eller Hedninger. Een Tiendedeel af enhver Ting Mennesket faaer tilhører Herren, og skulde overgives i hans Tjeneres Hænder for at blive brugt, paa den Maade han bestemmer, til hans Riges Opbyggelse.

Tienden er en Skat, som Menneskene skylder Herren for Afbenyttelsen af Jorden, som han har skabt til deres Gavn, og de skulde betragte Betalingen af samme, som en bestandig Erkjendelse af, at alt, hvad de har, tilhører *ham*, og at han kun har laant dem det til deres Brug. Betragtende Sagen fra dette Standpunkt, skylder de Herren en Tiendedeel af det, de faaer, være sig noget eller lidet af Elementerne, som omgiver dem;

enten det beløber sig til kun een Halvskilling eller til Rigsdalere i titusindeviis.

Det Spørgsmaal er bleven os gjort, om de Hellige skulde betale Tiende, hvis Indkomster er saa smaa, at de, hvis de gjorde det, enten vilde komme til at gaae uden Brød eller komme i Gjeld for at kunne leve? Vi antager, at Ovenstaaende har besvaret dette Spørgsmaal tydeligt; men vi vil videre tilføie, at Herren i Aabenbaringer angaaende denne Gjenstand ikke har fritaget nogen Klasse af sit Folk for Erlæggelsen af denne Skat, og dersom *han* ikke har gjort det, har *vi* visseligen ingen Ret dertil. Det er en Sag, som er ligefrem mellem ethvert Menneske og hans Gud. Det er Herrens Tjeneres Pligt at undervise de Hellige om Tiendeloven paa samme Maade som om de andre Bud, de opfordres til at undervise dem i, da hviler Ansvaret af at holde den paa de Hellige, og de vil blive belønnede efter deres Gjerninger.

Nu opstaaer det Spørgsmaal, hvad skal der gjøres med de Hellige, hvis Indkomster er saa smaa, at de maa lide Mangel paa Brød, hvis de betaler deres Tiende? Vi svarer, lad de, som har større Overflod, afhjælpe deres Mangler. Bibelen siger os: „Den, som giver de Fattige, skal ikke mangle; men den, som tillukker sine Øine, skal mange Ulykker ramme;" og i en Aabenbaring til Joseph Smith siger Herren: „Vee Eder, I Rige, som ikke vil give de Fattige af Eders Formue; thi Eders Rigdomme vil fordærve Eders Sjæle, og dette skal være Eders Klage paa Hjemsøgelsens og Dommens og Fortørnelsens Dag: „Høsten er forbi og Sommeren er endt, og min Sjæl er ikke frelst!" Det paahviler dem, som forvalter i Præstedømmets Embeder, at undervise dem, i hvis Magt det staaer at hjælpe de Trængende og Fattige, om deres Pligter i saa Henseende, og give dem Leilighed til at vise deres Kjærlighed til Herren og hans Rige, ved at hjælpe *hans* Fattige. Paa Steder, hvor alle de Hellige er i en forarmet Tilstand, eller hvor Midlerne, der gives af de mere Velhavende, viser sig at være utilstrækkelige til de Trængendes Fornødenheder, skulde de blive hjulpne af den indkomne Tiende.

Stor Omhyggelighed og en skarpsindig Skjelnen vil være nødvendig ved Brugen af Fondene i dette Øiemed for at forhindre den Dovne og Uværdige fra at høste Nytten af det, som kun er bestemt for Herrens Fattige — de flittige og trofaste Hellige. Ingen skulde modtage Hjælp, uden de, der betaler sin Tiende og ved sine Gjerninger findes værdige for Herren og deres Brødre; og stor Omhu skulde iagttages, at intet Bedrageri bliver udført af Folk, som maaskee kommer ind i Kirken i den Hensigt at faae Brød.

Det er alle Menneskers Pligt, i hvis Magt det staaer, at hjælpe de værdige Fattige; og det er især de Helliges Pligt at hjælpe de af Troens Huusholdning, som er nedbøiede af Fattigdom og Nød.

Vi siger til de Fattige, hvis I vil i rigeligt Maal nyde den

Hellig-Aands Gaver og Velsignelser — hvis I vil bevise for Herren, at I selv i Lidelser er bestemte paa at tjene ham, og prøve ham, og see, om han ikke vil udgyde sine Velsignelser over Eder, som han har forjættet, og hvis I selv vil høre til de Fattige, som Jesus meente, da han sagde: „Velsignet er de Fattige, thi Himmeriges Rige er deres" — saa betal Eders Tiende.

Vi siger til de Rige: Hvis I ikke vil at Eders Rigdom skal fordærve Eders Sjæle, hvis I ikke vil, at den skal bringe Forbandelse istedetfor Velsignelse, og føre Eder ned til Død, — dersom I, naar jordiske Skatte slaaer feil, vil have nogle samlede i Himlen, saa betal Eders Tiende og afhjælp de Trængendes Mangler. Og vi siger til Alle: Dersom I nogensinde venter at nyde de Trofastes Velsignelser i Zion, at træde ind i Herrens Huus, at modtage det evige Livs Nøgler og Kræfter, at blive Midler til at sammenføie Eders Slægters brudte Led, at blive den høieste Guds Konger og Præster, at blive Frelsere paa Zions Bjerg, og tilsidst modtage en Arv paa Jorden efter at den er helliget, renset og bleven Faderens Opholdssted — saa betal Eders Tiende, og bereed Eders Hjerter at overdrage enhver Ting til Herren, naarsomhelst han fordrer sit Eget, som han nu tillader Eder at være Forvaltere over. Uden I gjøre disse Ting, vil Eders Levnetsløb i dette Rige snart være forbi, Eders Lys vil blive vendt til Mørke, og Aabenbaringens Stjerne, som vilde have ført Eder frem med tiltagende Styrke til den evige Herligheds Glands, vil aldeles blive borte for Eders Blik.

Joseph Smiths Levnetsløb.

Januar. 1836. (Fortsat fra Pag. 9).

Torsdag den 7de. Bivaanede en prægtig Fest hos Biskop N. K. Whitneys. Denne Fest var efter Guds Søns Orden: de Lamme, de Halte og de Blinde vare inviterede, efter Frelserens Forskrift. Vor Forsamling aabnedes med Sang og Bøn af Fader Smith, hvorefter Biskop Whitneys Fader og Moder og mange Andre, blev velsignede med en patriarkalsk Velsignelse. Vi indtog derefter et riigt Maaltid, forsynet med Biskoppens Godgjørenhed. Selskabet var stort og førend vi spiste, afsanges nogle af Zions Sange; og vore Hjerter fyldtes med Glæde, medens vi nød en Forsmag af hine Glæder, som vil udgydes paa de Helliges Hoveder, naar de samles tilsammen paa Zions Bjerg, for at nyde hverandres Selskab for stedse, da der ikke vil være Nogen til at skade os eller forforfærde os. Vendte tilbage hjem og tilbragte Aftenen.

Fredag den 8de. Tilbragte Dagen i den hebraiske Skole og gjorde hurtige Fremskridt i vore Studier.

Gibsningen og Afpudsningen paa Udsiden af Herrens Huus paabegyndtes den 2den November 1835 og fuldendtes idag. Arbei-

det var overladt til Artemas Millet og Lorenzo Young for 1000 Dollars. Jacob Bump paatog sig Gibsningen af det Indvendige i hele Huset for 1500 Dollars og paabegyndte samme den 9de November sidstleden. Han fortsætter endnu Arbeidet uagtet det ublide Veir.

Løverdag den 9de. Bivaanede Skolen om Formiddagen. Omtrent Kl. 11 modtog jeg følgende Indbydelse:

Saaledes siger Aandens Stemme til mig: Dersom din Broder Joseph Smith, jun., vil overvære Festen i dit Huus idag, (Kl. 12) vil de Fattige og de Lamme glæde sig ved hans Nærværelse, og ligeledes troe sig ærede.

Deres i Venskab og Kjærlighed
N. K. W. (Whitmer).

Den 9. Jannuar 1836.

Jeg afskedigede Skolen for at efterkomme denne artige Indbydelse, tilligemed min Hustru, Fader og Moder. En stor Forsamling tilstede; Mange blev velsignede under Fader Smiths Hænder og vi havde en behagelig Tid. Tilbragte Aftenen hjemme.

Søndag den 10de. Bivaanede Forsamlingen den sædvanlige Tid. Ældste Wilber Denton og J. Salisbury prædikede om Formiddagen, og Brødrene Samuel og Carlos Smith om Eftermiddagen. De gjorde det godt Alle, naar man tager Hensyn til deres Ungdom. Forvaltede Sacramentet i Mellemtiden. Ældste Martin Harris døbte tre. Tilbragte Aftenen hjemme.

Mandag den 11te. Som der ikke var nogen Skole, tilbragte jeg Dagen hjemme. Mange Brødre kom for at besøge mig, iblandt hvilke var Alva Beaman fra Genesee County, New York Stat. Han var kommen for at bivaane den høitidelige Forsamling. Jeg glæder mig i mine Brødres og Venners Selskab og min Bøn er, at Himlens og Jordens Velsignelser maa fordobles paa deres Hoveder.

Tirsdag den 12te. Jeg besøgte Kirkens Præsidentskab og foranstaltede at vi skulde møde tilsammen i Morgen Kl. 10 Form. for at tage i Overveielse den høitidelige Forsamling. Denne Eftermiddag aflagde en ung Mand et Besøg for at see de ægyptiske Manuskripter, hvilke jeg fremviste. Ligeledes indførte Broder Rose til mig en christen Prædikant af den saakaldte Unitariernes Seet, fra Cambry, Staten New York. Vi havde en liden Disput om Fordom, men blev snart enige. Han talte om Evangeliet og sagde, at han troede det, idet han tilføiede, at det var gode Tidender om stor Glæde. Jeg svarede, at det var een Ting at forkynde gode Tidender, og en anden at sige, hvad disse Tidender var. Han gav op Samtalen og fjernede sig.

Onsdag den 13de. Kl. 10 mødte jeg i Raad med Præsidentskabet i Kirtland og Zion, nemlig Joseph Smith, senior, Sidney Rigdon, Hyrum Smith, David Whitmer, John Whitmer og W. W. Phelps; ogsaa de tolv Apostler, Zions Høiraad og Kirtlands Høiraad, Biskopperne i Zion og Kirtland, de Halvfjerdsindstyves Præsidentskab og mange flere af de Ældste. Nogle af Raadsmedlemmerne, baade af Zions og Kirtlands, var fraværende.

Raadet kom til Orden, afsang Adam-ondi-ahman, og aabnedes med Bøn, opsendt af Joseph Smith, senior; derpaa gjorde jeg nogle Bemærkninger, i mit indledende Foredrag for Kirkens Authorite-

ter, i almindelige Udtryk, idet jeg fremlagde for dem Dagens Forretning, som var at fylde nogle ubesatte Pladse i Biskoppernes Raad paa dette Sted, ligeledes i Høi-Raadet.

Efter nogen Underhandling om den rigtige Maade at gaae frem paa, foresloges Ældste Vinson Knight af Biskoppen og assisteredes af Præsidentskabet. Votering blev derpaa fordret og givet af Præsidentskabet; siden af Zions Høi-Raad, af de Tolv, af de Halvfjerdsindstyves Raad, af Zions Biskop og hans Raad. Og Ældste Knight blev antagen ved almindelig Stemme og Samtykke af Kirkens Authoriteter, som en Raadgiver i Biskoppens Raad i Kirtland for at fylde Ældste Hyrum Smiths Plads, som var bleven ordineret til Præsidentskabet over Kirtlands Høi-Raad.

Ældste Knight blev derpaa ordineret under Biskop Newel K. Whitneys Hænder til en Overpræsts Embede og en Biskops Raadgiver.

Raadet sluttedes for een Time ved at afsynge: „Kom, lad os fryde os," osv.; og forsamledes igjen Kl. 1 Efterm.

John P. Green foresloges og assisteredes af Præsidentskabet som et Medlem af Kirtlands Høi-Raad, og antoges ved eenstemmigt Votum af alle Kirkens Authoriteter til at indtage Præsident O. Cowderys Plads, s om var bleven valgt til Præsidentskabet af Kirtlands Høi-Raad.

Ældste Thomas Grover valgtes paa lignende Maade til Medlem af Høi-Raadet for at fylde den ledige Plads efter Luke Johnson, der var bleven ordineret til een af de tolv Apostler.

(Fortsættes.)

Indbetalt til Contoiret.

C. C. A. Christensen	89 Rd.	- Mk.	- Sk.
N. Ädler	65 —	4 —	8 —
J. P. Folkmann	15 —	4 —	- —
A. P. Trane	18 —	- —	- —
J. C. Thomsen	65 —	- —	- —
Summa	253 —	2 —	8 —

Indhold.

	Side.		Side.
Nøgler til Hemmelighederne om Guddommen	17.	Redaktionsbemærkninger	28.
Tale af B. Young (sluttet)	21.	Joseph Smiths Levnetsløb (fortsat)	30.

„Skandinaviens Stjerne" udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned og faaes paa Contoiret i Lorentzens Gade Nr. 504, A. 5. Stuen tilvenstre og paa alle kongelige Postcontoirer.

Udgivet og forlagt af Hector C. Haight.
Trykt hos F. E. Bording.

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de sidste Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

6. Aarg. Nr. 3. *Den 1. November 1856.* Priis: 6 Sk. pr. Expl.

Guds Regjering

af *John Taylor.*

(Fortsat fra Pagina 5.)

Andet Capitel.

Menneskets Regjering.

Vi vil nu henvende vor Opmærksomhed lidt paa Menneskets Regjering, og see, hvorledes den vil see ud i Sammenligning med den før nævnte; thi Mennesket staaer som Hoved for denne smukke Skabelse; han er begavet med Forstand og Evne til Uddannelse; han er sat som et moralsk handlende Væsen og Materialierne er stillede til hans Raadighed at bearbeide, og han har sin Faders Værker som Model og mange af de underordnede Skabningers Fremgangsmaade som et Exempel — og kunde gjøre Jorden til en Have, et Paradiis, et Sted for uafbrudt Lyksalighed og Glæde, en Himmel hernede. Og hvis ikke Gud havde givet Mennesket denne moralske Handlefrihed og Kraft, og saaledes Ret til for en Deel at være sin egen Skjebnes Voldgiftsmand, saa vilde det have været saaledes indtil denne Dag som Eden, hvorfra han udstødtes paa Grund af sin Overtrædelse; thi han havde enhver Ting stillet indenfor sin Magts Omraade, og blev gjort til Skabelsens Herre. Dyrene, Fuglene og Fiskene sattes under hans Bestyrelse; Jorden frembragte Overflødighed for hans Behov, og bugnede af Frugter, Korn, Urter, Blomster og Træer, baade til at tilfredsstille sin Hunger med og til at behage Synet, Smagen og Lugten. Markerne bølgede af Overflødighed og frembragte en fleeraarig Høst. Frugterne frembragtes i alle deres behagelige Varieteter for at tilfredsstille hans meest omfattende Begjerligheder. Blomsterne i al deres Pragt, Skjønhed og Rigdomme frydede Øiet; medens deres rige Uddunstning opfyldte Luften med duftende Vellugt. De befjedrede Arter med deres pragtfulde Fjederbeklædning og forskjellige Sang, baade behagede Øiet og fortryllede og henrykkede Øret. Hesten, Koen og andre Dyr var der for at forøge hans Velvære, af-

hjælpe hans Behov og gjøre ham Livet behageligt og lykkeligt. Alt var under hans Bestyrelse for at bidrage til hans Lyksalighed og Fornøielse, udfylde hans meest udstrakte Ønsker og forøge hans Nydelse; men med alle disse Privilegier, hvorledes er hans Stilling?

Med celestiale Velsignelser indenfor hans Omraade er han styrtet ned til den yderste Grændse af Helvede og befinder sig i en Ufuldkommenheds-Tilstand, Forvirring og Nød. Han fandt Jorden at være et Eden — et Paradiis; han har fyldt den med Elendighed og Sorg, og har sammenlignelsesviis gjort den til en hylende Ørken. Og lad os ikke dadle Adam alene for denne Tingenes Tilstand; thi efter hans Udrivelse af Paradiis var Jorden tilstrækkeligt frugtbar til at tilfredsstille alle Menneskets Ønsker med middelmaadig Flid, og er det i disse Dage, hvis det ikke var for den Forvirring, som existerer, og hvis Menneskene var rigtig fordeelte, og deres Hjælpekilder udfoldede. Men mere derom siden.

For Nærværende vil vi undersøge nogle af disse Onder og derefter paapege deres Aarsag og Hjælpemidlet imod dem.

Vi finder Verden adsplittet og deelt i forskjellige Nationer, der har forskjellige Interesser og forskjellige Formaal; med deres religiøse og politiske Anskuelser ligesaa ulige som Lys og Mørke, bestandig skinsyge paa hverandre, og vogtende hverandre som ligesaa mange Tyve, og den Mand, som ved Lovgivning eller diplomatiske Kunster kan gjøre den fordeelagtigste Foranstaltning eller indskrænke ved Omstændigheder andre Nationer i deres Foretagender, som vilde være til den Nations Gavn, med hvilken han er forbunden, ansees nutildags (og det har været Tilfælde i mange Tidsaldre), som den største Statsmand. Der tages intet Hensyn til hvor skadeligt det vilde være for angjeldende Nation eller Nationer, eller om det Foretagende, som vilde yde hans Nation en Fordeel, kunde styrte en anden i uoprettelig Elendighed, thi der er Ingen, der handler som Fader for det Hele, og Gud er tabt af Sigte. Hvad er det som Menneskets private Ærgjerrighed ikke har gjort for at tilfredsstille sin Begjerlighed efter Erhvervelsen af Territorium og Vælde og det, som falskeligen kaldes *Ære* og et *stort Navn?*

De private, modstridende Interesser har holdt Verden i en bestandig Gjæring og Uro fra Begyndelsen af indtil denne Tid; og Verdenshistorien er en Historie om Nationers Opkomst og Fald, om Krige, Oprør og Blodsudgydelse, om Nationers Folkeformindskelse og Stæder lagte øde. Blodbad, Ødelæggelse og Død har spanket omkring paa Jorden, fremstillende deres skrækkelige Skikkelser i hele deres aadselagtige Udseende, som om de var de eneste retmæssige Besiddere. Dødelig Skinsyge, djævelsk Had, blodige Kampe og døende Sukke har opfyldt Jorden. Vore Boldværker, vore Aarbøger og vore Historier bærer alle Vidnesbyrd om dette; og selv vore prægtigste Malerier, Kobberstik og Billedhuggerarbeider er levende Mindesmærker om Blodsudgydelser, Slagteri og Ødelæggelse. Istedetfor at hædre Mænd, som har søgt at befordre Lykke, Fred og Vel-

være for Menneskeslægten, og den Storhed, som er forenet deri, saa er de i Almindelighed bleven høiest agtede, som har frembragt den største Elendighed og Nød, og som var Røvere, Plyndrere og Mordere i det Store.

Og hvorfra kommer disse Ting? Lad Apostlen Jacob svare: „Hvoraf er saa megen Krig og Strid iblandt Eder? Er det ikke heraf, af Eders Lyster, som stride i Eders Medlemmer? I begjere og have ikke; I slaae ihjel, og bære Nid, og kunne ikke faae; I føre Strid og Krig, men I have ikke, fordi I ikke bede. I bede, og I faae ikke, fordi I bede ilde, at I det kunne fortære i Eders Vellyst.“ Jacob 4. 1—3. Her er øiensynlig en Mangel paa hiin fuldendte Viisdom, hiin moralske og physiske Bestyrelse, hiin faderlige Kraft, som holder Universet i Ligevægt og styrer de forskjellige Planeter. Thi lad den samme Ligegyldighed, Egenkjærlighed, Personlighed og Nationalitet der blive lagt for Dagen, da vilde vi see den høieste Forvirring.

Mennesket er kommen i Strid med Mennesket fra Verdens Begyndelse af, baade med Hensyn til det Moralske, Physiske, Religiøse og Nationale.

Dersom dette havde været Tilfældet med Guds Gjerninger, hvilken Uorden og Ødelæggelse vilde der ikke være bleven i det uendelige Rum! Istedetfor den Orden, som nu hersker, vilde Mennesker undertiden have frosset ihjel, og til andre Tider bleven opbrændte; to eller tre Uregelmæssigheder i Aarstider, ja i Klimatet, vilde afbefolke Jorden. Men dersom Planeterne, uden at tage Hensyn til den Magt, hvorved de styres, skulde fare vildt afsted igjennem Rummet, og i deres mægtige Fart støde mod hinanden; hvilke frygtelige Følger vilde det ikke have? „System efter System og Verden efter Verden vilde gaae til Grunde.“ Hvilken forfærdelig Ødelæggelse og Ruin! Vi har læst om Jordskjælv, som har ødelagt Lande, om Krige, som har udryddet Nationer, om Vulkaner, som har oversvømmet Stæder, og om Riger i Ruin; men hvad vilde det drønende Jordskjælv, den brølende Vulkan, Vaabnernes Klirren, eller en Nations Nød være i Sammenligning med en Scene liig denne? Systemer vilde adspredes imellem hverandre; Planet vilde afsindigt fare løs paa Planet; Verdener med deres Indbyggere vilde ødelægges, og Skabelser falde sammen i Ruiner. Der vilde sandelig blive en Planetkrig, „en Ødelæggelse af Materie og en Sønderknusen af Verdener.“ Disse vilde i Sandhed være frygtelige Resultater og tydeligt vise Forskjellen mellem Guds Værkers smukke Orden og Menneskenes Forvirring og Uorden; Guds Gjerninger er fuldkomne, Menneskets ufuldkomne. Det ene er Guds Regjering, det andet Menneskets.

Vi bemærker den samme slette Bestyrelse i Anordningen af Stæder og Nationer. Vi har store Stæder, som indeholder uhyre Mængder af menneskelige Væsener, indespærrede, saa at sige, i eet stort Fængsel, indaandende en stinkende, usund Luft, fyldt med tusinde dødelige Giftstoffe; Millioner af dem henslæber en elendig Tilværelse i fugtige Kjeldere, eensomme Loftskamre og indespærrede Kroge, og deres gustne Ansigter, vilde Udseende og Øiekast fortæller kun altfor tydelig Historien om deres Elendighed og Us-

selhed. En fordærvet, sygelig og svag Afkom træder i deres Fodspor, arvende deres Fædres Elendighed og Nød.

Dersom vi lægger Mærke til de europæiske Nationers Forfatning i nærværende Tid, seer vi Landet belæsset med en Overbefolkning og sukkende under dets Indbyggere; medens den største Flid, Udholdenhed, Økonomi og Omhu ikke er tilstrækkelig til at tilfredsstille den krævende Naturs Fornødenheder. Og saa frygtelig hersker dette paa mange Steder, at Forældre er bange for at opfylde Guds første og store Bud: „Vorder frugtbare og mangfoldige, og opfylder Jorden;" og er ved fortvivlede Omstændigheder næsten tvungne til det unaturlige Ønske ikke at forplante deres Slægt; medens man finder, at de, fordærvede af en Nedværdigelse overeensstemmende med den, som hersker blandt Nationerne, bruger dræbende Midler for at forhindre en ellers talrig Afkom fra at forøge deres Faders Elendighed og arve hans Ulykker. Og dog, medens dette er Tilfældet, er der uhyre Distrikter af frugtbar Jord, der bedækker Millioner Qvadratmile, som kun er beboet af nogle udannede Vilde, eller Skovenes vilde Dyr; og saadan er Menneskets Bedaarelse, at i mange Lands-Distrikter, der engang var Sæder for de mægtigste Riger, og hvor de stærkeste Nationer blomstrede, der er intet uden Ørkener og Vildnisser. Saadanne er Ninive og Babylon paa det asiatiske Continent; og Otolum og mange andre, opdagede af Stephens og Catherwood, i Central-Amerika; og de for kort Tid siden opdagede Ruiner, (der ikke har deres Lige i den gamle Verden) lidt ovenfor den californiske Havbugt. Ikke alene deres Steder, men deres Lande er øde, ubeboede og forladte og de samme Onder, som engang existerede der, er overførte til en anden Jordbund, Alt tyder klarligen hen paa, at vi behøver et stort, regjerende og herskende Princip til at styre Verdensanliggenderne og hjælpe den fattige, svage og vildledte Menneskehed.

Atter, dersom vi undersøger disse Onder omhyggeligt, vil vi tydeligere see Vigtigheden og Nødvendigheden af en Forandring. Næsten en Trediedeel, almindelig talt, af Jordens Indvaanere er beskjæftigede i saadanne Kald, som vilde være aldeles unyttige, hvis Verden sattes i sin rette Orden.

Hvis Mennesker og Nationer, istedetfor at blive regjerede af deres ustyrlige Lidenskaber, vindesyge Begjerligheder og ærgjerrige Bevæggrunde, blev regjerede af Menneskekjærlighedens, Dydens, Uskyldighedens, Retfærdighedens og Ærens rene Grundsætninger og var under et faderligt og forstandigt Overhoveds Styrelse, veiledt af den Viisdom, som regjerer Universet, og regulerer Planet-Systemernes Bevægelse, saa vilde der ikke behøves saa mange Armeer, Flaader og Politi-Indretninger, som nu er nødvendige for at beskytte de forskjellige Nationer for hverandres Angreb og indre Partistridigheder. Lad Enhver undersøge Europas Tilstand alene, saa vil han finde denne Fremstilling rigelig bekræftet. Betragt Englands og Frankrigs Armeer og Flaader, og Tydsklands, Østerrigs, Tyrkiets, Ruslands og Spaniens Forvirring, ikke at tale om mange af de mindre Nationers, og lad deres Ar-

meer, Flaader og Politi samles sammen, hvilken uhyre Hær af Mænd vilde det ikke være. Den vilde være tilstrækkelig til at udgjøre een af de største Nationer i Verden! Og hvad bestiller de? For at bruge det mildeste Udtryk, de vogter hverandre, ligesom en Mand vilde vogte en Tyv af Frygt for at blive bedragen, røvet eller dræbt; men i Almindelighed streife de om som Verdens Banditter, røvende, plyndrende og gjørende Angreb paa hverandre; og om de har Fred, forskaffer de den ved Sværdet; og om de har afholdt sig fra Angreb og Krig, er det i Almindelighed ikke fordi de regjeres af retfærdige og dydige Principer, men fordi de er bange for at Angreb kunde føre til Forbund imod dem, som vilde ende med deres Undergang og Ødelæggelse.

Alene i Staden Paris og dens nærmeste Omegn er for nærværende 100,000 Soldater foruden et stort Antal Politi, ikke at tale om den store Mængde Toldbetjente og andre Embedsmænd. Antag, at vi til disse føier deres Familier, hvor de har nogen, og hvor de ikke har, lægger Mærke til den uhyre Liderlighed, Elendighed, Nedværdigelse og Skjændsel, som en saadan Tingenes Tilstand tilveiebringer. Jeg fremstiller Ovenstaaende som Exempel af det Hele; men her er ikke Søetaten iberegnet. Jeg spørger atter: Hvad gjør alle disse? De avler ikke Korn for at tilfredsstille Menneskenes Fornødenheder, ei heller bruges de i nogen nyttig Beskjæftigelse; dog *maa* de leve og deres Fornødenheder *maa* tilveiebringes ved Frugten af Andres Arbeide. Der behøves en uhyre Mængde Lovgivningsarbeider for at regulere disse Ting, og istedetfor at have *een* Retfærdigheds-Regjering og Verden adlydende samme, har vi Snese af Regjeringer, som alle maa underholdes i kongelig Pragt, for at være liig de tilgrændsende Nationer; og al denne Pragt og nationale Stolthed skal vedligeholdes ved Folkets Arbeide. Atter, alle disse lovgivende Magter maa have nmaadelige Menneskemasser i Skikkelse af Toldbetjenter, Oppebørselsbetjenter og Politibetjenter til at udføre deres Planer, og alle disse, tilligemed deres Familier, bidrager til at forøge Byrden, indtil den bliver uudholdelig. Dette, tilligemed den unaturlige Samfundstilstand, forhen henviist til med Hensyn til Indbyggernes Tilstand i Stæderne og Nationerne, styrter Millioner af Menneskeslægten i en haabløs og forladt Tilstand, i Elendighed og Fordærvelse; thi de sukker under alle disse Byrder, uden Haab om Lettelse, og uden at have et tilstrækkeligt Stykke Jord at dyrke for at tilfredsstille deres Fornødenheder, og da naturlige Erhvervelsesmidler mangler, er de nødte til at tage Tilflugt til saadanne, som er unaturlige. Af denne Aarsag er i England en stor Majoritet af Indbyggerne gjorte til Slaver, i Virkeligheden for at tilveiebringe det Fornødne for den største Deel af Verden, og er nødte til at være deres Arbeidere. Tusinder af dem er indmurede i uhyre Fabrikker, kun lidet bedre end Fængsler, stønnende under et møisommeligt, svækkende, usundt Arbeide; berøvet frisk, sund Luft; svage og udtærede, uden at have tilstrækkeligt af Livets Fornødenheder.

Tusinder af Andre er fra Mor-

gen til Aften indespærrede i dybe Miner, udelukkede fra Dagens Lys, Fuglenes Sang og Naturens Skjønhed, syge og magre, i mange Tilfælde af Mangel paa Føde; og dog, midt i deres Usselhed, dunkle Belysning og Elendighed, vil I undertiden høre dem forsøge paa at synge i deres Huler og Fængselshuse i en afbrudt, døende Tone:

„Britter skal aldrig Slaver blive."

Jeg vil her fremsætte som et Exempel et Jernværk, som jeg besøgte for nylig i Wales. Een af Eierne underrettede mig om, at de sysselsatte 15,000 Mennesker og betalte dem 5,000 Pund Sterling*) ugentlig. De fleste af disse Folk arbeider under Jorden i Hulerne, gravende efter Jern og Kul. De Øvrige var fornemmelig beskjæftigede ved Smelteovnen, med at valse Jernet, osv., tunge, møisommelige og udmattende Arbeider. Og hvem slede og slæbede de for? Fornemmelig for Amerikanerne og Russerne dengang, for at forsyne dem med Jern til Jernbanerne. Og hvad fik de for deres Arbeide? Hine Landes Rigdomme? Nei. 5,000 Pund Sterling paa omtrent 15,000 Mand om Ugen. Jeg formoder imidlertid, at en Deel af disse var Drenge og Piger. Mændenes Løn var i Gjennemsnit fra 10 til 12 Shilling ugentlig (circa $4\frac{1}{2}$—$5\frac{1}{2}$ Rbd.) Og dette er Lønnen for deres Arbeide; og dog bør Fabrikherrerne ikke dadles, efter hvad jeg kan forstaae; thi de er tvungne dertil ved Konkurence i denne Tingenes Tilstand, og ved den unaturlige, kunstlede Samfunstilstand.

*) 44,375 Rdl.

Hvis de ikke gjorde dette, maatte deres Arbeidere være foruden Beskjæftigelse, og ti Gange værre farne, om det var muligt, end de nu er. I Staten Pensylvanien i Amerika, hvor Jernbanerne løber baade igjennem Kul- og Jern-Miner, lader de dem urørte, og kommer til England efter Jern for at gjøre Skinner af, hvilket de ikke kan have Raad til at gjøre hjemme formedelst den høiere Løn, og den fri Adgang til Samfundet, hvilket forhindrer dem fra at blive indskrænkede i Trældom. Hvis Verden var i rigtig Orden, vilde Arbeidet blive udført der og ikke her (i England) og Møien med Transporten spart.

Bøndernes og Arbeidernes Tilstand i Frankrig, Tydskland, Preussen, Østerrig og Rusland, og i Sandhed, jeg kan sige paa Europas Fastland i Almindelighed, er endog værre end den samme Klasses i England; og hvorsomhelst vi fæster vor Opmærksomhed, seer vi Intet uden Fattigdom, Nød, Elendighed og Forvirring; thi hvis Menneskerne ikke efterligner det Gode og Dydige, saa efterligner de i Almindelighed det Onde. Naar Nationer og Fyrster sætter Mønsteret, finder de almindeligviis Mange, som følger deres Exempel; af denne Aarsag hersker Vindesyge, Svig, Ran, Blodsudgydelse og Mord i en foruroligende Udstrækning. Hvis en Nation er vindesyg, saa tænker et Individ, at han ogsaa kan være det, hvis en Nation begaaer Svig, bekræfter det hans Handlinger i det Mindre, og hvis en Nation indlader sig paa Tyverier i det Store, saa indseer et Individ ikke det Urigtige i at gjøre det i det Smaae; hvis en stærk

Nation undertrykker en svag Nation, saa indseer Individet ikke, hvorfor han ikke kan have den samme Rettighed; Fordærvelse følger Fordærvelse, og Svig træder Svig i Hælene og alle de ophøiede, hæderfulde, dydige Principer, som bør regjere Menneskene, er tabte af Syne, og Skurkestreger og Bedrag sniger sig frem gjennem Verden. Menneskets Velvære, Lyksalighed, Ophøielse og Herlighed offres paa Ærgjerrighedens, Stolthedens, Vindesygens og Vellystighedens Alter. Desformedelst bliver Nationer styrtede, Riger ødelagte, Samfund opløste, Familier bragte i Elendighed og Individer forfaldne. Jeg kunde beskrive Enkelthederne af de Forbrydelser, Vederstyggeligheder, Lyster og den Fordærvelse, som findes i mange af vore største Byer; men jeg vil forlade denne Gjenstand, og slutte med Propheten Esaiæ Bemærkninger, som i prophetisk Syn betragtede denne Scene: „See Herren udtømmer Jorden og gjør den øde, forvender dens Skikkelse og adspreder dens Indbyggere. —— Thi Jorden er besmittet for dens Indbyggeres Skyld; thi de har overtraadt Love, forvendt Skikke og gjort en evig Pagt til Intet. Derfor fortærer Forbandelsen Jorden, og de, som boe derpaa, blive ødelagte." Esaias 24, 1. 5—6.

Misgjerninger af enhver Beskaffenhed gaaer Haand i Haand; Lasten, i alle dens svækkende og modbydelige Skikkelser, aabenbarer sig i Slot, Stad og Hytte; Fordærvelse, Raaddenhed, Udsvævelser og Vederstyggeligheder findes i Overflødighed, og Mennesket, som engang stod stolt opreist i sin Skabers Billede, reent, dydigt, helligt og ædelt, er besmittet, svagt, usædeligt og nedværdiget; og Jorden, som engang var en Have, frembringer ikke alene Torne og Tidsler, men er i Virkeligheden „besmittet for dens Indbyggeres Skyld."

Disse store nationale Onder, hvorom jeg har talet, er Ting, som for nærværende synes at være udenfor den menneskelige Virkens, Lovgivnings eller Bestyrelses Omraade. De er Sygdomme, som er bleven frembragt for Aarhundreder siden; som har trængt sig ind i alle Institutioners ædlere Dele, religiøse og politiske; som har nedkastet al Samfundspolitiks Kræfter og Virksomhed, og overladt Verden til at sukke under dem, thi de er Onder, som er i Kirke og Stat, hjemme og ude; iblandt Jøde og Hedning, Christen, Afgudsdyrker og Mahomedaner, Konge, Fyrste, Hofmand og Bonde; liig den dræbende Samum,*) har de lammet Virkekraften, brudt Livskræfterne, svækket Foretagelseslysten, fordærvet Sæderne og knuust Verdens Forhaabninger.

Tusinder af Menneskene vilde ønske at gjøre det Gode, hvis de blot vidste hvorledes; men de seer ikke Ondets Rod og Udstrækning, og længe grundfæstede Meninger, Skikke og Lærdomme tilhyller deres Øine og dæmper deres Kraftanstrængelser. Og dersom nogle Faa skulde see Ondet og forsøge et Middel derimod, hvad kan de vel udrette ligeoverfor

*) En heed, qvælende og ofte dræbende Vind i det sydlige Asien og i Afrika.

Verdens Anskuelser, Kræfter, Indflydelse og Fordærvelse?

Ingen Magt under Himlen kan raade Bod paa det Onde. Det er en Verden, som er fordærvet, og der udfordres en Gud til at sætte den i Orden.

(Fortsættes.)

Skandinaviens Stjerne.

Den 1ste November.

Vi bemærkede i Stjernen Nr. 1, indeværende Aargang, at vi agtede i Følge med vore kjære Gjæster Ældsterne E. T. Benson og John Kay, at besøge adskillige Dele af den skandinaviske Mission, og da vore Reiser for denne Gang er tilendebragte, vore Liv sparede, vor Helbred velbevaret, hvorfor vi føler os taknemmelige til vor himmelske Fader, saa er det os en Glæde at kunne melde vor lykkelige Hjemkomst. Vi forlod, fire af os, Ældsterne Benson, Kay, Haight og Widerborg, Kjøbenhavn den 17de Septbr. sidstleden Kl. 1 Eftermiddag, og afseilede med det norske Dampskib *„Kronprindsesse Louise"* til Gothenborg, hvor vi landede den paafølgende Morgen Kl. 5½, og tilbragte der en behagelig Dag ved at besee Staden og træffe sammen med den præsiderende Ældste, i hvis Huus vi havde den Glæde om Aftenen at see forsamlede de faa Hellige, som tilhører den der nylig plantede Green, tilligemed nogle Troende. Fredag Morgen den 19de fortsatte vi vor Reise med en Damdbaad til Stockholm. Vi havde en behagelig Tour paa Canalerne og over de smukke Indsøer, beundrede de overordentlige Arbeider, der var gjort ved Troldhættafaldet, og paa flere andre Steder, og efter fire Dages Seillads gjennem Sverrigs yndigste Egne, naaede vi Hovedstaden Natten til den 23de. Efter at have glædet os sammen med de Hellige dersteds, given dem de fornødne Instructioner og beseet den yndigt beliggende Stad, gik vi den 25de ombord paa Dampskibet „Gauthiod," som afseilede Kl. 8 om Morgenen, og vi landede den 27de i Ystad, hvorfra vi reiste over Land til Malmø, tog med Dampbaad derfra og ankom hid den 29de Kl. 10½ Formiddag. Vi bevidnede med megen Tilfredshed de Helliges Glæde og Ønske at tjene Herren, hvor vi foer frem i Sverrig, og de Ældstes trofaste Arbeider, som uanseet der ingen Religionsfrihed er, dog med Frimodighed har baaret Vidnesbyrd om Evangeliet, og allerede plantet mange Grene af Jesu Christi Kirke i hiint Land, hvilke vil voxe og tiltage og skyde Sidegrene. De Hellige blev meget styrkede og opmuntrede ved vore kjære Brødres Besøg, som, ved den Velsignelse de efterlod, vil have en forfremmende Indflydelse paa Udspredelsen af Guds Værk.

Den 4de October forlod vi atter Kjøbenhavn i Selskab med vore Brødre for at overvære de Conferencemøder, som var bestemte at afholdes i Jylland. Vi ankom til Veile den 5te, hvor Frederi-

cias og Fyens Conferencer var samlede. Gode Rapporter aflagdes, og Forretningerne fremsattes i god Orden af de præsiderende Ældste J. Jørgensen og S. P. Guhl. — En Deel Brødre blev ordinerede til Ældste — og de nødvendige Conference-Anliggender forhandledes — Kirkens Authoriteter foresloges som sædvanlig og med Styrken og Kraften af Guds Aand talte Broder Benson til Belærelse efterfulgt af Br. Kay og os. De Hellige lagde sin Glæde og Taknemmelighed for Dagen baade i Ord og Gjerning og vi havde to herlige Conferencedage tilsammen. Vi forlod Veile den 7de om Morgenen i Selskab med Ældste Madsen, og reiste over Land til Aalborg, hvor vi indtraf den 8de om Aftenen. Her var Aalborg og Vensyssel Conferencer samlede under Præsidium af Ældsterne Fjeldsted og L. Larsen. Under hele Conferencemødet, som varede i to og enhalv Dag, nøde vi den bedste Aand, og Herren forundte os megen Velsignelse, megen Lærdom gaves og meget Godt udrettedes til Fremme for Guds Værk. — Tiendeloven indførtes i Aalborg Conference (den var allerede forhen indført i de øvrige Conferencer) — Authoriteterne foresloges og fuldkommen Eenstemmighed herskede i alle Voteringer — mange Fremmede besøgte os, medens vi vare samlede og var meget fredelige og opmærksomme, endog da vore Brødre talte paa Engelsk, som siden oversattes. Efter at de nødvendige Forretninger var tilendebragte, tog vi Afsked med de Hellige og vendte tilbage med Dampskibet „Iris" til Kjøbenhavn, hvor vi indtraf Søndagen den 12te Kl. 11 Formiddag. Om Eftermiddagen overværede vi en god Forsamling, hvor vore Brødre toge en hjertelig Afsked med de Hellige i Kjøbenhavn. Den næste Dags Middag ledsagede vi tilligemed Broder Liljenqvist vore Brødre til Haugerup ved Sorø, hvor en Forsamling af de Hellige var foranstaltet, og der havde vi Anledning igjen til at glæde os sammen, baade i Mødet om Mandag Aften og den paafølgende Tirsdag, da ikke alene de Hellige fra forskjellige Egne var mødte sammen, men ogsaa Fremmede, og her gav Broder Benson os som en Jesu Christi Apostel den sidste Afskeds- og Formaningstale, som opbyggede og glædede og vil efterlade et varigt Indtryk hos Tilhørerne. Efter sluttet Forsamling tog vore Brødre med Jernbanetoget om Eftermiddagen fra Sorø til Korsøer, hvor de skulde afgaae med Dampbaaden til Kiel for siden videre over Hamburg at vende tilbage til England. De paalagde os at bringe deres kjærlige Hilsen og Velsignelse til alle de Hellige; de takker for den Godhed, Gjæstevenlighed og Kjærlighed, der er bleven viist dem under deres Ophold iblandt os; og vi paa vor Side ønsker dem en lykkelig Reise, og at Herren maatte velsigne dem, hvor de gaaer, ligesom de har velsignet os. Deres Besøg har i Sandhed været en forfriskende Tid for os, som vi med Taknemmelighed paaskjønner, og vi veed, at Herrens Værk har faaet ligesom et nyt Stød fremad; og dersom Præstedømmet og de Hellige i denne Mission vil være trofaste i de Pagter de har gjort, og efterleve de Raad og de Love, de har annammet,

da vil det gaae i Opfyldelse, som Aanden i vore Brødre vidnede, at Tusinder i den skandinaviske Mission skal annamme Evangeliet og vorde udfriede; maa det skee saaledes for Jesu Skyld, Amen!

Eiendomme tilkjøbs i Utah Territorium. Vi have fra Præsidentskabet i Liverpool modtaget en Liste over Eiendomme, skjænkede til Emigrationsfondet af Br. Brigham, Kimball og Andre, som vi aftrykker nedenfor, og dersom nogen af de Hellige vil berede sig et Hjem i Zion ved at kjøbe nogen af dem, vil de behage at melde det og indsende Kjøbesummen til os, skal de blive forsynede med et Beviis, som giver dem Ret til Skjøde, naar de overtager det Kjøbte.

Hvad Slags Eiendom.	Beliggenhed.	Værdie. Rdl.	Mk.	Sk.
Et Huus og en Bylod.	Saltsøstaden.	800	„	„
Et Muursteenshuus og et Tømmerhuus, tilligemed 32 Akers vel indhegnet i to Marker med Steen og Jordvolde.	Davis County, 3½ danske Miil nord for Staden.	3,000	„	„
En Cirkelsaug, hvorpaa skjæres Tagspaaner og Lægter, og et Vaaningshuus med to Værelser.	2 danske Mile nord for Staden.	5,000	„	„
Et Muursteenshuus med to Værelser og ½ Bylod, med Skyggetræer og Stald, vel indhegnet.	Saltsøstaden.	1,400	„	„
Williams Kjøbmands Gaard, nu udleiet for 1400 Rdl. dansk, tilligemed en Bylod, 190 Fod paa een Kant og 50 Fod paa en anden, med Pakhuse og Udhuse.	Saltsøstaden.	18,000	„	„
Hovards Eiendom, et stort Magazinhuus, tilligemed Vaaningshuus, indtagende næsten den hele Lod. For nærværende Kirkens Forraadshuus.	Saltsøstaden.	23,000	„	„
Badehuus, beliggende ved Stadens nordlige Side, nær de varme Kilder, 2 Akers Land indbefattet.	Nær de varme Kilder.	8,000	„	„
Goddards Eiendom, Kjøbmandsboutik i den østlige Tempelgade, Bageri og Vaaningshuus i een Bygning.	Saltsøstaden.	21,000	„	„

Hvad Slags Eiendom.	Beliggenhed.	Værdie. Rdl.	Mk.	Sk.
Et toetages Vaaningshuus og fuld Bylod.	Saltsøstaden.	5,000	„	„
Cooks Eiendom.	do.	3,000	„	„
Et Huus vestenfor Skolehuset.	do.	2,000	„	„
10 Akres Land ved Lille Cottonwood Aa.	Søndenfor Staden.	150	„	„
En halv Bylod.	Saltsøstaden.	200	„	„
En Bylod vel indhegnet med et Muursteenshuus, og Grundvolden til et andet, lagt med Steen indtil 2 Fod over Jorden.	do.	1,000	„	„
Et Muursteenshuus, 28 Fod langt og 18 Fod bredt, 1½ Etage høit med 1¼ Akers Lod indhegnet.	do.	1,000	„	„
Et Muursteenshuus, 2 Etager høit, indeholdende 6 Værelser og et mindre Huus tæt ved til Kjøkken, Vaskehuus osv., malet, gibset og fuldfærdigt; Lodden er 80 Fod paa den ene Side og 160 Fod paa den anden, har en herlig Beliggenhed med Udsigt over Staden.	do.	8,000	„	„
Et Muursteenshuus, 18 Fod bredt, 26 Fod langt, een Etage høit, indeholdende 3 Værelser, beliggende nord for Tempelpladsen med Udsigt over Staden i Syd og Vest.	do.	5,000	„	„

Anm. 1 Bylod er 1¼ Aker Land, omtrent 1 dansk Tøndeland.

Angaaende Emigrationen til Foraaret. Da Præsidentskabet i Liverpool ønsker at udsende de emigrerede Hellige, saa tidlig næste Foraar som muligt, saa opfordres herved de Hellige i den skandinaviske Mission, som agter at udvandre, at indsende deres Navne, Alder, Fødested og Haandtering til deres respektive Præsidenter saa snart som muligt, og for at Forretningerne skal kunne gaae i en god Orden, var det godt at deres Midler blev indsendte saa snart det kan skee, saa at Alt kan være færdigt til Opgjør inden Emigrationen afgaaer herfra. Vedkommende Conference-Præsidenter bedes at indsende Navnelisterne, saa snart de faaer samlet dem fra de respective Grene.

Skulde der være Nogen, som ønsker at sikkre sig Kjøb af Kirkens Eiendomme, foruden de ovenanførte, kan det ogsaa skee ved at deponere deres Penge her og faae en Anviisning paa Kirkens Contoir i Saltsøstaden.

Ældste *C. A. Madsen* er beskikket som omreisende Ældste at have den pastorale Varetægt over Conferencerne paa Fyen og Jylland.

H. C. Haight.

Noticer. Vi har modtaget fra Liverpool nogle engelske Mormonsbøger, Pagtensbøger, Sangbøger, Perler af stor Værdi, Theologiens Nøgle, og 2 Hefter af Sand Tro og Sand Omvendelse — en Række af Skrifter, som udgives af Præsident Orson Pratt. Da vi agter at oversætte og udgive denne Række af Skrifter, omhandlende Evangeliets Principer, — vi troer, at det bliver 6 Hefter, hvert Hefte eet Ark stort — ønsker vi at de Hellige, som vil have dem, melder det til Grenens Bogagenter, og at disse, naar de faaer samlet Antallet af Subskribenternes Navne, indsender det til Conferencernes Bogagenter, som da tilmelder os, hvormange hver Conference vil have, saa at vi kan vide, hvor stort Oplag vi skal trykke. Vi anbefaler det som et meget lærerigt Værk.

Eftersom Beholdningen af Bøger og Skrifter voxer i Conferencerne, vil vi raade Menighederne til, at de, efterhaanden som de faaer Raad dertil, voterer nogle Rdlr. maanedlig eller qvartaliter af Tiendefondet til derfor at kjøbe af den gamle Beholdning, som saaledes vil formindskes, hvorved Midler vil indkomme til Contoiret til Udgivelse af nye Skrifter. Den saaledes kjøbte Beholdning er Grenenes Eiendom, som de kan sælge, bortgive eller anvende, som det bliver vedtaget i Raadet. Søg paa alle Maader at udsprede Skrifter iblandt vore Medmennesker, at de kan komme til Kundskab om, hvad den miskjendte Mormonisme er.

Uddrag af et Brev fra Præsident Erastus Snow, skrevet ombord paa Dampbaaden „Polar Star," Missouri River den 15de September 1856.

Præsident John Taylor,

Kjære Broder!

Jeg vender nu tilbage til St. Louis from Florence, Nebraska Territorium, hvor jeg har været for at tage Afsked med Præsident F. D. Richards og de andre hjemvendende Missionærer, og for at hjælpe til med Opgjørelsen af Emigrations-Forretningerne for denne Gang.

Det sidste Compagni af Emigranter med Haandkarrer forlod Florence den 26de August under Anførsel af Ældste Martin, og

det sidste Emigrant-Tog med Oxer afgik fra samme Sted den 2den September under Capt. Hunt. — — — — —

Uagtet Travlheden og Tummelen med at faae afsted de sidste Compagnier og opgjøre de mangeartede Forretninger for denne Gang, var det dog en glædelig Slutning af det møisommelige Sommerarbeide, og en lyksalig Sammenkomst med hine trofaste Guds Mænd, som efter lange Aars Adskillelse fra Hjem og dyrebare Familie, og efter trofast Slid og Arbeide i fremmede Lande, nu er ved at blive forløste fra deres Arbeider, og hvile dem medens de reiser over Sletterne.

Maa de udvalgte Velsignelser fra Israels Gud, hvem de tjener, hvile over dem, og føre dem hurtigere hjem til deres længselsfuldt ventende og elskede Familiers og Venners Omfavnelser. Maa de stedse leve i Guds Helliges Hjerte og Mindet af deres ædle Gjerninger aldrig uddøe.

Saavidt som det endnu vides, tegner Forsøget med Haandkarrerne sig til at overgaae de Forventninger, som den varmeste Forsvarer af Foretagendet kunde have gjort sig.

Ifølge vore sidste Efterretninger var de forudgangne Compagnier i Egnen af Fort Laramie (omtrent halvveis) og Alle nøde en udmærket Helbred og var besjælede af en god Aand, dragende frem i en smuk Orden og langt hurtigere end Oxetoget.

(Fra Mormonen).

Joseph Smiths Levnetsløb.

Januar. 1836. (Fortsat fra Pag. 32).

Ældste Noah Packard valgtes til at erstatte Sylvester Smith, der var bleven ordineret til Præsidentskabet over de Halvfjerdsindstyve, som et Medlem af Kirtlands Høi-Raad.

Ældste John E. Page blev foreslaaet, men som han var fraværende, blev hans Navn forkastet.

Ældste Joseph Kingsbury blev eenstemmigen udvalgt som et Høi-Raadsmedlem i Kirtland for at fylde den ledigblevne Plads efter Orson Pratt, som var bleven ordineret til een af de tolv Apostle.

Ældste Samuel James blev eenstemmigen udvalgt til et Medlem af Kirtlands Høi-Raad i Joseph Smiths, seniors, Sted.

De nyvalgte Raadsmedlemmer blev derpaa fremkaldte i den Orden, som de var valgte, og blev ordinerede under Hænderne af Præsidenterne Rigdon, Joseph Smith, junior, og Hyrum Smith, til Overpræstedømmet og Raadsmedlemmer i denne Stav af Zion. Mange store og herlige Velsignelser blev udtalte paa Hovederne af disse Raadsmedlemmer af Præsident Rigdon, som var Mund ved denne Leilighed.

Raadet foretog sig dernæst at fylde Pladserne i Zions Høi-Raad, som var bleven ledige ved Raadsmedlemmerne John Murdocks og Salomon Hancocks Fraværelse; og Ældsterne Alva Beaman og

Isaac Mc Withy blev beskikkede at tjene som Medlemmer i Zions Høi-Raad for det Nærværende.

Ældsterne Nathaniel Milliken og Thomas Carrico blev beskikkede ved eenstemmigt Votum til at gjøre Tjeneste som Dørvogtere i Herrens Huus.

Præsidenterne Joseph Smith, junior, Sidney Rigdon, W. W. Phelps, David Whitmer og Hyrum Smith, blev beskikkede til at udkaste Regler og Anordninger for Bestyrelsen af Herrens Huus.

Ved den hele Forsamlings eenstemmige Votum, efter derom fremsat Forslag, som assisteredes og eenstemmigen antoges, blev der vedtaget at ingen Hvisken skal tillades i vore Raad eller Forsamlinger, ei heller Nogen tillades (undtagen han er opfordret eller beder om Tilladelse) til at tale høit ved nogensomhelst Overveielse, og Ingen skal afbrydes, medens han taler, undtagen han taler udenfor sin Plads, og Enhver skal tale i sin Orden.

Ældste Milliken gjorde Indvending imod at gjøre Tjeneste i Herrens Huus som Dørvogter paa Grund af hans Helbred; og han blev løst derfra ved Forsamlingens Votum.

Raadets Forhandlinger blev derpaa oplæste, og Raadet sluttet til Fredag den 15de Dennes Kl. 9 Form. i det vestlige Skoleværelse i den øvre Deel af Templet.

Præsident S. Rigdon begjerte at faae nogle af Præsidentskabet til at lægge deres Hænder paa ham og tugte en svær Smerte i Ansigtet, som foruroligede ham meest om Natten. Ældsterne H. Smith og D. Whitmer lagde, efter min Opfordring, Hænder paa ham og bad for ham, og tugtede hans Sygdom i den Herres Jesu Christi Navn. Hele Forsamlingen svarede „Amen."

Ældste D. W. Patten bad om vore Forbønner for hans Kone, at hun maatte blive helbredet, og Forsamlingen svarede „Amen."

Præsident Rigdon opstod og gjorde nogle passende Bemærkninger angaaende Begavelsen og sluttede Forsamlingen med Bøn.

Denne har været een af de bedste Dage, jeg nogensinde tilbragte; der har været en fuldkommen Forening af Følelse udtrykt i alle vore Forhandlinger idag; og Israels Guds Aand har hvilet over os i mægtig Kraft, og det har været godt for os at være her paa dette himmelske Sted i Christo Jesu; og endskjøndt meget udmattet af Dagens Møie, har dog min aandelige Belønning i Sandhed været meget stor. Tilbragte Aftenen hjemme.

Torsdag Morgen den 14de, Kl. 9. Mødtes med den hebraiske Classe i Skoleværelset i Templet, og gjorde nogle Foranstaltninger angaaende vor forventede Lærer Hr. Joshua Seixas fra Hudson i Ohio.

Jeg vendte derpaa tilbage til Raads-Værelset i Bogtrykkeriet for at møde mine Embedsbrødre, som var beskikkede tilligemed mig at udkaste Regler og Anordninger, som skulde iagttages i „Herrens Huus" i Kirtland, bygget af de Sidste-Dages Helliges Menighed i vor Herres Aar 1834, og lyder som følger:

I. Det er overeensstemmende med Reglerne og Anordningerne for alle regelmæssige og lovmæssigt organiserede Samfund at have en Præsident til at holde Orden.

II. Det saaledes organiserede Samfund er forpligtet til at underkaste sig den Authoritet.

Naar en Forsamling kommer sammen i dette Huus, skal de adlyde følgende Regler, saa at skyldig Ærbødighed maa vises Ordenen for Gudsdyrkelsen; nemlig:

1) Ingen, som er beskikket af Kirkens Præsidentskab til at tale, skal afbrydes af nogen forstyrrende Person eller Personer i Forsamlingen ved Hvisken, ved Latter, ved Snakken, ved truende Gebærder, ved at staae op og rende ud paa en uordentlig Maade, eller ved at forsøge paa at beskjæmme Gudsdyrkelsesmaaden, eller Religionen, eller nogen Embedsmand i nævnte Kirke, medens han forretter i sin Tjeneste, i hvad det end monne være, ved hvilkensomhelst Tilkjendegivelse af slette Sæder eller slet Opdragelse af Gammel eller Ung, Riig eller Fattig, Mand eller Qvinde, Træl eller Fri, Sort eller Hvid, Troende eller Vantroe. Og dersom nogen af de ovennævnte Forargelser gives, vil saadanne Forholdsregler tages, som er lovlige, for at straffe Fornærmeren eller Fornærmerne, og udkaste dem af Huset.

2) En Fornærmelse, som tilføies den præsiderende Ældste over nævnte Kirke, skal ansees som en Fornærmelse mod det hele Samfund.

3) Alle Personer forbydes at gaae op ad Trapperne under Gudsdyrkelses-Tiden.

4) Alle Personer forbydes at besee sig i Huset, uden at være ledsagede af Nogen, dertil beskikket.

5) Alle Personer forbydes at gaae ind i de forskjellige Prædikestole, undtagen de Embedsmænd, som er beskikkede til at gjøre Tjeneste i samme.

6) Alle Personer forbydes at gjøre Indsnit, Mærker eller Beskadigelser paa det Indvendige eller Udvendige af Huset med Kniv, Pensel eller nogetsomhelst andet Instrument, under Straf efter Lovens Bestemmelse.

7) Alle Børn forbydes at forsamle sig i Huset, oppe eller nede, eller i nogen Deel af det, til Leeg eller Moerskab til hvilkensomhelst Tid; og alle Forældre, Formyndere eller Foresatte skal være ansvarlige for al Skade, som kan foraarsages formedelst deres Børns slette Opførsel.

8) Alle Personer, enten Troende eller Vantroe, skal behandles med tilbørlig Respekt af Kirkens Authoriteter.

9) Intet Bedrageri skal udøves mod nogen af Kirkens Medlemmer ved at berøve dem deres Rettigheder i Huset.

Raadet sluttedes til ubestemt Tid.

Vendte tilbage hjem og tilbragte Eftermiddagen. Henimod Aftenen kom Præsident Cowdery tilbage fra Columbus, Statens Hovedstad. Jeg kunde ikkun tilbringe kort Tid med ham, eftersom jeg havde forpligtet mig til at komme til Madame Wilcox's for at sammenvie Hr. John Webb og Mad. Catherine Wilcox; ligeledes Hr. Thomas Carrico og Jomfru Elizabeth Baker paa det samme Sted, hvilket alt jeg udførte paa min sædvanlige Maneer midt i en stor Forsamling. Vi indtog derefter nogen Forfriskning, og vore Hjerter blev glædede ved Viintræets Frugt. Dette er overeensstemmende med det Mønster Frelseren selv satte, og vi føler os tilbøielige til at begunstige alle Himmelens Institutioner.

Fredag den 15de Kl. 9 Form. Mødte i Raad, ifølge Bestemmelsen, i Raadsværelset i Templet og

organiserede Kirkens Authoriteter overeensstemmende med deres respective Embeder. Jeg gjorde derefter nogle Bemærkninger angaaende Dagsordenen, og den store Ansvarlighed, der paahviler os til at udføre al vor Forretning i Retfærdighed for Gud, eftersom vore Afgjørelser vilde have Indflydelse paa hele Menneskeslægten og paa alle tilkommende Generationer.

Raadet aabnedes i sædvanlig Form og gik over til Forretning ved tre Gange at oplæse Reglerne og Anordningerne for Bestyrelsen af Herrens Huus.

Præsidentskabets Votum blev derpaa taget angaaende disse Regler, fulgt af Kirtlands Høiraad, Zions Høiraad, de Tolv, de Halvfjerdsindstyve, Zions og Kirtlands Biskopper tilligemed deres Raadgivere, hver i deres Orden; og efter nogle faa Spørgsmaal, Svar og Gjensvar, passerede ovennævnte Regler de forskjellige Qvorummer i deres Orden ved det Heles eenstemmige Votum, og er derfor antagne og fastsatte som en Lov til at bestyre Herrens Huus i Kirtland.

Medens vi behandlede denne Gjenstand, fandt jeg, at Mange, som havde overveiet den, var formørkede i deres Sind, hvilket gav Anledning til nogle Bemærkninger fra min Side angaaende Rettighederne for Kirkens Authoriteter, at hver skulde tale i sin Orden og i sin Plads, og i sin Tid og Leilighed, saa at der maa være fuldkommen Orden i alle Ting; og at Enhver, førend han gjør nogen Indsigelse mod noget Punkt, som er fremsat for dem til Overveielse, skulde være sikker paa, at han kan sprede Lys over Sagen istedetfor Mørke, og at hans Indvending er grundet paa Retfærdighed, hvilket kan skee ved at hengive os til et nøiagtigt Studium af Herrens Sind og Villie, hvis Aand stedse vil gjøre Alting tydeligt og overbevisende for deres Forstand, som er i Besiddelse af hans Aand.

(Fortsættes.)

Indbetalt til Contoiret.

R. Mikkelsen	80 Rd.	- Mk.	- Sk.
H. Jensen	8 —	- —	9 —
N. Mortensen	20 —	- —	- —
J. C. Klingbeck	103 —	2 —	- —
N. Ädler	4 —	- —	9 —
Summa	215 —	3 —	2 —

Indhold.

	Side.		Side.
Guds Regjering	33.	Joseph Smiths Levnetsløb (fortsat)	45.
Redaktionsbemærkninger	40.		

„Skandinaviens Stjerne“ udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned og faaes paa Contoiret i Lorentzens Gade Nr. 504, A. 5. Stuen tilvenstre og paa alle kongelige Postcontoirer.

Udgivet og forlagt af Hector C. Haight.

Trykt hos F. E. Bording.

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de sidste Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

6. Aarg. Nr. 4. *Den 15. November 1856.* Priis: 6 Sk. pr. Expl.

Nøgler til Hemmelighederne om Guddommen.

(Af „The Key to Theology" af P. P. Pratt.)

(Fortsat fra Pag. 21.)

Jesus Christus og hans Fader er to Personer i samme Forstand som Johannes og Peter er to Personer. Enhver af dem har et organiseret, særskilt Tabernakel samlet i en materiel Form, og sammensat af materielle Substanser i Menneskeskikkelse og er i Besiddelse af ethvert Organ, ethvert Lem og enhver Legemsdeel, som Mennesket har.

Der er ikke mere Uforstaaeligt forenet med deres Eenhed, end der er i Enochs og Eliæ Eenhed, eller i Pauli og Silas's.

Deres Eenhed bestaaer i en Eenhed af Aand, Forstand, Egenskaber, Kundskab eller Magt.

Dersom Enoch, Elias, Abraham, Peter, Paulus og Millioner Andre nogensinde opnaaer udødeligt Liv, og deres kjødelige Tabernakler bliver levendegjort med en Fylde af celestialt Liv og Lys, Forstand og Magt, da kan der siges om dem, *de er Eet, ligesom Faderen og Sonnen er Eet.*

Det kunde da siges om enhver af dem, at i ham boer Fylden af den evige Guds Kræfter og Egenskaber, eller med andre Ord, han besidder evigt Liv tilligemed al Forstand, Kundskab, Lys og Kraft. Han har derfor det samme Sind som alle de Andre — han er i Omgang og fuldkommen Forening med alle og enhver af dem.

Alle disse er Guder, eller Guds Sønner — de er Konger, Fyrster, Præster og Adelige i Evigheden. Men over dem Alle er der en Præsident eller et Over-Hoved, som er Alles Fader. Og næst efter ham er Jesus Christus den Førstefødte og Hoved-Arving til alle Lysets Riger.

Enhver veed, ved at anstille Betragtninger, at Kundskab kan uddeles uden at formindske Forraadet, som tilhører Giveren. Følgen deraf er, at af Millioner af personlige Væsener kan Enhver modtage alle det evige Livs Egenskaber og Lys og Magt.

Atter følger deraf, at ved Brugen af denne Magt, med den Høiestes Samtykke og Fuldmagt, kan enhver af disse Guder skabe, organisere, befolke, regjere, styre, ophøie, forherlige og glæde sig

ved Verdener paa Verdener og deres Indvaanere, eller med andre Ord, enhver af dem kan finde Plads i det uendelige Rum, og kan finde uanvendte, uordnede Elementer i det bundløse Forraadshuus af evige Rigdomme, hvorved de kan opreise Throner, Fyrstendømmer og Magter for sig selv for at regjere over samme i endnu tiltagende Magt, Majestæt og Herredømme evindeligen.

. Alle disse er Riger, som, tilligemed deres Konger, er undergivne det store Over-Hoved, Alles Fader, og Jesus Christus, den Førstefødte og Hoved-Arving blandt Guds Sønner.

Alle disse Riger med alle deres Fornuftvæsener er ligesaa mange Tillæg til *hans* Herredømme, som er Herrers Herre og Kongers Konge, og om hvem der er skrevet af Propheten Esaias: „Paa hans Riges Tilvæxt skal der ingen Ende være."

Alle disse er ligesaa mange Colonier af vor Slægt mangfoldiggjorte, udstrakte, forflyttede, og som er til evindeligen, som Beboere af utallige Planet-Systemer, der nu existerer eller som vil komme til at rulle ind i Tilværelsen og blive befolkede ved den Hellig-Aands Virksomhed i Lydighed til Guds Sønners Forordninger.

Disse Riger fremviser enhver Afvexling og Grad i den store Livs-Videnskabs Fremadskriden fra den laveste Fornedrelse midt i Dødens Egne eller den jordiske Tilværelses Begyndelsestrin opad igjennem hele den stigende Skala, eller alle Fremadskridnings Grader i Videnskaben om det evige Liv og Lys, indtil nogle af dem efter Tour hæver sig til Throner og evig Magt.

Enhver af disse Guder, Jesus Christus og hans Fader iberegnede, som ikke alene er i Besiddelse af en organiseret Aand, men af et herligt, udødeligt Legeme af Kjød og Been, er alle de Love underkastede, som nødvendigviis regjerer selv den meest forfinede Grad af den physiske Tilværelse.

Alle physiske Elementer, hvorledes de end er sammensatte, levendegjorte eller forædlede, er undergivne almindelige Love, som er nødvendige for al Tilværelse.

Nogle af disse Love er som følger:

1) Ethvert Atom eller Sammensætning af Atomer optager nødvendigviis en vis Deel af Rummet.

2) Intet Atom eller Sammensætning af Atomer kan optage det selvsamme Rum, som optages af andre Atomer eller Legemer.

3) Enhver individuel organiseret Aand maa besidde Selvbevægelseskraft i en større eller mindre Grad.

4) Al frivillig Bevægelse indbefatter en iboende Villie til at frembringe og styre saadanne Bevægelser.

5) Bevægelse indbefatter nødvendigviis, at et vist Beløb af Tid er nødvendig for at gaae fra een Deel af Rummet til en anden.

Disse Love er uindskrænkede og uforanderlige i deres Natur og anvendelige paa al Fornuftvirksomhed, som er eller kan være til.

De anvendes derfor med lige Kraft af den store, fornemste, evige Fader i Himlene og paa Jorden og paa hans ringeste Undersaatter.

Det er derfor en absolut Umulighed for Gud Fader, eller Jesum Christum at være overalt personlig tilstede.

Guds Allestedsnærværelse maa derfor forstaaes paa en anden Maade end hans legemlige eller personlige Nærværelse.

Dette leder til Undersøgelsen af den Substans, der benævnes den Hellig-Aand.

Eftersom Sindet passerer Grændseskjellet for den synlige Verden og træder ind paa de mere forædlede og finere Elementers Gebeet, finder det sig forbunden med visse Substanser, som i sig selv er usynlige for vore grovere Organer, men tydelig tilkjendegivne for vor Forstand ved deres følelige Operationer og Følger.

Selve Luften vi indaander, endskjøndt usynlig for vore Øine, tilkjendegiver sig tydeligen for vor Følelse. Dens Bestanddele kan opløses. Ja endnu mere, det menneskelige System selv er et Apparat, som udfører en chemisk Proces med dette Element. Det optages i Systemet ved Aandedrættet, og undergaaer der øieblikkelig en Adskillelse i dets Bestanddele.

Den ene Deel, som tilbageholdes og optages i Legems-Systemet, udbreder Liv og Livlighed ved at afgive den nødvendige Legemsvarme osv., medens den anden Deel, som ikke optages i Systemet, udstødes af Lungerne, for at blande sig med dets oprindelige Element.

Der er flere af disse fine usynlige Substanser, men som endnu kun lidet forstaaes af Mennesket, og deres Tilværelse er kun beviist ved deres Virkninger. Nogle af dem gjenkjendes under de forskjellige Benævnelser Electricitet, Galvanisme, Magnetisme, den dyriske Magnetisme, Aande-Magnetisme, Grundvæsen, Geist osv.

Den reneste, meest forædlede og forfinede af alle disse Substanser og den, som mindst forstaaes eller endog vedkjendes af de mindre oplyste af Menneskeslægten, er den Substans, som kaldes den Hellig-Aand.

Denne Substans er, liig alle andre, eet af den materielle eller physiske Tilværelses Elementer, og derfor underkastet de nødvendige Love, som regjerer al Materie, og som før er opregnede.

Liig de andre Elementer er dens Hele sammensat af særskilte Dele; liig dem optager enhver Deel Rum, besidder Bevægelseskraft, fordrer Tid til at bevæge sig fra een Deel af Rummet til en anden, og kan paa ingen Maade optage to Rum paa een Gang. I alle disse Henseender adskiller den sig ikke fra al anden Materie.

Denne Substans er vidt og bredt udspredt blandt Elementerne i Rummet. Den Hellig-Aand, under den store Elohims Bestyrelse, er den store Drivefjær hos alle Fornuftvæsener og ved hvilken de handler.

Dette er det store, uindskrænkede, styrende Element for alle andre Elementer. Det er allestedsnærværende paa Grund af Uendeligheden af dets Partikler og det gjennemtrænger og opfatter alle Ting.

Det er den styrende Forvalter eller Udøver, som organiserer og sætter alle Verdener i Bevægelse, og som efter den Almægtiges Forordning, eller efter een af hans bemyndigede Tjeneres, udfører alle de store Undere, Tegn og Mirakler, som nogensinde lagdes for Dagen i Herrens Navn — Jordens Tilbagedreining om dens Axe, Havets Adskillen, et Bjergs For-

flytning, de Dødes Opvækkelse eller de Syges Helbredelse.

Det trænger ind i de tætteste Substansers Porer, gjennemtrænger Menneskets System i dets inderste Afkroge, bedømmer Hjertets Tanker og Hensigter. Det har Magt til at bevæge sig igjennem Rummet med en ubegribelig Hurtighed, som langt overgaaer Electricitetens og Lysets langsomme Bevægelser.

Det indbegriber Fortiden, Nutiden og Fremtiden i hele deres Fylde. Dets iboende Egenskaber omfatter alle Forstands og Kjærligheds Egenskaber.

Det er begavet med Kundskab, Viisdom, Sandhed, Kjærlighed, Godhed, Retfærdighed og Barmhjertighed i alle deres Forgreninger.

I Korthed, det er den evige Krafts og Guddoms Egenskaber.

De Væsener, som modtager af den Hellig-Aands Fylde, kaldes Guds Sønner, fordi de er fuldkomne i alle dens Egenskaber og Kræfter, og kan, ved at være i Forbindelse med den, ved dens Brug udføre alle Ting.

De Væsener, som ikke modtager en Fylde, men en Deel af den, kan vide og udføre nogle Ting, men ikke alle.

Dette er det sande Lys, som i en vis Grad oplyser alle Mennesker. Det er, i dets mindre förfinede Dele, det physiske Lys, som tilbagestraaler fra Solen, Maanen og Stjernerne og andre Substanser; og ved Reflectionen paa Øiet gjør Sandhederne i den ydre Verden synlige.

Det er tillige i dets høiere Grader vore indre og aandelige Organers Fornuftlys, hvorved vi overveier, skjelner, dømmer, sammenligner, opfatter og erindrer Gjenstandene indenfor vort Omraade.

Dets Inspiration danner Instinkt hos Dyrene, Fornuft hos Mennesket, Syner for Propheterne, og udstrømmer bestandigen fra Guddommen igjennem alle hans Skabninger.

Saadan er Gud, som han tilkjendegives i hans Ord og i hans Gjerninger. Han boer i sine egne evige Paladser af Ædelstene og Guld i det himmelske Jerusalems kongelige Stad.

Han sidder paa Thronen i Midten af alle sine Skabelser, og er fyldt og omgiven med et Lys, som er utilgængeligt for dem af de lavere Kredse.

Han har Samfund med Myriader af sine egne avlede Sønner og Døttre, som ved Forvandling eller Opstandelse har triumpheret over Døden.

Hans Tjenere sendes ud fra hans Nærværelse til alle Dele af hans Herredømmer.

Hans Hellig-Aand udgaaer fra hans Omgivelse og staaer i Forbindelse med og udstrækker sig til de yderste Grændser af hans Herredømme, opfatter og bestyrer alle Ting under den umiddelbare Bestyrelse af hans egen Villie og alle deres, som staaer i Forbindelse med ham i Verdener uden Ende!

Joseph Smiths Levnetsløb.

Januar. 1836. (Fortsat fra Pag. 48).

Efter en Times Ophold i Raadet blev Ældste Don Carlos Smith foreslaaet og assisteret at blive ordineret til Overpræstedømmet, ligeledes til at tjenstgjøre som Præsident for at præsidere over samme i Kirtland. De respective Qvorumers Votum blev taget efter Tur og passerede hele Huset efter deres eenstemmige Bifald.

Ældste Alva Beeman blev valgt paa samme Maade til at præsidere over de Ældste i Kirtland.

William Cowdery blev foreslaaet til at gjøre Tjeneste som Præsident over Præsterne af det aaronske Præstedømme i Kirtland.

Forsamlingens Votum blev taget, begyndende med Biskoppens Raad, og gaaende igjennem de forskjellige Authoriteter indtil det kom til Præsidentskabet over Høiraadet i Kirtland, og fik deres Bekræftelse, efter at have blevet eenstemmigen vedtaget i alle de underordnede Afdelinger.

Oliver Olney blev eenstemmigen valgt til at præsidere over Lærerne i Kirtland.

Ira Bond blev eenstemmigen valgt til at præsidere over Diakonerne i Kirtland.

Ældsterne Don Carlos Smith og Alva Beeman blev ordinerede til de Embeder, hvortil de var blevne valgte ved Haandspaalæggelse af Præsidenterne Joseph Smith junior, S. Rigdon og H. Smith, med mange Velsignelser.

Biskop Whitney af Kirtland foretog derpaa Ordinationen af William Cowdery, Oliver Olney og Ira Bond, og udtalte mange Velsignelser paa deres Hoveder overeensstemmende med deres Embeder og Stilling.

Foreslaaet, assisteret og antaget, at alle de forskjellige Qvorumer efter Tur forretter Dørvogter-Tjenesten i Herrens Huus; ligeledes, at Nathaniel Milliken, Thomas Carrico, Amos R. Orton og Samuel Rolfe beskikkes som assisterende Dørvogtere.

Foreslaaet og vedtaget, at Præsidentskabet for Høi-Raadet har Nøglerne til Herrens Huus, undtagen Nøglerne til eet Sacristie, som skal opbevares af Bispedømmet for det aaronske Præstedømme.

Foreslaaet og eenstemmigen vedtaget, at John Corril beskikkes til strax at tage Varetægten over Herrens Huus i Kirtland, og at Lovene for Bestyrelsen af Herrens Huus træder i Kraft fra denne Tid af, og at Ældste Corril seer til, at de sættes i Kraft, med den Rettighed at kalde saa mange, som han finder for godt, til at hjælpe sig.

Raadet adskiltes paa ubestemt Tid.

Orson Hyde,
Skriver.

Løverdag Morgen den 16de. Efter Anmodning mødte jeg i de Tolvs Raad i Selskab med mine Collegaer, Frederik G. Williams og Sidney Rigdon.

Raadet aabnedes med Sang, hvorefter Bøn af Thomas B. Marsh, Præsidenten for de Tolv. Han opstod og udbad sig den Rettighed, paa sine Embedsbrødres Vegne, at enhver maatte tale efter Tur uden at blive afbrudt; hvilket tilstedtes dem.

Ældste Marsh gik over til at afsløre sine Følelser angaaende de Tolvs Mission, og i Særdeleshed angaaende et vist Brev, som de modtog fra Præsidentskabet for Høi-Raadet i Kirtland, medens de overværede en Conference i Staten Maine, talte ogsaa om, at de var bleven placerede i vort Raad, sidstleden Fredag, nedenfor Kirtlands og Zions Raad, idet de forhen var bleven placerede næstefter Præsidentskabet i vore Forsamlinger; bemærkede ogsaa, at de var saarede paa Grund af nogle Bemærkninger, gjorte af Præsident Hyrum Smith under Forhøret af Gladden Bishop, som havde forhen været for de Tolvs Raad, medens de var paa deres Mission i Østen, og som, efter deres Forlangende, havde henskudt sin Sag for Høi-Raadet i Kirtland til Undersøgelse; og de Tolv ansaae, at deres Fremgangsmaade med ham var i en vis Grad misbilliget.

Ældste Marsh gav siden Plads for sine Brødre, som opstod efter Tur og talte, indtil de alle havde talt, og de samstemmede alle i Ældste Marshs Bemærkninger, og gjorde nogle Tillæg dertil, der lød saaledes: at det omtalte Brev, som de modtog fra Præsidentskabet, i hvilket to af deres Medbrødre var suspenderede, og de Øvrige strengt irettesatte, og det endog efter Vidnesbyrd, som var uforsvarlige; og at der var lagt særdeles Vægt paa et vist Brev, som Præsidentskabet havde modtaget fra Doctor Warren A. Cowdery af Freedom, Staten New-York, hvori han fremførte Klagemaal imod dem, som var falske, efter hvilke vi (Præsidentskabet) havde handlet, idet vi irettesatte dem; og derfor sluttede de Tolv, at Præsidentskabet havde tabt Tilliden til dem; og at dersom Menigheden paa dette Sted havde viist sig kjærlige imod dem den Gang de blev beskikkede til Apostelskabet, behandlede de dem nu koldt, og syntes at have tabt Tillid til dem ogsaa.

De talte om, at de havde været i dette Værk næsten fra Begyndelsen, og havde baaret Dagens Byrde og Hede, og gaaet igjennem mange Prøvelser, og at Præsidentskabet ikke burde mistænke deres Troskab, eller tabe Tilliden til dem, eller have irettesat dem efter saadant Vidnesbyrd, som var liggende for dem; paastod ogsaa Nødvendigheden af en Forklaring over Brevet, som de modtog fra Præsidentskabet, og Rigtigheden af at faae Underviisning angaaende deres Pligter, Myndighed osv., at de kunde komme til Forstand om alle Ting, og handle i fuldkommen Enighed og Harmoni for Herren, og blive beredte for Begavelsen; ligeledes at de havde fremført en Klage imod Doctor Cowdery for hans uchristelige Opførsel, hvilken Præsidentskabet havde ringeagtet; ligeledes at Præsident Oliver Cowdery ved en vis Leilighed havde brugt et saadant Sprog til en af de Tolv, som ikke sømmede en Christen eller noget Menneske, og at de ikke vilde underkaste sig en saadan Behandling. De Tolvs Bemærkninger blev gjorte paa en kraftig og eftertrykkelig Maade, men koldblodigt og betænksomt.

Jeg bemærkede, at vi havde hørt dem taalmodigen og ventede paa vor Side ogsaa at blive hørt taalmodigen. Og først bemærkede

jeg, at det var nødvendigt, at de Tolv skulde tilkjendegive, enten de var bestemte paa at udholde i Herrens Værk, enten Præsidentskabet var istand til at tilfredsstille dem eller ikke.

Et Votum blev taget og givet i det Bekræftende, eenstemmigen.

Jeg sagde derpaa til dem, at jeg ikke havde tabt Tilliden til dem; de havde ingen Aarsag at drage min Tillid i Tvivl, og at jeg vilde være villig til at blive veiet i Sandhedens Vægtskaal idag, i denne Sag, og vove det paa Dommens Dag; og hvad det angaaer Irettesættelsen, som indeholdes i det omtalte Brev, hvilken, jeg erkjendte, maaskee var bleven udtrykt i altfor strengt Sprog, som ikke var forsætligt, bad jeg om deres Tilgivelse, saafremt jeg havde saaret deres Følelser; men ikke desmindre var Brevet, som Ældste Mc Lellin skrev tilbage til Kirtland, medens de Tolv var i Østen, ogsaa skarpt, og jeg var villig til at sætte det ene mod det andet.

Jeg gik dernæst over til at forklare de Tolvs Pligter og deres Myndighed, hvilket er næst efter det nærværende Præsidentskabs; og at Ordningen af Forsamlingen paa dette Sted den 15de Dennes i at stille Kirtlands Høi-Raad næst indtil Præsidentskabet skete fordi den Forretning, som skulde udføres, henhørte til hiin Corporation især, hvilket var til at fylde de forskjellige Qvorumer i Kirtland, ikke fordi de var øverst i Tjenesten, men at den Ordning var den klogeste, som kunde gjøres ved den Leilighed; ligeledes at de Tolv er ikke underordnede nogen anden end det øverste Præsidentskab, nemlig: mig, Sidney Rigdon og Frederik G. Williams, som nu er mine Raadgivere; (og hvor jeg ikke er, der er intet Øverste Præsidentskab over de Tolv).

Jeg anførte ogsaa for de Tolv, at jeg bifaldt hverken det barske Sprog fra Præs. Cowdery til dem, ikke heller fra mig selv eller nogen Anden, endskjøndt jeg har undertiden talt altfor strengt formedelst Øieblikkets Indskydelse, og forsaavidt som jeg har saaret Eders Følelser, Brødre, jeg beder Eder om Tilgivelse, thi jeg elsker Eder, og vil opholde Eder af mit ganske Hjerte i al Retfærdighed for Herren og for alle Mennesker; og vær forvissede om, Brødre, at jeg er villig til at staae Eder bi, naar Modstanden raser, i Uveir og Storme, i Torden og Lynild, paa Hav og paa Land, i Ørkenen eller iblandt falske Brødre eller Pøbelskarer, eller hvorsomhelst Gud i sit Forsyn monne kalde os. Og jeg har besluttet, at hverken det Høie eller det Dybe, Fyrstendømmer eller Magter, nærværende eller tilkommende Ting, eller nogen anden Skabning skal skille mig fra Eder. Og jeg vil nu gjøre den Pagt med Eder for Gud, at jeg ikke vil lytte til eller fæste Lid til nogen forkleinende Omtale mod nogen af Eder, ei heller dømme Eder efter noget Vidnesbyrd under Himlen, med mindre det er ufeilbarligt, indtil jeg kan see Eder Ansigt til Ansigt, og kjende forvist; og jeg sætter usvækket Tillid til Eders Ord; thi jeg troer, at I er sanddrue Mænd. Og jeg forlanger det samme af Eder, naar jeg siger Eder noget, at I sætter en ligedan Tillid til mine Ord, thi jeg vil ikke sige Eder, at jeg veed noget, som jeg ikke veed. Men jeg har allerede optaget mere Tid,

end jeg agtede at gjøre, da jeg begyndte, og jeg vil nu give Plads for mine Collegaer.

Præs. Rigdon opstod dernæst og samtykte i det, jeg havde sagt, og erkjendte for de Tolv, at han ikke havde gjort som han burde, da han ikke indstævnte Doctor Cowdery til Forhør efter de Klagemaal, som var ham overleverede af de Tolv, at han havde forsømt sin Pligt i denne Ting, hvorfor han bad om deres Tilgivelse, og vilde nu tage fat paa det, dersom de ønskede, at han skulde gjøre det; og Præsident Rigdon bemærkede ogsaa til de Tolv, at dersom han havde talt eller irettesat dem altfor strengt nogen Gang, og havde derved saaret deres Følelser, bad han om deres Tilgivelse.

Præsident Williams opstod og istemmede tilfulde i de ovenanførte Udtalelser af mig og Præs. Rigdon, og sagde mange gode Ting.

Præsidenten for de Tolv tog derpaa et Votum af dem for at erfare om de var fuldkommen tilfreds med den Forklaring, som vi havde givet dem, og om de vilde slutte den Pagt, som vi havde foreslaaet dem, hvilket paa det Beredvilligste blev tilkjendegivet bekræftende, derved at de oprakte deres Hænder til Himlen som et Vidnesbyrd paa deres Beredvillighed og Ønske at indgaae denne Pagt, og deres fuldkomne Tilfredshed med vor Forklaring over alle de Besværinger, som laae paa deres Sind. Vi tog derpaa hverandre i Haanden som Bekræftelse paa vor Pagt, og der var en fuldkommen Enighed i Følelser ved denne Leilighed, og vore Hjerter flød over af Velsignelser, hvilke vi udtalte paa hverandres Hoveder, eftersom Aanden gav os at tale.

Min Skriver er indesluttet i denne Pagt og disse Velsignelser med os, thi jeg elsker ham for den Sandhed og Retskaffenhed, som boer i ham. Og maa Gud dygtiggjøre os alle til at opfylde alle vore indbyrdes Løfter og Pagter med hverandre i al Troskab og Retfærdighed for ham, saa at vor Indflydelse maa føles iblandt Jordens Nationer i mægtig Kraft, ja til at søndersplitte Mørkets Riger og triumphere over Præstelist og aandelig Ondskab paa høie Steder og bryde i Stykker alle Riger, som modsætter sig Christi Rige, og udsprede det evige Evangelii Lys og Sandhed fra Floderne til Jordens Ender.

Ældste Beeman kom ind for at faae Raad, enten det var bedst for ham at vende tilbage før den høitidelige Forsamling eller ikke. Efter Overveielse raadede Raadet ham at blive.

Raadet sluttedes med Sang og Bøn.

William Parrish,
Skriver.

Søndag Morgen den 17de. Bivaanede Forsamlingen i Skolehuset den sædvanlige Time; en stor Forsamling tilsammen.

Jeg gik frem med at organisere de forskjellige Qvorumer, som var nærværende, først Præsidentskabet, derpaa de Tolv og de Halvfjerdsindstyve, som var nærværende; ligeledes Kirtlands og Zions Raadsmedlemmer.

Præsident Rigdon opstod derpaa og bemærkede, at istedetfor Prædikning, vilde Tiden blive optagen af Præsidentskabet og de Tolv med at tale hver efter Tur indtil de alle havde talt. Herren udgjød sin Aand over os, og Brø-

drene begyndte at bekjende sine Feil for hverandre, og Forsamlingen henflød snart i Taarer, og nogle af os var saa overvældede af Følelser, at vi neppe kunde tale. Tungemaalsgaven kom over os ogsaa liig en mægtig Vinds Brusen, og min Sjæl fyldtes med Guds Herlighed.

Om Eftermiddagen forenede jeg tre Par i Ægteskab i den offentlige Forsamling, nemlig: William F. Cahoon og Maranda Gibbs, Harvey Stanley og Larona Cahoon, Tunis Rapley og Louisa Cutler. Vi administrerede derpaa Sakramentet, og opløste derpaa Forsamlingen, der var saa tætpakket, at det var meget ubehageligt for alle. Vi blev derpaa inviterede til et Festmaaltid hos Ældste Cahoon's, hvilket var beredt i denne Anledning, og havde en behagelig Tid, medens vi nød af det rigelige Maaltid; og jeg erfoer i Sandhed, at det var godt for Brødre at boe tilsammen i Enighed, det var ligesom Dug paa Israels Bjerge, hvor Herren bød Velsignelser, ja Liv for stedse at være. Tilbragte Aftenen hjemme.

(Fortsættes.)

Den af Herren lagte Plan.

(Fra „the Western Standard.")

Herrens Veie er ikke som Menneskenes, og hans Handlemaade er meget forskjellig fra den, som i Almindelighed er antagen af Menneskene. Herren vilde ophøie, forædle og lykkeliggjøre Mennesket, hvis det vilde lytte til *hans* Lærdom og følge hans Raad, men dette er noget, som Mennesket i altfor mange Tilfælde ikke ønsker at gjøre. Herren har tydeliggjort Planen, hvorved Mennesket kan opnaae uendelig Ære, uudtømmelige Rigdomme og ufeilbarlig Lyksalighed; alligevel kan Mennesket ikke see Viisdommen deri; han kan ikke fatte, at man kan stole derpaa. Stolt af den Kundskab, han har, og indbildende sig at denne Kundskab er fuldstændig, mislykkes det ham at opdage nogen Viisdom eller Sikkerhed i den Plan, som Gud har fremført, og anseer den ikke som værdig til Antagelse.

Vi gjør Skaberen af dette herlige Universum, hvoraf denne vor Jord udgjør en Deel, Uret, naar vi indbilder os, at han har givet Love til de svære Verdens-Systemer, og formedelst Lydighed til disse Love bevæger de sig igjennem Rummet med Orden og Harmoni og forkynder med forunderlig Kraft deres Danners Magt og Viisdom, og har ladt Mennesket, hans eget Billede, den ædleste af hans Skabninger, i en Stilling for at prøves og fristes uden den fornødne Kundskab til at sætte det i Stand til at bevæge sig i dets anviste Virkekreds i regelmæssig Orden, uden at stille indenfor dets Omraade den Lov eller den Plan hvorved det formedelst Lydighed til samme, kunde opnaae al den Lyksalighed og Glæde, som det var i Stand til at nyde.

Gud har til forskjellige Tider og paa forskjellige Maader gjort Mennesket bekjendt med disse Love og har i et umiskjendeligt Sprog beskrevet Følgerne, som skulde komme af Lydighed til

dem. Han har erklæret, at Fred, Lykke, Ære, Ophøielse og alt Ønskeligt for Tilfredsstillelsen af alle Menneskers lovlige Ønsker, skulde gives dem, der holdt disse Love; og disse Velsignelser skulde ikke alene nydes, medens Mennesket var paa Jorden, iført Forkrænkelighed, men skulde være evige Følger af Lydighed. Han har bekjendtgjort disse Ting ved sin egen Røst, ved sin Søns Røst, og ved den Hellig-Aands Røst, der aldrig tier, og har bekræftet dem ved Pagter og Eder, og dog vil ikke Menneskene troe eller sætte Tillid til, hvad han har sagt, eller til den Plan, han har lagt. Hvis vi ikke bestandig saae det med vore Øine, vilde det være utroligt, at Menneskene vilde være saa ligegyldige, og sætte saa liden Tillid til en Plan, der lover saa meget.

Menneskene stræber ivrigt efter Lyksalighed, de bekjender, at de har en stor Længsel efter Fred, de vil taale al Slags Modgang for at erholde Rigdomme, medens det altid er tydeligt for dem, at disse Ting, forskaffede ved deres Plan, er forgængelige og ikke kan nydes for nogen længere Tid. Men endskjøndt Erfaring uophørlig viser dem det Feilagtige i den Plan, de har antaget, tilkjendegiver de ingen Lyst til at antage een, som er bedre, eller til at undersøge, hvori deres adskiller sig fra den, som er foreskreven af den Almægtige.

Jesus gav engang sine Disciple, da han talte med dem angaaende Rigdom, og de Velsignelser, som følger dens Nydelse, den Plan, hvorved de kunde erholde den i Overflødighed og ved et rigtigt Princip; han siger: „Søg først Guds Rige og hans Retfærdighed, saa skulle og alle disse Ting tillægges Eder.“ Dog, for nærværende Tid har Menneskene fordreiet dette, og den Plan, de nu har, er at søge Rigdom først, og, naar den engang er tilveiebragt, da kan Guds Rige og *hans* Retfærdighed søges sidenefter. Jesus forstod uden Tvivl det Princip fuldkommen, hvorved Rigdom og hvad dermed følger kunde lovmæssigt erholdes og nydes, og i al hans Underviisning, saa vidt den er bleven overleveret til os, er det øiensynligt, at han indskærpede Folket Nødvendigheden af at søge Guds Riges Interesser, at være lydige og ydmyge for ham som Ting af yderste Vigtighed, uden hvilke de ikke kunde nyde disse Velsignelser i nogen stor Grad eller for nogen længere Tid.

Som det har været med Menneskene i at tragte efter Rigdom, saa har det ogsaa været med andre Velsignelser; de har forvendt den af Gud lagte Plan. Selvkjærlighed har faaet Overhaand, og de har tilladt den at herske i dem i en saadan Grad, at den har tilhyllet deres Øine for deres sande Interesser. De har i deres Uro for at gribe en Skygge — ligesom i Fabelen om Hunden og Kjødet — ladet Leiligheden til at opnaae og sikkre sig Virkeligheden gaae tabt. Deres Kortsynethed er mærkværdig. De har benyttet de Elementer for Velstand og Lyksalighed, som har været indenfor deres Omraade, som om de var den styrende Magt, og de eneste Væsener, hvis Villie burde tages Hensyn til. De har neppe tænkt paa, at Jorden og dens Fylde, Himlene og deres Herlighed er Herrens, og at det er *hans* Ret at give eller tilbageholde. Derfor er disse Velsignelser ikke erholdte

efter rigtige Grundsætninger, og de har ikke formaaet at opfylde, hvad de vilde have opfyldt, hvis de havde været lovmæssigen erhvervede.

Ønsker Menneskene Fred, Lykke, Ære, Ophøielse, Rigdomme og enhver Velsignelse, som deres Hjerte kan tænke sig? Hvis de gjør, lad dem da overlægge, hvad der er af Vigtighed for Herren, vor Fader i Himlene, alle Tings Skaber; lad dem gjøre *hans* Villie til deres Villie; *hans* Ønsker til deres Ønsker; lad det blive deres Glæde at adlyde *hans* Love, at ære *hans* Forskrifter, at hjælpe til at udføre *hans* Hensigter, og om de vil gjøre dette, og forene sig og alt hvad de eier med hans Rige, vil de ganske vist sikkre sig alle disse Velsignelser i uafbrudt Vedvarenhed; og istedetfor at Jorden vilde være et Opholdsted for faldne Engle, en Bolig for Ulyksalighed, Elendighed og alt Ondt, hvilket den er for Nærværende, vilde den blive en Himmel, et Hvilested, hvor Fred og Overflødighed vilde være i stor Grad, og hvor Gud og hans Engle vilde finde Behag i at opholde sig.

Hvis Menneskene vilde tage Hensyn til deres sande Gaver, vilde dette være den Vei, de vilde vælge; ved at vælge den vilde de finde en Mark tilstrækkelig stor for den fulde Udstrækning af den høieste Ærgjerrighed og for den lovlige Udøvelse af enhver Evne, som kan give Lyksalighed eller Nydelse. Dette er den Retning, som Herren bestemte at Mennesket skulde tage, og det Menneske, som tager den, vil erholde alle disse Velsignelser, fordi Herren har lovet dem, og *han* kan ikke lyve. Herren vil naturligviis ikke tvinge Menneskene til at antage *hans* Plan, thi han har givet dem Handlefrihed; men han har fremsat den for dem, og sagt dem i det kraftigste Sprog, bekræftet ved de høitideligste Forjættelser, hvad Virkningerne af Lydigheden dertil vilde være — at Rigdom, Ære, Udødelighed og uendelige Liv tilligemed enhver Velsignelse, som er nødvendig for at gjøre dem skikkede til at nyde Besiddelsen af Jorden i Fred, vilde være deres; og han har overladt Valget til dem, at annamme eller forkaste den.

Indtil Menneskene er villige til at anerkjende, at Gud er den Høieste, og at han har Ret til at byde over og controllere alle sine Skabningers Anliggender — indtil de er villige til at lade deres kortsynede Egenkjærlighed fare, og gjøre ethvert nødvendigt Offer for at fremme hans Interesser, med fuldkommen Tro og Tillid, at *han* har Evne og Dygtighed til at belønne dem for Alt, hvad de forsager, maa de søge forgjeves efter Nydelsen af disse Velsignelser; thi de kan ikke lovmæssigen erholdes efter noget andet Princip.

Skandinaviens Stjerne.

Den 15de November.

I dette paa Verdensbegivenheder rige Aarhundrede, som bevidner for de Hellige den hastige Udvikling af det store Værk,

som i de sidste Dage skal paaskynde Fuldførelsen af Herrens aabenbarede Hensigter, er det magtpaaliggende og interessant at følge Gangen af Verdensbegivenhederne baade i det Hele og i det Enkelte, og lægge Mærke til Forsynets underlige Styrelse med Jordens Nationer. Ulige alle andre Folk lader ikke de Sidste-Dages Hellige Tingene passere ubemærkede, de siger ikke længere med den blinde Masses vantro Smiil: Oh! det er ikke noget Usædvanligt; det er Tingenes sædvanlige Gang; Saadant har vi hørt om før, osv. De troer og veed derimod, at Herren styrer Gangen af Begivenhederne efter sin Viisdom og leder dem saaledes, at de tilsidst maa sammentræffe til at fremme den af ham udkastede Plan til denne Skabelses Forløsning og Forherligelse. Det aabenbarede Evangeliums herlige Lys har lært de Sidste Dages Hellige at anerkjende Herrens Haand i alle Ting, fordi han har Magten i Himlen og paa Jorden, og naar det behager ham, sætter han en Skranke for Misbrugen af Menneskenes frie Villie, og lader endog Følgerne af de Ondes Handlinger tjene dem tilgode, som elsker og tjener ham. Hvor meget mere leder han ikke gode Menneskers Bestræbelser til at fremme Sandhed, Retfærdighed, Dyd og alt Godt paa Jorden.

Det er dette de Sidste Dages Hellige beder for og burde bede brændende for, at alle gode Grundsætninger maatte fremmes, som er tjenlige til Menneskeslægtens Fuldkommengjørelse og til at føre dem nærmere til deres himmelske Ophavsmand, hvis Hensigt det var, at de skulde dannes ved en frivillig Antagelse og Udøvelse af hans aabenbarede Villie og Raad. Men for at kunne gjøre dette, udkræves der liberale Love, som lader Nationerne have Frihed til i religiøs Henseende at vælge eller forkaste. Faa Nationer nyder endnu en saadan Frihed. Det er derfor saa meget glædeligere at see enhver Udtalelse og Bestræbelse i den Retning, hvorfra den end kommer, det er en Aabenharelse af Guds Barmhjertighed mod Skabningen. Velsignet være ethvert Menneske, som af redelige Hensigter, med Guds Ære og Menneskeslægtens Vel for Øie, fremsætter, befordrer eller forsvarer saadanne Grundsætninger, som kan fremme Menneskeslægtens Lyksalighed for Tid og Evighed. Det var derfor med stor Tilfredshed vi for nogen Tid siden læste den Throntale, Sverrigs Konge Oscar den Første holdt ved Rigsdagens Aabning, hvori han udtaler sig til Gunst for Religionsfrihed. Vi lykønsker det svenske Folk, der saalænge har levet under Samvittighedstvangens Jernaag, at Tiden er kommen, da deres humane og oplyste Konge vil gjøre sin Indflydelse gjeldende paa Rigsdagen, at Sverrigs Undersaatter maaskee snart kan komme til at glæde sig ved en saadan Religionsfrihed, som nu det danske Folk nyder, siden de fik deres liberalere Grundlov under den nuværende afholdte Konge Frederik den Syvendes Sanction.

Maatte de af den svenske Konge udtalte liberale Anskuelser gjøre sig gjeldende iblandt Rigets Stænder, og frembringe saadanne Love, som kan give det undertrykte Folk Adgang til Lysets,

Livets og Sandhedens Kilde, det er til Annammelsen af Jesu Christi Evangelium.

Skandinaviske Hellige! Understøtter denne Sag ved Eders Bønner; anraab Naadens Throne for Kongerne, Regjeringerne, Lovgiverne og Øvrighederne i disse Lande, at han, som har deres Hjerter i sin Haand maa formilde dem, at de ikke maa modsætte sig Sandheden, forhindre Herrens Tjenere, eller trænge Guds Folk. Og I, Ældste af Israel, Rigets Evangelii Forkyndere, gaae frem i Sagtmodighed, Ydmyghed, Kjærlighed og Frimodighed, tilraabende Menneskenes Børn at omvende sig, at lade sig døbe til Syndernes Forladelse, at annamme Haandspaalæggelse for den Hellig Aands Gave, og at opstaae og vandre for Herren i et nyt og helligt Levnet, beredende sig at taale Herrens Tilkommelsesdag. Og I, Hellige, ihukommer Eders Pagter med den himmelske Fader, vandrer i Lyset, som det sømmer sig Lysets Børn, og forsager Mørkets Gjerninger, og Guds Aand skal da rigelig boe iblandt Eder, og I skal blive dygtiggjorte til at udholde de tilkommende Ting, og indgaae i Eders Faders Rige.

Tale

af Præsident Brigham Young i Tabernaklet den 22de Juni 1856.

Jeg er glad for det Privilegium atter at opstaae for Eder for at tale om de Ting, der henhører til vor Fred, som interesserer os meest i vore Betragtninger og i vort Liv; det er en Sag, som altid glæder og vederqvæger mig.

Det er mig en stor Fornøielse at overskue de Hellige i Forsamlingerne, idet jeg tænker paa, at der er nogle af os, som har været trofaste i denne Kirke i mange Aar, har prædiket for Hellige og Syndere, har opfordret Folk til at omvende sig, medens man med Foragt har peget Fingre ad os, og alt muligt Ondt falskeligen er bleven sagt om os. Og mange Gange kunde de Ældste, medens de trofast prædikede for Folket, ikke finde noget Sted, hvor de kunde hælde deres Hoveder, ingen Døre aabne for at modtage dem, og Ingen til at give dem Føde; alligevel har de reist og søgt, indtil de har fundet Mange, som burde være oprigtige af Hjertet, — Mange, som har annammet Evangeliet.

Det har været et haardt Arbeide for mange af de Ældste i denne Kirke at udføre, hvad der er bleven gjort, at prædike dette Evangelium for saa mange Folk i saa mange forskjellige Nationer og Riger.

Hvis de Mile, vore Missionærer har reist, var talte, vilde de beløbe sig til en stor Sum, og hvis I vidste, hvormange Dage de har været uden Føde, medens de har prædiket Omvendelse for Folket, vilde I finde, at de udgjorde en heel Deel.

Dersom dette Folks Besværligheder fra dette Værks Begyndelse af — fra Begyndelsen af Prophetens Historie og de Helliges For-

følgelser, — kunde fremstilles for denne Forsamling, vilde I blive forbausede, I vilde forundres over dem. I vilde ikke troe, at et Folk kunde udholde saa meget, som dette Folk har udholdt. I vilde ansee det for en Umulighed, at Mænd og Qvinder kunde udholde og gaae igjennem, hvad Mange i denne Kirke har. Det er virkeligt et Mirakel, at vi er her.

Naar vi overveier disse Ting og betragter vore nærværende Omstændigheder, og de Rettigheder vi nyder, saa er der ikke eet Hjerte, som fuldelig forstaaer, hvad vi har gaaet igjennem og de Velsignelser, vi nu nyder, uden det priser Gud bestandigen og føler tilat udbryde: „O, priser vor Guds Navn!"

Sandt nok, Mange synes og føler, at vi har haarde Tider her, at det er et haardt Land at leve i. Vi har lange, kolde Vintre, og vi har en stor Deel Vanskeligheder at stride imod — Indianer-Krige, Crickets-Krige, Græshopper-Krige og Tørken.

Hvad vi har udstaaet i de to forløbne Aar kommer for os, og nu er Udsigten med Hensyn til Menneskets Underholdning heller ikke lys.

Hvor Mange er der ikke, som føler og siger: „Var det ikke for *„Mormonismen,"* skulde jeg paa eengang vide, hvad jeg vilde gjøre; jeg veed, hvad Forholdsregler jeg vilde tage." Hvad vilde Du gjøre, Broder? „Jeg vilde samle mine Pjalter og reise; jeg vilde sælge, hvad jeg har, hvis jeg kunde, og hvis jeg ikke kunde, vilde jeg forlade det." Saadanne er Nogles Følelser.

Jeg skal sige Eder, hvad mine Følelser er. De er: Priis Herren for haarde Tider; thi jeg føler, at det er een af de største Privilegier, vi har, at være i et Land, som ikke er ønskeligt, og som de Ugudelige vil gaae forbi.

Nu, begriber vi Alle dette? Nei, vi gjør ikke, skjøndt jeg ikke tvivler paa, at Nogle gjør det. Jeg vil sige Eder, hvad der vilde bringe Eder til at forstaae det: At lide Tab af alle Ting, derved at Fjenden kom her og drev Eder ud af Eders Huse, fra Eders Avlsgaarde og Marker, og tog Eders Heste, Qvæg, Gaardsredskaber og den lille Formue I har, og udjagede Eder fra dette Sted og sendte Eder fem eller sex hundrede Mile bort, berøvede alle Eders Eiendele, uden tilstrækkelige Klæder og Fødemidler paa Reisen.

Begynd saa at arbeide, og slide og trælle af alle Kræfter i nogle Aar for at faae et nyt Hjem, og lad saa en anden Flok komme og drive Eder ud fra det Sted, og tage Eders Qvæg, Eders Gaarde og Alt, hvad I eier, idet de siger, at de trænger til Eders Besiddelser; og naar de saaledes havde drevet Eder fire eller fem Gange, som de har gjort med Mange af os, og tvunget Eder til at forlade enhver Ting I har, og truet Eder med Død og vogtet paa Eder baade Dag og Nat for at faae Leilighed til at dræbe Eder, og de tillodes at gaae frit omkring ustraffede for at dræbe Eder ved høilys Dag, om de turde, da vilde I, naar I har gjennemgaaet denne Slags Forfølgelse i femten eller sexten Aar, takke Gud for haarde Tider og for et Land, hvor Pøbelhobene ikke ønsker at boe.

Mange af de Hellige i disse Dale har ingen Erfaring i disse Ting, og jeg vilde være meget glad, om saadanne Personer kunde undgaae hine Prøver, dersom de kunde opnaae den samme Herlighed

og Ophøielse, som de vilde erholde, hvis de havde gjennemgaaet dem.

Jeg betragter Folket og, som jeg ofte siger, jeg har Medlidenhed med dem, thi ikke Alle har Erfaring. Der blev imorges sagt Eder, at I ikke kunde blive gjorte til fuldkomne Hellige paa een Dag; det er umuligt. I kunde lige saa godt paafage Eder at lære et Barn enhver Green af den engelske Literatur i den første Uge, det bivaaner Skolen; dette kan ikke gjøres.

Vi er ikke skikkede til paa een Dag eller eet Aar at modtage den Kundskab og Erfaring, som er beregnet paa at gjøre os til fuldkomne Hellige, men vi lærer fra Tid til Tid, fra Dag til Dag, og som Følge deraf skulde vi være overbærende med hverandre og betragte hverandre som vi vilde ønske, de skulde betragte os, og erindre, at vi er svage, menneskelige Væsener, og at vi kan forandres til det bedre blot ved Saliggjørelsens Evangelium.

Det blev bemærket i Formiddags, at vi burde være os selv og ikke nogen Anden. Vi ønsker ikke at være nogen Anden, ei heller ønsker vi at være noget andet end Hellige. Vi ønsker, at Evangeliet vilde virke paa enhver af os, saa at vi kan forandres i vore Følelser, vore Tilbøieligheder og vore Egenskaber til det Bedre i den Grad, som Br. Kimball sagde i den Sammenligning, han gjorde.

En Mand eller Qvinde, som ønsker at kjende Guds Villie og som har Anledning til at lære den at kjende, vil lægge sig efter denne Viisdom indtil det bliver let og utvungent for dem, og de vil elske at gjøre Godt istedetfor Ondt. De vil med Glæde fremme ethvert godt Princip og vil snart afskye Alt, som leder til det Onde; de vil faae Lys og Kundskab til at skjelne mellem Godt og Ondt.

Den, som lægger sig efter Viisdom, og søger flittigt efter Forstand, vil voxe og blive mægtig i Israel.

Tilbagekald i Eders Erindring, da I først annammede Evangeliet, hvor meget vidste I da i Sammenligning med, hvad I veed nu? Kunde I opdage Vildfarelse dengang som nu? Kunde I dengang forstaae Virkningerne af de forskjellige Aander, som I nu kan? Jeg veed, hvad Eders Svar vilde blive paa disse Spørgsmaal.

Under Kirkens første Opkomst, da Evangeliets Gaver blev skjenkede et Individ eller Individer, kunde de ikke forstaae andet, end at Gavens Giver ogsaa gav dem Udøvelsen deraf; hvormeget Arbeide har ikke de Ældste havt, som forstod denne Ting, med at tydeliggjøre det for Folkets Forstand.

Tag for Exempel Tungemaalsgaven; for flere Aar siden kunde I i denne Kirke finde aldrende og tilsyneladende erfarne Mænd, som var ude at prædike og oprette Grene, og naar ganske unge Drenge og Piger kunde staae frem og tale med nye Tunger og Andre udlægge det, og maaskee i Udlæggelsen undervise de Ældster, som havde bragt dem ind i Kirken, pleiede de at vende sig om og sige: „Jeg kjender mine Pligter; dette er Herrens Ord til mig og jeg maa gjøre som disse Drenge eller Piger har talt i fremmede Tungemaal."

(Fortsættes.)

Instrux for dem, der agter at emigrere til Foraaret.

Præsident Pratt har underrettet os om, at Emigrationen kommer til at afgaae saa tidlig, som Aarstiden og Omstændighederne tillader det, men da det er af væsentlig Vigtighed at berede alle Ting i Amerika før Emigranterne kommer der, som Indkjøb af Qvæg, Vogne, Haandkarrer osv., for at de ikke skal blive opholdte forlænge, inden de kan fortsætte Reisen, saa opfordres Emigranterne at indsende inden 1ste Januar Qvæg- og Vognpenge, som sædvanligt, og Haandkarrepenge, (vi antager foreløbigt, indtil Priserne bliver bekjendte, 10 Rdlr for hver Person) samt 10 Rdlr. for hver Person i Haandpenge. Han siger: „jeg skal tidlig sende en Agent til de Forenede Stater for at hjælpe dem, som har Bestyrelsen der for at faae enhver Ting beredt, saa at Compagnierne kan tage paa Sletterne efter deres Ankomst med saa lidet Ophold som muligt; derfor er det absolut nødvendigt at have de fornødne Midler for at udføre disse Forretninger til Emigranternes Bedste.“ Lidt Overveielse vil gjøre det indlysende for dem, som agter at emigrere, hvor nødvendigt det er at efterkomme dette Raad; ellers vil et langt Ophold paa Grændsen af Sletterne, og en uerstattelig Forsinken af deres Reise blive Følgen af at forsømme Iagttagelsen af ovenanførte Instrux.

Indbetalte Bogpenge.

C. C. A. Christensen	18 Rd.	- Mk.	- Sk.
N. Ädler	27	— 2 —	- —
do.	14	— 5 —	8 —
A. P. Trane	18	— - —	- —
Summa	78	— 1 —	8 —

Indhold.

	Side.		Side.
Nøgler til Hemmelighederne om Guddommen (sluttet)	49.	Redaktionsbemærkninger	59.
Joseph Smiths Levnetsløb (fortsat)	53.	Tale af B. Young	61.
Den af Herren lagte Plan	57.	Instrux for Emigranterne	64.

„Skandinaviens Stjerne“ udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned og faaes paa Contoiret i Lorentzens Gade Nr. 504, A. 5. Stuen tilvenstre og paa alle kongelige Postcontoirer.

Udgivet og forlagt af Hector C. Haight.
Trykt hos F. E. B ørding.

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de sidste Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

6. Aarg. Nr. 5. *Den 1. December 1856.* Priis: 6 Sk. pr. Expl.

Guds Regjering

af *John Taylor.*

(Fortsat fra Pagina 40.)

Tredie Capitel.

Om Udueligheden af de Midler, som Menneskene har brugt for at gjenføde Verden.

Jeg har til Hensigt i dette Capitel at vise Uformuenheden af de Midler, der er bleven brugte af Mennesket for at udføre Guds Hensigter — Grundlæggelsen af *hans* Rige, eller den tusindaarige Regjering.

Dersom det nu er Guds Rige, som skal blive grundfæstet, saa maa det blive indført af Gud. Han maa ikke alene være Frembringeren deraf, men ogsaa dets Bestyrer, og ringere Midler end disse vil forfeile det bestemte Formaal.

De store Onder, som nu findes i Verden, er Følger af Menneskets Afvigelse fra Gud. Dette har frembragt denne Udartelse og Svækkelse, og intet Andet end en sand Omvendelse og Tilbagevenden til Gud kan tilveiebringe en Gjenoprettelse.

Gud gav Mennesket moralsk Handlefrihed, som Verdens Hersker, under ham. Mennesket har anmasset sig hele Magten og paataget sig at regjere og styre uafhængigt af Gud. De naturlige Følger er, at vi har arvet alle de Onder, jeg har talt om, og intet Andet end Guds Viisdom, Godhed, Magt og Medlidenhed kan befrie os for dem, fornye Jorden til dens oprindelige, herlige Tilstand og atter sætte Mennesket i Besiddelse af de Velsignelser, som det har tabt ved sin Overtrædelse. Keisere, Konger, Fyrster, Magthavere, Statsmænd, Philosopher og Kirkesamfund har i Aarhundreder forsøgt paa at tilveiebringe denne Tingenes Tilstand; men det har synligen slaaet feil for dem Alle, fordi de ikke har erholdt deres Viisdom fra den rette Kilde. Og alle menneskelige Midler, som bruges i den nærværende Tid for at forbedre Verdens Tilstand, maa slaae feil, hvilket alle menneskelige Midler altid har gjort.

Der er Nogle, som antager at

Christendommens Indflydelse, som den nu prædikes og forvaltes, vil bevirke en tusindaarig Freds-Regjering. Vi vil i Korthed undersøge denne Gjenstand.

Vi vil for det Første tage den græske og catholske Kirke, eftersom de har staaet i Aarhundreder; (uden at undersøge om deres Lærdomme er rigtige eller falske) thi de udgjør to af de største Grene i Christenheden. De har i større eller mindre Grad til forskjellige Tider regjeret en stor Deel af Europa, og hvorledes er Folkets og Nationernes Tilstand der, hvor de har hersket? Vi har anført Virkningerne og allerede i Korthed berørt de Onder, som hersker i hine Lande; og om Grækenland og Rusland eller noget andet Land, hvor den græske Kirke har havt Herredømme, er en smuk Prøve paa hiin Kirkes Indflydelse, saa vilde der være meget liden Udsigt for — dersom den Religion var mere vidt udspredt — at Resultaterne vilde være mere gavnlige, thi er det mislykket ved den i nogle faa Nationer at forbedre Tilstanden, saa vilde det uundgaaeligt ogsaa mislykkes at gavne hele Jorden, om den var udstrakt over samme. Heller ikke til den catholske Religion vender vi os med nogen lysere Udsigt. Hvad Gavn har den været til for de Nationer, hvor den har hersket meest? Har der været mindre Krig, mindre Had, mindre Slagteri, mindre Ondt af noget Slags under dens Herredømme? Man kan ikke sige, at den er bleven lammet i dens Fremgang, eller i dens Foretagender. Den har havt fuldkomment Herredømme i Spanien, Rom og en stor Deel af Italien, i Frankrig og Mexiko i flere Generationer, ikke at tale om mange af de mindre Stater. Har den forøget hine Nationers Lyksalighed? Jeg behøver ikke her at henvise til Historien om Waldenserne, Albigenserne og Hugenotterne, samt Korstogene, hvori saa mange christne Konger tog Deel; heller ikke til de ulykkelige Tvistigheder, Krige og Oprør, Blodsudgydelser og Slagterier, som har fundet Sted blandt disse Nationer; thi deres Historie er velbekjendt. Og baade den græske og romerske Kirkes nærværende Forfatning frembyder et Skue, som er alt Andet end opmuntrende og forhaabningsfuldt, at, dersom Verden var under deres Indflydelse, vilde en tusindaarig Regjering i Fred og Retfærdighed paafølge.

Lad Ingen sige, at disse Kirker ikke har havt en god Anledning til at udvikle sig, thi deres Religion herskede og blev beskyttet i hine Nationer. De har til forskjellige Tider havt almindeligt Herredømme i flere Generationer. Kongerne, Kirkeraadene og de lovgivende Forsamlinger har været romersk-catholske eller græsk-catholske. I Rom har Paven været den fornemste Hersker og for en Tid ogsaa i Lombardiet, Ravenna og andre Stater. I Grækenland er Patriarken i Constantinopel Kirkens Overhoved og i Rusland Keiseren.

Men jeg synes, jeg hører Protestanterne sige: Vi er fuldkommen enige med Dem saavidt, men vi har stillet Christenheden paa andre Fødder. Lad os et Øieblik undersøge denne Gjenstand.

Det Spørgsmaal vilde naturligviis blive fremsat: Hvad har Calvin, Luther og andre Reformatorer udrettet for Verden? Vi vil bemærke, at Danmark, Sverrig, Preussen tilligemed en stor Deel

af Tydskland, Holland og Schweitz samt England og de Forenede Stater er Protestanter. Hvad kan vi sige om dem? At de udgjør en Deel af den i Uorden bragte Verden, og at de har lagt de samme ulykkelige Indretninger for Dagen, som andre Dele af den. Reformer har ikke forandret deres Indretninger eller Omstændigheder. Vi seer iblandt dem den samme ærgjerrige, begjerlige og ligegyldige Tænkemaade tilkjendegivet, og som Følger deraf de samme Krige, Blodsudgydelser, Fattigdom, Elendighed og Nød; og Millioner af menneskelige Væsener har været Offre for deres Stolthed, Ærgjerrighed og Griskhed og Tørst efter national Ære og Berømmelse.

Reformationen af den engelske Kirke er intet mindre end anbefalende for den. Jeg henviser til Henrik VIII, og den vaklende Fremgangsmaade, tagen af nogle af dens tidligere Reformatorer, samt hvorledes den har forfulgt dem, der havde en modsat religiøs Tro.

Jeg kunde her henvise til den religiøse Intolerance hos Calvin af Genêve, Knox af Skotland og andre Reformatorer; men da disse kun er personlige Anliggender, vil jeg forbigaae dem. Dersom vi betragter de christne Nationer som et Hele, vil vi see et Billede, der i Sandhed er beklageligt; et ynkværdigt Portræt af en ussel, udartet, falden Menneskehed. Vi seer christne Nationer stille sig i Slagorden mod christne Nationer, med de christne Præster i enhver christen Nation at paakalde de Christnes Gud at give enhver af dem Seier over deres Fjender! Og dette er Christne og Tilbedere af den samme Gud!

Derfor har det christne England været i Kamp mod det christne Frankrig; det christne Rusland mod det christne Preussen; det christne Spanien mod det christne Holland; det christne Østerrig mod det christne Ungarn; det christne England mod de christne Forenede Stater; og de christne Forenede Stater mod det christne Mexico. Ikke at tale om de utallige Angreb og Erobringer, som nogle af de større Nationer har gjort, ikke alene fra deres christne Brødre, men ogsaa fra andre af Jordens Nationer.

Førend hine forskjellige Nationer har begyndt deres Krige, har deres Præster opsendt deres forskjellige Bønner til den samme Gud; og hvis han havde været ligesaa forblindet som de, og hørt deres Bønner, vilde de for længe siden have været udryddede, og den christne Verden afbefolket. Efter deres Bønner har de mødt til dødbringende Strid; Fjende har styrtet sig løs paa Fjende med dræbende Kraft, og Krigstrompeten, Vaabenlarmen og Kanonernes Torden er bleven ledsaget af Dødsstønnen, sønderrevne Lemmer, Slagteri, Blod og Død; og usigelig Elendighed og Nød, øde Hjem, efterladte Enker og faderløse Børn. Og dog er alle disse christne Nationer, chrisne Brødre, Tilbedere af den samme Gud. Christendommen har hersket mere eller mindre i 1800 Aar. Dersom den fremdeles skulde vedblive at udsprede sig over Verden i dens nuværende Skikkelse, hvad vilde den bevirke? Verdens Forløsning og Gjenfødelse? Visseligen nei! Dens fasteste Støtter og ivrigste Forsvarere vilde svare: *Nei!* Thi lige Aarsager frembringer altid lige Virkninger, og der-

som den ikke har kunnet gjenføde de Nationer, hvor den har havt fuldkomment Herredømme i flere Generationer, saa kan den naturligviis heller ikke gjenføde Verden. Naar et lidet Foretagende er mislykket for den, hvorledes kan den da sætte et stort igjennem?

Der er nogle af de evangeliske Kirker og nyere Reformatorer, som vil fortælle mig, at det ovenfor Nævnte ikke er Christendom, men kun en Form uden Aand og Liv. Men det er en national Christendom, og det er Nationerne — Verden og dens Forløsning — som vi taler om. Men for at de ikke skulde ansee mig for at være uredelig, idet jeg gjør denne Hentydning, vil jeg i Korthed undersøge deres Stilling. Hvem af Secterne eller Partierne er det, som er god, evangelisk og reen? Den engelske Kirke, Methodisterne, Presbyterianerne, Independenterne, Babtisterne, Universalisterne eller hvilken af de Hundreder af Secter, som oversvømmer Christenheden? Thi de stemmer ikke overeens; der findes ligesaa megen uheldbringende Uovereensstemmelse imellem dem, som der findes imellem Nationerne. De har naturligviis ikke Kraft til at handle som en Nation; men som særskilte Secter, der er ligesaa megen Bitterhed, Uenighed, Splid og Strid iblandt dem, som iblandt ethvert andet Folk. Der er Sect mod Sect, Parti mod Parti, Stridsskrift mod Stridsskrift, Udvexlinger af Meninger, og haarde Ord, bittre Følelser, hidsige Disputer, Trætte, Had og Ondskab hersker i en forurolignde Grad; og i mange Tilfælde er det nok for et Medlem endog af en Familie, kun at have en forskjellig religiøs Overbeviisning — ligemeget hvor oprigtig han end monne være — til at foraarsage hans Uddrivelse fra Familien.

I Sandhed, dersom vi betragter Christendommen, som den fremstiller sig blandt de evangeliske Samfund i England og de Forenede Stater, hvor Protestantismen uhindret svinger sit Scepter, hvad seer vi? Intet, uden et Hasardspil, hvor tusinde Meninger adskiller Folket; Enhver skrigende for sin egen eiendommelige Tilbedelsesmaade, og klyngende sig, liig Athenienserne, med Haardnakkenhed til deres Yndlings-Gud, ligemeget hvor urimelige eller latterlige hans Paastande end er. Dog vil jeg bemærke baade til Catholik og Protestant, at der er meget Godt forenet med begge deres Systemer, i deres Underviisning om Moralitet, Dyd, Tro paa Gud og vor Herre Jesus Christus, at der er Tusinder af oprigtige, ærlige, gode og dydige Mennesker iblandt dem, saavel som iblandt Nationerne; og at de berørte Onder er Aarhundreders Frembringelse. „Fædrene have spiist sure Druer og Børnenes Tænder er blevne ømme."

Det er unødvendigt her at tale noget om Missions-Samfund, Traktat-Selskaber og evangeliske Samfund; thi dersom Kilden er ureen, maa Vandet, som udstrømmer derfra, være ureent; er Træet ondt, vil ogsaa Frugterne være onde. Det er visseligen et roesværdigt Foretagende at udbrede Bibelen og alle nyttige Lærdomme, og at gjøre Godt saa langt vi kan; men at tale om, at dette skal christne Verden, er Daarskab.

Vi vil nu for en kort Tid henvende vor Opmærksomhed paa et andet Samfund, som i den senere Tid er bleven dannet i Europa,

kaldet *Freds-Congressen*, og som nylig har holdt Møder i London, Berlin og andre Steder, med Repræsentanter fra mange af de europæiske Nationer og de Forenede Stater. Deres Hensigt er at forbedre Verdens Tilstand og tilveiebringe almindelig Fred; men med al Agtelse for deres Følelser og inderlige Ønsker, at en saadan lykkelig Begivenhed kunde blive sat igjennem, maa jeg bede dem undskylde, at jeg afviger fra dem i mine Anskuelser. Fred er en ønskelig Ting; den er en Guds Gave, og den største Gave, Gud kan give de Dødelige. Hvad er mere ønskeligt end Fred? Fred i Nationer, Fred i Stæder, Fred i Familier. Liig den milde Vestenvind glatter dens behagelige Indflydelse den Bekymredes Pande, tørrer den Sørgendes Øie, og forjager Uroen fra Eens Bryst; og lad det blive almindeligt erfaret, og det vilde drive Sorg fra Verden og gjøre denne Jord til et Paradiis. Men Fred er en Guds Gave. Jesus sagde til sine Disciple: „Fred lader jeg Eder; min Fred giver jeg Eder; jeg giver ikke som Verden giver.“ Joh. 14, 29. Moralsk Overtalelse er stedse god og den lykkeligste, som Mennesket kan anvende, men uden Guds Medvirkning vil den være unyttig.

Verdens Nationer har fordærvet sig for Gud, og vi er ikke i en saadan Stilling, at vi kan regjere ved hine Principer uden en Gjenfødelse. Hvis de var rene og levede i Gudsfrygt, vilde det være en anden Ting; men Verden er for Nærværende ikke dannet af de rette Materialier for at underkaste sig en Congresses Mellemkomst af det Slags, som nu er oprettet. Materialierne vil ikke forbinde sig, og ingen Magt, uden Guds, kan udføre det. Vi er kommen ind i det af Daniel omtalte Billedes Fødder og Tæer; *) de er sammensatte af Jern og Leer, hvilket ikke vil blande sig; der er intet chemisk Slægtskab mellem disse Dele. Som det har været i de hedengangne Generationer, saa er det nu; de stærke Nationer føler sig uafhængige og dygtige til at tage Vare paa sine egne Anliggender; og om de Svage forener sig, er det for at beskytte sig imod den Stærke. Grundprincipperne for Angreb og Beskyttelse hersker ligesaa meget endnu i Menneskets Barm, som de nogensinde før gjorde. Verden er ligesaa krigersk nu, som den nogensinde har været, og ligesaa fuld af Uro og Usikkerhed.

Nationernes, Kongernes, Magthavernes og Folkets Tænkemaade er den samme. De seneste Revolutioner i Europa og de politiske Affærers nærværende usikkre Tilstand er et tydeligt Beviis herpaa. Den politiske Atmosphære i de europæiske Nationer er fuld af brænbare Stoffe og behøver kun at antændes for at sætte det Hele i lys Lue. Tael om Fred! Der er en Tvedragt i Raadene og Cabinetterne, Usikkerhed og Mistillid hos Keisere, Konger, Præsidenter og Fyrster; Splid i Kirkesamfundene, Klubberne, de politiske Selskaber og Partier, som nu adsplitter Verden. Krig hviskes der om i de natlige Sammenkomster og forkyndes høitved lys Dag. Den samme Aand trænger ind i Selskabskredsene og adskiller Familier: Faderen opstaaer mod sin Søn, og Sønnen mod sin Fader, Moderen mod sin Datter,

*) Betegnende de splidagtige Riger i de sidste Dage.

og Datteren mod sin Moder, og Broder mod Broder; den præsiderer triumpherende i „Fredscongressens“ Forsamlinger og udspreder Forvirring, Uenighed og Splid der. Et moralskt, dødeligt Onde har trængt sig frem overalt i Verden, og der behøves et kraftigere Middel, end det valgte, til at forbedre dens Forfatning. Hvis ikke det Ondes Rod bliver oprykket, studser vi forgjeves dets Grene; hvis Kilden er ureen, stræber vi forgjeves at rense dens Strømme. De Midler, som er anvendte, staaer ikke i Forhold til det forønskede Resultat, og til Trods for alle disse svage, ringe Bestræbelser, vil Verden vedblive i sin nærværende sygelige Tilstand, med mindre et kraftigere Middel anvendes.

(Fortsættes.)

Joseph Smiths Levnetsløb.

Januar. 1836. (Fortsat fra Pag. 57).

Mandag den 18de. Bivaanede den hebraiske Skole. Idag blev de Ældstes Skole flyttet ind i Templet i det Værelse, som stødte op til vores.

Tirsdag den 19de. Tilbragte Dagen i Skole. Herren velsignede os i vore Studier. Idag begyndte vi at læse i vore hebraiske Bibeler med megen Fremgang. Det synes som om Herren aabner vort Sind paa en forunderlig Maade til at forstaae hans Ord i Originalsproget; og min Bøn er, at Gud vil hurtigere begave os med en Kundskab om alle Sprog og Tungemaal, paa det hans Tjenere maa gaae ud for sidste Gang for at opbinde Loven og forsegle Vidnesbyrdet.

Form for en Vielsesattest:

Jeg bevidner herved, overeensstemmende med Lovene og Anordningerne i Jesu Christi Kirke af Sidste Dages Hellige om Giftermaal, at Hr. William N. Cahoon og Jomfru Nancy M. Gibbs, begge her fra Stedet, blev forenede i Ægteskab paa Sabbathen den 17de dennes.

Joseph Smith, jun.
Præsiderende Ældste
over nævnte Kirke.

Kirtland i Ohio den 19de Januar 1836.

Onsdag Morgen den 20de. Bivaanede Skolen den sædvanlige Time, og tilbragte Dagen med at læse og forelæse, og gjorde nogle Fremskridt i vore Studier.

Om Aftenen indfandt jeg mig tilligemed min Familie til Bryllup hos Hr. John Johnsons, hvor jeg var bleven indbuden til at sammenvie Præsident John F. Boynton og Jomfru Susan Lowell, et stort og respektabelt Selskab var forsamlet og blev skikkede til Sæde af Ældsterne O. Hyde og W. Parrish i følgende Orden: Præsidentskabet og deres Ægtefæller i de første Sæder, de tolv Apostler i den anden Række, de Halvfjerdsindstyve i den tredie, og derpaa Resten af Forsamlingen tilligemed deres Ægtefæller. Ældste Boynton og hans Brud tilligemed

deres Ledsagere kom ind og fik deres Plads ligeoverfor Præsidentskabet.

En Lovsang blev sungen, hvorefter jeg opsendte en Bøn til Naadens Throne. Jeg opstod derpaa og oplæste høit en Bevilling, (ifølge Landets Lov) som gav enhver Evangeliets Tjener den Ret at hellige Ægteskabs Rettighederne, og efter at have opfordret til Indsigelser, dersom der fandtes nogen, imod den tiltænkte Forening imellem Ældste Boynton og Jomfru Lowell, og ventet en tilstrækkelig Tid, bemærkede jeg, at Alle herefter havde for stedse at tie stille. Jeg bød dem derpaa at forene deres Hænder. Jeg udtalte Vielsen, overeensstemmende med Reglerne og Anordningerne i de Sidste Dages Helliges Kirke, i Guds Navn og i Jesu Christi Navn; jeg udtalte over dem Abrahams, Isaaks og Jacobs Velsignelser, og andre Velsignelser, saadanne som Herren indgav mig; og som jeg var meget angreben af en Forkjølelse, sluttede jeg, og Præsident Rigdon opstod og leverede en meget indtrængende Tale, passende til Anledningen og sluttede Aftenens Tjeneste med Bøn.

Ældsterne Orson Hyde, Luke Johnson og Warren Parrish frembar derpaa til Præsidentskabet tre Præsenteerbakker med Glas, fyldte med Viin til at velsigne. Det faldt i min Lod at forrette denne Pligt, hvilket jeg med Glæde udførte. Den blev derpaa buden omkring i Orden, siden Kagen i den samme Orden; og det er nok at sige, at vore Hjerter blev glædede, medens vi nød af Jordens Fylde, som bødes omkring, indtil vi var mætte; og Glæde fyldte ethvert Bryst, og baade Gamles og Unges Aasyn syntes at oplives af Munterhed og ungdommelige Smiil, og fuldkommen Enighed i Følelser syntes at gjennemtrænge de Forsamlede, og jeg tvivler i Sandhed paa, at Historiens Blade kan bramme med en prægtigere og uskyldigere Bryllupsfest end denne, thi den var bestyret efter den himmelske Orden, som har en Tid for alle Ting; og som dette var en Tid for Glæde, benyttede vi den hjerteligen og opførte os overeensstemmende dermed. Tog Afsked med Selskabet og gik hjem.

Torsdag den 21de. Imorges aflagde en Præst fra Connecticut ved Navn John W. Olivea et Besøg i mit Hjem, og spurgte min Fader om „Propheten boer her.“ Han svarede, at han ikke forstod ham. Hr. Olivea gjentog det samme Spørgsmaal atter og atter, og fik det samme Svar. Tilsidst spurgte han: 'Boer Hr. Smith her? Fader gjensvarede: Aa ja, min Herre, jeg forstaaer Dem nu. Fader gik derpaa ind i mit Værelse og underrettede mig om, at en Herre var kommen for at besøge mig. Jeg gik ind i Værelset, hvor han var, og det første Spørgsmaal han gav mig efter at have hilset paa mig, var: Hvor mange Medlemmer har De i Deres Kirke? Jeg svarede, at vi havde imellem femten Hundrede og to Tusinde i denne Green. Han spurgte derpaa: Hvori adskiller I Eder fra andre christne Menigheder? Jeg svarede, at vi troer Bibelen og de gjør ikke. Han bekræftede dog, at han troede Bibelen. Jeg sagde ham da, at han skulde lade sig døbe. Han svarede, at han kunde ikke fatte, at det var hans Pligt. Men, da jeg fremlagde for ham Evangeliets Grundsætninger, nemlig: Tro, Omvendelse, Daab

til Syndernes Forladelse og Haandspaalæggelse til Annammelse af den Hellig-Aands Gave, syntes han meget overrasket. Jeg bemærkede, at Skoletimen var inde, og, at jeg maatte begive mig derhen. Manden syntes forundret over vor Lære, men paa ingen Maade fjendtlig.

Omtrent Kl. 3 Efterm. sluttede jeg Skolen, og Præsidentskabet trak sig tilbage til Overværelserne i Trykkeriet, hvor vi iagttog Ordinancen, at vaske vore Legemer i reent Vand. Vi salvede ogsaa vore Legemer og vore Hoveder med vellugtende Olie i Herrens Navn.

Tidlig om Aftenen, da Lysene var tændte, mødte jeg tilligemed Præsidentskabet i det vestlige Skoleværelse i Templet for at foretage Ordinancen, at salve vore Hoveder med hellig Olie; ligeledes mødte Kirtlands og Zions Raad i de to tilstødende Værelser, og ventede i Bøn medens vi forrettede Ordinancen. Jeg tog Olien i min venstre Haand, efter at Fader Smith havde taget Sæde ligefor mig og Resten af Præsidentskabet stillet sig rundt om ham. Vi rakte derpaa vor høire Haand til Himmelen og velsignede Olien og helligede den i Jesu Christi Navn.

Vi lagde derefter vore Hænder paa vor gamle Fader Smith, og paakaldte Himlens Velsignelser. Jeg salvede derpaa hans Hoved med den helligede Olie, og beseglede mange Velsignelser paa ham. Præsidentskabet lagde siden efter Tur deres Hænder paa hans Hoved, begyndende med den Ældste, indtil de alle havde lagt deres Hænder paa ham, og udtalt saadanne Velsignelser paa hans Hoved, som Herren ingav dem, idet de alle velsignede ham til at være vor Patriark til at salve vore Hoveder og iagttage alle de Pligter, som tilhører det Embede. Præsidentskabet tog derpaa Sæde efter Tur ifølge deres Alder, begyndende med den Ældste, og modtog deres Salvelse og Velsignelse under Fader Smiths Hænder. Og da min Tur kom, salvede min Fader mit Hoved og beseglede paa mig Mose Velsignelser at anføre Israel i de sidste Dage, ligesom Moses anførte dem i Gamledage; ligeledes Abrahams, Isaaks og Jacobs Velsignelser. Alle af Præsidentskabet lagde deres Hænder paa mig, og udtalte paa mit Hoved mange Velsignelser, mange af hvilke jeg skal ikke bemærke denne Gang. Men som Paulus sagde, saa siger jeg, lad os komme til Syner og Aabenbaringer.

Himlene blev aabnede over os, og jeg saae Guds celestiale Rige og sammes Herlighed, enten i Legemet eller ude af Legemet, jeg kan ikke sige. Jeg saae den uovertræffelige Skjønhed af den Port, gjennem hvilken hiint Riges Arvinger vil indgaae, hvilken lignede kredsformede Ildflammer; ligeledes Guds skinnende Throne, hvorpaa Faderen og Sønnen sad. Jeg saae hiint Riges skjønne Gader, som havde Udseende af at være brolagte med Guld. Jeg saae Fædrene Adam og Abraham og min Fader og Moder, min Broder Alvin, som for længesiden var hensovet, og forundrede mig over, hvorledes han kunde have erholdt en Arvelod i hiint Rige, da jeg vidste, at han havde forladt dette Liv, førend Herren havde sat sin Haand til at indsamle Israel for anden Gang, og var ikke bleven døbt til Syndernes Forladelse.

Saaledes kom Herrens Røst til mig sigende:

Alle, som er døde uden Kundskab om dette Evangelium, men som vilde have annammet det, dersom de havde været tilladte at tove, skal blive Arvinger til Guds celestiale Rige; ligeledes Alle, som døer herefter uden Kundskab om det, som vilde have annammet det af deres ganske Hjerte, skal være Arvinger til hiint Rige; thi jeg, Herren, vil dømme alle Mennesker efter deres Gjerninger, overeensstemmende med deres Hjerters Attraa.

(Fortsættes.)

Skandinaviens Stjerne.

Den 1ste December.

Da der er saa mange af de Hellige, der har spurgt om, hvad Slags Reisegods det kunde være bedst at tage med for Emigranterne, vil vi, saa godt det lader sig gjøre, under Eet besvare de mangehaande Spørgsmaal, vi har faaet desangaaende. Vi vil for det første gjøre de Hellige, som agter at emigrere, opmærksomme paa de Raad og Vink, de gjennem Stjernen Tid efter anden har faaet (see især Nr. 18, 5te Aarg.) fra dem af de foregaaende Emigrationer, hvilket hovedsagentlig gaaer ud paa, at de, som agter at emigrere, bør, medens de er paa deres respective Hjemsteder, søge at faae solgt alle deres overflødige Gang- og Sengeklæder, især de gamle, grove, tunge og stinkende, og kjøbe dem noget Nyt og Let istedet, hvilket baade er beqvemt at føre med sig og gavnligt for Helbreden. Det vil derfor være til de Helliges Gavn at følge saadanne Raad og anskaffe dem ikkun det høist Nødvendige af Gangklæder, men gode Ting, og af Sengeklæder lette Underdyner eller Matrasser og uldne Tæpper. En let Reisekuffert eller en Sæk er bedre at have sit Reisetøi i, end de store tunge Trækasser, som aldeles bør afskaffes. Reisegodset bør være mærket, saa at Enhver kjender sit. Med Hensyn til Kjøkkentøi vil vi henvise til Stjernen Nr. 3, 4de Aargang, men da maaskee ikke alle har den, gjør vi følgende Uddrag:

Enhver Familie eller Huusholdning maa forsyne sig til Reisen med følgende Ting:

En Kjedel at koge i; Størrelsen i Forhold til Personernes Antal.

En Kasserolle, eller mindre Kogekar med Skaft.

En Stegepande.

En Madbolle af Blik efter Familiens Størrelse.

En Tallerken, en Spiseskaal, en Drikkekop, alt af Blik, for hver Person.

Skee, Kniv og *Gaffel*, ligeledes.

En Caffe- eller *Theekjedel.*

Vandflasker af Blik, store nok til at holde omtrent 2½ Pot for hver Person.

Kammerpotter af Blik.
Vadskefade af do.
Vadskeballie af do.
Madkiste, til at have Provianten i, der uddeles ugentlig ombord, hvortil ogsaa er nødvendigt at have smaa Lærredsposer til de ugentlige Rationer af Sukker, Riis, osv.
Saltvands Sæbe.

De der reiser over Sletterne med Oxer og Vogne, har sædvanligt 100 Pund amerikansk Vægt hver; hvor meget de, der gaaer med Haandkarrerne, kan have, veed vi endnu ikke, men de, som har Raad at føre Mere hjem med sig end den fastsatte Vægt, kan gjøre saaledes ved at betale omtrent 24 Sk. dansk pr. Pund over Sletterne.

Følger af Overtrædelse.

(Fra „the Western Standard.")

Blandt de mange Sandheder, som er bragte for Dagen ved Jesu Christi Evangelii Aabenbaring, er een bleven klarligen beviist i disse Dage, nemlig at det Menneske, som begaaer Synd, ikke længe kan forblive staaende i Guds Kirke. Menneskene kan faae Lys og Kundskab, have Himlene aabnede for deres Øine og nyde Evighedens Syner, kan have seet Lamme springe som en Hjort, og Blinde gjengives deres Syn ved Udøvelsen af Tro og den Kraft, som gives Herrens Tjenere; dog, efter at have været Vidne til og været deelagtige i alle disse Velsignelser, vil de, om de vedbliver at følge Ugudelighedens Vei, seent eller tidligt falde i et saadant Mørke, at Sandheden og dens medfølgende Velsignelser ikke længer vil have noget Tiltrækkende for dem, og de vil være færdige til at gaae fra Guds Kirke, som de tidligere agtede saa høit, og bringe al den Indflydelse, som staaer i deres Magt, til at stride imod den. Mange er overraskede ved at dette skulde være Tilfælde — at de, som har været ivrige i at udbrede Sandhed blandt Menneskene, skulde senerehen blive saa forbittrede imod den; og fordi der er Nogle, som afviger fra Mormonerne, et Folk, som paastaaer at have stor Kundskab angaaende Sandheden af deres System, er man færdig til at troe, at det maa være et svigagtigt og bedragerisk System, og at disse Frafaldne er Bedragne, som netop har opnaaet Kundskaben om Skuffelsen. Fordi Mænd har været i Besiddelse af Kundskab og har erfaret meget om Guds Godhed og Kraft, saa følger der ikke nødvendigviis, at de altid vil være i Besiddelse af de samme Følelser, uanseet hvorledes deres Gjerninger end er. Lucifer, Morgenrødens Søn, som havde Magt og Myndighed, og var velsignet med Kundskab og Erfaring, faldt i Overtrædelse, og blev en Mørkets Engel, stred imod den Almægtige, og mod dem, der holder hans Bud; og det er ikke mere end rimeligt at antage, at da han kunde falde ved at hengive sig til Synd, maatte

Mennesket, ved at følge en lignende Fremgangsmaade, blive hjemsøgt af lignende Følger. Den Modstand, han (Lucifer) lægger for Dagen mod Guds Værk, er den samme Følelse, som de, der træder i hans Fodspor, vil have i mindre Grad mod det Værk, naarsomhelst det er paa Jorden. Denne Modstands- og Forfølgelses-Aand er en Eiendommelighed, som altid vil ledsage Guds Kirke i enhver Tidsalder, og Menneskene vil ikke føle sig tilfredse i deres Sind, med mindre de pønser paa en Plan til at udgyde deres Blod, som er beskjæftigede med dens Grundfæstelse. I Særdeleshed er dette Tilfælde med dem, som selv har været Deeltagere i de Velsignelser, som følger Lydighed til Guds Bud, men som har taget et saadant Livsløb, at de har forspildt dem ved deres Overtrædelser. Lyset, som var i dem, er bleven til Mørke, og hvor stort er ikke det Mørke!

Tabet af Herrens Aand og et Tilbagefald til Mørket er uundgaaelige Følger af en Afvigelse fra eller et Brud af Guds Love; og saa længe som Menneskene er feilbare og giver efter for Fristelsen, saa længe vil der være dem, som fegte imod Herren og hans Værk og hans Tjenere. At der findes Frafaldne fra Mormonerne, er altsaa intet Beviis for, at de er bedragne, eller at deres System er et Bedrageri; thi var der Ingen, som faldt fra, vilde det være et stærkt Beviis — saa længe som det indrømmes, at Folket er udsatte for at overtræde — at det ikke var af Gud, da han ikke, uden at modsige sig selv, kan see paa Synd med den ringeste Eftergivelse.

Tale

af Præsident Brigham Young i Tabernaklet den 22de Juni 1856.

(Fortsat fra Pag. 63.)

I kan spørge een af de Ældste, om de forstaaer Tingene saaledes nu, og de vil svare: „Nei, Gaverne er fra Herren, og vi er frie Væsener til at bruge dem som vi vil.“

Dersom en Mand er kaldet til at være en Prophet, og Prophetiens Gave bliver udgydt over ham, og endskjøndt han senere hen virkeligen trodser Guds Magt og vender sig bort fra de hellige Bud, saa vil denne Mand fremdeles have sin Gave og prophetere Løgn.

Han vil fremkomme med falske Prophetier, men alligevel vil han gjøre det ved Prophetiens Aand; han vil føle, at han er en Prophet og kan prophetere; men han gjør det ved en anden Aand og ved en anden Magt end den, som blev ham given af Herren. Han bruger sin Gave ligesaa meget, som I og jeg bruger vores.

Den Gave at see med vore naturlige Øine er ligesaavel en Gave som Tungemaalsgaven. Herren gav os den Gave, og vi kan gjøre dermed hvad vi vil med Hensyn til at see; vi kan bruge vort Øies Syn til Guds Forherligelse, eller til vor egen Fordærvelse.

Smagen er en Gave; vi kan

bruge den til at føde og mæske vort Kjøds Lyster, eller vi kan bruge den til Guds Forherligelse.

Den Gave at samtale med hverandre er en Gave af Gud ligesaa vel som Prophetiens Gave, Gaven at bedømme Aander, Tungemaalsgaven, Helbredelsesgaven eller enhver anden Gave, endskjøndt Synet, Smagen og Talen er saa almindeligt anvendte, at de ikke betragtes i det samme mirakuløse Lys, som er Tilfælde med de Gaver, der er omtalte i Evangeliet.

Vi kan bruge disse Gaver og enhver anden Gave, Gud har givet os, til Guds Priis og Forherligelse, til at tjene ham med, eller vi kan bruge dem til at vanære ham og hans Sag; vi kan bruge vor Gave *at tale* til at bespotte hans Navn. Dette er sandt, og jeg har ligesaa god Ret som Br. Kimball til at sige, at det, jeg taler om, er sandt.

Han sagde, at Alt, hvad han talte i Formiddag, er sandt, og jeg har samme Ret til at sige, at min Tale er sand, som han har til at sige, at hans er sand.

Disse Principer er rigtige med Hensyn til de Gaver, vi faaer i den udtrykkelige Hensigt at benytte dem, for at vi kan udholde og blive ophøiede, og at den Organisation, vi har faaet, ikke skal ophøre, men vedvare i al Evighed.

Ved en flittig Anvendelse af de Gaver, der er os givne, kan vi sikkre os Opstandelsen af disse Legemer, vi nu besidder, som vore Aander beboer, og naar de er opstandne, vil de blive rene og helliggjorte; da vil de holde ud i al Evighed.

Men vi kan ikke modtage Alt paa eengang, vi kan ikke forstaae Alt paa eengang; vi maa annamme Lidt her og Lidt der. Hvis vi faaer Lidt, saa lad os benytte det Lille vel, og faaer vi Meget, saa lad os anvende det til vor Forædling.

Dersom vi faaer en Linie idag, lad den forbedre os; dersom vi faaer en anden imorgen, lad os voxe ved den; og enhver Linie, Forskrift og Gave vi faaer, skal vi bearbeide saaledes, at vi kan blive fuldkomne for Herren.

Det er paa denne Maade vi skal forandre os selv og forandre hverandre formedelst Retfærdighedens Principer.

Som Broder Joseph bemærkede i Formiddags, „Joseph maa være Joseph, Brigham maa være Brigham, Heber maa være Heber, Amasa maa være Amasa, Orson maa være Orson, Parley maa være Parley," vi maa være *os selv*.

Hvad skulde vi være og hvad er vi? Jeg vil tage mig den Frihed at sige nogle Ord desangaaende. Vi blev skabte oprigtige, rene og hellige i vor Faders og Moders Billede, i vor Guds Billede.

Hvori adskiller vi os? I de Talenter, som er os givne og i vore Kald. Vi er skabte af de samme Materialier; vore Aander blev avlede af de samme Forældre; ved Avlingen af Kjødet er vi af de samme Førsteforældre, og alle Jordens Slægter er skabte af eet Kjød; men vi er forskjellige med Hensyn til vore Kald.

For det første kan vi være forskjellige med Hensyn til vor Organisation i Kjødet; Br. Kimball forklarede i Formiddags, hvorfor og hvori vi er forskjellige.

Lad en Mand hellige sig til sin Gud og sin Religion og hans Hustru med ham, saa er han meget skikket til at faae Børn, som vil opvoxe i Herrens Tugt og Formaning. Hvis alle Fædre og Mødre i

alle deres Handlinger har helliget sig til Guds Riges Opbyggelse paa Jorden, hvis de har in et Ønske uden at gjøre Ret, og Retfærdighed er fremherskende hos dem, da behersker den Aand, som er inden i dem, til en vis Grad Kjødet i deres Efterkommere.

Ikkedestomindre maa enhver Søn og Datter gaae igjennem den Prøve, som I og jeg har gjennemgaaet; de maa prøves, fristes og trænges for at handle paa deres egen Ansvarlighed for Gud og vise sig værdige til Ophøielse.

Endskjøndt vore Børn er avlede i Retfærdighed og fødte i Hellighed, maa de alligevel prøves og fristes; thi de er ansvarlige Væsener for vor Fader og Gud, ligesom I og jeg.

De maa sætte denne Handlefrihed i Virksomhed; Lidenskaberne og Begjerlighederne maa regjeres og styres; Øiet, Talen, Smagen, Ønskerne, Alt maa beherskes.

Hvis Folket paa denne Maade vilde eontrollere sig selv i deres Levnet, vilde det gjøre en stor Forandring i de tilkommende Generationer.

Men vi kan ikke befrie os selv for Satans Magt; vi maa vide, hvad det er at blive prøvet og fristet; thi ingen Mand eller Qvinde kan blive ophøiet ved noget andet Prineip, hvilket blev smukt fremstillet i Frelserens Liv.

Ifølge vor Religions Philosophi forstaaer vi, at hvis han ikke havde nedsteget under alle Ting, kunde han ikke have opsteget over alle Ting.

Da han var beskikket til at opstige over alle Ting, bevirkede hans Fader og hans Gud det saaledes ved sit Forsyns Styrelse, at han virkeligen i sin Fødsel og sit Liv blev agtet som en Fornedret under alle Ting.

Nedsteg han under alle Ting? Hans Forældre havde ikke et Huus, ikke engang et Telt for ham at fødes i, men var nødte til at tye til en Stald, udentvivl fordi de blev negtede Huus.

Menneskens Søn kunde ikke blive født i et Huus og den stakkels Moder kravlede i sin Smerte op i en Krybbe blandt den Strøelse, som var bleven efterladt af Qvæget.

Andre kan være bleven fødte i en ligesaa lav Tilstand som denne, men det bliver vanskeligt at finde Nogen iblandt den eiviliserede Deel af Menneskeslægten, som kommer lavere.

Men efter Folkets Mening ansaaes de ikke værdige til noget Bedre, og ved Tilfældighedernes Sammenstød traf det sig saa, endskjøndt de ikke vidste hvorfor, ei heller vidste Folket det.

Josephs og Marias Historie er os given af deres bedste Venner og nøiagtigen som vi vilde give Propheten Josephs Historie. Vi kjender ham for at have været en meget god Mand; vi veed, at han fuldførte sin Mission; vi veed, at han var en hæderlig Mand og handlede retfærdigt; vi kjender hans sande Charakteer.

Men lad hans Fjender skildre hans Charakteer, saa vil de gjøre ham til en af de nederdrægtigste Mænd, der nogensinde levede. Lad Josephs og Marias Fjender skildre deres Charakterer for os, saa vilde I blive haardt fristede til at troe som Jøderne troer.

Lad Jesu Fjender skildre hans Charakteer for os, og dersom vi ikke havde hans Venners Vidnesbyrd, er jeg vis paa, at hele den christne Verden vilde være Jøder,

saa vidt deres Tro, at Jesus var en Bedrager og een af de sletteste Mænd, som nogensinde levede, angaaer.

Jesus steg i sin Herkomst og Fødsel meget langt ned; men det Spørgsmaal kan blive gjort: „Nedlod han sig til at blive indskrænket i sin Forstand?“

Efter den samme Fornuftslutning vilde jeg troe, at han gjorde. Jeg vilde troe, at han var eet af de svageste Børn, som nogensinde blev født, eet af de meest hjælpeløse ved sin Fødsel, ja saa hjælpeløs, at man kunde have antaget, at han aldrig vilde opnaae Manddomsalderen.

Hvorledes er hans Historie? Læs selv Beretningen given af hans Venner. Der siges, at Josephus har givet en temmelig paalidelig Beretning om Joseph og Maria, om Apostlerne osv.; men han har kun givet en omtrent lige saa god Beretning om Jesus og hans Forældre, som Een i London for nylig har givet om *Mormonerne* og Joseph Smith, deres Prophet, endskjøndt han giver en ganske smuk Beretning.

Tag en Mand i Paris eller London og lad ham skrive en Historie om Joseph Smith og de Sidste Dages Hellige tredive Aar efter Josephs Optræden paa Jorden — thi Christi Historie af Josephus blev skreven flere Aar efter han blev korsfæstet — saa vilde han kanskee komme saa nær Sandheden, som Josephus kom i den Historie, han har givet om Jesus og hans Apostler. Josephus var en ganske pyntelig Mand, men om dem vidste han kun lidt.

Hvad Beretning vilde Jesus have givet om sig selv, dersom han kunde have overleveret sine egne Fremstillinger? En saadan, som enhver god Mand vilde have givet; thi han vilde have sagt Sandheden; men nu maa vi tage hans Historie fra hans Venner og fra hans Fjender.

Hvordan Historie faaer vi fra Jøderne? Jeg vover at sige, at ingen Mand, som nu lever paa Jordens Overflade, der er dygtig nok i Sproget til at skildre et Individs Charakteer, som lever paa Jorden, kunde afmale en slettere Charakteer, end de har givet Jesus Christus.

Sammenlign dette med hvad der er bleven sagt om Joseph Smith, saa vil I erfare at denne Generations Viisdom er langt under Jødernes; thi i den Historie, de har givet om Jesus, skildrer de den laveste Charakteer; men lad det gaae.

I kan tydeligt see, at vi maa controllere os selv, og at vi ved Evangeliet virkeligen kan gjøre saa og forbedre os. Enhver Mand og Qvinde kan ved Sandhedens Aand efterkomme det Princip at tiltage i Fuldkommenhed, indtil vi kjender og forstaaer guddommelige Ting, saa at vi kan frelse os efter Guds Bud og Villie.

Evangeliet er simpelt, det er tydeligt. Gudfrygtigheds eller Evangeliets Hemmelighed ligger virkeligen i vor egen Uvidenhed; det er Aarsagen til den Hemmelighed, som vi troer findes i de Aabenbaringer, der gives os; den ligger i vor egen Misforstaaelse — i vor egen Uvidenhed.

Der er ingen Hemmelighed i hele Saliggjørelsens Plan uden for dem, der ikke forstaaer.

Br. Joseph berørte i Formiddags eet Princip, jeg ønsker at tale om; det er om vor tilkommende Tilstand — om det Tilkommende.

Tid efter anden forlader vore Fædre og Mødre os, og deres Legemer anbetroes til den tause Grav; vore Propheter blive tagne fra os; vore Brødre og Søstre forlader denne Verden.

Den Organisation, som henhører til dette Liv, forfalder, den bliver livløs, vi lægger den ned. Sygdom angriber vore Børn, og de berøves os.

Jeg sagde nogle Ord forrige Sabbath om Hengivenheds-Princippet, nu ønsker jeg at sige nogle Ord med Hensyn til vort Liv herefter; jeg vil udstrække disse Bemærkninger længere end til vor Tilværelse her i Kjødet.

Vi forstaaer, thi det er bleven sagt os længe, at vi havde en Tilværelse førend vi kom til Verden. Vore Aander kom rene hid for at tage disse Tabernakler; de kom for at benytte dem som Boliger, og de forstod, at Bevidstheden om Alt, hvad der var skeet med os, før vi kom hid, skulde blive tagen fra os, saa at vi ikke skulde vide noget derom.

Vi kommer hid for at leve nogle Dage, og saa gaaer vi igjen. Hvorlænge de stjernefulde Himle har været i Tilværelsen, kan vi ikke sige; hvorlænge de skal vedblive at være, kan vi heller ikke sige. Hvorlænge der vil være Luft, Vand og Jord, og hvorlænge Elementerne vil vedvare i deres nuværende Forbindelse, er ikke for os at sige. Vor Religion lærer os, at der aldrig var en Tid, da de ikke fandtes, og at der aldrig vil blive en Tid, naar de ophører at være til; de er her og de vil blive her for evigt.

Jeg vil give Eder en Lignelse, som Br. Hyde havde i en Drøm. Han havde tænkt meget paa Tid og Evighed; han ønskede at vide Forskjellen, men hvorledes han skulde forstaae det, vidste han ikke. Han bad Herren at vise ham det, og efterat han havde bedet derom, gav Herren ham en Drøm, idetmindste antager jeg han gjorde eller tillod det at blive saaledes, nok — han havde en Drøm; hans Forstand blev aabnet, saa at han kunde forstaae Tid og Evighed. Han sagde, han syntes at see en Strøm, som sprang frem fra en Taage-Sky, som udbredte sig til hans høire og venstre Side, og at Strømmen løb forbi ham og ind i Skyen igjen. Der blev sagt ham, at Strømmen var Tiden, og at der var intet Sted, hvor den begyndte at rinde, ei heller hvor den ophørte, og at Begrebet Tid, som han tænkte paa og talte om — som den Deel af Strømmen, hvilken han saae imellem de to Skyer, forestillede — var en Deel af eller eet med det, som han ikke kunde forstaae (nemlig Evigheden).

Saaledes er det med Eder og mig; her er Tiden, hvor er Evigheden? Den er her ligesaavel som ethvert andet Sted i hele Udstrækningen af Rummet; et afmaalt Tidsrum er kun en Deel af Evigheden.

Der er os tilstaaet et kort Tidsrum af Tilværelsen her, og det kalder vi Tid. Vi er til her, vi har Liv inden i os; lad dette Liv blive tagen bort, saa vil Lungerne ophøre at hæve sig, og Legemet vil blive livløst. Er det Liv udslukt? Nei, det vedbliver at være til ligesaa vel som det var, da Lungerne hævede sig, da det forkrænkelige Legeme var oplivet med Luft, Føde og de Elementer, hvori det levede; det har kun forladt Legemet. Livet, det levendegjørende Princip er endnu i Tilværelsen ligesaa godt som det var igaar, da

Legemet var sundt og raskt. Her vil naturligviis det Spørgsmaal opstaae: „Naar vore Aander forlader vore Legemer, hvor gaaer de da hen?“

Jeg vil sige Eder det. Skal jeg paavise, hvor de er? Ja, hvis I ønsker jeg skal gjøre det. De gaaer ikke ud af denne Jords Organisation, hvorpaa vi lever. I læser i Bibelen, at naar Aanden forlader Legemet, gaaer den til Gud, som gav den. Siig mig nu, hvor Gud ikke er, om I behager; I kan ikke. Hvor langt maatte I gaae for at komme til Gud, hvis Eders Aander var afførte deres Legemer? Vilde I behøve at gaae ud af dette Tabernakel for at finde Gud, hvis I var i Aanden? Dersom Gud ikke er her, saa var det bedre, at dette Sted forbeholdtes til Indsamlingen af de Ugudelige; thi de ønsker at være, hvor Gud ikke er. Herren den Almægtige er her ved sin Aand, ved sin Indflydelse, ved sin Nærværelse. Jeg er ikke i den nordlige Ende af Tabernaklet, mit Legeme er i den sydlige Ende af det, men min Indflydelse og min Røst udstrækker sig til alle dets Dele; paa samme Maade er Herren her.

Vi læser, at Aanden gaaer til Gud, som gav den. Lad mig forklare dette Skriftsted lidt tydeligere; naar Aanderne forlader Legemerne, er de i vor Faders og Guds Nærværelse; de er da beredte til at see, høre og forstaae aandelige Ting. Men hvor er Aandeverdenen? Den er forenet med dette Himmellegeme. Kan I see den med Eders naturlige Øine? Nei. Kan I see Aander i denne Sal? Nei.

(Fortsættes.)

Indbetalte Bogpenge.

C. C. A. Christensen	15 Rd.	4 Mk.	8 Sk.
N. Ädler	19 —	3 —	11 —
A. Hansen	88 —	5 —	- —
R. Mikkelsen	25 —	- —	- —
H. Jensen	70 —	- —	- —
N. Mortensen	17 —	- —	- —
A. P. Trane	25 —	- —	- —
Summa	261 —	1 —	3 —

Indhold.

	Side.		Side.
Guds Regjering (fortsat)	65.	Følger af Overtrædelse	74.
Joseph Smiths Levnetsløb (fortsat)	70.	Tale af B. Young (fortsat)	75.
Redaktionsbemærkninger	73.		

„Skandinaviens Stjerne“ udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned og faaes paa Contoiret i Lorentzens Gade Nr. 504, A. 5. Stuen tilvenstre og paa alle kongelige Postcontoirer.

Udgivet og forlagt af Hector C. Haight.
Trykt hos F. E. Bording.

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de sidste Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

6. Aarg. Nr. 6. *Den 15. December 1856.* Priis: 6 Sk. pr. Expl.

Tale

af Præsident Brigham Young i Tabernaklet den 22de Juni 1856.

(Fortsat fra Pag. 80.)

Antag at Herren rørte ved Eders Øine, at de blev aabnede, kunde I da see dem? Ja ligesaa tydeligt, som I nu seer Legemer, ligesom Elisæ Tjener saae de aandelige Væsener. Hvis Herren vilde tillade det, og det var hans Villie, at det skulde skee, saa kunde I see Aanderne, som har forladt denne Verden ligesaa tydeligt, som I nu seer Legemer med Eders naturlige Øine; ligesaa tydeligt som Brødrene Kimball og Hyde saae de onde, legemberøvede Aander i Preston i England. De saae Djævle der, ligesom vi seer hverandre; de kunde høre dem tale, og de forstode, hvad de sagde. Kunde de høre dem med det naturlige Øre? Nei. Saae de hine onde Aander med deres naturlige Øine? Nei. De kunde ikke see dem den paafølgende Morgen, da de ikke var i Aanden; heller ikke kunde de see dem Dagen forud eller nogen anden Tid; deres aandelige Øine blev berørte af den Almægtiges Kraft.

De sagde, at de saae gjennem deres naturlige Øine, og jeg formoder de gjorde. Br. Kimball saae dem, men jeg veed ikke, enten hans naturlige Øine var aabne da eller ikke; Br. Kimball sagde, at han laa paa Gulvet en Deel af Tiden, og jeg antager hans Øine var lukkede; men han saae dem, ligesaa gjorde Br. Hyde, og de hørte dem tale.

Vi kunne spørge, hvor de Aander opholder sig, som Djævelen har Magt over? De opholder sig overalt, i Preston, saavel som paa andre Steder i England. Opholder de sig ogsaa paa andre Steder? Ja, paa dette Fastland; det er fuldt af dem. Hvis I kunde see, og I vilde reise igjennem mange Dele af Nord-Amerika, saa vilde I see Millioner paa Millioner af deres Aander, som er bleven ihjelslagne paa dette Continent. Vilde I see Aanderne af dem, der var saa gode i Kjødet, som de kunde være, efter det Lys de havde? Ja! Vilde I see de Ugudeliges Aander? Ja! Kunde I see Djævelers Aander? Ja, og det er Alt,

hvad der er af dem. De har tabt Rettigheden til Legemer, og det udgjør deres Forbandelse, det vil sige, talende paa menneskelig Viis: I skal vanke ustadige omkring paa Jorden, og være uden Huus, saalænge I lever.

Saadan er de Aanders Tilstand, som blev sendte til Jorden, da Oprøret fandt Sted i Himlen, og Lucifer, Morgenrødens Søn, blev kastet ud. Hvor gik han hen? Han kom hid, og en Trediepart af Aanderne i Himlen fulgte med ham. Antager I, at en Trediedeel af alle de Væsener, som fandtes i Evigheden, kom med ham? Nei, men en Trediedeel af de Aander, som var avlede og organiserede og frembragte for at blive Indehavere af Kjød-Legemer og boe paa denne Jord. De forlod Jesus Christus, den retmæssige Arving og sluttede sig til Lucifer, Morgenrødens Søn, og kom til denne Jord; de kom hid først. Ikke saa snart viste Moder Eva sig i Edens Have før Djævelen var paa rede Haand.

I kan ikke give nogen sin Ophøielse, uden de veed, hvad Ondt er, hvad Synd, Sorg og Nød er; thi Ingen kunde fatte, sætte Priis paa og nyde en Ophøielse efter noget andet Princip. Djævelen tilligemed en Trediedeel af Aanderne i vor Faders Rige kom hid før os, og vi tøvede der med vore Venner indtil Tiden for os kom til at komme ned paa Jorden og tage Tabernakler; men de Aander, som gjorde Oprør, blev negtede nogensinde at faae egne Tabernakler. I kan nu begribe, hvorfor de altid forsøger paa at komme i Besiddelse af Menneskenes Legemer; vi læser om en Mand, som var besat af en Legion af dem, og Maria Magdalena havde syv.

I kan nu see Folk med Legioner af onde Aander i og omkring sig; der er Mænd, som gaaer paa vore Gader, som har mere end hundrede Djævle i sig og rundt omkring sig, der tilskynder dem til alt muligt Ondt, og det endog Nogle, som bekjender sig at være Sidste-Dages Hellige, og hvis I skulde tage de Djævle fra dem, som er i og omkring dem, vilde I forlade dem som Liig; thi jeg troer ikke, der vilde blive Noget tilbage af dem.

Jeg ønsker, I skulde forstaae disse Ting; og hvis I skulde sige eller tænke, at jeg ikke veed noget om dem, saa vær saa god at finde det ud og underret mig derom. I kan see disse onde Aanders Handlinger paa ethvert Sted, hele Landet er fuldt af dem, hele Jorden er levende af dem, og de søger bestandig at komme ind i Menneskenes Tabernakler, og er altid færdige til at overtale os til at forlade vor Pligts lige Sti.

I veed, at I undertiden behøver en Paaminder; dersom nogen af os blev af de Forenede Staters Regjering kaldet til at gaae til Tydskland, Italien eller til en fremmed Nation som Gesandt, og hvis I ikke forstod Sproget, maatte I have Nogen til at tolke for Eder. Vel, disse onde Aander de er paa Færde til at tilhviske Eder. Søger de at hviske i Ørene paa os? Ja, og jeg kunde have lagt min Haand paa et Dusin af dem, medens jeg har været paa denne Talerstol; de er her paa Talerstolen. Kunde vi undvære Djævlene? Nei, vi kunde ikke komme frem uden dem. De er her og de holder Sindet i stadigt Arbeide, søgende baade til at indskyde os dette og hiint.

Naar I nedlægger det jordiske Legeme, hvor gaaer I da hen? Ind i Aandeverdenen. Gaaer I til Abrahams Skjød? Nei, ingensteds i Nærheden deraf; men ind i Aandeverdenen. Hvor er Aandeverdenen? Den er netop *her*. Gaaer de gode og onde Aander tilsammen? Ja, de gjør. Beboer de begge eet Rige? Ja. Gaaer de til Solen? Nei. Gaaer de hiinsides Grændseskjellene af denne organiserede Jord? Nei, de gjør ikke. De er frembragte paa denne Jord i den udtrykkelige Hensigt at beboe den i al Evighed. Hvilke andre Steder gaaer I til? Ingensteds uden I faaer Tilladelse dertil.

Naar Menneskenes Aander forlader deres Legemer, ligemeget enten Individet var en Prophet eller den sletteste Person, I kunde finde, hvor gaaer de da hen? Til Aandeverdenen. Hvor er den? Jeg har netop sagt det. Jeg veed ikke, om Josephs Aand just nu er i dette Tabernakel, men jeg vil forsikkre Eder, at den er i Nærheden af de Sidste Dages Hellige, beskjæftiget med at prædike for Aanderne i Fængslet, og berede Veien til at forløse Jordens Nationer, de nemlig, som levede i Mørke, førend han indførte Evangeliet i disse Dage.

Han har ligesaa meget Arbeide for sig, som jeg; han har ligesaa meget at bestille. Fader Smith og Carlos og Br. Partridge, ja, enhver anden god Hellig er ligesaa beskjæftiget i Aandeverdenen, som I og jeg er her. De kan see os, men vi kan ikke see dem, uden vore Øine blive aabnede. Hvad bestiller de der? De prædiker hele Tiden og bereder Veien for os til at paaskynde vort Arbeide at bygge Templer baade her og andre Steder og at drage tilbage til Jackson County og bygge det store Tempel for Herren. De skynder sig at blive færdige paa den Tid vi bliver færdige, og vi skynder os Alle for at blive færdige paa den Tid vor ældre Broder er færdig.

De onde Aander, som gaaer herfra ind i Aandeverdenen, er de ogsaa onde der? Ja.

Aanderne af Folk, som har levet paa Jorden overeensstemmende med det bedste Lys de havde, og som var saa ærlige og oprigtige, som Mænd og Qvinder kunde være, er fremdeles under de onde Aanders Magt og Control til en vis Grad, dersom de levede paa Jorden uden Privilegiet af Evangeliet og Præstedømmet og dets Nøgler. Ligemeget hvor paa Jordens Overflade de levede, alle Mænd og Qvinder, som er døde uden Præstedømmets Nøgler og Kræfter, — endskjøndt de kunde have været ærlige og oprigtige, og have gjort Alt, hvad de kunde — er mere eller mindre under Djævelens Indflydelse. Er de saa meget under hans Indflydelse som Andre? Nei, nei! Men de, som med Forsæt var ryggesløse, og som vitterligen levede uden Evangeliet, da det var indenfor deres Omraade, de bliver givne til Priis for Djævelen, de bliver Redskaber for Djævelen og Djævlers Aander.

Gaae tilbage til den Tid, da Evangeliet kom til Jorden i Josephs Dage og tag de Ugudelige, som har stridt imod dette Folk og forfulgt dem til Døden; de sendes til Helvede. Hvor er de? De er i Aandeverdenen og er saa beskjæftigede, som de muligen kan være, med at gjøre alt, hvad de kan, imod Propheten og Apostlerne, imod Jesus og hans Rige. De er nøiagtigt ligesaa ryggesløse

og ondskabsfulde i deres Handlinger mod Sandhedens Sag der, som de var, medens de var paa Jorden i deres Kjød-Tabernakler.

Joseph vandrer ogsaa omkring der; men har Djævelen Magt over ham? Nei, fordi han holdt det evige Præstedømmes Nøgler og Kræfter her og vandt Seier, medens han var her i Kjødet.

Førend jeg gaaer videre vil jeg give Eder en Forklaring desangaaende. Send en Mand hid, som pleier at magnetisere Folk, og see, om han kan magnetisere en Ældste i Israel, een, som er fuld af Tro, eller en trofast Søster i Guds Kirke. Kunde Le Roy Sunderland, een af deres største Operatører, magnetisere een af de Sidste Dages Hellige? Nei; han kunde ligesaa gjerne forsøge paa at magnetisere Solen paa Firmamentet. Hvorfor ikke? Fordi I har Præstedømmet, og han vil forsøge paa at magnetisere Eder med en anden og mindre Magt.

Principet om den dyriske Magnetisme er sandt, men slette Mennesker bruger det i en ond Hensigt. Jeg har aldrig sagt Eder meget om min Tro paa dette Princip om Magnetismen. *At tale* er en sand Gave; men jeg kan tale til Guds Forherligelse eller til Skade for hans Sag og til min Fordømmelse, eftersom jeg selv vil, og dog er Gaven af Gud. Den dyriske Magnetisme er en Gave af Gud, men onde Mennesker benytter den til at fremme Djævelens Sag, og det er nøiagtigt Forskjellen. I kan reise igjennem Verden og gjøre Efterspørgsel, hvor de Ældste har reist, og I kan ikke finde eet Tilfælde, hvor Djævelen har faaet Magt over en god og trofast Ældste ved Hjælp af denne Magt. Han kan ikke, fordi den trofaste Ældste i denne Kirke holder Nøgler og Kræfter, som er stærkere end de, som anvendes af dem, som gaaer rundt og holder Forelæsninger over Magnetismen og opererer paa Alle, som vil blive afhængige af deres Villie. De har ikke den samme Magt, som de trofaste Israels Ældster har; thi hine Ældster har det evige Præstedømme beseglet paa sig, som er over enhver anden Magt og præsiderer over samme.

Naar de trofaste Ældste, som holder dette Præstedømme, gaaer ind i Aandeverdenen, tager de den samme Magt og det samme Præstedømme med sig, som de havde, medens de var i det forkrænkelige Tabernakel. De har vundet Seier over Fjendens Magt her, følgelig har de, naar de forlader denne Verden, fuldkommen Control med hine onde Aander, og de kan ikke blive trængte af Satan. Men saalænge som de lever i Kjødet, kan intet Væsen paa denne Jord af Adams Efterkommere blive aldeles fri for Satans Magt.

Naar denne Deel af Skoleoptugtelsen er ude, den, hvori vi nedstiger under alle Ting, og begynder paa denne Jord at lære de første Lectier til en evig Ophøielse, og dersom I har været trofaste Elever og har overvundet, dersom I har bragt Kjødet til Underkastelse ved Præstedømmets Magt, og dersom I har æret Legemet, naar det hensmuldrer til Jord og Eders Aand er befriet fra dette Hjem af Leer, har Djævelen nogen Magt over det da? Ikke den mindste.

Dette er en Fordeel, som de Trofaste vil erholde; men saalænge de lever paa Jorden, er de udsatte for at trænges af Satan. Joseph, og de, som døde i Troen paa

Evangeliet, er fri for dette; dersom en Pøbelhob skulde overfalde Joseph nu, saa har han Magt til at adsplitte dem med en Haandbevægelse, og til at drive dem, hvorhen han ønsker. Men er Joseph bleven forherliget? Nei, han prædiker for Aanderne, som er i Forvaring. Han vil være den Første, som opstaaer i dette Rige, thi han var den Første, som Gud valgte til at begynde det sidste Dages Værk.

Hans Embede er ikke taget fra ham; han er kun gaaet hen for at arbeide i en anden Afdeling af den Almægtiges Virkekredse. Han er fremdeles en Apostel, han er fremdeles en Prophet, og udfører en Apostels og Prophets Gjerning; han er gaaet eet Skridt foran os, og har vundet en Seier, som I og jeg ikke har vundet; alligevel er han endnu ikke gaaet ind i det celestiale Rige, eller, dersom han har, er det skeet ved en direkte Befaling af den Almægtige, og derefter, at vende tilbage igjen, saa snart Hensigten er bleven udført.

Ingen kan træde ind i det celestiale Rige og blive kronet med celestial Herlighed, førend han faaer sit opstandne Legeme; men Joseph og de Trofaste, som er døde, har vundet en Seier over Djævelens Magt, som I og jeg endnu ikke har vundet. Saalænge som vi lever i disse Tabernakler, saalænge vil vi være udsatte for Djævelens Fristelser og Magt; men naar vi lægger dem ned, har vi vundet Seier saavidt, dersom vi har været trofaste; men selv da er vi ikke komne saa langt frem paa eengang, som at være hiinsides de onde Aanders Nabolag.

(Fortsættes.)

Joseph Smiths Levnetsløb.

Januar. 1836. (Fortsat fra Pag. 73).

Og jeg saae ligeledes, at alle Børn, som døer, inden de naaer Ansvarlighedsalderen, er frelste i Himlens celestiale Rige. Jeg saae Lammets tolv Apostler, som nu er paa Jorden, og som nu holder Nøglerne til denne sidste Tjeneste, i fremmede Lande, staaende tilsammen i en Kreds, meget udmattede, med lasede Klæder og opsulmede Fødder og med nedslagne Øine, og Jesus staaende midt iblandt dem, men de saae ham ikke. Frelseren saae paa dem og græd.

Jeg saae ogsaa Ældste Mc Lellin i Syden, staaende paa en Høi, omgiven af en stor Mængde, for hvem han prædikede og en lam Mand staaende foran ham, støttende sig ved sine Krykker, han kastede dem ned paa hans Ord og sprang som en Hjort ved Guds mægtige Kraft. Ogsaa Broder Brigham staaende i et fremmed Land i det fjerne Syd og Vest paa en Klippe omgiven af omtrent et Dusin farvede Mænd, som syntes at være fjendtlige. Han prædikede for dem i deres eget Tungemaal, og en Guds Engel stod ovenover hans Hoved med et draget Sværd i sin Haand, men han saae det ikke. Og tilsidst saae jeg de Tolv i Guds celestiale Rige. Jeg saae ogsaa Zions Forløsning, og mange

Ting, som Menneskets Tunge ikke kan fuldelig beskrive.

Mange af Brødrene, som modtog Ordinancen tilligemed mig, saae ogsaa herlige Syner. Engle tjenede dem ligesaavel som mig, og den Høiestes Kraft hvilede paa os, Huset var opfyldt af Guds Herlighed, og vi raabte Hosanna for Gud og Lammet. Min Skriver modtog ogsaa sin Salvelse tilligemed os, og saae i et Syn Himlens Hære, som beskyttede de Hellige i deres Tilbagevenden til Zion og mange Ting, som jeg saae.

Kirtlands Biskop tilligemed hans Raadgivere og Zions Biskop tilligemed hans Raadgivere, var nærværende tilligemed os, og modtog deres Salvelse under Fader Smiths Hænder og blev bekræftet af Præsidentskabet, og Himlens Herlighed blev udfoldet for dem ogsaa.

Vi indbød derpaa Kirtlands og Zions Raad ind i vort Værelse og Præsident Hyrum Smith salvede Hovedet paa Præsidenten for Kirtlands Raad, og Præsident David Whitmer Hovedet paa Præsidenten for Zions Raad.

Præsidenten for ethvert Qvorum salvede derpaa sine Embedsbrødres Hoveder, hver i sin Orden, begyndende med den Ældste.

Himlens Syner blev aabnede for dem ogsaa. Nogle af dem saae Frelserens Aasyn, og Andre blev tjenede af hellige Engle, og Prophetiens og Aabenbaringens Aand blev udgydt i mægtig Kraft, og lydelige „Hosannaer" og Ære for Gud i det Høieste, hilsede Himlene, thi vi havde Alle Samfund med den himmelske Hærskare. Og jeg saae i mit Syn alle af Præsidentskabet i Guds celestiale Rige, og mange Andre, som varnærværende. Vor Forsamling blev aabnet med Sang, og Bøn opsendt af Hovedet for hvert Qvorum; og endtes med Sang og Paakaldelse af Himlens Velsignelse med opløftede Hænder; vi trak os tilbage imellem Eet og To om Morgenen.

Fredag Morgen den 22de. Begav mig til Skoleværelset den sædvanlige Time, men istedetfor at fortsætte vore Studier, tilbragte vi Tiden med atgjentage for hverandre de herlige Syner, som fandt Sted den foregaaende Aften, medens vi forrettede Ordinancen, den hellige Salvelse.

Om Aftenen mødte vi paa samme Sted tilligemed de Tolvs Raad og Præsidenterne for de Halvfjerdsindstyve, som skulde modtage denne Ordinance. Kirtlands og Zions Høiraad var ogsaa nærværende.

Efter Kaldelsen til Orden, og Organiseringen foretog Præsidentskabet Helligelsen af Olien.

Vi lagde derpaa vore Hænder paa Ældste Thomas B. Marsh, som er de Tolvs Præsident og ordinerede ham til Myndigheden at salve sine Brødre. Jeg udgjød derefter den helligede Olie paa hans Hoved i Jesu Christi Navn, og beseglede saadanne Velsignelser paa ham, som Herren indgav i mit Sind. Resten af Præsidentskabet lagde derpaa deres Hænder paa ham og velsignede ham, hver i sin Orden, begyndende med den ældste. Han salvede og velsignede siden sine Brødre fra den ældste til den yngste. Jeg lagde ogsaa mine Hænder paa dem og udtalte mange store og herlige Ting paa deres Hoveder. Himlene aabnedes og Engle tjenede os.

De Tolv foretog derpaa at salve og velsigne de Halvfjerdsindsty-

ves Præsidentskab, og at besegle paa deres Hoveder Magt og Myndighed til at salve deres Brødre.

Himlene aabnedes for Ældste Sylvester Smith, og han, springende op, udbrød: „Israels Ryttere og hans Vogne.“

Broder Don C. Smith blev ogsaa salvet og velsignet til at præsidere over Overpræstedømmet.

Præsident Rigdon opstod for at slutte Aftenens Tjeneste ved at paakalde Himlens Velsignelse over Herrens Salvede, hvilket han gjorde paa en veltalende Maade; Forsamlingen udbrød i et langt „Hosanna;“ Tungemaalsgaven faldt paa os i mægtig Kraft, Engle blandede deres Stemmer med vore, medens de var nærværende i vor Midte, uafladelig Priis opfyldte vort Bryst i en Tid af en halv Time.

Jeg bemærkede da til Brødrene, at det var Tid at trække os tilbage. Vi sluttede følgelig vor Sammenkomst og vendte hjem omtrent Klokken To om Morgenen, og Guds Aand og Syner vedblev at gives mig hele Natten igjennem.

(See Anm. H. Addenda. Pag. 3.)

Løverdag den 23de. Bivaanede Skolen som sædvanlig, og vi kom tilsammen fyldt med Aanden, ligesom den forrige Aften, og følte ikke til at studere, men begyndte at samtale om himmelske Ting, og vi tilbragte Dagen paa en behagelig og gavnlig Maade. Ældste Alva Beeman var bleven fristet til at betvivle de Ting, som vi havde modtaget Løverdag Aften, og han aflagde en ydmyg Bekjendelse, og bad om Skolens Tilgivelse, som med Glæde blev given, og han sagde, at han vilde forsøge at modstaae Satan i Fremtiden.

Søndag den 24de. Mødte de forskjellige Qvorumer i Værelset under Trykkeriet, og efter at have organiseret og aabnet ved Bøn, opfordrede jeg Kirtlands Høiraad til at gaae frem og bekjende deres Synder, eftersom de monne blive veiledte af Aanden; og de benyttede den første Deel af Dagen, og bekjendte og opmuntrede eftersom Aanden veiledte.

Om Eftermiddagen indfandt jeg mig igjen og saae Brødet og Vinen blive administreret til Qvorumerne og Brødrene, som var nærværende.

Om Aftenen mødtes jeg med Præsidentskabet i Værelset over Trykkeriet, og raadslog om Begavelsen og Forberedelsen til den høitidelige Forsamling, som skal sammenkaldes, naar Herrens Huus er fuldendt.

Mandag den 25de. Modtog nogle Linier fra min Skriver, som underrettede mig om sit Ildebefindende paa følgende Maade:

Broder Joseph! min hæftige Attraa at være i Deres Selskab og i de Helliges Forsamling, hvor Gud aabner Himlene og fremviser Evighedens Skatte, er det Eneste, som har ansporet mig i flere af de forløbne Dage til at forlade mit Hjem; thi vær forsikkret, kjære Broder, at mit Legeme lider svært. Jeg har en hæftig Hoste, især om Natten, hvilket berøver mig min Madlyst og min Styrke aftager, og Skrivning har en særdeles Indvirkning til at skade mine Lunger, medens jeg er under Indflydelse af en saadan Hoste, jeg sender derfor, endskjøndt med Ulyst, Deres Journal til Dem indtil min Helbred bliver bedre.

Deres i Hast
Warren Parrish.

E. S. Broder Joseph, bed for

mig, og anmod om Klassens Bønner paa mine Vegne ogsaa.

W. P.

Beskikkede Ældste Sylvester Smith til at forrette som Skriver for Nærværende, eller til Ældste Parrish gjenvinder sin Helbred. Tilbragte Dagen hjemme med at modtage Besøgere.

Tirsdag den 26de. Hr. Seixas ankom fra Hudson for at undervise i det hebraiske Sprog, og jeg hjalp til med Organiseringen af Klassen, som skulde modtage Forelæsninger over hebraisk Grammatik. Hans Underviisningstimer er fra Ti til Elleve om Formiddagen og fra To til Tre om Eftermiddagen. Hans indledende Forelæsning behagede mig meget. Jeg troer, at han vil vorde en Hjælp for Klassen i at lære Hebraisk.

Onsdag den 27de. Varetog Skolen som sædvanlig, og tillige andre forekommende Anliggender.

Torsdag den 28de. Bivaanede Skolen til sædvanlig Tid.

Om Aftenen mødtes jeg med Overpræsternes Qvorum i det vestlige Værelse i det øverste Stokværk af Herrens Huus, og i Forening med mine Raadgivere af Præsidentskabet, helligede og salvede Raadgiverne til Overpræstedømmets Præsident, og efter at have underviist dem og ordnet Qvorumet, overlod jeg det til dem at udføre den hellige Salvning, og gik til de Ældstes Qvorum i den anden Ende af Værelset. Jeg hjalp til at salve Raadgiverne til Præsidenten over de Ældste, og gav den for Tilfældet nødvendige Underviisning, og overlod det til Præsidenten og hans Raadgivere at salve de Ældste, medens jeg skulde gaae ind i det tilstødende Værelse og varetage Organiseringen og Underviisningen af de Halvfjerdsindstyves Qvorum.

Jeg fandt de tolv Apostle forsamlede tilligemed dette Qvorum, og jeg tilligemed Præsidentskabets Qvorum gav os til at undervise dem, og ligeledes de syv Præsidenter over de Halvfjerdsindstyve, at paakalde Gud med opløftede Hænder for at besegle de Velsignelser, som var bleven dem lovede formedelst den hellige Salvelse. Da jeg tilligemed Præsidentskabet organiserede dette Qvorum i dette Værelse, saae Præsident Sylvester Smith en Ildsøile at dale ned og hvile over Qvorumets Hoveder, da vi stod i de Tolvs Midte.

Da de Tolv og de Syv var færdige med deres Beseglingsbøn, opfordrede jeg Præsident S. Rigdon at besegle dem med opløftede Hænder, og naar han havde gjort dette, at raabe Hosanna, paa det hele Forsamlingen kunde stemme i med og raabe Hosanna for Gud og Lammet, og Ære for Gud i det Høieste. Det skete saa, og Ældste Roger Orton saae en mægtig Engel, ridende paa en Hest af Ild, med et flammende Sværd i sin Haand, fulgt af fem andre, at omringe Huset og beskytte de Hellige — ja Herrens Salvede — fra Satans Magt og en Hær af onde Aander, som forsøgte at forstyrre de Hellige.

Præsident William Smith, een af de Tolv, saae Himlen aabnet, og Herrens Hær beskyttende Herrens Salvede.

Præsident Zebedee Coltrin, een af de Syv, saae Frelseren udstrakt for sig ligesom paa Korset, og lidt efter kronet med Herlighed paa sit Hoved, mere skinnende end Solen.

Efter at disse Ting var over, og

et herligt Syn, som jeg saae, havde passeret, underviste jeg de syv Præsidenter til at gaae frem og salve de Halvfjerdsindstyve, og vendte tilbage til Overpræsternes og de Ældstes Værelse, og foretog Beseglingen af det, de havde gjort, med opløftede Hænder.

Herren havde hjulpet min Broder Carlos, Overpræsternes Præsident, til at gaae frem med Salvningen af Overpræsterne, saa at han havde udført dette antageligt for Herren, uagtet han var meget ung og uerfaren i saadanne Pligter; og jeg følte til at prise Gud med et lydeligt Hosanna for hans Godhed mod mig og min Faders Familie og mod alle Menneskenes Børn. Priser Herren alle hans Hellige, priser hans hellige Navn!

Efter at disse Qvorumer var affærdigede, trak jeg mig tilbage til mit Hjem, fyldt med Aanden, og min Sjæl raabte Hosanna for Gud og Lammet gjennem de tause Nattevagter; og medens mine Øine var lukkede i Søvnen, var Herrens Syner yndige for mig, og hans Herlighed omgav mig. Priset være Herren!

(Fortsættes.)

Skandinaviens Stjerne.

Den 15de December.

Fra de modtagne udenlandske Efterretninger gjør vi følgende Uddrag, som vi veed vil glæde de Hellige ligesom det har glædet os. Vi seer, at Herren synligen fremmer de Planer hans Tjenere ved Inspirationens Aand har fattet til Israels Indsamling, hvorfor det ogsaa bliver vor Pligt at gjøre alt Muligt til samme Øiemeeds Fremme. Vi vil derfor opfordre dem, som har Midler og Hjerte til at gjøre Godt, til den anstundende Emigration at ihukomme Emigrationsfondet for de Fattige, at Nogle af dem om muligt kan komme til at glæde sig ved at blive udfriede. Da Kjøbenhavn især har de fleste fattige Hellige, for hvis Stilling vi føler den dybeste Sympathi, og som vi ønsker, efterhaanden som det lader sig gjøre, at hjælpe til at emigrere, er det vor inderlige Anmodning til dem, som kan og vil yde til Emigrationsfondet, om de godhedsfuldt vilde opgive Beløbet til deres respective Conferencepræsidenter, saasnart som muligt, for at vi gjennem dem kunde faae at vide, hvormeget vi kan paaregne fra hver Conference til Hjælp for de Fattige. Vi lægger denne Sag paa alle Vedkommendes Sind. Herren vil velsigne Giverne, hvad enten de kan afsee Meget eller Lidet. Og til de Fattige siger vi: „Værer taalmodige, om ikke Befrielsens Time skulde slaae førstkommende Emigration; bliver ikke mismodige, om Eders Forhaabninger skulde slaae feil, eller om I maa afvente en anden Leilighed; værer forvissede om, at Herren vil styre Alt til det Bedste for de Trofaste og Prøvede. Fleertallet af os er fattige, og de faa, som eier lidt mere end de selv behøver for Nærværende, har i Sandhed viist deres Godgjørenhed paa en roesværdig Maade, og vil fremdeles gjøre hvad de kan, det er vi overbeviste om.

Af Brevet fra Ældste D. Grant kan vi see, at den reglementerede Vægt for Haandkarrerne er 17 Pund for en Voxen og 10 Pund for et Barn, og bestaaer af Seng- og Gangklæder.

I St. Louis afholdtes den halvaarlige Conference den 5te og 6te October sidstleden, hvori de derværende danske Hellige ogsaa deeltoge. Iblandt Authoriteterne, som voteredes for, var Ældste Erastus Snow som Præsident for Kirken i de vestlige Stater, Ældste James H. Hart som Præsident for Zions Stav i St. Louis; Ældsterne James Caffall og Christian Christianson (Præsident for de Danske), som hans Raadgivere, og iblandt Biskopperne Broder Christophersen som Biskop over den 9de Ward; og som Præsident over Burlington Conference Ældste P. C. Klemgaard.

Den 1ste og 2den November holdtes ogsaa Conference i New York, hvor der ikke har været afholdt nogen i flere Aar; men paa Grund af at Værket synes at vinde nyt Liv i de Forenede Stater og mange tillægges Kirken, er der nu organiseret Conferencer baade i de vestlige og østlige Stater; over de sidstnævnte præsiderer Ældste John Taylor. Hjulet ruller, hvo kan standse det?

Ifølge Efterretninger fra forskjellige Dele af den skandinaviske Mission kan vi med Glæde meddele, at Evangeliet vinder Fremgang og at Herren velsigner sine trofaste Tjeneres Arbeide. Gaaer frem, Brødre, Herren er med Eder!

De første Haandkarre-Compagniers Indtog i Store-Saltsø-Stad.

(Fra „Deseret News.")

Da man havde erfaret, at Capt. Edmund Ellsworth's Compagnie var leiret ved *the Willow Springs* (Willow Kilderne) om Aftenen den 25de September sidstleden, saa begav sig Præsidenterne Brigham Young og Heber C. Kimball, General-Lieutenant D. H. Wells, og mange andre Medborgere tilvogns, og adskillige Herrer og Damer tilhest, tillige en Deel af Capt. Clawsons Lanceneer-Compagni og Musikcorpsene under Capt. W. Pitt, fra Guvernørens Bolig Kl. 9 Form. i den Hensigt at møde og ledsage Haandkarre-Compagnierne ind i Staden.

I omtrent 1½ engl. Miils Distance fra Foden af *the little Mountain* (det lille Bjerg) bød Præsident Young Selskabet at holde indtil Haandkarrerne kom, og kjørte dem imøde tilligemed Præsident Kimball. Det varede ikke længe inden det længselsfuldt ventede Tog kom i Sigte, anført af Capt. Ellsworth tilfods, som tilligemed to aldrende Veteraner, trak den første Karre, efterfulgt af en lang Række Karrer, betjenede af Gamle, Middelaldrende og Unge af begge Kjøn.

Da de kom ligeoverfor det eskorterende Selskab, blev der gjort Holdt, og deres Captein forestillede de Nykomne for Præsi-

denterne Young og Kimball, hvilket efterfulgtes af en frydefuld Hilsen af Beslægtede og Venner, og en uventet Traktering med Meloner. Medens de saaledes gjordes tilgode, kom Capt. Daniel D. Mc Arthur opmarscherende med sit Haandkarre-Compagni, som havde taget fra den østlige Fod af *the Big Mountain* (det Store Bjerg.)

Fra Stedet, hvor der gjordes Holdt, indtil den offentlige Plads i den anden vestlige Tempelgade iagttoges følgende Indtogsorden under Capt. Clawsons Opsigt: Lancenerer, Damer tilhest; Præs. Youngs, Præs. Kimballs og General Wells Vogne; Musik-Corpsene; Capt. Ellworths og Mc Arthurs Haandkarre-Compagnier; Medborgere tilvogns og tilhest. Toget havde neppe sat sig i Gang førend det begyndte at mødes af Mænd, Qvinder og Børn tilfods, tilhest og tilvogns, der skareviis strømmede ud for at see og byde de første Haandkarre-Compagnier velkomne, og Antallet tiltog hurtigen indtil en levende Strøm bølgede sig frem i den sydlige Tempelgade.

Processionen naaede den aabne Plads omtrent ved Solens Nedgang, og Lancenererne, Musikcorpsene og Vognene dannede en Linie med Fronten mod Haandkarrelinien, og efter nogle Bemærkninger af Præsident Young, ledsaget af hans Velsignelse, trak Tilskuerne og Eskorten sig tilbage og Compagnierne opslog deres Telte ved Enden af en Vandring og Trækken paa en Veilængde af henved 1300 engl. Mile.

Denne Reise er bleven udført med mindre Dødelighed i Gjennemsnit end sædvanligen er Tilfældet med Oxtogene; og Alle, omendskjøndt noget trætte, marscherede med lette Trin indtil det Sidste, og viste sig livlige og muntre. De havde ofte marscheret 25 og 30 engelske Mile om Dagen, og vilde have kommet frem i meget kortere Tid, havde de ikke været nødte til at vente paa den langsomme Fremskriden af de Oxer, som trak de faa Vogne, indeholdende Telte og Levnetsmidler.

Capt. Ellsworth tilkommer megen Roes for at have marscheret den hele Veilængde, saaledes opmuntrende sit Compagni ved Exempel saavel som ved Forskrift, og de Hellige med deres Haandkarrer, hjulpne af Capt. Ellsworth og Mc Arthur og deres Assistenter Ældsterne Oakly, Butler, Krandal og Leonard, og veiledte og understøttede af den Almægtige, har prædiket for de Ugudelige en Tale, lydeligere end mange Tordeners Røst. Og saaledes er en Plan bleven lykkelig udført, som blev lagt af vor Præsidents Viisdom og Betænksomhed til hurtigen at indsamle de Fattige, næsten aldeles uafhængige af de opdyngede Rigdomme, som er utilgjængelige for dem.

Heri er fremstillet en Deel af „de Helliges Tro og Taalmodighed," men vil Verden agte paa denne Underviisning? Ikkun de Vise, thi de Onde vil gaae sin egen Vei og blive straffede.

Uddrag af et Brev fra Ældste D. Grant.

(Fra „the Millennial Star.")

Det tredie Haandkarre-Compagni, Captein E. Bunker, Scott's Bluffs, 50 engelske Mile ostenfor Fort Laramie den 30te August 1856.

— — — — — Det er een Maaned i Dag siden vi forlod *Florence*, forhen kaldet *Winter Quarters*, og vi er næsten 500 engl. Mile derfra. Jeg har reist den samme Vei tre Gange før med Heste og Oxer, men aldrig gjort Touren i saa kort en Tid, som denne Gang. Vi har toget i den sidste Uge i Gjennemsnit 20 engl. Mile om Dagen, og er bestemt paa daglig at tilbagelægge saa langt, eller mere, indtil vi naaer Storesaltsøstad, hvor vor Guds Propheter og Apostler boer.

De Hellige faaer meer og meer af Zions Aanden jo nærmere de kommer dertil. Det er min Mening, at de Hellige vil drage over Sletterne med Haandkarrer for Eftertiden, paa Grund af denne Reiseplans Gavnlighed, naar Omstændighederne, hvoraf de Hellige omgives, tages i Betragtning. Der er 20 Personer og 4 Haandkarrer til hvert Telt. Enhver Voxen har 17 og ethvert Barn 10 Pund Reisegods, som er Seng- og Gangklæder; desforuden trække de sine Kogeredskaber.

Provianten kjøres i en Vogn, og uddeles til Compagniet hveranden Dag, nemlig: Til hver Voxen og hvert Barn daglig 1 Pund Hvedemeel, tilligemed Thee, eller Caffe, Sukker og Risengryn. Vi har til Compagniets Brug 18 Køer, som giver Melk, og vi har fældet undervei tre skjønne Bøffeler og spiist Kjødet efterhaanden. Foruden det jeg har opregnet, har vi ogsaa Slagteqvæg med os, som vil vare heelt til Utah, idet vi forbruger eet af dem om Ugen. Dette er et saa sundt Land, at vor Appetit er meget god, og vi fortærer vore Portioner uden megen Umag. Der er nogle meget gamle Brødre og Søstre, som gaaer hver Dag. Een Søster, som har spadseret hele Veien fra Jowa City, er 73 Aar gammel. Der er i Compagniet dem, som er endnu ældre, som kjører i Vognene. — — — — — — —

Dersom der hver 150 eller 200 Mile var Settlementer paa Veien, hvorfra Compagnierne kunde faae deres Forsyning, kunde de føre Provianten paa deres Haandkarrer, og undvære Proviantvognene, som storligen forsinke vor Marsch.

Vi vandre tilsammen i Fred og Eendrægtighed, og naar vi leirer os, er vi ikke plagede af Ulve i Faareklæder. Ældste Bunker har viist sig som en Fader for dette Folk, og jeg veed, at den Hellig-Aand har været med ham og staaet ham bi hele Tiden i at anføre dem. — — — — — — —

Uddrag af et Brev fra Ældste George A. Smith.

(Fra „the Mormon.")

St. Louis den 17de October 1856.

Jeg prædikede to Gange sidste Sabbath for de Hellige paa dette Sted; Forsamlingen var stor og meget agtpaagivende. Ældste E. Snow prædikede for en Forsamling af danske Hellige om Morgenen i deres eget Sprog. Om Mandagen blev jeg inviteret af Biskop Christophersen at bivaane et Selskab, bestaaende af Hellige fra Skandinavien. Efter at have nydt af de mange gode Ting, udvalgte for Leiligheden med udmærket Smag af vor værdige Vært, blev vi indførte i Salen til en Underholdning af et andet Slags. Musik, Beden, Prædiken, Dands, Sang og Declamationer, hvilket alt udførtes i et for mig fremmed Sprog, og var noget Nyt jeg aldrig tilforn havde overværet. Damerne, som var klædte i deres nationale svenske, danske og norske Dragter, bidrog ogsaa til at give Festen et afvexlende Præg.

Broder Christian Christiansen bidrog sin Deel til Fornøielsen, og hvis Kjendskab til det engelske Sprog jeg har at takke for Underretningen eller rettere Fremstillingen af Aftenens Underholdning. Endskjøndt jeg ikke forstod Sproget, sagde mig dog den gode Orden og den umiskjendelige Aand, som herskede, paa det tydeligste, at jeg var iblandt et Folk, som vidste hvorledes de skulde nyde de selskabelige Glæder paa den rette Maade.

Uddrag af et Brev fra Præsident E. Snow.

St. Louis den 10de October 1856.

De danske Hellige i denne Deel af Landet er i Almindelighed i en lykkelig Forfatning, baade i aandelig og timelig Henseende, og det samme kan siges om denne Stav af Zion i det Hele. Emigrationen fra denne Deel af Landet var omtrent 600, og ialt er der iaar taget over Sletterne 5000 Hellige. Det varede længe førend de Alle kom afsted. Det sidste Compagnie kom ikke afsted førend den 2den September sidstleden, hvilket var altfor silde. Efter de Efterretninger vi hidindtil har havt, var de velbevarede og lykkeligen fortsættende deres Reise, idet Vogne med Proviant kom ud fra Utah og mødte dem næsten heelt ved Laramie. Paa Grund af det temmelig anstrængende Arbeide i denne Tid er min Helbred ikke den bedste for Nærværende. Jeg er ifærd med atter at paabegynde Udgivelsen af „Luminary" og vil sende den til Dem.

Giv min kjærlige Hilsning til Ældsterne Liljenqvist og Widerborg samt de Hellige.

Deres i Sandhed i Christo
Erastus Snow.

Guds Regjering

af *John Taylor.*

(Fortsat fra Pagina 70.)

Det andet Princip har for Nærværende mange Forsvarere paa Europas Fastland, nemlig *Socialismen.* Liig alt Andet har den forskjellige Sider, og er i dens forskjellige Forgreninger bleven forsvaret af Fourier, Robert Owen, Cabet, Pierre Leroux og Proudhon i Europa og Fanny Wright i Amerika.

Hovedformaalet for mange af disse Folk er at faae et Fællesskab af Gods og Eiendom. Nogle af dem forkaster Christendommen ganske, og Andre overlader til Enhver at gjøre, som han vil; Andre tillægger den en Smule Vigtighed. Jeg vilde i Korthed bemærke om de første af disse, at, dersom Tvivlslæren skal være Grundlaget for Menneskets Lyksalighed, vil vi være i en ussel Tilstand til at forbedre Verden. Det er udøvet Vantro, som har bragt Verden til dens nærværende Forfatning; hvor vidt den ublue Bekjendelse deraf vil føre til Gjenoprettelse og Lyksalighed, maa jeg overlade til mine Læsere at bedømme. Det er vor Fjernelse fra Gud, som har bragt al vor Elendighed over os. Det er ikke nogen særdeles fornuftig Maade at mildne den ved at stadfæste Menneskene i Tvivlslæren. Jeg veed, at der er meget i Verden, som bevirker Tvivl og Uvished i Religionsanliggender, og Religionsbekjendere har meget at staae til Ansvar for; men der er en meget væsentlig Forskjel mellem vor Guds og vor Herres Jesu Christi Religion og deres, der bekjende *hans* Navn.

Hvad Communismen angaaer, vil vi undersøge den korteligen i dens Theori, eller om det frivillige Princip. Saml ud et Antal Mennesker i Paris, London, Berlin eller enhver anden Stad, som er i Besiddelse af alle disse Stæders Onder og Fordærvelser, og organiseer dem til en Commune. Vil blot deres Forflytning fra et Sted til et andet forbedre dem? Visselig ikke. Hvis de var fordærvede før, vil de ogsaa være det efter deres Flytning; og om de var ulykkelige før, vil de blive det fremdeles. Denne midlertidige Forandring vil ikke gjøre nogen Forskjel; thi Mennesker, som har forskjellige religiøse, politiske og moralske Anskuelser, kan aldrig blive enige. De Udestaaelser, som existerer i Verden i en stor Maalestok vilde findes der i en mindre; og endskjøndt Forsigtighed, Overbærelse og Politik for en Tid kunne virke i de mindre Cirkler, saa vilde alligevel Onderne existere; og endskjøndt de kunde ulme og blive indespærrede liig en Vulkan, saa vilde de kun rase med større Heftighed, naar de bryder ud.

Jeg har talt med Nogle, som synes at troe, at alt, hvad der er nødvendigt til at befordre Menneskets Lyksalighed er, at have nok at spise og drikke, og at det vilde erholdes ved dette Middel. Jeg indrømmer, at Menneskenes Velvære og Lyksalighed for en stor Deel forøges ved disse Ting; men at ansee dem som Roden og Grundvolden er uret. Under Europas nærværende Forfatning, hvor saa

meget skiden Fattigdom, Elendighed og Nød findes, er det ikke at undres over, at saadanne Følelser kunde opstaae. Men om vi kaster vore Øine ud i Verden, vil vi erfare, at Ulyksalighed ikke altid er forbunden med de Fattige; thi den raser i Kirke og Stat; blandt Konger, Magthavere, Fyrster og Regenter; den følger de Udsvævende og Lastefulde til deres Tilholdssteder, og nager i mange Tilfælde Præstens Samvittighed; den kjører med de fornemme Herrer og Damer i deres Vogne og Kareter, og støier i de pragtfulde Salonner og i Selskabshallerne. Mangt et glat Ansigt bedækker et lidende Hjerte, og mangen en pragtfuld Klædedragt skjuler den dræbende Orm; Skinsyge, skuffet Ærgjerrighed, feilslaget Haab, kold Ligegyldighed og ægteskabelig Utroskab frembringer Elendighed i mangt et Hjerte; og indædt Harme, Misundelse, Ondskab og Mord lurer i mange Tilfælde under Pragtens, Glandsens, Rigdommens eller Storhedens Maske; ikke at tale om Stats-Embedsmændenes Bekymring, ængstelige Bestræbelse og Møie i disse besværlige Tider. Hvis de Fattige kjendte mange af disses Stilling under deres forskjellige Omstændigheder, vilde de ikke misunde dem deres Stilling.

Atter, om vi lægger Mærke til de sydlige og vestlige Staters Stilling i Amerika. De har Overflødigt at spise og drikke; deres Lande frembringer gavmildt. Men gjør dette dem lykkelige? Visseligen ikke. Den samme falske Samfunds-Tilstand findes ogsaa der; Menneskene er frygteligt underkastet deres fordærvede Lidenskabers Indflydelse. Menneskene bliver hyppigt dræbt ifølge „Lynch-Loven" (Selvtægts-Lov) uden Undersøgelse eller Dom. Pistolen, Bowie-Kniven, Riflen og Dolken er i hyppig Brug, og Elendighed og Ulyksalighed hersker.

I Mexico, hvor de besidder eet af de rigeste Lande i Verden, et sundt Klimat, en frugtbar Jord og ogsaa en stor Mængde af de værdifuldeste, mineralske Hjælpekilder, er Folket alligevel ulykkeligt. Streifpartier plyndrer de Reisende; deres Gader vrimler af Betlere; dets Mænd er modløse og kraftløse, og Landet er overladt til Rov for enhver Nation, som har Lyst eller Magt til at undertrykke det. Skriften siger, at „Mennesket lever ikke af Brød alene, men af hvert Ord, som udgaaer af Guds Mund;" og da de ikke lever paa denne Maade, saa siger et andet Skriftsted Udfaldet i tydelige Udtryk; det siger: „Naar der ikke er Syner, omkommer Folket." Ordsp. 29, 18.

Der er ogsaa et andet politisk Selskab, som ønsker ved Hjælp af Lov og Tvang at sætte Verden paa en lige Fod. Det er mildelst talt et Slags Røveri; for Nogle kan det see nok saa hæderligt ud, men desuagtet er det Røveri. Hvad Ret har en privat Mand til ved Magt at tage en Andens Eiendom? Alle Nationers Love vilde straffe en saadan Mand som en Tyv. Vilde Tusinder af Mænd, som har hengivet sig til samme Beskjæftigelse, gjøre det paa en mere hæderlig Maade? Sikkerlig ikke. Og om en Nation skulde gjøre det, vilde da en Nations Handling hellige en ond Gjerning? Nei; de algierske Sørøvere eller de arabiske Horder blev aldrig betragtede som hæderlige paa Grund af deres Antal; og en Nation eller Nationer, som indlader sig her-

paa, vilde kun formere Banditterne, men kunde aldrig hellige Handlingen. Jeg vil ikke her indlade mig paa at tale om de forskjellige Maader, hvorpaa Rigdom erhverves; men vilde kun fremsætte, at enhver uretfærdig Tilegnelse af den burde straffes ved Lov. Rigdom er i Almindelighed Frugten af Arbeide, Flid og Talent. Hvis en Mand er flittig, har Foretagelsesaand, er driftig, paapasselig og sparsommelig, og hans Børn træder i hans Fodspor og samler Formue; og en anden Mand er skjødesløs, ødsel og doven, og hans Børn arver hans Fattigdom, saa kan jeg ikke begribe efter hvilke Retfærdigheds-Principer den Dovnes og Lastefuldes Børn har nogen Ret til at stikke deres Hænder i deres Lommer, som er flittige og omhyggelige og frarøve dem deres Pengepung. Lad dette Princip existere, saa vilde al Virksomhed og alle Foretagender blive tilintetgjorte. Menneskene vilde være bange for atter at spare, for ikke atter at blive røvede. Flid og Talent vilde ikke have noget tilskyndende, og Forvirring og Ruin vilde uundgaaelig paafølge. Atter, om I tog Menneskenes Eiendom uden deres Samtykke, vilde de naturlige Følger blive, at de vilde søge at tage den igjen ved første Leilighed, og denne Tingenes Tilstand vilde kun oversvømme Verden med Blod. Saa at, om nogen af disse Forholdsregler udførtes, selv efter Partiernes livligste Haab, vilde de ikke alene bringe Andre i Nød, men tillige sig selv; de vilde visseligen ikke frembringe Fred i Verden.

(Fortsættes.)

Indbetalte Bogpenge.

	Rd.	Mk.	Sk.
J. P. Folkman	15	-	-
A. Hansen	120	—	—
A. P. Trane	20	— 1	— 8
J. C. Thomsen	50	—	—
Summa	205	— 1	— 8

Indhold.

	Side.
Tale af B. Young (fortsat)	81.
Joseph Smiths Levnetsløb (fortsat)	85.
Redaktionsbemærkninger	89.
De første Haandkarre-Compagniers Indtog i Store-Saltsø-Stad	90.
Uddrag af et Brev fra Ældste D. Grant	92.
Uddrag af et Brev fra Ældste George A. Smith	93.
Uddrag af et Brev fra Præsident E. Snow	93.
Guds Regjering (fortsat)	94.

„Skandinaviens Stjerne" udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned og faaes paa Contoiret i Lorentzens Gade Nr. 504, A. 5. Stuen tilvenstre og paa alle kongelige Postcontoirer.

Udgivet og forlagt af Hector C. Haight.
Trykt hos F. E. Berding.

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de sidste Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

6. Aarg. Nr. 7. *Den 1. Januar 1857.* Priis: 6 Sk. pr. Expl.

Evangeliets første Principer.

(Fra „the Millennial Star.")

Alle Mennesker attraae Fred og Lyksalighed, og Aarsagen, hvorfor de ikke nyder disse uskatteerlige Velsignelser, er, at de ikke søger til at erholde dem gjennem den lovmæssige Kanal — en nøiagtig Iagttagelse af Guds og Naturens Love.

Ild er et Element, skabt og givet Mennesket som en Velsignelse — for at varme ham, naar han fryser, tilberede hans Føde og gjøre den mere velsmagende for hans Gane, og bedre skikket for hans Fordøielsesorganer. Det er ved dens Indflydelse paa Vandet, at Damp frembringes, ved hvis Kraft Vognen drives næsten med Lynets Fart fra den ene Ende af Landet til den anden, det mægtige Ocean befares, og Nationer, ellers langt fjernede, bringes nærmere. Alle kan med eet Øiekast see Nytten af dette Element, retteligen anvendt. Omendskjøndt Ilden er en stor Velsignelse for Menneskeslægten, naar Naturens Love, forklarede fornuftigen, iagttages ved dens Anvendelse, bliver den dog en stor Forbandelse, naar den bruges urigtigen. Dersom den anbringes paa levende Væsener, bevirker den stor Smerte og Jammer; anbragt paa Bygninger fortærer den dem ved dens ødelæggende Virkninger. Saaledes er det med Vand, Luft, Elektricitet og ethvert andet Element, hvormed vi er bekjendte.

Naar Naturens Love iagttages, underholder disse Elementer vor legemlige Organisation, og befordrer derved vor Lyksalighed. Eftersom vi nu seer, at det jordiske Menneskes Lyksalighed og Velfærd beroer paa en nøiagtig Iagttagelse af Naturens Love ved Brugen af Elementerne, hvorpaa beroer da det aandelige Menneskes Fred og Lyksalighed? Vi svarer: Paa en nøiagtig Iagttagelse af alle Guds Love, hvilke gives det som Leveregel. Ligesom den utidige og urigtige Brug af Naturens Materialier bevirker onde og sørgelige Følger, saaledes er det med Guds forskjellige Gaver, som er stillede til vor Raadighed, hvilke, naar de bruges lovmæssigen, er bestemte til at fremme vor aandelige Velfærd.

Mennesket, medens det var i

Edens Have, inden det overtraadte Guds Lov, var lykkeligt; det kjendte ingen Frygt eller Skam og kunde samtale med Skaberen Ansigt til Ansigt. Men hvor forandredes ikke dets Følelser og Tilstand, efterat det havde ædet af den forbudne Frugt. De, som forhen ikke vidste af nogen Skam, var nu rede til at skjule sig for deres Skabers Nærværelse. O hvor forandrede! De var ikke længere lykkelige; Samvittighedsnag — hiin onde Dæmon eller ædende Kræft paa Menneskets Sjæl — indtog Fredens Sted i deres Bryst.

Den hele Menneskeslægt fra Adams Dage indtil nu, opnaaende Ansvarlighedsalderen, har overtraadt Guds Love, som gives dem til at regjere sig efter, og som en Prøve paa deres Kjærlighed og Troskab mod ham. Følgen er, at Alle er meer eller mindre urolige og elendige, Ingen er istand til at udholde Guds Nærværelse. Alle lider i en vis Grad af Samvittighedsnag — en Fornemmelse af Frygt og Gru for Nærmelsen af den Tid, da de skal bringes for *hans* Aasyn, som skabte dem.

Fred er tagen fra Mennesket; Strid, Tvedragt, Had og Fjendskab befindes at være til fra den ene Ende af Jorden til den anden. Mennesket elsker ikke sin Næste som det burde, uagtet alle er af en fælles Herkomst. Er der intet Middel for disse Onder, har vor Skaber ikke udtænkt nogen Plan, hvorved vi kan blive bragte tilbage til hans Nærværelse, og atter tillades at nyde hans Smiil og Bifald.

De Aabenbaringer, som Gud har givet om hans Villie angaaende os, erklærer, at hans Barmhjertighed og Kjærlighed har udtænkt en Plan til Forløsning for Alle, som vil antage den paa de Vilkaar, han foreslaaer. Som det er skrevet i Skriften: „Saa elskede Gud Verden, at han hengav sin eenbaarne Søn, paa det hver den, som troer paa ham, skal ikke fortabes, men have det evige Liv.“ Jesus Christus kom fra Himlen til Jorden, tog paa sig den menneskelige Natur, og som Menneske holdt fuldkommen Guds Lov, hvoraf Følgen var, at Retfærdigheden kunde ikke kræve, at han skulde lide Smerte eller Død. Men han var lovligen berettiget til Liv, Frihed for Pine og Sorg, og Himlens Kjærlighed og Bifald.

Eftersom han saaledes var reen og hellig, tilbød han frivilligen sit Liv som et Offer til Forsoning for Menneskenes Synder. Skriften beviser mere end nok, at Gud Fader har antaget denne Offring, gjort af hans Søn. Jesus af Nazareth „leed Døden paa Korset for at gjøre en Forsoning for den ganske Verdens Synder,“ opfyldende Fordringerne af den Lov, som siger: „Den Sjæl, som synder, skal døe.“ „Vi er ikke vore egne,“ siger Paulus, „vi er kjøbte for en Priis, ja Christi dyrebare Blod.“ Da vi altsaa lærer af Skriften, at vi tilhører Christus, og dersom vi skal frelses og bringes tilbage til Guds Nærværelse, maa det skee ved ham, saa tilkommer det os at ransage Skriften flittigen, og opnaae Vished om, paa hvilke Betingelser vi kan blive deelagtiggjorte i den Frelse, som han har forskaffet os.

Henholder vi os til Evangeliet, som det er nedskrevet af de fire Evangelister, lærer vi, at Jesus organiserede sin Kirke ved at ordinere Apostler og Halvfjerdsindstyver, hvem han lærte Principer, som er nødvendige for Menne-

skens Børn at iagttage, paa det de igjen kan blive beredte til at taale Guds Nærværelse.

Jesus sagde til Apostlerne: „Gaaer ud i al Verden og prædiker Evangeliet for al Skabningen; hvo der troer og bliver døbt, skal blive salig; men hvo der ikke troer, skal blive fordømt.“ Han siger ogsaa: „Gaaer hen og lærer alle Folk og døber dem i Navnet Faderens, og Sønnens, og den Hellig-Aands, og lærer dem at holde alt det, jeg har befalet Eder.“ Men de blev underviste af ham om at tøve i Jerusalem, indtil de vare iførte med Kraften fra det Høie, ved Meddelelsen af den Hellig-Aand — Sandhedens Aand — hvilken skulde veilede dem ind i al Sandhed, paaminde dem om alt, hvad han havde sagt dem, og vise dem tilkommende Ting. Overeensstemmende med hans Underviisning biede de Hellige i Jerusalem indtil Pintsefestens Dag, da den Hellig-Aand blev udgydt over dem. Petrus opstod og lærte Folket og beviste dem fra Skrifterne, at Christus skulde komme, forkastes, ringeagtes og korsfæstes af Folket, som han var bleven af dem. Da de hørte hans Ord, troede de, og blev overbeviste i deres Samvittighed og udbrød: „Mænd og Brødre, hvad skal vi gjøre?“ Hvortil Petrus svarede: „*Omvender Eder, og hver af Eder lade sig døbe i Jesu Christi Navn til Syndernes Forladelse;* og I skulle faae den Hellig-Aands Gave. Thi Eder og Eders Børn hører Forjættelsen til, og alle dem, som ere langt borte, hvilkesomhelst Herren vor Gud vil kalde dertil.“ Apost. Gj. 2 C. Petrus sagde dem tydeligen i et Sprog, som ikke kunde misforstaaes, at de skulde omvende sig og blive døbte til Syndernes Forladelse, og lovede Alle, som adlød, den Hellig-Aands Gave.

Jesus sagde til Petrus: „Hvem I forlade Synderne, dem ere de forladte, og hvem I beholde dem, ere de beholdne;“ og denne Apostel sagde til dem, som hørte hans Vidnesbyrd, og som det gik igjennem Hjertet: „Omvender Eder (ophør at gjøre Ondt), og lader Eder døbe til Syndernes Forladelse.“ Dersom vi adlyder, og Petri Ord er sande, faaer vi Syndernes Forladelse; de, som har føiet sig efter Betingelserne, har en god Samvittigheds Vidnesbyrd. Vi har iført Christum ved Daaben, og han bliver vor Talsmand hos Faderen. Da vi nu er gjenindsatte i Guds Yndest og optagne i hans Rige formedelst Tro, Omvendelse og Daab til Syndernes Forladelse, saa har vi Fred. Herren skjænker os derefter den Hellig-Aands Gave ved Haandspaalæggelse af dem, som er bemyndigede til at forrette denne Ordinance, hvilken skal veilede os ind i al Sandhed, vise os tilkommende Ting, trøste os og føre os tilbage til vor himmelske Faders Nærværelse, fra hvem vi er bleven fjernede ved Syndens fordærvende Indflydelse. Pauli Lærdomme stadfæster Petri. Da Ananias gik til Saulus af Tarsus, som havde seet et Syn, og fastede og bad, sagde han: „Hvorfor tøver Du, staa op, lad dig døbe og dine Synder aftvætte.“ „Daaben,“ siger Petrus, „er ikke en Renselse for Kjødets Ureenlighed, men en god Samvittigheds Pagt.“ Hvorfor har Menneskene ond Samvittighed? Paa Grund af deres Synder. Daaben aftvætter en angrende Troendes Synder og giver ham en reen Samvittighed. Paulus siger: „Vi ere begravne med ham ved Daa-

ben," og ligeledes, at „vi ved Daaben iføre os Christum." Han har betalt Straffen for Overtrædelsen og bliver vor Borgen. Han har standset Dommens Udøvelse imod os, og siger os nu paa hvilke Betingelser han vil forløse os fra Syndens Trældom og frelse os i Guds Rige, hvilke Betingelser er Tro, Omvendelse, Daab til Syndsforladelse, og Haandspaalæggelse for den Hellig-Aands Gave, og vedblive Iagttagelsen af alle Ting, hvad som han end befaler.

Hvem af Menneskenes Børn i denne Slægt attraaer Frelse, Fred og Salighed? De, som gjør, lad dem adlyde Jesu Christi Evangelium, som blev frembragt ved Joseph Smith — en Prophet, hvem Gud har opreist til at berede Veien for Menneskens Søns Tilkommelse — hvilket Evangelium han har modtaget formedelst Engles Betjening, som forudsagt af Johannes i Aabenbaringen 14 C. 6 og 7 V. Dette er det samme Evangelium, som Jesus overleverede sine Apostler fordum, fra hvilket der har været et Frafald, som forudsagt af Paulus i 2 Thess. 2 C. Her siger han de Hellige, at de ikke skulde lade sig forvilde i Sindet eller forfærde, som om Christi Dag var nær forhaanden. „Lader Ingen bedrage Eder i nogen Maade; *thi først maa jo Frafaldet komme*, og det Syndens Menneske aabenbares, Fortabelsens Søn; han, som modsætter og ophøier sig over Alt, hvad der kaldes Gud." „Kommer I ikke ihu, at jeg sagde Eder dette, der jeg endnu var hos Eder?" „Thi Uretfærdighedens Hemmelighed yttrer sig allerede krafteligen, alene indtil den, som nu holder ham tilbage, tages bort." „Da skal den Uretfærdige aabenbares, hvilken Herren skal fortære med sin Munds Aand, og tilintetgjøre ved sin Tilkommelses Herlighed."

Af de foregaaende Pauli Forudsigelser lærer vi, at der var en ugudelig Indflydelse eller Magt, som da begyndte at arbeide iblandt Folket, hvilken vilde blive stærkere og stærkere, indtil den vilde bevirke et Frafald fra Christi Kirkes sande Orden, hvilken Syndens Menneske, eller Uretfærdighedens Hemmelighed vilde modsætte sig og ophøie sig over alt, hvad der kaldes Gud, indtil Christi Tilkommelse, ved hvilken Tid den vilde tilintetgjøres. I Pauli 2det Brev til Timotheus, 3die Cap. finder vi følgende mærkelige Forudsigelse: „Men viid dette, at i de sidste Dage skulle vanskelige Tider være at forvente. Thi Menneskene skulle være egenkjærlige, pengegjerrige, overmodige, hoffærdige, Bespottere, Forældre ulydige, utaknemmelige, vanhellige, ukjærlige, uforligelige, Bagtalere, umaadelige, umilde, uden Kjærlighed til det Gode, Forrædere, fremfusende, Opblæste, som mere elske Vellyst end de elske Gud, *som have Gudfrygtigheds Skin, men fornægte dens Kraft.* Fly ogsaa disse." Cap. 4, 3 V. „Thi den Tid skal vorde, da de ikke skulle fordrage den sunde Lærdom, men efter deres egne Begjeringer, tage sig selv Lærere i Hobetal, efter hvad der kildrer deres Øren. Og de skulle vende Ørene fra Sandheden, men henvende sig til Fabler."

Ingen af dem, som nu lever, kan med de samme Antal Ord give en nøiagtigere Beskrivelse af Nutidens Christendom end Paulus her har givet. Hvor vil I finde inspirerede Apostler og Propheter iblandt Christendommens forskjellige Sekter, som taler Guds Ord,

eftersom de er drevne af den Hellig-Aand? Hvem af dem døber omvendte Troende til Syndernes Forladelse, og lover dem den Hellig-Aands Gave med medfølgende Tegn, som at uddrive Djævle og helbrede Syge? Guds Søn prædikede en saadan Lære, Paulus og andre Apostler lærte, at Guds Kraft skulde aabenbare sig ved Tegn, som fulgte de Troende; Nutidens Christne siger: at de ei var bestemte for denne Generation, uden at kunne sige: Saaledes siger Herren. Paulus siger: „Dersom endog vi eller en Engel fra Himlen prædiker Eder Evangelium anderledes, end vi have prædiket Eder det, han være forbandet.“ „Aandens Aabenbarelse gives Enhver; til Een Viisdom, til en Anden Prophetie, eller at helbrede Syge, eller at tale med nye Tunger, eller at fortolke.“ Christenheden fornægter disse tydelige Evangelii Sandheder, som skrevet er: „De have vendt sig bort fra Sandheden og henvendt sig til Fabler.“

Til Slutning vil vi sige til Alle, som attraaer at blive lyksalige, og som attraaer den Fred, som kommer ovenfra, søg den ad den lovmæssige Vei; adlyd Jesu Christi Evangelium, som nu prædikes i dets Reenhed og Fylde af de Sidste Dages Hellige. „Beder og I skal faae, søger og I skal finde, banker og der skal oplades for Eder.“ Veien er saa tydelig, at en veifarende Mand, omend en Daare, behøver ikke at tage feil af den.

Guds Regjering

af *John Taylor.*

(Fortsat fra Pagina 96.)

Een Ting til om den Gjenstand, saa er jeg færdig. I Europa har der i de sidste Aar været et stærkt Sværmeri for Revolutioner — en stor Lyst til at grunde republikanske Regjeringer; men lad mig her bemærke, at Regjeringsformen ikke væsentlig vil have nogen Indflydelse paa Folkets Tilstand, ei heller forøge et Lands Hjælpekilder. Om et Land er rigt og lykkeligt som et Monarki, vil det ogsaa være det som en Republik, og omvendt. Er det fattigt under een Regjeringsform, vil det ogsaa være det under en anden. Om Nationer troer det er godt at forandre deres Regjeringsmaade, saa har de naturligviis Ret til at gjøre det; men at troe, at dette vil forbedre deres Tilstand og frembringe Lyksalighed, er aldeles en Feiltagelse. Lyksalighed og Fred er Gaver fra Gud, og kommer fra *ham*. Enhver Slags Regjering har sine gode og daarlige Sider. Rom var ulykkelig under en kongelig Regjeringsform, og ligeledes under en republikansk. Carthago som Republik var ikke lykkeligere end mange af dens samtidige Monarkier; ei heller Corinth, Holland eller Venedig; og Republikken Genua har ikke lagt meget for Dagen til Gunst for disse Principer. Frankrig var ulykkeligt under sin Keiser, det var ulykkeligt under sine Konger og er ulyk-

keligt som en Republik. Amerika er maaskee en liden Undtagelse herfra; men Forskjellen ligger ikke saa meget i Regjeringen, som i Landets Udstrækning, Jordbundens Frugtbarhed og Hjælpekildernes Mængde; thi, som jeg allerede har bemærket, „Lynch-Loven" hersker i en frygtelig Udstrækning i Syd og Vest. I Staten New-York i Øst er der Pøbelhobe, malede som Indianere, der modsætter sig Lovens Embedsmænd, og gjør det ustraffede; og det er en tvivlsom Sag, om Personer, der har betalt sine Eiendomme, skal besidde dem eller blive fordrevne af Fæsterne, ikke efter Loven, thi Constitutionen og Lovene er gode, men i dens ufuldkomne Udøvelse ved Massens Skrigen og Voldsomhed. Jeg henviser til Van Ransellers og Andres Godser; og i Vesten til Joseph og Hyrum Smith, der blev myrdede i Cartage Fængsel uden nogen Bistand, endskjøndt deres Mordere var kjendte af Statens Embedsmænd; og til Stadens Indvaanere, hvis Antal var 10,000, tilligemed en 20,000 Andre, fornemmelig Farmere, Arbeidere og Haandværkere, der optog et Land omtrent 10 engelske Mile bredt og 30 Mile langt, hvoraf det Meste var veldyrket og eiet af Beboerne, hvilke alle blev tvungne til, ved lovløse Pøbelhobes gjentagne Overfald, at forlade et Land, hvori de ikke kunde blive beskyttede, og søge et Tilflugtssted i et langt fraliggende øde Hjem, da der ikke fandtes nogen Kraft i Regjeringen til at yde Hjælp.

Det er kun Bedaarelse at troe, at en Forandring i Regjeringen vil forbedre Omstændighederne eller forøge Hjælpekilderne, medens hele Verden stønner under Raaddenhed. Om der er tyve Mænd, som har tyve Pund Brød at dele mellem sig, saa hjælper det kun lidet enten det uddeles til tre, ti eller til Alle; det vil ikke forøge Forraadet. Jeg indrømmer imidlertid, at der er skamløse Misbrug, hvoraf vi har nævnt nogle, forbundne med alle Slags Regjeringer, og mange Ting, som med Retfærdighed kan klages over; men de opkommer fra Menneskets Ryggesløshed og den raadne og kunstlede Samfunds-Tilstand. Giv eet Sæt Herskere deres Afsked, saa har I kun de samme Materialier til at danne andre af; og om de har et nok saa retskaffent Sindelag, saa er de omgivne af en Følgerække af Omstændigheder, hvorover de ikke kan raade, saa at de ikke kan forbedre dem.

Der er ofte meget Røre angaaende denne Gjenstand; og mange Folk, som er uvidende om disse Ting, ledes til at troe, at deres Hjælpekilder vil forøges og deres Omstændigheder forbedres; men naar de efter megen Strid, Kamp og Blodsudgydelse finder, at der ikke regner Brød, Ost og Klæder ned; at det kun er en Forandring af Mænd, Papirer og Pergament, vil naturligviis Misfornøielse og Skuffelse paafølge. Der er meget, som er godt, og meget, som er slet i alle Regjeringer; og jeg søger ikke her at skildre en fuldkommen Regjering; men at vise nogle af de Onder, som er forbundne med dem, og den yderlige Uformuenhed i alle Menneskenes Planer til at gjenoprette en fuldkommen Regjering; og da alle deres Planer har slaaet feil, saa vil de slaae feil; thi det er Guds Værk og ikke Menneskets. Menneskets moralske Handlefrihed uden Gud har tabt sin fulde Udvikling; dets

Svaghed, Ugudelighed og fordærvede Tilstand har sat Verden, hvor den er, det kan ligesom i et Speil see sin Uformuenhed og Uforstandighed, og Intet uden Guds Kraft kan gjenoprette den.

Det er ikke at undres over, at hine forskjellige Planer skulde findes; thi Verden er i en skrækkelig Forfatning. Jesus propheterede om den og sagde: „Jordens Nationer skulde ængstes i Fortvivlelse, og forsmægte af Frygt, om de Tings Forventelse, som skulde komme over Jorderige.“ Lucas 21, 25-36. Menneskene seer disse Ting og deres Hjerter frygter; Forvirring, Uorden, Elendighed, Blod og Ødelæggelse synes at stirre dem ind i Øinene; og i Mangel af noget stort, ædelt og prægtigt, passende for Tilfældets Fordring, forsøger de de førnævnte Midler liig en Matros, der, i Mangel af en Baad, vilde klynge sig med Haardnakkenhed til et flydende Vragstykke, for at frelse sig fra den vaade Grav.

Ei heller kan Menneskene dadles fordi de forsøger at gjøre det Gode; det er visseligt et roesværdigt Foretagende; og med al den Egenkjærlighed, Ærgjerrighed og Stolthed forenet med det Foregaaende, maa det indrømmes, at der er megen Oprigtighed, Ærlighed og hæderlig Nidkjærhed.

Der findes mange Philantropister, som med Glæde vilde forbedre Menneskenes og Verdens Tilstand, hvis de blot vidste paa hvad Maade. Men de anvendte Midler svarer ikke til Øiemedet. Enhver Klasse af Samfundet er besmittet og fordærvet. „Det ganske Hoved er sygt og hele Hjertet svækket.“ Vore Systemer, vor Politik, vor Lovgivning, vor Opdragelse og Philosophi er alle forkeerte, heller ikke kan vi i Særdeleshed blive dadlede, thi disse Onder er Aarhundreders Affødning. Vore Fædre har forladt Gud, hans Veiledning, Styrelse og Understøttelse, og vi er bleven overladte til os selv; og vor nærværende Forfatning er et klart Beviis paa vor Udygtighed til at regjere; og vore forbigangne, feilslagne Forsøg viser tydeligt, at en fremtidig Bestræbelse med de samme Midler vilde være ligesaa unyttig. Verden er syg og der udfordres et Verdens-Lægemiddel.

(Fortsættes.)

Skandinaviens Stjerne.

Den 1ste Januar.

Afløsning af præsiderende Ældster og Beskikkelser. Med Begyndelsen af dette Aar er det vor behagelige Pligt at afløse nedenstaaende Ældster, der have arbeidet længe og trofast i Tjenesten, og efter Aandens Veiledning beskikke Andre i deres Sted.

Følgende Ældster afløses med Tilladelse at reise hjem til Zion: *C. C. A. Christensen*, *O. N. Liljenqvist*, *Lauritz Larsen*, *Christen Larsen*, *J. Jörgensen og J. Jensen.*

Nedenstaaende Ældster beskikkes som følger:

Ældste *Niels Wilhelmsen* til at overtage den pastorale Varetægt, fra dette Aars Begyndelse, over *Kjøbenhavns*, *Lollands* og *Bornholms* Conferencer.

Ældste *Hans P. Lund* til at eftertræde Ældste C. C. A. Christensen som Præsident over Brevigs Conference i Norge;

Ældste *Lars Eriksen* til at eftertræde Ældste O. N. Liljenqvist som Præsident over Kjøbenhavns Conference;

Ældste *Peter A. Fjeldsted* til at eftertræde Lauritz Larsen som Præsident over Vensyssels Conference;

Ældste *Christopher O. Folkman* til at eftertræde Ældste J. Jørgensen som Præsident over Frederieia Conferenee;

Ældste *Mads Jørgensen* til at eftertræde Ældste J. Jensen som Præsident over Lollands Conferenee;

Ældste *H. Jensen* til at eftertræde Ældste Christen Larsen som Præsident over Bornholms Conference;

De beskikkede Brødre opfordres til at indfinde sig hos os for at modtage deres Beskikkelser og Instruxer, og derefter begive sig til deres respektive Arbeidsmarker for at blive bekjendte med de Pligter, som vil paahvile dem i deres nye Stilling, og overtage Bestyrelsen, naar de aftrædende Brødre har overleveret alle Ting i en god og fuldkommen Orden, hvilket vi paalægger dem som en hovedsagelig Pligt, som vi veed, at de vil udføre .med samme Iver og Trofasthed, som de har rygtet deres Pligter under deres Tjenestetid.

Bogregnskabet. Vi har i dette Nummer givet Contoirets Tilgodehavende for Skrifter, og det vilde være til stor Fordeel for Værkets Fremme, at Confereneerne, efterhaanden som de faaer Midler dertil, betaler Bogbeholdningen, som saaledes bliver Confereneernes Eiendom, og derefter kjøber Contant de Skrifter de reqvirerer, hvilken Plan er bleven antagen og begyndt at udføres i Conferencerne i Jylland. Derved bliver Contoiret bedre sat istand til at fornye Oplagene, og udgive nye Skrifter til Belærelse for de Hellige og vore Medmennesker. Ved Siden af at prædike Ordet vil Intet fremme Herrens Værk saa meget, som at udsprede det trykte Ord. Det vil prædike i mange Huse, som endnu synes tillukte for Herrens Tjenere, der paa Grund af deres Ringhed i verdslig Henseende sjelden tilstedes Adgang til de Rige, Mægtige og Lærde, som, dersom det skrevne og trykte Ord ikke fandtes, skulde blive i Uvidenhed om Betydningen af det Sidste Dages Værk. Det er derfor alle de Helliges Pligt af Kjærlighed til Gud og vore Medmennesker efter yderste Evne at sprede Kundskaben om Rigets Evangelium; bliv ikke trætte af i en sagtmodig og ygmyg Aand at frembære det mundtlige Vidnesbyrd, naar *en passende Anledning* dertil gives, og bliv heller ikke trætte af ved Midler og Indflydelse at fremme Skrifternes Udbredelse. Hvor mange Gange har ikke et skjænket, laant eller efterladt Skrift i et Huus været et Middel til at bringe Een eller Flere til Erkjendelse af Sandheden, til Lydighed mod Evangeliets Fordringer og til Indgaaelsen af den nye og evige Pagt med vor himmelske Fader.

Tale

af Præsident Brigham Young i Tabernaklet den 22de Juni 1856.

(Fortsat fra Pag. 85.)

Tredieparten af Himlens Hærskarer, som blev nedstyrtet, er ikke bleven tagen bort, idetmindste ikke det jeg har fundet ud, og af de andre to Trediedele skal alle de, som ikke har faaet Legemer, komme og tage dem, for at faae Anledning til at beredesig til en herlig Opstandelse og Ophøielse, førend vi bliver færdige med denne Verden; og de, som er trofaste i Kjødet til at opfylde Evangeliets Fordringer, vil vinde denne Seier over de Aander, som ikke har Tilladelse til at tage Legemer, og denne Klasse af Aander udgjør een Trediedeel af Himlens Hærskarer.

De, som er døde uden Evangeliet, er fremdeles plagede af disse onde Aander, der siger til dem: „Gaae ikke hen for at høre paa, hvad den Mand Joseph Smith prædiker, eller David Patten eller nogen af deres Tilhængere; thi de er Bedragere.“

Aander er ligesaa omgængelige med Aander, som Legemer med Legemer, endskjøndt Aanderne er dannede af saadanne forfinede Materier, som ikke føles af denne grovere Organisation. De spadserer, taler med hinanden og har deres Forsamlinger, og gode Mænds Aander, liig Josephs og de Ældstes, der har forladt denne Kirke paa Jorden for at virke en Tid i en anden Virkekreds, samler alle deres Kræfter og gaaer fra Sted til Sted og prædiker Evangeliet, og Joseph styrer dem og siger: Gaae frem, mine Brødre, og hvis de spærrer Eders Vei, saa staae frem og byd dem at adspredes. I har Præstedømmet og kan adspredе dem; men dersom nogen af dem ønsker at høre Evangeliet, saa prædik for dem.

Kan de døbe dem? Nei. Hvad kan de gjøre? De kan prædike Evangeliet, og da vi har det Privilegium at opbygge Zion, saa vil den Tid vorde, da Frelsere vil opkomme paa Zions Bjerg. Min Broder Joseph talte om denne Gjenstand i Formiddags. Nogle af dem, som ikke er i Forkrænkeligheden, vil komme frem og sige: „Her er Navnene paa et Tusinde, jeg ønsker at I skal forrette for i dette Tempel, og naar I er færdige med dem, vil jeg give Eder et andet Tusinde, og Israels Ældste og deres Hustruer vil gaae frem og forrette for deres Forfædre, Mændene for Mændene og Qvinderne for Qvinderne.

En Mand ordineres og modtager sine Tvætninger, Salvelser og Begavelser for den mandlige Deel af sin og sin Hustrues Forfædre, og hans Hustru for den qvindelige Deel.

Da vil de sige i Aandeverdenen: „Seer I ikke Nogen, som arbeider for Eder? Herren erindrer Eder og har aabenbaret for sine Tjenere paa Jorden, hvad der skal gjøres for Eder.“

Er Aandeverdenen her? Den er ikke hiinsides Solen, men den er paa denne Jord, som blev organiseret for det Folk, som har levet, som nu lever, og som vil komme til at leve paa den. Intet andet Folk kan besidde den, og vi kan ikke have noget andet Rige, førend vi er beredte til at beboe dette

evindeligen. I Aandeverdenen gaaer de, som har vundet Seier, frem og bereder Veien for dem, der lever i Kjødet, og som fuldbyrder Arbeidet, som Frelsere paa Zions Bjerg.

For at kunne udføre dette Arbeide, vil der ikke alene være eet Tempel, men Tusinder af dem, og Tusinder og Titusinder af Mænd og Qvinder vil gaae ind i disse Templer og forrette for Folk, som har levet saa langt tilbage i Tiden, som Herren vil aabenbare. Dersom vi ere trofaste nok og gaaer tilbage og opbygger det store Tempel, som Joseph har skrevet om, og skulde Herren anerkjende sine Tjeneres Arbeide, giv da Agt, thi I vil see Een, som I har seet før, og mange af Eder vil see ham, som I ikke har seet før, men I vil kjende ham saa snart I seer ham.

Dette Privilegium kan vi ikke nyde nu, fordi Satans Magt er saadan, at vi ikke kan udføre det Arbeide, som er nødvendigt for at sætte os istand til at erholde det.

Naar vi atter begynder paa Murene paa Templet, som skal bygges paa dette Sted, vil Efterretningerne derom flyve fra Maine til Californien. Hvem vil fortælle dem? De Smaadjævle, som er rundt omkring her, som er rundt omkring denne Jord i Aandeverdenen, der vil være Millioner af dem færdige til at meddele Efterretningerne til Djævlene i Missouri, Illinois, Californien, Mexiko og i hele Verden. Og Spørgsmaalet vil være: „Hvad Nyt? Der foregaaer nogle djævelske Ting iblandt *Mormonerne*, og jeg veed det. Disse *Mormonere* burde dræbes.“ De veed ikke, hvad der opvækker disse Følelser hos dem; det er de Aander, som bestandigt omgiver dem.

Vi har Alle faaet Aander, som tager Vare paa os; da Elisæ Tjeners Øine blev opladte, saae han, at de, som var for dem, var flere end de, som var imod dem. Der er to Trediedele for os og een Trediedeel imod os. Der er ikke een af Adams Sønner og Døttre, uden de vil blive frelste i et Rige, og modtage en Herlighed og Ophøielse til en vis Grad, undtagen de, som har nydt Evangeliets Privilegium, forkastet det og syndet imod den Hellig-Aand; de vil blive Djævlers Tjenere.

Hvorlænge vil de være til? Jeg veed ikke, heller ikke bryder jeg mig derom. Enhver blandt dette Folk, tilligemed de Hellige, som har levet før os fra Adams Dage af indtil nu, og de, som kan komme efter os, siger Alle: „Byg op Guds Rige.“ Hvorfor? For at frelse Jordens Indvaanere og faae dem Alle ind i et Slags Rige, hvor de kan blive betjente, saa at ikke denne organiserede Materie atter skal vende tilbage til dens oprindelige Element, for vi ønsker, at dette Værk maa blive bevaret.

I veed, at naar I opdyrker en Avlsgaard, ønsker I ikke at see den overgroet med Ukrud, og det vilde saare Eders Følelser at see Eders Huse, Lader og andre Eiendomme ødelagte. Sandt nok, I kan oparbeide flere, men hvorledes troer I Herren føler, som er langt mere medlidende end vi, naar han seer Djævelen vinder en Fordeel over hans Skabninger for at føre dem bort til Ødelæggelse? Troer I ikke, at hans medfølende Hjerte ynkes over dette Folk, og at han er vred paa de Ugudelige? Troer I ikke, at han ofte føler, som om han vilde sige: „O, mine Børn, hvorfor lytter I ikke til, hvad jeg siger Eder, hvorfor ta-

ger I ikke fat paa Livsprincipperne, og ophører med at følge en Vei, som vil føre Eder til Fordærvelse? Jeg har arbeidet paa at frembringe denne Organisation, og jeg ønsker ikke, at mit Arbeide skulde være spildt, men jeg ønsker inderligen, at I vilde lytte til de Raad, jeg giver Eder, og at I vilde berede Eder til at vedvare evindeligen og komme i min Nærværelse; men dersom I ikke kan gjøre dette, og adlyde en celestial Lov, adlyd da idetmindste Loven i et Rige, hvor jeg kan sende Engle til Eder, og jeg vil sende dem for at vederqvæge og betjene Eder, og jeg vil opreise Eder og gjøre Eder glade og lykkelige, og vil fylde Eder med Fryd og Fred."

Det er vor Forretning at leve efter vor Religion, og det er alt, hvad vi har at gjøre. „Men," siger Een, „jeg troede vi skulde avle Korn." Jeg har mange Gange sagt Eder, at jeg ikke vilde give noget for Eders Tro, uden I føier Gjerningerne dertil. Hvorledes vil I tage fat paa at opbygge Riget?

Jeg ønsker nu at forlade den Gjenstand, som vi har betragtet, thi jeg synes, at jeg har talt nok om den for Nærværende, og vil nu sige Eder, hvorledes I skal berede Eder til at opbygge Guds Rige og frelse de Oprigtige af Hjertet.

Her er vi i disse Bjerges Dale, og jeg siger, at der findes ikke et Folk paa Jorden, som vilde leve her, undtagen de Sidste Dages Hellige, og det synes næsten at være mere, end de kan taale at forblive her. Nu, dersom de vilde være ligesaa gesvinte til at lytte til Raad, som de er til at erhverve Rigdomme, og som de er til at tilfredsstille deres egne Tilbøieligheder, vilde vi ikke see de haarde Tider, vi nu seer.

Da vi først kom hid, havde vi ikke været to Uger paa dette Sted, førend jeg saae store Cottonwood Kanalen, som vi nu arbeider paa, ligesaa tydeligt, som jeg nogensinde vil see den, naar den er fuldført, og I vil endnu see Baade paa den. Den maa være der, hvorfor? For at opholde dette Folk. Troer I, vi behøver det Vand, som nu er ubenyttet i de af Naturen dannede Kanaler? Siig, Søstre, om I troer, vi behøver mere Vand til at vande med? Ja, I gjør; thi Erterne hentørres for Eder, og I vil sandsynligviis heller ikke faae mange Agurker til at lægge ned.

Har dette Folk været ligesaa gesvint til at lytte til Raad, som til at blive rigt? Nei, og mange af Eder vilde heller bede Herren at sende Regn, end tilegne sig ved eget Arbeide det Vand, som altid flyder fra disse Bjergkløfter. Jeg siger Eder nu, som jeg før har sagt, at jeg ikke har stor Tro til at bede om Regn, og selv om jeg havde Tro og Magt til at bringe Regn paa Sæden i disse Dale, vilde jeg ikke gjøre det. Hvorfor ikke? Fordi det vilde paadrage mange af Eder dorske, lade og dovne Vaner, og enhver Hedning, som kom her igjennem, vilde tragte efter Eders Avlsgaarde og sige: „Dette er det smukkeste Land, jeg nogensinde har seet, hvor rige I er, hvor godt Eders Qvæg trives paa Høiene, Eders Korn voxer næsten uden det Arbeide at dyrke Jorden."

De vilde snart begynde at faae Lyst til Eders Arvelodder, disse Huse og denne Stad, og det vilde kun vare nogle faa Aar førend vi

var nødte til at forlade dette Sted, eller til at stride imod dem. Men som det nu er, er der intet Folk, som vilde boe her, undtagen de Sidste Dages Hellige, og de er unegtelig det bedste Folk paa Jorden, selv om jeg undertiden revser dem, og hvad jeg siger er sandt, thi Nogle fortjener Revselse.

Jeg troer ikke, at Enochs Stad gjorde større Fremskridt i samme Tidsrum end dette Folk har gjort i disse sex og tyve Aar af deres Løbebane, hvilket taler meget for dem. Hvo ellers vilde boe her? Ingen. Sæt Hedninger her og siig dem, at de skulde indesluttes her, saa vilde de ansee sig for at være i et værre Fængsel end i en Straffeanstalt

Knurrer nogle af Brødrene saa smaat og siger, at hvis det ikke var for „Mormonismen," vilde de gjøre saa og saa? Hvad vilde de gjøre? Er der noget andet Folk, som vilde gjøre det saa godt, som I gjör? Nei, intet andet.

Naar jeg finder Feil hos Folket fordi de ikke lytter til Raad, er det fordi jeg ønsker, at de skal leve saaledes, at de snarligen kan erholde Retfærdigheds Belønning, og at de ikke maa vente for længe paa den.

Dette er et godt Folk, endskjøndt der er Nogle iblandt os, som ikke handler ret. Lad Hedningerne nedsætte sig her, saa vilde I snart see Halse blive overskaarne og høre Riflernes skarpe Knald ved Vandudtagene. Der vilde blive langt mere Fægtning for Vand, end der er iblandt „Mormonerne," endskjøndt nogle af dem stjæler det nu.

Mange af Brødrene føler ligesom jeg; dersom Nogen skulde komme og stjæle bort mit Vand, medens mit Korn voxede, vilde jeg sige: „I vil avle Korn, vil I ikke? Vel, driv paa; thi vi vil faae det, dersom I avler det.

Her sidder en Mand, som jeg nu kan see, der siger, at jeg er en større Despot end Keiseren af Rusland. Kanskee jeg er, thi skulde jeg see de Fattige lide, da kunde jeg bedre slaae Bunden op paa Meeltønderne end Alexander den II, og give Indholdet til de Fattige med et bedre Hjerte, end han kunde.

Hvo i den vide Verden kunde leve her fredeligere end vi? Ingen; og jeg takker Gud for haarde Tider. Troer I Hedningerne ønsker dette Land? Nei, de siger: „Det er et forbandet Land, og jeg siger „Halleluja;" thi det er netop det Land, jeg foretrækker, et Land, hvor Ingen vil leve, foruden dem, som er villige til at holde Guds Bud.

Jeg ønsker at være tyrannisk nok, dersom det er det rette Udtryk, for at gjøre Eder til gode Mænd og gode Qvinder. Arbeid af alle Kræfter iaar, og see om vi ikke kan gjøre Forberedelser for næste. Dette er netop det Land, hvori Hellige kan opdrages; vi har seet Hvede voxe her næsten af sig selv, og der kunde ikke være noget bedre Land til at opamme Hellige i.

Hvis en Person er oprigtig for Gud, og han har mere end han behøver til sit eget Brug og ikke er gjerrig, vil han uddele det til dem, som ikke har, saa Ingen tiltrænger at gaae foruden den fornødne Føde. Jeg veed, der er Mange her, som har givet meget Meel bort, og de har paa ingen Maade lidt Mangel paa Grund af deres

Gavmildhed. Der sidder en Mand her paa Forhøiningen, som siger, at hans Hustru har skrabet Bunden paa Meeltønden og har den paafølgende Morgen gaaet hen for at skrabe den bedre for at give Mere til de Fattige og har da fundet den halv fuld. Hun spurgte, om han havde kommet det deri; han svarede nei. Vel, sagde hun, jeg tømte den igaar Aftes.

Herren ønsker at prøve Eder; men skal vi sige, at vi vil sammendynge Guds Velsignelser, for at vi kunne sige, at vi har en stor Mængde til vort eget Brug? Nei, men deel det ud, og gjør det med et ærligt Hjerte i al Ydmyghed, og lad dem, som modtager Velsignelser, modtage dem med et ærligt Hjerte i al Ydmyghed og med Taknemmelighed. Nogle, som har, vil holde det tilbage, og nogle af de Fattige er begjerlige og vil snappe lidt her og lidt der og lægge det op eller forøde det. Hvis I vedbliver med Eders Begjerlighed, vil Eders Formue minke og svinde hen.

Lad de Fattige, som maa stole paa at faae Brød af deres Brødre, efterat de selv har gjort alt, hvad de kan for at erholde det, være taknemmelige og ikke tage imod mere end der udfordres til Brug paa en nøisom Maade. Ved at følge en saadan Fremgangsmaade vilde Ingen lide Mangel.

Nogle er frygtagtige og mangler Tro og Tillid til Gud, og Andre er altfor knebne; dette er Aarsagen til, at Mange har været i en saadan Knibe. Jeg indbyder atter, som jeg saa ofte har gjort, de, som er mistrøstige og bange for, at Gud vil forlade dette Folk, til at drage herfra, dersom de ikke ønsker at være Hellige og sætte Tillid til de Helliges Gud. Jeg ønsker saadanne Folk vilde reise; jeg skal være glad, dersom de vil reise. Jeg vilde ikke, at de skulde forblive her; jeg vilde heller give dem Meel og hjælpe dem afsted, fordi de er en Forbandelse for de Hellige. Og dersom Djævelen indskyder i deres Hjerter, at de bør reise, veed jeg, at der vil gaae en vis Deel af hine onde Aander med dem, og dog vil der altid komme fuldt op af Andre.

Alt hvad jeg forlanger af Eder er, at I skal henvende Eders Sind paa Jesu Christi Evangelium og være Hellige; jeg vil ikke forlange noget Andet paa denne Jord af Eder, uden at leve saaledes, at I kan kjende Guds Sind og Villie, naar I modtager den, og da adlyde den. Hvis I vil gjøre saa, vil I blive beredte til at gjøre mange andre Ting, og I vil finde, at der er meget Godt, som skal gjøres.

Vi har ingen Tid at give bort til Narrestreger; thi vi har saa Meget for os, som vi sandsynligviis kan gjøre for at holde Skridt med den Deel af vore Brødre, som er gangne til det andet Sted.

Og naar vi er kommen ind i den Virkekreds, hvor Joseph er, saa er der endnu en anden Afdeling, og derpaa en tredie, og saa en fjerde, osv. i en evig Fremadskriden til Ophøielse og evige Liv. Det er den Ophøielse, jeg tragter efter. Maa Gud velsigne Eder. Amen.

Joseph Smiths Levnetslöb.

Januar. 1836. (Fortsat fra Pag. 89).

Fredag den 29de. Bivaanede Skolen og læste Hebraisk. Modtog nogle Linier fra Præsidenten over de Ældstes Qvorum; de ønskede at vide, hvem de skulde modtage, hvilket jeg besvarede mundtligen.

Om Eftermiddagen indbød jeg hele min Faders Familie og anstillede en Fest, og fortalte mine Følelser med Hensyn til dem. Min Fader udtalte patriarkalske Velsignelser paa Hovederne af Henry Gannet, Charles H. Smith, Marietta Carter, Angeline Carter, Joanna Carter og Nancy Carter. Dette var en Glædestid for mig, og hele Familien frydede sig tilsammen. Vi fortsatte vor Forsamling til omtrent Kl. 8 om Aftenen, og talte om Guds Godhed imod os i at aabne vore Øine, saa at vi kunde see Himlens Syner, og i at sende os sine hellige Engle til at betjene os med Livets Ord. Vi sang Guds Priis i beaandede Melodier, og vi følte og nød Kraften af Kjærlighed og Enighed.

Løverdag den 30te. Bivaanede Skolen som sædvanligt, modtog adskillige Besøgere og viste dem Abrahams Optegnelse. Hr. Seixas vor hebraiske Lærer, undersøgte den med dyb Interesse, og erklærede, at den uden al Tvivl var original. Han er en Mand af en udmærket Forstand, og har Kjendskab til mange Sprog, som blev talt af de Gamle, og han er en hæderlig Mand, saavidt jeg endnu kan dømme.

Ved en Conference af Kirkens Præsidentskab blev det besluttet, at Ingen ordineres til et Embede i Kirken i Kirtland uden de forskjellige Qvorumers Stemme, naar de er forsamlede for at afhandle kirkelige Anliggender.

Besluttet: At Alva Beeman, de Ældstes Præsident, paalægges at give Kirkens Præsidenter en Navneliste over de forskjellige Ældster, udgjørende hans Qvorum, og alle andre Ældster, som ikke tilhører noget af de nu grundlagte Qvorumer.

Besluttet: At Harvey Whitlock gjenoptages i Kirken i fuldt Samfund efter hans Gjendaab, og derefter ordineres til Overpræstedømmet.

Oliver Cowdery,
Skriver.

Om Aftenen gik jeg op i Overværelserne af Herrens Huus, og satte de forskjellige Qvorumer i Orden. Underviste de Halvfjerdsindstyves Præsidenter angaaende Ordenen af deres Salvning, og opfordrede dem at gaae frem og salve de Halvfjerdsindstyve. Da jeg havde sat alle Qvorumerne i Orden, vendte jeg tilbage til mit Hjem, thi jeg var bleven træt formedelst den bestandige Uro og Arbeide med at sætte alle Authoriteterne i Orden, og i at bestræbe mig for at rense dem til den høitidelige Forsamling ifølge Herrens Befaling.

Søndag den 31te. Bivaanede Gudstjenesten i Skolehuset, organiserede de forskjellige Qvorumer af Kirkens Authoriteter, beskikkede Dørvogtere til at holde Orden ved Dørene paa Grund af Trængselen, og for at forebygge, at Huset ikke skulde blive altfor opfyldt. Zions Høiraad benyttede den første Deel af Dagen til at

tale eftersom de var veiledte, og at fortælle Erfaringer, Prøvelser, osv.

Eftermiddagen. Huset kom til Orden som sædvanligt, og Præsident Sidney Rigdon holdt en kort Tale, og vi forrettede Brødsbrydelsen.

Om Aftenen foretog min Fader Velsignelsen af tre Brødre hos Præsident O. Cowdery's. Tilbragte Aftenen hjemme.

Mandag den 1ste Februar 1836. Bivaanede Skolen som sædvanligt, og organiserede tilsammen med den anden Committee en anden Klasse af Tredive for at modtage Hr. Seixas Forelæsninger over Hebraisk.

Varetog om Aftenen Organiseringen af Overpræsternes, Ældsternes, de Halvfjerdsindstyves og Biskoppernes Qvorumer i Overværelserne i Herrens Huus, og efter at have velsignet ethvert Qvorum i Herrens Navn, begav jeg mig hjem, havde en anden Sammenkomst med Hr. Seixas, vor hebraiske Lærer, og fortalte ham noget af Guds Handlemaade med mig, og fremsatte nogle Beviser for ham om det sidstedages Værk. Han lyttede venligen og gjorde ingen Indsigelser.

Tirsdag den 2den. Bivaanede Skolen som sædvanligt, og varetog forskjellige Pligter.

Gik til Skolehuset om Aftenen og hørte et aandfuldt Foredrag, holdt af Præsident Rigdon. Han gav et Omrids af vor Tro, viste Adspredelsen og Indsamlingen af Israel fra Skriften, og Josephs Træ i Ephraims Hænder, særskilt fra Mose. Det var en underholdende Forsamling, og Aanden bar Vidnesbyrd, at det behagede Herren.

Onsdag den 3die. Bivaanede om Formiddagen vor hebraiske Forelæsning.

Om Eftermiddagen, studerede tilsammen med Oliver Cowdery og Sylvester Smith. Modtog mange Besøgere og viste dem Abrahams Optegnelser. Min Fader velsignede Tre med en patriarkalsk Velsignelse. Præsident Alva Beeman leverede en Liste paa Halvfjerdsindstyve af hans Qvorum, bestemte, om Gud vil, til at danne et andet Qvorum af de Halvfjerdsindstyve.

Torsdag den 4de. Bivaanede Skolen og hjalp til at danne en Klasse af to og tyve Medlemmer, som skulde læse Kl. 3 Efterm. De andre treogtyve læser Kl. 11. Den første Klasse repeterer eet Qvarteer før 10 Form., og den anden eet Qvarteer før 2 Efterm. Vi har en stor Mangel paa Bøger, men har besluttet at gjøre det Bedste vi kan. Maa Herren hjælpe os til at erhverve dette Sprog, saa at vi kan komme til at læse Skrifterne i det Sprog, hvori de blev givne.

Fredag den 5te. Bivaanede Skolen og hjalp Committeen med at gjøre Foranstaltninger til at forsyne den 3die og 4de Klasse med Bøger; besluttede at dele Bibelen i flere Dele til nævnte Klassers Gavn; fortsatte mine Studier i det Hebraiske; modtog adskillige Besøgere, og varetog forskjellige Pligter.

(Fortsættes.)

Contoirets Tilgodehavende den 24de December 1856.

Conferencen.	Agenten.	Gjæld. Rdl.	Mk.	Sk.
Kjøbenhavn.	A. P. Trane	816	1	—
Aalborg.	J. C. Klingbeck . . .	394	—	—
Fredericia.	R. Mikkelsen	377	—	—
Fyen.	A. Hansen	402	3	—
Lolland.	N. Mortensen	214	1	—
Bornholm.	J. P. Folkman	198	1	—
Vensyssel.	J. C. Thomsen . . .	414	—	—
Skaane.	Ädler	498	2	—
Brevig.	C. C. A. Christensen .	805	2	—
Stockholm.	L. Nilsson	730	5	—
	Summa	4851	2	—

Diverse Debitorer.

	Rdl.	Mk.	Sk.
Transport	4851	2	8
N. P. Petterson	12	"	"
A. Nielsen	4	"	"
Jürgens	2	"	11
Køhl	4	"	6
H. Christophersen . . .	3	5	11
H. Hendriksen	"	2	4
Niels Andersen	11	3	4
Lateris	4889	2	12

	Rdl.	Mk.	Sk.
Transport	4889	2	12
A. Grønbeck	9	3	8
A. Weihe	13	2	14
Johan Liljenstrøm . . .	2	2	4
Aake Svensen	4	1	10
Sergeant Runde . . .	2	3	"
Luminary Office . . .	57	4	8
Summa	4979	2	8

Indbetalte Bogpenge.

	Rd.	Mk.	15 Sk.
H. Jensen	247	—	—
R. Mikkelsen	52	5	1 —
A. Hansen	23	—	— —
C. C. A. Christensen	50	—	— —
A. P. Trane	402	—	— —
N. Ädler	75	—	— —
Summa	850	—	— —

Indhold.

	Side.
Evangeliets første Principer . . .	97.
Guds Regjering (fortsat)	101.
Redaktionsbemærkninger	103.
Tale af B. Young (fortsat)	105.
Joseph Smiths Levnetsløb (fortsat)	110.
Contoirets Tilgodehavende	112.

„Skandinaviens Stjerne" udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned og faaes paa Contoiret i Lorentzens Gade Nr. 504, A. 5. Stuen tilvenstre og paa alle kongelige Postcontoirer.

Udgivet og forlagt af Hector C. Haight.
Trykt hos F. E. Berding.

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de sidste Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

6. Aarg. Nr. 8. *Den 15. Januar 1857.* Priis: 6 Sk. pr. Expl.

Mormonismens Fremgang.

(Fra „the Western Standard.")

Det synes at være een af *Mormonismens* mærkværdige Særkjender, at den fremstilles saa besynderligen fordreiet. Fra Prædike- og Talerstolen, saavelsom ved den verdslige og religiøse Presse er de skamligste Usandheder og de meest paafaldende Urimeligheder bleven publiserede angaaende Mormonismens Grundsætninger, som om „Flittigheden i at udsprede onde Rygter kunde godtgjøre sammes Urimelighed."

Naar deres Fjender taler om dem enten forblindede ved Uvidenhed, eller partiskgjorte ved Fordom, søger de at laste den paa alle Maader. For at nedsætte den og tilintetgjøre dens Indflydelse er for Nogle ingen Bagtalelse for afskyelig, ingen falsk Slutning for overfladisk, intet Udtryk for skammeligt og intet Rygte for ugrundet. Paa den anden Side, naar den ved en næsten forunderlig Taabelighed finder en Ven udenfor dens eget Samfund, kunde det næsten synes, at ingen Lovtale var for overdreven, som om den vilde paatvinge den Slutning, at den hverken kan gjøre sig maadelig elsket eller svagt hadet.

At *Mormonismen* har vundet Fremgang, kan Ingen bestride. Født, ligesom igaar, har den dog allerede gaaet over den halve Jord; dens Grundsætninger er bleven forkyndte og dens Skrifter udspredte i Klodens fire Qvarterer. Mormons Bog er bleven oversat paa Engelsk, Fransk, Tydsk, Italiensk, Dansk, Welsk og Havajisk. Tusinder annammer dens Læresætninger og glæder sig ved Kundskaben om deres Sandhed i disse og andre Lande, og alt dette er næsten Gaardagens Værk.

For sexogtyve Aar siden forsamledes sex Personer i en liden Tømmerhytte, og Joseph Smith, en ulærd Yngling, organiserede Jesu Christi Kirke af Sidste Dages Hellige. Hans Aand, opflammet af guddommelig Aabenbarings Aand, forudsagde for den begyndende Kirke stor Fremgang; hans Prophetier overgik de faa Troendes fyrigste Forventninger; endog Joseph Smith kunde neppe have opfattet, hvor vidunderligen

hans Forudsigelse vilde opfyldes. Den Fremgang *Mormonismen* har nydt, har været en vedvarende Række af Triumfer, haardt tilkæmpede og lovligen vundne; den har maattet stride mod de meest Begavedes Opposition; de Indflydelsesrige har forkastet den; Talere har deklameret imod den; Kritikere har forsøgt at overvælde den med Foragt; de skammeligste og meest opirrende Løgne har været satte i Omløb angaaende den; og naar Menneskene saae, at den, trods de nævnte Midler, tiltog i Antal og Indflydelse, anvendte de physiske Beviser, nemlig: Mordbrand, Snigmorderens Dolk, Riflen og Bajonetten; de bestræbte sig for at udrydde Tilhængerne, naar de fandt, at de ikke kunde gjendrive Principerne, men med hvilken Fremgang? Fra Ruinerne af Kirtland, Independence og Nauvoo har *Mormonerne* forøget sig, saa at de Sex fra 1830 er blevne til Hundredetusinder i 1855, hvoraf over 70,000 Personer er forsamlede i Utah's Dale, som nu forlanger af Federal-Regjeringen at blive optagne i Unionen som Republikkens sidste Barn.

Hvoraf kommer det, at de saaledes har vundet Fremgang? Verdslig Indflydelse tiltog med dem; de var nogle faa Adspredte; de blev et Distrikt og forøgedes til en organiseret Stads-Commune; da de blev nedtraadte, deres Hovedmænd myrdede, deres Eiendomme beslaglagte og ødelagte, forlod de Nauvoo nøgne og forhungrede. De flyede for Menneskenes Hevngjerrighed til Ørkenen og blev et Territorium, og nu, trodsende løgnagtige Skribleres Ondskab, høitstaaende Fjenders Bagvaskelser og Manges Hadefuldhed, vedbliver de fremdeles at forøges til Alles Forbauselse.

Hvilke Midler har de anvendt? Mennesker i vore Dage drives af Frygt for Tab og Attraaa efter Vinding. Var det Vinding, som *Mormonismen* havde at tilbyde Menneskene? Deres Hjem skulde ødelægges, deres Navne udkastes som onde, de havde at byde en Verden af Fjender Spidsen, og de Faa, som forhen var deres Venner, skulde forlade dem; den lille Formue, de havde arbeidet sig til, den lille Agtelse, de havde erhvervet, og den lille Indflydelse, de havde vundet, Alt maatte opgives, og for hvad? Een af vore Modstandere siger os: for „overdrevne Fabler, skændigt Bedrageri, grov Sandselighed og fæle Vederstyggeligheder." At sige, at Joseph Smith eller hans Tilhængere skulde være istand til at forlede Individer i hundredetusindviis af forskjellige Gemytter, fra forskjellige Lande, talende forskjellige Sprog, til at forglemme alle deres gamle Traditioner, sønderrive de dyrebare Slægtskabsbaand, forlade deres hyggelige Hjem, bortjage naturlige Fordomme, qvæle nationale Medfølelser, og drage midt under Farer og Besværligheder Tusinder af Mile over Hav og over Land, og maaskee i Enden udholde Sorg og Nød og muligen Død, og alt dette for intet Andet end Fabler og tomt Bedrageri, vilde være at sige, at han udførte et større Mirakel end nogensinde fandt Sted i Oldtiden.

Indrømmende for et Øieblik, at de, forledte med Hensyn til Sandheden af Grundsætningerne og bedragne ved falske Fremstillinger, kom til Utah i det Haab at

finde en Himmel af Reenhed og et Paradiis for Hvile, ved hvilken hemmelig Magt er Brigham Young og hans Medbrødre istand til at tilbageholde dem der? Hvoraf kommer det, at saa mange Forsøg til at blotstille *Mormonismen* har alle været saa krafteløse og uvirksomme til at standse Fremgangen af den mægtige Strøm? Har Brigham den Magt til aldeles at besmitte og fordærve alle Hjerter, som kommer indenfor Omraadet af hans Indflydelse? Enten maa vi erkjende dette, eller at Principerne, han lærer, er rene.

Nogle, som saae Josephs Fremgang, have tilfredsstillet sig selv med en Skuldertrækning og et Haansmiil, og sagt: „Mahomeds Fremgang var ligesaa mærkværdig, Joseph er Amerikas Mahomed.“ Hvor meget end det Glimrende i denne nye Tanke maa tiltale den Uagtpaagivende og Overfladiske, kan dog ingen Læser af Historien indrømme den nogen Vægt — thi den er usand. Joseph Smith adskiller sig væsentligen fra Mahomed, for det første ved de Bevæggrunde han fremsatte; for det andet ved de Midler han brugte. Mahomed saae verdslig Forfremmelse, Navnkundighed og Magt foran sig, og blev en Forandrer af sit Lands Institution, en Krænker af sit Lands Love, en oprørsk Kuldkaster af det regjerende Dynasti. Joseph saae foran sig en ødelagt Agtelse, Fattigdom og Møie; han var en varm Elsker af sin Nations Frihed, en fast Opholder af sin Nations Regjering, en uforfærdet Forfægter af Republikanismen, og under de heftigste Forfølgelser mod ham, var hans stadige Raab: „Unionen har ikke syndet imod mig.“ Mahomed tilbød sine Tilhængere Paschaliker (Statholderskaber), Vizierskaber (Ministerposter), mægtige Embeder med store Indtægter, Regjeringen over afhængige Provindser, og Befalingen over store Krigsrustninger; medens Joseph Smith ligefrem med Christi Evangelii Simpelhed, tilbød Lidelser og Trængsler i dette Liv, og kun evig Lyksalighed i den tilkommende Verden.

De adskiller sig ogsaa i de anvendte Midler. Hos Mahomed var det Koranen eller Døden! hos Joseph var det Evangeliet og sandsynligviis Døden. Hos den Ene var Straffen at forkaste ham Døden; hos den Anden kunde Døden blive Straffen for at antage ham. Hos den Ene var Sværdet og Landsen Midlerne; hos den Anden Prædikningen af ligefremme Principer ved ligefremme Mænd.

Vi er altsaa nødte til at uddrage den Slutning, at saa stor er Forskjellen mellem de To, at, dersom Maaden at vinde Fremgang paa, var antaget af Mahomed, da maatte det, menneskeligt talt, mislykkes for Joseph. Men som det ikke er mislykket for ham, saa maa hans Fremgang skrive sig fra høiere Midler end menneskelige. Fremtidens Forhaabninger kan altid med Rette begrundes ved det Forbigangnes Historie. Dette er filosofisk rigtigt, og bedømmende *Mormonismen* efter dens Fremgang hidindtil, hvad maa det saa blive herefter? Dersom Antallet i 26 Aar har forøget sig fra sex Personer til flere hundredetusinde, hvad vil da Forøgelsen blive fra disse i de følgende 26 Aar. Mange Avisskrivere raaber: „Stop deres Fremgang,“ „hold dem indenfor Utahs Grændser.“ Mine Herrer! de raabte allerede „Stop“ for 26 Aar siden og med hvilket Resul-

tat? I Mormonismens Barndom blev moralske Midler brugte til at standse dens Fremgang, men de slog feil; physisk Magt blev forsøgt, og omendskjøndt den ødelagte vore Stæder, kunde den dog ikke dræbe de levende Principer, som besjælede vort Folk, — hvad der altsaa mislykkedes i dens Barndom, vil ikke lykkes i dens Manddom. Den eneste Maade til at hæmme *Mormonismens* Fremgang paa, mine Herrer, er, at standse Jehovas Arm, som allerede har ledet den til dens nærværende høie Standpunkt.

Guds Regjering

af *John Taylor.*

(Fortsat fra Pagina 103.)

Fjerde Capitel.

Hvad er Mennesket? Hvad er dets Bestemmelse, og Forhold til Gud?

Da vi i det foregaaende Capitel har viist, at Guds Regjering er fuldkommen, hvor han regjerer alene, at Menneskenes Regjering er ufuldkommen, og har frembragt Forvirring og Elendighed, og at Menneskenes Planer er ikke tilstrækkelige til atter at gjøre Verden skikket til Lyksalighed, og til Opfyldelsen af den Hensigt hvorfor den blev skabt, paahviler det os nu at efterspore den Maade, paa hvilken dette kan og vil blive udført; thi der er en Tid omtalt i Skriften, da der skal blive en Retfærdigheds Regjering.

For det Første vil vi da spørge: Hvem og hvad er Mennesket? hvad er dets Bestemmelse, og dets Forhold til Gud? Thi, førend vi kan rigtig forklare Beskaffenheden af Regjeringen, vil det være nødvendigt at udfinde det Væsens Natur, som skal regjeres.

Hvad er da Mennesket? Er det kun et timeligt og jordisk Væsen, og synker det hen i Forglemmelse, naar det døer? Bliver det tilintetgjort? eller har det en Aand ligesaa vel som et Legeme? Dersom det Første er Tilfælde, da har Mennesket Rettighed til alene at ordne sine egne Affairer, at danne sin egen Regjering, og at følge den Løbebane, som synes bedst for det; men dersom det ikke er saaledes, bliver Sagen anderledes. Jeg ønsker ikke her at indlade mig paa en filosofisk Undersøgelse over denne Gjenstand, men da jeg, for Nærværende, skriver for dem, som tro paa Bibelen, vil jeg mere indskrænke mig til den. Jeg vil fremsætte, at Mennesket er et evigt Væsen, bestaaende af Legeme og Aand; dets Aand existerede førend det kom her; dets Legeme existerede sammen med Aanden i Tiden, og efter Døden existerer Aanden uden Legemet. I Opstandelsen skal Legemet og Aanden tilsidst blive forenede; og der udfordres, saavel i Tiden som i Evigheden, baade Legeme og Aand for at udgjøre et *fuldkomment* Menneske.

Jeg veed der er dem, som antager, at Menneskets Aand faaer

Tilværelse med dets Legeme, og at Fornuft og Aand blive organiserede samtidigt med Legemet; men vi læser, at da Gud skabte Mennesket, skabte han det af Jordens Støv; han gjorde det i sin egen Lignelse. Mennesket var da et livløst Legeme; sidenefter „indblæste han ham Livets Aande," og „Mennesket blev en levende Sjæl."

Førend denne Aand blev given var han død, livløs; og naar denne Aand bliver borttagen, er han igjen livløs; og lad ikke Nogen sige, at Legemet er fuldkomment uden Aanden; thi i det Øieblik Aanden forlader Legemet, ligemeget hvor fuldkommen dets Organisation end kan være, er Mennesket livløst, og berøvet Forstand og Følelse: „det er Aanden, som giver Liv." Derfor finder vi, at da Jarius Datter var død, kom hans Tjenere, og sagde: „Din Datter er død, umag ikke Mesteren;" men da hun blev opvakt, siges der; „hendes Aand kom igjen, og hun stod strax op." Lue. 8, 55. Da hendes Aand var borte, var Legemet dødt; da den vendte tilbage, blev Legemet levende. „Moses talte til Herren og sagde: „Vilde Herren, alt Kjøds Aanders Gud sætte nu en Mand over Menigheden." 4 Moseb. 27, 16. Atter, da Herren talte til Jeremias, sagde han: „Før jeg dannede Dig i Modersliv, kjendte jeg Dig," 1 C. 5 V. Jeg vil nu spørge: Hvad Deel af Jeremias kjendte han? Det kunde ikke være hans Legeme, thi det havde ikke faaet Tilværelse; men han kjendte hans Aand, thi: „han var hans Aands Fader." Herren taler til Job og siger: „Hvor var Du, der jeg grundfæstede Jorden? forkynd det, om Du kjender Forstand. Hvo haver sat dens Maal, dersom Du kjender det? Eller hvo har udstrakt Snoren over den? Hvorpaa er dens Piller nedsænkte? eller hvo lagde dens Hjørnesteen? Da Morgenstjernerne sang tilsammen, og alle Guds Sønner jublede af Glæde?" Job. 38, 4—7. Atter, Johannes siger: „De skulle forundre sig, som boe paa Jorden, de, hvis Navne ikke er skrevne i Livsens Bog fra Verdens Grundvold blev lagt." Aabenb. 17, 18.

Aanden udgaaer fra Gud, og er evig; derfor siger Salomon, da han taler om Døden: „Da skal Støvet vende tilbage til Jorden igjen, hvor den var før, men Aanden til Gud, som gav den." Præd. 12, 7. At Aanden er evig, er meget tydeligt af Skriften; Jesus bad til sin Fader og sagde: „O Fader! herliggjør Du nu mig, hos Dig selv, med den Herlighed, som jeg havde hos Dig før Verden var." Joh. 17, 5. Her taler Jesus om en Tilværelse, før han kom her, om en Herlighed han havde hos sin Fader, før Verden var. Christus existerede altsaa før han kom her og tog et Legeme. Atter siger Jesus: „Jeg har aabenbaret dit Navn for de Mennesker, hvilke Du har givet mig af Verden, de vare dine, og Du gav mig dem." Joh. 17, 6.

Lad os see hvad Apostelen Paulus siger om denne Gjenstand. „Lovet være Gud og vor Herres Jesu Christi Fader, som velsignede os med al aandelig Velsignelse i det Himmelske i Christo; ligesom han udvalgte os i ham, førend Verdens Grundvold blev lagt." Ephes. 1, 3. 4. Christus var altsaa til, hos sin Fader, før Verden var, og de Hellige existerede i, eller med ham. Hvilken Deel? deres Legemer? Nei, men deres Aander. Atter, Mennesket existerer efter at det gaaer bort herfra. Det

er unødvendigt at sige Noget om Aandens Liv efter Legemets Død, eller om Opstandelsen, da disse Punkter er saa almindeligt bekjendte og troede. Paulus siger: „Haaber vi alene paa Christus i dette Liv, da ere vi de elendigste af alle Mennesker. Men nu er Christus opstanden fra de Døde, og er bleven den Førstegrøde af de Hensovede. Thi efterdi Døden kom ved et Menneske, er og de Dødes Opstandelse kommen ved et Menneske.“ ——— „Basunen skal lyde, og de Døde skulle opstaae uforkrænkelige, og vi skulle forandres; thi det bør dette Forkrænkelige atiføres Uforkrænkelighed, og dette Dødelige at iføres Udødelighed, da opfyldes det Ord, som skrevet er: Døden er opslugt formedelst Seier.“ 1. Corinth. 15, 19—21. 52—54.

Dersom da Mennesket er et evigt Væsen, som kom fra Gud, og existerer her en kort Tid, og vil vende tilbage igjen, er det nødvendigt, at det kjender noget om Gud og hans Regjering. Thi det har at gjøre med ham, ikke alene i Tiden, men i Evigheden, og hvadsomhelst et Menneske kan være skikket til at gjøre, eller hvormeget han kan rose sig af sin egen Dygtighed, gives der dog Ting, han ikke har nogen Magt over. Han kom ind i denne Verden uden sin egen Medvirken, han vil komme til at forlade den, hvad enten han ønsker det eller ikke, og han vil ligeledes, nødvendigviis, komme frem i en anden Verden. Han er bestemt, dersom han benytter Leiligheden, til høiere og større Velsignelser og Herlighed, end der er forbunden med denne Jord i dens nærværende Tilstand; og derfra opstaaer Nødvendigheden af Styrelsen af en høiere Magt, og et overlegent Fornuftvæsen, for at han ikke skal komme til at spille en Nars Rolle her, og sætte sin evige Velfærd paa Spil; men at hans Forstand maa blive tildeelt efter hans Stilling; at hans Handlinger her maa have Hensyn til hans fremtidige Bestemmelse, at han ikke skal synke ned i Syndens og Nedværdigelsens Smuds, og besmitte sig selv med Fordærvelse; at han kan staae reen, dydig, fornuftig, ærefuld, som en Søn af Gud, og anholde om, og være ledet og styret af sin Faders Raad. Da vi nu har sagt saameget om denne Gjenstand, vil vi fortsætte vor Undersøgelse endnu videre, og dernæst spørge: Hvad er vort Forhold til Gud? For at besvare dette, vil jeg kortelig bemærke, at den Stilling vi staaer i til ham, er en Søns. Adam er vore Legemers Fader, Gud er vore Aanders Fader. Jeg veed der er nogle, som er i den Vane, at betragte Gud som et Uhyre, man kun kan frygte, kjendt kun i Jordskjælv, Orkaner, Torden og Storm, og at der er noget mørkt og sørgeligt forbunden med at tjene ham. Er dette saaledes, da kommer det fra Menneskene, ikke fra Gud. Er der noget Bedrøveligt i noget af det Gud har gjort? Lad os vende os hvor vi vil, og vi vil see Harmoni, Elskværdighed, Livlighed og Skjønhed.

Forsynets Velsignelser blev skabte for Mennesket, og til hans Nydelse, han er stillet som Hoved for Skabningen. For ham overstrømmer Jorden med den rigeste Overflødighed; den gyldne Sæd, den søde Frugt, den fortrinligste Viin; for ham bedækker Urter og Blomster Jorden, udgyder deres krydrede Vellugt, og udfolder de-

res glimrende Skjønhed; for ham frembyder den stolte Hest sin Ryg, Koen giver ham Mælk, Bien sin Honning; for ham afgiver Faaret sin Uld, Bomuldsbusken sine Duun, og Ormen sin Silke. For ham knoppes og blomstrer Buske og Viinranker, og Naturen iklæder sig sin rigeste Dragt; den rislende Strøm, den rene Kilde, den krystalklare Flod flyder for ham, hele Naturen udfolder sin rigeste Yndighed, og indbyder ham til at deeltage i dens Glæde, Skjønhed og Uskyldighed, og at tilbede dens Gud.

Tal om Melancholie i at frygte Gud, og tjene ham! Det er Verdens Fordærvelse, som har gjort Menneskene ulykkelige, og Religionens Fordærvelse har gjort den sørgelig, dette er Elendigheder, indsatte af Menneskene, ikke Velsignelser fra Gud. Tal om Bedrøvelse i Fuglenes Qvidren, i Hestens Vrindsken, i Lammets eller Kalvens Leeg, i Blomsternes Skjønhed, i nogen af Naturens Gaver, eller rige Pragt, eller i Gud, som gjorde dem, eller i hans Tjeneste?

Der er atter Andre, der stiller Herren i en saa umaadelig Afstand, at det gjør vor Nærmelse til ham næsten umulig; men dette er en overtroisk Tanke, thi vor Fader lytter til sine Børns Raab, tæller Haarene paa deres Hoveder; og Skriften siger: „en Spurv falder ikke til Jorden, uden han veed det.“ Han taler til sine Udvalgte og siger: „Den, som rører ved Eder, rører ved min Øiesteen.“ Sach. 2, 12. Han er vor Fader; og derfor lærer Skriften os at bede: „Vor Fader, Du som er i Himmelen.“ Paulus siger: „Have vi tilmed havt vore kjødelige Fædre til Optugtere og bevaret Frygt for dem, skulde vi da ikke meget mere være Aandernes Fader underdanig, og leve?“ Hebr. 12, 9. Vi har saaledes baade en timelig og en aandelig Fader, og derfor er han saa omhyggelig for vor Velfærd og ønsker vor Lyksalighed. Jesus siger: „Om en Søn beder om Brød, vil Faderen istedetfor Brød give ham en Steen? eller om han begjærer en Fisk, vil han give ham en Slange? Om da I, som er onde, forstaaer at give Eders Børn gode Gaver, hvor meget mere skal Eders Fader, som er i Himlen, give gode Gaver til dem, som bede ham.“

Hvilken behagelig Betragtning for hans Tjenere at holde sig nær til deres himmelske Fader, som til den kjærligste jordiske Fader, og bede om Velsignelser, ligesom en Søn vilde bede om Brød, og være sikker paa at faae. Derfor modtog de Trofaste i Apostlenes Dage en Aand, hvormed de kunde sige: „Abba, Fader,“ eller Fader, Fader. Hvilket dyrebart Slægtskabsforhold! og dersom Verden kunde forstaae det, hvor gladelig vilde de ikke underkaste sig hans Formynderskab, og fordre en Faders Velsignelser, og søge hans Viisdom og Regjering; men Satan har forblindet Verdens Øine, og de kjender ikke de Ting, som tjener til deres Fred.

(Fortsættes.)

Skandinaviens Stjerne.

Den 15de Januar.

Vi ventede i dette Nummer at kunne give den statistiske Rapport for det sidste Halvaar af 1856; men som vi endnu mangler nogle af Rapporterne, seer vi os nødte til at opsætte det til næste Nummer. Vi haaber, at Conference Præsidenterne vil være mere accurate med Indsendelsen en anden Gang.

Af de allerede indløbne Rapporter seer vi med Glæde og med Taknemmelighed til vor himmelske Fader, at Fremgangen af Herrens Værk i de forskjellige Dele af Missionen, naar alle Omstændigheder, hvorunder Missionærerne arbeider, tages i Betragtning, ikke har været ringe. Mange, som har lyttet til Sandheden og adlydt Begyndelseslæren i Christo, som er Tro, Omvendelse, Daab ved Begravelse i Vandet til Syndernes Forladelse, Haandspaalæggelse for den Hellig Aands Gave og Opstandelsen til et nyt Levnet, har modtaget et levende Vidnesbyrd, som Ingen kan berøve dem, at Evangeliet, saaledes som det forkyndes af de Sidste Dages Helliges Kirke, er Sandhed, at det sande Præstedømme med dets forskjellige Afdelinger af Apostler, Propheter, Evangelister, Hyrder og Lærere, er atter gjengivet Jorden, og er fuldstændigt organiseret til Embedernes Forvaltning, til Guds Børns Fuldkommengjørelse, til Israels Indsamling, til Zions Opbyggelse og Folkets Beredelse for Messiæ anden og herlige Tilkommelse og Indførelsen af den Retfærdigheds Regjering, som skal forberede denne Skabelse til at taale Faderens Nærværelse og den celestiale Herlighed. Uanseet at denne Lære kan bevises ved de hellige Skrifter at være sand, møder den dog den Modstand, som det aabenbarede Evangelium altid har mødt i hvilkensomhelst Tidsalder, da det har behaget Gud at kalde paa Menneskenes Børn ved hans sande Befuldmægtigede, kaldte og ordinerede ved himmelske Sendebud. Enhver sand Prophet, der er opreist, er altid af sin Samtid kaldet en falsk, og er bleven forfulgt, forhaanet og tilsidst dræbt, endskjøndt de, der har forøvet disse Ting, har paaberaabt sig at agte og troe paa afdøde Propheter. Den samme Slægt, der har prydet afdøde Helliges og Propheters Gravsteder, bygget Templer til deres Ære, opreist Billedstøtter til deres Ihukommelse, har ikke før hørt Røsten af en levende Prophet, der har forkyndt dem et Budskab fra Herren, end det almindelige Skrig har lydt „en falsk Prophet, en Bedrager, en Forfører, bort med ham!“ De har ikke engang givet sig Tid til at eftertænke eller ranrage Sandheden af et saadant Budskab, men ligefrem forkastet det uden videre. Ikke før havde Herren kaldet paa Joseph Smith ved sin Engel, opreist ham til at være en Prophet for denne Slægt, paalagt ham at over-

sætte og udgive Evangeliets Fylde — Mormonsbog — ved den Hellig-Aands Gave og Urim og Thummim, ordineret ham ved himmelske Sendebud til den første Apostel og Grundlægger af Jesu Christi Kirke af Sidste Dages Hellige, end Hadet og Forbittrelsen opvaktes, Forfølgelsen rasede og efter at han havde været fængslet og forhørt 39 Gange uden at befindes skyldig i nogen Brøde, blev han tilsidst myrdet af saakaldte Christne, der havde sværtet deres Ansigter for ikke at blive kjendte. Den amerikanske Nation er ansvarlig for denne Skjændselsdaad, thi Morderne blev ikke alene ikke trukne til Ansvar eller afstraffede; men man tillod endog, at de Hellige blev drevne fra deres egne Huus og Hjem, uden lovlig Aarsag og uden Erstatning, og overgivne til at omkomme af Mangler paa de øde Sletter i det fjerne Vesten, og alt dette for deres Religions Skyld, fordi de havde adlydt Kaldelsen fra Gud og antaget det evige Evangelium. Er dette Værk derved bleven tilintetgjort? Nei, flere hundrede Tusinder har annammet det, og fordi det er den Almægtiges egen Gjerning, har det udspredt sig, og vil vedblive at udsprede sig til alle Stammer, Tungemaal og Folk; thi „dette Riges Evangelium skal forkyndes til et Vidnesbyrd for alle Folk førend Enden kommer." Den amerikanske Nation saavelsom alle, der modsætter sig dette Værk, vil tilsidst komme til Overbeviisning om, at det er Herrens egen Gjerning, thi der vil vorde „en Betalingsdag for Zions Trætte," da han vil gaae i Rette med Jordens Nationer, fordi de have forkastet hans Budskab, og ligesom Jøderne, „*der ikke vilde have Jesus til at herske over sig*," paadrog sig Guds Mishag og strenge Tugtelse, saaledes vil Herren ogsaa gaae i Rette med Folkene, indtil de anerkjender hans Grundsætninger, som ene og alene er istand til at frelse dem. „Salige ere de, som hades og udstødes og bespottes og hvis Navn forkyndes som ondt for Menneskens Søns Skyld, og som bliver trofaste indtil Enden, de skal arve Livets Krone." Stor er de Helliges Forjættelse, herlig er deres Lod, som er bleven kaldte til at deeltage i det store Arbeide at opreise det Rige, som skal bestaae evindelig; stor er deres Forpligtelse imod Gud, imod sig selv, og imod deres Medmennesker, fordi han har kaldet dem ud af Mørket til sit underfulde Lys og givet dem det skjønne Privilegium at gaae foran i Striden og berede Veien for den Retfærdigheds Konge, som vil komme og hjælpe sine Hærskarer i Kampen mod *denne Verdens Fyrste*, der tilsidst skal bindes og udkastes, og ikke længere faae Herredømmet over Menneskenes Børns Hjerter, og lede dem fangne bort til Fordærvelsen. Gaaer fremad, I Pagtens Børn, og glæder Eder over, at Sandhedens Grundsætninger vil seire, Menneskene vil lære at elske Gud og tjene ham og sætte Priis paa *Mormonismen*.

Om Bibelens Oversættelse.

Af Ældste Appleby.

(Fra the „Mormon.")

New York den 19de October 1856.

Til Udgiveren af the Mormon:

Min kjære Herre! Ved at gjennemsee *Tribunens* Spalter for nogle Dage siden, blev jeg vaer følgende Paragraf, nemlig:

„*Revision af Bibelen.* Revisionen af den nærværende engelske Bibeloversættelse fortfarer at tiltrække sig betydelig Opmærksomhed i England. *The London Times* har publiseret to lange Breve fra hans Ærværdighed Dr. Cumming, som i sit andet Brev sammenligner ved Uddrag den authoriserede Oversættelse med den Douai eller Rheims Oversættelse, med det unitariske forbedrede Testament, og med nogle af de nyeste af det amerikanske Bibelselskabs Udgaver, og slutter med at sige, at foruden at fremvise literær Underordnethed, er den Douai eller Rheims Oversættelse inspireret ved en romersk Partiskhed, den nye amerikanske Bibelselskabs Oversættelse ved en babtistisk eller rationalistisk Partiskhed, og den „forbedrede Oversættelse" ved en unitarisk Partiskhed."

Af det Foregaaende forstaaer vi, at den religiøse Verden nu for Tiden er ikke tilfreds med den „*gode gamle Bibel*," for hvilken de har paastaaet at have en saadan Agtelse og Ærbødighed. Men ethvert „*populært Samfund*," maa have en særskilt Oversættelse, lempet efter deres „*lænkebindende og blindt eensidige Troesbekjendelser*" og særegne Lærdomme, derved „*forvendende Skrifterne til deres egen Fordærvelse.*" Saaledes maa Babtisterne, Unitarierne og Presbyterianerne hver for sig have en „*forbedret Oversættelse*," enhver „*authoriseret*" ligesom den romerske. En Oversættelse bøiet efter den *catholske Kirkes*, en anden efter *Baptisternes* og en tredie efter *Unitariernes Anskuelser* osv.

I Sandhed den religiøse Verden for nærværende Tid og for Aarhundreder tilbage kunde ligesaavel have undværet Trefjerdedele af den nærværende Bibel foruden hvad de allerede har forkastet, og endda have overflødigt Mere end de troer eller udøver. Det Gamle Testamentes Skrifter er af ingen Nytte eller Gavn for dem, eftersom de troer, at de er opfyldte, og at de Profetier, som de indeholder, aldrig vil komme til at skee — at „*Samlingen af de canoniske Skrifter**) *er fuld*," at Gud aldrig mere vil tale til Mennesket fra Himlene — at alt, hvad vi behøver i denne oplyste Tidsalder, er en liden Stump af Historie om hvad de gamle Hellige modtog og nød i de „*morke Tidsaldre*" og hvilket „*nu er afskaffet og ikke længere behøves i denne oplyste Tidsalder for evangelisk Frihed!*

Men det er ikke saa med Guds Hellige, de ønsker al den Sandhed, som er bleven aabenbaret, af

*) Det er saadanne, som de uinspirerede Lærde har dömt at være inspirerede.

den Sandhed, som aabenbares, og al den Sandhed, som Gud skulde behage at aabenbare, og de troer, at Bibelen indeholder kun en liden Deel af Guds Sandheder og Aabenbaringer til Mennesket; thi, som Propheten Nephi siger i Mormons Bog: „*At den fordærvede og vederstyggelige Kirke, al Jordens Hore, har bevirket, at mange af de tydeligste og ypperligste Ting er bleven borttagne.*“

Vi er endnu mere forundrede over den christne Geistligheds intetsigende og taabelige Fremgangsmaade, naar vi overveier, at de, i deres Forsøg paa at modarbeide Mormons Bog, henviser til Johannes Yttring i det sidste Capitel af Aabenbaringen: „Dersom Nogen lægger Noget til disse Ting, da skal Gud lægge paa ham de Plager, som ere skrevne i denne Bog. Og dersom Nogen tager Noget bort fra *denne Propheties Bogs* Ord, da skal Gud borttage hans Deel af Livsens Bog,“ osv.; derved blotstillende deres fuldkomne Uvidenhed og indskrænkede Begreb. Johannes hensigtede til *denne Propheties Bog*, og ikke til nogen anden. Han blev befalet at skrive, hvad han saae, i en Bog, see Aabenb. 1 C. 11te V. Forbandelsen har ogsaa udtrykkeligen Hentydning til „*denne Prophetie*,“ og forhindrer ikke Gud fra at tilføie eller give flere Aabenbaringer til hvilkensomhelst Tid. Endvidere skrev Johannes sit Evangelium længe efter at han skrev sin Aabenbaring; det „lagde ikke Noget til,“ (intet *Menneske* skulde lægge Noget til,) ei heller blev Aabenbaringen samlet med andre Skrifter førend lang Tid efter at den var given.

Her vil jeg spørge, i hvilken Stilling er den religiøse Verden, efter det Foregaaende, har de ikke føiet deres egne Meninger og Mellemsætninger til Skrifterne? Har de ikke i deres Oversættelser „*taget bort de tydeligste og ypperligste Ting?* Visselig de har. Hvor latterligt synes det ikke, at uinspirerede Mænd, som fornegter Inspirations- og Aabenbarings-Aanden, ved deres egen Viisdom fordrister sig til eller foretager sig at oversætte, forklare, eller give Meningen af hvad Propheter, Seere og Apostler saae og skrev, da de var iførte med den Almægtiges Aand, „og talte som de var drevne af den Hellig-Aand,“ „*og Vidnesbyrdet om Jesus er Prophetiens Aand.*“ Men de har foretaget det uden at troe Skriften, som siger: „*Ikke mange Vise, ikke mange Mægtige er kaldte, men det for Verden Daarlige udvalgte Gud for at beskjæmme de Vises Viisdom,*“ og „*Ingen kjender de Ting, som er af Gud, uden ved Guds Aand.*“ Derfor skeer det ikke ved den Viisdom, som erholdes ved Seminarier og Universiteter, thi den kjender ikke Gud, ei heller hans Ord, eller den ægte Oversættelse deraf.

Herfra skriver sig Atheisternes og de Vantroes Hentydninger til Bøger, som er udeladte, og til de Sprogfeil og Modsigelser, som findes i den nærværende Bibeloversættelse, hvilke kommer deraf, at Oversætterne ikke har havt Guds Aand, som ransager de dybe Ting af hans Ord, og adskiller Sandhed fra Vildfarelse.

Ved at henvise til Skrifterne finder vi følgende Bøger omtalte i det Gamle og Nye Testamente, men som ikke findes i Bibelen, nemlig:

„Herrens Stridsbog,“ 4 Mose B. 21, 14.

„Den Oprigtiges Bog," Josva 10, 13. — 2 Sam. 1, 17. 18.

„Salomo Handelers Bog," 1 Kong. 11, 41.

„Samuels, den Seers, og Nathans, Prophetens, og Gads, den Seers Handeler," 1 Krønik. 29, 29.

„Ahiæ, den Siloniters, Prophetie, og Jeddi, den Seers, Syner," 2 Krønik. 9. 29.

„Semajæ, Prophetens, Bog," 2 Krønik. 12, 15.

„Iddo, Prophetens Historie," 2 Krønik. 13, 22.

„Jehu, Hanani Søns, Handeler," 2 Krønik. 20, 34.

„Kongernes Bogs Historie," 2. Krønik. 24, 27.

„Ussiæ Handeler," 2 Krønik. 26, 22.

„Manasse Handeler, skrevne iblandt de Seeres Handeler," 2 Krønik. 33, 18. 19.

„Israels klagelige Sange blev skrevne, men findes ikke," 2. Krønik. 35, 25.

„Urias, Semajæ Søns, Prophetie," Jerem. 26, 20.

„Brevet til de Corinthier," 1. Cor. 5, 9.

„Brevet angaaende den fælles Frelse," Judæ 3 V.

„Enochs Prophetie," Judæ 14 V.

„Mange Evangelier," Luc. 1, 1. 2.

Her har vi ikke mindre end sytten Bøger, henviste til, som indeholder Seeres og Propheters Skrifter, Evangelier osv., og som er borttagne og udeladte af en fordærvet Kirke og uinspirerede Mænd. Vi finder ogsaa nogle løierlige Sprogfeil, uanseet al deres roste Lærdom. Som Exempler vil jeg anføre: „Og de hørte den Herres Guds Røst, *som gik* i Haven." 1 Mose B. 3, 18. „Og Herren slog Folket, fordi de havde *gjort* den Kalv, som Aaron havde *gjort*," 2 Mose B. 32, 35. „Jesus satte sig paa Aseninden *og* Føllet," Matth. 21, 7. Ligeledes Hebr. 7, 3. hvor en uvidende Oversætter lader Paulus sige, at Melchisedek „var uden Fader, uden Moder, uden Slægtregister, havende hverken Dages Begyndelse eller Livs Ende." Paulus havde ikke mindste Hentydning til Melchisedek, men til Præstedømmet, som han havde; thi i det næste Vers siger han: „Betragter dog, hvor stor denne *var* osv. See ogsaa 1 Mose B. 14, 18. 19.

See ogsaa hen til Modsigelserne 1 Mose B. 22, 1.: „Gud fristede Abraham." See Jacob I, 13. „Gud fristes ikke af det Onde, men han frister heller Ingen." Atter: Joh. 8, 14. „Om jeg end vidner om mig selv, er mit Vidnesbyrd sandt." See Joh. 5, 31. „Dersom jeg vidner om mig selv, er mit Vidnesbyrd ikke sandt." Ogsaa Ap. Gj. 9, 7. „Men de Mænd, som vandrede med ham, stode forfærdede, da de vel *hørte Røsten*, men saae Ingen." See Ap. Gj. 22, 9. „Men *hørte ikke hans Røst*, som talede til mig." Ligeledes 2 Sam. 24, 1. „Og han (Herren) tilskyndte David iblandt dem til at gaae og tælle Israel og Juda." See 1 Krønik. 21, 1. „Og Satan stod op imod Israel, og han tilskyndte David til at tælle Israel." osv. Alle disse Modsigelser er Frugten af *den verdslige Viisdom.*

(Fortsættes.)

Joseph Smiths Levnetsløb.

Februar, 1836. (Fortsat fra Pag. 111).

Løverdag den 6te. Sammenkaldte de Salvede for at modtage Beseglingen paa alle deres Velsignelser, Overpræsterne og Ældsterne i Raadsværelset som sædvanligen, de Halvfjerdsindstyve tilligemed de Tolv i det andet Værelse, og Biskopperne i det tredie. Jeg arbeidede med ethvert af disse Qvorumer i nogen Tid for at bringe dem i den Orden, som Gud havde viist mig, hvilken er følgende: Den første Deel at tilbringes i høitidelig Bøn for Gud, uden nogen Tale eller Forstyrrelse; og Slutningen med en Beseglingsbøn af Præsident Rigdon, hvorefter alle Qvorumer skulde raabe eenstemmigen et høitideligt „Hosianna" for Gud og Lammet, med et Amen, Amen og Amen; og derpaa tager Alle deres Sæder og opløfter deres Hjerter i taus Bøn til Gud, og dersom Nogen erholder en Prophetie eller et Syn, da staaer han op og taler, saa at Alle kan blive opbyggede og glæde sig tilsammen.

Jag havde betydelig Umage med at faae alle Qvorumerne forenede i denne Orden. Jeg gik fra Værelse til Værelse gjentagne Gange og indskjærpede hvert Qvorum særskilt, hvad de skulde gjøre, forsikkrende dem, at det var overeensstemmende med Guds Villie, dog, uagtet alt mit Arbeide, følte jeg dog ved Aanden, medens jeg var i det østlige Værelse hos Biskops-Qvorumet, at Noget var galt i Ældsternes Qvorum i det vestlige Værelse, og jeg anmodede strax Præsident O. Cowdery og Hyrum Smith at gaae ind og see, hvad det var. Ældsternes Qvorum havde ikke iagttaget den Orden, jeg havde anviist dem, og blev paamindet derom af Præsident Don Carlos Smith, og mildt opfordrede at bevare Orden og vedblive i Bøn. Nogle af dem svarede, at de havde en Lærer af deres egne, og ønskede ikke at blive plagede af andre. Dette foraarsagede, at Herrens Aand unddroges, hvilket afbrød Forsamlingen og dette Qvorum tabte deres Velsignelse i en stor Grad,

De andre Qvorumer var mere omhyggelige, og de Halvfjerdsindstyves Qvorum nød et rigeligt Maal af den Hellig-Aand. Mange opstod og talte, bevidnende, at de var fulde af den Hellig-Aand, hvilken var ligesom Ild i deres Been, saa at de kunde ikke holde sig rolige, men var nødte til at raabe Hosianna for Gud og Lammet og Ære i det Høieste.

Præsident W. Smith, een af de Tolv, saae et Syn af de Tolv, og syv i Raad tilsammen i Gammelengland, og propheterede, at et stort Værk vilde blive gjort af dem i de game Lande, og Gud begyndte allerede at arbeide paa Folkets Hjerter.

Præsident Zebedee Coltrin, een af de Syv, saae et Syn af Herrens Hær. Og Andre var fyldte af Aanden og talte i Tungemaal og propheterede. Dette var en Frydetid, som længe skal erindres. Lover Herren.

Søndag den 7de. Bivaanede Forsamlingen den sædvanlige Time. Qvorumerne tog Sæde overeensstemmende med deres Embedsstilling i Kirken. Zions Biskop og hans Raadgivere benyt-

tede Formiddagen til Bekjendelse og Opmuntring. Kirtlands Biskop og hans Raadgivere betraadte Talerstolen om Eftermiddagen. Disse to Qvorumers Foredrag var meget interessante. Et Antal Anbefalingsbreve blev fremlagte og læste, en Votering blev tagen, og alle blev optagne i Kirken i Kirtland. Brød blev brudt og velsignet, og, medens det omdeltes, begyndte Præsident Rigdon at tale fra Ap. Gj. 2 C. og fortsatte omtrent 15 Minutter. Hans Beviisførelse var god. Vinen blev derpaa velsignet og omsendt, hvorefter Forsamlingen sluttedes.

Om Aftenen mødtes med Præsidentskabet i Trykkeriets Overværelse i Selskab med de Halvfjerdsindstyves Præsidentskab, for tillige at vælge andre Halvfjerdsindstyve. Velsignede een af Zionsbrødrene. Sluttede Forsamlingen og trak mig tilbage.

Mandag den 8de. Bivaanede Skolen den sædvanlige Time.

Læste om Eftermiddagen i Trykkeriets Overværelse med nogle af Brødrene. Besøgte om Aftenen Hr. Seixas i Selskab med Præsidenterne Rigdon og Cowdery. Han samtalede utvungent, og er en interessant Mand. Ældste Parrish, min Skriver, modtog min Journal igjen. Hans Helbred er saavidt forbedret, at han troer sig istand til, med Guds Velsignelse, at udføre sin Pligt.

Tirsdag den 9de. Tilbragte Dagen med at studere det hebraiske Sprog. Smukt Veir og Kanefore. Hjemme om Aftenen.

Onsdag den 10de. Mødte Kl. 10 i Skoleværelset for at læse Hebraisk. Læste om Eftermiddagen i Trykkeriets Overværelse. Begav mig Kl. 4 til Skoleværelset i Templet for at gjøre nogle Anordninger angaaende Klasserne. Ved min Tilbagekomst blev jeg underrettet om, at Broder Hyrum Smith havde skaaret sig. Jeg begav mig øieblikkeligen til hans Huus og fandt ham slemt saaret i hans venstre Arm; han var faldet paa sin Øxe, som bevirkede et Saar, fire til fem Tommer langt. Doctor Williams syede det sammen og forbandt det, og jeg føler til at takke Gud, fordi det ikke er værre, og beder min himmelske Fader i Jesu Christi Navn at helbrede min Broder Hyrum og velsigne min Faders Familie, alle og enhver af dem, med Fred og Overflod og evigt Liv.

Torsdag den 11te. Bivaanede Skolen og læste Hebraisk med Morgenklassen. Tilbragte Eftermiddagen med at læse og fremlægge de ægyptiske Oldskrifter for dem, som besøgte mig, og Himlens Velsignelser har fulgt mig.

Fredag den 12te. Tilbragte Dagen med at læse Hebraisk og varetage mine huuslige Pligter og Kirkens Anliggender.

Jeg mødte i Selskab med de forskjellige Qvorumer i Skoleværelset i Templet om Aftenen, for at tage Ordinationssagen i Overveielse. Jeg gjorde nogle Bemærkninger angaaende Gjenstanden for vort Møde, hvilke var følgende: At Mange ønsker at blive ordinerede til Tjenesten, som ikke er kaldte, hvilket mishager Herren. For det Andet, Mange er allerede bleven ordinerede, som ikke burde have Embedsstillinger i Kirken, fordi de vanærer dem selv og Kirken, og paadrager os hastigen Forfølgelse, paa Grund af deres Nidkjærhed uden Kundskab. Jeg opfordrede Qvorumerne at tage nogle Forholdsregler for at ordne dette Anliggende. Jeg foreslog

nogle Bestemmelser og bemærkede til Brødrene, at Gjenstanden var nu fremstillet for dem og aaben til Overveielse.

Præsidenterne S. Rigdon og O. Cowdery, samt Ældste Martin Harris og Andre fremsatte deres Meninger om Sagen, og Beslutninger blev udkastede af min Skriver, der forrettede som saadan ved denne Leilighed, læste og forkastede. Det foresloges da, at jeg skulde diktere Beslutningerne, hvilket jeg gjorde, som følger:

1) Besluttet: At Ingen ordineres til noget Embede i Kirken, i denne Stav af Zion i Kirtland, uden det eenstemmige Votum af de forskjellige Authoriteter, som udgjør dette Qvorum, og som er beskikkede til at forhandle kirkelige Anliggender i nævnte Kirkes Navn, nemlig: Kirkens Præsidentskab og Raad, Lammets tolv Apostler, Kirtlands tolv Høiraadsmedlemmer; Zions tolv Høiraadsmedlemmer; Kirtlands Biskop og hans Raadgivere, Zions Biskop og hans Raadgivere, de Halvfjerdsindstyves syv Præsidenter, indtil anderledes er forordnet af de nævnte Qvorumer.

2) Og videre besluttet: At Ingen ordineres i nævnte Kirkes Grene udenom, med mindre de er anbefalede af de respective Grene af Kirken, hvortil de henhører, til en General-Conferenee, bestemt af Kirkens Overhoveder, og modtager deres Ordination af den Conferenee. De foregaaende Beslutninger samstemtes i af de Halvfjerdsindstyves Præsidenter.

Løverdag den 13de. Tilbragte Dagen med at læse Hebraisk.

Foranstaltede om Middagen Hest og Slæde til Professor Seias, som skulde kjøre til Hudson for at besøge sin Familie.

Kl. 1 Efterm. mødte de tolv Apostlers Raad i Herrens Huus og efter Bøn og Raadslagning, angaaende Beskaffenheden og Tjenligheden af de foregaaende Beslutninger, som blev foreslaaede i Raadet den 12te, blev det eenstemmigen afgjort at foreslaae følgende Forandring i den anden Beslutning (idet de var fuldkommen tilfredse med den første), nemlig: At Ingen ordineres til noget Embede i Grenene, hvortil de hører, men anbefales til en General-Conferenee, bestemt af dem, eller under deres Bestyrelse, som er i Pagtens og Lærdommens Bog betegnede som dem, der har Myndighed til at ordinere og indsætte alle Embedsmænd i Kirken udenom, og modtage deres Ordination af den Conferenee.

Thomas B. Marsh,
Præsiderende.
Orson Hyde,
W. E. Me Lellin,
Skrivere.

Søndag den 14de. Forrettede Daabsordinaneen før Forsamlingen.

Bivaanede Forsamlingen den sædvanlige Time. De Halvfjerdsindstyves Præsidenter udtrykte deres Følelser ved denne Leilighed, og deres Tro paa Mormonsbog og Aabenbaringerne, ligeledes deres fuldkomne Tillid til alle de Qvorumer, som er organiserede i de Sidste Dages Helliges Kirke. En behagelig Tid, Guds Aand hvilede paa Forsamlingen. Forvaltede Saeramentet og confirmerede et Antal, som er bleven døbte, og sluttede Forsamlingen.

Mandag den 15de. Bivaanede Skolen de sædvanlige Timer.

Tilbragte Eftermiddagen med læse Hebraisk og med at modtage og opvarte de Besøgende. Denne

Dag begyndte vi at oversætte det hebraiske Sprog, under Professor Seixas Veiledning; og han tilstod, at vi var komne videre, naar man tog Hensyn til Tiden, end nogen Klasse han hidtil havde læst med.

Tirsdag den 16de. Bivaanede Skolen den sædvanlige Time. Tog igjen fat paa vor Oversættelse og gjorde hurtig Fremgang. Mange kom for at see Herrens Huus og de ægyptiske Manuskripter, og at besøge mig. Overmaade koldt Veir og deiligt Kaneføre.

Onsdag den 17de. Bivaanede Skolen og oversatte med min Klasse som sædvanlig. Min Sjæl fryder sig i at læse Herrens Ord i Originalsproget, og jeg har bestemt mig til at fortsætte Studiet af Sprogene, indtil jeg opnaaer Færdighed i dem, dersom jeg tillades at leve saa længe. I alle Fald har jeg besluttet, saa længe jeg lever, at gjøre dette til mit Formaal; og med Guds Velsignelse skal det lykkes mig til min Tilfredshed.

Ældste Coe besøgte mig for at gjøre nogle Foranstaltninger angaaende de ægyptiske Mumier og Manuskripter. Han foreslaaer at leie et Værelse i John Johnsons Herbergersted, og udstille dem der Dag efter Dag paa visse Timer, saa at nogen Fordeel kunde drages af dem. Jeg samtykte i hans Begjæring, og bemærkede ikkun, at de maa behandles med Klogskab og Omhu, især Manuskripterne.

Kirtlands Høiraad mødte i Herrens Huus Kl. 6 Efterm. for at overveie Ordinationssagen, som blev lagt for Raadet den 12te dennes; og ligeledes den af de tolv Apostler foreslaaede Forandring den 13de. Efter at de Beslutninger, som blev dikterede af Præsident Smith, var drøftede, voteredes der eenstemmigen for at de skulde forblive ganske som de var, og den af de tolv Apostler foreslaaede Forandring forkastes.

Joseph C. Kingsbury,
Skriver.

(Fortsættes.)

Indbetalte Bogpenge.

J. C. Klingbeck	150 Rd.	- Mk.	- Sk.
J. C. Thomsen	75	— - —	- —
R. Mikkelsen	235	— - —	- —
N. Mortensen	62	— - —	- —
C. C. A. Christensen	74	— - —	- —
Summa	596	— - —	- —

Indhold.

	Side.		Side.
Mormonismens Fremgang	113.	Om Bibelens Oversættelse	122.
Guds Regjering (fortsat)	116.	Joseph Smiths Levnetsløb (fortsat)	125.
Redaktionsbemærkninger	120.		

„Skandinaviens Stjerne" udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned og faaes paa Contoiret i Lorentzens Gade Nr. 504, A. 5. Stuen tilvenstre og paa alle kongelige Postcontoirer.

Udgivet og forlagt af Hector C. Haight.
Trykt hos F. E. Bording.

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de sidste Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

6. Aarg. Nr. 9. *Den 1. Februar 1857.* Priis: 6 Sk. pr. Expl.

Vor Tid.

(Fra „the Mormon.")

Jo længere vi lever, og jo mere vi omgaaes med vore Medskabninger, desto mere overbevises vi om, at Jesu Christi Plan til Menneskeslægtens Forløsning er netop Middelet til at fuldføre det Øiemeed, og at enhver Ting af menneskelig Opfindelse, som tilføies den, er ligesaa megen Forfængelighed og Aandsfortærelse. Der er ingen Gjenstand, hvortil Menneskenes Opmærksomhed er bleven saa meget og saa ofte henvendt, som til Religion; og ingen Gjenstand er derhos saa lidet forstaaet. Der gives nogle Personer i Verden, som paastaaer at være tilfredse med deres religiøse Begreber, og som, undertiden, fryder sig i et Slags Haab, forenet med Sukken, Stønnen og Klynken; men den større Deel af Menneskeslægten føler snarere Væmmelse ved Navnet Religion, end noget Andet. Denne Følelse opstaaer ikke fra Noget af en tilbagestødende Natur, forenet med de Principer, som Christus lærte, men fra den Forvirring, hvori de har været indhyllede i mange Generationer, og fra den Skarphed og Bitterhed, hvormed Religion er bleven afhandlet af dem, som har paastaaet at være dens Tjenere og at leve under dens hellige Indflydelse. Det er umuligt for den Fornuftige at læse Kirkehistorien uden at føle at det hellige Navn Religion er bleven misbrugt, forhaanet og gjort forargeligt ved de mange Forbrydelser, som er bleven begaaede i dens Navn af dem, som har erklæret sig at være de reneste og meest hengivne Tilhængere. Der gives Ingen, som har havt Omgang med de forskjellige Folkeklasser, uden han jo veed, at for nærværende Tid en Følelse af Modbydelighed for Religion er stærk og dybt rodfæstet, og bliver med hver Dag større og større. Naar tilspurgte derom, er der meget Faa, som vil tilstaae deres Modbydelighed for Religion, men Kjendsgjerningen er ikkedestomindre synlig, at denne Generation er aldeles uden Gud i deres Tanker, og lever og handler ligesaa uafhængigen, som om de ikke havde ham at takke for deres Tilværelse eller Fortsættelsen deraf. For den Klasse af Perso-

ner, som glæder sig i Synd, har vi aldrig paastaaet at skrive; — vi troer, at det vilde være tabt Arbeide at væde vor Pen for saadanne; men for dem, som vandrer i Mørke og feiler af Mangel paa den Kundskab, som, om de besad den, vilde glæde dem, føler vi dyb Medlidenhed. Menneskenes Religioner er indhyllede i Mørke. I flere Generationer har Menneskene ikke gjort Fordring paa noget Lys fra Himmelen — de har ikke søgt efter noget — men de har nøiet sig med menneskelig Viisdom, menneskelig Inspiration til at fortolke den gamle hellige Historie, og Udfaldet er blevet Forvirring, Tvedragt og et hemmelighedsfuldt Mørke. Mænd, som har havt mere end en sædvanlig Deel af hiin Iagttagelsesevne, som er almindelig for Menneskeheden, har styret det saaledes, at de har opnaaet at blive hørte, at udbrede sig, og at samle omkring sig nogle mindre Begunstigede, hvilke næsten har tilbedet dem som Guddomme; deres Ord er bleven skrevne og opbevarede som Viisdommens og Lysets Fylde, og har tjent som Grundvold for et christent Samfund, en *isme*, som er bleven omhegnet og a'ter omhegnet med Overtro for at udelukke videre Lys og Kundskab. Saaledes har Menneskene i flere Generationer været bundne ved Navne, som Luther, Knox, Kalvin og Andre. Djærve Aander, som har vovet, endog med Fare for at rammes af Bandstraalen eller brændemærkes som Apostater, at drage den begrændsede Troesbekjendelse i Tvivl, har paa deres Side, støttet paa en formodet bedre Bibelfortolkning, samlet omkring sig Beundrere og Disciple, som ligeledes paa sin Side har vogtet paa og bevaret ethvert af deres Ord som helligt, ligesom deres Fædre havde gjort tilforn med Andre, og paa denne Maade har ethvert af de „gamle Lys" og de „nye Lys" deres Støbejerns-Tro, der ikke veed af nogen Udstrækning. Enhver har af Politik indskrænket Sandheden, om end nok saa klar, dersom den ikke har passet sammen med deres Ritualer og Troesbekjendelser; og saaledes har Himmelens og Erfaringens Lys bleven forjaget fra deres Sind, og Menneskene har levet indhyllede i deres egen blinde Ivers Mørke. Stolthed og Forfængelighed har givet Verden under Jesu Navn Menneskenes egne Forestillinger, indtil *han*, som er Lysets og Sandhedens Fylde, er bleven forkastet, og den store og ophøiede Saliggjørelsens Plan forbigaaet og anseet som „en ringe Ting," passende for Verdens mørkere Tidsaldere, men ikke for denne oplyste Tidsalder. Med disse Kjendsgjerninger for Øie, hvem kan forundres over den vidt udbredte Modbydelighed for Religion, og Vantroens stærke Vext.

Vi takker Gud for *Mormonismen* — uindskrænket af Troesformularer forkaster den ingen Sandhed, uafhængig af Mennesket følger den dens Forskrift, som er Salighedens Ophavsmand; den har frelst Tusinder fra Vantro, plantet Haab i Hjertet paa Titusinder, som ikke vidste af noget Haab, og faaet Mange, som forhen var kolde og ligegyldige til at glæde sig i Saliggjørelsens Plan. Giv den et Øre.

Om Bibelens Oversættelse.

Af Ældste Appleby.

(Fra the „Mormon.")

(Fortsat fra Pag. 121.)

Skrifterne var i Begyndelsen klare og tydelige, skrevne paa Hebraisk paa Pergament, eftersom de forskjellige Seere, Patriarker og Propheter modtog dem fra den Almægtige; men en lang Tid henrandt førend nogen Deel af dem blev samlet. De blev overleverede ned igjennem Slægtledene fra Fædrene til Abraham, og da han var en lovlig Arving til Præstedømmet og Forjættelserne, „*faldt Optegnelsen i hans Hænder*," hvilken Optegnelse indeholdt en Beretning om Planeten Kolob, den celestiale Bolig, Fornuftvæsenernes Organisering, Udvælgelsen af store og ædle Aander i de evige Verdener til Regenter for Gud paa Jorden, Lucifers Fald, og Aanderne, „*som ikke holdt deres første Prøvestand*," Organiseringen af denne Klode, Adams Fald, Saliggjørelsens Plan, Løftet om den Eenbaarne, Præstedømmets Orden, celestial Astronomie, Historien om Enoch, Noa og Syndfloden, den første Bebyggelse af Ægypti Land, Aarsagen til Afguderi, Canaaniter osv.

Derefter synes det, at *Optegnelserne* blev af Jøderne tagne med til Ægypten, og da de blev førte ud ved Moses, tog de med sig hvad Skrifter de havde, og bevarede dem, tilligemed andre, som de erholdt, og førte dem med til Babylon i deres Fangenskab. Efter deres Tilbagekomst fra det babyloniske Fangenskab samlede Esra (omtrent 540 Aar før Chr.) det Gamle Testamentes Skrifter saalangt som til hans Tid. De blev skrevne paa Caldaisk fra det Hebraiske, men ikke i Capitler eller Vers.

Den første Oversættelse af Septuagintaen var paa Græsk, fra Caldaisk, under Beskyttelse af Ptolomæus Philadelphus (omtrent 200 Aar f. Chr.) Denne Oversættelse kaldes „*De Halvfjerdsindstyves Oversættelse*," fordi halvfjerdsindstyve Mænd af den dybeste Lærdom udvalgtes til at udføre Oversætten. De, ligesom Esra, samlede deres Oversættelse uden Capitler eller Vers.

Den første Inddeling af Skrifterne i Capitler blev gjort af en Hugo de Saneto, Cairo, A. D. 1240, som var Forfatter af den første Bibelconeordants. De blev først afdelte i Vers af en Jøde, Mardochæus Nathan, Aar 1445.

I det tridentiske Concilium (Kirkeraad), som afholdtes under Paul den 3die (og vedvarede i tyve Sessioner) for at tage under Overveielse hvilke Bøger Kirkeraadet (det uindspirerede) ansaae som *canoniske*, blev følgende forkastede: Enochs Bog, den 3die og 4de af Esræ Bøger, Apokryferne, det apokryfiske Nye Testamente, St. Barnabæ Epistel, Pauli Epistel til de Laodicenser, Johannis Aadenbaring, ikkun som apokryfisk; Christi Brev til Agabus, Pauli Epistel til Seneca osv.

Den ældste Oversættelse af Bibelen er den samaritanske; Oversætteren er ubekjendt, den indeholder ikkun *Pentateuchen* (d. e. de 5 Mose Bøger). Den oversattes paa Anglo-Saxisk, Aar 700;

først paa Engelsk af Wiekliff 1360, men blev aldrig trykt; arabisk Psalter 1516; paa Svensk 1534; paa Bømisk 1539; paa Dansk 1550; paa Irsk 1550; paa Croatisk 1562; paa Islandsk 1584; paa Armenisk 1664; paa Gothisk 1665; paa Malajisk 1670; paa Indisk 1685; paa Malabarisk 1711; Coptisk 1716.

Det Nye Testamente blev først oversat af William Tyndall 1526, men de fleste Exemplarer blev brændte. I 1532 fuldendte han tilligemed hans Medarbeidere Oversættelsen af den hele Bibel (undtagen Apokryferne); men det behagede ikke Henrik den 8de; thi snart efter lod han Tyndall arrestere og brænde som en Kjætter ved Pælen i Flandern.

I 1568 udkom en anden Udgave af Erkebiskop Parker, hvilken kaldtes *Biskoppens Bibel*. Denne Oversættelse brugtes i Kirkerne i 40 Aar, men een, som kaldtes *Genfer Bibelen*, brugtes i Husene.

Kong Jacob bar et indgroet Had til begge Oversættelserne, ligeledes til Rhems eller Douai Bibelen, og syntes at være bestemt paa at have en Oversættelse, som behagede ham; han udgav derfor Befaling til en aldeles ny Oversættelse; følgelig blev 54 *lærde Mænd* beskikkede; men 47 gjorde Arbeidet, idet syv deels døde, deels trak sig tilbage, førend de begyndte. I 1613 blev den udgiven. Efter Udgivelsen gik snart alle andre Oversættelser af Brug. Den samme Orden blev iagttagen ved Samlingen af Bøgerne, som i det tridentiske Kirkeraad; men ved Afgjørelsen om hvilke Bøger var canoniske, blev Johannis Aabenbaring antaget med kun een Stemmes Overvægt; det samme var Tilfældet med Jacobs Epistel. Det ansaaes af hine *lærde Mænd* som om Jacobs Lærdomme kom i Modsætning til Pauli; idet Jacob siger: „*See I nu, at et Menneske retfærdiggjøres ved Gjerninger, og ikke ved Troen alene?*“ Paulus siger: „*Det er ikke ved Gjerninger, men af Naade, at I ere frelste;*“ og som udentvivl en mat Religion; en uden Gjerninger, behagede dem bedst, ønskede de at udelade Jacobs Lærdomme, men Forsynet styrede det saaledes, at Jacobs Epistel og Johannis Aabenbaring blev antagne.

Kong Jacobs Kirke var en smuk Prøve paa én „*Grundfæstet Kirke.*“ Han, ligesom Andre, nu for Tiden, ønskede en Bibel, i hvilken det, som ikke stemte overeens med hans egne Anskuelser, kunde udelades. Alligevel var han en stor Mand, som havde ægtet og forskudt tre forskjellige Hustruer i sin Livstid; han var ogsaa *Hovedet* for en Kirke, opbygt af Henrik den 8de, en Dissenter fra den romersk-catholske Kirke, som lod Tyndall brænde ved Pælen, og som ægtede og forskjød sex forskjellige Hustruer, samt halshuggede nogle af dem, tilligemed andre Handlinger, som jeg ikke vil anføre her, men henviser Læserne til Historien.

Den italienske Oversættelse udførtes af en Munk 1471; paa Spansk 1500, Flamsk 1518; Velsk 1536; latinsk Vulgata 1540; Ethiopisk 1548; persisk Pentateuch 1557; Slavonisk 1581; Polsk 1599; Tyrkisk 1721; Fransk af Peter De Vaux, Valdensernes Overhoved, 1160; Tydsk, den ældste i dette Tungemaal er af Ulphilas, Gothernes Biskop, Aar 360. Den bengalske Oversættelse udkom omtrent 1840; paa Chinesisk omtrent 1843; osv.

Vi har ogsaa tre nyere Oversættelser af Skrifterne, — Baptisternes, Presbyteriernes og Unitariernes — alle „*lempede*," som Dr. Cumming siger, til at passe med deres egne Troesbekjendelser — og oversatte ved denne Verdens Viisdom, uden hiin Aand, hvormed de blev skrevne. O, I Oldtidens Propheter, Patriarker og Apostler, I, som levede i de *mørke Tidsaldere*, I, som ikke talte og skrev ved Eders egen eller ved Verdens Viisdom, „*men eftersom I var drevne af den Hellig-Aand;*" hvorfor levede I ikke i denne Tid, saa riig paa *evangelisk Lys og Kundskab?* da kunde I have annammet Viisdom og skrevet ved den menneskelige Kundskab, istedetfor den naragtige Idee at skrive, tale eller oversætte Noget ved Guds Gave og Kraft. Visselig Dagen er kommen, som Paulus sagde, „*da Folk ikke skal kunne fordrage den sunde Lærdom, men tage sig selv Lærere i Hobetal, eftersom det kildrer deres Øren; og de skal vende deres Øren fra Sandheden til Fabler;*" „*idet de altid lære, og aldrig komme til Kundskab om Sandheden.*" Men lovet og priset være han, som throner i det Høie, og raader over Menneskenes Skjæbne; han har talt fra Himlene i disse Dage; han har opreist en Prophet, Seer og Aabenbarer, som, efter Befaling og ved Hjælp af Urim og Thummim og Inspirationens Kraft, har oversat, bragt tilbage og gjengivet „*de tydelige og ypperlige Ting*," som var bleven tagne bort af uinspirerede Mænd under en fordærvet og falden Kirkes Myndighed, saa at de Sidste Dages Hellige kjender, forstaaer og kan adskille Sandhed fra Vildfarelse, og den Almægtiges Inspiration fra Menneskenes Viisdom.

Joseph Smiths Levnetsløb.

Februar. 1836. (Fortsat fra Pag. 128).

Torsdag den 18de. Tilbragte Dagen som sædvanlig med at besørge mine huuslige Anliggender, modtage og være til Tjeneste for dem, som kom for at faae Underviisning, og varetog mine Studier.

Zions Høiraad mødte i Trykkeriets Overværelse Kl. 7 Efterm. for at tage Ordinationssagen i Overveielse, som blev fremlagt for dem i Raadet den 12te dennes, og ligeledes den af de tolv Apostler foreslaaede Forandring. Efter at Beslutningerne, dikterede af Præsidenten, var drøftede, voteredes der eenstemmigen, at de skulde staae fast, og at vi fuldkommen bifalder nævnte Resolutioner, uden nogen Forandring eller forbedrende Tillæg.

Elias Higbee,
Skriver.

Fredag den 19de. Indfandt mig hos Morgenklassen og oversatte. Professor Seixas overrakte mig Navnene paa nogle Faa, som havde udvalgt af den første Klasse, og anmodede os om at samles i Eftermiddag og læse, hvilket vi gjorde i Trykkeriets Overværelse. Navnene var følgende: Præsidenterne Sidney Rigdon, Oliver Cowdery, William W. Phelps, Biskob E. Partridge, Ældsterne William

E. Mc Lellin, Orson Hyde, Orson Pratt, Sylvester Smith, jeg og min Skriver. Disse og Professor Seixas skal møde en Time tidligere den følgende Morgen.

Jeg samtalede med Professor Seixas om Religion hjemme hos mig denne Eftermiddag. Han lyttede med Opmærksomhed, og syntes tiltrukken af mine Bemærkninger. Og jeg troer, at Herren strider med ham ved sin Hellig-Aand, og at han tilsidst vil antage den nye og evige Pagt, thi han er et for Herren udvalgt Kar til at gavne hans Folk; men jeg vil ikke sige mere, at jeg ikke skal komme til at prophetere paa hans Hoved.

Denne Aften aflagde Præsident Rigdon og jeg et Besøg hos Hr. Seixas i hans Logi og samtalede med ham om Skoleväsenet. Vi havde en behagelig Sammenkomst.

Løverdag Morgen den 20de. Hjemme og varetog mine huuslige Forretninger.

Indfandt mig i Skolen Kl. 9 og oversatte med Morgenklassen.

Tilbragte Eftermiddagen med min Klasse i Trykkeriet, og Aftenen hjemme.

Søndag den 21de. Tilbragte Dagen hjemme med at læse, anstille Betragtninger og bede. Jeg gjennemsaae igjen min hebraiske Lection. En tre eller fire Personer blev døbte, og Mørkets Magter syntes at vige paa alle Sider. Mange, som har været fjendske imod Herrens Værk, begynder at undersøge de Sidste Dages Helliges Tro, og er venlige.

Mandag den 22de. Oversatte Hebraisk med den første Klasse om Morgenen. Begav mig hjem og forfattede mine Rapporter til Countiets Skriver over elleve Ægtevielser, som jeg havde forrettet i Løbet af tre Maaneder, otte efter Bevilning fra Retsskriveren ved de almindelige Retter i Geauga Counti i Ohio, og tre efter Bekjendtgjørelse, og sendte dem til Chardon med Elijah Fuller. Jeg døbte John O. Waterman.

Tilbragte Efte middagen med at oversætte med min Skriver, Ældste W. Parrish i hans Hjem.

Mødte Kl. 4 med Professor Seixas og Skolecommitteen i Trykkeriet for at gjøre nogle Foranstaltninger til de forskjellige Klassers Fremgang.

Kirkens Præsidentskab mødtes og tog i Overveielse de Beslutninger, (daterede den 12te Februar) som fremlagtes for de tolv Apostler, de Halvfjerdsindstyves Præsidenter, Høiraadene for Kirken i Zion og Kirtland. Efter tilbørlig Drøftelse blev det eenstemmigen bifaldet, at de oprindelige Resolutioner skulde antages uden Forandring.

Oliver Cowdery,
Raadets Skriver.

Det nedre Værelse i Templet er nu beredt til at males. Ældste Brigham Young blev nødt til at forlade den hebraiske Klasse og føre Opsynet med Malningen af det nedre Værelse, indtil det blev færdigt.

Om Eftermiddagen mødte Søstrene for at forfærdige Forhænget til Templet. Fader Smith præsiderede over dem, og gav dem megen god Underviisning. Sluttede med Sang og Bøn, hvilket er sædvanligt ved Begyndelsen og Slutningen af alle Raad, Møder og Forsamlinger i de Sidste Dages Helliges Kirke, endskjøndt det ikke altid omtales i denne Optegnelse.

Tirsdag den 23de. Læste og oversatte Hebraisk.

Om Eftermiddagen mødte Søstrene igjen i Templet for at arbeide paa Forhænget.

Henad Slutningen af Dagen mødtes jeg med Præsidentskabet og mange af Brødrene i Herrens Huus, og gjorde nogle Bemærkninger fra Talerstolen om Opkomsten og Fremgangen af Jesu Christi Kirke af Sidste Dages Hellige, og udtalte en Velsignelse over Søstrene for deres Villighed at yde deres Tjeneste saa glade til Forfærdigelsen af Forhænget til Herrens Huus, ligeledes over Forsamlingen og sluttede samme.

Onsdag den 24de. Iagttog mine Studier som sædvanlig.

Om Aftenen mødte jeg Qvorumerne i Skoleværelset i Templet for at tage i Overveielse Rigtigheden eller Urigtigheden af at ordinere et stort Antal Individer, som ønsker at ordineres til Embedsstillinger i Kirken. Ethvert Individs Navn blev fremsat og Forsamlingens Votering tagen; og William Wightman, Charles Wightman, David Kluff, Truman Jackson, Reuben Barton, Daniel Miles og Moses Daily, blev antagne og nitten forkastede. Deres Ordinationer opsattes til en anden Gang. Præsidenterne Orson Hyde, Oliver Cowdery og Sylvester Smith blev foreslaaede, assisterede og ved Forsamlingens eenstemmige Votum antagne til at udkaste Regler og Former for Kaldsbreve.

Thomas Burdick valgt efter Forslag til at tjenstgjøre som Skriver og protocollere alle Kaldsbreve og modtage en passende Betaling derfor. Ligeledes at de Tolv og de Halvfjerdsindstyve paaseer at alle Opfordringer til at prædike i Egnen omkring Kirtland efterkommes og udføres af skjønsomme Ældste.

Torsdag den 25de. Passede mine Studier som sædvanlig, og gjorde nogen Fremgang.

Om Eftermiddagen blev jeg anmodet af Ældste Rigdon at gaae hen og see til hans Kone, som var meget syg. Jeg gjorde saa i Selskab med min Skriver. Vi bad for hende og salvede hende i Herrens Navn, og hun begyndte at komme sig fra den samme Stund. Begav mig hjem og tilbragte Aftenen.

Fredag den 26de. Læste Hebraisk med den første Klasse om Morgenen.

Tilbragte Eftermiddagen i Trykkeriet. Afgjorde en Misforstaaelse imellem Broder William Smith og Professor Seixas.

Løverdag Morgen den 27de. Koldt, og prægtigt Kaneføre. Jeg beredte min Hest og Slæde for Hr. Seixas for at kjøre til Hudson og besøge sin Familie, og komme tilbage paa Mandag. Indfandt mig hos min Klasse i Trykkeriet baade om Formiddagen og Eftermiddagen, og forelæste og oversatte Hebraisk.

Søndag den 28de. Imorges kom to Herrer, der var fra Skotland, for at besøge mig, og gjøre Efterspørgsler om Herrens Værk i de sidste Dage. De behandlede mig med Agtelse, og deres Besøg var behageligt for mig, og, som jeg troer, underholdende for dem. De bivaanede vor Forsamling med mig, og udtrykte Tilfredshed med hvad de hørte. De talte om Irving, den østerlandske Reformator, og hans Prophetier. Efter Forsamlingen begav jeg mig hjem og tilbragte den følgende Deel af Dagen og Aftenen med at læse og oversætte Hebraisk.

Mandag den 29de. Tilbragte Dagen med at studere som sædvanlig. En Mand kom for at besee Herrens Huus i Selskab med en anden Herre. Da de traadte ind ad Døren, blev de høfligen anmodede om af den Herre, som havde Opsyn med Huset, at tage af deres Hatte. Den Ene af dem efterkom Opfordringen uden Betænkning, medens den Anden bemærkede, at han ikke vilde tage af sin Hat, ei heller bukke sig for „Joe Smith," men at han havde faaet „Joe" til at bukke sig for ham ved en vis Leilighed. Det blev ham strax betydet af Ældste Morey, Husets Vogter, at han uopholdelig havde til at forlade Huset; thi naar Nogen fornærmede mig, blev han ogsaa fornærmet. Manden tilkjendegav megen Vrede, men forlod Huset. Jeg agter Ældste Morey for denne Uafhængighed og Bestemthed, og for den Kjærlighed han lagde for Dagen imod mig; og maa Israels Gud velsigne ham, og give ham Overlegenhed over alle hans Fjender.

Om Eftermiddagen kom Professor Seixas tilbage fra Hudson, og bragte med sig nogle flere Bibler, og en Grammatik af hans anden Udgave. Veiret varmt og Kanefføret aftagende hurtigt.

Tirsdag den 1ste Marts 1836. Bivaanede Skolen om Formiddagen.

Om Eftermiddagen i Trykkeriet, læste og oversatte med min Klasse indtil Kl. 4. Begav mig hjem og passede mine huuslige Anliggender. Vi har endnu godt Kanefføre, hvilket er usædvanligt paa denne Aarstid.

Onsdag den 2den. Fortsatte mine Studier som sædvanligt.

Klokken 7 om Aftenen mødte den første Klasse, overeensstemmende med Hr. Seixas Opfordring, hos Ældste Orson Hyde for at tilbringe en Time med at oversætte. Kom tilbage Kl. 8.

Torsdag den 3die. Passede mine Studier i den hebraiske Skole. Nogen Misforstaaelse opkom imellem Professor Seixas og nogle af Eleverne, angaaende Salget af Biblerne. Hans Følelser var tilsyneladende meget saarede. Han gjorde nogle Bemærkninger desangaaende for enhver Klasse. Om Middagen besøgte han Skolecommitteen med meget nedslaaende Følelser. Vi gav ham al den Opreisning, vi kunde, i Retfærdighed, og hans Følelser blev nogenledes formildede.

Om Aftenen mødte de forskjellige Qvorumer efter Bestemmelse, og blev organiserede overeensstemmende med deres Embedsstilling i Kirken. Jeg reiste mig derpaa og gjorde nogle Bemærkninger angaaende Øiemedet for vort Møde, som følger:

1) At antage eller forkaste visse Bestemmelser, som blev udkastede af en Committee, valgt i den Hensigt, i et foregaaende Møde, angaaende Kaldsbreve for Ældster og andre Embedsmænd.

2) At bekræfte ved Qvorumernes forenede Stemme visse Bestemmelser, angaaende Ordineringen af Medlemmer, hvilke Bestemmelser er antagne af ethvert Qvorum særskilt uden nogen Forandring eller Forbedring, undtagen af de Tolvs Qvorum.

(Fortsættes.)

Skandinaviens Stjerne.

Den 1ste Februar.

Det er behageligt for os at henvise vore Læsere til den halvaarlige statistiske Rapport for f. A., hvori sande, ikke *fingerede*, Talstørrelser, angiver Virksomheden af de Sidste Dages Helliges Kirke i Skandinavien, og vi kan ikke give de Hellige bedre Opmuntringer, end hvad Præsidentskabet i England har givet i „Millennial Star" for den 17de dennes, hvilke lyder som følger:

„Vi siger til de Hellige: Vær ved godt Mod. Ophør ikke med Eders Bestræbelser i at udbrede vor Religions hellige Grundsætninger. Naar Omstændigheder forhindrer Eder at forkynde Livets og Saliggjørelsens Evangelium, saa udspred det skrevne Ord, hvormed I vil indtrænge i Manges Hjerter og berede dem for Sandhedens Annammelse, og benyt enhver gunstig Leilighed til at advare Eders Medmennesker, paa det Eders Klæder maa vorde rene for denne Slægts Blod.

Paakald Gud i mægtig Bøn og søg alvorligen Hjælp af hans Aand, uden hvilken alle Eders Bestræbelser vil være unyttige. „Paulus maa plante og Apollos vande, men det er Gud, som giver Væxten." Bestræb Eder for, saameget som muligt, tilfulde at opfatte, at I er ikke her for at gjøre Eders egen Villie, men „hans Villie, som sendte Eder." Søg ikke Menneskenes Ære, men det, som kommer ovenfra. Naar Aanden hviler paa Eder og dygtiggjør Eder til at prædike Sandheden med Held, giv Gud Æren, ellers vil Aanden forlade Eder og Eders Arbeide ophøre at frembringe det Gode.

Tidernes Tegn tilkjendegiver klarligen den hurtige Nærmelse af Nationernes Trængsler, da Krig, Hungersnød og Pestilentse skal forene sig til at gjøre Jorden øde ved at udrydde fra dens Overflade den større Deel af dens Indbyggere, som ikke vil annamme Sandheden af Kjærlighed til den. Arbeidet til at indsamle de Retskafne af Hjertet fra alle Nationer til Zion er bleven paalagt os, som har modtaget det hellige Præstedømme. Vor Ansvarlighed er stor, og stor vil vor Fordømmelse vorde, dersom vi forsømmer at ære vor Kaldelse.

Vi kjender Styrken af de Fordomme I have at bekjæmpe, hvilke er frembragte ved Apostaters overdrevne og falske Fremstillinger. Der er Farer paa Land og paa Hav, men de største, som de Hellige har at møde, er saadanne, som er tilveiebragt ved Personer, som har smaget Guds gode Ord og den tilkommende Verdens Kræfter, men har vendt sig bort ligesom Judas, der forraadte sin Herre. Joseph, vor Prophet, leed Martyrdøden, ifølge Angivelser, gjorte af dem, som havde været Medlemmer af Kirken, og som var bleven afskaarne for Overtrædelser. Som det var i Christi og hans Apostlers Dage, saaledes er det nu. De, som vil

leve gudeligen, maa lide Forfølgelse. Lad os opfylde vore Pligter som Mænd, thi vi kjæmper ikke for en forfængelig Vinding, men for *evigt Liv* — for uendelig Tilvæxt — for en celestial Krone i vor Guds Rige, som vil bestaae evindelig. Lad os gaae fremad i Herrens Navn, trodsende Mørkets Magter, forkyndende med Sagtmodighed, men dog med Frimodighed, Guds Ord for denne Generation, thi de er vore Beslægtede, og vi skulde arbeide alvorligen for deres Frelse. Denne Verdens Gud har forblindet deres Øine. Mange af dem tænker, at de viser Gud en Dyrkelse, naar de modstaaer os i vore Bestræbelser at lære dem Sandheden. Beed at Naade maa vorde skjænket. Velsign, og forband ikke. „Dommen er min, jeg vil betale," siger Herren.

Vi lægger ovenstaaende Formaninger alvorligen paa de Ældstes og de Helliges Hjerter. Stræber af al Eders Magt aandeligen som timeligen at fremme Herrens Værk. Og til vore Brødre af Præstedømmet siger vi, værer forenede i een Aand og eet Sind, saa at I kan være stærke i Kampen mod det Onde, og vogter Eder for indbyrdes Uenighed og denne Verdens Besmittelse. Vi henleder ogsaa Eders Opmærksomhed paa nedenstaaende

Tale af Ældste Erastus Snow

til Missionærerne pan Sondagen den 3die Mai 1856, da de var leirede ved Platt Floden vestenfor Fort Laramie.

Det er godt at hvile paa Sabbatsdagen og dyrke Gud. Den første Pligt, der paalægges os som Missionærer er at drage over Sletterne, og idet vi saaledes blandes med hverandre for tilsammen at bekjæmpe de Vanskeligheder, hvormed vi kommer i Berørelse, har vi den bedste Anledning til at blive bekjendte med og lære at kjende hinandens Sindelag. Ved at drage over Sletterne vinder vi en Erfaring, som vi ingensteds ellers kunde opnaae, og som vil vorde gavnlig for os, dersom vi opbevarer den.

Den første Lectie, som vi har at lære er, at „Mormonismen maa prædikes ved den Hellig Aands Veiledning." Det er befalet os at søge Viisdom af gode Bøger, og samle Kundskab, men de levende Orakler er vor Veiledning, endskjøndt Mange synes ikke at opfatte dette paa Grund af deres Traditioner. Det synes som om Broder Brighams Vidnesbyrd ikke har den samme Vægt for de Hellige, som Broder Josephs Ord havde. Hedningerne maa man bære over med i saa Henseende. Vi maa bruge Bibelen, naar vi lærer Hedningerne.

Ikke to Forsamlinger behøver nøiagtigen den samme Tale. Vær veiledte af Aanden og Eders Forklaringer vil vorde afvexlede efter Folkets Tarv. Nogle prædike efter Regel og ikke efter Aanden. Deres Omvendte modtager ikke Evangeliets Aand, men maa laves om igjen. Paulus sagde, at det var med Skrøbelighed og Bæven at han prædikede, men med Kraft at han bar Vidnesbyrd om Sandheden. For at bevise Evangeliet

for Vantroe prædike vi fra Skrifterne, som de erkjender at være sande, og naar de troer og indgaaer i Pagt med Gud, vil nye Aabenbaringer faae gjældende Kraft hos dem.

Kundskab i Skrifterne alene kan ikke dygtiggjøre Eder til at prædike Evangeliet. Guds Aand og Kraft maa være i Eder. Lige avler sin Lige. Omvendte vil være af samme Aand som deres Fædre i Evangeliet. Naar I opstaaer for at prædike og ikke har Aanden til at lære, saa sæt Eder ned og ydmyg Eder, indtil I faaer den. Aandens Tjeneste er at bringe Skrifterne til Eders Erindring og aabenbare Sandheden for Eder. Samler Ideer og opbevar dem i Eders Hjerte og Aanden vil bringe dem frem. En vel underviist Skriftklog fremfører nye og gamle Ting. Aanden vil lære os at kjende Menneskenaturen, og hvorledes vi skal nærme os Menneskene og lede dem til Livets Kilde. Kunsten til at regjere og styre Menneskene giver os Magt til at blive Frelsere. Vor Forretning er at lære at interessere Menneskene, at vi kan faae Magt over dem, saa at de vil følge os, og blive regjerede af os.

Dersom vi vil blive behandlede med Agtelse, saa maa vi behandle Andre med Agtelse, idet vi tager Hensyn til deres Følelser og Traditioner; jo mere vi bibringer Andre af Evangeliets Aand, desto mere Magt og Indflydelse vil vi faae over dem. Dersom vi er trofaste Undersaatter under vore Styrere, vil vi lære, hvorledes vi skal regjere og styre Andre; denne Regel vil holde Stik over hele Verden — Evangeliets Principer leder os paa en Maade, som er forskjellig fra alle andre. „Mormonismen“ indbefatter fuldstændig Underkastelse, og den fuldkomneste Frihed. Det synes haardt for Mange at lære dette, fordi det kunde synes ved første Øiekast at være en Modsigelse. Vi har Frihed til at gjøre alt det, som er ret. I kan nyde al den Frihed, som I ønsker, dersom I ikke ønsker andet end det, som er ret.

Djævelen forleder de Ældste undertiden til at sige altfor megen Sandhed og derved overlæsse Folkets Sind. Al Sandhed er tilladelig paa sit Sted, og utilladelig udenfor sit Sted; som vise Huusholdere over Guds Hemmeligheder uddeel dem efter den Hellig-Aands Veiledning lidt efter lidt, eftersom Folket kan modtage dem. Med Hensyn at tale til Forsamlinger vil vi lære ved Aanden, naar vi skal tale, og naar vi skal slutte vor Tale. Der er Intet i dette Rige beregnet paa at undertrykke dem, som attraaer at gjøre Retfærdighed; men dersom I ønsker at gjøre Ondt, da vil denne Regjering hindre Eder. Vi har ingen Ret til at nedrive Andre og opbygge os selv paa deres Ruiner. Veien er aaben for os til at opnaae al den Ophøielse og Ære, som vi attraaer, dersom vi søger derefter i Retfærdighed. Den sikkre Vei til Lykken er fuldkommen Underkastelse under Præstedømmet, som er over os. Gud velsigne Eder er min Bøn i Jesu Navn, Amen.

For dem, som begjærer Tegn.

(Fra „the Millennial Star.")

Mange af denne Generation begjærer Tegn og Mirakler for at overbevise dem om, at „Mormonismen" er af guddommelig Oprindelse. Vi vil henvise dem til følgende Tilkjendegivelser af et altstyrende Forsyn, som har bevaret Mormon-Ældsters Liv, paa deres Reiser fra den ene Ende af Jorden til den anden.

Kirken blev organiseret i Aaret 1830, og havde inden faa Aar Missionærer reisende paa Dampbaade o g Jernbaner fra Stat til Stat. I 1837 blev Missionærvirksomheden begyndt i Europa, og fra den Tid til nærværende har Ældsterne gjennemkrydset Jorden i alle Retninger til Lands og til Søes. Ikke een af dem har omkommet ved nogen af de Ulykkestilfælde, som har hændt med Dampvogne og Skibe. Dette er et Mirakel, som idetmindste bør opvække alvorlig Eftertanke i enhver iagttagende Persons Sind. En lang Liste paa sørgelige Hændelser gives ugentlig af de offentlige Blade, givende Navnene paa forulykkede Individer af enhver Classe (undtagen Sidste Dages Hellige), som er bleven altfor tidlig ombragte ved Vogntoges Sammenstød paa Jernbaner eller andre Uheld, ved Dampkjedlers Sprængning, Skibes Sammenstød, eller ved at blive kastet mod Klipper i en rasende Storm. Hvoraf kommer det, at de Sidste Dages Hellige er saa heldige til at undgaae disse Ulykkestilfælde? Hvorfra skriver sig deres Viisdom? Spørgsmaalet er let besvaret. De tilbeder Israels Gud. Deres Liv tilbringes i hans Tjeneste. Dag efter Dag paakalder de ham i Jesu Navn om Beskyttelse og Bevaring, og Gud bevarer dem ved sin Magt. Hans Engle har Varetægt over dem, og forlader dem hverken Dag eller Nat.

Ældster har reist fra Sted til Sted paa Jernbane, og medens Toget har stoppet ved mellemliggende Stationer, har de steget ud for at hvile sig et Øieblik, og deres Opmærksomhed er bleven hendragen til Iagttagelse af omgivende Gjenstande, Toget har rullet afsted og efterladt dem i nogen Tid til at bebreide sig deres Aandsfraværelse. Men hvilken Taknemmelighed og Fryd har ikke fyldt deres Hjerter, da tilbagevendende Nyheder har bragt Underretning om et Ulykkestilfælde, og at den *selvsamme Vogn*, hvori de havde været, var knust til Atomer, og at mange havde sat Livet til. See Millennial Star Nr. 37, Side 589, 18de Aargang. Atter, de har gaaet ombord paa Flod-Dampbaade med betydelig Ængstelighed for at naae et bestemt Sted til en fastsat Tid, og medens Baaden har tøvet ved et Landingssted for at tage ind Fragtgods, har de, efterat have forvisset sig om den bestemte Afseilingstime, følt sig tilskyndede til at tage en kort Spadseretour for at forfriske sig; men en eller anden uundgaaelig Omstændighed har tilbageholdt dem lidt over Tiden, og ankomne til Ladepladsen, har de fundet Fartøiet afgaaet. Ikke tænkende paa det altstyrende Guds Forsyn, som stedse vaager over sine trofaste Tjenere, de har følt sig tilbøielige til at knurre i deres Hjerte, hvoraf

kommer dette, hvorfor møder mig saadanne Vanskeligheder og Skuffelser? Den første Ankomst af et Fartøi afslører Hemmeligheden. De bringes til at prise Gud for hans Kjærlighed og Barmhjertighed, som har bevaret dem. Et Ulykkestilfælde er tilstødt Fartøiet; det har stødt imod en Gjenstand og er gaaet tilbunds med alle ombord, eller Kjedelen er sprungen, og har sat det ibrand til at fortæres med dets ulykkelige Besætning. Atter, medens de har seilet over det „mægtige Dyb," er de bleven indhyllet i en tyk Taage, saa at de ikke kunde skjelne Noget i Afstand, pludselig er en mærkelig Tildragelse bleven iagttaget, Taagesløret drages tilside for et Øieblik, Solstraalerne aabenbarer for deres forbausede Blikke Isbjerge i deres Vei, imod hvilke det var sandsynligt, at de snart vilde have stødt an. Skibet stagvender, igjen falder Sløret, og de er, som forhen, indhyllede i den mørke Taage. See Millennial Star Nr. 11, Side 298, 18de Aargang.

Vi nødes til at udbryde: Hvor underfuld o Herre! er dit Forsyns Styrelse. Din Barmhjertighed varer fra Evighed til Evighed; Priis, Hæder, Ære og Magt være Israels Gud evindelig, Amen.

Prøver Aanderne!

(Uddrag af Joseph Smiths Journal for April 1842.)

Paa Grund af Hændelser, som nyligen har tildraget sig iblandt os, er det en bydende Pligt for mig at tale Noget om de mangeslags Aander, hvoraf Menneskene er paavirkede.

Det er klart fra Apostlenes Skrifter, at mange falske Aander fandtes i deres Dage, og „vare gangne ud i Verden," og at der behøvedes Kundskab, som Gud alene kunde meddele, til at opdage falske Aander, og til at prøve hvilke Aander der var af Gud. Verden i Almindelighed har været storligen uvidende med Hensyn til denne ene Ting, og hvorledes kunde de være anderledes; thi Ingen kjender de guddommelige Ting uden ved Guds Aand."

Ægypterne var ikke istand til at opdage Forskjellen mellem Mose og Troldkarlenes Mirakler, indtil de blev prøvede ved Siden af hverandre; og dersom Moses ikke var kommen iblandt dem, vilde de utvivlsomt have tænkt, at Troldkarlenes Mirakler udførtes ved Guds overordentlige Kraft, thi store vare de Mirakler, som udførtes af dem — en overnaturlig Virksomhed udfoldedes, og en stor Kraft lagdes for Dagen.

Spaaqvinden i Endor er ikke mindre en mærkelig Person; beklædt med en virksom Kraft, fremkaldte hun Propheten Samuel af Graven, og han viste sig for den forbausede Konge, og aabenbarede ham hans tilkommende Skjebne. Hvem kan sige, enten denne Qvinde var af Gud, og en retfærdig Qvinde, eller om den Kraft, hun besad, var af Djævelen, og hun en Hex, som fremstillet er i Bibelen? Nu er det let for os at sige; men om vi havde levet paa

hendes Tid, hvem af os kunde have afsløret Hemmeligheden?

Det vilde have været ligesaa vanskeligt for os at sige, ved hvilken Aand Apostlerne prophetererede, eller ved hvilken Kraft de talte og gjorde Undergjerninger. Hvem kunde have sagt, enten Simon, den Troldkarl var af Gud eller af Djævelen?

Der syntes altid i enhver Tidsalder at være Mangel paa Kundskab angaaende denne Gjenstand. Alle Slags Aander have ladet sig tilsyne i enhver Tidsalder, og næsten iblandt alle Folkeslag. Dersom vi gaar iblandt Hedningerne, de har deres Aander; Mahomedanerne, Jøderne, de Christne, Indianerne — Alle har deres Aander, deres overnaturlige Virken, og Alle paastaaer, at deres Aander er af Gud. Hvem skal løse Hemmeligheden? „Prøver Aanderne," siger Johannes, men hvem skal gjøre det? Den Lærde, den Veltalende, Philosophen, den Vise, den Geistlige — Alle er uvidende. Hedningerne gjør sig til af deres Guder, og af de store Ting, som er bleven udfoldede ved deres Orakler. Musselmanden vil rose sig af sin Koran, og af de guddommelige Meddelelser, hans Forfædre har modtaget og modtager. Jøderne har havt talrige Tilfælde, baade i ældre og nyere Tider, at Mænd have fremstaaet iblandt dem, og paastaaet at være inspirerede og sendte til at tilveiebringe store Tildragelser, og den christne Verden har heller ikke været langsom til at forøge Antallet.

„Prøver Aanderne," men hvorved? Skal vi prøve dem ved Menneskenes Troesbekjendelser? Hvilken overvættes Daarskab — hvilken dyb Uvidenhed — hvilken beklagelig Forrykthed. At prøve et evigt Væsens (thi jeg paastaaer, at alle Aander er evige) ved en Ting, som blev undfanget i Uvidenhed, og frembragt i Daarlighed — et Spindelvæv fra igaar. Engle vilde tilhylle deres Aasyn, og Djævle vilde blive skamfulde og fornærmede og sige: „Jesum kjende vi, og om Paulus vide vi, men I, hvem ere I?" Lad ethvert Menneske eller Samfund forfatte en Troesbekjendelse, og prøve onde Aander ved den, og Djævelen vilde ryste af Latter; det er alt, hvad han vilde forlange — alt hvad han vilde ønske. Dog gjør mange af dem dette, og derfor „er saa mange Aander udgangne i Verden."

Et stort Onde er, at Menneskene er uvidende om Aandernes Natur, om deres Magt, Love, Regjering, Kundskab osv., og forestiller sig, at, naar det er Noget, som har Udseende af et Tilkjendegivende af Magt, Aabenbaring eller Syn, det maa være af Gud. Derfor besidder Methodisterne, Presbyterianerne og andre Sekter hyppigen en Aand, som bringer dem til at lægge sig ned, og under dens Paavirkning, synes ofte Livsvirksomheden aldeles at ophøre; de anseer dette at være Guds Kraft og en herlig Aabenbarelse fra Gud; en Aabenbarelse af Gud? Er der nogen Kundskab meddeelt? Har Himmelens Forhæng været draget tilside — eller Guds Hensigter afslørede? Har de seet og samtalet med en Engel — eller har det Tilkommendes Herlighed blændet deres Øine? Nei! men deres Legemer har været livløse, deres Aands Virksomhed standset, og al den Kundskab, som kan erholdes fra dem, da de opstaaer, er det Raab: „Glorie," eller „Halleluja,"

eller andre usammenhængende Udraab, men de paastaaer, at Guds „Kraft" har været over dem.

Shakeren vil hvirvle sig rundt paa sin Hæl, tilskyndet af en overnaturlig Paavirken eller Aand, og tænke, at han er regjeret af Guds Aand; og Jumperen vil hoppe og indlade sig paa alle Slags Overdrivelser. Den oprindelige Methodist vil raabe under Indflydelsen af den Aand, indtil han vil gjennemtrænge Himlene med sine Skrig; medens Qvækerne (Vennerne) paavirkede, som de tænker, af Guds Aand, vil sidde stille og ikke sige Noget. Er Gud Ophavsmanden til alt dette? Dersom ikke til alt af det, hvilket anerkjender han da? Saadan en uligeartet Masse af Forvirring, kan sikkerligen aldrig indkomme i Himmeriges Rige.

Enhver af disse paastaaer sig at være dygtige til at prøve sin Næstes Aand, men Ingen kan prøve sin egen, og hvad er Aarsagen? Fordi de har ingen Nøgle til at oplukke med, ingen Maalestok til at maale med, og intet Kjendemærke til at dømme efter. Kunde Nogen sige Længden, Bredden eller Høiden af en Bygning uden Maalestok? Eller, kunde Nogen prøve et Metals Godhed uden en Prøvesteen, eller beregne Planetsystemernes Bevægelser uden Kundskab til Astronomien? Vist ikke; og dersom Uvidenheden ikke kan bedømme saadanne Ting, hvem kan da beskrive en Lysets Engel? Dersom Satan skulde vise sig i en Slags Glands, hvem kan bedømme hans Kulør, hans Tegn, hans Udseende, hans Grad af Herlighed, eller Maaden, hvorpaa han aabenbarer sig? Hvem kan opdage Aanden af de franske Propheter, med deres Aabenbaringer og Syner og Magt og Tilkjendegivelser? Eller hvem kan paavise Irvingiternes Aand, med deres Apostler og Propheter, og Syner, og Tungemaal, og Fortolkninger osv.? Eller hvem kan drage for Lyset og afsløre de skjulte Hemmeligheder af de falske Aander, som saa ofte lader sig tilsyne iblandt de Sidste Dages Hellige? Vi svarer, at Ingen kan gjøre dette uden Præstedømmet og uden at have Kundskab om Lovene, hvorved Aanderne regjeres; thi ligesom „Ingen kjender de guddommelige Ting uden ved Guds Aand," saa kjender heller Ingen Djævelens Aand, hans Magt og Indflydelse, uden at besidde Kundskab, som er meer end menneskelig, og at faae udviklet formedelst Præstedømmet de hemmelige Virkninger af hans Anslag; ei heller uden at kjende den englelige Skikkelse; det hellige Blik med ledsagende Gebærder, og den Nidkjærhed, som han ofte lader tilsyne, for Guds Ære, tilligemed den prophetiske Aand, den modtagende Indflydelse, det gudfrygtige Udseende, og den hellige Dragt, hvorunder han skjuler sin Fremgangsmaade og sine hemmelige Slangebugtninger.

(Fortsættes.)

Halvaarlig statistisk Rapport

over

Jesu Christi Kirke af Sidste-Dags-Hellige i Skandinavien,

fra 30te Juni 1856 til 31te Decbr. 1856.

Conferencer.	Grene	Af de Halvfjers	Ældster	Præster.	Lærere	Diaconer	Medlemmer	Døbte	Udelukte	Emigrerede	Døde	Summa
Danmark.												
1. Kjøbenhavn . . .	19	1	73	38	45	20	846	138	59		3	1023
2. Aalborg	10		41	16	11	9	218	57	13		2	295
3. Vensyssels	12		52	6	7	7	242	61	19			314
4. Fredericia	8		30	11	3	8	158	44	19		2	210
5. Lollands	8		21	11	6	4	100	29	4			142
6. Bornholms	4		6	3	7	2	118	13	6		1	136
7. Fyens	4		16	3	3	1	54	15	8		1	77
Island.	1		2				5					7
Norge.												
8. Brevig	8		26	9	14	6	225	65	11		2	280
Sverrig.												
9. Skaane	13		26	16	15	12	304	111	20		3	373
10. Stockholm . . .	7		17	5	7	4	98	42	7			131
Summa . . .	94	1	310	118	118	73	2368	575	166		14	2988

Indbetalte Bogpenge.

C. C. A. Christensen	14	Rd. - Mk.	- Sk.
A. Nielsen	4	— - —	- —
J. P. Folkman	18	— - —	- —
N. Ädler	41	— - —	- —
Summa	77	— - —	- —

Indhold.

	Side.		Side.
Vor Tid	129.	Tale af E. Snow	138.
Om Bibelens Oversættelse (fortsat)	131.	For dem, som begjærer Tegn . .	140.
Joseph Smiths Levnetsløb (fortsat)	133.	Prøver Aanderne!	141.
Redaktionsbemærkninger	137.	Halvaarlig statistisk Rapport . . .	144.

„Skandinaviens Stjerne" udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned og faaes paa Contoiret i Lorentzens Gade Nr. 504, A. 5. Stuen tilvenstre og paa alle kongelige Postcontoirer.

Udgivet og forlagt af Hector C. Haight.

Trykt hos F. E. Børding.

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de sidste Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

6. Aarg. Nr. 10. *Den 15. Februar 1857.* Priis: 6 Sk. pr. Expl.

Guds Regjering

af *John Taylor.*

(Fortsat fra Pagina 119.)

Femte Capitel.

Øiemedet af Menneskets Tilværelse paa Jorden og dets Forhold til den.

Vi spørger dernæst: Hvad er Øiemedet og Hensigten af Menneskets Tilværelse paa Jorden; og hvad er dets Forhold til den? Thi hele denne prægtige Verden med dens Skabninger, Liv, Skjønhed, Overeensstemmelse, Orden og Storhed, kunde ikke være uden Hensigt; og som Gud var til før Mennesket, maa der have været nogen Hensigt med Menneskets Skabelse og dets Fremkomst paa Jorden. Mennesket var til, som jeg forhen har anført, før det kom her, i en aandelig Substants, men havde ikke et Legeme; naar jeg her taler om Legeme, mener jeg et jordisk, thi jeg anseer Aanden for et substantielt Væsen, men mere elastisk, fint og luttret end det jordiske Legeme, og i Forening af Aand og Kjød er der mere Fuldkommenhed end i Aanden alene. Legemet er ikke fuldkomment uden Aanden, ei heller er Aanden fuldkommen uden Legemet; begge behøves for at udgjøre et fuldkomment Menneske, thi Aanden udkræver et Tabernakel for at give den Kraft til at udvikle sig, og for at ophøie den i den gradvise Stigen i Kundskab baade i Tid og Evighed. Een af de største Forbandelser, paalagt Satan og hans Efterfølgere, da de nedstyrtedes fra Himmelen, var, at de ikke skulde faae noget Legeme. Derfor, da han fremtraadte for Herren og blev tilspurgt hvorfra han kom, svarede han: „Fra at gaae omkring paa Jorden, og fra at vandre op og ned paa den.“ Job. 1, 7. og 2, 2. Af denne Aarsag benævnes han „den Fyrste, som haver Magt i Luften, den Aand, som er virksom i Vantroens Børn.“ Ephes. 2, 2. Derfor udøver han en usynlig Indflydelse over Menneskeaanderne, formørker deres Sind, og bruger sin djævelske Magt til at forstyrre, fordærve, ødelægge og indhylle Ver-

den i Forvirring, Elendighed og Nød; og endskjøndt han er berøvet Leiligheden til personligen at virke med et Legeme, bruger han sin Indflydelse over deres Aander, som har Legemer, og faaer dem til at modsætte sig Godhed, Dyd, Reenhed, Kundskab og Gudsfrygt, og følgelig Menneskets Lyksalighed; og den stakkels vildfarende Menneskehed føres bag Lyset ved hans Kunstgreb. Apostelen siger: „Denne Verdens Gud har forblindet de Vantroes Sind, paa det Oplysningen ikke skulde skinne for dem." 2 Corinth. 4, 4. Men ikke tilfreds med de Ødelæggelser han har anrettet, den Plyndring, Elendighed og Nød, og som han ikke har noget Tabernakel selv, har han ofte søgt at tage Menneskets i Besiddelse, for at han kunde faae endnu større Kraft, og fuldstændigere udføre Ødelæggelsen. Vi læser, at i vor Frelsers Dage var der Personer, besatte af Djævle, som plagede dem, og som blev uddrevne af Jesus og hans Disciple. Maria Magdalena var besat af syv. En Legion var gangen ind i een Mand, og da de fik Befaling til at forlade ham, hellere end at være uden Legemer, begjærede de Tilladelse til at fare ind i Svinene, hvilket de gjorde, og Svinene ødelagdes. Legemet er altsaa af stor Vigtighed for Mennesket, som, dersom det ikkun kjendte og forstod at sætte Priis paa sine Privilegier, kunde leve ophøiet over Satans Fristelser, og Fordærvelsens Indflydelse, undertvinge sine Lyster, overvinde Verden, og triumphere og nyde Guds Velsignelser i Tid og Evighed.

Øiemedet af at Mennesket tager et Legeme er, at formedelst Jesu Christi Forsoning, baade Aand og Legeme kan ophøies i den evige Verden, da Jorden skal blive himmelsk, og erholde en større Ophøielse, end det vilde være istand til at opnaae uden et Legeme. Thi da Mennesket først skabtes, gjordes han „et Lidet ringere end Englene;" (Hebr. 2, 7.) men formedelst Jesu Christi Forsoning og Opstandelse er han bragt i en Stilling til at opnaae en større Ophøielse end Englene; thi Apostelen siger: „Vide I ikke, at vi skulle dømme Englene?" 1 Corinth. 6, 3. „Jesus nedsteg under alle Ting, at han kunde opstige over alle Ting." Han tog et Legeme paa sig, at han kunde døe som et Menneske, paa det han „ved Døden skulde gjøre den magtesløs, som havde Dødens Vælde, det er Djævelen." Hebr. 2, 14. Idet han saaledes overvandt Døden i dens Herredømmer, sprængte Gravens Baand, og opfoer med sit Legeme triumpherende til Guds høire Haand, fuldkommnede han den Hensigt, som Gud havde besluttet før denne Verdens Grundvold blev lagt, „og aabnede Himmeriges Rige for alle Troende." Derfor er Mennesket, formedelst Lydighed til Evangeliet, bragt i den Stilling at være Guds antagne Barn, og have lovlig Ret til sin Faders Velsignelse og Besiddelsen af den Hellig-Aands Gave. Og Apostelen siger: „Men om hans Aand, der opreiste Jesum fra de Døde, boer i Eder, da skal han, som opreiste Christum fra de Døde, levendegjøre ogsaa Eders dødelige Legemer formedelst sin Aand, som boer i Eder," Rom. 8, 11. Derfor, ligesom Jesus overvandt Døden, saa kan vi; ligesom han seirede, saa kan vi; og dersom vi er trofaste, „skal vi sidde med ham paa hans

Throne, ligesom han har seiret og sidder hos sin Fader paa hans Throne;" Aabenb. 3, 21. Mennesket vil saaledes ikke alene blive opreist fra den fornedrede Tilstand, men ogsaa ophøiet til at sidde iblandt Fornuftvæsenerne, som omgiver Guds Throne. Dette er eet af de store Øiemeed, hvorfor vi kom hid og tog Legemer.

Et andet Øiemed, hvorfor vi kom her og tog Legemer, var for at forplante vor Slægt. Thi dersom det var til Gavn for os at komme ind i denne Verden, saa er det ogsaa for Andre. Derfor var det første Bud, som gaves Mennesket: „Vorder frugtbare og mangfoldige og opfylder Jorden, og gjører den Eder underdaning," 1 Moseb. 1, 28. Og, da Mennesket er et evigt Væsen, og alle hans Handlinger er af Betydning for Evigheden, er det nødvendigt, at han forstaaer sin Stilling vel, og saaledes opfylder sin Skabelses Maal. Thi, eftersom Mennesket og hans Afkom er bestemt til at leve evindelig, er han ikke alene ansvarlig for sine egne Handlinger, men i en stor Grad for sine Børns, idet det tilkommer ham at danne deres Sind, foreskrive dem Regler for deres Sæder, sætte dem et godt Exempel; og fremfor alt bevare sit eget Legeme i *Reenhed.* Og hvorfor? Fordi, dersom han misbruger sit Legeme og fordærver det, skader han ikke alene sig selv, men ogsaa sin Mage og Medforbundne, og paafører sit Afkom uberegnelig Elendighed, idet de er dømte til at arve Faderens Elendighed; og dette har ikke Følger alene for Tiden, men ogsaa for Evigheden. Derfor har Herren givet Love af det strængeste Slags foreskrivende Regler for Ægteskab og Kydskhed, og straffet paa det Strængeste dem, som i forskjellige Tidsaldere har krænket denne hellige Ordinanse. For Exempel Sodomas og Gomorras Forbandelse; og de skrækkelige Domme, udtalte imod dem, som skulde fordærve og besmitte deres Legemer; see derom 5 Moseb. 22, 13—30. Og Paulus siger: „Vide I ikke, at I ere Guds Tempel, og Guds Aand boer i Eder? Dersom Nogen fordærver Guds Tempel, ham skal Gud fordærve," 1 Corinth. 3, 16. 17. „Skjørlevnere og Hoerkarle skal ikke indkomme i Guds Rige." 1 Corinth, 6, 9. 10.; Hebr. 13, 4. Og hvorfor? Fordi Mennesket, som er givet fri Raadighed over sit Legeme, paa det han kunde ophøie sig selv og sit Afkom, dersom han misbruger denne Magt, skader ikke alene sig selv, men ogsaa ufødte Legemer og Aander, fordærver Verden, aabner Slusern[illegible] for Last og Usædelighed, og fjerner Skabningen fra Gud. Af denne Grund blev det sagt til Israels Børn, at de ikke skulde tage til Ægte af de omgivende Nationer, at ikke deres Sæd skulde blive fordærvet, og Folket vendes til Afguderi, hvilket vilde lede til Forglemmelse af Gud, og til Uvidenhed om hans Hensigter og Bestemmelser, og komme dem til at tabe af Syne Formaalet for deres Skabelse, og fordærve sig, og til Indførelsen af ethvert andet Onde, som en naturlig Aarsag. Men hvor Guds Forskrift udføres, der stilles alle Ting i en elskværdig Forfatning.

Hvad kan være mere elskværdigt og behageligt end hine rene, uskyldige og inderlige Følelser, som Gud har nedlagt i Mandens og Qvindens Hjerter, som er forenede i lovligt Ægteskab? Med en Kjærlighed og Tillid, reen som

Guds Kjærlighed, fordi den udspringer fra ham og er hans Gave; med Legemer kydske og dydige; og med et Afkom yndigt, sundt, uskyldigt og ubesmittet; havende Tillid til hinanden, lever de tilsammen i Gudsfrygt, og nyder Naturens Gaver ufordærvede og rene som den nyfaldne Snee, eller den krystalklare Strøm. Men hvorledes kunde ikke denne Nydelse blive forhøiet, dersom de forstode deres Bestemmelse, dersom de kunde afsløre Guds Hensigter, og betragte en evig Forening i en anden Tilværelsestilstand, — en Forbindelse med deres Afkom, begyndt her for at vedvare evindelig, og alle deres Baand, Slægtskabsforholde og Hengivenhedsfølelser styrkede! En Moder føler stort Velbehag ved at see sit Barn, og betragte den yndige, spæde Skabning. Hvorledes vilde ikke hendes Barm svulme af Henrykkelse, naar hun overveiede, at dette Barn skulde være med hende for stedse! Og dersom vi ikkun forstod vor Stilling, dette var Øiemedet, hvorfor vi kom ind i Verden. Og Hensigten med Guds Rige er at *gjenoprette* alle disse hellige Principer.

Kydskhed og Reenhed er af den største Vigtighed for Verden. Derfor siger Propheten: „Fordi at Herren haver vidnet imellem Dig og imellem din Ungdoms Hustru, som Du haver handlet troløst imod, endog hun var Dig tilføiet og var din Pagtes Hustru. Og den Ene handlede ikke saaledes, thi han havde en ypperligere Aand, men hvad gjorde den Ene? han søgte Guds Sæd; derfor tager Eder vare i Eders Aand, at Ingen handler troløst imod sin Ungdoms Hustru.“ Malach. 2, 14. 15. Her er altsaa paapeget klarligen Hensigten af Reenhed; at Gud maatte bevare sig en gudelig Sæd. Paulus siger: „Vide I ikke, at hvo som hænger ved Skjøgen er et Legeme med hende? thi de To, hedder det, skulle blive til eet Kjød. Flyer Skjørlevnet! Enhver Synd, som Mennesket gjør, er udenfor Legemet, men hvo som bedriver Skjørlevnet, synder mod sit eget Legeme. Eller vide I ikke, at Eders Legeme er et Tempel for den Hellig-Aand, som er i Eder, hvilken I have af Gud, og at I ere ikke Eders Egne?“ Og i det næste Capitel taler han om den samme Ting som Malachias, angaaende en reen Sæd: „Thi den vantroe Mand er helliget formedelst Hustruen, og den vantroe Hustru er helliget formedelst Manden; thi ellers vare jo Eders Børn urene: *men nu ere de hellige.*“ 1 Corinth. 6, 16—20.; 7, 14.

Alle civiliserede Nationers Lovgivere har indseet Nødvendigheden af at opretholde disse Ting, og har følgelig, i Almindelighed, udgivet meget strænge Love til Beskyttelse af den qvindelige Dyd, og Opretholdelsen af Ægteskabspagten. Derfor er Lovbud bleven udgivne og satte i Kraft, gjørende dem arveløse, som ikke er ægtefødte. Dette har i nogle Tilfælde havt en velgjørende Virkning. Geistlige i de forskjellige Kirkesamfund har ogsaa anvendt deres Indflydelse, i en stor Grad, til Opretholdelsen af dydige Principer. Disse har havt deres Virkning i at hjælpe til at hæmme Lastens Strøm. Men eftersom Nationerne selv har forladt Gud, hvorledes kan de vente at standse dette raabende Onde; thi selve Lovgiverne, som udgiver disse Love, er skyldige i mange Tilfælde; og naar Kongerne, Fyrsterne, Re-

genterne og Magthaverne ikke leve et reent Liv, hvorledes kan de vente, at Folkene skal gjøre det? thi det gjør Intet til Sagen, hvor stræng Loven end er, fordærvede Personer vil altid finde Udvei til at undgaae den.

(Fortsættes.)

Joseph Smiths Levnetsløb.

Marts. 1836. (Fortsat fra Pag. 136).

Efter Sang og Bøn opstod Præsident Oliver Cowdery, Formand for den Commitee, beskikket den 24de sidstleden til at udkaste Bestemmelser angaaende Kaldsbreve, og aflagde Beretning paa Commiteens Vegne, hvilken blev læst tre Gange af Formanden. Den tredie Gang han oplæste Bestemmelserne, gav han Tid og Leilighed, efter Oplæsningen af enhver Artikel, til at gjøre Indvendinger, dersom der var nogle. Ingen Indvendinger fremsattes eller Forandringer gjortes, men et Tillæg blev føiet til den sjette Artikel, som udstrakte den forrettende Formands og Skrivers Magt til at undertegne Kaldsbreve osv.

Jeg bemærkede derpaa, at disse Resolutioner maatte nødvendigviis gaae igjennem ethvert Qvorum særskilt, begyndende med Præsidentskabet, og maa følgeligen først overgives i Hænderne paa Præsidenten for Diakonerne og hans Raad, eftersom lige Rettigheder og Privilegier er mit Valgsprog; og een Mand er lige saa god som en anden, dersom han opfører sig lige saa godt; og at alle Mennesker skulde agtes lige, uden Hensyn til Forskjellen i Beskaffenheden af et Embede. Resolutionerne antoges af Diakonernes Præsident og hans Raad ved deres eenstemmige Votum.

Det blev siden lagt for de forskjellige Qvorumers Præsidenter og deres Raad i følgende Orden og paa den samme Maade som før, nemlig: Lærerne, Præsterne, Kirtlands Biskop, Zions Biskop, Ældster, Overpræster, Halvfjerdsindstyver, Zions Høiraad, de Tolv og tilsidst Kirkens Præsidentskab og alle Qvorumerne og fik deres eenstemmige Bifald. Resolutionerne er følgende:

Da adskillige Conferencers Optegnelser, ført af Kirkens Ældste, og Ordinationen af mange af sammes Embedsmænd i mange Tilfælde har været ufuldkomment ført siden dens Organisation, saa, for stedse berefter at undgaae enhver Ubeqvemhed, Vanskelighed eller Skade som Følge af saadan Forsømmelse, anbefaler Eders Commitee:

1) At alle Kaldsbreve herefter bevilgede af disse Authoriteter, forsamlede som et Qvorum, eller ved en Geneneral-Conference, holdt i den Hensigt at forhandle Kirkens Anliggender, nedskrives i deres hele Længde af en Skriver, beskikket i det Øiemed, i en Bog i denne Green af Kirken, indtil det skal ansees nyttigt af Kirkens Overhoveder at forordne andre Bøger og beskikke andre Skrivere til at protocollere Kaldsbreve som ovenanført; og at nævnte bogførende Skriver paalægges at paategne en Bevidnelse, med

sin egen Haand og Underskrift, paa Bagsiden af Kaldsbrevene, nøie angivende Tiden naar og Stedet hvor saadant Kaldsbrev blev nedskrevet, og ligeledes en Henviisning til Bogens Bogstav og Side, som indeholder samme.

2) At dette Qvorum beskikker to Personer til at undertegne Kaldsbreve, givne som forhen sagt, een som Conferencens Formand og den anden som dens Skriver; og det skal være Pligt for nævnte Personer, beskikkede til at undertegne Kaldsbreve som Conferencens Skriver, umiddeldelbart derpaa at levere samme i Hænderne paa den protocolførende Skriver.

3) At alle General-Conferencer i Adspredelsen giver ethvert Individ, som de ordinerer, et Beviis, undertegnet af nævnte Conferences Formand og Skriver, angivende en saadan Conferences Tid og Sted, og Embedet, hvortil Individet er ordineret; og at naar et saadant Beviis er bleven sendt til den Person, som herefter authoriseres til at underskrive Kaldsbreve som Conferencens Skriver, skal denne Person tilligemed Conferencens Formand srax undertegne et Kaldsbrev; og nævnte Conferenceskriver skal efter at samme er bleven protocolleret, sende det til den rette Person.

4) At alle Embedsmænd i godt Forhold og Samfund, i de forskjellige Grene af denne Kirke, opfordres til at indsende deres nuhavende Kaldsbreve, ledsaget med en Attest over deres moralske og trofaste Vandel for Herren, undertegnet af en General-Conferences Formand og Skriver, eller af Skriveren i den Green af Kirken, i hvilken Vedkommende boer, efter Grenens Raad og Forskrift, til Conferencens Skriver, hvis Pligt det skal være at udfylde et nyt Kaldsbrev, som foreskrevet er i 3die Artikel; og at alle Kaldsbreve, som er undertegnede, protocollerede og paategnede, saaledes som angivet i den første Artikel, skal anses gode og gjældende i enhver Henseende i denne Kirkes Forretninger og aandelige Anliggender, som et religiøst Samfund, eller for enhver registrerende Ret i dette eller i et andet Land, hvor Evangeliets Prædikanter er berettigede til særskilte Privilegier, tjenende i alle Henseender som et oprindeligt Document, uden den Nødvendighed at henvise til noget andet.

5) At den bogførende Skriver paalægges hvert Qvartal at bekjendtgjøre i en Avis, udgiven af noget Medlem eller Medlemmer af denne Kirke, en Navneliste paa de forskjellige Personer, for hvilke han har indført Kaldsbreve i det forløbne Qvartal.

6) At dette Qvorum beskikker to Personer at underskrive som Conference-Formand og Skriver *pro tempore* Kaldsbreve for den faste Formand og Skriver, hvilke skal beskikkes, som nævnt er i den anden Artikel, og ligeledes til at handle i deres Fraværelse ved at undertegne andre Kaldsbreve, som nøie angivet i den foregaaende Artikel.

Præsident Joseph Smith *junior* udvælges til Formand, Frederik G. Williams som Skriver, og Sidney Rigdon som Formand *pro tempore* og Oliver Cowdery som Skriver *pro tempore*. Votering af de forskjellige Qvorumer toges efter Orden, og gik eenstemmigen igjennem.

Præsident Joseph Smith *junior* gjorde nogle Bemærkninger over

Resolutionen fremsat for Raadet den 12te Februar. Efterfulgt af Præsident Thomas B. Marsh, som tog en Votering af hans Qvorum for at forvisse sig om de vilde tilbagekalde deres Ændringsforslag af den 13de Februar. Og Ni af de Tolv voterede bekræftende, og Tre, nemlig John F. Boynton, Lyman E. Johnson og Orson Pratt, benægtende. Og det oprindelige Lovforslag af den 12te Februar gik igjennem.

Sluttet med Bøn Kl. 9½.

Oliver Cowdery,
Skriver.

Fredag den 4de Marts. Bivaanede Skolen som sædvanligt. Kaneføret aftager hurtigen og Vinterens Iislænker synes at give sig under Indflydelsen af den tilbagevendende Varme, og Foraaret med alle dets Yndigheder vil snart aabne sig for os.

Løverdag den 5te. Bivaanede Skolen. Om Eftermiddagen tog det Ild i Tørre-Ovnen, og de savede Materialier blev fornemmelig fortærede. Dette er den femte eller sjette Gang den har brændt i Vinter, saavidt jeg kan huske.

Søndag den 6te. Tilbragte Dagen hjemme i Nydelsen af min Families Selskab omkring den huuslige Arne.

Mandag den 7de. Tilbragte Dagen med at varetage mine Studier.

Om Aftenen mødte jeg med min Klasse i Professor Seixas Værelse og oversatte det 17de Capitel af 1ste Mosebog.

Da Klassen var færdig, blev jeg anmodet om at blive tilligemed de Øvrige af Commiteen for at gjøre Foranstaltninger angaaende Betalingen til Hr. Seixas for hans Underviisning, og at indgaae Overeenskomst med ham for et andet Qvartal. Vi kom ikke tilnoget Bestemt desangaaende. Dog har Hr. Seixas samtykt i at undervise os tre Uger længere, og maaskee et Qvartal, efter at han har holdt en to Ugers Ferie, naar dette Cursus udløber.

Tirsdag den 8de. Bivaanede Skolen og oversatte det Meste af det 22de Capitel i 1ste Mosebog. Da min Klasse var færdig, trak jeg mig tilbage til Trykkeriet og oversatte 10 Vers af 2den Moseb. 3die C., tilligemed den 1ste og 2den Psalme, som er vor næste Lectie.

Onsdag den 9de. Bivaanede Skolen som sædvanligt:

Torsdag den 10de. Besøgte Skolen om Morgenen.

Læste Hebraisk i Trykkeriet om Eftermiddagen.

Gik om Aftenen ned til Professorens Værelse for at blive underviist af ham i Sproget. Paa Grund af Uveiret mødte ikke Klassen.

Fredag den 11te. Mødte med Morgenklassen Kl. 9. Gik ind paa Contoiret Kl. 10, og gjorde en Deling af vor Klasse for privat Studering, til vor større Beqvemmelighed og Fremgang i det Sprog, vi lægger os efter.

Præsidenterne Rigdon, Phelps og Cowdery mødte i Trykkeriet; Ældsterne O. Pratt, Sylvester Smith og Biskop Partridge hos L. Johnson's; Ældsterne Mc Lellin, O. Hyde og William Parrish paa Sletten.

Denne Aften mødte vor Klasse i Hr. Seixas Værelse og tilbragte en Time med vore Studier. Klassen aftakkedes og gik undtagen Skolecommiteen, som blev og gjorde nogle Overeenskomster med Hr. Seixas, at han skulde vedblive længere med os og brin-

ge sin Familie til dette Sted. Dette har været en særdeles Uveirsdag, og det sneer endnu stærkt, og der er god Udsigt til fornyet Kaneføre, hvilket er usædvanligt for dette Land paa denne Aarstid.

Løverdag den 12te. Leiede Heste og Kjøretøi for at gaae til Hudson efter Hr. Seixas Familie og Bohave; ligeledes en Hest og Vogn for ham og Kone. Koldt Veir og smukt Kaneføre. Man underrettede mig idag om, at en Mand, ved Navn Clark, under Indflydelsen af stærke Drikke, var frossen ihjel i Gaar Aftes. O, min Gud! hvor længe skal dette Uhyre, Umaadelighed, finde dets Offere paa Jorden? „Jeg tænker, indtil Jorden er feiet ved den Guds Vrede og Harme, og Christi Rige bliver almindeligt. O kom Herre Jesus! og gjør et forkortet Arbeide i Retfærdighed.“

Ældste Salomon Hancock modtog et Brev fra Missouri, som bragte den smertelige Efterretning om hans Kones Død. Maa Herren velsigne ham og trøste ham i denne Bedrøvelsens Time.

Søndag den 13de. Mødtes med Præsidentskabet og nogle af de Tolv, og raadslog med dem angaaende Flytningen til Zion dette Foraar. Vi samtalede utvungent om Vigtigheden af Zions Forløsning og Nødvendigheden af Præsidentskabets Flytning til det Sted, paa det deres Indflydelse kunde blive virksommere anvendt i at samle de Hellige til det Land; og vi kom tilsidst til den Beslutning at emigrere enten den 15de, eller før den 15de Mai førstkommende, dersom det kjærlige Forsyn begunstiger os og aabner Veien for os.

Mandag den 14de. Bivaanede Skolen som sædvanlig. Professor Seixas vendte tilbage fra Hudson med sin Familie.

Tirsdag den 15de. I Skolen om Formiddagen.

Mødte i Trykkeriet om Eftermiddagen. Modtog og var til Tjeneste for dem, som kom for at besøge mig, og varetog mine huuslige Anliggender.

Mødte om Aftenen i Trykkeriet og fik en Forelæsning over Grammatik.

Onsdag den 16de. Fortsatte mine Studier i det hebraiske Sprog.

Mødte om Aftenen Sangernes Qvorum i Templet. De udførte beundringsværdigt, i Forhold til den Leilighed de havde havt at øve sig.

Torsdag den 17de. I Skolen om Morgenen; om Eftermiddagen paa Contoiret.

Mødtes om Aftenen med Qvorumerne i det vestre Skoleværelse i Herrens Huus for at antage eller forkaste visse Individer, hvis Navne var indgivne, til Ordination. Erastus B. Wightman, Osman M. Duel, Chapman Duncan, Joshua Bosley og Herman Hyde blev antagne og fire forkastede ved Forsamlingens eenstemmige Votum.

Fredag den 18de. Bivaanede Skolen tilligemed Morgenklassen.

Gik Klokken 10 til Skolehuset for at bivaane Begravelsen af Susan Johnson, Datter af Ezekiel Johnson. Hun var et Medlem af de Sidste Dages Helliges Kirke, og forblev stærk i Troen indtil hendes Aand gik ud af Tiden og ind i Evigheden. Maa Gud velsigne og trøste hendes sørgende Forældre, Familie, Beslægtede og Venner. Præsident Rigdon holdt en smuk Tale ved denne Anledning, og der herskede megen Høitidelighed.

Løverdag den 19de. Læste Hebraisk med Morgenklassen. Tilbragte Dagen med at varetage mine huuslige Anliggender og Kirkens Affærer.

Ældsterne Orson Pratt, John F. Boynton og Lyman Johnson mødtes med Kirkens Præsidentskab, og tilbagekaldte mundtligen alle Indsigelser mod den første Resolution, fremlagt for Qvorumerne af Præsidentskabet den 12te Februar, for Reguleringen af Ordinationer.

Oliver Cowdery,
Conferenceskriver.

Søndag den 20de. Bivaanede Gudstjenesten. Overpræsternes Qvorum holdt korte Foredrag for Forsamlingen paa en meget rørende og indtrængende Maade. Een Person blev døbt under Opholdet mellem Forsamlingerne.

Om Eftermiddagen administreredes Herrens Nadvere, som vi pleier at gjøre paa enhver Sabbat, og Herren velsignede vore Sjæle ved Udgydelsen af sin Aand, og gjorde, at vi frydede os i hans Godhed.

Mandag den 21de. I Skolen om Morgenen. Gik efter sluttet Skole til Trykkeriet og beredte et Antal Kaldsbreve for Ældste, for at sende med Ældste Palmer til Retten i Medina County for at erholde Vielses-Bevillinger, eftersom Retten i dette County ikke vil give os denne Rettighed. Ti Personer blev døbte paa dette Sted.

Tirsdag den 22de. Læste Hebraisk med Morgenklassen. Fem unge Mennesker blev idag optagne i Kirken ved Daab paa dette Sted. Uveir idag, Sneen er næsten en Fod dyb, et usædvanligt Uveir paa denne Aarstid.

Onsdag den 23de. Bivaanede Skolen. En behagelig Dag og smukt Kaneføre. To blev optagne i Kirken ved Daab.

Torsdag den 24de. Bivaanede Skolen som sædvanligt.

Mødte om Aftenen med min Klasse i Trykkeriet, og fik en Forelæsning af Professor Seixas over det hebraiske Sprog. Da vi var færdige, besøgte vi Skoleværelset for at høre Sangchoret synge, hvilket de gjorde beundringsværdigt. Fem til blev optagne i Kirken ved Daab idag.

(Fortsættes.)

Skandinaviens Stjerne.

Den 15de Februar.

Vi henlede de Helliges Opmærksomhed til følgende Bemærkninger tagne fra „Millennial Star" for den 31te Januar d. A.

Søger Viisdom.

„*Søger med Flid og lærer hinanden Viisdoms Ord; ja udsøger Viisdoms Ord af de bedste Bøger, søger Lærdom ved Læsning og ved Tro.*" Pagtens Bog Side 49 § 36.

Ovenstaaende Uddrag fra en Aabenbaring, given af Jesus Christus til de Sidste Dages Helliges Kirke, ønsker vi at lægge paa de Helliges Sind. Fordi Gud efter sin ypperlige Huushold-

ningsmaade altid har udvalgt det for Verden Daarlige til at beskæmme den blot menneskelige Viisdom, er Mange geraadet i den Vildfarelse, at det er ligesom en Dyd at være ulærd. Vi har i Sandhed hørt Nogle af Brødrene næsten rose sig af deres Mangel paa boglige Kundskaber. Dette viser en feil Opfattelse af det sande Princip for Guds Handlemaade med Mennesket. Dog er vi aldeles ikke forundrede over en saadan Feiltagelse, thi det er ofte iagttaget, at, i at rette en Feil, løber Menneskene over til den modsatte Yderlighed.

Paa den ene Side har Verden givet rigelige Beviser paa, at den ikke kan udfinde Gud ved dens Viisdom. Menneskelig Lærdom og Kundskab, uden Hjælp af den Almægtiges Inspiration, har aldeles forfeilet at udvikle et fuldkomment System. Menneskene har bygget Kirker, taget sig selv Præster i Hobetal, mangfoldiggjort Bøger og samlet Skolekundskab, og dog seer vi deres fattige Tilstand, naar de er blottede for Guds Aabenbaringer og den Hellig-Aands Gave.

Paa den anden Side prædikes Evangeliet for de Fattige og Ulærde. Iblandt dem vinder det de fleste Tilhængere, medens de Lærde og Berømte paa Jorden foragter det, eller vender sig bort fra Saliggjørelsens Budskab med Ligegyldighed. Til dette føies den Kjendsgjerning, at Herren stedse har taget dem, som Verden agtede for Intet, til at beskæmme de Mægtige og udføre sine herlige Planer til Menneskenes Forløsning.

Under de stærkeste Indtryk af Samfundets forkastelige Tilstand, naar det er blottet for umiddelbar Aabenbaring, har mange af de Hellige blandet rigtige Slutninger med andre, af en fremmed Natur, udsprungne fra deres egne feilagtige Opfattelser. De har misforstaaet noget den mageløse Viisdom, som lægges for Dagen i Evangeliets Virkninger, og har ikke tilbørlig veiet den Underviisning, som Historien om Guds Handlemaade med Mennesket yder. Som Følge deraf, har de taget den modsatte Yderlighed af den Anskuelse, som hyldes af dem, der foretrækker denne Verdens Viisdom for den Almægtiges Aabenbaringer, og sætter menneskelige Kundskaber istedetfor den Hellig-Aands Inspiration. Vi tilstaaer, at i dette har de Hellige feilet i den rigtige Retning. Thi vi vilde ikke, at de skulde modtage mindre af Aandens Lærdomme end deres Hjerter kan fatte, og deres stærkeste Tro nedkalde fra det Høie. Heller ikke er det ønskeligt, at det mindste Gran af deres Tillid til Gud skulde tabes. Maatte det i Sandhed blive det Modsatte af dette, vi haaber at tilbringe vort Liv i Stræben efter at meddele det Lys, som Natur og Aabenbaring har givet os. Derfor protestere vi paa det Eftertrykkeligste imod ethvert Forsøg paa at sætte Menneskenes Viisdom og Indretninger over den Almægtiges. Ikke desmindre er det en Vildfarelse at have en eensidig Anskuelse.

Vi vil, at de Hellige skal forstaae, at der er to Halve til ethvert Heelt, og at det vil fremstille mange Sider og Synspunkter. Forudsæt, at vi tager en Oversigt fra det høieste Punkt, og be-

skuer de herligste Udsigter, men forbigaaer de øvrige Sider og Egne, saa er det klart, at vort Syn ikke er saa udvidet, som det skulde være. Et fuldkomment System indbefatter begge Yderligheder og alle mellemliggende Grader. Dersom de Hellige tager den ene og Verden den anden, da kommer begge tilkort. Vi indrømmer, at de, som tager det høieste Synspunkt, har Fordelen over dem, som tager det laveste. Men jo vidtstraktere Udsigt, desto mere omfattes af de mellemliggende Ting. For Exempel, vi veed, hvor tvertimod vor Religion det er, at antage det, som er kaldet det Aandelige, og udelade det Timelige eller Livets praktiske Anliggender. I Sandhed, vor Religion lærer os, at for Gud er Alting aandeligt. Endskjøndt det ikke er ønskeligt, at vi heelt og holdent skulde være optagne med dette Livs Affærer, maa vi ikke aldeles udelade dem. Den Almægtiges Viisdom omfatter Alt, hvad Menneskene besidder af Viisdom, og alt det Gode, som findes i Samfundet, indbefattes i Evangeliet. Verdens store Vildfarelse er, at den stiller dens egen Kundskab og erhvervede Talenter høiere, end Himmelens Begavelser og Aabenbaringer. Guds Huusholdning bortkaster dog ikke Noget, som er gavnligt eller skjønt, men den vil anbringe enhver Deel paa sit rette Sted. Evangeliet lærer Mennesket først at „søge Guds Rige og hans Retfærdighed," og da skal alle Ting blive tillagte. Intet, som er godt, vil da udelades. Verden sætter Guds Rige og hans Retfærdighed og Viisdom sidst, og deres egne Regjeringer, Talenter og Affærer først. Dette er *deres* Vildfarelse. De Hellige giver de Ting, som er af Gud, Fortrinet. Men dersom de forestiller sig, at det er ret at være saa uvidende som muligt, paa det den Hellig-Aand maa gjøre dem til Viisdoms Mirakler, da gjør ogsaa de en feilagtig Slutning. Dersom de forsømmer at gjøre dem bekjendte med de store Sandheder i Videnskab, Kunst og Livets almindelige Affærer, da vil de ikke ære deres Religion, ei heller besidde det Forraad af Guds Viisdom, som den, der flittigen samler sig en stor Masse af nyttig Kundskab. Herren hjælper dem, som hjælper sig selv; og den Hellig-Aand gives, baade for at vi maa bruge paa en antagelig Maade det, som allerede er i Verden, og for at tilføre vor Forstand nyt Lys. Guds Kundskab omfatter alt det, som Menneskene have opdaget af Naturens store Sandheder, og meget mere, end den Viseste af Menneskeslægten har været istand til at fatte. Al Sandhed tilhører *ham* i Virkeligheden. De Hellige skulde derfor, ved Hjælp af Aanden, stræbe efter en mere udstrakt Kundskab, end den, som Menneskenes uinspirerede Bestræbelser kan opnaae.

Vi har ingen Betænkning i at sige, at naar „*Mormonismen*" har udført dens Mission, vil de Hellige finde, ved at skue tilbage paa dens Virksomhed, at den vil have samlet et uhyre Forraad af Materialier, som allerede er i Verden. Aarsagen, som den vil give, til vor Beundring, vil være, at det Gode, som vi nu seer i en chaotisk Tilstand, vil da blive ordnet til et fuldkomment System, og alle Ting sat paa de Pladse, hvor de henhører.

Ypperligheden af Guds Handlemaade med Mennesket vil vorde tydeligt for Enhver, som vil beskue den fra et rigtigt Synspunkt. Menneskelig Viisdom kan ikke udfinde Gud, eller sikkre os evig Frelse, eller føre os ind i celestial Herlighed. Derfor var det nødvendigt, at en guddommelig Plan maatte aabenbares. Til de Fattige er Fortrinet givet i Forkyndelsen af Evangeliet; *fordi* de, i deres Hjerters Eenfoldighed, er meest tilbøielige til at modtage det; medens de Store og Lærde, fyldte med Indbildskhed, er ligegyldige for de glade Tidender. De Første venter, saa at sige, at modtage Noget; de Sidste har allerede deres. Den ene Klasse lader sig forme sammenligningsviis let; den anden er mere stiv. Den Mand, som hæves fra det laveste Punkt til den største Ophøielse ved Evangeliets Kraft, er mere villig til at erkjende Skaberens Godhed, end den, som hører Sandheden, efter at han har opnaaet mere Navnkundighed i Verden. I Sandhed, just denne Navnkundighed er i Almindelighed en Anstødssteen, som de Fleste finder uoverstigelig. Af disse Aarsager, og ogsaa derfor „at intet Kjød skal rose sig for ham," har Gud valgt det Skrøbelige i denne Verden til at beskæmme det Stærke. Aarsagerne er saa tydelige, at en Skoledreng kan forstaae dem.

At antage, at Gud finder Velbehag i at see sit Folk at være uvidende, eller at staae tilbage for Verden i Erhvervelsen af nyttige og prydende Talenter, vilde være en skammelig Beskyldning imod den guddommelige Viisdom. Istedetfor at det er en Dyd at være ulærd, og mangelfuld i Kundskab, naar man har gunstig Anledning til Uddannelse, er det det Modsatte. Vi veed, at de fattige Hellige ikke altid har gunstig Leilighed til at erholde Underviisning, og at i de første Stadier af Guds Rige, dets Medlemmer ikke har saa let for at erhverve intellectuelle Kundskaber, som de vil have, naar det er videre fremskredet; ikkedestomindre sige vi til alle: vær flittige til at erhverve Kundskaber i Forhold til Eders Omstændigheder. *„Søger med Flid og lærer hinanden Viisdoms Ord; ja udsøger Viisdoms Ord af de bedste Bøger, søger Lærdom ved Læsning og ved Tro."*

Ovenstaaende Bemærkninger, af vor Præsident i Liverpool, har vi med Glæde indrykket i vor „Stjerne" til de Helliges Belærelse. Hvor megen gavnlig Kundskab kan vi ikke erhverve os ved Læsning af vor Kirkes Skrifter, skrevne ved Inspirationens Aand. Vi har „Mormons Bog," „Pagtens Bog" og flere andre Skrifter baade paa Dansk og Engelsk, som vil yde os et stort Forraad af Lys og Kundskab, naar vi benytter den Tid, vi har tilovers fra Hverdagslivets Forretninger, til vort Gavn i saa Henseende. Vi vil derved ikke alene gavne os selv, men ogsaa Andre, ved at meddele dem *Kundskab om Guds Værk i de sidste Dage.* Vær derfor utrættelige i at lære og at undervise, og gjør alt Muligt for at udsprede vore Skrifter til vore Medmennesker, at de kan faae Vidnesbyrdet, og at saa mange, som er oprigtige, kan faae Anledning til at annamme Sandheden og blive frigjorte fra Mørkets Magt, og blive istand til at hjælpe til at rulle dette Værk

videre frem over Jorden. Og ligesaa magtpaaliggende, som det er for os som Hellige, selv at blive oplyste for at kunne oplyse Andre, ligesaa magtpaaliggende er det, og *endnu mere*, at vi lever efter vor hellige Religions Forskrifter, og „lader vort Lys saaledes skinne for Menneskene, at de kan see vore gode Gjerninger, og derved bringes til at prise vor Fader, som er i Himlene;“ thi dersom vi forsømmer at efterleve de himmelske Bud, og ved vort Levnet, eller vor Opførsel, forarger vore Medmennesker, da vil vor Prædiken lidet gavne; vi vil vorde Anstødsstene, og istedetfor at vinde Sjæle for Guds Rige, vil vi afskrække dem fra at søge Sandheden, og deres Blod vil klæbe ved vore Klæder paa Regnskabsdagen. Lader os derfor leve som Hellige, og i al vor Omgang, indbyrdes, saavelsom med Verden, vise at vi vil elske og tjene Gud i Aand og i Sandhed.

Raad til Emigranterne.

De Hellige, som bereder sig til at emigrere, gjøres opmærksom paa, at de sørge for, dersom nogen af deres Børn skulde være angrebne af Meslinger, Kriller, Smaakopper eller nogen anden smittende Sygdom, at de faaer den nødvendige Pleie itide, saa at det maa forebygges at nogle af Emigranterne skulde blive tilbageholdte i Liverpool, hvor alle examineres af en Læge førend de tillades at afseile. Vi haaber, at de Voxne elsker Reenlighed saa meget, at de er fri for Udslæt og lignende Hudsygdomme, naar de begiver sig paa Reisen.

Alle disse Ting er nødvendigt at iagttage for de Helliges Velbefindende paa Reisen, og vi anmoder Præstedømmet, hver i deres respektive Virkekredse at paasee Iagttagelsen af disse Raad.

Iligemaade opfordres Emigranterne til i rette Tid at forsyne sig med *Reisepasse til Amerika* fra deres respektive Hjemsteder; thi de, som ikke er bosatte i Kjøbenhavn, kan ikke vente at faae Passe der, om de end har opholdt sig der en liden Tid.

Prøver Aanderne!

(Uddrag af Joseph Smiths Journal for April 1842.)

(Fortsat fra Pag. 143.)

Et Menneske maa kunne bedømme Aander, førend han kan trække denne djævelske Indflydelse for Lyset, og udfolde den for Verden i hele dens sjæleforderværende, djævelske og skrækkelige Fælhed; thi Intet er skadeligere for Menneskenes Børn, end at være under Indflydelsen af en falsk Aand, og dog tro at have Guds Aand. Tusinder har følt Indflydelsen af en falsk Aands

skrækkelige Magt og fordærvelige Virkninger. Lange Pilegrimsvandringer er bleven foretagne, strænge Bodsøvelser udholdte, og Lidelse, Elendighed og Ødelæggelse har paafulgt; Nationer er bleven rystede, Riger styrtede, Landstrækninger hærjede og Blodsudgydelse, Slagteri og Ødelæggelse er synlige Virkninger af falske Aanders usynlige Indflydelse.

Tyrkerne, Hinduerne, Jøderne, de Christne, Indianerne og i Sandhed alle Nationer er bleven bedragne, narrede og tilføiede Skade formedelst falske Aanders ondskabsfulde Paavirkninger.

Som vi forhen har bemærket, den store Vanskelighed ligger i Uvidenheden om Aandernes Natur, om Lovene, hvorved de er regjerede, og om Tegnene, hvorved de kan kjendes; dersom der udfordres Guds Aand for at kjende de Ting, som er af Gud, saa udfordres der ogsaa samme Aand til at afsløre Djævelens Aand, hvoraf følger som en naturlig Slutning, at medmindre Nogen eller Nogle har en Forbindelse med, eller en Aabenbaring fra Gud, som udfolder for dem Maaden, hvorpaa Aanderne virker, maa de evindeligen forblive uvidende om disse Principer; thi jeg paastaaer, at dersom eet Menneske ikke kan forstaae disse Ting undtagen ved Guds Aand, saa kan heller ikke titusinde; det ligger udenfor Omraadet af den Lærdes Viisdom, den Veltalendes Sprog og den Vældiges Magt. Og vi skal tilsidst komme til den Slutning, hvad vi end monne tænke om Aabenbaring, at uden den kan vi hverken vide eller forstaae noget om Gud eller Djævelen; og hvor uvillig Verden end er til at anerkjende dette Princip, er det dog klart fra de mangfolge Troesbekjendelser og Forestillinger angaaende denne Gjenstand, at de ikke forstaaer noget af dette Princip, og det er ligesaa klart, at uden en guddommelig Meddelelse, maa de forblive i Uvidenhed. Verden antog altid falske Propheter for sande, og dem, som var sendte af Gud, ansaaes for at være falske Propheter, og derfor dræbtes, stenedes, straffedes og fængsledes de sande Propheter, som maatte skjule sig „i Ørkener, Huler og Fordybninger i Jorden," og endskjøndt de var Jordens hæderligste Mænd, udstødtes de fra Samfundet som Gavtyve, medens man opmuntrede, ærede og underholdte Kjeltringer, Gavtyve, Hyklere, Bedragere og de sletteste Mænd.

Et Menneske maa have den Kundskab at bedømme Aander, som vi forhen anførte, for at forstaae disse Ting, og hvorledes skal han erholde denne Gave, dersom der ikke gives nogen Aandens Gaver? Og hvorledes kan disse Gaver erholdes uden Aabenbaring? „Christus opfoer til Himmelen og gav Menneskene Gaver, og han beskikkede Nogle til Apostler, Nogle til Propheter, Nogle til Evangelister og Nogle til Hyrder og Lærere." Og hvorledes blev Apostler, Propheter, Hyrder, Lærere og Evangelister valgte? Ved Propheti (Aabenbaring) og ved Haandspaalæggelse, — ved en guddommelig Meddelelse og en guddommelig beskikket Ordinance — formedelst Præstedømmet, organiseret efter Guds Orden ifølge guddommelig Beskikkelse. Apostlerne i Gamle-Dage havde dette Præstedømmes Nøgler — Nøglerne til Guds Ri-

ges Hemmeligheder, og var følgelig istand til at oplukke og opklare alle Ting henhørende til Kirkens Regjering, Samfundets Velfærd, Menneskenes tilkommende Bestemmelse, og Aandernes Virken, Kraft og Indflydelse; thi de kunde controllere dem efter Behag, byde dem at vige i Jesu Navn, og aabenbare deres ondskabsfulde og hemmelige Foretagender, naar de søgte at føre Menigheden bag Lyset under Religionens Maske, og kæmpe imod Kirkens Velfæld og Sandhedens Udspredelse. Vi læser, at Disciplene uddrev „Djævle i Jesu Navn," og da en Qvinde, som besad en Spaadomsaand, raabte efter Paulus og Silas: „Disse ere den høieste Guds Tjenere, som forkynde Eder Saliggjørelsens Vei," opdagede de Aanden, og omendskjøndt hun talede til deres Gunst, bød Paulus Aanden at fare ud af hende, og frigjorte sig saaledes for den Beskæmmelse, som ellers maaskee vilde have rammet dem, idet Folk vilde have troet, at de stod i Forbindelse med hende i Udførelsen af hendes utilladelige Principer, som sikkerligen vilde være bleven lagt dem til Last, dersom de ikke havde irettesat den onde Aand.

En lignende Magt existerede i Præstedømmet i forskjellige Tidsaldere. Moses kunde opdage Troldkarlenes Magt og vise, at han var Guds Tjener; han vidste, da han var paa Bjerget (formedelst Aabenbaring), at Israel havde indladt sig paa Afguderi; han kunde fremstille Korahs, Dathans og Abirams Synd, afsløre Hexeqvinders og Troldmænds Fremgangsmaade, og udfinde Herrens sande Propheter. Josva forstod, hvorledes han skulde opdage den Mand, som havde stjaalet Guldtungen og den babyloniske Kaabe. Michæas kunde udfinde den falske Aand, som inspirerede firehundrede Propheter, og dersom hans Raad var bleven fulgt, vilde mange Liv være bleven sparede. 2. Krøn. 18. Elias, Elisa, Esaias, Jeremias, Ezechiel, og flere andre Propheter besad denne Magt. Vor Frelser, Apostlerne, og end og Kirkens Medlemmer var begavede med denne Gave; thi Paulus siger 1 Corinth. 12, 7—12: „Men Aandens Aabenbarelse gives Hver til det, som er nyttigt. Thi Een gives Viisdomstale formedelst Aanden; en Anden Kundskabstale ved den samme Aand; en Anden Tro ved den samme Aand; en Anden Gaver til at helbrede ved den samme Aand; en Anden Kraft til Undergjerninger; en Anden prophetisk Gave; en Anden *at bedømme Aander;* en Anden adskillige Tungemaal; en Anden at udlægge Tungemaal. Men alt dette virker krafteligen den ene og samme Aand, som uddeler til Enhver i Besynderlighed, eftersom han vil." Alt dette udgik fra den samme Guds Aand, og var Guds Gaver. Den ephesiske Menighed var istand til ved dette Princip „at prøve dem, som sagde sig at være Apostler, og vare det ikke, og befandtes at være Løgnere." Aabenb. 2, 2.

(Fortsættes).

Zion.

Mel. Arien „Minie."

O, Du Zion i Vest! hvor den himmelske Fest
Nu beredes for Fattig og Riig,
Hvor man tjene kan Gud, og adlyde hans Bud;
O! jeg længes at komme til Dig.
O Zion, Guds Zion!
Fjernt hen i Vest;
Til dit Klippehjem fast, snart jeg drager med Hast;
Thi min Længsel er henvendt til Dig.

Skjøndt de Vise paa Jord, som foragter Guds Ord,
Lader haant om det Budskab Du bær,
Og de Stolte, de lee; og de Onde med Spee
Dig omtale; dog os er Du kjær
O Zion, Guds Zion,
Fjernt hen i Vest!
Skjøndt Du nødtes at flye, hen til „Kamrenes" Ly,
Dog med Glæde vi samle os der.

Hen til Bjergenes Skjød, Gud at drage os bød
For at voxe fra Liden til Stor;
Og Propheten har sagt: snart skal Guld og al Pragt
Smykke Stedet, hvor Hellige boer.
O Zion, Guds Zion!
Fjernt hen i Vest.
Der dit Tempel skal staae, og riig Prydelse faae;
Og din Herlighed skal vorde stor.

C. W.

Indbetalte Bogpenge.

J. C. Thomsen . . . . . 40 Rd. - Mk. - Sk.

Indhold.

Side.		Side.
Guds Regjering (fortsat) . . . . . 145.	Prøver Aanderne! (fortsat) . . . . 157.	
Joseph Smiths Levnetsløb (fortsat) 149.	Poesie . . . . . 160.	
Redaktionsbemærkninger . . . . . 153.		

„Skandinaviens Stjerne" udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned og faaes paa Contoiret i Lorentzens Gade Nr. 504, A. 5. Stuen tilvenstre og paa alle kongelige Postcontoirer.

Udgivet og forlagt af Hector C. Haight.
Trykt hos F. E. Bording.

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de sidste Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

6. Aarg. Nr. 11. *Den 1. Marts 1857.* Priis: 6 Sk. pr. Expl.

Brev fra Præsident Brigham Young.

(Fra „the Millennial Star.")

Formaning til de Hellige i Europa at ydmyge sig — at faae Guds Aand — at lægge tilside forfængelig Philosophi — at prædike Evangeliets første Principer og advare Jordens Beboere for de tilkommende Straffedomme.

Præsidentens Contoir i Store Saltsø Stad
den 30te October 1856.

Ældste Orson Pratt,

Kjære Broder! Deres Breve af 6te og 31te Juli og 5te August, indeholde Lister over Personer, som ikke kommer, og som var skrevet efter, og Aarsagerne hvorfor, modtoges den 6te dennes.

— — — — — — — — — — —

Vor Emigration er sildig, de to sidste Compagnier, bestaaende af over 900 Sjæle, er endnu ikke ankomne. Der er Snee paa Bjergene og paa Sletterne.

Vi har sendt ud store Forraad af Vogne med Meel, andre Levnetsmidler og Klæder, saa at vi troer, at alle vil komme indlykkeligen foruden megen Lidelse. Broder Smoot er endnu ikke ankommen, men er her imellem og Bridger med tilstrækkelige Vogne og Trækdyr.

Emigrationen er altfor sildig; dette er et Onde, som maa raades Bod paa for Fremtiden. Vi giver Dem nu bestemte Instructioner, at saavidt som De raader for Emigrationens Dragen over Sletterne, skal De ikke tillade noget Compagni at forlade Missourifloden sildigere end den 1ste August, og det er langt mere at foretrække, at de forlader den tidlig i Juni eller Mai. Dersom de kunde komme afsted saa tidlig, vilde de ankomme hid tidsnok for at hjælpe til med Indhøstningen, og have Leilighed til at lægge op noget Vinterforraad, at faae hjem Brænde osv.; hvorimod nu en stor Deel maa underholdes ved Godgjørenhed næsten et Aar, førend de kan gjøre noget for dem selv.

Ethvert Aar maa et stort Antal af Mænd og Vogne og en stor Qvantitet af Levnetsmidler sendes ud for at møde Emigrationen;

dette er et Udlæg, der nu betragtes og har altid været betragtet som frivillig Ydelse; men det er et trykkende Paalæg for Folket og er bleven et alvorligt offentligt Tab. Det forhindrer Tilsaaeningen af Tusinder af Hvedeagre om Høsten, hvilket vilde, dersom det skete mere almindeligen, spare en uhyre Hoben Arbeide med Vanding, ved Siden af at frembringe et meget større Forraad af Hvede, tidligere Indhøstning og bedre Qvalitet. Det forhindrer Folk fra at faae sammen deres Brænde for Vinteren; derfra opstaaer en stor Deel mere Arbeide, for ikke at sige Noget om hvad de har at udstaae og om den forøgede Udgift, hvilket alt, eller idetmindste en stor Deel vilde undgaaes, naar de havde Leilighed til at udføre dette Arbeide i en passende Aarstid, da Trækdyrene kan finde Græs til at æde, og have gode Veie at gaae paa. Saaledes kan De forstaae hvor store Tab en sildig Emigration foraarsager ikke alene Emigranterne, men ogsaa hele Israel; hvilket Alt kunde undgaaes ved at tage tidligt afsted. Lad derfor herefter dette blive Deres Valgsprog: „Tag Tiden ved Haartoppen, og dersom De ikke gjør fuldt saa meget, gjør det bedre.“ Men dersom De vil gjøre som vi siger Dem, saa vil De gjøre mere, saavel som bedre.

Lytter! Der behøves en stor Reformation i England, Skotland og Wales; de Hellige er døde og drikker ikke af den levende Kilde; den Almægtiges Ild er ikke i dem; og vi gjør den samme Bemærkning med Hensyn til de Ældste, som er udsendte at prædike.

Broder Orson og Broder Ezra, ydmyger Eder for Hærskarernes Herre, og bliver fyldte med den Almægtiges Aand; mogtag den Hellig-Aand og lad den leve i Eders Indre, og udgyd den over Folket; opvækker Folket, baade Gamle og Unge, Ældsterne og Præsterne, de Halvfjerdsindstyve og Overpræsterne, Lærerne og Diaconerne, og alle de Hellige, til Følelse om deres Forpligtelser; faae dem til at hellige sig for Hærskarernes Herre; faae dem til at praktisere Reenlighed med deres Personer og i deres Huse, at den Høiestes Kraft kan hvile over dem. Lad Broder Benson og De selv, saa meget som muligt, gaae igjennem alle Conferencerne og Grenene og opvække dem; kalder og ordinerer Ældster og send dem ud i ethvert Nabolav, Kirkesogn og enhver By, og i ethvert Qvarteer af Stæderne, og lad de Ældste møde ofte tilsammen, for at at bede og tale om de Ting, som henhører til Riget, og faae den Hellig-Aand. Afskær de døde Grene, paa det Træet maa trives, voxe og udsprede sig; saa at det maa forsyne med levende Vande, hvor de Hellige kan komme og drikke af Kilden.

Faae Ældsterne, Præsterne, Lærerne og Diaconerne til at arbeide; kom dem til at opvaagne af deres Sløvhed og indhente den Tid, de har tabt, medens de sov; udkast den Almægtiges Pile mod dem indtil I faaer dem rigtige, indtil I faaer dem opildede af den Hellig-Aand, indtil I faaer dem opvakte og virksomme, og see, om ikke Herren udgyder en større Velsignelse, end I har Rum til at modtage.

Vær ydmyge og søg Herren som Børn; afskaf Eders forfængelige Philosophi og berøv Eder selv for Riget. Prædik Christum og ham korsfæstet — prædik Liv

og Saliggjørelse for de Ældste, for de Hellige først og siden for Folket. Begynd hjemme i Contoiret — rens og gjenfød dem; faae Aandens Fylde og den Høiestes Kraft til at hvile paa Eder, og gaae saa ud til Folket og lad en Reformation opvækkes iblandt de Hellige; opilde hverandre og siden alle de Hellige; lad alle tage Deel deri, og naar de har tilstrækkeligen renset Indsiden af Karret, lad dem saa rense Udsiden og fornye deres Pagter i Daabens Vande, og blive i Sandheden, og være levende i Kirken og Guds Rige.

Lad de Ældste gaae ud i enhver Krog og ethvert Hjørne af Landet og trofast advare alle Mennesker til at fortryde deres Synder og omvende sig til Herren, og prædike de første Principer af Evangeliet; og fyldte med den Hellig-Aand lad dem være virksomme i deres Pligters Opfyldelse. Berøres det Forbigangne, lad det ikkun skee for at anspore for Fremtiden; lad ellers *det Forbigangne* være *det Forbigangne*, og vaagn op til et nyt Liv.

Broder Benson! riv Skællene fra Øinene paa de gamle Hellige og paa de unge Hellige og paa de Retskafne af Hjertet, som kommer for at høre det evige Livs og Saliggjørelsens Ord fra Herrens Tjeneres Læber. Gaae meget i Raad med hinanden, bliv i stor Troe og vær fyldte med den Hellig-Aand, med Jesu og Josephs Vidnesbyrd; og tilraab Folket at omvende sig.

Kjære Brødre! modtag vor Formaning i Sagtmodighedens Aand, at I kan blive stærke. Vær standhaftige og troe, og aflæg Egenkjærlighed, Begjerlighed og enhver Skjødesynd, at I kan være rene for Guds, vor himmelske Fäders, Aasyn.

Virk og arbeid for Zions Velfærd og Interesser og for Folkets Frelse! Omvend de Hellige igjen. Vi føler os forvissede om, at de behøver det, i det Mindste en stor Deel af dem, og det vil ikke skade nogen af dem. Skulde nogen af dem have faaet Lidt af den Hellig-Aand, saa vil lidt Mere ikke skade dem.

Vi siger Eder, at de er sløve; de er ligesaa her; men vi er ifærd med at vaagne, lad dem vaagne i Europa ogsaa; lad Synderen blive bange, og Hykleren frygte og bæve, og lad den Almægtiges Ild fortære de Onde og Ugudelige, at deres Sted ikke mere maa være kjendt paa Jorden.

Vi ønsker, at T. O. Angell maa vende tilbage tidlig til Foraaret; at han maa være ved Independence for at komme frem med April-Posten, eftersom Broder Ward er gaaet bort, og vi ønsker at paaskynde Tempelarbeidet næste Sommer. Vær saa god at forsyne ham med det Nødvendige, saa at han ikke maa blive forsinket paa sin Hjemreise; bebyrd ham ikke og lad ham ikke selv bebyrde sig med Noget, som kan forsinke ham. Vi vil skrive ham til med næste Post — — — — —

Vi foreslaaer James A. Little som Emigrationens General-Agent i de Forenede Stater næstkommende Aar, og siig ham, at dersom han ikke kan faae Compagnierne afsted fra Florence før den 1ste August, saa lad dem vente ti et andet Aar; thi vi har besluttet at standse denne sildige Tagen afsted over Sletterne. Faae at vide Mængden eller Antallet af Emigranterne, som skal gaae heelt op, og underret Broder Erastus

Snow derom, saa at han kan have Tingene istand ved Udrustningsstedet, naar Emigranterne ankommer. Brevvexl flittigen med Broder Taylor, saa at vore Agenter og Compagnier kan have Nytten af alle de Raad og Underretninger, han er i Besiddelse af; men vi venter ikke, at Broder Taylor skal aabne Mellemregning med Liverpool-Contoiret paa Grund af Emigranter, som gaaer heelt op, men simpelthen at anvende sin Indflydelse og Bestræbelse som Medarbeider til Gavn for Emigrationen, at være paa Færde og gjøre den større Lethed han har til at erholde Underretning fordeelagtig for Compagniet.

Vi har netop modtaget en Expresse fra Capt. Willies Haandkarre-Compagni; de antages nu at være henved Green river (den grønne Flod), eftersom Expressen forlod dem Søndag Morgen den 26de dennes nærved det sydlige Pas. Vi har ikke nyligen hørt fra Brødreue Martin, Hodgetts, Hunt og William Walker. Dette (Capt. Willies) Compagni havde en temmelig haard Tid i et Sneefog, som varede i to Dage, hvorefter det blev klart og koldt; Hjælpen blev sendt betimelig, men ikke for tidlig; vi sendte den dog, saasnart som vi erfoer deres Komme, hvilket ikke skete, førend Brødrene Franklin, Spencer og Andre ankom om Aftenen den 4de dennes.

Vi har ogsaa udsendt siden den Tid mange Vogne, bestemte til at tage dem op og bringe dem alle ind.

Veiret vedbliver endnu at blive mildere, og Expressen underrettede os om, at der er ingen Snee paa Veien; det gaaer ogsaa bedre, eftersom de kommer denne Vei (nemlig om det sydlige Pas). Broder George D. Grant tog afsted med elleve Vogne og de bedste Muuldyr for at møde Broder Martin, og vidste ikke hvor det skulde blive. Lad dette være en Lectie for os til ikke for Fremtiden at lade Compagnierne tage saa silde over Sletterne. Det er et stort Misgreb. De tre første Compagnier kom frem i god Tid og var overmaade heldige, og de var sildig nok. Vi havde ingen Forestilling om, at der var flere Compagnier, indtil vore Brødre ankom, idet vi formodede, at de vilde tage deres sildige Ankomst til Amerika i Betragtning, og ikke lade dem tage afsted over Sletterne førend næste Aar; men saaledes er det, og nu er det for seent at raade Bod derpaa — — — —

Dersom De, Broder Benson, og de andre Brødre, gaaer ud med Reformationens Aand gjennem England og de brittiske Conferencer, som vi har foreslaaet, vil I finde en stor Forøgelse af Medlemmer og Midler skjænkede til Værkets Fremme; I vil finde Eders Hænder løste og komme ud af Gjæld, og blive i Stand til at hjælpe os, alt det vi skal forlange, og ligeledes blive istand til at virke kraftigen og heldigen med Hensyn til Emigration. Underviis de Hellige i at indsamles og sætte over Havet, dersom de ikke kan komme længere, og siden kan de arbeide sig videre frem; mange vilde ikke behøve at være i Staterne over et Aar, førend de kunde anskaffe sig det fornødne Befordringsmiddel og komme frem uden Hjælp; Andre kunde maaskee i to Aar gjøre det samme. Belær dem angaaende disse Ting, og aabne enhver virksom Dør, som kan lade sig gjøre til at ind-

samle de Hellige, ved Siden af den Hjælp, som Emigrationsfondet kan yde, og anvend det, som kommer ind, til at hjælpe saadanne Personer, som ikke kan hjælpe sig selv.

Idet jeg beder Herren at velsigne og bevare Dem og Deres Raadgivere for stedse, forbliver jeg i Sandhed

Deres Broder i Christi Evangelium

Brigham Young.

Joseph Smiths Levnetsløb.

Marts. 1836. (Fortsat fra Pag. 153).

Fredag den 25de. Bivaanede Skolen med Morgenklassen; ligeledes Kl. 5 Efterm. og fik en Forelæsning over hebraisk Grammatik. Vi havde behageligt Veir og godt Kaneføre.

Løverdag den 26de. Hjemme, varetagende mine huuslige Forretninger om Morgenen. Mødtes efter Frokost med Præsidentskabet for at gjøre Foranstaltninger for den høitidelige Forsamling, hvilket optog Resten af Dagen.

Søndag Morgen den 27de. Menigheden begyndte at samles ved Templet, omtrent Kl. 7, en Time førend Dørene skulde aabnes. Mange Brødre vare komne ind fra Egnen rundt omkring, for at være Vidne til Indvielsen af Herrens Huus, og faae Deel i hans Velsignelser; og saa stor var Længselen ved denne Leilighed, at flere Hundrede (sandsynligt fem eller sex) forsamlede sig førend Dørene vare aabnede. Præsidenterne traadte ind, tilligemed Dørvogterne, og ordnede dem ved de indre og ydre Døre; vi stillede ogsaa Opsynsmænd til at modtage frivillige Gaver, dersom nogen skulde være sindet at bidrage Noget til Udredelsen af Omkostningerne for Opbyggelsen af Herrens Huus; vi indviede ligeledes Talestolene, og helligede dem til Herren.

Dørene bleve da aabnede. Præsidenterne Rigdon, Cowdery og jeg placederede Menigheden eftersom de kom ind, og efter den bedste Beregning vi kunde gjøre modtoge vi imellem ni og ti Hundrede, hvilket var saa mange, som bequemt kunde sidde der. Vi underrettede derpaa Dørvogterne om, at vi ikke kunde modtage flere, og en stor Mængde gik glip af Velsignelserne af denne Forsamling, fordi Huset ikke var rummeligt nok til at modtage dem; det gjorde mig ondt, at ikke alle mine Brødre og Søstre kunde deeltage i Forsamlingen, og jeg raadede dem derfor at begive dem til Skolehuset og holde Forsamling der, hvilket de gjorde, og fyldte hele det Huus ogsaa, og endda maatte Mange blive udenfor.

Medlemmerne bleve derefter ordnede paa den følgende Maade, nemlig: i den vestlige Ende af Huset indtoge Præsidenterne G. Williams, Joseph Smith senior og William W. Phelps den første Talestol for det melchisedekske Præstedømme; Præsidenterne Joseph Smith jun., Hyrum Smith og Sidney Rigdon den anden Talestol

Præsidenterne David Whitmer, Oliver Cowdery og John Whitmer den tredie; den fjerde blev indtaget af Præsidenten for Overpræsternes Qvorum, hans Raadgivere og to Forsangere. De tolv Apostle tilhøire paa de tre høieste Sæder. Præsidenten for de Ældste, hans Raadgivere og Skriver paa det Sæde lige under de Tolvs; Kirtlands Høiraad, bestaaende af tolv, tilvenstre paa de tre første Sæder; det fjerde Sæde og det næste under Høi-Raadet blev indtaget af Ældsterne Warren A. Cowdery og Warren Parrish, som tjente som Skrivere. Talestolene i den østlige Ende af Huset, for det aaronske Præstedømme, bleve indtagne som følger: Kirtlands Biskop og hans Raadgivere, paa den første Talestol; Zions Biskop og hans Raadgivere, paa den anden; Præsdenten for Præsterne og hans Raadgivere, paa den tredie; Præsidenten for Lærerne og hans Raadgivere og en Forsanger paa den fjerde; Zions Høi-Raad, bestaaende af tolv Raadsmedlemmer, til høire; Præsidenten for Diaconerne og hans Raadgivere, paa Sædet under dem; de syv Præsidenter for de Halvfjerdsindstyve, til venstre. Sangernes Chor sadde i de fire Hjørner af Rummet paa Sæder beredte dertil.

Modtog ved Bidrag — ni hundrede og ni og tredsindstyve Dollars.

Klokken 9 Formiddag begyndte Præsident Sidney Rigdon Dagens Tjeneste med at oplæse den 96de og 24de Psalme.

Et udmærket Chor af Sangere, anførte af M. C. Dåvis, afsang følgende Sang:

Melodie — Sterling.

„Ere long the vail, will rend in twain
The king descend with all his train,
The earth shal shake with awful fright
And all creation feel his might," osv.
(See den engl. Sangbog, Side 17.)

Præsident Rigdon anholdt for Naadens Throne paa en ydmyg og passende Maade, og følgende Sang blev afsunget:

Melodie — Wigmouth.

„O happy souls who pray,
Where God appoints to hear," etc.
(See den engl. Sangbog, Side 12.)

Præsident Rigdon læste derefter det 18de, 19de og 20de Vers af det 18de Capitel i Mathæus, og prædikede især over det 20de Vers. Han talte halvtredie Time paa sin sædvanlige logiske Maade. Hans Bøn og Tale var meget kraftig, begeistret og passende for Leiligheden. I en Deel af sine Bemærkninger var han meget høitidelig, og bragte Taarer i Manges Øine. Derpaa kastede han et Blik tilbage paa alt det Arbeide, de Forsagelser og den Ængstelse, de havde udstaaet, som havde arbeidet paa at opføre dette Huses Mure, og tilføiede, at der var dem, som havde vædet dem med Taarer i Nattens tause Skygger, medens de bade til Himmelens Gud om, at han vilde beskytte dem og standse de vanhellige Hænder paa samvittighedsløse Undertrykkere, som havde udtalt den Forudsigelse, da Grundvolden blev lagt, at Murene vilde aldrig blive fuldførte.

Med Hentydning paa hans Hovedtext opstillede han som et Udgangspunkt, at i Frelserens Dage var der Synagoger, hvor Jøderne tilbade Gud, og i Forening med disse det prægtige Tempel i Jerusalem; alligevel,

da, ved et vist Tilfælde, Een foreslog at følge ham, hvorsomhelst han gik, udbrød han, som var Arving til alle Ting, ligesom Een, der i sin Sjæls Bitterhed føler sin fornedrende Fattigdom: Rævene have Huler osv. Dette, sagde Taleren, var et Beviis, i hans Tanker, at den Høieste ikke skrev sit Navn der, og at han ikke modtog deres Dyrkelse, som opsendte deres Løfter og Tilbedelse der. Det var øiensynligt af den Kjendsgjerning, at de ikke vilde annamme ham, men stødte ham ud af deres Midte, raabende: Bort med ham, korsfæst ham! korsfæst ham!! Det var derfor overflødigt beviist, at hans Aand ikke boede i dem. De vare de udartede Sønner af ædle Forfædre, men de havde for længe siden dræbt Propheterne og Seerne, ved hvem Herren aabenbarede sig til Menneskenes Børn. De vare ikke ledede ved Aaabenbaring. *Dette*, sagde Taleren, var den store Vanskelighed iblandt dem — *deres Vantroe paa ny Aabenbaring.*

Han bemærkede videre, at deres Vantro paa ny Aabenbaring var Middelet til at dele hiin Slægt i de forskjellige Secter og Partier, som da existerede. De vare oprigtige Tilbedere, men deres Dyrkelse var hverken fordret af dem, eller antaget af Gud. Frelseren selv, som kjendte alle Menneskers Hjerter, kaldte dem en Slægt af Øgleunger. Det var et afgjørende Beviis i hans Tanker, at som der var Pharisæer, Saducæer, Herodianer og Essæer og mange andre afvigende fra hverandre, bleve de styrede af Menneske-Bud og Forskrifter, og Enhver havde noget Særegent for sig selv; men Alle stemmede overeens i et Punct, nemlig: at modstaae Frelseren, og saaledes opdage vi, at han kunde med den største Ret udbryde, uagtet deres Gudsgyrkelse i Synagoger og Tempel: „Rævene have Huler og Himmelens Fugle have Reder, men Menneskenes Søn har ikke det, hvortil han kan hælde sit Hoved."

Han greb Leiligheden her til at bemærke, at en saadan Splidagtighed i Følelsen altid var opstaaet og altid vilde opstaae, naar Folk ikke blev styret af ny Aabenbaring. Dette bragte ham til den uomstødelige Slutning, at den nærværende Tids forskjellige Secter, derved at de udviste den samme Aand, hvilede under den samme Fordømmelse som dem, der vare samtidige med Frelseren. Han indrømmede, at der var mange Huse, mange tilstrækkelig store, byggede til Gudsdyrkelse, men ikke et Eneste, paa hele Jordes Overflade, undtagen dette, som er bygget ved guddommelig Aabenbaring; og var dette ikke saaledes, kunde den kjære Forløser, i disse Oplysningens Dage, og religiøse Dage, sige til dem som vilde følge ham: „Rævene have Huler, og Himmelens Fugle have Reder, men Menneskens Søn har ikke det, han kan hælde sit Hoved til."

Efterat han havde endt sin Tale, opfordrede han de forskjellige Quorumer, begyndende med Præsidentskabet, til at erklære, ved at reise dem op, deres Villighed til at erkjende mig som deres Prophet og Seer, og opholde mig som saadan ved deres Troes Bøn. Alle Qvorumer i deres Tour opfyldte glade denne Begjæring. Derpaa opfordrede han hele de Helliges Menighed til ogsaa at give deres Samtykke, ved at reise dem op, hvilket de gjorde Alle som Een.

Den følgende Sang blev derefter afsunget:

Melodie — Hosianna.

„Now let us rejoice in the day of salvation,
No longer as strangers on earth need we roam.“ etc.

Efter et kort Ophold af tyve Minutter, i hvilken Tid Forsamlingen beholdt deres Pladser blev Tjenesten begyndt igjen med at synge Psalmen Adam-ondi-ahman —

„This earth was once a garden place,
With all her glories common.“ etc.

Jeg holdt derpaa en kort Tale, og opfordrede de forskjellige Qvorumer, til at erkjende Præsidentskabet som Propheter og Seere, og opholde dem med deres Bønner. De sluttede alle Pagt at gjöre saa, ved at reise dem op.

Derefter opfordre jeg Qvorumerne og den forsamlede Menighed af Hellige, til at anerkjende de tolv Apostle, som vare nærværende, som Propheter, Seere og Aabenbarere, og særdeles Vidner for hele Jordens Nationer, holdende Rigets Nögler for at aabne det, eller lade det blive aabnet, iblandt dem, og opholde dem med deres Bønner, hvilket de gjorde ved at reise dem.

Dernæst opfordrede jeg Qvorumerne og de Helliges Menighed til at anerkjende Præsidenterne for de Halvfjerdsindstyve, der handle som deres Repræsentanter, som Apostle og særdeles Vidner for Nationerne, i at hjelpe de Tolv i at aabne Evangeliets Rige iblandt alle Folk, og at opholde dem med deres Bönner, hvilket de gjorde ved at reise dem.

Derpaa opfordrede jeg Qvorumerne og de Helliges Forsamling. til at anerkjende Kirtlands Höi-Raad i hele Myndigheden af det melchisedekske Præstedømme, og opholde dem med deres Bønner, hvilket de samtykkede i ved at staae op.

Derefter opfordrede jeg Qvorumerne og de Helliges Forsamling til at anerkjende og opholde med deres Bönner, Biskopperne af Kirtland og Zion og deres Raadgivere i hele Myndigheden af det aaronske Præstedömme, hvilket de gjorde ved at staae op.

Dernæst opfordrede jeg Qvorumerne og de Helliges Forsamling til at anerkjende Høi-Raadet i Zion, og opholde det med deres Bønner i hele Myndigheden af Over-Præstedömmet, hvilket de gjorde ved at staae op.

Derpaa opfordrede jeg Qvorumerne og alle de Hellige, til at anerkjende Præsidenten for de Ældste og hans Raadgivere, og opholde dem med deres Bönner, hvilket de gjorde ved at staae op.

Qvorumerne og Forsamlingen blev da opfordret til at anerkjende og opholde med deres Bönner, Præsidenten for Præsterne, Lærene og Diaconerne og deres Raadgivere, hvilket de gjorde ved staae op.

Voteringen var eenstemmigen i ethvert Tilfælde, og jeg propheterede for alle, at forsaavidt som de vilde opholde disse Mænd i deres forskjellige Stillinger (hentydende paa de forskjellige Qvorumer i Kirken), vilde Herren velsigne dem; ja, i Christi Navn skal Himmelens Velsignelser blive Eders; og naar Herrens Salvede gaae frem til Nationerne for at forkynde Ordet, bærende Vidnesbyrd til denne Slægt, dersom de da annammer det, skal de blive velsignede; men dersom de ikke annammer det, vil Guds Dom følge snart efter, indtil den Stad eller det Huus, som forkaster dem, skal blive ladt øde.

Derefter blev Lovsangen, staaende paa Siden 262 i de Sidste Dages Helliges engelske Psalmebog, afsungen:

Melodie — Dalston.
„How pleased and blest was I
To hear the people cry:
Come, let us seek our God to-day," etc.

(Fortsættes.)

Skandinaviens Stjerne.

Den 1ste Marts.

Vi har i dette Nummer af *Stjernen* indrykket en Oversættelse af et Brev fra Præsident Brigham Young, skrevet ved den Hellig-Aands Viisdom og Kraft, og vi giver ogsaa nedenstaaende Bemærkninger fra Præsidentskabet i Liverpool om

Reformation.

Lad de Hellige læse Præsident Brigham Youngs Brev, de Advarsler og Raad, som indeholdes deri, og annamme samme som Guds Ord. Omvendelsens og Reformationens Værk skulde begynde uopholdeligen. Lad for det første alle Missionærer fra Præsidentskabet i Liverpool af og overalt i alle disse Lande omvende sig og forbedre sig i Ord og Gjerning, i Tanker og i Flittighed. Der gives mange Ting, hvorfra vi skulde omvende os. Enhver af os kan see, hvori vi har feilet i at opfylde vore Pligter; hvori vi har været efterladne; hvori vi har tilladt os Letsindighed i Samtale; hvori vi har forglemt Guds Loves Nøiagtighed — vore Kalds Ansvarlighed — og Vigtigheden af det Budskab, som os er anbetroet. Lad os opvaagne og afryste vor Dorskhed og raabe til vor Gud Dag og Nat, at vi maa blive fyldte med den Hellig-Aand. Lad os fornye vor Flittighed og ligeledes vore Pagter og blive gjendøbte med Vand, at vi kan blive fyldte med Guds Kraft; ja, døbes med Ild og den Hellig-Aand, at den Almægtiges Ord maa blive ligesom Ild i vore Been, saa at, naar de udgaaer af vor Mund, de kan skære som et skarpt tve-egget Sværd, bringende Hyklere og Overtrædere iblandt de Hellige til at skjælve og bæve, og Skræk og Frygt til at gribe de Ugudelige. Erindrer, kjære Brødre i Tjenesten, at I er de valgte Saliggjørelsens Kar for denne Slægt — Lysets Sendebud til dem, som sidde i tykt Mørke. Lad Eders Lys skinne med celestial Glands; lad det oplyse Jordens mørke Afkroge; lad dets Klarhed oplyse de Hellige i alle deres Forsamlinger og Boliger. Raab høit, spar ikke; viis de Hellige Syndens skrækkelige Følger. Arbeid med Kraft til at advare og frelse. Sæt Præstedømmet i Orden, rens dem, kast ud de dovne, ulydige og unyttige Tjenere; beskik andre i deres Sted. Erindre, at der er en Dag til Kaldelse, og en Dag til Udvælgelse; lad de Trofaste blive valgte; og lad de Utroe, naar de er prøvede og befundne manglende, gaae til deres eget Sted.

Naar vi har sat os selv og Præstedømmet i Orden — naar vi er bleven omvendte og har renset Embedsstanden — naar vi har gjort vore første Gjerninger om igjen, og er bleven fyldte med den Hellig-Aand, lad os prædike Omvendelse for de Hellige; thi der hersker Mørke iblandt dem, og Satan har megen Magt over dem. De deeltage i Babylons Synder, og medmindre de bringes til Omvendelse, vil de omkomme i Plagerne, som skal udøses over den. Tilraab de Hellige at omvende sig fra deres Lunkenhed, Mørke og Vantro, fra Ureenligheden i deres Huse og paa deres egne Personer og Omgivelser; underviis dem om, at den Hellig-Aand boer ikke sammen med Smuds, eller i vanhellige Templer; lær dem at holde Viisdoms Ordet helligt, og ikke spøge med og ringeagte de Ord, som Gud har givet til deres timelige Frelse; lær dem at leve fredeligen med hverandre og at have Fred i deres Familier. Paasee at den huuslige Gudsdyrkelse iagttages i rette Tid. Paasee at Søndagen ikke optages med Kogning og Legemets Pleie, istedetfor at gaae til Forsamling og pleie Sjælen. Paasee at Bagtalelse og Sladder er aldeles afskaffet. Paasee at de Hellige møder i Bønforsamlinger, og beder mere, istedetfor at tale og formane saa meget. Paasee at Overtræderen og den Forsømmelige behandles retligen; og dersom de ikke vil omvende sig, lad dem afskæres fra Kirken.

Naar de Hellige er bleven beskaarne og de døde Grene afskaarne, naar de har fortrudt, forbedret sig og bleven heelt igjennem omvendte, gjendøb og confirmeer dem; og Alle, som vægrer sig for at fornye deres Pagt ved Daab, lad dem udelukkes og ikke staae i Forhold eller Samfund med de Hellige. Erindre, at Gjendaab vil ikke gjøre dem noget godt, som ikke forsager deres Synder; de maa leve i et nyt Levnet, ellers vil Aanden ikke boe hos dem.

O, I Hellige, opvaagner og opstaaer fra den fæle Dødsslummer, som har bemægtiget sig Eder. Opvaagn fra Syndens Farer! Afryst Eders Døsighed — puds Eders Lamper; fyld dem med Livets Olie; lad dem brænde med straalende Klarhed; thi Himmelens Magter er nær! Brudgommens Røst vil snart høres! Bered for at møde ham! Lad ikke den Dag komme over Eder uforvarendes! O lytter til Advarslen og bliv evindeligen velsignede!

Kjære Brødre og Søstre i Skandinavien! Vi lægger ovenstaaende Formaninger, Raad og Alvorsord paa Eders Sind. Tiden er kommen, at Herren fordrer af os, at vi skal tage alvorligen fat paa at tjene ham i Aand og Sandhed. Zions Indvaanere har begyndt at rense sig selv for Herren. Befalingen er udgangen og Exemplet er givet af Kirkens øverste Authoriteter i Zion, der alle har ydmyget sig for Gud, fornyet deres Pagter i Daabens Vandbad for at blive styrkede til et fuldkomnere Liv, faae mere af Guds Aand og berede sig til at taale Retfærdighedens Dag paa Jorden. Denne Reformation, saaledes begyndt i Zion, vil udstrække sig til alle dens Stave og Grene, og Præsidentskabet i England har efterfulgt det samme Exempel, og da vi vil træde i deres

Fodspor, for at blive forenede med dem, med Christus og med Faderen i een Aand, har vi allerede her i Kjøbenhavn med Glæde taget fat paa Reformationsværket; og det er vor kjærlige Opfordring til det hele Præstedømme heri at staae os bi, og hver i deres respektive Virkekredse, ved deres eget Exempel foregaae, opmuntre og tjene de Hellige i Udførelsen af de givne Instructioner. Lad dog alle Ting skee i Sindighed, Viisdom og en for Gud velbehagelig Orden. De Præsiderende sammenkalde først Præstedømmet i Grenene eller Distrikterne, eftersom det bedst passer, holder en Faste- og Bønnedag, ydmyger sig for Herren, aabner deres Hjerter for hverandre, bekjender deres Synder, tilgiver hverandre, om der er nogle Udstaaelser, og saaledes beredte, med det alvorlige Forsæt at forbedre sig og med fornyet Iver og Kraft at tjene Herren, gaaer de til Daabens Vande, administrerer den hellige Handling, og derefter ved Hænders Paalæggelse paany bekræfter Medlemskabet, den Hellig-Aands Naadegave og de forhen modtagne Ordinationer og Velsignelser. Gaaer siden frem og bereder de Hellige efterhaanden til at fornye deres Pagt, og Herren vil velsigne Eder alle, dersom I af et oprigtigt Hjerte bestræber Eder for at opfylde Eders Pligter i alle Henseender; og fremfor Alt glemmer ikke at opdrage de Unge i Herrens Frygt, lærer dem tidligt Evangeliets Lære, at de ogsaa kan nyde den Velsignelse at gjøre Pagt med Herren og annamme den Hellig-Aands Naadegave, og beredes til gode Undersaatter i Christi Kirke og Rige.

De Helliges Eenhed — Broderskab i Christo.

(Fra „the Millennial Star.")

Virkningen af ethvert Princip i Saliggjørelsens store Plan sigter til Eenhed; og Fuldendtheden af Guds Riges Organisation indbefatter Broderskab i den høieste og meest ophøiede Betydning. Det System, som ikke paa en fornuftig og tydelig Maade har dette til Formaal for dets Mission, og som ikke nogensinde frembringer ovennævnte Kjendetegn i alt tydeligere Omrids og indpræger dem paa alle dets Arbeider og Virkninger, har ingen Lighed eller Overeensstemmelse med Christi Evangelium. Enhver Samfundsform, som i dens Retning er modsat det, som leder til Eenhed og Broderskab, er i Fjendskab med Saliggjørelsens Plan, omstyrter det, som er til største Fordeel for Verden, og bringer Menneskene ind paa en Sti, som leder dem fra den himmelske Herlighed og Fuldkommenhed til den yderste Fornedrelse.

Omendskjøndt det er klart, at disse Kjendetegn paa Guds Riges Organisation ikke vil være saa tydeligt og stærkt udhævede i dets Barndom, som naar det opnaaer Modenhed og fuldkommen Udvikling, vil de dog, selv i dets meest umodne Tilstand, udgjøre dets Særegenheder og give det dets eiendommelige Præg. Nu

vel, denne Rigets Eiendommelighed kan ikke skjules eller tabes, eftersom den er en stor Væsentlighed af dets Tilværelse. Fordunkles eller tabes denne Eiendommelighed, da er det ikke længere det samme System; dets Skikkelse bliver forandret, og et andet Særkjende gives det. Forestillingen om en Organisation, som voxer til en Form, og modner til en Natur, hvoraf den ikke havde noget i dens tidligste Barndom, er i Modsætning til enhver Lov for Tilværelse og Udvikling. Intet forandres fra Roden af, hverken i Slags, Eiendommelighed eller Organisation. Vi kan simpelthen see det i de forskjellige Udviklingstrin af en varig og forholdsrigtig Vext. Først er det Spiren, saa den spæde Tilstand, og tilsidst Modenhed; men Naturen er ikke forandret. Ethvert System eller Væsen frembringer og avler dets egne Slags, og udfolder sig ifølge dets Beskaffenhed og indre Indretning. Saaledes vil Kjendemærkerne paa Eenhed og Broderskab, som giver Guds Rige dets Eiendommelighed og Skikkelse, voxe til deres fulde Form og fremtræde i majestætisk Storhed. Paa den anden Side vil den Maalestok, hvorefter man kan bedømme Eiendommelighederne ved den guddommelige Organisation, og Retningen af dens Virksomhed og Virkninger, tjene til at bedømme de modsatte Eiendommeligheder og Retninger af andre Systemer, som adskiller sig fra det førstnævnte i Aand og Form.

En Betragtning af disse oprindelige Love for Organisation og Udvikling indgiver os naturligen Meget, som er mere eller mindre forbundet med vort Æmne. Vi har fremsat den ubetingede Nødvendighed for, at Grundvolden for Eenhed og Broderskab maa lægges, og at Spirerne maa dannes, førend de kan blive en Virkelighed for Samfundet, eller voxe til Modenhed og Fuldkommenhed. Vi kan ogsaa see Følgerigtigheden af, at den Grundvold lægges, medens Menneskene er i en Samfundsprøvestand. I Sandhed, Dannelsen, Vexten og Modningen udgjøre Prøvetrinene, og henhører især til dem, medens Modenhed og Fuldkommenhed er Resultatet og Enden. De sidste Udviklingstrin gaaer ikke forud for eller frembringer de første, men frembringes af dem. Dannelsen, Vexten og Modningen af Væsener, Samfund, Systemer og alle Ting i Tilværelsen, er det, som foregaaer under Udviklingen og Udbringelsen af deres iboende Beskaffenhed, Principer og Stræben til et vist Maal; og deres Fuldkommenhed indbefatter simpelthen, at deres Vext har naaet sin Fylde.

Den blot tænkte Fuldkommenhed beløber sig til — Intet. Den theologiske Mysticisme, som paa en Maade personificerer Fuldkommenhed, og gjør den til et ufatteligt Noget, som de Forløste har givet dem i den anden Verden at ægte, istedetfor at ansee den som et Standpunkt, de har opnaaet, er i det Høieste værdt at at ansee som en poetisk Forestilling. Det, som gjør den til andet end en Tilværelsestilstand, og betragter den som en Tilstand, særskilt fra Ting, som Gud har beredt, og ind i hvilken han agter at tage en Deel af sine Gjerninger, er af den samme Beskaffenhed som den Philosophi, der lærer, at han skabte Universet af Intet, og som indpræger Begrebet om en Himmel udenfor Tid

og Rum. En Samfundshimmel, som er uafhængig af Samfundsforholde og som ikke *har sin Oprindelse fra disse Forholde*, er en Urimelighed, og at sammenlave Saadant, er ikkun et Forsøg paa at „give et luftigt Intet en stedegen Bolig og et Navn."

Fuldkommenhed er hverken mere eller mindre, end at Væsener, Systemer og Organisationer er bleven fuldkomne. Afsondret fra disse, og en saadan Tilstand er blot indbildt og luftig. Apostelen Paulus forstod det saaledes og opmuntrede de Hellige til at „forarbeide deres egen Salighed med Frygt og Bæven;" og i Epistelen til Hebræerne siger han: „Lader os derfor forbigaae Begyndelseslæren om Christo og skride frem til det Fuldkomnere." Han forstod det ikke saaledes, at Himmel, Eenhed, Broderskab, Saliggjørelse og Ophøielse var blot indbildte Herligheder og Tilstande, som Gud havde skabt og gjemt bort for at indføre dem i efter Døden. Men han tog det fra den sunde Menneskeforstands Synspunkt, og betragtede dem som Tilstande og Velsignelser, som de havde at forarbeide, at voxe i, og at skride frem til, idet de blev veiledte af Himmelens Aabenbaringer, Præstedømmets Myndighed og den Hellig-Aands Kraft.

Johannes saae, at den babyloniske Skjøge i de sidste Dage skulde have den Indskrift „Hemmelighed" paa sin Pande, og dette er overalt fremstillet og lader sig tilsyne i den sekteriske Theologi. Eenhed, Broderskab og enhver anden himmelsk Indstiftelse er for den religiøse Verden aldeles fantastisk, og udgjør ingen Bestanddeel af deres virkelige Liv. Grundvolden for disse Tilstande er ikke lagt i deres Systemer; heller ikke danner de Spirerne og pleier deres Vext i et Prøvestands Samfund, idet de paa samme Tid anseer Modenhed simpelthen som Høidepunktet for Udvikling, hvilket Høidepunkt, naar det er naaet, udgjør Fuldkommenhed. De anseer ikke den næste Verden som en Fortsættelse af denne — Begyndelsen af en ny Række af Tilværelse, men een aldeles fra Grunden af forskjellig fra den nærværende. Heller ikke anseer de den opnaaelig ved en forholdsrigtig Overgang, eller betænker, at, dersom der er nogen Rivning eller Vold i Gjennemgangen, bringes Tingenes regelmæssige Løb af Lave, og de forgaaer, inden de har opfyldt deres Skabelses Maal, og at Aarsagen ligger i Overtrædelsen af den nærværende fastsatte Indretning — Guds og Naturens Love. Mennesket betragtes ikke af dem som overgaaende i en Fuldkommenhedsstand ved et sagte, let og sidste Trin fra en Prøvestand, som er Resultatet af at det har adlydt alle foregaaende forberedende Love, og endelig, opnaaende, adlyder den sidste og indtræder i Herlighedsstanden. Nei, Forandringen — forestiller de sig — maa være mere omvæltende og vulkanisk, end noget vi kan tænke os.

De Forventninger, at Uenighed og sekteriske Spirer skal voxe til Eenhed og Broderskab, og Uvidenhed modne til Kundskab, er uhyre urimeligt. Dog er dette overeensstemmende med Nutidens almeenyndede Theologi, og med Religionsbekjenderes Standpunkt i Særdeleshed, og den hele Verdens i Almindelighed. De troer, at Kundskab om Gud og evige Ting i dette Liv er ikke al-

ene umuligt, men ogsaa at de, som gjør Paastand paa at besidde den, og som strider alvorligen for den, er mildest talt Bedragere og Bespottere. Hvad Sekterismen angaaer, dette spindelvævsagtige Broderforhold, saa er det næsten alle Nationers, Folks og Partiers Tilstand; og mange Christne, efter Navnet, vil forfægte, at Tilværelsen af Forskjellighed i Meninger, Splid og Kappelyst imellem Kirkesamfundene er gavnlig og nødvendig for Fremgangen af Verdens Omvendelse. Angaaende Samfundspolitikken, da er det almindeligen betragtet af de største og liberaleste Nationer som en Lov for en velindretttet politisk Huusholdning, at en Regjering kan kun virke kraftigen, naar den har en dygtig Opposition, og at den Enes Kraftesløshed vil ogsaa staae i Forhold til den Andens. Undertiden vil dog Nogle drage et lettende Suk, idet de udbryder: „Ak! hvad vi ikke kjender nu, skal vi kjende herefter; om der er Uvidenhed og Mørke her, saa vil der blive en Fylde af Kundskab og Lys der; omendskjøndt vore Interesser er deelte, vore Forbindelser svage, og vore Samfund mange i denne onde Verden, fuld af Sorger, Prøvelser, Kummer og Skuffelser — denne store hylende Ørk — dog vil det altsammen blive Eenhed, Broderskab, Lyksalighed og Fuldkommenhed i Himmelen."

Men Samfundet maa helbredes fra denne fordærvede og kunstige Tilstand, førend det kan dannes og modnes til en fuldkommen. Derved menes ikke, at det skal vente, indtil det har tabt al Uvidenhed og Sekterisme, førend det begynder at skride frem til Kundskab, Eenhed og Broderskab. Dette er netop den Idee, som vi bestrider. Det maa blive en gradviis Forandring fra en Tilstand til den anden. Uvidenhed om en Sandhed ender, naar Kundskaben indtræder; Splid angaaende et Punkt ophører, naar Enighed og Overeensstemmelse begynder. Under Fremskridningen til Ophøielse kan Mennesket ikke med Eet stige fra Foden af Stigen til Toppen, men gaae op trinviis. Paa den anden Side kan han aldrig naae Toppen, dersom han gaaer nedad fra den Stilling, hvorfra han begyndte. Ei heller vil Splid og en sekterisk Spire voxe til Eenhed og Broderskab, eller Uvidenhed modne til Kundskab.

At udelade Forarbeidelsen af en himmelsk Tilstand, indtil Himmelen erholdes, er Snik-Snak; at lægge Slutstenen paa Fuldkommenheden, førend sammes Grundvold er lagt, er at vende op og ned paa Systemet for Udviklingen, og er en Umulighed. Det er i Modsætning til al Lov og Følgerigtighed, at en Person kan springe fra den yderste Uvidenhed om Gud og himmelske Ting ind i en Fylde af Kundskab om ham, ind i et Samfund, en Herlighed og Tilværelsestilstand, som, naar den sammenlignes med den, hvori han nogle Øieblikke tilforn var, er næsten saa modsat som Lys og Mørke, Himmel og Helvede. At Menneskene skulde leve i et forvirret Samfund her paa Jorden, og staae i Forhold til hverandre som Strubeafskærere, Blodsugere, Herrer og Slaver, regjerede af tusinde modstridende Interesser og Aander, men, faldne i Dødssøvnen, pludseligen opvaagne og finde sig indsluttede i hinandens Arme, og sammenbundne ved de stærkeste Baand af Enighed og

Broderskab, strider mod den sunde Menneskeforstand.

Vi dvæler ved disse Punkter, fordi Menneskene almindeligviis tænker og handler, som om den rette Tid til at begynde Himmelen og udsaae Sæden til en celestial Samfundsforbindelse ikke vil komme førend den næste Tingenes Tilstand, og at Fuldkommenhed da vil gribes i et Øieblik, i et Nu, af Væsener, som, for ikke at sige noget værre, er meget ufuldkomne her. Vi har korteligen bestræbt os for at bortrydde disse Anskuelser, og vise Nødvendigheden af at Spiren til et celestialt Samfund dannes, og dens Vext dyrkes i en Prøvelses-Stand, og Følgerigtigheden af, at Guds Aabenbaringer, Rige, Magt og Herlighed begynder med Mennesket paa Jorden. Da vi nu har gjort dette, vil vi gaae videre i vort Æmne ved at gjøre en Anførsel fra Jesu Bøn, som han opsendte til Faderen, netop før sin Korsfæstelse:

„Men jeg beder ikke alene for disse, men ogsaa for dem, som formedelst deres Ord skulle troe paa mig. Paa det de maae alle være eet, ligesom du, Fader, i mig, og jeg i Dig, at de og skulle være eet i os, at Verden kan troe, at Du haver udsendt mig. Og jeg haver givet dem den Herlighed, som Du haver givet mig, paa det de skulle være eet, ligesom vi ere eet: jeg i dem, og Du i mig, paa det de skulle være fuldkomnede til eet, og at Verden kan kjende, at Du haver udsendt mig, og haver elsket dem, ligesom Du haver elsket mig.“ Joh. 17, 20—23.

Dette Sprog er mærkværdigt; det er fuldt af Princip og Mening, og aabenbarer det høieste Maal for Gjenfødelsens Mission, og de Virkninger, som den vilde have paa dem, som i Sandhed blev Christi Disciple. Det betegner tydeligt et gjenfødt Samfunds væsentligste og almindelige Særkjende. Vi kalder det forsætligen et almindeligt Særkjende, eftersom det ikke blot er een af de mange Enkeltheder, som behøves for at udgjøre Guds Riges Fuldkommenhed; men det er ogsaa et Særkjende, som er stemplet paa enhver Enkelthed af en fuldkommen Tilstand. Det sigter til selve Aanden af Evangeliet — den sande Kirkes Eiendommelighed — foruden hvilken det hverken vilde være virkelig skjønt, eller istand til at give Verden Saliggjørelse, om det end som et System var nøiagtigt i Bogstaven og fuldkomment i Organisation.

Af alle Væsener, født af Qvinden, kan vi med Rette antage, at Ingen havde mere ophøiede Anskuelser om Saliggjørelsens store Plan, eller bedre forstod Evangeliets Virkninger paa deres Levnet, i hvis Hjerter det plantedes, end Jesus. Han var ikke, den Gang han opsendte Bønnen, talende i Parabler for de Spæde i Himmeriges Rige, men gik i ivrig Forbøn hos Faderen, som ogsaa forstod Gjenfødelsens Værk i dets høieste Betydning, og som er ligesaa fortrolig med Tilstanden af Samfundsfuldkommenhed, som med Midlerne, hvorved den udvirkes. Som det kan ventes ved et saadant Tilfælde, selve Aanden af Christi herlige Mission og Gjerning er indsluttet i hans Begjering til det Væsen, som havde sendt ham fra de høie Boliger til at være en Offring for Verdens Synder. „Jeg beder *ikke alene* for disse, men ogsaa for dem, som formedelst deres Ord skulle troe paa

mig. Paa det de maae Alle være *eet;* ligesom Du, Fader, i mig, og jeg i Dig, at de og skulle være eet i os." For dette Øiemed erklærer han, at den Herlighed, som var bleven givet ham, havde han givet sine Disciple, „at de maa blive fuldkommede til eet;" derved meddelende det Begreb, at de kunde ikke blive fuldkommede, uden at blive til *eet.* I Sandhed, denne Eenhed med ham, ligesom han er eet med Faderen, er Saliggjørelsens Høidepunkt, et celestialt Samfunds Herlighed og Fuldkommenhed. Derfor har vi givet det den meest ophøiede Stilling i Gjenfødelsens System, og anseet det som et almindeligt Særkjende paa en forløst Tilstand.

I sine Aabenbaringer ved Propheten Joseph Smith til de Sidste Dages Helliges Kirke, byder Jesus Christus dem at være eet, idet han erklærer: *„Og dersom I ikke ere eet, ere I ikke mine."* Saaledes seer vi, at Lærdommene og Aanden, udfoldede i Guds Gjerning i denne sidste Huusholdning, stemmer overeens med Christi guddommelige Mission, og med Meningen af den Bøn, som opsendtes af ham til Faderen.

Formedelst denne den sande Kirkes Eiendommelighed skal endog Verden kjende, at Gud sendte sin Søn Jesus til Menneskeslægtens Forløsning. „At de skulle være eet, at Verden kan troe, at Du haver udsendt mig." „Paa det de skulle være fuldkommede til eet, og at Verden kan *kjende,* at Du haver udsendt mig, og haver elsket dem, ligesom Du haver elsket mig."

(Fortsættes).

Notits.

Hans Peter Berntsen af Kjøbenhavns Conference et udlelukt fra Jesu Christi Kirke af Sidste Dages Hellige.

Indbetalte Bogpenge.

J. C. Klingbeck	250 Rd.	- Mk.	- Sk.
A. P. Trane	15 —	- —	- —
S. Gudmundsen	24 —	- —	- —
N. Adler	30 —	- —	- —
Summa	319 —	- —	- —

Indhold.

	Side.		Side.
Brev fra Præsident B. Young . .	161.	Redaktionsbemærkninger	169.
Joseph Smiths Levnetsløb (fortsat)	165.	De Helliges Eenhed	171.

„Skandinaviens Stjerne" udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned og faaes paa Contoiret i Lorentzens Gade Nr. 504, A. 5. Stuen tilvenstre og paa alle kongelige Postcontoirer.

Udgivet og forlagt af Hector C. Haight.
Trykt hos F. E. Berding.

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de sidste Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

6. Aarg. Nr. 12. *Den 15. Marts 1857.* Priis: 6 Sk. pr. Expl.

Joseph Smiths Levnetsløb.

Marts. 1836. (Fortsat fra Pag. 153).

Følgende Indvielsesbøn blev derpaa opsendt til Gud, den Almægtige, ved Indvielsen af Herrens Huus i Kirtland, Ohio, den 27de Marts 1836, af mig Joseph Smith junior, øverste Præsident over Christi Kirke af de sidste Dages Hellige.

Bøn.

„Priset være dit Navn, o Herre, Israels Gud, som holder Pagterne og viser Barmhjertighed mod dine Tjenere, som vandrer oprigtigt for Dig af deres ganske Hjerte; Du, som har budet dine Tjenere at bygge et Huus til dit Navn paa dette Sted (Kirtland). Og nu Du seer, o Herre, at dine Tjenere have gjort efter din Befaling, og nu beder vi Dig, hellige Fader, i Jesu Christi Navn, Sønnen af dit Skjød, i hvis Navn alene Menneskenes Børn kan tjenes til Saliggjørelse, vi beder Dig, o Herre, at antage dette Huus, vore, dine Tjeneres, Hænders Gjerninger, som Du bød os at bygge; thi Du veed, at vi have gjort dette Arbeide under megen Trængsel; og i vor Fattigdom have vi givet af det vi havde for at bygge et Huus til dit Navn, paa det Menneskens Søn kunde have et Sted, hvor han kunde aabenbare sig for sit Folk. Og som Du har sagt i en Aabenbaring, given til os, hvori Du kalder os dine Venner, sigende: „Sammenkalder Eders hellige Forsamling, som jeg har befalet Eder; og da ikke Alle have Tro, saa søger med Flid og lærer hinanden Viisdoms Ord; ja udsøger Viisdoms Ord af de bedste Bøger, søger Lærdom ved Læsning og ved Tro. Organiseer Eder, bereder Alt, hvad nødvendigt er, og indretter et Huus, ja et Bedehuus, et Fastehuus, et Troens Huus, et Huus til Lærdom, et Huus til Herlighed, et Ordens Huus, ja et Guds Huus; at Eders Indgang maa skee i Herrens Navn; at Eders Udgang maa skee i Herrens Navn; at alle Eders Hilsener maa skee i Herrens Navn, med opløftede Hænder for den Allerhøieste."

„Og nu, hellige Fader, bede vi Dig at staae os, dit Folk, bi med din Naade i Sammenkaldelsen af

vor høitidelige Forsamling, at det kan skee til din Ære og vinde dit guddommelige Bifald, og paa saadan Maade, at vi kan blive befundne værdige for dit Aasyn til at sikkre os Opfyldelsen af de Forjættelser, som Du har givet os, dit Folk, i de til os givne Aabenbaringer; at din Herlighed maa komme ned over dit Folk, og over dette dit Huus, som vi nu indvier til Dig, at det maa helliggjøres og helliges til at være helligt, og at din hellige Nærværelse maa bestandigen være i dette Huus, og at alt Folk, som skal trine over Herrens Huses Tærskel, maa føle din Magt, og føle sig nødte til at erkjende, at Du har helliget det, og at det er dit Huus, et Sted for din Hellighed.

„Og forund, o hellige Fader, at alle de, som skal tilbede i dit Huus, maa lære Viisdoms Ord af de bedste Bøger, og at de maa søge Lærdom ved Læsning, og tillige ved Tro, som Du har sagt, og at de maa voxe i Dig og annamme en Fylde af den Hellig-Aand, og blive organiserede efter dine Love, og blive beredte til at annamme enhver nødvendig Ting; og at dit Huus maa blive et Bedehuus, et Troens Huus, et Herlighedens og et Guds Huus, ja dit Huus; at al dit Folkes Indgang i dette Huus maa skee i Herrens Navn, og at al Udgang af dette Huus maa skee i Herrens Navn; og at og at alle deres Hilsener maa skee i Herrens Navn med hellige Hænder, opløftede for den Allerhøieste; og at intet Ureent maa tillades at komme ind i dit Huus og besmitte det; og naar Nogen af dit Folk overtræder, at de hastigen maa fortryde det og vende tilbage til Dig, og finde Naade for dit Aasyn, og blive gjenindsatte til de Velsignelser, som Du har forordnet at udøves over dem, som skal tilbede Dig i dit Huus.

„Og vi beder Dig, hellige Fader, at dine Tjenere maa gaae ud fra dette Huus, udrustede med din Kraft, og at dit Navn maa være paa dem, og din Herlighed rundt omkring dem, og dine Engle have Varetægt over dem; og at de fra dette Sted maa bære overordentlig store og herlige Tidender i Sandhed til Jordens Ender, at de kan vide, at dette er dit Værk, og at Du har udrakt din Haand for at fuldføre det, som Du har talet ved Propheternes Mund, angaaende de sidste Dage.

„Vi beder Dig, hellige Fader, at befæste det Folk, som skal tilbede og hæderligen have et Navn og en Stilling i dette dit Huus, i alle Slægter og i al Evighed, at intet Vaaben, dannet imod dem, skal lykkes; at den, som graver en Grav for dem, skal selv falde i samme; at ingen Forening af Ugudelige skal have Magt til at opstaae og seire over dit Folk, paa hvem dit Navn skal lægges i dit Huus; og dersom noget Folk skal opstaae imod dit Folk, maa din Vrede optændes imod dem, og dersom de slaaer dit Folk, vil Du slaae dem og stride for dit Folk, som Du gjorde paa Stridens Dag, at de maae blive udfriede af alle deres Fjenders Hænder.

„Vi bede Dig, hellige Fader, at beskæmme og bestyrte og forvirre alle dem, som har udspredt lognagtige Beretninger over hele Verden angaaende din Tjener eller dine Tjenere, dersom de ikke ville omvende sig, naar det evige Evangelium skal forkyndes i deres Øren, og at alle deres Gjerninger maa tilintetgjøres og feies bort ved Hagl og ved de Straffe-

domme, som Du vil sende over dem i din Vrede, at der kan blive en Ende paa Løgne og Bagtalelser imod dit Folk; thi Du veed, o Herre, at dine Tjenere have været uskyldige for Dig i at bære Vidnesbyrd om dit Navn, for hvilket de have lidt disse Ting; derfor anraabe vi Dig om en fuldstændig Befrielse fra dette Aag; bryd det af, o Herre; bryd det af fra dine Tjeneres Hals ved din Magt, at vi kan staae op midt iblandt denne Slægt og gjøre din Gjerning.

„O Jehova! hav Medlidenhed med dit Folk, og som alle Mennesker synde, tilgiv dit Folks Overtrædelser, og lad dem for stedse være udslettede. Lad dine Tjeneres Salvelse blive beseglet paa dem ved Kraften fra det Høie; lad det blive opfyldt paa dem, som paa hine paa Pintsefestens Dag, lad Tungemaalsgaven blive udgydt paa dit Folk, ja kløvne Tunger som af Ild, og Fortolkningen deraf, og lad dit Huus vorde fyldt af din Herlighed, som af et fremfarende vældigt Veir. Læg Pagtens Vidnesbyrd paa dine Tjenere, at naar de gaaer ud og forkynder dit Ord, de maa besegle Loven, og berede dine Helliges Hjerter for alle de Straffedomme, som Du er i Færd med at udsende i din Vrede over Jordens Beboere, paa Grund af deres Overtrædelser, at dit Folk ikke maa forsmægte paa Nødens Dag.

„Og i hvilken Stad dine Tjenere komme ind, og Folket i den Stad annammer deres Vidnesbyrd, lad din Fred og Frelse være over den Stad, at de maa udsamle de Retfærdige af den Stad, at de maa komme ud til Zion eller dens Staver, dine beskikkede Steder, med evige Glædessange; og indtil dette bliver fuldendt, lad ikke dine Straffedomme falde paa den Stad.

„Og i hvilken Stad dine Tjenere komme ind, og Folket i den Stad annammer ikke dine Tjeneres Vidnesbyrd, og dine Tjenere advare dem til at frelse sig fra denne vanartige Slægt, lad det være over den Stad efter det, som Du har talet ved dine Propheters Mund, men befrie Du, o Jehova, vi bønfalder Dig, dine Tjenere fra deres Hænder, og rens dem fra deres Blod. O Herre! vi glæde os ikke i vore Medmenneskers Ødelæggelse; deres Sjæle ere kostbare for Dig; men dit Ord maa opfyldes; hjælp dine Tjenere til at sige, understøttede af din Naade: din Villie skee, o Herre, og ikke vor.

„Vi vide, at Du ved dine Propheters Mund har talet skrækkelige Ting angaaende de Onde i de sidste Dage — at Du vil udøse dine Straffedomme uden Maal; derfor, o Herre, befrie dit Folk fra de Ugudeliges Elendighed; dygtiggjør dine Tjenere til at besegle Loven og opbinde Vidnesbyrdet, paa det de maa blive beredte imod Opbrændelsens Dag.

„Vi beder Dig, hellige Fader, at ihukomme dem, som er bleven fordrevne (af Indvaanerne i Jackson County, Missouri) fra deres Arvelande, og bryd, o Herre, dette Trængselens Aag, som har været paalagt dem.

„Du veed, o Herre, at de i en høi Grad have været undertrykte og plagede af onde Mennesker, og vore Hjerter flyde over af Sorg paa Grund af deres sørgelige Byrder. O Herre! hvor længe vil Du taale, at dit Folk skal udholde denne Trængsel, og at Raabene fra deres Uskyldige skal komme

op for dine Øren, og Røgen af deres Blod opstige som et Vidnesbyrd for Dig, uden at lægge dit Vidnesbyrd for Dagen til deres Bedste?

„Hav Barmhjertighed, o Herre, med hiin ugudelige Pøbel, som har fordrevet dit Folk, at de maa ophøre at plyndre, at de maa omvende sig fra deres Synder, dersom de vil fortryde dem; men dersom de ikke vil, lad din Arm sees, o Herre, og forløs det, hvilket Du beskikkede til et Zion for dit Folk!

„Og dersom det ikke kan være anderledes, og paa det dit Folks Sag ikke maa gaae til Grunde for Dig, maa din Vrede optændes, og din Harme falde paa vore Trængere, at de maa blive udryddede, baade Rod og Grene, fra at være under Himmelen; men forsaavidt som de vil omvende sig, Du er naadig og barmhjertig, og vil afvende din Vrede, naar Du seer paa din Salvedes Aasyn.

„Hav Barmhjertighed, o Herre, med alle Jordens Nationer, hav Barmhjertighed med vort Lands Regenter, maa de Principer, nemlig vort Lands Constitution, som blev saa hæderligen og ædelt forsvarede af vore Fædre, være grundfæstede for stedse; ihukom Kongerne, Fyrsterne, de Adelige og Jordens Store, og alle Folk og Kirkesamfund, og alle de Fattige, Trængende og Plagede paa Jorden, at deres Hjerter maa blødgjøres, naar Dine Tjenere skal gaae ud fra dit Huus, o Jehova, for at bære Vidnesbyrd om dit Navn, at deres Fordomme maa give efter for Sandheden, og dit Folk erholde Yndest for Alles Aasyn, at alle Jordens Ender maa kjende, at vi, dine Tjenere, have hørt din Røst, og at Du har sendt os, at fra alle Folk, dine Tjenere, Jacobs Sønner, maa udsamle de Retfærdige for at bygge en hellig Stad til dit Navn, ligesom Du haver budet dem.

„Vi beder Dig at beskikke Zions andre Staver, foruden denne ene, som Du har beskikket, at Indsamlingen af dit Folk maa rulle frem i stor Kraft og Majestæt og dit Værk udføres hastigt i Retfærdighed.

„Nu, disse Ord, o Herre, have vi talet for dit Aasyn, angaaende Aabenbaringerne og Befalingerne, som Du har givet os, der ere forenede med Hedningerne; men Du veed, at Du har en stor Kjærlighed til Jacobs Børn, som have været adspredte paa Bjergene i en lang Tid, paa en skyfuld og mørk Dag; vi beder Dig derfor at have Barmhjertighed med Jacobs Børn, at Jerusalem fra denne Time af maa begynde at vorde forløst, og at Trældommens Aag maa begynde at blive brudt af fra Davids Huus, og Judæ Børn maa begynde at vende tilbage til de Lande, som Du gav Abraham, deres Fader, og bevirke, at Levningerne af Jacob, som have været forbandede og slagne, paa Grund af deres Overtrædelse, maa omvendes fra deres vilde og barbariske Tilstand til Fylden af det evige Evangelium, at de maa nedlægge deres Blodudgydelses Vaaben og ophøre med deres Oprør; og maa alle de adspredte Levninger af Israel, som har været fordrevne til Jordens Ender, komme til Kundskab om Sandheden, troe paa Messias, og blive forløste fra Undertrykkelsen, og glæde sig for dit Aasyn.

„O Herre! ihukom din Tjener, Joseph Smith *junior*, og alle hans Trængsler og Forfølgelser, hvor-

ledes han har gjort Pagt med Jehova og aflagt et høitideligt Løfte til Dig, o Jacobs mægtige Gud, og de Befalinger, som Du har givet ham, og at han oprigtigen har bestræbt sig for at gjøre din Villie. Hav Barmhjertighed, o Herre, med hans Hustru og Børn, at de maa vorde ophøiede i din Nærværelse, og bevares ved din pleiende Haand; hav Barmhjertighed med alle deres Paarørende, at deres Fordomme maa opbrydes og bortryddes ligesom med en Flod, at de maa blive omvendte og forløste med Israel og kjende, at Du er Gud.

„Ihukom, o Herre, Præsidenterne, ja alle din Kirkes Præsidenter, at din høire Haand maa ophøie dem, tilligemed alle deres Familier og deres Paarørende, at deres Navne maa stedse fortsættes og haves i evig Erindring fra Slægt til Slægt.

„Ihukom Alle i din Kirke, o Herre, tilligemed alle deres Familier, og alle deres Paarørende, samt alle deres Syge og Plagede, tilligemed de Fattige og Sagtmodige paa Jorden, at Riget, som Du har sat op foruden Hænder, maa vorde et stort Bjerg og fylde hele Jorden; at din Kirke maa komme ud af Mørkhedens Ørken, og straale reen som Maanen, klar som Solen, og frygtelig som en Hær under Bannere, og blive smykket som en Brud til den Dag, da Du skal afsløre Himlene, og faae Bjergene til at smelte ved din Nærværelse, og Dalene til at høines, og de ujævne Steder til at vorde jævne; at din Herlighed maa fylde Jorden, at naar Basunen skal lyde for de Døde, vi maa blive tagne op i Skyen for at møde Dig, at vi altid maa være med Herren, at vore Klæder maa være rene, at vi maa være iførte Retfærdigheds Kjortler, med Palmegrene i vore Hænder, og Herligheds Kroner paa vore Hoveder, og høste evig Glæde for alle vore Lidelser.

„O Herre Gud, Du Almægtige, hør disse vore Bønner, og bønhør os fra Himlen, din hellige Bolig, hvor Du sidder paa din Throne med Herlighed, Hæder, Magt, Majestæt, Vælde, Herredømme, Sandhed, Retfærdighed, Dom, Barmhjertighed og en Uendelighed af Fylde fra Evighed til Evighed.

„O hør! O hør! O hør os, o Herre, og bønhør disse Bønner og antag Indvielsen til Dig af dette Huus, vore Hænders Gjerninger, som vi har bygget til dit Navn! og ligesaa denne Kirke til at lægge dit Navn paa den; og hjælp os ved din Aands Kraft, at vi maa blande vore Røster med de klare, skinnende Serapher, som omgiver din Throne, med Udbrud af Priis, syngende Hosianna for Gud og Lammet; og lad disse dine Salvede blive iførte med Saliggjørelse, og dine Hellige raabe høit af Fryd. Amen og Amen!"

Choret sang derpaa:

Mel. Hosianna.

The Spirit of God like a fire is burning
The latter-day glory begins to come forth, osv.

(Fortsættes.)

De Helliges Eenhed — Broderskab i Christo.

(Fra „the Millennial Star.")

(Fortsat fra Pag. 176.)

Dette er gjort til et særeget Punkt, og styrket ved Gjentagelse. Ved dette Særkjende skal ogsaa Guds Folk kjendes, deres Antagelse hos Gud bevises, og hans Kjærlighed for dem, ligesom Sønnen er elsket, lægges for Dagen. Saa meget som dette er ingensteds sagt om Christi Gjerninger, Evangeliets Virkninger og Kirkens Eiendommeligheder. Og vel maatte Frelserens Mission og hans sande Disciple være kjendte ved dette Eenheds-Kjendetegn, eftersom ingen Nations Historie, Tilværelse og Samfundstilstand yder en lignende Betingelse eller fremviser det Særkjende, hvorved Hellige skal udmærkes.

Kirken lærer de Ting, som er af Gud, ved den Hellig-Aands Kraft og Aabenbaringer. Men Verden vil ikke have den Forrettighed til at skjelne Riget fra de tusinde-og-eet falske Systemer, eller at kjende angaaende den Almægtiges Gjerninger formedelst Aandens Lys, thi dem er det ikke givet. Ei heller vil de blive overbeviste om Sandheden, eller blive istand til at skjelne imellem det, som er fra Himmelen, og det, som er nedenfra ved Tegn, Under og vidunderlige Tilkjendegivelser. Aabenb. (13, 13. 14.; 16, 14.; 19, 20; 2 Thess. 2, 9.) De sidste vil ikke lidet forvirre dem, thi løgnagtige Aander skal gaae ud, og Djævelen vil arbeide med mægtig Kraft til at bedrage selv de Udvalgte, om det var muligt. „Derfor skal Gud og sende dem kraftige Vildfarelser, at de skulle troe Løgnen; paa det alle skulle dømmes, som ikke troede Sandheden, men havde Velbehag i Uretfærdighed." Fra den omtalte Bøn uddrager vi det vigtige Punkt, at endog Verden skal komme til Kundskab om Christi guddommelige Mission, og tilsidst blive istand til at skjelne Herrens Folk, de Hellige, ved Særkjendet Eenhed.

At denne Eenhed ogsaa indbefatter Broderskab, er klart, efter som fuldkommen Eenhed kunde ikke finde Sted uden fuldkomment Broderskab. Det ene indbefattes i det andet. Dette er udtrykt i Apostelen Johannis Yttringer: „Vi vide, at vi ere overgangne fra Døden til Livet, thi vi elske Brødrene. Hvo, som ikke elsker sin Broder, bliver i Døden. Hver, som hader sin Broder, er en Manddraber; og I vide, at ingen Manddraber haver det evige Liv blivende i sig." „Dersom Nogen siger: jeg elsker Gud, og hader sin Broder, han er en Løgner; thi hvo som ikke elsker sin Broder, som han haver seet, hvorledes kan han elske Gud, som han ikke haver seet? Og dette Bud have vi af ham, at hvo som elsker Gud, skal og elske sin Broder." „Og nu beder jeg Dig, Frue! ikke som om jeg skrev Dig et nyt Bud, men det, som vi havde fra Begyndelsen, at vi skulle elske hverandre." „Hvo som elsker sin Broder, bliver i Lyset, og der er ingen Forargelse i ham." 1. Joh. 3, 14. 15.; 4, 20; 2 Joh. 5 V. 1 Joh. 2, 10.

I Sandhed, efterat Jesus havde spiist Paaskelammet, giver han sine Disciple den sidste Under-

viisning (nogle Timer førend han opsendte den mærkelige Bøn, fra hvilken vi har gjort Uddrag) i et Sprog næsten eensbetydende med det, hvori han henvendte sig til Faderen. Han talte nemlig til dem om Broderskab, hvilket viser, at vor Anskuelse er rigtig, at Eenhed ogsaa indbefatter Broderskab. Han sagde til dem: „Jeg giver Eder en ny Befaling, at I skulle elske hverandre, som jeg elskede Eder, at I og skulle elske hverandre. *Derpaa skulle alle kjende, at I ere mine Disciple, dersom I have indbyrdes Kjærlighed.*“

Paulus skriver saaledes til Romerne: „Thi saa Mange, som drives af Guds Aand, disse ere Guds Børn. Og I annammede ikke en Trældoms Aand atter til Frygt; men I annammede en sønlig Udkaarelses Aand, i hvilken vi raabe: Abba, Fader! Denne Aand vidner med vor Aand, at vi ere Guds Børn. Men dersom vi ere Børn, ere vi og Arvinger, nemlig *Guds Arvinger og Christi Medarvinger;* saafremt vi lide med ham, at vi da ogsaa skulle herliggjøres *med ham.*“ „Thi hvilken han forud kjendte, dem haver han og forud beskikket til at vorde dannede efter hans Søns Billede, paa det han skulde være *den Førstefødte af mange Brødre.*“ Rom. 8, 14—17. 29. Og til Corinthierne siger han: „Thi alle Ting er Eders; — — — men I ere Christi og Christus er Guds.“ 1 Corinth. 3, 21—23. Jesus er paa andre Steder kaldet den ældre Broder af de Hellige. Dette Broderskab og denne Arveret iblandt Guds Folk gaaer igjennem Apostlernes Skrifter, og er stemplet paa alle Evangeliets Virkninger.

Omendskjøndt Mennesket kan bedrage Mennesket, Sekterismen forvilde Dømmekraften, og falske Systemer, Præstebedrag og Overtroe forblinde Øinene paa Menneskeslægten; og omendskjøndt Satan kan bevirke Tegn, Under og Mirakler, saa kan dog hverken han eller hans Haandlangere efterligne Eenhed og Broderskab, eller menneskelige Institutioner give Jorden disse store Velsignelser. Ved disse Eiendommeligheder og Retninger kan Guds Rige blive kjendt, formedelst dem skal endog Verden tilsidst blive overbeviist, og overvunden Vantro drives af Marken.

Der er ingen Forholdslov forbundet med de Tilstande, som danner Æmnet for denne Afhandling, som paa nogen Maade vil fordreie eller gjøre Vold paa Menneskets almindelige Natur, eller som er tilbagestødende for ufordærvede Samfundsdrifter. Sjælens høieste Længsler og Begjær er rettede paa disse Tilværelsesforholde. Deres Ypperlighed og saadanne Tilstandes Passelighed for Menneskenaturen er lige med de store Sandheder, angaaende Guds Tilværelse og Udødelighedens Virkelighed. Vi har næst til det af den Hellig-Aand, deres stærkeste Beviis inden i os selv, som ingen Spidsfindighed eller noget Blændværk fuldkomment kan skjule — tusinde Stemmer bevidner dem for vor Samvittighed, hvilke ikke kan aldeles dæmpes.

Hele Menneskeheden føler undertiden en brændende Længsel efter Eenhed og Broderskab. Hos de meest aandelige og ophøiede Gemytter er saadanne Følelser stedse nærværende. Disse Tilstande er alene naturlige og ægte; alle andre er unaturlige og kunstlede. En Personlighed saadan som Nero, hvis Blodtørstighed vil-

de oprette et universalt Slagterhuus, og komme Jordens Indvolde til at sluge, ved en Fest, den hele Menneskeslægt — endog han vil finde Øieblikke, snigende sig over ham, hvori alle Ting vil synes værdløse, sammenlignede med en Medskabning, til hvis Bryst han kunde hælde sig og føle, at han i ham havde en Ven og Broder. Dette vil kunne belyses ved tusinde Exempler fra de første Tyranners og Menneskeslagteres Livserfaring, som nogensinde vanærede Navnet Menneske.

Angaaende Eenhed, saa veed vi alle hvor fortræffelig den Tilfredshed og Glæde er, som skriver sig fra at finde Andre eet i Følelse, Sindsbeskaffenhed, Haab, Interesse og Bestemmelse med os selv, og jo større vor Enighed og Overeensstemmelse er, desto større er vor Tilfredshed og Glæde. I Sandhed, der gives dem, der er saa voldsomme og brutale i denne Henseende, at om de besad Magten dertil, vilde de udrydde af Tilværelsen, med et Slag, alle dem, som ikke er eet med *dem*. Saaledes er baade Neroer og vilde Lidenskaber, saavel som gode Mennesker og Sjælens bedste Drifter, Talsmænd paa en eller anden Maade for Eenhed og Broderskab. Endog Lucifer maa længes efter en saadan Tilstand, og Tabet deraf udgjør hans Helvede. Vi troer, at det er en almindelig Naturdrift — en Lov uden en Undtagelse.

Der kunde ikke blive noget Samfund, — nogen Organisation, uden et eller andet Slags bindende Forhold og Overeenskomst; og i Mangel af det ægte, er Verden tvungen til at efterligne og danne Baand for at binde sig tilsammen med. Samfundsdrifterne og Naturens Hang er ligefrem rettede til den omtalte Tilstand. Om Verden ikke har opnaaet den, saa er det ikke fordi den er uskikket for Mennesket, heller ikke fordi det er saa indrettet, at det ikke er istand til at opnaae den. Aarsagen er, at Uvidenhed, Skik, Tradition, unaturlig Opdragelse, kunstlede Anordninger og falske Systemer har ført Menneskeslægten i en urigtig Retning. Fordi der gives Smag for og Udøvelse af Drukkenskab, beviser det, at en drukken Mand er i en naturlig Tilstand og en ædruelig i en unaturlig? En Person kan tage Gift, men Naturen vil modsætte sig en saadan Handling. Verden kan afvige fra Eenhed, Broderskab, Fuldkommenhed — fra Gud, men Elendighed, Udartelse, Død og Udslettelse bliver Resultatet.

Hvor fjernt vilde Samfundet være fra Gjenfødelse, dersom det var enigt i alle Ting, og alle Mennesker i Sandhed var Brødre? Hvor langt vilde det være fra Fuldkommenhed, og i hvilken Afstand fra Himmelen, dersom enhver Person var eet med Christus, ligesom han er eet med Faderen? Vi troer, at der kunde være meget at tilføie. Dette bad Jesus maatte blive alle sande Troendes Stilling til ham. Til den Ende blev Evangeliet givet. Til dette Maal sigter Saliggjørelsens store Plan, og den Hellig-Aands Kraft.

(Fortsættes).

Skandinaviens Stjerne.

Den 15de Marts.

Da vi veed, at den i vort forrige Nummer omtalte Reformation vil glæde alle oprigtige Helliges Hjerter, hvis faste Beslutning det er at tjene Herren og adlyde de Love, som han har aabenbaret, eller fremdeles vil aabenbare, føler vi til at give vore Brødre og Søstre den Opmurtring, at deres hidtil viste Beredvillighed til at adlyde Raad og Veiledning, og deres Stræben efter at opfylde Herrens Villie, forsaavidt de har forstaaet, vil gjøre det let for dem ogsaa nu at opfylde Herrens Fordringer, som gaaer ud paa, at vi, paa det han kan give os større Velsignelser og mere af sin Aand, skal bestræbe os for at blive bedre, afsondre os mere fra Deelagtighed med Verden i dens Daarligheder og Forfængeligheder, holde os nær til ham i Bøn og Paakaldelse, være samvittighedsfuld i vor Gudsdyrkelse, bestræbe os selv for at opfylde *alle givne Love og Viisdoms Ord*, og lære Andre, som vi er satte til at veilede, det samme.

Vi paalægger derfor de præsiderende Ældste, som Fædre og Hyrder at rygte deres høie og vigtige Kald, og kalde til Medarbeidere i Præstedømmet, og til at besøge, formane, opmuntre og veilede de Hellige, saadanne Mænd, der er erfarne i Livet, og det er aldeles rigtig, om ogsaa en Ældste beskikkes i Menigheden til at opfylde de samme Pligter som en Lærer, og tage deres yngre, ordinerede Brødre med sig, at ogsaa de kan vinde Erfaring, og blive dannede til duelige Mænd, og naar I besøger de Hellige, opbyg dem ved formanende Tale, og dersom de synes at være sunkne i deres Pligters Opfyldelse, eller fristede, hjælp dem tilrette, søg at vinde deres Fortrolighed og at bringe dem tilbage paa Pligtens Sti. Lær de Hellige at bede, og beed med dem i deres Huse, og lær dem at opfylde deres Pligter i alle Henseender. Erindrer, at de Hellige ikke er fuldkomne, naar de indgaae Pagten, men Christus siger: „*Lærer dem at holde alt, hvad jeg har befalet Eder.*“ Dette er Præstedømmets Pligt; de skal ved Hjælp af Guds Love, Aabenbaringer og den Hellig-Aand opdrage de Hellige ved Sagtmodighed, Kjærlighed, Viisdom og Frimodighed; og naar de har opfyldt, hvad de bør og skal, og Aanden vidner at det er nok, da har de Fuldmagt og Myndighed til at afskære det Individ, som ikke vil lade sig opdrage.

Vi vil ogsaa give vore Brødre i Tjenesten det Raad: Værer underdanige den hellige Orden i Præstedømmet for Herrens Skyld; ærer, agter, elsker og opholder hverandre; erindrer, at vi arbeider ikke for forfængelig Ære, men for at gjøre *dens* Villie, som kaldte os, og med det samme vil vi ogsaa befordre vor egen

Velfærd, Lyksalighed og Ophøielse; og uden at vi er forenede i een Aand, blive eet med hverandre, eet med Christus, ligesom han er eet med Faderen, kan vi ikke seire over vor Saligheds Fjende.

Uddrag af Forhandlingerne i den halvaarlige Conference i Jesu Christi Kirke af de Sidste Dages Hellige.

forsamlet i den store Hal, som støder op til den nordre Ende af Tabernaklet i Store Saltsø Stad, og begyndt Mandagen den 6te Octbr. 1856, Kl. 10 Formiddag; Brigham Young præsiderede.

(Fra „Deseret News.")

Paa Forhøiningen var:

Det øverste Præsidentskab: Præsidenterne Brigham Young, Heber C. Kimball og Jedediah M. Grant.

Af de Tolv: W. Woodruff, Lorenzo Snow og F. D. Richards.

Halvfjerdsindstyver: Joseph Young, Levi W. Hancock, Henry Herrimann, Zera Pulsipher, A. P. Rockwood, Benjamin L. Clapp og Horace S. Eldredge.

Overpræsternes Qvorum: John Young, Præsident.

Præsiderende Biskop: Edvard Hunter.

Patriarker: John Young og Isaac Morley.

Stavens Præsidentskab: David Fullmer, Præsident.

Conferencens Skriver: Leo Hawkins.

Hurtigskrivere: G. D. Watt og J. V. Long.

Kaldet til Orden af Præsident D. Fullmer.

Sang af Choret.

Præsident *Brigham Young* gav tilkjende, at den halvaarlige Conference var nu aabnet, og at den første Forretning var uopholdelig at tage afsted til deres Hjælp som nu var paa Sletterne. Opfordrede dem, som var villige til at tage afsted, eller at sende Vogne, at komme frem til Forhøiningen og melde sig, idet han sagde, at dersom der ikke var nok af Vogne med Trækdyr, Kjøresvende osv. frivilligt givne, vilde han slutte Conferencen og tilligemed Broder Kimball tage afsted for at hjælpe Compagnierne.

Præsident *Kimball* bemærkede: det er foreslaaet og assisteret, at Brigham Young, Heber C. Kimball og Jedediah M. Grant tager afsted for at hjælpe det V. E. Fonds Emigranter. Eenstemmigen afslaaet.

Præsident *B. Young* talte om Nødvendigheden af en Reformation iblandt de Hellige.

Præsident *Kimball* opfordrede Grovsmedene i Forsamlingen til at forlade samme, eftersom man behøvede dem til at skoe Hestene og reparere Vognene for dem, som beredte sig til at tage afsted for at hjælpe Brødrene paa Sletterne.

Han foreslog derpaa Kirkens Authoriteter som følger:

Brigham Young, Præsident over

Jesu Christi Kirke af de sidste Dages Hellige, Prophet, Seer og Aabenbarer.

Heber C. Kimball, første Raadgiver, Prophet, Seer og Aabenbarer.

Jedediah M. Grant, anden Raadgiver, Prophet, Seer og Aabenbarer.

Orson Hyde, Præsident for de tolv Apostles Qvorum og Parley P. Pratt, Orson Pratt, Wilford Woodruff, John Taylor, George A. Smith, Amasa Lyman, Ezra T. Benson, Charles C. Rich, Lorenzo Snow, Erastus Snow og Franklin D. Richards, Medlemmer af nævnte Qvorum.

John Smith (Hyrums ældste Søn), præsiderende Patriark.

John Young, Præsident for Overpræsternes Qvorum.

Joseph Young, Levi W. Hancock, Henry Herriman, Zera Pulsipher, Albert P. Rockwood, Benjamin L. Clapp og H. S. Eldredge, præsiderende Præsidenter over de Halvfjerdsindstyve.

John Nebeker, Præsident for de Ældstes Qvorum, James H. Smith og Aaron Sceva hans Raadgivere.

Daniel Spencer, Præsident over denne Stav af Zion; David Fullmel og Thomas Rhoads hans Raadgivere.

Heman Hyde, Eleazer Miller, Phinehas Richards, Levi Jackman, Ira Eldredge, John Vance, Edwin D. Woolley, John Parry, Winzlow Farr, William Snow, Daniel Carn og Ira Ames, Medlemmer af Høiraadet.

Edvard Hunter, præsiderende Biskop for hele Kirken; Leonard W. Hardy og Jesse C. Little, hans Raadgivere.

Lewis Wright, Præsident for Præsternes Qvorum; W. Whiting og W. Smith, hans Raadgivere.

Mc Gee Harris, Præsident for Lærernes Qvorum; Adam Spires og David Bowman, hans Raadgivere.

Brigham Young, Forvalter for Jesu Christi Kirke af de sidste Dages Hellige.

Daniel H. Wells, Overopsynsmand for de offentlige Arbeider.

Truman O. Angel, Kirkens Bygmester.

Brigham Young, Præsident for det Vedvarende Emigrations Fonds Compagni for at indsamle de Fattige; H. C. Kimball, W. Woodruff, O. Hyde, G. A. Smith, E. T. Benson, J. M. Grant, D. H. Wells, Edvard Hunter, D. Spencer, T. Bullock, John Brown, W. Crosby, A. Lyman, C. C. Rich, Lorenzo D. Young, P. P. Pratt, O. Pratt, F. D. Richards og Daniel Mackintosh, hans Medhjælpere og Agenter for nævnte Fond.

George A. Smith, Kirkens Historieskriver og General-Registrator; W. Woodruff, hans Medhjælper.

Intet nægtende Votum blev givet.

Præsident *Grant* talte om Nødvendigheden for enhver Mand at have den Hellig-Aand til alle Tider og paa alle Steder.

Præsident *Kimball* sagde: Det foreslaaes at afdele det 18de Ward (Distrikt) ved den anden østlige Tempelgade. Eenstemmigen vedtaget.

Ligeledes blev det eenstemmigen vedtaget, at John Sharp bliver Biskop for det Ward, og at det benævnes det 20de Ward.

Præsident *Kimball* talte til Forsamlingen.

Præsident *Kimball* foreslog, at

Seth Taft afsættes fra sin Bestilling som Biskop. Eenstemmigen vedtaget.

Præsident *B. Young* gjorde nogle faa Bemærkninger.

Sang af Choret.

Velsignelsen af Præsident *Joseph Young*.

Kl. 2 Eftermiddag.

Sang af Choret.

Bøn af Ældste *E. Ellsworth*.

Sang af Choret.

Ældste *C. H. Wheelock* talte om sine Følelser paa Hjemreisen til Bjergenes Dale, og medens han var paa sin Mission.

Ældste *James Ferguson* bar Vidnesbyrd om Sandheden af Ældste Wheelocks Bemærkninger med Hensyn til Haandkarrerne, og henvendte sig til de Hellige for dem, som endnu var paa Veien.

Ældste *W. C. Dunbar* sang en „Haandkarresang," og talte om den Glæde og Lyksalighed, han havde erfaret, under sin Beskjæftigelse med at reise og prædike i de sidste fjorten eller femten Aar, og om den tiltagende Ugudelighed i Verden, og Retfærdighed i disse Dale.

Ældste *Edward Bunker* skildrede sit Haandkarre-Compagnies Tog, og hentydede paa, at de havde været veiledte af Herren hele Veien.

Ældste *Edmund Ellsworth* sang „Hand-carths rolling."

Ældste *C. G. Webb* sagde, at han havde hjulpet til at gjøre Karrerne, og troede, at de kunde gjøres saa, at de kunde gaae en Ottendedeel lettere, og til samme Tid være meget stærkere; talte om de ugunstige Omstændigheder, under hvilke Compagnierne tog afsted iaar, ligeledes om Brødrenes gode Indflydelse i Staden Jowa.

Sang af Choret.

Ældste *Lorenzo Snow* opfordrede de hjemvendte Missionærer til at møde Ældste F. D. Richards paa Forhøiningen saa snart Forsamlingen var endt.

Velsignelsen af *Lorenzo Snow*.

Sluttet til i Morgen Kl. 9 Form.

Kl. 6 Efterm.

Et stort Antal forsamledes i Tabernaklet.

Sang af Choret.

Bøn af Ældste *John Banks*.

Sang.

Ældste *W. Woodruff* talte angaaende Haandkarre-Compagnierne, og om Nødvendigheden af Reformation.

Ældste *John Banks* fortalte noget om sin Erfaring paa en Mission i de Forenede Stater.

Ældste *David Grant* gjorde nogle faa Bemærkninger.

Broder *Willes* sang „This new land of ours."

Præsident *Grant* holdt en kort og kraftig Tale om Reformation.

Velsignelsen af Ældste *Edmund Ellsworth*.

Den 7de Octbr. Kl. 9 Form.

Præsident *Kimball* raadede Forsamlingen til at være saa stille og rolige som muligt.

Sang af Choret.

Bøn af Præsident *Grant*.

Sang af Choret.

Ældste D. D. *Mc Arthur* talte om Nødvendigheden for de Hellige at leve et gudsfrygtigt Liv og bede meget.

Ældste France talte om Hændelser paa hans Reiser siden han

forlod Dalene, og om sin Erfaring paa Missionen i England.

Ældste *David Grant* talte til Forsamlingen en kort Tid.

Præsident *Kimball* opfordrede Missionærerne, som var nyligen hjemkomne, at komme til Forhøiningen.

Ældste *W. C. Dunbar* sang: „O Zion, dear Zion."

Ældste *Spicer W. Crandall* talte om de Velsignelser, som Haandkarre-Compagniet, ved hvilket han var ansat, havde nydt under Ældste D. D. Mc Arthur.

Ældste *W. C. Dunbar* sang: „We are going to dwell in famed Utah."

Ældste *N. H. Felt* berørte i Korthed sin Mission tilligemed Ældste Taylor for at grundlægge Udgivelsen af *The Mormon*.

Ældste J. D. F. Mc Alister sang: „the Cricket song."

Sang af Choret.

Velsignelsen af Ældste *D. Spencer*.

Kl. 2 Eftermiddag.

Sang af Choret.

Bøn af Patriark *John Young*.

Sang af Choret.

Ældste *John Mc Donald* gjorde nogle faa Bemærkninger med Hensyn til sin Mission.

Patriark *John Young* hentydede paa den første Conference, som holdtes i Dalen i Dag for ni Aar siden, og stillede den i Modsætning til den nærværende.

Ældste *H. W. Church* vidnede om Sandheden af det Værk, hvormed vi er beskjæftigede.

Ældste *Knud Petersen* gav en Beretning om sin Mission til Norge, og efter Præsident Kimballs Opfordring talte han til Forsamlingen paa Norsk.

Ældste *W. Buttler* berettede Noget af sin Erfaring, medens han var paa sin Mission i England.

Ældste *Boley* talte om sin Mission i Pensylvanien.

Ældste *E. Ellsworth* bar Vidnesbyrd om Sandheden om Herrens Værk, og at Joseph, Brigham, Heber og Jedediah var Herrens Propheter.

Broder *John Wooley* voteredes paa til Biskop for det 9de Ward.

Foreslaaet, at Missionærerne, som nyligen var hjemkomne, gaaer og styrker deres Brødre overalt i Utah Territorium. Eenstemmigen vedtaget.

Præsident *Kimball* gav Missionærerne nogle Raad.

Præsident *B. Young* foreslog, at Conferencen sluttes og samles igjen den 6te April 1857, Kl. 10 Form. paa dette Sted.

Præsident *Grant* opfordrede Biskopperne og alle Andre til at leve efter deres Religion.

Præsident *B. Young* formanede Folket til at lade Broder Grants Ord synke dybt i deres Hjerter og bevare dem der; og velsignede Forsamlingen i Herrens Navn.

Ældste *C. W. Dunbar* sang: „I would be a Mormon."

Choret sang: „Awake, put on thy strength, oh Zion!"

Præsident *B. Young* sluttede Conferencen med Bøn.

Guds Regjering

af *John Taylor.*

Femte Capitel.

(Fortsat fra Pagina 149.)

Og i Sandhed saavidt er det gaaet med disse Afskyligheder, saa det synes at være en indrømmet Kjendsgjerning, at disse Ting kan ikke raades Bod paa; og endskjøndt der gives Love med Hensyn til ægteskabelige Forbindelser, findes der Nationer, der kaldes Christne, som virkeligen giver Bevilgning til Løsagtighed og al den Nedværdigelse og Elendighed, som ledsager samme. Heller ikke findes disse Ting alene i de lavere Klasser; Tøilesløshed og Vellystighed gaaer Haand i Haand og hersker ubehindret ved Hofferne, iblandt de Adelige og Kongerne paa Jorden. Statsmanden, Politikkeren, Kjøbmanden og Arbeideren, de er alle fordærvede. Verden er fuld af Hoer, forbudne Kjærlighedshandeler, Skjørlevnet og Vederstyggeligheder. Gaaer man paa Maske-Ballerne i de fornemste Theatre i Paris og andre store Stæder, vil man see Tusinder af begge Kjøn lægge deres utugtige Tilbøieligheder for Dagen paa en fræk, uforskammet Maade, uden ringeste Undseelse. I Sandhed, Liderlighed og Tøilesløshed har fuldt Herredømme, ikke at tale om Lastens Huler, som findes andensteds. London vrimler af ulykkelige Væsener, som er bragte ved Exempel, Forførelse og Elendighed til deres faldne, fornedrede Tilstand. Det samme finder Sted over hele England, Frankrige, de Forenede Stater og alle Nationer. Derfor bliver Millioner af Ungdommen fordærvede, og frembringer de modbydeligste Sygdomme, og paafører deres Afkom Syndens Forbandelse, og disse, igjen, opstaaer og træder i deres fordærvede Fædres Fodspor. Ikke at tale om de Tusinder af yndige Væsener, som Gud bestemte til Mendenes Ledsagerinder i Tid og Evighed og til at frembringe et reent Afkom, men som nu er fordærvede, fornedrede, besmittede, faldne, usle og elendige Stakler, Samfundets Udskud, fornærmede, undertrykte, foragtede og mishandlede, tilbringende en elendig Tilværelse, førte fra en Grad af Fornedrelse til en anden, indtil Døden, som en Ven, slutter deres sørgelige Livsløb, dog uden Haab. Saaledes er Mennesket, som blev skab reent, i sin Skabers Billede, og som kunde staae stolt opret som Guds Repræsentant, reen og ubesmittet, fornedret, faldent, fordærvet, sygeligt og sunket dybt under den umælende Skabning, en Bold for sine Lyster og Lidenskaber, og en Slave for sine utøilede Begjærligheder. Jeg skriver tydeligt om denne Gjenstand, og jeg gjør det, fordi det er en Forbandelse for Verden, og Gud vil kræve Nationerne til Regnskab for disse Ting. Forgjæves altsaa udgiver Menneskene Love angaaende disse Ting; thi Nationerne have fordærvet sig selv og kan ikke raade Bod derpaa. Menneskene maa være regjerede af høiere og renere Bevæggrunde end blot menneskelige Forordnin-

ger. Dersom Verdens Børn forstod deres sande Stilling, og de evige Følger for dem og deres Sæd, vilde de føle anderledes. De vilde føle, at de var evige Væsener, at de var ansvarlige for Gud baade for deres Legeme og Aand. Intet andet end Kundskab om Menneskets Fald og sande Stilling, og Udfoldelsen af Guds Rige, kan gjenoprette Mennesket til sin sande Stilling, gjenoprette Guds Orden og Huusholdning, og gjenindsætte Mennesket i sin naturlige Stilling paa Jorden.

Da vi nu har talt om Mennesket som et evigt Væsen, vil vi nu undersøge hvad Forhold det staaer i til Jorden; thi det er Guds Regjering som vi ønsker at fæste vort Sind ved. Denne Jord er Menneskets evige Arvedeel, hvor det vil have sin Tilværelse efter Opstandelsen; thi Jorden er bestemt til at renses og blive celestial (d. e. himmelsk). Jeg veed, at denne Læresætning synes forunderlig for Mange, fordi man almindeligen antager, at vi skal fare op til Himmelen; at Himmelen er de Retfærdiges endelige Bestemmelsessted, og at vi aldrig vender tilbage, naar vi forlader denne Verden. Derfor siger Wesley: *„Henvend Eders Haab til hiint himmelske Sted, udenfor Tid og Rum, de Helliges sikkre Bolig;“* og dette er en Mening, som almindeligen troes af den christne Verden.

Vi vil derfor begynde med at spørge: Hvor er Himmelen? Kan Nogen paavise dens Beliggenhed? Jeg vil bemærke, at det er et Ord af næsten ubegrændset Betydning; ikkedesmindre vil vi undersøge Gjenstanden lidt. Vi læser, at i Begyndelsen „skabte Gud Himlene og Jorden;“ og videre, at han kaldte „Firmamentet“ Himmelen. Deraf lærer vi, at Himlene blev skabte af Herren, og at Himlene blev skabte paa, eller omtrent den samme Tid som Jorden, og at Firmamentet kaldes Himmelen. Der siges videre om Firmamentet, at „Gud adskilte Vandene, som var under Firmamentet fra dem, som var over Firmamentet.“ Derfor da Gud ødelagte Verden ved Vandfloden, „aabnede han Himmelens Sluser;“ og da Regnen ophørte, „lukkede han Himmelens Sluser.“ Nu et Ord om dette Firmament: Hvor er det? „Og Gud sagde: Vandene udgive mangfoldigen vrimlende Dyr, som have levende Sjæle, og Fugle, som skulle flyve over Jorden i det aabne Himmel Firmament.“ Vi udfinder altsaa fra det Foregaaende, at Firmamentet kaldes Himmel; og Skriften siger, at Jesus vil komme i Himmelens Skyer. Matth. 24, 30. Marc. 13, 26. Men der er andre Himle; thi Gud skabte denne Himmel og denne Jord; og hans Throne var til før denne Verden rullede ind i Tilværelsen, eller Morgenstjernerne sang tilsammen af Glæde; thi „Himmelen er Guds Throne, og Jorden er hans Fødders Skammel.“ Salomon siger: „Himlenes Himmel kan ikke omfatte Dig.“ Denne Himmel er tilsløret for de Dødeliges Øine; Aander vrimler der, men vi kan ikke see dem; og og Engle svæver der, men er usynlige for os, og kan ikkun kjendes eller sees ved guddommelig Aabenbaring.

(Fortsættes.)

Afskedssang.

Mel. Bertrands Afskedsqvad.

Farvel! Farvel! vort Fødeland vi byder,
Farvel! Du Land, hvor Lyset først vi saae;
Fra glade Hjerter Afskedssangen lyder
Til elskte Venner, som tilbage staae —
Farvel! Farvel! vi Zion har for Øie,
Men ei vi glemme Eder, Kjære, her;
:,: Vor Bøn for Eder sendes mod det Høie,
At gjensee Eder, det er vort Begjær. :,:

I Vestens Bjergeland vi søge Hvile,
Der er vort Hjem — der er vort Fædreland —
Paa Zion der, vil Herren venligt smile —
Der findes Fred — der rinder Livsens Vand —
Propheterne der Herrens Ord udtale,
Og Folket lyder Himlens rene Bud —
:,: Der er saa godt i Zions skjønne Dale,
Og derfor vandre vi fra Babel ud. — :,:

Her truer Nød eg Krigens vilde Flammer;
Her øines klart Fordærvelse og Blod —
Elendighed det store Babel rammer
Og Engle rive Klinten op med Rod —
Da Mørkets Hær, som Bundne til en Hule,
Skal samles for at vente tusind Aar —
:,: Men Herren vil for dem sit Aasyn skjule
Til frem af Graven de til Dommen gaaer — :,:

Farvel! Farvel! da elskte Venneskare —
Til Zions kjære Hjem vi reise nu;
Snart Gud sin Magt vil herlig aabenbare
Til Zions Fryd, men Babels Fald og Gru. —
Vi nu vort Hjem med Fryderaab forlade,
Med Haabet om et Nyt i Vestens Dal —
:,: Farvel da Venner! nu vi reise glade —
Vi haabe, at vi atter samles skal. — :,:

Christiania den 4de Januar 1857.

C. C. A. Christensen.

Indhold.

	Side.		Side.
Joseph Smiths Levnetsløb (fortsat)	177.	Conferencen i Store-Saltsø-Stad	186.
De Helliges Eenhed (fortsat)	182.	Guds Regjering (fortsat)	190.
Redaktionsbemærkninger	185.	Poesie	192.

„Skandinaviens Stjerne" udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned og faaes paa Contoiret i Lorentzens Gade Nr. 504, A. 5. Stuen tilvenstre og paa alle kongelige Postcontoirer.

Udgivet og forlagt af Hector C. Haight.
Trykt hos F. E. Bording.

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de sidste Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

6. Aarg. Nr. 13. *Den 1. April 1857.* Priis: 6 Sk. pr. Expl.

Guds Regjering

af *John Taylor.*

Femte Capitel.

(Fortsat fra Pagina 191.)

Derfor siger Paulus, at „han var henrykt ind i den *tredie* Himmel.“ Stephanus saae Himlene aabnede og Menneskens Søn siddende ved Guds høire Haand.“ Hvor saadan Aabenbaring finder Sted, der findes, uden Flytning af Legemet, en fuldkommen Kundskab om Tingene, saaledes som Gud kjender dem, saavidt som de aabenbares. Saaledes, da Johannes var paa Øen Patmos, siger han: „Jeg henryktes i Aanden paa Herrens Dag, og jeg hørte bag mig en høi Røst, som en Basunes, der sagde: Jeg er Alpha og Omega, den Første og den Sidste, og hvad Du seer, skriv det i en Bog.“ Aabenb. 1, 10. 11. Da begyndte Aabenbaringen. Det var ligeledes paa samme Maade med Stephanus. Vi uddrager fra dette, at der er et Slør, som skjuler Himlene for vort Blik; men naar dette Slør borttages, og vort Syn er oplyst ved Guds Aand, da kan vi beskue den evige Verdens Herligheder, og Himlen er aabnet for vort Blik.

Naar Personer tages bort fra Jorden og skjules for vort Blik, siger man, at de er farne til Himmels. Derfor siges der, at Elias foer ved en Storm til Himmelen. 2 Kong. 2, 11. Og der siges ogsaa om Jesus, at „der han velsignede dem, skiltes han fra dem og foer op til Himmelen.“ Luc. 24, 51. Men det er de Helliges Bestemmelse, vi har at gjøre med; og om den vil jeg bemærke, at der er mange Grader af Herlighed, og Mennesket vil vorde dømt efter dets Gjerninger. „Der er een Herlighed lignet ved Solens Glands, en anden ved Maanens, og en anden ved Stjernernes; thi ligesom een Stjerne overgaaer den anden i Klarhed, saaledes er og de Dødes Opstandelse.“ 1 Corinth. 15, 41. 42.

Det vilde ikke passe med mit Øiemed for Nærværende at gaae ind i alle Enkelthederne af denne

Gjenstand. Jeg vil dog korteligen bemærke, eftersom jeg nu er i Færd med at tale om Menneskets Legeme, at der er et Sted, kaldet „Paradiset," hvortil de Afdødes Aander gaaer, og venter der paa Opstandelsen og deres Gjenforening med Legemet. Dette var en gammel Læresætning iblandt Jøderne. Paulus ogsaa „blev henrykt ind i Paradiset og hørte uudsigelige Ord." 2 Corinth. 12, 4. Jesus siger i Johannis Aabenbaring: „Den, som seirer, ham vil jeg give at æde af Livsens Træ, som er midt i Guds Paradiis." Aabenb. 2, 7. Dette Paradiis er dog ikke Stedet for opstandne Legemer, men for hedengangne Aander; thi Jesus siger til Røveren paa Korset: „I Dag skal Du være med mig i Paradiis." Luc. 23, 43. To Dage derefter, og efter Opstandelsen af hans Legeme, da Maria saae efter Herren, og han aabenbarede sig for hende, sagde han til hende: „Rør ikke ved mig; thi jeg er endnu ikke opfaren til min Fader, men gak til mine Brødre og siig dem: jeg farer op til min Fader, og Eders Fader, og til min Gud og Eders Gud." Joh. 20, 17. Vi lære altsaa heraf, at Jesus gik til Paradiset i Aanden tilligemed Røveren paa Korset; men han havde ikke været med sit Legeme hos sin Fader.

Vi vil nu tale om Himmelen, som et Belønningssted for de Retfærdige. Daniel, da han taler om Opstandelsen, siger: „Mange af dem, som sove i Støvet, skulle opvaagne; Somme til evigt Liv, og Somme til Skam og evig Vanære." Dan. 12, 2. Jesus siger, at de, som har forladt Alt og fulgt ham, „skal arve evigt Liv." Matth. 19, 29.

Der tales ogsaa om en Livsens Bog. Paulus taler om Nogle, hvis Navne var skrevne i den. Philip. 4, 3. Jesus hentyder ogsaa til det samme i Joh. Aabenb. 3, 5., hvor han siger: „Den, som seirer, han skal iføres hvide Klæder, og jeg vil ikke udslette hans Navn af Livsens Bog;" og da Johannes taler om det nye Jerusalem i det 21, 27., siger han: „Og intet Ureent skal komme ind i den, ei heller Nogen, som øver Vederstyggelighed og Løgn; kun de, som er skrevne i Lammets Livsens Bog." Deraf vil det sees, at de, som adlyder alle Guds Befalinger, og hvis Navne er skrevne i Lammets Livsens Bog, skal tilsidst indkomme i det nye Jerusalem. Jesus siger atter i Aabenb. 3, 21.: „Den, som seirer, ham vil jeg give at sidde med mig paa min Throne, ligesom og jeg haver seiret, og sidder hos min Fader paa hans Throne." Dette er altsaa den Himmel, saavidt jeg kan forstaae, som Folk venter at komme til.

Vi vil nu forsøge at udfinde dens Beliggenhed. Ovenfor har vi bemærket, at de Hellige skal faae evigt Liv, og at de skal være med Jesus, og ligeledes i det nye Jerusalem. Vi maa nu undersøge hvor Jesu Rige skal være, og hvor Stedet skal være for det nye Jerusalem. Daniel siger i det 7, 13. 14.: „Jeg saae i Synerne om Natten og see, der kom En i Himmelens Skyer, liig Menneskens Søn, og kom ind til den Gamle af Dage, og de førte ham frem for ham. Og der gaves ham Magt og Ære og Rige, at alle Folk, Nationer og Tungemaal skulde tjene ham; hans Herredømme var et evigt Herredømme, som ikke forgaaer, og hans Rige skal ikke fordærves." Heraf finder vi altsaa, at Jesus kommer for at grundlægge et Rige. Hvor er det Rige? Skriften

siger, at alle Nationer, Stammer og Tungemaal skal tjene og lyde ham. Hvor findes disse Nationer, Stammer og Tungemaal? Svaret er, paa Jorden. Vi vil dernæst spørge: Hvor skal de Hellige være? Daniel siger i det 7 C. 27de Vers: „Men Riget og Magten, og Rigernes Storhed, som er *under al Himmelen*, skal gives til det Folk, som er den Allerhøiestes Hellige.“ Her finder vi altsaa, at Jesus regjerer under hele Himmelen med sine Hellige, og at alle Nationer, Herredømmer og Magter skal tjene ham. Jeg bemærkede ovenfor, at de, som seirede, skal være med Jesus, og tilligemed ham have det evige Liv. Sacharias taler i det 14de Cap. om en Tid, da der skal blive en stor Forsamling af Folkene imod Jerusalem, efter at Guds gamle Folk, Jøderne, har forsamlet sig der, og Herren selv skal komme frem til deres Forsvar. Han siger i det 3, 4, 5 og 9 Vers: „Da skal Herren drage ud og krige imod de samme Hedninger, som da han pleiede at føre Strid paa Stridens Dag. Og hans Fødder skulle paa den samme Dag staae paa Oliebjerget, som er ligefor Jerusalem mod Østen, og Oliebjerget skal revne midt ad fra Østen til Vesten, at der skal blive en saare stor Dal, og Halvdelen af Bjerget skal vige mod Norden og den anden halve Deel derafmod Sønden. Da skulle I flye til mine Bjerges Dal; thi Bjergenes Dal skal naae til Azal, og I skulle flye, ligesom I flyede for Jordskjælvet i Ussiæ, Judæ Konges, Dage; og Herren min Gud skal komme og alle Hellige med Dig. Og Herren skal være Konge *over al Jorden;* paa den samme Dag skal der være een Herre, og hans Navn eet.“ Vi finder altsaa her, at Jesus skal komme, og *alle hans Hellige* skal komme med ham; og at Herren skal være Konge *over al Jorden*. Spørgsmaalet opstaaer igjen: Hvor vil Jesus regjere tilligemed sine Hellige? Svaret er *paa Jorden*. Vi vil atter henvise til Johannis Aabenbaring. Han siger i det 20, 4: „Og jeg saae deres Sjæle, som vare halshugne for Jesu Vidnesbyrds og for Guds Ords Skyld — — — og de bleve levende, og regjerede med Christo de tusinde Aar.“ Og om vi ønsker at vide *hvor* de vil regjere, vil vi atter lade Johannes tale i det 5te, 9. 10.: „Fordi Du er slagtet og med dit Blod haver kjøbt os til Gud af alle Stammer og Tungemaal og Folk og Slægter. Og Du haver gjort os til Konger og Præster for vor Gud; og vi skulle regjere *over Jorden*.“ Det er unødvendigt at anføre mere angaaende denne Gjenstand; det er saa tydeligt, at den, som løber forbi, kan læse det. Jeg veed, at der gives dem, som vil sige os, at dette ikke er de Helliges endelige Bestemmelse. Jeg vil bemærke her, at mange store Tildragelser vil finde Sted med Hensyn til Jordens Renselse, hvis omstændelige Beskrivelse ikke vedkommer mit Ærnne for Nærværende. Dog vil jeg anføre, at, dersom Folk antager at de ikke vil boe i en Himmel paa Jorden, efter at den er renset, tager de feil; thi dersom den Lykke bliver os til Deel, at vi har vore Navne skrevne i Lammets Livsens Bog, og kommer ind i det nye Jerusalem, saa maa vi i det samme nye Jesusalem nedstige til Jorden. Jeg synes jeg hører Personer sige: Hvad! skal vi da ikke blive i Himmelen? Jo — i Himmelen; men den Himmel vil være paa Jorden; thi Johannes

siger i det 21de, 1—4.: „Og jeg saae en nye Himmel og en nye Jord, thi den første Himmel og den første Jord vare forgaaede (rensede ved Ild og blevne celestiale), og Havet var ikke mere. Og jeg, Johannes, saae den hellige Stad, det nye Jerusalem, at stige ned af Himmelen fra Gud, beredet som Bruden, smykket for sin Brudgom. Og jeg hørte en høi Røst fra Himmelen, som sagde: see, Guds Paulun er hos Menneskene, og han skal boe hos dem; og de skulle være hans Folk, og Gud selv skal være med dem, og være deres Gud. Og Gud skal aftørre hver Taare af deres Øine, og Døden skal ikke være mere, ei heller Sorrig, ei heller Skrig, ei heller Pine skal være mere; thi det Første er veget bort." Vi seer altsaa heraf, at Jorden er Menneskets endelige Bolig; og i denne Hensigt blev den først skabt, og den vil aldrig opfylde dens Skabelses Maal, indtil dette finder Sted. Ei heller vil Mennesket nogensinde opnaae Maalet for sin Skabelse, indtil dets Aand og dets Legeme er luttret og det indtager sin sande Stilling paa Jorden.

Guds Propheter, i enhver Tidsalder, har skuet fremad til denne Tid; og medens Mange ansaae dem for Daarer, lagde de en evig Grundvold for sig; de saae med Foragt paa det glimrende Tant, som bedaarede de taabelige og fordærvede Mennesker; de kunde ikke føie sig efter deres Ränker og Bedrageri; men med Guds Frygt for deres Øine, og en Kundskab om det Tilkommende, stod de stolt opreiste i Bevidstheden om deres Uskyld og Retskaffenhed, foragtede baade Menneskenes Roes og Magt, udholdt Lidelser, Savn og Død; omvankende i Faare- og Gedeskind, lidende Mangel, martrede og plagede; „thi de forventede den Stad, som haver Grundvold, hvis Bygmester og Forarbeider er Gud." Hebr. 11, 10. Derfor siger Job i det 19de, 25. 26.: „Jeg veed, at min Frelser lever, og at han paa den sidste Dag skal staae *paa Jorden;* og omendskjøndt Ormene, efter min Hud, skal ødelægge dette mit Kjød, skal jeg dog i mit Kjød see Gud."

(Fortsættes.)

De Helliges Eenhed — Broderskab i Christo.

(Fra „the Millennial Star.")

(Fortsat fra Pag. 184.)

Vi har seet, at Christi og hans Apostlers Mission og Lærdomme sigtede til Samfundets Gjenfødelse; at Evangeliet blev givet i den Hensigt, og at alle dets Bestræbelser vare i den Retning. Naar vi ydermere betragter det brede Grundlag for Kirken, som er fremstillet af Apostelen Paulus i almindelige Udtryk, maa Tilliden forøges angaaende den Kjendsgjerning, at i Guds Rige vil Verdens sikkre og eneste Haab findes. „Der er eet Legeme og

een Aand, ligesom I og ere kaldte til eet Haab i Eders Kald, *een* Herre, *een* Tro, *een* Daab, *een* Gud og Alles Fader, som er over Alle, og ved Alle, og i Eder alle." Dette er i Sandhed en fast Grundvold for Organisationen af et naturligt Samfund.

Vi komme nu til at betragte Jesu Christi Kirke af Sidste Dages Hellige. Den gjør Paastand paa at være netop det Rige, som Daniel sagde, at Gud vilde oprette i de sidste Dage. Den tilbyder sig som Verdens Haab, og denne Kirkes Apostler og Ældste erklærer, at de er bemyndigede af Gud til at udføre Samfundets Gjenfødelsesværk. Derfor bør Eenhed og Broderskab være dens Missions høieste Formaal, og dersom den er af Gud, maa dette være Tilfældet.

Vi vil undersøge og see om denne Kirke fremstiller de anførte Træk og Retninger; om den, i dens Barndom, bar den guddommelige Lignelse, og om den under sin Vext nogensinde har udviklet og frembragt i tydeligere Omrids hine Særkjender, som giver Guds Rige dets Eiendommelighed, og som Verden ikke har været heldig i at efterligne. Er det lykkets denne Kirke, da er dens Guddommelighed stadfæstet; thi derpaa, siger Jesus, „skal alle Mennesker kjende, at I ere mine Disciple." „At de skulle være fuldkommede til eet, at Verden kan kjende, at Du haver udsendt mig." Forudsat at de Sidste Dages Helliges Kirke viser en Nærmelse til Eenhed, det beviser ikke alene, at dens Oprindelse er fra Himmelen, men stadfæster ogsaa Guddommeligheden af Christi Mission, hvilket paa den anden Side den frafaldne Christenhed ikke gjør; thi det, som Jesus erklærede at være det ægte Beviis for Verden paa hans Kaldelse, fremvises ikke af Secterismen.

1) Mormonsk Theologi lærer, at Grundvolden for Samfundets Gjenfødelse er en theocratisk Regjeringsform.*) Denne indbefatter Dannelsen af en Samfundstilstand, hvori Gud har Overbestyrelsen med Menneskets Anliggender, og former ethvert Forhold. Heller ikke er dette for de Hellige en Sag, som blot bestaaer af Ord — et sværmersk Intet, en Phantasie-Regjering, eller en Drøm om Natten, der forsvinder, naar Dagen kalder os til travl Virksomhed; men for dem er Guds Konge- og Herredømme over dem ligesaa bogstaveligt og virkeligt som en jordisk Konges over sine Undersaatter. Denne theocratiske Idee blander sig og gjør sig gjeldende i deres daglige Anliggender og Pligter, og endog i deres offentlige og huuslige Fornøielser. Ofte har Tilskuere været aldeles forbausede over de praktiske Beviser, som de Hellige giver paa denne Eiendommelighed i deres Religion. Hedenske Begreber er saa fuldstændigen vendt op og ned paa og gjækkede ved Mormonernes Maade at udføre Tingene paa, som at aabne offentlige Fornøielser, Selskaber og Baller i Herrens Navn, og ved at paakalde hans Velsignelse, saa at Hjernen paa Reisende, Skribenter, Præster og Folk er derved sat i en fuldkommen Forvirring. Og vel maatte dette blive Tilfældet, thi Gud er saa aldeles udeladt eller forglemt i det praktiske

*) Det er Guds umiddelbare Regjering formedelst sit Præstedomme og sine aabenbarede Love.

Liv i Hedningesamfundet, og hans Regjering og Rige er saa rene Hjernespind i de Christnes Indbildning, at et theocratisk Samfund er for dem ligesaa forunderligt, som deres egen Forflyttelse ind i en anden Verden vilde være. Denne de Helliges Eiendommelighed i Modsætning til Hedningevæsenet er vigtig og betydningsfuld. Verden maa kneise med Nakken og vrøvle om, at det altsammen er religiøs Naragtighed; ikkedestomindre tilkjendegiver disse de Helliges Særkjender, at dette Folk er sig bevidst at være regjeret af Gud, i en saadan Grad, at det beskæmmer det falskeligen saakaldte christne Samfunds gudsfornegtende Begreber og Sæder. Ved at vise denne følelige og udstrakte Indblanden af Theocrati i dets Systems Virken, som Menneskene har behaget at kalde „Mormonisme," beviser vi meget mere end det først kunde synes, eftersom den praktiske Guds Regjering maa være Grundlaget for Samfundets Gjenfødelse. Alle de gamle Hellige troede dette; de mangelfulde Systemer i de tilbagelagte sex Aartusinder bekræfter det; Fornuft, Udviklingsorden og Opdragelse forener sig ogsaa i at understøtte vor Anskuelse. Det er en Grundlov, saavel som en almindelig Lov, at den Høiere regjerer den Ringere, at Lærlingen lærer af Mesteren, og at den videnskabelige Mand modtager Underviisning af Naturen. Paa samme Maade maa Gud anvise Veien til Ophøielse og Fuldkommenhed og lægge Grundvolden for Samfundets Gjenfødelse. Det Samfund er ikke ægte, hvis Overhoved Gud ikke er. Eenhed og Broderskab kan ikke erholdes, dersom Menneskeslægtens store Fader udelades fra Samfundsorganisationen. Theocrati har været Regjeringsformen iblandt Guds Folk i alle Tidsaldre, om de end undertiden har været fredløse, eller holdte i Fangenskab, eller nødte til at skjule sig paa Grund af de Onde. De Sidste Dages Hellige, derfor, idet de antager nævnte Regjeringsform i Lighed med de fordums Hellige, skrider ikke alene fremad til Eenhed og Broderskab med Hensyn til disse af denne Uddeling, men omfatter ogsaa enhver trofast Sjæl af Menneskeslægten. Hvor nær træffer ikke dette sammen med Christi Bøn, hvor nøiagtig er ikke Overeensstemmelsen! „Men jeg beder ikke alene for disse, men ogsaa for dem, som formedelst deres Ord skulle troe paa mig; paa det de maae Alle være eet, ligesom du, Fader, i mig, og jeg i Dig, at de og kulle være eet i os." „Mormonismen afgiver i dens theocratiske Grundvæsen det sande Grundlag for Samfundets Gjenfødelse — for Eenhed og Broderskab.

2) Sekterisk Christendom fremstiller mange Slags Veie, Tro, Haab, Interesser, Bestemmelser og Aander; mange Slags Kirkeorganisationer, Samfund, Systemer, Indretninger, Forsamlinger og Communer, ligesaa forskjellige fra hverandre, som Handelsfirmaerne er i nogen Nation, ligesaa talrige og kappende med hverandre som de næsten talløse Udsalgssteder i det handelsdrivende England. I Sandhed, endog disse sidste tjener alene til at udgjøre den store Adskillelse iblandt Folket og Interessens Splittelse, som er saa almindelig i Nutidens Samfund.

Som ovenfor bemærket, dette er i Religionen forsvaret som heldbringende Kappelyst, nødvendig for Christendommens Fremgang; og i timelige Anliggender ansees det, at Samfundet kan ikke løbe paa Civilisationens Bane uden denne Kappen. Hvad der angaaer den religiøse Deel af Spørgsmaalet, saa kan vi ikke fatte hvorledes dette Uhyre, Sekterismen, med de mange Hoveder og mange Legemer, kan bidrage til Christendommens Fremgang, eftersom Christi Evangelium indbefatter Eenhed og Broderskab. Og alligevel siger man os, at uanseet alt dette, er det dog kun een Kirke, Dele af Christi Legeme; men dersom denne Splittelse er blot en Skuffelse, vil det være vanskeligt at sige, hvori den adskiller sig fra Virkeligheden. Endskjøndt man siger os, at Uovereensstemmelsen er ikkun angaaende mindre Punkter, vilde det ikkedesmindre blive vanskeligt logisk at bevise, hvorledes det kan være mindre væsentligt, som saa almindeligt har en skadelig Indvirken paa Samfundet, og frembringer den nærværende Tingenes Tilstand, hvorledes Overeensstemmelse angaaende nogle faa Punkter kan opveie Meningsforskjellen angaaende de titusinder, eller hvorledes Enighed kan triumphere, naar Sekterismen er seierrig paa enhver Mark. Til Trods for disse Nutidens Samfunds herskende Begreber og Særkjender, lærer de Helliges Theologi, at de maa blive *eet* baade i aandelige og timelige Ting. Den holder for, at ingen Sag er ringe, som er i Fjendskab med Eenhed og Broderskab, ei heller er Noget uvæsentligt, som bidrager til at danne disse Forhold. Den indskærper den Idee, at der maa være en fuldkommen Overeensstemmelse i Legeme, Aand, Tro, Haab, Lærdom, Interesse og Bestemmelse. Ved Gjennemførelsen af disse Hoved-Anskuelser erklærer den, at der er blot *een* Saliggjørelsesplan for *alle* Adams Sønner. Der findes ingen Voldgiftskjendelse i dette System. Dissenter og Geistlige, Papister og Hedninger, Fortidens som Nutidens, maa alle komme ind ad den samme Dør og vandre paa den samme Sti, dersom de skal opnaae celestial Herlighed. Naar de, som er i Mørke angaaende Saliggjørelsens store System, fremkaster for de Hellige Tilværelsen af Loven om de kjødelige Bud i gamle Israel, og paastaaer, at Evangeliet blev ikke prædiket førend i Christi Dage, henviser Brødrene dem til saadanne Skriftsteder, som: „Den (Loven) blev *føiet til* for Overtrædelsers Skyld.“ „Thi for os blev Evangeliet prædiket, *ligesaa vel som for hine;* men Ordet, som prædikedes, gavnede dem ikke, fordi det var ikke forenet med Tro hos dem, som hørte det.“ „I Elskelige! da jeg alvorligen havde for at tilskrive Eder om den fælles Frelse, fandt jeg det fornødent at tilskrive Eder med Formaning om at stride for den Tro, som *engang er overantvordet de Hellige;*“ og mange andre bibelske Anviisninger, at de Troende i alle Tidsaldre, som ikke forhærdede deres Hjerter, forstod Evangeliet og blev frelst ved det. I Sandhed, i ovenstaaende Anførsler er fremsat Exempler for de Hellige baade af Paulus og Juda paa hvad der var skeet før deres Tid. Men om der endog ikke var saadanne Anviisninger i den hellige Bog — ja, om Bibelen end ikke var ble-

ven skreven, og alle Spor af Fortidens Historie var tabte, vilde dog de Sidste-Dages-Hellige være lige overbeviste om dette Punkt. Aanden af deres Religion vilde nøde dem til at antage denne Anskuelse om Gjenstanden. Deres Tilbøielighed og Hang til Eenhed og Broderskab, som var og er hos alle Hellige, og som er plantet i deres Hjerter ved den Hellig-Aand, vilde ikke lade dem betragte Tingen i noget andet Lys. Om end ikke eet Ord var bleven skrevet desangaaende, den Overbeviisning hos dem vilde være lige saa stærk: *„At de Alle maa være eet."* Med denne Nøgle kan enhver Biomstændighed oplukkes. Der siges her i Sandhed fra Begyndelsen til Enden i almindelige Udtryk: „En fuldkommen Overeensstemmelse i alle Punkter.

3) De Sidste Dages Hellige er ikke alene enige med de forrige Dages Hellige i en almindelig Betydning, men ogsaa i enhver theokratisk Enkelthed. For dem maa der nu ligesaavel som i Petri, Jacobi, Johannis og Pauli Dage være inspirerede Apostler, Profheter, Evangelister, Hyrder, Halvfjerdsindstyver, Ældster, Lærere og enhver anden Embedsmand i Kirkens Organisation. De er ogsaa visse paa, at Kirkens Organisation i Christi Dage stemte overeens med Kirkens i enhver anden Tidsalder. Naar sekteriske Præster siger dem, at saadanne Embedsmænd er unødvendige nu, og at denne Tingenes Orden ikke var bestemt til at vedblive, ændser de ikke saadanne Vrangslutninger. Mormonsk Theologi og den Hellig-Aand henpeger til Eenhed og Broderskab i Organisationen, ligesaa vel som i alt Andet. Angaaende Vaaset om det mindre Væsentlige i Religion kunde der dog passende spørges: Dersom Nutidens Christendom havde den samme Organisation, og den samme Tingenes Tilstand, som de forrige Dages Hellige klyngede sig saa fast til, og som de Sidste Dages Hellige ligesaa vedholdende klynger sig til, om den da vilde være det store Uhyre med de mange Hoveder og mange Legemer, som den nu er?

(Fortsættes.)

Skandinaviens Stjerne.

Den 1ste April.

Vi har erfaret, at de to sidste Haandkarrecompagnier af Emigranter ankom den 9de og 30te Novbr. sidstleden. Iblandt dem, der ankom den 9de, antager vi at de skandinaviske Emigranter var. Paa Grund af den sene Aarstid havde de lidt Besværligheder formedelst Uveir og Kulde, men tilstrækkelig Hjælp af Trækdyr og Vogne, ladte med Levnetsmidler og Klæder var, ved det første Præsidentskabs Omhu, og ved de Helliges i Utah Beredvillighed at hjælpe, udsendte til at møde dem, tage dem op og vederqvæge dem. Dødeligheden har været mindre iblandt Haandkarrecompagnierne, end de foregaaende Aar iblandt Vogntogscompagnierne. — Vi henviser vore Læsere til følgende Anmeldelse af vor elskelige Broder Præsident Grants Døds. Han var agtet og elsket som en stor Mand i Israel.

Præsident Jedediah M. Grants Død.

Ifølge Efterretninger fra Utah har vi den sørgelige Efterretning at meddele, at Jedediah M. Grant, Præsident Brigham Youngs anden Raadgiver, døde Mandag Aften den 1ste December 1856, Kl. 10 og 20 Minutter i en Alder af 40 Aar, efter en Sygdom, som varede omtrent 2 Uger, og begyndte med Forkjølelsesfeber og endte med Lungebetændelse. Denne pludselige og uventede Tildragelse vil fremmane deeltagende Følelser af Sorg og Bedrøvelse iblandt alt Guds Folk, men fornemmelig iblandt dem, som var nærmere bekjendte med denne store og gode Mand i Israel. Han indtraadte i Kirken i sin tidlige Ungdom, og har været med de Hellige i alle deres Trængsler og Gjenvordigheder. Hans Trofasthed i Modgang og Medgang — hans utrættelige Udholdenhed og Charakteerfasthed — hans ubegrændsede Kjærlighed for Sandhedens Sag — hans varme Hengivenhed for de Hellige, forenet med et utvungent selskabeligt Væsen, gjorde ham elsket af mange Tusinder.

I mange Aar indehavde han den høie og vigtige Stilling som een af de syv Præsidenter over alle de Halvfjerdsindstyve, og var meget agtet og elsket i denne ansvarsfulde Stilling. Ved Militsen var han General-Major og tjente med Hæder og Værdighed og nød Alles Kjærlighed og Bifald. Som Borgemester i Saltsøstaden har han fremmet sine Medborgeres Velfærd ved at udtænke og udføre nyttige Planer. I den lovgivende Forsamling var han mange Gange eenstemmigen valgt som Husets Præsident. I denne hæderlige Stilling fremviste han paa en mærkelig Maade saadanne Charakteertræk, som saa ypperligen qvalificerede ham til at præsidere over hiin værdige Forsamling. Men i det høie og hellige Kald som een af de tre Præsidenter over Guds Kirke paa Jorden skinnede hans Viisdom og Talenter allerklarest. Den Hellig-Aands Lys og Kraft var mægtigen i ham. Hans Ord var som Torden og slog som den stærke Lynild ned i Hyklerens og Overtræderens Hjerte. Sandhedens ildfulde Sprog flød fra hans Læber og trængte ind og ransagede Menneskenes Indre. Hans uophørlige Arbeide, i det forgangne Aar, i Reformationsværket iblandt de Hellige vil aldrig forglemmes hverken i Tid eller Evighed. Han er nu gaaet til Guds Paradiis, og forenet med de Forløstes utallige Hær, vil han fornye sit Arbeide i Aandeverdenen med at forberede dem til Opstandelsen.

Farvel, elskelige Broder Grant! Farvel for en kort Tid! Du er gaaet bag Sløret; trofast var dit Arbeide her; herlig vil din Hvile vorde der; *velsignet være dit Minde!*

Prøver Aanderne!

(Uddrag af Joseph Smiths Journal for April 1842.)

(Fortsat fra Pag. 159.)

Ved at efterspore Tingen fra Grunden af, og betragte den philosophisk, vil vi finde en meget væsentlig Forskjel imellem Legemet og Aanden. Legemet antages at være organiseret Materie, og Aanden antages af Mange at være immateriel, d. e. uden Substants. Vi beder om Tilladelse at være af en anden Mening, og paastaaer, at Aanden er substantiel, at den er materiel; men at den bestaaer af en mere reen, elastisk Materie, end Legemet; — at den var til før Legemet, kan være til i Legemet, og vil være til, skilt fra Legemet, naar det vil hensmuldre til Støv; og at den i Opstandelsen atter vil vorde forenet med Legemet.

Uden at indlade mig paa at beskrive denne mysteriøse Forbindelse, og de Love, som regjerer Menneskets Legeme og Aand, deres Forhold til hinanden, og Guds Bestemmelse med Hensyn til Menneskets Legeme, vil jeg ikkun bemærke, at Menneskeaanderne er evige, at de er regjerede af det samme Præstedømme som Abraham, Melchisedeck og Apostlerne; at de er organiserede efter dette Præstedømmes Orden, som er evigt, „uden Dages Begyndelse eller Aars Ende;" at de alle bevæger sig, hver i deres Virkekredse, og er regjerede ved Guds Lov; — at, naar de kommer tilsyne paa Jorden (i Kjødet), er de i en Prøvestand, og beredes, om de er retfærdige, for en tilkommende og større Herlighed; — at gode Menneskers Aander kan ikke give sig af med de onde Aander, uden for de foreskrevne Grændser; thi „Michael, Erke-Engelen, turde ikke fremføre en Bespottelses-Dom imod Djævelen, men sagde: Herren straffe Dig!" Juda 9 V.

Det synes ogsaa, at de onde Aander har deres Skranker, Grændser og Love, hvorved de regjeres eller styres, og kjender deres tilkommende Skjæbne; derfor sagde de, som var i den Besatte, til Frelseren: Er Du kommen for at plage os før Tiden;" og da Satan fremstillede sig for Herren iblandt Guds Sønner; sagde Herren til ham: „Hvorfra kommer Du? og Satan svarede Herren og sagde: „fra at gaae omkring paa Jorden, og vandre op og ned paa den;" og han kaldes udtrykkeligen i Skriften for den Fyrste, som haver Magt i Luften; og det er saare tydeligt, at de onde Aander besidde en Magt, som ikkun kan holdes i Tømme af dem, som har Præstedømmet, hvilket vi forhen har bemærket i Tilfældet med de syv Sønner af Skeva, Ap. Gj. 19.

Efter at have sagt saa meget angaaende almindelige Principer, uden særskilt Hensyn til den særegne Stilling, Magt og Indflydelse, som Troldkarlene i Ægypten havde, eller Jødernes Troldqvinder og Troldmænd, eller Hedningernes Orakler, deres Sortekunstnere, Spaamænd og Stjernetydere, eller de Maanesyge, eller de, som var besatte af Djævle i Apostlernes Dage, vil vi anføre og søge at fremstille (ved Hjælp af Skriften) nogle faa Tilfælde af Opdagelse af falske Aander i

nyere Tider, og i denne Tid, hvori vi lever.

De „franske Propheter" var i Besiddelse af en Aand, som bedrog; de fandtes i Vivario og Dauphinée i stort Antal i Aaret 1688, hvori blandt mange Drenge og Piger fra 7 til 25 Aar gamle; de havde besynderlige Anfald, ledsagede med Skjælvning og Besvimelse; hvorunder de udstrakte Arme og Been; de forblev en Stund i en Henrykkelsestilstand, og naar de kom til Bevidsthed igjen, yttrede de alt, hvad der kom i deres Mund; (see Bucks theologiske Lexicon).

Gud har aldrig havt Propheter, som handlede paa denne Maade; der var aldrig noget Usømmeligt i Herrens Propheters Fremgangsmaade i nogen Tidsalder; heller ikke havde Apostlerne eller Propheterne i Apostlernes Dage noget Saadant. Paulus siger: „I kunne alle prophetere den Ene efter den Anden; men dersom en Anden, som sidder der, faaer en Aabenbarelse, da tie den Første, thi *Propheternes Aander ere Propheterne underdanige*," men i de ovenberørte Tilfælde finder vi, at Propheterne *er Aanden underdanig*, og falder omkuld, har Krampetrækninger, vælter sig og besvimer formedelst Indflydelsen af den Aand, som har fuldkommen Herredømme over dem. Paulus siger: „Alt skee sømmeligen og med Orden;" men i de omtalte Tilfælde finder vi den største Uorden og Usømmelighed i Maaden, hvorpaa baade Mænd og Qvinder gebærde sig. Den samme Regel kan anvendes ved mange af Nutidens Religionsopvækkeres Falden omkuld, Vælten omkring, Besvimelser, Rystelser og Henrykkelser; hvilket ikke er bevirket af Guds Aand, som ikke er Forvirringens, men Fredens Aand.

Johanna Southcott paastod at være en Prophetinde, og skrev en Bog om Prophetier i 1804, hun blev Grundlæggeren af et Folk, som endnu findes. Hun skulde føde, paa et bestemt Sted, en Søn, som skulde være Messias, hvilket slog feil. Fraseet dette, læser vi nogensteds i Guds Ord om en Qvinde, som grundlagde en Kirke? Paulus formaner Qvinderne paa hans Tid „til at tie stille i Forsamlingerne, men om de ønsker Underviisning om Noget, da adspørge de deres Mænd hjemme;" han vilde ikke tilstede en Qvinde „at byde, eller herske, eller anmasse sig Myndighed i Menigheden;" men i det omtalte Tilfælde finder vi en Qvinde at være en Kirkes Stifter, Aabenbarer og Veileder, dens Alpha og Omega, tvertimod enhver anerkjendt Regel, Grundsætning og Orden.

Jemimah Wilkinson var en anden Prophetinde, som figurerede vidt og bredt i Amerika i det forløbne Aarhundrede. Hun angav, at hun blev syg og døde, og at hendes Sjæl foer til Himlen, hvor den endnu er. Strax derefter blev hendes Legeme gjenoplivet af Christi Aand og Kraft, derpaa stod hun frem som en offentlig Lærer og erklærede, at hun havde umiddelbar Aabenbaring. Den Hellige Skrift paastaaer bestemt, at „Førstegrøden er Christus; dernæst *de, som ere Christi udi hans Tilkommelse*; derpaa kommer Enden." Men Jemimah, efter hendes Vidnesbyrd, døde og opstod igjen før den i Skriften omtalte Tid. Forestillingen om at hendes Sjæl var i Himmelen, medens hendes Legeme levede paa Jorden, er

bagvendt. Da Gud blæste Livets Aande i Menneskets Næse, blev han en levende Sjæl, forinden havde han intet Liv, og, da det blev borttaget, døde hans Legegeme, og saaledes gik det med Frelseren, da Aanden forlod Legemet, heller ikke blev hans Legeme levende, indtil hans Aand vendte tilbage i Opstandelsens Kraft. Men Jemimah Wilkin, som sagde, at hendes Sjæl (Liv) var i Himmelen, og hendes Legeme uden Sjælen (eller Livet) paa Jorden, levende (uden Sjælen, eller) uden Liv.

Irvingitterne er et Folk, som har efterlignet Sandheden, maaskee nærmest af nogen af Nutidens Sekterere. De begyndte omtrent for 10 Aar siden (eller 1832) i Staden London i England; de har dannet Menigheder i forskjellige Dele af England og Skotland, og nogle faa i Øvre Canada i Amerika. Hr. Irving, deres Stifter, var en lærd og talentfuld Præst i den skotske Kirke; han var en stor Logiker, og en kraftig Taler, men derhos vild og sværmersk i sine Anskuelser. Som han bevægede sig i de høiere Kredse, og besad Talent og Nidkjærhed, bragtes han i en Stilling at blive en anseet Mand, og at opreise et Samfund, som er kaldet efter hans Navn.

Irvingitterne har Apostler, Propheter, Hyrder, Lærere, Evangelister og Engle. De paastaaer at have Tungemaalsgaven og Udlæggelsen af Tungemaal, og, i nogle faa Tilfælde, Helbredelsens Gave.

Den første prophetiske Aand, som lagdes for Dagen, var i Jomfruerne Campbells, som Hr. Irving traf sammen med, paa en Reise i Skotland; de havde, hvad der kaldtes i deres Sekt, „Yttringer," som øiensynligen fremkom ved overnaturlig Paavirken. Hr. Irving, som faldt i den almindelige Vildfarelse, at ansee alle overnaturlige Tilkjendegivelser som kommende fra Gud, tog dem med sig til London, og indførte dem i sin Menighed.

De blev ærede som Guds Prophetinder, og naar de talte, maatte Irving eller hvilkensomhelst af hans Præster tie stille. De var besynderligen paavirkede i Forsamlingen, og fremkom med underlige Yttringer, givne med en unaturlig, skingrende Stemme, og med Gysen bevirkende Lyd gjorde de hyppigen Brug af nogle faa afbrudte, usammenhængende Sætninger, som var tvetydige, forvirrede og uforstaaelige; til andre Tider var de mere forstaaelige. De pleiede ofte udraabe: „Der er Synd! Der er Synd!" Og Hr. Irving blev dreven, under Indflydelsen af denne Anklage, til at falde ned paa sine Knæe for den offentlige Forsamling og bekjende sin Synd, ikke vidende om han havde syndet eller hvori, eller om det gjaldt ham selv eller nogen Anden. Under disse Foretagender var de talende Personers Legemer mægtigen paavirkede, deres Ansigter var fordreiede, de havde hyppige Krampetrækninger i deres Hænder, og det hele System var, med Mellemrum, heftigen fortrukket; det formodedes dog, at de undertiden talte i rigtige Tungemaal, og havde rigtige Udlægninger.

(Fortsættes).

Joseph Smiths Levnetslöb.

Marts. 1836. (Fortsat fra Pag. 181).

Jeg spurgte derpaa de forskjellige Qvorumer særskilt, og derefter den hele Forsamling, om de antog Indvielsesbønnen, og anerkjendte Huset som indviet. Stemmegivningen var eenstemmigen bekræftende i ethvert Tilfælde.

Herrens Nadver blev derpaa administreret; Præsident Don Carlos Smith velsignede Brødet og Vinen, som blev omdeelt af adskillige Ældste til Menigheden; hvorefter jeg bar Vidnesbyrd om min Mission og om Engles Betjening.

Præsident Don Carlos Smith bar ogsaa Vidnesbyrd om Sandheden af Herrens Værk, hvormed vi var beskjæftigede.

Præsident Oliver Cowdery bevidnede Sandheden af Mormons Bog og af Herrens Arbeide i disse sidste Dage.

Præsident F. G. Williams opstod og bevidnede, at medens Præsident Rigdon bad sin første Bøn, kom en Engel ind igjennem Vinduet og tog Sæde imellem Fader Smith og ham, og forblev der under hans Bøn.

Præsident David Whitmer saae ogsaa Engle i Huset.

Præsident Hyrum Smith gjorde nogle passende Bemærkninger og lykønskede dem, som havde udholdt saa megen Møie og Savn for at bygge Huset.

Præsident Rigdon gjorde derefter nogle passende Slutningsbemærkninger, og en kort Bøn, hvorefter vi beseglede Dagens Forretninger ved at raabe Hosianna, Hosianna, Hosianna for Gud og Lammet, tre Gange, beseglende det hver Gang med Amen, Amen og Amen.

Præsident Brigham Young gav en kort Tale i Tungemaal, og David W. Patten udlagde, og gav selv en kort Opmuntring i Tungemaal, hvorefter jeg velsignede Forsamlingen i Herrens Navn, og den adskiltes lidt over Kl. 4, efter at have viist den roligste Opførsel under hele Tjenesten.

Jeg mødtes med Qvorumerne om Aftenen og underviste dem angaaende Ordinancen Fodtvætningen, som de skulde forrette den paafølgende Onsdag; og gav dem Underviisning med Hensyn til Prophetiens Aand, og opfordrede Forsamlingen til at tale og ikke frygte for at prophetere Godt om de Hellige; thi dersom I profeterer om at Høiene skal synke, og at Dalene skal høines, og at Zions Fjender skal falde og Guds Rige reise sig, da skal det skee. Undertryk ikke Aanden, thi den Første, der aabner sin Mund, skal modtage Prophetiens Aand.

Broder G. A. Smith opstod og begyndte at prophetere, da en Larm blev hørt, ligesom Lyden af et fremfarende vældigt Veir, som fyldte Templet, og hele Forsamlingen opstod paa een Gang, paavirket af en usynlig Kraft; Mange begyndte at tale i Tungemaal og at prophetere; Andre saae herlige Syner; og jeg saae Templet opfyldt med Engle, hvilken Kjendsgjerning jeg meddelte Forsamlingen. Folket i Nabolavet kom løbende tilsammen, (thi de hørte en usædvanlig Lyd indenfor, og saae et skinnende Lys som en Ildstøtte at hvile paa Templet,) og var forundrede over det, som tildrog sig.

Antallet af de tilstedeværende Embedsmænd ved denne Leilighed ver firehundrede og sexten, hvilket var et større Antal, end som nogensinde før havde forsamlet sig ved tidligere Leiligheder.

Dette vedblev indtil Forsamlingen sluttede Kl. 11 om Aftenen.

Mandag den 28de. Bivaanede Skolen. Noget varmt, som om Foraaret.

Tirsdag den 29de. Bivaanede Skolen, hvilken var den sidste Dag af vort Kursus i hebraiske Forelæsninger af Professor Seixas.

Kl. 11 Form. mødte Præsidenterne Joseph Smith *junior*, Frederik G. Williams, Sidney Rigdon, Hyrum Smith og Oliver Cowdery i det Allerhelligste i Herrens Huus, og anraabte ham om en Aabenbaring, angaaende vor Dragen op til Zion og andre vigtige Ting. Efter at vi havde forenet os i Bøn, skete Aandens Røst til os, at vi skulde komme ind i dette Sted tre Gange, og ogsaa tilkalde de andre Præsidenter, de to Biskopper og deres Raad, Enhver at staae paa sin Plads, og at faste hele Dagen og ligeledes Natten, og at under dette, dersom vi vilde ydmyge os, skulde vi faae videre Meddelelse fra ham. Efter at dette Ord var modtaget, sendte vi strax Bud efter de andre Brødre, som indfandt sig.

Præsidentskabet skred frem til at ordinere George Boosinger til Overpræstedømmet og salve ham. Dette var som en Følge af, at han havde tjent os med timelige Ting i vor Nød, og ligeledes fordi han forlod Stedet netop inden Indvielsen af Herrens Huus for at bringe os de timelige Midler forhen omtalte. Strax derefter skete Herrens Ord til os ved Præsident Joseph Smith junior, at de, som havde indtraadt i det hellige Sted, maatte ikke forlade Huset førend om Morgenen, men sende Bud efter saadanne Ting, som var nødvendige, og ligeledes under vort Ophold, maatte vi rense vore Fødder og nyde Sakramentet, at vi kunde blive helligede for ham, og derved blive skikkede til at forrette i vort Kald den paafølgende Morgen og toe de Ældstes Fødder.

I Overeensstemmelse dermed gik vi frem at rense vore Ansigter og vore Fødder, og gik derpaa frem med at toe hverandres Fødder. Præsident Sidney Rigdon toede først Præsident Joseph Smiths, juniors, Fødder, og blev derpaa toet af ham igjen; Præsident Rigdon toede derefter Præsidenterne Joseph Smith senior og Hyrum Smith. Præsident Joseph Smith junior toede Præsident Frederik G. Williams, og Præsident Hyrum Smith toede siden Præsident David Whitmers og Præsident Oliver Cowderys Fødder. Præsident David Whitmer toede Præsident William W. Phelps Fødder, og denne toede igjen Præsident David Whitmers Fødder. Biskopperne og deres Raadgivere blev derpaa toede, hvorefter vi nød Brødet og Vinen. Den Hellig Aand hvilede paa os, og vi forblev i Herrens Huus hele Natten, propheterede og prisede Herren.

Onsdag Morgen den 30te. Kl. 8 mødte ifølge Bestemmelsen Præsidentskabet, de Tolv, de Halvfjerdsindstyve, Høi-Raadene, Biskopperne og deres ganske Qvorum, Ældsterne og alle Embedsmænd i denne Stav af Zion, beløbende sig til omtrent tre Hundrede, i Herrens Tempel for at foretage Ordinancen, Fodtvætningen. Jeg besteg Talerstolen og bemærkede til Forsamlingen, at vi havde

gaaet igjennem mange Prøvelser og Trængsler siden denne Kirkes Organisation, og at dette var et Jubelaar for os, en Glædestid, og at det var tjenligt for os at anskaffe Brød og Viin tilstrækkeligt til at gjøre vore Hjerter glade, eftersom vi sandsynligviis ikke skal forlade dette Huus førend om Morgenen; for dette Øiemed vil vi opfordre Brødrene til at gjøre et Sammenskud. Opsynsmænd gik omkring og indsamlede et gavmildt Sammenskud, og Sendebud blev affærdigede efter Brød og Viin.

Baller, Vand og Haandklæder blev beredte, og jeg kaldte Huset til Orden, og Præsidentskabet gav sig i Færd med at toe de Tolvs Fødder, og udtalte mange Prophetier og Velsignelser paa deres Hoveder i den Herres Jesu Navn; og derpaa gik de Tolv frem og toede Fødderne paa Præsidenterne over de forskjellige Qvorumer. Brødrene begyndte at udtale Prophetier paa hverandres Hoveder, og Forbandelser over Christi Fjender, som beboe Jackson County, Missouri; og vedblev med at prophetere og velsigne og besegle dem med Hosianna og Amen, næsten indtil Kl. 7 om Aftenen.

Brødet og Vinen blev da bragt ind, og jeg bemærkede, at vi havde fastet hele Dagen, og paa det vi ikke skal forsmægte, saa skal vi gjøre ved denne Leilighed ligesom Frelseren gjorde; vi skal velsigne Brødet og give det til de Tolv, og de til Mængden. Medens det bragtes omkring, gjorde jeg følgende Bemærkninger: At Tiden, som var os paalagt at vi skulde blive i Kirtland for at blive begavede, vilde være udrunden om nogle faa Dage, og da skulde de Ældste gaae ud, og Enhver maatte staae for sig selv, eftersom det ikke var nødvendigt, at de skulde udsendes To og To som i forrige Tider, at de skulde gaae ud i al Sagtmodighed, i Besindighed, og prædike Jesum Christum og ham korsfæstet; men ikke stride med Andre paa Grund af deres Tro og Religions Systemer, men vedblive at følge et stadigt Løb. Dette meddeelte jeg dem paa Befalings Viis; og Alle, som ikke iagttager det, vil neddrage Forfølgelse over sig, medens de, som iagttager det, vil stedse være fyldte med den Hellig Aand; dette udtalte jeg som en Propheti og beseglede den med Hosianna og Amen.

Ligeledes at de Halvfjerdsindstyve er ikke kaldte til at tjene ved Bordene eller præsidere over Menigheder for at jævne Udestaaelser, men til at prædike Evangeliet og oprette Menigheder og sætte Andre, som ikke hører til disse Qvorumer, og som er Overpræster, til at præsidere over dem. De Tolv skal heller ikke tjene ved Bordene, men bære Rigets Nøgler til alle Nationer og aabne for dem, og kalde paa de Halvfjerdsindstyve til at følge efter dem og hjælpe dem. De Tolv har sin Frihed til at gaae hvorhen de vil, og om Nogen skulde sige: Jeg ønsker at gaae til et saadant Sted; lad alle de Øvrige sige Amen.

(Fortsættes.)

Contoirets Tilgodehavende den 24de Marts 1857.

Conferencen.	Agenten.	Boggjæld.
Kjøbenhavn.	A. P. Trane	1047 Rdl. 3 Mk. 6 Sk.
Aalborg.	J. C. Klingbeck . . .	248 — 5 — 8 —
Fredericia.	R. Mikkelsen	252 — 4 — 1 —
Fyen.	A. Hansen	481 — 4 — 5 —
Lolland.	P. Petersen	208 — 2 — 2 —
Bornholm.	H. Jensen	213 — 1 — 10 —
Vensyssel.	J. C. Thomsen . . .	322 — 4 — 15 —
Skaane.	N. Ädler	685 — " — " —
Brevig.	S. Gudmundsen . . .	765 — 3 — 11 —
Stockholm.	L. Nilsson	755 — 2 — 9 —
	Summa	4981 2 — 3 —

Diverse Debitorer.

	Rdl.	Mk.	Sk.
Transport	4981	2	3
N. P. Petterson	12	"	"
Jürgens	2	"	11
Kohl	4	"	6
H. Christophersen . . .	3	5	11
H. Hendriksen	"	2	4
Niels Andersen	11	3	4
A. Grønbeck	9	3	8
Lateris	5024	5	15

	Rdl.	Mk.	Sk.
Transport	5024	5	15
A. Weihe	13	2	14
Johan Liljenstrøm . . .	2	2	4
Aake Svensen	4	1	10
Sergeant Runde . . .	2	3	"
Luminary Office . . .	66	1	8
Götheborgs Mission . .	7	3	"
Summa	5121	2	3

Indbetalte Bogpenge.

J. C. Thomsen	100 Rd.	- Mk.	- Sk.
A. P. Trane	64 —	- —	- —
P. Pedersen	11 —	4 —	- —
R. Mikkelsen	180 —	- —	- —
S. Gudmundsen	32 —	- —	- —
Summa	387 —	4 —	- —

Indhold.

	Side.		Side.
Guds Regjering (fortsat)	193.	Prøver Aanderne! (fortsat)	202.
De Helliges Eenhed (fortsat) . .	196.	Joseph Smiths Levnetsløb (fortsat)	205.
Redaktionsbemærkninger	200.	Contoirets Tilgodehavende	208.

„Skandinaviens Stjerne" udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned og faaes paa Contoiret i Lorentzens Gade Nr. 504, A. 5. Stuen tilvenstre og paa alle kongelige Postcontoirer.

Udgivet og forlagt af Hector C. Haight.
Trykt hos F. E. Bording.

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de sidste Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

6. Aarg. Nr. 14. *Den 15. April 1857.* Priis: 6 Sk. pr. Expl.

Jøderne — deres Skjæbne.

(Fra „the Western Standard.")

„Og Herren skal bortsprede dig iblandt alle Folk fra den ene Jordens Ende til den anden," var een af Forbandelserne, udtalte af Moses, Guds Prophet, imod Israel, dersom de skulde blive ulydige. Opfyldelsen heraf er skeet med en mærkværdig Nøiagtighed. Fra Polen til Æqvator — imellem Nordens frosne Gletcher og paa Sydens brændende Ørkener, i Trængselen i de folkerige Handelspladse og Stæder i de tempererede Zoner, og vandrende eensomme og forladte over Stepperne og de tørre Sletter i Asien og Afrika — sees Efterkommerne af Guds Eiendomsfolk — Børnene af ham, som Gud hædrede med sit Venskab. Blandede med alle Nationer, fødte under den samme Regjering, aandende den samme Luft, talende det samme Sprog, underkastede de samme Forandringer — ere de dog forskjellige! Medens andre Nationer, organiserede og sammenbundne med de stærkeste Baand, som Menneskene have kjendt, ere svundne hen og have tabt deres Væsens Eenhed, ere dog Jøderne, der have opholdt sig iblandt dem som et opbrudt og adspredt Folk uden Prophet, Konge og Lovgivere, endnu til, idet de endnu haandhæve deres særegne Skikke, bevare deres Fædres Sprog, og endnu nære, med uforandret og urokket Tro, Haabet om Forjættelsen, at „den, som adspredte Israel, skal samle ham, og bevare ham, som en Hyrde sin Hjord."

Denne aldrig svigtende Tro paa Guds Forjættelser til Abrahams Børn, er een af de adspredte og som Nation opløste Jøders forunderlige Særegenheder. Men hvo er det, der har opmærksomt gjennemlæst og studeret Prophetens klare og herlige Forudsigelser med Hensyn til Tilbagebringelsen af de Overblevne til deres eget Land, som kan forundre sig over deres Tiltro? Har ikke Gud ved de samme Propheters Mund, som forudsagde deres Adspredelse med en saa mærkværdig Nøiagtighed, ogsaa forudforkyndt deres Tilbagebringelse til deres egne Lande? De have erfaret —

skrækkeligen erfaret — Sandheden af de gjorte Forudsigelser med Hensyn til deres Adspredelse, og skulle de ikke klynge sig til de haabindgydende Prophetier angaaende deres herlige Fremtid? Sikkerlig, der er Trøst at blive hentet fra den Kundskab at, efter de have været adspredte til Jordens fire Qvarterer, „skulde Herren lægge sin Haand den anden Gang at gjenvinde Levningen af sit Folk," at „han skulde opreise et Banner for Nationerne, og skulde tilbageføre de Fordrevne af Israel og samle de Adspredte af Juda." Opløste som en Nation og i mange Lande berøvede de Rettigheder og Privilegier, som udstrækkes til deres Medborgere, kunne de visselig opmuntres ved at skue fremad, hiinsides de Vanskeligheder og Prøvelser, som ligge imellem dem og den fulde Nydelse af deres Længsler, til den Tid, da „de skulle gjøres til een Nation i Landet paa Israels Bjerge — da een Konge skal være Konge over dem alle — og da de ikke mere skulle være to Nationer." De kunne sikkerligen finde Glæde i Udsigten, hvor fjern den end monne være, at Jerusalem skal igjen opbygges og beboes af Børnene til dens gamle Grundlæggere og Herrer — at dens Gader igjen skulde opfyldes med Oldinger og Matroner, „de Gamle støttende sig paa sin Stav for Alderdoms Syld" — at dens Legepladse endnu eengang skulle gjenlyde af Børnenes Munterhed midt i den. Disse ere de Forjættelser, som understøtte dem, og som have holdt dem opret under deres Lidelser og Forurettelser fra Slægt til Slægt.

Og disse Prophetier maae alle opfyldes, Tiden maa komme, og enhver Iagttager kan ikke andet end blive vaer dens hurtige Nærmelse, da Hedningernes Fylde maa indgaae, indtil hvilken Tid den Forhærdelse, som kom over en Deel af Israel, skulde vedblive. Israel skal opreises fra den foragtelige Stilling, hvori han saalænge har været. Han er bestemt til at blive Hovedet og ikke til at tjene. Han skal igjen blive begunstiget af Gud. Men endskjøndt Herren har givet disse opmuntrende Forjættelser om tilkommende Herlighed, Lyksalighed og Uafhængighed, da Jøderne endnu eengang gjenindsættes i deres Fædres Arvelande, har han dog gjort det let forstaaeligt, ved Propheternes Ord, at de vil indsamles til deres egne Lande i Vantro. Mange af Christenhedens Samfund overseer denne Kjendsgjerning, eller, dersom de see den, troe de ikke, at det vil blive saa, men gjøre ivrige Anstrængelser til at omvende Jøderne, smigrendesig uden Tvivl med, at det vil lykkes dem. Skriftens Vidnesbyrd gaaer ud paa at bevise, at efter de have flyttet til Jerusalem, og de omkringboende Nationer, fristede af Plyndrelyst, angribe dem, vil Jesus aabenbare sig, „Herren min Gud skal komme og alle de Hellige med dig," og befrie dem fra deres Fjender ved at gaae frem i Striden for dem. De vil anerkjende ham som deres længe forventede Messias, det Væsen, hvis Aabenbarelse de saa brændende havde ønsket, men de ville ikke erkjende ham som Jesus af Nazareth, hvem deres Fædre havde korsfæstet, det Væsen, hvem deres Fædre havde lært dem at troe, at han var en Bedrager; derfor skulle de spørge med Forundring: „Hvad ere disse Vunder i dine Hænder?" og han skal

svare: „De med hvilke jeg blev slagen i mine Venners Huus.“ Et saadant Spørgsmaal og et saadant Svar vilde være meningsløst, dersom de allerede troede, at han var det Væsen, hvem deres Fædre havde korsfæstet.

At Tiden hurtigen nærmer sig, da Jøderne vil vende tilbage til deres egne Lande, maa være tydeligt for Alle som troe, at en saadan Ting vil nogensinde finde Sted. En fordomsfriere Politik er bleven antaget med Hensyn til dette Folk, end som forhen udmærkede Hedningernes Maade at behandle dem paa, og en Tilbøielighed til at hjælpe dem til at erholde Besiddelsen af deres Fædres Land, faaer gradviis mere Indpas hos Europas Stormagter. Forud for Indsamlingen af de Fordrevne af Israel, og de Adspredte af Juda, skulde Herren, siger Propheten, opreise et Banner for Folket, hvortil Hedningerne skulde søge. Alle Jordens Indbyggere formanes ogsaa af den samme Prophet at lægge Mærke til, „naar han opløftede et *Banner paa Bjergene*.“ Dette Arbeide, eller denne Opløften af Banneret og Forsamlen af Hedningerne, omtales at være inderlig forenet med Indsamlingen af de Fordrevne og Adspredte af Israel og Juda. Naar det fandt Sted, kunde vi fornuftigviis skue fremad til Opfyldelsen af Forudsigelsen angaaende dem. Kan ikke den nærværende Indsamling til Utah Bjerge af dem, der almindeligen vedkjendes at være af Hedningerne, ansees som en Opfyldelse af denne Forudsigelse? Kan det ikke antages som et Vidnesbyrd, tilligemed de andre Vidnesbyrd, der ere saa letfattelige, at Israel skal indsamles, og at deres Indsamling er nær ved at gaae i Opfyldelse? Vi ledes til at antage efter Prophetens Ord, at Banneret, som skulde opløftes, skulde blive opløftet af Herren. Det skulde være et Arbeide, paa hvilket han skulde lægge Haanden. Hvem tilskrives Opløftelsen af Banneret paa Utah Bjerge, hvortil Hedningerne søge? Det er visseligen Herren, og han er Ophavsmanden til Bevægelsen.

De meest herlige og sjælevækkende Prophetier, yttrede af Propheterne og nedskrevne i deres Optegnelser, staae i Forbindelse med denne Gjenstand. De sidste Dages Værk beskjæftigede for en stor Deel deres Tanker, og de skildrede den Periodes Tildragelser i et levende og glødende Sprog. De forstod vel, at den vilde blive „Tidernes Fyldes Huusholdning,“ Tiden, da han vilde „samle alle Ting til eet i Christo, baade de, som ere i Himmelen, og de, som ere paa Jorden“ — at det var det Arbeide, hvorved den store Fuldendelse skulde tilveibringes, hvorom de havde talt og skrevet — da Kundskab skulde skjule Jorden, og Aanden udgydes over alt Kjød.

Nutidens Jøde, saadan som han gaaer paa vore Gader, er et levende, aandende Vidnesbyrd til Gunst for Troværdigheden af Skriftens Ord. Beviset kan sees i hans Ansigtstræk, Gang, Lader, Sædvaner og enhver Ting henhørende til ham. Gud har stemplet ham som et særegent Væsen; han har bevaret ham for et særegent Øiemed. Fyrretyve Aarhundreder ere henrudne siden den Almægtige bød hans store Stamfader at forlade sit Fødeland og gaae til et Land, som han vilde

give ham og hans Sæd efter ham. Men endskjøndt Aarhundreder ere rullede hen, og mægtige Nationer have opstaaet og omkommet, og næsten ethvert Spor af deres Tilværelse er bleven udslettet, har Gud dog ikke forglemt sin Tjener eller sine Forjættelser: „Han vil have Miskundhed med Jacob og endnu udvælge Israel."

Guds Regjering

af *John Taylor.*

Femte Capitel.

(Fortsat fra Pagina 196.)

Mennesket klynger sig naturligen til Jorden; der synes at være noget Medfødt i dets Natur, som drager og binder dets Tilbøieligheder til Jorden, derfor stræber det af alle sine Kræfter at faae saa meget Land i Besiddelse, som det med Rimelighed kan erholde, og ikke altid paa en retskaffen Maade, men Krige er bleven førte for at erobre Territorium og Besiddelser paa Jorden. Men hvad gavner det alt til, foruden Gud! Det er saa langt fra at gavne Mennesket, men skader derimod, dersom det erholdes ved Svig; thi han har at stedes til den Undersøgelse, som Ingen kan undgaae. Og om Omstændighederne her giver ham Magt over hans Broder, saa gaaer han hen for at dømmes for den samme Undertrykkelseshandling, naar han forlader denne Verden og fremstilles for Gud; og det han med saa urolig Længsel tragtede efter at erholde i denne Verden, er hans Forbandelse i den næste. En ærlig Tragten efter Eiendom er ikke urigtig; men Ingen kan have en varig Fordring derpaa, med mindre det er givet ham af Gud. Marker, Eiendomme, Besiddelser og dette Livs Velsignelser er ikkun gavnlige, da de er helligede og bruges med Hensyn til den tilkommende Verden. Der er Arvelove indførte i England, og jeg troer i andre Lande, som sikkrer den ældste Søn, eller Arving, Besiddelsen af Jordegodset. Dette har sin Oprindelse fra ovennævnte Følelse, og tildeels fra de gamle Israeliters Skikke, som omtales i Skriften; og Familien søger paa denne Maade at vedligeholde deres Navne. De kan gjøre dette for en Tid; men dersom Mennesket rigtig forstod sin sande Stilling, vilde det have et herligere Formaal for Øie. Skriften siger os, „at enhver god og fuldkommen Gave kommer fra Gud;" at Mennesket kan ikke modtage noget uden det, som gives ham fra Oven. Menneskene have erobret og taget, kjøbt og solgt Jorden uden at adspørge Gud. Men deres Besiddelser skulle ødelægges tilligemed dem; de kunne ved Lov sikkre dem for en Tid for deres Efterkommere, men Guds Hellige vil tilsidst arve Jorden baade for Tid og Evighed. Abraham havde Løftet om sine Besiddelser paa en ganske anderledes fast Fod end de Ovennævnte.

Herren aabenbarede sig for ham og sagde: „Og jeg vil give Dig, og din Afkom efter Dig, det Land, som Du er fremmed udi, ganske Canaans Land til *en evig Eiendom*.“ 1 Moseb. 17, 8. Denne Pagt var en evig, endskjøndt Abraham eiede ikke Landet, thi Stephanus siger: „Han gav ham Intet deraf til Eie, end ikke en Fodbred.“ Ap. Gj. 7, 5. Og Paulus sagde: „Formedelst Tro var Abraham lydig, der han blev kaldet, i at udgaae til det Sted, som han skulde tage til Arv; og han gik ud, dog han ikke vidste, hvor han kom. Formedelst Tro opholdt han sig i Forjættelsens Land, som i et fremmed, boende i Pauluner med Isaak og Jacob, som vare Medarvinger til samme Forjættelser; thi han forventede den Stad, som haver Grundvold, hvis Bygmester og Forarbeider er Gud.“ Hebr. 11, 8—10. Her finde vi altsaa, at et Land gaves Abraham ved Forjættelse, et Land, som han ikke eiede; men han skal eie det; thi han forventede en Stad, som har Grundvold, hvis Bygmester og Forarbeider er Gud.“ Han skuede fremad til Forløsningen af sit Afkom, Grundlæggelsen af Guds Rige, og Arven af disse Velsignelser evindeligen. Dersom Nogen betvivler dette, saa læs Jeremiæ 31 Capitel og Ezechiel fra 36te til 39te Capitel, hvori der fremstilles, at Israel skal samles til deres eget Land, at det skal blive ligesom Edens Have og ikke mere ligge øde. Ezechiel taler om de Dødes Opstandelse, og om Tilsammenkomsten af Been, Kjød, Sener og Hud, om en levende Hær; om Foreningen af Judæ og Israels Nationer til een; og som en Følge af den store Udvikling af Guds Kraft, skulde Hedningerne blive fulde af Forundring; og tilsidst skulde Guds Tabernakel plantes i deres Midte for stedse. Læs derpaa fra det 47de til det sidste Capitel af Ezechiel, og man vil finde en Beretning ikke alene om Jødernes og de ti Stammers Gjenindsættelse, men ogsaa at Landet virkelig uddeles til dem i Arvelodder, efter de forskjellige Stammer, ifølge Forjættelsen given Tusinder af Aar forud til Abraham. I det 13de og 14de Vers af det 47de Capitel henviser han til dette og siger: „Saa sagde den Herre, Herre: dette er Landemærket, efter hvilket I skulle tage Landet til Arv, for de tolv Israels Stammer: Joseph skal have tvende Parter. Og I skulle tage det til Arv, den ene som den anden, over hvilket *jeg haver opløftet min Haand, og soret at give Eders Fædre det;* og dette Land skal falde Eder til Arv.“ Saaledes finde vi, at Forjættelsen til Abraham, angaaende Landet, vil vorde bogstaveligen opfyldt. Atter, jeg vil henvise mine Læsere til det 14de Capitel af Sacharias. Jeg vil derpaa henvende deres Opmærksomhed til Beseglingen af de tolv Stammer, omtalt i det 7de Capitel af Aabenbaringen, hvor Tolvtusinde af enhver Stamme besegles, og spørge: Hvor skulle disse regjere? Svaret er, *paa Jorden*, tilligemed dem, „af enhver Nation, og Stamme og Folk og Tungemaal, som have tvættet deres Kjortler og gjort dem hvide i Lammets Blod.“ Jesus siger: „Abraham saae min Dag og glædede sig.“ Hvad! glædede han sig over at see sit Folk fordrevet, adspredt og plyndret; Jerusalem nedtraadt, den jødiske Nation, Templet og Regjeringen ødelagt, og hans Afkom forbandet paa Jordens Over-

flade; eller var det Jesu anden Tilkommelse, da de skulde blive gjenindsatte, Satan bunden, Forjættelserne, givne ham og hans Afkom, opfyldte, og Elendighed og Sorg afskaffet? thi efter Pauli Vidnesbyrd, „skal det ganske Israel frelses!“ Abrahams Anskuelser, angaaende Land og Besiddelser, vare ikke saadanne, som næres af Menneskene i vore Dage; men de vare ikke alene timelige, men evige; og om Verden var under Ledelsen af den samme Gud som Abraham, vilde de styres af det samme Princip; og noget, som er mindre end dette, er forbigaaende, midlertidigt, kortvarigt, og opfylder ikke Hensigten af Menneskets Skabelse.

Jeg kan ikke slutte dette Æmne bedre, end ved at give en Anførsel af P. P. Pratts „Advarsels Røst.“ Side 55: „Ved denne Tid begynde vi at forstaae Frelserens Ord: „Salige ere de Sagtmodige, *thi de skulle arve Jorden.*“ Matth. 5, 5. Ogsaa den Sang, som Johannes hørte i Himmelen, hvilken sluttede saaledes: *„Vi skulle regjere over Jorden.*“ Aabenb. 5, 10. Læser! bliv ikke forfærdet, sæt, at du skulde blive henrykt til Himmelen, der at staae med de Igjenløste af enhver Nation, Slægt, Tungemaal og Folk, og forenes med dem i Sang; og til din Forbauselse er al Himmelen fyldt med Glæde, medens de stemme Udødelighedens Harper i frydefuld Forsmag paa en Dag, naar de skulle regjere paa Jorden — en Planet, nu under Satans Herredømme, et Opholdssted for Usselhed og Elendighed, fra hvilken din glade Aand havde taget Flugten, og som Du formoder, et evigt Farvel. Du kunde maaskee blive forfærdet for et Øieblik, og spørge ved Dig selv, hvorfor har jeg aldrig hørt dette Æmne besynges iblandt Kirkerne paa Jorden? Vel, min Ven, Svaret vilde være, fordi Du levede paa en Dag, da Folk ikke forstod Skriften. Abraham vilde fortælle Dig, at Du skulde have læst Guds Forjættelser til ham, 1 Moseb. 17, 8., hvor Gud ikke alene lover Canaans Land til hans Sæd til en evig Besiddelse, men ogsaa til ham. Du skulde have læst Stephani Vidnesbyrd, Ap. Gj. 7, 5., ved hvilket Du vilde have lært, at Abraham aldrig havde arvet de forjættede Ting, men var endnu i Forventelse at blive opreist fra de Døde, og blive bragt til Canaans Land for at arve det. Ja, vilde Ezechiel sige, dersom Du havde læst det 37te Capitel af mine Prophetier, vilde Du have fundet en udtrykkelig Forjættelse, at Gud vilde aabne det ganske Israels Huses Grave, deres, som vare døde, og samle deres tørre Been tilsammen, hvert i sit eget Sted, og lade Sener og Kjød og Hud komme paa dem, og give sin Aand i dem, og de skulle leve; og derefter, istedetfor at optages til Himmelen, skulle de føres ind i Canaans Land, hvilket Herren gav dem, og de skulle eie det. Men endnu forbauset kunde Du vende Dig til Job; og han forundret over at finde Een ubekjendt med en saa tydelig Gjenstand, vilde udbryde: Har Du aldrig læst mit 19de Capitel, fra det 23de til det 27de Vers, hvor jeg siger: Gid mine Taler maatte nu blive skrevne! gid de kunde prentes i en Bog! sigende, at jeg vidste min Frelser levede og skulde staae paa Jorden i de sidste Dage, og at jeg skulde see ham i mit Kjød, jeg og ikke en anden; skjøndt Orme skulde fordærve mit Le-

geme? Endog David, Israels behagelige Sanger, vilde erindre Dig om hans 37te Psalme, hvor han gjentagende siger, at de Sagtmodige skulle arve Jorden evindeligen, efter at de Ugudelige ere udryddede. Og sidst af Alle, vilde Frelserens Røst behageligen lyde i dine Øren, som han i Bjergprædikenen erklærer eftertrykkeligen: „*Salige ere de Sagtmodige, thi de skulle arve Jorden.*“ Til disse Ting vilde Du svare: Jeg har visseligen læst disse Steder, men man har mig altid lært at troe, at de ikke skulle forstaaes saaledes, og derfor har jeg aldrig forstaaet dem førend nu. Lad mig gaae og fortælle Folket paa Jorden, hvor forunderlig mine Øine ere blevne opladte, siden jeg ankom i Himmelen, kun ved at have hørt en kort Sang. Det er sandt, at jeg har hørt meget af Himmelens Herlighed beskrives, medens jeg var paa Jorden, men kunde aldrig komme paa den Tanke, at de glædede sig ved Forestillingen om, at de skulde komme tilbage til Jorden. Frelseren vilde sige: „De har Moses og Propheterne, dersom de ikke ville troe dem, saa troe de ikke heller, om ogsaa Een skulde opstaae fra de Døde.

(Fortsættes.)

Prøver Aanderne!

(Uddrag af Joseph Smiths Journal for April 1842.)

(Fortsat fra Pag. 159.)

Under Indflydelsen af denne Aand blev Irvingitternes Kirke organiseret af disse Qvinder; Apostler, Propheter osv. bleve snart kaldte, og en systematisk Tingenes Orden indført, som foran er omtalt. En Herr Baxter (sidenefter een af de fornemste Propheter) efter at have været i een af deres Forsamlinger, siger: „Jeg saae en Kraft aabenbaret og tænkte, at det var Guds Kraft, og bad, at den maatte komme over mig; det skete saa, og jeg degyndte at prophetere.“ Otte eller ni Aar siden (fra 1842) havde de omtrent 60 Prædikanter, som gik paa Londons Gader og bar det Vidnesbyrd, at London skulde være Stedet, hvor de „to Vidner,“ omtalte i Johannis Aabenbaring, skulde prophetere; at (de) „Kirken og Aanden“ vare de to Vidner, og at, naar tre og et halvt Aar vare til Ende, skulde der blive et Jordskjælv og stor Ødelæggelse, og vor Frelser skulde komme. Deres Apostler bleve sammenkaldte til den bestemte Tid, og ventede paa Tildragelsen, men Jesus kom ikke, og Prophetien blev da tvetydigen bortforklaret. De havde hyppigen Tegn, givne dem af Aanden for at bevise dem, at det, som blev dem tilkjendegivet, skulde finde Sted. Hr. Baxter berettede om en Paavirkning, han havde angaaende et Barn. Det blev ham tilkjendegivet, at han skulde besøge Barnet og lægge Hænderne paa det, og at det skulde blive helbredet; og for at bevise ham, at dette var af Gud, skulde han møde sin Broder paa et bestemt Sted, og han skulde tale visse Ord til ham. Hans Broder tiltalte ham

nøiagtigen paa den Maade, som Aabenbaringen havde bestemt. Tegnet fandt Sted, men da han lagde sine Hænder paa Barnet, kom det sig ikke. Jeg kan ikke borge for Troværdigheden af den sidste Angivelse, eftersom Herr Baxter ved den Tid havde forladt Irvingitterne, men det er overeensstemmende med mange af deres Foretagender, og man har aldrig forsøgt paa at benægte Sagen.

Der kan spørges, var der Noget i alt dette, som var urigtigt?

1) Kirken blev organiseret af Qvinder, og „Gud satte i sin Kirke, *først Apostler, for det andet Propheter;*“ og *ikke først Qvinder;* men Herr Irving satte i sin Kirke, først Qvinder, *for det andet Apostler,* og Kirken blev grundlagt og organiseret af Qvinder. En Qvinde har ingen Ret til at grundlægge eller organisere en Kirke; Gud sendte dem aldrig til at gjøre det.

2) Disse Qvinder pleiede at tale midt under en Forsamling og irettesætte Herr Irving eller enhver Anden i Kirken. Skriften siger bestemt: „Du skal ikke udskjælde en Ældste, men tale til ham, som til en Fader;“ ikke alene dette, men de *anklagede* hyppigen Brødrene, sættende sig saaledes i Satans Sæde, som udtrykkeligen kaldes „Brødrenes *Anklager.*“

3) Hr. Baxter annammede Aanden ved at bede om den, uden at efterkomme Anordningerne, og begyndte at prophetere, hvorimod den bibelske Maade til at erholde den Hellig Aands Gave er ved Daab og Hænders Paalæggelse.

4) Som vi have anført med Hensyn til Andre, Propheternes Aand er Propheterne underdanig, men disse Propheter vare Aanderne underdanige, idet Aanden regjerede deres Legemer efter Behag.

Men der kan spørges, hvorledes Hr. Baxter kunde faae et Tegn fra en anden Person? Til dette ville vi svare, at Hr. Baxters Broder var under den samme Aands Indflydelse som han selv; og idet Broderen var under den samme Aands Indflydelse, kunde han letteligt bringe ham til at tale til Herr Baxter hvadsomhelst Aanden vilde indgive ham; men der var ikke Kraft i Aanden til at helbrede Barnet.

Atter kunde der spørges, hvoraf det kom, at de kunde tale i Tungemaal, dersom de vare af Djævelen? Vi ville svare, at de kunde bringes til at tale i et andet Tungemaal, ligesaa vel som i deres eget, da de vare under hiin Aands Indflydelse, og Djævelen kan friste Hottentotten, Tyrken, Jøden, eller hvilkensomhelst anden Nation; og om disse Mænd vare under hans Aands Indflydelse, kunde de følgeligviis tale Hebraisk, Latin, Græsk, Italiensk, Tydsk eller ethvert andet Sprog, som Djævelen forstod.

Nogle vilde sige: „Prøver Aanderne“ ved Ordet. „Hver Aand, som bekjender Jesum Christum at være kommen i Kjødet, er af Gud. Og enhver Aand, som ikke bekjender Jesum Christum at være kommen i Kjødet, er ikke af Gud.“ 1 Joh. 4, 2. 3. Een af Irvingitterne anførte dette Skriftsted, medens han var under Indflydelse af en Aand, og sagde derpaa: „Jeg bekjender Jesum Christum at være kommen i Kjødet.“ Og dog sloge disse Prophetier feil; deres Messias kom ikke; og de store Ting, som de talte, ere blevne til Intet. Hvorom er Talen

her? Talte ikke Apostelen Sandhed? Jo, visselig, men han talte til et Folk, som vare underkastede Dødsstraf, det Øieblik de antoge Christendommen; og Ingen uden Kundskab om Kjendsgjerningen vilde bekjende den og udsætte sig selv for Døden; og dette blev følgeligen givet som et Kjendemærke for Menigheden, eller Menighederne, hvortil Johannes skrev. Men Djævelen udraabte ved en vis Leilighed: „Jeg kjender Dig, hvem Du er, *Du Guds Hellige*!" Her var en fri Tilstaaelse under andre Omstændigheder, at „Jesus var kommen i Kjødet. Ved en anden Leilighed sagde Djævelen: „Om Paulus vide vi, og *Jesus kjende vi*," naturligviis at være kommen i Kjødet. Ingen Mand, eller Samling af Mænd, undtagen de regelmæssig constituerede Authoriteter, Præstedømmet og Gaven at bedømme Aander, kan adskille sande fra falske Aander. Denne Magt besad de i Apostlernes Dage, men den har været borte fra Verden i mange Aarhundreder.

(Fortsættes.)

Skandinaviens Stjerne.

Den 15de April.

Som et ikke uvigtigt Tegn, at Herren har Barmhjertighed med sit Folk og ihukommer Miskundhederne og Pagterne, som han gjorde med Fædrene, og alt mere løsner Baandene, afskaffer Tvangslovene, som binde Menneskenes Samvittighed, og aabner Adgangen endnu mere for Evangeliets Fremtrængen i Skandinavien, kunne vi med Glæde nævne den Lov om Ophævelsen af Tvangs-Barnedaaben, som nyligen er vedtaget af den danske Rigsdag og stadfæstet af Kongen og lyder saaledes:

Vi *Frederik den Syvende*, af Guds Naade, Konge til Danmark etc. etc., gjøre vitterligt, at Rigsdagen har vedtaget og vi ved vort Samtykke stadfæstet følgende Lov:

§ 1. De i Forordningen af 30te Mai 1828 §§ 5 og 6 anordnede Tvangsmidler for Forældre, der ikke inden den i bemeldte Forordnings § 1 foreskrevne Frist efterkomme den dem paahvilende kirkelige Forpligtelse til at lade deres nyfødte Børn døbe, skulle for Fremtiden bortfalde.

§ 2. De i § 1 ommeldte Tvangsmidler ville derimod fremdeles komme til Anvendelse paa saadanne Forældre, naar de ikke i det Seneste inden et Aar efter Barnets Fødsel for Sognets Præst og Kirkebetjent opgive det Navn, de ville have Barnet tillagt, til Indførelse i Kirkebøgerne, og skal da en Udskrift af disse, forsaavidt Barnet ikke senere maatte blive døbt, i alle borgerlige Forhold træde istedetfor Daabsattest.

Hvorefter alle Vedkommende sig have at rette.

Under Vor Kongelige Haand og Segl.

Frederik R.

(L. S.)

Hall.

Altsaa er for Danmarks Vedkommende den tvungne Barnedaab afskaffet, og det er overladt til Forældrenes eget Godtbefindende enten de ville lade deres nyfødte Børn døbe eller ikke; den eneste Forpligtelse Loven paalægger dem er, at anmelde til Indførelse i Kirkebøgerne det Navn, de ville have Barnet tillagt. Denne er i Sandhed en liberal Lov, der staaer i Harmoni med Grundlovens § om fri Religionsøvelse, og giver Enhver Frihed til, i religiøs Henseende at handle efter Samvittighedens og Guds Ords Bydende. Gid Menneskene maatte komme til Overbeviisning om Sandheden af, at *hvo der troer*, (det aabenbarede Rigets Evangelium) *og bliver døbt* (paa den rette Maade og ved den rette Myndighed) *skal blive salig* (det er, skal blive frelst i Guds Rige); men *den som ikke troer* (det sande Evangelium, og følgelig heller ikke lader sig døbe paa den rette Maade og af den rette Myndighed) *skal blive fordømt* (skal ikke blive frelst i Guds Rige, fordi de forkastede og ikke adløde sammes Evangelium).

Vi gratulere Danmarks Indvaanere til den forøgede Religionsfrihed; den er en Guds Gave, og Giveren tilkommer Tak og Priis derfor, og vi opfordre Alle paa det Kjærligste, at ransage de hellige Skrifter, som gaves til de forrige Dages Hellige, saavelsom de, der ere givne de sidste Dages Hellige, og de ville finde, at de i alle Dele stemme overeens, og at det Budskab, som nu forkyndes paa Jorden, og som Menneskene kalde Mormonisme, er det aabenbarede Rigets Evangelium, der skulde forkyndes for alle Stammer, Tungemaal og Folk, førend Enden kommer, og hvis Tjenere skulde indsamle Guds Folk, opbygge Zion, gjenoprette alle Ting, forberede Christi anden Tilkommelse og Millenniet, eller Christi tusindaarige Regjering; om hvilke Ting alle Propheter, fra Verdens Begyndelse af, have talt.

For at begynde dette store forberende Arbeide, opreiste Herren i denne Tid og Slægt en Prophet, Joseph Smith, hvem han aabenbarede sig selv for, sendte sine Engle til, paalagde det sande Præstedømme, lod ham frembringe det evige Evangelium, og bemyndige Andre til at bære det ud til Jordens Nationer, og raabe: „Omvender Eder og troer Rigets Evangelium, og lader Eder døbe i den Herres Jesu Navn til Syndernes Forladelse og I skulle faae den Hellig Aands Gave." Om end Propheten Joseph og Flere med ham ere blevne ihjelslagne og have delet Propheternes Skjæbne i alle Tidsaldre, er dog Værket ikke standset. Nei! det ruller frem med mægtig Kraft, og vil vedblive at rulle frem indtil det faaer gjort, hvad det skal, indtil det faaer indsamlet enhver oprigtig Sjæl, indtil Zion er opbygget, indtil alle Ting ere forberedte, indtil Messias kommer, indtil alle Ting ere fuldkommede, og Riget er underlagt Faderen, og Gud er bleven Alt i Alle.

Det er sandt, at Menneskene kunne modsætte sig dette Værk, og tilsyneladende standse det i dets Fremgang; det er ogsaa sandt, at Menneskene, indhyllede i Traditioner, forblindede af menneskeopfundne Systemer, kunne forkaste det; men siger dette,

at Guds Hensigter skulle tilintetgjøres og Saliggjørelsens Plan kuldkastes formedelst Menneskenes Modstand? Visseligen nei! Naar Guds Langmodighed og Barmhjertighed har havt sit Krav, da vil Retfærdigheden træde frem og kræve Sit, og Herrens Vrede vil optændes over de Gjenstridiges Hoveder, og Jorden vil vorde renset ved Krige og Plager og Pestilentse og Jordskjælv og en fortærende Ild. Derfor har Herren beredt Tilflugtssteder for sit Folk, hvortil de drage, og hvor Herren vil bevare dem, medens han udfører sine Straffedomme over dem, som ikke frygte ham, og ikke ere hans Evangelium lydige.

De Helliges Eenhed — Broderskab i Christo.

(Fra „the Millennial Star.")

(Fortsat fra Pag. 200.)

4) Medens Sekterismen lærer Overøsen, Bestænken, Neddyppen, eller ogsaa ingen Daab, erklærer den mormonske Theologi udtrykkeligen: „Uden Nogen bliver født af Vand og Aand kan han ikke indkomme i Guds Rige." Dette er ogsaa anseet som ikkevæsentligt af Nutidens Christne, men ikke saa af de sidste Dages Hellige. Dersom det ikke havde nogen høiere Betydning, det vedligeholder Overeensstemmelsen imellem dem og det gamle Guds Folk. „Døbte til *eet Legeme*," og Principerne for Eenhed og Broderskab ere endnu udførte. Men atter, det kan med Føie spørges, dersom Sekterne havde modtaget *een* Daab — vare blevne døbte til eet Legeme, mon de da vilde blevet Sekter? Hvorledes kan da denne Sag være uvæsentlig? Dersom Kjævleri reises om Tyven paa Korset, og fromme Mennesker, som aldrig bleve døbte, henvise vi alligevel til Jesu Ord: „Uden Nogen bliver født af Vand og Aand, kan han ikke indkomme i Guds Rige." De sidste Dages Helliges Religion har imidlertid, ligesom den Petrus annammede, en større Foranstaltning, end den Sekterismen tilbyder, en Foranstaltning, som ikke alene omfatter fromme Folk, som ei har havt det Privilegium at blive døbte, men ogsaa dem, som aldrig hørte Jesu Navn i dette Liv. Endskjøndt Saliggjørelsens Plan er nøiagtig i dens Betingelser, indskærper den dog ikke hiin egenkjærlige Partiaand, som er saa saare ømfindtlig over de Enkelte, der udgjøre en liden Commune eller Nation, men omfatter den hele Menneskeslægts talrige Millioner. Trøsten kommer: „Thi derfor blev ogsaa Evangeliet prædiket for de Døde, at de skulde dømmes ligesom Menneskene i Kjødet; men leve for Gud i Aanden." Saaledes fortsætter den mormonske Theologi Eenhedens og Broderskabets Kjæde efter saadanne almeenomfattende og frisindede Principer, der vilde bespotte det Kjævleri, som er reist om Tyven paa Korset, eller det fromme Folk i en liden Sekt.

5) Den Hellig Aands Gave, ved

Haandspaalæggelse, danner et andet Overeensstemmelsespunkt imellem de sidste og de forrige Dages Hellige, baade som et Samfund, og imellem ethvert Medlem af Kirken særskilt. Mormonsk Theologi indrømmer ingen grundforskjellige Undtagelser og Forandringer i Guds Huusholdning og Handlemaade med sit Folk, heller ikke i de Helliges Erfaring og Opførsel. Den indrømmer dog saadanne, som ere af en tilfældig og betinget Natur; saaledes for Exempel er Folket i disse Dage ikke bleven befalet eller paalagt at blæse i Vædderhorn for Jerichos Omstyrtelse. Endskjøndt den erklærer, at de, som forkaste Evangeliet, ville vorde fordømte, paastaaer den dog ikke, at den, til hvem det aldrig blev sendt, skal fordømmes, fordi han ikke adlød det. Men disse ere ikke grundforskjellige Undtagelser og Forandringer; ei heller vil den tilstede nogle saadanne. De sidste Dages Hellige have de samme Lærdomme som de forrige Dages med Hensyn til den Hellig Aands Gave, Væsen og Egenskaber. I den apostoliske Kirke i Peters Dage var Haandspaalæggelsen ved Een, som havde Myndighed, Maaden, hvorpaa man meddeelte den Hellig Aand til døbte Troende. Saaledes er det ogsaa i den sande apostoliske Kirke, gjenoprettet af Gud ved Propheten Joseph Smith. Ifølge Guds Folks Erfaring i forrige Dage var den Aand een, som gav Kraft, Propheti, Aabenbaringer og herlige Tilkjendegivelser — een, hvis Tjenesteforretning det var at lede dem ind i al Sandhed og tilveiebringe en Tilstand af Eenhed og Broderskab. Det er i Sandhed forudsagt af de gamle Propheter, at i de sidste Dage skulde Guds Aand udgydes over alt Kjød, og dens Virkninger blive saa almindelige, at Eendrægtighed skulde endog komme til at finde Sted imellem Markens Dyr, og Løven ligge ved Siden af Lammet. De sidste Dages Hellige modtager den Hellig Aands Væsen, Virkninger og Mission just overeensstemmende med deres Brødres Anskuelser og Erfaring i forrige Tider. De troe ikke, at Aanden vil være uovereensstemmende med sig selv i nogen Tidsalder, hverken i Væsen, Virkninger eller i Ordinancen, hvorved den meddeles. Dersom den er forandret, vilde den være ulig den uforanderlige Gud. Den vilde ophøre at være sig selv. For Exempel, dersom Christenheden har været regjeret af den Hellig Aand, maa den Aand sikkerlig have forandret sig i dens Væsen, Virkninger og i enhver Enkelthed. Den er bleven til mange istedetfor een, idet den hverken frembringer Overeensstemmelse imellem Medlemmerne af de nyere Samfund, eller imellem dem og det gamle Guds Folk. Men dersom vi betragte dens Virkninger, som fremstillede i de Helliges Liv og Erfaring i firetusinde Aar, finde vi den som en sig selv lig og uforanderlig Aand. Det er overeensstemmende med den Hellig Aands Gave, Virkninger og Tilkjendegivelser, som beskrevet i Guds Folk Historie igjennem hine firetusinde Aar, at de sidste Dages Hellige annammer Forjættelsens Hellig Aand. Saaledes vedligeholdes Overeensstemmelsen imellem Kirkens Medlemmer i alle Tidsaldere, og Enigheds og Broderskabets Baand udstrækkes.

6) Gud aabenbarede altid hans Sind og Villie for sit Folk. Umid-

delbar og vedvarende Aabenbaring er en theocratisk Regjerings Alpha og Omega. Uden den kan den store sidste Dages Uddeling hverken have nogen Tilværelse, Vedbliven, Begyndelse eller Ende. Enten der er nogen Virkelighed eller ikke i Kirken, som er grundlagt formedelst Propheten Joseph, saa er det rette Princip der. Imidlertid kunne mange Tusinder bevidne, at det er en Virkelighed, og at Gjenoprettelsestiden er begyndt. Atter fortsættes Overeensstemmelsen, og Eenhed og Broderskab sættes igjennem.

7) Guds Folk kjendte bestandigen Sandheden af deres Religion. Deres Historie er et eftertrykkeligt og uafbrudt Vidnesbyrd, at den Almægtige gav Aabenbaringer, Engle tjenede og Tegn fulgte de Troende, og den Hellig Aand tilkjendegav dens herlige Kraft. Men sekteriske Christne bevidne, at de ikke kjende Sandheden af deres Religioner, at saadan Kundskab kan ikke erholdes i dette Liv, at Gud giver ikke Aabenbaringer, Engle tjene ikke og Tegn følge ikke de Troende; og at Aanden lægger ikke for Dagen sin undergjørende Indflydelse som fordum. Dette er sandt, forsaavidt det angaaer dem selv. De sidste Dages Hellige derimod er eet med de Gamle angaaende disse Ting. Titusinder af dem ville bevidne, at deres Brødres Erfaring, Propheternes, Apostlernes og de Troendes i tidligere Tider, stemmer overeens med deres egen. Ved enhver ny Udvikling af „Mormonismen" brænder Eenheds- og Broderskabaanden med større Styrke, Kjæden bliver længere, og Organisationen mere almindelig, indtil den omfatter hele Guds Familie.

8) Det sidste Dages Værk har fra dets tidligste Begyndelse sigtet til at nedbryde gamle Nationaliteter iblandt dem, som annammede det. En høiere Nationalitet, de Helliges, indbefattes i denne store Bevægelse. Det har gaaet næsten til hele Verden, og dannet eet Folk og Rige af forskjellige Slægter, Stammer og Tungemaal; det har givet dem een Tro, eet Haab, een Interesse, een Skjæbne. I Sandhed, det har blot det ene at give. Mange ere ikke overeensstemmende med dets Aand. Det, som ikke er „Mormonisme," ansee denne Kirkes Medlemmer for at være noget Andet, og de have intet Samfund med det. De ere ubekjendte med den forunderlige Logik, som lærer, at Mennesker ere enige, just naar der er Meningsforskjellighed iblandt dem. De forstaae ikke, hvorledes Christi Legeme kan være afdeelt i Sekter; hvorledes Calvinister, Methodister, Baptister, Protestanter, Catholikker, Qvækere, Sværmere Skjælvere osv., kunne alle være af een Religion og besidde den Hellig Aand. De Hundredetusinder af Sidste Dages Hellige, som ere adspredte over Verden, have nøiagtigen den samme Tro; de haabe de samme Ting og have kun een Interesse og Skjæbne. Det er sandt, at Nogle ere komne videre i Værket end Andre, men saavidt som deres Udvikling strækker sig, stemme de alle overeens. Det er ogsaa sandt, at der gives endnu iblandt dem Levninger af gamle Traditioner, Nationaliteter, Skikke og Tænkemaader; at de ere endnu ikke fuldkommede til eet. Men tager man i Betragtning, at Kirken sammenligningsviis er i sin Barndom, og den uhyre og vedblivende Indstrømmen af Folk,

næsten fra enhver Nation, Stamme, Tungemaal og Sekt, udgjørende, før deres Omvendelse, de næsten uendelige Afarter i Samfundene, kunne vi frimodigt paastaae, at deres Nærmelse til Eenhed ikke har sin Lige i den hele Menneskeslægts Historie. Det er udtrykkeligen forstaaet af dem, at de samme Lærdomme og Leveregler, som Authoriteterne og Kirkens Samfund modtager, maae ogsaa være Rettesnoren for enhver af dens Medlemmer. De vide alle, at for dem er der blot een Vei, een Interesse, eet Haab, een Bestemmelse og een Maade at handle paa. Man maa dog ikke forstaae os saaledes, at dette udstrækker sig til Udslettelsen af Menneskenes Eiendommeligheder og Handlefrihed. Afvexling i Harmoni er forenelig med Enighed; det er i Sandhed Enighed. Men Splid og uovereensstemmende Handlemaade iblandt et Folk er hverken Harmoni eller Enighed. „Mormonismen" er den samme i 1857 som den var i 1830. Liig dens Ophavsmand, den uforanderlige Gud, den forandres ikke. Den blot udvikler sig og voxer til større Forholde og Modenhed. Den samme Aand, som inspirerede den i Barndommen, styrer den i Manddommen. Alle, som have gjort sig bekjendte med dens Historie, maae vide, at den kommer ikke i nærmere Forbindelse med Hedninge-Samfund og Principer, end den gjorde for 26 Aar siden. Den adskillende Kløft udvider sig mere og mere, og dette er tydeligt følt af Alle, som ere bekjendte med denne Kirke. De ere den samme *„underlige Sekt"* overalt — det samme særegne Folk. Mormonernes Eiendommelighed, deres Lighed med hverandre, og deres tydelige Adskillelse fra Nutidens christne Samfund bliver mere slaaende hver Dag. Det er mærkværdigt til hvilken Udstrækning Eenhed og Overeensstemmelse imellem dem allerede har voxet. Betragt kun det store Samfundsskridt i Kirken — *„Polygami!"* Eet Aar eller to efter dets almindelige Forkyndelse begyndte Hundredetusinder, der naturligviis havde lige saa meget imod det som andre Folk, at nære det, finde Behag i det, ja glæde sig i det, og vilde hellere nedlægge deres Liv end afvige fra den hellige, guddommelige Indstiftelse. Fem Aar siden var det faa af dets Fjender, som ikke vilde have forudsagt, at Indførelsen af en saadan Ægteskabsorden maatte ophæve „Mormon-Kirken." Men see! ethvert Udviklingstrin af dette Værk har kun gjort Grundvolden bredere for Eenhed og Broderskab imellem de Sidste Dages Hellige og Guds gamle polygamiske Folk.

9) Fra Begyndelsen af denne Kirke har Aanden at samles sammen til eet Legeme været mærkværdigen lagt for Dagen i dens Bevægelser. De Hellige gjør deres Udfrielse fra Hedningesamfundet til Gjenstand for deres Bønner Aar efter Aar. De skue med længselsfulde Øine til den Dag, da de skulle faae det Privilegium til at forlade deres Fædreland, deres gamle Hjemsted, deres Venner, Beslægtede og Ungdoms Optrin for at gaae til det af Gud beskikkede Sted. Dette er et mærkværdigt og slaaende Særkjende i deres Historie. De samles for at opbygge Zion, for at styrke deres Enigheds og Broderskabs Baand, for at grundfæste sig som eet Folk i politisk Henseende, ligesom de ere eet i aandelig Henseende. Et

iøinefaldende Resultat af denne Indsamling, som letteligen sees, er at eet Sprog vil vorde talt af et Folk fra enhver Nation, Stamme og Tungemaal. Denne Bryden op af gamle Nationaliteter, denne Samling til eet politisk Samfund, og denne Talen eet Sprog, er sikkerlig Noget, der ligner en Modgift for den Forbandelse, som rammede Menneskeslægten ved Sprogforvirringen og den store Adspredelse af vor Slægt. Det er umuligt i en indskrænket Artikel at indlade sig paa Enkelthederne af Overeensstemmelsen imellem de sidste og forrige Dages Hellige, men Nok er bleven sagt for at vise, at Udviklingen af Mormonismen sigter til Eenhed og Broderskab iblandt alt Guds Folk.

Blandinger.

Prøvelser i Livet. Livet bestaaer ikke ganske af store Onder eller tunge Prøvelser, men af den vedvarende Fornyelse af mindre Onder og lettere Prøvelser for den sædvanlige og beskikkede Øvelse af christelige Dyder. At bære over med vore Omgivelsers Feil, med deres Svagheder, deres daarlige Dømmekraft, deres slette Opdragelse, deres forvendte Sindelag — at taale Tilsidesættelse, naar vi føle at vi fortjente Opmærksomhed, og Utaknemmelighed, naar vi forventede Taknemmelighed — at fordrage Selskab med ubehagelige Folk, hvem Forsynet har stillet i vor Vei, og hvem han maaskee har anbragt eller bestemt til at prøve vor Dyd — disse ere de bedste Øvelser for vor Taalmodighed og Selvfornegtelse, og saa meget bedre som vi ikke selv have valgt dem. At taale Ærgrelse i Forretninger, Skuffelse i vore Forventninger, Afbrydelse i vor Rolighed, Daarlighed, Paatrængenhed, Forstyrrelse — i Korthed, Alt som modsætter sig vor Villie og oprører vort Gemyt — at roligt finde sig i alt dette, synes at være mere af Selvfornægtelsens Væsen, end nogen af de smaa Haardheder og Hjemsøgelser, vi selv paabyrde os. Disse bestandige, uundgaaelige, men ringere Onder, retteligen benyttede, tilbyde en god moralsk Øvelse, og kunde i Uvidenhedens Dage langt have overgaaet Pilegrimsreiser og Bodsøvelser.

Fire Ting komme ikke tilbage: Det udtalte Ord, den udskudte Piil, det tilbagelagte Liv og den forsømte Leilighed.

Der skulde ikke være nogle Droner i den menneskelige Bikube; de, som ikke behøve at arbeide for sig selv, men arbeide for Andres Bedste, ere dobbelt agtværdige, eftersom deres Arbeide er frivilligt.

Et ungt Menneske talede paa en Restauration om sin Dygtighed og sine Talenter, og broutede en heel Deel over hvad han havde

udført. Da han var færdig, bemærkede en Qvæker roligt: „Der er een Ting, som Du ikke kan gjøre; Du kan ikke tale Sandhed.“

En Methodist og en Qvæker, som havde taget ind paa et Herberge, bleve enige om at sove i samme Seng. Methodisten knælede ned, bad en brændende Bøn og bekjendte en lang Række af Synder. Efter at han opstod, bemærkede Qvækeren: „Virkeligen, min Ven, dersom Du er saa slet som Du siger Du er, troer jeg neppe, at jeg tør sove sammen med Dig.“

Den virkelige Gjæve. Det Menneske alene er virkelig gjæv, som ikke frygter for andet end at begaae en slet Handling, og som uforfærdet opfylder sin Pligt, hvilke Farer der end optaarne sig paa hans Vei.

Veltalenhed bestaaer i selv at føle Sandheden og faae Andre, som høre Dig, til at føle den.

Jeg har kjendt nogle Mennesker, som besadde gode Egenskaber, og som vare meget tjenstagtige mod Andre, men unyttige for dem selv; ligesom en Solskive paa Forsiden af et Huus, der underretter Naboerne og de Forbigaaende om Tiden, men ikke Eieren indenfor.

Indbetalte Bogpenge.

S. Gudmundsen	45 Rd.	- Mk.	- Sk.
N. Ädler	155 —	2 —	- —
J. C. Klingbeck	162 —	- —	- —
A. Hansen	33 —	- —	- —
A. P. Trane	326 —	- —	- —
R. Mikkelsen'	95 —	- —	- —
Summa	816 —	2 —	- —

Indhold.

	Side.		Side.
Jøderne — deres Skjæbne	209.	Redaktionsbemærkninger	217.
Guds Regjering (fortsat)	212.	De Helliges Eenhed (fortsat) . .	219.
Prøver Aanderne! (fortsat)	215.	Blandinger	223.

„Skandinaviens Stjerne“ udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned og faaes paa Contoiret i Lorentzens Gade Nr. 504, A. 5. Stuen tilvenstre og paa alle kongelige Postcontoirer.

Udgivet og forlagt af Hector C. Haight.
Trykt hos F. E. Bording.

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de sidste Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

6. Aarg. Nr. 15. *Den 1. Mai 1857.* Priis: 6 Sk. pr. Expl.

Fjortende almindelige Epistel

fra Præsidentskabet over Jesu Christi Kirke af Sidste Dages Hellige til de Hellige i Bjergenes Dale, og til dem, som ere i Adspredelsen overalt paa Jorden — Hilsen.

Elskelige Brødre!

Da vi føle os tilskyndede af Guds Aand at skrive Eder til angaaende Rigets Anliggender, og da vi have større Dristighed dertil, paa Grund af Troen og Vidnesbyrdet om den Herre Jesus og den Hellig-Aand, hvilken vi have annammet og bære Vidnesbyrd om for hele Verden, skride vi til at kundgjøre Eder saadanne Tilkjendegivelser af Aanden, henhørende til Kirken og Guds Rige, som nu ere, eller fremdeles ville blive fremstillede for os, stolende paa, at de ville være lærerige og nyttige for de Hellige.

For dem, der læse vore Skrifter, behøve vi ikke nøiagtigt at gjentage vore Missionærers Virksomhed og den Fremgang, som ledsager deres Arbeide, da alle saadanne Underretninger strax og fuldstændigt har været lagte frem for Folket formedelst dem. Det er derfor tilstrækkeligt at sige, at almindeligt Held har ledsaget vore Ældsters Anstrengelser, og Tusinder glæde sig nu i Sandhedens Lys, thi de have afstaaet fra deres nedarvede Vildfarelser, adlydt Herrens Huses Ordinancer og annammet Christi Evangeliums rene Principer med Glæde, Priis og Taksigelse. De vente nu med Længsel paa Befrielsen, at de kunne forene sig og dele Skjæbne med os her i disse fredelige Dale.

De Missionærer, som have været fraværende i Europa i to Aar og længere, ere for det meste vendte tilbage i Aar, og ere afløste af Andre, der udnævntes ved vor sidste April Conference. Uagtet Tusinder fra Europa aarlig finde deres Hjem i Utah, forøges dog Antallet der meget.

Den Interesse, som er opvakt til Gunst for Sandheden, og for at lære den at kjende, saavelsom dens Modstanderes Had, har aldrig været større end for nærværende Tid. Den almægtige Guds Kraft bliver aabenbaret i hans Tjeneres Gjerninger, og kan tydelig spores i hans Handlemaade

mod Jordens Nationer, saavelsom imod hans Folk, og gjør den Forvisning dobbelt sikker, at hans Ord hverken vil vende tomt tilbage, eller hans Løfter være gjorte forgjæves. Han vil opholde de Retfærdige, og de Ugudelige vil han afhugge.

I Californien advarer *Western Standard* trofast Folket under Broder George Q. Cannons duelige Bestyrelse og Ledelse, som ogsaa har udgivet Mormons Bog i det hawayiske Sprog. Udgivelsen af dette Blad har viist sig at være meget nyttig og gavnlig til at rette den offentlige Mening, og til at udøve en heldbringende Indflydelse over de faa i dette Land, som søge efter Sandheden. Guld er det Alter for hvilket de knæle, og Sandheden, som er udgangen fra Himmelens høie Konge, har kun faa Beundrere. *The Standard* vil alligevel bestaae, meest ved de Helliges Hjælp, og vil vedblive at udgaae saa længe som det vil ansees gavnligt, for at fremme Sandhedens Sag i den Egn.

Sandwich-Øernes og Australiens Missioner ere i en god og blomstrende Tilstand. Vi see af de sidste Efterretninger fra Silas Smith, som for nærværende præsiderer over Missionen paa Sandwich-Øerne, at Sæden paa Lanai er meget bedre i Aar end sædvanlig, hvilket betydeligt vil lette de indfødte Helliges Indsamling til denne Ø, hvortil den er bestemt. At Sæden gjentagende er slaaet feil og bleven ødelagt, har indviklet denne Mission noget i Gjæld, og for en Deel forstyrret den Plan, at indsamle de Hellige til det Sted, hvor de kunde blive passende beskyttede for de leiede Missionærers Paavirkning og anden smitsom Indflydelse af en tøilesløs Civilisation. Men ved den nærværende Fremgang, ved de trofaste Ældstes Hjælp og ved den Almægtiges tiltagende Velsignelser, som altid ihukommer sine trofaste Hellige, haabe og forvente vi, at Missionen snart vil hæve sig op af sin nærværende Forlegenhed. I en Conference, holdt paa Lanai den 24de Juli 1855, blev der fremstillet 90 organiserede Grene, bestaaende af 4,220 Medlemmer, hvoraf 723 vare døbte i det Aar; 25 amerikanske og 118 indfødte Ældster arbeidede da paa Øerne, foruden indfødte Præster, Lærere og Diaconer.

Fra Selskabs Øerne have vi ikke meget tilfredsstillende Underretning. Paa Grund af Udestaaelser med den franske Regjering bleve de Ældster, for omtrent to Aar siden, tvungne til at forlade disse Øer. Brødrene Addison Pratt og Ambrose Alexander bleve beskikkede til denne Mission fra St. Bernardino i deres sidste April Conference, og afseilede den 24de i samme Maaned til disse Øer, men de bleve snart nødte til at reise derfra, og ere siden vendte tilbage.

Ældste Farnham fra Australiens Mission ankom her til Staden den 21de November, efterladende en Skibsladning Hellige i St. Bernardino, hvoraf de fleste ventes hertil i Løbet af de første Maaneder.

Brødrene John S. Eldredge og James Graham, med 28 Hellige fra Australien, ombord paa Skibet „Julia Ann," lede Skibbrud i Nærheden af Selskabs Øerne den 4de October 1855. Vi beklage at maatte tilføie, at fem Personer, to Fruentimre og tre Børn, omkom; de andre undslap med Nød og neppe med Livet til en øde og

ubeboet Ø, hvor de forbleve i sex Uger og ernærede sig med Skildpadder. De bleve endelig befriede fra deres farlige Tilstand af Capitainen paa „Julia Ann," som havde seilet over 300 Mile paa en aaben Baad til en beboet Ø og forskaffet et andet Fartøi; men de bleve landsatte paa den Øgruppe og Sandwich-Øerne, uden Midler til at fortsætte deres Reise videre, endskjøndt de siden ere ankomne til den vestlige Kyst paa deres Reise til Zion.

Uden at hentyde paa Officererne paa „Julia Ann," som alle ere vel omtalte af vore Brødre, eller paa Skibets Styrke og Sø-Dygtighed, som vi ere underrettede om var godt og nyt, ønske vi dog at advare vore Ældster, ikke alene de i Australien, men Alle i fremmede Lande, ikke at tillade en overdreven Længsel efter at emigrere og samles med de Hellige, ei heller gjøre dem skjødesløse og ligegyldige med Hensyn til hvad Slags og hvad Tilstand Skibet er i, som de indskibe sig i, lige saa lidt som Officerernes og Mandskabets Charakteer. Dette er det andet Tilfælde, i hvilket Skibe, som seile fra denne Mission med Hellige ombord, ikke have naaet deres Bestemmelsessted. I det første Tilfælde mistede Ingen Livet, skjøndt Skibet maatte løbe ind i en Havn, hvor det blev confiskeret, og de, som havde betalt deres Overfart til den vestlige Kyst, bleve landsatte paa Sandwich Øerne. Det er en Sag værd at bemærke, og en Kilde til stor Glæde og Tilfredshed for os, at af alle vore udenlandske Emigrationer, ere disse de eneste Tab tilsøes af den Natur, som ere skete.

Fra det Gode Haabs Forbjerg i det sydlige Afrika er et Selskab Hellige paa Reisen hertil, — de første Frugter af Brødrene Jesse Havens, William Walkers og Leonard J. Smiths Arbeide, hvilke øiensynligen ere blevne velsignede i at paabegynde Værket i denne afsidesliggende Deel af Herrens Viingaard. I en Conference holdt i Port Elizabeth i August Maaned 1855 bleve tre Conferencer og sex Grene med 126 Medlemmer repræsenterede. Brødrene paa den Mission, som have oprettet forskjellige Grene og ordineret trofaste Ældster til at fortsætte Værket, ere nu paa Veien hjem med et lille Selskab, undtagen Br. Leonard J. Smith, som ankom her til Byen den 31te Mai sidstleden.

De ostindiske Missionærer ere nu alle vendte tilbage, og have kun udrettet lidt i at forløse dettte formørkede Folk. Hvor sandt er det ikke, at de ere blevne fæstede til deres Afguder, og forladt Herren ligesom Urindvaanerne i Amerika, — en Lov for dem selv, indtil Herren igjen skal hjemsøge dem med Frelse i stor Magt og Herlighed.

Af en Beretning fra Br. John Van Cott om en Conference afholdt i Kjøbenhavn, erfarer vi, at over to tusinde Hellige ere emigredede fra den Mission; og dog vente over 2,400 længselsfuldt paa Befrielse. Endskjøndt de Ældste i den skandinaviske Mission og paa forskjellige Steder i Tydskland, Italien, Schweitz og Frankrig, ofte ere blevne kastede i Fængsel, og drevne fra et Sted til et andet, paa Grund af disse Regjeringers Mistænksomhed og Intolerance, har dog Herrens Værk faaet saadant Fodfæste i de Lande, at det ikke mere kan blive udryddet. Naar vore Ældster drives

fra et Land, gaae de til et andet, bestandig lærende Folket Veien til Liv og Salighed. Og saaledes have Sandhedens Fjender, ved deres overdrevne Iver for at undertrykke uden at vide det, været Midlet til at sprede Evangeliet, og hjulpet til at Livets Brød er udsaaet paa Vandene, som vil blive indsamlet efter mange Dage.

Fra de brittiske Øer have vi de meest opmuntrende Beretninger om Værkets Fremgang. Vi høre af Brødrene F. D. Richards, Daniel Spencer, Cyrus H. Wheelock og flere Andre, der nylig ere komne tilbage, efter at være bleven efterfulgte i Præsidiet over den Mission af Brødrene Orson Pratt, Ezra T. Benson og James A. Little, at, uagtet den store aarlige Emigration fra Britanniens Kyster, holder den dog ikke Skridt med Værkets aarlige Tilvæxt og Fremskridt i de Lande.

I de Forenede Stater og de brittiske Provindser, høre vi ogsaa, at der er opstaaet en forøget Interesse til Gunst for Sandheden og Guds Værk, som nu er fuldkommen oprettet paa Jorden.

Det er et Vidnesbyrd fra alle de Ældste, at i samme Grad som en afgjort Lykke ledsager deres Arbeide i disse Lande, og som Guds Aand og Magt staaer dem bi i alle deres Bestræbelser, forøges Modstanden ogsaa i lige Forhold. Det er i Sandhed afgjort, at de Ugudeliges dybt rodfæstede Had imod Guds Værk aldrig var større end det er nu, og synes stadigen at forøges med Værkets Forøgelse. Men deres Modstand kan ikke hindre dette Værk, thi det er fra Gud, og om den Høiestes Hellige ville være trofaste, flittige og enige, ville de altid være istand til at have en Indflydelse og Magt, som Ingen skal være istand til at modstaae eller modsige.

Som en Følge af Broder Erastus Snows Fraværelse for en Tid, og vor elskelige Broder Orson Spencers derpaa følgende Død, som havde Omsorg for Udgivelsen af *„the Luminary“* i St. Louis, ophørte denne at udkomme, og endskjøndt Br. Snow siden er vendt tilbage til sin Arbeidsmark, er det dog endnu anseet for Viisdom ikke at udgive den.

Man antager, at naar *„the Mormon“* erholdt den forøgede Hjælp og Indflydelse, som *„the Luminarys“* Velyndere vilde give den, vilde den blive lige saa nyttig for de Hellige, som om begge Blade bleve udgivne, og meget bedre understøttet.

Ved Br. Spencers Død lede vi et Tab, som, endskjøndt beklageligt for os, vor Tro nøder os til at indrømme, var til hans Gevinst og Lykke. Han hensov i Troen paa Jesus den 15de October 1855 i Staden St. Louis, da han var fraværende fra Hjemmet, i Udførelsen af den Mission, som han var bleven beskikket til i April Conferencen 1854. Vor elskede Broder er gaaet bort for at prøve Aandeverdenens Virkeligheder med fuld Tro paa vores hellige Religion og Folkets Tillid; og endskjøndt vore Lovtaler maaskee ikke rækker saa langt, at de kunne oplive og opmuntre ham i hans fortsatte og fremadskridende Arbeide, kunne vi dog ikke undlade at frembære vort Vidnesbyrd om hans uforanderlige Troskab og Redelighed, hans gavnlige, men besværlige Arbeider, altid udvisende stor Charakteerfasthed,

og om hans ubøielige og urokkelige Troskab imod Joseph og hans Brødre.

Vi beklage hans Tab for vor egen og hans Venners Skyld, og hvem var ikke hans Ven, som kjendte ham? Men vi glædes over, at endnu en trofast og dygtig Sandhedens Kæmpe er gaaet bag Sløret, for at hjælpe Jesus og Joseph i deres Arbeide.

Det er ligeledes vor smertelige Pligt at meddele vor elskede Broder Jedediah M. Grants Død, hvis Dødsanmeldelse og Liigbegjængelse er bekjendtgjort i dette Blad. I denne smertelige Tilskikkelse af Forsynet, føle vi, at Herren har berørt os paa „et ømt Sted," men vi indsee, at i hans grændseløse Godhed er han i Stand til og villig til at godtgjøre vort Tab, ja endnu rigeligere, eftersom vi holde os nær til *ham*, og leve efter vor hellige Religion.

Endskjøndt han nu er gaaet til en anden og mere udstrakt Arbeidsmark, efterat han er bleven modnet i Kundskaben om Gud, og tilstrækkeligt og trofast har udført sin Gjerning paa Jorden, ere dog hans gjentagne Formaninger, hans glimrende Veltalenhed, og den Iver og Nidkjærhed, hvormed han virkede for Israels Frelse, altfor uudsletteligt indpræget i vort Sind, til let at kunde glemmes. Lad os derfor udvise vor Agtelse for vor bortgangne, elskede Vens og Broders Minde, ved at ihukomme og efterfølge hans Forskrifter og Formaninger, og, saa vidt det staaer i vor Magt, hans Dyder.

Paa Grund af den store Umildhed, Skinhellighed og Intolerance, som findes hos saa mange af denne præstebeherskede Generation, bliver enhver Forhindring og Modstand, som kan optænkes, kastet i Veien for at forhindre dette Værks Fremme, og tilspærre Veien for dem, hvis ivrigste Ønske er at efterlade deres Vidnesbyrd til Afsked hos Naboer og gamle Bekjendte, og da gaae hjem til Zion. Frelsens Evangelium finder nu, som fordum, lettere Indgang hos de Fattige, end hos de Rige, tydeligt oplysende og stadfæstende Sandheden af vor Frelsers Bemærkning, „hvor vanskeligt er det ikke for en Riig at indkomme i Guds Rige." De Fattige, Nedtraadte og Undertrykte, som de fornemme adelige Herrer i Aarhundreder bestandigt have nedtrampet med Despotismens Jernhæl, føle, naar Sandheden og Frelsens Lys gjennemtrænger deres Sind, en ny Drivfjeder til atter at prøve paa at gjenløse dem selv og deres Efterkommere fra Uvidenhedens, Ugudelighedens, Vildfarelsens, Overtroens og Tyraniets Trældom, som saa længe har lænkebunden dem og deres Fædre. De blive gjennemtrængte af det altfortærende Ønske at reise sig op over og afkaste det ryggesløse Babylons Smuds og Vederstyggelighed, Hemmelighed, Fordærvelse og det værre end ægyptiske Mørke, og bade sig i de rene Principers Sollys, som udspringer fra Himmelens Konge, at glæde sig med de Hellige i Zion, og blive Medarbeidere i den Sag, som efter at have gjenløst dem, kan sætte dem istand til at bidrage en Deel til Andres Gjenløsning, der endnu ere i Ugudelighed, Trældom og Bitterhedens Galde.

Dette altid opstaaende, altid tiltagende Ønske for Indsamlingen af Levningerne af Israel, hører til alle Guds Hellige, som leve efter deres Religion og nyde den

Helligaands rige Velsignelser. Det er i enhver trofast Helligs Hjerte, og deres bestandige Bøn til den almægtige Fader er at dygtiggjøre dem ikke alene til at kundgjøre Christi Evangelium for dem, som sidde i Mørke, men at udsamle de Oprigtige af Hjertet, ja, Guds Israel fra deres lange Adspredelse, og hjælpe dem at vende tilbage til Kundskab om Herren, deres Fædres Gud, at de kunne komme ind i de Helliges Samfund og faae en fredelig Arvelod i disse fjerntliggende Dale. Til dette Formaal og til den videre Udførelse af denne Hensigt er det vedvarende Emigrations-Fonds Compagnies Bestræbelser bestandigt rettede paa at hjemføre oprigtige og værdige Fattige, de, nemlig, som ønske at tjene Gud og holde hans Bud, som ere fulde af Dyd og Oprigtighed imod Gud og deres Brødre. Det er dem, vi ønske at udfrie fra det ugudelige Babylons Undertrykkelse, og hvis Livskraft de Stolte og Mægtige tilintetgjøre, over hvem Verdens Despotie, Skinhellighed, Uvidenhed og Overtro hænger ligesom en tung Byrde, og bringe dem til et Land, hvor Mennesker, skjøndt fundne i Fattigdom, blive respekterede, og hvor Himmelens Gud kan erholde den Tilbedelse, som Mennesket skylder sin Skaber; hvor Samvittighedsfrihed kan nyde Beskyttelse, ærligt og trofast Arbeide modtage en passende Løn, og hvor Aabenbaringens Lys og det hellige og evige Præstedømmes Magt holder Sandhedens Modstandere i Uvished, og bortdrager Vildfarelsens, Mørkets, Syndens og Dødens Dække, som saa længe har indhyllet Jorden.

Dette Aars Foretagender har viist, at de Hellige kan, naar de ere fyldte med Tro og den Helligaand, vandre over Sletterne, trækkende deres Levnetsmidler og Klæder paa Haandkarrer. Dette Aars Erfaring vil naturligviis hjælpe os til at forbedre den fremtidige Fremgangsmaade; men Planen er bleven godt prøvet og har lykkes fuldkommen. Den hele Reise fra Jowa Stad, en Afstand af over tretten hundrede engelske Mile til denne Stad er saaledes blevet udført i færre Dagreiser, end det nogensinde er skeet med Oxer og Vogne, og med større Lethed for de Reisende. Disse Compagnier med Undtagelse af de to sidste, som afgik altfor seent paa Efteraaret have gjort Reisen fra Missourifloden i lidt over to Maaneder, og kunde have gjort den paa kortere Tid, dersom de ikke havde været hindrede af de faae Oxespand, som fulgte med dem. Heri ere vore Forhaabninger gaaet i Opfyldelse, og de sædvanligt betydelige Udgifter og Besværligheder, som ere forbundne med den Deel af Forretningerne, ere for en stor Deel undgaaede.

Da Regnskabet for dette Aars Virksomhed endnu ikke er afsluttet, ere vi for Nærværende ikke istand til at opgive den nøiagtige Omkostningssum for Personen; men vi vide, at den maa være betydelig mindre end før, og kan maaskee blive betydelig formindsket i Fremtiden.

De Hellige, som ere komne paa denne Maade, have været raskere, mere tilfredse og lykkeligere, og have havt mindre Besværligheder og Modgang end dem, som gaae med Oxetog; og de have desuden viist deres Tro, Udholdenhed og gode Gjerninger for Verden. De

have viist deres Redebonhed til at Andre skulde hjælpes, saavel som dem selv, ved at bruge saa lidt af Selskabets Midler som muligt til deres egen Emigration. De have viist Tilbøielighed til at samtykke i enhver Betingelse, saa at deres Emigration kunde blive udført uden at forhindre tusinde Andres, som længselsfuldtsee hen til den samme Kilde for Befrielse.

Endskjøndt det, i det Øieblik, syntes lidt besværligt for Brødrene, og endnu mere for Søstrene, at trække belæssede Haandkarrer saa lang en Vei, har dog Resultatet beviist, at det er fuldt saa let, ja i Virkeligheden lettere, end den hidtil brugte Maade; og Fruentimmerne udholdte Reisen forholdsviis fuldkommen saa godt som Mændene.

Vi have gjort os Umage for at samle Kjendsgjerninger over denne Gjenstand, eftersom det var en Prøve dette Aar. Og da Foretagendet er faldet saa overordentligt heldigt ud, vil det for Fremtiden blive anvendt i en stor Skala i alle vore Emigrationsforetagender.

Lad de Hellige fatte Mod, og benytte dem af det Privilegium, at indsamles til dette Sted, medens Veien er aaben for dem, for den Tid vil komme, da Enhver, som vil indsamles til Zion, maa flygte med sin Bylt paa Nakken eller under Armen. Sandelig, de ville komme ligesom Duer, flokkende sig til Vinduerne, sammenligningsviis nøgne og blottede, uden Føde eller Klæder, undflyende, saa at sige, med Nød og neppe for den fornærmede Guddoms retfærdige Vrede, som udøses og gaaer ud over en ryggesløs og hoeragtig Slægt.

Medens vi derfor lykønske os selv og vore Brødre og Søstre til dette Forsøgs lykkelige Udfald, ønske vi at raade vore Agenter og Andre, angaaende nogle faa Punkter, som dette Aars Erfaring har lært os til yderlig Forbedring.

For det Første *maa* vor Emigration afgaae tidligere end iaar, og de nødvendige Forberedelser *maa* være gjorte og færdige til den Tid, da Emigranterne ankomme til den vestlige Grændse, og intet Compagni maa tillades at forlade Missourifloden senere end de første Dage i Juli.

De maa forsynes med stærke Haandkarrer, og bestræbe dem for at ordne det saaledes, at Byrden paa hver Karre afvexler saa lidt som muligt i Løbet af Reisen. Hellere end at begynde med saa tunge Læs og gjøre dem lettere saa snart, vilde det være bedre at begynde med lettere Læs og gradeviis forøge dem, eftersom Brødrene blive mere vante til Arbeidet. Dette kunde blive gjort derved, at man nogle Dage førend Compagniernes Afgang udsendte nogle Vogne med Levnetsmidler, som kunde læsses paa Karrerne, efterhaanden som de ankomme, hvorefter Vognene kunde vende tilbage. Emigranterne skulde forsyne sig med et extra Forraad af godt Skotøi.

Karrehjulets Hjulnav maa være 8 Tommer langt og 7 Tommer i Gjennemsnit midt paa. Bøsningerne burde paa det tykkeste Sted være $2\frac{1}{4}$ Tomme og Endebøsningerne $1\frac{1}{2}$ Tomme i Gjennemsnit.

Dersom det skulde ansees bedst at have støbte Jernarme, burde de være $1\frac{1}{4}$ Tomme tykke paa det tykkeste Sted, og $\frac{3}{4}$ Tomme i Enden. Træaxlerne burde have Jern- eller Staalbeslag, og Hjulene bør beslaaes med $\frac{1}{4}$ eller

⅜ Tomme tykke Jernskinner og en to Tommers Skive, og Bredden imellem Hjulene fire Fod. Træmaterialet bør være af en seig Beskaffenhed og vel tørret. I andre Henseender kan Karrerne construeres som hidindtil.

De Gamle og Svagelige skulle føres paa Vogne, og med et særskilt Tog. Paa Grund af deres større Erfaring lad gode og trofaste Ældster fra dette Territorium have Varetægten over de forskjellige Compagnier. Ved at iagttage disse Forholdsregler, antages, at med en Vogn, trukken af fire eller sex Muulæsler til hvert to hundrede Personer, vil Emigrationen blive meget lettet og Udgifterne formindskede.

Vi havde den Fornøielse ved vor October Conference at træffe sammen med vore Brødre Franklin D. Richards, Daniel Spencer, John Van Cott, George D. Grant og flere andre af de hjemkomne Missionærer, som have været længe fraværende, ved hvem vi bleve underrettede om de af vore Emigrant-Compagniers Befindende og Tilstand, som endnu ere paa Sletterne.

Vi toge øieblikkelig virksomme Forholdsregler for at sende dem saadan Hjælp, som de, paa Grund af den sildige Aarstid, vilde komme til at behøve for at sætte dem i Stand til at naae disse Dale, førend Vinterens Snee skulde spærre Veien for dem, og gjøre deres Fremkomst umulig. Dette var den første Forretning, som tildrog sig Conferencens Opmærksomhed, og som siden har opslugt mange af vore Medborgeres udeelte Opmærksomhed. Men kun lidet er blevet gjort med Undtagelse af at sende Vogne og Bistand til deres Lettelse, og dog ere de ikke alle ankomne endnu, skjøndt de Øvrige ventes om faa Dage.

Til Compagnierne, som emigrere til dette Sted, ønske vi at sige nogle faa Ord som Raad. Gaa hver Dag, om det ogsaa kun er nogle faa engelske Mile; det er langt bedre end at ligge stille i en eneste Leirplads. Paa Sabbatten vil det i Almindelighed være bedre, efter Forsamlingen og efter at have hvilet en Deel af Dagen, at gjøre en kort Marsch. Gaa hver Dag, om I ønske at fuldende Eders Reise paa den rette Aarstid.

Naar absolut Nødvendighed byder, er det rigtigt at standse nogle Dage paa et Sted, men det vil kun sjelden indtræffe og skulde undgaaes saa meget som muligt. Det er langt bedre baade for Trækdyrene og Menneskene at vedblive at reise til hele Reisen er endt.

Den Emigration, som gaaer heelt op, vil blive styret af vore reisende Agenter, under den almindelige Veiledning af de præsiderende Agenter i Liverpool, fra hvilket Sted den udgaaer, men den vil erholde Hjælp og Bistand af vore præsiderende Agenter i New York og St. Louis. Alle andre Emigrationer ville blive modtagne og expederede af vore Agenter i de Forenede Stater.

Det var ønskeligt at danne nogle Bopælspladse langs med Reiselinien, og vore Agenter i Florence og St. Louis have faaet Instruxer desangaaende.

Vi stole paa, at vore Brødre og Søstre ville være meget agtpaagivende paa den almindelige Interesse for Zions Sag, saa at de med Beredvillighed opfylde vore Ønsker og vore Agenters Fordringer, som ere anbetroede disse

Forretninger. Enhver væsentlig Afvigelse fra Aanden i disse Bestemmelser vil betragtes som Grund til Udelukkelse fra Kirken eller Afsættelse fra Embeder.

Ældste Orson Hyde er endnu Præsident i Carson County, Utah, og Ældsterne Amasa Lyman og Charles C. Rich i San Bernardino, Californien.

Ældsterne Orson Pratt og Ezra T. Benson præsiderer over den europæiske Mission og udgive *Millennial Star* i Liverpool, England.

Ældste John Taylor præsiderer i de Forenede Stater og udgiver *the Mormon* i New York. Dette Blad anbefaler sig selv til de Helliges gunstige Opmærksomhed og Velyndest, da det bliver bestyret med Duelighed og udøver en meget god Indflydelse ved at rette den offentlige Mening, og ved at forsvare vort Folk og vor hellige Religions Principer imod Verdens Bagtalelse, Misbrug og falske Fremstillinger.

Ældste Erastus Snow er ogsaa i de Forenede Stater, og præsiderer i St. Louis, hjælpende Emigrationen osv.

Ældste George A. Smith, een af de Befuldmægtigede, som er udvalgt af Conventionen og Folket til at overrække vor Constitution og Ansøgning om Optagelse som Stat i Unionen, er reist til Washington for at udføre denne Mission.

Ældste Parley P. Pratt er ogsaa i de Forenede Stater paa et kortere Besøg, og agter at vende tilbage til Foraaret.

Ældste Wilford Woodruff er her i denne Stad sysselsat i Historieskriverens Contoir.

Ældste Lorenzo Snow præsiderer i Box Elder i dette Territorium; og Ældste Franklin D. Richards er i sit Hjem her i Staden, nylig hjemkommen fra sin Mission i England.

(Fortsættes).

Skandinaviens Stjerne.

Den 1ste Mai.

I dette Nummer begynder den 14de almindelige Epistel fra det øverste Præsidentskab i Zion og vil vorde fortsat i de følgende Nummere.

Ifølge Instruxer fra Liverpool gjøres de Hellige opmærksom paa, at de, som til næste Aar agte at drage heelt op til Dalen, have at berede sine Anliggender saaledes, at de kunne udvandre herfra i Høst for at kunne blive udrustede tidsnok det kommende Aar og drage over Sletterne i den blideste Aarstid. Tiden, da Udvandring vil finde Sted (maaskee i September), vil nærmere vorde bekjendtgjort. De, der kun agte sig til Staterne, kunne udvandre, antage vi, til samme Tid, eller til næste Vaar, eftersom det passer sig bedst for dem; eller eftersom nærmere Instruxer skulle lyde.

Vi ønske ikke at modtage nogle Navne til Emigration, uden der er Vished for, at de kunne emigrere baade med Hensyn til

Midler og til Passe, hvilke de itide maa besørge, ved at indsende de fornødne Ansøgninger osv.; eller om de staae i andre forhindrende Forbindelser, at afgjøre alt Saadant paa en tilfredsstillende Maade, og ikke stole paa, at vi her i Kjøbenhavn kunne hjælpe dem ud af enhver Forlegenhed; og om fattige Kaar skulle have forhindret de Hellige, forinden de kom ind i vor Menighed, til at tilfredsstille deres Creditorer, og de sidenefter heller ikke skulde blive istand dertil, saa gaae idetmindste aabent og ærligt til Creditorerne og siig dem Tilstanden og gjør alt muligt, for at vore Medmennesker kunne see, at det er vor Villie til at gjøre Ret, saa langt vore Evner strækker sig. Og een Ting maa vi gjøre de Hellige opmærksom paa: At Contoiret ikke har Midler til at hjælpe de Hellige i at betale deres private Gjæld; men hver arbeide stræbsomt; leve sparsommeligen, og naar virkelig Nød og Trang er forhaanden, henvende sig til de respective Grenes Forstandere, som ville undersøge deres Tilstand, og saavidt muligt afhjælpe den. En anden Ting ville vi ogsaa erindre de præsiderende Ældste om: At Tienden ikke maa anvendes til at betale hverken Præstedömmets eller Medlemmernes private Gjæld, hvad enten den er stiftet i eller udenfor Kirken, det tilkommer Enhver selv at ordne disse Affærer med sine Creditorer; Kirken har ikke andre Midler end dem, som skal anvendes til Evangeliets Udbredelse, og hvad dermed staaer i Forbindelse.

Den 18de dennes Kl. 2 Eftenn. afseilede herfra 536 Sjæle af de Helliges Emigration med Dampskibet *L. N. Hvidt* til Great Grimsby i England, hvor de ankom den 21de dennes om Eftermiddagen. Præsident H. C. Haight ledsagede dem. De vare alle glade og vel tilmode, og det smukkeste Veir begunstigede deres Afreise, og det er vort oprigtigste Ønske, at Held og Lykke maa ledsage dem og give dem en hurtig og behagelig Reise til Utah.

Prøver Aanderne!

(Uddrag af Joseph Smiths Journal for April 1842.)

(Fortsat fra Pag. 217.)

Jesu Christi Kirke af Sidste Dages Hellige har ogsaa havt deres falske Aander; og som den bestaaer af Medlemmer, udsamlede fra alle hine forskjellige Sekter, som bekjende sig til forskjellige Meninger, og have været under Indflydelsen af saa mange Slags Aander, er det ikke at undres over, om der iblandt os skulde findes falske Aander.

Kort efter at Evangeliet blev grundfæstet i Kirtland og under Fraværelsen af Kirkens Authoriteter, bleve falske Aander indladte, mange forunderlige Syner saaes, og vilde, sværmerske Begreber næredes; Personer rendte ud af Dørene under Indflydelsen af denne Aand og Nogle af dem stege op paa Træstubbene og udstødte Jubelraab, og foretoge sig

alle Slags Daarskaber: Een forfulgte en Kugle, som han sagde han saae flyvende i Luften, indtil han kom til en steil Skrent, hvor han hoppede i Toppen af et Træ, hvilket frelste hans Liv; og mange andre latterlige Ting foretoges, som vare skikkede til at paaføre Guds Kirke Vanære, foraarsage Guds Aand til at bortvige, og at oprykke og forstyrre de herlige Principer, som vare blevne aabenbarede til Menneskeslægtens Frelse. Men da Authoriteterne kom hjem igjen, blev Aanden aabenbaret, de Medlemmer, som vare paavirkede af den, bleve bragte for Raadet, og de, som ikke vilde omvende sig og forsage den, bleve afskaarne.

Ved en paafølgende Periode stod en Shakeraand paa Nippet til at blive indført, og en anden Gang den methodistiske og presbyterianske Falden omkuld, men Aanden blev straffet og overvunden, og de, som ikke vilde underkaste sig Regelmæssighed og god Orden, bleve udelukte. Vi have ogsaa havt Brødre og Søstre, som have havt en falsk Tungemaalsgave; de pleiede at tale i en mumlende og unaturlig Stemme, og deres Legemer bleve fordreiede ligesom Irvingitternes, vi forhen have omtalt; hvorimod der er intet Unaturligt i Guds Aand. Et Tilfælde af dette Slags fandt Sted i Øvre Canada, men blev irettesat af den præsiderende Ældste; et andet, i Nærheden af samme Sted, med en Qvinde, som paastod at kunne bedømme Aander, og begyndte at *anklage* en anden Søster for Ting, som hun ikke var skyldig i, hvilket hun sagde hun vidste, var saa ved Aanden, men blev sidenefter beviist at være falskt; hun stillede sig selv i den Stilling at „være Brødrenes Anklager," og Ingen kan ved Aanders Bedømmelse frembringe en Anklage imod en Anden, de maae bevises at være skyldige ved sikkert Beviis, ellers staae de som ikke skyldige.

Der have ogsaa været tjenende Engle i Kirken, som vare af Satan, fremstillende sig som en Lysets Engel. En Søster i Staten New York havde et Syn; der sagdes hende, at hun skulde gaae til et vist Sted i Skoven, hvor en Engel vilde vise sig for hende. Hun gik derhen den bestemte Tid, og saae et herligt Væsen nedstige, klædt i Hvidt med rødligt Haar. Han begyndte med at sige hende, at hun skulde frygte Gud, og sagde, at „hendes Mand var kaldet til at gjøre store Ting, men at han ikke maatte gaae mere end eet hundrede engelske Mile hjemmefra, ellers vilde han ikke vende tilbage." Dette var Usandhed, thi Gud har kaldet ham til at gaae til Jordens Ender, og han har siden været mere end eet tusinde engl. Mile fra Hjemmet, og er dog i Live. Mange sande Ting taltes af dette Væsen, og mange, som ikke vare sande. Hvorpaa, kunde der spørges, kjendtes denne at være en ond Engel? Paa Farven af hans Haar; det er eet af de Tegn, hvorpaa han kan kjendes, og derpaa, at han modsagde en tidligere Aabenbaring.

Vi have ogsaa havt Brødre og Søstre, som have havt skrevne Aabenbaringer, og som have staaet frem for at lede denne Kirke. Saadan var en ung Dreng i Kirtland, Isaak Russel af Missouri og Gladden Biskop og Oliver Olney af Nauvoo. Drengen lever nu hos sine Forældre, som have underkastet sig Kirkens Love.

Isaak Russel standsede i Far West, hvorfra han skulde gaae til Klippebjergene, veiledt af tre Nephiter; men Nephiterne kom aldrig, og hans Venner forlode ham, undtagen Nogle af hans Beslægtede, som siden næsten ere blevne ødelagte af Pøbelen. Gladden Bishop blev bragt for Høi-Raadet, hans Papirer undersøgte, forkastede og brændte, og han afskaaren fra Kirken. Han anerkjendte Rigtigheden af Dommen, og sagde, at „hån nu saae sin Vildfarelse, thi dersom han havde været styret af de forhen givne Aabenbaringer, kunde han have vidst, at Ingen skulde skrive Aabenbaringer for Kirken, undtagen Joseph Smith," og bad om Brødrenes Forbøn og Tilgivelse. Oliver Olney har ogsaa været bragt for Høi-Raadet og afskaaren, fordi han ikke vilde have sine Skrifter undersøgte ved Guds Ord; bevisende derved tydeligt, at han elsker Mørke snarere end Lys, fordi hans Gjerninger ere onde.

Joseph Smiths Levnetsløb.

Marts. 1836. (Fortsat fra Pag. 207).

De Halvfjerdsindstyve have Frihed til at drage op til Zion, hvis de ønske, eller at gaae hen hvorsomhelst de ville og prædike Evangeliet; og lad Zions Forløsning være vort Øiemed og lad os bestræbe os for at tilveiebringe samme ved at sende did Herrens Huses hele Styrke, hvorsomhelst vi finde dem; og jeg ønsker at slutte følgende Pagt, at dersom flere af vore Brødre blive ihjelslagne eller uddrevne fra deres Landeiendomme i Missouri af Pøbelen, ville vi ikke hvile, førend vi have hævnet os paa vore Fjender til det Yderste. Denne Pagt blev eenstemmigt beseglet med et Hosianna og et Amen.

Jeg bemærkede derpaa til Qvorumerne, at jeg havde fuldendt Kirkens Organisation, og at vi havde gjennemgaaet alle de nødvendige Ceremonier, at jeg havde givet dem al den Underviisning, de behøvede, og at de nu havde Frihed til, efter at have faaet deres Kaldsbreve, at gaae frem og opbygge Guds Rige, og at det var tjenligt for mig og Præsidentskabet at trække os tilbage, da vi havde tilbragt Natten forud med at forrette for Herren i hans Tempel, og skulde bivaane en anden Indvielse imorgen, eller at slutte den, som paabegyndtes i Søndags til Gavn for dem af mine Brødre og Søstre, som ikke kunde komme ind i Huset ved en tidligere Leilighed, men at det var tjenligt for Brødrene at tøve hele Natten og tilbede Herren i hans Huus.

Jeg overlod Forsamlingen til de Tolvs Varetægt og trak mig tilbage omtrent Kl. 9 om Aftenen. Brødrene vedbleve at opmuntre hverandre, prophetere og tale i Tungemaal til Kl. 5 om Morgenen. Frelseren viste sig for nogle, medens Engle betjente andre, og det var i Sandhed en Pintsefest og en Begavelse, som længe vil erindres; thi Lyden skal udgaae fra dette Sted til den ganske Ver-

den og denne Dags Begivenheder skulle gaae i Arv til alle Generationer paa den hellige Histories Blade; ligesom Pintsefestens Dag, saaledes skal denne Dag tælles og høitideligholdes som et Jubelaar og en Glædestid for den allerhøieste Guds Hellige.

Torsdag Morgen Klokken 8. Da denne Dag var bleven bestemt til atter at udføre Indvielsesceremonierne, til deres Gavn, som ikke kunde komme ind i Huset den foregaaende Sabbat, begav jeg mig til Templet Kl. 8 om Morgenen i Selskab med Præsidentskabet, og ordnede vore Dørvogtere og Opsynsmænd som ved den forrige Leilighed. Vi aabnede derpaa Dørene, og en stor Forsamling traadte ind i Huset og fik beqvemme Pladse. Kirkens Authoriteter indtoge deres Sæder efter deres respective Grader, og Dagens Tjeneste begyndte, fortsattes og endtes som ved den forrige Indvielse, og Guds Aand hvilede over Forsamlingen, og der herskede stor Høitidelighed.

Fredag den 1ste April 1836. Hjemme det Meste af Dagen. Mange Brødre kom for at tale med med mig, Nogle om timelige og Andre om aandelige Anliggender; deriblandt var Leman Copley, som vidnede imod mig i en Sag, jeg anlagte imod Dr. P. Hurlbut, fordi han truede mig paa Livet. Han bekjendte, at han havde baaret falske Vidnesbyrd imod mig mig i hiin Sag, men tænkte virkeligen den Gang, at han havde Ret, men ved at kalde til Minde alle Omstændighederne, som stode i Forbindelse med de Ting, som hændte den Gang, blev han overbeviist om, at han havde Uret, og bekjendte det ydmygt, og bad om min Tilgivelse, som beredvilligen gaves. Han ønskede ogsaa at blive optagen i Kirken igjen ved Daab, og blev optagen efter sit Ønske. Han gav mig sin Bekjendelse skriftlig.

Løverdag den 2den. Forhandlede Forretninger af en timelig Beskaffenhed i Overværelset i Trykkeriet i Selskab med F. G. Williams og Sidney Rigdon, Oliver Cowdery, William W. Phelps og John Whitmer, som skulde have Indflydelse paa Zions Forløsning. Efter moden Overveielse afgjorte Raadet, at Oliver Cowdery og jeg skulde handle som en Commitee for at tilveiebringe i et Tidsrum alle de Penge, vi kunde, i Retfærdighed for at sende med, eller til, visse vise Mænd, beskikkede til at kjöbe Land i Zion i Lydighed til en Aabenbaring eller Befaling fra Herren til Raadets gjensidige Gavn.

Ligeledes blev det overenskommet af Raadet, at Sidney Rigdon og F. G. Williams skal umage sig for at udfinde Udveie og Midler med den indehavende Beholdning, Compagniets sikkre udestaaende Fordringer, og andre saadanne Midler, som de finde meest passende, til at afbetale Compagniets Gjæld. Det bifaldtes ogsaa, at W. W. Phelps, John Whitmer og David Whitmer, faae 500 Expl. af Lærdommens og Pagtens Bog, naar de blive indbundne, og 500 Sangböger, tilligemed Subscriptionslisten for *the Messenger and Advocate* og *Northern Times*, som nu er forfalden til Betaling i Clay County, Missouri; og at de Herrer Phelps og J. Whitmer løses fra Ansvarligheden af alle Fordringer paa

dem, eller nogen af dem, som Medforbundne i Compagniets Firma.

W. A. Cowdery,
Skriver.

Saa snart som ovenstaaende Planer vare afgjorte, begav jeg mig tilligemed Præsident Cowdery paa vor Mission, og vor Fremgang var saadan paa en halv Dag, at den gav os behagelige Forhaabninger, at vi udførte Guds Villie og Forvisning, at hans Værk lykkedes i vore Hænder.

Søndag den 3die. Bivaanede Forsamlingen i Herrens Huus og stod de andre Kirkens Præsidenter bi i at skikke Forsamlingen til Sæde, og blev siden en opmærksom Lytter til Prædikenen fra Talerstolen. Thomas B. Marsh og David W. Patten talte om Formiddagen til en opmærksom Forsamling paa omtrent eet tusinde Personer. Om Eftermiddagen hjalp jeg de andre Præsidenter med at uddele Bestanddele af Herrens Nadvere til Menigheden, modtagende dem fra de Tolv, hvis Rettighed det var at tjenstgjøre ved det hellige Bord i Dag. Efter at jeg havde udført denne Tjeneste for mine Brødre, trak jeg mig tilbage til Talerstolen, Forhænget blev nedladt, og bøiede mig tilligemed Oliver Cowdery i høitidelig og taus Bøn. Efter at vi var opstaaet fra Bønnen, opladtes følgende Syn for os begge.

Sløret blev taget bort fra vor Aand og vor Forstands Øine bleve opladte. Vi saae Herren staaende paa Talerstolens Brystværn foran os, og under hans Fødder var et belagt Arbeide af reent Guld i Kulør ligesom Bernsteen. Hans Øine vare som Ildsluer, Haaret paa hans Hoved var hvidt ligesom den rene Snee, hans Aasyn skinnede med en klarere Glands end Solen, og hans Røst var som mange Vandes Lyd, ja Jehovas Røst, som sagde:

„Jeg er den Første og den Sidste, jeg er den, som lever, jeg er den, som blev ihjelslagen, jeg er Eders Talsmand hos Faderen. See, Eders Synder ere Eder tilgivne, I ere rene for mig, opløfter derfor Eders Hoveder og fryder Eder, og lad Eders Brødres Hjerter fryde sig, og lad alt mit Folks Hjerter fryde sig, som har, med deres Styrke, bygget dette Huus til mit Navn; thi see, jeg har antaget dette Huus, og mit Navn skal være her, og jeg vil aabenbare mig for mit Folk i Barmhjertighed i dette Huus, ja! jeg vil vise mig for mine Tjenere, og tale til dem med min egen Røst, dersom mit Folk vil holde mine Befalinger, og ikke besmitte dette *hellige Huus*, ja Tusinders og Titusinders Hjerter skulle høiligen fryde sig paa Grund af de Velsignelser, som skal udgydes, og den Begavelse, hvormed mine Tjenere ere blevne begavede i dette Huus; og Rygtet om dette Huus skal sprede sig til fremmede Lande, og dette er Begyndelsen til den Velsignelse, som skal udøses over mit Folks Hoveder. Saa skee det. Amen!“

Da dette Syn sluttede, aabnede Himlene sig igjen for os, og Moses viste sig for os, og overdrog os Nøglerne til Indsamlingen af Israel fra Jorders fire Qvarterer og til at føre de ti Stammer fra Nordenland.

Derefter viste Elias sig og overdrog os Huusholdningen af Abrahams Evangelium, sigende: at i os og vor Sæd, skulde alle Generationer efter os blive velsignede.

Da dette Syn sluttede, aabnede sig et andet stort og herligt Syn, thi Elias, Propheten, som blev op-

tagen til Himmelen uden at smage Døden, stod foran os, og sagde:

„See, Tiden er fuldkommen inde, som omtaltes af Malachiæ Mund, som bevidnede, at han (Elias) skulde sendes førend Herrens den store og forfærdelige Dag kommer, for at vende Fædrenes Hjerte til Børnene og Børnenes Hjerte til Fædrene, at den ganske Jord ikke skal blive slagen med Band. Derfor overdrages denne Huusholdnings Nøgler i Eders Hænder, og derved kunne I vide, at Herrers store og forfærdelige Dag nærmer sig, ja, er for Døren."

Mandag den 4de. De Ældste begyndte at udsprede sig i alle Dele af Landet og at prædike Ordet.

Løverdag den 9de. Jeg og Kirkens fornemste Overhoveder ledsagede Zions vise Mænd, nemlig Biskop Partridge og hans Raadgivere Isaac Morley og John Corrill og Præsident W. W. Phelps paa deres Vei hjem saa langt som til Chardon; og efter at have opholdt os der hele Natten, velsignede vi dem om Morgenen, og vendte tilbage til Kirtland.

(Fortsættes.)

Præsident Daniel H. Wells.

Ifølge Brev fra Ældste W. Woodruff, een af de Tolv, til Præsident O. Pratt i Liverpool, indrykket i *Millennial Star* den 18de April, erfare vi, at Broder *D. H. Wells* blev den 4de Januar sidstleden ordineret til Præsident Youngs anden Raadgiver i afdøde Præsident Jedediah M. Grants Sted; og Broder John Taylor giver i *the Mormon* af den 4de April følgende korte Levnetsbeskrivelse angaaende ham.

„Vi have været bekjendte med Broder D. H. Wells i mange Aar, og været forenede med ham paa forskjellige Steder og i forskjellige Livsstillinger.

Da de Hellige droge til Nauvoo var han een af de gamle Colonister, som eiede Jorder der, hvorpaa siden Staden blev anlagt. Som han besad stor Duelighed og Virkekraft, blev han, da Stads Privilegiet erholdtes, udvalgt til Medlem af Byens Raad, og vi have ofte drøftet Anliggender sammen med ham i Byraadet. Han var ogsaa Oberst i Nauvoo Legionen — og endskjøndt han ikke dengang var et Medlem af Kirken, var han dog almindeligen agtet af de Hellige. Som vi selv var Officeer i Legionen, erindre vi meget vel den Følelse af Harme, som Oberst Wells lagde for Dagen, da Guvernør Ford opfordrede Nauvoo-Legionen til at aflevere deres Vaaben — han stødte sin Bestalling i en Pistol og bad Officeren fra Guvernøren, at „tage den med tilligemed Vaabnene, thi han vilde ikke have noget Embede under en saadan Mand." Da Størstepartén af de Hellige forlod Nauvoo, og den lumske Pøbel anfaldt Enkerne, de Faderløse og de Svage, som vare efterladte, tog han op Vaaben til deres Forsvar, og var een af de virksomste Mænd til at modstaae hine blodtørstige Banditters

lumske Overfald. Omtrent ved den Tid indgik han i Kirken, og vi fik at vide, at mange af de Fattige og Trængte bleve baade ved hans Raad og Midler hjulpne til at forlade deres umenneskelige Forfølgere.

Siden hans Flytning til Dalen har han været utrættelig i sine Bestræbelser til at fremme de Helliges Velfærd, og har indehavt adskillige Tillids og Æresposter. Vi have mødt med ham i Territoriets lovgivende Raad. Han indehavde ogsaa et Embede som Brigade-General i Nauvoo-Legionen; men den fornemste og besværligste Forretning, der har paahvilet ham, er som Overopsynsmand over de offentlige Bygningsarbeider og Anlæg; og i hvilkensomhelst Stilling han har indehavt, har han været utrættelig i sine Bestræbelser til nøiagtigen at udføre de ham paahvilende Pligter.

Vi have givet denne korte Oversigt til deres Underretning, som ikke ere bekjendte med General Wells Stilling eller Historie. Og da han nu er kaldet af Præsident Young til at indtage een af de vigtigste Stillinger i Kirken, nemlig: Raadgiver i det øverste Præsidentskab, bede vi Gud, den evige Fader, at han maa være begavet med Viisdom og Forstand til at udføre sit Embedes byrdefulde Pligter; og vi opfordre alle Hellige til at understøtte ham ved deres Tro og Bønner.

Adresse.

Ældste N. Wilhelmsen, Nygaden ved Nyboder Nr. 504 G. 2. 2den Bagsal, Kjøbenhavn.

Indbetalte Bogpenge.

	Rd.	Mk.	Sk.
P. Pedersen	27	-	-
A. Hansen	9	2	-
H. Jensen	70	-	-
N. Ädler	12	-	-
S. Gudmundsen	6	-	-
Summa	124	2	-

Indhold.

	Side.		Side.
Fjortende almindelige Epistel	225.	Joseph Smiths Levnetsløb (fortsat)	236.
Redaktionsbemærkninger	233.	Præsident Daniel H. Wells	239.
Prøver Aanderne! (fortsat)	234.		

„Skandinaviens Stjerne" udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned og faaes paa Contoiret i Lorentzens Gade Nr. 504, A. 5. Stuen tilvenstre og paa alle kongelige Postcontoirer.

Udgivet og forlagt af Hector C. Haight.
Trykt hos F. E. Bording.

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de sidste Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

6. Aarg. Nr. 16. *Den 15. Mai 1857.* Priis: 6 Sk. pr. Expl.

Fjortende almindelige Epistel

fra Præsidentskabet over Jesu Christi Kirke af Sidste Dages Hellige til de Hellige i Bjergenes Dale, og til dem, som ere i Adspredelsen overalt paa Jorden — Hilsen.

(Fortsat fra Pag. 233.)

Paa Grund af det næsten totale Tab af Sæd forrige Aar, Tab af Qvæg den forløbne Vinter, og den store Gjæld foranlediget ved sidste Aars Emigration, bleve vi tvungne til at standse vor Virksomhed med de offentlige Arbeider, indtil vi kunde betale vor Gjæld og nogenlunde forøge vore Midler. Siden Høsten have vi tildeels atter taget fat derpaa, men vi ville ikke begynde at mure paa Templet førend næste Foraar, men da haabe vi at fortsætte Arbeidet med megen Kraft. Vi samle og berede Materialier, og det er vort Ønske og vor Hensigt, imidlertid at fuldføre Canalen for at kunne føre Stenene til Templet op med Baade.

Hveden var god i Aar, men Maisen var lidt daarlig, og paa Kartoflerne var der en næsten fuldstændig Misvæxt, men vi troe, at der med en meget forsigtig Fremgangsmaade vil være Forraad nok til næste Høst.

Ifølge en Akt, som gik igjennem i den lovgivende Forsamlings sidste Møde, mødte et Udvalg af Befuldmægtigede sidleden Marts, og sluttede deres Arbeide den 27de samme Maaned efter at have i et Tidsrum af ti Dage dannet en Constitution, udvalgt Befuldmægtigede og antaget en Ansøgning til Congressen med Anholdning om Optagelse som en uafhængig Stat. Deres Forhandlinger bleve derefter fremlagte for Folket og eenstemmigt vedtagne.

Vi erfare af nylig modtagne Underretninger fra vore Befuldmægtigede i Washington, at paa Grnnd af den overordentlig store Modstand og Fordom imod os som et Folk, have de endnu ikke anseet det for klogt at indgive vor Ansøgning, endskjøndt der ikke er funden nogen Feil, hverken ved vor Constitution, eller vor Dygtighed til at opholde og udøve en Stats Bestyrelse. Modstanden synes at reise sig imod os snarere paa Grund af vor religiøse Tro og vore Kirkeordi-

nancer, end af noget Andet — som om disse vare et lovligt Æmne for Congressen at drøfte. Hvad Fremgangsmaade der vil tages, er os ubekjendt, thi vor Ansøgning er endnu ikke forelagt. Naar Ophidselsen paa Grund af Præsidentvalget har lagt sig, haabes der, at gunstigere Kjendetegn, forevarslende en aaben og ærlig Behandling af dens Retsgrunde, kan sikkre dens Fremlæggelse. Dersom dette kan blive udført, og vor Ansøgnings Fordringer paa at blive optagne i Unionen som en Stat blive oprigtigt og retskaffent drøftede i ethvert Punkt, lovmæssigen som Sagen fordrer det, tvivle vi ingenlunde om, at den vil faae et godt Udfald.

Vi ere mere ligegyldige med Hensyn til denne Sag i en religiøs end i en politisk Betydning; thi, enten vi ere organiserede i Egenskab af et Territorium eller en Stat, saa er Regjeringen forpligtet til at beskytte os i Samvittigheds Rettighederne, eller ogsaa krænke den tydelige constitutionelle Sikkerhed. Og ingen fornuftig Person agter den Union meget høit, som bestandig er udsat for Fare ved overhaandtagende, vildledte og fanatiske Folkelederes afsindige Iver, hvilke trampe det af Himmelen inspirerede Document — Constitutionen — i Støvet, og hverken agte deres Fædres Testamente eller deres Børns Arv.

Det er ikke vor Hensigt i denne Epistel at drøfte politiske Spørgsmaal, men vi kunne ikke afholde os fra oprigtigen og inderligen at paakalde *ham*, som throner i Himlene, at skue ned paa dem, som stifte Splid i vor Nations Raadsforsamlinger og paaskynde Opløsningen af denne store Forening af uafhængige Stater, og at forstyrre deres ugudelige og ondskabsfulde Hensigter, og undertrykke deres Uretfærdighed, og bringe Andre til at indtage deres Pladse, som vil regjere i Retfærdighed og frelse vort partisplittede, men elskede Land, fra den overhængende Ødelæggelse.

Ved April-Conferencen bleve en 350 Ældster kaldte til at gaae ud paa Missioner, hvilke Alle ufortøvet modtoge Kaldelsen og afgik til deres forskjellige Arbeidsmarker. Conferencen blev velsignet med rigelige, for Tiden passende og gavnlige Instructioner, og en god Aand syntes i Almindelighed at gjennemtrænge ethvert Bryst. Den var talrigt besøgt, og Brødrene glædede sig i Enigheden af vor allerhelligste Tro, i at prise, takke og tilbede vor Fader og vor Gud.

Før Indhøstningen erfore Folkemasserne megen Trang formedelst Mangel paa Fødemidler, men ved den roesværdige Godgjørenhed, udøvet af dem, som vare lykkelige nok til at besidde noget Forraad, og ved Biskoppernes kraftige Bestræbelser til at indføre en streng Sparsommelighed og Uddeling til de Trængende, forebyggedes Lidelse i nogen stor Grad. Vi stole paa, at den samme ædle Tilbøielighed vil stedse lægges for Dagen i at dele end og de knappe Forraad iblandt de virkelig Trængende, hvilket saa almindeligen er bleven udført iblandt dette Folk i den forløbne Sommer. Dog foretrække vi, at Alle skulde udøve den Flittighed, Sparsommelighed og Lydighed, som saa ofte er bleven paalagt dem, paa det Himmelens Velsignelser ikke maae tilbageholdes, og at Elementerne og Jordbruge-

rens Arbeider maae blive velsignede af Herren, og Jorden frembringe i sin Styrke Sæd og rige Frugter til Menneskets Underholdning.

Uagtet disse og mange andre gode Egenskaber, som udmærke dette Folk, finde vi dog en altfor fremherskende Tilbøielighed til at knurre, dadle og klage over det alvise Forsyns Huusholdning, en Tilbøielighed til efterladen Ligegyldighed for hans Raad, og en sløv Søvnagtighed, som dysser Folket ind i en falsk Sikkerhed; hvilket alt giver Satan Anledning, formørker givne Raad, og leder Mange ind i Frafaldets Aand. Vi maae erindre, at vi leve i en Verden, fuld af Synd, Ondskab og Sorg, og at al Retfærdigheds Fjende er stedse paa Færde til at skade de Hellige og lede dem ind i Fristelse, Mørke, Synd og Overtrædelse.

Brødre! Vi formane Eder til at opvaagne fra denne Søvnagtighed, iføre Eder Retfærdigheds Rustning, Jesu Evangelium, og revse Modstanderen og Satans Magt og drive dem langt fra Eder, at ofte samtale og omgaaes med Eders Gud i Bønnen, paa det den Høiestes Kraft maa dale ned over Eder, brænde i Eders Bryst, i Eders Familier, i Eders Nabolav, Stæder, Countier og hvorsomhelst der ere af den høieste Guds Hellige, saa at Skræk maa gribe Hykleren i Zion, og den Almægtiges Ild fortære de Onde og Ugudelige paa den ganske Jord. Saaledes, medens Hersens Vrede gaaer over Nationerne, og vi ogsaa modtage en Deel af Tugtelsen, lader os være vise og paa den rette Maade modtage Revselsen, som kommende fra en kjærlig Fader, der søger sine Børns bedste Gavn. Lader os herefter fuldstændigen paaskjønne vore Velsignelser, og nu, da en rigelig Høst har igjen kronet vore Arbeider, værer vise og øver en god Huusholdning i at bruge og bevare vor Afgrøde, at ingen Ødselhed eller uklog Anvendelse deraf skal udmærke vore Handlinger.

Vi ere lykkelige ved at være istand til at sige, at Indianerne ere fredelige i alle vore Settlementer. Vi have overflødigen beviist, at en venskabelig Deeltagen i deres Velfærd og en fredelig Politik er den heldigste Maade, hvorpaa man kan bevare deres gode Følelser i at fremme og bevare Fred, hvilket gradviis leder dem til at forstaae de Fordele, som komme af en civiliseret Tilværelse. At agte paa deres vrede Ord og Gjerninger og dræbe dem for enhver ringe Fornærmelse, hvilket er den sædvanlige Fremgangsmaade de Hvide bruge imod dem, er at nedlade sig til deres vilde og barbariske Skikke, saaledes gjengjældende deres onde Gjerninger. Saadan en Fremgangsmaade vil aldrig bringe dem til at sætte Priis paa et civiliseret Samfunds Velsignelser, ei heller paavirke dem til at søge dets Fordele, men vil, som al Erfaring hidindtil har beviist, drive dem til den modsatte Yderlighed, og som Tillæg til deres egne faae dem til at indsuge Civilisationens Laster istedetfor dens Dyder. Lader os derfor i al vor Omgang med dem vise en overordnet Forstand og en videre Opfattelse af Ret, Overbærenhed og Ærlighed. Værer retfærdige, Brødre, i al Eders Handlemaade imod dem, uanseet hvad Fremgangsmaade de bruge imod Eder, gjengjælder aldrig nogen Uret, men lægger altid for Dagen en

fast Beslutning at gjøre Ret og søger at undskylde deres Opførsel og formilde deres Følelser.

Denne Fremgangsmaade, stadigen fulgt, maa i sin Tid bevæge dem til at forlade deres vilde Grumhed, deres raae Sæder og lastefulde Levnet formedelst en høiere Viisdoms Forskrifter, og hæve dem til et høiere Trin af den menneskelige Tilværelse. Det har allerede havt en Virkning i denne Retning, tilstrækkelig til at opmuntre os i vore Bestræbelser for at bringe dem til et civiliseret, for ikke at sige christent Liv. De maae civiliseres; de maae lære at pløie, saae, plante, høste, bygge Huse og gjøre Hegn; de maae lære Haandværker lige saavel som Agerdyrkning; deres Sind vil da vorde tilstrækkelig udvidet til at modtage Evangeliets Lys, og Principerne, som henhøre til deres Frelse og Ophøielse i Guds Rige.

Erindrer, Brødre, at de ere Levningerne af Israel, og, om de end kunne tilsyneladende vedblive for en Tid at forfalde og synke dybere og dybere i Synd, Elendighed og Usselhed, at dem tilhøre de til den troende Abraham givne Forjættelser, som ville vorde opfyldte. Værer derfor flittige til at gjøre dem godt, og søger i al Eders Omgang med dem at bringe dem tilbage til Kundskaben om Herren deres Fædres Gud. Tag Eder selv iagt for deres vilde Grusomhed; nedstiger aldrig til deres Standpunkt, men søger altid at opløfte dem til en høiere, renere og følgeligviis mere nyttig og fornuftig Tilværelse.

I vor Omgang med Verden finde vi, at vi have mere at gjøre med de Fattige og de af en lavere Stilling, og vi kunde sige af mindre verdslig Anseelse, end nogen af de andre Classer. Dette yder kun et andet af den Herres, Jesu Christi, stærke Vidnesbyrd, at dette er hans Folk, hans Kirke, hans Rige. Sandeligen, „de Fattige have I altid hos Eder," og det tilkommer os at lære dem, hvorledes de skulle leve, hvorledes de skulle forene Elementerne, at de ogsaa ved deres egne Bestræbelser maae drage Underholdning fra Naturens store Forraadshuus, som har Nok for Alle. Ja, lære dem at leve, og anbringe dem, ved Eders Fornuft og Menneskekjærlighed, i en Tilstand, at de kunne fortjene eller paa nogen roesværdig Maade erholde Livsophold, ved deres egne Anstrengelser. Beregner og optænker for dem, og opmuntrer dem ved at henlede deres Opmærksomhed paa, og fremstille Ting, som ligge foran dem.

Vi henvende Biskoppernes og deres Medhjælperes Opmærksomhed især paa denne Gjenstand, eftersom det paaligger dem at forvalte i timelige Ting. I Israel, ligesom i Verden, ere der mange Herskere, men Faa med en Faders Følelser for Folket. Værer Fædre for Folket, I Biskopper, og veileder dem Trin fra Trin, indtil de skulle blive stærke i Kundskaben om Ting, baade timelige og aandelige, henhørende til vor Guds Rige.

Dette er et særegent Folk; det er allerede blevet meget stort og har alle Bestanddele for Velstand og en hurtig Fremadskriden. Vi have foran os Verdens Nationers Exempler; vi see deres Velstand, deres Stolthed og Hovmod; vi have faaet at føle deres Magt og deres Undertrykkelse, og kjende deres slemme Fordærvelse, vanhel-

lige Paastande og Skinhellighed; vi ere bekjendte med deres Systemer med Hensyn til Fattighuse, Ladegaarde, Fængsler, Forbedringshuse, Asyler, Hospitaler, og med deres Elendighed og Nedværdigelse.

I den forskjelligartede Masse af en Befolkning, hastigen samlede tilsammen fra enhver Nation, Stamme, Tungemaal og Folk, lad os følge en saadan Fremgangsmaade, som indbefatter Grundbestanddelene til en Nations Velstand, Storhed og Hæder, og skye den Fremgangsmaade, som frembringer de ovennævnte ulykkelige Følger. For at undgaae den Færd ved den Fattiges Undertrykkelse at ophøie de Rige, lad os udøve vor Menneskekjærlighed ikke saa meget i at føde de Hungrige og klæde de Nøgne, som at bevirke, at de kunne føde og klæde sig selv, og at veilede Folket til at øve Dyd og vandre paa Retskaffenhedens og Sandhedens Sti, ikke saa meget af Frygt for Straf, Fængsel og Lidelser, som ved at indplante i deres Bryst en varig og stedse tiltagende Kjærlighed for hine rene Grundsætninger, som leder til Ære, Lykke, Frelse og Ophøielse i dette Liv, og som vil klæde dem med Evighedens Rigdomme i det tilkommende Liv.

Bygger Skolehuse istedetfor Fængsler, og gjører vor Religion virksom, saa at vi kunne undvære Retter og Eedsvornemænd, Arrestanter og Arrester; Jurister, fordi der ikke ere nogen Processer; Læger, fordi der ikke ere nogen Syge; Hospitaler og Asyler, fordi der ikke ere nogen Vanføre. Den høieste Guds Hellige skulde underholde sig selv ved deres Flittighed, Sparsommelighed og Tarvelighed; deres Helbred ved deres Dyd, Klogskab, Reenlighed, Tro og Iagttagelsen af de hellige Ordinancer; og deres Sædelighed ved den Kjærlighed, som de have til deres Gud og deres hellige Religion. De skulle være forenede, paa det de kunne være mægtige og nyde Fredens og Rolighedens Velsignelser hjemme og borte.

Uagtet de Bestræbelser, som ere blevne gjorte for at tilvirke Jern og uddrage Sukker fra Sukkerbeden, ere endnu ikke nogen tilfredsstillende Resultater tilveiebragte; men vi agte at vedblive med vore Bestræbelser indtil disse Øiemed ere fuldkommen opnaaede. Det troes, at enhver Hindring, som er i Veien for at tilvirke Jern, vil vorde bortryddet, naar Damp kan bringes til at erstatte Vandkraften, som ofte mangler, naar man behøver den. Vi have en Dampmaskine her nu, som er af tilstrækkelig Størrelse til at afgive den udfordrede Kraft; dersom Compagniet gjør Brug af denne, haabe vi ved dens Hjælp at blive fuldkommen forsynede med den nyttige og uundværlige Artikel, Jern.

Vi ere blevne forhindrede i at tilvirke Sukker hovedsageligen derved, at Høsten af Sukkerbederne har slaaet feil de to sidste Gange, og Græshopperne ødelagde det Saaede ifjor i den Grad, at der kunde ikke avles Frø nok til dette Aars Saaning. Vi stoler dog paa, formedelst Herrens Velsignelse, at ingen Feilslaaen af det Slags vil igjen forstyrre vore Forhaabninger, og at vi snart skulle være i Stand til at forsyne os fra Sukkerbeden med Sukker nok til Huusbehov; vi have det Haab, at dette kan gjøres, og det er vort Fortsæt at fortsætte vor

Virksomhed i dette Foretagende, indtil det fuldkommen lykkes.

Betydelige Forraad af Læder tilvirkes nu i Territoriet, dog ikke aldeles tilstrækkeligt til at forsyne Folket; det samme kan ogsaa siges med Hensyn til Tilvirkningen af andre Artikler, saasom Hatte, Hvergarn, Flanel, Uldtæpper, Kastetørklæder osv.; men vi staae hovedsageligen tilbage i at forsyne os selv med Bomulds og linnede Varer, og ere meget ligegyldige med Avlingen af Bomuld og Hør.

Territoriet afgiver Localiteter, som ere skikkede til Frembringelsen af begge disse Fornødenheder i stor Overflod, og det er vort alvorligste Ønske, at de, som ere bekjendte med deres Dyrkning, skulde beskjæftige sig dermed, saa at vore Markeder kunde fuldkommen forsynes med samme. Avler ogsaa Indigo og Hamp, og forfærdiger Reebslagerarbeide, og presser Olie af Liin og Bomuldsfrø, og af Castoroliebønner. Og lad Brødre, som have Midler, medbringe Maskinerier til Fabrication af Bomulds og uldne Varer, saa at vi kunne blive i Stand til at tilvirke samme, saasnart som det bliver muligt for os at anskaffe det raae Material; medbringer ogsaa det bedste Udvalg af Heste, Qvæg og Faar.

Dyrker Tjørn og andre Buske, passende for levende Hegn, Cottonwood- og Græshoppetræer til Prydelse, og paa passende Steder til Brændsel og Gavntømmer, hvilket de hurtigen danner, og Morbærtræet for Silkeavl. Værer virksomme og dyrker alle Slags Frugt og Frø og Podninger; planter Træer, Buske og Viinranker osv. til Prydelse og Nytte; dyrker de bedste Sorter af Druer, Ribs, Stikkelsbær og Jordbær, de forskjellige Græsarter, Indigo, Krap og enhver Ting, som er skikket til at opmuntre og glæde Hjertet, fryde Øiet og gjøre de Helliges Hjem behageligt og yndigt.

I Nærheden af Los Vegas er en meget udstrakt og riig Aare af Bly-Erts bleven opdaget, og bearbeides nu med god Fremgang af vore driftige Medborgere. At dømme efter Beskrivelsen er det den største Aare af svovlholdigt Bly, som nogensinde er opdaget, og Prøver af det, som er bleven udsprængt for at smeltes, afgive mange Procent Bly. Fra denne rige Kilde skulle vi snart vorde overflødigen forsynede med Bly, og vi ønske, at vore Fabrikanter af Blyrør, Pladebly, Blyhvidt, Mønnie og andre nyttige Artikler, tilvirkede af dette Metal belave sig paa, saa snart som gjørligt er, at forsyne os med saadanne Artikler fra vore egne Hjælpekilder.

Lad dem anmelde sig hos os, enten personligen eller ved Breve, som forstaae at arbeide i Bly, Jern og Steenkul Miner eller at bore efter samme; dem, som ere bekjendte med Avlingen og Forarbeidelsen af Bomuld, Hør og Hamp, og med Tilvirkningen af Olie, Søm, Staal, Glas osv., at vi kunne ordne vort Arbeide og frembringe fra Naturens Stoffe saadanne Ting, som bidrage til Menneskets Velfærd.

Vi sige til alle vore Haandværkere: Gaaer fremad i Eders Drift; værer ikke mismodige, men vedbliver at forsyne Samfundet med Eders Varer og Frembringelser, som Læder, Støvler, Skoe, Hatte, Huer, Muffer, Kjoler, Sæbe, Lys, Liim, Skoploegge, Potaske, Alun, Saltpeter, Beg, Tjære, Terpentin, Olie, Huusgeraad og arbeidsbe-

sparende Maskinerier. Lad Agerdyrkeren opmuntre Haandværkeren med sin bedste Søgning, og lad Hver frembringe sit Eget ved at befordre sin Broders Velfærd.

Fædre! lærer Eders Børn at være arbeidsomme; oplærer Eders Sønner i Agerdyrkning eller i nogen nyttig Haandværksdrift.

Mødre i Israel! I opfordres ogsaa til at opdrage Eders Døttre til at udføre nogen nyttig Beskjæftigelse til deres Livsophold, saa at de, naar de blive Hustruer til Israels Ældster, som ofte ere kaldte til Missioner, eller til at opoffre deres Tid og Opmærksomhed for Rigets Anliggender, kunne blive i Stand til at ernære sig selv og deres Afkom. Lærer dem at sye, spinde og væve, at dyrke Kjøkkenurter saavel som Blomster, at lave Sæbe saavel som Bagværk og Syltetøi, at spinde, harve, væve og strikke, saavelsom brodere, at malke, lave Smør og Ost, og arbeide i Kjøkkenet saavel som i Dagligstuen. Saaledes ville I og og Eders Døttre gjøre Eder værdige til Bifald, og i Sandhed blive Hjælperinder ikke alene i huuslige Anliggender, men ogsaa i at opbygge Guds Rige.

Meget roesværdig var Udstillingen af indenlandske Frembringelser ved det aarlige Skue, som afholdtes den 1ste, 2den og 3die October, men vi stole paa at det vil vorde langt overtruffet et andet Aar. Det opmuntrer en anbefalelsesværdig Kappelyst, og opægger til Efterlignelse til Gavn for det Almene.

Paa Grund af Uregelmæssighederne i den østlige Postgang, pleie vore Agenter og Correspondenter at sende Dubletter af deres Breve hver Vinter over San Pedro, Californien. Og vi advare Alle og Enhver, at med mindre de personligen varetage Indleveringen af deres Breve og Documenter, ville Dubletterne, som Tilfældet var sidste Vinter, endskjøndt tydeligen addresserede, ikke blive fremsendte efter Forlangende. Vi gave vore østlige Agenter de samme Instructioner forrige Aar og de fulgte dem saavidt Sending af Dubletter med rigtige Adresser angik, men Originalerne og Copierne kom i samme Postsæk om Foraaret, hvilket bevidnede, at nogle Postmestere ere ligesaa ligegyldige med Hensyn til Opfyldelsen af deres Pligter, som Post-Befordrerne ere i at opfylde sine.

Vi kunne ikke slutte denne Epistel uden at prise os selv, de Hellige og Beboerne af dette vidtstrakte Territorium lykkelige for den almindelige Helbred Folket har nydt, det Held, som har ledsaget vore Bestræbelser, den Roligh ed og Fred, som hersker overalt. Ingen Række af Forbrydelser sender Folk til vore Domhuse og Fængsler; ingen Erklæren for skyldig eller Retsdomme bringe Forladthed, Angst og Fortvivlelse i vore Hjem; heller ikke vandre uforskammede Fornærmere ustraffede i vore Gader, som udfordre en Aarvaagenheds Commitee for at holde dem borte fra vort Territorium.

Lykken, eller rettere sagt Forsynet, har i Sandhed begunstiget os med at udbrede for Verdens begjerlige Blikke Formuens Talisman, Haabet om jordiske Rigdomme i Afstand fra disse afsidesliggende Dale, og stillet mægtige Skranker imellem — og om vi end beboe den mindst indbydende Deel af Jorden, føle vi os dog lykkelige, fordi Guldets Tillokkelser og denne Verdens Magt

virke deres Dyrkere og Søgere til en anden Kant, hvorfra ingen saadanne Reisende føle Attraa efter at vende tilbage, men lade os nyde i fredelige Tilflugtssteder den Rolighed og Frihed for de Onde og Ugudelige, som vi saa alvorligen have eftertragtet.

Naar saadanne Personer komme iblandt os, standse de ikke længe; thi de nøgne Udsigter til nogen betydelig Grad af Fremgang, og Guldets Glimmer lidt længere borte, befrie snart os, vore Retter og Criminalantegnelser fra deres forhadte og uvelkomne Nærværelse. Aldrig før vare de Hellige saa gunstigt bosatte for at rense Hjorden fra de halvhjertede og forfaldne Aander og Satans Poder, som følge efter os kun for at ødelægge. Eet eller to Aar gaae hen, og de begynde at føle deres Vei ud, idet de dømme rettelig, at dette er intet Sted for dem. Deres fordærvelige Attraaer, Hensigter og Handlinger lægges snart for Dagen, og Tillokkelserne til at forblive hos et retfærdigt Folk ere altfor faa.

Medens vi samle, ligesom Nettet, der kastes i Havet, af ethvert Slags, af enhver Nation, Stamme, Tungemaal og Folk, rense vi dem ogsaa ligesom Hveden, der kastes paa Sommerens Tærskegulv. Vi have søgt Fred og Frihed for onde og rænkefulde Mænds Magt, og have tildeels funden den. Vi have udrakt vore Hænder til at udsamle de Retskafne af Hjertet fra Nationerne, og udføre vort Øiemed med raske Skridt. Vi bestæbe os for at opbygge Stæder, Byer og Landsbyer for den Høieste, rene og hellige for hans Aasyn, og forvente visselig, formedelst hans Hjælp og Velsignelse, at lykkes deri.

Naar vi beskue de fremadskridende Israels Hærskarer, og tage i Betragtning deres hurtige Tiltagen i Tro, Kundskab, gode Gjerninger, Indflydelse, Magt og bestandige Forøgelse i Antal, føle vi til at takke Herren for hans Godhed, ja *ham*, som har frembragt Salighed og kommet Lyset til at antændes paa Jorden. Vi føle os taknemmelige, at det er bleven os tilladt at leve i denne Tid og Slægt, i hvilken det har behaget den store Jehova at gjenoprette sin Myndighed paa Jorden, og igjen meddele det hellige og evige Præstedømme til Menneskenes Børn.

Vi føle os taknemmelige, at vi have den Forrettighed at see den Almægtiges majestætiske Trin iblandt Nationerne, hans Ords Udgaaen med Kraft, Opfyldelsen af de Ord, som gaves ved Inspiration i Fortiden, og Opfyldelsen af de Ord, som ere givne ved de levende Aabenbarere iblandt os; at han har talet fra Himlene; at Sendebud, Engle og Befuldmægtigede fra Guds Throne har brudt Tausheden, som har varet siden hans eenbaarne Søns, Jesu af Nazareths, Mission og Evangelii-Uddeling, og atter aabnet en Forbindelse med hans Børn paa denne hans Jord, atter organiseret hans Kirke og Rige og begavet den med alle tilhørende Autoriteter, Ordinancer, Gaver, Sacramenter, Velsignelser, Kræfter og Herligheder.

Vi glæde os over, at Ordene, som ere udgangne fra de gamle Propheter, og fra Jesus, Joseph og Aposlerne, hverken vende tomme tilbage, eller ere som en lydende Malm og en klingende Bjælde; thi see, Hærskarernes Herre har formedelst sine Tjeneres Trofasthed, Anstrengelse og Udholden-

hed, oprigtigen advaret og advarer Folkene. I Sagtmodighedens og Ydmyghedens Aand have de forkyndt Evangeliet for dem, derfor ere deres Klæder rene for deres Blod, og de ere ladte uden Undskyldning for Herren til at høste Belønningen for deres Ugudelighed, at smage de Trængsler, som ere udgangne paa Jorden, at føle den Vrede, Hentæren og bitre Qval, som en med Rette opirret og fornærmet Skabers Retfærdighed vil udøse over dem. De have ringeagtet hans Tjeneres Ord, spottet og forhaanet dem, traadt paa de unge og spæde Planter, som Herren den Almægtige har plantet, og trodset de Livsens og Saliggjørelsens Ord, som han har bevirket at blive forkyndt i deres Øren. De have skjændigen ihjelslaaet hans Propheter og udryddet hans Folk, hans trofaste Hellige, hvis Blod raaber til ham fra Jorden om Hevn.

Deres lange, hykkelske Bønner, Læbetjeneste, paastaaede Fromhed og afgudiske Dyrkelse er altsammen bleven en Vederstyggelighed for ham; derfor vil han skride til at bringe over dem de Straffedomme, som ere blevne forudsagte af hans Tjenere Propheterne, og stor vil deres Ødelæggelse vorde. Deres store og mægtige Nationer, Keiserdømmer og Riger, med al deres Stolthed, Pomp og Magt, ville vorde istykkerbrudte, og hensmuldre og blive til Intet. Deres Stæder ville blive en hylende Ørk, etøde Sted, hvori Ulve og Gribbe skulle findes, og intet Menneske skal opslaae sin Bolig deri. Ja! han vil udrydde af Jorden de Onde, og de, som øve Vederstyggelighed for hans Aasyn, saa skulle denne Verdens Riger vorde Herrens og hans Salvedes Riger, saa skal Herren berede Veien for sin Tilkommelse, og regjere paa Jorden.

Lad derfor Kirken berede sig som en Brud for sin Brudgom; lad de Hellige have deres Brylupsklæder paa, og have deres Lamper vel forsynede med Olie pudsede og brændende; lad alle Ting gjøres rede til Modtagelsen af vor Frelser og Forløser, ja, vor Herre Christus! Lad alle de Hellige over hele Verden leve efter deres Religion, at de kunne blive værdige til at nyde hans Nærværelse og omgaaes med vor Guds Engle; lad dem omgjorde deres Lænder og staae frem i Elias's Guds Kraft og Magt til at stride for denne store Sag, og iføre den høie Himmels fulde Rustning, ja, Saliggjørelsens Pandser og RetfærdighedensHjelm, gaae frem seirende og for at seire, indtil Evangeliet skal lyde for enhver Nation, Stamme, Tungemaal og Folk, og de Rene af Hjertet, Jordens Sagtmodige, vor Guds Israel, ere udsamlede fra de ugudelige Nationer, og hjembragte for at boe og tilbede under deres egne Viintræer og Figentræer, og lære af *ham*, hvis Herlighed vil hvile paa hans Tempel som en Sky om Dagen og som en Ildstøtte om Natten.

Store Saltso Stad den 10de December 1856.

Brigham Young. ***Heber C. Kimball.***

Skandinaviens Stjerne.

Den 15de Mai.

I dette Nummer sluttes den fjortende almindelige Epistel, og vi kunne ikke andet end glæde os over den faderlige Omhu for de Helliges Vel, timeligt som aandeligt, der lægges for Dagen i samme, og for de mange udmærkede Vink og Raad til os som et Folk, hvilke vi gjøre vel i at efterfølge. Dersom vi skulle blive et stort og agtet Folk iblandt Nationerne, saa maa det skee ved at beflitte os paa den sande Civilisation, og skye de Laster og Vildfarelser, som hindre Fremgangen af det Gode, og gjør det umuligt for Skabningen at naae det store og ophøiede Maal, som han har foreskrevet os, der sagde: *Vorder hellige, ligesom jeg er hellig.* Maaden, hvorpaa vi kunne naae dette Maal, er at underkaste os vor himmelske Faders Villie, Raad og Veiledning, kundgjort ved hans autoriserede Tjenere, hvis uafladelige og utrættelige Stræben og Virksomhed stadigen gaaer ud paa at vise os Veimærkerne, hvorefter vi skulle vandre, og følgende dem, behøve vi ikke at fare vild, med mindre vi forsætligen lukke vore Øine, og frivilligen gaae ud af det rette Spor og saaledes fortabes. Giver Agt paa Reformationens Aand iblandt os; den tilskynder til et forbedret Levnet; følger dens Paamindelser, og vedbliver dermed, indtil Gud faaer fuldkommet sin Gjerning i os. Lader os være aarvaagne i Kampen, varagtige i Bønnen, taalmodige i Trængslerne og frimodige i det Gode og tappre i Sandhedens Tjeneste: da vil Gud have Velbehag i os og skjenke os sin Naade og Velsignelse, og give os Fremgang.

Som vi meldte i forrige Nummer af Stjernen, havde vi den Glæde at ledsage den første Afdeling af vor Foraars-Emigration til England. Vi forlode Kjøbenhavn, som bekjendt, den 18de, ankom til Grimsby den 21de; fortsatte Reisen paa Jernbanen den følgende Dag til Liverpool; de Hellige gik den 23de ombord paa det store Emigrantskib „*Westmoreland,*“ hvilket lagde ud paa Reden den 24de og satte den 25de Seil med føielig Vind. Vi glædede os ved at see den gode Aand, som herskede iblandt de Hellige, og allevegne, hvor vi fore frem, anerkjendte de, der havde med Emigrationen at bestille, at de ikke havde seet en ordentligere og renere Flok af Emigranter, som ikke engang brugte Spirituosa eller Tobak; det glædede os saa meget mere at høre dette Vidnesbyrd, som det kom fra Fremmedes Læber; det viser, at vore Raad og Formaninger ikke have været spildte, men at de Hellige have fulgt dem, og de ville befinde sig vel derved; thi derved, at vi ere moralske Væsener, ædruelige, rene, ordentlige, fredsommelige, ville vi erhverve gode Menneskers Agtelse og Velvillie, om de end bagefter rynke paa Næsen og sige, at vi ere Bedragere og Bedragne. Lader os nu gaae og gjælde for det, saalænge som det behager Herren, at det skal være saaledes. Vi

forlode ikke de Hellige, førend de vare fuldkommen organiserede ombord. Efter Præsident Pratts Beskikkelse blev Ældste Matthias Cowley deres Præsident, og han valgte med de Helliges eenstemmige Votum Ældsterne Lunt og Liljenqvist til sine Raadgivere. Vi tilbragte den sidste Aften og Nat ombord med de Hellige i Selskab med Brødrene Kay og Calkins, og havde en glædelig Tid tilsammen ved at dyrke Gud og ved opmuntrende Samtaler at styrke de Hellige. Fem Par bleve ved samme Leilighed ægteviede, nemlig C. C. A. Christensen og Elisa Haarbye, Johan F. F. Dorius og Karen Frantzen, C. C. N. Dorius og Elen G. Rolfsen, Laurits Larsen og Anne M. Thomsen, Jacob Bastian og Gjertrud Peterson; og en høitidelig og glad Stemning herskede blandt os, og vi havde en sand Fest. Maa Herrens Velsignelse ledsage de Bortdragende. De sendte ved os deres kjærlige Hilsninger til Beslægtede, Venner og Bekjendte, og vi fandt ingen nemmere Maade at bekjendtgjøre det paa end her i *Stjernen*. Vi ankom lykkelig og vel tilbage til Kjøbenhavn den 3die dennes, og forvente snart at ledsage den anden Afdeling af vore Emigranter til England. Vi ere taknemmelige til Herren baade paa vore egne og de Helliges Vegne for det behagelige Veir og det Held, som vi havde hele Tiden; vi ere ligeledes takskyldige til Præsidentskabet i Liverpool for deres ufortrødne Bestræbelser til vort Bedste, og ligeledes til de Mænd udenfor vor Kirke, som havde med Expeditionen af vore Emigranter at bestille. Een Ting endnu vil jeg berøre for de Hellige: Emigranterne havde paa deres Reise Leilighed til at erfare, hvor gavnligt det var, det Lille de havde lært af det engelske Sprog, og vor Formaning er til de Hellige ufortrødent at fortsætte deres Sprogstudium, og vi opfordre Bogagenterne til at reqvirere de nye engelske Læsebøger, vi have ladet trykke, hver Familie burde i det mindste være forsynet med een saadan, paa det de Unge kunne begynde at øve sig. Det er af ubetalelig Nytte at saa mange som muligt kunne tage fat paa og fremme denne Sag, saavel som alt Andet, der er til Gavn for de Hellige.

Joseph Smiths Levnetsløb.

April. 1836. (Fortsat fra Pag. 239).

Strax efter skrev jeg følgende Stykke for *Messenger and Advocate*, hvilket blev publiseret i April-Nummeret:

Herr O. Gowdery,

Kjære Broder!

Dette Sted er nyligen bleven besøgt af en Gentleman, som forsvarede Principerne og Lærdommene, som fremsættes af dem, der kaldes Abolitionister; dersom De derfor synes, at følgende Betragtninger kunne være til nogen Nytte, eller tænker, at de kunne tjene til at berigtige de sydlige Staters Indvaaneres Begreber angaaende

mine individuelle Anskuelser og Følelser, hvilke jeg drister mig til at sige, efter den personlige Kundskab jeg har, ogsaa ere Andres, saa giver jeg Dem Frihed til at offentliggjøre dem i *Advocates* Spalter. Jeg er nødt til denne Fremgangsmaade i een Henseende som en Følge af at mange Ældster ere gangne hen i de sydlige Stater, desuden ere der mange nu i de Egne, som allerede have annammet Evangeliets Fylde, hvilket er aabenbaret i Mormons Bog, og som have lært af Erfaring, at Sandhedens Fjende slumrer ikke, eller ophører ikke med sine Bestræbelser i at partiskgjøre Communernes Sind imod Herrens Tjenere, og opægge Menneskenes Mishag angaaende vigtige Anliggender, tænkende maaskee, at det Rygte monne gaae ud, at en „Abolitionist" har holdt adskillige Foredrag for dette Samfund, uden at den offentlige Følelse blev opægget til at danne Pøbeloptøier eller Forstyrrelse, hvilket kunde faae Udseende af, at alt, hvad han sagde, bifaldtes og annammedes som Evangelium og Saliggjørelsens Ord. Jeg er lykkelig ved at kunne sige, at ingen Voldsomhed eller Brud paa den offentlige Fred, forsøgtes, tvertimod, Alle, undtagen nogle Faa, varetoge deres daglige Sysler, og lode den fremmede Herre foredrage sine Grundsætninger for næsten nögne Vægge. Jeg veed, at Mange, som paastaae at prædike Evangeliet, klage over deres Troes-Brødre, som boe i Syden, og ere færdige til at unddrage dem deres Samfundshaand, fordi de ikke ville give Slip paa Slaveriprincipet og opløfte deres Røst imod enhver Ting af det Slags. Dette er et kildent Punkt, og eet, som skulde fremkalde alle Menneskers oprigtige Overveielse, og især førend de skride videre frem i en Modstand, som er skikket til at ødelægge Sydens skjønne Stater, og løslade over Samfundet en Folkerace, som kunde maaskee overløbe vort Land og krænke det menneskelige Samfunds helligste Principer, Kydskhed og Dyd.

Ingen vil vel fordriste sig til at sige, at Folket i Fristaterne er istand til at kjende Slaveriets Onder saa godt som dem, der holde Slaver. Dersom Slaveri er et Onde, hvem kunne vi forvente først skulde erfare det? Vilde Folket i Fristaterne eller i Slavestaterne? Alle maae villigen indrømme, at de sidstnævnte vilde først lære denne Kjendsgjerning. Og dersom de, hvem det umiddelbart angaae, lærte denne Kjendsgjerning først, hvem vilde da være bedre istand, end de, til at foreskrive et Hjælpemiddel? Og desuden ere ikke de, som holde Slaver, Personer, der besidde Dygtighed, Dømmekraft og Retskaffenhed? Forvente de ikke at aflægge Regnskab for Guds Domstol for deres Opførsel i dette Liv? Det kan udentvivl siges med Rette, at Mange, som holde Slaver, leve uden Gudsfrygt; og det samme kan siges om Mange i Fristaterne. Hvem skal da være Dommer i dette Anliggende?

Saa længe derfor som de i Fristaterne ikke interessere sig for Slavernes Frihed af nogen anden Grund end de blotte Principer for lige Rettigheder, og Evangeliets Grundsætninger, og ere villige til at indrømme, at der gives gudfrygtige Mænd i Syden, hvilke det ogsaa vedkommer umiddelbart, indtil *de* klage og bede om Hjælp, hvorfor ikke ophøre med

Skriget og med at opægge Slaverne til Mordhandlinger, og deres Herrer til større Strenghed, derved gjørende begge Partier ulykkelige og uskikkede til at følge en Fremgangsmaade, som ellers kunde maaskee lede begge Partier til at forbedre deres indbyrdes Stilling? Jeg troer ikke, at Nordens Befolkning har mere Ret at sige til Sydens, at de *ikke skulle* holde Slaver, end Syden har at sige til Norden, at de skulle.

Og endvidere til hvad Gavn vil det nogensinde blive for Slaverne, at Personer overrende Fristaterne og opægge Vrede imod Slavernes Herrer i Sindet hos Tusinder og Titusinder, som ikke forstaae sig det mindste paa Slavernes Omstændigheder eller Tilstand? Jeg mener især dem, som aldrig have reist i Syden og neppe seet en Neger i hele deres Liv.

Hvorledes nogen Commune kan nogensinde blive opægget ved saadanne Personers Tjadder, Drenge og Andre, som ere altfor dovne til at erholde deres Livsophold ved retskaffen Virksomhed, og som ere udygtige til at beskjæftige sig med noget haandværksmæssigt Arbeide, er uforklarligt for mig; og naar jeg seer Personer i Fristaterne at undertegne Dokumenter imod Slaveri, er intet mindre i min Tanke, end en Hær af Indflydelse, og en Erklæring af Fjendtligheder imod Folket i Syden. Hvad kan adsplitte vor Union snarere? Gud alene veed det.

Efter at have udtrykt mig saa frit angaaende denne Gjenstand, tvivler jeg ikke om, uden jo de, som have været fremmest i at opløfte deres Røst mod Syden, ville skrige ud imod mig, at jeg er ubarmhjertig, ufølsom og ukjærlig, og aldeles ubekjendt med Christi Evangelium. Det er min Rettighed derfor at nævne visse Steder af Bibelen og undersøge de Gamles Lærdomme angaaende denne Sag, eftersom den Kjendsgjerning er uomstødelig, at den første Omtale, vi have om Slaveri, findes i den hellige Bibel udtalt af en Mand, som var fuldkommen i sin Slægt og vandrede for Gud. Og det var saa langt fra at denne Forudsigelse var imod Guds Villie, at den endnu forbliver som et varigt Midesmærke paa Jehovas Beslutning til Skam og Forvirring for dem, som have opløftet deres Skrig imod Syden, paa Grund af at de have holdt Chams Børn i Trældom: „Og han sagde: forbandet være Canaan, han skal være Tjeneres Tjener for sine Brødre.“ „Og lovet være Herren, Sems Gud, og Canaan skal være deres Tjener.“ 1 Moseb. 9,25.26.

Følg Verdenshistorien fra denne mærkelige Tildragelse indtil denne Dag, og man vil finde Opfyldelsen af denne særegne Prophetie. Hvad den Almægtiges Hensigt kunde være med dette besynderlige Tilfælde, tilkommer ikke mig at sige; men det kan jeg sige, at Forbandelsen er endnu ikke tagen bort fra Canaans Sønner, ei heller vil den vorde, indtil det er bevirket ved ligesaa stor Magt, som paalagde den, og Folk, som blande sig i mindste Maade i Herrens Planer i denne Sag, ville komme under den forholdsvise Fordømmelse for Herren; og de, som ere bestemte paa at fortsætte en Fremgangsmaade, som viser en Opsætsighed og en feberagtig Rastløshed imod Herrens Planer, vil lære, naar det kanskee er for

seent for deres eget Bedste, at Gud kan gjøre sit eget Arbeide uden deres Hjælp, som ikke ere styrede ved hans Raad.

Jeg maa ikke forbigaae en Bemærkning i Historien om Abraham, om hvem der tales saa meget i Skrifterne. Dersom vi kunne sætte Lid til Beretningen, saa samtalede Gud med ham fra Tid til Tid og veiledte ham paa den Vei, han skulde vandre, sigende: „Jeg er den almægtige Gud, vandre for mit Ansigt og vær fuldkommen." Paulus siger, at Evangeliet blev prædiket for Abraham. Og der siges videre, at han havde Faar og Øxen og Tjenere og Tjeneste-Qvinder osv. Heraf slutter jeg, at dersom det havde været et ondt Princip, vilde denne hellige Mand, iblandt andre Meddelelser, som gaves ham, ogsaa bleven underviist derom. Og som han aldrig ophørte at holde Tjenere og Tjeneste-Qvinder, vilde han følgelig, dersom han var bleven underviist om Urigtigheden deraf, have paadraget sig Herrens Mishag og derved tabt hans Velsignelser; hvilket ikke var Tilfældet.

Nogle ville maaskee paastaae, at Navnene Tjenere og Tjeneste-Qvinder ikke mener leiede Personer, som havde Frihed til at forlade sine Herrer eller Principaler til hvilkensomhelst Tid. Men vi kunne afgjøre dette Punkt ved at opslaae Historien om Abrahams Efterkommere, naar de regjeredes ved en Lov, given fra Jehovas egen Mund. Jeg veed, at naar en Israelit var bleven bragt i Trældom som Følge af Gjeld eller for noget Andet, udgik han fri for sin forrige Herre eller Principal i det syvende Aar; men dette var ikke tilstaaet noget andet Folk i Israels Lov. Og dersom en Mand, efter at have tjent i sex Aar, ikke ønskede at blive fri, da „skal hans Herre føre ham frem for Dommerne og holde ham op til Døren eller til Dørstolpen, og hans Herre skal igjennemstinge hans Øre med en Syl; saa skal han tjene ham evindeligen." Den Slutning jeg drager deraf er, at dette Folk var veiledt og regjeret; og om en saadan Lov var urigtig, saa er Gud alene at laste derfor, og Abolitionisterne ere ikke ansvarlige.

Nu vel, førend jeg gaaer videre, vil jeg fremsætte eet eller to Spørgsmaal: Vare Apostlene Guds Mænd, og prædikede de Evangeliet? Jeg tvivler ingenlunde om, at jo de, som troe Bibelen, ville indrømme disse Kjendsgjerninger; og at de ogsaa kjendte Guds Sind og Villie angaaende det, som de skreve til Menighederne, som de vare Redskaber til at opbygge. Indrømmes dette, kan Sagen bilægges uden megen Strid, dersom vi betragte nogle faa Steder i det Nye Testamente. Paulus siger: „I Tjenere! lyder Eders Herrer efter Kjødet, med Frygt og Bæven, i Eders Hjertes Eenfoldighed, som Christo; ikke med Øientjeneste, som de, der ville tykkes Menneskene, men som Christi Tjenere, saa at I gjøre Guds Villie af Hjertet, tjenende med Velvillighed Herren og ikke Mennesker; vidende, at hvad Godt Enhver gjør, det skal ham gjengjeldes af Herren, hvad enten *han er* Tjener eller Fri. Og I Herrer, gjører det Samme mod dem, og lader Trusler fare, vidende, at ogsaa I selv have Eders Herre i Himlene, og Persons Anseelse er ikke hos ham." Ephes. 6, 5—9. Her er en Lectie, som kunde være gavnlig for Alle at lære; og det

Princip, hvorefter Kirken fordum blev regjeret, er saa tydeligen fremsat, at den, som er af Sandheden, maa see og forstaae. Her fremstilles visseligen Herren og Trællen, og det var saa langt fra, at denne opfordredes til at forlade sin Herre, at han derimod befaledes at være underdanig ligesom for Herren; og Trællens Herre er paa sin Side opfordret til at behandle ham med Menneskekjærlighed for Gud, idet han maatte forstaae, at han skal aflægge Regnskab. Samfundshaanden unddrages ham ikke fordi at han holder Trælle.

Den samme Skribent siger i sin første Epistel til Timotheus i det 6te Capitels første fem Vers: „Saa Mange, som ere Trælle under Aaget, skulle holde deres Herrer al Ære værd, paa det Guds Navn og *Lærdommen* skal ikke bespottes. Men de, der have troende Herrer, foragte *dem* ikke, fordi de ere Brødre, men tjene *dem* des hellere, efterdi de, som annamme deres gode Gjerning, ere troende og elskelige. Lær dette og forman dertil. Dersom Nogen lærer anderledes, og holder sig ikke til vor Herres Jesu Christi sunde Ord, og til den Lærdom, som fører til Gudsfrygtighed, han er opblæst, skjøndt han Intet veed, men er syg for Spørgsmaal og Ordstrid, hvoraf kommer Avind, Trætte, Bespottelse, ond Mistanke og forvendte Handler af Mennesker, fordærvede i Sindet, berøvede Sandheden, som mene, at der er Vinding (jordisk) i Gudsfrygt. Hold Dig fra Saadanne." Dette er saa fuldkommen tydeligt, at jeg ikke indseer, at det behøver nogen Fortolkning, Skriftstedet forsvarer sig selv; og jeg troer, at disse Mænd vare bedre skikkede til at tjene Guds Villie, end alle Abolitionister i Verden.

Inden jeg slutter denne Skrivelse, tillad mig at sige nogle Ord til de omreisende Ældster. I vide, Brødre, at stor Ansvarlighed hviler paa Eder, og I skulle stande Gud til Regnskab for Alt, hvad I lære Verden. Efter min Mening gjøre I vel i at ransage Pagtens Bog, hvori I kunne see Kirkens Tro angaaende Herrer og Trælle. Alle Mennesker bør læres at omvende sig; men vi have ingen Ret til at befatte os med Slaver imod deres Herrers Sind og Villie. Det vilde i Virkeligheden være mere viist, aldeles ikke at prædike for Slaver, indtil deres Herrer ere omvendte, og da lære Herrerne at behandle dem med Mildhed; erindrende, at de ere ansvarlige for Gud, og at Trællene ere forpligtede til at tjene deres Herrer i Hjertets Eenfoldighed uden Knur.

Jeg haaber paa det Inderligste, at Ingen, som er bemyndiget af denne Kirke til at prædike Evangeliet, vil afvige saa langt fra den hellige Skrifts Lærdom, at de befindes at opægge Strid og Oprør imod vore Brødre i Syden. Idet jeg har talet aabent og frit, overlader jeg Alt i Guds Hænder, som vil styre Alt til sin Forherligelse og til Fuldendelse af sin Gjerning. Bedende Gud maa bevare Dem til at udrette meget Godt i dette Liv undertegner jeg mig som

Deres Broder i Herren,
Joseph Smith, jun.

Resten af denne Maaned og Mai ligeledes blev opoffret til Brødrenes aandelige Interesser; og især til at udtænke Maader og Midler for Opbyggelsen af Kirtland, og Staden begyndte i Sandhed at fremspringe ligesom Skovens udskydende Knopper.

Den 10de Mai. Broder Heber C. Kimball kom til mig for at bede om Raad, enten han skulde gaae ud i Viingaarden og forkynde Evangeliet, eller gaae i Skole. Jeg sagde ham, at han kunde gjøre hvilken af Delene, han ønskede; thi Herren vilde velsigne ham, eller han skulde blive velsignet. Han valgte at gaae ud i Viingaarden; og tog strax afsted og drog igjennem Staten New York ind i Staten Vermont til sin Føde-Egn. Han opholdt sig der en kort Tid og vendte saa tilbage til Staden Ogdensburg ved St. Lawrence Floden, hvor han oprettede en Menighed paa tyve Medlemmer. Da han var ifærd med at forlade dette Sted, kom min Fader og Onkel John Smith til ham og velsignede Menigheden med patriarkalske Velsignelser. Da de kom til Broder Kimball vare de meget nedslaaede i Aanden; thi da de droge igjennem Byen Potsdam, udtog deres Broder Jesse Smith, som stod dem imod, en edelig bekræftet Udpantning imod min Fader og lagde Beslag paa hans Hest og Vogn, og for at afgjøre denne Affære og komme ud af hans Kløer fremtraadte min Onkel Silas Smith (som var vendt tilbage til dette Sted i privat Forretning) og betalte 50 Dollars for at de maatte fortsætte deres Reise hjem.

Den 16de Mai. Eftersom Præsident Oliver Cowdery havde fremført en Klage for Høi-Raadet for uchristelig Opførsel imod Jenkins Salisbury, forsamledes Raadet i Herrens Huus, og det blev beviist, at han havde opført sig saaledes, at han havde bragt unødvendig Forfølgelse over mig, at han havde forsømt sin Familie, idet han havde ladt dem uden Brændsel, uden Fødemidler, uden at sige dem, hvor han tog hen, eller naar han skulde komme hjem; at han brugte stærk Drik og havde været fortrolig med andre Qvinder.

(Fortsættes).

Adresser.

P. A. Trane,
Store Kongensgade 504. F. 4. 4de Sal, Kjøbenhavn.

L. Eriksen,
Lorentzens Gade 504 E. 2. 1ste Sal, Kjøbenhavn.

Indhold.

	Side.		Side.
Fjortende almindelige Epistel . .	241.	Joseph Smiths Levnetsløb (fortsat)	251.
Redaktionsbemærkninger	250.		

„Skandinaviens Stjerne" udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned og faaes paa Contoiret i Lorentzens Gade Nr. 504, A. 5. Stuen tilvenstre og paa alle kongelige Postcontoirer.

Udgivet og forlagt af Hector C. Haight.
Trykt hos F. E. Bording.

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de sidste Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

6. Aarg. Nr. 17. — *Den 1. Juni 1857.* — Priis: 6 Sk. pr. Expl.

Gjenoprettelsen af det aaronske og det melchisedekske Præstedømme.

(Fra „the Millennial Star").

Guds Præstedømme er hverken mere eller mindre end den Myndighed, som Gud overdrager Fornuftvæsenerne til at forvalte og regjere i hans Navn. Mange Gaver og Velsignelser kan skjenkes Mennesket under visse Omstændigheder, uden at han besidder Præstedømmet. Mange nidkjære Reformatorer have været opreiste uden Præstedømmet i de forskjellige Tidsaldere, hvilke have udrettet meget Godt; men de havde ingen Myndighed til at forvalte Evangelii-Ordinancer eller til at opbygge Guds Rige. Mænd kunne i Sandhed nyde Prophetiens og Aabenbaringens Gave, og dog være uden Præstedømmets Myndighed. Saaledes var Tilfældet med Abraham i Landet Chaldæa; han havde maaskee det mindre Præstedømme eller nogen af det høiere Præstedømmes lavere Grader, men der er ingen Vished end- og for dette. Det er alligevel vist, at han modtog det høiere Præstedømme under Melchisedecks Hænder efter hans Ankomst til Landet Canaan. (See Pagtens Bog 4de Afd. 2 §).

Efter at Abraham havde propheteret og gjort et stort Arbeide i Chaldæa, sagde den Almægtige til ham: „See, jeg vil lede Dig ved Haanden, og jeg vil tage Dig og lægge mit Navn paa Dig, ja din Faders Præstedømme, og min Kraft skal være over Dig. Og ligesom det var med Noah, saa skal det være med Dig, at formedelst din Tjeneste skal mit Navn kjendes paa Jorden evindeligen; thi jeg er din Gud." (Pearl of Great Price, Side 20.) Abraham havde Syner, Aabenbaringer, Engles Betjening og Prophetie, førend han fik fuld Myndighed under Melchisedeks Hænder til at opbygge Guds Rige.

Ogsaa vor navnkundige Prophet, Joseph Smith, saae Syner, skuede Engle, blev opfyldt med Prophetiens og Aabenbaringens Aand, og oversatte den større Deel af Mormons Bog, førend han blev velsignet med noget Præstedømme eller havde Myndighed

til at forrette end den mindste af Evangeliets Ordinancer.

Joseph, Propheten, og Oliver Cowdery vare de første i denne sidste Huusholdning, som bleve begunstigede med Præstedømmet. Joseph fortæller denne Tildragelse i sin Historie med følgende Ord: „Vi fortsatte fremdeles vort Oversætter-Arbeide, da vi paa en vis Dag i den paafølgende Maaned (Mai 1829) gik ind i Skoven for at bede og paakalde Herren angaaende Daaben til Syndernes Forladelse, som fandtes omtalt i Oversættelsen af Pladerne. Medens vi vare saaledes beskjæftigede, bedende og paakaldende Herren, nedsteg et Sendebud fra Himmelen i en Lyssky, og efter at han havde lagt sine Hænder paa os, ordinerede han os, sigende: „Paa Eder, mine Medtjenere, lægger jeg i Messiæ Navn Aarons Præstedømme, hvilket har Nøglerne til Engles Betjening, Omvendelsens Evangelium og Daab ved Begravelse til Syndernes Forladelse; og dette Præstedømme skal aldrig tages bort fra Jorden, indtil Levi Sønner igjen offre Offer for Herren i Retfærdighed.

„Han sagde, at det aaronske Præstedømme havde ikke Myndighed til at lægge Hænder paa for den Hellig-Aands Gave, men at denne Myndighed skulde siden-efter vorde os given; og han bød os at gaae og blive døbte, og gav os Anviisning, at jeg skulde døbe Oliver Cowdery, og siden skulde han døbe mig.“

„Vi gik følgeligviis og bleve døbte; jeg døbte ham først, og derpaa døbte han mig; hvorefter jeg lagde mine Hænder paa hans Hoved og ordinerede ham til det aaronske Præstedømme; hvorefter han lagde sine Hænder paa mig og ordinerede mig til det samme Præstedømme; thi saaledes blev det befalet os at gjøre.“

„Det Sendebud, som besøgte os ved denne Leilighed og meddelte os dette Præstedømme, sagde, at hans Navn var Johannes, den samme, som kaldes Johannes den Døber i det Nye Testamente, og at han handlede under Bestyrelse af Petrus, Jacob og Johannes, som holde Nøglerne til det melchisedekske Præstedømme, hvilket Præstedømme, sagde han, skulde i sin Tid vorde os paalagt, og at jeg skulde kaldes den første Ældste og han den anden.“

„Det var paa den 15de Dag i Mai 1829, at vi bleve ordinerede under Sendebudets Hænder og døbte.“ (See „Joseph Smiths Historie,“ Supplement til *Millennial Star*, 14de Aarg. Side 15.)

Efter at det aaronske Præstedømme var saaledes bleven gjengivet til Jorden, blev Daaben til Syndernes Forladelse hyppigen forrettet med omvendte Troende; men som Ingen var bemyndiget til til at bekræfte den Hellig-Aands Gave paa dem, tragtede de flittigen efter det høiere Præstedømme. Seeren Joseph siger: „Vi bleve nu længselsfulde efter at faae det Løfte opfyldt, som Engelen, der paalagde os det aaronske Præstedømme, havde givet os, nemlig, at vi, dersom vi vedbleve at være trofaste, skulde vi ogsaa faae det melchisedekske Præstedømme, som har Myndighed til at lægge Hænder paa for den Hellig-Aands Gave. Vi havde i nogen Tid gjort denne Sag til Gjenstand for ydmyg Bøn, og tilsidst kom vi tilsammen i et Kammer i Hr. Whitmers Huus (Fayette, Seneca County, Staten New York) for endnu inderligere at bønfalde Herren

om hvad vi nu saa alvorligen attraaede; og her til vor usigelige Glæde erfore vi Sandheden af Frelserens Forjættelse: „Beder og I skulle faae; søger og I skulle finde; banker og der skal oplades for Eder; thi vi havde ikke længe været nedbøiede i høitidelig og brændende Bøn, førend Herrens Ord skete til os i Kammeret, bydende os, at jeg skulde ordinere Oliver Cowdery til at være en Ældste i Jesu Christi Kirke, og at han ogsaa skulde ordinere mig til det samme Embede, og siden ordinere Andre, eftersom det skulde vorde os tilkjendegivet Tid til anden. Der befaledes os dog at opsætte denne vor Ordination indtil en saadan Tid, som kunde være passende til at faae vore Brødre samlede, baade dem, som vare, og dem, som skulde blive døbte; thi vi maatte have deres Bifald til dette vort Skridt at ordinere hinanden, og faae dem ved Votering til at afgjøre, om de vare villige til at antage os som aandelige Lærere eller ikke; ved hvilken Leilighed vi ogsaa skulde, ifølge Befalingen, velsigne Brød og bryde det med dem, og tage Viin, velsigne den og drikke den med dem; hvorefter vi skulde skride hen til at ordinere hinanden, ifølge Befalingen; derpaa kalde saadanne Mænd, som Aanden veiledte til, og ordinere dem, og derefter forrette Haandspaalæggelse for den Hellig-Aands Gave med alle dem, som vi forhen havde døbt, idet vi skulle gjøre alle Ting i Herrens Navn.“ (See Supplementet til *Millennial Star*, 14de Aarg. Side 20).

Om Herrens Ord eller Røst, som skete til dem i Hr. Whitmers Huus var ledsaget af et aabent Syn, derom have vi ingen Underretning. Denne Aabenbaring angaaende deres tilkommende Ordination til en Ældstes Embede troes at være bleven givet i Juni 1829. Omtrent ved denne Tid, eller kort efter, bleve Petrus, Jacobus og Johannes sendte for at ordinere dem til Apostel-Embedet.

I en Epistel til de Hellige, dateret Nauvoo i Illinois den 6te September 1842, skriver Propheten Joseph følgende:

„Og atter, hvad høre vi? Glade Tidender fra Cumorah! Moroni, en Engel fra Himmelen, forkynder Propheternes Opfyldelse, Bogens Aabenbarelse. En Røst fra Herren i Ørken i Fayette i Seneca County (Staten New York) forkynder de tre Vidner, at de skulle bære Vidnesbyrd om Bogen. Michaels Røst paa Bredderne af Susquehannah, aabenbarende Djævelen, der han viste sig som en Lysets Engel. En Røst af Petrus, Jacobus og Johannes i Ørken imellem Harmony i Susquehannah County og Colesville i Broome County ved Floden Susquehannah, tilkjendegivende sig i Besiddelse af Nøglerne til Riget og til Tidernes Fyldes Huusholdning.“

„Og atter, Guds Røst i gamle Fader Whitmers Huus i Fayette i Seneca County (Staten New York) og til forskjellige Tider og paa forskjellige Steder, igjennem alle de Prøver og Trængsler, som denne Jesu Christi Kirke af sidste Dages Hellige har udstaaet. Og Michaels, Erke-Engelens Røst; Gabriels og Raphaels Røst, og forskjellige Engles fra Michael eller Adam, ned til nærværende Tid, alle kundgjørende hver for sig deres Forvaltning, deres Rettigheder, deres Nøgler, deres Værdigheder, deres Majestæt og Hæder,

og deres Præstedømmes Magt, givende Linie efter Linie, Bud efter andet; Lidt her og Lidt der, bringende os Trøst ved at vise, hvad der skal skee, og bekræftende vort Haab." (See Pagtens Bog 106te Afdeling 20 og 21 §).

I en af Jesu Christi Aabenbaringer, givne til Propheten Joseph Smith og Oliver Cowdery i September 1830, lover Frelseren dem, at han „vil drikke af Viintræets Frugt" med dem paa Jorden, og med de gamle Propheter fra Adam af og nedigjennem. „Og ligeledes med Petrus, Jacobus og Johannes, hvem," siger Jesus, „jeg har sendt til Eder, ved hvem jeg har ordineret Eder og bekræftet Eder at være Apostle, og særdeles Vidner om mit Navn, og til at bære Nøglerne til Eders Tjeneste, og til de samme Ting, som jeg aabenbarede for dem, hvem jeg har anbetroet Nøglerne til mit Rige og Evangeliets Huusholdning for sidste Gang og i Tidernes Fylde, i hvilken jeg vil samle Alt under eet Hoved, baade det, som er i Himmelen, og det, som er paa Jorden." (See Pagtens Bog, 50de Afd. 2 og 3 §).

Den nøiagtige Datum og Stedet for Ordinationen af Joseph Smith og Oliver Cowdery under Petri, Jacobi og Johannis Hænder er ikke offentliggjort i Historien. Maaskee det skete i Hr. Whitmers Huus, eller maaskee i Ørkenen nær Bredderne af Floden Susquehannah. Om de viste sig for dem mere end een Gang, det er ikke anført. Naar og hvor denne Ordination til Apostelskabet end meddeltes, saa er det sikkert, at det skete førend Kirken organiseredes thi de bleve udtrykkeligen befalede, efter at have faaet Menighedens Bifald, at ordinere hinanden til Ældste-Embedet, inden de begyndte at forrette den hellige Ordinance Haandspaalæggelsen for den Hellig Aands Gave. Kirken blev organiseret den 6te April 1830 og paa samme Dag bleve Ordinationerne foretagne, saaledes som Befalingen lød for ti Maaneder siden. (See Supplementet til *Millennial Star* 14de Aarg. Side 26.)

En Ældstes Embede er kun et Tillæg til det melchisedekske Præstedømme. Efter at disse Guds Tjenere havde beviist sig trofaste i at ære Ældste-Embedet, gav Herren Kirken den 4de Februar 1831 et Tillægs-Embede ved at befale, at Edward Partridge „skulde beskikkes ved Kirkens Votum og ordineres til en Biskop." (See Pagtens Bog 41de Afd. 3 §).

Selve det melchisedekske Præstedømme var endnu ikke givet, men kun dets Tillæg. Men „den 6te Juni 1831 kom de Ældste ind fra de forskjellige Dele af Landet, hvor de arbeidede; og Conferencen, forhen bestemt, forsamledes i Kirtland i Ohio; og Herren lagde sin Magt for Dagen paa en Maade, som ikke kunde misforstaaes. Det Syndens Menneske aabenbaredes, og det melchisedekske Præstedømmes Myndighed viste sig og blev for første Gang meddeelt Adskillige af de Ældste." (See Supplementet til *Millennial Star* 14de Aarg. Side 67 og 68).

Den 25de Januar 1832 holdtes en Conference i Byen Amherst i Ohio, hvor Propheten Joseph ordineredes til Præsident for Overpræstedømmet. *Millennial Star* 14 Aarg. Side 162).

Den 17de Februar 1834 blev et øverste Præsidentskab af Tre og

et fast Høi-Raad af Tolv først organiseret. (Pagtens Bog 5te Afd.

Den 14de Februar 1835 blev de tolv Apostles Qvorum organiseret, og den 28de Februar 1835 begyndte Organisationen af de Halvfjerdsindstyve. (See *Millennial Star* 15 Aarg. Side 205—207. Ligeledes Side 230).

Det vil forstaaes, at Herren gjenoprettede ikke den fulde Myndighed af det melchisedekske Præstedømme paa eengang, men meddeelte Lidt efter Lidt: Først, det aaronske Præstedømme, som kun er et Tillæg til det melchisedekske; for det Andet, Ældste- og Apostel-Embedet; for det Tredie, Biskops-Embedet; for det Fjerde, det melchisedekske Præstedømme; for det Femte, dette Præstedømmes Præsident; for det Sjette, Organisationen af det øverste Præsidentskab af Tre og det faste Høi-Raad af Tolv; for det Syvende, Organisationen af de Tolv Apostles Raad; og for det Ottende, Organisationen af de Halvfjerdsindstyves Raad.

Den Aabenbaring, kaldet den 2den Afdeling, blev aldeles ikke given i 1830. Den 16de og 17de § af denne Afdeling, angaaende nogle af Præstedømmets høiere Raad, gaves flere Aar efter Kirkens Oprettelse.

Propheten Joseph, idet han udvalgte Aabenbaringerne fra Manuskripterne og ordnede dem for Offentliggjørelse, ordnede dem ikke efter det Datum, de vare givne, ei heller ansaae han det nødvendigt at publisere dem alle i Pagtens Bog; men udelod dem for at blive fuldstændigere publiserede i hans Historie. Derfor ere Paragrapher, tagne fra Aabenbaringer af et sildigere Datum i nogle faa Tilfælde indlemmede med dem af et tidligere Datum. Da de skulde samles, blev Propheten i Sandhed inspireret i adskillige Tilfælde at skrive Tillægs Sætninger og Paragrapher til tidligere Aabenbaringer. Paa denne Maade gav Herren virkeligen „Linie paa Linie, Lidt her og Lidt der, paa samme Maade, som han gjorde med en Aabenbaring, som Jeremias fik, hvilken, efter at den var bleven brændt af Israels ugudelige Konge, aabenbarede Herren den paany med et stort Antal Tillægs Ord. (See Jemias. 36, 32.)

Efter at Joseph og Oliver vare ordinerede af Johannes den Døber, hvorfor befalede han dem da at ordinere hinanden? Det var for at vise Kirken Mønsteret, hvorefter Andre skulde ordineres. Det var nødvendigt, at de skulde annamme Præstedømmet, paa det deres Daab maatte vorde gyldig; men naar Myndigheden eengang var gjengivet, er det ligesaa nødvendigt, at Kirken aldrig skulde tillade, at en udøbt Person blev ordineret; saaledes blev deres Gjenordination efter Daaben et Mønster for alle fremtidige Ordinationer.

Efter at Petrus, Jacobus og Johannes havde ordineret dem til Apostelembedet, hvorfor bleve de befalede at gjenordinere hinanden som Ældste efter Kirkens Votering og Bifald? Det var for at sætte et fuldkomment Mønster for Kirken, paa det tilkommende Ordinationer ikke maatte blive udførte uden Kirkens Samtykke, hvor der var en regelmæssig organiseret Green. Jesus siger: „Ei heller skal Nogen i Menigheden beskikkes til Noget i denne Kirke imod Kirkens Pagter; thi alle Ting skulle skee i Orden og

efter Menighedens fælles Samtykke ved Troens Bøn." (See Pagtens Bog 51de Afd. 4 §).

Ved at begynde en Huusholdning kan Nødvendighed eller Omstændigheder byde at Indførelsen maa blive noget anderledes i Form, end hvad der vilde være lovligt efter dens Grundlæggelse. For Exempel, Ægteskab imellem Brødre og Søstre er ikke anseet for lovligt, og dog vare Adams første Børn, som forenedes i Ægteskab, Broder og Søster; og saadant Ægteskab var under de Omstændigheder lovligt.

Saaledes er det ogsaa ulovligt for Kirken at give Præstedømmet til en udøbt Person, men eftersom der ikke vare nogen lovligen døbte Personer paa Jorden, udgjørende Kirken, gav Gud to udøbte Personer Præstedømmet, for at begynde Værket; og efter at det eengang var begyndt, befaledes der, at Ordinationerne skulde forrettes ifølge Orden. O hvor fuldkomment er ikke enhver ¡Ting forenet i denne store og sidste Huusholdning! Hvor uliigt Bedrageriets Gjerning! Ethvert Led er fuldkomment og anbragt paa det rigtige Sted i den store Kjæde. Guds Viisdom, lagt for Dagen ved det nittende Aarhundredes unge og ulærde Prophet, beskæmmer Menneskets Visdom, som er fremstillet i Præstebedrageriets populære Systemer, understøttet af Aarhundreders Lærdom. Alt, som er forenet med de sidste Dages Kirkes Præstedømme og Lærdom, forkynder lydeligt, at det er Guds Gjerninger.

Joseph Smiths Levnetslöb.

Mai. 1836. (Fortsat fra Pag. 239).

Ældste Salisbury bekjendte sin Hang for Sladder og Drikken af stærk Drik, men negtede de andre Klagepunkter. Raadet afgjorde, at han kunde ikke længere være en Ældste eller et Medlem af Kirken, indtil der skete en gjennemgribende Forbedring.

Klager bleve ogsaa fremlagde imod Søstrene Hannah Brown og L. Elliot for uchristelig Opførsel. De bekjendte, at de vare skyldige i at have fortalt Løgne.

Raadet irettesatte dem og tillod dem at forblive i Menigheden.

Raadet ophævede Samfundsforbindelse med Ældste Charles Kelly.

Min Fætter Elias Smith, ankom fra St. Lawrence County, New York, med den Underretning, at hans Fader og Familie og Onkel Silas og Familie, vare paa Veien til Kirtland, og at min Bedstemoder var i Fair Port.

Den 17de Mai. Jeg tog afsted i Selskab med min Broder Hyrum i en Vogn til Fair Port og bragte hjem min Bedstemoder, Mary Smith, 93 Aar gammel. Hun var ikke bleven døbt paa Grund af hendes ældste Søns, Jesse Smiths Modstand, som altid har været en Fjende til dette Værk. Hun var kommen en Veilængde af 500 engl. Mile for at see sine Børn og kjendte alle af os, som hun før havde seet; hun var meget fornøiet over at gjøre Bekjendtskab med sine Børnebørns Børn og ud-

trykte megen Glæde og Tilfredshed over at see mig.

Min Bedstefader Asael Smith havde for lang Tid siden forudsagt, at der vilde opreises en Prophet i hans Familie, og min Bedstemoder var fuldkommen overbeviist om, at det var opfyldt i mig. Min Bedstefader Asael døde i *East Stockholm*, St. Lawrence County i Staten New York, efter at han havde modtaget Mormons Bog, og næsten læst den igjennem; og han erklærede, at jeg netop var den Prophet, han saa længe havde vidst skulde komme i hans Familie.

Den 18de ankom min Onkel Silas Smith og Familie fra Østen. Min Fader, tre af hans Brødre og deres Moder mødtes for første Gang i mange Aar. Det var en lykkelig Dag; thi vi havde længe bedet om, at vi maatte faae vor Bedstemoder og vore Onkler at see i Kirken.

Den 27de Mai hensov min Bedstemoder uden Sygdom, Smerte, eller Sorg efter nogle faa Dages Ophold hos sine Børn. Hun udaandede omtrent ved Solnedgang, og blev jordet paa Begravelsespladsen nær Templet, efter at Ligprædikenen var bleven holdt af Sidney Rigdon. Hun havde begravet een Datter, Sarah, to Sønner, Stephen og Samuel, og sin Mand, som døde den 30te October 1830, og efterlod i Live fem Sønner og tre Døttre. Ved min Bedstefaders Død, som havde ført Slægtregister, vare der eethundrede og ti Børn, Børnebørn og Børnebørnsbørn. Min Onkel Stephen og Tante Sarah, bleve jordede Side om Side paa Begravelsespladsen i Royalton, i Countiet Windsor i Staten Vermont. Stephen døde den 25de Juli 1802, sytten Aar, tre Maaneder og elleve Dage gammel.

Den 23de Mai. Sagen imod Ældste Charles Kelly blev igjen bragt for Høi-Raadet, som da var forsamlet, og det blev beviist, at han havde forladt sin Familie, da den var i en trængende Forfatning, tilligemed anden uchristelig Opførsel, hvorfor Raadet afgjorde, at han skulde udelukkes fra Kirken.

Ligeledes blev Asael Perry afskaaren fra Kirken for uchristelig Opførsel.

Job L. Lewis blev udelukt fra Kirken for at have behandlet Samfundet med Foragt.

Den 27de Mai døde i Kirtland Jomfru Mary Smith i sin Alders 35te Aar. Den Afdøde var et Medlem af de Sidste Dages Helliges Kirke og døde seirende i Troen.

Den 2den Juni. Præsident Phelps skrev fra Liberty i Missouri til Præsident O. Cowdery, hvoraf Følgende er et Udtog:

Siden min Hjemkomst til Missouri, har jeg blot været paa to Udflugter og undersøgt Egnene af „*Far West.*“ Strax efter vor Tilbagekomst drog Biskop Partridge og jeg fra Liberty til det nordvestlige Hjørrne af Clay County og undersøgte Møllerne og Vanddragene og Landet omkring Hr. Smiths, almindeligen kaldet „Yankee Smiths.“ Det er Skik, som de veed, som en *Provinsialisme*, iblandt Nationer, Stammer og Folk at give Øgenavne efter deres Religion, eller Fødested, eller Forfædre; saa at man adskilles ved at kaldes en Israelit, en Canaanit, en Christen, en „Mormon,“ en Methodist, eller en Maiskageæder (Corn cracker),

eller en vældig Jæger osv., alt efter Folks Lune eller Godtbefindende.

Fra Hr. Smiths drog vi i nordostlig Retning igjennem en Deel Skov og Græs-Sletter til *Plattsbury*, Hovedsædet for Clinton County, „en smuk liden Landsby," bestaaende af femten eller tyve smaa Træhuse og et toetages Domhuus af Muursteen, 32 Fod i Fiirkant. Denne Landsby er beliggende paa den vestlige Side af Horse og Smiths Arm af den lille Platte Flod, stødende op til Skoven ved disse Vanddrag, 25 engl. Mile nordenfor Liberty. Fordelene af Tømmer, Møllebrug og Vand kunne slaae til for en meget liden Befolkning, men for en stor vilde det ikke være noget. Der ere nu tre Kjøbmandsboutiker og vil snart vorde fire. Clinton County bestaaer for største Delen af Græs-Sletter, bevoxne hist og her med smaa Skovlunde langs Bækkene, som rinde ind i den lille Platte og Grand Floden.

Fra denne By tog vi den bedste Kaas vi kunde til Grand Flodens Vande. Vi havde en „Slags Vei et lidet Stykke" henad Bushy Armen, siden maatte vi nøie os med den nøgne Slette, Smaastykker af vantreven Skov, bratbreddede Aaer og Flod-Arme, tilligemed en regnfuld Morgen, og intet Compas; men ved Herrens Velsignelse kom vi til „et Huus" om Eftermiddagen, og drog ind i Ray County. Ved Shoal Elven, hvor der er Vand, ere der nogle taalelig gode Steder for Møller; men *Prærierne* — disse „gamle Rydninger," der komme til Syne, den ene over den anden, saa langt Øiet kan naae, tilintetgjør al sædvanlig Beregning angaaende Tømmer til Brædder, Rækker til Hegn, eller tilkommende Fornødenheder for en tæt Befolkning, forsaavidt Mennesker kunne slutte efter den naturlige Dømmekraft.

Hvad vor himmelske Faders Hensigt var eller er med disse udstrakte Sletter i Far West, veed jeg ikke videre, end hvad Aabenbaringen siger. Mormons Bog kalder dem Ørkenens Land; og naar jeg kommer ind paa en Prærie saa vidtstrakt, at jeg ikke kan see nogen Skov, ligesom Sømanden er „ude af Sigte af Land paa Oceanet," maa jeg udbryde: Hvad er Mennesket og dets Gjerninger, sammenlignet med den Almægtige og hans Skabelser? Hvo har overskuet hans evige Sletter? Hvo har talt hans Bøfler? Hvo har seet alle hans Dyr paa de tusinde Høie? Nelliker af forskjellige Farver giver disse vidtudstrakte Sletter et broget Udseende, uden Menneskets Haand til at hjælpe dem; og Bierne fra de tusinde Lunde holde Fest paa Blomsterne ubemærkede og indsuge Himmelens Honningdug. Næsten enhver Skovstrimmel, indtil Statens Grændselinie i Nord, har man sagt mig, er beboet. De i Yderkanterne boende Kolonister ere i Almindelighed meget agtværdige og mere gjæstfrie, end noget Folk jeg før har seet; man er i de fleste Tilfælde trakteret med det Bedste de have*).

W. W. Phelps.

*) Dette var Tilfældet, indtil de begyndte at modsætte sig Mormonismen.

Historieskriveren.

(Fortsættes.)

Skandinaviens Stjerne.

Den 1ste Juni.

Vi have været begunstigede med Breve baade fra Utah og St. Louis. I de førstnævnte meldes, at vor Emigration fra forrige Aar var lykkeligen indkommen; men de to sidste Compagnier leed Noget af Snee og Kulde i Bjergene paa Grund af den sene Aarstid, men Hjælp blev udsendt fra Dalen, som forhen er meldt. Da der ikke mere vil tillades, at noget Emigrationscompagnie tager saa silde paa Efteraaret over Sletterne, ville saadanne Besværligheder undgaaes i Fremtiden. De Hellige vare glade og veltilmode, uagtet deres Prøvelser, og følte til at prise Israels Gud for deres Udfrielse af Babylon. Broder Van Cott har fremsendt sin Hilsen til os og de Hellige i Skandinavien, og det glæder os at høre om hans Velbefindende; ligeledes har Broder K. Peterson givet os Underretning om sin og de Helliges lykkelige Hjemkomst, som vare under hans Anførsel; de befinde sig vel og have nedsat sig paa forskjellige Steder i Territoriet.

Fra St. Louis skriver Ældste Christen Christiansen, at Broder H. Eldridge var ankommen fra Saltsøstaden for at afløse Præsident Erastus Snow. Endvidere, at det blev vedtaget i April-Conferencen i St. Louis, at de skandinaviske Hellige skulde flytte fra sidstnævnte Sted og Alton til Omaha og Florence dette Foraar, paa Grund af at disse Steder have et sundere Climat og ere i stærk Opkomst, hvor de Hellige kunne faae god Arbeidsfortjeneste, indtil de kunne drage længere vestover. Denne Flytning var bleven sat i Værk og vilde om kort Tid være udført, saa at Missouri vil vorde ryddet for vort Folk; og Settlementer begynder at anlægges Vesten for Florence paa Veien til Utah, efter Præsident B. Youngs Anordning, hvilket vil vorde til stort Gavn for Emigrationen for Eftertiden. Præsident E. Snow har havt mindre god Helbred i afvigte Vinter, paa Grund af hans anstrængende og ansvarsfulde Arbeide for Guds Rige og de Helliges Velfærd, for hvilke han i Sandhed er en Fader; maa Gud velsigne ham og alle Herrens trofaste Tjenere. Broder Christensen forventer at blive afløst og faae vende hjem til Dalen, naar han har været i New York og Philadelphia og hjulpet til med at faae den skandinaviske Emigration gjennem Amerika til de Steder, hvor de skulle slaae sig ned, som ikke kunne gaae heelt op i Aar.

Af indenlandske Efterretninger kunne vi med Glæde og Taknemmelighed til Gud meddele, at Herrens Værk gaaer frem i de forskjellige Dele af Missionen, uagtet den Modstand og Forfølgelse og Fængsling osv., der vederfares de Ældste og de Hellige, hvilket hovedsageligen skriver sig saavel fra enkelte Religionslæreres blinde Nidkjærhed, der opflammer en ryggesløs Pøbel til Voldshandlinger, som ogsaa fra Aviserne, der ere fulde af de løgnagtigste og afskyeligste Rygter og Fremstillinger, og Breve, som

aldeles ingen Hjemmel have, og som vi finde det langt under vor Værdighed at besvare. Alle Retsindige og Sundttænkende, hvis Dømmekraft ikke er omtaaget af Fordomme og Traditioner, ville vide rigtigen at vurdere den Spalteføde, som Avisskrivere, der ere aldeles ubekjendte med vor Religion og vore Forholde, traktere et lettroende Publicum med. Vor hellige Religions aabenbarede Sandheder ville trænge sig frem til de Ydmyge og Sandhedselskende og aabne deres Øine for den store Gjerning, som Gud nu udfører paa Jorden: Oprettelsen af sit Rige og Indsamlingen af sit Folk, og sammes Forberedelse til Messiæ herlige Tilkommelse og de Ugudeliges Ødelæggelse. Mange Aar ville ikke henrinde førend Verden vil paa en slaaende Maade vorde overbeviist om, at de foragtede, ilde omtalte og uretfærdigt forfulgte *Mormoner* have valgt den bedre Deel: Lydighed til vor Herres Jesu Christi Evangelium, der er en Livslugt til Livet for de Troende, men en Dødslugt til Døden for de Vantroe.

Den 20de Mai sidstleden afseilede den anden Afdeling af vor Foraars-Emigration, 286 Sjæle til England, for derfra at afgaae til de Forenede Stater. Præsident H. C. Haight ledsagede dem til Liverpool, hvortil de ankom den 24de, og hvorfra de skulde afgaae den 28de. Vi ønske dem af Hjertet en lykkelig Reise.

Conference Præsidenterne anmodes om til rette Tid at indsende de halvaarlige statistiske Rapporter, regnede fra 1ste Januar til 30te Juni dette Aar, tilligemed en kortfattet Beretning om de vigtigste Begivenheder, der have tildraget sig i deres respektive Arbeidsmarker, og om Udsigterne til Værkets Fremme og Fremgang og hvad dermed staaer i Forbindelse; tillige bedes indsendt Tempeloffring osv., og en Afskrift af Indtægts- og Udgifts-Contoen, samt fra Bogagenterne de indcasserede Bogpenge og Afskrift af Bogregnskabet.

Vi opfordre Præstedømmet til utrættelig Nidkjærhed i deres Kald, trofast Opfyldelse af deres Pligter, og til Ydmyghed, Kjærlighed og Frimodighed i Forkyndelsen af Evangeliet, og til Hellighed i Liv og Levnet, paa det Herrens Aand maa hvile i rigt Maal paa hans Tjenere, og dygtiggjøre dem til deres høie og hellige Kald at være Menneskenes Veiledere til Liv og Saliggjørelse.

Rigdoms fordærvelige Indflydelse

af

Ældste *Bernhard Snow.*

(Fra „the Millennial Star")

„Thi Pengegjerrighed er en Rod til alt Ondt. Da Nogles Lyst stod til denne, fore de vild fra Troen, og have igjennemstunget sig selv med mange Smerter." 1 Tim. 6, 10.

For den omhyggelige Læser og den opmærksomme Iagttager kan

Intet være mere indlysende, end Sandheden af disse Apostelen Pauli Ord. I Sandhed, om vi ransage den hellige Skrifts Blade opmærksomt, ville vi ikke finde nogen Sandhed trofastere forsvaret eller livligere skildret end denne, at Kjærlighed til Rigdom eller verdslige Goder gjør sammes Besidder fuldkommen uskikket til Annammelsen af Livets og Saliggjørelsens Evangelium. Jesu Christi Evangelium og Rigdom staae i fremragende og aaben Modsætning til hinanden, og synes ligesaa utilbøielige at blande sig med hinanden som Olie og Vand.

Uden at henvise vore Læsere til de mange Trusler, som udtaltes af Propheterne og Guds Mænd i gamle Dage imod Rigdom, lader os korteligen berøre, hvad det Nye Testamente lærer desangaaende. Ikke saa snart havde Frelseren efterkommet Daabs-Anordningen, paa det han maatte „*fuldkomme al Retfærdighed*," og den evige Fader havde bevidnet sit Bifald ved sin egen Røst fra Himmelen, saa blev han ført af Aanden i Ørken, og blev fristet af Djævelen.

Den, som havde viist en saadan durkdreven Listighed i at forføre vore første Forældre, havde ikke forglemt Noget af sin Snuhed i Løbet af fire tusinde Aar, men havde snarere forøget den. Han greb med Færdighed de stærkeste Bevæggrunde, han kunde byde over, for at forlede den ydmy-Nazaræer til at afvige fra sin høie og hellige Kaldelse. Efter at han havde ført ham op paa et høit Bjerg og viist ham alle Verdens Riger, de vidtudstrakte, rige og frugtbare Sletter, de talrige Byer og Stæder, overfyldte med Luxus og Rigdom, tilligemed Alt, hvad der synes skikket til at gjøre Livet ønskeligt og lyksaligt, siger han: „*Alt dette vil jeg give Dig, om Du vil falde ned og tilbede mig.*" Men endog denne Fristelse modstod Jesus, hvilket var Høidepunktet af hans Triumph; thi „*da forlod Djævelen ham; og see, Englene gik til ham og tjente ham.*" Vist maatte Satan *da* forlade ham med mismodig Skuffelse, siden dette hans sidste og viseste Anslag havde slaaet feil. Vist maatte han vende sig bort i Fortvivlelse, da Rigdoms almægtige og forlokkende Tryllemiddel, hvormed han havde forført saa mange Sjæle, indtil „*de fore vild fra Troen og igjennemstunge sig selv med mange Smerter*" — men denne den mægtigste Løftestang, som han kunde raade over, havde nu viist sin Kraftesløshed. Vist maatte Engle komme og tjene Jesus, og saaledes bevidne Himmelens Glæde over Retfærdighedens Seier over Kjærligheden til verdslig Vinding og Herlighed.

Johannes den Døber, da han prædikede Omvendelse i Egnene omkring Jordanen, og Folket spurgte ham: „*Hvad skulle vi gjøre?*" svarede: „*Hvo som haver to Kjortler, dele med den, som ingen haver; og hvo som haver Mad gjøre ligesaa.*" Luc. 3, 11. Her see vi, at den første Fording, som gjordes dem, var een, som sigtede til at tilintetgjøre deres gjerrige Tilböielighed, og gjøre en Ende paa Sammendyngen af Formue, og Hjertets Forhærdelse for deres Medmenneskers Lidelser. Med eet Ord, det var en Fordring, som, hvis den adlødes, vilde bringe dem til samme Standpunkt, eller til Ligheds Systemet.

Atter befalede vor Frelser i egen Person sine Disciple, da de

vare paa Bjerget, ikke at samle sig Liggendefæ paa Jorden, men i Himmelen, idet han sagde: *„Thi hvor Eders Liggendefæ er, der vil og Eders Hjerte være.“*

Hvor sande ere ikke disse Jesu Ord, som vi kunne see saa tydeligen belyste og bekræftede enhver Dag af vort Liv; og til samme Tid bevises der i altfor mange Tilfælde, at Menneskenes Liggendefæ indskrænker sig alene til denne Jord. Dersom man støder paa og kommer i Berørelse med den blandede Mængde af Udvandrere, just ankomne til vore Kyster (Amerika), Indfødte og Repræsentanter fra andre Nationer og forskjellige Climater, kunne vi paa eengang opdage en Forskjellighed i Klædedragt, i Ansigtstræk og Sæder, og lytte til mange forskjellige Sprog, hvoraf mange ville maaskee lyde for vore Øren ligesom meningsløst Kragemaal; dog oversæt dem alle i tydeligt Engelsk, og vi give Eder vort Ord, at I ville finde, at deres Samtals-Æmne i de fleste Tilfælde berøre umiddelbart Erhvervelsen eller Tabet af Dollars og Cents. Hvis I besøge Kirken om Sabbaten, ville I underveis derhen iblandt Mængden, som udgjør den helligladende, gudsdyrkende Forsamling, være sikkre paa at faae høre dem snarere at dröfte Stigningen og Falden af Priserne paa Bomuld, Sukker, Thee, Caffe og Tobak, end at tale om Noget, som hører til Evigheden; og paa Tilbageveien ville I blive underholdte med en Afhandling om Bankens Stilling, om Fabriker og om Jernbane Actier, istedetfor det, som hører til Saliggjørelse.

Vor Frelser siger: *„I kunne ikke tjene Gud og Mammon. Derfor skulle I ikke bekymre Eder og sige: Hvad skulle vi æde? eller: hvad skulle vi drikke? eller: hvormed skulle vi klæde os? Efter alt Saadant søge Hedningerne; — — Men søger I først Guds Rige og hans Retfærdighed, saa skulle og alle disse Ting tillægges Eder.“* Matth. 6.

Hvor langt afviger ikke Verdens Handlemaade fra Christi Lærdomme. Med dem er det aldeles omvendt, idet Rigdom er bleven deres første og fornemste Tragten.

Læs Lignelsen om Sædemanden i Matth. 13: *„Men det, som er saaet iblandt Torne, er den, som hører Ordet; og denne Verdens Bekymring og Rigdoms Forførelse qvæler Ordet, og det bliver uden Frugt.“* Behag at lægge Mærke til Sproget. I denne Parabel, sammenlignes Rigdom med Torne, iblandt hvilke Sæden faldt, og som voxte op og qvalte Sæden, saa at den kunde ikke voxe.

Ligesom Torne er skadelig for Sædens Vext, som er saaet i Jorden, ligesaa er det med Rigdommen, idet den modstaaer og ødelægger Sandhedens og Saliggjørelsens Ord, som er saaet i Menneskets Hjerte og Forstand. *„Rigdoms Forførelse.“* Denne, som vi forhen have hentydet til, er den stærkeste Bevæggrund, hvorved al Retfærdigheds Fjende udfører sine Planer i at lede Menneskene fangne til Fortabelse. Tag Verden overhovedet, og vi spørge: Hvad er det, ifølge Tidens Skik, hvorefter en Mands Agtværdighed, eller hans christne Fromhed bedømmes? Svar: Beløbet han besidder af Rigsdaler og Skillinger. Dersom han er riig, om han end er en ryggesløs Liderlig og

Hoerkarl i det Store, ja endog en Morder, saa mangler han dog ikke krybende Venner af høi Agtværdighed (liig hans egen), hvilke hvidte over hans djævelske Nedrighed, og fremstille ham som et Mønster paa Agtværdighed. Vi indrømme, at Saadant ikke er opstillet i de skrevne Statuter, men i det praktiske Liv er det sandt. Denne Tingenes Tilstand er tilveiebragt ved Djævelen, ved hvis List mange forledes til at vende et døvt Øre til Guds Ord, antagende, at Rigdom tilligemed Menneskenes Roes og Ære vil sikkre deres Salighed.

Om Saadanne talte Apostelen i 1 Tim. 6, 5: „*Mennesker, fordærvede i Sindet, berøvede Sandheden, som mene, at Vinding er Gudsfrygt. Hold Dig fra Saadanne.*“ Der ligger altid Noget i Rigdom, som leder Menneskene i Fristelse og Overtrædelse. De Rige leve et mageligt og dovent Liv, der ligefrem krænker det Bud: „*Sex Dage skal Du arbeide osv.*“, og tillade sig at spise og drikke mange overflødige Ting, som ikkun ere til største Forbandelse for dem, idet de nære og forøge deres dyriske Lyster og Lidenskaber, hvorved de forledes til skjændig Tøilesløshed, indtil de og deres Opførsel blive en Stank i den Almægtiges Næsebor. Hører hvad Paulus siger desangaaende i 1 Tim. 6, 9: „*Men de, som ville vorde rige, falde i Fristelse og Snare og mange daarlige og skadelige Begjæringer, som nedsænke Menneskene i Ødelaggelse og Fordærvelse.*“ Ak! altfor Mange ville snart erfare Sandheden af disse Ord, og *oplofte deres Øine i Pinen*, idet de have nydt deres Gode i dette Liv, medens saare Mange, som lide Hunger, Kulde og Savn her, upaaagtede, ja, foragtede af deres rige og mægtige Medborgere, ville glæde sig i hans Smiil og Naadesbeviisninger, som sagde: „*Salige ere de Fattige i Aanden, thi Himmeriges Rige er deres.*“ Aanden og Indholdet af Evangeliet staaer i afgjort Modsætning til Kjærlighed til Rigdom. Vi læse, at Een kom til vor Frelser ved en vis Leilighed og spurgte, hvad han skulde gjøre for at kunne arve det evige Liv. Jesus paaminde ham om Budene. Da sagde han: „*Alt dette haver jeg holdt fra min Ungdom.*“ Jesus sagde: „*Een Ting fattes Dig endnu; gak bort, sælg hvad Du haver, og giv de Fattige det, saa skal Du have et Liggendefæ i Himmelen; og kom, tag Korset, og følg mig. Men han blev ilde tilfreds over den Tale, og gik bedrøvet bort, thi han havde meget Gods.*“ Jesus sagde: „*Hvor vanskelig skulle de, som have Rigdom, komme ind i Guds Rige. Det er lettere for en Kameel at gaae igjennem et Naaleøie, end det er for en Riig at komme ind i Guds Rige.*“

Vi kunde anføre mange flere Skriftsteder for at vise, at Evangeliets Aand er aldeles uforenelig med Kjærligheden til denne Verdens Rigdom, men de anførte ere tilstrækkelige. Vi have anført Nok for at vise, at i det Hjerte, hvor Christi Aand boer, der er intet Rum for Egennytte eller Gjerrighed, men ligesom *han* stedse søgte Leilighed til at formilde Menneskenes Elendighed og Lidelser og at tjene de Fattige og de af den ugudelige Verden Foragtede, ville *de*, som ere de lykkelige Modtagere af hans Aand og Naade, vise det ved de-

res Gjerninger, og ville nyde af den reneste himmelske Glæde, som de Dødelige hernede kunne føle, ved at adsprede Sorgens Skyer og Kummerens Skygger, som omgive mangen en trøstesløs Enkes og den Faderløses Hjem, ved gavmildt at afhjælpe deres Fornødenheder og fremlokke Haabets og Taknemmelighedens Smiil ved at bortjage deres Bedrøvelse. O! hvilken en lyksalig Gave er ikke deres — en Forsmag af Himmelens behagelige Glæder! De begynde at fatte Sandheden af den Yttring: *„Det er saligere at give end at modtage.“* De erfare en Glæde, som er usigelig, og som er fremmed for den Gjerrige. For dem opstiger om Morgenen og Aftenen de ydmyge Fattiges Bønner, ligesom Taksigelsens Røgoffer til Himmelen; og Engle glæde sig over og forkynde Fred for Velgjørernes Sjæle! Og *de* skulle sandeligen forstaae Sandheden af Christi Ord: *„Søger først Guds Rige* osv.“ thi eftersom de have seiret over Egennytten, og have viist deres Tro ved deres Gjerninger, og levet i Udøvelsen af en reen og ubesmittet Religion, som er *„at besøge Enkerne og de Faderløse i deres Trængsler,* osv.“ skulle alle Ting tillægges dem; thi Gud vil ikke tillade, at de skulle mangle Midler til at gjøre godt og virke Retfærdighed, dersom de ere troe i deres Kald, og forstaae at *bruge de Ting, som ere i Verden og ikke misbruge dem.*

Sandhed har Apostelen sagt, *at,* medens Menneskene tragtede efter Penge, *fore de vild fra Troen, og gjennemstunge sig selv med mange Smerter.* Hvilket sørgeligt Skuespil fremstiller ikke Verden med Hensyn til Troen, som her omtales.

Iblandt de Hundreder af Classer eller Partier af de saakaldte Christne med deres fastsatte Troesartikler og Formularer, enhver af dem raabende: „Dette er Veien, vandre paa den,“ søge vi forgjeves efter den Tro, som eengang leveredes de Hellige.

Forgjeves forske vi efter den kraftige Aand, som aabenbaredes hos de første Christne til Guds Forherligelse og de Ulykkeliges Velsignelse; hvilken Kraft bragte de Lamme og Værkbrudne til at springe af Glæde, de Døve til at høre, de Blinde til at see, de Spedalske til at vorde rensede osv. Saadanne Kraftesyttringer af Aanden findes ikke iblandt de christelige Sekter og Partier, enhver af dem har *„Gudfrygtigheds Skin* (en Gudsdyrkelsesform), men de *„fornegte dens Kraft;“* og medens de paastaae at troe den hellige Skrift, forkaste de den praktiske Udøvelse af dens Lærdom, og foragte Alle, som annamme den.

Præsterne tage fat paa deres Profession paa samme Maade, som Juristerne, Lægerne, Kjøbmændene og Haandværkerne paa deres, alene for Levebrødets Skyld. En ung Mand, som skal vælge Levevei, anseer en Geistligs Liv at være sammenligningsviis mageligt og særdeles indbringende, og siger derfor, at han har Lyst at studere til Præst. Han tilbringer et Antal Aar ved et Universitet for at fuldende sit theologiske Studium, og iføre sig den fulde Rustning til at forsvare den Sekts Lærdomme, han har hengivet sig til, og erhverve stor Færdighed i at forvende Skriften og berøve den sin Tydelighed og vise, at

hans Troeslære er fortrinsviis Sandheden.

Maalestokken at vurdere dem efter er deres Kløgt og Snildhed og Skjønheden af deres Tale; thi de have, ligesom alle andre Salgsvarer, deres Værdi, og gaae sædvanligen til den høieste Byder. Een Ting er i Særdeleshed værd at lægge Mærke til, at de søge altid den Plads eller Stilling, som indbringer den høieste Betaling; og saa sige de, at de ere kaldede af Gud. Hvilken Gud? Mon ikke *Penge* er deres Gud.

Hvilken Forskjel er det ikke imellem Nutidens Præster og Herrens Tjenere, som levede og prædikede Christi Lære i det første Aarhundrede; de baade arbeidede og lede Forhaanelse, Baand, Fængsling, Slag, Skibbrud, Hunger og Tørst, Faste, Kulde og Nøgenhed! Saadan var Belønningen for Evangeliets Prædikanter fordum, og den samme Aarsag vil ogsaa frembringe den samme Virkning i vor Tid. *„De, som ville leve gudeligen i Christo Jesu, skulle lide Forfølgelse.“* Vee os, naar Verden taler vel om os, da kunne vi vide med Vished, at vi have Aarsag til at omvende os. De christne Sekter ere i Sandhed „farne vild fra Troen,“ formedelst deres Begjerlighed!

Naar vi betragte Samfundet omkring os, og see den Forskjellighed i Kaar, som findes overalt, den Yderlighed af Luxus og Rigdom, forenet med Mageligged og Dovenskab paa den ene Side, og Fattigdommen, Elendigheden og Nedværdigelsen, som ledsager den med sine Hænder Arbeidende paa den anden, opstaaer uvilkaarligt det Spørgsmaal: Skabte Gud Menneskene lige og skjenkede dem de samme naturlige Rettigheder? hvilket maa besvares bekræftende, thi *„han har gjort alle Nationer af eet Blod.“* Han er vore Aanders Fader, og Menneskeslægten et almindeligt Brodersamfund.

Hvad er da Aarsagen til denne Forskjellighed i Kaar? Apostelens Ord vil besvare dette Spørgsmaal: *„Pengebegjerlighed er Roden til alt Ondt.“*

Hvad er det, som forhærder Hjertet paa den forvovne og sorgløse Røver imod ethvert Indtryk af Menneskelighed, da han griber sit skjælvende Offer og berøver det Livet med kold Ligegyldighed? *Pengebegjerlighed!*

Hvad er det, som styrker Haanden paa Midnattens Morder, og byder ham at føre det dødelige Stød, da han staaer med opløftet Dolk over sit sovende Offer? *Pengebegjerlighed!*

Hvad er det, som har befolket vore Arrester og Fængsler med Tusinder af hjælpeløse, haabløse, fortvivlede og dybt sunkne Væsener? *Pengebegjerlighed!*

Hvad er det, som umiddelbart og middelbart har tilveiebragt den sørgelige Tilstand af offentlig Krænkelse af Dyd og Kydskhed, som i en saa foruroligende Grad hersker i alle saakaldte christne Lande? *Pengebegjerlighed!*

Vi kunne i Sandhed neppe kalde til Minde noget almindeligt Onde, som ikke kan med Rette tilskrives Pengebegjerlighed enten directe eller indirecte; medens der paa den anden Side gives intet godt, stort, velgjørende og forædlende Princip, som er kommet til vor Kundskab, uden det indeholdes i Christi Evangelium.

Er det saa underligt, naar man seer, at Kjærlighed til Rigdom er i dens Natur og Indflydelse saa

aldeles modsat Evangeliet og Christi Lærdomme, at saa faa Rige i forrige Tider annammede eller nu for Tiden annamme Sandheden? Sandelig, nei! Vi skulde ikke vente det, thi „ikke mange Vise efter Kjødet, ikke mange Mægtige, ikke mange Fornemme ere kaldte; men hvad der er daarligt for Verden, haver Gud udvalgt, for at beskæmme de Vise osv.“ 1 Cor. 1, 26. 27.

Evangeliet er særdeles skikket for de Fattige i alle Tidsaldere. Da Johannes, som var kastet i Fængsel, hørte om Christi Gjerninger, sendte han to af sine Disciple for at spørge Jesus, om han var den, som skulde komme. Han svarede: *„Gaaer hen og forkynder Johannes de Ting, som I høre og see.“* Og iblandt andre Ting, der anførtes som Beviis for Johannes, var dette, at *„Evangeliet prædikedes for de Fattige.“*

Atter læse vi, at „de Fattige hørte ham med Glæde.“

De Fattige og Undertrykte gjaldt især hans hellige Mission. „Herrens Aand er over mig, derfor salvede han mig; *han haver sendt mig at kundgjøre Evangeliet for de Fattige,* at helbrede dem, som have et sønderknust Hjerte, at forkynde de Fangne, at de skulle løslades, og at de Blinde skulle faae Syn, at sætte de Plagede i Frihed.“ Luc. 4, 18.

Hvilken Sjælefryd, hvilken himmelsk Trøst meddeler ikke Evangeliet den ydmyge Fattige. De ere istand til med Troens Øie at skue fremad til den Tid, da Retfærdighedens Krone er forjættet af Herren, den retfærdige Dommer, til alle dem, som elske hans Aabenbarelse. Opløfter Eders Hoved og glæder Eder af Hjertet, I trofaste Fattige, som leve i Lydighed til Guds Love, og omendskjøndt man peger Fingre ad Eder med Foragt og Forhaanelse, ja, hvad endnu mere er, de rige og undertrykkende Herrer jage Eder ud af Tjeneste og Arbeide, fordi I have paataget Eder Jesu Navn, erindrer, at Herren bekymrer sig om Eder! Erindrer vor Mesters Ord: „Salige ere I, naar man bespotter og forfølger Eder, og taler allehaande Ondt imod Eder for min Skyld, og lyver det. Glæder og fryder Eder, *thi Eders Løn skal være megen i Himlene!*

Til de Rige sige vi: Opvaagner fra Eders Slummer! River Eder ud fra Eders søvnige Døsagtighed, og agter paa Tidernes Tegn!

See en fortørnet Guds Straffedomme, som nærme sig, ja som ere for Eders Døre! Omvender Eder! Omvender Eder! og forhærdet ikke længere Eders Hjerter, og siger ikke: „Herren tøver med at komme!“

Bryd Pengebegjerlighedens Lænker, hvormed I ere bundne! River Skællene fra Eders Øine, som næsten ere tillukkede formedelst *„Rigdoms Forførelse!*

Omvender Eder og lader Eder døbe til Syndernes Forladelse, og I skulle faae den Hellig Aands Gave!

Meddeler gavmildt af Eder Formue til de Fattige, og I skulle have Liggendefæ i Himmelen!

Indhold.

Side.		Side.
Gjenoprettelsen af Præstedømmet	257.	Redaktionsbemærkninger . . . . . 265.
Joseph Smiths Levnetsløb (fortsat)	262.	Rigdoms fordærvelige Indflydelse 266.

Udgivet og forlagt af Hector C. Haigh.
Trykt hos F. E. Bording.

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de sidste Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

6. Aarg. Nr. 18. *Den 15. Juni 1857.* Priis: 6 Sk. pr. Expl.

Guds Regjering

af *John Taylor.*

(Fortsat fra Pagina 215.)

Sjette Capitel.

Menneskets Ansvarlighed for Gud.

Dette er en Gjenstand, som det maa være nødvendigt for os at undersøge, for at vi kunne udfinde, hvorvidt Menneskets Ansvarlighed strækker sig. Thi dersom Mennesket ikke har moralsk Handlefrihed, kan det ikke være ansvarlig for Verdens nærværende Tilstand; og det vilde være uretfærdigt af Gud at straffe Mennesket for Handlinger, som det ikke var Skyld i, eller for Omstændigheder, hvorover det ikke kunde raade.

Ved omhyggelig Undersøgelse af Skrifterne finde vi, at Mennesket er begavet med visse Kræfter, som det kan anvende under Herrens Styrelse og Veiledning; og at, dersom det har handlet uden Guds Raad, Veiledning, eller Underviisning, er det gaaet udenfor de af Gud bestemte Grændser, og er ligesaa meget strafværdig, som en Gesandt fra en Nation vilde være, hvis han overskred Grændserne af sine Instructioner; eller som en Mand, der har forpagtet en Avlsgaard eller Viingaard, vilde være, dersom han brød Forpagtning-Contracten og ødelagde Avlsgaarden eller Viingaarden; thi Jorden er Herrens, og Mennesket blev sat paa den af Herren. Den er ikke Menneskets Besiddelse, uden forsaavidt Herren har overladt det Brugen af den. Menneskets Legeme er given det af Gud, og ligeledes dets Aand i den forhen omtalte Hensigt. Gud havde sin Hensigt for Øie, da han skabte Jorden og Mennesket (hvilket det ikke er nødvendigt at undersøge her); og dersom Mennesket er stillet som en Fuldmægtig til at handle for Herren, og ligeledes for sig selv, og skulde da forsømme Herren, vilde det sikkerligen drages til Ansvar for sin Skaber. At Gud havde en Hensigt for Øie, da han skabte Verden, er indlysende. Hvorfor var der ellers en

Raadslagning i Himmelen desangaaende? Hvorfor den smukke Ordning af Sol, Maane og Stjerner? Hvorfor den gjorte Foranstaltning for Menneskets Forløsning, før det kom her? Thi Christus var „Lammet, som ansaaes slagtet før Verdens Grundvold blev lagt.“ Hvorfor Anordningen om Opstandelsen, det Nye Jerusalem og Jesu Regjering paa Jorden? Vil Nogen sige, at disse Foranstaltninger gjordes, og at hele Naturen organiseredes i sin nærværende Skjønhed og Orden uden nogen Hensigt? Det vilde være taabeligt! Dersom Gud har en Hensigt med alt dette, og Mennesket formedelst sin Gjenstridighed, Ondskab, Fordærvelse og Oprørskhed skulde krydse Guds Planer, og underkaste sig en anden Indflydelse, nemlig Satans, vilde det da ikke være ansvarligt? Og enten Gud har en særskilt Hensigt eller ikke, saa vedkommer det ikke Spørgsmaalet synderligen; thi Jorden er Herrens, og Mennesket ligeledes, og Gud har en fuldkommen Ret til at foreskrive hvilke Love han behager. At Herren anskuer Verden paa denne Maade, er tydeligt af vor Frelsers Ord: „Der var en Huusbonde, som plantede en Viingaard, og satte et Gjerde omkring den, og gravede en Perse i den, og byggede et Taarn; og han leiede den til Viingaardsmænd, og drog udenlands. Men der Frugtens Tid kom, sendte han sine Tjenere til Viingaardsmændene, at annamme dens Frugter. Og Viingaardsmændene toge hans Tjenere; Een sloge de, en Anden dræbte de, en Anden stenede de. Han sendte atter andre Tjenere, flere end de første; og de gjorde ligesaa ved dem. Men derefter sendte han sin Søn til dem, og sagde: de ville dog undsee sig for min Søn. Men der Viingaardsmændene saae Sönnen, sagde de til hverandre: denne er Arvingen; kommer, lader os slaae ham ihjel, og tilvende os hans Arv. Og de toge ham og stødte ham udenfor Viingaarden, og sloge ham ihjel. Naar da Viingaardens Herre kommer, hvad skal han gjøre med disse Viingaardsmænd? De sagde til ham: han skal ilde omkomme de Onde, og leie sin Viingaard til andre Viingaardsmænd, som skulle give ham Frugterne i deres Tid. Jesus sagde til dem: have I aldrig læst i Skrifterne: den Bygningssteen, som Bygningsmændene forskøde, den er bleven til en Hoved-Hjørnesteen; det er skeet af Herren, og er underligt for vore Øine. Derfor siger jeg Eder, at Guds Rige skal tages fra Eder, og gives et Folk, som skal bære dets Frugter. Og hvo, som falder paa denne Steen, skal sønderstødes; men hvilken den falder paa, ham skal den knuse.“ Matth. 21, 33—44. Her er altsaa Tingen klarligen udviklet; Menneskets Handlefrihed; Misbrugen af denne Handlefrihed; Straffen for denne Misbrug, tilligemed de gruelige Følger af at sætte sig op imod den rette Myndighed. „Paa hvilken den falder, ham skal den knuse.“ Gud gav aldrig Mennesket uindskrænket Raadighed over Verdens Anliggender; men taler altid om Mennesket som staaende under *hans* Veiledning, beboende *hans* Jord, og værende ansvarlig for *ham* for dets Handlinger. Verden er Herrens Viingaard, og Mennesket er Brugeren af den. Derfor, da Gud skabte Mennesket, „velsignede Gud dem, og Gud sagde til dem: vorder frugtbare og mangfoldige, og op-

fylder Jorden, og gjører den Eder underdanig; og regjerer over Havets Fiske, og over Himmelens Fugle, og over hvert Dyr, som bevæger sig paa Jorden." Dette var altsaa Menneskets Herredømme, *given det af Herren*. Og Gud sagde: see, *jeg haver givet Eder* alle Urter, som give Sæd, og alle Træer, i hvilke ere Træers Frugt." Disse Ting gaves af Gud; men for at vise sin Magt og sin Ret til at blive adlydt, og for at prøve Mennesket, forbød han ham at æde af et vist Træ; og naar han aad af det og saaledes brød Guds Bud, drev han ham ud af Haven, og forordnede, „at han skulde æde sit Brød i sit Ansigts Sved."

Atter, Gud paabød Dyrkelse og Offringer, og da Cain og Abel offrede dem, antog han den Enes og forkastede den Andens Offer; og endvidere, da Cain blev vred paa Grund af at hans Offer ikke antoges, sagde Herren til ham: „Hvi er Du vred, og hvi er dit Ansigt falmet? Er det ikke saa, at dersom Du gjør Godt, da er Du behagelig, og dersom Du ikke gjør det Gode, da er Synden den, som ligger for Døren?" 1 Moseb. 4, 6. 7. Efter Verdens Ødelæggelse, som var en Følge af, at Folket syndede imod Gud, velsignede han Noa, og talte til ham, og gav ham det samme Herredømme, som forhen var givet til Adam; og Noa offrede Offer for ham. Den samme Anerkjendelse af den Almægtiges Magt og Myndighed vistes af Abraham, Moses, Israels Børn og Propheterne; ligeledes af Jesus og de første Christne. Mennesket overlodes som et frit Væsen med Magt til at handle, og begavet med visse Kræfter af sin Fader, og ansvarlig for ham for sine Handlinger, ligesom en Søn, Tjener eller Forvalter vilde være for sin Fader, Herre eller Principal. Maaskee det kunde rigtigere udtrykkes saaledes: En Mand overlader eller udleier en Viingaard eller Avlsgaard; og Leieren gives en vis Handlefrihed eller Raadighed over Eiendommen, men er altid underkastet visse Betingelser, foreskrevne af Eieren. Saaledes gjorde Gud en Pagt med Noa, Abraham, Israels Børn og de første Hellige. Oprettelsen af en Pagt indbefatter selvfølgelig to Parter; i saadanne Tilfælde er Gud den ene og Folket den anden. Om Folket opfylder deres Pagt, er Herren forpligtet til at opfylde sin; men om Mennesket overtræder, da er Herren ikke forbunden til at opfylde sin Forpligtelse. For Exempel, med Hensyn til det gamle Israel sagde han: „Og det skal skee, om Du aldeles hører paa Herrens din Guds Røst, at tage vare paa at gjøre alle hans Bud, som jeg byder Dig i Dag, da skal Herren din Gud sætte Dig til at være høi over alle Folk paa Jorden." 5 Moseb. 28, 1. Han beskriver derpaa, hvilke disse Velsignelser ere; og siger endvidere, at dersom de ikke iagttoge hans Rette og Skikke, skulde Forbandelserne komme over dem. Herren fremlagde for dem baade Velsignelserne og Forbandelserne; Velsignelserne skulde komme over dem, dersom de vare lydige, og Forbandelserne, dersom de vare ulydige. Mennesket kan altsaa handle som et frit moralsk Væsen og enten benytte sig af de Velsignelser, som Gud vil stille til hans Raadighed, eller lade det være, alt efter dets eget Valg; og det er Misbrugen af denne moralske Handlefrihed, som har opfyldt Verden med Elendighed og Nöd.

Mennesket har tabt af Sigte Formaalet for dets Skabelse og tilkommende Bestemmelse; det har forvildet sig i Uvidenhedens, Overtroens og Uretfærdighedens Irgange, og famler om i Mørke og veed ikke hvorledes det skal opføre sig i denne Verden, eller berede sig for den tilkommende. Thi istedetfor at blive styret ved Guds Aand, Viisdom og Aabenbaringer, regjeres Mennesket af den Ondes Aand, „denne Verdens Gud, som hersker i Vantroens Børn.“ De have forladt Gud, og underkastet sig den Ondes Herredømme, og brugt den Handlefrihed, som Gud har givet dem, ikke alene til at forkaste Gud, men ogsaa til at adlyde Satan, og befordre hans Hensigter, hvilke staae i Strid mod Guds Planer, og imod Menneskeslægtens Lyksalighed og Verdens Frelse. Jeg veed, at der ere Mange, som ville latterliggjøre denne Idee; men den er tydelig fremsat i Skriften. Apostelen Paulus siger: „Denne Verdens Gud har forblindet de Vantroes Sind, paa det Oplysningen ikke skulde skinne for dem fra Evangeliet om Christi Herlighed, som er Guds Billede.“ 2 Cor. 4, 4. Og om nogen Mand tænker, at han er viis, saa har han sin moralske Handlefrihed og Verden foran sig; og dersom han kan forbedre Verdens Stilling uden Guds Hjælp, saa har han rigelig Leilighed til at vise sin Indsigtsfuldhed.

Jeg vil endvidere bemærke, at det er saa langt fra, at Satan ikke udøver denne Magt over Mennesket, men at han derimod udøver den i en saadan Grad, og at han besidder en saadan grændseløs Indflydelse over Menneskeslægten, at Guds Hensigter med Hensyn til Mennesket og Jorden aldrig kunne blive udførte, førend Satan er bunden og kastet i den bundløse Afgrund. Johannes siger: „Og jeg saae en Engel fare ned fra Himmelen; han havde Afgrundens Nøgle og en stor Lænke i sin Haand. Og han greb Dragen, den gamle Slange, som er Djævelen og Satanas, og bandt ham for tusinde Aar, og kastede ham i Afgrunden, og tillukte og forseglede over ham, *at han ikke mere skulde forføre Folkene*, indtil de tusinde Aar fuldendtes.“ Aabenb. 20, 1—3. Her beskrives han altsaa som *forførende Nationerne*, og hans Magt indskrænkes for en Tid, saa at han ikke skal besidde den. Det er en vanskelig Ting at faae Folk til at troe, at de ere forførte, fordi at den samme Magt, som forfører dem, opblæser deres Sind med Indbildskhed og Sikkerhed; men hvem, som betragter Verden omkring sig og seer den Forvirring, Nød og Elendighed, der hersker, vil sige, at Mennesket har handlet viseligen?

Mennesket er et frit Væsen i moralsk Henseende, som besidder Kraft til at gjøre Godt eller til at gjøre Ondt; dersom han gjør det Gode, opfylder han sin Skabelses Maal, og sikkrer sig Lyksalighed i Tid og Evighed; men dersom han gjør det Onde og indvikler sig i Vanskeligheder og Elendighed, er det hans egen Skyld, og han har sig selv at laste. Der gives mange Omstændigheder, over hvilke Mennesket personligen ikke kan raade; men jeg taler her i Særdeleshed om Nationerne og Verden, og Menneskets moralske Ansvarlighed, forenet med dem; angaaende Individer vil Herren gjøre sine egne Foranstaltninger. Jøderne ere for-

bandede som en Nation paa Grund af deres Fædres Misgjerninger, og kunne ikke som en Nation blive løste fra denne Forbandelse, førend Tiden kommer. Som Individer kunne de annamme Evangeliet ligesaavel som Andre. Deres Fædre begik som en Nation svare Forbrydelser imod Gud i en længere Tid, og opfyldte tilsidst deres Uretfærdigheds Maal ved at forkaste og korsfæste Guds Søn. Naar de dræbte Propheterne og stenede dem, som Gud sendte, hvorledes kunde han da underhandle med dem. Han kunde følgeligen ikke handle anderledes end at „omkomme hine Viingaardsmænd og give Viingaarden til Andre." Thi om Gud er Viingaardens Eiermand, og har Ret til at skjenke nationale Velsignelser for Lydighed, saa har han ogsaa Ret til at hjemsøge dem med nationale Forbandelser for Ulydighed. En Nation, som forkaster Gud og hans Skikke, og dræber hans Propheter, og dog paastaaer at være hans Folk, handler paa en hykkelsk Maade og paafører Efterkommerne en stor Forbandelse. Og dersom Menneskene ikke ville erkjende Gud, hvorledes kunne de vente, at han skal erkjende og velsigne dem? Atter, der gives hedenske Nationer indhyllede i Afguderi; og om Millioner af Mennesker kom ind i Verden paa saadanne Steder, hvor Afguderi og Overtro hersker, vilde det være uretfærdigt at straffe dem for hvad de ikke kjendte. Derfor, om de ikke have nogen Lov, skulle de vorde dømte uden Lov; og Gud vil i sin egen Viisdom ordne deres Anliggender, thi det er deres Vanskjæbne, ikke deres personlige Skyld, som har bragt dem i deres nærværende Stilling. Dog, dersom vi vilde efterspore deres Historie, skulde vi finde, at ligesom det var med Israeliterne, saa er det med dem. Deres nærværende Mørke og Elendighed havde sin Oprindelse fra Afvigelse fra Gud; og efterdersom deres Fædre ikke ønskede at bibeholde Kundskaben om Gud, gav han dem op til deres nærværende Mørke, Forvirring og Usselhed. See Pauli Bemærkninger herom i Rom. 1, 21—25. 28. Thi Fædrenes Levnet har en stor Indflydelse paa Børnene saavel i national Henseende som i Familielivet. Derfor skulle Jøderne vorde velsignede som en Nation som Følge af Forjættelserne, der gaves Abraham; thi, som jeg forhen har sagt, disse ere evige Grundsætninger; Mennesket er et evigt Væsen, og alle dets Handlinger har evige Følger. Fædrenes Handlinger have Virkning og Indflydelse paa deres Børn baade som Familier og Nationer, baade i Tid og Evighed. Og disse store Grundprincipper, som Gud har sit Øie paa med Hensyn til Nationerne og Verden, ville sikkerligen vorde opfyldte. Derfor Opmuntringen til at opvække Menneskene at træde i Abrahams Fodspor, at de, ligesom han, kunne erholde Velsignelser for sig selv og deres Afkom. Og derfor udvalgte Herren Abraham. Herren sagde: „Thi jeg kjender ham, at han skal byde sine Børn og sit Huus efter sig, at de skulle bevare Herrens Vei, til at gjøre Retfærdighed og Dom; paa det at Herren skal lade det komme over Abraham, som han haver lovet ham." 1 Moseb. 18, 19. Og hvorfor bekymrede Herren sig saa meget om dette? Paa Grund af hans egne Hensigter med Hensyn til

Jorden, og paa Grund af hans faderlige Omhu for Menneskets Legeme og Aand. Thi der ere Anliggender af stor Vigtighed forbundne med dette, som forhen er antydet; og Herren har følt stor Bekymring for Vedligeholdelsen af rigtige Grundsætninger. Saa stærke vare hans Følelser angaaende denne Sag, at han gav følgende Lov til Israels Børn: „Naar din Broder, din Moders Søn, eller din Søn eller din Datter, eller din Hustru i din Arm, eller din Ven, som er som din Sjæl, tilskynder Dig i Løndom, og siger: Lader os gaae og tjene andre Guder, som Du og dine Fædre ikke kjendte; nemlig, af Folkenes Guder, som ere rundt omkring Eder, enten de ere nær ved Dig, eller langt fra Dig, fra den ene Jordens Ende og til den anden Jordens Ende: da samtyk ikke med ham, og hør ham ikke; og dit Øie skal ikke spare ham, og Du skal ikke skaane ham, og ei skjule ham; men Du skal visseligen slaae ham ihjel, din Haand skal være den første til at døde ham; og tilsidst alt Folkets Haand. Og Du skal stene ham med Stene, og han skal døe; thi han søgte at drive Dig fra Herren din Gud, som udførte Dig af Ægypti Land, af Trældommens Huus." 5 Moseb. 13, 6—10. Her er altsaa fastsat, at om Broder, Søn, Hustru, eller Nogen ønsker at lede Dig bort fra Gud, saa skal Du omkomme dem; og hvorfor? Fordi, naar de forlade Gud, tabe de af Sigte deres evige Tilværelse, fordærve sig, og bringe Elendighed over deres Efterkommere. Derfor var det bedre at omkomme nogle Faa, end at bringe Fordærvelse over Mange. Og derfor bleve den gamle Verdens Beboere, og Indbyggerne af Stæderne Sodoma og Gomorra ødelagte; fordi det var bedre for dem at døe, og saaledes berøves deres Handlefrihed, som de misbrugte, end at paaføre deres Efterkommere saa megen Elendighed, og bringe Fordærvelse over Millioner af ufødte Sjæle. Og idet de saaledes vare berøvede deres Frihed til at handle paa Jorden, og straffede for deres Overtrædelser, gik Jesus hen „og prædikede for Aanderne i Forvaringen, som fordum vare gjenstridige, der Guds Langmodighed ventede i Noe Dage, der Arken byggedes." 1 Petr. 3, 19. 20.

Det er efter denne Grundsætning Verden vil vorde straffet i de sidste Dage for deres Overtrædelser, fordi de have misbrugt deres Handlefrihed og brudt Pagten, som Gud gjorde med dem. De have hengivet sig under Satans Indflydelse, forvendt Guds Planer, og bragt over sig selv og Efterkommere Forbandelse, Elendighed og Ødelæggelse. Dersom man ønsker videre Oplysning om denne Gjenstand, saa har Esaias beskrevet det tydeligen, og paaviist de gruelige Følger af Misbrugen af den moralske Handlefrihed og Afvigelsen fra Gud, og Brudet af Pagten. Som en Slutning paa denne Gjenstand henviser jeg mine Læsere til Esaias 24 Cap. 1—6 Vers: „See Herren udtømmer Landet, og gjør det øde; og forvender dets Skikkelse, og adspreder dets Indbyggere. Og det skal gaae Præsten saa som Folket, Tjeneren saasom hans Herre, Tjenestepigen saasom hendes Frue; den der kjøber saasom den, der sælger; den der udlaaner, saasom den, der laaner; den der sætter paa Aager, saasom den, der tager paa Aager af ham. Landet

skal blive saare udtømt og saare berøvet; thi Herren haver talet dette Ord. Landet sørger, det forsmægter, Jorderige er afmægtigt, det forsmægter; de Høie af Folket i Landet ere blevne afmægtige. Thi Landet er besmittet for dets Indbyggeres Skyld, thi *de have overtraadt Lovene, forvendt Skikkene og brudt den evige Pagt.* Derfor skal Forbandelsen fortære Landet, og de, som boe deri, blive ødelagte; derfor ***skulle Landets Indvaanere blive brændte***, *og faa Mennesker blive tilovers.*"

(Fortsættes.)

Skandinaviens Stjerne.

Den 15de Juni.

Vi indrykke følgende Udtog af et Brev fra Præsident Brigham Youg.

Store Saltsø Stad den 31. Januar 1857.

Broder Orson Pratt!

Da atter en Post skal afgaae herfra, erindres jeg om min Pligt mod Dem og vor Guds Riges Interesser i Europa. De er stedse erindret af os i vore ivrige og trofaste Bønner, og jeg troer, at eftersom De har givet Agt paa vore forrige Raad og paakaldt Herren om en større Deel af hans Aand, saa har De en Deel af den hellige Ild, der har oplivet og varmet Tusinder af de indsamlede Hellige. „Reformationen," som den er bleven kaldt, er begyndt; dog ikke en Forandring i vor Religion eller af de Principer, som aabenbaredes fra Himlene formedelst Joseph, men en Forbedring i Levnet, og Folkets Opvækkelse fra sovnagtige Vaner; og dens gavnlige Indflydelse mærkes allerede. Vi have beskikket to eller flere „Hjem-Missionærer" i hvert Qvarteer i denne Stad, og opsat en Liste af Spørgsmaal, hvilke fremsættes for de Hellige. Disse Missionærer gaae fra Huus til Huus og examinere enhver Person deri særskilt; og som Følge deraf undersøger Folket sig selv nøiagtigen; megen oprigtig Bekjendelse og Gjenoprettelse er bleven gjort. Mange af dem, som kaldes Hellige, have udfundet, at deres Bønner vare matte og formelle; at de havde talt ilde om hverandre og om Præstedømmet; at de havde løiet og tvivlet paa nogle af Aabenbaringerne, som gaves ved Joseph Smith, osv. osv.

Denne Catechisation har været som et Speil for de Hellige, hvorved de have kunnet see dem selv i det sande Lys.

Deres Familie nyder god Helbred. Denne Vinter har været kold og langvarig, dog er de Helliges Helbred god, og Fred hersker og Enigheden tiltager.

— — — — — — — — — — — — — —

Min egen Helbred er god, og jeg tvivler ikke om, at den vil forbedres, eftersom Aarstiden bliver mildere, saa at jeg kan bevæge mig mere i det Frie.

Br. Orson! Som jeg forhen har sagt, saa siger jeg atter. Søg alvorligen, bestandigen, og i mægtig Tro at faae meget af Herrens Aand, og opmuntre de Hellige i England til at opvaagne og forbedre sig.

Haandkarre-Systemet til at emigrere de Fattige er nu ikke længere en tvivlsom Opgave, men en udførlig og vigtig Virkelighed; vi vide nu, at paa denne Maade kan baade megen Tid og mange Midler spares, og de Fattige indsamles i større Mængder. De Hellige her opvaagne fra deres døsige Sløvhed og Søvnagtighed, for at leve efter deres hellige Religion og gjøre Ret. De forskjellige Qvorumer begynde at afskjære de visne Grene, og ere virksomme til det Gode; og jeg forventer en trofastere Opfyldelse af alle Pligter baade af hele Præstedømmet og af Alle, der kalde sig Hellige. Alle Forsamlingerne ere nu talrigere besøgte.

Vi have beskikket Daniel H. Wells til Præsidentskabet i afdøde J. M. Grants Sted. — — — — — — — — — — — — —

Steendækningen paa Tempelmuren er fuldendt, og vi have gipset to Sider af samme, ligesom mine Huse.

Steenhuggerne have travlt med at berede Steen for at begynde vort Arbeide igjen paa Templets Grundvold, og Folket er beskjæftiget med at grave Canalen til Cottonwood, at vi kunne føre Steen frem paa den.

Denne Vinter har været usædvanlig streng, og vi have havt indtil 8 Fod dyb Snee, og endog i nogle Uger har der været 2 Fod Snee i denne Dal, som har givet et udmærket Kaneføre. Ifølge foregaaende Iagttagelser tyder dette hen paa et frugtbart Aar.

— — — — — — — — — — — — — —

Overveiende vor nærværende Stilling og vore Fjenders, vore Udsigter og deres, er jeg kommen til den Slutning, og har det faste Haab, at den lille hebraiske Pige skal om ikke længe komme i Gunst, medens Haman og hans Stamme vil vorde hængt for at visne gjennem de tilkommende Evigheders uendelige Aar, naar de retskafne Fanger skulle forløses; da tilsidst ville vore Fjender blive erindrede, just før de, der have udgydt uskyldigt Blod eller have sagt om Jesu og Josephs Død: „Det var vel fortjent og ret gjort," skulle opløses og svinde hen til en uhæderlig Intethed.

— — — — — — — — — — — — — —

Ifølge de af den forrige Emigration samlede Kjendsgjerninger vil jeg foreslaae:

1) At Alle, *som kunne*, ville komme med Haandkarrer, og

2) at de ikke tage mere med dem af Klæder, end hvad de behøve underveis, og kunne føre med sig paa deres Haandkarrer. Derved ville alle de Penge spares, som de sædvanligen øde i Europa for overflødige og kostbare Klæder og andre unødvendige „Lapperier," og for Extrafragten af samme, og siden for deres Transport over Sletterne. Pengene for disse Udgifter kunne spares og siden anvendes til større Nytte for de Hellige, naar de komme her. Hvo vil troe det? Hvo vil handle efter disse Raad?

Kunne vi overtale Menneskene til at handle fornuftigt! og ligeledes at forlade Missouri Floden omtrent den 1ste Juli!

Maatte Guds Viisdom og Kundskab og Aand inspirere Dem!

Brigham Young.

Vi have indrykket ovenstaaende Udtog af Præsident Brigham Youngs Brev, og vor Formaning er: Giver Agt paa de Vink, Formaninger og Raad, som Herrens salvede Prophet giver Rigets Børn; det er til deres eget Gavn og Bedste, dersom de handle derefter; og skulle vi i Adspredelsen vente at nyde Zionsaanden, maae vi ogsaa gjøre os værdige dertil ved Lydighed mod Zions Konges Love, Raad og Befalinger, givne ved Aabenbaringer og ved Inspirationsaanden, som paavirker dem, der ere stillede til at være vore Veiledere baade i timelige og aandelige Anliggender.

Angaaende de Helliges Emigration fra den skandinaviske Mission, og den meest gunstige Tid for samme, have vi under vort Ophold i Liverpool gaaet i Samraad med Præsidentskabet over Europa, og ved at overveie Grundene for og imod, kommet til den Slutning, at det er bedst for de Hellige at emigrere om Foraaret; thi da de ikke kunne begive sig over Sletterne, førend Græsset har naaet den tilstrækkelige Høide og Kraft, at det kan ernære de Trækdyr og Slagteqvæg, man maa medbringe, saa er det unødvendigt at begive sig paa Reisen herfra om Efteraaret; hvisaarsag vi tilbagekalde vor forrige Instruction, og derimod give de Hellige baade i Danmark, Sverrig og Norge den Underretning, at den næste Emigration kommer til at afgaae herfra senest *imellem den 1ste og 10de April 1858*. De, som kunne emigrere, berede sig altsaa i Overeensstemmelse dermed, og vi skulle senere hen bekjendtgjøre, naar Haandpenge, Haandkarrepenge osv. skulle indsendes hid, hvilket vi antage vil blive omtrent samme Tid som i Aar.

Vi havde den Glæde at ledsage de Hellige til England, som forhen er meldt, og den sidste Afdeling afgik derfra den 29de Mai sidstleden, glade og veltilmode, karske og sunde paa Legeme og Aand, og efter at vi vare færdige der med vore Forretninger, forlode vi Liverpool og ankom hid tilbage den 4de dennes; idet vi følte os taknemmelige til Herren, som havde bevaret os, og skjenket os Helbred og Kraft til at udføre vore Pligter til Gavn for de Hellige.

Indeværende Aars Emigration er altsaa sluttet; og henved 825 Sjæle ere gangne ud fra disse Nationer, for at drage op til Jacobs Guds Huus imellem Bjergene, for at lære mere af Guds Veie og vandre paa hans Stier. Underfuld og stor er Herrens Gjerning i disse sidste Dage; bogstaveligen opfylder han, hvad han lovede fordum ved Propheternes Mund, og salige ere de Fattige, thi Guds Rige er deres; Herren tilveiebringer Midler til deres Udfrielse; og salige ere de, som udføre Herrens Gjerning og

anvende deres Formue til at fremme den, som ikke fæste deres Hjerte ved det jordiske Liggendefæ, men samle sig Liggendefæ i Himmelen ved frivilligen og med kjærligt Hjerte at opoffre det Timelige til Evangeliets Udbredelse, Menneskenes Oplysning og Frelse, og til Indsamlingen af de værdige Fattige af Rigets Børn. Maa Guds Gjerning fremmes er vor Bøn i Jesu Navn, Amen.

Joseph Smiths Levnetsløb.

Juni. 1836. (Fortsat fra Pag. 264).

Høi-Raadet forsamledes i Herrens Huus i Kirtland den 16de Juni under Præsidium af S. Rigdon og F. G. Williams for at undersøge en Klage, der lød paa *„Mangel paa Velgjørenhed mod de Fattige og Kjærlighed til Kirken,"* som jeg forhen havde fremført imod Broder Preserved Harris og Ældste Isaac M. Withy. Efter en fuldstændig og langvarig Undersøgelse, afgjorde Raadet, at Klagepunkterne imod Preserved Harris vare fuldt stadfæstede, og at Samfundshaanden unddrages ham, indtil han indseer, at den Fremgangsmaade, han nu følger, strider imod Christi Evangelium.

Da Raadsmedlemmerne havde yttret sig i Sagen mod Ældste Mc Withy, afgjorde de, at Klagepunkterne vare fuldt stadfæstede; hvorefter jeg talte, da Turen kom til mig, som Anklager, og anførte, at jeg havde besøgt den Anklagede i Selskab med Præsident O. Cowdery angaaende Penge, som skulde sendes op til Zion, men kunde ingen faae; besøgte ham sidenefter og spurgte ham, om han vilde sælge sin Avlsgaard. Han syntes villig dertil i Førstningen, og ønskede at opbygge Zion. Siden undslog han sig og undskyldte sig med, at han havde været saa gavmild imod de Fattige. Vi tilbøde ham tre tusinde Dollars for hans Avlsgaard, vilde give ham fire eller fem hundrede Dollars til hans Reise til Zion, og bosætte ham der, og Gjeldsbrev for den øvrige Sum med god Caution og Rente. Han gik hen og fortalte Fader Lyon, at vi forlangte hele hans Eiendom, og saaledes tabte vi fire til fem hundrede Dollars; fordi Anklagede fortalte ham en saadan Historie, var det hans Agt at beholde den selv.

Anklagede Ældste Mc Withy opstod og sagde, at det var første Gang han var bleven indkaldt for at frigjøre sig for et Høi-Raad. Han klagede over, at han var bleven indkaldt for Raadet imod Evangeliets Regler. Præsidenten afgjorde, at som Sagen nu var for Raadet, kunde der ingen Indsigelse gjøres nu, men skulde været gjort i Begyndelsen. Han forsvarede sig med, at han havde afhjulpet de Fattiges Mangler og gjort saa mange gode Ting, at det forundrede ham, at han skulde høre saadanne Ting, som han havde hørt i Dag, fordi han ikke gav alt det han havde til een Mand. Dersom han havde gjort Uret, bad

han Gud og Menigheden om Tilgivelse.

I Løbet af Qvartalet, som endte den 3die Juni 1836, bleve 244 Ældstes, 11 Præsters, 3 Læreres og 6 Diaconers Kaldsbreve nedskrevne i Protocollerne i Kirtland i Ohio.

Den 22de Juni 1836. Min Fader og Onkel John Smith begave sig paa Mission for at besøge Kirkens Grene i de østlige Stater, og sætte dem i Orden og meddele Brødrene deres patriarkalske Velsignelser. Jeg ledsagede min Moder og Tante Clarissa (min Onkel Johns Hustru) i en Vogn til Painsville, hvor vi brøde Brødet, velsignede det og Vinen, aade og drak og skiltes ad efter den gamle Orden med Guds Velsignelse.

Forhandlinger i et offentligt Møde i Liberty i Missouri.

Den 29de mødte et anseeligt Antal af Medborgere, som forud vare blevne underrettede derom, i Raadhuset i Byen Liberty i Missouri. Paa Forslag blev John Bird kaldet til Formand og John F. Doherty til Sekretair. Øiemedet af Mødet blev, efter Opfordring af Formanden, forklaret ved nogle faa passende Bemærkninger af Oberst Wood; derefter blev paa Forslag af Oberst William T. Wood en Comittee af Ni beskikket til at udkaste Beslutninger, som udtrykte denne Forsamlings Mening; hvorpaa følgende Herrer bleve valgte, nemlig: John Thornton, Esq., Peter Rogers, Esq., Andrew Robertson, Esq., James T. V. Thompson, Esq., Oberst W. T. Wood, Doctor Woodson, J. Moss, James M. Hughes, Esq., David R. Atchison, Esq., og A. W. Doniphan, Esq., hvilke trak sig tilbage, og efter en kort Tid traadte de ind igjen, og fremlagde ved deres Formand, Oberst John Thornton, følgende eenstemmige Beretning, som blev læst.

„Det er øiensynligt for ethvert iagttagende Sind, at det er kommet til et Vendepunkt i dette County, som udfordrer en dyb, koldblodig og ulidenskabelig Overveielse og øieblikkelig Handling af enhver Elsker af Fred, Enighed og god Orden. Vi kunne ikke dølge for os selv den Kjendsgjerning, at i denne Tid trække Borgerkrigens Skyer op i frygtelige Masser, og hænge alvorlige, mørke og truende over vort elskede County. Denne piinlige Tingenes Tilstand er bleven frembragt hovedsageligen ved den hurtige og tiltagende Emigration i de sidste Maaneder af det Folk, som almindeligen kaldes Mormoner. Det er bekjendt for Alle, at i November 1833 bleve disse Folk uddrevne fra deres Hjem i Jackson County, blottede for Penge, Eiendom og Underholdningsmidler for dem selv, deres Hustruer og Børn, og ligesom Noas Due uden et Hvilested for deres Fødder.

De kom saaledes til vort County, venneløse og pengeløse, søgende (som de sagde) blot et midlertidigt Asyl for Forfølgelsens Storm, som havde raset imod dem. Deres blottede og elendige Forfatning i en ublid Aarstid opvakte dette Counties menneskekjærlige og gjestfrie Indvaaneres dybe Medfølelse; og uagtet de tusinde Rygter, baarne paa Vindens Vinger, anklagende dem for næsten enhver Forbrydelse, som berøres i vort Lands Love, seirede dog vore Kjærlighedsfølelser og vor Sympathi for menneskelig Lidelse

over enhver Indvending, og de bleve modtagne med Venskab, og behandlede med Fordragelighed, og ofte med Tegn paa særdeles Godhed. De erklærede stedse, at de ikke ansaae dette County som deres Hjem, men som et midlertidigt Tilflugtssted; og at, naarsomhelst en anseelig Deel af dette Counties Borgere skulde fordre det, vilde de ufortøvet forlade os i Fred, ligesom de fandt os.

Denne Tid er nu kommen. Hvad vi skylde os selv, vore Familier og vort Counties Bedste, kræver af os at forlange Opfyldelsen af hiin Forsikkring. De beskyldes af deres Modstandere for den uvenskabelige Beslutning at ville bryde hiin Forsikkring. Deres hastige Indvandring, deres store Kjøben af Jord og Tilbud at kjøbe, Yttringerne af den uvidende og ukloge Deel af dem, at dette Land er bestemt af Himmelen at blive deres, opfattes og ansees af en stor Deel af denne Commune som stærke og overtydende Beviser, at de agte at gjøre dette County til deres faste Hjem, til Middelpunktet og det almindelige Samlingssted for dette Folk.

Disse ere nogle af de Aarsager, hvorfor Mormonerne ere blevne Gjenstande for Mange af vore Medborgeres dybeste Had og Afsky. De ere Mænd fra Østen, hvis Sæder, Levemaade og Skikke, ja, endog Talemaader, ere væsentligen forskjellige fra vore egne. De ere Ikke-Slaveholdere og imod Slaveriet, hvilket i dennesæregne Tid, da Abolitionismen har opløftet sit vanskabte og hæslige Aasyn i vort Land, er vel skikket til at opvække dybe og varige Fordomme i enhver Commune, hvor Slaveri taales og beskyttes.

Tillagt alt dette, anklages de for (hvilket ogsaa hidindtil har været Tilfældet), at vedligeholde en stadig Forbindelse med Indianerstammerne paa vore Grændser; og erklære, endog fra Pædikestolen, at Indianerne ere en Deel af Guds udvalgte Folk, og ere bestemte af Himmelen til at arve dette Land i Fællesskab med dem. *Vi indestaae ikke for Rigtigheden af disse Paastande*; men enten de ere sande eller falske, saa har Virkningen af dem været den samme, nemlig at oprøre vor Commune. I roligere Tider kunde saadanne *latterlige Yttringer* vel ansees som en vanvittig Fanatismes Afkjødning; men paa denne Tid, da vor forsvarsløse Beliggenhed ved Grændsen, vore Medborgeres blodige Ulykker i Florida, og i andre Dele af Syden, forurolige en Deel af vore Medborgere, tjener ogsaa saadanne Yttringer til at indgyde dem Skræk og Uro. Disse og mange andre Aarsager have forenet sig til at opvække en *Fordom* imod dem, og en *Folelse* af *Fjendtlighed*, som den *første Gnist* kan, og, som vi storligen frygte *vil, antænde* alle en Borgerkrigs Rædsler og Ødelæggelser, det værste Onde, som kan vederfares et Land.

Vi føle det derfor som vor Pligt at træde frem som Mæglere, og anvende ethvert Middel, der staaer til vor Raadighed, for at forhindre at et saa stort Onde skeer. Som det virksomste Middel til at forebygge det Onde, bede vi Mormonerne indstændigen at bruge ethvert Middel for strax at standse Indvandringen af deres Folk til dette County. Vi bede dem alvorligen at opsøge et andet Bosættelsessted, hvor Folkets Sæder, Le-

vemaade og Skikke ere mere overeensstemmende med deres egne.

For dette Øiemed ville vi raade dem at undersøge Territoriet Wisconsin. Det er særdeles skikket for deres Forfatning og Behov. Det er næsten aldeles ubeboet; de kunne der anskaffe sig store Strækninger af Jord tilsammen, hvor der ingen Beboere ere, og Ingen, som ere i Veien for dem. Det er et Territorium, hvori Slaveri er forbudet, og de Emigranter, som have bosat sig der, ere fra Norden og Østen.

Dette Folks religiøse Grundsætninger ere saa forskjellige fra Nutidens Kirkesamfund, at de altid have og altid ville opvække stærke Fordomme imod sig i hvilketsomhelst befolket Land, hvor de monne nedsætte sig. Vi raade dem derfor i en oprigtig og venskabelig Aand at søge et Hjem, hvor de kunne erholde store og særskilte Strækninger af Jord og faae en Commune for dem selv. Vi sige endvidere til dem, at dersom de ville tage deres egen og deres Familiers, Hustruers og Børns Sikkerhed og Velfærd i Betragtning, saa ville de overveie denne vor venskabelige Advarsel med dyb og alvorlig Eftertanke.

Dersom der findes en Gnist af Taknemmelighed hos dem, ville de ikke forsætligen styrte et Folk i Borgerkrig, som rakte dem Understøttelsens venskabelige Haand i Nødens mørke Time, da der var Faa, som sagde: Gud hjælpe dem. Vi kunne kun sige til dem, at dersom de vedblive med den blinde Fremgangsmaade, som de hidindtil have fulgt, og oversvømme Landet med deres Folk, frygte vi for og troe fuldt og fast, at en øieblikkelig Borgerkrig er den uundgaaelige Følge. Vi vide, at der gives ikke Nogen iblandt os, som tørster efter det Folks Blod.

Vi paastaae ikke at have den mindste Ret til, under Beskyttelse af Landets Constitution og Love, at udjage dem med Magt. Men vi vilde i Sandhed være blinde, dersom vi ikke forudsaae, at det første Slag, som gives, maa og vil hurtigen indvikle ethvert Individ i en Krig, hvis Følge vilde være Ødelæggelse, Ulykke og Udryddelse. *Det kommer meget lidt an paa hvorledes, hvor eller ved hvem Krigen monne begynde,* da Ødelæggelsens Værk begynder, *maae vi alle* føres afsted af Stormen, eller knuses under dens Raseri. I en Borgerkrig, naar vore Hjem er Skuepladsen, paa hvilken der fegtes, kunne der ikke være nogen Neutrale; vi maae fægte i Selvforsvar, lad vore Meninger være hvilkesomhelst.

Vi ønske Intet, forlange Intet, ville Intet have fra dette Folk, vi kun bede dem for deres egen og vor Sikkerhed at tage det mindste af de to Onder. De fleste af dem ere blottede for Jord, have blot lidt Eiendom, og ere nyligen indvandrede til dette Land, uden Slægtninger, Venner eller dyrebare Baand, som binde dem til dette Land. For at baade de og vi kunne undgaae den overhængende Fare, opfordre vi dem til at forlade os, da deres Afgrøde er indhøstet, deres Forretninger afsluttede, og de have gjort enhver passende Forberedelse til at flytte. Dem, som have 40 Acres af Jord, unde vi gjerne at blive, indtil de have solgt det uden Tab, om der ogsaa skulde behøves Aar dertil. Men vi paastaae, og det paa det Eftertrykkeligste, at Indvandring ophører, og det strax,

eftersom intet Andet kan eller vil for et Øieblik stille den dybe Ophidselse, som nu saa ulykkeligen oprører vor Commune.

Dersom Mormonerne ville føie sig i disse vore venskabelige Fordringer, ville vi bruge hele vor Indflydelse iblandt vore Medborgere for at hindre dette Onde førend det er for seent; men om de ringeagte dem, kunne vi ikke love hverken dem eller os selv en lang Vedvaren af Fredens og Enighedens Velsignelser.

1) Være det derfor besluttet af dette Mødes Medlemmer, at de betragte den nærværende ulykkelige Tilstand i vort Land med Følelser af den dybeste Bekymring.

2) At det er denne Forsamlings faste og urokkelige Overbeviisning, at medmindre det Folk, som almindelig kaldes Mormoner, vil indvillige i strax at standse Indvandringen af deres Folk til dette Land, og tage Forholdsregler til selv at drage ud herfra, er en Borgerkrig uundgaaelig.

3) At en Committee af Ti beskikkes til at forkynde Lederne af hiint Folk denne Forsamlings Anskuelser, og indstændigen at fremstille for dem Rigtigheden af, at de samtykke i disse Forslag.

4) At nævnte Committee bestaaer af Andrew Robertson, Michael Arthur, Littlebury Sublet, John Baxter, James M. Hughes, W. J. Moss, John Bird, Peter Rogers, W. T. Wood og J. T. W. Thompson, hvilke skulle møde i Morgen i Hr. Cowens Huus, og underhandle med Mormonerne, og melde for denne Forsamling, saa snart som gjørligt er, Mormonernes Svar paa disse Fordringer.

5) At dersom Mormonerne indvillige i disse Forslag, ville vi anvende ethvert Middel i vor Magt til at stille Ophidselsen iblandt vore egne Medborgere og faae dem til at afvente Resultatet af disse Forhandlinger.

6) At det er denne Forsamlings Mening, at de nyligen Indvandrede af Mormonerne burde tage Forholdsregler til strax at forlade dette County, eftersom de ingen Afgrøde har i Vente, eller Noget at tabe ved at fortsætte deres Reise til et venligere Land.

Paa Forslag af W. T. Wood, blev Udkasket og Beslutningerne eenstemmigen antagne. Være det besluttet, at denne Forsamling sluttes indtil næstkommende Løverdag.

John Bird,
Formand.
John F. Doherty,
Skriver.

(Fortsættes).

Blandinger.

Hvorledes man skal gjøre et Hjem hyggeligt. En stor Deel, — ja næsten Alt — beroer paa en Kone, som forstaaer at gjøre sin Mands Hjem hyggeligt og til et Sted, hvor han ønsker at være. Dette er sandt om alle Classer og i Særdeleshed om dem, som ikke have meget af denne Verdens Gods. Hvor forskjelligt seer ikke et Værelse ud, hvor der er Reenlighed og Orden og enhver

Ting paa sit Sted, fra eet, hvor der er Smuds og Uorden! Reenlighed og Orden koster dog ofte mindre end Smuds og Uorden. Hvor snart en Mand mærker, om hans Hjemkomst fra sine Forretninger er en Begivenhed, som forventes med Glæde, og om enhver Ting er saaledes ordnet, at det byder ham velkommen og bidrager til hans Hygge.

Vink til Hustruer. *Tillad aldrig Börn* at fordre Tjeneste af Andre, naar de kunne udføre det selv. En nøiagtig Iagttagelse af denne Regel vil vorde af uberegnelig Gavn for dem i hele deres Liv.

Lydighed hos Børn. Det er usigeligt hvilken Velsignelse det er for et Barn, og hvad det forebygger Ulykke og meget Ondt i Fremtiden, at det tidligen bliver lært absolut Lydighed; der maa ikke være nogen Nølen eller Spørgen hvorfor, men hvad en Moder siger, maa med eet adlydes. Den unge Qvist er let at bøie, men erindre, at den med Aarene bliver haard, og Du vil bryde den af, førend Du kan bøie den. Lidt Fasthed i din Fremgangsmaade fra Begyndelsen af vil spare Dig for mange Aars Sorg. Medens Du fordrer Lydighed, maa Du dog vogte Dig for, at Du ikke opirrer Barnet, eller frister det til Ulydighed ved ufornuftige og taabelige Befalinger. „Opirrer ikke Eders Børn til Vrede;“ og naar det er nødvendigt at straffe dem, see til, at det aldrig gjøres med Heftighed og Vrede, men som en Pligt.

Notice.

Vi have nu Orson Pratts nyeste Skrifter: Sand Tro, sand Omvendelse osv. paa Engelsk, 8 Ark eller Hefter, og vi anbefale samme til de Ældste og de Hellige; Prisen er 8 Sk. pr. Hefte; ligeledes have vi *Pearl of great Price*; og Compendium paa Engelsk, indeholdende en Samling af Beviser for Rigets Evangelium, tagne fra Bibelen, Mormons, Pagtens Bog, og de øvrige Aabenbaringer og inspirerede Skrifter; Prisen er 8 Mk. Værket er af særdeles Gavn for de Ældste.

Ligeledes ere vi nu færdige med Oversættelsen af ovennævnte Værk af Orson Pratt; og den danske Titel paa samme er: ***Evangeliets sande Grundsætninger.***

Indhold:

Første Capitel: Sand Tro.
Andet Capitel: Sand Omvendelse.
Tredie Capitel: Vand-Daaben.
Fjerde Capitel: Den Hellig-Aand.

Femte Capitel: Aandelige Gaver.
Sjette Capitel: Nødvendigheden af Mirakler.
Syvende Capitel: Det almindelige Frafald.
Ottende Capitel: Guds Rige i de sidste Dage.

Bogen er 9 Ark stor og sælges indbunden for 3 Mk. 8 Sk. i Parti og 4 Mk. enkeltvis. Behag at reqvirere. Vi have ikke nødig at anbefale dette Værk; Forfatterens Navn, hans Stilling i Jesu Christi Kirke og foregaaende Værker ere tilstrækkelige Anbefalinger. Enhver uhildet Læser vil ved denne Bog faae et klart Begreb om Jesu Christi Evangelium og sammes Grundsætninger, saaledes som de fremsattes fordum af Jesus og hans Apostler, og saaledes som de atter ere gjengivne til Jorden, og nu med den rette Fuldmagt og Myndighed forkyndes af Jesu Christi Kirkes sidste Dages Apostler, Propheter og Ældste, som et „Vidnesbyrd for alle Stammer, Tungemaal og Folk, førend Enden paa den ugudelige Verden kommer." Derfor indsamles Guds Folk og forberedes til Messiæ anden herlige Tilkommelse, at de kunne bestaae og være bevarede, medens Straffedommene udgydes over de Ugudelige og Vantroe, som ikke annamme Evangeliet og ville indsamles med Guds Folk.

Indbetalte Bogpenge.

N. Ädler	50 Rd.	Mk.	Sk.
A. Grønbeck	9	3 —	8 —
S. Gudmundsen	12	— —	— —
P. Pedersen	25	— —	— —
A. Weiby	40	— —	— —
R. Mikkelsen	45	— —	— —
Summa	181	— 3 —	8 —

Indhold.

	Side		Side.
Guds Regjering (fortsat)	273.	Blandinger	286.
Redaktionsbemærkninger	279.	Notice	287.
Joseph Smiths Levnetsløb (fortsat)	282.		

„Skandinaviens Stjerne" udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned og faaes paa Contoiret i Lorentzens Gade Nr. 504, A. 5. Stuen tilvenstre og paa alle kongelige Postcontoirer.

Udgivet og forlagt af Hector C. Haight.
Trykt hos F. E. Berding.

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de sidste Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

6. Aarg. Nr. 19. *Den 1. Juli 1857.* Priis: 6 Sk. pr. Expl.

Tale af Præsident Ezra T. Benson,

holdt i en Forsamling af Præstedømmet i „Whitechapel Hall" i London, Mandag Aften den 6te April 1857.

Jeg er særdeles glad ved at samles med Brødrene i Aften. Jeg troer det er sex Uger siden jeg prædikede for Eder i denne Hal. Vi havde en god Forsamling dengang, og jeg veed ikke, hvorfor vi ikke ogsaa i Aften skulde have det. Jeg ønskede at høre Br. John L. Smith tale lidt; han er kommen fra et Sted (Schweitz), hvor man ikke har det Privilegium at tale saa frit, som vi kunne i Aften. Maa Herren velsigne ham. Hvis han taler saa dernede, som han har gjort her, er jeg vis paa, at Værket vil rulle frem. Da jeg var i Sverrig, talte jeg ikke fuldt saa høit, som jeg gjør her, ellers vilde jeg maaskee have været nødt til at løbe afsted uden Kjole.

Vort Æmne for sex Uger siden var *Reformation*, der fordrer, at Alle fra Pastoren af nedigjennem skulle udføre vor elskelige Prophet, Præsident Youngs Insruxer. Om jeg husker ret, gav jeg de Ældste nogle Belærelser om Rigets Orden, hvorledes de skulle sætte Grenene i Orden, og hvordan de skulle lede Forsamlingerne retteligen, thi Guds Huus er „et Ordens Huus." Jeg ønsker at see disse Instructioner satte i Udførelse, og jeg venter at see den Tid komme, at de Helliges Opmærksomhed vil være henvendt paa de Ældste i den Grad, at Forsamlingen, naar de prædike, ikke skal vende deres Hoveder hvergang Dørene aabnes, for at see hvem der kommer ind; jeg har Intet imod, hvor snart den Tid kommer, selv om den begynder i Aften. Dersom I ville øve Tro, og lade alle udvendige Sager *forblive* udvendig, saa ville vi have Aanden her. Store Ting fordres af Eder, Brødre, fordi I holde Præstedømmet. I skulle veilede de Hellige, og være som Fædre for dem, istedetfor Herskere, og vise dem et Exempel i alle Ting. I skulle ogsaa være Exempler for Eders Familier, og for at være det, maae I kunne præsidere over Eder selv, og underkaste Eders Følelser vor

himmelske Faders Villie og til enhver Tid være veiledte ved hans Hellig-Aands Indskydelser. Da ville I have Kraft til at præsidere over Eders Hustruer, over Eders Børn, over en af Kirkens Grene eller over hvadsomhelst, der bliver stillet under Eders Varetægt. Hvis I ikke have Kraft til at regjere Eder selv, ville I aldrig have Kraft til at regjere Andre; og om I ikke kunne frelse Eder selv, ville I aldrig være istand til at frelse Andre, men ville behøve En til at frelse Eder.

Da jeg sidst var her, var *Reformation* mit Æmne. Den er det ogsaa nu, og om jeg skulde blive her i Landet fem Aar til, vilde jeg vedblive at prædike Reformation for Folket. Jeg antager, at Fleertallet af denne Forsamling har fornyet sine Pagter ved Daab? (Ældste Budge: Ja!) Det glæder mig at høre, mit Hjerte fryder sig, og min Aand er glad. Om I ikke havde gjort det, skulde jeg have prædiket den samme Tale i Aften; men da I have været lydige saa vidt, vil jeg forelægge Eder nogle andre Sager. I vide, Brødre, at Propheten siger, vi skulle modtage „Linie paa Linie, Bud paa Bud;" det er Maaden, hvorpaa vi gaae frem; vi kunne ikke staae stille, der findes ikke en Hellig i hele Verden, som kan gjøre det; de maae enten gaae frem paa Ophøielsens evige Bane, eller gaae tilbage til Mørke og Død.

Jeg har i min Erfaringsskole aldrig fundet et Stoppested i „Mormonismen." Enhver, som ophører at opfylde sit Kalds Pligter, taber sin Styrke og er paa Tilbagegangens Sti.

Vi maae altsaa *vedblive* i Lydighed, „sætte vore Skuldre til Hjulet" og anstrenge os for at rulle vor Guds Rige frem, og derved ville vi faae *Ret* til at gjøre *Krav* paa Rigets Velsignelser, og ellers ikke. Jeg vil forsikkre Enhver om, at han vil faae, hvad han fortjener, og ikke en Smule meer! Hverken Jesus Christus eller nogen af Propheterne have lovet mere, og de, der vente at faae Frelse, Ære, Herlighed, Magt eller nogen af Evighedens Velsignelser efter noget andet Princip, ville finde, at de have taget mærkeligt feil.

Jeg veed ikke hvordan disse Lærdomme anstaae Eder; jeg har ikke spurgt Eder derom, ei heller vil jeg. Mit Formaal er at opbygge min Guds Rige; jeg har intet Andet for Øie, og jeg vilde slet ikke hverken prædike, reise eller gjøre Noget, med mindre jeg kan gavne mine Brødre og fremme dette store Værks Vel. Dette er Aarsagen, hvorfor jeg taler for Eder i Aften. Om jeg skulde spørge mine Lungers og min Naturs Beskaffenhed til Raads, vilde jeg beholde min Plads. Men jeg veed, at Guds Rige udfordrer vor udeelte Opmærksomhed, hele vor Tid og al vor Styrke, og at vi skulle bruge al den Viisdom og Kraft, som vor himmelske Fader vil give os. Dette Rige er værd ethvert Menneskes Opmærksomhed paa hele Jorden, og de skulde hellige deres Midler, deres Talenter, deres Sprog og alle deres Kunster og Videnskaber til at fremme Guds Hensigter. Men hvor Faa, hvor overordentligt Faa de ere, som ere villige til at gjøre dette.

Jeg formoder dette er Størstedelen af Præstedømmet i London Conference. Hvilket lidet Antal i Forhold til Indvaanerne i denne Stad! Esaias Prophetie vil blive opfyldt: „De, som boe i Landet,

skulle blive brændte, og derskulle blive *faa* Mennesker tilovers;" og af hvad Grund? Fordi deres Opmærksomhed er henvendt paa verdslige Ting; de have hængt deres Hjerter ved Sölv og Guld, ved smukke Klæder og lækkre Fødemidler, og de tænke mere paa disse Ting, og „gjøre Bugen til deres Gud" og paa Tilfredsstillelsen af deres Lyster, end paa Guds Rige. Livets Behageligheder ere gode til sin Tid; men Guds Rige maa være den *fornemste* Ting i vort Sind, det maa være *Hovedgjenstanden* i vore Tanker, og det Øvrige vil komme i sin Tid og Orden.

Gjør Ret! Hvorledes kunne vi gjøre Ret? Ved at gjøre vor himmelske Faders Villie. Apostelen Jacob siger: *„Men dersom Nogen af Eder fattes Viisdom, han bede af Gud, som giver Alle gjerne, og bebreider ikke, saa skal den gives ham."* Her er en herlig Forjættelse. Dersom vi „fattes Viisdom," dersom vi ikke kjende vor himmelske Faders Villie, skulle vi blot bede af ham, og han vil give os Viisdom, han vil gjøre os bekjendte med sin Villie, og han vil ikke bebreide os, fordi vi besvære ham. Vi kunne lære hans Villie at kjende paa den af ham fastsatte Maade, ved hans Tjenere nemlig, der holde Præstedømmet, og han vil give os sin Aand, der vidner om Sandheden af deres Ord.

Vi skulde Alle gjøre Ret. Dersom vi have annammet *Reformationens* Aand, ville vi gjøre saa, og være færdige til at gjøre, som os bliver sagt. Vi have begyndt at gjøre Ret; vi have gjort en Pagt, at ville leve i Aanden af vor hellige Religion, og hvad er det Næste, som fordres af os? *At prædike Evangeliet for Hedningerne.* Herren ønsker, at I skulle opløfte Eders Røst, liig en mægtig Tordens Røst, og advare denne ugudelige Generation om den Almægtiges forestaaende Straffedomme, at opfordre dem til at afstaae fra deres Vederstyggeligheder og vende sig til Herren. Tusinder og Millioner af Folket ile afsted paa Fordærvelsens Vei, de kjende ikke Gud, de kjende ikke Saliggjørelsens Plan, og skulle vi staae som ørkesløse Tilskuere og ikke gjøre nogen Anstrengelse for at forhindre dem fra at styrte frem paa den sjælefordærvende Bane? Jeg synes, jeg hører Eder raabe som med een Mund: Nei! Da opfordrer jeg Eder Alle til at gaae frem i Herrens Navn, og saae Evangeliets Sæd. Vi have faaet Fuldmagt til at prædike, og kunne meddele den til Enhver, som er den værdig. Jeg har opfordret Br. Budge til at paasee, at Evangeliet forkyndes i hele denne Omegn, samt i enhver Afkrog af denne Stad, og jeg har opfordret Pastor Ross til at paasee, at det samme bliver gjort i hele hans Pastorat. Jeg skrev til Præs. Pratt i Morges, at jeg ikke vidste noget bedre Sted end London at finde Ældster til at sende ud i Viingaarden.

Jeg er tilbøielig til at løsne paa hele det omreisende Præstedømme; thi de have *holdt sig* til visse Steder, og været bundne i en stor Grad. Hvis man har behøvet dem til at prædike for Hedningerne, have de svaret: „Jeg er en *præsiderende* Ældste! Det er ikke *min* Pligt at gaae til Hedningerne; jeg maa have mit Ophold af Menigheden; jeg maa have Klæder af Menighedens Fond; og jeg maa være rundt omkring iblandt de Hellige, thi jeg er *Præ-*

sident." Vi ville gjøre en Forandring heri. Et vigtigt Punkt i Reformationen er at gaae til Hedningerne og prædike Evangeliet for dem. Herrens Værk vil gaae frem iblandt Eder.

Gaa til en By, hvortil en Ældste har været sendt for at prædike, og spørg Folket, om de kjende en saadan Mand. „Nei," er Svaret, „vi have aldrig hørt Noget om en saadan Person." Jeg ønsker at see de Ældste vække almindelig Opmærksomhed; jeg ønsker, de skulle blive kjendte af Enhver, og jeg ønsker de skulle prædike, saa at Præsternes Øren maatte klinge, og at Folkets Opmærksomhed maatte uimodstaaeligen henvendes paa Jesu Christi Evangelium. Jeg ønsker, Brødre, at I skulle opbygge Riget i Londons Omegn, og naar I opfordres til at gaae, gaaer i Herrens Navn. *Faster og beder,* indtil den Hellig-Aand hviler over Eder i saadan Kraft, at den Indflydelse, som udgaaer fra Eder, kan føles af Alle, som høre Eder!

Det er vort Privilegium at overvinde alle de Ugudeliges Anslag, ligesom vor elskelige Prophet Joseph gjorde i sine Ungdomsdage, da han fik Pladerne, som indeholdt Mormons Bog. Han maatte prædike, oversætte, lægge Planer, og løbe rundt fra Sted til Sted for at skjule Pladerne, medens Djævle og ugudelige Mennesker vare lige i Hælene paa ham og søgte at forstyrre hans Planer og at tilintetgjøre Værket; men formedelst Guds Kraft, som han fik formedelst Bøn og Faste, og ved at øve mægtig Tro og ved at ydmyge sig for Herren, overvandt han dem alle, og udførte en større Gjerning paa Jorden end nogen af Propheterne før ham undtagen Guds Søn. Bede vi ikke til den samme Gud, og er han ikke villig til at hjælpe *os*? Han har ikke forandret sig, og om vi ville bede i Tro, ville ogsaa *vi* erholde den fornødne Kraft til at udbrede Sandheden og undgaae de onde Aanders Kunstgreb, og ugudelige Menneskers slette Hensigter.

Broder Brigham skriver i sit Brev, at han ønsker Evangeliet prædiket overalt paa de brittiske Øer. Hans Ordre skulde udføres; de maae blive det, og jeg agter ved Guds Hjælp at paasee, de *blive* udførte. Jeg ønsker, I skulle hjælpe mig. Jeg har ikke i Sinde selv at udpege ethvert Individ, men jeg overlader det til Brødrene Ross og Budge. Der ere, som Br. Brigham siger, indfødte Ældster i Overflødighed, som ere fuldkommen skikkede til at prædike Evangeliet, uden at saa mange Ældster sendes fra Zion. Bereder Eder, I Israels Ældster! Bring Eders Familier i Orden, og gaaer ud uden Pung eller Taske og arbeider for Herren.

Henvender Eders Sind paa Menneskenes Frelse, og I skulle faae Fremgang. Læser Forjættelserne i Lærdommens og Pagtens Bog. „I skulle ikke hungre eller tørste," dersom I ere trofaste i alle Ting; „ei heller blive trætte paa Legeme, Lem eller Led, og ikke et Haar skal ubemærket falde af Eders Hoveder paa Jorden;" og Herren siger, han vil sende sine Engle foran Eder for at bane Eder Vei. Jeg mener ikke, at I blot skulle holde een Tale, og saa komme tilbage igjen; men jeg ønsker, I skulle forlade Eders Haandtering og blive *omreisende* Prædikanter. Gaaer til Hedningerne og prædiker for dem i deres Huse, og I ville vorde bespi-

ste og klædte, og der vil snart aabnes Udvei for Eder at samles i Bjergene. Vilde jeg arbeide for Hedningerne, naar jeg kan arbeide for Herren? Nei! og I kunne arbeide for dem til Dommedag, og Alt, hvad I vilde faae derfor, vilde neppe være nok til at holde Sjæl og Legeme sammen. Vilde jeg bytte Stilling med nogen Hedning i Storbritannien? Nei! jeg har større Gevinst end Nogen af dem, jeg samler mig en større Formue, kun den er ikke synlig. Jeg arbeider for min himmelske Fader, og han har lovet sine Tjenere god Løn, ja *hundredefold* for deres Arbeider. Hører hans Ord: „Sandelig siger jeg Eder, at hvo som forlader Fader eller Moder, eller Søster, eller Broder, eller Hustru, eller Børn, eller Huus, eller Agre for min og Evangeliets Skyld, skal faae det hundredefold igjen i denne Tid, og i den tilkommende Verden et evigt Liv!“ Alt, hvad jeg for Nærværende har, tilhører Herren; hvad jeg har, er kun laant. Og vi faae aldrig Noget for os selv, før vi ere blevne prøvede, og befundne værdige dertil. Beder I ikke til Herren for Evangeliets Udbredelse? Gaaer frem og viis saavel i Eders *Gjerninger* som i Eders *Bønner*, at I ønske at see Evangeliet udbredt, og beed ikke Herren at udrette det, som I kunne gjöre selv. Hvis I ønske at prædike for Folket, saa gaaer, hvor Folket er. Propheten siger: „See, jeg sender til mange Fiskere, siger Herren, og de skulle fiske dem, og mange Jægere, og de skulle jage dem.“ Hvorfor kunne ikke I være Herrens Fiskere og Jægere? Hvorfor kunne ikke I være „Menneskefiskere“ og gaae frem og „jage op Israels Sæd?“

Naar man reiser og prædiker dette Evangelium, maa man bruge Viisdom. „Værer snilde som Slanger, og enfoldige som Duer.“

Det ligger paa mit Sind mere end noget Andet at opfordre de Ældste til at prædike for Hedningerne. Folket maa advares, og Herren siger, at han vil „gjøre et forkortet Arbeide i Retfærdighed.“ Det er uden Forskjel for os, om Folket vil *annamme* vort Vidnesbyrd eller ikke, men *høre* det maae Alle. Vi ønske ikke, at I skulle virke paa deres Følelser ved at tale om Helvedes Qvaler, men at fremlægge for dem den gode, sunde Lærdom; og naar I prædike, da siger ikke for meget om secterisk Religion. Om I skulde blive foranledigede til at revse Præsterne for deres Uretfærdighed, da faae Folkets Opmærksomhed fæstet paa Eder først, og naar I have gjort det, saa giv dem en „dygtig Rivaf,“ og lad det saa være nok. Jeg revser dem undertiden, og de fortjene det; thi Gud tillod aldrig et større Sæt Vantroe at leve. Troer de Bibelen? Nei ikke mere end vi troe paa Tom Paynes Skrifter, ikke halvt saa meget engang; thi han skrev *Noget*, som var sandt, og vi ere villige til at annamme Sandhed, ligemeget hvor den kommer fra.

River ikke Nogens Huus ned, førend I have bygget et, som er bedre. Forestiller Eder, at En skulde sige Eder, at Eders Huus var en faldefærdig Bygning, og begynde at rive den ned. Vilde I betragte ham i samme Lys som en Ven? Nei; men dersom han vilde bygge Eder en smuk Bolig, og sige: „Gaaer ud af Eders gamle Huus, og tager denne skjønne Bygning i Besiddelse,“ da vilde I modtage hans Indbydelse med

Glæde og Fornøielse. Istedetfor at prøve paa at rive ned andre Religioner, søger at opbygge Guds Rige. Prædiker Jesu Christi Evangelium i Simpelhed og Sagtmodighed, men alligevel med Kraft.

Jeg føler, som om jeg var i Tabernaklet og talte for de Ældste, som skulde gaae paa Missioner. Vel, I *skulle* gaae paa Missioner. Vi ønske, at I *Alle* skulde føle, at I ere kaldede til at prædike Evangeliet. Nogle af Brødrene synes at tænke, at fordi de ikke have været i Zion og faaet deres Begavelser, de ikke ere skikkede til at prædike, og at de ikke have tilstrækkelig Myndighed til at gjøre meget i dette Værk. Men jeg siger Eder, at der ere Mænd i denne Hal, som ere bedre, langt bedre, i mine Øine, end Nogle af dem, der have været i Zion; thi de gjøre sig det mageligt, og tabe deres Indflydelse; og med mindre de opvaagne af deres Søvn, vil deres Styrke forlade dem, liig Samsons, da hans Haar blev afklippet i Dalilæ Skjød. Jeg vil, I skulle forstaae, Brødre, at Eders Ord, eftersom I holde den levende Guds Præstedømme, ere ligesaa vigtige, og Eders Vidnesbyrd ligesaa kraftfulde, naar de tales ved Herrens Aand, som de amerikanske Ældsters Ord og Vidnesbyrd. Nogle Brødres Hoveder have voxet til et stort Omfang, siden de kom til dette Land. „O, jeg har været i Zion og modtaget mine Begavelser!" Hvorfor da ikke vise det i Eders Gjerninger? Thi hvor meget gives, meget kræves, og hvor stor Kraft meddeles, store Resultater ventes! Brødre, værer ved godt Mod. Bliver veiledte af den Hellig-Aand, saa ville Eders Ord vorde Guds Ord. Lad ingen Leilighed gaa Glip, som tilbyder sig for Eder at prædike Evangeliet. Jeg kunde græde baade Dag og Nat over alle de Leiligheder, der gives for Sandhedens Udbredelse, som bortkastes af Guds Tjenere.

Vi behøve Tro, Brødre, samt Følelsen af, at Guds Kraft hviler paa os, som paa Enock, saa at vi kunne raabe Omvendelse til denne Slægt, vække Nationerne op af deres Dødssøvn, og at bringe de gamle Præster til skjælvende at falde ned af deres magelige Lænestole! Og vi maae ydmyge os, og „anerkjende Herrens Haand alle Ting." For at tydeliggjøre dette, vil jeg fortælle lidt af min egen Erfaring.

Da jeg først kom ind i Kirken, ønskede jeg at gaae og prædike Evangeliet, men Br. Kimball sagde, at det vilde ikke være klogt paa den Tid. I 1842 blev jeg opfordret til at gaae paa Mission. Det var netop trange Tider dengang, og der var Ingen, jeg kunde gaae til og bede om at drage Omsorg for min Familie, men jeg overlod dem, hvad jeg havde, og sagde: „Herren vil sørge for Eder og see til, at I ikke mangle det Nødvendige." Jeg gik til Illinois, hvor Pøbel-Raseriet fandt Sted i høi Grad. Jeg gik, stolende paa Herren, og om jeg ikke havde saa store Lærdomme som Præsterne, vidste jeg dog, at dette Værk var af Gud, og hverken kunde de eller alle Djævle banke det ud af mig. Jeg vidste, at Joseph Smith var en Guds Prophet, og det havde større Vægt, end alle deres Argumenter. Det er *Vidnesbyrdet*, som gaaer til det retskafne Hjerte. Jeg vidste, at jeg kunde blive udtømt, om jeg skulde gjendrive deres Beviisgrunde; men jeg havde en Kundskab, som ikke de besad.

Anden Gang jeg prædikede var i Chambersburgh ved Illinois Floden. Jeg fik Tilladelse til at prædike i Skolehuset. Jeg bekjendtgjorde dette, og indbød Folket at komme. Paa den bestemte Tid var Lokalet fuldt. Jeg satte min Lid til Herren, og jeg havde aldrig følt mere Frihed i at tale i mit Liv. Det forekom mig, at jeg var omtrent to Tommer fra Gulvet. Folket var saa stille, at I kunde have hørt en Naal falde, thi Guds Kraft var over dem. Jeg prædikede omtrent halvanden Time, og da jeg havde sluttet, sagde de Tilstedeværende, at de havde aldrig hørt en saadan Tale i deres Liv. Hvad følte jeg? Istedetfor at være ydmyg for Herren, syntes jeg, at jeg var en Prædikant, mine Herrer; jeg kan prædike ligesaa godt som nogen Anden! Med disse Følelser stod jeg frem for min næste Forsamling; men følte jeg den samme Kraft, som før? Nei. Jeg prædikede, det er sandt, og *det var ingen Anden end jeg;* thi Herren var ikke med mig. Det var omtrent den usleste Tale, jeg har hørt i mit Liv, og om jeg kunde have taget min Hat og pillet af, vilde jeg have været megettaknemmelig. Vel, dette havde jeg godt af; thi jeg lærte derved at sætte min Lid til Herren. Lader os Alle gjøre saa, Brødre, saa ville vi aldrig blive skamfulde.

Vi ønske „Mormonismen" udbredt til Jordens Ender. Nogle tage sig paa at blotte Mormonismen; om de gjøre saa, ville de sikkerligen sige Sandhed. Vi ønske at blotte Mormonismen, thi den er skjøn og hellig, og jo mere den blottes, liig en smuk Blomst, der aabner sig, desto herligere og yndigere viser den sig. Men naar Menneskene tage fat paa at blotte vor Religion, faae de Hjælp af Djævelen, — og I vide, at han begyndte paa en løgnagtig Mission i Himmelen, og har altid arbeidet trofast i den siden — saa at de, istedetfor at afsløre vore Grundsætninger, blot udbrede Løgne.

Gaaer frem, Brødre, og „blot Mormonismen" for Verden, og I skulle have mine Velsignelser og Bønner, og I skulle have Zions-Brødrenes Tro og Bønner; thi de bede altid til Gunst for dem, der forkynde Evangeliet, og de vide hvorledes de skulle bede for at faae, hvad de bede om. I ere kun Børn endnu; men dersom I ville vedblive med at gjøre Godt, ville I efterhaanden voxe til Mands Modenhed i Evangeliet, og annamme mere Kraft, mere Lys, mere af Herrens Velsignelser; og større Ansvar vil blive Eder paalagt, fordi I have større Styrke til at bære det.

Maa Gud den Almægtige velsigne Eder, mine kjære Brødre, værer ved godt Mod, værer stærke i Herren! Omgjorder Eders Lænder og gaaer frem liig mægtige Stridsmænd til Slaget, iførte Saliggjørelsens Rustning og svinger Aandens lynende Sværd, og Gud vil give Eder Kraft til at udføre saadanne Heltegjerninger, at Eders Navne ville vorde talte blandt dem, som have kæmpet den gode Strid og overvundet alle Ting; og med dem skulle I sidde paa Throner, der skulle blive beredte, og bære de aldrigvisnende Herligheds Kroner, som den retfærdige Dommer har forjættet de Rene af Hjertet. Gud velsigne Eder Alle i Jesu Christi Navn, Amen.

Skandinaviens Stjerne.

Den 1ste Juli.

Da vi med Glæde have erfaret, at Reformationens Aand begynder at gjøre sig gjældende iblandt de Hellige, fæste vi deres Opmærksomhed ved den foranførte Tale af Præsident E. T. Benson, saavelsom ved det, vi have indrykket nedenfor. Lader os lægge Mærke til og efterleve det, som Gud fordrer af os gjennem sine Tjenere; thi „Natten er fremrykket og Dagen er kommen nær. Derfor lader os aflægge Mørkets Gjerninger, og iføre os Lysets Vaaben; lader os vandre skikkeligen, som om Dagen; ikke i Fraadseri og Drukkenskab, ikke i Løsagtighed og Uteerlighed, ikke i Kiv og Avind; men iforer den Herre Jesum Christum, og pleier ikke Kjødet til at vække Begjerlighed.“ Rom. 13, 12—14. „Derfor aflægger al Skidenhed og al Levning af Ondskab, og med Sagtmodighed annammer Ordet, som er indplantet i Eder, og som er mægtigt til at gjøre Eders Sjæle salige. Men vorder Ordets Gjørere, og ikke alene dets Hørere, med hvilket I bedrage Eder selv.“ Jacob 1, 21. 22.

Beløbet af Contoirets Tilgodehavende for Skrifter findes paa den sidste Side af denne Stjerne, og det glæder os, at Udspredelsen af vore Skrifter er i Tiltagende, hvorved Lys og Kundskab om Evangeliet kan vorde udbredt saavel iblandt de Hellige, som iblandt vore Medmennesker; og vi formane de Hellige til at læse og at tilholde deres Børn at læse de hellige Skrifter, Bibelen, Mormons Bog, Pagtens Bog og vore øvrige Skrifter, paa det deres Tro kan voxe og tiltage og deres Overbeviisning vorde grundfæstet.

Vi opfordre Bogagenterne til at være accurate med Indsendelsen af Pengene, saa at Contoiret kan være i Stand til at vedligeholde Udgivelsen af Skrifter, eftersom Behovet forøges; og det maa paasees, at ikke store Beholdninger ligge usolgte, naar nyt Forraad reqvireres; thi det vil forøge Conferencernes Gjeld mere end nødvendigt er. Det første Compagnie af vore Emigranter ankom lykkeligt til Philadelphia den 27de Mai.

Omvendelse blandt de Hellige.

(Fra „the Millennial Star.“)

De Sidste Dages Hellige overalt paa Jorden opfordres til at omvende sig. Men hvorfor lyder denne Opfordring? Ere de ikke allerede et godt Folk? Omvendte de sig ikke, da de kom frem og annammede Evangeliet, og bleve døbte til deres Synders Forladelse? Jo, de ere uden Sammenligning det bedste Folk i England, og de have omvendt sig fra mange Synder, saadanne som ere blevne

dem foreholdte Tid efter anden; men de ere endnu ikke fuldkomne; ei heller kunne de, saalænge de ere omgivne af den babyloniske Christenheds fordærvelige Indflydelse. Saalænge de ikke ere fuldkomne i at holde Guds Lov, saalænge have de Omvendelse behov.

Derfor sige vi til alle de Hellige, at Omvendelse og en fuldstændig Forbedring iblandt Eder selv er høist nødvendig. Ønsker I at vide, hvilke Synder I ere skyldige i? Eders egen Samvittighed vil udpege mange af dem. Dersom I læse Guds Lov nøiagtigt, vil den overbevise Eder om mange Onder. Dersom I ville gaae og høre Guds trofaste Tjeneres Prædiken, ville de vise Eder mange af Eders Overtrædelser. Dersom I ville læse Kirkens Skrifter, ville de være Eder behjælpelige med at opdage Eders Synder. Den Hellig-Aand vil, dersom I lader den boe i Eders Hjerter, overbevise Eder om Synd, og vise Eder mange Ufuldkommenheder, som I ellers ikke vilde opdage.

Naar I opdage Noget i Eders Vandel, som ikke er overeensstemmende med Guds Ord, skulde I øieblikkeligen omvende Eder derfra ved at gjøre en ydmyg Tilstaaelse for Gud og især ved en forbedret Opførsel i det Punkt. Eller om Eders Synd er imod Mennesker, skulde I gaae til Mennesker og gjøre Bekjendelse og Oprejsning. Hvo, som synder hemmeligt, skulde bekjende hemmeligt; hvo, som synder aabenbart, skulde bekjende aabenbart. Hvo, som synder imod Mange, skulde bekjende for Mange; og i ethvert Tilfælde gjør Eders Bekjendelse for Gud, og saa Mange, som I uretfærdigen have fornærmet, enten de saa ere i Kirken eller ikke.

Dersom en Hellig har begaaet nogen Synd imod Gud, og den Synd ikke har fornærmet Andre end ham, da skulde han kun gjøre sin Bekjendelse for Gud; han skulde ikke aabenbare en saadan Synd for nogen Anden, thi om han saa gjorde, vilde han give dem Anledning til at bebreide sig, eller en saadan Overtrædelse kunde have til Følge, at deres Tillid til ham tabtes, og saaledes vilde han falde i Djævelens Snare. Naar vore Synder ikke ere imod Andre, da have de ikke behov at kjende dem, med mindre vi forblive ubodfærdige; thi da ere deres Blottelse nødvendig, for at samme kan blive udryddede. Men naar de ere imod Andre, da er ikke en Bekjendelse for Gud tilstrækkelig: Gud vil ikke antage vor Bekjendelse eller høre vore Bønner, naar vi forsømme at forlige os med vor Broder, eller Søster, eller Næste, som vi have fornærmet.

Vi ville nu udpege nogle Synder, som de Hellige hyppigt hengive sig til, og hvorfra de maae omvende sig.

Bagtalelse.

Der ere dem iblandt Eder, som ikke ophøre med at bagtale deres Brødre og Søstre. Dette er et stort Onde, som man tillader sig i større eller mindre Grad. Du kan bagtale Personer, som ere ganske uskyldige, kun fordi Du anseer dem skyldige; Du kan maaskee have seet nogle Omstændigheder, som opvakte din Mistanke, og istedetfor at begrave denne Mistanke i dit eget Bryst,

udbreder Du den, og maaskee med forstærket Farve; din egen Mistanke frembringer Mishag for dem, og Du søger at opvække disse ubehagelige Følelser imod dem hos Andre. Du taler ikke directe imod dem, thi dette vilde blotte Dig som ligefrem Bagvasker, og vilde for en Deel skade din Indflydelse. For at din Bagvaskelse kan have den størst mulige Virkning, og faae et Anstrøg af Troværdighed, og gjøre desto større Skade, iklæder Du den broderlig Kjærlighed. Du foregiver paa en hykkelsk Maade, at Du har meget imod at tale om deres Feil; men Du er meget omhyggelig for paa en vaersom og hemmelighedsfuld Maade at bibringe dem et eller andet Onde, og at efterlade det Indtryk hos dem, at der er noget ganske Alvorligt, hvorom Du ikke ønsker at tale. Og paa den Maade bestræbe I Eder for efterhaanden at indgive bittre Følelser og Fordomme i Eders Tilhøreres Sind. Vee Eder! thi det vilde være bedre for Eder, om I bleve kastede i Havets Dyb, end uretfærdigen at fornærme dem, der ere uskyldige for Gud. Vee Eder! thi Eders Hykleri og Underfundighed skal med Smerte falde paa Eders egne Hoveder.

Atter, Du kan bagtale Personer, som ikke ere aldeles uskyldige. Du kan blotte dem for Andre, som burde holdes i Uvidenhed med Hensyn til deres Feil, indtil de rette Forholdsregler kunne tages, overeensstemmende med Guds Lov. Du søger at bekjendtgjøre deres Synder, og at opvække Fordomme imod dem iblandt de Hellige. Du søger ikke at frelse dem, men at tilintetgjøre dem. Du stiller Dig selv i Fordærverens Plads. En saadan Aand er af Djævelen; thi han søger ogsaa at fordærve, at anklage de Hellige, og at opvække Vrede imod dem. Vil Du træde i hans Fodspor? Vil Du bagvaske og tale ilde om din Broder eller Søster, som har syndet? Vil Du søge at støde en svag Hellig ned til Helvede, fordi han er bleven greben i en Feil? Husk paa, at om I gjøre saa, ere I ikke længere Menneskenes Frelsere, men deres Fordærvere. Ophører derfor med Eders Bagtalen om Overtræderen. Ophører med at udbrede hans daarlige Handlinger paa Huustoppene. Ophører med at bekjendtgjøre det, som vil skade og fordærve. Ophører med Eders Bagvaskelse og Eders onde Taler om hverandre. Ophører med Eders Sladder om Eders egne Familieaffærer, eller Eders Næstes.

Passer Eders egne Anliggender.

Drag Bjælken ud af Eders eget Øie, og hold den ude.

Renser Eders egne Hjerter.

Om I værker efter at bagtale Nogen, bagtaler Eder selv.

Taler imod Eders egen Gjøren og Laden.

Værer skamfulde og beskæmmede paa Grund af Eders egne onde Handlinger.

Gjører Godt imod Eders Næste, eller lader ham være i Fred.

Lader *Reformation* være skreven i Eders Hjerter.

Lader Liv — evigt Liv — stedse være Eders Valgsprog.

Det er Lærernes Pligt, som gaae fra Huus til Huus, at undersøge flittigen de Helliges Aand og Følelser. Udfinder Bagtaleren, Bagvaskeren og Æreskjænderen. Formaner dem til at omvende sig hurtigen. Gjører dem

skamfulde for deres hjerteløse Taler. Belærer dem om, at Ingen, som har Samfund med de Hellige, kan tales ilde om uden Synd. Lærer dem Guds Lov, og hvorledes de skulle behandle Overtræderne for at frelse dem. Lærer dem, at hverken den Uskyldige eller den Skyldige blandt de Hellige kan æreskjændes, uden at bringe Fordømmelse over Æreskjænderen. Lærer dem, at, dersom de ikke omvende sig fra disse Ting, ville de selv visne hen, og vorde udstødte fra Guds Folk.

Letsindighed.

Der ere Nogle iblandt de Hellige, hvis Sind ere lettere end Avner. Man skulde troe, naar man hører deres bestandige Kling-Klang af Spøg og letsindig Tale, at deres Hoveder vare blottede for Hjerner, og at de tenten ere tomme eller for det meste opfyldte med et eller andet Slags værdiløs Gas. Sund Fornuft eller besindig Tænken er ligesaa sjelden hos dem, som Figener paa en Tornebusk. Hvorledes Evangeliet nogensinde kunde gjøre noget Indtryk paa saadanne Hjerneskaller, hører til de ufattelige Ting. Det er muligt, at de ansaae Saliggjørelsens Plan som en Spøg, og besluttede at annamme den for Løiers Skyld. Dersom saadanne Personer tale om Gud, skeer det for at fortælle en eller anden morsom Anecdot; dersom de anføre et Skriftsted, skeer det for at hjælpe sig ud af en latterlig Hisiorie; dersom de henvise til hellige Ordinancer, maae de indflette et eller andet pudseerligt Udtryk i Sætningen. At tale en fornuftig Sætning, eller at tænke en fornuftig Tanke, vilde næsten paadrage dem Hovedpine. Kort sagt, de tænke Gas, de tale Gas, de sove i Gas, og Gas synes at være det eneste Element, der faaer Indpas i deres Natur.

Gaaer ind i nogle af de Helliges Huse, og lytter til de unge Brødres og Søstres Samtale, og istedetfor at høre almindelig, sund Fornuft med Hensyn til Skjønheden og Herligheden af den Religion, de have annammet, ville I høre en Skjemt om denne unge Mand eller hiin unge Qvinde, eller om Bryllupper, der forestaae, eller om Frierier, som ere i Gang, eller om dens eller dens Kjæreste. Saadanne skjemtsomme Samtaler kunne gaae an til sine Tider, og ere under visse Omstændigheder uskyldige; men naar man altid hengiver sig til saadanne Ting, bliver der ingen Plads tilovers for Guds Riges vigtigere Ting. Aanden unddrages, og den ledige Plads i Hjertet opfyldes med daarligt Tøi, der lægger sin Værdløshed for Dagen i letsindige Taler; „thi af Hjertets Overflødighed taler Munden.“

Een af Guds Hellige kan ikke tillade sig megen letsindig Tale, uden at føle en tilsvarende Tomhed i Sjælen. Om saadanne Ting sige vi til de Hellige: Omvender Eder derfra. Ophører med ubesindig Spøg, med letsindig og værdløs Passiar, med alle onde og fordærvelige Anecdoter og med al unyttig Samtale; lader herefter Eders Tale, Eders Anecdoter, Eders Ordsprog og alle Eders Vittigheder være veiledte ved Sandhedsaanden til Opbyggelse, Underviisning og Rettelse, og gjører et passende Valg og iagttager den rette Tid, saa at Godt, og ikke Ondt, maa blive Følgen deraf; thi til dette Øiemed er Mennesket

udrustet med Talegaven. Skulle vi misbruge den Guds Gave? Skulle vi bruge denne Guds Gave til at udsaae Dødens Sæd istedetfor Livets? Erindrer, at „efter dine Ord skal Du retfærdiggjøres, og efter dine Ord skal Du fordømmes."

Overdreven Latter.

For de Hellige at tillade sig megen Latter, er Synd. Gud har forbudet det i Aabenbaringerne, givne til denne Kirke. (See Pagtens Bog Side 44, 19de §, og Side 101, 4de §.) Latteren tilkjendegiver Sindets Tilstand. Naar Latteren er fuld af Letsind, giver den Luft til sammes taabelige Indhold ved Udbrud af daarlig Lystighed. Naar Latter bevirkes ved reen Glæde eller Viisdom, viser den sig sædvanligen i det muntre Smiil; og ethvert saadant Udtryk i Ansigtet tilkjendegiver Sindets glade og lykkelige Tilstand. Der er ingen Opbruusning af Fjollethed, intet Uværdigt eller Usømmeligt; men det glade Hjertes frie og utvungne Udbrud vise sig ved et saadant Smiil, som ikke er upassende for en Engel i Guds Nærværelse. En saadan Latter er reen og uskyldig.

Men den Latter, som kommer af forfængelige Indbildninger eller af en letsindig og intetsigende Sjæls tankeløse Tjaddren, udgaaer ligesom dens Aarsag fra Mørkets Aand; det forraader et svagt Sind, som fødes med Skal istedetfor med Kjærne. En Hjerne, der er fyldt med dumt Tøi, udgyder tankeløs Tale gjennem Mundens Aabning; men Daarens Latter begynder med en klukkende, skattende Lyd i Struben, og forøges til en længe vedvarende og ubehagelig Snurren gjennem Næsen, og ender med et lydeligt Skraal af *Haa! haa! haa!* der gjentages indtil Ansigtet bliver fordreiet, og næsten hele Legemet angrebet af Latterkrampe. Hos Nogle er Lyden ikke meget uliig et Æsels Skryden, kun langt mere latterlig, fordi den udgaaer fra et Væsen, som er i Menneske-Skikkelse.

De Hellige skulde afholde sig fra disse uskjønne Grimasser; thi, ligesom alle andre onde Skikke, jo mere de øves, desto mere Magt faae de over sine ulykkelige Offere, indtil de tilsidst blive indgroede Vaner; og de stakkels taabelige Skabninger skyes af alle kloge og forstandige Mennesker.

Have I nogensinde seet leende Gale, besatte af Djævelen? Dersom I have, saa have I seet det djævelske Griin og hørt den skrækkelige Skratten og djævelske Latter, som udgaaer ufrivilligen fra saadanne ulykkelige Væsener. Efterligner ikke dem, men skyer saadanne Aander. Erindrer, at Budet lyder: Forbedring. Forbedrer Eder derfor fra alle forfængelige Tanker, fra al letsindig Tale, fra al taabelig Latter, fra al vanhellig Opførsel, og fra al Forfængelighed og Daarlighed, og vorder Hellige i enhver Henseende.

Vorder dannede Væsener, ikke efter Verdens Viis, men efter Evangeliets, som er aabenbaret for at retfærdiggjøre, helliggjøre, rense, afslibe, forfine, forædle og ophøie Guds Sønner og Døttre. Opdrager Eder selv til en høiere og værdigere Samfundsorden. Bereder Eder selv til at see, samtale og at nyde Selskab med Engle, Patriarker og Apostler, med Jesus, Livsens Fyrste, og med Gud, Alles

Fader, som throner i Lyset i Midten af alle sine Skabelser.

Den nærværende er en Tid fremfor alle andre, da Besindighed skulde udmærke enhver Hellig. Thi netop nu græde Himlene, og hele Evigheden føler Smerte over Menneskets Ugudelighed. Netop nu have Englene draget det lynende Sværd og vente med Længsel paa den store Befaling at afskære Jordens Høst, paa det at Klinten kan opbrændes. Netop nu stønner Jorden af Smerte efter at blive forløst, medens Himlen sørger, og dens funklende Lys ville blive sorte, og vægre sig ved at skinne paa vor væmmelige og udartede Verden. Skulle vi være tankeløse og letsindige, da selve Evigheden er rystet og klædt i dyb Sørgedragt? Skulle Himlene græde, og Jordens Sønner ikke udgyde nogen Taarer? O I Sidste Dages Hellige, værer ædruelige og aarvaagne, at I ikke skulle blive fortærede tilligemed de Ugudelige; thi den Almægtiges Vrede er optændt imod denne Slægt; og den vil brænde indtil det nederste Helvede; han vil ødelægge og udrydde Beboerne, indtil det store Babylons Lande skulle blive aldeles tomme og øde. Fjaser derfor ikke bort Eders Tid, men lad Evighedens Alvor blive stadigen i Eders Sind, saa at, naar Herren opstaaer for at ryste Jorden skrækkeligen, Eders Fødder maae staae fast og ikke glide; og naar hans Magtes Herlighed skal slaae de Ugudelige, at I maae udholde Glandsen deraf, og boe deri evindeligen.

Joseph Smiths Levnetslöb.

Juni. 1836. (Fortsat fra Pag. 286).

Den foregaaende Dag, den 28de Juni, skrev Ældste Warren Parrish fra Hickman County, Tenesee, og angav, at

„mange Borgere fra Countiet Benton, og nogle fra Carroll havde mødt i en Forsamling, ledet af en Methodistpræst, som blev kaldet til Formand, og Countiets Skriver beskikket til Sekretær. De gjorde Udkast til Beslutninger, at „alle Mormon-Prædikanter skulde drives fra deres Kyst," undertegnede af Landfogeden, og mange, som vare eedfæstede til at være ordens- og fredsstiftende Embedsmænd; ligeledes af Oberster, Majorer osv. Vi havde vor Forsamling uforstyrret hos Broder Utleys Løverdagen den 19de dennes. Hundreder havde indladt sig paa Sammensværgelsen. Om Eftermiddagen, lidt før Solnedgang viste sig et Compagni paa en 40 til 50 Mand; Nogle til Fods, Andre til Hest, To og To, væbnede med Geværer, Knipler, Køller osv. De vare anførte af en Landfoged, en Oberst, første og anden Major, andre Officerer og en Methodistpræst med et Gevær paa sin Skulder.

Landfogeden underrettede os om, at han havde en Statens Arrestbefaling, lydende paa David W. Patten, Warren Parrish og Wilford Woodruff, og udstedt efter Klage af Methodistpræsten

Matthew Williams, ovenanførte Formand, som gjorde Eed paa, at vi havde fremsat følgende falske og foregivne Prophetie, nemlig: At Christus vilde komme anden Gang førend denne Slægt forgaaer; ogsaa at fire Individer skulde annamme den Hellig Aand inden fire og tyve Timer. Efterson man sagde, bestod Compagniet af Baptister, Methodister, Presbyterianere, Løgnere, Drankere, Grise- og Hestetyve. Saa bestemte vare de paa at tvinge os med sig saa silde paa Aftenen, at det var med megen Vanskelighed vi kunde overtale dem til at vise os nogen Lemfældighed; de udsatte dog Tiden, da vi skulde fremstille os for Retten til Tirsdagen, imod at vi gave vore skriftlige Forsikkring, og to Brødres Caution for en Sum af eet tusinde Dollars.

Deres Agt var at have ført os ind i Skoven under Nattens mørke Dække, under Paaskud af at føre os til Magistraten, for at de kunde bedre udføre deres djævelske Hensigter med os.

I Tirsdags gik vi for at fremstille os for vore Herskere i Selskab med tyve Brødre og varme Venner, som vare færdige og villige til at nedlægge deres Liv for os, og fandt omtrent eet hundrede Personer forsamlede, bevæbnede med Geværer, Pistoler, Dolke, Køller, Knipler osv. Først sildig paa Dagen formaaede vi Lændfogeden til at sammenkalde Retten, som bestod af tre Magistratspersoner, hvoraf een blev forkastet som Dommer, fordi Nogle af hans Familie vare Medlemmer af vor Kirke.

Landfogeden berøvede os, med Rettens Tilladelse, vore Vaaben, som bestode i Spadserestokke og en Lommekniv. En Mand ved Navn Perkins (som Rygtet siger havde løbet bort fra sit eget Land for Grisetyveri, og havde ogsaa været skyldig i at skjule en stjaalen Hest, for hvilket han havde mistet en Deel af sin Næse,) blev beskikket af Retten at handle som Stats-Advokat; eller med andre Ord som Pøbelens General-Fiskal til at fornærme den Uskyldige og beskjærme den Skyldige. Efter at de Sammensvorne havde aflagt Vidnesbyrd imod os, negtede Retten, som regjeredes af Banditterne, at høre noget Forsvar fra vor Side. Perkins holdt et Foredrag imod os, men det tillodes os ikke at svare. Rettens Kjendelse var, at de afgjorte, at Klagemaalene, fremførte imod os, vare blevne stadfæstede, og at vi skulle overlades til Rettens Behandling. Vore Anklagere forsøgte ikke at bevise, at de, der vare lovede den Hellig-Aand, ikke annammede den; og den Oprigtige kan bedømme, om den, som propheterer, at Christus vil komme anden Gang i denne Slægt, er en falsk Prophet. Vor Anklager bevidnede ogsaa, at disse Forbrydelser vare begaaede i 1834, og det er et velbekjendt Faktum, at Ældste Woodruff, hvis Navn er paa Arrestbefalingen (endskjøndt ikke arresteret), var ikke i denne Stat førend 1835; saa meget angaaende en Eed, som en Methodistpræst havde aflagt.

Medens Retten beredte vore skriftlige Forpligtelser, blev en anden Arrestorder udstedt imod Ældste Patten; Pøbelen udenfor og Pøbelen indenfor, hvis forblindede Iver havde naaet sit Høidepunkt, truede os paa Livet, og syntes ikkun at vente paa, at Nattens Mørke, hvis Skygger be-

begyndte alt mere at omgive os, skulde dække dem, saa at de kunde tilfredsstille sin Hevnlyst i vort Blod; men vore Venners Indflydelse, som Redskaber i Guds Haand, forhindrede dette sammentrukne Uveir fra at bryde løs over vore Hoveder. Landfogeden foreslog os nu, at dersom vi vilde forlade Countiet inden ti Dage, og betale Sagsomkostningerne, vilde de sætte os i Frihed; og underrettede os med det samme om, at det var den eneste Maade, hvorpaa vi kunde undslippe Pøbelens Hænder, som neppe var tilbageholde fra at udøve Voldsomhedshandlinger. Een af Brødrene tilbød sig at betale Omkostningerne, og Alle raadede os at modtage Tilbudet, som, endskjøndt det var høist fornærmende, beviste i sig selv, at vi vare uskyldige i nogen Forbrydelse."

Warren Parrish.

Den 1ste Juli 1836. I et meget stort Møde af de Ældste i de Sidste Dages Helliges Kirke, forsamlet i Clay County, Missouri, blev W. W. Phelps udvalgt til Formand, og John Corrill til Sekretair. Programmet og Beslutningerne fra et Møde af Medborgere, afholdt den 29de sidstleden, blev oplæst, og en Committee af Tolv valgtes, nemlig E. Partridge, J. Morley, L. Wight, T. B. Marsh, E. Higby, C. Beebee, J. Hitchcock, J. Higby, S. Bent, T. Billings, J. Emmet og R. Evans, hvilke trak sig tilbage, og fremlagde efter en kort Tid følgende Program og Beslutninger:

„At vi (de saakaldte „Mormoner") ere taknemmelige for den Godhed, som er bleven os beviist af Medborgerne i Clay, siden vi kom for at boe iblandt dem; og da vi ønske Fred og Menneskenes Velvillie, hellere end deres Uvillie, ville vi anvende alle retskafne Midler for at stille Ophidselsen, og, saavidt som vi kunne, bortrydde enhver Grund til Mistanke imod os som et Folk. Vi ere vidende om, at mange skadelige Rygter ere i Omløb om os som et Samfund, og Tiden alene kan vise deres Ugrundethed for Verden.

Vi negte at have Krav paa dette eller noget andet County eller Land, uden forsaavidt som vi kjøbe det for Penge, og Constitutionen og Lovene hjemle os det som frie amerikanske Borgere. Vi have ikke taget noget Parti hverken for eller imod Slaveri, men modsætte os Abolitionisterne, og ansee Menneskene berettigede til at holde Slaver eller ikke, overeensstemmende med Loven.

Vi troe det er ret, at prædike Evangeliet for Jordens Nationer, og at advare de Retfærdige til at befrie sig fra Verdens Fordærvelse; men vi troe ikke det er ret at give sig af med Trælle, ei heller at prædike Evangeliet for dem, eller at befatte sig med dem, eller i mindste Maade at bruge sin Indflydelse paa dem for at gjøre dem misfornøiede med deres Stilling, og derved udsætte Menneskers Liv for Fare. Saadanne Indblandinger ansee vi for ulovlige og urigtige, og farlige for enhver Regjerings Fred, der tillader, at menneskelige Væsener holdes i Trældom.

(Fortsættes.)

Contoirets Tilgodehavende den 28de Juni 1857.

Conferencen.	Agenten.	Boggjæld.					
Kjøbenhavn.	A. P. Trane	665	Rdl.	5	Mk.	12	Sk.
Aalborg.	J. C. Klingbeck . . .	339	—	2	—	4	—
Fredericia.	R. Mikkelsen	358	—	1	—	1	—
Fyen.	A. Hansen	590	—	2	—	7	—
Lolland.	P. Petersen	210	—	2	—	"	—
Bornholm.	H. Jensen	223	—	2	—	6	—
Vensyssel.	A. Weibye	801	—	3	—	12	—
Skaane.	N. Ädler	707	—	1	—	13	—
Brevig.	S. Gudmundsen . . .	982	—	1	—	15	—
Stockholm.	L. Nilsson	925	—	1	—	10	—
	Summa	5804	1	—	"		—

Diverse Debitorer.

	Rdl.	Mk.	Sk.
Transport	5804	1	"
N. P. Petterson	12	"	"
Jürgens	2	"	11
Köhl	4	"	6
H. Christophersen . . .	3	5	11
H. Hendriksen	"	2	4
Niels Andersen	11	3	4
Lateris	5838	1	4

	Rdl.	Mk.	Sk.
Transport	5838	1	4
A. Weihe	13	2	14
Johan Liljenstrøm . . .	2	2	4
Aake Svensen	4	1	10
Sergeant Runde . . .	2	3	"
Luminary Office . . .	71	5	8
Götheborgs Mission . .	31	2	7
Summa	5964	"	15

Indbetalte Bogpenge.

N. Ädler	81	Rd. - Mk.	- Sk.
P. Pedersen	11	— - —	- —
A. P. Trane	358	— - —	- —
Summa	450	— - —	- —

Indhold.

	Side
Tale af Præsident E. T Benson	289.
Redaktionsbemærkninger . . .	296.
Omvendelse blandt de Hellige . .	296.
Joseph Smiths Levnetsløb (fortsat)	301.
Contoirets Tilgodehavende	304.

„Skandinaviens Stjerne" udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned og faaes paa Contoiret i Lorentzens Gade Nr. 504, A. 5. Stuen tilvenstre og paa alle kongelige Postcontoirer.

Udgivet og forlagt af Hector C. Haight.
Trykt hos F. E. Bording.

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de sidste Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

6. Aarg. Nr. 20. *Den 15. Juli 1857.* Priis: 6 Sk. pr. Expl.

Parley P. Pratts Mord,

een af de tolv Apostler i Jesu Christi Kirke af Sidste Dages Hellige.

(Fra „the Millennial Star.")

Atter er en Martyr falden, — en anden trofast Guds Tjener har beseglet sit rene, himmelske Vidnesbyrd om Mormons Bogs Sandhed med sit Blod. Endskjøndt det var vor egen, kjære, kjødelige Broder, græde vi alligevel ikke. Han faldt for en retfærdig Sag — han faldt i de uskyldigt Lidendes Forsvar, idet han bestræbte sig for ved sine Breve at staae en hjælpeløs Qvinde med sine smaae Børn bi i at undgaae hendes vilde Forfølgeres Raseri. Han var fra de paalideligste og sikkreste Kilder bleven gjort bekjendt med den sørgelige og meest hjerteskjærende Beskrivelse af hendes Lidelser. For nogle Aar siden var den stakkels Qvinde bleven kastet ud paa San Franciscos Gader i en mørk, skrækkelig Nat, huusvild og ubeskyttet, af et ufølsomt, grusomt Uhyre af en Mand. I flere Aar er hendes Liv bleven truet og Mordstaalet bleven svunget over hendes Hoved, og for at sætte Kronen paa Grusomhedens Høidepunkt, rev han Børnene ud af deres ømme Moders Arme, idet han stjal dem uden hendes Vidende, og indsmuglede dem ombord paa eet af det stille Oceans Dampskibe, for at tilbagelægge Tusinder af Mile til Vands og til Lands, uden at Nogen følte Medlidenhed med dem eller drog Omsorg for dem, til den fjerntliggende Havn New Orleans. Denne umenneskelige, djævelske Handling, tilføiet paa hendes Lidelsers lange Catalog, gjorde, at hun besluttede for evigt at frasige sig Samqvem med En, som hun ikke længere kunde betragte som Huusfader, men som et tyrannisk, ufølsomt, umenneskeligt Uhyre. Den endelige Skilsmisse fandt Sted for omtrent to Aar siden.

Da hun erfarede, at hendes Børn vare blevne sendte til hendes Forældre i New Orleans, afseilede hun, venneløs og ubeskyttet, til dette Sted. Hvor stor var ikke hendes Overraskelse, da hun ved sin Ankomst her fandt sine Forældre deelagtige i den sorte Complot, og at hun ikke frit maatte omgaaes med sine egne Børn. Da hun tilsidst blev træt af de Forfølgelser, hun maatte gjennemgaae, begav hun sig, uden at blive ledsaget af nogen Bekjendt, paa Veien til Utah Territorium — en Reise paa omtrent tre tusinde Mile fra New Orleans. Efter utrolige Gjenvordigheder naaede hun Store Saltsø Stad i Efteraaret 1855. I Efteraaret 1856 vendte hun atter tilbage til sine Forældre i New Orleans, og i Slutningen af forrige Aar lykkedes det hende at befrie Børnene fra deres unaturlige og tyranniske Fangenskab, og flygtede med sin egen lille Familie til Texas. Men det djævelske Uhyre i Californien, som hun havde været skilt fra i omtrent to Aar, satte efter hende, og efter at have faaet nogle af de gamle „Mormon" Forfølgere til at forene sig med ham i hans blodtørstige Foretagende, opdagede han tilsidst Gjenstanden for sine tidligere Mishandlinger og rev atter hendes elskelige, smaa Børn ud af hendes Arme. Sympathi er opvakt til hendes Bedste hos Tusinder, som ere blevne bekjendte med denne Dames mageløse Lidelser. Iblandt disse ere vi stolte af at kunne sige var den store Menneskeven og godhjertede Mand Parley P. Pratt, som, da han lærte de virkelige Omstændigheder ved hendes og hendes Børns Undvigelse at kjende, søgte at advare hende ved Breve, sendte med Posten, om hendes gamle Fjendes Efterforskninger. Medens han var beskjæftiget med denne menneskekjærlige Handling, fik dette Uhyre fra Californien ved Eed en Arrestbefaling udstedt imod ham og flere Andre, formedelst en løgnagtig Beskyldning for Tyveri. De bleve forhørte for de Forenede Staters Befuldmægtigede i Van Buren, Arkansas, som frikjendte og løslod ham. Morderen ventede da, paa en feig Maade, paa, at han skulde reise, og satte omtrent ti Minutter senere efter ham, i Følge med to andre Mordere, der strax fulgtes af flere — Alle tørstende efter uskyldigt Blod. Omtrent tolv (engelske) Mile fra Van Buren, paa Veien, der fører Nord efter, naaede de deres Offer, affyrede syv Skud paa ham og stak ham derefter flere Gange i venstre Side; eet af Stødene trængte ind i Hjertet. Efter dette levede han omtrent to og en halv Time.

Saaledes faldt Offeret for hans skinhellige Fjender, men de Lidendes Ven.

Følgende Correspondence, dateret Cincinnati, Ohio den 20de Februar 1857, udtagen fra en Avis i New-York, vil give de nærmere Enkeltheder om

„Moderen og Børnene." Under mit sidste Ophold i Californien blev jeg bekjendt med følgende Række af bedrøvelige, hjerteskjærende Omstændigheder, der udspringe fra Intolerence, som desværre endnu charakteriserer nogle af de mere almeenyndede Secter i denne Tidsalder.

En vis Familie havde emigreret fra Syden for nogle Aar

siden, og boede dengang i San Francisco. Den bestod af Mand, Kone og tre Børn, samt et ungt Menneske, der var en Broder af Konen og Kostgænger i Familien.

De vare en Green af en gammel og noget bekjendt presbyteriansk Familie, som endnu boede i Nærheden af New Orleans.

Damen var et dannet, velopdraget Fruentimmer, hengiven til Læsning og intellectuelle Beskjæftigelser, og var i det Hele taget en Qvinde med sund Dømmekraft og et uafhængigt Sind.

Som det almindeligt er Tilfælde med saadanne Charakterer behøvede hun kun at undersøge Mormonismen, for at blive fast overbeviist om dens Sandheder.

Hun ønskede derfor at annamme den. Da hendes Mand og Broder fik dette at vide, lagde de den voldsomste og meest tyranniske Opposition for Dagen. De rasede, fraadede, forbandede, spottede, larmede, udskjeldte hende osv., men Alt forgjæves. Hun var fremdeles af samme Mening, og ønskede at adlyde Evangeliet.

Manden kjøbte tilsidst en stor *Kaardestok*, med hvilken han en Dag traadte ind i Værelset, og bleg af Raseri trak han den ud af Skeden i sin Kones Nærværelse, truede hende og svang det blottede Staal over hendes Hoved, og svoer med en frygtelig Eed, at dette Vaaben var ene og alene kjøbt for *hende* og *den*, der vovede at døbe hende, og at han vilde gjennembore dem begge paa den Dag, hun skulde døbes.

Hendes Broder svang derefter det samme Vaaben over hende paa samme vrede Maade, med de samme Trudsler.

Disse og mange andre Trudsler, Forhaanelser og Skjeldsord, gjentagne Gang efter Gang af baade Manden og Broderen, tjente til at forhindre hendes Daab i en to Aars Tid, da de Ældste der havde gjort sig det til en Regel ikke at døbe en Kone, uden hendes Mands Samtykke.

Efter mange, lange, smertelige Kampe erholdt hun tilsidst sin Mands skriftlige Samtykke og blev døbt og tilbørligt confirmeret som et Medlem af de Helliges Kirke. Hun vedblev fremdeles at være en trofast og lydig Hustru og Moder. Hun tjente sin Mand, saae paa hans Interesser, hun holdt hans Huus i Orden, vedblev at give sin Broder Kost og oplærte sine Børn til Lydighed, Moralitet og Sandhed. Hun gjorde sig megen Umage med deres Opdragelse, og lærte dem at troe paa Jesus Christus, at læse i Bibelen og at synge og bede.

Hendes Mand var fremdeles barsk og tyrannisk i høieste Grad, og hendes Broder ligeledes. Hendes Liv blev ofte truet, og hun var strengeligen forbudt at omtale noget Punkt af hendes Religion i hans Nærværelse, eller at anføre nogen Bemærkning i hans Paahør af nogen af Kirkens Bøger. Hun havde ikke engang det Privilegium at synge en eneste Linie af sin Psalmebog, naar han hørte det. Efter at have levet i denne unaturlige Trældom i nogle Aar, og baaret enhver Forhaanelse, Fornærmelse og Raahed, som en Tyran kunde ophobe paa hendè, vovede hun endelig en

stille Søndags Aften at synge i hans Nærværelse to Linier af een af hendes Yndlings-Psalmer. (See den eng. Ps. Bog Pag. 201.)

„Behold the Great Redeemer comes
To bring his ransomed people home!"

Da hendes Mand hørte dette, foer han op i heftigt Raseri, nappede Bogen ud af hendes Haand, rev den itu, og kastede den i Ilden. Derpaa lagde han voldsom Haand paa hende og tvang hende til at gaae ud paa Gaden, og laasede Døren af efter hende. Det var en mørk Aften i een af San Franciscos skumle Baggader, hvor et ubeskyttet Fruentimmer neppe vilde ansees for at være sikker et Øieblik. Hun traadte imidlertid ind i et af Nabohusene, og sendte øieblikkeligen Bud til Dr. — — — —, en gammel Huuslæge, som var baade hendes og hendes Mands fælles Ven. Hun overgav sig til hans Beskyttelse, og han ledsagede hende til et respectabelt Hotel, hvor hun tog Kost og Logis paa sin Mands Regning. Den paafølgende Dag gik hun til Byskriveren og aflagde Eed paa sin Mands Overfald, Vold og andre grove Fornærmelser, forlangte hans Arrest, og at hun maatte blive sikkret sit Liv og sin Fred for Fremtiden. Men formedelst Dr. — — — —'s og andre høitstaaende Personers Indflydelse, blev Sagen endelig bilagt, og Parterne syntes at forsones saavidt, at hun vendte tilbage til sit Huus, og tog atter Varetægten over sine Børn og sin Mands Huusholdning.

I nogle Uger syntes Alt at gaae som sædvanligt. Hendes Mand og Broder gik til deres daglige Forretninger, vendte tilbage i rette Tid, fandt deres Maaltider i Orden, og den sædvanlige Sparsommelighed, Flid og Smag, som hun altid havde lagt for Dagen, anvendtes, for at forsøge paa at gjøre Hjemmet behageligt.

En Dag, da Frokosten var forbi, og Manden og Broderen vare gaaede tidligt til deres Forretninger som sædvanligt, samlede hun sine Børn til Huus-Andagt, som hun pleiede at gjøre. De bestode af to Drenge mellem otte og ti Aar gamle og en Pige paa syv Aar. Moder og Børn blandede deres glade Stemmer i en Morgenpsalme, og bøiede Knæ i Forening i høitidelig Bøn, hvorpaa Børnene, efter at dette var gjort, gave deres kjære Moder Afskedskysset, som almindelig, og skyndte sig med Munterhed til Skolen.

Ak, hvor lidt anede den ømme Moder og disse uskyldige Børn, den frygtelige Prøve, som strax forestod dem; eller at to Have og et Fastland vilde skille dem ad, før de atter skulde sees!

Tal ikke om Rom, om Nero, om de mørke Tidsaldere eller om den spanske Inqvisition. Alle disse tilsammentagne kunde neppe danne et Sidestykke, værdigt at sammenlignes med det nittende Aarhundredes hjerteløse, ufølsomme, umenneskelige, vilde og værre end djævelske Tyranni. Og alt dette udført af Protestanter i et frit Land! Nei, rettere sagt, af de nærmeste Slægtninger mod en hjælpeløs Qvinde og hendes Børn!

Aftenen kom — Manden og Broderen kom hjem fra Dagens Forretninger — men ingen Børn kom for at glæde det glade

Moderhjerte! „Hvor ere vore Børn?“ udbrød den ængstelige Moder i Forskrækkelse.

Den grusomme Husfader og ufølsomme Broder svarede med et djævelsk Griin, eller haanende Triumph: „De ere i det stille Oceans Skjød; Du vil aldrig mere faae dem at see; de ville blive opdragne til Presbyterianere — ikke Mormoner!“

Det eneste Svar herpaa var et hvinende Skrig og et pludseligt Fald — Moderen var besvimet.

Hendes Hjerte havde, saa at sige, ophørt at slaae i hende. Hun forblev hele hiin frygtelige Nat i afvexlende Krampetrækninger, Besvimelser, af og til opvaagnende til en fornuftig Tanke for at kunne fatte sin Elendighed: „Rachel græder for sine Børn, og kunde ikke trøstes, fordi de vare ikke.“

Hun kunde undertiden komme sig saa vidt af sine Besvimelser, at hun kunde rase, vandre om, og raabe lydeligt paa sine Smaa ved Navn, og derpaa vilde hun udbryde i Taarer, stønne, beklage sig og tilsidst atter falde hen og blive bevidstløs.

Den brutale Mand og Broder stode over hende hele Natten, lidt bekymrede og bange, men de turde ikke hente nogen Læge eller nogen Hjælp for at ikke deres djævelske Grusomhed skulde blive opdaget i hele dens Gyselighed.

Om Morgenen, da de tidligt vare nødte til at gaae til deres Forretninger, overlode de hende til sig selv, og lukkede hende inde som en Fange i Eensomhed og Hjælpeløshed.

Hun kom sig imidlertid saa meget i Løbet af Morgenen, at hun kunde aabne Vinduet og gjøre Alarm. Naboerne lærte snart de sande Omstændigheder at kjende og følte dyb Medlidenhed med hende i hendes Forladthed.

Nogle af de Kjøbmænd, som vare bedst bekjendte med Familien, tilbøde sig at faae en Subscribtion istand for hende, og at sende hende til Børnene, da man snart blev forvisset om, at de vare blevne sendte til hendes Forældre i New Orleans.

Det offentlige Had bevirkede snart hos den forhærdede Mand og Broder den Forandring, som den menneskelige Medfølelse havde mislykkets i at udrette. De saae, at Sagen maatte forandres og neddysses saa meget som muligt ved Forlig.

De havde i flere Uger lagt hemmelige Planer, og, ved Hjælp af andre Skinhellige af deres Sect, havde de anskaffet Klæder til Børnene og tilveiebragt Billetter for dem til hele Routen mellem det stille og det atlantiske Ocean.

Da nu Alting var færdigt, ventede de paa en Leilighed til at bortsnappe dem fra Skolen og at jage dem ombord paa et Dampskib uden saa meget som et Afskedsblik eller Afskedsord af deres Moder, og overlode dem til Fremmedes Varetægt over to Have og et Continent, uden nogen Slægtning eller Bekjendt til at elske eller beskytte dem.

Da dette var gjort, havde de umenneskelige Bigotter imodstaaet en Moders veltalende og hjerteskjærende Klager, og Intet, uden Frygten for Vanære og en ophidset og forbittret Folkehobs

Hevn, tvang dem til at indgaae paa at sende Moderen til Børnene, for derved at forhindre og neddysse Ophidselsen.

Hun blev endelig beroliget og trøstet med det Haab at reise efter dem om to Uger med næste Dampskib; hun gik roligt og flittigt til Værks med Forberedelserne til Reisen.

Hendes Huus var nu eensomt og øde over al Beskrivelse. Med sin Mands Samtykke tilbragte hun derfor Tiden hos nogle Venner paa Landet til henved den Tid, hun skulde indskibe sig.

Men ak! Hendes Prøver vare kun netop begyndte. Hun havde en lykkelig Reise til New Orleans, fandt sine Forældre, og hos dem sine to mindste Børn — men det Tredie forundtes hun aldrig at see mere! Det er skjult for hende paa et fjerntliggende Sted i Landet.

Hun fandt sine blindt troende, haardhjertede, presbyterianske Forældre, Brødre og Søstre at være i den samme Complot. Hendes Børn holdtes af dem i Trældom, strengt bevogtede som Fanger. Hun maatte ikke have Samqvem med dem, end ikke i hendes egen Faders Huus, uden i Andres Nærværelse — hun maatte ikke sove i det samme Værelse, som de, ikke engang gaae ind i et andet Kammer for at bøie Knæ med dem paa Bønnens Time, som hun altid havde været vant til at gjøre. I Korthed — hun var i en utaalelig Tvang, og blev dagligen fornærmet, forhaanet, bespottet, latterliggjort og udskjeldt paa alle mulige Maader. Hun udholdt dette flere Maaneder, og da hun fandt, at hun vilde synke under deres tiltagende Uretfærdighed og Undertrykkelser, som skulde have været hendes Venner, saavel som under Virkningen af den tiltagende Sommervarmes forpestede Klimat i New Orleans, reiste hun med sine Børns Samtykke til de nordlige Egne for en Tid, og lovede at komme tilbage til dem i rette Tid.

Efter utrolige Gjenvordigheder og Besværligheder, begav hun sig tilsidst paa Veien til Store Saltsø Stad, hvor hun i god Behold ankom i Efteraaret 1855. Hun havde paa denne lange Reise for en Deel gjenvundet sin Helbred, og overeensstemmende med en Moders Kjærlighed begyndte hun strax paa, og vedblev standhaftigt med den strengeste Sparsommelighed og Flid, for at kunne opfylde det Løfte, hun gav sine Børn.

Hun holdt Skole i hiin By næsten et heelt Aar; derpaa drog hun atter over de øde Sletter til Grændsen af Staterne, omtrent en 1,500 engl. Mile, og derefter ned ad Floderne til Børnene.

Den Beretning, som stod i New Orleans' *Bulletin* henimod Slutningen af forrige Aar, sigter muligen til hende.

Hvis saa er, aabner den, dersom den gjør en Tilstaaelse af dens talrige Løgne og falske Fremstillinger, et andet Capitel i hendes for en Deel romantiske Helteliv.

Havde denne Dame derimod havt en god og omgængelig Mand, istedetfor en ufølsom Tyran, vilde en Forskjellighed i Religion ikke have adsplittet Familien indtil denne Dag, men Fader Moder og Børn kunde da endnu have levet i San Francisco, Fred.

Det var ikke *Mormonisme*, men *Presbyterianisme*, der skildte Familien ad.

En Ven af de Fortrykte.

Cincinnati, Ohio, den 20de Februar 1857."

O, hvor skjøn er ikke en Retfærdigs Død! Han nedlægger sit Liv med det sikkre og faste Haab at komme frem af Graven i den første Opstandelses Morgenrøde, for at regjere som en stor Konge og Præst for den allerhøieste Gud, at sidde paa en Throne i evig Herlighed, og for at regjere med Magt og Herredømme evindeligen. O, kjærligtsindede, elskelige Broder! Hvor ømt elskede vi Dig ikke i Livet! Hvor glædedes ikke vor Sjæl ved Livsens Ord, der fløde fra din Mund ved Inspirationens rene Aand! Hvor herligt er ikke fremdeles dit Minde! Vi græde ikke over din Død, thi den var herlig! Du har kun forladt os for en kort Tid, og vi skulle atter snart omfavne Dig! Dit halvtredsindstyvende Aar var just netop rullet hen, og nu er dit Jubelaar kommen! Hvil i din Faders Bolig med alle det nittende Aarhundredes ædle Martyrer, indtil ogsaa Jordens Jubelaar indtræffer; da skal Du vende tilbage og regjere i Triumph med alle Gjenløste af Adams Slægt.

Mrs. Mc Leans frygtelige Forfølgelse: — Hendes Forsvar. — P. P. Pratts Mord.

(Fra the „Van Buren Intelligencer" Ark.)

Van Buren den 18de Mai 1857.

Hr. Redaktør!

Da jeg i Deres Avis har læst Deres Redaktionsbemærkning med Overskriften *„Sorgelig Tildragelse,"* og fundet flere vigtige Punkter i Beretningen urigtigt fremstillede, beder jeg om at blive hørt af dette Samfund, og af hele Verden, da jeg endnu er et levende Vidne baade for Levende og Døde.

For den Uskyldige og hans Brødres Skyld, for mine gamle Forældres og alle mine Slægtningers Skyld, for mine Børns og min egen Skyld og for Sandhedens Skyld, takker jeg Gud, at jeg endnu lever.

For det Første beretter den omtalte Artikel, at „Mrs. Mc Lean blev af Hr. Pratt overtalt til at annamme Mormonismen." *Dette er feilagtigt*; thi Hr. Mc Lean veed, at ved den første „Mormon-Prædiken," jeg hørte i Californien, var han selv og min Broder J. J. Mc Comb nærværende, og de vide, at det var mindst to Aar før Hr. Pratt viste sig i San Francisco, og de vide, at fra den Tid af, jeg hørte den første Tale, talte jeg aldrig uden til Mormonernes og deres Troes Forsvar, og de vide, at jeg bad ofte om min Mands Samtykke til at blive døbt til de Helliges Kirke, og at jeg tilsidst erholdt samme skriftlig, og blev døbt før P. P. Pratt kom. Disse

ere Facta, som kunne bevises af Mc Leans egen skriftlige Tilladelse og af Aviserne i San Francisco, der forkynde Hr. Pratts Ankomst, hvoraf ogsaa kan sees, at min Daab og Confirmation til de Helliges Kirke var førend P. P. Pratts Ankomst til hiin Stat.

Jeg vil her anføre en Ting, som, saavidt jeg veed, aldrig er bleven skreven om. Jeg tog mine Børn fra Skolen med Lærerens Tilladelse og kjørte med dem i en Omnibus til et Sted, hvor der var Vand, og i flere Vidners Nærværelse bleve de (det er, de to Drenge) døbte til Syndernes Forladelse af Parley Pratt, og bleve ved Haandspaalæggelse af ham bekræftede som Medlemmer af de Sidste Dages Helliges Kirke. Om Nogen fordømmer denne Handling, saa lad dem ogsaa fordømme enhver Qvinde, der afslaaer at gaae til Fordærvelse med sine Børn, fordi hendes Mand vælger dette!

For det Andet siger Deres Artikel, at Mrs. Mc Lean rømte fra San Francisco til Utah med Hr. Pratt, og efter hendes Flugt skrev hendes Forældre efter Børnene, at de maatte blive sendte til dem. Dette er ogsaa falsk, og min Fader J. S. Mc Comb er, om han endnu lever, et Vidne herom, tilligemed vore Naboer paa begge Steder. Børnene bleve sendte fra mig i Californien til ham i New Orleans, og det paa et Skib, hvor der ikke var een Røst eller eet Ansigt, som de forhen havde hørt eller seet.

I November 1851 annammede jeg Mormonismen, og i Januar 1855 bleve mine Børn formedelst min Tro sendte fra San Francisco til New Orleans, uden at jeg havde den ringeste Anelse derom, førend de vare langt ude paa Havet. Om Morgenen kom de kjære Børn, som de vare vante til, saasnart deres Fader var gaaet, (sædvanligviis Kl. 9) klappede i Hænderne og sagde: „Nu, Mo'er, kunne vi have en god Stund; Fa'er er gaaet; vi kunne synge og bede saa meget, vi ønske." Og de bade hiin Morgen, som jeg aldrig nogensinde havde troet et Barn kunde bede. De kyssede mig, og sagde: „God Morgen, kjære Moder," omtrent Kl. 10, og gik til Skolen. Kl. 3 ventede jeg dem tilbage; jeg løftede paa Gardinet — aabnede Døren for at see om ikke Albert og Annie kom; men ak, min Gud! de kom aldrig!

Kl. 4 kom deres Fader og underrettede mig om, at de vare paa Veien til New Orleans. Han sagde: „Jeg bragte dem ombord paa *Sierra Nevada* Kl. 10 i Morges, og nu ere de, hvor Du og de fordømte Mormoner aldrig mere ville faae dem at see."

Hiin Nat aflaasede han Dørene, lukkede mig inde i et Værelse, tog alle Nøglerne ind i sit Kammer og tillaasede Døren. Kan Nogen fatte min elendige Tilstand? Mine Raab forstyrrede ham, og omtrent Kl. 2 lukkede han Døren til mit Værelse op. Om Morgenen gik jeg fra Værelse til Værelse, jeg løb paa Gaden og raabte Fitzroy, Albert og Annie. Men intet Barn svarede.

Jeg hørte lette Fodtrin under Vinduet, jeg løb til og raabte: „Mine Børn!" — men det var ikke mine. Min Broder E. C. Mc Comb sagde, jeg skulde reise til mine Børn med næste Dampskib; men Mc Lean sagde, han vilde Intet have dermed at gjøre.

En Kjøbmand i San Francisco sagde, at han vilde give mig 20 Dollars, og han forsikkrede mig, at jeg paa een Time hos Kjøbmændene i hans Nabolav kunde samle de fornødne Midler for at kunne komme til mine Børn. Efter dette broutede Mc Lean af, at jeg var i hans Vold, og han vilde nok see paa, om jeg kunde komme afsted eller ikke. Jeg fortalte ham om de Forslag, man havde gjort mig. Han sagde, han skulde skaffe mig paa Daarehuset inden 24 Timer. Det har han imidlertid aldrig gjort Forsøg paa.

To Uger efter Børnenes Afreise udstyrede han mig for Reisen, og førte mig ombord paa et Dampskib, der gik til New Orleans om Nicaragua, og gav Officererne de strengeste Befalinger med Hensyn til mig, at de skulde indespærre mig, hvis jeg begyndte at rase.

To Uger efter Børnenes Ankomst til mine Forældre, stod jeg for dem.

Jeg blev der tre Maaneder, fortrykket fra alle Kanter, idet jeg blev strengt bevogtet, for at jeg ikke skulde *spadsere, tale, bede eller sove med mine egne dyrebare Børn.*

Under disse Omstændigheder svækkedes min Helbred, og jeg følte, at jeg ikke længere kunde overleve en saa stor Sjælekamp, i Særdeleshed i hiint usunde Klimat.

I denne fortvivlede Tilstand lykkedes det mig eengang at faac mine Lam bort, og at holde dem skjult i fire Dage; men det mislykkedes for mig at faae dem ud af Staden. Min Fader forsikkrede mig derpaa om, at han vilde forandre sin Behandlingsmaade mod mig; han sagde, jeg skulde faae et Værelse for mig selv og mine Børn, og at de kunde gaae og komme med mig, forudsat jeg vilde love, ikke at føre dem bort fra Staden uden hans Samtykke. Ifølge dette Tilbud vendte jeg tilbage til min Faders Huus; men min Sygdom blev værre og værre, og jeg saae tydeligt, at jeg ikke kunde leve Sommeren over i New Orleans.

Jeg raadførte mig derfor med min Fader om at flytte, og sagde, at jeg ønskede at reise til Store Saltsø Stad. Han sagde, at dersom jeg ikke vilde forsøge paa at tage Børnene med, vilde han hjælpe mig med Alt, hvad han kunde.

Nogle Dage senere var jeg ombord paa Damskibet *May Flower* paa Veien til St. Louis, og derfra gik jeg med det lille Dampskib *Alma* op ad Missouri-Floden til Atchison, Kansas Territorium, hvor jeg stødte sammen med „Mormon-Emigrationen."

Jeg blev ansat som Kok for et Selskab af 10 Personer, for at kunne udrede Reiseomkostningerne, og saaledes kom jeg over Sletterne til Store Saltsø Stad.

Jeg blev der netop eet Aar, da jeg forlod Staden Aarsdagen for min Ankomst (den 11te September 1855).

Medens jeg opholdt mig der, holdt jeg Skole, i hvilken jeg underviste ti af P. P. Pratts Børn og havde Kosten i hans Familie syv Maaneder. De øvrige fire Maaneder underviste jeg i Guvernør Youngs Familie-Skole og havde Kosten i hans Huus.

Den 11te Septbr. sidstleden forlod jeg Byen med et Selskab Missionærer, bestaaende af omtrent tyve Ældster og tolv Fruentimre. Jeg kjørte i en Vogn med to Ældster og een Dame, saa der altsaa var fire af os. Jeg havde Proviant selv, og kogte for de tre Andre for at kjøre med.

I St. Louis laante jeg 100 Dollars af Kirkens Fond og fortsatte Reisen til New Orleans. Det var min Hensigt, da jeg forlod Saltsø Staden, at gaae til mine Børn, *og faae dem, om jeg kunde.*

Jeg har gjort, hvad jeg kunde, *ja Alt, hvad jeg kunde; jeg krøver Himmelen og Jorden til Vidner.*

Jeg og mine Børn toge med Jernbanetoget fra min Faders Huus til New Orleans i Forretninger, en Løverdag Kl. 12, en Reise paa 5 a 6 Mile.

Ved St. Charles leiede jeg en Vogn for fem Timer, da jeg agtede at reise med et Dampskib til Galveston i Texas den paafølgende Morgen Kl. 8; men til min store Sorg skulde intet Dampskib afgaae før Torsdag. Jeg opholdt mig tilligemed mine Børn den Nat, Søndag og Søndag Nat i de Forenede Staters Hotel, holdt af Mrs. Smith.

Da jeg ikke fandt det raadeligt at forblive i et offentligt Hotel, tog jeg Mandag Morgen med en Omnibus, efterladende mine Børn i Hotellet. Jeg kjørte med indtil den standsede langt nede i det tredie Qvarteer af Staden, forhørte mig i en tydsk Urtebod om et møbleret Værelse, og den gamle Dame, jeg der traf, pegede over paa den anden Side af Gaden. Jeg gik, og fandt et Fruentimmer i Døren, beskjæftiget med simpelt Haandarbeide. Hun saae saa ligefrem og enfoldig ud, og var saa tarvelig klædt, saa jeg tænkte, at hun sandsynligviis ikke ofte vilde faae Besøg. Hun fortalte mig, at hendes Mand arbeidede paa et Bugserefartøi, og at han ikke vilde komme hjem før Torsdag Aften.

Vi bleve i denne Kones Huus fire Dage. Hun overlod os sin bedste Seng, laante mig sit Kjøkkentøi og gav os Brænde at koge med, og hjalp os tilsidst at bære vor lille Kuffert til Omnibussen; men hun spurgte os aldrig hvor vi kom fra, eller hvor vi skulde hen, hvilket jeg syntes var meget forunderligt for En af hendes Kjøn.

(Fortsættes).

Skandinaviens Stjerne.

Den 15de Juli.

Det er atter bleven vor tunge Pligt at melde en anden trofast Herrens Tjeners Bortgang fra denne Verden. Alle onde og ugudelige Mennesker juble af Fryd over denne rædselfulde Handling, der er begaaet i et Land, som praler af sin Frihed i religiøs saavel som i enhver anden Henseende. Dog Br. Parley er ikke at beklage; han døde i sine Pligters Opfyldelse paa den Mission, han var bleven beskikket til i Staterne, og som han nu havde endt, og beseglede Vidnesbyrdet med sit Blod; men det tillodes ikke Fordærveren at

tilintetgjøre hans Legeme, før han havde udført, hvad han skulde. Vi ville ikke indlade os paa at give bedre Oplysninger om Br. Pratt, end hvad vi have anført fra *Millennial Star*; men vi ville opmuntre de Hellige, især de, hvem Præstedømmet er givet, at staae paa Vagt og at arbeide med forøget Iver og Nidkjærhed til vore Medmenneskers Oplysning, da vi af Krigene, Jordskjælvene, Pestilentserne, og mange andre Ulykker, der nu strømme ud over de forskjellige Nationer, kunne see, at den af Apostelen Johannes og flere af Propheterne forudforkyndte Tid er kommen, da Herrens Straffedomme skulle komme over dem, fordi de forkaste Evangelie-Budskabet, trænger hans Hellige og udgyder uskyldigt Blod, hvorved de hurtigt fylde deres Syndebæger.

Vi have modtaget *Deseret News* til den 29de April, hvoraf vi see, at Fred og Sundhed hersker over hele Utah Territorium, og Udsigterne til en rig Høst ere gode. Arbeidet paa Templet skrider raskt fremad og Cottonwood-Canal er snart færdig. Guvernør B. Young begav sig i Følge med Præsidenterne H. C. Kimball og D. H. Wells samt et stort Selskab, bestaaende af Borgere fra Saltsø Staden og de sydligere Settlementer, paa sin aarlige Reise, som denne Gang vil vare omtrent fem Uger, da de agte at tage lige til Settlementet ved *Salmon River* i Oregon Territorium.

Den 23de April Kl. 10 mødte de, der vare beskikkede til at gaae paa Missioner til Staterne, Europa og Afrika paa Tempelpladsen med deres Haandkarrer og øvrige Fornødenheder, og efter at Præs. Orson Hyde og andre af de Tolv havde talt til Raad, Opmuntring og Belærelse for dem, begave de sig afsted saa glade, muntre og fornøiede, som om de skulde vende tilbage samme Aften, medens de Fleste ville være borte i flere Aar, og sandsynligviis komme til at gjennemgaae mange Prøver og Lidelser, hvoraf Reisen over Sletterne med Haandkarrer, som herefter vil blive Befordringsmidlet for Missionærerne, istedetfor Heste, Mulæsler og Vogne, vil være blandt de mindste. Selskabet bestod af 74 Mand og en 25 Haandkarrer, hvilke vare godt udrustede, og flere af dem vare smukt bemalede med Navne og Mottoer efter Eierens Smag. Det var et særdeles interessant Skue, siger *Deseret News*, at see dette Compagnie, der bestod af Folk af forskjellig Alder, Stand og Sprog — Nogle Amerikanere, Nogle Englændere, Skotter, Irske, Wallisere, Danske, Svenske, Norske, Tydske og af andre Nationer — drage muntert afsted til deres fjerne Arbeidsmarker. Og dog var dette kun en Tiendedeel af de Missionærer, der ere, og som ville blive udsendte i Aar.

Vi have gjennem Breve fra vor elskelige Broder O. N. Liljenqvist, der var beskikket til Præs. M. Cowleys anden Raadgiver, modtaget Efterretning om den første Afdeling af vore Emigranters lykkelige Ankomst til Philadelphia. Hele Reisen havde været særdeles heldig for dem; kun to smaa Børn døde paa Havet, og en Broder, 82 Aar gammel, i Nærheden af Amerika, som blev begravet i Philadelphia. Et Barn fødtes under gunstige Omstændigheder,

og baade Moder og Barn nøde den omhyggeligste Pleie. Der fandt ingen Frafald, Overtrædelse eller Udelukkelse Sted; men Alt var Glæde, Munterhed, Lyst og Liv. Tiden tilbragtes med Prædiken, Bøn, Sang, Musik og undertiden Dands, samt med de under deres Omstændigheder forefaldne nødvendige Beskjæftigelser. Capitainen roses som en meget god og menneskekjærlig Mand, der gjorde Alt, for at være de Hellige behjælpelig. Vi ønske af Hjertet, at Herren ligeledes vil bevare dem paa den øvrige Deel af Reisen, hvilket ogsaa ønskes det andet Compagnie, der afseilede fra Liverpool den 29de Mai med Skibet *Tuscarora*, Capt. Dunlevy, og som bestod af 547 Helllge, hvoraf 286 fra Skandinavien.

General-Conferencen

i Jesu Christi Kirke af Sidste Dages Hellige, forsamlet i den midlertidige Hal, som støder op til den nordlige Ende af Tabernaklet i Store Saltsø Stad, Kl. 10 Form. den 6te April 1857.

(Fra „Deseret News.")

Præsident Brigham Young præsiderede.

Paa Forhøiningen: *Præsidenterne:* B. Young, Heber C. Kimball og Daniel H. Wells.

Af de tolv Apostler: Orson Hyde, Wilford Woodruff, Lorenzo Snow og Franklin D. Richards.

Af de Halvfjerdsindstyve: Joseph Young, Henry Herriman, Zera Pulsipher, Albert P. Rockwood, Benjamin L. Clapp og Levi W. Hancock.

Af Overpræsternes Qvorum: John Young, Præsident.

Præsiderende Biskop: Edward Hunter.

Patriarker: John Smith, John Young og Isaac Morley.

Stavens Præsidentskab: Daniel Spencer, David Fullmer og Thomas Rhoads.

Conferencens Skriver: Leo Hawkins.

Hurtigskrivere: Geo. D. Watt og John V. Long.

Kaldet til Orden af Præsident *B. Young.*

Skriveren oplæste en Lovsang, forfattet af W. G. Mills, som derefter blev sungen af Choret.

Bøn af Præsident *H. C. Kimball.*

Sang af Choret.

Præs. *B. Young* omtalte de forskjellige Punkter, som Conferencen sandsynligviis vilde henvende sin Opmærksomhed paa.

Kirkens Bestyrers Regnskab og Cassererens Regnskab over det Vedvarende Emigrations-Fonds Compagni oplæstes.

Choret sang: „How beautifull upon the mountains."

Taksigelse af Patriark *Isaac Morley.*

Kl. 2 Eftermiddag.

En Sang for 6te April 1857 af

W. G. Mills oplæstes af Skriveren og blev sjungen af Choret.

Bøn af Præs. *Orson Hyde.*

Sang af Choret.

Præs. *D. H. Wells* ønskede, at de, som stode i Gjeld til Bestyreren eller det V. E. Fond, vilde afbetale samme; sagde, at vi sandsynligviis vilde blive nødte til at gjøre Opfordring for at faae mere Hjælp til at fuldende Canalen, saa at Steen kunde befordres paa den til Templet; og udtrykte sine Følelser med Hensyn til Herrens Værk.

Præs. *H. C. Kimball* talte til Forsamlingen om Vigtigheden af at bygge Templet; Velsignelserne, som ville flyde fra samme, osv., og raadede Brødrene til at bygge Forraadshuse, og lægge op Korn for Hungersnøden, som er i Vente.

Præs. *B. Young* talte om Sparsommelighed.

Missionærernes Navne oplæstes.

Choret sang: „Blessed be the Lord."

Conferencen sluttedes til imorgen Kl. 9 Form.

Taksigelse af *Lorenzo Snow.*

7de April 1857 Kl. 9 Form.

Choret sang: „Bring forth the royal diadem."

Bøn af Patriak *John Young.*

Sang af Choret.

Ældste *Joseph L. Heywood* berettede om nogle af de Erfaringer, han havde gjort i Californien, de østlige Stater, osv.

Præs. *B. Young* foreslog derpaa at opholde Kirkens Authoriteter, som følger:

Brigham Young, Præsident for Jesu Christi Kirke af Sidste Dage Hellige, Prophet, Seer og Aabenbarer; Heber C. Kimball, første Raadgiver, Prophet, Seer og Aabenbarer; Daniel H. Wells, anden Raadgiver, Prophet, Seer og Aabenbarer.

Orson Hyde, Præsident for de tolv Apostlers Qvorum, og Parley P. Pratt., Orson Pratt, Wilford Woodruff, John Taylor, George A. Smith, Amasa Lyman, Ezra T. Benson, Charles C. Rich, Lorenzo Snow, Erastus Snow og Franklin D. Richards, Medlemmer af nævnte Qvorum.

John Smith, (Hyrums ældste Søn) præsiderende Patriark.

John Young, Præsident for Overpræsternes Qvorum.

Joseph Young, Henry Herriman, Zera Pulsipher, Albert P. Rockwood, Benjamin L. Clapp, Horace S. Eldredge og Levi W. Hancock, præsiderende Præsidenter over alle de Halvfjerdsindstyve.

John Nebeker, Præsident for de Ældstes Qvorum.

Daniel Spencer, Præsident over denne Stav af Zion.

Herman Hyde, Eleazer Miller, Phineas Richards, Levi Jackman, Ira Eldredge, John Vance, Edwin D. Wolley, John Parry, Winslow Farr, William Snow, Daniel Carn og Ira Ames, Medlemmer af Høiraadet.

Edward Hunter, præsiderende Biskop for hele Kirken.

Lewis Wight, Præsident for Præsternes Qvorum.

Me Gee Harris, Præsident for Lærernes Qvorum.

Alexander Herron, Præsident for Diaconernes Qvorum.

Brigham Young, Forvalter for Jesu Christi Kirke af Sidste Dages Hellige.

Daniel H. Wells, Overopsyns mand over de offentlige Arbeider.

Truman O. Angel, Kirkens Bygmester.

Brigham Young, Præsident for det V. E. Fond til at indsamle de Fattige; H. C. Kimball, D. H. Wells og Edward Hunter, hans Medhjælpere og Agenter for nævnte Fond.

George A. Smith, Kirkens Historieskiver og General-Registrator, og W. Woodruff, hans Medhjælper.

Samtlige Forslag vedtoges eenstemmigt.

Præs. *B. Young* henviste til Verdens Civilisation, og stillede den i Modsætning til de Sidste Dages Helliges Tilstand.

Præs. *D. H. Wells* talte om, at Hensigten med Expresse- og Befordrings-Compagniet er i Særdeleshed at lette Indvandringen ved at grundlægge midlertidige Settlementer osv.

Præs. *H. C. Kimball* talte videre om denne Gjenstand.

Navnene paa Personer, der vare beskikkede til at gaae paa Missioner, oplæstes.

Choret sang: „Awake, put on thy strenght, oh Zion."

Taksigelse af Præs. *Joseph Young.*

Kl. 2 Efterm.

Sang af Choret.

Bøn af Ældste *W. Woodruff.*

Sang af Choret.

Præs. *B. Young* talte om Expresse- og Befordrings-Compagniet.

Forsamlingen sang: „Now let us rejoice in the day of salvation."

Præs. *Orson Hyde* talte om de Personers Daarskab, som forsømte at forbedre sine Eiendomme.

Præs. *B. Young* gjorde nogle faa Bemærkninger.

En Deel Navne paa dem, der vare beskikkede til at hjælpe Expresse- og Befordrings-Compagniet, oplæstes.

Choret sang: „Blessed is he, that cometh in the name of the Lord."

Sluttedes til i Morgen Kl. 9 Form.

Taksigelse af *Daniel Spencer.*

8de April Kl. 9 Form.

Sang af Choret.

Bøn af Ældste *Benjamin L. Clapp.*

Sang af Choret.

Præsident *Orson Hyde* talte en kort Tid.

Præs. *B. Young* anførte som et Beviis paa dette Værks Sandhed, den Taknemmelighed, hvormed de Ældste modtoge Revselse.

Ældste *Franklin D. Richards* henviste til den Fremgangsmaade, han havde fulgt med Hensyn til sidste Aars Indvandring.

Ældste *W. Woodruff* talte om de Rettigheder, dette Folks Leder har til at veilede i alle Ting.

Ældste *Benjamin L. Clapp* og Præs. *Daniel Spencer* gjorde nogle faa Bemærkninger.

Præs. *B. Young* talte om Revselsens Gavnlighed, naar den modtages og vurderes retteligen.

Br. *Samuel Barson* sang: „Oh Zion, dear Zion!

Br. *J. D. T. Mc Allister* sang: „What I live for."

Præs. *John Young* henviste til disse Jesu Ord: „Mit Aag er gavnligt og min Byrde let," bevidnede, at Joseph var den største Prophet, som nogensinde levede, med Undtagelse af Guds Søn.

Ældste *Lorenzo Snow* beviste, at Enighed og Lydighed til Guds Villie igjennem vore Ledere, vil

give os Alle den Kraft, som er nødvendig for os at besidde.

Præs. *H. C. Kimball* talte om Enighed, bad Missionærerne at møde her den 22de dennes med deres Haandkarrer, Proviant og og Midler, færdige til strax at drage afsted til deres Arbeidsmarker.

Stephen Markham opfordredes til at oprette en Station ved „Sweetwater." Flere Missionærers Navne oplæstes.

Choret sang: „Praise the Lord all ye nations."

Taksigelse af Præs. *D. H. Wells*.

Kl. 2 Efterm.

Sang af Choret.

Bøn af *Reynold Cahoon*.

Sang af Choret.

Ældste *Joseph Young* talte om Lydighed.

Ældste *William H. Kimball* formanede dem, der vare i Færd med at gaae paa Mission, til ene og alene at stole paa Guds Arm.

Præs. *B. Young* talte om de Feil, vi see hos hverandre osv.; og om dem, der forlade dette Territorium.

Præs. *Joseph Young* talte om Vigtigheden af Templets Opbyggelse, om at fremme Expresse- og Befordrings-Compagniet osv.

Præs. *Orson Hyde* syntes, at de, der ere beskikkede til de forskjellige Poster paa Veien, skulde være Evangelie-Prædikanter paa det Sted.

Præs. *B. Young* ønskede, de Hellige vilde lytte til Guds Aands Hvisken, og blive veiledte af den.

Præs. *H. C. Kimball* tilraadede de Hellige, at de, naar de komme til Conference, bringe deres Offringer i Herrens Forraadshuus.

Præs. *B. Young* sagde, at der behøvedes endnu 100 Steenhuggere, og ønskede, at Biskopperne vilde tage sig af det. Talte en kort Tid om Tiende. Navnene paa flere Missionærer oplæstes.

Choret sang: „Come, let us anew, our journey pursue."

Sluttedes til i Morgen Kl. 9 Form.

Taksigelse af Biskop *E. D. Woolley*.

8de April Kl. 9 Form.

Sang af Choret.

Bøn af Ældste *David Fullmer*.

Sang af Choret.

Præs. *Young* sagde, at nu overgive vi Conferencen i de Tolvs Hænder, at de kunne bestyre den.

Ældste *Lorenzo D. Young* talte om Guds Godhed mod hans Folk.

Ældste *Parley P. Pratt junior* bar Vidnesbyrd om Guds Værks Sandhed; udtalte sin urokkelige Tillid til det og sin faste Beslutning at gaae fremad.

Ældste *W. Woodruff* talte om Lydighed og Tillid til Kirkens Authoriteter.

Ældste *Seymour B. Young* bevidnede „Mormonismens" Sandhed.

Ældste *Heber John Richards* udtalte sin Beredvillighed til at gjøre hvadsomhelst, der maatte fordres af ham.

Præs. *B. Young* talte opmuntrende til de unge Brødre, og forudsagde deres tilkommende Storhed i Guds Rige.

Ældste *John J. Greene* gjorde nogle faa Bemærkninger.

Ældste *Lorenzo Snow* talte om Helligelse.

Ældste *Brigham Young jun.* sagde, han var beredt til at fuldføre hvilkensomhelst Pligt, der paalægges ham.

Ældste *Stephen Taylor* bar Vid-

nesbyrd om, at Joseph Smith var en Guds Prophet.

Patriark *John Young* profeterede, at, dersom Missionærerne levede efter deres Religion, skulde Aanden af deres Mission hvile paa dem. Velsignede dem i Herrens Navn, og formanede dem og Overpræsterne til at beholde Indsamlings-Aanden.

Præs. *B. Young* bevidnede, at de Brødre, som netop nu havde talt, vare naturlige „Mormoner," da de ikke havde faaet Verdens Vildfarelser til at indhylle Sandhedens Lys i deres Sind.

Ældste *James Ferguson* talte om de unge „Mormon" Ældsters Indflydelse, naar de ere paa Mission; samt lidt om Helligelse.

Præs. *Orson Hyde* formanede Forældrene til at vaage over deres Børn, ikke alene som deres egne betragtet, men som Guds Riges Børn.

Ældste *Orson Pratt* jun. fremsatte Beviser til Gunst for dette Værks Sandhed.

Ældste *George Chase* gjorde nogle faa Bemærkninger.

Ældste *Joseph W. Young* talte om den Glæde og Lyksalighed, han havde nydt, medens han prædikede Evangeliet.

Dommer *Phelps* gav adskillige Bemærkninger i nogle faa Minutter og fortalte en Anecdote.

Flere Navne paa Missionærer oplæstes.

Præs. *H. C. Kimball* sagde, det er foreslaaet, at Conferencen sluttes til den 6te October Kl. 10 Form. paa dette Sted.

Choret sang: „Oh my father, thou that dwellest!"

Præs. *B. Young* sagde: Jeg siger de Hellige, at Alt, hvad som er propheteret af Herrens Tjenere under denne Conference, er sandeligen sandt, og skal skee i den Herres Jesu Christi Navn, Amen.

Taksigelse af Præs. *Brigham Young*.

Leo Hawkins,
Conferencens Skriver.

Indbetalte Bogpenge.

H. Jensen	34 Rd.	- Mk.	10 Sk.
J. C. Klingbeck	320	— —	— —
S. Gudmundsen	100	— —	— —
L. Nielsen	75	— —	— —
Summa	529	— —	10 —

Indhold.

	Side.
Parley P. Pratts Mord	305.
Redaktionsbemærkninger	314.
General-Conferencen i Store Saltsø Stad	316.

„Skandinaviens Stjerne" udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned og faaes paa Contoiret i Lorentzens Gade Nr. 504, A. 5. Stuen tilvenstre og paa alle kongelige Postcontoirer.

Udgivet og forlagt af Hector C. Haight.
Trykt hos F. E. Bording.

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de sidste Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

6. Aarg. Nr. 21. *Den 1. August 1857.* Priis: 6 Sk. pr. Expl.

Om Frafaldet.

Den theologiske Videnskabs Forfald og Tab blandt Joderne.

(„Key to Theology" 2det Cap.)

Det bliver nu vor sørgelige Forretning at udfinde den theologiske Videnskabs Forfald tilligemed dens Kræfter iblandt Nationerne, og at gjennemgaae de frygtelige Følger af et saadant Forfald.

Vi ville begynde med den jødiske Nation.

Den theologiske Videnskab, som vi før have beskrevet, blev nydt, og dens Kræfter udfoldedes paa en underfuld Maade under de forskjellige Uddelinger, benævnede den patriarkalske, den mosaiske og den jødiske.

Ikkedestomindre havde der været et stort Forfald, en Aftagen af dens Kræfter og Kundskab før dens Gjenoprettelse ved Johannes den Døber og Jesus Christus.

Dette var Følgen af, at sekteriske Grundsætninger, Delinger, Forskrifter, Bud og Lærdomme af Mennesker fik saa almindelig Overhaand, hvorved Loven og Propheterne bleve gjorte ugyldige, og et Slør kastedes over dem eller over Menneskenes Hjerter, hvilket var Aarsagen til, at de misforstodes, eller rettere sagt, at de aldeles ikke forstodes.

Det blev derfor Jesu Christi og hans Apostlers og Ældsters Pligt, saasel som hans Forløbers at modbevise hine Sekter, at gjendrive deres Lærdomme og Traditioner og at gjenoprette det, som tabtes ved denne store Videnskab.

Denne Gjenoprettelse var fra først af strengt indskrænket til den jødiske Nation; men da Apostlerne saae, at Jøderne vendte sig bort og dømte sig selv uværdige til evigt Liv, idet de foretrak deres egne kraftløse Ceremonier og Lærdomme for Videnskaben om Aabenbaringer, Mirakler, Syner og Prophetier, der altid havde oplyst deres Forfædres Fodsti, vendte de sig bort fra dem ifølge Herrens Befaling, og overførte denne Videnskab med dens Nøgler og lovlige Kræfter til Hedningerne.

Nationen havde forkastet og ihjelslaaet Messias, stenet Prophe-

terne, fængslet og endog myrdet mange af Apostlerne og de Ældste, og Jesus havde allerede med Angestens Taarer udtalt deres Dom:

„*O Jerusalem, Jerusalem! Du, som ihjelslaaer Propheterne og stener dem, der ere sendte til Dig; hvor ofte vilde jeg forsamlet dine Børn, ligesom en Hone forsamler sine Kyllinger under sine Vinger? og I vilde ikke! See Eders Huus skal lades Eder øde. Thi jeg siger Eder: I skulle fra nu af ikke see mig, førend I sige: Velsignet være den, som kommer i Herrens Navn!*"

Ved en anden Leilighed hørtes Messiæ Røst, sigende: „*Thi der skal være stor Nød paa Jorden, og Vrede over dette Folk. Og de skulle falde for Sværdets Eg, og føres fangne til alle Hedningerne; og Jerusalem skal nedtrædes af Hedningerne, indtil Hedningernes Tider fuldkommes.*"

Atter taler han om Templet, sigende: „*Her skal ikke lades Steen paa Steen, som jo skal nedbrydes.*"

Alt dette, forudsagt ved den theologiske Videnskab, opfyldtes i hiin Slægt. Og Jerusalem er bleven ødelagt, nedtraadt af Hedningerne, og Jøderne have været i Fangenskab iblandt Nationerne indtil denne Dag.

Vore Læsere ville letteligen opdage det fuldkomne Tab af den theologiske Videnskab og dens Kræfter iblandt denne Nation, Tiden, Omstændighederne og Aarsagerne til dens Forfald, samt Tiden eller Omstændighederne, som vil gjenbringe den til dem.

De tabte den, da den ved Apostlernes Haand toges fra dem og gaves til Hedningerne.

Følgen var: Tilintetgjørelsen af deres Stad, deres Tempel og deres Tilværelse som en Nation.

Deres Tempel, Præster og Offringer understøttedes ikke længere af guddommelig Kraft. De ydre Ceremonier vare derfor af ingensomhelst Nytte.

Fra den Tid af indtil den nærværende — 1851 Aar efter den christne Tidsregning — har ingen Prophets Røst lydt iblandt Jøderne.

Engle have ikke betjent dem.

Der har ikke været noget Syn fra Herren.

Ingen Drøm eller Udlæggelse.

Intet Svar ved Urim og Thummim.

Ingen Prophet.

Ingen Røst.

Ingen Lyd.

Ingen Irettesættelse.

Ingen trøstende Hvisker.

Alt er Taushed! — Stilhed — Fortvivlelsens tykke Mørke.

Alt bærer Dødens Præg og Skygge.

O, atten Aarhundreders Udmattelse, piinlig Uvished, Rastløshed, Forvirring, Ængstelse, Smerte og Sorg! O, Aarhundreders Mørke, som har indhyllet en Nation, saa at sige, i en evig Nat!

Naar, o naar vil deres Dag grye, og deres fordums Videnskabs Morgenstjerne vise sig paa Horisonten, sønderrive Skyen og indføre en lysere Dags Morgen?

Naar Hedningernes Tider fuldkommes.

Naar de ville byde et Sendebud i Herrens Navn velkommen.

Vi ville nu gaae over til at vise denne Videnskabs Fremskridt, Forfald og endelige Tab iblandt Hedningerne, og Tegnene paa dens Gjenbringelse, for Millenniets Indførelse. (3die Capitel.)

Naar vi vende tilbage til Hedningekirken, finde vi, at den theologiske Videnskab med alle dens

mirakuløse Kræfter, bestaaende af Syner, Drømme, Engle, Aabenbaringer, Prophetier, Helbredelser osv. nødes overalt. Den havde ikke tabt nogen af sine Kræfter ved Overførelsen fra Jøderne til Hedningerne. De vilde Grene deeltoge strax i det gode Oliétræes Rod og Fedme, efter at være blevne indpodede i den gode, gamle Stamme, og saaledes frembragtes den naturlige Frugt.

Men Paulus, Hedningernes store Apostel, advarede Romerne i sit Brev til dem, at de skulde tage sig i Agt, saa de ikke skulde falde bort paa samme Maade som Jøderne før dem.

Han sagde: „*Thi sparede Gud ikke de naturlige Grene, skal han maaskee ei heller spare Dig.*"

—Apostelen Johannes talte ogsaa om en vis hemmelig Magts Opkomst, og almindelige Herredømme, et Babel af aandelig eller religiøs Forvirring, i Korthed: „*Hemmelighed, Babylon den store Moder til Skjøger og al Vederstyggelighed paa Jorden.*"

Denne Magt skulde herske i alle Nationer. Jordens Konger og Regenter skulde blive drukne af hendes Horeries giftige Viin, og Jordens Kjøbmænd skulde blive rige formedelst hendes Yppigheds Fylde.

Denne Magt skulde, ifølge Propheten Daniels og Apostelen Johannis Forudsigelser, „*ødelægge den Høiestes Hellige*," „*omskifte Tider og Love*," „*være drukken af de Helliges Blod, og af Jesu Vidners Blod*," „*ødelægge det stærke og hellige Folk*," og „*føre Krig mod de Hellige og overvinde dem*" indtil en bestemt Tid.

Alle disse Prophetier og mange andre forudsige Hedningekirkens Dom, dens Udslettelse af Jorden og som Følge deraf Forfaldet og Ophøret af den theologiske Videnskab tilligemed dens Kræfter og Velsignelser i Hedningeverdenen.

I Forbindelse med disse Forudsigelser have vi de udtrykkeligste prophetiske Kundgjørelser i den hellige Skrift med Hensyn til Seiren over og den fuldkomne Tilintetgjørelse af den selvsamme hemmelige Magt, som havde ført Krig mod de Hellige.

Dens Straffedomme fremstilles som langt frygteligere, end de, der rammede Jerusalem. Plage, Pestilentse, Sværd, Jordskjælv og Ildens fortærende Luer vil udrydde den af Tilværelsen.

Da vil vor Guds Rige indtræde, og hans Søns Jesu Christi Magt indføres. Da vil den Høiestes Hellige antage Riget og Rigernes Storhed under al Himmelen.

Saaledes vil den gamle theologiske Videnskabs Kræfter, Velsignelser, Kundskab og Viisdom blive gjenoplivede.

Eftersom de ovenanførte Forudsigelser gik i Opfyldelse, aftog den theologiske Videnskab, og svandt hen iblandt Hedningerne i samme Forhold, som Kirken eller den Høiestes Hellige bleve bekrigede eller overvundne.

I Aarhundreder og Tidsaldere har der ikke lydt nogen Røst iblandt Hedningerne, mere end iblandt Jøderne. De ere faldne „*efter det samme Exempel paa Vantroe*," uagtet deres store Apostels Advarsel.

Ingen Hedninge Prophet er bleven opreist, som har hævet sin Røst.

Ingen venlig Engel har betjent dem.

Intet Syn fra Herren?

Intet Svar.

Ingen inspireret Drøm, ingen Røst, ingen Lyd fra Himlene. Ingen Aabenbaring har afbrudt Tausheden af det Midnats-Mørke, som har ruget over Nationerne.

Eller, om nogen saadan Stemme, saadant Syn eller saadan Prophet tilfældigviis opstaaer med Jesu Vidnesbyrd, som er Prophetiens Aand, er hans Vidnesbyrd bleven upaaagtet af Massen af det Folk, der kaldes Christne, hans Røst forstummet i Døden, eller ogsaa er han og hans Tilhængere blevne fordrevne fra Samfundet, for at vandre omkring i Jordens Bjerge, Skove, Huler eller Ørkener, eller paa den anden Side tvungne til at slæbe en Tilværelse igjennem i et skummelt Fængsels Eensomhed.

Tidsaldere og Aarhundreder ere gaaede hen, og ak, hvilke Lidelser! hvilken Smerte! hvilke Strømme af Taarer! hvilke Have af Blod! hvilken Stønnen! hvilke lydelige Skrig og Taarer paa Jorden! hvilke Bønner i Himmelen:

„Herre, Du Hellige og Sanddrue! hvor længe tøver Du, at dømme og hevne vort Blod paa dem, som boe paa Jorden?“

Ilden fortærede.
Sværdet ødelagde.
Helvedes Artilleri brølede.
Djævlene frydede sig.
Enker og Faderløse sørgede.
Himmelen græd.
De Hellige bad.

Retfærdigheden gyste.
Barmhjertigheden fældte en Taare af Blod, idet den trak sig tilbage.
Englene styrtede frem, halvt drægende deres flammende Sværd.
Og Guderne bestemte i et høitideligt Raad en retfærdig Hevn.

Protest, paa Protest, Forbedringer paa Forbedringer, Revolutioner, Kampe, Anstrengelser af ethvert Slags af lutter menneskelige Opfindelser, ere blevne forsøgte og atter forsøgte, men forgjæves. Den theologiske Videnskab med alle dens Nøgler og Kræfter kunde, da den eengang var tabt, ifølge det gamle prophetiske Vidnesbyrd, aldrig blive gjengiven, hverken til Jøderne eller Hedningerne føreud. Tidens Fylde kommer. *„Forend alle Tings Gjenoprettelses Tid, hvorom Gud haver talet ved sine hellige Propheters Mund fra Verden Begyndelse af.“*

Førend den Tid kommer, da *en mægtig Engel skulde flyve midt igjennem Himmelen, som havde det evige Evangelium, at forkynde dem, der boe paa Jorden, og alle Slægter, og Stammer, og Tungemaal og Folk.*

Førend *Hemmelighedsens* eller *Babylons* Doms Time.

Hedningernes Fyldes Tider.

Jødernes og alle *Israels naturlige Grenes* Gjenindpodnings Tid.

Da, og ikke før, kunde den theologiske Videnskab med dens Nøgler og Kræfter blive gjengivet til Menneskene.

Ingen enkelt eller forenede menneskelige Bestræbelser kunde erholde eller gjenbringe disse Nøgler — denne Videnskab.

En mægtig Engel holdt denne Videnskabs Nøgler for de sidste Dage. En mægtig Engel skulde gjengive det gamle Præstedømmes, og Apostelskabs Nøgler, med dets Kræfter og Velsignelser. En Røst fra Himmelen skulde aabenbare Tiden, og udraabe: *„Gaaer bort fra hende, I mit Folk, at I ikke skulle blive delagtige i hendes Synder, og at I ikke skulle*

rammes af hendes Plager. Thi hendes Synder naae indtil Himmelen, og Gud haver kommet hendes Uretfærdigheder ihu."

Alle de mellemliggende Tidsalderes Mørke, al Præstelisten og alle Regjerings Kunstgrebene i enhver Tidsalder siden Apostlernes Udryddelse, alle Undertrykkelserne, Forfølgelserne, eller Misbrugen af Magten, al Overdaadighed og Dovenskab paa den ene Side, og de haardt arbeidende Millioners Lidelser og Elendighed af Mangel paa Livets Fornødenheder paa den anden, al den Vankundighed, Overtro, Vildfarelse, Deling og Strid, som har udviklet sig under Navnet „*Christenhed*" ned til den nærværende Tid, have været Følgerne af Forfaldet og Tabet af den theologiske Videnskabs Nøgler og Kræfter, eller af Mangel paa Agtpaagivenhed paa dem, naar de vare paa Jorden.

Heller ikke vil den *christne* Verden nogensinde opnaae nogen betydelig Grad af Kundskab, Kraft eller Enighed i religiøs Henseende, førend den opdager sit Tab af denne Videnskab, indseer Nødvendigheden af dens Gjenoprettelse, og ydmyger sig i Støvet og byder et Sendebud velkommen, der kommer i Herrens Navn med et Budskab fra Himmelen, med Nøgler, overgivne af Guds Engle — et nyt apostolisk Hværv, en Gjenoprettelse af Guds Rige, Kirke, Kraft og Gaver; en ny Uddeling almindeligen forkyndt for den ganske Verden, med Kraft og medfølgende Tegn; og det Hele fuldendt ved Israels og Judæ herlige Gjenindsættelse i deres eget Land, som et selvstændigt Folk i Guds sande Faaresti, tilligemed Messiæ anden Komme og alle hans Engle med ham for at omstyrte „Hemmelighed" eller „Babylon" og regjere paa Jorden.

Saaledes ere Begivenhederne, og saaledes er Lægemidlet for de forbigangne og nærværende Onder.

Guds Regjering

af *John Taylor.*

(Fortsat fra Pagina 279.)

Syvende Capitel.

Herrens Fremgangsmaade med Verdens moralske Regjering.

Vi ville nu undersøge, hvad Deel Herren nogensinde har taget i Verdens moralske Regjering. I forrige Capitel viste jeg, at Mennesket har moralsk Handlefrihed, og handler under Herren, og er følgelig ansvarlig for ham for sine Handlinger som et moralsk, handlefrit Væsen. Men overlader han det at udføre hans Hensigter alene og uden Bistand? Nei. Betragtende Mennesket som sin Søn, har han fra Tid til anden tilbudt det sin Hjælp og Underviisning som en Fader. Han har givet Aabenbaringer til Veiledning og Advarsel for sit Folk. Han har givet Forjættelser til de Lydige og truet

de Ulydige. Han har underviist Konger, Regenter og Propheter. Han har tillige beskyttet de Retfærdige og tugtet de Ugudelige med Straf. Han har forjættet Abraham og Andre Lande og Besiddelser. Han har givet de Trofaste Forjættelse om evigt Liv, men har aldrig indskrænket eller tvunget Menneskets Villie. Han udryddede den gamle Verdens Indvaanere, fordi de havde fordærvet sig. Han regjerede ikke deres Sind; de kunde forglemme Gud, „og deres Hjerters Tanker vare ikkun onde hver Dag;“ men Jorden var Herrens, og han var vore Aanders Fader, og endskjøndt Mennesket havde Handlefrihed til at formere sit Slags, blev det dog givet ham af Gud, og dersom det var saa blindt, at det kunde fordærve sig selv og styrte Millioner af ufødte Væsener i Elendighed, da havde Universets Gud, „Aandernes Fader,“ Ret til at forhindre det. Og om Mennesket forvendte Brugen af de Evner, Gud havde givet det, og benyttede dem til Satans Tjeneste, og misbrugte den Frihed, som Skaberen saa gavmildt havde givet, da kunde Herren, skjøndt han ikke kunde indskrænke Udøvelsen af dets frie Villie, tilintetgjøre dets Legeme, og paa den Maade forhindre det fra at bringe Forbandelse over sine Efterkommere. Derfor, om en Mand overtræder Landets Love, ansees han for et daarligt Medlem af Samfundet, og bliver straffet derefter; undertiden fængslet, undertiden landsforviist og undertiden dræbt. Lovgiverne anføre som Grund herfor, at saadanne Personer ere skadelige for Samfundet; at om Forbrydelser ikke straffedes, vilde de Dydige og Gode blive forurettede; de Ugudelige vilde triumphere; Ære, Liv og Eiendom vilde man være usikker paa; og Lovløshed, Forvirring og Ødelæggelse vilde uundgaaelig paafølge.

Jeg vil her spørge: Dersom Mennesket handler efter dette Princip, har da ikke Gud Ret til at gjøre det samme i sine Regjerings-Anliggender? Eller skulde vi tiltage os Rettigheder, som vi ikke vilde tillade Herren at være i Besiddelse af? Efter dette Princip blev Djævelen og hans Engle nedstyrtede fra Himmelen. Djævelen, der havde Handlefrihed saavel som Mennesket, kom hid og forsøgte paa at ødelægge Guds Gjerninger; og det lykkedes ham saa vidt, at han fik Indflydelse over Menneskets Aand, og gjorde sig dets Legeme sin Villie underdanig, og dersom Mennesket var saa utaknemmeligt og fordærvet, at det kunde give efter for hans Indflydelse, og adlyde hans Villie, havde Gud ligesaa stor Ret til at straffe det, som Djævelen; og ligesom han kastede Djævelen og hans Engle ud af Himmelen, udryddede han ogsaa Mennesket fra Jorden, og straffede saaledes de „Aander, som vare gjenstridige i Noah Dage.“ Satan havde ingen Magt over disse Aander i Himmelen; men da de kom ned paa Jorden, fik han Indflydelse over dem, og, eftersom han intet Legeme har, benyttede han deres Legemer til at fordærve Verden, for paa denne Maade at forstyrre Jehovahs Planer; de maae derfor bære Følgerne af deres Ulydighed. Og om jeg bliver spurgt af en Tvivler, hvorfor Gud ødelagde saa mange Mennesker, svarer jeg, at dette var Guds Regjering; de havde overtraadt hans Love, vare

Forrædere imod ham, og han havde Ret til at straffe dem, for, som jeg før anførte, at forhindre dem fra at bringe Fordærvelse over Andre, og at forplante denne Elendighed paa Menneskeslægten i Tid og Evighed.

Herren har givet Love, og endskjøndt han ikke har tvunget Mennesket til at holde dem, eller indskrænket dets frie Villie, har han dog straffet det for Ulydighed, ligesom en Fader vilde gjøre med sin Søn. En Fader kan lære sit Barn rigtige Grundsætninger; men han kan ikke formaae det til at efterleve dem, medmindre han behersker og betvinger Legemet; ikkedestomindre kan han straffe det for Ulydighed, og paa den Maade udøve en moralsk eller physisk Indflydelse over det. Vor himmelske Fader gjør ligedan. Han straffede Indvaanerne i Sodoma, Gomorra, Babylon, Ninive, Jerusalem og mange andre Steder, og han vil straffe Verden efter det samme Princip.

Atter, han har tilbudt Belønninger og givet dem til de Trofaste, som f. Ex. Noa, Abraham, Isaak og Jacob; han beskyttede Israels Børn og velsignede dem med timeligt og nationalt Held, naar de tjente ham, men straffede deres Fjender; og han vilde have udstrakt sine Velsignelser til hele Verden, dersom den vilde have været ham lydig. Herren har benyttet sig af disse Indflydelser, men aldrig indskrænket Villien. Derfor siger Jesus til Jøderne: „Hvor ofte *vilde* jeg forsamlet Eder, ligerviis som en Høne forsamler sine Kyllinger under sine Vinger; men *I vilde* ikke!“ Gud vilde gjøre dem Godt, men de vilde ikke modtage det Gode. Atter, Propheten siger: „*Efterdi jeg raabte*, og *I vægrede* Eder, jeg udrakte min Haand, og Ingen gav Agt derpaa! Og I have ladet alt mit Raad fare, og I ville ikke lide min Straf. Da vil jeg, jeg ogsaa lee i Eders Ulykke; jeg vil spotte, naar det kommer, som I frygte for.“ Sal. Ordspr. 1, 24—26. Dette beviser tydeligt, at Mennesket er et frit Væsen i moralsk Henseende, at Gud aldrig har indskrænket Menneskets Aand, og at Mennesket, om det befindes at være i en elendig, fornedret og fordærvet Tilstand, følgeligviis har sig selv at bebreide derfor, og ikke Herren. Herren vilde have givet det sit Raad, dersom det havde anraabt ham derom; thi han underviste *virkeligen* Guds Mænd fordum og gav dem Love og Ordinancer, og han sagde til sit Folk, at dersom de paakaldte ham „paa Bedrøvelsens Dag, vilde han høre dem;“ og Jacob siger: „Men dersom Nogen af Eder fattes Viisdom, han bede af Gud, som giver Alle gjerne, og bebreider ikke, saa skal den gives ham.“ Jac. 1, 5. Naar Israels Børn tjente Gud og adløde ham, anerkjendte de hans Authoritet, og sagde: „Herren er vor Dommer; Herren er vor Lovgiver; Herren er vor Konge; han vil frelse os.“ Es. 33, 22. Dersom Israels Børn havde været lydige, og dette Princip havde udstrakt sig over hele Jorden, vilde vi have havt Guds Rige grundfæstet paa Jorden, og almindelig Fred og Lyksalighed vilde have hersket. Men Menneskets Fordærvelse og Udartning har ødelagt Verden, og Intet, uden Guds Viisdom, Kraft og Velsignelser kan gjenoprette den.

(Fortsættes.)

Skandinaviens Stjerne.

Den 1ste August.

Af den paa den sidste Side af dette Nummer anførte statistiske Rapport kan sees, at Antallet af Døbte i det forløbne Halvaar er 998; et Antal, som hidindtil ikke har været opnaaet i et lignende Tidsrum; et Beviis for at Herren formedelst sin Naade og Miskundhed fremmer sin Gjerning, og velsigner sine Tjeneres Bestræbelser i at udbrede Evangeliets Lys og Kundskab til Menneskens Børn. Vi have i de to sidste Maaneder besøgt Conferencerne i Jylland, paa Fyen og Bornholm, og Ældste Widerborg har besøgt Conferencerne i Sverrig. Under disse vore Reiser og Besøg i Conferencemøderne har det været os en Glæde at bevidne, at de Ældste og de Hellige, paa faa Undtagelser nær, have opfyldt deres Pligter, og tragtet efter at gjøre det Bedste de have forstaaet; derfor har ogsaa Herren velsignet vore forenede Bestræbelser, hver i vor Virkekreds, og vi ville give ham Æren for hvad der er udrettet; thi det er hans Gjerning; vi ere Redskaber i hans Haand, og arbeidende under hans Aands og Præstedømmes Veiledning kunne vi erhverve Velsignelser for os selv og Andre, baade for Tid og Evighed.

Eftersom Værkets Fremme krævede det, organiserede vi under vort Ophold i Jylland to nye Conferencer under Navn af Aarhuus og Skive; og vi haabe, at det med Guds Hjælp maa vorde til Gavn for de Retskafne og Oprigtige i hine Egne.

Vi kunne i Sandhed sige, at Danmarks Indvaanere ere meget begunstigede af Herren, der har skjenket dem Frihed til at dyrke Gud efter deres Tro og Overbeviisning. Sverrig er i saa Henseende mindre begunstiget; vel er et Forslag til et Slags Religionsfrihed blevet fremlagt i den nuværende Rigsdag i Stockholm, men Indskrænkningerne i samme ere saa mange, at de liberale Medlemmer synes ei at være tilfredse med samme, og de illiberale synes, at det, uagtet dets mange Indskrænkninger, giver for megen Frihed, saa der er ikke stor Sandsynlighed for, at der paa denne Rigsdag bliver noget ønskeligt Resultat angaaende Religions-Spørgsmaalet. Alligevel trænger Evangeliet sig frem til de Ydmyge af Hjertet og Mange glæde sig i dets Sandhed. Under nærværende Intolerance ere vore Brødre ofte udsatte for Arrest og Forfølgelse af alle Slags, og det er beklageligt, at endog Præster i deres blinde Iver opmuntre og i enkelte Tilfælde anføre den tøilesløse Pøbel til voldelig Overfald paa dem, som ville dyrke Gud efter Bibelens Love. I Norge er der den Forskjel, at, endskjøndt vore Brødre undertiden blive arresterede, ere dog Præster og Øvrighed mere humane i Udøvelsen af Lovene, og opmuntre ikke Folket til at mishandle Anderledestænkende. Vi ville haabe, at religiøs Tolerance vil efterhaanden gjennemtrænge Folkenes Sind i disse nordiske Lande, eftersom Trangen til Religionsfrihed tiltager.

Naar vi nu tage i Betragtning alle de Hindringer, som den forenede Opposition af baade geistlige og verdslige Magter søger at opstille for Fremgangen af dette Værk; hvorledes Løgne af alle Slags udspredes og varieres i det Uendelige, og alligevel see, at det trænger sig frem over alt, kunne vi i Sandhed udbryde, at Herren er mægtig til at udføre sin Gjerning og opfylde hvad han talte ved sine Propheter og Apostler fordum, og hvad han i disse sidste Dage har talt ved sin Tjener, Propheten Joseph Smith, hvem han opreiste til at grundlægge det Rige, som evindeligen skal bestaae. Lader os derfor, kjære Brødre, gaae frem med Frimodighed, men dog i Sagtmodighed og Kjærlighed til alle vore Medmennesker, og forkynde Evangeliets rene og sande Principer, og hvad Gud er ifærd med at udføre paa Jorden. Lader os lytte til og være lydige til vor himmelske Faders Raad og Veiledning i alle Ting, at han fremdeles maa velsigne vor Virken. Lader os holde os rene og ubesmittede af Verden, og forenede i een Aand og eet Sind, ville vi formaae at overvinde det Onde med det Gode, baade ved vort Exempel og vor Lære. Til de Unge sige vi: Knytter ingen Baand i Adspredelsen, som kunne hindre Eder fra at opfylde Guds Villie og Eders Tjeneste i Evangeliet, men ihukommer forhen givne Raad, agter paa og udøver Viisdomsordet, og bestræber Eder for at lære det Sprog, hvori Gud har givet og giver sine Aabenbaringer i disse sidste Dage. Erfaringen vil lære Eder Nytten og Velsignelsen af at adlyde alle de Raad, Vink og Formaninger, Lærdomme og Bud; som gives Tid efter anden; de sigte alle til vort sande Vel, baade for Tid og Evighed.

Parley P. Pratts Mord,

een af de tolv Apostler i Jesu Christi Kirke af Sidste Dages Hellige.

(Fra „the Millennial Star.")

(Fortsat fra Pag. 314.)

Kl. 8. Torsdag Morgen den 18de Decbr. 1856 vare vi om bord paa *Atlantic*, bestemt for Texas. Jeg kunde ikke erholde et seperat Kahyt, endskjøndt jeg gik til Agenten Tirsdag; de vare alle optagne. Capitainen var imidlertid god imod os, og lod os afbenytte hans Kahyt, og sendte os det Beste af enhver Sort.

I Galveston toge vi med en liden Dampbaad, Capt. Pierce, til Harrisburg, hvor vi om Natten opholdt os i Capitain Andrews's Hotel, og den næste Morgen gik vi med Trainet til Houston. To Mile fra Houston fandt vi et Hjem i Hr. William Gambells Huus; han var en Mand, der ikke bekjender sig til nogen Religion, lever godt, har Tjenere i Overflødighed og ingen Børn. Hans Kone var som en Moder for os. De tre første Uger gik jeg med andre Klæder, og derefter søgte jeg at faae noget at fortjene. Jeg fik

Empløi hos en Modehandlerinde, Mrs. Stangbury, hvor jeg var i fem Uger, af hvilke jeg tilbragte to Dage hos mine Børn, nemlig Søndag til Hvile og Mandag til Vaskning og Reparation af vort Tøi. Den 4de Marts forlod jeg Houston i Selskab med Capt. Andrews, Hr. Stanfield og James Gammel, (den sidste en Mormon-Ældste) for at reise til Ellis County, hvor Mormon-Emigrationen udrustedes for Reisen over Sletterne.

Ved et Brev fra Houston underrettedes jeg om, at Mc Lean var efter mig, og for at forebygge Ulykke, og maaskee Blodsudgydelse i Selskabet, fortsatte jeg Reisen med en Mand ved Navn Clark, som ikke var Mormon. Han havde Kone og tre Børn, en daarlig Vogn og tre Spand gode Oxer.

Med disse Folk var jeg, da Mc Lean med Følge indhentede os. De Tildragelser, som have fundet Sted fra den Dag af indtil nu, ere blevne lagte for Publicum. Det er vel bekjendt, at jeg har været arresteret ifølge en falsk Eed, og er af civile og militære Embedsmænd bleven slæbt frem for en ophidset Folkehob og for Retten som en Fange, blot for at blive koldt svaret, at jeg kunde gaae, da Intet fandtes imod mig.

Paa den Afdødes Vegne maa jeg bevidne, at det Forhold, der fandtes mellem os, havde jeg selv søgt at tilveiebringe. Da han tilligemed sin Hustru Elisabeth var bosat i San Francisco, søgte jeg ofte hans Selskab, og om Nogen dadler mig derfor, saa lad dem dadle mine stærke naturlige Bevæggrunde, der altid have tilskyndet mig at søge Lys og Sandhed, trods de Vanskeligheder, der maatte stille sig imellem mig og Gjenstanden for min Søgen.

Denne Mand var en Kilde af Lys og Kundskab, hvoraf Tusinder kunde drikke, og dog vilde Strømmen flyde lige *klar, reen og fri.*

Jeg vil villigt erkjende, at jeg ofte har besøgt hans Huus ved Daggry, da hans Hustru var syg, for at bringe noget *Kjød, Brød og Frugt,* hvoraf de kunde leve til den næste Morgen.

Vil Nogen dadle ham fordi han var fattig? Lad dem da dadle *ham;* som bød sine Disciple at gaae ud til Nationerne med det evige Evangelium uden Pung eller Taske, ja selv uden to Kjortler.

Ei heller negter jeg, at jeg fra Tid til anden ønskede meget at modtage ham i vort Huus, ligesom jeg med Glæde modtog min Mands Brødre. Vi havde ledige Værelser og Senge, tilligemed Overflødighed af Livets Fornødenheder, medens han var en fattig Fremmed, og ligesaa forhadt som en vis Nazaræer, der engang vandrede igjennem Judæa Land, og som ikke kunde finde Noget, hvortil han kunde helde sit Hoved. Efter det samme Princip, som jeg var berøvet dette Privilegium, vilde Maria og Martha være blevne straffede, fordi de toede deres Herres Fødder og løb ham i Møde, naar han vendte tilbage fra en Mission.

Jeg tilstaaer ogsaa, at jeg, da et Selskab af Hellige beredte sig til at reise fra Californien med P. P. Pratt, inderligt ønskede at være iblandt deres Tal, og gik saa vidt, at jeg bad min himmelske

Fader, at aabne en Udvei for mig, hvorved jeg kunde undgaae min Undertrykkelse, og gaae med det Folk, jeg elskede saa høit. Hvis dette ikke var Ret, maa der være en Feil i det gamle Skriftsted: „Kommer hid til mig, Alle I, som ere besværede, og jeg vil give Eder Hvile."

Jeg tør frit erklære for Engle og Mennesker, at Parley P. Pratt var uskyldig i de Ting, han anklagedes for.

Om Menneskenes Gjerninger kunde læses paa deres Ansigter, vilde alle Mennesker have vidst, at H. H. Mc Lean drev mig bort fra sig, og at han ved sine egne Handlinger for stedse tilintetgjorde alle de ømme Baand, som bandt os til hinanden, endog førend Mormonismen krydsede vor Fodsti.

Jeg tilstaaer ligeledes, at da jeg ene kom til Store Saltsø Stad, hvor jeg ikke kjendte Nogen, jeg før havde seet, uden Hr. Pratt og hans Hustru Elisabeth, opsøgte jeg deres Huus, og spurgte, om de vilde tillade mig at udhvile mig nogle Dage hos dem, medens jeg saae mig om for at faae Noget at ernære mig med. De sagde, jeg maatte blive saa længe, jeg ønskede, og Udfaldet blev som tidligere berettet. Jeg bekjender ogsaa, at det var en Kilde til stor Glæde for mig at høre, at han skulde være med det samme Selskab, som jeg vilde tage med.

Jeg negter ikke, at jeg toede hans Fødder, redede hans Haar, og at jeg ofte gik, for at han kunde kjøre. Ei heller negter jeg, at jeg med ham besøgte flere Familier i St. Louis, som ansaae det for en større Ære at modtage ham end nogen af Jordens nulevende Konger og Fyrster.

Jeg vil ogsaa sige, at det smertede mig, da jeg saae ham i Lænker, og med Glæde vilde jeg have badet hans Fødder, hvor Jernet havde afgnavet Huden.

Men dette var Intet imod hvad jeg endnu maatte see. Har jeg ikke seet *hans Hjerteblod dryppe fra det Saar, Morderkniven efterlod?*

Som levende Vidner paa, at jeg gjerne vilde være bleven skilt fra Mc Lean, medens jeg endnu boede i New Orleans, vil jeg nævne min Fader J. S. Mc Comb, og mine Brødre E. C. og J. J Mc Comb, samt Hr. John Mc Dougal Alle disse vide, at jeg raadførte mig med dem, om jeg fremdeles skulde taale den slette Behandling af en Mand, der vedblev at drikke, hvilket gjorde ham uskikket til at nyde Samqvem med sin Familie.

At mine Angivelser ere rigtige med Hensyn til vor Skilsmisse i Californien, kan Capt. Thomas Gray med Familie, Hr. Samuel Webb med Familie og mine Naboer og Venner i Almindelighed i San Francisco bevidne.

At Mc Lean med Vold drev mig ud paa Gaden ved Nattetid, og aflaasede Døren for mig, kan Capt. Gray og Dr. Bush bevidne, og jeg antager, at Mc Lean selv ikke vilde negte, at jeg dengang erklærede, at jeg *ikke længere vilde være hans Hustru*, hvor mange Aar jeg end maatte blive tvungen til at gjælde som saadan *for mine Børns Skyld.*

Jeg formoder, Mc Lean vil fremføre som Klage imod mig, *at jeg siden den Tid aldrig deelte Seng med ham.* — Jeg vil spørge enhver Mand og Qvinde med fiin Følelse, om en dydig Qvinde og trofast Moder er en saa ringe Ting, at hun atter skulde komme til en Mands Bryst, som med Vold har stødt hende fra sig, og udsat hende for Fornærmelse og Vanære paa en ugudelig Stads Gader. Den, som bejaer dette, er af en anden Mening end

E. J. Mc Comb, forhen J. E. Mc Lean.

Nogle nærmere Omstændigheder ved Mordet.

Arkansas, Amerika, ombord paa Dampskibet „H. Tucker" Arkansas Floden d. 22. Mai 1867.

Kjære Br. Orson Pratt!

Det er bleven min smertelige Pligt at sende Dem Efterretning om Deres elskede Broder Parleys Fængsling og Mord. Jeg veed det vil gjøre Dem ondt at erfare, at hans Legeme blev sønderrevet af Mordstaalet, og at han laae over en Time, uden at Nogen kom, der kunde løfte hans Hoved, eller saa meget som give ham en Drik Vand, endskjøndt han godt saae et Huus, hvor en Familie ved Navn Winn boede.

Jeg reiste tilvogns roligen fremad med mine Børn gjennem en Indianer-Stamme paa Grændserne af Arkansas, da Mc Lean, mit Livs Dæmon, traf mig. Han rev Børnene fra mig og lod mig derpaa arrestere ifølge en Klage over, at jeg havde stjaalet Klæder, der tilhørte mine Børn Albert og Annie Mc Lean, og som de havde paa. Ogsaa P. P. Pratt, James Gamwell og Elias Gamwell vare nævnte i Klagen som Deeltagere i dette Tyveri af Klæder til omtrent ti Dollars Værdi.

Dagen efter jeg blev arresteret hørte jeg, at ogsaa Deres Broder var arresteret, en stor Ophidselse fandt Sted, og da vi kom saa langt, at vi kunde see det Sted, hvor de havde Parley, laae han paa Jorden, ligesom en Mand, der har standset for at lade sin Hest græsse. Han var omringet af en 12 til 14 bevæbnede Mænd, bestaaende af Officerer og Soldater. Med den Opsynsmands Tilladelse, med hvem jeg kjørte, steg jeg af, gik hen til Br. Parley, udstrakte min Haand og sagde: „Broder Parley, vi mødes, seer det ud til, som Fanger." „Hvorledes er Deres Helbred?" spurgte han, „har De været rask?" hvorpaa jeg svarede: „Vi have een Ting at takke Gud for; vi have lært, hvordan vi skulle leve, og hvordan vi skulle døe." Jeg kastede derefter mine Øine paa Soldaterne og sagde med høi Røst: *„Alle disse bevæbnede Soldater* kunne *blot* ihjelslaae Legemet, og jeg er ligesaa beredt paa at døe, som at leve." Han svarede kun: „Dette korte Liv er snart forbi, og er blot en ubetydelig Deel af Evigheden."

Vi maatte derpaa udholde et skarpt Ridt paa en 25 engl. Mile, — Br. Parley med et Reb bunden om hans ene Fod, hvori han holdtes af en Officeer, der reed ved hans Side. De arresterede ogsaa en anden ung Mand, Ældste Higinson, som de traf paa, medens han prædikede for Creekerne (en Indianer-Stamme); og da vi forlode Fort Gibson, var han og Parley i Lænker, og jeg i en Vogn, fordi jeg var saa udmattet, at jeg ikke kunde ride. Soldater kjørte Vognen og Opsynsmanden reed med de To, som vare i Lænker.

Vi forlode Fort Gibson Løverdag og reiste hele Søndagen og halve Mandagen, og kom saaledes til Van Buren ved Arkansas Floden i Staten Arkansas. Vi førtes derpaa for Retten, for blot at blive sagt, at vi kunde gaae, ***„thi vi finde Intet imod Eder."***

Jeg har skrevet en fuldstændig Beretning til *The Mormon*, som jeg haaber, De vil faae at see; men i Tilfælde af, at den skulde blive opsnappet, vil jeg her korteligen anføre, at, da Parley løslodes af Fængslet, satte Mc Lean ti Minutter senere efter ham, i Følge med to Mænd, Borgere fra Van Buren, og lidt senere flere andre Mænd. Tolv engelske Mile fra Byen, paa Veien, der fører Nord efter, overfaldt de Deres elskelige Broder, affyrede syv Skud paa ham, og stak ham derefter flere Gange i venstre Side — eet af Stødene trængte ind i Hjertet. De første sex Kugler gjorde kun Huller i hans ene Kjoleskjød; en af Mændene reed derpaa frem og spærrde ham Veien, hvilket bragte ham i umiddelbar Berørelse med Mc Lean, *og denne Djævel selv gav ham Banesaaret;* og efter at han havde forladt ham som død, vendte han tilbage og skjød paa ham, medens han (Parley) laae paa Marken, slap Pistolen ved hans Side og flyede!

Jeg gik hen for at see ham under den „virkelige" Retsbetjents Beskyttelse næste Dag. De nærmere Omstændigheder har jeg sendt Br. Taylor i New York.

Broder Higinson og jeg svøbte hans Liig ind i fiint Linned, og Br. Higinson blev der for at see ham blive jordet omtrent een Miil (engl.) fra det Sted, han blev myrdet. Han levede 2½ Time og besvarede mange Spørgsmaal, som de Omkringboende gjorde ham. Indbyggerne i Van Buren forsynede mig med Midler, saa jeg kunde reise fire Dage efter denne blodige Scene, og jeg er nu alene paa Veien, jeg veed ikke hvorhen; men jeg veed, at Herrens Aand er med mig, og jeg har Intet at frygte. Jeg føler mig nu meget forladt; — beed for mig, Du Guds Mand, at jeg maa være trofast indtil Enden, og blive frelst med Jesus, Joseph og Parley i Guds celestiale Rige. Amen.

Deres Søster

Eleonore J. Mc Lean.

Joseph Smiths Levnetsløb.

Juli. 1836. (Fortsat fra Pag. 303)

Vi benegte at staae i nogen Forbindelse med Indianerne, men agte at holde os færdige til at forsvare vort Land imod deres barbariske Plyndringer, ligesom ethvert andet Folk. Vi troe, at alle Mennesker ere forpligtede til at understøtte og opholde de respective Regjeringer, hvorunder de leve, saa længe de blive beskyttede i deres medfødte og uafhændelige Rettigheder af disse Regjeringers Love; og at det er usømmeligt for enhver Borger, som saaledes beskyttes, at gjøre Opstand og Oprør, og om de gjøre saa, bør de straffes derfor. Det er unødvendigt at beskrive vor Tro udførligere, eller at omtale vore Lidelser; derfor have vi besluttet:

1) For Venskabs Skyld, og for at være i Fredsforbund med Borgerne i Clay County, og de med os, ville vi, uagtet det uundgaaelige Tab af Eiendom, og den Udgift, vi paadrage os ved Flytningen, indrømme deres Resolutioners Fordringer: at forlade Clay County, som udviklet i den Fortale, der ledsagede samme; og at vi ville bestræbe os for at faae Menigheden til at gjøre ligesaa, og at vi ogsaa ville anstrenge os for at standse de Helliges Indvandring til dette County.

2) At vi modtage det venlige Tilbud, som Committeen mundtligt gjorde os igaar, nemlig, at hjælpe os med Udvælgelsen af et Sted, samt med Flytningen til samme.

3) Eenstemmigt, at denne Forsamling bifalder og antager det ovenomtalte Program tilligemed Beslutningerne, som ere os herr overrakte af Committeen.

4) At T. B. Marsh, L. Wight og S. Bent beskikkes som en Committee til at overrække disse Vedtagelser til Borgernes Møde i Clay, som i Morgen skal afholdes i Liberty. Ovenstaaende vedtoges eenstemmigt af Forsamlingen.

W. W. Phelps,
Formand.

John Corrill,
Skriver.

Borgerne i Clay County samledes ifølge Aftale. Formanden og Skriveren indtoge deres Pladse, da Committeen, beskikket i det offentlige Borgermøde i Raadhuset i Liberty den 29de f. M., ved deres Formand W. J. Moss fremførte nævnte Program og Beslutningerne, fattede af de Ældste i Jesu Christi Kirke af Sidste Dages Hellige den 1ste dennes, hvorpaa vedtoges:

At denne Forsamling bifalder og antager Mormonernes Svar paa den Resolution, som vedtoges Onsdagen den 29de Juni, som fuldkommen tilfredsstillende.

At vi ville anvende vore yderste Bestræbelser for at bringe det Omhandlede i Udførelse, som indeholdes i Programmet og Beslutningerne, der udstedtes Onsdagen den 29de, og som Mormonerne indgik paa.

At vi paalægge vore Medborgere, at holde Fred med Mormonerne, som god Tro, Retfærdighed, Moralitet og Religion fordre.

At en Committee paa ti Personer, to af hvert By-Distrikt, beskikkes til at samle Penge ved

Subscription til at hjælpe de Mormoner til at forlade dette County, som ikke kunne hjælpe sig selv.

At Samuel Tillery, Jeremiah Minger og Abraham Shafer, bleve skikkes som en Committee til at modtage de ved Subscriptionen indkomne Penge i den Hensigt at hjælpe de fattige Personer, som maatte være blandt Mormonerne, til at flytte fra dette County til deres fremtidige Opholdssted, og at Kirkens Ældster opfordres til at indgive Navnene paa saadanne Personer til nævnte Committee, som vil bedømme de Beviser og Kjendsgjerninger, som berettiger Mormonerne til Hjælp, og anvende Pengene efter bedste Skjøn.

At nævnte Committee bemyndiges til at ansætte en Mand, som er skikket til at ledsage dem, der maatte ønske at undersøge et nyt Land. Det er ogsaa tilkjendegivet, at, dersom de af Committeen modtagne Penge ikke anvendes i ovennævnte Øiemed, skulle de tilbagebetales i Forhold til Subskriptionssummen.

At Formanden beskikker fem Personer i hvert Distrikt til at sætte ovennævnte Forslag i Udførelse.

Følgende Herrer, beskikkedes derpaa i de forskjellige Distrikter. *For Liberty Distrikt:* John Thornton, Joel Turnham, Peter Rogers, John Bird og David Atchison. *For Fishing Rivers Distrikt:* Elisha Cameron, E. Price, G. Withers, M. Welton og James Kazey. *For Platte Distrikt:* T. C. Gordon, S. Harris, W. Owen, L. Rollins og J. Marsh. *For Washingtons Distrikt:* B. Riley, S. Crawford, T. Findley, G. Mc Ilvaine og P. Y. G. Bartee. *For Gallatin Distrikt:* D. Dale, W. Nash, William Todd, B. Ricketts og J. Forboin.

Endvidere, at denne Forsamling anbefale Mormonerne til de tilgrændsende Countiers Borgeres gode Behandling. Vi anbefale ogsaa Indvaanerne i de tilstødende Countier at staae Mormonerne bi i at udvælge et Opholdssted for deres Folk, hvor de paa en Maade vilde være de eneste Beboere, og hvor Ingen vilde have Lyst til at forstyrre dem.

At dette Mødes Forhandlinger overrækkes Udgiverne af *Far West* med Anmodning om at trykke dem; de bleve hver for sig oplæste og eenstemmigen vedtagne og Mødet hævedes.

Liberty den 2den Juli 1836.

John Bird,
Formand.

John F. Doherty,
Skriver.

Kirtland d. 25. Juli 1836.

Til
W. W. Phelps og Andre,

Kjære Brødre!

Eders af den 1ste Dennes, som ledsagede Forhandlingerne i et offentligt Møde, holdt af Folket i Clay, er rigtig modtaget. Vi beklage, at denne Urolighed er udbrudt, men vi ansee det ikke som vor Feil. I Kere bedre bekjendte med Omstændighederne, end vi, og naturligviis blevne ledte af Viisdom i Eders Foretagen. Der med Hensyn til at forlade Landet.

(Fortsættes).

Statistisk Rapport
over
Jesu Christi Kirke af Sidste-Dags-Hellige i Skandinavien,
for Halvaaret, endende den 30te Juni 1857.

Conferencer.	Grene	Af de Halvfjers	Ældster	Præster	Lærere	Diaconer	Medlemmer	Døde	Udelukte	Emigrerede	Døde	Summa
Danmark.												
1. Kjøbenhavn	19	1	73	35	30	23	746	198	64	210	12	908
2. Aalborg	14		42	18	13	11	256	123	19	62	1	340
3. Vensyssels	18		54	4	21	11	258	115	18	50	1	348
4. Fredericia	16		38	12	10	7	194	149	32	57	7	261
5. Lollands	11		18	7	4	2	88	42	7	57	1	119
6. Bornholms	4		6	4	3	2	86	12	12	32	1	101
7. Fyens	9		18	3	4	4	68	61	13	32	3	97
Island.	1		2				5					7
Norge.												
8. Brevig	8		27	12	11	3	266	82	25	39	2	319
Sverrig.												
9. Skaane	14		27	29	19	18	347	158	28	61	2	440
10. Stockholm	9		24	9	10	6	157	58	9			206
Summa	123	1	329	133	125	87	2471	998	227	603	30	3146

Indbetalte Bogpenge.

R. Mikkelsen	150 Rd.	- Mk.	- Sk.
S. P. Guhl	59 —	— —	—
A. Weibye	410 —	3 —	12 —
N. Ädler	42 —	1 —	8 —
Summa	661 —	5 —	4 —

Indhold.

	Side.		Side.
Om Frafaldet	321.	Parley P. Pratts Mord	329.
Guds Regjering (fortsat)	325.	Joseph Smiths Levnetsløb (fortsat)	333.
Redaktionsbemærkninger	328.	Halvaarlig statistisk Rapport	336.

„Skandinaviens Stjerne" udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned og faaes paa Contoiret i Lorentzens Gade Nr. 504, A. 5. Stuen tilvenstre og paa alle kongelige Postcontoirer.

Udgivet og forlagt af Hector C. Haight.

Trykt hos F. E. Bording.

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de sidste Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

6. Aarg. Nr. 22. | *Den 15. August 1857.* | Pris: 6 Sk. pr. Expl.

Guds Regjering

af *John Taylor.*

(Fortsat fra Pagina 327.)

Ottende Capitel.

Hvis Ret er det at regjere Verden? Hvem har regjeret den?

Da vi i de foregaaende Capitler have udpeget Menneskets Natur, Bestemmelse og Herkomst, saavel aandelig som timelig; hvad Hensigten med hans Tilværelse her er; hvad Forhold han staaer i til denne Jord; hans moralske Handlefrihed; samt viist, at Gud aldrig har styret hans Handlinger, saa ville vi dernæst tale lidt om Jorden, hvis Ret det er at regjere den og hvo, der har regjeret den.

Det er ikke nødvendigt at sige saa meget om Jorden og dens Organisation nu, da vi have berørt denne Gjenstand tidligere, og da det er een, hvorom der ikke skulde være nogen Tvist iblandt Bibeltroende. Jeg vil korteligen anføre, at Paulus siger: „*Thi ved ham ere alle Ting skabte, de i Himlene og de paa Jorden, de synlige og de usynlige, være sig Throner, eller Herredømmer, eller Fyrstendømmer, eller Magter; alle Ting ere skabte ved ham og til ham.*“ Col. 1, 16. Da dette er Tilfældet, ville vi, uden videre Undersøgelse, udfinde, hvis Ret det er at regjere den. Hvis Verden er Herrens, har han visseligen Ret til at regjere den; thi vi have allerede viist, at Mennesket ingen Fuldmagt har, uden den, som er ham given. Han besidder moralsk Kraft til at regjere sine Handlinger, til enhver Tid underkastet Guds Lov; men er aldrig bleven bemyndiget til at handle uafhængigt af Gud; langt mindre er han bemyndiget til at regjere paa Jorden, uden Herrens Kaldelse og Veiledning; derfor er enhver Regjering eller ethvert Herredømme over Jorden, som ikke Herren har givet, erholdt paa en utilladelig Maade, og vil aldrig blive sanctioneret af ham. Jeg veed, at Konger og Dronninger salves og

indvies af deres forskjellige Geistlige, overeensstemmende med Skikkene og Troesbekjendelserne i de forskjellige Lande, hvorover de regjere. Der er imidlertid to Ting, som ere nødvendige, for at gjøre deres Fuldmagt gyldig, og for at de kunne blive bemyndigede til at handle som Guds Repræsentanter paa Jorden. Den første er, at de skulde kaldes af Gud; og den anden, at de Personer, der salve dem, ere tilbørligen bemyndigede til at salve dem. Det maa altsaa først blive nødvendigt at bemærke, at, dersom Konger og Dronninger udvælges af Gud, og ere hans Repræsentanter, maae de beskikkes af ham; thi hvorledes kunne de i det modsatte Tilfælde ansees som hans Repræsentanter? Propheten Hoseas klager over, at *„de gjorde sig Konger, men de havde dem ikke ved mig; de indsatte Fyrster, og jeg vidste det ikke."* Hos. 8, 4. Hvis de ere sendte af Gud, maae de forstaae deres Embede og deres Kald, samt Herrens Hensigter med det Folk, de regjere over, ligesom en Guvernør for en Provinds, eller en befuldmægtiget Embedsmand modtager sin Fuldmagt fra den Fyrste eller den Regjering, han tjener. Om vi dernæst undersøge Kongernes Stilling og Forhold til deres guddommelige Suveræn, finde vi, at der kun er to Maader, hvorpaa deres Kaldelse bliver gyldig: Den maa være given enten af Gud ved Aabenbaring til de regjerende Kongers Forfædre, og fra dem overleveret i en uafbrudt Følgerække til nærværende Tid, eller ogsaa ved direkte Aabenbaring, hvorved de beskikkes af en Herrens Prophet. Men hverken Nationerne, Rigerne eller Kongerne, som nu findes, ville anerkjende nogen af disse Maader. Alle de nuværende Riger ere grundfæstede ved Sværdet, uden noget Hensyn til Gud. Med Hensyn til deres Salvelse vilde naturligviis dét Spørgsmaal opstaae: „Hvo bemyndigede de Præster, der salvede disse Konger og Dronninger;" thi om ikke de Forrettende have nogen Myndighed til at salve og beskikke dem til at udøve Guds Lov og Regjering over Nationerne, vil deres Salvelse gavne dem lidet; — det vil kun være Menneskers Salvelse uden Guds Befaling og Sanction.

Myndigheden til at salve Konger og Dronninger maa gives paa een af de tre følgende Maader, for at de kunne blive Herrens Salvede:

1) Den maa være given ved Aabenbaring til den oprindelige christne Kirke, bemyndigende dem til at forrette denne Ordinance, og give deres Efterfølgere Fuldmagt til at gjøre det samme.

2) Ved direkte Aabenbaring, eller

3) den maa være bleven overleveret fra de gamle Jøder ved en lovlig Følgerække.

Med Hensyn til det første finde vi ikke nogen saadan Beretning i det Nye Testamente; hverken Jesus, eller hans Apostler, eller nogen af de Halvfjerdsindstyve eller af de Ældste forrettede nogensinde denne Ordinance eller talte om, at den henhørte til deres Embedsmyndighed. Følgeligviis kan ingen Fuldmagt komme derfra.

Hvad det andet Punkt angaaer, fornegte hele Christenheden ny Aabenbaring; de have saaledes, ifølge deres egen Tilstaaelse, ikke erholdt deres Fuldmagt fra den Kilde. Med Hensyn til det tredie

— selv om Jøderne havde Myndighed til at ordinere Konger, kunde de Christne sikkerligen ikke paaberaabe sig en jødisk Skik; thi den jødiske Nation og dens Fuldmagt blev ødelagt: „*de ere afbrudte ved Vantro.*“ Rom. 11, 20. De Christne fik al deres Fuldmagt til at forrette af Jesus Christus, og ikke fra Jøderne. Fra hvad Kant, Du end betragter det, er der ingen Grundvold for nogen saadan Myndighed, og følgelig er Salvelsen kun en tom Ceremoni; thi den hidrører ikke fra Gud.

Men lad os her fremsætte nogle Spørgsmaal: Tilskynder Gud christne Konger til at kjæmpe imod christne Konger? og christne Undersaatter imod christne Undersaatter? Jeg veed, de paakalde Gud; men om hvad? Under deres Krige bede de ham at ødelægge hverandre. Denne Flikkeværks-Regjering og uægte Christendom frembyder, endskjøndt det nok kunne lade sig gjøre i Mørke, dog et forunderligt Skue, naar de bringes for Sandhedens Lys.

Man kunde spørge: „Har ikke Gud givet Kongerne Fuldmagt til at regjere? Jo, han har givet den til to Slags: til det ene for at udføre visse Hensigter, som han havde for Øie med Hensyn til Nationerne; til det andet for at regjere over hans Folk; — disse vare lovligt kaldede og salvede af ham. Af det første Slags var Nebucadnezar; til ham gaves et Rige og Herredømme, siger Skriften, men visseligen ikke for at regjere Guds Folk; thi han lod gjøre et Guldbillede, som Folket maatte tilbede; og han kastede Sadrach, Mesach og Abednego ind i en gloende Ovn, fordi de ikke vilde gjøre dette. Hvori bestod da hans Kald? For det første i at regjere en ugudelig, afgudisk Nation; og for det andet for at udføre Guds Villie ved at straffe hans Folk. Da Folket, over hvilket han regjerede, havde hengivet sig til Afguderi, blev en afgudisk Konge given dem som Hersker; thi endskjøndt Herren ikke har frasagt sig Retten til at regjere Verden, giver han dog Folket Konger overeensstemmende med deres faldne Tilstand; og endskjøndt han ikke giver dem *lovlig Fuldmagt til at være hans Repræsentanter*, stiller han alligevel, ifølge sit vise Forsyn, ugudelige Mænd i saadanne Stillinger, at de kunne have Magt over en ugudelig Nation, baade for at plage hiin Nation og dem selv. Saa var Tilfældet med Pharaoh, Ægyptens Konge; og med Salmanasser, Assyriens Konge, da han trodsede Israels Gud. Det samme var Tilfældet med nogle af Israels Konger, naar Israel gjorde Oprør; og med Beltsazar, Babylons Konge, som spiste og drak med sine Hustruer og Medhustruer i Babylons Palads, da Haandskriften saaes paa Væggen: „*Tællet haver Gud dit Rige, og fuldkommet det. Du er veiet i Vægtskaaler og fundet for let.*“ Dan. 5, 26. 27. Babylon blev ødelagt; og saa fuldstændigt ere Guds Hensigter blevne udførte, hvad denne pragtfulde Stad angaaer, at Stedet, hvor den stod, nu er en Ørken. Saaledes vil og saa Tilfældet blive med Jordens Nationer og Konger i de sidste Dage, som forudsagt af Zacharias: „See en Dag kommer fra Herren, da dit Rov skal deles inden i Dig; thi jeg vil sanke alle Hedningerne imod Jerusalem til Krig, og Staden skal indtages og Husene plyndres, og Qvinderne skjændes;

og Halvdelen af Staden skal gaae ud til at bortføres; men det Øvrige af Folket skal ikke udryddes af Staden. Og Herren skal drage ud, og krige imod de samme Hedninger, som den Dag han pleiede at føre Strid, paa Stridens Dag." 14, 1—3. Læs tillige det 39te Cap. af Ezechiel. Her er altsaa et af de frygteligste Blodbad, vi kunne tænke os: Armeerne bedække bogstaveligen Landet, og saa forfærdeligt er Slagteriet, at de ikke kunne begrave de Døde, saa at Stanken deraf skal bringe de Forbigaaende til at holde for Næsen. Luftens Fugle befales ogsaa at samle sig for at æde Kongernes, Fyrsternes og de Vældiges Kjød; og alligevel vil disse Konger, Fyrster og Vældige, formedelst Forsynets Styrelse gives Folket som en Tugtelse, at Herren maa straffe baade Konge og Folk for deres Ugudeligheds Skyld. Daniel oplyser tydeligt denne Gjenstand i følgende Ord, da han taler om de Straffedomme, der skulde komme over Nebucadnezar. Han siger, at disse Straffedomme kom, „paa det at de, som leve, kunne kjende, at den Høieste haver Magt over Menneskens Rige, og giver det til hvem han vil, og opreiser en Nedrig iblandt Folket over det." 4, 17. En anden Pligt, som ugudelige Konger maa opfylde paa Jorden, er, at blive brugt af den Almægtige som en Svøbe eller et Riis til at straffe fordærvede Nationer. Derfor, da Israel havde syndet imod Gud, og Herren besluttede at revse dem, sagde han dem ved sine Propheter, at han vilde straffe dem ved Nebucadnezar, Babylons Konge. Overeensstemmende hermed kom Nebucadnezar imod Jerusalem, og bortførte Israels Børn fangne til Babylon, tilligemed Sølv- og Guldkarrene, der tilhørte Templet. Senere hen straffede Gud Babylon for dets Overtrædelser, — Cyrus, Persernes Konge, opreistes af Herren for at revse det.

Men regjerede nogen af disse Konger Guds Folk? eller bleve de ordinerede af Herren? Nei; kun som hans Sværd til at udøve hans Straffedomme over Nationerne. Saaledes var det ogsaa med Alexander, Cæsar og Andre, og derfor beder Paulus de Christne paa hans Tid at være Konger og Fyrster underdanige. Og hvorfor? Disse Mænd vare beskikkede i en vis Hensigt, og det var ikke de Christne, der skulde sætte Guds Riges Anliggender i Orden, eller regjere Verden; Herren vilde gjøre det i sin egen Tid og paa sin egen Maade; det tilkom dem at oppebie „alle Tings Gjenoprettelses Tid."

En anden Klasse af Konger vare dem, der bleve salvede til at regjere Guds Folk, Israels Børn. En saadan var Saul, som salvedes af Samuel; ligeledes David og Salomon og mange af Israels Konger. De Konger, som vare salvede og anerkjendte af Herren, vare ikke alene Konger, men Præster. Derfor, da Saul havde syndet imod Gud, og Herrens Aand havde forladt ham, „adspurgte han Herren, men Herren svarede ham Intet, hverken ved Drømme, eller ved Urim, eller ved Propheterne." 1 Sam. 28, 6. Ogsaa David handlede som en Præst, og kunde faae Kundskab og Aabenbaring fra Herren; thi da Saul blev forkastet, og han søgte efter Davids Liv, bad David om Livkjortelen, der benyttedes af Præsterne. See 2 Moseb. 28. „Og David sagde til Ab-Jathar, Præsten: Bær hid

Livkjortelen: „Og David sagde: Herre, Israels Gud! din Tjener har jo hørt, at Saul søger at komme til Keila, for at fordærve Staden for min Skyld. Mon Mændene af Keila skulle overantvorde mig i hans Haand? Mon Saul skal komme ned, saasom din Tjener haver hørt? Herre, Israels Gud! forkynd din Tjener det. Og Herren sagde: Han skal komme ned. Da sagde David: Mon Mændene af Keila skulle overantvorde mig og mine Mænd i Sauls Haand? Og Herren sagde: De skulle overantvorde Dig." 1 Sam. 23. 9—12. Her finde vi, at David virkeligen bad Herren om Underviisning, og at han fik samme. Herren havde forladt Saul, og vilde ikke svare ham; men David derimod svarede han. See ogsaa 23, 2; 30, 8; 2 Sam. 2, 1; 5, 19—25; 21, 1 og 1 Krøn. 14, 10—14. Af alt det Ovenstaaende lære vi, at David Intet foretog sig, uden han først spurgte Herren. Salomon handlede ogsaa som en Præst, saavel som en Konge; og der siges om ham, at han elskede Herren, og vandrede efter David sin Faders Skikke. Og Herren gav ham Viisdom og underviste ham i Rigets Anliggender. Naar han bad til Herren om Viisdom, opfyldte Gud hans Hjertes Ønske og gav ham Viisdom, Rigdom og Ære. „Og Juda og Israel boede tryggeligen, hver under sit Viintræ og under sit Figentræ, fra Dan indtil Beersheba, alle Salomons Dage;" og da han havde fuldendt at bygge Templet, offrede han sine Offringer og anerkjendte Israels Gud; og han bad for den Nation, han regjerede over, ikke ved nogen Stedfortræder, men han selv." Og Salomon stod for Herrens Alter for al Israels Forsamling, og udbredte sine Hænder mod Himmelen;" og derpaa opsendte han en Bøn for sig selv, sit Folk og Nationen. See 1 Kong. 8, 22. Og vi lære, at senerehen viste Herren sig for ham og sagde til ham: „Jeg har hørt din Bøn og din ydmyge Begjering, som Du haver bedet om for mit Ansigt; jeg haver helliget dette Huus, som Du haver bygget, at jeg vil sætte mit Navn der indtil evig Tid, og mine Øine og mit Hjerte skulle være der alle Dage. Og Du, dersom Du vandrer for mit Ansigt, ligesom David, din Fader vandrede, med et fuldkomment Hjerte og med Oprigtighed, til at gjøre efter alt det, som jeg haver budet Dig, og Du holder mine Skikke og mine Rette, da vil jeg stadfæste dit Riges Throne over Israel evindeligen, saasom jeg talede til David, din Fader, og sagde: Dig skal ikke fattes en Mand paa Israels Throne. Dersom I vende tilbage, I og Eders Børn fra mig, og ikke holde mine Bud og mine Skikke, som jeg gav for Eders Ansigt, og gaae og tjene andre Guder, og tilbede dem, da vil jeg udrydde Israel fra at være paa Landet, som jeg haver givet dem, og det Huus, som jeg haver helliget til mit Navn, vil jeg lade fare fra mit Ansigt, og Israel skal blive til et Ordsprog og til en Spot iblandt alle Folk; og ved dette Huus, som skal blive høit, skulle Alle, som gaae frem forbi det, forbauses og hvisle, og de skulle sige: Hvorfor haver Herren gjort saaledes ved dette Land og ved dette Huus? Og de skulle svare: Fordi de forlode Herren deres Gud, der førte deres Fædre ud af Ægypti Land, og holdt fast ved andre Guder, og tilbade dem og

tjente dem; derfor haver Herren ladet komme alt det Onde over dem. (1 Kong. 9, 3—9. Dette bem. Saaledes handlede altsaa disse Mænd, der vare befuldmægtigede og beskikkede af Gud, som hans Stedfortrædere paa Jorden. De modtoge deres Riger af ham; de salvedes af Guds Propheter, der modtoge Herrens Ord angaaende dem, som Tilfældet var med Saul og David; og naar de afvege fra Herren, revsede han dem, eller afsatte dem som Saul og David, og hvorpaa Historien om Israels Konger er et slaaende Exempel og paalidelig Beretning. De, der vare trofaste af dem, søgte at kjende Herrens Sind, og at udføre hans Hensigter. Den største, kraftigste og mægtigste Fyrste, som nogensinde fandtes iblandt dem, som Nation betragtet, var Salomon, som bad Gud om Viisdom og fik den ogsaa; og den Viisdom bragte nødvendigviis Ære, Lykke, Sikkerhed, Rigdom, Storhed og Kraft. De retfærdige Konger, som modtoge deres Riger af Herren, gik derfor i Krig eller forkyndte Fred ifølge hans Underviisning; de vare hans Repræsentanter paa Jorden; og regjerede hans Folk som Herrens Salvede. Dog, selv den monarkiske Regjering over Israels Huus var ikke valdeles overeensstemmende med Guds Villie, men havde sin Oprindelse i Israels Børns Oprør og Stolthed, hvilke begjerede en Konge af Herren, fordi de vare misfornøiede med deres Dommere, og ønskede at være lig de omkringboende Nationer. Det Følgende er deres Ord og Herrens Svar: „Da samlede sig alle Israels Ældste af Israel, og de kom til Samuel i Ramah. Og de sagde til ham: See, Du, Du er bleven gammel, og dine Sønner, de vandre ikke i dine Veie; saa sæt nu en Konge over os til at dømme os, ligesom alle Hedningerne have. Men det Ord var ondt for Samuels Øine, som de sagde: giv os en Konge til at dømme os; og Samuel bad ydmygeligen til Herren. Og Herren sagde til ham: Hør Folkets Røst i alt det, som de tale til Dig, thi de have ikke forkastet Dig, men mig have de forkastet, at jeg skal ikke regjere over dem. Efter alle de Gjerninger, som de have gjort, fra den Dag jeg opførte dem af Ægypten, og indtil denne Dag, da de have forladt mig, og tjent andre Guder; saaledes gjøre de ogsaa ved Dig. Saa hør nu deres Røst; dog skal Du vidne klarligen for dem og forkynde dem Kongens Viis, som skal regjere over dem. Og Samuel sagde alle Herrens Ord til Folket, de som begjerede en Konge af ham. Og han sagde: Denne skal være Kongens Viis, som skal regjere over Eder: Han skal tage Eders Sønner til at sætte for sig hos sine Vogne og iblandt sine Ryttere, og at de skulle løbe frem for hans Vogn. Og til at sætte sig Høvedsmænd over Tusinde, og Høvedsmænd over Halvtredsindstyve, og til at pløie hans Pløining, og til at høste hans Høst, og til at gjøre hans Krigs-Tøi og hans Vogn-Tøi. Og han skal tage Eders Døttre til Apothekersker, og til Kokkepiger og til Bagersker. Han skal og tage Eders Agre og Eders Viingaarde, og Eders Olie-Gaarde, de som ere gode, og give sine Tjenere. Og af Eders Sæd og Eders Viingaarde skal han tage Tiende, og give sine Hofbetjente og Tjenere. Og Eders Tjenere og Eders Tjenestepiger og Eders udvalgte, bedste,

unge Karle og Eders Asener skal han tage, og bruge til sin Gjerning. Han skal tage Tiende af Eders smaa Qvæg, og I skulle være hans Tjenere. Og naar I da raabe paa den samme Dag over Eders Konge, som I have udvalgt Eder, da skal Herren ikke svare Eder paa den Dag. Og Folket vægrede sig ved at høre Samuels Røst, og de sagde: Ingenlunde, men der skal være en Konge over os. Og vi, vi ville ogsaa være som alle Hedningerne, og vor Konge skal dømme os, og drage ud for vort Ansigt og føre vore Krige. Der Samuel havde hørt alle Folkets Ord, da talede han dem for Herrens Øren. Da sagde Herren til Samuel: Hør deres Røst, og lad en Konge regjere over dem; og Samuel sagde til Israels Mænd: Gaaer, hver til sin Stad." 1 Sam. 8, 4—22.

Vi finde, at dette mishagede Herren; de imodstode Guds Raad, men da de vare Herrens Folk, lyttede han til deres Forlangender og gav dem efter deres Ønsker; han fandt sig forpligtet til at opfylde sine Løfter, og, om de ikke fuldkommen vilde vandre efter den Regel, han foreskrev dem, vilde han give dem en Regjering efter deres eget Forlangende, som, omendskjøndt den ikke var saa god som den, han foreslog, alligevel sanktioneredes af ham; og da denne Orden engang var stadfæstet, havde de Konger, der vare beskikkede og salvede af ham, fuldkommen Ret til at see hen til ham for at faae Veiledning, som de ogsaa fik, og forsaavidt de adløde hans Villie, som hans Repræsentanter, velsignede han dem. Thi Kongerne kunde ikke dadles for den Orden, som fandtes; de vare ikke Oprindelsen til Regjeringen, men det var Folket; og Alt, hvad de kunde gjøre, var, at regjere overeensstemmende med Guds Veiledning. Men dette var ikke en fuldkommen Regjering. Herren havde noget langt Herligere for Øie, Noget, hvormed Verdens Frelse og Lyksalighed var forbunden: En Retfærdigheds-Regjering, naar ikke alene een Nation, men alle Jordens Riger, og Magter skulde gives til Guds Søn, og alle Slægter, Stammer, Tungemaal og Folk skulle tjene og adlyde ham, og da Jorden tilhører ham, tilligemed dens Beboere, skal han regjere den. Saaledes vil Tilfældet blive, som vi herefter ville vise, og et System bliver indført, som ikke alene vil gavne een Nation, men som vil regjere alle Nationer, velsigne hele Menneskeslægten, og ophøie og lykkeliggjøre Verden. Alle de Ting, der have existeret, have kun været midlertidige Foranstaltninger, afpassede efter Menneskeslægtens Svaghed, Uvidenhed og Ugudelighed, i de mørke Tidsaldere under Satans Herredømme. Hvis det Ovenanførte er Tilfældet med Hensyn til den bedste af disse Regjeringer, nemlig Israels Huses, hvad er saa deres Stilling, der regjere uden nogensomhelst Paastand paa at have faaet i deres Fuldmagt og Regentskab af Gud? Man kunde spørge: Hvad kan gjøres under disse Tingenes Stilling? Hvorledes skulle de ordnes? Dette er værdt at henvende vor Opmærksomhed paa; men da vi ville anvende Tiden herpaa senere, ville vi være tilfredse med at sige, at dette er Guds Værk, og ikke Menneskers. Han har disse Ting i sin Haand, og han maa ordne dem. Forvirring, Omveltning og Oprør ere ikke de rette Midler til

at bringe disse Ting i Orden; thi da Verden allerede er ond, vil dette kun gjøre den endnu værre. Desforuden ere ikke Nutidens Konger og Regenter mere ansvarlige end andre; de have ikke gjort Nationerne som de ere, men de fandt dem i den Tilstand; heller ikke ere de beskikkede til at regjere Verden, ei heller paastaaer nogen af dem dette. Ifølge deres meest udstrakte Begreber vilde deres Magt være indskrænket til deres egne Nationer. Nogle af Jordens Konger og Dronninger synes at drives af det Ønske at befordre den Nations Lykke, som de ere forbundne med, og over hvem de regjere. Dronningen af England er næsten almindeligt elsket af sine Undersaatter, og det med Rette; hun har været mild og fredelig i sit Levnet, og hendes Regjerings Herredømme har været saa ret, som det er muligt for en Regjering at være under de stedfindende Omstændigheder. Om der findes Onder, saa har hun ikke bevirket dem; hun fandt dem saaledes. Hun har holdt den Pagt, som hun sluttede med Nationen og søgt at fremme sine Undersaatters Vel, og de skylde hende Troskab og burde vise hende Lydighed. Og da hun, ligesaa lidt som nogen anden Monark er beskikket til at opbygge Guds Rige, eller til at grundfæste et almindeligt Herredømme, da hun er uden Fuldmagt fra Gud, er det maaskee saa god en Regjeringsform, som kan findes. Den russiske Keiser besidder, uagtet alle sine Regjeringsfeil, mange gode Charakteertræk; paa en Maade synes han at have Ærefrygt for Gud. For nogen Tid siden, da Cholera udbrød i St. Petersburg, troede Indbyggerne at deres Vandposter vare blevne forgiftede; en stor Mængde Mennesker samledes i den Hensigt for muligen at opdage og straffe Gjerningsmændene. Ophidselsen var meget stor. Da Keiseren fik høre om Opløbet, skyndte han sig at komme iblandt dem, og sagde: „Mine Børn, I tage Feil, hvis I troe, at Vandet er bleven forgiftet, og dette er Aarsagen til Eders Bedrøvelse; dette er en Straf fra Gud; lader os derfor falde ned for ham og bede ham at borttage Plagen fra os," hvorpaa han knælede ned i Folkets Midte, og bad Herren at borttage det Onde fra dem. Han har en fast Overbeviisning om, at Herren har en Gjerning for ham at udføre paa Jorden, og heri kan han maaskee have Ret. Endskjøndt han ikke er beskikket til at grundlægge Guds Rige paa Jorden, kan han ikkedestomindre være kaldet, ligesom Cæsar, Nebucadnezar og Andre, til at være en Svøbe for Nationerne, og saaledes opfylde sin Bestemmelse; thi da vi ere ved Udbruddet af store Begivenheder, og en frygtelig Dom forestaaer Nationerne, maae nogle kraftige Midler anvendes i denne saavelsom i andre Tidsaldere, for at bringe disse Ting i Udførelse.

Nogle kunne maaskee indvende imod det Foregaaende, at Paulus siger: „De Øvrigheder, som ere, ere beskikkede af Gud." Det samme siger jeg; men ikke alle Øvrigheder, der ere beskikkede af Gud, regjere til hans Ære, ei heller ere de alle forbundne med hans Regjering og hans Rige. Nebucadnezar og Baltsazar vare beskikkede af Gud, men de vare begge Afgudsdyrkere. Cyrus var beskikket af Gud, men han var en Hedning. Gud ordner sine egne Anliggender, og medens

Verden er i en afgudsdyrkende, frafalden og oprørsk Tilstand, styrer han formedelst sit Forsyn Nationens Affærer, som Daniel siger, „paa det at de, som leve, kunne kjende, at den Høieste haver Magt over Menneskens Riger, og giver det den, som han vil, og opreiser en Nedrig iblandt Folket over det.“ 4, 17. Men Andre ville fortælle os, at Paulus siger, at vi skulle „være de foresatte Øvrigheder underdanig.“ Jeg siger det samme. Gud vil grundfæste sin egen Regjering. Menneskenes Underfundighed, Oprør og Uenighed vil ikke gjøre det; og det er rigtigt for velsindede Personer at vente paa Herrens Tid og være fredsommelige og rolige, og bede for Konger, Regenter og Øvrigheder. Dette var hvad Jeremias lærte Israels Børn at gjøre: „Og søger Stadens Fred, til hvilken jeg lod Eder bortføre, og beder for den til Herren; thi naar den haver Fred, haver ogsaa I Fred.“ 29, 7. Det er tydelig, af hvad der er sagt, at der er ingen retmæssig Regjering eller Regent paa Jordens Overflade; at der ikke er nogen Konge, som er salvet og lovlig beskikket af Gud, og at de ikke *kunne* gavne Verden, hvormeget de end maatte føle Tilbøielighed dertil; thi det ligger udenfor Grændserne af deres Hersker-Omraade, og fordrer den Kraft, Aand og Forstand, som de ikke besidde. Vi see endvidere, at Opløb, Oprør, Opstand og Modstand ikke er Maaden, hvorpaa det kan gjøres. Der udfordres mere Viisdom, end den, som Keisere, Konger, Fyrster eller de forstandigste Mænd besidde, til ud af det vilde Chaos, Elendigheden og Ødelæggelsen, som har spredt sig ud over Verden, at frembringe den smukke Orden, Fred og Lyksalighed, der er skildret af Propheterne som Guds Riges Regjering.

(Fortsættes.)

Skandinaviens Stjerne.

Den 15de August.

Udenlandske Efterretninger. Utah. Den 26de Mai sidstleden kom Præsident B. Young med Følge tilbage til Saltsøstaden, efter at have været fraværende 1 Maaned og 2 Dage paa sin Tour for at besøge de nordlige Settlementer og Grene af Kirken. Reisen, 762 engl. Mile lang, var besværlig, men behagelig. Han optraadte og underviste de Hellige, hvor han foer frem, og formanede dem til en tro Opfyldelse af deres Pligter, baade i aandelig og timelig Henseende; og overalt blev han modtagen med en Kjærlighed og Hengivenhed, hans store Værd, som Præsident for Kirken og Guvernør for Territoriet, fortjener. Opholdet i Settlementet ved Salmon Floden var fire Dage. Brødrene der have opdyrket meget Land og saaet 120 Bushels Hvede dette Foraar.

Tilstanden i Utah er god; Afgrøden lover en riig Høst, og Folkets Helbred er udmærket. Der drives stadigt paa Tilhugningen af Bygningsteen til Templet og Frembringelsen af samme, hvortil snart Cottonwoodcanalen skal tages i Brug.

Den 29de Mai kom Historieskriveren George A. Smith, Utahs Repræsentant ved Congressen, J. M. Bernhisel og Bygmester Truman O. Angel til Saltsø Staden fra de Forenede Stater. I Mai blev Præsidenterne Erastus Snow og John Taylor afløste fra deres respective Missioner, den første af Ældste Horace Eldridge, som overtager Præsidiet over de vestlige Stater; og den sidstnævnte af Ældste W. J. Appleby, som overtager Præsidiet over de østlige og midterste Stater, samt Redaktionen og Udgivelsen af „the Mormon" i New York.

Udgaaende Missionærer. Den 24de April begav sig et Selskab af omtrent 70 Missionærer, beskikkede i April Conferencen til forskjellige Egne af Verden, efter at være organiserede og de fornødne Embedsmænd valgte, fra Utah paa deres Vei til Staterne. De toge afsted over Sletterne uden et eneste Trækdyr med 26 Haandkarrer, hvorpaa de trak deres Levnetsmidler, Sengeklæder, Kogeredskaber, Telte osv., og ankom til Florence den 10de Juni i Nydelsen af fuld Helbred, efter at have tilbagelagt omtrent 1060 engl. Mile over Sletterne i 48 Dage, hvoraf 7½ Dag anvendtes til at hvile og reparere Karrerne. Brødrene troede, at med nogle faa Forbedringer af Karrerne kunde maaskee Touren gjøres paa 30 til 35 Dage. De fortsatte deres Reise til Jowa, St. Louis og New York, hvorfra en Deel af dem, som vare bestemte til Europa og Afrika skulde afgaae til England den 8de Juli eller næst efter. Iblandt Navnene paa dem, som ere paa Veien til Europa, finde vi *Iver N. Iversen.*

Den Skandinaviske Emigration. Den 3die Juli sidstleden ankom Skibet Tuscarora til Philadelphia i Nord-Amerika med 537 Hellige, hvoriblandt var den 2den Afdeling af vore Emigranter, som altsaa havde 5 Ugers Overreise.

Angaaende den 1ste Afdeling af vore Emigranter give vi følgende

Uddrag af et Brev fra Ældste Charles Williams, dateret Philadelphia den 18de Juni 1857.

Førend jeg slutter mit Brev, vil jeg omtale endnu en Ting, som er værd at bemærke; det er angaaende Skibet *Westmoreland* med de skandinaviske Hellige, som ankom til vor Havn Søndagen den 31te Mai. Jeg havde den Fornøielse at gaae ombord og see nogle af mine Brødre og Søstre i Christi Pagt. De vare en reenlig og sund Flok af Folk, og just det rette Slags for Utah; det forekom mig, at de vare af de meest lydige og ydmyge Hellige, som nogensinde have reist over Atlanterhavet; deres Ansigter straalede af Glæde og deres Hjerter frydede sig ved at tænke paa, at det evige Evangelium var blevet gjengivet til Jorden igjen, og at det var blevet sendt til deres Land, og at de vare blevne de lykkelige Modtagere af samme. Jeg gjorde Bekjendtskab med to af Brødrene ved Navn Liljenqvist og Christensen, hvilke talte Engelsk temmelig godt, og de gave mig en kort Beretning om

deres Reise, saa som vare meget tilfredsstillende. Emigranterne Alle som Een roste paa det Høieste Præsidenten for Skibscompagniet, Ældste Mathias Cowley, og ligeledes hans Raadgivere, Ældsterne Lunt og Liljenqvist; de sagde, at de vare gode Mænd og netop de rette til at præsidere over dem under deres Reise over Havet. Det gjør mig godt at høre de Hellige tale vel om mine Brødre. De Hellige forlode vor Stad Tirsdagen den 2den Juni for at passere Baltimore, Wheeling og Staden Iowa. Foranstaltningerne for Reisen paa Jernbanen vare gjorte af Præsident Cannon, og enhver Ting gik paa det Ypperligste. Jeg behøver ikke at rose ham, men kan sige i faa Ord, at han er agtet og elsket af Alle, som kjende ham. Kl. 5 om Eftermiddagen satte Toget sig i Bevægelse under Fryderaab fra flere hundrede Mennesker. Jeg troer, at dersom nogensinde hans sataniske Majestæts Aander indgik i Menneskelegemer, saa havde Størsteparten af de tilstedeværende Tilskuere Legioner i sig; thi det vilde tage mig for lang Tid at berøre alle de Lokkemidler, som de anvendte for at friste de Hellige og formaae dem til ikke at fortsætte deres Reise længere; det er nok at sige, at formedelst Guds gode Aand og den beundringsværdige Veiledning og den Indflydelse, som Præsidenterne Cannon og Cowley havde over de Hellige ved deres Tolke, lykkedes det ikke de Ondskabsfulde i noget Tilfælde, hvorover Djævlene rasede.

Vi have ogsaa været begunstigede med et Brev fra Ældste *O. N. Liljenqvist*, som melder, at de forlode *Philadelphia* med Jernbanetoget den 2den Juni Kl. 5 Eftermiddag og ankom til *Iowa* den 9de Juni Kl. 5½ Eftermiddag. Underveis døde gamle Broder Hammer fra Bornholm og 3 Børn. I Iowa kjøbte Broder Liljenqvist sig en Vogn sammen med Broder Niels Nielsen; men da han blev beskikket af Præsident Little til at gaae som 2den Captein med Haandkarrecompagniet til Florence, overlod han sin Familie til Niels Nielsens Varetægt. Anfører for Oxetoget var Præsident Cowley og for Haandkarretoget Ældste Park. Oxetoget ankom til Florence den 3die Juli og Haandkarretoget Dagen derpaa. De afgik derfra den 6te og 7de. Oxetoget bestod af 32 Vogne under Anførsel af Præsident Cowley, og Broder Liljenqvist var Tolk og Captein for en Afdeling af 10 Vogne. Haandkarretoget afgik under Anførsel af Ældste Christen Christiansen, som vendte hjem fra sin Mission i de vestlige Stater. Fire gamle Emigranter vare døde, hvoriblandt nævnes Niels Garff og Kragskou, samt nogle Børn. Det øvrige Selskab var i Almindelighed vel. Broder Liljenqvist med Familie havde været frisk og rask hele Tiden, og han fremsender sin egen, sin Families og de Helliges Hilsninger til os Alle. Maa Herren fremdeles velsigne dem paa deres Reise!

Kortfattet Beskrivelse af Parley P. Pratts Liv.

(Fra „the Millennial Star")

Denne det nittende Aarhundredes store Apostel og Martyr blev født den 12te April 1807 i Burlington, Otsego County i Staten New-York. Han var den tredie Søn af Jared og Charity Pratt; Jared var en Søn af Obadiah og Jemima Pratt; Obadiah var en Søn af Christopher og Sara Pratt; Christopher var en Søn af William og Hannah Pratt; William var en Søn af Joseph Pratt; Joseph var en Søn af Lieutenant William og Elisabeth Pratt, som fandtes iblandt de første Nybyggere i Hartford, Connecticut i Aaret 1639. De antages at have ledsaget velærværdige Thomas Hooker og hans Menighed omtrent 100 i Antal fra Newtown, nu kaldet Cambridge, Massachusetts, gjennem en udyrket Egn, alene beboet af vilde Mennesker og vilde Dyr, og bleve de første Grundlæggere af Colonien ved Hartford i Juni 1636.

Denne gamle Pilegrim William Pratt var Medlem af den lovgivende Forsamling i en 25 til 30 Sessioner; og Overretten gav ham 100 Acres Land i Say Brook, Connecticut, for Tjeneste, udført som Lieutenant i Pequot Krigen; han var een af Dommerne i den første Ret i New London County. Parley P. Pratt nedstammer i lige Linie i det syvende Slægtled fra hiin udmærkede Pilegrim og beskedne Colonist i den nye Verden.

Vor myrdede Broders Ungdomsdage udmærkede sig ved Manddommens Alvorlighed og Dybsindighed. Endskjøndt hans Opdragelse, formedelst ugunstige Omstændigheder, var yderst indskrænket, lagde han dog fra Ungdommen af for Dagen sjeldne Aandsgaver. I September, 1830 drog han, veiledt af Herrens Aand, fra sit Hjem i Staten Ohio flere hundrede Mile østefter, hvor han lykkeligviis erholdt et Exemplar af eet af de nyere Tiders mærkværdigste Værker, — Mormons Bog. Han læste samme, blev overbeviist om dens guddommelige Troværdighed, og reiste for at opsøge de af Gud høiligen begunstigede Mænd, som havde seet Engle og hørt den Almægtiges Røst. Det lykkedes ham snart at finde Nogle af dem, og han erfoer af disse, at omtrent for 5 Maaneder siden var den første Menighed af de Sidste Dages Hellige bleven organiseret. Han forlangte at blive døbt, og blev strax efter ordineret til en Ældste. Den samme Maaned besøgte han Canoon, Columbia County i Staten New York — den Egn, hvor han havde tilbragt mange af sine Ungdomsdage, og efter at han havde prædiket nogle Gange i forskjellige Nabolav og døbt sin Broder Orson Pratt, vendte han tilbage til Seneca County.

Efter at have modtaget en Aabenbaring, formedelst Propheten Joseph Smith, drog han paa en Mission i Selskab med 3 til 4 Andre en 1500 engl. Mile til de vestlige Grændser af Staten Missouri; og var iblandt de første af de Hellige, som satte sine Fødder paa det udvalgte Land, hvor Staden Zion skal bygges, som en Forberedelse for vor Frelsers anden Tilkommelse.

Om Foraaret 1831 vendte han tilbage til den nordlige Deel af Ohio, hvor han traf Propheten Joseph. Om Sommeren udførte han igjen en Mission gjennem Ohio, Indiana, Illinois og Missouri, prædikede, døbte og opbyggede Menigheden.

Om Høsten 1833 blev han og omtrent 1200 Mænd, Qvinder og Børn, drevne af en morderisk, rasende Pøbel fra deres egne Huse og Marker i Jackson County, Missouri. To hundrede Huse bleve brændte, Qvæg nedskudt, Stakker af Hø og Korn brændte, mange Mennesker pidskede indtil deres Indvolde udvæltede, Andre dræbte, og den plagede Levning drevne over Floden ind i Clay County.

Strax derefter udførte Ældste Pratt en lang Reise paa omtrent 1500 engl. Mile østover, idet han prædikede Omvendelse og styrkede de Hellige.

I 1834 vendte han igjen tilbage til Clay County, Missouri, tjenende i sit hellige Kald, hvor han drog frem.

I 1835, da han var vendt tilbage til den nordlige Deel af Ohio, blev han valgt og ordineret til een af de tolv Apostler i denne sidste Uddeling; og det samme Aar udførte han en længere Reise igjennem Pennsylvanien, New York og flere af New Englands Stater og vendte igjen tilbage til Ohio.

I 1836 besøgte han Canada og grundlagte en stor Green af Kirken i Toronto og andre Grene i de tilstødende Byer.

I 1837 besøgte han Staden New York, hvor han grundlagte en stor Green af Kirken.

I 1838 flyttede han atter til Caldwell County paa de vestlige Grændser af Missouri, og i det samme Aar begyndte en anden skrækkelig Forfølgelse imod de Hellige, og de bleve for tredie Gang drevne fra deres egne Huse og Besiddelser; og deres Eiendom, beløbende sig til Millioner, blev ødelagt, nogle Snese af forsvarsløse Mænd, Qvinder og Børn bleve myrdede; Snese af Andre indespærrede i Fængselshuller, hvoriblandt var Gjenstanden for denne Skildring. Resten, omtrent femten Tusinde, blev uddreven fra Staten og fandt Tilflugt i Illinois. Ældste Pratt blev holdt i Fængsel, *uden at blive forhört*, omtrent i 8 Maaneder, da han ved Guds kjærlige Forsyns Styrelse undkom. En Beretning derom er publiseret i Millennial Star, 8de Aargang, Side 129, 145 og 161. Strax efter at han gjenvandt sin Frihed, offentliggjorde han en Historie om Forfølgelsen i Missouri, skreven medens han var i Fængsel; den første Udgave udkom i Detroit i 1839.

I 1840 besøgte han England og begyndte i Staden Manchester Udgivelsen af et Tidsskrift, betitlet *the Millennial Star*, som siden er vedbleven; den nærværende Aargang er den 19de.

I 1841 blev han beskikket til Præsident over alle de britiske Conferencer, og blev i denne høie og hæderlige Stilling indtil Høsten 1842, i hvilken Tid han udgav *Stiernen*, bestyrede de Helliges Emigration og publiserede flere mindre, men interessante Værker. Den paafølgende Vinter vendte han tilbage til Illinois, hvor han vedblev at arbeide i Tjenesten eet eller to Aar.

Omtrent i Begyndelsen af Aaret 1845 blev han beskikket til Præsident over alle Menighederne i New England og Mellemsta-

terne, idet han tog sit Hovedqvarteer i Staden New York, hvor han udgav et Tidsskrift, betitlet „The Prophet.“ Om Sommeren vendte han tilbage til Nauvoo.

I Februar 1846 blev han igjen dreven fra sit Hjem af en grusom Pøbel. En 15 til 20,000 Hellige bleve ogsaa drevne fra de Forenede Stater omtrent samme Tid, med Tab af Huse, Marker og et uhyre Beløb af Eiendom, som Pøbelen er i uforstyrret Besiddelse af indtil denne Dag. Efter at have gjennemgaaet uforlignelige Lidelser med sin Familie lykkedes det ham og de lidende Hellige at naae Indianerlandet ved Council Bluffs, og da han blev kaldet af den Hellig-Aand ved Propheten Brigham Young at gaae til England, forlod han i Lydighed til Herrens Ord sin Familie paa den vide Prærie uden Huus, eller neppe nogen Føde. Han ankom til England, hjalp til med at sætte Menighederne i Orden og styrke de Hellige paa de britiske Øer.

Om Foraaret 1847 vendte han tilbage til sin Familie og Brødre; og i det Aars Sommer og Efteraar flyttede han til Store Saltsø Dalen og led utrolige Besværligheder indtil Høsten 1848.

Han hjalp til med at danne en Constitution for Deserets provisoriske Regjering, og blev valgt til Medlem af Senatet i Generalforsamlingen; og blev siden efter valgt til Medlem af det lovgivende Raad, da Utah blev et Territorium i de Forenede Stater.

Omtrent Aaret 1850 eller 51 blev han sendt paa en Mission til det stille Havs Øer og til Sydamerika. Om Sommeren 1855 vendte han tilbage over Sierra Nevada Bjergene til sit Hjem; og en Deel af hans Tid optoges med at prædike i de forskjellige Settlementer i Utah; og til andre Tider arbeidede han med sine egne Hænder paa at dyrke sin Jord. Den paafølgende Vinter gjorde han Tjeneste som Capellan i det lovgivende Raad i Statshuset i Staden Fillmore.

Om Høsten 1856 ledsagede han omtrent 20 Missionærer over Sletterne til Staterne. Under Vinteren og en Deel af det paafølgende Foraar besøgte han de Hellige i St. Louis, Philadelphia, New York og andre Steder, idet han prædikede, skrev og publiserede de glade Tidender om Guds Rige.

Og tilsidst faldt han den 14de Mai 1857, som en ædel Martyr for Sandhedens Sag, hvilken han havde forsvaret med saadan utrættelig Standhaftighed i næsten 27 Aar. Hans sidste store og ædelmodige Handling i at forsøge paa at redde en hjælpeløs Uskyldig fra hendes vilde Forfølgeres Raseri vil vorde overantvordet til ufødte Slægter, som et uforgjængeligt Mindesmærke til hans Roes; medens hans ugudelige, grusomme Mordere, og Alle, som holdt med den djævelske Daad, skulle Itygge deres Tunger af Pine, omkomme og forglemmes.

Iblandt de talrige Skrifter af denne Apostel kunne vi nævne: 1) the „*Voice of Warning*“ (Advarsels Røsten) trykt i New York 1838, og siden oplagt i mange Gange og oversat i forskjellige fremmede Sprog; (2) hans „*Historie om Forfølgelserne i Missouri*“; 3) hans „*Poesier*“; 4) hans „*Key to Theology*,“ (Nøglen

til Theologien) et mesterligt Produkt udgivet i 1856. Hans Levnetshistorie næsten indtil Tiden for hans Martyrdød, blev skreven af ham selv og er nu om-

trent færdig til at trykkes; denne vil udentvivl vise sig at være eet af de mest interessante Værker, som have flydt fra hans Pen.

Joseph Smiths Levnetsløb.

Juli. 1836. (Fortsat fra Pag. 335).

Vi sende Eder vort Brev til Hr. Thornton og Andre, for at I maae kjende alt det, vi have sagt. Vi raade Eder til ikke at være de første Angribende. Giver ingen Anledning, og om Folket vil tillade Eder det, saa sælger Eders Eiendom; opgjører Eders Affærer, og drager i Fred. I have saa vidt havt et Tilflugtssted, og søger nu et andet eftersom Gud maa veilede.

Med Hensyn til Eders Dragen til Wisconsin kunne vi ikke sige Noget; vi skulde mene, at, om I kunde blive endnu en kort Tid i Fred, var det bedre for Eder. I kjende vore Følelser med Hensyn til ikke at give den første Fornærmelse, og ligeledes at beskytte Eders Hustruer og Smaa i det Tilfælde, at Pøbelen skulde eftertragte deres Liv. Vi ville publisere det offentlige Mødes Forhandlinger tilligemed Eders Svar, saavel som vort Brev. Vi ville lade Verden vide alle Ting, efterhaanden som de tildrage sig. Dersom vi ere forfulgte og drevne, saa skulle Menneskene faae det at vide.

Værer vise; lader Klogskab foreskrive alle Eders Raad; bevarer Fred med alle Mennesker om muligt; *holder Eder til Eders Lands Constitution*; iagttager dets Grundsætninger; og fremfor Alt viser Eder som Guds Mænd, som værdige Medborgere, og vi tvivle ingenlunde paa, at jo Samfundet om ikke lang Tid vil gjøre Retfærdighed imod Eder, og reise sig i Harme imod dem, som ere Ødhavsmænd til Eders Lidelse og Trængsel.

I den broderlige Kjærligheds Baand undertegne vi os som stedse

Sidney Rigdon.
Joseph Smith jun.
Oliver Cowdery.
F. G. Williams.
Hyrum Smith.

Brevet til Hr. Thornton, som ovenfor hentydedes til, lød som følger:

Kirtland, Geanga County, Ohio,
den 25de Juli 1836.

Til John Thornton Esq., Peter Rogers Esq., Andrew Robertson Esq., James T. V. Thompson Esq., Oberst William T. Wood, Doctor Woodson, J. Moss, James M. Hughes Esq., David R. Atchison, Esq. og A. W. Doniphan Esq.

Gentlemen!

Med Følelser af dyb Interesse have vi nyligen gjennemlæst en Artikel i the *Far West*, trykt i Liberty, Clay County, Missouri, indeholdende Forhandlingerne i et offentligt Møde af Medborgere i

nævnte County angaaende den Ophidselse, som nu fandt Sted iblandt Eder, foraarsaget enten ved løgnagtige Rygter om de Sidste Dages Helliges Kirke eller ved den Paastand, at nævnte Kirke er farlig for Eders Lands Velfærd, og vil, dersom den taales iblandt Eder, opløse de iblandt alle Mennesker saa ønskelige Freds- og Venskabsbaand, og bringe Krig og Ødelæggelse over Eders hyggelige Hjem under nærværende Omstændigheder.

Medens Rygtet gaaer omkring med dets sædvanlige Snildhed, og medens den almindelige Mening samler sig lig en Flod imod nævnte Kirkes Medlemmer, kunne vi ikke andet end beundre den Oprigtighed, hvormed Eders Udkast og Beslutninger, som fremlagdes for Medborgerne i Clay County den 29de Juni sidstleden, vare forfattede; „endskjøndt," som I udtrykke Eder i Indberetningen til nævnte Møde, „vi ikke paastaae at have den mindste Ret under Landets Constitution og Love at udrive dem med Magt," kunne dog Communer undertiden uforventet komme i en Stilling, da Viisdom, Klogskab og det første Punkt i Naturens Lov *„Selvforsvar,"* vilde tilraade, at den ansvarlige og indflydelsesrige Deel af Samfundet skulde træde frem og lede den offentlige Mening i en Retning, som forebygger Vanskeligheder, bevarer Rettigheder, og forhindrer at uskyldigt Blod skal bestænke den Jordbund, som er saa dyrt kjøbt med vore Fædres Liv og Formue; og eftersom I ere fremstaaede som „Mæglere" for at forhindre Blodsudgydelse og de Ulykker, som ledsage en Borgerkrig, tage vi, endskjøndt Fremmede, denne Anledning til at meddele Eder og formedelst Eder, dersom I saa synes, Folket i Clay County vor hjerteligste Taknemmelighed for enhver beviist Godhed imod vore Venner i deres Nød, da de bleve drevne fra deres fredelige Hjem, og til Eder ogsaa for den kloge Fremgangsmaade, under den nærværende ophidsede Tilstand af Eders Commune; men idet vi gjøre dette, fordrer Retfærdighed imod os selv som Medlemmer af den Kirke, hvortil vore Venner høre, og vor Pligt imod dem som Bekjendte og forhenværende Medborgere, at sige Noget for at befrie dem fra de slemme Beskyldninger, som ere fremførte imod dem for at berøve dem deres constitutionelle Rettigheder og drive dem ud fra Samfundets Aasyn.

(Fortsættes).

Indhold.

	Side.		Side.
Guds Regjering (fortsat)	337.	Parley P. Pratts Liv	348.
Redaktionsbemærkninger	345.	Joseph Smiths Levnetsløb (fortsat)	351.

„Skandinaviens Stjerne" udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned og faaes paa Contoiret i Lorentzens Gade Nr. 504, A. 5. Stuen tilvenstre og paa alle kongelige Postcontoirer.

Udgivet og forlagt af Hector C. Haight.

Trykt hos F. E. Bording.

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de sidste Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

6. Aarg. Nr. 23. *Den 1. September 1857.* Priis: 6 Sk. pr. Expl.

Tale af Præsident B. Young,

holdt i Tabernaklet i Store Saltso Stad den 8de Febr. 1857.

Jeg føler som om jeg var forpligtet til at komme hid og tale for Folket, da jeg i en Tid har været fraværende, og Andre have benyttet denne Forhøining.

Jeg vil maaskee ikke tale saa længe, men jeg ønsker at forfølge nogle af de Gjenstande, som Br. Cummings fremstillede for Eder, lidt videre. Jeg bevidner, at ethvert Ord, han har talt, er sandt, selv hvad han sagde om de Helliges Fremadrykken i „Snegle-Gallop." Endskjøndt det er et selvlavet Udtryk, er det dog sandt, saavel som alt det Øvrige han fremførte.

De Gjenstande, som ere blevne os forelagte, ere virkelige Lærdomsprinciper, enten I saa ansee dem derfor eller ei. Det er eet af Saliggjørelsens første Lærdomsprinciper, at blive bekjendt med vor Fader og Gud. Skriften lærer os, at dette er det evige Liv, *„at kjende Dig, den eneste sande Gud, og den, Du udsendte, Jesum Christum;"* med andre Ord, intet Menneske kan nyde eller blive beredt for det evige Liv, uden denne Kundskab.

I høre en heel Deel blive prædiket herom; og naar de Hellige omvende sig fra deres Synder, komme de tilsammen, bede og opmuntre hverandre, forsøge paa at faae Aabenbarelsens Aand, og forsøge paa at faae Gud deres Fader aabenbaret for dem, for at de kunne blive bekjendte med ham.

Der er nogle ligefremme, simple Kjendsgjerninger, jeg agter at fremstille for Eder, og jeg har kun eet Ønske, desangaaende, nemlig, at I maatte have Forstand nok til at modtage dem, bevare dem i Eders Hjerter og at overveie dem; thi de ere simple Kjendsgjerninger, grundede paa naturlige Grundsætninger — de ere ikke dunkle, naar de først eengang forstaaes.

Jeg vil sige Enhver især af Eder, at I ere vel bekjendte med Gud vor himmelske Fader, eller den store Elohim. I kjende ham Allesammen meget godt; thi der findes ikke Een af Eder, uden han

jo har levet i hans Bolig og boet hos ham Aar efter Aar; og alligevel søge I at blive bekjendt med ham, medens Sagen er, at I kun have forglemt, hvad I før vidste. Jeg talte lidt til Eder forrige Sabbath om Forglemmelse.

Der er ikke een Eneste tilstede her idag, uden han eller hun er en Søn eller Datter af dette Væsen. I Aandeverdenen bleve deres Aander først avlede og bragte i Tilværelsen, og de boede der hos deres Forældre Tidsaldere før de kom hid. Dette er maaskee haardt for Mange at troe; men det er den største Taabelighed af Verden ikke at troe det. Hvis I ikke troe det, da hører op med at kalde ham Fader; og naar I bede, saa beder til et andet Væsen.

Det vilde være urimeligt af Eder ikke at troe, hvad jeg tænker I vide, og saa gaae hjem og bede Faderen at gjøre saa og saa for Eder. Den hellige Skrift, som vi troe, har fra Begyndelsen af lært os at kalde ham vor Fader, og vi ere blevne oplærte til at bede til ham som vor Fader i vor ældste Broders Navn, hvem vi kalde Jesum Christum, Verdens Frelser; og denne Frelser var saa bestemt i dette Punkt, da han var her paa Jorden, at han lærte sine Disciple ikke at kalde Nogen paa Jorden sin Fader, thi vi have een Fader i Himmelen. Han er Frelseren, fordi det er hans Rettighed at forløse de Øvrige af Familien i Kjødet her paa Jorden; om Nogen af Eder ikke troer dette, saa sig os, hvorledes og hvad vi skulle troe. Hvis jeg nu ikke siger Eder, hvad sandt er, saa vær af den Godhed at fortælle mig Sandheden om denne Gjenstand, og lad mig vide mere, end jeg veed. Om det er haardt for Eder at troe, og om I ønske at være Sidste Dages Hellige, saa indrømmer Kjendsgjerningen, som jeg fremstiller den, og strid ikke imod den. Prøv paa at troe den; thi I ville aldrig blive bekjendte med vor Fader, aldrig nyde hans Aands Velsignelser, aldrig blive beredte til at komme i hans Nærværelse, førend I med den stærkeste Overbeviisning troe den; derfor gjorde I bedre i at forsøge paa at troe denne store Hemmelighed om Gud.

Jeg undres ikke over at Verden er indhyllet i Uvidenhed; for dem er han en ubekjendt Gud; de kunne ikke sige, hvor han opholder sig, eller hvorledes han lever, ei heller hvad Slags Væsen han er i Udseende eller Charakteer. De ønske at blive bekjendte med hans Person og Egenskaber, men de vide Intet derom. Dette er en Selvfølge af Frafaldet, som nu hersker i Verden. De have afveget fra Guds Kundskab, overtraadt hans Love, forvendt hans Skikke og gjort den evige Pagt til Intet, saa at Jorden er besmittet for dens Indbyggeres Skyld. Følgelig er det intet Mysterium for os, at Verden ikke kjender Gud; men det vilde være ubegribeligt for mig med den Kundskab, jeg nu har, at sige, at vi ikke kunne kjende Noget til ham. Vi ere hans Børn.

For at gjøre Sandheden om denne Gjenstand forstaaelig for Eder, vil jeg som et Exempel anføre Eders Fædre, som anlagde de første faste Colonier i Ny-England. Der er en heel Deel i denne Forsamling, hvis Forfædre landede ved *Plymouth Rock* i Aaret 1620. Hine Fædre begyndte at udsprede sig; de fik Børn, disse Børn fik Børn, og deres Børn fik atter Børn. Jeg er een af dem, og

Mange af denne Forsamling henhøre ogsaa til dem. Gjører Eder nu selv dette simple Spørgsmaal efter naturlige Principer: Har Slagset forandret sig? Vare ikke de, som landede ved *Plymouth Rock* af samme Slags som vi? Vare ikke deres Legemer organiserede ligesom vore? Vare ikke deres Ansigter liig vore? Havde de ikke Kundskab, kunde de ikke tale og læse? Var der ikke Haandværkere iblandt dem, og forstode de sig ikke paa Agerbrug osv., ligesom nu vi? Jo, Enhver vil indrømme dette.

Følger nu vore Fædre længere tilbage, og tager dem, som først kom til Storbritannien; vare de af det samme Slags Væsener, som de, der kom til Amerika? Ja, Alle anerkjender dette; dette er efter naturlige Principer. Saaledes kunne I vedblive at følge Menneskeslægten tilbage lige til Adam og Eva og spørge: „Ere vi af samme Slags som Adam og Eva?“ Ja, Enhver erkjender dette; thi dette kommer indenfor vor Forstands Omraade.

Men naar vi komme did, er et Slør nedladt for os, og vor Kundskab kommer tilkort. Om ikke saa var, kunde I følge Eders Historie tilbage til Eders Aanders Fader i den evige Verden. Han er et Væsen af samme Slags, som vi. Han lever paa samme Maade som vi, med den Forskjel, at vi ere jordiske, men han er himmelsk. Han har været jordisk, og er ganske og aldeles det samme Slags Væsen som vi. Enten Adam er den Person, som vi skulle betragte som vor himmelske Fader eller ikke, ansees af Mange som en stor Hemmelighed. Jeg bryder mig ikke for et Øieblik om, hvordan det er; det er ligemeget en ten vi skulle betragte ham som vor Gud, eller hans Fader eller Bedstefader; thi i ethvert Tilfælde ere vi af eet og samme Slags, af een Familie, og Jesus Christus er ogsaa af vort Slags.

I kunne høre Nutidens Theologer holde Lovtaler over Frelserens Charakteer, fremlægge hans sande Egenskaber for Folket og give en Forklaring, om hans Tilbliven, og var det ikke saa latterligt, vilde jeg sige Eder, hvad jeg har tænkt om deres Anskuelser. Br. Kimball ønsker, at jeg skal komme frem med det, derfor maae I undskylde, at jeg gjør saa. Jeg har ofte tænkt paa Muulæsler, som I vide ere halvt Hest og halvt Æsel, naar jeg har anstillet Betragtninger over de Beskrivelser, som disse Theologer gjøre. Jeg har hørt sekteriske Præster paatage sig at skildre Guds Søns Person, og de gjøre ham til Halvten af eet Slags og Halvten af et andet, og, jeg kunde ikke for, at mine Tanker, første Gang jeg hørte det, faldt paa Muulæslet, som er den meest forhadte Skabning, som nogensinde var til, troer jeg. I maae undskylde mig, men saaledes har jeg mange Gange tænkt.

Nu til Kjendsgjerninger i denne Sag. Hele Forskjellen mellem Jesus Christus og ethvert Menneske, som nogensinde levede paa Jorden fra Adams Dage af indtil nu, er simpelthen denne: Efter at Faderen engang havde været i Kjødet, og levet, som vi leve, fik han sin Ophøielse, erholdt Throner og vandt Herredømmet over Fyrstendømmer og Magter, og havde Kundskab og Magt til at skabe: at frembringe og organisere Elementerne efter naturlige Principer. Dette gjorde han efter sin Himmelfart, eller Forherli-

gelse, eller Evighed, og blev virkeligen regnet blandt Guderne, med de Væsener, der skabe, med dem, der have holdt den celestiale Lov, medens de vare i Kjødet, og som atter have faaet deres Legemer. Da var han skikket til at begynde Skabelsens Værk, som Skriften lærer. Det staaer Altsammen her i Bibelen; jeg har ikke sagt et Ord, uden det indeholdes i den Bog.

Alle Ting skabtes først aandeligen; Faderen avlede virkelig Aanderne, og de fødtes og boede hos ham. Derefter begyndte han det Arbeide at skabe jordiske Tabernakler, aldeles paa samme Maade som han selv var bleven skabt i Kjødet, ved at nyde de grovere Stoffe, som vare organiserede, og hvoraf denne Jord var sammensat, indtil hans System var gjennemtrængt af dem; følgelig bleve hans Børns Tabernakler organiserede af denne Jords grovere Stoffe.

Da Tiden kom, da hans Førstefødte — Frelseren — skulde komme til Verden og tage et Tabernakel, gik Faderen selv ned og begunstigede den Aand med et Tabernakel, istedetfor at lade nogen Anden gjøre det. Frelseren avledes af sin Aands Fader, af det samme Væsen, som er vore Aanders Fader; og det er hele den organiske Forskel imellem Jesus Christus og Eder og mig. Og Forskjellen, der er imellem Faderen og os, bestaaer deri, at han har vundet sin Ophøielse og opnaaet de evige Liv. Principet for de evige Liv, er en evig Tilværelse, evig Vedvaren og evig Ophøielse. Uendelige ere hans Riger, uendelige hans Troner og hans Herredømmer, og uendelige ere hans Afkom; de ville aldrig ophøre at formere sig fra nu af og evindeligen.

For Eder, som ere beredte til at træde ind i Faderens og Sønnens Nærværelse, vil det, jeg nu siger Eder, tilsidst ikke være mere fremmed, end de Følelser, som Een har, naar han vender tilbage til sin Faders Huus, til sine Brødre og Søstre, og nyder sine gamle Bekjendtes Selskab, efter flere Aars Fraværelse paa en langt fraliggende Ø. Ved Hjemkomsten vilde han være lykkelig, ved at see sin Fader, sine Slægtninger og sine Venner. Saaledes ville ogsaa vi, hvis vi holde den celestiale Lov, naar vore Aander gaae til Gud, som gav dem, finde, at vi ere godt kjendte der, og vi ville klarligen forstaae, at vi vide Alt om hiin Verden.

Fortæl ikke mig, at I ikke vide Noget om Gud! Jeg vil sige Eder een Ting, at det vilde anstaae Eder bedre at lægge Hænderne paa Eders Mund og bøie Eder i Støvet og raabe „ureen, ureen.“

Hvad enten I kunne modtage disse Ting eller ikke, fremsætter jeg dem i Simpelhed. Jeg fremlægger dem for Eder som et Barn, fordi de ere fuldkommen simple. Hvis I see og forstaae disse Ting, vil det skee formedelst Guds Aand; I ville ikke kunne modtage dem ved nogen anden Aand. Lige meget enten de siges Eder som med den Almægtiges Torden eller i en simpel Samtale; hvis I nyde Herrens Aand, vil den vidne for Eder, om de ere rigtige eller ikke.

Jeg er bekjendt med min Fader. Jeg er saa overbeviist om, at jeg forstaaer i stykkeviis, seer i stykkeviis og kjender og er bekjendt med ham i stykkeviis, som jeg er om, at jeg var bekjendt med min jordiske

Fader, der døde i Quincy i Illinois, efter at vi vare uddrevne fra Missouri. Min Hukommelse er stærkere med Hensyn til min jordiske Fader, end min himmelske; men hvad Kundskaben angaaer om hvad Slags han er af, hvorledes han er organiseret og med Hensyn til hans Tilværelse, da forstaaer jeg det i stykkeviis ligesaa godt som jeg forstaaer min jordiske Faders Organisation og Tilværelse. Det er min Mening desangaaende, og min Mening er for mig ligesaa god som Eders er for Eder, og hvis I ere af samme Mening, ville I være ligesaa tilfredse som jeg.

Jeg kjender min himmelske Fader og Jesus Christus, hvem han udsendte, og dette er det evige Liv; og om I ville handle efter, hvad der er bleven sagt os idag, om I ville leve i Aanden af Eders Kaldelse i den Hensigt at sikkre Eder de evige Liv, evig Tilværelse og evig Ophøielse, da vil det være godt for Eder. Men dersom dette Folk, efter at være bleven sat i en Vogn og stillet paa Veien, og efter at have ordnet for Reisen enhver Ting, som uendelig Viisdom kunde optænke, skulde flakke om i Sumperne, i Skovene iblandt Tjørn og Krat, og vandre omkring indtil Natten overfalder dem, — da siger jeg Skam for et saadant Folk.

Jeg skammer mig ved at tale om Reformation, thi om I have opfattet Aanden af Eders Religion, ville I vide, om disse Ting forholde sig saa eller ikke. Hvis I ere i Besiddelse af Aanden af Eders Religion, og have Tillid til Eder selv, saa gaaer frem og vedbliver at gjøre saa og sikkrer Eder det Liv, der ligger foran Eder, og lad der aldrig blive sagt om Eder fra denne Tid af, at I ere opvaagnede af Eders Søvn, af den Aarsag, at I altid ere vaagne.

Vi tale om Reformation, men erindrer, at I have kun netop begyndt at vandre paa Livets og Saliggjørelsens Vei. I have netop begyndt paa Banen for at opnaae det evige Liv, som er det, I ønske; derfor have I ingen Tid at tilbringe udenfor den Fodsti. Den er lige og trang, simpel og let, og Alt kan opnaaes, dersom I ville holde Eder paa den. Men dersom I skeie ud i Sumpe eller i Tjørn og Krat, og bliver indhyllede i Mørke, ville I finde, at det er haardt at komme tilbage.

Broder Cummings sagde Eder Sandheden i Morges med Hensyn til de Helliges Synder. Og jeg vil sige, at Tiden vil komme og er nær forestaaende, da de, der bekjende sig til vor Tro, ville finde, dersom de ere skyldige i det, som Nogle af dette Folk ere skyldige i, at Øxen er lagt ved Roden af Træet, og at de ville blive nedhugne. Hvad der før har været, maa blive igjen; thi Herren kommer for at gjenoprette alle Ting. Den Tid har været i Israel, under Guds Lov, den eelestiale Lov, eller det, som henhører til den eelestiale Lov, (thi den er een af Lovene i det Rige, hvor vor Fader boer) at om en Mand fandtes skyldig i Hoer, maatte han lade sit Blod blive udgydt, og den Tid er nær. Men nu siger jeg i Herrens Navn, at, dersom dette Folk ikke vil overtræde hans Love mere, men trofast leve efter deres Religion, ville deres Synder vorde dem tilgivne uden Livs Fortabelse.

I lagde Mærke til, at Br. Cummings, da han kom til det Sted, at elske vor Næste som os selv,

kunde have sagt ja og nei, efter som Tilfældet kunde være, det er sandt. Men jeg ønsker at forene det med den Lære, I læse i Bibelen. Naar ville vi elske vor Næste som os selv? Jesus sagde, at ingen Mand hader sit eget Kjød. Det indrømmes af Alle, at Enhver elsker sig selv. Dersom vi nu *retteligen* elske os selv, ønske vi at vorde frelste og at fortsætte vor Tilværelse; vi ønske at gaae ind i det Rige, hvor vi kunne nyde Evigheden og ikke mere see Sorg eller Død. Dette ønsker Enhver, som troer paa Gud. Tager nu Een af denne Forsamling, som har Kundskab med Hensyn til at blive frelst i Gud vor Faders Rige og om at blive ophøiet — Een, som kjender og forstaaer de evige Livsprincipер, og som seer Evighedens Skjønhed og Storhed foran sig, i Sammenligning med denne Verdens værdløse og forfængelige Ting, og antager, at han gribes i en stor Feil, at han har begaaet en Synd, som han veed vil skille ham af med den Ophøielse, han attraaer, og at han ikke kan opnaae den, uden hans Blod bliver udgydt, og tillige veed, at han ved sit Blods Udgydelse kan udsone sin Synd, og blive frelst og ophøiet med Guds Sønner — er der en Mand eller Qvinde i dette Huus uden de vilde sige: „Udgyd mit Blod, saa jeg kan blive frelst og ophøiet med Guds Sønner?"

I Alle Mennesker elske sig selv, og lader ethvert Individ lære disse Grundsætninger at kjende, saa vilde det glæde sig ved at faae sit Blod udgydt. Det vilde være at elske sig selv, lige til en evig Ophøielse. Vilde I elske Eders Brødre og Søstre lige saa høit, naar de have begaaet en Synd, som ikke kan udsones uden ved Udgydelsen af deres Blod? Ville I elske den Mand eller Qvinde saa høit som at udgyde deres Blod? Dette er, i hvad Jesus Chrisus meente. Han bød aldrig en Mand eller Qvinde at elske deres Fjender i deres Ryggesløshed, nei aldrig. Han tænkte aldrig paa en saadan Ting. Hans Ord ere overleverede til os som de ere i Skriften til Læsning for dem, der have Aanden, til at skjelne mellem Sandhed og Vildfarelse; de udtaltes saaledes for dem, der kunne bedømme de guddommelige Ting. Jesus Christus meente aldrig, at vi skulde elske en ugudelig Mand i hans Ugudelighed.

Tager nu de Ugudelige, saa vil jeg henvise Eder til; hvorledes Herren maatte ihjelslaae enhver Sjæl af Israeliterne, som gik ud fra Ægypten, med Undtagelse af Caleb og Josva. Han ihjelslog dem ved deres Fjenders Haand, ved Pager og ved Sværd, og hvorfor? Fordi han elskede dem, og fordi han lovede Abraham at ville frelse dem. Og han elskede Abraham, fordi han var Guds Ven, og vilde holde fast ved ham i Mørkets Time; derfor lovede han Abraham, at han vilde frelse hans Afkom. Og han kunde ikke frelse dem efter noget andet Princip; thi de havde forspildt deres Rettighed til Canaans Land formedelst Overtrædelse af Guds Lov, og de kunde ikke faae deres Synd udsonet, om de havde levet. Men hvis de bleve ihjelslagne, kunde Herren bringe dem frem i Opstandelsen og give dem Canaans Land, og han kunde ikke gjøre det paa nogen anden Maade.

Jeg kunde henvise Eder til mange andre Tilfælder, hvor Mennesker ere blevne retfærdigt ihjel-

slagne for at udsone deres Synder. Jeg har seet Snese og Hundreder af Mennesker, for hvilke der vilde have været Opreisning (i den sidste Opstandelse vil der blive), dersom deres Liv vare blevne tagne og deres Blod var bleven udgydt paa Jorden som Røgoffer for den Almægtige, men som nu ere Djævelens Engle, indtil vor ældste Broder Jesus Christus opreiser dem — seirer over Døden, Helvede og Graven. Jeg har kjendt en heel Deel, som have forladt denne Kirke, for hvilke der ikke er nogen Mulighed at naae Ophøielse; men dersom deres Blod var bleven udgydt, vilde det have været bedre for dem. Nationernes Ryggesløshed og Uvidenhed forbyder dette Princip at staae i fuld Kraft; men den Tid vil komme, da Guds Lov vil være i fuld Kraft.

Dette er at elske vor Næste som os selv; om han behøver Eders Hjælp, saa hjælp ham; og om han ønsker Frelse, og det er nødvendigt at udgyde hans Blod paa Jorden, for at han kan blive frelst, saa udgyd det. Dersom Nogle af Eder, der forstaae Evighedens Grundsætninger, have begaaet en Synd, som fordrer Blods Udgydelse, undtagen den Synd, der aldrig kan tilgives, (Dødssynden) vilde I ikke være tilfredse eller finde Ro, førend Eders Blod bliver udgydt, paa det at I kunde vinde den Salighed, I ønske. Det er Maaden at elske Menneskene paa.

Christus og Belial ere ikke blevne Venner; de have aldrig rystet hinandens Hænder; de have aldrig gaaet ind paa at være Brødre, og at staae paa gode Fødder med hinanden; nei aldrig, og de ville aldrig blive Venner, fordi de ere lige modsatte hinanden. Hvis den Ene seirer, bliver den Anden ødelagt. Een af dem maa triumphere og aldeles nedslaae og tilintetgjøre sin Modstander. Lys og Mørke kan ikke boe tilsammen, og saaledes er det ogsaa med Guds Rige.

Nu, Brødre og Søstre, ville I leve efter Eders Religion? Hvor mange hundrede Gange har jeg gjort Eder det Spørgsmaal? Ville de Sidste Dages Hellige leve efter deres Religion. Jeg skammer mig ved at tale Noget om Reformation iblandt de Hellige, men jeg er lykkelig ved at tænke, at det Folk, som kaldes „Sidste Dages Hellige," nu bestræbe sig for at faae Aanden af deres Kaldelse og Religion. De ere ifærd med at komme ind paa Stien, netop opvaagnende af deres Søvn. Det synes som om de Alle ere næsten liig Smaabørn; vi ere kun Børn i een Tilstand. Lad os begynde liig Børn, og vandre paa den lige, snevre Sti, leve efter vor Religion og ære vor Gud.

Med disse Bemærkninger beder jeg Israels Gud at velsigne Eder evindeligen; thi I ere det bedste Folk paa Jorden. Jeg maa sige, at jeg er lykkelig ved, at I gjøre saa gode Fremskridt, som I gjøre. Vedbliver at tiltage i alle Dyder formedelst Guds Aand, indtil Christi Tilkommelsesdag, hvilket jeg ønsker af mit ganske Hjerte i Jesu Navn. Amen.

Skandinaviens Stjerne.

Den 1ste September.

Fra *Millennial Star* indrykke vi Følgende angaaende „*Pastorernes og de Præsiderendes Pligter.*“ Det er en Pastors Pligt at være et Mønster paa Flid for alle de Brødre af Præstedømmet, over hvilke han præsiderer. At beskjære Træerne i Herrens Viingaard, studse Grenene, grave op om Rødderne, og at paasee, at de alle ere i en sund, voxende og trivelig Tilstand, udfordrer den største Flid og Opmærksomhed. I Almindelighed arbeide Pastorerne af alle Kræfter; men i nogle enkelte Tilfælde lægges for megen Dorskhed og Skjødesløshed for Dagen.

En Pastor skulde ikke alene besøge Conferencerne, der staae under hans Varetægt, saa ofte som Omstændighederne ville tillade; men han skulde bestræbe sig for at besøge de forskjellige Grene saa ofte som muligt; han skulde flittigen forhøre sig om enhver Greens Tilstand og Velfærd, bestyrke de Hellige og sætte det i Mangelfulde i Orden.

Det er undertiden Tilfælde, at en Pastor leilighedsviis besøger Conferencerne, og en Gang imellem nogle af de fornemste Grene; han vil i Ro og Mag sætte sig i et Conferencehuus, et Spisehuus, eller hos de mere vellhavende Hellige, og sige til Brødrene af Præstedømmet: „Gaaer og gjører dette og hiint,“ uden selv neppe at røre en Finger for at bære en forholdsmæssig Deel af Byrden; dette er forkeert. En Pastor skulde vise et Exempel i at handle, saavel som i at give Raad. Han skulde prædike for Præstedømmet, Conferencerne, Grenene og Verden; han skulde prædike offentligt og privat. Han skulde, naar Leilighed gives, udføre en Lærers og Diakons Pligter, saavel som præsidere og raade. En Pastor bør ikke have for store Tanker om sig selv og antage, at han kan sidde i Ro og Vellevnet, fordi han er hævet til en høi, ansvarsfuld Stilling. Hvis han anseer sig for høiligen æret og begunstiget af Herren, saa lad ham vise det ved at være en Tjener for Alle, og et Mønster for Alle. Den, som selv tilegner sig Æren, som stoler paa sin egen Styrke, og som anseer sig for bedre end sine Brødre paa Grund af sin høiere Stilling, vil blive beskæmmet og fornedret; medens den Ydmyge og Værdige vil i sin Tid vorde ophøiet. Jo mere Myndighed, der gives, jo mere fordres der, og desto større er Faren for at falde formedelst Efterladenhed og Skjødesløshed i vor anbetroede Forvaltning. Erindrer, at I ere Ordets Tjenere, og at I som saadanne maae være i Besiddelse af Ordets Aand, Kraft og Liv. Om I ere dorske, ville Eders Undergivne vorde dorske; om I have tabt Eders Religions Liv og Kraft, ville de, som I præsidere over, for en Deel blive deelagtige i den samme Dødhed. Hvis I ere fulde af Tro, Haab og Nidkjærhed, ville de samme himmelske Gaver udbredes ved de Hellige. Hvis I ere paapasselige i Eders Pligters Udførelse, ville Eders Tilhængere ligeledes være det. Som Præstedømmet er, saa ville

Medlemmerne være. Om Nogen ønsker at blive roest, lader hans Gjerninger rose ham — de ville tale tydeligere end Ord.

Disse Instruxer ere ikke alene givne for Pastorerne, men ogsaa for de øvrige Præsiderende, saa langt deres Myndighed og Virkekreds strækker sig. Vi ere bange for, at nogle af dem finde for meget Behag i Dagligstuen, Sophaen og Magelighed. Dette er ikke en Sove- eller Hviledag; men det er en Dag for haardt Arbeide, en Dag for Opoffrelse, en Dag, da enhver Sjæls- og Legemsevne burde anstrenges for at frelse Menneskene, og for at frembringe Zion paa Jorden. Lader Eders Røst høres, og Eders Lys skinne ved Dag og ved Nat, indtil Viingaarden er beskaaren; — da skal Viingaardens Herre sige til sine Tjenere: „Hviler Eder hos mig i mit Rige, og glæder Eder i Frugterne af Eders Arbeider."

Godgjørenhed. Før Tiendelovens Indførelse blandt de Hellige i Storbritannien, var det nødvendigt at samle mange Bidrag til forskjellige Øiemed, forbundne med Menighedernes Velfærd. Men siden Indførelsen af den ugentlige Tiende, have disse stedse tiltagende Paalæg ophørt. Men Indbetalingen af Tienden havde imidlertid aldrig til Hensigt at afskaffe den himmelske Grundsætning „*Godgjörenhed.*" Tiende er en Gjeld, som vi skylde Herren, og efter at have afbetalt denne Gjeld, burde de Hellige fremdeles være velgjørende og gavmilde mod alle Mennesker, og i Særdeleshed mod Troens Børn. Nogle af de Hellige have feilagtigen troet, at, naar de betalte deres Tiende, kunne de tillukke deres Hjerter, og gjøre dem saa haarde som Diamant for enhver anden goddædig og menneskekjærlig Handling. Dette er aldeles urigtigt. De Hellige burde frivilligen gaae frem paa en menneskekjærlig Maade i mange Ting. For Exempel de Hellige, som ere istand dertil, skulde ansee det for et stort Privilegium at give Pastorerne, Conference-Præsidenterne og de omreisende Ældste, der fornemmeligen arbeide iblandt dem, Føde og Logis, samt paa andre Maader tjene dem. Ved at gjennemreise en stor Arbeidsmark er det kun sjeldent, at disse Embedsbrødre kunne tage ind nogensteds. Og naar de besøge Nogen, skulde de Hellige ikke ansee det som en Byrde at afhjælpe deres Fornødenheder, men skulde betragte det som een af de største Velsignelser. Der er i Sandhed mange Tilfælde, hvori de Hellige kunne frivilligen være godgjørende, foruden at betale deres Tiende. Lader derfor ikke Tienden tilfryse Eders Hjerter, men værer godgjørende, og I skulle leve ved Eders Godgjørenhed.

Ankomst af Missionærer. Vi havde den Glæde Søndagen d. 16. Aug. at modtage og byde velkommen 3 Brødre fra Zion hidsendte for at arbeide i denne Mission, nemlig: Ældsterne *Joseph W. Young, John Y. Green* og *Iver N. Iversen.* De vare af dem, som iaar have vandret over Sletterne med Haandkarrer, og ere fulde af Herrens Aand og Nidkjærhed til at arbeide i Evangeliets Tjeneste og bære Vidnesbyrd om Herrens Gjerninger i disse sidste Dage.

Bogvæsenet vedkommende. Vi have i trykt et nyt Oplag af Nr. 1 af „Troværdighederne," saa at nu kan alle 6 faaes; ligeledes have vi et nyt forøget Oplag af „Bibelhenviisninger." Fra England have vi ogsaa modtaget en Sending af „Tegninger af Templet;" Priis 1 Rdlr. pr. St.

Om Frafaldet.

(Fortsat fra Pag. 325.)

4de Capitel.

Den theologiske Videnskabs Opkomst, Forfald og Tab paa den vestlige Halvkugle, som det er bragt til Lyset ved de i den senere Tid opdagede gamle, amerikanske Optegnelser.

Vi blive nu i vore Undersøgelser nødvendigviis førte tilbage til Nationernes Vugge — Babels Taarn, for at forfølge denne underfulde Videnskabs Historie fra den første Emigration af en Coloni til den vestlige Halvkugle til dens endelige Forfald og Tilintetgjørelse. Kundskaben herom have vi, mange gamle Optegnelser at takke for, hvilke bleve skrevne af Fædrene eller denne Videnskabs Studerende og Professorer i Oldtiden paa den vestlige Halvkugle.

Iblandt disse ville vi fremhæve Propheterne Jared, Ether, Lehi, Nephi, Mosiah, Alma, Abinadi, Mormon og Moroni, hvilke skreve og propheterede paa den vestlige Halvkugle i Løbet af de forskjellige Tidsperioder mellem Bortførelsen til Babylon og det femte Aarhundrede af den christne Tidsregning.

Ved den theologiske Videnskab førte Jared og hans Broder en Coloni fra det store Taarn til Havets Kyst, samtalede med Herren og vandrede ved Lyset af hans Aabenbaringer paa Veien.

Ved denne Videnskab bleve de underviste i at bygge otte Fartøier liig Noæ Ark.

Ved denne Videnskab saae deres Førere Gud Ansigt til Ansigt, og talte med ham i ukunstlet Ydmyghed, som en Mand taler med en anden, og paa denne Maade erholdt de Kundskab om *hans* Tilkommelse og Rige, og om de store Begivenheder i alle Tidsaldere og Generationer.

Ved denne Videnskab bleve de bevarede paa de store Vande i 344 Dage, og landede da med deres otte Fartøier paa den vestlige Halvkugle med deres Hustruer, Børn, Qvæg og Sæd af ethvert Slags.

Ved denne Videnskab bleve de en stor Nation, befolkede hele Fastlandet og nøde alle de Velsignelser, der flyde af Civilisation og det himmelske Lys.

Ved dens Misbrug og Forsømmelse bleve de tilsidst udryddede i Propheten Ethers Dage, der levede omtrent 600 Aar før Christi Komme i Kjødet.

Ved denne Videnskab kom Propheterne Lehi og Nephi med en Coloni ud fra Jerusalem i Propheten Jeremiæ Dage, og efter at

have vandret otte Aar i Arabiens Ørkener, kom de til Havets Kyst, byggede et Skib, fik af Herren et Compas til at veilede dem paa Vandet og landede tilsidst lykkeligen paa Kysten af det nuværende Chili i Syd-Amerika.

Ved denne Videnskab bleve ogsaa de en stor Nation, nøde mange Syner, havde Betjening af Engle og mange Propheter, hvorved de vidste Besked om Jesu Christi Komme, Fødsel, Virken, Død, Opstandelse og Himmelfart.

Ved denne Videnskab bleve de ogsaa begunstigede med et personligt Besøg af den opstandne Forløser, som nedsteg fra Himmelen i deres Nærværelse, lærte dem sit Evangelium, udvalgte og ordinerede tolv af dem til Apostler og propheterede mange Ting.

Ved denne Videnskab grundfæstede disse Tolv og Andre Evangeliet, Kirken og Guds Ordinancer overalt paa den vestlige Halvkugle.

Ved denne Videnskab bleve deres Syge helbredede, Djævle uddrevne, de Lamme gaaende, de Blinde seende, de Stumme talende, de Døve hørende og deres Døde bleve opreiste.

Ved denne Videnskab forbleve tre af disse Apostler i Kjødet paa Jorden, (efter at have undergaaet en Forandring) forvaltede Evangeliet og dets Velsignelser i næsten 400 Aar, og trak sig derefter tilbage fra Folket formedelst dets Ugudelighed, tog bort Apostelskabets og Evangeliets Nøgler og Kræfter, forseglede Optegnelserne og bevirkede, at Helbredelserne, Gaverne og Miraklerne ophørte iblandt dem paa Grund af deres Ugudelighed, Blodsudgydelse og Forfølgelse.

Ved denne Videnskab leve de endnu paa Jorden i Kjødet og holde Nøglerne til Apostelskab og Magt paa den vestlige Halvkugle, og de ere nu omtrent 1800 Aar gamle.

Ved denne Videnskab, der er bleven bevaret for „Hemmelighedens" eller „Babylons" Kræfter, ville de snart gaae frem og prophetere, prædike Evangeliet og gjøre store Tegn og Undergjerninger iblandt alle Nationer for at fuldføre og fuldkommengjøre Hedningernes Fylde og gjenoprette Israels Stammer. Heller ikke dette er Alt — Johannes, den elskelige Discipel iblandt Jøderne, lever endnu i Kjødet og holdes i Beredskab for *at prophetere paa ny for mange Folkeslag, Nationer, Sprog og Konger,*" som skrevet staaer.

Men lader os vende tilbage til vor Beretning om den vestlige Halvkugle. Efter at man havde ophørt at uddanne og nyde den theologiske Videnskab i denne Green af Israel, paafulgte frygtelige Krige og Blodsudgydelser. Regjeringsform og Civilisation blev opbrudt, Stæder og Landstrækninger bleve ødelagte, og alle Optegnelser og Spor af Sandhed opsøgtes med Flid og tilintetgjordes saavidt de erholdtes.

Og tilsidst blev hele Landets Overflade oversvømmet, saa at sige, med Blod og bestrøet med Døde og Døende.

Skovens vilde Dyr og Himmelens Fugle aade deres Kjød, og deres Been bleve liggende ubegravede for at hensmuldres.

I andre Tilfælde bleve Ligene sammenhobede og bedækkede med store Jordhøie. Al Regjering afskaffedes og Landet opfyldtes med Røverbander, der laae i Krig med hverandre.

I denne Tilstand forlader Moroni Optegnelser dem i det femte Aarhundrede af den christne Tidsregning, og, med faa Undtagelser, fandt Europæerne dem for en stor Deel i samme Tilstand efter et andet Aartusindes Forløb.

O! hvo kan betragte den gyselige Grimhed, de mørke Træk, de skidne Vaner, Dovenskaben, Grusomheden, Nøgenheden, Fattigdommen, Elendigheden, Lidelserne og Vankundigheden hos Efterkommerne af denne eengang saa begunstigede Green af Abrahams og Josephs kongelige Blod, og ikke græde af sand Smerte, medens hans Indre pines af Medynk og Følelserne i hans Sjæls inderste Dyb oprøres og bevæges.

Læsere! *Alle disse Ting ere komne over dem paa Grund af deres Misbrug, det selvfølgelige Forfald og endelige Tab af den theologiske Videnskabs Nögler og Kræfter.*

Men tröster Eder; thi deres Forløsning er nær.

Joseph Smiths Levnetsløb.

Juli. 1836. (Fortsat fra Pag. 352).

De ere blevne beskyldte for, som Følge af nogle faa Uvidendes Griller, og taabelige Indbildninger, at gjøre Fordring paa det øvre Land, og at de inden længe skulde komme til at besidde det i ethvert Tilfælde, og til Trods for alle Følger. Dette er urigtigt og langt fra grundet i Sandhed; det er en Ting, som ikke forventes eller tragtes efter eller ønskes af dette Samfund som et Folk, og hvor denne Idee hidrører fra, vide vi ikke. Hverken have vi ladet os forlyde med noget Saadant, eller hørt det fra Lederne af Samfundet, som nu ere i Eders Land. Der gives Intet i hele vor religiøse Tro, som bekræfter det, men derimod de strengeste Indskjærpninger til at leve i Lydighed til Lovene, og holde Fred med alle Mennesker; og vi tvivle ingenlunde paa, at en Henvisen til vore Venners Forurettelser i Jackson County vil tilfulde overbevise Eder om, at de idetmindste hidindtil har fulgt den Fremgangsmaade, at istedetfor at kjæmpe for deres egne Rettigheder, have de opoffret dem for en Tid, og oppebie Erstatningen, som er tilsikkret i Loven, og som længselsfuldt forventes at vorde given i en Tid fjernt fra denne.

Vi have været og ere endnu tydeligen overbeviste om, at dersom vore Venner havde været tilbøielige dertil, kunde de have forsvaret deres Besiddelser i Jackson County. De kunde have tyet til de samme barbariske Midler, som deres Naboer, nedrevet Boliger, truet paa Livet, drevet uskyldige Qvinder og Børn fra deres Hjem, og derved i det Mindste foruroliget deres Fjender ligedan som disse gjorde ved dem; men til deres Roes være det sagt, og skal stedse forblive paa Historiens Blade til deres Hæder, at de ikke handlede saaledes. De havde Besiddelser; de havde Boliger; de havde hellige Rettigheder; og hvad mere er, de havde hjælpeløs,

from Uskyldighed tilligemed en bifaldende Samvittighed, at de ikke havde krænket nogen af deres Lands eller Guds Love til at drive dem frem; men for at vise Alle, at de vare villige til at give Slip paa Alt for deres Lands Fred, underkastede de sig uden Modstand og have siden vandret iblandt Fremmede (dog gjestfrie) uden Hjem. Vi troe, at disse Grunde ere tilstrækkelige for at vise Eders patriotiske Sind, at vore Venner vilde, istedetfor at have det Ønske, at uddrive en Commune ved Vaabenmagt, hellere taale, at deres Rettigheder tages fra dem, end udgyde Blod.

En anden Klage mod vore Venner er, at de ere farlige i Communer, „hvor Slaveriet taales og drives." Uden at forhale Tiden her, henvise vi Eder til April Nummeret for 1836 af de Sidste Dages Helliges *„Messenger and Advocate,"* trykt hersteds, af hvilket vi sender enhver af Eder et Exemplar. Af det lange Tidsrum, der er gaaet hen siden dets Udgivelse, kunne I tydeligt see, at det udgaves ene og alene af den Grund, at rette den offentlige Mening i Almindelighed, uden Hentydning til eller Forventning af nogen Ophidselse af det Slags, som nu finder Sted i Eders Land. Hvorfor vi især henvise Eder til dette Blad, er, fordi mange af vore Venner, som nu ere i Vesten, vare her, da det blev udgivet, og som formedelst personlige Iagttagelser gave det deres fuldkomne Bifald, og erkjendte hine Sætninger for at være deres egne, selv i de mindste Enkeltheder.

En anden Klage af stor Vigtighed er fremført imod vore Venner i Vesten, „at de vedligeholde en stadig Forbindelse med Indianerstammerne paa Grændsen, og selv fra Prædikestolen erklære, at Indianerne ere en Deel af Guds udvalgte Folk, og ere bestemte af Himmelen til at arve dette Land i Fællesskab med dem selv." Vi kjende Intet, under den nærværende Stilling af vore Indianer-Forholde, som er mere beregnet paa at opvække Folkets Frygt i Øvre-Missouri, end en Forening eller Indflydelse af den Natur, og vi kunne ikke ansee det for Andetend een af deres listige Planer, hvis Følelser ere forbittrede imod vore Venner, for at vende Mistankens Øie paa dem fra Enhver, som er bekjendt med de raae Vildes barbariske Grusomhed. Siden det Rygte blev udbredt, at de vestlige Indianere viste Tegn til Krig, have vi hyppigt modtaget Breve fra vore Venner, hvilke ikke alene have udtrykt Frygt for deres egen Sikkerhed i Tilfælde af, at Indianerne skulde bryde ud, men ogsaa en fast Beslutning til at være blandt de første til at slaae et Angreb tilbage og forsvare Grændserne mod Fjendtligheder. Vi omtale den sidste Kjendsgjerning, fordi den var aldeles frivillig fra vor Side, og skete tidligere end Ophidselsen af Folket i Clay County imod vore Venner, og viser paa det Bestemteste, at ogsaa denne Klage er usandfærdig.

En anden Klage mod vore Venner, og det een, som paaberaabes som Grund, hvorfor de strax maae forlade Clay County, er, at de gjøre, eller sandsynligviis ville gjøre det til „deres bestandige Hjem, til Middelpunktet og et almindeligt Samlingssted for deres Folk." Vi have aldrig forstaaet, at dette har været dette Samfunds Hensigt, Ønske eller Agt, men

have tvertimod altid antaget, at de, som boe i Clay County, kun bestemte det som et midlertidigt Opholdssted, indtil vort Lands Love og Authoritet skulde sætte dem i en rolig Besiddelse af deres Hjem i Jackson County, og at de, som ikke havde Besiddelser der, kunde kjøbe til Jackson Countys Indbyggeres fuldkomne Tilfredshed og Fordeel.

Da vi nu for en Deel have omtalt Hoved-Indvendingerne, fremførte imod vore Venner, ville vi her tilføie, at det ikke er bleven gjort i den Hensigt fra vor Side at fraraade Eder at handle i nøiagtig Overeensstemmelse med Eders Program og Beslutninger, der fremlagdes for Folket i Clay County den 29de f. M.; men kun af Pligtfølelse mod et forurolliget, forfulgt og lidende Folk; thi I vide, Gentlemen, at i Ophidselsens Tider forvandles Dyd til Last; Handlinger, som i andre Tilfælde vilde blive ansete for oprigtige og hæderlige, udlægges til det Modsatte af deres virkelige Øiemed og betragtes som oprørske og forbryderske, og af hvem kunne vi med Tillid og Sikkerhed vente mere Overbærenhed og Medynk end af dem, hvis Bryst gjennemtrænges af hine rene, patriotiske Grundsætninger, hvoraf I have været veiledte i nærværende Tilfælde for at sikkre Eders Lands Fred, og frelse et forfulgt Folk fra gjentagne Voldsgjerninger og Ødelæggelser.

Der siges, at vore Venner ere fattige; at de kun have Lidt eller Intet, der binder deres Følelser eller Ønsker til Clay County, og at de følgelig have mindre Krav paa det County. Vi benegte ikke den Kjendsgjerning, at vore Venner ere fattige, men deres Forfølgelser have hjulpet dem til at blive det. Medens andre Mennesker roligt fortsatte deres Forretninger og udvidede deres Fordele, ere de blevne berøvede Borgerskabets Rettigheder, forhindrede fra at nyde deres egne, anklagede for Brud paa vor hellige Constitutions Grundsætninger og Lovene, bragte til at føle de bitreste Beskyldninger af Bagvaskerens Tunge, gjennemgaaet Alt, undtagen Døden og lide nu under de falske Rygter, der ere beregnede paa at opvække Uvillie og Had hos ethvert Folk, de opholde sig iblandt, for derved at udsætte dem for Ødelæggelse og uundgaaelig Tilintetgjørelse!

Hvis et Folk, en Commune eller et Samfund kan sammendynge Formue, tiltage i verdslig Lykke, gjøre Fremskridt i Videnskab og Kunster, opnaae et høit Standpunkt i Offentlighedens Øine, og overvinde disse Vanskeligheder i den Grad, at det kunde byde Fattigdom og Elendighed Trods, maatte det være en ny Skabning — en Art overmenneskelige Væsener. Men i al deres Fattigdom og Trang have vi dog tilgode første Gang at høre, at vore Venner ikke ere flittige og maadeholdne, og hvori de ikke altid have været de *sidste* til at gjengjelde eller hevne en Fornærmelse, og de *første* til at vise Overbærelse og at tilgive. Vi paastaae ikke, at der jo findes Undtagelser; alle Communer, Samfund og Foreninger ere bebyrdede med uordentlige og mindre dydige Medlemmer, — Medlemmer, som i større eller mindre Grad bryde sammes Grundsætninger; men dette er intet Kjendemærke, hvorefter en heel Commune retfær-

digt kan bedømmes; og end mere hvor et Folk arbeider under stadig Frygt for at blive fordrevne. Faa Bevæggrunde opmuntre dem til Flid.

Vi formode, Gentlemen, at vi have omhandlet denne Gjenstand tilstrækkeligt, og vi sige Eder herved, og det samme have vi i medfølgende Brev skrevet til vore Venner, at vi bestemt misbilliger Tanken om Blodsudgydelse, hvis nogen anden Forholdsregel kan tages for at undgaae det; i hvilket Tilfælde, og i dette alene, have vi paaskyndet vore Venner at afstaae derfra, og kun i Nødstilfælde at gribe til Selvforsvar; og til i dette Tilfælde ikke at *give* Anledning til Fornærmelse eller opegge deres Medmennesker til Voldsgjerninger, hvilket vi ikke tvivle paa de ville iagttage, som de altid have gjort; thi I kunne trygt stole paa, Gentlemen, at vi vilde være de sidste til at raade vore Venner til at udgyde Menneskers Blod, eller at begaae een Handling, som vilde sætte den offentlige Fred i Fare. Vi have ingen Tvivl paa, at jo vore Venner ville forlade Eders Land senere eller tidligere; de have ikke alene betydet os samme, men vi have ogsaa raadet dem til at gjøre det saa snart som de kunne, uden at paaføre dem altfor meget Tab. Det kan siges, at de have kun *Lidet* at tabe, om de ogsaa tabe det Hele. Men dersom de kun have *Lidet, saa er dette Lidet deres Alt*, og de store Fordringer af de Hjælpeløse, nøder dem til at gjøre en fornuftig Anvendelse af samme. Og vi ere høiligen tilfredse med det Forslag i Eders Program, at I tillade dem at forblive i Fred, indtil de kunne faae deres Land osv. afhændet, som, hvis det tillades, vil paa eengang bortjage vor Frygt, og vi have al Grund til at troe, at, i den øvrige Tid af vore Venners Ophold i Eders Land, ville de samme Venskabsfølelser vedblive at existere som hidindtil, og at I, naar de forlade Eder, ikke ville have nogle sørgelige Betragtninger at anstille, fordi de have opholdt sig som Reisende iblandt Eder.

I hvilken Afstand eller til hvilket Sted de ville flytte, ere vi ikke istand til at sige, deri maa deres Dømmekraft og Klogskab veilede dem. Maaskee de undersøge Territoriet Wisconsin, maaskee de flytte derhen, eller maaskee de standse paa den anden Side, derom ere vi ikke istand til at sige Noget; men, standse de, hvor de ville, vi have den tilfredsstillende Erindring, at de aldrig have været de første til at krænke Lovene formedelst en uretfærdig Fremgangsmaade, skade deres Medmennesker eller forstyrre den Roelighed og Fred, som vort Land hidindtil har nydt; og vi kunne ikke andet end troe, at det ikke kan vare længe, førend den offentlige Mening maa undergaae en Forandring, da alle ville vorde overtydede om, at dette Folk er blevet mishandlet og fornærget uden Aarsag, og da, saaledes som Retfærdighed vilde kræve, de, som have været Ophavsmændene til dets Lidelser, ville vorde betragtede i det Lys, som deres sande Charakteer fortjener.

Endskjøndt vore religiøse Grundsætninger foreligge Verden, aabne for alle Menneskers Undersøgelse, blive vi dog vaer, at den eneste Grund til al Forfølgelse imod vore Venner er opstaaet som Følge af Bagtalelse og Mistydning, der ingen Grund har

i Sandhed eller Retfærdighed, som Tilfældet er med alle religiøse Samfund i deres første Begyndelse; og skulde Forsynet skikke det saa, at vi ikke hæve os, som Andre før os, til Ære og Anseelse, men blive nedtraadte af Udryddelsens ubarmhjertige Fod, saa vil *Efterkommerne* gjøre os den Retfærdighed, da vore Forfølgere ere lige saa lavt i Støvet som vi, at overlevere til efterfølgende Slægter Beretninger om et Folks dydige Handlingen og Taalmodighed, — et Folk, som opoffrede deres Anseelse for deres Religion, og deres jordiske Formue og Lyksalighed for at bevare Fred og frelse dette Land fra at blive druknet i Blod.

Vi tvivle ikke paa, at jo Eders betimelige Mellemkomst i en Tid af saa stærk Ophidselse, vil opfylde Eders tyrigste Ønsker at forhindre videre Uorden; og vi haabe, Gentlemen, medens I overveie den Kjendsgjerning, at Indbyggerne af Clay County ivrigen trænge paa, at vore Venner skulle forlade Eder, I ogsaa erindre, at, idet de føie sig efter Eders Forlangende at forlade, de ogsaa opgiver nogle af de første og dyrebareste Rettigheder iblandt de medfødte Rettigheder, som er tilsikkrede i vort Lands Constitution; og at den menneskelige Natur kan drives til en vis Udstrækning, men saa ikke længere. Medens derfor vore Venner lide saa meget, og give Slip paa saa mange hellige Rettigheder, haabe vi inderligen, og vi have enhver Aarsag til at forvente det, at Folket i Clay County maa vise en passende Langmodighed, og dersom de gjøre det, vil den Sky, som har formørket Eders Himmel, adspredes, og I ville blive istand til at nyde Fred, Enighed og Lykke.

Med Følelser af Agtelse og dyb Ærbødighed forblive vi Eders lydige Tjenere.

Sidney Rigdon.
Joseph Smith, jun.
O. Cowdery.
F. G. Williams.
Hyrum Smith.

(Fortsættes.)

Indbetalte Bogpenge.

S. Gudmundsen	136 Rd.	4 Mk.	- Sk.
P. Nielsen	229 —	3 —	2 —
J. C. Klingbeck	46 —	1 —	6 —
A. Weibye	25 —	- —	- —
Summa	437 —	2 —	8 —

Indhold.

	Side.		Side.
Tale af Præsident B. Young . . .	353.	Om Frafaldet	362.
Redaktionsbemærkninger	360.	Joseph Smiths Levnetsløb (fortsat)	364.

„Skandinaviens Stjerne" udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned og faaes paa Contoiret i Lorentzens Gade Nr. 504, A. 5. Stuen tilvenstre og paa alle kongelige Postcontoirer.

Udgivet og forlagt af Hector C. Haight.
Trykt hos F. E. Bording.

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de sidste Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

6. Aarg. Nr. 24. *Den 15. September 1857.* Priis: 6 Sk. pr. Expl.

Forskjellen mellem Aanden og Kraften af Forløberen Eliæ og Propheten Eliæ Embeder.

(Uddrag af Joseph Smiths Levnetsløb for 1844).

Der er Forskjel mellem Forløberen Eliæ og Propheten Eliæ Aand og Embede. Det er Forløberens Aand, jeg først ønsker at tale om, og for at komme ind paa Ærnet, vil jeg tage nogle Vidnesbyrd fra Bibelen, og give mit eget.

For det første er det nok at sige, at jeg gik ind i Skoven for at adspørge Herren i Bønnen om hans Villie med Hensyn til mig, og jeg saae en Engel, og han lagde sine Hænder paa mit Hoved og ordinerede mig til at være en Præst efter Aarons Viis, og til at holde Nøglerne til hans Præstedømme, hvis Forretning bestod i at prædike Omvendelse og Daab til Syndernes Forladelse, samt til at døbe; men jeg blev underrettet om, at dette Embede ikke udstrakte sig til at lægge Hænder paa for den Hellig-Aands Gave, at det var en større Gjernings Embede, og skulde gives senere hen; men at min Ordination var et Forberedelsesværk eller en Forudgaaen, som var Forløberen Eliæ Aand; thi denne skulde gaae forud, for at berede Veien for den Større, hvilket var Tilfældet med Johannes den Døber. Han kom og raabte i Ørkenen: *„Bereder Herrens Vei, og gjører hans Stier rette,"* og Folket underrettedes om, dersom de kunde annamme det, at det var Eliæ Aand, og Johannes var meget omhyggelig i at sige Folket, „at *han var ikke Lyset, men kom for at han skulde vidne om Lyset.*"

Han sagde Folket, at hans Mission var at prædike Omvendelse og døbe med Vand; men det var den, som skulde komme efter ham, der skulde døbe med Ild og den Hellig-Aand.

Om han havde været en Bedrager, kunde han have begyndt at arbeide udenfor sine Grændser og foretaget sig at forrette Ordinancer, som ikke tilhørte Forløberen Eliæ Embede og Kald.

Forløberens Aand skulde berede Veien for en større Aabenbarelse af Gud, som er Eliæ Præstedømme, eller det Præstedømme, til hvilket Aaron ordineredes; og naar Gud sender en Mand til Verden for at berede for en større Gjerning, og han holder Nøglerne til Eliæ Fuldmagt, kaldtes det Eliæ Lærdom, selv fra Verdens første Tidsaldere.

Johannis Mission var indskrænket til at prædike og døbe, men hvad han gjorde var gyldigt, og naar Jesus kom til nogle af Johannis Disciple, døbte han dem med Ild og den Hellig-Aand.

Vi finde Apostlerne begavede med større Magt end Johannes; deres Embede henhørte mere under Propheten Eliæ end under Forløberen Eliæ Aand.

I Tilfældet med Philippus, da han gik ned til Samaria, og var under Forløberen Eliæ Aand, døbte han baade Mænd og Qvinder; da Peter og Johannes hørte dette, gik de ned og lagde Hænderne paa dem, og de fik den Hellig-Aand. Dette viser Forskjellen mellem de to Myndigheder.

Da Paulus fandt nogle Disciple, spurgte han dem, om de havde faaet den Hellig-Aand. De svarede nei. Hvem døbte Eder da? Vi døbtes med Johannis Daab. Nei, I døbtes ikke med Johannis Daab; thi da vilde I være blevne døbte af Johannes; og derpaa gik Paulus hen og døbte dem; thi han vidste, hvad den sande Lære var, og han vidste, at Johannes ikke havde døbt dem, og jeg forundrer mig over, at Mennesker, der læse det Nye Testamentes Bøger, ere saa langt fra den rette Mening.

Hvad jeg ønsker at indprente i Eders Sind, er Forskjellen i Kraft, som findes i Præstedømmets forskjellige Grader, saa at I, om Nogen kommer iblandt Eder, sigende: „Jeg har Forløberen Eliæ Aand," kunne vide, om han er sanddru eller falsk; thi en Mand, der kommer med Eliæ Aand og Kraft, vil ikke overskride sine Grændser.

Johannes overskred ikke sine Grændser, men udførte trofast den Deel, som tilhørte hans Embede, og enhver Deel af den store Bygning skulde beredes rigtigt og anvises sin rette Plads; og det er nødvendigt at vide, hvo der holder Magtens Nøgler, og hvo der ikke holder dem, ellers kunde vi blive udsatte for at bedrages.

Den Person, som holder Eliæ Nøgler, har en forberedende Gjerning; men dersom jeg tilbringer mere Tid med at tale om Forløberen Eliæ Aand, faaer jeg ikke Tid til at gjøre Fyldest mod Propheten Eliæ Aand og Magt.

Denne er den Elias, som tales om skulde komme i de sidste Dage, og her er Klippen, hvorpaa Mange støde sig, der tænke, at den Tid var i Johannis og Christi Dage, og at den aldrig skal komme mere; men Forløberen Eliæ Aand gaves mig, og jeg veed det er sandt; derfor taler jeg med Frimodighed derom; thi visseligen jeg veed, at min Lærdom er sand.

Nu om Propheten Elias. Hans Aand, Magt og Kaldelse er, at I have Magt til at holde Nøglerne til Fylden af det melchisedekske Præstedømmes Aabenbaringer, Ordinancer, Kræfter og Begavelser og Guds Rige paa Jorden, og til at modtage, erholde og forrette alle de til Guds Rige henhørende Ordinancer, ja endog at vende Fædrenes Hjerter til Børnene, og

Børnenes Hjerter til Fædrene, endog dem, som ere i Himmelen.

Malachias siger: „*See, jeg sender Eder Elias Propheten, förend den store og forfærdelige Herrens Dag kommer. Og han skal omvende Fædrenes Hjerte til Børnene, og Börnenes Hjerte til Fædrene, at jeg ikke skal komme og slaae Jorden med Band.*“

Nu, hvad jeg søger efter, er Guds Kundskab, og jeg benytter min egen Fremgangsmaade at faae den paa. Hvad forstaae vi ved dette i de sidste Dage?

I Noæ Dage ødelagde Gud Verden ved en Syndflod, og han har lovet at ødelægge den ved Ild i de sidste Dage; men förend det fandt Sted, skulde Propheten Elias først komme, og vende Fædrenes Hjerter til Børnene, osv.

Nu kommer Punktet. Hvad er Propheten Eliæ Embede og Gjerning? Det er een af de største og vigtigste Gjenstande, som Gud har aabenbaret. Han skulde sende Elias for at besegle Børnene til Fædrene og Fædrene til Børnene.

Var dette blot indskrænket til de Levende, for at afgjøre Familie-Tvistigheder paa Jorden. Paa ingen Maade; det var en langt større Gjerning. Elias! hvad vilde Du gjøre, om Du var her? Vilde Du indskrænke din Gjerning til de Levende alene? Nei, jeg vil henvise Eder til Skriften, hvor Emnet er fremsat, det er, uden os kunde de ikke blive fuldkommengjorte, ei heller vi uden dem; Fædrene ikke uden Børnene, ei heller Børnene uden Fædrene.

Jeg ønsker, I maatte forstaae denne Gjenstand, thi den er vigtig; og om I ville annamme det — dette er Aanden af Propheten Eliæ Embede, at vi gjenløse vore Døde, og forbinde os med vore Fædre, som ere i Himmelen, og at besegle vore Døde til at komme frem i den første Opstandelse, og hertil behøve vi Propheten Eliæ Magt til *at besegle dem, der boe paa Jorden, til dem, som boe i Himmelen.* Dette er Propheten Eliæ Magt, og Nøglerne til Jehovas Rige.

Lader os antage et Tilfælde: Antager, at den store Gud, som boer i Himmelen, skulde aabenbare sig for Fader Cutler her ved at aabne Himlene og sige ham: „Jeg giver Dig Fuldmagt til, at hvadsomhelst Du besegler paa Jorden, vil jeg besegle i Himmelen;“ da har Du Fuldmagt, og kan den tages bort? Nei; altsaa: hvad Du besegler paa Jorden ved Propheten Eliæ Nøgler, er beseglet i Himmelen, og dette er Eliæ Magt; og dette er Forskjellen mellem Forløberen Eliæ og Propheten Eliæ Aand og Magt. Thi medens Aanden af den Førstnævntes Embede er at gaae i Forveien og berede, er Kraften af den Sidstnævntes Embede tilstrækkelig til at gjøre vor Kaldelse og Udvælgelse sikker, og er den Lærdom, hvori vi opmuntres at gaae frem til Fuldkommenhed, saa at vi ikke atter lægge Grundvold med Omvendelse fra døde Gjerninger, men ved Hænders Paalæggelse, de Dødes Opstandelse osv.

Vi kunne ikke blive fuldkomne uden Fædrene osv. Vi maae have Aabenbaringer fra dem, og vi kunne see, at Læren *om Aabenbaring* er saa langt over Læren *om Ikke-Aabenbaring*, som Kundskab er over Uvidenhed; thi een Sandhed, aabenbaret fra Himmelen, er mere værd end alle sekteriske Begreber, som findes.

Denne Eliæ Aand tilkjendega-

ves i Apostlernes Dage i Overlevering af Visse til Satans Tugtelser, at de maatte blive frelste paa den Herres Jesu Dag; de bleve beseglede ved Eliæ Aand til Helvedes Fordømmelse indtil Herrens Dag eller Jesu Christi Aabenbarelse.

Her er Loven om Udvælgelse, som Verden har disputeret saa meget om; men de forstaae Intet deraf.

De Lærepunkter, som Presbyterianerne og Methodisterne have disputeret saa meget om, „eengang i Naade, altid i Naade, ellers faldne fra Naaden," vil jeg yttre mig lidt om; de ere begge urigtige; Sandheden tager en Vei imellem dem begge; thi naar Presbyterianerne sige: „eengang i Naade, Du kan ikke falde," sige Methodisterne: „Du kan have Naade i Dag, falde fra den i Morgen, Dagen derpaa have Naade igjen, osv. afvexlende bestandigen;" men Skriftens Lære og Eliæ Aand vilde vise, at de begge ere urigtige, og tage en Vei imellem begge; thi ifølge Skriften er det *„umuligt, at de,* som eengang ere oplyste og som have smagt den himmelske Gave, og ere blevne deelagtige i den Hellig-Aand, og have smagt Guds Ord og den tilkommende Verdens Kræfter, og falde fra, *atter at kunne fornyes til Omvendelse*, da de korsfæste sig selv Guds Søn, og gjøre ham til Spot;" altsaa er der en Mulighed for, at Mennesker kunne falde fra, og skeer det, saa kunne de ikke atter fornyes, og Kraften af Eliæ Embede kan ikke besegle dem imod denne Synd, thi dette er en Undtagelse, fastsat i Præstedømmets Beseglinger og Myndighed.

Jeg vil gjøre enhver Lærdom, som jeg fremsætter, tydelig, og den skal staae paa en fast Grundvold, og jeg trodser hele Verden, thi jeg vil søge Beskyttelse under de brede Vingers Skygge af det Værk, hvormed jeg er beskjæftiget. Det gjør Intet til Sagen for mig, om al Helvede koger over; jeg anseer det ikke for mere end Tornenes Knittren under et Kogekar.

En Morder for Exempel — Een, som udgyder uskyldigt Blod, kan ikke faae Forladelse. David søgte inderligen til Herren med Anger og Taarer at faae Forladelse for Uriæ Mord, men han kunde kun faae den ved at gaae *il* Helvede; han fik det Løfte, at hans Sjæl skulde ikke forblive i Helvede.

Endskjøndt David var en Konge, erholdt han aldrig Eliæ Aand og Kraft og Præstedømmets Fylde; og det Præstedømme, som han annammede, og hans Throne og Rige skal tages fra ham og gives i de sidste Dage til en Anden ved Navn David, opreist af hans Slægtlinie.

Petrus henviste til den samme Gjenstand paa Pintsefestens Dag, men Mængden fik ikke den Begavelse, som Petrus havde; men flere Dage derefter, da Folket spurgte ham, hvad de skulde gjøre, siger han: „Jeg ønskede, at I havde gjort det uvidende," menende Herrens Korsfæstelse, osv. Han sagde ikke til *dem*: „Omvender Eder og lader Eder døbe til Eders Synders Forladelse;" men han sagde: „Derfor fatter et andet Sind og omvender Eder, at Eders Synder maae vorde udslettede, naar Vederqvægelsens Tider komme fra Herrens Aasyn."

Saadan var Tilfældet med Mordere; de kunde ikke blive døbte

til Syndernes Forladelse, thi de havde udgydt uskyldigt Blod.

Atter, Eliæ Lærdom eller beseglende Magt, er som følger: Dersom I have Magt til at besegle paa Jorden og i Himmelen, da skulde vi være kloge, og det første I skulde gjøre, skulde være at gaae hen og besegle paa Jorden Eders Sønner og Døttre til Eder, og Eder selv til Eders Fædre i den evige Herlighed, og gaae fremad og ikke tilbage og besegle Alt det I kunne; og naar I komme til Himmelen, siger Eders Fader, at hvad I besegle paa Jorden, skulde besegles i Himmelen, ifølge hans Forjættelse.

Jeg vil gaae ind gjennem Himmelens Port og kræve hvad jeg besegler, og dem, som følge mig og mit Raad.

Herren sagde mig engang, at hvad jeg bad om, skulde jeg faae; jeg har været bange for at bede Gud om at ihjelslaae mine Fjender, for at ikke Leilighed skulde berøves Nogen af dem til at omvende sig.

Jeg bad Herren for en kort Tid siden om at udfrie mig af Missouri Guvernørens Hænder, og om det gjordes nødvendigt for at fuldføre det, at tage ham bort; og de første Nyheder, som kom derfra, var, at *Gwernör Reynolds havde skudt sig*; og jeg vil derfor sige: „Tager Eder i Agt, o Jordens Indvaanere, hvorledes I stride imod Guds Hellige og udgyde uskyldigt Blod; thi i Eliæ Dage, da hans Fjender kom over ham, blev Ild nedkaldt fra Himmelen og ødelagde dem."

Aanden af Elias Forløberen er den første, Elias Propheten den anden og Messias den sidste. Elias gaaer forud for at berede Veien, og Aanden og Kraften af Elias Propheten kommer efter, som har Magtens Nøgler, bygger Templet indtil Slutstenen og sætter det melchisedekske Præstedømmes Segl paa Israels Huus og gjør alle Ting færdig, da kommer *Messias* til sit Tempel, hvilken er den sidste af Alle.

Messias er over Aanden og Kraften af Elias, thi han skabte Verden, og var den aandelige Klippe for Moses i Ørkenen. Elias Propheten skulde komme og berede Veien, og opbygge Riget før Herrens den store Dags Tilkommelse, endskjøndt Elias Forløberens Aand skulde begynde det.

Jeg har adspurgt Herren om hans Tilkommelse; han gav mig et Tegn og sagde: „I Noe Dage satte jeg en Bue i Himlene, som et Tegn og Mærke, at i ethvert Aar, som Buen skulde sees, vilde Herren ikke komme, men der skulde være Saaetid og Høsttid i det Aar, men naar I see, at Buen bliver borte, skal det være et Tegn, at der skal vorde Hunger, Pestilentse og stor Nød iblandt Nationerne, og at Messiæ Tilkommelse ikke er fjern."

Men jeg vil tage Ansvaret paa mig selv og prophetere i Herrens Navn, at Christus vil ikke komme iaar, som Fader Miller har propheteret, thi vi have seet Buen; og jeg propheterer ogsaa i Herrens Navn, *at Christus vil ikke komme paa 40 Aar*, og om Gud nogensinde talte ved min Mund, han vil ikke komme i nævnte Tidsrum. Brødre! naar I komme hjem, skriv dette ned, at det kan erindres.

Jesus Christus aabenbarede aldrig for Nogen den bestemte Tid, han vilde komme; tager fat paa Skriften og læs den, og I kunne

ikke finde Noget, der angiver den bestemte Time han vil komme, og Alle, der sige saaledes, ere falske Lærere.

Der ere nogle vigtige Ting angaaende Messiæ Embede i Organisationen af Verden, hvorom jeg vil tale senere hen. Maa Gud den Almægtige velsigne Eder og udgyde sin Aand over Eder, er Eders uværdige Tjeners Bøn. Amen!

Om Utah.

(Fra „the Millennial Star")

Utah er et Territorium i de Forenede Stater, mod Øst begrændset af Klippebjergene og mod Vest af Californien, og ligger mellem den 37te og 42de Grads nordlige Brede. Dets Længde fra Øst til Vest er omtrent 700 engl. Mile, og dets Brede fra Nord til Syd 350, og udgjør omtrent 225,000 Qvadratmile. Middelhøiden af dets Beliggenhed er ikke langt fra een engl. Miil over Havets Overflade. Største Delen af denne udstrakte Region er en ubefolket Ørken, blottet for Vand og har kun liden Vegetation og gjennemskaaret af næsten paralelt løbende Bjerge, der gaae fra Nord til Syd. Af og til seer man en Dal, der er skikket til Dyrkning og Anlæggelsen af Colonier. Man antager, at det kun er istand til at underholde een eller to Millioner Indbyggere.

Utahs Indbyggere. Utah var oprindelig en Provinds af Mexico og kun beboet af mindre Flokke af omstreifende Indianere. I 1847 tog „Mormon Bataillonen" i de Forenede Staters Tjeneste, Landet i Besiddelse, Californien iberegnet. Om Sommeren og Efteraaret samme Aar anlagde flere Tusinde af de Sidste Dages Hellige Colonier i denne nyerhvervede Provinds. Kort efter dannede Indbyggerne en midlertidig Stats-Regjering, og i September 1850 organiseredes de ved et Lovbud af Congressen til et Territorium af de Forenede Stater. Ved Folketællingen i Foraaret 1856 var Territoriets Folkemængde forøget til 77,000. Heraf er Størsteparten Amerikanere og Englændere; flere Tusinde ere fra Wales, Skotland og Danmark, samt Nogle fra Norge, Sverrig, Island, Irland, Tydskland, Schweitz, Italien og Frankrig. Asien, Afrika, Australien og mange af Øerne i Havet have ligeledes bidraget et lille Antal til Forøgelsen af Utahs Befolkning.

Utahs Regjering. Regjeringsformen blev stadfæstet af de Forenede Staters Congres, og er liig Regjeringen i Oregon, Washington, Kansas, Nebraska og alle de øvrige Forenede Staters Territorier. Guvernøren, tre Dommere, en Sekretær, en Direktør for Politi- og Retsvæsenet samt en Statsadvokat ere indsatte af Forbundsregjeringen, medens Folket er forpligtet til at udvælge deres egne Lovgivere, til at udstede deres egne Samfunds- og Criminallove, og til at udnævne Fredsdommere og Underretsdommere og

andre Embedsmænd. De af den lovgivende Forsamling udstedte Love maae sendes til Congressen for at blive stadfæstede eller forkastede. Utahs Borgere staae tillige under de Forenede Staters Constitution og Love. I alle disse Henseender er Utahs Territorial-Regjering nøiagtig den samme som alle de andre Territoriers.

Der er kun meget faa af de Forenede Staters Love, som kunne anvendes paa et Territorium. Indianerstammernes Angreb paa Personer eller Eiendom komme under Forbundslovene. Høiforræderi eller Oprør imod de Forenede Stater vilde ogsaa komme under den høiere Lov. Oprør imod en republikansk Regjeringsform, grundfæstet i et Territorium, kommer ogsaa under samme Lov. Men personlige Forbrydelser, saasom Mord, Rov, Ildspaasættelse, Tyveri, Horeri, osv., behandles efter Territoriets Love, og ikke af Forbundslovene. Utahs lovgivende Forsamling, samlede i Sessionen sidste Vinter de faa af de Forenede Staters Love, som ere anvendelige paa Territoriet, hvilke ville udkomme i Trykken tilligemed Territorial-Lovene til Folkets Bekvemmelighed.

Utahs Religion. I Utah taales og beskyttes alle Religionspartier i samme Grad som i ethvert andet Territorium i den amerikanske Republik. Den meest udbredte Religion, som nu findes i Territoriet, er Jesu Christi Kirke af Sidste Dages Hellige. De kirkelige Regjeringsformer, som ere antagne af hvilketsomhelst Religionsparti i Territoriet, have Intet at bestille med den borgerlige eller republikanske Regjeringsform, som er grundlagt af de Forenede Stater. Medlemmerne af ethvert Religions-Samfund ere lige berettigede til at indtage et Embede under Civilregjeringen, overeensstemmende med den fælles Constitution. De Forenede Stater beskikkede derfor i 1850 hans Excellence Brigham Young til Guvernør for Utah, og have bevidnet deres uforlignelige Bifald med alle hans Embedshandlinger ved at understøtte og opholde ham i denne Plads i det lange Tidsrum syv Aar, medens de andre Territoriers Guvernører have i Almindelighed kun indehavt deres Poster i den korte Tid af fire Aar, og undertiden endnu kortere. Enskjøndt Guvernør Young indtager den høie Stilling som Præsident over alle de Sidste Dages Hellige i hele Verden, har han dog viist sin Føielighed i at være villig til at modtage den mindre betydende Post, som Guvernør i borgerlig Henseende. Han var villig til at overtage denne Post til Bedste for Utahs Indbyggere. Som een af de Forenede Staters Embedsmænd har han for Forbunds-Regjeringen og for hele Verden lagt sin uforlignelige Viisdom og fortrinlige Regjeringsdygtighed for Dagen, der langt overgaaer de Talenter og Evner, som udmærke Guvernørerne for andre Territorier. I hvilken Stat eller Territorium er en Guvernør saa almindeligt bleven agtet og elsket? Har Forbunds-Regjeringen nogensinde misbilliget nogen af hans Embedshandlinger? Nei. Hele hans Forvaltning har fra først til sidst været i nøiagtig Overeensstemmelse med de Forenede Staters Constitution og Love, og med Territoriets Love, over hvilket Forbunds-Regjeringen beskikkede ham til den udøvende Myndighed. Dette

bekræfter den Kjendsgjerning, at en virkelig religiøs Mand er bedre skikket til at regjere end Een, som ikke er religiøs.

Adskillelsen mellem den kirkelige og borgerlige Lov i Utah. De borgerlige og kirkelige Love i Utah ere lige saa adskilte som i andre Territorier. Methodisterne, Baptisterne, Presbyterianerne, Mormonerne og alle andre Religionspartier i Utah have den ubestridelige Ret at bestemme kirkelige Love, bindende for de individuelle Medlemmer i deres respektive Samfund. Om disse Love brydes, have de Ret til at udelukke Overtræderen; men efter Kirkens Lov have de ikke Ret til at behandle hans Person eller Eiendom. De samme Rettigheder og Indskrænkninger existere i alle Stater og Territorier.

Men er ikke Fleertallet af Utahs Indbyggere „Sidste Dages Hellige?" Have de ikke Magt til at udvælge alle Lovgiverne, og til at udgive saadanne borgerlige Love, som de anseegavnlige? Have de ikke Ret til at forordne særskilte Love for deres egen Menighed og begunstige deres eget Samfund mere end Andres? Og forbinder ikke dette i Virkeligheden Kirke og Stat? Vi svare, at alle Utahs Love maae sendes til de Forenede Staters Congres og blive bekræftede eller forkastede. Derfor kunne Utahs Love umulig være partiske, med mindre Forbunds-Regjeringen tillader det. Ogsaa Guvernøren og Distrikts- og Høiesterets-Dommerne udnævnes af Forbunds-Regjeringen; dette er et virksomt Middel imod al Partiskhed i Forvaltningen af Utahs Love.

Om Nogen anseer sig forurettet ved Eedsvornerettens eller Underretternes Kjendelse, har han Ret til at appellere til de Forenede Staters Høieste-Ret i Utah. Ingen Jury tillades i denne Ret. Dette beskytter ham kraftigt imod Partiskhed, om den end fandtes i Underretterne eller Juryerne, og giver ham den Fordeel, som opkommer ved de Forenede Staters Embedsmænds Kjendelser. Paa denne Maade er den borgerlige Regjerings Myndighed aldeles fjernet udenfor den kirkelige Regjerings Omraade, og disse to ere ligesaa adskilte fra hinanden i Utah, som i Staten New York.

Pressen beskylder ofte Utahs Befolkning for Opsætsighed imod de Forenede Staters Love; men vi have ofte fremsat det Spørgsmaal: Hvilken Lov i Særdeleshed have de brudt? Have de begaaet Høiforræderi ved at holde med de Forenede Staters Fjender, eller ved at yde dem Hjælp i Krigstid? Have de gjort Oprør mod Guvernør Young, som de Forenede Stater have sat over dem? Have de været opsætsige imod nogen af de Forenede Staters, eller sammes Authoriteters lovlige og tjenstlige Handlinger? Have de gjort Oprør imod den republikanske Regjeringsform, som de ansøgte om, og som Congressen tilsendte dem? Have de brudt nogen Traktat med Indianerne eller ophidset dem til Fjendtligheder imod de Forenede Stater? Have de erklæret Forbunds-Regjeringen Krig, eller lagt den mindste Fjendtlighed imod de frisindede Institutioner for Dagen? Til alle disse Spørgsmaal svare vi dristigt Nei. Og vi opfordre hele Verden til at paapege een af Forbunds-Regjeringens Love, som Utahs Indbyggere have brudt. Det er een af de letteste

Ting, man kan tænke sig, at anklage Utahs Indvaanere og at beskylde dem for aabenbart Oprør imod Lovene; men Følgen vil vise, at det bliver een af de vanskeligste Foretagender, man nogensinde har paataget sig, at bevise denne Masse af Klager og Beskyldninger.

Vi opfordre venskabeligst de Herrer Redaktører til at forsyne deres Læsere med eet eneste Exempel paa, at Utahs Indvaanere have gjort Brud paa de Forenede Staters Love. Et Tilfælde, som er beviist, vil have større Indflydelse end hele Bind fulde af ugrundet Bagtalelse. Drummonds Angivelser ere af Embedsmænd i de Forenede Staters Tjeneste og andre uimodsigelige Vidnesbyrd blevne beviste at være falske — aldeles falske — uden endog den mindste Skygge af Sandhed; og det hjertefordærvede væmmelige Kryb har trukket sig tilbage i Mørket for at skjule sit brødebetyngede Hoved for Offentlighedens retfærdige Harme, samt for sin elskværdige Familie, som han saa frygteligen har vanæret. Om han endnu lever i ulovligt Samqvem med „sin høit elskede" Ada Carroll, ere vi ikke blevne underrettede om. Hans Misgjerninger have røbet ham og den offentlige Presse behandler ham skarpt. Saaledes har Haman hængt sig selv i det Reeb, han beredte for de Uskyldige.

Skandinaviens Stjerne.

Den 15de September.

Med dette Nummer slutter den 6te Aargang af *Skandinaviens Stjerne*; og skuende tilbage paa den fremfarne Tid kunne vi ikke andet end føle os taknemmelige til Herren vor Gud, som i sin uendelige Godhed har staaet os bi i Udøvelsen af vore Pligter. Vi have bestræbt os for ved et Udvalg af nyttige og belærende Artikler at gjøre *Stjernen* saa interessant som muligt, og vi haabe, at den ikke har udspredt sit Lys forgjæves. Da den hovedsageligen er et religiøst Tidskrift, have vi ikke fundet det passende at optage politiske Afhandlinger i den, og endnu mindre at besvare de tusinde og een fabelagtige Rygter og Løgne, som Dagens Presse saa rigelig udgyder imod os. Løgnen har sine Organer, og desværre nok af dem, hvilke søge til at kaste en ufortjent Skygge paa os, som et Folk, og forhindre Sandhedens Fremgang og Guds Riges Tilvæxt; men Tiden vil vise, at de, som elske og øve Løgn, ville komme tilkort; *thi Sandhed vil seire.*

General-Raad. Den 4de og 5te sidstleden afholdtes her i Kjøbenhavn et General-Raad, hvorved, foruden Missionens Præsidentskab de Ældste *H. C. Haight* og *C. Widerborg*, tre Ældste fra Zion, *Joseph W. Young*, *John Y. Green* og *Iver N. Iversen* vare tilstede, tilligemed omtrent 200 Medlemmer af Præstedømmet, hvoriblandt følgende præsiderende Ældster: *C. A. Madsen*, Pastor over Jyllands Distrikt, (N. Wilhelmsen, Pastor over Sjællands Distrikt, var fraværende paa Grund af Sygdom), *L. Eriksen*, Præsident over

Kjøbenhavns Conference, *P. A. Fjeldsted* over Vensyssel, *C. D. Fjeldsted* over Aalborg, *L. C. Geertsen* over Aarhuus, *L. Jacobsen* over Skive, *C. O. Folkmann* over Fredericia, *S.* P. *Guhl* over Fyen, *L. Jörgensen* over Lolland, *H. Jensen* over Bornholm, *H. P. Lund* over Brevig, Norge, *N. Ædler* over Skaane, *L. Nilsson* over Stockholm.

Efter at Raadet var aabnet med Sang og Bøn, som opsendtes af Præsident Haight, aflagde de præsiderende Ældste Rapporter over Arbeidet i deres respektive Arbeidsmarker, og glædede de Tilstedeværende ved at paavise, hvorledes Gud havde velsignet sine Tjeneres Bestræbelser i at udbrede Evangeliets hellige Sandheder, som vare blevne annammede af Mange, der med glade Hjerter have sluttet den nye og evige Pagt med Gud, og fattet den alvorlige Beslutning at afstaae fra Synd, tjene Herren og bidrage af alle Evner at gjøre deres Medmennesker meddeelagtige i det sande Lys, der var oprundet for dem. Hvad der især havde fremmet Værket næst Guds Velsignelse, og Prædiken af det levende Ord, var Udspredelsen af vore Skrifter, som læstes med Interesse og havde aabnet Øinene paa Mange. Vel vare de Ældste paa mange Steder blevne saa behandlede, at man skulde tvivle paa, at Lov og Ret fandtes i Landet, dog vare de ved Herrens forunderlige Styrelse blevne udfriede af deres Forfølgeres Hænder, og deres Liv bevarede. Udsigterne for Værkets Fremgang vare gode, og der næredes Haab om, at den Sæd, som er bleven saaet i det afvigte Aar, vil komme op, og ved omhyggelig Pleie voxe til en kraftig Vext i Herren, og i sin Tid bære mangefold Frugt.

Der aflagdes Vidnesbyrd om, at Præstedømmet og de Hellige i Almindelighed havde været trofaste i deres Pligters Opfyldelse, nøiagtige i at efterleve Guds Bud og Befalinger, glædede sig i de givne Raad og Formaninger, vare redebonne til at betale deres Tiende og offre af deres timelige Midler til Rigets Opbyggelse og de Helliges Indsamling.

Præsidenten glædede sig over de aflagte Rapporter, følte sig taknemmelig til Gud, der havde saa rigelig velsignet Arbeidet under hans Bestyrelse, takkede Brødrene for deres Trofasthed i Tjenesten, bevidnede sin Tilfredshed med dem og de Hellige, som saa beredvilligen havde udført de givne Raad, opmuntrede Alle til fremdeles at fortsætte Arbeidet med Trofasthed, at gaae frem i Sagtmodighedens og Ydmyghedens Aand og forkynde Evangeliet og gjøre alt muligt for at berede et Folk for Messiæ anden Tilkommelse.

Det var med stor Glæde og Tilfredshed, at Præsidenten fremstillede for Raadet og anbefalede Brødrene *Joseph W. Young, John Y. Green* og *Iver N. Iversen*, som vare blevne sendte til at arbeide i denne Mission. Han vidste, at de vare trofaste Mænd, besjælede af Guds Aand og nidkjære til at arbeide for deres Medmenneskers Frelse, hvorfor han lykønskede denne Mission, at de vare komne hertil, og ønkede dem et hjerteligt Velkommen. Disse

Brødre glædede Raadet ved nogle opbyggelige og opmuntrende Bemærkninger.

Missionens forskjellige Anliggender bleve tagne under Overveielse; de nødvendige Forslag fremsatte, Kirkens Authoriteter opholdte, og Alt eenstemmigen vedtaget. En ny svensk Conference blev organiseret under Navn af *Götheborgs* Conference og Ældste *Mathias Nilsson* kaldet til sammes Præsident. Fyens Conference blev skilt fra Jyllands Pastorat og lagt til Sjællands. Adskillige Brødre bleve kaldte og beskikkede til Tjenesten i de forskjellige Dele af Missionen, og alle erklærede sig villige til at gjøre deres Bedste i de dem anbetroede Stillinger.

Da Rummet ikke tillader os at gjengive Brødrenes Taler, maae vi indskrænke os til den Bemærkning, at Guds Aand hvilede rigelig over dem Alle, og gav saadanne Yttringer, som glædede, opmuntrede og vederqvægede, og viste den Kjærlighed og Enighed, hvoraf Alle vare besjælede.

Præsident Haight gjorde Forsamlingen bekjendt med, at naar hans Arbeidstid i Missionen var udrunden, skulde Joseph W. Young blive hans Eftertræder, hvilket han vidste vilde blive til stor Velsignelse for Arbeidet.

Iblandt de forskjellige Raad og Opmuntringer, som gaves, var ogsaa Nødvendigheden af at fortsætte med Underviisningen i det engelske Sprog, da Kundskab i dette Sprog vilde paaskynde de Helliges Udvikling, og berede dem til snarere at annamme Velsignelserne og Begavelserne, som ikke gaves i noget andet Sprog i Templet.

Da alt Nødvendigt var forhandlet, sluttedes Raadet med Bøn og Velsignelse, og styrkede i Aanden til Fortsættelsen af deres høie og vigtige Kald, adskiltes de Ældste for at gaae ud til deres forskjellige Arbeidsmarker.

Blandinger.

Guds Huusholdning. Otho, en Agerdyrker, sagde en Dag til sin Nabo Gotthold: „I mange Aar har jeg iagttaget dine Gjerninger og dine Veie; men een Ting synes at være mig det Bedste og dog det Forunderligste. Endskjøndt din Skjæbne ofte har afvexlet og endskjøndt mange Gjenvordigheder og Sorger have rammet Dig og dit Huus, er dog dit Aasyn, din Tale og Fremgangsmaade altid eens, lige blid og rolig, i de onde Dage saavel som i de gode. Lær mig, hvorledes Du kan være saaledes!“ Da svarede Gotthold: „Dette kan forklares i faa Ord. Mit eget Kald og daglige Arbeide lærer mig. Jeg har vant mig til at ansee mig selv og mit Liv som en Ager.“ Ved disse Ord saae Otho paa ham, som om han ikke havde fattet Meningen deraf, og Gotthold vedblev: „See, min Broder, naar Gjenvordighed kommer, tænker jeg paa Ploven og Harven, som river op Jordbunden, paa

det Ugræsset maa døe, og Sæden fatte Rod. Da søger jeg efter den ufrugtbare Plet i min Sjæl og Ugræsset, som monne groe der. Ugræsset maa ødelægges og Sæden maa dyrkes, dersom den skal trives og bære Frugt. Undertiden anseer jeg Gjenvordigheden som en Tordenskye, der kommer mørk og truende, men bringer med sig Regn og afkjøler Luften; og jeg tænker, naar den har passeret, vil Solen skinne igjen. See, saaledes betragter jeg mig selv og mit Liv som en Ager. Og skal Ageren sige til Landmanden: „Hvad gjør Du?“ Da sagde den Anden: „Du fortæller mig om Frugten istedetfor om Roden. Siig mig, jeg beder Dig, hvorfra har Du faaet disse Tanker og Følelser?“ Gotthold svarede og sagde: „Hvorfra komme aandelige Naadegaver uden fra ham, som sender Regn og Solskin paa vore Marker, og frembringer Brød af Jorden? See, vi ere hans Ager.“

Syv Daarer. Den Vrede, som sætter Ild paa sit eget Huus for at opbrænde sin Naboes. Den Misundelige, som ikke kan nyde Livet fordi Andre gjøre det. Tyven, som for nogle Rdlrs. Værdi giver Verden Frihed til at hænge ham. Den Tungsindige, hvis høieste Lyksalighed bestaaer i at gjøre sig selv elendig. Den Skinsyge, som forgifter sit eget Maaltid, og siden nyder deraf. Gnieren, som hungrer sig selv til Døde for at hans Arving kan fraadse. Bagtaleren, som fortæller Sladder for at give sin Fjende Anledning til at bevise ham at være en Løgner.

Overflod er Bryderi — Mangel er Nød — Ære er Byrde og Forfremmelse farlig — men nødtørftig Udkomme er Lyksalighed.

Indbetalte Bogpenge.

J. C. Klingbeck	30 Rd.	- Mk.	- Sk.
S. Gudmundsen	90	— - —	- —
N. Adler	82	— 3 —	- —
J. A. Weibye	65	— - —	- —
P. Nielsen	25	— - —	- —
L. Nilsson	30	— 3 —	- —
Summa	323	— - —	- —

Indhold.

	Side.		Side.
Forskjellen mell. Forløberen Elias og Propheten Elias	369.	Redaktionsbemærkninger	377.
Om Utah	374.	Blandinger	379.

„Skandinaviens Stjerne“ udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned og faaes paa Contoiret i Lorentzens Gade Nr. 504, A. 5. Stuen tilvenstre og paa alle kongelige Postcontoirer.

Udgivet og forlagt af Hector C. Haight.
Trykt hos F. E. Bording.

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

7. Aarg. Nr. 1. *Den 1. October 1857.* Priis: 6 Sk. pr. Expl.

Indsamlingen.

(Fra „the Millennial Star.")

„Jeg, Herren, er vred paa de Ugudelige og holder min Aand tilbage fra Jordens Beboere. Jeg har svoret i min Vrede, og besluttet Krig paa Jorden, og de Ugudelige skulle dræbe de Ugudelige, og der skal komme Frygt over alle Mennesker, og de Hellige skulle og neppe undkomme. Dog er jeg, Herren, med dem, og vil komme ned af Himmelen fra min Faders Ansigt og fortære de Ugudelige med uudslukkelig Ild. Og see, dette er ikke endnu, men om en liden Tid; hvorfor, da jeg, Herren, har besluttet, at alle disse Ting skulle skee paa Jorden, vil jeg, at mine Hellige skulle samles paa Zions Land; og at hver Mand skal tage Retfærdighed i sine Hænder og Trofasthed om sine Lænder, opløfte en advarende Røst til Jordens Indvaanere, og forkynde baade ved Ord og ved Flugt, at Ødelæggelse skal komme over de Ugudelige." Aabenbaring, given Joseph Smith 1831. (Pagtensbog Pag. 104, 9. og Pag. 248, 4 og 5.)

Læren om „Indsamlingen" henhører ene og alene til Guds Folk, og gjør Krav paa Opmærksomhed af alle dem, der ønske at forherlige Gud ved at holde hans Bud. Det er et Lærdomspunkt, hvis praktiske Anvendelse tiltrækker sig Verdens Opmærksomhed, og synes i høi Grad at opvække dens Vrede. Hvor ofte høre vi ikke det Spørgsmaal: „Kunne vi ikke tjene Gud i dette Land ligesaa godt som paa noget andet Sted?" og „det er Hjertets Hengivenhed, Herren ønsker, og det er Alt, hvad han forlanger." At vi kunne tjene Gud ligesaa godt i eet Land som i et andet, betvivle vi ikke, dersom det er Herrens Villie, vi skulde gjøre saa. Men dersom en Befaling gives, ligesom til Israeliterne i Oldtiden, at vi skulle gaae ud fra Trældom og Undertrykkelse, og give Agt paa hans Tjeneres Underviisning, da spørge vi: „Hvo kan tjene Herren, og dog ikke adlyde hans Befalinger?"

Det har i enhver Tidsalder altid været Herrens Hensigt at samle sit Folk for dem selv, at fraskille dem fra de Ugudelige paa Jorden, og at organisere og indrette dem saaledes, at han kunde være istand til at skjenke dem sin Aands Velsignelser. Og er denne Fraskillelse fra de Ugudelige ikke nødvendig? Jo visseligen, den er. Vi anse Verden som fjernet fra Herren ved Synd, som aldeles afskaaren

fra Nydelsen af de Begunstigelser, som de Hellige ere deelagtige i. Herren har i sin uendelige Barmhjertighed lagt en Plan, hvorved den faldne Skabning kan forsones med ham, og det udføres ved Guds Aand, som gives dem, der trofast ove sig i Lydighed til hans Huses Ordinancer. Lader os et Øieblik overveie Guds Folks og Verdens tilsvarende Omstændigheder og Tilstand. Denne er i Mørke og under Fordømmelse, som Følge af Synd; hiint er indlemmet i Himmelens Familie og har modtaget af Herrens Aand, der opfylder hver Enkelts Legeme med Lys, aabner for hans Forstand Evighedens herlige Ting og hæver ham i Værdighed, overeensstemmende med hans Trofasthed, til een af Guds Sønner; medens hans fremtidige Udsigter paa en storartet Maade udfolde for hans Forstand det saliggjørende Syns hele Herlighed.

Hvad Lighed har da Lys med Mørke, spørge vi? Hvilken nøie Forening kan finde Sted mellem Elementer, som ere saa modsatte i deres Egenskaber? Eller vil ikke Aand søge sin beslægtede Aand? Den, som har Aanden, er ikke længere Skyldner til Kjødet, men vilde heller søge Selskab med dem, som kunne forøge hans Lyksalighed, som ere ligesaa mange særskilte Gjengivelser af den moralske Elskværdighed, som er indplantet af Guds Aand.

Disse Betragtninger vise os det Fornuftige i Læren om „Indsamlingen," samt hvor nødvendigt det er for Guds Tjenere, som ere bestemte til at blive Deeltagere i hans egen Herlighed, at boe tilsammen, for at de kunne berede sig for denne store Ophøielse og kunne voxe i den Viisdom og Kundskab, uden hvilken de ikke kunne beredes for hans Nærværelse.

Men atter, de sidste Dage ere Hevnens og Dommens Dage over de Ugudelige. Lader os derfor undersøge Guds Handlemaade med Menneskene, naar han skulde udgyde sine Straffedomme over dem.

Da han, som Følge af vore Forfædres Misgjerninger i Noe Dage, havde besluttet at udrydde hiin Slægt fra Jordens Overflade, gjorde han det ikke, for han havde advaret Folket, og gjort Foranstaltninger til Frelse for Alle, der vilde give Agt paa Advarslen; men de agtede ikke paa hans Tjeners Vidnesbyrd, de forkastede Barmhjertighedens Tilbud, og derfor omkom de. Saaledes ogsaa i Loths Dage; da han havde besluttet at ødelægge Indbyggerne i Stæderne paa Sletten, skete det ikke, for de vare blevne advarede, og et Sted beredt til Frelse for dem, der vilde lytte til og flye.

Vi læse, at i de sidste Dage vil der existere et Babylon, hvoraf Chaldæernes Stad (Rigernes Dronning) var et levende Forbillede, hvor Vanhelligelsen af Herrens Huses hellige Ting viser Vanhelligelsen i de sidste Dage, naar Mennesker skulde sidde i Dom som en Gud og opfordre Folket til at anerkjende deres Myndighed, og at være deres Forskrifter lydige, ligesom Guds. Vi læse tillige, at de sidste Dages Babylon skal falde, ja aldeles tilintetgjøres, og Guds Folk befales at gaae ud fra hende, at de ikke skulle blive deelagtige i hendes Synder og rammede af hendes Plager. Aab. 18, 4. Nu, vi tage ikke i Betænkning at tale frit om dette Babylon, som vi paastaae er hverken mere eller mindre end det Babel, den Forvirring i de Lærebygninger, som Mennesker have opfundet istedetfor Guds Rige; thi de, som opbygge Nutidens Babylon, forstaae hverandre i Sandhed ligesaa lidt, som de gjorde i Oldtiden, da Herren forvirrede deres Sprog og adspredte dem over Jorden. Ved at betragte dem, der arbeide paa Opbygningen af Nutidens Religionssystemer, finde vi, at Nogle erklære een Ting som nødvendig til Grundvold, og

Andre en anden; og istedetfor at arbeide i Forening paa at bygge et Taarn til Himmelen, opforer hvert særskilt Parti nogle usle Forhøininger med den lidenskabeligste Ærgjerrighed at see deres Næste over Hovedet, indtil Alt er bleven Forvirring og Svaghed, og efterhaanden vil Himmelens Vrede udslette ethvert Spor af deres Daarskab af Jordens Overflade, thi den Herre Gud har talet det. Denne Straffedom vil finde Sted i de sidste Dage, og det skal blive en Straf, hvis Mage aldrig har været tilforn. Og vil ikke Herren handle, som han pleier, i at berede et Sted til Frelse for sit Folk? Eller dersom han har befalet dem at gaae ud fra hende, vil han saa ikke berede et Tilflugtssted for dem — et Gosen, hvor de kunne blive beskyttede, medens hans Vrede udgydes over Nationerne?

Vi læse i det 24de Capitel af Esaias, at naar hans Vrede skal udgydes, naar Jordens Indbyggere skulle blive brændte og faa Mennesker blive tilovers, vil der midt paa Jorden være en Levning iblandt Folket, som naar man har rystet et Olietræ, og som overblevne Viinqviste, naar Viinhøsten er endt. Og lader os iagttage Beliggenheden af det Sted, hvor de, som da blive bevarede, skulle boe: — Det vil være midt paa Jorden, paa det selvsamme Sted, hvor Patriarken Jacob erklærede, at Josephs Børn skulde blive en Mangfoldighed af Nationer, og paa det Sted skal Befrielse være. Vi glæde os derfor i de Aabenbaringer, som i de sidste Dage ere givne angaaende Ephraims og Manasses Efterkommere, Josephs Land og Stedet, som er bestemt til Indsamlingen af Guds Folk. Vi læse ogsaa i Michas fjerde Capitel, at det skal skee i de sidste Dage, at Herrens Huses Bjerg skal være beredt paa Bjergenes Top, og at det skal ophøies over Høiene, og Folk skulle lobe til det, at Folk fra mange Nationer skulle komme til det, og at Loven skal udgaae fra Zion, og Herrens Ord fra Jerusalem. Ogsaa i 8de Vers af samme Capitel læse vi, at „Du Eders Taarn, Du Zions Datters Befæstning! indtil Dig skal komme, ja, der skal komme det første Herredomme; og at Riget ogsaa skal komme til Jerusalem."

Og naar vi læse den gamle Oversættelse, see vi, at af Josephs Sæd skulde Hyrden blive bestikket af Israels Steen; ja paa samme Maade som Patriarken Joseph (skjøndt forskjellige Midler anvendtes for at ødelægge ham) formedelst Guds Forsyn blev en Frelser for sin Familie, saaledes skal hans Sæd blive en Hyrde for Guds Folk; og deres Land, eller det Land, hvortil Herren fører dem, ligesom han førte Joseph til Ægypten, skal blive et Sikkerhedssted for de Straffedomme, der skulle komme over Jorden, for Alle, som ville lytte til Frelsens Budskab og adlyde samme.

Der staaer skrevet i Ephesernes 1ste Capitel 10de Vers, „at han vilde oprette en Husholdning i Tidernes Fylde for at samle Alt under eet Hoved udi Christo, baade det, som er i Himlene, og det, som er paa Jorden udi ham."

Vi læse tillige i det 2det Capitel af Daniel, at Himmelens Gud vilde opreise et Rige, som skulde bestaae evindeligen, og som vi for have anført: Loven skal udgaae fra Zion og Herrens Ord fra Jerusalem. Det Sted altsaa, hvorfra Loven gaaer ud, maa være Regjeringens Sæde, og der maa følgelig være Undersaatter, som anerkjende dens Myndighed; og det Rige, som skal bestaae evindelig, kan ikke opreises, med mindre det Folk, som skal blive dets Undersaatter, samles tilsammen; ligeledes maa Guds Folk forsamles i Tidernes Fylde for at blive beredte, undervíste og helligede, at de kunne blive stikkede til at møde de herliggjorte Hellige,

som Herren vil bringe med sig i sin Tilkommelse, og som skue fremad til den Tid, da de skulle regjere som Konger og Præster paa Jorden, idet de vide, at de ikke kunne blive fuldkommede uden os, og længes derfor efter den Tid, da Herren skal regjere paa Zions Bjerg og i Jerusalem, og hans Herlighed skal være for de Ældste.

Efter at have gjort disse Betragtninger over Læren om „Indsamlingen," ville vi nu bære Vidnesbyrd om, hvad Herren har budet i disse sidste Dage. Vi bevidne, at Herren har sendt den Engel, som Johannes saae i Synet paa Øen Patmos, og som havde det evige Evangelium, der skulde forkyndes for alle Folk, at han har viist sig for Nogle, og skal senere hen vise sig for Mange; at han har overdraget Evangeliets Husholdning til Mennesket; at han har bestikket sine Tjenere til at gaae ud og bære Vidnesbyrd om disse Ting og forkynde, at hans Doms Time er kommen, ogsaa at prædike for Folket Evangeliet i dets Fylde, den herlige Lov om Indlemmelsen i Guds Rige, og advare dem for Straffedommene, som hurtigen nærme sig, og formane dem til at flye ud fra Babylon, at de ikke skulle blive deelagtige i hendes Synder og rammes af hendes Plager; og at det vestlige Fastland er det Sted, Herren har bestemt til sit Folks Indsamling, for at de kunne underviises om hans Villie, modtage Velsignelser fra hans Haand og undgaae Følgerne af de Vredesskaaler, som skulle udgydes over Nationerne.

Og medens vi bære dette Vinesbyrd, hvor Mange ere der ikke, som, naar de læse disse Betragtninger, ere paavirkede af Aanden indeni dem, hvilken bærer Vidnesbyrd om Sandheden af disse Ting og ved dens tilskyndende Paamindelser byder dem at staae op og flye ud fra Babylon, medens Veien er aaben, og haste hen for at hjælpe til at opbygge Zion og grundlægge det Rige, som skal bestaae evindeligen; — hvilket Rige, opreist paa Jorden, skal vedblive formedelst Guds Velsignelse at tiltage i Herlighed og Magt, indtil det er ført den himmelske Glands, og dets Borgere stikkede til at blande sig i Eendrægtighed med Lysets Sønner i den herlige Samling af Alle, baade de, som ere i Himmelen, og de, som ere paa Jorden; — hvilken Forening skal fuldføres i Tidernes Fyldes store Husholdning.

Derfor afsted, til Vesten afsted,
Til Landet, velsignet for Ephraims Sæd,
Hvor Jorden har hvilet i saare lang Tid,
Og nu yder et Hjem ved de Helliges Flid.

Israels Indsamling — Israels Blod og Hedningernes.

Udtog af en Tale af Præsident B. Young, holdt i Tabernaklet den 8de April 1855.

Erindrer, at vi opfordre de Ældste til at gaae ud og samle Israel; det er denne Mission, som er os given. Det var den første Mission, som blev given til Ældsterne i Josephs Dage. Den bestemte Tid er kommen for Gud at samle Israel, og for hans Værk at begynde paa hele Jordens Overflade, og de Ældster, som ere opreiste i denne Kirke og dette Rige, ere virkelig af Israel. Iblandt de Ældster, som nu ere tilstede her, kunne I neppe finde Een iblandt Hundrede, som

ikke er af Israels Huus. Man har bemærket, at Hedningerne ere blevne afstaarne, og jeg betvivler om nogen Hedning nogensinde kommer ind i denne Kirke.

Skulle vi gaae til Hedninge-Nationerne og prædike Evangeliet? Ja, og udsamle Israeliterne, hvor de end findes blandede med Jordens Nationer. Hvem eller hvad Deel af dem? Den samme Deel, som forløste Jacobs Huus, og frelste dem fra at omkomme af Hunger i Ægypten. Da Jacob velsignede Josephs to Sønner, „lagde han vitterlig sine to Hænder saaledes, at den høire Haand kom paa Ephraim," og han velsignede Joseph og sagde: „Den Gud, for hvis Ansigt mine Fædre Abraham og Isaak vandrede, den Gud, som føder mig fra jeg blev til, indtil denne Dag, den Engel, som forløste mig fra alt Ondt, velsigne Drengene," osv. Joseph vilde flytte den gamle Mands Hænder, og føre hans høire Haand over paa den ældste Drengs Hoved, sigende: „Ikke saa, min Fader, thi dette er den Førstefødte; læg din høire Haand paa hans Hoved. Men hans Fader vægrede sig og sagde: jeg veed det, min Søn, jeg veed det: han, han skal ogsaa blive et Folk, og han skal ogsaa blive stor; men hans yngste Broder skal blive større end han, og hans Sæd skal være en stor Hob Folk." Ephraim er bleven blandet med alle Jordens Nationer, og det er Ephraim, som indsamles.

Det er Ephraim, jeg har søgt efter al den Tid jeg har prædiket, og det er dette Blod, som løb i mine Aarer, da jeg annammede Evangeliet. Om der er Nogen af de andre Israels Stammer blandet med Hedningerne, da søger vi ogsaa efter dem. Endskjøndt Hedningerne ere afstaarne, saa tro dog ikke, at vi ikke skulle prædike Evangeliet blandt de hedenske Nationer; thi de ere blandede med Israels Huus, og naar vi sende Missionærer til Nationerne, søge vi ikke efter Hedningerne, fordi de ere ulydige og gjenstridige. Vi ønske Jacobs Blod og hans Fader Isaaks og Abrahams, der løber i Folkets Aarer. Der er en Deel af det her, og en anden Deel der, velsignende Nationerne, som det er spaaet.

Iblandt en Familie paa ti Børn for Exempel, kunne I finde ni af dem at være aldeles af den hedenske Stamme, og een Søn eller een Datter i den Familie, som er aldeles af Ephraims Blod. Det var i Faderens eller Moderens Aarer og gik over fra dem i Sønnens eller Datterens, medens alle de Øvrige i denne Familie ere Hedninger. Det kan synes besynderligt for Eder, men det er dog sandt. Det er Israels Huus vi ere efter, og bryde os ikke om, enten de komme fra Øst, Vest, Nord eller Syd; fra China, Rusland, England, Californien, Nord- eller Syd-Amerika eller fra andre Steder; og det er den selvsamme Dreng, som Fader Jacob lagde sine Hænder paa, som vil frelse Israels Huus. Mormons Bog kom til Ephraim; thi Joseph Smith var en reen Ephraimit, og Mormons Bog aabenbaredes til ham, og saa længe han levede, gjorde han det til sin Forretning at søge efter dem, som troede Evangeliet.

Atter, dersom en ægte Hedning fuldt og fast troer Jesu Christi Evangelium og adlyder det, da vil jeg for et saadant Tilfælde fremsætte Propheten Josephs Ord for Eder: „Naar Herren udgyder sin Hellig-Aand paa det Individ, vil han faae Krampetrækninger, og I vilde tænke, at han var i Færd med at falde i Afmagt.

Joseph sagde, at det hedenske Blod blev virkeligen udrenset af deres Aarer, og at Jacobs Blod blev sat i Circulation i dem; og Omvæltningen og Forandringen

i Systemet var saa stor, at det bragte Tilstueren til at troe, at de skulde falde i Afmagt.

Om nogen af Hedningerne ville troe, ville vi lægge vore Hænder paa dem for at de kunne faae den Hellig-Aands Gave, og da vil Herren gjøre dem til Medlemmer af Israels Huus. De blive afskaarne af det vilde Olietræ, og indpodede i det gode og tamme Olietræ og blive deelagtig i dets Saft og Fedme. Hvis I tage en Qvist og indpoder den i et andet Træ, saa ophører den at modtage Næring af dens oprindelige Stamme; alligevel maa den faae Næring, ellers maatte den døe. Hvorfra maa den faae sin Næring? Fra Træet, hvori den den er bleven indpodet; den opholdes af det, og bliver eet Legeme med det.

Saaledes er det ogsaa med Israels Huus og de hedenske Nationer; hvis Hedningerne indpodes i det gode Olietræ, blive de deelagtige i dets Rod og Fedme.

I forstaae hvem vi ere; vi ere af Israels Huus, af den fyrstelige Sæd, af det kongelige Blod.

Uddrag af Ældste Joseph W. Youngs Dagbog.

Hans Reise over Sletterne med Haandkarrer; — hans Mode i Iowa med de emigrerende Hellige; — hans Bestikkelse til den Skandinaviske Mission, o. s. v.

Elskelige Sodskende af den Skandinaviske Mission!

Da jeg er bleven bestikket til at arbeide iblandt Eder, tænker jeg, at nogle Linier i „Skandinaviens Stjerne" om min Reise fra Store Saltsø Stad hertil, ikke vilde være velkomne eller uden Interesse for Eder.

I General-Conferencen, holdt i Store Saltsø Stad den 6te April 1857, blev jeg bestikket til at gaae paa Mission til Europa. Flere Andre fik lignende Bestikkelser, og en Deel bestikkedes ogsaa til at arbeide i de Forenede Stater og Canada.

Torsdag den 23de April bestemtes til Opbrudsdag, og Haandkarrer til Befordringsmiddel.

Jeg behøver ikke at sige noget om den Engstelse og Omhu, hvormed Een ordner sine Forretninger for en tre eller fire Aars Fraværelse, med at opgjøre gamle Regnskaber, berede sig for Reisen og bestræbe sig for at berolige og troste en elsket Hustru og sine kjære Smaa.

Saadanne Scener kunne kun fattes af dem, der opleve dem. Jeg vil nu copiere fra min Dagbog.

Den 23de April 1857, syv Mile (engelske) fra Store Saltsø Stad. Efterat have velsignet min Familie og anbefalet dem til Herren, tog jeg min Haandkarre og begav mig til Tempelpladsen, hvor Compagniet skulde samles for Afreisen. Flere tusinde Mennesker vare forsamlede for at overvære vor Afreise. Ældste Orson Hyde og Flere talede til de Tilstedeværende, gav Raad til Missionærerne, osv.

Omtrent Kl. 10 Form. stillede vi os i Marsch-Orden. Compagniet bestod af 70 Mand og 26 Haandkarrer. Vi havde ingen Heste, Muulæsler eller andre Dyr, men droge vore Haandkarrer, der vare belæssede med Fødemidler og Tæpper. Vi frembøde et Skue, som Verden aldrig før

har seet; — 70 Mænd, forladende deres Hjem, deres Hustruer, deres Børn og Venner for at drage ud til fremmede Nationer og blive borte i flere Aar, reisende eet tusinde Mile tilfods over sneebedækkede Bjerge og øde Sletter, trækkende deres Proviant og andre Fornødenheder, og Alt dette for at Jordens Indvaanere maatte faae Anledning til at høre Evangeliet blive prædiket for dem. Ikke mindre end to tusinde Mennesker, anførte af Nauvoo-Corpsets Hornmusik, ledsagede os til Banken, to Mile fra Staden, hvorfra vi kunde overskue en Deel af Dalen og Søen. Musikcorpset gav os nogle af sine sjæleopmuntrende Melodier, og Folket viste os mange Beviser paa deres Kjærlighed og Sympathi.

Vi gjorde Holdt paa Toppen af Banken, og ifølge Opfordring aflagde jeg i Compagniets Navn vor Tak til Musikcorpset og de mange Venner, som havde vist os saa megen Opmærksomhed, og nedbad Guds Velsignelse over Alle, som vare nærværende, indtil vi atter skulde sees. Brødrene, som udgjorde Musikcorpset, og vore mange Venner ratte os Haanden til Afsked og vendte tilbage til Staden.

Vi vandrede syv Mile (engl.) og sloge Leir for Natten. I Aftenens Løb organiserede vi Compagniet ved at vælge en Præsident, en Capitain osv.

Vore Karrer vare gjorte saa lette og hensigtsmæssige som muligt, og mange af dem vare smagfuldt malede og bare saadanne Mottoer som „Zions Herold," „Zions Budbærer," „Ørkenens Stjerne," „De lystige Mormoner," „Bjergenes Løve," osv.

Fredag den 24de April brøde vi op Kl. 7½, gik over det første Bjerg og gjorde Holdt ved Browns Spring Kl. 10. Br. Stewart havde leiret sig paa dette Sted med omtrent 50 Vogne, der førte Meel til Poststationerne, og skulde paa Tilbagetouren medbringe de Varer, som Compagnierne efterlode sidste Efteraar, med Undtagelse af omtrent tyve Vogne, der vare bestemte til at gaae heelt op til Staterne efter Gods for Post-Compagniet. Efter at have tilbragt tre eller fire Timer med disse Brødre, af hvilke mange venskabeligt tilbøde sig at tage en Deel af vore Sager paa deres Vogne, indtil vi kom over Bjergene, fortsatte vi atter vor Reise. Vi reiste omtrent fem Mile og leirede os for Natten tæt ved Toppen af det andet Bjerg eller **Big Mountain**.

Ikke langt fra os havde Hr. Fernandes — en Fragtgodsfører fra Store Saltsø Stad — slaaet Leir. Hans Compagni bestod af Hedninger og Apostater og frembød en stærk Modsætning til os. De svore, forbandede Mormonerne og bespottede Guds Navn; medens vi sang, bade og følte os lykkelige, og vor Lyksalighed syntes at forøge deres Elendighed.

Løverdag den 25de. Vi brøde tidligt op idag, for at komme over Sneen, der ligger i store Driver paa Toppen og paa Østsiden af Bjerget, medens Overfladen var frossen. Efter en halv Times meget haardt Arbeide lykkedes det os at faae vore Karrer til Toppen, og da vi fandt, at Sneeskorpen var haard nok for at kunne bære os, berede vi os for Nedstigningen. Dette er det sidste Sted, hvorfra Saltsø Staden kan sees, og her gave vi tre Hurraer for Brigham, Heber og Daniel, og tre for vort Klippehjem.

Nedstigningen var noget vanskelig paa Grund af Glatheden, men vi kom ned uden noget alvorligt Uheld. Det maa bemærkes, at ved Nedstigningen af dette Bjerg er den første halve Miil meget steil, derpaa følger man en omtrent fem Mile lang dyb Bjerkløft, som skraaner mere gradviis af, men er meget snever og vanskelig at passere med Vogne. Mange Steder vare vi nødte til at løfte vore Karrer op paa Siden af Bjerget, for ikke at gaae

op paa Siden af Bjerget, for ikke at gaae i Veien, hvor vi ofte sank i Vand og Snavs til Hofterne.

Vi havde det Held at slaae itu to Karrer ved at passere denne Bjergkloft, men vare saa heldige at finde en Haandkarre i Kloften, som Een eller Anden havde efterladt, reparerede een af de andre, og bleve ikke opholdte mere end to Timer. Vi ankom til East Kanyon Creek omtrent Kl. 2, og efter at have faaet Lidt til Middag, fortsatte vi vor Reise. East Kanyon Creek er en stor, rivende Strom, som paa denne Aarstid er meget opsvulmet, som Følge af, at Sneen smelter paa Bjergene, imellem hvilke den løber. Veien gaaer langs med den omtrent en otte Mile, og man maa vade over den ellevé Gange. Denne Overfart var meget slem, da Vandet var koldt og Strømmen saa stærk, at vi kun med Vanskelighed kunde staae paa Fødderne. Vi reiste fem Mile, vadede over Strømmen sex Gange og leirede os for Natten. Her traf vi sammen med Ældsterne Van Cott og Goodsbury, som vare paa Veien til Devils Gate efter Gods. De havde Heste og Muulæsler men ingen Vogne, dog tilbøde de sig at spænde nogle af deres Dyr for en Vogn, som vi fandt i Bjergkloften tæt ved, og een, som efterlodes af Compagnierne forrige Vinter, og at vende tilbage til Br. Stewarts Compagni og hente den Proviant, som vi efterlode hos dem Dagen forud; thi de kunde viensynligt ikke reise saa hurtigt med deres Kjøretøier, som vi kunde med vore Haandkarrer. Vi benyttede os af den tilbudte Hjælp, da den vilde fremskynde vor Reise, og de vilde slaae sig sammen med Br. John Y. Greens og Gilbert Van Schoonhovens Vogne, der ogsaa skulde til Devils Gate, og som ere os behjælpelige paa Veien did.

Søndag den 26de brød Leiren op Kl. 8, og vi reiste ned til det sidste Badested, hvor vi gjorde en halv Times Holdt or at tørre og skifte vore Klæder, og varme os. Vi lede meget ved at sætte over Strømmen idag, da Vandet var saa koldt, at det næsten var utaaleligt; men ved Hjælp af gode Baal, som vi antændte, bleve vi snart varme igjen og skikkede til at drage videre. Vi ankom til Weber River omtrent Kl. 2. Floden var meget høi og strømmede stærkt, og den vilde have været meget vanskelig for os at komme over, hvis vi ikke havde faaet Hjælp tidsnok af vore Brødre, der havde Heste, hvilke kjørte os og vor Bagage over, og derpaa trak de vore Karrer over Floden med Touge. Vi vare meget taknemmelige over at være komne trygt over denne Strøm, som ansees for at være een af de værste i Bjergene at sætte over. Den er omtrent hundrede Fod bred, og om Foraaret er den ofte meget dyb, paa Grund af den store Mængde Snee, som smelter paa Bjergene, og som løber ned i den.

Da det idag er Sabbath, anse vi det for det Bedste at tilbringe Resten af Dagen her. Vi holdt Forsamling om Aftenen.

Tirsdag den 28de. Det er ikke min Hensigt at skrive for hver Dags Reise-Begivenheder, men vil indskrænke mig til at give en Beretning om det, som jeg troer vil være af meest Interesse. Vi ankom til Bear River omtrent Kl. 4 om Eftermiddagen. Vi fandt den gamle Bro stærk nok til at bære vore Karrer, hvorfor vi følte os meget glade. Vi satte over Floden og sloge Leir paa en smuk, aaben Plads i Skoven. Dagen har været meget skyet, og alle Tegn paa en Storm viste sig.

(Fortsættes.)

Skandinaviens Stjerne.

Den 1ste October.

Som dette Nummer begynder den 7de Aargang, ville vi anføre de Grunde, hvorfor vi have forandret „Stjernens" Udseende og Typer. Foreløbig skulle vi bemærke, at vor ærede Forgjænger i Redaktionen, for at vænne de Hellige til de latinske Typer som en Forberedelse til at lære Engelsk, lod den 5te Aargang trykke med latinske Typer, hvormed vi ogsaa fortsatte den 6te Aargang; men, da vi efterhaanden have erfaret, at mange af de Ældre ikke kunne nyde godt af Stjernens Indhold, paa Grund af, at de vare aldeles ubekjendte med latinske Typer, ansaae vi det for bedst igjen at udgive Stjernen med danske Typer, for at Alle kunne nyde godt af dens Indhold; og de Hellige have desuden Anledning til at lære det latinske Alphabet i den engelske Læsebog. Vi anbefale altsaa „Stjernen" i dens nye Dragt til vore Læsere; det skal altid være vor Bestræbelse, ved Hjælp af den Guds Aand, hvis Tjenere vi ere, at udbrede Lys og Kundskab om Evangeliets hellige Sandheder, og hvad dermed staaer i Forbindelse, men vi ville lade alle politiske Stridigheder og ubegrundede Løgne og Rygter, os vedkommende, uændsede. Vi bekymre os ikke om denne Verdens Magters Strider, uden forsaavidt som det viser os Tidernes Tegn og Propheternes Opfyldelse; thi vi vide, at denne Verdens Riger skulle blive Herrens og hans Salvedes. Vi lade os ikke forstyrre eller opirre af alle de tusinde og een Løgnehistorier, der cirkulere om os, thi vi vide, at det skal saa være, og at Gud vil styre Alting til Gode for dem, som elske og tiene ham, tillige vide vi, at alle gode Mennesker ville efterhaanden ransage vore Skrifter, sammenligne dem med de hellige Skrifter, Gud gav Fædrene fordum, og blive istand til, formedelst deres Kjærlighed til Sandheden, ved sammes Aand at udfinde det Rette og domme en retfærdig Dom over et Folk, som nu er saa saare miskjendt af Mange.

Til de Hellige sige vi: Begunstiger Stjernen, som I have gjort hidindtil; bestræber Eder for at udbrede den tilligemed alle vore Skrifter iblandt vore Medmennesker; bliver aldrig trætte af at udsaae Sæden, Herren vil give Væxten i sin Tid, og belønne dem, som have været Redskaber til at fremme hans Planer, som gaae ud paa at frelse Alle, som ville lade sig frelse og udfrie af det store Babel, hvis Fald nærmer sig, og sammes Fald vil vorde stort; thi Hærskarernes Herre har svoret ved en Eed og Pagt, gjort med Fædrene, at hans Forjættelser skulle opfyldes, Levningen af Israel indsamles, Zion og Jerusalem opbygges, og hans Rige vorde grundfæstet for aldrig mere at ødelægges. Saa skee det — Amen!

Nephis Syn.

(Fra „the Millennial Star")

Nephi var een af Mormonsbogs prophetiske Skribenter. I hans Ungdomsdage boede han i Jerusalem hos sin Fader Lehi; men ifølge Guds Befaling forlod denne

Familie, i Forening med en anden Familie ved Navn Ismael, Jerusalem, omtrent sex hundrede Aar for Christi Fødsel. De vandrede først ned i Ørkenen nær Østkysten af det røde Hav. Medens de vare der, saae Nephi i et Syn det store, vestlige Continent, hvortil Herren lovede at føre dem, og hvorpaa de skulde blive en stor Nation. Han saae nogle af de store Begivenheder i de sidste Tider, hvoriblandt han saae det Sidste-Dages Riges Oprettelse og dets Fremgang iblandt alle Nationer. Vi ville anføre nogle Uddrag af Synet, som have Hensyn til Nutidens Begivenheder.

„Og Engelen talede til mig, sigende: Disse sidste Optegnelser" (menende Mormonsbog), „som Du har seet hos Hedningerne, skulle stadfæste Sandheden af de første" (menende Bibelen), „hvilke ere af Lammets de tolv Apostler, og skulle gjøre de tydelige og ypperlige Ting bekjendte, som have været borttagne fra dem; og skulle gjøre bekjendte for alle Slægter, Tungemaal og Folk, at det Guds Lam er den evige Faders Søn og Verdens Frelser, og at alle Mennesker bør komme til ham, da de ellers ikke kunne blive frelste; og de maae komme i Overensstemmelse med de Ord, som skulle blive stadfæstede af Lammets Mund; og Lammets Ord skulle blive kundgjorte i din Sæds Optegnelser! saavel som i Lammets de tolv Apostlers Optegnelser; og saaledes skulle de begge blive stadfæstede til eet; thi der er een Gud og een Hyrde over hele Jorden; og den Tid kommer, da han skal aabenbare sig for alle Folk, baade for Jøderne og for Hedningerne; og efter at han har givet sig tilkjende for Jøderne, og ogsaa for Hedningerne, da skal han aabenbare sig for Hedningerne, og ogsaa for Jøderne, og de Sidste skulle blive de Første, og de Første skulle blive de Sidste." (Mormonsbog Pag. 26.)

Af dette Uddrag vil man kunne forstaae, at Mormonsbog og Bibelen skulde blive eet i deres Vidnesbyrd; og at Christus i fordums Dage skulde tilkjendegive sig først for Jøderne og sidst for Hedningerne, og at hans Værk først skulde begynde iblandt Hedningerne i de sidste Dage og sidst iblandt Jøderne. Dette stemmer overeens med Esaiæ Forudsigelse, som udtrykkelig erklærer, at den store Gjerning for Israels Indsamling i de sidste Tider først skulde begynde iblandt Hedningerne.

„Saa, sagde den Herre: See, jeg vil opløfte min Haand til Hedningerne og opløfte mit Banner til Folkene; og de skulle føre dine Sønner frem i deres Arme, og dine Døtre skulle bæres paa Skuldrene." Es. 49, 22.

For at opfylde dette, opløftede Herren sin Haand for Hedningerne i de Forenede Stater ved at bringe Mormonsbog frem og ved at oprette sit Sidste-Dages Rige, hvilket vil, som Nephi har forudsagt, have Israels Indsamling og Frelse til Følge. Engelen siger fremdeles:

„Og det skal skee, at om Hedningerne monne høre det Guds Lam paa den Dag, at han giver sig tilkjende for dem i Ord, som og i Kraft, i Besynderlighed til at borttage deres Anstødssten, og ikke forhærde deres Hjerter imod det Guds Lam, saa skulle de blive regnede iblandt din Faders Sæd; ja de skulle blive regnede iblandt Israels Huus, og de skulle blive til et velsignet Folk paa det forjettede Land evindeligen; de skulle ei mere blive undertrykte i Trældom; og Israels Huus skal ei mere blive forstyrret; og den store Grav, som er bleven gravet for dem af den vederstyggelige Kirke, hvis Grundvold var lagt af Djævelen og hans Børn, for at at vildlede Menneskenes Sjæle og føre dem ned til Helvede; ja, den store Grav, som har været gravet til Menneskenes Fordærvelse, skal blive fyldt med dem, som

grove den, til deres fuldstændige Ødelæggelse, siger det Guds Lam, ikke Sjælens Tilintetgjørelse, ikkun at den kastes ind i det Helvede, som ingen Ende har; thi see, dette er overeensstemmende med Djævelens Fangenskab, og ligesaa med Guds retfærdige Dom over alle dem, som ville gjøre Ondskab og Vederstyggelighed for ham." (Pag. 26.)

Man vil heraf see, at den eneste Forjættelse, som gaves Hedningerne i de sidste Tider, er paa Betingelse af Omvendelse og Annammelse af Herrens store Gjerning, som er aabenbaret ved Mormonsbog, og Indsamlingen af de Hellige i Amerika, som Forberedelse til at vorde talte iblandt de amerikanske Indianere, som ere af Israel. Ellers ville de hedenske Nationer blive afskaarne og udryddede af Jorden.

„Og det skete, at Engelen talede til mig, Nephi, og sagde: Du har seet, at om Hedningerne omvende sig, da skal det blive godt med dem; og Du veed ogsaa om Herrens Pagter med Israels Huus; og Du har ogsaa hørt, at hvo, som ikke omvender sig, maa omkomme; derfor, Vee over Hedningerne, dersom de forhærde deres Hjerter imod det Guds Lam; thi den Tid kommer, siger det Guds Lam, at jeg vil gjøre et stort og forunderligt Arbeide iblandt Menneskens Børn; en Gjerning, som skal være evig, enten paa den ene Side eller paa den anden; enten til deres Overbeviisning til Fred og Liv evindeligen, eller til deres Overgivelse til deres Hjerters Haardhed og deres Forstands Blindhed, til deres Undertrykkelse i Trældom, og ligesaa til Fordærvelse, baade timelig og aandelig, efter Djævelens Fangenskabs Viis, om hvilket jeg har talet." (Pag. 27.)

Overeensstemmende hermed skulde det Sidste-Dages Budskab bære en Gjerning, som endes hurtigt med de hedenske Nationers Frelse eller Undergang. Den store Adskillelseslinie skulde drages for evigt, og de Ugudelige overgives til deres Hjerters Haardhed forend de forudforkyndte frygtelige Domme.

„Og der Engelen havde talet disse Ord, sagde han til mig: Erindrer Du Faderens Pagter med Israels Huus? Og jeg sagde: Ja. Og det skete, at han sagde til mig: See og besku den store og vederstyggelige Kirke, hvilken er Moderen til Vederstyggeligheder, hvis Grundvold er Djævelen. Og han sagde til mig: See, der er alene ikkun to Kirker: den ene er det Guds Lams Kirke, og den anden er Djævelens Kirke; altsaa, hvo der ikke hører til det Guds Lams Kirke, hører til den store Kirke, hvilken er Moderen til Vederstyggeligheder, og hun er al Jordens Hore.

Og jeg saae al Jordens Hore, og hun sad paa mange Vande; og hun havde Herredomme over hele Jorden, iblandt alle Slægter, Stammer, Tungemaal og Folk.

Og jeg saae det Guds Lams Kirke, og dens Tal var ringe, paa Grund af Horens Ondskab og Vederstyggeligheder, som sad paa mange Vande; ikke desmindre saae jeg, at Lammets Kirke, som er den Guds Hellige, var ogsaa overalt paa Jorden; men deres Herredomme paa Jorden var ringe, paa Grund af den store Hores Ondskab, som jeg saae.

Og jeg saae, at den store Moder til Vederstyggeligheder samlede store Mangfoldigheder tilsammen paa hele Jorden, iblandt alle de hedenske Folk, for at stride imod det Guds Lam.

Og det skete, at jeg, Nephi, saae det Guds Lams Kraft komme ned over Lammets Kirkes Hellige, og over Herrens Pagtes Folk, som vare adspredte over den ganske Jord; og de bleve udrustede med Retfærdighed og med Guds Kraft i stor Herlighed.

Og jeg saae, at Guds Vrede blev udøst over den store, vederstyggelige Kirke,

saa at der var Krig og Rygter om Krig iblandt alle Folk og Slægter paa Jorden; og som der begyndte at blive Krig og Rygter om Krig iblandt alle de Folk, som hørte til de Vederstyggeligheders Moder, da talede Engelen til mig sigende: See, Guds Vrede er over den Skjøge-Moder; og see, Du skuer alle disse Ting; og naar den Dag kommer, at Guds Vrede bliver udøst over den Skjøge-Moder, som er den store, vederstyggelige Kirke over hele Jorden, hvis Grundvold er Djævelen, da, paa den Dag, skal Faderens Værk begynde med at berede Veien for hans Pagters Opfyldelse, hvilke han har gjort med sit Folk, som er af Israels Huns." (Pag. 27 og 28.)

Af disse Anførelser lære vi, at der er kun to Kirker: den ene af Gud og den anden af Djævelen, at alle Mennesker tilhøre enten den ene eller den anden, og at Guds „Sidste-Dages Kirke" skulde bestaae af Faa i Sammenligning med de Mængder, der tilhøre Djævelens Kirke. Vi lære ogsaa, at disse Faa skulde være overalt paa Jorden, og deres Herredomme ringe; men alligevel skulde de blive „udrustede med Retfærdighed og med Guds Kraft i stor Herlighed." Vi lære ogsaa, at Mængder, som tilhørte Djævelens Kirke, „paa hele Jorden, iblandt alle de hedenske Folk," skulde samles tilsammen „for at stride imod det Guds Lam" og hans Hellige. Nu fremsætte vi for de Helliges Fjender iblandt alle Hedningernes Nationer følgende Spørgsmaal:

Opfylde ikke I bogstaveligen denne Forudsigelse i Mormonsbog? Forhærde I ikke Eders Hjerter imod det guddommelige Budskab, som Gud har sendt Eder som den sidste Advarsel? Stride ikke I imod dette Værk, og samles I ikke ofte i Mængde for at spotte og forfølge de Hellige? Have I ikke forstyrret deres Forsamlinger? Have I ikke brudt ind i eller beskadiget deres Forsamlingslokaler? Have I ikke i hundredevis forfulgt dem paa Gaderne og raabt og skreget efter dem? Have ikke de Hellige været vante til den samme Behandlingsmaade iblandt mange af de hedenske Nationer? Behandlede ikke de britiske Tropper og Europæerne overalt i Indien de Sidste-Dages Helliges Missionærer med den største Foragt og bogstaveligen drev dem bort fra deres Midte? Ak! hvor lidt fattede de Størrelsen af deres Ugudelighed ved saaledes at forkaste et saa vigtigt Budskab! Hvor lidt tænkte de paa de forlige Følger, som saa snart vilde paafølge! Hvor lidt anede de, at Forudsigelserne i Mormonsbog saa pludseligt vilde opfyldes paa dem! Men naar Folk ere „overgivne til deres Hjerters Haardhed og deres Forstands Blindhed," fare de hurtigt frem til Ødelæggelse. Den brittiske Armee er et sørgeligt Exempel herpaa. O gid at Hedningerne vilde tage Exempel af, hvad der allerede er skeet, og omvende sig for de skrækkeligste Straffedomme komme.

Erindrer, I Indvaanere af de brittiske Øer, at Propheters og Apostlers advarende Røst, og den Almægtiges forudforkyndte Trusel har lydt for Eders Øren en Snees Aar; og alligevel have I ikke omvendt Eder, eller bevæget Eders Hjerter til med Glæde at modtage det eneste Budskab, som kan frelse Eder. Hvad ville I gjøre paa Eders Besøgelsesdag? Naar Herren skal hjemsøge Eder overeensstemmende med alle Eders onde Gjerninger og alle de urene Vederstyggeligheder, som I bestandigen udøvede for hans Aasyn? Hvis I ikke omvende Eder, kunne I ikke undslippe; thi Eders Dom er forudsagt i Mormonsbog. Og ikke eet Punkt eller een Toddel af Prophetierne i denne himmelske Optegnelse vil slaae feil.

Ere ikke det Sidste-Dages Riges Hellige næsten iblandt enhver Nation under Himmelen, netop ligesom de foregaaende

Prophetier forudsige, de skulde være? Stride ikke Mængder iblandt Nationerne imod dem, som det er propheteret? Ak, hvorfor tvivle I paa, at der skal vorde Krig iblandt Jordens Nationer og Folk, som de samme Prophetier ogsaa forudsige? Hvorfor smigre I Eder med, at Guds Vrede ikke vil blive udøst over disse Nationer, der tilsammen udgjøre „Skjøgernes Moder," hvilket ogsaa er forudsagt? Hvorfor ville I tillukke Eders Øine, tilstoppe Eders Øren og forhærde Eders Hjerter, og afsindige styrte Eder i den visse og uundgaaelige Ødelæggelse? Nu er der en Vei aabnet for Eder til Flugt, men snart vil der ikke findes noget Middel; thi Fordærveren vil gjøre sin Gjerning.

Joseph Smiths Levnetsløb.

Juli 1836. (Fortsat fra forr. Aarg. Pag. 368.)

Følgende Brev modtoges i Liberty, Clay County, Missouri, den 28de Juli.

Staden Jefferson den 18. Juli 1836.

D.Hr. W. W. Phelphs og Andre!

Den Behandling Eders Folk er vederfaret, og endnu vederfares, er af en saa usædvanlig Beskaffenhed, at den sjelden erfares i noget Land af noget Folk. Som et Individ sympatiserer-jeg med Eder, og som Statens Guvernør beklager jeg hoiligen en saadan Tingenes Tilstand. Eders Henvenden til Statens høieste Embedsmænd er naturlig; men en rigtig Forstaaen af vore Institutioner vil vise Eder, at Eders Sag er ikke for Guvernøren at tage fat paa. Det er en Sag, eller rettere, de ere Sager af personlige Forurettelser. Disse, som jeg har sagt Eder før, ere Gjenstande for retslig Behandling; og der gives undertiden Tilfælde af personlig Voldsomhed, der kan blive saa almindelig, at den gjør Retternes Mellemkomst intetsigende i deres Bestræbelse for at bøde paa det Onde. Jeg vil henvise Eder til Dommer Lawless Klage til Stor Jurien i St. Louis. Den offentlige Mening kan blive den høieste Lov, og naar et Menneske eller et Samfund af Mennesker blive saa anstødelige, at Folket er fast bestemt paa at blive af med det eller dem, er det unyttigt at sætte sig op derimod.

Der var en Tid, da Folket (undtagen dem i Jackson County) havde deelte Anskuelser, og den større Part var gunstigt sindede imod Eder; dette synes ikke nu at være Tilfældet. Hvorfor er det saaledes? Fortjener Eders Opførsel saadan Dadel, som nu finder Sted? Det er ikke nødvendigt for mig at give min Mening. Eders Naboer anklage Eders Folk for at de holde ulovligt Samqvem med Indianerne, og at I ere imod Slaveri. I negte. Enten Anklagen eller Negtelsen er sand, kan jeg ikke sige. Kjendsgjerningen er der, og Eders Naboer synes at troe, at det er sandt; og enten det er sandt eller falskt, Følgerne ville blive de samme (endog om Eders Modstandere blot ere Vindmagere), undtagen I kunne ved Eders Opførsel og Grunde overbevise dem om Eders Uskyldighed. Dersom I kunne gjøre dette, alt det jeg kan sige Eder er, at i denne Republik er Folkets Røst Guds Røst.

Deres ærbødige
Daniel Dunklin.

Mandag Eftermiddag den 25de Juli forlod jeg Kirtland i Selskab med Sidney Rigdon, Broder Hyrum Smith og Oliver

Cowdery, og Kl. 7 samme Aften toge vi med Dampskibet Charles Townsend, Capt. S. Fox, fra Fairport, og omtrent Kl. 10 næste Aften ankom vi til Buffalo, New York, og toge ind i the Farmers Hotel. Her traf vi Aldsterne O. Hyde og M. C. Nickerson, den første paa Veien til Canada, og den sidste kommende derfra.

For at undgaae den Trængsel, Truen, Slagsmaal, Kappen og Tumult, som finder Sted paa Pakketbaadene, toge vi med en Canal-Baad til Utica, hvor vi ankom omtrent Kl. 8 Form. den 29de, netop tidsnok for at tage med Jernbanetoget til Schenectady, det første Passagertog paa den nye Bane. Vi vare mere end 6 Timer paa 80 engl. Mile. Locomotivet var neppe standset forend Raabet lod „Albany Godstog gaaer om fem Minutter." Under et Optrin af Forvirring, Støi og Trængsel lykkedes det os efter en god Deel Puffen og Trykken at faae vore Kufferter ind i Godsvognen til Albany, hvortil vi ankom samme Aften.

Den 30te Kl. 7 Form. gik vi ombord paa den lille Damper John Mason, der førte os til Dampskibet Erie, som laae paa den anden Side af Sandbanken. Medens Passagererne gik af John Mason, passerede Dampskibet Rochester os. „Nu for et Veddeløb," lod det fra forskjellige Hold, og et Veddeløb og en Hurtighedsprøve blev det; dog, ligesom Skjæbnen eller Maskinens Dampkraft bevirkede, Erie, efter at have anløbet Catskill og Westpoint, hvilket Rochester ikke gjorde, ankom til New York først, idet den vandt nogle Miles „Forspring." Ved saadan utilborlig Pressen af Damp ere Tusinders Liv blevne opoffrede, og jeg takkede Gud at jeg og mine Venner landede lykkeligen.

Under mit Ophold her besøgte jeg det nedbrændte Distrikt — den Deel af Staden, hvor, efterson det anslaaes, femten Millioners Værdi blev fortæret af Ild den 16de December 1835, efter de gamle Propheters Spaadomme, at der skulde blive „Ild og Røgdamp" i de sidste Dage.

Fra New York fortsatte vi vor Reise til Providence med en Dampbaad, derfra til Boston med Jernbanetoget og ankom til Salem i Massachusetts tidlig i August, hvor vi leiede et Huus, som vi beboede den Maaned, undervisende Folket fra Huus til Huus, og prædikede offentligen, efterson Anledning tilbod sig, og besøgte leilighedsviis Distrikter af det omkringliggende Land, som, ere rige paa historiske Minder om Ny-Englands Pilegrimsfædre, Krige med Indianerne, religiøs Overtro, Bigotteri, Forfølgelse og lærd Uvidenhed.

De første Bebyggere af Boston (Ny-Englands Handelsstad), som havde flygtet fra deres Moderland for at undgaae Forfølgelse og Død, bleve snart saa fremmede for Retfærdighedens og Religionsfrihedens Principer, saa at de pidskede og hængte Baptister og Quækere, der, ligesom dem selv, havde flygtet bort fra Tyranni til et frit Land; og Fædrene i Salem fra 1691 til 1693 pidskede, fængslede, pinede og hængte mange af deres Medborgere, der vare mistænkte for Hexeri; og ganske nyligen, endskjøndt rosende sig af sin Oplysning og Kundskab, sine Love og sin Religion, som ikke overtrufne af Nogen paa Jorden, har New England gjort sig skyldig i at brænde et catholsk Kloster i Nærheden af Charlestown, og at bortsprede Beboerne til de fire Vinde; ja, og det med den samme Plet for Øie, hvor den amerikanske Uafhængigheds Ild blev først antændt, hvor et Mindesmærke nu opreises til Erindring om Bunker Hill Slaget, og om den udødelige Warrens Skjæbne, som blødte og døde paa hine hellige Høie for at kjøbe Religionsfrihed for sit Land; med dette Sted for Øie have Religionsbekjenderne i det nittende Aarhundrede ødelagt

en i ædel Stiil opført Muurbygning, og kastet dens Beboere ud i en kold og følesløs Verden for at søge Beskyttelse og Underholdning.

„Sandt sagde Frelseren angaaende Saadanne: „Paa deres Frugter skulle I kjende dem.“ Og om den ugudelige Pøbel, som ødelagte Charlestown Kloster, og de kolde beregnende religiøse Tilskuere, som opflammede Gjerningsmændenes Hjerter til denne Skjændselsdaad, ikke komme frem og rette paa det Onde, og erstatte de Skadelidende fire Fold, ville de, paa deres Side, blive tilmaalt med det samme Maal, indtil en retfærdig Guds retfærdige Vrede bliver tilfredsstillet. Naar vil Menneskene ophøre at bekrige hverandre og at fravriste hverandre de hellige Rettigheder til at dyrke Gud overensstemmende med deres Samvittigheds Bydende? Hellige Fader, paaskynd den Tid.

Jeg modtog følgende Aabenbaring, given i Salem, Massachusetts den 6te August 1836.

„Jeg Herren Eders Gud, føler ikke Mishag over, at I kom denne Vei, uagtet Eders Daarligheder; jeg har meget Liggendefæ i denne Stad for Eder til Zions Gavn, og meget Folk i denne Stad, som jeg vil udsamle i min egen Tid til Zions Gavn formedelst Eder! Derfor er det nødvendigt, at I stifte Bekjendtskaber i denne Stad, eftersom I skulle blive veiledte og eftersom det skal gives Eder; og det skal skee i min egen bestemte Tid, at jeg skal give denne Stad i Eders Hænder, at I skulle faae Magt over den og det saameget, at de skulle ikke opdage Eders hemmelige Parti; og dens Rigdom af Guld og Sølv skal blive Eders. Bekymre Eder ikke om Eders Gjeld, thi jeg skal give Eder Evne til at betale den. Bekymre Eder ikke om Zion, thi jeg vil handle barmhjertigen med den. Tøver paa dette Sted og i Egnene rundt omkring; og det Sted, hvor jeg vil, at I fornemmeligen skal tøve, skal tilkjendegives Eder ved min Aands Fred og Kraft, hvilken skal tilsiyde Eder. Dette Sted kunne I maaskee erholde for Leie osv. Efterforsker flittigen angaaende de ældre Indvaanere og Grundlæggere af denne Stad; thi der ere flere Liggendefæ end eet for Eder i denne Stad; værer derfor smilde som Slanger og dog uden Synd, og jeg vil ordne alle Ting til Eders Bedste, saa fort som I ere istand til at modtage dem. Amen!“

Medens vi vare her, ankom Brødrene Brigham Young og L. C. Johnson. Broder Young havde været i Staterne New York, Vermont og Massachusetts i Selskab med sin Broder Joseph Young, besøgt deres Beslægtede der og indlemmet et betydeligt Antal i Kirken ved Daab. De opholdt sig i Boston en to til tre Uger og døbte sytten Personer. Vi havde en behagelig Sammenkomst med Brødrene, for hvilken jeg føler mig meget taknemmelig.

Saaledes vedblev jeg i Salem og dens Omegn, indtil jeg vendte tilbage til Kirtland i September Maaned. I denne Maaned begyndte Menigheden i Clay County, Missouri, at flytte til deres nyligen valgte Bosættelsessted ved Shoal Creek i Territoriet, som var henlagt til Ray County.

(Fortsættes)

Contoirets Adresse bliver fra Flyttedagen: Lorentzensgade Nr. 504 D 5, Stuen tilvenstre.

Contoirets Tilgodehavende den 28de Septbr. 1857.

Conferencen.	Agenten.	Boggjeld.				
Kjøbenhavn.	A. P. Trane	985	Rdl. 4	Mk. 14	Sk.	
Aalborg.	J. C. Klingbeck . . .	106	— 1	— 1	—	
Fredericia.	P. Nielsen	169	— „	— 15	—	
Fyen,	N. Andersen	670	— 1	— 3	—	
Lolland:	P. Petersen	267	— 3	— „	—	
Bornholm.	H. Jensen	248	— 1	— 5	—	
Vensyssel.	A. Weibye	537	— 2	— 6	—	
Skaane.	N. Edler	846	— 5	— 15	—	
Brevig.	S. Gudmundsen . . .	908	— 4	— 2	—	
Stockholm.	L. Nilsson	1061	— 4	— 4	—	
Aarhuus.	L. O. Madsen	397	— 3	— 12	—	
Skive.	N. Jacobsen	254	— 2	— „	—	
Götheborg.	M. Nilsson	135	— 1	— 11	—	
	Summa	6589	0	— 8	—	

Diverse Debitorer.

	Rd.	Mk.	Sk.
Transport	6589	„	8
N. P. Peterson .	12 —	„ —	„ —
Jürgens	2 —	„ —	11 —
Köhl	4 —	„ —	6 —
H. Christophersen .	3 —	5 —	11 —
H. Hendriksen . .	„ —	2 —	4 —
Niels Andersen .	11 —	3 —	4 —
Lateris	6623 —	„ —	12 —

	Rd.	Mk.	Sk.
Transport	6623	„	12
A. Weihe	13 —	2 —	14 —
Johan Liljenstrom	2 —	2 —	4 —
Aake Svenson . .	4 —	1 —	10 —
Sergeant Runde .	2 —	3 —	„ —
Luminary Office .	71 —	5 —	8 —
Summa	6716 —	4 —	„ —

Indbetalte Bogpenge.

	Rd.	Mk.	Sk.
P. Pedersen, Falster	20	„	„
A. Weiby, Vensyssel	60	„	„
J. C. Klingbeck, Aalborg	77	3	7
Summa	157	3	7

Indhold.

	Side.
Indsamlingen	1.
Tale af Præs. B. Young	4.
Uddrag af Joseph W. Youngs Dagbog	6.
Redaktionens Bemærkninger	9.
Nephis Syn	9.
Joseph Smiths Levnetsløb (fortsat) .	13.
Contoirets Tilgodehavende	16.

„Skandinaviens Stjerne" udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned og faaes paa Contoiret i Lorentzensgade Nr. 504 A. 5, Stuen tilvenstre og paa alle kongelige Postcontoirer.

Udgivet og forlagt af H. C. Haight.
Trykt hos F. E. Bording.

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

7. Aarg. Nr. 2. *Den 15. October 1857.* Priis: 6 Sk. pr. Expl.

Folgerne af at forkaste Propheter osv.

(Fra „the Millennial Star.")

Medens Indbyggerne i Utah have Fred indbyrdes og ere tilbøielige til at have Fred med hele Verden, søge Christenhedens forskjellige Samfunds Præster og Forfattere over hele Jorden, paa faa hæderlige Undtagelser nær, at bespotte dem og opvække ondskabsfulde Følelser imod dem, hvilken Fremgangsmaade altid har udmærket Forplanterne af falske Religionssystemer i alle Tidsaldere. Veldsterne i Jesu Christi Kirke af de Sidste-Dages Hellige ere udsendte, ved Befaling fra Gud, med et Sandhedens Budskab fra Himmelen, hvilket vil vise sig at være en Livslugt til Livet eller en Dødslugt til Døden for denne Slægt. Saa forunderligt som det end kan synes at være, er det ikkedestomindre sandt, at i enhver Uddeling, hvori Gud har sendt Propheter for at advare Folket, at de skulde omvende sig, holde hans Bud og berede sig for en eller anden stor Begivenhed, som skulde komme, har Massen af Folket i den Slægt, i hvilken en Prophet fremstod, forkastet hans Budskab, forfulgt ham og søgt at ombringe ham. Da Johannes den Døber kom i Elias Aand og Kraft, sagde de onde og hyklerske Pharisæer: „Han har Djævelen." Han blev kastet i Fængsel og halshugget. Jesus og hans Apostler lede Martyrdøden formedelst Indflydelsen af et fordærvet Præsteskab, som talte allehaande Ondt imod dem falskeligen og derved opæggede Folkemængdens Hjerter til at tørste efter deres Blod. Jøderne tilstode aldrig, at de forfulgte Guds Folk, fordi de vare retfærdige, men paastode, at de gjorde det, fordi de vare ugudelige. Jesus og Apostlerne bleve til forskjellige Tider bragte for Landets Domstole, og altid hæderligen frikjendte. Da de bleve myrdede, skete det ved en Pøbelhob, som var tilskyndet dertil ved dem, der paastode, at de dyrkede Abrahams Gud.

Som det har været i alle de forrige Uddelinger, saaledes er det i denne. Himmelens Gud har aldrig foretaget sig at adsporge den faldne Menneskeslægt, om han skulde sende dem en Prophet til at rette paa de Vildfarelser, som have indsneget sig i Gudsdyrkelses-Systemer, eller ikke. Ligesaalidt har han nedladt sig til at sporge dem, om hvilke særegne Love eller Skikke, han skulde indføre i den Religions-Lovbog, som han har givet sit Folk til at efterleve.

Joseph Smith er bleven sendt, ifølge Forudsigelsen i 4de Capitel af Malachias, saavelsom andre Propheters Spaadomme, for at gjenoprette det gamle Evangelium og gjenorganisere Guds Rige paa Jorden, som en Forberedelse for Messiæ anden Tilkommelse. Fra den første Stund han begyndte at oplyste sin Røst og raabe: „Saaledes siger Herren: Omvender Eder og troer Rigets Evangelium og lader Eder døbe i den Herres Jesu Navn ved Begravelsens Daab til Syndernes Forladelse osv.," have de onde og fordærvede Hyklere i alle Christendommens Sekter og Partier beiet og talet allehaande Ondt imod ham og hans Tilhængere falskeligen, og imod alle de hellige Grundsætninger, som det har behaget Herren at aabenbare formedelst ham.

Joseph Smith og mange Andre, som troe, at han er en Prophet, sendt af Gud, ere ofte blevne indespærrede i Fængsel paa Grund af forskjellige falske Beskyldninger, saasom Landsforræderi, Mord osv., og ere ligesaa ofte blevne hæderligen frikjendte af deres Lands Dommere og Jurier, fordi „man fandt ingen Skyld hos dem." Alle de Beskyldninger, som nogensinde frembragtes imod dem, bleve befundne at være grundede i Ondskab. Men Djævelen, hvis Tørst efter de Retfærdiges Blod altid har været umættelig, opirrede Pøbelen til Voldsomhedshandlinger og Blodsudgydelse. Ligesom de gjorde med Guds Søn, saaledes have de gjort imod den, som han sendte i sit Navn — Joseph Smith er bleven myrdet, fordi han sagde Folket i denne Slægt, hvad Gud havde budet ham at sige dem. Han blev alligevel ikke ihjelslagen, førend han havde organiseret Guds Rige, gjenoprettet det hellige Præstedømme paa Jorden og indsat i Christi Kirke Apostler, Propheter, Evangelister, Hyrder, Lærere og alle de forskjellige Embedsmænd, Gaver og Kræfter, som findes omtalte af Apostelen Paulus i 1ste Corinthiernes 12te i det Nye Testamente.

De ondskabsfulde Jøder lode sig ikke nøie med at have ihjelslaget Jesus, men vedbleve at forfølge Apostlerne, indtil de ogsaa vare dræbte. Saaledes er det med de Selvretfærdige i denne Slægt. De have myrdet Guds Propheter, og søge nu at ødelægge dem, som have annammet hans Budskab, og som bestræbe sig for at hellige sig imod den Dag, der skal brænde som en Ovn, da de Ugudelige skulle vorde fortærede, og vorde som Aske under de Retfærdiges Fødder.

Den Fremgangsmaade, som nu følges af Geistlighed og Forfattere, vil lede til Forfølgelse og til Udgydelse af mere uskyldigt Blod, for hvilket de skulle staae til Ansvar for Himmelens Gud. Det er ved og formedelst dem, at Mængdens Meninger dannes, hvilke ville lede til disse sørgelige Følger.

Paulus fortæller os, at han havde været i Farer paa Land, og i Farer paa Sø; men de største, som havde mødt ham, vare dem, som foraarsagedes ved falske Brødres Forræderi. Jesus blev forraadt af Judas, een af de tolv Apostlers Qvorum. Dersom en Mand engang har smagt Guds gode Ord og den tilkommende Verdens Kræfter; dersom han har havt sin Forstands Øine aabnede ved den Hellig-Aands Gave, og derefter bedriver Hoer eller med Vidende og Villie begaaer nogen stor Synd, saa vil den Hellig-Aand forlade ham, og han vil vorde syvfold ugudeligere og mere hengiven til at lyve, end han nogensinde var, inden han hørte og annammede Evangeliet. Det er umuligt at fornye saadanne Personer igjen til Omvendelse. Der gives ingen Klasse af Mænd paa Jorden, som kan hamle op med de Affaldne fra Sandheden i at lyve. De ere aldeles under Djævelens Herredømme — de ere hans *Redskaber* til at udføre hans

Gjerning. Dersom een af disse slette Charakterer undslippe fra Utah (som de selv kalde det) hvilket er gjort med megen Lethed, thi enhver sand Hellig i Utah vil villigen bidrage af sine Midler til at hjælpe saadant Snavs bort, og dersom han skriver om „Mormonerne," saa ere Dagens ledende Aviser rede til at sprede hans Løgne til de fire Vinde, ledsagede med lange Bemærkninger, stikkede til at opvække den samme gamle Forfølgelsesaand hos Pharisæeren, som herskede under det romerske Herredomme, og som igjen gjenoplivedes i Missouri og Illinois under den amerikanske Republiks stribede og stjernebesaaede Flag. Men dersom en retskaffen Mand skriver Sandheden om de Sidste-Dages Hellige, om deres Grundsætninger og Skikke, saa er der meget faa iblandt Bladredaktørerne, som ville optage det. Dette viser os deres sande Charakteer — Krage søger Mage — en Mand kjendes af det Selskab han omgaaes.

De Sidste-Dages Hellige ere ligesaa oprigtige og ærlige i deres Gudsdyrkelse, som noget andet Folk, der nu lever, eller nogensinde har levet. Efter Englands og de Forenede Staters Love have de fuldkommen Ret til at praktisere deres Religionsbegreber, dersom de ikke overtræde de borgerlige Love. I de Forenede Stater forkyndte Guds Tjenere hans Ord ifølge Befaling. Da det lønnede Præsteskab, uagtet sin slebne Tunge, ikke var istand til at modbevise Sandheden med ærlige Grunde, tog det sin Tilflugt til Dadel, Løgn og Bagtalelse, og opirrede den tankeløse Masse af Folket til Plyndring, Rov og Mord; medens de selv, eller de Fleste af dem, pleiede at skjule sig bag Skjermbrættet, og prøvede paa at undgaae den Retfærdiges Dine, som dog engang vil kræve af deres Hænder det uskyldige Blod, som er udgydt i denne Slægt. De lovligen indsatte Authoriteter i de Forenede Stater saae igjennem Fingre med Guds Tjeneres Mord, idet de lode de Skyldige gaae ustraffede. Hvad er Følgerne deraf? Fred er tagen fra Landet, deres Ære og Magt er bortveget for stedse; Lovløshed, Forvirring, Splid og Strid herster i enhver Deel og Bestyrelsesgreen i Landet. Dommeres og Juriers lovlige Kjendelser ere ringeagtede. Personer hænges og myrdes med koldt Blod. Elleve Offre ere saaledes faldet i Staten Jowa i de sidste Maaneder, og Mange er vederfaret den samme Skjebne i andre Stater. Da Joseph Smith og hans Venner bleve forfulgte af Pøbelen, sagde han til Nationens Regenter, at dersom de ikke lode de Hellige vederfares Retfærdighed, og beskyttede dem i deres borgerlige Rettigheder, var Dagen nær for Haanden, da Pøbelherredømmet vilde herske og omstyrte Nationens Frihed. Hans advarende Røst blev upaaagtet.

Maatte de sig nærmende Tildragelser i hiint Land blive en Advarsel for England og alle andre civiliserede Nationer. Himmelens Gud har bestemt, at hans Evangelium, som nu er gjengivet til denne Slægt formedelst Engles Betjening, skal prædikes for alle Nationer, Stammer, Tungemaal og Folk; og den Nation, som ikke vil beskytte hans Tjenere, medens de udføre de vigtige Pligter, som ere dem paalagte, vil vorde ødelagt og ophøre at være til som et Rige.

Atter sige vi: Lad Historien om Slægten før Syndfloden, Ægypterne og Jøderne være en Advarsel for Alle, saa at de betænke, hvorledes de behandle dem, som komme til dem i Herrens Navn. Vi indbyde Alle, baade Mænd og Qvinder, at besøge vore Forsamlinger, lytte til hvad vi have at sige, randsage de hellige Skrifter, og bede Herren at tilkjendegive dem ved Sandhedens Aand, om de Lærdomme,

vi prædike, ere sande eller falske. Vi kræve ogsaa af Regjeringens Embedsmænd den Beskyttelse, som Landets Love tilstaae Andre. Vi forlange ikke Mere.

Beviser fra Bibelen til Gunst for Polygami, fremsatte af en protestantisk Præst.

Vi uddrage Følgende fra et Værk paa Engelsk, nyligen publiseret, om „Det gamle og nye Indien," af Doctor Theologiæ David O. Allen, som har været Missionær i Indien i 25 Aar. Beviserne ere publiserede i hans Værk i et Tillæg, der handler om Polygami. Denne Sag blev tagen under Overveielse af en Missionær-Conference i Calcutta, som bestod af Missionærer fra forskjellige Religionssamfund i England og Amerika, og indbefattede Biskoppelige, Presbyterianer, Baptister og Congregationalister, paa Grund af Ansøgninger fra Polygamister i Indien, hvilke vare blevne lovligen viede til flere Hustruer, og som havde givet troværdigt Vidnesbyrd for Fromhed, om at blive optagne i Kirken. Efter hyppige Raadslagninger og megen Overveielse, kom Conferencen til følgende Slutning:

„Dersom en Omvendt, inden han bliver en Christen, har ægtet flere Hustruer, i Overensstemmelse med Skikken hos Jøderne og de første christne Menigheder, *skal det være ham tilladt at beholde dem alle*, men en saadan Person bør ikke vælges til noget Embede i Kirken."

Beviserne, som vi anføre nedenfor ere fremsatte i Doctor Allens Værk som en Retfærdiggjørelse for den Beslutning, som fattedes af de protestantiske Missionærers Conference angaaende Polygami.

„For dem, som nære Tvivl om, at Polygami, eller Ægteskab med flere Hustruer, i sig selv ikke var moralsk lovligt, saaledes som det fandt Sted iblandt Israel, og som videre ønske at undersøge dette Æmne, anbefale vi til Overveielse følgende Uddrag af et Værk, kaldet Thelyphthora,*) som blev publiseret af en ubenævnt Forfatter for mange Aar siden i England. Forfatteren af dette Værk siger:

„Den bedste og rigtigste og i Sandhed den eneste Maade at komme til Sandheden paa, baade i denne og enhver anden Henseende, hvor det angaaer Religionen, er at lægge tilside alle Fordomme, fra hvilken Kant de end skrive sig, og lade Bibelen tale for sig selv.. Da ville vi finde, at Polygami, uagtet det syvende Bud, tillodes af Gud selv, som, hvorledes Andre end maa mistyde det, maatte ufeilbarligen kjende sit eget Sind, være fuldkommen bekjendt med sin egen Villie og tilfulde forstaae sin egen Lov. Dersom det var hans Mening ikke at tillade Polygami, men at forhindre og fordomme det, enten ved det syvende Bud eller ved en anden Lov, hvoraf kom det da, at han mere skulde *ordne* dets Udøvelse ved Lov, end han gjorde med Hensyn til *Tyveri* eller *Mord*? Om Polygami var en Synd, hvorledes er det da fatteligt, at han skulde give det den mindste *Opmuntring* eller udtrykke sit *Bifald* dermed, og det saa meget, at han endog *virkede Mirakler* for at understøtte det? Thi at gjøre en Qvinde *frugtbar*, som af Naturen var

*) Dette Værk antoges almindeligen at være skreven af den Velærværdige Martin Madan, Præst ved the Lock Hospital i London.

ufrugtbar, maa have været Virkningen af overnaturlig Kraft. Han velsignede, og paa en udmærket Maade anerkjendte Livsfrugten, og erklærede den for ægte i enhver Henseende. Dersom dette ikke er Indrommelse, hvad er saa?

„1) Med Hensyn til at Gud gav Love for Ordningen af Polygami, lad os betragte, hvad der er skreven i 2 Mosеb. 21, 10: „Dersom han (Manden) tager sig en anden Hustru, og i at gjøre saaledes synder han ikke imod det syvende Bud, nedskrevet i det foregaaende Capitel, men) da skal han ikke formindske hendes (d. e. den første Hustrues) Livs Ophold, hendes Klæder og hendes Ægteskabspligt." Her forbyder Gud udtrykkeligen Manden „at forsømme" og endnu mindre at „stille sig fra" eller „forskyde" den „første Hustru," men kalder det ikke for „Synd" at tage den „anden."

„2) Da Jacob ægtede Rachel, var hun ufrugtbar, og vedblev at være saa i mange Aar; men Gud lod ikke dette blive paa hende som en Straf, fordi hun havde ægtet en Mand, der allerede havde en Hustru. Der siges i 1 Mosеb. 33, 22: „At Gud ihukom Rachel, og Gud hørte hende og gjorde hende frugtsommelig. Og hun undfik og fødte en Søn, og sagde: Gud haver borttaget min Forsmædelse." Dette Skriftsted bør sikkerligen være et fuldkomment Svar til dem, som søge at bevise, at Polygami er synding ved at fremføre de Ord om det ægteskabelige Baand, som anførtes af Christus i Matth. 19, 5: „De To skulle blive til eet Kjød;" og det skulde veilede os til at construere disse Ord saaledes, som den store Lovgiver selv synes at have gjort ved dette og mange andre Tilfælde; det vil sige, naar en Qvinde, som ikke er trolovet med en anden Mand, forener sig med hennes „personlige Vidende" med den Mand, hun har valgt, lad den Mands Stilling være hvilkensomhelst, „skulle de To blive til eet Kjød." Paa hvilken anden Maade finde vi en saadan Qvinde som Rachel forenet med Jacob, der da havde en levende Hustru, og som bad, at Gud maatte velsigne hendes Omgang med Jacob, og Gud bønhørte hende og gjorde hende frugtsommelig, og borttog saaledes hendes Forsmædelse ved et Mirakel? Vi finde ogsaa Afkommet ægte og Arvinger til Canaans Land; et tydeligt Bevis, at Joseph og Benjamin ikke vare „uægte Børn" eller fødte udenfor lovligt Ægteskab. (Dersom Polygami var ulovligt, da var Lea Jacobs „eneste Hustru" og ingen andre end hendes Børn vare „ægte," Rachel saavel som Bilha og Silpa vare da blot Maitresser, og deres Børn, sex i Antal, „uægte" og avlede i Hoer. Men der findes ikke den mindste Hentydning til saadanne Anskuelser og Følelser, hverken i Labans eller Jacobs Familie, eller i den jødiske Historie. Bilha og Zilpa kaldes Jacobs Hustruer, 1 Mosеb. 30, 4. 9. Gud hædrede Rachels, Bilhas og Zilpas Sønner lige med Leas Sønner, gjorde dem til Patriarker for 7 af Nationens Stammer, og gav dem lige Arvelodder i Canaan. — D. O. Allen.)

Vi kunne see et ligesaa haandgribeligt Bevis paa Guds mirakulose Velsignelse over et polygamisk Ægteskab i Tilfældet med Hanna, 1 Sam. 1 og 2 C. Disse Tilfælde tjene ogsaa til at bevise, at Gud anseer det „andet" Ægteskab ligesaa gyldigt og ligesaa bindende som det „første;" og at vi ville nedsætte det, er at modsige den guddommelige Visdom.

„3) Gud velsignede og anerkjendte Livsfrugten. Hvor isinefaldende dette var Tilfældet med Hensyn til Joseph, see 1 Mosеb. 49, 22—26; med Hensyn til Samuel see 1 Sam. 3, 19. Det var udtrykkelig befalet, at „intet Hore-Barn skal komme i Herrens Forsamling; endog i tiende Led skal ikke nogen af hans komme

i Herrens Forsamling.“ 5 Mosb. 23, 2. Men vi finde Samuel, en Frugt af Polygamiet, tjenende Herren i Tabernaklet i Silo, ifort en linned Livkjortel for Eli Præstens Ansigt. See den hele Beretning i 1 Samuel 1ste og 2det Cap. Hvem kan altsaa betvivle Samuels ægte Fodsel, og at følgeligen Gud baade „tillod“ og „velsignede Polygamiet?“ Dersom et saadant andet Giftermaal, efter Guds Bedømmelse, var ugyldigt som en Synd imod den oprindelige Ægteskabslov, imod det syvende Bud, eller nogen anden Guds Lov, kunde Livsfrugten ikke være bleven betragtet som ægte; thi et „ugyldigt“ Ægteskab er det samme som „intet“ Ægteskab; og dersom der intet Ægteskab er, kan Livsfrugten heller ikke være ægte. Istedetfor en saadan Velsignelse, som Hanna erholdt, skulde vi have fundet hende og hendes Mand Elkana anklagede for Hoer, trukne frem og „stenede til Dode;“ thi saaledes skulde Hoer straffes. Alt dette forsyner os med et afgjort Bevis, at det, at have mere end een Hustru, hvormed en Mand levede i ægteskabelig Forbindelse, var ikke Hoer for Gud; eller, med andre Ord, at han aldrig ansaae det som nogen Synd, hverken imod det „syvende“ Bud, den oprindelige Ægteskabsindstiftelse, eller „hvilkensomhelst“ anden Lov.

„4) Men der er et Skriftsted i 5 Mosb. 21, 15—17., som tydeligen paapeger og beviser, at Gud „tillader“ Polygami. „Om en Mand haver **to Hustruer**, een, som han „elsker,“ og een, som han „hader,“ og de have fodt ham Born, baade den han elsker, og den han hader, og den forstefodte Son er den Forhadtes: Da skal det skee paa den Dag han lader sine Born arve, det han haver, at han ikke skal formaae at gjore hendes Son, som han elsker, til den Forstefodte fremfor den Forhadtes Son, som i Sandhed er den Forstefodte, men han skal kjendes ved ham og give ham dobbelt saa meget som en anden af alt det, der findes hos ham; thi han er hans første Kraft, og ham hører Førstefødselsretten til.“ Begrundet paa denne Lov er „begge“ Qvinders Ægteskab „lige“ lovligt. Gud kalder dem begge „Hustruer,“ og han kan ikke tage feil; naar han kalder dem Hustruer, saa ere de det ogsaa fikkerligen. Om den „anden“ Hustru fodte den „forste“ Son, saa skulde han arve fremfor en Son, som fødtes siden-efter af den forste Hustru. Her erklæres Livsfrugten udtrykkeligen for at være ægte og arveberettiget til den „Førstefødtes dobbelte Deel;“ hvilket ikke kunde være saa, dersom det „andet“ Ægteskab ikke var ansect ligesaa lovligt og gyldigt som det „forste.“

„5) At sige, at Polygami er syndigt, er at gjøre Gud til „Ophavsmand til Synd;“ thi ikke at forbyde det, som er ondt, men endog opmuntre det og fremme det, er paa en Maade at være Ophavsmand dertil og medskyldig deri i den høieste Grad. Gud forbyde, at vi skulle tillade os at „sige,“ eller engang at „tænke,“ at han, „hvis Øine ere renere, end at see paa Ondt, og som ikke kan see paa Synd med den ringeste Eftergivenhed,“ kan beskyldes for Saadant.

Da Gud irettesatte David ved Propheten Nathan for hans Utaknemmelighed imod sin almægtige Velgjører, gjør han det i følgende Udtryk: „Og jeg gav Dig din Herres Huus og **din Herres Hustruer** i dit Skjød, og jeg gav Dig Israels og Judæ Huus; og dersom det er lidet, da vilde jeg lagt Dig Saadant og Saadant til.“ 2 Sam. 12, 8.

Kunne vi antage, at Gud vilde have givet „flere Hustruer“ i Davids Skjød, der allerede havde flere, dersom det havde været „Synd“ for David at modtage dem? Kunne vi forestille os, at Gud vilde saaledes, paa en Maade, overtræde

sine egne Bud i „eet" Tilfælde og saa strengt „irettesætte" og „tugte" David for Overtrædelse i „et andet?" Er det ikke snarere tydeligt, af den hele Begivenhed, at David begik „Dodssynd" i at tage en anden levende Mands Hustru, men ikke i at tage den afdode Sauls Hustruer; at, omendskjøndt Guds Lov fordømte den „forstnævnte" Handling, fordømte den dog derfor ikke den „sidstnævnte?"

„6) Da David tog Uriæ Hustru, blev han strengt irettesat af Propheten Nathan; men efter Uriæ Død, „tager han den samme Qvinde," endskjøndt han for havde andre Hustruer, og det lægges ham ikke til Last; ei heller beskyldes han for nogen Mangel eller Uoprigtighed i sin Anger og Fortrydelse paa Grund deraf. Barnet, som var Frugten af hans Omgang med Bathseba, medens hendes Mand Uria levede, „ihjelslog Gud ved Sygdom," 2 Sam. 12, 15. Salomon derimod, som sidenefter fødtes af den samme Qvinde, avlet af den samme Mand i Polygami, anerkjendtes af Gud selv som Davids lovlige Afkom, 2 Sam. 12, 24. 25. og 1 Kong. 5, 5., og sættes som saadan paa hans Throne. Det Lovbud, der udtrykkeligen udelukker Hore-Børn, eller dem, som ere fødte udenfor lovligt Ægteskab fra Herrens Forsamling, endog indtil det tiende Led, (5 Mosеb. 23, 2.) er aldeles uforeneligt med at Salomon blev bestikket til at bygge Guds Tempel — til at være Folkets Mund i Bøn til Gud — og at offre Offringer i Templet ved dets Indvielse — med mindre Davids Ægteskab med Bethseba var et „lovligt Ægteskab," og Salomon den „lovlige Frugt" af det Ægteskab; Polygami er følgelig „ingen" Synd, hverken imod den oprindelige Ægteskabsindstiftelse, eller imod det syvende Bud. Og saa langt fra er Salomon at henregne under ovenanførte Lovbuds Bestemmelse, at han derimod bestikkes af Gud selv til at bygge Templet, 1 Kong 8, 19. Hans Bøn er hørt, og Huset er helliget, 1 Kong. 9, 3., og saaledes fyldt med Herrens Herlighed, at Præsterne ikke kunde staae at tjene, Cap. 8, 11. Derfor staae Salomon saavelsom Samuel som afgjørende Beviser paa, at et Barn, født i et polygamisk Ægteskab, er ikke et Hore-Barn; idet Gud selv er den Afgjørende, og hans Domme ere overensstemmende med Sandhed.

Et mere slaaende Beviis paa Guds „Tanker" om den fuldkomne Forskjel imellem „Polygami" og „Hoer" møder os ikke paa noget Sted i den hellige Historie med mere Styrke og Klarhed, end i den Beretning, som gives os om David og Bathseba og deres Livsfrugt.

Da David tog Bathseba, var hun en anden Mands Hustru; Barnet, som han avlede med hende i den Stilling, blev avlet „i Hoer," og den Gjerning, som David havde gjort, var ond for Herrens Øine; see 2 Sam. 11, 27. Og hvad blev Følgen? Vi læse i 2 Sam. 12, 1., at Herren sendte Nathan til David. Nathan aabnede sin Sendelse med en smuk Lignelse, som beskrev Davids Brøde; denne Lignelse bruger Propheten til at overbevise den Skyldige ved at anvende den paa ham selv, og bringer ham til Fortrydelse; og den Bodfærdige finder Naade, hans Liv spares, Vers 13. Dog vil Gud haandhæve sin moralske Regjering, og det paa den skrækkeligste Maade — Urias Mord skal hjemsøges paa David og hans Huus. „Sværdet skal ikke vige fra dit Huus," Vers 10. Hoers-Overtrædelsen med Bathseba skulde gjengjeldes paa den føleligste Maade. „Fordi at Du har foragtet mig, og taget Uriæ den Hethiters Hustru, at hun skulde være Dig til en Hustru, saa sagde Herren: see, jeg vil opreise Ulykke over Dig af dit Huus, og tage dine Hustruer for dine Øine og give din Næste, at han skal ligge hos dine Hustruer for den klare Sol; thi

Du haver gjort det i Londom, men jeg, jeg vil gjøre denne Gjerning for al Israel og for Solen," Vers 10—12. Alt dette blev kort efter opfyldt i Absalons Oprør og onde Bedrift; see 16de Cap. 21de og 22de Vers. Dette skete som en Straffedom over David, fordi han tog og vanærede Uriæ Hustru, og indbefattedes i de udtalte Forbandelser over Guds Lovs Overtrædere; see 5 Mosеb. 28, 30.

Angaaende Livsfrugten af Davids Hoersamgvem med Bathseba, er det skrevet i 2 Sam. 12, 15., „at Herren slog Barnet, som Uriæ Hustru havde født David, at det blev sygt." Hvilken skrækkelig Tugtelse dette var for David, som maatte læse sin „Brode" i sin „Straf," erklære de følgende Vers, hvori vi finde David næsten vanvittig af Kummer. Barnets Sygdom var alligevel til Døden; thi paa den syvende Dag døde Barnet; Vers 18.

Lader os nu betragte Davids Handlemaade som Polygamist, da han, efter Uriæ Død, foiede Bathseba til sine andre Hustruer; see 24de og 25de Vers: „Derefter trøstede David Bathseba sin Hustru, og gik ind til hende, og laa hos hende, og hun fødte en Søn, og han kaldte hans Navn Salomo, (d. e. fredsærdig, fredsommelig;) men Herren elskede ham." Atter finde vi Nathan, som var sendt ved den forrige Leilighed, ogsaa sendt ved denne Leilighed, men med et meget forskjelligt Budskab. „Og han (Herren) sendte formedelst Nathan Propheten og kaldte hans Navn **Jedidja** (Herrens Elskelige); fordi at Herren elskede ham."

Lad enhver læse videre den hele Historie om Salomon; lad dem tage i Betragtning de Beviser paa Guds særdeles Gunst imod ham, som allerede ere omtalte, og de mange andre, som findes i Beretningen om ham; lad dem sammenligne Guds Handlemaade med den „ulykkelige" Livsfrugt af Davids Hoer-Overtrædelse, og den „lykkelige" Afkom af hans Polygami, og dersom det ikke viser sig ligesaa tydeligt, at Gud „tillod" og „billigede det sidste," som at han „fordømte" og „straffede det første," saa er det sikkerligen forbi med al Tydelighed og Forskjel, og Skriften selv taber Styrken af dens egne Beviser.

„7) Jeg har omtalt, at Loven blev forklaret af Propheterne. Disse vare overordentlige Sendebud, hvem Herren opreiste og udsendte med et særskilt Hverv, ikke alene til at forudsige tilkommende Ting, men ogsaa til at prædike for Folket; fremsætte Loven for dem, udpege deres Afvigelser fra den, og opfordre dem til Omvendelse under de strengeste Udtryk af Guds Mishag, dersom de ikke adlode. Propheternes Bestikkelse til dette finde vi nedskreven i Esaias 58, 1. „Raab af Struben, spar ikke, opløft din Røst, som en Basune, og kundgjør mit Folk deres Overtrædelse, og Jacobs Huus deres Synder." Dette Hverv maatte trofast udføres, ellers løb Propheten selv Fare for at fortabes, som det sees af den alvorlige Formaning, som gaves Ezechiel i det 3die Cap. 18 Vers: „Naar jeg siger til den Ugudelige: Du skal visseligen dø; og Du ikke paaminder ham, og siger det ikke til at paaminde den Ugudelige til at vare sig fra den ugudelige Vei, da skal den samme Ugudelige dø i sin Misgjerning, men jeg vil kræve hans Blod af din Haand."

Disse Propheter udførte deres Hverv meget utroe imod Gud og Folket og med stor Fare for dem selv, dersom Polygami var en „Synd" imod Guds Lov, thi det var en almindelig Skik i den hele Nation, fra Fyrsten paa Thronen til den laveste af Folket; og dog bar hverken Esaias, Jeremias eller nogen af Propheterne Vidnesbyrd derimod. De irettesatte dem skarpt og tydeligt, fordi de krænkede deres Næstes Hustruer, see Jeremias 5, 8. og 29, 23.,.

i hvilket femte Capitel vi finde Propheten ikke alene at bære Vidnesbyrd imod „Ægteskabsbrud," men ogsaa imod „Horeri" og „Løsagtighed" (7de Vers); fordi de forsamlede sig i „Troppe-Tal i Horehusene." Men ikke et Ord om „Polygami." Hvorledes er det muligt fornuftigviis at tænke, at dette, dersom det var en Synd, aldrig skulde blive omtalt som saadant af Gud, af Moses, eller af nogen af Propheterne?

(Nogle have anseet Malachias 2, 14. 15. som en Irretsættelse for Polygami. Men ved omhyggeligen at sammenligne disse Vers med det 11te og med Jødernes Tilstand den Tid, som beskrevet i Esras 10de og 11te og i Nehemias 13, 23—31., vil man see, at Propheten da ikke hentydede til Polygami, men irettesatte Jøderne, fordi „de ægtede en fremmed Guds Datter;" d. e. hedenske Hustruer, hvilket var strengeligen forbudet i Moseloven. See 5 Mosеb. 7, 3. 2 Mosеb. 34, 16. — Doctor O. Allen.)

„8) I det gamle Testamente var Polygami ikke alene „tilladt" i alle Tilfælde, men endog „paabudet i nogle." Her for Exempel er Loven, 5 Mosеb. 25, 5—10: „Naar Brødre boe tilhobe, og En dør af dem, og han haver ingen Søn, da skal den Afdødes Hustru ikke vorde en fremmed Mands udenfor; hendes Mands Broder skal gaae ind til hende, og tage hende sig til Hustru, og ægte hende i sin Broders Sted. Og det skal skee, den Førstefødte, som hun skal føde, skal opstaae efter hans afdøde Broders Navn, at hans Navn skal ikke udslettes af Israel, osv.

Denne Lov maa sikkerligen ansees som en „Undtagelse" fra den almindelige Lov (see 3 Mosеb. 18, 16.), og Grunden til den viser sig i Loven selv, nemlig: „At bevare Arvelodderne i Familierne, hvortil de hørte." Som der ikke fandtes nogen Lov imod Polygami, saa var der Intet, som kunde fritage en „gift" Mand fra den Forpligtelse at ægte sin Broders Enke. Thi, lad os antage, at ikke alene den overlevende Broder, men ogsaa alle de nærmeste Paarørende, hvem det tilhørte at ægte Enken og løse Arvelodden, vare „gifte" Mænd, dersom det fritog dem fra denne Lovs Forpligtelse, eftersom de ikke kunde løse Arvelodden, medmindre de ægtede Enken, Ruth 4, 5., da vilde Enken fristes til at gifte en Fremmed, og overlade sig selv og Arvelodden i hans Hænder, og Grunden til selve Loven, „det at opreise Sæd for den Afdøde," for at bevare Arvelodden i hans Familie, „paa det hans Navn ikke skal udslettes af Israel," vilde blive til Intet. Af disse vægtige Grunde, eftersom der beviisligen ingen Lov var imod Polygami, kunde ingen Mand fritages fra den bestemte Pligt, som denne Lov paalagde, „fordi han var gift." (Ovenanførte findes i paaberaabte Værks 1ste Deel Pag. 108, 181, 260, 267; 2den Deel Pag. 244, 402.)

Skandinaviens Stjerne.

Den 15de October.

Vi give følgende Bemærkninger fra the Millennial Star:

Nogle Ord til de Ældste. Eders Kald som Ældste i den Europæiske Mission er at bekjendtgjøre for Folkene Livets og Saliggjørelsens rene Grundsætninger, der bleve overdragne formedelst Engles Betjening til Joseph Smith. At I ere blevne

beklædte med det hellige Præstedomme, og have Myndighed til at staae for en Forsamling og oplyste Eders Røst til Folket, naarsomhelst en Leilighed tilbydes, fritager Eder ikke fra den Pligt at gjøre vor hellige Religions Principer bekjendte paa enhver mulig Maade.

Vi sige derfor, lad de Ældste anvende saa mange Timer om Dagen, som de kunne, med at gaae fra Hus til Hus. Naar I efterlade det skrevne Ord, efterlader ogsaa en indtrængende Formaning. Bestræber Eder for at indprente i Folkets Sind Nødvendigheden af at bede til Gud i Jesu Navn, at han vil tilkjendegive dem, om de Sidste-Dages Hellige ere hans Tjenere, og opbygge hans Kirke, eller ikke.

Vi forvente ikke, at Andre, end de, som bede om dette, og troe Guds Forjettelser, givne ved Jesum Christum og hans Apostler, skulle komme til Erkjendelse om Sandheden. Det er derfor af yderste Vigtighed, at I formane Folket, som annamme Eder, til at bede meget om Aabenbaringer fra Sandheds-Aanden. Naar I finde Nogen, som er paavirket af Ønsket om at blive overtydet om Sandheden, besøger dem ofte og samtaler med dem. Værer ikke seendrægtige med at indbyde dem til at iføre sig Christum ved Daab. Mange Mennesker troe Evangeliet, men opsætte med at adlyde dets Anordninger. I saadanne Tilfælde forlader Aanden dem, og deres Tro døer hen. Herren siger: „Min Aand skal ikke altid stride med Mennesket."

Ingen er saa beskjæftiget, uden de jo kunne anvende lidt Tid hver Dag med saaledes at besøge og undervise. Og Ingen er negtet den Rettighed til saaledes at bevise deres Kjærlighed for Guds Rige og Sjæles Frelse ved deres Gjerninger.

Beder til Herren, at hans Aand maa ledsage Eder, paa det I maa have Viisdom til at veilede Eder, naar I nærme Eder Menneskenes Børn. „Værer vise Tjenere, og eenfoldige som Duer." Det er lært os, som et Folk, at bede om det, vi behøve, og ikke at bede for Formens Skyld for at ansees af Mennesker.

Derfor, forend I gaae ud for at besøge og lære Folket, gaaer altid hen i Eders Lønkammer og beder Herren om at være med Eder og velsigne Eders Bestræbelser. Dersom I undlade dette, kunne I ligesaa vel blive hjemme; thi Paulus maa plante og Apollos maa vande, men det er Gud, som giver Væxten. Et Træ kjendes paa dets Frugter; og om Eders Arbeide ikke er velsignet, saa er det, enten fordi I ikke ere flittige og ikke bede med Tro om Eders Faders Velsignelse over Eders Arbeide, eller ogsaa, naar I ere velsignede, at I ikke give Gud Æren og Prisen, men tage Æren til Eder selv.

Lad de Ældste, som ere komne fra Zion, foregaae de andre heri, og sætte et følgeværdigt Exempel. Lad Ingen undslaae sig for denne Pligt, fordi de ere blevne kaldte til ansvarsfulde Stillinger som Pastorer og Præsidenter over Conferencer. Vi vove at sige, at Alle, som ville tage fat paa Arbeidet, der paalægges dem i dette Stykke, med Tro og Nidkjærhed, ville finde, at det bliver for dem en Glædes- og Vedergjældelses-Kilde, der fuldelig opveier den Umage, de gjøre sig.

De sidste Nyheder fra Utah. Ved Postens Ankomst den 23de September modtoge vi et Brev fra Ældste Samuel W. Richards, dateret New-York den 11te September, fra hvilket vi uddrage Følgende: Han, i Selskab med fire andre Ældste, forlod Saltsøstaden den 13de August, og ankom til Florence den 1ste September, idet de havde gjort Reisen over Sletterne i 19 Dage. Fra Florence begave Ældsterne Richards og Snider sig til St. Louis og derfra til New York, hvor de

ankom den 10de September, efter at have brugt 28 Dage fra Saltsøstaden, og deraf blot 23 egentlige Reisedage.

Vi have ogsaa modtaget med samme Post et Brev fra Præsident Brigham Young, dateret Saltsøstaden, U. T., den 7de August, hvorfra vi uddrage Følgende:

„Vi have den overflodigste Høst, en større Afgrøde end nogensinde tilforn, siden vi kom til at beboe disse fredelige Dale. Almindelig Helbred, Fremgang og Fred herster iblandt Folket og befordrer deres Lykke og Velfærd; og fremragende Held begunstiger alle vore Bestræbelser. Tempelbygningen skrider hurtigen frem; endskjøndt et stort Antal Mænd, ellers beskjeftigede ved de offentlige Arbeider, ere i denne Tid fraværende for at hjælpe til ved Indhøstningen.

„Brødrene John Taylor, Erastus Snow, Andrew Cunningham, W. Martindale, Henry Miller og Andre, ankom i Dag. Vi blev glade ved at see vore Brødre, og føle os taknemmelige, at de ere blevne bevarede til at samles med os igjen. Vi kunde ønske, at den samme Gunst var bleven os til Deel med Hensyn til Broder Parley; men han er gaaet bort, og Alt er ret med ham. Der er en skrækkelig Udsoning, som maa gjøres af Een, naar den store Regnskabsdag kommer.

„Vi skulle ophæve alle vore Poststationer, undtagen een ved Deer Creek; men ville vedligeholde Settlementerne ved Beaver og ved Loup Fork. Brødrene kunne begive sig til disse Stationer og standse der for det Nærværende, eller drage fremad, eftersom de ere istand til."

Vi have ogsaa modtaget et Brev fra Ældste Henry Lunt, dateret 7 engelske Mile østenfor Fort Laramie, den 19de August.

Broder Lunt siger, at han er i det sidste Compagni af dette Aars Emigration, og at nogle af de forreste Compagnier vare da nær ved Dalen. Saavidt han havde hørt, droge de forskjellige Compagnier fremad i god Orden, i god Helbred og munter Aand. De, som reiste med Oxetoget, havde lidt Noget paa Grund af deres Qvægs Urolighed og Ustyrlighed.

Vi ere afgjort af den Mening, naar alle Ting tages i Betragtning, at det at drage over Sletterne med Haandkarrer, er den billigste, sikkreste og hurtigste Reisemaade.

Vi føle os paavirkede at sige til de Hellige: Forsamler Eder hjem til Zion, saa hurtigen I kunne. Anvender ethvert retskaffent Middel, der staaer til Eders Raadighed, til at bevirke Eders Emigration. Faster og beder meget til Herren at velsigne Eders Bestræbelser. En Nødens Dag med Krig, Pestilents og Hunger nærmer sig.

Nationernes store Trængsel, omtalt af Guds hellige Propheter, baade gamle og nye, er nu nær for Døren. Dette er en Dag for „Krige og Rygter om Krige." Hunger og Pestilents vil paafølge, og jo mere plagende Himmelens Straffedomme ville vorde over Babylons fordærvede Nationer, desto mere ville de forhærde deres Hjerter, ligesom Ægypterne i Oldtiden gjorde.

Ordene fra Propheterne i Zion, modtagne i den sidste Meddelelse, lyde: „Tilskynd de Hellige til at emigrere." „Tid og Leilighed vil komme for Alle." Om Nogen har Midler til at emigrere og forsømmer at benytte den første Leilighed, saa have vi ingen Visshed for, at Saadanne nogensinde ville blive indsamlede; men vi tro, at det er meest sandsynligt, at de ville vorde ladte tilbage for at omkomme med Hykleren og den Vantroe.

Til de Fattige og Undertrykte, som vilde adlyde Herrens Røst, dersom de kunde, sige vi: Lader ikke Eders Hjerter forsmægte, eller Eders Hænder blive slappede; thi dersom I ville være flittige i alle Ting, og Eders Tro ikke vil svigte paa Veien, ville I endnu vorde udfriede, eller tagne hen, hvor I skulle hvile fra Eders Arbeide, og de Onde skulde ophøre at forurolige Eder. Tænker ikke, at de Prøvelser, Fristelser og Vanskeligheder, I ere kaldte til at gjennemgaae, ere større end de, som Guds Folk i andre Uddelinger haae gjennemgaaet, thi det er ikke saa. Gamle Israel vandrede 40 Aar i Ørkenen, og de Forrige-Dages Hellige bleve jagede ligesom vilde Dyr. Dersom I ville være af det Tal, som Johannes saae i Synet paa Øen Patmos, saa maae I taale Trængsel. Knurrer ikke imod Herren, men takker ham, fordi han har givet Eder Anledning til at annamme Evangeliet. Maatte I blive frelste og baarne hen i Abrahams Skjød, medens de Rige, som nyde deres Gode i dette Liv efter deres eget Valg og hade og forkaste Evangeliet, dø og, ligesom den rige Mand i Parablen, oplefte deres Øine i Helvede i Pine.

Angaaende Udsendelsen af Tropper og en ny Guvernør til Utah fra de Forenede Stater ville vi, for at vore Læsere kunne faae et rigtigt Begreb derom, i Korthed bemærke:

Utah er et Territorium af de Forenede Stater, og dets Guvernør udnævnes af Præsidenten i Washington. Da Præsident Brigham Youngs Tid, de af Loven fastsatte fire Aar var udrunden, vedblev han dog, efter Folkets egen Begjæring og Præsidenten i Washingtons Bifald, at være Guvernør, indtil i Sommer en Guvernør blev udnævnt ved Navn Cummings, som nu er underveis til Utah. Ligeledes blev der bestemt i Washington, at en Troppeafdeling skulde udsendes for at danne en Militairpost i Nærheden af Saltsøstaden. Nogle af disse Tropper, 11 a 1200, ere ogsaa paa deres Marsch til Dalen, men det er uvist, om de naae frem inden den strænge Aarstid begynder i Bjergene, eftersom de bleve noget seent udrustede. Præsident Brigham og Folket i Utah imødese med Rolighed disse Foranstaltninger; de agte at fortsætte deres Livs fredelige Sysler, under den amerikanske Constitutions, og deres territoriale Loves Beskyttelse, og den nye Guvernør og de udsendte Tropper ville ikke finde nogen Anledning til at gribe forstyrrende ind i Tingenes lovlige og fredelige Gang, med mindre de skulde overskride Grændserne af den Magt og Myndighed, som Constitutionen hjemler de Magthavende; og isaafald vil Utahs Indbaanere, som frie amerikanske Borgere, vide at hævde deres lovmæssige Rettigheder, og opretholde Constitutionen, idet de sætte sin Fortrøstning til, at den Gud, som har skjænket dem den og deres hellige Religion, vil, naar de leve efter sammes Forskrifter, beskytte dem paa Trængselens Dag.

Uddrag af Ældste Joseph W. Youngs Dagbog.

Hans Reise over Sletterne med Haandkarrer; — hans Mode i Iowa med de emigrerende Hellige; — hans Bestikkelse til den Skandinaviske Mission o s. v.

(Fortsat fra Pag. 8.)

Onsdag den 29de. I Nattens Løb faldt omtrent to Tommer dyb Snee. Brøde op omtrent Kl. 9, reiste atten Mile og leirede os for Natten ved the Soda Springs. Dette har været en meget haard Dag for os, da Veien har været følet og slibrig, og vi have havt nogle meget store Bakker at gaae over. Vi vare Alle meget trætte og udmattede, men ikkedestomindre herskede en opmuntret Stemning over hele Leiren.

Torsdag den 30te. Atter en Sneestorm i afvigte Nat. Morgenen meget kold og ubehagelig. Brøde op Kl. 8, og Kl. 9 vadede vi over the Muddy. Dette er en temmelig stor Bjergstrøm, som undertiden er meget vanskelig at komme over; men den eneste Vanskelighed, vi havde med at komme over, var Vandets Kulde, og den Omstændighed, at vi vare nødte til at stifte Klæder under aaben Himmel, medens vi stode i Snee, der laae flere Tommer dyb. Naar man forlader denne Strøm, stiger Veien op ad en 1½ Miils lang Bakke, som paa enkelte Steder er meget brat. Da vi havde naaet Toppen af samme, erklærede alle Brødrene, at de vare ganske varme.

Vi ankom til Fort Bridger omtrent Kl. 2 Eftерm. Dette er et Handelssted for Indianerne, og ligger 112 Mile fra Store Saltsø Stad; det vedligeholdes af Br. Lewis Robinson Esq., der bød os et hjerteligt Velkommen, og gjorde Alt, hvad der stod i hans Magt, for at gjøre os det bequemt. Efter at have repareret nogle af vore Karrer, der vare blevne beskadigede paa de knuddrede Bjergveie, forlode vi Fort Bridger og reiste tolv Mile. Leirede os for Natten ved Smiths Fork of Green River. Her forlode vi Brødrene John Y. Green, Gilbert Van Schoonhoven og Goodsbury med deres Vogne og en Deel af vor Proviant, men formodede, at de vilde indhente os næste Dag. Idag har der været Kulde og Blæst.

Løverdag den 2den Mai. Reiste tre og tyve Mile og passerede Blacks Fork of Green River tre Gange, og Hams Fork een Gang. Ved sidstnævnte Strøm fandt vi Hr. Jack Robinson og flere andre Bjergbeboere leirede. De toge godhedsfuld deres Heste og førte saa mange af Brødrene over, som kunde undværes ved Karrerne. De lagde en stor Godhed for Dagen imod os. Leirede os for Natten ved Blacks Fork.

Søndag den 3die reiste vi sexten Mile og satte over Green River og sloge Leir paa den østlige Strandbred. Dette er en stor Strøm, omtrent to hundrede Fod bred, der strømmer stærkt, og paa visse Tider af Aaret umulig at vade over; den er den værste Strøm paa hele Reisen for os at komme over, og vi vare meget glade ved at være komne sikkert over den. Vi holdt Forsamling om Aftenen, flere af Brødrene talede og Guds Aand var udgydt over os. Det har idag været meget koldt og ubehageligt, da Vinden undertiden har været saa stærk, at det næsten har været umuligt for os at reise. Et lille Compagni Apostater vare leirede et lille Stykke neden for os. Hvilken Forskjel der viste sig imellem disse to Leire. Vi vare enige og glade, de vare splidagtige og forstemte og

udgjode nasladelig en Strom af Forbandelser og Bespottelser.

Mandag den 4de. Reiste syv og tyve Mile, og slog Leir for Natten ved Big Sandy. Broder William Harris havde været fraværende fra Selskabet hele Eftermiddagen, og da han endnu ikke var kommet ind i Leiren inden det blev mørkt, bleve vi ængstelige for hans Sikkerhed, og vi tændte Blus paa de høieste Høie, fyrede Geværer af, og flere af Brødrene gik ud for at søge efter ham. To af Brødrene fandt ham, men ikke forend han havde seet vore Blus, og begivet sig paa Veien til Leiren.

Tirsdag den 5te. Reiste to og tyve Mile, og sloge Leir ved Dry-Sandy for Natten. Vi saae nogle Anteloper, men vi vare ikke istand til at skyde dem. Veiret vedblev at være koldt.

Onsdag den 6te. Reiste een og tyve og en halv Miil denne Dag; en Deel af Veien løber over det sydlige Pas. Vi sloge Leir for Natten ved den øverste Overgang af Sweet-water Floden. En stor Bande Bannack-Indianere vare leirede nærved os. De vare meget venlige imod os, og nogle af deres Høvdinger vare tilstede, medens vi holdt Bøn, og syntes meget veltilfredse med vor Gudsdyrkelse.

Torsdag den 7de. Reiste 20 Mile og slog Leir for Natten ved en lille Kilde og Bæk. Det blæste saa stærkt den hele Dag, at det var en fuldkommen Storm, og da Veien løber over en Række høie Klipper, gjorde det Dagsreisen meget besværlig. Broder John Y. Green, og Brødrene, som vare med ham, kom til os lidt før Tusmørket; de havde anstrængt dem meget for at naae os. Nogle af Brødrene klagede over ømme Fødder og Stivhed. Dette var den koldeste Dag og Nat vi tilbragte paa Reisen.

Fredag den 8de. De Brødre, som vare meest stive fik Tilladelse til at kjøre i Vognene, saa de hvilede deres trætte Fødder, hvilket gjorde dem meget godt. Vi reiste otte og tyve Mile og slog Leir for Natten paa Bredden af Sweet-water Floden, som vi just havde gaaet over. Br. Van Cott og nogle andre Brødre fra Dalen, vare ved Overgangen med deres Kjøreteier, og hjalp os meget venligt over. Dagen var meget kold, men vi fandt en Hule i Klippen, hvor vi leirede os, og hvor vi vare fuldkommen beskyttede imod Vinden.

Løverdag den 9de. Vi begave os meget tidlig paa Veien denne Morgen, og gik ned til et Sted, som kaldes „Flodens tre Overgange", en Veilængde paa syv Mile, forend Frokost. Dette er et Sted, hvor Sweet-water Floden løber imellem to høie klipperige Bjergrygge eller Klippetoppe, og er meget trang, saa at Veien fører den Reisende tre Gange over Floden. Vi bare vore Karrer over en høi Klippetinde, og undgik derved de to Overgange, og Brødrene hjalp os over den tredie med deres Heste. Her, ved den sidste Overgang, spiste vi Frokost, og reiste derpaa nitten Mile videre fremad, saa at vor Dagsreise udgjorde sex og tyve Mile, og derefter sloge vi Leir for Natten. Broder Henry Lee og jeg forlode Selskabet om Eftermiddagen, og gik ind imellem Bjergene paa den nordlige Side af Floden, i det Haab at faae noget Vildt. Vi klatrede fra Top til Top, krøbe igjennem Aabninger i Klipperne, hoppede fra Klippe til Klippe, hvor det syntes næsten umuligt for Mennesker at gaae; og endskjøndt vi ikke fik noget Vildt, saa havde vi dog den Fornøielse, at see Naturens romantiske Skjønhed, til en Grad som dødelige Øine sjælden have Leilighed til. Vi naaede Leiren sildigt om Aftenen, men vel fornøiet med vor Udflugt.

Søndag den 10de. Reiste ti Mile, og ankom til Devils-Gate omtrent ved

Middagstid, og to Timer efter vor Ankomst, kom Posten under Levi Stewarts Anførsel. Der var flere Passagerere med Posten, og iblandt dem Brødrene Peter Clinton, Peter Harrocks og C. G. Webb, som skulde paa Mission i de forenede Stater og Europa. De standsede en kort Tid, for at faae friske Heste, og fortsatte saa deres Reise.

Det bliver nødvendigt for mig her at sige et Par Ord om Fortet paa dette Sted, og de Brødre, som vi fandt i Besiddelse af det.

Det blev bygget i 1852 af nogle Bjergbeboere, bestemt til Handelsplads med Indianerne, og blev benyttet til dette Øiemed indtil 1853, da det, paa Grund af Indianer-Krigen, af de Forenede Staters Regjering, blev befalet at skulle rømmes, og Eierne erholdte en Skades-Erstatning af 8,000 Dollars. Det forblev ubenyttet indtil Haandkarre-Compagnierne ankom dertil i October 1856. Paa dette Sted var det, at det stærke Sneefog overfaldt disse Compagnier, som foraarsagede dem saa mange Lidelser, og hvorom de Hellige have hørt saa meget. Det er unødvendigt at sige, at de Alle vilde have omkommet, og at Devils Gate vilde have blevet Begravelsespladsen for flere Hundrede gode Mænd og Qvinder fra disse Lande og fra England, dersom de ikke havde erholdt betimelig Hjælp fra deres Brødre i Store Saltsø Dalen. Det er nok at sige, at fem og halvsjerdsindstyve Vogne, med fire Heste eller Muulæsler for hver, mødte dem paa dette Sted, belæssede med Føde, Klæder og andre Ting, som vare nødvendige til deres Hjælp. Men man fandt snart, at det vilde blive umuligt at føre hele Selskabet med alt deres Gods, ind til Dalen, med saa faa Vogne, hvorfor Alt, hvad der paa nogen Maade kunde undværes, blev pakket ind i Fortets Bygninger, og 21 Brødre bleve der for at beskytte det imod Indianerne. Vi fandt disse Brødre alle raske og ved godt Mod og nogle Aand, endskjøndt de havde været saa blottede for Fødemidler, at de havde været nødte til at sprætte Læderet af Sadlerne og koge det til Suppe. Men da vi ankom, glædede de dem ved Overflødighed, eftersom de Brødre, som vare komne fra Dalen for at hente det Gods, som de vare satte til at bevogte, havde medbragt flere Tønder Meel; og desuden havde Befordrings-Compagniet indrettet dette Sted til een af deres Stationer. Compagniet agter at holde denne og andre Stationer paa Veien, vel forsynet med Fødemidler, saa at de Hellige, dersom de nogensinde atter skulde ankomme saa seent, da kunde standse og tilbringe Vinteren her.

Landskabet paa dette Sted er romantisk i den høieste Grad. Fortet staaer i den østlige Ende af en deilig Dal, gjennem hvilken Sweet-water Floden flyder. Paa de tre Sider er det omgivet af høie Bjergmasser med Granittoppe. Sweet-water Floden løber igjennem en dyb Kløft i Bjerget, og Klippevæggene ere lodrette paa begge Sider til en Høide af fire hundrede Fod. Igjennem denne Kløft styrter Vandet brusende med stor Hurtighed; og da Flodens Bund er opfyldt med store Klippestykker, nedfaldne fra Bjergene ovenover, foraarsager det et bestandigt Buldr, lig Torden i Afstand, som i Nattens stille Timer er meget storartet.

Mandag den 11te. Kl. 12 denne Dag bode vi Farvel til vore Venner i Devils Gate, og vi fortsatte vor Reise, og tilbagelagde fjorten Mile den Dag, og leirede os ved Greese-wood Creek.

Her vil jeg springe over to Dages Reise, da Intet af Vigtighed hændtes, og blot anføre, at det var koldt og stormfuldt Veir, hvilket i Almindelighed er Tilfældet paa denne Aarstid.

Onsdag den 13de. Vi ankom til Platt-Floden omtrent ved Middagstid.

Standsede og spiste til Middag, hvorpaa vi gik ned til Floden, en Afstand af syv Mile. Denne sidste Deel af Veien er sandet og tung, og vi vare meget trætte, da vi leirede os. Broen er bygget af Hr. Rashan, en Bjergbeboer. Han tager Betaling af Emigranterne og de Reisende for Overgangen, men er rimelig med Prisen, og er i det Hele taget en dannet Mand. Han handler ogsaa med Indianerne, og nogle af dem havde Leir nærved hans Bopæl; han fortalte os, at der var Rimelighed for at Indianerne vilde falde os til Besvær, og at vi skulde vare paa Vagt. Vi forbleve hele Natten paa dette Sted.

Torsdag den 14de. Afreiste omtrent Kl. 10 om Formiddagen og tilbagelagde sytten Mile, og vare da nødte til at standse paa Grund af en stærk Regnskyl.

Fredag den 15de. Gik over Deer-Elven om Morgenen, den var dyb og meget rivende, imidlertid hændtes intet Uheld. Jeg maa sige et Par Ord om dette Sted, da det er bleven valgt af Befordrings-Compagniet til een af dets Stationer, og vil i Fremtiden blive et Hvilested for de emigrerende Hellige. Veien gaaer over Elven nærved dens Forening med Platt-Floden, den har sit Udløb i Black hills Bjergene, og flyder igjennem en smuk Dal, omtrent femten Mile lang og een Miil bred. Dens Bredder ere bevoxede med Løvtræer, og nærved dens Kilder ere store Fyrreskove, hvilke vilde være fuldkommen tilstrækkelige til en stor Colonie. Nærved Stedet, hvor Veien gaaer over denne Elv, er klevet opdaget en stor Steenkuls Mine, og Kullene kunde erholdes med meget lidt Arbeide. Paa dette Sted vare leirede nogle faa Handelsmænd og en lille Bande Sioux Indianere, som morede dem meget over den Maade vi reiste paa.

(Fortsættes.)

Indbetalte Bogpenge.

	Rd.	Mk.	Sk.
J. C. Klingbeck, Aalborg	100	„	„
S. Gudmundsen, Norge	92	„	„
A. P. Trane, Kjøbenhavn	325	5	9
H. Jensen, Bornholm	45	„	„
L. O. Madsen, Aarhuus	105	„	„
N. Ädler, Skaane	115	„	„
N. Andersen, Fyen	16	4	5
P. Nielsen, Fredericia	58	„	„
Summa	857	3	14

Indhold.

	Side.
Følgerne af at forkaste Propheterne osv.	17.
Beviser for Polygami	20.
Redaktionens Bemærkninger	25.
Uddrag af Joseph W. Youngs Dagbog (fortsat)	29.

„Skandinaviens Stjerne" udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned og faaes paa Contoiret i Lorentzensgade Nr. 504 A. 5, Stuen tilvenstre og paa alle kongelige Postcontoirer.

Udgivet og forlagt af H. C. Haight.
Trykt hos F. E. Bording.

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

7. Aarg. Nr. 3. *Den 1. November 1857.* Priis: 6 Sk. pr. Expl.

En Tale af Præsident B. Young.

holdt i Tabernaklet den 15de Marts 1857.

De som gjøre Guds Villie ere vore Beslægtede. De Ældste skulde være som Fædre og Hyrder i Israel, og ikke som Tugtemestere.

Jeg har ikke den Vane at tage en Text, naar jeg prædiker for de Hellige; men jeg vil anføre et Sted i Skriften, og gjøre nogle Bemærkninger derover.

Der staaer skrevet, angaaende Frelseren, Matth. 12, 46—50, at: „Medens han endnu talede til Folket, see, da stode hans Moder og Brødre udenfor, og begjærede at tale med ham. Da sagde En til ham: see, din Moder og Brødre staae udenfor og begjære at tale med Dig. Men han svarede og sagde til den, som sagde ham det: hvo er min Moder? og hvilke ere mine Brødre? Og han rakte sin Haand ud over sine Disciple og sagde: see, min Moder og mine Brødre! Thi hvo som gjør min Faders Villie, som er i Himlene, den er min Broder og Søster og Moder."

Frelserens Svar paa de Spørgsmaal, „Hvo er min Moder? og hvilke ere mine Brødre?" indeholder et Princip, som Mange lægger meget lidt Mærke til. Jeg hører ofte Brødrene, og I kunne høre baade dem og Søstrene i Bønforsamlingerne, hvor de have Tilladelse til at tale, sige: „Jeg har hverken Fader, Moder, Broder, Søster, Onkel, Tante, Sødskendebarn, eller nogen som helst Slægtning i denne Kirke." Høre I ikke saadanne Udtryk af de Hellige? Jo; og jeg hører dem undertiden fra denne Forhøining.

Hvad enten hans Tilhørere paa den Tid forstode ham, eller vi nu forstaae ham, saa ere dog disse Spørgsmaal bestemt og tydeligt besvarede ved vor Frelsers Bemærkning: „Thi hvo som gjør min Faders Villie, som er i Himlene, den er min Broder og Søster og Moder." Hvad mig angaaer, saa fordrer jeg ikke Slægtskab med nogen Anden. Og jeg troer ikke, at Frelseren vil gjøre Fordring paa, at nogen Søn eller Datter af Adam skal være hans Broder, Søster, Moder, eller Slægtning af nogensomhelst Slags, efter Kjødet, undtagen dem, som gjøre vor Faders Villie, som er i Himmelen, Jesus og hans Faders Villie.

Vi antage, at Frelseren fuldkommen

forstod sin Herkomst, thi han var dengang over tredive Aar gammel, og var bleven undervüist af sin Fader i Himmelen, og af den Hellig-Aand; og han havde gjentagne Gange havt Syner aabnede for sin Aand, ifølge den Historie, hans Disciple have givet om ham; derfor nære vi ikke den mindste Tvivl om, at han forstod sin Herkomst, hvem han var, den Hensigt, i hvilken han kom til Verden, den Gjerning han havde at udføre her, og at han forstod Diemedet med sin Mission i Tidens Fylde. Han forstod det, som I og jeg ikke forstaaer, uden den samme Slags Aabenbaring og Undervüisning, som han nød.

Lad Menneskeslægten gjøre, som den gjorde i Adams Dage, i Noe Dage, ja endogsaa som den gjorde i Loths Dage; lad Forældre avle Børn; og een Slægt afløse en anden, og dette forandrer ingenlunde Blodet, Kjødet, Benene, Senerne osv., henhørende til vor Organisation i Kjødet; dette forandrer ikke i ringeste Grad de særdeles Eiendommeligheder ved vore Legemers Organisation. Apostelen gav blot et Vink om denne Gjenstand, da han sagde: „Og han haver gjort, at al Menneskens Slægt boer paa den ganske Jordens Kreds af eet Blod, og haver bestemt dem forordnede Tider, og visse Grændser for deres Bolig." Ap. Gj. 17, 26.

Lige meget hvem de ere, eller hvorfra de ere, fra Øerne i Havet eller fra Fastlandene; lige meget enten de ere de vilde Arabere, som gjennemstreife Arabiens brændende Sanderkener, eller Indianerne, Urindvaanerne af vort eget Land, som streife over dets Sletter og Bjerge, eller de høit civiliserede Landes fiint opdragne Beboere; de ere alle af eet Kjød og eet Blod.

Følgelig kunne vi let og sikkert drage den Slutning, at en Mand eller en Qvinde, som er udsprunget fra Fader Adam og Moder Eva, hvad enten de ere paa Øerne i Havet, i Øst eller i Vest, eller paa den modsatte Side af Kloden, er Kjød af vort Kjød og Been af vore Been, ligesaa meget som enhver Person, der nu er tilstede i dette Hus, eller i dette Territorium. Men det Slægtskab, som jeg gjør Fordring paa, er med dem, som gjøre min Faders Villie, som er i Himmelen; de ere mine Brødre og Søstre.

Jeg kjender en stor Mængde her, som ikke have Slægtninge i denne Kirke, naar jeg bruger Udtrykket i dets sædvanlige Betydning. Undertiden forlade Hustruer deres Mænd for at komme her; Mødre forlade ogsaa deres Børn, og Børn deres Forældre. Spørg dem: „Hvor er Deres Mand?" „I England, eller i et eller andet Land." „Har De Børn?" „Ja." „Hvor ere de?" „De vilde ikke følge med mig." „Har De Brødre, Søstre eller Forældre?" „Ja, min Fader og Moder ere levende." „Troede de Evangeliet?" „Nei." „Troede Deres Brødre og Søstre det?" „Nei, jeg er ene og forladt."

Saadanne Personer ere udsatte for at føle en Aand, som gjør dem tilbøielige til at sørge og klage. „Ak, om jeg dog havde et Fædrenehjem at gaae til; om jeg havde en Eneste, som jeg kunde besøge og kalde Søster, hvor lykkelig skulde jeg ikke være; men jeg er fremmed her, jeg har ingen Beslægtede i dette Rige." Er denne Følelse rigtig eller urigtig? Jeg siger den er urigtig; saadanne Slutninger ere ikke sande. Den Mand eller Qvinde, som er et Guds Barn, som hører sin Kaldelse i Guds Rige paa Jorden, er netop ligesaa meget din Broder eller Søster som enhver anden Person, med hvem Du har været vant til at gjøre Fordring paa at være beslægtet. Naar Du seer en Qvinde, som lever efter sin Religion, og er anerkjendt af Gud, saa seer Du en Person, som er Kjød af dit Kjød, Blod af dit Blod, og Been af dine Been, om ogsaa hun maaskee

er født paa den modsatte Side paa Jordkloden, af den hvor Du er født. De, som i Sandhed leve efter den Religion, vi bekjende os til, ere ligesaa meget vore Brødre og Søstre, som de, der ere fødte af de samme jordiske Forældre. Jesus forstod dette, hvilket vi lære af hans Udtryk: „Thi hver den, som gjør min Faders Villie, som er i Himmelen, den er min Broder og Søster og Moder."

Lader derfor Eders Hjerter være tilfredse, thi I have Brødre og Søstre her, som I kunne besøge; de ere Eders Beslægtede, Eders Familie, Eders Brødre og Søstre.

Mange have Erfaring, som har bevíist dem Sandheden af denne Lærdom.

Spørg disse Personer, som til sine Tider have nedslaaende Følelser for deres Slægtninges Fraværelse, naar de have Aandens Lys, naar Saliggjørelsens Glæde fylder deres Bryst, om de ville foretrække deres Fædres, Mødres, Brødres og Søstres Selskab, som de have forladt, eller om de vilde hellere holde Selskab med dem, end med deres Naboer her, og de ville svare Eder: „Nei." Vilde de besøge dem ligesaa gjerne som en god Hellig?" „Nei." „Have I de samme Følelser og det samme Samfund med dem, som med en Hellig?" „Nei." „Ere de Eder saa nære og kjære, som de Hellige?" „Nei." Og dog, naar Aanden er borte, og de ere overladte til dem selv, ere de tilbøielige til at føle sig forladte og nedslaaede, og blive opfyldte med nedtrykkende Følelser og udraabe: „Gid jeg kunde see min Fader, min Moder, mine Brødre og mine Søstre; gid de vare her!" Jeg ønsker, at I skulde forstaae, at Eders Brødre og Søstre ere her, endogsaa efter Kjødet, og det, ifølge den Forbindelse og Slægtskab, vi staae i til hverandre, til vor Fader og Gud, og til vor ældre Broder Jesus Christus.

Det er sandt, at jeg ikke fuldkommen har den Erfaring, som de have, hvis Forældre ikke have annammet Evangeliet, 'og heller ikke deres Faders Familie. Min Fader og Stedmoder antog den ved Propheten Joseph Smith aabenbarede Frelsningsplan; og fire af mine Brødre og fem Søstre og deres Børn og Børneborn ere, næsten uden Undtagelse, i Kirken; ligeledes mange af mine Fættere, Onkler, og hvad vi ellers kalde Familie og Slægtninge. Men jeg havde den Prøvelse, da jeg modtog Evangeliet: „Kan Du forsage dine Venner og din Faders Huus?" Dette var min Sjæls Tanker, og det var en ligesaa haard Prøvelse for mig, som om jeg i Virkeligheden havde været kaldet til at gjennemgaae det samme som Andre have erfaret. Jeg følte, at jeg kunde forlade min Fader, mine Brødre og Søstre, min Hustru og mine Børn, dersom de ikke vilde tjene Herren og følge mig.

Jeg spurgte ikke min Hustru, om hun troede Evangeliet; jeg spurgte hende heller ikke, om hun vilde lade sig døbe. Tro, Omvendelse og Daab ere frie Betingelser for Alle. Da jeg blev døbt, vidste jeg ikke, om min Hustru troede Evangeliet eller ikke; jeg vidste ikke, om min Faders Huus vilde gaae med mig, jeg troede, at nogle af dem vilde, men jeg var sat paa Prøve. „Kan Du forsage Alt for Evangeliets Skyld?" „Ja, jeg kan," var Svaret indeni mig. „Vilde Du synes om det?" „Ja, dersom de ikke ville modtage Evangeliet." Ville ikke disse jordiske og naturlige Baand bestandig raade i dit Hjerte?" „Nei, jeg kjender ingen anden Familie end Guds Familie indsamlet, eller ifærd med at indsamles i disse mine Dage; der er ingen andre Forbindelser paa Jordens Overflade, som jeg gjør Fordring paa." Og fra den Dag af indtil nu, dersom min Fader og Moder endnu vare i Live, og ikke troede og

annammede Evangeliet, og levede derefter, eller om nogen af mine levende Brødre eller Søstre ikke vilde dette; jeg vilde heller møde en Hellig paa Gaden, om han ogsaa var en Tigger, og byde ham velkommen i mit Huus, end modtage Besøg af een af mine vantro Slægtninge, om de saa eiede alle Indiens Skatte. Jeg havde denne Prøvelse, i mine egne Tanker og Følelser, i min første Erfaring i denne Kirke.

Her ere vore Fædre, Mødre, Brødre og Søstre. Og maaskee det, strengt taget, vilde være rigtigt at sige, at vi have Fædre i Evangeliet, aandelige Fædre, thi Apostelen Paulus kalder Timotheus, hvem han bragte ind i Kirken, for „sin egen Søn i Troen," og paalægger ham at være venlig mod alle Mennesker, dueli til at lære, taalmodig, omhyggelig og forsigtig, med Hensyn til Folket, som troede paa Jesus Christus; at kjende Folkets Sindelag og Natur, at han maatte forstaae sig selv og dem han lærte; og hentydede til Andre, som reiste om og prædikede, byggede Menigheder op, eller præsiderede over dem, efterat de vare opbyggede.

Naar vi betragte Manges Opførsel, ja saare Manges, kunne vi see det udøvet i vore Dage, at de ønske Herredømmet, Indflydelsen og Magten. De tragte efter at kunne sige til Folket: „Gjør dette og gjør hiint," og de ville ikke høre nogen Indvendinger. De ville, at Folket skal adlyde deres Stemme, men alligevel forstaae de ikke, hvorledes de skulle vinde deres Hengivenhed, og de forstaae ikke Folkets Sindelag.

Paulus mærkede de samme Besværligheder i hans Tid. Mange af de Ældste, som prædikede og præsiderede, vare uvidende, ærgjerrige og tyranniske, og kun faa af dem behandlede Folket, som kjærlige og velvillige Fædre behandle deres Børn. Der vare ikke mange Fædre, men Mange vare tilbøielige til at være „Tugtemestere," ligesom vi see det her.

De Fleste af vore Ældster attraae at blive adlydte ligesaa nøiagtigt, som I læres af dem her fra dette Sted, at dette Folk bør adlyde Broder Heber eller Broder Brigham; ligesaa punktligt, som de prædike for Eder, at I skulde adlyde vore Raad. Jeg truer Eder ikke meget; nei. Dersom jeg ikke har Viisdom og Magt nok til at vinde den Indflydelse, som er nødvendig for mig at have iblandt dette Folk, uden ved at forbande dem, uden ved at fortælle dem, at de og deres Eiendomme skulle være forbandede, og at, dersom de ikke gjøre hvad jeg siger, skulle de gaae til Helvede, og uden at true Folket hele Tiden med mine Domme og den Almægtiges Domme, siger jeg, lad Brigham stige lavere ned, og komme paa en Arbeidsmark, hvor jeg kan virkelig finde min rette Virkekreds, og hvor jeg kan være mere nyttig.

I høre mig aldrig at true eller gaae meget irette med Folket, eller at straffe dem ofte og strengt, fordi de ikke adlyde mine Raad. Er det rigtigt, at Andre gjøre dette? Ja, det er Alt ret, dersom de ere saaledes tilsinds; jeg finder ikke Feil hos Andre, fordi de tilskynde Folk til at adlyde Raad. Men dersom jeg ikke giver de Hellige den Almægtiges Raad, og det tilligemed Aanden af min Mission, da have de Frihed til at foreskrive mig og rette mig i enhver Vildfarelse, jeg begaaer; og jeg skulde visselig begaae store Vildfarelser, dersom jeg ikke havde min Missions Aand, og gav Raad i Overensstemmelse med Herrens Villie. Dersom Alle, der ere kaldede til ansvarsfulde Stillinger, vilde see dem selv, just saaledes som de ere, vilde jeg indestaae for, at vi vilde have mange flere Fædre, og færre Tugtemestere til at drive Folket.

Som jeg ofte har sagt til Brødrene,

stands, hold lidt. Har Du Faar, og er blevet Hyrde i Christi Faaresti, maa Du have i Minde, at Du maa kjende dine Faar, og da vilde de kjende Dig; det vil sige, dersom det er Faar Du har. Maaskee nogle af Eder pleie en Flok Gjeder, og kjende ikke Forskjellen. Men dersom Du virkelig har en Flok Faar, skal Du, istedetfor at raabe: „Hoi, hoi, hoi, ud af Veien med Eder," og istedetfor at drive dem, være saaledes, at naar de høre din Røst, de da begynde at bræge, og løbe efter deres Hyrde, fordi han har Salt til dem. Naar Faarene høre den gode Hyrdes Røst, vente de at høre Livets Ord; og hver den, som har Kundskab om Gud, vil vide og forstaae, at en saadan Hyrde udfører sine Pligter, og de ville vandre efter hans Raad og Exempel. Bruge alle Hyrderne en viis Fremgangsmaade? Nei, og Grundene ere blevne sagde her ofte nok.

Israels Ældster og Biskopper, værer Fædre, og bruger en Fremgangsmaade, hvorved I kunne vinde Folkets Hengivenhed. Hvorledes? Med Floiels Løber? Nei, nei, men ved Frygt for den Almægtige. Vide I, at Guds Mænd og Qvinder elske Sandheden? De elske ikke Spidsfindigheder, det er dem en Vederstyggelighed. Naar Mænd ere glatte som en Aal, altid med et Smiil paa deres Ansigt, som nogle Ældster have, for at vinde Indflydelse, er den Kjærlighed, Folk have til dem, raadden, den er uden Grundvold; og i Trængselens Dage, naar de behøve en Grundvold i Folket, ville de finde, at der findes ingen, og Folket gaaer forbi dem, sigende: „Vi kjende ikke disse Mænd." Vinder Eders Indflydelse og Magt ved Herren den Almægtiges Kraft, og begriber, at I have i Eder selv en Vandkilde, som udvælder til evigt Liv. Naar da Eders Brødre og Søstre komme omkring Eder, ville de drikke af denne Kilde, og sige: „Vi ere Eet med Eder."

I høre Ældsterne lære Folket at bestræbe sig for at have Tillid til Gud, sigende: „Hav Tillid til Guds Huses Ordinancer; Brødre og Søstre, bestræber Eder for at leve efter Eders Religion; haver Tillid til Eders Religion og Eders Gud; haver Tillid til Israels Ældste, som lede Eder; haver Tillid til Eders Biskopper og andre præsiderende Embedsmænd, osv."

I vide, at næsten enhver Mand, som bliver en offentlig Taler, bruger visse særegne Ord til at udtrykke særskilte Ideer, vælger et Ordforraad og en Orden, meer eller mindre eiendommelig for ham selv, og frembringer derved den store Afvexling i Tale, som man kan bemærke hos Talere og Skribenter. Jeg har min egen, som er eiendommelig for mig. Hørte I nogensinde en Mand, som havde et saa eiendommeligt Ordforraad som Br. Heber? Jeg hørte det aldrig. Orson Hyde har sin egen eiendommelige Udtryksmaade, og det har enhver offentlig Taler. Mit Sprog er godt for mig; og skjønt Andre bruge andre Ord for at udtrykke de samme Tanker, lad mig give mine Tanker paa min egen Maade, ifølge mit Begreb.

For nu at vende tilbage til disse de Ældstes Lærdomme, i saadanne Tilfælde, vilde jeg sige til mine kjære Brødre, til dem, som udgjøre Troens Husholdning, prøver paa at faae lidt Tillid til Eder selv, og prøver paa at leve i Tillid til Eders Gud. Sporger endogsaa en Vantro, om han troer, at Naturens Undergjerninger og de forunderlige Særsyn, som han seer, og ikke kan gjøre sig Rede for, ere frembragte, og han vil svare: „Ja, jeg veed, at de ere." Vide I, at Mænd, Qvinder og Børn blive helbredede? Ja, dette vide I. I troe paa mange Ting, som I ikke kunne gjøre Rede for; I see disse mærkværdige Ting, men I forstaae dem ikke fuldkommen; men have I Tro

til Eder selv? Nei, dette er den store Vanskelighed med enhver af os.

Jeg vil tage min egen Erfaring. Naar Mænd og Qvinder bringe deres Syge til mig, vilde jeg, dersom jeg havde Magt dertil, helbrede alle dem, som skulde helbredes. Dersom jeg havde fuldkommen Tillid til mig selv, og Herren havde den Tillid til mig, som jeg da burde have til ham, kunde ingen Magt under Himlene forhindre Guds Magt fra at komme over dem, og helbrede dem ved mig. Men jeg har endnu ikke opnaaet at have fuldkommen Tillid til mig selv i alle Omstændigheder, heller ikke har Gud lette til mig, thi om dette var Tilfælde, vilde han besvare enhver Begjæring, jeg henvendte til ham, ethvert af mine Ønsker vilde blive opfyldte lige til Bogstaven. Og dette er Vanskeligheden med Folket, de have ikke opnaaet fuldkommen Tillid til dem selv; vi have heller ikke endnu tilstrækkelig Grundvold til den Grad af Tillid.

Vi lægge Hænder paa de Syge, og ønske, at de maae blive helbredede, og bede Herren at helbrede dem, men vi kunne ikke altid sige, om han vil. Vi vide ikke altid, om han i Sandhed vil høre vore Bønner og besvare dem. De Ældste faae undertiden denne Tro, og Søstrene lægge ofte Hænder paa deres Børn, og have Tro og Tillid til dem selv, at Gud vil høre deres Bønner, og sige til Feber og Smerte: „Viig bort, og gaa langt bort fra denne Syge," og det skeer. Men I kunne kun opnaae denne Magt ved Trofasthed, og ved den Tillid til Eder selv, at Gud vil besvare Eders Bønner. Vi vide, at Gud ofte helbreder de Syge; og vi tro til alle Tider, at han er istand til at gjøre det, men vil han, fordi vi bede ham derom? Dette er Spørgsmaalet, og vi ere ofte tvivlsomme derom.

Troer I, at jeg vilde have ladet min Broder dø, om jeg havde havt den Magt, Herren har? Vilde jeg have ladet Jedediah gaae bag Sløret, havde jeg havt den Magt? Nei, endskjøndt, i dette, jeg kunde have handlet modsat til den Almægtiges Ønsker. Af Mangel paa den Kundskab, som Herren har, kunde jeg, dersom jeg havde saadan Magt, bringe Ulykke over mig selv og dette Folk.

Vi maae have Kundskab angaaende os selv, og denne Kundskab vil give os Reglen til, hvorledes vi skulle bede og erholde, og uden denne Kundskab kunne vi ikke have evigt Liv, hvilket er: „At kjende den eneste sande Gud og Jesus Christus, hvem han udsendte." Havde vi denne Kundskab, vilde vi forstaae at bede og erholde, og ikke bede forgjæves; vi skulde bede og faae vore Bønner opfyldte. Hvorledes kunne vi erholde denne Kundskab? Ved at indvie vore Hjerter til Viisdom og vort Liv til Oprigtighed; ved at leve saa fuldkommen for Gud, som vi forstaae; ved at gjøre de Ting, som vi vide at være rigtige, saadanne, om hvilke vi ikke have nogen Tvivl eller Uvished, og aldrig gjøre Noget, som vi have mindste Mistanke om at være uret, og da være tilfredse og ikke begjære det, som ikke er vort, men overlade det i Guds Haand. Kunde vi opnaae Tro og Tillid til os selv, saa er der ingen Mangel paa Guds Magt, heller ikke er der Mangel paa Flid fra hans Side, thi han er altid rede.

I vor Uvidenhed og Mørke kunne vi blive indledte i Vildfarelse, dersom vi følge vore Følelser, som jeg just nu bemærkede, kunde have været Tilfældet med Hensyn til at beholde Broder Jedediah, saavel som Broder Willard, Broder Whitney og mange Andre. Havde vi havt Magt, vilde vi da have ladet Joseph stilles fra os? Nei, og det, uagtet hans Gjerning var fuldført paa Jorden. Mange Tanker ere blevne dannede og fremsatte angaaende

Josephs Død. Det blev netop saaledes, som Herren havde lagt Planen, bestemt, villet og ledet det til. Ingen Magt havde formaaet at forandre det det mindste; han havde fuldført sin Gjerning paa Jorden. Alligevel vilde I og jeg, om vi havde havt Magt uden Kundskab, tilbageholdt Joseph her paa Jorden, og da vilde han ikke have kunnet udføre sin Mission i Aandernes Verden.

Nogle Spørgsmaal vedkommende Polygami.

(Fra „the Western Standard.")

Bibelen kalder Abraham Guds Ven, og anfører, at det var paa Grund af hans Lydighed og Trofasthed, at Gud indgik Pagt med ham. Hans Villighed til at ofre sin Søn Isaak er Bevis paa, at Gud kunde ikke give ham nogen Befaling, som han jo ikke ufortovet adlød af sit ganske Hjerte. Dersom det er saaledes, og dersom Gud anseer Giftermaal med flere Hustruer for syndigt, urent og upassende, hvorledes er det da muligt, at han ikke gjorde Abraham bekjendt med saadanne Ægteskabers syndige Beskaffenhed, da han forjettede ham, at Konger skulde udspringe fra ham, og at i hans Sæd skulde Verden velsignes, naar han saae, at han paa selvsamme Tid var en Polygamist?

Da Israel førte en Udryddelseskrig imod Midianiterne, bød Gud dem at spare de unge Qvinder til Hustruer for Israeliterne. De tøge to og tredive tusinde Qvinder, som ikke havde kjendt Mand, til Fange, og ifølge Guds Befaling gaves de til Armeen, Menigheden og Herren. Ved denne Fordeling fik Armeen 16,000, Menigheden 15,968, og Herren 32. Nu, eftersom Moseloven ikke bød, at nogen Jomfru, eller helliget Pige, skulde forrette i Religionens Embeder, og Moses i 2 Mosebog 7, 1. kaldes en Gud, blev ikke disse 32 Piger givne til Moses? Og dersom de gaves til ham, var det da ikke Meningen, at de skulde være hans Hustruer? Hvis ikke, hvad vare de saa bestemte til? See 4 Mosеb. 31 Cap.

Da Gud i 4de Mosеb. 14, 12 truede med at ødelægge Israels Mænd for deres Ugudelighed, og sagde til Moses, at han vilde gjøre ham til en stor Nation, efter hvilket Princip forjættede han dette, om ikke ved Hjælp af Polygami?

Hanna var Elkanas anden Hustru; Samuel var altsaa Frugten af et polygamist Ægteskab. Polygami er enten reent og helligt for Gud, og Børnene avlede i samme, ægtefødte, eller ogsaa er det urent og vanhelligt, og Børnene Bastarder, hvilke, ifølge Moseloven, ikke tillodes at komme ind i Herrens Forsamlinger. Dersom altsaa Samuel ikke var født i lovligt Ægteskab, hvorledes var det da muligt, at han kunde forrette ved Alteret som den allerhøieste Guds Prophet, Seer og Aabenbarer?

Ved at efterse 2 Sam. 12, 8. finde vi, at Gud selv gav David Sauls Hustruer, og om de ikke havde hæret tilstrækkelige for ham, vilde han have givet ham flere. Hvorledes kan'nn dette stemme overeens med Monogamisternes uinspirerede Begreber?

Esaias propheterer om, at ved Zions Opbygning og Forherligelse i de sidste Dage skulde syv Qvinder tilbyde sig som Hustruer til een Mand. Tro de monogamiske Christne, at denne Forudsigelse af

den „evangeliske Prophet" vil gaae i Opfyldelse? Og om dette Skriftsted skal aandeliggjøres, hvad Slags Qvinder ville disse aandelige Hustruer være?

Christus lovede dem, der forsagede Hustruer osv. for hans Skyld, hundrede Fold i denne Verden. Indbefatter ikke Opfyldelsen heraf Polygami?

Hvor i Bibelen er Polygami forbudt og erklæret for ulovligt?

Hvilket Skriftsted i Bibelen forbyder en christen Mand at have flere end een Hustru?

Er ikke Pauli Udtryk i 1ste Timotheus 3, 2. 12. eensbetydende med at sige, at Biskopper og Diakoner maae være gifte Mænd, og idetmindste have een Hustru?

Hvilket System er bedre skikket til at opreise et sundt og kraftigt Afkom, enten „Mormonernes" Polygami, der aldeles adskiller en Hustru fra hendes Mand under Svangerskabet og den Tid, hun giver Die, eller de Christnes Monogami, som vellystigt bryde de Love for Liv og Helbred, som selv Dyrene respektere?

I Utah findes der, endog efter Apostaternes Vidnesbyrd, kun to Klasser af Fruentimmer, nemlig Hustruer og Døttre. Hvilken er den bedste, enten denne Tingenes Tilstand i Utah eller Samfundstilstanden i Christenheden, hvor der til Hustruer og Døttre føies en tredie og meget talrig Klasse Fruentimmer?

Skandinaviens Stjerne.

Den 1ste November.

Vi have modtaget Brev fra Præsidentskabet i Liverpool, der underretter os om, at den almindelige Udvandring af de Hellige til de Forenede Stater skal standses for det Nærværende; og Ingen tillades at emigrere fra disse Lande næste Foraar, undtagen dem, som have tilstrækkelige Midler til at reise heelt op til Utah, og ogsaa dette vil afhænge af de nærmere Instruetioner, som vi herefter skulle modtage, og meddele.

I Sammenhæng hermed give vi følgende Bemærkninger fra the Millennial Star.

Posten fra Utah ankom med Expreß den 28de September, og bragte Nr. 21, 22 og 23 af Deseret News, ogsaa nogle faa Breve fra vore Venner. Vi ere saa lykkelige at erfare fra disse Kilder, at de Hellige glæde sig i det store Værk, som Gud har paalagt dem at udføre.

Verden, som ikke er i Besiddelse af den hemmelige Drivefjer, der er en Aarsag til alle vore Handlinger, dømmer os efter sig selv, og slutter, at dersom vi ikke ere forskrækkede, saa burde vi være det, for den truende Vending, som vore Anliggender synes at tage i de Forenede Stater. De Sidste-Dages Hellige beskuer de for det Nærværende truende Vanskeligheder med de samme rolige Følelser, som en Sommermorgen. De have lært, at Nationernes, saavel som Individernes Skjebne er i den Almægtiges Hænder, og han kan og vil styre alle Ting til det Bedste for dem, som elske og tjene ham.

Vi kunne med god Samvittighed paakalde Himmelen at bære Vidnesbyrd om vor Trofasthed og om Reenheden af de Bevæggrunde, som anspore os i det store Værk, hvormed vi ere sysselsatte. Regjeringerne have, ligesom det faldne Menneske, deres

Fødselsdag og deres Oplosningsdag. De ere, ligesom deres Indstiftere, ufuldkomne i deres Organisation, og efter at de have opfyldt Diemedet, hvorfor de bleve dannede, ville de vige Pladsen for Andre. Den hellige Skrift viser, at Dødeligheden, som nu omgiver Menneskeslægten, vil ophore, og Menneskets Tilværelse vil vorde fuldkommen, i en udødelig Tilstand. Sygdom og Død vil da ikke have nogen Magt over dem. Der siges om de Retfærdige paa den Dag, at „de skulle gaae ud og tage til som fedede Kalve." (Malach. 4.) Og Guds Ord viser os tydeligen, at der skal komme en Tid, da denne Verdens Riger skulle forgaae og give Plads for eet, som er fuldkomment, og opreist af Himmelens Gud, og det skal bestaae evindeligen.

Aarsagen, hvorfor de Sidste-Dages Hellige ikke frygte deres Fjender, er, at de vide, at det Rige, som de nu opbygge, er det Rige, som, uagtet alle dets Fjenders Bestræbelser, vil tilsidst seire. Skulde man sporge os, hvorledes vi vide dette, saa svare vi, ved de samme Midler, som Petrus vidste, at Jesus var Christus eller Messias. Vi vide, at Joseph Smith var en Prophet, sendt af Gud for at organisere dette Rige, derved at Herren har stadfæstet sine Ord til os, ligesom han i forrige Dage ved medfølgende Tegn bekræftede sine Apostlers og Propheters Ord for dem, som troede og adlode.

Dersom Jordens Nationer vilde give Agt paa Herrens Ord, som nu gaaer ud fra Zion formedelst hans Tjenere, vilde de blive frelste fra de store Ulykker, som nu true dem, og fra den Nod, som altid ledsager en voldsom og pludselig Omvæltning. Dersom Jordens Konger, Dronninger og Regenter vilde forsamle sig sammen, gaae i Raad med Herrens Tjenere, gjore Pagt med ham at holde hans Bud, og indlemme hans Love i deres Regjeringssystemer, saasnart som det paafordredes, saa kunde deres Regjeringer undergaae en gradviis Forandring, som ikke vilde vorde mærkeligt følelig, undtagen til det Bedre.

Vi ere bestyldte for Høiforræderi, fordi vi fordriste os til at troe og lære de Lærdomme, som bleve lærde af Oldtidens hellige Mænd, der talte, eftersom de bleve drevne af den Hellig-Aand. Deri lader man os ikke vederfares Retfærdighed. Vi have sluttet Pagt med Gud, og ere derfor forpligtede til at holde hans Befalinger. Han har ydermere paalagt os at holde os til Constitutionens Principer, og adlyde de borgerlige Love i ethvert Land, hvori vi monne boe. En Undersøgelse af vor Historie fra Kirkens Organisation indtil nu vil klarligen vise for ethvert fordomsfrit Sind, at vi have gjort vor Pligt som Medborgere i den amerikanske Republik, og i andre Nationer, hvor vi have boet.

Dersom vor Historie viser, at vi have gjort vor Pligt som trofaste Undersaatter, hvorfor ere vi forfulgte, og hvorfor tales der allehaande Ondt om os? Fordi hiin Nation er fordærvet, og uvillig til at ære og adlyde Gud. De ville ikke, at han skal herske over den, men foretrække deres egne selvlavede Love, og Regenter, som de selv have bestikket.

Den samme Aand, som indgav i de Ondes Hjerter i Pharaos Dage, at dersom Drengebornene ikke ihjelsloges, vilde Israel befries fra Trældom, har indstudt i Folkets Hjerter i denne Slægt, at dersom de ikke udrydde de Sidste-Dages Hellige, vilde de opbygge Guds Rige. De kunne ikke udryddes; og den selvsamme Ting, som Verden frygter, vil skee, thi Herren vil frie os ud af deres Hænder. Vi have aldrig krænket, og agte aldrig at krænke nogen Artikel af de Forenede Staters Constitution; men vi

agte noiagtigen at holde os dertil, saalænge som den Regjeringsform existerer. Men dersom vore grundlovmæssige Rettigheder ulovligen angribes, da gjør Naturens første Lov — Selvopholdelsens — det til en Pligt for os at forsvare os imod alle saadanne ulovlige Angreb.

Alle Nationer ere nu desværre sunkne i den dybeste Immoralitet. Misgjerger af enhver tænkelig Slags have, ligesom den skadelige Meeldug, spredt deres fordærvende Indflydelse over alt det, som ellers vilde være skjønt i det menneskelige Samfund. En Reformation er nødvendig; hvad mere er, den er unndgaaelig. Hvo kan tilveiebringe den saa aldeles nødvendige Reformation?

Luther, Calvin, Wesley og andre store Reformatorer paa deres Tid, idet de saae den Fordærvelse, som havde indsneget sig i deres respective Tid, ledtes til at gjøre hvad de kunde for at grundfæste Retfærdighed paa Jorden. Hvorledes er det lykkedes dem. Lad Historien om de tiltagende Forbrydelser svare: „Det har slaaet feil for dem." Hvorfor? Fordi den bestemte Tid til at begunstige Zion og opbygge Guds Rige var ikke kommen. Gud forbeholdt sig selv den Rettighed at revolutionere Verden, og tilveiebringe en almindelig Freds og Retfærdigheds Regjering. Han gjør det i sin egen Tid og paa sin egen Maade. Istedetfor at blive vrede paa de Sidste-Dages Hellige, burde Alle hilse dem og de Principer de lære, med Fryd, Taksigelse og Priis til Gud for den herlige Udsigt han har aabnet for deres Øine.

Vi hilse med Glæde de opmuntrende Nyheder fra Zion, og føle til at fryde os tilligemed hendes Sønner og Døttre i Udsigten af den herlige Fremtid, som venter dem, naar deres Fjender ere dragne ud af Landet. Vi indbyde alle Hellige og alle retskafne Elskere af Sandhed i Europa til at være enige med os og hjælpe til at forherlige den Herre, Israels Guds Navn, som har foretaget sig at revolutionere Verden, grundfæste Retfærdighed, og forvise Satan og hans Tilhængere til deres eget Sted, medens de Sagtmodige skulle komme til at glæde sig i den evige Besiddelse af en forløst Verden.

Emigration til de Forenede Stater skal standses for det Nærværende.

Til de Hellige, som berede sig til at emigrere til Staterne og Utah det kommende Foraar, sige vi, for Eders Bestræbelser, som I have gjort, skulle I vorde velsignede. Vor Frelse som et Folk, beroer paa den Lydighed, som vi yde Herrens Raad, som gives os fra Tid til Tid ved hans Tjenere. Det er bleven sagt Eder, at I skulde sammenspare Midler til Eders Emigration herfra til Zion, og I ville vorde belønnede i Forhold til den Bestræbelse I have gjort.

Med de Vanskeligheder for Øie, som nu true de Hellige, anse vi det for Viisdom at standse med al Emigration til Staterne og Utah for det Nærværende. Vi formode, at det ikke vil vare længe, førend Veien igjen vil blive aabnet, saa at I kunne drage hjem. Ligesom Morgentaagen adspredes for den opgaaende Sols Straaler, saaledes ville de nu mellemkomne Vanskeligheder forsvinde ved Guds Herlighed, da han skal aabenbare sin mægtige Arm til sit Folks Forsvar, ligesom han gjorde i de Dage, da han førte dem ud af Ægypti Land.

Det vil ikke vare længe, indtil Veien atter vil vorde aabnet, saa at de Hellige

atter kunne hjemsamles til Zion, overeensstemmende med deres Hjertes Ønske. Vedbliver at lægge op Midler, og forøger det I allerede have, saa at I ikke maa tilbageholdes, naar Veien aabnes.

„The Mormon" (Mormonen), som udkom i Staden New York, udgives ikke mere.

Efterretning fra vore Emigranter. Ældste O. N. Liljenqvist skriver, at vore Emigranter vare den 10de August ved Fort Larami, altsaa den halve Vei af Sletterne, og havde været særdeles begunstigede med Held og Lykke, mere end noget andet Compagni. Han sender sin Hilsning til Venner og Bekjendte.

De sidste Nyheder fra Utah, Ældste Samuel W. Richards Ankomst til England.

Liverpool den 4de October 1857.

Ældste O. Pratt,

Kjære Broder!

Jeg har herved den Fornøielse at underrette Dem om min Ankomst hid igaar i Selskab med Ældste George G. Sneyder, med Dampskibet Europa og benytter den første Leilighed til at meddele Dem nogle faa af de Jagttagelser, vi have gjort paa vor Reise, hvilke maaskee kunne interessere Dem og en Deel af Stjernens Læsere.

Vi forlode Store Saltsø Staden den 13de August med Expressen til Staterne; idet vor Mission gjaldt Meninghederne i Staterne, Canada og Europa. George W. Knowlton, og een Passageer med Expressen, ledsagede os over Sletterne, og Ældste Bryant Stringham saalangt som til Horse-shoe Floden med Instructioner til de forskjellige Stationer paa Veien. Vi tilbragte den 14de ved Bridger. Broder Lewis Robinson, som er Bestyrer ved denne Station, havde netop fuldendt det nye Forts Mure, byggede af Steen og Kalkrøre. En Flok af Snake-Indianere gjorde et venligt Besøg i Fortet, og Wash-a-kete, Høvdingen, syntes meget tilfreds med at gjøre vort Bekjendtskab, og de Svar vi gave ham paa hans Spørgsmaal, interesserede ham meget. Omtrent 18 Mile vestenfor denne Station mødte vi Levi Stewart, Isaak Bowman, Madame Mc Minn og Andre, paa Hjemveien fra Staterne. Natten den 16de tilbragte vi ved Markhams Station, det øverste Overgangssted af Sweet-water. Her var ogsaa et Selskab af Landmaalere, som havde været i Leiren adskillige Dage og ventede paa Mc Graws Ankomst, idet de vare i hans Tjeneste under Regjeringen. Fra dette Punkt skulde de fortsætte med at opmaale Veien heelt igjennem til Californien. Til Anlægget af denne Vei har Regjeringen bemyndiget Mc Graw til at udbetale 300,000 Dollars. Da vi passerede langs Sweet-water Floden den 17de, mødte vi Ældste William Walkers Tog i to Afdelinger. Thomas B. Marsh var med den første Afdeling paa sin Vei til Dalen. Ældste Walker havde forladt Compagniet for at reise i Forveien til Dalen. Vi mødte

ogsaa Levi Stewarts Godstog omtent 39 Mile vestenfor Devils Gate.

Den 18de om Morgenen forlode vi Devils Gate og omtrent 5 Mile østenfor Independence Klippen mødte vi de to første Haandkarre-Compagnier, anførte af Ældsterne Evans og J. B. Martin. Ældsterne Dana, Ashby, Walker og Workman vare i Compagniet. Disse Compagnier vare i ypperlig Helbred og Aand, marscherende, da vi mødte dem, med en Hurtighed af fire engl. Mile i Timen. Vor korte Sammenkomst med dem var i Sandhed opmuntrende. Den næste vi mødte var Ældste Moody med en Deel af det texianske Compagni, omtrent 10 Mile østenfor Willow Kilderne, og kun nogle Mile længere hen mødte vi det første af Regjeringens Tog med Forraad til Tropperne af Utah Expedition, bestaaende af 26 Vogne, dragne af 6 Par Oxer hver. Om Aftenen naaede vi det øvre Overgangssted af Platt Floden, hvor eet eller flere af Regjeringens Tog vare leirede, og tre Compagnier af vor Emigration, indbefattende de Danske og den øvrige Rest af Haandkarre-Emigranterne. Da det var Nattetid, kunde vi ikke gjøre os almindelig bekjendte med de Hellige, men erfoer af Ældsterne Cowley og Parkes, at de havde været usædvanligt heldige, og at den almindelige Tilstand af Compagnierne forbedrede sig. Da de forlod Grændserne, havde disse Haandkarre-Compagnier mange Gamle, Syge og Svage.

Onsdag den 19de satte vi over Platt Floden, og tre Mile længere ned mødte vi Homer Duncan med en Deel af Texas-Brødrene, som havde med sig en stor Hjord Qvæg. Kl. 9 Form. naaede vi Deer Floden, hvor vi fandt Ældsterne Hoffheins og Hart med deres Compagnier fra Staterne; de havde reist tilsammen og tabt 46 Qvæghoveder i en Stampede (d. e., at Qvæget bliver uroligt og løber bort), hvilket svækkede deres Forspænd, men havde ikke væsentligen forsinket dem. De erholdt noget Qvæg fra Deer Creek Stationen, og drog fremad med en stor Deel Lethed. Ældste N. **W.** Jones og Brødrene med ham ved denne Station fortjene roesværdig Omtale, hvilket deres Arbeide overflødigt bevidner. Vi opholdt os her næsten 24 Timer og droge siden fremad til Horse-shoe Creek Stationen, og Ældste Jones ledsagede os.

Her erfoer vi, at Ældste W. G. Young havde passeret i Forveien for Ældste J. A. Littles Compagni, og at eet eller to af Regjeringens Tog med Forraad havde passeret op paa den nordlige Side af Platt Floden, hvilket vi ikke havde bemærket. Efter at vi havde gjort nogle smaa Forberedelser paa dette Sted for at sætte os istand til at fuldende vor Reise til Grændserne, toge vi to af Brødrene fra dette Sted med os for at sendes tilbage som Expres, og efter at vi ugjerne havde taget Afsked med Ældsterne Stringham og Jones, fortsatte vi vor Reise. Om Aftenen leirede vi os ellere Mile ovenfor Laramie tilsammen med Ældste Little og Compagni, som var det sidste af vor Emigration i Aar. Dette Compagni syntes at være i en udmærket Forfatning for en hurtig Reise, og forventede at komme ind i god Tid. Ældsterne P. H. Young, Musser og Lunt vare i Compagniet, og Alle vel.

Torsdag Morgen den 20de i Dagbrækningen satte vi over Platt Floden ligeoverfor Laramie, og drog nedad Nordsiden af Floden. Herfra til Kearney indtraf det hyppigen, at vi saae store Tog, baade i Bevægelse og i Leir, med uhyre Hjorde af Qvæg, Heste og Muuldyr. 78 Vogne i eet Tog med omtrent 1000 Høveder af Qvæg vare det Meste vi saae tilsammen. De droge i Almindelighed fremad og leirede sig i Compagnier af omtent 26 Vogne.

Mandag den 24de. Det første Troppetog, som vi opdagede, var i Leir 118 Mile nedenfor Laramie. Vi leirede os paa den modsatte Side af Floden, og vinede en 200 Telte eller saa omtrent, og fem eller sex særskilte Tog af Forraad og Udrustning for Tropperne. Regjeringen har øiensynligen agtet at gjøre Utah-Expeditionen til en storartet Affære.

Den 28de gjorde vi et Besøg i Fort Kearney, hvor man underrettede os om, at de fleste af Tropperne, bestemte til Utah, havde passeret der forbi, og mange tungtbelæssede Tog af Kjøbmandsgods, sendt ud paa Spekulation for at kjøbe Hvede, Korn og Furage osv. for Tropperne i Utah. De stakkels kjære Skabninger, hvilken en Skade, om deres Spekulation skulde slaae feil!

I Fort Kearney erfoer vi, at Mange deserterede fra Expeditonen baade Soldater og Fragtkudske, og Officererne havde været nødte til at anvende Lokkemidler, og udstede strenge Forordninger, tilbageholde et Aars Sold osv., for at undertrykke Desertationsaanden saa meget som muligt. Man troede, at denne Tilbøielighed til at desertere vilde stortigen tiltage, eftersom de nærmede sig Bjergene, og fik at smage de haarde Uveirsstorme, som undgaaeligen maae overfalde dem. Ved Fort Kearney vare Soldaterne i godt Humeur ved Forestillingen om, at de skulde overvintre i et saadant Vellevnet i Utah, hvor, som Paddy sagde, „der er saa tykt af Qvindfolk som Brombær," og de undrede sig over, hvad Brigham Young vilde sige, naar han saae dem spadsere med hans Hustruer i Gaderne i Store Saltsø Staden. Enhver smudsig og kaadmundet Tydsker og Irlænder (hvoraf Tropperne fordetmeste bestaaer), forventede aldeles, at en eller anden Mormonqvinde vilde kaste sig i hans Arme, naar han ankom til Utah, og hilse ham som et himmelsk Sendebud, udsendt til at befrie hende fra „mormonsk Nedværdigelse, Elendighed og Fortvivlelse." Hvem afventer ikke Udfaldet med den meest spændte Forventning? Det er nok at sige, at den Underretning vi fik her, var af den interessanteste Slags for dem af os, som havde Familie i Utah, og ydede os betydelig Morskab. Efter et kort Ophold paa dette Sted, fortsatte vi vor Reise, og Søndag Morgen den 30te kjørte vi ind i den blomstrende lille By Genoa, et Nedsættelsessted for de Hellige, nær Mundingen af Loup Fork, hvor vi fandt Ældste Allen som Bestyrer.

Vi tilbragte nogle Timer her med at hvile os og vore Trækdyr og besøgte Forsamlingen med de Hellige, som syntes ligesaa meget glade som overraskede ved vor pludselige Optræden iblandt dem. Om Aftenen kjørte vi videre, og tidlig om Tirsdag Morgen den 1ste September, fremstillede vi os for Ældste William Felshaw i Florence, efter at have tilbragt nitten Dage fra Saltsø Staden, og gjort Reisen paa mindre end fytten Dage.

Vi tilbragte en Deel af Dagen hos Broder Felshaw, og meddeelte ham Aanden af vor Sendelse, og gav ham saadanne Instruxer, som vi formaaede, for at hjælpe ham til at fremme de Helliges Velfærd ved Grændserne i Egnen af Florence og Genoa; og i hans Selskab satte vi over Floden og tilbragte Aftenen i en blomstrende liden Green af Kirken i Byen Crescent. De Hellige der modtoge os med en Varme i Aanden, som vi neppe havde ventet, og Indsamlingsaanden manglede heller ikke. Vort korte Besøg var baade behageligt og gavnligt.

Den paafølgende Morgen toge vi Postbefordring i Bluff City, Veien om Fort Des Moines og Oscaloosa, til Ben-

tonsport, hvor vi ankom den 5te tidsnok for at tage med Jernbanetoget til Keokuk om Aften. Den paafølgende Dag toge vi med Paketbaaden til St. Louis, hvor vi ankom om Morgenen den 7de og befandt os snart i Ældsterne Eldredges og Cowards Selskab. Da vi havde fuldendt vor Forretning paa dette Sted, toge vi med Jernbantoget om Aftenen den 8de og ankom i New York den 10de om Aftenen og bleve modtagne af Brødrene der med megen Glæde. Vi fandt Ældsterne Appleby, Clinton og Steenhouse nidkjært beskjeftigede med deres forskjellige Pligter som Bestyrere og Udgivere. Efter at have raadslaget med disse Brødre angaaende den almindelige Stilling af de Hellige i de østlige Stater, fandtes det nødvendigt at gjøre nogle Forandringer i Kirkens Anliggender, og Udgivelsen af „the Mormon" blev standset. Den 19de toge vi fra New York til Boston, hvor vi opholdt os hos Ældste Mac Intosh og Cleary og besøgte og bivaanede de Helliges Forsamling indtil den 23de, da vi toge med Damperen Europa og havde en gunstig Reise paa 10 Dage til denne Havn.

Vor himmelske Faders Velsignelse har sandelig været med os paa denne Mission i Forhold til Vigtigheden af de Pligter, vi have havt at udføre. Vi passerede adskillige Flokke af Indianere paa Sletterne, tilligemed Hovedstyrken af Sioux Nationen, men Ingen gjorde os nogen Fortræd, videre end lidt Bryderi med deres Ønske om at handle, eller tiltuske sig Tobak, Svovlstikker, Brød osv. Ethvert ondt Øie med Hensyn til os, har tilsyneladende været blindt, og ingen Ondskabsfuld er bleven tilladt at tilføie os nogen Skade; og vi have draget frem som hurtige Sendebud, der gaae ud fra Zion med glade Tidender om stor Glæde til alle Hellige, thi vort Budskab er bleven modtaget med Glæde og stor Fryd af de trofaste Ældste, der, ligesom Vægtere paa Murene, kunne skue Morgenrøden af den Dag, som bringer med sig Zions Forløsning fra alle hendes Fjender.

Eftersom Meddelelser af denne Slags let kunne blive trættende ved at gjøres for vidtløftige, vil jeg slutte uden at omtale noiagtigen enhver liden Begivenhed eller Kjendsgjerning, som ikkun kan blive fuldelig vurderet af dem, der umiddelbart have iagttaget samme. Efter at have udført en Reise af 5800 engelske Mile i 33½ Reisedage, og næsten 1400 Mile deraf med Trækdyr, saa ere vi, som De naturligviis kan tænke Dem, noget trætte i Legemet, men føle os bestandigt forfriskede i Aanden og i Kundskaben om vor Guds Værk.

Tillad mig til Slutning at fremsende en Hilsning fra mig og Ældste Sneyder i Herrens Navn til de Hellige under Deres Bestyrelse. Ved at lande endnu eengang paa disse Kyster, paamindes jeg om mange Dage, som jeg i de henrundne Aar har tilbragt her med at arbeide for de Trofaste i disse Lande, og jeg kan ikke andet end glæde mig i de Trofastes Standhaftighed. Til alle Saadanne vil jeg sige: Glæder Eder, thi vor Gud regjerer i Zion, og hans Propheter forkynde hans Villie. Dagen for Zions Forløsning stunder til, og dens Børn skulle snarligen skue vor Guds Frelse; og paa den Dag skulle Jordens Nationer kjende, at Zion er grundfæstet, og er et Tilflugtssted for dem, som undflye did fra de Ugudeliges Rasen og Vrede, som skulle søge at udrydde hverandre indbyrdes. Vider, o I kjære Hellige, at Trofasthed i Eders Pagter og Standhaftighed indtil Enden paa den Vei, som Gud skal lede Eder ved sine Tjenere, ere Betingelserne

for Eders Ophøielse i den evige Herligheds Boliger.

Bedende, at Fremgang og Hæder maa vedblive at krone Deres Bestræbelser for Israels Frelse, forbliver jeg

Deres Medtjener
Samuel W. Richards.

Joseph Smiths Levnetsløb.

October 1836. (Fortsat fra Pag. 15.)

I Qvartalet, som endte den 3die September bleve 52 Ældsters, 6 Præsters, 3 Læreres og 2 Diaconers Kaldsbreve indstrevne i Kaldsbrevs Protocollen i Kirtland, Ohio, af Thomas Burdick. Indberetningen fra de Ældste ude omkring var glædelig. Ældste P. P. Pratt fortsatte endnu sit Arbeide i Øvre-Canada, Toronto og Omegn med god Fremgang. Ældste Lyman E. Johnson havde arbeidet i New Brunswick og andre Steder ved Søkysten; og den 12te, 13de og 14de August holdtes en Conference af Ældste Brigham Young og Lyman E. Johnson i Newry, Maine, hvor fytten Grene, belølobende sig til tre hundrede og fytten Medlemmer, bleve repræsenterede.

Den 2den October 1836. Min Fader og Onkel John Smith kom tilbage til Kirtland fra deres Mission til de østlige Stater, og de havde reist omtrent to tusinde og fire hundrede Mile, og besøgt næsten alle Kirkens Grene i Staterne i New York, Vermont, New Hampshire og Pensylvania. Paa deres Mission døbte de Mange, bekræftede Velsignelser paa mange Hundrede, og prædikede Evangeliet for mange Tusinde. De besøgte ogsaa deres Venner og Beslægtede i deres Fode-Egn. Min Fætter, George A. Smith, kom den samme Dag tilbage fra sin Mission til Richland County i Ohio. Broder H. C. Kimball kom tilbage til Kirtland, efter at have været fraværende i henved fem Maaneder, i hvilken Tid han havde optaget 30 Personer ved Daab i Jesu Christi Kirke af de Sidste-Dages Hellige, og dette var en Opfyldelse af den Velsignelse, som jeg havde udtalt over hans Hoved, førend han tog afsted paa sin Mission.

I Løbet af October Maaned vedblev de Hellige at samle sig ved Shaol Creek i Missouri, og min Opmærksomhed var i Særdeleshed henvendt paa Opbygningen af Kirtland og Kirkens aandelige Interesser. Og den 2den November udkastede Brødrene i Kirtland visse Overeenskomst-Punkter, som en Forberedelse til Organisationen af en Bankindretning, som skulde kaldes „Kirtlands Sikkerheds Selskab."

Præsident O. Cowdery blev affendt til Philadelphia for at anskaffe lithographiske Plader for Indretningen, og Ældste O. Hyde til Columbus med en Ansøgning til den lovgivende Forsamling i Ohio om et Oprettelses Dokument; hvilken Ansøgning blev indleveret tidsnok efter deres Sammenkomst, men fordi vi vare „Mormoner," fandt den lovgivende Forsamling paa en intetsigende Undskyldning, som Grund for, at de vægrede at indrømme os de Bankoprettelses Privilegier, som de saa villigen havde skjenket Andre. Broder Hyde blev saaledes nødt til at vende tilbage uden at opnaae Øiemedet for sin Sendelse, medens det lykkedes Ældste Cowdery med stor Bekostning at anskaffe Pladerne og bringe dem til Kirtland.

I Løbet af Qvartalet, endende den 1ste December, bleve 44 Ældsters, 5 Præsters og 1 Lærers Kaldsbreve protocollerede i Kirtland af T. Burdick.

De Hellige, som havde forsamlet sig i et betydeligt Antal og fremdeles vedblev at forsamle sig ved Shoal Creek i Missouri, ansøgte om et Indlemmelses Dokument for et nyt County, som blev bevilget omtrent i Midten af December, fra hvilken Tid et nyt Sted gaves til Indsamlingen, og Countiet voxte ligesom Jonas's Kikajon.

Forhandlinger i en Conference, holdt i Herrens Huus den 22de December 1836.

Kirkens Authoriteter vare nærværende, nemlig: Det øverste Præsidentskab, Kirtlands Høi-Raad, de Tolvs Qvorum, de Halvfjerdsindstyves Præsidenter, de Ældstes Præsident og hans Raadgivere, og mange andre Embedsmænd, saasom Præster, Lærere, Diaconer osv.; Huset kaldtes til Orden, og følgende Forslag bleve fremsatte, assisterede og eenstemmigen vedtagne af Forsamlingen.

1) At det har været Tilfældet, at en meget upassende og uchristelig ladende Fremgangsmaade var bleven fulgt af de Ældste i denne Menighed og i Menighederne ude omkring, i at sende deres Fattige ud fra dem og flytte dem til dette Sted uden de nødvendige Midler til Livsophold; og som Menigheden paa dette Sted var fattig fra Begyndelsen, idet den maatte betale udsugende Priser for Land, Fødemidler osv., og har havt en tung Byrde paaført sig ved Kommende og Gaaende fra de fleste Dele af Verden, og ved at understøtte de omreisende Ældste og deres Familier, medens de arbeidede i Herrens Viingaard med at prædike Evangeliet; og har ligeledes lidt stort Tab under Bestræbelsen for at gavne Zion, saa er det bleven en alvorlig Sag, som bør tages i Overveielse af os.

Det blev derfor efter betænksom Drøftelse af Sagen foreslaaet, assisteret og eenstemmigen vedtaget, at vi have baaret vor Deel af Byrden, og det herefter bliver en Pligt for Menighederne ude omkring at forsyne de Fattige, som ikke kunne forsørge sig selv, og ikke sende dem ud fra sig til Byrde for Menigheden paa dette Sted, undtagen de komme og berede et Opholdssted for dem, og Midler til deres Underholdning.

(Fortsættes.)

Indhold.

	Side.		Side.
Tale af Præs. B. Young	33.	Nyheder fra Utah	43.
Spørgsmaal vedkommende Polygami .	39.	Joseph Smiths Levnetslob (fortsat) .	47.
Redaktionens Bemærkninger	40.		

„Skandinaviens Stjerne" udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned og faaes paa Contoiret i Lorentzensgade Nr. 504 D. 5, Stuen tilvenstre og paa alle kongelige Postcontoirer.

Udgivet og forlagt af H. C. Haight.
Trykt hos F. E. Bording.

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste Dages Hellige

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

7. Aarg. Nr. 4. *Den 15. November 1857.* Priis: 6 Sk. pr. Expl.

En Tale af Ældste Parley P. Pratt, holdt i Tabernaklet den 29de Juni 1856.

Præstedommets Kraft. — Enighed iblandt de Hellige. — Et Mirakel.

Brødre og Søstre! Det er med Følelser af Glæde og Taksigelse, at jeg fremstiller mig for Eder, nydende god Helbred.

Jeg har været fraværende en fem Ugers Tid paa en Mission i de sydlige Settlementer. De Hellige, iblandt hvilke vi have arbeidet, modtoge os med Gjestfrihed, det bedste de formaaede; de kunde ikke have gjort det bedre, om Engle fra Himmelen havde besøgt dem, og jeg føler til at velsigne dem derfor.

(Gjør derpaa Bemærkninger om Afgrøden osv.)

Jeg omtaler dette til Eders Trøst, thi eftersom vi ere eet Legeme, saa glæde vi os i hverandres Velfærd.

Jeg vil ogsaa bemærke, at en god Aand, Enighedens og Fredens Aand, synes almindeligen at herske, hvor jeg foer frem; og angaaende mig selv, jeg glædede mig meget, og følte en god Deel af Aanden paa min Mission i Syden, og føler til at takke min himmelske Fader for alt dette.

Mit Sind er ofte bleven ledt til Betragtninger, naar jeg saae Folkets Enighed og Udstrækningen af det, som de kunne taale og lide for deres Religions Skyld. Det har bragt mig til at overveie Evangeliets Kraft, de hellige Handlinger, som ere administrerede for Folket, og den Aand de have annammet i Forbindelse med samme.

Nogle af vore Medmennesker forlange Mirakler, Tegn og Undere. Jeg vil omtale et Tegn, et Under, et Mirakel, som jeg i den sidste Tid har overveiet; det er meget offentligt, og dette Folk har det for Øinene, og derfor har jeg Fornøielse af at henvise dertil.

Det er dette: Her er et Folk samlet under een borgerlig og kirkelig Regjering i Utahs Dale, og bestaaer af næsten alle Nationer og Tungemaal, sammenligningsviis talt, eller af mange Nationer, som have bragt med sig en Forskjellighed af Sæder og Skikke, saavelsom mange særegne Meninger og Nationaliteter. Og desforuden ere de, i religiøs Henseende, udsamlede fra næsten enhver Sekt og Troeslære under Himmelen, eller i det Mindste

fra mange af dem. Dette er et Mirakel, et Tegn, et Under!

Hvorledes skete dette? Da de fandtes iblandt alle Nationer og Tungemaal og Religioner, hvorledes kom de til at blive gjorte til Eet, ikke at Alle endnu ere fuldkommede til Eet, men saavidt som de ere komne? Og dersom Nogen tvivler paa, at dette er et Mirakel, et Tegn, et Under, Alt hvad vi forlange af dem er, at frembringe det samme, om de kunne.

Behøver Nogen et Mirakel, saa er dette eet. Har Nogen, eller jeg kunde sige, have Alle Dygtighed til, efter naturlige Grundsætninger, ved deres egen Viisdom og Magt, at tage Folk af forskjellige Nationer og Sprog og Dialekter, Sædvaner, Skikke og Religioner og forene dem til et fælles Samfund, i borgerlig og religiøs Henseende, og saa styre dem for en stor Deel som en Eenhed? Jeg sporger: Er Nogen istand dertil? Jeg skulde synes om at see det provet enten i Kansas, eller paa et Sted i de Forenede Stater, eller hvorsomhelst i Verden.

Dersom en saadan Forening, der existerer i Utah, ikke kan tilveiebringes af Andre, og paa noget andet Sted, af lignende Materialier, da maae Alle erkjende, at en mirakulos Kraft findes og virker i disse Dale.

Mange iblandt Nationernes lærde Mænd, Philosopher, Styrere — de, som have studeret Regjeringsvidenskaben — vilde gjerne sporge, ved hvilke Midler eller ved hvilken Kraft dette Mirakel er fuldendt, naar man tager Hensyn til de mange forskjelligartede Bestanddele.

Nu vel, lader os omdrøie en liden Nøgle, eller give en Ledetraad dertil, til Gavn for dem, for hvilke det var og er en Hemmelighed, og ligeledes for vor egen Tilfredsstillelse.

Vi sige da for det første, at det er ved det hellige Præstedømmes Magt og Nøgler og sammes Ordinancer og Aand.

Dette Folk, som er udsamlet fra de forskjellige Nationer, Tungemaal, Sædvaner og Religioner, ere Alle blevne døbte med een Aand til eet Legeme. Forsaavidt som de i al Oprigtighed have omvendt sig, og ere blevne døbte, have de Alle annammet en Deel af Forjettelsens den Hellig-Aand ved Haandspaalæggelse af Præstedømmet i Jesu Navn; og de have een Herre, een Tro, een Daab, een Hellig-Aand og een Gud og Alles Fader. Dette sagdes ogsaa om de gamle Hellige.

Er der Kraft i Præstedømmet, ligesom der var fordum? Vi sige, at Præstedømmet er bleven gjengivet ved Engles Betjening til Joseph Smith og Andre og bekræftet og lagt paa Andre ved den samme Myndighed, ved ham og ved Herrens Ord formedelst ham.

Er der Kraft i det? Hvis ikke, hvorledes kom dette Folk til at blive samlet og forenet, efter at det havde stilt sig ud fra de mange uenige Elementer i de Forenede Stater og Europa.

Endskjøndt de endnu ere langt fra at være fuldkommede i denne Forening til Eet, sige vi dog, at det, som allerede er gjort, er et stort Mirakel, der er bleven udført i Jesu Navn ved Ordinancernes Kraft og ved Kraften af den Aand, som ledsager samme.

Vi tage for Exempel en Presbyterianer, en Methodist, en Qvæker, en Baptist, en Lutheran, en Reformeert, en Catholik, en Vantroe, eller af hvad Benævnelse, Menighed eller Troessamfund de end ere, og efter at de have bekjendt at ville ville omvende sig og troe paa Jesus Christus, begrave vi dem i Vandet i Jesu Navn til Syndernes Forladelse; de opstaae igjen af Vandet til et nyt Liv, det er, med et fast Forsæt at leve et nyt Liv; og

efter at have modtaget Underviisning af Præstedommet, vi lægge vore Hænder paa dem, ledsaget med Bøn i Jesu Christi Navn, for den Hellig-Aands Gave; og dersom de ikke faae den Aand, kunne I vide, at de ikke have adlydt dette Evangelium af Hjertet.

Var der nogen Kraft i de hellige Handlinger fordum, i de af Gud foreskrevne Skikke, forvaltede af den rette Myndighed? Og er der nogen Kraft i dem nu? Lader os offre nogle Øieblikke til at undersøge det.

Moses, idet han skulde løses fra de store Ansvarligheder i Israel, lagde sine Hænder paa Josva ved Herrens Ord. Efter dette blev Josva fyldt med Guds Aand og med Aanden af sin Kaldelse. Hans Gjerninger, at føre Israel ind i det forjettede Land, og der forsvare dem og nedsætte dem, vise, at Moses ikke lagde Hænderne paa ham blot for Skikkens Skyld, men at han virkeligen fik Kraften og Aanden, som ledsagede denne Handling.

Saul, Israels Konge, blev salvet under en Prophets Hænder efter Herrens Ords Forskrift; ja, bogstaveligen salvet, da han var en Yngling, til at vorde Konge over Israel. Han var en fattig, uerfaren Yngling, og kjendte formeentligen ikke mere til Inspiration, end andre Ynglinge. Men kort efter at han var salvet, bekrigede Philisterne Israel, og vilde ikke slutte Fred paa andet Vilkaar, end at enhver Mand i Israel skulde samtykke i at miste sit høire Øie. Da Saul hørte disse ydmygende Betingelser, følte han Kraften af sin Salvelse. Guds Aand kom mægtigen over ham; han opreiste en Armee, overvandt den hovmodige Fjende og frelste sit Land.

Men senere hen overtraadte denne Mand, Saul, saa meget, at Herrens Ord kom til ham ved Samuel, den samme, som salvede ham, og lod: Riget skal rives fra Dig og gives til din Næste, som er bedre end Du.

Og derefter havde han ikke Herrens Aand til at veilede sig, og kort efter kom han i Uenighed med Philisterne, hvis Hære opstilledes i Slagorden imod ham.

Jeg har omtalt disse Omstændigheder for at vise Eder, at der er Kraft i den Almægtiges Forordninger, da de forvaltes af de rette Bemyndigede. Der er en Mængde andre Omstændigheder, men jeg omtaler disse faa for at belyse det omhandlede Spørgsmaal.

Nu vel, var der Kraft i Nøglerne Ordinancer, da de forvaltedes af Joseph Smith? Vi sige, at der var Kraft i alt det han gjorde.

Han ordinerede Mænd til at være Apostler, Propheter og Ældste; og de gik ud for at tjene i Guds Huses hellige Handlinger; og jeg spørger: er der Kraft i deres Tjenstgjøring?

Hvis ikke, hvorledes ere disse Amerikanere, Englændere, Irlændere, Skotter, Danske, Svenske, Norske, Franskmænd, og mange flere Nationer, end min Hukommelse staaer mig bi i at opnævne, komne tilsammen som en Eenhed, og neppe Noget indtræffer, som forstyrrer deres Lyksalighed?

I kunne ikke høre en Mand, enten han er en Dansk eller en Engelskmand eller af en anden Nation, uden at han jo taber sin Nationalitet, og gaaer op i een Masse, idet Alle forenes i eet Sind til at opbygge Guds Rige og blive een stor Nation, Amerikanere sikkerligen, om I ønske at kalde dem saaledes, som Tilfældet er i dette Land.

Hvorledes tilveiebragtes dette, dersom der ingen Kraft er i det gjenoprettede Præstedomme og i Anordningerne? Som jeg sagde før, om Nogen betvivler, at denne Kraft er hos os, lad ham fremsætte et lignende Exempel for os!

Lad ude af Betragtning deres Nationaliteter, og Mangfoldigheden af de modsigende politiske Anskuelser, og forudfattede Meninger og Fordomme; lad alt dette ude af Betragtning, og jeg kommer da til Fordelen og Skaden af Traditionerne, som ere komne ned fra Fædrene, og som nu holdes saa hellige af Mennesker, at jeg endog hørte en Person, som var opdragen i New Hampshire yttre, at han var voxet op i Verden iblandt alle de modsigende politiske Anskuelser, og for at bruge hans egne Ord: „Jeg opdroges til at troe, at min Fader havde det Rette baade i Religion og Politik." „Hvad var han?" sagde jeg. „O, han var en Whig (Frihedsmand) i Politik, og en Congregationalist i Religion;" og, siger han: „Jeg var saa glad, at min Fader var saa lykkelig i begge, at han havde det Rette." „Hvad Bevis har De paa," sagde jeg, „at Deres Fader havde det Rette i begge?" „Jh, Beviset er, at han var min Fader, og han maatte have det Rette baade i sin Religion og Politik; thi min Fader kunde ikke være forkeert."

Nu vel, lykkeligviis eller ulykkeligviis have vi Alle havt Fædre; og naturligviis maatte de, fordi de ere vore Fædre, have det Rette baade i Politik og Religion, uanseet hvilken det er. Saadanne have vore stærke Fordomme været med Hensyn vore Fædre.

Velan! paa hvad Standpunkt staae vi nu? Ere vi blevne af med disse Fordomme? Hvorledes kom vi til at faae een Tro, een Herre, een Daab og een Hellig-Aand, som nu Tilfældet er med de Fleste iblandt os? Maaskee der er nogle faa Undtagelser, Personer, som have faaet den modsatte Aand, ligesom Saul, da Herren forkastede ham formedelst hans Gjenstridighed. Hvorledes skete det, som jeg sagde for, da vi omvendte os fra vore Vildfarelser og Synder, saa godt vi kunde? Hvorledes er det? Vi kom frem, da vi saae vore Synder, med oprigtige Hjerter, med en fast Beslutning til at gjøre ret og troe paa Jesus Christus; vi bleve derpaa begravede i Daabens Vande af en Apostel eller en Ældste, (som havde faaet Præstedømmet formedelst Joseph Smiths Tjeneste, eller den, som udsprang derfra,) i Jesu Navn til Syndernes Forladelse, og vi besluttede da at leve et nyt Liv.

Dette udtrykker en Pagt, enten de sagde det i saa mange Ord eller ikke — de lovede at leve et nyt Liv. Saasnart som de derefter kunde faae tilstrækkelig Underviisning, lagde de Ældste deres Hænder paa dem i Jesu Navn, for at de kunde annamme deres Velsignelser; og de Ældste bekræftede paa dem den Hellig-Aands Gave og sammes Kraft. Og efterhaanden bleve mange Andre ordinerede til hellige og vigtige Kald, og bleve salvede til at tage Deel i Arbeidet, og vorde deelagtige i Kraften af det hellige Præstedømme efter Guds Sons Orden, og det er denne Kraft, som forener os tilsammen til Eet. Jeg veed, at Verden troer ikke dette.

Det er virkeligen saa længe siden jeg var et Medlem af den sekteriske Verden, at jeg havde næsten forglemt, at jeg nogensinde har været en Sekterer af nogetsomhelst Slags, eller et Medlem af noget politisk Parti. Jeg har været saa længe fjernet fra disse Optrin, som udmærke de talrige Partier i Verden. Jeg havde næsten forglemt, at der fandtes Whigger eller Demokrater, eller at Partier existerede. Jeg siger, at jeg havde næsten forglemt, at jeg nogensinde havde tilhørt nogen Sekt eller noget Parti, og jeg havde næsten forglemt min Nationalitet. Det er sandt, at jeg taler ikke et forskjelligt Sprog fra det jeg talede, medens jeg var i Verden, men det havde jeg næsten forglemt; men jeg føler, at jeg er eet med Præstedømmet og med alle gode Mennesker; jeg er eet med

dem til at blive brugt baade i national, politisk, moralsk og religiøs Henseende, til at holde fast ved vor Tro, til at opreise et retfærdigt Folk fra ethvert Land, til at prædike og grundfæste Retfærdighed og Enighed og Fred til Gavn for alle Mennesker i alle Lande, som vil adlyde, uden Hensyn til Personer.

Nu vel, dette er, saavidt som jeg kan sige det i faa Ord, den store Hemmelighed eller een Hemmelighed af den store Hemmelighed, som findes i det Folks Sind, der ikke kjender den. Hvoraf kommer det, at dette Folk, som er kommet ud fra saa mange Partier og Tungemaal og Folkeslag og Troessamfund er forholdsviis blevet til eet i Tro og Aand? Og hvad skal videre fremme hos dem denne Tiltagen i Eenhed? Ved at være omhyggelig i at leve efter vor retfærdige Religion, og gjøre Net bestandigen, saa at vi blive eet i Hjerte og Sind. Vi ere paalagte at overvinde vore Feil, og være omhyggelige i at lære Sandheden, tiltage deri, og udøve den, og bede om Forjettelsens den Hellig-Aand, og holde Guds Bud, og tage os iagt for ikke at handle anderledes imod vor Næste, end vi ville, at de skulde gjøre imod os under lignende Omstændigheder.

Ved at følge en saadan Fremgangsmaade, ere vi sikkre paa at gjøre Fremskridt i Enighed og blive forenede til Eet baade i national, religiøs, politisk og social Henseende, og lære at handle i Forening, og blive mere og mere sammenbundne i een Aand, i eet Hjerte og i eet Sind. En stor Belønning ligger altsaa foran os paa Betingelse af Lydighed, men der er endnu et mægtigt Arbeide, som skal gjøres. Jeg har ikke taget min Tilflugt til at rose meget det, som er bleven gjort, og endskjøndt Meget er bleven gjort, staaer der dog Meget tilbage at gjøre, ikke alene til at omvende de Retskafne af Hjertet, men ogsaa til at opbygge Stæder og opdyrke Avlsgaarde. Vi have Meget at gjøre med hverandre for at bringe os i en mere fuldkommen Forening som Familier og Communer, og vi maae danne os selv og blive beredte til at danne en inderligere Forening med de Magter, som ere gangne foran os, ja de himmelske Magter, fordi det er et Arbeide, som skal gjøres, og vi ere blevne kaldte til at hjælpe til at gjøre det. Vi ere ikke kaldte til at gjøre det alene, thi Propheterne, som ere gangne foran os, og som ere faldne som Martyrer for det, ville hjælpe os med Arbeidet.

Vi have aldrig sagt, at vi vilde gjøre det alene; men snarere, at Himmelens Magter, der ere gangne foran os, og blevne fuldkommede i det samme Evangelium, ere beskjeftigede med det, og ønske at hjælpe til med at gjøre det. Intet Mindre end denne inderlige Forening af de Hellige, som ere gangne foran os, tilligemed de levende Sidste-Dages Hellige, vil nogensinde tilveiebringe og fuldende den store Gjenoprettelse, som vi Alle forvente og troe paa, og som alle Propheter have forudforkyndt siden Verdens Begyndelse; intet Mindre end disse forenede Kræfter kan paa nogen mulig Maade opnaae det tilsigtede Maal; derfor ville de i den anden Verden varetage deres Deel af Arbeidet, og de ere ifærd med det nu. Efterhaanden ville de komme for at gjøre Tjeneste paa Jorden og hjælpe de Sidste-Dages Hellige, og vi maae berede os til at faae Sløret sønderrevet og blive mere fuldkommet forenede i vor Medvirkning med dem og de med os; og vi skulde bestræbe os for at gjøre vor Deel af Arbeidet til at berede for det, som skal komme, gradviis, og være rede til at indgaae i Retfærdighedens og Sandhedens Rige, og vi skulde handle saaledes, at vi kunne blive værdige og færdige til at blive paavirkede af Guds Aand.

Vi skulde berede os for deres Medvirkning og Samfund, som ere rene af Hjertet; thi de berede sig til at møde Folket hernede. Og jeg veed ikke Andet, end at Nogle iblandt os forvente, at den Herre Jesus Christus snart skal aabenbare sig med alle sine Hellige og Engle offentligen. Det forventer jeg ogsaa, men det er ikke den første Ting jeg forventer; men jeg forventer det, naar alle Ting ere beredte, saa at han, naar han kommer, ikke vil bryde en Toddel eller Bogstav af Prophetierne, men at de alle ville vorde opfyldte i deres Tid og Orden. Dersom Frelserens Komme er den næste Ting, som skal skee, da tænker jeg, at det sommer sig for os Alle, saa ufuldkomne, saa uforberedte, saa langt fra at være fuldkommen forenede i Retfærdighed, som vi ere, at blive helligede og beredte for hans Aabenbarelse. Der vil være Folk paa Jorden, som ville være beredte, naar han kommer, og hvorledes vil det være ved hans Tilkommelse? Der ere Mange, som staae imellem os og Jesus Christus, og som staae i et mere umiddelbart Forhold til dette Værk og til os. Der er vor Leder, og mange Andre, som ere Ledere, og som holde Noglerne, og som ere gangne foran os; og de staae imellem os og Jesus Christus; de holde Noglerne imellem ham og os, og saa igjen ere der andre af de Forrige-Dages Hellige, saasom Petrus, Jacob og Johannes, og de holde Nogler, som ere forud for vore Lederes, som ere døde, vor Prophet for Exempel! Ja, de holde Nogler mellem ham og Jesus. Her see vi Alle, at vi have kun faaet en Deel af Præstedømmet og Noglerne, de andre Nogler besiddes af de Helliges Forsamliger i Himlene, og førend vi ere beredte til at blive betjenede af dem og nyde deres Samfund, maae vi forandre os betydeligen. Nogle sige: Ih! Herrens Tilkommelse er nærmere, end Somme af Eder antage. Men jeg skulde ikke undres over, om den var fjernere, end Somme af Eder antage, paa Grund af de Ting, som først skulle udføres.

Dersom vi sige, at før Herrens Tilkommelse maae vi forvente mange store Tildragelser, og at vi skulle beredes for alle de Forandringer, som skulle finde Sted, og at de ere nærmere for Haanden, end vi vilde forestille os dem at være; og om vi sige, at hiin Tildragelse var meget nærmere, end Mange af os antage, og at vi allerede have faaet mange Advarsler, saa burde vi sikkerligen berede os til at gjøre større Pagter, blive noiere bekjendte med Guds Aand, blive mere fuldkommede i Enighed, lære at handle i noiere Forbindelse med hverandre, overvinde vore Svagheder og Feiltagelser og vor Uvidenhed og Uforstandighed, lære at blive lykkelige og holde os paa den rette Vei og blive helligede for Herren, saa at maaskee en Deel af den evige Verdens Nogler og Kræfter kan blive mere fuldstændigt skjænkede os, for at vi kunne blive beredte ved den gradvise Erfaring fra Tid til anden, og gjøre Fremskridt i Saliggjørelsens Videnskab og Plan, og blive beredte for de større Ting, som vente os.

Jeg vil ikke beklage mig over vore Ufuldkommenheder, thi vi maae være tilfredse med det, som vi have udrettet hidindtil; og vi have fuld Tillid til den Enighed og Kraft, som ledsager dette Værk. Det tilkommer os at berede os og omvende os fra alle vore Vildfarelser, og følge vore Ledere, indtil vi naae celestial Herlighed. Himmelens Magter ere hverken skamfulde eller frygtagtige paa vore Vegne, men de have Tillid til os og ville opholde sig iblandt os. Der er endnu en stor Mængde Nogler, og Aabenbarelser, og Forberedelser og Forbindelser imellem os og den store

Dag, da Herren vil komme i Himmelens Kraft.

Lader os Alle gjøre vor Pligt, og være trofaste i vore Pagter. Maa Herren velsigne Eder Alle. Amen.

Joseph Smiths Levnetsløb.

October 1836. (Fortsat fra Pag. 48.)

2) At der standses med Menigheders eller Familiers Indsamling eller Flytning til dette Sted, undtagen de først komme eller sende deres vise Mænd til at berede et Sted for dem, eftersom vore Huse ere alle opfyldte, og vore Marker for det Meste optagne, undtagen de Huse, det ikke høre til Kirken, hvilke ikke kunne erholdes uden stor Opoffrelse. I Særdeleshed naar Brødrene med deres Familier vælte ind paa os, og ere nødte til at kjøbe til hvilkensomhelst Priis, og falde følgeligen i Hænderne paa Spekulanter og Optrækkere, med hvilket Herren ikke har Velbehag; ligeledes at Menighederne ude omkring gjøre ifølge Aabenbaringen i Lærdommens og Pagtens Bog Side 253, § 10, hvilken lyder saaledes;

„Nu, sandelig siger jeg Eder, lad alle Menighederne samle deres Penge; lad disse Ting stee i deres Tid; overiler Eder ikke, og seer til, at alle Ting gjøres rede for Eder. Og lad hæderlige Mænd blive bestikkede, forstandige Mænd, og send dem hen at kjøbe disse Jorder; og enhver Menighed i de østlige Lande kunne, naar de ere oprettede, dersom de ville høre mit Raad, kjøbe sig Jorder og forsamle sig paa dem, og paa denne Maade kunne de grundfæste Zion."

Joseph Smith,
Præsident.
Warren Parrish,
Skriver.

Den 31te December ved Solnedgang blev Doctor Willard Richards døbt af Præsident Brigham Young i Overværelse af Heber C. Kimball og Andre, som havde tilbragt Eftermiddagen med at hugge Aabning i Isen, som en Forberedelse for Daaben. Doctor Richards blev født i Hopkinton, Middelsex County i Staten Massachusetts den 24de Juni 1804, og formedelst hans Forældres, Joseph og Rhoda Willards, religiøse Underviisning, modtog han religiøse Indtryk fra sin tidligste Barndom, omendskjøndt han, efter det Udvortes, syntes at være sorgløs og ligegyldig. Da han var ti Aar gammel, flyttede han med sin Faders Familie til Richmond i den samme Stat, hvor han var tilstede ved mange sekteriske „Opvækkelses Forsamlinger," og forlangte Optagelse i Congregationalisternes Menighed paa det Sted, da han var sytten Aar gammel, efter at han i Forveien havde gjennemgaaet den piinlige Syndserkjendelses og Omvendelses Prøve, som brugeligt er i den Menighed, endog saavidt, at han troede at have begaaet den utilgivelige Synd; men denne Menigheds fuldkomne Ringeagt for hans Anmodning om Optagelse, ledte ham til en grundig Undersøgelse af Religionsgrundsætningerne, hvorved han kom til den Overbeviisning, at alle Sekter vare vildfarende, og at Gud ikke havde nogen Kirke paa Jorden, men at han snart vilde have en Kirke, hvis Troesbekjendelse vilde blive Sandheden, den hele Sandhed, og intet Andet end

Sandheden; og fra den Tid af holdt han sig fjernet fra sekterisk Indflydelse, idet han med Frimodighed erklærede, hvad han troede, til Alle, som ønskede at lære hans Anskuelser at kjende; indtil om Sommeren 1835, medens han var bestjeftiget med sin Lægepraxis i Nærheden af Boston, Mormons Bog, som Præsident Brigham Young havde efterladt hos sin Cousin Lucius Parker i Southborough, tilfældigviis, eller ved Forsynets Styrelse, faldt i hans Hænder, hvilket var det første han havde seet eller hørt om de Sidste-Dages Hellige, undtagen den offentlige Pressés naragtige Beretninger, hvoraf Hovedsummen var, at „en Dreng, ved Navn Joe Smith, et-steds i det Vestlige, havde fundet en Guldbibel." Han aabnede Bogen uden Hensyn til Stedet, og aldeles uvidende om dens Hensigt og Indhold, og inden han havde læst en halv Side, udbrød han: „Enten har Gud eller Djævelen havt en Haand med i denne Bog, thi et Menneske har aldrig skrevet den." Han læste den derpaa igjennem to Gange i omtrent ti Dage, og saa fast blev hans Overbeviisning om Sandheden, at han strax begyndte at opgjøre sine Regnskaber, sælge sin Medicin, og gjorde sig fri for enhver Hestelse, paa det han at maatte kunne reise til Kirtland, syv hundrede engl. Mile i Vest, det nærmeste Sted, hvor han kunde høre om en Hellig, og give sig til at undersøge Værket fuldstændigen; idet han fuldt og fast troede, at dersom Lærdommen var sand, havde Gud et større Arbeide for ham at gjøre, end at sælge Piller. Men saa snart han begyndte med at gjøre op sine Affærer, fik han et Slagtilfælde, hvoraf han led overordentligen, og blev forhindret i at udføre sine Beslutninger indtil October 1830, da han, i Selskab med sin Broder, Doctor Levi Richards, der opvartede ham som Læge, ankom til Kirtland, hvor han blev paa det Venligste og Gjestfrieste modtagen og beværtet af sin Cousin Brigham Young, hos hvem han opslog sin Bolig, og undersøgte Værket uafbrudt og utrætteligen indtil sin Daabsdag.

Forhandlinger i et Møde af Medlemmere af „Kirtlands Sikkerheds Selskab," holdt den 2den Januar 1837.

I et specielt Møde af „Kirtlands Sikkerheds Selskab," hvor to Trediedele af Medlemmerne vare nærværende, blev Sidney Rigdon kaldet til Præsident og W. Parrish valgt til Sekretær.

Huset kaldtes til Orden, og Hensigten af Mødet forklaredes af Præsidenten, hvilket var: 1) At ophæve den gamle Constitution, som blev antagen af Selskabet den 2den November 1836, hvilket blev foreslaaet og eenstemmigen vedtaget af Forsamligen. 2) At antage Overeenskomstpunkter, ved hvilke „Kirtlands Sikkerheds Selskab" skal bestyres.

Efter megen Forhandling og Drøftelse blev følgende Program og Overeenskomstpunkter antagne ved Forsamlingens eenstemmige Votum:

Til Fremme for vore timelige Interesser, og for bedre at kunne drive vore vore forskjellige Haandteringer, danne vi Undertegnede os herved i ovennævnte Hensigt til et Firma eller Compagni under Navn af „Kirtlands Sikkerheds Selskabs Anti-Bank Compagni," og for den rigtige Bestyrelse af nævnte Firma indgaae og vedtage vi, hver for os og tilsammen, følgende Overeenskomstartikler:

1) Nævnte Selskabs eller Firmas Aktie-Capital skal ikke være mindre end fire Millioner Dollars, som skal deles i Aktier, hver paa 50 Dollars, og som kunne forøges til hvilketsomhelst Beløb efter Bestyrernes Godtbefindende.

2) Bestyrelsen af nævnte Compagni skal staae under Overopsyn af 32 Bestyrere, som skulle vælges aarligen af og iblandt

dets Medlemmer; idet ethvert Medlem er berettiget til een Stemme for hver Aktie, som han, hun eller de, monne have i Compagniet; og nævnte Stemmer kunne gives enten ved Fuldmægtig eller personligen.

3) Det skal være Bestyrernes Pligt, efter at de ere valgte, at udvælge iblandt dem selv en Kasserer og en Sekretær. Det skal endvidere være Bestyrernes Pligt at afgive Møde i Overværelset i nævnte Compagnies Contoir den første Mandag i November og Mai, hvert Aar, Kl. 9 Form., for at undersøge Compagniets Bøger og forhandle saadanne Anliggender, som antages at være nødvendige.

4) Det skal være nævnte Bestyreres Pligt at udvælge iblandt sig syv Mænd, som skulle møde i nævnte Contoirs Overværelse hver Tirsdag Kl. 4 Eftenn. for at undersøge og hjælpe til i alle Anliggender, vedkommende nævnte Compagni.

5) Enhver af Bestyrerne skal godtgjøres af Compagniet 1 Dollar om Dagen for sin Tjeneste, naar de forsamles ved de aarlige og halvaarlige Møder. Kassereren og Sekretæren og de Syv, Bestyrernes Committee, skulle godtgjøres for deres Tjeneste efter Overeenskomst imellem Bestyrerne ved deres halvaarlige Møder.

6) Det første Valg af Bestyrerne, som fremsat i den 2den Artikel, skal finde Sted i Medlemmernes Generalforsamling for Antagelsen af denne Overeenskomst; og disse Bestyrere skal forblive i deres Embede indtil første Mandag i November 1837, undtagen de doe eller afsættes for misligt Forhold, og indtil Andre ere tilbørligen valgte. Det aarlige Valg af Bestyrere skal finde Sted den første Mandag i November, hvert Aar. Det skal være en Pligt for nævnte Compagnies Kasserer og Sekretær at modtage Medlemmernes Stemmer ved Ballotering og bekjendtgjøre Valget.

7) Compagniets Bøger skulle altid være aabne til Medlemmernes Eftersyn.

8) Det skal være en Pligt for Compagniets Bestyrere at bekjendtgjøre en Dividende een Gang hver 6te Maaned; hvilket Udbytte skal fordeles iblandt Medlemmerne efter Storrelsen af deres contante Indbetalinger.

9) Alle, som tage Aktier i nævnte Firma, skal indbetale deres første Termin, naar de indskrives, og de andre Terminer, eftersom det skal bestemmes af Bestyrerne.

(Fortsættes).

Skandinaviens Stjerne.

Den 15de November.

Vi ville herved underrette de Hellige om, at Ældste Samuel W. Richards har afløst Ældste Orson Pratt, som Præsident over den Europæiske Mission, og har beskikket til sin første Raadgiver Ældste Asa Calkin, og til sin anden Raadgiver Ældste George G. Snyder, hvilket kan sees af nedenstaaende Uddrag fra „the Millennial Star," Nr. 44.

Afskedsord. Idet vi have faaet Tilladelse fra Præsident B. Young til at slutte vort Arbeide om ikke lang Tid og vende tilbage til vort Hjem i Bjergene, forvente vi allerede den Dag med megen Tilfredshed. Som en Forberedelse have vi sluttet vort Arbeide som Udgivere af Stjernen, og har kaldet Ældste Samuel Whitney Richards til at efterfølge os i Præsidentskabet over den Europæiske Mission.

Ældste Richards er nyligen ankommen fra Præsidentskabet i Zion, og er bleven udsendt for at give de Ældste og de Hellige, som ere i Udspredelsen, Raad og Instructioner i det, som mere umiddelbart vedkommer dem; og Aanden af hans Mission er rigelig hos ham. Vi ere blevne meget forfriskede, og vor Glæde er storligen forøget ved hans Ankomst til disse Kyster, og de glædelige Tidender, vi have modtaget, om den hurtige Fremrullen af Guds Riges Anliggender og Velfærd, og hans Hensigters Opfyldelse. Mange kjende Ældste Richards meget vel fra hans forrige dygtige Arbeide som Præsident over Kirken i disse Lande; og vi ville kun sige til de Hellige: Skjenker ham Eders Tro og Eders Bønner, og giver flittigen Agt paa hans Instruxer og Raad, og han vil vorde et Redskab i Guds Haand, ved hvem megen Velsignelse og Saliggjørelse skal gives Eder. Til den Ende har han vor fuldeste Velsignelse, og Præsidentskabet i Zions Velsignelse.

Idet vi slutte vort Redaktionsarbeide, paaminde vi de Hellige og Verden om alle vore forrige Vidnesbyrd om Sandheden af dette Sidste-Dages Værk. De Hellige, som annamme Evangeliet, og nyde dets Aand, kjende Sandheden, thi Aanden bærer Vidnesbyrd hos dem; og paa den store Dag, da al Jordens Dommer skal kalde alt Kjøds Aander for sig, skulle alle de, som ikke ville adlyde Evangeliet og ikke faae den Hellig-Aand, kjende, at vort Vidnesbyrd er sandt.

Alle Skrivelser til Præsidentskabet over den Europæiske Mission maae adresseres til Samuel W. Richards i Stedet for

Orson Pratt.

Indledningsord. Idet vi overtage Stjernens Redaktion, forvente vi, at man undskylder os, dersom vi ikke gjøre saa mange høitravende Undskyldninger og Anmodninger om Overbærelse osv., som brugeligt er i den lærde Verden. Meget uventet for os, er vort Navn bleven fremstillet for Læserne som den, paa hvem dette Arbeide hviler, og vi skulle bestræbe os for at udføre vore Pligter, det bedste vi formaae. Skulde det lykkes os at opbygge og underviise vore Læsere, ville vi føle os meget taknemmelige for den Ære at være et Redskab til at gjøre lidt Godt paa Jorden, som nu er saa saare nødvendigt.

Saa vidt som vi komme til Kundskab om hvad de Hellige meest tiltrænge, skal det være vor Bestræbelse at afhjælpe det. Vor nærværende Mission er mere umiddelbart for de Helliges Gavn, end for at prædike Evangeliet for de Ugudelige; dog, som en Guds Tjener ere vi stedse rede til at bære vort Vidnesbyrd om Sandheden af det evige Evangelium, som aabenbaredes til Propheten Joseph Smith, og hvis Nøgler og Fuldmagt nu indehaves af Præsident Brigham Young, og ere i fuld Kraft under hans Bestyrelse; og ingen Magt kan tage dem fra Jorden, indtil Guds Regjering, under en Prophets Bestyrelse, udstrækker sit Herredømme over alle Skabninger paa Jorden.

At bære Omsorg for og tjene de Hellige, vil være vor første Betragtning; og vi kunne forsikre dem, at Herren bekymrer sig om dem, og hans Tjenere i Zion ogsaa, ellers vilde vi ikke være beskjeftigede her nu. Verden bryder sig ikke om de Hellige, uden det er for at trampe dem under Fødder og ødelægge dem; følgeligen har Herren sagt, at det er hans Gjerning at tage sig af de Hellige; og det blev sagt for lang Tid siden, at han „ikke vil gjøre Noget, uden han først aabenbarer sine Hemmeligheder for sine Tjenere, Propheterne." Derfor, naar vi skulle lære, hvad Herren agter at gjøre for sine Hellige, saa vide vi just, hvorfra vi skulle vente Underviisning

— den vil komme ved hans Prophet. Villig Lydighed til den Prophet vil sikre os enhver Velsignelse, som vi ere i Stand til at modtage for vor nærværende og tilkommende Frelse, naar der tales om Kirken i Almindelighed; men megen personlig Velsignelse kommer formedelst personlig Anstrængelse forenet med Lydighed. Alle i Guds Rige ville faae den Belønning, som deres Bestræbelser fortjene.

Enhver Hellig kan være forvisset om, at hvilke Forandringer der end gjøres enten i Bestyrelsen eller Fremgangsmaaden, som vedrører deres Ønsker og Forventninger, saa ville de alle være til det Bedste, og vise sig at komme just fra den Kilde, fra hvilken Frelsen kommer. Prophetens Øie er et Syns-Øie; det seer ind i Fremtiden, og sætter ham i Stand til at tage Forholdsregler mod dens Onder; men de Dage ere komne, i hvilke, hvor der ingen Synere ere, maae Folket omkomme. Herrens Vei — om den end ikke er vor — er ikkedestomindre Fredens og Livets Vei. Lader os derfor vandre trofast paa den. Om der siges os, at Herrens Vei til Zion er ikke igjennem de Forenede Stater, lader os ikke gaae den Vei; dersom der siges os ved Propheten, at der gives en anden Vei, lader os være rede til at gaae paa den, og vi skulle finde Befrielse, Fred og Frelse.

I den Tid, lidt over tre Aar, som vi have været fraværende fra dette Land, have vi nydt megen Glæde i vort Arbeide og i vor Omgang med Guds Folk i Zion. Det er et Folk, som er velsignet fremfor alle andre Folk, og Gud er i Sandhed dets Ven. Mord, Forførelse, Barnemord, Forbrydelser af ethvert Slags, og den uendelige Række af Onder, saa hyppige i alle christne Samfund, ere næsten uhørte der. Ingen hadefulde Stridigheder, opstaaede af borgerlige eller politiske Aarsager, forstyrre et Folks Rolighed, som er eet i Tro, eet i Gjerninger, og eet i Ham — Fredens Søn. Men i disse Lande er Scenen forandret for os — en Forandring, som Ingen kan fatte, der ikke har seet Modsætningen. I disse Lande krænkes ethvert Baand, som binder Mennesket til sit Medmenneske; hvad enten det er Slægtskabs, Ægteskabs eller andre Samfundsbaand, saa krænkes de ved Mord, Rov og Liderlighed, medens Gudsbespottelse, Drukkenskab og enhver Slags Last og Usædelighed hersker i enhver Samfundsklasse. Dyden, som en Ting der var, og Blufærdigheden dens Afkom, have trukket sig tilbage til høiere Regioner, for at rødme usect over deres Gjerninger, i hvis Barm de ikke længere findes. Baade Veltalenhedens Tunge og dygtige Skribenters Pen have været anvendt forgjæves for at standse Syndens Flod, som haster med sit Værk at gjøre Jorden øde. Enhver Dags Erfaring beviser, at *Faa ere de, som ville frelses*; og at udsøge, vaage over, forsamle og udfrie disse Faa, er Præstedømmets fornemste Pligt. Under disse Omstændigheder begynde vi vort Kalds vigtige Arbeide med lidet Haab om at kunne udrette meget Godt for Verden, undtagen at fremstille Sandheden, saa at de maae være uden Undskyldning; og i dette nedkalde vi alvorligen Himmelens Velsignelse over vore svage Bestræbelser, og bede om de Trofastes Bønner for os.

Ældste Henry Whittall, hvis Navn allerede er vel bekjendt for vore Læsere, er bleven kaldet til at hjælpe os med „Stjernen." Han er een, hvis Dygtighed vil hjælpe os meget i Arbeidet, og hvis Pen ofte vil styrke og trøste de Hellige.

Meddelelser fra de Ældste eller Andre til „Stjernen" enten i Prosa eller i Vers, ville vi skjenke vor Opmærksomhed.

Samuel W. Richards.

Emigration. Spørgsmaal ere allerede blevne fremsatte, angaaende Sandsynligheden for nogen Udvandring fra dette Land (England) til Foraaret. Vi kjende tildeels den længselsfulde Attraa i de Helliges Sind, angaaende Emigration, og vi benytte denne tidlige Leilighed til at sige, at det er muligt at nogle Faa kunne maaskee komme til at emigrere til Utah til Foraaret. Skulde dette vorde Tilfældet, vil det kun vorde dem, som have tilstrækkelige Midler til at befordre dem directe frem uden Forsinkelse paa Veien. Om de Hellige ville besidde deres Sjæle i Taalmodighed i en kort Tid, saa ville de finde Veien igjen aabnet for dem til at gaae ud fra Babylon. Lad imidlertid dem, som have indsat Penge i dette Contoir for deres Emigration, vedblive at forøge Indsatserne saa meget som muligt, eftersom Tiden til Eders Emigration kan komme til at afhænge af Beløbet af de Midler, som I indsætte til Eders Raadighed. Værer trofaste og flittige i Eders Arbeide, sparsommelige og husholdende godt med Eders Penge; saa at naar Døren aabnes, I kunne være færdige til at gaae. Værer ikke altfor ængstelige for Fremtiden. Alle Instructioner, som vi monne faae at give, skulle i rette Tid vorde meddeelte dem, som præsidere over Eder, eller igjennem „Stjernen." Tidernes Tegn tilkjendegive Meget for den opmærksomme Jagttager. Værer paa Vagt, forudsee det Onde, og holder Eder ude af Fjendens Sti.

Bemærkning. Alle Penge, som sendes dette Contoir ved Vexler, Posthusanviisninger eller paa hvilkensomhelst Maade, skulde adresseres til Asa Calkin, eftersom Contoirets Regnskabsvæsen er overdraget til ham.

Beskikkelser. Ældste Asa Calkin er bleven beskikket til vor første Raadgiver og Ældste George G. Snyder til vor anden Raadgiver i Præsidentskabet over den Europæiske Mission i Jesu Christi Kirke af Sidste-Dages Hellige.

Samuel W. Richards,
Præsident.

Ifølge Ovenstaaende er det vor kjærlige Opfordring til de Hellige i Skandinavien med Bøn og Tro at understøtte i Forening med os disse vore elskede Brødre, som udgjør vort Præsidentskab i Europa, idet et vigtigt og ansvarsfuldt Kald er bleven dem paalagt. Det er ved vor Enighed i Tro, Bøn, Gjerninger og Lydighed at vi hver for os og tilsammen kunne fremme og paaskynde Opfyldelsen af Herrens Værk.

Det er vor Formening, at de, som muligen komme til at emigrere, maae være belavede paa en Sum af 200 Rdlr. dansk for hver Person over eet Aar.

Afreise. Præsidenterne Orson Pratt og Ezra T. Benson, tilligemed Ældsterne John A. Ray, John Scott, John Kay og William Miller, afseilede fra Liverpool den 14de forrige Maaned med Dampskibet Baltic til New York for derfra at fortsætte deres Reise hjem til Utah. Disse Brødre have arbeidet flittigen og baaret et trofast Vidnesbyrd for Folkene i disse Lande, og Mange ville velsigne deres Navne for det Sandheds-Lys, de ved dem have annammet.

Uddrag af Ældste Joseph W. Youngs Dagbog.

Hans Reise over Sletterne med Haandkarrer; — hans Mode i Iowa med de emigrerende Hellige; — hans Beskikkelse til den Skandinaviske Mission o. s. v.

(Fortsat fra Pag. 32.)

Efter at vi havde forladt Deer-Creek, reiste vi ni Mile. En stærk Østenvind blæste, og drev den med Snee blandede Regn lige i vore Ansigter, hvilket gjorde det meget ubehageligt at reise, og derfor sloge vi Leir omtrent Kl. 2 om Eftermiddagen i en smuk lille Lund ved Fonchebois Creek. Om Aftenen holdt vi Forsamling, hvor flere af Brødrene bare Vidnesbyrd om Herrens Gjerning, og udtrykte deres Glæde over at være kaldede til at prædike Evangeliet for Jordens Nationer, og i Særdeleshed fordi de havde det Fortrin at være de første Missionærer, som gik over Sletterne med Haandkarrer.

Løverdag den 16de. Morgenstunden var meget behagelig, og med Udsigt til bedre Veir. Veiene vare imidlertid meget smudsige og følede af Uveiret igaar. Reiste to og tyve Mile, og sloge Leir ved Little La Bonte Creek.

Søndag den 17de. Gik over de to La Bonte Stromme, reiste tre og tyve Mile, og sloge Leir ved Platt Floden. Capitain Branch blev syg af en Slags Klimatfeber.

Mandag den 18de. Efterat vi havde reist syv Mile, mødte vi Broder O. P. Cockwell, som ventede os, og var kommet for at møde os. Han fulgte os tilbage til sin egen Leir ved Horse Shoe Floden. Dette Sted er blevet udvalgt af Befordrings-Compagniet til een af deres Stationer. Broder Rockwell havde Besiddelse af det, tilligemed 10 a 12 Mand. Det har en smuk Beliggenhed og frembyder mange Bequemmeligheder for Nybyggere. Brødrene havde begyndt at bygge, og havde to Huse næsten færdige. Broder Rockwell havde skudt et Daadyr om Morgenen, som han gav os. Det var en stor Velsignelse for os at træffe disse Brødre, og tilbringe nogen Tid med dem.

Tirsdag den 19de. I Dagbrækningen denne Morgen kom Broder John Murdock til Leiren, han var Fører for den østlige Post, og sagde, at den vilde komme ind omtrent Kl. 9, og at han havde med som Passagerer, Ældsterne George A. Smith og F. D. Angel og John M. Bernhisel. Vi længtes efter at høre, hvad Nyheder disse Brødre bragte fra Staterne, hvorfor vi bestemte at blive indtil de kom. De ankom den forventede Tid, og da de havde faaet Frokost, talte Ældste Smith til vort Selskab. Han fortalte os, at der existerede megen Fordom imod de Hellige i de Forenede Stater; at Regjeringen ikke havde optaget Utah som Stat, og at jen. ny Guvernør vilde blive sendt til dette Territorium ledsaget af to a tre tusinde Soldater. Disse Nyheder vare os meget uventede, thi da vi forlode vort Hjem i Utah, var Alt Fred, og det syntes umuligt at Nogen kunde have fjendtlige Følelser mod Folket der. Men det var os blot et nyt Bevis paa, at naar de Hellige leve i Overeensstemmelse med deres Religion og ere ydmyge, søger Djævelen og ugudelige Mennesker at ødelægge og forfølge dem. Ligeledes fortalte Br. Smith os, at Indianerne vare slemme paa Veien, og at vi maatte være paa Vagt. Han talte i opmuntrende og rosende Udtryk om vor Reise og vort Udseende, og sagde mange

oplivende Ting, og velsignede os i Jesu Christi Navn.

Efter at vi saaledes vare opbyggede og styrkede ved Sammenkomsten med vore Brødre, fortsatte vi vor Reise, og hver eneste Sjæl i Selskabet havde den Følelse at prise Gud, og give hans hellige Navn Æren. Vi reiste omtrent 14 Mile og sloge Leir ved en lille Flod, hvis Navn var os ubekjendt. Vi fik en ordentlig Tordenbyge om Eftermiddagen og bleve dygtig gjennemvaade, men en god Ild og varm Aftensmad satte alle Ting til Rette.

Onsdag den 20de. Vi reiste fem og tyve Mile, som førte os til Fort Larami. Her sloge vi Leir omtrent een engl. Miil fra Fortet, og havde Besøg af mange Soldater, der fortalte os mange Historier, som Apostaterne havde udspredt, da de passerede der forbi paa Veien til Staterne. De fortalte ogsaa om en Hr. Lobar, som opholdt sig der, og havde fortalt nogle af de forfærdeligste Usandheder, som en ugudelig Mand kunde opfinde, om Mormonerne. Men han tog sig vel i Agt for at blive seet af Nogen i vort Selskab, da der var Mænd iblandt os, som han skyldte Penge. Han havde forladt Utah hemmeligt, for at undgaae at betale sin retmæssige Gjæld, men fortalte i Stedet, at han var flygtet for at frelse sit Liv, hvilket var den forfærdeligste Usandhed. Vi fik nogle Levnetsmidler her paa dette Sted.

Torsdag den 21de. Satte over Platt Floden paa en Baad, som tilhørte Hr. Gerry, og fortsatte derpaa vor Reise omtrent Kl. 2 om Eftermiddagen. Her skiltes vi fra Broder John V. Green, som havde paataget sig at hjælpe nogle unge Mænd at føre en Drift Heste til Staterne. Reiste omtrent ni Mile og sloge Leir for Natten.

Fredag den 22de. Reiste tre og tyve Mile; det var en meget varm og trykkende Dag; een af Brødrene skjød et Daadyr, som var os meget velkommen, da vort Kjød var sluppet op.

Løverdag den 23de. Reiste tre og tyve Mile, og sloge Leir paa Sletten, uden at tænde Ild. Veiret var varmt og behageligt, og alt var vel i Leiren.

Søndag den 24de. Begave os paa Reisen Kl, 4 om Morgenen og reiste fem Mile førend vi fik Frokost. Vor Dagsreise var syv og tyve Mile; Vinden blæste meget stærkt den hele Dag, men Veiret var varmt.

Mandag den 25de. Reiste fem og tyve Mile og sloge Leir for Natten ved „Crab Creek." Veiret var varmt og behageligt og Alt stod godt til i Leiren.

Tirsdag den 26de. Reiste fire og tyve Mile og sloge Leir for Natten lige over for „Ash Hollow." Paa den sydlige Side af Floden laae Nogle, som dreve Handel med Indianerne, i Leir; men da Floden paa dette Sted var næsten to Mile bred, og slem at komme over, kunde vi ingen Forbindelse have med dem. Veiret var meget behageligt, og Alt var vel og lykkeligt i Leiren. Vi sad oppe til sildigt om Aftenen, sang Sange og vare glade og tilfredse.

Onsdag den 27de. Reiste otte og tyve Mile, og sloge Leir ved „Rattesnake" Strømmen. Vi mødte omtrent ved Middagstid to Indianere og een Squaw (Indianerinde). De vare paa Reisen til Fort Laramie; de lode til at være meget venskabelige, men da Ingen i vort Selskab kunde tale deres Sprog, kunde vi ingen Underretning faae af dem.

Torsdag den 28de. Vi begave os denne Morgen tidligt paa Veien, og da vi havde reist omtrent fire Mile, stødte vi paa en Leir med Sioux Indianere. Vi gjorde Holdt nær ved deres Leirplads og spiste Frokost. De behandlede os meget venligt, og vi solgte nogle Skjorter til dem for Bøffelkjød. Vi røg Fredspiben

med dem, og reiste derpaa vor Vei; de fulte, da vi forlode dem, at vi vare deres Venner. Deres Høvding fortalte os, at de „Shiannees" (en anden Stamme) vare paa Veien, og at de vare vrede paa de „hvide Mænd," og at det var nødvendigt for os at være godt paa Vagt. Jeg vil her bemærke, at naar et Selskab møder Indianerne paa Sletterne, ville de altid tilbyde at ryge Fredspiben med dem, det vil sige, dersom de ere venligt stemte. Dette Tilbud maa altid modtages, naar de ønske det, da de betragte et Afslag som et Tegn paa, at man ikke er venskabelig sindet. Ingen uden Anførerne maae tilbyde sig at ryge, eller endogsaa blot komme for nær hen, da de ere meget noieregnende med Hensyn paa denne Orden, og meget lette at fornærme. Ingen iblandt dem, uden de fornemste Mænd, bliver tilstaaet en Plads i Kredsen. Alle Foræringer, (thi de vente at erholde Noget), maae gives til Høvdingen, og han deler med de Andre, som det synes ham godt. Reiste fire og tyve Mile. En stor Deel af Veien var meget daarlig, da noget af den var meget smudsig, og noget af den meget sandig.

Fredag den 29de. Vi havde en meget tung og ufremkommelig Vei at tilbagelægge denne Morgen, da den flere Mile gik over en Række af Sandbanker. Vi saae nogle Shiannee Indianere paa den anden Side af Floden, men vort Selskab saae dem saa stort og krigerisk ud, at de ikke syntes det var værdt at at gaae over Floden til os; og da vi ingen Heste havde, som de kunde drive bort fra os, var der ikke meget, som fristede dem dertil. Straxefter Middag mødte vi Fortroppen af California-Emigrationen. De havde meget store Qvæg-Drifter, og bleve meget forskrækkede, da de først saae os komme hen imod dem, da de antoge os for Indianere, men bleve glade ved at opdage deres Feiltagelse. De vare dygtig bange for Indianerne, hvilket de ogsaa havde god Grund til, da deres mange Heste og Qvæg var en stor Fristelse for dem.

Vi fik en svær Regnskyl om Aftenen, og havde megen Besværlighed med at faae vor „Boffel-chip" Ild til at brænde. Man maa vide, at der er ingen Skov paa denne Vei paa en Afstand af to hundrede Mile. Derfor ere Emigranterne nødsagede til at bruge „Boffel-chip," som de kaldes, hvilket er hverken meer eller mindre end dette Dyrs Skarn tørret i Solen; de brænde næsten aldeles som de Tørv, der bruges her i Landet.

Løverdag den 30te. Reiste omtrent fem og tyve Mile og sloge Leir ved Floden. Dagen var kold og ubehagelig. Vi saae mange Emigrant-Tog paa den anden Side af Floden. Da vi vare komne temmelig tilkort med Levnetsmidler, og nogle vare aldeles slupne op, udvalgte Selskabet en Committee til at underhandle med Emigranterne om at faae et nyt Forraad.

Søndag den 31te. Reiste sex og tyve Mile og sloge Leir paa Sletten, hvor der ingen Vand var. Vi mødte adskillige Emigrant-Tog, af hvem vi fik noget Hvedemeel og Maismeel og Flæsk, hvilket vi deelte imellem os, saa at Alle bleve forsynede for den nærværende Tid. Dagen var kold med smaa Regnskyl.

Mandag den 1ste Juni. Saae nogle Bøfler om Morgenen, det var de første vi havde seet. Broder Richardson gik ud og skjød to af dem, hvilket var meget heldigt for os, da det forøgede vort Forraad af Levnetsmidler og forhindrede megen Hunger, som ellers vilde have indtraadt. Vi reiste fem og tyve Mile og sloge Leir ved „Buffalo-Creek."

Tirsdag den 2den Juni. Just i Dagbrækningen kom to Brødre tilhest ind i Leiren; de forlode Br. Steward, som var paa Reisen til Staterne, med nogle

Vogne, og Broder John Y. Green i Mørkningen den foregaaende Aften, og havde reist hele Natten. De havde hørt, at vi manglede Levnetsmidler, og kom for at sige os, at de havde Overflødighed i deres Leir, og vilde dele med os, dersom vi vilde vente til de kom til os, men da vi vare saa godt forsynede med Bøffelkjød, troede vi nok, at vi kunde naae at komme til Brødrene ved „Beaver-Creek" ved „Loop-Fork," ved Platt Floden, førend der vilde blive nogen Mangel i vor Leir, og derfor fortsatte vi vor Reise. Vi reiste ni og tyve Mile og sloge Leir for Natten paa Prairien, uden at tænde Ild. Om Eftermiddagen kom vi forbi Fort Kearney, og saae mange Emigrant-Tog underveis til Californien.

Onsdag den 3die. Begave os meget tidligt paa Veien denne Morgen, og reiste omtrent otte Mile, til det Sted, hvor Veien støder paa „Wood Floden." Dette er et smukt Vanddrag, stjønt ikke meget stort, og Egnen der omkring er meget yndig. Præsident Young agter, engang i Fremtiden, at danne en Colonie af Hellige paa dette Sted. Vi reiste omtrent tyve Mile til, og sloge Leir ved „Prairia Creek." Nogle af Brødrene vare meget halte paa Grund af Vabler paa Fødderne, og Ømhed i Anklerne, men ellers vare alle Ting vel.

Torsdag den 4de. Reiste ned ad „Praria Creek," omtrent ti Mile, og standsede saa og spiste til Middag; derpaa reiste vi omtrent femten Mile paa en meget tung Vei, som var en Række af Sandbanker og dybe Kløfter. Veiret var meget varmt, og vi lede meget af Mangel paa Vand og af ømme Fødder. Vi sloge Leir for Natten ved nogle Kilder, som vare blevne gravede af Emigranter for flere Aar siden. Vandet var meget daarligt, men vi lavede Kaffe, og saa gik det nok an.

(Fortsættes.)

Indbetalte Bogpenge.

	Rd.	Mk.	Sk.
Mathias Nilsson, Gotheborg . . .	10.	"	"
J. C. A. Weiby, Venshysel	35	"	"
Summa	45	"	"

Indhold.

	Side.
Tale af Ældste P. P. Pratt	49.
Joseph Smiths Levnetsløb (fortsat) .	55.
Redaktionens Bemærkninger	57.
Uddrag af Joseph W. Youngs Dagbog (fortsat)	61.

„Skandinaviens Stjerne" udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned og faaes paa Contoiret i Lorentzensgade Nr. 504 D. 5, Stuen tilvenstre og paa alle kongelige Postcontoirer.

Udgivet og forlagt af H. C. Haight.
Trykt hos F. E. Bording.

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste Dages Hellige

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

7. Aarg. Nr. 5. *Den 1. December 1857.* Priis: 6 Sk. pr. Exp.

En Tale af Præsident J. M. Grant, holdt i Tabernaklet i Saltsøstaden den 3die August 1856.

Hvorfor de Hellige glæde sig. — Den Hellig-Aand annammes ved Hænders Paalæggelse. — Reenlighed.

Som der gives mig Anledning at tale til Eder i Formiddag, behøver jeg særdeles Hjælp og Understøttelse af Herrens Aand, thi jeg har ikke været ret vel i flere Uger, og besidder ikke den Legemskraft, som ellers, derfor behøver jeg Mere af den Hellig-Aands Indflydelse.

Vi have, som bekjendt er, samlet os til dette Land for at tjene vor Gud; og vi føle, at vi have fundet den kostelige Perle. Det er ikke af stor Betydning med Hensyn til Landet vi boe i, eller de særstilte Livsbequemmeligheder, vi monne have fundet og nu nyde i dette Land, naar vi blot have inden i os det evige Liggendefæ, som sikrer os den Tro, at vi behage vor Gud, og at han bifalder vort Levnet.

Jeg ved, at de Christne pleie at tænke, at forsaavidt som de have udspredt Bibelen iblandt Jordens Nationer, have de derved gjort Meget med Hensyn til Evangeliets Udspredelse og Guds Riges Grundlæggelse paa Jorden. Men I, som fornuftige Mennesker, vilde anse min Bevisførelse for meget daarlig, dersom jeg sagde, at de Forenede Stater ved at sende deres Constitution omkring til de forskjellige Lande og Riger paa Jorden, havde derved grundlagt lige saa mange Republikker.

For at Guds Rige kan have en Tilværelse paa Jorden, behøve vi naturligviis det himmelske Lys og den Almægtiges Bekræftelse; og han vil sætte en Mand til retteligen at organisere sit Folk og bringe de Ting i Udøvelse, hvilke han har i Sinde at faae udført. Nogle monne spørge: Hvorfor glæde de Sidste-Dages Hellige sig? Jeg svarer: Vi glæde os ikke alene i, at vi have større Forhaabninger end Andre; ikke alene i, at vi have Huse og Marker, og Magt og Myndighed, og denne Stads Bequemmeligheder, men ogsaa i de Privilegier, som ere skjænkede os af den Almægtige formedelst Tro og Lydighed, hvilket gjør os lykkeligere end andre Folk. Vel have vi ikke de Bequemmeligheder, som Folk i mange andre Steder og

Lande paa Jorden besidde; vi ere i Sandhed berøvede mange af de Behageligheder og Overdaadighedsgjenstande, som Mange nyde i andre Climater; men om vi ogsaa ere, kom vi her for at faae dem? Var dette det store Formaal, hvorfor vi forlode vore respective Fode-Egne? Havde vi dette for Øie, da vi forlode Europa, de Forenede Stater, eller en anden Verdensdeel, eller Øerne i Havet? Kom vi her for at faae en bedre Avlsgaard, eller at erholde Livets Overdaadigheds-Gjenstande? Dersom dette var de Formaal, vi havde for Øie, have vi sandeligen skuffet os selv.

Det er muligt, at Nogle kunne have ladet sig friste, ligesom det skete i Jesu Dage, af Brødet og Fiskene; men de, som forstode Sandheden og opfattede og elskede dens Værd, tænkte ikke paa noget Saadant. De forstode, at Guds Sons Evangelium, som blev forkyndt og lært af de rette Embedsmænd, var bleven bragt til dem, og at det evige Liv var bleven dem tilbudt. Og maae vi ikke, som Guds Hellige, glæde os i, at vi have fundet og annammet Sandheden, at vi have smagt dens Sødhed, og at den har gjort os lykkelige.

Det kommer ikke an paa, om I boe i Saltsøstaden eller i de forskjellige Settlementer i dette Territorium, eller om I omgaaes med dem, som drive et eller andet Haandværk, naar I blot have det evige Livs Principer, den Hellig-Aands Gave, Herrens Villie og Guds Kraft i Eder, da ere I tilfredse. Paa den anden Side, dersom I ikke besidde de Principer, som komme fra Himmelen, saa, om I end have rige Marker at dyrke og prægtige Huse at boe i, om I end nyde Omgang med formuende og indflydelsesrige Familier, og besidde kostelige Godser i en prægtig Tilstand, ere I dog ikke lykkelige, ere I dog ikke tilfredse; thi der er en Tomhed, hvor Livets Grundsætninger skulde være, og Guld og Sølv kan ikke opfylde den, og tilfredsstille det indre Krav.

Somme handle, som om de forventede, at denne Stad skulde være lig de forskjellige andre Steder paa Jorden, og om de ikke forfremmes saa godt, som de tænkte, de burde, vende de sig imod os, som om denne Verdens Goder var det fornemste Formaal for deres Komme her. Jeg indrømmer, at det har behaget Himmelen at skjenke os mange af Livets Fornødenheder; men Hovedformaalet for vort Komme her, var ikke for at erholde flere unskelige timelige Velsignelser, eller at faae mere Guld eller Sølv. Dette var ikke vor Hensigt, men vi kom her for at gjøre vor Faders Villie; og vi byggede Huse, opdyrkede Avlsgaarde, og toge saaledes fat paa at arbeide, som vi vilde gjort paa ethvert andet Sted, men disse Ting lokkede os ikke til at komme her. Da vi indgik i Jesu Christi evige Evangelies Pagt, var vort Formaal at opnaae evigt Liv; Hensigten med vort Komme her var at behage vor Gud.

Det var ikke blot Bibelen, som bragtes i Omløb iblandt os; Joseph Smith sagde os ikke blot, at han var en Missionær, sendt til at forkynde det, som blev forkyndt og troet i Edens Have, eller det Vidnesbyrd, som gaves Noa før Syndfloden, eller at han var sendt for simpelthen at bringe Mosebogerne tilligemed de gamle Propheters og Apostlers Skrifter iblandt os, eller blot underrette os om Jesu Christi Gjerninger, da han var paa Jorden; det var ikke dette Propheten blot forkyndte, men det var, at han havde faaet et Hverv fra den Almægtige, at han var bleven ordineret af Petrus, Jacob og Johannes, der vare sendte til ham som Sendebud eller Tjenere fra Himmelen med den rette Myndighed, og havde givet ham den lovlige Fuldmagt fra Gud — til hvad? Til at opbygge Guds Rige paa Jorden, til at

organisere det og sætte det i Orden, og ordinere rigtige Embedsmænd til at forvalte Lovene. Denne Jesu Christi Apostel sagde Folket, at dersom de vilde adlyde Evangeliet, omvende sig fra deres Synder, lade sig døbe til Syndernes Forladelse, skulde de faae den Hellig-Aands Gave ved Hænders Paalæggelse, hvilket han var bemyndiget til at forrette.

Mange adlede Propheternes Lærdomme, og hvad blev Udfaldet? Aldeles det samme, som vi læse om i Bibelen og Mormons Bog. Propheten oversatte Mormons Bog, og fandt deri Saliggjørelsens Plan fremsat paa samme Maade, som i Bibelen, ikkun mere tydeligt og fuldstændigt. Mormons Bog og Propheten Joseph lærte Omvendelse saaledes som Bibelen, derfor stemte de overens; og Propheten indskrænkede aldrig den Lærdom, ei heller Noget af det, som de Gamle lærte.

Dersom Joseph blot havde følgt Folket Bibelen og Mormons Bog, vilde de have faaet den Hellig-Aands Gave? Det var, og jeg formoder, at det endnu er, et Yndlingsthema, hyldet af Alexander Campbell og mange andre Theologer, at „Ordet er Aanden, og Aanden er Ordet," eller i Korthed: at der ingen Aand kan faaes, adskilt fra Guds Ord. Denne Slutning beløber sig i Virkeligheden til dette: „Prædik simpelthen Bibelen, Guds Ord og Saliggjørelsen, som er trykt i Bibelen; og Alle, som kjøbe Bibelen, kjøbe derved evigt Liv."

Kan den, som er fornuftig og besidder Tilbøielighed til at ransage Emnet, troe en saadan Lærdom? Udentvivl hørte Moses den Almægtiges Torden paa Bjerget Sinai, og saae Lynene, men vilde I sige, at jeg førte en rigtig Beviisførelse, om jeg sagde, at jeg hørte hiin Torden og saae hine Lyn, blot fordi jeg læste Historien derom i Bibelen? Atter, vilde det være en rigtig Beviisførelse at sige, at fordi jeg havde læst Beretningen om hvad der tildrog sig paa Pintsefestens Dag, da Aanden blev udøst over Folket, og Petrus talte, eftersom han blev drevet af den Hellig-Aand, at jeg derfor har seet Pintsefestens Dag? At, fordi jeg har læst Beretningen om nogle af den Hellig-Aands Virkninger, jeg derfor har den Hellig-Aand? Eller at jeg hørte dem tale i Tungemaal, fordi jeg har læst Beretningen om Personer, som talte i Tungemaal? Sikkerligen ikke.

Jeg veed, at Hundreder og Tusinder i de forskjellige Religionssamfund ikke ere enige med Hr. Campbell, og ligeledes erklære, at de faae den Hellig-Aand, hvilket de kalde den nye Fødsel, en Forandring i Hjertet, en Aflæggelse af det gamle Menneske, og til samme Tid beviser deres Sjælsvirksomhed, deres Levnet, og alle deres Gjerninger og Ord, at de staae lige saa langt tilbage, som Hr. Campbell, og at de kun have Historien om Lyset.

Dersom I skulde oplyse et Værelse med Gas, og en Kunstner vilde med Penselen efterligne Lysets Virkning, og en Forfatter skrive en Afhandling derom, og senere hen en anden Forfatter skrive en Afhandling, og begge Beretninger blive sammenføiede, som beskrive Lysets Skjønhed og dets Gavn, vilde da Beretningen om Lyset og dettes Gavn, og Styrken af det Lys, som sagdes at have fundet Sted, vilde det, gjentager jeg, oplyse et Værelse? Hvis saa er, kjøb da ikke flere Lys, men læs Beskrivelsen om Lys, og stik den i Eders Lysestager; læs Beskrivelsen om Olie og Væge og stik den i Eders Lampe, og see, hvormeget Lys I vilde faae.

I kunne læse Bibelen og Mormons Bog og Pagtens Bog, og Guds Ord i dets forskjellige skrevne og trykte Former, og efter at I have læst dem alle, have I da derved erholdt Ret til at sige, at I have det samme Lys som Moses, Esaias,

Daniel og andre Guds Mænd i ældre og nyere Tider? Have I da nogen Aarsag til at sige, at I besidde det samme Lys, den samme Glæde, den samme Aand, som de havde, fordi at I besidde det samme strevne Guds Ord, som de besadde? Ja, dersom Hr. Campbells Lære er rigtig. Uden Tvivl anser Hr. Campbells Tilhængere hans Lære for sand, og hans Beviisførelse og Slutning for rigtig.

Nogle i den saakaldte christne Verden paastaae, at Aanden er Ordet, og at Ordet, de bruge, vil frelse Folket.

Antag nu, at et Missions- eller Bibel-Selskab skulde udsende nogle Missionærer til de Sidste-Dages Hellige i disse Dale, efter at de havde hørt, at vi manglede Brød og andre Fødemidler, og antag, at disse Missionærer vilde fortælle os om de forskjellige Slags Fødemidler, som ere nødvendige til Livets Underholdning, og antag saa, at dette velgjørende Selskab vilde trykke en 15 til 20,000 Traktater, for at lære os, hvilken Fordeel det vilde være at leve i New York, London, Paris eller New Orleans, og hvad de leve af i de forskjellige Egne af de beboelige Dele paa Jorden, hvad Godt vilde alt dette gjøre os? Jeg svarer, at det vilde ikke mætte os.

Efter at I have læst i denne Bog (holder op Bibelen) angaaende de Bestikkelser, som Jesus gav visse af sine Disciple, kunne I da staae frem og sige, at I ere Petrus, Jacob, Johannes eller Nogen af de gamle Apostler eller Propheter? eller kunne I sige, at I havde den Hellig-Aand, saaledes som de?

Kunne I sige, naar I have læst Psalmistens Beretning, hvor han siger: „Bjergene hoppede som Vædere, og de smaa Høie som Lam," at I havde seet Guds Herlighed paa denne Maade, fordi Psalmisten beskriver, at han saae det?

Kunne I, naar I have læst, at Paulus kjendte et Menneske, som var bleven henrykt ind i den tredie Himmel, bevidne, at I kjendte det Menneske, som blev henrykt, blot fordi I have læst Beretningen derom?

Naar I læse om Gaverne, som skjenktes og fandtes iblandt Guds Folk, ville I sikkerligen ikke ønske at Andre skulle antage, at den blotte Læsning om dem sætter Eder i Besiddelse af de samme Velsignelser.

Men Mange i Verden antage, at naar de prædike og sætte Bibelen i Omløb, at de virkeligen satte Folket i Besiddelse af den Kraft og det Liv og de Gaver, som de gamle Apostler og Propheter og Hellige nøde.

Brødre og Søstre! Vi forstaae Forskjellen imellem Nydelse og Læsningen om Nydelse, imellem Beretningen om en Fest og Festen selv; ogsaa imellem Historien om Guds Lov og Loven selv.

Da Propheten Joseph optraadte iblandt Folket, sagde han dem ikke, at han vilde sælge dem Guds Ord, men efter at han havde grundlagt Sandheden i deres Sind og de bleve døbte, lagde han Hænderne paa dem, for at de maatte erholde den Hellig-Aands Gave, thi han havde lovet dette; og de fik, ligesom de Hellige fordum, den samme Talsmand og det samme Lys, den samme Aand, den samme Guds Kraft, og det samme evige Livs Principer; just den Gave, som er den største af Guds Gaver, og den gav dem den samme Glæde, og de samme store Velsignelser, og denne Aand lærte dem Guds Villie.

Heri ligger Forskjellen imellem denne Kirke og Verdens Kirkesamfund. Disse glæde sig ved at tænke paa, at deres Forfædre havde saadanne rige Velsignelser, og at de vare saa lykkelige og frydede sig saa meget, fordi de saae Gud, hans Søn Jesus Christus, og Petrus, Jacob og Johannes, og at de havde faaet den Hellig-Aand.

Vi glæde os fordi vi have faaet og vore Propheter have faaet lignende Velsignelser, men ikke fordi vi læse om Andres Nydelser. Vi glæde os over, at vor Gud lever, at Jesus Christus, hans Søn, lever, og at Gaverne og Velsignelserne ere skjenkede os.

Det indrømmes af Alle, at det er naturligt for Forældre at elske deres yngre Børn, ligesaavel som de ældre, og skulde der være nogen Forskjel, maaskee de ville holde meest af de yngre, thi de maae undertiden være noget strængere imod de ældre. Men Verden vender denne Sætning om med Hensyn til den Almægtige, thi de lade Gud elske Adam, Abraham og de Gamle saa meget, at han aabenbarede sig selv for dem, sendte de himmelske Væsener til dem, meddeelte dem Kræfter, Gaver og Velsignelser; men naar de komme ned til nærværende Tid, saa lærer deres formunderlige, lad Dem være lige, Religion dem til at glæde sig over, at deres ældre Brødre og Søstre havde saa herlige Maaltider, og bleve gjorte til Gode med de himmelske Ting, men at deres Fader er saa ubarmhjertig i vore Dage, at han ikke mere giver os saadanne Ting, men at vi maae æde Skallerne.

Ifølge vore religiøse Venners Lærdomme, maae vi fryde os over, at de Gamle nede vor Faders rige Velsignelser, men at han ikke vil give os Andet, end Historien derom.

Saadan en Handlemaade er ikke engang saa følgerigtig som Djævelens; thi han behandler sine første Børn paa en vis Maade, og siden behandler alle de andre noget nær paa samme Maade; han behandler Alle omtrent lige.

Have ikke vi, som have været lydige i vore Dage, den samme Ret til at faae de Velsignelser, som de Lydige af vore ældre Brødre fik? Dersom Djævelen frister og prøver Alle, og om de yngre Børn maae prøves, hvorfor skulle de ikke velsignes ligesom de ældre Børn?

Jeg forstaaer, at der maa prædikes meget for de Sidste-Dages Hellige, og det endog om Gjenstande, som ere meget letfattelige. Jeg vil fortælle Eder, til et Exempel, hvad jeg sagde til een af vore Hjem-Missionærer for nogle Dage siden, og jeg sagde det samme til een af Brødrene fra Grantsville, da jeg talte med ham om Smaakjævlerierne der.

De ønskede der en ny Præsident og en ny Bispop, de ønskede dette og hiint, og ønskede at vide, hvad vor Mening var. Jeg bemærkede, at dersom De ønsker at vide min Mening, saa skal jeg sige den.

Dersom en Engel, sagde jeg, skulde komme til den Landsby, vilde han sige til dens Indvaanere: „Omvender Eder og tvær Eders Legemer; omvender Eder og renser Eders Gaardsrum; omvender Eder og renser Eders Udhuse," hvilket altsammen er min alvorlige Mening, at de behøve meget vel at gjøre.

Efter at de alvorligen have renset sig selv og begyndt at gjøre Ret, og renset deres Boliger og Huse, da antager jeg, at maaskee en Engel eller en Guds Mand vilde sige dem, hvad de videre skulde gjøre.

Jeg antager virkeligen, at den Underviisning, som en Guds Engel vilde give, den allerførste Lectie vilde være at lære de Skikkelige Reenlighed, og siden lære dem at holde sig rene bestandigen. Dette er hvad vor Præsident hyppigen lærer Eder; og dog kunne I finde Boliger i denne Stad, som ville faae Eder til at tænke, at Provo Floden ikke yder mere Vand, end som vilde behøves for at rense dem.

Jeg synes godt om et Hjem, som bestandigt holdes reent, og det maa være saa for at tilfredsstille mig. Jeg noier mig ikke med den blotte Beskrivelse om et Folk, som har været reenligt, som har renset

deres Gaardspladse, Udhuse og Omgivelser, men jeg ønsker, at Folket skal gjøre det.

Vi prædikede om Reenlighed i Fillmore afvigte Vinter; og da jeg nyligen var der, blev jeg tilfreds ved at see, at de have forbedret sig noget.

Men der er endnu altfor megen Ligegyldighed i denne Sag, og somme Folk synes ordentlig at finde Behag i at leve i Smuds og lugte de stinkende og usunde Dunster, istedetfor at anvende saadanne Ting til at berige Eders Marker.

I ere blevne lærte saadanne Lærdomme, og den Herre Gud har givet Eder den Hellig-Aand, som har renset Eders Hjerter, og renser nu alt det, som tilhører Eder.

Tiden vil komme, da I ville blive prøvede i denne Henseende; og Kraftens Dage ville komme, da Guds Kraft vil vorde overflødigere udgydt over dem, som ere beredte for den. Og I, som have Sandheden og ikke leve efter den, og ikke leve efter det Lys og den Kundskab, som er given Eder, I, som ikke rense Eders Legemer, Eders Klæder, Eders Boliger, Eders Gaardsrum, Haver og Marker, kunne forvente, at Guds Vrede bliver optændt imod Eder.

Det er Eders Pligt at være rene og pene, og det er alle Indbyggeres Pligt i hele Territoriet.

I have Historien om Lyset, og I have annammet Kraften og Magten af Jesu Christi Evangelium, og det bør Eder at adlyde Eders Ledere, og den Kundskab, som er i Eder, og maa Herren forunde Eder det i Jesu Navn. Amen.

Uddrag af Ældste Joseph W. Youngs Dagbog.

Hans Reise over Sletterne med Haandkarrer; — hans Møde i Iowa med de emigrerende Hellige; — hans Beskikkelse til den Skandinaviske Mission o. s. v.

(Fortsat fra Pag. 64.)

Fredag den 5te. Begave os paa Veien tidligt, og reiste tolv Mile forend vi fik Frokost. I Virkeligheden havde vi kun meget Lidt at have Frokost af, da de fleste af Selskabet ingen Fødemidler havde, thi de sidste bleve spiste den foregaaende Aften. Imidlertid deelte vi med hverandre, og det gik meget godt. Efter Frokost begav jeg mig forud for Selskabet, ledsaget af een af Brødrene. Min Hensigt var at naae Settlementet ved Beaver Creek den Aften, og sende Levnetsmidler tilbage til mine Brødre. Da det var en tre eller fire Aar siden jeg havde været paa denne Vei, vidste jeg ikke, om jeg kunde finde Stedet i Mørke, eller ikke; imidlertid ankom vi om Eftermiddagen til Loop-Fork ved Plattfloden, og vi prøvede flere Steder paa at sætte over den, men uden Held, da min Ledsager ikke kunde svømme. Jeg vil her bemærke, at denne Flod er over en Fjerdingvei bred, med en rivende Strøm. Bunden er i Almindelighed dannet af Flydesand, og bliver af Strømmen gjennemskaaret i dybe Canaler og Sandrevler, undtagen af og til paa enkelte Steder, hvor Vandet er af lige Dybde, og kun paa saadanne Steder kan man gaae over den uden at svømme. Vi vidste, at den Vei, vi vare paa, fulgte

langs med Strømmen omtrent tyve Miil nedenfor Settlementet, forend den forte over den, og det var Frygt for at gaae den forbi i Mørket, som meest forurolige os. Imidlertid fortsatte vi vor Reise, indtil omtrent Kl. 10 om Aftenen, da var den Broder, som ledsagede mig, bleven saa træt, at han ikke kunde gaae længere, og vi lagde os ned i Græsset. Vi havde ikke faaet Noget at spise siden Frokost, og havde gaaet tredive eller fem og tredive Miile, som gjorde vor Dagsreise til ikke mindre end fire og fyretyve Miile. Min Ledsager var snart i dyb Søvn, men da mine Klæder vare vaade af at vade i Floden, og jeg ikke havde nogen Frakke paa, fros jeg saa jeg ikke kunde sove. Jeg laae dog stille i to Timer, hvilket gav min Ledsager Tid til at hvile sig, jeg vækkede ham da, og vi gik videre. Vi havde ikke gaaet langt, forend vi saae en Ild, omtrent en Miil fra Veien, imellem nogle Træer, som stode nærved Floden. Vi kunde ikke sige, om det var en Indianer-Leir eller et Emigranttogs Leir, men vi besluttede at gaae derhen, hvad det saa var. Da vi nærmede os dertil, bleve vi glade ved at see et stort Emigranttogs Heste og Vogne, og vare snart i Samtale med Vagterne. Vi bleve behandlede meget venligt af disse Mænd, de skaffede os Aftensmad og nogle Uldtæpper til at ligge paa. Af dem bleve vi underrettede om, at „Beaver Settlementet" var netop ligeoverfor paa den anden Side af Floden, men da Natten næsten var forbi, og Badestedet farligt, syntes vi det var bedst at blive der til Daggry.

Løverdag den 6te. Vi stode op saa snart det var lyst nok til at see, og gik over Floden. Her fandt vi Broder William Martindale, med omtrent hundrede Mand, meest Brødre fra St. Louis Green. De vare ifærd med at opdyrke nogle smukke Gaarde, som havde en meget smuk Beliggenhed. Vi saae, at de havde Mormonismens rette Aand, navnlig Enighed og broderlig Kjærlighed. De havde indhegnet alle deres Gaarde i en stor Mark, og spændte deres Oxer sammen og arbeidede for hverandre, og derved vare de istand til at udføre langt mere, end om hver især havde søgt at fremme sin egen personlige Interesse. De havde kun været bosat paa dette Sted omtrent tre Uger, men i den Tid havde de indhegnet omtrent et tusinde Acres Land, og havde pløiet og tilsaaet omtrent sex hundrede Acres. Dette er det eneste Mormon-Settlement paa den vestlige Grændse, og det var mærkværdigt at see Forskjellen imellem det, og de andre Settlementer af lige Natur. De havde gjort mere Arbeide i de tre Uger de havde været der, end Andre havde gjort i sex Maaneder. Den almindelige Skik i den Egn at bære Pistoler og Bowieknive paa sig, saaes aldeles ikke; de havde Tillid til hverandre, og søgte at gjøre hverandre Godt. Saa snart som de kunde faae Oxerne ind fra Prairierne og spændte for, sendte Broder Martindale to Spænd og nogle Mænd for at møde vort Selskab; de toge Brød og anden Proviant med dem, samt Vogne til at kjøre de Halte paa. Da jeg havde spiist og hvilet mig en kort Tid, tog jeg en Spadseretour med Broder Martindale, og besaae Gaardene og Pladsen, hvor Byen skulde anlægges, og de andre Fordele ved dette nye Settlement. Alt hvad jeg saae, behagede mig meget, men Ingenting mere end mine Brødres lykkelige og glade Ansigter, som havde valgt dette Sted til deres fremtidige Hjem, og jeg følte mig paavirket til at velsigne dem med hele min Sjæls Kraft, og at bede Gud at velsigne Jorden for deres Skyld.

Omtrent Kl. 1 ankom vort Selskab; jeg havde ventet at høre Brødrene sige, at de havde manglet Føde, men blev behage-

ligt stuffet ved at høre, at strax efter jeg havde forladt dem Dagen iforveien, kom et prægtigt Elsdyr forbi Leiren, som een af Brødrene skjød. Dette forskaffede dem en god Aftensmad og Frokost, og var endnu en Stadfæstelse paa Guds Godhed imod os, at han sendte os Føde, naar vi vare i Trang for den. Et velsmagende Maaltid blev af Brødrene i Settlementet beredt for Selskabet, og da Alle havde nydt rigeligt deraf, sammenkaldte vi en Forsamling; Flere af vort Selskab talte, opmuntrede deres Brødre og vidnede om Guds store Barmhjertighed imod os. Derefter gav Brødrene os et rigeligt Forraad af Levnetsmidler, som kunde række lige til vi kom til Florence. Kl. 6 rakte vi Haanden til Afsked til disse kjærlige og velvillige Brødre, og rullede videre omtrent fire Mile, og sloge saa Leir for Natten.

Søndag den 7de. Reiste to og tyve Mile, og sloge Leir for Natten ved Platt Floden. Alt vel i Leiren.

Mandag den 8de. Reiste tredive Mile; Veien var god og Veiret varmt. Vi kom forbi mange smaa Settlementer paa Veien, men ingen af dem syntes at at udvise den samme Grad af Driftighed, som var synlig hos vore Brødre i Genoa eller Beaver Settlementerne.

Tirsdag den 9de. Reiste to og tredive Mile; gik over „Elk-horn" Floden ved Middagstid, og sloge Leir for Natten ved „The Big Pappea." Alt vel i Leiren, og Glæde over snart at være ved Missourifloden, hvor vi kunde lade vore Haandkarrer blive, og reise paa en bequemmere Maade.

Onsdag den 10de. Vi begave os tidligt paa Veien denne Morgen, og omtrent Kl. 10 rullede vi ind i Florence. Vi fandt Ældste Cunnigham som Præsident paa dette Sted, og flere andre Brødre her, udrustende dem for Dalen. De bøde os velkommen ved deres Bord, og vare meget gode imod os paa flere Maader. Vi holdt en Forsamling om Aftenen, og opsendte Taksigelser til vor himmelske Fader for hans beskyttende Omsorg og store Mistundhed, som havde været udstrakt over os paa hele vor Reise. Da mange af mine Brødre vare yngre end jeg, og mindre erfarne i Verden, og vi nu vilde blive mere eller mindre adskilte, tog jeg mig den Frihed at give dem nogle Raad, hvilke de modtoge meget taknemmeligt. Vort Selskab blev nu opløst, og enhver gik sin egen Vei til deres forskjellige Arbeidsmarker.

Torsdag den 11te. Kl. 2 om Eftermiddagen gav min Fætter Brigham H. Young og jeg vore Brødre og gamle Kammerater Haanden til Afsked og toge med Posten til „Bluff City," hvor vi ankom omtrent Kl. 6 om Aftenen. Vi toge ind i et Hotel om Natten.

Fredag den 12te. Tog med Posten Kl. 3 om Morgenen til „Iowa City," og reiste omtrent tyve Mile for Frokost, men paa det Sted, hvor vi standsede, havde et Selskab emigrerende Hellige slaaet Leir. De vare fra England, reiste med Haandkarrer og besandt dem udmærker godt. Vi tilbragte nogle Øieblikke hos dem, og fortalte dem Nyheder fra Dalen. Ældste Evans havde Anførselen over dette Selskab. Vi fortsatte vor Reise og reiste hele det Øvrige af Dagen og Natten med, og standsede kun af og til saa længe, medens vi fik Noget at spise.

Løverdag den 13de. Omtrent ved Middagstid mødte vi et Selskab Hellige under Ældste Martin Hesses Anførsel. De reiste med Oxespænd, vare godt udstyrede og droge godt fremad. De vare fra England, Wales og Tydskland, og vare paa den Tid i Leir. Da vi kun vare fire Mile fra „Fort-des-moins-City," hvor Postvognen skulde opholde sig til næste Dag, besluttede vi at blive der, og tilbringe

nogen Tid sammen med de Hellige, som dette Selskab bestod af, og saa spadsere ind til Byen. Broder Martin kaldte Leiren sammen, og jeg havde den Fornøielse at tale til dem en kort Tid. De syntes at være meget glade ved at see os, og høre, hvad vi havde at sige dem, og vi forlode dem tilfredse og med vor Velsignelse. Vi gik tilfods til Byen, hvor Værten fortalte os, at der boede en Familie af Hellige tæt ved, og vi begave os strax til deres Bopæl, idet vi følte, at vor Mission var lige saa vel til at opbygge og styrke de Hellige, som at prædike for Verden. De glædede dem ved at see os, thi de havde, som de sagde os, ikke seet en Ældste siden de kom til dette Sted. De vare fra England og havde forladt Haandkarre-Compagniet det foregaaende Aar, paa Grund af Sygdom. Vi tilbragte omtrent to Timer hos dem, talte med dem, raadede dem, hvad de skulde gjøre for at kunne fortsætte deres Reise til Dalen, og bad med dem. Vort Besøg syntes at styrke dem og give dem megen Glæde.

Søndag den 14de. Reiste Kl. 4 den Morgen. En Doctor ved Navn Richardson kjørte nogle Mile sammen med os; han havde meget at sige om Mormonerne, og tilsidst sluttede han sine Bemærkninger med, at om nogle faa Aar vilde Samfundet splittes ad og sprædes ud igjen i Verden. Jeg fortalte ham i Israels Guds Navn, at dette aldrig vilde skee, men at de vilde vedblive at forøges i Styrke, indtil Jesus Christus skulde komme for at regjere med sit Folk, og indtil denne Verdens Riger skulde gives til dem og de skulde eie dem i al Evighed. Han ansaae mig for en skikkels bedragen Tosse, og jeg vidste, at h a n var det. Saaledes stiltes vi ad, efter at jeg havde givet ham et Vidnesbyrd, som han aldrig kan ryste af sig, og som vil fordomme ham paa Guds den store Domsdag, med mindre han omvender sig.

Omtrent ved Middagstid mødte vi et stort Selskab emigrerende Hellige under Ældste Jacob Hoffines Anførsel. De Fleste af dem vare fra New York, og forsynede med udmærkede Kjøretøier og Trækdyr, og reiste hurtigt. Vi bleve hos dem nogle Øieblikke, kun længe nok til at fortælle dem, hvad Nyt vi vidste, og blive underrettet om Tilstanden i deres Leir. Reiste igjen hele Natten.

Mandag den 15de. Omtrent Kl. 10 mødte vi det sidste Haandkarre Compagni, som talte fem hundrede Personer; det bestod af danske Hellige, under Ældste James Parkers Anførsel. De vare ved god Helbred, undtagen een eller to Personer, som endnu ikke vare fuldkommen helbredede efter Sygdom, de havde faaet ombord paa Skibet. Der var en god Aand iblandt dem, og de ønskede meget, at vi skulde prædike for dem, men da Postvognen kun kunde vente nogle faa Minutter paa os, kunde vi ikke opfylde deres Ønske. Vi talte imidlertid saa meget med dem, som var muligt i den korte Tid.

Nogle Mile længere frem mødte vi det danske Oxespænds Vogntog under Ældste W. Cowleys Anførsel. De vare udstyrede med saa gode Kjøretøier, som jeg nogensinde saae, og kom meget godt fremad. Kl. 4 ankom vi til Mormonernes Leirplads nærved Iowa Stad.

De Hellige kunne selv dømme om min Glæde, naar jeg fortæller dem, at jeg her mødte min Broder, som jeg ikke havde seet i over tre Aar. Han havde været i England paa Mission, og var nu paa Veien hjem. Han var bleven udnævnt til Agent for dette Aars Emigration i Forening med James A. Little, og jeg kan bevidne, at de havde gjort Alt, hvad der stod i deres Magt, for at gjøre

de Helliges Reise saa bequem som mulig. Han havde afsluttet sine Forretninger paa dette Sted, havde faaet alle Compagnierne afsted, undtagen hans eget, som bestod af tolv Vogne, belæsset med extra Bagage, som tilhørte Haandkarre-Compagnierne, og var næsten færdig til at afgaae; hans Selskab sluttede dette Aars Emigration.

Torsdag den 18de. Da vi havde seet min Broders Selskab afreise, og budet ham og de saa Brødre, som vare med ham, et hjærligt Farvel, vendte vi igien vore Ansigter imod Europa. Vi toge med Jernbanen fra Iowa Stad til Muscatine, en By ved Mississippifloden, hvortil vi ankom Kl. 6 om Aftenen, og gik ombord paa et Dampskib, som afgik samme Aften til St. Louis.

Fredag den 19de. Jeg saae mange Ting, som mindede mig om forsvundne Dage. Ved Nauvoo, den Stad, hvor Guds Hellige engang boede, og hvor Martyr-Propheten blev nedlagt i sin Grav, saae Alt øde ud. Det smukke Tempel, opbygget ved de trofaste Helliges Sved og Anstrængelse, er en Ruin, Gaderne ere bevoxede med Græs, og de faa tilbageblevne Huse ere øde og ubeboede.

Nauvoo! skjønne Nauvoo! skal der ikke komme en Regnskabsdag med dine Fjender? Jo, sandelig!

Søndag den 21de. Ankom til St. Louis omtrent Kl. 9 denne Morgen, og fandt mange af de Brødre der, som kom over Sletterne med mig; de havde taget med Dampskibet fra Florence og vare komne ned ad Missourifloden. Jeg traf ligeledes Ældste H. S. Eldredge bestjæftiget med Udøvelsen af sine Embedspligter, og tilbragte nogle Dage meget behageligt med mine Venner paa dette Sted.

Onsdag den 24de. Omtrent Kl. tre om Eftermiddagen toge vi med Jernbanen til New York, hvortil vi ankom om Aftenen den 26de. Afseilede fra denne Stad den 8de Juli i Selskab med nitten Brødre, og ankom til Liverpool den 4de August. Her traf vi Ældsterne O. Pratt, J. A. Kay og andre Brødre fra Utah.

Vi glædede os ved at træffe sammen med disse Brødre, og ved at føle, at vi vare paa en Maade ved vore Arbeidsmarker.

Den femte kaldte Ældste O. Pratt Brødrene sammen til Raad, og beskikkede dem til deres forskjellige Arbeidsmarker. Ældste John J. Green og jeg bleve beskikkede til at arbeide i den Skandinaviske Mission. Vi reiste strax til London og erholdt Pas til dette Sted, hvortil vi ankom den 16de August.

Vi fandt Ældste Haight bestjæftiget med Udøvelsen af sine Pligter, som Præsident for denne Mission. Jeg behøver ikke at sige, at han med Liv og Sjæl omfatter sit Kald, og at hans Glæde bestaaer i at velsigne og styrke de Hellige, og at sprede Evangeliet over disse Lande, thi der er Tusinder, der have hørt hans Røst i Skandinavien, og som kunne vidne om dette.

Og nu, kjære Hellige, da denne lille Beskrivelse er tilende, lad mig anmode Eder om at give mig en Plads i Eders Bønner, at jeg maa blive i Stand til at gjøre Eder Godt i den Tid jeg skal opholde mig her, at jeg maa styrke dem, som ere svage, trøste dem, som sørge, revse dem, som ere hengivne til Synd, lære, formane og udpege den Vei, som fører til Liv og Salighed, at mit Komme ikke maa være forgjæves.

Kjøbenhavn den 1ste October 1857.

Joseph W. Young.

Skandinaviens Stjerne.

Den 1ste December.

Vi indrykke Nedenstaaende fra the Millennial Star Nr. 43.

En prophetisk Advarsel til Judvaanerne i Storbritanien.

(Af Orson Pratt, een af de tolv Apostler.)

Som vi snart forvente at forlade Storbritanien og vende tilbage til vort Hjem i Bjergene i Utah Territorium, føle vi det som en Pligt at efterlade hos disse Landes Indvaanere en høitidelig Advarsel, angaaende de Ting, som snart vil vederfares dem, og paapege den eneste Maade, hvorpaa de kunne undgaae samme.

Idet vi ere kaldte og sendte af Gud, sige vi i Ydmyghed og Ærbødighed til Hendes Majestæt Dronningen, og til alle Lorder, Adelige, Styrere, Magthavere og Indvaanere i Storbritaniens forenede Riger, at Gud den Almægtige i dette det nittende Aarhundrede har opreist sit Sidste-Dages Rige paa Jorden, som forudsagt er af hans Propheter og Apostler fordum. Engle ere blevne sendte fra Himmelen, ved hvilke Magt og Myndighed er bleven overdraget til Mange, ikke alene til at opreise og organisere Riget, men ogsaa til at tjenstgiøre i alle Ting henhørende til samme. Disse inspirerede Sendebud ere blevne udsendte, efter Guds Befaling, næsten til alle Nationer under Himmelen, og have baaret Vidneshyrd i al Ydmyghed og Sagtmodighed, men dog med stor Frimodighed, at Herrens store og forfærdelige Dag er forhaanden, og at det forberedende Rige er grundlagt i de høie Bjergegne paa den store vestlige Halvkugle.

Verdens Riger ere vordne gamle, og, paa Grund af Ugudelighed, ere de bestemte til hurtigen at sønderbrydes; men Guds Rige vil bestaae evindeligen. Det er bestemt til at tiltage i Styrke, Magt og Herredomme, og til at regjere over hele Jorden. De Nationer og Riger, som ikke ville forene sig med Guds Rige og blive eet med det, holdende dets Love og Institutioner i Agt og Ære, skulle aldeles gaae til Grunde, og der skal ikke findes Sted for dem.

Med disse Ting for Die opfordre vi ydmygeligen, som den Høiestes Tjenere, Folket i disse Lande til at omvende sig; og i Herrens Navn formane vi Eder til at afskaffe de Onder og Vederstyggeligheder, som findes iblandt Eder, og søge Herren og hans Rige, og I skulle faae Forladelse, og Eders Overtrædelser skulle blive udslettede, og I skulle blive en stor og mægtig Green af det altomfattende Theocratie, som skal opfylde hele Jorden, og derefter blive regjeret af dets Love.

Men dersom I, som en Nation, ikke ville omvende Eder og forene Eder med Guds Rige, saa ere de Dage nær forhaanden, da de Retfærdige skulle udsamles fra Eder; og vee Eder, naar den Dag kommer! thi det skal blive en Hævnens Dag over den brittiske Nation; Eders Armeer skulle omkomme; Eders Sømagt skal ophøre; Eders Stæder skulle blive hærjede, brændte og ødelagte; og Eders Befæstninger nedbrudte; de Fattige skulle reise sig imod de Rige; og deres Forraadshuse og prægtige Boliger, og Kjøbmandsgods, og Guld og Sølv og rige Skatte skulle blive plyndrede; da skulle Lorderne, og de Adelige, og Alle i de høie Stillinger blive bragte lavt ned, og skulle sidde i Støvet og hyle for den Elendighed, som skal være over dem; og de, som drive

Handel og Skibsfart, skulle jamre sig og sørge, thi deres Trafik skal ophøre. Og paa denne Maade skal Herren den Almægtige hjemsøge Eder, paa Grund af Eders store Ondskab, idet de forkaste hans Tjenere og hans Rige; og dersom I vedblive at forhærde Eders Hierter, skal Eders Levning, som er tilovers, blive fortæret ligesom tør Halmstub, der antændes, og alt Landet skal renses ved Herrens Ild, paa det dets Urenlighed ikke mere skal komme op for ham.

Eders Armeer i Indien ere allerede blevne slagne med en svar Straffedom, fordi de udkastede Herrens Tjenere, som bleve sendte til at advare dem og at prophetere for dem; de bleve forkastede af Eders Missionærer og Eders Embedsmænd; og som de vare uden Pung og Taske, de „havde Intet, hvortil de kunde holde deres Hoveder." Men de vare trofaste i at aflægge det advarende Budskab, indtil Herren udkaldte dem derfra, for at han kunde udføre hurtig Dom, og vise alle Nationer, at man ikke ustraffet kan forkaste hans Tjenere. Maatte Storbritanien tage Advarsel deraf, og ikke følge Europæernes onde Exempel i Indien. Eders Faste og Bønner ville være en hoitidelig Gudsbespottelse, dersom I ikke modtage det Budskab, han har sendt. Om I end bestemme Faste- og Bodsdage for Herren, vil han dog ikke høre eller besvare Eders Bønner, saa længe som I forstøde hans Rige, og behandle hans Tjenere med Haan. Han vil spotte over Eders Ulykker, og mangfoldiggjøre dem over Eder, indtil I henvcires ligesom Avnerne af Bjergenes Hvirvelvind.

Afskedsord af Ezra T. Benson, een af de tolv Apostler.

Til de Hellige i Udspredelsen i den Europæiske Mission, med Hilsen.

Kjære Brødre og Søstre!

I de forunderlige Omløb af Guds Forsyns Styrelse, ved hvilken alle Ting rores efter hans Behag og Hensigter, er mit Arbeide i disse Lande bleven tilendebragt. Vor Kirkes Historie, Tidernes Tegn, og vor egen personlige Erfaring peger bestemt til een stor Kjendsgjerning: at Gud er ifærd med at udføre sit Værk hastigen i Retfærdighed, og fremruller sine forunderlige Planer med voxende Hurtighed. Han er opstaaet i Kraft, og har ifort sig sin Styrke som i gamle Dage. Nationerne bringes til at opfylde Jehovas Hensigter. Uvitterligen bevise de Propheternes Ord at være sande, og paaskynde Verdens Stjæbne med stærke Skridt. Vore Fædres Gud erindrer sine Pagter med sit Folk Israel. Herrens Aand virker paa deres Hjerter, hans Kraft opliver deres Sjæle. De sætte sin Lid til ham med stor Tro, og den stille, sagte Stemme tilhvisker dem, at Jacob skal ikke blegne, ei heller Zions Børn blive beskæmmede. De Dødes Hensigter, saavel som de Retfærdiges Gjerninger sigte alle til eet Maal: Grundfæstelsen af det Sidste-Dages Rige, og Udviklingen af dets Herlighed.

Jeg er i Færd med, elskelige Hellige, at vende tilbage til mit Hjem i Bjergene. Men jeg følte mig paavirket af Aanden til, inden jeg forlod disse Lande, at henvende nogle Ord til Eder som Trøst og Raad, ligesaavel som at takke Eder for den megen Godhed I have bevist mig som den Herres Jesu Tjener. Disse Velgærningshandlinger ere indgravede i mit Hjerte; Erindringen om dem vil være mig sødere end Honning, og vil stedse ihukommes af mig som kostelige Tilkjendegivelser af de europæiske Helliges Kjærlighed og Trofasthed for Guds Sag og hans Tjenere. I skulle ikke vorde forglemte af mig; og vor Fader i Himmelen vil ogsaa have Eders Gjerninger i

Erindring. Jeg velsigner Eder i Herrens Navn; og I skulle vorde velsignede, dersom I vedblive at gjøre vel.

Værer ikke nedslaaede, kjære Brødre og Søstre! lader heller ikke Eders Tro vakle. Om Skyerne samle sig for et Øieblik, værer forsikkrede om, at Forsynet bag den rynkede Pande skjuler for Eder et „smilende Aasyn." Der er ingen Sky for Eders Fremtid saa tyk, uden den jo snart vil drage bort, og Solen vil fremstraale klarere for Eder.

Om Emigrationen end for nærværende Tid er standset, saa tænker dog ikke, at Eders Udfrielse er langt borte, eller at Gud har forglemt Indsamlingen af sine Hellige. Om en kort Tid vil han maaskee aabne Døren igjen, og føre sit Folk til Zion med en udrakt Arm og med saadan Kraft, som han hidindtil ikke har lagt for Dagen for deres Skyld. Maaskee neppe et Afbræk vil blive gjort i den store Kjæde i Indsamlingen. I ethvert Tilfælde vider, at Alt er vel! Frygter ikke; men værer ved godt Mod og aarvaagne, o Israel, og skuer Frelsen fra Eders Gud!

Sammenholder noie Organisationen i enhver Green af Kirken; værer Alle flittige, og henfalder ikke til Sovnighed; gaaer frem som hidindtil og afbryder ikke Eders Bestræbelser. Tiltager, og aftager ikke. Forøger Eders Gjerninger og Eders Tro; samler friske Kræfter og Forsætter; forener Eder noiere sammen, og anvender en dobbelt Deel af Viisdom og Klogskab. Naar Herren igjen aabner Veien for Eders Befrielse, **værer da beredte, Brødre!** I Eders Omgang med Verden gjengjelder ikke Ondt med Ondt, men søger at vinde ved Kjærlighed og Venlighed, og undgaaer at saare Nogens Følelser. Værer ikke de Angribende, men de Forsvarende. Dersom I forfølges, lader det være for Retfærdigheds Skyld, og ikke for uviis Opførsel paa Eders Side.

Intet Vaaben, dannet imod Zion, skal lykkes, og ingen Plan, lagt imod Guds Folk, skal faae Fremgang. Jeg føler til at velsigne alt Israel. Alle, som velsigne dem, skulle vorde velsignede; og de, som prophetere Godt om Guds Folk, skulle faae det Gode mangfoldiggjort for sig, og Aanden af deres Ord skal ikke feile. Men den, som forudsiger Ondt imod Israel, skal være iblandt de falske Propheter; og de, som opstaae imod Guds Værk, skulle henvisne, og deres Indflydelse forgaae. De, som stride imod Zion og trænge den, deres Mangfoldighed „skal være som en Drøm i et Nattesyn. Det skal være, som naar den Hungrige drømmer, og see, han æder, men naar han opvaagner, da er hans Sjæl tom, og ligesom naar den Tørstige drømmer, og see, han drikker, og han opvaagner, og see, han er træt, og hans Sjæl er tørstig." Es. 29, 7. 8. I den Herre Jesu Christi Navn forbander jeg, i Kraft af det hellige Præstedomme, enhver Anti-Mormon Forening, dens Foretagender, Medlemmer og Ledere; og lad al Israel sige: Amen!

Førend jeg forlader dette Land, føler jeg endnu engang til at give mit Vidnesbyrd gjennem „Stjernen" baade for de Hellige og for Alle, som monne læse samme: Jeg **veed**, at Gud har igjen grundlagt sit Rige paa Jorden, og at det aldrig skal overvindes, men at det tilsidst skal udstrække sit Herredomme over hele Jorden, og Jesus skal regjere som dets Konge evindeligen. Jeg **veed**, at Joseph Smith blev kaldet af Gud til at grundlægge Riget, og at han fuldkommede den Gjerning, som var ham overdraget, nemlig: **Begyndelsen af alle Tings Gjenoprettelse**; og at han overdrog til Kirken Nøglerne og Magten at fortsætte hvad

han havde begyndt. Han var een af de største Propheter, og døde som en hellig Jesu Martyr, idet han beseglede sit Vidnesbyrd med sit Blod. Jeg veed, at Brigham Young er hans Efterfølger, og at han er en Guds Mand, og en Seer og en Aabenbarer for Christi Kirke. Jeg veed, at Kirkens Authoriteter have til Formaal Guds Ære og Menneskenes Frelse; og endeligen veed jeg, at Ingen, uden at annamme dette Værk, kan blive frelst i det celestiale Rige og undgaae at blive fordømt af Herren, som er Alles Dommer. Paa Dommens Dag skal dette Vidnesbyrd erindres til deres Bestæmmelse, som forkaste det. Jeg vil nu slutte denne min Skrivelse med den kjærlige Anmodning, at I erindre mig i Eders Tro og i Eders Bønner, og jeg nedkalder Himmelens rigeste Velsignelse over Eder.

Jeg er Eders Tjener og Broder i Christo

Ezra T. Benson.

Nyheder fra den svenske Rigsdag. Det kongelige Forslag om en Slags Religionsfrihed er bleven forkastet af tre Stænder: Adelen, Præsterne og Bønderne, og blot antagen af een Stand: Borgerne; altsaa endnu ingen Religionsfrihed for Sverrig. Hvor længe skal det svenske Folk negtes denne naturlige og hellige Ret, som endog efter deres Grundlovs Bydende burde tilstaaes dem? Og hvorlænge vil en Tvangskirke kunne opretholdes? Den vil tilsidst falde, og i sit Fald knuse sine blinde og intolerante Tilhængere.

Joseph Smiths Levnetsløb.

Januar 1837. (Fortsat fra Pag. 57.)

10) Bestyrerne skal give 30 Dages Varsel i en offentlig Avis, trykt i dette County, forend en Betalingstermin indtræffer. Alle Indskydere, som boe udenfor Staten, skulle opfordres til at betale det halve Beløb af deres Indskud ved Indskrivningstiden, og Resten, eller saa stor Deel deraf, som bestemmes til hvilkensomhelst Tid af Bestyrerne, efter 30 Dages Varsel.

11) Kassereren skal bemyndiges til at sammenkalde Bestyrerne til et specielt Møde, naarsomhelst han anseer det for nødvendigt, udenfor de aarlige og halvaarlige Møder.

12) To Trediedele af Bestyrerne skulle danne et Qvorum for at handle ved de halvaarlige Møder, og hvilketsomhelst Antal af de Syv, Bestyrernes Committee, tilligemed Kassereren og Sekretæren, eller een af dem, kan danne et Qvorum til at forhandle Anliggenderne i de ugentlige Møder, og i det Tilfælde, at Ingen af de Syv er tilstede ved de ugentlige Møder, maa Kassereren og Sekretæren varetage Forretningerne.

13) Bestyrerne bemyndiges til at udstede saadanne Lov-Tillæg, som de anse nødvendige fra Tid til Tid, forudsat at de ikke komme i Modsigelse med disse Overeenskomststartikler.

14) Alle Anviisninger, som udstedes af nævnte Selskab, skulle være undertegnede af sammes Kasserer og Sekretær, og

vi, de førstilte Medlemmer af nævnte Firma, holde os herved forpligtede til at indløse alle saadanne Forskrivninger.

15) Forskrivningerne, som udstedes til nævnte Selskabs Gavn, skulle tilstilles Kasseren i følgende Form: „Halvfemsindstyve Dage fra Dato love vi, samtligen og hver for os, at betale A. B. eller Order — Dollars og — Cents; Valuta annammet." En Antegnelse skal gjøres i Bøgerne om Tiden, Beløbet, og af hvem de ere udstedte, og naar de forfalde, og opbevares blandt nævnte Selskabs Dokumenter og Papirer.

16) Enhver Artikel i denne Overeenskomst kan blive forandret til hvilkensomhelst Tid, ophævet, forøget ved Tillæg eller udslettet ved en Stemmeflerhed af to Trediedele af Medlemmerne, undtagen den 14de Artikel, som skal forblive uforandret, saa længe nævnte Compagni existerer. Vi forpligte os indbyrdes til den usvigelige og troe Opfyldelse af ovenstaaende Pagt og Overeenskomst under en Mulkt af et hundrede tusinde Dollars. Til Vidne herpaa have vi sat vore egenhændige Navne og Segl; Dag og Dato er given ovenfor.

I Forbindelse med ovenstaaende Overeenskomsts Artikler for „Kirtlands Sikkerheds Selskab," publiserede jeg i Januarnummeret af the Messenger and Advocate følgende Bemærkninger til Alle, som beredte sig og bestikkede deres forstandige Mænd i den Hensigt at opbygge Zion og dens Stæder:

„Det er Viisdom og overeensstemmende med den Hellig-Aands Villie, at I skulle komme til Kirtland og modtage Raad og Veiledning angaaende de Principer, som ere nødvendige til at fremme Herrens store Værk, og at løsætte Rigets Børn ifølge Guds Aabenbaringer, som vi have iblandt os; og endvidere indbyde vi Brødrene udenom til at besøge os og tage Aktier i vort „Sikkerheds Selskab;" og vi ville ogsaa paaminde dem om Esaiæ Ytringer i det 60de Cap. og i Særdeleshed det 9de og 17de Vers, hvilke lyde som følger: „Thi Øer skulle bie efter mig og Tharsis Skibe, i Begyndelsen, at føre dine Børn hid langt fra; ja, deres Sølv og deres Guld med dem; til Herrens din Guds Navn, og til Israels Hellige, thi han haver prydet Dig. Jeg vil fremføre Guld i Stedet for Kobberet, og fremføre Sølv i Stedet for Jernet, og Kobber for Træerne, og Jern i Stedet for Stenene; og jeg vil gjøre dine Embedsmænd til Fredsmænd, og Lovenes Udøvere skulle være retfærdige." See ogsaa det 6te Capitel: „For Zions Skyld vil jeg ikke tie, og for Jerusalems Skyld vil jeg ikke være stille, indtil dens Retfærdighed udgaaer som et Skin og dens Salighed brænder som et Blus."

J. Smith, jun.

I Løbet af Vinteren var Herrens Huus i Kirtland fyldt til Overflødighed med opmærksomme Tilhørere, for det Meste Communikanter; og om Aftenerne mødte Sangerne under Bestyrelse af Ældsterne Lyman Carter og Jonathan Crosby, junior, som gave Undervisning i Begyndelsesgrundene af Vocalmusik.

Mandagsaftenerne møde Overpræsterne i det vestlige Værelse i det øverste Stokværk, hvor de forhandle de Anliggender, som vedkomme deres Qvorum; Tirsdagsaftenerne afbenytte de Halvfjerdsindstyve det samme Værelse; og Onsdagsaftenerne de Ældstes Qvorum. Om Torsdagseftermiddagene holdes en Bønforsamling i den lavere Deel af Huset, med fri Adgang for Alle, dog almindeligen bestyret af Patriarken Joseph Smith, senior. De Tolv, Høi-Raadet og andre Qvorumer møde almindeligen hver Uge for at varetage deres Forretninger, og om Ugedagene undervises der i „Kirtlands Høiskole" i det øverste Stokværk af Hr. H. M.

Hawes, Professor i Græsk og Latin. Skolen tæller imellem 135 til 140 Studerende, deelte i tre Afdelinger; den klassiske, hvor der undervises alene i de døde Sprog; den engelske, hvor der undervises i Mathematik, Arithmetik, Geographie, engelsk Grammatik, Skrivning og Læsning; og Afdelingen for Ungdommen; de sidste to havde hver en Hjælpelærer. Skolen begyndte i November, og paa den første Onsdag i Januar afholdtes en offentlig Examen i forskjellige Afdelinger i Overvær af Skolens Bestyrere, Forældre og Formyndere, og Elevernes Fremskridt i Studierne fandtes at være af den høieste Slags.

Paa Grund af den Mængde Breve, som indløbe til mig fra næsten alle Kanter, blev jeg nødt til at negte at modtage dem, hvis Porto ikke var betalt, og bekjendtgjorte dette i „the Messenger."

Brødrene i Missouri vare ivrigt beskjæftigede med at samle sig til Caldwell County, optagende de Forenede Staters Land, byggende Huse og beredende sig til at tilsaae deres Marker om Foraaret.

Den 1ste Februar 1837 blev Firmaet O. Cowdery & Co. opløst efter indbyrdes Overeenskomst, og det Hele overdraget til Joseph Smith, junior, og Sidney Rigdon; og Warren O. Cowdery forrettede som deres Fuldmægtig i Trykkeriet og Bogbinderiet, og som Udgiver af „the Messenger and Advocate."

(Fortsættes.)

Læg Mærke til:

Ældste Anders Larsen af Kjøbenhavns Conference er udelukt fra Jesu Christi Kirke af Sidste-Dages Hellige.

Indbetalte Bogpenge.

	Rd.	Mk.	Sk.
S. Gudmundsen, Norge	64	„	„
J. C. A. Weiby, Vensyssel	71	„	6
Summa	135	„	6

Indhold.

	Side.		Side.
Tale af Præsident J. M. Grant . .	65.	Redaktionens Bemærkninger	75.
Uddrag af Joseph W. Youngs Dagbog (sluttet)	70.	Joseph Smiths Levnetslob (fortsat) .	78.

„Skandinaviens Stjerne" udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned og faaes paa Contoiret i Lorentzensgade Nr. 504 D. 5, Stuen tilvenstre og paa alle kongelige Posteontoirer.

Udgivet og forlagt af H. C. Haight.
Trykt hos F. E. Bording.

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste Dages Hellige

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

7. Aarg. Nr. 6. *Den 15. December 1857.* Priis: 6 Sk. pr. Exp.

Menneſket er Guds Afkom.

(Fra „the Millennial Star")

„Vi ere Guds Slægt." Ap. Gj. 17, 29.

Menneſkets Forhold til ſin Gud er en Gjenſtand, ſom er værdig vor Betragtning. Retteligen at forſtaae og vurdere dette Forhold vil ſætte Menneſket i Stand til at danne ſig en rigtigere Opfattelſe af Guds ſande Væſen og Retfærdigheden af hans Fordringer. Derſom Apoſtelens Erklæring er ſand, at vi ere Guds Slægt — Børn af „een Gud og **Alles Fader**, ſom er over Alle," (Epheſ. 4, 6.) ſaa kan hans Ret til at regjere og raade over os ikke vel drages i Tvivl.

At være en Søn eller Datter af een af de mægtigſte Monarker paa Jorden, pleier at anſees for en ſtor Ære, og at deeltage i alle den kongelige Families Fordele og Udmærkelſer, pleier i Sandhed at anſees for en misundelſesværdig Stilling. Om ſaa er, hvor uendeligt ſtørre maa det ikke anſees, at vi ere ægtefødte Medlemmer af den **Eviges** kongelige Familie, med Jeſus Chriſtus ſom vor ældre Broder.

At Menneſket har været til ſom et aandeligt organiſeret Væſen, inden det kom i den nærværende timelige Tilværelſe, er bleven omtviſtet, endſkjøndt det ikke fornuftigviis kan betvivles. (See Eph. 1, 3—11. Rom. 8, 29. Præd. 12, 7. Job. 38, 4—7.) Apoſtelen gjør en tydelig Adſkillelſe imellem vor aandelige og jordiſke Herkomſt, idet han gjør den meget beſtemte Slutning, at Lydighed til vor himmelſke Fader er langt nødvendigere, end Lydighed til vore jordiſke Forældre. Han ſiger: „Have vi tilmed havt vore kjødelige Fædre til Optugtere, og bevaret Frygt for dem, ſkulde vi da ikke meget mere være **Aandernes Fader** underdanige, og leve?" Ebr. 12, 9. Det gives os her tilkjende, at Lydighed til en jordiſk Fader er en Sag af mindre Vigtighed, end Lydighed til vore Aanders Fader, ſaa at, om vi ikke kunne adlyde begge, ſkulle vi hellere være Aandernes Fader underdanige. Ved at være det, lover han os, at vi ſkulle leve — at vore Aander ſkulle leve, hvilket fuldelig indbefatter (talt om, ſom det er, i Modſætning til Kjødet,) at vore Aander ſkulle have evigt Liv. Apoſtelens Slutning angaaende denne Sag er ikke alene følgerigtig i ſig ſelv, men den er fuldkommen overeensſtemmende med,

hvad Jeſus lærte, da han ſagde: „Hvo, ſom elſker Fader eller Moder mere end mig, er mig ikke værd.“ Matth. 10, 37.

Atter, Pauli Erklæring: at „vi ere Guds Slægt,“ kunde ikke have Henſyn til vort Kjød, men til vor Aand — at vort aandelige Væſen er avlet af *Ham*. Der ſiges ogſaa, at aandelige Ting ere i Lignelſe af timelige Ting, og de jordiſke i Afbildning af de himmelſke. Menneſket blev i ſin jordiſke Form og Skabning ſkabt i Guds Billede, efter hans Lignelſe, (1 Moſeb. 1, 26. 27.) den ſtore Fader, ſom havde avlet alt Kjøds *Aander*, men ſom, med Henſyn til Kjødet, har ſagt, at Jeſus var hans *Eenbaarne*.

Den Kjendsgjerning, at naar Aanden forlader Legemet, vender den *tilbage* til Gud, ſom gav den, og aflægger der Regnſkab for alle Gjerninger, gjorte i Legemet, er tilſtrækkelig til at bevise, at Aanden er en Perſonlighed i ſig ſelv, at den er et organiſeret Fornuftvæſen, ſom er i Stand til at tænke, domme og ſlutte, og aflægge Regnſkab for alt det, den har ladet Legemet gjøre, medens den beboede ſamme; og dette aandelige Væſen, ſom er fornuftigt og anſvarligt, er det ſamme, ſom Gud gav hvert Menneſke, da det blev ſkabt og kom ind i denne Verden. Derfor er det, at de Aander, ſom ſtrede i Himmelen tilligemed Michael (Adam) og ſeirede over Dragen (Lucifer) og hans Engle (Aab. 12, 7—9.), tillodes at komme ind i Verden og paatage ſig Tabernakler eller dødelige Legemer, ſom, formedelſt deres Lydighed og Troſaſthed kunne blive helligede og modtagelige for Udødelighed i den herlige Opſtandelſe. Og da Aanden og Legemet, kun naar de ere forenede, kunne nyde en Fylde af Salighed, ſaa maae de Aander, ſom i denne Prøveſtand ikke holde Legemet underdanige under de Love, hvorved de kunne helliges, forfeile at modtage en celeſtial Herlighed; heller ikke kunne de vorde Arvinger til alle Ting. Derſom de ikke kunne arve en celeſtial Herlighed, kunne de ikke blive Guds Sønner i den Betydning, ſom omfatter baade Legeme og Aand. Uagtet Aanden, i den oprindelige, organiſerede Tilſtand, er et ægte Barn eller Afkom af Aandernes Fader, maa Legemet gjennemgaae en Prøve og foie ſig efter den ſamme Faders Befalinger, paa det at de, ſom frelſes, maae blive Guds Sønner baade med Henſyn til Legeme og Aand. Han anerkjender ikke vor Fødſel af Kjødet, ſom en tilſtrækkelig Prøve, men har forordnet, at Skabningen ſkal undergaae en anden Fødſel, naar Aand og Legeme, forenede, ere ſaa vidt udviklede, at Skabningen er anſvarlig for Legemets Gjerninger; og denne anden Fødſel er, at blive født *paany* af Vand og Guds Aand, der gives Alle, ſom lade ſig døbe *paany* for at lyſe dem paa deres Vei igjennem Verden.

Paa Betingelſe af denne Lydigheds-Handling, at underkaſte os en *ny Fødſel*, der beviſer vor Lydighed til Retfærdighedens-Lov i denne Prøveſtand, efter at have været troſaſte i vor forrige Prøveſtand, er det lovet os, at vi ſkulle blive Medarvinger med Jeſus (Rom. 8, 17.), ſom er den *Førſtefødte* med Henſyn til Aanden, (Ebr. 1, 6. Rom. 8, 29. Coloſ. 1, 15. Aab. 3, 14.) og den *Eenbaarne* med Henſyn til Kjødet. (Luc. 1, 35. Joh. 1, 14.)

Diſſe og mange andre Skriftſteder viſe, at Menneſket havde ſin Oprindelſe hos Gud i den evige Verden, og at dets Tilværelſe her er blot en Prøvetid, eller en Miſſion, hvori det paalægges at viſe ſin Troſkab mod ſin himmelſke Fader for viſſe ſtore og evige Henſigters Skyld.

Der ere ogſaa andre Grunde, ſom ere indlyſende for ethvert eftertænkſomt Sind, og ſom ere af Vægt og kræve vor Opmærkſomhed.

I den uforstyrrede Orden i Naturen er det en bekjendt Lov, at „Lige avler Lige," baade i Stikkelse, Sammensætning og Væsen; følgelig: dersom vi ere avlede af Gud, kunne vi med Rette anvende ovenstaaende Regel paa Mennesket; og det saa meget mere, som de lavere Ordener af Skabningerne, som vi kjende, rette sig efter og bevise denne Lovs Sandhed.

Med Hensyn til Guds Person, Stikkelse eller Lignelse, siges der i 1 Mosb. 1, 26. 27., at det allerførste Forslag i det evige Raad, var: „Lader os gjøre Mennesket i vort Billede, efter vor Lignelse;" og i Udførelsen af denne Plan, siges der, at „Gud skabte Mennesket i sit Billede," og idet Mennesket skabtes i Guds Billede, blev det skabt Mand og Qvinde. Hvad, udbryder Een, var der en qvindelig Personlighed — en Moder — i Himmelen? studsende ved Tanken derom. Vel, forfølg denne Tanke videre, og overvei, hvorledes en Fader kan avle Børn uden en Moder, naar der siges os, at det Jordiske er i Afbildning af det Himmelske. Og, for at vi kunne vide, at den omtalte Lignelse havde Hensyn til Legemet, og ikke til Aanden, siges der, at Jesus Christus var ikke alene „Guds Væsens udtrykte Billede" (Ebr. 1, 3.), men var ogsaa i „synligt Kjøds Lignelse." (Rom. 8, 3.) Saaledes bevise disse og mange andre Skriftsteder, at Menneskets Legeme var dannet efter Guds Væsen og Lignelse, netop som det først foresloges, at det skulde dannes.

Da nu dette Punkt er bleven afgjort, at Mennesket er liigt Gud i Person, ville vi dernæst spørge: Er Mennesket liigt Gud i Aand eller Egenskaber? Og ved en omhyggelig Undersøgelse skulle vi finde, at der er en meget slaaende Overeensstemmelse eller Liighed, endog i selve Egenskaberne, som danne Menneskets Charakteer.

Gud er fremstillet som et Væsen, der besidder Egenskaberne: Retfærdighed, Dommekraft, Barmhjertighed og Sandhed; og i Udøvelsen af disse Egenskaber lægges for Dagen den Magt, Godhed, Kraft, Ypperlighed og Storhed, der udmærker alle hans forunderlige Handlemaader med sine Børn paa Jorden. Mennesket er ogsaa et Væsen, som besidder noiagtigen de samme Egenskaber i en mindre Grad. Skue Manden i Egenskab af en Fader, præsiderende med sømmelig Værdighed over sin Familie, og vi finde ham hver Dag i Udøvelsen af de Egenskaber, som tilhøre Guddommen. Han føler bestandig Nødvendigheden af at være retfærdig i alle sine Veie, og Bevidstheden om at have været uretfærdig i Opfyldelsen af sine faderlige Pligter, fylder hans Sjæl med Bebreidelse og Skam. Han maa bestandigen udøve sin Dommekraft, ikke alene for sig selv, men ogsaa for dem, omkring ham; saa at alle forefaldende Begivenheder kunne mødes. Barmhjertighed, med sin Følgerække af Dyder, bliver et fremragende Træk af hans Liv, og vi finde ham fuld af Ømhed, Kjærlighed, Medlidenhed, Taalmodighed og Overbærelse med Hensyn til sine Børn; medens den fremstraalende barnlige Kjærlighed kaster sin velgjørende Indflydelse over de Fornuftvæsener, som udgjøre det nyfødte Rige, og avler en Tillid, som paa Barnets Side gjør Lydighed til en behagelig og fornøielig Handling. Manden er ogsaa skikket til at være et sandru Væsen, ligesaavel som at udøve Egenskaberne, Retfærdighed, Dommekraft og Barmhjertighed. Han finder, at det, at modtage og meddele Sandhed, bidrager til at forøge Kraften og Udviklingen af enhver anden af hans Sjæle-Evner. Han finder, at Sandheden er selve Grundlaget, hvorpaa den hele Bygning skal opføres. Han finder, at Gud har gjort ham dygtig ikke alene til at være sandru, men til at elske Sandheden og leve i den; og

fordi han elsker Sandheden, udover han Retfærdighed og Hellighed i Gudsfrygt. Saaledes finde vi Manden, medens han bevæger sig i den Virkekreds, Gud har tildeelt ham, dagligen og ideligen paavirket, i en større eller mindre Grad, eftersom Omstændighederne kræve, af alle de Egenskaber, som findes i hans almægtige og evige Faders Væsen. Mennesket er i Sandhed liig sin Skaber, saavidt som dets Væsen er udviklet. Han er et Barn af Gud — et guddommeligt Afkom, hvori Spirerne ligger til enhver stor Egenskab, som udmærker den evige Fader paa sin Throne. Eftersom disse Spirer voxe op — eftersom hans indre Væsen udvikler sig — eftersom han vandrer paa den evige Fremadskridningens Vei, finde vi, at han udstrækker og tilegner sig alle Evighedens Kræfter.

Menneskets eget Væsen godtgjør den evige Sandhed, at der er en Gud til. At vi ere hans Børn — Skabninger af hans Skabning og almægtige Kraft — beviser den daglige Erfaring. At vi besidde Fornuft og Egenskaber ligesom han, beviser vor Samvittighed og Følelse for Ret og Uret. At der gives en stor første Ophavsmand, hvorfra vort Væsen skriver sig, kunne vi med Lethed fatte, thi vi komme og gaae efter en Andens Bydende. Fornuftvæsenet, Aanden inden i os, lærer os, at vi nedstamme fra høiere, helligere og ædlere Væsener, end de jordiske — eller med andre Ord: at vi ere Børn — efter vort Væsens høieste Betydning — af en almægtig Gud, hvis Ret og Magt til at regjere over os er uomtvistelig. Det er hans Forrettighed at byde; det er vor Pligt at adlyde. Hans Bud lyder: „Søn, giv mig dit Hjerte." Forlangendet er retfærdigt. Vær det derfor og adlyd det af din ganske Sjæl, med et reent Hjerte, og Du skal leve. Vægre Dig for at adlyde paa denne din Prøves Dag, og der skal vægres Dig Adgang til din Faders Aasyn og hans Herlighed; thi Du har vanæret ham.

Saadant er Mennesket, som, idet det blot er et lidet ringere end Englene, er lænket til alt det, som er godt og stort ovenfra. Søg derfor, o Menneske, at lære Dig selv at kjende, din Bestemmelse og din Guds Hensigter. Vær din Fader, som er i Himmelen, og Du skal atter komme til at skue hans Aasyn og bo, hvor han er, kronet ligesom han, med Ophøielse og evigt Liv.

Følger af en hastig Dom, osv.

(Fra „the Millennial Star".)

Gud har organiseret Jorden, hvorpaa vi bo, og Alt, hvad der henhører til samme. Luften, vi indaande, Vandet, vi drikke, Maden, vi spise, Lyset, som udstrømmer fra de forskjellige Himmellegemer, hvoraf vor Jord er omgiven, vore Aander, Legemerne, som de beboe, og alle Sandser, hvormed vi ere begavede, og som gjøre os stikkede for Nydelse, ere Gaver fra vor Skabers gavmilde Haand. Vi, tilligemed Alt, hvad vi eie, ere hans. Vi ere Husholdere over Guds mangfoldige Gaver. Til Een gives fem Talenter, til en Anden to, og til en Tredie eet. Vi ere, hver for sig, opfordrede til nyttigen at anvende det, som er anbetroet til vor Bestyrelse, indtil Herren kommer, da vi skulle aflægge Regnskab for ham over vor Huus-

holdning. Det er vor Pligt at handle efter den frie Villie, som os er given, med Giverens Ære for Øie, og at søge efter Sandhed, Viisdom og Kundskab. Vi skulde flittigen søge at lære Gud, og hans Villie os angaaende, at kjende. Vi skulde dyrke og forskjønne Jorden, og af de os omgivende Elementer tilberede Føde og Klæder til Livets Ophold, og gjøre os det behageligt, medens vi udføre den Gjerning, hvorfor vi bleve skabte.

Hvad er den første store Pligt, der paaligger Mennesket: „Du skal elske Herren din Gud af dit ganske Hjerte," osv. Den anden er: „Du skal elske din Næste som Dig selv." Hvorledes kunne vi bedst vise Gud, at vi elske ham, som det fordres af os? Jesus siger: „Dersom I elske mig, da holder mine Befalinger." „Ikke Enhver, som siger til mig: Herre, Herre, skal indgaae i Himmeriges Rige, men den, som gjør min Faders Villie, som er i Himlene." Hvorledes kunne vi vise Gud og Menneskene, at vi elske vor Næste som os selv? Ved at gjøre for ham, hvad vi ville, at han skal gjøre for os; ved at handle retskaffent mod ham, og opfylde vore Forpligtelser; ikke skuffe eller bedrage ham, men overensstemmende med den bibelske Forskrift, ikke see paa vort eget, men paa vor Næstes Bedste. Vi skulde ikke falskeligen tale ondt om Andre, ei heller være færdige til at gjentage det Onde, som siges om dem, for Andre, for at vi ikke skulde blive skyldige i at staae Bagtaleren bi i hans Sag, og derved blive deelagtige i hans Synder. Men ligesom Gud er barmhjertig mod os, og, endskjøndt han kjender alle vore Veie, blotter han alligevel ikke vore Feil for Andre, men giver os Tid og Leilighed til at omvende os, saaledes skulle vi som Brødre være i Besiddelse af den Kjærlighed, som skjuler Syndernes Mangfoldighed. „Kjærligheden er langmodig og velvillig, tænker ikke Ondt, er ikke fremfusende eller opblæst og søger ikke sit Eget."

De Retfærdige i enhver Tidsalder ere blevne hadede, belsine og forfulgte af de Ugudelige. Det var formedelst Indskydelsen af de Løgne, som udbredtes af Jødedommens skinhellige Præster og de fra Sandheden Frafaldne, at den jødiske Nation forledtes til at forkaste Jesus som Messias, og til at ihjelslaae ham og hans Apostler.

Da vi forstaae, som ethvert retskaffent Menneske maa gjøre, at det er vor Pligt at tilbede Gud, og at benytte den Fornuft, hvormed vi ere begavede, til at søge efter Sandheden, efter Guds Kundskab og efter at lære hans Villie os angaaende at kjende, saa lader os tilkjende Alle den Rettighed, at adlyde deres egen Samvittigheds Bydende. Dette er ret for Gud. Der staaer skrevet; „Dømmer ikke, at I ikke skulle dømmes; thi med hvad Dom I dømme, skulle I dømmes; og med hvad Maal I maale, skal Eder igjen tilmaales." „Idet Du dømmer en Anden, fordømmer Du selv; thi Du, som dømmer, gjør selv det Samme."

Menneskene før Syndfloden dømte, at Noah var en falsk Lærer, og de omkom i Floden. Ægypterne dømte, at Moses var en ugudelig og listig Mand, der ønskede at berøve dem deres Slaver, Israeliterne. Følgen af deres falske Dom var Pharaohs og hans Hærskarers Undergang i Havet. Jøderne dømte, at Jesus og hans Apostler vare Bedragere; men Himmelens Gud afgjorde, at Jøderne vare Hyklerne og Bedragerne, og sendte deres Fjender over dem, ved hvilke Størsteparten af dem ihjelsloges, og Levningen adspredtes iblandt alle Nationer, hvor de skulde være indtil Hedningernes Fylde er gaaet ind, hvorefter de atter ville blive indsamlede til deres eget Land. Der staaer skrevet: „See, jeg tager Israels Børn, at de skulle ikke være

imellem Hedningerne, hvor de fore hen; og jeg vil samle dem trindt omkring fra, og lade dem komme til deres eget Land. — Og de skulle ikke ydermere være tvende Folk." Ez. 37, 21. 22.

Historien om ovenanførte Tildragelser, tilligemed mange andre, som vi kunde henvise til, viser, hvor tilbøielig Mennesket er til at afsige en hastig og uretfærdig Dom, og burde tjene til Advarsel for alle tilkommende Generationer, at de ikke skulle begaae en lignende Feil og paadrage sig lignende ulykkelige Følger.

Propheten Daniel viser, at i de sidste Dage vil Himmelens Gud opreise et Rige, som skal voxe, indtil det opfylder hele Jorden, og at alle denne Verdens Riger skulle henveires for det, som Avner for Vinden. Flere af Propheterne vise, at Christus vil regjere paa Jorden i Millenniet, i hvilken Tid Satan vil være bunden.

Men før hans anden Tilkommelses store og mærkværdige Dag, da Jorden skal brændes og kun faa Mennesker blive tilovers, som forudsagt af Esaias i hans 24 Cap., samt af Malachias i hans 3die og 4de Cap., hvori der siges, at de Ugudelige skulle vorde Aske under de Retfærdiges Fødder, erklærer Malachias, at Herren vil sende sin Engel, der skal berede Veien for hans Ansigt, for at han ikke ved sin Tilkommelse skal slaae Jorden med Band. Johannes den Døber fremstod i Elias Aand og Kraft, som forudsagt af Esaias, for at berede Veien for Frelserens første Komme. Joseph Smith er kommen for at forberede Jordens Indvaanere paa Christi anden Tilkommelse, som er nær for Haanden, og har derved opfyldt Malachiæ Ord. Joseph Smith kom, og for enhver Grundsætning eller Lærdomspunkt, som han aabenbarede eller lærte, sagde han: „Saa siger Herren." Jesu Christi Befalinger have formedelst ham gaaet ud til alle Nationer, opfordrende dem til at omvende sig og blive døbte til Syndernes Forladelse, med den Forjættelse, at de skulde faae den Hellig-Aands Gave ved Hænders Paalæggelse. Han frembragte Josephs (Ephraims) Optegnelser (Mormons Bog), og forenede den med Judæ Optegnelser (Bibelen) hvorved Ezechiels 37te Capitel opfyldtes. Ifølge Guds Befaling sendes de til alle Nationer. Synderе bydes at omvende sig, og Israel at vende tilbage til deres eget Land igjen, thi Tiden, „ja den bestemte Tid, da Herren er Zion naadig, er kommen."

Herren har stadfæstet Joseph Smiths Ord for Tusinder, der have troet og adlydt, ved medfølgende Tegn, hvoraf vi vide, at han var sendt af Jesus, og at Jesus var sendt af Gud.

Denne ugudelige og hoeragtige Slægt har gjort som de lignende Slægter gjorde før den. De have dømt den Høiestes Propheter for at være Bedragere, for at være ryggesløse og listige Mennesker, og have ihjelslaget dem, fordi de ansaae dem for uværdige til at leve. Naar vi bedømme Fremtiden efter Fortiden, slutte vi, at de, som have udført denne Niddingsdaad, og de Nationer, der billalde samme, snart ville fylde deres Ugudeligheds Bæger og blive modne for de Straffedomme, som ifølge Esaias, Sacharias, Daniel og Aabenbareren Johannes skulle udøses over de Ugudelige i de sidste Dage til deres fuldkomne Ødelæggelse.

Vi raade Alle og Enhver, som have været tilbøielige til at forfølge de Sidste-Dages Hellige, eller til at forstyrre dem i deres Forsamlinger i den Hensigt at forhindre dem fra at fremlægge for Folket det Budskab, med hvilket de ere sendte af Israels Gud at afstaae derfra, og lade Alle faae Anledning til at høre og dømme for sig selv. Ophører med Eders Forstyr-

relser; thi ellers vil Dagen komme, da I til Eders Skam ville erfare, at I, uagtet al Eders paaberaabte Retfærdighed, have stridt imod Gud. Tager det gode Raad, som gaves af een af Oldtidens Mænd: „Lader disse Mænd fare.“ „Mormonismen“ er af Gud, og I kunne ikke standse dens Fremgang.

Skandinaviens Stjerne.

Den 15de December.

„Du skal ikke antage falsk Rygte, 2 Mosеb, 23, 1., var et kort men bestemt Bud, givet af Gud til Israel, ved Moses, i gamle Dage. Endskjøndt meget lidet Hensyn tages nu til et saadant Bud, og af Mange aldeles intet, var det dog paa hiin Tid saa vigtigt, at, som vi kunne see af den Hellige Skrift, Overtrædelsen deraf undertiden paaførte Dødsstraf. At selve Overhovederne af næsten alle Israels Stammer maatte bøde med Livet, fordi de overtraadte dette Bud, er et velbekjendt historisk Faktum. At antage eller udsprede falske Rygter var viensynligen en Forbrydelse i Himmelens Aasyn, og vi vide ikke Andet, end at en saadan Synd er ligesaa daddelværdig og strafværdig nu, som den Gang. Der er ogsaa skrevet: „Du skal ikke lyve;“ og atter: „Alle Løgnere, deres Deel skal være i Søen, som brænder med Ild og Svovl, hvilket er den anden Død.“ Men uagtet disse og flere andre Skriftsteder tydeligen omtale denne Gjenstand, holder Verden saa meget af „falske Rygter“ og „Løgne,“ — især om Mormonerne — som nogensinde en Moder holdt af sine Børn. Det seer ud, som om det ansees ligesaa roesværdigt at publisere, og paa enhver mulig Maade udsprede falske Rygter og Løgne om de Hellige, som at gjøre Veldædighedshandlinger mod de Trængende. Baade ved Pressen og fra Prædikestolen udbredes enhver Ting, som er unaturligt og afskyeligt, for at opegge den offentlige Mening imod det bestandigt forhaanede og beløine Folk. Disse Rygtesmede gjøre sig aldeles ingen Samvittighed over, hvad de udsprede. Det, som kan pirre Publikum meest, bliver foretrukket. De Rygter, som vi i næsten ethvert Tilfælde høre om Utah og „Mormonerne,“ ere saa urimelige og latterlige, at vi undertiden virkeligen studse og undres, om Menneskene ere blevne Taaber eller Narre, der have mistet sin Fornuft og Dommekraft, efterdi de lade sig trakteere med og svælge saadant urimeligt og latterligt Tøi, som bydes dem af Dagnets Publicister. Vi blive desværre Dag efter Dag mere og mere vaer, at Verden ——paa faa hæderlige Undtagelser nær — ikke har Smag for andet end Løgn, Bagtalelse, falske Rygter, Fortællinger om Krig, Mord, Voldsomheder, Forbrydelser og alt Saadant, som er i Stand til at opirre de onde Lidenskaber; og da Avisskriverne synes at forstaae hvilken Føde, som bedst passer for Verdens fordærvede Smag, saa trakteere de rigeligen dermed.

At vi som et Folk for vor Troes Skyld ere beløine, bagtalte, bespottede og forfulgte, er aldeles overeensstemmende med vor Herres og Mesters Udsagn: „Have de forfulgt mig, skulle de og forfølge Eder. De skulle udelukke Eder af Synagogerne, ja den Tid skal komme, at hver den, som ihjelslaaer Eder, skal mene, han viser Gud en Dyrkelse. Og dette skulle de gjøre Eder, fordi de hverken kjende Faderen, ei heller mig.“ Joh. 15, 20. 16, 2. 3. Og paa et andet Sted siger Jesus: „Salige ere

I, naar Menneskene hade Eder, og naar de udstøde Eder, og bespotte Eder, og forskyde Eders Navn, som ondt for Menneskens Sons Skyld. Glæder Eder paa den samme Dag, og jubler; thi see, Eders Løn er stor i Himmelen. Lige det samme gjorde deres Fædre ved Propheterne." Luc. 6, 22. 23. Vi tilegne os denne Forjættelse, forsaavidt som vi forblive trofaste, thi Jesus har sagt: „I skulle hades af Alle for mit Navns Skyld; men den, som bliver bestandig indtil Enden, han skal blive salig." Matth. 10, 22.

Nyheder angaaende Utah og de fra Staterne udsendte Tropper.

En officiel Beretning, afgiven af Capitain Van Vliet, Qvarteermester for den militaire Expedition til Utah.

(Fra en amerikansk Avis, „the New York Herald.")

Hams Fork den 16de Septbr. 1857.

Hr. Capitain!

Jeg har den Ære at rapportere, til Underretning for den commanderende General, Udfaldet af min Sendelse til Utah Territorium.

Adlydende de specielle Instructioner, daterede Hovedqvarteret for Armeen til Utah, Fort Leavenworth, den 28de Juli 1857, forlod jeg Fort Leavenworth den 30te Juli, og naaede Fort Kearney i ni Reisedage, Fort Laramie i ti, og Saltsøstaden i 33½ Reisedage. Ved Fort Kearney blev jeg opholdt een Dag for at skifte Trækdyr, og af Sygdom, og ved Fort Larami tre Dage, eftersom alle Trækdyr vare 40 engelske Mile fra Stationen, og efter at de vare bragte ind, maatte de skoes, forend jeg kunde tage afsted med dem. Jeg reiste saa hurtig, som det lod sig gjøre med en Vogn, trukken af sex Muuldyr. Flere af dem gav op af Træthed, og mindst det halve Antal af mine Trækdyr ere aldeles udygtige til at bruges, indtil de samle Kræfter igjen. Under min Fremdragen til Utah mødte jeg mange Folk fra det Territorium, og ligeledes adskillige Bjergbeboere ved Green Floden, og Alle underrettede mig om, at jeg ikke vilde faae Tilladelse at komme ind i Utah, og om jeg kom derind, vilde mit Liv staae i Fare. Jeg optog alligevel alt dette som løs Snak, men det formaaede mig til at lade mine Vogne og Escorte blive ved Hams Fork, 143 engelske Mile paa denne Side Staden, og jeg begav mig alene did.

Jeg naaede Saltsøstaden uforstyrret, og strax efter min Ankomst underrettede jeg Gouvernør Brigham Young om, at jeg ønskede en Sammenkomst med ham, hvilken han bestemte til den næste Dag. Samme Aften jeg ankom besøgte Gouverneur Young, tilligemed flere af Stadens fornemste Mænd, mig i mit Logie. Gouverneuren ønskede mig velkommen paa det Hjerteligste, og behandlede mig under mit Ophold, som varede en sex Dage, med den største Gjestfrihed og Venlighed. Under dette Besøg gjorde Guvernøren mig bekjendt med sine Anskuelser, angaaende de Forenede Staters Troppers Nærmelse i et tydeligt og utvetydigt Sprog.

Han sagde, at Mormonerne havde været forfulgte, myrdede og plyndrede i Missouri og Illinois, baade af Pøbelen og Stats-Authoriteterne, og at de Forenede Stater vare nu i Færd med at følge den samme Fremgangsmaade, og derfor havde han og Folket i Utah nu besluttet sig til at modstaae al Forfølgelse, i dens Begyn-

delse, og at Tropperne, som nu ere paa deres Marsch til Utah, skulle ikke komme ind i Saltsøstaden. Da han yttrede disse Ord, samstemte alle de Nærværende paa det Hjerteligste i hvad han sagde.

Den paafølgende Dag begav jeg mig, ifølge Overeenskomst, til Gouverneuren, og overleverede personligen de Breve, som vare mig anbetroede.

I denne Sammenkomst, og i flere paafølgende, udtrykte Gouverneuren og hans Omgivelser den samme faste Beslutning, indtil Døden at modstaae Troppernes Indtog i Dalen. Gouverneuren underrettede mig om, at der var nok af enhver Ting, som jeg anholdt om at faae for Tropperne, som Bygningsmaterialier til Barakker, Fourage osv., men at Intet vil vorde følgt til os.

I Løbet af min Samtale med Gouverneuren og de indflydelsesrige Mænd i Territoriet, sagde jeg dem tydelig og aabenhjertet, hvad jeg antog Følgen vilde blive af deres nærværende Handlemaade. Jeg sagde dem, at de maaskee kunde forebygge den lille Militairstyrke, som nu er paa Veien til Utah, fra at komme igjennem de snævre Huulveie og ujævne Passer i Bjergene i Aar, men at de Forenede Stater til næste Aar vilde udsende en tilstrækkelig Troppestyrke til at overvinde al Modstand. Svaret derpaa var uforanderligt det samme: „Vi vide, at saadant vil vorde Tilfældet, men naar de Tropper komme, ville de finde Utah forvandlet til en Ørken, ethvert Huus vil være nedbrændt til Grunden, ethvert Træ nedhugget og enhver Mark ødelagt. Vi have Forraad af Levnetsmidler for tre Aar, som vi ville „skjule i Jorden," og derpaa begive os til Bjergene og trodse hele de Forenede Staters Magt."

Jeg bivaanede deres Gudstjeneste om Søndagen, og i en Tale, som Aldste Taylor holdt, hentydede han til Troppernes Nærmelse, og erklærede, at de skulde ikke komme ind i Territoriet. Han hentydede derpaa til Muligheden af, at en overvældende Magt vil vorde udsendt imod dem, og ønskede, at Alle, som vilde lægge Brandfakkelen til deres egne Huse, nedhugge deres Træer og ødelægge deres Marker, vilde opløfte deres Hænder, hvorpaa hele Forsamlingen, som talte over 4,000 Personer, Alle som Een, oprakte deres Hænder paa Øieblikket.

Under mit Ophold i Staden besøgte jeg flere Familier, og Alle, jeg kom i Berørelse med, ansaae Troppernes Udsenden til deres Territorium som Begyndelsen til en gjentagen Religionsforfølgelse, og yttrede en fast Beslutning i at understøtte Gouverneur Young i hvilkesomhelst Forholdsregler, han maatte finde tjenligt at tage.

Af alle disse Kjendsgjerninger slutter jeg, at Gouverneur Young og Folket i Utah vil, om muligt, forhindre Troppernes Indtog i Utah i Aar. Dette vil i mine Tanker ikke blive noget vanskeligt Stykke Arbeide, paa Grund af den sene Aarstid, vor ringe Styrke, og den Befæstning, hvormed Naturen har omgivet Saltsødalen. Der gives blot een Vei, som fører ind til Dalen, paa den Side, hvorfra vore Tropper nu nærme sig, og i en Længde af 50 engl. Mile gaaer den igjennem snevre Bjergklofter og over besværlige Bjerge, hvor en mindre Styrke kunde opholde en stor Overmagt. Jeg er dog tilbøielig til at troe, at Mormonerne ikke ville stride til virkelige Fjendtligheder forend i det sidste Øieblik. Deres Operationsplan vil være at afbrænde Græsset, gjøre Veiene ufremkommelige, bortstrømme Trækdyrene, og paa denne Maade forsinke Tropperne, indtil Sneen begynder at falde, som vil gjøre Veiene ufarbare. Sneen falder tidligt i disse Egne; og den begyndte allerede i Gaar at falde ved Fort Bridger, saa at de omliggende Bjerge ere klædte i Hvidt. Dersom det havde været en

Maaned tidligere, tror jeg nok, at Tropperne kunde have tilkæmpet sig Indgang, og maaske de kunne blive istand til at gjøre det endogsaa nu; men Forsøget vil være forbundet med betydelig Fare, paa Grund af at Bjergkløfterne og Passene ville vorde fyldte med Snee. Jeg ønsker ikke, at det skal forstaaes saaledes, som om jeg foreskrev en eller anden Fremgangsmaade; jeg fremlægger simpelthen Kjendsgjerningerne for Generalen, og overlader til hans bedre Dommekraft at bestemme, hvilken Fremgangsmaade, der skal bruges. Uagtet jeg ikke var i Stand til at gjøre de Indkjøb, jeg havde Order til, og uanseet alt det Gouverneur Young sagde angaaende Modstanden af Troppernes Indgang til Dalen, undersøgte jeg dog Landet omkring Staden i den Hensigt at udsee et passende Sted for en Militair-Station. Jeg besøgte det militaire Forbeholdsland, Rush-Dalen, men fandt den — efter min Formening — at være aldeles uskikket for en Militairstation. Den indeholder blot lidet Græs, og er meget udsat for Vinterens kolde Vinde, dens eneste Fordeel er, at der findes smuk Skov i Nærheden; den er ogsaa altfor langt fra Staden, i en Afstand af 40 til 50 engl. Mile, og for at komme did og tilbage igjen, vilde der udfordres 4 Dagsreiser med Trækdyr. Jeg undersøgte et andet Sted paa Veien til Rush-Dalen, omtrent 30 engl. Mile fra Staden, hvilket jeg betragtede som et mere antageligt Sted. Det er i Tuelledalen, 3 Mile nordenfor Staden Tuelle, og har Skov, Vand og Græs, men er optaget af Mormonerne, som have en 60 Acres under Dyrkning tilligemed Huse og Lader paa deres Marker. Besidderne maa enten udjages eller erstattes med Penge. Der gives i Sandhed intet Sted inden 40, 50 eller 60 Miles Afstand fra Staden, skikket for en Militairstation, som jo er optaget af Indbyggerne og under Dyrkning. Da jeg altsaa fandt, at jeg hverken kunde gjøre de befalede Indkjøb, eller rokke Folkets tilsyneladende faste Beslutning at modstaae de Forenede Staters Myndighed, forlod jeg Staden og vendte tilbage til min Leir ved Hams Fork. Paa Tilbageveien undersøgte jeg Egnen omkring Fort Bridger, og fandt den at være skikket for Troppernes Overvintring og Dyrenes Græsning, dersom det skulde blive nødvendigt at standse der. Mormonerne indehave Fortet for Nærværende, og have ogsaa et Nybyg (Settlement) omtrent 10 Mile længere op ved Blacks Fork, kaldet Fort Supply. Disse to Pladse indeholde tilstrækkelige Bygninger til at huse næsten det halve Antal af Tropperne, som nu er paa Veien til Utah, men man underrettede mig om, at de alle ville vorde lagte i Aske, naar Tropperne nærme sig. Jeg har saaledes fuldkommen fremsat Udfaldet af mit Besøg i Utah, og haabende, at min Conduite vil finde den commanderende Generals Bifald, forbliver jeg ærbødigst Deres lydige Tjener.

Stewart Van Vliet,
Capt. Assist. Qvartermester i de Forenede Staters Armee.

Til
Hr. Capt. A. Pleasonton, Assist. Gen.-Adjutant ved Armeen, bestemt til Utah. Fort Leavenworth.

Fra Saltsø-Expeditionen. Følgende er et Uddrag fra et Brev, modtaget i Boston fra en Deeltager i Expeditionen til Utah, dateret: „Syvende og sidste Overgang over Sweet Water Floden, 225 engelske Mile fra Saltsøstaden den 22de Septbr. 1857.

Jeg er, som De seer af Ovenstaaende, nær Saltsøstaden, og der er al Udsigt til, at vi enten maae slaaes med Mormonerne eller omkomme af Nød; jeg vilde foretrække det første. Cheyenne Indianerne, som De maaskee har hørt, ere blevne meget djærve. De have taget et Tog, belæsset med Regjeringens Forraad. Tre Mænd bleve dræbte og alt Qvæget bortdrevet. De have ogsaa borttaget en Vogn med Ammunition og en anden med Sharpe's Rifler, hvilket vil yde dem et godt Forraad for Vinteren. Expressen, som bragte os Nyhederne, blev forfulgt af Indianerne. Rytteren var nødt til at lade sine Sadelposer falde for at frelse sig. Det er nu ved Solnedgang. Vort Tog fortsætter dets Marsch Kl. 9 i Aften.

En Correspondent for St. Paul Avis i Minnesota, som skriver fra Payutzac den 26de sidstleden, melder, at et Rygte havde naaet did, som siger, at et Parti af de Forenede Staters Soldater, omtrent 500 Mand, der antoges at være en Afdeling af den til Utah bestemte militaire Expedition, var bleven anfaldet og dræbt af en stor Styrke Teelowan Indianere. Correspondenten heldede til den Tro, at Rygtet var sandt.

Vi give ogsaa fra „the Millennial Star" følgende Uddrag af et Brev fra Præsident Young, dateret den 12te September:

„Siden Broder Samuel W. Richards Afreise have Begivenheder af nogen Betydenhed forekommet, som have Hensyn til Mormonismens Fremtid. Som De saae af mit forrige Brev til Dem, saa antog jeg, at General Harney var paa Veien til Dalen med en Commando af 2,500 Soldater; men senere Efterretninger melde, at han er bleven tilbageholdt i Kansas; og at en Oberst Johnson fra Texas er bestikket i hans Sted. I Stedet for 3 fulde Regimenter, bleve kun 1,400 Mand samlede; af disse, endskjøndt de naaede Laramie omtrent den 31te sidstleden, havde næsten Halvparten deserteret. Ved Expresse i Dag erfare vi, at 700 Mand forlode Laramie den 3die dennes for at marschere til Saltsødalen. Capt. Van Vliet af Harneys Stab ankom her den 8de dennes. Han forlod sin Escorte ved Hams Fork og kom ind med Veldsterne Bryant Stringham og N. V. Jones. Vi have besluttet at sende vor Befuldmægtigede Doctor J. M. Bernhisel til Staterne dette Efteraar. Han begiver sig afsted paa Mandag den 14de dennes tilligemed Capt. Van Vliet, og efter særskilt Indbydelse vil han ledsage denne directe til Washington. Alt er vel med os i Dalen. Vi have en Overflødighed af Sæd, Grontsager og Frugt. Helbred, Fred og Trofasthed er almindelig; og i intet Tidsrum af vor Kirkes Historie have de Hellige havt saa megen Aarsag til at glæde sig som for Nærværende. Bygningen af Templet og andre offentlige Anlæg ere i smuk Fremadskriden. I Sandhed, Brødrene over hele Territoriet vedblive med at bygge og anlægge, med den samme Grad af Interesse og Iver, som om der aldeles ingen Fare var paa Færde."

Af Ovenstaaende erfare vi med Glæde, at Gouverneur Young vil følge en saadan Politik, at de Forenede Stater maae vise deres sande Hensigter med Utah. De Hellige have i saa mange Aar været forfulgte, forjagede, myrdede, mishandlede, og tvertimod al Lov og Ret berøvede deres personlige og borgerlige Rettigheder, som de Forenede Staters Grundlov hjemler alle Indbyggerne, at det kan synes rimeligt, for-

nuftigt og overeensstemmende med Natur- og Folke-Ret, om de, efterat have været tre a fire Gange udjagede fra deres egne Hjem og nu fundet et Tilflugtssted imellem Klippebjergene, vilde fordre og i Nødsfald forsvare den Rettighed at have en Tilværelse paa Jorden, saa meget mere som det ikke kan bevises, at de have overtraadt nogen af de Forenede Staters Love, og med deres religiøse Grundsætninger har Unions-Regjeringen Intet at skaffe. Kan derfor Nogen, som er fornuftig, undres over, om Folket i Utah, efter deres mangeaarige Erfaring om de Forenede Staters troløse Handlemaade imod sig, ikke vil indlade en sammensvrabet, hvervet Skare af Dagdrivere, og lade sig nedstyde og mishandle, see deres Hustruer og Døttre stjændede, og Frugten af al deres Arbeide, Møie og Sved ødelagt af en tøilesløs Pøbelhob, som er udsendt imod dem? Vi troe, at Indbyggerne i Utah er i sin fulde Ret, om de virkeligen forsvare deres constitutionelle Frihed. De Forenede Staters Regjering gjorde sikkerlig bedre i, om de passede deres egne indre Anliggender og Forholde, som nu ere i en sørgelig Uorden og Forvirring, end at bortkaste Millioner i den Hensigt at underkue og ødelægge et stakkels, lidet Folk, som er saa langt borte, og som i saa mange Aar er bleven forurettet af dem. De ville sandeligen hverken høste Ære eller Laurbær; men de ville høste Hvirvelvind; thi den Almægtiges Vrede vil komme over dem for deres uretfærdige Handlemaade. Tiden vil stadfæste Sandheden af vore Bemærkninger.

Joseph Smiths Levnetsløb.

1837. (Fortsat fra Pag. 80.)

I Løbet af Qvartalet, som endte den 3die Marts, bleve 32 Ældsters, 7 Præsters, 3 Lærere og 2 Diakoners Kaldsbreve protocollerede i Kirtland af T. Burdick.

En kort Bekjendtgjørelse blev given, at en høitidelig Forsamling skulde sammenkaldes, bestaaende af Kirkens Embedsmænd, den 6te April, for at forrette Tvætning, Salvning og Fodtvætning, modtage Underviisning, og hvad der videre hørte til Præstedømmets Organisation.

Møder holdtes af de forskjellige Qvorumer Mandagen den 3die, Tirsdagen den 4de og Onsdagen den 5te for at salve dem af deres respective Medlemmer, som endnu ikke vare blevne tvættede og salvede, paa det Alle kunde blive beredte for Forsamlingen den 6te.

Tidligt Torsdagen den 6te forsamledes Præstedømmet i Herrens Huus, da Tiden i de første to eller tre Timer benyttedes af de forskjellige Qvorumer til Fodtvætning, Sang, Bøn og Forberedelse til at modtage Underviisning af Præsidentskabet. Præsidenterne tilligemed de Halvfjerdsindstyve og deres Præsidenter begave sig til det vestlige Locale i det øverste Stokværk, hvor der, af Mangel paa Tid den foregaaende Aften, blev nødvendigt at besegle deres Salvning, som nyligen vare blevne salvede og ikke beseglede.

Et andet Æmne af væsentlig Vigtighed for Kirken var at fastsætte Graderne af de forskjellige Qvorumer. Det erfores, at alle af de Halvfjerdsindstyves Præsidenter, undtagen een eller to, vare Overpræster, og naar de havde ordineret eller oversat Nogen fra de Ældstes Qvorum til de Halvfjerdsindstyves, havde de ogsaa paalagt dem Overpræstedømmet. Dette

erklæredes at være urigtigt, og uovereensstemmende med den himmelske Orden. Nye Præsidenter over de Halvsjerdsindstyve bleve følgeligen ordinerede til at fylde deres Pladse, som vare Overpræster; og de tjenstgjørende Præsidenter og de af de Halvsjerdsindstyve, som vare lovmæssigen blevne ordinerede til Overpræstedømmet, bleve anviste at forene sig med Overpræsterne. Derpaa forsamlede alle Qvorumer sig i det nedre Lokale i Herrens Huus, hvor Præsidenterne holdt Foredrag for dem.

Præsident Joseph Smith, junior, talte til Forsamlingen, og sagde, at det melchisedekske Over-Præstedømme var det samme som Guds Søns Præstedømme; at der ere visse Ordinancer, som tilhøre Præstedømmet, der frembringe visse Resultater, at Præsidenterne eller Præsidentskabet ere over Kirken, og at Aabenbaringerne, om Guds Sind og Villie til Kirken, skulle komme gjennem Præsidentskabet. Dette er den himmelske Orden og dette Præstedømmes Magt og Rettighed. Enhver Embedsmand i denne Kirke kan ogsaa erholde Aabenbaring, forsaavidt det vedkommer hans særskilte Kald og Embedspligt. Alle ere bundne ved Dydens og Lyksalighedens Grundsætninger, men een stor Forrettighed, tilhørende Præstedømmet, er at erholde Aabenbaringer om Guds Sind og Villie. Det er ogsaa det melchisedekske Præstedømmes Rettighed at revse, irettesætte og formane, ligesaavel som at modtage Aabenbaring. Dersom Kirken hjendte alle Befalingerne, vilde den forkaste Halvdelen af dem formedelst Fordom og Uvidenhed.

En Overpræst er et Medlem af det samme melchisedekske Præstedømme som Præsidentskabet, men ikke af samme Magt og Myndighed i Kirken. De Halvsjerdsindstyve, som ogsaa ere Medlemmer af det samme Præstedømme, ere et Slags omreisende Raad eller Præstedømme, og kunne præsidere over Menigheder, indtil en Overpræst kan faaes. De Halvsjerdsindstyve skulle tages fra de Ældstes Qvorum og skulle ikke være Overpræster. De ere under Ledelse og Bestyrelse af de Tolv, som holde Tjenestens Nøgler. Alle skulle prædike Evangeliet ved den Hellig-Aands Kraft og Indskydelse, og Ingen kan prædike Evangeliet uden ved den Hellig-Aand.

Biskoppen er en Overpræst, og nødvendigviis saa, fordi han skal præsidere over den særskilte Forretnings-Green i Kirken, som kaldes det mindre Præstedømme, og fordi vi ikke have nogen Efterkommer i lige Linie fra Aaron, til hvem det med Rette tilhører. Dette er det samme, eller en Green af det samme Præstedømme, hvilket kan sammenlignes med Sammensætningen af det menneskelige Legeme, som har forskjellige Lemmer, hvilke have hver sine Forretninger at udføre; alle nødvendige i deres Plads, og Legemet er ikke fuldkomment uden alle Lemmerne.

Ved at tage et Overblik over, hvad der udfordres af Guds Tjenere i Evangeliets Tjeneste, finde vi Faa stikkede endog til at være Præster; og dersom en Præst opfylder sin Pligt, sin Kaldelse og Tjeneste, og prædiker ved den Hellig-Aand, saa er hans Nydelse lige saa stor, som om han var een af Præsidentskabet; og hans Tjeneste er nødvendig i Legemet, og ligesaa Læreres og Diaconers. Naar vi derfor betragte det som et Heelt, kunne vi, strengt taget, kalde det eet Præstedømme.

Jeg irettesætter og formaner ofte mine Brødre, og det fordi jeg elsker dem, og ikke fordi jeg ønsker at paadrage mig deres Misfornøielse, eller hæmme deres Lyksalighed. Fordi jeg maa gjøre dette, kan jeg ikke altid vinde Alles Velvillie, men snarere Manges Uvillie; derfor er den Stilling, hvori jeg staaer, en vigtig een; saa I see, Brødre, jo høiere Myndighed, jo vanskeligere Stilling; men paa Grund af Brø-

drenes Forkerthed bleve disse Irettesættelser og Formaninger nødvendige baade for deres timelige og aandelige Velfærds Skyld. At irettesætte og formane er en Deel af de Pligter, der tilhøre min Stilling og Kaldelse. Andre have andre Pligter at udføre, som ere vigtige og langt mindre misundelsesværdige, og kunne være ligesaa gode, ligesom Hænderne og Fødderne i deres Forhold til Menneskets Legeme; ingen af dem kan paastaae nogen Forrettighed, eller sige til de andre: vi have Eder ikke behov. Efter Alt, hvad der er bleven sagt, den største og vigtigste Pligt er, at prædike Evangelium.

Der ere mange Aarsager til Forlegenhed i Pengeaffærer, som nu hviler tungt paa Kirkens Overster. De begyndte fattige, vare trængende, blottede, og vare i Sandhed plagede af deres Fjender; dog befalede Herren dem at gaae ud og prædike Evangeliet og offre deres Tid, deres Talenter, deres gode Navn, og udsætte deres Liv for Fare; og som Tillæg til dette, de skulde bygge et Huus for Herren og berede for de Helliges Indsamling. Saaledes er det let at see, at dette maatte indvikle dem. De havde ingen Midler i Begyndelsen, svarende til et saadant Foretagende; men dette Arbeide maatte udføres; dette Sted maatte opbygges. Store Contrakter ere blevne oprettede for Landstrækninger paa alle Sider, hvor vore Fjender have fraskrevet sig deres Rettigheder. Vi ere i Gjæld til dem, men vore Brødre ude omkring behøve kun at komme med deres Penge, paatage sig disse Contrakter og løse vore Brødre ud af den Pengeforlegenhed, som nu trykker dem, og sikkre sig et fredeligt Hjem iblandt os. Dette Sted maa og vil vorde opbygt, og enhver Broder, som vil tage fat og hjælpe til at sikkre og afgjøre indgaaede Contrakter, skal vorde rig.

Om Eftermiddagen Kl. 4 talede Præsident Hyrum Smith til Forsamlingen, hovedsageligen om Kirkens timelige Anliggender, og lastede dem, som havde raadet saadanne Brødre, som flyttede til dette Sted, naar de ikke vare bemyndigede til at give Raad. Han henhydede ogsaa i misbilligende Udtryk til den Skik, som udøvedes af Somme, at laane Penge af Brødre, som kom ind, istedetfor at de burde anvendes til Afbetaling af den store Gjæld, som nu betynger Kirkens Overster, eller til at betale de for Jordegods indgaaede Contrakter, som ere blevne oprettede til Gavn for de Hellige paa dette Sted.

Fem og tyve Minuter til Fem talte Præsident Oliver Cowdery, og advarede de Ældste for den Idee at forsøge paa at prædike eller lære det, som de ikke havde Kundskab om osv.

Præsident Sidney Rigdon opstod lidt før Fem, og efter at have talt om Indsamlingen og Evangeliets Prædiken som den første Ting, berørte han Gjælden, som var bleven stiftet for Opbygningen af Herrens Huus og andre Diemed, og anførte de tre Hovedposter, som næsten udgjorde den ophobede Gjæld, som endnu var uliqvideret.

Den første Post var sex tusinde Dollars, som var anvendt og udgivet, som Følge af Brødrenes Fordrivelse fra deres Besiddelser i Jackson County af en lovløs Pøbel. Den anden Post var Opbygningen af Herrens Huus, hvis uliqviderede Gjæld var steget til tretten tusinde Dollars. Den tredie Gjældspost var for Indkjøbet af Jordegods, at der kunde blive et Hvilested, et Tilflugtssted, et Sted, som de Hellige kunde lovmæssigen kalde deres eget. Alt dette skal lægge en Grundvold for Israels Indsamling, og naar de Ældste gaae ud omkring, kunne de tale med Formuft, og indskjærpe Nødvendigheden og Rigtigheden af Indsamlingen, paa Grund

af, at vi have et Sted for dem, og det er Guds Villie, at de skulle komme. Anstrænger ikke hverandre for Nærværende, Brødre, ved at sige: betal mig, hvad Du skylder; men bidrager Alt, hvad der staaer i Eders Magt til at afbetale den store Gjæld, som nu betynger Kirken.

Kl. 5½ blev Brød og Vand rigeligen uddeelt iblandt Qvorumerne, og det var i Sandhed en forfriskende Tid baade for Aand og Legeme. Mange Brødre og Søstre forsamledes om Aftenen til Bøn og Opmuntring, og Nogle dvælede der næsten hele Natten.

Far West, Missouri, den 7de April. I et Møde af Præsidentskabet over Kirken i Missouri, Høi-Raadet, Biskoppen og hans Raad, blev det besluttet, at Grunden for Staden Far West bibeholder dens nærværende Form; og at Tværgaderne aabnes ved Fleertallet af Eierne af ethvert Qvarteer, naar de ønske det; at Bestemmelsen af Prisen og Salget af Statslodder overlades til W. W. Phelps, John Whitmer, Edward Partridge, Isaac Morley og John Corrill; at Jacob Whitmer, Elisha H. Groves og George M. Hinkle blive en Bygnings-Committee for Herrens Huus i denne Stad (Far West); at Jacob Whitmer antages som Medlem af Høi-Raadet, indtil Præsident David Whitmers Ankomst; ligeledes at Præsident David Whitmer, John Whitmer og W. W. Phelps føre Overopsynet med Opførelsen af Herrens Huus i denne Stad, og modtage Aabenbarelser, Syner osv., angaaende nævnte Huus.

John Corrill.
Skriver.

David W. Patten fremførte en Anklage imod Lyman Wight for at have lært vildfarende Lærdomme, som blev undersøgt af Høi-Raadet i Far West den 24de April 1837.

Seymour Bronson, George P. Dykes og Andre bevidnede, at Lyman Wight sagde, at vi (Kirken) vare under en celestial Lov, fordi Gud revser ikke under en celestial Lov, derfor tog han os (Kirken) udenfor Døren, for at revse os, ligesom en Fader tager sine Børn udenfor for at tugte dem; og at Pagtens og Lærdommens Bog var en telestial Lov; og Befaligernes Bog (en Deel af Aabenbaringerne trykte i Jackson County) var en celestial Lov.

Præsidentskabet afgjorde med Raadets Samtykke, at Lyman Wight havde lært vildfarende Lærdomme, og at han skulde tilstaae det for Raadet; ligeledes at han skulde gaae og tilstaae det for Menigheden, hvor han havde prædiket saadan afskyelig Lærdom.

Nathan West,
Skriver.

Joshua Fairchild, David Pettegrew, Benjamin Johnson og Sheffield Daniels fremførte en Klage imod John Patten, fordi han ikke havde opfyldt sine Overeenskomster eller Pagter, hvorved de havde lidt betydeligt Tab; hvilket blev beviist af Lyman Wight og Abigael Daniels for Høi-Raadet i Far West den 27de Mai 1837.

Efter en lang Drøftelse af Raadet og Parterne og Præsidentskabet, W. W. Phelps og John Whitmer afgjordes der, at baade Anklageren og den Anklagede skulde udelukkes fra Samfundet, dersom de ikke afgjorde deres Udestaaelser. Jesse Hitchcock blev derpaa afskaaren fra Høiraadet.

James Emmet, som tilforn var bleven udelukt, gav Oprejsning, og blev atter optagen; og John Corrill blev bestikket som Fuldmægtig for Kirken og Forvalter for Herrens Forraadshuus.

Harvey Green,
Skriver.

Den 28de Mai blev en Klage frem-

fort imod John Patten, fordi han ikke havde opfyldt sin Forpligtelse, af John Corrill og Andre, hvilken Klage blev understøttet af Vidnesbyrd, og Høi-Raadet afgjorde, at John Patten afskjæres indtil han giver Opreisning.

Omtrent paa denne Tid sammenkaldte Præsidentskabet over Kirken i Far West et General-Møde for Menigheden, hvoriblandt var Høi-Raadet, to af de tolv Apostler, ti af de Halvsjerdsindstyve, Biskoppen og een af hans Raad, da det blev besluttet, at vi unddrage Fællesskab fra James Emmet for uforstandig Opførsel, indtil han kommer frem og giver Opreisning.

Besluttet eenstemmigen, at vi ikke ville have Samfund med noget ordineret Medlem, som ikke vil holde eller holder Viisdoms Ordet efter dets bogstavelige Mening.

Besluttet eenstemmigen, at vi bekræfte det literære Firma og give dem vor Stemme og vore Bønner til at bestyre alle Anliggender, saavidt det vedkommer dette Sted, overeensstemmende med Lærdommens og Pagternes Bog, første Udgave, udgiven i Kirtland i Ohio, Side 152, Afdeling 26, given i Novbr. 1831.

Forhandlinger i et Høi-Raad, holdt i Herrens Huus i Kirtland Mandagen den 29de Mai 1837 Kl. 10 Form.

Isaac Rogers, Artemas Millet, Abel Lamb og Harlow Redfield fremstillede sig som Anklagere imod Præsidenterne F. G. Williams og David Whitmer, og Ældsterne Parley P. Pratt, Lyman Johnson og Warren Parish.

Sidney Rigdon præsiderede.

Raadsmedlemmer:

John Smith, John Johnson,
Jared Carter, John P. Green,
Noah Packard, Oliver Granger,
Joseph Kingsbury, Samuel H. Smith,
Joseph Coe, Martin Harris,
Gideon Carter, Willard Woodstock.

(Fortsættes.)

Indbetalte Bogpenge.

	Rd.	Mk.	Sk.
N. Ädler, Skaane	26	"	"
J. C. A. Weiby, Venshysel	70	"	"
P. Nielsen, Fredericia	13	1	4
L. Nilsson, Stockholm	37	3	"
Summa	146	4	4

Indhold.

	Side.		Side.
Mennesket er Guds Afkom	81.	Redaktionens Bemærkninger	87.
Følger af en hastig Dom, osv.	84.	Joseph Smiths Levnetsløb (fortsat)	92.

„Skandinaviens Stjerne" udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned og faaes paa Contoiret i Lorentzensgade Nr. 504 D. 5, Stuen tilvenstre og paa alle kongelige Postcontoirer.

Udgivet og forlagt af H. C. Haight.
Trykt hos F. E. Bording.

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste Dages Hellige

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

7. Aarg. Nr. 7. *Den 1. Januar 1858.* Priis: 6 Sk. pr. Exp.

Mormonismen, en praktisk Religion.

(Fra „the Millennial Star".)

Findes der Noget i Himmelen eller paa Jorden, værdt at vide, gjøre, eller besidde, som ikke indbefattes i Mormonismen? Nei! Den omfatter ethvert godt og sandt Princip, som nogensinde har været, eller som nogensinde vil vorde aabenbaret; og den indeholder og indskjærper enhver Pligt, som Mennesket skylder Gud, sine Medskabninger og sig selv. Den er ikke en blot aandelig, men en praktisk Religion, og kan derfor anvendes og lægges for Dagen i enhver Livsstilling og Forretretning. Alt, som er agtværdigt i sit Væsen, rigtigt i Princip og nyttigt i Livet, hører til Mormonismen. Kjærlighed og Mildhed, Godhed og Sandhed, Tro og Forstandighed, Kundskab og Viisdom, Sagtmodighed og Dyd, Kunst og Videnskab, Flittighed og Maadeholdenhed — Alt, som er moralsk og sømmeligt i Livet, ja, Alt, som er godt og sandt, retfærdigt og helligt, reent og skjønt paa Jorden eller i Himmelen — kan man med fuld Foie sige, at Mormonismen indbefatter og omfatter. Den er saaledes, i Ordets fuldeste Betydning, en praktisk Religion, som kan lægges for Dagen og udøves saavel hjemme som ude, i Værkstedet saavel som i Gudsdyrkelseshuset, fra Søndag Morgen til Løverdag Aften, fra den ene Ende af Aaret til den anden, ligesaameget den ene Dag som den anden, hele Livet igjennem, saavel som igjennem alle Evigheder. Derfor vil en sand Guds Hellig bestandig lade sit Lys saa skinne for Menneskene, at de kunne see hans gode Gjerninger, og derved ledes til at ære Israels Gud. Dette kan ikkun skee derved, at de Hellige trofast opfylde alle de forskjellige Pligter i Livet, som paahvile dem, være sig offentlige eller private, politiske eller sociale. Den er anvendelig paa alle Omstændigheder i det daglige Liv. Den er skikket til at afpasse og ordne alle Forretningsanliggender, alle Fornøielser og Nydelser, og alle indbyrdes Forholde og Pligter imellem Forældre og Børn, Mand og Hustru, Herre og Tjener, Beslægtede, Naboer og Fremmede. Ligesom Blodet i Menneskelegemet flyder gjennem tusinde Canaler, varmer og afsætter de til det hele System nødvendige Dele, saa at det kan leve og opfylde alle For-

bringer, saaledes er det med Mormonismens levende, praktiske Principer, som, naar de retteligen forstaaes, vurderes og adlydes, oplive og styrke Sindet hos enhver sand Sidste-Dages Hellig, og sætte ham i Stand til at opfylde sin Skabelses fuldkomne Maal.

Den frelsende Tro.

(Fra „the Millennial Star")

„Hvad bør mig at gjøre, at jeg kan vorde salig? Tro paa den Herre Jesum Christum, saa skal Du vorde salig." Ap. Gj. 16, 30. 31.

Ovenanførte Spørgsmaal blev gjort af den macedoniske Fangevogter til Paulus og Silas, som berettet er i Apostlernes Gjerninger. Vi finde, at disse Guds Mænd vare kastede i Fængsel, fordi de havde prædiket Evangeliet. Deres Klæder bleve revne af dem; deres Legemer hudstrøgne og deres Fødder fastgjorte i Fængselsblokken. Uagtet denne ufortjente Behandling af dem, hvem de havde ønsket at velsigne med det guddommelige Sandhedslys, hørte man dem dog ved Midnatstid at synge Lovsange for Gud. Pludseligen skete et stort Jordskjælv; Fængslets Grundvold rystede; Dørene fløi op paa vid Væg, og Fangernes Baand løstes. Den forskrækkede Stokmester, som frygtede, at Fangerne vare undflyede, stod i Begreb med at tage Livet af sig selv — som efter den romerske Lov vilde have været forspildt, havde han tilladt de Fanger at undkomme, som vare overladte til hans Bevogtning. Men Paulus standsede ham i sit Forsæt ved at udraabe med høi Røst: „Gjør Dig selv intet Ondt, thi vi ere her Alle." Dette frembragte den forønskede Virkning; og den ulykkelige Stolmester, som havde udentvivl tilforn hørt Pauli Vidnesbyrd om Evangeliets Sandhed, kom skjælvende til Paulus og Silas, og, efter at han havde bragt dem ud af Fængslet ind i sit eget Huus, gav dem det vigtige Spørgsmaal: „Herrer! hvad bør mig at gjøre, at jeg kan vorde salig?"

Stokmesteren var sienspynligen bekymret for sin egen Tilstand. Han begreb sin fortabte Tilstand som en Synder for Gud. Han følte sin egen Uværdighed og Uvidenhed; og dreven af Attraa efter at erholde Salighed, søgte han alvorligen Underviisning af dem, som havde Magten og Midlerne til at give ham den. Og hvad svarede Apostelen paa dette det vigtigste af alle Spørgsmaal? Svaret lød: „Tro paa den Herre Jesum Christum, saa skal Du vorde salig."

Dette Spørgsmaal og dette Svar er ligesaa anvendeligt paa Personer, som leve i disse Dage, som paa dem, der levede i forrige Dage. Vi behøve Salighed ligesaavel som Stokmesteren i Philippi. Salighed er ligesaa tilgjængelig nu som da; den kan erholdes paa samme Maade nu som da; og for dem, der, ligesom Stokmesteren, føle Virkeligheden af deres fortabte og vankundige Tilstand, og deres virkelige Behov af Underviisning angaaende Saliggjørelsens Vei, lyder Forskriften nu som altid: „Tro paa den Herre Jesum Christum, saa skal Du blive salig." Der er ingen Tvetydighed heri. Tro er en Grundsætning, som er simpel i dens Natur og let til at forstaae. Det er den første eller ledende Grundsætning i Evan-

geliet; den indbefatter alle andre, og staaer i Spidsen for dem. I sig selv kan Tro ansees at være Overbeviisning, grundet paa tilfredsstillende Vidnesbyrd. For at belyse dette, ville vi antage et Tilfælde. Vi ville antage, at man fremstiller eller forelægger en vis vigtig Kjendsgjerning for en Person. Nu vel, forend han kan fæste Tro dertil, maa han først bruge sin Dommekraft. Da han ikke kjender til det Omhandlede, maa han derfor undersøge Beviset, som fremsættes til dets Understøttelse, Dersom han har tilstrækkelig Tiltro til Fremstillerens Sanddruhed, eller dersom han ved Undersøgelsen af det fremsatte Vidnesbyrd føler sig tilfreds med det, og kan stole derpaa, da overbevises han derom — han troer det; men i modsat Fald tvivler han og har liden eller ingen Tro paa det. Maaskee at den anførte Kjendsgjerning er fremstillet, og intet Bevis givet til at understøtte den, saa at han hverken kan antage eller forkaste den. I et saadant Tilfælde, dersom han ikke har tilstrækkelig personligt Bekjendtskab til Fremstillerens Charakteer, saa at han kan stole paa hans blotte Ord, er han ikke forbunden hverken at troe eller mistroe, men kan lade det staae ved sit Værd. Han tvivler, det er: han er ubestemt. Tro kan være sand eller falsk, stærk eller svag osv., i Forhold til Beskaffenheden af Beviset eller Størrelsen af Tilliden, som kan fæstes dertil. En Person kan troe en Løgn, eller han kan give en velbefæstet Sandhed blot et koldt Bifald. At troe urigtige Fremstillinger er en falsk Tro; at troe blot en Deel af Sandheden er en svag Tro; Lettroenhed er aldeles ingen Tro. Men sand Tro er en Overbeviisning om Sandheden, grundet paa Nøiagtigheden af det anførte Vidnesbyrd eller Bevis. Det er denne Slags Tro, naar den henvendes paa Verdens store Frelser, som Apostelen hentyder til at være af en frelsende Natur: „Tro paa den Herre Jesum Christum, saa skal Du vorde salig."

Vi stride nu til at vise, hvad der skal forstaaes ved Tro paa Jesum Christum. At troe paa den Herre Jesum Christum, er at troe paa ham som Guds Søn — Messias — den nye Pagts store Midler, hvis Blod alene kan udsone for Menneskets Synd, han, som efter Kjødet „døde for vore Synder," og, levendegjort af Aanden, „opstod igjen til vor Retfærdiggjørelse." Dette indbefatter derfor, at vi ved Troen fuldelig tilegne os det paa vore Vegne gjorte Offer, eller den Forsoning, som Guds dyrebare Lam gjorte for os paa Golgatha. At troe paa ham, er ogsaa at anerkjende ham som den af Gud bestikkede Lærer for Guds Kirke, og dette indbefatter nødvendigviis Tro paa alle Evangeliets Grundsætninger, som han aabenbarede, alle den guddommelige Sandheds Lærdomme, som han lærte, og alle de guddommelige Bud, som han gav. Derfor slutte vi, at en sand, frelsende Tro paa Jesum Christum er intet mindre, end en fuld og fast Tro paa Christendommens ganske System, theoretisk og praktisk, fra først til sidst.

Enhver, som saaledes troer paa Jesum Christum som Guds Søn og den store Midler imellem Gud og Mennesket, og anerkjender hans store Offer, hans guddommelige Lærdomme og Befalinger, — Enhver, der saaledes troer paa ham som Guds Udsendte, vil utvivlsomt ogsaa troe paa *den, som sendte ham* — det er: paa Faderen. Apostelen siger: „Men uden Tro er det umuligt at behage ham; thi det bør den, som kommer frem for Gud, at troe, *at han er til*, og at han bliver deres Belønner, som søge ham. Hebr. 11, 6. Vi see altsaa, at Tro paa Gud bestaaer for det første i en fast Overbeviisning om hans guddommelige Persons *Tilværelse*, eller at „*han er til.*"

Dette er et Punkt, som altfor ofte oversees. Det er at befrygte, at Mange, som kalde sig selv Christne og paastaae at troe paa og dyrke Gud, vor Herres Jesu Christi Fader, gjør det med liden eller ingen Visshed for at han virkelig er til som Gud. Hos saadanne Bekjendere kan det virkelig see ud som „om Uvidenheden er Gudsfrygtighedens Moder." Spørg dem hvilke sikkre Grunde de have for at troe paa den Guds personlige Tilværelse, som de paastaae at dyrke, og man vil finde, at de i Virkeligheden ikke have nogen. Maaskee de troe, eller snarere samtykke i den erklærede Kjendsgjerning, simpelthen fordi de ikke kunne modsige eller modbevise den; eller maaskee de troe, fordi Andre have troet eller troe den. Hos dem er det i det Høieste blot en Traditions Sag. En saadan Tro (dersom det ikke er en Misbrug af Navnet) har ingen fast eller fornuftig Grundvold at hvile paa, og er usikker og ubestandig i dens Natur, hvorfor den alt meer og meer vil lede til Vaklen og Tvivl, og tilsidst ende i fuldkommen Vantro og Fortvivlelse. Men Guds sande Hellige, som besidde og nyde en ægte, oplyst Tro paa Gud, deres Fader, kunne til alle Tider nærme sig ham i ydmyg Frimodighed, eftersom han er deres Saliggjørelses Gud, og „deres Belønner, som flittigen søge ham;" og de stole urokkeligen paa hans Barmhjertighed og Godhed, og forlade sig stedse paa hans faderlige Kjærlighed, og sætte bestandigen deres Lid til hans guddommelige Viisdom og Magt.

At troe paa Jesum Christum indbefatter ogsaa en sand Tro paa den Hellig-Aands Forskrifter og Indvirkninger — hvilken Hellig-Aand — Trøsteren, Talsmanden — Jesus lovede at skjænke alle sine sande Disciple. Den indbefatter derfor Tro paa alle hans inspirerede Tjenere: Apostler, Propheter og Andre, som have det hellige Præstedomme; og dette indbefatter selvfølgelig Tro paa alle de Grundsætninger, som de lære i hans Navn ved den Hellig-Aand. Da han ordinerede sine Apostler, og bestikkede dem til at gaae fra Huus til Huus, fra By til By, fra Stad til Stad, fra Nation til Nation, for at kundgjøre for Menneskene Evangeliets glade Budskab, sagde han dem, at Enhver, som antog eller forkastede d e m, antog eller forkastede h a m; og at Enhver, som fornegtede eller troede paa dem og ham, ogsaa fornegtede eller troede paa hans Fader.

Altsaa, eftersom Jesus Christus er „den samme i Gaar, i Dag og til evig Tid," — eftersom Evangeliet er det samme i Væsen, Kraft og Vigtighed nu som stedse, vil det naturligen følge, at Tro paa den Herre Jesum Christum i nærværende Tid vil indeslutte Tro paa Kraften og Virksomheden af hans bemyndigede Præstedomme, som u u er paa Jorden, ligeledes Tro paa Aandens Aabenbarelser og alle de Livsens og Saliggjørelsens Grundsætninger, som komme fra ham gjennem Præstedømmet. Ligesom Josaphat sagde til Israel fordum, saaledes sige vi til Israel nu: „Troer paa Herren Eders Gud, saa skulle I blive grundfæstede; t r o e r p a a h a n s P r o p h e t e r, saa skulle I faae Lykke." 2 Kron. 20, 20.

Videre: For at Troen paa Jesum Christum kan være ægte og af en frelsende Kraft, maa den være levende og virksom i dens Natur og Væsen, dens Indflydelse og Virkninger. Enhver anden Slags Tro vil fordømme istedetfor at frelse. I Sandhed, Ingen kan siges at troe virkeligen paa Jesum Christum, som ikke adlyder ham ved at opfylde Evangeliets Fordringer og udføre hans bemyndigede Tjeneres Forskrifter og Raad. De, som paatage sig hans Navn, og dog ringeagte hans Befalinger, Bud, Exempel og Tjenere, kunne vel sige, at de have Tro, men en saadan Tro vil ikke være til nogen Nytte med Hensyn til

Befordringen af deres Salighed. Apostelen Jacob siger: „Hvad gavner det, mine Brødre, om Nogen siger, han haver Troen, men haver ikke Gjerninger? mon den Tro kan frelse ham?“ „Ligesaa og Troen, dersom den ikke haver Gjerninger, er den død i sig selv. Der maatte da Nogen sige: Du haver Troen, og jeg haver Gjerningerne; vis mig din Tro uden dine Gjerninger, og jeg vil vise Dig min Tro af mine Gjerninger.“ „Vil Du vide, o Du forfængelige Menneske, at Troen uden Gjerninger er død?“ Jacob 2, 14. 17. 18. 20. Saaledes see vi, at endskjønt Tro er fornoden til Salighed, saa er den ikke det eneste Fornødne. Saliggjørelse ved Tro alene er en af Sektismens falske Dogmer. Naar Troen er alene, er den en død Tro og har ingen frelsende Kraft i sig. Af hvad mulig Gavn, ville vi spørge, kan en død Tro være til Opnaaelsen af evigt Liv? Aldeles intet.

Da Apostelen Paulus derfor sagde til Stokmesteren i Philippi, at han skulde troe paa den Herre Jesum Christum for at blive salig, saa meente han ikke, at han alene skulde troe i Tankerne uden at iagttage Noget af Gjerningerne. Apostelen vidste meget vel, at en antagelig, frelsende Tro var Antagelsen af Alt, hvad der henhørte til Christendommen — en levende praktisk Tro paa alle Christi Evangelii Sandheder og Fordringer; og at hvo, som havde en saadan Tro, vilde vise det ved tilbørlig Lydighed mod Herrens Villie, og ved ubetinget Iagttagelse af hans Bud og Befalinger. Derfor see vi, at Stokmesteren og hans Husfolk strax viste deres levende Tro ved at lade sig døbe om Natten, saaledes tilegnende sig Frelserens Forjættelse, at „hvo, der troer og bliver døbt, skal blive salig.“ Sand Lydighed er den udvortes Handling eller Virksomhed af den tilskyndende Tro inden i os, ligesom Ordene ere Udtryk af vore Begreber, eller Talen er Tankens Klædebon. Ligesom Tankerne og Begreberne ikkun kunne udtrykkes ved Sproget, skriftligt eller mundligt, saaledes kan, sammenligningsviis, Troen alene vises og bevises ved Lydighedshandlinger. Derfor ville de, som saaledes troe paa den Herre Jesum Christum, blive frelste; men de, som ikke troe, d. e., som ikke have den levende Tro, ledsaget af Gjerninger, ville ligesaa vist blive fordomte.

Præstedommet.

(Fra „the Millennial Star.“)

Det kan betvivles, at Nogle af dem, som have modtaget det i disse sidste Dage oprettede Præstedomme, fuldelig forstaae Værdien af den Ædelsteen, som er dem anbetroet, — dens Kraft, dens Myndighed og varige Natur. Aarsagen, hvorfor vi antage, at Nogle ikke tilfulde sætte Præstedommets Værd, og forstaae dets evige Følger, er, at man undertiden hører, ved at spørge hvad Embede En eller Anden har i Kirken: „Jeg er blot Diacon,“ eller, „jeg er blot Lærer,“ eller, „jeg er kun Præst.“

Lad os tage Diaconen som et Exempel: „Jeg er blot Diacon.“ Dersom Diaconerne fuldelig forstod Beskaffenheden af deres Embede, vilde de aldrig give et saadant Svar. Hører hvad David siger om

at være Dørvogter i Herrens Huus; og erindrer saa, at en Diacon er mere end en Dørvogter: „Thi een Dag er bedre i dine Forgaarde end ellers tusinde; jeg udvælger heller at være Dørvogter i min Guds Huus, end at bo i de Ugudeliges Pauluner." Ja, saaledes vil enhver hengiven Tjener i Guds Rige sige — ja, endog hellere end at blive en Konge, eller at regjere i et Palads. Nogle faa hastigt henrindende Aar af menneskelig Storhed, hvad ere de, om vi endog skulde blive begunstigede med Titelen af Fyrste eller Monark, eller blive iførte al den Pomp, som hører til denne Verdens Storhed. Kongen og Betleren ere lige i Støvet; men naar Opstandelsens Basun skal lyde, da vil det vise sig, at Beskaffenheden af en Diacons Embede langt overgaaer den høieste jordiske Titel. Denne er til Ende og ophører i Døden, hiin strækker sig bag Sløret, og er af lovmæssig Kraft i Evigheden. Kongen nedlægger sin Titel med det jordiske Liv, for ikke mere at blive hædret med den; Diaconen nedlægger kun sin paa denne Side Graven for at modtage den igjen paa hiin Side, og for at bruge og nyde den, naar al jordisk Storhed er forgaaet.

Atter: „Jeg er kun en Præst." **Kun en Guds Præst!"** Hvilken Fornærmelse mod den himmelske Majestæt! I Lærdommens og Pagtens Bog, Side 14 § 10, ville vi finde Noget om det aaronske Præstedømmes Magt og Myndighed: „Det mindre eller det aaronske Præstedømmes Magt og Myndighed er, at have Nøglerne til Engles Betjening, og at tjene ved de ydre Anordninger — Evangeliets Bogstav og Omvendelsens Daab til Syndernes Forladelse, i Overensstemmelse med Pagterne og Befalingerne." Her have vi altsaa til at begynde med een af dette Præstedømmes herlige Privilegier tydeligen fremsat: „at holde Nøglerne til Engles Tjeneste." Hvor Faa ere der, som fatte, at de have modtaget en Deel af det Præstedømme, som har Magt til at omdreie Nøglen, aabne Døren, og, naar de leve i den fulde Myndighed af deres præstelige Kaldsforretninger, faae hellige Væsener til at tjene dem — Herlighedens Sendebud fra Guds Omgivelser — Fredens Herolder fra den evige Verden, som bringe Fryd og Trøst til deres Sjæle, og fylde dem med den Hellig-Aand, opmuntrende og oplivende dem ved deres hellige Nærværelse, og indgydende dem den Fred, som overgaaer al menneskelig Forstand.

Det aaronske Præstedømme, som gjenoprettedes paa Jorden ved Joseph Smith, har al den Magt, som det nogensinde havde, tilligemed alle de Friheder og Rettigheder, som vi kunne læse om i den hellige Skrift.

Det et dette Præstedømmes Rettighed at tjene i Evangeliets ydre Anordninger — at prædike, at døbe til Syndernes Forladelse og administrere Nadveren til Ihukommelse af Frelserens Sonoffer. Betænker derfor, Brødre, I, som sige, at I ere „blot Præster," hvilken Myndighed der er paalagt Eder, at I kunne stige ned i den vaade Grav med den bodfærdige Synder, og døbe ham til hans Synders Forladelse med den samme Virkning, som om det var gjort af en Engel eller af Herren selv! Og saa hvilken en Ære at have Tilladelse til at oplefte Eders Røst i Herrens Navn iblandt Folket i denne formørkede Tidsalder og forkynde med Fuldmagt fra Himmelens Konge hans Sons evige Evangelium — at skue hen over den forsamlede Mængde og overveie, at Gud har kaldet Eder ved sin Røst fra Mørke og Ringhed, og laant Eder sin Magt til at frelse ikke alene Eder selv, men ogsaa Andre fra Elendighed og Ødelæggelse. Stor er i Sandhed den Ære at have samme Præste-

dømme, som Johannes den Døber, som var et særdeles begunstiget Redskab i Herrens Hænder til at prædike Omvendelsens Daab. Og da Satan for nærværende Tid er paa Færde for at gjøre alt det han kan for at kuldstyrte dette store Værk, saa er det nødvendigt, at Herrens Tjenere iføre sig Troens Rustning, tage Sandhedens Sværd og kjæmpe frimodigt for deres Herres Sag. De have Ret imod Magt — Guds Magt imod Verdens Magter. Derfor er det nødvendigt, at Præstedømmet lever et reent og helligt Levnet, at de med saa meget større Virkning kunne stride Troens gode Strid og gribe det evige Liv.

Nu i Henseende til Bestandigheden af dette Præstedømme. Man har undertiden tænkt, at dette Præstedømme først blev til paa den Dag, da det blev befæstet paa Levi Huus. Det kaldes undertiden det levitiske og undertiden det aaronske Præstedømme — det levitiske, fordi Gud valgte Levi Stamme til at have det — det aaronske, fordi Aaron kaldtes til det ved Guds Røst. Ved at opslaae i Pagtens Bog Side 23, § 3 kunne vi læse: „Og Herren bekræftede ogsaa et Præstedømme paa Aaron og hans Sæd, igjennem alle deres Slægter — hvilket Præstedømme ogsaa vedvarer og bestaaer for stedse med det Præstedømme, hvilket er efter Guds helligste Orden." Heraf forstaae vi, at dette Præstedømme er evigt, ligesom det melchisedekske; thi det „vedvarer og bestaaer for stedse med det Præstedømme, som er efter Guds helligste Orden. Dette er altsaa en Skranke for den Mening, at det ikke var til, førend det blev overdraget til Aaron og hans Sønner.

Hvor fandtes det for? Hvem havde det? Slaae op i 4de Mosebog, 3die Cap., 12te Vers: „Og jeg, see, jeg haver taget Leviterne midt af Israels Børn, for hver Førstefødte, som aabner Moders Liv af Israels Børn; og Leviterne skulle høre mig til." Her see vi altsaa, at førend Levi Stamme modtog dette Præstedømme, bleve de Førstefødte af Israels Huus brugte i den Hensigt. Det samme anføres i det 41de Vers i samme Capitel: „Saa skal Du tage mig Leviterne, (jeg er Herren) i Stedet for alle Førstefødte iblandt Israels Børn; og Leviternes Fæ i Stedet for alt det Førstefødte iblandt Israels Børns Fæ;" og i det 45de Vers: „Tag Leviterne i Stedet for alle Førstefødte iblandt Israels Børn, og Leviternes Fæ i Stedet for deres Fæ, og Leviterne skulle høre mig til; jeg er Herren;" og i det 13de Vers læse vi: „Thi alt det Førstefødte hører mig til; paa den Dag jeg slog alt det Førstefødte i Ægypti Land, helligede jeg mig alt det Førstefødte i Israel, af Mennesker og Dyr; de skulle høre mig til, jeg er Herren." Vi forstaae heraf, at da Herren ihjelslog det Førstefødte i Ægypten, fra Pharaos Førstefødte, som sad paa hans Throne, indtil den Fangnes Førstefødte, som var i Fængselets Huus, (2 Mosеb. 12, 29.) frelste Herren Israeliternes Førstefødte; og hvorfor? Fordi de vare helligede for Herren.

Altsaa kunne vi heraf forstaae, at dette Præstedømme fandtes længe førend Aarons Dage. Det er i sin Natur lig vor Fader i Himmelen, det er uudsigeligt og evigt.

(Fortsættes.)

Skandinaviens Stjerne.

Den 1ste Januar.

Vi give nedenstaaende Uddrag af Bemærkninger fra Præsidentskabet i Liverpool:

Bestyrelse. Da 1857 er tilendebragt, og vi ere indtraadte i et nyt Aar, 1858, føle vi Nødvendigheden af at give Præstedømmet under vor Bestyrelse nogle almindelige Instructioner, eftersom Indtrædelsen af et nyt Aar er en vigtig Begivenhed for Kirken, hvorfor vi Alle behøve at berede vort Sind, overveie og betragte de forøgede Pligter, som det nye Aar maaskee paalægger os; og omendskjøndt det muligen ikke bliver nogen stor Indsamling i Aar, er det dog sandsynligt, at saa vigtige Forandringer, som nogensinde, ville finde Sted i det bestyrende Præstedømme i Missionerne, hvorfor Opmærksomheden bedes henvendt paa følgende Bemærkninger.

For at grundlægge Guds Rige er det klart, at den første store og nødvendige Egenskab hos Præstedømmet, dersom vi saa maae udtrykke os, er, at kunne overbevise; og den første Pligt for de Hellige er at advare deres Næste og prædike Christi Evangelium for de Vantroe. Men eftersom Riget voxer, bliver dets Interesser og indre Organisation, og Kunsten at styre og regjere, det næste og vigtigste Formaal for Overveielse og Jagttagelse. Dette er ikke alene Tilfældet med Guds Rige, men ogsaa med alle andre jordiske Riger. Mægtige Nationer have opstaaet og udsendt deres Berømmelse indtil Jordens Ender, medens de have vandret ad Erobringens Sti. Men vi have ogsaa erfaret, at saadanne Riger, hvis Berømmelse er tiltagen, eftersom de erobrede andre, ere selv blevne brudte i Stykker; og deres Storhed forgik, da de bleve overladte til at stole paa Styrken af deres egen indre Organisation og Styrelsesmaade. Det er netop ved den indre Organisation og Styrelsesmaade, at en Nations virkelige Styrke skal prøves. Engang maa denne Prøve komme, og endnu har Ingen været i Stand til at udholde den. Det har været Rigernes Historie, at medens de have erobret, have de blomstret. Men Ærgjerrighed og verdslig Erobringslyst vil med Tiden være sikker paa at høre Commando-Ordet: „Holdt! Saa langt skal Du gaae og ikke længere." Da kommer Faren for de menneskelige Institutioner — Prøven for den nationale Styrke. De store Riger paa Jorden have lidt Skibbrud paa Grund af Ufuldkommenheden af deres indre Indretning, og deres Regenters Udygtighed. At erobre ligesaavel som at vinde Tilhængere, er ikke den største Mission. Den vigtigste af alle Missioner er at styre eller regjere.

Organisationen af det Sidste-Dages Rige er beundringsværdig. Dets Enighed bliver alt frygteligere og frygteligere for Nationerne, og dets indre Bestyrelsesmaade er den mærkværdigste, som Verdenshistorien yder. Den er i Sandhed forbausende for dem, som ere vante til de af Menneskene oprettede Skikke og Sæder, og forvirrer Tænkekraften hos de forundrede Jagttagere. I Intet har Zions Styrke været befundet saa slaaende, som i dens Organisation. Intet har mere tilkjendegivet Varigheden og Livskraften i de Helliges Rige, end dets indre og særegne Bestyrelsesmaade. Med Hensyn til at vinde Tilhængere have de meget fælles med Sekterne, men i deres indre Organisation og Regjeringsmaade ere de bestandig løsende nye og forunderlige Problemer.

Tiden er kommen for det indfødte Præstedomme i Missionerne at vise noget Mere, end den blotte Kjendsgjerning, at de ere i et Rige, hvis Organisation og Regjeringsmaade er overlegen alle andres. De maae lægge for Dagen, at de ere inspirerede af den samme Dygtighed og Aand til at styre og forvalte, som lægges for Dagen af Authoriteterne i Zion, og at den Viisdom, som Propheten Brigham Young lægger for Dagen i sine Foretagender, har flydt i Strømme fra den store Hovedkilde, og er bleven inddrukket af dem i rigeligt Maal. Maatte de Ældste og enhver a Kirkens Embedsmænd i disse Lande vise, at de forstaae, hvorledes de skulle *styre* i deres forskjellige Kald, ligesaavel som at vinde Tilhængere. Dersom de nu ikke kunne dette, bør de haste med at dyrke den store Kunst at regjere. Det indfødte Præstedomme i disse Lande bør berede sig, saa at, om de skulde blive kaldede til at tage Deel i den kirkelige Bestyrelse, at de maae befindes stikkede dertil.

Vi agte Tid efter anden at give Raad og Veiledning med Hensyn til Bestyrelsen af de forskjellige Forretningsgrene i Kirken, saavel i det Aandelige som i det Timelige; og vi ville ikke her undlade at indskjærpe de Præsiderende følgende Pligter til Overveielse og Efterlevelse:

Det tilkommer alt Præstedomme i de respective Missioner, at stille deres Pastorater, Conferencer, Distrikter og Grene i den størst mulige forretningsmæssige Orden. Lad enhver Pastor eller Præsident, som muligen bliver forflyttet eller afløst, gjøre det til en Æressag at overlade sin Arbeidsmark til sin Efterfølger i en saa blomstrende Forfatning, som han kan, saa at han ikke skal overlade den i en betynget, uordentlig og gjeldbunden Tilstand. Jagttager ogsaa, at Kirkens Midler maae bestyres og anvendes paa den sigtsmæssigste og sparsommeligste Maade! Dersom et Pastorat, en Conference, et Distrikt eller en Green af hvilkensomhelst Størrelse, undtagen i særegne og utilregnelige Tilfælde formedelst indtrufne Omstændigheder, befindes ved Aarets Udgang indviklet i Forlegenheder, eller neppe ude af Gjæld, saa er det et Beviis paa, at sammes Bestyrer har været en slet Huusholder, som ikke forstaaer eller er skikket til at bestyre eller have Kirkens Midler under Hænder. Kirkens Midler skulle anvendes til Rigets Opbyggelse og Israels Indsamling, ifølge de givne Forskrifter.

Orden i Bestyrelsen. Orden siges at være Naturens første store Lov. Den maae ioinefaldende udmærke alle Regjeringer og Institutioner, dersom de skulle due noget; men endnu langt mere skulde den udmærke deres Handlinger, som forvalte Guds Kirkes og Riges Regjeringsanliggender. I dette Rige have vi Ret til at vente en fuldkommen Orden, eller den fuldkomneste, som kan findes paa Jorden. De, som have Guds Præstedomme paa Jorden, ere Forvaltere af hans Love og Regjering. Om de see Øie til Øie — om deres Forstand er ligelig oplyst ved den samme Aand, bevirker deres Bestyrelse paa Jorden den samme Overeensstemmelse, Orden og Enighed, som er i Himmelen. Desformedelst kan hans Rige komme og hans Villie skee paa Jorden som i Himmelen. Men om disse Bestyrere ikke see Øie til Øie — ikke forstaae, som de ønske at blive forstaaede af Andre, vil der opstaae Forvirring, Uorden, Strid og tilsidst Splid og Opsætsighed. Al Erfaring viser, at en saadan Tingenes Tilstand vilde snart bevirke hvilketsomhelst Riges Kuldkastelse, og som dette ikke er Guds Riges Bestemmelse, maa Orden og Lydighed iagttages af dem, som hjælpe til at bygge det op. Ordenen i Guds Præstedomme er saadan, at enhver Embedsmand kan udføre sine Kaldspligter, uden at indtrænge i en Andens Stilling og Kald. Derfor er der

ansat præsiderende Ældste hver i deres respective Stillinger, og som hver for sig bør trofast ære deres Kaldelse, ved altid at findes i Udøvelsen af deres Pligter. Naar dette er Tilfældet, kan Enhver holdes lovligen ansvarlig for den Deel af Arbeidet og den Virkekreds, som er ham anbetroet. Det er et vigtigt Træk i Forvaltningen af Embederne, at enhver Embedsmand udfører de Pligter, som henhøre til hans eget Embede; og saavidt som han har Varetægt eller Overopsigt over Andre, at han seer til, at de rigtigen og troe udføre Pligterne af deres Embede, uden selv i det Enkelte at udføre samme, med mindre Omstændighederne skulde gjøre det nødvendigt. Naar denne Orden iagttages, finder den bedste Overeensstemmelse Sted i enhver Bestyrelsesgreen. Det vilde klarligen være urigtigt at beskikke to Mænd hver sit særskilte Embede, dersom man ventede eller fordrede, at een af dem skulde opfylde Begges Pligter. Alligevel er det nødvendigt, at enhver Embedsmand i Guds Kirke ikke alene forstaaer sit eget Embedes Pligter, men ogsaa deres, som ere under ham, ellers er han uduelig til at veilede dem i Udøvelsen af deres Pligter, og, da dette er en væsentlig Deel af hans eget Embede, aldeles uskikket for den Stilling, han indtager, hvis Følger ere Skam og Vanære for ham selv, og Uorden og Forvirring for enhver Myndighedsgrad, som er underlagt hans uvidende og uforstandige Bestyrelse.

Derfor bør enhver Embedsmand og Hellig bestræbe sig for at lære sine Pligter, og Enhver befindes staaende i sin Lod og Stilling, hædrende og bærende Ansvaret af sit Kald. Da skal Guds Værk lykkes overordentligen for Øver, og den himmelske Orden, grundlagt paa Jorden, skal bringe evigt Liv til Alle, som annamme samme. Enhver Sjæl, som vil annamme den Orden under Bestyrelse af Apostler, Propheter, Evangelister, Pastorer (Hyrder), Ældster osv., kan skride fremad til Fuldkommenhed, om de vedblive i den; thi den beskikkedes af Gud til „Embedernes Forvaltning," „til Christi Legemes (d. e. hans Kirkes) Opbyggelse," og til „de Helliges Fuldkommengjørelse." (Ephes. 4, 11. 12.)

Tidsaanden. Vi have atter modtaget Breve fra vore Brødre i Bjergene, og nogle Nummer af „the Deseret News," samt adskillige amerikanske Aviser. Fra disse Kilder uddrage vi „Tidsaanden," som den viser sig med Hensyn til det store Sidste-Dages Værk hos Folket i de Forenede Stater paa den ene Side, og hos vore Brødre derhjemme paa den anden. Vi behøve neppe at bemærke for de Hellige, at der er en himmelviid Forskjel imellem de to Partiers Følelser og Hensigter.

Paa den ene Side tilkjendegive de Forenede Stater en Tilbøielighed til at fortsætte med deres uretfærdige og undertrykkende Fremgangsmaade imod Guds Folk. I Stedet for at rette paa de Forurettelser, man har tilføiet os, eller at give os vore constitutionelle Rettigheder, efter at vi have taalt saa meget af vore Fjender, og efter den overordentlige Begivenhed af vor Nedsættelse i Ørkenen, som beviser, hvor ædelt de Hellige have vundet deres Fordring paa Selv-Regjering, ere de Forenede Stater endnu bestemte paa at føie Fornærmelse til Fornærmelse, Forurettelse til Forurettelse og Undertrykkelse til Undertrykkelse. Istedetfor at lade os i Fred til at udvikle Guds Rige og dets himmelbaarne Institutioner, synes de at have bestemt sig til, om muligt, at knuse de Hellige og enhver Ting af „mormonsk" Oprindelse. Lad dem prøve derpaa! Det er den største Compliment, som vore Fjender kan give os og vor hellige Religion. Dersom det virkeligen er saa, at dette Rige i sig selv indebær Frøet til dets Opløsning, saa at det, uændset, vilde svinde hen og forgaae, — dersom dets iboende

Styrke ikke kan holde dets Legeme op, og dets Lys er saa flagrende, at det snart vilde gaae ud af sig selv, hvorfor gjøres der da en saadan Anstrængelse til at udrydde os, hvorfor opløftes saa mægtige Arme til at stride imod os, og hvorfor reises en saadan Hvirvelvind til at udslukke hiint Lys? Alt dette er en Anerkjendelse af Værkets Fasthed, et Beviis paa det unge Israels Kraft, og et herligt Tegn, at dets Stjerne er i Opgaaende.

Authoriteterne i Zion have besluttet, ikke længere at lade sig undertrykke, fornærme og træde under Fødder af dem, som hade de Hellige. De ville ikke længere see paa, at Aanden i den republikanske Forfatning krænkes, som siger, at Folket skal vælge deres egne Styrere, og at en Commune, som er i Stand til at regjere sig selv, skal have den Rettighed. Dette er tydelig nok Aanden af den republikanske Forfatning. Vi udfordre hele Verden til at paavise et Samfund, der har saadant Krav paa Selv-Regjering, som de Hellige. Deres Historie — især siden deres Udbrivelse til Bjergene — ere fulde af Beviser derpaa. De ere sienſynligen ikke længere tilbøielige til at modtage enhver Kjeltring, som de Forenede Stater behager at udsende til at yppe Kiv med Kirken; ei heller til at have en bevæbnet Styrke i Territoriet til at plage Folket, og besvære de Embedsmænd, det har valgt, i Udøvelsen af deres Pligter. Heller ikke ville de tillade Samfundet at blive undertrykt og udrydet, uden at give stærke Beviser paa, at den Ild, som brændte i Frihedsheltene af 1776, ogsaa brænder i Frihedsheltene nu. I dette understøtter de Hellige hæderligen deres Ledere, og det hele Territorium er forenet i den heltemodige Bestræbelse.

En Prophet i Israel. Enhver af vore Læsere, som er fortrolig med Bibelen, maa ofte have været slagen med Forundring over Israels særegne og overordentlige Historie under Propheterne. De vare da i Sandhed et særegent Folk. De kunde ikke maales med den sædvanlige Maalestok, heller ikke kunde deres Historie forstaaes af almindelige Mennesker; thi Israel bevægede sig i en høiere Kreds, end den, hvori de andre Nationer vare vante til at bevæge sig. Mange overordentlige Tildragelser i deres nationale Liv ville paatrænge sig Mindet — mange Exempler paa Propheternes høiere Viisdom og dybe Indsigt kunde anføres. Men netop nu kommer der i vort Sind et særegent Tilfælde.

Kongen af Syrien blev urolig, fordi Israels Konge vidste hans hemmelige Anslag, og ved et eller andet Middel opdagede og undgik de Snarer, han lagde for at fange ham i. Og Kongen af Syrien sammenkaldte sine Tjenere og „sagde til dem: ville I ikke give mig tilkjende, hvilken af os forte det til Israels Konge? Da sagde een af hans Tjenere: ikke saa, min Herre Konge! men Elisa, den Prophet, som er i Israel, giver Israels Konge de Ord tilkjende, som Du taler i dit Senge-Kammer." 2 Kong. 6, 8—12.

Det Sidste-Dages Israel er, ligesom det Forrige Dages Israel, et besynderligt Folk. Hverken de eller deres Institutioner kunne bedømmes efter en sædvanlig Maalestok. Dette iagttage Alle i Verden, som bringes i Berørelse med de Hellige, og anerkjende det som en Kjendsgjerning. De føle, at „Mormonismen" er en total Omdannelse af hvad de have havt før, og at denne Kirkes Bevægelse og Udvikling er ligesaa ny og forunderlig for deres hverdags Erfaring, som om Væsener fra en anden Verden vare komne for at tage Deel i det store Drama paa Jorden. Uagtet det

Fjendskab, som finder Sted i Hedningernes Hjerter imod de Hellige, een Ting synes de Alle at opfatte, nemlig, at denne Kirke og Verden bevæger sig i to forskjellige Kredse.

Der ere ogsaa Propheter i det Sidste-Dages Israel, ligesaavel som der vare i det gamle Israel. Det vil endnu blive en Gjenstand for Uro hos Jordens Regenter — ligesom et Mareridt til at forurolige dem i Søvnen — at disse Propheter ville komme til at vide de Ord, som de skulle yttre i deres „Senge-Kammer," og hemmelige Raad. Følgende Vidnesbyrd af „New York Herald" er betydningsfuldt: „Major Van Vliet havde en lang Sammenkomst med Præsidenten i Gaaraftes. Han siger, at Young er ligesaa vel underrettet med Hensyn til Regjeringen og dens Foretagender, som nogen Mand i Washington." Vi ville aabenbare Hemmeligheden. Tingen er, at der igjen er en Elisa, og mere end en Elisa i Israel.

Nyheder angaaende Utah og de Forenede Staters Tropper.

(Fra amerikanske Aviser.)

October 22. Oberst Johnstons Commando rapporteres at være 230 engl. Mile hiinsides Laramie, og havde ingen Udsigt at komme ind i Utah dette Efteraar; Sneen var falden 7 Tommer dyb, og Trækdyr og Dragonheste svækkedes hurtigen. Indianerne havde taget et Tog af Regjeringens Forrads-Vogne, og eet Vognlæs Amunition og eet Vognlæs Rifler.

Oberst Cook med det 2det Dragonregiment var 4 engl. Mile paa denne Side Laramie, og havde udholdt en Snestorm for 5 Dage siden.

Oberst Alexanders Commando, Expeditionens Avantgarde, rapporteredes at være hiinsides den grønne Flod (Green River). Senere Efterretninger fra Oberst Alexander betræfte det Rygte, at Mormonerne havde opbragt 75 af Expeditionens Forraadsvogne.

Der siges, at de Forenede Staters Regjering har besluttet, ikke at tage nogen videre Forholdsregler for at forstærke Expeditionen til Utah for Nærværende.

November 17. Depescher vare modtagne i Washington fra Oberst Johnston, at Gouverneur Young havde udstedt nedenstaaende Proclamation i Kraft af sit Embede, erklærende Krigsloven i Utah og udtrykkeligen forbydende de Forenede Staters Tropper at komme ind i Utah, uden at være bemyndigede dertil af ham.

Proclamation fra Gouverneuren.

Medborgere i Utah! En væbnet Skare nærmer sig, som sienssynligen har i Sinde at anfalde os, og tilvejebringe vor Undertrykkelse og Ødelæggelse. I de sidste 25 Aar have vi henvendt vor Tillid til Regjeringens Embedsmænd, fra Constablerne til Fredsdommerne, Overdommerne, Gouverneurerne og Præsidenterne, blot for at blive foragtede, forhaanede, fornærmede og forraadte. Vore Huse ere blevne plyndrede og derpaa brændte, vore Marker ødelagte, vore fornemste Mænd slagtede, medens de paa Tro og Love vare under Regjeringens Beskyttelse, og vore Familier drevne fra deres Hjem, for at finde en Tilflugt i den øde Ørken, og den Beskyttelse iblandt fjendtlige Vilde, som blev os negtet iblandt dem, der rose sig af Christendom og Civilisation.

Vort fælles Fædrelands Constitution hjemler os alt det, vi kræve, eller nogensinde krævede. Dersom de grundlovmæssige Rettigheder, der tilhøre os som amerikanske Borgere, bleve udstrakte til Utah overensstemmende med deres Aand og Mening, og ærligt og upartist forvaltede, vilde det være Alt, hvad vi kunde forlange — Alt, hvad vi nogensinde have forlangt.

Vore Modstandere, benyttende sig af den Fordom, som finder Sted imod os, paa Grund af vor religiøse Tro, have udsendt en Hær imod os, for at fuldbyrde vor Ødelæggelse. Man har ikke tilstaaet os Rettighed eller Leilighed til at forsvare os imod de falske, ondskabsfulde og uretfærdige Bagvaskelser, der ere fremførte imod os indfor Nationen. Regjeringen har ikke nedladt sig til at lade en Undersøgelses-Committee eller nogen anden Person blive udsendt for at undersøge eller forvisse sig om Sandheden, som er sædvanligt i saadanne Tilfælde. Vi vide, at disse Bagvaskelser ere falske, men det gavner os intet. Man fordømmer os uhørte, og tvinger os til Strid med en bevæbnet, leiet Pøbelstare, som er bleven sendt ud imod os, efter Tilskyndelse af anonyme Brevskrivere, som stamme sig for aabent at vedkjende sig Forfatterskabet af de nedrige, bagtalerske Logne, som de have fremsat for Publikum — og af fordærvede Embedsmænd, som have frembragt falske Bestyldninger imod os for at skjule sin egen Urelighed — og af leiede Præster og hylende Avisskrivere, som skjænde Sandheden for lav Vindings Skyld.

Den Strid, som man saaledes har paatvunget os, nøder os til at tye til den store første Lov, Selvopholdelsen, og reise os til vort Forsvar — en Ret, som er os hjemlet ved Aanden af vort Lands Institutioner, hvorpaa Regjeringen er grundet. Vor Pligt imod os selv, og imod vore Familier, opfordrer os til, at vi ikke roligt skulle underkaste os at blive drevne og ihjelslagne, uden at gjøre et Forsøg paa at redde os. Vor Pligt imod vort Land, vor hellige Religion, vor Gud og vor Frihed, opfordrer os til, at vi ikke roligen skulle staae og see paa, at saadanne Lænker smedes omkring os, som ere beregnede paa at fængsle os og bringe os til Underkastelse under en ulovlig Militairdespotisme, som, i et Land med frie konstitutionelle Love, ikkun kan udspringe fra Anmasselse, Tyranni og Undertrykkelseslyst.

Hvorfor jeg, Brigham Young, Gouverneur og Superintendent for de indianske Affairer i Territoriet Utah, paa Folket af de Forenede Staters Vegne i Utah Territorium, byder:

1) At ingen bevæbnede Tropper af hvilkesomhelst Slags maae komme ind i dette Territorium, under hvilketsomhelst Paaskud.

2) At alle Tropper i nævnte Territorium holde sig færdige til at marschere efter et Øiebliks Varsel for at tilbagedrive ethvert Indfald.

3) At Krigsloven herved erklæres at træde i Kraft i dette Territorium fra og efter Forkyndelsen af denne Proclamation, og Ingen skal tillades at komme eller gaae ind, eller igjennem, eller ud fra dette Territorium uden Passeerseddel fra rette Vedkommende.

Givet under min Haand og mit Segl i Store-Saltsø-Stad i Utah Territorium den femtende Dag i September A. D. Atten Hundrede, Halvtredsindstyve og Syv, og af Amerikas Staters Uafhængighedsaar, det To og Firsindstyvende.

Brigham Young.

Tidernes Tegn.

Forrige Aar var riigt paa Begivenheder af ethvert Slags, saa at næsten enhver Avis var opfyldt deraf. Iblandt usædvanlige Tildragelser i Nord-Amerika vare to stærke Jordskjælv. Det ene i St. Louis, Egnene ved Mississippi og Illinois. Rystelsen var der saa stærk, at Indbyggerne opskrækkedes fra deres Morgenslummer ved Husenes Rysten og vaklende Bevægelse, der lignede et Skibs Svaien i stærk Bølgegang. Stødene forudgikkes og ledsagedes af stormfulde Skyer og elektriske Særsyn, bestrevne som heftige Lynglimt og blændende meteoriske Kugler, neddalende fra Himmelen. En anden Jordrystelse følges en Eftermiddag efter Kl. 3 i Buffalo og Omegn i Oktober, og var saa heftig, at de solideste Huses Grundvolde rystede, Meublerne i Værelserne dandsede, og paa nogle Steder revnede Husenes Mure; Skorsteenspiber faldt ned; Kirkeklokker ringede, og en dyb Bragen af unjordisk Torden ledsagede Jordskjælvet.

I Frankrig foraarsagede uhyre Oversvømmelser stor Skade baade paa Liv og Eiendom, og bevirkede Fattigdom og Nød.

Stærke Storme paa adskillige Kyster have foraarsaget store Forliis af Skibe, Ladninger og Menneskeliv. For ikke længe siden rasede orkanagtige Storme paa Ohio og Mississippifloderne, ødelæggende uhyre Værdier.

Talrige og store Ildebrande paa forskjellige Steder i Verden have bevirket umaadelige Tab af Formue. Kort sagt: Elementerne have raset, og bevirket Forskrækkelse, Sorg, Nød og Elendighed.

Endvidere: den store Pengecrisis, som begyndte i Amerika, har siden udspredt sig til England og til alle Lande i Europa; Banker ere sprængte; de solideste og meest anseete Huse i Handelsverdenen have falleret; Fabrikker og Manufakturer have standset, og Tusinder paa Tusinder af Folkene ere blevne arbeids- og brødløse, og adskillige, skrækindgydende Optrin, have fundet Sted og vil finde Sted paa Grund deraf; idet Arbeidsløshed, Nød og Fortvivlelse vil paa mange Steder løsne Samfundsbaandene, gjøre Lovene uvirksomme, og ophæve den moralske og borgerlige Orden, der er saa nødvendig til et Samfunds Fred og Velvære.

Krige og Rygter om Krige høres. England har Krig med China og Indien, og dets Midler spildes og dets unge Mænd udføres til Slagtning. I Amerika, især i de Forenede Stater, er Forvirringen uhyre. De have begyndt en uretfærdig Krig med det lille Folk, Mormonerne, som de selv have uddrevet imellem Klippebjergene, og nu ikke unde en Tilværelse paa Jorden. Politiske Partier, stridende om Magten og Overvægten af deres Anskuelser, oprører de Forenede Stater. Der er Uenighed i Senatet, i Congressen, i Folkeforsamlingerne. Slaverispørgsmaalet deler Norden og Syden i to mod hinanden forbittrede Partier, der fra unyttig Ordstrid snart vil gaae over til indbyrdes Borgerkrig, der vil rase og fortære dem indbyrdes. I Kansas have Uroligheberne naaet en saadan Høide, at man snart forventer aabent Brud imellem Partierne, og en skrækkelig Kamp og Blodsudgydelse.

Republikken i Mexiko er i fuldt Oprør, og Santa Ana forventes atter at blive indsat i Præsidentværdigheden.

Central-Amerika er ogsaa i Bevægelse.

Overalt, hvor man skuer hen, optaarner der sig sorte Skyer paa Nationernes Himmel; Uveiret sammendrager sig truende og vil bryde løst i Herrens egen bestemte Tid; thi Prophetierne maae bogstaveligen

vorde opfyldte, baade hvad der blev prophéteret i forrige Dage, saavelsom i disse vore Dage, af Herrens Propheter og Apostler. Vi anføre her en Aabenbaring, given af Herren til Propheten Joseph Smith den 25de Decbr. 1832.

„Sandeligen, saa siger Herren, angaaende de Krige, som inden kort Tid skulde udbryde, og begynde med Staten Syd-Carolinas Opstand, hvilken tilsidst vil ende med mange Sjæles Død og Elendighed. De Dage ville komme, da Krig skal udøses over alle Nationer, og begynde fra hiint Sted; thi see, de Sydlige Stater skulle blive uenige med de Nordlige Stater, og de Sydlige Stater ville kalde paa andre Nationer, endog Storbritanien, som den kaldes, og de skulle ogsaa kalde paa andre Nationer for at forsvare sig imod andre Nationer; og saaledes skal Krig vorde udøst over alle Nationer, Og det skal skee efter mange Dage, at Slaver skulle gjøre Opstand imod deres Herrer, og blive organiserede og indøvede til Krig; og det skal ogsaa skee, at Levningerne af Lanvets Urindvaanere skulle organisere sig, og blive overordentlig vrede, og tugte Hedningerne med en svar Tugtelse; og saaledes skulle Jordens Indvaanere bringes til at sørge, ved Sværdet og ved Blodsudgydelse; og ved Hunger og ved Pest, og ved Jordskjælv, og ved Himmelens Torden og ved stærke og blændende Lynild, skulle ogsaa Jordens Indvaanere komme til at føle en almægtig Guds Vrede og tugtende Haand, indtil den bestemte Ødelæggelse har gjort en fuldkommen Ende paa alle Nationer; paa det at de Helliges Raab og de Helliges Blod skulle ophøre at opstige fra Jorden til Hærskarernes Herre om Hevn over deres Fjender. Staae derfor I paa hellige Steder og lader Eder ikke rokke indtil Herrens Dag kommer; thi see, den kommer hasteligen, siger Herren. Amen."

Esaias 24: „Og det skal gaae Præsten saasom Folket, Tjeneren saasom hans Herre, Tjenestepigen saasom hendes Frue; den der kjøber, saasom den der sælger; den der udlaaner, saasom den der laaner; den der sætter paa Aager, saasom den der tager paa Aager af ham. Landet skal blive saare udtømt og saare berøvet; thi Herren haver talet dette Ord. Jorden sørger og forsmægter, Verden bliver afmægtig og forsmægter, de Høie af Folket i Landet blive afmægtige. Thi Landet er besmittet for dets Indbyggeres Skyld, thi de overtræde Love, forvende Skikke, **og gjøre den evige Pagt til Intet.** Derfor fortærer Forbandelsen Landet, og de, som boe deri, blive ødelagte; derfor blive de brændte, som boede i Landet, og der skulle blive **faa Mennesker tilovers.**" Jerem. 25: „See, der udkommer en Ulykke fra et Folk til et andet Folk, og der skal en Storm opvækkes fra Jordens Sider; osv."

Indbetalte Bogpenge.

	Rd.	Mk.	Sk.
A. P. Trane, Kjøbenhavn	509	„	„
L. Nilsson, Stockholm	137	3	„
J. C. Klingbeck, Aalborg	100	„	„
P. Nielsen, Fredericia	13	1	4
Summa	759	4	4

Opfordring til de Hellige i Europa fra Præsidentskabet i Liverpool.

Som en Følge af, at Herrens Tjenere fra Zion, der blive løste fra deres Missioner, snart skulle drage hjem, have vi fundet det nødvendigt at gjøre en almindelig Opfordring til alle de Hellige i de europæiske Missioner under vort Præsidium, til at yde, hvad de kunne, af deres Midler for at hjælpe Zionsbrødrene til at komme hjem. Dette vil give de Hellige en gunstig og velkommen Anledning, som vi vide de med Glæde ville benytte til at vise deres gode Følelser for Herrens Værk og for hans Tjenere, som have arbeidet længe og trofast iblandt dem. Disse Bidrag skulle være de Helliges frivillige Gaver, og ikke tages af Tienden. De præsiderende Ældste behage at foranstalte i deres respective Virkekredse Indsamlingen og Modtagelsen af de ydede Bidrag, som maae være indsendte hid inden den 1ste Februar. Liste over Givernes Navne og hvor meget hver har givet bør ledsage de indsamlede Beløb, naar de indsendes.

Ovenstaaende Opfordring fremlægges herved for vore Brødre og Søstre og Venner i Skandinavien, og de anmodes venligst om, hver efter bedste Evne, at vise deres Kjærlighed og Deeltagelse for Guds Rige og Herrens Tjenere ved et frivilligt og for Herren antageligt Offer, for hvilket han vil velsigne dem mangefold i Forhold til deres Gavmildhed. De præsiderende Ældste i Danmark, Sverrig og Norge behage at iværksætte foranførte Instrux, og saa snart skee kan indsende til mig de indsamlede Beløb, tilligemed Lister over Givernes Navne og Gavernes Størrelse.

Eders Broder i Christo
H. C. Haight.

Notice til Bogagenterne.

Alle Bogagenter bedes herved om, for Eftertiden at indsende Bogpengene regelmæssigt ved hver Maaneds Udgang.

Indhold.

	Side.		Side.
Mormonismen, en praktisk Religion	97.	Redaktionens Bemærkninger	104.
Den frelsende Tro	98.	Tidernes Tegn	110.
Præstedømmet	101.	Opfordring fra Præsidentskabet i Liverpool	112.
Nyheder fra Utah	108.		

„Skandinaviens Stjerne" udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned og faaes paa Contoiret i Lorentzensgade Nr. 504 D. 5, Stuen tilvenstre og paa alle kongelige Postcontoirer.

Udgivet og forlagt af H. C. Haight.
Trykt hos F. E. Bording.

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

7. Aarg. Nr. 8. *Den 15. Januar 1858.* Priis: 6 Sk. pr. Exp.

Sandhed, modsat det ydre Skin.

(Fra „the Millennial Star".)

„Dømmer ikke efter den ydre Anseelse, men dømmer en retfærdig Dom." Jesus Christus.

Der ere saare mange Tilsyneladelser i Naturen, men som ere langt fra at være Virkeligheder. Det vil derfor være indlysende, at dersom vi søge at drage rigtige Slutninger fra blotte Tilsyneladelser, og ikke fra virkelige Kjendsgjerninger, ville saadanne Slutninger være aldeles bedragerske eller falske. Nogle faa Exempler ville belyse dette.

Dersom en Person, der iagttager Solens tilsyneladende Kredsløb paa Himmelen, skulde paa Grund deraf gjøre den Slutning, at Jorden, hvorpaa han befinder sig, er stillestaaende, men at Solen løber hver Dag omkring den, ligesom Maanen, vilde hans Slutning ikke være rigtig, men feilagtig. Uagtet det seer ud, som om Solen bevæger sig omkring Jorden, sammenligningsviis som Maanen, og gaaer op og gaaer ned, er det dog i Virkeligheden Jorden, der dagligen dreier sig omkring sin Axe, og tillige gjør et aarligt Omløb omkring Solen. Paa Grund af nævnte Tilsyneladelse, bruge vi almindeligen de Udtryk, at Solen gaaer op, og at den gaaer ned. Vi finde ofte, at den hellige Skrift bruger samme Talemaade. „Retfærdighedens Sol siges at opgaae med Helbredelse i dens Vinger (eller Straaler)." „Nogle af Herrens Disciple gik til Graven ved Solopgang." „Herren lader sin Sol opgaae over Onde og Gode." „Solen var opgangen over Jorden, da Loth kom til Zoar." „Vi skulle love Herren fra Solens Opgang indtil dens Nedgang." „Solens Opgang er fra den ene Himmelens Ende, og dens Kredsløb til den anden Ende." Dette og lignende ere alene Udtryksmaader, som ere komne i Brug og grundede paa Tilsyneladelser. Men om vi derfor skulde d o m m e alene efter en saadan Tilsyneladen, vilde vor Dom være langt fra den virkelige, ægte Sandhed.

De samme Bemærkninger gjælde ogsaa med Hensyn til den tilsyneladende Opgaaen og Nedgaaen af Fixstjernerne. Det er i Virkeligheden vor Jord, som bevæger sig, de ere sammenligningsviis stillestaaende. Dog tale vi ifølge vedtagen

Sprogbrug om dem i Udtryk, som ikke tilkjendegive de virkelige Omstændigheder, men blot de tilsyneladende.

For nogle Aarhundreder siden bedømte Menneskene saadanne Ting alene efter Tilsyneladelser. De kjendte ikke den virkelige Sandhed. De troede og lærte, at Jorden var een stor Flade. Og dette er sandeligen ligesaa stor tilsyneladende Virkelighed nu, som det altid var. Men den virkelige Sandhed, som den yngste Begynder i Videnskaben vel veed, er, at dens Overflade er ikke flad, men rundophøiet, at Jorden (indbefattende Havet) er kugledannet i Form, dreiende sig i sin Kredsbane i Rummet, ligesom de andre Himmellegemer, og udgjør ligesaa meget en Deel af hvad der kaldes Himlene sammenligningsviis, som nogen anden Planet.

De Gamle, hvis Philosophi var, at Jorden var et fladt Legeme, troede ogsaa, at Solen og alle Himmellegemer virkeligen kom op ovenfor og dalede ned under dets Rand dagligen. Denne almindelige Tro stadfæstede de fromt med saadanne Skriftsteder, som de ovenfor anførte, og Alle, som vovede at paastaae det Modsatte (som Galileus), bleve forfulgte, fagsøgte, fængslede og straffede som Kjættere og Vantroe. Alt dette kom af, at *man feilagtigen dømte efter Tilsyneladelser*.

Dette er Maaden, hvorpaa mange Vildfarelser ere opstaaede og bekræftede. Siden Galilei Dage har dog Sandheden med Hensyn til denne Sag seiret i en stor Udstrækning, thi nu, omendskjøndt Tilsyneladelserne ere de samme som forhen, dømme ikke fornuftige Folk efter Skinnet, men efter denne bekjendte Virkelighed.

Saaledes, omendskjøndt Himmelens Stjerner synes at være os saa nær, vide vi dog fra mathematiske Beregninger, at den nærmeste af dem er mange Millioner Mile fjernede fra os; medens derimod Skyerne, som synes at være saa fjernt fra os, og saa nær Stjernerne, ere i Virkeligheden kun en fjerdedeels eller en halv dansk Miil over vore Hoveder.

Maanen *synes* for os at være en stor Deel større end Stjernerne. Dette kommer simpelthen af, at den er os meget nærmere. Alligevel vide vi, at uagtet dens større Udseende, er den i Virkeligheden betydeligen mindre.

Mange af Stjernerne *synes* for os at være saa nær sammen, at endog to Stjerner see ud som een, og kaldes derfor „Dobbeltstjerner;" hvorimod de i Virkeligheden ere mange Millioner Mile fjernede fra hinanden.

Gjenstande, som ere i en lang Afstand fra os, vise sig ogsaa i forskjellige Stillinger, alt efter Jagttagerens Standpunkt. De ere ikke, hvor de synes at være. Herfra udspringe Reglerne for at finde, hvad der kaldes Himmellegemernes Paralax (d. e. Forskjellen imellem en Gjenstands sande og tilsyneladende Standpunkt). Ved hvad der kaldes Solnedgang, er Solen undertiden *tilsyneladende ovenfor* Horizonten, endog en Tid efter at den *virkeligen er under* Horizonten, og derfor virkeligen ude af Syne. Naar Gjenstande sees gjennem en Kikkert, synes de at være nær ind paa os, og ved at vende Kikkerten om, synes de at være langt borte. Naar en Jagttager forandrer sin Stilling eller Standpunkt, synes Gjenstandene omkring ham at have forandret sig. Den samme Gjenstand vil vise sig for een Jagttager at være paa eet Sted, og for en anden paa et andet Sted. Den kan ikke være paa begge Steder, og er i Virkeligheden paa intet af dem.

Saaledes ere vi paa alle Sider omgivne af Tilsyneladelser i Naturen, hvilke den overfladiske Betragter er undertiden tilbøielig til at forvexle med Virkeligheden. Det uvidende Naturmenneske kan maaskee

indbilde sig, at Solen undertiden ikke skinner, fordi der kommer Skyer imellem os og den, og forhindrer os fra for en Tid at see dens glimrende Straaler, som den dog altid udsender. Barnet, som gaaer langs henad Veien, ubekjendt med hvad en Skygge virkeligen er, kan maaskee feilagtigen forestille sig, at dets Skygge paa Væggen, eller paa Marken, er et substantielt Væsen for sig selv, som bevæger sig eftersom det bevæger sig, og staaer stille, naar det staaer stille. Sikkert er det, at altfor mange Mennesker ere, saa at sige, ikkun „Born af en større Vext," og domme bestandigen efter det ydre Skin og forveksle den med Virkeligheden, idet de tage Skyggen for Væsenet, og undertiden Væsenet for Skyggen.

Tænkende Mennesker derimod — Mennesker med Viisdom og Forstand og en moden Dommekraft, ville i alle Ting, baade physiske og moralske, jordiske og aandelige, timelige og evige, følge Frelserens Raad: „Dømmer ikke efter den ydre Anseelse, men dømmer en retfærdig Dom."

Da Herren havde forkastet Saul, at han ikke skulde være Konge over Israel, befalede han Samuel, Propheten, at salve een af Isai Sønner til at blive Konge i hans Sted. Vi læse dog (1 Samuel 16.), at Samuel saae paa Eliab (een af Isai Sønner) og tænkte: „Visseligen er han for Herren hans Salvede." Han dømte her efter Anseelse; men Herrens Ord sagde til Samuel: „See ikke til hans Anseelse eller til hans Persons Høihed, thi jeg haver forkastet ham; thi jeg seer ikke som Menneskene see; thi Mennesket seer det, som er for Øinene (dømmer efter det Ydre), men Herren seer til Hjertet." Derpaa passerede Abinadab, Samma og syv andre af Isai Sønner forbi Samuels Ansigt; men han sagde: „Herren haver ikke udvalgt Nogen af disse." Tilsidst fremstilledes David, den yngste Søn, for Propheten; da sagde Herren: „Staae op, salv ham; thi han er den." Da blev David, den unge Hyrdedreng, salvet af Samuel, Guds Prophet, til at vorde Konge over al Israel; og „Herrens Aand kom hestig over David fra den samme Dag og fremdeles."

Blive Konger og Regenter nu saaledes valgte og bestikkede af Herren, og ordinerede af hans Prophet, som David blev? Blive Lovgivere, Dommere, Øvrighedspersoner og andre Magthavere nu udvalgte ved Myndighed fra Gud, som de bleve i gamle Dage? Blive de geistlige Embedsmænd i vore Dage kaldte af Gud, ligesom Aaron og alle Guds sande Tjenere ere blevne lige siden Verdens Begyndelse? Ak, nei! Menneskene have i Aarhundreder seet efter den ydre Anseelse; — de „Magter, som ere," (eller rettere de, som have opkastet sig selv,) have taget sig den Myndighed til at gjøre, hvad Samuel ikke gjorde, nemlig at udvælge deres „Eliab'er" — Candidater efter deres eget Indfald, enten paa Grund af disses Formue og Storhed, deres Stilling og Forbindelser, deres Indflydelse og Magt, deres Lærdom og verdslige Viisdom, eller noget Andet, som kan komme under Benævnelsen „udvortes Anseelse."

Hvor altfor tilbøielige ere ikke ogsaa Menneskene til at domme Individernes moralske Charakteer efter det Udvortes, og hvor sjelden dømmes der en „retfærdig Dom!" Forsinede Sæder og smigrende Ord vildlede ofte Dommekraften. Glatte Ord faae ofte Indflydelse over somme Gemytter, og kunstlet Tale leder hyppigen de Uagtsomme til Fordærvelse og Skam. Hvor mange uforstilte Sjæle ledes ikke paa Afveie ved en underfundig Skjelms søde Tale og blændende Ydre! Dette vilde ikke skee, dersom man fulgte Frelserens Raad: Dømmer ikke efter den udvortes Anseelse, men dømmer en retfærdig Dom."

I de Helliges Forsamling er det ogsaa muligt at blive bedragen af det ydre Skin. Et Menneske kan bekjende sig at være en Hellig, og dog være en Hykler. „Alt er ikke Guld, som glimrer," endog i Guds Kirke. Dersom Retskaffenhed og Charakteerfasthed findes ¡nogensteds, saa findes de sikkerligen der; men alle Mennesker ere ikke hvad de bekjende at være, eller endog synes at være. Der fandtes en Judas iblandt de udvalgte Tolv — en Lucifer iblandt de himmelske Fyrster; og vi maae visseligen ikke vente at finde de Helliges Kirke aldeles fri for falske Brødre. Simplere Metal kan forgyldes og bedrage Øiet. Kjærlige Udtryk kunne bedrage Hjertet, og gjør det ofte. En Mand, som bekjender sig at være en Guds Hellig, kan maaskee tale meget forstandigen og flydende om de Ting, som vedkomme Guds Rige, og uagtet al hans Snakken, være meget ond af Hjertet. Han kan maaske prædike og give Raad liig en Engel, og bede med al mulig Alvor og tilsyneladende Oprigtighed, og dog være en Hykler og Skrømter. Ak, det faldne, feiltagende „Menneske seer efter den udvortes Anseelse, men Herren seer til Hjertet."

Hvor nødvendigt er det ikke altsaa, at de Hellige, iblandt andre Gaver, ogsaa skulde besidde den Gave „at bedømme Aander!" thi, ligesom Apostelen sagde med Hensyn til de Dage, hvori han levede, saaledes kunne vi ogsaa sige i Henseende til disse sidste Dage: „Mange forføreriske Aander ere gangne ud i Verden." Og vi maae være agtpaagivende, og „ikke tro enhver Aand, men prøve Aanderne, om de ere af Gud." Og hvorledes skulle vi prøve dem, undtagen ved Guds Aand? Det er den eneste Maade, hvorpaa vi kunne domme en retfærdig Dom. Dersom vi prøve paa at domme ved vor egen feilende, uoplyste Dømmekraft, ere vi udsatte for at blive vildledte og bedragne ved det udvortes Skin.

Det hænder ofte, at man dømmer en Andens Charakteer fra et eller andet særskilt Træk eller en eller anden enkeltstaaende Handling af hans Liv; men en saadan Dom er uretfærdig og uforstandig. Det er en Mands Liv og Forhold i det Hele, og ikke et enkelt Træk, eller en enestaaende Handling, som udgjør Maalestokken for hans Charakteer. Det er efter Hovedsummen af et Menneskes Liv og Gjerninger, at Alles store Dommer vil een Gang udtale den sidste Kjendelse; og det er alene efter et saadant Princip, at de Hellige skulde bedømme hverandres Værdighed eller Uværdighed.

Atter, see vi Gjenstanden fra et andet Synspunkt, maae vi bemærke, at det er ligesaa nødvendigt at vi vogte os for at domme Guds gode og sande Hellige efter det ydre Skin af deres Handlinger osv. Ligesom vi ikke hastigen skulle gjøre en Mand til „en Synder for et Ords Skyld," saa skulde vi ogsaa være sene til at fordømme en Mand for en tilsyneladende slet Handling. Det, som ved første Øiekast kunde synes at være urigtigt, kan maaskee i Virkeligheden faae et rigtigt Udfald. Endogsaa i Ord eller Handlinger, som ikke i sig selv ganske kunne forsvares, kan man urigtigen bedømme Bevæggrundene, tage feil af Hensigterne, misforstaae Øiemedet. Og Handlinger, som i sig selv ere gode, bedømmes ofte urigtigen af overfladiske Dommere. Mistanken er et slimet, grøn-øiet Uhyre, hvis Blik altid har en kold og visnende Indflydelse. For de Ildesindede og Onde synes alle Ting ondt; ligesom alle Ting har et gunst Skjær for den Gunstottige.

Selv Jesus, som kom ind i denne vor Verden i den udtrykkelige Hensigt at velsigne Menneskeslægten, og som bestan-

digt under sine Omvandringer gjorde godt, var udsat for mange Ubehageligheder i saa Henseende. Hans Ord bleve eritiserede og hans Handlinger noie udspeidede af dem, som søgte at finde Noget, der kunde fordomme ham. Da han udførte en Helbredelsesgjerning paa Sabbaten, bebreidede de skinhellige Jøder ham, at han derved brød Sabbaten, hvortil han svarede: „I omskjære et Menneske, og han annammer Omskjærelsen paa Sabbaten, paa det Mose Lov skal ikke brydes, ere I da vrede paa mig, at jeg haver helbredet et Menneske paa Sabbaten? Dømmer ikke efter udvortes Anseelse, men dømmer en retfærdig Dom." Joh. 7, 22—24. Der siges ogsaa om Jesus paa en bespottende og foragtelig Maade: „See, en Fraadser og en Vindranker, Tolderes og Synderes Ven!" Han ansaaes som en Selskabsbroder til Skjøger og Personer af den laveste Charakteer i Samfundet. Men de bedømte ham urigtigt. Han kom for at frelse Menneskeslægten og føre dem ind paa Lysets og Dydens Sti. Han kom for at frelse „det Fortabte," ja, „de fortabte Faar af Israels Huus." Han kom som den store „Sjæle-Læge," for at helbrede de sørgende Sønner og Døtre i Israel. Han kom ikke for at kalde „de Retfærdige, men Syndere til Omvendelse." Hvorledes kunde han udføre denne Mission, hvis han ikke kom i Berørelse med saadanne Personer i Samfundet, som meest behøvede hans Hjælp? Antog Jordens Store ham? Annammede de selvretfærdige Skriftkloge og de stolte Pharisæer hans Underviisning og Raad? Nei; de stødte ham fra sig med Foragt og Bespottelse og udøve ham. De vilde hverken agte paa ham, eller det Evangelium, han kom for at forkynde. Men de ydmyge Fattige modtoge ham med Glæde; de foragtede „Toldere og Syndere," hvem han begunstigede med sin Nærvarelse og Underviisning, lyttede til hans Ord, og mange af dem troede og adlød hans Evangelium. „Sandelig siger jeg Eder," sagde han til de Ypperste-Præsten og Folkets Ældste, „at Toldere og Skjøger gaae for Eder i Guds Rige."

Dersom de Hellige ønske at følge deres Herres Fodspor, og ligesom han, prædike Evangeliet for de fattige og ulærde Menneskeborn, om endog Nogle af deres Tilhørere ere af de Laveste og de meest Nedsunkne i Samfundet, maae de vente at møde den samme Bebreidelse og Foragt, og at man paa en bespottende Maade vil pege Fingre ad dem, eftersom de vandre fra Sted til Sted. Og just de Personer, som paastaae at være Christenhedens lønnede Lærere, og Sædernes Ordnere og Vogtere, ere netop de, som ville raabe høiest mod de Hellige, at de ere Synderes Venner, endskjøndt hine Mænd ere de sidste til at række en hjælpende Haand til Saadanne, som, fordi de have sunket dybt i Synd og Fordærvelse, meest behøve Hjælp og Frelse.

Dersom da Verdens store Frelser, hvis Ord vare rene, og hvis Levnet var ulasteligt, maatte udstaae de Skinhelliges og Mistænksommes og Fordomsfuldes skarpe Dadel og falske Bedømmelse, saa kunne hans Efterfølgere ikke vente at undgaae en saadan Behandling. Hvis de Hellige har Christi Sind, saa kunne de hæve sig over alt Saadant, thi de ville da være i Besiddelse af en Aand, som er saa langt over den Aand, der er i Verden, som Himmelen er over Jorden, eller over Helvede. Eftersom det derfor er umuligt, ifølge sand („mormonsk") Philosophi for en lavere Aand at fatte og bedømme en høiere, saa kan det ikke ventes, at Verdens Dom angaaende de Hellige eller deres Principer og Bevæggrunde kan være anderledes, end hvad den er — nemlig støttet paa Tilsyneladelser; thi en uretfærdig Verden kan ikke dømme

retfærdigen om Guds Folks Foretagender. Den Dadel og Bagvaskelse, de onde og falske Rygter, som bestandigen flyve omkring i Verden om de Helliges og Guds Riges og Kirkes Authoriteters Ord og Handlinger, Bevæggrunde og Hensigter, Charakteer og Levnet, afgive overflødigt Vidnesbyrd til Beviis for denne Kjendsgjerning. Hvad kjender Verden med al dens Viisdom angaaende Guds store Værk, som nu er igjen begyndt og grundlagt paa Jorden? Aldeles intet! Vore Fjender maae snakke og formode og domme efter det ydre Skin, og det er alt. At forvente en retfærdig Bedømmelse af dem, er forgjæves, fordi de ere ikke paavirkede af Retfærdighedens og Sandhedens Aand, men desværre af den samme Aand, som forledte deres Fædre til at forfølge Oldtidens Propheter, korsfæste Guds Søn, og som har gravet en Martyrs Grav for mere end een i denne sidste og største af alle Uddelinger.

Dagen nærmer sig alligevel hurtigen, da Himmelens Gud skal uddele til Alle, baade Hellige og Syndere, den Løn de have fortjent. Dom vil vorde lagt til Maalesnoren, og Retfærdighed til Rettelodet. Alle Hjerters Hemmeligheder ville da være aabne for hans Øie, der „ikke seer som Mennesket seer;“ han vil „ikke domme efter den ydre Anseelse, men domme en retfærdig Dom.“

Præstedømmet.

(Fra „the Millennial Star.“)

(Fortsat fra Pag. 103.)

Og nu nogle Ord om det melchisedekske Præstedømme, hvilket indeslutter i sit Omraade en Ældstes Embede. I Pagtens Bog, Side 12, § 3, læse vi: „De Ældstes Embeder henhøre under det melchisedekske Præstedømme. Det melchisedekske Præstedømme har Ret til Præsidentskabet og Magt og Myndighed over alle Embeder i Kirken, i alle Verdens Tidsaldere, til at gjøre Tjeneste i aandelige Ting.“ Side 13 § 9: „Det høiere eller det melchisedekske Præstedømmes Magt og Myndighed er, at have Nøglerne til alle de aandelige Velsignelser i Kirken — at have Adgang til Himmeriges Riges Hemmeligheder — at Himlene aabnes for dem — at have Samfund med de Førstefødtes Forsamling og Menighed, og nyde Gud Faderens og Jesu Christi, den nye Pagtes Midlers, Samfund og Nærværelse.“ Heraf see vi, at det er dette Præstedømmes Bestilling at have Nøglerne til de aandelige Velsignelser i Kirken — lægge Hænder paa — helbrede de Syge ved Guds Kraft — meddele den himmelske Skjenk, den Hellig-Aands Gave — prædike det evige Livs Evangelium til en fortabt Verden — have den Ære at modtage Himmeriges Riges Hemmeligheder — faae Himlene aabnede for sig, ligesom for Stephanus fordum, som stirrede op i Himmelen og saae Jesus ved Guds høire Haand; eller ligesom Paulus see Ting, som det ikke er tilladt at udsige — at blive fyldte med den Hellig-Aand og forstaae Hemmelighederne i Verdenerne ovenover os — ved Troens Kraft at have Samfund med de Førstefødtes Kirke i Himmelen,

med Gud Fader og med Jesus, Mideleren.

Her er altsaa en Magt, som, naar den tales om, saaer de sekteriske Lærere til at staae forbausende, farver deres Aasyn blege med Vrede, og opirrer dem til Mord og Blodtanker. Ja, Leiesvendene, der omgive os, skjælve af Frygt og rase, naar de høre tales om et af Gud inspireret Præstedomme.

Præstedommet i Jesu Dage besad de samme Privilegier og Kræfter. Paulus, da han skrev til de hebraiske Hellige, siger: „Men I ere komne til Zions Bjerg og til den levende Guds Stad, til det himmelske Jerusalem og til Englenes mange Tusinde, til de Førstefødtes Forsamling og Menighed, som ere opskrevne i Himlene, og til Gud, Alles Dommer, og til de fuldkommede Retfærdiges Aander, og til Jesum, den nye Pagts Mideler." Som forhen bemærket, den Magt, som dette Præstedomme, i dets forskjellige Virkekredse og Grader, besidder, er netop den samme, som Jesus forundte i hans Dage. Hans Apostler vare næst efter ham i Magt; og stor var den Myndighed, han gav dem. Petrus sagde: „Du har ikke løiet for Mennesker, men for Gud." Da faldt Ananias livlos om; og hans Hustru deelte den samme Skjebne. Paulus sagde: „O, Du Djævels Barn, fuld af al List og af al Skalkhed, al Retfærdigheds Fjende! vil Du ikke lade af at forvende Herrens de rette Veie? Og strax blev Elimas, Troldkarlen, slagen med Blindhed. Og Jesus, som havde en større Magt, end hans Apostler, kunde nærme sig Graven, og ved Guds mægtige Kraft raabe: „Lazarus, kom ud!" Altsaa, ved Præstedommets hellige Magt kunde de Døde opstaae og komme ud af Graven. Det var ved den samme Magt, at Elias adskilte Jordanens Vande — at Moses sloeg Klippen, saa at Vandet udstrømmede, og ligeledes plagede den ægyptiske Konge ved at forvandle Floderne til Blod, og Støvet til Utøi, og ligeledes forskrækkede Ægypterne ved at indhylle dem i Mørke. Ogsaa Enoch besad denne Magt og anførte ved den Guds Folk, da deres Fjender kom til Strid imod dem. „Han talte Herrens Ord og Jorden skjælvede og Bjergene flyede paa hans Bud, og Floderne dreiede sig ud af deres Løb; og Løvens Brøl hørtes ud af Ørkenen; og alle Nationer frygtede saare, saa kraftfulde vare Enochs Ord, og saa stor var Sprogets Kraft, som Gud havde givet ham. Der kom ogsaa et Land op af Havets Dybde; og saa stor var Guds Folks Fjenders Frygt, at de flyede og stode langt borte, og gik ud paa det Land, som kom op af Havets Dybde; og Landets Kæmper stode ogsaa langt borte."

Abraham, som ogsaa fik dette Præstedomme, var en Astronom; og saa langt overgik han Professorerne i denne Videnskab, (endogsaa i denne vor Tid,) at det blev ham tilladt at stue Kolob, Guds Residens. Ved Præstedommets Magt, med hans Hjerte fyldmende af Taknemmelighed, hans Sind oplyst af den Hellig-Aands oplivende Indflydelse, og hans Syn styrket af den Almægtiges Kraft, kunde han gjennemstue den blaa Himmelhvælving — ind i Rummets grændseløse Egne — ind i Høiden og Dybden af Uendeligheden — og kunde opdage Planeternes Bevægelser i deres Baner, Verdenernes Kredsløb — kunde opdage i Rummets fjerne Egne Himmellegemer, og forstaae deres Tider og Omgange, ligesaavel som deres forskjellige Herlighedsgrader og Udviklings-Trin.

Ved at overveie en saadan Magt som denne, vender sig den, som troer paa ægte Christendom og et af Himmelen bemyndiget Præstedomme, med Afskye bort fra det sekteriske Præstebedrags Daarlighed, hvis

Historie er en Beretning om Elendighed og om Forbrydelse og om Blod.

De, som have annammet af det evige Præstedømme, som er uforanderligt i sin Natur, og guddommeligt i sin Virkning, besidde et Embede, som aldrig vil ophøre. Og naar den store Bygning, opført af Skinhelligheb, blind Iver, Uforbragelighed og Forfølgelsessyge falder til Jorden, skal Enochs, Melchisedeks, Mose og Jesu guddommelige Præstedømme vedblive at regjere i Guds Rige; og dets Magt, Kraft, Indflydelse og Herlighed skal aldrig faae Ende.

Skandinaviens Stjerne.

Den 15de Januar.

Af vedfoiede statistiske Rapport, sees, at i forrige Aars sidste Halvaar ere 623 Medlemmer tillagte Kirken ved Daab, hvilket viser, at Herren i rigeligt Maal har velsignet sine Tjeneres Bestræbelser i at udbrede Guds Riges Evangelium, og for hvilket ham tilkommer Priis og Ære. Paa den anden Side see vi, at 302 Medlemmer ere afskaarne, hvilket viser, at der har været en Renselsestid for Kirken, hvilken ogsaa naturligen maatte finde Sted og beviser, at Reformationens rensende Aand har gjort sit Arbeide, og ligeledes, at Præstedømmet har opfyldt sine Pligter i saa Henseende. — Evangeliet, siger Skriften, er det Net, der samler af alle Slags Fisk, baade Gode og Onde; de Gode vise snart ved deres Gjerninger, at de have annammet og ere i Besiddelse af den rette Aand; de Onde ere derimod ikke blevne bestandige i Sandheden, deres sande Charakteer er bleven opdaget, og de ere blevne udkastede. Endvidere siger Skriften: „Naar Nogen hører Rigets Ord, og forstaaer det ikke, da kommer den Onde og river det bort, som er saaet i hans Hjerte; denne er det, som er saaet ved Veien; men det, som er saaet paa Steengrund, er den, som hører Ordet, og annammer det strax med Glæde, men han haver ikke Rod i sig, og bliver kun ved til en Tid; men naar Trængsel eller Forfølgelse kommer for Ordets Skyld, forarges han strax. Men det, som er saaet iblandt Torne, er den, som hører Ordet; og denne Verdens Bekymring og Rigdoms Forførelse qvæler Ordet, og det bliver uden Frugt. Men det, som er saaet i god Jord, er den, som hører Ordet, og forstaaer det, som ogsaa bærer Frugt, Een hundrede Fold, en Anden tredsindstyve Fold, en Anden tredive Fold."

Vi glæde os i de Trofaste og Frugtbærende og takke Herren for dem; vi anerkjende deres Bestræbelse i at gjøre det Gode, til Velsignelse for dem selv og Andre. De have troligen understottet os i vore mangehaande og ansvarsfulde Pligters Opfyldelse; de have været villige til at adlyde og udøve Herrens Raad, Bud og Befalinger, som Tid efter anden have været dem givne, og de skulle høste Lønnen derfor baade i Tid og Evighed. — De have den glade Bevidsthed at have gjort, hvad de kunde, ifølge deres Evne og Leilighed, og som Følge deraf have de følt en forøget Fylde af Herrens Aand, Lys og Kundskab, Glæde og Fred, i Frelsens og Saliggjørelsens Evangelium; da derimod de, som have været forsømmelige og ligegyldige i

deres Bou, i deres Gudsdyrkelse og øvrige Pligters Opfyldelse, har efterhaanden tabt Aandens tilskyndende og oplivende Indflydelse og lidt Skibbrud paa deres Tro.

Vor Formaning til de gode og trofaste Hellige er derfor: Lærer af de Sidstes Erfaringer, og holder Eder nær til Herren i Bøn og Paakaldelse, at I altid kunne have tilstrækkeligt af hans Aand til at hjælpe og understøtte Eder til i dette nye Aar med stadige Trin at skride fremad paa Livets og Saliggjørelsens Vei, saa at I kunne blive beredte til at taale og gjennemgaae, hvad der end skulde møde Eder for Evangeliets og Sandhedens Skyld. Erindrer, at Herren den Almægtige vil være Eders Hjælper, og sætter Eders fulde Tillid til, at han vil føre sine trofaste Børn igjennem enhver Ildprøve, give dem Seier over deres Fjender, baade aandelige og legemlige, og tilsidst frelse dem i sit Rige.

Det forgangne Aar var rigt paa Begivenheder, baade for Guds Rige og for Verden, og disse to Partier ville gaae sin fremtidige Skjæbne imøde; det Første til Seier og Anerkjendelse, det Sidste til Undergang og Forkastelse.

Et nyt Tidsafsnit for Zion eller Guds Rige er begyndt; vore Fjender have opkastet det store Hovedspørgsmaal, om vi skulle have nogen Tilværelse paa Jorden som et Folk, og da det er mislykkedes dem hidindtil at bekjæmpe os med aandelige Vaaben, have de med Alvor atter taget sin Tilflugt til de hidindtil feilslagne Forsøg ved Vold og Sværd at bekæmpe, forjage og, om muligt, ganske at udrydde os.

Den forbigangne Erfaring burde have lært vore Modstandere, at det er forgjæves at stride mod det Sidstedages Værk, men det viser sig, at de endnu ikke have faaet deres Øine oplukte for Sandheden af de prophetiske Forudsigelser og de himmelske Aabenbaringer om hvad der skal skee i disse sidste Dage; og vi beklage meget, at de i deres Blindhed stride imod Gud. De ville trænge Guds Børn, men Dagen er ikke fjern, da de selv skulle vorde trængte af Herrens Grumhed; thi han har sagt, at han vil træde Persekarret i sin Vrede; thi Jordens Druer ere modne til Høst. Vi have Aarsag til at fryde og glæde os, fordi Tiden er kommen til Zions Grundfæstelse og Forløsning; og om vi end skulle trænges en liden Tid, saa vide vi, at Herren den Almægtige skal antage Riget og Magten og Herredømmet, og de, som have gjennemgaaet Trængslerne, skulle leve og regjere med ham i Tid og al Evighed. Joh. Aabenb. 7, 13. 14. 11, 15. 17. 14, 18—20. 16, 17, 18, 19, 20, 21 og 22 C. C.

Vi anbefale til de Ældstes Betragtning nedenstaaende sunde, rigtige og lærerige Bemærkninger fra Præsidentskabet i Liverpool, angaaende

Ordination og Bestikkelse.

Ingen har Ret til at tjene i Evangeliets hellige Stikke, undtagen han er ordineret dertil. Heller ikke kan Nogen bestikkes til at præsidere over dem, der have denne Ret, uden selv at have den samme Myndighed. Ordination og Bestikkelse ere efter Udtrykkenes almindelige Betydning to forskjellige Ting. Den ene giver en Mand Myndighed til at handle, og den anden stiller ham i en Plads, hvor han kan udøve den givne Myndighed. Mange ere ordinerede til det hellige Præstedømme og have maaskee i mange Aar havt den Rettighed til at gjøre Tjeneste i Evangeliets Stikke, før det fordredes af dem, eller de havde nogen Leilighed til at udøve den. En Be-

stikkelse til at virke i Guds Rige indbefatter derfor ikke nødvendigviis en Forøgelse af Myndighed i Guds Præstedomme. Ordinationen meddeler Mennesket visse Rettigheder, som ere evige i deres Natur, og som ville vedblive med ham, saa længe som han ikke forspilder dem ved sin egen Opførsel; men en Bestikkelse er en ganske anden Ting; idet den giver den Bestikkede en midlertidig Brug eller Udøvelse af hiin evige Myndighed og Forrettighed. Det beroer paa Omstændighederne, om Bestikkelsen skal vare en Uge, en Maaned, et Aar eller længere, og saa ophøre. Men hvo opfatter og vurderer dette rettelig?

Vi berøre dette, fordi Mange have endnu ikke lært Forskjellen imellem Stilling og Myndighed. Nogle have endog fæstet mere Vigtighed til deres Stilling som præsiderende Embedsmænd, end til deres virkelige Myndighed i Præstedømmet. En Bestikkelse har for Mange været en Anstødssteen, over hvilken de have faldt, og aldrig været istand til at reise sig igjen. Mange ere nyligen blevne bestikkede til vigtige Pladse i de europæiske Missioner, og vi haabe, at det aldrig skal gaae saaledes med Nogen af dem. De Bemærkninger, vi gjøre i denne Henseende, gjælde i Særdeleshed dem af de Ældste, der ere bestikkede til at vaage over Christi Hjord som Præsidenter og Hyrder, og vi ønske dem paa det Oprigtigste al Velfærd og Fremgang.

Nogle have følt sig selv ligesom ophøiede over deres Brødre, fordi de bleve kaldte til at præsidere over en Green eller en Conference; og de have tilladt en overmodig Aand at faae Indpas hos dem — en Aand, som gjør dem skinsyge for deres Myndighed, og derved anstødelige for Folket, over hvilket de vare satte til at præsidere. En saadan Aand leder til Hovmod, Anmasselse og Undertrykkelse, der viser sig ved Partiskhed i Bestyrelsen — Charakteertræk, der ikke alene ere uforenelige med en Guds Tjeners Kald, men ogsaa afskyelige for enhver trofast Hellig, som nyder Guds Aand. Naar en præsiderende Ældste har saadanne Følelser i sit Hjerte, bortvendes alle gode Menneskers Følelser fra ham; han taber sin Indflydelse over dem og følgeligen Magten til at gjøre dem godt. De Faa, som adlyde ham og tage hans Raad, gjøre saa af blot Pligtfølelse, paa det at Regjeringsordenen maa bevares, og de selv gaae frie for Opsætsighedens Følger. En præsiderende Ældste kan saaledes gjøre sin Stilling til en Forbandelse for sig selv, og blive en Anstødssteen og en Forbandelse for Folket — netop det Modsatte af Hensigten med hans Kald og sammes Aand.

Paa den anden Side, naar en Person ophøies, da er det just den rette Tid for ham at være ydmyg. Ydmyghed er den **eneste Vei** til Ophøielse. Der staaer skrevet: „Hvo sig selv ophøier, skal fornedres." Lad derfor Ingen kræve Ære fra sin Stilling, men vide, at Æren ligger i den flittige og trofaste Opfyldelse af de Pligter, som tilhøre hans Stilling, og den Belønning, som faaes, vil være for virkeligen ydet Tjeneste.

Mænd rose deres Følelser paa forskjellige Maader; og jo høiere deres Stilling er, desto lettere opdages deres Feil. Somme have følt — naar de engang have været kaldte til at præsidere over en Green eller en Conference, at de aldrig kunde indtage en lavere Stilling, uden at det skulde vorde en Bebrejdelse for dem, eller at det i det Mindste var en stor Nedladelse fra deres Side. Denne Anskuelse af Sagen er aldeles urigtig og uforenelig med Sandheden og Tingen i sig selv; og naar den er rigtig forstaaet, vil den, som er virkelig værdig en Bestikkelse, være ligesaa villig til at aflevere den til sin Foresatte som at modtage den af ham, naar Omstændighe-

derne fordre det. Pligterne af det mindste Embede ligge indenfor Omraadet af hans Myndighed, og han skulde føle ligesaa fri i sin Aand til at udføre dem, som det høieste Embedes Pligter. Naar han føler paa denne Maade, føler han ret; han er boielig og lydig, og kan med Sandhed sige: „Skee ikke min Villie, men din!" Naar Ældste føle, at de, fordi de have været Præsidenter over Conferencer, ikke kunne gjøre Tieneste som Forstandere over Grene, eller som omreisende Ældste, eller hvad der monne kræves af dem, forvente vi, at den næste Ting, vi høre fra dem, er, at de ikke kunne øve Tro, fordi den er det første Princip i Evangeliet, og at de ere saa langt over det, at det vilde være en ydmygende Fornedrelse, at nedlade sig dertil, endskjøndt der siges os, at naar det Fuldkomne kommer, vil Troen fremdeles vedblive. Indtil Manden, ligesom Jesus, bliver Frelser for en Verden, maa han ikke have imod at nedstige, som han gjorde, under alle Ting, og lære, at *sand* Storhed lægges for Dagen ved virkelig Nedladelse.

De Ældste, som nu indtræde paa deres Arbeidsmarker i Aar, ville vorde overordentlig velsignede af Herren, dersom de ville bevare hans Aand hos sig. Den nærværende Tid er et vigtigt Afsnit i det sidstedages Værks Historie; og Beskaffenheden og Vigtigheden deraf vil hurtigen foroges i Vigtighed for Jordens Nationer. For at blive duelige som Guds Tjenere og Zions Forsvarere, behøve Mænd at være fyldte med Inspiration fra Gud og Evighedens Aabenbaringer. Ingen Andre end saadanne ville kunne fatte den Almægtiges Gjerninger og hans Foretagender iblandt Nationerne. Hans Kraftes Dag er forhaanden, og kun Faa ville vorde i Stand til at taale den. Vi glæde os i at vide, at der gives mange trofaste og dygtige Arbeidere i Herrens Viingaard. De, som ere beskikkede til at præsidere, ere ikke de eneste, der skulle blive velsignede; men alle trofaste Ældste skulle høste deres fulde Belønning, dersom de ikke forsage.

Brev fra Utah.

Fra Søster M. L. *Lautrup*, som udvandrede herfra i Foraaret 1856.

Farmington i Davis County, Utah Territorium, den 24de Juli 1857.

Mine elskelige Søskende!

Jeg kunde ikke modstaae min Lyst at skrive til Eder, fordi jeg veed, at I alle glæde Eder ved at høre fra Zion — fra Eders Hjem — og jeg kan ogsaa sige, at jeg længes inderlig efter at høre fra Eder, fra det lille Danmark, og faae at vide, hvo der har fundet Naade for Herren at vandre hjem i Aar; og det kunde interessere mig at vide, om Nogen af mine Venner eller Bekjendte ere indkomne i Menigheden; thi jeg veed, at Herrens Værk gaaer frem med Kraft Dag for Dag, og det glæder mig inderligt at høre det gode Vidnesbyrd, som bestandig gives de danske Hellige. Dog vil jeg sige til Brødre og Søstre: Bliver ikke stolte ved at høre Eders Roes, at I derved skulde forglemme Eders Pligter. Broder Haight skriver i et Brev til sin Kone, at han glæder sig over sin Mission, over den Tro, som de Hellige udvise ved deres Lydighed imod alle Herrens Bud og Befalinger, som udgaae igjennem hans Tjenere. Han siger, at trofastere

Hellige kunne ingensteds findes; og min Bøn er til Herren, at I saaledes bestandig maae vedblive at gaae frem og voxe i Tro og Lydighed til Herrens Befalinger, da ville I vorde velsignede baade for Tid og Evighed og Eders Navne ærede iblandt Zions Indbyggere.

Jeg har endnu ikke havt Leilighed til at give Eder nogen Beskrivelse om Egnen her, om Bjergenes skjønne Dale; thi naar man kommer her og betragter den skjønne og storartede Natur, finder man det altsammen mærkværdigt. Saltsøstaden ligger i en yndig Dal, omringet af høie Klipper, der danne ligesom en Vold omkring den. Staden er ikke saa tæt bebygget, som Stæderne i Danmark; alligevel rummer den adskillige tusinde Indvaanere. Husene ligge saa langt fra hverandre, at Hver har deres Have og større eller mindre Stykke Jord, og Mange have flere Acres Land udenfor Staden. Gaderne ere brede, men ikke brolagte. Fortougene ere Alleer, beplantede med Træer, og langs med Træerne, paa begge Sider af Gaderne stromme, lige rindende Bække, det klare Vand fra Bjergene, hvilket er friskt og velsmagende, og det er mærkværdig at see op ad de høie Bjerge, som paa mange Steder ere bevoxede med Skov, hvor man kjører hen og henter Tømmer og Brænde. Qvæget gaaer altid løst omkring, og det seer besynderlig ud, naar man staaer lidt i Frastand, at see Heste, Koer, Faar og alt Slags Qvæg at gaae i Græsgang paa Bjergene, som paa mange Steder ere meget steile, men de ere saa vante til at løbe op og ned, saa det er ingen Ting for dem. Det er ikke alene i Saltsødalen, at det er saaledes, som jeg har beskrevet, men ogsaa i de øvrige Dale; thi i hvilken Stad eller Bye, man end kommer, har man Bjerge omkring sig. Paa enkelte Steder findes der svovlholdige Bjerge, hvorfra udrinder koghedt Vand. Jeg har reist forbi et saadant Sted imellem Saltsøstaden og Farmington. Folkets Klædedragt ligner meget de Danskes; især Damernes; de bruge meget runde Hatte; Mændenes Klædedragt ligner meget Sømændenes' deri, at de om Sommeren til hverdags bruge kulorte Skjorter, baade af Sirts og Jaconet, og om Vinteren uldne; de gaae ikke saa meget med Frakker; de bruge Straahatte og graa og brune Plydshatte. Deres militaire Dragt er mørkeblaa Frakke med gule Knapper og gule Snorer, mørke Beenklæder med høirøde Striber, høirødt Skjærf, og nu have de faaet et nyt Slags Hatte af fort Filt og Silkeplyds, prydede med sorte Fjædre; de ere runde og gaae op i en Spids, lig en Sukkertop, men see raske ud.

Nu mine Brødre og Søstre har jeg givet Eder en lille Idee om Dalen og Folket. Det er Alt i Korthed, men dog nok for at I kunne danne Eder et Begreb derom; men jeg tænker, om een af de danske Digtere eller Skribenter kom her, vilde de faae Stof nok til deres Poesi, og de vilde gjøre en lang Beskrivelse over det, som jeg har berørt i Korthed.

Climaet er sundt og behageligt, og det viser sig i Folkets Udseende; Sundhed er almindeligen herskende. Man seer overalt en skjøn og kraftig Ungdom opvoxe til Herrens Ære, opdraget under Præstedømmets Kraft og Velsignelse; disse ere Zions Styrke; de ville fremrulle Herrens Værk med Kraft. Lykkelige ere de, der ere værdige til at blive fødte her under saadanne Velsignelser; de opvoxe her ukjendte med de mange Slags Laster, med al den Synd og Ugudelighed, som hersker i Verden; de ere frie for de falske Traditioner, ubekjendte med den sekteriske Verden og dens forvendte Lærdomme, de blive veiledte ved Jesu Christi rene Lære, ved Zions hellige Love — og naar jeg her seer de unge, raske Drenge, som kunne more dem i al

Ustyldighed, idet de ikke kjende de Fornøielser, som ere i Verden, hvor Ungdommen, naar den skal more sig, tumler hen i Lastens Brimmel, som leder til al Vederstyggelighed, til Drukkenskab og uteerlige Laster, ja, naar jeg overtænker alt dette, bløder mit Hjerte ved at tænke paa min unge Broder, som staaer i Verden. — O! at mine Bønner, som opstige tidlig og seent for ham, maae tilsidst formaae saa meget hos den evige Fader, at han maa oplade hans Forstands Øine for Evangeliets Sandhed, at han maa blive løst fra de Lænker, der binde ham, og udfriet, før de store Domme komme over Nationerne — hvo skal da undflye Herrens Vredesdom? thi naar de Retfærdige neppeligen undkomme, hvorledes skal da Synderen og den Ugudelige bestaae iblandt Nationerne? De have ingen Propheter iblandt sig, som kunne advare dem om de kommende Ting. De troe heller ikke Prophetierne, som ere skrevne i den hellige Skrift om det, som skal opfyldes i denne Slægt. Her lader Herren sit Folk advare ved Propheter om at bygge Forraadshuse og indsamle al Sæd i de frugtbare Aar, at de kunne være beredte imod den store Hunger, der skal komme over Jorden, saa stor, som den aldrig nogensinde før har været. O! gid dog, at alle Oprigtige af Hjertet maatte finde Naade for Herren til at faae deres Øine opladte for Sandheden, inden den Tid; derfor, Brødre og Søstre, I, som Herren har benaadet med at skue Lyset, værer trofaste til at holde Herrens Bud og Befaling, og adlyder hans Tjeneres Raad og Veiledning i alle Ting, og haver Nidkjærhed og Frimodighed til at proclamere Evangeliet for Eders Medmennesker, og sætter Eders Tillid og Haab til Herren, og giver ham Æren for alle Ting, da haver I Intet at befrygte; thi Israels Gud er med Eder alle Dage; hans mægtige Arm er udrakt over sit Folk, og han har lovet at frelse alle dem, som ere ham lydige.

Jeg er glad og taknemmelig til Herren, at jeg blev udfriet, og formedelst hans Hjælp har udstaaet den lange Reise; endskjøndt jeg ikke ganske har forvundet den endnu, og paa Grund af Sommerens Varme lider jeg af og til meget i mit Hoved; thi Sommeren her er meget varmere end i Danmark; dog troer jeg ved Guds Hjælp ogsaa at komme mig af dette. Min Bøn er stedse for mig og Eder, at vi Alle maae leve og gjensee hverandre; min Glæde er stor i Herren, men den vil vorde fuldkommen, naar de, jeg har elsket og vandret iblandt, vorde udfriede, og jeg kan samles med dem her; lader os derfor bestandig erindre hverandre i Troens Bøn.

Det kom just nu i min Erindring, at dengang jeg boede i Kjøbenhavn i Br. Petersens Huus en kort Tid før vi kom i Menigheden, at han og hans Kone og jeg paa en vakker Foraarsdags Eftermiddag tog en Spadseretour udenfor Byen, og som Mormonerne ofte kom i hans Huus, faldt Talen naturligviis paa Mormonismen, og han fortalte mig om det tusindaarige Rige og det forjættede Land. Jeg, som dengang endnu ikke var troende, tænkte ligesom Folk ellers gjør i Verden, at det var et Bedrageri, og at de fik Folk til at reise over der for at blive Slaver, og jeg følte mig forbittret i mit Sind over, at Menneskene lode sig saaledes bedrage, men til samme Tid følte jeg Medlidenhed med dem, og mit Hjerte brændte af Nidkjærhed for at frelse dem, saa jeg sagde til Br. Petersen: Ak! om jeg var riig, ønskede jeg at gjøre en Reise derover for at see, hvorledes Folket har det, og saa komme tilbage og advare de Andre. Hans Svar til mig var: „Maaskee naar De kom over der, at De ikke ønskede at vende tilbage.“ Og han talte Sandhed.

Jeg ønsker ikke nu at komme tilbage, undtagen jeg var Mand, og Herren kaldte mig gjennem sine Tjenere til at gaae tilbage for at bære Vidnesbyrd for mine Landsmænd om Evangeliets Sandhed; thi stor og hellig er deres Kaldelse, som ere gangne ud iblandt Jordens Nationer for at indsamle Christi Faar og bringe dem hjem til Zion, og dersom de gaae frem med Nidkjærhed for Herrens Sag, og udføre deres Mission med Ære, hvor stor vil ikke deres Løn være for hver en Sjæl, de bringe til Herren. Nu vil jeg fortælle Eder, at jeg har været i Besøg i Weber-Fort, en 18 engl. Mile herfra. Jeg blev hentet derhen af en norsk Broder Mauritsen, som reiste igjennem Farmington, og kom hændelsesviis ind til Søster Haight, hvor jeg boer, for at faae noget at drikke, og jeg fik at vide, at han var gift med en dansk Søster ved Navn Hanna Sørensen, hvem jeg havde spurgt Adskillige efter, hvorfor hendes Mand tilbød mig at tage med ham hjem. Hun blev meget glad og overrasket ved at see mig. Hun boer paa et behageligt Sted, har et godt Stykke Land og et lille Huus. Hendes Mand vil bygge dem et nyt Huus efter Indhøstningen. De havde en lille Datter, 3 Maaneder gammel. Hanna bad mig at hilse hendes Moder og Søster. Jeg tilbragte en Uge hos hende, i hvilken Tid jeg besøgte adskillige danske Familier, som boer der, og hendes Mand kjørte os siden hen til Øst-Weber-Fort, 3 Mile herfra, hvor der boer mange Danske, hvoriblandt Bent Nielsen og hans Søn. Lina Larsen boer ogsaa der; hun beder at hilse Alle. Jeg opholdt mig der et Par Dage og morede mig iblandt de Danske, tog saa tilbage til det andet Fort, var der et Par Dage, hvorpaa jeg vendte tilbage til Farmington den 3die Juli. Den 4de var det amerikanske Folks Frihedsfest, der høitideligholdes overalt i Amerikas Forenede Stater. Her i Farmington feiredes den ogsaa ved Musik og Militairparade og Processsion igjennem Gaderne. Idag er det den 24de, paa hvilken den store Fest holdes til Erindring om Kirkens Nedsættelse i Orden. Den holdes i en Skov i Bjergene, flere Mile fra Saltsøstaden. Søster Haight er kjørt derhen i Selskab med den ældste Søn og hans Kone, og Haights Søster og hendes Mand; og jeg formoder, at flere tusinde Mennesker ere tagne derhen, men Mange kunde ikke være med, som maatte blive hjemme for at arbeide ved Indhøstningen, som nu er i fuld Gang; og de sige, at de aldrig have seet en rigere og mere velsignet Høst end i Aar. Da jeg er alene hjemme, benytter jeg denne Dag at skrive til Eder, og haaber, at I have modtaget mit første Brev. I April Maaned var jeg i Saltsøstaden for at modtage mine Velsignelser i Begavelses- eller Indvielseshuset. Det var den høitideligste og gladeste Dag i mit Liv; jeg ønskede, at I kunde været med mig, og været deelagtige i min Glæde. Jeg følte en Forsmag paa den tilkommende Verdens Herlighed og Glæde; men de dybeste og alvorligste Følelser gjennemtrængte min Sjæl ved Tanken om det store Ansvar, der nu hvilede paa mig for de store, høie og allerhelligste Pagter, som jeg havde indgaaet med Himmelens Gud, og jeg følte, at jeg var høit benaadet af den evige Fader, og jeg bad i mit Hjerte: „Fader! for Jesu Christi Skyld vær mig naadig, og giv mig Kraft til at holde Alt, og blive trofast indtil Enden."

Jeg vil nu slutte med at nedbede Israels mægtige Guds Velsignelse over hans Folk, og hans Riges Fremme i Skandinavien, og at hans Velsignelse maa hvile over Landets Konge og Øvrigheder, som styre Lovene, at de maae blive til

Beskyttelse for Guds Folk og Værkets Fremgang er mit Ønske og Bon bestandigen i den Herres Jesu Navn!

Hils min Broder og Søster efter Kjødet, og alle Venner, Bekjendte og Troessødskende. Jeg har indlagt to Blomsterblade til Eder fra Zion.

Jeg forbliver Eders i den evige Pagt

Marie Louise Lautrup.

Blandinger.

Depescher fra Utah Expedition. Avisen „The Republican" modtog Breve i Morges (den 8de Decbr.) fra Armeen indtil den 3die Novbr. Mormonerne havde drevet bort 600 Qvæghoveder i Paasyn af Oberst Alexanders Leir, nær Hams Fork, Green River. Den Dag Brevet skreves, antoges der, at Oberst Johnston havde sammentrukket sine Tropper med Alexanders, og at 14 Dage fra den Tid vilde Oberst Cooks Commando forene sig med dem. De forventede at overvintre ved Henrys Fork, Green River. De lede en heel Deel af Mangel paa Proviant og Beklædning, og Hestene styrtede af Mangel paa Fourage.

Gouverneur Cumming og de andre Embedsmænd for Territoriet havde besluttet sig til at forsøge paa at komme ind i Saltsøstaden, om muligt. (?)

Mormonerne ere bestemte paa at modstaae baade militaire og civile Embedsmænd. En Skærmydsel havde fundet Sted imellem Oberst Alexanders Tropper og Mormonerne, og 3 eller 4 af de Sidstnævnte bleve tagne til Fange.

The Democrat beretter, at Nyheder ere blevne modtagne ved Fort Larami fra Majors og Russels Fragttoge, at Regjeringens Træk- eller Lastdyr døde i stort Antal paa Sletterne.

Indbetalte Bogpenge.

	Rd.	Mk.	Sk.
H. Jensen, Bornholm	40	„	1
S. Gudmundsen, Norge	88	„	„
N. Ädler, Skaane	137	3	„
Mathias Nilsson, Gotheborg . . .	37	3	„
P. Pedersen, Lolland	35	„	„
L. Nilsson, Stockholm	11	3	„
J. C. A. Weiby, Vensyssel	130	4	1
J. C. Klingbeck, Aalborg	259	3	9
L. O. Madsen, Aarhuus	185	„	„
P. Nielsen, Fredericia	60	„	„
Summa	984	4	11

Statistisk Rapport

over

Jesu Christi Kirke af Sidste-Dages Hellige i Skandinavien.

for Halvaaret, endende den 31te December 1857.

Conferencer.	Grene	Af de Halvsjerds	Ældster	Præster	Lærere	Diaconer	Medlemmer	Døbte	Udelukte	Emigrerede	Døde	Totalsum
Danmark.												
1. Kjøbenhavn . .	19	2	87	42	43	20	754	146	72		9	948
2. Aalborg	18		41	13	14	2	270	55	30			340
3. Vensyssel . . .	17		54	6	12	6	236	65	34		1	314
4. Fredericia . . .	11		26	6	5	4	130	48	24		1	171
5. Lolland	9		17	6	4	2	84	20	22			113
6. Bornholm . . .	4		8	7	1	1	79	6	10			96
7. Fyen	11		27	4	3	4	76	31	17		1	114
8. Aarhuus	10		26	10	7	2	125	37	15			170
9. Skive	7		8	1	1	2	39	9				51
	106		294	95	90	43	1793	417	224		12	2317
Norge.												
10. Brevig	11		34	12	14	6	244	55	30		1	310
Sverrig.												
11. Skaane	14		34	42	22	15	361	107	37		3	474
12. Stockholm . .	7		28	7	10	6	136	35	8		1	187
13. Gøtheborg . .	4		11	3	4	3	44	9	3			65
	25		73	52	36	24	541	151	48		4	726
Summa . .	142	2	201	159	140	73	2578	623	302		17	3353

Indhold.

	Side.		Side.
Sandhed, modsat det ydre Skin . .	113.	Brev fra Utah	123.
Præstedømmet (fortsat)	118.	Blandinger	127.
Redaktionens Bemærkninger	120.	Statistisk Rapport	128.

„Skandinaviens Stjerne" udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned og faaes paa Contoiret i Lorentzensgade Nr. 504 D. 5, Stuen tilvenstre og paa alle kongelige Postcontoirer.

Udgivet og forlagt af H. C. Haight.

Trykt hos F. E. Bording.

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

7. Aarg. Nr. 9. *Den 1. Februar 1858.* Priis: 6 Sk. pr. Expl.

Bemærkninger af Præsident Brigham Young

i Tabernaklet i Saltsøstaden den 13de Septbr. 1857.

(Fra „The Deseret News.")

Jeg har været i dette Rige en god Stund, over 25 Aar, og jeg har været dreven fra Sted til Sted; mine Brødre have været drevne; mine Søstre have været drevne; vi have været adspredte og plyndrede flere Gange; og hver Gang uden nogen Anledning fra vor Side, alene fordi vi vare forenede, lydige imod Landets Love og bestræbte os for at dyrke vor Gud. Pøbelhobe samlede sig gjentagne Gange imod dette Folk, men de fik aldrig Magt til at overvinde os, indtil Gouverneurer udstedte deres Ordres og udkaldte en væbnet Styrke ifølge Lovens Bogstav (men krænkede dens Aand) for at holde paa „Mormonerne," medens djævelske Stimænd afstare deres Struber. Alt dette passerede forbi mig i Nat og har gjort mig altfor vred til at prædike. Ogsaa til at see, at vi ere under en Regjering, hvis Bestyrere stedse bestræbe sig for at skade os, medens vi trodse hele Helvede til at bevise, at de have nogen retfærdige Grunde for deres Fjendtlighed imod os, og dog organisere de deres væbnede Skarer til at komme hid og bestytte Skurke, som have en urolig Higen til at komme her og dræbe hvem de behage, tilintetgjøre hvem de lyste, og tilsidst udrydde „Mormonerne."

Jeg kom silde, og Broder Taylor prædikede da om denne Gjenstand, og jeg var glad for det. Han har lært Eder gode Grundsætninger. Dette Folk er frit, de ere ikke trælbundne under nogen Regjering paa Guds Fodskammel. Vi have ikke overtraadt nogen Lov; vi have ingen Anledning dertil, og agte heller ikke at gjøre det; men med Hensyn til at nogen Nation skulde komme her for at ødelægge dette Folk, saa sandt Gud den Almægtige er min Hjælper, de kunne ikke komme her. (Forsamlingen svarede med et lydeligt Amen!) Dette er min Følelse angaaende dette Punkt.

Den 24de Juli sidstleden gik en Deel af os til Big Cottonwood Kanjen for at feire Aarsdagen af vor Ankomst til denne Dal. For ti Aar siden ankom nogle faa af de Ældste her og begyndte at pløie, og at plante, og at saae, og at frembringe Føde til sin Underholdning. Under min Samtale med Brødrene den Dag kom jeg hændelsesviis til at bemærke, at dersom Folket i de Forenede Stater vil lade os i

Fred i ti Aar, ville vi ikke trygle dem om nogen Gunst, og netop ti Aar fra den Dag bragte Brødrene Smoot, Stoddard og Rockwell os det Budskab, at Regjeringen havde standset vor Postgang, og udcommanderet 2,500 Mand Tropper til at komme her og holde Mormonerne rolige, medens Præster, Politikere, Speculanter, Hoerkarle, og enhver slet og smudsig-sindet Person, som kunde opdrives, skulde komme her og udrydde „Mormonerne." Jeg kom ikke til at tænke paa, hvad jeg havde ytret for ti Aar siden, forend jeg fik høre, at Præsidenten i de Forenede Stater havde saa uretfærdigen udcommanderet Tropper imod os, og jeg sagde da, naar den nævnte Ytring kom til min Erindring: i den Israels Guds Navn, vi forlange ingen Gunst af dem.

Jeg bliver ikke ofte vred, men skeer det, er jeg retfærdigen vred, og den Almægtiges Bryst brænder af Vrede imod hine Skurke, og de skulle blive fortærede i Israels Guds Navn. Vi have taalt Nok af deres Undertrykkelse og Fornærmelser og Misbrug af Magt, og vi ville ikke taale Mere af det, thi der er ingen retfærdig Lov, som kræver Overbærelse længere fra vor Side. Jeg agter ikke at lade Tropperne komme her for at beskytte Præster og en ildesindet Pøbelsværm i deres Bestræbelser at drive os bort fra det Land vi besidde; thi Herren ønsker ikke at vi skulle uddrives, og han har sagt: „Dersom I ville forfegte Eders Rettigheder og holde mine Befalinger, skulle I aldrig igjen blive bragte i Trældom af Eders Fjender."

Den Officeer, som commanderer Tropperne, der nu ere paa Veien til Utah, afsendte een af sin Stab, Capitain Van Vliet, som nu er her paa Forhøiningen, for at komme hid og forhøre sig, om han kunde anskaffe de fornødne Forraad for Armeen. Mange af Eder vide allerede dette, og Nogle af Eder have allerede forværet bekjendte med Capt. Van Vliet. Han besøgte os i Vinter-Qvartererne (nu Florence), og, dersom jeg erindrer ret, gjorde dengang Tjeneste som Qvarteermester; han er atter i vor Midte i samme Egenskab. Fra den Dag, han besøgte os i Vinter-Qvartererne, ere Mange af dette Folk blevne personligt bekjendte med ham, baade ved tilfældig Omgang med ham og ved at arbeide for ham. Han har stedse behandlet dem ligesaa venligt, som han vilde gjøre imod en Baptist, Methodist eller hvilkensomhelst anden Person, thi saadan er hans Charakteer. Han har altid været fri og liberal i sine Anskuelser, og ønsker at gjøre ret, og vilde udentvivl tildele Enhver Retfærdighed, dersom han havde Magten. Mange af Eder have arbeidet for ham, og fundet ham at være en venlig og god Mand, og jeg forstaaer, at han har megen Indflydelse i Armeen for hans venlige Behandling af Soldaterne. Han behandler dem som menneskelige Væsener, da der derimod gives dem, der behandle dem, som om de vare umælende Dyr.

Nu vel, Spørgsmaalet er: „Hvad Svar give vi? Hvad Beslutning tage vi?" Det er denne: vi stole paa Gud. Jeg er ikke det Mindste bekymret for Udfaldet, dersom vi stole paa Gud. Bestyrerne af vor Regjering have udstedt Ordres for Tropper at marschere imod os, og har anvendt store Pengesummer paa deres Udrustning, alene paa Grund af Løgne, istedetfor, som det havde sommet sig hæderlige Mænd, først at undersøge Omstændighederne paa en økonomisk og fredelig Maade. Og endogsaa nu vilde enhver hæderlig Mand anvende al sin Indflydelse til at afvende den nærværende uretfærdige og aldeles grundløse Bevægelse imod os; men Capitainer, Majorer, Oberster og andre underordnede Embedsmænd have ikke Magten. Ondskabsfulde Personer, alene for

Fuldbyrdelsen af deres vanhellige Planer, have havt Magten til at opirre Regjeringen imod os ved deres Løgne og urigtige Fremstillinger; men Medborgere, som ikke ere organiserede i Complotter og Partier, hvor gode deres Hensigter og Ønsker end ere, have ikke Magten til at afvende Slaget, naar vor Regjerings Bestyrere stille sig fjendtlige imod os, medmindre de ogsaa ville forene sig imod de faa velorganiserede Slyngler, som plyndre vort Skatkammer, og paastynde Opløsningen af Unionen. Vi maae beskytte os selv ved Hjælp af vor Guds Kraft. Værer ikke det Mindste bekymrede for alle disse Anliggender; thi vi skulle komme vel ud af dem alle.

I undervises fra Sabbat til Sabbat om hvad I skulle gjøre, og som I gjøre det, vil Alt vorde vel. Der er ikkun een Ting at befrygte, og det er, om I ikke skulle blive trofaste i Guds Rige. Vi have dette Rige, og det vil sprede sine beskyttende Vinger over Tusinder og Millioner, som endnu ikke have hørt Evangeliet, og de ville finde Israel at være „Hovedet og ikke Halen."

Hvad er Aarsagen til den fjendtlige Følelse imod dette Folk? Broder Taylor fortalte Eder det. Gud har gjengivet Saliggjørelsens Evangelium til Jorden. Det forener Folkets Hjerter, bringer tilsammen Individer fra forskjellige Nationer, uagtet deres forskjellige Traditioner, Sæder og Skikke, og gjør dem til eet Samfund og af eet Sind. Og hvad følger deraf? At hele Helvede opreiser sig imod dem, fordi denne Verdens Riger — Mørkets Riger — ere i Fare. Hele Helvede er i Bevægelse imod dette Folk, fordi vi ere af eet Hjerte og af eet Sind.

Troen paa Jesu Christi Evangelium er beregnet paa at forene Folket til eet, og bringe dem tilbage til deres Enighed og Tro, som adlød Evangeliet i gamle Dage, og tilsidst at bringe dem tilbage til Herlighed. Forundre I Eder da over, at alle Nutidens Sekter ere ophidsede imod os? Jeg har sagt Eder, at jeg aldeles ikke forundrer mig derover, ei heller forundrer jeg mig over, at Regenter og Magthavere ere opeggede til Vrede over vor Fremgang. Findes der nogle Demokrater, Whigger, nogle Methodister, Baptister, eller nogensomhelst andre politiske eller religiøse Partier og Sekter iblandt os? Nei! Hvad findes der? Saadanne, som ønske at gjøre deres Faders Villie, som er i Himmelen; og naar de faae Kundskab om hans Villie, er deres Tro een, deres Haab eet, og de ere eet i alle Ting.

Det er ikke alene de Forenede Stater, som frygte, paa Grund af den Enighed, som finder Sted hos dette Folk, men hele Europa skjælver i denne Tid, som Følge af den Tro, der er her. Somme tænke maaskee, at det ikke er saa, men jeg veed mere om de Forenede Stater, end de Mænd gjøre, som komme her direkte fra Washington. Jeg læser deres Historie og Følelser hver Dag. I behøve ikke at forestille Eder, at Verden ikke er imod os; I behøve ikke at tænke, at Politikerne ikke ere imod os, thi de ere.

Vi have sendt en Befuldmægtiget til Congressen i de sidst forløbne sex Aar, og har der nogensinde været en Stemme imod hans Valg? Nei! Folket ønsker kun at vide, hvem den rette Mand er, og da ville de understøtte ham. Doctor Bernhisel er vor Befuldmagtigede, og har det kostet ham Tusinder af Dollars for at blive valgt? Nei, det har ikke kostet ham een Skilling! Vi troede, at han var den bedst skikkede Mand for os at sende til Washington, saa vi sagde: „Lader os sende ham;" og han blev eenstemmigen valgt. Og om vi havde tusinde Embedsmænd at vælge, og om vi ogsaa skulde

udkaare Præsidenten over de Forenede Stater, vilde I aldrig see en afvigende Stemme.

Partierne i vor Regjering have ingen bedre Idee, end at tænke, at Republiken staaer fastere paa Opposition, men jeg siger, at der er ikke saa. En republikansk Regjering bestaaer i at lade Folket have Afgjørelsen ved eenstemmigt Votum, uden Splid, efter at de forstaae hvad der er bedst for det almindelige Vel, og da være forenede i at gjøre det. Dette er sand Republikanisme.

Bliver ikke vrede. Jeg vil tillade Eder at føle den Slags Vrede, som jeg føler. Men bliver ikke saa vrede, at I ikke kunne bede; tillader Eder ikke at blive saa vrede, at I ikke kunne føde en Fjende, om det ogsaa var Eders værste Fjende, dersom en Anledning skulde gives. Der gives en syndig Vrede, og der gives en retfærdig Vrede. Herren tilsteder ikke en syndig Vrede at være i sit Hjerte, men der er en retfærdig Vrede hos ham, og han vil gaae i Rette med Nationerne og sigte dem, og ingen Magt kan forhindre det.

Vort Lands Regjering vil gaae over Borde formedelst dens egen Fordærvelse, og ingen Magt kan frelse den. Dersom vi kunne afværge Slaget til næste Aar, er det sandsynligt, at vore Fjender ville have Nok at tage vare paa hjemme, uden at forurolige de Sidste-Dages Hellige. Haver Tro, og Alt vil vorde vel med os. Jeg skulde synes godt om, at dette Folk havde Tro nok til at bortvende vore Fjender. Jeg har bedet brændende derom, thi man har sagt, at Tropperne vilde komme her, men jeg har sagt, at forsaavidt min Tro kan hjælpe noget, skulle de ikke komme. Dersom Gud vil bortvende dem til en anden Kant, saa at de ikke komme her, skal jeg være fuldkommen tilfreds. Men der gives dem iblandt os, der sige til den, som beder for at vore Fjender skulle blive bortvendte: „Broder! Du er en Kujon, lad dem ikkun komme; thi jeg ønsker at slaaes med dem.“ Heri forstaae I, at der er en Uovereensstemmelse i vor Tro; og det skulde ikke være. Dersom der var en fuldkommen Enighed i vor Tro, skulde vore Fjender aldrig kunne passere over Klippebjergene; eller dersom de foretog sig at komme den anden Vei, vilde de ikke kunne komme over Sierra-Nevada (Sneebjergene), ei heller over Basinets Rand paa den nordlige Side, eller Orkenerne paa den sydlige. Men, siger Een: „jeg ønsker at stride.“ Forstaae alle Saadanne, at de ikke ere ret? Dersom de undersøge deres Hjerte, ville de finde, at de nære en syndig Vrede og Had hos sig; og de kunne ikke komme ind i Guds Rige med disse Følelser.

Lær at styre Eder selv, lær at være i Guds Haand som Leret i Pottemagerens; og om Herren vil bortvende vore Fjender, priset være hans Navn! Men om det skulde blive vor Pligt, at gribe til Sværdet, lader os gjøre det mandigen og i Styrken af Israels Gud. Da vil Een jage et Tusinde og To drive Titusinde paa Flugt. Dagen vil komme, paa hvilken en Mand vil gaae ud og sige til en Armee paa en hundredetusinde Mand: „Gjør saa og saa, ellers komme vi over Eder,“ og de ville høre Rumlen af Vogne og Larmen af Tropper, som i Propheten Elisæ Dage.

I erindrer, at den samme Prophet forudsagde, hvad Meel og Byg skulde sælges for i en beleiret Stad den paafølgende Dag. Fjenden troede, at der var Millioner af Israeliter efter dem; thi de hørte Rumlen af Vognhjul, Vaabenklirren og Hestetrampen, og de flyede. Propheten havde sagt Kongen, at han vilde blive traadt til Døde i Porten, og det skete, og en Maade Meel solgtes i Staden for en Penning til Opfyldelsen af Herrens Ord.

Saliggjørelsens Lærdomme ere de samme nu, som de vare i Adams eller Eliæ Dage, eller da Jesus var paa Jorden.

Medens Broder Taylor talte om den sekteriske Verden, kom det til mit Sind, at de Ugudelige forstaae ikke mere, sammenligningsviis talt, end de Umælende, men det tilkommer os at opsøge og udsamle alle de Retskafne fra Jordens Nationer og frelse dem. Vi kunne med Rette sige, at den sekteriske Verden ikke forstaaer rigtigen, hvad der henhører til Saliggjørelse. Spørg dem, hvor Himmelen er, hvor de komme hen, naar de dø, hvor Paradiset er, og der er ikke en Præst i Verden, som kan besvare Eder disse Spørgsmaal. Spørg dem, hvad Slags Væsen vor himmelske Fader er, og de kunne ikke fortælle Eder saa meget som Bileams Aasen sagde ham. De ere mere uvidende end Børn.

Vi have Kundskab om hine Ting, og vi have den største Aarsag af alle Folk paa Jorden til at være taknemmelige. Dersom Andre bør gjøre ret, vi saa meget mere. Værer fulde af Kjærlighed og Medlidenhed imod Eders Medmennesker, fulde af saa megen Godhed, som menneskelige Væsener kunne besidde; thi det tilkommer os. Den eneste Forretning, som foreligger os, er at opbygge Guds Rige og berede Veien for Menneskens Søn.

Dersom I gjøre Eders Pligt i denne Henseende, behøve I ikke at være bange for Pøbelhobe eller bevæbnede Skarer, udsendte tvertimod Aanden af vore frie Institutioner, for at holde Eder medens Voldsmænd dræbe Eder. Voldsmænd? Ja, thi hvor findes der den mindste Bemyndigelse enten i Constitutionen eller Lovene til at udsende Tropper her, eller endog til at bestikke civile Embedsmænd tvertimod Folkets frivillige Samtykke? Vi kom hid uden nogen Hjælp fra vore Fjender, og vi agte at blive her, saa længe som vi finde for godt.

De sige, at deres Armee er lovlig, men jeg siger, at en saadan Paastand er falsk, og at deres Foretagende er uconstitutionelt. Kom kun med Eders Tusinder af ulovligt udcommanderede Tropper, og jeg lover Eder i Israels Guds Navn, at I skulle svinde hen som Sneen for Juli-Solen.

Der er en Ting, som jeg ønsker, for at tilfredsstille Capitain Van Vliet. Een af vore gamle Senatorer Stephen A. Douglas sagde for kort Tid siden til sine Constituenter i Illinois, at ni Tiendedele af vort Folk vare Fremmede. Vi have flere Fremmede i denne Stad, end i nogen anden Deel af Territoriet, og der er en heel Deel her i Dag, som just ere komne ind fra Sletterne. Jeg ønsker, at de, som ere indfødte og naturaliserede amerikanske Borgere, ville opløfte deres høire Haand. (Over to Tredjedele af Forsamlingen opløftede deres Hænder.) Ville de, som endnu ikke have modtaget deres Naturalisations-Papirer tilkjendegive det paa samme Maade. (Ikke fuldt Tredjeparten opløftede deres Hænder.) Nu kan De selv see, Capitain, at over to Tredjedele af denne Forsamling hverken ere indfødte eller naturaliserede amerikanske Borgere.

Jeg har taget dette Votum, for at Capitain Van Vliet kan være istand til at tale Sandheden frimodigt, som han altid har gjort, og sige dem den i Washington næste Vinter; og for at han, om han træffer Senator Douglas i Washington, kan sige ham, at hans Beretning var falsk, thi nu har han selv seet det.

Om det var til nogen Nytte, vilde jeg spørge, om der er N o g e n i denne Forsamling, der ønsker at reise tilbage til de Forenede Stater; men jeg veed, der findes Ingen. Jeg vil derimod forsikre Eder om, at hvis der findes nogen Mand, Qvinde eller Barn her, som ønsker at reise tilbage til Staterne, saa have de Tilladelse

dertil, hvis de ville betale deres Gjeld først og ikke stjæle Noget; og hvis de ere fattige og ærlige, ville vi hjælpe dem afsted. Det har været mit vel bekjendte Princip hele Tiden.

Br. Taylor har sagt, at han gjorde de Forenede Stater det Forslag, at dersom de vilde sende alle dem til Utah, der ønskede at komme did, vilde vi sende alle dem til Staterne, der ønskede at komme herfra. Vi vilde faae vore Tusinder for Hver af deres, dersom de vilde indgaae derpaa; men nei, de vedblive med at lyve, hyle og prøve paa at undertrykke og dræbe de Uskyldige.

Da Nogle forlode os sidste Foraar, bad jeg dem at gaae i Fred, og de gjorde saa. Hvad bestille de nu? Mange af dem kjæmpe for atter at komme hertil, og de Øvrige ønske, at de aldrig havde reist. Det er en kostbar Fornøielse at falde fra hvert Aar. Jeg vilde hellere klynge mig til det gamle Skib „Zion."

Da Præsidenten for de Forenede Stater skrev til mig ved en Anden, medens jeg var i Nauvoo, spørgende: „Hvor drager De nu hen, Hr. Young?" svarede jeg, at vi ikke vidste, hvor vi skulde slaae os ned. Vi havde Mænd i England, som søgte at underhandle om at faae Den Vancouver, og vi sendte en Skibsladning Hellige rundt Cap Horn til Californien. Magthaverne spurgte: „Hvor reise I hen?" „Vi reise maaskee til Californien eller Den Vancouver." Da Pioneer-Compagniet naaede Green-River, mødte vi Samuel Brannan og nogle faa Andre fra Californien, og de ønskede, vi skulde gaae did. Jeg bemærkede, at om vi gaae til Californien, kunne vi ikke blive der mere end fem Aar; men blive vi i Bjergene, kunne vi avle vore egne Kartofler og spise dem, og jeg anſaae det for bedst at blive her. Vi ere endnu paa Dyrets (Amerikas) Rygbeen, hvor Kraften og Styrken er; vi agte at blive her, og hele Helvede kan ikke forhindre det.

Vi skulle ikke forfølges, som vi tidligere ere blevne. Vi kunne nu sige: „Kom som en Pøbel, saa skulle vi tugte Eder alvorligt." De gjorde aldrig noget imod Joseph, før de, tilsyneladende lovligt, havde organiseret en Pøbel, og jeg skal behandle enhver Armee og enhver bevæbnet Flok, som prøver paa at komme hid, som en Pøbel. (Forsamlingen svarede „Amen.") I kunne ligesaa godt faae mig til at troe, at et fyldt Krudttaarn ikke vil springe, naar det antændes, som at faae mig til at troe, at I kunde lade en Armee komme ind her, og endda have Fred; dette agter jeg at sige dem og vise dem, om de ikke blive borte. Ved at tage denne Forholdsregel ville I erfare, at enhver Mand og Qvinde vil føle sig lykkelig og sige: „Alt er ret, og Alt er vel;" og jeg siger, at vore Fjender skulle ikke atter lægge Naget paa vor Hals.

Det kan anſees for et temmeligt dristigt Skridt af dette Folk at sige, at det ikke længere vil lade sig styre af vor Unionsregjerings fordærvede Administratorer. Vi ville regjeres af dem, dersom de ville underkaste sig Constitutionen og Lovene; men de ville ikke. Mange af dem bryde sig ikke mere om Constitutionen og Lovene, de selv udgive, end om andre Nationers Love. Det Slags Mennesker træde Folkets Rettigheder under Fødder, medens der ere saa Mange, som ønske at ære dem. Alt, hvad vi nogensinde have bedet om, er vore constitutionelle Rettigheder. Vi ønske vor Regjerings Love respekterede, og det have vi altid gjort; men de ere traadte under Fødder af Administratorerne selv.

Der kan ikke være udstedt nogen mere fordømmelig, nederdrægtig Ordre, end den, der udstedtes af Magthaverne til dette Folk, medens det opholdt sig i Indianernes Land i Aaret 1846. Førend vi forlode

Nauvoo, kom ikke mindre end to af de Forenede Staters Senatorer for at afforbre os et Løfte om at forlade de Forenede Stater; og derefter, medens vi gjorde os al Flid for at komme udenfor deres Grændser, sendte disse gemene, elendige, ryggesløse Uslinger en Order efter fem Hundrede af vore Mænd for at kjæmpe for dem!! Det var Præsident Polk, og nu krymper han sig i Helvede tilligemed gamle Zacharias Taylor, hvorhen ogsaa de nuværende Administratorer snart ville komme, hvis de ikke omvende sig.

Løgnere have berettet, at dette Folk har begaaet Høiforræderi, og som Følge af deres Løgne har Præsident Buchanan udcommanderet Tropper til at opretholde Orden i dette Territorium, og dersom de kommende Embedsmænd ere liig mange af dem, der tidligere ere blevne sendte hertil — og vi have Grund til at troe, de ere, ellers vilde de ikke komme, naar de vide, at vi ikke behøve dem her, — saa ere de nogle usle, elendige Bedragere, afdankede politiske Leiesvende, Rovere, Hoerkarle, Mænd, som ere ustikkede for det civiliserede Samfund; og saadanne ville de paatvinge os som Embedsmænd. Jeg vil ikke taale en saadan nedværdigende Behandling, og det er nok at sige; thi vi ere lige saa frie som Bjergvindene.

Jeg oplofter ikke min Røst imod den store og herlige Regjering, som vor Constitution tilstaaer enhver Borger, men imod disse fordærvede Administratorer, der træde Constitutionen og de retfærdige Love under Fødder. De bryde sig ikke mere om dem, end de bryde sig om Regjeringen i Frankrig, og trampe dem ustraffede under deres Fødder. Og de fleste Personer, de sendte hertil som Embedsmænd, vare ligesaa ligegyldige for vort Lands og dette Territoriums Love, som de vare for Lovene i China, og toge ikke mere Hensyn til dem, end en sorglos Despot vilde have gjort.

Jeg ønsker ikke at blive vred, ei heller at faae mine Følelser opirrede; men jeg kan ikke være rolig ved at see de Ugudeliges vedblivende, skjændige Tyranni.

Jeg har sagt, at dersom Brødrene have Tro, vil Herren kjæmpe vore Slag, og vi ville have det Privilegium at boe her i Fred. Jeg har beregnet dette Folks Omkostninger ved et Sammenstød med vore Fjender, men jeg kan ikke beregne Omkostningerne for vore Fjender.

Jeg har sagt, at dersom dette Folk vil efterleve deres Religion, vil Alt blive godt; og jeg har sagt, at om der er nogen Mand og Qvinde, som ikke er villig til at ødelægge af deres Eiendom alt, hvad der kunde blive Fjenderne til Nytte, om de fik det, ønsker jeg, de vilde forlade Territoriet; jeg gjentager det idag; thi naar den Tid kommer, vi blive nødte til at opbrænde og ødelægge vore Anlæg, vil den Mand, som søger at bevare sine, blive nedlagt; thi „jeg vil sætte Ret til Maalesnoren og Retfærdighed til en Vægt.“ Nu kunne de Frygtsomme reise i Fred; men skulde den Tid komme, maae de ikke lægge sig imellem. For jeg atter vil lide, hvad jeg har lidt i Fortiden, skal ikke et Huus, eller en Fod af Planker, eller en Stok, eller et Træ, eller en Smule Græs eller Ho, som kan brændes, blive overladt i vore Fjenders Hænder. Jeg er ædelig forpligtet til, dersom jeg drives til det Yderste, aldeles at ødelægge Alt i Israels Guds Navn.

(Fortsættes.)

Skandinaviens Stjerne.

Den 1ste Februar.

Da vi af Præsidenten over den europæiske Mission ere løste fra vort Arbeide her, med Tilladelse til at vende tilbage til vort Hjem i Bjergenes Dale, forventte vi med Glæde den Dag, da vi skulle gjensee vore Kjære.

Idet vi nedlægge vort Arbeide, er det med stor Tilfredshed, vi have erfaret, at Ældste C. Widerborg er kaldet til at efterfølge os som Præsident over den skandinaviske Mission.

Ældste Widerborg er allerede kjendt af Mange i denne Mission for hans trofaste og dygtige Arbeide, og vi sige til de Hellige: Giver ham Eders Tro og Eders Bønner, og giver flittigen Agt paa hans Underviisning og Raad, og da vil han vorde et Redskab i Guds Haand til at gavne Eder og velsigne Eder, hvortil han har vor fuldeste Tillid og Velsignelse.

I den Tid vi have været Udgivere, have vi bestræbt os for at lægge for vore Læsere hine hellige og evangeliske Principer, som alene kunne frelse Menneskeslægten. Det har været vort oprigtige Ønske at gjøre „Stjernen" til, hvad dens Navn antyder, nemlig: en Veileder for Indvaanerne i disse nordlige Lande til det Millennium, hvis Morgen snart vil frembryde over Jorden.

Vi have leilighedsviis givet Beretning om de meest fremragende af Tidens Tegn, men fornemmelig har „Stjernens" Blade været helligede til de store og hellige Principer, og de frelsende Raad, som ere udgangne fra det øverste Præsidentskab og de tolv Apostler i Zion.

Vi smigre os med, at „Stjernen" har været læst med megen Interesse af de Hellige i disse Lande, og af Mange, som ikke ere af vor Tro.

Vi ere forvisede om, at „Stjernen" ikke vil tabe noget af sin Glands under vor Efterfølgers Bestyrelse.

Idet vi tage Farvel med vore Læsere, ville vi blot tilføie, at de mange Vidnesbyrd, vi have aflagt om det Sidste-Dages Værk, ere sande, og vi bede Gud at velsigne Alle, som elske Sandheden og ønske at leve ved den.

Idet vi tage Afsked med de Hellige, kunne vi ikke andet end sige med Sandhed og Tilfredshed, at de have gjort sig fortjente til Roes for deres Villighed og Trofasthed i at adlyde Raad, og efterkomme enhver Opfordring til Guds Værks Fremme, og vi takke Eder alle for Eders udviste Venlighed, Kjærlighed og Opofrelse imod os; maa Herren velsigne Eder derfor, og berede Eder til at taale hans store Tilkommelsesdag, og til at vorde udfriede fra den fordærvede Verden, der hafter sin Dom imøde. Lever vel til vi sees igjen; Herrens Fred være med Eder.

H. C. Haight.

Beskikkelse.

Ældste Carl Widerborg er beskikket til at efterfølge Ældste H. C. Haight som Præsident over den skandinaviske Mission; og Ældsterne Niels Wilhelmsen og Peter O. Thomassen ere beskikkede til hans Raadgivere.

Samuel W. Richards,
Præsident over den europæiske Mission.

Kjære Brødre og Søstre!

Ifølge ovenstaaende Beskikkelse overtager jeg fra Dato Bestyrelsen af den skandinaviske Mission. Jeg føler tilfulde Vigtigheden og Ansvaret af den Stilling, hvortil Herren ved sine Tjenere har behaget at kalde mig, og føler min Svaghed og Ringhed. Alligevel bøier jeg mig i Ydmyghed og Lydighed for hans Villie, og stolende paa hans Hjælp, vil jeg stedse bestræbe mig for at opfylde mine Pligter, og gjøre mig værdig til den gode Anbefaling, som min agtede og værdige Forgjænger har givet mig, og til mine Troesfødtendes Agtelse, Tillid og Kjærlighed, saa at deres Bønner maae opstige indfor Almagtens Throne for mig og dem, der ere beskikkede som mine Medhjælpere, at vi maae vorde dygtiggjorte ved Indflydelsen af den Hellig-Aand til at udføre vort høie og hellige Kald; thi de Retfærdiges Bønner formaae meget. Det er med bevægede Følelser, jeg indtræder i min nye Stilling, hvorved min Mission bliver forlænget, men Herrens Villie skee i alle Ting. Jeg har, siden det blev mig forundt at skue Sandhedens Lys, og indgaae Pagt med min Fader og Gud, efter Evangeliets Fordring, søgt at gjøre hans Villie og arbeide der, hvor Herrens Tjenere have kaldet mig; og jeg vil bede Gud om Kraft til at gjøre det fremdeles; thi jeg veed, at „Offer og Lydighed giver Ære og Udødelighed." Maa det forundes mig ved Herrens Hjælp og ved Bistand af mine Brødre i Præstedømmet og de Hellige at fortsætte mine elskede og dygtige Forgjængeres Arbeide, og rulle Riget videre frem til Guds Priis og Forherligelse og vore Medmenneskers og vor egen Frelse og Salighed, ønsker Eders ydmyge Tjener og Broder i Christo.

C. Widerborg.

Afskedsord af Ældste Joseph W. Young.

Elskelige Søskende! Da Tiden er kommen, jeg skal forlade disse Lande og vende tilbage til mit Hjem, min Familie og Guds Kirkes Skjød, vil jeg herved byde Eder Farvel for en Tid.

Da jeg i August Maaned forrige Aar ankom til dette Land, forventede jeg at blive hos Eder i et Tidsrum af to eller tre Aar, men siden den Tid har store Begivenheder fundet Sted, og de Ældstes Bestemmelse for Fremtiden er bleven forandret for at kunne svare til Begivenhederne.

Da jeg forlod mit Hjem i Bjergene, ventede man ikke, at de Forenede Staters-

Regjering vilde blive saa lavsindet, saa blottet for Retfærdighed, saa hensynsløs for Rettigheder, der ere tilsikkrede Folket ved deres Forfædres Institutioner, at de skulde kunne sende en bevæbnet Pøbel til Utahs fredelige Dale, for at tvinge Indbyggerne i det Territorium til en blind Underkastelse under fordærvede politiske Demagoger og listige Skurkes Villie. Men heri have vi taget feil. En Armee er allerede bleven udsendt i den udtrykkelige Hensigt at tvinge de Hellige til at underkaste sig en Tyrans Villie, at forsage Himmelens hellige Institutioner, at overgive deres Hjem til Plyndrerne, og deres Hustruer og Børn til Ødelæggerne eller ogsaa at blive udryddede.

De Undskyldninger, som ere fremførte for Verden, at disse Forholdsregler ere tagne af Regjeringen for at indskjærpe de Forenede Staters Love og beskytte Folket, ere allesammen slette Paaskud, ja endnu værre, de ere de forteste Løgne, man kan tænke; de ere opfundne i Helvede og bragte i Udøvelse af James Buchanan, Præsident for de Forenede Stater, tilligemed hans Medhjælpere, hvilke have overgivet sig til at være Djævelens Agenter, og med ham skulle de ogsaa dele Løn.

Jeg bevidner for Eder, mine kjære Søskende, og for hele Verden, at de Sidste-Dages Hellige aldrig have overtraadt de Forenede Staters Love, men have derimod altid søgt at efterleve Constitutionen, og de have aldrig bedet om Mere, end hvad hiint hellige Document berettiger dem til. Men de, der deeltage i de nuværende Angreb paa os, have traadt de Forenede Staters Constitution og alle andre retfærdige og gode Principer under deres Fødder.

Da de Hellige bleve fordrevne fra Jackson County, Missouri, til Clay County, og bleve frarøvede deres Eiendomme til en Værdi af flere hundrede tusinde Dollars, og Mange myrdedes, sendte da de Forenede Staters Regjering en Armee til de Undertryktes Beskyttelse? Da de Hellige bleve fordrevne fra Caldwell County, Missouri, til Illinois i den strenge Vinterkulde, og Snese af Mænd myrdedes med koldt Blod, Qvinder fastfurredes til Bænke og skjændedes af tolv til femten Mænd, eller rettere „Djævle," efter hinanden, og Samfundet frarøvedes Eiendomme til et Beløb af mange Millioner Dollars, sendte da de Forenede Staters Regjering en Armee til deres Beskyttelse? Da de Hellige fordreves fra Nauvoo, Illinois, op i Klippebjergene, da flere Hundrede af deres Huse gik op i Flammer, da deres Eiendomme confiskeredes af Pøbelen, og — for at sætte Kronen paa Pøbelherredømmets djævelske Værk — deres Prophet og Patriark myrdedes i Fængslet, efter at de vare blevne arresterede af Statens Authoriteter ifølge uretfærdige og skammelige Arrestordre, og under Statens Guverneurs høitidelige Løfte, at intet Ondt skulde blive dem tilføiet, sendte da de Forenede Staters Regjering en Armee for at beskytte de Undertrykte og indskjærpe de Forenede Staters Love?

Jeg har været Øienvidne til alle disse Scener, og aldrig, nei end ikke een eneste Gang, har Regjeringen søgt at forebygge dem, men har altid sagt, at den ikke havde nogen Magt over Individer eller enkelte Stater. Men nu, da de Hellige have nedsat sig imellem Bjergene, efter at de først have slaaet sig igjennem Indianerne, anlagt Veie, trodset Hungeren og faaet den øde Ørken til at blomstre som en Rose, og da den fuldkomneste Fred og Samfundsorden herster i hine Dale, udsender Regjeringen en Armee for at ødelægge dem. Og hvorfor? Simpelthen fordi den frygter den Enighed, som herster iblandt de Hellige, og fordi disse ikke ville taale, at

fordærvede Skurke udøve Vederstyggeligheder iblandt dem, og fordi Mørkets Børn hade og foragte Lysets Børn.

Lad de Retskafne læse disse Ting og domme, om de Hellige ere retfærdiggjorte, eller ikke, i at erklære, at de ei længere ville underkaste sig en saadan ondskabsfuld og uretfærdig Medfart.

Elskede Hellige! I forstaae nu, hvorfor jeg saa snart forlader Eder. Det vilde have glædet mig at arbeide iblandt Eder eet eller to Aar for at udsprede hine evige Evangelii-Principer, som ere saa dyrebare for mit Hjerte. Men den Trængsel og Prøvelse, som Zion nu skal gjennemgaae, fordrer, at alle dens Sønner skulle hjemsamles, og min Familie trænger ogsaa til min Nærværelse hjemme; derfor er jeg glad ved at sige Farvel!

Sørger ikke, forfærdes ikke; Alt er ret. Disse Ting maatte skee, ellers kunde de hellige Skrifter ikke opfyldes, eller Veien beredes for Guds Søns anden Tilkommelse. Adskillelsen imellem os og Verden maatte komme. Christus og Baal kunne aldrig vorde Venner.

Jeg har arbeidet med megen Tilfredshed under mit korte Ophold i disse Lande, og har stiftet Bekjendtskaber og broderlige Baand, som ville vedligeholdes igjennem al Evighed.

Jeg bevidner for de Hellige, og for alle Mennesker, til hvem dette monne komme, at „Mormonismen," som Verden kalder den, er Jesu Christi Evangelium; ja, det samme, som prædikedes af Petrus og de gamle Apostler.

Jeg bevidner, at Joseph Smith var en Prophet, opreist af Gud i denne Tidsalder for at grundlægge Riget for Israel og berede Veien for Messiæ Komme, og jeg bevidner, at „Mormons Bog" er en sand Optegnelse, nedskreven af Propheter iblandt Josephs, Jacobs Søns, Sæd, som efter Guds Foranstaltning overførtes til Amerika; og jeg bevidner ligeledes, at Brigham Young er Propheten Josephs lovmæssige og af Gud bemyndigede Eftertrader, og er nu Christi Kirkes Bestyrer og Prophet.

Jeg bevidner, at dette Rige vil vedblive at udsprede sig til Høire og Venstre, indtil alle Mennesker paa Jorden ville anerkjende Jesu Christi og hans Helliges Regjering. Dette Vidnesbyrd aflægger jeg med al Besindighed og Ærefrygt for min Gud, og jeg veed, at mit Vidnesbyrd er sandt.

Kjære Brødre og Søstre! Værer ydmyge, sagtmodige, taalmodige, forventende Eders Forløsning, flittige og varagtige i Bøn, og lydige og agtpaagivende, som I hidindtil have været, til deres Raad, som nu ere stillede over Eder i Herren, og da ville I bevare Aanden hos Eder og vorde velsignede. Da skulle I see, at Riget vil rulle frem med Magt og Storhed; I skulle see Zion forløst, og faae en Arv der, naar Guds og Lammets Herlighed skal aabenbares.

Maa det skee saa, er min Bøn i Jesu Navn!

Eders Broder i Evangeliet
Joseph W. Young.

Joseph Smiths Levnetsløb.

1837. (Fortsat fra Pag. 96.)

Præsident Rigdon oplæste derpaa følgende Klage:

„Til Præsidentskabet for de Sidste-Dages-Helliges Kirke! Vi Undertegnede føle os besværede over den Opførsel, som er viist af Præsidenterne David Whitmer og F. G. Williams, og af Ældsterne Lyman Johnson, Parley P. Pratt og Warren Parrish, idet vi troe, at deres Opførsel i nogen Tid har været skadelig for Guds Kirke, i hvilken de ere høie Embedsmænd; vi ønske derfor, at Høi-Raadet skulde forsamles for at undersøge deres Opførsel, hvilken, vi troe, er uværdig deres høie Kald — hvilket alt vi ærbødigst forelægge.

Abel Lamb,
Nathan Haskins,
Harlow Redfield,
Artemas Millet,
Isaac Roger.

Kirtland i Mai 1837."

Ældste W. Parrish sagde derpaa, at den Erklæring, som nylig var oplæst, var ikke overeensstemmende med den Afskrift, som de havde modtaget af Klagen, fremført imod dem.

En Beslutning blev derpaa foreslaaet og antaget, at Tre tale paa den ene Side.

Raadet aabnedes derpaa med Bøn af Præsident Rigdon.

Efter en kort Tale til Raadet af Præsident Rigdon, opstod Præsident F. G. Williams og ønskede at vide, ved hvilken Myndighed han blev kaldet for det nærværende Raad; at han, ifølge Pagtens Bog, burde blive forhørt for en Biskops Ret.

Efter nogen Discussion imellem Præsidenterne Rigdon og Williams, gav Præsident Rigdon sin Kjendelse, at Præsident Williams skulde forhøres for nærværende Raad.

Præsident David Whitmer gjorde ogsaa Indsigelser imod at blive forhørt for nærværende Raad.

Præsident Williams erklærede sig derpaa villig til at faae sin Opførsel undersøgt af nærværende Raad, dersom det var det rette Tribunal, hvilket han endnu ikke tænkte, at det var.

Præsident David Whitmer modsatte sig at blive forhørt for nærværende Raad, idet han anførte, at han troede, at Forskrifterne i Pagtens Bog viste, at dette ikke var den rette Myndighed til at forhøre ham.

Raadsmedlemmet Green gav det som sin Mening, at det nærværende Raad ikke var den rette Myndighed til at forhøre Præsidenterne Williams og Whitmer.

Præsident Rigdon henstillede derpaa Sagen til Raadsmedlemmernes Afgjørelse.

Raadsmedlemmet John Smith fremsatte derpaa Spørgsmaalet til Raadets Afgjørelse hovedsageligen i følgende Form: Har det nærværende Raad Myndighed til, ifølge Pagtens Bog, at forhøre Præsidenterne Williams og Whitmer? Raadets Majoritet (Stemmefleerhed) afgjorde, at de ikke fandt sig besøiede til at forhøre Præsidenterne Williams og Whitmer, som følgelig frikjendtes.

Efter en Times Ophold blev Raadet igjen sat Kl. 1 Efterm. Sidney Rigdon og Oliver Cowdery præsiderede.

Raadsmedlemmet John Smith sagde, at han havde udvalgt tre Overpræster til at indtage de ledige Pladse i Raadet, og spurgte Raadet, om det antog det Valg, han havde gjort. Raadet afgjorde det bekræftende.

Paa Forslag af Warren Parrish anvistes der Raadsmedlemmerne at tage Sæde, eftersom de oprindeligen vare valgte, eller overeensstemmende med Formen i Lærdommens og Pagtens Bog saa meget som mulig.

Besluttet, at Tre tale paa hver Side.

Raadsmedlemmet Martin Harris foreslog, at Præsident F. G. Williams tager sit Sæde med Præsidenterne.

Efter megen Drøftelse, angaaende Rigtigheden deraf, antoges Forslaget, og Præsident Williams indtog sit Sæde.

Ældste P. P. Pratt reiste sig derpaa og gjorde Indsigelser imod at blive forhørt af Præsident Rigdon eller Joseph Smith jun., eftersom de havde tilforn udtrykt deres Mening om ham, og sagde, at han kunde fremføre Vidnesbyrd til at bevise, hvad han da sagde.

Præsident Rigdon fremsatte derpaa, at han havde tilforn givet sin Mening tilkjende angaaende Ældste Pratts Opførsel, og at han havde følt og sagt, at han havde handlet urigtigt, og han tænkte saa endnu, og overlod til Raadet at afgjøre, om han, under saadanne Omstændigheder, skulde stride til at undersøge Sagen.

Efter megen mundtlig Forhandling imellem Raadets Medlemmer og Parterne, sagde Præsident Rigdon, at han under de nærværende Omstændigheder ikke fandt sig beføiet til at stride til Sagens Undersøgelse, og forlod Forhøiningen efter nogle Bemærkninger.

Præsident Cowdery sagde derpaa, at maaskee han ikke blev opfordret til at præsidere, men hvis han skulde blive, vilde han ogsaa være ustikket til at domme i Sagen, eftersom han tilforn havde udtrykt sin Mening om Ældste Pratts med Fleres Opførsel, hvorpaa han forlod Forhøiningen.

Præsident Williams opstod derefter og sagde, at som han var bleven indviklet med de Anklagede, vilde han ogsaa være uvillig til at præsidere i Sagen, og forlod Forhøiningen.

Raadet og Forsamlingen opløstes derpaa i Forvirring.

W. F. Cowdery,
Skriver.

I denne Maaned overdroges the Messenger and Advocates Contoir med Tilbehør til William Marks i Portage, Alleghany County i Staten New York; og Smith og Rigdon fortsatte Bestyrelsen af Contoiret efter Fuldmagt fra nævnte Marks.

Den Speculations-Aand i Jordegods og al Slags Eiendom, som ved denne Tid var saa herskende i hele Nationen, begyndte ogsaa at gribe dybt om sig i Kirken. Som Frugter af denne Aand fulgte Mistænksomhed, Feilfinden, Uenighed, Tvedragt og Frafald hurtigen paa hinanden, og det syntes som om alle Jordens og Helvedes Magter havde forenet deres Indflydelse paa en særegen Maade for at fuldkaste Kirken og gjøre Ende paa den. Andre Banker negtede at modtage „Kirtlands Sikkerheds Selskabs" Forskrivelser eller Sedler. Fjenden udenom og de Frafaldne iblandt os forenede sig i deres Planer. Meel og Fødevarer førtes hen til andre Markeder, og Mange bleve misfornøiede med mig, som om jeg var den eneste Aarsag til selve de Onder, som jeg paa det Ivrigste modarbeidede, og som vare bragte over os ved uvise Brødre, som ikke agtede paa mine Raad.

Intet Qvorum i Kirtland var ganske fri for Indflydelsen af hine falske Aander, som arbeidede imod mig for at faae Herredømmet; endog nogle af de Tolv forglemte saavidt deres høie og hellige Kald, at de begyndte hemmeligen at tage Parti med Fjenden.

I denne Tingenes Tilstand og blot nogle faa Uger førend de Tolv forvendte

at samles i fuldt Qvorum, (Nogle af dem havde været fraværende i nogen Tid,) aabenbarede Gud for mig, at noget Nyt maatte foretages til hans Kirkes Bedste. Og omtrent den 1ste Juni 1837 blev Heber C. Kimball, een af de Tolv, udvalgt efter Tilskyndelse af Prophetiens og Aabenbaringens Aand, og ved Bøn og Haandspaalæggelse ordineret af det øverste Præsidentskab til at præsidere over en Mission til England, som skulde være den første fremmede Mission i Jesu Christi Kirke i de sidste Dage. Medens vi vare i Færd med at ordinere ham, kom Orson Hyde, en anden af de Tolv, ind, og da han lyttede til hvad der blev sagt, blev han heftigen bevæget i sit Indre, (thi han havde ogsaa begyndt at drikke af Speculationernes fyldte Bæger;) han traadte frem, bekjendte sine Feil, bad om Tilgivelse, og tilbød sig at ledsage Præsident Kimball paa hans Mission til England. Hans Tilbud antoges, og han blev udvalgt dertil.

35 Ældsters, 3 Præsters, 2 Læreres og 2 Diaconers Kaldsbreve bleve nedskrevne af T. Burdick i Kaldsbrevsprotocollen i Kirtland i Qvartalet, som endte den 3die Juni.

Den 10de Juni 1837 holdtes en Kirke-Conference i Portland, Distriktet Johnstown i Øvre Canada, i hvilken Ældste John E. Page præsiderede. Nærværende vare 13 Ældster, 5 Præster, 8 Lærere og 6 Diaconer; og der bleve 7 Ældste, 9 Præster, 11 Lærere og 5 Diaconer ordinerede; og West Bastard, Bedford, Bathurst, North Bathurst, East Bastard, Williamsburgh, Leeds og South Crosby Grene bleve repræsenterede ved Conferencen, som indbefattede 300 Medlemmer i godt Forhold, og 5 døbtes ved Conferencen, altsaa i det Hele 305, som vare Frugterne af John E. Pages Arbeide i de sidste 13 Maaneder.

I et Møde af Høi-Raadet, holdt i Comiteens Forraadshuus i Far West den 11te Juni 1837, i hvilket John Whitmer, og W. W. Phelps præsiderede, besluttedes af Raadet og alle Nærværende, at Bygnings-Comiteen opholdes i dens Handelsforretninger ved vore Bønner; at Lyman Wight, Simeon Carter og Elias Highbee opholdes i Læderhandelen; at John Corrill, Isaac Morley og Calvin Bebee tage Deel i Handelsforretningerne, dersom de ønske; at ingen Mands Rettigheder bør forhindres til at handle, som han bedst synes efter Guds og Menneskenes Love; og at de ovennævnte Mænd skal opholdes i at indkjøbe Varer som andre Mænd.

Det indberettedes, at visse Personer, som ikke vare i Kirken, ønskede eller vare ved at etablere sig som Kjøbmænd, Udsælgere af spirituøse Drikke osv. i Far West, hvorpaa der besluttedes, at vi ikke opholde Nogen eller Nogle i at tage en Compagnon udenfor Kirken til at handle, eller drive Trafik i denne Forretningsgreen eller sælge for Nogen eller Nogle ude af Kirken i hans Navn eller paa hans Vegne.

David W. Patten androg om, at Kirken vilde betale hans Gjeld og tage ham som Caution, paa det han kunde gaae ud og prædike Evangeliet.

Besluttet, at Ældste Pattens Andragende bevilges, og at David W. Patten og Thomas B. Marsh faae hver en Lod i Staden Far West, fri for Omkostning, og at Biskoppen, dersom han bifalder det, giver et Skjøde.

John Corrill,
Skriver.

Den samme Aften, medens jeg var beskjeftiget med at give særskilte Instructioner til Ældsterne Kimball og Hyde, og Præsident Joseph Fielding, angaaende deres Mission til England, kom Præsident Brigham Young til mit Huus, hvor

vi vare, ledsaget af Doctor Willard Richards, som just var kommen hjem fra en særskilt Forretnings-Mission til New York, Boston og andre Steder i Osten, paa hvilken Mission han tog afsted med Brigham Young den 14de Marts. Doctor Richards var bleven ordineret til en Aldste den 6te Marts, og Præsident Young var kommen tilbage fra Missionen for nogle Dage siden. Mine Instructioner til Brødrene vare, at naar de ankom til England, skulde de holde sig til de første Grundsætninger af Evangeliet, og være tause angaaende Indsamlingen, Synet og Pagtens Bog, indtil den Tid, at Værket er fuldstændigen grundlagt, og det klarligen skulde tilkjendegives ved Aanden osv.

Mandag den 12te Juni. Jeg blev syg, holdt mig inde og var uskikket til at varetage nogen Forretning.

Da Aldste W. Richards havde aflagt Beretning om sin Mission, bad han om, at det maatte forundes ham at opfylde en Pagt, som han havde gjort med Præsident Kimball i Januar, nemlig, at han skulde, ifølge hans Ønske, ledsage de Tolv paa deres første Mission til fremmede Lande. Præsident Hyrum Smith og Sidney Rigdon bevilgede hans Forlangende, lagde deres Hænder paa hans Hoved og udvalgte ham til den engelske Mission.

Tirsdag den 13de. Mine Lidelser vedblev at tiltage og vare saa svære, at jeg ikke var istand til at løfte mit Hoved fra Hovedpuden, da Brødrene besøgte mig for at byde mig Farvel; og Kl. 9 Form. forlod Aldsterne H. C. Kimball, O. Hyde, W. Richards og Joseph Fielding, en Præst, en Indfødt af Honeton i England, i Selskab med Præsident Brigham Young og flere Brødre og Søstre, Kirtland, der ledsagede dem saa langt som til Fairport ved Erie Søen, hvor Missionærerne toge med en Dampbaad til Buffalo, styrende deres Vei til Staden New York.

Onsdag den 14de. Min Sygdom blev værre og værre, indtil mine Lidelser vare martrende; og endskjøndt jeg i alt dette frydede mig i Israels Guds Frelse, fandt jeg det dog passende at tye til saadanne Midler, som et kjærligt Forsyn har bestikket til de Syges Helbredelse i Forbindelse med Ordinancerne; og Doctor Levi Richards gav mig, paa mit Forlangende, Urter og mild Føde, og pleiede mig med megen Omhu og Opmærksomhed; og min himmelske Fader velsignede hans Bestræbelser til Lindring og Vederqvægelse for mit Legeme; thi jeg begyndte at komme mig i kort Tid, og efter nogle Dages Forløb var jeg atter istand til at tage fat paa mine sædvanlige Forretninger.

Dette er eet af de mange Tilfælde, hvori jeg pludseligen er bleven bragt fra fuldkommen Helbred til Gravens Rand, og ligesaa hurtigt kommet mig, for hvilket mit Hjerte svulmer af Taknemmelighed til min himmelske Fader, og jeg føler paany til at hellige mig til hans Tjeneste med alle mine Evner.

Medens jeg var saaledes angreben, al Retfærdigheds Fjende indskjød, Apostaterne udspredte, og de Tvivlende troede, at mine Lidelser vare mig paalagte, fordi jeg var i Overtrædelse, og havde lært Menigheden Ting, som vare stridende imod Evangeliet; men Herren vil dømme mellem mig og dem desangaaende, medens jeg beder til min Fader at tilgive dem deres Feil.

(Fortsættes.)

Contoirets Tilgodehavende den 24de Decbr. 1857.

Conferencen.	Agenten.	Boggjeld.					
Kjøbenhavn.	A. P. Trane	543	Rdl.	1	Mk.	1	Sk.
Aalborg.	J. C. Klingbeck . . .	„	—	„	—	„	—
Fredericia.	P. Nielsen	139	—	5	—	12	—
Fyen.	N. Andersen	717	—	„	—	2	—
Lolland.	P. Petersen	315	—	„	—	4	—
Bornholm.	H. Jensen	265	—	5	—	8	—
Vensyssel.	A. Weibye	342	—	1	—	9	—
Skaane.	N. Edler	931	—	„	—	9	—
Brevig.	S. Gudmundsen . . .	856	—	„	—	4	—
Stockholm.	L. Nilsson	977	—	„	—	4	—
Aarhuus.	L. O. Madsen	315	—	4	—	14	—
Skive.	N. Jacobsen	284	—	3	—	10	—
Götheborg.	M. Nilsson	200	—	4	—	6	—
	Summa	5878	—	4	—	3	—

Diverse Debitorer.

	Rd.	Mk.	Sk.
Transport	5878	4	3
N. P. Peterson .	12 —	„ —	„ —
Jürgens	2 —	„ —	11 —
Köhl	4 —	„ —	6 —
H. Christophersen .	3 —	5 —	11 —
H. Hendriksen . .	„ —	2 —	4 —
Niels Andersen .	11 —	3 —	4 —
Lateris	5912 —	4 —	7 —

	Rd.	Mk.	Sk.
Transport	5912	4	7
A. Weihe . . .	13 —	2 —	14 —
Johan Liljenstrøm	2 —	2 —	4 —
Aake Svenson . .	4 —	1 —	10 —
Sergeant Runde .	2 —	3 —	„ —
Luminary Office .	71 —	5 —	8 —
Missionen paa Als	95 —	2 —	6 —
Summa	6102 —	4 —	1 —

Indhold.

	Side.
Bemærkninger af Præs. B. Young.	129.
Redaktionens Bemærkninger	136.
Joseph Smiths Levnetsløb (fortsat).	140.
Contoirets Tilgodehavende	144.

„Skandinaviens Stjerne" udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned og faaes paa Contoiret i Lorentzensgade Nr. 504 D. 5, Stuen tilvenstre og paa alle kongelige Postcontoirer.

Udgivet og forlagt af C. Widerborg.

Trykt hos F. E. Bording.

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

7. Aarg. Nr. 10. *Den 15. Februar 1858.* Priis: 6 Sk. pr. Expl.

Bemærkninger af Præsident Brigham Young

i Tabernaklet i Saltsøstaden den 13de Septbr. 1857.

(Fra „The Deseret News.")

(Fortsat fra Pag. 135.)

Jeg veed, at de Hellige, baade Brødre og Søstre, bede om, at vore Fjender ikke maae komme ind her; thi deres Komme hid er bestemt af Regjeringen at vorde et Forspil til Indførelsen af Vederstyggeligheder og Død. Og I kunne ikke tale med en Broder eller Søster, uden at de sige Eder, at naar de ligesom tænke sig, at vore Fjender skulde komme her, synker deres Hjerte i dem, og de føle sig uhyggeligt til Mode. Det samme er Tilfældet med mig; naar jeg tænker mig, at jeg skulde samtykke i at lade Tropperne komme herind, føler jeg mig uhyggeligt til Mode, min Glæde og Tilfredshed er borte; thi jeg kjender de djævelske Hensigter, som de skjule under intetsigende Forevendinger. Men vi ere frie, og enhver Mand siger: „Forsvar Riget." Naar dette er Tilfældet, er hver Mand saa god som en Trop, ja, de ere som Løver. Tillad udartede Regjeringsmænd at sende Tropper hid, og hvad vilde Følgen blive? Hele Helvede vilde følge efter. Jeg er ikke, ifølge min Natur, tilbøielig til at have Udestaaelser med Nogen, og vilde heller ikke nu, dersom man ikke nødte mig dertil, men vi ere enten tvungne til at forsvare os imod vore Undertrykkeres Forfølgelse, eller taale, at vore constitutionelle Rettigheder berøves os, og at blive ødelagte. Enten maae vi taale dette, eller staae op og forsvare Guds Rige paa Jorden.

Vi have vidst hele Tiden, at Mørkets Riger modsætte sig Guds Rige, og at Jordens og Helvedes Magter ere forenede imod det. Christus og Baal kan aldrig indgaae Venskab med hinanden; I kunne ikke blande Olie og Vand, Retfærdighed og Ugudelighed. Dette er Guds Rige; alle andre ere Verdens Riger og staae under Mørkets Fyrstes Herredomme. Hiint og disse kunne aldrig forenes i denne Verden og heller ikke i nogen anden; der er ingen Mulighed for, at de kunne blive til eet. De, som troe og adlyde Guds Søns Evangelium, og forsage alle Ting for dets Interesse, tilhøre Guds Rige, og alle de Øvrige tilhøre Verdens Riger. Der er Forskjel imellem dem og os, og Adskillelses-

linien maa blive trukken, og I og jeg maae staae op mandigen, om det end skulde koste os vort høire Øie og vor høire Haand. Vi maae staae op som Mænd og forsvare Guds Rige, eller ogsaa Alle gaae til Grunde.

Jeg er fuldkommen villig til at lade Brødrene standse med alle Anlæg og Foretagender, dersom de ønske det, og lade nogle faa Aar gaae hen med at see paa, hvad vore Fjender ville gjøre; endskjøndt deres Anstrængelser imod os ville kun bevirke deres hurtigere Ødelæggelse. Men om dette Folk foretrækker det, saa kunne de standse med deres Foretagender og tage vare paa deres Hvede, og gjemme bort Forraad af Sæd, Meel og andre Ting, hvor ingen Fremmede kunne finde det; endskjøndt vi ville blive istand til at avle Sæd her hele Tiden, ja, uden Afbrydelse.

Antag, at vore Fjender udsende hid 50,000 Mand Tropper, saa vilde de blive nødte til at føre med sig Alt, hvad de vilde behøve til deres Underholdning for hele Vinteren; thi jeg lover dem, at naar de komme her, skal der ikke være et Straa af Fourage til deres Dyr, eller en Mundfuld af Føde til dem, følgeligen maae de medbringe al deres Proviant og Fourage; og om de end lægge saa meget paa Vognene, naar de tage afsted, som Dyrene kunne trække, saa er der intet Spænd, som kan trække saa meget, som de selv behøve, for ikke at tale noget om Menneskene. Dersom der ikke vare flere Mænd her, end der er i Seminole-Nationen, kunde vore Fjender aldrig ødelægge os; men de kunde ødelægge sig selv, hvilket de ogsaa ville gjøre. Seminolerne, en lille Indianerstamme paa nogle faa Hundrede i Florida, have kostet vor Regjering, antager jeg, henved 1,000,000 Dollars, og de ere ikke nærmere nu til at blive underkuede, end de vare, da Krigen begyndte; og de Faa, som have draget bort, ere lokkede dertil ved et Slags Forlig. Det vilde være langt billigere for Regjeringen at betale os, hvad de med Rette skylde os, og lade os være uforstyrrede i en fredelig Nydelse af vore Rettigheder.

Vilde ikke vore Fjender synes godt om, at de allerede den første Aften vare nødte til at gaae op i Bjergklofterne for at skaffe sig noget Brændsel til at koge sin Aftensmad med? De kunde opholde sig her i den sorte Ødelæggelse, indtil de havde opspist, hvad de bragte med sig, og siden maatte de marschere tilbage.

Man har spurgt os: „Have I beregnet Omkostningerne?" Ja, for os selv, men jeg kan ikke give mig af med at beregne Omkostningerne for vore Fjender. Det vil koste dem Alt hvad de have i denne Verden, og det vil lande dem i Helvede i den tilkommende Verden, medens det eneste Bryderi for os er, at vi have to eller tre Gange saa Mange, som vi behøve for at ødelægge alle dem, som komme her for at berøve os vore Rettigheder.

Som jeg sagde i Formiddags: „For ti Aar siden bemærkede jeg paa denne Grund, at vi om ti Aar ikke vilde bede vore Fjender om nogen Gunst," og da Efterretningen bragtes mig: „De udsende nu deres Tropper," kom det Spørgsmaal strax i mit Sind: „Vil Du bede dem om nogen Gunst?" Nei, i Israels Guds Navn, vi ville ikke; thi dersom vi bade dem om nogen Gunst, vilde vi faae Bajonnetsspidsen at føle. Naar vi have bedet dem om Brød, have de givet os Steen; og naar vi have bedet dem om Kjød eller Fisk, saa have de givet os Slanger og Skorpioner; og hvad Gavn er det saa for os at bede flere Gange? Jeg beder ikke dem om nogen Gunst, som bestræbe sig for at berøve os enhver Smule Frihed og udrydde os af Jorden.

Antag, at vi nu skulde bøie os for dem, og de skulde tilbagekalde deres Tropper, og hidsende en Gouverneur og andre

Embedsmænd, hvor længe vilde det vare, førend en eller anden Usling vilde komme i Klammeri med Indianerne i eet af disse Countier og blive dræbt? Da vilde Gouverneuren udcommandere Militsen, sandsynligviis en to eller tre hundrede Mand for at dræbe hine Indianere. Sæt nu, at Brødrene, som vidste, at Fornærmeren var en hvid Mand, ikke ønske at drage ud og, ligesom General Harney, dræbe Indianerqvinderne, og derfor sige: „Vi ville ikke gaae." Da vilde Gouverneuren sige: „De have begaaet Forræderi," og det vilde hedde, „send en Armee hid og skyd og hæng dem." Vore Fjender have besluttet sig til at bringe os i Kollision med Regjeringen, saa at de kunne faae Anledning til at dræbe os, men de skulle ikke komme ind her.

Om Tropperne ere nu paa denne Side Laramie, saa husk at Sweetwater er paa denne Side af hiint Sted. De maae have et Sted til at overvintre paa, thi de kunne ikke komme igjennem hertil i Aar. Vi kunde gaae ud og oprive dem, og der vilde ikke udfordres mere end 50 Mand til at gjøre det. Men sandsynligviis ville vi ikke faae Anledning til at gjøre det, thi vi ønske ikke at dræbe Menneskene. De kunne overvintre paa et Sted østenfor os, men naar Foraaret kommer, maae de drage tilbage til Staterne, eller under alle Omstændigheder maae de forlade Bjergene.

Vi have ingen Længsel efter at dræbe Mennesker, men vi ønske at holde Djævlene fra Livet af os, saa at de ikke skulle dræbe os. Dersom I høre, at de ere nær den øvre Overgang over Platt Floden, ville de maaskee stoppe der, indtil de faae samlet 50,000 Mand Tropper. Sige vi, at 9 og 3 kan blive 17, saa lang Tid vil det tage for at faae hine Tropper hid. Lad en Arithmetiker udregne, hvor længe det vil vare, førend 9 og 3 bliver 17; thi netop saalænge vil det vare, førend 50,000 Mand Tropper kunne komme her.

Vi skulle komme til at blive kaldte Høiforrædere af vore Fjender. Joseph blev arresteret sex Gange, dersom jeg erindrer ret, paa Grund af Beskyldning for Landsforræderi. Een Gang blev han bragt for Retten af nogle Fjender, som troede, de kunde bevise, at han havde bedrevet Hoer, og det kaldte de Høiforræderi. En anden Gang ønskede vore Brødre at votere i Davies County, Missouri, og sagde, at de vilde afgive deres Stemmer og udøve deres medborgerlige Rettigheder som alle Andre, og strax blev Joseph arresteret for Høiforræderi.

En anden Gang blev han arresteret paa en Anklage for Statsforbrydelse; og da han kom for Storjurien, ønskede hans Fjender at bevise, at han havde mere end een Kone, idet de paastode, at det var Statsforbrydelse.

Vore Fjender raabe bestandigen: „Oprør, Høiforræderi," hvor fredelige, ordentlige og lojale vi end ere. Og dersom vi nu aabent modsætte os deres fordømmelige og uretfærdige Fremgangsmaade, ville vi naturligviis blive udskregne som Høiforrædere. Men lad mig sige Eder, at den ægte, virkelige Statsforbrydelse er begaaet i Washington af Unions-Regjeringens Bestyrere ved at udsende en Armee til at tage uskyldige Medborgeres Liv. Enhver tillades ifølge Constitutionen at have hvilken Religion han behager og at bekjende sig til hvilkensomhelst Religion. Denne Frihed er sikret i Grundloven, „men I Mormoner, mod Eder maa en Armee udsendes, fordi I ere Sidste-Dages Hellige." Ja, en Armee maa udsendes, for at drive os fra Jorden.

Der er Statsforbrydelse i Washington, og dersom Loven skulde udøves, vilde den hænge op Mange af dem. Og selve

den Handling, som James K. Polk gjorde, da han tog 500 af vore Mænd, medens vi droge ud af Staterne, ifølge en Overeenskomst, der var os aftvungen, vilde have hængt ham imellem Himmel og Jord, dersom Lovene vare trofast blevne haandhævede. Og nu, dersom de foretage sig at udsende en bevæbnet Styrke imod os, saa have vi enhver constitutionel og lovlig Ret til at sende dem til det Sted, hvor de høre hen, og vi agte at gjøre det.

Jeg kan ikke andet end føle Vrede, naar jeg tænker paa, hvad dette Folk har lidt og udstaaet, paa Grund af Pøbelherredømmet.

Jeg taler ikke om vor Regjeringsform, men om de fordærvede Regjeringsembedsmænd. De faae mig til at tænke paa et Skildt, jeg saae i New York, paa hvilket var skrevet: „Al Slags Slyngning og Snoning gjøres her." Det er just saaledes i Staden Washington; der snoe og dreie de Tingene saaledes, at det passer til deres egne onde Hensigter.

Var jeg en Officeer eller Embedsmand, sendt til Utah i den Hensigt at hjælpe til i den ugudelige Undertrykkelse af de Uskyldige, vilde jeg kjende Sagens Beskaffenhed, førend jeg gjorde en fjendtlig Bevægelse; og hellere end at holde med Tyranner og Mordere, vilde jeg aflevere min Bestalling og sige: „tag den og stik den i Deres Støvle og gaae ad H — —, og jeg vil ikke være med Eder." Og jeg vilde hellere gaae hen og dyrke Kartofler til at ernære min Hustru og mine Børn med, end at tjene under saadanne Regjeringsembedsmænd og bøie mig under deres onde Hensigter. Dog maaskee, dersom jeg var af Verden, at jeg gjorde som de Øvrige gjøre.

Jeg har allerede sagt Eder, at Hovedaarsagen, hvorfor en Armee er udsendt imod os, er en politisk Plan for at faae Penge ud af de Forenede Staters Skatkammer. Politikere og Handelsdrivende forene sig for at lægge Planer, ligemeget hvor djævelske de ere, for at faae deres Hænder i de Forenede Staters Skatkammer, og faae Penge, hvormed de saae Fordærvelse omkring sig og tilfredsstille deres udsvævende Lyster.

Somme Mænd forstaae ikke, hvad de ere i Færd med. Jeg sagde for nogle Uger siden, at somme Mænds Gjerninger ere ude af Sigte. Vore fremmede Kjøbmænd her have pustet til Ilden, og hvorfor? For at udhakre mit og Eders Blod for Guld og Sølv. Maaskee de ikke have havt denne Hensigt for Øie; dog er det saaledes, men de ville ikke vinde Penge ved dette Foretagende. Skulde Vendepunktet komme, vilde de finde sig selv i en usel Eng, med ikke andet til Føde end Bregner og Salvie. Det vil ikke gaae an for dem at sælge os for Penge, thi vi ere værdt mere end Methodist-Samfundet i Canada, som blev solgt for 3 Cents pr. Hoved.

Jeg forstaaer, at I ønske at vide, hvad Resultatet vil blive af nærværende Foretagende imod os. „Mormonismen" vil faae et mægtigt Skub fremad til Indflydelse og Magt, medens vore Fjender ville synke og blive svagere og svagere, indtil de ere ikke mere; og jeg veed det ligesaa sikkert nu, som jeg skal vide det fem Aar hen i Tiden. Herren den Almægtige ønsker et Navn og en Charakteer, og han vil vise vore Fjender, at han er Gud, og at han har lagt sin Haand paa for atter at samle Israel, og for at prøve vor Tro og Standhaftighed. Og han siger: „Nu mine Børn, tør I tage et Skridt til at fremme Retfærdighed i ligefrem og aaben Modstand imod de populære Følelser hos alle de Ugudelige i Eders Regjering? Dersom I have Mod dertil, saa vil jeg stride Eders Strider."

Vore Fjender gjorde bedre i at beregne Omkostningerne; thi om de fortsætte dette

Arbeide, ville de, forend de ere halv færdige med det, ønske at faae accorderet det bort til Under-Contrahenter. Dersom de vedblive at udsende Tropper hid, ønsker jeg, at Folket i Vesten og Osten maa forstaae, at det ikke vil vorde sikkert for dem at drage over Sletterne.

Det har kostet Regjeringen Hundredetusinder af Dollars mere for Indianerne i andre Territorier, end det har i dette, og jeg har indsparet for Regjeringen Hundredetusinder af Dollars ved at holde Indianerne fredelige i Utah. Indianerne have reist Hundreder af Mile for at besøge mig og spørge, om de skulde ødelægge Emigranterne, idet de have sagt: „De have dræbt Mange af os, og de forbande Eder og de forbande os, skulle vi taale det?" Jeg har altid sagt dem, at de skulde forholde sig rolige, ikke udgyde Blod, og leve i Fred. Men det er bleven mig forralt, at det første Selskab af Emigranter, som i Aar drog igjennem her paa deres Vei fra Californien til Staterne, skjød efter enhver Indianer, som de saae imellem Carson Valley og Box Elder, og hvad er Følgen bleven? Sandsynligviis ere Snese af Personer blevne dræbte; Kreaturerne ere blevne tagne næsten fra alle Emigranter, som have passeret den Vei, og Indianerne i den Egn have nu mere Qvæg end de forstaae at tage Vare paa; og de komme ind i Settlementerne med Lommerne fulde af Guld. De Hvide begyndte først med Indianerne, og dersom de ikke ophøre med en saadan Opførsel, maae de ogsaa ophøre med at reise igjennem dette Land, thi det er mere end jeg kan gjøre, at holde Indianerne i Rolighed, naar de behandles paa en saa skammelig og ufornuftig Maade.

Folket i de Forenede Stater forstode ikke, hvad de gjorde, da de dreve os ud midt iblandt Lamaniterne. De forhindrede Joseph fra at have Samqvem med Indianerne, og tænkte i deres Uvidenhed, at vi skulde drage til Øen Vancouver, eller til det Stille Havs Bredder; men see, de have uddrevet os midt iblandt Lamaniterne. Disse begynde at faae en Kundskab om deres Forfædre, og lære at dyrke Jorden. Her fandtes den raaeste Slags af Indianere, men nu er der ikke en Stamme, der er saa oplyst, eller som har saa god Kundskab om deres virkelige Stilling og Forhold til Herren, som nogle af Utah Indianerne. Det er nu saare forskjelligt med dem imod hvad det var, da vi først kom hid. Der er nu blevet en almindelig Skik hos dem at straffe den Skyldige, og ikke den Uskyldige. De ere blevne lærte dette fra den første Tid, vi kom hid. Tal med dem, og I ville erfare, at de have en god Deel Kundskab. De skulle blive frelste, thi de ere Abrahams Børn.

Herren har i sin Naade tilladt vore Fjender at gjøre det, som vi ikke kunde have fuldført i mange Aar; og begynder der en Krig, er der Ingen som veed, om vi ikke næste Gang lande i Jackson County i Missouri. De ville komme til at erfare, at „Mormonismen" er en levende Skabning.

Hele Verden maa komme til at lære, at Herren er Gud, og at han er sine Børns Gud. Han vil beskytte sine Salvede, han vil forsvare sin egen Familie, og Alt, hvad vi have at gjøre, er, at gjøre hans Villie. Og Enhver, baade Mænd, Qvinder og Børn, bør lære at kjende Guds Villie, og gjøre den. Naar dette er Tilfældet, behøve vi ikke at frygte hele Jorden og Helvede. Fornærm ikke Gud ved ikke at gjøre, hvad han ønsker.

Maa den Herre Gud velsigne Eder, Brødre og Søstre! Amen.

Om de Helliges Pligter

af

Joseph W. Young, een af de Halvfjerdsindstyve.

Forord:

Da jeg veed, at de Hellige have et stort Forraad af Skrifter, der handle om Evangeliets Grundsætninger og hvad dermed staaer i Forbindelse, fandt jeg det overflødigt at anvende mine ledige Timer i den Retning; men besluttede derimod at skrive Noget angaaende det daglige Livs Pligter og Vandel, og overlod til Broder Widerborg at besørge det oversat og indført i Stjernen, eftersom Leilighed gives. Idet jeg saaledes overleverer Nedenstaaende til min kjære Brødre og Søstre, beder jeg Gud at velsigne Eder med Meget af sin Hellig-Aand, at I maae være i Stand til at opbevare Livets og Saliggjørelsens Ord, efterhaanden som det meddeles Eder.

Første Capitel.

Børns Pligter mod deres Forældre.

„Ær din Fader og din Moder; paa det dine Dage kunne forlænges i Landet, som Herren din Gud giver Dig." 2 Mosebog 20, 12.

Det paaligger alle Børn i denne Kirke at give Agt paa dette Bud, thi Herren har lovet dem, som gjøre det, et langt Liv.

Mine smaae Brødre og Søstre tænke maaskee, at dette Bud blev ene og alene givet til de Unge i Israel forevrum; men jeg siger Eder, at det er ligesaa bindende for Børn nu, som nogensinde før.

Paulus siger: „Børn, lyder Eders Forældre i Herren, thi dette er Ret."

Vi see, at Budet, givet i Moseloven, indskjærpes under Evangeliets Uddeling. Ethvert af Naturens og Retfærdighedens Principer, og enhver af Guds Love viser, at Børn skylde deres Forældre Ærbødighed og Lydighed.

Kjære Børn, vide I ikke, at Eders Forældre have været Redskaber i Guds Haand til at bringe Eder ind i Verden, og til at give Eder det Liv, som I saa meget ønske at beholde? De have vaaget over Eder fra Eders tidligste Barndom af, de have beskyttet og underholdt Eder, de have glædet sig, naar Helbred og Ynde straalede ud af Eders Ansigt, og grædt, naar Sygdom lagde sin Haand paa Eders smaa Legemer, og truede med at bortrive den spæde Blomst fra deres Favn.

Eders Fædre have arbeidet haardt uden Ophør for at skaffe Eder Føde, Klæder og Huusly. Eders Mødre have vaaget ved Eders Vugge baade Dag og Nat, og have opammet Eder ved deres Bryst. De have sørget for Eders Fornødenheder i mange Aar, for at I skulde undgaae at arbeide før Eders Lemmer havde faaet Kraft og Styrke.

Da de nu have været saa gode imod Eder, bør I da ikke være dem lydige, og bør I ikke af Eders ganske Hjerte søge at betale denne Gjeld ved at gjøre Alt, hvad der staaer i Eders Magt, for at gjøre dem lykkelige? Jo, sige I, vi ville. Godt, jeg skal sige Eder, paa hvad Maade I

skulle gjøre det. I skulle aldrig være dem ulydige, men gjøre Alt, hvad de bede Eder om, med Glæde. Søg at lære deres Ønsker at kjende, endog før de udtale dem, og naar I vide, hvad de ønske, gaa øieblikkelig og opfyld det.

Naar de bede Eder at gjøre et eller andet, saa spørg aldrig hvorfor, men husk altid paa, at de ere ældre end I og at de ere Eders Forældre, og at det er Eders Pligt at ære og lyde dem.

Tal aldrig med Ringeagt om Eders Forældre, men naarsomhelst I tale om dem til Eders Kammerater eller andre Personer, gjør det i de ærbødigste Udtryk.

Hvis Børn vidste, hvor stygt det lyder i gode Mænds og Qvinders Øren at høre dem kalde deres Forældre i en foragtelig Tone „de Gamle," er jeg vis paa, de vilde aldrig bruge dette eller lignende Udtryk.

Nei, kjære Børn, I, som voxe op med det Haab, at I ville blive talte iblandt Guds Hellige, nedlader Eder aldrig til at tale uærbødigt om Eders Forældre, men tal altid til dem og om dem, som om I talte til eller om Kongen og Dronningen. Ingen Mand eller Qvinde paa Guds Fodstammel er i Sandhed berettiget til at blive viist større Ærbødighed og Agtelse af et Barn, end Barnets Fader og Moder. Børn skulde være taknemmelige til Herren, fordi de have Forældre, som ere gode imod dem, som skaffe dem et Hjem, og som kunne lære dem at vandre paa Retfærdighedens Vei. Mange Børn have ikke denne Velsignelse.

Guds trofaste Sønner og Døtre ville altid ære og agte deres Forældre, og i Himmelen ville vi see den samme patriarkalske Orden iagttaget, som vi see hos Abraham, Isaak og Jacob.

Og nu, kjære Børn, da I forvente at blive ærede i Himmelen i Forening med Eders Fader og Moder, haaber jeg, I indsee Nødvendigheden af at ære dem her paa Jorden.

I skulle aldrig sige Eders Forældre en Usandhed, ei heller Andre. Tal altid Sandhed, saa ville Eders Forældre, Eders Venner og Eders Kammerater have Tillid til Eder. I skulle bestræbe Eder for at gjøre Eders Forældre og Alle, som I omgaaes med, lykkelige, ved at være venlige og kjærlige i Eders Ord og Opførsel.

Vær gode baade mod Mennesker og Dyr. Dyrene have Følelse ligesaavel som Menneskene; og i mange Tilfælde ere disse, især Drenge, tilbøielige til at plage Dyrene, men naarsomhelst I, mine unge Brødre, faae i Sinde at mishandle nogen af Guds Skabninger, husk paa, I engang skulle staae til Ansvar for enhver saadan Handling.

Og nu, mine unge Brødre og Søstre i det evige Evangeliums Pagt, formaner jeg Eder til at ære Eders Fædre og Mødre, at være lydige til alle deres Forlangender, at søge af Eders ganske Hjerte at gjøre dem lykkelige, og tillige formaner jeg Eder til at være retskafne i alle Ting; tal altid Sandhed, vær venlige og forekommende mod Eders Kammerater og vær gode og barmhjertige mod de umælende Dyr.

Der er ogsaa en anden Ting, jeg alvorligt vil opmuntre Eder til, og det er, at I give Agt paa Eders Forældres Lærdomme, saa I kunne vide, hvilke Forpligtelser, der paahvile Eder mod Gud, og hvad I have at gjøre for at blive frelste.

Om I ville efterleve Alt, hvad jeg her har skrevet udtrykkeligen til Eders Gavn, da skulle I vinde Eders Forældres, alle gode Menneskers og de hellige Engles Kjærlighed, og Gjenløserens blide, sagte Hvisken vil lyde for Eder: „Lader de smaae Børn komme til mig, og forhindrer dem ikke, thi Guds Rige hører Saadanne til."

(Fortsættes.)

Skandinaviens Stjerne.

Den 15de Februar.

Vore elskede Brødre H. C. Haight og Joseph W. Young afreiste herfra den 4de sidstleden, for over Hamborg og Liverpool at drage hjem til Zion, ledsagede af vore og de Helliges Velsignelser. Vi føle dybt Savnet af dem; thi de vare udvalgte Redskaber i Herrens Haand til at udrette meget Godt i denne Mission, og deres trofaste og velsignede Virksomhed vil efterlade et varigt Minde om dem hos Alle, der ere blevne bekjendte med deres elskværdige og agtværdige Charakteer som Herrens Tjenere. Broder Haight har arbeidet iblandt os i to Aar og een Maaned som Præsident. Under hans Bestyrelse ere 2,610 Medlemmer blevne døbte og 990 Sjæle emigrerede; og Mange have glædet sig i og samlet Lys og Kundskab af de Skrifter, der ere udgivne i hans Tid. Maa Herren belønne ham for hans trofaste Arbeide, for hans faderlige og kjærlige Raad, som han gav i de Helliges Forsamlinger, og som han var saa villig at give Enhver, der henvendte sig til ham. Broder J. W. Young, omendskjøndt han ikke har arbeidet længe iblandt os, har ogsaa efterladt sig et varigt Minde, og gavnet os ved sin Prædiken og sin Pen. Han var bestemt til at vorde Broder Haights Efterfølger, og vilde uden Tvivl blevet en stor Velsignelse for denne Mission; men andre Pligter fordrede hans og de øvrige Zionsbrødres Hjemvenden, og Herrens Tjenere adlyde enhver Kaldelse, de faae.

Byrden og Ansvarligheden er altsaa nu rullet over paa vore Skuldre, og maatte den Israels mægtige Gud skjænke os den samme Bistand og den samme Velsignelse, som vore Forgjængere, der havde forladt alle Ting for at gaae ud iblandt fremmede Nationer og prædike Rigets Evangelium, og indsamle de adspredte Faar af Israels Huus. Vor kjærlige Opfordring og Formaning til vore Brødre og Medarbeidere i det hellige Præstedomme, og de Hellige i Almindelighed er: Understøtter os med Eders Bønner, værer trofaste, som I hidindtil have været, i Eders Pligters Opfyldelse, at vi ogsaa herefter kunne fortjene det Bifald og den Tilfredshed, som for af vore Foresatte i Christo. Lader os være forenede i een Aand og eet Sind, fulde af Kjærlighed til Gud og vore Medmennesker; lader os skye og flye alt Ondt og al Anledning dertil; lader os være barmhjertige, milde, langmodige og overbærende med Andres Fordomme og vildfarende Begreber; lader os bestræbe os for i Venlighed og Sagtmodighed at overbevise dem om Evangeliets Sandhed; lader os være frimodige, naar vi skulle frembære Vidnesbyrdet om vor Tro, være sig for Høi eller Lav, men undgaae al unyttig Ordstrid, som opvækker Bitterhed, og bebreider aldrig Nogen deres Religion. Værer exemplariske i Eders Vandel, fredelige og kjærlige i al Eders Opførsel og Omgang, baade indbyrdes og imod Fremmede, og retskaffne i al Eders Handlemaade; værer ordentlige, reenlige, flittige og sparsommelige, saa at I kunne meddele dem, som have behov, og bidrage til Evangeliets Udbredelse og Rigets Opbyggelse; værer barmhjertige, medlidende og godgjørende imod de Gamle, Svage, Syge og Trængende, saa langt Eders Evne strækker sig; beder for Konge og Øvrighed, for Lovgivere og Lovenes Udøvere, at Herrens Aand maa virke paa dem, saa at Retfærdighed, Sandhed og Ret

maa fremmes, og Ingen undertrykkes for deres Religions Skyld; men hvis saa er, at I lide for Retfærdigheds Skyld, for Jesu Skyld, for Udbredelsen og Befæstelsen af Eders hellige Religion, lider da med Taalmodighed, udelukker Vrede og Hevnfølelse af Eders Hjerte, og overlader Dommen til ham, som dømmer ret; men beder og arbeider for Rigets Fremgang, og for Udspredelsen af Sandhedens og Saliggjørelsens aabenbarede Grundsætninger; thi det er dette, som skal frelse og frigjøre os, men ødelægge og fordømme Christi Fjender; thi efterhaanden, som Christi Rige vinder Fremgang, saa vil dets Tilhængere voxe i Antal, i Godhed, i Kraft og i Magt; da derimod Verdens Fyrstes Magt og Herredømme vil aftage, og hans Tilhængere formindskes, og tilsidst gaae til Grunde; thi denne Verdens Riger skulle vorde Herrens og hans Salvedes.

Herren har sagt, at ethvert Rige, som er uenigt eller splidagtigt med sig selv, kan ikke bestaae. Verden har, siden de sidste 12 Apostles Udrydelse, delt sig i hundredevis af Sekter og Partier, der ere uenige og splidagtige, følgelig kan Herren ikke anerkjende dem som sine, og de kunne ikke bestaae. Christi Riges Særkjende i disse sidste Dage er den indbyrdes Enighed og Kjærlighed imellem Rigets Børn, som gjør dem stærke, og Lydigheden imod Guds Bud og Befalinger, som gjør dem uovervindelige, formedelst den Aand, som Gud skjenker dem.

Maa Herren hjælpe os til at være trofaste indtil Enden, saa at vi kunne vinde Seier og Livets Krone, er vor Bøn for Jesu Skyld! Amen.

Mormonismens Rettigheder.

(Af Ældste John Taylor).

(Fra „Deseret News.")

Mormonismens Rettigheder, der ere de samme som Menneskets naturlige Rettigheder, ere saa mangeartede og udstrakte, at det vilde være vanskeligt at tale om dem alle i eet Foredrag. Vi have Ret til at leve. Det er „Mormonisme." Vi have Ret til at spise og drikke, og til at indrette vort Levnet, som vi tænke bedst, saa længe vi ikke gjøre Indgreb i Andres Rettigheder. Vi have Ret til at leve frit og uantastet, og der er ingen Lov, hverken af Gud eller Mennesker, som har Ret til, om jeg saa maa sige, at hindre os deri. Vi have Ret til at tænke, og vi have Ret til, efter at vi have tænkt, at udtrykke vore Tanker, til at skrive dem og publisere dem. Vi have lige saa mange Rettigheder og lige saa mange Friheder, som ethvert andet Folk, og der findes ingen menneskelige eller guddommelige Love, som kunne berøve os disse Friheder, og krænke vore Rettigheder. Vi have Ret til at dyrke Gud overeensstemmende med vor Samvittigheds Bydende, og intet Menneske i dette Land har lovlig Ret til at bebreide os derfor. Vi have Ret til at troe paa den bibelske Ægteskabsorden og at praktisere den, og der er ingen Lov her i Landet, uden at være constitutionsstridig, som kan forbyde os det, ei heller har jeg truffet nogen Mand, som i Sandhed var en Mand, der kunde sige, at vi handlede imod Loven. Vi have Ret til at sikre os Guds Yndest, og vi have Rettigheder som Borgere i Guds Rige.

Vi have Rettigheder paa Jorden, og vi have Rettigheder i Himmelen; vi have Rettigheder, som angaae os, vore Efterkommere og vore Forfædre gjennem al Evighed, og de ere Rettigheder, som intet Menneske kan gjøre Indgreb i. Vi have Ret til vor Gouverneur, som Br. Kimball siger; vi have Ret til vore egne Dommere; vi have Ret til at give vore egne Love og til at ordne vore egne Anliggender.

Disse ere nogle af de Rettigheder, som tilhøre os; men naar I komme til at tale om Rettigheder, ere de saa mangeartede, mangesidede og udstrakte, at det bliver vanskeligt at opregne dem, uden først at overtænke dem. I Korthed: Vi have vore individuelle, sociale og politiske Rettigheder, saa vidt som vor Tilværelse her som et Folk angaaer.

Hvorfor reiste Folk fra den gamle Verden til dette Land? Det var fordi de bleve undertrykte i England, Tydskland og andre Lande, og de flyede for den Undertrykkelsesmagt, som søgte at binde dem i Lænker. Og hvorfor besluttede de at flygte til dette Land? Fordi Moderlandet søgte at paatvinge dem Institutioner og Love, som de vare uvillige til at underkaste sig, og fordi det vilde bringe dem i Trældom.

Derpaa sendte Moderlandet bevæbnede Skarer hertil og tænkte at paatvinge Folket deres bevæbnede Indlinger; men Folket vilde ikke finde sig deri; thi det var af den selv samme Aarsag, de havde flygtet fra deres Moderland.

Saadanne vare Eders Forfædres Følelser, og det var disse Ting, man talte om for nogle Aar siden; og formedelst den gamle Verdens Regjeringers Anmasselser, grebe de til Sværdet og erklærede, at de vilde leve eller dø som frie Mænd.

Hvilken Frihed var det de kjæmpede for?, Jeg sagde det netop for nogle faa Minutter siden. Det var Retten til at tænke, tale, handle, give Love, dyrke Gud overensstemmende med deres Samvittigheds Bydende, samt Retten til at passe sine egne Anliggender, uden Andres Indblanden.

Vi ere komne til dette Land som Borgere af de Forenede Stater; og hvorfor have vi draget hertil? Fordi der var Mænd, som søgte at berøve os vore Rettigheder, og fordi Regjeringen ikke havde tilstrækkelig Reenhed og Retfærdighed til at beskytte os i vore Rettigheder, — fordi Magistratspersoner, Constabler, Dommere, Gouverneurer, Præsidenter og Stats-Embedsmænd direcle eller indirecte dreve os eller tillode, at vi bleve drevne — tillode, at vi bleve berøvede det, som retmæssigt tilhørte os.

Hvem ere vi? Vi ere Mennesker, skabte i Guds Billede, der besidde de samme Rettigheder, som andre Mennesker. Vi have omskabt denne Ørken til en blomstrende Rose, og Herren har velsignet vore Anstrengelser. I hvis Rettigheder have vi gjort Indgreb? Have vi gaaet over til Staterne og gjort Indgreb der? Have vi gaaet over til Californien og gjort Indgreb der? Have vi fornærmet Oregon? Have vi fornærmet New Mexico? Have vi gaaet til Nogen i Staterne og krænket deres Rettigheder, deres Love eller deres Privilegier? Jeg siger, nei, vi have ikke.

Godt, hvad Ret har saa Nogen til at gjøre Indgreb hos os? Fordi de have Magten! Det er, de have ingen Ret dertil, de have ingen lovlig Bemyndigelse til at gjøre det; de have ikke mere Ret dertil, end en Stor og Stærk har til at fornærme en Mindre og Svagere, blot fordi hiin har større Kræfter end denne. De have præcis den samme Ret, som Fabelen fortæller om Ulven, der anfaldt Lammet, fordi han var den Stærkere.

De tør ikke fornærme noget andet Folk saaledes, som de have gjort med os. De tør ikke fornærme England eller Frankrig,

af Frygt for Følgerne; det er intet andet end gemeen Lavhed, som driver dem til at fornærme os, og til at forsøge paa at faae Eder til at troe, at de ere Skabningens Herrer. Store Gud! hvad ere de vel? Stakkels, elendige Uslinger, som ikke have Mandighed eller Sjæleadel nok til at handle som Gentlemen. De have den selvsamme Ret som en Stratenrover har til at stikke sin Haand i Eders Lommer og tage Eders Penge.

Hvem førte os hid? Ikke de Christne i de Forenede Stater, ei heller deres Gouverneurer, Lovgivere eller Præsidenter. Hvem drog Omsorg for os? Gjorde de Forenede Staters Regjering det? Sandeligen, nei. Hvem har bygget Husene i denne By? Hvem har gjort Anlæggene omkring denne By og overalt i dette Territorium? Have de Forenede Staters Indvaanere gjort det? Nei, de have gjort alt Muligt for at afskrække os i enhver Retning. Hvem have fødet og klædet Eder? Eders egne Hænder, Eders egen Virksomhed og Flid, fornemdelst den Almægtiges Velsignelser.

Hvad Ret og hvad Myndighed have de da i Guds Navn til at gjøre Indgreb i vore Anliggender?

„O," sige de, „Landet tilhører os." Saa? Og jeg gad vide, hvor I fik det fra? „Vi fik det ved Underhandlinger med Mexiko." Og hvor fik Mexiko det fra? Hvem underhandlede med Indianerne? Betalte de dem derfor? „Nei, men de ere gode Christne, og Indianerne ere nogle stakkels Vilde; og hvad Ret have vel Vilde til Land?" Hvor ere Mexikanernes Adkomst-Documenter, hvormed de kunne bevise deres Besiddelsesret? Kan Nogen sige mig det? „O, de toge det, fordi de havde Magten, og de Forenede Stater toge det fra Mexiko, fordi de vare de Stærkeste."

Det er liigt en Flok Drenge, der lege sammen, og den Ene tager den Andens Marmorkugler, fordi han har Magten, og derpaa tager en Tredie dem, og kalder dem sine, fordi han er lidt stærkere end den Første; eller naar en Mand møder en anden, og frarøver ham, hvad han har, og derpaa to Andre gaae hen og tage fra ham, hvad han tog fra den Første.

Den simple Sandhed i denne Sag er, at de sige: „I boe paa vort Land, og derfor maae I være os underdanige, og vi maae herske over Eder." Men selv efter dette Princip feile de; thi vi have sendt — om der forresten er nogen Ære i Erobring — fem Hundrede Mand til deres Hjælp i den mexikanske Krig, og have lige Rettigheder med dem som amerikanske Borgere.

(Fortsættes.)

Joseph Smiths Levnetsløb.

1837. (Fortsat fra Pag. 143.)

Brødrene, der skulde gaae paa Mission til England, landede i Buffalo, og gik langs med Canalen. Medens de spadserede ved dens Bredder, fandt Præsident Kimball en Jernring, omtrent 1¼ Tomme i Diameter, hvilken han gav Ældste Richards, sigende; „Denne vil jeg forære Dig; behold den som en Erindring om mig; thi saa uendelig som denne Ring er, skal ogsaa vort Venskab være."

Da Brødrene vare blevne skuffede den Forventning, at de skulde faae Midler

fra Canada, medens de vare i Buffalo, forlod Ældste Richards Selskabet i Albany, og besøgte i Forening med Præsident Kimball sine Venner i Richmond, Massachusetts, hvor de fik Penge tilstrækkeligt for at fortsætte deres Reise. De ankom til New York den 22de Juni om Aftenen, hvor de traf Ældste Hyde, Broder Fielding og tre Brødre fra Canada, nemlig John Goodson, een af de Halvfjerds, Ældste Isaac Russel og John Snider, en Præst, som var reist forud for at forene sig med Missionærerne, og den 23de toge de Billetter til anden Cahyt paa Kofsardistibet Garrick til Liverpool.

Brødrene fandt kun eet Medlem af Kirken i Staden New York, nemlig Ældste Elijah Fordham, som var meget opmærksom mod dem, og ydede dem al den Hjælp, hans Midler tillode; men da deres Penge neppe vilde dække deres Reiseomkostninger osv., flyttede de fra deres Logis hos Mrs. Fordham (Ældste Fordhams Svigerinde) den 24de og leiede et Værelse i et Ældste Fordhams Fader tilhørende Pakhuus, laae paa Gulvet og ernærede sig af Vand og Brød, indtil de gik ombord.

Søndag den 25de holdt Brødrene Faste, Bøn og Raad for Missionærernes Held, og de havde en glad Dag. Om Eftermiddagen kom to sekteriske Præster ind for at tale og fange os i Ord, men de bleve snart forvirrede og gik. Den 28de indleverede Brødrene paa Post-Contoiret i New York et Exemplar af O. Hydes „Betimelige Advarsler" til enhver af Stadens Præster, der beløb sig til flere Hundrede; gik ombord paa „Garrick" den 29de og forlod Dokken; den 30te laae de for Anker i the East River, og den 1ste Juli Kl. 7½ Morgen bleve de bugserede ud af Havnen af et Dampskib, satte Seil til og vare ude af Sigte Kl. 1 Eftermiddag.

Følgende er et Udtog af et Brev til Brødrene i Kirtland, skreven i

Far West, Missouri, 7de Juli 1837.

Mandagen den 3die Juli var en stor Glædesdag i Far West; over 1500 Hellige vare forsamlede hersteds, og om Morgenen Kl. 8½ efter Bøn, Sang og Tale begyndte man at bryde Grunden for Herrens Huus. Dagen var skjøn, og Herrens Aand var tilstede. Kjælderen til denne store Bygning (110 Fod lang og 80 Fod bred) blev næsten færdig. Tirsdagen den 4de havde vi en stor Forsamling, og flere Missourianere bleve døbte; vore Forsamlinger paa den aabne Slette vare talrigere besøgte, end de vare i Kirtland, da jeg var der. Vi havde Flere eller Færre at velsigne, confirmere og døbe hver Sabbat. Idag solgte vi ved Auction vor Skole-Landeiendom, som, endskjøndt det er en aldeles uopdyrket Slette, indbragte paa eet Aars Credit fra 3 Dollars 50 Cents til 10 Dollars 20 Cents pr. Acre, hvormed vort første Skolefond oprettedes med en Capital paa 5,070 Dollars! Land kan ikke faaes i Nærheden af Byen billigere end henved 10 Dollars pr. Acre.

Menigheden voxer dagligen, og uagtet denne Aarstid har været kold og seen, har dog Ingen manglet Føde eller gaaet hungrig. Fødemidlerne ere stegne, men ikke saa høit, som man paa andre Steder siger de ere. Pøbelen i Davis County, Norden for os, har offentligt bekjendtgjort, at Mormonerne skulle forlade nævnte County inden den 1ste August, og drage til Caldwell County. Vore Fjender ville ikke blunde for Satan hjender sine Sjæles Tal. Vor By tiltager lidt i Storrelse; vi have omtrent et Hundrede Bygninger, hvoraf otte ere Forraadshuse. Dersom Brødrene udenfra ere vise og ville komme med deres Midler, og flytte hertil og befolke

Countiet og bygge Herrens Huus, skulle vi snart være i Besiddelse af een af de yndigste Steder paa Kloden. Gud give det saa maa skee. I den senere Tid have vi kun faaet ubetydeligt Nyt fra Eder, og selv en Deel deraf ansee vi for Overdrivelse.

Jeg er som altid Eders

W. W. Phelps.

P. S.

Vær af den Godhed at indrykke i the Messenger and Advocate:

„Et Postcontoir er oprettet i Far West, Caldwell County, Missouri."

Samme Dag passerede „Garrick" Newfoundlandbankerne.

Nogen Tid for dette opgav jeg min Bestilling i „Kirtlands Sikkerheds Selskab; frasagde mig min Andeel deri og trak mig tilbage fra Forretningen, da jeg klarligen indsaae, efter saa lang Tids Erfaring, at ingen Institution af det Slags, grundet paa retfærdige Principer til Velsignelse, ikke alene for Kirken, men for hele Nationen, vilde tillades at fortsætte sin Virksomhed i en saadan Mørkhedens, Speculationens og Ugudelighedens Tidsalder. Næsten alle Banker i Landet standsede deres contante Udbetalinger den ene efter den anden, og Guld og Sølv steg i Værdi i samme Forhold som Papirspengene faldt. Det store Tryk paa Pengemarkedet føles i England saavel som i Amerika, og Kornvarerne ere overalt stegne meget i Priis. Denne Aarstid har været kold, vaad og seen.

Mexiko, der er uvillig til at anerkjende Texas Uafhængighed, anseer Texikanerne for at være i Oprørstilstand. Spanien er splidagtig med sig selv og spilder sit Blod og sine Skatte til sin egen Ødelæggelse. Portugal forøder hurtigt sine Rigdomme i fyrstelige Luxusartikler. Polen har tabt sin Rang blandt Nationerne, for at tilfredsstille Nicolai, Ruslands Selvherskers Ærgjerrighed. Regjeringen i Buenos Ayres har erklæret Peru Krig, og næsten alle Republikkerne i Syd-Amerika ere indviklede i Striden, medens Indianerne fortsætte deres Plyndringer af Floridas Indvaanere. Urolighed og Nød er det store Conversationsthema for Politikere, Handlende, Haandværkere og Demagoger; og Beretninger om Forbrydelser, Misgjerninger og Blodsudgydelser optage stor Plads i Dagens Aviser.

Søndagen den 16de Juli prædikede Ældste Hyde ombord paa Garrick paa Skandsen om Prophetierne; Cahyts-Passagererne lyttede til med Opmærksomhed, og bleve især paavirkede ved Bønnen; ogsaa et lille Barn, der tilhørte nogle af 2den Plads Passagererne, og som var saa sygt, at alt Haab om dets Liv var opgivet, blev helbredet ved Guds Kraft, idet Præsident Kimball hemmeligt lagde Hænder paa det.

Den 18de seilede Garrick ind i St. Georges Canal, med Cap Clear i Sigte.

Torsdag Morgen den 20de Juli ankrede Garrick i Floden Mersey, ligeoverfor Liverpool, og medens Ankerkjættingen endnu raslede ud, kom Kofardistibet Syd-Amerika og lagde til ved Siden. Det forlod New York samtidig med Garrick under et Veddemaal paa 10,000 Dollars, efter hvad man sagde, hvem af dem der først kom til Liverpool, og havde dagligt havt Garrick i Sigte, men var aldrig kommen forbi den; af alle de forskjellige Befordringsmidler fra Kirtland til Liverpool, tillodes Ingen at passere Missionærerne.

Medens Passagererne gik ombord paa et Dampskib, sprang Ældsterne Kimball, Hyde, Richards og Goodson i en lille Baad, og bleve roede i Land. Da de vare komne nær nok, hoppede Ældste Kimball, ligesom dreven af en overnaturlig Magt, ud af Baaden og steg op af Dokkens Trapper, fulgt af Ældsterne Hyde og

Richards, uden at Nogen af dem havde en Skilling til deres Raadighed, medens Aldste Goodson, der havde en stor Pung med Solvpenge i Haanden, ventede indtil Baaden stødte mod Land.

Derpaa reiste Brødrene til Preston, omtrent 30 engelske Mile fra Liverpool, og idet de stege ud af Vognen, blev et stort Flag med følgende Inseription i Guldbogstaver: „Sandhed vil seire," udfoldet næsten lige over deres Hoveder; thi det var Valgdag for Medlemmer til Parlamentet, da Kong Wilhelm den Fjerde nylig var død, og Dronning Victoria var i Færd med at organisere sit Cabinet.

(Fortsættes.)

Nyt fra Utah Expeditionen.

(Fra „New York Herald.")

Vi publisere nedenstaaende Brev fra en Herre i Fort Kearney, som giver Nyheder fra Utah Expeditionen indtil den 20de November. Den Gang var den hele militaire Styrke, som er udsendt mod Utah, sammentrukken ved Fort Bridger, en Handels-Station, udvalgt af en Mand ved Navn Bridger for tyve eller tredive Aar siden og benyttet af ham som Beskyttelse imod Indianerne, indtil han solgte den til Mormonerne, som nu have ødelagt Forsvarsværkerne, førend Oberst Johnstons Armee ankom til dette Fort. Underretningen fra Tropperne er ikke af nogen behagelig Beskaffenhed, endskjøndt man haaber, at de ville vorde istand til at underholde sig, indtil Forstærkningerne kunne sendes dem i Foraaret. Der findes Brændsel og Vand, hvor de ere, og man antager, at de have et tilstrækkeligt Antal Telte til Beskyttelse for Veirliget; men hvad Hestene, Muuldyrene og Qvæget angaaer, saa er der Udsigt til, at de alle ville omkomme førend Vinteren er over, og Græsset voxer op igjen. Udsigten er derfor mørk nok for en Armee under saadanne Omstændigheder og i et Territorium, hvor Indvaanerne antages at være fjendtlige, og som tilbringe Vinteren i bequemme Boliger, og maaskee finde for godt at begynde deres Operationer imod de Forenede Staters Tropper, førend Forstærkning kan ankomme.

Som Tillæg til dette Brev have vi modtaget et fra en Herre, som ledsager Oberst Cooks Detaschement, hvilket vi give vore Læsere.

Vor Correspondent, skrivende fra Big Sandy den 12te November, siger:

Jeg havde tænkt at give en liden Historie om vor Fremrykken med den saa meget omtalte Utah Expedition, men den Tummel, som hersker i en Expedition af det Slags, og Ubequemmelighederne for Skrivning, gjør det umuligt for mig at udføre mit Ønske.

Indtil den 6te dennes, den anden Dag efter at vi passerede Uafhængighedsklippen, vare vi begunstigede med det behageligste Veir, og marscherede let og behageligt. Men her begyndte vor Reises Besværligheder. Et heftigt Sneefald begyndte og vedvarede i to Dage. Vi vare da temmelig høit oppe i Bjergene; Veiret blev strængt koldt med bidende Vinde, men hist og her kunde vi finde Salvie-Buske og

tørre Pileqviste, men neppe nok for at koge vor Mad. Vore stakkels Kreature blev udmattede og trætte, og mange bukkede under og døde. I de tre sidste Dage, det første Syn, som mødte En om Morgenen, naar man kom ud af Leiren, var døde og stivfrosne Heste og Muuldyr. Ikke mindre end 30 have saaledes omkommet i Leirens Paasyn, og i det Mindste 50 ere blevne efterladte og mødt den samme Skjebne. Halvparten af de Overblevne ere udygtige til Tjeneste. Vi have dagligen været nødte til at efterlade mange gode Vogne, Seletøier osv., af Mangel paa Lastdyr. Vi have nu 80 engl. Mile til det Sted, hvor vi, efter Oberst Johnstons sidste Ordre, forvente at opslaae vort Vinterqvarteer — Henrys Fork, en Arm af Green Floden — hvilket vil udfordre 6 Dages Marsch at naae. Vi haabe at udføre dette, eftersom Veiret er bleven mildere og Veiene bedre og mindre Snee, siden vi passerede det sydlige Pas. En Expresse forventedes i Dag fra Oberst Johnston. Skulde den ikke ankomme i Morgen, have vi stor Aarsag til at forvente nogen Foruroligelse fra Mormonerne, og at de have afskaaret Routen imellem de to Afdelinger af Commandoen.

Alle Partier nyde god Helbred, og ere villige til at udholde. Foruden Gouverneuren og Sekretairen ere der i vort Følge Hr. Hockada, Dr. Forney, Hr. Dodson, Embedsmænd, bestemte for Utah; og ligeledes dHr. Livingston & Garrish, Kjøbmænd fra Saltsøstaden, tilligemed deres Følge.

Den 16de November, siger vor Correspondent: Expressen fra Oberst Johnston kommer nu ind i vor Leir. Vi ere nu paa de grønne Bjerge, og Veiret er meget koldt. Oberst Johnston er ved Fort Bridger. Kreaturerne i Oberst Cooks Commando styrte fremdeles.

Fort Kearney, U. T. d. 23. Decbr. 1857.

Da jeg nu i en Tid har holdt Deres Blad, har jeg iagttaget, at De helliger en Deel af Deres Spalter til Nyheder fra det fjerne Vesten, og da Publicum er særdeles interesseret i at kjende vore Troppers Tilstand, som ere underveis til Utah, tager jeg mig den Frihed at give Dem de seneste Nyheder, som jeg er i Besiddelse af.

Den 26de November var Oberst Johnston ved Fort Bridger, hvor han opslog sit Hovedqvarteer. Oberst Cook, med 6 Compagnier af det 2det Dragonregiment, ankom samme Morgen, og havde mistet mange Heste og Kreature, og Resten vare uduelige til Tjeneste. Fra Laramie til Saltsøen er der intet Græs, (Mormonerne havde afbrændt det i Forveien) følgelig vare alle Dyrene, som hørte til Expeditionen, i en kummerlig Forfatning, da Vinteren begyndte, og det rapporteres, at der dagligen døer en hundrede Stykker. Der kan ingen Tvivl være om, at naar Foraaret kommer, vil Oberst Johnston være saa svækket, at han vil være nødt til at afvente en ny Forsyning af friske Dyr og Fødemidler, førend han kan blive istand til at foretage nogle Operationer. At Expeditionen er aldeles forfeilet for i Aar, derom kan der ikke være noget Spørgsmaal; og naar vi overveie Tingen, og see hvilket uhyre Forraad af offentlig Eiendom, der maa tabes (mellem 2—3,000,000 Dollars,) saavelsom Troppernes Tilstand, der nu leve paa afknappede Rationer, og boe i Telte i et Land, hvor Sneen sædvanligen er meget dyb den hele Vinter igjennem, (i November var den allerede 2 Fod dyb,) synes det som om deres Forudsigelser forleden Sommer vare velgrundede. At Mormonerne agte at gjøre Modstand, derom er der ingen Tvivl; de holde paa med at befæste Passerne, som lede til Staden.

De have losladt Jesse Jones, Majors & Russels Fuldmægtig, som blev tagen til Fange af dem for en Tid siden, og sendt ham til Oberst Johnstons Leir. De førte ham med tilbundne Øine igjennem Bjergpasserne, for at forhindre ham fra at see deres Foretagender.

Gouverneur B. Young har ikke staaet tilbage i at vise sig ædelmodig imod Troppperne. Da han erfoer, at Armeen aldeles manglede Salt, sendte han til Oberst Johnstons Leir 15 Muuldyr, belæssede med Salt, tilligemed en høflig Hilsen; men Obersten sendte dem tilbage med den Bemærkning, at han vilde hænge ethvert Sendebud fra den Kant, som kom i samme Ærinde.

Gouverneur Young var ogsaa meget høflig mod alle Armeens Officerer, idet han indbød dem til at benytte sig af hans Gjestfrihed i Saltsøstaden og tilbringe Vinteren der.

Indbetalte Bogpenge.

	Rd.	Mk.	Sk.
P. Pedersen, Lolland	12	5	„
P. Nielsen, Fredericia	60	„	„
J. C. A. Weiby, Vensyssel	15	„	„
A. P. Trane, Kjobenhavn	51	„	„
N. Andersen, Fyen	9	3	4
Mathias Nilsson, Gøtheborg . . .	9	1	13
J. C. Klingbeck, Aalborg	26	3	6
Summa	184	1	7

Rettelse.

I Stjernen Nr. 9, Side 133, Spalte 2, L. 18 fra neden staaer: „hverken" læs: enten.

Indhold.

	Side.
Bemærkninger af Præs. B. Young (fortsat)	145.
Om de Helliges Pligter	150.
Redaktionens Bemærkninger	152.
Mormonismens Rettigheder	153.
Joseph Smiths Levnetslob (fortsat) .	155.
Nyt fra Utah Expeditionen	158.

„Skandinaviens Stjerne" udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned og faaes paa Contoiret i Lorentzensgade Nr. 504 D. 5, Stuen tilvenstre og paa alle kongelige Postcontoirer.

Udgivet og forlagt af C. Widerborg.

Trykt hos F. E. Bording.

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

7. Aarg. Nr. 11. *Den 1. Marts 1858.* Priis: 6 Sk. pr. Expl.

Lydighed.

(Fra „the Millennial Star".)

Lydighed er Fuldkommenhed mod Guds aabenbarede Bud og Love. Det er Betegnelsen og Tilkjendegivelsen af vor Kjærlighed til og Tro paa ham, ved tilsvarende Handlinger.

At den er uundgaaeligen nødvendig til Saliggjørelsen, kan tydeligt forstaaes af Herrens egne Ord: „Vil Du indgaae til Livet, da hold Budene," og atter: „Dersom Nogen holder mit Ord, skal han ikke smage Døden evindeligen." Apostelen siger ogsaa i sit Brev til Ebræerne, at „Herren var Aarsag til evig Frelse for alle dem, som ham lyde." Lydighed mod Guddommens Villie er altsaa af høieste Vigtighed og uundgaaeligen nødvendig. Det er ikke Enhver, som siger: „Herre, Herre," der skal indkomme i Himmerriges Rige; men den, som gjør Guds Villie.

At Lydighed mod Evangeliets Fordringer og alle Herrens Bud og Aabenbaringer, er det eneste gyldige Beviis paa vor Kjærlighed til ham, er tydeligt at forstaae af hans egne Ord, hvor han siger: „Hvo, som har mine Befalinger, og holder dem, han er den, som mig elsker." Og atter; „Dersom I elske mig, da holder mine Befalinger. Apostelen Johannes siger ligeledes: „Thi dette er Kjærligheden til Gud, at vi holde hans Bud; og hans Bud ere ikke svære." Nogle forestille sig, at Guds Bud og Love ere svære, og at de umuligt kunne efterleves nøiagtigt og holdes ubrødeligt. Men her underrettes vi af en inspireret Apostel om, at de ere ikke svære — at de kunne holdes og maae holdes, thi Lydigheden mod samme er det Beviis paa vor Kjærlighed til Gud, som forlanges. Som Stadfæstelse af dette Factum underrettes vi endvidere i den guddommelige Aabenbaring, at „Gud vil domme Enhver," ikke efter hans Bekjendelse med Læberne, at han troer og elsker, men „efter hans Handlinger," — „efter hans Gjerninger." Altsaa, hvor stor Troen og brændende Kjærligheden end er, vil den, om den ikke viser sig i tilsvarende Handlinger, som Tegn paa Lydighed mod Guds Bud, blive anseet for at være af intet væsentligt Værd, da den intet fast Grundlag har, og vil ikke være til noget Gavn i Livet. Ligesom Apostelen siger, sige vi: „Ikke Lovens Hørere ere

retfærdige for Gud, men Lovens Gjørere skulle retfærdiggjøres."

Det er stridende imod alle Fornuftens og Retfærdighedens Principer at antage, som Nutidens Sekterere, at Troen alene vil blive antagen hos Gud istedetfor Lydighed mod hans Villie. Hans Villie er tilkjendegivet i de Love, som han aabenbarer for sit Folk i enhver Uddeling. Lydighed mod disse Bud og Love er af høieste Nødvendighed for det Folks timelige eller evige Vel og Frelse, (eftersom Tilfældet kan være) til hvem de monne gives. At erhverve Saliggjørelse ved Tro alene — denne den nyere Tids afskyelige og sjæleforderlige Opdigtelse — er derfor mildest talt en Urimelighed. Ikke et eneste Skriftsted indrømmer en saadan falsk Idee. I Sandhed, alle de inspirerede Skrifter fra 1ste Mosebog af til Johannis Aabenbaring taler i et Sprog aldeles modsat denne Idee. Hvad siger Herren til sin Tjener Moses? „Lyt, o Israel, og giv Agt paa mine Befalinger, og hold dem, at I maae leve." Hvad siger Psalmisten? „O, at mine Veie vare boiede til at holde dine Skikke! O, lad mig ikke afvige fra dine Bud! Ved dem skal din retfærdige Tjener vorde retfærdiggjort, og ved at holde dem, storligen blive belønnet!" Hvad siger Salomon, den berømte Viismand? „Lader os høre Slutningen af hele Sagen: Frygt Gud, og hold hans Bud; thi dette er Menneskets hele Pligt." Hvad siger den Herre Jesus, der talede, som endnu intet Menneske har talet? „Vil Du indgaae til Livet, da hold Budene." Hvad siger Apostelen, hvis Ord vare Guds Ord til Folket? „Troen er, dersom den ikke har Gjerninger, død i sig selv." „Et Menneske retfærdiggjøres ved Gjerninger, og ikke ved Troen alene." „Hvad gavner det, mine Brødre! om Nogen siger, han har Tro, men har ikke Gjerninger? Mon den Tro kan frelse ham? — — Du troer, at der er een Gud; Du gjør vel; Djævlene troe det ogsaa, og skjælve. Men vil Du vide, o Du forfængelige Menneske, at Troen uden Gjerninger er død?" Hvad siger Johannes, den guddommelige Aabenbarer? Ved ham sagde Aanden til Menighederne: „Salige ere de, som gjøre hans Befalinger, paa det de maae faae Adgang til Livsens Træ."

Vel er det sandt, at Apostelen Paulus siger, at ved Lovens Gjerninger kan intet Kjød blive retfærdiggjort — at et Menneske ikke bliver retfærdiggjort ved Lovens Gjerninger — at Mennesket retfærdiggjøres uden dem og ikke formedelst dem; men for alle dem, der omhyggeligt undersøge denne Gjenstand, er det klart, at han sigter til de jødiske Loves ydre Anordninger og Skikke, nemlig den mosaiske Huusholdnings tilføiede Forordninger, samt Omskjærelsen og Offringerne. Paa andre Steder i hans Skrifter indskjærper han Lydighed mod de guddommelige Love og Befalinger. I det ene Tilfælde henviser han til de jødiske Ceremonilove, som Intet have med de Christne af Hedningestammerne at bestille; og i det andet Tilfælde til hvad man i den nyere Christenheds Sprog kalder den moralske Lov, der er bindende for Alle. I Henseende til de afskaffede levitiske Love, der vare eiendommelige for Jøderne i den sidste Deel af den mosaiske Huusholdning, siger Hedningernes Apostel, at „ved Lovens Gjerninger skal intet Kjød blive retfærdiggjort;" med Hensyn til hvad man nutildags kalder den moralske Lov, siger han, at „Lovens Gjørere skulle blive retfærdiggjorte." I sit Brev til de Hellige i Corinth henlyder han paa eet Sted baade til de levitiske og de almindelige Love, og viser det forholdsviis Unyttige i det ene Slags og den væsentlige Vigtighed af det andet Slags, især dem, som vare dem givne ved Aabenbaring den Tid til deres Veiledning.

og Optugtelse som Hellige og Jesu Christi Efterfølgere; idet han siger: „Omskjærelsen er Intet, og Forhuden er Intet, men at holde Guds Bud."

Det skulde derfor være alle de Helliges fornemste Maal og Omsorg, bestandigen at leve overeensstemmende med Herrens Befalinger. Guds Love og Bud og Aabenbaringer, som gives os, ville ikke være af noget virkeligt Gavn for os, og kunne ikke sikkre os nogen Velsignelse eller Belønning, undtagen vi handle i ubetinget Lydighed til deres Fordring. Lydighed mod Guds Villie her vil sikkre os sand Lyksalighed hisset, men Ligegyldighed og Forsømmelse mod den, vil ligesaa vist føre os til Undergang og Død. Dersom vi ville „indgaae til det evige Liv," maae vi „holde Guds Bud." „Dersom vi gjøre hans Befalinger, skulle vi faae Adgang til Livsens Træ." Gjerningerne ere de, som skulle skaffe os Indgang til Lyksaligheden; thi „Gud skal betale Hver efter hans Gjerninger." Lydighed mod Guds Villie er de Helliges eneste Adgangskaart til Himmerigets Rige. Uden det kan Ingen komme til Herren, „ingen Øine see Kongen i hans Herlighed," eller skue Landet, som er fjernt borte; uden det kan ingen Mand eller Qvinde nogensinde opnaae Lyksaligheden, som er bestemt for de Retfærdige, eller erholde den herlige „Arv," som er „uforkrænkelig, ubesmittelig og uforvisnelig."

Derfor besværge vi Eder, I, den levende Guds Hellige, som ere benaadede med at høre til denne den sidste og største af alle Uddelinger, betænker det store Ansvar, der paahviler Eder. Alle Eders Bekjendelser om Lærdommenes Sandhed, vil ikke nytte Eder noget, med mindre I fremstille dem i Eders Liv og Levnet. I, den levende Guds Hellige! lever saaledes, at I dagligen kunne være beredte til at dø. Erindrer, at af dem, som Meget er givet, kræves Meget. Eder er anbetroet det levende Guds Ord; til Eder ere den Høieste Aabenbaringer givne ved den sidste og største af alle Propheter, Guds Søn undtagen. Evighedens Rigdomme, og Kræfterne, Velsignelserne og Fylden af Livets Evangelium ere Eder skjenkede. I ere begunstigede med at henhøre til og være eet med en Kirke og et Rige, der udmærker sig fremfor alle andre ved Besiddelsen af himmelske og guddommelige Velsignelser. I have Aarsag til at glæde Eder over, at Eders Øren have hørt Evangeliets glade Tidender, at Eders Øine have skuet Morgendæmringen af en saa herlig Uddeling som denne; thi den er Frembrudet af en Dag, hvis Klarhed vil overgaae alle andres, hvis Middagssol vil skinne med syvfold stærkere Glands, og midt i denne straalende Herlighed skulle alle Jordens Nationer fryde sig.

Hvis I blot kjendte og forstode en Tusindedeel af de Velsignelser og den Salighed, som er Eder bestikket at nyde i Guds Rige, naar det har opnaaet dets Overherredømme over Verdens Riger, og alle Nationer under Himmelen skulle bøie sig under dets Scepter, hvor vilde ikke Eders Bryst svulme af Velbehag, og Eders Hjerter banke af Glæde ved Betragtningen derover! Men denne fremtidige Herlighed er ikke for Eder, undtagen I leve for den, og ere villige til at dø for den, om det gjøres nødvendigt. „Intet Kors, ingen Krone." „Ville I indgaae til Livet, saa holder Guds Bud." „Den Tjener, som veed sin Herres Villie og ikke gjør den, skal faae mange Hug;" men den, som er trofast og lydig mod sin Herres Villie, skal ikke alene nyde hans Velbehagssmiil for det Nærværende, men ogsaa paa Opgjørelsens Dag faae en fuld og rigelig Belønning. Ingen Tunge kan udsige, ingen Læbe kan udtrykke, intet Hjerte kan fatte Fylden og Udstrækningen af de virkelige

og uforkrænkelige Glæder, der saa at sige ere opbevarede for Guds trofaste Hellige. Utallige Velsignelser og umaalelige Herligheder ere i Vente for dem i den celestiale Verden. Deres Liv her paa denne Handlingens Skueplads er, uagtet alle deres Prøvelser, forholdsviis lyksaligt og fredeligt, fordi de ere lydige til Retfærdighedens Lov; men naar de kaldes til at ombytte Verdener — naar Dødens Herold kommer for at forkynde Tiden for deres Hedengang, da ville de med Glæde hilse Budbæreren velkommen; de ville villigen forlade den strøbelige Leerhytte og gaae igjennem Dødelighedens Slør ind til en høiere og helligere Kreds, og ville vorde beredte til at indgaae til Guddommens Nærværelse, hvor der er en „Fylde af Glæde," hvor der findes ægte, virkelig og evigvarende Lyksalighed.

Om de Helliges Pligter

af

Joseph W. Young, een af de Halvfjerdsindstyve.

(Fortsat fra Pag. 151.)

Andet Capitel.

Forældres Pligter mod deres Børn.

„Og I Fædre! opirrer ikke Eders Børn, men opføder dem i Tugt og Herrens Formaning." Ephes. 6, 4.

Et meget stort Ansvar paahviler Forældrene med Hensyn til deres Børns Opdragelse, og jeg vil forsøge at paapege nogle af de vigtigste Pligter i saa Henseende.

„See, Børn ere Herrens Arv, Livsens Frugt er en Løn. Som Pile i den Vældiges Haand, saa ere de unge Sønner. Salig er den Mand, som haver fyldt sit Kogger af dem." Psalm. 127, 3—5. Da Gud er den, som giver Børn, vil han ogsaa være den, der kræver Forældre til Regnskab for, hvorledes de behandle dem.

Den første Pligt, der paahviler Forældre, er, at vise dem et godt Exempel. Lad Eders Ord og Handlinger være af det Slags, der anstaae Hellige, saa kunne I næsten være visse paa at have Magt og Indflydelse over Eders Børn. Beherst Eder selv, saa ville I ogsaa kunne beherske Eders Børn. Hvis Forældrene ikke kunne beherske deres Lidenskaber, hvorledes kunne de da vente, at Børnene skulle kunne beherske deres? Straf aldrig et Barn i Vrede, men om det er nødvendigt at bruge Riset, da brug det, naar Du er fuldkommen Herre over dine egne Følelser, ikke med Forbittrelse, men med Kjærlighed, idet Du indseer, at det er til Barnets Gavn.

Men lad mig her advare alle Forældre, at de ikke bruge Riset for hyppigt. Lad Eders Godhed altid gjøre sig gjeldende, og naar I straffe, gjør det med Maade. I ni Tilfælde udaf ti gjør Riset mere Skade end Gavn. Gjør Eder kun det Spørgsmaal: „Hvormange af de Prygl, som mine Forældre tildeelte mig, bragte mig til at elske dem mere, eller gjorde mig mere villig til at adlyde dem, eller hvad vandt de og jeg derved? Maaskee, dersom I, Forældre, kunne besvare dette Spørgs-

maal tilfredsstillende, det da kunde være en Rettesnor for Eder, naar I rette paa Eders Børn. Et kort Udtog af een af Mr. Dow juniors Taler om Opdragelse, vil maaskee bidrage til at oplyse denne Deel af mit Ønske.

„Jeg troer ikke, mine Venner, at man med ofte gjentagne Bank kan twinge et Barn til strengt at iagttage dets Pligter. Barnet bliver mere og mere halstarrigt ved en saadan Behandling, og efter en Tids Forløb vil dets spæde Lemmer blive saa vante dertil, at al Nedsættelse vil være forgjæves. En Moder kan pleie Veg indtil de blive, som hun ønsker dem, men ikke sine Børn. — — — Det bliver forhærdet, stjødesløst og slovt — det har ingen Kjærlighed til Fader og Moder, ingen Forstand paa at styre sig selv, og anerkjender ingen Styrelse i Hjemmet, saa man maa ikke undres over, om man skulde høre det hver Dag raabe paa Gaden: „Baade Fa'er og Mo'er slaae mig, og Betty banker mig, men jeg bryder mig ikke en Døit derom."

Jeg ønsker ikke, at Nogen skulde tænke, at jeg vil forsvare Eftergivenhed mod Børn, og vil, at de skulle blive forkjælede i alle deres Lyster; det være langt fra; Ingen kan mere ønske end jeg, at see Børn give Agt paa, hvad der siges dem, og at see dem holdt paa deres rette Plads. Dette kan altsammen gjøres uden at bruge Riset for ofte. Forældre skulde være frie mod deres Børn, omgaaes venligt med dem, undervise dem, opmuntre dem, og paa enhver fornuftig Maade bestræbe sig for at lære dem gode og rene Grundsætninger. Fremfor Alt, nedsæt ikke Eders Børn; tag Eder i Vare for at sige dem, at Andres Børn ere bedre og flittigere end dem, eller at de paa nogen Maade overgaae dem, ligesom I heller ikke burde rose eller laste dem i Andres Paahør.

Den Vane Regle have at sammenligne deres Børn med Andres, og at sige dem, at de staae tilbage, er maaskee det største Onde, Forældre gjøre sig skyldige i. Jeg mener de Forældre, som bestræbe sig for at gjøre Ret.

Dersom ikke et Barn skulde høre et opmuntrende Ord fra sine Forældre, hvor i al Verden skulde det da høre det? Forældre skulde ikke alene opmuntre deres Børn til at efterligne Alt, hvad der er godt, men de skulde ogsaa opmuntre dem til at bestræbe sig for at overgaae det. En saadan Fremgangsmaade giver et Barn Tillid til sig selv, giver Sindet Styrke og Virksomhed og udvikler Aandsevnerne.

Mangen en Dreng, der har opnaaet Manddomsalderen, lever og dør som et fuldkomment Tossehoved, uvidende og dum, uden Energi, uden Aandskraft eller Æresfølelse, foragtet, traadt under Fødder og skuppet af Alle, lig en Hund, netop fordi hans Forældre havde den Vane at kalde ham en Tosse, en Dumrian, et Tykhoved, og han havde ikke Aandskraft og Handlekraft nok til at imodstaae den Indflydelse, som omgav ham.

I Forældre, der kalde Eder Hellige, vide I ikke, at ethvert af Eders Børn er ligesaa meget Guds Afkom som Eders? Det er endog mere Guds Afkom, thi foruden at han forskaffede Eder de Elementer, ved hvis Hjælp I frembragte dets dødelige Legeme, skabte han ogsaa dets aandelige eller udødelige Legeme, og om ikke han opholdt det Dag efter Dag og Time efter Time, kunde det ikke leve.

O, hvor nødvendigt er det ikke for Eder at tage rigtige og fornuftige Forholdsregler ved Opdragelsen af denne udødelige Sjæl, saa at dens forkrænkelige Legeme kan voxe og udvikles, saavel som dens Aandsevner. Og om et Barn er mindre opvakt og har færre Fatteevner end et andet, saa burde I derfor ikke anse det som uforbederligt, men I burde bære mere

Omhu for det, opmuntre det og vise det større Venlighed, saa at I derved kunne styrke dets Aand og hjælpe det at overvinde den menneskelige Naturs Svagheder og Ufuldkommenheder.

Siig aldrig Eders Børn en Usandhed. Hvis I sige et Barn, at dersom det gjor eet eller andet forkeert, ville I straffe det, saa opfyld Eders Trusel, hvis det handler imod Eders Formaning, og næste Gang, I true det, vil det tro, at I mene det alvorligt. Hvis I love et Barn, at I ville kjøbe en eller anden Ting til det, dersom det er artigt og vil gjøre som I ville, og det virkeligen opfører sig til Eders Tilfredshed, saa opfyld Eders Løfte, selv om det skulde falde Eder vanskeligt at gjøre det.

Giv derfor aldrig et Barn noget Løfte, som I ikke ere sikkre paa, I kunne opfylde, thi en Skuffelse een Gang bringer Mistillid den næste.

Jeg vil nu gaae over til at omhandle Børneopdragelsen. Fordi Herren har anseet det for Viisdom at kalde til sine Tjenere Mænd af ringe Herkomst, Mænd uden Opdragelse, paa det at han kunde vise sin Kraft, og „fordi intet Kjød skulde rose sig for ham," have mange af de Hellige faaet den Idee, at det er unødvendigt at give deres Børn en god Opdragelse. Men denne Idee er aldeles forkeert.

Opdrag Eders Børn godt, og giv dem saa megen Leilighed, som det er Eder muligt, til at erhverve sig Kundskab. Verden siger, at det er kun de Uvidende, som annamme Mormonismen. For en Deel er det maaskee saa, men om I ikke have alle de Fordele, Opdragelsen giver, og som nogle Mennesker ere i Besiddelse af, saa vær ikke modfaldne derfor. Sog at give Eders Børn en god Opdragelse, saa at de kunne blive istand til at forstaae og fatte alle sande og gode Videnskaber. Det første Skridt i saa Henseende er, at være meget omhyggelige for, ikke at give Børnene Afsky for Bøger. Erfaring har lært mig, at en Top, eller en lille Dukke vil faae et Barn til at lære sit Alphabet langt hurtigere, end alle de Pidske og Skammekroge, der nogensinde prydede (vanzirede) et Skoleværelse. Dersom det lille Barn er træt, og ikke ønsker at læse længere, saa lad det være fri en halv Times Tid og lad det lege. Vær god og venlig mod det, saa vil det lidt efter lidt lade sig veilede af Eder, deels ved Overtalelse, deels ved Smaapresenter og deels ved Spog, indtil I faae meddeelt dem Lyst til Bøger; og kjøb saa en ny Bog, naar det har lært, hvad den gamle indeholder. Hvis Forældre iagttage disse Forholdsregler, ville de faae den Glæde at see deres Børn blive forstandigere, og at de have erhvervet mere eller mindre Dannelse, om de end ikke alle kunne erhverve den saakaldte høiere Dannelse.

Nu med Hensyn til at lære Børn Gudsfrygt. Der er ingen Pligt af større Vigtighed end denne. Vi kunne med al Grund sige, at den største og helligste Pligt, der paahviler Forældre mod deres Børn, er at lære dem Ærbødighed og Agtelse for deres Skabers Navn, saa at de, naar de komme til Skjelsaar og Alder, kunne vide, hvad der er nødvendigt for dem at gjøre, for at blive frelste.

Herren har givet følgende Befaling til sine Hellige: „Saafremt Forældre i Zion eller i nogen af dens organiserede Stæver have Børn, og ikke undervise dem i Lærdommen om Omvendelse, Tro paa Christum, den levende Guds Søn, og Daab, og den Hellig-Aand ved Haandspaalæggelse, til de ere otte Aar gamle, skal Synden være paa Forældrenes Hoveder; thi dette skal være en Lov for Zions Indvaanere og i alle dens Stæver, der blive organiserede. — — — Og de skulle

ogsaa lære deres Børn at bede, og at vandre retskaffent for Herren." Pagtens Bog Side 114, § 4.

I skulle lære Eders Børn, at Gud har skabt Alt; at han har skabt Jorden, Floderne, Havet, Indsøerne; at han lader Græsset voxe; at han giver det varme Solskin og den kjølende Regn; at han har skabt Luften, de indaande; eller i Korthed, at han giver dem Liv, Helbred og Sundhed, og at ethvert Gode, de nyde, kommer fra hans gavmilde Haand. I skulle lære Eders Børn, at Jesus Christus er den levende Guds Søn, og at hans Moders Navn var Maria; at han blev født i Judaa i Nærheden af Jerusalem paa Asiens Fastland for omtrent 1858 Aar siden; at han voxede op uden at vække nogen særdeles Opsigt, og ansaaes som Tømmermanden Josephs Søn; at han, da han omtrent var tredive Aar gammel, blev døbt af en Prophet, ved Navn Johannes; at han derpaa begyndte at prædike Omvendelse for Folket; at han talte til dem uforbeholdent om deres Synder; at han gjorde mange store Mirakler iblandt sine Brødre, Jøderne; at han helbredede Syge, opreiste Døde, osv.; at Jødernes Vrede optændtes imod ham, og at det tilsidst lykkedes dem at faae ham korsfæstet; at han paa den tredie Dag opstod fra de Døde, og efter at han havde vist sig for visse Vidner, opfoer han atter til sin Fader i Himmelen.

Lær Eders Børn, at Jesus hengav sit Liv for Menneskeslægtens Opreisning, for at Menneskene kunde blive frelste, formedelst Tro paa hans Navn og Lydighed mod hans Befalinger. Lær dem ikke, som Verden gjør, at Mennesket kan føre et Liv fuldt af Synd og Ugudelighed, og derpaa, naar de omvende sig paa sit Dødsleie, blive frelst. Jeg siger Eder, I Sidste-Dages Hellige, at om I lære Eders Børn saadanne falske og forvendte Lærdomme, vil Gud kræve Eder til Regnskab derfor paa den store Dommens Dag; men lær dem hellere, at det er formedelst Lydighed mod Budene og Ordinancerne i det Evangelium, Jesus prædikede, som vil gjøre dem meddeelagtige i hans Forsoning og aftoe deres Synder.

Lær Eders Børn baade ved Formaning og Exempel, at de ikke skulle tage Guds Navn forfængeligt, at de ikke skulle tale om ham og Frelseren uden med den dybeste Ærefrygt. Lær dem at holde Sabbaten hellig; lær dem altid at tale Sandhed, og at være retskafne i alle Ting, at være gode og forekommende mod hverandre og at være høflige og artige mod Vogne.

Og eftersom de voxe op, og blive Mænd og Qvinder, lær dem at være flittige, saa at de ikke alene kunne være istand til at underholde dem selv, men saa de kunne være til Nytte og Gavn for deres Medskabninger.

Der er endnu en Ting, som jeg ønsker de Hellige skulle iagttage, og det er at lære deres Børn Reenlighed, og være reenlige selv. Om I ere fattige, saa er det ingen Undskyldning for Ureenlighed. Reenlighed er en Deel af Gudsfrygt, og de Hellige burde holde deres Personer og deres Huse saa rene, at en Engel ikke behøver at skamme sig for dem, om han skulde besøge dem.

Dersom de Hellige ville iagttage disse simple Regler, veed jeg, at de ville bære gode Frugter.

(Fortsættes.)

Skandinaviens Stjerne.

Den 1ste Marts.

Evangeliet eller det frelsende Budskab, som Herren i sin Viisdom og Naade har gjengivet til Jordens Beboere i disse vore Dage, er af største Vigtighed for den nulevende Menneskeslægt; det er en Livslugt til Livet for dem, der tro og annamme det, men en Dødslugt til Døden for dem, der forkaste det. „Salig er den, som gjør hans Befalinger," og vandrer paa hans Veie i Ydmyghed og Sagtmodighed, og som lever af hvert Ord, som udgaaer af Guds Mund. En af de største Velsignelser, som følger med Evangeliet, er Retten til at betale Herren Tiende. Tiendeloven er ikke udelukkende for denne, den sidste, Uddeling. Den har været eiendommelig for Guds Folk fra Abrahams Dage af, ja endog for den Tid. Hellige Mænd, saasom Abel, Seth, Enoch og Methusalem ansaae som en Lov, at Gud fordrede Offringer af Jordens Fylde — af det, som hans Børn eiede. At det var en Lov, udgaaet fra Gud, og ikke fra Mennesker, erkjendte endog de selvretfærdige Pharisæer, som i deres Hovmod roste sig af deres Retfærdighed, og anførte som Bevis herfor, at de betalte Tiende af Alt, hvad de eiede. Jesus opholder denne Lov, idet han, samtalende med Pharisæerne, siger: „I give Tiende af Mynte og Dild og Kummen, og efterlade de Ting i Loven, som ere svarere, nemlig Ret og Barmhjertighed og Tro; disse Ting burde man at gjøre, og ikke forsømme de andre." Herren klager ogsaa over Folkets Overtrædelse af denne Lov ved sin Tjener Malachiæ Mund. „I have berøvet mig Tienden og Opløftelsen," og derfor bleve de forbandede, og opfordrede til at vende tilbage til Herren ved at bringe deres Tiende. Alle disse Kjendsgjerninger bevise uimodsigeligen, at Loven er evig og hellig, og af guddommelig Oprindelse.

Denne Lov er nu traadt i Kraft og er bindende for de Hellige i de sidste Dage. Men der findes dem, som ikke sætte Priis paa den, og Nogle foretrække endog at blive afskaarne fra det sande Olietræ og tabe deres Rettigheder, fremfor at betale deres Tiende. Andre, som sidde i smaae Omstændigheder, sige, de kunne ikke betale den — at det er uretfærdigt af Gud, og i Særdeleshed af hans Tjenere, at fordre den; og de komme til den Beslutning, at de „ville ikke" betale Tiende. Saadanne Halsstarrige ville tilintetgjøre Retfærdighedens Lov. Men lader os spørge: Har Mennesket Ret til at afskaffe Guds evige Love? Kan Mennesket fordømme Gud, og sige, at han er uretfærdig? Kan Armod eller andre Omstændigheder retfærdiggjøre et Menneske for at overtræde Guds Love, eller sætte dem udaf Kraft? Ingenlunde! Dersom Omstændighederne og vor egen Villie skulde tillades at herske over Guds Forordninger, saa kunde vi ikke have noget Haab om Frelse. Det er vor egen stivsindede Villie, som strider imod Retfærdighedens Lov; og gjør os til Syndens Slaver, og Syndens Sold er Døden. Det er Livets rette Kamp og Strid at overvinde alle Ønder, Omstændigheder og Følelser, som ere stridende imod Himmelens Love. Dette er at kjæmpe den gode Strid, i hvilken vi enten maae seire eller overvindes og gaae glip af Kronen.

Den, som engang har antaget Guds Riges Love, bliver en Overtræder, naar han afslaaer at betale Tiende. At sige, at han ikke kan det, er ligefrem at dadle

Lovens Udsteder. Den, der kun fortjener 10 Skilling om Dagen, kan ligesaa vel betale sin Tiende, som den, der fortjener 10 Rigsdaler, hvad Gjerningen angaaer, og det er for Gjerningerne (ikke for Folgerne) vi skulle blive domte, og for dem skulle vi blive belonnede. Den Fattige kan holde Loven lige saa vel som den Rige. Hvis dette ikke var Tilfældet, vilde den være uden Virkning for Storstedelen af Menneskeslægten. I Sandhed, det er de Fattige, som annamme Evangeliet; Guds Fordringer ere rettede til de Fattige, og „Himmerigets Rige er deres," — et Rige, hvori de Rige kun med Vanskelighed kunne komme. De Fattige behove, mere end alle Andre, Guds Bndest og de Helliges Kjærlighed, og de burde aldrig gjore Noget, hvorved dette Gode kunde tabes, eller Noget, hvorved de blive uberettigede dertil. De Fattige, som betale deres Tiende, ere de forste, der skulle hjælpes, om fornødiges. Saadanne burde betragtes med Velbehag af de Rige, og vi ville sige ligesom Paulus: „Forkynd dem, som ere rige i den nærværende Verden, at de gjore Godt, blive rige i gode Gjerninger, gjerne give og meddele."

Hvor de Hellige ere saa fattige, at de ikke kunne betale deres Tiende uden at faae Hjælp til deres Underholdning, kunne de slippe at betale den, indtil deres Omstændigheder blive bedre, og da betale deres Restance, men de kunne ikke blive loste fra den Forpligtelse, de staae under, at holde Loven. Forpligtelsen er bindende indtil Tidens Ende, og den paadragne Gjeld maa afgjores. Den Kjendsgjerning, at den er betalt, vil sikkre dem den forjettede Velsignelse: „Thi den, som har betalt Tiende, skal ikke opbrændes." Forend de Hellige blive fritagne for at betale Tiende af ham, der holder Guds Riges Regler, kunne hverken Omstændigheder eller Mænd uden disse Regler retfærdiggjore dem, dersom de forsomme at opfylde denne guddommelige Lov. Herren vil velsigne og ihukomme de Villige og Lydige, og de skulle arve alle Ting.

Vi anbefale til Gjennemlæsning de Stykker i Stjernen Nr. 22 og 23 af 5te Aargang, som omhandle denne Gjenstand.

Mormonismens Rettigheder.

(Af Aldste John Taylor).

(Fra „Deseret News.")

(Fortsat fra Pag. 155.)

Da jeg engang for talte om denne Gjenstand, viste jeg Eder, at ifolge Grundloven og den rigtige Aand i vor Regjering havde de ingen Ret til at blande sig i vore Anliggender.

Atter, naar vi betragte det fra Retfærdighedens Standpunkt, hvorfra have de saa faaet deres paaberaabte Ret til at gjore Indgreb hos os? De bragte os ikke hid, eller opdyrkede vore Jorder; de sendte hverken Skolelærere eller Præster for at undervise os; og vi ere dem ei heller forbundne for noget Andet. Jeg gad nok vide, med hvad Ret de have blandet sig i vore Sager. De have ingen Ret i religios Henseende; thi det var paa Grund af vor Religion, de fordrevne os, og folgelig have de Intet dermed at bestille. Det er ikke fordi de have givet os moralske Grundsætninger, thi dem modtage vi fra en høiere

Kilde; vi have hverken lært vor Religion eller Moralitet af dem. De have ikke dyrket vore Jorder, eller bygget vore Huse; de have ikke gjort Noget for os.

Hvad Landet angaaer, formoder jeg, de stjal det, hvilket de ogsaa gjorde; de fik det, fordi de havde Magten, og Mexiko fik det efter det samme Princip. De Forenede Stater erklærede Mexiko Krig, fordi de vidste, de kunde underkuinge sig det, og havde til Hensigt at underhandle om Californien, selv forend Striden begyndte; paa denne Maade have de taget det. Dette anseer en stor og fordærvet Nation for Retfærdighed, Reenhed, Sandhed og Helligheb.

Vi have faaet et Sted, hvor ingen Andre vilde boe; og jeg er overbeviist om, at om noget andet Folk havde boet her, vilde Halvparten af dem være omkomne af Hunger i Løbet af de sidste to Aar; men alligevel kunne de ikke lade os være i Fred. Dette er deres Storhed, dette er deres Ædelmodighed og dette er den Medfølelse, som vort berømte Lands Fædre lægge for Dagen. Vi maae naturligviis føle Patriotisme: vi kunne ikke føle andet end stor Hengivenhed for en saa god, saa velgjørende og barmhjertig Regjering, som vi have! Hvorledes kunne vi vel føle anderledes? De vilde berøve os den Ret at leve, og dernæst kunde de have Hjertelag til at udrydde os af Jorden; men det kunne de ikke gjøre.

Ingen Ret tages i Betragtning i denne Sag, der spørges ikke om Retfærdighed. Men ikkedestomindre er der gamle Rettigheder og Privilegier, som Folket altid har havt, og vi have vore. Vi have en Gud, som lever, og han vil hjælpe os at tage Vare paa dem, haandhæve og beskytte dem. Betragt det fra hvad Standpunkt og i hvilket Lys, I saa behage: vi ere Borgere af de Forenede Stater, og have Ret til Landet, om de have stjaalet det.

Jeg skammer mig næsten ved at være indviklet i saadanne Affærer, men det er ikke vor Skyld. Vi udgjøre en Deel af Folket, og som saadan maatte vi tage Deel i deres onde Gjerninger. Da vi kom hertil, kom vi som amerikanske Borgere, og vi havde ligesaa megen Ret til at nedsætte os her, som andre amerikanske Borgere i de Forenede Stater have.

Have de nogen Ret til at paatvinge os Dommere, og sende Embedsmænd hid med en Militair-Eskorte? En saadan Handling viser netop, at de ere bange for Noget. Have de nogen Ret til at sende saadanne Mænd hid til at regjere over os, uden først at høre vor Stemme? Jeg siger Eder, de have i n g e n, ifølge de Love, som nu findes iblandt Menneskene; i n g e n, ifølge Retfærdighedens og Sandhedens Principer; i n g e n, ifølge de Principer, hvorpaa denne Regjering er grundet, men de ønske at herske over os til Trods for Regjeringens Princip, og vi have, som I have sagt, Ret til at imodstaae dem.

Hvorfor kom vi hid? Vi kom hid, fordi Folket drev os, og fordi Herren ønskede at faae os herhen; thi det var nødvendigt, at vi skulde komme til vore Lønkamre og skjule os, indtil Guds Vrede er forbi, og indtil Herren har rystet vore Fjender, saa Nationer og Riger ere omstyrtede. Vi kom til dette Sted for at tjene vor Gud, hvor vi med større Nøiagtighed kunne opfylde hans Befalinger. Dette er Aarsagen, hvorfor vi kom hid.

Nu vel, dersom vi altsaa er det eneste Folk paa Jorden, som Gud anerkjender som en Nation, have vi da ingen Ret til de Privilegier, vi nyde? Hvem eier Guldet, Sølvet og Qvæget paa de tusinde Høie? Gud. Hvem har saa Ret til at

bestikke Regenter? Ingen uden ham, eller den, som han kalder.

Hvem har regjeret over Jorden? Hvem har svunget Scepteret? Menneskets, som ved Sværdets Magt er kommet i Besiddelse af Throner, Magt og Herredomme, og har vadet i Blod for at opnaae dette.

Med hvad Ret altsaa herske i Almindelighed Nationer og Regjeringer? Regjere de formedelst Guds Naade? Nei, de regjere ved Sværdets Magt.

Hvordan er de Forenede Staters Regjering? Den bekjender sig ikke til nogen Religion. Der er ingen Religion og intet Præstedømme forenet med den i national Henseende; den tillader kun, eller siger, den tillader Alle at dyrke Gud overeensstemmende med deres Samvittigheds Bydende; men hele Nationen bestaae af Vantroe. De have ingen Troesbekjendelse eller kirkelige Anordninger tilfælleds for hele Nationen, og heri ligger det Ufornuftige, at de blande sig i vore kirkelige Anliggender, da de i Sandhed ingen almindeligt gjeldende Kirkelove have selv, og ønske ei heller, at vi skulde have nogen.

Erkjende de, at Gud staaer dem bi i deres Foretagender, eller er der nogen anden Nation, som anerkjender Guds umiddelbare Styrelse?

Vi kunne ikke finde nogen Nation paa Jorden, som har faaet sin Magt og Myndighed til at regjere af Gud. Om der er noget andet Folk, end dette, som har denne Myndighed, kjender jeg det ikke.

Herren har sagt: „Om I give Agt paa mine Love, behøve I ikke at bryde Landets Lov.“ Vi have ikke brudt Landets Lov, og vi have heller ikke ifinde at gjøre det, endskjøndt han har aabenbaret sin Villie for os, og givet os visse Privilegier og Forrettigheder, som han aldrig har givet noget andet Folk. Men alligevel have vi ikke brudt Loven, og der findes intet andet Folk, som saa troligt overholder de Forenede Staters Love, som vi.

Der er Splid og Uroligheder daglig i de Forenede Stater, og her er den fuldkomneste Fred og den største Sædelighed, som findes i hele Verden; ja, den er tusind Gange bedre, end jeg har seet den paa alle de Steder paa Jorden, hvor jeg har været. Der er intet Sted, som kan sammenlignes med dette, og Ingen, uden Djævelen selv, kunde inspirere Menneskenes Børns Hjerter til at føre Krig imod et Folk, som dette.

Hvad ere vi i Færd med at gjøre? Vi ere i Færd med at opbygge Guds Rige, og mange af Eder ere blevne ordinerede, ifølge den Almægtiges Aabenbaringer, til at holde det hellige Præstedømmes Magt og Myndighed. Desforuden ere I blevne ordinerede til at være Konger og Dronninger, Præster og Præstinder for Herren; I have annammet Grundsætninger, hvorom alle Jordens Konger, Fyrster og Magthavere ere aldeles uvidende; de forstaae det ikke, men I have modtaget det fra Guds Haand.

Ansvarligheden af Guds Riges Opbyggelse er bleven lagt paa Præsident Youngs og dette Folks Skuldre, og af hvem? Af den Herre Gud; af ham, som regjerer over hele Universet; af ham, som skabte Alt ved sit Ords Kraft; af ham, som sagde: „Bliv Lys,“ og der blev Lys; af ham, som bød, og Verdener rullede ind i Tilværelsen. Af ham have I faaet Rettigheder, som ikke ere af denne Verden — Rettigheder, som tilhøre os fra den store Elohim.

Hvad er det vi altsaa skulle gjøre? Vi skulle grundfæste Guds Rige paa Jorden. Dette er vort Privilegium — vor Ret, om I saa ville; men jeg anseer det som et stort Privilegium — den største Naade, som kan skjænkes Dødelige paa Jorden — at være Guds Repræsentanter.

Gud har anseet det for Viisdom at oprette sit Rige paa Jorden, og her er dette Rige — den Steen, som er bleven afhuggen af Bjerget uden Hænder, og den ruller hen over Jordens Flade og vil opfylde hele Jorden.

Et stort Ansvar er paalagt os som et Folk. Det er vor Pligt at vandre mod Maalet, at modstaae Mørkets Magter og rulle Riget frem, saa at Mørkets Fyrste og hans Hærskarer maae vige tilbage.

Vi ere satte i denne Stilling, for at vi kunne vise, om vi ville lade Guds Rige blive traadt under Fødder af Menneskene eller ei. Det er en Sag af ikke liden Vigtighed; den vedkommer saavel vore Forfædre som vore Efterkommere, da de, som evige Væsener, have baade med Fortiden, Nutiden og Fremtiden at bestille. Vi lægge Grundvolden til Frelse for os selv, for vore Forfædre, for vore Børn og Efterkommere fra Slægt til Slægt, — Grundvolden til Frihed, hvorved Aaget, som har lagt paa Nationernes Skuldre, skal afkastes; thi det er fra dette Sted, Friheden skal udspringe.

Her er en Kjærne — en Flok Brødre, inspirerede fra det Høie, formedelst Guds Aabenbaringer, som de have iblandt sig — det eneste Folk, som nndervises ved Guds Aabenbaringer. Her er Stedet, hvor Banneret skal opreises for alle Nationer.

Vi talte for lidt siden om vore Rettigheder. Disse ere vore Pligter. Vi ere blevne færdige med vore Rettigheder.

Hvad er en Mands Pligt her? Det er Lydighed mod Guddommens Aabenbaringer, som vi have iblandt os; og saa længe vi holde Guds Befalinger, behøve vi ikke at frygte noget Ondt; thi Herren vil være med os i Tid og Evighed.

„Men," siger En, „jeg har en Søn, som er gaaet ud paa Sletterne, og maaskee han bliver dræbt af Soldaterne." Lader dem kun det. (Præsident Kimball: „Herren kan give ham flere Sønner.") Det samme troer jeg.

Have I nogensinde vidst, at Eders Sønner vare i Besiddelse af evigt Liv, og at dette kun er en Prøvestand eller en Deel af Evigheden? Vi vare til før i den henrundne Evighed, og vi skulle være til i den tilkommende Evighed, og Spørgsmaalet er, hvilket er bedst, enten at døe med Rustningen paa, eller at være en stakkels, elendig Kujon?

Alt, hvad jeg sagde til min Søn Joseph, efter at jeg havde velsignet ham, var: „Joseph, lad Ingen finde Dig med et Hul i Ryggen."

Jeg kan ikke lide nogen Feighed, Skjælven eller Følelser af det Slags.

Hvad! Skulle vi da døe Allesammen? Gud har besluttet og sagt, at han vil oprette sit Rige paa Jorden, og at Djævelen ikke skal regjere evindeligen, men at han, hvis Ret det er, skal komme og tage Riget, og besidde det i al Evighed.

Broder Brigham har sagt, at Alt er ret, og han er den Almægtiges Repræsentant paa Jorden, og det er vor Pligt at staae ved hans Side og lyde ham; og han siger: „Fryder Eder, og efterlever Eders Religion, saa vil Alt blive godt." Er ikke dette Guds Røst? Jo, det er. Skulle vi ikke give Agt derpaa? Jo; og vi ville haandhæve vor Ret, som Borgere af de Forenede Stater.

Zions Fjender.

(Fra „the Millennial Star.")

Propheten Esaias forudsiger, idet han taler om det Sidste-Dages Zion, at intet Vaaben, som er dannet imod det, skal lykkes, og at hver Tunge, som staaer op imod det i Dommen, skal fordømmes.

De Hellige i denne Tidsalder have med Glæde taget disse trøstende Forjættelser til dem, da de føle sig forvisede om, at de sigte til dem. Om vore Fjender have nogen Tro paa disse Prophetens Ord eller ikke, skulle vi ikke indlade os paa at undersøge. Vi formode imidlertid, de troe, at disse Skriftsteder, som henpege paa Zion, ere blevne urigtigt anvendte paa de Sidste-Dages Hellige. Hele Verden, sammenlignelsesviis, har i syv og tyve Aar — hele den Tid, det Sidste-Dages Zion har været til — opløftet sin Tunge imod det og propheteret Ondt imod det; og Menneskene have opfundet alle Slags Vaaben, som de troede kunde tilintetgjøre det. Det er sandt, Mange vidste ikke, det var Zion, de strede imod, heller ikke forstode de, hvor liden Virkning alle deres Bestræbelser vilde have, og hvor forgjæves enhver Anstrengelse vilde blive, der havde til Hensigt at standse „Mormonismens" Fremgang, at forhindre Udviklingen af det store Sidste-Dages Værk og at tilintetgjøre det aldeles.

De Hellige have paa deres Side altid bestræbt sig for at indprente i deres Fjenders Sind det Factum, at de ikke urigtigt have anvendt paa dem selv de Skriftsteder, som Bibelen er fuld af. Hvis de ikke forstode, at intet Menneske, med mindre den Hellig-Aand oplyser ham, kan fatte Herrens Veie, vilde det have forbauset dem, at Verden ikke kan see den Almægtiges Kraft og Hensigter, som saa forunderligt have viist sig i Begivenhederne i de sidste fem og tyve Aar. De have tydeligt seet af deres egen og af Verdens Erfaring, at Herren er ifærd med at udføre sin Gjerning, sin forunderlige Gjerning. De Ældste og Medlemmerne af denne Kirke have forkyndt det for Verden, men Verden vilde ikke troe dem. De have bevidnet, at de Sidste-Dages Hellige vare det Folk, som udgjorde Guds Zion, og de have uafbrudt forkyndt Zions Fjender, at intet Vaaben, som er dannet imod det, skal lykkes, og at hver Tunge, som staaer op imod det i Dommen, skal blot udtale Forbandelser, der ville falde paa deres egne Hoveder.

Historien om det Sidste-Dages Værk er fuld af Beviser paa, at intet Vaaben har lykkedes imod de Hellige, og at enhver Tunge, som er opstaaet imod dem, er bleven forbandet. Dette har været Tilfældet med Individer af alle Classer og alle Stænder, ja selv med hele Samfund. Alle, lige fra Præsidenten for den store Union til de blodtørstige Grændserøvere i det myrdelystne Missouri, have maattet indrømme Sandheden af Prophetens Ord, naar de have stridt imod Zion. Himmelen Velsignelse, samt Sjælefred, Anseelse, Indflydelse og Held har forladt dem, naar de have indladt sig paa det farlige Foretagende at stride imod Gud — naar de have gjort et Korstog imod „Mormonerne," og alle deres Planer ere aldeles slaaede feil. Dette passer paa Apostaterne, saavel som paa alle Andre. Hvor i Verden findes den Mand, der med Sandhed kan sige, at det nogensinde lykkedes for ham, naar han indlod sig paa noget Saadant, og at han ikke har fundet, at Vanskeligheder, Uro, og Tab af Charakteer og Sjælefred vare Følgerne af en saadan

Handlemaade? Om der findes nogen Saadan, vil han endnu nyde Frugterne af sine Bestræbelser i den Retning. Gjelden maa betales tidligere eller senere, og i Almindelighed gaaer Opgjøret hurtigt for sig. Paa den anden Side, hvilke Bevægelser imod Zion have bevirket Opnaaelsen af dets Fjenders Hensigter? Lad dets Fjender besvare dette. Ingen Beviisførelse eller umenneskelig Fremgangsmaade er bleven anvendt imod det Sidste-Dages Værk, uden den har bevirket dets end hurtigere Udvikling.

Aarsagen, hvorfor vi kom ind paa dette Æmne, var de sørgelige Efterretninger om Utah Expeditionen og Regjeringens Undertrykkelsesforsøg og constitutionsstridige Handlinger imod de Hellige i Løbet af de sidste tolv Maaneder. De, som have taget virksom Deel i disse ugudelige Foretagender, have havt fuldt op af Beviser for, at der gives ikke Held for dem, som stride imod Zion, eller nogen Velsignelse for dem, som opløfte deres Tunge imod Guds Folk.

Joseph Smiths Levnetsløb.

1837. (Fortsat fra Pag. 158.)

Da Brødrene havde taget Logis i Wilford Street, besøgte nogle af dem samme Aften Joseph Fieldings Broder, velærværdige Hr. James Fielding, der havde et Forsamlingslokale i samme Gade, hvorhen alle syv Brødrene gik Søndagen den 23de for at høre ham prædike, og efter at Gudstjenesten om Formiddagen var til Ende, bekjendtgjorde han for Forsamlingen, at der var nogle Missionærer tilstede fra Amerika, hvilke vilde benytte hans Talerstol om Eftermiddagen. Dette uventede Tilbud blev med Glæde modtaget; thi vi havde ikke anmodet ham derom, og om Eftermiddagen gav Præsident Kimball en kort Beretning om Kirkens Historie fra Begyndelsen af, hvorpaa Ældste Hyde opstod og bar Vidnesbyrd om det Samme. Saaledes blev Noglen dreiet om, og Døren aabnet for Englands Indvaanere. Da Forsamlingen var forbi, tilbød Hr. Fielding os at afbenytte hans Talerstol om Aftenen, og da prædikede Ældste Goodson, og Broder Fielding bar Vidnesbyrd.

Samme Dag Evangeliet første Gang blev prædiket i England, modtog jeg følgende

Aabenbaring, given i Kirtland, Ohio, den 23de Juli 1837.

Herrens Ord til Thomas B. Marsh i Kirtland, angaaende Lammets tolv Apostler.

Sandelig, saa siger Herren til Dig, min Tjener Thomas, jeg har hørt dine Bønner, og dine Almisser ere komne op som en Ihukommelse for mig, for dem af dine Brødre, der vare udvalgte til at bære Vidnesbyrd om mit Navn, og sende det ud iblandt alle Nationer, Stammer, Tungemaal og Folk, og som vare ordinerede ved mine Tjeneres Hænder.

Sandelig siger jeg Dig, der har været nogle faa Ting i dit Hjerte og hos Dig, som jeg, Herren, ikke fandt Behag i; dog

saafremt Du har fornedret Dig selv, skal Du vorde ophøiet; derfor ere alle dine Synder Dig forladne. Lad dit Hjerte være ved godt Mod for mit Aasyn, og da skal Du bære Vidnesbyrd om mit Navn, ikke alene for Hedningerne, men ogsaa for Jøderne, og Du skal udsende mit Ord til Jordens Ender.

Strid Du derfor Morgen efter Morgen, og Dag efter Dag, lad din advarende Røst udgaae, og naar Natten kommer, da lad ikke Jordens Indvaanere slumre for din Tale.

Lad din Bolig blive bekjendt i Zion, og flyt ikke, thi jeg, Herren, har en stor Gjerning for Dig at gjøre i at forkynde mit Navn for Menneskens Børn; omkind derfor dine Lænder til Arbeidet. Lad dine Fødder ogsaa være færdige, thi Du er udvalgt, og din Sti ligger imellem Bjergene og iblandt mange Folk; og ved dit Ord skulle mange Høie blive fornedrede, og mange Fornedrede blive ophøiede. Din Røst skal være en Irettesættelse for Overtræderen, og lad Bagtalerens Tunge ved din Irettesættelse ophøre med sin Forvendthed.

Vær Du ydmyg, saa skal Herren, din Gud, lede Dig ved Haanden, og besvare dine Bønner. Jeg kjender dit Hjerte og har hørt dine Bønner for dine Brødre. Vær ikke partisk i Kjærlighed til dem, fremfor mange Andre, men elsk dem som Dig selv, og lad din Kjærlighed være overflødig imod alle Mennesker, og imod Alle, som elske mit Navn. Og bed for dine Brødre af de Tolv. Forman dem skarpt for mit Navns Skyld, og lad dem være paamindede om alle deres Synder, og vær Du mit Navn tro for mig. Og see, efter deres Fristelser og mange Trængsler vil jeg, Herren, føle efter dem, og dersom de ikke forhærde deres Hjerter, og ikke ere haardnakkede for mig, skulle de blive omvendte, og jeg vil helbrede dem.

Nu siger jeg til Dig, og hvad jeg siger til Dig, det siger jeg til alle de Tolv: Staaer op, og ombinder Eders Lænder, optager Eders Kors, følger mig og føder mine Faar. Ophøier ikke Eder selv, værer ikke ulydige imod min Tjener Joseph; thi sandelig siger jeg Eder, jeg er med ham, og min Haand skal være over ham; og de Nøgler, som jeg har givet til ham og til Eders Gavn, skulle ikke tages fra ham, førend jeg kommer.

Sandelig siger jeg Dig, min Tjener Thomas, Du er den Mand, hvem jeg har valgt til at have mit Riges Nøgler (hvad de Tolv angaaer) ude iblandt alle Nationer, at Du maa være min Tjener og oplukke Rigets Dør paa alle Steder, hvor min Tjener Joseph, og min Tjener Sidney, og min Tjener Hyrum ikke kunne komme; thi paa dem har jeg lagt Byrden af alle Menighederne for en liden Tid. Gaa derfor hvorhen de sende Dig, og jeg vil være med Dig; og en kraftig Adgang skal oplades Dig, paa hvilketsomhelst Sted Du forkynder mit Navn, at de kunne annamme mit Ord. Den, der annammer mit Ord, annammer mig, og den, der annammer mig, annammer dem, (det første Præsidentskab) som jeg har sendt, hvem jeg har gjort til Eders Raadgiver for mit Navns Skyld.

Og atter siger jeg Dig, at hvo, Du sender i mit Navn, ved dine Brødres, de Tolvs, Votum, tilbørligt anbefalet og bemyndiget af Eder, skal faae Magt til at aabne mit Riges Dør for hver Nation, hvorhen Du vil sende dem, saafremt de ydmyge dem for mig, og blive i mit Ord, og høre min Aands Røst.

Sandelig, sandelig, siger jeg Eder, Mørket skjuler Jorden, og Dumhed Folkets Sind, og alt Kjød er bleven fordærvet for mit Aasyn. See, Hevnen kommer hastelig over Jordens Indvaanere, en Dag til Vrede, en Dag til Opbrændelse,

en Dag til Ødelæggelse, en Dag til Graad, Sorg og Klage, og som en Hvirvelvind skal den komme over Jorden, siger Herren.

Og det skal begynde med mit Huus, og fra mit Huus skal det udgaae, siger Herren. Først iblandt dem af Eder, siger Herren, som have udgivet sig for at kjende mit Navn og have ikke kjendt mig, og have bespottet mig midt i mit Huus, siger Herren.

Seer derfor til, at I ikke bekymre Eder om min Kirkes Anliggender paa dette Sted, siger Herren; men renser Eders Hjerter for mig, og gaaer da ud i al Verden, og prædiker mit Evangelium for hver Skabning, som ikke har annammet det, og den, som troer og bliver døbt, skal blive salig, og den, som ikke troer og ikke bliver døbt, skal fordømmes.

Thi Eder (de Tolv), og de, (det første Præsidentskab), som ere bestikkede med Eder, til at være Eders Raadgivere og Eders Ledere, er dette Præstedømmes Magt given for de sidste Dage, og for sidste Gang, hvilket er Tidernes Fyldes Huusholdning, hvilken Magt I have i Forbindelse med alle dem, som til nogen Tid, fra Skabningens Begyndelse, have annammet nogen Huusholdning; thi sandelig siger jeg Eder, Huusholdningens Nogler, hvilke I have annammet, ere blevne overdragne fra Fædrene, og tilsidst sendte ned fra Himmelen til Eder.

(Fortsættes.)

Indbetalte Bogpenge.

	Rd.	Mk.	Sk.
N. Damm, Skaane	112	"	"
N. Andersen, Fyen	15	"	"
A. P. Trane, Kjøbenhavn	41	"	"
N. Jacobsen, Skive	31	5	7
P. Nielsen, Fredericia	10	"	"
Summa	209	5	7

Indhold.

	Side.
Lydighed	161.
Om de Helliges Pligter (fortsat) . .	164.
Redaktionens Bemærkninger	168.
Mormonismens Rettigheder (fortsat)	169.
Zions Fjender	173.
Joseph Smiths Levnetslob (fortsat) .	174.

„Skandinaviens Stjerne" udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned og faaes paa Contoiret i Lorentzensgade Nr. 504 D. 5, Stuen tilvenstre og paa alle kongelige Postcontoirer.

Udgivet og forlagt af C. Widerborg.

Trykt hos F. E. Bording.

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

7. Aarg. Nr. 12. *Den 15. Marts 1858.* Priis: 6 Sk. pr. Expl.

Zion i de sidste Dage.

(Fra „the Millennial Star.")

„De Folk og Riger, som ikke ville tjene Dig, skulle fordærves, og Folkene skulle visseligen ødelægges." Esaias.

„Og det skal skee iblandt de Ugudelige, at hver den, som ikke vil drage Sværd imod sin Næste, maa søge Tilflugt i Zion." Joseph Smith.

Det Sidste-Dages Zion blev betragtet med den største Opmærksomhed af alle Oldtidens Propheter, og blev af dem hoiligen beundret. Det var den herligste Gjenstand i ders Syner, og de lovede og og prisede det i deres inspirerede Sange. Enochs Zion og Staden Zion, hvor David boede, tabte næsten deres Værd for dem ved Siden af det Sidste-Dages Zion, eller som det i Skriften kaldes „Guds Stad." Vi ere blevne underrettede om, at den rette Betydning af Zion er „de Rene af Hjertet;" men Propheterne have ved Betragtningen af Zions Opbyggelse og de Udvalgtes Indsamling altid havt de Omstændigheder og Begivenheder for Die, som nødvendigviis maae forbindes med den Tanke, at det skulde blive „al Jordens Fryd." Dette har tillige bragt dem til, med særdeles Opmærksomhed at dvæle ved Zions Stad og Zions Land, eller den Stad og det Land, hvor „de Rene af Hjertet skulde boe."

Heraf forstaae vi, at de Rene af Hjertet skulle have en Stad og et Land, og Propheterne have i deres Beskrivelser altid fremstillet denne Stad og dette Land som langt herligere end alle andre, ja selv i den Grad, at Propheten Esaias siger, at Hedningerne skulle vandre ved det Lys, og Kongerne ved det Skin, som er opgangen over dem; thi Herrens Herlighed er over dem. Om Staden siges der, at „dens Porte skulde altid holdes aabne Dag og Nat, for at lade Hedningernes Magt komme til den, og deres Konger skulle føres dertil; og der skal tillige siges: „Herren boer i Zion, Gud boer midt udi Dig," og dette er visseligen en god Grund, hvorfor „Loven skal udgaae fra Zion," — Lovgiveren selv boer der.

Det er ikke vor Hensigt at udbrede os vidtløftigt over alle de forskjellige og interessante Beskrivelser over denne Gjenstand, men kun at henlede Opmærksomheden paa eet eller to vigtige Punkter i de

Citater, hvormed denne Artikel begynder. Dog ville vi først bemærke, at vi, naar vi tale om Zion, ikke alene mene Guds Folk, men ogsaa det Land og det Sted, hvor dette Folk boer — et Sted, hvortil selv de Ugudelige skulle flye hen, for at søge Tilflugt, det eneste Sted, hvor Sikkerhed kan erholdes. De Sidste-Dages Hellige ere det Folk, som skal opbygge dette Sidste-Dages Zion. Dette er fuldkommen overeensstemmende med Fornuften, af den Kjendsgjerning, at Guds Hellige eller Herrens Forløste skulle beboe det. Det er ogsaa fornuftigt af den Kjendsgjerning, at Alle, som annamme Evangeliet, annamme Zions Aanden, og de anse det Sted, som deres fremtidige Hjem, deres Hvilested — Gjenstanden for deres lyseste Forhaabninger og gladeste Forventninger — det eneste Sted, hvor de kunne erholde de Ordinancer, Regler og Krafter, som skulle gjøre dem til Frelsere paa Zions Bjerg — det eneste Sted, hvor de retteligen kunne fatte Vigtigheden og Gavnet af de Institutioner, Grundsætninger og Pagter, som skulle gjøre dem til Herrens Salvede og Forløste, og lede dem til Ophøielse — til Livenes Fortsættelse. Intet Under, at en saadan Tro og et saadant Haab inspirerer de Hellige i disse Dage, ligesom de Hellige og Propheterne fordum, til at gjøre Zion til Gjenstanden for deres Lov- og Frydesange og varige Glæde. Men hvem veed, siger En, om dette Zion, dette Samlingssted for de Hellige, for de Rene af Hjertet, er noget „Tilflugtssted," noget Sted, hvor de kunne blive bevarede for de Ugudelige og de Straffedomme, som skulle komme over disse? Der gives maaskee ogsaa dem iblandt de Hellige, som vilde være tvivlraadige, hvad de skulde svare paa dette Spørgsmaal, og om saa er, hvor meget mere de Ugudelige, som ikke have nogen Forhaabning om Zion? Om dette imidlertid er Tilfælde, beviser det kun, at Zion endnu ikke er bleven, hvad det skal blive, at det endnu ikke er bleven bekjendt for at være noget Tilflugtssted; men der kan ikke være nogen Tvivl om, at det vil blive Alt, hvad Propheterne have forudsagt, med mindre man betvivler disse Propheters Inspiration. De Hellige kunne ikke drage det i Tvivl, uden tillige at nære Mistillid til den Aand, de ere i Besiddelse af, og ethvert Haab, de have, hvilket vil, om de engang ere slagne med Tvivl eller Vantro, gjøre dem til de elendigste af alle Mennesker.

Da disse Forhaabninger og denne Tro ikke kunne tilintetgjøres, maae de, som have dem, kun oppebie de Begivenheder, der skulle prøve og luttre Guds Zion og bevise, at det er Alt, hvad Propheterne have sagt, det skulde være. Denne Luttring maa finde Sted; denne Prøve maa det gjennemgaae. Det er een, som Herren har bestemt, og han fordrer, at Zion skal udholde den. Det er hverken mere eller mindre, end at Nationerne skulle samle sig imod det til Strid; og derved vil det stilles fra Verden og indtage en Stilling, som hele Jorden vil blive bekjendt med. Denne store Kamp mod Jordens Magter om Overherredømmet over denne Klode vil være Herrens Hevnsdag, og Zion vil blive forløst ved Dom. Tilkjendegivelserne af Guds Kraft vil i denne paa Begivenheder saa rige Krisis være saa store og vidunderlige, og Zions Indbyggeres Seier saa fuldstændig, at de ugudelige Nationer skulle sige: „Lader os ikke drage op til Zion til Slag, thi Zions Indbyggere ere frygtelige." Denne Aand besjæler ikke dem, som nu drage op imod Zion; der vil finde en Forandring Sted — en Forandring, som ene og alene Erfaring vil være istand til at tilveiebringe — den sørgeligste og frygteligste Erfaring for dem, der skulle føle Guds og hans Folks Vrede. Disse Begivenheder maae nødvendigviis

komme, for fuldkommen at prøve Guds Folk og for at vise Verden, at det er uovervindeligt, at dets Fjender ingen Magt have over det. Saadan vil Zions endelige Skjebne vorde. Da først, og ikke før, ville Nationerne vide, at Sikkerhed findes i Zion, og da vil den Tid komme, at de, der ikke ere blevne saa forhærdede i Synd, at de drage Sværd mod deres Næste, ene og alene kunne blive frelste ved at flye til dette de sidste Dages Tilflugtssted, og underkaste sig dets Love. Da ville Esaiæ Ord, som vi have anført, bogstaveligt blive opfyldte: „De Folk og de Riger, som ikke ville tjene Dig, skulle fordærves, og visseligen ødelægges."

Baade Hellige og ikke Hellige burde længes meget, skulde man synes, efter at vide, naar disse Ting skulle skee; og om de vilde betragte Verdensbegivenhedernes Gang, vilde de see dem blive opfyldte ligefor deres Øine, og komme i Tanker om, at de leve i Verdens vigtigste og begivenhedsrigeste Tidsalder. Da vilde de see, at en mægtig Nation samler sine Armeer til Kamp imod det foragtede og forfulgte Guds Folk, et Folk, som i enhver Henseende passer til Propheternes Beskrivelse, et Folk, som er bleven drevet som Fanger frem og tilbage, som er gaaet op i et høit Bjerg, for at Herrens Huses Bjerg skulde blive grundfæstet paa Bjergenes Toppe, og derved opfylde Strifterne.

Uagtet alle Ting saa langt stemme overeens med de guddommelige Forudsigelser, vil dog Vantro imodstaae Sandheden, naar man betragter det, som skal skee, og sige: „Umuligt! Det kan ikke være muligt, at den stærke og mægtige Nation, som gaaer op imod de Hellige, skal omkomme, at den skal aldeles ødelægges, at Gud vil stride imod Zions Fjender, at han vil føde dem med deres eget Kjød, og gjøre dem drukne af deres eget Blod, at de skulle tilintetgjøres, som de havde tænkt at tilintetgjøre Andre, at de skulle blive nedtraadte som Snavset paa Gaderne, og at hans Vrede og Fortørnelse først vil formildes ved deres Udryddelse." Der findes endog dem iblandt de Hellige, som neppe kunne troe, at den Tid er nær, da alt dette skal skee; men det er altsammen forudsagt, og det maa opfyldes; end ikke eet Ord skal slaae feil. Om vi ikke see, det skeer idag, kunne vi med Sikkerhed vente det imorgen.

Indtil denne Dag har Zions Folk været lig en jaget Hind paa Bjergene. De have ikke, som Misdæderen, flygtet, naar Ingen forfulgte dem; men de ere blevne jagede fra Morgen til Aften, og drevne af Forfølgelsens Blodhunde, som med Raseri tørste efter deres Blod. Intet Sted har tilbudt dem Sikkerhed, ingen hjælpsom Arm Beskyttelse; men deres Sorg skal snart blive forvandlet til Glæde. Zion skal blive grundfæstet for aldrig mere at blive drevet ud af sit Sted. Det vil blive et Tilflugtssted for Verden, ligesom Tilflugtsstederne for Israel fordum, dog langt herligere, og den Haand, som nu trænger det, skal ikke være mere. Herren vil boe midt udi det; han vil trøste det, og det skal triumphere over alle sine Fjender; det skal ikke mere fordrives og forfølges; thi en B e f r i e r skal opstaae i Zion, og det skal sønderknuse alle sine Fjender. Gud skal glæde sig i det, og de, som boe der, skulle kaldes „Herrens Forløste." Saadan vil sienfynlig Zions Skjebne vorde, som forudsagt baade af Oldtidens og Nutidens Propheter, samt af Gud selv, der vil tage det under sin særdeles Varetægt, som et yndet Barn, og tilbyde det sin almægtige Arm til Beskyttelse.

Amerika er Zions Land, og hvorsomhelst Guds Hellige forsamles paa det Land, der vil netop Stedet være, hvor disse Scener skulle foregaae, hvilke ville, for at udfolde Guds vidunderlige Kraft, overgaae

Alt, hvad Verden nogensinde har været Vidne til. Det Sted i Bjergene, som de Hellige nu beboe, er fremfor alle andre bedst skikket for denne store Begivenhed. Bjergene ville yde dem Hjælp i Forsvaret mod dem, der søge at ødelægge dem, og Jorden kan ikke tilbyde dem noget sikkrere Opholdssted end det, de nu have i „Bjergenes Befæstning." Men fraseet dette, er Guds Kraft altid tilstrækkelig for hans Folk. Paa ham stole Zions Indbyggere, da de vide, at deres Sag er Sandhedens, Retfærdighedens, de Undertryktes, Engles, Jesu Christi og hans Kirkes Sag, og endelig Guds Sag. Det, som der tildrager sig, er kun Opfyldelsen af de gamle Prophetier; og Propheter styre Værket med alle disse Ting for Øie. De forvente med Glæde, i Forening med os, den forestaaende Krisis, og fryde sig allerede forud over det herlige Resultat, som de med Sikkerhed vide skal følge, — et Resultat, som vil gjøre Zion fri og uafhængig af alle Magter og Herredømmer, undtagen Guds og Himmelens. I den haarde Kamp, som ei kan undgaaes, gjør det ikke Fordring paa dets Fjenders Medynk. Det vilde foragte Fjendens værdiløse Tilbud, men det gjør Fordring paa de Helliges Omhu og anraaber om Himmelens Bistand, medens det med Retfærdighedens upartiske Haand uddeler den fortjente Løn til alle sine Fjender. Da skulle Guds Propheter regjere over Jordens Konger, thi de skulle tjene Zion, og Jordens Nationer skulle flye hidhen for at finde Sikkerhed, og der skal deres Befrielsessted være; thi Herren har talet det, og han vil hasteligen udføre det i sin Tid.

Om de Helliges Pligter

af

Joseph W. Young, een af de Halvfjerdsindstyve.

(Fortsat fra Pag. 167.)

Tredie Capitel.

Hustruers Pligter mod deres Mænd.

„I Qvinder! være Eders egne Mænd underdanige, som Herren; thi Manden er Qvindens Hoved, ligesom Christus er Menighedens Hoved." Eph. 5, 22. 23.

Jeg forstaaer, at Hustruers Pligter mod deres Mænd, og Mændenes mod Hustruerne, er et vanskeligt Æmne at behandle; men desuagtet vil jeg bestræbe mig for at tale ligefrem derom, og give saadanne Raad og Formaninger, som jeg anser ville være til de Helliges Gavn.

Det er ikke min Hensigt at begynde en Undersøgelse i denne Sag, hvorfor en Hustru skal være sin Mand underdanig, men vil kun bringe i Erindring, at da Qvinden lod sig i Edens Have overtale til at nyde af den forbudne Frugt, og derved tvang Manden til enten at nyde af Frugten tilligemed hende, eller til evigt at stilles fra hende, gav Gud den Forordning, som i al Evighed vil staae i Kraft, at Qvindens Attraa skulde være

til hendes Mand, men han, han skulde herske over hende.

Ved Siden af dette evige Lovbud, beviser Naturen i enhver Henseende, at dette er Tilfælde. Manden har et kraftigt og stærkbygget Legeme, hans Charakteer er alvorlig, bestemt og ubøielig, og han er udseet til at kjæmpe imod en haardhjertet, ufølsom Verdens Undertrykkelse og Elendighed, medens Qvinden har et svagere Legeme, en mere eftergiven og bøielig Charakteer, er mere mild og omfølende og er udseet til at trøste og velsigne Menneslægten ved sin Kjærlighed — i hendes sande Stilling — som Hustru og Moder.

Hustruens Pligt er altsaa at være sin Mand lydig i alle Ting, undtagen han skulde byde hende at synde imod Gud.

Nu, mine kjære Søstre i Herren, jeg ønsker, I skulle forstaae, at det er Eders Pligt at søge paa enhver mulig Maade at gjøre Eders Mænd lykkelige. Kom ikke i den Vane at modsige Eders Mænd, naar de sige Noget, som ikke ganske stemmer overeens med Eders Begreber.

Prøv aldrig paa at foreskrive din Mand Noget i hans Affærer; det er hans Pligt at byde, din Pligt at adlyde. En god Mand vil gjøre sin Hustru til sin Fortrolige, og vil raadføre sig med hende om Livets forskjellige Anliggender; hun burde derfor ikke benytte sig af hans Tillid, men naar hun havde udtalt sin Mening om en Sag, burde hun aldeles overlade Resten til ham, og hun skulde være tilfreds med, hvad han videre foretager sig.

En Qvindes Rige er i hendes eget Hus, og hendes Undersaatter ere hendes Børn, og om hun der præsiderer med Værdighed, er hun ligesaa agtværdig, som om hun bar den mægtigste Fyrstindes Krone i Verden.

Sørg at gjøre dit Hus til en lille Himmel, hvor din Mand efter Dagens Byrde og Anstrengelse kan finde Fred og Hvile. Det er din Pligt at opmuntre og vederqvæge hans trætte Aand, naar Livets Prøver nedtrykke ham. Det er din Pligt at have hans Mad ordentligt lavet og færdig til rette Tid, saa at han kan nyde Opfriskelse efter Dagens mange Gange haarde Arbeide. Det er din Pligt at have hans Klæder og Alt i en saadan Orden, at han kan finde Behag deri og glæde sig derved, ja Du burde være for ham som en tjenende Engel.

Der er en anden meget vigtig Pligt, som paahviler Hustruer, nemlig Omsorgen for deres Børn. I vide, at andre Pligter hindre Eders Mænd fra at have deres Opmærksomhed meget fæstet paa Børnene; derfor hviler det største Ansvar paa Eder. Moderen er af Naturen sat til at være deres Beskytter og Veileder, og om de ikke blive førte ind paa den rette Vei, kan Du med Sikkerhed vente at bære Følgerne deraf. Indseer Du ikke, at dersom Du er venlig og lydig mod din Mand, og søger at lære hans Villie at kjende, og gjør den, vil det have en stor Indflydelse paa Børnene til at være ligedan mod Dig.

Lær dine Børn at agte og elske deres Fader og at adlyde ham, og fremfor Alt tillad Dig aldrig at omtale din Mands Feil i dine Børns Nærværelse. Om din Mand har Feil, saa prøv paa at indhylle dem i Kjærligheds Kaabe, saa de see saa lidt som muligt dertil. Naarsomhelst en Moder begynder at fortælle sine Børn om Faderens Feil, blotter hun sin egen Svaghed for deres Øine. Mødre burde tænke herpaa mere end de gjøre.

Der gives mange Timer i en Moders Liv, i hvilke, dersom hun vilde benytte dem, hun kunde sætte sig hos sine Børn og lære dem mange gode Ting. Fortæl dem om Guds Lov, om Himmelen, om Engle og de Hellige fordum, som førte et exemplarisk og helligt Levnet, og at de nu boe i de Herliggjortes Boliger.

Mangen en stor Mand har tilskrevet en Moders Indflydelse sit Held i Livet. Der er endnu en Ting, som Qvinder skylde deres Mænd, og som jeg ønsker Søstrene vilde læse med Opmærksomhed, og det er: Opretholdt Eders Mænds Charakteer baade ude og hjemme. Lad der aldrig siges om Dig, at Du gaaer omkring iblandt dine Bekjendte og blotter din Mands Feil. Det er din Pligt at tale om hans Dyder, at fremsætte hans gode Egenskaber, men at skjule hans svage Sider.

Om jeg troede, at min Hustru var skyldig i den Synd at blotte alle mine Skrøbeligheder for vore Naboer og Bekjendte, vilde min Tillid til hende i Sandhed svækkes meget. Men dersom en Kone vil holde sit Huus i god Orden, og iagttage de Pligter, som paahvile hende, vil hun ikke have megen Tid til at tale ondt om Nogen.

Det er Hustruers Pligt at see paa deres Mænds Fordeel, at lægge Vind paa at anvende alle de Smaating, som de forskaffe til Familiens Ophold, saaledes, at Fortjenesten kan række saa langt som muligt, og at gjøre saa meet Godt dermed, som de kunne. Manden er Leverandøren og Hustruen er Uddeleren, og Familiens Hygge afhænger meget af hendes Forvaltning.

„Manden er Qvindens Hoved;" derfor er det hans Pligt at tage Bestyrelsen af Huusandagten, og det er Hustruens Pligt at vise ham tilbørlig Agtelse i dette saavelsom i alt Andet; men i hans Fraværelse er Hustruen Familiens Hoved, og hun skulde da være vaagtig i Bønnen for sine Børn. Det er tillige Hustruens Pligt at lære sine Børn at bede, saasnart som de kunne forstaae Bønnens Natur og Gavn.

Disse Regler ere simple, men Efterlevelsen af dem udgjør en Helligs Levnet, og ved at iagttage alle de Lærdomme, som gives de Hellige Tid efter anden, ville de overvinde Mørkets Bestræbelser, og ville sikkre dem en Bolig i Guds Paradiis med Herlighedens, Ophøielsens og Livsens Krone paa deres Hoveder.

Fjerde Capitel.

Mænds Pligter imod deres Hustruer.

„I Mænd, elsker Eders Hustruer, ligesom og Christus elskede Menigheden, og hengav sig selv for den." Eph. 5, 25.

Manden har mange vigtige Pligter at udføre, ikke alene imod sin Hustru, men ogsaa imod sine Børn, imod Gud og sine Medmennesker. Den Almægtige gav Qvinden til Manden, ikke som en Slave, men som en Ledsagerinde, for at „de to skulle blive eet Kjød," for at de kunne formere sig og opfylde Jorden, og glæde sig med hinanden. Heraf seer man tydeligt, at Manden skal elske og beskytte sin Hustru. Ingen fornuftig Mand vil fornærme eller mishandle sit eget Kjød; thi — om Manden kan forstaae det — hans Hustru er at betragte som hans eget Legeme.

Gud har sat Manden til at være Hovedet, og har givet ham Myndighed til at herske. Han har gjort Manden stærk og modig, saa at han kan kjæmpe i Striden, forrette haardt Arbeide, stride imod Synd og Mørkets Magter og gaae foran paa Veien, der fører tilbage til hans Skabers Nærværelse; medens Qvindens Bestilling er at være hans Ledsagerinde, at opmuntre ham, hjælpe ham og træde i hans Fodspor, indtil de komme tilbage til det Paradiis, hvorfra de udgik. Men Manden kan ikke mere undvære Hustruen,

end hun kan undvære ham. De ere uadskillelige; deres Oprindelse er eens; deres Interesser ere eens og deres Skjebne er eens. Den Ene er ikke uden den Anden i Herren; og ligesaa frit, som jeg talte til Hustruen i foregaaende Capitel, vil jeg tale til Manden i dette. Dersom Manden venter at blive agtet og adlydt af sin Kone, maa han ogsaa agte og ære hende.

En Qvindes Rettigheder ere ligesaa hellige som Mandens, og for at leve i Kjærlighed og Fred med hinanden skulde de begge vogte sig for at krænke dem. Manden skulde være god og kjærlig mod sin Kone, han skulde styre hende med det Gode, ikke med Tvang, og burde altid tale venligt til hende, saa hun kunde forstaae, at hun er elsket af ham. Viis din Kone Tillid, saa vil hun have Tillid til Dig. Den Idee, som nogle Mænd have, at en Kone ikke skal tænke paa Andet end at feie Huset, lave Maden og pleie Barnet, er aldeles urigtig; thi en Kone skulde være sin Mands Støtte. Det er hans Pligt at være omgjængelig mod hende og om der er Noget, henhørende til deres fælleds Bedste, som hun ikke forstaaer, er det hans Pligt at undervise hende. Det er Mændenes Pligt at lære sin Hustru Evangeliets Grundsætninger, og at vise hende og Børnene et godt Exempel i Gudsfrygtighed, saa at de derved kunne opmuntres til at gjøre det Gode. Det er Eders Pligt, I Mænd, som have paataget Eder Christi Navn, at bede med Eders Familier, at helligholde Hviledagen, at besøge de Forsamlinger, som ere bestemte for Gudsdyrkelse, og at gjøre Alt, hvad der er nødvendigt for Saliggjørelse. Det er Eders Pligt at føre et saadant Liv, at I kunne fylde Eders Hustruers Hjerter med Tillid til Eder, saa de kunne føle, at de i Eder have en Leder og et Hoved, samt at I ere værdige til at føre dem ind i det celestiale Rige. Jeg vil ikke sige Noget om, at I skulle føre et dydigt Liv, og holde Eder fra alle andre Qvinder, thi I vide meget godt, at om I bedrive Hoer, ville Eders Navne vorde udslettede, og I ville ikke blive talte iblandt Guds Hellige.

Jeg vil give Manden det samme Raad, som jeg gav Hustruen, med Hensyn til sin Ægtefælles Charakteer. Tal ikke til Andre om din Kones Feil, men tal om hendes Dyder, og om hun har Feil, saa skjul dem for Verdens Øine, og hjælp hende, om muligt, at overvinde dem. Mændene ere ikke tilbøielige til at tale om sine egne Feil, hvorfor skulde de da tale om de Feil, deres Hustruer have, hvilke ere en Deel af dem selv? Der er Bagtalelse nok i Verden, om ikke Mænd og Hustruer bagtale hverandre.

Om Du ønsker at regjere din Hustru, regjer Dig selv først. Du kan ikke styre din Hustru, naar Du er vred; men naar Du har fuldkommen Herredømme over dine egne Lidenskaber, vil din Kone med Fornøielse adlyde dine Ønsker. Viis Dig som en Guds Mand; styr dit Huus med Retfærdighed; thi al Regjering, som ikke er grundet paa Retfærdighed, kommer fra det Onde og er undertrykkende. Det er din Pligt at beskytte og forsvare din Kone, at trøste hende i Modgangens Timer, og at gjøre Alt, hvad Du formaaer, for at lette hendes Byrder. Det er Mandens Pligt at være flittig og at stræbe af alle Kræfter for at faae et hyggeligt Hjem og tilstrækkeligt af Mad og Klæder for sin Kone og sine Børn.

Apostelen sagde, at „den, som ikke har Omsorg for sine Egne, og meest for sine Husfolk, den har negtet Troen og er værre end en Vantro." Jeg har bragt i Erfaring, at i disse europæiske Lande ere mange af de Hellige fattige og Mændene kunne ikke tilveiebringe saameget, som de ønske; men de kunne gjøre det Bedste, de formaae, og det er Alt, hvad der fordres

af dem. En Mand har ingen Ret til at forøde Noget af sin knappe Fortjeneste til sin Fornøielse, naar hans Kone og hans Børn mangle Føde og Klæder.

Den første Pligt, der paahviler enhver Mand i Guds Rige, er at adlyde de Befalinger, som Herren har givet, og vil give til de Hellige; og den næste er at elske sin Hustru og sine Børn og at gjøre Alt, hvad der staaer i hans Magt, for at gjøre dem lykkelige.

Og nu, I Mænd, dersom I ville være ydmyge for Herren, vil han give Eder Viisdom til at styre Eders Familier i Retfærdighed. Lytter til Guds Tjeneres Raad, saa ville Eders Hustruer sandsynligviis ogsaa lytte til Eders Raad.

Hvis I iagttage disse Formaninger og efterleve dem, ville I grundfæste og opbygge Himmeriges Rige i Eders egne Hjerter, og Eders Fred vil være fuldkommen.

(Fortsættes.)

Skandinaviens Stjerne.

Den 15de Marts.

Vor Emigration, omtrent 70 Sjæle, samledes den 20de f. M. i Korsoer for derfra at afgaae til England over Kiel og Hamborg; men da Isen forhindrede Passagen til Kiel, maatte Veien tages over Store-Belt, og med Postbefordring gjennem Nyborg, Odense, Aasens, over Lille-Belt, og videre gjennem Hadersleb, Apenrade og Flensborg, derfra med Jernbanen til Hamborg. Da vi ankom der, var Elben tilfrossen, og ingen Udsigt at komme afsted for det Første. Vi maatte altsaa slaae os tiltaals der nogle Dage, men vor meget expedite Agent, der mødte os i Flensborg og siden arrangerede for os, gjorde sig al mulig Umage for om muligt at faae os udskibede fra en anden Havn. Det lykkedes ham ogsaa at faae Leilighed fra Bremerhafen, hvorfra vore Emigranter afgik den 4de dennes og vare i Hull den 6te og i Liverpool den 7de, hvorfra de skulde afgaae den 9de til Amerika. Vi ledsagede dem til Hamborg, og gjorde de fornødne Foranstaltninger underveis til deres Bequemmelighed og Befordring, og Herren velsignede vore Bestræbelser, saa at Alt gik godt og med udmærket Orden; og vi ere i Sandhed saare taknemmelige til de Embedsmænd, som har med Befordringsvæsenet at gjøre, og som vi kom i Berørelse med, for deres Humanitet, Venlighed og Tjenstagtighed imod os. Efter at vi havde udført vore Forretninger i Hamborg, begave vi os paa Hjemveien den 27de f. M., men naaede ikke Kjøbenhavn for den 4de dennes; idet vi bleve opholdte i Nyborg fra den 28de f. M. til den 3die dennes om Morgenen, da Overfarten over Store-Belt foretoges med 11 Isbaade (førende Posterne og 44 Reisende), og vi kom til Sprogø om Aftenen. Den paafølgende Dags Formiddag landede vi i Korsoer, og et Extratog med Jernbanen bragte os ind til Kjøbenhavn Kl. 1½ om Eftermiddagen. Vi føle os taknemmelige til vor himmelske Fader, som, uanseet den ugunstige Aarstid for Reiser, førte os lykkelig og vel frem og tilbage, saa at vi føle os forfriskede paa Aand og Legeme, og med Glæde kunne fortsætte vort Arbeide. Vore bortdragende Brødre og Søstre følte sig glade, lykkelige og tilfredse, og sende ved os deres hjertelige Hilsen til Alle; den bedste

Aand herskede imellem dem, og det var med rort Hjerte, vi forlod dem; men Tanken om, at de vare i Herrens Haand, og at han fremdeles vilde beskytte dem paa deres Vei til Zion, formildede Afskedens Bitterhed. Ældste Iver N. Iversen er deres Capitain og Fører, og Ældsterne C. A. Madsen og C. O. Folkmann hans Medhjælpere og Raadgivere, og Ældste C. D. Fjeldsted er Selskabets Journalist og Skriver. Maa Herren velsigne dem og skjenke dem en lykkelig Reise, er vor Bon i Jesu Navn!

De Ældste, som denne Gang bleve afløste med Tilladelse at drage hjem, vare:

C. A. Madsen, der har fungeret som Præsident i Stockholms Conference, og seneſt som Pastor over Jylland siden September 1856.

C. D. Fjeldsted, som har arbeidet som omreisende Ældste paa Sjælland i 2 Aar, og i de sidste 2 Aar som Præsident over Aalborg Conference.

C. O. Folkmann har arbeidet som Missionær paa Bornholm i 4 Aar, paa Lolland ½ Aar, og 1 Aar som Præsident over Fredericia Conference.

H. P. Lund har arbeidet som omreisende Ældste paa Sjælland siden April 1854, og siden December 1856 som Præsident over den norske Mission.

N. C. Poulsen har arbeidet som Missionær i Danmark fra December 1852 til September 1855, og siden i Norge.

N. Ebler har arbeidet som Ældste i Skaanes Conference siden Marts 1854, og som Præsident over samme Conference siden September 1856.

L. Goranson har arbeidet i Skaanes Conference siden August 1854.

A. P. Oman har arbeidet siden October 1853 i Skaane.

A. Andersen har arbeidet paa Sjælland siden Marts 1855.

H. P. Olsen har arbeidet i Jylland siden November 1854.

P. P. Meilhede har arbeidet siden Juli 1855.

A. Nielsen har arbeidet siden Septbr. 1857.

O. C. Sonne har arbeidet siden December 1856.

M. C. Gregersen har arbeidet siden Marts 1857.

K. S. Weibye har arbeidet siden December 1856.

R. Olsen har arbeidet ½ Aar som Missionær.

Niels Petersen har arbeidet ¾ Aar.

L. Svendsen har arbeidet i Aarhuus Conference.

Ovennævnte Brødre have arbeidet trofast, hver i deres respective Stillinger, og gaae hjem med deres Foresattes Tilfredshed og de Helliges Velsignelser.

Ældste Iver N. Iversen, der blev udsendt fra Zion samtidigt med Ældsterne Joseph W. Young og Green, ankom hid tilligemed dem i August f. A., og har siden den Tid arbeidet i denne Mission som omreisende Ældster, og baaret et trofast Vidnesbyrd om Evangeliets Sandhed, og glædet Mange derved. Under sit Besøg hos sine Beslægtede og Venner paa Øen Als, gjorde han dem bekjendt med sin Mission, og udspredte nogle af vore Skrifter. Mange lyttede til og bifaldt Sandheden af Evangeliet, men paa Grund af den Ufrihed, som finder Sted i Hertugdømmerne, hvor Dissentere fra Statskirken ikke have Bekjendelsesfrihed, eller Ret til at samle sig til Gudsdyrkelse, vovede Ingen aabent at slutte sig til vor Kirke, med Undtagelse af een Familie, som nu er paa Veien til Zion, eftersom det ikke forundtes den af illiberale

Loves inhumane Udøvere at blive i sit Fødeland. Vidnesbyrdet om Rigets Evangelium er altsaa aflagt paa Den Alt, og vi haabe, at den Tid maa komme, da alle Indvaanere under den danske Krone kunne nyde lige Rettigheder, og nyde godt af den liberale Grundlov.

Det gjorde Broder Iversen ondt, at han ikke kunde virke mere for Evangeliets Udbredelse i sin Føde-Egn; men han gjorde, hvad han kunde, og er derfor sagesløs; og Ansvaret for Forkastelsen af Evangeliet vil hvile paa dem, som for Nærværende have Magten ihænde, og som trælbinde Menneskenes Samvittighed.

Ældste Iversen sender ved os et kjærligt Farvel til de Hellige i denne Mission; han takker Alle for den Kjærlighed og det Gode, som er ham beviist; og hans Formaning til Alle er at være trofaste i Sandhedens Sag, som vil seire, og frigjøre alle oprigtige Sjæle, som sukke under Tvangsaaget, og som ikke have Ret til at dyrke Gud efter deres Overbeviisning.

Vore bedste Ønsker ledsage denne vor Broder, der nu som Anfører ledsager den lille Flok hjem til Zion; maa Herren velsigne ham og den.

Ældste H. C. Haight har tilskrevet os fra Liverpool, at han skulde afgaae derfra den 20de f. M., og Broder Joseph W. Young afgik allerede den 10de s. M. Hjertelige Hilsener fra dem begge.

Ældste John Y. Green ankom til New York den 19de Januar sidstleden.

Ældste S. W. Richards Efterfølger som Præsident over den Europæiske Mission er Ældste Asa Calkin, og hans Raadgivere ere Ældsterne Ross og Budge.

Ifølge seneste Efterretninger fra de Forenede Stater synes Congressen i Washington at være noget mere fredeligt stemt imod Utah. Vor Repræsentant ved Congressen, Doctor Bernhisel, har beholdt sit Sæde, og der ymtes om, at man vil udsende en Undersøgelses-Commission til Utah og tilbagekalde Tropperne.

Ved Brev, dateret Saltsøstaden den 4de November 1857, fra Ældste O. C. Olsen, som var Forstander for Kjøbenhavns Menighed, erfare vi, at vor Emigration ifjor kom ind i Dalen i god Behold den 13de September. Broder Olsen udtrykker sin Glæde og Tilfredshed over deres lykkelige Reise, og over, at de have naaet Guds Børns Indsamlingssted, at de kunne deeltage i Forsamlingerne i Tabernaklet og høre Guds Tjeneres Røst. Alle derhjemme vare glade og ved uforfærdet Mod, aldeles ikke frygtende Fjenderne, der laae udenfor i Bjergene, færdige til at fryse ihjel; og Utahs ganske Befolkning beredte sig til at modtage enhver Fjende, som muligen vilde driste sig til at forstyrre deres Rolighed. Broder Olsen sender sin Hilsen til alle Venner og Bekjendte; ligeledes Broder Liljenqvist; de have det godt i enhver Henseende, og opmuntre de Hellige i Udspredelsen til Trofasthed, og til at komme hjem, saasnart Anledning gives.

Beskikkelser:

Ældste J. F. Klingbeck som Præsident over Aalborgs Conference i Ældste C. D. Fjeldsteds Sted.

Ældste P. Nielsen som Præsident over Fredericia Conference i Ældste C. O. Folkmans Sted.

Ældste H. Jensen som Præsident over Skive Conference i Ældste N. Jacobsens Sted.

Ældste M. Andersen som Præsident over Bornholms Conference i Ældste H. Jensens Sted.

Ældste J. Fagerberg som Præsident over Skaanes Conference i Ældste N. Ødlers Sted.

Ældste S. Gudmundsen som Præsident for Norge i Ældste H. P. Lunds Sted.

Om Menneskets frie Villie.

(Fra „der Darsteller.")

Det er en urokkelig Grundsætning, som stadsæstes baade af de gamle og nye Aabenbaringer, saavel som af Fornuften og den sunde Menneskeforstand, at ethvert Menneskes Aand er fri. Bibelen, der anerkjendes som Nettesnoren i alle theologiske Stridssager, er fuld af de klareste og tydeligste Beviser for, at ethvert Medlem af det menneskelige Samfund har fuldkommen Frihed til at vælge imellem det Gode og det Onde, og at Udøvelsen af dets Valg bestemmer dets Charakteer og gjør det til et ansvarligt Væsen.

Loven om den menneskelige Frihed bliver i 5 Moseb. 30, 19 tydeligen bevist for Moses, den Guds Mand, Israels Anfører, i følgende Ord: „Jeg tager i Dag Himmelen og Jorden til Vidne imod Eder, at jeg har forelagt Dig Livet og Døden, Velsignelsen og Forbandelsen, at Du maa udvælge Livet, paa det Du maa leve, Du og din Sæd." Af hvilken tænkelig Nytte vilde denne Formaning have været for Folket, til hvilket den blev given, dersom det ikke havde fuldkommen Frihed til at vælge? Ikke den mindste. Hvorledes kunde et Menneske blive opfordret til at vælge imellem Liv og Død, Velsignelse og Forbandelse, naar det ikke havde nogen Evne til at vælge, hvilket nogle Theologer indbilde sig? Den Omstændighed, at Mennesket anmodes om at „vælge," beviser tillige, at det er muligt for det at gjøre et frit Valg; thi dersom Gud nogensinde, middelbart eller umiddelbart, anmoder Een om at gjøre Noget, som aldeles ikke staaer i hans Magt, saa kunde man ikke med god Grund betragte ham som et alvidst og retfærdigt Væsen. Det er nogle Sekters Indlingsgrundsætning, at Mennesket ikke er begavet med en fri Villie, at det i aandelig Retning ikke kan handle med større Frihed end et Træ eller en Steen, at det paa ingen mulig Maade kan virke eller arbeide for Gjenfødelsens og Forløsningens store Værk. Saadanne Anskuelser gjøre sig gjeldende i en stor Deel af den saakaldte Christenhed! Mon ak! hvilken taabelig Indbildning! Hvorfor fordreier man Jehovahs hellige Charakteer?

Hvorfor imodstaaer man Menneskeslægtens ædlere Følelser?

Fraseet en fordærvet Theologies Vildfarelser og Menneskenes ufornuftige Traditioner, foreligger her os det simple Spørgsmaal: Har Menneskene Frihed til at vælge i aandelige Ting eller ikke? Søge vi efter Svar i Skriften, møder os atter og atter det samme Svar paa næsten hver Side. Ja fra 1ste Mosebog til Johannis Aabenbaring finde vi Intet uden en sammenhængende Beretning om den menneskelige Frihed. Søge vi i Mormons Bog og de nyere Aabenbaringer, ville vi finde en Mængde Udtryk af lignende Indhold. Spørge vi den oplyste Fornuft og den sunde Menneskeforstand, saa faae vi ogsaa et bekræftende Svar. Og lader vi vor egen Erfaring tale, saa lyder ogsaa her et lignende Svar. Dersom vi nu altsaa vende os til de guddommelige Aabenbaringer, den menneskelige Forstand, eller vor daglige Erfaring, ville vi overalt finde Bekræftelse paa den Grundsandhed, at Mennesket er sin egen Skjebnes Herre, eller med andre Ord, hans Skjebne og Fremtid er i hans egen Haand.

Hvis ikke Mennesket var fuldkommen frit, kunde det ikke være ansvarligt for sine Handlinger og kunde derfor ikke gjøre Fordring paa Fortjeneste eller blive underkastet Dadel, lige meget hvordan dets Charakteer og Opførsel end har været. Hvis det ikke havde nogen fri Villie eller Magt til at vælge og selv at bestemme, hvortil nytter da de mange Advarsler, Opfordringer og Formaninger i den hellige Skrift? Vi ville som Exempler kun anføre følgende Steder: „Lad af fra det Onde, lær at gjøre Godt." „Kommer da, og lader os gaae i Rette med hverandre, siger Herren. Dersom Eders Synder end vare som Purpuret, skulle de dog blive hvide som Sneen; om de end vare røde som Skarlagenets Farve, skulle de dog blive som den hvide Uld." „Dersom I ville høre mig, skulle I nyde Landets Goder." „Kaster fra Eder alle Eders Overtrædelser, hvormed I have overtraadt, og gjører Eder et nyt Hjerte og en ny Aand; thi hvorfor ville I dø, Israels Huus?" „Vil Du vandre efter mine Skikke og gjøre mine Rette og holde alle mine Befalinger, saa vil jeg stadfæste mit Ord for Dig." „Kommer hid til mig Alle, som arbeide og ere besværede, og jeg vil give Eder Hvile." „Og I ville ikke komme til mig, at I kunne have Livet." „Nu vel! Hver, som tørster, kommer hid til Vandene, og den, som ikke har Penge, kommer hid, kjøber, og æder, og gaaer, kjøber uden Penge og uden Betaling Viin og Mælk." „Og Aanden og Bruden sige: kom! Og hvo, som hører, sige: kom! Og hvo, som tørste, komme, og hvo, som „vil" tage Livsens Vande uforskyldt."

Fremdeles, dersom Mennesket ikke har nogen fri Villie, ingen Frihed til at vælge og handle, hvad skulde da en saadan Text, som følgende, betyde? „Og Du skal holde Ugernes Høitid for Herren din Gud og fremføre den Skat, som er din Haands *frivillige* Gave." 5 Mosеb. 16, 10. „Saa vil jeg gjøre Dig et Glædesoffer." „Jeg *udvalgte* Sandhedens Vei." „Herre, lad dog min Munds *frivillige* Offer behage Dig." Ps. 119, 30. 108.

Og lad nu den sunde Menneskeforstand besvare følgende Spørgsmaal: Naar Mennesket ingen fri Villie har, hvorledes kan det da bringe Herren en „frivillig Gave?" Har det ingen Frihed, hvordan kan det da „gjøre et Glædesoffer?" Hvis det ikke kan vælge frit, hvorledes kan der da siges: „jeg *udvalgte* Sandhedens Vei?" Kunde det ikke gjøre, hvad det ønsker, hvorledes kan da Herren finde Behag i dets Munds „frivillige Offer?" Et Menneske kan visseligen ikke give en *frivillig* Gave, *vælge* Sandhedens Vei

og bringe et Glædesoffer, dersom det ikke havde fuldkommen Frihed til at vælge og gjøre, hvad det selv vilde.

Nu have vi ikke alene Samvittighedens sagte Stemme, som hvisker i vort Indre, men ogsaa Aabenbaringens stærke Røst, som tydeligt forkynder den guddommelige Sandhed, at Mennesket er frit, at det har Frihed til at vælge Liv eller Død, Frihed til at annamme eller forkaste Evangeliet, Frihed til at opstaae til det evige Liv i Guds Rige og til at arve Throne, Magt og Herredomme, men tillige Frihed til at være Syndens og Satans Træl, og som Følge deraf til at synke i unævnelig Elendighed, i Fordærvelsens Dyb.

Bemærkninger af Ældste Wilford Woodruff.

(Fra „Deseret News.")

Broder Brigham er rolig og blid som en Sommermorgen, og i hans Ønske at frelse Israel indbefattes tillige det Ønske at frelse vore Fjenders Liv, om muligt. Hvorfor er han saa rolig og tilfreds? Det er fordi Gud er med ham, og endskjøndt Armeer nærme sig og tilsyneladende ere færdige til at opsluge dette Folk, føle han og hans Brødre sig alligevel rolige, og Herren aabenbarer for dem ved den Hellig-Aand, hvorledes de skulle regjere og styre dette Folk. Vi have i lang Tid prøvet Gud den Almægtige, der kjender baade Helliges og Synderes Skjebne, og har han nogensinde forladt os? Nei aldrig. De Ugudelige rase og Hedningerne grunde paa Forfængelighed og sige: „Lader os gaae og gjøre et Bytte og et Rov; lader os vogte paa Zion, og ødelægge det." Men de kjende ikke Herrens Tanker, ei heller forstaae de hans Veie. Gud vil virke for os og forsvare os, hvis vi gjøre vor Pligt, og Zion skal snart være fri. Vi ville ikke længere taale vore Fjenders Anmasselser, som hidindtil.

Dersom de Forenede Stater ville føre Krig mod dette Folk, vil Herren holde dem ansvarlige derfor, og med det Maal, de maale, skal dem atter tilmaales, og hvis de ere modne og deres Ugudelighedsbæger fuldt, ville de blive søndersplittede og deres Union opbrudt og tilintetgjort. De ville blive hjemsøgte med Torden, Lynild, Hagl og Guds Straffedomme, og Enhver, som ikke vil drage Sværd imod sin Næste, bliver nødsaget til at flye til Zion. De bruge deres Armeer for om muligt at ødelægge os; men jeg beder Ingen at græde for Utah, eller at skjenke os Medlidenhed — ikke engang mine Slægtninge, eller Verdens Præster, Doctorer, Lovgivere eller Avisredaktører. Nei, end ikke een Sjæl fra Præsidenten for de Forenede Stater af nedigjennem hele den Nation, der har givet sit Samtykke til vor Udryddelse, thi de ville faae Nok at sørge for selv, og de gjøre bedst i at spare deres Taarer for dem selv og deres Børn. Herren vil vise dem, at deres Hovmod og fjendtlige Følelser skulle tilintetgjøres.

Herren har tilladt, at Nogle af vore Propheter og Apostler ere faldne som Martyrer, og hvorfor? For at Nationens Ugudelighedsbæger kunde blive fuldt, og for at hans Tjenere kunde blive kronede som Guds Arvinger og Jesu Christi Medarvinger. Mange af de Hellige have maattet bukke under for Sandhedsfiendernes Forfølgelser;

men som et Samfund betragtet har Riget og Folket gaaet af med Seieren. Vi staae nu og holde Noglerne til det amerikanske Fastland; vi staae i Bjergenes stærke Kamre, og kan Herren fremdeles give os Seiren? Ja, han kan og han vil, og han har beredt os dertil ved sin Hellig-Aand, der sammenbinder det Folk, som har været villigt til at omvende sig og afstaae fra sine Synder, og jeg haaber, vi skulle forblive trofaste indtil Enden. Hidindtil have vi lidt meget af vore Fjender, og modtaget det, der har været værre end Døden; men om der findes Noget, der kan give os Glæde og Trøst — idetmindste kan jeg tale for mig selv — saa var det, da jeg hørte Brødrene sige: „I ere frie, Brødre! I ere frie! Og nu kunne I have Leilighed til at vise Gud og Mennesker, at I ere villige til at forsvare Eder imod Tyranner og Undertrykkere!" Da jeg hørte det, blev jeg fuld af Glæde, og hvem kunde andet end blive det? Hvem vil ikke hellere dø, end taale vore Fjenders Despotisme? Det vilde forsøde Ens Død, naar man vidste, at man skulde nedlægge sit Liv i Forsvaret for sin Frihed og Guds Rige, og ikke atter underkaste sig Pøbelens Grusomhed, selv om en saadan Pøbel havde Navn af at være legaliseret af Nationen. Jeg takker Gud og glæder mig hjerteligen over, at dette Folk har besluttet at befrie sig for Pøbelherredømmet og Trældomsaaget, og at det har besluttet at skaffe sig Fred, selv om det maa tiltvinge sig den.

Joseph Smiths Levnetsløb.

Juli 1837. (Fortsat fra Pag. 176.)

Sandelig siger jeg Eder, seer, hvor **stort** Eders Kald er. Renser Eders Hjerter og Eders Klæder, at ikke denne Slægts **Blod** skal fordres af Eders Hænder. Vær trofaste, indtil jeg kommer; thi jeg kommer snart, og min Løn er med mig, for at gjengjælde Enhver efter hans Gjerninger. Jeg er Alpha og Omega. Amen."

Albert P. Rockwood fra Holliston, Massachusetts, der havde hørt de Hellige omtale af Ældsterne Young og Richards, kom til Kirtland for at faae nærmere Underretning, og han blev døbt den 25de af Præsident Brigham Young.

Onsdagen den 26de prædikede Ældste Hyde om Aftenen i Hr. J. Fieldings Lokale, og Ældste Richards bar Vidnesbyrd. En høitidelig Følelse gjennemtrængte Forsamlingen, og Mange bleve overbeviste om Sandheden; men Hr. Fielding, der frygtede mere for Tabet af sine Tilhængere, end for Himmelens Mishag, lukkede sine Døre for Brødrene fra den Dag af, og stred imod dem af alle Kræfter. De Ældste modtoge Indbydelser til at prædike i private Huse paa forskjellige Steder i Preston, og de holdt Forsamlinger daglig efter Fabrikkernes Lukning.

Torsdag den 27de forlod jeg Kirtland i Selskab med Ældsterne Rigdon og Marsh, i den Hensigt at besøge de Hellige i Canada. Br. Rockwood, paa Reisen til sit Hjem, og Ældste Brigham Young, der skulde gaae paa en Mission til de østlige Stæder, reiste med os. Da vi ankom til Painesville, bleve vi opholdte der hele Dagen, paa Grund af ondskabsfulde og fortrædelige Stævninger. Omtrent ved Solens Nedgang satte jeg mig i min Vogn, for at reise hjem igjen, men i samme Øie-

blik sprang en Sheriff (Politi-Embedsmand) op i Vognen, greb Tommerne og opvartede mig med nok en Arrestorder, der var udstedt af en Mand, som for nogle Uger siden havde bragt en nymodens Kogeovn til Kirtland, og som overtalte mig til at lade ham sætte den i mit Kjøkken, idet han sagde, at det vilde være en Anbefaling for hans Ovn, og onskede, at vi skulde prøve den; og nu syntes han, det kunde være passende Tid at faae Pengene. Jeg gav Sheriffen mit Uhr som Pant, og vi vendte Alle hjem.

Den næste Dag var jeg hjemme til om Aftenen; da begave vi os atter paa Veien til Afshtabula, 30 engl. Mile herfra, i Br. S. B. Stoddards Vogn, og ankom dertil lidt efter Dagens Frembrud, bleve der til ud paa Eftermiddagen, og fornøiede os med at spadsere ved Strandbredden, og toge et Bad i Søens rene, klare Vand. Kl. 4 om Eftermiddagen toge vi med Dampskibet til Buffalo som Dækspassagerer. Om Natten laae vi paa Dækket, og som Hovedpuder brugte Nogle deres Støvler, Andre deres Badsække, og Alle nod en styrkende Hvile. Vi ankom lykkeligt til Buffalo næste Morgen. Her forlode vi Brødrene Brigham Young og A. P. Rockwood, der skulde til de østlige Stater, og S. Rigdon, T. B. Marsh og jeg reiste til Toronto i Øvre-Canada.

Søndagen den 30te Juli. Ældste Russell (der var bleven bestikket til at prædike ved Obelisken paa Torvet i Preston den Dag), som laae i anden Etage af det Huus i Wilfredstreet, hvor Brødrene logerede, gik ved Dagens Frembrud op i tredie Etage, hvor Ældsterne Kimball og Hyde laae, og opfordrede dem til at bede for sig, at han maatte blive befriet for de onde Aander, som martrede ham i en saadan Grad, at han følte, han kunde ikke leve, hvis han ikke fik Hjælp. De stode øieblikkeligen op, lagde Hænder paa ham og bad Herren at forbarme sig over sin Tjener og uddrive Djævelen. Medens de vare beskjæftigede dermed, slog et usynligt Væsen Ældste Kimball med en saadan Kraft, at han faldt bevidstløs om paa Gulvet. Det Første, han atter erindrede, var, at Ældsterne Hyde og Russell anraabte for Raadens Throne om Hjælp for ham. Derpaa lagde de ham paa Sengen, men hans Smerte var saa stor, at han neppe kunde udholde det; han stod op, faldt paa sine Knæe og bad, derefter stod han op og satte sig paa Sengen, medens Brødrene i nogle Minutter tydeligt saae de onde Aander i legionviis, der fraadede og stare Tænder imod dem. Ældste Richards var tilstede den sidste Deel af denne Tid. Omtrent Kl. 10 om Morgenen begave Brødrene sig til Floden Ribble, ifølge tidligere Bestemmelse, og, omgiven af en stor Mængde Mennesker, døbte de ni Personer, hvoriblandt George D. Watt, som var den Første, der blev døbt i England i denne Husholdning.

Mandagen den 31te Juli holdt Brødrene Raad, og bestikkede Goodson og Richards at gaae paa Mission til Bedford, og Russell og Snider til Alton, Cumberland County. De vare forenede i Bøn til om Morgenen den 1ste August, og da skiltes de ad for at begive sig til deres forskjellige Arbeidsmarker.

Samme Dag afholdt Præsidentskabet, Høi-Raadet, Bistoppen og hans Raadgivere og de Hellige et almindeligt Møde i Far West.

Høi-Raadet udnævnte Thomas Grover til Medlem af Høi-Raadet i Jesse Hitchcocks Sted, George Morey i afdøde Peter Whitmer juniors Sted, og Titus Billings til at være Bistoppens Raadgiver i John Corrills Sted. Det vedtoges eenstemmigt af hele Forsamlingen, at naar Præsidenten og hans Raad og Bistoppen og hans Raad i Kirtland ere fra-

værende, have de Ældste ingen Myndighed; følgelig er deres Votum i den Tid at betragte som ugyldigt; og at enhver Præsident over Overpræsterne og de Ældste skal ordineres af en høiere Authoritet; samt at en Præsident for et Qvorum, der har Raadgivere, kan ordinere dem selv.

Ældsterne Goodson og Richards ankom til Bedford den 2den August, og bleve med Glæde modtagne af velærværdige Hr. Timothy R. Matthews, til hvem de havde Anbefalingsskrivelser fra hans Svoger Joseph Fielding, og bleve anmodede om at prædike i hans Lokale om Aftenen for hans Menighed.

Fredag den 4de. Ældste Kimball døbte Jennetta Richards i Preston, Datter af velærværdige John Richards af Walkerfold, Chaidgley, femten Mile fra Preston, og confirmerede hende ved Strandbredden. Denne var den første Confirmation i England. Søster Richards begav sig hjem den paafølgende Dag, Løverdag den 5te, og formaaede sin Fader at skrive til Ældste Kimball om at komme og prædike i hans Capel.

Den samme Dag, den 5te August, forsamlede Præsidentskabet, Høi-Raadet og alle Kirkens Authoriteter i Missouri sig til Raad i Far West, og besluttede eenstemmigen at gaae frem saa smaat, eftersom Midlerne tillade, og bygge et Huus til Herrens Navn i Far West, og bestikkede Edvard Partidge til Casserer til at modtage alle Gaver og tegnede Bidrag til Opførelsen af Herrens Huus, og Isaac Morley bestikkedes til Skriver.

(Fortsættes.)

Indbetalte Bogpenge.

	Rd.	Mk.	Sk.
L. C. Geertsen, Aarhuus	15	„	„
R. Nielsen, Bornholm	9	„	„
N. Andersen, Fyen	31	2	3
Summa	55	2	3

Indhold.

	Side.		Side.
Zion i de sidste Dage	177.	Om Menneskets frie Villie	187.
Om de Helliges Pligter (fortsat) . .	180.	Bemærkninger af Ældste W. Woodruff	189.
Redaktionens Bemærkninger	184.	Joseph Smiths Levnetsløb (fortsat) .	190.

„Skandinaviens Stjerne" udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned og faaes paa Contoiret i Lorentzensgade Nr. 504 D. 5, Stuen tilvenstre og paa alle kongelige Postcontoirer.

Udgivet og forlagt af C. Widerborg.

Trykt hos F. E. Bording.

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

7. Aarg. Nr. 13. *Den 1. April 1858.* Priis: 6 Sk. pr. Expl.

Guds Kirke og Rige.

(Fra „the Millennial Star“)

Anvendelsen af Ordene „Kirke“ og „Rige“ saavel i Fortiden som Nutiden har gjort dem næsten eensbetydende, naar man har brugt dem for at betegne Guds Kirke og Rige. Mange Skriftsteder kunde anføres for at vise, at Apostlerne ikke altid iagttoge den nøiagtige Forskjel imellem dem, endskjøndt de ofte brugte dem i meget forskjellige Betydninger. Det er ikke vor Hensigt at undersøge hvert enkelt Sted, for at udfinde, hvad man har forstaaet eller hvad man skulde forstaae ved Anvendelsen af disse Udtryk. Hvor muligt det end kunde være at bruge dem i een og samme Betydning, vil det Faktum, at de ikke i alle Tilfælde ere eensbetydende, retfærdiggjøre os i vore Bestræbelser at fremstille dem i deres rette og særegne Betydning. „Kirke og Stat“ betegne altid særskilte og fra hinanden forskjellige Organisationer, hvilket Verden ogsaa anerkjender; saaledes adskiller ogsaa „Kirke og Rige“ sig til en vis Grad fra hinanden, naar Talen er om Guds Rige. Tydeligere forklaret: Kirken kan existere uden Riget, men Riget kan ikke existere uden Kirken.

I Aaret 1830 blev Jesu Christi Kirke af Sidste-Dages Hellige organiseret af Joseph Smith, der havde Himmelens Fuldmagt; og saaledes blev en ny Organisation fremstillet for Verden som en Kirke, men ikke som et Rige. Grene af denne Kirke ere blevne oprettede i næsten alle Lande paa Jordkloden; men i alle Tilfælde have de været underkastet den politiske Regjeringsform paa det Sted, hvor de vare oprettede. De kunde derfor ikke betragtes som et Rige i Ordets sædvanlige og rette Betydning, uagtet baade Embedsmændene og Medlemmerne i nævnte Kirke have baaret Vidnesbyrd om, at Guds Rige var oprettet, at de vare Medlemmer af det Rige, og at det aldrig vilde blive omstyrtet, men bestaae evindeligen. Dette Vidnesbyrd er sandt i en aandelig, og maaskee i en bibelsk Betydning; thi Sandhed kan ikke tilintetgjøres; den vil bestaae evindeligen; men Kirkens nuværende Tilstand fremviser ikke, og har endnu ikke opnaaet en saadan Indflydelse og Magt, som kan gjøre Fordring paa Herredømmet og Ret til at ordne Samfundene paa Jorden, saadan som Guds Rige tilsidst vil gjøre. Alligevel er Kirken og Riget saa nøie for-

bundne, at den Ene forer lige til det Andet. Kirken er Rigets Forløber.

Da Jesus var paa Jorden, prædikede han Evangeliets Grundsætninger og adlød dem. Han organiserede sin Kirke og indsatte Embedsmænd i den til at forkynde Evangeliet for hele Verden; men man kan tydeligen see, at disse Embedsmænd ikke ansaae „den" for Guds Rige, hvilket de ventede med saa megen Længsel; ei heller vare de tilfredse med, hvad de allerede havde annammet, men spurgte: „Herre, vil Du paa denne Tid oprette Israels Rige?" hvortil han svarede: „Det tilkommer ikke Eder at vide Tid og Stund, hvilke Faderen har forbeholdt sin egen Magt." Her underrettedes Apostlerne ligefrem om, at det ikke tilkom dem at opbygge hiint Rige — at det ikke tilkom dem at vide Tiden, naar det skulde oprettes for Israel. De havde Evangeliet; de havde den organiserede Kirke; de vare selv Embedsmænd i den, og den var i Besiddelse af enhver Ting, som udfordredes til de Helliges Fuldkommengjørelse. De skulde undervise alle Nationer i Saliggjørelsens Plan, men de skulde ikke opleve Gjenoprettelsen af Israel Riget. Det var ikke en Gjerning, som vedkom deres Tid; det var forbeholdt en kommende Generation — en herligere Uddeling. Det var endnu i Faderens Haand, og var ikke engang betroet Sønnen.

Saaledes existerede Kirken, udstyret med alle dens aandelige Gaver og Velsignelser, og dens hellige Ordinancer forrettedes med Kraft; men det Rige, som Apostlerne saa inderligt ønskede og glædede sig ved i Aanden, var ikke oprettet. I det Rige forudsaae de uden al Tvivl en større Herlighed, Ære, Magt og Herredomme, og at det vilde bringe en langt større Befrielse for Israel, end simpelthen den, Evangeliet kunde, som de havde annammet, thi ellers vilde de ikke saa ivrigt have efterspurgt det. Det er ved at betragte Sagen i dette Lys, vi have bemærket, at Kirken kan existere uden Riget.

Mere end atten Hundred Aar ere henrundne siden dette vigtige Spørgsmaal blev forelagt Guds Søn, og vi kunne fornuftigviis antage, at Tiden for Gjenoprettelsen af det Rige — for dets Gjengivelse til Israel — er saa meget nærmere, og hvis det angik Apostlerne i deres Dage, hvor meget mere skulde det ikke angaae os, som nødvendigviis leve dets Udvikling saa meget nærmere.

Som allerede anført, er Jesu Christi Kirke atter bleven organiseret med dens Embedsmænd, Gaver og Velsignelser, ligesom i Apostlernes Dage. Et System, der er istand til at bringe de Hellige til Fuldkommenhed, er i harmonisk Virksomhed. Formedelst en lignende guddommelig Bestikkelse bliver Evangeliet atter forkyndt og administreret, og det er — ligesom fordum „Rigets Evangelium," og nu kunne vi med god Grund spørge: Vil Riget virkelig blive gjenoprettet, saavel som Evangeliet? En omhyggelig Jagttagelse af dette Evangeliums Virksomhed viser os, hvad dens Resultater nødvendigviis maae blive. Disse Kjendetegn vise os en hurtig Opfyldelse af Propheternes Forudsigelser, at Himmelens Gud skal opreise et Rige, og at de Hellige skulle tage det i Besiddelse og eie det evindeligen — ja, Riget og Rigernes Storhed under al Himmelen. Dette Rige, der skal blive et evigt Rige, maa adskille sig fra alle Verdens Riger. Det maa være eet, hvori ingen Splid findes, men hvor derimod Kjærlighed, Enighed, fuldkommen Orden og Harmoni maa herske i Regjeringen. Paa andre Betingelser kunde det ikke vorde et evigt Rige, thi ethvert Rige eller Huus, som er splidagtigt med sig selv, kan ikke bestaae.

Dette er Aarsagen, hvorfor vi have sagt, at Guds Rige ikke kan existere paa

Jorden uden Christi Kirke. Der er intet andet System end Evangeliet, ingen anden Myndighed end Præstedommet, som kan tilveiebringe den nødvendige Enighed i et saadant Rige. Hiint Evangelium erkjender kun e e n Tro og e e n Herre; og hvor der kun er e e n Tro, der er Forhaabningerne, Forventningerne og følgelig Gjerningerne eller Handlingerne e e t. Her er altsaa de nødvendige Materialier for Oprettelsen af Guds Rige. Evangeliet eller Saliggjørelsens Plan er et System, som er anvendeligt paa ethvert Individ i Samfundet, og kun de ere „Hellige," som underkaste sig Evangeliets Fordringer. Kirkens Embedsmænd, der forvalte Evangeliets Lov, adskille sig fra et Riges Embedsmænd, der forvalte Love, hvis Formaal kun er at fremme det Offentliges eller Almindeliges Vel. Kirkens Embedsmænd fremlægge for ethvert Individ hellige og rene Love, og naar ethvert Medlem af Samfundet eller Riget er bleven helliggjort og renset ved Evangeliets Lov, maa det Samfund eller Rige nødvendigviis vorde reent og helligt. Dersom Delene ere helliggjorte, maa det Hele ogsaa vorde helligt. Hvis ethvert Individ var Retfærdighedens Lov underdanig, hvilket retfærdiggjør ham i Guds Øine, vilde han med største Glæde underkaste sig enhver Lov, der udfordres til Samfundets gode Orden og Bestyrelse. Et Rige, som bestod af saadanne Undersaatter, vilde være lige saa let at regjere, som Legemets Lemmer af den ibvende Aands Villie.

Denne Kjendsgjerning finder Stadfæstelse i den Magt, som Præsident Brigham Young har over de Hellige, der have adlydt Evangeliets Grundsætninger, overeensstemmende med den Grad af Fuldkommenhed, de have opnaaet. Han taler, og det skeer; han byder, og han bliver adlydt. Ei heller er hans Magt indskrænket til eet Sted; den udstrækker sig til Alle, som have annammet og efterleve Evangeliet, endskjøndt de kunne befinde sig ved Jordens yderste Ender. Alt, hvad der er nødvendigt, er at kjende hans Villie, saa bliver den udført i den ganske Verden, ligesaavel som i Utah i hans umiddelbare Nærhed. Ifølge hans Befaling gaae de Ældste ud over Jorden — ikke for Vinding eller Løn, men for at bære Vidnesbyrd om Rigets Evangelium, hvorved Kundskab og Magt foroges.

Disse Kjendsgjerninger bevise for Verden, at de Hellige besidde de sande Regjerings-Principer, at deres Styrer forstaaer den rette Grundvold til Magt, og at hos dem udvikles enhver Grundsætning, som er nødvendig for Grundsættelsen af et evigt Rige, — ja, for Guds Rige. Saadant et Bevis paa Magt over Menneskenes Villie og frie Handlinger, som Propheten i denne Uddeling giver, har Verden ikke oplevet siden Enochs Dage. Det er Gud den Almægtiges Magt og Indflydelse, og den er bestemt til at udstrække sig over hele Verden, samt over alle dens Riger og Herredømmer.

Paa Grund af en viis Regjering er denne Kirke voxet fra een Grad af Magt til en anden, indtil den Lille, sammenlignelsesviis, er bleven til et stort Folk. Troen er bleven næret — har voxet uforligneligt, og gjør nu Fordring paa de Rettigheder, som tilhøre Guds Folk, ikke alene med Hensyn til de hellige Ordinancer og Institutioner, der vedkomme Retfærdighedens Lov, som er af Troen, men ogsaa med Hensyn til politisk Herredømme, Ret til Arv og verdslige Besiddelser. Ved at gjøre Fordring paa disse Rettigheder, har man til Hensigt at erholde dem. Man har til Hensigt at paaskynde den Dag, da Riget og Rigernes Storhed under al Himmelen skal eies med guddommelig Ret af den Høiestes Hellige, og da Guds Præstedømme skal regjere alle

Ting paa Jorden. Da skal Loven udgaae fra Zion, og den, som holder Noglerne til hiint Præstedømme, vil blive anerkjendt som Høved-Regent.

Naar Guds Rige fuldkommen bliver grundfæstet paa Jorden, vil det ligesaa tydeligt blive gjenkjendt i dets politiske Overherredømme, som de Hellige hidindtil kun have været kjendte som en Kirke. Politiske Regenter, Dommere og Raadsmedlemmer kunne vel udføre deres respective Functioner, men Alle ville være underkastede og styrede af det hellige Præstedømme, hvorover Guds Prophet præsiderer. Denne Regjeringsorden iagttoges af Israel fordum. Deres Konger vare udvalgte og salvede af Propheterne, og saa længe de holdt sig Propheternes Raad efterrettelige, havde de Held og regjerede med Kraft, men naar de ringeagtede dem, tabte de deres Magt og Rige, og endog Folket, som fulgte dem, rammedes haardt af Forbandelsen, og overlodes ofte i deres Fjenders Hænder til Ødelæggelse.

Verden har ikke høstet noget Gavn af hine Erfaringer; Propheter foragtes, bespottes og forkastes. I ethvert Tilfælde, hvor en Kirke anerkjendes, styres og controlleres den af Staten. Gudsdyrkelsesmaaden bestemmes ved den menneskelige Viisdoms Forskrifter. De saakaldte Guds Tjenere, Præsterne, staae under en Statsministers Bestyrelse, der fastsætter Grændserne for deres Magt og Embedsforretninger. Det Aandelige er det Timelige underkastet, eller med andre Ord: Menneskets foreskriver Gud Love. Den Tingenes Orden, som nu hersker i Verden, er hernedenfra: den kom aldrig fra det Høie. Den er af Djævelen, og vil gaae tilgrunde, tilligemed alle hans Gjerninger. Mørket foretrækkes for Lyset, og Menneskets Hat har Fortrinnet for Gud, og Forvirringen og Uordenen, som hersker paa Jorden, bevi-ser, at den sande og guddommelige Regjeringsorden ikke findes. Man har vendt op og ned paa Tingene, og de, som have gjort det, ville vorde ansete som Pottemagerens skrøbelige Leerkar, og ikke som Ereskar. Herren vil vende og endevende alle Ting, indtil den oprindelige Orden er tilveiebragt, indtil han, hvis Ret det er at regjere, skal tage Herredømmet.

Man kan derfor baade af Aabenbaring og Erfaring slutte sig til følgende Kjendsgjerninger: At Evangeliets Forkyndelse og Udførelsen af dets hellige Handlinger af et authoriseret og inspireret Præstedømme er nødvendigt til at berede et Folk for en sand Regjeringsorden, og maa gaae forud for Guds Riges Grundfæstelse, saa at Indsamlingen af dem, der adlyde Evangeliet — de Hellige — nødvendigviis maa tilveiebringe og udvikle hine politiske Fordele og Forbindelser, som ville bevirke en fuldkommen Magt-Udøvelse af ethvert Regjerings-Departement, der kan fremme Menneskets Velfærd. Det vil være et Rige i Ordets fuldeste og bogstaveligste Betydning, og vil i alle mulige Henseender være Himmelens Orden underkastet, og staae under Bestyrelse af Præstedømmet paa Jorden; og dette Præstedømme vil, da det er evigt, regjere og styre efter den himmelske Orden, og enhver anden Regjeringsorden, som staaer i Modsætning til den, maa engang opløses, da den ikke kan udgjøre nogen Deel af det evigt Bestaaende, eller af det Rige, der er evigt i sig selv, og som aldrig skal tilintetgjøres.

Denne store Kjendsgjerning er nu ifærd med at udføres paa Jorden; det er det Sidste-Dages Værk — de Dage, hvori vi leve; og det udføres af de Sidste-Dages Hellige. Ingen Andre bekjende sig til en saadan Tro, eller gjøre Fordring paa at være meddeelagtige i et saadant

Foretagende. Ved dem vil Seiren blive vunden, Herligheden opnaaet, og Riget grundfæstet, i hvilket Guds Villie skal „skee paa Jorden, som den skeer i Himmelen."

Om de Helliges Pligter

af

Joseph W. Young, een af de Halvfjerdsindstyve.

(Fortsat fra Pag. 184.)

Tredie Capitel.

De Helliges Pligter mod hverandre, mod Præstedømmet og mod alle Mennesker.

„Derfor, alt det, som I ville, at Menneskene skulle gjøre imod Eder, det gjører I og mod dem; thi saadan er Loven og Propheterne." Matth. 7, 12.

„Derfor, eftersom vi have Leilighed, lader os gjøre det Gode mod Alle, men meest mod Troens Egne." Gal. 6, 10.

Det er de Helliges Pligt at elske hverandre, at gjøre hverandre Godt og at søge hverandres baade aandelige og timelige Vel. Dette kan gjøres paa mangfoldige Maader. Dersom en Broder lider og er nedtrykt, saa gaa til ham og tal nogle trøstende Ord med ham, og meddeel ham en Deel af den gode Aand, Du har annammet, saa han atter kan vinde Kraft, og blive istand til at hæve sig over sine Prøver; gyd Olie og Viin i hans Sjæl, saa den kan læges, saa at han kan glæde sig med Dig.

Dersom en Broder har feilet af Uvidenhed eller formedelst Kjødets Skrøbelighed, er det din Pligt at forsøge paa at lede ham tilbage ind paa Retfærdighedens Sti, og ikke at vende ham Ryggen, og overlade ham til Djævelens Fristelser. Viis din Broder Barmhjertighed, saafremt han er tilbøielig til at gjøre Ret, og vær kjærlighedsfuld imod ham, saa kan ogsaa Du gjøre Fordring paa din himmelske Faders Barmhjertighed og Kjærlighed. Du veed, der staaer skrevet: „Med hvad Maal, I maale, skal Eder igjen tilmaales."

Da Jesus lærte sine Disciple at bede, brugte han disse Ord: „Forlad os vor Skyld, som og vi forlade vore Skyldnere." Af disse Ord lære vi, at hvis vi ønske, at Herren skal tilgive os vore Feil og Ufuldkommenheder, maae vi først tilgive vore Brødre og Søstre deres Feil. Det vilde være en høitidelig Gudsbespottelse af os at bede Herren om Tilgivelse, naar vore Hjerter paa samme Tid vare fulde af Avind og Had mod vore Søskende.

Apostelen Johannes skriver herom Følgende: „Dersom Nogen siger: jeg elsker Gud, og han hader sin Broder, han er en Løgner; thi hvo, som ikke elsker sin Broder, som han har seet, hvorledes kan han elske Gud, som han ikke har seet?" 1 Joh. 4, 20. Det er de Helliges Pligt, at afværge al Bagtalelse og Sladder og Alt, hvad der vil bringe Disharmoni og Uenig-

hed. Vide I ikke, elskelige Søskende, at de Vantroe ville tale ondt om os, mere end nok, uden at I behøve at tale ondt om hverandre? Om I elske hverandre med den samme Kjærlighed, hvormed Jesus elskede sine Disciple, ville I blive hadede, foragtede og fornærmede af Verdens Børn saameget som I kunne ønske. Eftersom Mørkets Magter og ugudelige Mennesker ere i Krig mod Guds Hellige, burde de Hellige have indbyrdes Fred med hverandre; thi hine have altid stridt, og ville altid stride imod Guds Værk, indtil de blive overvundne og nedstyrtede til deres eget Sted.

Naar jeg træder ind i en Broders Huus og hører ham, eller hans Kone, eller noget Lem af Familien begynde at tale ondt om en Broder eller Søster, og fortælle, at han eller hun har gjort dette eller hiint, tænker jeg, at her er kun meget lidt af Guds Aand, og i Almindelighed føler jeg Tilbøielighed til at sige: Broder eller Søster, dersom Du vilde drage Bjælken ud af dit eget Øie, vilde Du tydeligere kunne see Skjæven i din Broders Øie. Jeg veed vel, at det ikke altid er de Helliges Hensigt, naar de tale om hverandres Feil, at gjøre noget Ondt dermed; men de tænke ikke over, hvor farligt det er. Een kan maaskee i Forbigaaende bemærke, at en Broder har gjort dette eller hiint, og ikke tænke det mindste Ondt dermed, ja, han elsker maaskee den Broder ligesaa meget som sit eget Liv; men den Person, til hvem han gjorde Bemærkningen, fortæller det til en Anden, uden fuldstændig at forstaae Beskaffenheden af det Omtalte, denne til en Tredie, og saa fremdeles, indtil det har gaaet Menigheden rundt, og saa er den Broders Charakteer bleven mistænkeliggjort; naar I saa ville undersøge Grunden til al denne Snak, ville I finde, at det Altsammen udsprang fra en Bemærkning, som ikke var bestemt til at blive hørt af Andre. Jeg vil advare de Hellige for at gjentage for Andre, hvad de tilfældigviis høre om deres Brødre eller Søstre; thi meget Ondt er undertiden opstaaet deraf.

Om en Broder overtræder Guds Love, og han bliver forhørt for Menigheden, og han ikke vil omvende sig og gjøre Opreisning, saa lad hans Navn blive udslettet og hav ingen fortrolig Omgang med ham. Og dersom en Broder synder imod Dig alene, saa gaa til ham i Eenrum og sig ham, hvori han har bedrøvet Dig, og hvis han ikke vil gjøre fyldest, saa tag to af de Ældste med Dig, og om han fremdeles vægrer sig ved at gjøre Opreisning, saa før ham for Raadet, og lad ham der behandles som en aabenlys Overtræder.

Da I have Lærdomme i Overflødighed om denne Gjenstand paa andre Steder, vil jeg ikke længere opholde mig dermed, men kun tilføie, at saalænge en Broders Opførsel er af den Beskaffenhed, at Du kan omgaaes med ham, og nyde den hellige Nadvere i Fællesskab med ham, er det din Pligt at tale vel om ham og at forsvare ham for alle Mennesker. Den samme Formaning er gjeldende for Søstrene.

Det er de Helliges Pligt at leve sammen i Enighed og Fred, paa det at Broderkjærlighed maa være overflødig i deres Hjerter. Jesus sagde: „Hvis I ikke elske hverandre, ere I ikke mine." Jeg veed, de Hellige ønske at være Jesu Disciple, og at være anerkjendte af ham som Saadanne, men med mindre de elske hverandre og ere forenede i Tro og Gjerninger, vil han ikke eie dem; thi hans Ord er urokkeligt.

Enighed er Kraft, og det vil være ved de Helliges forenede Tro, at Mørkets Magter skulle overvindes, og Guds Rige blive grundfæstet paa Jorden. Gud vil ikke give Riget til et trættekjært Folk, men vil give det til et Folk, som er forenet ved

Kjærlighed og har Overflødighed af gode Gjerninger, og hvis dette ikke viser sig i Eders daglige Vandel, have I intet Haab.

Det er Eders Pligt at staae hinanden bi saavel i timelig som aandelig Henseende. Hvis en Broder er syg, er det din Pligt at besøge ham og afhjælpe hans Fornødenheder, at tale nogle trøstende Ord med ham, og at opholde ham med din Tro, saa han kan blive styrket, og faae Kraft til at overvinde Sygdom og Død. Hvis en Broder er hungrig, er det din Pligt at mætte ham, er han tørstig, at give ham Drikke, hvis han er nogen, at klæde ham; thi Jesus sagde: at dersom Du gjør saaledes mod den mindste af hans Disciple, gjør Du det mod ham.

Det er en meget let Sag for os at sige, at vi elske hverandre; men i Gjerning at vise, at dette virkeligen er Tilfælde, er noget Andet. Du veed, at ethvert Træ skal kjendes paa de Frugter, det bærer, og det Træ, som ikke bærer god Frugt, skal afhugges og kastes i Ilden. Atter, det er ikke Enhver, som siger Herre, Herre, der skal annammes af Frelseren, men kun den, som holder hans Befalinger og iagttager at gjøre Alt, hvad han har sagt. Det er de Helliges Pligt at være flittige og strøbsomme, for at kunne erhverve det Nødvendige, og ikke stole paa, at Herren, eller endog deres Brødre, skulle gjøre Alt for dem. Jeg veed, at Nogle have tænkt, at fordi de have sluttet sig til denne Kirke, vare deres Brødre forpligtede til at opholde dem, og at Herren med Tiden vilde tilveiebringe en stor Befrielse for dem, at han vilde føre dem til Zion og give dem Huse, Land, Qvæg og Hjorder, uden nogen Anstrengelse fra deres Side; men hvis de ikke allerede have indseet deres Vildfarelse, ville de komme til at see den. Gud hjælper dem, der søge til at hjælpe dem selv, og der er en Lov i Zion, at Ledliggjængeren ikke skal spise den Fattiges Brød.

Men de, som ere bragte i Fattigdom af Ulykken, og ere virkelig Trængende, Enken, den Forældreløse, den Syge og Lidende have Krav paa deres Brødres Bistand, og enhver sand Jesu Discipel vil være rede til at afhjælpe Saadannes Trang, saa langt hans Kræfter tillade. Men den, som har Helbred og Evne til at arbeide, behøver ikke at smigre sig med, at Gud har givet nogen Befaling til at nære ham i hans Dovenskab, thi det er ikke saa; ligemeget hvem en saadan Person er, eller hvorledes hans tidligere Livsstilling end har været. Gud giver Mænd og Qvinder Helbred, Styrke og Aandsevner, og han ønsker at see dem benytte disse Velsignelser til deres eget og deres Medmenneskers Gavn, og den, som ikke gjør det, er skyldig i Synd. Et Menneske er kun bedre end et andet, i samme Forhold som det ene gjør mere Godt end det andet, og ikke paa nogen anden Maade. Alle Mennesker ere gjorte af det samme Slags Kjød og Blod, og Gud agter Betleren paa Gaden ligesaa meget som Kongen paa hans Throne, og begge ville blive lønnede efter det Gode eller Onde, de have gjort i Verden.

Verden søger at vinde den nærværende, forgjængelige Rigdom, men de Hellige burde tragte efter de evige Skatte, som ikke forgaae, og for at kunne erholde dem, maae de holde Guds Bud, og ære de Magter, han har indsat. „Og han bestikkede Nogle til Apostler, Nogle til Profheter, Nogle til Evangelister, Nogle til Hyrder og Lærere, til de Helliges fuldkomne Beredelse, til Embedets Forvaltning, til Christi Legemes Opbyggelse; indtil vi Alle naae til Eenhed i Troen, og Guds Søns Erkjendelse, til Mands Modenhed, til Christi Fyldes vorne Alder; at vi ikke

mere skulle være Børn, og lade os omdrive af ethvert Lærdoms-Vejr ved Menneskenes Spil, ved Trædskhed til Forførelsens Kunstgreb; men at vi, Sandheden tro i Kjærlighed, skulle i alle Maader opvoxe til ham, som er Hovedet, til Christus." Eph. 4, 11—15.

Vi vide, at Gud har indsat ovennævnte Embedsmænd i Jesu Christi Kirke af Sidste-Dages Hellige, og det er derfor alle de Helliges Pligt at give Agt paa deres Raad og Formaninger. Jeg veed, de Hellige ønske at vorde fuldkomne i Evangeliet, og at komme til Mands Modenhed, hvilket er Christi Fyldes voxne Alder, og for at opnaae dette, maae de ære de Hjælpemidler, Gud har anviist os i dette Øiemed.

Der kan ikke være fuldkommen Enighed uden fuldkommen Lydighed. Dette Princip er Grundvolden for al Regjering, Orden og Lyksalighed. Uden fuldkommen Lydighed mod Evangeliets Lov, er der ingen Salighed. Det hjælper ikke, hvor meget en Mand end beder, hvor store Bekjendelser han end gjør, hvor mange Almisser han end giver til de Fattige; dersom han ikke er fuldkommen lydig mod Guds Befalinger og Ordinanceer, kan han ikke blive frelst.

Jesus sagde, idet han talede til de forrige Dages Apostler og Propheter: „Hvo, som hører Eder, hører mig, og hvo, som forkaster Eder, forkaster mig." Enhver af disse udvalgte Guds Tjenere er Jesu Christi Repræsentant, og den, som ikke vil give Agt paa en Ældstes Raad og Formaninger, vilde ei heller agte paa Frelseren, om han var her i egen Person, og enhver, som forhaaner en trofast Guds Tjener, forhaaner sin Gjenløser. „Hvo, som ikke elsker sin Broder, som han har seet, hvorledes kan han elske Gud, som han ikke har seet?"

Nu, kjære Søskende, jeg formaner Eder til at iagttage denne vigtige Pligt, og vise de Mænd Agtelse, som Gud har kaldet til at opbygge hans Rige. Ophold dem ved at bede for dem, ved at lytte til alle deres Ord og ved at søge med største Flid at efterkomme deres Raad. Hvis I elske dem, og søge at staae dem bi, ville deres Hjerter være fulde af Velsignelser for Eder, og naar Sygdom eller Morkets Magter angribe Eder, ville de have Magt, formedelst Eders Tro til dem, til at seire med Gud og fordrive Fordærberen. De maae opoffre Meget for Sjælenes Frelse; vær derfor ikke seendrægtige til at vederqvæge dem. I kunne ikke ved dem gaae ind i Guds Rige; men dersom I ville komme ind i den evige Hvile, kan det kun skee ved at følge dem, som Christus har sat til at være Faarenes Hyrde.

De Hellige have ogsaa Pligter at opfylde mod dem, der ikke ere af Troens Huusholdning. Da I have annammet den evige Sandheds Lys, er det Eders Pligt at meddele det til Andre. Viis Eders Medmennesker af Eders Gjerninger, at I ikke have hørt forgjæves, men at I have opbevaret Christi Ord i gode og oprigtige Hjerter. Om Menneskene forhaane Eder, saa forhaan ikke dem igjen, men husk, de behandlede Eders Herre og Mester ligedan. Der er en Aabenbaring, som siger: „Lad den, som er advaret, advare Andre." Da I have annammet Noget, som fryder Eders Hjerter, saa meddeel Kundskaben derom til Eders Medmennesker, at de ogsaa kunne glæde sig. Og dersom de ville høre Eder, aflæg et kraftigt Vidnesbyrd om Sandheden af dette de Sidste-Dages store Værk i al Sagtmodighed for Herren. Vær retskafne og oprigtige i alle Eders Foretagender, saa de kunne see Edes gode Gjerninger, og derved bringes til at forherlige Guds Navn.

Lad Eders Ord være velvalgte og sømmeligt udtalte, saa at, om Verden for-

følger Eder, det maa være for Evangeliets Skyld, og ikke for Eders egen Daarlighed.

Tal altid Sandhed. Sandhed kommer fra Gud og vil bestaae, naar alle andre Ting forgaae; men al Løgn kommer fra Djævelen, og skal tilligemed ham nedstyrtes i Helvede.

Hold fast ved og understøt Sandheden, om det endog skulde koste Eders jordiske Liv, og I skulle arve det evige Liv.

Dersom I nu, elskelige Hellige, ville iagttage at gjøre alle disse Ting, om hvilke jeg har skrevet, og holde alle Guds Bud og Befalinger, skulle Eders Sjæle vorde som en velvandet Have, der frembringer megen Frugt; og I skulle komme frem paa den første Opstandelses Morgen, krønede med Ære, Udødelighed og evigt Liv.

(Fortsættes.)

Skandinaviens Stjerne.

Den 1ste April.

Vi indrykke Nedenstaaende fra „Millennial Star."

Farvel

fra Præsident Samuel W. Richards.

Kun lidt over fire Maaneder ere henrundne, siden vi overtoge Forretningerne i den europæiske Mission, og sendte vor hjertelige Hilsen til „Stjernens" Læsere, og da vi nu have udført, hvad der var os paalagt, sige vi dem vort Farvel. Unegteligt har vort Arbeide været kort, men vi have glædet os derved og høstet Gavn de af, og vi haabe, at det har været opbyggeligt og antageligt for de Hellige i Almindelighed. Om saa har været Tilfælde, ville vi anse os for rigeligt belønnede for vore svage Bestræbelser, og ere forvisede om, at Gud har bifaldt dem, da vi føle, at han har velsignet os. I Værkets nuværende fremadstridende Tilstand, da Troen er bleven styrket og Kundskaben storligen foroget, føle vi, at Ingen kan i Virkeligheden føde Christi Faar eller med Held forsvare Sandhedens Sag, uden Hjælp af den Aand, der leder ind i al Sandhed, som fatter de guddommelige Ting, som kjender Menneskets Fornødenheder og kan meddele Enhver især, efter deres Behov.

Vigtige Forandringer have fundet Sted i den europæiske Mission, hvad Evangeliets Tjeneste angaaer. Mange Ældster ere blevne løste fra deres Bestillinger for at gaae hjem, og Andre nyligt bestikkede til at indtage deres Pladse. Vi antage, at disse Forandringer ville være til Velsignelse for Folket og Værket i det Hele taget. Nogle have maaskee tænkt anderledes, men Erfaring har lært os, at Alt, hvad Gud forordner, er til det Bedste, og vil bidrage til at fremme hans Værk — til at rulle det frem med tiltagende Kraft og Virksomhed paa Jorden. At føle og tro anderledes, vilde vise Svaghed i Troen, Mangel paa Tillid til Guds Gjerning og til hans Magt, som ene er tilstrækkelig til at udføre Alt, hvad han behager. Vi have givet Instruxer og Raad, og handlet med den Tid for Øie, da vi skulde byde Farvel til de Hellige, over hvilke vi have præsideret, paa det vi kunde forlade dem i den bedst mulige For-

fatning til at leve i og nyde Aanden af vor hellige Religion. Dette, tro vi, har ogsaa været deres Diemed, som i den seneste Tid have forladt disse Lande — at de have søgt at være Fædre og ikke Tugtemestere for Folket, og dersom de Hellige ville give deres Tro ligesaa uforbeholdent til dem, der nu præsidere over dem, som hidindtil, saa ville i Sandhed Tilkjendegivelserne af Guds Kraft vorde store iblandt hans Folk til Israels Forløsning; Fremtiden vil blive langt mere gunstig end Fortiden har været; og Gud vil fra denne Tid af blive end mere kjendt af dem, som tjene ham.

Til de Ældste, som ere kaldte til at præsidere over de forskjellige Missioner, Pastorater, Conferencer og Grene, sige vi: Sog ikke alene at „staae i," men at „opfylde" den Plads, hvortil I ere kaldte, med Troskab opfyldende den Bestilling, som er Eder anbetroet, til Guds Velbehag og de Helliges Velsignelse. I ere kaldte til at være de største af Alle, hvilket bestaaer i at være Alles Tjenere, lad derfor ikke Stolthed indsnige sig i Eders Hjerter, thi den fører til Ødelæggelse, og Hovmod staaer for Fald. Lad Eders Lys saaledes skinne for Menneskene, at Andre ved Eders Exempel kunne blive bragte til at forherlige Guds Navn. I Forhold til det Gode, som I bevirke for Sandhedens Sag, vil Eders Belønning vorde. Gid den maa blive en herlig og uforvisnelig Krone!

De Hellige i den europæiske Mission ere for Nærværende i Almindelighed i en trivelig og blomstrende Forfatning. Enighed og Villighed til at efterkomme givne Raad viser sig overalt iblandt de Hellige, der sjelden have undladt at gjøre Ret af anden Aarsag end Mangel paa bedre Vidende. Erfaring har vist, at Enighed er nødvendig til at forøge Styrke og Velfærd, og vi føle os lykkelige ved Kundskaben om, at alle de Hellige bestræbe sig derpaa. Den Beredvillighed, de Hellige have lagt for Dagen til at hjælpe de hjemvendende Missionærer, viser, at de tage levende Deel i de vigtige Begivenheder, som finde Sted i Zion, og at de sympatisere med dem, der ere kaldte til at fremme dets Forløsning. Men hvor tilfredsstillende de Helliges nærværende Tilstand end er, maa en bestandig Tiltagen i Tro, Kundskab, gode Gjerninger og Kraft udmærke dem, og de skulle altid ihukomme, at de ikke ere saa fuldkomne, som de kunne blive, at de endnu ikke have opnaaet Christi Fyldes voxne Alder, og at de maae forblive trofaste indtil Enden, for at kunne arve det evige Liv.

Fremtiden er for de Hellige i Udspredelsen fuld af Haab og Forjættelse. Ligesom den mørkeste Time er lige for Dagens Frembrud, saaledes bebude de mørke Skyer, hvori Zions Horisont synes at være indhyllet, Frembruddet af dets lyseste og herligste Morgen — dets evige Befrielses Jubilæum. Til dets opgaaende Storhed skulle de Hellige komme; de skulle vedblive at drage til Josephs Land, og hans Sæd skal befrie det fra de Vantroes Herredomme, og de Hellige skulle beboe det i Fred.

Med dette Numer overdrage vi „Stjernens" Bestyrelse tilligemed hele Præsidentskabet over den europæiske Mission til vor Efterfølger Ældste Asa Calkin, til hvem alle Breve, vedkommende samme, for Eftertiden bedes stilede. For Mange af vore Læsere er han ikke fremmed, og vi ere glade ved at vide, at han allerede har de Helliges Tro og Tillid. Vi kunne ikke undlade med Tilfredshed at omtale de trofaste Tjenester, som vore Medarbeidere have ydet os, baade i Raad og Daad, og vi føle os lykkelige ved, at Varetægten over Guds Værk i disse Lande er anbetroet saadanne værdige Mænd. Vi ville altid bede for Held i deres fortsatte Arbeider, for de

Helliges Velsignelse, for Guds Værks Fremgang og dets Magts Tiltagen, og ønske i Ydmyghed de Helliges Forbøn for os.

Eders Broder og Medarbeider for
Sandhedens Sag
Samuel W. Richards.

Liverpool, den 6te Marts 1858.

Sendebrev fra Præsident Asa Calkin.

Elskelige Hellige!

Ældsterne Pratt og Benson fandt det tjenligt strax for deres Afreise til Zion at bestikke mig til at efterfølge Ældste S. W. Richards i Præsidentskabet over den europæiske Mission; og naar jeg tænker paa alle Zions-Brødrenes Afreise (med een eller to Undtagelser), hvilke have saa trofast og flittigt arbeidet iblandt Eder, og meddeelt Eder personligt, ved den Hellig-Aands Bistand, de Instruxer, som I fra Tid til anden behøvede, da fatter jeg fuldkommen Storheden og Vigtigheden af det Hverv, som er mig anbetroet.

Det er en Sag af stor og alvorlig Betydning at have Varetægt over de Tusinder af Hellige, som ere adspredte over Europa, og det er med særegne Følelser, jeg modtager Ansvaret og begynder Udøvelsen af de forskjellige og vanskelige Pligter i denne Mission.

Naar jeg betragter de mangfoldige Omstændigheder, under hvilke Raad og Instruxer udfordres, for at de Hellige til enhver Tid, og i enhver Henseende kunne vide, hvorledes de skulle forholde sig, for at kunne sikre sig deres himmelske Faders Gunst og Velsignelse, og undgaae de Snarer, der lægges for dem, modstaae Fristelser og over vinde Mørkets Magter — føler jeg fuldkommen, at Intet, uden den Hellig-Aands guddommelige Indflydelse, Guds Viisdom og den Almægtiges Inspiration kan dygtiggjøre mig til dette store Foretagende.

Som Tillæg til de andre store og vigtige Pligter, der paahvile Præsidentskabet over Kirken i disse Lande, tilfalder mig ogsaa Udgivelsen af Millennial Star, og her kan det ikke være af Veien at bemærke, at siden denne Stjerne begyndte sin Tilværelse med at udgyde sit herlige Lys paa de trætte Pilegrimers Sti, hvilke ere hildede i Mørke, Vildfarelse og Overtro, og indtil nu, er ingensinde Nogen bleven kaldet til at overtage dens Udgivelse under saadanne særegne og vanskelige Omstændigheder, som jeg.

Postforbindelsens Afbrydelse mellem Utah, og dens saa godt som fuldkomne Ophævelse, og som Følge deraf Udeblivelsen af Deseret News, der i det Høieste kun kan faaes med lange Mellemrum, Savnet af the Mormon, Luminary og Western Standard, hvis Udgivelse for Nærværende er ophørt, tvinger Millennial Star til ene og alene at stole paa sine egne Kræfter, — intet Lys tilstrømmer den fra' de andre Kilder, og den er, med Undtagelse af Deseret News, for Nærværende det eneste engelske Organ for vor Kirke. Tusinder søge i dens Spalter efter aandelig Føde til at styrke og vederqvæge dem paa deres møisommelige Vandringer igjennem Livet.

Den er bestemt til at føde Hjorden, og at uddele til Enhver en Portion i

rette Tid, saa at Alle kunne blive styrkede og vederqvægede efter deres Behov i de mange forskjellige og altid afvexlende Omstændigheder, hvori de blive satte, samt at udsprede Lys til at veilede dem paa de mørke, bugtede Stier, de ere nødte til at betræde, medens de ere i Babylon.

Ved Betragtningen af alle disse ugunstige Omstændigheder er det ikke med almindelige Følelser, jeg overtager det Hverv, der er mig paalagt, og med Ydmyghed beder jeg om og haaber, at jeg ved et trofast Forsæt og ved Aarvaagenhed og Omhu for Guds Riges Sag og de Helliges Vel, maa kunne gjøre mig fortjent til Eders Overbærelse for de Feiltagelser og Ufuldkommenheder, som muligen kunne indsnige sig; og endskjøndt jeg ikke med god Grund kan vente at faae „Stjernen" til at straale med den Glands, som den hidindtil har gjort under Bestyrelsen af dygtigere og mere erfarne Mænd, som have været før mig, nærer jeg dog det Haab, at den, ved den Hellig-Aands og mine Brødres Hjalp, vil lyse tilstrækkeligt til at veilede de Hellige paa Livets og Saliggjørelsens Sti.

Jeg griber denne Leilighed til at anmode baade de Ældste om at indsende Bidrag, saavel som Andre, der maatte føle Lyst til at yde dette store Værk deres Bistand. Og alle saadanne Artikler, som ere tydeligt skrevne, godt ordnede og beregnede paa at hæve „Stjernens" Værd og forøge Interessen for samme, skulle med Omhu blive benyttede i det Øiemed, saavelsom til Ære for Forfatterne.

De Hellige i disse Lande have høiligen været velsignede ved vore elskelige Brødre Pratts og Richards Arbeider og vise Raad, under deres første Præsidium her, og det er en Kilde til stor Glæde og Tilfredshed for mig at vide, at de Hellige i Almindelighed have forstaaet at vurdere dem, og at de voxe i Viisdom og Kundskab, Tro og gode Gjerninger; og det skal være mit bestandige Formaal at rulle det store Værk frem, som de med saa megen Dueligheed have bestyret og væsentlig fremmet i denne Deel af Herres Viingaard. Og i alle mine Raad og Instruxer skal mit eneste Ønske være at fremme Guds Sag og hans Folk Vel. I dette Øiemed beder jeg alvorligt om at blive erindret i Eders Bønner, at Guds Aand og Viisdom maa styrke mine Aandsevner, og at jeg i alle mine Bestræbelser kan blive veiledt af den Hellig-Aand, saa at I kunne høste Gavn og Velsignelse, og Guds Sag blive fremmet i disse Lande.

Da jeg saaledes, ifølge Guds uransagelige Villie og Viisdom, er bleven kaldet til at præsidere over den europæiske Mission — til at veilede Præstedømmet, opbygge og instruere de Hellige, og vaage over Zions Sags Fremadskriden — ville vi begynde vore Arbeider, som Udgiver, med at anbefale en vigtig Gjenstand, nemlig „Virksomhed."

Denne Mission har begyndt paa et nyt Blad af dens Historie. Kirken gaaer i det Hele taget frem med Kjæmpeskridt, og tiltrækker sig Nationernes Opmærksomhed; det herlige Sidste-Dages Værk udvikler sig med magelos Hurtighed, og den Almægtige har lagt paa vore Skuldre et Ansvar, som paa eengang gjør os ydmyge og bringer os til at anraabe ham om Kraft og Styrke. Derfor hviler den Gjenstand, vi have taget under Overveielse, paa vort Sind med mere end almindeligt Alvor. Vi kunne ikke undlade at udbryde: O, Herre, vor Gud! Du, som kan udruste dine Tjenere med mere end menneskelig Kraft, tildeel os din Aand; gjør os dygtige i vort Kald, mægtige ved din Magt, og giv os Styrke i Forhold til din Kraftes Dag og dit Værks Fremadskriden!

Da vi selv inderligen ønske at være virksomme, føle vi os tilskyndede til at lægge vore Brødre af Præstedømmet i disse Lande paa Hjertet Nødvendigheden af ogsaa at være virksomme, saa at de i Sandhed kunne være vore Medarbeidere. Vi ønske at see enhver Deel af denne Mission i den bedst mulige Arbeidsorden, med Nidkjærhed passet af Præstedømmet, samt at Held maa følge alle dets Foretagender.

Det er fra Hovedet at Kraft, Viisdom, Fasthed og lovgivende Dygtighed maae udspringe. Hvis Hovedet er efterladent i Noget, ville Legemets øvrige Dele ogsaa vorde efterladne, og der vil indtræde Forvirring iblandt dets Lemmer. Dersom den Styrendes Haand er svag og lammet, da vil Samfundet ikke kunne styres i dets Bevægelser, thi dets Organisation vil svækkes, og dets Forfatning blive hjælpelos. Det er derfor Præstedømmet, vi først opfordre til at rygte dets høie Kald med Værdighed, og ved den Hellig-Aands Hjælp at gjøre sig stikket til at virke med Kjærlighed og Kraft til Frelse for de adspredte Faar af Israels Huus, samt med Viisdom og Dygtighed at styre og veilede Guds Folk.

Lad Pastorerne i Missionen bestræbe sig for at blive meer end almindelig virksomme, saa at vor hellige Sag kan blomstre — forfremmes og ikke mere gaae tilbage, hvilket fordrer, at de maae voxe i Forhold til det forøgede Ansvar, og blive dygtiggjorte til at følge Kirkens Udvikling i dens Kjæmpeskridt. Lad dem bestræbe sig for at gjøre sig bekjendte med alle Forholde og Omstændigheder i deres respective Arbeidsmarker, og at være som Hyrder og Vogtere for deres Hjord. Lad dem stedse grunde paa at udfinde de virksomste Fremgangsmaader, hvorpaa de kunne fremme Værket, og stedse være rede til at virke, hvor det behøves. Dersom de saaledes ville arbeide med Guds Ære for Øie, og søge Kraften fra det Høie, saa vil den Almægtige dygtiggjøre dem; Værket vil ikke gaae tilbage, men Fremgang vil krone deres Bestræbelser, og de ville erhverve sig uforvisnelige Æreskroner.

Det samme gjælder om Conference-Præsidenterne. Eders Kald, Brødre, er ogsaa i Sandhed ansvarsfuldt! Eders Stilling bringer Eder i mere umiddelbar Berørelse med de Hellige; og det paaligger Eder især at paasee, at Conferencerne og Grenene ere i god og virksom Orden, og det tilkommer Eder at sørge for, at Evangeliet udspredes i de Eder anbetroede Arbeidsmarker. Værer derfor ogsaa I virksomme, følgende Eders Foresattes Raad og mandigen understøttende dem.

Derefter kommer de omreisende Ældste og Distriktspræsidenterne. Ogsaa Eders Pligter, Brødre, ere ansvarsfulde, og Eders Arbeide udfordrer Nidkjærhed, Tro og Sjælsstyrke. Paa Eder hviler, mere end paa nogen Anden, den hæderlige og mosommelige Mission at bære „Frelsens glædelige Budskab" til dem, som sidde i aandeligt Mørke, og at udføre Indsamlingen af Israels Huus. Er ikke dette et hæderligt Hverv? Ved Guds Velsignelse og Hjælp værer ogsaa I virksomme i Eders Arbeide.

Ei heller vil jeg udelade det lokale Præstedømme, som arbeider i Grenene. Deres Pligter ere ikke mindre ansvarsfulde, end deres over dem. Og her vil jeg give et lidet Raad, grundet paa moden Overveielse og Erfaring. Det skulde være Conference-Præsidenternes fornemste Omtanke at vælge til lokale Embedsmænd saadanne Mænd, som ere fyldte med den Hellig-Aand — Mænd, som ere duelige og trofaste, og hvis fornemste Forsaal er at fremme Guds Sag, og som føle til at hellige deres Talenter, Kraft, Indflydelse og Midler til Opbyggelsen af Zions Rige. Retskaffenhed,

reen Tro og et alvorligt Forsæt at gjøre sig selv dygtige, skulde ansees som den eneste gjældende Anbefaling til deres Bestikkelse. Uden disse Egenskaber skulde Ingen ansees valgbar til et Embede. De Bedste skulde vælges uden at følge andre Hensyn eller noget Gunstsystem; og dersom de skulde befindes at være uskikkede for sin Stilling, eller ogsaa efterladne, skulde de vige Pladsen for de mere Værdige. Ved saadanne Mænd maa Værket forfremmes; Gud vil ikke tilbageholde sine Velsignelser; ei heller kan Satan standse Værkets Fremgang.

Og nu et Ord til Grenenes Præsidenter, Bogagenterne og Cassererne. I, Præsidenter over Grene, bring Eders Arbeidsmark i en god Orden, stræb at holde Grenens Præstedømme forenede, forebyg alle smaa Misforstaaelser eller Udestaaelser, og søg at sætte enhver Mand og enhver Ting paa sit rette Sted; sæt et godt Exempel for Alle og underviis og vederqvæg den Hjord, som er under Eders Varetægt. Og I, Bogagenter, Casserere og Alle, som have med Penge-Anliggender og Regnskabsvæsen at bestille, hold Eders Regnskaber i god Orden, lær at skrive en tydelig Haand og føre et ordentligt Regnskab, og erindrer, at I ere Forvaltere over Kirkens Midler, og dersom I ere troe over Lidet, skulle I blive satte over Meget og besidde evige Rigdomme. Men den utroe Forvalter skal fratages, hvad han er sat over, og det skal gives til en Flittigere og Trofastere. Erindrer, at I nu skulle proves i det Smaa. Værer vise, økonomiske og retskafne, og I skulle høste en overflodig Høst.

Tilsidst opfordre vi de Hellige i Almindelighed til med ædel Iver at staae frem og gjøre deres Pligt. „Søger først Guds Rige og hans Retfærdighed, og alle andre Ting skulle tillægges Eder." Værer Alle virksomme og trofaste, baade Præstedømme og Medlemmer, fra den Høieste indtil den Mindste.

Som min første Raadgiver er Ældste James D. Ross bestikket, og Ældste William Budge som min anden Raadgiver. Disse Brødre ere allerede bekjendte i den engelske Mission for deres trofaste Arbeide, som har vundet dem Alles Hjerter og Tillid, der kjende dem, og det er med stor Fornøielse, at jeg anbefaler dem til alle gode Mennesker, og opfordrer Præstedømmet og de Hellige i disse Lande at give flittigen Agt paa deres Raad og Underviisning; og de, som gjøre det, ville sikkre sig Himmelens Gunst og Velsignelse.

Asa Calkin,
Præsident over den europæiske Mission.

Vi anbefale de Hellige i den skandinaviske Mission at lægge ovenstaaende Bemærkninger paa Hjertet, og indeslutte hine Herrens Tjenere tilligemed os i deres Bønner, at vi kunne velsignes formedelst dem, og Guds Værk fremmes i Europa til hans Navns Forherligelse iblandt Nationerne.

Afreist fra Liverpool. Ældsterne Samuel W. Richards og Hector C. Haight afseilede den 20de Februar sidstleden med Dampskibet Europa til New York.

Efterretning fra vor Emigration. Vor sidste Efterretning var grundet paa modtagen Telegrafdepesche fra Hamborg, som meldte vore Søskendes Afgang fra Bremerhafen, og hvad Tid de, efter den sædvanlige Beregning antoges at være i Liverpool og at afgaae derfra; men ved modtagen Skrivelse, dateret den 11te dennes,

fra Broder Iversen, erfare vi, at Storm, Modvind og Is nødte dem, efter 4½ Dags Omtumlen i Nordsøen, at vende tilbage til Bremerhafen for at indlade mere Kul; og senere Efterretning melder, at de paany afgik derfra den 12te. Med Undtagelse af Søsyge vare Alle vel; dog var Antallet bleven formindsket med een, idet vor elskelige Søster Vita Madsen, der var svag af Helbred, fik et Krampeslag, laae stille og rolig i 4 Dage uden at tale, og hensov blidt i Herren den 10de dennes i Bremerhafen, hvor hendes Støv blev stedet til Hvile. Fred med hende, indtil Opstandelsens Basun skal fremkalde hende til Nydelsen af det evige Liv.

Ved Brev fra Liverpool erfare vi, at vore Søskende ankom til Hull den 14de og til Liverpool den 15de, og skulde gaae ombord den 18de paa Skibet „John Bright," for at fortsætte deres Reise over Atlanterhavet. Maatte Held og Lykke ledsage dem paa deres Vei.

Instrux for de præsiderende Ældste i Missionen.

Vi have udsendt Tiende-Cirkulærer og Regnskabsblanketter til Afbenyttelse for Conferencerne og Grenene, og opfordre alle Vedkommende i rette Tid at indsende deres Regnskab, hver til sin Foresatte. Men for at Regnskaberne fra Conferencerne kunne komme tidsnok til dette Contoir, ville vi raade vore Brødre — Grenenes Præsidenter — den 20de Dag i hver Maaned at opgjøre deres Maanedsregnskab, og indsende det tilligemed Pengene til Conference-Præsidenterne, hvilke sidste ved hvert Qvartal skulle indsende deres Regnskaber uafhængigt af Tiden for Conference-Mødernes Afholdelse; derved bliver Contoiret her sat i Stand til at indsende sit Regnskab i rette Tid til Liverpool-Contoiret, hvis Præsident har paalagt os at tilsee, at dette bliver nøiagtigen udført, og at Præstedømmet opfylder sin Pligt, baade til at prædike Evangeliet og udsprede Skrifter, som ogsaa ugentlig at besøge de Hellige i deres Huse, — trøste dem, underviise dem, belære dem og opmuntre dem til alle Pligters Opfyldelse, baade med Hensyn til deres Gudsdyrkelse, som ogsaa at efterkomme Herrens Love — hvoriblandt en nøiagtig Iagttagelse af Tiendeloven er fornøden — paa det Herrens Velsignelse kan hvile over hans Folk, og Værket fremmes ved fælles Samvirken. Ligeledes paaminde vi Bogagenterne om, regelmæssigen at indsende Bogpengene maanedlig for det Solgte; hvilke Penge ikke maae bruges af Nogen, paa det Conferencen ikke skal paafores en voxende Boggjeld, for hvilken der ikke findes Bøger i Behold. Det bør ogsaa iagttages, at der ikke reqvireres flere Skrifter end Afsætningen kræver, og den Conference, som ikke har Kræfter til at betale den gamle Bogbeholdning, faaer lade det henstaae indtil Midlerne tillade det.

Foruden Qvartals-Rapporterne til dette Contoir, har Præsidenten i Liverpool paalagt os at indsende en halvaarlig statistisk Rapport i Slutningen af Juni, og i Slutningen af December en Dito for det hele Aar, og ved hvert Halvaars Udgang et Regnskab over Indtægt og Udgift fra hver Conference, undertegnet af vedkommende Præsident. Schemaet til Liverpool-Contoiret skal blive sendt Conferencerne i betimelig Tid.

Nyheder fra Amerika,

tagne fra „New York Herald."

Forslaget til at forøge Armeen for at udsende Hjælpetropper mod Utah er ikke gaaet igjennem i Congressen i Washington, og der bliver som Følge deraf ingen forøget Troppestyrke sendt ud mod Zion i Sommer; hvilket har frembragt stor Misfornøielse hos Modpartiet, som udbryder:

„Der hviler et stort Ansvar paa det politiske Parti, som har forkastet Præsident Buchanans Forslag at forøge Armeen til 4 eller 5,000 Mand for straz og fuldstændigt at underkue eller fordrive de oprørske Mormoner. (?) Det er vanskeligt at komme til dem. En tusinde (engl.) Mile af de øde Sletter og Bjerge maae befares, førend man naaer dem. Underholdnings-Forraadene alene for Oberst Johnstons lille Styrke, en 2,500 Mand, have, paa Grund af den lange Marsh gjennem Ørkenerne, opslugt Millioner af Dollars, og hvor er dette Armee-Detaschement? Standset og nødt til at overvintre i Bjergene, paa Grund af Mormonernes Streifcorpser, som have tilføiet os et direkte Tab af over en Million Dollars i Tilintetgjørelse af vor Armees Bagage og ved at opsnappe deres Heste, Muuldyr og Qvæg. Og den værste Deel af Veien til Saltsøstaden har Oberst Johnston endnu at tilbagelægge, naar Foraaret kommer. Men da kan han forvente Hindringer af ethvert Slags i de talrige og farlige Snevringer og Passer, han vil vorde nødt til at forcere. Uden en betimelig Forstærkning af Tropper, Amunition og Proviant, vil hans Styrke sandsynligviis blive ødelagt, førend han har naaet den halve Distance af de 250 engelske Mile af Bjergkløfter, Stromme og steile Brinke, som ere imellem ham og Saltsøen. Almindelig Klogskab og fornuftige Grunde skulde derfor have havt deres Vægt i Congressen ved saa hurtig som muligt at tilveiebringe de af Præsident Buchanan forlangte Armee-Forstærkninger.

Men Forslaget er forkastet, og det bliver nu maaskee for seent ikke alene til at udføre den forventede Undertrykkelse eller Fordrivelse af Momonerne i Sommer, men ogsaa at redde Oberst Johnstons Commando."

Indhold.

	Side.		Side.
Guds Rige og Kirke	193.	Sendebrev fra Præs. Asa Calkin . .	203.
Om de Helliges Pligter (fortsat) . .	197.	Efterretning fra vor Emigration . .	206.
Redaktionens Bemærkninger:		Instruxer til de præsiderende Ældste	
Farvel fra Præsident Samuel W.		i Missionen	207.
Richards	201.	Nyheder fra Amerika	208.

„Skandinaviens Stjerne" udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned og faaes paa Contoiret i Lorentzensgade Nr. 504 D. 5, Stuen tilvenstre og paa alle kongelige Postcontoirer.

Udgivet og forlagt af C. Widerborg.

Trykt hos F. E. Bording.

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

7. Aarg. Nr. 14. *Den 15. April 1858.* Priis: 6 Sk. pr. Expl.

Guds Kraftes Dag.

(Fra „the Millennial Star".)

„Folket skal være villigt paa din Kraftes Dag." Ps. 100, 3.

Enhver Uddeling af Evangeliet fremviser Guds Kraft. Evangeliet er i Sandhed Guds Kraft til Saliggjørelse for dem, der troe. Der findes Mange blandt alle Nationer, der elske Retfærdighedens Grundsætninger, men som endnu ikke have udmærket sig som Sandhedens Venner, førend en Guds Kraftes Dag begynder at gryе; men ligesom Faarene kjende Hyrdens Røst, saaledes kjende Guds Folk Røsten, som kommer fra Himmelen. Guds Kraft overgaaer altid Satans Kraft. Mose Kraft var større end de ægyptiske Troldmænds og Gjøgleres; alligevel bliver ikke Guds Myndighed og hans Ret til at regjere Nationerne altid eller almindeligt anerkjendt, førend han blotter sin Almagts Arm. Den gamle Patriark Jacobs Sønner vare ikke villige til at anerkjende deres Faders guddommelige Præstedomme, og at deres Broder Josephs Syner vare af himmelsk Oprindelse, førend Guds Kraft nødte dem dertil. Den bestemte Dag, paa hvilken de skulde ydmyges og deres Broder Joseph ophøies, var, til Trods for deres Bestræbelser i modsat Retning, endelig kommen; et forunderligt Sammentræf af Omstændigheder havde bragt Josephs grusomme og stivsindede Modstandere til at bøie sig for hans Fødder; Israels hovmodige Herrer saae sig omringede af uovervindelige Vanskeligheder; deres egen Brøde og den aldrig slumrende Guds Kraft havde tilsidst dreven dem ind i en Krog, hvorfra de ikke kunde slippe ud, og da vare de villige til at anerkjende deres yngre Broder for en sand Prophet, og at Evighedens Kræfter vare med ham. Da saae ogsaa den ærværdige Patriark, dreven næsten til Fortvivlelse, tydeligen, at den Forjættelse af Gud, at han vilde velsigne hans Børn, uundgaaelig vilde vorde opfyldt. De stivsindede og halsstarrige Børn, gjennemtrængte af Djævelens Aand og stor Vantro, iagttoges af Jehovahs langtseende Øie, og den Almægtiges Haand vilde snarligen tvinge dem til at kysse Riset, og med Beredvillighed at annamme Sandheden. Patriarken saae ogsaa, at den, som med Taalmodighed lider for Sandhedens Sag, tidligere eller sildigere vilde komme til at sætte sin Fod paa sine Fjen-

ders Hals, og hurtigt triumphere i Israels Guds Navn paa hans Kraftes Dag.

Et andet Exempel, uddraget fra det Nye Testamente, vil maaskee være tilstrækkeligt for Nærværende om denne Gjenstand. Gud havde udvalgt Saulus af Tarsus som et passende Redskab til at bære Sandheden ud til alle Nationer. Formedelst den umiddelbare Aabenbarings Kraft, og Tabet af sit Syn, blev een af de ubøieligste og uovervindeligste Kjæmpere, som nogensinde stod i Spidsen for et Religionsparti, ligesaa villig til at tjene den sande Gud, som han forud havde været utrættelig til at tjene den fromme Djævel. Om Nogen spørger, hvoraf det kom, at den nidkjære og berømte Luther eller Knox i Pavevældets Dage nogensinde kunde forandre sin Mening, svare vi, at det var Guds Kraftes Dag, — en Dag, da Mennesker af ethvert Tungemaal og Sprog, som vare indesluttede i Faderens Pagt, vare nødte til at være *villige*. Den nærværende Tid er sienspynligen en Guds Kraftes Dag, da det rette Slags Mænd og Qvinder i enhver Nation ville vorde ligemeget nødte til at være „villige til at adlyde Sandheden, og tragte efter Herlighed, Ære og Udødelighed."

Kraftes-Redskaberne ere i Himmelens Rustkammer. Naarsomhelst Hungersnød, Sværd eller Pestilense er nødvendig, for at bøie Folkets eller Magthavernes stive Nakker til Underkastelse under den evige Sandhed, ville de blive anvendte, og de udvalgte Æreskar ville komme frem. Hvo kan stride imod Gud? Han faaer Menneskets Vrede til at lovprise ham; og gjenstridige Mænds og Præsters blinde Nidkjærhed bliver standset for at vise dem, at deres kraftige Anstrengelser til at rive ned netop bidrager til at fremme den selvsamme Sandhed, som de saa meget hade.

I mange Aarhundreder har der været en stor Modbydelighed for Udvandringer til fremmede Lande. Folk have elsket deres Hjem, deres Fædreneland og deres nationale Skikke og Sædvaner saameget, at Udvandringer kun sjeldent have fundet Sted. Men nu bringer Hungersnød, Ufrihed i Næringsveie, Politik og Religion samt Frygten for Krig Folkene til at anse *det* for let, som før ansaaes for saa vanskeligt. Emigration til det fjerntliggende Amerikas ubebøede Vildnisser er noget, som synes at høre til Dagens Orden. Gud har for anden Gang udrakt sin Haand for at indsamle det Adspredte af sit Folk, og ved sin mægtige Kraft vil han bringe sine Sønner langt fra og sine Døttre fra Jordens Ender. Menneskets Sindrighed og Formue maa anvendes for at forøge Søfartens Lettelser. Menneskene gjøres af en eller anden Bevæggrund villige til at fremme Guds store Planer. Kraftige Tilskyndelser bringe dem til at indlade sig paa kostbare, storartede og dristige Foretagender. Fortrinlige og behagelige Veie maae opkastes, hvorpaa Herrens forløste Folk kan fare. Nationerne maae bringes i nærmere Forbindelse med hverandre, og ved den pludselige og uforudsete Forandring af Sæder og Skikke, maae de vidt udbredte religiøse og politiske Institutioner, der kun ere af menneskelig Oprindelse, rydes op og pløies ligesom en Mark, fordi det er en Guds Kraftes Dag. Enhver Ting, som kan rystes, maa rystes. Al Tillid, grundet paa Mennesker alene, maa tilintetgjøres; de Vises Viisdom skal forgaae, og de Forstandiges Forstand skal stjule sig. Nøden vil bevirke, at den bedste Deel af Menneskene blive villige til at søge Gud; thi „naar dine Straffedomme udgaae over Jorden, *skulle* dens Indbyggere lære Retfærdighed." Guds Doms Time er den Tid, som skal befæste umiskjendelige Sandheder i Menneskenes Sind. Dersom Sennacherib ikke kunde lade sig overtale til at tro paa Engle, kunde han

idetmindste nødes til at føle dem. Derfor som Pharaoh ikke med det Gode kunde forstaae, hvem Israels Gud var, saa kunde han visseligen lære ham at kjende ved Plagerne. Naar de Onde lære Guds Vrede at kjende, lære de Retfærdige at udøve Lydighed. Besluttelsen af hans Magt gjør dem *villige* til at paatage dem Christi Aag, samt at sige, at Christi Aag er gavnligt og hans Byrde let.

Straffedommene, som ramme de Vantroe, befæste de Troende. Lytter, I Rige og Mægtige, og unddrager Eder ikke Evangeliets Aag; thi vider for vist, at dette er Guds Kraftes Dag. Det Knæ, som ikke boier sig ved det sande Evangelium, maa sønderbrydes. Den Herre, som med bedre Vidende bortjager sin Tjener, fordi han elsker Sandheden, vil selv i sin Tid blive lig en hungrig Mand, der drømmer, at han spiser, og naar han vaagner, see, han er hungrig. Undertrykkerens Svøbe skal sønderbrydes, og Ondskabens Baand skulle løses, og den Hovmodige skal ydmyges; thi paa sin Kraftes Dag vil Herren opvække denne Tidsalders Mesteraander, lig Moses, Paulus og Joseph, og iklæde dem Kundskab og Forstand. Saadanne Mænd ville foragte Bestikkelse og forgængelig Ære, og forkrænkelige Kroner ville af dem blive ansete som Intet, medens de ville tragte efter uforkrænkelig og evig Ophøielse. Eftersom de himmelske Kræfter efterhaanden erobre Jorden, og gjengive den til dens retmæssige Arvinger, skal Præstedommets Røst frembringe den samme opvækkende Indflydelse, som mange Tordener.

Mennesker ville blive iførte Guds Viisdom, Kraft og Styrke i en saadan Grad, som hidindtil har været ukjendt. Iblandt disse ville de to Vidner ikke mindst udmærke sig i de sidste Dage. Ved dem vil Guds Sons hellige Præstedommes Kjæmpekræfter udfoldes. De ville have „Magt til at slaae Jorden med allehaande Plager, saa ofte de ville." Aabenb. 11, 3—6. Ogsaa paa den Dag, som skal udmærkes ved uhørt Ryggesløshed, da Dyrets og den falske Prophets Undergjerninger skulle bedaare Nationerne, vil Guds Kraft vorde ligesaa stor til at frelse dem, som han udvalgte forend Verdens Grundvold blev lagt; thi hans trofaste Vidners Vidnesbyrd vil gjøre dem villige til at annamme Frelsen paa hans Kraftes Dag.

Der er intet Arbeide saa vanskeligt, selvfornegtende eller besværligt, uden Guds Folk jo kan bevæges til med Beredvilligheb at udføre det; ligemeget hvor stor Opofrelsen end er, de ville med største Glæde gjøre den. Huse og Eiendomme, Hustruer og Børn, Hjem og Fædreneland — Alt ansees kun som Sivv imod Kundskaben om Christus. „Verden," siger en meget yndet Forfatter, „er nu vendt op og ned paa." Gud har begyndt at vende og endevende den, for at han, hvis Ret det er, kan komme til at regjere; og medens han tilintetgjør Nationernes Stolthed og bringer dem i stor Uro og Forvirring, lærer han paa samme Tid sine Tjenere Viisdom. De ere villige til at vove sig ud paa de rystende Herredømmers oprørte Hav for at redde de Værdige, udsættende sig for alle Farer, fordi deres Forstands Øine ere opladte, og de vide, at det er een af Guds Kraftes Dage. Under Nationernes almindelige Skibbrud kastes de rigeste Artikler og de kostbareste Fade op paa Stranden eller flyde løse og uhindrede omkring. Den, som passer paa at bjerge, er viis. De Faa, som ere udvalgte, ville stride den gode Strid og beholde Troen.

Om de Helliges Pligter

af

Joseph W. Young, een af de Halvfjerdsindstyve.

(Sluttet fra Pag. 201.)

Sjette Capitel.

De Ældstes Pligter.

Elskelige Brødre i vor Herres og Frelsers Jesu Christi Tjeneste! Paa Eder hviler det største Ansvar, som kan lægges paa Menneskет, nemlig at undervise Menneskene om Livets og Saliggjørelsens Vei, om Indsamlingen af de fortabte Faar af Israels Huus og om Beredelsen af et Folk, der skal møde Herren, naar han kommer i Himmelens Skyer med Kraft og stor Herlighed.

Det er derfor Eders Pligt at være aarvaagne og paapasselige, at være iførte Christi Rustning, og frimodigt at forsvare Eders Gjenløsers Sag. Udstræk Eders Segle og høst, spar Ingen; thi Høsten er stor, Arbeiderne faa og Tiden kort. Husk, Brødre, at Hviletimen er endnu ikke kommen, men vedbliv at arbeide, indtil Høstens Herre kalder Eder til Festen.

Lær Menneskene Evangeliets simple Sandheder, som de staae strevne i den hellige Skrift, og byd Alle at afstaae fra deres Synder og at vende sig til Gud. Og naar en Deel af Guds Hjord er anbetroet til Eders Varetægt, da vaag over den, ligesom en god Hyrde vaager over sin Hjord. Bestyr den med Sagtmodighed og Kjærlighed, og uddeel Retfærdighed med Barmhjertighed. Fød Faarene med det evige Livsens Brød; trøst de Sørgende, opreis de Nedbøiede og plei Christi Legeme; glem aldrig, mine Brødre, at „dersom I ville blive store i Himmeriges Rige, maae I være Alles Tjenere."

Det er Eders Pligt at vise de Hellige Agtelse, og at være venlige imod dem, paa det I kunne vinde deres Kjærlighed og Velvillie. Om Du har faaet Mere, end dine Brødre, da vid, at Mere vil kræves af Dig.

Naar I gaae ind i en Helligs eller enhver Andens Huus, og dets Beboere ønske Eder velkomne, da velsign det. Gud har ikke kaldet Eder til at forbande hans Børn, men til at velsigne dem. Lær at regjere de Hellige med Christi Kjærlighed, og brug ikke den Myndigheds- og Befalingstone, som hersker iblandt Verdens Børn. De Hellige behøve ikke en saadan Behandling; thi „Gud er Kjærlighed," og han ønsker, at hans Tjenere skulle ligne ham heri.

Vær Eders Præsidenter underdanige i alle Ting. Det Jordiske er et Billede af det Himmelske; derfor er det Eders Pligt at være ligesaa lydige mod Eders Præsidenter, som Englene ere imod Gud og hans Søn Jesus Christus. Rigtigheden af denne Grundsætning belyses bedst herved: Dersom I ikke ere lydige mod Eders Præsident, kunne I ikke vente, at Eders Brødre ville adlyde Eders Raad, og dersom Brødrene ikke ville adlyde Præstedømmets Raad, kunne de ikke vente at faae deres Familier til at adlyde dem.

Læs gode Bøger, især Herrens aabenbarede Ord, saa at Eders Aand kan blive fuld af nyttige Kundskaber. Tragt efter de bedste Gaver, især efter Viisdom og Bedømmelse af Aander, saa I ikke behøve

at dømme efter Synet eller Høreisen, men at I kunne dømme en retfærdig Dom, overensstemmende med Sandhedens Aand.

Exempler tale undertiden tydeligere end Ord; derfor er det Eders Pligt at sætte værdige Exempler for de Hellige og for hele Verden. Dersom I idag prædike over et af Evangeliets Principer, og I imorgen træde det under Fødder i Eders Gjerninger, indsee I saa ikke, at Eders Ord tabe deres Kraft, og at Eders Opførsel har lammet deres Virkning? Det er Eders Pligt at paasee, at Eders Hjord er i en trivelig Forfatning, og at enhver Ting under Eders Varetægt bliver gjort overeensstemmende med Guds Befalinger, saa at I og Eders Hjord kunne voxe og tiltage i Alt, hvad der vedkommer Riget, og frembære Frugter af det af Herren anbetroede Pund. Jeg vil fremsætte et Par Lignelser, for at oplyse dette.

Antag, at en Landmand har en Flok Faar, som han opdrætter med megen Omhu og har stor Kjærlighed for, og at eet af disse Faar bliver sygt; vil han saa lade dette ene være iblandt de øvrige, og derved tillade Sygdommen at angribe hele Hjorden? Nei, men han vil fjerne det angrebne Faar fra Hjorden, og pleie det en Tid, give det passende Lægemidler og forsøge paa at helbrede det; men dersom han efter en Tids Forløb seer, at det er uhelbredeligt, vil han dræbe det og kaste det ud til Hundene; „thi," siger han, „det er bedre, jeg kaster dette Faar bort, end at hele Hjorden skal blive smittet."

Atter, dersom en Gartner har et Yndlingstræ, og een af dets Grene begynder at visne og tilsidst ophører at bære Frugt, vil han da lade denne Green forblive paa Træet? Nei, men han vil sige: „Endskjønt denne Green har baaret megen Frugt, er jeg dog nødt til at skjære den af; thi jeg seer, den er vissen, og at den snart vil begynde at raadne, og eftersom den raadner, vil den lede Vandet ind i Stammen, og Træet selv vil visne og døe. Jeg vil derfor skjære den af og helbrede Skaden, saa at de andre Grene kunne bevares sunde og bære desto mere Frugt; men denne visne Green vil jeg afhugge og kaste i Ilden for at brændes."

Nu, Brødre, I see, det er Eders Pligt at paasee, at de Hellige, over hvem I præsidere, holdes i en karsk Tilstand, og om en Broder falder i Overtrædelser og bliver syg, er det Eders Pligt at have Die med ham, og naar I tilstrækkeligt have arbeidet med ham, og I finde Sygdommen ulægelig, eller med andre Ord, at han ikke vil gjøre ret, saa udeluk ham af Kirken, paa det de Hellige ikke skulle blive smittet af en ugudelig eller fordærvet Persons Indflydelse. Det samme gjælder naturligviis for Søstrene.

I Udøvelsen af disse Pligter maae I ikke tage Hensyn til modtagne Gunstbeviisninger, Slægtskab eller nogetsomhelst; thi for Gud er ingen Persons Ansеelse. Men i disse Tilfælde maae I handle med megen Viisdom, saa at I ikke ved Afskjærelsen af de fordærvede Grene skader de gode, og I skulde aldrig afskjære en Gren, førend I med Sikkerhed veed, at den er død.

Og nu, mine Brødre, formaner jeg Eder til at være flittige i Udøvelsen af alle de Pligter, der henhøre til Eders Kald. Opløft Eders Røst og frygt ikke; raab Omvendelse og Daab til dem, der staae udenfor Kirken; vederqvæg og opmuntre de Hellige, og viis, at I selv ere udholdende i Eders Gjenløsers Sag, at I tilsidst maae høre disse glædelige Ord: „Vel, Du gode og troe Tjener, gak ind til din Herres Glæde."

Gouverneur Brigham Youngs Brev til Oberst Alexander.

Store Saltsø Stad, Utah Territorium,
den 16de Octbr. 1857.

Min Herre!

Jeg har herved den Ære at underrette Dem om Modtagelsen af Deres Brev af 12te dennes i Morges Kl. 8½, og griber den første Leilighed til at svare Dem af Artighed, tagende i Betragtning Deres Stilling i denne sene Aarstid.

Eftersom De officielt erklærer det, erkjender jeg, at De og Tropperne, under Deres Commando, ere blevne sendte til dette Territorium af Præsidenten over de Forenede Stater; men vi ville behandle Eder, som om I vare aabenlyse Fjender, fordi jeg saa mange Gange har seet Armeer i vort Land, under Skin af at være legaliserede, drive vore Folk, almindeligt kaldte „Mormoner," fra deres Hjem, medens Pøbelen fulgte bagefter og plyndrede efter eget Godtbefindende, og dette er nu sienfynligt Unions-Regjeringens Hensigt, hvilket alle oprigtige, tænkende Mennesker fuldt vel vide. Dersom ikke dette var Tilfældet, hvorfor sendte Regjeringen os da ikke en Armee til Beskyttelse imod de Vilde, da vi først nedsatte os her, og vare fattige og faa i Antal? Saa aldeles modsat var deres Fremgangsmaade, at de sendte 'en ondskabsfuld Order, at vi skulde afgive fem Hundrede af vore bedste Mænd (medens vi vare i et Indianer-Land, og anstrengte os for at forlade de Forenede Staters Grændser, fra hvilke deres Civilisation (?) havde fordrevet os) i den forudfattede Hensigt at udrydde og tilintetgjøre os. Og kan De et Øieblik betvivle, at vi jo fuldkommen forstaae Deres Regjerings omme Barmhjertighed (?) og Planer mod os? Atter, dersom en Armee blev sendt hertil i fredelige Hensigter for at beskytte og bevare de Uskyldiges Rettigheder og Liv, hvorfor sendte da Regjeringen de Tropper hid, som bortkaldtes fra Minnesota, hvor Indianerne slagtede Mænd, Qvinder og Børn, og droge omkring i talrige Bander for at lægge Landet øde?

De siger, at det er alene i min Egenskab som Gouverneur, at De har Noget at gjøre med mig, endskjøndt Deres commanderende Officeer, General Harney adresserede det Brev, som bragtes af Capitain Van Vliet, til „Præsident Brigham Young af Mormonernes Samfund."

De erkjender Modtagelsen af min officielle Proklamation, som forbyder Deres Indmarsch i Utah Territorium; og med Hensyn dertil har jeg kun at underrette Dem om, at det, som er fremsat i nævnte Dokument, er sandt, og at de deri fremsatte Ordres ville paa det Nøiagtigste vorde udførte.

Om De kommer hid med fredelige Hensigter, har De ikke noget Brug for Krigsvaaben. Vi ønske og have altid ønsket Fred, og have tryglet derom den hele udslagne Dag, hvilket vore bittreste Fjender altfor vel kjende. Og endskjøndt de Ondskabsfulde, med Administrationen nu i deres Spidse, have besluttet, at vi ikke skulle have nogen Fred, undtagen det skulde være at lægges ned i Døden, saa ville vi i den Israels Guds Navn have Fred, om vore Fjender endog skulde nøde os til at kjæmpe for den.

Vi have hidindtil omhyggeligen søgt at undgaae Blodsudgydelse, om vi end have taget Forholdsregler til at modstaae vore Fjender; og formedelst Virkningen af

hine milde Forholdsregler, kan De let forstaae, at De og Deres Tropper nu ere overladte til Elementernes Medfart, og at vi leve i Bjergene, og at alle vore Mænd ere hærdede Bjergboer. Dette skulde Regjeringen vide, og ligeledes give os vore Rettigheder og lade os i Fred.

Angaaende Beskaffenheden af disse Forholdsregler, de fremfarne, nærværende eller tilkommende, saa have naturligviis Personer, der handle til Selvforsvar, en vid Mark for deres Valg, og det uden at bekymre sig saa meget om, hvad Navn det behager Fjenderne at give deres Valg; thi baade vi og Guds Rige ville være frie for alle djævelske Undertrykkere, saasandt Herren er vor Hjælper. Trusler til at ødelægge og udrydde dette Folk have lydt i vore Øren i over tyve Aar, og dog leve vi. Herrens Zion er her, og onde Mennesker og Djævle kunne ikke tilintetgjøre det.

Dersom De fremturer i Deres Forsøg paa stadigen at stationere en Armee i dette Territorium, tvertimod Folkets Ønsker og constitutionelle Rettigheder, og i den Hensigt at hjælpe Administrationen i Washington i deres ulovlige Forsøg paa at paatvinge os deres fordærvede Embedsmænd, og at beskytte dem og Industri-Riddere, sorthjertede Skurke, Hoerkarle og Mordere, hvilket man havde til Hensigt, da man udsendte Dem og Deres Tropper, saa ville vi føre Krig imod Dem paa en Maade, hvorom Deres militaire Taktik ikke giver Dem nogen Underretning.

Med Hensyn til Deres Slutning angaaende „offentlige og private Breve," saa indeholder den en upassende og ugrundet Hentydning; thi saavidt som min Kundskab strækker sig, saa er Standsningen eller Tilbageholdelsen af den Person, De omtaler, alene bleven gjort af Overpostbestyrelsen i Washington, som har, hvilket De maa vide, standset vor Post fra Independence, Missouri, hvorved det ikke er meer end rimeligt at antage, at baade De og vi bleve noget indskrænkede i vore Postforbindelser.

Hvad det angaaer, at jeg og visse Andre have stillet os i „aaben Rebellion og Fjendtlighed mod de Forenede Staters Regjering," saa veed jeg fuldkommen, at vi forstaae vor sande og meest lojale Stilling langt bedre, end vore Fjender kunne undervise os om. Af alle Folk i de Forenede Stater bestræbe vi os for at bevare og vedligeholde Aanden af Constitutionen og constitutionelle Love, medens Administrationen og Tropperne, den har udsendt mod Utah, ere i Virkeligheden selv Oprørere og i Fjendtlighed mod Unions-Regjeringen. Og om George Washington levede nu og stod i Spidsen for Regjeringen, vilde han hænge Administrationen saa høit, som han hang Andrew, og det endog med en langt større Anstand, og vilde derved i en endnu høiere Grad fremme vort Lands Interesser.

De skriver: „Det tilkommer Dem at see hen til Følgerne; thi De maa forstaae, at en saa ulige Kamp kan aldrig med Held udholdes af det Folk, De regjerer." Vi have beregnet Omkostningerne for vort Vedkommende. Vi forvente, at de Forenede Stater ville forsøge paa at opsluge os, og vi ere beredte til Kamp, dersom de ønske at opgive Constitutionen i deres afsindige Bestræbelser for at knuse alle Menneske-Rettigheder. Men hvad en saa selvmorderisk Fremgangsmaade kan komme til at koste vore Fjender, have vi ikke forødt vor Tid med at udregne, idet vi ansaae det som deres egen Forretning at gjøre et saadant Overslag og komme til Visshed om Beløbet af en saa uhyre Sum. Det gjælder nu Guds Rige eller Djævelens Rige. Er Gud for os, saa ville vi have Held med os, men er Gud med Eder og

imod os, saa ville I faae Fremgang, og vi ville sige: „Amen! lad Herren være Gud, og ham alene ville vi tjene."

Med Hensyn til at De maa adlyde „Ordrer," da er mit Raad, at De burde standse og overveie, om de ere retfærdige og rigtige, og derpaa, liig David Crocket, handle derefter. Men om De foretager Dem at komme ind og bygge Forter, vær forvisset om, at De vil møde Modstand, og at De vil behøve hele den Styrke, som nu er under Deres Commando, og meget Mere. Og med Hensyn til Deres Advarsel, vil jeg lade Dem vide, at mit Hoved har været efterstræbt nu i mange Aar, ikke for nogen Forbrydelse paa min Side, eller fordi jeg nogensinde onskede at begaae nogen Brode, men alene for min religiose Tro, og det endog i et Land, som bekjender constitutionel og religios Frihed.

Eftersom De anseer Deres Styrke for rigeligen tilstrækkelig til at sætte Dem i Stand til at komme til denne Stad, hvorfor har De da saa uklogt nølet saa længe ved Hams Fork denne Tid paa Aaret?

„At udføre Regjeringens Hensigter," saaledes som de nu lægges for Dagen, kan blot have til Følge den fuldkomne Kuldkastelse af den Union, som vi, tillizemed alle amerikanske Patrioter, have bestræbt os for at opholde; og angaaende vor Mislykken i, ved vore nærværende Anstrengelser, at haandhæve Rettigheder, som med Rette ere tilsikkrede alle Medborgere i de Forenede Stater, det vil bedre kunne siges i Fremtiden.

Jeg formoder, at „Aanden" og Indholdet af mit Svar paa Deres Brev vil være utilfredsstillende for Dem; thi De forstaaer uden Tvivl ikke Beskaffenheden og Hensigten af den Tieneste, som er Dem paalagt. For at oplyse Dem bedre, tillad mig at underrette Dem om, at vi flere Gange ere blevne tvungne til at antage og underkaste os de meest djævelske Forslag, som bleve os gjorte af Armeer, der virkeligen tilhørte de Forenede Stater, idet vor eneste Udvei var at foie os efter dem. Ved den sidste Overeenskomst, som blev os paatvungen af vore Fjender, og i hvilken vi paalagdes at forlade de Forenede Stater, og hvilken vi have opfyldt, vare to af de Forenede Staters Senatorer tilstede og gik i Borgen for, at saavidt deres Indflydelse strakte sig, skulde vi ikke mere blive forfulgt af de Forenede Staters Indvaanere. Hiin Borgen er bleven brudt af vore Fjender, og saaledes have de stedse gjort imod dette Folk; hvisaarsag vi have tilstrækkeligen gjort den Erfaring, at det er forgjeves for os at søge eller vente nogen Beskyttelse fra vor Regjerings Embedsmænd eller Administratorer. Det er tydeligt, at Krig imod vor Stat har hele Tiden været bestemt; og nu besidde vi for første Gang Magt til at have en Stemme med angaaende den Behandlingsmaade, som vi ville modtage; og vi agte at bruge den Magt, saa vidt som Constitution og Retfærdighed berettiger os, og det er Alt, hvad vi forlange. Sandt nok, at under vore Bestræbelser for at haandhæve Constitutionen og de constitutionelle Rettigheder, som tilhøre enhver Medborger i vor Republik, have vi ingen anden Magt at stole paa, end Jehovahs, og den Styrke og Dygtighed, som han vil give os.

I Kraft af mit Embede som Gouverneur over Utah Territorium byder jeg Dem at ordne Deres Tropper og forlade dette Territorium; thi det kan ikke være af nogetsomhelst Gavn for Dem at øde Skatte og Blod ved at vedblive med at understotte Unionsregjeringens Administratorer i deres Rebellion imod Constitutionen De har havt og har endnu fuldkommen Tid idetmindste til at trække Dem tilbage did, hvor De kan blive forsynet med Forraad, eller ogsaa at gaae til Fort Hall. Skulde De beslutte Dem til at

efterkomme en saa retfærdig Fordring, og behøve nogen Understøttelse for at marschere ostover, skal saadan Hjælp med Hurtighed og Beredvilligheed vorde Dem ydet. Vi ønske ikke at ødelægge noget Menneskes Liv; men derimod ønske vi inderlig at bevare Alles Liv og Frihed, saavidt som det staaer i vor Magt.

Hr. Oberst! skulde De, eller nogen af Deres Officerer, ønske at besøge denne Stad uden Ledsagelse af Tropper, som Capitain Van Vliet gjorde, i den Hensigt personligen at lære Folkets Tilstand og Følelser at kjende, har De Frihed til at gjøre saa, og med Glæde forsikrer jeg Dem om, at De skal blive escorteret fra vore Forposter til denne Stad og tilbage igjen, og at De under Deres Ophold i vor Midte skal blive viist al den Høflighed og Opmærksomhed, som Deres Rang fordrer.

Udentvivl har De antaget, at en stor Deel af Befolkningen her vilde flye til Dem, for at finde Beskyttelse, naar De ankom hertil; og dersom der findes saadanne Personer iblandt os, skulle de straz blive førte til Deres Leir i fuldkommen Sikkerhed, saasnart vi erholde Kundskab derom.

Hvis De og Deres Medofficerer vare saa godt bekjendte med Deres Mænd, som jeg er med mine, og hvis Deres Soldater forstode den Gjerning, de ere ifærd med, saa godt som De maa forstaae den, saa maatte De vide, at mange af dem øieblikkeligen vilde frabede sig al Deeltagelse i et saa ugudeligt, ulovligt, uconstitutionelt og djævelsk Korstog imod et uskyldigt Folk, og hvis deres Blod bliver udgydt, skal det komme paa deres Anføreres Hoveder.

For os er det enten Guds Rige eller Intet.

Jeg har den Ære at være

Deres lydige Tjener

Brigham Young,

Gouverneur og Superintendent for Indianer-Affairerne i Utah Territorium.

Til

E. B. Alexander,

Oberst for 10de Inf. Reg.

i de Forenede Staters Armee.

Skandinaviens Stjerne.

Den 15de April.

Vi give nedenstaaende Bemærkninger fra Præsidentskabet i Liverpool angaaende **Tiende.**

„Meget er allerede bleven skrevet angaaende denne Gjenstand; og dog synes det i mange Tilfælde, som om hverken Præstedømmet eller de Hellige i Almindelighed forstaae den klarligen eller retteligen i alle dens Dele.

Tienden er som forhen bemærket til Opbyggelsen af Templet og til Fremme af Herrens Værk, for at berede et Sted, hvori de Hellige kunne modtage Velsignelser, Lys, Kundskab, Viisdom, Forfremmelser og Openbarelser, som de ikke kunne modtage paa noget andet Sted. Alle ægte Helliges Længsel er at komme til Zion, og de føle, at deres virkelige og sande Interesser ere der, og at disse Interesser ikke kunne blive

sikkrede og deres Hjerter tilfredsstillede, førend de have modtaget Velsignelserne i Herrens Huus, og ere beredte til at taale hans Tilkommelse.

Enhver, som ønsker at komme til Zion, føler en levende Interesse for denne Sag, og Tusinder, der have været punktlige og retskafne i at betale deres Tiende indtil det Yderste, have erfaret, at den trofaste og villige Opfyldelse af denne saavelsom enhver anden Pligt bringer deres Sjæle Fredens og Glædens Velsignelser, og ikke det alene, men at de ogsaa ere velsignede i timelige Ting, at de have mere Viisdom til at bruge deres Midler, leve bedre, og ere bedre i Stand til at lægge op et større Beløb for deres Emigration, end de for pleiede at gjøre.

De, derimod, som have været skjødesløse eller ligegyldige og ikke have betalt deres Tiende ugentlig, men ladet den blive ubetalt i to, tre eller fire Uger ad Gangen, have ogsaa lært ved Erfaring, at de samme Velsignelser ikke ere blevne dem til Deel. Det Beløb, de skyldte, er voxet udenfor deres Evne til at kunne betale det; de Penge, som skulde været betalte Uge efter Uge i Tiende, ere blevne brugte paa anden Maade, og kunne ikke erstattes; og de indsee, at de ikke have havt noget væsentligt Gavn deraf; og siden, da de begynde at betale af, formaae de ikkun at betale en liden Deel af, hvad de føle og vide, at de burde betalt. Istedetfor hiin Glæde, Fred og Ro — hiin vederqvægende Tilfredshed, som vilde tilskyndt deres Sjæle, dersom de nøiagtigt havde opfyldt deres Pligt, føle de ikkun Bekymring, Ængstelse og Skuffelse. De forstaae, at Himmelens Velsignelse ikke er over dem, som de kunde ønske, og de forstaae, at de ikke ere berettigede dertil.

Heraf bevises altsaa, at den trofaste og redelige Jagttagelse af Tiendeloven (saavel som af alle andre af Guds Riges Love) sikkrer de Retfærdige Velsignelser, som ingen Andre kunne opnaae.

Efterretninger fra Utah,

meddeelte af en Ikke-Mormon.

(Fra „New York Herald.")

Hr. Kjøbmand Bell, af Firmaet Livingston, Kinkead & Co. i Store Saltsø Stad, ankom hertil i Løbet af de sidste Dage lige fra Utah over Californien, og da han var den Sidste af „de Fremmede," som forlod nævnte Territorium, søgte vor Referent en Sammenkomst med ham i den Hensigt at faae en paalidelig Underretning om Affairernes Tilstand i Almindelighed blandt Mormonerne, og vi forelægge Følgende, som Hovedindholdet af en interessant „Samtale" med nævnte Herre:

Hr. Bell reiste i 1849 i Følge med en af Firmaets Principaler til Utah, for at etablere sig der, og gjøre Forretninger med hiint Territoriums Indbyggere. Da de bleve venligt modtagne, aabnede de deres Boutik, og Hr. Bell har fra den Tid af til afvigte 8de November været en Beboer af Store Saltsø Stad, med Undtagelse af en Fraværelse paa sex Maaneder. Paa Grund af hans lange Ophold der, og Beskaffenheden af hans Forretninger, der have bragt ham i daglig Berørelse med enhver Klasse af Folket, har sandsynligviis Ingen, der har været i Utah, havt bedre Leilighed til at danne sig en Mening om hiint Folk, eller kunnet

tale med mere Sikkerhed om deres Foretagender.

Sædeligheden blandt Mormonerne.

Som et Folk, som en Commune, fremstiller han dem som retskafne, ædruelige og meget flittige, fuldkommen overbeviste om, at de ere Guds Folk, og at Brigham er hans Prophet. Desuagtet findes der dem i Territoriet, som langt fra ere nogen Prydelse for Samfundet, eller Mønstre, værdige til Efterlignelse. Nogle af Ungdommen ere glade i et lille Lag, Spøg og Munterhed, og ere ikke saa nøie med at drive lidt Gjæk, eller paa hvis Bekostning det skeer. Af denne Klasse er der Enkelte, som undertiden forglemmer Fader „Matthews„ Lærdomme. Med disse faa Undtagelser findes der, siger han, naar man indrømmer Polygamiets Lovlighed, og „tager dem Alle under eet," ikke noget sædeligere Samfund i Verden end Folket i Utah, og ikke noget i Sandhed saa sædeligt, saavidt han veed.

Polygami.

Denne „særegne Institution" er endnu i sin Barndom, og nogle Uregelmæssigheder finde udentvivl af og til Sted. Nogle af det smukke Kjøn ere endnu ikke blevne tilstrækkeligt fortrolige med Loven til at kunne tage det med Lethed, og have derfor deres tungsindige Timer; men i Almindelighed have „Søstrene" ligesaa stor Tro paa den polygamiske Lovs Retfærdighed og Guddommelighed som „Brødrene," og ere tilfredse dermed. Saadanne Scener, som vi, der ikke ere Mormoner, naturligviis vilde vente, at der skulde finde Sted, hænder kun meget sjelden. Patriarkerne synes der at nyde ligesaa megen Fred i sit Hjem som „Ungkarls-Monogamisten."

Dødsstraffen for Forføreren.

Utugt eller Forførelse taales ikke i Territoriet. Straffen for Hoer er Døden for begge Parter. Der har udentvivl været Overtrædere, som have undgaaet den; men Ikke-Udøvelsen af denne Lov har sandsynligviis mere været for at forebygge Ubehageligheder med Unions-Regjeringen, end af Mangel paa Villie til at udøve den. Skulde Mormonerne være istand til at hævde sin Uafhængighed nu og blive et særskilt Folk fra de Forenede Stater, eller blive en Fri-Stat i Unionen, vil Loven imod Hoerkarle og Hoerqvinder træde i fuldkommen Kraft.

Hedningernes Behandling.

Ikke-Mormoner eller „Hedninger" (som de Fremmede kaldes) ere ikke blevne fornærmede eller drillede, fordi de ikke troed Mormonismen; men Udestaaelserne mellem Hedningerne og Mormonerne ere opkomne af hines unødvendige og utidige Indblanden i disses Affairer. Mange ere komne til Utah med den Forestilling, at den nye Tro og „særegne Institution" vare Ting, som Enhver kunde dadle, tale om, drive Skjemt med, latterliggjøre og opponere imod, og Saadanne have altid paadraget sig selv Ubehageligheder; men de, som ere reiste derhen, og have anseet Mormonisme og Polygami som Ting, ene og alene vedkommende Mormonerne, og som have passet deres egne Affairer, have levet i Fred, og have været respecterede af Folket. At en Fordom i Almindelighed herster imod Hedningerne, er ganske vist, men den har ingen ubehagelige Følger, hvis man kun passer sine egne Forretninger.

Føderal-Embedsmænd.

Hr. Bell siger, at han har seet Føderal-Embedsmænd komme og seet dem afreise. Han har iagttaget deres Færd, uden nogensinde at tage Parti for eller imod dem der, og her agter han at følge samme Fremgangsmaade. Nogle Føderal-Embedsmænd have været meget agtede af Mor-

monerne, og de havde altid venskabelige Sammenkomster med hverandre; heraf slutter han, at Alle kunde have nydt den samme Behandling. En Foderal-Embedsmand, som vilde reise derhen, uden Fordomme imod Folket, og strengt holde sig til sine egne Forretninger, vilde ikke faae nogen Ubehageligheder; men hvis han skulde begynde at blande sig i Mormonismen, var hans Fred forbi. Intet Navn, ingen Stilling kunde da beskytte ham imod Folkets Foragt. Dersom Mormonerne bleve fornærmede, og de besluttede at gjengjelde Fornærmeren, kunde de gjøre Stedet „for varmt" for ham; og det er ikke i mindste Maade usandsynligt, at for Sagen endte, vilde den, som man havde syndet imod, blive Synderen. Hr. Bell anseer det for Skade, at ikke en speciel Commission blev sendt til Utah, for at undersøge Klagemaalene, fremførte mod Mormonerne, saavel som dem, de Sidste have fremlagt imod nogle af de Forenede Staters Embedsmænd. Meget interessant Nyt vilde man have erholdt. Den Kjendsgjerning burde ikke skjules for Publikum, at Begyndelsen til Udestaaelserne næsten uden Undtagelse altid er udsprunget af private Sager, og ikke fra officielle.

Specielle Commissærer forventede.

Den Stilling, som Brigham Young og Utahs Indbyggere for Nærværende indtager, er Følgen af de havte Udestaaelser med saadanne Personer, som Drummond (saa troe de). De have derfor fast besluttet at forhindre Armeens Indtrængen. Deres Bestræbelser have hidindtil indskrænket sig til ene og alene at vanskeliggjøre og forhindre Expeditionens Fremrykken, i den Hensigt at forebygge Blodsudgydelse. Hr. Bell havde en lang Samtale med Brigham lige før sin Afreise, og forsikker os, at saaledes var hans Forklaring angaaende Bortdrivelsen af Qvæg, osv. Brigham mener, at Regjeringen vil i Vinter have Tid nok til at overveie Sagen grundigt, og om den saa synes, trække Tropperne tilbage og udsende en Undersøgelses-Commission. En Undersøgelse vilde de aldrig have sat sig imod, og han troer, at selv nu vil den ikke blive afviist; men til en Armees Indtrængen i deres Dale under disse Omstændigheder ville de ikke give sit Samtykke; og hellere end at tillade Armeen at komme ind ville de slaaes, og, om de overvindes, opbrænde alle deres Eiendele og trække sig op i Bjergene. Nogle have troet, at Brighams Taler vare beregnede paa at skræmme dem, som ere udenfor Utahs Grændser; men vor Beretter troer det Modsatte, og anseer Brighams Gjerninger for svarende til hans Ord.

Ingen Forberedelser til at brænde Noget.

Folket er uden Frygt, hvad Fremtiden angaaer. Det haaber, at der ikke vil finde nogen Fægtning Sted; men dersom den ikke kan undgaaes, troe de, at Seier vil følge de Helliges Bannere. Ingen Forberedelser ere gjorte til at sætte Ild paa Noget. Brigham har raadet de Hellige i alle Settlementerne til at saae, plante, bygge og gjøre Anlæg nu som før, og han varetager sine Forretninger, som hidindtil.

Tilflugt i Bjergene.

Denne Trækken til Bjergene have de lært af Indianerne. Mormonerne kunde aldrig slaae Indianerne, naar disse trak sig op i Bjergene; og nu, da de ere venligtsindede, have Rødhuderne lært deres Mormon-Brødre at føre Krig i Bjergene, og der findes talrige Steder, som Brigham siger, hvortil de kunde trække sig tilbage, og hvor ingen Armee kunde naae dem. Echo-Passet som ansees for saa

vanskeligt at passere for Oberst Johnstons Armee, er i Virkeligheden intet i Sammenligning med mange Passer, som føre ud fra Saltsø-Dalen, bag hvilke Mormonerne udentvivl ville søge Beskyttelse.

Forsvars-Armeen.

Tre Tusinde bevæbnede Mormoner staae i Echo-Passet, hvor de have Overflødighed af Tømmer til at opføre Barakker med, samt til Brænde; mange Barakker have de allerede opført til deres Bekvemmelighed for Vinteren. Det er ikke deres Hensigt nogensinde at gaae ud og kjæmpe imod Tropperne paa aaben Mark, men hvis det bliver til Krig, vil det blive en Guerillakrig. Mormon „Drengene" finde Fornøielse i Leirlivet, og ville spille en god Rolle i en saadan Krig. Denne Tour til Bjergene vil give dem Leilighed til at vise deres Følelse for og Villighed til at tjene deres Sag, og uden en saadan Leilighed vilde Mange af dem have forblevet i Baggrunden i mange Aar, og maaskee for bestandig.

General-Lieutenant Wells bærer Generalshat, Fjederbusk, Guld-Epauletter Guldprydelser paa Kjolen, samt Striber paa Beenklæderne; Sporerne bidrage ogsaa Sit til at glimre. Hans Stab har sine militære Prydelser, og tager sig ganske stadseligt ud i Bjergene. Flere Compagnier bære ordentlige Uniformer, men Størstedelen af Armeen bærer sine sædvanlige Klæder. Officererne bære i Almindelighed Uniform.

Fabrikation af Pistoler og Krud.

Kort før sin Afreise besøgte Hr. Bell Tøihuset, hvor man var ivrigt beskjæftiget med at forarbeide Revolvere. De leverede af Colts Hylster-Revolvere indtil 20 om Ugen. (Senere Efterretninger melde, at Antallet er forøget indtil 500 om Ugen.) Mormonerne vare meget tilfredse med deres Production af denne Artikel, og anseе dem for ligesaa gode som Colts. De have ofte forgjæves søgt at fabrikere Krud, men de have nu overvundet disse Vanskeligheder. I afvigte October Maaned dannedes et Krudtilvirknings-Compagni, og en udmærket Prøve af denne Artikel er bleven overrakt B. Young, og har vundet hans Bifald. Forend de faae Brug for det til Foraaret, ville de have Overflod deraf.

Oberst Johnston vel vogtet.

Expeditionens Anfører vil ikke kunne overrumple dem. Speidere ere ude i alle Retninger. Fra Bjergene, som omgive Expeditionens Leir paa Vest- og Sydsiden, kunne Mormonernes Speidere see Alt, hvad der foretages, uden at resikere det Mindste. Den frygtede Porter Rockwell fortalte Hr. Bell, at han og hans Compagni stode paa de Bjerge, ved hvis Sider Oberst Alexander marscherede med sin Styrke paa Veien til Fort Hall, og saa nær, at de kunde have styrtet Klippestykker ned paa de forbidragende Tropper. En Expresse forlader Fort Bridgers Omegn hver Aften med en Beretning om Expeditionens Bevægelser om Dagen, og Brigham Young faaer den ved sit Frokostbord den paafølgende Morgen, og enhver Ting af Vigtighed bliver meddeelt Folket fra hans Contoir.

Brigham som Forretningsmand.

Firmaet havde udstrakte Forretningssager med Brigham — fra Begyndelsen af indtil det forlod Utah, sandsynligviis til et Beløb af 500,000 Dollars. De tale om ham som en agtværdig Forretningsmand, hvis Ord eller Ære ikke kan drages i Tvivl. Et Forsøg gjordes engang af nogle Omstreifere at trænge ind i de Fremmedes Magaziner; men øieblikkelig, da Beretningen derom naaede Brigham, kom han og General Wells for at

samle al den Oplysning, de kunde, og den følgende Søndag badede han fra Talerstolen Fornærmernes Opførsel, og Trusler ere siden blevne udtalte imod Alle, som maatte findes skyldige i at stjæle — selv om det er fra Armeen.

Firmaet kommer uomvendt tilbage.

Hr. Bell beretter, at under hans Ophold af næsten ni Aar iblandt Mormonerne, har han ingen Udestaaelser havt med dem, endskjøndt han udentvivl ansaaes for en fuldkommen Hedning, om hvem de ikke kunde have noget andet Haab, end at han maaskee endnu kunde blive en eller anden af sine Utah-Bekjendtes Skoepudser eller Staldkarl i det „tilkommende Rige." Da Firmaet kom did i 1849, fortalte de Brigham, at de kom i Forretninger, at de ikke ønskede at have noget med Mormonismen at gjøre, eller at den skulde prædikes for dem, og de have holdt deres Ord: de ere vendte tilbage til Staterne ligesaa store „Hedninger," som da de reiste til Zion.

Stor Emigration fra Californien.

Efter at vor Beretter havde opgjort sine Forretninger, tog han tilligemed sin Hustru og Barn, Contoristen og Andre — i Alt sexten Mænd og fire Fruentimmer, afsted den 8de November paa den sydlige Route til Californien. De mødte Novemberposten 10 engl. Mile østen for Rio Virgin, og med den fulgte syv Vogne, der vendte tilbage til Saltsø Staden fra Blyminerne, tungt belæssede med deiligt Bly til „Forsvarsarmeen." Hvormange Vogne, der havde været ude i samme Ærinde, kunde vor Beretter ikke sige, men det er meget sandsynligt, at disse hverken vare de første eller de sidste. To Dage efter mødte Selskabet, omtrent midtveis ved Rio Virgin, fem eller sex Vogne med Mormon-Emigranter fra San Bernardino, trukne af Heste og Muuldyr. Emigranterne vare raske, tilfredse, glade og enthusiastiske over at kunne gaae hjem til Zion. To Dage derefter mødte de et større Selskab af Mormoner fra San Francisco i en lignende Tilstand og Sindsstemning, syngende paa Veien Sange om Zions Befrielse. Ved Mohave River mødtes et Selskab, bestaaende af 10 eller 12 Vogne. De havde gode Muuldyr, og vare fra Øvre-Californien — sandsynligviis fra Egnene omkring Guldminerne. De havde foruden deres Trækdyr tillige 150 smukke, gode Heste. Tyve Mile længere frem mødte de et Selskab paa 20 Vogne, og stødte samme Aften paa et Selskab paa 15—18 Vogne. Næste Aften traf de flere Compagnier i Leir med omtrent 20 Vogne. Emigranterne befandt sig vel, og saae ud til at være Folk, som havde levet under gunstige Omstændigheder. Deres Vogne vare tungt belæssede med alle Slags nyttige Ting, og sandsynligviis bestemte til Brug for Zion, da Colonisterne i San Bernardino vare iblandt de velhavende Mormoner, og paa en saadan Tid kan man ikke vente, at de skulde svøbe det gule Metal ind i et Torklæde og skjule det i i Jorden. Hver eneste Hvid maa helliges til Zions Forløsning!

Hr. Bells Selskab passerede næste Morgen Sjerra Nevada Bjergene med megen Vanskelighed, som for en stor Deel havde sin Grund i det store Antal Mormon-Emigranter, som de ideligt mødte paa Veien fra Bjergene til San Bernardino. De mødte efter al Sandsynlighed en 1500—2000 Personer paa denne Reise. Hele Settlementet var i Bevægelse; Mange, som tidligere havde været lunkne og færdige til at falde fra, overraskede Mormon-Authoriteterne med at sælge sine Sager og tage Veien til Saltsø Staden. Opfordringen til „Zions Forsvar" har fundet

en kraftig Gjenklang i Settlementerne udomkring, og Emigranterne have begivet sig paa Veien med Enthusiasme. Forurettelserne i Missouri og Illinois sætter Blodet i Bevægelse hos dem, som udstode Lidelser der, eller tabte Slægtninge i Urolighederne i nævnte Stater. Den nuværende Bevægelse er i Sandhed ikke een Mands Værk eller deres Lederes, men det er Folkets. De troe, de ere blevne traadte under Fødder, og at en yderligere Underkastelse under Uretfærdighed vilde paadrage dem Himmelens retfærdige Vrede.

Indianerne trodsige og i Vaaben.

Hr. Bells Reiseselskab var forsynet med Passer, men desuagtet havde de megen Vanskelighed med at faae Indianerhøvdingen, „Broder Kanosh," overtalt til at troe, at Alt var i Orden. Kanosh var i meget daarlig Stemning, og hans Stamme var meget ophidset. Forgiftningen af Vandkilderne, (der foretoges af California-Emigranter) som bevirkede flere Indianeres Død, er kun altfor sandt. Flere California-Emigranter vare til Gjengjeld blevne dræbte, men Indianernes Hevn var langtfra tilfredsstillet. Brigham tilraadede Selskabet at tage Tolke med og at søge Hjælp hos Biskopperne i de Egne, hvor Indianerne opholdt sig, hvilket var et godt Raad; thi selv med deres Hjælp og Brighams Papirer var Kanosh neppe nok tilfredsstillet. Hr. Bell havde ofte seet Høvdingen i Saltsø-Staden, og havde staaet paa en venskabelig Fod med ham, men uagtet alt dette, var han ved denne Leilighed kold, og havde endog Mistanke om, at Brighams Passer vare blevne forfalskede. De gjorde ham en Present af saadanne Ting, de kunde undvære, saasom Tæpper, Skjorter, Tobak, osv., hvorpaa han escorterede dem i to Dage, for at beskytte dem paa Veien. Kanosh var klædt som en hvid Mand, men Stammen var klædt paa Indianer-Vis. De vare tilhest og havde foruden deres Buer og Pile ogsaa gode Rifler.

Indianer-Høvdingen angaaende Krigsspørgsmaalet.

Kanosh havde ogsaa et Ord at sige om Utah-Affæreme. „Washington," sagde han, menende Præsident Buchanan, „vilde ikke synes om, at Mormoner og Indianere skulde myrde Amerikanerne; hvorfor skulde Washington sende Amerikanere for at myrde Mormoner og Indianere?" Med Hr. Bells Forsikring, at han vilde raade Washington til at lade Mormoner og Indianere være i Fred, syntes han at være overmaade vel tilfreds, og, da de ikke længere trængte til hans Tjeneste, skiltes de i Fred.

Hr. Bell fandt, at Indianerne vare meget gunstigt stemte imod religiøse Folk, eller idetmindste imod dem, der bekjendte sig til Religion. Mormonerne holdt deres Gudstjeneste Morgen og Aften og velsignede deres Maaltid, før de nød Noget deraf. De Emigranter, som vare ubekjendte med Mormonernes Skikke, bleve mærkede som „ikke g'ode," og de fandt Routen til Californien at være en farlig Vei at befare. I Sandhed, det var nødvendigt at være Mormon, eller lade som om man var det, for at kunne passere med Sikkerhed igjennem Indianer-Stammerne. I Californien derimod herskede der et stort Had imod Mormonerne.

Contoirets Tilgodehavende den 31te Marts 1858.

Conferencen.	Agenten.	Boggjeld.				
Kjøbenhavn.	A. P. Trane	395	Rdl.	4	Mk. 9	Sk.
Aalborg.	J. C. Klingbeck . . .	53	—	4	— 6	—
Fredericia.	P. Nielsen	113	—	1	— 9	—
Fyen.	N. Ronnow	731	—	„	— 1	—
Lolland.	P. Petersen	304	—	1	— 12	—
Bornholm.	R. Nielsen	301	—	„	— 6	—
Vensyssel.	A. Weibye	300	—	5	— 5	—
Skaane.	N. Damm	859	—	2	— 5	—
Brevig.	S. Gudmundsen . . .	888	—	3	— 4	—
Stockholm.	L. Nilsson	999	—	1	— 6	—
Aarhuus.	L. C. Geertsen . . .	339	—	4	— 7	—
Skive.	H. Jensen	247	—	„	— 15	—
Götheborg.	M. Nilsson	198	—	„	— 9	—
	Diverse Debitorer . . .	223	—	5	— 14	—
	Summa	5956	—	„	— 12	—

Indbetalte Bogpenge.

	Rd.	Mk.	Sk.
A. P. Trane, Kjøbenhavn	205	2	3
P. Pedersen, Lolland	20	„	„
L. C. Geertsen, Aarhuus	20	„	„
H. Jensen, Skive	13	2	2
J. C. A. Weiby, Vensyssel	100	„	„
N. Damm, Skaane	70	„	„
R. Nielsen, Bornholm	13	2	8
S. Gudmundsen, Norge	40	„	„
Mathias Nilsson, Gøtheborg . . .	30	„	„
Summa	512	„	13

Indhold.

	Side.
Guds Kraftes Dag	209.
Om de Helliges Pligter (fortsat) . .	212.
Gouverneur B. Youngs Brev til Oberst Alexander	214.
Redaktionens Bemærkninger	217.
Efterretninger fra Utah	218.
Contoirets Tilgodehavende	224.

„Skandinaviens Stjerne" udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned og faaes paa Contoiret i Lorentzensgade Nr. 504 D. 5, Stuen tilvenstre og paa alle kongelige Postcontoirer.

Udgivet og forlagt af C. Widerborg.

Trykt hos F. E. Bording.

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

7. Aarg. Nr. 15. *Den 1. Mai 1858.* Priis: 6 Sk. pr. Expl.

Uddrag af en Tale af Præsident Brigham Young

holdt i Saltsøstaden den 7de Octbr. 1857.

Jeg staaer op for at aflægge mit Vidnesbyrd med de øvrige Brødre, som have talt. Flere, som i den senere Tid ere vendte tilbage fra Missioner i fremmede Lande, have talt her i Løbet af denne Conference. Som her er bleven bemærket, vi ere Missionærer allesammen, og hvad Tid vor Mission vil være endt, er jeg ikke istand til at sige. Jeg formoder, at vore Legemer efter al Sandsynlighed maae hvile lidt om en Tid; thi naar de vende tilbage til deres Moder, Jorden, ville de have Hvile, men hvad en trofast Persons Mission angaaer, veed jeg ikke noget om, at den er tilende blot fordi Legemet er bleven lagt i Graven. I denne Kirke har jeg altid betragtet mig som en Missionær, og jeg ønsker altid at være færdig og villig til at aflægge mit Vidnesbyrd om Sandheden. Det har omtrent været Indholdet af min Prædiken de sidste sexogtyve Aar. Jeg har kun sjelden forsøgt paa at holde smukke Taler, men jeg har baaret mit Vidnesbyrd om Sandheden for Folket.

Jeg havde kun reist omkring en kort Tid for at vidne for Folket, forend jeg lærte denne ene Kjendsgjerning, at I gjerne kunne bevise en Lærdom af Bibelen til Dommedag, og det vilde blot overbevise Menneskene, men ikke omvende dem. I kunne læse Bibelen fra 1ste Mosebog til Johannis Aabenbaring og bevise hvert eneste Punkt af hvad I fremføre, og det alene vilde ikke bevirke Folkets Omvendelse. Intet uden et Vidnesbyrd, aflagt ved den Hellig-Aands Kraft, vilde kunne bibringe dem Lys og Kundskab, og bringe dem til Omvendelse af deres ganske Hjerte — intet mindre end dette vilde nogensinde være tilstrækkeligt. I have ofte hørt mig sige, at jeg vilde hellere høre en Ældste — her eller i Verden — kun tale fem Ord, ledsagede af Guds Kraft, og de vilde gjøre mere Godt, end lange Taler uden Aanden. Dette er sandt, og vi vide det.

Mit Vidnesbyrd er, at dette er Guds Rige paa Jorden. Det Folk, som sidder for mig, tilligemed de mange Tusinder, som leve paa Jorden, og have annammet Evangeliet, ere Guds Folk. Dersom vi ere blevne saa oplærte, at Herren seer, at vi ville være istand til at ordne, styre og regjere Guds Rige paa Jorden paa en bedre Maade, end det hidindtil er blevet, kunne I være forvissede om, at dette Folk er bestemt til at erholde Seir. Ligesaa

snart som vi ere beredte til rigtigt at bruge Kraftens, Lysets, Kundskabens, Fornuftens, Rigdommens, Himmelens og Jordens Principer, ville de blive tildeelte dette Folk. Vilde det være Viisdom at bede om at faae Ting, som vare til vor Skade? Ethvert oprigtigt Hjerte vilde paa eengang svare, nei. Een af de Ældste bemærkede, at han bad Herren ikke at aabenbare for meget til ham, for at det ikke skulde blive en Anstødssteen for ham, og bringe ham til at fornegte Troen. Bed, at Herren ikke vil aabenbare Noget til dette Folk, som kunde skade dem, og at han kun vil aabenbare for dem det, som vil være til deres Gavn.

Medens Br. Lorenzo Snow i Formiddags talte om Selvbeherskelse — Seiren over enhver Skjødesynd — berørte han Arbeidet, som maa udføres i vort Indre, da Enhver af egen Erfaring ved, at Aanden strider imod Kjødet og Kjødet imod Aanden. Forsaavidt som vore Aander erholde Hjælp af Guds Kraft, af den Hellig-Aand, af den Herre Jesu Christi Aand til at overvinde enhver Spire af Ugudelighed og Synd, som er i os, saa kunne vi vente at vinde Seir over vore onde Lidenskaber, og i samme Forhold vil dette Folk vinde Seir, som en Nation betragtet. Dette er saa god Logik, som nogensinde fandtes i Verden. Dette Folk kunde have været uafhængigt, kunde have været et Rige, dersom de havde været istand til at modtage, ordne og styre det Rige til vor himmelske Faders guddommelige Tilfredshed. Herren har, som Br. Amasa Lyman sagde, en Skole paa Jorden, og vi ere hans Elever; og Djævelen har ogsaa en Skole, som tæller et stort Antal Elever. Medens vi have lært, hvorledes vi skulle opholde Guds Rige paa Jorden, have Djævelen og hans Elever havt paa at lære, hvorledes de skulde opholde Mørkets Rige. Paa Grund af Beskaffenheden af disse to Riger paa een og samme Planet, maa den Krisis komme, da der vil blive en virkelig, aaben Krig, ligesom der nu er en Krig inden i os imod det Onde, og dersom vi som Individer og som et Samfund have vundet Seir over vore Lidenskaber i den Grad, at vor himmelske Fader ved, at vi virkeligen ere istand til at opholde Guds Rige paa Jorden, skulle vi blive et Rige for os selv. Om vi endnu ikke ere istand til at erholde og retteligen at styre det Rige, vil det ikke for Nærværende blive givet os i dets Fylde, men Tiden vil komme, da det skal gives og grundfæstes paa Jorden i dets fuldstændige Organisation.

En stor Deel, ja Størstedelen af dette Folk, have ført en aandelig Kamp, indtil de næsten ere blevne Herrer over deres Lidenskaber; dog alligevel see vi Nogle, der synde. Br. Rich har sagt, at de synde i Uvidenhed; men jeg siger, at Nogle synde med deres Vidende, og Andre synde, som kunde have vidst bedre, dersom de havde givet sig Tid til at overveie først. Og I kunne see Mænd og Qvinder handle, som om de havde tabt enhver Smule af Tanke om Menneskets hæderlige og sande Bestemmelse. Holder Eders Aander Sandhedens og Livets Grundsætninger underdanige, og lader ikke onde Aander herske over Eder.

Hvor ofte høre I ikke Mænd og Qvinder bekjende deres Synder, sigende: „Jeg har begaaet dette og hiint, som er ondt.“ Hvorfor ønske de at have det Onde indeni og omkring dem? Hvorfor tillade de, at deres Aander blive paavirkede af onde Magter, og at deres Tabernakler, som Følge deraf, blive vanærede ved Udøvelsen af onde Handlinger? Hvad vilde I give, om I kunde faae saadanne Handlinger udslettede, dersom der var fastsat en Priis for dem, og I kunde betale den med noget af Eders Eiendele? Kunne I holde Eders

Aander retfærdige Principer underdanige hele Tiden? Ja, men Mange gjøre det ikke.

Hold Eders Aander blot under gode Aanders Indflydelse, thi de ville gjøre Eders Tabernakler ærefulde for Guds, Engles og gode Menneskers Aasyn. Dersom I altid ville holde Eders Aander i Tomme paa den rette Maade, maae I hele Tiden vaage, og aldrig tillade Eder at foretage Noget, hvorover I vilde skamme Eder, og da ville I kunne see, at hele Eders Vandel er reen. Gjør Intet, som I siden ville blive bedrøvede for.

I kunne gaae til de forskjellige Qvorumer i denne Kirke, det første Præsidentskab, de Tolv, Præsidenterne for Overpræsterne, Høiraadet og Præsidenterne for de Halvsjerdsindstyve, for at søge Raad angaaende een eller anden Ting, saa ville I ufravigeligt faae det samme Raad. Hvoraf kommer dette? Fordi de Alle drives af den samme Aand. Vide I, hvad Grunden er til, at Nogle give Raad, der ere modsatte Andres? Det er fordi de give sig af med at give Raad uden Herrens Aands Veiledning. Men naar Aanden inspirerer, da veed Enhver især, hvad de skulle gjøre, og deres Raad ville blive eet. Adam, Seth, Enoch, Noah, alle Patriarkerne og Profeterne, Jesus Christus og Apostlerne, og enhver Mand, som nogensinde har skrevet Herrens Ord, have skrevet den samme Belærelse om den samme Gjenstand, og I kunne aldrig finde, at Profeters og Apostlers Lærdomme kom i Modsætning til hverandre i fordums Dage, ei heller ville de nu, dersom Alle til enhver Tid vilde lade sig lede af Saliggjørelsens Aand. Dersom Menneskene vilde handle saaledes, at de kunde ordne deres Liv rigtigt, og bestandigt holde Guds Bud, vilde de være dygtiggjorte til at administrere Guds Riges Velsignelser.

Der er ingen Strid mellem de Principer, som ere aabenbarede i Bibelen, Mormonsbog og Pagtensbog, og vilde ikke være nogen mellem nogen af de Lærdomme, Profeten Joseph og hans Brødre have givet nu, dersom Alle vilde leve paa en saadan Maade, at de kunde blive veiledte af Herrens Aand. Ikke Alle leve saaledes, at Herrens Aand kan være med dem hele Tiden, og Resultatet er, at Nogle afvige fra den rette Vei.

Vi behøve et Folk, som er helligt og reent, og jeg ønsker, at det Princip, som Br. Lorenzo Snow talte om i Morges, kunde blive forstaaet og efterlevet af Alle, thi da vilde I vinde den aandelige Seir. Hvis vi ikke have vundet den, maae vi arbeide, indtil vi erholde den. Og endskjøndt vi ikke kunne forudsige Følgerne af Alt, som nu er i Bevægelse, vide vi dog, at Guds Rige vil trives, at hans Navn vil blive æret, at Mørkets Aander maae give tabt for Guds Rige, at „Mormonismen" vil triumphere, og at ingen Magt kan forhindre det. Men der er endnu mange Ting for os at lære, benhørende til vor Saliggjørelse.

Herren vil regjere, og dersom vi ere trofaste mod Riget, vil det frelse os; men om vi ikke forblive trofaste, ville vi blive ladte tilbage, medens det gamle Skib „Zion" ustandseligt seiler videre, og fører sine Passagerer til Havn. Dersom Folket kunde forstaae det, vilde de kunne være istand til at indsee, at vi maae vinde den aandelige Seir, jeg allerede har talt om, førend vi kunne faae det Privilegium at forkynde om Opbyggelsen af Guds Rige imellem Bjergene.

Vi have en Nation her i Bjergene, som med Tiden vil blive et Rige, der vil blive regjeret af rene Love og Grundsætninger. „Hvad kalde I Eder selv?" kunne Nogle spørge. Her er det Folk, som udgjør Guds Rige. Det kan vare en Tid, inden det bliver fuldkommen udviklet, men

Tiden vil komme, da Guds Rige skal regjere frit og uafhængigt.

Der vil blive et Rige paa Jorden, som tildeels vil blive styret paa samme Maade, som de Forenede Stater styres af deres Regjering, og det vil regjere og beskytte de forskjellige Classer af Menneskene i deres Rettigheder, uden Hensyn til deres forskjellige Gudsdyrkelsesmaader; thi Loven maa gaae ud fra Zion, og Herrens Ord fra Jerusalem, og den Herre Jesus Christus vil regjere enhver Nation og ethvert Rige paa Jorden.

Mange have tænkt, at da vilde alle Mennesker være i Kirken; men det vil ikke blive Tilfælde. Der vil da være ligesaa mange forskjellige Meninger om Religion som nu; Een vil troe Eet, en Anden et Andet, ligesom naar Djævelen regjerer iblandt Menneskene.

Vil Jesu Rige triumphere? Ja, det vil, og Lovgiverne i det Rige ere her i denne Forsamling, og ville blive her, og Lovene i det Rige ville blive givne ifølge Aabenbaringer fra Jesus Christus.

Mange have tænkt, at Alle ville troe paa den Herre Jesu Christi Aabenbaringer, naar Guds Rige bliver fuldstændigt oprettet paa Jorden; men de ville ikke; og om saadanne Personer vare i Himmelen, kunde de maaskee troe, men vilde ikke adlyde Jesu Christi Aabenbaringer. Der findes Mange i denne Kirke, som endnu ikke have lært disse Sandheder at kjende, og der findes Mange i Verden, som ikke vilde kjende Jesus, om han skulde gaae lige forbi deres Dine, og vilde ikke forstaae, hvad han meente, om han skulde tale til dem. Saaledes vil Tilfældet blive i Millenniet.

Guds Rige vil udspringe fra denne Kirke, og Tiden synes at være bleven mere paaskyndet, end vi havde ventet. Dette er den bedste Tid, vi nogensinde have oplevet. Vi ere lykkelige, og vi gjøre ethvert Sted, hvorhen vi gaae, til en Himmel, hvilket er Aarsagen til vor Lykksalighed. Hvor længe det vil vare forend Guds Rige udsender sine Love, veed jeg ikke. Br. Erastus Snow bemærkede, at Ingen kan forudsige alle de Begivenheder, som ville udspringe fra vore nærværende Udestaaelser med Staterne; men jeg kan fortælle Eder en Deel af dem. Gud vil regjere og vil tilveiebringe Seir for de Ydmyge og Trofaste; dette veed jeg, og det samme gjøre I.

Jeg har aldrig anseet det som en Feil hos Herren, at han ikke har bragt os Seir tidligere; thi jeg veed, at om vore Fjender ville gjøre Forsøg paa at komme hid igjennem Emigrations Kanjon, ville vi være færdige til at møde dem, og dersom de agte at gaae rundt og ikomme ind ved Malad, ville vi være færdige til at møde dem der, og dersom de prøve paa at komme ind ved Fort Hall, skulle vi ogsaa være færdige til at møde dem. Dersom de troede, at vi sov, eller vilde falde i Søvn, da kunde de prøve paa at komme ind.

Jeg vil propheterе lidt og sige, at mine Ord ere ligesaa sande, som noget af det, der er talt fra Himlene. Dersom dette Folk, de Sidste-Dages Hellige, vil efterleve Sandheden, vil Undertrykkelsens Lænke, som nu er sønderbrudt, aldrig blive sammensøiet igjen, og vi skulle faae det Privilegium at sige: „Her er Guds Rige, og her er Guds Eiendomsfolk, som han velsigner," og vi skulle i Triumph regjere evindeligen. Men hvis I ikke leve efter Eders Religion, kan den Tid blive udsat endnu længere. I vide, at en Sag ofte henligger i Retterne af Mangel paa Vidner og Documenter, men dersom vi ville efterleve vor Religion fra i Eftermiddag af, saa er dette Guds Rige, og vi ere frie og ville leve i det; i ethvert Tilfælde vil Riget blomstre.

Jeg føler til at velsigne dette Folk; og det er et af Herren velsignet Folk.

Betragt dem, og see hvilken Forskjel der er mellem deres Stilling for nogle Aar siden og deres nuværende! I, Brødre, som have været ude paa Missioner, kunne I see nogen Forskjel paa dette Folk fra den Tid af, I forlode os, og til Eders Tilbagekomst? (Flere Stemmer: Ja.) I kunne see Mænd og Qvinder, som ere 60 til 70 Aar gamle, see unge og smukke ud; men dersom de faldt fra, saa vilde de blive graahaarede, rynkede og sorte, just liig Djævelen.

Dersom vi ville staae op som Mænd og Qvinder for Gud, skal Aaget aldrig blive lagt paa vor Hals igjen, og hele Helvede kan ikke overvinde os, ikke engang med de Forenede Stater til Hjælp. Det er ikke saa behageligt for den naturlige Følelse at være nødt til at tale paa denne Maade om Medborgere, med hvem vi ere opvogne; men naar de handle liig Djævelen, er det umuligt for os at boie os under deres uretfærdige og ulovlige Forordninger, uden at blive ligesaa fordærvede som de. Det er en Ære at imodstaae de Ugudelige, og mit Navn vil blive æret, ligeledes Joseph Smiths og ogsaa Eders, fordi vi ikke have taalt deres ugudelige Handlinger.

Vi ere det lykkeligste Folk, naar vi have, hvad man kalder Prøver, thi da er Guds Aand i rigeligere Maal udgydt over de Trofaste. Om Herren fordrer det, vilde jeg ligesaa snart brænde Alt, hvad jeg har, og gaae op i Bjergene med min Familie, som at gjøre en heel Deel andre Ting. Qvinderne og Børnene kunne komme til at lide lidt, men, som jeg sagde forleden Dag, vi ere paa Fastlandets Ryg, og vi agte at nyde den Frihed, som retteligen tilkommer os. Dersom vore Fjender vilde forholde sig rolige, saa er det i sin Orden; men hvis de ikke gjøre det, maae de tage, hvad der paafølger. Vi kunde have ødelagt dem, der nu befinde sig paa vore Grændser, og taget deres Forraadsvogne, men vi have ikke til Hensigt at skade en eneste Een af dem. Men dersom de understaae sig til at komme ind her, maae de tage til Takke med Følgerne. Og i Sandhed, istedetfor at tale ilde om min Charakteer, burde de sende mig Presenter, fordi jeg har sparet deres Liv.

Oprindelsen til Benævnelserne „Christne" og „Mormoner."

(Fra „the Millennial Star")

Det er et velbekjendt Factum, at Benævnelsen „Mormoner" er et Navn, som Verden har givet de Sidste-Dages Hellige mere som et Øgenavn, end som et virkeligt Tilnavn; men det er maaskee ikke almindeligt bekjendt, at Benævnelsen „Christne" ogsaa var et Øgenavn, som de Forrige-Dages Hellige fik af deres Fjender. Ikkedestomindre er dette Tilfældet. Efterhaanden kom det i almindelig Brug, og blev af de efterfølgende Generationer antaget som et tilstrækkeligt charakteristisk Navn til at betegne Christi Tilhængere med. Nutildags derimod ansees ikke Ordet „Christne" for betegnende nok for dem, der bekjende sig til den christelige Religion. Den religiøse Verden er deelt i saamange forskjellige Secter, at enhver maa udmærke

sig ved dens Stifters Navn, eller ved et eller andet Udtryk, der betegner det vigtigste Træk af dens særegne Tro eller System. Atter ere mange af disse Secter deelte i mindre Partier, der alle afvige fra hverandre i de forskjellige Stridspunkter, og alle antage de som Følge deraf særskilte Benævnelser for at udmærke sig og for at forebygge, at de forskjellige Underafdelinger skulle blive forvexlede. Ingen af disse Secter ere tilfredse med Navnet Christne, og selv Benævnelserne efter deres egne Skrifter ansees ikke for bestemte nok for at kunne klassificere dem. Ikke saa snart stiller en Deel eller Sect sig fra en anden og kalder sig ved et nyt Navn, forend den atter, som Følge af dens egen iboende splidagtige Aand, deler sig i andre uenige Partier, og bliver saaledes Aarsagen til flere nye Navnes Opkomst. Paa denne Maade fortsættes Delingen fra Tid til anden, idet enhver ny Sect danner en ny Forpost i Satans Rige: — Babylon den store. Men det vil ikke altid blive saa. „Dyret med de mange Hoveder, der var kronet med „Bespottelsens Navne," vil tilsidst blive overvundet. Babylons Fyrste vil blive bunden, og hans Rige, som er saa splidagtigt med sig selv, at det ikke kan bestaae, vil tilsidst falde, for aldrig mere at reise sig.

Forfatteren af Apostlernes Gjerninger underretter os om, at „Disciplene i Antiochia først bleve kaldte Christne." (Ap. Gj. 11, 26.) Antiochia, der var Hovedstaden i Syrien, var en stor og meget fordærvet Stad, og dens Indbyggere, som vare Hedninger, vare især berygtede for deres Lyst til at latterliggjøre, give Øgenavne og bespotte, saavel som for deres frække og uforskammede Opførsel. Procopius siger i sin Historie om den persiske Krig: „Folket i Antiochia, som ere Mennesker uden Alvor, og som Allesammen hengive sig til Bespottelser og Lovløsheder, overøste Chosroes med Fornærmelser fra Muurtinderne af, og forhaanede ham med upassende Latter." Det var den ringeagtende og overmodige Behandling, som Antiochierne tildeelte denne Perser-Konge (Chosroes), der saaledes opirrede ham og bragte ham til i sin Hevntørst at afbrænde Staden, efterat han havde indtaget den, og at myrde Indbyggerne.

Det var altsaa disse Folk i Antiochia, der vare saa hengivne til at give Skjæser og drive Gjækkeri, som først kaldte de Forrige-Dages Hellige eller Christi Disciple ved Navnet „Christne." Og hvad Andet kunde det vel have været end et spottende Tilnavn? Christus ansaaes som en Fanatiker, en Sværmer, en Bedrager, en falsk Prophet osv., og hans Tilhængere betragtedes i det samme Lys. Det er derfor ikke sandsynligt, at Udtrykket „Christne" blev brugt som et Hædersnavn, men snarere det Modsatte.

Hvor besynderlig og vanhellig denne Forklaring end kan synes for dem, der formedelst Udtrykkets Ælde og den lange Vane have Ærbødighed for Navnet „Christne," anse vi det dog ikke for at være det rigtige, oprindelige Navn paa Guds Folk. Dersom vi tage Bibelen til Rettesnor i denne Sag, finde vi, at det af Gud anerkjendte Folk i hine Tider betegnedes ved Navnet „Hellige." Overalt i deres Breve tiltale og omtale altid Apostlerne Folket som „Hellige," men ikke som Christne. Der er kun tre Skriftsteder i Bibelen, hvori Udtrykket „Christne" eller „Christen" forefindes. Det første er det allerede anførte i Ap. Gj. 11, 26: „Og Disciplene i Antiochia bleve først kaldte Christne." Det andet findes i Ap. Gj. 26, 28: „Men Agrippa sagde til Paulus: der fattes Lidet i, at Du jo overtaler mig til at blive en Christen." Det tredie og sidste er i 1 Petr. 4, 16: „Men lider han som en Christen, da skamme han sig ikke." I

det første Tilfælde er det kun en Hentydning til den Kjendsgjerning, at Antiochierne betegnede Disciplene som „Christne." I det andet Skriftsted forekommer Navnet „Christen" kun som et Udtryk af en Hedning, der benyttede det Ord, som almindeligen brugtes af Spotterne. Og i det sidstanførte Tilfælde anvender Petrus, idet han tiltaler sine Brødre, kun det samme Udtryk, som deres Fjender og Forfølgere brugte, og formaner de Hellige til ikke at skamme sig ved at blive r e g n e d e som „Christne," eller ved at v æ r e, eller ved at l i d e som Følge af at være, hvad Verden spottvis kaldte „Christne."

Omstændighederne for de Sidste-Dages Hellige i disse Henseender ere omtrent de samme, som for de Forrige-Dages Hellige. Verden kjender ikke deres sande Charakteer. De ere kun kjendte som „Mormoner" eller „Mormoniter."

De Hellige bleve kaldte „Mormoner" først i Amerika, simpelthen fordi de troede paa Mormonsbogs guddommelige Inspiration og paa de Lærdommes og Principers Ægthed, som ere aabenbarede paa dens Blade. Mange ere, formedelst en fuldkommen Overbeviisning om de evangeliske Sandheder, som findes i hiin Bog, samt om sammes Kraft, der tilkjendegiver sig i det Sidste-Dages Værks Fremgang og Væsen, ikke alene „næsten," men aldeles blevne „overtalte" til at blive, hvad Verden haanligt kalder „Mormoner." Og endskjøndt Mange have maattet og endnu maae lide Forfølgelse for deres Religions Skyld, „skamme de sig" ligesaa lidt som de Hellige fordum, men „glæde sig i Trængsel," da de vel vide, at alle de, der med freidigt Mod tage deres Kors op og følge deres Mester i Modgang saavelsom i Medgang, og som ere villige til at offre sig selv for hans og Evangeliets Skyld, tilsidst skulle blive herliggjorte, kronede og faae det Privilegium at leve og regjere med ham i hans celestiale Rige.

Som et Folk forkaste vi med Rette Benævnelsen „Mormoner," ikke fordi vi ere misfornøiede med selve Navnet, men simpelthen fordi det ikke er vort sande Navn, og er tillige for indskrænket og snevert i sin Betydning. Det er paa ingen Maade skikket eller omfattende nok til at betegne vor Charakteer som et Folk. Vi indskrænke os ingenlunde til Mormonsbog; thi den er ikke vor Troes Alpha og Omega. Vi have langt større Ret til at kalde vore religiøse Modstandere „B i b e l i t e r" end de have til at kalde os „M o r m o n i t e r;" thi de sige, at de erkjende Bibelen som Totalsummen af al Aabenbaring, og for dem er det „Bibelen alene, og I n t e t u d e n B i b e l e n." Uliig dem, men desuagtet liig alle Forrige-Dages Hellige, troe vi paa alle Fortidens, alle Nutidens og alle Fremtidens guddommelige Aabenbaringer. Vi troe, og det med en langt stærkere Overbeviisning, end vore saakaldte christne Modstandere, at Bibelen er en Aabenbaring fra Herren, eller rettere sagt, en Samling af Aabenbaringer og historiske Optegnelser; vi troe ogsaa, at Mormonsbog er et Bind af lignende Beskaffenhed; vi troe tillige, at Lærdommens og Pagtens Bog er, hvad den udgiver sig for at være, nemlig en Samling af Aabenbaringer, vedkommende Guds Værk og Guds Folk, som nu er paa Jorden; vi troe paa alle andre Aabenbaringer, som Gud fra Tid til anden finder for godt at give sit Folk gjennem det hellige Præstedømme; og vi troe, at han vil vedblive at aabenbare sin Villie til sit Eiendomsfolk ved sine bemyndigede Tjenere igjennem alle kommende Tider. Naar man betragter Sagen fra dette Standpunkt, hvorledes kan da et Udtryk af saa indskrænket Betydning som „Mormoner"

ansees for tilstrækkeligt til at betegne en saa altomfattende Tro, et saa udstrakt theologisk System, som ere Særkjender for de Sidste-Dages Helliges Religion?

Det er sandt, at de Forrige-Dages Helliges saakaldte Efterfølgere have, som for bemærket, antaget Navnet „Christne," uagtet det oprindeligen gaves de Hellige som et Spottenavn, fordi der ikke var Noget i selve Navnet, man kunde have imod, og fordi det var det Navn, ved hvilket de vare almindeligt kjendte og anerkjendte i Verden. Men vi ønske derfor ikke af lignende Grunde at antage og begunstige Øgenavnet „Mormoner," eller at anerkjende det som en passende Benævnelse paa Guds Folk i de sidste Dage, hvor usyldigt Udtrykket i sig selv kan være, eller hvormeget vi kunne blive udmærkede og kjendte ved det i Verden. Vi anerkjende intet Navn, uden det, som med Rette udmærkede Guds Folk i alle Verdens Tidsaldere, som ovenfor anført, nemlig „Hellige."

Vort rette Navn som en Kirke skal ikke blive os givet af vore Fjender; vi indrømme ikke, at de have Ret dertil. Den Gud, vi dyrke, og hvis Folk vi ere, har ene og alene Ret til at give os det, ligesom en Fader er den Eneste, der har Rettighed til at give sit Barn Navn. Og idet vi ikke give Andre Ret til at foreskrive os vort Navn, gjøre vi ikke engang Fordring paa det Privilegium selv. Aabenbaring fra Gud har afgjort det Spørgsmaal. Herrens Ord ved hans Prophet og Aabenbarer lyde som følger: „Saaledes skal min Kirke kaldes i de sidste Dage, nemlig: Jesu Christi Kirkes Sidste-Dages Hellige." Dette er altsaa vort Navn, og intet andet ville vi have. Vore Fjender kunne brændemærke os, hvorledes de ville, men vi bryde os ikke derom. Vi tage ikke mere Hensyn til deres ringeagtende Haan og deres drillende Spot, end til en Haglbyges Pladsken eller Vindens Susen.

Til Slutning ville vi raade vore Brødre, de Ældste, hvis Kalds Beskaffenhed nødvendigviis ofte bringer dem for Forsamlinger af Fremmede, ikke at hædre, men at nedslaae og aldeles fralige sig den upassende og indskrænkede Benævnelse „Mormoner," som de Vantroe have sat paa os som et Brændemærke. Det er derfor ikke Meningen, at vi skulle være altfor eensidige og unødvendigt fasthjoldende og formelle i denne Sag; thi undertiden er det bedre at benytte en Modstanders Udtryk, end at vise sig altfor hængende i blotte Ord, eller at være tilbøielig til at misforstaae hans Mening. Vi ønske ikke Ordkløveri og at „gjøre en Mand til en Synder for et Ords Skyld," men vi ønske, at Verden skal kjende vor sande Stilling og Charakteer. Vi ønske at kalde os selv ved det rigtige Navn, samt at Andre skulle gjøre det samme. Da vi høre til Guds Kirke, ønske vi at kalde os selv, og at blive kaldte af Andre ved det Navn, som han har givet os, nemlig „Sidste-Dages Hellige." Det Sidste-Dages Rige, som Propheten Daniel taler om tilsidst skal have almindeligt Herredømme, skal besiddes af Guds Eiendomsfolk, ikke som „Mormoner," eller en Sect af noget Slags, men som „Hellige," — ja, som „den Allerhøiestes Hellige."

Skandinaviens Stjerne.

Den 1ste Mai.

Vi give nedenstaaende Bemærkninger fra Præsidenten i Liverpool:

„Evangeliets Forkyndelse er en særdeles vigtig Deel af Missionen i de sidste Dage, og er det Middel, hvorved de frydefulde Tidender om en stor Glæde meddeles Menneskeslægten. Det er den første Bestræbelse, det hellige Præstedømme gjør for Verdens Frelse. Formedelst samme ere de, som nu ere Hellige, blevne omvendte; formedelst samme ere de komne ind i Christi Kirke og paa Veien til Ophøielse, og formedelst sammes Indflydelse ville de Oprigtige blive overbeviste, og Israel komme til Kundskab om Guds Hensigter og Maaden, hvorpaa Velsignelserne, der forjættedes Fædrene, kunne erholdes. Evangeliet kan forkyndes paa mange Maader, men de fornemste ere ved mundtlige Meddelelser og ved Kirkens Skrifter.

Hovedsagen for dem, der ere kaldede til at forkynde Evangeliet, er at give deres Tilhørere eller Læsere en tydelig Forklaring over dets Lærdomme, Beviser, Beskaffenhed og Hensigter. Deres Formaal skulde være at gjøre det paa den simpleste, korteste, letfatteligste, kraftigste og meest overbevisende Maade, som Taleren eller Skribenten muligviis kan. Evangeliets Principer skulde fremlægges med Aand og Kraft, men dog med Selvbeherskelse, og paa en Maade, der kan fængsle Folkets Opmærksomhed. Saliggjørelsens Plan skulde blive forklaret paa en Maade, som er dens guddommelige Charakteer værdig. Guds Hensigter skulde udvikles saavel i deres udtryksfulde Korthed som i deres Enkeltheder; og de stærkeste Beviser og Grunde bør anvendes, naar der tales om det Sidste-Dages Værk, for at give samme Eftertryk og Vægt, og for at vække Undersøgernes Opmærksomhed og bevirke deres Overbeviisning. Dette burde være Evangelie-Forkyndernes Formaal. Dersom de forsømme at aflægge et kraftigt Vidnesbyrd, naar Leilighed gives, og en Oprigtig, som Følge deraf, forbliver i Mørkhed, da vil den uomvendte Sandhedssøgers Blod komme over dem, som ikke trofast opfyldte deres Pligt. Og selv om Forsynet ad en eller anden forunderlig Vei skulde bringe dem, der elske Retfærdighed, ind i sit Rige, vilde alligevel de forsømmelige Evangelie-Forkyndere ikke findes skyldfrie.

Vi have med Bedrøvelse undertiden siddet og hørt paa Mænd, der gandske have overseet disse Ting, og som saa at sige have løbet hele Skabelsen rundt og blandet alt Muligt sammen i een Tale, men have kun paa en løselig, svag og utydelig Maade berørt hvert enkelt Princip. Vi have hørt Brødre — og det endog dem, der kunde have gjort det bedre — holde en lang og trættende Tale over et interessant Æmne, men paa en Maade, som næsten har gjort den utaalelig. Det vilde have forvoldt selv en Salomon ikke saa lidt Hovedbrud at udfinde, hvad de havde ifinde at meddele. I Sandhed, de vidste det ikke selv. De havde ingen bestemt Hensigt eller Plan, uden maaskee at tale og „vise sig." De havde intet Æmne og deres Tale intet Sammenhæng, og følgelig bibragte de ingen Belærelse. De have trættet og ikke opbygget deres Tilhørere, os selv iberegnet, som man naturligviis antager er forsynet med en god Portion Taalmodighed. Efter en saadan lang og meningsløs Tale —

for at sætte Kronen paa Værket — underrette de deres Tilhørere om, at de have prædiket Jesu Christi Evangelium ved den Hellig-Aands Kraft, saaledes som det er aabenbaret ved Joseph Smith, og som det troes af alle de Sidste-Dages Hellige. Det vilde visseligen aldrig have faldet os ind, at vi troede saadant Nonsens, hvis ikke Taleren selv godhedsfuldt havde underrettet os derom.

Derfor protestere vi imod, at Evangeliet vanæres paa en saadan Maade. Vi ønske ikke at blive saa piinligt stuffede, ei heller at see en god Forsamling gaae bort utilfreds og med daarlige Tanker om vor herlige Religion. Vort Ønske er at see saadanne Misbrug fuldkommen afskaffede. Lad Præstedømmet i denne Henseende, saavel som i alle andre, træde i Kirkens høieste Authoriteters Fodspor. Joseph har aldrig anbefalet en saadan Prædikemaade, ei heller Brigham, hverken ved Underviisning eller Exempel. Brighams Taler ere indholdsrige og særdeles tydelige, kraftige, sammenhængende og overbeviisende. Lad hans Prædikener være Mønster for Eder.

Vi have hørt Nogle, hvis særegne Pligt det var at prædike Evangeliet, staae frem for en Forsamling, og næsten rose sig af, at de ikke havde Noget at sige — at de vare „*tomme*!" Dette er en Skam for dem, og er et Beviis paa, at de ikke have hadret deres Kald. De skulde være *fulde* af Evangeliet, *fulde* af Kundskab, *fulde* af Sandhed og *fulde* af Beviser. Det er paa ingen Maade vor Mening, at de skulle gaae op paa Talerstolen med strevne Prædikener, stolende paa menneskelig Kraft og Viisdom. De skulde staae frem, stolende paa Gud, men fulde af Kundskab, saa at Aanden kunde sætte dem istand til at uddele til deres Tilhørere, eftersom de have behov. Det er klart, at hvis der ikke er Liggendefæ i deres Aands Forraadskammer og deres Sind ikke er beredt til at annamme Guds Aands Inspiration, kan Aanden ikke ud af „Tomhed" fremføre baade gamle og nye Ting.

Man vil maaskee gjøre os det Spørgsmaal, om vi ønske at høre høitravende Prædikener og forsængelig Pralen? Ingenlunde. Vi have en afgjort Afsky for alt Saadant. Men det er nødvendigt, at Evangeliet bliver prædiket med Klarhed, Tydelighed og ved Guds Kraft. Vi ønske ogsaa at høre Grenenes Præstedømme tale og bære Vidnesbyrd. Vi troe, at dette Slags Evangelie-Prædiken vilde, dersom den blev skjønsomt anvendt, undertiden være virksommere og interessantere end en regelmæssig, vel overtænkt og talentfuld Tale. Det gjør Intet til Sagen, hvor eenfoldig og ulærd en Taler monne være; thi dersom han er reen i sine Tanker, bestræber sig for at erhverve Kundskab og ikke er stolt og ærgjerrig, vil han opbygge sine Tilhørere, og Ingen, uden Daarer, vil udsætte Noget paa hans Tale.

Foragte vi ægte Veltalenhed, Lærdom og logisk Beviisførelse? Ingenlunde; forudsat at den anvendes med Skjønsomhed og med Guds Ære for Øie, og ikke til at fremhæve menneskelig Forsængelighed og Viisdom. De, som Gud har givet store Talenter, bruge dem til hans Priis og Forherligelse, og til de Oprigtiges Overbeviisning, da ville de vorde Redskaber for den Hellig-Aand; men i modsat Fald vil deres Tale ikke blive stort Andet end „en lydende Malm og en klingende Bjælde."

Joseph Smiths Levnetsløb.

August 1837. (Fortsat fra Pag. 192.)

Ogsaa voteret for, at Committeen, nemlig: Jacob Whitmer, Elisha H. Groves og George M. Hinkle forblive indtil Præsident David Whitmer gaaer til og tilbagevender fra Kirtland; ligeledes at Bygnings-Committeen for Herrens Huus ikke har noget Forraadshuus forenet med Husets Bygning, men at ethvert Firma eller Individ, som indlader sig paa den Forretning, har, eier og kræver saadan Eiendom som deres egen private, personlige Eiendom og Forvalterskab.

De Ældste i Bedford vedbleve med at holde Foredrag i Hr. Matthews Capel hver Aften, indtil i Aften, da Ældste Goodson, tvertimod de bestemteste Raad af Præsident Kimball, og uden at gaae i Raad med Nogen, læste offentlig Synet fra Lærdommens og Pagtens Bog, hvilket vendte Følelsens Strom almindeligen, og næsten tillukkede Dørene i den Egn. Hr. Matthew ønskede, at Forsamlingerne skulde flyttes fra hans Huus, men vedblev at besøge Forsamlingerne leilighedsviis, og ransagede Mormonismen meget.

I August Nummeret af the Messenger and Advocate publiseredes en Plan for en ny Avis, som skulde udgives i Kirtland i Ohio, og kaldes de Ældstes Journal i de Sidste-Dages Helliges Kirke, hvilken skulde begynde i October og redigeres af Joseph Smith junior.

Ældste Kimball og Hyde og Broder Fielding fortsatte deres Arbeide i Preston, og Ældste Hyde prædikede for en stor Mængde paa Torvet, Søndagen den 6te August, modsagt af en Velærværdig, som hurtigen blev bestjæmmet ved Sandhedens Aand, og om Aftenen mødte de i Søster Ann Dawsons Huus og confirmerede imellem 40 og 50, som vare blevne døbte, og de Fleste havde været Medlemmer af Hr. Fieldings Menighed; saa mægtigen voxede Ordet, og det var alene den 3die Sabbat i Preston. Hr. Fielding forfulgte og kaldte de Ældste „Tyve, Faare-Stjælere osv., idet han anerkjendte, at de vare gode Dommere, eftersom de havde taget de Bedste af hans Hjord." Søster Dawson (en Enke) modtog venligen de Ældste i sit Huus og gav dem Logi, hvilket var en stor Velsignelse for Brødrene, eftersom de vare aldeles blottede for Midler, de fleste af Folket yderst fattige, og vanskeligt for at faae Logi; og de maatte gaae fra Huus til Huus, efter Indbydelse, for at faae de daglige Maaltider.

Ældste Kimball, der modtog et Brev fra Hr. Richards, som indbød ham til at prædike i hans Capel, begav sig til Walkerfold, hvor han blev paa det Gjæstfrieste modtagen, og prædikede den paafølgende Dag tre Gange fra Hr. Richards Prædikestol.

Ældsterne Goodson og Richards døbte Fem i Bedford, iblandt hvilke den første var Madame Ann Braddock, en Enke, som, uagtet hun var nødt til ved sin Flittighed at underholde sin Familie, dog modtog de Ældste og gav dem Logi.

Tirsdag den 15de. Idag organiseredes Overpræsternes Qvorum i Far West, Missouri.

Timothy R. Matthews, som havde ransaget Værket, anerkjendte Sandheden, og havde tilforn baaret Vidnesbyrd om samme for sin Menighed offentligen, og formane dem til at gaae frem, kom overeens med Goodson og Richards at møde dem paa Bredden af Floden Ouse en Time for Solnedgang og blive døbt. De Ældste indfandt sig til den bestemte Time, men Hr. Matthews var ikke der; han havde taget ud paa Landet for at prædike.

Ældste Kimball prædikede den paafølgende Mandag og Onsdag Aften i Hr. Richards Capel i Walkerfold; og døbte om Torsdagen 6 Personer. Hr. Matthews døbte sig selv i Floden og gav sig siden til at døbe sine Sognefolk, forkastende de Ældste som falske Lærere, og de Sidste-Dages Helliges Lære, som udsprungen fra Helvede, endskjøndt han selv prædikede den samme Lære, og døbte Alle, endog smaa Børn, og confirmerede dem ved Haandspaalæggelse.

Charles C. Rich blev ordineret til Præsident for Overpræsternes Qvorum i Missouri, og Henry Green til Præsident for de Ældste i Caldwell County den 20de August.

Den samme Dag landede Ældsterne Wilford W. Woodruff og Jonathan Hale i Vinalhaven paa den nordlige Rævø (North Fox Island) og begyndte at prædike.

I Augustnummeret af the Advocate publiserede jeg følgende Advarsel til Brødrene og Vennerne af de Sidste-Dages Helliges Kirke:

Jeg føler mig tilskyndet at sige et Ord angaaende „Kirtlands Sikkerheds-Selskabs Banks" Sedler. Jeg herved advarer Enhver at tage sig i Agt for Spekulanter, Frafaldne og Doblere, som bedrage de Troskyldige og Umistænksomme ved at narre hine Sedler paa dem, som ikke ere af nogen Værdi her. Jeg foragter og misbilliger alle saadanne Handlinger; de ere skadelige for et Samfunds sande Vel, og stridende imod alle religiøse Grundsætninger.

Joseph Smith, jun.

I denne Maaned lykkedes det Ældste Russell at grundlægge en liden Green i Alston. i England, medens jeg var beskjæftiget med at besøge Menighederne i Canada og prædike, døbe og velsigne de Hellige, bestyrkende de Ting, som vare.

Jeg vendte tilbage til Kirtland omtrent i Slutningen af August, og skrev følgende Brev, som jeg sendte med Thomas B. Marsh:

Kirtland, Geauga County, Ohio, den 4de Septbr. 1837.

Joseph Smith, junior, Præsident over Jesu Christi Kirke af Sidste-Dages Hellige over hele Verden, sender sin Hilsen til John Corrill og den hele Menighed i Zion.

Velsignet være Gud og vor Herres Jesu Christi Fader, som har velsignet os med mange Velsignelser i Christo, og som har udfriet Eder mange Gange af Eders Fjenders Hænder og stillet Eder mange Gange i et himmelsk eller helligt Sted. Min Hilsen og Kjærlighed til Eder alle, og min Velsignelse over alle Trofaste og Oprigtige i den nye og evige Pagt. Og eftersom jeg en lang Tid har længtes efter at see Eders Aasyn og tale med Eder og undervise Eder om de Ting, som ere blevne aabenbarede til mig angaaende Guds Rige i de sidste Dage, skriver jeg nu til Eder og anfører som Undskyldning, at jeg har været forhindret at komme til Eder, idet jeg har været bunden med Trængselsbaand af Uretfærdighedens Udøvere, og ved Arbeider for Kirken, søgende i alle Ting, Menighedens Frelse, baade i timelige og aandelige Ting.

Brødre! vi have ifølge Guds Villie gjennemgaaet indtil denne Dag megen, Trængsel og Sorg, som Sproget er utilstrækkeligt til at beskrive. Beder derfor alvorligen for vor Forløsning. I ere uden tvivl ved Brev og paa anden Maade blevne underrettede om vore Vanskeligheder i Kirtland, som nu ere ved at blive afgjorte; og paa det I kunne faae en Kundskab om samme, nedskriver jeg for Eder følgende Forhandlinger i en Committee for hele Kirken i Kirtland, Authoriteterne osv.,

idet jeg henviser Eder til min Broder Hyrum og Broder Thomas B. Marsh angaaende de videre Biomstændigheder; ligeledes for at I kunne vide hvorledes I skulle forfare med at sætte til Rette og ordne Kirkens Anliggender i Zion, naarsomhelst de komme i Uorden.

Forhandlinger i en Conference, forsamlet som Committee for hele Kirken Søndagen den 3die September 1827.

Klokken 9 om Morgenen blev George W. Robinson kaldet til at optage Conferencens Forhandlinger. Sidney Rigdon fremstillede derpaa Joseph Smith, junior, for Kirken, for at erfare, om de endnu anfaae og vilde antage og opholde ham som Præsident for den hele Kirke; og Votteringen var eenstemmigt bekræftende.

Præsident Smith foreslog siden Sidney Rigdon og Frederik G. Williams som sine Raadgivere, og tilligemed ham udgjøre de øverste Præsidenter i Kirken. Voteret eenstemmigen bekræftende, undtagen for F. G. Williams, som ikke blev antagen.

Præsident Smith fremstillede derpaa Oliver Cowdery, Joseph Smith, senior, Hyrum Smith og John Smith som assisterende Raadgivere. Disse sidste Fire tilligemed de første Tre skulle ansees som Kirkens Overhoveder. Eenstemmigen antaget.

Voteret, at Newel K. Whitney staaer i sit Embede som Biskop og vedbliver at handle som saadan i Kirtland, og at Reynold Cahoon og Winson Knight vedblive at handle som Biskoppens Raadgivere.

De tolv Apostler blevе derpaa foreslaaede een for een, og Thomas B. Marsh, David W. Patten, Brigham Young, Heber C. Kimball, Orson Hyde, Parley Pratt, Orson Pratt, William Smith og William E. McLellin blevе eenstemmigen antagne i deres Apostelskab, men Luke Johnson, Lyman Johnson og John F. Boynton blevе forkastede og afskaarne, endskjøndt det tilstodes dem at gaae til Bekjendelse og give Opreisning.

Ældste Boynton (som var den eneste, der var nærværende den Gang) opstod og forsøgte at bekjende, idet han retfærdiggjorte sin foregaaende Handlemaade med Bankens Fallit, osv.

Hans Handlemaade blev strengt gjort Indsigelse imod af Ældste Brigham Young med tydelige og kraftige Ord, idet denne anførte forskjellige Aarsager, hvorfor han ikke kunde antage ham som en Broder forend en hjertelig Omvendelse og Bekjendelse fandt Sted.

Ældste Young fulgtes af Ældste Marsh, som bifaldt Vidnesbyrdet og Beslutningerne.

Præsident Rigdon talte derpaa til Forsamlingen og paaviste Aarsagerne til Ældsterne Boyntons og Johnsons mislige Stilling, som kom af, at de havde forladt deres Kald og indladt sig paa andre Foretagender.

Ældste Boynton reiste sig igjen, og paastod endnu, at Bankens Fallit var Skyld i hans mislige Stilling, og anførte, at han forstod det saaledes, at Banken var stiftet ifølge Guds Villie, og man havde sagt ham, at den aldrig skulde gaae til Grunde, hvorledes Menneskene end handlede.

Præsident Smith opstod da og sagde, at om noget Saadant var bleven erklæret, saa havde ikke han givet Nogen Myndighed dertil; thi han havde altid sagt, at dersom ikke Institutionen blev bestyret efter retfærdige Principer, vilde den ikke bestaae.

En Votering blev tagen for at see, om Forsamlingen var tilfreds med Boyntons Bekjendelse, men Udfaldet blev benægtende.

Conferencen havde een Times Op-

hold; forsamledes igjen Kl. 2 om Eftern.; aabnedes med Sang og Bøn.

Præsidenten opstod siden og sagde, at han vilde opfordre Menigheden at tilkjendegive om de vare tilfredse med deres Høi-Raad, og skulde nævne deres Navne hver for sig.

John Johnson, Joseph Coe, Joseph Kingsbury og Martin Harris bleve forkastede; ligeledes John P. Green, men hans Sag blev opsat, indtil han kom tilstede.

Noah Packard, Jared Carter, Samuel H. Smith voteredes for, at de skulde vedblive i deres Embede.

Oliver Granger, Henry G. Sherwood, William Marks, Mayhew Hillmann, Harlow Redfield, Asahel Smith, Phinehas Richards og David Dort bleve valgte til at fylde deres Pladse, som bleve forkastede, (og som Thomas Grover var flyttet til Vesten) blev John Smith valgt til een af Kirkens Præsidenter, og Orson Johnson var bleven udelukket fra Kirken. (Alle havde hørt til Høi-Raadet).

Præsidenten tog derpaa en Votering af Forsamlingen for at erfare, om de nyligen beskikkede Præsidenter over de Halvsjerdsindstyve skulde staae i deres Kald.

Voteret, at John Gaylord, James Forster, Salmon Gee, Daniel S. Miles, Joseph Young, Josiah Butterfield og Levi Hancock skulde forblive i deres Embede som Præsidenter over de Halvsjerdsindstyve; John Gold forkastedes.

Præsidenten opstod derpaa og gjorde nogle Bemærkninger angaaende de forrige Præsidenter over de Halvsjerdsindstyve, deres Præstedømme, Kald og Myndighed, osv.

Voteret, at de gamle Præsidenter over de Halvsjerdsindstyve gaae over til Overpræsternes Qvorum; og ligeledes, at dersom nogle Medlemmer af de Halvsjerdsindstyves Qvorum skulde være misfornoiede og ikke ville underkaste sig den nærværende Orden, og modtage de sidste Præsidenter, saa skulde disse have Myndighed til at affordre dem deres Kaldsbreve, og de skulde ikke længere ansees som Medlemmer af Kirken.

Conferencen sluttedes med Bøn af Præsidenten.

Joseph Smith, junior,
Præsident.
George W. Robinson,
Skriver.

(Fortsættes.)

Efterretninger fra Brødrene H. C. Haight og Joseph W. Young.

Da vi have modtaget Breve fra vore elskelige Brødre Haight og Young, ville vi gjennem „Stjernen" meddele dens Læsere det Vigtigste og Interessanteste af, hvad de have tilstillet os, da vi vide, hvormeget de Hellige længes efter at høre, hvorledes disse Brødres Reise har gaaet, siden de forlode os. Vi have allerede underrettet vore Læsere om Brødrenes lykkelige Ankomst til Liverpool, og at de der stiltes ad, idet Broder Young og to andre Brødre allerede forlode Liverpool den 10de Februar med Dampskibet „City of Washington." De første tre Dage vare Vind og Veir dem særdeles gunstige, saa de havde Haab om at naae New York i Løbet af 10 Dage. Heri bleve de imidlertid skuffede, da Vinden den fjerde Dag sprang

om og reiste sig efterhaanden til en Storm, der varede indtil to Dagsreiser fra Amerika, og som hele Tiden stod dem imod. Dette bidrog meget til at forsinke dem og gjøre Reisen ubehagelig; især da Stormen, der varede 10 Dage, ledsagedes af et stærkt Sneefog. Brødrene led en Deel af Kulde, da de havde taget Pladse til Mellemdækket, hvor man ikke maa have Ild eller Lys. De vare derfor inderlig taknemmelige mod Herren, da de naaede deres Bestemmelsessted den 25de, befindende sig vel baade i legemlig og aandelig Henseende. Seilskibet „Underwriter," der afgik fra Liverpool med 26 hjemvendende Missionærer 18 Dage før Br. Young, var endnu ikke ankommen, saa han og hans to Ledsagere vare de første af Brødrene, som satte deres Fod paa amerikansk Grund, naar undtages Br. J. Y. Green og Snider, der allerede i Vinter reiste derover i Forretninger. „Underwriter" ankom lykkeligt den 10de Marts; det var, tilligemed alle Skibe, der befandt sig i de Farvande samtidigt med det, bleven dreven tilbage af Stormen.

De opholdt sig i New York kun et Par Dage, og toge derpaa med Aftentoget til Burlington, efter at have taget Afsked med Brødrene Steenhouse, Appleby og Clinton, hvilke endnu ere i New York. Omtrent Kl. 7 om Morgenen løb den bageste Vogn, hvori de befandt sig, af Skinnerne, og inden Toget kunde standse, blev den slæbt afsted en 4 a 500 Alen, i hvilken Tid den ogsaa gik over en Træbro. Idet den passerede Broen, foer den imod Rækværket, hvorved hele dens Side sloges ind, men kastedes tillige længere ind paa Banen, og hindredes derved i at vælte. Alle Passagererne ansaae det for et Mirakel, at Ingen kom til Skade, men Aarsagen hvorfor indsaae vistnok Ingen, uden de tre Herrens Tjenere. Dette var anden Gang Vognen løb af Skinnerne med Br. Young, og i begge Tilfælde slap han ustadt fra det.

Brødrene Snider og Green havde opkjøbt Heste og Vogne og ventede med dem i Burlington paa de øvrige Brødre; de maae tage Veien over Californien, hvorhen nogle af Brødrene reise som California-Handelsmænd, medens de Andre gaae med dem som Passagerer; paa denne Maade haabe de at komme frem. I Staterne have de Hellige ikke gjort nogen Forberedelse til at emigrere.

Br. Haight, der i Liverpool havde ventet paa S. W. Richards, afgik fra Liverpool den 20de Febr. med Dampskibet „Europa," der gjorde Reisen i 14½ Dag. De havde ogsaa havt meget haardt Veir, de rasende Bølger skyllede ofte over Dækket og rev en Deel af Skandseklædningen bort med sig. Han bemærker, at han aldrig har seet Elementerne i et saadant Oprør før; desuagtet var han kun ganske lidt søsyg og Br. Richards ikke det mindste. Oberst Kane, der fulgte med de Hellige, da de bleve fordrevne fra Illinois, er af Congressen bleven sendt som Commissær til Utah, men Hensigten med hans Sendelse vides endnu ikke. Br. Haight havde ventet at reise i Følge med S. W. Richards heelt hjem, men forhindredes deri, at Richards beskikkede ham til at equipere de hjemvendende Brødre, og tillige de skandinaviske Hellige, om Veien aabnes, i hvilket Joseph W. Young er ham behjælpelig. Den 22de Marts forlod S. W. Richards, Snider og sex andre Brødre Burlington, for at gaae til Utah som Expresse. Brødrene have maatte gaae meget forsigtigt til Værks i Amerika, da deres Reise ellers let kunde blive forhindret, og derfor turde Br. Haight ved sin Ankomst til Burlington ikke spørge efter nogen Hellig; men en Broder Høier havde seet nogle af de andre Brødre, hvilke havde

underrettet ham om, at Br. Haight var kommen til Staden d'n Dag, men strax reist ud til det Sted, hvor Br. Snider havde sine Heste. Ved sin Tilbagekomst blev han snart hilset af en Bekjendt; thi flere Brødre havde posteret sig paa forskjellige Steder i Byen for at holde Udkig efter ham. Han havde den Glæde at tale med mange af de skandinaviske Hellige, hvilke Alle syntes glade og veltilfredse. Han har havt overmaade meget at bestille med Brødrenes Udrustning, og venter at tage ud paa Slettene i Midten af Mai. Han i Forening med de øvrige Brødre sende deres hjertelige Hilsen til alle de Hellige i Skandinavien, og formaner os til trofast at holde vore Pagter med Herren. Vi ønske af ganske Hjerte, at Herren vil krone deres Bestræbelser med Held og føre dem vel og lykkeligt hjem til Zions Dale.

Blandinger.

Angaaende Utah-Expeditionen melder de amerikanske Aviser, at Oberst Johnston agter ikke at gjøre noget Forsøg paa at trænge frem til Saltsøstaden, forend de fra Fort Leavenworth og fra New Mexico forventede Provisioner, Forraad og Forstærkninger ankomme; ligeledes at han ikke agter at forcere sin Vei, som tidligere omtalt, gjennem de snevre og vanskelige Bjergpasser paa den Kant, hvor han nu er; men at han agter at gjøre en Omvei mod Nord for at finde en bredere og mere praktikabel Passage.

Da Congressen ikke har bevilget nogen Sum til Krigens Fortsættelse imod Mormonerne, har Regjeringen udnævnt Commissærer, som skulle drage ud og underhandle med dem, nemlig Guverneur Powell fra Kentucky og Major M'Culloch.

Indbetalte Bogpenge.

	Rd.	Mk.	Sk.
N. Rønnow, Fyen	15	1	4
A. P. Trane, Kjøbenhavn	42	„	„
Summa	57	1	4

Indhold.

	Side.		Side.
Uddrag af en Tale af Prof. B. Young	225.	Joseph Smiths Levnetsløb (fortsat)	235.
Oprindelsen til Benævnelserne Christne og Mormoner	229.	Efterretninger fra Brødrene H. C. Haight og Joseph W. Young	238.
Redaktionens Bemærkninger	233.	Blandinger	240.

„Skandinaviens Stjerne" udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned og faaes paa Contoiret i Lorentzensgade Nr. 504 D. 5, Stuen tilvenstre og paa alle kongelige Posteontoirer.

Udgivet og forlagt af C. Widerborg.

Trykt hos F. E. Bording.

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

7. Aarg. Nr. 16. *Den 15. Mai 1858.* Priis: 6 Sk. pr. Expl.

Tro, et blivende Princip.

(Fra „the Millennial Star.")

„Saa bliver da Tro, Haab og Kjærlighed disse tre; men størst iblandt dem er Kjærligheden." Paulus.

Den Grundsætning, som Apostelen fremsætter i det anførte Skriftsted, udgjør hvad man i Almindelighed kalder Christendommens tre Hoved-Dyder. Længere frem i sit Brev havde han henviist til forskjellige aandelige Gaver, som Herren tildeelte sit Folk, de Hellige, for at styrke dem og fuldkommengjøre dem i deres Stilling og Virkekreds, ligesom deres Fader i Himmelen var fuldkommen i sin. Han havde paaviist, at de aandelige Gaver og Velsignelser, som han hentydede til, vare uundgaaeligt nødvendige for de Helliges Fuldkommengjørelse, og at det ikke var den guddommelige Givers Hensigt, at de skulde „afskaffes" i hans Kirke og Rige iblandt hans Folk, forend „det Fuldkomne kommer," eller med andre Ord, anvendte af den samme Skribent i hans Brev til Menigheden i Ephesus, indtil „Alle naae til Eenhed i Troen, og Guds Sons Erkjendelse, til Mands Modenhed, til Christi Fyldes vogne Alder." Han viser os, at disse midlertidige Gaver, endskjøndt nødvendige under Opbyggelsen af Kirken, ville blive aldeles overflødige, naar Bygningen er færdig eller fuldkommen. For Nærværende „forstaae" endog de Hellige kun „stykkeviis," og følgelig kunne de kun „profhetere stykkeviis." Paulus siger: „Thi nu see vi ved et Speil, i en mørk Tale, men da skulle vi see Ansigt til Ansigt. Nu kjender jeg stykkeviis; men da skal jeg erkjende, ligesom jeg og er erkjendt."

Efterat have underrettet os om, at disse Ting, der kun midlertidigt udfordres til de Helliges Opbyggelse og Fuldkommengjørelse, ville ophøre, naar Hensigten, hvori de gaves, er opnaaet, fremsætter Apostelen de Grundsætninger, som ikke skulle ophøre, men vedblive at staae i Kraft, fordi de ere nødvendige for Fremadskriden i en anden og høiere Virkekreds i Tilværelsen. Disse Grundsætninger ere Tro, Haab og Kjærlighed. „Saa bliver da Tro, Haab og Kjærlighed, disse tre; men størst iblandt dem er Kjærligheden."

Tro er altsaa et blivende Princip. Den er en nødvendig og uundværlig Grundsætning i den sande Religion, og vil ikke, og kan ikke tilintetgjøres. Den er evig i sin Natur; den er en aldrig visnende Blomst, en altid straalende Juveel, en Kilde af reent og levende Vand, hvis Strom aldrig udtørres!

Det er en almindelig antagen Idee, at Tro er en Grundsætning, som tilsidst vil ophøre at existere, da den saa at sige aldeles vil blive opslugt af Kundskaben. Denne Anskuelse om Sagen kan siges at være enten sand eller falsk, alt efter Udstrækningen af Meningen, som man forbinder med Udtrykket. Naar man betragter Tro og Kundskab i deres gjensidige Forhold til hinanden, og deres nøie Forbindelse med Hensyn til en vis Gjenstand, maa Kundskab naturligviis ansees som Troens endelige Maal. Men endskjøndt Troen paa en vis Kjendsgjerning paa en Maade bliver opslugt af Kundskaben om denne Kjendsgjerning, ophører dog ikke Troesprincipet med sin Virksomhed. En Mand ophører i Virkeligheden ikke (om han end indbilder sig det) at troe paa en Sandhed, naar han erholder Kundskab om den. Hans Kundskab om en Sandhed formindsker ikke hans Tro paa den. Hans Kundskab derimod omfatter, indeholder, indeslutter, indhyller eller omgiver hans Tro. Han har ligesaa megen Tro som før; thi Troen, som en Grundsætning, bliver ikke tilintetgjort eller ødelagt; men han har tillige Kundskab, hvilket er større. Selv om man kunde sige, at Kundskaben om en vis Kjendsgjerning tilintetgjør, ligesaa vel som overgaaer, al tidligere Tro paa den Kjendsgjerning, saa følger ikke deraf, at Troen, som en Grundsætning betragtet, er udslettet eller tilintetgjort. Gjenstandene for Troen kunne forandres, eller en Overgang fra Tro paa til Kundskab om de forskjellige Gjenstande kan finde Sted paa forskjellige Maader; men det følger ikke deraf, fordi en Mand opnaaer en vis Grad af Kundskab eller endog en fuldkommen Kundskab om en Ting (hvilket i saadant Tilfælde ikke overgaaer hans Tro), at han aldrig vilde troe noget Andet. Selv den fuldkomneste Kundskab, som saa at sige behersker Troen, vil tilsidst blive fuldkommen, og paa en Maade opslugt af en større og fuldkommere Kundskab, og saaledes vil baade hans Tro og hans Kundskab vige og give Plads for hvad der kommer efter.

Troen er altsaa, som tidligere bemærket, et evigt Princip i sig selv, og vil aldrig ophøre at virke.

Det vilde stride imod Naturens eller Guds Regjerings Orden, dersom Troen ikke skulde gaae forud for Kundskaben. Den Unge maa i lang Tid forlade sig paa Tro, forend den bliver opslugt af Kundskab. Han maa undervises, oplæres og opdrages gradviis, indtil han naaer det nødvendige Kundskabstrin, og efterat han har naaet den modne Manddomsalder, maa han — ligemeget hvor lærd han er, hvor grundigt bekjendt han end er i Videnskabens og Philosophiens Mysterier, hvor høit han kan svæve i Tankens Regioner, eller hvor dybt han kan trænge ind i Naturens Hemmeligheder — alligevel tage mange Ting for indrømmet blot paa Troen, og, ligesom Algebraisten, af det Bekjendte udfinde det Ubekjendte. Naar han har erhvervet en forstaaelig eller praktisk Kundskab om Noget, som han for blot fæstede Lid til, men som udfordrede Kundskab, saa oplyser den Troen, istedetfor at udslukke den, og bygger den op, som et Princip, istedetfor at tilintetgjøre den, og danner en Grundvold, ja selv en bredere Grundvold, hvorpaa han opfører en nye Troesbygning — danner et Udgangspunkt, hvorfra han begynder en ny Troes-Gjerning; og saaledes vedbliver han, indtil

den ligeledes ender med virkelig Kundskab. Paa denne Maade gaaer han frem igjennem Tid og Evighed, og tiltager bestandig i Kundskab, formedelst eller ved Troen.

Lader os nu gjøre en praktisk Anvendelse af de foregaaende Bemærkninger i individuelle Tilfælde. Kirken er dannet af Individer, og indbefatter nødvendigviis alle Slags Sind. Der findes imidlertid et Slags Sind, som kan karakteriseres ved en urolig og utænmelig Higen efter at „vide Alt om enhver Ting med eet." Saadanne Personer føle en vis Grad af Bekymring og Utilfredshed over, at de ikke forstaae og vide alle Hemmeligheder i Guds Rige. Dersom en Lærdom bliver aabenbaret, som ikke er saa fuldstændigt forklaret, at den kan sees og forstaaes i alle dens Dele, hvad Fortiden, Nutiden og Fremtiden angaaer, saa føle de sig urolige, og blive næsten syge af Længsel efter at udgrunde alle „det uendelige Dybs Hemmeligheder."

Men hvilken forfærdelig Daarskab er ikke dette, mildest talt! Saadanne Personer glemme, at det „netop er ved Troen, de skulle leve." De glemme i deres Iver, at Alle for en stor Deel maae „vandre ved Troen, ikke ved Beskuelse." Troens Trin ere forelsbige Skridt til Kundskab. De føre til og ende i den. Dersom Troen er grundet paa Vidnesbyrd, saa vil dens Styrke staae i Forhold til Vidnesbyrdets Styrke, og derfor jo stærkere vor Tro er (overeensstemmende med Vidnesbyrdets Kraft og Tilstrækkelighed), desto nærmere komme vi til den rene og sikkre Kundskab.

I timelige Anliggender ere mange af vore Handlinger rene Troeshandlinger. Vi vandre ofte ved Troe, og leve ved Tro. Hvorfor skulde det da være anderledes i aandelige Ting? Landmanden saaer sin Sæd i Tro, idet han føler sig forvisset om, at Solen vil skinne og Regnen falde som hidindtil, og at Sæden vil spire og give tredive, tredsindstyve eller maastee hundrede Fold. Om han ikke havde denne Tro, vilde han da saae Sæden? Visseligen ikke; thi Tvivl og Vantro har en kold og hæmmende Virkning paa Sindet og Følelserne, og er skikket til at svække og standse Sjælens Virksomhed. Han har saaet lignende Sæd paa den samme Ager tidligere og har faaet en overflødig Høst. Held og Erfaring har saaledes ikke alene styrket hans nuværende Tro, men givet ham et stort Vidnesbyrd og Opmuntring til at øve Tro for Fremtiden. Naar han saaer sin Sæd (der maastee er en Deel af hans Arbeides tidligere Frugter), gjør han det fremdeles i Tro. Han veed ikke, om han faaer en god Høst næste Gang, men desuagtet troer han det. Hans Erfaring og Kundskab hører til Fortiden; hans Tro til Fremtiden; og — naar Fremtiden bliver Fortid, og hans Tro saa at sige bliver Kundskab, da maa han atter tage fat paa samme eller en lignende Maade, og saaledes vedblive at gaae frem fra Tro til Tro, fra Kundskab til Kundskab. Og som det er med timelige Ting, er det ogsaa med aandelige eller evige Ting; thi som det aandelige Liv kun er Livet i en høiere Virkekreds, saa er Evighed kun en uendelig Følgerække af Udviklinger og Omgange i de fremadstridende Fornuftvæseners Virkekreds.

Er altsaa ikke en stor Deel af den menneskelige Tilværelse dannet af Omvexlinger af Tro og Haab? Jo visseligen. Ere ikke mange af Livets Glæder og Fornøielser af den Beskaffenhed, at de ligesom nydes forud i Forventningen — ja undertiden blotte Drømmerier om hvad Fremtiden vil bringe? Jo sikkerligen. Hvor lidt vi i Virkeligheden vide i Sammenligning med hvad vi haabe og troe! Var ikke Troen til, som er en af Livets største Goder, vilde vor nuværende Tilværelse og Erfaringsskole blive kjedsommelig og værdløs,

og Udsigten til Fremtiden tom, mørk og glædeslos. Det er denne Grundsætning, som bringer Guds Folk, hvorsomhelst de boe, eller under hvilkesomhelst Omstændigheder de befinde sig, til at glæde sig i det guddommelige Forsyns Tilskikkelser. Endskjøndt de Hellige, som have gjort sig meest værdige til det Navn, de bære, maae gjennemgaae mange Prøver og Lidelser, og kjæmpe imod mange Ubehageligheder og Gjenvordigheder Dag efter Dag, eller endog Time efter Time, indsee de alligevel, at Guds Haand er udrakt over dem til deres Gavn, at Guds Aand er med dem for at velsigne og dygtiggjøre dem til at bære den Byrde, som er dem paalagt. Troen indeni dem styrker deres Aand, Nerver, Hjerte, opholder deres Mod, forjager Frygt, oplyser de mørkeste Scener, som de maaskee ville komme til at opleve, og udgyder en rigelig Strøm af Lys paa vor skumle Vei igjennem Livet. Omendskjøndt Sorgens Skyer kunne med ildevarslende Mørkhed hænge over deres Hoveder, endskjøndt Stormen kan rase, „Havet oprøres, og Bjergene bæve som Følge af dens Voldsomhed," som den kongelige Psalmist udtrykker det, kunne dog de sande Guds Hellige, hvis Tro er urokkelig og ægte, staae rolige og uforsagte midt i saadanne Optrin, og alligevel sætte deres Lid til *ham*.

Saadan er den sande Troes Kraft og Triumph. Hvo vilde da ikke være i Besiddelse af den? Naar Prøver og Gjenvordigheder af forskjellige Slags og Grader lægge sig i en Helligs Vei, og han kan gaae dem imøde med Uforsagthed og Frygtløshed — med aabent Øie og et ikke bævende Hjerte, naar han byder den kommende Flod Trods, og kan tilbageslaae dens Forsøg paa at hindre hans Fremadskriden, og han i Israels Guds Navn kan sige: „Saa langt skal Du komme og ikke længere, og her skulle dine stolte Bølger sætte sig": *da* er det Troen viser sig i sin sande Beskaffenhed og virkelige Kraft. Lykkelig, ja tre Gange lykkelig, er i Sandhed den Mand, som har en saadan Tro, og hos hvem den er i en saa levende Virksomhed! Han er stærk og mægtig, og bliver ikke forknyt for nogensomhelst uventet Tildragelse. Lad komme, hvad der vil, saa er han færdig og beredt. Enhver Fare, som truer, er han udrustet til at møde. Ja, han „glæder sig endog i Gjenvordigheder;" thi de give ham Leilighed til at vise sit Mod og til at lægge sin Tro for Dagen. De opvække hans Aandsevner, sætte dem i activ Virksomhed og udfolder hans iboende, skjulte, aandelige Kræfter.

Tro er Kraft — levende og voxende Kraft, og Intet paa Jorden eller i Helvede kan modstaae dens Indflydelse. Vor Herre sagde til sine Disciple fordum: „Hvis I have Tro som et Sennepskorn, da kunne I sige til dette Morbærtræ: Ryk Dig op med Rod, og plant Dig i Havet; og det skulde være Eder lydigt." Og atter: „Dersom I have Tro som et Sennepskorn, da kunne I sige til dette Bjerg: Flyt Dig herfra derhen, saa skal det flytte sig; *og Eder skal Intet være umuligt.*" Ligesom et Sennepskorn, der er lille i sig selv, vil voxe op og blive et stort Træ, naar det er plantet i frugtbar Jord, saaledes vil ogsaa den ægte og levende Tro voxe og udvikle sin hemmelige Kraft, dersom den dyrkes og næres, indtil dens Besidder er istand til endog at flytte et Bjerg eller et Morbærtræ ud i Havet, om det gjøres fornødent. „Større Gjerninger" end Christus selv gjorde paa Jorden, skulle hans Tjenere gjøre formedelst Troens Kraft. Alle Ting ere mulige for den, der troer. Af denne Aarsag siger John Wesley med Rette, idet han taler om, at den ægte, levende Troes Kraft kan udrette, hvad Verden eller Christendommens svage, vantroe Bekjendere erklære for umuligt:

„Troen leer ad Umuligheder
Og raaber, at det skal blive gjort!"

Dersom Troen altsaa er af saadan særdeles Nytte og har saadan ibvende Kraft, som vi her have bestrevet, hvilken tænkelig Grund kan man da stille imod dens Anvendelse i de evige Verdener? Kunne vi et Øieblik antage, at Mennesket, efter at det har affort sig det Forkrænkelige og gaaet til en høiere Virkekreds, ophører at troe, ophører at have Tro paa Gud sin Fader og paa den guddommelige og evige Sandheds Grundsætninger, som efterhaanden ville blive udfoldede for dets Forstand i Løbet af Evighedens Tidsaldere? Nei. Banlyst for evigt være den Tanke! Mennesket vil ikke faae alle Evighedens Hemmeligheder at vide i det samme han betræder sin tilkommende Tilværelses Dørtærskel. Han vil ikke med eet kunne komme i Besiddelse af den almægtige Guddoms uendelige Viisdom. Han vil ikke — kan ikke paa et Øieblik blive en alvidende, almægtig Gud, der kan begribe Uendelighed blot ved et Blik, og omfatte al den Kundskab og Intelligence, som findes i det uhyre Antal Verdener. Eftersom vi skride frem i Kundskab — eftersom vi nærme os Englenes og Guddommens store Viisdom, maae vi dog fremdeles ove Tro. Vore Skridt paa Fremadskridningens Bane ville bestaae i Overbeviisningens Skridt fremad — stadig Tiltagen af oplyst Tro; og ligesom Vidnesbyrd følger Vidnesbyrd i en hurtig Følgerække, afpassede i deres Natur og Kraft til vore oplivede og sig udvidende Fatteevner, saaledes vil Tro efter Tro blive styrket og voxe indtil den fuldkommes i Kundskab. Saaledes vil den ene Række af Sandheder følge den anden, og Kundskabsgrad efter Kundskabsgrad, indtil vi naae en Høide af Kundskab, som langt overgaaer vore nuværende Fatteevner. Men den vil kun opnaaes ved Udøvelsen af Tro; thi Tro er ligesaa nødvendig i Aandeverdenen, som den er i den naturlige Verden. Der, ligesom her, gaaer den forud for, leder til og tilsidst overgaaer til Kundskab, og paa samme Tid, som man kan sige, at Kundskab er Troens Høide- eller Culminationspunkt, har Kundskaben selv intet saadant. I Aandeverdenen skulle vi kjende de Ting, som vi nu kun troe, og saaledes kan man maaskee sige, at den Kundskab „opsluger" den Tro. Men hverken Troen eller Kundskaben ophører. Der er ingen Stillestaaen, intet Ophør paa aandeligt Liv. Liv er Tiltagen, ubegrændset Vext. Evig Vedvaren er derfor evig Fremadskriden — ikke en evig Stillestaaen, som Nogle forestille sig. Aandeligt Liv er altid fremadrykkende, altid opadstræbende. Der er ingen Hindringer opkastede for Fremadskriden, ingen Grændser satte for Kundskab, endskjøndt den selv er Troens naturlige Grændse. Kundskab og Tro ville, betragtede som to særskilte Grundsætninger, bestandigt indtage deres sande, gjensidige Forhold til hinanden, ligesom et Himmellegeme og dets Drabanter, og vil saaledes vedblive bestandigt at bevæge sig i det aandelige Livs store Cirkel.

Ingen behøver derfor at blive modfalden eller forknyt, fordi han ikke i eet Øieblik eller paa eengang kan komme i Besiddelse af Kundskaben om alle de forskjellige Hemmeligheder om Guds Rige. Der er Overflødighed af Tid fra nu af til den anden Ende af Mellemmet, og efter dette vil en lang Evighed komme. Frelseren fortalte sine Disciple fordum, at hvad de ikke vidste dengang, skulde de faae at vide herefter. Og den samme Bemærkning vil være anvendelig paa os, om vi forblive trofaste til Enden af vor Løbebane. Vi maae være tilfredse med dette, thi det er Himmelens uforanderlige Forordning, at Troen skal være Kundskabens Forløber. Troen er en uundværlig Betingelse for

Saliggjørelse, thi med Hensyn hertil ere Himmelens Love — uigjenkaldeligere end Medernes og Persernes — uudsletteligt skrevne paa Aabenbaringens Blade.

„Saa bliver da Tro, Haab og Kjærlighed, disse tre; men størst iblandt dem er Kjærligheden." Naar vi altsaa til Slutning spørge: kunne de blive „afskafede" eller ophøre at være til? Nei, aldrig, aldrig! De ville være til evindeligen, og kunne ikke svinde hen. De ville være urokkelige og varige som Guds Throne, hvorfra de udspringe. De ville dyrkes af Hellige, Engle og Guds Sønner i alle Verdener igjennem alle tilkommende Tider og Evigheder, saalænge Liv og Tanke og Væsen, eller med andre Ord: Udødelighed bedvarer

(Fortsættes.)

Joseph Smiths Levnetsløb.

Septbr. 1837. (Fortsat fra Pag. 238.)

Kjære Brødre! Oliver Cowdery har været i Overtrædelse; men da han nu er valgt til at være een af Præsidenterne eller Raadgiverne, haaber jeg, at han endnu vil ydmyge sig og forherlige sin Kaldelse; men skulde han ikke det, saa vil Kirken snart være nødt til at oplofte sine Hænder imod ham; beder derfor for ham.

David Whitmer, Leonard Rich og Andre have været i Overtrædelse; men vi haabe, at de maae være ydmyge, og inden lang Tid gjøre Kirken Fyldest, ellers kunne de ikke beholde deres Stilling; derfor sige vi Eder: vogter Eder for alle misfornøiede Personer; thi de komme ikke for at opbygge, men for at nedbryde og adsprede. Om endog vi eller en Engel fra Himmelen prædiker et andet Evangelium, eller indfører en anden Tingenes Orden, end hvad I have annammet, og ere bemyndigede til at annamme fra det øverste Præsidentskab, lad ham være forbandet.

Maa Gud den Almægtige velsigne Eder alle, og bevare Eder til vor Herres og Frelsers Jesu Christi Komme og Rige.

Eders i den nye Pagts Baand

Joseph Smith, jun.

Jeg modtog følgende:

„Aabenbaring, given i Kirtland, Ohio, den 4de September 1837, kundgjørende John Whitmers og William W. Phelps's Overtrædelse.

Sandelig, saa siger Herren til Dig, min Tjener Joseph: Min Tjener John Whitmer og William W. Phelps have gjort de Ting, som ikke ere behagelige for mit Aasyn; derfor skulle de, hvis de ikke omvende sig, blive flyttede ud af deres Pladser. Amen."

Den 9de September. Kirtlands Høiraad unddrog Fællesskabets Haand fra Uriah og Lydia Ann Hawkins for ulovligt Giftermaal, Bedrageri og uchristelig Opførsel.

Kirtlands Høiraad mødte i Herrens Huus, og organiseredes ved at udvælge Jared Carter til Præsident og Phineas Richards til Skriver. De den 3die September valgte Medlemmer bleve ordinerede og trak Lod om deres Nummere, og deres indbyrdes Orden blev som følger: John Perry Green, Nr. 1; Israel Smith, Nr. 2; Samuel H. Smith, Nr. 3; Mayhew

Hillman, Nr. 4; William Marks, Nr. 5; Noah Packard, Nr. 6; Oliver Granger, Nr. 7; David Dort, Nr. 8; Jared Carter, Nr. 9; Phineas Richards, Nr. 10; Henry G. Sherwood, Nr. 11; og Harlow Redfield, Nr. 12.

Søndagen den 10de September Kl. 2 Eftermiddag i Kirkens Forsamling i Herrens Huus i Kirtland læste Præsident Sidney Rigdon Reglerne og Anordningerne for Herrens Huus, som de vedtoges af de forskjellige Qvorumer den 18de Januar 1836, hvorpaa Kirken voterede at antage samme og regjeres af dem.

Beretningerne om Høiraadet den 9de dennes bleve læste, hvorefter de af de Tolv, som vare blevne udelukkede den foregaaende Sabbat, fik Leilighed til at tale, og Luke Johnson, Lyman Johnson og John F. Boynton gjorde deres Bekjendelser og bleve optagne i Samfundet ved Menighedens Votum, og skulde gjenerholde deres Apostelskab.

Præsident Smith læste et Brev fra Ældste Marsh til Kirken, hvori han skrev, at han havde faaet Fyldestgjørelse af disse Ældster, førend han afgik fra Missouri. Ældste Young sagde ogsaa det samme.

Høiraadsmedlem John P. Green gjorde nogle Bekjendelser for Menigheden, idet han fremsatte, hvori han havde været paa gale Veie for kort Tid siden; og Menigheden voterede, at han optages i Fællesskab og beholder sit Embede.

Præsident Rigdon gjorde nogle Bemærkninger over de den foregaaende Sabbat forhandlede Forretninger, idet han revsede Somme for de Gisninger, de havde om at Præsident Smith og han selv spillede under Dække, for at afsætte visse Individer fra deres Embeder osv., eller at de idetmindste brugte deres Indflydelse for at gjøre det. Han fortalte dem, at dette var en Feiltagelse; thi ikke eet Ord var skiftet imellem dem om dette Emne; ei heller havde han en forudfattet Tanke derom.

Præsident Smith rettede da nogle Feiltagelser af visse Individer, og som de havde sat i Omløb, angaaende hvad han havde sagt sidste Sabbat.

Herrens Nadvere administreredes af Ældsterne Luke og Lyman Johnson, og John Boynton.

G. W. Robinson,
Skriver.

Naar en lognagtig Aand er paafærde, er det vanskeligt for Sandheden at blive forstaaet.

I en Conference af Kirkens Authoriteter og af de Hellige i Herrens Huus i Kirtland den 17de September, sagde Biskop K. N. Whitney, at den Tid var kommen, da det blev nødvendigt for ham at reise omkring, og (han) maatte nødvendigviis have en Agent til at handle i hans Fraværelse, overeensstemmende med de Foranstaltninger, der ere foreskrevne i Aabenbaringerne, osv., og udnævnte William Marks, som blev ved eenstemmigt Votum valgt til Agent for Biskoppen.

George W. Robinson blev eenstemmigt valgt til General-Kirkeregistrator istedetfor Oliver Cowdery, som var flyttet til Missouri.

Efter at have overveiet Tilstanden i Zion og i Kirken i Almindelighed, afgjorde Conferencen, at det var af stor Vigtighed for Sandhedens Sag i det Hele taget og Værkets Fremme, at Biskoppen og hans Raadgivere udsende deres Memorial til alle de Hellige overalt i Landet, saavelsom til alle Venner af Zions Sag, og at deres Opfordring udgaaer i Kirkens Navn og ved dens Myndighed til alle de ude omkring adspredte Hellige.

Samme Aften forsamledes Ældsterne i Conference i Herrens Huus, hvor jeg talte til dem om de Helliges Indsamling

i de sidste Dage, og de forskjellige Qvorumers Pligter med Hensyn dertil.

Det syntes klart for Conferencen, at de Pladse, der vare bestikkede for de Helliges Indsamling, vare paa denne Tid overfyldte, og at det var nodvendigt, at der blev bestikket flere Zions-Staver, for at de Fattige kunde have et Sted at samles til, „hvorfor det blev foreslaaet, asfisteret og eenstemmigt antaget, at Præsident Joseph Smith, junior, og Sidney Rigdon blive af denne Conference anmodede om at gaae og bestikke andre Staver eller Indsamlingssteder, og at de faae et Certificat til Bekræftelse paa deres Bestikkelse, undertegnet af Kirkens Skriver."

Ældste William Marks, som forhen var bleven bestikket til Agent for Biskoppen, stod op ifølge Opfordring og sagde, at han vilde rette sig efter Kirkens Anmodning, og med Herrens Hjælp vilde han opfylde de dermed følgende Pligter det bedste han formaaede. Derpaa opfordredes de tilstedeværende Ældster, der vare i en saadan Stilling, at de kunde reise omkring, til at opstaae for at blive talte, og der taltes 109, og de bleve deelte i 8 Compagnier i følgende Orden: Nr. 1 til 13, kaldte det 1ste Compagni, bleve bestikkede til at reise imod Osten; Nr. 14 til 26 skulde reise mod Sydost; Nr. 27 til 39, mod Syden; Nr. 40 til 52 mod Sydvest; Nr. 53 til 65 mod Vesten; Nr. 66 til 78 mod Nordvest; Nr. 79 til 91 mod Norden; Nr. 92 til 104 mod Nordost. Da 5 vare tilovers efter denne Deling, blev Nr. 105 bestikket til at reise med Compagniet, gaaende mod Sydost; Nr. 106 med samme Compagni; Nr. 107 mod Syden; 108 mod Osten; 109 med Nord-Compagniet. Der blev endvidere bestemt, at de, som maatte attraae at reise i en forskjellig Retning fra den, der var bestikket for den Afdeling, hvortil de hørte, kunde have det Privilegium at bytte med Een af en anden Afdeling. Og tilsidst blev det bestemt, at de forskjellige Afdelinger holde deres egne Møder hver for sig, for at gjore saadanne Foranstaltninger, som de skulde ansee passende med Hensyn til deres Reise.

Overeensstemmende med Afstemningen i Conferencen den 17de, udstedte Biskop Whitney og Raad deres Memorial fra

Kirtland, Ohio, den 18de Septbr. 1837.

Til de Hellige adspredte ude omkring sender Biskoppen i Kirtland og hans Raadgivere deres Hilsen.

Eftersom Kirken i Kirtland har overveiet de Sidste-Dages Helliges Affærer i Almindelighed, og har havt Leilighed til at gjore sig bekjendt med de Helliges Stilling ude omkring paa Continentet, tilligemed de meget lovende Udsigter for Guds Sags Fremme i vort Land, saavelsom den særegne Beskaffenhed af Staden Kirtland, der er en Slags Forstegrode af de Steder, som Herren har begyndt at bygge for sig selv i disse sidste Dage, har man anseet det for at være af stor Vigtighed for Sandhedens Sags Fremme i Almindelighed, at Biskoppen og hans Raadgivere udsende dette deres Memorial til alle de Hellige over hele Landet, saavelsom til alle Zions Sags Velyndere i dette vort høist lykkelige Land.

Det er et velbekjendt Factum, at de Hellige i Staden Kirtland have været kaldede til at udholde en stor Gjenvordighedskamp for Sandhedens Sag, og at bære en svær Byrde, for at Guds Riges Grundvold kunde lægges paa et sikkert Grundlag, saa at Daniels prophetiske Syn paa det Sidste kunde blive opfyldt, at dette Rige kunde sønderbryde alle andre Riger og staae evindeligen. Fjendens Anstrengelser, for at forhindre dette, have været meget store, og formedelst deres store Anstrengelser have de gjort de Hellige stor

Uleilighed, og foraarsaget dem mange Udgifter. Hertil kan føies, at de have maattet udgive Herrens Ord, hvilket har foranlediget store Udgifter. Disse Ting, tilligemed at opbygge Herrens Huus, have bragt dem meget i Forlegenhed; thi da Subscriptionerne sloge feil, gik de selv frem og fuldbyrdede Hüsets Opbyggelse, idet de pantsatte Alt, hvad de havde, Eiendom, Credit og Charakteer, og ved dette Middel fuldbyrdede de dette store Værk, som Verden baade forundres over og beundrer. Dette have de gjort i Tro, idet de troede, at efterson de Helliges Mængde tiltog, vilde deres Gavmildhed være rigelig imod dem, som, agtende Intet uden Verdens Frelse, saaledes have udsat sig for Odelæggelse, for at Indsamlingsværket ikke skulde slaae feil. Og foruden alt dette har der været et stort Antal Fattige, som man har maattet hjælpe med Kirkens Gaver, hvilket har bidraget til at forøge dens Forlegenheder; og nu ere de Hellige blevne saa talrige, at det er ugjørligt for dem Alle at samles til de Steder, der nu ere bestikkede i det Øiemed.

(Fortsættes.)

Skandinaviens Stjerne.

Den 15de Mai.

Bemærkninger fra Millennial Star om **Gjerninger, ikke Ord.**

Denne Text er en Prædiken i sig selv. Der udfordres ikke Beviser for at godtgjøre dette Princips Rigtighed og Fortrinet og Kraften af „Gjerninger" for „Ord." Ei heller udfordres der nogen vidtløftig Forklaring for at kunne forstaae dets Sandhed og for at det skal vinde almindeligt Bifald. Det er ingen ufattelig Sag, som er vanskelig at forstaae, som kun kan begribes af nogle faa af de Høilærdeste, og som kun stadfæstes een eller to Gange i et Aarhundrede. Ei heller er det Noget, som kun svagt kan bemærkes i Omstændighedene i Livet, i Verdensbegivenhederne eller Menneskeslægtens Historie. Det er iøinefaldende overalt — i ethvert Tilfælde, iblandt alle Nationer, i alle Tidsaldere, Bevægelser, Foretagender og Forbedringer — i al Udvikling, Fremadstriden og Erfaring. Der findes neppe Nogen, uden han har erfaret, hvor værdiløse Ord ere, med mindre de faae Værd ved Gjerninger. Hvor Mange ere der ikke, som ere blevne bedragne og ruinerede ved Ord, der kun have været troløse Løfter om gode Gjerninger? Hvor Mange ere ikke blevne bragte til at stole paa Regenters, Politikeres, Principalers, Foresattes, Slægtningers, Venners, Debitorers og Creditorers Ord? Og hvor ofte ere ikke Mange blevne skuffede? thi tilsvarende Gjerninger have ikke fulgt Ordene, og deres Ord ere befundne værdiløse.

Vi have ikke valgt dette Æmne, fordi vi troe, at det er lidt forstaaet, eller fordi den Grundsætning, som indeholdes deri, er uden tusinde Beviser i næsten Enhvers Virkekreds til at gjøre ham bekjendt med dens Kraft, men fordi det ligesom med alle andre Grundsætninger er nødvendigt altid at opfriske det i Erindringen, og fornemmelig at blive fortrolige med det. Menneskene forglemme ofte de Lectioner, som Erfaring giver, tager sjelden Sagen til sig selv og ere tilbøielige til at fordømme hos Andre

det, som de selv stadigen støde an i. Endskjøndt Enhver indseer, at Gjerninger og ikke tomme Ord burde findes, hvor ofte er dog ikke det Modsatte Tilfældet. Dette er ikke alene Tilfaldet med Hensyn til Menneskenes Omgang og Forretninger med hverandre, men de indføre det i deres Religionsbekjendelser og i deres Pagter med Gud. Det er unyttigt og galt nok, naar det findes mellem Mand og Mand; men naar det gjør sig gjeldende i deres religiøse Pligter, er det høitidelig Gudsbespottelse mod deres Skaber.

Den Tid har været, da en glimrende Tale, et herligt Vidnesbyrd og en smuk Bøn blev sat stor Priis paa og ofte toges istedetfor gode Gjerninger. Vi have ingen Tilbøielighed til at forkleine det virkelige Værd af Saadant, men vi ville fæste de Helliges Opmærksomhed paa den Kjendsgjerning, at den nærværende Tid fornemmelig er en Dag for Gjerninger snarere end for Ord, Tale, Vidnesbyrd og Bøn, ligemeget hvor smukke de ere. Vi hylde disse, hvis de ledsages af gode Gjerninger; men hvis ikke, er vor Tro yderst svag, hvad deres Værd angaaer. Om der nogensinde var en Tid fremfor nogen anden, hvori Gjerninger og Aarvaagenhed var nødvendigere end Ord og Bøn, saa er det nu. Vi have Intet imod at høre glimrende Taler, herlige Vidnesbyrd og smukke Bønner, dersom de ledsages af tilsvarende Gjerninger; thi ellers have de i og for sig selv intet egentligt Værd. Hvis de kun indeholde Vind, ere de aldeles unyttige. Det er Gjerningerne, som giver dem Vægt og Værd. De Hellige maae gjerne gjøre saa store Løfter, som de ville, dersom de kun opfylde dem. Bønner, Vidnesbyrd og gode Ord kan man i Almindelighed langt bedre anvende, end Aarvaagenhed og Handling. Men som Carlyle saa originalt udtrykker sig: „Arbeide er Gudsfrygtighed," og naar Arbeidet helliges til Opbyggelsen af Guds Rige, er det den bedste Maade, hvorpaa Menneskет kan tilbede sin Skaber.

Mange, som have rost sig af, hvor faste de vare i Evangeliet og hvor urokkelige de stode, tabte deres Tro og gik ud af Veien, da Prøven kom, Skyer trak op over dem eller Vanskeligheder opstode. Vi have ofte iagttaget, hvor let Saadanne have ladet sig kaste ud af den rette Sti, hvor løseligt de holdt den kostbare Perle, og hvor snart de vendte tilbage, ligesom Soen, der var tvet, til sin stidne Søle. Nogle af dem, der bære disse „herlige Vidnesbyrd," holde disse „smukke Bønner," og fortælle om de mange „vidunderlige Tilkjendegivelser," de have havt, om deres Hengivenhed for Evangeliets Sag, og hvor Meget de vilde opoffre for Sandheden, ville paa samme Tid ikke give en eneste Skilling til Rigets Opbyggelse eller neppe gjøre nogen Anstrengelse for at rulle Værket frem. Vor Agtelse til deres Ord staaer i Forhold hertil, — Erfaring har lært os det. Andre erklære, at de ville døe for Evangeliets Skyld, gjøre overdrevne Løfter og forsikre, at der er Intet, de kunne blive opfordrede til at gjøre, som de ikke ere villige til at udføre. Og dog, første Gang de opfordres til at „gjøre" Noget, ville de maaskee vægre sig derved. Der findes neppe nogen Apostat, med hvem dette ikke har været Tilfælde. Alle de Hellige have uden Tvivl mere eller mindre erfaret det samme som vi i denne Henseende. Vor Tro er i Almindelighed bedre om Mænd af faa Ord end om dem, der gjøre store Løfter; thi vi have hos de Første fundet gode Gjerninger, hvilke have overgaaet de Sidstes; og „Gjerninger fremfor Ord" er vort Valgsprog. Men dersom Nogen lover Meget, forvente vi, han skal handle overeensstemmende dermed; det samme forventer Gud. Og dersom han

ikke lover, vente vi han vil gjøre det; det samme venter Gud; thi det er en Pligt, som de Hellige først og fremmest maae opfylde imod ham.

Det vilde være godt, om alle de Hellige vilde erindre, at de have baaret Vidnesbyrd, lovet og bekjendt, og derpaa bestræbe sig for at virke i Overeensstemmelse dermed. Hvis de gjorde dette til en Regel for dem, vilde der i Almindelighed ikke blive megen Aarsag til Klage. Vi ville imidlertid langt hellere see Mænd „leve" for Guds Rige, end at høre dem sige, at de vilde „døe" for det; thi de, som komme med saadanne Udeladelser, opfylde sjelden deres Løfter; medens de, som ville „leve" for Sandhedens Sag, ikke saa ofte krympe sig, om de skulde opfordres til at „døe" for den.

Apostelen Jacob sagde visseligen: „Vis mig din Tro af dine Gjerninger, saa vil jeg vise Dig min Tro af mine Gjerninger." Lad alle Hellige tage dette til deres Motto, og altid erindre og vise, at dette er snarere en Dag for Gjerninger, end for Ord.

Guds Regjering

af John Taylor.

(Fortsat fra forr. Aarg. Pag. 345.)

9de Capitel.

Vil Menneskets altid tillades at anmasse sig Magt og Myndighed over Menneskeslægten og Guds Skabninger? Vil Verden evindeligen forblive under Forbandelse og Guds Planer forstyrres?

Ovenstaaende ere Spørgsmaal af stor Vigtighed og tiltrænge nødvendigvis at blive undersøgte, da de angaae saavel Jorden som dens Indbaanere. Deres sande Løsning indvirker paa Menneskets Velfærd baade i Tid og Evighed. Verden kan ikke vedblive at være som den er, af følgende Grunde:

1) Det vilde være urimeligt.
2) Det vilde være uretfærdigt.
3) Det vilde være ubibelsk.
4) Det vilde tilintetgjøre Guds Hensigter med Hensyn til de Retfærdiges Aander, de Døde, Verdens Fremadstriden og dens endelige Ophøielse, saavel som Menneskets Ophøielse.

For det Første: Det vilde være urimeligt, at Mennesket skulde vedblive med sin tilranede Myndighed. Hvis Gud interesserer sig for sine Skabningers Vel, vil han visseligen ikke uden gyldige Grunde tillade, at hans Hænders Gjerninger blive ødelagte og at hans Skabninger synke i Elendighed; og vi have uimodsigeligen bevist, at Verden er fuld af Vederstyggeligheder og Onder, og at disse Onder ene og alene kunne afhjælpes ved Herrens Mellemkomst, samt at Menneskenes selvtagne Myndighed og Djævelen kun kan tæmmes af en høiere Magt. Gud har denne Magt og Menneskenes Liv i sin Haand; og Verden maa uagtet dens Opsætsighed og Ugudelighed opholdes af ham Dag for Dag. Lad ham blot unddrage Jorden sin regjerende og styrende Kraft, saa vilde den fare vildt afsted igjennem Rummet, berøvet Solens livgivende Indflydelse, eller støde imod et andet Himmellegeme, og

bevirke hele Skabningens Ødelæggelse. Lad kun en ringe Afvigelse i dens daglige Bevægelser finde Sted, saa vilde Havet stride over dets Bredder og overskylle Jorden, og Millioner Mennesker vilde omkomme. Lad kun en ubetydelig Forandring finde Sted i Luften, og lad Herren borttage den gavnlige Indflydelse, som holder Jorden i dens nuværende gode Sundhedstilstand, saa vilde den mørke Atmosphære afstedkomme smitsomme Sygdomme; den forpestede Luft vilde udbrede Ødelæggelse og Død; Plager og Pestilentse vilde opfylde Jorden, og Millioner af væmmelige, afskyelige Væsener vilde være levende og dødende Beviser paa Menneskets Udueligheed og Svagheed. Selv et lille Insect, sendt for at ødelægge Afgrøden, ledsaget af Kartoffelsygen, (hvilket man allerede har oplevet) vilde forraarsage uberegnelige Onder; lad disse Ting kun blive almindeligere og mere udstrakte, saa maatte Menneskeslægtens Død paafølge. Endog en saadan Ubetydelighed, som for meget eller for lidt Regn, vilde afstedkomme uendelig megen Elendighed.

Naar vi erindre, hvad Mennesket i Virkeligheden er — et usselt Kryb, der er afhængig af Gud for sit daglige Brød, — og tænke paa, hvor mange ubetydelige Tilfældigheder, der kunne faae den skjøre Livstraad til at briste, og at den mindste Forandring i Guds Anordninger kunde paa mangfoldige Maader styrte Menneskeslægten i Fordærvelse, og vi da see dets Hovmod, Stolthed, Indbildskhed og Opsætsighed, saa forundrer det os, hvorledes Gud har kunnet vise det Barmhjertighed saa længe, og vi kunne ikkun gjøre Rede for det paa den Maade, at Gud er for stor, viis, mægtig og høimodig til at blive ophidset til Vrede af den feilende, barnagtige, ubetydelige Skabning Menneskets afmægtige Raseri, forfængelige Stolthed, usle Lavhed, hovne Indbildskhed og yderlige Hjælpeløshed. Han lader det tumle sig i Synd, vælte sig i Elendighed, og tillader, at det bliver et Bytte for Satan en Tid, for at det kan føle Størrelsen af sit Fald, Dybden af sin Nedværdigelse og den store Ulykke, som dets egen Vandel, tilskyndet dertil af Mørkets Magter, har bragt det i; at det siden-efter kunde lære at skatte Guds Barmhjertighed, see og forstaae sin Vildfarelse og blive istand til evindeligen at kunne vurdere Guds Naade og hans Regjeringsmaade, efterat det først har udsonet sine Handlinger og Overtrædelser. Thi, ligesom et egensindigt og ulydigt Barn, vil det være glad ved at vende tilbage til sin Faders Huus og nyde hans Gunst; og naar dets Aands Syn bliver opladt for det, hvilket vil skee, om ikke i denne Verden, saa i den tilkommende, vil det faae fuldkommen Afsky for sig selv og sine Handlinger, og vil være glad ved at finde et Tilflugtssted hos sin Fader, paa hvilkesomhelst Betingelser.

Denne Tingenes Tilstand tillades at finde Sted kun for en Tid, for at udvikle Satans Hensigter og Indflydelse og deres Virkninger; for at vise Menneskets Svagheed og dets Udygtighed til at beherske og styre sig selv uden Guds Hjælp; for at lægge Guds Barmhjertighed for Dagen ved hans Overbærelse med Mennesket, under dets Opsætsighed imod ham; for at vise Mennesket dets Utaknemmelighed og hvor dybt det er sunket, for at det desto bedre skulde kunne paaskjønne Guds Barmhjertighed og Langmodighed, og den Reenhed og Hellighed, som hersker i den evige Verden. Mennesket har smagt Syndens og Opsætsighedens bittre Følger og drukket af Sorgens Bæger, for at det skulde kunne sætte desto høiere Priis paa den Glæde og Lykksalighed, som flyder af Lydighed mod Gud og hans Love. Men at troe endog for et Øieblik, at Mennesket her altid vil

tillades at kuldkaste Guds Planer, og at Verden for evigt skal staae under Djævelens Herredomme, er den høieste Grad af Daarskab, og viser kun end mere Menneskets Hovmod, Ringeagt og Tomhed. Thi uagtet Mennesket er en svag Skabning i Sammenligning med Gud, er dog Spiren til Storhed og Udødelighed nedlagt i dets Indre. Gud er dets Fader, og endskjøndt det nu vandrer i Mørke, sunken, nedværdiget og falden, er det dog ifølge Guds Hensigter bestemt til at blive stort, ædet og ophøiet — til at indtage en herlig Plads i den evige Verden og at opfylde Hensigten med dets Skabelse. Vil denne Plan blive tilintetgjort af Mørkets Magter, eller ryggesløse og ugudelige Menneskers Indflydelse? Visseligen ikke. At antage noget Saadant vilde være den største Urimelighed, som kun kan finde sin Lige i den Svaghed og Uvidenhed, hvorfra den stammer. Hvad! Skulde Gud, Skaberen af Universet og alt det skabte Gode, taale, at hans Planer bleve kuldkastede af Djævelen? Skulde denne skjønne Verden og alle dens Indvaanere blive et Rov for Satan og hans Indflydelse, og hine himmelske, rene Grundsætninger, som fandtes i den evige Verden, for evigt blive banlyste? Skal Jorden fremdeles være besmittet for dens Indbyggeres Skyld, naar Gud er vor Fader? Skal Synd, Last og Fordærvelse altid udsprede deres forpestede Indflydelse, og denne Jord, som burde have været et Paradiis, blive en øde, forfalden Ruin? Skal Tyranni, Undertrykkelse og Uretfærdighed evindeligen herske? Skal de Ugudelige altid undertræde de Retfærdige? Nei, sige alle Fornuftens Grundsætninger, thi Gud den Almægtige er deres Op-hav. Nei, gjenlyder alle Propheternes Røst, der skal blive en Gjenoprettelse af alle Ting. Nei, siger den hellige Skrifts Sandhed, „Jorden skal blive som Edens Have," de Ugudelige skulle udryddes af den; den Tid skal komme, da de Hellige skulle eie Riget, og Jorden skal blive som Herrens Have. Nei, lyder det fra alle de døde Helliges Læber, som hensov i Haabet om bedre Ting, osv. Nei, udbryde vore nyere Aabenbaringer:

„Herren har bragt Zion tilbage,
„Herren har forløst sit Folk Israel
„Efter Naadens Udvælgelse,
„Som blev tilveiebragt ved deres Fædres Tro og Pagt.
„Herren har forløst sit Folk,
„Og Satan er bunden, og der skal ikke længer gives Tid.
„Herren har samlet alle Ting til Eet;
„Herren har bragt Zion ned fra det Høie;
„Herren har bragt Zion op nedenfra.
„Jorden har været i Barnsnød og frembragt sin Styrke,
„Og Sandhed er grundfæstet i dens Indvolde.
„Og Himmelen har smilet paa den,
„Og den er iført sin Guds Herlighed;
„Thi han staaer midt iblandt sit Folk.
„Ære og Herlighed, Magt og Styrke
„Være vor Gud; thi han er fuld af Barmhjertighed,
„Retfærdighed, Naade og Sandhed og Fred
„Til evig Tid. Amen."

Det er derfor stridende imod enhver Fornuftens og Viisdommens Grundsætning at antage noget Saadant.

(Fortsættes.)

Engelens Mission.

(Fra „the Millennial Star".)

Og jeg saae en anden Engel flyve midt igjennem Himmelen, som havde et evigt Evangelium at forkynde dem, som boe paa Jorden, og alle Slægter, og Stammer og Tungemaal og Folk, som sagde med høi Røst: Frygter Gud og giver ham Ære, thi hans Doms Time er kommen; og tilbeder ham, som har gjort Himmelen og Jorden og Vandenes Kilder.

Joh. Aab. 14, 6. 7.

I det 4de Capitel af Johannis Aabenbaring underretter han os om, at han hørte en Røst, der sagde til ham: „Stig hid op, og jeg vil vise Dig, hvad *herefter* skal ske." I Aanden adlød han Kaldelsen, og i sin Bog beskriver han de Syner, som han dengang saae. Det Syn, som vi have anført i Begyndelsen af denne Afhandling, var eet af dem, og derfor er den Kjendsgjerning sienfynlig, saavel som de andre, han beskriver, at det havde Hensyn til Begivenheder, der skulde finde Sted i *Fremtiden*. Det var derfor et *profhetisk* Syn, som Johannes saae, hvilket skulde gaae i Opfyldelse „herefter," i Guds „Domstime." Han saae i det Syn „en Engel flyve midt igjennem Himmelen."

Og hvad var denne forudsagte Engels Mission? At *forkynde Evangeliet*. „Hvad! en *Engel* forkynde Evangeliet?" kunne Nogle maaskee udbryde. Ja, efter hvad Johannes siger os. Han taler tydeligt om, at en Engel „havde et evigt Evangelium at forkynde." For hvem? Svaret er ligefrem i hans egne Ord: „For dem, som boe paa Jorden."

For at kunne forklare denne Gjenstand paa en saa fuldstændig og tydelig Maade, som dens Vigtighed fordrer, ville vi først spørge: „Hvad er Evangeliet," som Engelen havde faaet det Hverv at forkynde for dem, der boe paa Jorden i Guds Doms Time? Man vilde maaskee svare: Evangeliet er „Guds Kraft til Saliggjørelse." For at forebygge Misforstaaelse ville vi bemærke med Hensyn til denne antagne Definition, at saadan er visseligen Evangeliets virkende Beskaffenhed, men ikke dets Betydning. Evangeliet er baade som Middel og Virkning „en Guds Kraft til Saliggjørelse." Rom. 1, 16. Dette er, hvad Apostelen mener med denne Forklaring. Han giver ikke Definitionen af Navnet, men Beskaffenheden og Virkningen af Evangeliet. Den samme Apostel beretter, at „Korsets Ord" er en „Daarlighed" for dem, der fortabes; men for dem, der blive salige, siger han, det er en „Guds Kraft." 1 Corr. 1, 18. Han mener naturligviis ikke, at „Korsets Ord" *betyder* „Daarlighed" eller „Guds Kraft," men simpelthen, at Evangeliets Forkastere anse det for „Daarlighed," medens det for dem, der annamme det og blive frelste formedelst Lydighed mod dets Forordninger, i dets Virkninger er Tilkjendegivelsen af „Guds Kraft." Den samme Apostel taler i det 24de Vers ogsaa om, at „Christus" er Guds Kraft og Guds Viisdom. Han ønsker ikke, at vi heraf skulle uddrage den Slutning, at „Christus" *betyder* „Guds Kraft og Guds Viisdom," men at Guds Kraft tilkjendegives ved Christus, at han udfolder og beviser Guds Viisdom. Disse Skriftsteder tjene altsaa til at betegne, hvad hans Mening er med det Skriftsted, vi allerede have henviist til — „Jeg skammer

mig ikke ved Christi Evangelium; thi det er en Guds Kraft til Saliggjørelse for hver den, som troer." Med andre Ord, Christi Evangelium er „Midlet," hvorved Gud er istand til, som Følge af hans Retfærdighed mod sig selv og hans Barmhjertighed mod Menneskets, at frelse Alle, som ville annamme hans guddommelige Aabenbaringer. Saaledes er Evangeliet i Virkeligheden Guds beredvillige „Kraft" til at frelse tydeligen beviist og udøvet for „hver den, som troer." Evangeliet er derfor Tilkjendegivelsen af eller Hjælpemidlet hvorved Guds „Kraft" udfoldes for den sande Troende.

Ordet „Evangelium" betyder ligefrem „gode Nyheder," glade Tidender, eller glædelige Efterretninger — et Velkomst-Budskab, der indgyder Haab; det er i det Nye Testamente anvendt til at betegne „Guds Saliggjørelsesplan" — den nye Pagts Plan for Menneskets Gjenløsning ved Christi Forsoning, der er gjeldende for alle Mennesker paa Betingelse af Tro, Omvendelse og Lydighed.

Men, siger Een, hvorfor er det nødvendigt, at en Engel skal sendes fra Himmelen for at prædike dette Evangelium eller Guds Saliggjørelsesplan, naar Evangeliet allerede er paa Jorden og har været her lige siden Christi Dage? Til dette Spørgsmaal svare vi, at den historiske Form af Evangeliets Plan kan vel have været til som Manuscript eller trykte Bøger af den hellige Skrift; men den blotte mundtlige eller ydre Form af Evangeliet er een Ting, og dets levende og „evige" Aand er en anden. Den første har maaskee været opbevaret i Biblioteker, indhyllet i lærd Hemmelighed, eller endog reent forgudet af dens saakaldte Dyrkere; den er maaskee saa at sige bleven daguerreotyperet og Copier af dens ydre Form udspredte til Himmelens fire Veir og til Jordens yderste Ender; eller den kan have gaaet igjennem de lærde Fortolkeres Hænder i alle Samfund, idet Enhver har foretaget Forbedringer efter eget Tykke, snart paa eet Sted, snart paa et andet, hvorefter Enhver har stereotyperet sin egen Oversættelse af Evangeliet og udgivet den for Verden under Navn af „Christi rene Evangelium." Men vi ville spørge, om dette er at forkynde „Evangeliet" — den oprindelige Saliggjørelsesplan? Ak, nei! Enhver Sect har sit eget Evangelium, eller sin egen Efterlignelse af Evangeliet; men ak, hvor forvendt! hvor fordreiet er ikke dets Træk! hvor uligt den guddommelige Original! Og selv om den bogstavelige Form af Evangeliet var bleven vedligeholdt og prædiket, hvor finde vi vel dets Aand tilkjendegive sig? Paa hvilket Sted af Jorden kan man finde Evangeliets levende Aand og Kraft? Lad de forskjellige Classer af Sectererne, som sige, at de elske og ære Evangeliet, svare for sig selv. Lad dem paapege den Classe af de saakaldte Christne, som nyder Evangeliets oprindelige Gaver og Velsignelser, og som drives og inspireres af Evangeliets Aand, ligesom Herrens Hellige fordum, saa ville vi vise, hvor det „evige Evangelium" virkeligen kjendes og adlydes. Men dette kunne de ikke; thi det oprindelige Evangelium i dets Reenhed og Kraft kjendes ikke i den christne Verden. Dets ydre Form, eller rettere de sectériske Efterlignelser af dets Form, fremstilles for Folket af Nutidens selv-bemyndigede Præsteskab baade ved Skrift og Tale; men dets Aand findes ikke nogensteds; og selv om den oprindelige Form virkeligen var vedligeholdt i sin Heelhed i de christne Samfund, kunde den ikkun blive betragtet som et Legeme, der er berøvet Livet. Fra det Legeme har Aanden længe været borte, og paa dets kolde Pande kunde skrives det sørgelige „Ichabod!" (d. e. ingen Herlighed) — thi dets Herlighed er forsvunden.

Lader os nu forvisse os om den Engel, Johannes sigter til, har været og opfyldt Hensigten med sin Mission, eller ikke. Een Ting er ganske sikkert, at dersom han ikke allerede har været, skal han komme; thi ellers vilde Johannis prophetiske Syn ikke gaae i Opfyldelse.

Dersom vi sporge de Romerk-Catholske, om der i deres Kirkehistorie findes nogen Beretning om, at en Engel er kommen til Jorden med det Hverv at forkynde Evangeliet, vilde de med et haanligt Smiil svare, at der ingen Nødvendighed har været for, at en Engel skulde komme og prædike Evangeliet for Jordens Beboere; thi Evangeliet er bleven forkyndt i den ganske Verden lige siden Apostlernes Dage af catholske Geistlige, og — da det nu forkyndes af dem, og de ville vedblive dermed til Verdens Ende — vil det være overflødigt, at en Engel skulde komme i et saadant Ærinde.

(Fortsættes.)

Indbetalte Bogpenge.

	Rd.	Mk.	Sk.
L. Nilsson, Stockholm	25	„	„
S. Gudmundsen, Norge	18	„	„
A. P. Trane, Kjøbenhavn	28	„	„
N. Nielsen, Bornholm	8	„	„
P. Nielsen, Fredericia	10	„	„
P. Pedersen, Lolland	23	3	„
J. C. A. Weiby, Vensyssel	23	1	4
L. C. Geertsen, Aarhuus	4	„	15
N. Damm, Skaane	153	„	„
Mathias Nilsson, Gøtheborg	5	„	„
Summa	297	5	3

Indhold.

	Side.
Tro, et blivende Princip	241.
Joseph Smiths Levnetsløb (fortsat)	246.
Redaktionens Bemærkninger	249.
Guds Regjering (fortsat)	251.
Englens Mission	254.

„Skandinaviens Stjerne" udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned og faaes paa Contoiret i Lorentzensgade Nr. 504 D. 5, Stuen tilvenstre og paa alle kongelige Postcontoirer.

Udgivet og forlagt af C. Widerborg.

Trykt hos F. E. Berding.

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

7. Aarg. Nr. 17. *Den 1. Juni 1858.* Priis: 6 Sk. pr. Expl.

Haab, et blivende Princip.

(Fra „the Millennial Star.")

(Fortsat fra Pag. 246.)

I den foregaaende Artikel om „Tro" have vi bestræbt os for at vise, at „Tro" var et naturligt og evigt Princip, at — endskjøndt forskjellige aandelige Gaver, saasom Tungemaal, Udlæggelse af Tungemaal, Propheti, Helbredelse, osv. ville ophøre, fordi de blive unødvendige, „naar det Fuldkomne kommer," — vilde dog Troen vedblive eller være hos dens lykkelige Eier, fordi den i sin Natur er evig og uundgaaelig nødvendig for Fornuftvæsenernes Fremadskriden.

Den samme Bevisførelse og de samme Bemærkninger ville i lige Maade passe paa Princippet „Haab," der er det andet af de tre Hoveddyder, som ere anførte i det Skriftsted, vi have valgt som Motto.

Og hvad er Haab? Det er en behagelig Forestilling om noget Tilkommende — en inderlig Forventning af en tilkommende Velsignelse, Nydelse, Belønning eller Besiddelse af Noget. Haab er Troens uadskillelige Ledsager, uden hvilket den snart vilde svækkes og forsvinde. Det er det Modsatte af Fortvivlelse, en Modgift mod Sorg og Bekymring. Haabet opliver den Besværedes betyngede Hjerte, letter dets Byrder, forjager Tungsindighed, bortdriver uhyggelige Anelser, indgyder Trøst, opretholder Sindet i Livets Prøver og Gjenvordigheder, forsøder Modgangens og Lidelsens bittre Kalk, og giver Udholdenhed til at stride imod alle andre Indflydelser, der i modsat Tilfælde maaskee ikke alene vilde indjage Sjælen Frygt, men overvinde den.

Det hændes ofte, at der er mere Fornøielse i Haabet, end i selve Besiddelsen af Noget. Og hvad beviser dette? Det beviser idetmindste, at Haabet udgjør en Deel, ja en stor Deel af Aarsagen til Menneskets Lyksalighed. Uden Haab vilde Verden i Sandhed for os være et stort, goldt Øde, og alle Tildragelser i Livet vilde være kolde, mørke og triste. Endskjøndt omgiven af al den Pragt og Luxus, som Jorden kan tilveiebringe, vilde dog Alt, hvis ikke Haabets Indflydelse var tilstede, være for os en død og mørk Tilværelse. I Hjertet vilde der altid findes:

„En piinlig Tomhed,
Som Verden aldrig kunde fylde."

Haab er een af de Hoveddrivefjedre, jom sætte Verdens store Maskineri i Bevægelse. Uden dets Indflydelse vilde Regenters og Statsmænds storartede Planer, der lede Samfundets Virksomhed og styre dets politiske Bevægelser, doe i deres Spire. Videnskabens Juveler, som de Lærde have udsamlet af Naturens Skjulesteder, vilde være forblevne urørte i deres hemmelige Gjemmer; det uforfærdede Mod, som besjæler den Reisende, der ikke frygter nogen Fare eller viger tilbage for nogen Hindring, og hvis største Glæde er at streife om i fjerne Lande, at gjennemtrænge deres ukjendte Strækninger og udforske deres golde Høie, vilde forsage; Kjøbmandens og Haandværkerens industrielle Flid vilde aftage, og Handelen vilde svinde hen; Landmandens Bestræbelser vilde ophøre og Jordens hele Overflade vilde om faie Tid blive et uhyggeligt, udyrket Øde. I Korthed — hele Naturen vilde lide. Al menneskelig Virksomhed og Bestræbelse vilde i alle Retninger lammes og ophøre, og Livet selv vilde ikke være andet end en Henslæben af en tjedelig og elendig Tilværelse.

I hvilken sørgelig Tilstand vilde ikke Menneskeslægten være, dersom den var berøvet Haabet! Fra Vuggen til Graven er Mennesket i enhver Livsstilling Haabets Barn. Alle Mennesker have deres Vanskeligheder at bekjæmpe, og deres særegne Prøver og Bekymringer at stride imod, og i Sandhed, som Skriften siger: „Mennesket er født til Møie, ligesom Gnisterne fare op." Hvad vilde eller kunde vi altsaa gjøre uden Haab? Møie og Vanskeligheder vilde vi uden Tvivl møde Ansigt mod Ansigt, og hvorledes skulde vi kunne undgaae at føle deres nedtrykkende Indflydelse? Den ene Prøve vilde følge den anden, og den ene Sorg løse den anden af, ligesom Bølgerne paa det oprørte Hav, og uden Haabet til at opretholde sig, vilde han uden Tvivl synke under Byrden af de Lidelser, der optaarne sig over ham. Der vilde ingen Sol lyse for ham, ingen oplivende Regnbue forgylde hans Aands Horisont, ingen Trøst i hans Indre, og Intet uden Modgang udvendig fra, Alt omkring ham vilde være mørkt og trist. Fortvivlelsen vilde da gribe ham, hans Udsigter vilde forsvinde, hans Qval vilde være utaalelig og hans eneste Tilflugtssted vilde være en dybe og tause Grav.

Men dersom Haabet gloder i Hjertet, kan Mennesket glæde sig endog i Farens og Prøvens Stund. Det er Haabet om, at det tilsidst vil lykkes for ham, der indgyder den forvovne Eventyrer Mod til at søge sin Lykke eller Berømmelse ved at sætte sit Liv paa Spil. Krigeren, som er omringet af Krigsredskaber, seer i Aanden sine Landsmænds og sin Drots levende Bifald og den Belønning og Berømmelse, som hans krigerske Tapperhed vil erhverve ham; og dette Haab giver Styrke til hans Arm, opliver hans Mod, formilder og svækker Frygteligheden af Sammenstødene i Slaget, faaer Krigslarmen til at lyde mindre haard i hans Øren, og gjør de stærkeste Anstrengelser mindre byrdefulde. Saaledes ogsaa med Sømanden; midt i Farerne paa Havet, langt borte fra Hjemmet og fra alt det, som er kjært og dyrebart for ham, arbeidende og kjæmpende imod et af Stormene oprørt Havs Brusen, anspores han ved Haabet, at Alt endnu vil vorde godt — at den stærke og rasende Vind vil lægge sig — at de vrede, skummende Bølger ville formindskes, og at Oceanets oprørte Overflade vil blive stille og rolig. Han opmuntres ogsaa af det Haab, een Dag at naae den bestemte Havn, hvor han forventer, at Hjemmets Behageligheder ville belønne ham for hans Møie og Besvær. Hvad er det Andet end Haab, som vedligeholder Ilden hos den fremadstræbende og ærgjerrige Mand? Han ænder ikke de Grimasser og foragtelige

Stiklerier, som hans øvrige Bestræbelser frembringe fra Andre; og om han end maa stride med Verden og bekjæmpe Modstandens Indflydelse, trodser dog hans stolte Aand dem alle; hans Blik skuer over dem og naaer hen til det fjerne og lokkende Formaal, som han har for Øie; og til Trods for alle Hindringer, oplives Haabet fremdeles hans ærgjerrige Hjerte, indtil han tilsidst opnaaer den Værdighed, Udmærkelse og glimrende Hæder, som han saa brændende attraaede, og som han saa ivrigen eftertragtede.

Haab, omendskjøndt det er inderligt forenet med Tro, er ikkedestomindre et fra den aldeles særskilt Princip. Et Menneske kan troe en Ting, og alligevel ikke nære nogetsomhelst Haab desangaaende. En kan for Exempel troe paa det Standhaftigste, at han snart skal døe, og dog ikke glædes ved Haabet om det Tilkommende. En dømt Morder kan troe, at han vil vorde hængt for sin Forbrydelse, og dog ikke have noget trøstende Haab. Djævlene i Helvede troe, at der er en Gud, og at hans Søn døde for at forløse Menneskет; men ikke en Gnist af Haab opliver deres Hjerter, ellers vilde de ikke „skjælve" for det, som Haabet glæder sig i.

Tro uden Haab vilde, istedetfor at skjenke Glæde og Tilfredshed, vorde en Kilde til Elendighed og Sorg. Hvad Glæde eller Trøst vil det være for Nogen at troe paa Guds Tilværelse eller paa Christi Forsoning for Verdens Synder, dersom han ikke har noget Haab om Naade og Antagelse hos Gud, eller Deel i Forsoningen, som tilveiebragtes? Aldeles ingen; thi en haabløs Tro vilde være værre i dens Virkninger, end slet ingen Tro. Et Menneske kan med Forstanden troe Evangeliets Lærdomme; men dersom han intet Haab har om at nyde Evangeliets Fordele og Velsignelser, hvad reel Trøst eller Nydelse kan han vel have i Udøvelsen af en saadan Tro? Morgenrødens faldne Sønner kunne ikke lade være at troe paa den forspildte Herlighed af deres første Prøvestand; men da de ikke have noget Haab om nogensinde at gjenfaae den, saa skjenker deres Tro dem ingen Lykksalighed, men forøger derimod deres Samvittighedsnag, opfylder dem med Raseri, og overlader dem til en trøsteløs Fortvivlelse. Derfor sætter den italienske Poet Dante følgende Indskrift over Helvedes Port: „I, som indtræde her, byde Haabet Farvel!"

Apostelen siger med Sandhed: „Vi ere frelste i Haabet." Han mener naturligviis ikke, at det er det blotte Haab — Haabet alene — som vil bevirke vor Salighed mere end Tro alene, eller nogensomhelst Ting alene. Men ligesom Tro er eet Middel, saa er Haab et andet, Kjærlighed et tredie osv. Haab er, hvad han paa et andet Sted kalder „Sjælens Anker;" thi det tjener til at holde dets Eiermand fast og bestandig, rolig og urokkelig midt under Livets Storme og urolige Optrin. For den Syge og Lidende er Haabet en qvægende Balsom, der heler mangen en Vunde og formilder mangt et Smerteanfald. Til de Fattige og Trængende hvisker det trøstende om bedre Tider, som skulle komme. Modgangens og Fortvivlelsens ulykkelige Offer henviser det oplivende og opmuntrende til den sig nærmende Morgenrøde af en lysere Dag. Den indspærrede Fange indaander i Tankerne Frihedens-duftende Luft. For en dømt Helligt fremstiller det i yndige Billeder Udsigten til Evighedens Lykksalighed, og det himmelske Livs Herlighed. Den blodbestænkte Martyr tilbyder det smilende en glimrende, uforgjængelig Krone for hans Tapperhed og Sjælsstyrke. Og for alle trofaste, forfulgte Guds Tjenere gjentager det med forøget Styrke

Troens faste Forvisning, at der i den tilkommende Verden er for dem „Hæder, Ære, Udødelighed og evigt Liv.“

Saaledes see vi, at omendskjøndt Haab ligesom Tro er et naturligt Princip, fælles for alle Mennesker, og fremstillet i Hverdagslivets Anliggender, baade de verdslige og religiøse, er det dog ikke indskrænket til det nærværende jordiske Liv. Det har et langt større Spillerum, en mere ophøiet og videre udstrakt Kreds end denne Verdens timelige Anliggender kunne yde; thi det naaer hinsides Sløret. Det svæver over Dødelighedens Gravhjemme og svinger sig til de høiere Egne. Dersom vi kom til at stue den celestiale Verdens Herlighed nu, i vor skrøbelige og forkrænkelige Tilstand, vilde vi blive overvældede af Kraften og Storheden deraf; Øiet vilde blive blændet og Synet fordunklet ved Styrken af dens Glands. Men ved Troen kunne vi stue og i Haabet kunne vi paa det meest henrivende glæde os i Forventningen om, at vi en Dag skulle virkeligen opnaae det, som intet Øie nu kan see, intet Øre høre, intet Hjerte fuldelig fatte. „Haabe vi alene i dette Liv,“ siger Apostelen, „da ere vi de elendigste af alle Mennesker.“ Det er de Helliges særegne Forrettighed til alle Tider og under alle Omstændigheder at „glæde sig i Haabet.“ Omendskjøndt vi omtumles af Forfølgelsens fraadende Bølger, og omgives paa alle Sider af tilsyneladende Farer, have vi dog ingen Aarsag til at frygte, ingen Grund til at fortvivle; thi midt under Stormenes Hylen og den næsten overvældende Kraft af de Indflydelser, som anbringes imod os, høres Troens og Haabets blide Stemmer, som trøstende tilhviske os: „Frygt ikke; Alt er vel.“ Saaledes styrkede, kunne vi til alle Tider „glæde os i Trængslerne“ og sætte hele vor Tillid og Fortrøstning til ham, som raader over alle Ting i Himmelen og paa Jorden. Og selv i det sidste prøvende Øieblik af den jordiske Tilværelse, naar „Dødens mørke Skyggedal“ skal betrædes, kan en sand Guds Helligt erklære med Troens og Haabets fuldeste Forvisning: Jeg vil ikke frygte; thi Du er med mig! Og ogsaa, naar Slutningsscenen kommer, naar „Himlene skulle forgaae med stort Buldr og Elementerne komme i Brand og opløses, og Jorden, og Alt, hvad der er paa den, skal opbrændes,“ — ogsaa da kan han tage Haabets Vinger og svinge sig høit op over Rædslerne af en brændend Verden.

Hvor grundløs og aldeles værdiløs for vor Tro er ikke den almindelige Paastand, at Haabet vil ophøre og „afskaffes,“ naar Legemet dør. Nyere Theologer lære, at Haabet er et Princip, henhørende til det jordiske Liv, og ender, naar Støv vender tilbage til Støv. Men dette er saare fjernt fra den virkelige Sandhed. Ligesaavel kunde man sige, at *Livet* ender her, at Forstand, Kraft og Lykfalighed ender tilligemed Legemet og nedlægges i Graven! Skulde Haabet ende med *dette* Liv! Skulde Haabet være indskrænket alene til det Forkrænkelige, en kortvarig Tilværelse af en tre Snese Aar og ti? Ingenlunde! Det kan ikke døe, saalænge som Aanden lever. Det er en evigvarende Egenskab i Sjælen — et uundværligt Element i dens Organisation — et udmærkende Særkjende — en Bestanddeel af Aanden, nødvendig til dens Fuldkommengjørelse, som voxer ved dets Vext og styrkes ved dets Styrke. Det er saaledes nødvendigt til vor Fremgang i det aandelige Liv; og da det, saa at sige, er en Deel af os selv, tilhører det os, og vi kunne ikke stille os fra det, eller det fra os. Det er en uadskillelig Bestanddeel af vor Natur, og maa følge os, hvor vi gaae, og forblive hos os — blive hvor, og ligesaa længe som vi blive. Naar vi gaae ind i Aandeverdenen, skulle vi tage det med os,

thi vi kunne ikke lade det efter os. Ved at øve det, fremme vi dets Vext og forøge dets Styrke. Ved at udvikle og fuldkomne det, udvikle og fuldkomne vi os selv. Jo høiere vi hæve det, jo høiere hæve vi os selv, vor Aandstilstand og Sjælsstyrke. Hvorledes kan Aanden i Virkeligheden existere uden dens væsentligste Egenskaber? Ligesaa vel kunne vi antage en Substants at være til uden dens Form eller dens Egenskaber, som at foreſtille os, at Mennesket kan vedblive at leve uden Sjælens og Aandens store Egenskab: Haabet. Dersom Haabet er een af Handlingsdrivefjedrene i denne Verden, vil det ogsaa vorde det i den tilkommende Verden. Dersom Menneskets Evner anspændes her af Haabet, vil det ogsaa vorde Tilfældet der; thi Forandring af Sted, Forandring af Omgivelse og Forandring af Omstændigheder ville ikke og kunne ikke forandre eller tilintetgjøre væsentlige Principer. En Engel har de samme aandelige Særkjender, som vi have, endskjøndt langt mere ophøiet i Kundskab, Magt og Herlighed. Haab er ligesaa nødvendigt til Liv og Lykſalighed for den høieſte Engel, som for os. Kunne vi tænke os en Himmel af Lykſalighed uden Haabets smilende Nærværelse og søde Indflydelse? Hvor der ikke findes nogen Forudfølelse, nogen Forventning, nogen Forhaabning om tilkommende Velſignelser, der kan ikke være nogen Glæde — nogen Lykſalighed. Tag Haabet bort, og Himmelen selv med alle dens Herligheder vilde blive et Helvede.

„Og nu bliver Tro, Haab og Kjærlighed, disse tre." Vi have seet, at Haab saavelsom Tro er eet af Sjælens væsentlige og iboende Principer, at det er særegent for alle Fornuftvæsener af enhver Grad og Beskaffenhed fra det dødelige Menneske af og opad. Det er selvfølgeligt et blivende, **evigt** Princip, høit som Himmelen, grændseløst som Universet og uforgjængeligt som Gud selv.

(Fortsættes.)

Engelens Mission.

(Fra „the Millennial Star")

(Fortsat fra Pag. 256).

Hvis vi gjøre Protestanterne et lignende Spørgsmaal, ville de fortælle os, at Kirkehistorien ikke giver nogen Beretning om, at en Engel er kommen ned fra Himmelen for at forkynde Evangeliet paa Jorden, at man ikke *har havt* Trang til nogen Saadan indtil denne Dag, og at der visseligen ikke behøves nogen *nu*, da der er Tusinder af protestantiske Præſter, som ere blevne uddannede i Universiteter og Collegier, og som blive underholdte af Staten i den udtrykkelige Hensigt at prædike Evangeliet, at de udføre denne Pligt hver Sabbat, og ville vedblive dermed indtil Tidens Ende. Hvis vi spørge nogen af de forskjellige Dissentere, om de *have* hørt eller seet, eller *vente* at høre og see noget til en Engel, der skal komme ned fra Himmelen for at forkynde Evangeliet for Jordens Nationer, ville de fortælle os med haanlig Forbauſelse, at der aldrig har været og aldrig vil blive Behov for en saadan Tildragelse; thi Evangeliet er hidindtil bleven, og vil fremdeles vedblive, som nu, at blive forkyndt i alle mulige Retninger af Landet af de forskjellige „Samfunds" talentfulde Prædikanter; at Tractat-Selskaber ere ivrigt

beskjæftigede med at udsprede religiøse Skrifter; at Bibellæsning ofte holdes for at forklare Evangeliet; at Bibel-Selskaber udgive Bibler, trykte i forskjellige Sprog, over hele Jorden; at Missions-Selskaber af forskjellige „Troesbekjendelser" hyppigt udsende vellønnede Missionærer til de forskjellige hedenske Lande; at Evangeliet saaledes med Utrættelighed forkyndes, ikke alene fra Myriader Prædikestole hjemme, men ude iblandt næsten enhver Nation paa hele Jorden, og at der af den Grund slet ikke er nogensomhelst Nødvendighed for, at en Engel skulde blive sendt fra Himmelen, ja, at saadanne Ting som Engles Betjening ere aldeles afskaffede nu, fordi de ikke længere behøves.

Saaledes kunne vi finde, at alle Classer af de saakaldte Christne, hvor uenige de end monne være i deres Anskuelser om Evangeliets Lærdomme, ville de dog slutte en „evangelisk Alliance" og som med een Mund protestere imod Engles Betjening i vore Dage. Med hvilken indædt Harme Secterne og Partierne end monne opponere imod hverandre indbyrdes, ville de dog Alle af ganske Hjerte, Sjæl og Sind forene sig til en samlet Styrke for at bekjæmpe den Idee, at et himmelsk Sendebud skulde komme herned paa en saadan Mission, som at forkynde Evangeliet.

Lader os nu ogsaa fremsætte det samme Spørgsmaal til de Sidste-Dages-Hellige, som vi have fremsat for Andre, saa ville de Alle som Een bevidne den Kjendsgjerning, at Engelen, som Johannes taler om, „har været" paa Jorden og „udført sin Mission."

I Aaret 1827 nedsteg en Engel fra Himmelen og viste sig for Joseph Smith (hvem han tidligere havde givet nøiagtig Underretning om Gjenbringelsen af det oprindelige Evangelium og om det Sidste-Dages Værk) og overleverede ham Original-Pladerne af Mormons-Bog, der i al Tydelighed og Reenhed indeholdt det evige Evangeliums Fylde.

O, siger en Opponent, nu seer jeg, hvad De sigter til. De ønsker at indbilde os, at det omtalte Evangelium er Mormons Bog, og at der ved Engelens Komme for at forkynde det evige Evangelium menes Fremkomsten af Mormons Bog.

Vi ønske ikke, at Nogen skulde troe, at vor Mening om Evangeliet er, at det er Mormons Bog, eller at Mormons Bog er Evangeliet. Ei heller ville vi indrømme, at Evangeliet er Bibelen, eller at Bibelen er Evangeliet; men vi ville sige om Mormons Bog, hvad vi ville sige om Bibelen, at den „indeholder Evangeliet, eller opbevarer Evangeliets Principer." Der var imidlertid en stor Forskjel mellem Mormons Bogs Plader og den oversatte Bibel, nemlig, at de første vare uforanderligt de samme, som da de bleve skrevne og opbevarede i Jorden for Aarhundreder siden, hvorimod den sidste er bleven afskrevet og atter afskrevet, lemlæstet og fordreiet og paa forskjellige Maader fordærvet af dem, gjennem hvis Hænder den fra Tid til anden er gaaet. See tillige, hvor stort Antal Oversættelser af Bibelen, der findes i de forskjellige Sprog, og ikke to af dem stemme fuldkommen overeens. Det samme kan siges om forskjellige uovereensstemmende Bibel-Forklaringer, hvori de saakaldte Evangelie-Forkyndere søge Veiledning i deres Fortolkninger. Betragt ogsaa de utallige Stridigheder, som findes i den christne Verden om Lærdomspunkter, der mere eller mindre ere forbundne med Evangeliet. Paa den Tid, da Engelen kom, var Verden allerede i Besiddelse af Bibelen, endskjøndt der ikke kunde findes to af dens Troende, der stemte overeens med Hensyn til dens Lærdoms-

principer; men Mormons Bog var aldeles ukjendt. Det behagede derfor Gud ved en Engel at aabenbare dens ufordærvede Indhold for Menneskene, og paa denne Maade gjengive og forkynde det oprindelige, rene og evige Evangelium til „alle Slægter, Stammer, Tungemaal og Folk."

Naar Johannes siger, at han „saae en anden Engel flyve midt igjennem Himmelen med et evigt Evangelium at forkynde," osv., mener han ikke, at Engelen havde Evangeliet i sin Haand, bærende det fra Himmelen ligesom en Bog, men at han kom paa en Mission fra Himmelen for at prædike eller „forkynde Evangeliet" for dem, som boe paa Jorden. Mormons Bog, der indeholder Evangeliets Fylde, var skjult i Jorden. Engelen bragte det ikke med sig · „midt igjennem Himmelen," men kom selv til Jorden for at aabenbare dets Skjulested og dets Indhold, og for at anbetroe dets Oversættelse og Udgivelse for Verden i Joseph Smiths Hænder — den af Guddommen valgte Prophet, Seer og Aabenbarer. Denne Engel var Moroni, den samme Person, som, da han var ifort et Tabernakel af Kjød og Blod, med sine egne Hænder nedlagde den hellige Skat i Høien Cumorah flere Aarhundreder tidligere.

Men hvorledes skulde Engelen udføre den Gjerning at forkynde Evangeliet for Jordens Nationer? Var det nødvendigt, at han i egen Person skulde udføre alt Arbeidet selv? Var det nødvendigt, at han skulde gaae til ethvert Rige og Land selv, og bestige Talerstolen og personlig forkynde Evangeliet i ethvert Sprog for de forskjellige Nationer? Visseligen ikke. Hvis han meddeler en Mand den fornødne Underviisning og Lærdom, og den Mand i rette Tid faaer tilstrækkelig Fuldmagt til at overdrage samme til Andre og bestikke dem til at bringe Efterretninger til de forskjellige Nationer paa Jorden, saa maa Engelen i et saadant Tilfælde med Rette ansees som at have udført sin bestikkede Andeel af det Sidste-Dages Værk.

Saa var Tilfældet med Engelen Moroni.

For at oplyse denne Sag paa en simpel og forstaaelig Maade ville vi som Exempel antage, at vi ville have et Huus bygget. Vi gaae til en Bygmester, og beskrive for ham, hvad Slags Huus, vi ønske opført. Derpaa samler han (Bygmesteren) sine Arbeidsfolk, (bestikker maaskee en „Formand" for dem) og giver enhver af dem sin Deel af Arbeidet at udføre; og med Tiden bliver Huset færdigt efter vor Anordning. Vi ville nu spørge, hvem ansees for "Bygmesteren?" Ifølge Overeenskomst eller almindelig Aftale er den Person Bygmester, som modtager Bestillingen, paatager sig at udføre den, og er ansvarlig for Fuldbyrdelsen deraf, endskjøndt de forskjellige Dele af Arbeidet udføres af Mænd i hans Tjeneste, under hans Ledelse.

Ligeledes om vi ville have en Bog trykt, gaae vi til en „Bogtrykker," og forklarer ham, hvad Slags Bog vi ønske et Oplag af, og leverer ham samtidigt hermed Manuscript til det forlangte Indhold. Derpaa ansætter han en Deel Sættere (deriblandt maaskee en „Formand" eller „Factor") og giver enhver af dem sin Deel af Arbeidet. Og naar Værket er færdigt, hvem ansees da som „Bogtrykker?" Ifølge almindelig Skik og Brug er Bogtrykkeren den, som fik Bestillingen og paatog sig at udføre den, hvilket skeer ved Hjælp af de Folk, som han har i sin Tjeneste, og hans Navn findes anført paa Foden af enhver Bog, som den rette Ansvarlige.

Disse Exempler kunne for en Deel tjene til at oplyse, paa hvad Maade Moroni med Rette kan siges at have udført sin Deel af det store Hverv: at forkynde

Evangeliet for Jordens Bebvere, nemlig ved at overgive i Josephs Hænder Original-Pladerne til Mormons Bog, der indeholdt Fylden af det gamle Evangelium, og ved at give ham alle de fornødne Instructioner med Hensyn til sammes hellige Indhold, Oversættelsen og andre Biomstændigheder, der vare nødvendige for ham at kjende, paa det Evangeliet kunde blive udbredt over hele Jorden, inden Udførelsen af Guds Straffedomme, som han sagde skulle „komme over Jorden."

Men endskjøndt Moroni for saavidt fuldgjorde den vigtige Gjerning, som var ham overdragen, for at opfylde det prophetiske Syn, følger ikke deraf, at han skulde være den eneste Engel, der skulde tage Deel i det store Missions-Værk. Det Syn, hvori Johannes saae Engelen, var en prophetisk Fremstilling af den Kjendsgjerning, at Evangeliets Fylde (det er det gamle og evige Evangeliums Principer, Velsignelser og Kræfter i deres Reenhed og Fuldkommenhed) skulde gjengives til Jorden ved Engle-Betjening. Denne Betjening var ikke absolut indskrænket til een Engel. Moroni kom og aabenbarede Mormons Bog, hvori det gamle Evangeliums rene, uforfalskede Grundsætninger vare optegnede, og gav den nødvendige Meddelelse og Underviisning for dens Oversættelse, osv.; men han gav ikke Joseph Fuldmagt til at forrette nogen Embedshandling eller administrere nogen af Evangeliets Ordinancer. Dette var ikke hans Mission. Et andet himmelsk Sendebud maatte sendes i det Diemed. Endskjøndt Evangeliet blev aabenbaret til Joseph, endskjøndt han havde Mormons Bogs hellige Plader i sin Besiddelse og havde annammet Oversættelsesgaven, hvorved han kunde gjengive deres Indhold i det engelske Sprog, manglede han desuagtet lovlig Fuldmagt til at forkynde Evangeliet for sine Medmennesker eller til at ordinere Andre til samme Gjerning. Han havde ikke den ringeste guddommelige Fuldmagt til at gjøre dette mere end Nutidens forskjellige Kirkesamfunds selvbemyndigede Prædikanter have; ei heller kunde han lovligt øve den Magt at forrette en eneste af Saliggjørelsens Ordinancer, eller give nogen Anden den Magt.

(Fortsættes.)

Skandinaviens Stjerne.

Den 1ste Juni.

Det glæder os at kunne meddele, at vi have modtaget Efterretning fra vor sidste Emigration; den ankom til New York den 24de April efter 32 Dages heldig Seilads over Atlanterhavet. Alle vare vel og glade over at være komne til Josephs Arveland. Paa Søen døde en ung Pige fra Jylland, Kirsten Maria Svendsen, og et lidet Barn. Emigranterne agte at fortsætte deres Vei vestover, hvor de ville træffe Broder Haight og dem, der ere med ham, og de nære det bedste Haab om at komme over Sletterne iaar. Vi forvente nærmere Underretning fra dem, naar de naae de vestlige Egne.

Angaaende Utah og de Forenede Staters Tropper, saa har endnu intet Sammenstød fundet Sted, men derimod er der en Expreß afgaaet fra Leavenworth til

General Johnston med Ordre ikke at begynde Fjendtlighederne, men oppebie Fredscommissærernes Ankomst, som ere underveis til Utah, og Udfaldet af Underhandlingerne. Naar der forefalder noget Nyt af Vigtighed, skulle vi ikke undlade at meddele det i „Stjernen," thi eftersom vi staae i directe Forbindelse med Amerika og modtage sikkre Efterretninger derfra, ere vi istand til at følge de virkelige Begivenheder, og behøve ikke, som nyligen var Tilfældet med „Berlingske Tidende," at meddele fra „Augsb. Allg. Zeit." om Kampe i Echo Canjon, som ikke have fundet Sted.

Vi henvise de Hellige til nedenstaaende Uddrag af Forhandlingerne i sidste General-Raad, som afholdtes her den 11te, 12te, 13de og 14de sidstleden; vi glædede os i Sandhed over de Rapporter, som aflagdes, over den Nidkjærhed, som de Ældste lagde for Dagen til fremdeles at tjene i Evangeliet og udbrede Guds Rige, og haabe, at Herren vil velsigne vore forenede Bestræbelser til at fremme hans Værk til Frelse og Forløsning for den faldne Slægt og til Beredelse af et Folk, som kan taale vor Herres og Frelsers Aanden Tilkommelse. Antallet af de ved Daab tillagte i de 4 første Maaneder vare 445.

Distrikternes og Grenenes Præsidenter gjøres opmærksomme paa, at de nøiagtigen opgjøre deres Regnskaber fra den 1ste Februar til den 20de Juni og indsende samme tilligemed den statistiske Rapport fra 1ste Januar til 20de Juni, samt alle indcasserede Penge, til Conference-Præsidenterne. Nogen Mangel eller Forsømmelse i dette maa ikke finde Sted; thi det vilde hindre os fra at indsende den halvaarlige Rapport til Liverpool i rette Tid.

Guds Regjering

af John Taylor.

(Fortsat fra Pag. 253.)

For det Andet: Det vilde være uretfærdigt, og „skal ikke hele Jordens Dommer gjøre Ret?" Men hvad Ret vilde der være i saaledes at tillade Satan at tilrive sig Herredømmet for evigt? Det vilde være at give Satan det, som tilhører Gud. Denne Jord er ikke Satans Eiendom; den er den Herre Jesu Christi; han er dens retmæssige Eier. Hvis Satan i Virkeligheden er denne Verdens Gud, og hersker i Vantroens Børns Hjerter, er han kun en Magtraner. Det er ikke hans retmæssige Eiendom; thi alle Ting bleve skabte ved Christus og for Christus, hvad enten de ere Fyrstendømmer, Magter, Throner eller Herredømmer — Alt skabtes ved ham og for ham, og han alene har Ret til at regjere; men Satan har forvendt Guds Veie, bedaaret Menneskeslægten, indført Elendighed, Forvirring og fordærvet denne skjønne Skabning med sin fortærende Forbandelse. Som en Magtraner vilde det være uretfærdigt at tillade ham at regjere; det vilde være uretfærdigt imod Guds Regjering; thi dersom Gud har Ret til at regjere, kan ingen anden Magthaver have Ret dertil, med mindre den er overdraget til ham, og om den bliver overdraget, er Retten fremdeles i dens Haand, der overdrager.

Gud vanæres derfor ved at Verden viser en anden Magt Lydighed. Thi da Gud — ikke Djævelen — sørger for os, føder os, opholder os og forsyner Universet, og uddeler med sin gavmilde Haand og faderlige Omhu til de Millioner af Mennesker, som bebo Jorden, efter deres Behov, vilde det være den høieste Grad af Uretfærdighed og egensindig Utaknemmelighed mod ham at foragte eller forglemme ham. Og atter, det vilde være uretfærdigt imod de Gode og Dydige; thi denne Jord er de Helliges rette Opholdssted og retmæssige Arv. Da den tilhører Jesus Christus, tilhører den ogsaa hans Tjenere og Efterfølgere; thi der staaer skrevet, at „Jorden og dens Fylde er Herrens," og, naar Alt kommer i sin rette Orden, at „den Allerhøiestes Hellige skulle antage Riget og besidde Riget evindelig, og Riget og Magten og Rigernes Storhed, som er under al Himmelen, skal gives til de Hellige af de høie Himle." 1 Cor. 10, 26; Dan. 7, 18. 27. Jorden er derfor deres retmæssige Arv, og da Magtraneriet, som vi ovenfor anførte, er en Uretfærdighed mod Gud, saa er det ogsaa uretfærdigt imod hans Hellige. Hvo kan betragte Verdenshistorien uden at blive slaaet af den Kjendsgjerning, at hvorsomhelst Gud har havt et Folk, er det bleven forfulgt? Vidnesbyrdet om Gud er altid bleven forkastet, og hans Folk traadt under Fødder. Paulus fortæller os, at „de bleve fristede, stenede, gjennemsaugede og henrettede med Sværd, og at de maatte gaae i Faare- og Gedeskind, lidende Mangel, betrængte og mishandlede, omvankende i Ørkener, paa Bjerge og i Jordens Huler og Kløfter." Heb. 11, 37. 38. Og i en saadan Grad havde dette herskет iblandt Jøderne fordum, at Stephanus høitideligt spørger: „Hvilken af Propheterne forfulgte ikke Eders Fædre? De ihjelsloge dem, som forud forkyndte den Retfærdiges Tilkommelse, hvis Forrædere og Mordere I nu ere blevne." Ap. Gj. 7, 52. Hvad gjorde de ikke med Jesus! Hvad gjorde de ikke med hans Tilhængere! Vi maae her spørge: Er det rigtigt, er det hensigtsmæssigt, er det retfærdigt at lade denne Tingenes Tilstand vedblive? Det er sandt, at de Hellige have havt Haab om tilkommende Glæder, og denne Lidelsernes Skole have de maattet gjennemgaae for deres evige Vels Skyld; men endskjøndt dette er Tilfælde, gjør det ikke Behandlingsmaaden mere retfærdig. „Det er nødvendigt," siger Jesus, „at Forargelser skulle komme; dog vee det Menneske, ved hvem Forargelse kommer; det var ham bedre, at en Møllesteen var hængt om hans Hals, og han var sænket i Havets Dybhed," end at han skulde forarge een af de Smaa. Matth. 18 C. „De, som røre Eder, røre ved min Øiesteen." Han har udraabt: „Rør ikke mine Salvede, og gjør ikke mine Propheter nogen Skade." De Hellige have lidt og udholdt meget, men de have gjort det i det Haab, at de skulde faae en desto herligere Opstandelse, og da de altid have betragtet denne Jord som deres Arv, vilde det, dersom man berøvede dem den, gjøre Guds Forjættelser til dem ugyldige, tilintetgjøre alle deres Forhaabninger, deres Lidelser og Troskab paa Jorden vilde være uden noget Gavn, og det vilde være, ikke alene en timelig, men ogsaa en evig Uretfærdigheds Handling imod dem. Thi Guds Mænd i fordums Dage vare ligesaa meget paavirkede af Udsigten til en Belønning, som nogen Kjøbmand, Kriger, Statsmand eller nogen Anden, der har tragtet efter Rigdom, Ære og Berømmelse. Den eneste Forskjel er, at den Ene tragtede efter disse Ting for dette Liv, den Anden for det tilkommende; den Ene søgte at finde sin Belønning her, den Anden forventede den hisset; den Ene havde intet Haab om Fremtiden, den Anden havde; den

Ene var forblindet af denne Verdens Gud og kjendte ikke sin Stilling, eller havde ikke Sjæle-Adel nok til at kunne forsage Verden og taale Menneskenes Spot, for at søge et bedre Hjem; den Anden forstod formedelst Aabenbaring sit Slægtskabsforhold til Gud, Verdens Tilstand og sit eget høie Kald og herlige Haab; han søgte efter den lige Vei til det evige Liv, lod sig ikke lokke af denne Verdens Flitterstads, foragtede de kortvarige Fornøielser, som tilbødes ham af denne Verdens Gud, og havde Aandskraft nok til at bringe ham til at anerkjende Universets Gud og til at hæve sig over forsængelige Daarers og ephemeriske Philosophers Haan. Om Forfølgelsens giftige Pile og Overtroens feige Had bleve udslyngede imod ham, vovede han at trodse Døden i alle dens frygtelige Skikkelser, og levede og døde som en haderlig Mand, en sand Philosoph, en Guds Tjener og udholdt Alt, som om han saae ham, der er usynlig, i Haabet om en herligere Opstandelse. Berøv en saadan Guds Mand hans Haab, saa frarøver Du ham ogsaa hans retmæssige Belønning, vanærer Gud og fortsætter Elendighed og Fordærvelse i Verden.

For det Tredie: Da det vilde være uretfærdigt, vilde det ogsaa være ubibelsk. Den hellige Skrift taler klart og tydeligt om denne Gjenstand; den fremstiller Christus som denne Verdens retmæssige Arving og Eiermand; den beretter, at han engang kom for at udsone for Verdens Synder, og at han senere hen vil komme som dens Regent, Dommer og Konge; den fremstiller ham som „Vingaardens Herre, Jordens retmæssige Arving," og at han hidindtil er bleven afviist; men den siger atter, at han vil komme og gjøre Fordring paa sine Rettigheder, fordrive Magtranerne og tage Myndigheden til at styre, regjere og eie sine egne Besiddelser; den siger, at Jorden arbeider under Forbandelse, men taler ogsaa om, at den skal løses fra samme; at den vansmægter formedelst Menneskets Overtrædelse, men at den atter skal afgive rigelig Grøde og blive som Edens Have. Den beskriver hele Skabningen som sukkende og krympende sig i sin Vaande, men at ogsaa den engang skal befries; at Herrens Aand skal udgydes over alt Kjød; at Ulven skal ligge med Lammet, at Løven skal æde Straa med Oxen, og tilsidst at enhver Skabning i Himlene, paa Jorden og under Jorden skal høres udraabe: „Lammet, som er slagtet, er værdigt til at annamme Magt og Rigdom og Viisdom og Styrke og Priis og Ære og Velsignelse!" (Joh. Aab. 5, 12. 13.) Den siger, at Løven skal udgaae fra Zion, og Herrens Ord af Jerusalem; (Micha 4, 1. 2.) at Jerusalem skal blive Herrens Throne og at de hensovede Hellige skulle leve og regjere med Christus, og ikke længere være berøvede deres retmæssige Arvedeel, men som Jesus sagde, da han vandrede her: „Salige ere de Sagtmodige; thi de skulle arve Jorden." (Matth. 5, 5.)

(Fortsættes.)

Uddrag af Forhandlingerne i General-Raadet,

begyndt i Kjøbenhavn den 11te Mai 1858.

Raadet aabnedes Kl. 9½ Formiddag med Sang (Ps. 68) og Bøn af Præsident C. Widerbog; derefter Sang (Ps. 112).

Præsidenten opstod derpaa, hilsede Brødrene, bød dem velkomne; haabede, at dette Raad skulde blive til Velsignelse; havde sammenkaldt de Præsiderende for at faae en noiagtig og med de virkelige Forhold overeensstemmende Beretning om deres respective Arbeidsmarker; — bemærkede, at i Forhold som Guds Rige voxer, tiltager ogsaa Præstedommets Ansvarlighed; og Vigtigheden af deres Kald paalægger dem at være aarvaagne, gode og trofaste Husholdere saavel i aandelig som i timelig Henseende; — havde erfaret, at der var Enkelte, som hverken holdt god Orden i deres Regnskabsvæsen, eller vare accurate i Pengeanliggender, fordi de maaskee troede, at det ikke var saa noie med de timelige Ting, naar de alene opfyldte deres Pligter i den aandelige Tjeneste; men i Jesu Christi Kirke kan ikke det Aandelige og det saakaldte Timelige skilles ad, og det Ene forsømmes paa det Andets Bekostning, men begge Dele maae varetages med lige stor Samvittighedsfuldhed; thi ellers kunne ikke Guds Riges Interesser fremmes; — opfordrede de Præsiderende til som trofaste Mænd at varetage deres Pligter, samt tilsee, at deres Medarbeidere i Tjenesten ogsaa opfylde deres, og forsaavidt som det erfores, at Nogen, uagtet Paamindelser, Underviisning og Formaninger, fandtes forsømmelig og ligegyldig i sine Pligters Opfyldelse og utro i sin Forvaltning, da at afsætte en Saadan fra sin Bestilling, eller afskjære ham, om Omstændighederne fordrede det; — var glad ved at see saa mange af Præstedommet forsamlede — vilde nu give Brødrene Leilighed til at aflægge deres Rapporter og opfordrede

Præsidenten over Kjøbenhavns Conference L. Erikſen til at begynde. Denne fremstod og yttrede, at han havde glædet sig i Forventningen af denne Dag; var tilfreds med og villig til at arbeide paa den Plads, Herren havde stillet ham; havde Tillid og Kjærlighed til Præsidentskabet, Brødrene Widerborg, Wilhelmsen og Thomasen. Hvad Kjøbenhavns Conference angaaer, da bestaaer den for Tiden af 19 Grene, deelte i 6 Distrikter og 6 omreisende Ældster, og Bog- og Regnskabsvæsenet er ordnet paa den bedste Maade. Nogle Brødre vare loste med Tilladelse at arbeide i det Timelige. Talte til Roes for Brødrene i Præstedommet og de Hellige i Almindelighed; dog fandtes der Enkelte, som ikke havde lyttet til Raad, og derfor var det gaaet agter ud med dem; især dem, der havde befattet sig med Kjøreste-Væsen; een var bleven afskaaren for at have forbrugt af Bogpengene. Andre vare blevne stillede i deres Pladse, som havde gjort sig uværdige til den betroede Husholdning. Var forøvrigt tilfreds med og ønskede at beholde de omreisende Ældster og Forstanderne for Grenene. Der var siden den 1ste Januar til den 20de April 96 nye Medlemmer døbte.

Præsident Widerborg udtalte sit Bifald med Hensyn til Br. Eriksens Bestyrelse af Kjøbenhavns Conference, og hans Regnskabsvæsen, og kunde ikke undlade ogsaa at rose Broder P. A. Trane for hans Noiagtighed i at indbetale Bogpengene som Hovedagent. Fremkaldte derpaa

Præsidenten over Fredericia Conference P. Nielsen, som aflagde det Vidnesbyrd, at det var 2 Maaneder siden Ansvaret af Præsidiet over Fredericia Conferenee overdroges ham, og endskjøndt der var meget at kjæmpe med i en saadan Stilling, følte han sig dog glad over sine Brødres Tillid, og haabede ved Herrens Hjælp at kunne udføre sine Pligter. Hans Conference bestod af 9 Grene, deelte i 4 Distrikter med 4 omreisende Ældster. Tilløg af Døbte siden Januar 14 Personer. Fremgangen havde ikke været stor paa

Grund af det Morke, som herskede, og nogle Medlemmer, som stode daarligt; vilde afskjære disse og rense Menigheden; ellers vare Udsigterne for Fremtiden gode; Hundreder udenfor Menigheden havde Tro paa Evangeliet; haabede, at Mange vilde tillægges. Præsterne gjorde deres Bedste for at formane Folkene baade til at fordrive de Ældste og til ikke at høre deres Vidnesbyrd, og søgte endog ved Gavmildhed at faae de Fattige i vor Menighed til at fornegte Troen. Betvivlede ingenlunde, at Evangeliet desuagtet vilde vinde Indgang hos de Oprigtige, saavel hos de Fattige som de Rige; thi de Ældste vare trofaste og lydige til at gaae hen og arbeide, hvor de bleve sendte. Der var 34 Stjerne-Subscribenter udenfor Menigheden, hvilke yndede dens Indhold. Hvad Pengeanliggender angik, da var Conferencen i nogen Gjeld, haabede dog at faae den afbetalt i Løbet af Aaret. Conferencens nærværende Styrke er 170 Medlemmer.

Præsident Widerborg følte sig tilfreds med Beretningen fra Fredericia Conference; troede, at Broder P. Nielsen vilde vorde velsignet; glædede sig over at høre, at de unge Ældste vare villige til at arbeide som Missionærer, sættende sin Lid til den Almægtige, og adlydende deres Foresatte; sagde, at det var et godt Bevis paa Skrifternes Udbredelse, at 34 udenfor Menigheden holdt „Stjernen."

Præsidenten over Lollands Conference M. Jørgensen fremstod derpaa efter Opfordring og sagde, at hans Arbeidsmark bestod af 9 Grene i 4 Distrikter med 3 omreisende Ældster, een paa Lolland, een paa Falster og een paa Møen. Paa sidstnævnte Ø er der et haardt Folk, som gjerne forfølger, men paa Lolland og Falster har Forfølgelsesaanden lagt sig og Folkene ere mere fredeligtsindede end forhen. De Hellige vare fattige, men villige til at betale deres Tiende, men da denne har været utilstrækkelig til Udgifternes Bestridelse er Conferencen efterhaanden kommen i Gjeld, og en Deel af Bogpengene ere blevne forbrugte. Conferencens Styrke for Nærværende er 133 Medlemmer, som Alle søgte til at sprede Evangeliet; 27 ere døbte siden Januar; af fremmede Stjerne-Subscribenter er der 18.

Præsident Widerborg glædede sig over, at Forfølgelsesaanden i Lollands Conference havde lagt sig noget, saa at Herrens Tjenere kunde sprede Ordet; Roligheden var god til sin Tid og Forfølgelse til sin Tid; thi det prøvede og befæstede de trofaste Hellige, som klyngede sig til Herren, og hvis Mod og Udholdenhed styrkedes ved den Tro, at han vilde styre Alt til det bedste for dem, som i Sandhed elske og tjene ham.

Præsident P. A. Fjeldsted fra Vensyssel Conference fremkaldtes derpaa og afgav den Beretning, at hans Conference talte 364 Medlemmer i 18 Grene, deelte i 4 Distrikter, hver havde sin omreisende Ældste. Tillæg, 68 Døbte. Een Green var bleven oprettet paa Læsø, og Nogle døbte. I Juni sidst var der en Gjeld paa Conferencen af 240 Rdlr. foruden Bidragene til Tempeloffringen og Missionsfondet, men denne Gjeld blev afhjulpen paa een Dag ved frivillige Sammenskud og desuden 200 Rdlr. givet til Bogfondet samme Dag. Angaaende religiøse Bevægelser iblandt Folket vilde han omtale en ung Qvinde i Vensyssel, bekjendt under Navn af Skov-Kirsten, der føres omkring og prædiker i Forsamlinger og forvender Evangeliet; Skolelærere og Præster søge ogsaa at modarbeide Evangeliets Fremgang, men forgjæves. De Ældste ere trofaste i Tjenesten, have stor Indflydelse iblandt Folket, som er fredeligt og gjæstfrit, og gjerne modtager de Ældste i sine Huse og tillader dem at holde Forsamlinger. Der er 204 Stjernesubscri-

benter i Conferencen og deraf 70 udenfor Menigheden. Reiste selv omkring i hele Conferen en og havde intet Hjem og mange Hjem. Havde anviist det lokale Præstedomme, hver i deres Omraade, visse Byer og Herregaarde, hvor de skulde bære Vidnesbyrd og udsprede Skrifter, hvoraf var solgt for 109 Rdlr. siden 1ste Februar. Havde ikke havt nogen Forfølgelse af den civile Øvrighed, der var human og haandhævede Grundlovens Bud, at Enhver har Ret til at dyrke Gud efter Samvittighedens Bydende. For Nærværende havde Conferencen ingen Gjeld; Regnskabs- og Bogvæsenet var i en god Orden. De engelske Skoler vare blevne drevne flittigt i Vintermaanederne.

Præsident Widerborg udtalte sin Tilfredshed med Ældste Fjeldsted og hans Medhjælper i Regnskabsvæsenet, Broder Weibye; sagde, at Alt, som var bleven paalagt, var bleven udført, og at det indsendte Regnskab var i den fuldstændigste og nøiagtigste Orden. Missionsvæsenet i Vensyssel afgav Exempel paa, at det aldeles ikke var af Veien til Værkets Fremme at ordinere unge, ufordærvede Brødre til Præstedømmets Tjeneste; de kunde opdrages med Evangeliets hellige Lærdomme; være mere frie for Fordomme og sekteriske Begreber end de Ældre, og kunde dannes til nyttige og brugbare Redskaber; anbefalede derfor Conference-Præsidenterne at iagttage denne Fremgangsmaade; dog ogsaa at bruge de Ældre, som vare villige og lydige, saa at disses større Livserfaring og Indflydelse i Samfundet kunde tilligemed de Yngres Aandsfriskhed tjene hver paa sin Viis til Værkets Fremme. Tingen var at stille hvert Individ paa sin rette Plads, og anvende hans Evner og Egenskaber, hvor de bedst kunde gavne.

Ordet gaves nu til den første Raadgiver i Præsidentskabet, Ældste N. Wilhelmsen, som tolkede sine Følelser, sin Taknemmelighed og Glæde over at være tilstede i dette General-Raad, da Sygdom forhindrede hans Nærværelse i det forrige; sagde, at vi i Præstedømmet maatte indbyrdes understøtte hverandre i Raad og i Daad, være trofaste i vore Pligters Opfyldelse og saaledes hjælpe vor Præsident, Broder Widerborg, at rulle Herrens Værk frem i Skandinavien; vilde staae ved hans Side og assistere ham i Arbeidet efter bedste Evne; kunde stadfæste Brødrenes Beretninger, som vare afgivne; de vare sande og overeensstemmende med de virkelige Forhold, hvilke han havde havt Leilighed til at iagttage under sine Besøg i de forskjellige Conferencer; bade Brødrene at iagttage det Raad, Præsidenten havde givet: at agte paa Herrens Aands Veiledning gjennem hans Tjenere, og modtage alle Lærdomme og Paamindelser uden Anstød; det er den eneste Maade, hvorpaa vi kunne blive opbyggede og velsignede.

Anden Raadgiver i Præsidentskabet, Ældste Thomasen, tilføiede ogsaa sine Bemærkninger, at han kunde ikke andet end glæde sig over de Beretninger, som vare givne, og over den Fremgang, Værket havde nydt, og over de Mange, som vare komne til Sandheds Erkjendelse og indlemmede i Christi Kirke; var taknemmelig til Gud, fordi han selv var et Medlem i Guds Rige og agtet værdig til at være som Broder Widerborgs Medarbeider, hvem han agtede og elskede som en Fader i Evangeliet, og mod hvem han vilde være lydig som en Søn; troede, at vi vilde annamme saa megen Velsignelse i denne Raadsforsamling, som vi vare villige og beredte til at modtage.

Præsident Widerborg følte sig taknemmelig for de Bemærkninger, som vare gjorte af hans Medarbeidere, hvem han elskede for deres Trofasthed og den gode Tjeneste, de allerede havde ydet ham og de Hellige; var fuldt overbeviist om, at

Herren herefter vilde velsigne deres fælles Bestræbelser i Forening med de øvrige Brødres til Guds Navns Forherligelse og den frelsende Sandheds Udbredelse.

Formiddagsmødet sluttet Kl. 12¼ med Bøn af Ældste H. Jensen.

(Fortsættes.)

Joseph Smiths Levnetsløb.

Septbr. 1837. (Fortsat fra Pag. 249.)

Kirken i Kirtland har derfor krævet af vore elskelige Brødre Joseph Smith, junior og Sidney Rigdon, (Mænd, som ikke have anseet deres Liv for dyrebare, for at Guds Sag kunde grundfæstes), Præsidenter, som Gud har bestikket til at præsidere over den hele Kirke, og de Personer, hvem dette Værk tilhører, at de skulde gaae frem og udsee Zions Stæder, eller Indsamlingssteder, hvor de Fattige kunne have et Tilflugtssted eller Tilflugtssteder paa den Trængselsdag, som hasteligen kommer over Jorden. Alle disse Ting ville paadrage Omkostninger. Da vi føle den store Ansvarlighed, som paahviler os, i Kraft af vort Embede og Kald i Guds Kirke, fremlægge vi dette vort Memorial for alle de Hellige, idet vi paa det høitideligste appellere til Følelserne, Velvilligheden og Menneskekjærligheden i alle de Hellige, i hvis Hænder dette vort Memorial kommer, i Tro og Tillid, at denne vor Opfordring ikke vil være forgjæves.

Det er vor Guds bestemte Hensigt, og har været saa fra Begyndelsen, som det viser sig af de ældgamle Propheters Vidnesbyrd, at det Sidste-Dages store Værk skulde fuldbyrdes ved hans Helliges Tiende. De Hellige opfordredes til at bringe deres Tiende ind i Forraadshuset, og derefter, og ikke før, kunde de forvente en saa stor Velsignelse, at der skulde ikke være Rum nok til at modtage den. See Malach. 3 Capitel, 10de Vers. Vor Opfordring til de Hellige er altsaa grundet paa det bedste Vidnesbyrd, som ingen Hellig vil føle Lyst til at modsige, men glæde sig ved at adlyde. Den, der er een af Guds Hellige, vil fryde sig i Alt, hvad Herren gjør, og i at gjøre Alt, hvad Herren fordrer. Det Retfærdighedens Offer, som Herren kræver, vil blive givet med et lydigt Hjerte og beredvilligt Sind, og med stor Glæde, fordi de agtes værdige til at fremføre Offere for hans Navn.

Idet vi gjøre denne Opfordring til Guds Helliges Velvillie, overveie vi ei alene de Fattiges, Stilling, Kirtlands-Stavens Forlegenheder, men ogsaa deres egne Interesser; thi enhver Hellig har en lige Interesse i at opbygge vor Guds Zion; thi det er efter at Herren har opbygget Zion, at han vil aabenbares i sin Herlighed. Psalm. 102, 16. Vi skue Alle hen til den store Guds og vor Frelsers Jesu Christi Aabenbarelse; men vi skulle skue forgjæves, indtil Zion er opbygget, thi Zion vil blive vor Guds Opholdssted, naar han kommer. Joel 3, 22. 26. Og Een, som vil læse dette Capitel med Opmærksomhed, vil see, at det handler om de sidste Dage, og om det Sidste-Dages Zion. Hvorledes skal da Herren boe i Zion, dersom Zion ikke opbygges? Dette Spørgsmaal overlade vi til de Hellige at besvare. Alle de Helliges Saliggjørelse beroer paa Zions Opbyggelse; thi uden dette er der ingen Frelse; thi Befrielse i de sidste Dage

findes i Zion og i Jerusalem, og hos de Øvrige, som Herren vor Gud skal kalde, eller med andre Ord i Skaverne, som han skal bestikke. Joel 3, 5. Det er i Zion, Herren vil skabe over enhver Bolig og over hendes Forsamlinger en Sky og Røg om Dagen, og en flammende Ildslue om Natten. Det er over Zions Herlighed at der skal være en Beskyttelse. Det er i Zion, at der skal være et Paulun til en Skygge om Dagen for Heden, og til en Tilflugt og et Skjul for Uveir og Regn. Esaias 4, 5. 6. Det er paa Zions Mure, hvor Vægterne skulle see Øie til Øie. Esaias 52, 8.

Hvadsomhelst, der er herligt, hvadsomhelst, der er ønskeligt, hvadsomhelst, der henhører til Saliggjørelse, timelig eller aandelig, vore Forhaabninger, vore Forventninger, vor Herlighed, og vor Belønning, Alt afhænger af, at vi opbygge Zion ifølge Propheternes Vidnesbyrd; thi hvis Zion ikke bygges, saa forgaae vore Forhaabninger, vore Forventninger skaae feil, vore Udsigter tilintetgjøres, og vor Frelse visner, og Gud vil komme og skaae hele Jorden med en Forbandelse. Hører da, o, I, de Sidste-Dages Hellige! Og lad denne vor Opfordring møde en gunstig Modtagelse iblandt Eder. Lad enhver Hellig vel overveie Beskaffenheden af sit Kald i de sidste Dage, og det store Ansvar, der paahviler ham eller hende, som Een, til hvem Gud har aabenbaret sin Villie; og skynder Eder ei alene til Kirkelands Understøttelse, men og til Zions Opbyggelse. Lad det være magtpaaliggende for enhver Mand og Qvinde det samme Øieblik, som de annamme Evangeliet, at gjøre sig al mulig Umage for at sende Midler til at opbygge Zion; thi vor Gud byder os at haste med Stadens Opbyggelse, sigende, at Tiden er kommen, da Stadens Opbyggelse maa fremskyndes med uophørlige Anstrengelser, thi see, Ulykkens Dag nærmer sig, og medmindre de Hellige paaskynde Stadens Opbyggelse, ville de ikke undkomme.

(Fortsættes.)

Indbetalte Bogpenge.

	Rd.	Mk.	Sk.
P. C. Nonnow, Fyen	7	"	"
L. C. Geertsen, Aarhuus	7	"	"
A. P. Trane, Kjøbenhavn	54	"	"
J. C. Klingbeck, Aalborg	9	5	6
Summa	77	5	6

Indhold.

	Side.		Side
Haab, et blivende Princip (fortsat)	257.	Guds Regjering (fortsat)	265.
Engelens Mission (fortsat)	261.	General-Raadets Forhandlinger	267.
Redactionens Bemærkninger	264.	Joseph Smiths Levnetslob (fortsat)	271.

„Skandinaviens Stjerne" udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned og faaes paa Contoiret i Lorentzensgade Nr. 504 D. 5, Stuen tilvenstre og paa alle kongelige Postcontoirer.

Udgivet og forlagt af C. Widerborg.

Trykt hos F. E. Bording.

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

7. Aarg Nr. 18. *Den 15. Juni 1858.* Priis: 6 Sk. pr. Exp.

Kjærlighed, et blivende Princip.

(Fra the Millennial Star.)

(Fortsat fra Side 261.)

„Saa bliver da Tro, Haab og Kjærlighed disse tre; men størst iblandt disse er Kjærligheden."

I de foregaaende Afhandlinger om Tro og Haab bestræbte vi os for paa en saa tydelig Maade, vi vare istand til, at vise, at hine to Principer i sig selv ere baade naturlige og evige — særegne for Fornuftvæsenerne, ikke alene under alle Omskiftelser i dette forkrænkelige Liv, men i den aandelige Tilværelses forskjellige fremadstridende Grader i de tilkommende Evigheder.

Vi agte nu paa en lignende Maade at behandle Emnet Kjærlighed, og vise dens Virkninger paa og Forhold til Menneskets nuværende og tilkommende Liv.

Skriften lærer os at elske Gud af vort ganske Hjerte og vor Næste som os selv. Dette erklærer vor Frelser for at være Hovedsummen og Hovedindholdet af Loven; derfor siger Apostelen Paulus i Brevet til Romerne 13, 10.: „Kjærlighed er Lovens Fylde." Thi hvo, som har og øver Kjærlighed til Gud og Mennesker, vil visseligen ære den guddommelige Lov ved at opfylde de Pligter, baade mod Gud og Mennesker, som den saa tydeligt foreskriver.

Det er indlysende for alle dem, der tilborligt overveie denne Gjenstand, at sand Kjærlighed til Gud nødvendigviis maa komme formedelst Tro paa ham; thi det er ganske umuligt for os at elske Noget, uden først at troe paa dets Tilværelse og paa de Egenskaber, som vi anse for at være vor Kjærlighed værdig. Det, som ikke er nogen Gjenstand for vort Syn eller for vor Tro, er som et Intet for os, og kan derfor ikke blive en Gjenstand for vor Hengivenhed. Det er derfor umuligt for os at elske Gud paa den rette Maade, af vort ganske Hjerte, Sjæl, Sind og Styrke, hvilket vi opfordres til i det, som Herren kalder det første, store Bud, uden først at troe paa hans Tilværelse og paa hans guddommelige Væsen og Egenskaber, som Gud, og tillige haabe, at han vil annamme os formedelst sin Søns Fortjeneste, og tilsidst virkeliggjøre de Velsninger og Velsignelser, som han har forjættet sit Folk.

Det samme gjelder med Hensyn til vore Medmennesker — vor Ven, Broder

og Næste. Forend vi kunne fatte sand Kjærlighed til ham, maae vi nødvendigviis have en vis Grad af Tro og Tillid til ham, og tillige nære noget Haab om ved Erfaring at finde, at han virkeligen besidder de Egenskaber, og at han vil lægge for Dagen de Grundsætninger, som kunne berettige ham til vor Kjærlighed.

Men hvem menes med vor Næste? Vor Næste er ethvert Menneske, med hvem vi have Noget at gjøre, hvad enten det er en Broder, Ven eller Fremmed. Vi skulle elske *ham* — ikke hans Feil, hans Svagheder eller hans Ufuldkommenheder. Vi ere for ham som en Medskabning — som en Broder af den samme store Familie, udsprungen fra en fælles Fader — der seer hans gode Egenskaber med Velbehag, og de andre, de mindre gode, med Medlidenhed og Overbærelse. Regelen, som skal veilede os i Udøvelsen af vor Broderkjærlighed, lyder ligefrem: „Du skal elske din Næste, *som Dig selv.*“ Hovedtrækket, der udmærker den Kjærlighed, vi have for os selv, er det bestandige Ønske, vi føle, at gavne os selv og at fremme vor egen Lykkesalighed ved at gjøre os selv alt det Gode, vi kunne, og saa lidt Ondt som muligt. Hvis vi altsaa fastsætte dette som en Maalestok, hvorefter vi kunne bestemme Beskaffenheden og Udstrækningen af vor Kjærlighed for Andre, vilde Resultatet blive ioinefaldende.

Naarsomhelst den sande Kjærlighed boer i Hjertet, maa og vil den tilkjendegive sig. Den kan ikke forblive uvirksom, *blot* som et Lærdomsprincip, men den vil vise sig i den ydre Adfærd i Livet. Den er et *levende* Princip og kan ikke ligge i Dvale eller være uvirksom. Naarsomhelst og hvorsomhelst en Leilighed tilbyder sig, vil man finde, at Kjærligheden tilskynder til Barmhjertigheds- og Velgjørenhedsgjerninger. I enhver Stilling i Livet, til alle Tider og under alle Omstændigheder bliver sand Kjærlighed den samme og virker altid for det Gode, idet den fryder sig med dem, som fryde sig, græder med dem, som græde, opmuntrer de Fortrykte, understøtter de Trængende, hjælper de Svage, aftørrer Sorgens Taare af de Trøstesløses og Forladtes Øine og vederqvæger de Fattiges og Nødlidendes Hjerter ved Godgjørenhed og Velgjerninger.

Det vil heraf sees, at Kjærlighed er et naturligt, medfødt Princip, der er fælles for *alle* Stænder og Classer i Samfundet, endskjøndt det varierer i Udstrækning og Beskaffenhed hos de forskjellige Individer. Hos Nogle er den mere brændende end hos Andre, som Følge af den Gjenstands Natur, paa hvilken den er fæstet, og Beskaffenheden af de Omstændigheder, som omgiver den.

Endskjøndt Kjærlighedsprincipet i *alle* Tilfælde er theoretisk det samme, benævnes det dog forskjelligt efter den Gjenstands Natur eller Beskaffenhed, hvorpaa det udøves. Saaledes kan faderlig, broderlig, søstерlig og ægteskabelig Kjærlighed betragtes som eet og det samme Princip, endskjøndt dets Udøvelse eller Maade at virke paa kan være forskjellig i ethvert Tilfælde. Saaledes danne de forskjellige Stillinger og Forhold i Livet ligefrem et Antal Kanaler, hvorigjennem den levende, naturlige og rige Strøm af medfødt Kjærlighed kan flyde. Kjærlighed er Liv, og disse ere de Retninger, den tager; og dersom den paa Grund af Livets afvexlende Omstændigheder ikke tager een Retning, vil den tage en anden.

Dette viser sig hos Faderen for en stor Familie, som bestandig arbeider for at afhjælpe deres Fornødenheder og fremme deres Vel. Det viser sig hos Moderen, der ikke anseer nogen Anstrengelse for stor, ingen Møie for besværlig for at sørge for det Nødvendige for sit Barn — der forudseer, hvad det trænger til, og som uden

Knur vilde taale enhver Mangel, eller forsage enhver Fornoielse for at tilfredsstille sin lille Kjæledægge. Vi see det hos Elskeren, hvis hele Sjæl gloder af den helligste Hengivenhed for hende, som han har udkaaret til at være hans Ledsagerinde gjennem Livet; thi hvilket Offer er vel for stort for ham at gjøre? hvilken Vanskelighed kan der opstille sig for ham, som han ikke kan overvinde for at sikre sig den Gjenstand, hans Hjerte er fæstet til? Af disse og mangfoldige andre Tilfælde af den Mængde, der kunde anføres som Exempler, vil det kunne sees, at Kjærlighed er et naturligt Princip, der er det menneskelige Sind medfødt, samt at der for den intet Arbeide findes, som den jo vilde tage fat paa, ingen Opofrelse, som den jo vilde gjøre, ingen Smerte, som den jo vilde lide, ingen Mangel, som den jo vilde taale, ingen Hindring, som den jo vilde overvinde, intet vanskeligt Foretagende, som den jo vilde indlade sig paa samt udføre, for at befordre den Gjenstands Vel, hvorpaa den er fæstet. Den Sjæl, som er opildet af virkelig og brændende Kjærlighed for een eller anden Gjenstand, kjender ingen Vanskelighed, som er for stor til at bekjæmpe, intet Foretagende for voveligt, for at naae Maalet for sit Ønske og sin Attraa.

Og hvad er dette indre, hemmelige, levende, almægtige, uudslukkelige „Kjærlighedsprincip," som boer i ethvert Menneskehjertes Dyb, hvor forskjelligt det end kan være i dets Virkninger? Hvorledes kan det beskrives? Sproget mangler Ord til at kunne give en tilfredsstillende Forklaring over dette ubegribelige Princip, hvis overordentlige Henrykkelser ere uudsigelige for Dødelige, og hvis Fylde af Styrke og Kraft er umaalelig. Med Rette kunde Digteren sige:

„Kjærlighed maa kjendes, føles af Enhver;
„At den beskrive, Sproget for fattigt er;
„Fra Himlens Gud den stammer, reen og skjøn,
„Og skjenket er af ham til begge Kjøn."

I Udøvelsen af sand Kjærlighed finder man det største Maal og den høieste Grad af sand Lykkalighed. I dens Udøvelse ligger der en hellig Fortryllelse, en himmelsk og ubeskrivelig Velbehagelighed, en reen og hellig Glæde, som Ingen kjender eller kan skatte, uden dem, der have erfaret det. Egenkjærlighed og Knarvorenhed ere aldeles fremmede for de indre Glæder, den Sjælefryd, Frihed og Lethed, som de Personer føle i sit Hjerte, hvis Bryst gloder af Kjærlighedens hellige Ild, der udstrækker sig til Alle omkring dem, som have Noget tilbage af Guds Billede. Kjærlighed formilder deres Naturs Haardhed, beroliger og udjævner deres oprørte Følelser, og stiller og dæmper Lidenskabens og Vredens Opbrusen, ligesom Olien, der gydes paa de stormende Bølger. De kunne vel have deres Bekymringer og Forviklinger, deres Prøver og Gjenvordigheder, efterhaanden som de opleve de forskjellige brogede Optrin i Livet; men alligevel glæde de sig og føle sig lykkelige; thi sand Kjærlighed er et altid opmuntrende Princip; den løfter deres Aand op over enhver nedtrykkende Indflydelse, befæster deres Sjæl imod enhver fjendtlig Magt, hvor frygtelig den end er, og giver dem Mod til at trodse alle Farer, der omgive dem. Saa vidt det er muligt elske de endog deres Fjender, velsigne dem, der forbande dem, gjøre dem godt, som hade dem, og bede for dem, der forfølge dem og gjøre dem Skade. De ere i Besiddelse af Princippet „Kjærlighed," som er „langmodig og velvillig," som „ikke bærer Nid," som „ikke bruger Fremfusenhed, og ikke opblæses; den er ikke usømmelig, søger ikke sit Eget, forbittres ikke, tænker ikke Ondt, glæder sig ikke over Uret-

færdighed, men glæder sig ved Sandhed; den fordrager Alt, troer Alt, haaber Alt, taaler Alt og falder aldrig bort." 1 Cor. 12, 4—8. Saaledes har sand Kjærlighed mange Særkjender, eller yttrer sig paa mange Maader, saasom ved Sagtmodighed, Venlighed, Overbærelse og Eftergivenhed. Derfor ville de paa samme Tid, som de hade Ondskab og Synd, ynkes over Misgjerningsmanden eller Synderen, og vilde med Glæde bringe ham tilbage paa den rette Vei og gjøre ham godt. De kjende ikke disse hadefulde, ondskabsfulde og hevngjerrige Følelser, som komme fra Djævelen; de have ikke disse ildesindede, djævelske Ønsker, at deres Fjender maae ødelægges, som Tilfældet er med de Ugudelige. Selv om de opfordres til at straffe den forstokkede Synder, ligger der dog ingen lav Hevnlyst i Bevæggrundene for hans Afstraffelse: det skeer formedelst Kjærlighed til Retfærdigheden og gode Love Haandhævelse, tilligemed Ønsket om Overtræderens Forbedring og den Fornærmedes Gavn og Beskyttelse.

De, som besidde og udøve denne Slags Kjærlighed, som vi have beskrevet, kunne paa samme Tid visseligen ikke føle andet end en eiendommelig og særegen Hengivenhed for dem, der ere sammenknyttede med dem i Fællesskabets Baand ved den samme Pagt, — der dyrke den samme Gud, forfegte de samme Evangelieprincipper, deeltage i den samme Aand, inspireres af den samme Tro, det samme Haab og den samme Kjærlighed, og som i Forening stræbe fremad for at erholde og nyde den samme Arvepart af det evige Liv i den tilkommende Verden.

Kjærligheden er ikke alene et naturligt, men ogsaa et evigt Princip. Den „falder aldrig bort," men „bliver" evindeligen hos dens Besidder. Ligesom Troen og Haabet overlever den Legemets Opløsning og følger Aanden hinsides Graven. Ligesom Troen og Haabet er den en Deel af den aandelige Natur og kan aldrig døe, saalænge som Aanden er til i en organiseret Form. Den er et af Sjælens uforgjængelige Principer, en uudslukkelig Flamme, en udødelig, indre Ild, som Bibelen siger, „mange Vande ikke kunne slukke." Saalænge Sjæleevnerne existere, og saalænge der findes Gjenstande i Tilværelsen, hvorpaa de kunne virke, saalænge vil ogsaa Princippet „Kjærlighed" existere. Saalænge som Gud selv er til, saalænge som Himmelen er til, saalænge som Fornuftvæsenerne ere til, saalænge som Sandhed og Retfærdighed ere til, saalænge som noget Elskværdigt og Yndigt er til i Himmelen, paa Jorden, eller nogensteds indenfor Evighedens og Rummets Grændser, ligesaa længe vil Princippet „Kjærlighed" være til.

Det er det fortrinligste og fornemste af alle de Principer, som udgjøre Jesu Christi Religion. Det er endog større end Tro og Haab. „Og nu bliver Tro, Haab og Kjærlighed disse tre; men størst iblandt dem er Kjærligheden." Tro og Haab ere store Principer i dem selv, men Kjærlighed overgaaer dem begge. Det er det sidste, men ikke det mindste af disse tre hellige Hoveddyder. Det er det sidst udviklede, men dets Omfang, Uafhængighed og altomfattende Væsen bekræfter dets Forrang og overlegne Fortrinlighed. Denne Stilling vil det altid indtage, og vil aldrig ophøre; „Kjærligheden falder aldrig bort." Den er af guddommelig Oprindelse, og kan aldrig døe. Den er en Gnist fra Evighedens Brynde — en brændende Straale fra Retfærdighedens Centralsol. Den er en Deel af Guddommen i Sjælen, thi „**Gud er Kjærlighed.**"

Til Slutning ville vi raade alle de Hellige til at dyrke og paaskynde Væxten af det hellige og guddommelige Princip

„Kjærlighed" — ja, at befordre i deres Hjerte og Aand en bestandig Udøvelse af alle disse tre Hoveddyder, nemlig Tro, Haab og Kjærlighed, som vi have viist ere af saa overordentlig Vigtighed. De ere alle vigtige og uundgaaeligt nødvendige for deres nærværende og fremtidige Vel. Ingen kan være en sand Guds Hellig uden dem. En Hellig uden Tro, uden Haab og uden Kjærlighed! Umuligt! Selv det høieste Fornuftvæsen, den lyseste Seraph, den mægtigste Over-Engel, der nogensinde betraadte Himmelens Pauluner, vilde falde fra sin ophøiede Stilling, og det hurtigt, dersom han skulde ophøre at tro, at haabe, eller at elske, som Engle gjøre. Søger derfor, I Guds Hellige, som tragte efter Throner i den celestiale Herlighed, ja endog efter at blive hyldede af Englene som deres Overmænd (1 Cor. 6, 3) — søger, vi besværge Eder, at berede Eder for en evigvarende Velsignelse i en saadan ophøiet Stilling ved mere og mere at lægge for Dagen disse hellige og yderst vigtige Træk af den sande christne Charakteer, som er saa væsentlig for vor Saliggjørelse og Ophøielse, og uden hvilke Eders Natur aldrig kan blive fuldkommen. Uden at være i Besiddelse og Udøvelse af den opmuntrende Tro, det velbegrundede Haab og ren, uegennyttig Kjærlighed kan ingen Mand eller Qvinde nogensinde nyde virkelig Fred og Lykksalighed, hverken i denne, ei heller i den tilkommende Verden.

Guds Regjering

af John Taylor.

(Fortsat fra Pag. 267.)

Dersom Skriften altsaa ikke er noget Phantom, dersom dens Syner og Prophetier ikke ere blotte Phantasibilleder, strevne for at bedrage, saa have vi ligesaa megen Ret til at vente disse Tildragelser, som vi have til at tro paa nogen af de Begivenheder, som have fundet Sted. Men for at mine Læsere ikke skulle være uvidende om Skriften med Hensyn til disse Ting, vil jeg anføre nogle faa Skriftsteder, som i sig selv ere ligesaa klare og betegnende som nogen anden Deel af Guds Ord.

Med Hensyn til at Christus er den retmæssige Arving, staaer der strevet: „Alle Ting ere skabte ved ham og til ham, og uden ham er end ikke en eneste Ting bleven til af det, som er bleven til." Han er „den mægtige Gud, den evige Fader," osv. „Thi af ham, og ved ham og til ham ere alle Ting." „Du siger, at jeg er en Konge; jeg er dertil født." „Da skal Herren blive Konge over hele Jorden."

Joderne forregnede sig storligen med Hensyn til Christi Komme fordum; og Hedningerne have begaaet en ligesaa stor Feil med Hensyn til hans anden Komme. Joderne forventede, at han skulde komme alene som en timelig Befrier, og overssaae hans Lidelser, Prøver, Forfølgelse og Død; Hedningerne derimod, som have troet paa hans Lidelser, have tabt hans anden Tilkommelse af Syne, saavel som Guds Forjættelser til Fædrene, Jordens Forløsning og Guds Rige. Begge have taget feil, begge tro en Deel, ingen af dem det Hele. Joderne bleve som Følge af deres Vantro

afskaarne; men naar Christus kommer igjen, vil han komme paa den Maade, som deres Fædre ventede ham, — som en Konge med Magt og Myndighed. Da Hedningerne ere nedsunkne i Mørke, have de tabt af Sigte Guds store Hensigter med Hensyn til Menneskets og Verdens Forløsning, alle Tings Gjenoprettelse og Christi Komme for at regjere. De have saa aldeles forglemt dem selv, at de virkeligen opfylde Petri Propheti: „Der skal i de sidste Dage komme Bespottere, som vandre efter deres egne Lyster, og sige: Hvad bliver der af Forjættelsen om hans Tilkommelse?“ 2 Petr. 3, 3. Skriften fremstiller Christus som „Viingaardens Herre,“ som „Arvingen,“ der blev ihjelslagen, som Verdens „Sædemand,“ som den, der „ombringer de onde Viingaardsmænd,“ som den, der kommer for at „regjere Nationerne med et Jernspiir,“ osv., og for at tage Riget i Besiddelse. Daniel siger: „Jeg saae i Synerne om Natten, og see, der kom Een i Himmelens Skyer som Menneskens Søn, og kom ind til den Gamle af Dage, og de førte ham frem for ham. Og han gav ham Magt og Ære og Rige, at alle Folk, Almue og Tungemaal skulde ære ham; hans Herredomme er et evigt Herredomme, som ikke forgaaer, og hans Rige et saadant, som ikke skal fordærves.“ Dan. 7, 13. 14. Sacharias siger: „Og hans Fødder skulle paa den samme Dag staae paa Oliebjerget, som er ligefor Jerusalem mod Østen, og Oliebjerget skal revne midt ad fra Østen og til Vesten, at der skal blive en saare stor Dal, og Halvdelen af Bjerget skal vige mod Norden, og den anden halve Deel deraf mod Sønden. Da skulle I flye til mine Bjerges Dal, thi Bjergenes Dal skal naae til Azal, og I skulle flye, ligesom I flyede for Jordskjælvet i Usiæ, Judæ Konges, Dage; og Herren min Gud skal komme, og alle Hellige med Dig. — — — Og Herren skal være Konge over al Jorden; paa den samme Dag skal Herren være een, og hans Navn eet.“ Sach. 14, 4. 5. 9. Disse saavel som mange andre Prophetier maae opfyldes, hvis Bibelen er sanddru. Disse Herrens Hensigter, som vare Fortidens Helliges Haab, og om hvilke Digterne sang og Propheterne skrev, vare alle trofaste Helliges, Propheters og Patriarkers, — Jøders og Christnes Trost. Tag disse bort, og Verden vilde for de Hellige være et usselt Opholdssted, de Retfærdiges Haab uden Værd, og Guds Ord et Gjøgleværk.

For det Fjerde: Det vilde tilintetgjøre Guds Hensigter med Hensyn til de Retfærdiges Aander, de Døde, Verdens Fremadstriden og dens endelige Ophøielse, og tillige Menneskets Ophøielse.

Da Herren skabte denne Verden, havde han, som allerede anført, et Formaal for Øie, ikke blot med Hensyn til Verden og dens fremtidige Bestemmelse, men ogsaa til de Aander, som da vare i Tilværelsen. De store og evige Hensigter, som vor himmelske Fader i sin fuldendte Viisdom havde for Øie, da han udstedte sin guddommelige Befaling, og denne Verden blev skabt, kunne ikke tilintetgjøres, med mindre han ophører at være Gud. Og det oplivende Haab, som besjælede hans Sønner (de Aander, som boede hos ham), da de saae denne skjønne Klode tildannet — denne Jord, der var bestemt til at være deres Opholdssted, deres Eiendom, Stedet, hvor de skulde paatage sig Legemer, hvor de skulde leve, styre og regjere, ikke alene i Tid, men i Evighed — maa ikke, og kan ikke tilintetgjøres. Og dog, hvad Gavn er alt dette for dem, dersom Satan skulde triumphere, de Vantroe herske og Guds Rige ikke blive grundfæstet!? De kunde ikke have „jublet af Glæde“ ved Udsigten til, at denne Verden bestandigen skulde være under Satans Herredomme; ved at

hestue den Fordærvelse, Nedværdigelse, Elendighed og Ødelæggelse, som har herskет paa den. Men dersom vi forfølge denne Gjenstand endnu længere, og betragte de retfærdige Døde, ville vi finde, at deres Stilling vilde være alt Andet end misundelsesværdig under saadanne Omstændigheder. Det var Haabet om Opstandelsen, der bevægede dem til at være standhaftige, og det var Gud, som plantede det i deres Bryst; men dersom de ikke opstaae, og dersom Christi Rige ikke bliver oprettet, og de komme til at regjere med ham, har deres Haab været forgjæves, have deres Lidelser været frugtesløse, og Guds Planer skulle vorde tilintetgjorte. Til ingen Nytte bar de trofast Vidnesbyrd, modstaaede af en falden Verden, forgjæves led de for at see ham, der er usynlig, forgjæves vandrede de omkring i Faare- og Gedeskind, forgjæves saae de hen til en Stad, der havde Grundvold, hvor de skulde erholde Belønninger, og falske og bedrageriske ere alle Propheternes Vidnesbyrd, der have vidnet om alle Tings Gjenoprettelse fra Verdens Grundvold blev lagt. Tag dette bort, — og vort største og herligste Haab er tilintetgjort; vi leve og dø som Daarer. Dersom det altid tillades Verden at forblive som den er, saa er de Retfærdiges Haab forgjæves, Guds Forjættelser slaae feil, Satan triumpherer og Guds Planer forstyrres.

Alle Guds Hensigter med Hensyn til denne Verden og Skabelsens Værk havde han tilstrækkeligt overveiet i sit Sind, førend denne Verden rullede ind i Tilværelsen, eller „førend Morgenstjernerne sang tillige, og alle Guds Børn raabte for Glæde." Job. 38, 7. Da denne Verden dannedes, bestemte han den til at være det endelige Opholdssted for de Legemer, som skulde beboe den. Og da „Guds Sønner jublede af Fryd," var det over Udsigten til den Ophøielse, som de vilde være istand til at opnaae, som Følge af denne Skabelse, som de dengang saae træde ind i Tilværelsen. Og selv om de, ligesom Jesus, skulde gaae ned under alle Ting, for at kunne komme op over alle Ting, var det dog det Middel, hvorved de kunde erholde deres endelige Ophøielse og Forherligelse. Derved, at deres Aander, som udsprang fra „Aandernes Fader," forenedes med jordiske Legemer, bleve de til fuldkomne Væsener, og stiftede til vedvarende Formerelse og evig Ophøielse; derved fik den livlige, skarpsindige, forfinede, oplivende, virksomme og evige Aand et Legeme, ved hvilket den kan virke, og kan sammenlignes med Dampen i en Maskine, eller med Elektriciteten paa Telegraphtraaden; thi uagtet Aand, Damp og Elektricitet ere de kraftige, oplivende og virksomme Principer, som anvendes, vilde de dog uden Materien, Maskinen og Telegraphtraaden sammenlignelsesviis være unyttige; disse Elementer kunde maaskee svæve omkring i det tomme Rum, anvende deres Kræfter paa Lykke og Fromme, eller ligge i Dvale eller ubenyttede, uden disse mere følelige, materielle Gjenstande, ved hvilke de kunde øve sin Kraft. Da Dampen første Gang blev anvendt i praktiske Foretagender, da Magnetnaalens Egenskaber og Meddelelsesmethoden ved den elektriske Telegraph opdagedes, da Jernbaner og Dampskibe første Gang opfandtes, havde man opdaget Noget, som var af stor Vigtighed og af uendeligt Værd for Menneskeslægten. De Mænd, som gjorde disse Opdagelser og Aandsanstrengelser, ansees med Rette af den nuværende Slægt som Mænd med stort Genie og som Velgjørere for Verden; men hvad var det vel de gjorde? De skabte ikke de Elementer, som allerede existerede; Damp, Magnetisme, Elektricitet, Jern, Kul og Vand vare til for, og havde været til fra Skabelsens Begyndelse. Hvad var det disse Genier opdagede? Det

var simpelthen en Maade at ordne og forene disse Stoffe paa, Anvendelsen af grove, livløse Materialier for at underkaste sig de ædlere, finere, mere elastiske, virksomme og kraftige, paa det at deres forenede Kræfter og Virksomhed kunde sættes i Udøvelse; og for at man ved Forbindelsen af to stærke Naturkræfter, som havde ligget i Dvale, kunde forene deres Egenskaber og sætte dem i levende og kraftig Virksomhed. Saaledes blev altsaa Legemet dannet som et Redskab for Aanden. Det skabtes af grovere Bestanddele end Aanden, der udgik fra Gud, men det var nødvendigt som en Bolig for den, paa det den kunde blive ført et Legeme, fuldkomment i dets Organisation med skjønne Former og Symetri i dets Proportioner, i enhver Henseende skikket til Bolig og Redskab for den udødelige Aand, for at den igjennem det kunde tale, handle, nyde og udvikle sin Kraft, sin Forstand og forplante sin Slægt. Derfor, ligesom hine Geniers Opdagelser, som vi allerede have henviist til, bleve hilsede med Glæde af Verdens Beboere, paa Grund af de gode Gaver, som meddeeltes Menneskene, saaledes ogsaa, da Gud skabte denne Jord og satte Mennesket paa den, „sang Morgenstjernerne, eller Guds Sønner af Glæde;" de betragtede den, ligesom Gud gjorde, som et fuldkomment, stort og herligt Værk, gjennem hvilket de saae deres Vei føre til Ophøielse, Herlighed, Troner, Fyrstendømmer, Magter, Herredømmer og evig Lyksalighed. Fornuft besad de, men nu saae de et Middel, hvorved de kunde udvikle den. De opdagede, at Verdens store Bygmester, deres Fader, havde lagt en Plan, fuld af Viisdom og Forstand, der naaede fra Evighed til Evighed, og som paapegede Midlerne, hvorved de, formedelst Lydighed til de himmelske Love, kunde erholde den samme Magt, som han selv besad. Og selv om de i den faldne Menneskehed maatte lide en Tid, saae de dog en Vei, der førte tilbage til Gud, til evig Ophøielse og til utallige Millioner Væseners mangfoldiggjorte og evigt tiltagende Lyksalighed. Og om de, ligesom Jesus, maatte gaae ned under alle Ting, skete det for at de skulde komme til at ophøies over alle Ting og indtage deres Stilling som Guds Sønner i den evige Verden; for at de, som seire, kunde sidde med Christus paa hans Throne, ligesom han har seiret, og sidder paa sin Faders Throne. Aab. 3, 21.

(Fortsættes.)

Skandinaviens Stjerne.

Den 15de Juni.

Vi have modtaget „Deseret News" indtil den 3die Marts, og Alt i Utah er i en trivelig og anstændig Forfatning. Uanseet Sneen har ligget flere Fod høi i Bjergpasserne, har der dog i Dalene ikke været mere Snee, end at Kreaturerne have gaaet ude hele Vinteren og fundet tilstrækkelig Føde. Der næres ingensomhelst Frygt for de udenfor liggende Tropper, og de nødvendige Forberedelser til Forsvar gjøres, ifald det skulde være Fjendens Agt at forsøge nogen Indtrængen, som dog hidindtil ikke har været Tilfældet. Tropperne begynde at mangle Proviant; og General Johnston begynder at blive noget ængstelig for, at de fra de Forenede Stater udsendte

Forraadsvogne ikke skulle naae dem i betimelig Tid; eller at de skulle blive opsnappede af Mormonerne eller Indianerne. Fredscommissærerne ere underveis til Utah, men Ingen veed endnu med Vished, hvad Betingelser disse ville opstille.

Ved Breve fra vore sidste Emigranter erfare vi, at 14 af Brødrene ere tagne med Br. Haight og J. W. Young, og de hjemvendende Missionærer over Sletterne, og Resten oppebier i Iowa Resultatet af Fredsunderhandlingerne.

Angaaende Flyttebeviser. Vi have erfaret, at der gives dem iblandt de Hellige, som, naar de flytte fra een Green til en anden, ere ligegyldige baade med at melde sin Bortflytning og faae sit Flyttebevis, som ogsaa med at melde sig i den Green, hvortil de ere flyttede; og give saaledes de præsiderende Ældste meget Bryderi for at faae dem opspurgt. Vi advare de Hellige for en saadan Fremgangsmaade; dersom de agte det saa ringe at staae i Jesu Christi Kirke, at de ikke sørge for at melde deres Fra- og Tilflytning, saa løbe de Fare for efter en passende Tids Forløb at blive ansete som døde Medlemmer og udslettede eller afskaarne fra Menigheden.

Uddrag af Forhandlingerne i General-Raadet,

begyndt i Kjøbenhavn den 11te Mai 1858.

(Fortsat fra Side 271.)

Kl. 2 Eftermiddag.

Raadet aabnedes med Sang og Bøn af Ældste N. Wilhelmsen.

Præsidenten over Aalborg Conference J. F. Klingbeck blev derpaa fremkaldt. Han fremstod og afgav den Beretning, at han havde arbeidet i 3 Aar som Missionær, og i de sidste 3 Maaneder som Præsident over Aalborg Conference, der for Tiden talte 332 Medlemmer, 19 Grene, 4 Distrikter med 4 omreisende Ældster; de Døbtes Antal indtil 20de April var 31. De Hellige havde det i Almindelighed godt og vare trofaste; dog havde nogen Ligegyldighed vist sig i Opfyldelsen af Tiendeloven, siden Efterretningen kom, at Emigration fra disse Lande skulde maaskee standse for en Tid. Paa Grund af de mange Udgifter, Conferencen havde havt i forrige Aar, var den kommen i Gjeld, men de Hellige vare villige at udrede til Tempel- og Missionsfondene; der var et ikke ubetydeligt Bogfond af betalte Skrifter i Conferencen, saa at Bogvæsenet stod sig godt. Missionen havde bedst Fremgang paa Sydsiden af Limfjorden. Forsamlingerne vare almindeligen godt besøgte og ingen Forfølgelse. Værten, af hvem vi leiede Forsamlingssalen i Aalborg, var meget roesværdig for den gode Orden han holdt; ligeledes Politiet for dets Assistance. Stjernen var temmelig udbredt, der var 47 udenfor Menigheden, som holdt den. Mange Baptister fandtes sondenfor Aalborg; men de ere nu splidagtige indbyrdes og opløses; og der gives endog dem iblandt Lutheranerne, der rive ned paa Folkekirken, og tale offentligt i Aviserne om at udgaae fra den. Var tilfreds med de omreisende Ældste og Forstanderne; roste Broder P. C. Christensen, der havde assisteret med Pengemidler til Værkets

Fremme. Følte, at det var et stort og byrdefuldt Kald, der var paalagt ham, hvilket han dog var glad i at røgte efter bedste Evne, endskjøndt hans Helbred var daarligt paa Grund af, at han undertiden havde været noget uviis og anstrengt sit Bryst for meget i store Forsamlinger. Var taknemmelig til Ældste Wilhelmsen for den Hjælp, han havde ydet ham i at ordne Conferencens Anliggender. Omtalte Broder P. Poulsen med Roes, fordi han havde adlydt Raad og ophævet en paatænkt ægteskabelig Forbindelse, og istedet derfor helliget sig til Evangeliets Tjeneste. Der havde været to Lærere i Engelsk i Conferencen, men den ene var løst for at arbeide i det Timelige, for at fortjene sig Noget til Klæder. Sluttede med at ønske Herrens Velsignelse over Raadet.

Præsident Widerborg yttrede sin Tilfredshed med Broder Klingbeck, og med den Bevidnelse af Villighed og Lydighed til at tjene Herren og de Hellige, som var bleven aflagt; bemærkede, at de, som nyde Underviisning i det engelske Sprog, burde vise sig erkjendtlige mod de Brødre, som udelukkende opoffre sin Tid dertil, eftersom Kjendskab til nævnte Sprog vil vorde de Hellige til større Velsignelse, end de for Nærværende kunne fatte. Glædede sig i den Opoffrelses- og Lydigheds-Aand, som Brødrene viste i at fremme Herrens Gjerning, baade i aandelig og timelig Retning. Den rette Lydighed bestaaer i med fri Villie og glade Følelser at opfylde, hvad der paalægges En, fordi man er overbeviist om Sandheden, Retfærdigheden og Helligheden af den Sag, man har viet sine Evner og Kræfter, — en Lydighed, som avles af den sande Kjærlighed til Gud, os selv og vore Medmennesker, og som er velbehagelig for Herren og bringer Velsignelse og Belønning baade for Tid og Evighed, da derimod den „Lydighed, som frembringes i et slaviſt Sind ved Frygt og Tvang, aldrig kan være Gud velbehagelig eller velsignelsesrig.

Ældste N. Wilhelmsen talte over samme Æmne og i samme Retning.

Derpaa fremstod Præsident H. Jensen fra Skive Conference. Han havde arbeidet i Conferencen fra den 1ste Marts; den bestod for Nærværende af 5 Grene med 52 Hellige. Nogen Distriktinddeling havde endnu ikke fundet Sted, fordi Conferencens ringe Midler kunde endnu ikke underholde Distriktspræsidenter, hvor ønskeligt det end var, om flere omreisende Ældste kunde ansættes — der var kun een foruden ham selv — thi Conferencen var 14 Mile lang og 8 til 9 Mile bred, og det var ønskeligt at faae en Missionær, som tildeels kunde arbeide i det Timelige, til Hjælp at udbrede Evangeliet ved Vesterhavet, hvor der var mange gode Folk. Der var nogen Gjeld paa Conferencen, uagtet dens forrige Præsident, Ældste Jacobsen, arbeidede saameget som muligt i det Timelige for at holde Tingen gaaende, og frembeles gjør meget godt, men de Hellige have endnu ikke alle faaet Forstand paa at opfylde Tiendeloven; og enkelte Medlemmer havde staaet daarligt og burde været afskaarne. Havde imidlertid det bedste Haab for Fremtiden og at Værket vilde fremmes, og følte sig meget glad i sin Virkekreds.

Præsident Widerborg bemærkede, at da Skive Conference var ung og fattig, havde den meget at kjæmpe med for at opholde sig, og kunde neppe for Tiden bære sin egen Byrde. Desuagtet agtede han at beskikke en ung Ældste til at arbeide i Conferencen for at prøve paa, om ikke Evangeliet kunde spredes i de Egne, hvor det endnu ikke var prædiket, og nærede den bedste Forhaabning om et godt Udfald.

Ældste L. C. Geertsen, Præsident over Aarhuus Conference, afgav derpaa sin Beretning. Det var 10 Maaneder

siden Conferencen blev organiseret; den er 23 Mile lang og 8 Mile bred, er deelt i 3 Distrikter, Aarhuus, Randers og Silkeborg, tilsammen 10 Grene med 171 Medlemmer; Ringkjøbings Mission er ogsaa henlagt under Aarhuus Conference. Evangeliet havde faaet Indgang paa de ønskeligste Steder; der var mange gode Mennesker, som lyttede dertil; 15 vare blevne døbte, og der var Mange udenfor Menigheden, som holdt Stjernen. De havde havt gode Forsamlinger, vel nogen Opposition, men ingen Forfølgelse. Angaaende Finantserne, saa var Conferencen i nogen Gjeld, tildeels foraarsaget derved, at enkelte Bogagenter havde forbrugt af Bogpengene. Følte sig tilfreds med sin Virkekreds, saalænge som Herrens Tjenere ønskede, at han skulde blive der.

Præsident Widerborg sagde, at Aarhuus Conference var ogsaa een af de yngre, som i sin Fremvæxt har at kjæmpe med nogle Vanskeligheder i Pengeanliggenderne; havde Intet at udsætte paa Conferencens Bestyrelse, med Undtagelse af Bogregnskabet, hvormed maa holdes en strengere Control, at Pengene ikke skulle forbruges, men indsendes til Contoiret; paalagde Conferencens Præsident at vælge saadanne Mænd til Bogagenter, som vilde opfylde sine Pligter.

Præsidenten over Bornholms Conference Mads Andersen fremstod derpaa efter Opfordring; sagde, at han følte sin Ufuldkommenhed til den Plads, hvortil han for nylig var bleven kaldet, men i Tillid til Herrens Aands Bistand vilde han gjøre sit Bedste. Conferencen bestod for Tiden af 99 Medlemmer og 7 døbte siden Januar. Folkenes Lyst til at besøge Forsamlingerne voxer, og de forfølge ikke. Øvrigheden er ogsaa human. Angaaende de timelige Anliggender, saa var der ingen Gjeld paa Conferencen, endskjøndt Tienden, paa Grund af Fattigdom og Arbeidsløshed, ikke kunde dække Udgifterne, saa var dog de nødvendige Midler tilveiebragte ved frivillige Bidrag. Folkecharakteren paa Bornholm var Enighed og Trofasthed.

Præsident Widerborg bemærkede, at i Begyndelsen af Misjonens Indførelse paa Bornholm vare Herrens Tjenere blevne meget forfulgte; men ved at blive mere bekjendte med Evangeliet, havde Folkene ophørt med denne bittre og uchristelige Forfølgelse, og vare blevne mere tilbøielige til at lytte til Vidnesbyrdet; det er eet af det sande Evangeliums Særkjender, at det oplukker Menneskenes Hjerter og gjør dem gavmilde og opofrende: og omendskjøndt de fleste Hellige ere fattige paa timelige Ting, tage de dog mangen Gang deres eneste og sidste Skjærv og offrer den til Guds Riges Fremme; disse ere de, som skulle komme til at arve Evighedens Skatte og Rigdomme.

Ældste S. P. Guhl fremkaldtes og yttrede, at det var med Ærefrygt for Gud at han fremstod for dette Raad for at aflægge Beretning om sin Virkekreds; han havde havt meget at kjæmpe med i alle Retninger, hvoriblandt Apostasiens Aand, men som nu var overvunden. Conferencen bestod for Nærværende af 112 Medlemmer i 11 Grene, deelte i 4 Distrikter med hver sin omreisende Ældste; tillagte ved Daab 23. Langeland og henved 30 Øer høre til Conferencen; men det er baade vanskeligt og bekosteligt at sprede Evangeliet paa dem. Havde vundet Indgang i Odense, men nylig havt Forfølgelse der, formedelst Folkeoploeb, som forstyrrede Forsamlingerne, men der er en Green organiseret, bestaaende af 30 Medlemmer. Paa Conferencen hvilede der en temmelig stor Gjeld, meest fra Fortiden; haabede dog at faae den dækket. I Bogvæsenet var ogsaa nogen Underbalance. I aandelig Henseende gik Arbeidet stadigen fremad; de Ældste opfyldte deres Pligter; og de

Hellige ligeledes, de vare roesværdige for deres Villighed til at betale Tiende og Offringer.

Præsident Widerborg troede ikke, at Nogen kunde have gjort det bedre i Conferencen end Broder Guhl, som var nidkjær, udholdende og trofast i sine Pligters Opfyldelse. Broder Guhl havde gjort den bittre, endskjøndt gavnlige Erfaring, at man ikke kan sætte sin Tillid ubetinget til Nogen, førend man har prøvet ham, det er derfor nødvendigt at være forsigtig i Valget af dem, som skal anbetroes nogen ansvarsfuld Husholdning, og til passende Tider controllere dem og efterse, om Alt er i den rette Orden; undervise dem, formane og irettesætte dem, naar det behøves, og paa denne Maade opdrage dem til dygtige, brugbare og paalidelige Mænd, forudsat, at de ville lade sig belære, hvis ikke, behandle dem efter Kirkens Love og Regler.

Udtalte endvid re sin Tilfredshed med de Ældstes Arbeider i den danske Mission; paaviste Forskjellen imellem det omreisende og det lokale Præstedømme; hiints væsentligste Pligt var at vandre om og prædike Evangeliet i Egne, hvor der endnu ikke var organiserede Grene, og det lokale Præstedømmes at virke indenfor deres Omraade; og det var en Pligt for alle Hellige, baade Brødre og Søstre, i deres Omgangskreds at bære Vidnesbyrd om det Sidste-Dages Værk og udsprede Skrifter. Raadede de præsiderende Ældste at opdrage unge Mænd, ordinere dem og bruge dem til Hjælp i Arbeidet, hvor og naar det fandtes nødvendigt. De omreisende Ældste stode i Eet og Alt under Conference-Præsidenternes Bestyrelse, som kunde anvise dem deres Arbeidsmark, alt efterson Omstændighederne skulle byde det.

Ældste N. Wilhelmsen talte om Bogvæsenet; raadede Præsidenterne til at vælge saadanne Mænd til den timelige Forvaltning, som ikke bleve fristede til Utroskab ved at have Penge under Hænder; formanede Alle til at lægge Mærke til de Lærdomme, som vare eller vilde blive givne i dette Raad, og gjøre dem frugtbringende ved den praktiske Udførelse, naar det behøvedes.

Præsident Widerborg foreslog, at Eftermiddagsmødet skulde sluttes og Raadet fortsættes den paafølgende Formiddag Kl. 9; eenstemmigen vedtaget. Sluttet Kl. 5½ med Sang, og Bøn holdtes af Ældste J. C. Klingbeck.

(Fortsættes.)

Joseph Smiths Levnetsløb.

Octbr. 1837. (Fortsat fra Side 272.)

Værer altsaa paamindede, o, I Hellige! Og lad ikke Gjerrighed, som er Afguderi, ei heller verdslig Ærgjerrighed hindre Eder; men opsamler Eders Guld, Eders Sølv og alle de Midler, I have, og fremsender det til de Hellige, der ere beskjæftigede med det store Værk at opbygge Guds Zion, at der maa være et Tilflugtssted for Eder og for Eders Børn paa Guds Hevns Dag, naar han skal komme ned over Idumea eller Verden i sin Vrede, og nedtræde dem i sin Grimhed, og Ingen skal undkomme, undtagen Zions Indbaanere. Hvad vi sige til Een, sige vi

til Alle: Haster, haster! og tøver ikke! thi Odelæggelsens Time udebliver ikke, og med al den Kraft de Hellige have, og med al den Flid de kan bruge, ville de neppeligen undkomme.

Tiden er ikke fjern, naar Nogle af dem, som nu udlee og bespotte de Hellige, fordi de hengive deres Alt til Opbyggelsen af Guds Zion, ville velsigne deres Navne, fordi de have foranstaltet et Tilflugtssted for dem og deres Børn, uden Hensyn til ugudelige Præsters Fnysen og et dumt og uvidende Folks Bespottelser. I den Tillid, som vi have til Mængden af de Helliges gode Sands og retfærdige Principer, sende vi dette Memorial i vor Herres Jesu Navn, idet vi troe, at denne Opfordring vil blive imødekommet med stor Venlighed, og vil blive iagttaget med utrættelig Udholdenhed, indtil den Hensigt, i hvilken den er sendt, bliver opfyldt. Og maa al Naadens Gud udøse sine rigeste Velsignelser over Eder, og krone Eder med Overflødighed, at vor Guds Zion maa blomstre og ikke ophøre, indtil dens Retfærdighed gaaer som et Skin, og dens Salighed brænder som et Blus, bede Eders Brødre i Christo Jesu

N. K. Whitney,
Reynolds Cahoon,
V. Knight.

Omtrent paa henne Tid var det, at Ældste Parley Peter Pratt, som arbeidede i New York, udgav sin „Advarsels Røst," bestaaende af 216 Sider.

Jeg afreiste fra Kirtland den 27de September, i Selskab med Broder Sidney Rigdon, for at udføre den Mission, der blev os bestikket den 18de September i en Conference af Ældster, at grundlægge Indsamlingssteder for de Hellige; Brødrene William Smith og Vinson Knight ledsagede os.

Den 1ste October. Ældste Lyman Sherman blev valgt til Høiraadsmedlem i Kirtland, istedetfor Jared Carter, der var flyttet til Far West.

Den 2den October. Samuel Harrison Smith blev valgt til Høiraadets Præsident, og Raadet voterede, at dersom et Raadsmedlem absenterede sig fra deres Forsamlinger, uden en gyldig Aarsag, skulde han rapporteres til Kirken som Een, der forsømte sine Pligter. Kirtlands Høiraad voterede, at dets Skriver giver Kaldsbreve til de Raadsmedlemmer, som ønskede at reise omkring, underteqnede af Præsidenten og Skriveren.

Vi ankom til Terre Haute, Indiana, den 12te October; omtrent midtveis fra Kirtland til Far West.

Min Broder Hyrums Hustru, Jerusha F. Smith, døde den 13de October, medens jeg var i Terre Haute, og hendes Mand i Far West. Hun efterlod sig fem smaa Børn og talrige Paarørende til at sørge over hendes Tab, der følles dybt af Alle. Hun sagde til Een af sine Smaa, da hun laae paa sin Dødseng: „Siig Eders Fader, naar han kommer hjem, at Herren har taget Eders Moder hjem, og efterladt Eder til hans Omsorg." Hun døde i fuld Forvisning om at faae Deel i den første Opstandelse.

Den 15de October. Høipræsternes Qvorum i Kirtland besluttede at tage Doctor Sampson Avards Kaldsbrev, indtil han vender tilbage og gjør Opreisning; og Høiraadet vedtog det eenstemmigt.

Den 18de October. Høiraadet og de forskjellige Qvorumers Præsidenter mødte i Herrens Huus, idet Samuel Harrison Smith præsiderede, og efter en langvarig Diskussion om stedfindende Ønder, enedes de om, at det var Tid at begynde Reformværket, og voterede eenstemmigen at møde igjen i Herrens Huus, Mandag Aften og invitere de forskjellige Qvorumer til at møde paa samme Tid, og begynde paa at bekjære Guds Viintræ i Kirtland, og

saaledes fortsætte Værket Aften efter Aften, indtil det ansees for Visdom at standse Arbeidet.

Phineas Richars,
Høiraadets Skriver.

Søndagen den 22de. Høiraadet i Kirtland satte 22 Sødstende ud af deres fulde Samfundsrettigheder, indtil de gjorde Fyldest for, at de havde deeltaget med Verden i Dands den foregaaende Torsdag.

Den 23de October. Kirtlands Høiraad beskikkede Luke Johnson, Reynolds Cahoon og John Gould, som en Committee til at besøge John Johnson, jun., og see, om han vilde afholde sig fra at sælge spirituose Drikkevarer til dem, der havde den Vane at berusе sig, og indgive til Kirkens Authoriteter Navnene paa de Medlemmer, som herefter drak Spirituosa i hans Huus. Vedtoges ogsaa, at Kirken seer til, at alle Tvistigheder og Udestaaelser bilægges saa hurtigt som muligt, og at gjenstridige Børn meldes til deres Forældre, og dersom disse forsømme at tage passende Forholdsregler i saa Henseende, da skulle Forældrene rapporteres til Kirkens Authoriteter, og behandles efter Fortjeneste.

Vedtaget, at vi fraraade den Skik, at berusende Drikke paa nogensomhelst Maade sælges, eller bringes til dette Sted til Salg eller Brug.

Phineas Richards,
Skriver.

Søndagen den 29de October. Ni til af Sødstende rapporteredes til Kirken for at have deeltaget i Forlystelserne den 19de dennes, og 11 af de 31, som vare blevne rapporterede tilstode deres Feil.

Brødrene Norris, Brewster og Andre fremlagde en Plan til Kirkens bedre Organisation i timelige Affærer for Høiraadet den 30te October, idet de paastode, at Moroni havde viist sig for Collins, Brewster og Flere. Høiraadet afgjorde, at det var et Puds af Djævelen.

De Fleste af dem, der vare anklagede for Forlystelsen den 19de October, og som ikke havde bekjendt, erkjendte deres Feil for Høiraadet den 1ste November, og de Øvrige opfordredes til at gjøre saa, hvis ikke, skulde de udelukkes fra Kirken.

Den 2den November. Høiraadet voterede, at man skulde ufortovet passe paa Gadestrygere, og beskikkede en Committe, bestaaende af tre Personer i det Øiemed.

Kirken i Kirtland voterede at anerkjende Broder Phineas Richards og Reuben Hedlocks Beskikkelse af Præsidentskabet til at udføre Forretninger for Kirken, ved at anskaffe Midler til at oversætte og trykke Optegnelserne, der vare tagne fra Catakomberne i Ægypten, og som dengang vare i Templet.

Efter at være ankomne til Far West i Slutningen af October, eller først i November, bleve Nogle af Kirkens Medlemmer sammenkaldte til et Møde den 6te November for at raadslaae om nogle af Kirkens Anliggender, hvilket jeg bivaanede, tilligemed Brødrene Rigdon og Hyrum Smith. Ældsterne Thomas B. Marsh, Wm. E. McLellin, Lyman E. Johnson, William Smith og Vinson Knight fra Ohio, Kirkens Høiraad og nogle andre Ældster vare tilstede. Bøn af W. W. Phelps. Adskillige Ømner omhandledes, og det blev eenstemmigt voteret for, at det anbefales Eierne af Corporationen i Far West at ansøge Tillidsmændene af benævnte Corporation om at forandre Gaderne, eller formindske dem, saa at hver Blok (d: Qvadrat indsluttet af 4 Gader) kom til at indeholde 4 Acres Land, og hver Blok til at deles i 4 Lodder. Tillige eenstemmigen voteret, at der er Plads nok i dette Land, efter dette Raads Mening, for at Menighederne kunne vedblive at

indsamles fra Udspredelsen, samt at Opbyggelsen af Herrens Huus opsættes, indtil Herren aabenbarer, at det er hans Villie at det paabegyndes.

Mødet hævedes indtil Lysene bleve tændte, og da forsamledes man atter, hvorpaa Bemærkninger gjordes af mange af de tilstedeværende Authoriteter, angaaende det hidtil anvendte Brug af Byens Grund, Kjøbet af Land, osv., og alle Vanskeligheder bleve tilfredsstillende bilagte, undtagen en Sag mellem Oliver Cowdery, Thomas B. Marsh og mig selv, og som overlodes til os selv med den Indrommelse, at vor Bilæggelse af Sagen skulde være tilstrækkelig for Raadet.

W. W. Phelps,
Præsident.
O. Cowdery,
Skriver.

Høiraadet og Biskoppen i Kirtland mødte i Herrens Huus Tirsdag Aften den 7de November, for at drøfte det Spørgsmaal: „Hvem præsiderer, naar Præsidenterne ere fraværende?" men vare ikke istand til at komme til noget Resultat.

Thomas Burdic blev bestikket til Høiraadsmedlem i Phineas Richards Sted og Fraværelse; og Harlow Redfield til Skriver indtil videre.

Præsident Joseph Smith, senior, foreslog, at Broder Phineas Richards ordineredes under Præsident John Smiths og Biskop Whitneys Hænder, og han blev overensstemmende dermed velsignet til sin Mission.

Phineas Richards,
Skriver.

Udtog af en Conference i Far West i Missouri, den 7de November 1837.

I en Generalforsamling af de Sidste-Dages Hellige, som samledes i Far West, for at overveie og udføre bemeldte Kirkes Forretninger, blev Ældste Thomas B. Marsh valgt til Ordfører, og Oliver Cowdery til Skriver.

Efter Sangen opsendte Ordføreren en Bøn for Naadens Throne, hvorefter Præsident Sidney Rigdon forklarede Hensigten med dette Møde, idet han gav en Beretning om den fornyligt stedfundne Omorganisation af Kirken i Kirtland. Beretningerne om bemeldte Møde læstes af Ordføreren, som ogsaa udnævnte Joseph Smith, jun., til øverste Præsident for hele Kirken, til at præsidere over samme.

Alle, baade Mænd og Qvinder, anmodedes om at votere; og han blev eenstemmigen valgt.

Derefter gjorde han nogle faa Bemærkninger, om at han antog Bestikkelsen, og begjærede Kirkens Bønner paa sine Vegne.

Præsident Smith udnævnte da Præsident Sidney Rigdon til at være een af sine Raadgivere, hvilken blev eenstemmigen valgt.

(Fortsættes.)

Blandinger.

Tscherkesserne have myrdet 1,200 Mand af den russiske Garnison i Adekow. — I Lissabon bortrev den gule Feber i Slutningen af f. A. 5,000 Mennesker. — Bønderkopperne have grasseret meget stærkt i Adana: alene i een By døde 3,000 Børn af denne Sygdom. — I Salzburg har Influenza grebet om sig i den Grad, at alle offentlige Skoler maatte lukkes. — Feberen har raset stærkt i det vestlige Afrika, og

Choleraen i Bengalen. — I Australien var Luftens Varme i sidstafvigte Februar Maaned umaadelig stærk, idet Thermometret viste 50 Grader R. i Skyggen; utallige Dodsfald foraarsagedes ved Solstik, og Æbler og lignende Frugter bleve bogstaveligen stegte paa Træerne, medens andre Frugter aldeles bortterredes. — I Christiania har en heftig Ildebrand ødelagt en 40 større Bygninger i Stadens Centrum. — Moss har ligeledes været hjemsøgt af en stor Ildebrand, hvorved en 50 Bygninger gik op i Flammer. — Paa mange Steder i Europa, saavel som i Amerika, har Ild ødelagt større Strækninger af bekjendte Byer. — En Mængde Jernbaneulykker og Dampskibsulykker have i den senere Tid hyppigt fundet Sted, fornemmelig i de Forenede Stater. — Jordbystelser have til forskjellige Tider fundet Sted paa mange Steder i Europa, Asien og Amerika, hvorved flere Byer aldeles ødelagdes. — Paa flere Steder have frygtelige Storme raset, hvilke have ødelagt baade Huse og Skibe, og bevirket betydelige Oversvømmelser. — Perpignan i Frankrig, Strengnäs i Sverrig og andre Steder ere blevne hjemsøgte af svære Haglbyger, der have anrettet megen Skade; Haglene havde i Strengnäs en Vægt af halvandet Lod. — I forskjellige Dele af Virginia (Amerika) er Afgrøden aldeles ødelagt af frygtelige Haglstorme. — Græshopperne fortsætte deres Ødelæggelsesværk i Texas.

Indbetalte Bogpenge.

	Rd.	Mk.	Sk.
R. Nielsen, Bornholm	6	„	„
J. C. A. Weiby, Vensysfel	30	„	10
H. Jensen, Skive	6	4	„
P. Pedersen, Lolland	12	„	„
S. Gudmundsen, Norge	49	2	„
A. P. Trane, Kjøbenhavn	26	„	„
P. C. Nonnow, Fyen	13	„	„
Summa	143	„	10

Indhold.

	Side.
Kjærlighed, et blivende Princip (fortsat)	273.
Guds Regjering (fortsat)	277.
Redaktionens Bemærkninger	280.
General-Raadets Forhandlinger . .	281.
Joseph Smiths Levnetsløb (fortsat) .	284.
Blandinger	288.

„Skandinaviens Stjerne" udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned og faaes paa Contoiret i Lorentzensgade Nr. 504 D. 5, Stuen tilvenstre og paa alle kongelige Postcontoirer.

Udgivet og forlagt af C. Widerborg.

Trykt hos F. C. Bording.

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

7. Aarg Nr. 19. *Den 1. Juli 1858.* Priis: 6 Sk. pr. Exp.

Tale af Ældste Orson Pratt,

holdt i Tabernaklet den 24de Januar 1858.

(Fra „The Deseret News.")

Endnu engang har jeg Anledning til at skue de Sidste-Dages Helliges Anstigter i Bjergenes Dale.

Jeg begynder næsten at blive træt af at prøve paa at bringe Saliggjørelsens Evangelium til Hedningernes ugudelige Nationer, og paa Grund af de mange Aar, jeg har tilbragt paa Missioner, synes jeg næsten at være en Fremmed i de Helliges Midte hjemme. Der er kun meget Faa, som jeg nu kan gjenkjende; der er Mange, som have kjendt mig i omtrent Fjerdeparten af et Aarhundrede, hvilke jeg har forglemt.

Jeg har følt siden jeg begav mig paa Hjemveien denne sidste Gang, at jeg maaskee skulde forundes det Privilegium at forblive hos Eder længere, end jeg i de henrundne Perioder af mit Liv har havt Anledning til. Om Nogen skulde spørge mig, hvor mit Hjem har været i de sidste fem og tyve Aar, vilde Svaret blive: „Iblandt Nationerne;" thi det har fornemmeligt været mit Opholdssted lige siden 1830.

Da jeg modtog et Brev fra Præsidenten, der kaldte mig fra Contoiret i Liverpool, og tillige kaldte alle Missionærerne i hiint Land, uden at omtale i Brevet hvad Tid, jeg skulde vende tilbage, følte jeg øieblikkelig en inderlig Lyst til at reise hjem i Vinter, og derved troer jeg, at jeg har vundet en fej, syv Maaneder mere, som jeg kan tilbringe iblandt de Hellige, og netop nu i denne Tid føler jeg, det vil være til stor Velsignelse for mig at være hos Eder, saa at, om I have Møie og Besvær paa Grund af Fjenderne, som ere paa Eders Grændser, jeg da kan dele den med Eder, og om I erholde særdeles Velsignelser, jeg ogsaa kan blive deelagtig i dem.

Om mine Brødre skulde sige til mig: „Br. Orson, vi ønske, at Du nu skal tage en Mission til China, eller til Ost-Indien, eller til et andet Sted paa denne Klode, og blive der i syv og tyve Aar førend Du vender tilbage," saa vilde jeg gaae; ja, jeg vilde gaae med Glæde og føle, at det var min Pligt, og at det vilde behage Gud, om jeg adlød hans Tjeneres Raad.

Herren udsendte sine Budbærere for en otte og tyve Aar siden, og i dette Tidsrum have Guds Tjenere fornemmeligen været sendte til de hedenske Nationer, paa

det deres Tider kunde fuldkommes, og for at give dem Leilighed til at annamme Sandheden. Disse Herrens Tjenere have gaaet frem, uagtet deres Svaghed, og med meget faa Undtagelser have de været trofaste i deres Kald; de have opfyldt den Parabel, som findes i Mormons Bog, hvor Arbeiderne siges at have gaaet frem og arbeidet af alle Kræfter, og Viingaardens Herre arbeidede ogsaa med dem, og den forudsiger, at de skulde være trofaste i at holde Viingaardens Herres Befalinger i alle Ting.

Vi maae derfor drage den Slutning, at Vidnesbyrdet, som er bleven baaret for de hedenske Nationer, er tilstrækkeligt, saavidt vor svage Dommekraft kan forstaae, til at fordømme dem alle, selv om de aldrig mere faae Guds Tjeneres Røst at høre, medens de ere i Kjødet. Hvorfor er det nok? Har ethvert Individ i Nationerne hørt Evangeliet? Jeg skal sige Eder, hvad der er bleven gjort.

Der er bleven prædiket for Tusinder og Titusinder af store Forsamlinger i de Forenede Stater og Storbritannien; Tusinder paa Tusinder af Guds Tjenere have opløftet deres Røst Dag efter Dag, Uge efter Uge, Maaned efter Maaned og Aar efter Aar og advaret Nationerne; og Herren sagde os for mere end tyve Aar siden, at han havde udsendt sine Tjenere for at advare Menneskene, og at det var deres Pligt, som vare blevne advarede, at advare deres Næste. Herren sagde for mere end tyve Aar siden til sine Tjenere: „Eders Klæder ere rene for denne Slægts Blod."

Hvor findes der en Hedninge-Nation paa Jorden, om de skulde odelægges i denne Dag, der kunde komme frem for Hærskarernes Herre med nogensomhelst Undskyldning, at de ikke kjende Noget til det Sidste-Dages Budskab, som er bleven udsendt? Hvad mine Følelser om dette Punkt angaaer, troer jeg, at de ere blevne tilstrækkeligt advarede, begyndende med de Forenede Stater, der beboe dette Forjættelsens Land; de ere ogsaa blevne advarede overalt i Storbritannien; Budskabet er bleven tilbudt de europæiske Nationer, men de vilde ikke annamme det. Det synes mig, ifølge mit Skjønnende og ifølge den store Masse Vidnesbyrd, som har lydt for deres Øren, at de ere blevne overladte, ikke som Individer, men som Nationer, til deres egne Hjerters Haardhed, til at stride imod Guds Værk.

Herren siger i Fortalen til Pagtens Bog: „Ransager disse Befalinger, thi de ere sanddrue og trofaste, og de Prophetier og Forjættelser, som ere i dem, skulle alle vorde opfyldte."

Jordens Indvaanere befales at ransage disse Befalinger, og I ville finde i hiin Fortale, at Herren underretter Jordens Indvaanere om, at hans Tjenere, de Skrøbelige af denne Verden, som han dengang sendte ud, havde Magt til at binde de Vantroe og Gjenstridige, baade paa Jorden og i Himmelen, ja sandeligen at besegle dem til den Dag, da Guds Vrede skal udøses uden Maal over de Ugudelige.

Vel, Herren rører det øverste Præsidentskabs Hjerter, og tilskynder dem at sige til Israels Ældster i Adspredelsen: „Det er nok; kom hjem; Eders Vidnesbyrd er tilstrækkeligt; de Ugudelige forkaste det, de stride imod det; derfor kunne I nu vende tilbage til disse Bjerge og Dale; vend tilbage fra Europas Nationer, vend tilbage fra Afrikas Nationer, vend tilbage fra Storbritannien, fra de Forenede Stater og fra Canada, og kom hjem til disse Bjerge."

Hvad viser Udsendelsen af et saadant Budskab til Zions Ældste? At Guds Tjeneres Vidnesbyrd er ophørt for Nærværende, og det viser, at Advarslen er tilstrækkelig, og at baade Himmelen og Jor-

den bærer Vidnesbyrd om, at Hedningerne ere uden Undskyldning.

Alle de Djævle, som Br. Kimball og de andre Brødre saae i Synet, da de vare paa deres første Mission i England, synes nu at have trængt sig ind i Menneskenes Legemer; thi I kunne see dem skjære Tænder mod de Hellige, ligesom Br. Kimball saae dem gjøre, thi Djævelen har Indflydelse over dem og gjør dem til Redskaber i sin Haand til at stride imod Guds Folk.

Læs Nephi Syn, hvori Herren viser ham dette Budskabs Forkyndelse for Nationerne:

„Og jeg saae al Jordens Hore, og hun sad paa mange Vande; og hun havde Herredomme over hele Jorden, iblandt alle Slægter, Stammer, Tungemaal og Folk.

„Og jeg saae det Guds Lams Kirke, og dens Tal var ringe, paa Grund af Horens Ondskab og Vederstyggeligheder, som sad paa mange Vande; ikke desmindre saae jeg, at Lammets Kirke, som er de Guds Hellige, var ogsaa overalt paa Jorden; men deres Herredomme paa Jorden var ringe, paa Grund af den store Hores Ondskab, som jeg saae.

„Og jeg saae, at den store Moder til Vederstyggeligheder samlede store Mangfoldigheder tilsammen paa hele Jorden, iblandt alle de hedenske Folk, for at stride imod det Guds Lam.

„Og det skete, at jeg, Nephi, saae det Guds Lams Kraft komme ned over Lammets Kirkes Hellige, og over Herrens Pagtes Folk, som vare adspredte over den ganske Jord; og de bleve udrustede med Retfærdighed og med Guds Kraft i stor Herlighed." Mormons Bog, 1. Nephi B. 3, 47—50.

Hvad er det, som skal forøge Retfærdighed og Guds Kraft hos de Hellige, som ere adspredte over Jordens Overflade? Det er Tilvæxten af Retfærdighed *her*, i Hovedqvarteret; og som Grene paa det store Vintræ af den samme Kirke ville de føle Indflydelsen af den samme Aand, endog for Efterretninger kunne naae dem i et Brev. Naar I forbedre Eder og afstaae fra Eders Synder, naar I øve Retfærdighed *her*, føle Guds Hellige i Udspredelsen sig drevne til at gjøre ligedan, og Herrens Aand hviler over *dem*, ligesom den hviler over Folket her, kun ikke i den samme Grad; thi da I leve i Hovedqvarteret, ved Kildens Udspring, og have en strengere Prøvelsesskole, berettiger Eders Prøvelser, Retfærdighed og Trofasthed Eder til kosteligere Velsignelser, end dem, der ikke have de samme Prøvelser.

Guds Kraft vil hvile over de Hellige i disse Dale først, og derefter over alle de Hellige i den ganske Verden, nøiagtigt i Forhold til deres Retfærdighed. Herren er især med at forøge Kraften her iblandt dette Folk. Er der nogle farlige Omstændigheder, vi skulle gjennemgaae, som gjør det nødvendigt at større Kraft tilkjendegives iblandt os? Skulle vi bringe Vidnesbyrdet til Jordens Konger og Regenter just nu i denne Tid? Nei, vi ere ikke kaldte dertil; men de, som ere ude iblandt Nationerne, kunne maaskee komme til at gjøre det.

Hvad er det da, som er nødvendigt at gjøre? Vi have faaet et Arbeide at udføre, som er forskjelligt fra det, vi have havt i de sidst forløbne fem og tyve Aar. I erindre, at Herren har sagt, at han vilde først prøve os i een Ting, derefter i en anden, for at see, om vi vilde være trofaste i Udøvelsen af Saliggjørelsens Principer.

Da vi bleve saaledes prøvede, gik vi frem og slog den religiøse Verden aandeligen; deres Præster, Lovgivere, Lærde, Ordkjæmpere og Vise ere alle blevne slaaede og have maattet give sig tabt, og endog erkjende, at de ikke kunne staae sig imod

Guds Tjeneres mægtige Beviisførelse, og den Kraft, som følger det store Sidste-Dages Budskab. Men nu skulle vi prøves i et andet Stykke. Vi have slaaet dem af Marken, hvad deres Lærdomme angaaer, og de ere nu komne op for at prøve deres physiske Kræfter paa os.

Jeg veed ikke, om Herren vilde have sendt os ud for at fordrive dem, dersom de ikke først vare komne op imod os; men de ere komne med Sværd i Haand, med deres bedste Krigsvaaben og Krigsredskaber, med deres bedst disciplinerede Tropper, deres videnskabeligt dannede Officeerer, med Mænd, som sige, at de ere hjemme i al Slags Krigsførelse, og dygtige til at udrydde de saa Hellige, som opholde sig her i Bjergene.

Troe I ikke, at den Gud, som har sat sine Hellige istand til at udkjæmpe moralske og aandelige Slag, til at gjendrive Argumenter med Argumenter, Principer med Principer i al den Ordstrid, de have været nødte til at udholde, og som har ladet dem seirrigt trække sig ud deraf, troe I ikke, at han ogsaa denne Gang vil forsvare dem? Hvis han har staaet os bi i alle disse Ting, antage I saa, at han vil tillade, at vi blive overvundne af dem, som have forfulgt hans Tjenere, og traadt dem under deres Fødder? Dersom jeg forstaaer mig noget paa de gamle og nyere Prophetier, og den Aand, som er i mig, agter Herren at udføre sin Deel af Arbeidet til Befrielse for sine Hellige.

Jeg vil sige til alle de Sidste-Dages Hellige i dette Territorium, at den samme Gud, som har styrket dem til at overvinde deres Fjender aandeligen, vil være deres Forsvar, og hans Kraft og Styrke og Arm vil være udrakt til Befrielse for dem. Naar I gaae ud for at møde Eders Fjender, skulle de vorde nedslagne af Eder, og I skulle seire. Og ligesom I have slaaet deres Præster med Eders Argumenters store Kraft, saaledes skulle I bogstaveligt og physisk slaae Eders Fjender paa Flugten, og Een skal jage et Tusinde, og To skulle drive Titusinde paa Flugt; og dette skulle I gjøre ved den Guds Kraft og Styrke, som stred for Israel fordum.

Have vi nogen Propheti fra Oldtiden om denne Gjenstand? Ja, vi have; lader os kaste den op, thi vi leve nu omtrent paa den Tid, da Moderen til Vederstyggeligheder samler Folk sammen, for at stride imod de Hellige.

I det sidste Capitel af 1ste Nephi Bog, 3die Stykke siger Propheten:

„Og Alle, som stride imod Zion, skulle vorde ødelagte. Og den store Hore, som har forvendt Herrens de rette Veie, ja, den store og vederstyggelige Kirke skal falde i Støvet, og stort bliver dens Fald. Thi see, siger Propheten, Tiden kommer hasteligen, da Satan ei længer skal have Magt over Menneskenes Børns Hjerter; thi Dagen kommer snart, da alle de Hovmodige, og de, som handle syndigt, skulle være ligesom Halm, og Dagen kommer snart, da de skulle blive brændte. Thi Tiden kommer snart, naar Guds Vredes Fylde skal blive udøst over alle Menneskenes Børn; thi han vil ikke tilstede, at de Ugudelige skulle ødelægge de Retfærdige. Men han vil bevare de Retfærdige ved sin Kraft, om han endog skal lade al sin Vredes Fylde komme, for at bevare de Retfærdige, ja, indtil deres Fjenders Ødelæggelse ved Ild. Hvorfor de Retfærdige ikke behøve at frygte; thi saa siger Propheten: „De skulle blive bevarede, om det end skal skee ved Ild."

Nephi betragtede disse Ting, og saae den Tilstand, som Folket vilde være i, og derfor sagde han: „I behøve ikke at frygte." Hører I det, Sidste-Dages Hellige? I behøve ei at frygte, thi Herren vil bevare sit Folk, selv om det skulde blive nødvendigt for ham at sende Ild ned fra

Himmelen for at ødelægge de Ugudelige og dem, som prædike falske Lærdomme for Menneskenes Børn, nemlig al Jordens Hore, thi de maae stjælve og falde og blive til Støv.

Jeg føler mig saa stærk, og jeg skulde næsten troe stærkere, med Hensyn til den Gjerning, som ligger for de Hellige, end jeg nogensinde for har følt mig, til at bære Vidnesbyrd om Evangeliets Sandhed. Jeg har altid følt, at Gud vilde give mig Viisdom, Beviisførelse og Vidnesbyrd til at bekjæmpe dem, der opponere imod Sandheden, og det har ogsaa Gud bygtiggjort mig til. Jeg har den samme Følelse idag; ikke at vi kunne gjøre det af vor egen Styrke, men jeg veed, at Herren vil styrke os til den Gjerning, vi have at udføre.

Omendskjøndt Herren kan tillade, at vore Fjender komme og gjøre Angreb paa vore Grændser, og endskjøndt vi have været fordrevne og undertraadte, og endskjøndt vi have boiet os for dem og ladet dem sætte deres Fod paa vor Nakke, har han nu faaet os herhen, hvor han vil lægge sin Magt for Dagen.

Han har ladet os hvile i disse frodelige Dale i Tryghed og Ro i en ti Aars Tid, og nu seer det ud, som om han vilde sige til de Ugudelige: „Eftersom I ikke ville give Agt paa mine Tjeneres Vidnesbyrd, og da I have fast besluttet at gjøre Indfald paa deres Grændser, saa gaaer op og prøver det, og jeg vil vise Eder, at jeg vil iføre mig min Styrke og bevæbne mine Tjenere, og de skulle forsvare min Sag."

Det vil netop blive, som Herren sagde i December 1830: „Jeg vil kalde det Skrøbelige af denne Verden, og jeg vil omgjørde deres Lænder, og de skulle stride mandigen for mig, og deres Fjender skulle være under deres Fødder." Han siger ogsaa: „Jeg vil ikke alene ryste Jorden, men ogsaa Himmelens Stjerner, og Jordens Indvaanere skulle kjende, at I ere mit Folk, paa Grund af den Kraft og Styrke, som skal lægges for Dagen ved Eders Forsvar imod Eders Fjender." Dette er, hvad Herren agter at gjøre.

Det var nødvendigt, at de Forenede Stater som en Nation eller som en Regjering uretfærdigen skulde komme op imod os, for at bevirke disse Ting. Hvor mange Snese og Hundreder sidde der ikke i denne Forsamling, hvilke aldrig have været i en eneste Pøbelhob? Have I været prøvede med Forfølgelse, Pøbelvold og Død? Have I været prøvede med Mundingen af en Kanon eller Spidsen af en Bajonet? Nei, mange af Eder have ikke; derfor er en Prøve nødvendig. Kunne I vente Guds Kraft, uden at Eders Tro prøves? Det er tjenligt for Eder, at der sættes en Prøve paa Eders Tro. Det vilde være den letteste Ting af Verden for den Almægtige at lade Ild og Svovl falde paa Jorden for at ødelægge vore Fjender, eller opsluge dem ved et Jordskjælv, ligesom han gjorde i Israels Dage.

I hine Dage bygtiggjorde Herren Israeliterne til at overvinde Hetiterne, Heviterne, Jebusiterne, osv. Hvor let vilde det ikke have været for Herren at ødelægge dem ved et Jordskjælv, eller ved Ild, eller ved en anden Naturbegivenhed; men dette gjorde han ei, og hvorfor? Fordi han ønskede at gjøre flere Ting paa een Gang; han ønskede at ødelægge de Ugudelige, og at see, om hans Tjenere vilde vige i Farens Stund. Herren vil forsvare sit Folk, men ikke uden deres Medvirken; han vil ikke lade os sidde i vore Lænestole og ei udsætte os for Noget. Om vi skulde gjøre saa, vilde vi være uværdige til Guds Rige. Han tilbyder os Riget, og siger, at det er vort paa visse Betingelser.

Hvad Mere siger han? „Min Kirke skal være fri og uafhængig af alle Skab-

ninger under den celestiale Verden." Ere vi blevne frie fra de Forenede Stater? Nei, vi ere ikke; men vi skulle gjøres frie fra enhver Regjering paa Jordens Overflade, og hvorsomhelst der findes et Herredomme, som er ringere end den celestiale Verden, skulle vi blive frie for den.

Antag nu, at Herren havde tilbudt os alt dette, og vi skulde have siddet ned, og ikke løftet en Finger for de Velsignelser, han havde skjenket os, vilde vi da have gjort os værdige til dem? Ingenlunde; vi vilde være i en uværdig Tilstand, dersom vi fik Lov til at tage disse Velsignelser, uden at blive prøvede.

Dersom vi ere efterladne, ville vi komme til at lide, som i tidligere Dage, og vore Fjender ville komme ind her og indføre deres Horeri og Vederstyggeligheder, som de have været vante til fra deres Ungdom af. Dette vil vorde Tilfælde, dersom vi ikke værner om os ved vor Flid og Lydighed; men dersom vi vise Herren, at vi ere villige til at staae op og stride for hans Rige og Sandheden, ja, indtil Døden, da ville vi, uagtet der kan være to Hundrede af Fjenden mod Een af vore, føle os stærke i Herren, og han vil kjæmpe vore Slag. Da skulle vi opfylde, hvad der er bleven forudsagt af Propheterne, og ikke alene de Forenede Stater ville komme til at lide, men som Propheten Esaias siger:

„Og alle Hedningernes Mangfoldighed, som stride imod Zion, skal være som en Drøm, og som et Nattesyn; og det skal være, som naar den Hungrige drømmer, og see, han æder; men naar han opvaagner, da er hans Sjæl tom."

Saaledes vil det gaae alle Nationer, som stride imod dette Folk; de ville sammensmelte for Guds Tjeneres Kraft. Hans Tjenere ville være iklædte med Viisdom og med den Høiestes Kraft til at seire over alle deres Fjender.

Vi vilde lade disse stakkels Uslinger være i Fred, dersom de vilde blive hjemme og passe deres egne Sager. Det amerikanske Fastland var aldrig bestemt til, at en saa fordærvet Regjering som de Forenede Staters længe skulde blomstre og trives paa det. Efter at de blive modne i Ugudelighed var det ei Hensigten, at de skulde vedblive. Gud har bestemt det anderledes, og af denne Grund ere vi her i disse Bjerge, — den lille Steen har hidindtil rullet o p a d Bjerget.

Dersom vore Fjender vedblive at komme op imod os, efter at Herren har viist dem sin Kraft og dygtiggjort sine Tjenere til at holde Stand imod dem, dersom de fremdeles fortsætte deres Kamp imod Zion, ville Guds Hellige (eller den lille Steen) rulle ned paa deres Grændser og tage dem paa deres egne Landemærker. Men forend den Dag kommer, maae vi vise vor Viisdom i Smaatræfninger og i de forskjellige Stillinger, hvori vi ville komme, og vi skulle vise Nationerne, at Gud agter at gjøre Noget her i Bjergene.

Naar han har gjort dette, skulle vi rulle ned til Missouris Grændser og tage vore Arvelodder i Besiddelse, som man paa en ulovlig og constitutionelstridig Maade drev os bort fra.

Br. Kimball siger, vi kunde ikke rulle ned, for vi havde rullet op; men vi have holdt paa at rulle op ad Bakken i de sidst forløbne ti Aar for at opfylde Esaiæ Prophesi: „O, Zion, som bærer et godt Budskab, gaa op paa et høit Bjerg," og da vi nu have rullet op ad Bakken i ti Aar, ville vi snart begynde at rulle ned, men jeg troer ikke, vi skulle være ti Aar paa Nedfarten, thi vi skulle drives frem ved Guds Kraft, og Værket vil paaskyndes.

Guds Kraft vil være med os, og den Herre Gud vil forløse Zion, ligesom han forløste Israel i Ægypten, og ei alene hans Engle, men hans Ansigt vil gaae

foran os, og Jordens Nationer skulle frygte, formedelst Guds Kraft, som skal følge os.

Da vil den Tid komme, da de Ældste med nogenlunde Eftertryk kunne prædike for Hedningerne, eller rettere, der vil blive prædiket for dem af Israel, som er adspredt iblandt dem. Da, Brødre, kunne I gaae og prædike for dem og sige, at Guds Kraft er med Eder, og sige til Folket: „See hist, Zions Børn ere befriede ved Guds Kraft," og da ville I vorde respecterede.

Da kunne I gaae til de Stores Paladser og prædike for Kongen paa hans Throne, for Jordens Store, Adelige og Rige, og Mange ville frygte og annamme Eders Vidneshyrd og flye til Zion og bringe deres Rigdomme med sig. Men nu kunne I ikke komme ind i deres prægtige Paladser, eller faae Adgang til deres rige og pragtfulde Herresæder; I kunne ikke faae dem til at høre paa Eder et Øieblik; nei, de vilde nedstøde Eder, om muligt, til det nederste Helvede.

Der findes ikke et Folk paa Jordens Overflade, som nogensinde er bleven saa foragtet som de Sidste-Dages Hellige; de anse dem for værre end noget Sæt Sørøvere, som færdes paa Havet, det vil sige, dersom de troe deres egne Ord; thi de udbrede de styggeste Rygter i deres Lecture og i deres Tidsskrifter, og det nytter ikke at prøve paa at prædike for dem; men lad Herren arbeide med dem og med dette Folk.

Lad Herren rense sit Rige, og lad de daarligste Grene blive afskaarne, ikke ved Midler, som ere aldeles uafhængige af de Hellige, men lad Folket give sig ifærd med at afskjære saadanne raadne Grene som Missouri og Illinois, paa Grund af deres Ugudelighed og Pøbelvold, og da ville Nationerne begynde at see, at der er Kraft her. Ja, hug dem af, saa at de naturlige Grene, som bære Frugt, kunne bære saameget mere; at Zion, med andre Ord, kan udvide sine Pauluner og udbrede sine Boligers Gardiner, og faae ikke alene Zions øde Stæder, men ogsaa Hedningernes øde Stæder til at gjenlyde af Lovsange til ham, som sidder paa Thronen, og til Lammet evindeligen. Dette er, hvad Propheten siger desangaaende: „Og deres ødelagte Stæder skulle opbygges og beboes af den Høiestes Hellige." Gud vil udføre denne Gjerning, og hvad vort Nederlag i disse Dale og Bjerge angaaer, vil saadant aldrig finde Sted, dersom dette Folk gjør, som det bliver dem sagt, dersom de ere villige til at gjøre Ret i alle Ting.

Dersom dette Folk vil lytte til Guds Lov, og i alle Henseender være ydmyge og sagtmodige, og holde hans Befalinger ved Dag og ved Nat, Aar ud og Aar ind, skulle vi, som der siges i Parabelen om Viingaarden, blive som eet Legeme, som det store Træes Rødder og Toppe, som den Herre Gud har plantet og gjort lige, saa at Toppen ikke skal tage Overvægten og styrte om, fordi Rødderne mangle tilstrækkelig Styrke.

Jeg ønsker at see dette Folk i Besiddelse af eet Hjerte og eet Sind, og naar Ordet lyder, at de ere ligesaa godt disciplinerede som Hedningerne, og ti Tusinde Gange bedre. Dette er det Folk, som har Ret til at være af eet Hjerte og eet Sind til Zions Forsvar, til deres Hustruers og Børns Forsvar, til Forsvar for deres Marker og Hjorder, men fremfor Alt, til Forsvar for den Allerhøiestes Rige.

Lad dette være dette Folks Hovedformaal. I vide, at det er Guds Rige, eller Intet! Lad vor Tragten derfor være efter Retfærdighed fra nu af og evindeligen, Amen.

Guds Regjering

af John Taylor.

(Fortsat fra Pag. 280.)

Men atter, denne Skabning er ulig Menneskenes Gjerninger, som, hvor udmærkede og nyttige de end ere, desuagtet bære Spor af Mennesket — alle ere mere eller mindre ufuldkomne i deres ydre Former og ere udsatte for tusinde Tilfældigheder, ere mere eller mindre plumpe, uhaandteerlige og besværlige, og maae styres af talrige, meget begrændsede Love, som f. Ex. man kan benytte Elektriciteten, men den maa nøiagtigt følge Telegraphtraaden, men kan ei gaae udenfor dens Grændser; man kan faae en Maskine til at arbeide, men den maa blive paa eet Sted, eller om den kan bevæges, er afhængig af Skinner, Vandets Dybde og mangfoldige andre Omstændigheder. Ingen af disse Gjenstande besidde Forstand; ei heller Livsprincipper i dem, og kunne hverken meddele eller give dem til Andre; de ere kun Maskiner, der paavirkes af Mennesket, og uden Mennesket vilde ophøre at være til; naar een er udslidt eller gaaet itu, maa en anden gjøres med det samme Arbeide og Besvær; thi da den ikke selv har Livsprincipperne, kan den ikke meddele dem til sin Lige, hvorimod Mennesket, Dyrene, Fuglene, Fiskene og alle Guds med Liv besjælede Skabninger kunne. Menneskets Gjerninger staae sammenlignelsesviis i samme Forhold til Guds, som et Barns Træhest til den smukke Skabning, Gud har frembragt, et Barns Skillingsfløite til Himmelens Musik, eller en større Drengs Billardkugler til Planet-Systemets Bevægelser. De besidde ingen Fornuft, ingen Kraft, ingen Tanke, ingen Handlefrihed. Menneskets Gjerninger ere kun til for at virkes paa; ere kortvarige, midlertidige og forgjængelige Ting. Mennesket derimod bærer Præg af Jehovah, er skabt i hans Billede, efter hans Lignelse og er i Besiddelse af Livskraft, saavelsom Midlet, hvorved han kan meddele den til Andre. Han har tillige Kraft til at fortsætte sin Slægt, samt til at meddele sine Tanker, sin Aand, sit Geni og sin Kraft til Andre, der ere dannede i Lighed med ham. Han modtog sin Fornuft, sin Aand fra Gud, og er en Deel af ham, thi —

„En Guddoms Gnist foer ud
„Fra Evighedens Brynde."

Han kom fra Gud som hans Søn, og bærer Præget af Jehovah, selv i sin faldne, nedværdigede og fordærvede Tilstand. Hans kraftige Aand, hans statelige Geni, hans Higen efter Berømmelse, hans høie Tanker og i mange Tilfælde overspændte Forhaabninger lægge, endskjøndt han er falden, Spor af Storhed for Dagen, og viser, at han er af guddommelig Oprindelse.

Ulig Menneskets Gjerninger var Guds Værk betræffende denne Jord bestemt til at være evigvarende, og ikke underkastet Control af ubetydelige Tilfældigheder, ei heller var det afhængigt af Forkrænkelighed eller Omskiftelse. Menneskets Værker ere uvarige, forandres eller ødelægges, men ikke saa med Guds; de vare og ere evige; evig Aand, og evig Materie, organiseret og skabt som Følge af den uudgrundelige Forstand i den evige, uudtømmelige Aand, den Kilde af Kundskab, Betænksomhed, Viisdom og Virkekraft, som boer i Gud. Og denne Jord og Menneskets Bestemmelse, saavel som Alt i denne Skabelse, ere ligesaa uforanderlige som Solen, Maanen eller Stjernerne, og saa uomstødelige som Guds Throne. Satan kan rigtignok bedrage Menneskene for en Tid; deres

Forstand kan blive formørket af denne Verdens Gud, men Guds Hensigter ville være uforandrede. Hvem er Satan? Et Væsen, som er kraftfuldt, virksomt, bedragerisk og indsmigrende; og dog er han uudværlig til at udvikle det Onde, som Modsætning til det Gode — ligesom der gives Bittert, for at vi skulde kunne skattere det Søde, — Mørket, for at vi skulde kunne vurdere Lyset, — Synden og dens Sorger, for at vi skulde kunne sætte Priis paa det Gode, — Vildfarelse, for at sætte os istand til at skattere Sandheden, — Elendighed, for at vi skulde kunne sætte Priis paa Lykksalighed. Og ligesom der i Skabningens Værker findes mineralogiske, hinanden modvirkende Stoffe, som i den chemiske Proces ere nødvendige for at udvikle visse Egenskaber i en Substants, og tilveiebringe visse Virkninger, ligesom Ild er nødvendig for at rense Sølv, Guld og ædle Metaller, ligesaa er det nødvendigt at undervise Mennesket om, og berede ham for hans endelige Skjebne — at prøve hans Dyd, udvikle hans Daarligheder, blotte hans Svaghed og bevise hans Udygtighed til uden Guds Hjælp at regjere sig selv, eller Jorden, eller til at lykkeliggjøre og ophøie sig selv i Tid eller i Evighed. Men atter, hvem er Satan? Han er en af Guds Skabninger, som er under hans Raadighed og Villie, som blev nedstyrtet fra Himmelen, paa Grund af Opsætsighed; og naar hans Tjenester kunne undværes, vil en Engel kaste ham i Afgrunden. Kan han kjæmpe imod og overvinde Gud? Visseligen ikke! Kan han forandre Guds Planer? Ingenlunde! Satan kan rase; men Herren kan holde ham indenfor passende Grændser. Han kan ophidse til Oprør imod Gud; men Herren kan binde ham i Lænker.

Skulle Guds Hensigter tilintetgjøres? Nei, paa ingen Maade! Jordens Nationer kunne vel være drukne og fare mod hverandre som Berusede; men Herrens Planer staae uforandrede. Throner kunne omstyrtes, Riger blottes for Folk, Blodsudgydelse, Sværd og Hunger herske; men desuagtet lever Herren, og vil sætte sine egne Planer igjennem. Mennesket kan forglemme Gud; men Gud forglemmer ikke Mennesket. Mennesket kan være uvidende om sit Kald; men ikke saa med Herren. Mennesket kan lade være at anstille Betragtninger over Guds Hensigter med denne Jord; men Gud maa og gjør; og dersom Mennesket i sin Affindighed, Vantro, Skinhelighed eller Uvidenhed ikke kan faae Tid her til at grunde paa disse Ting, vil han finde rigelig Leilighed senere hen, medens Guds Planer fremmes; og maaskee, naar det bliver prædiket for ham, efter at han har udstaaet Straffen for sine Gjerninger, ligesom Tilfældet var med de Gjenstridige i Noe Dage, at han da vil kjende noget Mere til Guds Kraft, Retfærdighed og Hensigter, og være glad ved at høre det samme Evangelium i Fængslet, som han forkastede paa Jorden. Men at antage, at Guds Hensigter med Dannelsen af denne Jord skulde blive forpurrede, er ligefrem Daarskab. De ville blive udviklede ligesaa regelmæssigt som Solen og Maanen gaae i deres Baner. Og ligesaa vist, som vi vende Blikket mod Osten, for om Morgenen at see den opgaaende Sol udfolde sin straalende Glorie, belyse Skabningens Skjønheder og vække det sovende Menneske, ligesaa vist skal „Retfærdighedens Sol opgaae, og der skal være Lægedom under dens Vinger," ligesaa vist skulle de sovende Døde opstaae af deres Grave, og deres forherligede Legemer gjenforenes med deres Aand, ligesaa vist skal en Retfærdigheds-, Sandheds-, Billigheds- og Lykksaligheds-Regjering — Guds Regjering, afløse denne Verdens barbariske Undertrykkelse og fordærvede Regjeringer, ligesaa vist

skal Mørkets, Uvidenhedens, Forbrydelsens og Vildfarelsens lange Nat blive fortrængt af Retfærdighedens herlige Dag, og ligesaa vist skal denne Jord blive som Herrens Have, Guds Rige og Regjering grundfæstet og den Allerhøieftes Hellige tage Riget og besidde det evindeligen. Alle Tings Gjenoprettelses Tid vil komme; Jorden gjenerholde sin paradisiske Herlighed, og de døde og levende Hellige erholde en fuldkommen Besiddelse af alt det, som de levede, led og døde for. Dette var det Haab, som de Hellige fordum nød; de havde Haab, som blomstrede med Udødelighed og evigt Liv; Haab, som var plantet i dem ved Guds Aand, og stadfæstet ved Engles Betjening, ved den Almægtiges Syner, ved at Himlene oplodes og ved Guds Forjættelser. De levede og døde i Haabet om en herligere Opstandelse. Hvor forskjelligt fra de saakaldte Philosophers, fra de sygelige Pietisters og drømmende Philantropisters snevre, kunstlede, lave Anskuelser!

Derfor vilde, som vi allerede have sagt, noget Mindre end dette stusse de Helliges Haab, vilde bevirke, at Virkeliggjørelsen af Millioner Aanders Forventning slog feil, og bringe Satan til at triumphere og tilintetgjøre Guds Planer. Efter at denne Jord har taalt Menneskenes Daarligheder, været forbandet for Menneskets Skyld, og ikke havt Tilladelse til at udfolde sin Fylde af Glands og Herlighed, skal den atter indtage sin rette Plads blandt Guds Skabninger, renses fra den Ugudelighed, hvorunder den i Aartusinder har sukket, og blive et passende Opholdssted for forløste Mennesker, Engle, og Gud selv. Den Herre Jesus Christus vil komme og forjage Magtranerne, tage sit eget Rige i Besiddelse, indføre en Retfærdigheds-Regjering, og boe der med sine Hellige, som tillige med ham selv ere de retmæssige Eiermænd.

(Fortsættes.)

Skandinaviens Stjerne.

Den 1ste Juli.

Vi have fra Br. C. O. Folkmann, forhenværende Præsident for Fredericia Conference, og som emigrerede herfra i Februar Maaned d. A., modtaget et Brev, som vi her indrykke i dets Heelhed, da det vistnok vil interessere alle de Hellige at erfare vore Emigranters Skjebne saa langt.

Iowa City, 23de Mai 1858.

Præsident Widerborg,

Kjære Broder!

Vi ankom lykkeligt hertil den 2den Mai med Banetoget fra New York, og bleve hjerteligt modtagne af Brødrene Haight og Høier (en norsk Broder fra Zion), hvilke havde leiet et Hus til os, bestaaende af syv Værelser og andre Bekvemmeligheder for Kogning, Vask, osv., men det bedste af Alt, at det var et Sted, hvor vi nød god Fred til at holde Forsamlinger og Bønner, hvilket vi, endskjøndt Ingen har fornærmet os, ikke have havt Anledning til paa Reisen, undtagen en Gang imellem.

Vi erfarede, at det var afgjort i et Raad af de Ældste, at de unge, ugifte Brødre

skulde faae Tilladelse til at fortsætte Reisen til Dalen, medens Familierne og Søstrene bleve raadede til at blive paa dette fredelige Sted for Nærværende, — jeg siger „fredelige" Sted, thi jeg kan med Sandhed sige, at Folket her er det fredeligste, jeg i lang Tid har kjendt, og jeg føler mig overbeviist om, at Herren har beredt dette Sted for os for Nærværende, indtil han aabner Veien for os, at vi kunne gaae op til Jacobs Guds Huus, for at lære om hans Veie. — Fødemidlerne ere billige her: 1½ Cent for 1 Pd. af det fineste Hvedemeel, 15 Cents for en Bushel Kartofler, 15 Cents for 1 Pd. Smør, 6 Cents for et Dusin Æg, og 7 Cents for 1 Pd. røget Flesk. Vi kunne altsaa leve billigt her, men her er intet Arbeide at faae, og hvor man kommer hen, sidder Folket paa amerikansk Viis og fordriver Tiden med at rokke i Gyngestole. Fra alle Kanter hører man om Arbeidsløshed, Forvirring og Elendighed, og det eneste, som kunde frelse denne Nation, vilde være, at den holdt op med at stride imod Guds Folk.

Den 9de Mai reiste Br. Haight med et Compagni, bestaaende af de fleste, ugifte Brødre iblandt os med fire Vogne, trukne af Muler og Heste, og vi maatte friste den Skjebne at skilles fra dem, der saalænge havde været som een Familie med os. Førend Br. Haight reiste, organiserede han os, som bleve tilbage, til et Distrikt af Iowa Green, afløste Br. Iver N. Iversen som Præsident og bestikkede mig til at præsidere over dette Distrikt, og Br. C. D. Fjeldsted som min Raadgiver, og raadede os til at forblive i og omkring denne Stad for Nærværende. Jeg har aldrig følt Byrden af mit Kald saa meget som nu, da jeg skulde sørge for mine Søskende, baade i timelig og aandelig Henseende i et Land, hvor vi ere fremmede, og der var Ingen iblandt os, der kunde noget videre Engelsk, undtagen Br. Fjeldsted og jeg a little, men jeg følte en indre Tilfredshed af Herrens Aand, hvilket gav mig Mod, og det Engelske, jeg kan, vil jeg ikke sælge for Guld. Iowa Green bestaaer af over 100 Medlemmer, har offentlige Forsamlinger og god Fred; dens Præsident er John Tyler, en Englænder fuld af Aand og Kraft.

Den 15de reiste Br. Iversen med nogle Familier, nemlig: P. Jørgensens, N. Pedersens, Davidsens, L. Svendsen (som jeg viede for hans Afreise), Enken fra Randers og Rasmus Olsen med 4 Vogne og Oxer. De besluttede at reise længer mod Vest, hvor Br. Iversen vilde see at faae dem bosatte, og derefter fortsætte sin Vei til Zion. — Da vi ikke godt kunde faae Arbeide for det første, saa bleve vi enige om at forpagte noget Jord, og det lykkedes os ogsaa at faae omtrent 30 Acre udmærket god Jord, for en Deel af hvilken vi skulle give en Trediedeel af Høsten og for Resten 3 Dollars pr. Acre. Vi have begyndt at pløie med Oxer, som vi have kjøbt, og haabe paa denne Maade at erhverve vort Vinterforraad og lidt Mere. Kreaturer ere meget billige i Aar; et Spænd Muler koster 220 a 230 Dollars, et Spænd gode Oxer 90 a 100 Dollars, gode Køer 25 a 30 Dollars Stykket, og Heste 100 Dollars Stykket. Vi kunne have saamange Kreaturer, vi ønske; thi der er Græs nok paa Prairierne, hvor vi kunne slaae saameget Hø, vi ville for Vinteren. Vi ere 10 Mand om denne Jord, nemlig: M. Christensen, O. Sanne, J. Andersen og hans Søn, A. Nielsen, A. Hansen, J. Larson, E. Peterson, C. D. Fjeldsted og jeg, saa nu ere vi amerikanske Farmere. Nogle af Søstrene have faaet Conditioner for 1 til 1½ Dollars om Ugen samt Kosten. Vi befinde os Alle glade og lykkelige og ønske ikke at gaae tilbage til Danmark, men ere rede til at fortsætte Reisen til Zion, saa snart

vi faae et Vink derom. Vi see af Aviserne, at Befolkningen i Zion er ved godt Mod, endskjøndt fjendtlige Tropper ere dragne op imod dem; men hvad gjør det, naar Guds Børn sætte sin Lid til Herren? Jeg maa nu slutte, da jeg skal ud at pløie. Det, vi meest savne, er „Skandinaviens Stjerne." Hvis De kunde sende os den efterhaanden som den udkommer, vilde vi være Dem meget forbundne. De hilses paa det Kjærligste fra Br. Fjeldsted og alle de øvrige af vore Søskende her, og bring min Hilsen til Br. Thomassen, Wilhelmsen, Møller og Flere.

Deres i Pagten forbundne Broder
C. O. Folkmann.

Engelens Mission.

(Fra „the Millennial Star")

(Fortsat fra Pag. 264).

I selve Optegnelserne, som overdroges ham at oversætte, laae ingen Fuldmagt til at prædike og døbe, og de kunde følgelig ikke *give* nogen saadan, mere end Bibelen eller nogen anden Bog kan. Fuldmagt eller Myndighed kunde alene benyttes lovligt af dem, som selv besad den. Joseph maatte altsaa, for at være istand til at udøve en saadan Myndighed eller give den til Andre, modtage den selv af Een, der havde den; og da det ifølge Guds Hensigter ikke var Moronis egentlige Mission, blev en anden tjenende Engel sendt fra Himmelen i det Øiemed. Hans Navn var Johannes, den samme Person, som, da han var paa Jorden, kjendtes under Navnet Johannes den Døber — hiin Uddelings Elias, der døde som Martyr for Sandheden med Kong Herodes' Bifald. Denne samme Johannes, der var Præst efter Aarons Orden, og havde erholdt guddommelig Fuldmagt til at prædike Omvendelse, forrette Daab til Syndsforladelse og at berede Veien for Messiæ Komme, (see Joh. 1, 6) „blev ogsaa sendt af Gud" i Aaret 1829 som Elias, Forløberen, i den nuværende Uddeling, for at berede for Messiæ anden Tilkommelse, med det guddommelige Hverv at ordinere Joseph Smith, give ham Fuldmagt til at ordinere Andre, til at prædike Omvendelse og at forrette Ordinancen Daab til Syndernes Forladelse.

Senere hen viste tre himmelske Sendebud, der i Verden kjendes som Petrus, Jacob og Johannes, sig for Joseph og ordinerede ham til en høiere Grad af Præstedømmet, der var efter Melchisedeks Orden, og som bemyndigede ham til at forrette andre hellige Ordinancer i Evangeliets Tjeneste, til hvilke *de*, som Apostler og Propheter i den forrige Husholdning, holdt Noglerne.

Nogen Tid efter dette havde fundet Sted viste tre andre himmelske Sendebud sig for ham, der overdrog ham andre Nogler, hvilket de havde Fuldmagt til at gjøre som Deeltagere i den store Sidste-Dages Mission. Den ene af dem var Moses, gamle Israels Anfører, der overdrog Joseph Fuldmagt og Myndighed, henhørende til Israels Indsamling; den anden var en Elias fra Uddelingen i Abrahams Dage, der meddeelte ham de patriarkalske Nogler; og den tredie var Propheten Elias, som kom for at udføre sin Deel af den

sidste og store Uddeling i Tidernes Fylde, ifølge Malachiæ Propheti, forend „Herrens store og forfærdelige Dag kommer," og overleverede i Josephs Hænder sin Deel af Magtens Nøgler, der skulde anvendes, naar Fædrenes Hjerter skulde vendes til Børnene, og Børnenes Hjerter til Fædrene — Fuldmagt til at forrette de Ordinancer, der skulde besegle Foreningsbaandet mellem de Levende og Døde og berede Veien for Indførelsen af det store Millennium (d. e. det tusindaarige Rige), hvor alle Trofaste atter skulle mødes paa Jorden, arve de „Sagtmodiges" forjættede Besiddelser, og leve i Lyksalighed og Enighed under Kongernes Konges og Herrernes Herres fredelige Banner.

Saaledes see vi altsaa, at Moroni var den bestikkede Engel, ved hvem det gamle Evangelium blev gjengivet til Menneskeslægten, og at Johannes den Døber var det bestikkede Sendebud, som gjengav Fuldmagten til at forkynde dette Evangelium og til at forrette Daabs-Ordinancen for de omvendte Troende, medens de andre Engle, der henvises til, gav flere Nøgler, som vare nødvendige for at stadfæste og forfremme Hensigten med dem, d e r tidligere vare givne. Alle vare derfor under Eet fremstillede som „Engelen," talt om af Aabenbareren Johannes. Moroni var udentvivl d e n „Engel" — den særegne Engel, som henvises til, der begyndte Rækken af alle de andre, der fulgte efter ham, og udførte deres respective Dele af den Administration, som h a n aabnede. Han var den „Engel," som prophetisk henvises til, og som i Forening med de Øvrige skulde aabne „Tidernes Fyldes store Husholdning," eller Gjenoprettelsen af alle Ting.

Det evige Evangelium maatte gjengives til Jordens Nationer ved Engles Betjening, — ikke blot d e t s f ø r s t e P r i n c i p e r, men „E v a n g e l i e t" — h e l e Evangeliet — F y l d e n af Evangeliet, indbefattende alle dets theoretiske og praktiske Grundsætninger, dets Ordinancer, Nøgler, Gaver, Kræfter, Velsignelser og forstjellige Privilegier, — Alt, hvad der henhører til det.

Det evige Evangelium indeholder eller indbefatter mange Principer, som, om de skulde være af nogen Nytte, maatte læres, — som, om de skulde være til nogen Fordeel, maatte administreres; mange Gaver og Kræfter, som for at være til Gavn, maatte meddeles; mange Velsignelser og Privilegier, som for at nydes, maatte gives; mange Nøgler, som for at anvendes med nogen Fordeel, maatte skjenkes. Disse Ting kunde ikke erholdes, med mindre de meddeltes, og de kunde kun meddeles af dem, som besidde dem, og hvis Embedspligt det var at overdrage dem til Andre.

Moronis personlige, særegne Mission, som var væsentlig f o r, og maatte gaae f o r u d for de Andres, var, som for bemærket, at fremføre de Optegnelser, som indeholdt det gamle Evangeliums Fylde, at give alle de nødvendige Instructioner og at overdrage Myndigheden til den udvalgte Joseph til at oversætte disse Optegnelser og publicere dem for Verden. Dermed endte hans personlige Embedspligter; men da det særegne Arbeide, som han havde Opsyn over, var fuldendt, var det nødvendigt for de Andre at opfylde deres Pligter, ellers vilde Verden kun være bleven lidet bedre ved det, som allerede var bleven gjort. Lader os antage, at Menneskeslægten havde troet Evangeliets første Principer ved at læse dem, da de vare trykte, hvor meget nærmere Saliggjørelse vilde de have været ved at troe dem, uden at adlyde dem eller efterkomme deres Fordringer? „Hvo, som troer og b l i v e r d ø b t," siger Jesus, „s k a l b l i v e s a l i g." „Omvender Eder og lader

Eder døbe i den Herres Jesu Navn til Syndernes Forladelse," siger Petrus, „og I skulle faae den Hellig-Aands Gave." Dersom altsaa Menneskene havde troet Evangeliet ved at læse det, som det tydeligt og fuldstændigt er nedskrevet i Mormons Bog, vilde de have trængt til en befuldmægtiget Herrens Tjener til at døbe dem „til Syndernes Forladelse," for at de kunde faae „den Hellig-Aands Gave," og blive „frelste." I Korthed, de vilde trænge til at „iagttage alle de Ting, som Herren befalede sine Tjenere at lære dem, — hvilket de ikke kunde gjøre, hvis ikke saadanne Lærere bleve sendte til dem, med Fuldmagt til at forrette de nødvendige Ordinancer.

Da altsaa Moronis Hverv endte, det gjorde, var det sienſynligt nødvendigt, at Andre maatte sendes for at fortsætte Gjenoprettelsens store Værk, hvor han slap. Johannis Deel af „Engle-Betjeningen" var at ordinere den af Guddommen valgte Joseph til det mindre Præstedømme (som i den mosaiske Uddeling holdtes af en Deel af Levi Stamme), der i Evangelie-Tjenesten bemyndiger dets Besiddere til at prædike Evangeliets første Principer og forrette den indledende Ordinance „Vanddaaben." Der endte hans personlige Mission. Men alle omvendte Troende, som modtog Tilgivelse for alle forbigangne Synder formedelst Daaben, blive ifølge Forjættelsen berettigede til at annamme den Hellig-Aands Gave ved Haandspaalæggelse, hvilken Gave ene og alene kunde besegles paa dem af en Guds Tjener, der havde Fuldmagt til at forrette den hellige Ordinance, som henhører dertil. Denne Myndighed eller Function tilhører en høiere Grad af Præstedømmet — det apostoliske, som efter Christi Død holdt Nøglerne til, hvad der ofte kaldes „Præstedømmet efter Melchisedeks Viis," hvilket af Jesus var bleven overdragee til Apostlerne, over hvilke Petrus, Jacob og Johannes havde faaet Præsidiet. Derfor kom disse efter Johannes den Døbers Betjening og overdrog Joseph Nøgleene til den Myndighed, som Jesus havde givet dem, hvilket saaledes satte ham, og dem, som han ordinerede til sine Medhjælpere, istand til at bekræfte og forfremme det store Værk, som var ham overdraget med forøget Myndighed, og til at iværksætte og fuldbyrde Hensigten og Øiemedet af Evangeliets Plan, hvilken ei paa nogen anden Maade kunde blive sat igjennem. Hvis Tro, Omvendelse og Daab havde været Alt, hvad der udfordres til at frelse, ophøie og fuldkommengjøre Menneskene i Guds Rige, da kunde „Engle-Betjeningen" maaskee have indskrænket sig til Moroni og Johannes. Men saaledes var ikke Tilfældet. Vi have seet, at den Hellig-Aands Gave, der var bestemt til at velsigne Menneskene — til at forskaffe dem og sætte dem istand til at lægge Tegnene for sand Tro for Dagen, saasom Helbredelser, Tungemaal, Udlæggelser, Syner, Prophetier og forskjellige mirakuløse og aandelige Gaver og Kræfter — tillige skulde opretholde og styrke Sjælen i dens Prøver, Lidelser og Svagheder, oplyse Forstanden om aandelige og evige Ting, vedkommende baade den forbigangne, nærværende og tilkommende Tid, at fylde Hjertet med Fryd og Glæde og dygtiggjøre Menneskets til i enhver Henseende at opfylde sin Skabelses fulde Maal.

(Fortsættes.)

Blandinger.

Frygtelige Orkaner, ledsagede af svære Regn- og Haglbyger, have i den senere Tid hjemsøgt mange Dele af England. — I London har Heden en Tid været saa stærk, som om man levede under Equator, og Themsen, hvor man ellers i Almindelighed søger Kjølighed i Dampskibe og Baade, udsender en pestagtig Stank, saa Alle, der kunne, flye fra den og dens Nærhed; man befrygter epidemiske Sygdommes Udbrud, hvis Heden vedbliver. — Heden har paa mange Steder i Frankrig været usædvanlig stor, hvorved Afgrøden ikke har taget saa ubetydelig Skade. — En almindelig Udvandring har fundet Sted i Madrid i Spanien, som Følge af den overordentlige Hede. — Vulkanen Vesuv i Italien har atter brudt ud; paa alle dets Sider flyde brede og hurtige Stromme af brændende Lava, saa at Bjerget ved Nattetid seer ud, som om det var klædt i Ild. — En stærk Hvirvelvind har den 5te Mai beskadiget mange Skibe i Madras i Ost-Indien. — En By i Central-Indien stormedes den 1ste Mai af Englænderne under Oberst Gall, og hele den voxne mandlige Befolkning blev nedsablet. — Sir Hugh Rose slog Oprørerne i Beelsir Kooneh i Ost-Indien den 30te April, og dræbte 400 af dem; ligeledes Oprørerne i Komos den 7de Mai, hvorved 700 dræbtes. — Stærke Uveir have trukket over Jylland, Slesvig og Holsteen, hvorved Sæden paa flere Steder fordærvedes, Chausseerne opbrødes, Haveanlæg ødelagdes, osv. Lynilden slog flere Steder ned og tændte. Hagl, der i Størrelse nærmede sig Hønseæg, faldt i umaadelige Masser i Omegnen af Horsens, og anrettede stor Ødelæggelse. I Mariager forvandledes Gaderne efter faa Minuters Forløb til rivende Stromme, der udhulede Jorden paa flere Alens Dybde. — I Ditmarsken derimod synes Alt at skulle gaae under i den tidlige og usædvanlige Hede, baade Mennesker, Qvæg og Græs, paa Grund af Vandmangelen, der har varet næsten et heelt Aar. Alle Kilder, Brønde og Grave ere næsten aldeles udtørrede. — Fra Mogeltønder i Jylland berettes, at der den 5te Juni pludseligen fra Havet væltede tre Braadsøer af uhyre Høide ind imod Land, med omtrent 10 Minuters Ophold mellem hver, med saadan Voldsomhed, at om et Skib havde været der i samme Øieblik, vilde det udentvivl have totalt forliist. Nogen Aarsag til denne mærkværdige Naturbegivenhed vides ikke, da Veiret før og efter var stille og Havet roligt. Denne Opsvulmen af Havet strakte sig ogsaa til Holsteen og Hanover. Bølgernes Høide har paa de forskjellige Steder været 6 til 12 Fod. — I Pera, en Forstad til Constantinopel i Tyrkiet, er en gammel Bygning, som midlertidigt benyttedes af Grækerne til at holde deres Gudstjeneste i medens deres Kirke opføres, styrtet sammen, da den ikke kunde bære Vægten af de mange Forsamlede; Mange dræbtes og en stor Deel fik Arme og Been brudte. — I Constantinopel har en Ildebrand den 9de Juni ødelagt flere Hundrede Huse. — I Danzig ere 55 Bygninger blevne et Nov for Luerne den 19de Juni.

Contoirets Tilgodehavende den 24de Juni 1858.

Conferencen.	Agenten.	Boggjeld.				
Kjøbenhavn.	A. P. Trane	445	Rdl. 5	Mk. 3	Sk.	
Aalborg.	J. C. Klingbeck . . .	19	— 4	— 12	—	
Fredericia.	P. Nielsen	144	— 4	— 5	—	
Fyen.	P. C. Rønnow . . .	749	— 4	— 9	—	
Lolland.	P. Petersen	315	— 1	— 2	—	
Bornholm.	R. Nielsen	293	— 4	— 12	—	
Vensyssel.	A. Weibye	277	— 3	— 13	—	
Skaane.	N. Damm	810	— 3	— 9	—	
Brevig.	S. Gudmundsen . . .	951	— 3	— 2	—	
Stockholm.	L. Nilsson	438	— 3	— 10	—	
Aarhuus.	L. C. Geertsen . . .	375	— 3	— 6	—	
Skive.	H. Jensen	253	— 1	— 6	—	
Götheborg.	M. Nilsson	278	— 2	— 7	—	
Norrkøping.	O. Nilsson	737	— 1	— 4	—	
	Diverse Debitorer . . .	221	— 3	— 10	—	
	Summa	6313	— 2	— 14	—	

Indbetalte Bogpenge.

	Rd.	Mk.	Sk.
P. Pedersen, Lolland	5	"	"
N. Damm, Skaane	55	"	"
J. C. A. Weiby, Vensyssel	65	"	"
J. C. Klingbeck, Aalborg	95	3	5
R. Nielsen, Bornholm	5	"	"
Johan Liljenstrøm	2	2	4
Summa	227	5	9

Indhold.

	Side.		Side.
Tale af Ældste Orson Pratt	289.	Engelens Mission (fortsat)	300.
Guds Regjering (fortsat)	296.	Blandinger	303.
Redaktionens Bemærkninger	298.	Contoirets Tilgodehavende	304.

„Skandinaviens Stjerne" udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned og faaes paa Contoiret i Lorentzensgade Nr. 504 D. 5, Stuen tilvenstre og paa alle kongelige Postcontoirer.

Udgivet og forlagt af C. Widerborg.

Trykt hos F. E. Borring.

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

7. Aarg. Nr. 20. *Den 15. Juli 1858.* Priis: 6 Sk. pr. Exp.

Tale af Præsident Brigham Young,

holdt i Tabernaklet den 7de Februar 1858.

(Fra „The Deseret News.")

Ved de Bemærkninger, som gjordes af Brødrene Edward Partridge og Silas Smith, hvilke for nyligt ere komne tilbage fra en Mission paa Sandwichøerne, ere vi blevne gjorte bekjendte med en Deel nye Stikke; og jeg maa bekjende, at jeg, ved at høre om hine Øboeres Skikke og Traditioner, næsten er tilboielig til at troe, at de ere et Folk, som ligne os selv meget, og ere berettigede til Benævnelsen „menneskelige Væsener." De ere tilboielige til at fare vild, underkastede Svagheder, og dersom de have nogen Kundskab om Gud, ere de let udsatte for at glemme ham og henvende sig til deres Afguder. De ere tilboielige til at være egensindige, ligesom det er med os.

Vi troe, at vi have nydt en bedre Underviisning, og at vi ere et meget oplyst Folk. De christne Europæere og Amerikanere anse sig for at være det meest oplyste Folk paa Jorden, og der mangler kun en ligesaa stor Selvtillid hos hine Øboere, for at faae dem til at troe, at de vide Mere, end baade Europæerne og Amerikanerne. Jeg har den Tro, at den angel-saxiske Folkestamme besidder større Tillid til dem selv og mere verdslig Viisdom, end nogen anden Nation paa hele Jorden; men tag Folket paa Sandwich- og Selskabsøerne, de Indfødte i disse Bjerge, i Nord- og Sydamerika, eller i hvilketsomhelst Land, hvor der findes Indfødte i deres Afguderi — dem, som vi kalde uvidende, formørkede, vilde, som besidde liden eller ingen Kundskab, — og lad en Mand, der har Forstand paa Præstedømmet, besøge dem, og jeg vover at sige, at han vilde finde flere og bedre Spor af Guds Præstedømme iblandt dem, end man kan finde iblandt de Christne. Og, endskjøndt det kan synes forbausende og neppe troeligt, selv vi staae mere eller mindre under Traditionernes Magt — ligesaavel som Hedningerne.

Der er en Aarsag til deres Traditioner, Skikke og nuværende Vedtægter. De ere komne ind i deres nuværende Afguderi formedelst Forsømmelse af Sandheden, formedelst en Tilboielighed til at feile og til at forglemme deres Gud og den sande Religion. Lad dette Folk (de Sidste-Dages Hellige) faae fra, saa vilde der hen i de kommende Generationer maaskee findes

nogle Faa, som vilde klynge sig fast til Præstedømmet med den samme Kraft som vi, og som vilde forstaae, at Folket gik i Mørke, og vilde opmuntre dem til at antage en Skik, en Form, en Fremstilling eller Billede af deres forrige Tro og Religion. Hvad man i Almindelighed kalder Afguderi, er opkommen derved, at nogle faa, oprigtige Mænd, som vare fulde af Tro, og som havde liot Kundskab, arbeidede paa at faae et synkende Folk til at vedligeholde nogle Skikke, til at holde fast ved nogle Ceremonier og Billeder, for at bevare Erindringen om deres Fædres Gud, uden derfor at have til Hensigt eller ønske, at Folket skulde tilbede Afguder — tilbede Stok og Steen, Fugle og Dyr. Afguder ere blevne indførte, og de tilbedes nu, og have været tilbedte i Aarhundreder og Aartusinder; men indførtes ikke paa eengang. De kom i Brug for at vedligeholde iblandt Folket Begrebet om den sande Gud.

Jeg har ofte sagt, og siger det igjen, at der er og altid har været Mange i denne Kirke, som ikke ere Hellige. Der findes flere „Mormoner" end Hellige; og der er forskjellige Grader og Slags baade af Mormoner og Hellige. Der gives Mange, som ere „Mormoner," men som ikke ere Hellige, og saaledes vil det vedblive at være, indtil Jesus kommer for at adskille Faarene fra Gederne, eller med andre Ord, indtil Husbonden skal byde sine Tjenere at samle Hveden i Laden og Klinten i Knipper, for at brændes. Dette maa nødvendigviis være saa. Dette troe og forstaae vi Alle.

Om ikke Alle af os ere Hellige, forsøge de Fleste af dette Folk at blive det; om vi ikke ere saa fuldkomne i vor Virkekreds, som Englene ere i deres, saa prøve vi paa at berede os til at blive det. Vi have endnu ikke faaet vore Arvelodder; men vi søge at berede os til at blive værdige til at erholde dem. Alligevel kan man letteligen forstaae, at dersom dette Folk skulde falde fra, vilde de, ligesom Andre have gjort, indføre Afgudsdyrkelse. Alle Protestanter bestylde de Romerst-Catholske for at tilbede Afguder, fordi de have den Skik at føre med sig et Crucifix, for at tilbede Jomfru Maria. De have Malerier og Billeder i deres Kirker og paa andre Gudsdyrkelsessteder, og de bestyldes for at tilbede disse Malerier og Billeder, og for at være Afgudsdyrkere. Men disse Fremstillinger kom i Brug paa samme Maade, som en Fader vilde gjøre det forstaaeligt for sine Børn, at Jesus Christus virkeligen var en Mand, liig deres Fader, ved at vise dem en Figur, der forestillede Jesus hængende paa Korset, sigende: „Dette giver Eder, mine Børn, et Begreb om, at han var et Menneske." Lad nu disse Børn have denne Fremstilling for dem, naar de opsende deres Bønner, hvor længe vilde det saa vare, før nogle af deres Naboers Børn vilde fortælle deres Mødre, at hine Børn tilbade et Maleri eller Billede? Dette er Maaden, hvorpaa Afguderiet har faaet Indpas i Verden, — en Skik, antagen for at holde Tankerne fæstede paa den Gud, som de engang dyrkede og kjendte.

Veed den christne Verden, om Gud har Øine til at see med, Øren til at høre med, Hænder eller Legeme? De ere ligesaa uvidende om den sande Gud, som hine Øboboere eller Alle, som vi kalde Hedninger, ere. Og vore Traditioner ere af den Beskaffenhed, at vi endnu ere mere eller mindre i Mørket og ere nødte til at samles her Sabbat efter Sabbat og i Distriktsforsamlinger, og desuden i vore Bønforsamlinger, for at lære, tale, bede, synge og formane, og hvorfor? For at vi ikke skulle glemme vor Gud og vor hellige Religion. Er denne Skik nødvendig? Ja, fordi vi ere saa tilbøielige til at forglemme,

saa let udsatte for at fare vild, at vi maae lade Evangeliet lyde i vore Øren, saa ofte som een, to, ja tre Gange om Ugen, ellers vilde vi atter vende os til vore Afguder. Det er ligemeget, hvem Afguden er, enten den er en Guldklump, et Tyvedollars Guldstykke, en Eagle,*) en halv Eagle, eller om vor Kjærlighed og Opmærksomhed fæster sig paa vore Landeiendomme, Huse eller andre verdslige Ting, og dersom vi ikke idelig og altid formanede de Hellige og foreholdt dem Nødvendigheden af at efterleve deres Religion, og prædikede for dem og bad med dem, see, de vilde atter vende sig til deres Afguder.

Hvis Herren skulde give os Fred nogle Aar, saa at vi ikke skulde have nogen Trængsel eller Møie udenfra, lade Jorden frembringe Alt i Overflod, give smukt Veir og sundt Clima, hvor længe vilde det saa vare, ferend Mange af Eder atter vilde faae det Ønske at reise til Californien efter Guld, og vende sig bort fra deres Religion og dyrke en Afgud? Hellere end at forsømme Eders hellige Religion aldeles, var det bedre for Eder, om I havde et Billede lige for Eders Øine og opsendte Eders Bønner til det, naar I troede, der var Noget bagved det, som virkelig vilde drage Eders Tanker bort fra det, som I see med Eders naturlige Øine, og bringe Eder til at troe paa et høiere Væsen, paa en styrende Haand, paa ealviist Forsyn, eller til at dyrke endog en Gud uden Legeme eller Dele. Ere vi under Traditionernes Magt i samme Grad, som Andre ere? Maaskee ikke; vi troe ikke, vi ere; og dog have vi vore Traditioner, og dersom vi ikke ere agtpaagivne, ere vi udsatte for at blive ligesaa store Afgudsdyrkere, som der findes i Verden.

Br. Silas Smith har netop fortalt Eder, at han ikke havde været hjemme fire Dage, ferend han hørte sit Navn blive opraabt for en ny Mission, og han siger, at han er færdig og villig til at gaae, hvorom jeg ingen Tvivl har, thi saavidt jeg veed, har han aldrig nogensinde været uvillig til at gjøre, hvad der er bleven ham paalagt. Vi sige, at vi ere villige til at gjøre Alt, hvad der forlanges af os, for at opholde os i vore religiøse Rettigheder — til at opoffre vort Alt for vor Religion og det Haab, vi have annammet. Br. Clapp har nylig sagt os, at vi ikke ere værdige til det evige Liv, med mindre vi ere villige til at opoffre Alt. Br. Clapp, hvad har De at give? („Alt, hvad jeg har.") Men De har ikke faaet Noget. John, hvad er Du villig til at give for evigt Liv? Du siger: „Enhver Ting." Hvad har Du faaet? Tænk vel efter, hvad Du har. Han siger: „Jeg lever her; jeg har mit Liv." Nei, Du har ikke, thi det er i din Skabers Haand. „Jeg har en Hustru." Hun er Dig kun anbetroet, for at sætte Dig istand til at vise, om Du vil behandle hende retfærdigt; hun er ikke din endnu. „Jeg har Børn, som ere mine Lænders Frugt." De ere ikke dine, thi Du kan ikke tilveiebringe dem af Dig selv. „Jeg har en Landeiendom." Nei, den Landeiendom tilhører en Anden; Djævelen siger den er hans, men vi forvente, at Jesus skal faae hele Jorden. „Jeg har Heste og andre Eiendele." Overvei noie og see, om Du virkelig eier Noget. Ved nærmere Eftertanke vil Du med eet kunne forstaae, at din Hustru kan blive Dig berøvet, din Landeiendom og andre Besiddelser kunne blive tagne fra Dig, og dit Guld og Sølv kan tage Morgenrødens Vinger og flye fra Dig. Hvis Gud undrager Dig sin almægtige Haand, maa Du synke; Du har hverken Hustru, Børn, Heste, Huse eller Jord.

Naar Mænd og Qvinder tale om at give Alt, hvad de have, for den Saliggjø-

*) Omtrent 10 Rdl.

relse, som de tragte efter og leve for, see — de have Intet at give; ei heller have de Andet at gjøre, end at opfylde deres Pligt, og hvad er det? At benytte det, som er dem anbetroet, til deres Forædling — at vise dem værdige for deres Fader og Gud, saa at de inden lang Tid kunne være værdige til at erholde Herlighedens Kroner, Udødelighed og evigt Liv. Da ere vi udenfor Satans Omraade; da ere vi, hvor vi kunne controllere Døden og ham, som har Dødens Magt, og vi skulle da regjere i Triumph som Guder og som Guds Sønner. Vi maae komme til at besidde den Magt og Herlighed, førend vi kunne sige, at vi virkeligen eie Noget, selv den mindste Ting i denne Verden eller i Evigheden.

Nogle Folk tale om at opoffre, men vi have Intet at opoffre. Alt, hvad vi have at gjøre, er at elske og tjene vor Gud, og at gjøre alt Muligt for at erhverve os selv Kundskab og for at bibringe de Hellige Alt, hvad der kan gjøre dem lykkelige, velhavende, stærke og talrige, saa at vi kunne overvinde Mørkets Magter og triumpherende regjere paa Jorden med Jesus Christus som vort Hoved og vor Konge. Det er Alt, hvad vi have at gjøre. Tal om, at Huse, Jordegodser og andre Besiddelser ere vore, og at vi ikke have Traditioner og Afguder! Jeg vilde ligesaa gjerne see en Mand tilbede en liden Gud af Metal eller Træ, som at see ham tilbede sine Eiendomme. Jeg har mange saadanne Guder, som ere bragte til mig fra Ostindien og fra Øerne i Sydhavet, og jeg vilde ligesaa gjerne see en af mine Brødre tilbede een af disse Metalguder, som at see ham tilbede sin Formue, og han vilde være ligesaa meget retfærdiggjort i Guds Øine. Forstaaer denne Forsamling, hvad Afguderi er? Det Nye Testamente siger, at Gjerrighed er Afgudsdyrkelse.

Nogle af Eder ere ligesaa store Afgudsdyrkere som Hedningerne, men I vide det ikke; ei heller forstaae de deres Afguderi. Var jeg paa Øerne og saae de Indfødte bøie sig for deres Billeder for at blive helbredet, vilde jeg sige: „Hav Tro;" og istedetfor at undgaae Samkvem med en Mand, fordi han tilbeder en Afgud, vilde jeg formane ham til at have overordentlig stor Tro paa sine Afguder efter det samme Princip, jeg formaner Brødrene her til at have Tro paa vor Gud, „og dersom din Afgud ikke kan helbrede Dig, saa see hen til det Væsen, som kan." Jeg holder ikke af at udelukke Folk fra Kirken, fordi de dyrke deres Eiendomme mere end Gud, men er overbærende med dem, indtil de vinde Lys og Kundskab, saa at de kunne see deres Vildfarelser og vende sig til Sandhedens Gud. Jeg vilde sige til Afgudsdyrkere: Dersom I have Tro paa Eders Afguder, saa saae lidt mere, og dersom I have Tro nok, vil Herren maaskee virke paa Eders Aand, saa at I kunne forstaae de Velsignelser, som han har i Beredskab for sit Folk. Og jeg siger til de Mænd og Qvinder, som sige, at de ere Sidste-Dages Hellige: Gud giver, og han holder tilbage; efter Behag opreiser og omstyrter han Konger, Keisere, Throner og Riger, og den Almægtiges Kraft, Viisdom og Herlighed, som opfylder Universet og virker paa alle Ting, vil seire.

Hvad Gavn vilde vi have af vor Formue, dersom vi ikke anvendte den til at fremme Guds Sag paa Jorden, overvinde Satans Magt, grundfæste Retfærdighed og omstyrte Mørket? Vi skulle hellige os selv og Alt, hvad vi ere satte til at være Husholdere over, for at opbygge Guds Rige paa Jorden. Ved at gjøre saaledes kunne vi blive retfærdiggjorte. Vi kunne ikke erholde Throner og Riger, Herlighed, Viisdom og Magt, eller Noget af det, som er bestemt for os, uden at anvende al mulig Flid i vor Tænken

og i vore Bestræbelser for at opbygge Guds Rige paa Jorden. Vi behove at lægge os efter Viisdom med ligesaa stor Iver og Flid som Br. Silas Smith maatte lægge sig efter de Indfødtes Sprog, paa det han kunde blive istand til at undervise dem om sine Begreber, uden at stole paa deres Gjengivelse ved en Andens Mund. Ligemeget hvor meget Aand en Lærer har, dersom hans Ord skulde oversættes af Een, som ikke har Aanden, vilde Tilhørerne ikke høste noget Gavn deraf; thi Bogstavet ihjelslaaer, men Aanden levendegjør; hvor meget en Mand end prædiker, eller hvor meget af den Hellig-Aand han end har, naar han taler i et fremmed Sprog, kan Aanden maaskee opbygges, men Tilhørernes Forstand vil forblive lige uoplyst. Og dersom vi stole paa, at nogen Anden skal frembringe Rigets skjulte Skatte, og dersom vi hele Tiden ere afhængige af en Tolk, som ikke har den Hellig-Aand, kunne Tilhørerne ikke voxe hurtigt i Kundskab om Sandheden.

Vi maae leve saaledes, at vor Kundskab og Tro kan strække sig hiinsides Idealet, ligemeget hvad det er, og vi maae, hver af os, have Kundskab om den levende Gud. De Hellige ønske at vide, om de ikke kunne udfinde den levende Gud. Jo, ligesaa hurtigt, som I ere beredte til at vide det; men I maae holde op at dyrke Afguder først. Da vilde Folk, som sige, at de ere villige til at opoffre deres Alt for Guds Riges Sag, gjøre det uden Klynk og Klage. Da vilde de Hellige i et Distrikt, om de opfordres til at udføre Eet eller Andet, ikke beklage sig derover. Da vilde de have Lyst til at forkaste sine Afguder, og vilde ikke elske og dyrke et smukt Par Heste saa høit, uden de jo kunde lade dem gaae for at frelse hele Israel. Men for det Første have de Intet at offre; for det Andet har Gud givet dem Nok, hvormed de kunne gavne hans Rige, og for det Tredie vil der med Tiden blive sagt, dersom deres anbetroede Ting ikke ere paa rede Haand, naar de forlanges: „Tag fra dem, hvad de synes at have, og giv det til dem, som ere værdige — som kunne anvende deres Eiendele til Guds Riges Opbyggelse.“ Der vil blive sagt til os Alle, hvis vi ikke retteligen bruge, hvad vi have: „Tag det, som de synes at have, og giv det til dem, som ville aagre med deres Talent og vinde Mere.“

Hvad enten I kunne det eller ikke, veed jeg, at Mange iblandt dette Folk ere meer eller mindre hengivne til Afguderi, thi jeg seer, at den Aand tilkjendegiver sig hver Dag, og hører om den fra næsten alle Kanter. Vi maae holde op med at dyrke Afguder. Vi ere i Besiddelse af Rigets Nøgler, det evige Præstedømme er given til dette Folk, og vi ere velsignede mere end noget andet Folk, vi have Kundskab om. Dette Folk har Livsens Ord, Livets og Saliggjørelsens Vei; de vide, hvorledes de skulle frelse sig selv og alle dem, som hænge fast ved dem. Hvad fordres der af Eders Haand? Er det at bede om, at I maae blive trofaste? Det kunde snarere synes at være modsigende og vanærende at være nødt til at sige til de Sidste-Dages Hellige: „Brødre og Søstre, lader os være trofaste.“ Lader os hellere søge at faae en Smule Viisdom fra Gud, saa vi kunne see og forstaae vor egen Tilstand, hvad vi opfordres til at gjøre og hvad vi ere velsignede med. I kunne ligesaa gjerne bede for Englene, at de maatte være trofaste, som at bede for dette Folk. Hvis I kunde see og forstaae Tingene, som de ere, vilde Eders Sjæl, Aand, Kjærlighed og Liv og Alt, hvad I have at raade over, helliges Gud og hans Værk. Vilde man da nogensinde høre: „Du kan ikke faae mine Heste, for jeg kan ikke undvære dem?“ Nei. Hvem bryder sig om alle de Heste, som findes i Verden? Djæ-

velen siger, at han har Krav paa dem, og han agter at hellige dem til sin Tjeneste. Jeg vil see til, at alle de Heste, Muuldyr, Guld, Sølv, Klæder og Folk, som tilhøre denne Kirke, blive helligede til Christi Rige, saasandt Herren er min Hjælper, og jeg vil til enhver Tid overfløie Djævelen, forstyrre ham i hans Planer, komme ham i Forkjøbet overalt; og han skal blive jaget hid og did ligesom Herren vil. Jeg er bestemt paa i Israels Guds Navn at ville see Djævelen pidsket ud af Jorden, alle hans smedige Anslag opdagede og tilintetgjorte og ham selv tumlet omkring af denne Kirke, indtil han er glad ved at kunne forlade Jorden og gaae til sit eget Sted, og da skulle vi see, om den Herre Gud har Alt, hvad der hører ham til, eller ikke.

Sammenligu Eders Stilling og Tilstand med den øvrige Verdens; betragt Jordens Indvaanere, og prøv paa at forstaae Hensigten med vor Tilværelse paa denne Jord, Hensigten med denne Jords Skabelse og Menneskets Komme her, samt i hvilket Øiemed, og hvorfor det er forordnet, at alle Ting skulde være saa og saa. Prøv at forstaae, hvorfor vore første Forældre spiste af den forbudne Frugt og hvorfor Jesus kom til Jorden for at gjenløse den faldne Menneskeslægt. Lader os prøve paa at komme til Kundskab om, hvorfor Tingene paa Jorden tillades at gaae som de gjøre.

Dersom I vare komne til en ret Forstand om vor Skabers Hensigter og Øiemed med Tildannelsen af denne Jord, og hvorfor den blev befolket, troe I da, at det vilde være nødvendigt for mig at formane Eder til at sige, at I ere villige til at offre Alt for det evige Liv? En saadan Tanke vilde være meningsløs. Vilde jeg da være nødt til at formane Eder til at efterleve Eders hellige Religion og klynge Eder fast til Gud? Ingenlunde. Om vi end ikke skulde kunne komme til Forsamling de første sexten Aar, og om vi end aldrig havde mødt sammen, siden Brødrene bleve fordrevne fra Jackson County, vilde dog hver eneste Een af os efterleve sin Religion. Dersom dette Folk havde forstaaet, hvad de burde, kunde de Ældster, som i Kirkens Barndom udsendtes paa Missioner, have levet iblandt fremmede Nationer den Dag i Dag og forkyndt dem Evangeliet, og dette Folk kunde da have været bedre beredt til at dyrke Gud antageligen, end Mange nu ere; og de Hellige vilde have været mere forsigtige, bedre forberedte og mere tilfredse med at udøve, hvad de kjende, istedetfor at søge efter Ting, som ikke vedkomme dem.

Vi kjende nok til at fordømme os, og naar vi kjende nok til at fordømme os, kjende vi ogsaa nok til at frelse os, hvis den Kundskab benyttes retteligen. Vi ere et lykkeligt Folk. Vi ere det eneste Folk paa Jorden, som anerkjender Gud og i Sandhed troer paa ham. Den christne Verden og Hedningerne bekjende, at de troe paa ham, og Jøderne sige, at de troe paa ham; men de troe ikke paa Jesus Christus. De Christne sige, de troe paa Jesus Christus, men om han har talt Sandhed, troer i Virkeligheden ikke Een af dem paa ham. Jeg drager ikke deres Oprigtighed i Tvivl, men deres Lærdomme og Gjerninger vise, at de ikke have nogen sand Kundskab om ham; thi om de vare hans Disciple, vilde de gjøre de Gjerninger, han gjorde. Som de ikke gjøre dette, saa er det alene et stort Bevis for mig, at de hverken troe paa ham, eller have noget Begreb om, hvad han har i sinde med dem. De kunne vel være retskaffne og oprigtige, men de ere meget uvidende. Dette Folk har den rette Kundskab; de have den ikke. Vi have Præstedømmet; de have det ikke. Vi have Livets og Saliggjørelsens Vei; de have den ikke. Vi vide, hvorledes vi skulle blive Hellige, hvor-

ledes vi skulle frelse os selv og Alle, som ville lytte til vore Raad; de derimod ikke.

Spørg Eder nu selv, om det er nødvendigt at prædike, bede, undervise og formane, for at lære os vore Pligter og gjøre os til Hellige? Det burde idetmindste ikke være det. I hørte Br. Silas Smith sige, at dersom de Ældste skulde forlade hine Øer, vilde de Indfødte, som have annammet Evangeliet, om nogle Aar være ligesaa slette, som de nogensinde før vare. Dersom der ikke bliver noget Bedre af dem end det, dersom de ikke have nogen Lyst til at gjøre noget Godt, nogen Kraft i dem selv til at imodstaae Djævelen, med mindre der er en Ældste fra Zion til at tage Vare paa dem, jo før de blive fordømte, jo bedre er det; jeg vilde ikke i et saadant Tilfælde gaae ti Skridt for dem Allesammen. Dersom de ikke vide nok for at kunne frelse dem selv, efter Alt, hvad de ere blevne lærte, ville de blive fordømte, og jeg vil ikke bede nogen Ældste om at tilsætte sin Styrke og opslide sine Kræfter i et saadant unyttigt Arbeide.

Hine Øbeboere og de Indfødte paa dette Fastland ere af Israels Huus, af Abrahams Sæd, og dem høre Forjættelserne til, og enhver Sjæl af dem vil tidligere eller sildigere blive frelste i Guds Rige, eller ødelagte med Rod og Grene. Hvis de ikke i denne Prøvestand foretrække at tage den Sti, som fører til Livet, saa lad dem gaae deres egen Vei. De Oprigtige af Hjertet i alle Nationer og Generationer, som ere værdige til at erholde nogen Saliggjørelse, vil faae den tidligere eller sildigere, og det er mig det samme, hvor snart Herren den Almægtige rensfer sin Loe; thi da ville vi opbygge Zion og forløse de Oprigtige af Hjertet. Men det tilkommer ikke mig at vide Tider eller Stunder; det tilkommer mig at være tilfreds i Udøvelsen af mine Pligter i Dag, og lade Morgendagen frembringe, hvad den vil.

Maa Herren velsigne Eder, Brødre og Søstre! Amen.

Skandinaviens Stjerne.

Den 15de Juli.

Efterretningerne fra Utah lyde i de amerikanske Aviser meget modsigende; men den tilforladeligste synes at være den, som den nye Gouverneur Cumming giver i sin officielle Rapport til Præsidenten i Washington, dateret den 5te Mai, i hvilken han siger, at han ankom til Saltsøstaden (eskorteret af nogle Bevæbnede af Mormonerne; thi han forlod Leiren uden Ledsagelse af Tropperne) den. 12te April. Han blev venligt og høfligt modtagen, og roser den Opmærksomhed og Agtelse, som vistes ham, baade af Folket og Kirkens Authoriteter. Territoriets Segl og alle Documenter, den civile Regjering vedkommende, overleveredes ham, og befandtes i god Orden, og han blev installeret som Gouverneur over Territoriet. Idet han gratulerer den amerikanske Regjering til den tilsyneladende fredelige Udjævning af Stridighederne, tilføier han: „men jeg beklager, at jeg maa melde en Kjendsgjerning, som vil foraarsage dyb Bekymring, og det er, at Mormonerne forlade Saltsøstaden og deres nordlige Colonier, og Flokke efter Flokke sees at drage afsted. Veiene ere overalt fyldte med Vogne, belæssede med Levnetsmidler og Huusgeraad; og Qvinder og Børn drive Hjordene foran.

De synes ikke alene hengivne i deres Skjebne,. men muntre og oprømte. Spørger man dem, hvorfor de drage ud, lyder Svaret: „Det er Herrens Villie," og de synes at glæde sig i at ombytte sine hyggelige Hjem med Ørkenens Besværligheder. Maalet for deres Reise har jeg ikke kunnet erfare. „Vi drage sydpaa," er Svaret; dog tro Nogle af dem, at Sonora er deres endelige Bestemmelsessted. Jeg har søgt at overtale dem til at blive, men forgjeves. Ikkun 160 Personer (hvoraf 70 Børn) have ansøgt om min Hjælp at komme tilbage til Staterne. De ere engelske af Fødsel, og angive som Aarsag, at de haabe at forbedre deres Kaar i Staterne." — Avisberetninger angive Antallet af de Bortdragende til 44,000, der i milelange Rækker toge mod Syden med Brigham Young og Kirkens Øverster, tilligemed deres Familier, i Spidsen. Det er et rørende Skue, siger Beretteren, at see disse utallige Skarer, saa ofte forfulgte for deres Troes Skyld, atter igjen paa Vandring, og forladende deres Stæder og Colonier hellere end at underkaste sig en Regjering, som udsender Tropper til deres Underkuelse.

Nogle Rygter sige, at de ville lade Alting staae, saaledes som de forlade det; andre, at nogle Tilbageblivende ville kaste Brandfaklen til Husene og nedbrænde Alt, dersom Tropperne trænge frem til Dalen.

Af Ovenstaaende, tilligemed af private Efterretninger, kunne vi see, at Kirken for at forebygge Blodsudgydelse drager længere ind i Bjergegnene, maaskee en 2 til 300 engl. Mile, og vi vide, at Præsident Brigham Young vil, veiledt af Guds Aand, anordne alle Ting saaledes, at det vil fremme Kirkens Interesser.

Engelens Mission.

(Fra „the Millennial Star")

(Fortsat fra Pag. 302).

Atter, dette er ikke alene en apostolisk, men ogsaa en „indsamlende" Uddeling. Propheterne fordum henviste ofte til det mærkværdige Tidsafsnit i de sidste Dage, da Gud vilde indsamle sit Folk og indeslutte dem saa at sige i sin beskyttende Haand, ligesom en Høne stjuler sine Kyllinger under sine Vinger, medens hans længe forventede Straffedomme udgaae, hans længe tilbageholdte Vredesskaaler udgydes, og Krig, Pestilentse, Hunger, Lynild, Hagl og Jordskjælv forene sig for at ødelægge de Ugudelige iblandt Nationerne, som forvente hans Evangelium og forkaste hans Tjeneres Budskab. Det er derfor nødvendigt, at Een, som var kaldet af Gud ligesom Moses og Aaron, skulde iklædes med tilborlig Myndighed til at aabne og begynde denne storartede Indsamling og lede dens Virksomhed. Af denne Aarsag modtog Seeren Joseph Noglerne til dette Kald af Moses, Israels gamle Anfører.

Dette er tillige en „patriarkalsk" Uddeling, hvori de for lang Tid siden forjættede Velsignelser til Abrahams Sæd ville blive stadfæstede paa og fuldstændigen virkeliggjorte for Guds trofaste Israel i de sidste Dage. Og ikke dette alene, men det er en Uddeling, hvori de, som i de henrundne Tidsaldere ere døde uden Kundskab om Evangeliet og de sande Livsprin-

ciper, men som have havt Anledning til at høre samme blive forkyndt for dem i Aandeverdenen, ville nyde det Privilegium at faae alle Evangeliets ydre Ordinancer forrettede til deres Gavn af deres Stedfortrædere paa Jorden, paa det at Foreningens Baand kunne blive sammenknyttede mellem de Døde og de Levende og beseglede i Guds Tempel, og at Israels Familier i det fredelige Millennium i deres respective Organisationer kunne i Forening høste de herlige Forjættelser, gjorte til deres Fædre, og erholde og nyde deres Arvelodder paa den fornyede Jord. For at opfylde disse den Almægtiges Hensigter blev den fornødne Fuldmagt til at forrette det gamle Evangeliums „patriarkalske" og „beseglende" Ordinancer overdragen af Propheten Elias og Forløberen Elias, af de tidligere Uddelinger, til de sidste Dages Prophet, Seer og Aabenbarer — Joseph Smith.

En anden Deel af Engelens Mission var at raabe med høi Røst: „Frygter Gud og giver ham Æren; thi hans Doms Time er kommen; og tilbeder den, som har gjort Himmelen og Jorden og Havet og Vandenes Kilder." Vi kunne heraf drage den naturlige Slutning, at paa den Tid, Evangeliet skulde gjengives ved Englebetjening, vilde Jordens Slægter, Stammer, Tungemaal og Folk „ikke" frygte Gud og give ham Ære, eller tilbede den, som har gjort Himmelen og Jorden. Vi have seet, at denne Tidsalder er den Tid, som hentydes til. Og der har sandeligen aldrig været nogen Tid, da det rene Evangelium i dets Fylde og Kraft bedre tiltrængtes; thi selv det almindelige Raab imod dets Gjengivelse er et tilstrækkeligt Bevis herpaa. Og et andet Bevis er den Kjendsgjerning, at Menneskeslægtens Tilstand, selv i det stortpralende nittende Aarhundrede, nødvendigvis tiltrænger det advarende Raab: „Frygter Gud, og giver ham Ære," og: „Tilbeder ham, som har skabt Himmelen og Jorden," osv.

Lader os skue rundt omkring os, og see, hvor vidt Virkeligheden beviser vor Beskrivelse at være sand. Selv Christenhedens forskjellige Religionssamfund ere enige i at erkjende og beklage sig over den Kjendsgjerning, at den store Masse af Menneskeslægten ikke „frygter Gud og giver ham Ære," eller „tilbeder" den levende og sande Gud, „som skabte Himmelen og Jorden." Derfor har man oprettet „Indenlandske Missionsselskaber," „Religiøse Tractatselskaber," „Bibellæsninger" osv., som siges at virke i det udtrykkelige Øiemed at indprente Gudsfrygtighed i Folkets Sind, og for at lære dem den Pligt at give Gud Æren. Dette er ogsaa Aarsagen til den almindelige Stik, at holde religiøse Prædikeforsamlinger baade inde i Huus og under aaben Himmel. Kirker, Capeller og Forsamlingslocaler findes i Mængde og talrige Fremgangsmaader benyttes i samme Øiemed. Dette er ogsaa Oprindelsen til de mange „Udenlandske Missionsselskaber," som ere dannede af de forskjellige Religionssecter, hvis Formaal siges at være at omvende Hedningerne i langtbortliggende Lande, og faae dem til at „tilbede den sande Gud." Man veed, at Millioner paa Millioner af Mennesker i ethvert Climat og af enhver Farve danne sig selv Guder og tilbede dem — at de bøie Knæe for Afguder, deres egne Hænders Gjerninger. I Sandhed, Størstedelen af Menneskeslægten er Afgudsdyrkere, ifølge de Christnes Beretninger.

Vi ville nu spørge de saakaldte Christne selv, om „de" frygte Gud og give ham Ære — den Gud nemlig, som de *sige*, de tilbede? Af de Beretninger, som de forskjellige Secter give, og de Følelser, de udtale om hverandre, skulde man troe, de

gjøre ikke. At domme efter deres Bitterhed og Opposition imod hverandre, deres Ringeagt for den evangeliske Sandhed, deres fuldstændige Forvendelse af Evangeliets Ordinancer og deres Opsætsighed imod Guds udtrykkelige Villie, seer det ud som om de, idetmindste i een Betydning af Ordet, hverken frygte Gud eller Djævelen, ellers vilde deres hele Vandel sikkerligen være anderledes, end den er. De kunne ikke elske hverandre, ellers vilde de ikke føre Krig imod deres Brødre. Og i Tilfælde af, at Enighed og indbyrdes Kjærlighed ikke findes iblandt dem, er det gudsbespottende at tale om, at de elske og frygte Gud. „Hvo, som elsker Gud, skal ogsaa elske sin Broder," og „hvo, som elsker Gud, holder hans Befalinger." Salomon siger med Rette: „Frygt Gud, og hold hans Bud; thi dette er Menneskets hele Pligt." Ak, hvor lidt agter man ikke paa denne gode, sunde Formaning! Hvor sjelden efterkommer man ikke denne „Menneskets hele Pligt!" Hvor lidet frygter man ikke Gud! Hvor sjelden og hvor lidt adlydes han ikke! Istedetfor at give „ham Æren," søge Menneskene kun altfor ofte at tilegne sig den selv. Selv de meest fremragende Personer ere langt mere tilbøielige til at ære deres eget kjære „jeg," end at give Æren til en Anden. Der kan ikke siges om dem, at „hvadenten" de „æde eller drikke, eller hvad" de „gjøre, saa gjøre" de „Alt til Guds Ære." Selv de Geistlige, der staae som Folkets Lærere og Veiledere, give i deres saakaldte høie Embedspligters Udførelse ikke Æren til Gud, men de tage den selv. De faae deres Kundskab fra deres Bøger og Collegier, og da de ere opblæste af deres opnaaede Fuldkommenhed, bestræbe de sig for — drevne af en ærgjerrig og misundelig Aand — at lægge deres Talenter og Kundskaber for Dagen, for at vinde Menneskenes Bifald og Roes, og saaledes er i altfor mange Tilfælde Berømmelse, Ære og Selvophøielse det Maal, de høie og tragte efter, istedetfor Guds Ære. Den Tanke, at Gud inspirerer Mænd med „sin Aand," og bruger dem som „Redskaber" i sin Haand til at meddele Folket „sin" Viisdom, kan man ikke for et Øieblik nære. En saadan Ting som Inspiration i denne oplyste Tidsalder, tænker man sjelden paa af Alt, da den efter deres Mening om denne Gjenstand for lang Tid siden er bleven „afskaffet." Uagtet Apostlerne erklære, at „Guds Mænd" fordum „talede, drevne af den Hellig-Aand," bliver Tanken om noget Saadant nu forkastet med Foragt, og Apostelens tydelige Ord ere fordreiede og siges, at dermed menes, at Bibelen var skreven af Guds Mænd, og er en inspireret Bog, og at der af den Grund ikke behøves Inspiration nu.

Atter, tilbede de selv i Virkeligheden „ham, som har skabt Himmelen og Jorden og Havet og Vandenes Kilder?" — vi mene ikke, om de tilbede ham paa den rette Maade, men om de tilbede ham overhovedet paa nogen Maade? Tilbede de den levende og sande Gud, som i den hellige Skrift siges at være den store Skaber af Alt — „Abrahams, Isaaks og Jacobs Gud" — „Eliæ Gud" — Elisæ, Mose, Josvæ, Daniels og Jesu Gud samt alle de hellige Propheters, Apostlers og Helliges Gud, om hvem Skriften vidner — tilbede de „ham?" Ak nei, de gjøre ikke. Den „Gud," som Christenhedens Secter sige, de tilbede, er en Gud uden Legeme, Dele eller Lidenskaber — en Slags Skygge af Noget — en Slags ætherist, indbildt Guddom, som hverken kan bevæge sig, handle, nei ikke engang existere — et ubeskrevet „Væsen," (om den Sprogfeil tillades) som ikke har nogenslags Form eller Substants — et Væsen, som hverken kan nærme sig os, eller hvem vi kunne nærme os til — hver-

ken elske eller blive elsket — hverken see, høre eller tale, eller sees, høres eller tales til, — alene en Skygge — et immaterielt ikke-existerende Intet! En „Gud" af denne Slags kjender Bibelen intet til. Dog saadan er den „ubekjendte Gud," som tilbedes af Myriader „Christne," der oprette Missionsselskaber, som skulle virke til fjerne Hedningers Omvendelse, hvilke ere ligesaa, og endog mere religiose og fromme i den modsatte Yderlighed at tilbede blinde, døve og umælende Stykker af Træ eller Steen, deres egne Hænders Gjerninger.

Naar man nu betragter Samfundets Tilstand, baade inden- og udenlandsk, hvor høist nødvendigt seer det ikke ud til, at „enhver Slægt, Stamme, Tungemaal og Folk" skulde høre den guddommelige Aabenbarings „høie Røst," forkyndt ved Engles Betjening og af det gjenoprettede Præstedomme: „Frygter Gud og giver ham Ære, thi hans Doms Time er kommen; og tilbeder ham, som har skabt Himmelen og Jorden og Havet og Vandenes Kilder."

(Fortsættes.)

Uddrag af Forhandlingerne i General-Raadet,

begyndt i Kjøbenhavn den 11te Mai 1858.

(Fortsat fra Side 284.)

Den 12te Mai 1858.

Raadets Fortsættelse aabnedes Kl. 9½ Form. med Sang (Ps. Nr. 74), og Bøn afholdtes af Ældste P. A. Fjeldsted.

Præsident Widerborg belærte Brødrene med Hensyn til Brugen af Jesu Navn, at det undertiden misbrugtes og vanhelligedes ved at gjentages saa ofte; naar et Møde eller en Forsamling var aabnet og helliget til Gud i den Herres Jesu Navn, saa var det ikke nødvendigt, at Enhver, som blev fremkaldt, begyndte og endte sin Rapport, Tale eller Beretning med en Bønformular; det Hellige blev derved gjort trivielt og tabte sin velgjørende Indflydelse paa Sindet.

Ældste S. Gudmundsen, Præsident over den norske Mission, kaldet Brevigs Conference, blev derpaa opfordret til at aflægge sin Rapport, der i Korthed lød som følger: Der var 11 organiserede Grene i Norge med tilsammen 376 Medlemmer; omtrent 70 vare tillagte ved Daab siden Nytaar. Bogregnskabet var forsaavidt i Orden, men der var Gjeld i nogle Grene paa Grund af, at Missionærerne havde været nødte til at bruge af Skriftpengene. Evangeliet vinder Indgang i forskjellige Egne, men der er megen Modstand at arbeide imod, idet paa nogle Steder Befolkningen udbriver og forfølger Herrens Tjenere, paa andre Steder kaster Øvrigheden dem i Fængsel, idømmer dem høie Muletter, som de maae udsone med Fængsel paa Vand og Brød; Øvrigheden er mest human i Christiania, hvor aabne Forsamlinger kunne holdes; roste sine medarbeidende Brødre, at de vare trofaste i Evangeliets Tjeneste, uanset al den Trængsel og Fængsling, de maatte døie, og havde de bedste Forhaabninger om Fremtiden; troede, at det muligen var godt, om Norge blev delt i 2 Conferencer. Med Hensyn til Pengeanliggenderne, da

var der nogen Gjeld, deels til Tempel- og Missionsfondene, og deels paa Grund af den til Brødrene Lund og Poulsen ydede Emigrationshjælp; tvivlede dog ikke paa at faae samme afbetalt, eftersom de Hellige, uanseet sin Fattigdom, vare villige til at yde sine Bidrag. Glædede sig over at være en Sidste-Dages Hellig, og ønskede at vedblive med at arbeide for Guds Riges Sag.

Præsident Widerborg stadfæstede Sandheden af det aflagte Vidnesbyrd; bemærkede, at det norske Folks Nationalcharakteer var alvorlig, og at de hængte med en stor Forkjærlighed ved det fra Fædrene Nedarvede, og vare meget mistænksomme mod det, som de ansaae for Nyt, og derfor bekjæmpede samme haardt; de, som derimod bleve overbeviste om Sandheden af Evangeliet, vare trofaste, vedholdende og villige til at gjøre Alt for sammes Fremme. Troede, at den beleilige Tid endnu ikke var kommen til at inddele Norge i 2 Conferencer, men derimod at inddele Landet i Districter, saa snart det lod sig gjøre, og ansætte Ældste i samme til at prædike, organisere og præsidere. Haabede, at Herrens Værk derved skulde fremmes og Arbeidet paaskyndes.

Derpaa fremstod efter Opfordring Præsidenten over Skaane Conference i Sverrig, Ældste J. Fagerberg, og berettede, at nævnte Conference bestod af 6 Distrikter med 14 Grene og 481 Medlemmer. De Døbtes Antal siden Nytaar omtrent 60. Bogvæsenet var i Underbalance, som dog ikke skrev sig fra hans Tid. Som Bevis paa vore Medmenneskers christelige Sindelag imod os, vilde han anføre, at Biskop Thomander har forfattet en Bøn, der oplæses i Kirkerne i Anledning af de fra Statskirken Frafaldne, og deres Navne nævnes, under det skinhellige Paaskud, at Alle i Sognet skulle bede for dem, men det Fine i Tingen er, at de derved skulle blive mere almindelig kjendte, afskyede og forhadte, og i enkelte Egne har ogsaa Sognenes formaaende Mænd indgaaet et Forbund, at de hverken skulle sælge Noget til den, som overgaaer til Mormonismen, eller give den Arbeide, og ved saaledes at afskjære Livsopholdet for anderledes Troende, troer man at kunne tvinge dem til at vende tilbage til Statskirken og blive Hyklere. Ere ikke begge disse Fremgangsmaader meget christelige? Vidste ikke hvem der havde Fortrinet, enten de, som afskare de Sidste-Dages Hellige Livsopholdet, eller den ærværdige, fortklædte Præstestand, der under Skin af Fredens Politik besøgte de Hellige, sagende at lokke dem til at fornegte den nye og evige Pagt, trækkende dem for Præste-, Provste-, Biskops- og Consistoriiforhør, og naar de desuagtet ikke vilde fornegte sin Tro, da tye hen til det sidste store Remedium, deres Navnes Opnævnelse i Kirkerne og Oplæsningen af den thomanderske Bøn; troede dog ikke, at Præsterne ret længe vilde hylde denne tilsyneladende fredelige Politik, men at de vilde vende tilbage til den gamle Maade at hidse Politiet og Pøbelen paa os; stolede alligevel paa Guds Hjælp til Værkets Fremme, og at Modstanderens Bestræbelser, af hvilkesomhelst Slags, vilde være magtesløse.

Præsident Widerborg bemærkede, at Øvrighederne i Sverrig (paa faa hæderlige Undtagelser nær) havde stedse vist sig mere inhumane end Øvrighederne i Danmark og Norge, idet de behandle Missionærerne som de laveste Forbrydere, pidske dem, belægge dem med Jern, afklippe dem Haaret og iføre dem Fangedragt, naar de kaste dem i Fængsel; desuagtet vinder Evangeliet mere og mere Terrain. Biskop Thomander havde altid vist sig meer fredeligsindet og human end mange af hans Embedsbrødre; ide mindste bliver de Helliges Tro prøvet paa de nævnte Maader;

og Statskirken og dens Tjenere bør ikke misundes de Sjæle, de kunne tilbagevinde paa de anførte Maader; de sande Hellige ville staae urokkelige i alle Prøver; thi Gud vil skjenke dem Kraften; og de Svage og Vaklende ville vende tilbage til det Samfund, hvor de høre hen — Gud vil have et prøvet Folk — (der skal ogsaa være Nogen til at prøve dem), og de Trofaste vil han tilsidst annamme som sit Eiendomsfolk.

Præsident M. Nilsson fra Gotheborgs Conference aflagde derpaa sin Rapport. Hans Conference bestod for Nærværende af 4 Grene med 78 Medlemmer. Døbte 23. Conferencen var stor og strakte sig op imod Norge; der behøvedes derfor flere Arbeidere, for at fortsætte Arbeidet, hvor det var blevet aabnet. I Ulricehamn og Omegn var der et godt Folk, 12 vare blevne døbte, og den Ældste, som præsiderede der, var en trofast Mand, der havde gjennemgaaet meget for Evangeliets Skyld. Der var Forfølgelse baade af Præster og Politi. I Gotheborg havde han, tilligemed flere Brødre og Søstre, været kaldt for Retten og idømt en Mulct af 100 Rdl. eller 14 Dages Vand og Brød, men havde ladet Sagen gaae til Kongens Afgjørelse. Kunde ikke holde offentlige Forsamlinger i Gotheborg; thi Politiet opløser dem. Der var Egne i Conferencen, hvor Folket gjerne vilde høre Vidnesbyrdet, og hvor de havde holdt gode Forsamlinger; sagde, at Udsigterne til Værkets Fremme i det Hele taget vare gode; at Bog- og Regnskabsvæsenet var i en god Orden; de Hellige vare villige til at betale deres Tiende, saa at han nok troede sig istand til at udrede de nødvendige Udgifter.

Præsident Widerborg glædede sig over det Vidnesbyrd, Br. Nilsson havde aflagt, og over den Flid og Nidkjærhed, han havde lagt for Dagen, siden han blev kaldet som Bestyrer for Gotheborgs Conference. Han var den Gang meget ung og uerfaren i Kirkens Anliggender; men paa Grund af hans Lydighed, Trofasthed og Frimodighed har Herren velsignet hans Virksomhed; og i Ældste Frank har han en god Medhjælper i Regnskabsvæsenet. Vilde prøve paa at udfinde de fornødne Ældste til Missionærer i Conferencen.

Broder Gudmundsen fra Norge bemærkede, at han kunde foreslaae to gode svenske Brødre, der havde annammet Evangeliet i Norge, og gjerne ønskede at arbeide i sine Føde-Egne.

Formiddagsmødet sluttedes Kl. 12 med Pf. Nr. 3 og Bøn af Ældste P. O. Thomassen.

Eftermiddagsmødet aabnedes Kl. 2 med Pf. Nr. 136 og Bøn af Ældste L. Eriksen.

Ældste N. Nilsson, Præsident over Stockholms Conference bemærkede, at det havde seet ud for ham, som om han slet ikke havde kunnet komme til General-Raadet, idet han, da han skuld ereise, blev kaldt ind for Overstatholderen til Forhør, og saaledes forhindret fra at komme den Dag, General-Raadet begyndte. Stockholms Conference udgjorde for Tiden 7 Distrikter med 9 Grene; han agtede, paa Grund af at Conferencen er altfor stor, at foreslaae dens Deling, saaledes at de 6 Grene i Østergøthland, Vestergøthland og Småland (nemlig Calmar og Vexio Län) adskilles og organiseres til en særskilt Conference. I Stockholm var Øvrigheden meget streng og paapasselende, havde lukket vor Forsamlingssal, forbudet Forsamlinger, kaldt os op for Øvrigheden, der havde truet os med Landsforvisning. I Nordlandene og Dalarne er der gode Folk; i Wermland ligeledes. Der herskr i Almindelighed en religios, om end en intollerant Aand i Sverrig. Paa et Sted, 7 Mile fra Stockholm, var der en

Pige, svag og sygelig, som undertiden fik heftige Besvimelser, saa at hun faldt omkuld, blev liggende rolig, men kold som et Liig, ubevidst, og næsten som død; i denne Tilstand var ethvert Lem ubevægeligt, undtagen Taleredskaberne, idet Munden bevægede sig, og hun prædikede med stærk og lydelig Stemme, og det saa høit, at hun, som ellers taler meget svagt og sagte, kunde høres af de talrigt Forsamlede, ogsaa af dem, som af Mangel paa Plads, stode ude i Gaarden. Hun er meget besøgt af Menigmand, der troer, at hun er en Prophetinde. Naar hun saaledes er besat af den prædikende Aand, raaber, hun, „at Folket skal omvende sig fra Synd og Ugudelighed, gaae flittigt i Kirke, og tage sig i Agt for Læserne eller for de fra Statskirken Afvigende." Saaledes arbeider Djævelen paa alle Maader, baade ved Redakteurer, Præster, Politi og Besatte at forhindre Fremgangen af det sande Evangelium, som dog alligevel trænger sig ind i mange Oprigtiges Hjerter, og Flere vilde have staaet frem og annammet det, dersom Religionsfrihed var bleven indrømmet paa sidste Rigsdag; men det synes, som om Sverrigs Indvaanere endnu en Tid skulle trælle under Samvittighedstvangen og Præsteaaget; men det vil dog ikke hindre de Frimodige fra at annamme Sandheden og stride Troens gode Strid.

Præsident Widerborg indrømmede, at Brodrene i Stockholms Conference havde havt Meget at stride imod, og det synes at være Conference-Præsidenternes Lod i Stockholm at blive landsforviste; haabede dog, at der vilde komme en bedre Tid, naar Herren fandt det tjenligt at bryde de Baand og Lænker, der nu hvile tungt paa den svenske Nation, og skjenke dem Religionsfrihed, der er den kostbareste Naadegave et Folk kan faae. Følte godt for Broder Nilsfons Forslag at organisere en Conference i Sverrigs midterste Landskaber. Talte om Præstedommets Pligter, baade med Hensyn til at prædike og forrette Evangeliets Ordinancer, og med Hensyn til en god og nøiagtig Orden og Huusholdning i det Timelige; at Bogvæsenets Midler ikke maatte anvendes til Missionærernes Underholdning, men at udgive nye Skrifter til Udspredelse; og naar Missionærerne vare i Trang, maatte de Hellige i vedkommende Grene og Distrikter afhjælpe det ved frivillige Gaver; thi med Tienden maatte der huusholdes saare forsigtigt, da den oprindelig er bestemt til Helligdommens Opførelse og Israels Indsamling; de Fattige burde hjælpes ved frivillig Godgjørenhed; og hvis Tiendefondet skal udrede Hjælpen, saa kan det ikke skee uden Conferencepræsidentens Samtykke; og den Hjulpne bør tilbagebetale til Tiendefondet den erholdte Hjælp, saasnart Omstændigheberne sætter ham istand dertil.

(Fortsættes.)

Blandinger.

I Coquimbo i Amerika har et alvorligt Jordskjælv anrettet betydelig Skade. — Paa Kysten af New Foundland (Amerika) har en voldsom Storm den 12te Juni ødelagt en Mængde Fartøier og Baade, og over 300 Mennesker omkom. — Den 21de Juni rasede en Hvirvelvind, ledsaget af et Skybrud i New York City omtrent 30 Minuter; megen Skade anrettedes baade paa Bygningerne og Fartøierne i Havnen. — Frygtelige Orkaner og Skybrud have i Slutningen af Mai og Begyndelsen af

Juni hjemsøgt de Forenede Stater, fornemmelig Louisiana, Mississippi, Tennessee, Illinois, Ohio, Missouri, Virginia, Indiana, Maryland og Pensylvanien. I flere af disse Stater ere hele Byer blevne aldeles jævnede med Marken, og kun Grundmurene af Husene og de til alle Kanter spredte Levninger af samme vise Stedet, hvor en By engang har staaet. Tage, Tømmer, Muursteen, Mennesker, Heste, Koer, Faar, osv. hvirvledes høit op i Luften som Fjær, og knustes i Faldet. Landsbyen Gretna i Nærheden af New Orleans stod, tilligemed alle Plantager i 30 engl. Miles Omkreds, under Vand. Ottava var bogstaveligt i Ruiner, og i Towanda vare næsten alle Bygninger jævnede med Jordens Overflade. Et af Aftentogene paa Jernbanen mellem Chicago og St. Louis blæste af Skinnerne paa den aabne Slette. I Terre Haute blæste mange Huse ned. I Ellison var af 70 Huse kun 3 uskadte tilbage. Naples og Brooklyn i Illinois, Alexandria, Marion, Lagrange, Canton og andre Steder i Missouri, samt en Deel af Leavenworth i Kansas stode under Vand. Den 12te Juni brød Floden Mississippi gjennem een af sine Dæmninger som Følge af Regnen, hvorefter Vandet med rasende Kraft overskyllede Byen Cairo i Illinois, hvor næsten alle Huse ere styrtede ned, drevne bort eller sunkne; man ventede ikke, at en eneste Bygning kunde imodstaae Oversvømmelsen, da Vandet vedblev at stige; en Deel af Central-Jernbanen i Illinois bortskylledes. Den Skade, som er anrettet i Løbet af een Maaned anslaaer New York Herald til 33 Millioner Dollars; desuden er en Masse Menneskeliv gaaet tabt. — Paa Den Vancouvers, Norden for Californien, har man opdaget overmaade rige Guldminer. — I Slaget ved Grohowo mistede Tyrkerne 7 Kanoner, 960 Heste, 8,000 Geværer, en stor Mængde Ammunition og Proviant samt over 7,000 Mand, hvoriblandt er regnet de Fanger, som Montenegrinerne skar Hovedet af; selv havde de noget over 400 Døde og Saarede. I en Træfning den 11te Mai mistede Montenegrinerne 800 Mand, og Tyrkerne 150. I en senere Træfning mistede Tyrkerne 7 a 800 Mand, og Montenegrinernes Tab var langt større. Disse skar Næse, Læber og Ører af de faugne og saarede Tyrker. — I Constantinopel har en Ildebrand den 20de Juni atter fortæret 200 Huse. — I London vedbliver Heden og Themsens Stank. — En heftig Ildebrand i Londons Dok den 29de Juni har anrettet Skade for henved 3 Millioner Rigsdaler.

Indbetalte Bogpenge.

	Rd.	Mk.	Sk.
P. Nielsen, Fredericia	7	"	"
N. Damm, Skaane	20	"	"
A. P. Trane, Kjøbenhavn	107	4	4
Mathias Nilsson, Gotheborg . . .	15	3	"
S. Gudmundsen, Norge	102	"	"
L. C. Geertsen, Aarhuus	5	"	"
Summa	257	1	4

Statistisk Rapport

over

Jesu Christi Kirke af Sidste-Dages Hellige i Skandinavien.

for Halvaaret, endende den 30te Juni 1858.

Conferencer.	Grene	Af de Halvfjerds	Ældster	Præster	Lærere	Diaconer	Medlemmer	Døde	Udelukte	Emigrerede	Døde	Totalsum
Danmark.												
1. Kjøbenhavn . .	19		101	43	32	23	762	98	63	24	8	961
2. Aalborg	19		44	12	10	3	271	43	17	23	1	340
3. Vensyssel . . .	18		59	3	17	5	284	90	36	1	1	368
4. Fredericia . . .	9		31	5	5	1	127	23	23	2		169
5. Lolland	9		23	10	4	2	103	41	8		3	142
6. Bornholm . . .	4		9	3		1	83	9	4			96
7. Fyen	11		33	8	2	2	87	41	16	7	1	132
8. Aarhuus	10		27	7	9	3	132	32	19	5	1	178
9. Skive	5		10	3	4	1	37	10	8			55
	104		337	94	83	41	1886	387	194	62	15	2441
Norge.												
10. Brevig	11		50	11	25	8	302	118	32	2	1	396
Sverrig.												
11. Skaane	14		35	44	22	20	370	92	29	3	4	491
12. Stockholm . .	4		13	4	7	2	42	21	4		1	68
13. Gotheborg . .	4		15	4	5	4	54	28	9		1	82
14. Norrkoping . .	6		24	3	9	6	116	25	3	3	2	158
	28		87	55	43	32	582	166	45	6	8	799
Summa . .	143		474	160	151	81	2770	671	271	70	24	3636

Indhold.

	Side.
Tale af Præs. B. Young	305.
Redaktionens Bemærkninger	311.
Engelens Mission (fortsat)	312.
General-Raadets Forhandlinger (fortsat)	315.
Blandinger	318.
Statistisk Rapport	320.

„Skandinaviens Stjerne" udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned og faaes paa Contoiret i Lorentzensgade Nr. 504 D. 5, Stuen tilvenstre og paa alle kongelige Postcontoirer.

Udgivet og forlagt af C. Widerborg.

Trykt hos F. E. Bording.

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

7. Aarg Nr. 21. *Den 1. August 1858.* Priis: 6 Sk. pr. Exp.

Livets Vei.

(Fra the Millennial Star.)

„Gaaer ind ad den snevre Port; thi den Port er viid, og den Vei er bred, som fører til Fordærvelse, og de ere Mange, som gaae ind igjennem den; thi den Port er snever, og den Vei er trang, som fører til Livet, og de ere Faa, som finde den.“

Matth. 7, 13. 14.

Da vor Herre var paa Jorden, pleiede han at tydeliggjore sine guddommelige Lærdomme for Mængden ved saadanne ydre Symboler, som de stedfindende Naturgjenstande, Livsomstændigheder og Folkets Sæder og Skikke forskaffede ham.

I det her anførte Tilfælde sammenligner han Veien til evigt Liv og Saliggjørelse med en Sti, der er trang, og en Port, der er snever; og Veien til Fordærvelse og Død sammenligner han med en bred Vei og en viid Port; den første som een, der kun befares af Faa; den sidste derimod af et stort Antal.

For altsaa tydeligt at kunne forstaae og skatte Værdien af de Sandheder, som lærtes, er det nødvendigt, at vi føle Kraften og see Anvendelsen af de Lignelser og Parabler, som anførtes for at belyse disse Sandheder.

En Port, som kan tillade mange Folk at passere, maa rimeligviis være viid; og en Vei, hvorpaa Skarer af Mennesker kunne vandre, maa naturligviis være bred. En Port derimod, som kun er stikket til at lade faa Personer af og til passere, kan med Rette siges at være snever; og en Sti eller Vei, som kun til enkelte Tider befærdes af Reisende, maa sandsynligviis være trang og smal. Naar Skarer af Folk trænge sig frem paa en smal Sti, maa den naturligviis tiltrædes og blive bred; thi der udfordres en bred Vei; men paa den anden Side, naar alene nogle eenlige Vandrere af og til gaae i samme Retning, bliver deres Vei nødvendigviis smal, og Porten, hvorigjennem de slippe ind, er følgelig trang og snever.

Lader os nu bestræbe os for at udfinde Forholdet mellem de brugte Figurer og Virkelighederne, som Meningen er de skulde repræsentere og oplyse.

Veien til „Fortabelse fra Herrens Ansigt, og fra hans Magts Herlighed“ (2 Thes. 1, 9.) er Ulydighed mod Evangeliet. Evangeliet er „en Guds Kraft til Saliggjørelse for hver den, som

troer," (Rom. 1, 16.) „en Livsfrugt til Liv" (2 Cor. 2, 16.) for Alle, som annamme og adlyde, men „en Dødslugt til Død" for dem, som forkaste og ikke adlyde det. Ak desværre! den ubetænksomme Masse forkaster det virkeligen, støder det fra sig, ringeagter dets Barmhjertighedstilbud, negter at efterkomme dets Fordringer, og vil ikke finde sig i at tage „Aaget," som er saa „gavnligt" eller bære „Byrden," som er saa „let." (Matth. 11, 30.) De have fast besluttet, til Trods for alle Guds Tjeneres Modforestillinger, alle Advarsler og Indbydelser i hans Ord, at gaae deres egen Vei, og den Vei fører til „Fortabelse."

Veien til evigt „Liv" derimod er „Lydighed mod Evangeliet." „Hvo, som troer og bliver døbt, skal blive salig." (Marc. 16, 16.) Christus blev „Ophavsmand til evig Frelse for alle dem, som ham lyde," (Hebr. 5, 9.) derved, at han „bragte Liv og Uforkrænkelighed for Lyset ved Evangelium." (2 Tim. 1, 10.) Ak, hvor Faa ere ikke de, som annamme det! — hvor Faa ere ikke de, som adlyde det! Siden dets Gjengivelse til Verden i disse sidste Dage ved Engle-Betjening ifølge Apostelen Johannis prophetiske Syn, omtalt i Aabenbaringens Bog 14, 6., have nogle Faa af Babylons Hærskarer annammet og adlydt det, hvilke glæde sig over at være i Besiddelse af dets forjættede Velsignelser og i de herlige Udsigter, som de have til evigt „Liv" og Ophøielse i Guds Nærværelse.

Som Følge af den uhyre Mængde, som dagligen vandrer i Ulydighed mod Guds Villie og hans Sons Jesu Christi Evangelium, er deres Bane meget passende betegnet med en bred Vei; og Dødens og „Fordærvelsens" Portal, hvorigjennem de træde ind, beskrives med Rette som en „viid Port." Porten er i Sandhed „viid," og Veien „bred," som fører til Fordærvelse, thi „Mange ere de, som gaae ind igjennem den."

Tillige er, som Følge af de sammenlignelsesviis Faa, der give Agt paa den Sidste-Dages Forkyndelse af det Forrige-Dages Evangelium, og som man finder vandrende i Lydighed mod dets Fordringer og Guds Villie, som den er aabenbaret fra Tid til anden ved hans befuldmægtigede Tjenere, deres Bane meget rigtigt lignet ved en trang Vei, og Indgangen til „Liv" og Uforkrænkelighed, hvorigjennem de gaae, er passende lignet ved en snever Port; thi den Port er i Sandhed „snever" og den Vei „trang," som fører til Livet, og „de ere Faa, som finde den."

Hvor stor burde ikke vor Glæde være, hvor meget burde vi ikke fryde os, hvor overvættes lykkelige burde vi ikke føle os — ja, hvor inderlig taknemmelig burde vi ikke være mod Himmelens Gud, og hvor meget burde vi ikke love og prise ham, fordi han i disse sidste Dage har velsignet os med Aabenbaringer om sin Villie, og gjengivet sine Børn Kundskaben om det ældgamle og evige Evangelium. Velsignet, ja for evigt være hans Navn velsignet for denne uskatteerlige Gave! Lad vore Halleluja-Raab evindeligen opstige for hans herlige Navn, ikke blot fra vore Læber, men fra vore Hjerter! Jo snevrere Porten, og jo trangere Veien er, som fører til Livet, og jo Færre, der finde den, desto større skulde vor overvættes Glæde være, desto tydeligere og mere melodiske skulde vore Frydesange være og desto dybere og hjerteligere skulde vor Taknemmelighedsfølelser være, naar vi anstille Betragtninger over det Factum, at vi have fundet den. Ja, takket være vor Fader i Himmelen, vi ere iblandt de lykkelige „Faa," som i disse sidste Dage have søgt og fundet „Veien" til Saliggjørelse og evigt Liv! Enhver oprigtig Hellig kan,

naar han forstaaer sin lykkelige Stilling, raabe af Glæde, med langt større Henrykkelse end Archimedes, og med Hensyn til en langt værdifuldere Opdagelse og et langt herligere Udbytte: — „Eureka! Eureka!“ — „Jeg har fundet det! Jeg har fundet det!“

Guds Regjering

af John Taylor.

(Fortsat fra Pag. 280.)

10de Capitel.

Vil Guds Rige blive et virkeligt eller et aandeligt Rige?

Det vilde næsten være overflødigt at besvare et saadant Spørgsmaal, som det ovenfor anførte, var det ikke for de Meningers Skyld, som gjøre sig gjældende i Verden med Hensyn til et reent, aandeligt Rige, især da jeg i et af de foregaaende Capitler tydeligen har paapeget et virkeligt Rige, Herredømme og Regjering. Men jeg har kun fremsat dette for at hæve en Deel Tvivl, som Mange nære i sit Indre, angaaende et aandeligt Rige, hvilke have sin Grund i nogle af vor Frelsers Bemærkninger, saasom: „Mit Rige er ikke af denne Verden,“ og „Guds Rige er ikke Mad og Drikke, men Retfærdighed, Fred og Glæde i den Hellig-Aand.“ og atter: „Guds Rige er inden i (eller iblandt) Eder.“

Guds Rige er, som jeg allerede har anført, Guds Regjering i Himlene eller paa Jorden. Derfor lærte Jesus sine Disciple at bede: „Til os komme dit Rige; skee din Villie, som i Himmelen, saa og paa Jorden.“ Og naar Guds Rige bliver grundfæstet paa Jorden og faaer almindeligt Herredømme, da vil Guds Villie skee paa Jorden, som den skeer i Himmelen, og ikke før; da vil Guds Regjering være til paa Jorden, som den nu er i Himmelen. Det er denne Regjering, vi tale om, — en Retfærdigheds-Regjering. Og saavidt Guds Love blive satte i Kraft, eller hans Rige bliver organiseret, Embedsmænd bestikkede og Mennesker adlyde Guds Riges Love, herster Guds Rige. Johannes forkyndte, at Guds Rige eller Himmeriges Rige var nær. Jesus sagde, at Himmeriges Rige er indeni Eder. Jesus sammenligner Himmeriges Rige med en Mand, der saaede Hvede, og som, da han senere hen gik til sin Ager, ogsaa fandt Kliute der. Matth. 12. Hvad var Ageren? Ageren var Verden, eller med andre Ord: Guds retmæssige Eiendom, hvor han burde regjere; den gode Sæd er Rigets Børn, eller dem, som annamme og adlyde Himmeriges Riges Love; Klinten er den Ondes Børn, eller dem, som sætte sig op imod Gud og hans Love. Klinten skal luges op af hans Rige og brændes, og da skulle de Retfærdige skinne som Solen i deres Faders Rige. Atter lignes Himmeriges Rige ved et Liggendefæ, som et Menneske fandt skjult i en Ager, og af Glæde derover gik han hen og solgte alt det, han havde, for at kunne sætte sig i Besiddelse af Ageren og det Liggendefæ; ligeledes lignes det ved en kostbar Perle, som en Kjøbmand gjorde ligesaa for at faae. Saaledes kjøbte Abraham, Noah,

Loth, Moses og mange af Propheterne denne Skat ved at opoffre Alt; og hvorfor? De opdagede Perlen og Liggendefæet, saae hen til Belønningen og taalte alle Ting, efterfom de saae ham, der er usynlig. Og hvorfor gjorde de det? Var det for at erholde timelige Velsignelser, jordiske Nydelser og sandselige Fornøielser? Nei! de døde i Troen, uden at have faaet det Forjættede, men de havde seet det langt borte; de vidste Besked om Skatten og folgte Alt, for at erholde den; de „forventede den Stad, som har Grundvold, hvis Bygmester og Forarbeider er Gud." Ebr. 11, 10. Derfor siges der, at Gud skammer sig ikke ved at kaldes deres Gud, thi han har beredt dem en Stad. De forventede en Retfærdigheds-Regjering — Guds Regjering; de vare inspirerede med det samme Haab, som alle Propheterne, der havde propheteret lige siden Verdens Begyndelse, nemlig Haabet om alle Tings Gjenoprettelse. Johannes den Døber og Jesus vilde have indført Riget, men Folket vilde ikke have det; ikkedestomindre gav han, ifølge Apostelen Johannis Ord, „til saa Mange, som ham annammede, Magt til at blive Guds Børn, dem, som troede paa hans Navn." Joh. 1, 12. De bleve Guds Børn. „Ja," siger Nogle, „aandelige;" men jeg siger virkelige ogsaa. De sluttede en virkelig Pagt med Gud at holde hans Love; de betjentes virkeligen af Guds Riges Embedsmænd; de troede virkeligen; bleve virkeligen døbte, og annammede virkeligen den Hellig-Aands Gave, og bleve virkeligen Guds Tjenere eller Sønner. Men hvad var deres Haab? Var det i denne Verden? Ja, men ikke for Nærværende. De forventede, at Jesu Forjættelse skulde blive opfyldt paa dem: „Salige ere de Sagtmodige, thi de skulle arve Jorden." Matth. 5, 5. Og de forventede tilligemed Petrus og alle Forrige-Dages Hellige en ny Himmel og en ny Jord, i hvilke Retfærdighed boer. De forventede i Forening med Paulus og de Hellige, til hvem han skrev, et Rige, ikke et indbildt, men eet, „som har Grundvold, hvis Bygmester og Forarbeider er Gud."

Verden har, endskjøndt den tilhører Gud, som tidligere bemærket, aldrig staaet under hans Bestyrelse. Hans Viingaard har frembragt Torne og Tidsler; Klinte er bleven saaet paa hans Ager, men der har været noget Hvede, og denne Hvede repræsenterer Rigets Børn, som have holdt hans Love og iagttaget hans Ordinancer, og i Forhold til Iagttagelsen af hans Riges Love har hans Rige herfket. Christus organiserede derfor sit Rige med Propheter, Apostler, Evangelister, Hyrder, Lærere, osv. — Embedsmænd og Udøvere af hans Love, der vare givne af Herren; de døbte til Syndernes Forladelse, gave Haandspaalæggelse for den Hellig-Aands Gave, og indførte Medlemmer i Guds Rige paa Jorden; og da de vare bemyndigede til at binde paa Jorden og i Himmelen, til at besegle paa Jorden og i Himmelen, bleve de Døbte ikke alene Medlemmer af Kirken her, men ogsaa af Himmeriges Rige, og Deeltagere i dets Velsignelser her og hisset. De vare nu Guds Børn; men det viste sig endnu ikke fuldkommen, hvad de skulde blive til, kun at de skulde blive ham lige. Ligesom han overvandt Døden, skulde de; ligesom han seirede, skulde de; ligesom han satte sig paa sin Faders Throne, vilde han give dem, som seirede, Magt til at sidde med ham paa hans Throne, ligesom han seirede og satte sig paa sin Faders Throne. Og dersom Jesus kommer for at regjere paa Jorden, vil han tillige bringe sine Hellige med sig, og de skulle leve og regjere med ham. Disse Ting ere aandelige, men de ere ogsaa virkelige; de ere timelige, men de ere ogsaa aandelige og evige. Derfor ere for Gud

alle Ting timelige, alle Ting aandelige og alle Ting evige. Disse Benævnelser bruge vi kun for at udtrykke visse Begreber, der i og for sig selv meget ofte ere forkeerte; vi have Legeme og Aand, men begge Dele maae til for at danne et fuldstændigt Menneske. Vi tale om Tid og Evighed; men hvad er Tid? En Deel af Evigheden. Evigheden var for Tiden blev, og vil vedblive at existere, naar Tiden ikke er mere. Aandelige og timelige Ting findes kun, eftersom vi danne os Begreber om dem. Hvad er vort Legeme? — timeligt, materielt? Ja, en Substants; men Substantsen, hvoraf det er dannet, er evig; og dog vil det blive aandeligt, ligt Christi herliggjorte Legeme. Hvad er vor Aand? Er den ogsaa materiel, aandelig og evig? Ja, men finere og mere elastiske end vore materielle Legemer.

Efter at have sagt saa meget om denne Gjenstand, komme vi til nogle af de anførte Indvendinger. „Guds Rige er ikke Mad og Drikke, men Retfærdighed, Fred og Glæde i den Hellig-Aand." Hvad forstaaes hermed? Menes der, at Retfærdighed udgjør et Rige? Retfærdighed er en Egenskab, et Princip, men ikke en Regjering; denne Egenskab bevirker Fred og Glæde. Gud er retfærdig, og følgelig flyder Retfærdighed fra ham. Man kan ogsaa finde et retfærdigt Menneske; men man siger ikke, at Gud er et Rige, eller at et retfærdigt Menneske er et Rige, men at Guds Rige er et retfærdigt Rige. Man kan sige et retfærdigt Rige, et Retfærdigheds Rige; men man kan ikke sige, at Retfærdighed er et Rige. Et Rige kan regjeres ved retfærdige Love; dets Love kunne være retfærdige, dets Embedsmænd retfærdige og Folket retfærdigt; men at sige, at Retfærdighed er et Rige, er ufornuftigt. Guds Rige er et retfærdigt Rige; det bestaaer af høiere Nydelser end Mad og Drikke; det er ædlere og mere ophøiet; det er et Rige af Helligheds, Dyd, Reenhed, „Retfærdighed, Fred og Glæde i den Hellig-Aand" — Principer, som nu kun findes i stykkeviis, saavidt Riget udstrækker sig. Naar Guds Rige udstrækker sig overalt, vil der, ligesom Riget i Himlene, ikke blive Andet end „Retfærdighed, Fred og Glæde i den Hellig-Aand;" ikke destomindre vil det have sine Love, Embedsmænd og Administratorer, og vil blive en virkelig og følelig Ting. Guds Aand skal blive udgydt over alt Kjød; Guds Villie vil skee paa Jorden, som den skeer i Himmelen, og den Fred og Glæde, som flyder af Retfærdighed, vil hele Verden blive deelagtig i. Hvad meente Jesus altsaa, da han sagde: „Guds Rige er inden i Eder," eller rigtigere oversat „iblandt Eder." Luc. 17, 20. 21. Der maa sikkerligen være indløben en Feil her; thi Jesus talte til Pharisæerne, hvem han havde kaldt Hyklere, Dienskalke, Øglenger, kalkede Grave, osv. Hvem vil vel sige, at de havde Guds Rige inden i dem? Guds Rige var iblandt dem. Det var ikke saaledes, at man kunde pege paa det; ei heller med Pomp eller Pragt; de kunde have seet det, men deres Øine vare formørkede, saa at de ikke kunde see; deres Øren vare tilstoppede, saa de ikke kunde høre. Mange af os tro, at dersom vi havde levet i de Dage, skulde vi have kjendt det paa de Mirakler, Tegn og Kræfter, som han lagde for Dagen. Men Jesus sagde: „Mine Faar høre min Røst, kjende mig og følge mig, men Andre ikke." „Dersom Nogen vil gjøre hans Villie," siger Jesus, „skal han kjende om Lærdommen er af Gud, eller om jeg taler af mig selv." Joh. 7, 17. Men hvis de nu ikke gjøre, hvad saa? De have Øine, men see ikke, og Øren, men høre ikke. Denne Verdens Gud har tilsløret deres Øine, for at ikke Evangeliets Lysskulde skinne for dem. Jesus siger: „Uden

at Nogen bliver født paa ny, kan han ikke see Guds Rige," Joh. 3, 3. 5. Det kommer derfor ikke saaledes, at man kan pege paa det; Skriften omhandler dette Punkt med Tydelighed, og viser tilfidst, at naar Guds Rige bliver stærkere grundfæstet paa Jorden, ville dens Indbaanere være ligesaa uvidende om det, som Jøderne vare om, at Jesus var Messias; thi Jordens Nationer ville tilligemed deres Konger samle sig sammen imod Herrens Folk til Strid, og der vil blive et af de frygteligste Blodbad, som nogensinde fandt Sted paa Jorden. Det kommer „ikke, saa det kan peges paa." Det er et retfærdigt Rige, og retfærdige Mennesker kunne see det og sætte Priis paa det, og ingen Andre.

Jeg har i et af de foregaaende Capitler, hvori dette Emne omstændeligen er omhandlet, til hvilket jeg henviser Læseren, beviist, at Guds Rige skulde bogstaveligen blive grundfæstet paa Jorden. Det vil ikke blive et Phantasibillede, som nogle Fanatikere ville have det til, men en substantiel Virkelighed. Det vil, som for bemærket, blive grundfæstet paa en virkelig Jord, og vil bestaae af virkelige Mænd, Qvinder og Børn, af levende Hellige, som holde Guds Bud, og af opstandne Legemer, der virkeligen skulle komme frem af deres Grave og leve paa Jorden. Herren skal være Konge over hele Jorden, og hele Menneskeslægten skal bogstaveligen staae under hans Overherredomme, og enhver Nation under Himlene maa anerkjende hans Authoritet og bøie sig for hans Scepter. De, som tjene ham i Retfærdighed, skulle have Omgang med Gud og med Jesus, blive betjente af Engle, og skulle kjende det Forbigangne, Nærværende og Tilkommende; andre Folk, som maaskee ikke i Eet og Alt ere lydige mod hans Love, eller ere fuldkommen underviste om hans Pagter, maae ikkedestomindre være fuldkommen lydige under hans Regjering. thi det vil blive Guds Regjering paa Jorden; han vil sætte sine Love i Kraft og fordre denne Lydighed af Verdens Nationer, hvilket han har lovlig Ret til. Satan vil da ikke længere blive tilladt at herske over dens Indbyggere; thi den Herre Gud skal være Konge over hele Jorden, og Riget og Rigernes Storhed under hele Himmelen skal gives de Hellige. Dette kan med Rette kaldes en Regnskabsdag, — en Dag, da Verdens Regnskaber skulle opgjøres, da Ting, som i Aarhundreder have været ude af Lave, skulle sættes i Orden, da Uretfærdighed og Partiskhed ikke længere skal tillades, da Magtraneren skal kastes ned, og den retmæssige Arving skal være i Besiddelse af Riget, da Uretfærdighed skal bandlyses, Ret og Retfærdighed herske, da de Ugudelige skulle udryddes af Jorden og de Hellige eie den, da Guds Planer skulle gjennemføres paa Jorden og Menneskene indtage deres rette Stilling. Det er Opfyldelsen af Herrens Forjættelser til sit Folk, eller med Skriftens Ord: „Tidernes Fyldes Huusholdning, da Gud vil samle Alt under eet." Satan har havt sit Herredomme, og har bedraget, nedværdiget og plaget Menneskeslægten, men da vil hans Magt blive tilintetgjort, og selv vil han blive kastet ned i Afgrunden; Menneskene skulle ikke længere være under hans Aands Indflydelse, udsættes for hans listige Angreb, eller falde i hans Snarer. Religion og Gudsfrygt vil ikke længer blive malet med mørke Farver, eller blive iklædt skinhellige Præsters sorte Drapperi eller præsteligt Mørke, ei heller i Eremiters, Munkes og Nonners ubehagelige Dragter; men afført alle disse religiøse Maskeradedragter og overtroiske Gjøglespil vil Gudsfrygtigheden og Sagttagelsen af Guds Love blive bedømt i deres rette Lys. Gud vil sees, frygtes og tilbedes som vor Fader, Ven og Velgjører; hans Love ville blive

overholdte og anerkjendte, som givne ved uendelig Viisdom og som de meest stikkede til at fremme Menneskeslægtens Lyksalighed. Dyd, Sandhed og Retfærdighed vil vise sig i deres oprindelige Elskværdighed, Skjønhed, Reenhed, Herlighed og Glands; thi Gud alene skal ophøies paa hiin Dag.

(Fortsættes.)

Sendebrev

til de præsiderende og omreisende Ældste og de Hellige i den skandinaviske Mission.

Kjøbenhavn, den 25de Juli 1858.

Kjære Brødre og Søstre!

Da jeg nyligen er hjemkommen fra et Besøg i Liverpool hos vor Præsident dersteds, vil jeg fremlægge for Eder de Instructioner, jeg har modtaget angaaende den rimelige Forvaltning til Efterlevelse for os Alle.

1) angaaende **Tienden.** Tiende er, som I vide, en Afgift, som Herren kræver og har krævet af sit Folk til alle Tider, naar hans Kirke har været paa Jorden. Naar Nogen bliver et Medlem af denne Kirke, skylder han at betale Herren en Tiendedeel af al sin Formue, fast eller rørlig, og dette kaldes Eiendomstiende; og desuden siden at betale en Tiendedeel af sin Indtægt, hvilket kaldes Indtægtstiende.

Alle, som have betalt eller betale deres Eiendomstiende, deres Navne ere blevne opsendte til Zion for at indføres i Tiendebøgerne der, at de kunne have Krav paa Guds Huses Velsignelser. Nu er det Præsident Brighams Instrux, at ogsaa Navnene paa Alle, som betale eller have betalt deres Indtægtstiende, skulle opsendes til Zion; thi alle Hellige, som have opfyldt eller opfylde deres Pligter, have samme Rettigheder og Privilegier, hvilket er retfærdigt.

Det paalægges derfor Præstedømmet i de respective Grene og Conferencer at gjennemgaae Tiendebøgerne i Grenene, nedskrive alle deres Navne, som have betalt Tiende, og opsummere til een Sum, hvad hver har betalt, siden Tienden blev indført og indtil Udgangen af 1857, og indføre Summen ligefor Enhvers Navn. Ligeledes optages en Regnskabsliste over, hvad Tienden er anvendt til. Naar disse to Lister er færdige, indsender Grenenes Præsidenter samme til deres Conferencepræsident, der samler dem for hele Conferencen, indfører dem i en Tiendebog, og indsender dem til Contoiret hersteds, der samler dem for hele Missionen, og sender dem til Præsidenten i England, hvorfra de befordres til Zion.

Listerne for dette Aar optages derefter for 1ste Halvaar, og siden for hvert Qvartal for Fremtiden; og paa denne Maade controlleres den timelige Huusholdning.

Grenenes Præsidenter og de omreisende Ældste have ingen Ret til at tage Noget af Tienden, men aflevere samme til Conference-Præsidenten, som indsender Tienden til dette Contoir, med Fradrag af de nødvendige Udgifter, som til Leie af Forsamlingssale og til Missionærerne.

Det bemærkes, at dette ikke gjør nogen Forandring med de anordnede Qvartalsregnskaber og Rapporter, der indsendes som sædvanligt, og der maa paa Qvartals-

regnskaberne anføres Navnene paa de omreisende Ældste (Conference-Præsidenten ogsaa) og hvad hver har faaet.

Ved Optagelsen af ovennævnte Tiendelister vil man maaskee finde to eller flere Medlemmer af samme Navn, men da maa man adskille dem ved at tilføie Navnet paa deres Fødested, og man maa noie iagttage i Tiendebøgerne og i Anmærkningsrubrikken paa Grenenes indsendte Tiendelister at bemærke, om Medlemmet er udelukt, emigreret, flyttet og til hvilken Green eller Conference, død, optaget efter at være udelukt, ankommet og hvorfra, paa det Conferencepræsidenten ved disse Bemærkninger kan blive veiledt i at finde Medlemmernes Navne, om de have opholdt sig i forskjellige Grene for at samle, hvad de have betalt i Aarets Løb til een Sum. Den saaledes samlede Tiendeliste for hele Conferencen indsendes, som forhen bemærket, til Contoiret, efterat den først er bleven nedskreven i Conferencens Tiendebog.

De af de ældre Medlemmer, der kjende Tiendeloven, og ere blevne tilstrækkeligt underviste og formanede i saa Henseende, og ikke efterleve samme, ville vi give Betænkningstid indtil Udgangen af dette Aar; have de ikke da vist, at de ville opfylde Loven, bemyndiges de præsiderende Ældste til at behandle dem som Ulydige mod Guds Bud og Brydere af den Pagt, de med ham indgik i Daaben; for Eftertiden maa de Helliges Tro vises i Gjerningerne.

2) **Fattighjælpen** bestrides ved frivillige Gaver, og i England er der vedtaget følgende Fremgangsmaade: Paa den regulære Fastedag, som holdes hver Maaned, lægger hvert Medlem tilside, hvad deres Frokost og Middag skulde have kostet, og dette afgives til Fattigfondet; og naar Sacramentet er uddeelt, gaaer Tallernen omkring for de Fattige. Dette tilligemed Bakkepengene udgjør et Grundlag for Fattigfondet, og af dette kan ogsaa tages til Udgiften for Nadveren. Da nu ikke alle Grene have Fattige at underholde, saa afgive de deres Fattigfond til Conferencens Præsident, som deraf danner et Fattigfond for Conferencen, for dermed at hjælpe de Grene, der have flere Fattige, end de kunne understøtte.

3) Den gamle Boggjeld betales efterhaanden ved frivillige Gaver.

4) Den gamle Gjeld i Conferencerne fremlægges ved Conferencemøderne, og Alle opfordres til efter bedste Evne og Kræfter at løse Conferencen fra samme; og de Præsiderende paalægges ikke at stifte ny Gjeld for Eftertiden, men indrette den timelige Huusholdning saaledes, at Udgifterne ikke overstige Indtægterne. Skulde dette ikke være muligt, eller Midler ikke kunne reises ved frivillige Sammenskud, maae Conferencepræsidenterne gaae i Raad med Missionens Præsident, førend de betynge Conferencen med at optage et Laan.

Til næste Aar bliver der intet Vist udlignet paa Conferencerne, men vi skulle indsende til Zion Alt, hvad vi kunne samle af vore Indtægter, (Conferencerne ville da ikke blive bebyrdede over deres Kræfter) paa det at Præsident Brigham kan blive understøttet i Opbyggelsen og Grundfæstelsen af Guds Rige. Enhver, som opfylder sine Pligter saavel i aandelig som i timelig Henseende, lever som en Hellig, betaler sin Tiende og sine Offringer, deres Navne skulle blive hjemsendte til Zion til Indførelse i Kirkens Bøger, paa det at, naar Regnskabsdagen kommer, Enhver kan faae Løn for sine gode Gjerninger. Tiden er kommen nu for de Hellige i Adspredelsen at

bevise sin Tro i sine Gjerninger, og berede sig til at kunne bestaae paa Guds Vredes Dag, og blive frelste i hans Rige.

De Ældste opfordres nu, som forhen, til at forblive ugifte, at de kunne være saa meget bedre stikkede til at arbeide i Vingaarden; de, der afvige fra dette Raad, ville blive løste fra deres respective Kaldelse.

Kjære Brødre og Søstre i Herren! Jeg har nu forelagt Eder ovenstaaende Instructioner, og jeg har gjort det med Glæde, thi jeg veed, at I Alle, hver i sin Virkekreds, vil tage fat paa Udførelsen deraf, og være ligesaa villige herefter, som hidindtil at efterkomme Herrens Bud, Befalinger og Raad gjennem hans Tjenere; thi det have I i Sandhed bevist. I skulle derfor voxe og tiltage i al Sandhed, og engang nyde Frugten af Eders Arbeide og Møie; forglemmer ikke, at de Trofaste skulle arve alle Ting.

Med Hilsen fra Præsidentskabet i England og fra mig selv og Medarbeidere jeg forbliver

Eders trøe og ydmyge Tjener i Christo
C. Widerborg,
Præsident over den skandinaviske Mission.

Skandinaviens Stjerne.

Den 1ste August.

Vi have i dette Nummer af Stjernen indrykket to Breve fra Utah, det ene fra George A. Smith, een af de Tolv, og det andet fra Br. Mills, hvilke vistnok ville blive læste med Interesse. De ere skrevne nogle Dage før Gouverneur Cumming ankom til Saltsøstaden, og vi kunne derfor stole paa, at de give en troværdig og rigtig Beretning om de Helliges Følelser, Tilstand og Hensigter.

Man vil erindre, at Hovedaarsagen, hvorfor den nuværende Armee sendtes mod de Hellige i Utah, var Beskyldningen for, at de havde brændt alle Retsprotocoller, Documenter, osv. Dette var, hvad den berygtede Dommer Drummond forsikkrede; og paa hans Vidnesbyrd var det, at Præsident Buchanan og hans Cabinet handlede. Og nu, da Gouverneur Cumming er kommen til Staden, det første han beretter i sine Depecher til Præsident Buchanan er, at Bøgerne, Optegnelserne og andre offentlige Documenter ere blevne ham overleverede, og Alt i god og ønskelig Orden. Denne Erklæring besegler Drummonds og hans Medskyldiges Skjendsel, saavel som Regjeringens — mildest talt — ubesindige og unødvendige Handlemaade. Dette er for lang Tid siden blevet offentligt bekjendtgjort af hæderlige og forstandige Mænd, som vare bekjendte med disse Kjendsgjerninger; men saa vare de „Mormoner," og da gik deres Vidnesbyrd naturligviis for — Intet.

Sandheden er, hvor megen Umage man end har gjort sig for at skjule den, at man længe har søgt efter en Undskyldning eller et Paaskud til atter at drive, plyndre og udrydde de Hellige, og dette var en altfor god Leilighed til at lade gaae ubenyttet hen; og uagtet de i deres Hjerter kjendte og foragtede denne æreløse, meenederske Skurk, Drummond, kunde de dog alligevel nedværdige sig til at benytte hans Løgne og Skurke-

streger til at skjule deres virkelige Hensigt med. Gouverneur Cummings Modtagelse beviser tilfulde Pr. Brighams og de Helliges ofte gjentagne Forsikring, at de vare villige til at modtage og anerkjende Autoriteterne og være lydige mod de civile Embedsmænd, dersom de vilde komme alene og uden Vaabenmagt. Cumming kunde have været i Utah for et Aar siden, uden at de Forenede Staters Skatkammer havde behøvet at bortkaste 12 Millioner Dollars, opoffre noget af Nationens Ære og uden den Mængde Lidelser og Gjenvordigheder, Tropperne have udstaaet, dersom han dengang vilde have gaaet ind paa Gouverneur Youngs Forslag — som han dog tilsidst har maattet indgaae paa — at komme alene, uden nogen Armee.

Vi have modtaget Brev fra Br. E. A. Madsen, dateret Florence den 25de Mai, hvori de Helliges Tilstand berettes at være meget god; han roser den Orden og Enighed, som fandt Sted paa hele Reisen, saavel som Br. Iversens Dygtighed som Leder; han var iblandt de 14 danske Brødre, som vi tidligere have omtalt skulde prøve paa at gaae heelt op til Dalen. I Florence traf han mange af de danske Hellige, der emigrerede forrige Foraaar; de havde det godt og vare meget glade og tilfredse. — Vi ere tillige blevne begunstigede med Brev fra Joseph W. Young, dateret Genoa den 6te Juni, det sidste Settlement af Hellige, 100 engl. Mile Vest for Florence. Han er fremdeles i Følge med Br. Haight, samt endeel hjemvendende Missionærer og de ovenfor omtalte 14 Danske, ialt 35 Mand. Samme Dag, Brevet var skrevet, mødte de Oberst Kane, og sex Brødre, der fulgte ham som Escorte, 23 Dagreiser fra Dalen. Disse havde faaet Passer af Cumming til uantastede at vende tilbage igjen, og de bragte den Efterretning, at de Hellige vare dragne mod Syd med Alt, hvad de kunde tage med sig, og beredt sig til at brænde Resten. De Hellige ville ikke forlade Bjergene, men have besluttet, naar det ikke længere kan undgaaes, at forsvare sig imod Tropperne. Størsteparten af disse har imidlertid for Nærværende faaet Ordre til at trække sig til andre Steder, for at bekjæmpe de fjendtligtsindede Indianerstammer, da Freden for Øieblikket ansees for oprettet mellem Mormonerne og Staterne; desaarsag skriver ogsaa Br. Folkmann senere, at han har faaet Order til at bryde op, da Veien er aaben, hvorpaa hans Compagni tog afsted Dagen efter, de fik denne Efterretning, paa to Brødre nær, (Br. Larsen fra Sverrig og A. Nielsen fra Kjøbenhavn) der skulde tage Vare paa deres nylig leiede Farm. — Cumming er meget tilfreds med Sagernes Vending, naar blot Mormonerne ikke vilde forlade deres Settlementer, og han, saavelsom Flere, beklager sig over den Uvidenhed, han er i, med Hensyn til det Sted, hvor Mormonerne agte at slaae sig ned, hvilket er en for ham uigjennemtrængelig Hemmelighed; men General Johnston derimod er meget misfornøiet med at maatte opgive Haabet om at fegte med dem. Han benegter paa det Bestemteste, at hans Officerer have tilbudt Indianerne 150 Dollars for hver Mormonskalp, de bragte, samt Deel i Byttet, endskjøndt de venligtsindede Indianere have forsikret, at dette er Tilfælde. Tropperne lide fremdeles stor Mangel paa Fødemidler, og en stor Deel have deserteret. De forskjellige Proviantog, der skulde afhjælpe deres Fornødenheder, ere blevne meget forsinkede som Følge af Snee, Regn, Veienes Ufremkommelighed, Flodernes Opsvulmen, osv. Capt. Marcys Compagni, der skulde forstærke Tropperne, led meget den 28de April af en Hvirvelvind, der drev 300 Heste, Muler og Oxer foran sig og adspredte dem i 50 engl. Miles Omkreds; fire Mand omkom, og flere, som ikke hurtigt fandt et Skjulested, beskadigedes.

Oberst Kane, som var de Hellige til saa megen Nytte og viste sig saa venligsindet mod dem, da de for en halv Snees Aar siden drevés ude paa de aabne, vinterbeklædte Sletter, har atter været Midlet til at bevirke denne, idetmindste midlertidige, Fred. — Brødrene Samuel W. Richards, Snider og John Y. Green ankom lykkeligt til Dalen den 12te Mai.

Vi henvise alle Vedkommende til foranstaaende Sendebrev Side 327.

Brev fra Ældste George A. Smith.

Store Saltsøstad den 5te April 1858.

Ældste T. B. H. Stenhouse.

Kjære Broder! Midt i den Hvirvel af Forretninger, som omgiver mig, stjæler jeg et Øieblik til at meddele Dem nogle Ord med Californiaposten, da jeg kjender Deres Længsel, og jeg haaber, at man vil tillade, at dette naaer Dem. Intet kommer hertil, uden nogle faa Aviser, som undgaae Postembedsmændenes Aarvaagenhed.

Almindelig Sundhed herser iblandt os, og Enhver synes at være i godt Humeur. De Hellige ere ifærd med at forlade Saltsøstaden og trække til Bjergene; omtrent 300 Familier droge bort forrige Uge, da man her er kommen til Kundskab om, at Regjeringen har udcommanderet betydelige Forstærkninger til Utah, for at udrydde de Trofaste, som sandsynligviis ville blive fundne (om man forresten kan finde dem) i Klipperne og Ørkenerne, eller — liig de Forrige-Dages Hellige — skjulte i Jordens Huler og Klofter.

Det har været Gouverneur Youngs og de Helliges Politik at holde Indianerne neutrale i Tilfælde af en Krig. Jeg læste i de sidste Aviser, vi modtoge fra Staterne, de storpralende, høie Raab om, at de havde sikret sig Utah-Indianerne og andre Stammer som Allierede imod Mormonerne. Saa utroligt det end kan synes for civiliserede Folk, er det dog Tilfælde, at alle de ligegyldige og samvittighedsløse Indianere paa Bjergene ere med nye Geværer, Tæpper, Klæder, Munition, Beenklæder osv. blevne leiede til at stjæle, røve, myrde og at gjøre hvadsomhelst, de kunne faae Anledning til, for at ødelægge „Mormonerne." Indianer-Agenter have sendt Bud til alle fredeligtsindede Indianere for at ophidse dem til Voldsgjerninger og Blodsudgydelse. Endeel adsprede Settlementer ere blevne angrebne, og uskyldigt Blod klæber ved den nuværende Regjerings Klæder; thi det er dens Agenter, som have foraarsaget Mordene.

Jeg er en Amerikaner, som De vel veed. Jeg elsker mit Land, og hader at see dets Styrere træde dets herlige Institutioner under Fødder og atter at indføre et Barbari, der er grusommere end det, som udøvedes paa de adsprede Colonister i Uafhængighedskrigen ved den røde Mands Haand, tilskyndet dertil af Kongen af Storbritannien. Vi ønske „Liv, Frihed og vor Lykksaligheds Fortsættelse."

3,500 Mand, bevæbnede med Bajonetter, Rifler, Revolvere og Kanoner staae fjendtlige mod os ikke tre Dagmarscher fra vor Stad, og dertil 4,500 Mand, efter Opgift, paa Veien hertil for at forstærke dem, skulde man synes maatte være nok til at tilfredsstille vore bittreste Forfølgere, om de ikke skulde leie som Allierede Ørkenens og Bjergenes vilde Horder til at

myrde, skalpere, stege og spise deres Medborgere, fordi de ere forskjellige fra dem i deres religiøse Anskuelser. De veed, at alle af Indianerne hidindtil begaaede Voldsgjerninger her i Landet ere blevne bevirkede af Mænd, som ere fjendtligtsindede mod Indvaanerne i dette Territorium — som have reist herigjennem og samvittighedsløst skudt paa Indianerne og paa andre Maader fornærmet dem. Erfaring lærer, at Indianerne have deres Stolthed, ligesom Congresmedlemmerne og Regjeringsembedsmændene have deres.

Mit nye Huus er netop færdig til at flytte ind i; det har kostet mig 12,000 Dollars. Jeg har sendt min Familie bort. Jeg tænker, at der af mine Bygninger skal blive en herlig Ild, om General Johnston skulde komme ind her. Jeg haabede, at min Familie skulde have nydt nogle Dages Hvile og spiist Frugten af min lille Have, der indeholde 150 assorterede Træer, hvoraf mange have begyndt at sætte Frugt.

Jeg er bleven dreven fra Missouri, hvor jeg forlod en god Eiendom, og havde plantet Træer, hvis Frugt Andre skulde nyde. Jeg havde samme Skjebne i Illinois; jeg foretrak at forlade mit Hjem fremfor at fornegte min Religion. Regjeringen drev mig ud fra Nebraska, endskjøndt man godt vidste, at jeg havde isinde at drage bort om nogle Maaneder til Bjergene; og jeg kan gaae atter og atter, indtil Døden skaffer mig et roligt Hvilested, dersom vore forrykte Landsmænd skulde vedblive med at træde de Fries hellige Rettigheder, som ere dem garanterede ved deres Forfædres Institutioner og Blod, udstraffet under Fødder. Vi have den behagelige Bevidsthed, at vor eneste Brøde er Efterlevelsen af den Religion og de Stikke, som de Trofastes Fader, ved hvis Bryst alle Christne vente at finde Hvile, har givet.

Behag at bringe min kjærlige Hilsen til Deres Kone og deres Smaa, samt alle Venner.

Deres trofaste
George A. Smith.

Brev fra Ældste G. W. Mills.

Store Saltsøstad den 5de April 1858.

Ældste T. B. H. Stenhouse.

Kjære Broder! I den nærværende vigtige Krisis i Tingenes Gang med Hensyn til dette Territorium veed jeg, det vil glæde Dem, at modtage nogle Nyheder, paa hvis Sandhed De kan stole. Jeg kan indsee, at De maa længes efter at erfare Sandheden om dette Sted, da „Rygtet med sine tusinde Tunger" har en Beretning for hver Tunge og en Historie for hvert Øre, og Millioner annamme med Glubskhed enhver Historie, der er opfunden for at behage Publicums Smag. Da de elsker Sandheden, skal jeg her sende Dem nogle Nyheder, dersom jeg blot af den store Mængde kunde erindre dem, der meest vilde interessere Dem, og som kunne blive nedskrevne paa et Par Ark Papir silde om Aftenen, for at komme med Californiaposten.

Vi have ikke modtaget nogen Post fra Østen siden i Juni 1857; følgelig ere vi mere blottede for Nyheder, end vi kunde ønske at være. Tusinder af vore Aviser og Breve, tilhørende private Folk her, ere lagte op et eller andet Sted mellem Saltsøstaden og Independence eller Washing-

ton. „Mormon" Contrakteurerne førte deres sidste Post til Staterne Østveien paa fexten Dage; og man antager, at „Uncle Sam,"*) som frygtede for, at vi fik for mange Nyheder og kjendte for meget til hans Forholdsregler og Fremgangsmaade imod os, berøvede os dette Privilegium. Vore Nyheder over Californien ere meget sparsomme, saa at vi neppe vide, om vore gamle Venner og Uncle Sam ere i Live eller ei. Det er vistnok en Skjændsel uden Lige for en Regjering at holde Posten tilbage for dens Undersaatter, og saa i Stedet tilraabe dem Nyheder fra 3,000 Bajonetspidse og med ligesaa mange Geværmundingers umiskjendelige Sprog.

Fred nydes af Befolkningen overalt i dette Territorium fra Nord til Syd, og erhvert Hjerte slaaer varmt for Friheden — religiøs, politisk og social. I Vinter havde vi mange Festiviteter, og Fornøielser af forskjellige Slags fandt ofte Sted. De dramatiske og videnskabelige Selskabers Møder vare meget stærkt besøgte, saavel som de mange Baller og Selskaber, og Underholdninger af ethvert Slags, passende for et oplyst og dannet Folk, hvilket var en Indtægtskilde for dem, der havde arrangeret samme, og en Kilde af uskyldig Fornøielse for Deeltagerne. Om De havde seet hvordan de fornøiede sig, vilde De i Sandhed aldrig have tænkt, end ikke for Øieblik, at der kun nogle faa Mile fra dem laae en Armee — imod Folkets Ønsker — som blot ventede paa at dræbe, fordærve og vanære et uskyldigt og dydigt Samfund. Ingen Bestjænkede saaes paa Gaderne, ingen Lister over Fornærmelser og Slagsmaal ved Stadens Retter, ingen Forhører over hverken store eller smaa Tyverier, ingen af den civiliserede Verdens Kjendemærker i disse Henseender, ingen Midnatsoptøier eller Snigmord, og ingen Qvinder spadserende paa Gaderne, opofrende deres Dyd for Livets Ophold.

Modsætningen er stor, naar dette Sted stilles ved Siden af Armeen udenfor. Retterne vare samlede derude hele Uger ad Gangen; Tyverier, Fornærmelser, Slagsmaal og Ryggesløshed af ethvert Slags hørte til Dagens Orden. Indianerhøvdingen Ben Simons besøgte ved en vis Leilighed Leiren, efter at han til Tropperne havde følgt Salt til 2½ Dollars Pundet, og medens han sov i Superintendenten for Indianer-Affairernes Telt, blev en Sum af 300 Dollars ham frastjaalen. Hasardspil drives i det Store blandt dem, saavel som de deraf kommende Forbrydelser, uagtet saadant er strengeligt forbudt i Territoriet.

Indbyggerne i dette Territorium have fast besluttet ikke at ville have flere Embedsmænd iblandt sig til at præsidere i sine Retter og Møder af saadan Charakteer og saa fordærvede som dem, der have været her hidindtil, som Congressen har bestikket, og de sige, at der findes Mænd her vel skikkede til i enhver Henseende at udfylde alle Embeder med Ære — Mænd, hvis Interesser ligge i Territoriet, og hvis Ønske det er at forbedre de Steder, som ere blevne anlagte ved deres egen Flid og Udholdenhed. Ingen Colonie var anlagt, før de kom; og nu, da de kunne opholde sig selv, have de besluttet at gjøre Krav paa deres Rettigheder som amerikanske Borgere, og faae Mænd over dem efter deres eget Valg, og som søge deres sande Vel. For de ville underkaste sig paatvungne Embedsmænd, foretrække de at forlade Stedet allesammen, og brænde alle deres Anlæg og med Glæde ødelægge deres Gods. Denne Sag omtales i enhver Cirkel og ethvert Huus, og det er mærkværdigt med hvilket Velbehag og hvilken synlig Tilfredshed de discurere om, hvorledes de skulle forholde sig med deres Eien-

*) De Forenede Stater.

domme. De ønske ikke at udgyde Soldaternes, deres Medmenneskers Blod, ønske at have Fred med de Forenede Stater og Verden, men ville ikke taale noget Kammeratskab med saadanne Spillere, Tyve, Vellystninger og Skurke, som, paa faa hæderlige Undtagelser nær, Armeeen ved Fort Bridger for Nærværende bestaaer af. Jeg er vis paa, at dersom det havde været Hensigten at fegte med Soldaterne, og dersom Gouverneur Young ikke havde holdt Folkets Følelser i Tomme, vilde Armeen indtil sidste Mand have været Føde for Ormene og Ulvene nu, som Følge af de Helliges Hjælpemidler, Stilling og Enighed. Men Gouverneur Young er en fredeligsindet, mild og følsom Mand, hvis Lige ikke findes paa Jorden; derfor have Soldaterne været uforstyrrede, og Folket er lykkeligt og bereder sig for hvadsomhelst, der vil komme. Jeg kan med Sandhed sige, at Mange berede sig til at være færdige til at forlade deres Hjem og brænde deres Eiendomme, om det skulde ansees for nødvendigt at gjøre saa. Om Armeen havde indsendt en Reqvisition efter Fødemidler afvigte Vinter, føler jeg mig forvisset om, at Gouverneur Young med Fornøielse vilde have efterkommet den, saa kjærlige vare hans Følelser for dem, som Medmennesker betragtede; men i deres Stolthed vilde de hellere lide Mangel.

Officererne og Andre iblandt Tropperne bruge deres Indflydelse og Midler til at bestikke Indianerne til at stjæle Qvæg, Heste og Muler fra Colonisterne her, og det er allerede lykkedes for Nogle al stjæle Qvæget og at myrde flere Personer i de længst bortliggende Settlementer. Qvæget vil blive ført til Armeen. For et daarligt Rævskind bliver en Indianer betalt med en god Portion Krudt, Bly, Fænghætter, Tæpper og Skjorter — Hundrede Gange mere, end det er værdt, for at kjøbe de raae Vilde til at rove fra og myrde dem, som hidindtil have bespiist og klædt dem. Dette gjøres hver Gang en Indianer besøger dem. Det er ikke at „bestikke" eller „kjøbe" Indianerne, naturligviis, — det er kun Betaling for Ræve- og Raabukkeskindene; men de tilstrækkelige Nik, Vink og Tegn, som ledsage Gaven, forstaaes let, og Roverie og Mord er Følgen. Indianer-Agenten, Doctor Hurt, som brød op fra Indian Farm, for at ophidse Gemytterne til Gunst for sig, under Paaskud af personlig Sikkerhed — „de Ugudelige flye, naar Ingen forfølger" — har samlet en Trop Indianere i Vinta Dalen, blandt hvilke Morderen Tuctic befinder sig, og stillet sig selv i Spidsen for dem, i den Hensigt at angribe de sydlige Settlementer, og lovet dem ikke alene Tæpper, Krudt, osv., men en Deel af Byttet, som Belønning for deres skjændige Handlinger. Mordene i Nord skulle finde deres Efterlignelse i fredelige og rolige Borgeres Mord i Syd. Tyveriet af enhver Hest eller ethvert Muuldyr, som stjæles af Indianerne, faaer Mormonerne Skyld for, uagtet de sidste maaskee kunne være Hundrede Mile borte fra det Sted, hvor Tyveriet forøvedes. En god Deel Whisky (Brændeviin) blive Indianerne forsynede med af Officererne og Andre, og det seer ud til, at de komme godt ud af det med hverandre. Drik fandt Sted blandt Tropperne i Vinter i en frygtelig Grad, hvilket var beregnet paa at ophidse deres bitreste Følelser og faae dem til paa enhver Maade at forurolige og dræbe Mormonerne. Hvide Mænd og myrdelystne Indianere ere „herlige Fyre, som med Glæde modtages." Er det ikke retfærdigt handlet af et ærligt og moralsk Folk at bekjæmpe saadanne ryggesløse Menneskers Indflydelse, som kalde sig Embedsmænd, og at det søger et Fristed, hvor det kan leve i Fred og uddanne ethvert retfærdigt og rigtigt Princip — hvor de kunne vise deres Troskab mod Con-

stitutionen paa den Maade, der stemmer overeens med deres Begreber?

Det er Folkets almindelige Ønske her, at Tropperne uopholdelig maatte blive trukne tilbage, og en Commission blive sendt hertil for at undersøge Tingenes Tilstand, og om der er Noget, som retfærdiggjør Regjeringens Handlemaade. Tillige er den Mening almindelig herskende iblandt dem, at dersom de Forenede Stater afskyer dem som Fanatikere og Oprørere, paa Grund af deres Rettighed til at dyrke Gud, som de finde for godt, og fordi de ville forebygge Brud paa Constitutionen, skulde de betale dem for deres Anlæg, og lade dem gaae, hvorhen de ønske udenfor Staternes Jurisdiction. Dette vilde sandsynligviis være et godt Arrangement og vilde sætte mange af de Fattige, som ingen Midler have, til at udvandre derfra, hvor deres Nærværelse ansees for strafskyldig.

Det vilde være Synd at see denne skjønne Stad — dette Kunststykke i den golde Ørken — ødelagt som Følge af Regjeringens Feiltrin. Det er virkelig en Oase i Ørkenen og beviser noksom dette Samfunds Flid, Taalmodighed og Udholdenhed, som har trodset Elementerne, kjæmpet med og overvundet Naturen og tvunget den ufrugtbare, plantedræbende Jordbund til at frembringe Overflødighed, og endskjønt Natur og Handel synes at være ude af Stand til at afhjælpe en civiliseret Nations Fornødenheder, kan man nu see Herregaarde, Bygninger, Huse, Forsamlingslocaler, Haver, Marker, Enge, Velstand og Luxusartikler, fremkomme som ved et Trylleslag, straalende med Fryd og Glæde i de stolte Eieres Øine. Et saa flittigt Folk, som dette, kan ikke være slet; et Samfund, som dette, burde enhver Nation være stolt af, og burde endog være overbærende med nogle af deres Egenheder, det vil sige, om de ikke vare stridende imod Lovene og god Orden. Og jeg drister mig til at paastaae, at der er en større Orden, Fred og Tilfredshed her, end i nogen anden Stad eller i noget andet Land af samme Størrelse i Verden.

Formedelst Troppernes Nærværelse have Indianerne faaet Mod til at forurolige de ydre Settlementer, fordi Mormonerne foretrak ikke at føre Krig. I Tooele County, det vestligste i Territoriet, ere de Indianere, som hidindtil vare venligtsindede, blevne ophidsede af Armeen ved Samtaler og Gaver, og de have stjaalet omtrent 150 Stkr. Hornqvæg og 60 Heste, og skudt paa de Mænd, som bevogtede dem. Ved Salmon River bleve 250 Stkr. Hornqvæg bortstjaalne omtrent den 4de Marts, og flere Mormoner dræbte og skalperede, og senere ere de ogsaa blevne angrebne. Man venter, at Doctor Hurt og hans Bande snart vil gjøre et Angreb paa de sydlige Settlementer, men Folket er beredt paa ethvert Tilfælde, og vil slaae dem tilbage.

I afvigte Vinter afholdtes der flere store Folkemøder i forskjellige Dele af Territoriet, som toge Tingenes Tilstand i Overveielse, og Memorialer, som udtrykte deres Misfornøielse med den Maade, hvorpaa Regjeringen havde behandlet dem, undertegnedes. Sproget var i flere Tilfælde haardt, men det var et ærligt, frit Folks Udgydelser, under Tyranniets Svøbe.

Under Ophidselsen sidste Efteraar og Vinter henvendte flere af Indianerhøvdingerne sig personligt til Gouverneur Young om Raad og Tilladelse til at gaae ud med deres Stammer og ihjelslaae Soldaterne, hvilket de ansaae sig istand til at gjøre; men i ethvert Tilfælde bød han dem at holde sig borte fra Armeen og ikke at vise nogensomhelst Slags fjendtlige Følelser, og paalagde dem at forhindre, at nogen Hvid blev dræbt. Jeg har selv seet disse Høvdinger lægge deres blodtørstige Følelser for Dagen, med Hensyn til Soldaterne, og derpaa blive aldeles formildede ved Gou-

verneur Youngs Raad og Foreſtillinger. Han ſkrev til Delaware-Indianeren Ben Simons, Anfører for Weberiterne, ſom Svar paa hans Brev, at han ſkulde holde ſig neutral, og hverken tage Parti mod Mormonerne eller Soldaterne i Tilfælde af et Sammenſtød, og han har altid ſøgt at undertrykke den blodtørſtige Aand, ſom beſjæler de troloſe røde Mænd.

I Vinter, da Mormonerne vare ude og iagttoge Troppernes Bevægelſer og Fremrykken, ſyrede ſmaa Compagnier af disſe paa dem, men ikke en Eneſte blev ſaaret og ikke et eneſte Skud beſvaredes i noget Tilfælde, uagtet alle Fordele vare paa Mormonernes Side, og dette viſer viſtnok ingen Lyſt til at udgyde Blod, endſkjøndt jeg maa ſige, det var tungt at blive ſkudt paa af en Armee, der ſiger, at den kommer venſkabeligen for at oprette Fred. Hvad vilde De have gjort under ſaadanne Omſtændigheder? Jeg antager, at Intet vilde have holdt Dem tilbage fra at tale ſaa høit ſom Nogen, og betale dem med deres egen Mynt. Denne Kjendsgjerning er ikke almindelig kjendt overalt i Staterne, men den er ſand.

Folkets Helbredstilſtand er meget god i hele Territoriet. Afvigte Vinter var meget mild, ſaa at det grønne, friſte Græs paa mange Steder kom op ſaa tidligt ſom i Midten af Februar. En herlig Høſt forventes, hvis Folket bliver her, og en Mængde Frugttræer har allerede ſat Frugt. Sneen ligger ſjelden i Dalen mere end tre Dage ad Gangen, ſaa at man kunde ſee Folk beſkjæftiget med deres udvendige Arbeider mere end tre Fjerdedele af Vinteren.

Jeg glemte at anføre tidligere i dette Brev, at mange Fragtkudſke forlode Armeen i Vinter og kom her til Dalen. De bleve tvungne til enten at lade ſig indrullere i Armeen for at kjæmpe imod Mormonerne, eller til at vende tilbage til Staterne, med blot nogle faa Dages Rationer paa den lange og farlige Reiſe i den barſke Vintertid. De ſtakkels Fyre begave ſig paa Veien til Staterne, hvilket de hellere vilde end at lade ſig tvinge til at fegte for, hvad de anſaae for at være en uretfærdig Sag; men tilſidſt fandt de Veien hertil, hvor de fik Arbeide, og reiſte derpaa i Foraaret roligt til Californien. Nogle faa Fanger gjordes og bragtes hertil, men bleve, efter at have nydt en god Behandling, tilladte at vende tilbage i Fred.

Jeg har ikke Tid at forlænge mine Bemærkninger, da Californiapoſten ſnart ſkal afgaae, men jeg haaber, De vil være tilfreds med dette.

Deres i Evangeliet
G. W. Mills.

NB. Pengeliſten kommer i næſte Nr.

Indhold.

	Side.
Livets Vei	321.
Guds Regjering (fortſat)	323.
Sendebrev	327.
Redaktionens Bemærkninger	329.
Brev fra Ældste G. A. Smith	331.
Brev fra Ældste G. W. Mills	332.

„Skandinaviens Stjerne" udkommer den 1ſte og 15de i hver Maaned og faaes paa Contoiret i Lorentzensgade Nr. 504 D. 5, Stuen tilvenſtre og paa alle kongelige Poſtcontoirer.

Udgivet og forlagt af C. Widerborg.
Trykt hos F. E. Bording.

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

7. Aarg. Nr. 22. *Den 15. August 1858.* Priis: 6 Sk. pr. Exp.

Uddrag fra de amirikanske Aviser angaaende Utah-Affairerne.

Oberst Kane, en Bekjendt og Ven af Mormonerne siden hans Ophold iblandt dem, dengang de bleve uddrevne fra Nauvoo, og laae i de saakaldte Vinterqvarterer, reiste i Vinter som privat Fredsmægler fra Præsidenten i Washington til Mormonerne, og er nu vendt tilbage og medbringer vigtige Depecher fra Brigham Young og Gouverneur Cumming til Authoriteterne i Washington, og af ham have vi erfaret Enkelthederne angaaende Affairerne i Vesten. Paa Grund af hans lange og besværlige Reiser i den værste Aarstid er Oberstens Helbred noget svagelig formedelst Udmattelse og Træthed, alligevel er han munter og taalmodig, og viser sig ikke alene som en human og menneskekjærlig, men ogsaa som en oplyst Mand.

Obersten reiste til Utah over Californien i Vinters, og efter et kort Ophold i Saltsøstaden, hvor han havde en Samtale med Brigham, begav han sig ud til Troppernes Leir, hvor han opholdt sig nogen Tid, og vendte derpaa tilbage med Gouverneur Cumming, som var bleven indbudt til at komme ind i Saltsøstaden, dog uden Ledsagelse af Tropper, og overtage Ansvarligheden af sit Embede. Efter at de vare komne et Stykke paa Veien bleve de standsede af en bevæbnet Styrke af Mormonerne, som, da disse fik at høre hvem de vare, eskorterede dem ind i Staden, hvor de bleve venligen modtagne, ikke alene af Brigham og Authoriteterne, men ogsaa af Folket, som ærede dem med Musik, Selskaber og enhver Slags Opmærksomhed. Brigham overgav til Hr. Cumming Gouverneurmyndigheden, Bøger, Documenter osv., vedkommende Forvaltningen. Gouverneuren undersøgte Rets-Protocollerne, Bibliotheket, Documenter og Registere, og til hans Forundring fandtes alle disse Ting paa deres rette Sted og i fuldkommen Orden, og ikke tilintetgjorte, som det var bleven rapporteret af de ondskabsfulde Embedsmænd, som vare komne derfra, og, formedelst deres vrange og lognagtige Rapporter, havde opvakt den nuværende Udestaaelse. Da den nye Gouverneur ankom til Saltsøstaden, havde allerede et stort Antal Familier forladt deres Hjem og droge sydpaa, for i Tilfælde af Tropperne skulde komme ind, at de derved kunde undgaae at komme i Collision med Regjeringen.

Næsten alle Qvinder og Børn havde forladt Staden og de nordlige Colonier, men deres Bestemmelse sydefter var en Hemmelighed, som man ikke kunde komme efter. Nogle formodede, at de skulde gaae til Sonora, eller til Mexico, eller til Dalene i det Indre i Syden, som de have undersøgt, og hvor der rigeligen voxer Sukker, Bomuld, Riis og Viin. Gouverneur Cumming fulgte i de Bortdragendes Spor, og indhentede 60 engl. Mile sydpaa store Compagnier og anmodede dem om at vende tilbage til deres Huse, Avlsgaarde og Hjem; og endskjøndt Mormonerne overalt behandlede ham og hans Følge med Agtelse og Venlighed, vare de dog urokkelige, udlode sig ikke med, hvor de skulde drage hen, men fortsatte sin Vandring med deres eneste Løsen: „Til Syden."

Af Alt, hvad man saaledes har kunnet samle, synes det, at Mormonerne havde besluttet sig til hellere at udvandre i Masse fra Dalene, end at komme i fjendtlig Berørelse med deres Nations og Lands Tropper og Authoriteter; og af Lojalitet for det amerikanske Flag, vilde de endnu engang forlade deres Hjem, Arnesteder og Besiddelser. Saavidt som hans Fuldmagt strakte sig, tilbød Gouverneur Cumming Fredsforslag og ønskede, at Udvandringen skulde standse; og Oberst Kane med en Eskorte blev strax afsendt til Washington med vigtige Depecher, vedkommende Afgjørelsen af Stridighederne. De og deres Følge forlode Saltsøstaden og ankom til Camp Scott den 16de Mai, hvor de fandt Armeen næsten blottet for Underholdningsmidler, idet de kun havde 10 Dages afknappede Rationer i Forraad; Soldaterne vare meget misfornøiede, og mange deserterede. General Johnston syntes at være i slet Humeur og var studs imod Gouverneur Cumming, fordi denne havde gjort Mormonerne Fredsforslag. Denne agter at vende tilbage til Saltsøstaden efter nogle Ugers Ophold i Leiren, og det formodedes, at alle civile Embedsmænd da skulde ledsage ham for at overtage deres forskjellige Pligter. Oberst Kane fortsatte sin Reise til Staterne, ledsaget af sin Eskorte af Mormoner, nemlig: Major Howard Egan, de Hrr. Murdock, West, Knowlton, Van Ettan og Worthing, og ankom til Florence efter 23 Dages Reise over Sletterne. I Florence gjorde Oberst Kane et Afskedsselskab for sine Ledsagere, og udtrykte sin Taknemmelighed for deres Omhu og Aarvaagenhed for ham under den lange og besværlige Reise, og skiltes der fra dem med Undtagelse af Major Egan, der ledsagede ham til Washington. Correspondenten i Florence siger, at de Mænd, som eskorterede Oberst Kane, ere haardføre, intelligente og selskabelige, og see ud, som om de hverken kjende Frygt, eller brydde sig om Besværligheder og Møie. De havde Papirer fra Gouverneur Cumming og agte at vende tilbage til deres Venner i Utah. Fra dem erholdt man den Underretning, at Afgrøden havde ikke seet bedre ud i Dalene end iaar. Fødemidler og Qvæg var der i Overflod, men knapt for Kjøbmandsvarer. Præsident Brigham var dragen 60 Mile sydpaa. De Utes og Snakes (Indianerstammer nordpaa) vare fjendtlige, og lod ingen Anledning ubenyttet til at stjæle Heste og plyndre. De havde stjaalet fra Tooledalen og Springville et stort Antal Heste og Muuldyr. De venligsindede Indianere sige, at de stjæle Heste for Soldaterne, og at Officererne have tilbudt dem en rig Belønning for hver Hest og hvert Muuldyr, de stjæle, og 150 Dollars for hver Mormonskalp (Hovedhud) eller Fange. General Johnston benegter dette, men Indianerne forsikkre, at det er sandt. Indianerne forsikkre ligeledes, at de ere tilskyndede til at udøve Fjendtligheder mod Mormonerne af Agenter og andre Em-

bedsmænd. Gouverneur Cumming har aldeles ikke bifaldt en saadan Fremgangsmaade, og derfor er der opstaaet et spændt Forhold mellem ham og General Johnston og Tropperne. Indianerstammerne i Syd og Vest for Saltsøen ere alle venligsindede mod Folket i Utah. Adskillige Desertører fra Camp Scott, ankomne til Florence, fortælle, at Armeen havde mistet i Løbet af Vinteren 1,500 Muuldyr ved Kulde og Fodermangel.

Oberst Kane taler meget rosende om Maaden, hvorpaa han blev modtaget baade af Præsident Brigham og Mormonerne, og om Folkets Høflighed og Gjæstfrihed.

Oberst Kane har gjort sig fortjent til megen Berømmelse, fordi han foretog midt om Vinteren en saa lang og besværlig Reise i et saa ædelt Øiemed, som at være Fredsstifter, og vi gratulere ham og Landet til det heldige Udfald af hans Mission.

Foruden ovenstaaende Uddrag anføre vi Nedenstaaende:

(Fra „New York Tribune" den 8de Mai.)

Den Række af Mormon-Colonier, som ere forladte af Indvaanerne, begynde nær ved de nordlige Grændser af Utah Territorium, omtrent 70 Mile*) fra Saltsøstaden i Cashe og Malade Dalene, hvilke dog hovedsageligen bruges til Græsgang for Kirkens Qvæg. Der er ogsaa 2 smaa Colonier ved Bear River; men det første Sted ad Saltsøstaden til fra Norden, som man kan kalde en By, er Box Elder, eller Brighams Stad, omtrent 8 Mile sønden for Bear River, 75 Mile fra Saltsøstaden. Box Elder, som hovedsageligen er beboet af Danske og Schweitzere, har en smuk Beliggenhed paa en Slette, omtrent 200 Fod høiere end Bear Rivers (Bjørneflodens) Vande. Husene ere velbyggede og smukt ordnede. 5 Mile sydligere er Willow Creek (Pilebækken), i hvis Omgivelse er meget gode Marker, der frembringe de fyldigste Afgrøder af Hvede, som avles i Territoriet. 12 Mile søndenfor Willow Creek Fort er Ogdens Hule, en skjøn Dal, omgiven paa alle Sider af Bjerge, undtagen det snevre Pas ved dens Indgang. Den indeholder 500 Indbyggere. 3 Mile sydvest for Ogdens Hule er Binghams Fort, indeholdende 700 Indbyggere. 2 Mile fra Binghams Fort og 35 fra Saltsøstaden er Ogden Stad ved Weber Floden, een af de største Stæder i Territoriet og indeholder mange smukke Bygninger. Befolkningen er mellem 4 og 5,000. Fortene Øst- og Vest-Weber, paa den modsatte Side af Floden, omtrent 8 Mile ovenfor Ogden Stad, indeholder omtrent 500 Indvaanere. 8 Mile længere syd er Kaysville, indeholdende omtrent 1,000 Indvaanere. Den har en Deel godt, dyrkbart Land og skjønne Græsgange. Farmington Stad, den fornemste i Davis County, indeholder omtrent det samme Antal Indvaanere. 3 eller 4 Mile længere sydpaa er Sessions, som ligger adspredt en 5 Mile langs med Veien, men har mange smukke Boliger, og de bedste Jorder i Territoriet. 8 Mile fra Sessions er Saltsøstaden, som antages at indeholde henved en Trediedeel af Territoriets hele Befolkning, eller imellem 15 og 18,000 Indvaanere. Den blev oprindelig udlagt for 11 Aar siden — i Juli 1847 — i 260 Qvadrater, hver indeholdende 10 Acres og adskilte ved 128 Fod brede Gader og vandede ved Canaler fra Floden Jordan. (Feilagtigt: City Creek.) Der er 8 Huse i hver Firkant, saaledes ordnede, at ikke 2 Huse vende Façaden mod hverandre. Den har mange smukke og nogle elegante Bygninger, iblandt hvilke de fornemste ere Tabernaklet, hvori alle religiøse og andre offentlige Forsamlinger holdes, Raadhuset, Indvielses- eller Begavelseshuset, det ufuldendte Tempel, Dom-

*) Alle Mileangivelser ere engelske.

huset, 19 Skolehuse og mange prægtige Bygninger, af hvilke to tilhøre Brigham Young.

Alle disse Stæder, Byer, Forter og Colonier i den nordlige Deel af Utah, der ere opbyggede i Løbet af 10 eller 11 Aar ved Mormonernes utrættelige Flid og Arbeidsomhed, ere nu ved at forlades, og bestemte til ganske at ødelægges, dersom Tropperne trænge ind i Saltsødalen. Det kan endnu ikke siges med Vished, om denne Udflytning udstrækker sig til Rækken af Colonierne langs med Utah-Søens Bredder, en 60 Mile sønden for Saltsøstaden, og af hvilke Provo, der indeholder omtrent 4,000 Indvaanere, er den fornemste.

Hvor disse ulykkelige Folk skulle drage hen, eller hvad der skal blive af dem, vides ikke. De drage sydefter; men, saavidt som vi vide, er der i den Retning ingen beboelige Egne af nogen betydelig Udstrækning indenfor en 700 Mile fra deres sidste Colonier. Saa overordentlig en Udvandring finder neppe sin Lige i Historien. Mormonernes Udvandring fra deres Hjem ved Militairmagt vil neppe bidrage meget til Landets (de Forenede Staters) Hæder, eller til Hr. Buchanans Præsidentskabs fremtidige Berømmelse.

(Fra „New York Tribune" den 12te Juni.)

Hvad man end hidindtil har gjort for at grundfæste de Forenede Staters Myndighed i Utah, er det aldeles vist, at Intet, af hvad der hidindtil har tildraget sig, har været meget stikket til at rokke Mormonernes Tillid til Brigham som en Prophet.

(Fra „New York Times" den 17de Juni.)

Enhver uidenskabelig Person, hvad hans politiske Anskuelser end monne være, maa kunne see, at ethvert Foretagende for at gjøre sig populair synes at mislykkes for Præsident Buchanan. Den saakaldte Mormonkrig var den meest lovende lille Trætte, som en Statsmand nogensinde gottede sig over. Den indeholdt Alt, som kunde love Fremgang og Popularitet. Mormonerne vare bestyldte for uforskammet Bedrageri, Mord, Røveri, Polygami, Høiforræderi, Indtrængen paa de Forenede Staters Gebeet, Trods imod Regjeringen og den almindelige Opinion — Intet manglede til at forvandle vor hæderværdige Præsident til en beromt Korsfarer for at haandhæve Lov, Orden, Moralitet og national Værdighed. Buddingen var fuld af Blommer. Men desværre ogsaa den gik i Stykker. Endog Brigham, Propheten, viste sig ikke at være den Mand, man havde ventet, og vægrer sig for at være en Landsforræder, og har stillet vor Præsident i Stikken. Beklageligt!

De sidste Nyheder fra Utah bringer vor Regjering i en Stilling, som udmærker sig ved en besynderlig Blanding af Farce (et Theaterstykke at lee ad) og Tragedie (et Sorgespil), og den hele Historie om denne Krig er spækket med saa megen Uvidenhed, Dumhed og Uredelighed, som nogensinde en Regjering kunde formaae at faae ind i Annalerne for et Aar. En Armee blev udsendt for at tugte Rebeller, førend man tydeligen havde forvisset sig om, enten der vare nogle Rebeller at tugte eller ikke. Den blev udsendt om Efteraaret, just paa den Tid, da den burde været paa Bestemmelsesstedet; og den marscherede gjennem Snee over en hylende Ørken paa den Tid, da den burde lagt i Vinterqvarteer. Efterat den havde udholdt 6 Maaneders Lidelse, og var fuldelig beredt til at forcere den stærkeste Stilling i Verden, da udsendte man Commissærer for at opsøge den oprørske Fjende. Og det blev da opdaget, at der var aldeles ingen Fjende. Gouverneur Cumming burde have begivet sig til Saltsøstaden sidste Ef-

teraar; han drager derimod dette Foraar, modtages med alle Æresbevisninger, overlades Myndighedens Toiler uden Modstand, og skriver hjem, at den hele Affaire er en reen Feiltagelse, og at der aldeles ingen Krig er. Commandeuren for Tropperne skriver med den samme Post, at Cumming er bedragen, og at Mormonerne ere fremdeles fjendtlige. Publicum er i spændt Forventning, og veed ikke, hvem af de to Embedsmænd de skulle troe, da de Nyheder komme, at der var ingen Mormoner tilbage, hverken til at slaaes med, eller til at adlyde os, eftersom de forlade vort Gebeet i Masse, hellere end at underkaste sig vort Herredomme. „Vi have skabt en Ørken, og det kalde vi Fred!"

Hvad Mening vi end monne have om Mormonernes Sæder og Skikke, kan der ikke være noget Spørgsmaal om, at denne frivillige, ja endog med muntert Sind foretagne Udvandring af over 40,000 Mennesker fra deres Hjem, som de med beundringsværdig Flid og Arbeidsomhed have oprettet midt i sporløse Ørkener, efter Aar af Moisommelighed og Forfølgelse, er Noget, for hvilket Ingen, der har den mindste Smule af Sympathi for Mod, Sjælsstyrke og Standhaftighed, kan tilbageholde sin Beundring. En saadan Hengivenhed for deres Religion, rigtig eller urigtig, kan man ikke lade haant om. En Tro, sand eller falsk, for hvilken saa mange Mænd og Qvinder have beviist deres Kjærlighed ved saadanne Opoffrelser, er ikke at foragte; den er en Styrke i Verden. Efter dette sidste Beviis paa, hvad Fanatisme kan gjøre, troe vi, at det vilde være meget uklogt at behandle Mormonismen som en Sag, der kan nedslaaes ved Vaabenmagt. Den er ikke længere en Udvæxt paa Samfundet, som kan afskjæres med Sværdet; den er en Magt, som kun kan bekjæmpes ved de meest fornuftige og moralske Midler. Naar Folk forlade deres Hjem med Qvinder og Børn og drage hen i Ørkener, uden at vide hvorhen, for at søge nye Nedsættelsessteder, saa vise de større Prøver paa Mod, end om de fegtede for dem. Da Indbyggerne i Holland satte deres Land under Vand for at frelse det fra indtrængende Fjender, erhvervede de større Berømmelse, end om de havde gjødet Jordbunden med deres Blod. Vi have sikkerligen den Tilfredshed at vide, at vi have at gjøre med Modstandere, som ere værdige vort Staal.

Hvorledes denne besynderlige Affaire end maa ende, saa kan Intet løse os fra den Ansvarlighed, vi have paadraget os ved at indlade os paa samme. Dersom vore sidste Foretagender have havt den Virkning at styrke deres Fanatisme formedelst Udseendet af Forfølgelse, istedetfor at overbevise dem om vor gode Tro og vore gode Hensigter, og, hvad endnu værre er, har været Midlet til at fordrive en 50,000 af vore Medborgere fra Egne, som deres Arbeide havde forbedret og opdyrket, og som de havde faaet kjære, saa have vi noget Alvorligt at svare for. Var det Ret at sende Tropper, sammensatte af de vildeste og uroligste Mænd i Samfundet, og commanderede af saadanne Mænd som Harney og Johnston, for med Ild og Sværd at hjemsøge et Folk, hvis Feil var Følgen af deres oprigtige religiøse Overbeviisning? Var det Ret at tillade Johnston at stile Breve til Brigham Young og gjennem ham til Folket, i en Tone, saadan som en uforsonlig Erobrer til raae Vilde? Ere Vildfarelser, frembragte ved religiøs Nidkjærhed, nogensinde blevne helbredte ved saadanne Midler? Og ere Bajonetter og Kanoner nogensinde blevne brugte imod den usleste og svageste Sekt, som nogen Tid boiede sig ned for at bede eller

grøde, uden at gjøre deres Tro mere stærk, og give deres Lidelser Opoffrelsens Glorie?

Vi med vore Bibler, vore Kirker, vort Enkonesystem, vor Opdragelse, vort hellige Familieliv, burde have vidst bedre, end at anbetroe Udryddelsen af en Sect, selv om dens Tro indskjærpede Oprør, til saadanne Mænd som General Harney og Oberst Johnston; og Præsident Buchanan burde have vidst, hvad han skulde gjøre i et saadant Tilfælde. Hans Fredscommissærer og Gouverneur burde have forsøgt Virkningerne af Tillid og Forsoning inden vore Bajonetter blinkede i Klippebjergenes Passer, og hans formanende Proclamation burde gaaet iforveien for den commanderende Generals truende Breve. Vi staae paa en fordeelagtigere Grund, idet vi have høiere Kundskab, renere Tro, og anerkjendt Magt. Vi kunne have Raad til at være taalmodige og barmhjertige. I al Fald seer Verden hen til os nu for et saadant Exempel af politisk Viisdom, som faa Folk, nu for Tiden, forventes at lægge for Dagen. Vore Efterkommere maae ikke nødes til at anerkjende med Skam, at vor Ubetænksomhed eller Uvidenhed eller Intollerance drev en heel Stats Befolkning fra Huus og Hjem, for at søge Religionsfrihed og sammes Udøvelse, fjernt fra Leietropper, paa et andet Sted af Continentet, hvorhen vort Herredømme sandsynligviis aldrig vilde strække sig.

(Fra „New York Times" den 14de Juni.)

Gouverneur Cumming synes at have behandlet „Mormonerne" venligen, men med en god Deel Frimodighed og Fasthed. Hans Tone var meget forskjellig fra den, som brugtes af Oberst Johnston i hans Underhandlinger i Spidsen af Armeen, — idet den var fuld af Agtelse og Forsoning, og altsaa bedre stikket til at vinde Mormonernes Tillid og Bifald. I Virkeligheden synes den hele militaire Bevægelse imod dem at have været en Bommert og ikke at have udrettet Noget. Maaske at den militaire Udrustning kan have havt nogen Indvirkning paa Brigham Young, og at han, uden den, vilde have vægret sig indtil det Yderste at overgive sin Myndighed som Gouverneur. Men man burde heller ikke lade af Syne, at Young fra først af erklærede sig villig at give Plads for Gouverneur Cumming, at modtage ham i Staden, at behandle ham som en Gentleman, og at overdrage ham den udøvende Magt, forudsat han vilde komme uden Tropper. Og dette er nøiagtigt, hvad han tilsidst gjorde. Havde Præsident Buchanan begyndt sine Operationer ved at sende Gouverneuren alene, eller ved at sende sin latterlige Fredscommittee, og ikke talt noget om en Armee indtil disse Bestræbelser havde viist sig frugtesløse, er der ingen Tvivl om, at han vilde have opnaaet det samme Resultat og sparet en 10 til 12 Millioner Dollars for de Forenede Staters Skatkammer.

Bladet Washington Union siger i sørvil Aand, at den fredelige Udjævning af Mormonkrigen „skyldes ene og alene Præsidentens og Cabinettets Energi." Dette skal være Roes, men det lyder snarere liig Satire. Det er ikke let at see, hvad Præsidentens eller Cabinettets Energi har havt at gjøre med den hele Affaire overhovedet. Den er bleven iværksat af en frivillig Diplomat. Oberst Thomas L. Kane er Manden, der bevirkede Adgang til Saltsøstaden for Gouverneur Cumming, og gav Anledning til Territoriets Underkastelse under Regjeringen. Præsidentens Armee var i en 100 Miles Afstand fra Stedet og hans Fredscommissairer tilbageholdtes i Kansas af de opsvulmende Floder. The Union vil finde det vanskeligt at fabrikere nogen stor Hæ-

der for dens Patroner af Krigen med Utah. Deres „Energi" viser sig hovedsageligen deri, at de have ophobet et Bjerg af Udgifter, uden at kunne vise nogen tilsvarende Fordeel for samme.

Det er umuligt at læse Gouverneur Cummings Rapport uden Følelser af Medlidenhed, ja næsten Ærbødighed for Folk, som forlode deres Hjem og droge ind i fjerne Ørkener for at undgaae, hvad de sandsynligen i Oprigtighed ansaae som Tyranni og Undertrykkelse fra vor Regjerings Side. Gouverneur Cumming selv havde modtaget det Indtryk, at Folket i Utah meente det alvorligt, og han var paa ingen Maade tilbøielig til at undervurdere den Modstand de kunde have gjort mod Armeens Voldsmagt.

(Fra „New York Herald" den 23de Juni.)

Oberst Kane har hyppige og fortrolige Sammenkomster med Præsidenten og Cabinettets Medlemmer. Det formeentes, at Cabinettet idag (den 22de Juni) havde overveiet Utah-Affairerne, der ere saa indviklede, at de udfordre stor Forsigtighed i deres Behandling. Alt tyder for Nærværende hen paa, at Tropperne, som nu ere paa Veien, skulle fortsætte deres Marsch til Utah. De videre Forholdsregler ville beroe paa Beskaffenheden af de næste officielle Depecher derfra.

(Fra "New York Herald" den 7de Juli.)

Vi have modtaget vore private Depecher fra Saltsøstaden og Camp Scott med Posten op til den 5te Juni. Det forventes, at General Johnston vil marschere ad Saltsøstaden til, saa snart det lader sig gjøre efter Ankomsten af de Forstærkninger og Forraad, som vare underveis under Commando af Oberst Hoffman og Capitain Marcy, hvilke man troede skulde naae Leiren den 10de Juni. Fredscommissærerne skulde ogsaa begive sig til Staden, men ikke i Selskab med Armeen. Endnu vides intet Vist angaaende Mormonernes videre Hensigter, men Emigrationen sydøster fortsættes.

Ifølge modtagne Efterretninger er Oberst Steptoe med sin Commando, 400 Mand af de forenede Staters Tropper, bleven totalt slagen af en overlegen Styrke Indianere i Oregon, og der befrygtes en alvorlig og bekostelig Indianerkrig, eftersom Stammerne i Nordvest, i Territorierne Washington og Oregon, have reist sig, hvorfor Krigsdepartementet har besluttet at beordre en Deel af Utah-Armeen til Oregon for at bekjæmpe Indianerne, og tilbagekalde General Harney fra Utah og give ham Overcommandoen i Oregon. Ogsaa paa Grændserne af Californien, New Mexico og Texas, ligeledes i Minnesota ere Indianerne urolige, og der befrygtes en almindelig Opstand af dem.

Uddrag af Forhandlingerne i General-Raadet,

begyndt i Kjøbenhavn den 11te Mai 1858.

(Fortsat fra Side 318.)

Den 12te Mai.

Eftermiddagsmødet.

Ældste N. Wilhelmsen istemte tilfulde i de Bemærkninger, Broder Widerborg havde gjort, og følte, at der var kommet, som allerede bemærket, ligesom et Vendepunkt, eller et nyt Afsnit i Kirken, da Enhver vilde have nødig at undersøge,

om de opfyldte deres Pligter, og stræbe efter at erhverve sig praktisk Dygtighed i det Kald eller den Stilling, hvori de ere satte, saa at Forstanderne stode i sin Plads, de omreisende Ældste ligesaa; eftersom Medlemmernes Pligtopfyldelse beroede meget paa Præstedommets Nidkjærhed og Dygtighed, og hvorvidt disse selv vare lydige og underdanige under Kirkens Orden og Forskrifter, og handlede overensstemmende med Aanden af deres Kaldelse.

For at vedligeholde det gode indbyrdes Forhold, var det ligesaa nødvendigt, at Kirkens Medlemmer i Forretnings- og Pengesager indbyrdes vare ligesaa noiagtige i Opfyldelsen af deres indgaaede Forpligtelser, som mod Udenforstaaende; og det var slet ikke imod deres Religion, at give hinanden Bevis og Sikkerhed for laante Penge; og betale dem til rette Tid; eller at opfylde givne Løfter og Forpligtelser; og i alle Ting behandle hinanden med al den Velvillie, Agtelse og Retsindighed, som ere nødvendige Betingelser for et lykkeligt Samfundsliv.

Præsident Widerborg glædede sig over de gjorte Bemærkninger, især om det indbyrdes Forhold, det sømmer de Hellige at iagttage, hvilket havde lagt paa hans Sind at omtale i dette Raad; thi Broder- og Søsterbaandet i Evangeliets hellige Pagt løser os ikke fra de borgerlige Forpligtelser, hverken imod os selv indbyrdes eller imod vore Medmennesker; tvertimod det sømmer en Sidste-Dags-Hellig at være, om muligt, endnu mere accurat i Opfyldelsen af sine Pligter — end før Indtrædelsen i denne Kirke, og vogte sig for at indgaae større Forpligtelser, end man seer Muligheden af at kunne opfylde, og skulde utilregnelige Omstændigheder umuliggjøre Opfyldelsen, da aabent og ærligt at henvende sig til Vedkommende. Der er mangen En, der har forsømt denne gyldne Regel, og derved paadraget denne Kirke ufortjent Dadel; thi vor Kirke som et Samfund kan ikke være mere lovlig eller moralsk ansvarlig for dens Medlemmers private Liv og Forhold end ethvert andet Samfund.

Raadede de Ældste, naar de ikke kunde holde Forsamlinger hos Folket eller arbeide i det Aandelige i den travle Saa- og Høsttid, da at tage timeligt Arbeide, og erhverve hvad de kunne til deres Underholdning; iligemaade naar de pecuniære Omstændigheder i Conferencerne byde det, da at arbeide afvexlende i det Aandelige og i det Timelige.

Bemærkede, at de omreisende Ældste, endskjøndt de ere beskikkede af Missionens Præsident, staae alligevel under Conference-Præsidenternes Bestyrelse, hvilket Beskikkelsen viser, og ere disses Medhjælpere paa de Pladse, der blive dem anviste.

Foreslog at slutte Raadet til Kl. 5. Sluttet Kl. 4 med Psalmen Nr. 2 og Bøn af Ældste Weibye.

Aftenmøde Kl. 5.

Aabnet med Psalmen Nr. 85 og Bøn af Ældste M. Jørgensen.

Regnskabs-Schemaer uddeeltes.

Præsident Widerborg foreslog, at følgende Provindser i Sverrig, nemlig Linköpings, Calmars og Wexjo Län, samt Westgothland mellem Wenern og Wettern, fraskiltes Stockholms Conference og organiseres til en særskilt Conference under Navn af Norrköping Conference, og at Ældste Ola Nilsson beskikkes til sammes Præsident; assisteret og eenstemmigen vedtaget.

Lærdomme gaves og Spørgsmaal besvaredes angaaende Rapporterne og Tienden.

Raadet sluttedes Kl. 7 med Bøn af Ældste S. Gudmundsen.

Den 14de Mai.

Formiddagsmødet aabnedes Kl. 10

med Psalmen 70 og Bøn af Ældste P. Nielsen.

Præsident Widerborg foreslog Kirkens Authoriteter baade hjemme og i Adspredelsen; og de bleve alleſammen eenſtemmigen voterede for. De fornødne Ældste bleve kaldte og beſtikkede; og da alle Forhandlinger vare tilendebragte, ſluttedes Raadet med Bøn af Præſidenten.

Skandinaviens Stjerne.

Den 15de Auguſt.

Vi gave i vort forrige Nummer af „Stjernen" Inſtructioner angaaende Optagelſen og Indſendelſen af Tiendelиſter fra Begyndelſen af at Tienden blev indført; og ville nu bemærke, at Opgaver over hvad Tienden er brugt til, bør ſpecificeres, ſaaſom: Leie af Forſamlingsſale, Belysning, Reenholdelſe, Skrivematerialier; Hjælp til Præſtedømmmet: Hvem, der har faaet og hvor meget; Hjælp til Fattige, og hvor meget; tilligemed andre Udgifter, hvilke bør navngives; iſær maa der noie iagttages, at hver af Præſtedømmet, ſom har faaet Noget af Tienden, hans Navn og Beløbet maa anføres; thi Enhver ſkal gjøre Rede for ſin Huusholdning, og der ſkal vises, om der har været gjort den rigtige Brug af Kirkens Midler eller ei.

Grenenes Præſidenter iagttage for Eftertiden, at Navneliſter over alle Medlemmer, ſom betale Tiende, og hvor meget hver har betalt, ledſage det Regnſkab, ſom hvert Qvartal afgives til Conferencens Præſident, og for at Medlemmerne kunne høre, at Tienden er rigtig indført, er det bedſt ved Diſtrittsmoderne eller andre paſſende Leiligheder at oplæſe deres Navne og hvad de have betalt, paa det, om nogen Feil ſkulde have indſneget ſig, at den da kan blive rettet.

Det forventes, at Præſtedømmet vil tage fat paa disſe Arbeider, og udføre dem ſaa noiagtigt, ſom det lader ſig gjøre, hvad Fortiden angaaer; men at for dette Aar og for Fremtiden noiagtige og feilfrie Regnſkaber ville indſendes overeensſtemmende med de givne Inſtruxer; og at der for Tiendebøgers, Liſters og Regnſkabers Førelſe altid iagttages, at fulde og rigtige Navne nedſkrives, ſaavelſom de fornødne Bemærkninger over ſtedfundne Forandringer.

Vi glæde os i, at det blev os forundt nu at tage fat paa anførte Arbeide, da det vilde blevet vanſkeligere, om det ſkulde være bleven udſat endnu længere; thi detaillerede Regnſkaber vilde eengang blive affordret denne Miſſion, foruden de almindelige, ſom hidindtil ere blevne indſendte.

De Ældſte gjøres herved opmærkſomme paa, at alle Forretningsbreve, ſom forhen bekjendtgjort, ſtiles og adreſſeres til Præſidenten for denne Miſſion, og at han — derſom han er fraværende paa Reiſer — vil bemyndige den aſſiſterende Ældſte paa Contoiret til at overtage og expidere Forretningerne.

Som det er bleven Skik, at Raadsforſamlingerne ere gaaede over til offentlige Forſamlinger for begge Kjøn, og for Fremmede, der ofte forſtyrre Forhandlingerne, gjøres de Præſiderende opmærkſomme paa, at dette er imod den rette Orden i Kirken, thi Raadsforſamlingerne ere nærmeſt for Præſtedømmet og for dem, ſom leilighedsviis blive tilkaldte. Der er Stedet, hvor det beſøgende Præſtedømme aflægger

Rapporter om Menigheds-Distrikternes Tilstand i Almindelighed, og over Medlemmerne særskilt, dersom nogen Pligtforsømmelse finder Sted, som den præsiderende Ældste maa gjøres bekjendt med for at raade sine Brødre, hvorledes de skulle behandle denne og hiin, førend Sagen kommer for Raadet; — den indsamlede Tiende afgives; — de forberedte og fremlagte Sager behandles; og de Instructioner gives, som ere nødvendige baade for Præstedømmet og Medlemmerne; og som hine siden hver i deres Virkekreds skulle meddele disse. Denne Forretningsorden er undertiden bleven krænket, deels ved, at Fremmede, ubekjendte med vor Religion, og vi kunne sige, ubekjendte med, hvad almindelig Høflighed fordrer, have forstyrret og afbrudt Raadets Forhandlinger, som ere aldeles private og ikke offentlige Sammenkomster, og deels ved, at et snevert Locale undertiden er bleven overfyldt af Qvinder, Børn og uvedkommende Medlemmer. Vi paalægge derfor de Præsiderende, at bringe Raadsforsamlingerne tilbage til deres oprindelige Form og Bestemmelse, nemlig til Præstedømmets Raad; og naar der forekommer Sager, som udkræve mere Offentlighed og Almindelighed, da efter Omstændighederne at sammenkalde hele Distriktet, Grenen eller Conferenceen, som ellers har sine Distrikts- og Conferencemøder, hvor der for den samlede Menighed fremlægges, hvad der vedkommer Alle.

Vi have i dette Nummer givet et Uddrag af de amerikanske Aviser angaaende Utah-Affairerne; endnu er det ikke lykkedes for Tropperne at trænge ind for at ødelægge Folket — og det vil gaae i Opfyldelse, hvad Præsident Brigham sagde i sin Tale (see Stjernen Nr. 9 og 10), at Fjenden ikke kunde komme ind for at ødelægge dette Folk; og Udfaldet vil vise, at han sagde sandt; thi om Tropperne end komme ind i Saltsøstaden, efterat Fred er sluttet, saa ville de dog ikke kunne ødelægge Folket, der selv i Tilfælde af Fjendtlighed fra Troppernes Side, har Tilflugtssteder (Bjergenes Kamre) nok i Utah, idet den saakaldte Saltsødal, med Staden, ikke udgjør hele Territoriet Utah, som de med det amerikanske Vesten Ubekjendte synes at antage, idet der frist væk rapporteres i Aviserne, at „Mormonerne udvandre fra Utah," idet Familierne ikkun drage ud fra de nordlige Colonier i Saltsødalen, der udgjør en mindre Deel af det saakaldte Utah. Der gaaer det Rygte, at Fredscommissærerne have været inde i Saltsøstaden, uden Ledsagelse af Armeen, og at Fred er bleven sluttet, men paa hvilke Vilkaar vide vi endnu ikke. Naar de officielle Efterretninger bekjendtgjøres fra Washington, skulle vi ikke undlade at meddele dem i Stjernen.

Siden vi skrev Ovenstaaende, have vi modtaget nedenstaaende:

Nyheder fra Utah.

(Fra „New York Herald" den 21de Juli).

Fredsbetingelserne mellem Fredscommissærerne og Mormonerne. — Alle Boliger i Saltsøstaden lukkede for de Fremmede osv.

Saltsøstaden den 18de Juni 1858.

Den store Utah-Krig er til Ende — saa synes det — idetmindste for en Tid. Jeg have udentvivl hørt om Gouverneur Cummings Indtrædelse i Staden for en Maa-

ned siden eller saa omtrent, i Følge med Oberst Kane. Hans Besøg i Staden, tilligemed hans oprigtige og bestemte Fremgangsmaade, medens han underhandlede med Mormonernes Overhoveder, tilveiebragte den saakaldte Fred. Han lod dem forstaae, at han, som Territoriets Gouverneur ikke vilde blande sig i Anliggender vedkommende deres Personer, Eiendomme eller Religion, men blot paasee Udøvelsen af de Forenede Staters og Territoriets Love. Han tilbragte nogle Uger i Staden, og blev venligt begegnet af Indvaanerne. Han besøgte ogsaa nogle Indianerstammer, som antoges at have begaaet Roverier i Nabolaget og advarede dem for Følgerne af saadanne Handlinger; derpaa vendte han tilbage til Camp Scott, agtende, saa snart som Veiret tillod det, at begive sig til Staden igjen tilligemed sin Familie.

Fredscommissærerne ankom hid i Begyndelsen af forrige Uge og blev snart efterfulgt af Gouverneuren og nogle Dage efter af Territoriets Secretair. Et Møde blev straz bestemt, og den 10de og 11te Dennes holdtes en Conference mellem Gouverneuren, Fredscommissærerne og Mormonernes Overhoveder. Den varede 4 Timer hver Dag, og omendskjøndt megen varm Følelse lagdes for Dagen, og Brigham var usædvanlig veltalende, gaves der dog efter, og man kom overeens om Betingelserne for Freden.

Disse Betingelser vare omtrent de samme, man var bleven enig om ved Gouverneurens første Besøg, nemlig: Troppperne skulde komme ind uden Modstand; de civile Embedsmænd tillades at udføre deres respective Embedspligter, og ubetinget Lydighed vises mod Landets Love. Paa den anden Side skulde alle forhenværende Udestaaelser forglemmes, og ifølge Præsidentens Proclamation, det Forbigangne skulde være det Forbigangne.

Denne Stad, som for sex Uger siden indeholdt ikke mindre end 15,000 Indvaanere, har nu blot lidt over 100, idet de alle ere dragne ud til en mindre Stad, omtrent 50 engl. Mile sondenfor, ved Navn Provo, hvor de boe Nogle i Telte, Nogle i Vogne, Nogle i smaa Huse, og Nogle uden nogen af disse Bequemmeligheder. Og endog indtil denne Dag, uagtet Fredstraktaten, vedbliver Udvandringen fra Staden, som de i de sidste 10 Aar have været i Færd med at opbygge. Tagene paa de offentlige Byninger, Gulvene i Husene, og alle Bræde-Stakitter ere blevne brugte til at nagles for Vinduerne og Dorene paa Husene. Alt synes øde — neppe een Person kan man see uden ved Postcontoiret og ved en liden, men net Restauration, som er det eneste Sted, man kan tye hen til for at faae et Maaltid. Man kan ikke kjøbe for en Skillings Værdi her, eller bestille noget Arbeide paa Værkstederne. Een Bagerbod udgjør hele Stadens Rorelse og Handel.

Gouverneuren og hans Frue vare heldige nok til at træffe paa en Person, der var saa artig at tillade dem at beboe hans Huus; men alle Andre, Officerer, Embedsmænd og Fremmede, maae nyde den Behagelighed at sove i deres Vogne eller paa Marken.

Dette Folks Handlemaade vil uden-tvivl synes forunderlig for Dem, og den er ogsaa uforklarlig. At et Folk, hvoraf Størsteparten ere fattige og trængende, forlader deres bequemme Boliger, og leirer sig paa aabne Prærier, og det efter at Udestaaelserne ere jævnede, synes forunderligt.

Krigen er maaskee til Ende, men der forbliver endnu en Skygge af Tvivl. Jeg har spurgt mange af Mormonerne, hvoraf det kommer, at de vedblive med at flytte deres Huusholdninger og Levnetsmidler

med saa stor Bekostning, nu da alle Ting ere fredeligen afgjorte.

Men Faa ville tydeligen ud med Sproget, og de, som indlade sig paa at besvare mine Spørgsmaal, sige, at de ikke have Tillid til Opfyldelsen af den indgaaede Overeenskomst; at de først ønske at see Armeen komme ind og indtage sin Stilling, førend de forandre de Planer, de forhen have antaget. Tingen er, dersom Armeen indtager en Stilling i Nærheden af Saltsøstaden, at Mormonerne ikke ville vende tilbage til den, men ville sandsynligviis ødelægge den hele Stad ved Ild, og dette er maaskee Aarsagen, hvorfor de vægre sig for at tillade Nogen at tage deres Huse i Besiddelse.

I Almindelighed ere Mormonerne venlige og artige mod de Fleste af de civile Embedsmænd, men de nære et evigt Had til Visse af dem, og ere aldeles imod, at Armeen skal leires i Nærheden af dem (Mormonerne).

Ved Depecher, modtagne her igaar fra General Johnston, underretter han Fredscommissærerne og Folket i Utah om, at han vil forlade Bjørnefloden, 80 engl. Mile fra Saltsøstaden, den 17de Dennes og forventer at ankomme til Staden om fem Dage, til hvilken Tid alle Anliggender ville være afgjorte, og De vil faae at høre Nyhederne med næste Post.

De Fremmede, som nu ere i Staden, ere Følgende: Den 8de Dennes ankom Fredscommissærerne Powell og McCulloch, Gouverneur Cumming og Doctor Forney, Superintendent for Indianeraffairerne; den 13de Secretair Hartnett; den 15de Hr. Craig, Indianeragent, og Hr. James, Tolk; den 17de Hr. Simonton, Correspondent for New York Times, Hr. Fillmore, Correspondent for New York Herald, Hr. Brown, Correspondent for New York Tribune; Hr. Dodson, Marschal for Utah Territorium, og Hr. J. B. Laveille fra St. Louis.

Correspondenten for
St. Louis Republican.

Officielle Depecher fra Fredscommissærerne til Krigsdepartementet i Washington.

Store Saltsøstad, Utah Territorium,
den 12te Juni 1858.

Kjære Herre!

Vi have den Ære at rapportere, at vi ankom til denne Stad den 7de Dennes. Vi opsatte ikke at sætte os i Forbindelse med Overhovederne for Mormonerne. Efter den fuldeste og frieste Underhandling meddem, er det en Fornøielse for os at melde, at vi have bilagt de ulykkelige Udestaaelser, som fandtes mellem de Forenede Staters Regjering og Folket i Utah. Folket saavelsom de fornemste Mænd i Territoriet have sagt os, at de med Glæde ville adlyde de Forenede Staters Constitution og Love. De samtykke villigen i, at de civile Embedsmænd i Territoriet skulle indtræde i Udøvelsen af deres respective Embedspligter. De ville ikke modsætte sig de Forenede Staters Armee paa dens Marsch til Saltsødalen eller noget andet Sted. Vi have deres Forsikring, at de ikke ville modsætte sig de Forenede Staters Embedsmænd, civile eller militaire, i Udøvelsen af deres forskjellige Funktioner i Utah Territorium.

Folket har forladt alle Colonierne nordenfor denne, og alle Familier have forladt Staden; blot 1,500 Personer forblev her for at tage Vare paa Eiendommene, og opbrænde dem, dersom det ikke kom til en fredelig Udjævning. Folket i denne Stad og nordenfor den er draget til Provo, 50 engl. Mile sondenfor, og paa den anden Side af den. Vi agte at besøge Provo og Colonierne sondenfor om

et Par Dage for at see og samtale med Folket og underrette dem om, at Sridighederne ere bilagte, og saaledes paavirke dem at vende tilbage til deres Hjem.

Vi have skrevet til General Johnston med Sendebudet, som bringer dette, og underrettet ham om, hvad der er bleven afsluttet, og at han kunde marschere med sin Armee til Dalen, naarsomhelst han ønskede det. Vi agte at forblive her og besøge Folket og samtale med dem, indtil General Johnstons Armee er ankommen. Vi troe, at det er vigtigt for os at forblive her indtil Armeen har leiret sig i Dalen. Vi have blot nogle Øieblikke at skrive i, eftersom Expressen skal tage afsted strax. Vi ville om nogle faa Dage fremsende en mere detailleret Rapport.

Vi have den Ære at være med Agtelse Deres lydige Tjenere

L. W. Powell,
B. McCulloch,
Commissærer til Utah.

Til
Velædle John B. Floyd,
Krigs-Secretair
i Washington.

General Johnstons Proclamation til Folket i Utah.

De Forenede Staters Commissærer, udsendte fra Præsidenten, for at lægge paa Folkets Sind Nødvendigheden af at adlyde Constitutionen og Lovene, have i Dag underrettet mig om, at der ikke vil lægges nogen Hindringer i Veien for Forvaltningen og Udøvelsen af Regjeringens Love, ei heller nogen Modstand fra Folkets Side i dette Territorium mod Regjeringens militaire Styrke i Udførelsen af deres Ordrer. Jeg føler det derfor som en mig paahvilende Pligt, hvilket det er en Glæde for mig at udføre, at forsikre dem af Indvaanerne i Territoriet, som befrygte en ilde Behandling fra Armeens Side, at ingensomhelst Fornærmelse vil vorde tilføiet Nogen, eller nogen Indblanding skee med hans Person eller Rettigheder, eller Forhindring i den fredelige Fortsættelse af hans Bestjæftigelse; og skulde Beskyttelse behøves, ville de finde, at Armeen, altid rede til en trofast Pligtopfyldelse, skal være ligesaa rede nu til at staae dem bi og beskytte dem, som den var til at modsætte sig dem, saalænge det troedes, at de modstod Regjeringens Love.

A. S. Johnston,
Brigade-General.

De seneste Nyheder fra Armeen.

Troppernes Marsch henad Saltsøstaden. — Echo-Passet passeret o. s. v.

Leiren ved Weber Floden
den 21de Juni 1858.

Dette Detaschement af Armeen drager frem i smuk Orden, og vil være i Mormonernes Hovedstad inden 4 eller 5 Dage; men der er ikke den mindste Anledning til en Fegtning. Vi have passeret Echo-Passet, hvor Mormonerne forventede at ødelægge os.

150 af de Hellige passerede os i Dag paa deres Vei til Saltsøstaden. De gik aldeles udenomkring os. Man troer, at det er en Deel af de hjemvendende Missionærer.

Bemærkninger af New York Herald angaaende Ovenstaaende.

Vore Læsere ere blevne underrettede om Forligelsen med Mormonerne, at de have samtykket i at underkaste sig de Forenede Staters Embedsmænd, og ikke modsætte sig Armeens Indmarsch i Saltsødalen i Betragtning af den almindelige Amnesti, som er dem tilsikret. Meget godt. Det Spørgsmaal staaer nu tilbage:

Ville Mormonerne, efter at have underkastet sig, forblive i deres Colonier, eller ville de drage bort?

Vi holde til den Tro, at de ville forblive i deres nærværende Colonier, idetmindste til næste Sommer og maaskee for altid. Den Idee, at drage bort i Masse til et nyt Land, synes endnu ikke at have slaaet Rødder hos dem. Deres almindelige Retrætte med deres talrige Familier fra deres nordlige til deres sydlige Colonier ved Gouverneur Cummings Ankomst, var tildeels for at faae deres Qvinder udenfor Armeens Omraade, og tildeels et politisk Kunstgreb af Brigham Young. Skulde Armeen forblive i en sikker Afstand fra Mormonernes Haremer, (?) vil der sandsynligviis ikke blive nogen Udestaaelser med de Hellige i nogle Maaneder, forudsat, at de ikke ere forstyrrede i Indsamlingen af deres Afgrøde; ei heller antage vi, at der vil lægges nogen Hindringer i Veien af de Forenede Staters militaire eller civile Embedsmænd i dette vigtige Arbeide for deres Underholdning. Armeen er vel forsynet fra deres egne Forraad, og kan derfor lade Mormonerne beholde deres indskrænkede Avling.

Brigham Youngs yderligere Hensigter maae endnu vise sig. Hans nærværende Underkastelse er ikke mindre Nødvendighed end politisk Klogskab. Nogle Maaneder længere hen i Tiden vil vise, om han agter at forlade Utah. Men forend han kan flytte et Samfund, bestaaende af 70 til 80,000 Sjæle fra et Land til et andet, maa han kjende deres Bestemmelsessted og forskaffe Befordrings- og Underholdningsmidler. Vi antage ikke i noget Tilfælde, undtagen under Trykket af en grusom Krig eller Hungersnød, at han vilde flytte den hele Masse af sit Folk paa een Gang, men efter først at have udvalgt et nyt Forjettelsens Land, vilde han først sende ud een Flok for at berede Modtagelse for en anden osv., indtil det Hele var udført. For Nærværende kunne vi ansee Mormonstriden bilagt, og vi maae afvente Udviklingen af kommende Tildragelser.

Ifølge Bekræftelsen om Oberst Steptoes totale Nederlag ved Indianerne ved den sydlige Arm af Columbia Floden, og de talrige Tilfælde af krigerst Beskaffenhed og Udseende, som forraade Sindsstemningen hos de vilde Stammer i Oregon og Washington Territorium, viser det sig, at der vil blive fuldt op at bestille for alle de Tropper, som General Johnston kan afsee, og for dobbelt saa mange om en Tid. General Clarke i San Francisco har dog handlet hurtigt og bestemt ved at sende Hjælpetropper til Fort Walla, og har selv begivet sig afsted i den Retning. Vi haabe derfor, forend Sommeren er over, at høre at disse barbariske Snake River (Slangeflod-) Indianere have idetmindste faaet en god Dragt Prygl; endskjøndt vi ifølge alle Beretninger, vi have modtaget om deres Antal, Vildhed og militaire Dygtighed, kunne ansee Oberst Steptoes Nederlag blot som en Begyndelse til en anden Florida-Krig i en udvidet Maalestok.

Tilstanden i Amerika.

Om de sociale Forhold i Amerika skriver New York Herald: „Hvad der gjælder om New York City, gjælder tillige om hele Landet. Den store Masse har kun eet Maal for Øie, nemlig at blive riig uden at arbeide. Smukke Bygninger,

Equipager og Klæder ere Drivfjedrene i det sociale Liv. Af denne Aarsag befatte Alle sig med Svindel. Haandværk drives derfor alene af Indvandrere; disse bygge vore Huse, medens det unge Amerika er beskjæftiget med taabelige, og undertiden endog ulovlige Foretagender. Revolvere bæres ganske aabenlyst og benyttes aldeles samvittighedsløst. Alle Forlystelsessteder vrimle af Tyve og Røvere. Man kan ikke uden Frygt passere Gader og Veie ved Nattetid, paa Grund af den store Mængde afskyelige Mord, som finde Sted. Fængslerne kunne ikke rumme den større Masse Forbrydere og Lynchretten er den eneste, som kan skaffe En Fred. Vore Love ere som Spindelvæv, thi med Penge kan man udrette Alt, bestikke Dommerne og faae Politiet til sine Hjælpere. Underslæb og Falskneri hører til Dagens Orden blandt Embedsmændene. Der burde sættes stærk Vagt ved de offentlige Kasser, thi alle Local-Authoriteter lade sig bestikke, og om der ogsaa en Gang imellem indledes Undersøgelser, kommer man ikke til noget Resultat. Medens enkelte Kirker ere behængte med Guld og Sølv, mangle hundrede Tusinde Fattige en Kirke til at forrette deres Gudsdyrkelse i. Religionen er fordærvet, ligesom det politiske og sociale Liv."

Blandinger.

I Neapel i Italien vedblive Jordskjælv og Orkaner at anrette Ødelæggelser. I Sala have nedstyrtende Klippemasser sønderknust 50 Huse. I Omegnen af Sala have frygtelige Storme og Regnskyl raset, der have afstedkommet Oversvømmelser, hvorved flere Landsbyer toge betydelig Skade, og mange Mennesker omkom. — I Bohmen, Ungarn, Øvre-Italien og mange andre af de østerrigske Lande have Oversvømmelser anrettet stor Skade paa Bygninger, Veie, Broer og Marker, og desuden ere flere Menneskeliv gaaede tabt. — I de saxiske Bjergegne have ogsaa Oversvømmelser anrettet megen Skade, og i Byen Glauchau stod Vandet alenhøit, og den halve By er ødelagt; ved Würtzen er Jernbanebroen ødelagt, saa Farten paa Jernbanen er standset. — Den prægtige Børs i Antwerpen er aldeles afbrændt. — I England, Holland, Slesvig og Holsteen har en orkanagtig Storm, som raseде den 24de og 25de Juli, anrettet megen Skade paa Sæden og paa Frugten. — Et usædvanligt Antal Skypumper, Uveir og Orkaner have i Tydskland, Jylland og andre Dele af Danmark anrettet mere eller mindre Skade paa Bygninger, ødelagt Sæden, bortskyllet eller borthvirvlet Høstakke, og derved bevirket stor Nød og Elendighed. — I Hobro i Jylland viste Solen sig ved sin Opgang den 27de Juli omgiven af 4 Bisole, der vare saa aldeles lige den virkelige Sol, at man ikke kunde sige, hvilken var den rette. — Den 27de Juli hjemsøgtes Gotheborg af en større Ildebrand. — I Frederiksstad i Norge har en stærk Ildsvaade den 29de Juli ødelagt 26 Huse. — 6,000 christne Bønder have søgt Beskyttelse i Østerrig imod de tyrkiske Soldater. —

NB. De seneste Efterretninger fra Amerika melde, at Mormonerne have vendt tilbage til Saltsøstaden.

Notitser.

De præsiderende Ældste i Grene og Conferencer gjøres opmærksomme paa, at Indtægterne og Udgifterne for Januar Maaned d. A. kunne enten lægges til 1857, eller til dette Aars andet Halvaar; alt efterson det bedst passer sig ved Optagelsen af Tiendelisterne.

De, som ønske oplinierede Tiendebøger fra Kjøbenhavn, kunne bestille dem gjennem Contoiret.

Efteraars-Conferencerne afholdes saaledes: For Lolland den 4de og 5te September; Fyen den 11te og 12te September: Bornholm den 12te September; Kjøbenhavn den 2den October; Vensyssel den 10de October; Aalborg den 16de og 17de October; Skive den 24de October; Aarhuus den 31te October; Veile den 6te og 7de November. Behag at underrette Contoiret om, hvor Conferencerne agtes afholdte.

Indbetalte Bogpenge.

	Rd.	Mk.	Sk.
H. Jensen, Skive	13	„	„
P. Nielsen, Fredericia	30	„	„
L. C. Geertsen, Aarhuus	30	„	„
L. Nilsson, Stockholm	10	„	„
S. Gudmundsen, Norge	50	„	„
A. P. Trane, Kjøbenhavn	34	„	„
J. C. A. Weiby, Vensyssel	35	„	„
R. Nielsen, Bornholm	10	„	„
Mathias Nilsson, Gotheborg . . .	5	„	„
J. C. Klingbeck, Aalborg	27	3	„
Summa	244	3	„

Indhold.

	Side.
Uddrag fra de amerikanske Aviser angaaende Utah-Affairerne	337.
General-Raadets Forhandlinger (fortsat)	343.
Redaktionens Bemærkninger	345.
Nyheder fra Utah	346.
Tilstanden i Amerika	250.
Blandinger	351.
Notitser.	352.

„Skandinaviens Stjerne" udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned og faaes paa Contoiret i Lorentzensgade Nr. 504 D. 5, Stuen tilvenstre og paa alle kongelige Postcontoirer.

Udgivet og forlagt af C. Widerborg.

Trykt hos F. E. Bording.

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

7. Aarg. Nr. 23. *Den 1. Septbr. 1858.* Priis: 6 Sk. pr. Exp.

Arbeid for at gjøre Israel til Hovedet!

(Fra the Millennial Star.)

„Og Herren skal sætte Dig til Hovedet og ikke til Halen, og Du skal alleneste være oven, og ikke være under; dersom Du vil høre Herrens din Guds Bud."

5 Mosеb. 28, 13.

Moses, Oldtidens guddommelige Lovgiver, propheterede, at Israel var bestemt til at vorde Hovedet for Nationerne og Jordens Hæder, og at holde den præsiderende Magt over Verden. Gud gav ogsaa det samme Løfte til Abraham, Isaak og Jacob. Han gjorde en Pagt med dem, at i dem og i deres Sæd skulde alle Jordens Nationer velsignes. I denne Hensigt overdrog han dem Præstedømmet og de hellige Orakler. Saliggjørelsens Kræfter besegledes paa Hovederne af „de Troendes Faders" Efterkommere, og det var bestikket, at fra dem skulde Forløsningen komme til den ganske Verden, og Guds Søn selv var forudbestemt at skulle fødes af den valgte Sæd. Herren bestemte ogsaa at betroe Nøglerne til alle Tings Gjenoprettelse til en Levning af Efterkommerne af den Mand, som Gud nedlod sig til at kalde Ven; — hvilken Levning skulde være blandet med Jordens Nationer i de sidste Dage og blot kjendt af ham. Der har i Sandhed aldrig været givet nogen Forjættelser om Frelse og Præstedømmets Velsignelser til Hedningerne, uden de jo beroede af og kom gjennem „Guds Husfolk," iblandt hvilke Hedningerne maae optages ved Evangeliet for at blive Medarvinger med Forjættelsens Sæd. Ogsaa Hedningerne og Nationerne i de sidste Dage, som ikke ville annamme den celestiale Herligheds Love, havde Gud til Hensigt at velsigne gjennem det Sidste-Dages-Israel.

Fra den Dag af, at Gud gjorde Pagten med Abraham, have Propheter, Apostler og Hellige standhaftigt troet paa Israels Bestemmelse, og propheteret og baaret Vidnesbyrd derom. Selve Himmelens Hærskarer, iblandt hvilke ere hine Værdige, som annammede Pagterne, holde endnu fast ved Forjættelserne og forvente med glad Længsel deres Opfyldelse. Ogsaa Jøderne, endskjøndt „adspredte og berøvede," og afbrudte som en Nation i 1800 Aar, klynge sig endnu den Dag i Dag til disse Forjættelser med en Seighed, som ingen Modgang har været i Stand til at svække. I deres Adspredelse, medens de lede under

den umenneskeligste Forfølgelse og bleve bespottede og forhaanede af Alle, har Tanken paa Forjættelsen om deres Bestemmelse baaret dem oppe.

Men gamle Israel overtraadte, fornærmede Gud, misbrugte deres Privilegier og forhalede derved Opfyldelsen af Forjættelserne. Propheterne forstode dette og beklagede Kjendsgjerningen. De Hellige modtoge alligevel den trøstende Forsikring, at denne herlige Bestemmelse var ikke tabt for stedse, men at den skulde opnaaes i de sidste Dage, og dens hele forudsagde Herlighed aabenbares.

Begyndelsen til dette store Gjenoprettelsens Værk er allerede sat i Gang. Det Sidste-Dages-Israel er bleven født; det voxer, skrider frem til Modenhed, og udvikles med usædvanlig Styrke og Livskraft. Gud har anerkjendt de Sidste-Dages-Helliges Kirke som det trefoldigt velsignede Folk, i hvilket han vil opfylde den samme Sum af de herlige Forjættelser, han gav Fædrene i Oldtiden — og som den Levning af den valgte Sæd, skjult i Christo, der skal udføre Hensigterne af Guds forunderlige Værk. Alt hvad gamle Israel kunde blevet, er det nye Israel bestemt til at blive, ja, mere end hine i Oldtiden; thi Tidernes Fyldes Husholdning var beskikket for de sidste Dage. Vi ville nu henvende os til det Sidste-Dages-Israel — de Hellige:

Brødre og Søstre! I gjøre Fordring paa at være det Folk, fra hvem det mægtige Rige i de sidste Dage skal udspringe, hvilket Propheterne have erklæret skulde holde almindeligt Herredømme, og blive Nationernes Hoved og Jordens Hæder, og gjennem hvilket Gud agter at udgyde Velsignelser over den hele Menneskeslægt. Eders Tanker have ofte dvælet ved dette Æmne, saavelsom ved mange andre vedkommende Zions Herlighed, og I have baaret Vidnesbyrd derom med Enthusiasme og stor Tro. Men lad os standse og overveie et Øieblik. Læg til Side for en Tid denne Indbildningskraftens Henrykkelse, frembragt ved det skjønne Tankebillede, som fremstiller sig for Eders Blik. Bestu det med Fornuftens kolde, uidenskabelige Øie; og lad det, som i Forestillingen sees ved Troen som et Syn, bringes frem for Eder ved den rolige Dommekraft, ifort Virkelighedens Dragt. Værket vil synes ligesaa stort og herligt for Fornuftens Øie, styrket ved Troen, som for Indbildningskraftens, oplyst ved Troens celestiale Flamme. Men medens Indbildningskraften glæder sig ved det skjønne Tankebillede, der viser sig i Synet som udført, fatter Fornuften, at det er et praktisk Værk, som maa virkeliggjøres, og som kræver *Arbeide for at blive udført.*

Naar I gjøre Fordring paa den høie Bestemmelse som det Sidste-Dages-Israel, og bære Vidnesbyrd om, at dette Værk vil voxe, indtil det har udstrakt sit Herredømme overalt; naar I prophetere, at de Hellige skulle vorde „en Nation af Konger og Præster for Gud" til at give Viisdom og Institutioner til at ordne og regjere Menneskeslægten, fatte I da tilfulde Vigtigheden deraf? Vi frygte for, at I ikke gjøre det. Naar I tale om en saadan Bestemmelse og et saadant Herredømme, er det da tilstrækkeligen indprentet i Eders Sind, at I selv ved Guds Naade *maae arbeide for at gjøre det til Virkelighed*; at det ikke blot er en Sag at bære Vidnesbyrd og prophetere om, men at det ogsaa maa fremtræde som en *praktisk Kjendsgjerning*? Det er ikke nok, at Israels Overherskab er en aandelig og prophetisk Sandhed; I maae være Guds Medarbeidere til ogsaa at gjøre det til en legemlig og praktisk Sandhed. Den Kirke, hvoraf I ere Medlemmer, maa tage Anførselen og blive til det største af alle Riger, ikke alene i An-

tal, (thi det vil indbefatte ethvert Knæ, som vil bøie sig for Christus) men ogsaa i Viisdom, Magt, Videnskab, Kunst og Alt, som er godt og sandt. Vi mene ikke dermed, at Agerdyrkning, Bygningskunst, Haandværker, Handel, Videnskab og Kunster i Almindelighed udgjør Præstedømmets høieste Kald. Vi troe, at de ville vorde Regenter i Guds Rige og den Høiestes Præster. Men Præstedømmet vil omfatte al den Viisdom, Sandhed og gavnlige Kundskab, som findes i Verden. Israel maa blive Hovedet i enhver Green, Lederne paa enhver rigtig Sti, og Mesteraanderne i ethvert Fag.

Hellige! have I lagt Mærke til, hvor langt Nationerne ere komne i somme Ting? Betragt deres Krigsflaader, Handelsflaader, Handel, Stæder, Museer, Bibliotheker, Fabrikker, Jernbaner, Telegrapher, Pragt og Rigdom. Læg Mærke til de Videnskaber og Kunster, den Oplysning, Dannelse, Smag og Dygtighed, som florerer iblandt dem. Dog i alt dette maa Israel overtræffe Nationerne. Vi mene ikke dermed, at de Hellige skulle blive Bogorme, sammenkrumpne Antiqvarier, og øde deres kostbare Tid i at erhverve mere end den nødvendige Kundskab og Lærdom i Sager, hvori der kun er lidet indre Værd. Naar et reent, almindeligt Sprog igjen hersker, og en ny Tingenes Tilstand og rigtige Principer have udbredt sig, kan det kunstlede og lærde Snavs med Fordeel „afskaffes, fordi det ikke længere behoves. Det vilde i Sandhed ikke være et meget stort Tab, om ni Tiendedele af den Masse Bøger, som findes, opbrændtes, og den „ufrugtbare Lærdom" bortkastedes. Men Sandhederne om Universet, Naturens Skjønheder, Jordens Rigdomme og Elementernes Værd, Videnskabens Undere, Storheden, Gavnligheden og Værdien af Bygningskunst, Haandværker og Fabrikker, Ypperligheden af de skjønne Kunster, Poesi og Literatur, og alle Ting, som ere til Pryd og Gavn for Samfundet, ville ikke vorde affkaffede. I alt Saadant maa Israel arbeide paa at overgaae Nationerne og være foran dem i enhver Henseende.

Hvor meget altsaa er der ikke, som skal udføres! Hvor meget af det kommer ikke indenfor hvad man kalder det praktiske Liv, og hvor meget maa der ikke fuldkommes for at gjøre Israel til Hovedet for Nationerne!

De Hellige have den bedste Religion i Verden — en herligere aabenbaret Theologi var aldrig givet Mennesket — og deres Samfundsinstitutioner ville ophøie dem over alle Nationer; og omendskjøndt mange af dem endnu ere raae Diamanter, ville de dog blive slebne og polerede og skinne i Guds Rige. Men de burde aldrig forglemme, at alt dette maa tilveiebringes ved deres egen Virksomhed; derfor skulde deres Valgsprog være: „Arbeid for at gjøre Israel til Hovedet."

Børn ere en Velsignelse.

(Fra „the Millennial Star".)

„See, Børn ere Herrens Arv, Livsens Frugt er en Løn." Psalm. 127, 3.

Ovenstaaende Sprog af den inspirerede Psalmist lærer os, at Børn betragtedes i gamle Dage som en Arv fra Herren, og Livsens Frugt som en Belønning

for den Retfærdige. Jo flere de havde jo lykkeligere ansaaes de for at være, ifølge Davids Bemærkninger: „Som Pile i den Vældiges Haand, saa ere de unge Sønner. Salig er den Mand, som haver fyldt sit Kogger af dem."

Dersom Ovenstaaende er sandt, hvor udartet er ikke Menneskeslægten, naar man seer hen til den letsindige Tale, den ryggesløse Omgang mellem Kjønnene, den gruelige Mængde af Fosler i Dolgsmaal og Barnemord, og Forældres haarde Medfart med deres Afkom, som herster overalt.

At Born ere en Velsignelse var ikke en Anskuelse, som var særegen for David. Vende vi os til Fortidens Historie, finde vi, at Guds Hensigt med Kjønnenes Forening var Formerelse; og at, medens det paa den ene Side var en Kilde til stor Trøst og Hygge for de Retfærdige at have Born, var det paa den anden Side en Kilde til Kummer og Bedrøvelse for dem, som ingen havde.

Det første store Bud, som gaves vore store Stamfædre, var: „Vorder frugtbare og mangfoldige, og opfylder Jorden, og gjører den Eder underdanig." 1 Moseb. 1, 28. Det er overflødigt at sige, at de udførte det givne Bud og bleve velsignede med Livsfrugt. Det er ogsaa klart, at de underviste deres Born og deres Sæd efter dem om Forplantningens r e n e Grundsætninger og Hensigter. Det er ogsaa vist, at saa længe som Forplantningsprincipet ndøvedes i Retfærdighed — eller overeensstemmende med Guds Lov — var det en særegen Velsignelse for Menneslet; men i modsat Fald, eller misbrugt, var det en Kilde til Elendighed, Sygdom og Død. Som Beviis paa forstnævnte Paastand anfore vi Historien om Noa, Abraham, Isaak og Jacob, som vare Fuldkomne i deres Generationer; og som Exempel paa det Sidstnævnte henvise til Canaaniterne, Sodomiterne og mange andre, som, paa Grund af deres Udartelse, bleve udryddede af Jorden.

I det 11te Capitel af 1ste Mosebog læse vi, at Sarai, Abrahams Hustru, var ufrugtbar og havde ingen Born. Istedetfor at dette var en Kilde til Glæde for hende, ligesom det nu vilde være for mange af hendes Kjøn, finde vi, at det var en Kilde til bestandig Kummer, der var saa stor, at hun overtalte sin Mand til at tage Hagar, hendes Tjenestepvinde, til Hustru, haabende derved at erholde Born. (1 Moseb. 16.) Vi have ingen Aarsag til at betvivle, uden jo Sara fuldkommen forstod sin Mands Værd, idet hun vidste, at han var en for Gud velbehagelig Tjener, og hun ønskede derfor, (ligesom andre ædle Qvinder) at hendes Mands Værd ikke skulde forglemmes, men at hans Sæd skulde vedblive — paa det hans Navn kunde holdes i agtværdig Erindring paa Jorden i kommende Slægter. Efter at Sarai havde handlet saa ædelt, finde vi, at Herren udtrykker sin Tilfredshed med dem og deres Handlemaade, og det endog saameget, at han nedlod sig til at besøge dem, samtale med dem, og give dem mange Raad og love dem mange Velsignelser, hvoriblandt følgende: „Dit Navn skal ikke ydermere kaldes Abram, men dit Navn skal være Abraham (d. e. Manges Fader); thi jeg haver gjort Dig til mange Nationers Fader. Og jeg vil gjøre Dig saare meget frugtbar, og gjøre Dig til Nationer, og Konger skulle udkomme af Dig. Og jeg vil oprette min Pagt imellem mig og imellem Dig, og imellem din Afkom efter Dig, i deres Slægter, til en evig Pagt; til at være Dig til en Gud, og din Afkom efter Dig." „Angaaende Sarai, din Hustru, Du skal ikke kalde hendes Navn Sarai; thi Sara (d. e. Fyrstinde) skal være hendes Navn. Og jeg vil velsigne hende, og af hende vil jeg ogsaa give Dig en Son; og jeg vil velsigne hende, og hun

skal vorde til mange Nationer; Folkes Konger skulle vorde af hende." (1 Mosеb. 17.) Siden læse vi, at Sara undfangede og fødte Abraham en Søn i hans Alderdom, og han kaldte hans Navn Isaak. Sara var meget glad for sit Svangerskab, og erkjendte, at Barnet var en Gave fra Gud.

Det 25de Capitel i 1 Mosebog fortæller os, at da Isaak var 40 Aar gammel, tog han en Hustru ved Navn Rebekka, Bethuels den Syrers Datter, og hun fødte ham ingen Børn; og Isaak bad til Herren paa sin Hustrus Vegne, thi hun var ufrugtsommelig; og Herren bønhørte ham, og Rebekka undfangede og fødte Tvillinger, nemlig Esau og Jacob. Isaak kjendte meget vel Forjættelserne, som vare givne ham og hans værdige Fader før ham; og han vidste, at, for at disse Forjættelser skulde opfyldes, maatte han have Børn for at vedligeholde sin Faders Huses Slægtlinie. Han bad derfor om Børn, og Herren, til Opfyldelse af sine Forjættelser, gav ham dem.

Det 28de Capitel i 1ste Mosebog underretter os om, at Isaak, just før sin Død, kaldte sin Søn Jacob til sig, for at han kunde velsigne ham; og han sagde til ham: „Du skal ikke tage en Hustru af Canaans Døttre. Men staae op, gak til Paddan-Aram til Bethuel, din Morfaders Huus, og tag Dig derfra en Hustru, af Labans, din Morbroders, Døttre. Og den almægtige Gud velsigne Dig, og gjøre Dig frugtbar, og formere Dig, at Du maa blive til en stor Hob Folk."

I det 29de Capitel vil det sees, at Gud havde til Hensigt at virkeliggjøre de Velsignelser, som vare udtalte paa Jacobs Hoved af hans Fader. Jacob, lydig mod sin Faders Raad, begav sig til Paddan-Aram, og tjente Laban i syv Aar for hans Datter Rachel. Ved Udløbet af denne Tid bedrog Laban ham ved at give ham Lea til Hustru, istedetfor hendes Søster Rachel; idet Lea var den Førstefødte, og det vilde have været stridende imod Landets Skik at bortgifte den Yngste før den Ældste. Men efter en Uges Fuldendelse med Lea, fik han ogsaa Rachel. Beretningen siger os, at Lea var ufrugtbar, hvilket var en Aarsag til Sorg for hende; men i Herrens egen bestemte Tid blev hun fugtbar og fødte Ruben. Dette foraarsagede hende stor Glæde; thi, siger hun: „Herren har seet paa min Elendighed." Hun fødte Jacob sex Sønner. Medens hun var ufrugtbar, gav hun sin Mand sin Tjenestepige Zilpa til Hustru, og ansaae sig selv begunstiget med Børn, fordi hun havde givet Zilpa til Jacob, og sagde: „Gud haver givet mig min Løn for jeg gav min Mand min Tjenestepige." Rachel var ogsaa ufrugtbar, men for at hendes Mand ikke skulde gaae glip af forøgede Velsignelser, gav hun sin Mand sin Tjenestepige Bilha til Hustru. Siden efter undfangede Rachel og fødte Joseph, sigende: „Gud haver borttaget min Forsmædelse."

Saaledes forstaae vi, at i Oldtiden var Ufrugtbarhed anseet som en Aarsag til Sorg og Forsmædelse; og vi see, at formedelst Jacobs fire Hustruer blev Grundvolden lagt for Opfyldelsen af den Velsignelse, som var udtalt paa hans Hoved, nemlig, at han skulde blive til en stor Hob Folk eller Nation.

Jacob sammenkaldte, før sin Død, sine Sønner og velsignede dem, hver for sig (1 Mosеb. 49.) Iblandt de store Velsignelser, som udtaltes paa Josephs Hoved, var, at han skulde tildeles „Brysters og Livs Velsignelser," og saaledes blive til en Mængde af Nationer, saa talrige, at han skulde behøve et langt større Land end hans Brødre.

Salomon siger, at „Børnebørn ere de Gamles Krone, og Børnenes Priis

ere deres Fædre." Udentvivl følte Jacob dette i fuldt Maal, da han beskuede sine Sønner og Sønners Sønner. Han følte sig udentvivl velsignet og hædret af Gud, naar han i den prophetiske Aand saae deres kommende Storhed.

Hvor ophøiede i Stilling vare ikke Abraham, Isaak, Jacob og deres Efterkommere — Mænd, som ofte talede med Gud Ansigt til Ansigt, modtoge høppigt Aabenbaringer fra ham, angaaende dem selv og deres Familier! Mænd, som kunde skue Fortiden og Samtiden og med Sikkerhed see hen til Fremtiden! Mænd, som vare istand til at forudsige deres Børns Stilling og hvad der skulde vederfares dem indtil de sidste Tider. De vare ikke uvidende, angaaende Guds Hensigter. De forstode fuldkommen, at det Væsen, de tilbade, havde et vigtigt Værk at udføre paa Jorden, og at der vilde kræves Tid til dets Udførelse. Og de havde den faste Overbeviisning, at hvor fjern den Periode end monne være, og hvor langt de end monne blive adskilte fra deres Børn, vilde den Tid dog komme, naar Fædrenes Hjerter skulde vendes til Børnene, og Børnenes Hjerter til deres Fædre; og at Jorden, ifølge Forjættelsen, skulde blive deres evige Eiendom.

Vi see ogsaa, at hellere end en god Mand i gamle Israel skulde faae sit Navn og sin Slægt udslettet ved Døden, maatte hans Broder eller nærmeste Slægtning handle som Stedfortræder for ham og opreise ham Afkom. 5 Mosеb. 25, 5.

Enhver retfærdig Mand vil føle det som sin Pligt, ligesom sine store Forgjængere, efter Guds Lov at opfylde det første store Bud, „at forøges og opfylde Jorden;" men de Onde foragte dette Bud, og leve saaledes, at de ødelægge Liv istedetfor at formere dem. Gud selv er uforanderlig, ligesaa hans Love; derfor sømmer det de Hellige at leve saaledes, at de kunne være værdige til at nyde Fædrenes Velsignelser, vidende, at Børn ere en Arv fra Gud.

Salomon siger, at „den, som vandrer frem i sin Fuldkommenhed, er retfærdig; salige ere hans Børn efter ham." Dette har ofte været Tilfældet, og vilde erfares endnu mere, dersom Menneskene vare retfærdigere. Men saa længe som Menneskene krænke Guds Love, hvilke ogsaa ere Naturens Love, maae deres Børn arve deres Onder. Hvor nødvendigt er det ikke derfor, at Menneskene skulde omvende sig, og søge at lære at kjende Guds Villie angaaende dem. Thi undtagen man fuldstændigen forstaaer sine egne Pligter, er man ikke istand til at følge Salomons Raad, der er saa væsentlig for en Families Fred og Lykksalighed: „Opdrag den Unge paa den Vei, han skal vandre, og naar han bliver ældre, skal han ikke afvige derfra." Dersom Menneskene virkeligen vandrede retskaffent for Gud, vilde deres Børn i Regelen følge deres Exempel. Men dette er desværre ikke Tilfældet. Mange vandre i Hoer, Drukkenskab, Tyveri, Ørkesløshed osv., føre en ryggesløs og letsindig Tale og Levnet, bespotte Alt, hvad der er helligt og reent; og naar saadanne Mennesker avle og opdrage Børn, blive disse i de fleste Tilfælde lig deres Forældre. Disse Onder, istedetfor at aftage, tiltage sædvanlig i Familierne, og Offrene for den slette Opdragelse ende ofte deres Dage i Fængsler, Tugthuse og Slaverier. Underviisning, Lærdom og Formaning er ikke nok til de Unges Opdragelse. Om saa var, vilde mange være meget bedre end de ere. Men Erfaring lærer os, at Exempel maa forenes med Underviisning, dersom Børn skulle opdrages rigtigen. Hvor ofte finde vi ikke, at Forældre tugte deres Børn, fordi disse følge de Exempler, de selv have sat dem. For at kunne regjere en Familie retteligen, maa

enhver Fader først være istand til at regjere sig selv; thi ellers kan han ikke vente at gjøre noget varigt Indtryk paa sine Børns Sind. Der er intet levende Folk, som forventes at opdrage sine Børn rigtigere, end Guds Folk; thi i vore Børn ligger vor Styrke og tilkommende Storhed. Vi have begyndt Guds store Værk; men de, dersom de oplæres og opdrages rigtigen, skulle fuldende det.

De Hellige, som have Børn, maae vogte sig for den almindelig herskende Mening, at den, som ingen Børn har, eller som miste dem ved Døden, er storligen velsignet; men de bør hellere være omhyggelige for dem, de have, og bede Gud om at skjenke dem flere. En saadan Handlemaade vil behage Gud; og omendskjøndt Hunger monne rase, og Fattigdom stirre os i Ansigtet, skulde vi dog vorde istand til, dersom vi ere trofaste, at sige med David: „Aldrig saae jeg den Retfærdige forladt, eller hans Sæd tiggende deres Brød."

I Familiebestyrelsen skulde Mandens Afgjørelse eller Kjendelse være Lov; og Hustruen skulde staae ham villigen bi i Udførelsen af samme. Om Børnene behøve Tugtelse, skulde den tildeles dem med Forstand. Mødrene skulde ikke altfor meget skjule Børnenes Feiltrin for Faderen, hvilket ofte skader istedetfor at gavne. Dersom Irrettesættelse eller Revselse behøves, skulde den gives. De Hellige bør heller ikke lyve for deres Børn ved at love dem det, som de ikke kunne eller agte at opfylde, thi det tilintetgjør Børnenes Tillid til dem. De skulde lære deres Børn den Vane at være reenlige, ordentlige og flittige, og til samme Tid vise dem ved Exempel, at saadanne Ting ere nødvendige for Helbred og Lyksalighed. Under en saadan Opdragelse vilde faa Børn vorde Udskud, men de vilde føle det som en Glæde og Pligt stedse at hædre deres Forældre; og istedetfor at Tiden skulde sondre Familiemedlemmerne fra hverandre, vilde den forene dem endnu inderligere.

Maa Gud i sin uendelige Godhed dygtiggjøre sit Folk til fuldelig at fatte Vigtigheden af et velordnet Familieliv, og at Børn ere Velsignelser fra Herren, som Forældre ere pligtige til at opdrage efter hans Villie; saa at de kunne vorde en Trøst for Forældrene i deres Alderdom, og et Værn for Guds Rige. Og til de Unge sige vi: Agter paa Eders Forældres og Foresattes Raad og Formaninger, glæder dem ved Eders Lydighed og Kjærlighed, og opvoxer i en hellig Vext for Herren, saa at I, naar Tiden kommer, kunne vorde værdige at vandre i Abrahams og Saras Fodspor, og blive agtede Fædre og Mødre i Israel.

Et prophetisk Vidnesbyrd om de sidste Dage fra det forrige Aarhundrede.

Den berømte Greve Ludvig N. Zinzendorph, som blev født Aar 1700, lod sig 1720 optage i den mæhriske Brødremenighed, og gav nu dette forfulgte Folk et Tilflugtssted paa sine Godser Hernhutt og Pottendorph, hvorfra Sectens Navn „Hernhutter" har sin Oprindelse. Han blev derpaa Brødrenes Reformator, Biskop og øverste Forstander indtil sin Død 1760. Hos Lutheranerne tog han meget ung theologisk Embedsexamen, og var, under en 10-aarig Landsforvisning for sin Reli-

gions Skyld, Præst for den lutherske Forsamling i Philadelphia i Nordamerika. Han har efterladt sig en stor Mængde Skrifter og Taler, som man opskrev under hans mundtlige Foredrag, hvilke han da senere gjennemsaae og udgav. I een af disse, holden den 30te Septbr. 1753, som findes sidst i 4de Bind af hans Taler over de 4 Evangelister, hvor han taler over Luc. 13, 32 og 33 V., hedder det i Slutningen:

„Nu vil jeg endnu sige noget bestemt om Tiden. Tiderne ere alle bestemte, alle inddeelte. Enhver Guds-Oeconomie har sin Time, den begynder og den ophører. Det, som skeer før en saadan Uddelingstid, maa enten være en Forberedelse til den, eller det er utidigt. Hvilket, som skeer efter den, maa enten være en Stadfæstelse og Besegling af den, eller det skeer forgjæves og er skadeligt.

Denne Oeconomie, ikke som Kirke eller Hierarchi, men som en Guds-Anstalt, hvori vi, for Navnet Brødre, lode alle andre Navne fare, der ved Reenhed i Læren, Sundhed i Grundsætningerne, ved Udholdenhed under Satans og Verdens Tryk, udføre et for Frelseren bestemt Diemed, som ellers ikke blev udført, beskytter Jesu Venner for mere end een Ulykke, gjør deres Undergang umulig, bereder Fristeder trindt omkring i Verden for saadanne oprigtige Sjæle, og hvad Frelseren ellers kan have til Diemed med os. Jeg siger, denne vor Oeconomie maa ogsaa efter sin Tid ophøre.

Naar vil da vor Tid være forbi?

— — — Naar vor Forstand og vort Mod ikke længere er tilstrækkeligt, naar Ting blive at udføre i Christi Rige, hvortil vi ingen Raad vide; naar I see Christi Rige lade sig tilsyne paa en for os ubevidst Maade, da blinker et andet Guds Værk frem, enten et andet Sted, eller i samme Oeconomie. Naar vi da ere forstandige, saa slutte vi os strax til og gaae efter dem, hvem Frelseren bringer det Nye. Dog dette maa ikke skee paa en letsindig Maade; thi vi kunne ansee os som et Redskab for Christi Aand, som en Nødnagel i Tiden, indtil dette skeer. Da slutte vi os i Enfoldighed til dem, og fordi vi ikke ere istand til at anføre, eller gaae foran, saa blive vi deres Venner og Brødre.

Om dette vil skee til næste Aar, dertil seer jeg endnu intet Frembrud. Vi ere ei heller endnu ganske trængt igjennem, og kunne følgelig derfor ikke endnu igjen strax afbryde.

Jeg beder Eder, mine Søskende, at I, for Frelserens Skyld, ville opvække den Gave, som er i Eder. En Guds Oeconomie maa ikke alene have Tjenere og Arbeidere, Folk af enhver Art, som lægge Haand paa Frelserens Værk iblandt os, men den maa have Propheter og Seere, thi ellers mangler den Noget i den Hellig-Aand, den maa have Folk, som handle i Aandens Kraft og Fylde og gjøre et velsignet Arbeide.

Skandinaviens Stjerne.

Den 15de August.

Alle Efterretninger stemme overeens i, at der er sluttet Fred imellem Utah og de Forenede Stater, og disses Aviser fremstille naturligviis Tingene i det Lys, som er gunstigst for dem. Een Ting er vist — lad vore Modstandere end sige, hvad de

behage — at Præsident Brigham Young har handlet med den Viisdom, som det sømmer en Mand i hans Stilling; han kunde let, allerede i Vinters, have ødelagt Fjenderne, men han sparede dem og holdt dem udenfor, indtil Freden var indgaaet, og har derved forebygget Blodsudgydelse. Vi have aldrig negtet at adlyde de Forenede Staters Constitution og Love, som amerikanske Medborgere, men det er ogsaa rimeligt, at vi fordre det samme af de Embedsmænd, man udsender iblandt os; og, dersom disse ere retfærdige, moralske Mænd, der handle efter Constitutionens baade Bogstav og Aand, vilde de aldrig finde et lojalere og lovlydigere Folk end Folket i Utah; men vi fordre rigtignok, ligesaavel som andre amerikanske Borgere, Religions- og Samvittighedsfrihed, hvilket Grundloven hjemler os, og dersom dette formenes os, eller Nogen vil gjøre Indgreb deri, er det da noget Under, om vi opponere mod Magthavere, som udsender væbnede Skarer for at indskrænke vore Rettigheder og krænke vor huuslige Fred. Vi have, ligesaavel som ethvert andet Folk, Tilværelsesret paa Jorden, saa meget mere, som vi ved vort eget Arbeide, Slid og Møie have beredet os et Hjem i Klippebjergenes Dale, uden nogen Hjælp fra de Forenede Stater. Hvor længe man nu vil unde os Ro, vil Fremtiden vise; men vi vide med Vished, at Retfærdighedens og Sandhedens Sag tilsidst vil seire; og at Guds Folk, efter at være prøvet tilstrækkeligt og renset, skal tilsidst nyde Fred, om de ogsaa nu for en Tid ere som Fremmede og Udlændige paa Jorden.

Nyheder fra Utah.

(Fra „New York Herald").

En Herre i St. Louis, kommende direkte fra Saltsøstaden, melder, at Fredscommissærerne og Præsident Brigham Young er dagligen i Underhandling, og at den bedste Forstaaelse herskr.

Fra Utah have vi Nyheder indtil den 23de Juli. Alt var roligt i Territoriet, og Mormonerne vendte tilbage til deres Hjem. Præsident Brigham Young og Kirkens Overhoveder vare komne tilbage til Saltsøstaden. General Johnston havde passeret igjennem Staden og leiret sig 30 engl. Mile paa den anden Side.

Armeedepartementet i Washington havde modtaget General Johnstons General-Order til Armeen, som skulde indmarschere i Saltsøstaden den 26de Juni; og Ordren lød, at Ingen skulde forlade Gelederne, at Kreaturerne ikke skulde anrette Skade paa Markerne, og at god Orden skulde opretholdes.

St. Louis den 26de Juli 1858. Hr. Livingston, en gammel Handelsmand paa Sletterne, ankom fra Saltsøstaden til Leavenworth den 23de og meddeelte Nyheder fra Utah indtil den 30te Juni. Armeen havde marscheret fra Saltsøstaden til Ceder-Dalen, 40 Mile paa den anden Side. Brigham Young og Kirkens Overhoveder vare vendte tilbage til Staden og Folket fulgte dem i Masse. Alt var roligt i Dalen, og ingen Tropper vare i Staden.

Ifølge Ordrer fra General Scott, skulle Utah-Tropperne fordeles til forskjellige Stationer og ikkun faa blive igjen i Utah. General Johnston er løst fra Utah-Armeen og skal tage Commandoen ved Fort Riley.

Tegn paa Himmelen.

Saltsøstaden den 26de Mai 1858.

Til Udgiveren af „Deseret News"

Sir!

I Nat Kl. 20 Minuiter over 1 saae vi et meget mærkværdigt Syn over denne Stad. En rød Lysstrøm viste sig paa Himmelen, ligesom naar Solen indhylles i en Sky. Den lignede Halen af en Komet, men antog efter faa Øieblikke Skikkelsen af et Sværd af uhyre Dimensioner, strækkende sig horizontalt og pegende med Spidsen lige Øst. Formen af Sværdet var aldeles fuldkommen, Fæstet mere glimrende end Klingen og spillede i Regnbuens Farver. Maanen stod i Sydvest. Der dannedes en Ring omkring den af rødlig Farve, men ikke saa glimrende som Sværdet, gjennem hvilken løb to Linier, dannende et Kors, den ene Linie pegede mod Jorden og udstrakte sig tilsyneladende to Fod nedenfor Ringen. Paa den vestlige Side af samme var der et andet Sværd af svagere Kulører, pegende mod Nord-Vest.

Dette Syn vedligeholdt sig i 15 Minuter, uden nogen Forandring, hvorefter Ringen omkring Maanen antog Skikkelsen af et Bælte og derpaa forsvandt. Sværdets Kuler aftog, hvorefter dette storartede Syn forsvandt aldeles, da Klokken manglede 16 Minuter i 2.

Luften var fuldkommen stille, og Maanen skinnede saa klart som nogensinde.

Det er umuligt at beskrive det ærefrygtvækkende og høitidelige Udseende af dette Syn — Sværdet hængende over den næsten forladte Stad — med dets Spids pegende betydningsfuldt mod Østen, medens Dødens Stilhed herskede rundt omkring.

John M. Browne. J. V. Long. Leo Hawkins. G. Clements.

Joseph Smiths Levnetsløb.

Novbr. 1837. (Fortsat fra Side 287.)

Han udnævnte da Frederik G. Williams til at være sin anden Raadgiver, imod hvem Ældste Lyman Wight gjorde Indvendinger i nogle faa Bemærkninger, idet han henviste til et vist Brev, som af bemeldte F. G. Williams var skrevet til dette Sted.

Ældste B. Marsh gjorde ogsaa Indvendinger imod Præsident Williams.

Ældste James Emmett gjorde ogsaa Indvendinger imod Præsident Williams.

Biskop E. Partridge sagde, at han assisterede Præsident Williams's Udnævnelse, og vilde votere for ham; og hvad bemeldte Brev angik, havde han hørt det, og saae intet saa forbryderst deri.

Præsident David Whitmer gjorde ogsaa nogle Bemærkninger til Gunst for Præsident Williams.

Ældste Marsh gjorde videre Bemærkninger.

Ældste Thomas Grover indvendte ogsaa imod Præsident Williams.

Præsident Sidney Rigdon udnævnte da Præsident Hyrum Smith til at tage Præsident Williams Plads.

Han opfordrede derpaa til Votering til Gunst for Præsident Williams, som blev forkastet.

Han tog derefter et Votum til Gunst for Præsident Hyrum Smith, der blev eenstemmigen antaget.

Nogle faa Bemærkninger gjordes af Præsident David Whitmer og Sidney Rigdon.

David Whitmer blev udnævnt til Præsident for denne Green af Kirken, men Ældste Marsh indvendte imod ham.

Biskop E. Partridge sagde, at han vilde votere for Præsident Whitmer.

Ældste William E. McLellin gjorde gjorde nogle Bemærkninger.

Ældste George M. Hinckle gjorde nogle faa Bemærkninger til Gunst for Præsident Whitmer, ligeledes gjorde Ældste King Follet.

Ældste Caleb Baldwin talte imod Præsident Whitmer; ligeledes Ældste Seymour Brunson.

Ældste Elisha H. Groves talte til Gunst for Præsident Whitmer.

Videre Bemærkninger af Ældste Mc Lellin efter Anmodning af Præsident Whitmer, som gjorde Fyldest for ham.

Bemærkninger af Joseph Smith, jun., som fordrede, at man skulde udtrykke sin Mening, hvilket blev antaget ved et næsten eenstemmigt Votum til Gunst for Præsident Whitmer.

Præsident Joseph Smith, jun., udnævnte John Whitmer til at være en assisterende Præsident, men der blev gjort Indvendinger imod ham, og Ældste Marsh opponerede imod ham og oplæste af et skrevet Document en Liste af Beskyldninger imod ham og Præsident Phelps.

Præsident John Whitmer talte derpaa nogle faa Ord som Bekjendelse, og blev efterfulgt af Ældste Isaac Morley.

Der voteredes og han blev eenstemmigen antagen.

Mødet hævedes for en Time.

Mødet traadte sammen igjen ifølge Bestemmelse, en Lovsang blev affungen og en Bøn opsendt af Ordføreren.

W. W. Phelps blev udnævnt til at være en Assistent-Præsident for denne Kirke af Joseph Smith, jun.

Han stod op og gjorde visse Bemærkninger angaaende de ovenomtalte Klager, hvis Rigtighed han for en Deel erkjendte, hvorefter Præsident Rigdon tog et Votum, hvorved W. W. Phelps eenstemmigen antoges.

Ældsterne John Murdock, Salomon Hancock, Elias Higbee, John M. Hinkle, Thomas Grover og Simon Carter bleve eenstemmigt valgte til Høiraadsmedlemmer.

Lyman Wight blev udnævnt; men John Anderson gjorde Indsigelser mod ham, hvorefter begge samtalede i Eenrum.

Newel Knight blev eenstemmigt valgt. George M. Hinkle blev udnævnt, men Ældste James Emmet gjorde Indvendinger imod ham, fordi han var altfor støiende, King Follet havde imod hans Udvælgelse paa Grund af hans militære Embede, og James Durfee, fordi han var Kjøbmand.

Ældste Hinkle gjorde nogle faa Bemærkninger.

Et Votum toges, og han blev eeneenstemmigt antagen.

Levi Jackmann og Elisha H. Groves bleve eenstemmigt valgte.

John Anderson steg derpaa op paa Forhøiningen og gjorde Indsigelser imod Lyman Wight, hvorefter Lyman Wight ogsaa talte.

Der blev voteret, og han blev eenstemmigt valgt.

De Tolv bleve derpaa kaldte, nemlig: Thomas B. Marsh, David W. Patten, Brigham Young, Heber C. Kimball, Orson Hyde, William E. McLellin, Parley P. Pratt, William Smith, Luke Johnson, Orson Pratt, John F. Boynton og Lyman E. Johnson, og bleve eenstemmigt antagne.

Edward Partridge blev udnævnt til

fremdeles at fungere som Biskop og blev eenstemmigt antagen; han udvævnte derefter Isaac Morley og Titus Billings til sine Raadgivere, hvilke bleve eenstemmigt antagne og valgte.

Ældste Isaac Morley blev derpaa eenstemmigt beskikket til Patriark for denne Green af Kirken.

Ældste John Corrill blev valgt til at være Forvalter for Herrens Forraadshuus.

Ældste Isaac Morley blev derpaa ordineret til Patriark-Embedet under Præsident Joseph Smith, juniors, Sidney Rigdons og Hyrum Smiths Hænder.

Efter nogle faa Bemærkninger af Sidney Rigdon, voteredе Forsamlingen eenstemmigen, ikke at understøtte Handelsetablissementer, der udsælge spirituose Drikke, The, Kaffe eller Tobak.

Der blev voteret angaaende de Halvfjerdsfindstyves Præsidenter; og de, som nyligen ere blevne beskikkede til det Embede, bleve eenstemmigt antagne.

Den forsamlede Mængde forenede sig derefter med Præsident Sidney Rigdon, som i Slutningsbønnen anraabte Herren om at indvie dette Land til de Helliges Indsamling og deres Arvelodder.

Thomas B. Marsh,
Ordfører.
Oliver Cowdery,
Skriver.

Far West, Missouri, den 10de Novbr. 1837.

Et Generalmøde af Præstedømmet paa dette Sted aabnedes med Bøn af Ældste Thomas B. Marsh, og Præsident Sidney Rigdon læste Memorialet, udstedt af Biskoppen i Kirtland og hans Raadgivere den 18de Septbr. 1837 til Menigheden ude omkring. Han fremsatte derefter for Forsamlingen følgende Forslag: At anlægge Stæder, at hellige til offentlige Øiemed, og at erstatte dem, som anlægge Stæderne, osv., og det blev da eenstemmigt voteret, at alle Stæders Grund, som herefter udlægges, skal, efter at man har erstattet dem for deres Arbeider, som monne være beskjæftigede med at anordne og anlægge samme, helliges til Kirkens offentlige Bedste for at bygge Huse til offentlig Gudsdyrkelse, eller andre saadanne Øiemed, som Kirken vil anordne.

Derefter oplæste Præsident Rigdon Subscriptionsplanen for „Ældsternes Journal," der blev eenstemmigt antagen.

Derpaa voteredes eenstemmigen, at de Tilstedeværende anstrenge sig for at opretholde nævnte Blad.

Derpaa voteredes, at Byen Far West udvides, saa at den indeholder fire Sectioner, d. e. to engelske Qvadratmile.

Voteret, at Biskop Partridge og hans Raadgivere blive beskikkede som en Committee til at taxere den Jord, som støder op til den nærværende By-Plan, og see til at den udvides overeensstemmende med ovenstaaende Votum, forudsat, at de nuværende Beboere af hine Jorder ville være tilfredse med en saadan Priis for samme, som ovennævnte Vurderingsmænd finde dem at være værd; og at der da disponeres over samme, ligesom ovenfor er voteret.

En Opfordring blev derpaa gjort til dem, hvis Omstændigheder vare saadanne, at de kunde gaae ud at prædike, at de skulde fremstille sig. 23 reiste sig.

Sylvester H. Earl, Henry Jackman, Harrison Sagers og John W. Clark bleve ordinerede til Ældster, og W. J. Levans blev ordineret til Præst.

Præsident Rigdon sluttede derpaa Forsamlingen med Bøn.

Thomas B. Marsh,
Ordfører,
Oliver Cowdery,
Skriver.

Omtrent paa denne Tid forlod jeg Far West, og jeg vendte tilbage til Kirtland.

Kirtland den 20de November. Høiraadet mødte i Herrens Huus; John Smith præsiderede.

Reuben Hedlock fremførte Klage imod Zenos H. Brewster, Collins Brewster, D. H. Dustin og Kone, Mores R. Norris og Kone, Eliza Norris, Samuel Barnet, Jemima Butler, O. Duel Butler og Roxanna Repsher, for at have iagttaget Aabenbaringer, der siges at være oversatte fra Moronis Bog af Collins Brewster, og for at have indgaaet en skriftlig Pagt, forskjellig fra Jesu Christi Kirkes Artikler og Pagter, og for at have fulgt en falsk og bedragerisk Aand.

Der beskikkedes To til at tale paa hver Side.

De Skrifter og Aabenbaringer, som de Anklagede havde holdt og modtaget, fremlagdes, og læstes af Raadets Secretair.

De Anklagede erklærede sig at være „ikke skyldige."

Broder Felshaw fremkaldtes af Anklageren og berettede, at han havde besøgt de Anklagede og arbeidet med dem efter Kirkens Love; at de Anklagede søgte at retfærdiggjøre sig, sigende, at Kirken ikke havde levet i Overensstemmelse med de tidligere Aabenbaringer, samt at de ansaae Høiraadet og Andre for at være i Overtrædelse, og det forekom ham, som om Størsteparten af de Anklagede havde besluttet at gaae deres egen Vei, enten den saa er rigtig eller forkeert.

Br. Allen sagde, at de Anklagede syntes at lægge for Dagen en stiv Aand imod Kirkens Præsidenter og Høiraadet.

Br. Dunn havde de samme Anskuelser.

Br. Sawyer sagde, at han hørte Br. Norris sige, at Kirkens Authoriteter stode ham imod, og dersom han ikke kunde sætte en Orden efter sit Sind i Tingene her, vilde han gaae ud iblandt Hedningerne og gjøre det der.

Br. Knight stadfæstede det foregaaende Vidnesbyrd.

De Anklagede fremkaldte Br. Freeman, som berettede, at han havde bivaanet mange af de Anklagedes Forsamlinger, men havde ikke seet noget Lovstridigt.

Br. E. Strong stadfæstede Br. Freemans Bemærkning, men vidste ikke, naar han var i Forsamlingerne, at de erholdt Aabenbaringer for dem selv.

Br. J. Foster stemte overeens med de to sidste Vidner.

Br. Preston fremkaldtes af Anklageren og bevidnede, at de Anklagede afsloge at tilstede ham Adgang i deres Møder, og at Andre ogsaa forkastedes.

Flere Vidner bevidnede, at de havde bivaanet deres Møder, uden at see noget forkeert.

Andre bevidnede, at de havde hørt dem tale imod Kirkens Overster, og at Broder Joseph havde mange Ting at omvende sig fra, og een af dem sagde, at han syntes Nogle tillagde Præstedømmet for meget Værd, og at han var underrettet om, at Br. Norris lagde sine Hænder paa Collins og ordinerede ham til at være en Prophet, og at een af de Anklagede sagde, at han var bestemt paa at følge sin egen Vei, hvadenten det behagede Høiraadet eller ikke.

Efter at hans (John Smiths) Raadgivere havde talt paa denne Sag, talte de Anklagede til Forsvar for sin Fremgangsmaade i det Hele taget, og Raadet kjendte for Ret, at Klagen var bleven fuldkommen bevist, og unddrog dem deres Samfundsret, som fremturede paa den Maade, som ovenfor er omtalt.

Harlow Redfield,
Skriver.

I en Conference af Ældster, bestaaende af alle Kirkens Authoriteter i Kirtland, den 27de November, blev Ældste Reuben Hedlock valgt til Præsident for Ældsternes Qvorum i afdøde Ældste Bemans Sted.

Den 30te November. Daniel C. Mills fremførte en Klage imod Roger Orton, „for at have fornærmet Ældste Brigham Young, og for en uchristelig Opførsel i Almindelighed.“ Da den Anklagede var bleven anmodet om at møde og svare for sin Opførsel, men havde afslaaet det, vedtog Høiraadet, at han afskjæres for at have viist Ringeagt for Kirkens Authoriteter.

Far West den 6te December. Høiraadet og Biskoppen og hans Raad bestikkede Elias Higbee, Simeon Carter og Elisha H. Groves til en Committee til at overveie Rigtigheden af at foreslaae for Kirken at betale Raadet for den Tid, der medgaaer til Raad.

Biskop Partridge, John Corrill og Isaac Morley bestikkedes til en Committee, der skulde virke for at danne et Fond, hvoraf Kirkens Udgifter kunde udredes.

David Whitmer bestikkedes til at underskrive Ældsternes Kaldsbreve som Præsident, og W. W. Phelps som Secretair; Frederick G. Williams til at underskrive Kaldsbreve som Præsident pro tempore i Præsident Whitmers Fraværelse, og John Whitmer som Secretair pro tempore; og Oliver Cowdery som protocolførende Skriver, Raadets faste Skriver og Nedskriver af patriarkalske Velsignelser i Far West.

Committeen for Raadets Betaling bekjendtgjorde: „Det er vor eenstemmige Beslutning, at Præsidentskabet, Høiraadet, Biskoppen og hans Raad, Raadets Secretair, Patriarken og Kirkens Agent, og hvilkensomhelst Anden, der maatte blive ansat til Kirkens Forretninger, skal erholde hver især een Dollar og 50 Cents pr. Dag.“ Elias Higbee, Simeon Carter, Elisha H. Groves.

(Fortsættes.)

Blandinger.

I Tilsit i Preussen har en Brand ødelagt 50 Bygninger. — I Sachsen klages fremdeles over Oversvømmelser; den 31te Juli stod Vandet en Alen høit i Byen Wehrdigt, hvor flere Huse ere styrtede sammen og Størstedelen af Zwickau stod under Vand. — Frygtelige Orkaner og Skybrud have raset paa mange Steder i Europa, og især i England have de anrettet store Ødelæggelser. — Montenegrinerne brøde ind i Flekken Kolaschin den 28de Juli, uagtet den indgaaede Vaabenstilstand; de Værgeløse bleve i hundredevis nedhuggede, Husene brændte og utallige Rædselsgjerninger forøvede. To Hundrede muhamedanske Qvinder og Børn bleve bortslæbte. — I Tscherkessien fortsættes Kampen mod Russerne. — Muhamedanerne i Dschedda i Arabien have gjort Oprør og dræbt de engelske og franske Consuler samt 20 andre Christne, hvorfor Englænderne have ladet Byen bombardere i tre Dage, uden at noget Resultat endnu er opnaaet. — I Ostindien fortsættes Krigen med afvexlende

Held; Heden er næsten utaalelig og en stor Mængde ere døde af Solstik. — I Algier i Afrika have Orme aldeles ødelagt Tobakshøsten. — Capstaden i Afrika hjemsøgtes den 17de Mai af en betydelig Ildebrand, der ødelagte for en Sum af 535,000 Dollars. — Opstanden i China griber mere og mere om sig, og store Theedistricter ere blevne ødelagte. — Amerika: I Havanna raser den gule Feber og Kopperne i høi Grad. — I Leavenworth i Kansas udbrød der den 14de Juli en heftig Ild, som ødelagde Theatret og 30 tilstødende Bygninger. — I Kansas have atter Oversvømmelser, som Følge af stærke Regnskyl, anrettet store Ødelæggelser den 15de Juli; Broer bortskylledes, Huse sønderbrødes og gik med Strømmen, og Marker ødelagdes. Et ugjennemtrængeligt Mørke herskede og afbrødes kun af de hyppige, blændende Lyn, hvilket endmere forøgede Folkets Forfærdelse og Skræk. — En svær Storm, ledsaget af Torden og Lynild, anrettede megen Skade i Boston og Omegn den 22de Juli. — En stor Brand fortærede flere Huse i Wellsburg den 24de Juli. — Den 4de Juli hjemsøgtes Memphis af en voldsom Orkan, ledsaget af en frygtelig Torden og Lynen, hvis Lige man der aldrig havde oplevet. Floden Bayou Gayoso gik over sine Bredder af den Mængde Regn, som i tre Timer uden Ophør øste ned. Mange Broer, hvoriblandt flere Jernbanebroer, bortskylledes eller bleve saa stærkt beskadigede, at de ikke kunne befares; Huse styrtede ned og dreve bort, og den største Skræk, Nød og Elendighed herskede; kun faa Mennesker omkom. — I Staten Virginia have Græshopperne anrettet stor Ødelæggelse paa Hvedemarkerne og Græsset. — En Haglstorm har totalt ødelagt Afgrøden i Omegnen af Whitby, borthvirvlet mange Tage, Træer osv. — I Cincinnati stod Vandet høit i Gaderne den 3die August, som Følge af Regnen, og Viinhøsten er totalt mislykket. — Paa Halvøen Florida og i Staten Georgia er der udbrudt en stærkelig Sygdom blandt Qvæget og Daadyrene af en saa dræbende Natur, at man i Skovene finder disse Dyr i utallig Mængde døde og døende. Man har ikke kunnet komme efter Aarsagen til denne Sygdom. — Fra Buenos Ayres i Syd-Amerika berettes der ogsaa om frygtelige Orkaner og Skybrud, som havde anrettet store Ødelæggelser. — I Mexiko fandt et Jordskjælv Sted den 19de Juni, hvilket strakte sig over en Flade af mindst 600 engl. Mile; Staden Patzcuaro er bleven næsten aldeles ødelagt, og i Flekken Chilpanugo ere 60 Huse styrtede ned; Skaden anslaaes til 6 Mill. Dollars. Af Ruinerne har man allerede udgravet 50 Liig, men man frygter for, at der endnu vil blive udgravet flere. I Guadalajara bleve Indbyggerne samtidigt hjemsøgte af tre forskjellige Ønder paa een Gang, nemlig: Kampen udenfor Byen, en stærk Ildebrand i Byen og et Jordskjælv, som anrettede store Ødelæggelser. — I Dacotah Territorium have 3,000 Yankton-Indianere herjet de Hvides Colonier langs Minnesota Floden. Aarsagen dertil er, at de aarlige Afgifter ikke ere dem blevne udbetalte i rette Tid af Regjeringen; de agte derfor at tage deres Land tilbage og fordrive de Hvide; de have ødelagt Landsbyen Madary og afbrændt Stæderne Madeira og Flandrau. Flere af Indianerstammerne i Territorierne Oregon og Washington, samt paa Grændserne af Texas, Californien og New Mexiko have gjort Opstand imod Staterne, og man frygter for, at den oprørske Aand har trængt sig endnu længere imod Syd. New York Herald bebreider i skarpe Udtryk Regjeringen for dens hidindtil brugte uvise Fremgangsmaade mod Indianerne, og viser Nødvendigheden af en aldeles ny Politik mod dem. Krigen mod Siminol-Indianerne paa Florida har kostet de Forenede Stater 50 Millioner Dollars, og dog

ere de ikke nærmere ved at undertvinge sig dem, end da de begyndte. — I Sonora, Syd for Utah og New Mexiko, har man opdaget overordentlig rige Guld- og Sølvminer; man har saaledes fundet store Guldklumper til en Værdi af 5,000 Dollars. — Ved Frazer River i de britiske Besiddelser, Nord for Utah og Oregon, har man ogsaa opdaget en uendelig Mængde Guld. Guldtørsten er atter vakt og Tusinder af Mennesker strømme til Minerne fra alle Kanter af de Forenede Stater. I Californien grændser Udvandringen til det Utrolige, og man frygter for, at mindst Fjerdeparten af den mandlige Befolkning inden kort Tid vil forsvinde. Forretninger, Politik, ja selv den hevngjerrige Lyst, som herskede blandt Folket, til at tage Deel i Krigen mod Utah — Alt har tabt sin Interesse, og Intet uden Guldminerne sysselsætte Tankerne. Alvorlige Conflicter have allerede fundet Sted mellem Guldgraverne og Frazer River Indianerne, som ere et kraftigt og krigersk Folk. — Ifølge en Beretning fra „Selskabet for de Fattiges Tarv," var der i April Maaned i Staden New York 90,000 arbeidsføre Mænd uden Beskjæftigelse; ligeledes 50,000 Qvinder, som vare vante til at ernære sig selv og i mange Tilfælde ogsaa sine Familier, og 12,000 Børn, som pleiede at fortjene til sit eget Ophold eller idetmindste bidrage dertil, vare ledige; dertil kommer 80,000 andre Qvinder og Mænd — gamle og afkræftede Slægtninge, hvis Underholdning hovedsageligen tilveiebragtes af ovennævnte 152,000 arbeidsløse Mennesker — altsaa i Alt 232,000 Personer, hvilke vare berøvede det Nødvendige til Livets Ophold. — Ligeledes melder Beretningen, at 6,000 Fruentimmer havde været nødte til at hengive sig til Skjøgelevnet for at erhverve Noget til Livets Fornødenheder. — For nylig har man atter havt et stort Bevis paa Menneskets Skarpsindighed og Energi, idet eet af de meest storartede Foretagender i de nyere Tider lykkeligen er bleven udført. Amerika og Europa ere nemlig blevne forbundne med en elektrisk Telegraph, hvorved den gamle og nye Verden saa at sige ikke længere ere adskilte ved noget Atlanterhav, men ligesom rykkede lige ind paa hinanden, og man kan med Sandhed sige, at den vil være af uberegneligt Værd for Verden, da man nu ikke behøver at vente hele Uger paa Efterretninger fra de to Continenter, men kunne correspondere daglig.

Indhold.

	Side.		Side.
Arbeid for at gjøre Israel til Hovedet	353.	Redaktionens Bemærkninger	360.
Børn ere en Velsignelse	355.	Nyheder fra Utah	361.
Prophetisk Vidnesbyrd om de sidste Dage	359.	Joseph Smiths Levnetsløb (fortsat)	362.
		Blandinger	366.

„Skandinaviens Stjerne" udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned og faaes paa Contoiret i Lorentzensgade Nr. 504 D. 5, Stuen tilvenstre og paa alle kongelige Postcontoirer.

Udgivet og forlagt af C. Widerborg.

Trykt hos F. E. Bording.

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

7. Aarg. Nr. 24. *Den 15. Septbr. 1858.* Priis: 6 Sk. pr. Exp.

Retten at domme for sig selv.

(Fra the Millennial Star.)

Dette er Protestantismens Feltraab. Den romersk-catholske Kirke gjør Fordring paa den Ret at foreskrive sine Medlemmer, hvad de skulle troe, og hvad de skulle forkaste. Men alle protestantiske Kirker og Secter erklære, at ethvert Menneske har Ret til at troe, hvad det vil, og forsvare i Theori den Læresætning, at „ethvert Menneske skal dyrke Gud overeensstemmende med dets Samvittigheds Bydende." Medens den romersk-catholske Kirke forbyder Nogle at bruge den hellige Skrift, og befaler, at Alle, som have Tilladelse til at bruge den, skulle troe den saaledes som Kirkefædrene have fortolket den, fordre de protestantiske Kirker Ret for Alle og Enhver til at læse Skriften og troe den overeensstemmende med deres „egen" Forklaring. Begge ere i Vildfarelse; thi de gaae begge til Yderligheder.

Pavevældet har smedet Lænker til at fængsle Menneskets Aand, for at forhindre dens naturlige Udvikling og Fremadskriden, og for at binde den, at den ikke skulde hæve sig op i de uudforskelige Regioner. Det har opkastet Barrikader for at spærre Veien til Kundskab og fabrikeret Bolte og Stænger for at underkue den himmelske Sjæls levende Indbildningskraft. Protestantismen har i Theori tilintetgjort disse Bolte og Lænker, det er sandt, og tilladt den ubundne Aand at tænke, føle og handle frit. Men uden nogen Slags Veiledning eller Veiviser paa Tankens Vei kan Sjælen vildledes eller vandre paa fremmede Stier; Phantasien kan fare vild, og de uhindrede Tanker flyve høit op i Daarskabens og Urimelighedens luftige Regioner.

Men uagtet Protestantismen er saa liberal i sin Theori, finde vi dog i det Practiske Pavevældets Aand i fuld Virksomhed med at binde Folket til særegne Dogmer og foreskrevne Troesbekjendelser. Dersom en Mand, handlende efter den Theori at „domme for sig selv," skulde vove at troe Noget, som afveg fra hans Naboers Læresætninger — noget Usædvanligt for denne Tidsalder, saa bliver han kaldt en Fanatiker; han bliver enten latterliggjort eller ilde medhandlet; han bliver af Sognets Præst betegnet som en farlig Person, og bliver enten skyet eller plaget af Folket. Paa Grund af Protestantismens liberale Theori er en Mængde Secter opstaaet, og formedelst dens forfølgende Praxis, ligesom i Pavevældets feirrige

Dage, ere Tusinder blevne landsforviste, Eiendomme confiskerede og Livets karmosinrøde Flod har flydt i Strømme.

At tvinge Menneskets Aand og fastlænke Menneskets Tanker er baade grusomt og uretfærdigt; at forfølge paa nogensomhelst Maade dem, som afvige fra vor Mening, er i høieste Grad syndigt; og at udgyde Menneskers Blod, fordi de tage feil i deres Tro paa og Bedømmelse af Noget, eller synes at gjøre saa, er en Handling, som faaer ethvert Bryst, hvori en Gnist af Retfærdighed ulmer, til at bæve af Gru og brænde af dyb Harme.

Menneskets Aand skulde ledes, styres og undervises uden at være bunden ved menneskelige Troesbekjendelser, eller tillades at tumle sig omkring som et Skib uden Roer paa Speculationens Vande. Men hvem skal paatage sig dette vanskelige Stykke Arbeide? Kan Jorden tilveiebringe saa stor Kraft, saa uhyre Viisdom og saa grundig Kundskab? Nei. Alene Gud, som kan controllere Elementerne, sætte et Universum i Bevægelse og skabe Menneskenes Sjæle, er istand til at udføre dette. Han vil „aldrig tvinge Menneskets Aand," men dersom Menneskene ville lytte til ham og boie sig for ham, vilde han give dem Forskrifter, der kunde oplyse dem, en Aand til at veilede dem og et Præstedømme til at regjere dem.

Herren har aldrig krænket Retten „at domme for sig selv," men han har tilbudt Verden i mange Tidsaldere de Ting, som ere nødvendige for deres Vel i denne Tid, og for deres Lyksalighed og Fremadskriden i Evigheden. Men Menneskene — taabelige Mennesker! — have i enhver Uddeling forkastet den Almægtiges Planer og negtet ham Lydighed. Istedetfor at annamme den eneste sande Frihed, have de vandret efter en indbildt Frihed, indtil de ere sunkne i Vankundighedens Morads og blevne indviklede i de Dødeliges vildfarende og falske Traditioner.

Den evige Fader har atter tilbudt Menneskeslægten det evige Evangelium — den eneste virksomme Plan til dens Veiledning. I Aarhundreder har han tilladt dem at handle efter eget Tykke i Regjering, Religion og deres sociale Forhold. Og hvilket Syn af menneskelig Daarskab frembyder ikke denne storpralende Generation med sin i næsten to Tusinde Aar samlede Viisdom! Alt er Forvirring; intet sammenholdende Princip mellem Nationerne eller Individerne — ingen afgjørende Magt, man kan henvende sig til, som er respecteret af Alle; Forbrydelser af ethvert Slags blandt alle Stænder og Classer; Splid overalt — idet Enhver gjør Fordring paa „at domme for sig selv," og paa samme Tid negter Andre den samme Ret, og Gud, Ophavet til alt Godt, forglemmes og foragtes! Og dog fortæller man os, at dette er den meest oplyste Slægt i Verden, det skjønneste Blad i Verdenshistorien og Dagen for Civilisationens Triumph!

Man skulde troe, at Verden efter en saadan lang Nat af Mørke, vilde hilse med Glæde de „glade Tidender" om Tusindaarets Morgengry; men desværre, „de elske Mørket mere end Lyset!" Der findes kun faa af dem, der have moralsk Mod og Oprigtighed af Hjertet nok til at „domme for sig selv," hvad Guds Værk angaaer; thi den populaire Mening er en ligesaa ubarmhjertig Tyran som Aanden i den „hellige Inqvisition."

Gud tillader Menneskenes Børn at tænke for sig selv i alle Religionssager, og Alle, som vælge at adlyde hans Evangelium, ville see Rigtigheden af at underkaste sig deres alvise Faders Veiledning.

De ville see den menneskelige Viisdoms Uformuenhed og Menneskenes selv-

gjorte Institutioners Slaphed, og ville med Glæde boie deres egen Villie og underkaste deres „egen Dommekraft" for hans overlegne Viisdom og retfærdige Love.

Men den store Vanskelighed for Mange er at anerkjende den Almægtiges Tjenere paa Jorden. Det er mange Gange blevet viist, at Gud ufravigeligt meddeler sin Villie til sine Børn ved udvalgte Mænd — Mænd, begavede med guddommelig Fuldmagt til at aabenbare hans Villie for deres Medmennesker — ordinerede til det hellige Præstedomme. De ere og have altid været lig andre Mennesker i deres Udseende, og underkastede de samme Svagheder og Skrøbeligheder, men de have en Kundskab om himmelske Ting, som langt overgaaer alle Andres paa Jorden. De tilbyde ikke Verden deres Meninger og Grandskninger, men tale med Myndighed Evighedens Sandheder. De lade ikke dem i Tvivl og Uvished, som annamme deres Lærdomme, men ved Forjættelser om Velsignelser, som alene Gud kan give, give de de Troende Leilighed til at prøve deres Hverv Guddommelighed. Den menneskelige Dommekraft kan feile, men guddommelig Viisdom er ufeilbarlig. Hvor langt bedre er det altsaa ikke at blive veiledt af Guds Viisdom, end af vor egen skrøbelige Aands ustadige Dommekraft!

Men forend vi fornuftigviis kunne underkaste os andre Mennesker i Sager, der vedkomme vor Saliggjørelse, maae vi være overbeviste om deres guddommelige Myndighed til at veilede os. Lad det Factum engang blive grundfæstet i vort Sind, at visse Mænd virkelig holde Guds Præstedomme, saa ville vi, dersom vi ere bestandige, med hjertelig Glæde i alle Ting underkaste os deres skarpere Dommekraft og større Forstand.

Titusinder af de Sidste-Dages-Hellige have annammet et ufeilbarligt og urokkeligt Vidnesbyrd fra Gud om, at deres Ledere, Israels Ældster, ere kaldede af Gud til at staae mellem ham og Folket.

„Omvender Eder," sagde Herrens Tjenere, „og lader Eder døbe til Syndernes Forladelse; og ved Hænders Paalæggelse skulle I faae den Hellig-Aands Gave. I skulle føle en Forvisning fra Gud om, at I ere tilgivne, og den Hellig-Aand skal give Eder Lys og Glæde i en Grad, som I aldrig have kjendt før, og formedelst mange Tilkjendegivelser af Guds Kraft skulle I vide, at I have annammet Sandheden."

Alle, som i Oprigtighed have efterkommet disse Ting, have erholdt de lovede Velsignelser, og man hører dem oplofte sin Røst offentligt og privat, forkyndende deres Naboer og Venner, at Gud endnu engang har gjengivet det hellige Præstedomme.

Hvilken Glæde og Trøst bringer ikke dette til de Sjæle, som elske Sandhed og søge efter Retfærdighed! O, priser Herren for hans Godhed, at han sendte sine Tjenere til at lede sit Folk, til at underwise dem i den store Livsvidenskab og til at berede dem til at være i hans Nærværelse i en forherliget Verden af fuldkommengjorte Fornuftvæsener!

Men paa samme Tid de Hellige anerkjende Præstedommets Ret til at veilede dem, handle de undertiden som om deres „egen Dommekraft" var tilstrækkelig uden Guds Raad ved hans Tjenere. Tradition hænger endnu ved dem, og den Følelse, som af Verden kaldes „Uafhængighed" opdukker af og til i deres Hjerter — „Jeg vil gjøre som j e g vil."

Nuvel, uagtet det hellige Præstedomme ikke vil paatvinge Nogen Evangeliets Principer, eller nøde Nogen til at modtage deres Raad, er dog en nøiagtig Efterlevelse af deres Formaninger i enhver Henseende ikkedestomindre nødvendig. At annamme deres Raad i een Ting og for-

kaste det i en anden, er uforeenligt. At være villig til at overlade vor evige Velfærd til deres Varetægt og afslaae deres Veiledning i timelige Ting, er et tydeligt Bevis paa, at vi tillægge forkrænkelige Ting større Betydning end uforkrænkelige Velsignelser, og at vi ansee vor „egen" Bedømmelse for langt fortrinligere end Guds Raad.

Hvor ofte have ikke de Hellige ved dyrkjøbt Erfaring lært, at deres Præsidents Raad vilde, hvis det var bleven fulgt, have bevaret dem fra Snarer, Tab og Elendighed. En Broder er maaskee kommen i Besiddelse af en Sum Penge. Han antager, at han ved at begynde paa en eller anden Forretning, eller ved at indlade sig paa en fordeelagtig Speculation, kan forøge sin Capital, blive bedre istand til at hjælpe Kirken og med Tiden at kunne emigrere til Zion i Overflod og Mag. Han taler med sin Præsident, og uagtet alle hans glimrende Udsigter, raades han til ikke at risikere sine Penge, men spare dem til sin Emigration. Da nu Raadet ikke er efter hans egne Ønsker, forkaster han det og siger ved sig selv: „O, min Præsident er en udmærket Mand i aandelige Ting, men han kan ikke see meget langt ind i Forretningssager. Jeg skal lade ham see, at jeg ogsaa forstaaer mig paa Noget; jeg er vis paa, det vil lykkes mig, og da maa han indrømme, at min Plan var den bedste." Han sætter sin Capital ud paa Speculationernes Hav, og ikke førend hans Planer tilintetgjøres af Modgangens Vinde, og hele hans Ladning har lidt Skibbrud og er tabt for ham for bestandig, seer han Daarskaben af at stole a l e n e paa sin „egen" Skarpsindighed.

En Anden vil maaskee følge en lignende Fremgangsmaade og selv hans dristigste Forventninger opfyldes. Men, med Forøgelsen af hans Formue kommer en tilsvarende Forøgelse af Egenkjærlighed og Ønsket om større Fortjenester; Tiendeloven synes haard at efterkomme; han kan ikke undvære sine Penge til Opbyggelsen af Guds Rige; han „behøver det Alt til sin Forretning;" hans Ønske at gaae op til Zion bliver svagere og svagere jo rigere han bliver; hans Tid er nu saa „meget optagen," at han ikke kan deeltage med de Hellige i at dyrke sin Gud og blive underdeviist om Retfærdighed; Aandens Lampe brænder mat, og udslukkes, og ved at følge sin „egen" Dømmekraft føres han til Mørke og Frafald.

Lader os som et andet Exempel antage, at Een udenfor Kirken frier til en ung Søster. Hans Tale er meget elskværdig, hans Løfter skjønne og han erklærer, at han aldrig vil hindre hende fra at efterleve sin Religion, ligemeget hvad hans egen Mening monne være; at Enhver har „Ret til at dømme for sig selv" i Religionssager; og han vilde aldrig falde paa at blande sig deri, osv. Raad gives hende af Præstedømmet at forblive ugift, indtil hun kommer til det Land, hvor de, der holde Beseglingens Nøgler, kunne forrette det evige Ægteskabs hellige Ordinancer, og i ethvert Tilfælde ikke at forenes med Een udenfor Kirken. Hun tænker, hun har Ret til at dømme for sig selv i saadanne Sager; binder sig for Livstid til en Mand, som, da han ikke er „for" Riget, nødvendigviis maa være „imod" det; og naar hun da forbydes at komme sammen med de Hellige, at tale om den Religion, hun har gjort Pagt med Gud at ville være trofast i, og om at gaae op til „Herrens Huses Bjerg," til „Israels Guds Zion," da kan hun see den Daarskab, hun gjorde sig skyldig i, ved at forkaste Præstedømmets Raad for at følge sin „egen" Dømmekraft. Saadanne Tilfælde have mange

Gange fundet Sted, og det lidende Ansigt og nedslagne Blik har baaret Vidnesbyrd om hendes Sorg og Ulykke.

En ung Mand og Qvinde i Kirken ønsker at sammenknyttes i Ægteskabets Baand. Imod Raad handle de efter deres egne Følelser. For Pengene, som ere anvendte til at sætte Bo med, kunde een af dem eller maaskee begge have emigreret til Zion; men nu ere de forbrugte. Familiens Antal, Fornødenheder og Bekymringer tiltage, og Aar efter Aar, fulde af Uro og Længsel, rulle hen, uden at den mindste Udsigt til Udfrielse fra Babylon tilbydes deres sorgbetyngede Hjerter. Eller i et andet Tilfælde erfare de efter nogle faa Ugers eller Maaneders Samliv med hinanden, at de ikke passe sammen; Uenighed paafølger, bittre Ord vexles, og Børn fødes med Spiren til Opsætsighed nedlagt i dem og voxe op med en Tilbøielighed hos dem at handle som deres Forældre, bestemte paa at ville have deres „egen" Villie.

Dersom de Hellige ønske at føle sig lykkelige, velsignede og sikkre, maae de være de retmæssige Authoriteter fuldkommen underdanige. Lad Hustruen blive veiledt af sin Mand; lad begge blive veiledte af Sandhedens Aand, og være lydige mod Præstedømmet; og lad enhver Mand, paa hvem Præstedømmet er lagt, vise sin Præsident ubetinget Lydighed.

Qvinden har Ret til at „dømme for sig selv;" men naar hun slutter Ægteskabets Pagt, overgiver hun sig ved sin egen frie Villie og sit eget frie Valg til sin Mands Veiledning, og bliver forpligtet til at underkaste sig hans Villie. Ligeledes have vi, naar vi høre Evangeliet, Ret til at dømme og handle for os selv; men naar vi adlyde det, overgive vi os frivilligt til Guds Regjering, og ved den høitidelige Pagt i Daabens Vande blive vi pligtige til at modtage og lade os lede af hans Tjeneres Raad.

„Men," siger Een, „er det ikke muligt for Præstedømmet at tage feil, ligesaa vel som for andre Mennesker?" Jo, det er muligt for alle Mennesker at feile og bryde Guds Love; men saalænge Guds Hellige gjøre Ret og ønske at tilegne sig Retfærdighed, vil han aldrig tillade, at de blive førte vild. Endskjøndt hans Tjenere, formedelst deres Svaghed, kunde gjøre forkeert, vil Gud aldrig tillade dem at føre de Retfærdige til Fordærvelse. Dersom de Hellige holde Guds Love, ville deres Ledere være tilstyndede til at give dem rigtige Instructioner og Raad, som ville være til deres Gavn; thi Gud vil bruge dem som sine Redskaber, og controllere deres Tanker og Ord efter eget Behag.

„Men skulle vi bestræbe os paa blind Lydighed?" kunne Nogle spørge. Ingenlunde. I „Mormonismen" skulde der ikke være nogen Slags Blindhed — de sande Guds Hellige vandre i Lyset; deres Øine ere blevne opladte; det er deres Privilegium at see Veien, eftersom de vandre frem paa Saliggjørelsens Bane. Dersom de Hellige søge Raad med den Bestræbelse at adlyde Herrens Villie fremfor sin egen, vil Sandhedens Aand bære Vidnesbyrd i deres Hjerter om, at Raadet, de modtage, er fra Gud, og vil give dem Lys til at see, at det er til deres Vel. Med Guds Befalinger kommer til den beredvillige Sjæl tillige en hellig Indskydelse, som giver Lys til at forstaae og Kraft til at adlyde. Mørke er hos de Opsætsige, Blindhed hos dem, der ønske at gaae deres egen Vei.

„Mormonismen" tvinger Ingen; dens Aand er liberal; dens Institutioner ere frie; dens Præstedømme er en retfærdig Dommer mod Enhver, der henvender sig til det; den hverken lænker Aanden, eller lader den vanke omkring i Forvirringens

Labyrinther, eller at fare vild i Gisningernes Virvar; den veileder, styrer og underviser; den kommer fra Himmelen for at føre Mennesket dertil; den steeg ned fra oven for at løfte Mennesket did op; den aabenbarer Guds Love for at de Hellige kunne lære at forstaae, og den viser dem, hvorledes de skulle leve, tænke og føle, saa at deres „egen Villie" kan være overeensstemmende med deres Faders Villie.

Maatte den forudsagte Tid paaskynde sin Komme, da Guds Villie skal skee paa Jorden, som den skeer i Himmelen!

Engelens Mission.

(Fra „the Millennial Star")

(Fortsat fra Pag. 315).

Da Nutiden er den forudforkyndte Tid for „Engelens Mission," er den altsaa Guds Sidste-Dages betydningsfulde „Domstime." En Time er et lille, afmaalt, klart betegnet Afsnit af en Dag, og anvendes her for at betegne den bestemte Tidsperiode, da Herren vil opfylde de Forudsigelser, som fra Slægt til Slægt ere blevne udtalte af hans Tjenere Propheterne, angaaende det store Sidste-Dages Værk. Det er den ellevte Time, da Bruden, Christi Kirke, vil vaage efter hans lovede Komme, da hun venter at faae det glade Budskab at høre: „See, Brudgommen kommer!" Det er den længe ventede, afgjørende „Time," ved hvis Ende Døren til den celestiale Herlighed, endskjønt aaben for de Vise, som have adlydt Evangeliet og vaaget efter deres Herres Komme, vil blive tillukket for de Daarlige, som have forkastet Evangeliet, eller som, istedetfor at vaage, have slumret ind i ubesindig Tryghed, indtil de vækkedes af Anstriget ved Midnat. Det er den forudforkyndte Tid, da Herren vil „bringe Hevn over dem, som ikke kjende Gud, og som ikke ere vor Herres Jesu Christi Evangelium lydige." 2 Thes. 1, 8. Det er den Tid, da „Zion skal forløses ved Ret, og de Omvendte af den ved Retfærdighed; men Overtrædere og Syndere skulle sønbrydes tillige, og de, som forlade Herren, skulle aldeles omkomme." Es. 1, 27. 28. Det er Tiden, da „Herrens Vrede skal være over alle Nationer, og hans Grumhed over al deres Hær," som stride imod hans Rige. Det er Tiden, da „Zion skal gjøre sig rede og blive oplyst," og da „Herrens Herlighed skal opgaae over den, og da den „skal knuse og gjøre Ende paa" alle Riger, som stride imod den, og da Herren vil „hevne sine Tjeneres Blod, og lade Hevnen komme tilbage paa sine Fjender." Es. 60, 1. Dan. 2, 44. 5te Mosеb. 32, 43. Det er Tiden, da „Krige, og Rygter om Krige" skulle udbrede sig over Jorden, da „Folk skal opreise sig mod Folk, og Rige mod Rige, og der skal være Hunger, og Pestilentse, og Jordskjælv her og der" i en langt større Grad end Verdenshistorien hidindtil har kunne paavise; thi Jorden skal hjemsøges af de haardeste Plager fra Himmelen, og dens oprørste Indvaanere skulle udryddes, og „Babylon den store" skal falde — „skal nedkastes med Hast, og ikke findes mere," fordi „i den fandtes Propheters og Helliges Blod," og „Gud har krævet sine Tjeneres Blod af

hendes Hænder." Matth. 24, 6. 7. Aab. 18, 2. 21. 24; 19, 2.

Men uagtet der med høi Røst fra Himmelen forkyndes Nationerne paa Jorden ved Guds Tjenere, at „hans Doms Time er kommen," er der sammenligningsviis kun Faa af dem, der høre det, som troe, det. De velkomne Tidender ere uventede, og den store Masse af Menneskeslægten er aldeles uforberedt og uvillig til at annamme dem. Alligevel er dette ikke noget Uhørt; thi naar har man vel fundet, at Majoriteten af Menneskene har givet Agt paa Herrens Tjeneres Ord, eller overhovedet været gunstig stemt mod Himmelens Aabenbaringer? Aldrig!

I Noe Dage blev Folket forud advaret af denne „Retfærdigheds Prædiker" om den Syndflod, som Herren havde besluttet skulde komme over den ugudelige Verden; men de ringeagtede og forkastede den himmelsendte Advarsel. „De aade og drak, toge tilægte og bleve bortgiftede, indtil den Dag, der Noa gik ind i Arken, og Syndfloden kom, og ødelagde Alle." Luc. 17, 27.

Det var omtrent ligeledes i Abrahams og Loths Dage med Indbyggerne i Sodoma og Gomorra og alle Stæderne paa Sletten. „De aade, drak, kjøbte, solgte, plantede og byggede; men paa den Dag Loth gik ud af Sodoma, regnede Ild og Svovl af Himmelen, og ødelagde dem Alle." Luc. 17, 28. 29.

Vi ere fuldkommen beredte paa at møde en lignende Aands Overmagt, der ringeagter og foragter Guds Tjeneres Advarselsraab i hans „Doms Time," der skal være Forberedelsen til Menneskens Søns Komme i de sidste Dage; thi efter at have henviist til Tildragelserne i Noe og Loths Dage, siger Herren: „Saaledes skal det være paa den Dag, Menneskens Søn skal aabenbares." Luc. 17, 30.

Hvilken Pligt paahviler der da Guds Hellige, som leve i denne forudforkyndte guddommelige Doms Time, og paa den Tid, Babylon skal falde? At samles ud fra de domfældte, ugudelige Nationer til det Sted, som er beredt for dem i Herrens Kamre — Dalene mellem Israels Bjerge. Noa og hans Familie frelstes i Arken fra Syndflodens Farer; Loth og hans Døttre frelstes paa Bjerget fra de Straffedomme, som ramte det dømte Sodoma og Gomorra. Baade Noa og Loth med deres Familier handlede ifølge Guds Befaling. Og om det er n u ligesom det var i Noe og Loths Dage med Hensyn til de Ugudelige, saaledes er det n u, som det var dengang med Hensyn til de Retfærdige. De Retfærdige ere af Guddommen blevne raadede til at udsamles fra de Ugudeliges Boliger og overhængende Farer til det Sted, som han har bestemt for dem; men de, som forkaste Guds og hans Tjeneres Raad og Advarsler, maae unægtelig komme til at lide under den almindelige Ødelæggelse. Fortidens Historie viser tilstrækkeligt Daarskaben af at ringeagte Himmelens Proclamationer i denne Henseende. Selv Seendrægtighed er farlig. „Opsættelse stjæler Tiden." Et Vink er nok for den Forstandige! Lader os derfor huske paa Slægten i Noe Dage! Stæderne paa Sletten! Loths Hustru! De fem daarlige Jomfruer, som er en tro Fremstilling af Nutidens søvnagtige, ligegyldige, „sig selv kaldende" Hellige, som, uagtet de troe, at de „sidde i Ro og Mag i Zion" og drømme om Tryghed, inden lang Tid maae vaagne op til den sørgelige og grusomme Virkelighed, at Døren er lukket, at de kom for silde, og at de maae forblive, som de ere, fortabte i det yderste Mørke. Lad alle Saadanne tage den betimelige Advarsel og vaagne op til Handling og være agtpaagivende og erindre, at „nu er beleilig Tid, nu er Frelsens Dag." Dette er Herrens Kraftes Dag — en Prøvelsens

Dag for de Retfærdige, og en Hevnens Dag for de Ugudelige. Guds Doms Time er kommen! Det stolte Babylons Fald er forhaanden! Og „Røsten fra Himmelen," forkyndt ved en Engels Mund, og som gjenlyder fra Guds Tjeneres Læber i vore Øren, er paatrængende og bydende: „Gaaer bort fra hende, I mit Folk, at I ikke skulle blive deelagtige i hendes Synder, og at I ikke skulle rammes af hendes Plager."

Skandinaviens Stjerne.

Den 15de September.

Der gives intet Folk paa Jorden i denne Tidsalder, og der har ikke været noget i mange af de henrundne, der have større Aarsag til at prise sig lykkeligt, end de Sidste-Dages Hellige. Rigtignok kunne de have mange Gjenvordigheder i timelig Henseende, som Følge af, at de fleste af dem ikke kunne rose sig af at have Overflod af de Ting, som almindeligviis ansees for uundværlige for at gjøre Livet behageligt; men de have annammet en Kundskab, som langt opveier ethvert Gode, som denne Verden kan byde dem; et Lys er tændt i deres Indre, som viser dem, at Mennesket har Noget at stride for, som er af langt større Værd end Alt, hvad denne Verdens Fyrste kan skjenke dem; en kostbar Perle have de fundet paa deres Vandring gjennem Livet, i Sammenligning med hvilken alt Andet taber sin Betydning — Evangeliet, det rene, uforandrede, evige Evangelium er gjenbragt fra de himmelste Regioner, og de have annammet det, og ere blevne deelagtige i dets Velsignelser, saa langt de ere komne. Deres Øine ere blevne opladte, deres Forstand oplyst, og de see grandt, at Herren har en Gjerning at udføre paa Jorden i disse sidste Dage, at Tidernes Fyldes store Husholdning er begyndt, at Gud har opreist sit Rige paa Jorden for aldrig mere at udryddes, og Menneskene indbydes ved hans Tjeneres Røst til at blive Borgere af samme og nyde dets Velsignelser. Vi vide vel, at Mørkets Fyrste vil anvende ethvert Middel, han har til sin Raadighed, for at standse Herrens Gjerning og for at slukke Lyset, som er tændt i vore Hjerter; men vi vide ogsaa, at hans Magt er begrændset, og at han ikke kan gaae længere, end Gud den Almægtige vil tillade.

Brødre og Søstre, frygter ikke! Vi have Intet at frygte, uden for at afvige fra Pligtens Sti, hvorved vi kunde optænde Guds retfærdige Vrede; thi hvadsomhelst der end skeer med os, med vore Fjender eller med Verden, vil Alt bidrage til at fremme Guds Rige paa Jorden, indtil denne Verdens Riger ere blevne ham underlagte. Men vi maae vente at blive prøvede, thi der staaer skrevet, at den Høiestes Hellige skulle prøves i alle Ting, ligesom Abraham, de Troendes Fader, blev prøvet. Bliver ikke forsagte, naar I høre om Krige, Rygter om Krige, Hunger, Pestilentse, Jordskjælv, Oprør, Tvedragt, o. a. d., thi disse Ting staae allerede paa Nationernes Dørtærskel; men alt dette vil være til Guds Riges Fremme. Hans Rige vil voxe og tiltage, medens Verden vil aftage; vi ville tiltage i Kraft og Styrke, medens Verden vil svækkes meer og meer, og Alt, hvad vi have at gjøre, for at kunne gaae frem, er

at være visse paa, at vi ere Guds Børn, Arvinger til Fader Abrahams Velsignelser, Forjættelser og Tro, og naar vi opføre os saaledes, at vi have denne Forvisning i vore Hjerter, er det ligemeget, hvad der foregaaer omkring os.

Verden har besluttet at udrydde Guds Rige af Jorden, og Mørkets Riger have taget den samme Beslutning. De indbilde sig, at de stride mod os, men de vide ikke, at de stride mod Himmelens Gud. Troe I, han kan ordne sine Affairer? Troe I, han kan føre sit Folk til Seir og Herlighed? Troe I, vi ere sikkre, naar vi sætte vor Lid til Gud? Der er vistnok Ingen, som vil besvare disse Spørgsmaal benegtende. Men hvorledes skulle vi bære os ad, for at faae urokkelig Forvisning om alt dette? Der er kun een Maade, hvorpaa dette kan opnaaes, og det er at leve saaledes, at vi have det bestandige Vidnesbyrd i os, at „dersom alle de Andre gaae til Fordærvelse, saa er jeg en Guds Tjener eller Tjenerinde og vil gaae ind til hans Nærværelse." Lad enhver Mand og Qvinde tage en saadan Forholdsregel, saa vil Herren nok tage Vare paa Resten.

Vi ere i Sandhed et lykkeligt Folk, og Herren velsigner os rigeligen. Ingen kan forstaae eller skatte de Velsignelser, dette Folk nyder, uden de ere i Besiddelse af Herrens Aand. Nationerne tilbydes Meddeelagtighed i de samme Velsignelser, men de forkaste det glade Budskab og forstøde dem, der ere Overbringerne af samme, de vende sig bort fra Sandhedens og Retfærdighedens Grundsætninger og synke i Synd og Last. De paaberaabe sig Guds Barmhjertighed, men Herren vil aldrig see gjennem Fingre med Synd, men fordrer Omvendelse. Dersom de vilde have Barmhjertighed og Medynk med s i g s e l v, vende tilbage til Herren, afstaae fra Synd og Ugudelighed og tragte efter Retfærdighed, d a vilde Gud have Barmhjertighed med dem og udgyde sin Velsignelse over dem, hvis de vilde modtage samme. Men desværre, vi see dem forhærde deres Hjerter, tillukke og tilstoppe deres Øine og Øren, uden at ville høre Sandheden om dette Værk eller dette Folk. Men enhver Løgn, som de derimod kunne opdrive, publicere de for Verden, der ikke alene tager tiltakke med dem, men nyde dem som en rigtig Lækkerbidsken. De forkaste Sandheden og annamme Løgnen, indtil deres Synderbæger er fuldt. Herren er naadig, miskundelig og langmodig indtil Barmhjertigheden er aldeles udtømt, d a vil Retfærdigheden tage Regjeringstøilerne i sin Haand.

Sidste-Dages Hellige! Lader o s vandre i Lyset, som have annammet det; lader os fremsætte det for vore Omgivelser, baade i Tale og Exempel, haver ikke meer end høist nødvendig Omgang med dem, der have fornegtet Sandheden af dette Værk, at I ikke skulle blive besnærede af deres Aand, men søger at sammenknyttes mere og mere indbyrdes med Kjærlighedens og Enighedens stærke Baand, thi det vil dygtiggjøre os til at staae mod ethvert Angreb, bestræber Eder for at faae mere og mere Tillid til dem, som Herren har stillet som Eders Veiledere, da ville I høre Aandens milde, blide Stemme tilhviske Eder sit Bifald, og dens Vidnesbyrd i Eders Hjerte vil lyde: „Alt er vel."

Guds Regjering

af John Taylor.

(Fortsat fra Pag. 327.)

11te Capitel.

Guds Riges Oprettelse paa Jorden.

Paa hvad Maade vil Guds Rige blive opreist paa Jorden? Vi have allerede klarligen viist, at ingen af de Midler, som nu bruges blandt Menneskene, svare til Hensigten, og at al menneskelig Viisdom forenet maa og vil slaae feil i Udførelsen af denne Gjerning; at politisk og religiøs Herredømme i dets nuværende Form ikke kan udføre det; at Philosophi er ligesaa afmægtig; og at, da alle disse have mislykket i enhver Tidsalder, maae de, som en naturlig Selvfølge, vedblive at slaae feil. Vi have givet en Skildring af den faldne, sunkne, fordærvede og ruinerede Verden. og viist, at Intet, uden en Gud kan opreise den igjen.

Spørgsmaalet er, hvilken Fremgangsmaade Gud vil benytte for at udføre dette; og da dette er en Sag, der udfordrer mere end menneskelig Fornuft, og da vi ere aldeles afhængige af Aabenbaring, enten gammel, nyere, eller tilkommende, saa er det alene den, vi kunne tye hen til. Vi ville derfor undersøge, hvad den hellige Skrift siger om denne Gjenstand.

Det kaldes Guds Rige, eller Himmeriges Rige. Hvis det altsaa er Himmeriges Rige, maa det faae sine Love, sin Organisation og sin Regjering fra Himmelen; thi om de vare jordiske, vilde de blive liig de paa Jorden. Himmeriges Rige maa altsaa være Himmelens Regjering og Love paa Jorden. Dersom Himmelens Regjering og Love ere kjendte og overholdte paa Jorden, maae de være blevne meddeelte eller aabenbarede fra Himmelen til Jorden. Dette er klart og tydeligt, hvis vi skulle have noget Himmeriges Rige; thi det er let forstaaeligt, at dersom det ikke er Guds Herredømme, kan det ikke være hans Regjering, og det er ligesaa let at forstaae, at dersom det ikke bliver aabenbaret fra Himmelen, kan det ikke være Himmeriges Rige.

At et saadant Rige vil blive opreist, er øiensynligt af følgende: „Men i de samme Kongers Dage skal Himmelens Gud opreise et Rige, som ikke skal fordærves evindelig, og det Rige skal ikke overlades til et andet Folk". Dan. 2, 44. Og atter: „Jeg saae i Synerne om Natten, og see, der kom Een i Himmelens Skyer, som Menneskens Søn, og kom ind til den Gamle af Dage, og de førte ham frem for ham. Og han gav ham Magt og Ære og Rige, at alle Folk, Stammer og Tungemaal skulde ære ham; hans Herredømme er et evigt Herredømme, som ikke forgaaer, og hans Rige er et Rige, som ikke skal fordærves. Og den Høiestes Hellige skulle antage Riget og besidde det evindelig, ja indtil Evighedernes Evighed." Dan. 7, 13. 14. 18.

Af Ovenstaaende lære vi to Ting; for det Første, at Gud vil opreise et Rige, som skal have almindeligt Herredømme, og at det Rige ikke skulde blive overgivet til noget andet Folk; og for det Andet, at Guds Hellige skulde tage dette Rige i Besiddelse. Engelen, som forkyndte Jesu Fødsel for Maria, sagde: „Han skal blive stor og kaldes den Høiestes Søn, og Gud Herren skal give ham Davids, hans Faders, Throne. Og han skal være Konge

over Jacobs Huus evindeligen, og der skal ikke være Ende paa hans Kongerige." Luc. 1, 32. 33.

Det vil maaskee ikke være upassende her at anføre en Mening, som har gjort sig meget almindelig gjældende over hele Christenheden, at Christi Rige var et aandeligt Rige, at det blev oprettet paa den Tid, Frelseren var paa Jorden, og at Christenheden, som den nu er, er dette Rige. Efter hvad jeg allerede har strevet om et virkeligt Rige og en virkelig Regjering, skulde man synes dette er overflødigt; men da denne Mening er næsten almindelig i hele den christne Verden, maae mine Læsere undskylde, om jeg i dette Tilfælde gjør en lille Afvigelse. Flere Skribenter i den catholske Kirke, saavel som de ærbærdige Herrer David Simpson, Magister i de frie Kunster, Bistop Burnett, John Wesley og mange Andre blandt Protestanterne have forsvaret 'ovenanførte Mening. Indholdet af deres Begreber ere: at Daniel ved Billedet af Guld, Sølv, Kobber, Jern og Leer i hans 2det Capitel, og ved de fire Dyr i hans 7de Capitel fremstillede et aandeligt Rige; at dette Rige blev oprettet i Frelserens og hans Disciples Dage; at Christenheden, som den nu existerer, er dette Rige; og at det vil blive almindeligt herskende over hele Jorden. De foregive, at de fire store Riger: det Babyloniske, det Persiske, det Græske og det Romerske, ere repræsenterede ved Billedets Hoved, Bryst, Bug og Been, samt ved de fire Dyr i 7de Capitel; og at Riget skulde opreises under det fjerde Riges Herredomme, som de rigtigt angive var det Romerske. De angive endvidere, at Engelens Ord og Propheti til Maria, som vi ovenfor have anført, ogsaa bleve opfyldte ved Messiæ første Komme, ved hans Prædiken, ved hans Evangelium og Organisationen af hans Kirke, osv. Mange andre Skriftsteder anvendes i samme Betydning, hvilke vilde være overflødigt for mig at anføre ved Behandlingen af dette Æmne. Jeg har ovenfor henviist til nogle af de Vigtigste. Med al Ærbødighed for de Herrer, der have strevet om denne Gjenstand (og deres Opdragelse, Agtværdighed og Talent gjør, at man maa have en vis Agtelse for deres Meninger), maa jeg bede om Tilladelse til at afvige fra dem og sige, at i deres Forsøg paa at understøtte en yndet Læresætning, have de taget feil; thi for mig synes det, at Intet kunde være fjernere fra den rette Mening af disse Skriftsteder, end ovennævnte Fortolkning. Hvad den anførte Fremstilling af de fire store Monarchier angaaer, anseer jeg den for fuldkommen rigtig; men at paastaae, at Riget skulde opreises under det fjerde Monarchi, eller under det fjerde Dyrs Herredomme, er at drive Tingen for vidt. Texten lyder: „Men i de samme Kongers Dage, skal Himmelens Gud opreise et Rige." Spørgsmaalet er: Hvilke Konger? Man svarer mig i een af de Fires Regjeringstid, og da Jesus kom, da det romerske Rige svang sit Scepter, er det viensynligt det, der hentydes til.

Men lad mig atter gjøre et Spørgsmaal: Under hvilke Kongers Regjering skulde dette Rige opreises? I den Fjerdes Regjeringstid? Visseligen ikke. Lad Daniel selv tale. Efter at have beskrevet det fjerde Rige, som var det Romerske, der lignes ved Jern, og som paa Billedes repræsenteredes ved Benene, henviser han til andre Riger og Herredømmer, som lignedes ved Jernet og Leret. Der var ogsaa Fødder og Tæer, saavel som et Legeme, hvilke repræsenterede Riger eller Konger. Dette er tydeligt forklaret i 7de Capitel, hvor Daniel, efter at have beskrevet de fire Konger, taler om ti Horn, der svare til de ti Tæer i det fornævnte Billede. Disse ti Horn ere ti Konger. Det var altsaa i

disse Kongers Dage, eller naar disse Riger vare i Tilværelsen, at Himmelens Gud skulde opreise et Rige, og ikke under det fjerde Riges Vælde, hvortil Lignelsen ingenlunde kunde passe i noget Tilfælde. Det kunde ikke passe paa Frelserens første Komme af følgende Grunde:

(Fortsættes.)

Nyheder fra Utah.

Fra Utah berettes, at Alt er i sin gamle Orden. De Hellige have taget deres Huse og øvrige Eiendele i Besiddelse, og god Helbred er almindelig herskende. Græsset er meget riigt og frodigt i Dalen, og de tidligste Colonister berette, at de aldrig have seet det staae saa godt. Kornhøsten vil derimod blive mindre god, som Følge af, at der i Foraaret kun udsaaedes lidt; men af Frugttræerne vil man faae et riigt Udbytte. Den 23de Juni ankom 110 Missionærer fra Europa og Staterne til deres Hjem i Bjergene, uden at være blevne forhindrede paa deres Reise; de vare glade, muntre og tilfredse og nød en god Helbred. Resten af vore sidste Emigranter vare lykkeligt ankomne til Columbus, en lille By omtrent 100 engl. Mile Vest for Florence, den 28de Juli. Alt stod vel til i Compagniet, Sundhedstilstanden var udmærket og Humeuret ligeledes; Alle ventede med Længsel paa at fortsætte Reisen. Fredscommissærerne Powell og McCulloch ere efter endt Mission ankomne til Washington.

Indbetalte Bogpenge.

	Rd.	Mk.	St.
A. P. Trane, Kjøbenhavn	57	„	„
L. Nilsson, Stockholm	10	„	„
S. Gudmundsen, Norge	52	„	„
P. Pedersen, Lolland	6	„	„
P. C. Rønnow, Fyen	7	„	„
Summa	132	„	„

Indhold.

	Side.
Retten at dømme for sig selv	369.
Engelens Mission (fortsat)	374.
Redaktionens Bemærkninger	376.
Guds Regjering (fortsat)	378.
Nyheder fra Utah	380.

„Skandinaviens Stjerne" udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned og faaes paa Contoiret i Lorentzensgade Nr. 504 D. 5, Stuen tilvenstre og paa alle kongelige Postcontoirer.

Udgivet og forlagt af C. Widerborg.

Trykt hos F. E. Bording.

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste-Dages Hellige.

Ottende Aargang.

Fra 1ste October 1858.

„Du, Du skal gjøre Dig rede, Du skal forbarme Dig over Zion; thi det er Tid, at Du er den naadig, thi den bestemte Tid er kommen."

Kjøbenhavn.

Redigeret og udgivet af C. Widerborg.

Trykt hos F. E. Bording.

1859.

Indhold af 8de Aargang.

Side.

Afskrift af Dødsdommen, udtalt mod Jesus Christus . . . . . 343.
Agtpaagivenhed og Overbeielse er nødvendig til Forøgelsen af Kundskab 209.
At søge Raad . . . . . 170.
Beskaffenheden af Mormonismen . . 309.
Bibelen . . . . . 202.
Blandinger 14, 31, 47, 63, 79, 94, 111, 144, 173, 191, 255, 270, 287, 303, 319, 335, 365.
Bøbler . . . . . 276.
Brev fra Præs. B. Young til Præs. A. Calkin . . . . . 125.
Brev fra Ældste C. A. Madsen, Utah 25.
Bøn . . . . . 102.
Contoirets Tilgodehavende . 6, 80, 288.
De Blindes blinde Veiledere . . . . 85.
De Helliges Arv og Hvile . . . . . 33.
Den bindende og løsende Magt . . . 243.
Den mosaiske, den christne og de sidste Dages Husholdning . . . 129, 147.
Den overveiende Vigtighed af Guds Rige . . . . . 145.
Den sande og levende Gud . . . . 263.
Det store Frafald . 273, 298, 315, 330.
Det udvalgte Nedskab . . . . . 340.
Det ægte og det uægte Præsted. 17, 42.
En Fylde af Glæde . . . . . 281.
En mærkværdig Drøm . . . . . 356.
Evangeliets Velsignelser (Tale) . . . 321.
Evangeliske Spørgsmaal . . . . . 347.
Forklaring over fingerede Navne i Pagtensbog . . . . . 246.
Gavmildhed . . . . . 13.
General-Conference i Store Saltsøstad . . . . . 119.
Guddommens Enhed (Tale) . . . . 209.
Guds Raad . . . . . 49.
Guds Regjering 6, 29, 44, 58, 70, 86, 100, 117.
Guds retfærdige Handlemaade mod Menneskene . . . . . 195.
Guds Rige . . . . . 241.
Guldets Virkning . . . . . 121.
Helbred . . . . . 134.
Helbredelsens Gave . . . . . 312.
Himmelen . . . . . 107.

Side.

Hvad bør mig at gjøre, at jeg kan vorde salig . . . . . 369.
Hvad er en Prophet? . . . . . 293.
Hvorfor udvandre de Sidste-Dages Hellige? 177
I Dag . . . . . 65.
Israeliternes Udgang fra Ægypten 184, 199, 234, 250, 266.
Israels Glæde . . . . . 90.
Israels Vækst til en Nation . . . . 161.
Jesu Bjergprædiken . . . . 97, 123, 133.
Joseph Smiths Levnetsløb 10, 61, 76, 92, 126, 140, 158, 166, 188, 206, 237, 253, 269, 285, 301, 318, 333, 350, 374.
Liv og Død (Tale) . . . . . 289.
Mirakler . . . . . 371.
Nebucadnezars Drøm . . 1, 20, 37, 53.
Nødvendigheden af at uddanne vor Aand . . . . . 229.
Nogler til den practiske Theologi . . 337.
Notits angaaende Tiendeydernes Navne 176.
Notits om Udelukte . . . 80, 336, 380.
Notits til Bogagenterne . . . . . 96.
Notits til Conference-Præsidenterne 46.
Nyt fra Utah . . . . . 137.
Om Arvesynden . . . . . 193.
Om Jordens Dannelse . . . . . 257.
Om Tiende (Tale) . . . . . 353.
Poesi . . . . . 47, 240.
Prøvestenen for Principers Ægthed . 305.
Reenhed . . . . . 81.
Rettelse . . . . . 128.
Samtale om Prædike-Øvelsesforsamlingerne . . . . . 361.
Selvbeherskelse (Tale) . . . . . 209.
Statistiske Rapporter . . . . . 112, 304.
Synden og dens Aarsager . . . . . 225.
Tale af Præs. B. Young 113, 209, 289. 221.
Tale af Ældste Orson Spencer . . 353.
Universets Elementer . . . . . 261.
Vidnesbyrd af Oliver Cowdery og Martin Harris . . . . . 377.
Virkelighed og Skygge . . . . . 155.
Værer færdige og beredte . . . . . 105.

Side.

Redaktionens Bemærkninger:

Adresse for Religionsfrihed i Sverrig 9.
Advarsel . . . . . 377.
Angaaende Boggjelden i Missionen 361.
Angaaende Flyttebeviser . . . . . 296.
Angaaende Rapporter og Regnskaber 24.
Behandling af Overtrædere . . . . . 328.
Bestikkelse og Afløsning . . . . . 9.
Betragtninger over Værkets Fremme i Europa . . . . . 89.
Betragtninger ved 8de Aargangs Begyndelse . . . . . 8.
Brev fra Ældste F. R. Neslen . . 297.
Børneopdragelse . . . . . 360.
De præsiderende Ældsters Pligter . . 344.
De Ældstes Indflydelse . . . . . 169.
Den skandinaviske Missions Tilstand 296.
Efterretning fra Utah . . . . . 314.

Side.

Emigranterne 9, 41, 90, 232, 287, 314, 346.
Emigrationens Aabning . . . . . 110.
Emigrations-Sparefondet . . . . 57, 183.
Evangeliets Ophavsmand . . . . . 40.
Evangeliets Prædiken . . . . . 344, 376.
General-Raadet i Kjøbenhavn . . . 296.
Israels Indsamling . . . . . 152.
Jordens Gjenløsning . . . . . 217.
Om Skabelsen . . . . . 264.
Opmuntring til de Hellige . . . . . 313.
Op! thi det er Morgen . . . . . 120.
Prædikeforsamlinger . . . . . 73.
Præsident A. Calkins Besøg . . . . 56.
Sabbatens Anvendelse . . . . . 137.
Sabbatens Helligholdelse . . . . . 280.
Tilbageblik paa 1858 . . . . . 104.
Til de Hellige . . . . . 219.
Timelige Anliggender . . . . . 201, 248.

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

8. Aarg. Nr. 1. *Den 1. Octbr. 1858.* Priis: 6 Sk. pr. Exp.

Nebucadnezars Drom.

(Fra the Millennial Star.)

Nebucadnezar, Konge af Babylon, havde en Drom, hvorved „hans Aand blev bekymret og hans Søvn forjoges." Da han inderligt ønskede at vide, hvad den betydede, kaldte han sine vise Mænd for sig — Spaamænd, Troldmænd, Stjernetydere og Chaldæere, der sagde sig at være dygtige i al Slags Udlæggelse — og fortalte dem, han havde havt en Drom, og at hans „Aand blev bekymret for at vide Drommen." Hertil svarede Chaldæerne: „Kongen leve evindeligen! Sig dine Tjenere Drommen, og vi skulle kundgjøre Udtydningen." Dette kunde Kongen imidlertid ikke gjøre, „thi," sagde han, „den Sag er borte fra mig; dersom ikke I kundgjøre mig den Drom og Udtydningen derpaa, skulle I blive hugne i Stykker, og Eders Huse gjøres til en Mogdynge. Men dersom I kundgjøre Drommen og Udtydningen derpaa, da skulle I bekomme Skjenk og Gave og stor Ære af mig." Mod dette Valg, enten at efterkomme Kongens Begjær, eller at lide Døden, gjentoge de kun deres tidligere Ord: „Hvis Kongen siger sine Tjenere Drommen, saa ville vi kundgjøre Udtydningen." Dette Svar optændte hans Majestæts Vrede, da han aldeles ikke var istand til at opfylde deres Ønske, og, efter at have beskyldt dem for Løgn og falske Foregivender, opfordrede han dem til at vise deres Udlæggelseskraft ved at fortælle ham selve Drommen. Da de ikke kunde gjøre dette, „blev Kongen fortornet og meget vred," og „der udgik en Dom, og de Vise bleve ihjelslagne."

Der var imidlertid blandt de jødiske Fanger i Babylon en ung Mand ved Navn Daniel, for hvem „Gud i Himmelen aabenbarede det Hemmelige i et Syn om Natten." Da Daniel, formedelst „Arioch, Øverste for Kongens Drabanter," fik Audients hos Kongen, aabenbarede han ham baade Drommen og dens Betydning. „Der er en Gud i Himmelen," sagde han, „som aabenbarer hemmelige Ting; han har kundgjort Kong Nebucadnezar, hvad som skee skal i de sidste Dage." Hans Beretning om Drommen var følgende:

„Du, Konge, dine Tanker opstege paa din Seng, hvad der skulde skee derefter; og den, som aabenbarer hemmelige Ting, kundgjorde Dig, hvad der skal skee. Og angaaende dette Hemmelige er mig aaben-

baret, ikke af den Viisdom, som er i mig fremfor alle dem, der leve, men derfor, at Udtydningen skulde gives Kongen tilkjende, og Du maatte vide dit Hjertes Tanker. Du, Konge! saae, og see, der var et stort Billede, det samme Billede var stort, og Skinnet deraf var herligt for Dig, og dets Anseelse var forfærdeligt. Det samme Billedes Hoved var af Guld, dets Bryst og dets Arme af Sølv, dets Bug og dets Lænder af Kobber, dets Been af Jern, og dets Fødder, de vare en Deel af Jern og en Deel af Leer. Du saae dette, indtil der blev en Steen afhuggen, som skete ikke med Hænder, og den slog til Billedet paa dets Fødder af Jernet og Leret og knuste dem. Da blev Jernet, Leret, Kobberet, Sølvet og Guldet knuste tilsammen, og vare ligesom Avner af en Lo om Sommeren, og Veiret optog dem, og deres Sted blev aldeles ikke fundet; men den Steen, som slog til Billedet, blev til et stort Bjerg og opfyldte al Jorden." (Dan. 2, 31—35.)

Da nu Daniel havde aabenbaret Drømmen for sin kongelige Tilhører, begyndte han at udlægge den for Kongen som følger:

„Du, Konge, er en Konge over Konger; thi Gud af Himmelen har givet Dig Riget, Magten og Styrken og Æren. Og allesteds som Mennesker boe, Dyrene paa Marken og Fuglene under Himmelen har han givet i din Haand og ladet Dig herske over alle disse; Du er selv det Guldhoved. Og efter Dig skal opkomme et andet Rige, ringere end dit; og det tredie Rige skal være et andet af Kobber, som skal herske over al Jorden. Og det fjerde Rige skal være stærkt som Jernet; eftersom Jernet knuser og sværker Alting, ja, som Jernet, der sønderslaaer alle disse Ting, skal det knuse og sønderslaae. Men at Du saae Fødderne og Tæerne, en Deel være af Pottemagers Leer og en Deel af Jern, er, at det skal blive et deelt Rige, og der skal blive noget af Jernets Styrke derudi, efterdi Du saae, at Jernet var blandet med Lerets Dynd. Og at Tæerne paa Fødderne vare en Deel af Jern og en Deel af Leer, er, at det skal være tildeels et stærkt Rige, og tildeels skal det være skrøbeligt. At Du saae Jernet blandet med Lerets Dynd, er, at de skulle vel blande sig formedelst Menneskers Sæd, og dog ikke hænge ved, det ene ved det andet, ligesom Jernet ikke kan blandes med Leret. Men i de samme Kongers Dage skal Himmelens Gud opreise et Rige, som ikke skal fordærves evindelig, og det Rige skal ikke overlades til et andet Folk; det skal knuse og gjøre Ende paa alle disse Riger; men det, det skal bestaae evindeligen. Efterdi Du saae, at der blev afhuggen af Bjerget en Steen, som skete ikke med Hænder, og knuste Jernet, Kobberet, Leret, Sølvet og Guldet, saa har den store Gud ladet Kongen vide, hvad der skal skee efter dette; og denne Drøm er fast, og Udtydningen derpaa er vis." (Dan. 2, 37—45.)

Ikke saa snart havde Daniel ved Guds Gave og Kraft aabenbaret Drømmen og dens Udtydning, før „Kong Nebucadnezar faldt paa sit Ansigt og nedboiede sig for Daniel," og sagde: „Sandt er det, at Eders Gud er en Gud over Guder og en Herre over Konger, som aabenbarer hemmelige Ting, efterdi Du kunde aabenbare dette Hemmelige." Resultatet var, at „Kongen gjorde Daniel til en stor Mand og gav ham mange store Skjenke, og gjorde ham til en mægtig Mand over alt Babels Landskab og den øverste Forstander over alle Vise i Babel."

Lader os nu betragte Enkelthederne af den her anførte Drøm og dens Udlæggelse, og see, hvor og naar de forskjellige Forudsigelser, som den indeholder, ere blevne opfyldte.

Den kongelige Drømmer saae et „stort

Billede," og dette „Billedes Hoved var af fiint Guld." Ifølge Daniels Udlæggelse er det klart, at Billedet var et Symbol paa en Følgerække af herskende Riger, hvoraf ethvert efter Tour undertvang sig og indtog sin Forgjængers Plads som den herskende Magt. Som Hoved for Nationerne paa den Tid stod Babylon, hvis Monarch og Repræsentant var Nebucadnezar den Store. Derfor siger den prophetiske Drømmetyder: „Du er selv Guldhovedet." Han var „en Konge over Konger," riig og mægtig, og svang sit Scepter over en Mængde mindre Riger, der vare ham skatskyldige. Babylon var saa bekjendt for sin Storhed og Pragt, at den med Rette kaldtes „Den gyldne Stad."

Den vidtberømte Stad Babylon, som var Hovedstaden i Chaldæa, eller det Babyloniſt-Chaldæiske Rige, laae paa en stor Slette. Den var bygget i Firkant, og var i Udstrækning omtrent otte Gange større end Englands Hovedstad, London. Ifølge Historieskriveren Herodotus var Staden 480 Stadier, omtrent 17 danske Mile, i Omkreds, omgiven af en Muur, 300 Fod høi og 100 Fod tyk, og befæstet med 250 Taarne, og havde 100 svære Kobberporte med Jernbomme, 25 paa hver Side, og Taarnene saaledes fordelte, at der var 4 imellem hvert Par Porte og 4 ved hvert Hjørne. Den gamle Muur omgaves, til yderligere Beskyttelse, af en Grav, hvis Dybde og Bredde svarede til Muren, og var beklædt med samme Material, hvoraf Muren var opført, nemlig brændte Steen med Asphalt-Forbindning; og fyldt med Vand fra Floden Euphrat. Indeni Staden stod Belus-Templet, som var $^1/_8$ dansk Miil i Omkreds og omtrent 750 Fod høit; den hele Bygning bestod af 8 særstilte Taarne, det ene ovenpaa det andet. Paa det høieste Taarn var et Kapel, hvor Belus-Dyrkerne holdt deres fornemste Andagt; og paa Toppen af Kapellet stod et Observatorium for astronomiske Jagttagelser osv. Floden Euphrat randt igjennem Staden fra Nord til Syd, og delte den i to næsten lige store Dele. Paa begge Sider af Floden vare murede Kaier af samme Bredde som Stadsmuren med Trappetrin, som førte ned til Floden. Over Floden var der en prægtig Bro opført; ved hver Ende af samme stod et prægtigt Palads. Det større Palads var stærkt befæstet med tre Mure, den ene udenom den anden, og et stort Taarn; og den ganske Omkreds var 2 danske Mile. Der fandtes ogsaa en Forbindelse imellem Paladserne ved en underjordisk Gang eller Tunnel, anlagt under Floden. Stadens brede Gader og Veie, 50 i Antal, vare hver omtrent $3^3/_4$ danske Mile lange, løbende i rette Linier fra Port til Port, og overskjærende hverandre i rette Vinkler, derved delende Staden i 676 lige Firkanter, hvoraf mange vare optagne af Huse og andre Bygninger, og andre anvendte til Marker, Planteringer eller Lysthaver. Husene vare stilte ad ved aabne Pladse, der afbenyttedes til Haver, Gaardspladse, Græsplainer, osv. Paa det kongelige Slots Grund vare hængende Haver, anlagte paa Terrasser, saaledes at den ene hævede sig trinviis over den anden til samme Høide som Muurtinderne eller 150 Fod, det Hele omgivet af en 22 Fods tyk Muur. Disse Terrasser, der vare forenede med hverandre og steg op trinviis, vare alle belagte med frugtbar Jord, hvori alle Slags Træer, Buske og Blomster voxede. Paa den høieste Terrasse var anbragt en Vandbeholder, som forsynedes med Vand fra Floden ved Hjælp af en Maskine, og paa denne Maade blev den hele Udstrækning af Haven godt vandet.

Ved Beskuelsen heraf var der ikke mindste Sandsynlighed for, at et saa stort og mægtigt Rige, som det Chaldæiske eller

Babyloniſte, kunde blive beſeiret eller tages i Beſiddelſe af en mindre Magt, eller at dets mægtige og berømte Hovedſtad — Verdens Under — der udvendig var saa ſtærkt befæſtet, og indvendig saa fuld af Rigdom og Storhed og i Beſiddelſe af Midler, hvorved den kunde underholde og forſvare ſine Indbyggere med ſtorſte Letheb — saa snart ſkulde blive beſeiret og erobret af et andet Folk. Og dog blev dette Tilfælde. Nebucadnezar døde. Beltſazar regjerede i hans Sted, og under hans korte Regjering faldt det mægtige Rige, Babylon, eller med andre Ord, et andet Folk kom i Beſiddelſe af det.

Det ſtore Billede, ſom Nebucadnezar ſaae i Dromme, og ſom havde et Hoved af Guld, havde tillige „Bryſt og Arme af Sølv;“ og Daniel ſagde i ſin Udlæggelſe deraf: „Efter Dig ſtal opkomme et andet Rige, ringere end dit.“ Dette havde Henſyn til det Mediſt-Perſiſte Rige, der fulgte det Chaldæiſte i Vælde. Endſkjøndt ringere end Babylon i Rigdom, Magt og Storhed, ligeſom Sølv er ringere end Guld, ſeirede det ikkedeſtomindre, fik Herredømmet og indtog ſin Plads ſom Hoved for Nationerne. De to Arme betegne Mederne paa den ene Side og Perſerne paa den anden, og Bryſtet deres Forening og Sammenblanding til Eet. Eller, derſom vi betragte Kongerne ſom Repræſentanter for deres Riger, ligeſom Nebucadnezar var for ſit, ſom „Guldhovedet,“ saa betyde Billedets to Arme Kongerne af Medien og Perſien, Darius og Cambyſes, (der vare beſlægtede med hinanden) og Bryſtet betegner deres Forening under Cyrus, ſom dengang var Armeernes Anfører og ſenere hen efterfulgte begge paa Thronen.

Darius, Konge af Medien, og Cambyſes, Konge af Perſien, forenede ſig til Krig mod „Beltſazar, Chaldæernes Konge.“ De udcommanderede derfor deres reſpective Armeer for at beleire Babylon, ſtillede deres forenede Tropper under Anførſel af Cyrus, ſom var en Søn af Cambyſes og en Broderſon af Darius, og ſom ſidenefter blev Konge over begge Riger, og derved dannedes det Mediſt-Perſiſte Rige. Den ganſke Styrke under Cyri Commando beløb ſig til 722,000 Krigere — beſtaaende af 600,000 Fodfolk, 120,000 Ryttere og 2,000 tilvogns. Saa uindtagelige vare Stadens Mure og Fæſtningsværker, at der var intet Haab om et lykkeligt Udfald af at angribe med Storm. Cyrus beſluttede derfor at tage Staden med Liſt, og for at udføre dette benyttede han ſig af en ſtor, dengang udtørret Sø, ſom laae udenfor Staden, og ſom var bleven udgravet i Nebucadnezars Dage i den Henſigt at lede Flodens Vand did ved Hjælp af Canaler, medens man anlagde Tunnelen, der forenede de to Paladſer paa begge dens Bredder med hinanden, under dens Leie. Cyrus lod grave dybe Grøfter, for at give Floden Afløb til denne tørre Sø, og da Arbeidet var fuldendt, ſlap han Vandet gjennem Grøfterne ind i Søen, og derpaa marſcherede hele Armeen gjennem Floden Euphrats nu tørre Leie ind i Staden. Dette udførtes om Natten og paa en Tid, da man i Staden feirede en Aarsfeſt og Borgerne hengave ſig til Fraadſeri og Drukkenſkab. Saa kraftig og pludſelig var Fjendens Indtrængen ved denne Liſt, at Indbyggerne i den Deel af Staden bleve gjorte til Fanger, førend de kunde gjøre Alarm eller faae Efterretningen om Angrebet bragt til Hovedqvarteret. Cyrus og hans Tropper, heldige i deres Fremtrængen indtil nu, ſtyndte ſig til Byens Centrum, til Kongens Palads, hvor de fandt Beltſazar og hans Hof med „et Tuſinde af hans Vældige“ og deres talrige Følge forſamlede til et Gjæſtebud. Saa ſtor var Lyſtigheden og Forvirringen, ſom herſkede blandt Paladſets Garde, at Portene vare ubevogtede, og Cyrus trængte med ſin

Armee med Lethed ind i det kongelige Slot.

Medens Beltsazar spiste og drak med sine Vældige, sine Hustruer og Medhustruer i Festsalen, omgiven af al den Luxus og Pragt, som hans Hof kunde opdrive, og med Frækhed drak Viin til Ære for sine Afguder af de hellige Guld- og Sølvkar, som Nebucadnezar havde taget i Herrens Tempel i Jerusalem, viste der sig paa Væggen for den af Skræk blegnende Konges Øine en Figur, ligesom et Menneskes Haand, som i et fremmed Sprog skrev Babylons Dom: „Mene, Mene, Tekel, Upharsin." Saa uventet og hemmelighedsfuld var denne Tildragelse, at „Kongen pludseligen skiftede Farve og hans Tanker forfærdede ham, og hans Lænders Baand bleve slappe og hans Knæer sloge mod hverandre." (Dan. 5 Cap.) I sin Frygt „raabte Kongen med Vælde, at man skulde lade alle Stjernetydere, Chaldæere og Sandsigere komme op," og han spurgte dem om Betydningen af den hemmelighedsfulde Skrift og lovede, at den, som kunde aabenbare ham denne Hemmelighed, skulde „klædes med Purpur og bære en Guldkjæde om sin Hals og være den tredie Mægtige i Riget." Men de saakaldte „Vise" kunde imidlertid „hverken læse Skriften eller kundgjøre Kongen dens Udtydning."

Da underrettede Dronningen ham om, at der var en ung Mand ved Navn Daniel, i hvem „de hellige Guders Aand" var, der var istand til at „kundgjøre Udtydningen." Daniel blev derpaa strax ført frem for Kongens Ansigt, og ved Guds Gave og Kraft gav han følgende Udlæggelse for Kongen:

„Mene: Tællet har Gud dit Rige og fuldkommet det. Tekel: Du er veiet i Vægtskaaler og fundet for let. Peres: Deelt er dit Rige og givet til de Meder og Perser."

Den bogstavelige Betydning af Ordet „Mene" er ligefrem tællet, og dets Gjentagelse gjør det kun eftertrykkeligere. Dets prophetiske Betydning var imidlertid ifølge Daniels Udlæggelse, med Hensyn til Beltsazar, at hans Regjeringsdage, som Chaldæernes Konge, vare fuldtallige, at hans Kongeværdighed var forbi — hans Rige fuldkommet. Den bogstavelige Betydning af „Tekel" er ligefrem veiet; men dets prophetiske Betydning med Hensyn til Beltsazar var, at han, som Konge af Babylon, var „veiet i Vægtskaaler og fundet for let." Den bogstavelige Betydning af „Peres" er deelt; „Upharsin" er kun en anden Form af det samme Ord, indbefattende Fleertallet, med Conjunctionen „og" (Bogstavet „u") foran. Den prophetiske Betydning af Ordene var for Beltsazar, at det caldæiske Rige skulde rives fra ham — hans Rige deles og gives til Mederne og Perserne. Saaledes bleve de forfærdelige hebraiske Ord: „Mene, Mene, Tekel, Upharsin," (eller: Tællet, tællet, veiet og deelt) opfyldte den samme Nat, som de uforklarlige „Fingre af et Menneskes Haand" skrev dem paa Væggen i Kongens Festsal. Hans Regjeringsdage vare talte; han var veiet i Vægtskaaler og fundet for let; hans Rige blev taget fra ham og deelt mellem Mederne og Perserne. „I den samme Nat," siger den hellige Historiker, „blev Beltsazar, Chaldæernes Konge, ihjelslagen."

Saaledes endte det babyloniske Herredømme, thi „Darius den Meder antog Riget," og lagde det til sit eget og gjorde Babylon til sin Residentsstad og Persien til en Deel af det nye Rige, hvis Throne Cyrus senere hen besteg. Under Darii Regjering blev Riget inddeelt i 120 Provindser, hvoraf hver fik en Statholder. „Over disse" Statholdere eller Fyrster satte Kongen „tre Landshovdinger, af hvilke Daniel var een." Men „Daniel overgik

Landshøvdingerne og Statholderne, fordi der var en ypperlig Aand i ham, og Kongen tænkte at beskikke ham over det ganske Rige." (Dan. 6, 1—4.)

Ved sin Fader Cambyse Død blev Cyrus Persiens Konge, og ved sin Onkel Darii Død blev han Monarch over hele det østlige Territorium, som da antog Navn af det persiske Rige. Under hans Regjering udstedte han følgende Proclamation til at opbygge Jerusalem: „Saa siger Cyrus, Konge af Persien: Herren, Himmelens Gud, har givet mig alle Riger i Landet, og han har befalet mig at bygge ham et Huus i Jerusalem." (Esræ Bog 1, 2.) Efter en Følgerække af Konger blev det persiske Rige, der bestod omtrent 200 Aar, omstyrtet af en anden Magt, henviist til i Nebucadnezars Drom.

(Fortsættes.)

Guds Regjering

af John Taylor.

(Fortsat fra Pag. 380.)

For det Første: Stenen, som afhuggedes af Bjerget uden Hænder, skulde slaae Billedet paa Tæerne; men ifølge den Fortolkning, som de ovenfor anførte Theologer give, vare Tæerne endnu ikke blevne til; thi de angive, at bemeldte Rige blev oprettet under det fjerde Monarchi, som var det Romerske, og som lignes ved Billedets Been. Da nu de Magter, som skulde udgjøre Billedets Fødder og Tæer, endnu ikke vare til, hvorledes kunde da den lille Steen slaae det, som ikke existerede? For man vil erindre, at *efterat* Billedet var fuldt færdigt, blev Stenen, som slog det, afhuggen af Bjerget uden Hænder.

For det Andet: Naar dette Rige er oprettet, siges der, at „det skal ikke overlades til noget andet Folk;" men i Daniels 7de Capitel underrettes vi om, at *efter* det fjerde Monarchi (hvilket, ifølge den nævnte Fortolkning, var den Tid, da Guds Rige skulde opreises) skulde et vist „Horn" eller en Konge „føre Krig mod de Hellige og overvinde dem," og at „han skulde tage sig for at omskifte Tider og Love, og de skulde *gives i hans Haand*." Intet kan være tydeligere end dette; thi denne Magt skulde, efter Messiæ første Komme, ikke alene tage sig for at omskifte Tider og Love, men „de" skulde virkeligen „gives i hans Haand," hvilket ikke vil vorde Tilfælde, naar ovenomtalte Rige er oprettet.

For det Tredie: Naar Guds Rige skulde oprettes, skulde det gives til den Høiestes Hellige, og alle Slægter, Stammer, Tungemaal og Folk skulde lyde Herren, hvilket ikke har fundet Sted endnu, og ei heller kan det under Tingenes nærværende Tilstand.

For det Fjerde: Der er ikke mere Lighed mellem Christenheden, som den nu er, med al dens Overto, Fordærvelse, Splidagtighed, Kiv, Svaghed og Kraftløshed, og det „*Guds Rige*," som Skriften omtaler, end der er mellem Lys og Mørke; og den vil ikke have mere Lighed med de tilkommende Ting, end et Æble har med Jorden, eller en Praas har med Dagens herlige Lys.

For det Femte: Guds Rige, som Daniel taler om, skulde blive almindeligt

herskende, hvilket Christenheden aldrig har været og aldrig vil blive, som den nu er.

For det Sjette: Engelens Vidnesbyrd til Maria er endnu ikke bleven opfyldt. Der siges, at „Herren skal give ham David, hans Faders, Throne, og han skal være Konge over Jacobs Huus evindeligen, og der skal ikke være Ende paa hans Kongerige;" men han har ikke siddet paa Davids Throne, ei heller gjør han det nu; han har ikke været Konge over Jacobs Huus, ei heller er han det nu, thi de ti Stammer ere endnu i Landflygtighed: „Juda Huus er adspredt, uden Konge," og Jesus selv sagde, da man bad ham at skifte Arven: „Hvo haver sat mig til Dommer over Eder." I Virkeligheden var han baade Dommer og Konge; men „han havde endnu ikke sat sig paa Thronen."

Af alt det Anførte er det klart, at det Rige, hvorom disse Theologer tale, ikke var, og ikke kunde være det samme, som Daniel og Engelen, der kom til Maria, hentyde til; det var, som vi tidligere have anført, et virkeligt Rige, og ikke blot et aandeligt. Jeg vil endvidere bemærke her, at en vis Magt „skulde føre Krig mod de Hellige, og faae Overhaand over dem, indtil den Gamle af Dage kom," og da, og ikke før, „blev Dommen given til den Høiestes Hellige."

Vi ville nu vende tilbage fra vor Afvigelse, og — efter at have anført, at Guds Rige er et virkeligt Rige, at det vil blive stort, kraftigt, herligt og universelt, og at det vil udstrække sig fra Hav til Hav til Jordens yderste Ender, at alle Riger ville blive det underdanige og alle Herredømmer lyde det — ville vi skride frem og undersøge, paa hvad Maade det vil blive opreist.

Det lignes ved en lille Steen, „afhuggen af Bjerget uden Hænder," og dog vil Himmelens Gud opreise dette Rige. Idet Esaias taler om dette Riges Oprettelse i sit 11te Cap., hvortil jeg henviser mine Læsere, siger han: „Og der skal paa den samme Dag være en Rod af Isai, som skal staae som et Banner for Folkene; efter den skulle Hedningerne spørge, og hans Hvile skal være herlig. Thi det skal skee paa den samme Dag, da skal Herren anden Gang lægge sin Haand paa at forhverve sig det Oversblevne af sit Folk, som skal blive tilovers af Assyrien og af Ægypten og af Pathros og af Morland og af Elam og af Sinear og af Hamath og af Øerne i Havet. Og han skal opløfte et Banner for Hedningerne, og samle Israels Fordrevne, og samle de Adspredte af Juda fra de fire Veir."

Af Ovenstaaende vil man kunne forstaae, at et Banner skal opreises for Nationerne; at Hedningerne skulle sporge efter det; at de ti Stammer skulle vende tilbage, saavel som Jøderne til deres Land, — at de Adspredte af Juda og de Fordrevne af Israel skulle vende tilbage. Et Banner er en Nations Fane, Flag eller Samlingstegn; det er Noget, som altid respecteres af ethvert Riges Indvaanere. Det benyttes paa mange forskjellige Maader og i forskjellige Øiemed; undertiden benyttes det af en Keiser, Konge, Regent eller General for at betegne hans Nærværelse; undertiden af Skibe for at angive, hvilken Nation de tilhøre; undertiden af Herresæder, Byer, Corporationer eller Selskaber; og altid af Armeer og Orlogsmænd for at betegne, hvem de høre til. Om en Konge vilde forkynde en Proclamation, og ønskede at samle sine Undersaatter eller prøve deres Troskab, saa kunde han sende en Fane eller et Banner, og Alle, som sluttede sig om det, vilde blive ansete som hans hengivne Undersaatter.

Men her opreiser Himmelens Gud et Banner. Verden er, som tidligere be-

market, hans; det er hans Ret at eie den. Satan har havt Herredømmet en Tid, men Herren kommer nu for at fortrænge ham og tage sin retmæssige Eiendom i Besiddelse, og for at bestyre sit eget Rige. For at udføre dette, udsteder han en Forordning, forkynder en Proclamation, oplofter et Banner og indbyder Alle at samle sig under det. De, som gjøre det, kunne ansees som hans Tjenere, som hans Riges Indvaanere, og de, som ikke gjøre det, som Oprørere mod ham, hans Regjering og Love. Som Menneskeslægtens Fader, som Fyrsten, som Kongen oplofter han sit Banner og paakalder Verdens Opmærksomhed. Den eneste fornuftige Maade, hvorpaa Herren kan udføre dette, er at sætte sig i Forbindelse med Mennesкene og gjøre dem bekjendte med hans Love. Vi kunne ikke troe, at han vil komme med Himmelens Torden og forstrække Jordens Indvaanere, ei heller at han vil sende Engle med flammende Sværd for at tvinge Mennesкene til Lydighed. Dette vilde jo være at bruge physisk Magt til Aandens Beherskelse; men da Mennesket er et frit, selvstændigt Væsen, har han andre Midler, hvormed han virker paa hans Aand, hans Forstand og hans Villie, og ved det Dydiges, det Reines, det Helliges og Gudsfrygtighedens Skjønhed og Elskværdighed fængsler han hans Følelser, controllerer hans Ideer og tilskynder ham til at vise Gud den Lydighed, som retteligen tilkommer ham, og ikke førend disse Midler slaae feil, vil han gribe til andre.

Da Verden er uvidende om Gud og hans Love, som Følge af, at den ikke har havt noget Samqvem med ham i 1800 Aar, og da alle disse store og vigtige Begivenheder maae finde Sted, og da Herren siger, at han „ikke vil gjøre Noget, uden han aabenbarer sin Hemmelighed for sine Tjenere, Propheterne," følger deraf, at der maa gives Aabenbaringer fra Gud, og hvis saa, maa der nødvendigviis være Propheter, for hvem han kan aabenbare sig. Hvorledes aabenbarede Gud sin Villie og sine Hensigter fordum for Enoch, Noah, Abraham, Moses, Propheterne, Jesus og hans Disciple, og disse igjen til Folket? Guds Sendebud bekjendtgjorde hans Villie, og Folket adlød eller forkastede den. Da de bleve straffede med Oversvømmelse, Ild, Plager, Pestilentse, Adspredelse, Død, osv., var det som Følge af deres Ulydighed.

(Fortsættes.)

Skandinaviens Stjerne.

Den 1ste October.

Aar efter Aar ruller hen paa Tidens Bølge, og fører os bestandigt nærmere Maalet for vor jordiske Tilværelse, Opnaaelsen af en fuldkommnere og herligere Tilværelse hisset, dersom vi have beredet os, eller ladet os berede for samme. Vor tilkommende Skjebne i hiin Verden vil bero paa, hvorledes vi have anvendt den nærværende Prøvestand, saa vigtig, saa alvorsfuld for Alle, men især for dem, der have annammet Sandheden af Jesu Christi Evangelium. Syv Aar ere henrundne siden „Stjernen" første Gang lod sig see, og den 8de Aargang begynder med dette Nummer. Gid den fremdeles maatte lyse for mangen oprigtig Sjæl, og maatte dens Indhold

aldrig mangle den Tendents at være et Organ for de Sidste-Dages Hellige. Maatte den Gud, der i disse sidste Dage har behaget at opreise og gjenorganisere sin Kirke, fremdeles skjenke den eller de, som have med „Stjernens" Udgivelse at gjøre, den fornødne Dygtighed. Maatte Guds Riges Grundsætninger vorde alt mere og mere udspredte til Herrens Ære og hans Værks Fremme paa Jorden, som Forberedelse for Christi tusindaarige Regjering og Fuldforelsen af Frelsens og Saliggjørelsens store Plan.

Og I, der have annammet Lyset, vandrer i Lyset, stridende mandigen mod det Onde, og bevarende Eders Sjæle taalmodigen, indtil Forløsningens Dag. Lader Eder ikke overvinde af det Onde, af Vantro, af Mørke, af Apostatiens Aand og af vildfarende Lærdomme, men holder fast ved det Aabenbarede, at I kunne voxe, trives og fuldkommes ved hvert Ord, som udgaaer fra Guds Mund formedelst Inspirationens hellige Aand, der skjenkes dem, der gjøre sig værdige dertil.

Erindrer I, som have sluttet Pagt med Eders Gud, formedelst Jesum Christum, vor Herre, at det er gjennem forskjellige Prøvelser, I skulle bevise Eders Trofasthed og Oprigtighed som Hellige; og i samme Forhold, som I bevise for Gud, at I ere det, vil han ogsaa tildele Eder den fornødne Kraft og Styrke. Værer altid rede til at opfylde Eders Pligter og adlyde dem, som ere stillede til Eders Veiledning; og ved Eders og vore forenede Kræfter og Bestræbelser vil Guds Riges Sag fremmes. Maatte Herren styrke os og Eder til en trofast Opfyldelse af vore Pligter er vor Bøn for Jesu Christi Skyld, Amen!

Indenlandske Efterretninger.

Vi have gjort en Tour gjennem Sverrig og besøgt Gothenborgs, Stockholms og Norrkøpings Conferencer, hvor det glædede os at see vore Brødres og de Helliges Bestræbelser, uanset de tvungne og forhindrende Omstændigheder, hvorunder de leve, at arbeide for Evangeliets Sag, og vi haabe, at deres Bestræbelser ikke skulle vorde forgjæves, men bære Frugter i sin Tid.

Ældste Lars Nilsson, der har arbeidet trofast som Præsident for Stockholms Conference, blev med vort Samtykke og Bifald løst fra den anstrengende og byrdefulde Plads, og Ældste Gustaf Ohlson bestikket i hans Sted.

Udenlandske Efterretninger.

Emigranterne. Vi have ved Breve erfaret, at Brødrene H. C. Haight og J. W. Young og Compagni naaede Saltsøstaden i god Behold den 10de Juli; og de sidste af vore Emigranter forventedes maaskee at naae Broder Iversons Compagni og at komme ind i Dalen i Slutningen af denne Maaned.

En Adresse for Religionsfrihed i Sverrig er bleven afleveret af Repræsentanterne for adskillige Foreninger, Biskopper og Lorder m. Fl. i England, til den svenske Minister i London, Grev Platen, for at meddeles den svenske Regjering. Det glæder os, at Sverrigs intolerante Religionslove have vakt Opmærksomhed i Udlandet.

Joseph Smiths Levnetslob.

Decbr. 1837. (Fortsat fra Side 366 forr. Aarg.)

Biskop Partridge forelagde Raadet, at han havde udbetalt 600 Dollars til Procuratorerne for at paatage sig at føre Processer mod Pøbelen i Jackson County, og 300 Dollars Omkostninger ved Forelsen af nævnte Processer, og som han stod inde for, og betalte 10 Procent i Renter af; han ansøgte Raadet om Tilladelse til at dække Gjelden med de Eiendomme, som vare helligede til Fordeel for Kirken, og debitere Kirken for samme. Raadet bevilgede hans Ansøgning.

Voteredes for, at Nedskriveren af Kaldsbreve og patriarkalske Velsignelser faae for hvert Hundrede Ord 10 Cents.

Raadet hævedes til den 10de December.

Raadet traadte atter sammen den 7de, ifølge tidligere Bestemmelse, hvorpaa Committeen for „Dannelsen af et Fond til at betale Kirkens Embedsmænd for deres Tjenster" aflagde Rapport, og efter megen Discussion og Udsættelse af Mødet fra Tid til Tid forkastedes denne Ting som ubibelsk.

Under min Fraværelse sammenrottede Warren Parrish, John T. Boynton, Luke Johnson, Joseph Coe og Andre sig for at omstyrte Kirken.

Jeg vendte tilbage til Kirtland den 10de Decbr. eller saa omtrent, og kort Tid derefter fornegtede denne frafaldne Bande aabenlyst og offentligt Jesu Christi Kirke af Sidste-Dages Hellige og sagde sig selv at være det gamle Mønster, og kaldte sig selv Christi Kirke, men ikke de „Helliges," og foragtede mig og hele Kirken, anklagede os som Kjættere, uden at tænke paa, at de Hellige skulle eie Riget, ifølge Propheten Daniels Ord.

„The Elders Journal" Nr. 2, for November, var det sidste Blad, som blev trykt i Kirtland. Paa vort Bogtrykkeri lagdes der Beslag, for at tilfredsstille en uretfærdig Dom af County-Retten, og kort Tid efter blev hele Trykkeriet afbrændt til Grunden.

Værket begyndte at udbrede sig i England med stor Hurtighed. Den 12te September forlod Ældste Goodson Bedford for at begive sig til Preston, og omtrent den 1ste October seilede han i Følge med Br. Snider til Amerika, og tog med sig 200 Mormonsbøger, som de Ældste forgjæves søgte at overtale ham til at lade blive. Grene vare oprettede i Wrightington, Heskin, Euxton Bath, Daubers Lane, Chorley, Whittle, Leyland Moss, Ribchester, Thornley, Clithero, Waddington, Downham og andre Steder rundt omkring Preston, hvor Brødrene leiede „the Cock Pit," en stor, bequem Bygning, opført til at holde Forsamlinger i; men da de bleve forstyrrede af nogle Methodist-Præster, vare de nødte til at faae Øvrighedens Bevilgning at afbenytte Huset ifølge Landets Love, hvilket i Forening med to Constablers Bistand, der frivilligt tilbøde deres Tjeneste, atter bragte Fred og Orden tilveie. Og Juledagen den 25de Decbr. forsamledes Ældsterne Kimball, Hyde og Joseph Fielding (som tidligere var bleven ordineret til Ældste) i „the Cock Pit" med omtrent 300 Hellige, af hvilke Mange ordineredes til det mindre Præstedømme, 14 bleve confirmerede og henved 100 Børn velsignedes af de Ældste. Dette var den første offentlige Conference for Kirken i England, og i denne Conference blev der for første Gang prædiket *offentligt* om Visdomsordet i hint Land.

Medens Værket saaledes gik hurtigt frem i Lancashire, vedblev det gradviis at

fremmes i Bedford; ogsaa i Basshynburn blev en Green opreist, og en anden i „Peters Green" af Aldste Richards.

Om Morgenen den 22de December 1837 forlod Br. Brigham Young Kirtland formedelst Pøbelens Raseri og den Aand, der besjælede Apostaterne, hvilke havde truet med at slaae ham ihjel, fordi han baade offentligt og privat vilde forkynde, at han vidste ved den Hellig-Aands Kraft, at jeg var den Allerhoiestes Prophet, og at jeg ikke havde overtraadt og var falden, som Apostaterne paastode.

Apostati, Forfølgelse, Forvirring og Pøbelvold kjæmpede haardt om Overherredommet i Kirtland, og saaledes endte Aaret 1837.

Et nyt Aar oprandt for Kirken i Kirtland med Apostatiens og Pøbelvældets Aands hele Bitterhed, der vedblev at rase og blev heftigere og heftigere, saa at Aldste Rigdon og jeg tilsidst bleve nødsagede til at flye for deres dræbende Indflydelse, ligesom Oldtidens Apostler og Propheter, og som Jesus sagde: „Naar de forfølge Eder i een Stad, da flye til en anden." Og den 12te Januar om Aftenen Kl. 10 forlode vi Kirtland tilhest for at undgaae Pøbelens Voldsgjerninger, som var ifærd med at bryde los over os under Skin af lovlig Proces, for at skjule deres djævelske Hensigter, og for at sikre dem selv for Lovens retfærdige Haand. Vi fortsatte vor Reise hele Natten, og Kl. 8 om Morgenen den 13de ankom vi til Brødrene i Norton, Medina County, Ohio, 60 Mile fra Kirtland, hvor vi opholdt os omtrent 36 Timer til vore Familiers Ankomst, og den 16de fortsatte vi vor Reise med vore Familier i lukkede Vogne til Far West i Missouri og tog Veien gjennem Dayton, Caton, osv. til Dublin i Indiana, hvor vi standsede ni Dage og forfriskede os.

Veiret var temmelig koldt, og vi vare undertiden nødte til at skjule os i vore Vogne for at undgaae vore Fjender, der vedbleve at forfølge os over to Hundrede Mile fra Kirtland, bevæbnede med Pistoler og andre Vaaben, for at myrde os. De krydsede ofte vor Vei, to Gange vare de i de Huse, hvor vi havde taget ind, engang vare vi hele Natten i samme Huus, som de, kun adskilte fra hverandre ved en Brædevæg, saa at vi kunde høre deres Eder og Forbandelser, og Trusler mod os, hvis de kunde faae fat i os; silde om Aftenen kom de ind i vort Værelse og examinerede os, men kom til det Resultat, at vi vare ikke dem, de søgte. Til andre Tider gik vi forbi dem paa Gaderne og saae paa hverandre, uden at de kunde kjende os. En Lyons var een af vore Forfølgere.

Jeg skiltes ved Br. Rigdon i Dublin, og vi toge hver vor Vei til Terre Haute, hvor vi atter mødtes, og efter at have udhvilt, skiltes vi atter, og jeg fortsatte min Reise og satte over Mississippifloden ved Quincy i Illinois.

Beretning om Foretagenderne af Committeen for hele Kirken i Zion, given i almindelige Forsamlinger paa følgende Steder, nemlig: I Far West den 5te Februar 1838, hvor Thomas B. Marsh var Ordfører, og John Cleminson Skriver.

Efter Bønnen talte Ordføreren om Hensigten med dette Møde, idet han oplæste en Aabenbaring om den nye Organisation af Kirken her og i Kirtland. Han oplæste tillige en vis Aabenbaring, given i Kirtland den 3die Septbr. 1837, som oplyste, at John Whitmer og W. W. Phelps vare i Overtrædelse, og hvis de ikke omvendte sig, skulde de blive flyttede fra deres Pladse; tillige oplæste han en vis Clausul, som indeholdtes i Opfordringen,

der blev publiceret i den gamle „Star," Pagina 183, og lyder som følger: „Og at følge vore Jordlodder vilde være det samme, som at fornegte Troen, da det er Stedet, hvor Guds Zion skal staae, ifølge vor Tro paa Guds Aabenbaringer."

Ældste John Murdock stod derpaa frem og viste Forsamlingen, at hvorfor Høiraadet handlede saaledes, var, for at Kirken kunde faae en Stemme med i Sagen; og at han ansaae det for fuldkommen lovligt, ifølge Præsident Joseph Smith, juniors, Instruxtioner.

Ældste G. M. Hinkle fortalte derefter paa hvilken Maade man havde arbeidet med Præsidentskabet i Far West, at en Committee, bestaaende af Tre, hvoraf han var den Ene, havde arbeidet med dem. Derpaa oplæste han et skrevet Document, indeholdende en Deel Bestyldninger mod de tre Præsidenter. Han talte meget imod dem, idet han paa en ligefrem og fyndig Maade foreholdt Forsamlingen Phelps og Whitmers Uretfærdighed i at bruge de Penge, der vare laante til Kirken; og talte tillige imod, at David Whitmer vedblev at bruge Thee, Kaffe og Tobak.

Derpaa stod Biskop Partridge frem og bestræbte sig for at rette nogle Feiltagelser af mindre Betydning, gjorte af Ældste Hinkle. Ogsaa Biskoppen talte imod Forsamlingens Fremgangsmaade, sigende, at den var for hastig og ulovlig; thi han syntes de burde have været fremførte for det almindelige Raad, og sagde, at han ikke kunde oplofte sin Haand imod hiint Præsidentskab for Nærværende. Derefter oplæste han et Brev fra Præsident Joseph Smith, jun.

Et Brev fra William Smith oplæstes derpaa af T. B. Marsh, der tillige gav nogle Forklaringer over samme, saavel som over det Brev, Biskop Partridge oplæste.

Ældste George Morey, som var een af Committeen, der var sendt for at arbeide med Præsidentskabet, traadte frem og viste paa en kraftig Maade, at Præsidentskabets Foretagender vare uretfærdige.

Ældste Grover, der ogsaa var een af Committeen, talte imod Præsidentskabets og Oliver Cowderys Opførsel under deres Besog for at arbeide med dem.

Ældste D. W. Patten talte derpaa med megen Iver imod Præsidentskabet, til Gunst for Joseph Smith, jun., og sagde, at Ulven, henviist til i hans Brev, var de Frafaldne i Kirtland.

Ældste Lyman Wight anførte, at han i Sammenligning med, at de havde følgt deres Landeiendomme i Jackson County, ansaae alle andre Bestyldninger af mindre Betydning; at Phelps og Whitmer havde viist et Exempel, som alle de Hellige vare tilbøielige til at følge. Han sagde, det var et djævelsk Princip, og at de ligefrem havde fornegtet Troen ved at handle saaledes.

Ældste Elias Higbee stadfæstede, hvad der var bleven gjort af Raadet, talende imod Præsidentskabet.

Ældste Murdock sagde, at mere end nok var bleven sagt for at bevise Bestyldningerne imod dem.

Ældste Salomon Hancock talte til Gunst for Præsidentskabet og sagde, at han ikke kunde oplofte sin Haand imod dem.

Ældste John Corrill talte derpaa imod Høiraadets Fremgangsmaade og anstrengte sig meget for at vise, at Mødet var ulovligt, og at Præsidentskabet burde stilles for en passende Domstol, som han troede maatte bestaae af en Biskop og tolv Høipræster. Han talte til Gunst for Præsidentskabet og sagde, at han ikke vilde oplofte sin Haand imod dem for Nærværende, endskjøndt han ikke opholdt Præsidenterne i deres Uretfærdighed.

Simeon Carter talte imod Mødet og sagde, at det handlede for hastigt.

Ældste Grover gjorde nogle lignende Bemærkninger.

Ældste Patten traadte atter frem og talte til Forsvar for Mødets Afholdelse.

Ældste Morley talte imod Præsidentskabet og anraabte paa samme Tid om Barmhjertighed.

Titus Billings sagde, at han ikke kunde votere, forend de vare blevne forhørte i det almindelige Raad.

Ældste Marsh sagde, at Mødet var sammentraadt ifølge Br. Josephs Ordre, og ansaae det derfor som lovligt.

Ældste Moses Martin talte med stor Kraft til Gunst for Mødets Lovlighed, og imod Præsidentskabets Opførsel, idet han paastod, at den nuværende Fordærvelse i Kirken var en Følge af dens Lederes Ugudelighed og slette Bestyrelse.

Ordføreren tog derpaa et Votum til Gunst for det nuværende Præsidentskab; derefter tog han det negtende, og Votumet mod David Whitmer, John Whitmer og William W. Phelps var eenstemmigt paa Otte eller Ti nær, og denne Minoritet ønskede kun, at de skulde vedblive at virke i deres Kald en kort Tid endnu, eller indtil Joseph Smith, jun., ankom.

I S. Carters-Settlement forsamledes de Hellige den 6te dennes, og forkastede eenstemmigt de tre ovenfor nævnte Præsidenter.

Den 7de forsamledes de Hellige i Edmond Durphys Settlement efter Bestemmelse, hvor ogsaa de tre ovennævnte Præsidenter eenstemmigt forkastedes.

„Den 8de i Nahum Curtis's Bolig, hvor de bleve eenstemmigt forkastede af Forsamlingen; og i Hawn's Mills den 9de, hvor de ogsaa bleve eenstemmigt forkastede.

(Fortsættes.)

Gavmildhed.

I en Neger-Forsamling i Vestindien, fortælles der, bleve følgende Resolutioner vedtagne: 1) Vi ville Alle give Noget. 2) Vi ville give efter vore Evner. 3) Vi ville give med Glæde. Da Forsamlingen var forbi, tog Forstanderen Plads ved Bordet, for med Pen og Blæk at nedskrive, hvor meget Enhver gav. Mange nærmede sig Bordet og overrakte ham, hvad de vilde vie, Nogle mere, Nogle mindre. Iblandt Yderne var ogsaa en gammel Neger, der var meget riig — næsten ligesaa riig som alle de Andre tilsammen; han kastede en lille Solvmynt paa Bordet. „Tag den tilbage igjen," sagde Forstanderen, „det er efter den første Resolution, men ikke efter den anden." Den gamle rige Mand tog den atter til sig og trak sig meget forbittret tilbage til sin Plads. Den Ene efter den Anden kom frem, og da Alle gav mere end han, skammede han sig, og kastede atter et Pengestykke paa Bordet. „Der, — tag det da!" Det var et Guldstykke af stor Værdi; men det blev givet saa uvenligt, at Forstanderen fandt sig besviet til at svare: „Nei, Sir, det duer ikke! Det er overensstemmende med den første og anden Resolution, men ikke med den tredie." Han var nødt til ogsaa at tage det til sig igjen. Fremdeles tred paa sig selv, sad han en lang Stund, indtil næsten Alle vare gaaede; derpaa nærmede han sig atter Bordet, og med et smilende Ansigt lagde han frem en stor Sum Penge. „See nu, det er meget godt," sagde den præsiderende Neger; „det gaaer an; det er efter alle Resolutioner.

Læser, denne simple Fortælling indeholder i en Nøddeskal hele Formularen for

Gavmildhed. Den første Pligt er at give, den anden er at give efter sin Evne, og den tredie er at give med Glæde.

Blandinger.

Ved et Jernbanesammenstød i Nærheden af Dudley i England bleve 15 Passagerer dræbte og 90 saarede. — I Ploen i Holsteen har en Ildebrand den 20de August ødelagt 20 Huse. — En frygtelig Orkan har raset i Savona i Piemont; alle Broer over Floden Lettimbro bortskylledes, hvoriblandt den, der forbinder Byen med Forstaden Lavagnola, saa at Indbyggerne i denne ikke kunde undkomme. Kysten var bedækket med en uhyre Mængde Tømmer, store Stene, Træer oprykkede med Rod, osv., der var opkastet af Strømmen, og paa mange Steder banede Vandet sig Vei gjennem Vinduer og Døre, og mange Huse bortskylledes; alle Veie ere ødelagte og mange Mennesker omkomne. — En Skyppumpe har dræbt flere Mennesker og 400 Heste og Oxer i Landsbyen Kosslad i Ungarn; en anden dræbte 180 Personer i Plewna, og en tredie kastede mange Huse ned i Ternowa, hvor tillige 400 Mennesker omkom. — Indbyggerne i de tyrkiske Besiddelser emigrere i større Antal end nogensinde før over paa Persiens Grund, for at undgaae de tyrkiske Authoriteters Tyranni. — Den 12te August om Aftenen Kl. 10 udbrød der en heftig Ildebrand i Astrakan i Rusland. En stærk Vind, som henad Midnat steg til en Storm, udbredte Ilden med rasende Hurtighed; Kl. 3 om Morgenen drev Stormen nogle brændende Træstykker hen paa et i Havnen med Brænde ladet Fartøi, som strax gik op i Flammer, og som ligesaa hurtigt antændte flere andre Skibe. Den hele Række af brændende Skibe rev sig løs fra deres Ankere, drev ned ad Floden Wolga og udbredte Ilden til andre Skibe, hvoriblandt et Krudtskib, der exploderede, hvorved et af Stadens Pakhuse, indeholdende Kornvarer, samt en privat Tømmerplads nedbrændte. Den 13de om Formiddagen Kl. 11 rev atter nogle brændende Skibe sig løs og drev ned ad Floden, hvorved 17 Skibe øieblikkelig antændtes, af hvilke 12 vare fuldt ladede med Statsproviant; desuden brændte et Fartøi med Ammunition og 3 Skibe med Klæder, Alt tilhørende Staten. Af Privatbygninger bleve 121 lagte i Aske, samt 11 Losseplads og een Kirke. — Den 2den Septbr. fandt en forfærdelig Explosion Sted i den lille Fabriksby Ochta i Rusland. Fabriksbygningerne ere sprungne i Luften, mange andre Bygninger ere blevne stærkt beskadigede, 33 Arbeidere dræbtes paa Stedet og 37 bleve saarede. 60,000 Pund Krudt afstedkom Explosionen. — Forfærdelige Skovbrande have i den senere Tid raset i Rusland, foraarsagede og nærede af Sommerens stærke Hede. Een af disse har i Nærheden af Nowgowod strakt sig over en Flade af 60 danske Qvadratmile og ødelagt Alt i sin Vei. Staden Luga og en Mængde Landsbyer ere blevne et Rov for Luerne og endog Petersburg svævede i Fare. Lugten af denne Brand trængte sig lige over til Stockholm. — Byen Torekow i Skaane er den 19de Septbr. næsten aldeles afbrændt; 55 Huse og Kirken ere blevne et Rov for Luerne. — I Stockholm ere 297 Personer døde af Cholera; i Døgnet fra den 16de til den 17de Septbr. vare 67 angrebne og 30 døde. — Paa flere Steder i Sverrig rase frygtelige Skovbrande. — Forskjellige Steder i England blevne hjemsøgte af frygtelige Uveir den

12te August; navnlig har Bedford, Stafford, Derby, Barnsley og mange andre Byer lidt betydelig Skade. — Under en ødelæggende Storm i Coleraine i England slog en Ildkugle mod et Stillads, der var opreist om Taarnet, og sprang med et stærkt Knald som af 50 Geværskud, der hørtes over hele Byen. En Deel af Stilladset splintredes og kastedes omkring i alle Retninger i betydelig Afstand, og tillige sloges en stor Klump Muurværk ud af Taarnet, og flere Arbeidere kastedes bedøvede ned af Nystelsen. — I Omegnen af Bushmills, England, har en rædsom Haglstorm raset og anrettet stor Ødelæggelse; mange af Haglene vare flere Tommer i Omkreds — I Bengazi i Berberiet eller Nord-Afrika er en gruelig Pest udbrudt; af 9,000 Indbyggere flygtede Halvparten ud iØrkenen, og af de Tilovers-blevne bleve daglig 40—50 begravede. — Der er nu sluttet Fred mellem England og China, men desuagtet høre Mord og Røverier til Dagens Orden, og Befolkningen i Hongkong og Canton lader ingen Leilighed gaae ubenyttet til at angribe og forurolige Englænderne. — I Macao i China har Cholera af 30,000 Indbyggere bortrevet 1,300. — *Amerika*: Paa Øen St. Thomas i Vestindien raser den gule Feber. — Ogsaa i New Orleans raser den gule Feber, hvor den paa een Dag bortrev 92 Mennesker. — Man har beregnet, at mindst 30,000 Mennesker allerede ere emigrerede fra de Forenede Stater til Guldminerne ved Frazer River, og fra den 5te til den 18de Juli afgik 32 Skibe med Guldgravere fra San Francisco i Californien til Victoria paa Øen Vancouvers. — En Hvirvelvind har hjemsøgt mange Byer i Ulster County, hvor den har oprykket mange Træer og Hegn, blæst ned Huse, beskadiget alle større Bygninger og dræbt og saaret mange Mennesker. — Jordskjælv have fundet Sted i Jamaica i Vestindien den 16de og i Peru i Syd-Amerika den 13de August, dog uden at anrette nogen Skade. — Fra Washington Territorium meldes af Reisende, at ingen Indianere saaes i den sydlige Deel af Oregon og Nord-Californien, da de vare dragne Nord paa og forenet sig med andre Stammer, for at hindre Guldgraverne fra at reise gjennem deres Land til Frazer River, og for at kjæmpe mod den amerikanske General Clark og hindre ham i at anlægge en Militairvei fra Fort Walla-Walla til Fort Banton. — I de vestlige Stater giver Hveden i Aar kun det halve Udbytte af hvad den pleier at give, paa Grund af Rust og altfor megen Regn. I Illinois har Rusten ogsaa angrebet Havren, hvilket aldrig for har været Tilfælde, og har næsten totalt ødelagt den. Ogsaa i mange af de andre Stater har Rust ødelagt Havren. — I Alabama har Rusten og Larverne anrettet stor Ødelæggelse paa Bomuldsplantagerne. — I New York Stat har store Sværme af Græshopper anrettet uhyre Ødelæggelser. — Den lykkelige Nedlægning af det atlantiske Telegraphtoug er bleven almindelig feiret overalt i Staterne ved offentlige Forlystelser, Optog, Fyrværkerier, Illuminationer osv. Men ifølge senere Efterretninger er Touget blevet beskadiget; dog haaber man snart at faae det repareret. — Ved Owens Lake i Californien, omtrent 300 engl. Mile Syd-Øst for San Francisco, ikke langt fra Utahs vestlige Grændse, har man for nylig opdaget overordentlig rige Guldminer. — Ogsaa ved Pikes Peak i Kansas, ikke langt fra Utahs østlige Grændse har man opdaget nye Guldminer, der i Rigdom maale sig med dem ved Frazer River.

Contoirets Tilgodehavende den 24de Septbr. 1858.

Conferencen.	Agenten.		Boggjeld.				
Kjøbenhavn.	A. P. Trane	443	Rdl. 3	Mk. 3	St.		
Aalborg.	J. C. Klingbeck . . .	35	—	2	—	8	—
Fredericia.	P. Nielsen	132	—	1	—	8	—
Fyen.	P. C. Ronnow . . .	778	—	„	—	15	—
Lolland.	P. Petersen	334	—	4	—	14	—
Bornholm.	R. Nielsen	299	—	2	—	8	—
Vensyssil.	A. Weibye	310	—	„	—	11	—
Skaane.	N. Damm	884	—	5	—	3	—
Brevig.	S. Gudmundsen . . .	894	—	2	—	2	—
Stockholm.	L. Nilsson	435	—	1	—	10	—
Aarhuus.	L. C. Geertsen . . .	379	—	2	—	9	—
Skive.	H. Jensen	251	—	3	—	8	—
Götheborg.	M. Nilsson	268	—	1	—	5	—
Norrkøping.	O. Nilsson	755	—	5	—	12	—
	Diverse Debitorer . . .	221	—	3	—	10	—
	Summa	6424	—	5	—	14	—

Indbetalte Bogpenge.

	Rd.	Mk.	St.
Mathias Nilsson, Gøtheborg . . .	25	„	„
P. C. Ronnow, Fyen	25	„	„
P. Nielsen, Fredericia	20	„	„
L. C. Geertsen, Aarhuus	10	„	„
Summa	80	„	„

Indhold.

	Side.		Side.
Nebucadnezars Drøm	1.	Gavmildhed	13.
Guds Regjering (fortsat)	6.	Blandinger	14.
Redaktionens Bemærkninger	8.	Contoirets Tilgodehavende	16.
Joseph Smiths Levnetsløb (fortsat) .	10.		

„Skandinaviens Stjerne" udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned og faaes paa Contoiret i Lorentzensgade Nr. 504 D. 5, Stuen tilvenstre og paa alle kongelige Postcontoirer.

Udgivet og forlagt af C. Widerborg.

Trykt hos F. E. Bording.

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

8. Aarg. Nr. 2. *Den 15. Octbr. 1858.* Priis: 6 Sk. pr. Exp.

Det ægte og det uægte Præstedomme.

(Fra „the Millennial Star“)

I enhver Tidsalder, i hvilken Himmelens Gud har havt sin Kirke paa Jorden, er den altid bleven styret af Mænd, som have havt det hellige Præstedomme. De vare tilborligt bemyndigede til at forrette og forvalte Evangeliets hellige Skikke og Love, hvis Efterlevelse betinger Menneskets Salighed. De vare saaledes berettigede til et umiddelbart Samqvem med Kirkens guddommelige Overhoved og til at forstaae hans Sind og Villie med Hensyn til hans Gjerning paa Jorden, og til dem var Bestyrelsen af Guds Riges Anliggender anbetroet.

Dette Præstedomme kan kun meddeles en Mand af Een eller Flere, som ere i Besiddelse af samme, og bekræftes paa ham ved Ordination, som Tilfældet var med Adam, der, efter at have annammet det af den Almægtige, beseglede det paa Abel, Seth, Enos, Kenan, Mahalaleel, Jared, Enoch og Methuselah, som i Tidens Løb beseglede det paa Lamech og Noah, hvorved det fortsattes nedigjennem lige til Syndfloden Dage og efter den Tid. Ubetinget Lydighed mod dets Forskrifter og nøiagtig Efterlevelse af dets Grundsætninger er hvad Himmelens evige Konge forlanger, naar man vil erholde de Velsignelser, han har i Beredskab, hvilke ere Saliggjørelse, Herredomme, Magt og evigt Liv, medens Ulydighed straffes med Fordommelse og Forviisning fra Alt, hvad der er reent, ædelt og ønskeligt. I intet Punkt have rænkefulde Mænd stolet mere paa Menneskeslægtens Lettroenhed end i det her omhandlede; og de umistænksomme Masser ere blevne førte bag Lyset af Mangel paa Evne til at skjelne mellem det ægte og uægte Præstedomme, som, uagtet de ere hinanden aldeles modsatte, sjelden betragtes som to forskjellige Ting. Naar vi derfor lade Tanken dvæle ved de mange Onder, som Menneskene have nedarvet formedelst Leiesvendenes Intolerance, hvilke have anmasset sig Navnet Præstedomme, overrasses vi ikke ved at see den Forfærdelse, der afmaler sig paa de Undertryktes og Bedaaredes Ansigter, naar vi omtale Guds Sons hellige Præstedomme.

Geistlighedens eller det uægte Præstedommes Higen og Tragten har, lige fra den første Dag, det viste sig, og indtil vore Dage, siensynligen været at *adsprede og ødelægge*. I Modsætning hertil har det inspirerede Præstedommes

fornemste Bestræbelser været at samle og frelse, og Forskjellen mellem dem er aabenbar.

Aanden af det uægte Præstedomme kan man sige er et religiøst-Bedrageri, en Tilranelse af præstelig Magt, en Udøvelse af tyranniſt Dispotisme eller Misbrug af den modtagne præstelige Myndighed. Saa vidt vi kunne forstaae af vor begrændsede Kundskab om Aabenbaring, viste den sig første Gang i Himmelen, og har sit Udspring fra ingen anden end Lucifer, Morgenrødens Søn. Begjærlig efter Magt og Herredomme gjorde Lucifer og hans Tilhængere Oprør mod Gud og Lammet. Den Sidstnævnte gik af med Seiren, og Satan og hans bedragne Tilhængere bleve nedstyrtede til Jorden. De Trofaste og Lydige vedbleve at nyde Himmelens Velsignelser i deres Faders Nærværelse; men de Ulydige bleve udstødte af de Gudes og Stores Samfundskreds til den dybeste Fornedrelse, Elendighed og Jammer.

Saaledes have vi ved et Exempel viist Virkningerne af disse to Magter, som de vare for Jordens Grundvold blev lagt, og have tillige opdaget, at Begjærlighed efter Magt og Vælde var Spiren til det uægte Præstedomme saavel som Aarsagen til dets Bevarelse, da det er Grundvolden, hvorpaa hele Verdens Præstevæsen hviler.

For Opstanden, der bevirkedes ved det uægte Præstedommes Fremtræden, svang det hellige Præstedomme sit Scepter over hele Universet, og Virkningerne deraf var Fred, Glæde, Enighed, Kjærlighed og Harmoni overalt i de høie, himmelske Regioner. Ingen fornærmende Ord, ingen Uenighed, ingen oprørske Stridigheder, ingen Misundelse forstyrrede dem i deres behagelige Beskjæftigelser, men de bevægede sig alle med Fryd og Glæde i deres Virkekreds, og ethvert af deres Foretagender var inspireret af Kjærlighed, og alle deres Interesser vare fælles.

Men hvilken stor Forandring, da Herskesygens hæslige Skikkelse viste sig! Ingen Fred længere, men Krig; Sorg istedetfor Glæde, Splid istedetfor Enighed, Had istedetfor Kjærlighed, Uenighed istedetfor Samstemning. En ny Magt, det falske Præstedomme, begyndte at regjere. Medens det lovede Frihed, bandt det sine Tilhængere i Lænker, og medens det foreslog Frelse for Alle, var det en Kilde til Bitterhed, som førte Krig og Ødelæggelse ind i Hjertet af et hidtil fredeligt Samfund. Men i den aabne Kamp, som da udbrød, led Lucifer, Forkjæmperen, et totalt Nederlag, saa at han ansaae det for raadeligt at forandre sin Taktik, for desto bedre at kunne bedrage. Til een Tid finde vi ham stridende mod al Moralitet med den største Iver, og til en anden Tid indbildende Menneskene, at dersom de kun ere moralske, forlanger Gud ikke større Lydighed. Til andre Tider igjen vildleder han deres Dommekraft derved, at han fremstiller for deres Phantasi syndig Glæde i alle dens lokkende Skikkelser, og forleder den Uerfarne med sine forføreriske Tryllemidler at hengive sig til syndige og fordærvelige Nydelser.

Saadan er den omtalte Magts fordærvelige Virken. Betragt den fra hvilkensomhelst Side, og man vil finde den raadden heelt igjennem. Dens Elementer staae i Strid med hverandre. Den udsprang fra Begjærlighed efter Overmagt. Dens Fordærvelse er fuldstændig og begrundet i dens eget Væsen, og dens Virkninger ere ødelæggende for Alle, som blive smittede af dens fordærvende Indflydelse. Bedragerisk i dens Væsen, har den to Formaal: Et, som er virkeligt, men ikke tilstaaet; og et Andet, som er tilstaaet, men ikke virkeligt. Det tilstaaede Formaal er Had til al Lidelse, og Stræben at frelse Alle ubetinget; men dets virkelige Formaal er Op-

styrten af Guds Regjering ved et guddommeligt bemyndiget og inspireret Præstedomme (Theokrati) og Grundsætningen af et verdsligt, undertrykkende og samvittighedsbindende Herredomme (Tyranni).

Da Abel offrede et for Herren velbehageligere Offer, end Cain, blev denne meget vred. Og Herren sagde til Cain: „Hvi er Du vred, og hvi er dit Ansigt falmet? Er det ikke saa, at dersom Du gjør godt, da er Du behagelig, men dersom Du ikke gjør Godt, da er Synden den, der ligger for Døren; og dens Attraa skal være til Dig, og Du, Du skal herske over den?"

Her viste sig allerede Aanden af hiin fordærvende Magt; thi istedetfor at Cain skulde have fortrydt, at han ikke bragte Gud et velbehageligt Offer, lyttede han til Lucifers Indflydelser, og lod sig paavirke af den Aand, som gjør Oprør mod det sande Præstedommes Myndighed, opstod mod sin Broder Abel og ihjelslog ham.

Hvor slaaende er ikke Ligheden mellem de To, Lucifer og Cain, naar de vare paavirkede af hiin fordærvede Magt — Oprersaanden — hvilken, i dens Virkninger, er lige saa forstyrrende i Himmelen som paa Jorden. Under dens Indflydelse ræsonnerede Lucifer udentvivl saaledes: „Hvorfor skulde Jesus blive mere antagen end jeg? Er ikke jeg ligesaa vel berettiget til at regjere som han? Hvorfor ere hans Forslag saa velvilligen antagne af Faderen, og mine forkastede? Jeg vil gjøre Oprør imod ham, og dersom det lykkes mig at overvinde ham, da vil jeg svinge mit Scepter."

Paa lignende Maade ræsonnerede Cain med Hensyn til sin Broder Abel; og baade hans og Lucifers Straf var Forviisning fra Herrens Aasyn.

Jesus blev bestikket af Faderen til at udføre en vigtig Mission; og blev dygtiggjort dertil ved Kraften af det hellige Præstedomme. „Om Sønnen siger han: „Gud! din Throne bliver evindelig og altid; dit Riges Spiir er et ret Spiir, Du elskede Retfærdighed, og hadede Ugudelighed; derfor haver, o Gud, din Gud salvet Dig med Glædens Olie fremfor dine Medbrødre." Satan blev misundelig over den Magt, som gaves Christus og blev derfor hans argeste Fjende.

Abels Offer blev ogsaa antaget, og han blev ordineret til det hellige Præstedomme af sin Fader, hvorved han blev bemyndiget til at forrette som Præst. Cain blev misundelig over denne Ordination og Magt, og blev derfor Abels Fjende. Baade Lucifer og Cain forstode at gjøre Oprør imod det sande, bemyndigede Præstedomme og at oprette en Magt imod det, som bar det ældre, fordærvede og uægte Præstedommes Kjendemærke, nemlig at adsprede (stille i Partier) og ødelægge.

Et andet Exempel: Moses og Aaron vare blevne kaldede af Gud til at lede Israels Børn. „Korah, en Levit, tog til sig baade Dathan, Abiram og On, Rubens Efterkommere; og de stode op for Mose Ansigt, tilligemed to Hundrede og halvtredsindstyve Mænd af Israels Børn, Menighedens Fyrster, udnævnte af Forsamlingen, navnkundige Mænd. Og de samledes imod Moses og imod Aaron, og de sagde til dem: I gjøre for meget af det, thi den ganske Menighed er alsammen hellig, og Herren er midt iblandt dem; og hvi ophøie I Eder over Herrens Menighed?" 4 Mosеb. 16. Den hemmelige Aarsag til deres Misfornøielse var, at Korah havde det levitiske Præstedomme, men attraaede at blive ophøiet til den præsiderende Værdighed, ligesom Moses og Aaron.

Derfor irettesatte Moses ham saaledes: „Kjære, hører, Levi Børn! Er det Eder for lidet, at Israels Gud haver adskilt Eder fra Israels Menighed, at lade

Eder komme nær til sig, til at betjene Herrens Tabernakels Tjeneste, og til at staae for Menighedens Ansigt, at tjene dem? Og han haver ladet Dig komme nær til og alle dine Brødre, Levi Børn, med Dig; og I søge ogsaa Præstedømmet; derfor er Du og alt dit Selskab forsamlede imod Herren."

Skriften siger, at „Herren vor Gud er en nidkjær Gud, og hans Befalinger kunne ikke trædes under Fødder ustraffet. Hans Tjener Moses var, ifølge guddommelig Bestikkelse, Israels Lovgiver, og Israel paalagdes at adlyde ham, eller rammes af den Almægtiges Forordning: Den Ulydige skal afhugges. Som Følge derfor af Korahs og hans Selskabs Oprør, og som et Vidnesbyrd for kommende Slægter om den Almægtiges Retfærdighed, „aabnede Jorden sin Mund, og opslugede dem, og deres Huse; og hvert Menneske, som var hos Korah, og alt Godset. Og en Ild foer ud fra Herren, og fortærede de to Hundrede og halvtredsindstyve Mænd, som offrede Røgelse."

Et andet slaaende Exempel findes i Tilfældet med Kong Usia, (2 Kron. 26) som, „der han var bleven stærk, ophøiede sig hans Hjerte, indtil han fordærvede sig; og han forgreb sig imod Herren sin Gud, og gik ind i Herrens Tempel for at gjøre Røgelse paa Røgelse-Alteret;" og da Præsterne iretteſatte ham derfor, blev han vred paa Præsterne; da „opgik Spedalskheden i hans Pande; og han var spedalsk indtil sin Dødsdag, og boede udi et afsides Huus, thi han var fraskilt fra Herrens Huus."

Ikke tilfreds med sin kongelige Magt, men tragtende efter mere Myndighed, foretog han sig at forrette i Guds Huus. Forblindet af Opsætsighedsaanden agtede han ikke Præsternes Irretesættelser, men vilde anmasse sig den Myndighed, som var dem given af Gud, at forrette den hellige Tjeneste; han gjorde saaledes Indgreb i Andres hellige Rettigheder, og led Pine og Forviisning som en retfærdig Straf for hans Overtrædelse.

I disse Exempler see vi paa den umiskjendeligste Maade den Aand tilkjendegive sig, som fra Begyndelsen af har søgt at forvende Saliggjørelsens Plan, løsne Samdrægtighedens Baand, og oprette et af Gud ubemyndiget Præstedømme. I Mænd, som have denne Tilboielighed, bevirker den de grueligste Lidenskaber, og gjør dem til „Ulve i Faareklæder," til hvilke man ikke kan sætte nogen Lid, fordi de ikke ere bemyndigede af Gud.

(Fortsættes.)

Nebucadnezars Drøm.

(Fra the Millennial Star.)

(Fortsat fra Side 6.)

Det store Billede, hvis Hoved var af Guld og hvis Bryst og Arme vare af Sølv, havde ogsaa „en Bug og Lænder af Kobber." Dette var Betydningen af hvad Daniel i sin Udlæggelse af Drømmen kaldte „det tredie Rige," som skulde være af Kobber, og som skulde „herske over al Jorden." Det „tredie Rige," der henvises til, var det Macedoniske eller Græske, hvis Konge var Alexander den Store. Som Kobber er et ringere Metal end Sølv, saa var dette Rige i Rigdom og Vælde langt ringere end det Persiske, uagtet det tilsidst overvandt det og tog Plads

som den styrende og herskende Nation paa Jorden. Grækerne bleve ofte kaldte „de Kobberklædte" eller „de kobberklædte Græker," paa Grund af at deres Harnisker almindeligviis vare forfærdigede af Kobber, hvorved de udmærkede sig i den militaire Verden.

Paa den Tid, Alexander førte sine Krige mod Persien, sad Darius Codomannus paa den persiske Throne. Der stod tre Slag, i hvilke Alexander seirede. Det første var Slaget ved Granikus, der leveredes i Nærheden af Byen Zeleia ved den lille Flod Granikus, der udspringer fra Bjerget Ida i Mysien og falder ud i Marmorahavet vestenfor Byen Cyrikus. Kun Floden adskilte de to fjendtlige Armeer; men Alexander, der ikke veeg for Noget, satte med Livsfare over Floden, og klattrede med sine Soldater op ad den steile Strandbred, hvor Perserne vare postérede, og det store Slag begyndte. De persiske Tropper, under Anførsel af den duelige Feltherre Memnon, bestode af 100,000 Fodfolk og 10,000 Ryttere; medens Alexanders Armee blot bestod af 30,000 Fodfolk og 5,000 Ryttere, anførte af ham selv. Den macedoniske Helt gik imidlertid af med Seiren med et Tab af kun 115 Mand. Tabet paa Persernes Side var derimod uhyre stort, 2,000 gjordes til Fanger, og Resten dreves paa Flugten.

Det næste var Slaget ved Issus, der leveredes ved Bredden af Floden Pinarus paa en Slette ikke langt fra Staden Issus. Den persiske Armee bestod af 600,000 Mand, anførte af Darius i egen Person, der var ledsaget af sit ganske Huus, sine Statsembedsmænd og deres Familier samt et stort Følge, og Alt, hvad der vedkom Cavalkaden var arrangeret paa den pragtfuldeste Maade. Alexander, der imidlertid ikke lod sig forbløffe af al den Pragt og Herlighed, der var udfoldet foran ham, seirede atter over Perserne, og da Darius saae, at 100,000 af hans Mænd vare faldne, greb han skyndsomt Flugten, fulgt af sine Hærskarer i den største Uorden og Forvirring.

Darius sendte ved forskjellige Leiligheder Fredsforslag til Alexander, hvoraf det sidste var ledsaget af en Forære ring af 10,000 Talenter, samt tilbød ham sin Datter Barsines Haand og alle Landstrækninger vestenfor Euphrat. Alexander forkastede ogsaa dette Tilbud og svarede: „Verden kan kun oplyses af een Sol, og kun regjeres af een Konge."

Derefter var Slaget ved Arbela, der leveredes paa en Slette mellem Floden Tigris og de kurdiske Bjerge, i Nærheden af Arbela og Gaugamela. Alexanders Armee bestod af 40,000 Fodfolk og 7,000 Ryttere; den persiske Armee derimod af 600,000 Fodfolk 50,000 Ryttere, 200 Stridsvogne 15 Elephanter. Alexander vandt atter og havde kun et Tab af 1,200 Mand. Da Darius saae, at 300,000 af hans Mænd vare faldne og en heel Deel tagne til Fanger, tog han Flugten, som han tidligere havde gjort, og fulgtes af Levningen af sin Hær, hvoraf Tusinder druknede ved Overgangen over Floden Lycus. Alexander forfulgte ham til Midnat, dog uden at opnaae sin Hensigt, men tog derimod hans Baggage og kongelige Skatte som Bytte, hvilket var bleven efterladt i Arbela.

Det heldige Udfald af dette sidste Slag gjorde Alexander til Eneherskér over det store persiske Rige, og gav ham Herredømme over hele Asien. Derpaa gik han lige til Babylon i den Hensigt, at gjøre denne Stad til Hovedstad for alle sine Besiddelser. Ved sin Ankomst hertil fandt han Murene fulde af Stadens Indbyggere, og en stor Deel af Befolkningen var gaaet ham i Møde udenfor Byen, anført af deres Øvrighedspersoner og Præster, medbringende store Presenter, og ønskede ham

velkommen som deres fremtidige Konge. Da han holdt sit Indtog i Staden tilligemed sine Tropper, fandt han Gaderne bestroede med Blomster og Luften var opfyldt af den vellugtende Rog, som opsteg fra Solvalterne, ved hvilke Præsterne stode og sang Lovsange; thi da de under de sidste Kongers Regjering havde været meget forfulgte, deres Religion undertrykt og deres Tempel ødelagt, haabede de nu, at en gunstig Vending skulde finde Sted, og i denne Henseende bleve deres Forventninger ei heller skuffede.

Efter at have underlagt sig de forskjellige persiske Provindser og udstrakt sine Erobringer til Indien, Ægypten og andre Lande, døde Alexander i Babylon Aaret 324 f. Ch. Han var unegtelig en stor Kriger. Han frygtede ikke for nogensomhelst Fare, og veeg ikke for nogen Hindring, naar han kunde øine den mindste Mulighed af et heldigt Udfald; han sagde, at han „elskede Faren for dens egen Skyld."

Hans Ry som Militair, der end mere forøgedes ved hans heldige Erobringer, udbredtes vidt og bredt, og hans store Magt soltes og anerkjendtes over „hele Jorden," som Opfyldelse af Daniels Forudsigelse. Ved sit Sværd, hvormed han sønderhuggede den gordiske Knude, vandt han Herredømme over Asien, og ved sin krigerske Tapperhed erhvervede han sig tillige betydelige Landstrækninger i Europa og Afrika. Derfor blev han ogsaa kaldet „Verdens Konge," og der fortælles om ham, at da han virkeligen havde erobret hele den dengang bekjendte Verden, græd han, fordi der ikke var flere Verdner at erobre.

Efter Alexanders Død deeltes hans uhyre Rige mellem hans fire Feltherrer: Kassander fik Macedonien og Grækenland, samt de vestlige Provindser; Lysimachus fik Thracien og Bythinien tilligemed de nordlige Provindser; Ptolemæus fik Ægypten og de sydlige Provindser, og Seleukus fik Syrien og de østlige Provindser. Da de to sidstnævnte Magter, Ægypten og Syrien, vare de største og mægtigste, vare de passende sammenlignede med Billedets to Lænder af Kobber; thi Alexanders Æra betegnedes ved Bugen. Men alligevel vare alle Provindserne og deres Underliggende indbefattede i og vedbleve fremdeles at udgjøre det store Græske Rige, der var det „tredie Rige af Kobber," som skulde „herske over hele Jorden." Dette Overherredømme havde det i henved 300 Aar, og derpaa maatte det underkaste sig en anden Magt, henviist til i Nebucadnezars Drom.

Det store Billede havde ogsaa „Been af Jern." I Udlæggelsen af denne Deel af Billedet, siger Daniel. „Og det fjerde Rige skal være stærkt som Jernet; eftersom Jernet knuser og sønderslaaer Alting, ja, som Jernet, der sønderslaaer alle disse Ting, skal det knuse og sønderslaae." Det Rige, som her hentydes til, var det Romerske, der beseirede og efterfulgte det Græske og blev det herskende Rige i Verden.

Det sammenlignes med Jern, paa Grund af dets store Styrke eller Militairmagt, som endog var større og mere udstrakt end Grækernes. De romerske Keisere bare en Jernkrone, som almindelig kaldtes „Italiens Jernkrone," da Rom var Italiens Hovedstad.

I Aaret 168 f. Ch., da Perseus sad paa Macedoniens Throne, gjorde den romerske Feltherre Æmilius Paulus et Indfald i hans Rige og leverede Slaget ved Pydna. Romerne vandt, dræbte 20,000 Grækere og toge 10,000 til Fanger. Perseus flygtede, men forfulgtes af Romerne og indhentedes paa Øen Samotraki og førtes i Triumph til Rom. Efter et haardt Fangenskab døde han i Alba, og med ham faldt det Macedoniske Rige, som derpaa deeltes i fire Republikker. Under

en senere Kamp blev Staden Corinth, som sædvanligviis kaldtes „Grækernes Øie," aldeles afbrændt, og den romerske Consul Mummius gjorde ved ti Senatorers Hjælp hele Grækenland til en romersk Provinds. Pergamus blev tilsidst erobret, senere hen Syrien og derefter Ægypten, og saaledes blev hele Alexanders og hans Efterfølgeres Rige aldeles underkastet Romerne. Andre Dele af Verden bleve ligeledes tvungne til Underkastelse ved heldige Erobringer, og saaledes blev det mægtige romerske Dynasti, der skulde „knuse og sønderslaae" ligesom Jernet „knuser og svækker Alting," tilsidst hvad Historieskriverne fremstille som „Terrarum orbis imperium," d: Hele Verdens Rige.

Det store Billede, som havde Been af Jern, havde ogsaa „Fødder, som deels vare af Jern og deels af Leer." Naar man taler om Fødder, mener man ogsaa Tæerne, da de ere nøie forbundne dermed, og udgjøre en Deel af samme. Derfor siger Daniel i sin Udlæggelse: „Men at Du saae Fødderne og Tæerne, en Deel være af Pottemagers Leer og en Deel af Jern, er, at det skal blive et deelt Rige, og der skal blive noget af Jernets Styrke derudi, efterdi Du saae, at Jernet var blandet med Lerets Dynd. Og at Tæerne paa Fødderne vare en Deel af Jern og en Deel af Leer, er, at det skal være tildeels et stærkt Rige, og tildeels skal det være skrøbeligt. At Du saae Jernet blandet med Lerets Dynd, er, at de skulle vel blande sig formedelst Menneskers Sæd, og dog ikke hænge ved, det ene ved det andet, ligesom Jernet ikke kan blandes med Leret."

Billedets „Fødder og Tæer" betegne det Romerske Riges Deling, som senere fandt Sted. Keiser Constantin anlagde Staden Byzanz, som siden blev kaldet Constantinopel, og gjorde den til sin Residentsstad. Senere hen kom Theodosius paa Thronen; men for sin Død deelte han Riget mellem sine to Sønner, Arcadius og Honorius, hvoraf den første fik den østlige Deel, hvori Byzanz eller Constantinopel var Hovedstaden, og den sidstnævnte fik den vestlige Deel, hvori Ravenna var Hovedstaden. Under deres Regjering begyndte disse to Eneherskere, der vare sammenlignede med Billedets „to Been og Fødder," at vise Tegn paa videre Deling, og lidt efter lidt satte forskjellige Stammer sig i Besiddelse af flere Provinser af det vidtudstrakte Romerrige. Ifølge Machiavels Beretning grundfæstede Hunnerne sit Herredomme i Aaret 376 e. Ch., Østgotherne i 377, Vestgotherne i 378, Frankerne i 407, Vandalerne i 407, Sveverne og Alanerne i 407, Burgunderne i 407, Hernlerne i 476, Angel-Saxerne i 476 og Lombarderne i 483. Disse ti Dele af Romerriget svare, ifølge mange indsigtsfulde Skribenter, der have omhandlet denne Gjenstand, til Billedets ti Tæer, som tildeels vare af Jern og tildeels af Leer, og som betegnede, at disse mindre Riger skulde være i Besiddelse baade af det oprindelige Moderriges faste Charakteer og Styrke, og Ubestandighed og Svaghed, som Følge af Tvedragt. Uagtet „disse Konger" søgte ved Giftermaal og andre Forbund at „blande sig formedelst Menneskers Sæd," mislykkedes det at danne nogen varig eller kraftig Union. De kunde „ikke hænge ved, det ene ved det andet, ligesaa lidt som Jern kan blandes med Leer." Og saaledes er det ogsaa nu med hine Kongers Thronfølgere og Levningerne af hine Riger, der betegnes ved Tæerne. Uagtet deres internationale Alliancer og Ægteskabsforbindelser er der dog ingen stærke Enighedsbaand sammenknyttede mellem dem; den største Disharmoni og politiske Uenighed hersker; Had og Fjendskab charakteriserer alle Partibevægelser i Samfundet, og naar der opstaaer Uenighed

mellem Nationerne, da gribes der straks til Sværdet og Kanonen, og den Stærkeres Seir over den Svagere vindes ved Blodsudgydelse. Ligesom Jernets og Lerets Blanding i Fødderne betegner, at den colossale Metalstatue kun havde et daarligt Fundament at staae paa, saaledes betegner ogsaa den herskende Uenighed blandt Nationerne deres nedarvede Svaghed og er et Varsel paa deres visse Fald.

(Fortsættes.)

Skandinaviens Stjerne.

Den 15de October.

De omreisende Ældste paalægges at paasee, at Rapporter og Regnskaber fra Grenene i deres respective Districter indsendes i rette Tid til vedkommende Conferences Præsident, da vi have erfaret, at Enkelte have været forsømmelige i saa Henseende, hvilket for Eftertiden ikke maa finde Sted. Saadanne forsømmelige Ældste, der ikke nøiagtigt opfylde de Instructioner, der ere dem givne, kunne vente at blive afsatte fra deres Embede. Det er af største Vigtighed, at Enhver, der er bleven anbetroet noget at præsidere over, punctligt opfylder sine Pligter i den Plads, han er stillet, saavel i timelig som i aandelig Henseende.

Det er med stor Glæde og Tilfredshed, vi i dette Nr. indrykke følgende Brev fra Ældste C. A. Madsen, senest Pastor over Jyllands Conferencer, i dets Heelhed, da det aander af Liv og Kraft, og giver vore Læsere et Begreb om Tingenes Tilstand i vort kjære Hjem. Vi have allerede mange Gange havt Leilighed til at beundre vor elskelige Broder Brighams Viisdom i at styre og veilede de Hellige. For nylig foretrak han at lade et heelt Folk forlade sit Hjem og drage til Bjergene, fremfor at udgyde vore Fjenders Blod og udslette dem af Tilværelsen; og nu, da de Hellige atter ifølge hans Bud have indtaget deres gamle Plads, benytter han et saa uskadeligt Middel som at ophøre med Forsamlinger, Forlystelser, osv., for at blive dem qvit, som forarges over ethvert af vore Ord og enhver af vore Handlinger, da de, som ikke ere besjælede af Evangeliets livgivende Aand, ville føle en kjedelig, dræbende Ensformighed, og som Følge deraf inden lang Tid drage tilbage til den „civiliserede" Verden, hvor de kunne finde en Føde for deres Sjæle, der er mere passende for deres Natur. Hvor herligt er det ikke at staae som Medlemmer i en Kirke og Borgere i et Rige, hvis Ledere veiledes af Inspirationens Aand fra det Høie; thi Overbeviisningen herom giver Tryghed, Fred og Glæde, hvor meget man end for Resten kan have at kjæmpe med.

Brev fra Ældste C. A. Madsen.

Store Saltsøstad den 25de Juli 1858.

Elskede Broder Widerborg!

Det er med meget behagelige Følelser, jeg idag sætter mig ned for at meddele Dem nogle Linier herfra, som jeg ved vil glæde Dem at modtage.

Vi ankom lykkeligt og vel hertil den 9de dennes efter 39 Dages Reise over Sletterne. Compagniet bestod af omtrent 40 Brødre med 47 Muler og Heste. Br. H. Eldridge var vor Capitain, og Joseph W. Young Capt. for Vagten.

Vi antage her, at Resten af Compagniet tilligemed Br. Iversen forlod Iowa 3 Uger efter os, og at de ville komme hertil først i Septbr.

Jeg kjørte en Vogn med 4 Muler for over Sletterne, og Knud Svendsen fra Vensyssel en anden Vogn; 5 Personer til hver af disse 2 Vogne, hver udgjørende en Messe; Ædler var vor Kok, Oman ved den 2den Messe og Poulsen ved en 3die Messe. Hele Compagniet bestod af 13 Vogne og 5 Ryttere. Alle, baade Mennesker og Dyr, kom lykkeligt igjennem. Alle Indianere paa vor Vei vare venlige. Vi havde stærk Vagt om Natten og undertiden ogsaa om Dagen. Nu ere vi 14 Brødre spredte rundt omkring i Dalene. Endeel af os forblive nogen Tid her i Staden og arbeide under Høsten. Knud Svensen og jeg har arbeidet for Br. Benson nu i 6 Dage. Vi have sat Gjærde, været Havekarle, høstet, tømret, snedkret, osv. I Morgen skal vi ud at slaae Græs. Siden venter jeg at komme til at arbeide ved en Tærskemaskine for Br. Little (Br. O. Pratts Raadgiver), og siden tænker jeg at tage mig et Stykke Jord i et af Settlementerne for at faae saaet og plantet, og for at arbeide for Riget, ifølge Prophetierne, og efter Brødrenes Raad. Broder Erastus Snow fulgte mig op til Broder Brigham i Søndags, hvor jeg saae og talede med denne herlige og af Gud saa høit begavede Mand, hvis Indflydelse giver Fred, Glæde, Liv, Viisdom og Kjærlighed!

„Møllen gaaer godt! eller Skibet seiler godt," som Br. Brigham siger. Leve Mormonismen!

Af bekjendte Brødre og Søstre her har jeg seet og talt med Mange. Br. Liljenqvist, Olsen, Pottemager Jensen, Gudmundsen, Søster Håkanson, Lautrup, osv. — Alle vel. Min Søster er i Provo.

Br. Franklin Richards skal jeg hilse Dem fra paa det Hjerteligste; han vil snart tilskrive Dem. Br. Van Cott hilser Dem, saavelsom Br. Benson og alle de Hellige, der kjende Dem. De er ihukommet med Kjærlighed og Taknemmelighed, elskede Broder Widerborg, af de skandinaviske Hellige, og det skal være os en Glædesdag, den Dag, vi modtage Dem her, naar Herren vil, vi atter skal samles. Evangeliet giver Broderkjærlighed, og hiin uudtalelige Glæde, som er i de Helliges Samfund, hvorom Aanden bærer Vidnesbyrd. — Br. Joseph W. Young har det godt; jeg kjørte ud med ham kort efter Ankomsten til Br. Haight i Farmington og opholdt os to Dage i dennes Huus. Han har en god Stilling der, og meget at tage Vare paa, og som han elsker. Herren har velsignet ham med meget Gods og Meget at være Hushelder over, hvilket han passer paa en omhyggelig Maade, der i mange Henseender er til et udmærket Exempel for de Hellige.

Som De ved, flyttede circa 50,000 Hellige ud af deres Hjem og forlode alle

Ting paa et Vink af Guds Prophet og droge Syd paa i April Maaned, og efter Fredsslutningen drog denne Masse med deres Millioner af Kreaturer (ja vistnok, intet andet Folk i Verden har i Forhold til Størrelsen en saa stor Velsignelse af Heste, Koer, Muler, Oxer, Faar, osv., som dette) paa det givne Vink igjen tilbage til deres Hjem med deres Tusinder af Vogne og Proviant for flere Aar. — Om dette Tog havde været samlet, vilde det have fyldt Landeveien fra Kjøbenhavn til Korsoer, ja meget længere. I de Dage, vi kom ind, begyndte disse uhyre Karavaner at flytte tilbage. Man gjør sig ikke letteligen noget Begreb om den Kraftudvikling, som dette Folk allerede er i, og den Jordens Velsignelse, som her er, med Sæd og Kreaturer, saa at, om vi leve efter Lærdommen og Evangeliet, er Riget allerede mægtigt formedelst Eenheden. Dette Folk kan knuse enhver Djævelens Armee, om det blot vil gjøre som Brigham siger. Den, som kan see dette Folk, d: som det er — forstaaer denne Hemmelighed for Verden. Naar blot vi ville berede os saaledes, at ikke Herrens Velsignelser skulle lede os til Fordærvelse, men annamme Alt for Guds Rige som Forvaltere til dets Opbyggelse, saa forstaaer jeg, elskede Broder, at Himmelens Sluser ere færdige til at aabne sig, som Brigham siger. Ja, jeg forstaaer, hvorledes jeg kan blive riig her paa et Aar, — men om denne Rigdom lod mig forfalde til Verdens Aand, hvad hjalp det da, om jeg vandt al jordisk Rigdom, naar jeg tog Skade paa min Sjæl. Consequenserne af de givne Lærdomme for nærværende Tid er at lede dette Folk ind i en stor Kraftudvikling, ikke alene aandelig, men ogsaa timelig; og da skulle de Hellige luttres og renses syv Gange, eller det skal blive syv Gange varmere, til enten at efterleve Mormonismen syv Gange kraftigere, eller til at synke ned syv Gange dybere. Dette Folk skal luttres og renses.

Hvem kan nu taale at høre dette: blive riig paa eet Aar — uden at forfalde til Verdslighed? Kunne vi ikke det, dersom vi først søge Guds Rige, og gjøre Alt for det? De, som ere Mormoner, de, som ville tjene Herren, de kunne taale det, for derved at blive velsignede af ham i de Helliges Samfund og for at vinde en herlig Opstandelse.

Nu, jeg optog megen Plads med dette, thi Zions Haab er mig dyrebart, herligt at leve i og herligt at plukke Frugterne af, at arbeide for om Dagen, og drømme om om Natten, og forfriskende ved Opvaagningen for at begynde Herrens Arbeide i den frugtbare Morgenstund, da de sneedækkede Bjergtoppe sende en forfriskende Kjøling ned i Dalene og fylde Vandstrømmene med Vand, for endmere at fremskynde den frugtbare Naturs Yppighed, idet Bjergene og Dalene hver for sig kappes om i sin Charakteer at forhøie Landskabernes Skjønhed og Byernes maleriske Beliggenhed, indfattede i de unge Træers herlige Grønne, der giver Skygge og Kjølighed og fryder Øiet. Ja, her er herligt at være. Nu ere de Hellige hjemme igjen paa nogle Undtagelser nær — de, som ikke have Dyr selv, osv.

De amerikanske Tropper ere nu paa Veien tilbage til Staterne. Fredsslutnings-Betingelserne kjender jeg ikke, men jeg veed, Brigham har sagt, at dersom Staterne ikke holde dem, skulle de ikke slippe saa let. Staterne have fulgt en Politik, hvorved de søgte at drage sig ud af „Mormonkrigen" uden altfor megen aabenbar Skam. Dog ere de af Herrens Barmhjertighed sluppet godt denne Gang fra Straffen for deres Uretfærdighed, — jeg tænker i Forhold til deres Uvidenhed. Men hele Armeen, samt Cumming o. fl. kan takke Brigham Young for, at de leve den Dag

i Dag. Der var ikke Blodtørst i Zions unge Løver, men der var en retfærdig Indignation til at tugte den store Uretfærdighed til et Vidnesbyrd for Verden, og Herren havde ifølge Pagterne givet dem over i Guds Folks Hænder, saaledes at, som Br. Brigham siger, en Tredjedeel af Drengene var nok til i nogle Dage at udslette dem af Jorden.

Her er mange Hedninger i denne Tid, og især Folk, der tilhøre Armeen. De ere meget ordentlige og gjøre ingen Ufred eller fornærme Nogen. Men Kjøbmændene ere ulykkelige; thi naar Tropperne gaae væk, er deres Spil tabt.

Fortjenesten her er omtrent en Bushel Hvede om Dagen, og vi forvente om nogle Aar til Udsalg omtrent at faae den reiet op med Guld i Prisen, og saa kan Enhver selv derefter beregne sin Daglon — Alt i Forhold til deres Tro, Haab og Kjærlighed. En Mand kan tjene sig Brødstof til et Aar i 12 Dage.

Vi længes allerede meget efter at see vore Søskende fra Skandinavien komme hjem til Zion. Herren har Midler nok til at føre dem hjem, det vide vi. Adspredelsen er et vanskeligt Hjem for de Hellige. Maatte vi see Tusinder af vore skandinaviske Søskende komme ind her til næste Aar, hvor skulde vi da fryde os ved Modtagelsen!

Jeg er glad i den Forvisning, at De og Deres Kone, Br. Thomassen, Wilhelmsen med Familie, Søstrene Petersen, osv., alle have det godt. Maatte De, kjære Broder Widerborg, have det godt og være velsignet af Herren, er mit inderlige Ønske, saavel som mit Haab, og min Forventning i sin Tid at see Dem lykkelig komme ind her med en stor Skare af Hellige. Jeg tænker ofte med stor Glæde paa de Hellige i Jylland og paa Fyen, vidende, at der er mange gode og oprigtige Sjæle, af hvilke mange arbeide for Sandhedens Udbredelse, for Rigets Opbyggelse og or deres Udfrielse, som jeg har havt saa mange lykkelige Timer med, og hvor Herren i riigt Maal velsignede os. Ligeledes i Stockholms og i Skaanes Conferencer og paa Sjælland. Mine Tanker arbeide ofte omkring paa alle disse Steder, hvor jeg i min megen Ringhed har aflagt Vidnesbyrd om Herrens Budskab og prædiket Tro, Omvendelse og Daab til Syndernes Forladelse i den Enbaarnes Navn. Vil De hilse alle de Hellige, som jeg kjender, fra mig.

Og saa min kjære Broder Wilhelmsen, maatte Herren velsigne ham, og Alt, hvad Herren har givet ham. Maa jeg bede Dem om at takke ham for sidst i Aalborg, hvor vi vare samlede.

Her i Dalene er den største Samfundsfrihed, som der er nogensteds i Verden. Her kan det Gode og det Onde komme til at vise sig i saa mange Former, som der findes, og de menneskelige Egenskaber blive aabenbare. Den Bestyldning mod dette Folk, at her er Tvang, er just netop ligesaa comisk som den er usand. Her er Frihed. Men Sandhedens Grundvold er i dette Rige, og derfor har det Ondes Indflydelse bestandig en Stopper. Denne Stopper er Tvangen for Djævelen, og Apostaternes Kjæphest ude i Verden; men naar de skulle til at forklare, hvori Tvangen bestaaer, saa faaer deres Logik Hikke, og deres Hjertes Bitterhed løber over i Galde. Dette Værk er af Gud, det vil og maa seire over hele Verden, Christus blive anerkjendt som dets Stifter og Konge, og de, som ikke ville være dette Riges Love lydige, maae forgaae, og det ligesaa naturligt som en Kugle løber ned af en skraa Flade, og ikke opad. Dette forstaaer jeg, og maatte Herren være mig naadig og give mig

Aand til at kunne gjøre det, som jeg forstaaer er rigtigt, og lade mig voxe i Naade og Kundskab.

Mange Hilsninger fra Br. Green, jeg kommer ofte i hans Huus; jeg var hos ham den første Uge inden jeg tog Arbeide, og har strevet dette hos ham. Det er en god Mand og en god Familie. — Her er ingen Moder i Tabernaklet eller andre offentlige Samlinger eller Forlystelser. Alt er stille her, og jeg antager, at den Overfladiske maa mene, at Mormonismen er uddød. Hvad skal nu Djævelen hitte paa, thi paa den Maade kan han jo ikke engang formaae sine Tjenere til at lyve. Vidnesbyrdet voxer maaskee i den dybe Grund og dør i den lave.

Dyrebarheden af min elskede Hustrues Minde forædles fra Tid til Tid, det føler jeg og er taknemmelig derfor. Hun var en god Sjæl. Nu hviler hun. Hendes Aand er fri og hun døde trofast.

Og nu, elskede Broder Widerborg! Tak for al Deres Godhed og Omhu for mig; ihukom mig i Deres Bønner; hils de Hellige; skriv mig til, om de føler dertil. Posten gaaer regelmæssigt, tænker jeg, efter denne Dag.

Hils de Hellige, og saa være De og Deres Kone hilset fra Deres hengivne Broder i Christi Evangelium,

C. A. Madsen.

Den 29de Juli 1858.

Elskede Broder Widerborg!

Endnu har jeg ikke afsendt Brevet, og vil endnu vente et Par Dage, da Posten først afgaaer den 2den August, og maaskee kunde jeg have noget mere at meddele Dem.

Her er næsten ingen Forsamlinger i Saltsøstaden. Heller ikke i Tabernaklet. Alt er stille. Der er Nogle, som søge efter Br. Brighams Liv; han holder sig inde. Ingen Sang og ingen Dands; Intet for Hedningerne at iagttage eller skrive, tale eller lyve om, uden dette, at de Intet mærke; og nu tænke de vel, at Mormonismen er uddød. Dog, den har nok aldrig arbeidet kraftigere.

Her er megen Travlhed med Høsten, og med at sætte i Orden efter næsten tre Maaneders Fraværelse. Her var kun 200 Mænd i Staden, og ingen Qvinder, Vinduerne slaaede til med Bræder, og Mormonerne borte, da Cumming og Soldaterne kom. Soldaterne havde ikke Tilladelse til at gaae ind i noget Huus, men gik uden videre og med god Orden aldeles stille igjennem Byen, store Leir ved „Jordan" og marscherede Dagen efter til Cedervalley, er. 40 engl. Mile herfra, hvor de nu ere. Nogle Enkelte og meest Officerer besøge Staden.

Men her er dødt og stille for Hedningerne. — Slet ingen Ting uden en dræbende Ensformighed for dem, og derfor vente vi, de snart ville gaae herfra.

Den 5te August.

Undskyld at jeg slutter dette i Aften for at faae det med Posten i Morgen.

De øvrige danske Hellige forvente vi ere paa Sletterne tilligemed endeel Andre.

Maaskee jeg skriver til Danmark endnu engang i Efteraaret, og skal da glædes ved at underrette Dem om, hvad jeg finder kunde interessere Dem og Missionen.

Jeg ønsker Dem og Hustru, at De maae glædes meget og snart komme hjem; og beder Dem hilse Wilhelmsen, Thomassen og de Hellige fra deres hengivne Broder i Guds Rige,

C. A. Madsen.

Guds Regjering

af John Taylor.

(Fortsat fra Pag. 8.)

Som Gud handlede fordum, saaledes vil han ogsaa handle i de sidste Dage, kun med den Forskjel, at han nu vil sætte sine Hensigter i Udførelse; han vil oprette sit Rige; han vil beskytte de Retfærdige, tilintetgjøre Satan og hans Gjerninger, rense Jorden for Ugudelighed og iværksætte alle Tings Gjenoprettelse. Da ovennævnte Maade er den eneste fornuftige, er den sjensynlig ogsaa den eneste retfærdige og sidelste. Nogle tale om, at Verden skal opbrændes, om Plager, Pestilentse, Hunger, Sværd og Ødelæggelse, og om at alle disse Ting ville skee lige med eet. Men det vilde ikke være retfærdigt af Herren, at straffe Jordens Beboere uden at advare dem. Thi dersom Menneskene ikke kjende Gud, kan man aldeles ikke dadle dem, og dersom de ere førte bag Lyset ved falske Systemer og falske Grundsætninger, kunne de ikke gjøre derfor. Mange af dem gjøre saa godt, de kunne, medens det, som vi for have anført, vilde være uretfærdigt, om Verden skulde forblive som den nu er. Det vilde paa samme Tid være ligesaa uretfærdigt at straffe Jordens Indvaanere for Ting, de ere uvidende om, eller for Ting, hvorover de ingen Control have. Førend Herren ødelagde den gamle Verdens Indbyggere, sendte han Enoch og Noah for at advare dem. Førend han ødelagde Sodoma og Gomorra, sendte han Loth iblandt dem. Førend Israels Børn bleve bortførte i Fangenskab til Babylon, bleve de advarede derom af Propheterne, og førend Jerusalem blev ødelagt, havde dens Indbyggere hørt Frelserens og hans Disciples Vidnesbyrd desangaaende. Og saaledes vil det skee i de sidste Dage; og da det er Verden, Talen er om, er det Verden, som skal advares. Vi ville derfor begynde at undersøge, hvad Skriften siger om denne Gjenstand.

Johannes siger i sin Aabenbaring: „Og jeg saae en anden Engel flyve midt igjennem Himmelen, som havde et evigt Evangelium at forkynde dem, der boe paa Jorden, og alle Slægter og Stammer og Tungemaal og Folk; som raabte med høi Røst: Frygter Gud og giver ham Ære, thi hans Doms Time er kommen; og tilbeder ham, som har gjort Himmelen og Jorden og Havet og Vandenes Kilder. Og en anden Engel fulgte, som sagde: Den er falden, den er falden, Babylon den store." (14, 6—8.)

Her udgaaer der altsaa et Lys fra Himmelen; et himmelsk Sendebud bestikkes til at overbringe Menneskene Saliggjørelsens Budskab; det evige Evangelium skal atter forkyndes for Menneskenes Børn: Proclamationen skal gaae ud til „alle Slægter, Stammer, Tungemaal og Folk." Ved Siden heraf skulde et andet Vidnesbyrd lyde: „Frygter Gud og giver ham Ære, thi hans Doms Time er kommen." Saaledes skulde Alle faae tilstrækkelig Advarsel; og derefter Babylons Fald, ikke før.

Af Ovenstaaende er det klart, at det evige Evangelium skal gjengives, ledsaget af en Advarsel til Verden. Dersom nu det evige Evangelium bliver gjengivet, maa der være de samme Grundsætninger, Love, Embedsmænd eller Forvaltere og Ordinancer. Dersom der fordum var Apostler, vil man faae dem igjen; de samme Love og Ordinancer ville blive indførte, saavel som den samme Methode for Medlemmernes Indlemmelse i Riget. Man vil ogsaa faae Propheter, Evangelister, Hyrder

og Lærere. Hvis disse fordum døbte med Begravelse i Vandet til Syndernes Forladelse og lagde Hænder paa for den Hellig-Aands Gave, ville de atter gjøre ligeledes. Dersom den Hellig-Aand fordum bragte forbigangne Ting til de Helliges Erindring, lede dem ind i al Sandhed og viste dem tilkommende Ting, vil den gjøre saa igjen; thi det er det evige Evangelium. Hvis det fordum lod Menneskene drømme Drømme og see Syner, vil det atter bevirke det samme; hvis Een gaves at tale i Tungemaal, en Anden Helbredelsesgaven, en Anden Kraft til at gjøre Mirakler, en Anden Viisdomsgave, osv., vil det samme finde Sted i de sidste Dage, thi det er det evige Evangelium, som skal gjengives. Hvis det satte Menneskene i Besiddelse af Kundskab om Gud og hans Hensigter og bragte Liv og Udødelighed for Dagen fordum, vil det gjøre det samme nu. Hvis det fordum adspredte Mørkets Skyer, afslørede Himmelen, satte Menneskene i Besiddelse af Visshed og gav dem et Haab, som blomstrede med Udødelighed og evigt Liv, vil det gjøre det samme igjen. Hvis det lærte Menneskene at kjende deres Skabelses Maal, deres Slægtskabsforhold til Gud, deres Stilling paa Jorden og deres endelige Ophøielse og Herlighed, vil det gjøre det igjen, thi det er det evige Evangelium. I Korthed, det er Guds Villie til Menneskets, Guds Regjering blandt Menneskene, og en Deel af det Lys, den Herlighed og Intelligence, som er hos Gud og Englene, meddelte de Dødelige og erholdt formedelst Lydighed mod hans Love og Ordinancer. Hvis Evangeliet fordum skulde forkyndes for alle Nationer, saa skal det ogsaa nu, kun med den Forskjel, at der tilføies et Raab: „Frygter Gud og giver ham Ære, thi hans Doms Time er kommen."

Heraf kunne vi altsaa vente, at en Proclamation skal udgaae til alle Folk; at Sendebud skulle gaae ud til alle Nationer, og at de samme Principer, som engang existerede, atter skulle gjengives i hele deres Fylde, Kraft, Herlighed og med alle deres Velsignelser. Ovenstaaende er den Maade, Skriften paaviser, og det er tillige den eneste retfærdige og fornuftige Maade, hvorpaa tænkende Fornuftvæsener kunne behandles; og det vilde være uretfærdigt at straffe Menneskene uden videre, uden først at have givet dem Leilighed til at anvende deres Fornuft, Dommekraft og Forstand. Men det evige Evangelium vil ikke alene blive gjengivet og blive prædiket i sin Fylde som fordum og gaae ud som et Sendebud til al Verden; der vil ikke alene blive et aandeligt Rige eller Organisation, men der vil tillige blive et virkeligt Rige, en Nation eller Nationer, et Zion, hvortil Folk vil samle sig. Vi ville her anføre en af Davids Prophetier desangaaende:

„Men Du, o Herre, bliver evindeligen og din Ihukommelse fra Slægt til Slægt. Du, Du, skal gjøre Dig rede og forbarme Dig over Zion; thi det er Tid, at Du er den naadig, thi den bestemte Tid er kommen; thi dine Tjenere have Behagelighed til dens Stene, og de forbarme sig over dens Støv. Da skulle Hedningerne frygte Herrens Navn, og alle Kongerne paa Jorden din Ære. Naar Herren haver bygget Zion, skal han sees i sin Herlighed. Han har vendt sit Ansigt til de Forladtes Bøn og ikke foragtet deres Bøn. Dette skal skrives for den Slægt, som herefter kommer; og det Folk, som skal skabes, skal love Herren. Thi han saae ned fra sin Helligdoms Høihed, Herren saae fra Himmelen til Jorden, for at høre den Bundnes Jammren, at løse Dødens Børn, at forkynde Herrens Navn i Zion og hans Lov og Priis i Jerusalem,

naar Folkene ere samlede tilsammen og Rigerne til at tjene Herren." (Ps. 102, 13—23.)

Her finde vi for det Første, at et virkeligt Zion skal opbygges; for det Andet, at naar dette Zion er opbygget, vil Herren komme — skal han sees i sin Herlighed; og for det Tredie, at det er Noget, som angaaer Jordens Nationer og hele Verden; thi der skulle Folkene samles tilsammen og Rigerne for at tjene Herren.

(Fortsættes.)

Blandinger.

I Basel i Schweitz har en Feber, som raser der, revet mange Mennesker bort efter kun faa Timers Sygdom. Det store Hospital er overfyldt, og Lægerne kunne neppe overtage alle de Syges Behandling.

I de sydlige og vestlige Dele af Irland har en forfærdelig Oversvømmelse den 18de September anrettet uhyre Ødelæggelser paa Markerne, osv.

I Bengazi i Nord-Afrika har den lange Tørke bevirket stor Hungersnød og udbredt megen Nød og Elendighed, og som Følge deraf have store Skarer af Befolkningen, der leve som Nomader, draget ud til andre Steder.

Amerika: Byen Ambalema i New Granada blev den 4de Septbr. hjemsøgt af en heftig Ildebrand, hvorved 200 Huse lagdes i Aske. — Frygtelige Uveir have anrettet store Ødelæggelser paa Riis- og Bomuldsmarkerne i Staterne Georgia og Syd-Carolina. — Ogsaa fra Staten Alabama lyde Efterretningerne meget ugunstige. — I Omegnen af St. Ann, paa den vestindiske Ø Jamaica, har en voldsom Storm den 28de Septbr., ledsaget af et frygteligt Skybrud, anrettet betydelig Skade baade paa Saden og Bygningerne. — Den gule Feber vedbliver fremdeles at rase med stor Heftighed i New Orleans, Charleston, Savannah og andre Steder. — En Sygdom er udbrudt blandt Qvæget og Daadyrene i Honduras i Central-Amerika, der synes at være ligesaa dræbende som den, der fornylig rasede paa Florida og i Georgia, da de ogsaa her doe i hundredevis. — Cholera vedbliver at rase med Heftighed i Guatemala. — I San Juan i Central-Amerika er Floden af samme Navn steget 8 Fod over den almindelige Vandstand, hvorved mange Huse ere bortskyllede, Marker ødelagte og flere Mennesker omkomne. — Den 17de Septbr. gik 25 Bygninger op i Flammer i Staden St. Johns paa Newfoundland. — Nye Guldminer ere opdagede ved Wenatcha og Natchess, der ere Bifloder til Columbia. 1,400 Guldgravere ere allerede i fuld Virksomhed der, men man venter mange Ubehageligheder af Indianerne. Ligeledes har man fundet rige Guldminer ved Floden Cascades i Territoriet Oregon. Ogsaa ved Des Chutes er Guld bleven opdaget af nogle Guldgravere, der vare paa Veien til Frazer River. — De sidste Efterretninger fra Oregon beskrive den nærværende Tilstand der som meget mørk og truende. Alle Indianerstammer paa de nordlige Grændser synes at have forenet sig til en haardnakket Kamp mod Regjeringens Tropper, og fra det sydlige Californien til Pugets Sound gjenlyder deres vilde

Krigsskrig. Regjeringen har derfor sendt Oberst George Wright i Spidsen for 900 Mand mod Indianerne for at hevne Oberst Steptoes Nederlag. Ifølge de sidste Efterretninger havde et stort Antal af Spokan-Indianerne samlet sig paa Bredderne af Snake River, rede til at møde Oberst Wright, der marscherer imod dem baade med sit Infanteri, Cavalleri og Artilleri. 500 Mand Forstærkning er ankommen til San Francisco paa deres Vei til Oregon. General Harney, der var Overstcommanderende mod Mormonerne, befinder sig nu i Staden Washington, og vil om nogle faa Dage, naar han har faaet de fornødne Instructioner, begive sig til Krigsskuepladsen og overtage Commandoen over de Forenede Staters Tropper.

De seneste Efterretninger fra Utah melde, at Alt er i fuldkommen Orden, og Fred og Helbred er almindelig herskende over hele Territoriet.

Indbetalte Bogpenge.

	Rd.	Mk.	St.
J. C. Klingbeck, Aalborg : . . .	35	„	„
P. Pedersen, Lolland	30	„	„
J. C. A. Weiby, Vensyssel	90	„	„
H. Jensen, Skive	6	„	„
R. Nielsen, Bornholm	10	„	„
O. Nilsson, Norrkøping	14	„	„
P. Nielsen, Fredericia	20	„	„
A. P. Trane, Kjøbenhavn	454	„	13
L. C. Geertsen, Aarhuus	30	„	„
S. Gudmundsen, Norge	150	„	„
N. Damm, Skaane	228	1	4
G. Ohlsen, Stockholm	5	„	„
Summa	1072	2	1

Indhold.

	Side.		Side.
Det ægte og det uægte Præstedømme	17.	Brev fra Ældste C. A. Madsen. . .	25.
Nebucadnezars Drøm (fortsat)	20.	Guds Regjering (fortsat)	29.
Redaktionens Bemærkninger	24.	Blandinger	31.

„Skandinaviens Stjerne" udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned og faaes paa Contoiret i Lorentzensgade Nr. 504 D. 5, Stuen tilvenstre og paa alle kongelige Postcontoirer.

Udgivet og forlagt af C. Widerborg.

Trykt hos F. C. Bording.

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

8. Aarg. Nr. 3. *Den 1. Novbr. 1858.* Priis: 6 Sk. pr. Exp.

De Helliges Arv og Hvile.

(Fra „the Millennial Star“)

„I ere endnu ikke komne til den Hvile og Arv, som Herren Eders Gud giver Eder.“ Mose.

Ovenstaaende Skriftsted er en Deel af en Tale, som Moses holdt for Israels Børn under deres Vandring gjennem Ørkenen til det forjættede Land Canaan. Han havde som et Redskab i Guds Haand befriet dem fra det ægyptiske Trældomsaag, ført dem torskoede gjennem det røde Hav, afhjulpet deres forskjellige Fornødenheder paa deres Reise i den vilde Ørken, som laae mellem dem og deres endelige Hjem; og nu skulde han, som havde deelt saa megen Sorg og Glæde med dem, og som havde været deres trofaste Ven og Veileder under alle Omstændigheder, forlade dem — byde dem Farvel og doe. Han havde inderligt ønsket at komme med dem ind i Canaans Land; thi da han saa længe havde deelt Gjenvordigheder, Møie og Besvær med dem, ønskede han ogsaa at dele deres fremtidige Hjem, Arv og Hvile. Men dette blev ham ikke tilladt. Han blev kaldet bag Sløret, for at arbeide i en anden Virkekreds, til større Ære for ham selv og til større Gavn og Velsignelse for Guds store Værk. Imidlertid bestikkede han før sin Afsked Josva til at være sin Efterfølger i Kjødet, og bød ham i Herrens Navn at være „frimodig og stærk,“ og forsikkrede ham, at Herren skulde være med ham og ikke forlade ham, men dygtiggjøre ham til at gaae ind i og tage i Besiddelse det Land, som Herren svoer deres Fædre at ville give dem; „og Du,“ sagde han, „skal dele det til Arv imellem dem.“

Vor Hensigt med denne Artikel er at lede de Helliges Opmærksomhed hen paa „den Arv og Hvile,“ som Herren deres Gud har lovet at give dem. Der er en øiensynlig Lighed mellem de Helliges Erfaring i Mose Dage og de Helliges i disse sidste Dage. Deres Prøvelser og Bekymringer, Sorg og Fryd, Lidelse og Glæde, Haab og Frygt, Forviklinger og Udfrielser, og de mange brogede Scener, de havde at gjennemgaae paa deres Vandring fra Ægypten til Canaan, ere ikke aldeles ulige dem, som charakterisere de Sidste-Dages Helliges Historie, som et Folk betragtet. Ligesom de have vi et Forjættelsens Land; vi have en forjættet Arv og Hvile; vi have en herlig Udsigt for os, og forvente et endeligt, lykkeligt Hjem i et „langtfra-

liggende Land," hvor vi skulle see „Kongen i hans Herlighed," leve under hans Fredsregjering og nyde utallige Velsignelser og Privilegier, som vi nu ere aldeles fremmede for. , Zion er vort Hjem; der er vor Arv, og der vor Hvile. Men vi maae berede os til at gjøre en Reise derhen — en lang, moisommelig, trættende og besværlig Reise. Paa Veien dertil have vi mange Vanskeligheder at bekjæmpe, mange hindrende Indflydelser at stride imod, mange Fristelser at overvinde, mange Gjenvordigheder at gjennemgaae, mange opsætsige Tilbøieligheder og Følelser at besiire og beherske, og mange Pligter at udføre, hvorved vor Tro vil vorde prøvet; og dersom vi, til Trods for disse uskatterlige Prøver, holde trofast ved indtil Enden, og vise os værdige til den os forjættede Arv og Hvile, da skulle vi tilsidst erholde den, og stor vil vor Glæde vorde ved Nydelsen deraf.

„Sabbatshvilen, som er tilbage for Guds Folk" i det kommende Millennium, benævnes ikke saaledes, fordi det er en Uvirksomheds-Tilstand. Canaans Land var den forjættede „Hvile" for Israels Børn; men det var ikke et Land, hvor de skulde leve uden Beskjæftigelse eller i en orkesløs Hviletilstand. De maatte dyrke Jorden, plante, saae og høste. De maatte opfylde alle de nødvendige private og sociale Pligter, og varetage alle de forskjellige Sysler og Forretninger, som ere af saa stor Vigtighed for ethvert politisk eller religiøst Samfunds Velfærd og Bestaaende. Alligevel skulde de „hvile" i Canaan, det er, de skulde nyde Hvile efter deres Undertrykkelse og Trældom i Ægypten — hvile fra alle de Sorger, Bekymringer og Lidelser, som charakterisere deres Historie i Ørkenen.

Saaledes var Canaans Land, der flød af Mælk og Honning og var velsignet med Naturens ypperligste Frembringelser, for dem et Land af Hvile og Befrielse fra alle de Gjenvordigheder, Farer og Trængsler, som de havde været underkastede pga. deres Reise dertil. Og som det var i Tilfældet med dem, vil det ogsaa blive med os. Zions Indvaanere ville ikke under „Hvilen" i det herlige Millennium drive deres Tid hen i evig Dorskhed og Uvirksomhed, som Nogle feilagtigt forestille sig. Hvis dette skulde være Tilfælde, vilde det evige Liv i Virkeligheden ikke være Andet end evig Død. Ligemeget hvilken ophøiet Stilling de end maatte indtage, ville de Alle blive virksomt sysselsatte med forskjellige nyttige Foretagender, og derved ville de ikke alene bidrage til deres egen, men til alle de Helliges Velfærd og Lyksalighed i Almindelighed. Ikkedestomindre ville Alle nyde Hvile og Fred — Hvile fra dette Livs Byrder og Besvær — Hvile fra Babylons Sorg og Møie — Hvile fra al den Fristelse og Ulykke, Gjenvordighed og Forvirring, som nu forstyrrer vor Fred, og ofte drive os Fortvivlelsens Afgrund nær.

Det er imidlertid ikke alene en forjættet „Hvile," hvortil vi vende vort Blik, men ogsaa til en „Arv." En retmæssig Arv er den, som overlades eller testamenteres en Person af en Anden. I denne Betydning gav Gud Canaans Land til sit Eiendomsfolk, Israel, ifølge Pagten, som han havde gjort med dem. Pagtens Vilkaar var „Lydighed mod hans Love." Saaledes er det med de Hellige, eller Guds Israel i disse sidste Dage. Vor „Arv," som er „uforkrænkelig, ubesmittelig og uforvisnelig," loves os ene og alene paa Betingelse af, at vi holde Guds Bud. „Vil Du indgaae til Livet," siger Herren, „da hold Budene." Og atter: „Salige ere de, om gjøre hans Befalinger, paa det de maae faae Adgang til Livsens Træ og indgaae igjennem Portene i Staden." (Matth. 19, 17. Aab. 22, 14.)

De Helliges Arv og Hvile er dem

„forjættet," og den, som har givet Forjættelsen, er mægtig til at opfylde den. Herren siger i en Aabenbaring til Propheten Joseph:

„See, dette er Velsignelsen, som jeg har lovet efter Eders Trængsler og Eders Brødres Trængsler: Eders Befrielse og Eders Brødres Befrielse, deres Gjenindsættelse i Zions Land, for at blive opbyggede og ikke mere nedstyrtede, men dersom de besmitte deres Arv, skulle de nedstyrtes; thi jeg vil ikke skaane dem, dersom de besmitte deres Arv. See, jeg siger Eder, Zions Forløsning maa nødvendigviis skee med Kraft. Derfor vil jeg opreise mit Folk en Mand, der skal føre dem, ligesom Moses førte Israels Børn." (Lærdommens og Pagtens Bog, Pagina 265, § 3.)

Hvilket Haab, og hvilken glad Forventning ere ikke disse herlige Forjættelser skikkede til at indgyde i deres Hjerter, som ere interesserede i samme! En sand og virkelig Hellig, som ikke alene troer, men adlyder Himmelens Love og opfylder sin Deel af Evangeliets Pagt, kan „give en Grund for Haabet," som er i ham, fordi han har et grundet Haab. Kun han kan fæste Tillid til og gjøre Krav paa Guds Forjættelser. Andre derimod, som ikke adlyde de guddommelige Love og Befalinger, kunne vel indbilde sig, at Forjættelsen hører dem til, og derved bedrage sig selv. De Helliges Arv og evige Hvile er den af Gud lovede Gave, men den er kun lovet dem, som opfylde Evangeliets Fordringer og Betingelser — dem, som ikke blot ere Guds Lovs Hørere, men dens Gjørere — dem, der vise deres Tro i deres Gjerninger — dem, som, veiledte og styrede af Præstedømmet og Guds Ord, ere villige til at „arbeide paa deres Saliggjørelse," selv om det skulde skee „med Frygt og Bæven." Kun de, som saaledes ere „bestandige indtil Enden," kunne erholde den forjættede Belønning.

Atter, den Kjendsgjerning, at den lovede Gave „de Helliges Arv og Hvile" er evig, er Noget, som er istand til at kunne opmuntre os til gode Gjerninger. Det er en bestandig, evigvarende Velsignelse, en „Hvile, som er tilbage for Guds Folk," en „Arv, som er ufortrænkelig, ubesmittelig og uforvisnelig." Personlige, verdslige Besiddelser ere unddgaaeligt af kort Varighed, og selv de bedste jordiske Skatte ville fortæres og tilintetgjøres. Man taber dem, saa at sige, i samme Øieblik, man erholder dem. Men det evige Livs herlige Skatte ere ufortrænkelige — de ville vedvare evindeligen. Mol eller Rust kan ikke fordærve dem, ingen Tyve kunne bryde ind og stjæle dem. Naar vi engang ere komme i Besiddelse af dem, ere de vore gjennem al Evighed, hvis vi ere trofaste. Intet Hjerte kan tilstrækkeligt forstaae, og ingen Tunge tilfulde udtale Sødheden af den Hvile, eller Herligheden af den Arv, som skal blive tildeelt de sande Guds Hellige, som ved Adoption ere blevne Abrahams Børn, Israels Sæd, og Arvinger til de Velsignelser, som ved en uigjenkaldelig Eed er svoret skal gives de Trofaste.

Da vi nu ere Guds Folk, tilkommer det os bestandigen at stræbe efter at berede os for, og til at blive værdige Arvinger til de store Velsignelser, som Herren har i Beredskab for os, ved at sætte den rette Priis paa dem, vi allerede have annammet, ved retteligen at benytte vore nuværende Privilegier og ved nøiagtigt at opfylde de forskjellige Pligter, som paahvile os Dag for Dag. Vor Religion er en fremadskridende, practisk Religion, hvori der ikke forekommer nogen Tilbagegaaen eller Stillestaaen. De Helliges nuværende Stilling skal ingenlunde vedblive.

De Omstændigheder, som de nu arbeide under, og de Begivenheder, som omgive dem, ere kun midlertidige, og tjene til at prøve og berede dem. Vi maae absolut vandre gjennem den besværlige og farefulde Orken; thi den ligger mellem os og vort tilkommende Hjem. Vi kunde ikke paaskjønne eller nyde den behagelige „Hvile," uden vi først have smagt Lidelsens og Modsommelighedens Bitterhed. Vi kunde ikke tilfulde bedømme Velsignelsen og Værdien af vor endelige „Arv," uden vi først have prøvet at være i den modsatte Tilstand i Livet. Vel sandt, vi kunne have havt mange Hindringer at overstige og mange haarde Fristelser at overvinde; vi kunne have trodset mangen en stor Fare og bekjæmpet store Vanskeligheder; vi kunne have lidt mange Savn og mødt megen Modstand og mange haarde Prøver; vi kunne med Taalmodighed have vandret et godt Stykke fremad paa vor trange, knudrede Vei til Fuldkommenhed; men desuagtet have vi endnu langt at vandre, før vi naae Maalet for vor Stræben. Vi have endnu ikke fuldkommet vor Pillegrimsvandring. Vi „ere endnu ikke komne til den Arv og Hvile," som Herren har forjættet sit Folk. Vi have meget Mere at gjøre, førend vi faae udrettet Alt, hvad der udfordres af os i denne Prøvetilstand. Vi have andre Hindringer at overstige, andre, endnu haardere Prøvelser at gjennemgaae, større og langt frygteligere Fristelser at overvinde, førend vi naae Maalet for vor Reise. Men naar vi engang komme i Besiddelse af den herlige Arv, som vi see hen til, da skulle vi rigeligt og overflødigt blive belønnet for al vor Møie, Lidelse og Besvær. Hvis vi ere trofaste mod os selv og vort høie og hellige Kald, og forblive bestandige indtil Enden, vide vi, at Ære, Ophøielse og evig Velsignelse vil vorde vor lykkelige Lod. Og selv om vi skulde dø, førend vi komme hjem, ville vi dog finde, at „Alt er vel." Døden vil ligefrem blive en Indgang til Livet, og Martyr-Korset vil blive ombyttet med Martyrernes herlige Krone.

Om vi et Øieblik kunde bestige et høit Bjerg, ligesom Moses besteg Bjerget Pisga, og fra dets Top beskuede de Helliges tilkommende Hjem, kunde vi betragte Rigdommen og Skjønheden af Israels forjættede Hjem, kunde vi med det utilsløre de, prophetiske Øie see kun en Tusindedeel af Zions fremtidige Herlighed, kunde vi see dens Palladser og dens Gader af Sølv og Guld, dens Templer og Bygninger af kostbare Stene, og alle dens Stæder og Boliger i Millenniets glimrende Pragt, kunde vi et Øieblik lytte til dens Sønners og Døtres henrivende Musik, naar de synge med klare, rene Stemmer deres Lovsange til Gud deres Faders Priis — vilde vore henrykkede Sjæle overvældes af Scenens Storhed. Dog vide vi, at dersom vi, der kalde os Guds Hellige, forblive trofaste i den Pagt, vi have gjort med ham, vil han være trofast i Opfyldelsen af den Pagt, han har gjort med os, og alle Zions Glæder og al dens Herlighed skulle tilsidst blive os tildeel. „Hvo, der er trofast indtil Enden," siger Herren, „skal blive salig." Og „hvo, som overvinder, skal arve alle Ting."

Nebucadnezars Drøm.

(Fra the Millennial Star.)

(Fortsat fra Side 24.)

Propheten Daniel giver ogsaa en anden Beskrivelse over de samme fire efter hinanden følgende Monarchier, der ere fremstillede i Nebucadnezars Drøm. Han saae i Synet „fire store Dyr opstige af Havet, det ene anderledes end det andet." Daniel siger: „Disse store Dyr, som ere fire, ere fire Konger, der skulle opstaae af Jorden." Medens Fremtidens Historie vistes Kongen, hvis Hjerte var fuldt af ærgjerrig Higen efter menneskelig Storhed og Magt, i Form af et colossalt Billede i et Menneskes Skikkelse, fremlagdes den for Daniel i Form af fire vilde Dyr, der udmærkede sig ved deres Grumhed og glubende Rovlyst. Han siger: „Det første var som en Løve, og havde Vinger som en Ørn," hvilket betyder det Chaldæiske eller Babyloniske Rige; thi som Stovens „Løve" tjendes under Navn af Dyrenes Konge, og den høitsvævende „Ørn" som Fuglenes Konge, hvis Vinger betegne baade Hurtighed og Styrke, saaledes var det Chaldæiske Rige Hovedet for alle de dengang existerende Herredømmer paa Jorden, og Kongen i Babylon den fornemste af Jordens Fyrster — „en Konge over Konger," — der med Rette siges at være „Hovedet" paa den store Metalstatue, da den prophetiske Følgerække af Monarchier, henviist til i Drømmen, begyndte med Babylon.

Det andet Dyr var „ligt en Bjørn," som forestillede det Persiske Rige. Bjørnen, der er et vildt og rovgjerrigt Dyr, bekjendt for sin Glubskhed og Blodtørst, var et passende Sindbillede paa Perserne, som i tyranniet og grusom Undertrykkelse paa den Tid vare uden Lige.

Det tredie Dyr var „ligt en Parder, der havde fire Vinger som af en Fugl paa sin Ryg, og det Dyr havde fire Hoveder, og det blev givet Magt." Parderen eller Leoparden er et grumt, listigt og rapfodet Dyr, og repræsenterede det Græske Rige under dets store Konge, Alexander, hvis uforfærdede Mod og Beromtelse som Erobrer havde givet Grækerne den fremragende Stilling, som de indtoge i Verden. „Vingerne" betegnede den vidunderlige Hurtighed, hvormed det Macedoniske Rige reiste sig i Kraft og udbredte sig over Jorden; og de „fire Hoveder" betegnede Alexanders fire Efterfølgere og deres Riger.

Det „fjerde Dyr," som var „forfærdeligt og forstrækkeligt, og meget stærkt," som havde „Jerntænder og Kobberkløer," og som „aad, knuste og nedtraadte det Overblevne med sine Fødder," var Symbolet paa det kraftige og frygtelige Romerske Dynasti, der omstyrtede og efterfulgte det Græske, og som ved streng Despotisme, knusende Undertrykkelse, vild Grumhed og grusomt, strækindgydende Tyranni langt overgik sine Forgjængere. De „ti Horn" betydede de „ti Konger," som voxede i Magt med de Riger, over hvilke de regjerede, der udsprang fra det Romerske Rige. Disse Riger existere endnu — med saadanne Indskrænkninger og Udvidelser, som Tid og Krig have bevirket — og ville vedblive at existere indtil Stenen fra Bjerget knuser dem og sønderslaaer dem, og de henveires af Vinden, „som Avner af en Løve om Sommeren."

De foregaaende prophetiske Kjendgjerninger ere endvidere bekræftede i Daniels Syn „Væderen og Gedebukken," beskrevet og forklaret i det 8de Capitel. Han saae „en Væder, som havde to Horn, og Hornene vare høie, men det ene var høiere end

det andet, og det høieste voxede sidst op." Han saae tillige, at „en Gedebuk kom fra Vesten" med „et anseeligt Horn imellem sine Øine," og som „slog Væderen og sønderbrød dens Horn." Derefter „blev Gedebukken saare stor; og der den var bleven stærk, blev det store Horn sønderbrudt, og fire anseelige Horn opvoxede i Stedet derfor mod de fire Himmelens Veir."

I Udlæggelsen af dette Syn siges udtrykkeligen: „Den Væder, som Du saae havde de to Horn, er de Konger af Medien og Persien." Disse to Konger forenede sig, som vi allerede have viist, for at omstyrte Beltsazars Rige, og „Darius den Meder antog Riget." Det ene af Hornene var imidlertid „høiere end det andet," og „det høieste voxede sidst op," eller med andre Ord, Persien sik under Cyrus Fortrinet for Medien, og det „Medist-Persiske" Rige blev saaledes til det „Persiske" Rige, paa hvis Fane Billedet af en Gedebuk var fæstet som det kongelige Vaabenmærke. Væderen „stangede mod Vesten og Norden og Sønden" og „den blev stor," indtil Gedebukken fra Vesten „løb til den i sin kraftige Grumhed," og „slog" den, og „sønderbrød dens to Horn." Billedet af en Gedebuk var Macedoniernes kongelige Vaabenmærke. Videre siges der i Udlæggelsen: „Og den laadne Buk er Kongen af Grækenland; og det *store* Horn, som var imellem dens Øine, er den *første* Konge," som var, hvilket vi for have seet, Alexander *den Store* — hiin Tids *anseeligste* Krieger. Dette „anseelige Horn" blev dog tilsidst sønderbrudt; „og at det blev sønderbrudt, og fire stode i Stedet for det, er, at fire Kongeriger skulle opstaae af dette Folk, men ikke med *hans* Kraft," hvilket har Hensyn til Alexanders fire Efterfølgeres Riger — Cassander, Lysimachus, Ptolemæus og Seleukus, der ogsaa betegnes i Synet ved Parderens fire Hoveder. Uagtet disse Konger vare „navnkundige" som Alexanders dueligste Feltherrer, formedelst deres militaire Dygtighed, arvede de dog hverken deres Forgjængers Berømmelse eller erholdt „hans Magt," men det synkende Rige blev tilsidst, som vi allerede have viist, overvunden og tagen i Besiddelse af Romerne.

Vi ville nu gaae over til at betragte de nærmere Omstændigheder ved det andet Rige, som „Himmelens Gud skulde opreise i de sidste Dage," og som skulde sønderslaae og aldeles knuse Billedet af Guld, Sølv, Kobber, Jern og Leer. Daniel siger: „Du saae dette, indtil der blev en Steen afhuggen, som skete ikke med Hænder, og den slog til Billedet paa dets Fødder af Jern og Leer, og knuste dem. Da blev Jernet, Leret, Kobberet, Sølvet og Guldet knuste tilsammen, og vare ligesom Avner af en Loe om Sommeren, og Vinden optog dem, og deres Sted blev aldeles ikke funden; men Stenen, som slog til Billedet, blev til et stort Bjerg, og opfyldte al Jorden." Udlæggelsen herpaa var, „at i de samme Kongers Dage skal Himmelens Gud opreise et Rige, som ikke skal fordærves evindeligen, og det Rige skal ikke overlades til et andet Folk; det skal knuse og gjøre Ende paa alle disse Riger, men det, det skal bestaae evindeligen. Efterdi Du saae, at der blev afhuggen af Bjerget en Steen, hvilket skete ikke med Hænder, og knuste Jernet, Kobberet, Leret, Sølvet og Guldet, saa haver den store Gud ladet Kongen vide, hvad der skal skee efter dette; og denne Drøm er fast, og Udtydningen derpaa er vis."

Her tales der om et andet, særskilt Rige, der skulde „opreises" paa Jorden, efter at Billedet var complet færdigt fra Hoved til Tæer.

Den populaire Mening blandt de saakaldte Christne er, at Riget, som her hentydes til, var et aandeligt Rige, der op-

reistes af Jesus Christus for en 1800 Aar siden. Men dette anser vi for at være en stor Vildfarelse, da det ikke stemmer overeens med de bestrevne og tydelige Kjendsgjerninger. Riget, som her henvises til af Propheten Daniel, skal blive et virkeligt Rige, hvilket ogsaa tydeligt kan forstaaes af mange andre Prophetier desangaaende. Det er henregnet blandt andre virkelige Riger, endskjøndt det staaer uendelig langt over dem i enhver Henseende.

Ogsaa i sin Organisation, Authoritet og Lovgivning vil det blive aldeles forskjelligt og uligt fra alle andre Riger, ligesom Stenen fra Bjerget var uliig Billedet, som den sønderslog.

Atter, det var et Rige, som skulde opreises i de sidste Dage." Da Daniel sagde: „Der er en Gud i Himmelen, som aabenbarer hemmelige Ting; han haver kundgjort Kong Nebucadnezar, hvad som skee skal i de sidste Dage," maa han nødvendigviis have hentydet til Begivenhederne, der ere forbundne med Riget, som sidst opreistes. Nebucadnezars, Darii eller Alexanders Dage kunde han vistnok ikke have meent med de „sidste Dage;" og da det Romerske Rige faldt og andre Riger havede sig af dets Ruiner, kunde Christi Dage ikke være blevne kaldte „de sidste Dage." Atten Aarhundreder ere henrundne siden Guds Søn led Martyrdøden ved deres Hænder, som ikke vilde have ham til at regjere over sig, og Midten af det nittende Aarhundrede har visseligen langt større Krav paa at blive ansect som „de sidste Dage," end nogen anden af de foregaaende Tidsperioder. Vi tro — nei, vi vide, at „vore" Dage ere de „sidste Dage," omtalte af Daniel, da „Himmelens Gud" skal opreise sit Rige. Men hvis de ikke ere det, maae de komme i Fremtiden, og de Begivenheder, der hentydes til, maae altsaa endnu være tilkommende. Følgelig er det Sidste-Dages Rige hidindtil ikke opreist; thi naar det bliver grundfæstet, skal det „bestaae evindeligen."

Atter: „Det var i disse Kongers Dage," Himmelens Gud skulde opreise det Rige, der repræsenteres ved Stenen fra Bjerget. Hvad forstaaes der altsaa ved „disse Konger?" Den romerske Keiser kunde vel ikke med Rette betegnes som „disse Konger," ei heller kunde det være hans Forgjængere paa Babylons, Persiens eller Macedoniens Throne, hvilke vare døde og deres Riger omstyrtede. Altsaa er det klart, at de Konger eller Riger, som henpeges paa, ere dem, som betegnes ved Billedets Tæer og det fjerde Dyrs ti Horn; og der siges udtrykkelig med Hensyn dertil: „Og de ti Horn betyde, at af det samme Rige skulle opstaae ti Konger, osv." „Konger" bruges her som Repræsentanter for deres Riger, saa hvad der siges om dem har Hensyn til deres respective Herredømmer, som i Tilfældet med Nebucadnezar. Daniel sagde: „Du er selv det Guldhoved; og efter Dig skal opkomme et andet Rige, ringere end dit; og det tredie Rige skal være et andet af Kobber," osv. Nebucadnezar døde og Beltsazar fulgte ham paa Thronen, saa at det var den sidstnævnte Konge, som Darius dethroniserede, og ikke den første. Ligesom Nebucadnezar kun nævnes som Repræsentant for det Rige, over hvilket han regjerede, saaledes anføres ogsaa de „ti Konger" kun som Repræsentanter for de Riger, de udøvede deres Herredømme over. Det Medisk-Persiske Rige efterfulgte ikke Nebucadnezar; thi han var død for lang Tid siden, og hans Plads besat af en Anden; men det efterfulgte det Babylonske „Rige," over hvilket Nebucadnezar havde været Regent, og som dengang regjeredes af Beltsazar. Det Græsk-Macedoniske Rige afløste ikke „Darius den

Meder," ei heller Cyrus den Perser; thi de vare døde for næsten 200 Aar siden; men det efterfulgte det Persiske „Rige," over hvilket Darius Codomannus sidst havde svunget Scepteret. Det Romerske Rige efterfulgte ikke Alexander; thi han var død for henved 300 Aar siden; men det fulgte det Macedoniske eller Græske „Rige." Saaledes var det heller ikke Meningen, at det „Rige," som „Himmelens Gud," efter hvad der er sagt, „skulde opreise" paa Jorden „i de sidste Dage," skulde opreises umiddelbart efter de „ti Konger," som først sad paa de ti Rigers Troner; men det skulde siensynligt efterfølge og „gjøre Ende paa alle disse Riger," som deres retmæssige Thronfølgere skulde regiere over. De Riger, som det Romerske Keiserdomme blev deelt i, existere endnu. Giftermaal mellem Kongehusene og Undertvingelser ved Vaabenmagt have tilveiebragt forskjellige nationale Forbindelser, og en Mængde politiske Omvæltninger og Smaa-Erobringer have fundet Sted fra Tid til Tid, siden de oprindelige „ti Konger" sadde paa deres respective Troner; men endnu existere disse Herredømmer. Neapel, Lombardiet, Sardinien, Baiern, Ungarn, Grækenland, Spanien, Portugal, Frankrig og Belgien (ti særskilte Riger, beliggende omkring det gamle Rom), hvilke alle oprindeligen sprang ud fra det romerske Dynasti, indtage nu faste Stillinger paa Historiens Kaart. De ere i en vis Betydning ansete som de nuværende Former af det store Billedes Tæer, og deres Skjebne vil derfor om ikke lang Tid være, at de blive „knuste" og blive „ligesom Avner," som „Vinden" førte bort; eller med andre Ord blive opløste og ophøre at existere som uafhængige Riger, og tilsidst blive indflettede i det universelle Sidste-Dages Rige, som tilhører den Allerhøiestes Hellige.

Da Billedets Tæer altsaa ikke vare dannede, ja havde ikke engang begyndt at blive dannede, forend Aarhundreder efter Christi Død, eller med andre Ord, da hverken de omtalte „ti Konger" eller Rigerne, hvorover de regierede, vare til, forend Aarhundreder efter Christendommens Indførelse ved Jesus og hans Apostler, følger naturligviis deraf, at „Riget," repræsenteret ved „Stenen," som „afhuggedes af Bjerget," ikke kunde være bleven „opreist i hine Dage, hvilke vistnok ikke kunne henregnes til de „sidste Dage."

(Fortsættes.)

Skandinaviens Stjerne.

Den 1ste November.

Det er af yderste Vigtighed for de Hellige, ikke alene at have en overfladisk Kundskab om Guds Egenskaber og hans egen Persons Majestæt, men ogsaa at beskue hans vidtudstrakte Værker og forstaae Guddommens Majestæt og Herlighed i det uendelige Universum, Skabelsens Maal og Hensigten med Evangeliets Gjengivelse. Naar man har faaet et dybere Indblik heri, naar Skabelsens og Gjenløsningens Plan forstaaes i dens saliggjørende og altomfattende Charakteer, og den store Ophavsmand throner midt iblandt sine Hænders Gjerninger, og naar hans Præstedomme paa Jorden fuldelig sætter, med hvem de ere forbundne, ville de slutte sig nærmere om deres Banner og arbeide med en Aand, som er Foreningen med et saa ophøiet Væsen værdig.

Ophavsmanden til dette Værk er det Væsen, som ved sin Almagt skabte Himmelen og Jorden og Alt, hvad deri er. Han er Universets evige Fader. I det uendelige Rum udstrakte han Himmelens Befæstning og besaaede den med Verdener uden Tal, og den uhyre Mængde Sjerner, som det menneskelige Øie kan betragte, og som tydeligere end Ord bevidne, deres Skabers Majestæt, Magt og Herlighed, er kun ligesom en Begyndelse af hans Værker. Der er al Grund til at troe, saavel paa de nyere Tiders astronomiske Opdagelser, som paa de nyere Tiders guddommelige Aabenbaringer, at Guds Verdener ere langt „talrigere end Sandet paa Havets Bred." I fordums Dage, da Menneskene kun havde et indskrænket Begreb om Universet, ansaaes saadanne Udtryk for at være overdrevne. Men Videnskabens Synskreds er bleven saa udvidet, at man nu ved dens Hjælp ikke længere anseer et saadant Sprog for Overdrivelse, men det staaer foran os som virkelige Kjendsgjerninger. Dog ere disse Kjendsgjerninger, som indeholdes i disse anførte Ord, saa store, at den menneskelige Forstand neppe kan fatte deres Troværdighed — de lyde næsten utrolige. Desnagtet er det en Sandhed, endskjøndt den er vanskelig for Dødelige at annamme i dens Heelhed.

Menneskets Hjerte kan ikke fatte og Sproget er utilstrækkeligt til at udtrykke Antallet paa og Storheden af Guds Gjerninger. Den meest Oplyste blandt Menneskenes Børn kan knapt begynde at see den Almægtiges Majestæt, hans Værkers Skjønhed, hans Handlemaades Værdighed, hans Kjærlighed for sine Hænders Gjerninger og den herlige Skjebne og Ophøielse, som han har beredt for de Trofaste; thi Gud er ligesaa stor i Forløsningens Værk, som han er i at skabe. Har han skabt Verdener, talrigere end Sandet paa Havets Bred, saa har han ogsaa frelst eller vil frelse ligesaa mange.

Saadan, Brødre og Søstre, er altsaa Ophavsmanden til det Værk, hvori vi ere blevne deelagtige. Som han er, er ogsaa Beskaffenheden af dette Værk. Det tager Deel i hans Værdighed, Majestæt og Storhed. Fatte vi tilfulde denne store og ærefrygtsvækkende Kjendsgjerning? — ærefrygtsvækkende paa Grund af, at den omfatter Alt. Udvise vi det i vor Vandel, i vore Handlinger, Tanker og Ønsker?

Vi have anført dette, for at indprænte i de Helliges Sind Storheden af det Værk, for hvilket de arbeide, paa det at de i deres daglige Liv kunne vise, at de sætte den rette Priis paa deres høie Forbindelse med Guddommen.

I Theori ere Menneskene i Almindelighed villige til at anerkjende Guds ophøiede Charakteer, og sige gjerne, at dette eller hiint er hans Værk. Men hvor nødigt ville de ikke i det Praktiske annamme eller tilegne sig det Gode, han tilbyder dem, og som er baade til deres timelige og evige Vel. Naar de Hellige bære Vidnesbyrd om, at de arbeide for Herrens Værk, og Brødrene af Præstedømmet forkynde, at de ere Guds Tjenere, fatte de da Dybden af, hvad de sige? og bestræbe de sig for at handle overeensstemmende med deres Prædiken? Dette er Herrens Værk. Vi ere Guds Medarbeidere. Hvor meget indbefattes ikke i denne Sandhed! Bestræber Eder derfor, I Hellige, saa meget som muligt for at fatte det, og i hele Eders Liv tragter efter at tilegne Eder en Deel af de herlige Egenskaber, som Ophavsmanden til dette Værk besidder.

Emigranterne. Vi have modtaget Efterretninger fra Resten af vore Emigranter, daterede Fort Laramie den 28de August. Deres Reise var gaaet særdeles heldig saa

langt, og hvis ikke uforudsete Omstændigheder skulde hindre dem, haabede de at naae Dalen sidst i September eller først i October. Kun een amerikansk Broder døde paa Veien, men for Resten var Sundhedstilstanden særdeles god i Compagniet. De havde mødt Indianere af forskjellige Stammer, hvilke havde været meget venlige mod dem, og da de erfarede, at Compagniet bestod af „Mormoner," syntes deres Venlighed at tiltage end mere, idet de Alle maatte trykke deres Hænder, før de skiltes ad.

Det ægte og det uægte Præstedomme.

(Fra „the Millennial Star.")

(Fortsat fra Pag. 20).

Al Aabenbaring beviser, at Samvittigheds-Frihed er et guddommeligt Privilegium. Geistligheden har altid tiltaget sig den Myndighed at tilintetgjøre dette Privilegium. Dette Onde er i og for sig selv Noget, som fortjener vor strengeste Dadel, og naar vi betragte al den Lidelse, som Menneskeslægten har maattet udstaae, paa Grund af den uindskrænkede Magt, som Præstevældet har tilranet sig, føle vi Sandheden af en viis Mands Ord: „Naar de Ugudelige regjere, sørger Folket." Og Jordens Regenter have med faa Undtagelser altid været slaviske Redskaber i Præstevældets Hænder, under hvis Indflydelse baade Dyd, Kjærlighed og Sandhed ere blevne haardt krænkede. Geniets rigeste Frembringelser, den meest fuldendte Dygtighed, og den meest udsøgte Smag ere under Præstevældets despotiske Magt blevne misbrugte til Menneskeslægtens Udartelse, istedetfor til dens Forædling og Ophøielse. Det har lagt Baand paa Menneskenes Samvittighed og berøvet dem deres Aands Uafhængighed. Det har opfundet Formularer og Troesbekjendelser, og tvunget Folket til at antage dem. Det har foreskrevet, hvad Menneskene maae tænke, og saaledes kvækket enhver moralsk Følelse og hindret Udviklingen af enhver Evne, hvormed Mennesket er begavet, og gjort ham aldeles afhængig af Omstændighederne.

Hvor slaaende er ikke Modsætningen mellem dette og Evangeliets skjønne og udmærkede Orden, som lærtes af Frelseren — „som efter Melchisedeks Viis er bleven en Ypperstepræst til evig Tid" — og hans Apostler. Disse hellige Mænd vare afgjorte Fjender imod det uægte Præstedomme under alle dets fordærvelige Skikkelser. De aabnede Sandhedens Sluser, grundfæstede Præstedømmet paa Jorden og iværksatte en Plan, som, hvis den blev almindelig antagen, fuldkommen vilde tilintetgjøre Præstevældets Magt — en Plan, som vilde forene hele Menneskeslægten i et almindeligt Broderskab, hvis Motto var: „Ære være Gud i det Høieste! Fred paa Jorden! og i Mennesker en Velbehagelighed!" Satan stod bestyrtet over de Indfald, der gjordes i hans Riger, og han saae denne Begivenhed med den største Angst. Jesus, hvem han havde stridt imod i Himmelens Raad, gjorde nu Fordring paa sin Ret til at regjere. Men kun en kort Tid svandt hen, førend Guds Søn blev grebet og ihjelslagen ved ugudelige Mænds Hænder. Hans Apostler, paa een nær, fik samme Skjebne. Talrige Forfol-

gelser maatte hans Kirke udstaae, og tilsidst blev den udryddet. Det hellige Præstedømme blev taget fra Jorden. Aabenbaringens Lys ophørte at skinne. Den Blinde ledede den Blinde, og de faldt begge i Graven. Uenighed, Misundelse, Strid, Ondskab, Had og Krig paafulgte. Ethvert af de kjæmpende Partier vandt vexelviis Fortrinet. Den ene Befrier stod frem efter den anden, til hvilke mange sluttede sig, idet de troede, deres Nød skulde blive afhjulpen; men da de bleve skuffede i deres Forventninger, bleve Samfundene, som paa denne Maade vare blevne oprettede, svækkede ved Frafald, og Folket faldt tilbage i Vantro. Hedenskabet, Jødedommen, Brahmaismen, Muhamedanismen, Papismen og Protestantismen i deres forskjellige Skikkelser have alle optraadt i Verdenshistoriens store Drama.

Men hør! Hvilken Lyd er det, som naaer vort Øre? Det er Josephs Røst! — en Prophets Tunge, der udraaber: „Frygter Gud og giver ham Ære, thi hans Doms Time er kommen." Fra den følelsløse Sløvhed og Dvale, hvori Verden hviler, og som har lullet Menneskene i en falsk Sikkerhedssøvn, fare Alle pludseligen op, og det uægte Præstedømmes, Geistlighedens, Røst høres med fornyet Kraft: „Bevar os for Vildfarelse! Bedrager! Skurk! Skattegraver! Falsk Prophet! Kjætter! Svindler!" osv. Andre blive smittede af samme Aand og raabe: „Ned med ham! Stener ham! Tjærer og fjedrer ham! Drukner ham! Kast ham i Fængsel! Skyd ham! Myrd ham! Dræb dem Alle!" og tusinde andre Skrig, udstødte med de grueligste Eder og Forbandelser. Ikke saasnart fremtræder den ulærde Joseph, iført det hellige Præstedømme, førend Djævelens Hærstarer vise sig i stor Mængde og arbeide med Kraft paa at faae den af Herren Udvalgte udryddet af Jorden. Korstog føres imod de ydmyge, oprigtige Faa, som vove at modstaae deres Forfædres falske Traditioner og adlyde det himmelske Budskab. Plyndring, Undertrykkelse, Tyranni og Mord vederfares dem i „Frihedens og Lighedens" (?) Land. De to Magter, det ægte og det uægte Præstedømme, ere begge i fuld Virksomhed, og uagtet det første har lidt meget, er det dog endnu til og vil vedblive at være det; thi Riget og Rigernes Storhed, som ere under al Himmelen, skulle gives de Hellige, og de skulle besidde dem evindeligen. Til dette glæde vi os; thi medens det uægte Præstedømme eller Geistligheden søger at *adsprede* og *ødelægge*, søger det ægte, det hellige Præstedømme at *samle* og *frelse*. Geistligheden *forsvarer* Menneskene deres Rettigheder; Guds Præstedømme *forsvarer* dem. Det falske Præstedømme, som i sig selv bærer Spiren til sin egen Opløsning, er ofte bleven svækket ved Delinger; dets Grundsætninger ere uovereensstemmende og ofte endog hinanden modstridende. Krig og Blodsudgydelse have været Følgerne, og derved er dets Kraft bleven svækket, og dets Tilhængere adspredte og ødelagte. Det hellige Præstedømme, som i sig selv bærer Livskraften, styrkes ved Enighed; dets Grundsætninger stemme nøie overeens, og virke i den fuldkommeste Harmoni, og Fred og Lykksalighed er bleven grundfæstet ved Alle, som af rene Bevæggrunde have annammet dets Principer. Sectismen med alle dens deraf flydende Onder aabenbarer det falske Præstedømmes Bestræbelser; medens „Mormonismen," som den kaldes, med alle dens Velsignelser, øiensynlig bærer Guds Præstedømmes værdige Præg. Jesu Christi Kirke, der besidder det kongelige Præstedømme, har mere eller mindre tiltrukket sig Verdens Opmærksomhed, og *Undertvingelsen* og *Udryddelsen* af dette Folk er et Ønske, som baade hemmeligt næres og offentligt udtales, og er en Gjenstand,

som frit drøftes i Aviserne og paa de forskjellige Talerstole, hvor Præstevældets Forkjæmpere have faaet Fodfæste: Præster, Redacteurer, politiske Talere, Aandemanere, samt Ledere og Tilhængere af næsten alle Secter og Partier ønske af Hjertet Guds Folks Udryddelse, som er det Folk, han har kaldet og udvalgt til at være hans Villies Udøvere, en udvalgt Slægt, et kongeligt Præstedøm, Modtagere af hans guddommelige Velsignelser og Begunstigelser, „imod" hvem Jordens Konger og Vældige ville forsamles, men „for" hvem Herren vil stride, ligesom han har gjort fordum. Endskjøndt Herrens „Arv" er som en „spraglet Fugl og alle Fugle rundt omkring ere imod den," vil han dog „forbarme sig over Zion; thi det er Tid, at han er den naadig, ja, den bestemte Tid er kommen." Herren glæder sig ved dens Embedsmænd, og dem vil han gjøre til Piller for Israels Frelse. Men de, som anmasse sig en Magt, der ikke tilhører dem, skulle afskjæres; „og Overtrædere skulle ødelægges tilsammen, og de Ugudelige skulle udryddes."

Guds Regjering

af John Taylor.

(Fortsat fra Pag. 31.)

Her vil det maaskee være passende at bemærke, at der vil blive to Indsamlingssteder eller Zion'er; det ene i Jerusalem, det andet paa et andet Sted; det ene er et Sted, hvortil Jøderne skulle forsamles, og det andet er for en blandet Skare fra alle Nationer. Angaaende Israels Huus siger Jeremias: „Derfor see, de Dage komme, siger Herren, at der skal ikke ydermere siges: Saa vist som Herren lever, som førte Israels Børn ud af Ægypti Land! men: Saa vist som Herren lever, som førte Israels Børn fra Nordenland, og fra alle Landene, hvor han havde fordrevet dem hen! og jeg vil føre dem tilbage til deres Land, som jeg gav deres Fædre." (16, 14. 15.) Ifølge dette Skriftsted, saavelsom mange andre, vil Guds Kraft sandsynligt blive udfoldet paa en herlig Maade for Israels Huus, ved deres Gjenindsættelse i deres gamle Besiddelser. Et andet Skriftsted siger: „Jerusalem skal forblive fremdeles paa sit Sted i Jerusalem." (Sach. 12, 6.)

Her vil jeg anføre, at der var et Zion for i Jerusalem; men der tales ogsaa om et andet Zion i den hellige Skrift. Derfor skulle, ifølge det Skriftsted, vi have anført af Davids Psalmer, Folkene samles tilsammen i Zion og Rigerne for at tjene Herren; og ei alene Jøderne, men ogsaa Hedningerne skulle frygte Herrens Navn, og alle Kongerne paa Jorden hans Ære. Loven skal udgaae fra Zion og Herrens Ord af Jerusalem. Atter: „Den Herre Gud, som samler Israels Fordrevne, siger: jeg vil samle andre til mig, foruden disse."

Af disse Skriftsteder, saavelsom af mange andre, som vi kunde anføre, er det tydeligt, at der er to Indsamlingssteder. Joel, for Exempel, siger, idet han taler om Plagerne i de sidste Dage: „Paa Zions-Bjerg og i Jerusalem skal der være Raad-

til at undkomme." Han kunde aldrig med god Grund sige paa Zions Bjerg „og" i Jerusalem, hvis det ikke var to Steder. Det gamle Zion var i Jerusalem. Det vilde ikke være rigtigt at sige i London og i London, men man kunde sige i London og i Edinburg, i New York og i Philadelphia, osv., og paa denne Maade kan man sige i Zion og i Jerusalem. Men Jøderne skulle samles i Jerusalem i Vantro, ifølge Sacharie Ord, og naar Messias viser sig iblandt dem, uden at de vide, at det er Jesus, ville de spørge: „Hvad er disse Under i dine Hænder?" Da skal han svare: „Det er de Under, med hvilke jeg er slagen i deres Hus, som elskede mig." (13, 6.) Paa den samme Dag skal der være en aabnet Kilde for Davids Hus og for Jerusalems Indbyggere, og de ville slutte Pagt med Herren i Daaben. (13, 1.) Men af Zions Børn vil Herren tage een af en Stad og to af en Slægt (Familie) og føre dem til Zion, og give dem Hyrder efter sit eget Hjerte, hvilke skulle føde dem med Kundskab og Forstand. (Jerem. 3, 14. 15.) Alt Folket der skal være retfærdigt.

Det er det sidste Zion, som vi for Nærværende ønske at omtale mere omstændeligt, da det staaer i Forbindelse med Guds Rige, og da vi netop nu søge efter at udfinde Maaden, hvorpaa Guds Rige skal blive grundfæstet, er det en Sag af stor Vigtighed for os.

Der tales om mange store Straffedomme i de sidste Dage, som Følge af Menneskenes Frafald fra Gud, og vi have allerede anført endeel af dem; men Evangeliet maa, som vi allerede have omtalt, blive forkyndt som en Advarsel for alle Nationer, og i Forbindelse med det skal en Proclamation lyde: „Frygter Gud og giver ham Ære, thi hans Doms Time er kommen." (Aab. 14, 7.) Men Folket vil rimeligviis spørge: Hvad kunne vi gjøre? Hvad Haab have vi? Hvis der udbryder Krig, saa kunne vi hverken forhindre eller undgaae den. Dersom Plager udgaae over Jorden, hvad Garanti have vi saa for at blive befriede? I sige, at I ere komne som Barmhjertighedens Budbærere, og som Sendebud til Nationerne. Hvad skulle vi gjøre? Lad Esaias svare. Han har berettet om Krig og angivet Midlet til Frelse. Dette skal være Svaret, som Sendebudene skulle give Nationerne: „Herren haver grundfæstet Zion, paa det de Elendige af hans Folk skulle have Tilflugt i den." (14, 32.) Ja, siger Joel, naar Herrens store og forfærdelige Dag kommer, skal der paa Zions Bjerg og i Jerusalem være Raad til at undkomme, saasom Herren haver sagt, og hos de Øvrige, som Herren kalder. (3, 4. 5.) Ja, siger Jeremias, han vil tage een af en Stad og to af en Slægt, og føre dem til Zion, og give dem Hyrder efter sit eget Hjerte, hvilke skulle føde dem med Kundskab og Forstand. (3, 14. 15.) Proclamationen til Verden vil være Midlet, hvorved dette Zion vorder grundfæstet, da Skarer af Folk fra alle Nationer ville samle sig sammen som Følge deraf; thi der er Mange i enhver Nation, som oprigtigt ønske at gjøre Guds Villie, naar de lære den at kjende; men da de saalænge ere blevne indsnærede i Præstebedrageri og Vederstyggeligheder, vide de ikke, hvilken Vei de skulle tage, og ere mistænksomme mod næsten Alt. Som det fordum var, vil det ogsaa være i de sidste Dage. Jesus sagde: „Mine Faar høre min Røst, og de kjende mig, og følge mig; men en Fremmed følge de ikke, fordi de kjende ikke de Fremmedes Røst." (Joh. 10, 5. 27.)

De, som elske Sandheden, og ønske at blive veilædte af den, ville annamme den og indgaae i Pagten, som Herren vil slutte med sit Folk i de sidste Dage, og

blive indsamlede med dem; disse ville blive underviste af Herren i Zion, udgjøre hans Rige paa Jorden, og blive beredte for Herren, naar han kommer for at tage sit Rige i Besiddelse; „thi naar Herren haver bygget Zion, skal han sees i sin Herlighed," (Ps. 102, 17.) og ikke før. Men hvis nu Zion aldrig bliver opbygget, saa vil Herren aldrig komme; thi han maa have et Folk og et Sted at komme til. Propheterne hilsede denne Dag med Glæde, som Forloberen for de herlige Tider, der skulle komme bagefter. Micha siger: „Men det skal skee i de sidste Dage, at Herrens Huses Bjerg skal være beredt paa Bjergenes Top, og det skal ophøies over Høiene, og Folk skulle løbe til det. Og mange Hedninger skulle gaae og sige: Kommer og lader os gaae op til Herrens Bjerg og til Jacobs Guds Hus, at han maa lære os om sine Veie, og vi maae vandre paa hans Stier; thi af Zion skal udgaae en Lov, og Herrens Ord af Jerusalem." (4, 12.) Esaias saae med Henrykkelse denne Scene og raabte med Begeistring: „Hvo ere disse, som flyve som en Sky? og som Duer til deres Vinduer? Thi Øer skulle bie efter mig, og Tharsis Skibe i Begyndelsen at føre dine Børn hid langtfra, ja, og deres Sølv og deres Guld med dem, til Herrens din Guds Navn og til den Israels Hellige; thi han haver prydet Dig. Og de Fremmedes Børn skulle bygge dine Mure, og deres Konger tjene Dig." (60, 8—10.) Og ved at læse det 14de Vers ville I finde, at dette Sted skal kaldes „Herrens Stad, Zion, den Helliges i Israel."

Her finde vi altsaa, at Herren vil have et Hus opført; at det skal være paa Bjergenes Top, ophøiet over Høiene; at mange Hedninger (Nationer) skulle løbe dertil, for at lære Herrens Villie at kjende, og at Loven skal udgaae fra Zion; at Folk skulle komme som Skyer dertil; at de skulle tage deres Sølv og Guld med sig; at den rette Gudsdyrkelse vil blive kjendt og at Herrens Evangelium vil tabe dets Modbydelighed. Da vil Gud og hans Religion blive anerkjendt blandt Jordens Nationer.

(Fortsættes.)

Notits til Conference-Præsidenterne.

Af de indsendte Tiendelister fra enkelte Conferencer sees, at Instructionerne ikke have været fuldelig opfattede; hvorfor Contoiret herved gjentaglr Følgende:

1) Der forventes fra Conferencerne ved hvert Qvartals Udgang en statistist Rapport og en Regnskabs-Rapport overeensstemmende med den for samme givne Schema.

2) Ved hvert Aars (ikke Qvartals eller Halvaars) Udgang indsendes Navneliste over dem, som i Aarets Løb have betalt Indtægtstiende, og hvormeget hver har betalt, hvilket ikke behøves at specificeres qvartaliter, men blot det samlede Beløb for hver Person for Aaret.

3) Grenene derimod indsende hvert Qvartal til Conference-Præsidenterne, tilligemed Regnskabet, en Liste over Tiendeydernes Navne, og hvormeget hver har betalt i Qvartalets Løb, saa at samme kan blive indført i Conferencens Tiendebog, der er oplinieret efter det givne Schema.

4) Da Missionsfondet for Eftertiden ikke tages af Tienden, anmodes de Præsiderende fra næste Aars Begyndelse at opkræve 1 Skilling ugentlig (hvarje wecka) af

hver Hellig som frivillige Gaver til deraf at danne et Fond til Missionens Fremme, og bedes disse Skillingssammenskud at indsendes til Contoiret om muligt maanedligen, samtidig med Bogpengene.

5) Da det vil medtage betydelig Tid for Contoiret at opgjøre dette og foregaaende Aars Regnskaber, anmodes Grenene og Conferencerne at afslutte og opgjøre Tiendelister og Regnskaber den 20de November d. A., og indsende samme til Contoiret saa snart som muligt, og lade December Maaned gaae over paa næste Aar og for Fremtiden afsluttes 1ste Qvartal den 20de Febr.; 2det den 20de Mai; 3die den 20de August og 4de Qvartal den 20de Novbr.

Contoiret haaber, at disse Instructioner ere tydelige nok, og at samme blive udførte punktligt efter deres Bydende.

Blandinger.

I Cashmirdalen i Ostindien har Cholera i Løbet af nogle Uger bortrevet henved 100,000 Mennesker. — I Calcutta i Ostindien havde man et stærkt Jordskjælv den 24de August, hvilket dog ikke anrettede nogen betydelig Skade. — Staden Sofia i Tyrkiet er siden den 30te September bleven haardt hjemsøgt af Jordskjælv. Indtil den 3die October vare 40 Huse, 20 Minareter (runde Taarne paa de tyrkiske Moskeer eller Bedehuse), en Moskee, en Kaserne og Telegraphbygningen styrtede sammen. — I Stæderne Orel og Liwny i Rusland har der raset stærke Ildebrande; i førstnævnte Stad er 500, og i sidstnævnte 200 Bygninger brændte, samt en Mængde Varer. — Den 14de October blev Dampskibet „Cimbria" overseilet af Dampskibet „Skaane" lige ud for Helsingoer, saa førstnævnte sank strax efter Sammenstødet. Alle Passagerer reddedes ombord paa „Skaane," men derimod kunde man ikke faae Tid til at redde 80 Stykker Hornqvæg, hvoraf endeel senere hen drev i Land paa den svenske Kyst. — I Tønsberg i Norge ere flere Vaaningshuse, Udhuse og Soboder sunkne eller omstyrtede, da Søen havde undergravet dem saalænge, at den tynde Jordskorpe ikke længere kunde bære dem. — Amerika: Jern-Dampskibet „Austria," som gik med Passagerer fra Hamburg til New York, kom den 13de Septbr. i Brand, hvorved omtrent 450 Mennesker fandt sin Død i Luerne eller i det oprørte Havs Bølger. — Det prægtige Crystalpallads i New York er aldeles afbrændt.

Poesi.

Mel.: O Zion, when I think on thee!

O Herre, lad mig komme frem
Til Zions Land, mit elskte Hjem,
Til Fredens Bolig, Hvilens Stad,
Da vil jeg være glad!
O Zion! o Zion! Du er mit elskte Hjem.

Guds Hellige sig samle der,
De have Alle Zion kjær,
Til Zions Priis man hører Sang
Og Instrumenters Klang.
O Zion! o Zion! osv.

Der finder jeg mit Vennetal,
Der Herrens Tempel bygges skal,
Der Brigham boer, den Guds Prophet,
Der Frelse er beredt.
O Zion! O Zion! osv.

Der Prophetiens sanddru Aand
Og Patriarkens Fader-Haand
Velsigner Børnene igjen,
Som i Begyndelsen.
O Zion! O Zion! osv.

Blandt Zions høie Bjerge vor
Retfærdighed og Sandheds Ord,
Der Livsens Kilde klar og reen
Forfrisker Josephs Green.
O Zion! O Zion! osv.

O Zion, Du Guds Tempels Sted,
Du klædes skal med Herlighed,
Snart Rygtet om din Ild og Sky
Vil naae til Land og By.
O Zion! O Zion! Du er mit elskte Hjem!

C. C. A. Christensen.

Indhold.

	Side.		Side.
De Helliges Arv og Hvile	33.	Guds Regjering (fortsat)	44.
Nebucadnezars Drom (fortsat)	37.	Notits til Conference-Præsidenterne	46.
Redaktionens Bemærkninger	40.	Blandinger	47.
Det ægte og det uægte Præsteb. (fortsat)	42.	Poesi	47.

„Skandinaviens Stjerne" udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned og faaes paa Contoiret i Lorentzensgade Nr. 504 D. 5, Stuen tilvenstre og paa alle kongelige Postcontoirer.

Udgivet og forlagt af C. Widerborg.
Trykt hos F. E. Bording.

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

8. Aarg. Nr. 4. *Den 15. Novbr. 1858.* Priis: 6 Sk. pr. Exp.

Guds Raad.

(Fra „the Millennial Star".)

„Salig er den Mand, som ikke vandrer i de Ugudeliges Raad, ei heller staaer paa Synderes Vei, ei heller sidder i Spotteres Sæde."

David.

Denne vigtige Sandhed, som David her udtaler, passer lige godt baade paa Individer og Nationer. Som Beviis herpaa behøve vi kun at kaste et Tilbageblik paa Fortidens Historie, som den staaer nedskrevet i den hellige Skrift, og da skulle vi opdage, at de Folk og Nationer, som have vandret efter de Retfærdiges Raad, altid have været velsignede. Paa den anden Side ville vi derimod see, at de, som have fulgt de Ugudeliges Raad, have været udsatte for al Slags Nød, og at de tilsidst ere blevne straffede derfor.

Naar vi tale om Menneskene, tale vi om dem som Guds Afkom, og naar vi betænke, at de ere saa nær beslægtede med et Væsen, hvis Charakteer, Fuldkommenhed og Egenskaber staae saa langt over deres egne, maae vi paa eengang kunne indsee, hvilken Forpligtelse, der paahviler dem til at lytte til og ubetinget at adlyde de guddommelige Raad, hvad enten han giver dem personligt eller ved sine Tjenere. Men ak! hvor sjelden have ikke hans Hænders Gjerninger villet anerkjende ham! Thi blandt dem, som i enhver Tidsalder have sagt, at de anerkjende hans Ret til at regjere, har man fundet Mange, som blot have dyrket ham med Læberne, og ei af Hjertet, hvilket altid har været en Vederstyggelighed for Herren.

Guds Tjenere, som man burde have annammet og anerkjendt som hans Befuldmægtigede til at underwise Menneskeslægten, have været udsatte for al Slags Nød, saasom Hunger og Nøgenhed, Lænker og Fængsel, Forviisning fra deres Hjem, Haan, ja selv Martyrdøden. Og disse Straffedomme tildeeltes dem, fordi de foretrak at adlyde Guds Raad fremfor at vandre paa de Ugudeliges Veie. Men endskjøndt vi underrettes om, at Gud er naadig, langmodig og fuld af Miskundhed, underrettes vi paa samme Tid om, at han er retfærdig, og at han ikke vil taale, at hans Love ustraffet trædes under Fødder, eller at hans Tjenere altid fornærmes af en ugudelig Slægt. Som Beviis herpaa behøve vi kun at henvise til den hellige Skrift. Psalmisten siger, at „den Mand

hvis Lyst er til Herrens Lov, skal være som et Træ, der er plantet ved Vandbække, og som giver sin Frugt i sin Tid, og hvoraf ikke et Blad affalder, og Alt, hvad han gjør, skal han faae Lykke til." (Ps. 1, 2. 3.)

Det meest slaaende Beviis herpaa findes i Beretningen om Enoch, Jareds Søn, som vandrede med Gud, og som iagttog hans Raad saa noie, at han, da han havde naaet en Alder af 365 Aar, blev optagen uden at smage Døden.

Den næste Person, som var særdeles begunstiget af Herren, var Noah, Lamechs Søn, den tiende Patriark før Syndfloden; han var en retfærdig Mand, fuldkommen i sin Slægt og vandrede med Gud. Som Følge deraf befalede Gud ham, forend han lod Syndfloden komme over den ugudelige Verden, at bygge en Ark til Frelse for ham og hans Familie.

Her have vi et andet Exempel paa, at Gud velsignede Personer, som vandrede efter hans Raad. Paa den anden Side see vi, hvorledes han lod sine retfærdige Straffedomme ramme de Ugudelige, som forkastede hans Advarsler, der gaves dem ved hans Tjener Noah, som var en Retfærdighedsprædiker i en Tid af 120 Aar. Spor af denne Ødelæggelse kan man endnu finde i ethvert Land som Beviser paa Følgen af Ulydighed. Noahs Efterkommere vare meget velsignede, og de talte Alle eet Sprog, og saalænge de vandrede efter gode Mænds Raad, vare de saaledes begunstigede; men saasnart de lode Nimrod faae Indflydelse over dem, fortørnede de Gud; derfor forvirrede han deres Sprog og hindrede dem derved fra at udføre deres Hensigt, nemlig Opførelsen af Babels Taarn.

I 1ste Mosebog underrettes vi om, at Abraham kaldtes fuldkommen, fordi han saa nøiagtigt overholdt Guds Bud, at han endog blev tilladt at see Gud og tale med ham Ansigt til Ansigt, som een Mand taler med en anden. Da han var eet Hundrede Aar gammel, fik han den Forjættelse, at han skulde blive overmaade frugtbar, og at Nationer skulde udspringe fra ham. Dette er bogstaveligen bleven opfyldt, ifølge Skriften; thi i mindre end fem Hundrede Aar derefter talte alene een Green af Familien 600,000 Mænd, foruden Qvinder og Børn.

Loth undgik Stæderne Sodomas, Gomorras, Admas og Zeboims Brand, fordi han adlød Englenes Raad, som vare sendte til ham. Hans Hustru og Naboer omkom, fordi de vare gjenstridige og fulgte deres egne Hjerters Raad, hvilke vare onde. Sletten, hvorpaa disse Stæder laae, var behagelig og frugtbar, men fuld af Sumphuller; og da der paa den fandtes meget Jordbeg, tog den let Ild. Da den var fortæret, sank Landet 1,312 Fod, og danner for Nærværende det døde Hav, der saaledes staaer som et Exempel paa Guds Hevn over de Ulydige.

Israels Børn bleve, efter at de havde været i Trældom i Ægypten omtrent en 430 Aar, paa en mirakulos Maade udfriede ved Moses og Aaron. De kunde have naaet Canaans Land i en Tid af omtrent to Aar, men fordi de negtede at udføre, hvad Moses raadede dem til, maatte de lide al Slags Gjenvordighed og Mangel, uden at tale om, at de maatte være fyrretyve Aar i Ørkenen.

Tyrus, som var een af Oldtidens meest blomstrende Stæder, er nu kun en usel Landsby, hvor Fiskere drive deres beskedne Haandtering. Denne Forandring skete, ifølge Guds Propheters Ord, paa Grund af Indbyggernes Ulydighed.

Det nyere Tyrus, Gaza, Asdod og andre Stæder bleve siden efter ødelagte af Alexander den Store. Dette tillod Herren som Følge af, at de forkastede hans Tjenere og deres Budskab, som Opfyldelse af Propheten Sachariæ Ord.

Ægypten var eet af Oldtidens ældste og mægtigste Riger; men det henfaldt ligeledes til Luxus og Vellyst, og paadrog sig følgelig Guds Mishag, som derfor inspirerede sine Propheter til at forudsige dets Undergang. Deres Prophetier ere alle gaaede i Opfyldelse.

Ninive, en overordentlig stor og mægtig Stad, blev ogsaa ødelagt ifølge Prophetierne, af den mediske Konge Cyaxares, paa Grund af, at dens Indbyggere overlode sig til Overmod og Usædelighed og negtede at annamme den Almægtiges Underviisning. Saa fuldstændig var denne Ødelæggelse, at selv de dygtigste Naturforskere have havt megen Vanskelighed med at opdage Stedet, hvor den engang stod.

Babylon, Rigernes Herlighed og Glandspunctet i Chaldæernes Storhed, var uomtvistelig een af Verdens første Byer. Men da den var i sin høieste Flor, inspireredes Guds Propheter til at forudsee og forudsige dens Fald. Nogle faa Aar senere blev den angrebet af sine Fjender, og har i Aarhundreder været Tilholdssted for vilde Dyr, og Stedet, hvor den engang laae, kan nu neppe gjenkjendes.

Rummet vil ikke tillade, at vi anføre Jerusalem og mange andre Stæder og Nationer, som ere blevne ødelagte ved at forkaste retfærdige Raad og Formaninger. Det er tilstrækkeligt at sige, at Ulydighed mod Guds Raad har været Aarsag til, at forskjellige Dele af denne skjønne Planet ere blevne til Ørkener, har undergravet Nationernes Grundvolde, omstyrtet Troner, bragt mægtige Stæder til at synke i Støv, gjennemvædet Jorden med Blod, bevirket Sygdom og Elendighed i tusinde Skikkelser, nedværdiget Menneskет, og i mange Henseender bragt det langt under det umælende Dyr.

Den samme Aarsag vil altid afstedkomme lignende Virkninger. Gud er et retfærdigt Væsen, som ikke tillader Andre at tage hans Rettigheder fra ham, og endskjøndt han kan være overbærende med Menneskenes Synder og for en Tid tillade dem at forkaste hans Raad og tilrane sig hans Ret til at regjere, vil han dog i sin Tid haandhæve sine Rettigheder, selv om det skulde ende med Oprørernes Udryddelse.

Fortidens Historie har saa tydelig viist Menneskets Udygtighed til at regjere sig selv, at de uundgaaelige Følger af deres Forsøg i saa Henseende burde være en Advarsel for alle kommende Slægter. Dette Factum burde bevæge Menneskene til ydmygt at anerkjende, at de ved egen Viisdom ikke kunne forstaae Gud og hans Planer. Det er Skaberens Ret at byde, Skabningens at adlyde, og Lydighedens Vei er den eneste sikkre at gaae paa.

Joseph Smith, den berømte Prophet i det nittende Aarhundrede, opdagede, at den religiøse og politiske Verdens meget lovtalte Viisdom var Daarlighed for Gud, og at Verden var fuld af Splid, Misundelse, Avind og mange andre Onder, for talrige at opregne. Som Følge deraf søgte han, som et fornuftigt Menneske, Kundskab fra en høiere Kilde, for at tilfredsstille sin ædle Aand, og fulgte Apostelen Jacobs vise Raad: „Dersom Nogen mangler Viisdom, han bede af Gud." Han fik Raad fra det Høie til at forlade de Ugudeliges Sti og Synderes Vei, med Forjættelse om, at han, dersom han var trofast, skulde blive meget velsignet. Som Opfyldelse heraf, formedelst Josephs Lydighed, sendte Herren hyppigt Engle til ham, hvilke gave ham mange ypperlige Lærdomme, og viste ham paa samme Tid Menneskenes Daarskaber og alle jordiske Regjeringers og Samfunds usle Tilstand. Med Tiden blev han, ved streng Sagttagelse af de givne Raad, bekjendt med Gud og med retfærdige, fuldkommede Mænd,

og Meget, som i Aarhundreder havde været en Hemmelighed, løftes af ham. Han hævede sig op og erholdt en for Menneskет ualmindelig Kundskab. Han skuede dybt ind i Tingene, der omgave ham, og kunde læse i Menneskenes Hjerter som i en Bog, og var derfor istand til at see deres Hykleri og Falskhed. Han blev derfor, da han selv var fuld af Kundskab, istand til at undervise dem, som søgte derefter. I Kraft af det hellige Præstedomme, som var bleven beseglet paa ham, prædikede han Evangeliet i dets Fylde, bekræftede Velsignelser paa de Trofaste, forudsagde Guds Riges Skjebne og propheterede om Tilintetgjørelsen af enhver Regjering og Institution, som strider mod Gud og forkaster hans Advarsler. Han nævnte udtrykkeligen, at Jordskjælv, Oversvømmelser, Uveir og mange andre Straffedomme skulde ramme det amerikanske Fastland, paa Grund af dets Beboeres Vederstyggeligheder og Forkastelse af Guds Raad; og disse Prophetier seer man daglig opfyldes lige for Verdens Øine.

Ligesom sine Brødre fordum maatte Joseph taale al den Grusomhed, som hans ugudelige Forfølgere kunde optænke, og endte sin jordiske Løbebane med Martyrdøden, fordi han lærte Menneskene retfærdige Principer. Hans Minde vil altid være dyrebart for Guds Folk, paa Grund af alt det Gode, han bevirkede. I disse Goder tage vi dagligen Deel, og vi burde ofte gjøre os det Spørgsmaal, om vi fuldeligen skattere hans Værd og de Velsignelser, som han ved sit Arbeide har tildeelt os.

For at forvisse os derom, behøve vi kun at henvise til hans Raad og de Aabenbaringer, som ere givne ved ham, og see om vor Vandel, Tale og Handling stemmer overeens dermed. Christi Kirkes Skrifter, som indeholde de omtalte Instructioner, ere ligesaa meget værd at gjennemlæse nu, som før, og dersom de Hellige vilde give Agt paa, hvad der staaer i Pagtens Bog, Joseph Levnetsløb, osv., vilde de see, at mange af Prophetierne, som findes i samme, blive opfyldte dagligen. Dette burde styrke de Helliges Tro og være dem Beviis for, at ikke en Tøddel af Guds Ord skal forgaae, men blive opfyldt i rette Tid.

Men medens vi gjøre dette, er det ogsaa nødvendigt for os at give nøie Agt paa og at efterleve de Raad, som gives af Josephs Eftertrædere. De Hellige burde læse Brigham's og Apostlernes Taler med megen Eftertanke, og vi burde passe nøie paa, om vor Vandel er overeensstemmende med deres Lærdomme. Hvis den ikke er, da ere vi ikke paa Pligtens Sti, men gaae følgelig paa en farlig Vei. Og endskjøndt det er godt at søge Raad fra en høi Kilde, er det paa samme Tid nødvendigt, at alle de Hellige skulde søge Raad hos dem, der staae nærmest over dem. Dette vil bevirke Enighed, og Følgen vil blive, at Kirken vil faae tilstrækkelige Kræfter til at binde Djævelen og overvinde hans Magt og Indflydelse.

De Hellige bør gjøre Alt, hvad der er ret, og iagttage deres Veilederes Raad, da vil Himmelen skjenke dem Kraft og Velsignelse. Ligesom Ulydighed bevirker Ondt, saa vil Lydighed bevirke Godt og fuldkomme Menneskeslægten og gjøre Jorden til et Paradis.

Nebucadnezars Drøm.

(Fra the Millennial Star.)

(Fortsat fra Side 40.)

Det Rige, som betegnes ved Stenen, der afhuggedes af Bjerget uden Hænder, skulde knuse og tilintetgjøre alle andre Riger, medens det selv skulde være uomstødeligt og bestaae evindeligen. Dersom den saakaldte Christenheds Kirkesamfund udgjøre det omtalte Guds Rige, og dersom det Rige havde været paa Jorden, siden Christi første Komme, ville vi spørge, hvorledes kunne saa det store Billedes Fødder og Tæer, eller med andre Ord: „alle disse Riger" — Levningerne af det gamle universale Romerrige — endnu være til? Deres nuværende Tilværelse og Tilstand er et stærkt Argument imod den almindelige Udlæggelse af denne sidste Deel af Drømmen. Mere end atten Hundrede Aar ere henrundne, siden Evangeliet først forkyndtes i Judæa, og Rigerne, som opstode af det gamle romerske Dynasti, ere endnu ikke „sønderslaaede" og bortveirede som Avner af en Loe om Sommeren. Tvertimod, de ere endnu til og voxe frodigt, som Ukrud, paa Jordens Overflade. Og istedetfor den gamle Kirkes Organisation og Indflydelse, som engang fik godt Fodfæste paa Jorden, vide vi fuldt vel, at den første Menigheds Apostler og Ældster lede Martyrdøden, at de Hellige forfulgtes og fik samme Skjebne som deres Ledere, og at Rigets Evangelium overalt forkastedes med Foragt. Selv de, som sagde, at de havde annammet det, toge sig snart for at forvende det, at gjøre Guds Love til Intet ved deres egne Læresætninger og Traditioner, og opfyldte derved Apostelen Pauli Propheti, som findes i hans andet Brev til Timotheus: „Thi den Tid skal vorde, da de ikke skulle forbrage den sunde Lærdom, men efter deres egne Begjæringer tage sig selv Lærere i Hobetal, efter hvad der kildrer deres Øren. Og de skulle vende Ørene fra Sandheden, og henvende sig til Fabler." Saa vidt havde dette forudforkyndte Frafald udbredt sig i Christenheden paa Reformationens Tid, at een af den protestantiske Kirkes Homilier med Myndighed siger, at „Lægfolk og Geistlige, Lærde og Ulærde, Mænd, Qvinder og Børn i alle Tidsaldere, Secter og Classer i hele Christenheden have været nedsunkne i det nederstyggeligste Afguderi, (forfærdeligt at tænke) og det i et Tidsrum af otte Hundrede Aar eller længere."

Og hvad var Oprindelsen til denne meget lovtalte protestantiske Kirke, som saaledes stod frem og bevidnede „hele Christenhedens" fuldstændige Frafald i et Tidsrum af „mere end 800 Aar?" Kan dens Oprindelse sammenlignes med „Stenen," der afhuggedes af Bjerget uden Hænder? Ingenlunde. Dens Præsteskab toges fra den selvsamme Geistlighed, som havde været „nedsunken i det nederstyggeligste Afguderi i et Tidsrum af otte Hundrede Aar eller længere!" Dets Præsteskab var altsaa, ifølge dens egen Bekjendelse, af „afgudisk" Oprindelse. Det var hverken mere eller mindre end et Foster af „Moderen til Skjøger og Nederstyggeligheder paa Jorden." Og istedetfor at være opreist ved en overnaturlig Kraft, opholdt ved guddommelig Bistand og ikke have nogen Forbindelse med, men derimod være aldeles forskjellig fra og en dødelig Fjende til de domfældte Riger paa Jorden, som betegnes ved det store Billedes Fødder og Tæer, som Stenen eller det Sidste-Dages Rige skulde knuse og sønderslaae, er det

modsat af *menneskelig* Opfindelse, bestyret ved menneskelig Viisdom, opholdt ved menneskelig Kraft, og er en Statskirke, nydende Statens Beskyttelse, udøver hundredaarig Myndighed og opholdes af Nationens Skatkammer. I Korthed, istedetfor at være til noget af „disse Rigers" Undergang, forener den sig med dem, og de blande sig gjensidig med hverandre.

Atter, det Rige, som Himmelens Gud skulde opreise i de sidste Dage, skulde voxe og tiltage, indtil dets Herredomme naaede til Jordens yderste Grændser, og det er ogsaa bestemt til at „bestaae evindeligen." At det skal vorde et *universalt* Rige, sees af, at „Stenen," som slog Billedet, „blev til et stort Bjerg og opfyldte *hele* Jorden;" eller med andre Ord, „denne Verdens Riger skulle blive Herrens og hans Salvedes, og han skal regjere i al Evighed." (Aab. 11, 15.) Da vil „Jorden" i Sandhed „blive fuld af Guds Kundskab og Herlighed, ligesom Vandet skjuler Havets Bund." (Hab. 2, 14.) Ved at betragte den saakaldte christne Kirke, som siger sig at være Guds Rige, finde vi, at med Hensyn til Enighed og Universalitet, at dens virkelige Egenskaber ikke svare til dem, den gjør Paastand paa at have. Den bestaaer af en Mængde overeensstemmende og hinanden modstridende „Religionssamfund," og Splidagtigheden mellem dem tiltager bestandigen og derved Partiernes Antal; thi to rivaliserende Partier stemme ikke overeens i Troessager og sammes Udøvelse. Kan man saa virkeligen anseе disse Christenhedens forskjellige secteriske Samfund for som et Hele at udgjøre det herlige og seirende Rige, som „Himmelens Gud" skulde „opreise" paa Jorden i de sidste Dage? Nei! Tusind Gange Nei! Guds Rige er et Ordens- og Enighedsrige, og ikke et Splidens og Tvedragtens. Den lille Steen fra Bjerget skulde voxe og blive til et Bjerg; men den kunde ikke forøges ved Deling; den kunde ikke vinde Kraft og Styrke ved Uenighed; den kunde ikke sønderslaae Billedet og bestaae evindeligen ved selv at søndersplittes og synke i Ruiner. „Den Lille" skulde „blive til Tusinde, og den Ringe til et stærkt Folk." (Es. 61, 22.) Dette kunde ene og alene opnaaes ved Enighed, men ikke ved Tvedragt og Strid. Guds Rige maa være et Rige, bestaaende af retsindige Mennesker, som ere *Eet* i alle Ting; og derfor kan det aldrig „blive ødelagt" eller „overlades til noget andet Folk."

Atter, det Sidste-Dages Rige skal gives „den Allerhøiestes Hellige," hvilke skulle „besidde det evindeligen," ifølge Daniels Ord. (7, 18.) De Sidste-Dages Hellige have ikke selv givet sig dette Navn. Det gaves dem ved Aabenbaring fra Herren selv. De ere „den Allerhøiestes Hellige," fordi de, som et Folk, ere trofaste og lydige imod den Høiestes Bud og Aabenbaringer; og han anerkjender dem *som* sit Folk, antager deres Gudsdyrkelse, og tildeler dem mange Velsignelser, baade af timelig og aandelig Beskaffenhed, saavel som de forjættede Aandens forskjellige Gaver. Nutidens Secter hverken *ere*, eller bekjende sig at *være* „Hellige." De ringeagte denne Benævnelse, og kalde sig efter deres splidagtige Stifteres eller Lederes Navne; de fornegte Evangeliets Principer og Ordinancer, som de Hellige fordum troede og adlode, og antage menneskelige Troesbekjendelser og Traditioner istedet; de tilsidesætte og forkaste Inspirationer, Aabenbaringer og Aandens Gaver, som nødes af de Hellige fordum, og erklære Saadant for at være unødvendigt og aldeles afskaffet; de forkaste det hellige Præstedømmes Organisation og Authoritet, der fordum bestyrede og veiledte de Helliges Menigheder; i Korthed, der er ikke et eneste Træk, som charakteriserede Fortidens Hellige som et Folk, som man kan gjenfinde

hos de religiøse Secter og Partier, hvoraf Nutidens Christenhed bestaaer. Uagtet alle deres modstridende Troesbekjendelser og forskjellige Religionssystemer, anse de sig for at være det organiserede Guds Rige, som hentydes til af Daniel; og da de mangle hiint Riges Organisation og fornegte Nødvendigheden af fortsat Aabenbaring og inspirerede Propheter og Apostler, osv., saa er det en forfængelig og tom Paastand, at de ere den Allerhøiestes Sidste-Dages Hellige, til hvilke Riget skulde gives.

Det er altsaa fuldkommen klart, skulde man synes, at det af Propheten Daniel omtalte Sidste-Dages Rige ikke blev grundlagt i Begyndelsen, af hvad man kalder den christne Tidsregning; og Christenhedens nuværende mange Secter kunne visseligen ikke med den mindste Gnist af Sandhed eller Troværdighed siges at være det guddommelige Rige.

Det eneste Spørgsmaal, der nu staaer tilbage at besvare, er: Naar skal dette længe forudforkyndte Rige opreises?

Vort Svar er: Nu er det i Færd med at opreises af Himmelens Gud paa Jorden. Den lille Steen, som er Grundlaget eller Kjærnen for hiint Rige, er nu i Færd med at losrives af Bjerget; og uagtet den maaskee kan være en „Anstødssteen" for Nationerne og Jordens Mægtige, vil den inden lang Tid tilintetgjøre alle dens Fjenders hemmelige Anslag og onde Hensigter, og dens Nedrullen fra Bjerget vil blive følt, endog af dens bitreste Fjender, som et Varsel paa deres nær forestaaende Fald. Den vil fra nu af vedblive at hæve sig i Majestæt og Vælde, og vil „aldrig blive ødelagt" eller „overlades til noget andet Folk. Den vil „knuse og sønderslaae" alle Verdens Riger, som ikke ville bøie sig under „Himmelens Guds" Scepter, og selv vil det „bestaae evindeligen."

I Aaret 1830 blev Jesu Christi Kirke af Sidste-Dages Hellige organiseret, bestaaende kun af sex Medlemmer, og fra den Tid af har den stadig tiltaget i Antal, Indflydelse og Magt, og tæller nu Hundredetusinder af Medlemmer. I 1851 organiserede den Deel af Kirken, som bestaaer af Befolkningen i Utahs Dale, sig til et Territorium af de Forenede Stater overeensstemmende med Landets Love, og anerkjendtes af Congressen som saadant. I 1856 gjordes der et Udkast til en Stats-Constitution, og Befuldmægtigede bestikkedes til at ansøge Congressen om Territoriets Optagelse i Unionen som en uafhængig Stat, hvilket endnu ikke er bleven tilstedt. Disse Bevægelser tilkjendegive de Sidste-Dages Helliges Vext og Udvikling, og disse synlige Skridt paa Fremadskridningens Bane, hvilke ere overeensstemmende med de menneskelige Love og constitutionsmæssig Myndighed, tjene som forelobige Hjælpemidler til at naae en bjerghøi Stilling, hvorfra Stenen kan rulle med større Kraft, for at fuldbyrde Gud den Almægtiges Hensigter. Der er stor Forskjel mellem en Kirke og et Rige. De Sidste-Dages Helllige have hidindtil kun været organiserede som en Kirke, —, de ere endnu ikke organiserede som et Rige; og endskjøndt Congressen kunde optage Territoriet Utah i Unionen som en uafhængig Stat, kan man dog ikke vente, at den skulde kunde forvandle hiint Territorium til et uafhængigt Rige. Menneskelig Lovgivning kan ikke bevirke en saadan Forandring; men den vil bevirkes ved guddommelig Kraft. Det var Himmelens Gud, som grundlagde og grundfæstede sin Sidste-Dages Kirke, og det vil blive Himmelens Gud, som skal opreise og grundfæste sit eget Rige. Han kan bruge Mennesker som sine Redskaber. Selv hans Folks Fjender maae give dem Privilegier og uvitterligt lægge Planer og danne for-

stjellige politiske Systemer, som tilsidst ville bidrage til Udførelsen af Guds skjulte Hensigter med Hensyn til hans Folk, og derved danne et Støttepunkt for Løftestangen, der ikke alene skal løsne Stenen fra Bjerget, men ogsaa give den et kraftigt Stød frem mod det kjæmpemæssige Billede, som skal knuses og sønderslaaes. Ligesom de Sidste-Dages Helliges Kirke oprettedes af Gud efter et Mønster, som var aldeles forskjelligt fra og uliigt alle andre Kirkesamfund af menneskelig Oprindelse, saaledes vil ogsaa de Helliges Rige blive organiseret af Himmelens Gud efter en Plan eller et Regjeringssystem aldeles forskjellig fra Verdens Riger, og i alle Henseender langt over dem. Disse ere menneskelige og derfor af skrøbelig og forgjængelig Natur; hiint bliver guddommeligt eller theokratisk, og som Følge deraf almægtigt og evigt i sin Natur eller Beskaffenhed; disse, som i sig selv bære Spiren til deres egen Opløsning og Ruin, ville uundgaaeligt blive ødelagte, medens hiint, som er af gudddommelig Oprindelse, visseligen skal „bestaae evindeligen."

Tilføiede historiske Oplysninger.

Babylons Gader vare 150 Fod brede. Statsgraven, som omgav Murene, var altid fuld af Vand fra Floden Euphrat, for at forebygge Indfald af Fjender. Babylons Beleiring varede omtrent to Aar. Floden, som løb igjennem Staden, var næsten ¼ Miil (engl.) bred, og under Beleiringen bragte Skibe, som seilede midt ad Strømmen, Proviant ind i det Indre af Staden, og den fjendtlige Armee, som maatte see derpaa, var, uagtet deres Ærgrelse derover, ei istand til at forhindre det. Staden havde Proviant for tyve Aar, og havde tilstrækkeligt af Græsgange og Agerland indenfor Murene til at underholde dens Indbyggere i en endnu længere Tid. Den kunstige Sø, som udgroves i Nebucadnezars Dage, for at optage Vandet fra Euphrat, medens Tunnelen byggedes, var firkantet, 50 Mile bred paa hver Kant eller 200 Mile (engl.) i Omkreds. Paa de gamle persiske Myntsorter var der præget en Væder, og de persiske Konger bare, ifølge Ammianus Marcellinus, en Krone af Guld i Form af en Væders Hoved, besat med Ædelstene. Endog i vore Dage kan man paa de tilovers blevne Søiler blandt Persepoli Ruiner see udhugne Væderhoveder med det ene Horn høiere end det andet. Paa gamle macedoniske Monumenter kan man see Billedet af en eenhornet Geed, og paa en antik Juvel i den Florentinske Samling har man opdaget Hovederne af en Væder og en Geed indgraverede tilsammen, betegnende Persiens Erobring af Macedonien.

Skandinaviens Stjerne.

Den 15de November.

Vi havde den Glæde sidstleden Maaned at modtage Besøg af vor elskelige Præsident A. Calkin, og i hans Selskab at bivaane en Conference i Kjøbenhavn og

at gjøre en Tour gjennem Sverrig og Norge. Tiden tillod ham ikke denne Gang at besøge flere Dele af Missionen; men det var en Tilfredsstillelse og Opmuntring for os at erfare hans Tilfredshed med Missionens Tilstand; og han sender ved os sin kjærligste Hilsen til de skandinaviske Hellige, ledsaget med den Formaning, at vi ufortrødent skulle bestræbe os for at opfylde vore Pligter som sande Hellige og arbeide for Guds Riges Udbredelse til Frelse for os selv og vore Medmennesker, saa mange, som ville annamme Sandheden af Guds Gjerning i disse sidste Dage.

Angaaende Emigration til næste Aar kunde han ikke give os nogen Besked, da han selv endnu ikke havde modtaget nogle Instructioner fra Præsident Brigham i saa Henseende, men bad os i Taalmodighed at afvente Herrens egen beleilige Tid, og opfordrede os til at lægge de Hellige paa Hjertet Nødvendigheden af, for Alle og Enhver, at sammenspare saa meget som muligt, og samle Midler til deres Udfrielse, saa at, naar Veien aabnes, de kunne gaae hjem og samles med Guds Folk i Bjergenes Dale.

I England have allerede Mange i de to sidste Aar samlet ikke Ubetydeligt til Hjælp for sin Emigration, idet de indsætte, hvad de kunne spare, og Conferencerne holde Conto og Contrabog med enhver Indskyder, og samle Beløbene og indsende samme til Hovedcontoiret, som holder Regnskab med Conferencerne.

Vi lægge denne herlige Plan frem for de Præsiderende og de Hellige til Overveielse og Udførelse, og det skal være os saare kjært at staae Enhver bi med Raad og Daad, for at sætte den i Værk; det eneste, vi fortryde, er, at en saadan Plan ikke allerede for længe siden er sat i Gang; men bedre seent end aldrig.

Vi have ofte gjort os selv det Spørgsmaal, hvorledes skulle alle Ubemidlede vorde udfriede; thi man kan ikke altid regne paa, at der skal komme Bemidlede nok ind i Kirken til at tage alle Ubemidlede med sig. Ved Samtale med Præsident Calkin om denne Sag, yttrede han: Gud Børn skulle vorde indsamlede, men det vil skee tildeels ved deres egne Bestræbelser; de ville ikke altid kunne bygge deres Haab paa Andres Hjælp, men anvende sin Fornuft og sine Evner og Kræfter ogsaa i denne Retning; thi ved Alles forenede Bestræbelser kan meget vorde udrettet, som vilde vorde umuligt for nogle Faa, selv om de ere bemidlede. Vi indsaae Rigtigheden af disse Bemærkninger; thi det Ordsprog er sandt, at „den, som hjælper sig selv, vil ogsaa Gud hjælpe;" naar de Hellige gjøre, hvad de kunne, vil Gud gjøre Resten. Antag, at En har sammensparet en Trediedeel, eller det Halve, eller Trefjerdedele af sin Emigrationssum, saa vil det altid vorde lettere at faae laane eller blive hjulpen med det Resterende. Dersom derimod Ingen sammensparer Noget, saa ere Alle lige fattige, naar Veien aabnes, og følgelig varer det længere førend de kunne vorde udfriede. Vi haabe, at de Hellige indsee Rigtigheden af disse Bemærkninger, og at de, ved Siden af at opfylde deres øvrige Pligter, lader det være dem magtpaaliggende at gjøre Alt, for at berede deres Udfrielse; thi det er ved vort eget Arbeide, at vi skulle udføre, hvad Gud har paalagt os i denne Uddeling, og han kræver baade Tro og Gjerninger.

Guds Regjering

af John Taylor.

(Fortsat fra Pag. 46.)

Det Foregaaende leder os til et andet Hjælpemiddel, som Herren vil benytte til sit Riges Grundfæstelse; thi før dette, vil han straffe stærke Hedninger, indtil langt fraliggende Steder. Og førend de „sammenslaae deres Sværd til Hakker og deres Spyd til Segle, og Folk ikke ydermere skulle lære at føre Krig," *) skal der komme en saa gruelig Tid, fuld af Lidelser og Nød, Krig og Elendighed, som aldrig før har hjemsøgt Verden.

Da vi i det Foregaaende have anført, at et Banner skal opreises for Nationerne, at Evangeliet skal forkyndes for alle Folk, og en Proclamation udgaae til alle Nationer, at et virkeligt Zion skal bygges, at de Retfærdige skulle samle sig til dette Zion, for at blive undervist af Herren og for at beredes for hans Komme, at store Skarer skulle drage til Zion og at Guds Velsignelse skal boe der, komme vi nu til at angive en anden Maade, hvorpaa Guds Rige skal blive grundfæstet, nemlig ved Straffedomme, paa det at Nationerne kunne blive rensede og beredte for en universal Regjering.

Førend Herren ødelagde den gamle Verden, bød han Noah at bygge Arken; førend Sodoma og Gomorra ødelagdes, bød han Loth at „flye til Bjergene;" førend Jerusalem blev ødelagt, advarede Jesus sine Disciple og bød dem at „flye ud af den," og førend Verdens Ødelæggelse skeer, udsendes et Budskab, og efter dette skulle Nationerne dømmes; thi Gud opretter nu sit eget Rige for sin egen Regjering, og vil ikke lade sig hindre af nogen stridende Indflydelse eller modstaaende Magt. Vidnesbyrdet om Gud skal først høres, Banneret opreises, Rigets Evangelium forkyndes for alle Nationer og Verden advares, og derefter komme Plagerne. Hele Verden er i moralsk, politisk og religiøs Forvirring; men en Røst skulde lyde: „Gaaer bort fra hende, I mit Folk, at I ikke skulle blive deelagtige i hendes Synder, og at I ikke skulle rammes af hendes Plager." Johannes saae en Engel, som havde det evige Evangelium at forkynde for alle Slægter, Stammer, Tungemaal og Folk. Og derefter lød en anden Røst: „Babylon er falden." Esaias siger, efter at have beskrevet de frygtelige Straffedomme, som skulde komme over Menneskene: „Der er en Mængdes Røst paa Bjergene, ligesom et stort Folks, et Bulders Røst af forsamlede Hedningers Riger: den Herre Zebaoth mønstrer Krigshær. — — — Veer og Smerter skulle betage dem, de skulle blive bange som en Qvinde, der føder. See, Herrens Dag kommer, den er grum, og der er Fortørnelse og grum Vrede hos, til at gjøre Landet til en Ødelæggelse, og at udslette Syndere deraf; thi Stjernerne paa Himmelen og deres Orion skulle ikke lade deres Lys skinne; Solen skal formørkes, naar den opgaaer, og Maanen skal ikke lade sit Lys skinne. Og jeg vil hjemsøge det Onde over Jorderige, og de Ugudelige for deres Misgjerninger; og jeg vil gjøre, at de Hovmodiges Høihed skal ophøre, og fornedre Tyrannernes Hovmodighed. Jeg vil gjøre et Menneske dyrebarere end fint Guld." (13, 4—12.) Efter at have talt om mange andre Ting, angaaende Babylon og Assyrien som Forbilleder af det

*) See videre herom i Orson Pratts Afhandling „Det nye Jerusalem."

Tilkommende, siger han: „Dette er det Raad, som er raadslaaet over alt Landet, og denne er den Haand, som er udrakt over alle Hedninger." (14, 26.) Atter siger han: „See, Herren udtommer Landet, og gjør det øde og forvender dets Skikkelse og adspreder dets Indbyggere. Og det skal gaae Præsten saasom Folket, Tjeneren saasom hans Herre, — — — Landet skal blive saare udtømt og saare berøvet; thi Herren haver talet dette Ord. — — — Landet er besmittet for dets Indbyggeres Skyld; thi de overtræde Love, forvende Skikke og gjøre en evig Pagt til Intet." (24, 1—5.) Af Ovenstaaende vil man kunne see, at frygtelige Straffedomme vente Jordens Beboere; at der vil blive en almindelig Ødelæggelse; at Verden vil vorde fuld af Krig og Forvirring, Jordens Nationer skulle bæve af Skræk og de Ugudelige udryddes af den. Medens Jesus var paa Jorden, sagde han: „Folk skal reise sig mod Folk, og Rige mod Rige; og der skal være Hunger og Pestilentse og Jordskjælv her og der; og Menneskene skulle forsmægte af Frygt for de Ting Forventelse, som skulle komme." (Luc. 21, 11. 26.) Første Gang kom Jesus som „Barnet i Bethlehem;" men han skal komme igjen og „regjere Nationerne med et Jernspiir, og sønderknuse dem ligesom Leerkar." (Aab. 2, 27.) Esaias siger: „Der skal opgaae et Riis af Isai Stub, og en Qvist af hans Rødder skal bære Frugt. Og Herrens Aand skal hvile paa ham, Viisdoms og Forstands Aand, Raads og Styrkes Aand, Kundskabs og Herrens Frygts Aand, og hans Nansagning og Dom skal være i Herrens Frygt, og han skal ikke domme efter det, hans Øine see, ei heller straffe det, hans Øren høre; men han skal domme de Ringe med Retfærdighed, og straffe de Sagtmodige i Landet med Oprigtighed, og han skal slaae Jorden med sin Munds Riis, og dræbe den Ugudelige med sine Læbers Aande. Retfærdighed skal være hans Lænders Bælte, og Trofasthed skal være hans Hofters Bælte." (11, 1—5.) Den første Deel heraf opfyldtes, da vor Frelser første Gang kom til denne Jord; den anden Deel, naar han kommer igjen, og da „skal han slaae Jorden med sin Munds Riis, og dræbe den Ugudelige med sine Læbers Aande." Herrens Aand skal unddrages Nationerne, og efterat de have forkastet Sandheden, ville de blive overladte i stort Mørke til at samle sig frem, og da de ere fulde af Ugudelighed, ville de rase og krige mod hverandre, og tilsidst, — efter frygtelige Kampe, Plager, Pestilentser, Hunger, osv., foraarsagede ved Mørkets Magter, — skulle Nationerne samle sig i stor Mængde imod Jerusalem, thi de ville være meget opbragte paa dens Indbyggere, og store Hærskarer skulle forsamles, saa at det vil see ud, som om en Sky bedækker Landet, og da vil Herren selv komme, til Befrielse for sit Folk og til de Ugudeliges Undergang. (Sach. 14.)

Hvis Læseren sammenligner dette Capitel med Ezekiels 38te og 39te, vil han finde en Beskrivelse af de frygteligste Ødelæggelser, man kan tænke sig. Læs derefter Davids 2den Psalme, hvor han beskriver, hvorledes Jordens Konger og Fyrster raadslaae mod Herren og hans Salvede. Han siger, at den, som boer i Himmelen, leer ad dem; at Herren bespotter dem; at han vil salve sin Konge over Zion, sit hellige Bjerg; at han vil give ham Hedningerne til Arv, og Verdens Ender til Eiendom; at han vil sønderslaae dem med et Jernspiir, og sønderbryde dem ligesom en Pottemagers Kar; og til Slutning ender han med disse Ord: „Og nu, I Konger, handler klogeligen! lader Eder undervise, I Dommere paa Jorden! Tjener Herren med Frygt, og fryder Eder med Bævelse. Kysser Sønnen,

at han ikke bliver vred, og I skulle omkomme paa Veien, naar hans Vrede om et Lidet skal optændes."

Ved at gjøre et summarisk Udtog af, hvad vi før have sagt med Hensyn til Midlerne, der skulle anvendes til Guds Riges Grundfæstelse, finde vi:

1) At det ikke alene skal blive et aandeligt Rige, men ogsaa et timeligt, et virkeligt.

2) At hvis det er Himmeriges Rige, maa det aabenbares fra Himlene.

3) At et Banner skal opreises af Herren for Nationerne.

4) At en Engel skal komme med det evige Evangelium, som skal forkyndes for alle Slægter, Stammer, Tungemaal og Folk; at det skal være det samme Evangelium, som forkyndtes fordum, og at de samme Gaver, Kræfter og Velsignelser skulle følge det.

5) At ikke alene det gamle Evangelium skal prædikes, men at der i Følge med det skal udgaae en Domsforkyndelse til alle Nationer.

6) At der skal blive et virkeligt Zion, eller en Indsamling af de Hellige til Zion, saavelsom af Jøderne til Jerusalem.

7) At naar dette er skeet, skal Herrens Aand unddrages fra Nationerne, og de skulle bekrige og udrydde hverandre.

8) At Straffedomme fra Herren skulle udgaae over dem, saasom Pestilentse, Hunger, Jordskjælv, osv.

9) At Nationerne, efter at have tabt Guds Aand, ville i deres Ondskab og Uretfærdighed samle sig til Strid mod Herrens Folk, og modsætte sig hans Love og Regjering.

10) At naar de gjøre dette, skal Herren selv komme og stride imod dem, tilintetgjøre deres Armeer, haandhæve sin Ret, regjere Nationerne med et Jernspiir, udrydde de Ugudelige af Jorden og tage sit eget Rige i Besiddelse.

Jeg kunde her endvidere tilføie, at naar Heren kommer for at holde Dom over de Ugudelige, for at gjøre Ende paa al Synd og indføre evig Retfærdighed, vil han grundfæste sine egne Love, fordre universal Lydighed og tilintetgjøre Ugudelighed og Tyranni. Han vil give Befalinger, og de maae adlydes, og hvis Jordens Nationer ikke overholde hans Love, „skal der ikke falde Regn." De skulle da lære ved kraftigere Midler end moralsk Overtalelse, at de ere afhængige af Herren, thi han vil fordre Lydighed, og Skriften siger Gang efter Gang, at de Ugudelige skulle udrydde af Jorden, og at de Retfærdige og Sagtmodige skulle arve den. Efter at Herren har ladet Menneskene prøve paa at styre og regjere i Aartusinder, vil han nu selv tage Regjeringens Toiler i sin Haand og benytte det eneste anvendelige Middel for at haandhæve sine Rettigheder; thi dersom de Ugudelige aldrig bleve afskaarne, kunde de Retfærdige aldrig komme til at regjere, og dersom det tillodes Djævelen fremdeles at regjere, kunde Gud ikke paa samme Tid. Følgelig tager han, hvis Ret det er, efter at have ventet længe nok, Riget i Besiddelse, og Riget og Rigernes Storhed, som ere under al Himmelen, skulle gives den Allerhøiestes Hellige, og da vil Verden indtage den Stilling, der var bestemt for den før den dannedes. Een Konge skal da regjere i Retfærdighed. Guds Kundskab vil udspredes og udstrække sig under hans Regjerings Beskyttelse. Under hans Styrelse og Veiledning ville alle de Planer, han har lagt fra Begyndelsen af, saavel med Hensyn til Levende som til Døde, være paa gode Veie til deres Udførelse.

(Fortsættes.)

Joseph Smiths Levnetslob.

Decbr. 1837. (Fortsat fra Side 13.)

I et Møde af Høiraadet, Biskoppen og hans Raadgivere den 10de Febr. 1838 blev det foreslaaet, assisteret og eenstemmigt vedtaget, at Oliver Cowdery, William W. Phelps og John Whitmer ikke længere skulde staae som Præsident og Skrivere til at undertegne og protocollere Kaldsbreve.

Voteret, at Thomas B. Marsh og David W. Patten blive bemyndigede til at varetage denne Forretning for Nærværende.

Tillige voteret, at Thomas B. Marsh og David W. Patten blive Præsidenter pro tempore for Jesu Christi Kirke af Sidste Dages Hellige i Missouri, indtil Joseph Smith, jun. og Sidney Rigdon ankomme til Zions Land.

J. Murdock,
Ordfører.
T. B. Marsh,
Secretair.

Zions Høiraad mødte i Far West Løverdagen den 10de Marts 1838, ifølge tidligere Bestemmelse, hvor der efter endeel Discussion vedtoges:

1) At Høiraadet begynder at skrive til denne Kirkes forskjellige Grene, at alle de, der ønske at blive ordinerede, anskaffe sig en Anbefaling fra den Green, hvortil de høre, og lade den gaae igjennem de forskjellige Øvorumers Hænder, for at blive undersøgt for deres Ordination.

2) At Høiraadet anmoder alle dem, mellem 18 og 45 Aar, som have Præstedømmet, men som ikke virke i deres respective Embeder, at underkaste sig Værnepligt.

Derefter fremførtes en Klage imod William W. Phelps og John Whitmer for at have vedblevet med en uchristelig Opførsel.

Sex Raadsmedlemmer beskikkedes til at tale, nemlig: Simeon Carter, Isaac Higbee og Levi Jackson paa Anklagerens Side, og Jared Carter, Thomas Grover og Samuel Bent paa de Anklagedes Side. Derpaa oplæstes følgende Brev til T. B. Marsh af Overbringeren Marcellus Cowdery, forend han leverede det til dets retmæssige Eier:

„Far West, den 10de Marts 1838.

Sir! Det er stridende mod Principerne i Jesu Christi Aabenbaringer og hans Evangelium og Landets Love at forhøre Nogen for en Brøde for en ulovlig Domstol eller for Personer, der have Fordomme imod ham, eller af en Authoritet, som forud har afgivet sin Mening eller Kjendelse, eller i den Anklagedes Fraværelse.

Med Agtelse forblive vi
David Whitmer, W. W. Phelps,
John Whitmer,
Præsidenter for Kirken i Missouri.
Til
T. B. Marsh, een af det omreisende Raad."

Attesteret af Oliver Cowdery, Skriver for Høiraadet i Christi Kirke i Missouri.

Herved bevidnes, at Ovenstaaende er en noiagtig Copi af Originalen.

Oliver Cowdery,
Høiraadets Skriver.

Al den Virkning, ovenstaaende Brev havde paa Raadet, var at overbevise det endmere om disse Mænds Ugudelighed, derved at de bestræbte sig for at opkaste sig selv til Præsidenter for Kirken, efter at Kirken ved et eenstemmigt Votum havde afsat dem fra deres Embeder, paa Grund

af deres slette Opførsel; og Brevet ansaaes for hverken mere eller mindre end en ligefrem Fornærmelse mod eller Ringeagt for de af Gud indsatte Authoriteter og Jesu Christi Kirke. Derpaa gik Raadet over til andre Forretninger.

En heel Deel Klager fremførtes mod disse Mænd, hvoraf den fornemste var, at de havde gjort Fordring paa 2,000 Dollars af Kirkens Fond, som de havde ladet sig stribe for paa Subscriptionslisten til Opførelsen af et Herrens Huus paa dette Sted, paa den Tid de stode som Forvaltere paa Stadens Grund, og virkede i deres Kald som Præsidenter. Denne Sum agtede de at betale af Indtægterne af Bylodderne; men da Stadens Grund overdroges til Biskoppen til Fordeel for Kirken, kom man overeens om, at Kirken skulde fritage W. W. Phelps og John Whitmer for denne Subscription; men under Udførelsen af denne Forretning vilde de forpligte Biskoppen ved en Panteforskrivning til at udbetale dem ovennævnte 2,000 Dollars i Løbet af to Aar fra Datoen for sammes Udstedelse; en Deel af dem havde de allerede faaet, og gjorde Krav paa det Resterende.

De sex Raadsmedlemmer gjorde nogle passende Bemærkninger; men ingen af dem følte til at anraabe om Barmhjertighed, da de Anklagede ikke havde bedet derom, og Alle som Een erklærede eenstemmigt, at man burde tilfredsstille Retfærdighedens Fordringer.

Efter nogle Bemærkninger af Præsidenterne Marsh og Patten, som viste disse Mænds Ugudelighed i at fordre de omhandlede 2,000 Dollars, der ikke tilhørte dem mere end enhver Anden i Kirken; foreslogs der, at William W. Phelps og John Whitmer ikke længere skulde være Medlemmer af Jesu Christi Kirke af Sidste-Dages Hellige, og at de skulde overlades til Satans Tugtelse, indtil de lærte ikke at bespotte de af Gud indsatte Authoriteter, eller udsuge Christi Hjord.

Raadet anmodede derpaa at tilkjendegive sit Bifald med Forslaget ved at reise sig. Alle reiste sig.

Et Votum toges derefter af Forsamlingen, der eenstemmigt antog Forslaget.

Det negtende Votum toges, men ikke Een voterede.

Br. Marcellus Cowdery stod frem og sagde, at han ønskede, man skulde forstaae, at han hverken voterede for eller imod, da han ikke ansaae dette for en lovlig Domstol. Tillige fornærmede han Høiraadet og Kirken ved at læse et Brev, tilhørende Thomas B. Marsh, førend han havde afleveret det til ham; samt for at have talt imod Kirkens Authoriteter.

Derpaa foreslog Præsident Patten, at Samfundsret unddrages Marcellus Cowdery, indtil han gjør Fyldest, hvilket assisteredes og eenstemmigt vedtoges.

Thomas B. Marsh,
David W. Patten,
Præsidenter.
Ebenezer Robinson,
Secretair.

Da jeg var kommet Far West paa 120 Mile nær, mødte Brødrene mig med Trækdyr og Penge, for at hjælpe mig videre, og da vi vare 8 Mile fra Staden, mødtes vi af en Escorte, bestaaende af T. B. Marsh og Flere, som modtoge os med aabne Arme; og den 13de Marts tog jeg med Familie ind hos Br. Bernards for Natten. Her mødtes vi af en Escorte af Brødre fra Byen, hvilke kom for at ønske os velkomne til deres lille Zion.

(Fortsættes.)

Blandinger.

England og Rusland have afsluttet en fordeelagtig Handelstraktat med Japan, ifølge hvilken fem Havne aabnes for dem. — I Ostindien have Englænderne slaaet Rebellerne den 27de September, hvorved 1,000 Mand bleve paa Valpladsen. Ifølge Angivelse af Times's Correspondent sammesteds ere 40,000 Sepoyer (Indfødte, som tjene i den engelske Armee) faldne i Krigen eller henrettede. — Ved Vestkysten af China have Englænderne ødelagt 40 Sørøver-Dschunker (Skibe), et stort Antal Baade, et Batteri og flere af Sørøvernes Byer. — Dampskibet „Eastern City" er paa Reisen fra Ostindien til England bleven aldeles ødelagt ved Brand den 24de August. Passagererne ere reddede. — En blodig Fegtning har fundet Sted mellem to Araberstammer i Nærheden af Damascus i Syrien, hvorved 400 Mand faldt. — Den 1ste November opbrændtes Dampskibet „Hudson" aldeles i Bremerhafen. — I det sydlige Frankrig have betydelige Oversvømmelser fundet Sted; Forbindelsen mellem Marseille og Aix er derved aldeles afbrudt. — Amerika: Den 15de August udbrød der en frygtelig Ildebrand i Jacmal paa den vestindiske Ø Haiti, hvorved den skjønneste Deel af Staden lagdes i Aske. Den anrettede Skade anslaaes til henved tre Millioner Rigsdaler. — Boston, Cincinnati og Charleston have ogsaa været hjemsøgte af betydelige Ildebrande. — I Havanna, paa den vestindiske Ø Cuba, har en Explosion af et Krudtmagazin fundet Sted, hvorved næsten hele Staden er bleven ødelagt. Magazinet indholdt 150,000 Pd. Krudt, 400 Granater, hvoraf 153 fyldte, og 400 congreviske Raketter. Af Ruinerne har man trukket frem 112 Døde og 128 Saarede. — Uagtet England har gjort sig al mulig Umage for at standse Slavehandelen, kommer der dog jævnlig Skibe med afrikanske Negre til de vestindiske Øer. Saaledes kom der fornylig eet til Havanna med henved 1,000 Negre, hvoraf 243 vare døde paa Reisen af Hunger. — Paa St. Lawrencefloden har en Dampskibskjedels Explosion dræbt 11 Mennesker. — Endnu raser den gule Feber i New Orleans, hvor den i Ugen, endende den 16de October, bortrev 310 Personer. — Krigen i Mexiko fortsættes fremdeles. — I Carson Valley, i det vestlige Utah, har man ved flere af Smaafloderne fundet riigholdige Guldminer. — Capitain McLean og hans Commando angrebes af et stort Antal Indianere i Territoriet Washington, i Nærheden af Santa Fe. Indianerne bleve tilbageslagne, men Capitain McLean blev haardt, maaskee dødeligt, saaret. Disse fjendtlige Indianere tælle omtrent 2,000 Krigere. — Mange Træfninger have fundet Sted paa forskjellige Steder mellem Tropperne og Indianerne. Disse have afbrændt Græsset paa de Strækninger, som Tropperne maae passere, for derved at tvinge dem til at trække sig tilbage. — Posten mellem store Saltsøstad og Placerville i Californien er bleven rovet af en Indianerstyrke paa 400 Mand tilhest; de have tillige ladet sig forlyde med, at de ville røve enhver Post og ethvert Emigrations-Compagni, som forsøger paa at gaae til Californien. — Den 12de og 18de September foltes flere stærke Jordskjælv i San Francisco, hvilke dog ikke anrettede nogen Ødelæggelse. — Dampskibet „Sea Bird," som afgik med Passagerer til Frazer River-Minerne, er totalt brændt den 7de September. Da den kun var 18 engelske Mile fjernet fra Land, bleve alle Passagerne reddede, uagtet den største Skræk og Forvirring herskede. — I Staterne og i Californien arbeider man stærkt paa at forbinde Atlanterhavets og det stille Oceans Kyster med hinanden ved Hjælp af Telegraph-

traade. I Californien har man allerede begyndt at lægge Traaden til Store Saltsøstad fra Placerville, hvor den første Telegraphpæl reistes den 3die September, og Arbeidet drives med stor Kraft. Paa Sletterne nedlægges Traaden i Jorden, og igjennem Skovene strækkes den paa Træerne. At denne Linie øieblikkelig forlænges til St. Joseph i Missouri, næres der ikke mindste Tvivl om, og da vil Californien og Staterne staae i umiddelbar Forbindelse med hverandre. — Tobakshøsten i New Granada i Sydamerika er slaaet feil. Om Byen Ambalerna sammesteds beretter New York Heralds Correspondent følgende: „Denne Stad har naaet en vis Grad af Navnkundighed, som Følge af dens store Tobakshandel, der aarlig indbringer den fra 1 til 1½ Million Dollars. Men at Rigdom og Held ikke altid gjør et Folk dydigt, stadfæstes her; thi uagtet Ambalerna er bekjendt for at være en riig Stad, er den tillige bekjendt som Nutidens Sodoma og Gomorra. Da jeg for nogle Aar siden besøgte Staden, viste een af mine Venner mig tre Damer, som ansaaes for Ambalernas Undere, fordi de vare virkeligen gifte, medens omtrent 4,000 af deres Søstre toge sig denne Sag mere let. I Sandhed en gruelig Tingenes Tilstand! Ifølge Erkebiskoppen af Bogostas Beretning har Herren allerede advaret Folket i Ambalerna ved at hjemsøge dem med Smaakopper og en feilslagen Tobakshøst to Gange efter hinanden. Men desuagtet fremture Folket i deres Ryggesløshed, ifølge vor Ven Erkebiskoppens Sigende, og nu sendte Herren dem sin ødelæggende Engel og nedbrændte fire Femtedele af Staden.

Indbetalte Bogpenge.

	Rd.	Mk.	Sk.
J. C. A. Weiby, Venshysel	30	„	„
A. P. Trane, Kjøbenhavn	35	„	„
J. C. Klingbeck, Aalborg	„	2	8
R. Nielsen, Bornholm	5	„	„
L. C. Geertsen, Aarhuus	20	„	„
S. Gudmundsen, Norge	36	„	„
Summa	126	2	8

Indhold.

	Side.		Side.
Guds Raad	49.	Guds Regjering (fortsat)	44.
Nebucadnezars Drøm (fortsat)	53.	Joseph Smiths Levnetsløb (fortsat) .	58.
Redaktionens Bemærkninger	56.	Blandinger	63.

„Skandinaviens Stjerne" udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned og faaes paa Contoiret i Lorentzensgade Nr. 504 D. 5, Stuen tilvenstre og paa alle kongelige Postcontoirer.

Udgivet og forlagt af C. Widerborg.

Trykt hos F. E. Bording.

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

8. Aarg. Nr. 5. *Den 1. Decbr. 1858.* Priis: 6 Sk. pr. Exp.

I Dag.

(Fra „the Millennial Star".)

„Opsættelse er Tidstyveri."
Dr. Young.

Der er hos mange Mennesker en Tilbøielighed til at opsætte Udførelsen af det Nærværendes Pligter til en beleiligere Tid — et Charaktertræk, som kunde kaldes „iboende Dovenskab," til hvis Forsvar den Forsømmelige altid har hvilketsomhelst Forraad af „Grunde" paa rede Haand for at bevise, hvorfor Pligterne kunne opsættes, ja endog, hvorfor de burde opsættes til en mere passende — det er en mere behagelig eller beleilig — Tid, som maaskee aldrig kommer.

Dersom denne Tilbøielighed ikke bevirkede nogen Skade, kunde det være morsomt nok at iagttage alle de Kunstgreb og Paafund, hvilke den bedragerske Dovenskab tager sin Tilflugt til, for at undgaae den nødvendige Anstrengelse, som Udøvelsen af Hverdagslivets Pligter kræver; men Størrelsen af den virkelige Elendighed, den afstedkommer, tilligemed al den Skade og Synd, den i saa rigeligt Maal er Ophavet til, forbyder os at see igjennem Fingre med den; vor sunde Sands for det Rette og Rigtige nøder os til at modarbeide den med den største Strenghed, og paapege de Onder, som enten middelbart eller umiddelbart flyde deraf. Den Kjendsgjerning, at endog gode Mennesker give efter for dens sløvdysende Egenskaber, tilskynder os end mere at paapege dens fordærvelige Virkninger, og ved tydelige Exempler at paavise de Onder, som i rigeligt Maal flyde deraf.

Det er bleven bemærket af en Historieskriver, at da Napoleon angreb Wellington paa Waterloos mindeværdige Slagmark, mødte han for første Gang Een, der forstod at vurdere Minuterne ligesaa vel som han selv; og begge disse store Krigeres Løbebane viser, at de tilfulde forstod Vigtigheden af at benytte Tiden, og at varetage enhver Pligt i dens rette Tid, aldrig opsættende til Morgendagen, hvad den nærværende Dag krævede.

„I Dag" er for os det vigtigste Afsnit af vor Tilværelse. Den oprinder fuld af Kundskab om det Forbigangne, som med advarende Finger peger hen paa Tidens hurtige Flugt. Den har Indflydelse paa vor Skjebne i Fremtiden, som enten kan blive mørk, haabløs og elendig, eller ogsaa

en Evighed af Held og Lykfaligheb, alt efterfom den nærværende Dag er bleven vel anvendt, eller misbrugt til Synd og Pligtforsømmelfe. Sandheden heraf kan bevifes ved det praktifte Livs Erfaring. En Arbeider, f. Ex., hvis Beftjeftigelfe er af den Beftaffenhed, at han er Herre over fin Tid, bortødsler de førfte Dage af Ugen i Lediggang, i Fornøielfer, eller med Lapperier, fom Intet kafter af fig. Længere hen i Ugen finder han, at det overftrider hans Kræfter at udføre det foresatte Arbeide. Han driver paa og „overanftrenger fig" for at indhente den forfømte Tid; men, medens han nedbryder fin Helbred, er han dog ikke iftand til at udføre faa meget Arbeide, fom er nødvendigt, for at fammes Fortjeneffe kan dække hans Behov; hvorfor Løverdagen bringer Nedflagenhed og Legemslidelfer og en afkortet Ugeløn til Skade baade for ham 'felv og hans Familie.

Om han nu bærer Navnet af en Hellig, har han nogenfinde givet fig Tid til at overveie de indgribende Følger, der komme af en faadan tilfyneladende ringe Aarfag. Uden at tale om den Sygelighed og Lidelfe, fom Dovenfkab faaledes bevirker, tilligemed Paafkyndelfen af en altfor tidlig Død, udfpringer der ogfaa fra den andre Onder, hvis Virkninger ftrække fig hiinfides Graven, og udøve deres Indflydelfe i den evige Verden. Har han for det Førfte fattet, at den Dovne paadrager fig Guds Mishag og Vrede, og at vi ere anfvarlige Huusholdere baade over vor Tid og vore Evner, faavelfom over vore Midler og Talenter? Forftaaer han tillige, at vi ikke alene fkulle være flittige til at erhverve Midler, men ogfaa anvende dem paa en fornuftig og økonomift Maade til Gavn for fig felv og Guds Riges Opbyggelfe? Derfom alle hans Sparepenge vare blevne indfatte i Emigrationsfondet, vilde det, om end langfomt, være bleven foroget; og naar Veien til Zion var fri for Hindringer, kunde han med fin Familie have forvoget Toget af de Udfriede, fom flye til deres beftikkede Samlingsfteder, fyngende en evig Glædes Sange. Og har det endvidere indpræget fig levende i hans Sind, at Giveren af Helbred og Styrke fordrer, at disfe Velfignelfer fkulle anvendes paa den fordeelagtigfte Maade, faa at en rigelig Tiende kan ydes for at fremme Guds Planer til hans Folks Forløsning, og at det, at fpilde Tiden unyttigt, er en Uredelighedshandling mod Gud, fom derved berøves den Tiende, hans Lov kræver.

Skulde Nogen forfætlig handle faaledes, erindres de om, hvorledes det gik Ananias og Saphira, hvilke kom under Fordærverens Magt, fordi de forføgte paa at bedrage Retfærdighedens Aand, og befvige Gud. Herrens Velbehag og Velfignelfe er ikke for dem, fom fige, at de give Herren, hvad ham tilkommer, medens de fvigagtigt tilbageholde Noget, eller ikke betale deres fulde Tiende. Og om de end ikke ligefrem holde Noget tilbage af deres Fortjeneffe, befvige de dog i Virkeligheden Herrens Skattkammer for det, fom retmæsfig tilkommer det, ved ikke at benytte Tiden paa en gavnlig og henfigtsfvarende Maade, og Saadanne ville tidligere eller fildigere komme til den Erkjendelfe og Erfaring, at „den Herre Gud er en nidkjær Gud" — nidkjær faavel for den Dyrkelfe, Tilbedelfe og Lydighed, hans Børn fkylde ham, fom ogfaa for fin Kirkes og fit Riges Intereffer paa Jorden.

En vis Poet har fagt:

„Vær viis og anvend vel din Tid „i Dag,"
Maaftee Du ikke feer en Morgendag."

Uagtet Sandheden heraf bekræftes ved mange advarende Exempler, fom forekomme omkring os i Hverdagslivet, gives der dog dem, fom tumle fig i Fornøielfens bedovende Runddands, eller ogfaa fpilde Tiden til unyttige Ting, medens de opfætte

det Nærværendes vigtigere Pligter til en beleiligere Tid — „de æde og drikke, bortgifte og tage til Ægte" iblandt dem, som letsindigen ile sin Undergang imøde, og smigre sig med, at det er tidsnok at afbryde sin Omgang med denne Verdens Børn, hvis fordærvelige Exempler have lokket dem hen paa forbudne Stier, naar den Tid kommer, da de kunne byde Hjem og Fædreland Farvel, og flye fra Ødelæggelsen, som venter dem, der ikke ville omvende sig.

O, I Uvidende, tror I, at den Tid nogensinde kommer, at I kunne nyde sand og varig Lyksalighed, hvad enten I ere iblandt Guds Folk paa Jorden, eller iblandt de salige Hedengangne, dersom I forsømme den nærværende Tid? Om I end bleve hjemsamlede til Zion, vilde I finde, at det Sted ikke er efter Eders forvendte og utidige Attraaer. Der ere de Trosfaste fuldelig bevidste om Tidens Værd. De see Guds Riges hurtige Fremadskriden og den uundgaaelige Nødvendighed af, at den nærværende Dag bliver godt afbenyttet, eftersom hver Dag bringer forøget Ansvarlighed, og lægger vedvarende Beslag paa deres Evner og Kræfter, der ere i en stadig Udvikling, som en Følge af den sande Fremadskriden.

Den viseste Mand, som nu lever paa Jorden har sagt: „Dersom jeg er frelst i Dag — dersom jeg i Dag er, som jeg bør være for min himmelske Fader, og holder saaledes ved hver Dag, saa er jeg frelst evindeligen." Ingen maa stole paa, at han kan opfylde „i Morgen," hvad han har forsømt „i Dag," thi hver Dag paalægger os Pligter, hvilke det er nødvendigt at opfylde saaledes, at man kan have den Hellig-Aands trøstende Forsikkring, at Gud er tilfreds med vor Stræben og Agtpaagivenhed.

Een af de daglige Pligter er ogsaa at see fremad med Fornuftens Øie paa de Omskiftelser, vi, som Medborgere i Guds Rige, skulle komme til at gjennemgaae, og berede os for samme, saa at de ikke skulle komme uforvarende over os. Ingen fornuftig Feltherre vilde i en brændende Krig tillade, at hans Tropper overlod sig til sorgløs Ro og Mag, fordi Fjenden ikke var ligé ved hans Leir, eller fordi Krigslarmen ikke lød i hans Øren. Han vilde derimod være aarvaagen og paapasselig, udstille Skildvagter og Forposter, og udsende Speidere for at faae Kundskab om alle Fjendens Bevægelser, og tillige lade sine Folk sysselsætte sig med Forberedelser til at kunne udføre de Planer, som hans Dygtighed, Indsigt og Omtanke forudsaae som nødvendige. Han vilde saaledes ikke alene opfylde det Nærværendes Pligter, men ogsaa lægge Planer og berede sig til at kunne møde Fremtidens Begivenheder.

Saaledes vil heller ikke nogen Hellig henfalde til ligegyldig Uvirksomhed og indbilde sig, at Gud vil bevirke vor Udfrielse, udføre sine Hensigter og opbygge sit Rige paa Jorden, uden nogen anden Medvirkning fra vor Side, end at vi skulle troe, og, naar Riget er opbygget og Seiren vunden, træde frem og erholde Belønning for Arbeide, som vi ikke have udført.

Da Jesus sagde: „Bekymrer Eder ikke for den Dag i Morgen," var denne hans Forskrift kun anvendelig i en indskrænket Forstand, og havde nærmest Hensyn til hans Disciple, der skulde gaae ud uden Pung eller Taske, alene stolende paa, at han, som styrer og leder alle Ting til det Gode for dem, som tjene og adlyde ham, skulde aabne Menneskenes Hjerter og Huse for dem, saa at deres daglige Behov skulde blive afhjulpne. Efterdi de vare kaldte til aldeles at opoffre sig for Evangeliets Tjeneste, bød han dem, ikke at besvære sig med Uro og Vngstelse for deres Ophold i Fremtiden, thi han havde

givet dem den Forjættelse, at de ikke skulde mangle. Men den samme Formaning indbefatter tillige den Mening, at Pligterne for den Dag „i Dag" vare af høieste Vigtighed, og, hvad dem angik, bestod i at prædike Evangeliet, ære Kraften af deres guddommelige Kald og forkynde om Guds Riges Komme.

Der er ogsaa andre Maader, hvorpaa nærværende Emne kan belyses. Lad os kalde tale om Spare-Emigrationsfondet. Dette er en Indretning, som er oprettet ved Guds Viisdom formedelst Præstedømmet, og hvorved de Fattige i alle Lande og alle Klimater kunne yde en kraftig Hjælp til deres egen Hjemsamling og Udfrielse fra de trykkende Omstændigheder, hvorunder de lide. Mange Bække smaa, danne en stor Aa. En Samling af Skillinger, Mark og Dalere vil give Besidderen en forholdsviis Magt; thi eftersom Penge er Drivekraften i Verden, og Midlet i Forretningslivet, saa følger deraf, at jo større Midler man samler, desto mere Godt kan man udrette, og omvendt. Atter, ved Fleres forenede Bestræbelser kan Meget udrettes med Lethed, som den Enkelte forgjæves vilde øde hele sin Levetid paa. Vigtigheden af nævnte Fond er bleven talt og skrevet om mange Gange (i England). De Helliges Opmærksomhed er bleven henvendt paa den Kjendsgjerning, at deres Sparepenge, samlede og indsatte under Præsidentskabets Bestyrelse, kunde udløse Hundreder, som vilde komme i en bedre Stilling hjemme, hvor de kunde udrette meget Mere, end de nogensinde blive istand til her. Desuden har den flittige Sammensparer den Tilfredshed at vide, at hvad han saaledes har samlet, kan blive anvendt til hans Nytte; hvorimod den, som har ødelagt sine Sparepenge til unyttige eller undværlige Ting, har den Bebreidelse, at han ikke har udrettet noget Godt, hverken for sig selv eller for Andre. Hvor ofte forsømme vi ikke Efterlevelsen af den Grundsætning, at „vel anvende den nærværende Dag." Beslutning efter Beslutning fattes, at „næste Uge," eller „næste Maaned" vil jeg begynde at samle Noget til Sparefondet, medens Dag efter Dag, Uge efter Uge gaaer hen, uden at man tager fat paa Tingen, og Beslutning fattes og Beslutning brydes, og hvad man kunde sammensparet, gaaer tilspilde. Værdien af Enstillinger, Firestillinger osv., synes saa ringe i Manges Øine, og Faa forstaae, hvad der kunde udrettes ved at sammenspare Skillinger. Antag, at 20,000 Hellige sparede hver 4 Skilling ugentlig, saa vilde det for eet Aar udgjøre 43,333 Rdlr., og kunde de spare 16 Skilling ugentlig, saa vilde det udgjøre en aarlig Summa af 173,332 Rdlr. Hvor meget Godt kunde ikke udrettes med en saadan Sum, og hvor vilde ikke Emigrationsfondet voxe paa nogle faa Aar! Enhver trofast Hellig vilde glæde sig i Zion, og hjælpe til at opbygge Guds Rige der; og alt dette kunde udføres ved at være omhyggelig med Tidens rette Afbenyttelse og med vore Midlers rette Anvendelse, idet vi ikke forsømte nogen Leilighed til at samle Midler, og at spare til vor Emigrationsfond det, som vi ikke nødvendigviis behøvede til vore daglige Fornødenheder.

Vort omhandlede Emne kan endvidere belyses ved at henvise til Tiendeloven. Det hænder undertiden, naar haarde Tider indtræffe for at prøve de Helliges Tro og Trofasthed, og Fortjenesten er ringe, at Somme lade sig forlede til at afknappe Tienden, i den Tanke, at betale det Afknappede, naar Tiderne blive bedre, men de forglemme, at Gjælden foroger sig, og at det tilsidst overstiger deres Evner at erstatte deres fulde Tiende. Ved at handle saaledes vise vi en svag Tro og Mangel paa Tillid til Herren, som har lovet at

gjøre Udvei for sit Folk, og vi fornærme derved vor Gud, som er retfærdig og sanddru. Der gives Ingen, der er bekjendt med Husholdningsanliggender, uden han jo veed, hvor vanskeligt det er at afbetale Gjeld, som er voxet til nogen Størrelse, naar man har en Familie at forsørge. Det samme kan siges, om man paadrager sig Tiendegjeld. Ere vi derimod nøiagtige i at betale vor fulde Tiende, i Forhold til vor Fortjeneste, og saaledes give Gud, hvad Guds er, og have vi tillige afbenyttet den Tid „i Dag" paa den rette Maade og trofast udført de os paahvilende Pligter, skulle vi erfare den Israels Helliges Velsignelser i Dag; og idet alle vore Foretagender og Attraaer ere helligede for ham, ville de vorde velsignede, Pligtens Sti vil vorde let for os, vore Nydelser forsødede, og Hverdagslivets Besværligheder formildede, og naar Trangens og Lidelsens Dage komme, vil det guddommelige Forsyn, formedelst sin Mellemkomst tilsende Vederkvægelse og Trøst, thi Faderens Øie hviler paa sine trofaste Børn, og vaager over de Helliges Velfærd.

Det kunde ikke gaae an, at sidde ned i Ro og Magelighed og grunde paa den Herlighed, som venter os i de evige Verdener, og forsømme de Pligter, som **nu** hvile paa os. Dersom vi skulde gjøre saaledes, vilde vi aldrig komme til at nyde det evige Livs Herlighed. Og om det end er godt i Aanden at skue hen paa den tilkommende Storhed og Herlighed, som venter de Trofaste, for at opmuntre os til Nidkjærhed og opflamme os til ædle og gode Handlinger, saa maae dog disse udføres **her**, og Grundvolden lægges **nu** for den tilkommende Herlighed **hisset**.

Dette er en Fremgangsmaade, som fulgtes af alle Ædle og Store i Fortiden, og som følges af Herrens Tjenere **nu**. Denne Vei er fulgt af Jesus og hans Tilhængere; af Joseph og hans Tilhængere; af Brigham og hans Medarbeidere. De led og kjæmpede, og Mange af dem have lidt Martyrdøden; de bare Forfølgelse, Forhaanelse og umenneskelig Behandling; de sparede hverken Arbeide eller Møie; og Mange af dem slider endnu og arbeider her paa Jorden, „seende hen til Belønningen," men altid iagttagende Opfyldelsen af Pligterne for „i Dag," idet de vide, at det Nærværende alene tilhører dem, og at de maae arbeide, medens det hedder „i Dag;" thi Natten kommer, da Ingen kan arbeide.

Dersom vi ønske at dele Herligheden med dem — dersom vi ønske at blive kronede med det evige Livs Krone, saa maae vi gaae den samme Vei, idet vi stadigen følge det Spor, de have anviist, forvisede om, at vor Saliggjørelse og Ophøielse maa forarbeides paa samme Maade som deres; og ligesom de, der ere gangne bag Sløret, nyde Frugterne af deres Arbeide, saaledes „skulle vi ingenlunde miste vor Løn," om vi trofast indtil Enden følge deres lysende Exempel.

Bemærkning.

Vi lægge ovenstaaende Stykke paa de Helliges Sind. Tiden er en kostbar Guds Gave, for hvis rette Anvendelse vi skulle gjøre Regnskab. Nøisomhed, Maadehold, Arbeidsomhed og Sparsomhed, forenet med Gudsfrygtighed, ere Dyder, der skulle pryde en Hellig. (Redaktionen.)

Guds Regjering

af John Taylor.

(Fortsat fra Pag. 60.)

12te Capitel.

Følgerne af Christi Riges Oprettelse eller Guds Regjering paa Jorden.

Da vi nu have sagt saa meget om Riget, komme vi nu til vor sidste Afhandling: „Hvad vil blive Følgerne af Christi Riges Oprettelse eller Guds Regjering paa Jorden?"

Dette er i Sandhed et stort og vigtigt Spørgsmaal, og udfordrer alvorlig og besindig Overveielse. Hvis Verdens Forfatning ikke er bedre efter al denne Nød, Gjenvordighed, Krig, Blodsudgydelse og Opoffrelse af Menneskeliv, maa Mennesket visseligen være i en ulykkelig og haabløs Tilstand. Hvis det ikke er andet end een af de Forandringer fra een Slags Regjering til en anden, som Mennesket kan bevirke, og hvis vi fremdeles skulle have Krig, Blodsudgydelse og Uorden, og boie os under Tyranners Luner, eller Pøbelvældet, saa ere vore Udsigter i Sandhed mørke og vore Forhaabninger forgjæves; da kunne vi ligesaa gjerne „æde og drikke, thi imorgen doe vi;" thi, som vi allerede have viist, selv under den bedste menneskelige Regjering, maatte vi fremdeles være udsatte for alle de Onder, som ere unndgaaelige i Kjødet, uden noget Haab om Forløsning. Men dette er ikke blot en øieblikkelig, kortvarig Forandring; det er Noget, som Gud har besluttet forend Verdens Skabelse, med Hensyn til Jorden og Mennesket, nemlig Satans Fængsling, de Ugudeliges Tilintetgjørelse og Guds Regjering; eller med andre Ord, at sætte den moralske Verden i samme Stilling som den physiske, d. e. under den Almægtiges Bestyrelse. Det er Afskaffelsen af Krig, Blodbad, Elendighed, Sygdom og Synd, og Indførelsen af et Fredens, Retfærdighedens og Lykfalighedens Rige. Det er Jordens og Menneskets Tilbagebringen til deres oprindelige Herlighed og forrige Ypperlighed; i Korthed, „alle Tings Gjenoprettelse, omtalt af alle Propheterne fra Verdens Begyndelse af."

Gjenopretielse maa have Hensyn til Noget, som har været til før; thi om det ikke har været til før, kunde det ikke gjenoprettes. Jeg kan ikke beskrive dette bedre, end Parley P. Pratt har gjort i sin „Advarsels Røst," og skal derfor gjøre følgende Udtog:

„Dette er een af de allervigtigste Gjenstande, Mennesket kan tænke paa, og forstaaes maaskee ligesaa lidt i vore Dage, som nogen anden prophetisk Gjenstand. Men hvor meget den end ringeagtes nu for Tiden, saa var den dog eengang Grundlaget for de Helliges Tro, Haab og Glæde. Det var deres rigtige Begreber om denne Gjenstand, samt deres urokkelige Tro derpaa, der styrkede dem i alle deres Foretagender. Deres Tanke var eengang bleven fæstet paa denne Gjenstand, og de kunde ikke bevæges i deres Beslutning; deres Tro var urokkelig, deres Glæde var bestandig, og deres Haab var et sikkert og standhaftigt Anker for Sjælen, og naaede ud over Tiden. Det var dette, der satte dem istand til at glæde sig midt under Trængsel, Forfølgelse, Sværd og Ildsluer; og ved Betragtningen heraf var det, at de med Glæde opoffrede alt deres jordiske Gods, og vankede om som Fremmede og

Udlændinge paa Jorden. De søgte et Land, en Stad og en Arv, som Ingen uden de Hellige nogensinde har tænkt paa, forstaaet eller haabet.

„Vi kunne ikke noiagtig forstaae, hvad der menes med Gjenoprettelse, med mindre vi forstaae, hvad der er tabt eller afskaffet. Naar en Prophet taler om alle Tings Gjenoprettelse, mener han, at alle Ting have undergaaet en Forandring, og skulle blive oprettede igjen, eller blive som de for vare.

„Først bliver det da nødvendigt for os at betragte Skabelsen, som den fremkom i Reenhed fra Skaberens Haand, og dersom vi da kunne opdage den sande Tilstand, i hvilken den først existerede, og forstaae Forandringerne, som siden efter have fundet Sted, da ville vi være istand til at forstaae, hvad der skal gjenoprettes, og naar vort Sind saaledes er forberedt, da ville vi forvente netop de Ting, der skulle skee, og ikke staae Fare for i Uvidenhed at opløfte vor svage Haand og imodstaae Guds Værk.

„Vi ville da først betragte Jorden, dens Overflade, Klimater og Frembringelser.

„Da Gud havde skabt Himmelen og Jorden og gjort Adskillelse imellem Lys og Mørke, var den næste store Befaling til Vandene, 1 Mosеb. 1, 9. „Og Gud sagde, Vandene under Himlene samles til eet Sted, saa at det Tørre sees; og det skete saa." Heraf lære vi en forunderlig Sandhed, som ikkun meget Faa kjende eller troe i denne formørkede Tidsalder. Vi lære, at Vandene, som nu ere adskilte i Oceaner, Have og Indsøer, da vare samlede i eet stort Ocean, og følgelig, at Landet, der nu er sønderrevet og adskilt i Continenter og utallige Øer, da var et stort Continent eller Legeme, ikke adskilt, som det nu er.

„For det Andet høre vi, at Herren udtaler om Jorden og Alt, hvad han havde skabt paa den, at det var meget godt. Af dette lære vi, at der hverken var Ørkener, eller ufrugtbare Egne, eller stillestaaende Moradser, eller ujævne, afbrudte eller knuddrede Høie eller store Bjerge, bedækkede med evig Snee; og ingen Deel af den var beliggende i den kolde Zone, saa at Klimatet derved blev ubehageligt, Landet ufrugtbart og hjemfalden til evig Vinter, eller en evig Fængsling ved Is; men den hele Jord var sandsynligviis een stor Slette med jævne Høie og Dale, der vare vel skikkede til Agerdyrkning, medens Klimatet var behageligt afvexlende med Varme og Kulde, Vaadt og Tørt, hvilket tjente til at krone Aaret med desto større Mangfoldighed af Producter, der alle vare til Gode for Mennesker, Dyr, Fugle og Kryb; medens ethvert Vindpust medførte den behagelige Velluqt af de blomsterklædte Sletter eller de duftende Skove, og den hele Skabelse af dyriske Væsener aandede idel Sundhed, Fred og Glæde.

„Dernæst lære vi af 1 Mosеb. 1, 29. 30.: „Og Gud sagde: See, jeg har givet Eder alle Urter, som give Sæd, som ere over al Jorden, og allehaande Træer, i hvilke ere Træers Frugt, som have Sæd; de skulle være Eders til Spise. Og alle Dyr paa Jorden, og alle Fugle under Himmelen, og ethvert Dyr, som kryber paa Jorden, hvori der er Liv, har jeg givet allehaande grønne Urter til at æde; og det skete saa."

„Af disse Vers lære vi, at Jorden hverken frembragte væmmelige Urter eller giftige Planter, eller ufrugtbare Torne og Tidsler. Enhver Ting, som voxede paa Jorden, var just skikket til Føde for Mennesker og Dyr, Fugle og Orme, og al deres Føde var Vegetabilier; Kjød og Blod var dem ikke tilbudt at gotte sig med, eller til Mættelse for dem. Dyrene paa Jorden levede i fuldkommen Harmoni med

hverandre; Løven aad Straa ligesom Oxen, Ulven boede med Lammet og Leoparden laae ved Siden af Kidet; en Ko og en Bjørn græssede tilsammen, medens deres Affødninger hvilede i fuldkommen Sikkerhed under Skyggen af de samme Træer. Alt var Fred og Enighed, og Intet til Skade eller Forstyrrelse paa hele det hellige Bjerg.

„Og som Kronen paa det Hele, see vi Menneskет, skabt i Guds Billede og ophøiet i Herlighed og Magt, med Herredømme over al den store Skabelse af dyriske Væsener, der vrimlede paa Jorden, medens han paa samme Tid beboede en skjøn og velvandet Have, i hvis Midte Livsens Træ stod, til hvilket han havde fri Adgang; han stod for sin Skabers Aasyn, samtalede med ham Ansigt til Ansigt, og beskuede hans Herlighed, uden nogen mørk Sky imellem. O! Læser, betragt et Øieblik denne skjønne Skabelse, iklædt Fred og Overflødighed. Jorden var opfyldt med uskyldige Dyr, som glædede sig paa Sletterne; Luften var opfyldt med skjønne Fugle, som aldrig ophørte med at lade Luften gjentone af de yndigste Melodier; og Alle vare deres retmæssige Overherre underdanige, som frydede sig over dem; medens Menneskет i en behagelig Have, der var Hovedsædet for hele Skabelsen, sad paa dette vidtudstrakte Riges Throne og regjerede over al Jorden med uimodsigelig Ret, medens Legioner af Engle leirede sig rundt om ham og lode deres glade Stemmer sammensmelte i taknemmelige Glædes- og Frydesange og høie Jubelraab. Ikke et Suk eller nogen Veeklage hørtes nogensteds i den ganske Udstrækning; ei heller var der Sorg, Smerte, Taarer, Bedrøvelse, Sygdom eller Død; ingen Tvedragt, Krig eller Blodsudgydelse; men Fred krønede Aarstiderne, som rullede frem, og Liv, Glæde og Kjærlighed herskede over al hans Gjerning. Men ak! hvor denne Tilstand dog er forandret.

„Det bliver nu min smertelige Pligt at paapege nogle af de store Forandringer, som have fundet Sted, samt hvad der har bragt Jorden og dens Indbyggere ned til deres nærværende lave Tilstand.

„Menneskет faldt fra sit ophøiede Standpunkt for Gud, da han gav efter for Fristelse, og dette Fald havde ikke alene Indflydelse paa Menneskет, men paa hele Skabningen, og foraarsagede adskillige Forandringer. Han blev forviist fra sin Skabers Ansigt, og et Slør nedlodes mellem dem, og han blev dreven ud fra Edens Have for at dyrke Jorden, som da blev forbandet for Menneskets Skyld og skulde begynde at frembringe Torne og Tidsler, og i sit Ansigts Sved skulde han erhverve sig sit Brød, og med Sorg fortære det alle sine Livs Dage, og tilsidst vende tilbage til Støv. Men Evas Forbandelse var, at hendes Kummer og Undfangelse skulde mangfoldiggjøres, og hun skulde føde med Smerte, og imellem hendes Sæd og Slangens Sæd skulde der være et bestandigt Fjendskab; hendes Sæd skulde sønderknuse Slangens Hoved, og Slangen skulde saare hans Hæl.

(Fortsættes.

Skandinaviens Stjerne.

Den 1ste December.

Vi henlede Præstedømmets Opmærksomhed paa nedenstaaende Bemærkninger fra Præsidentskabet i Liverpool om:

Prædikeforsamlinger. Den store Gud og Fader for Menneskeslægten har begyndt i denne Tidsalder sit herligste, omfangsrigeste og vigtigste Arbeide iblandt Menneskenes Børn. I dets Udvikling vil det overgaae enhver anden Gjerning, som hidindtil er udført paa Jorden, og vil omfatte Alt i sit Omraade. Denne Gjerning eller dette Ar eide er intet mindre „end alle Tings Gjenoprettelse." Det er af saadan Vigtighed i Guds Forløsningsplan, at Paulus erklærede det for at have været et Æmne, hvorom alle de hellige Apostler have talet siden Verdens Begyndelse. Han siger endvidere, at det skulde være forenet med Menneskens Søns anden og herlige Tilkommelse, og fremstiller det som et Værk, der skal krone den Almægtiges Gjerninger i Jordens og dens Beboeres nærværende Prøve-Tilstand. En ny Uddeling eller Husholdning er bleven aabnet, og sammes Nøgler overdraget til Mennesket.

Det er intet mindre end „Tidernes Fyldes Husholdning," eller Tiden, naar det store Gjenoprettelses-Arbeide skulde udføres. Paulus, idet han taler om denne Husholdning, udmærker dens Vigtighed og Omfang ved at berøre, at under dens Fremadskriden vil Gud „samle Alt under eet Hoved i Christo, baade det, som er i Himlene og paa Jorden." Forberedelsen til det evige og universelle Rige, som blev vist Kong Nebucadnezar som et Billede i en Drøm, hvilken udlagdes af Daniel, og derved aabenbaret for os som Guds store Gjerning i de sidste Dage, er bleven begyndt. Spiren til hiint mægtige Rige er bleven plantet, og dets Skud vil om ikke længe skyde frem, faae Anseelse iblandt Jordens nationale Træer og voxe indtil det tilsidst skal fylde hele Jorden, og alle Herredømmer skulle tjene og adlyde Herren.

Der ere mange Omstændigheder og Begivenheder, der ere forbundne med denne store Kjendsgjerning, og hvoraf nogle allerede ere opfyldte, medens de fleste tilhøre Fremtiden. Nogle af disse Omstændigheder ere følgende: Den Almægtige har opreist sin store Sidste-Dages Prophet og overdraget ham Nøglerne til denne Tidernes Fyldes Husholdning, som skal udføre alle Tings Gjenoprettelse. Denne Prophet er Joseph Smith. Der gives mange Tusinder, som tro paa hans guddommelige Sendelse, og som have hengivet sig til det Arbeide, som han begyndte, og for disse bærer Aanden Vidnesbyrd om Værkets Sandhed. Zion og Zions Folk maa grundfæstes; de Sidste-Dages Hellige have været beskjæftigede med at tilveiebringe dette i mere end en Fjerdedeel af et Aarhundrede. En stor Udsamling af Folk fra alle Nationer skal udføres i de sidste Dage; de Hellige have nu i tyve Aar været beskjæftigede dermed. Dette Folk har ogsaa allerede en mærkværdig Historie, fyldt med forbausende Begivenheder, hvilke det vilde fattes os Tid og Leilighed at berøre. Vi ville kun bemærke, at i Forening med dette omfangsrige Værk er der bleven aabenbaret en saadan Mængde af Grundfætninger, en saadan Flod af Lys, og et saa fuldkommet System, der tilsammen gjør de Sidste-Dages Helliges Religion til den største, som Menneskeslægten nogensinde besad.

Det er af stor Vigtighed, at Verden skulde høre om de store Ting, som Gud er i Færd med at udføre, og at de Retskafnes Øren skulde høre Lyden af Evangeliet, eller de glade Tidender om det Sidste-Dages Værk. Det er vor Pligt at meddele vore Medmennesker den Kundskab, vi have annannet, for at de kunne sammenligne den med den Religion, de allerede have, og vælge imellem begge.

Maaskee Mange af os, endog de Bedste, vilde blive beskæmmede og ydmygede, dersom følgende Spørgsmaal gaves os: Have vi gjort vor Pligt mod Gud og vore

Medmennesker i denne Sag? Have vi tilfulde bevist vor Taknemmelighed mod ham, som velsignede os saameget med Aabenbaringer og evangelisk Kundskab, og at vi satte Priis paa disse Velsignelser ved at sprede de glade Tidender iblandt Menneskenes Born? Og tilsidst, have vi gjort Retfærdighed mod vor hellige og store Religion, ved at fremsætte dens sande og rigtige Anskuelser, Grundsætninger, Vidnesbyrd, Beviser og Grunde paa den rette Maade?

At bevirke Ovenstaaende, saavidt som muligt, er Hensigten af vore offentlige Prædikeforsamlinger. Ved disse Forsamlinger skulde de Oprigtige af Hjertet, og det besøgende Publicum i Almindelighed, altid være istand til at samle Anskuelser, Grundsætninger, Grunde, Bevis, Prophetier, historiske Kjendsgjerninger, Advarsler og Vidnesbyrd, forenede med det store Værk, som nu er i Færd med at udføres. Disse Forsamlinger ere ikke bestemte, blot for at Præsidenterne, eller andre af Præstedømmet, kunne vise sig, „prate," „snakke," eller prunke med „høitravende Talemaader." Heller ikke ere de bestemte for at man skal gjentage den samme Tale om og om igjen, indtil det bliver trættende at høre, eller ligesom et Instrument med en eneste Streng, hvorpaa en Mand bestandig anslaaer een og samme Tone. Men vore offentlige Forsamlinger ere bestemte for at opfylde den ovenfor nævnte Hensigt, og maa bestyres saaledes, at de kunne opfylde samme. Det paaligger ingenlunde de Præsiderende personligen at udføre al Prædiken og alle Handlinger, men at fremkalde dem af Brødrene til Medhjælpere, som have Evne, Lyst og Anlæg, og som ikke mangle Kundskab i de hellige Skrifter, baade ældre og nyere, til ved Aandens Hjælp at fremsætte vor hellige Religions Sandheder og Lærdomme paa en saadan Maade, som er passende for Tilfældet og opbyggeligt og belærende for Tilhørerne. Ingen Andre burde kaldes til at prædike i de offentlige Forsamlinger; hvorfor det paaligger de Præsiderende, at lære at kjende Brødrene i Præstedømmet og deres forskjellige Naadegaver, og bruge dem overeensstemmende dermed. I disse Forsamlinger, om der endog skulde være Nogle, som blive fornærmede, eller rase over de fremsatte Sandheder paa Grund af det traditionelle Mørke, der hersker i deres Sind, burde dog Ingen kjedes, eller gjøres utilfreds, formedelst Talerens Uvidenhed, fra stødende Manerer og Udygtighed. Thi om vi end ikke kunne fremsætte Mormonismen paa en lærd Maade, kunne vi dog bestræbe os for at fremsætte den paa en sømmelig, gavnlig og belærende Maade, som er vor hellige Religion og dens Ophavsmand værdig. Dette skylde vi Gud, os selv og vore Medmennesker. Vel forvente vi ikke eller fordre Fuldkommenhed, hverken i Udførelsen af denne, eller af andre Pligter, som paahvile Præstedømmet, men vort Motto er F r e m a d s k r i d e n i alle Ting, og naar de forskjellige Evner og Kræfter vækkes, næres, udvikles og bruges paa en skjønsom Maade, tvivle vi ingenlunde om, at ogsaa i denne Henseende en gavnlig og heldbringende Reform kan bevirkes.

Grundet paa Ovenstaaende, fremsætte vi følgende Spørgsmaal til de Præsiderende:

1) Bestyres Prædikeforsamlingerne, og afbenyttes Tiden i dem saaledes, at det er til Underviisning og Opbyggelse, baade for de Hellige og de Fremmede?

2) Ere vise og hensigtsmæssige Foranstaltninger og Bestræbelser gjorte, for at kalde og indbyde vore Medmennesker til vor offentlige Gudsdyrkelse? Eller monne de Hellige ikke ofte ere altfor ligegyldige og forsømmelige med at indbyde Venner og Bekjendtere til at høre Evangeliets glade Tidender? Og om Fremmede besøge

Forsamlingerne, finde de dem livlige, belærende og opbyggelige, eller matte, uopbyggelige og døde, alene oplivede ved den Støi, som Taleren foraarsager, saa at de Fremmede ikke alene tabe Lysten til selv at komme igjen, men ogsaa fraraade deres Venner og Bekjendte at gaae hen og høre os.

3) Vælge de Præsiderende saadanne Brødre til at prædike, som have de fornødne Evner og Gaver dertil; eller have de gjort sig fuldkommen bekjendte med de Evner, Gaver og Kræfter, som findes i deres respective Arbeidsmark, saa at de kunne anvende dem ved passende Leiligheder? Naar en saadan Broder fremkaldes, og de Hellige understøtte ham med deres Bønner, vil den Hellig-Aand staae ham bi, saa at han med Ild og Kraft, og med en inspireret Veltalenhed kan fængsle sine Tilhøreres Opmærksomhed og beherske dem ved Guds Magt. Den Præsiderende maa have Aanden af sin Kaldelse for at kunne vælge saadanne Mænd; men vi troe, at de findes i enhver Green, baade iblandt Ældster, Præster, Lærere og Diaconer; og det hører de Præsiderende til at udfinde og benytte dem.

4) Benytte isærdeleshed de unge Brødre af Præstedømmet sin Fritid til at samle sig nyttige Kundskaber ved Læsning og Betragtning af vore Skrifter, saa at de, naar de fremkaldes, kunne ved Aandens Hjælp og Ledelse frembære gamle og nye Ting af Hjertets og Hukommelsens Forraadskammer til Belærelse og Velsignelse for de oprigtige Sandhedssøgere? Eller gaae de komme og uforberedte, saa at, om de fremkaldes i Forsamlingerne, de Intet have at fremlægge, hverken Gammelt eller Nyt, som er passende for Tilfældet eller opbyggeligt for Nogen?

5) Naar de Ældste skulle fremsætte Evangeliets „glade Tidender," gjøre de det da paa en saadan Maade, at det virkelig bliver et „Glædesbudskab;" eller monne ikke Mange, istedetfor at forkynde Evangeliets herlige Grundsætninger og opbygge et sandt System, begynde at rive ned paa de tilstedeværende Fremmede, bebreide dem deres Religion, saare deres Følelser, og af misforstaaet Iver prædike Fordømmelse, forinden de have gjort sig den Umage at oplyse Tilhørernes Forstand og blødgjøre deres Følelser ved en sand og indtrængende Skildring af Saliggjørelsens herlige Plan, og hvad Faderen i Himmelen agter at gjøre for sine Børn i denne Tid og Slægt?

Vi have stræbt saa kortfattet som muligt at fremsætte ovenstaaende Spørgsmaal og Bemærkninger for at vise, hvad der burde gjøres, og hvad der ikke burde gjøres. Præstedømmet vil selv være istand til at besvare disse Spørgsmaal, om vore Prædikeforsamlinger svare til deres Hensigt eller ikke. Dersom de gjøre, saa er alt vel! Hvis ikke, saa maae vi alle bestræbe os for at tilveiebringe en Forbedring i denne Henseende. Vi haabe, Brødre af Præstedømmet, at I ville give Agt paa de Vink, som Aanden her har givet, det er ikke fremsat til Bebreidelse for Nogen, men til Belærelse; og vi ønske Gud, vor hellige Religion, os selv og enhver sandhedssøgende Sjæl at stræbe efter den Fuldkommenhed, vi som Evangeliets Tjenere kunne opnaae ved at øve vore Evner, Kræfter og Naadegaver ved Hjælp af Aanden og Ordet.

Joseph Smiths Levnetslob.

April 1838. (Fortsat fra Side 162.)

Den 14de, da vi vare lige ved at tage ind i Far West, kom mange af Brødrene ud for at møde os, og som ogsaa med aabne Arme ønskede os velkomne i deres Midte. Vi bleve øieblikkeligen modtagne i Br. George W. Harris's gjæstfrie Huus, og bleve behandlede med al mulig Forekommenhed, og vi forfriskede os med megen Tilfredshed efter vor lange og trættende Reise af det, som Brødrene bragte ind, der var nødvendigt til vor Bevarelse og Bequemmelighed.

Efter at have opholdt os her to eller tre Dage, ankom min Broder Samuel med sin Familie.

Kort efter hans Ankomst, kom følgende Følelser paa mit Sind, medens jeg spadserede med ham og visse andre Brødre:

Motto for Jesu Christi Kirke af Sidste-Dages Hellige.

Vort Lands Constitution, given af Frihedens Fædre. Fred og god Orden i Samfundet. Kjærlighed til Gud og Velvillie for Mennesket. Alle gode og gavnlige Love, Dyd og Sandhed fremfor Alt, og viis Bestyrelse leve evindeligen. Men Vee Tyranner, Pøbel, Aristokrati, Anarki og Torysme, *) samt alle dem, der anlægge eller bevirke uretfærdige og skadelige Processer, under Skin af Lov og Ret, hvadenten den saa er religiøs eller politisk. Opløst Frihedens Banner! Ned med alt Slags Præstebedrag, og lad alt Folket sige Amen! at ikke vore Forfædres Blod skal raabe fra Jorden imod os. Helligt være Erindringen om det Blod, hvormed vor Frihed er kjøbt.

Joseph Smith, jun.,
Thomas B. Marsh,
David W. Patten,
Brigham Young,
Samuel H. Smith,
George W. Hinkle,
John Corrill,
George W. Robinson.

Bibelske Spørgsmaal.

Hvem er Isai' Stub, som tales om i Esaias 11te Cap. 1ste til 5te Vers?

Sandelig, saa siger Herren: det er Christus.

Hvem er Riset, som skulde opgaae af Isai' Stub, omtalt i 11te Capitel 1ste Vers?

See, saa siger Herren: det er en Tjener i Christi Haand, som baade er en Efterkommer af Isai, saavel som af Ephraim, eller af Joseph Huus, til hvem stor Magt er given.

Hvem er Isai' Rod, omtalt i 11te Cap. 10de Vers?

See, saa siger Herren: det er en Efterkommer af Isai, saavel som af Joseph, hvem Præstedømmet og Rigets Nøgler retmæssig tilhører, som skal staae som et Banner, og som skal samle mit Folk i de sidste Dage.

Elias Higbee fremsatte følgende Spørgsmaal:

„Hvad menes ved Befalingen hos Esaias i det 52de Capitels 1ste Vers, der siger: Iklæd Dig din Styrke, o Zion!? Og hvad hentydede Esaias til?

Han hentydede til dem, som Gud skulde kalde i de sidste Dage, og som skulde faae Præstedømmets Magt til at igjenbringe Zion og forløse Israel; og Styrken,

*) En Tory o: Tilhænger af den gamle Stats- og Kirkeforfatning, og Forsvarer af uindskrænket Kongevælde i England.

Zion skulde iføre sig, var Præstedømmets Myndighed, som den havde Ret til ifølge Slægtlinien; ogsaa at gjenerholde den Magt, den havde tabt.

„Hvad skulle vi forstaae ved Udtrykket i 2det Vers, at Zion skulde gjøre sig los af sin Halses Baand?"

Vi skulle forstaae derved, at den adspredte Levning opmuntres til at vende tilbage til Herren, fra hvem de ere afvegne; og, dersom de gjøre det, er Herrens Forjættelse, at han vil tale til dem, eller give dem Aabenbaringer; see 6te, 7de og 8de Vers. Zions Halses Baand ere Guds Forbandelser, som have hvilet over den, eller Levningen af Israel i deres adspredte Tilstand iblandt Hedningerne (Nationerne).

Far West d. 29. Marts 1838.

Til Præsidentskabet over Jesu Christi Sidste-Dages Helliges Kirke i Kirtland.

Kjære og høitelskede Brødre!

Formedelst vor Guds Naade og Barmhjertighed ankom jeg og min Familie i god Behold til Staden Far West, efter en lang og moisommelig Reise, som varede 2 Maaneder og 1 Dag. Ved Huntsville, 120 engl. Mile herfra, mødte Brødre os med forspændte Vogne og Penge for at hjælpe os frem paa vor Reise. Da vi kom 8 Mile nær Staden Far West, mødte en Escorte af Brødre os, nemlig: Thomas B. Marsh, John Corrill, Elias Higbee og adskillige Andre af Vestens Trofaste, hvilke modtoge os med aabne Arme og varme Hjerter, og bød os velkomne til deres Samfunds Skjød. Ved vor Ankomst i Staden bleve vi hilsede fra alle Sider af de Hellige, som bød os velkomne til deres Arveland.

Kjære Brødre! I maae være forvissede om, at en saa kjærlig Modtagelse betalte os vel for vor lange syvaarige Trældom, Forfølgelse og Trængsel iblandt vore Fjender i Kirtlands Land; ja sandeligen, vore Hjerter vare fulde, og vi føle os taknemmelige til Gud den Almægtige for hans Godhed imod os. Enkelthederne af vor Reise, Brødre, kunne ikke vel nedskrives, men vi stole paa, at den samme Gud, som har beskyttet os, vil ogsaa beskytte Eder, og vil engang forunde os den Leilighed at see hverandre Ansigt til Ansigt, og fortælle om vore Lidelser.

Vi have hørt om Odelæggelsen af Trykkeriet, hvilken vi formode er bleven foranlediget ved Sognepartiet, eller rettere ved Aristokraterne eller Fredsforstyrrerne.

De Hellige her have foranstaltet om et Værelse for os, og sørget for vore daglige Fornødenheder, som ere bragte ind fra alle Kanter af Landet for at gjøre det hyggeligt for os; saa at jeg har intet andet at gjøre, end at arbeide i det Aandelige, eller varetage Kirkens aandelige Anliggender.

Besværingerne i Kirken vare bievne behandlede, før min Ankomst hid, af et stjønsomt Høiraad, tilligemed Thomas B. Marsh og David W. Patten, hvilke handlede som Præsidenter pro tempore over Zions Menighed, idet de bleve bestikkede dertil ved Raadets og Menighedens Stemme. William W. Phelps og John Whitmer ere bievne afskaarne fra Kirken, men David Whitmer staaer endnu. De Hellige ere nu for Tiden enige, og Fred og Kjærlighed herster overalt; med eet Ord, Himlen smiler paa de Hellige i Caldwell. Forskjellige og mange ere de Løgne, der ere skrevne fra hiint til dette Sted, men de have Intet udrettet. Vi ere ikke urolige for, at Fjenden skal have nogen Magt til at skade os paa dette Sted.

Broder Samuel H. Smith med Familie ankom hid i god Helbred strax efter os. Brødrene Brigham Young, Daniel S. Miles og Levi Richards ankom hid paa samme Gang som vi. De vare med os paa det Sidste af vor Reise, som endte meget tilfredsstillende for os; de ere ogsaa

vel; de have sørget for Hjem for deres Familier, og ere nu i Færd med at pløie Marken for Sæd.

Eftersom mine Fjender i de sidste syv Aar have forfulgt mig med ondskabsfulde og plagende Processer, vare mine Affairer bragte i en saadan Uorden, at jeg ikke var istand til at forlade dem i saa god en Tilstand, som jeg havde haabet; men dersom der ere nogle Urigtigheder, skulle de alle blive tagne i Betragtning, saavidt som Herren vil give mig Leilighed og Evne dertil. Siig til alle Brødrene, at jeg ikke har forglemt dem, men erindrer dem i mine Bønner. Siig til Moder Beaman, at jeg erindrer hende, ligeledes Broder Daniel Carter, Broder Strong med Familie, Broder Granger og Familie; jeg kan ikke opregne dem alle af Mangel paa Plads, jeg vil just nævne Broder Knight, Biskoppen osv.; min bedste Hilsen til dem alle, og jeg anbefaler dem og Guds Menighed i Kirtland til vor himmelske Fader og hans Naades Ord, som er istand til at gjøre Eder vise til Salighed.

Jeg vil just sige til Broder Marks, at jeg saae i et Syn, at da han blev forfulgt af en utallig Hær af Fjender, og som de pressede haardt ind paa ham og vare ved at omringe ham, og havde ligesom erholdt nogen Fordeel over ham, kom en gloende Vogn nær Stedet, og Herrens Engel udstrakte sin Haand til Broder Marks og sagde til ham: „Du er min Søn, stig op her," og strax blev han løftet op i Vognen, og kjørte bort i Triumph fra sine Fjenders Midte. Og atter sagde Herren: jeg vil opreise Dig til en Velsignelse for mange Folk. Enkelthederne af den hele Sag kunne ikke skrives denne Gang, men Synet blev øiensynligen givet mig, for at jeg kunde vide, at Herrens Haand vilde være over ham til Beskyttelse.

Jeg oversender til Dem Mottoet for Jesu Christi Sidste-Dages Helliges Kirke.

Vi forlode Præsident Rigdon 30 Mile paa denne Side Paris i Illinois, paa Grund af Broder George W. Robinsons Hustrues Sygdom. Igaar ankom Broder Robinson hid og underrettede os om, at hans Svigerfader (S. Rigdon) var i Huntsville, opholdt paa Grund af hans Hustrues Ildebefindende. De vilde sandsynligviis snart være her.

Udvalgte Frøsorter af alleslags Frugt, ligeledes en god Race af Qvæg er meget efterspurgt; og Heste af det bedste Blod, og alleslags Have- og Græsfrø vilde man have meget Brug for paa dette Sted.

Med megen Agtelse underskriver jeg mig som Eders Tjener i Christo

Joseph Smith, jun.,
Præsident over Jesu Christi
Sidste-Dages Helliges Kirke.

Arbeidet vedblev at forfremmes i England, og som Ældsterne Richards og Russell tilforn vare blevne kaldte til Preston for at berede sig til at afgaae til Amerika, blev en General-Conference holdt i Maadeholdenheds-Salen (the Temperance Hall) i Preston, Søndagen den 1ste April, i den Hensigt at sætte Menighederne i Orden osv. Broder Joseph Fielding blev valgt til Præsident over hele Kirken i England, og Willard Richards og William Clayton bleve valgte til hans Raadgivere og bleve ordinerede til Præsidentskabet og Overpræstedømmet. Dette var den første Underretning, Ældste Richards havde faaet om, at han skulde vedblive at arbeide i England. I denne Conference bleve 8 Ældster ordinerede, iblandt hvilke vare Thomas Webster, og flere Præster, Lærere og Diaconer; omtrent 40 bleve confirmerede, som forhen vare blevne døbte; omtrent 60 Børn bleve velsignede, og 20 Medlemmer bleve døbte den Dag. Confe-

rencen varede uden Ophold fra Kl. 9 Formiddag til Kl. 5 Eftermiddag. Omtrent 50 af Præstedømmet mødte i Raadet om Aftenen.

Præsident Rigdon ankom til Far West med sin Familie Onsdagen den 4de April, efter at have havt en moisommelig Reise, paa hvilken hans Familie havde lidt meget.

Far West den 6te April 1838. Overeensstemmende med den Beslutning, som fattedes af Zions Høiraad den 3die Marts 1838, forsamledes de Hellige i Missouri paa dette Sted, for at feire Aarsdagen for Indstiftelsen af Jesu Christi Kirke af Sidste-Dages Hellige og at forhandle Kirkens Anliggender; Joseph Smith, jun., og Sidney Rigdon præsiderede.

(Fortsættes.)

Blandinger.

Cholera er udbrudt med stor Heftighed i Japan. — De seneste Efterretninger fra China melde, at Englænderne have ødelagt 126 Sørøverskibe, erobret 562 Kanoner, dræbt 372 Sørøvere og taget tilbage 6 Skibsladninger og 54 Matroser. — Ifølge de seneste Efterretninger er der i hele det asiatiske Tyrki udbrudt Oprør. — Fra Australien meldes, at en Ildebrand har ødelagt det Halve af Staden Auckland. — Den 9de October hjemsøgtes Corfu (een af de Joniske Øer i Middelhavet) af et stærkt Jordskjælv, hvorved Jorden hævede sig betydeligt, til stor Skræk for Indbaanerne. — Den 10de October foltes stærke Jordrystelser paa flere Steder i Italien. — I Portugal have flere stærke Jordskjælv fundet Sted, hvilke have foraarsaget megen Skade. — I Sevilla i Spanien har et stærkt Jordskjælv beskadiget de fornemste Bygninger. Ogsaa paa mange andre Steder i Spanien har man spøret stærke Jordskjælv. — Sidst i October rasede der i Genf i Schweitz en frygtelig Storm, hvorved en Mængde Baade og andre Fartøier forulykkede, Tagsteen og Skorsteenhætter bleve revne væk, saa at i de tre Dage, Stormen rasede, neppe Nogen turde vove sig ud i det Frie. — I Stettin har en Ildebrand ødelagt en Dampmølle, et Dampbageri, en Mængde Korn og alle Maskinerier. Skaden anslaaes til 300,000 preussiske Daler. — I Drammen i Norge har en Ildsvaade ødelagt 7 Hovedbygninger med tilhørende Udhuse. — Skruedampskibet „Weener" er sunket paa Reisen fra Leer til Amsterdam; Mandskabet er reddet. — Hamburger-Barkskibet „Franciska," bestemt til Donna Franciska, er totalt forliist, af de 48 Passagerer omkom dog kun tre. — Amerika: Jerndampskibet „Ice King" kom i Brand den 23de October i New York Havn, og blev totalt ødelagt. — Dampskibet „H. D. Newcomb" sank i Mississippifloden den 25de Octbr. Passagererne bleve reddede. — Skonnerten „A. J. Ward" er i Nærheden af Norfolk totalt forliist den 24de October med Alle ombord. — Cholera raser fremdeles med Heftighed i Guatemala. — I Mexico har der staaet et Slag mellem Generalerne Miramon og Vidaurri; sidstnævntes Tab angives til 500 Døde og 2,000 Mand, der toges til Fanger, samt hele hans Artilleri.

Contoirets Tilgodehavende den 20de Novbr. 1858.

Conferencen.	Agenten.	Boggjeld. Rdl.	Mk.	Sk.
Kjøbenhavn.	A. P. Trane	80	4	—
Aalborg.	J. C. Klingbeck . . .	45	3	11
Fredericia.	P. Nielsen	112	2	4
Fyen.	P. C. Rønnow . . .	798	5	15
Lolland.	P. Petersen	319	5	3
Bornholm.	R. Nielsen	287	4	8
Vensyssel.	A. Weibye	187	„	1
Skaane.	N. Damm	704	4	11
Brevig.	S. Gudmundsen . . .	819	3	„
Stockholm.	G. Ohlson	483	1	5
Aarhuus.	L. C. Geertsen . . .	361	3	3
Skive.	H. Jensen	252	4	„
Götheborg.	M. Nilsson	278	4	12
Norrkoping.	O. Nilsson	754	2	12
	Diverse Debitorer . . .	221	3	10
	Summa	5708	5	5

Indbetalte Bogpenge.

	Rd.	Mk.	Sk.
G. Ohlson, Stockholm	10	„	„
P. Pedersen, Lolland	40	„	„
R. Nielsen, Bornholm	5	„	„
J. C. A. Weiby, Vensyssel	60	„	„
Summa	115	„	„

Indhold.

	Side.		Side.
I Dag	65.	Joseph Smiths Levnetslob (fortsat) .	76.
Guds Regjering (fortsat)	70.	Blandinger	79.
Redaktionens Bemærkninger	72.	Contoirets Tilgodehavende	80.

Notice.

Herved bekjendtgjøres, at Søren Nielsen Lyngaae og Søn, Niels Sørensen, begge af Aarhuus Conference, ere udelukkede af Jesu Christi Kirke af Sidste-Dages Hellige.

„Skandinaviens Stjerne" udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned og faaes paa Contoiret i Lorentzensgade Nr. 504 D. 5, Stuen tilvenstre og paa alle kongelige Postcontoirer.

Udgivet og forlagt af C. Widerborg.

Trykt hos F. E. Bording.

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

8. Aarg. Nr. 6. *Den 15. Decbr. 1858.* Priis: 6 Sk. pr. Exp.

Reenhed.

(Fra „the Millennial Star.")

„Salige ere de Rene af Hjertet, thi de skulle see Gud." Dette var et Løfte, som Jesus Christus gav, da han holdt den herlige Tale, som almindeligen kaldes „Jesu Bjergprædiken." Ukunstlet, betegnende og kraftfuld er denne skjønne Tale, som vistnok maa have fængslet den forsamlede Skares Opmærksomhed, fyldt deres Bryst med Glæde, som elskede Sandheden og bevirket Anger hos Hyklerne og de Ugudelige, eller optændt deres Hjerter til Vrede.

„De Rene af Hjertet!" Hvor Faa ere ikke værdige denne Benævnelse i denne hykkelske og underfundige Verden! Fordærvede ved syndige Ønsker og onde Lidenskaber ere Menneskenes Hjerter blevne bedragerske og saare ugudelige. Hvilken Forandring vil der ikke finde Sted, førend Jordens Beboere blive stikkede til at staae for Herrens Aasyn!

Gud er et Væsen af pletfri Reenhed, og intet Ureent eller Vanhelligt kan komme i hans Nærværelse. Synd kan ikke bestaae for ham, thi hans Herlighed er en „fortærende Ild." Hvor urimelig er da ikke den Læresætning, som Nutidens Theologer fremsætte for deres bedaarede Tilhængere, at dersom de kun troe paa Jesu Christi Fortjeneste og føle Anger over deres Synder, skulle deres Sjæle, naar de forlade deres jordiske Tabernakler, ligemeget hvor ugudelig deres Vandel kan have været, blive baarne paa Englenes Vinger til de himmelske Boliger, hvor de i Guds Nærværelse og i Selskab med retfærdige, fuldkommede Mennesker skulle synge Lovsange evindeligen!

De største Forbrydere, selv dem, som have kronet deres vanhellige og syndige Liv med Udgydelsen af deres Medmenneskers Blod, blive med høitideligt Alvor underrettede om, at, dersom de kun fælde nogle Taarer og sige, at de ere sønderknuste af Anger, vil den korte Dødsstund bringe dem ind i Jehovahs evige Boliger, lige i Jesu Favn!

Hvor forskjellig herfra vare ikke inspirerede Mænds Lærdomme! „Uden Hellighed kan Ingen see Gud!" „Thi dette vide I, at ingen Hoerkarl, eller Skjørlevner, eller Dranker, eller Tyv, eller Røver, eller Ureen, eller Gjerrig, hvilken er en Afgudsdyrker, haver Arv i Christi og Guds Rige. Lad Ingen forføre Eder med forfængelige Ord; thi for Saadant

kommer Guds Vrede over Vantroens Børn." „Ingen Mørder har det evige Liv blivende i sig." „Og intet Ureent skal komme ind i den (det nye Jerusalem), ei heller Nogen, som øver Vederstyggelighed og Løgn; kun de, som ere skrevne i Lammets Livsens Bog." Dette er inspirerede Mænds Ord, som skrev og talede med den Hellig-Aands Kraft.

Ingen kan blive skikket til at nyde Samfund med Gud, uden han bliver ham lig. Hans Veie ere ikke som Menneskenes Veie, ei heller ere hans Tanker som deres Tanker. Det vilde ikke blive noget Himmerige for en Uretfærdig at være i Guds Omgivelse. Han vilde ingen Lyksalighed finde der; hans Følelser, Vaner og Anstuelser vilde være aldeles modsatte deres, som boe i den celestiale Herlighed, og han vilde føle sig meget ilde tilpas i deres Selskab.

Tag et udannet, uciviliseret Menneske fra den laveste Classe i Samfundet og før ham ind i en Adelsmands brillante Bolig, naar de meest Uddannede og Forfinede af hans Samtid ere forsamlede, hvorledes ville saa hans Følelser være? Utilpasse og uilfredse, og han vilde være glad ved at komme ud saa hurtig som mulig.

Langt værre vil den føle sig, som skulde blive ført ind i den celestiale Verden, naar han var uvidende om Guds Veie, naar han ikke havde lært at afstaae fra sine raae, jordiske Vaner, eller var fremmed for en saadan ophøiet Sphæres Reenhed og Helligheed. Han vilde, ved ikke at kunne tilegne sig saadanne høie Nydelser, føle sig høist utilpas.

Guds Hellige imødesee en Dag, da de skulle opnaae alle de Glæder og Privilegier, som ere forbeholdte de Fuldkomne. De burde derfor med Flid søge at berede sig for en saadan herlig Tilstand, og, medens de vinde Erfaring og erhverve sig Kundskab, bestræbe sig for at rense sig.

De maae blive rene af Hjertet. Alle Handlinger udspringe fra en eller anden Bevæggrund. Hvis derfor Bevæggrunden er reen, vil ogsaa Handlingen blive reen; dersom den derimod er ureen, vil Handlingen staae i Forhold dertil. Sandhedens Aand vil hos dem, der ere besjælede af den, bære Vidnesbyrd, om deres Attraaer og Bevæggrunde ere rigtige eller urigtige; og de, som lytte til dens sagte Hvisken, og handle efter dens Tilskyndelse, ville være istand til at underkue alle uretfærdige Begjæringer, og at qvæle i Fødselen alle urene Bevæggrunde. Ved det hellige Præstedømme ville de lære Guds Villie at kjende, og de ville bekjæmpe enhver Tilbøielighed til at handle imod den.

De maae lære at styre sine Tanker. Sjælens Kræfter kunne ligesaa godt controleres og styres som Legemets. Alle urene Tanker maae forjages og Aandsevnerne anvendes til at styre Tankernes Strøm, saa at ikke een Draabe flyder udenfor Reenhedens Canal.

Kjærlighed til Sandhed og Retfærdighed for deres egen Skyld maa rodfæstes i Sjælen. Dersom de Hellige adlyde Guds Love og søge efter Sandhedens Principer, blot fordi de befales at gjøre saa, vil der altid være en Mulighed for dem at vende sig bort fra Sandhedens Bane og træde ud af Retfærdighedens Vei; men dersom de søge disse Ting, som Følge af en inderlig Kjærlighed til dem, ville de altid gaae fremad.

Et Barn siges at være reent, naar det første Gang aabner sine Øine i denne vanartige Verden. De, som af et oprigtigt Hjerte adlyde Evangeliet, siges at være rene, naar de opstige af Daabens Vande, og dette er i een Forstand fuldkommen sandt; men ifølge den Betydning, som Jesus lagde i Ordene, „de Rene af Hjertet," er det dem, som, naar de stilles midt imellem Godt og Ondt,

vælge det første og forkaste det sidste, og som, naar de stode sammen med Dyd og Last, elske den første for dens egen rene Elskværdigheds Skyld, og hade den sidste for dens egen Ureenhed, tiltrods for dens glimrende Tillokkelser.

Aand og Legeme ere saa nøie forbundne, at de næsten i ethvert Tilfælde paavirkes tilsammen af de samme Omstændigheder; og da Guds Aand ikke boer i urene Tabernakler, maae de Hellige ogsaa være rene i Legemet.

Jordens Beboere ere i denne Tidsalder sunkne dybt i Vederstyggelighedens Morads, som besmitte Legemet. Hoer, Skjørlevnet og andre Forbrydelser, for skjændige at opnævne, øves af Millioner paa denne Lysets og Kundskabens Dag, og i Særdeleshed i de Lande, der kalde sig christne.

Følgerne af disse Laster vise sig ikke alene hos dem, som have gjort sig skyldige deri, men ogsaa hos deres Efterkommere, der arve Sygdomme, som udsuge deres jordiske Tilværelses Livskraft, og de voxe op med Spiren til den Tilbøielighed indpodet i deres Natur at styrte sig ud i den samme Malstrøm, og til at vælte sig i den samme Søle som deres Forfædre, eller, ligesom en visnet Knop, affalde og doe i deres Ungdoms Vaar, uden at opfylde Hensigten med deres Skabelse.

For at undgaae saadanne Exemplers besmittende Indflydelse, ville de, som virkeligen ønske at blive rene, og som ønske at see en hellig Sæd blive opreist til at tjene Herren, samle sig i Kirkens Skjød i Vesten og blive Medlemmer af det Samfund, som vil blive kaldt „Zion" — de Rene af Hjertet. Der ville de kunne indaande en reen, moralsk Atmosphære, reen som Bjergvindene, der spille i Ephraims Dale, og, ved at see Dydens Skjønhed, undfange et saadant Had til Lasten, at deres Hjerter altid ville øve Hellighed.

De Hellige maae ogsaa have Lyst til Reenlighed. Det synes noget underligt, at det skulde behøves at gjøre Bemærkninger i saa Henseende, naar man henvender sig til Individer, der kalde sig Hellige. Da Reenlighed er en væsentlig Deel af Gudsfrygt, skulde man synes, at Folk, som sige, at de tjene Herren, aldrig skulde behøve noget Raad i den Retning. Men Evangeliet er i de sidste Dage, som fordum, fornemmelig annammet af Arbeidsclassens Sønner og Døttre, hvoraf mange, formedelst trykkende Omstændigheder og deres Forfædres Sædvaner, ere blevne saa vante til Ureenlighed, at de behøve at faae deres Øine opladte, for at kunne see deres sande Tilstand.

Nedskriveren heraf blev ved en Leilighed sendt Bud efter, for at salve og velsigne en Broder, som var syg. Da jeg traadte ind i Værelset, hvor den Syge var, kunde den forpestede Uddunstning, som der tjente til Indaanding, ikke kaldes Luft, thi den var altfor tyk og ureen. Vinduet vilde udentvivl være blevet forundret over at blive aabnet, og Vand vilde have berørt Gulvet med Skræk. Jeg fandt Manden angreben af en stærk Forkjølelse og af den forfærdelige Sygdom — Skidenhed. Han havde stærk Feber — Porerne i hans Legeme vare udentvivl tilstoppede med Smuds! Jeg vovede at foreskrive den Syge, hvad sidstnævnte ansaae for at være en overordentlig Recept, nemlig at vaske sit Legeme med Sæbe og varmt Vand fra Hoved til Fødder, og at aftørre sig med et Haandklæde! Den Syge saae meget overrasket ud ved Tanken om, at et saadant Lægemiddel kunde bevirke noget Godt, men lovede dog med en Mine, som Een, der prøver paa et meget forunderligt Foretagende, at følge Raadet. At lægge Hænder paa saadanne Personer er ikke behageligt; men saadanne Tilfælde forekomme, takket være Herren, ikke ofte; thi

naar man sammenligner de Hellige med andre Individer af samme Classe, saa staae de langt over dem baade i Reenlighed og Reenhed. Ikke destomindre er der Leilighed til Forbedring, og Alle, som ønske Samfund med Gud og Engle, skulde gjøre Renselsen af deres Legemer og Boliger til en Deel af deres Beredelsesarbeide.

Dette er en meget kilden Sag at røre ved personligen; thi ligemeget hvor skidenfærdige nogle Folk ere i deres Vaner, ere de dog meget nærtagende i denne Henseende. At tale reent ud til dem, fornærmer dem, og Vink have for lidt Virkning. Siig Folk, de ere skidenfærdige, forehold dem Rigtigheden og Nødvendigheden af at forbedre sig, saa vil Du blive betragtet som en meget „impertinent Person, som blander sig i Ting, han ikke har med at gjøre, som hellere „burde passe sine egne Sager," osv. Tal om denne Gjenstand i Almindelighed, da ville de meest Skidenfærdige indrømme Dig, at Snavs er en Vederstyggelighed, og ville maaskee fortælle Dig, at „endskjøndt de ikke ere fuldkommen saa nette som de burde være, vilde de dog ikke for aldrig saa meget være lig visse andre Folk!"

Det vilde være godt for alle de Hellige at sammenligne sig selv, deres Vaner og Sæder med hvad der er dem lært om de himmelske Beboeres Reenhed og Helligheds, deres klare, skinnende Udseende og deres snehvide Klædebons pletfrie Reenhed, samt at forestille sig Glæden ved at blande sig med dem i den celestiale Herlighed, og at stræbe af alle Kræfter, medens de endnu ere i denne lavere Verden, omringede af mange hindrende Omstændigheder, at nærme sig Englenes Reenhed og Fuldkommenhed.

Vi kunne ikke med Eet springe fra vort nuværende lave Standpunkts Ureenhed til de himmelske Hærskarers hellige og rene Tilstand; men naar vi opdage vore egne Ufuldkommenheder ved Aandens Lys og Præstedømmets Underviisning, maae vi overvinde dem, saasnart vi blive dem vaer; og naar vi, ved Hjælp af de samme Midler, have lært Guddommens Veie at kjende, maae vi bestandigen og utrætteligen bestræbe os for at nærme os hans Fuldkommenheder. Og naar Underviisning gives eller Revselse uddeles, lad saa Enhver tilegne sig, hvad der personlig passer paa ham eller hende. Lader os overlade til vor Næste at luge Ukruddet i hans Have, om han vil, og lader os blot varetage og dyrke *vore egne* Marker, at Jordbunden kan blive renset ved vore egne Hænder, og at de Frugter, vi frembære, kunne være hellige for Herren.

Herrens Komme er nær; men hvo kan taale hans Tilkommelsesdag, og hvo kan staae, naar han skal sees? Ingen, uden de Rene. De Ugudelige skulle visne for hans Aasyn, og de Vanhellige skulle fortæres for hans Herligheds Glands. Lad derfor de Hellige berede sig for hans Aabenbarelse. Lad dem rense sig legemligen og aandeligen, saa at de, naar de blive tvede og salvede, kunne faae det evige Liv beseglet paa sig, blive iførte det evige Præstedømmes hellige Klædebon, sidde ned ved Bryllupsfesten, og, tilligemed alle de Rene af Hjertet, nyde de aldrigvisnende Glæder i den Helliges Rige.

De Blindes blinde Veiledere.

(Fra „the Millennial Star".)

„Blinde ere Blindes Veiledere; men naar en Blind leder en Blind, da falde de begge i Graven."

Disse Ord betjente vor Herre Jesus Christus sig af, da han talede om Jøderne og deres Ledere. De Skriftkloge og Pharisæerne vare Folkets Veiledere, og havde ikke ubetydelig Magt og Indflydelse over dem, saavel i det offentlige som i det private Liv. Ved en vis Leilighed kom nogle af disse Personer til Jesus for at gaae i Rette med ham om hans Disciples Opførsel, og spurgte: „Hvi overtræde dine Disciple de Gamles Stik? thi de toe ikke deres Hænder, naar de æde Brød." Efter deres Mening var dette en Sag af stor Vigtighed; men Herren tænkte anderledes. Han tilintetgjorde dens indbildte Vigtighed ved at spørge: „Hvi overtræde og I Guds Bud for Eders Stiks Skyld?" Dette var et Gjenspar, som de mindst havde ventet; thi han slog dem med deres egne Vaaben. De faldt i den Grav, de grov for Andre. Derpaa begyndte Herren at anføre Tilfælde (som vi her ikke behøve at opregne), hvori hans skinhellige Modstandere satte Guds Bud ud af Kraft ved deres Vedtægter. De vare ogsaa meget nøiagtige og overdreven samvittighedsfulde i at iagttage, hvad der gik ind af Munden, men ligesaa uagtsomme vare de derimod paa, hvad der udgik af Munden — fra Hjertet. „I Dienskalke!" udbrød han, „Esaias spaaede retteligen om Eder, idet han sagde: Dette Folk holder sig nær til mig med sin Mund, og ærer mig med Læberne, men deres Hjerte er langt fra mig; men de dyrke mig forgjæves, idet de lære saadanne Lærdomme, som ere Menneskers Bud."

Efter at Herren havde sagt dette, synes det, som om Pharisæerne gik fornærmede bort; men til sine Disciple sagde han om dem: „Lader dem fare; Blinde ere Blindes Veiledere; men naar en Blind leder en Blind, da falde de begge i Graven."

Anvendelsen af disse Ord behøves just ikke at indskrænkes blot til Fortidens Skriftkloge og Pharisæere. Ligesom saa meget Andet, der sagdes af ham, der „talede, saaledes som endnu intet Menneske havde talet," kunne de ogsaa passe paa Nutidens Skriftkloge og Pharisæere — Folkets saakaldte fromme Veiledere, som med spændt Opmærksomhed iagttage vor Tids Traditioner og Vedtægter, men forsømme de svarere Ting af Guds Lov. Forgjæves dyrke de Gud, thi de lære saadanne Lærdomme, som ere Menneskers Bud, og de overtræde Himmelens Love for deres Stikkes Skyld. Hvor nøiagtige de end ere i Opfyldelsen af deres Vedtægter og Stikke, overtræde de dog Guds Bud, og ere Blindes blinde Veiledere, og gaae lige i Graven.

Ak, hvor lidt agtes ikke Guds Lov af Menneskene, selv i den saakaldte religiøse Verden! Og hvor mange menneskelige Stikke og Traditioner har man derimod ikke reist op imod de guddommelige Befalinger, og med hvilken Andægtighed og Hengivenhed overholdes de ikke! Og dog formaste de hellige Skriftkloge, de høiærværdige Pharisæere og de præstelige Fabrikanter af Troesbetjendelser og Stikke i vore Dage sig til at kalde sig Guds Tjenere, Guds Ords Forkyndere og guddommeligt bemyndigede Veiledere for Folket!

Om nødvendigt var, kunde vi her opregne en forfærdelig lang Fortegnelse over menneskelige Traditioner og Vedtægter, og sammenligne dem med de gud-

dommelige Bud og Lærdomme, som de enten ere en Modsætning til eller Forvendelse af (thi enhver Vildfarelse er fornegtet eller forvendt Sandhed); men dette anfee vi for overflødigt. En sand Hellig, som vil overveie dette i sit stille Sind, vil letteligen kunne finde Beviser nok, hvormed denne Kjendsgjerning kan stadfæstes.

Naar det evige Evangelium ret forstaaes og adlydes i Oprigtighed, da er det „Guds Kraft til Salighed;" men naar det fremsættes i et skjævt Lys eller forvendes, og dets Grundsætninger opblandes med menneskelige Traditioner, kan Hensigten med dets Sendelse ikke opnaaes, dets Kraft taber sig, og Fordømmelse bliver Følgen. For at være velsignelsesrig i sine Virkninger, maa det forkyndes i sin oprindelige Reenhed og Kraft, og af Mænd, som ere retmæssigen bemyndigede.

Dersom de, der tilegne sig Magt og Indflydelse over Andre, selv ere blinde, og lede deres Tilhængere vild i en saa yderst vigtig Sag, som Sjælens Saliggjørelse og Menneskets evige Vel, og dersom de, der saaledes blive vildledte, blindt hen stole paa deres uvidende Veiledere, og, istedetfor at aabne deres Øine, og søge at faae et klart Begreb om de Sandheder, der henhøre til evigt Liv, og selv erhverve sig Kundskab i Religionssager, ubesindigt tillukke deres Øine for Sandhedens aabenbarede Lys, og godvillig lade sig forlokke ved menneskelige Troesbekjendelser og secteriske Traditioner, og derved tilsidesætte Guds udtrykkelige Befalinger — maae Følgen visseligen blive, at baade Veilederen og den Veiledte, Læreren og Eleven, de bedrageriske Præster og deres bedragne Tilhængere, alle snuble og falde, og tilsidst styrte ned i den gabende Afgrund.

Guds Regjering

af John Taylor.

(Fortsat fra Pag. 72.)

„Nu Læser, betragt Forandringen. Denne Jord, som lidt forud var saa skjøn, er nu bleven til et Opholdssted for Sorg og Møie, Død og Grædmmelse. Jorden sukker med dens Producter af Forbandelsens Torne og Tidsler; Mennesker og Dyr leve i Fjendskab; Slangen kryber snedigt bort, fordi den frygter for, at dens Hoved skal faae det dødelige Slag; og Mennesket bevæger sig uroligt paa den tornefulde Sti, ængstlig for at Slangens Hugtænder skulle sønderknuse hans Hæl; medens Lammet udgyder sit Blod paa det rygende Alter. Snart begynder Mennesket at forfølge, hade og myrde sine Medmennesker, indtil Jorden tilsidst er opfyldt med Voldsgjerninger; alt Kjød bliver fordærvet, Mørkets Magter faaer Overhaand, og det angrede Noah, at Gud havde skabt Mennesket, og det bekymrede ham i hans Hjerte, at Herren skulde komme frem til Hevn og rense Jorden med Vand.

„Hvor meget Syndfloden kan have bidraget til at frembringe de forskjellige Forandringer med Hensyn til Jordens Deling i brudte Stykker, Øer og Continenter, Bjerge og Dale, ere vi ikke blevne underrettede om; Forandringen maa have

været betydelig. Men efter Floden, i Pelegs Dage, blev Jorden deelt. (See 1 Mosеb. 10, 25.) Sandt nok, det er en kort Historie om en saa stor Begivenhed; men alligevel beretter den om den store Revolution, som rullede Havet fra dets egen Plads i Nord, og bragte det til at gaae imellem forskjellige Dele af Jorden, som saaledes blev sønderbrudt og fik omtrent sin nuværende Form; dette, i Forening med de Jordskjælv, Revolutioner og andre Naturbegivenheder, som siden efter have fundet Sted, har Alt bidraget til at give Jordens Overflade dens nuværende Skikkelse; medens de store Forbandelser, der have rammet forskjellige Dele, paa Grund af Menneskenes Ugudelighed, have været Aarsag til de stillestaaende Sumpe, de sunkne Søer, de døde Have og de store Ørkener.

„See f. Ex. Propheternes Forkyndelse om Babylon, hvorledes den skulde være en vedvarende Ødelæggelse, et Leie for vilde Dyr, et Opholdssted for urene og forhadte Fugle, et Sted for Ugler, og skulde aldrig blive bebygget, men ligge øde fra Slægt til Slægt. See ogsaa Sodomas Sletter, som vare fulde af Byer, Stæder og blomstrende, velvandede Haver; men ak, hvilken Forandring! Kun en stor Sø med stillestaaende Vand betegner Stedet. See til Palæstinæ Land; i Salomons Dage var det istand til at underholde flere Millioner Mennesker, og desuden yde et Overskud af Hvede og andre Producter, som udførtes til Forhandling til de tilgrændsende Nationer, medens det nu er øde og neppe istand til at underholde faa Indbyggere. Og naar jeg kaster mine Øine over vort eget Land (Amerika) og seer de talrige Sumpe og Søer med stillestaaende Vand, tilligemed de øde Bjerge og utallige Ørkener, og Klipper, som ere revnede og sønderrevne heelt igjennem, da udbryder jeg: „Hvoraf kommer alt dette?"

„Naar jeg læser Mormons Bog, underretter den mig om, at medens Christus blev korsfæstet iblandt Jøderne, blev hele det amerikanske Fastland rystet til sin Grundvold, at mange Stæder sank, og at Vande kom op i deres Sted, at Klipperne revnede og Bjergene hævede sig til en overordentlig Høide, og at andre Bjerge bleve til Dale; de jævne Veie bleve afbrudte og det hele Lands Overflade forandret. Da udbryder jeg: „Disse Ting ere ikke længere nogen Hemmelighed! Nu har jeg lært at forklare mig de mange Undere, som jeg overalt støder igjennem Landet; naar jeg passerer en Kjæde af Klipper og seer, at de alle ere revnede og sønderrevne, og nogle uhyre Stykker ere fundne dybt nedgravne i Jorden, og hvoraf nogle passe til det sønderbrudte, da udbryder jeg med Forbauselse: „Dette var den lidende Naturs Veer og convulsiviske Dødskampe, da Guds Søn led paa Korset."

„Men Menneskene ere udartede og forandrede ligesaavel som Jorden. Synder, Vederstyggeligheder og mange andre onde Vaner have i de sidste Tidsaldere paaført Menneskene mange Elendigheder, Besværligheder og Lidelser. Ladiggang, Hovmod, Udsvævelser, Gjerrighed, Drukkenskab og andre Vederstyggeligheder, hvilke ere Kjendetegn paa de sidste Tider, have alle forenet sig for at styrte Menneskeheden til Ugudelighedens og Nedværdigelsens laveste Trin, medens Præstebedrag og falske Lærdomme storligen have bidraget til at lulle Menneskeslægten i Søvn, og har stillet den tilfreds, skjønt i høieste Grad blottet for de Gaver og Velsignelser, som de Hellige fordum nød, og som alene ere stikkede til at forhøie den menneskelige Fornufts Kræfter til at tilveiebringe ædle, frie og overeensstemmende Meninger og Domme, udvide Hjertet og at udvikle Sjælevnerne til den yderste Udstrækning af Sindsstyrke. See de Gamle samtale med den store Jehovah,

lære af Engle og modtage Underviisning af den Hellig-Aand, i Drømme om Natten og i Syner om Dagen, indtil tilsidst Sløret borttoges og de tillodes at see med Forbauselse og Beundring alle Ting, baade forbigangne, nærværende og tilkommende, ja endog at henfare i det Høie iblandt utallige Verdener, medens den umaalelige Udstrækning af Evighed ligger aaben for dem, og de see og forstaae de mægtige Gjerninger af den store **Jeg er,** indtil de kjende, som de ere kjendte, og see, som de ere seete.

„Sammenlign disse store og høie Kundskaber med den moderne Opdragelses og den verdslige Viisdoms Uvidenhed og usle Begreber, der synes at tilfredsstille det menneskelige Sind i den nuværende sneverhjertede og formørkede Slægt; ja, see det nittende Aarhundredes pengegjerrige og smigrende Bedragere, hvorledes de beregne, handle og snyde, idet de ikkun tænke paa at forøge deres Gods eller søge Vinding af deres Næste, og hvis eneste Gudsdyrkelse bestaaer i at gaae i Kirke og betale Præsten sin Løn, eller maaskee at bede til Gud, uden at vente nogen Bønhørelse, troende, at Gud har været døvstum i mange Aarhundreder, eller aldeles ligegyldig og ufølsom, ligesom de selv ere. Og da Du nu har seet Modsætningerne, kan Du danne Dig en Idee om, hvor høit et Standpunkt Menneskет er falden fra; Du vil ogsaa kunne see, hvor langt under sin tidligere Ære og Værdighed Menneskет nu lever, og dit Hjerte vil sørge og svarlig bedrøves, naar Du betragter ham i hans nuværende fornedrede Tilstand, og da betænker, at han er din Broder; og Du vil være færdig til at udraabe med Forundring og Forbauselse: O Menneske, hvorfra er Du falden! Engang var Du Himmelens Yndling, din Skaber fandt Behag i at samtale med Dig, og Engle og retfærdige Menneskers Aander, der vare fuldkommengjorte, var dit Selskab; men nu er Du fornedret til Dyrenes Standpunkt, ja, endog langt under dem; thi de see med Frygt og Gru paa Eders vederstyggelige Tidsfordriv, Eders Forlystelser og Drukkenskab; og sætte Eder saaledes ofte et følgeværdigt Exempel. Med Rette sagde Apostelen Petrus om Eder, at I vide Intet, uden hvad I vide sandselige, som de umælende Dyr, fødte til Rov og Ødelæggelse; og saaledes omkomme I fra Slægt til Slægt, medens al Skabningen sukker under sin Besmittelse, Sorg og Død; Graad og Grætmelse opfylder Menneskenes Dages Maal. Men, o min Sjæl, dvæl ikke længere ved denne gyselige Scene! lad det være nok med tildeels at have opdaget, hvad der er tabt. Lader os henvende vor Opmærksomhed til, hvad Propheterne have sagt, der skulde gjenoprettes.

„Da Apostelen Petrus prædikede for Jøderne, sagde han: „Og han skal sende Eder den forudforkyndte Jesum Christum, som Himmelen bør at indtage indtil alle Tings Gjenoprettelses Tid, hvorom Gud haver talet ved alle sine hellige Propheters Mund fra Verdens Begyndelse af." (Ap. Gj. 3, 19—21.) Heraf sees, at alle de hellige Propheter fra Adam af have havt deres Øine fæstede paa en vis Tid, da alle Ting skulde blive gjenoprettede til deres oprindelige Skjønhed og Ypperlighed. Vi lære ogsaa, at Tiden, da dette skulde skee, skulde indtræffe ved eller henimod Christi anden Tilkommelse; thi Himlene skulde indtage ham, indtil alle Tings Gjenoprettelses Tid, og da skal Faderen atter sende ham til Jorden. (Ap. Gj. 1, 11. Sach. 14, 4.)

(Fortsættes.)

Skandinaviens Stjerne.

Den 15de December.

Vi indrykke følgende Redaktionsbemærkninger fra „the Millennial Star“:

Præsidenterne over den europæiske Mission kunne udentvivl erindre de Følelser, de havde, da Gud i sin Viisdom under særegne Omstændigheder overdrog til dem Omsorgen og Varetægten for Kirken i disse Lande. Med dette Ansvar fulgte tilvisse en Følelse af deres egen Svaghed, men som dog var ledsaget af det alvorlige Ønske, med Trofasthed at udføre de dem paahvilende Pligter og gjøre deres Forvaltning saa frugtbringende som mulig, saa at den baade kunde være overeensstemmende med Værkets fremadskridende Tilstand, og svarende til Missionens voxende Krav. Saadanne vare vore Følelser og Ønsker, og vi have bestræbt os for at sætte dem i Udførelse i alle vore Foretagender. Vi have havt gode Beviser for, at den samme Følelse har gjort sig gjældende i hele Missionen, og hæderligen have saavel Præstedømmet som Medlemmerne begyndt at sætte deres Religion i practisk Udførelse. Vi ere særdeles tilfredse med Resultatet, baade med Hensyn til de Helliges Bestræbelser og Præstedømmets voxende Kraft og uegennyttige Aand. De have i Sandhed hyldet Apostelen Jacobs Grundsætning, at vise deres Tro og Kjærlighed til Guds Værk i deres Gjerninger. Missionen er gaaet over fra sin Barndoms og Ungdoms første Grundsætninger, Anskuelser og Handlemaade, og traadt ind i Manddomsalderen, og skrider med sikkrere og fastere Trin fremad til det Fuldkommere.

Værket i England er nu gammelt. Det har oplevet sine første 21 Aar og traadt ind i den Periode, da Manddommen udvikles. Kirken i England og i de underliggende Missioner har saa at sige gjennemgaaet en ny Fødsel. Den har tilbagelagt den første Deel af Livets Baane, og har begyndt sit andet store Afsnit, at udvikles til Modenhed. Vi kunne nu fornuftigviis vente at see den fremvise den store Udvikling, tage fat paa de alvorligere Forretninger, og lægge for Dagen den Viisdom og Orden, som med Rette burde udmærke Manddommen. Det Tidsafsnit, som er tilstaaet til dens første Opdragelse og til at erhverve sig Forkundskaber, er nu forbi, og det næste er begyndt, hvori den skal practisere, hvad den hidindtil har lært, og opfylde sin Herres og Stifters Hensigter.

Guds Værk og Fremgangsmaade er fra Begyndelsen til Enden grundet paa naturlige Principer. I hele hans Husholdning, saavel i den aandelige som i den timelige, er en skjøn Overeensstemmelse herskende. Alle Ting ere paa en beslægtet Maade sammenlænkede med hverandre. Hele Naturen, Himmelen og Jorden regjeres i ædel Harmoni.

Menneskets paa dets forskjellige Standpunkter i Livet afgiver et passende Billede paa de forskjellige Stillinger, som denne Mission og hele Kirken vil komme til at indtage. Det Factum, at Missionen i England har naaet en modnere Alder, vil maaskee for vore Læsere kaste en Straale af Lys paa et andet mærkværdigt Factum, nemlig, at den, i Forening med de øvrige Missioner, pludseligen synes at have antaget en anden Charakteer. Det vil ogsaa give dem en Nøgle til Fremtiden.

Allerede i Løbet af de første faa Maaneder af Kirkens Manddomsalder i

England, har Præstedømmet gjort hurtige Fremskridt, og man kan med Sandhed sige, at for Nærværende er Missionen fuld af Liv, Kraft, Begeistring og lyse Udsigter, som er et Særkjende paa den sig udviklende Manddom. Men Fortiden er tilbagelagt; vi kunne ikke dvæle ved den, men maae gaae fremad. Der gives ingen Tilbagegaaen eller Stillestaaen i dette Rige. I Sandhed, dersom Missionen opfylder Naturens og Fremadskridningens Love, vil den ikke længere bevæge sig i den Sphære, hvori den før har været, men for en stor Deel arbeide paa en anden Maade; thi den vil have klarere Anskuelser, dybere Tanker, og udføre større Gjerninger i sin modnere Alder. Den vil gjøre som Paulus engang sagde: „Da jeg var et Barn, talede jeg som et Barn, tænkte jeg som et Barn, domte jeg som et Barn; men da jeg blev Mand, aflagde jeg det Barnagtige." Det er sandt, Kirken vil aldrig omskifte sit indre Væsen; den vil altid blive den samme i Aand og Principer; men den er gaaet over til den fremspringende Manddomsalder, og vil modnes i Erfarenhed.

Lad Præstedømmet og Medlemmerne af den europæiske Mission voxe med Værket og holde Skridt med dets Udvikling. Lad Fremgang og Forbedring udmærke deres Vei. Lad dem bestræbe sig for, at deres Dygtighed maa staae i Forhold til Tidens Aand og Krav, og lad deres Tro, Gjerninger og Forvaltning svare til Kirkens unge Manddom i disse Lande. Lad deres Løsen være: „Fremad!

Emigranterne. Af et Brev fra Ældste C. A. Madsen, dateret Store Saltsøstad den 24de September, erfare vi, at Ældste Iver N. Iversen ankom lykkeligt til Dalen den 20de September med det Compagni, han var bleven bestikket til at føre. De øvrige af vore Emigranter, som reiste senere, vare, da Brevet skreves, endnu ikke ankomne, og saaledes var Broder Iversen med sin Flok den første, der kom hjem, naar undtages de 14 Brødre, der gik med Br. Haight og Joseph W. Young.

Siden vi skreve Ovenstaaende, have vi modtaget Efterretning om, at den sidste Flok ankom til Dalen først i October. Alt vel; ingen Dødsfald.

Israels Glæde.

(Fra „the Millennial Star.")

„Gid Frelsen for Israel brød frem fra Zion! Naar Herren skal omvende sit Folks Fængsel, da skal Jacob fryde sig, og Israel skal glæde sig."

David.

Disse Psalmistens skjønne, inspirerede Ord ville lykkeliggjøre Enhvers Hjerte, som ikke ifølge den nyere Christendoms saakaldte Viisdom har aandeliggjort eller bortræsonneret deres Virkelighed og livgivende Kraft. Vi kunne forestille os Israels liflige Sangers Sindsstemning, da han i det prophetiske Syn saae Israels Skjæbne aabenbaret for sig, lige til den Tid, da deres Frelse skulde komme ud fra Zion og deres Fængselstid var udløben. Hvilke Følelser maatte ikke gjennembæve ham, da han saae *ham*, der bar vore Overtrædelser, træt og mødig gjennemvandre Je-

rusalem og dens Omegn, en Foragtet og Landflygtig blandt sine Egne, forhaanet og forkastet af Menneskene, og tilsidst naglet som en Misdæder paa Korset, under den vankundige og ryggesløse Skares gruelige Forbandelsesraab: „Hans Blod komme over os og vore Børn!“ Hvilken frygtelig Qval maatte ikke bevæge sig i den inspirerede Psalmists Bryst, eftersom Synets forskjellige Optrin fremstillede sig i deres Grueligheds: Judæas skjønne Stad ødelagt; Templet gaaet op i Flammer; Zion pløiet som en Mark; Jerusalem en Grushob; Folket bortførte fangne blandt alle Jordens Nationer, bespottede og forhaanede, forfulgte og drevne, indtil de havde modtaget dobbelt af Herrens Haand for alle deres Synder.

Vi vide, at denne frygtelige Forbandelse er gaaet i bogstavelig Opfyldelse. Hvor smertelige maatte ikke Psalmistens Følelser have været, indtil han i et lysere Syn saae Zions Sol opgaae i Pragt og Herlighed over ethvert af dens Børns nedbøiede Hoveder, og han, med Apostelen Pauli Ord, „saae den, som skulde befrie, komme ud fra Zion og afvende Ugudeligheden fra Jacob.“ Men hvor uvidende ere ikke Nationerne om Israels Gjenoprettelse, uagtet alle de bibelske Advarsler og Forudsigelser, der ligge for dem! De kunne see den bogstavelige Opfyldelse af Prophetierne om Jerusalems Ødelæggelse; at den blev en Grushob; at Zion blev pløiet som en Mark, og dens Indbyggere, som engang vare høit elskede af Herren, have været og tildeels endnu ere til Spot og Spec blandt Nationerne. Men naar man siger dem, at Israel, som der staaer skrevet, skal frelses, at Jøderne skulle gjenindsættes i Palæstinæ som fordum, at de golde Klipper skulle blive som Edens Have, og de øde Steder som en frugtbar Mark; at Staden skal blive gjenopbygget og beboet som i Oldtiden, at Retfærdighedens Sol inden lang Tid skal opgaae med Lægedom under sine Vinger for det engang saa gjenstridige Folk; at den engang forkastede Messias skal komme i Magt og Herlighed og sætte sig paa Kong Davids Throne, tilligemed flere andre Prophetier, som skulle opfyldes, ville de da troe det?“

„O,“ siger Nutidens aandelige Fortolker med et vantro Smiil, „disse Ting skulle aldeles ikke forstaaes saaledes!“ Vel havde Paulus Aarsag til at formane dem til ikke at blive vise i deres egne Tanker; thi dersom Gud ikke sparede de naturlige Grene, hvor meget mindre vilde han da spare dem, som af Naturen ere vilde, og kun indpodede i det tamme Olietræ! Men uagtet alle disse Vidnesbyrd, og den Advarsel, de have i den jødiske Nation, som er bleven sønderslaaet mod Klippen, agte de ikke derpaa, og styrte sig, liig Lastens bedaarede Offre, blindt i Fordærvelsen, uden at give mindste Agt paa Guds Røst i disse sidste Dage, eller hans Tjeneres advarende Raab.

Men for Dig, o Israel, er Forløsningens Time kommen nær! For Dig, o Jacob, skal Herrens Arm aabenbares! Lytter! En Røst fra de himmelske Boliger har atter lydt. Sandhed er sprungen ud af Jorden, og Retfærdighed har skuet ned fra Himmelen. Hedningernes Tider fuldkommes, og Propheternes Ord gaae Opfyldelse. Hvad er dette vi høre? En Optegnelse om en Deel af Israels Huus er fremkommen af Høien Cumorah; en Prophet er ordineret af Josephs Huus; Zion opbygges; Guds Rige opreises, og det ruller frem i Majestæt og Kraft og tiltrækker sig Nationernes Opmærksomhed. Hvad! er det muligt, at den længe forventede Dag er nær? Ja! hør det, Du Jacobs Huus! Giver Agt herpaa, I adspredte Levninger af Israel! Herren har virkeligen anden Gang lagt sin Haand

paa, for at forhverve sig det Tilovers-bleyne af sit Folk, og i Sandhed, med din gamle Konges rørende Ord, „din Frelse skal komme fra Zion," og ved Tilbagebringelsen af dine længe Fordrevne, „skal Jacob fryde sig, og Israel glæde sig."

Joseph Smiths Levnetsløb.

April 1838. (Fortsat fra Side 79.)

Mødet aabnedes med Sang og Bøn af David W. Patten, hvorefter Præsident Joseph Smith, jun., oplæste Dagsordenen, som følger: Dørene aabnes Kl. 9 Formiddag, og Forsamlingen aabnes med Sang og Bøn. En Broder bestikkes derpaa til Dørvogter og anden Tjeneste i Herrens Huus. To Historieskrivere bestikkes siden til at skrive og vedligeholde Kirkens Historie; ligeledes en General-Registrator til at føre den hele Kirkes Optegnelser, og til at være Skriver for det øverste Præsidentskab. En Skriver bestikkes ogsaa for Høiraadet og til at føre Kirkens Optegnelser i denne Stav. Tre Præsidenter bestikkes til at præsidere over denne Menighed af Zion, hvorefter en Tale leveres af Præsidentskabet. Derefter een Times Ophold, hvorpaa Mødet fortsættes og aabnes med Sang og Bøn. Sacramentet vil derefter vorde administreret og Børn velsignede.

Forsamlingen gik derpaa over til Forretningerne. George Morey bestikkedes til Dørvogter, og Dimick Huntington til hans Assistent; John Corrill og Elias Higbee til Historieskrivere; George W. Robinson til Kirkens General-Registrator og Skriver for det øverste Præsidentskab; Ebenezer Robinson til Menighedens Skriver og Registrator for Far West og Skriver for Høiraadet; Thomas B. Marsh til Præsident pro tempore over Menigheden i Zion, og Brigham Young og David W. Patten til assisterende Præsidenter.

Efter een Times Ophold fortsattes Forsamlingen igjen og aabnedes af David W. Patten. Brødet og Vinen blev administreret og 95 Børn velsignedes.

Joseph Smith, jun.,
Præsident.
E. Robinson,
Skriver.

Ifølge Høiraadets Bestemmelse den 3die Marts 1838 samledes Kirkens Authoriteter i Far West den 7de April, for at holde den første Qvartals-Conferenee for de Sidste-Dages Helliges Kirke.

Præsidenterne Joseph Smith, jun., Sidney Rigdon, Thomas B. Marsh, David W. Patten og B. Young toge Plads paa Forhøiningen, hvorefter de forskjellige Qvorumer, Høiraadet, Høipræsterne, de Halvfjerdsindstyve, Ældsterne, Biskoppen, Præsterne, Lærerne og Diaconerne bleve organiserede af deres Præsidenter.

Præsident Joseph Smith, jun., gjorde nogle Bemærkninger, og gav tillige nogle Instructioner med Hensyn til Ordenen for Dagen. Efter at Forsamlingen var aabnet med Sang, og Bøn af B. Young, hvorefter atter en Psalme blev afsungen, holdt Præsident Smith en temmelig lang Tale for de Tilstedeværende; derefter talede Præsident Rigdon.

Mødet hævedes 20 Minuter.

Aabnedes, som sædvanligt, med Bøn af D. W. Patten, der tillige gjorde nogle Bemærkninger angaaende de tolv Apostler.

Han omtalte Thomas B. Marsh, Brigham Young, Heber C. Kimball, Orson Hyde, Parley P. Pratt og Orson Pratt som Guds Mænd, hvilke han med Glæde og fuld Fortrøstning kunde anbefale. Derimod udtalte han sin Tvivl om William Smith, som Følge af hvad han havde hørt med Hensyn til hans Tro paa Herrens Værk. Ligeledes talte han om William E. McLellin, Luke Johnson, Lyman Johnson og John F. Boynton som Mænd, han ikke kunde anbefale Conferencen.

Præsident John Murdock repræsenterede Høiraadet. Han aflagde en gunstig Beretning. Elisha H. Groves, Calvin Bebees og Lyman Wights Pladse vare ledige, fordi de havde flyttet saa langt bort, at de ikke kunde bivaane Raadet.

Thomas B. Marsh foreslog, at Jared Carter indtager Elisha H. Groves Plads, at John P. Green indtager Calvin Bebees, og George W. Harris Lyman Wights, hvilke Forslag, hver for sig bleve eenstemmigt vedtagne.

George W. Harris blev ordineret til Høipræst.

Conferencen foresloges hævet til den 8de Kl. 9 Form.

Søndagen den 8de April Kl. 9 Form. fortsattes Conferencen, som aabnedes med Bøn af Brigham Young.

Præsident Joseph Smith, jun., gjorde nogle Bemærkninger om Kirtlands Bank, og efterfulgtes af B. Young, som gav en kort Beretning om sine Reiser til Massachusetts og New York.

Præsident Charles C. Rich repræsenterede sit Qvorum af Høipræster og oplæste deres Navne. Størstedelen stod i godt Forhold til Kirken.

Præsident Daniel S. Mills og Levi Hancock repræsenterede de Halvfjerdsindstyve.

Ældsternes Qvorum repræsenteredes af deres Præsident, Harvey Green, og talte 124 gode, trofaste Medlemmer.

Præsident Joseph Smith gjorde nogle faa Bemærkninger angaaende Viisdomsordet, anførte Aarsagen, hvorfor det blev givet, og sagde, at det burde efterleves.

Forsamlingen hævedes en halv Time.

Conferencen fortsattes den bestemte Tid, og aabnedes med Bøn, som sædvanligt, hvorefter Biskop Partridge repræsenterede sit Raad og det mindre Præstedomme, og gav en Beretning om de Indtægter og Udgifter, der havde gaaet gjennem hans Hænder til og fra Kirkens forskjellige Fond.

Derefter blev der foreslaaet, assisteret og vedtaget, at det første Præsidentskab bliver bestikket til at underskrive Kaldsbreve for Kirkens Embedsmænd.

Conferencen hævedes til første Fredag i førstkommende Juli.

Joseph Smith, jun.,
Præsident.
C. Robinson,
Skriver.

Fra den 1ste til den 8de besøgte Præsidenterne Kimball og Hyde Menighederne omkring Preston, og den 8de overvare de Forsamlingen i „Cock Pit." Efter at Ældste Richards havde prædiket, aflagde de deres sidste Vidnesbyrd om Sandhedens Værk. Efter at de havde endt deres Tale, og medens Ældste Russel prædikede, skruede vore Fjender Gasrørene, som oplyste Huset, fra hverandre, og indhyllede Forsamlingen for et Øieblik i Mørke. Skaden blev snart repareret, og deres Hensigt at afbryde Forsamlingen mislykkedes.

(Fortsættes.)

Blandinger.

I en frygtelig Orkan, som rasede i de chinesiske Farvande den 22de Septbr., er ved Swatow 200 Dschunker blevne ødelagte og henved 3,000 Chinesere omkomne. Store Seilskibe bleve slyngede langt op paa Land, og ikke blot Tagene reves af Husene, men ved nogle af disse bleve selve Murene omstyrtede. I Havnen laae 21 fremmede Skibe, hvoraf kun eet undgik Ødelæggelsen. — Om den fransk-spanske Expedition til Cochinchina berettes, at de Allierede have taget Byen Juron og Fortet Jeupon med 200 Kanoner. Fjenden havde lidt et betydeligt Tab. — Ved Jordskjælvet styrtede den 11te November i St. Ubes i Portugal mange Huse sammen og flere Indvaanere bleve dræbte. — Samtidigt med Jordskjælvet i Lissabon den 11te November rasede en frygtelig Storm paa Floden Tajo, hvorved mange Skibe beskadigedes, og samme Nat udbrød der en voldsom Ild i eet af de meest befolkede Qvarterer af Staden, som udbredtes med stor Hurtighed. — I Kjøbenhavn har en Ildsvaade den 25de November ødelagt en ny Dampmølle og nogle tilstødende Pakhuse. Skaden angives til henved een Million Rdl. — Fra Fjorefjeldet, et høit, næsten lodret Fjeld i Lysefjorden i Norge, styrtede den 4de Novbr. et vældigt Klippestykke, 20 til 30 Favne høit, fra en Høide af henved 3,000 Fod ned i Soen, der paa dette Sted antages at være over 100 Favne dyb. Under tvende Bolgeslag, der paafulgte, steg Vandet 5 a 6 Alen, og Baade, som befandt sig i en Afstand af ¾ norsk Miil fra det Sted, hvor Udstyrtningen skete, kastedes ud af deres Leier. — I Canalen mellem England og Frankrig have voldsomme Storme foraarsaget mange Ulykker.

Amerika: Den 21de Octbr. hjemsøgtes Kingston paa Jamaica af en Hvirvelvind, der rasede en halv Time, hvorved flere i Havnen liggende Fartøier kastedes paa Land, og flere Huse og Mure blæste ned. — En Hungersnød er udbrudt paa St. Elizabeths Sletter paa Jamaica som Følge af Regnmangel. Der findes hverken Vand eller Proviant paa den Deel af Øen, og Fattige døe virkeligen af Hunger, da der er fjernt til Fødemidler. Man venter, at Nøden vil blive endnu større, da Maisen, Kartoflerne, Pisangen osv. ere blevne opbrændte af Tørken. — Havet steg sidst i Octbr. til en usædvanlig Høide i Staden Nassau paa een af de vestindiske Øer, hvorved megen Skade anrettedes paa Bygningerne. — Skruedampskibet „Petrel" exploderede i New York Havn den 6te Novbr., hvorved fire Mand dræbtes. — Den gule Feber har raset med stor Heftighed i Galveston. — I New Orleans er der fra 27de Juni til 24de Octbr. af den gule Feber bortrevet i Alt 7,270 Personer. — En Ildebrand udbrød den 6te Octbr. i Jamestow, hvorved 27 Bygninger ødelagdes. — Den gule Feber er ogsaa udbrudt i Brownsville i Texas, hvor den paa een Dag bortrev 20 Personer. — Spoken og Peluse Indianerne ere blevne totalt slagne af de Forenede Staters Tropper efter to Dages Kamp, tabte 900 Heste og Alt, hvad de tidligere havde taget fra Oberst Steptoe.

I Anledning af en forfærdelig Forbrydelse, som for kort siden blev forøvet i New-York, hvor en Søn myrdede eller dødeligt saarede med en Øxe sin Fader, Moder, to Brødre og tvende Tjenestepiger, hvorefter han endte sit eget brødefulde Liv med en Pistol, skriver New York Herald: „Vi ere atter nødte til at udføre een af de smerteligste Pligter, som paahviler de offentlige Journalister, nemlig at fremlægge for vore Læsere Enkelthederne ved et af de meest oprørende Mord, som nogensinde er bleven

indført i Criminal-Archiverne. Den 28de October forsøgte en Dreng, 19 Aar gammel, at myrde hele sin Familie, og derefter begik han Selvmord. Faderen, der var først udsat for Morderens Raseri, er en velhavende Mand og indtager en god Stilling i Samfundet, og man kan ikke som Undskyldning for Forbrydelsen anføre, at Fadermorderen ikke havde havt Anledning til at faae nogen aandelig eller moralsk Uddannelse. Man kan med Sandhed sige, at Ingen uden Gru kan tænke paa en saa afskyelig Forbrydelse, som denne; men dette er ikke nok. Vi forbauses og vort Hjerte krymper sig af Smerte over Følgerne af vore criminale Embedsmænds Forsømmelighed. I Løbet af de sidste faa Aar ere Forbrydelser imod agtværdige Medborgeres Person og Eiendom forholdsviis tiltaget i en langt større Grad end Folkemangdens Forøgelse, og desuagtet har Ingen bestræbt sig for at hindre Udgydelsen af saa meget Blod. Øvrighedens Kraft er lammet. Mordere blive behandlede med største Skaansel og har tilsyneladende Ret til at appellere, saa længe de ønske, og hvis de Edsvorne ikke kunne komme til Enighed, tillade de Forbryderen almindeligviis at gaae fri, for at undgaae noget Besvær; eller, dersom han bliver overbeviist, tager man sin Tilflugt til langtrukken Sagførelse, for at udmatte den anklagende Advocat. De mindre Forbrydere lære derved at anse Criminalloven for saa elastisk, at en duelig Lovkyndig med Lethed kan bøie den efter Behag, og der findes Intet, der kan hindre den lovløse Afbenyttelse af Kniven og Revolveren. Om en Øvrighedsperson skulde have Mod og Indsigt nok til at gjøre sin Pligt, saa blive hans Bestræbelser lammede paa Grund af Politikeres Ænker og Underfundighed, eller Lovbogens Kraftløshed. Sandheden er, at alle disse vedsomme Afskyeligheder udspringe fra vor Nations politiske og sociale Fordærvelse De see Landets Fædre, Mænd, som de ere blevne lærte at see op til som de viseste og bedste, beskytte og forsvare de afskyeligste Skurke og Forbrydere. De see høitstaaende Føderal- og Statsembedsmænd omgaaes venskabeligt med Tyve, Slagsbrødre, Koblere og Kjeltringer, hvilket hæderlige Pak fuldt vel veed, at i Næven, Revolveren og Bowiekniven ligger et Argument, hvormed de bestemme, hvorlænge deres Velyndere skulle indtage deres Embeder. Saalænge som de kunne holde deres store Forsamlinger og strømme de Stemmegivende, have de et ukrænkeligt Tilflugtssted, og risikere ikke at blive straffede for deres Forbrydelser, hvor aabenbare de end monne være. De politiske Slagsbrødre kunne slaaes uforstyrrede, og om de tilfældigviis skulde komme til at myrde En, er der altid en Magt bag Loven, som er stærkere end Loven selv; saa at Beskytterne ere ikke et Haar bedre, end de Redskaber, de gjøre Brug af. Vi see vort Lands Styrere udsælge Congres-Land, ligesaa koldblodigt som en Slagter parterer en Oxe, og betinge sig derved saa og saa mange tusinde Stemmer, som ere fornødne, som om det var en sædvanlig Auctionsvare. Atter i Mr. Herricks Udnævnelse til Medlem af Congressen see vi en Mand stillet for Folket som Candidat til at repræsentere det i Nationens Forsamlinger, efter at have været anklaget for Bestikkelser, og Prisen paa hans Votum som Oldermand fastsat i Retsprotocollen til eet hundrede Dollars. Han vil blive en værdig Efterfølger af Matteson, hvis Pris, ifølge alle Beretninger, var eet tusinde Dollars. En halv Snees Embedsmænd ere opfordrede til i Sessionerne at retfærdiggjøre sig for Klager, der beskylde dem for storartede Underslæb fra Stadens Casser; og Folkets Tillid til vore udkaarede Regjeringsmedlemmer er aldeles tilintetgjort. Selv Geistligheden følger med den almindelige Fordærvelse, og de fromme Præster tilbede den almægtige Dollar hellere end den almægtige Gud. Naar Hyrderne

fare vild, hvad kan da ventes af Faarene? I Svaret paa dette Spørgsmaal kan man finde Aarsagerne til den hurtige sociale Fordærvelse, som bevirker saadanne oprørende Misgjerninger, som den her omtalte."

Notice til Bogagenterne.

Bogagenterne gjøres herved opmærksomme paa, at deres Reqvisitioner for Eftertiden maae være ledsagede af den contante Sum, som det reqvirerede Antal Bøger og Skrifter beløbe sig til, og hvad der ellers indsendes, afdrages paa den gamle Boggjeld, saa at samme efterhaanden kan blive dækket. Den 1ste i hver Maaned maa Beløbet for den foregaaende Maaneds „Stjerner" indsendes. Tillige paalægges det Agenterne at afbenytte de trykte Reqvisitioner, naar de ønske Skrifter.

Indbetalte Bogpenge.

	Rd.	Mk.	Sk.
A. P. Trane, Kjøbenhavn	61	5	15
H. Jensen, Skive	7	3	„
P. Nielsen, Fredericia	17	„	„
J. C. A. Weiby, Vensyssel	40	„	„
L. C. Geertsen, Aarhuus	10	„	„
G. Ohlson, Stockholm	7	„	14
N. Damm, Skaane	93	3	6
J. C. Klingbeck, Aalborg	45	„	„
P. C. Rønnow, Fyen	22	3	„
Mathias Nilsson, Gøtheborg	25	„	„
	329	4	3

Indhold.

	Side.		Side.
Reenhed	81.	Israels Glæde	90.
De Blindes blinde Veiledere	85.	Joseph Smiths Levnetsløb (fortsat)	92.
Guds Regjering (fortsat)	86.	Blandinger	94.
Redaktionens Bemærkninger	89.	Notice til Bogagenterne	96.

„Skandinaviens Stjerne" udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned og faaes paa Contoiret i Lorentzensgade Nr. 504 D. 5, Stuen tilvenstre og paa alle kongelige Postcontoirer.

Udgivet og forlagt af C. Widerborg.

Trykt hos F. E. Bording.

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

8. Aarg. Nr. 7. *Den 1. Januar 1859.* Priis: 6 Sk. pr. Exp.

Jesu Bjergprædiken.

(Fra „the Millennial Star.")

„Salige ere de Fattige i Aanden; thi Himmeriges Rige er deres. Salige ere de, som sørge; thi de skulle husvales. Salige ere de Sagtmodige; thi de skulle arve Jorden. Salige ere de, som hungre og tørste efter Retfærdighed; thi de skulle mættes. Salige ere de Barmhjertige; thi dem skal vederfares Barmhjertighed. Salige ere de Rene af Hjertet; thi de skulle see Gud. Salige ere de Fredsommelige; thi de skulle kaldes Guds Børn. Salige ere de, som lide Forfølgelse for Retfærdigheds Skyld; thi Himmeriges Rige er deres. Salige ere I, naar man bespotter og forfølger Eder, og taler allehaande Ondt imod Eder for min Skyld, og lyver det. Glæder og fryder Eder, thi Eders Løn skal være megen i Himlene; thi saa have de forfulgt Propheterne, som vare før Eder." Jesus Christus.

Endskjøndt Herren og Mesteren henvendte denne sin Tale til de Hellige, som levede for en atten hundrede Aar siden, er den ikkedestomindre ligesaa anvendelig paa de Hellige i de sidste Dage. Herrens Ord til hans Folk i hvilkensomhelst Tidsalder ville altid blive opsamlede og ansete som værdifulde Juveler af dem, som interessere sig for hans Værk, og som selv ønske at blive fuldkommede i Sandhed. Vistnok er der flere af Herrens Ord til hans Disciple fordum, som kun gjaldt dem, som Følge af deres særegne Omstændigheder, og den Stilling, de indtoge. Men dette er ikke aldeles Tilfælde med ovenanførte Ord, og endskjøndt de henvendtes til og vare afpassede for hans omkringstaaende Tilhørere, vil man alligevel finde, at de ere anvendelige paa alle de Hellige i disse sidste Dage, og meget opmuntrende for dem.

1) „Salige ere de Fattige i Aanden; thi Himmeriges Rige er deres." De Fattige i Aanden ere dem, som ere af et ydmygt Sind, som ikke ere opblæste af Stolthed, Forfængelighed og verdslig Ærgjerrighed, men som ere tilfredse i hvilkensomhelst Virkekreds eller Stilling i Livet, det bliver deres Lod at indtage, hvor ringe den end monne være. Det er Herrens Fattige, som her tales til, — hans sande Disciple eller Hellige, som hidindtil have været og for Størstedelen endnu ere fattige paa denne Verdens Goder, saavel som ydmyge i Aanden. Til dem, og til dem alene siger han: „Himmeriges Rige er deres." Det er saadanne Personer, hvoraf Herren har besluttet at danne sin Kirke og

sit Rige; thi det er kun dem, som ere ydmyge nok til at efterkomme Evangeliets Fordringer og til at adlyde Guds Riges Love. Kun disse ere værdige til at erholde Evangeliets Gaver og Velsignelser; kun disse kunne retteligen vurdere og nyde Guds Riges Skatte. Det er fornemmelig „for de Fattige Evangeliet forkyndes." Om dem, hvis Hjerter hænge ved Verdens Goder — som ere hovmodige, gjerrige og dyrke „den uretfærdige Mammon" istedetfor „først at søge Guds Rige og dets Retfærdighed," sagde Herren: „Det er lettere for en Kameel at gaae gjennem et Naaleøie, end for en Riig at komme ind i Guds Rige." De ere for høit til at kunne naaes, for stolte til at kunne rores ved, for kloge til at undervises, for indbildske og for store i deres egne Tanker til at man skulde kunne vente, at de ville efterkomme Evangeliets ydmygende Fordringer. Men de Fattige i Aanden underkaste sig med Glæde, og bøie sig for Himmelens Love, og ved deres ubetingede Lydighed mod samme, blive de Undersaatter af „Himmeriges Rige," og af deres egen lykkelige Erfaring lære de Sandheden af den Grundsætning, at „den, som sig selv fornedrer (ydmyger), skal ophøies." Ifølge Apostelen Jacobs Vidnesbyrd har Gud udtrykkeligen „udvalgt dem, som ere fattige i denne Verden, til at vorde rige i Troen, og Arvinger til det Rige, som han har lovet dem, som ham elske."

2) „Salige ere de, som sørge; thi de skulle husvales!" De Hellige maae paa deres Vandring gjennem Livet uundgaaeligt gjennemgaae mange Prøvelser, taale mange Gjenvordigheder og udsættes for megen Fristelse og Sorg; thi dette er Midlerne, hvormed de prøves og fuldkommengjøres. Een af Forjættelserne, som Herren gav sine Disciple, og som gav dem Leilighed til at vise deres Troskab mod ham og hans Sag, lod udtrykkeligen saaledes: „I Verden skulle I have Trængsel." „Sandelig, sandelig, siger jeg Eder, I skulle græde og hyle, men Verden skal glæde sig; I skulle være bedrøvede, men Eders Bedrøvelse skal vorde til Glæde." Dette stemmer overeens med den ovenanførte Velsignelse til dem, som sørge, — „at de skulle husvales." Hvor meget de Hellige end monne sørge paa Grund af Trængsel, Bekymringer og trykkende Omstændigheder, som de her i Livet kunne komme til at gjennemgaae, skulle de dog blive trøstede og opholdte under alle deres Gjenvordigheder og al deres Modgang af den Hellig-Aand, som blev bekræftet og beseglet paa dem ved Haandspaalæggelse, og som udtrykkelig kaldes „Trøsteren." I Alt, hvad Herren tilskikker sit Folk, har han et evigt Formaal for Øie. Hans Hensigt med alle deres Prøvelser er deres Fuldkommengjørelse. Jesus selv blev „fuldkommengjort ved Lidelser;" (Heb. 5, 8.) og der er sagt om „den store Skare, som Ingen kunde tælle, af alle Hedninger og Stammer og Tungemaal og Folk," som Johannes saae i Synet staae „for Thronen og for Lammet" i den celestiale Verden, at „de kom ud af stor Trængsel," og at „Gud skulde aftørre enhver Taare af deres Øine." (Aab. 7, 9. 17.) Lad derfor de „Sørgmodige i Zion" opløfte deres Hoved og fryde sig, og ikke sørge mere; thi Forjættelsen om evigt Liv og celestial Herlighed er deres, dersom de forblive faste og urokkelige i Troen indtil Enden af deres Pilegrimsfærd.

3) „Salige ere de Sagtmodige; thi de skulle arve Jorden." Sagtmodighed er den Mildhed i Aanden, Blidhed i Tankemaade, Rolighed og Godmodighed i Sindet, Elskværdighed i Charakteer og den skjønne Ligevægt i Sjælen, som „ikke letteligen ophidses," men som medfører hiin vise Overbærelse med og Taalmodighed under Forurettelser, og hiin villige Under-

kastelse under Guds Villie, som er saa ønskelig og nødvendig til „de Helliges fuldkomne Beredelse, indtil de naae Mands Modenhed og Christi Fyldes vogne Alder!“ Da Christus var paa Jorden, omgiven af ondskabsfulde og hevngjerrige Fjender, og under den frygtelige Indflydelse af Mørkets meest ildesindede Aander, var han særdeles „sagtmodig og ydmyg af Hjertet.“ Midt under sine Prøver og Lidelser, der ikke vare af noget almindeligt Slags, vedligeholdt han bestandig hiin herlige Ligevægt i Sindet, hiin ophøiede Adfærd, hiin hellige, himmelske, elskværdige Sagtmodighed i Aanden, som gjorde ham til et sandt Mønster paa Fuldkommenhed for alle hans Efterfølgere. De, som ikke ere besjælede af hiin uskatteerlige, „sagtmodige og rolige Aand“ ere udsatte for at blive ærgerlige og fortrydelige over enhver lille Fornærmelse, som deres Fjender kunne tilføie dem; de kunne let glemme at staae paa Vagt, naar den største Selvbeherskelse var nødvendig, og ofte vil den mindste Gjenvordighed ophidse dem, og den mindste Gnist vil antænde en Ild af heftige Lidenskaber i deres Hjerter. Besiddelsen af Christi Sagtmodighed er derimod et umiskjendeligt Bevis paa sand Høimodighed og Sjæleadel, som enhver Hellig, der ønsker at blive som sin Herre og Mester, vil stræbe at erholde og bevare. Saadanne er det, som Herren kalder „salige,“ og Forjættelsen til dem er, at „de skulle arve Jorden.“ Psalmisten David siger: „De Sagtmodige skulle arve Jorden og forlyste sig i stor Glæde.“ Den Tid vil komme, og langt hurtigere end Størstedelen af Menneskeslægten er vidende om, da de Ugudelige skulle blive udryddede af Jorden, og Ingen, uden de sagtmodige Guds Hellige, ville være istand til at undgaae Ødelæggelsen. „Herren elsker Ret,“ siger Psalmisten, „og skal ikke forlade sine Hellige, de blive bevarede evindeligen; men de Ugudeliges Sæd bliver udryddet.“ Og atter: „Bie efter Herren og hold hans Bud, da skal han ophøie Dig til at arve Landet; naar de Ugudelige ere udryddede, skal Du see det.“ Med Rette kunde Herren sige: „Salige ere de Sagtmodige;“ thi hvilken større Velsignelse kunne de ønske sig, end at faae en evig Arvelod paa Jorden, naar den er renset fra al dens Besmittelse og bleven en forherliget og „ny Jord,“ og at blive fuld af Lys, Liv og Glæde gjennem den uendelige Evighed? „Guds Paulun“ vil da være „hos Menneskene, og han skal boe hos dem, og de skulle være hans Folk, og Gud selv skal være med dem, og være deres Gud. Og Gud skal aftørre hver Taare af deres Øine, og Døden skal ikke være mere, ei heller Sorg, ei heller Skrig, ei heller Pine skal være mere.“ (Aab. 21, 3. 4.) Med hvilke herlige Forhaabninger inspireres ikke de sande, sagtmodige Hellige ved disse guddommelige Ord! Hvilke herlige Udsigter aabner der sig ikke for dem! Hvilken riig Arvelod have de ikke Krav paa! Ikke nogle faa usle Strimler Land, som er Alt, hvad selv de rigeste af dem nu kunne sige, de eie; men en heel fornyet Jord — en Verden, straalende af Udødelighed og af celestial Herlighed og Salighed.

4) „Salige ere de, som hungre og tørste efter Retfærdighed; thi de skulle mættes.“ Hunger og Tørst ere Udtryk, som betegne et stærkt og heftigt Ønske, en inderlig Længsel efter Noget, som man føler, man er i Trang for. At hungre og tørste efter Retfærdighed, er altsaa at længes inderligen efter det, som er ret og retfærdigt — retfærdige Grundsætninger, retfærdige Love, en retfærdig Sinds- og Livstilstand. „Søger Herren,“ siger Propheten Zephanias, „alle Sagtmodige i Sindet, I, som gjøre efter hans Ret; søger Retfærdighed, søger Sagtmodighed.“ Alle sande Hellige søge Retfærdighed; de hungre og tørste efter den; de elske „Ret-

færdighedens Lov," og bestræbe sig for at føre et saadant retfærdigt Liv, som hiin Lov indprenter. De „søge først Guds Rige og hans Retfærdighed," fordi de vide, at „alt det Øvrige," som de staae i Trang for, skal „tillægges dem" som Følge deraf. Saadanne Personer, siger Frelseren, ere „salige;" thi „de skulle mættes," eller tilfredsstilles; de skulle faae den Retfærdighed, som de saa ivrigt søgte; de skulle faae Retfærdighed og blive fuldkommen mættede med det, som de saa meget og saa længe have hungret og tørstet efter; de skulle blive „fyldte med Retfærdigheds Frugter," hvilke ere „Frugter af Guds Aand."

(Fortsættes.)

Guds Regjering

af John Taylor.

(Fortsat fra Pag. 88.)

„Lader os nu see, hvad Esaias siger i sit 40de Cap. 1ste til 5te Vers. „Trøster, trøster mit Folk, skal Eders Gud sige; taler kjærligen til Jerusalem og raaber til den, at dens Strid er fuldendt, thi dens Misgjerninger er forligt; thi den har faaet dobbelt af Herrens Haand for alle dens Synder. Det er hans Røst, som raaber i Ørken: Rydder Herrens Vei, gjører vor Guds banede Vei ret paa den slette Mark. Hver Dal skal ophøies og hvert Bjerg og hver Høi skal fornedres, og hvad som er krumt skal blive jævnt, og det Knudrede skal blive som en slet Dal. Og Herrens Herlighed skal; aabenbares og de skulle see, ja alt Kjød tillige, det, som Herrens Mund haver talet."

„Af disse Vers lære vi, for det Første, at en vis Persons Røst skal høres i Ørken til at berede Herrens Vei, just paa den Tid, da Jerusalem har været nedtraadt af Hedningerne længe nok til at have faaet dobbelt af Herrens Haand for dens Synder; ja, naar Jerusalems Strid er fuldendt og dens Misgjerninger tilgivne, da skal denne Proclamation atter udgaae, ligesom ved Johannes fordum, til at berede Herrens Vei for hans anden Tilkommelse; og ved den Tid skal hver Dal blive ophøiet, og hvert Bjerg og hver Høi blive fornedret, og det, som er krumt, blive lige, og de ujævne Steder jævne, og da skal Herrens Herlighed aabenbares, og alt Kjød see den tillige, thi Herrens Mund har talet det.

„Saaledes, seer Du, at naar hvert Bjerg bliver fornedret, hver Dal hævet op, de ujævne Steder jævne, og de krumme lige, ville disse Omvæltninger begynde at gjengive Jordens Overflade dens første Skjønhed. Men uagtet alt dette, have vi dog endnu ikke gjennemgaaet Gjenoprettelsen; der er mange flere store Ting, der maae skee, for at alle Ting kunne blive gjenoprettede.

„Dernæst have vi Esaias 35te Capitel, hvor vi atter læse om Herrens anden Tilkommelse, og de mægtige Gjerninger, som skulle ledsage den. De tørre Ørkener skulle have Overflødighed af levende Vand, og skulle frembringe Græs og blomstre som en Rose, og paa den Tid kommer Gud med Vrede og Betaling, hvilket maa forstaaes som hentydende til hans anden Til-

kommelse; og Israel skal paa samme Tid komme til Zion med Sang og evig Glæde, og Sorg og Suk skal flye bort. Her have vi altsaa Ørkenens Forbandelse borttaget, og den bliver nu til frugtbare og velvandede Enge.

„Vi ville nu undersøge, om Øerne igjen skulle forenes med Continenterne, fra hvilke de ere blevne adskilte. Om denne Gjenstand anføre vi Aab. 6, 14. „Og hvert Bjerg og hver Ø flyttedes fra deres Steder." Af dette lære vi, at de flyttedes andensteds hen, og da det er Gjenopretselsens Tid for Alt, hvad der har været forandret, saa vende de tilbage til de Steder, hvor de kom fra. Vi komme da til Esaias 13, 13—14. „Jorden skal skjælve og flyttes fra sit Sted, og være liig en forjaget Raa, som Ingen optager." Ogsaa 62, 4. „Du skal ikke ydermere kaldes forladt, ei heller skal dit Land ydermere kaldes ødelagt; men Du skal kaldes Hephzibah (min Lyst), og dit Land skal kaldes Beulah (en Ægtehustru); thi Herren haver Velbehagelighed i Dig, og dit Land skal være som en Ægtehustru."

I det første Tilfælde see vi Jorden bevæget og liig en forjaget Raa; i det andet see vi den som en Ægtehustru. Og af alt dette, og af flere andre Skriftsteder, lære vi, at Continenterne og Øerne skulle forenes til Eet igjen, som det var i Skabelsens Morgen, og Havet skal drage sig tilbage og forsamles til dets eget Sted, hvor det var før; og alt dette skal foregaae under stærke Bevægelser i Naturen, omtrent ved Herrens Tilkommelsestid.

„See Oliebjerget revner brat,
„Naar han paa det igjen sin Fod har sat;
„De Øer flygte paa hans Ord,
„Og Havet ruller bort mod Nord;
„Det Tørre bliver Eet som før,
„Og Vandet meer ei Skade gjør.
„Han giver nu Velsignelsen,
„Og tager bort Forbandelsen."

Naar Jorden saaledes er bragt tilbage til den herlige Tilstand, i hvilken den først existerede — naar Bjergene ere fornedrede, Dalene ophøiede, det Ujævne bleven jævnt, Ørknerne blevne frugtbare og alle Continenterne og Øerne sammensøiede igjen, Forbandelsen borttagen, saa at Jorden ikke længere frembringer skadelige Vexter, Torne og Tidsler, saa vil det Næste være at ordne og gjenopreise den ufornuftige Skabning til dens tidligere Freds- og Herlighedstilstand, og lade alt Fjendskab ophøre paa Jorden. Men dette vil ikke skee, førend en almindelig Ødelæggelse er bleven udøst over Menneskene, hvilken vil aldeles rense Jorden, og borttage al Ugudelighed af dens Overflade. Dette vil skee ved hans Munds Riis og ved hans Læbers Aande, eller med andre Ord, ved en ligesaa udbredt Ild, som Vandfloden. See Esaias 11, 4. 6—9. „Men han skal domme de Ringe med Retfærdighed, og straffe de Sagtmodige i Landet med Oprigtighed, og han skal slaae Jorden med sin Munds Riis og dræbe de Ugudelige med sine Læbers Aande. Og en Ulv skal holde sig til et Lam, og en Parder ligge ved Siden af et Kid, og en Kalv og en ung Løve og fedt Qvæg tilsammen, og en liden Dreng skal drive dem. Og en Ko og en Bjørn skulle gaae i Græs, deres Affødninger skulle ligge ved Siden af hverandre, og en Løve skal æde Straa som en Oxe. Og et diende Barn skal forlyste sig ved en Ugles Hul, og et afvandt Barn stikke sin Haand i en Basiliskes Hule. De skulle ei gjøre Ondt, og ei fordærve paa min Helligheds hele Bjerg; thi Jorden skal være fuld af **Herrens** Kundskab, ligesom Vandet skjuler Havets Bund."

„Naar han saaledes har renset Jorden og herliggjort den med Guds Kundskab, som Vandet skjuler Havets Bund, og har udgydt sin Aand over alt Kjød, saa at baade Mennesker og Dyr blive fuldkommen

uskyldige, som de vare i Begyndelsen, og alene ernære sig ved vegetabilsk Føde, medens Intet er levnet til at skade eller forderve nogetsteds i hele den vidtudstrakte Skabelse, da gaae Propheterne over til at give os mange herlige Beskrivelser over dens Indbyggeres Glæde. (Es. 65, 17—25.) „De skulle bygge Huse og bebo dem; de skulle plante Viingaarde og drikke Viin af dem; de skulle plante Haver og æde Frugt af dem; de skulle ikke bygge og Andre boe deri; de skulle ikke plante og Andre æde Frugten; thi som et Træes Dage ere mit Folks Dage, og mine Udvalgte skulle længe besidde deres Hænders Gjerning. De skulle ikke arbeide forgjæves, eller føde med Smerte; thi de ere deres Sæd, som ere velsignede af Herren, og deres Afkom med dem; og det skal skee, at forend de kalde, da vil jeg svare, og medens de endnu tale, vil jeg høre."

„I denne lykkelige Tilstand synes det, at alle Folk skulle leve og opnaae et Træes fulde Alder, og det uden Smerte og Sorg, og naar de bede om Noget, skulle de strax blive bønhørte, og alle deres Fornødenheder skulle blive dem rigeligen tildelte. Ingen af dem vil ønske at sove i Støvet; de ville naturligviis heller forvandles, det er, forandres i et Øieblik, fra Dødelighed til Udødelighed, hvorefter de skulle vedblive at regjere med Jesus paa Jorden."

(Fortsættes.)

Bøn.

(Fra „the Millennial Star")

„En Retfærdigs Bøn formaaer Meget, naar den er alvorlig."

Jacob.

Bønnen er een af de mange vigtige Pligter, som udkræver de Helliges udeelte Opmærksomhed i rette Tid. Mange ere Guds Krafts mærkværdige Tilkjendegivelser for hans Børn paa Jorden, og naar de benytte sig af dette store Privilegium, „at bede" til deres evige Fader, bør de altid erindre, hvilken Forbindtlighed de staae i til ham. Det er en sand Glæde at tænke paa Propheten Josephs Fremgangsmaade, da han havde læst Herrens Forjættelser ved hans Tjener Jacob: „Dersom Nogen fattes Viisdom, han bede af Gud, som giver Alle gjerne, uden at bebreide, saa skal det gives ham." Dette var en opmuntrende Underretning for ham, som sukkede efter at lære Veien til det evige Liv at kjende. Han troede Apostelens Ord og øgte i Ydmyghed og Oprigtighed Samqvem med den himmelske Majestæt i Bønnen. Han trak sig tilbage til et eenligt Sted, og der anraabte han Herren indtil Mørket, som havde indhyllet hans Forstand, begyndte at vige, og han blev istand til at bede inderligen i Aand og Tro; og medens han saaledes udøste sin Sjæls Længsler og bønfaldt om Svar paa sin ydmyge Begjæring, saae han et meget klart og herligt Lys i Himlene oventil. Han vedblev at bede, indtil Lyset kom nærmere, og tiltog i Klarhed og Styrke. Han blev strax indhyllet i det himmelske Syn, og saae tvende skinnende Personer, som meddelte ham den glædelige Efterretning, at hans Synder vare ham tilgivne. Hans Bøn blev hørt og besvaret paa denne herlige Maade.

Ogsaa ved mange andre Leiligheder

vare de Tilkjendegivelser af Guds Kraft store, som han viste sin Prophet, naar hans Sind var henvendt til Herren i brændende Bøn, og hans Ønsker at erholde Mere af Evighedens rige Skatte bleve fremherskende. Næsten utallige ere de Privilegier og Velsignelser, som ere blevne bekræftede paa dem, som flittigt og vedholdende søge Herren i Bøn.

Hvor herlige og tilfredsstillende have ikke Resultaterne af Nogles Arbeide været, som have taget Deel i Guds Kirkes Tjeneste i denne Uddeling, i Sammenligning med Andres? De, som have holdt sig nær til Herren i Bøn, som have følt Vigtigheden af den store Mission, som var dem anbetroet, have ved Aandens Bistand været istand til at forkynde Livsens Ord med Kraft for en falden Verdens Indbyggere, og at drage Mange ud af deres Synder.

Hvor forskjellige herfra ere ikke Resultaterne af de Mænds Arbeider, som gaae ud med den samme Myndighed for at prædike de samme Principer, men som stole alene paa deres egne utilstrækkelige Talenter. I saadanne Tilfælde er deres Tjenestegjøring afmægtig, og da de have været berøvede den Hellig-Aands Kraft og Indflydelse, have de kun udrettet lidet eller intet Godt. Havde de derimod underkastet deres egne Talenter Aandens Veiledning, vilde deres Arbeider i mange Tilfælde sandsynligviis være blevne helligede til Gavn og Frelse for Menneskene.

Hvor ofte har det ikke fundet Sted, saavel i Familier som med Individer, at Bønnen — denne vigtige Pligt — er bleven forsømt! Følgerne af denne Forsømmelse have snart aabenbaret sig. Fredens Aand, som herskede i de Familiers Boliger, hvor denne Pligt engang iagttoges, har trukket sig tilbage; de have forsømt at holde sig nær til Herren, og der, hvor Fred og Enighed eengang herskede, viser sig nu Uenighed og Trætekjærhed saavel i Familiemedlemmernes Opførsel mod hverandre, som i Udtrykket i deres Ansigter; og en saadan Fremfærd vil ende med Udelukkelse af de Helliges Samfund.

Mange lignende Tilfælde, som det ovenfor anførte, kunne udentvivl paavises som den første Aarsag til, at Mange i denne Uddeling have lidt Skibbrud paa deres Tro. Herren, som vi bestræbe os for at tjene, har befalet sit Folk, at de skulle holde sig nær til ham, saa vil han holde sig nær til dem. Den, som overseer dette Bud, fra ham vil Guds Aand vige, og han bliver ligesom et Skib paa det sporløse Ocean uden Ror, hvormed man kan styre det mellem de skummende Bølger, eller uden Compas, der kan sætte dets Styrmand istand til at føre det til den forønskede Havn.

Uden den Hellig-Aand kan intet Menneske vurdere eller fatte Storheden og Værdigheden af det Værk, som Gud har paabegyndt paa Jorden ved Propheten Joseph Smith; og ligesom denne, maa han i ivrig Bøn vedblive at søge Viisdom fra det Høie, for at han kan være istand til at forstaae Herrens underfulde Gjerninger og de Hensigter, som han agter at udføre i denne Tidernes Fyldes store Uddeling.

Det er imidlertid meget at beklage, at Mange, baade i offentlige Forsamlinger og privat, ikke bede med Bønnens sande Aand, men bruge forfængelige Ord, og nærme sig Guddommen paa en Maade, som ofte er meget anstødelig.

Reformation heri vilde udentvivl bidrage til meget Godt for Alle, som interessere sig for de Sidste-Dages Helliges Fremadskriden. Mange have vant sig til en vis Formular, og finde sig forpligtede til at bede den samme Bøn ved al deres Andagt, hvadenten det er offentligt eller i Hjemmet. Vore Bønner skulde afpasses efter vore Omstændigheder. I mange Til-

fælde er der Personer, som bede for og om Alt, uden netop det, hvorpaa de burde have fæstet deres Opmærksomhed.

Frelserens Raad til hans Disciple i denne Henseende vil utvivlsomt blive annammet med Glæde og sat i Udførelse af dem, som virkelig ønske at forfremmes paa Herrens Vei: „Naar I bede, skulle I ikke bruge overflødige Ord, som Hedningerne gjøre, thi de mene at blive bønhørte, naar de bruge mange Ord. Derfor skulle I ikke vorde dem lige; thi Eders Fader veed, hvad I have behov, førend I bede ham." Han gav derfor sine Disciple Mønstret af en simpel og ligefrem Bøn i det indholdsrige „Fader vor," som i Sandhed er et Særkjende paa den Aand, der besjælede ham, fra hvis Læber den kom.

Lader os bestræbe os for at følge vor Herre Jesu Christi Exempel ved at afpasse vore Bønner efter Omstændighederne, der omgive os, søge at nærme os vor Fader og Gud paa den rette Maade og med den rette Aand, og bede om de Velsignelser, vi virkeligen behøve. Forjættelsen staaer fast, at dersom vi bede retteligen, skal det gives os, at dersom vi lede, skulle vi finde, og dersom vi banke, skal der oplades for os.

Skandinaviens Stjerne.

Den 1ste Januar.

Atter er et Aar tilbagelagt, og i Dag begynde vi et nyt, hvilket vi ønske maatte blive til Held og Lykfalighed for vore Læsere og for os. Talende om vore Læsere, mene vi nærmest de Hellige, men vi ønske ogsaa, at vore Velyndere og alle gode Mennesker, som ville fremme Retfærdighed og Sandhed, maatte i det nye Aar nyde al den Fremgang og Lykke, som er nødvendigt for at befordre deres sande Bedste. Vi ønske dem Alle af Hjertet et glædeligt Nytaar.

Kastende et Blik tilbage paa det forgangne Aar, kunne vi ikke andet end føle os taknemmelige til Gud for hvad der er bleven udrettet. Vi føle os ogsaa taksfyldige til vore kjære Brødre i Præstedømmet, der, som Medarbeidere have staaet os trolig bi i Udførelsen af de Pligter, der paahvile os, hver i det Kald, vi have annammet.

Det er med stor Tilfredshed, vi have seet de Helliges Bestræbelser for at fremme Herrens Gjerning i denne Deel af hans Viingaard; og vor Opmuntring er til dem: Bliver ved i Trofasthed, og voxer i Fuldkommenhed. Bliver ved at gjøre vel; adlyder Herrens Aands Paamindelser, Guds Love, og hans Tjeneres Raad, saa ville I føle Velsignelse, og naar Tiden kommer, skulle I nyde Frugterne af Eders Arbeide, Forsagelse, Opoffelse og Lydighed; thi den Gud, som seer i Londom, skal betale aabenbar.

Alt er vel og rigtigt i Zion med dem, som ville tjene Herren; og om de end i denne Tid maae prøves paa mangehaande Maader, saa vil Alt blive til Bedste for dem, som i Sandhed elske Gud; thi de ville forblive trofaste; og Herren vil forløse Zion, naar den er renset, prøvet og luttret.

Lader os her i Udspredelsen berede os til at blive forløste i Herrens beleilige Tid, og lader os arbeide af alle Kræfter for Rigets Opbyggelse. For at kunne gjøre dette eftertrykkeligen, er det nødvendigt, næst Aandens Vidnesbyrd, at følge deres Raad, der ere stillede over os i Herren, og ikke agte paa, fæste Lid til eller danne vor Tænke-

og Handlemaade efter Rygter, løs Tale eller Breve, hvorfra de end komme, dersom de i nogen Maade stride mod Herrens Aabenbaringer, Bud og de Raad, som gives og ere givne af dem, der for Tiden staae som vore Veiledere. Vor Salighedsfjende arbeider paa mange Maader, derfor fandt vi det raadeligt at give sidstnævnte Advarsel til de Hellige. Maatte vi Alle opvoxe til en hellig Vext i Herren og fuldkommes ved Lydighed.

Værer beredte og færdige!

(Fra „the Millennial Star.")

Det er ikke alene de Helliges Forrettighed at forstaae den Almægtiges almindelige Tilskikkelser; men naar han sætter nogen af sine specielle Hensigter i Udførelse, er det baade deres Forrettighed og Pligt at være forberedte for de guddommelige Tildragelser. Og de skulde ikke blot være beredte for Guds Værk i dets store og omfangsrige Hele, men de skulde ogsaa være beredte for Udviklingen af dets Enkeltheder, og færdige til at udføre sin Deel deraf. De skulde ikke blot annamme en Huusholdning som et Hele betragtet, med dens mest fremragende Begivenheder, men de skulde berede sig for de Tildragelser, som forefalde i deres daglige Liv, og for den Tid, hvori de leve.

Naar den Almægtige er beredt til at sætte nogen af sine store Planer i Udførelse, eller til at udfolde nogen af sine vise Hensigter, skulde hans Tjenere og hans Folk i lige Maade være beredte. Dersom han er iferd med at tage fat paa en Gjerning, som en Tid har hvilet, eller med at begynde et nyt Foretagende, eller at organisere nye Elementer, eller at binde Morkets Indflydelse, eller at forandre noget i det Bestaaende, skulde hans Helliges Sind være beredte til at modtage et lignende Indtryk. Om han saa at sige skulde fordre et fuldkomnere Arbeide, skulde de have erhvervet sig Dueligheb til at udføre det. Did, hvor han leder dem hen, skulde de være beredte til at følge, og færdige til at virke med ham paa den af ham bestemte Tid og Maade. Ei heller er det for meget at vente af dem; thi han giver dem bestandig Tid og Leilighed til at berede sig og til at gjøre sig færdige for hans Tilskikkelser. I Sandhed, de, som fuldeligen forstaae Herrens Aand og Hensigter, ville berede sig saaledes og være færdige. Han siger: „Mit Folk skal være villigt paa min Kraftes Dag."

De, som ikke ere saaledes beredte og færdige, ville være lig de daarlige Jomfruer, som ikke gjorde nogen Forberedelse, men slumrede ind og sov indtil Brudgommen kom. Da de vaagnede ved Jubelraabet, der lod ved hans Komme, ønskede de at være med i Høitideligheden, og vilde fulde af Glæde tænde deres Lamper, men — de havde ingen Olie; ingen Forberedelser vare gjorte, og derfor kunde de ikke erholde noget Lys. „De daarlige havde taget deres Lamper, men de toge ikke Olie med sig; men de kloge toge Olie i deres Kar tilligemed deres Lamper." Da Timen kom, og Anskriget lod: „See, Brudgommen kommer! gaaer ham imøde!" vaagnede de Alle, og gjorde deres Lamper tilrette. Men de daarlige Jomfruers Lamper vare ubrugelige; thi da de bleve pudsede, vilde de ikke give noget Lys, da de mang-

lede det Væsentligste. Legemet, saa at sige, var beredt, men Aanden af det evige Lys var borte. Og da de daarlige Jomfruer sagde til de kloge: „Giver os af Eders Olie," fik de til Svar: „Det maatte ikke blive nok til os og Eder; men gaaer heller bort til dem, som sælge, og kjøber for Eder selv." De kloge Jomfruer blive aldrig mere end beredte for Guds Hensigter, og enhver af dem maa have sin egen Lampe brændende — maa selv være et Lyslegeme; thi Andres Lys og Olie vil ikke blive antaget, og de, som ere uforberedte, maae „gaae og kjøbe" for sig selv.

„Og medens de daarlige Jomfruer gik bort for at kjøbe, kom Brudgommen, og de, som vare rede, gik ind med ham til Bryllup, og Døren blev tillukt. Men siden kom og de andre Jomfruer og sagde: Herre! Herre! luk op for os! Men han svarede og sagde: Sandelig siger jeg Eder, jeg kjender Eder ikke." Denne Parabel, som Frelseren fremsatte, har ikke alene Hensyn til Menneskens Søns virkelige Komme, men ogsaa til Begivenhederne, forbundne dermed. De Hellige bør erindre, at Jesus sagde: „Da skal Himmeriges Rige lignes ved ti Jomfruer," osv. Han talede om Begivenheder, der tilhørte denne sidste Husholdning. Det halve Antal af Jomfruerne sagdes at være daarlige, uforberedte og ikke færdige. Dette vil uden al Tvivl blive Tilfælde; men enhver af de Helliges Formaal skulde være, ikke at blive fundne iblandt dem; og de, som handle overeensstemmende med det Lys og den Kundskab, de have, ville ikke være blandt deres Tal. De, som ikke ere beredte og færdige for Guds Hensigters Udførelse, ville see Begivenhederne gaae for sig; thi da vil der ikke blive nogen Venten paa Beredelse; og medens de „Forberedte og Færdige" ville forstaae Aanden af disse Begivenheder, udføre sin Deel af samme og gaae fremad, ville de Uforberedte og Ikkefærdige ei være istand til at forstaae Aanden af dem, ei være skikkede til at arbeide for Guds Hensigters Fremme, eller være istand til at holde Skridt med Rigets tiltagende Udvikling.

De, som ikke ere færdige og beredte, kunne derfor lignes ved Agermænd, som gaae ud for at høste, naar Sommeren er forbi og Høsten er endt.

Saadanne Exempler ere meget passende for dem af Præstedømmet og de Hellige, som ikke have holdt Skridt med det Sidste-Dages Værk. De have forsømt den beleilige Tid, og de ville blive ladte tilbage. Kun de, som ere beredte og færdige, ville kunne rulle Riget frem, og blive de Udvalgte for Fremtiden.

Næst den indre Udvikling, Fremgang og Bestyrelse, er den fornemste Deel af det Sidste-Dages Værk „Indsamlingen af Israel til sin Hjord fra alle Nationer." Heri indbefattes mange af Guds vigtigste Planer. Heraf ville de største Begivenheder og de meest udstrakte Foretagender i de sidste Dage udspringe. Aanden af Tidernes Fyldes Husholdning vil bestandig dreie sig om dette Centrum, og i Udfoldelsen af Verdens Fremtid vil de Udvalgtes Indsamling til Kirken og Israels Hjemsamling til Zion og Jerusalem blive mere omfattende og meget mere iøinefaldende, indtil Alt, hvad Herren har besluttet at udføre i de sidste Dage, er fuldendt.

Men Gud holder sig ikke altid til Eet, eller beskjæftiger sig altid med samme Ting, eller virker bestandig i een og samme Retning. Han ordner og leder Begivenhedernes Gang og bestemmer Nationernes Skjebne, saa at det svarer til hans Hensigter. Saaledes bevares Harmonien i det Hele, og de guddommelige Foretagender gives en større Virkning. Derfor skulde de Hellige lade sig paavirke overeensstemmende dermed. Ved Aanden skulde de give Agt

paa Tidernes Tegn og Forsynets Handlemaade. De skulde være beredte for alle Tildragelser, for at kunne tage virksom Deel i deres Herres Arbeide for Tiden.

Det synes nu, at Herren arbeider paa at bringe Menneskene ind i Kirken og berede dem for „Hjemsamlingen." Vi have bestræbt os for at berede Missionen derfor, samt at gjøre de Hellige og Præstedømmet rede for disse Begivenheder. Vi have paaviist Nødvendigheden af og ordnet „Spare-Emigrationsfondet," og sat Præstedømmet i Arbeide dermed, saa at de, der ønske at blive udfriede, og kunne bidrage Noget dertil, kunne være færdige, naar Herren atter begynder Indsamlingen af sit Israel.

Vi have ogsaa fornylig henledt de Præsiderendes Opmærksomhed paa „Reformation i Forsamlingerne," og i Særdeleshed i Prædikeforsamlingerne, og hvad som staaer i Forbindelse dermed. Dette er bleven gjort, paa det at Alle kunne være beredte og færdige, naar Guds Kraft skal røre ved de Oprigtiges Hjerter. Vi haabe, at de Hellige og Præstedømmet i begge disse Tilfælde ville arbeide ivrigt, og at de i Virkeligheden kunne være „beredte og færdige."

Himmelen.

(Fra „the Millennial Star.")

Iblandt de mange Urimeligheder, som forvirre de Dødeliges Sind, kan nævnes de Vildfarelser, som finde Sted med Hensyn til Forestillingen om Himmelen. Hvor er den? Hvad er den? Og hvorledes skulle vi komme i den?

Bøger i tusindvis ere blevne skrevne om denne Gjenstand, og utallige Prædikener ere blevne afholdte desangaaende. Men efter at vi have brudt vor Hjerne med at læse den ene og med at høre paa den anden, ere vi fremdeles lige kloge og fremsætte det samme Spørgsmaal.

Dersom alle de Urimeligheder, som ere fortalte om Himmelen og dens Indvaanere, skulde blive samlede, hvilken en forbausende Masse overspændt Daarskab og modsigende Nonsens vilde man ikke faae!

Det første Sted i den hellige Skrift, hvor Ordet „Himmel" forekommer, er i dens første Vers: „I Begyndelsen skabte Gud Himmelen og Jorden." Himmelen, som her tales om, er, hvad man i Almindelighed kalder Himmelhvælvingen eller Firmamentet; thi „Gud kaldte Firmamentet H i m m e l."

At dette ikke er den evige Faders Bolig er vist; thi Skriften lærer os, at den skal „forsvinde," at den skal „antændes og opløses'" at den skal „forsvinde som en Røg," osv.

Det er sandt, at der i Bibelen tales om, at Guddommens Bolig er i Himmelen. „Din Throne, o Gud, er i Himlene." „Vor Fader, Du, som er i Himmelen." „Himmelen er din Throne, og Jorden er din Fodskammel."

Denne Himmel er en herliggjort Klode, om hvilken andre af samme Orden bevæge sig, og fra hvilken Solen modtager sit Lys, og som beboes af Væsener, som i Renhed og Kundskab ere komne langt forud for Jordens Indbyggere. (See „Abrahams Bog.")

I denne „Himlenes Himmel," „Evighedens Skjød," „alle Tings Centrum" throner Gud som det store Overhoved, som den høieste Regent. Den celestiale Regje-

rings Grundsætninger blive der efterlevede til Fuldkommenhed; thi alle de helliggjorte Fornuftvæseners Hærskarer, som have faaet den Forrettighed at opholde sig der, adlyde paa det Nøiagtigste hans Villie. Derfor herster der Fred, Orden og Harmoni i enhver Ting.

Paladserne der glimre af Juveler og straale af Guds Herlighed; Haverne ere fulde af yndigt duftende og aldrig visnende Blomster af enhver Farve; Livets Floder vande den hellige Grund, og Alt er evigt og uden Ophør. Men det jordiske Sprog er for ufuldkomment til at kunne beskrive Himmelens Skjønhed; og dersom Guds Propheter saae Ting der, som det var umuligt for Mennesker at udtale, vilde det være Daarskab, om vi vilde prøve derpaa.

Der gives ogsaa andre Steder, som kaldes Himmel. Paulus taler om, at han „blev henrykt ind i den *tredie* Himmel." Heri ligger en Indrømmelse af, at der er *to* til; og da Jesus siger: „I min Faders Huus er *mange* Værelser; jeg gaaer hen at berede Eder Sted;" er det jo tydeligt, at der er andre Himle, end den, hvori den Almægtige boer. Enhver Verden er en Himmel, hvor Guds Regjeringsorden bliver udført.

Men hvor er den Himmel, hvortil de Retfærdige af denne Verden gaae, naar de døe. Vi svare, at de aldeles ikke ere beredte til at komme til Himmelen, *naar de døe*. De erholde ikke Fylden af deres Herlighed, førend i Opstandelsen. Her er een af de store Vildfarelser, som den christne Verden er falden i.

Den Mening, som gjør sig mest gjældende iblandt de saakaldte Christne, er, at Mennesket, naar det forlader den jordiske Tilværelse, enten gaaer lige til Himmelen til evig Glæde og Herlighed, eller til Helvede til evig Straf. Men lader os henvende os til Skriften. Jesus siger: „Ingen farer op til Himmelen, uden den, som foer ned af Himmelen, Menneskens Søn, som er i Himmelen." Vi ville ikke opholde os herved og undersøge, hvilken Person, der sigtes til i dette Skriftsted; men det er et Factum, at de retfærdige Døde for den Tid, ei vare komne til Himmelen. Jesus selv gik ikke til Himmelen ved sin Død, endskjøndt han var fri for Synd, men steg did op efter sin Opstandelse. „Rør ikke ved mig," sagde han til Maria i Haven, „thi jeg er endnu ikke opfaren til min Fader; men gak til mine Brødre og siig dem: jeg farer op til min Fader og Eders Fader, og til min Gud og Eders Gud." Paulus ventede ikke at erholde sin Belønning ved sin Død, men sagde: „Iøvrigt er Retfærdigheds Krone *henlagt til mig*, hvilken Herren, den retfærdige Dommer, skal give mig paa hiin Dag; dog ikke alene mig, men ogsaa alle dem, som have elsket hans herlige Aabenbarelse."

Det er ikke vor Hensigt for Nærværende at omhandle Mellemrummet mellem Døden og Opstandelsen; men af disse Skriftsteder, saavel som af andre, vi kunde anføre, sees det, at de Retfærdige skulle erholde deres Belønning paa den yderste Dag, naar de skulle blive dømte efter deres Gjerninger, gjorte i Kjødet. Da ville de komme ind i Himmeriges Rige og modtage de Velsignelser, for hvilke de strede, lede og holdt ud indtil Enden.

For at komme ind i dette Rige, ville de ikke blive nødte til at gjennemfare det ubegrændsede Rum; thi Stedet for Belønningen vil netop blive Stedet, hvor de have arbeidet; den Planet, hvorpaa de bleve fødte, vil blive deres himmelske Bolig; thi Guds Regjeringsorden i „Himmeriges Rige" vil blive grundfæstet *her*, og Guds Herlighed vil fylde Jorden, og hans Villie vil skee her, som den skeer i Himmelen, hvor han throner. Jesus, denne Verdens

Forløser, vil blive deres Konge, sin Fader underdanig, som er Alt i Alle.

Denne Verdens Riger og alle andre menneskelige Institutioner og Organisationer skulle forsvinde, al Uretfærdighed ophøre, og en Forandring finde Sted med Jorden selv, hvilket vil faae den til at blomstre med evig Skjønhed, og til at frembringe i de forskjellige Aarstider en Fylde af Produkter til Underholdning og Velvære for de udødelige Væsener, som skulle leve paa dens Overflade i Fred og Lykksalighed.

Propheterne have glædet sig til denne Dag; de hensovede Hellige vente paa den; de Levende og Døde, som have drukket af Aabenbaringens Strøm, bede til Herren om dens Komme, og Alle arbeide for at paaskynde den. Job kunde, midt i sine Lidelser, fryde sig ved Tanken om den Tid, da hans Gjenløser skulde staae paa Jorden, naar hans syge og lidende Legeme skulde omskiftes, og han i sit Kjød skulde see Gud. Esaias forudforkynder med Inspirationens herlige Spræg, den Tid, da en Konge skulde regjere i Retfærdighed, og Jorden skulde blomstre som en Rose, naar Ørkenen skulde glæde sig, og den øde Mark fryde sig, og de tørre Steder gjenlyde af Herrens Forløstes Frydesange, naar Ulven og Lammet, Parderen og Kiddet, Kalven og den unge Løve skulde lege med hverandre i Fred, naar Guds Kundskab skulde skjule Jorden, og Herrens Herlighed skulde gjøre den til en evig Himmel. Ezechiel saae i et himmelsk Syn, at Israels Huus blev bragt frem af deres Grave for at tage deres forjættede Land i Besiddelse, med David som Fyrste over dem evindeligen. Daniel saae den Tid, da Menneskens Søn skulde komme og et evigt Herredømme gives ham, at alle Nationer, Slægter og Tungemaal skulde tjene ham, og de Hellige i Forening med ham besidde Riget under al Himmelen. Johannes hørte Aandernes henrivende Sang, hvilke ventede paa deres Herlighed. „Du er slagtet, og haver med dit Blod kjøbt os til Gud af alle Stammer, og Slægter, og Tungemaal, og Folk. Og Du haver gjort os til Konger og Præster for vor Gud, og vi skulle regjere over Jorden.“ Propheten Joseph i de sidste Dage, som nu er i de retfærdige Aanders Selskab, og som i Forening med dem gjøre Forberedelser for vor Herres Komme, saae Forløserens Riges store Herlighed, og lagde Grundvolden for dets evige Bestaaen paa Jorden.

Hvorfor skulle vi da søge en Himmel udenfor Tid og Rum? Baade de gamle og nye Aabenbaringer omtale Jorden som de Retfærdiges tilkommende Opholdssted, og vise os paa hvad Maade den skal blive det.

Det er ofte bleven sagt de Hellige, at dersom de nogensinde ønske at have en Himmel, maae de selv forarbeide sig den. Rigtigheden af denne Bemærkning vil sees, naar man betragter Jorden og dens Indvaaneres nuværende faldne Tilstand. Den bærer nu Spor af Faldet, istedetfor Himmelens Præg, og dens Indbyggere have mere Lighed med Djævle end med Engle. Og forend den store Forandring skal finde Sted, ville Menneskenes onde Lidenskaber og fordærvede Ønsker blive lagte for Dagen mere end nogensinde før. Satan vil faae en større Magt over deres Hjerter, og han vil have en mægtigere Indflydelse til det Onde, end han tidligere har havt under sin Regjering i de mørke Tidsaldere. Nation vil reise sig mod Nation, og Familie mod Familie. Svig, Strid, Lovløshed, Hoer, Røveri, Mord, Undertrykkelse og al Slags Grusomhed og Synd vil tage frygtelig Overhaand; og Elementerne ville, som om de vare smittede af Menneskenes Ryggesløshed, komme i fuldt Oprør, og ville bidrage til at udbrede endnu mere Elendighed og Skræk. Der vil gaae en mørk Time forud for Millenniets straa-

lende Morgen, — en forfærdelig Storm forend Tusindaarets herlige Fred. Den onde Dag nærmer sig med gruopvækkende Hurtighed; men takket være Herren, Guds himmelske Rige er allerede „opreist." Dets Undersaatter samle sig sammen og forene deres Kræfter og Indflydelse. Ved at underkaste sig inspirerede Ledere blive de istand til at udføre det størst mulige Gode, og og inden lang Tid vil dette herlige Riges kjæmpemæssige Kraft føles i hele Verden.

De hellige Mænds Aander berede sig til den forestaaende Kamp, og de opstandne Hellige forene deres uimodstaaelige Indflydelse med de andre retfærdige Kræfter, saa at Satan og Synd, og Alle, som hade Guds Veie, maae blive udryddede af Jorden, for aldrig mere at have noget Herredømme.

Fryd Dig, o Jord, og lad din ængstende Smerte forsvinde; thi Du skal vorde renset for al den Fordærvelse, som har besmittet Dig; dit skjulte Lys skal straale frem, og oplyse Firmamentet; Du skal blive ifort Glædens Dragt, og Du skal blomstre i al Evighed; iblandt de evige Himle skal Du rulle i Glands og Majestæt; og, ligesom din Konge og Gjenløser, skal Du bestaae evindeligen!

Emigration.

Ifølge Breve fra Præsident Brigham Young til Præsident A. Calkin i Liverpool erfare vi, at Veien er atter aaben for Emigration til vort elskede Hjem, og de Hellige, som have tilstrækkelige Midler til at emigrere for, opfordres til at drage hjem til Foraaret. Vi vide, at dette er et høist glædeligt Budskab for dem, der med Længsel have ventet paa Leilighed til at vorde udfriede, og vi haabe derfor at see mange af de Hellige, som have Evne dertil, benytte sig af dette Privilegium, som Herren atter har begunstiget dem med. Hvad den hele Reise fra Kjøbenhavn til Utah vil komme til at koste; vides endnu ikke med Bestemthed, dog antages, at hver Person, som ønsker at gaae med Haandkarrer, vil behøve omtrent 150 Rdlr., og at der for Enhver, der vil gaae med Oxer og Vogne, udfordres omtrent 200 Rdlr., naar man regner otte Personer til hver Vogn. De, der med Sikkerhed kunne udvandre, anmodes om, saa hurtigt som muligt at opgive deres Navne, Alder, Fødested, Haandtering, osv. for deres Conference-Præsident, samt at indsende til ham 40 Rdlr. for hver Haandkarre-Emigrant, og 80 Rdlr. for hver Vogn-Emigrant over eet Aar, hvilke Penge ville blive sendte i Forveien til Indkjøb af det Nødvendige til Udrustning for Reisen over Sletterne, saasom Haandkarrer, Vogne, Oxer, Proviant, osv.

Naar denne Emigration er expederet, vil en anden afgaae til vore vestlige Settlementer i Staterne, hvortil vi antage, at hver Person vil behøve omtrent 100 Rdlr. Tiden for begge Emigrationers Afgang skal nærmere blive bekjendtgjort.

Det er Præsidenterne Brighams og Calkins Raad til dem, der have flere Midler, end de behøve til deres egen Emigration, at de ihukomme de værdige Trængende, som selv Intet eller kun Lidet have til deres Udfrielse, da Ingen i Aar kan

vente at blive hjulpen af Emigrationsfondet. De, som ønske at yde Noget i dette Øiemed, anmodes om at raadføre sig med de Præsiderende om, hvilke der ere værdige til at erholde Hjælp.

Vi anse ovenstaaende for tilstrækkeligt, og ønske, at Herren vil velsigne vore forenede Bestræbelser til hans Værks Fremme og Israels Hjemsamling. Vi ville bede for samme, og arbeide for samme, og tilsammen glæde os i Opfyldelsen af Herrens Forjættelser til hans Folk.

Blandinger.

I Santa Barbara i Californien herster stor Bevægelse paa Grund af Opdagelsen af Sølvaarer i de nærliggende Bjerge. — Det franske Dampskib „Empress" er sunken paa Reisen fra Rio Janeiro til Havre, hvorved otte Personer omkom. — Dampskibet „Fulton City" er sunken paa Reisen fra Pittsburg til St. Louis. Tolv Personer omkom. — I New York har en Explotion fundet Sted i Arsenalet, hvorved flere Mennesker ere blevne dræbte og saarede. — Den Skade, som Stormen i October Maaned har anrettet blot paa de Skibe, som fare mellem England og Amerika, anslaaes til 1,350,000 Rdlr. I Mai Maaned ansloges Skaden til 3,150,000 Rdlr., i Juni til 2,700,000 Rdlr., i Juli til 1,620 000 Rdlr., i August til 2,160,000 Rdlr. og i September til 2,790,000 Rdlr., altsaa paa et halv Aar til 13,770,000 Rdlr.*) — I Staten Missisippi har en Hvirvelvind den 17de November anrettet megen Skade paa de Steder, den rasede; flere Bygninger, der ikke kunde imodstaae dens Tryk, styrtede ned og adspredtes i alle Retninger, og flere Menneske, hvoriblandt ni af een Familie, ihjelsloges. — Ved Kysterne af New Foundland, Nord Amerika og de vestindiske Øer er der i Stormen, som rasede fra den 25de til den 28de October, mere end eet hundrede Fartøier gaaet under eller lidt Skibbrud, og mange Mennesker ere omkomne. — Som et nyt Bevis paa Menneskets moralske Fordærvelse beretter New York Herald, at en Mand, 25 Aar gammel, voldtog et otte Aars gammelt Pigebarn, som dog var stor efter Alderen, i Chicopee i Massacusetts, hvorefter han myrdede hende, og kastede derpaa Liget i Floden, for derved at forhindre sin frygtelige Forbrydelse fra at komme for Dagens Lys. Ifølge Lægernes Erklæring, som sidenefter undersøgte Liget, vilde Døden inden faa Dage have endt hendes Lidelser, som Følge af den lidte Medfart, selv om hun ikke med det samme var bleven myrdet. — Walla-Walla Indianerne i Territoriet Washington ere i fuldt Oprør mod Regjeringen.

*) 1 Rdlr. dansk er 2 Rdlr. svensk.

Indbetalte Bogpenge.

	Rd.	Mk.	Sk.
L. C. Geertsen, Aarhuus	15	"	"
Mathias Nilsson, Gotheborg . . .	15	"	"
	30	"	"

Statistisk Rapport

over

Jesu Christi Kirke af Sidste-Dages Hellige i Skandinavien.

for Heelaaret, endende den 30te Novbr. 1858.

Conferencer.	Grene	Af de Halvfjerds	Ældster	Præster	Lærere	Diaconer	Medlemmer	Døbte	Udelukte	Emigrerede	Døde	Totalsum
Danmark.												
1. Kjøbenhavn . .	18		111	47	43	23	759	158	111	24	12	983
2. Aalborg	20		44	10	15	6	272	77	40	23	4	347
3. Vensyssel . . .	18		63	6	17	8	275	121	65	1	2	369
4. Fredericia . . .	9		31	6	3	2	118	32	36	2	1	160
5. Lolland	7		26	8	3	3	131	85	18		4	171
6. Bornholm . . .	4		8	2	2	2	80	13	9			94
7. Fyen	11		35	3	3	1	95	67	35	7	1	137
8. Aarhuus	10		30	9	9	2	129	49	35	5	3	179
9. Skive	5		9	2	1	2	38	17	18			52
	102		357	93	96	49	1897	619	367	62	27	2492
Norge.												
10. Brevig	13		49	20	28	9	355	184	73	2	5	461
Sverrig.												
11. Skaane	3		33	4ℰ	27	23	315	119	75	3	8	446
12. Stockholm . .	1		12	9	3	1	44	32	11		1	69
13. Gotheborg . .	2		19	7	4	1	57	45	17		2	88
14. Norrkeping . .	4		22	7	9	5	110	39	12	3	2	153
	10		86	71	43	30	526	235	115	6	13	756
Summa . .	28		492	184	167	88	2778	1038	555	70	55	3709

Indhold.

	Side.		Side.
Jesu Bjergprædiken	97.	Himmelen	107.
Guds Regjering (fortsat)	100.	Emigration	110.
Bøn	102.	Blandinger	111.
Redaktionens Bemærkninger	104.	Statistisk Rapport	112.
Bærer færdige og beredte	105.		

„Skandinaviens Stjerne" udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned og faaes paa Contoiret i Lorentzensgade Nr. 504 D. 5, Stuen tilvenstre og paa alle kongelige Postcontoirer.

Udgivet og forlagt af C. Widerborg.

Trykt hos F. E. Bording.

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

8. Aarg. Nr. 8. *Den 15. Januar 1859.* Priis: 6 Sk. pr. Exp.

Tale af Præsident Brigham Young,

holdt i Tabernaklet i Store Saltsøstad den 29de Marts 1857.

Den, som ikke elsker sin Broder, elsker ikke Gud. — Hvis vi ikke have Tillid til vore Ledere, kunne vi heller ikke have det til et høiere Væsen. — Kirken har Saliggjørelsens Nøgler. — Guds Omsorg for sine Hellige.

Der er bleven sagt en heel Deel af Brødrene, som netop have talet, og jeg har ikke hørt Noget, uden hvad der har glædet mig, og hvad som jeg anseer for at være rigtigt; deres Begreber og Lærdomme ere gode.

Det glæder mig at høre Brødrene staae frem og udtale deres Følelser, deres Tro og deres Anskuelser. Jeg er meget tilfreds med de Bemærkninger, som Brødrene William Hooper og Robert Burton gjorde, især med hvad de sagde angaaende Lydighed.

Det kan ved første Øiekast maaskee synes underligt, og det er saa for det uinspirerede Sind, at et Folk skulde kunne have Mangel paa Tillid til eller Tro paa en retfærdig Mand paa Jorden, en Mangel, som svækker deres Haab og Tro hurtigere end Tilfældet er, naar de mangle Tillid til deres Gud. Saaledes er det dog, hvor besynderligt det end synes at være, endskjøndt vi kunne høre Mænd sige, at de ønske, de havde saa stor Tillid til deres Ledere, at de ei behøvede at spørge, om dette eller hiint er ret, men blot udføre, hvad der bliver dem paalagt. Intet Menneske vil faae den Grad af Tillid, uden den er grundet paa Sandhed. Her opstaaer der strax et Spørgsmaal i Sindet: „Vil det frelse Menneskene, at de gjøre som det bliver dem sagt af hvilkensomhelst Mand paa Jorden, dersom de ere forsømmelige i deres Pligter mod Gud og ikke have Jesu Christi Aand?“ Svaret er ligefrem: „Ingen kan have denne ubetingede Tillid til en retfærdig Mand, uden han selv vandrer paa Pligtens Sti.“

Ulykken med Verden i alle dens Partier og Delinger er, at de ikke have mere Tillid til hverandre, end de have til deres Gud, og det er slet ingen, nei, ikke den mindste. Dette forvirrer og ødelægger Nationerne; de svækkes derved og sønderbrydes. Ja Spiren til Ødelæggelse ligger i de Riger, som ikke have Tillid til hverandre.

Apostelen Johannes, idet han om-

handler Kjærligheden til Gud, som skulde boe i os, skriver: „Hvo, som ikke elsker sin Broder, som han haver seet, hvorledes kan han elske Gud, som han ikke haver seet?" Det er umuligt. Dette forstaaer Menneskeslægten ikke. De have intet Begreb om, hvem det er, Apostelen kalder „Broder." De have i deres Sind og Troesbekjendelser, som Br. Hooper bemærkede, dannet sig Begreber om mange Gjenstande, som de kalde deres Gud. Størstedelen af de Christne har tre Guder i een. Hos dem er denne ene Gud tre Personer, og alligevel kun een, hvilket i Virkeligheden beløber sig til, at han ingen Gud er. Hvorfor ikke? Fordi han hverken har Legeme, Dele eller Lidenskaber, og er følgelig aldeles ingen Person.

Hvad Virkning har denne Læresætning, hvorsomhelst den christne Verdens Indflydelse har strakt sig hen? Hvor de forkynde denne Lære, tilintetgjøre de ethvert Begreb om Gud hos Alle og Enhver, de have Indflydelse over; følgeligviis vide de intet om ham, og da kunne vi ikke vente, at Menneskene kunne have Tillid til ham. Han, som kjender Menneskenes Svaghed, er langmodig; og dersom de tale imod ham, og nedsætte hans Charakteer, fremstille hans Person i et forkeert Lys og tale ilde om hans Værdighed, saa tilskriver han det den Vildfarelse og Uvidenhed, som hans saakaldte Christne have indprentet i Menneskenes Sind, og tilregner dem det ikke, paa Grund af deres Uvidenhed.

Det er Daarskab af Menneskene at sige, at de elske Gud, naar de ikke elske deres Brødre; og det gavner dem Intet, at sige, at de have Tillid til Gud, naar de ikke have Tillid til retfærdige Mænd; thi de vide Intet om Gud. Dersom vi have Mangel paa Tillid til dem, som Herren har bestikket til at lede dette Folk, hvorledes kunne vi da have Tillid til et Væsen, som vi ikke kjende? Det er Daarskab at tale derom. Det vil hurtigere svække en Person, naar han taber Tilliden til dem, som ordne Guds Riges Anliggender paa Jorden, end om de skulde sige: „Jeg veed ikke, enten der er nogen Gud eller ikke, og jeg bryder mig heller ikke noget om ham." En Mand eller Qvinde vil ikke saa let blive overvunden af Fjenden, eller saa hurtig blive ført fangen af Djævelen, fordi de ikke tro paa et Væsen, som de ikke kjende, som naar de ikke tro paa dem, de kjende.

Broder Joseph lærte de Hellige, og det læres os altid, at vi skulle have urokkelig Tillid til vore Ledere, for at være sikkre paa, at vi leve saaledes, at Christus er i os en levende Kilde, at vi kunne have den Hellig-Aand i vore Hjerter til at oplive, styre og lede os i hver Time og Stund af vort Liv. De Hellige formanes Sabbat efter Sabbat, og Aar efter Aar til at holde sig nær til Herren, at forsage al Synd, og at forlade sig paa Gud af deres ganske Hjerte, Sjæl og Sind, saa at de ved Aandens Aabenbarelse kunne forstaae Sandheden, naar den kommer til dem.

Hvor mange hundrede Gange er det ikke bleven Eder lært, at saasnart de Hellige forsømme Bønnen og andre daglige Pligter, begynde de hurtigt at faae Kjærlighed til Verden, blive stolte i deres egen Indbildninger og udsatte for at fare vild, have hele Dagen Lyst til at gjøre det, som Herren finder Mishag i, og forsømme at gjøre det, som Herren fordrer af dem.

Hvorledes kunne vi erholde ubetinget Tillid til alle Br. Josephs Ord og Handlinger? Kun ved at leve saaledes, at Aandens Stemme vidner for os hele Tiden, at han er den Allerhøieste Tjener, saa at vi kunne fatte det, om Herren skulde sige: „Joseph er min Tjener, jeg leder ham Dag for Dag, hvorhen jeg vil, og byder ham at gjøre, hvad jeg vil; thi han er min Mund til Folket. Og jeg siger til

Jordens Nationer, hører mine Tjenere, som jeg sender til Eder, ellers kunne I ikke blive frelste." Dette er Indholdet af de Bemærkninger, som Br. Burton netop gjorde, og heri indbefattes een af de største og indholdsrigeste Taler, som nogensinde kan prædikes for Verden. Og jeg ønsker, vi havde flere Ældster, som kunde gaae og prædike netop saadanne Taler ved Guds Kraft, nemlig: „Jeg veed, at Joseph Smith er en Guds Prophet, at dette er Saliggjørelsens Evangelium, og hvis I ikke troe og annamme det, ville I blive fordømte."

Dette er een af de vigtigste Prædikener, som nogensinde kan afholdes, og dersom de hertil kunne føie noget Mere ved Guds Kraft, vil det ganske være i sin Orden. Naar en Mand forkynder en saadan Lærdom i en Forsamling af Syndere, er det een af de bedste Prædikener, som nogensinde er bleven afholdt for dem, fordi Aanden bærer Vidnesbyrd om samme. Dette er hvad der altid bliver forkyndt for Eder, nemlig, at leve saaledes, at Guds Aand altid kan være hos Eder, og da kunne I vide, at hvad I høre af Kirkens Ledere er ret. Naar I ikke leve saaledes, ere I uvidende, og om I da bære Vidnesbyrd, vidne I om det, I ikke kjende. Lev saaledes, at I kunne kjende og bære Vidnesbyrd om ethvert Princip, som er ret, ikke blot med Læberne, men saa at I af Hjertet kunne med Sandhed sige: „Jeg veed, at Alt er rigtig."

Som jeg saa ofte har sagt til dette Folk, det er et godt Folk. Vi bestræbe os for at opbygge Himmeriges Rige. Mange troe, at dette Folk maa gjøre store Opoffrelser, men hvad have vi at opoffre? Intet; thi Alt er Herrens. Men antag, at de havde Noget at opoffre, saa vilde de være villige til at gjøre det; de vilde være villige til at gjøre hvadsomhelst, for at erhverve sig Saliggjørelse. De have allerede forsaget deres Hjem og deres Venner, og ere komne hid for at tjene Herren, og nu vedbliv — skal jeg sige at reformere?" Ja, vedbliv med denne Reformation, som der har været Tale om. Vedbliv at forbedres, og lev saaledes, at Eders Tro og Kundskab kan forøges, at Eders Sind kan blive oplødt til at modtage det, som henhører til vor Fred og evige Saliggjørelse, og lev ikke længere i Mørket, hvorved I blive nødte til at sige: „Jeg forstaaer ikke disse Ting, som ere blevne os lærte; det er store og forunderlige Ting, de gaae udenfor min Fatteevne; jeg veed ikke hvoraf det kommer, at jeg føler, som jeg mange Gange gjør; der kommer Følelser over mig, som jeg ikke kan gjøre Rede for."

Dersom I holde Eder nær til Herren, og altid ere fulde af det levende Ønske, at adlyde Guds Love, saa ville I kunne forstaae Aanden, som kommer til Eder; I kunne da vide, hvorledes I skulle opbygge Herrens Rige, og forfremmes i Alt, hvad der er godt, og der vil blive en varig Glæde istedetfor Sorg. De, som knurre, og synes, at de have udholdt mange Lidelser og Savn og gjort store Opoffrelser for Himmeriges Rige, nyde ikke Aanden af deres Religion. De have ikke Aanden af det hellige Evangelium, thi de holde sig ikke saa nær til Herren, at Christus i dem er som en levende Kilde, som et Væld, hvoraf det evige Liv udstrømmer.

De, som ere besjælede af Evangeliets Aand, ere aldrig bedrøvede eller modfaldne. De knurre ikke under deres Lidelser og synes, at de have opoffret for Meget for Evangeliet, men ere altid glade, altid fornøiede, og have bestandig et lykkeligt Smiil paa deres Ansigt, og, som Broder Robert sagde, det gjør Djævelen gal. Det er sandt, det gjør ham gal, at han ikke kan stade dette Folk saa meget, at de derved komme til at see nedslaaede ud. De, som ere i Besiddelse af Aanden af deres Religion, føle

deres Haab tiltage, og have altid et Trøstens Ord til sig selv, deres Familie og deres Venner, og Alt er ret for dem. Lad Guds Riges Opbyggelse være vort første og eneste Formaal.

Der er Ingen, som har større Aarsag til at glæde sig, end vi, og der er intet Folk paa Jorden, som har saa meget at takke deres Skaber for, som de Sidste-Dages Hellige. Evangeliet bragte os det hellige Præstedømme, der atter er gjengivet til Menneskenes Børn. Nøglerne til dette Præstedømme ere her; vi ere i Besiddelse af dem; vi kunne aabne og tillukke. Vi ere blevne begavede med Himmelens Fuldmagt til at forvalte Evangeliets Ordinancer, der ere til vor egen og vore Medmenneskers Frelse, og det har været min store Sorg, som jeg saa ofte har talt om, at tænke paa, at et Folk, som er i Besiddelse af alle de Principer, Nøgler, Gaver og Kræfter, som henhøre til det evige Liv, skulde forsømme at benytte en saa stor Velsignelse.

Guds Haand er synligen med os. Mange Ting tildrog sig forrige Aar, hvori vi saae Guds umiddelbare Omsorg for os. Kunne vi see Herrens synlige Haand i hans Handlemaade med os i Aar? Ja, vi kunne. Hvis Nogen kunde have talt Israel i disse Dale, og hvor mange Tønder Korn vi avlede forrige Aar, vilde han have sagt, at der var ikke avlet Korn nok i 1856 til at vare for Folket til 1ste April 1857.

Alt tydede hen paa, at der vilde blive langt haardere Tider i 1857, end de, vi oplevede i 1856, og Mange propheterede, at saa vilde det ogsaa blive. Men en Dag kommer Br. Kimball og siger: „Hveden formeres." Det troer jeg gjerne. „Den formerer sig i Meelkisterne." Jeg har troet det Princip i mange Aar. Jeg veed, at Herren har handlet med mig og Andre paa en Maade, som ikke kan forklares efter Menneskenes almindelige Anskuelser. Jeg har tidligere omtalt, hvorledes man har fundet Penge i sine Lommer, som ikke kunde have været der, med mindre en Engel eller nogen Anden ham uafvidende havde lagt dem deri. Meel og Hvede er bleven funden i Kisterne, efterat de vare tomte, og det uden at Eieren vidste, hvorledes Forraadet var bleven forøget. Hvo, som lagde det der, behøver jeg ikke at sige; men jeg veed, hvem der ikke gjorde det.

Have vi noget synligt Beviis paa Guds Omsorg for os nu? Ja vi have, hvis Menneskene vilde oplade sine Øine og selv see. Dersom dette Folk, de Sidste-Dages Hellige, ved Aanden kunde see Herrens Handlemaade saa synligt, som Nogle kunne, vilde der ikke være andet end Fryd og Glæde iblandt os, fra den Ældste til den Yngste, fra den Første til den Sidste, fra den ene Side af Kloden til den anden.

Vi ville nu gaae over til den anden Side og spørge: Findes der Lidelser blandt dette Folk? Ja; de Hellige blive syge og dø, og vi have ikke Magt til at holde dem i Live, og jeg troer ikke, jeg vilde, om jeg havde Magt dertil; og jeg troer heller ikke jeg vil, naar jeg faaer Magt dertil; thi da har jeg mere Viisdom, end jeg nu har. Kundskab er Magt; og eftersom jeg vinder Kundskab, vinder jeg ogsaa Magt. Dersom vi vilde overveie dette, skulle vi see, at Herrens Haand er synligt udrakt over os bestandigen.

Antag, at hele dette Samfund skulde gjøre sig det Spørgsmaal: Troer I ikke, at Herren har begunstiget og velsignet os, som Følge af, at vi have gjort ret? Jo, vilde vi paa eengang svare, vi troe, at vor Tro paa Gud, og vor Vandel som hans Folk, og vor Godhed mod de Fattige have været Aarsag til, at han har udgydt sine Velsignelser over os, og begunstiget os saa meget, som vi nu ere. Dersom de Hellige vedblive at være ydmyge for

Herren, at holde hans Bud, at elske og tjene ham, vil han velsigne dem baade aandeligen og timeligen, og han vil lade Jorden frembringe sine Produkter i Overflødighed, lade vore Hjorder formeres, og vil bortjage al vor Sorg og Bekymring, og give os Midler til at hjemsamle de Fattige fra ethvert Land. Dette er Zions Land. Disse Dale ere hverken mere eller mindre end et midlertidigt Tilflugtssted for de Hellige, og om de blot ville gjøre, hvad Ret er, kan ingen Magt forstyrre dem. Værer gode mod Alle, mod Eders Venner, mod Troens Husholdning, og selv mod Eders Fjender. Lad os gjøre Alt, hvad vi kunne, for at frelse Enhver, saa vil Herrens Haand være udrakt over os, og vi ville være beskyttede.

Hidindtil har der været for meget af en Aand, som vilde finde Feil her, men jeg troer, at den nu er næsten aldeles udbreven. Dog kunne I endnu høre Enkelte sige: „Der vil snart komme haarde Tider; Pobelen kommer; Faarekyllingerne og Græshopperne komme og spise Alt op for os." De have allerede forsøgt det, og jeg frygter ikke mere for den ene Hærskare end for den anden, endskjøndt Græshopperne ere den værste Plage; thi Mennesker kunne vi holde fra os, men naar I ramme en Græshoppe eller en Faarekylling, bliver Luften med eet fuld af dem, og om I dræbe een, kommer der to istedet.

Forjag al Frygt. Lad det være de Helliges eneste Bestræbelse at opbygge Guds Rige paa Jorden. Værer omhyggelige for Eders Helbred og lever saa længe I kunne. Lader os gjøre, hvad vi kunne for at leve, indtil vi have drevet Djævlene ud af dette Land, ja udryddet dem af hele Jorden. Jeg ønsker at leve indtil dette er skeet, at see Zions Forløsning, Guds Kirke og Rige udstrakt over hele Jorden og Fredsfyrsten regjere evindeligen. Maa Herren velsigne os. Amen.

Guds Regjering

af John Taylor.

(Fortsat fra Pag. 102.)

Et stort Raad vil derpaa blive afholdt, hvori Verdens Anliggender lige fra Begyndelsen af ville blive bragte i Orden, og i hvilket Fader Adam vil præsidere som Overhoved og Repræsentant for hele Menneskeslægten. I forskjellige Tidsaldere har der været aabnet Communication mellem Himlene og Jorden. Forbindelsen mellem disse har i længere Tid været hævet, og enhver af dem har virket i sin egen Sphære, indtil i disse Dage. Guds Rige paa Jorden har været lidet, svagt, upopulairt, traadt under Fødder af Menneskene, og Ingen, uden Mennesker af en ædel Aand, med et fast Haab og en modig Bestemthed har vovet at forsvare dets Grundsætninger. Disse Mænd vare i Besiddelse af Kundskab fra Himlene, given ved Engles Betjening, ved retfærdige Aanders Meddelelse og ved at blive viste Evighedens Undere, vare vidende om Tusindaarets Nærmelse og Guds Regjering paa Jorden; de forstode deres Bestemmelse, og levede og døde i Haabet om at arve alle Ting. Disse Meddelelser fra Himlene udfoldede Guds Hensigter for dem, og i alle

deres Foretagender bleve de drevne af Udsigten for Fremtiden. I den mosaiske Uddeling maatte de gjøre jordiske Ting i Lighed med de himmelske. Derfor blev det sagt Moses: „See til, at Du gjør alle Ting overeensstemmende med det Mønster, som jeg viste Dig paa Bjerget." Arken blev derfor gjort efter det himmelske Mønster, og det samme var Tilfælde med Jerusalems Tempel. Jerusalem var et Billede af det himmelske. Det aaroniske Præstedømmes Offringer havde Hensyn til Forsoningen med Christus, som var Jødernes jordiske Ypperstepræst, og vor evige Ypperstepræst og Midler i Himlene. Hans Præstedømme er et evigt Præstedømme og er efter Melchisedeks Orden, og Melchisedeks var efter hans Orden, og begge vare efter den Orden, som existerer i Himlene. Dette Præstedømme tilligemed Evangeliet bragte Liv og Udødelighed for Lyset, satte Menneskene i Besiddelse af Visshed og afslørede Fremtiden; de kjendte de guddommelige Love og Ordinancer; og handlede i Henhold til dem, og da de vare bestikkede af Gud, havde de Fuldmagt til at løse og at binde, osv.

Da ville de komme sammen for at ordne alle disse Anliggender, og Alle, som have havt Myndighedens Nøgler til at forvalte, ville da aflægge Regnskab over deres anbetroede Huusholdning paa Jorden. Og da denne Myndighed er bleven overdraget fra den Ene til den Anden i de forskjellige Tidsaldere og Uddelinger, vil Enhver komme til at aflægge Regnskab for dem, af hvem de have modtaget Præstedømmets Nøgler. De, som vare i Himlene, have staaet dem bi, som vare paa Jorden; men da skulle de samles i et almindeligt Raad, for at aflægge Regnskab for deres Huusholdning, og da Menneskene i de forskjellige Tidsaldere have faaet deres Myndighed til at administrere af dem, som tidligere havde Nøglerne dertil, vil der blive en almindelig Opgjørelse. De, som staae under Authoriteterne i Jesu Christi Kirke af Sidste-Dages Hellige, ville komme til at gjøre Regnskab for deres Forvaltning for deres Foresatte i Præstedømmet. Saaledes komme Ældsterne til at aflægge Regnskab for Conference-Præsidenterne; Conference-Præsidenterne for Missions-Præsidenterne; disse og de Halvfjerdsindstyve for de tolv Apostler; disse for det øverste Præsidentskab; dette igjen for Joseph, af hvem det, saavel som de Tolv, erholdt deres Præstedømme. Saaledes vil Ordningen af den sidste Huusholdning blive. Joseph overgiver sin Myndighed til Petrus, som havde Nøglerne for ham, og af hvem han fik dem; Petrus overleverer sine til Moses og Elias, hvilke meddeelte ham denne Myndighed paa Bjerget; og disse til dem, af hvem de fik dem. Og saaledes vil Verdens Anliggender blive ordnede, Gjenoprettelsen af alle Ting blive fuldbragt og Guds Rige blive indført. Jorden vil blive løst fra sin Forbandelse, antage sin paradisiske Herlighed, og Alt, vedkommende dens Gjenoprettelse, blive opfyldt.

Ikke alene Jorden, men ogsaa Mennesket, skal blive gjenopreist, og de Forjættelser, som i enhver Tidsalder vare de Helliges Haab, ville blive til Virkelighed. Guds trofaste Tjenere, som nogensinde have levet, ville da komme frem og nyde i fuldt Maal den Glæde, paa hvilken de haabede, for hvilken de levede, lede og døde. Gravene ville afgive deres Døde, og naar de hensmuldrede Legemer gjenforenes med de Aander, som engang besjælede, oplivede og opretholdt dem her i denne Jammerdal, ville de blive som Christi forherligede Legeme. De ville da glæde sig i den Opstandelse, som de levede for, medens de opholdt sig herneden. Adam, Seth, Enoch og de Trofaste, som levede før Syndfloden, ville da komme

Besiddelse af deres retmæssige Arvedeel. Noah og Melchisedek ville indtage den Plads, der tilkommer dem. Abraham, samt Isaak og Jacob, som ere hans Medarvinger til de samme Forjættelser, vil da komme frem i Spidsen for utallige Skarer, og besidde det Land, som Herren gav dem til evig Eiendom. De Trofaste paa Amerikas Land ville ogsaa blive anviste deres rette Sted; men da dette skal være alle Tings Gjenoprettelsestid, og da ikke alle Ting kunne blive oprettede paa een Gang, vil der blive en Forskjel mellem dem, som have faaet deres opstandne Legemer, og dem, som ikke ere opstandne; og da Skriften siger, at Kjød og Blod ikke kan arve Guds Rige, og at ei heller Forkrænkelighed kan arve Uforkrænkelighed, og uagtet Verden vil faae retfærdige Love og en upartisk Forvaltning af samme, og almindelig Fred og Lykksalighed vil herske, som Folge af denne Retfærdighed, saa vil der dog blive en særskilt Bolig for de Opstandne. Denne Bolig kan sammenlignes med Paradiset, hvorfra Mennesket i Begyndelsen blev uddreven.

Da Adam blev uddreven af Edens Have, blev en Engel med et blinkende Sværd sat til at bevogte Livsens Træ, for at Mennesket ikke skulde æde deraf og blive udødeligt i sin faldne Tilstand, og derved forhindres fra at erholde den Ophøielse, som han kunde blive istand til at nyde med sit fornyede og herliggjorte Legeme formedelst Christi Forsoning og Opstandelsens Magt. Da han nu har lært Faldets Beskaffenhed at kjende, og har kjæmpet med Synd og Elendighed, og kjender, ligesom Guds Sønner, baade Godt og Ondt, og har, ligesom Jesus, overvundet det Onde, og formedelst Forsoningen besejret Døden, Helvedet og Graven, gjenvinder han det Paradiis, som han blev udviist af, ikke som det uvidende Menneske, ubekjendt med det Onde, men som en Gud. Nu kan han udstrække sin Haand og nyde af Livsens Træes herlige Frugter, og leve og blomstre evindeligen i Besiddelse af den Udødelighed, som Jesus for længe siden lovede de Trofaste: „Den, som seirer, ham vil jeg give at sidde med mig paa min Throne; og at æde af Livsens Træ, som er midt i Guds Paradiis.“

General-Conferencer.

En speciel Conference for Jesu Christi Kirke af Sidste-Dages Hellige afholdtes i Store Saltsø Stad d. 13. og 14. Octbr. f. A., som Fortsættelse af den, der afholdtes d. 6. Octbr. Det første Præsidentskab, de Tolvs Qvorum og Repræsentanter fra Kirkens forskjellige Qvorumer og Distrikter vare nærværende. De sædvanlige Forretninger varetoges, og flere interessante Emner omhandledes. En god Aand herskede, og Brødrene vendte tilbage til deres Virkekredse fulde af Herrens Aand og af Taknemmelighed til deres himmelske Fader for hans Godhed mod hans Folk.

Den 1ste, 2den og 3die Januar afholdtes i Birmingham i England en General-Conference for Kirken i Europa under Præsidium af Præsident A. Calkin. Foruden Authoriteterne i Storbritannien vare Præsidenterne for Missionerne paa Fastlandet tilstede. Zionsaanden herskede — og det forsamlede Præstedomme følte sig styrket og vederqvæget til med fornyet Iver at fremme Evangeliets Sag i deres forskjellige Arbeidsmarker, og ved de givne og modtagne Raad og Instructioner paaskynde Israels Indsamling og Guds Riges Seir paa Jorden.

Skandinaviens Stjerne.

Den 15de Januar.

Op! thi det er Morgen! — Naar den travle Dag nærmer sig sin Ende, og den stille Aften udbreder sin Ro, behøver den trætte Arbeider Vederqvægelse, og med Glæde imødeseer han den Stund, da han kan nyde Hvile efter Dagens Byrde og Anstrengelse. Men naar Hviletiden er forbi, og den styrkende Nat efterfølges af en ny Dags Morgen, da staae Flidens Børn atter op for med fornyet Kraft at udføre Livets Pligter. Saaledes synes ogsaa ved Aarets Ende en Hvilens og Glædens Stund at indfinde sig, og den civiliserede Verden hilser med Glæde den længe ventede Juul; Fortællinger om forbigangne Tildragelser opfriskes i Erindringen; Betragtninger anstilles over den velanvendte eller misbrugte Fortid, og Forhaabninger og Drømme om den tilslorede Fremtid udtales i den glade Familiekreds om den hjemlige Arne.

Ved Aarets Slutning og i Helligdagene have vi derfor, istedetfor at kalde de Hellige til nye Bevægelser, eller tilskynde Præstedømmet at arbeide med overdreven Anstrengelse, sammenligningsviis tilbragt en Tid i Hvile med vore Læsere, og tilligemed dem hengivet os til Betragtninger over det henrundne Aar. Og endskjøndt vi i det første Nummer i dette Aar forkyndte de Hellige om Emigrationens Aabning, var det dog mindre en Opfordring til Arbeide, end en glad Tidende om Israels Indsamling. Udentvivl blev det modtaget som et saadant, og for Mange bidrog Tanken om de hjemvandrende Hellige og deres inderligt elskede Deseret meget til at gjøre denne festlige Aarstid endnu glædeligere, og Vederqvægelsens Tid endnu mere styrkende.

Men nu er et nyt Aar begyndt. Det nye Aars Morgen er oprunden, og med den begynder det nye Aars Pligter. Een af de vigtigste Dele af Arbeidet, som ligger for os, vil udentvivl blive Emigrationen. Vi sendte de Hellige Efterretningen om den forestaaende Hjemsamling af Israel, som en glad Tidende, og gav de fornødne Instructioner, paa det de kunne berede sig for samme. Nu derimod henlede vi Opmærksomheden derpaa, som et Foretagende, der skal udføres. „Op" altsaa, „thi det er Morgen" — Morgenen før Indsamlingens Dag, og vi troe en Guds Kraftes Dag i mange Henseender. Lad derfor de Hellige atter begive sig til deres Dagværk, styrkede ved den nydte Hvile, og lad Præstedømmet virke paa deres Arbeidsmarker med den Kraft og fornyede Styrke, som er værdig Herrens Arbeidere, der om Morgenen begive sig ud i hans Viingaard. Lad den Svage sige: „Jeg er stærk!" og Troens Børn: „Vi ere beredte til at udføre Herrens Gjerning!" thi Hviletiden og Festdagene ere forbi, og vort hellige Kalds Pligter og Guds Værk ligger for os.

Vi staae op for at tage fat paa vort tilkommende Arbeide, bedende til Gud, at han vil give os den fornødne Kraft og Styrke til at udføre de Pligter, som Fremtiden vil paalægge os, og krone vore Bestræbelser med en rigere Høst end i 1858. Det, som vor Herre og Mester har kaldet os til at udføre, ville vi troligen bestræbe os for at efterkomme, og vi opfordre tillige alle vore Medarbeidere i Præstedømmet til at staae op og arbeide, saa at vore Hænder kunne blive styrkede, og det os paahvilende Arbeide kan blive lykkeligen fuldført. Lad dem, eftersom deres forskjellige Virkekredse blive dem anviist, ifølge Aandens Veiledning, og eftersom Værkets Fremad-

ſtriden kræver, være færdige til med Kraft, Nøiagtighed og Flid at udføre den Deel af Herrens Gjerning, ſom bliver dem paalagt. De Hellige maae ogſaa ſtaae op, fulde af Tro, Aand og gode Gjerninger, og begynde det nye Aars Morgen med Biens Flid og Udholdenhed. Derſom dette bliver gjort — derſom Alle ville tage fat paa Værket med et oprigtigt Hjerte, med en urokkelig Villie og med den practiſke Troes fulde Virkſomhed, — tør vi uden Frygt forudſige, at Velſignelſer i et ſtørre Maal ville tilflyde de Hellige, og at en rigelig Høſt vil krone deres Arbeide i 1859. Da vil den feſtlige Høitid ved Aarets Ende blive helliget ved Himmelens Bifald, og forſødet ved Bevidſtheden om, vel at have udført ſine Pligter.

Om Emigrationen. Ifølge ſenere modtagne Efterretninger fra Præſidentſkabet i Liverpool kommer Emigrationen til at afgaae fra Kjøbenhavn midt i April Maaned. Alle Penge, ſom ſkulle ſendes forud til Indkjøb af Vogne, Oxer, Haandkarrer, oſv., tilligemed 10 Rdlr. i Haandpenge for hver Emigrant, ſom er over 1 Aar, maae være indſendte til „Stjernens" Contoir inden den 1ſte Marts. Begge Emigrationer ville afgaae paa eengang; og de af de Hellige, ſom ikke kunne blive færdige i Aar, kunne berede ſig til næſte Aar, ſaa de ikke behøve at lide Tab ved at emigrere, førend de kunne gjøre det i god Orden.

Guldets Virkning.

(Fra „New York Herald").

Det ſynes virkeligen, ſom om eet af Hovedmidlerne i Forſynets Haand til at faae øde Landſtrækninger befolkede, er Opdagelſen af Guld. Det var Beretningen, ſom Columbus's Venner bragte om de fabelagtige Rigdomme i de nye Lande hiinſides Oceanet, ſom vakte Spaniernes, Portugiſernes, Franſkmændenes, Hollændernes og Englændernes Begjærlighed og Foretagelſesaand, og bragte dem til tidligt at coloniſere det ameri'anſke Faſtland. De guld- og ſølvladte Skibe, ſom udloſſede deres rige Ladninger i begge Kongerigerne Caſtilliens Havne, vare ligeſaa mange talende Beviſer paa den nye Verdens Rigdom, og anſporede Menneſkene i de Dage over hele Europa at emigrere til diſſe af Naturen ſaa riigt udſtyrede Lande.

Efterat de atlantiſke Staters Befolkning havde naaet det Punkt, at de kunde undvære Indførſel fra fremmede Lande, fik man Californien afſtaaet fra Mexiko, og derefter — ſom for at lede Udvandringsſtrømmen didhen og faae Landſtrækningerne ved det ſtille Ocean befolkede — ſkeer den vidunderlige Opdagelſe, at Floderne, ſom udſpringe fra Sjerra Nevada Bjergene og løbe ud i det ſtore Ocean, have gylden Sand, og at hele den Region er fabelagtig riig paa Guldærts. Det er blot ti Aar ſiden denne Opdagelſe fandt Sted, og nu ere hine Tragter, ſom tidligere kun tjente ſom Græsgange for nogle omſtreifende Vildes Hjorder, bedækkede med Avlsgaarde, Landsbyer, Byer og Stæder, og beboede af et ſtort og velhavende Folk.

Længere ude i det ſtille Ocean, henne ved Antipoderne, ligger det ſtore Faſtland Auſtralien — et Sted, hvortil England, indtil den Tid Guldopdagelſerne i Cali-

fornien stete, sendte sine Forbrydere, og hvorfra de hjemvendende Skibe bragte nogle faa Ladninger Uld. Det var meget tyndt befolket, og Indbaanernes moralske Dannelse var ligesaa ringe som deres Antal. Men ogsaa der bragtes det samme altformaaende Middel i Anvendelse, for at faae Tingenes Tilstand forandret og de udstrakte Sletter befolkede, der ellers maaske endnu i Aarhundreder vilde have været Tilholdssteder for Faarehjorder. Guld opdages i rigere Aarer, end Californien nogensinde har kunnet prale af. Emigrationsstrømmen fra alle Jordens Ender rettes didhen. Melbourne bliver pludselig en Havn, som med Hensyn til sine Skibes Antal, kan maale sig med San Francisco, New York og Liverpool. Landet tiltager i Rigdom og Flor, og nu lover Australien inden lang Tid at blive en mægtig, uafhængig Republik.

I disse tre Tilfælde blev altsaa det selvsamme Middel anvendt, for at bevirke det samme Resultat, nemlig at faae de Forenede Stater, Californien og Australien befolkede.

Det er overmaade interessant og lærerigt at iagttage, hvilke eensartede Midler Herren bruger for at udføre sin store Plan, at faae hele Jorden befolket. Det er kun nogle faa Maaneder siden vi oplevede et lignende Exempel paa Forsynets Handlemaade i Tilfældet med Frazer River Guldminerne, hvis Opdagelse havde tilfølge, at Ny Caledoniens uvenlige Regioner bleve befolkede med en Hurtighed, som hverken Californiens eller Australiens Historie kan opvise Mage til. Den første Bevægelse der har havt sin mørke Side, ligesom det har været i de andre Tilfælde; men der er kun liden Grund til at betvivle, at Guldtragterne ved Frazer River jo tilsidst ville blive for Ny Caledonien eller Britisk Columbia, som det nu kaldes, hvad Mariposa har været for Californien, og Baalarat for Australien.

Og nu have vi den samme Historie nærmere de beboede østlige Stater. Paa den vestlige Grændse af Kansas, der, hvor dette Territorium løber sammen med det fjerne Vesten ved den Aasstrækning af Klippebjergene, der have faaet Benævnelsen the Black Hills, og som løber ned og danner den østlige Bjerggrændse for Ny-Mexiko, der har man fornylig, fortælles der, atter gjort rige Guldopdagelser. Cherry Creek og Pikes Peak ere nu blevne kjendte Navne; thi paa disse Steder skal man have fundet de rigeste Miner. De ere omtrent 300 engl. Mile i Udstrækning, og ere beliggende kun 700 engl. Mile fra Stæderne Lawrence, Leavenworth og Kansas; og fra disse Byer, saavel som fra alle de andre Byer i Territorierne Kansas og Nebraska, udvandre daglig Skarer af Folk for at arbeide i Minerne, opreise Byer og Stæder, og lægge Grundvolden til en ny Stat. Denne Opdagelse vil være en mægtig Drivefjæder for Emigrationen til Kansas, saa at det ikke er usandsynligt, dersom Minerne vise sig at være saa righoldige, som der fortælles, at dette Territoriums Folkemængde vil stige til det Dobbelte eller Tredobbelte i Løbet af et Aars Tid.

Her finde vi atter den samme mysterieuse Magt i Virksomhed, der hjælper til at fordele Indbyggerne paa Jorden mere ligeligt over hele dens Overflade, og bringer de længst bortfjernede og mindst indbydende Egne indenfor det menneskelige Samfunds Omraade.

Opdagelsen af Guldminerne ved Pikes Peak og Cherry Creek vil ogsaa have en anden Virkning, hvis de ere saa værdifulde, som man antager. Den vil bevirke Anlæggelsen af Jernbaner fra Missouri til de vestlige Grændser af Kansas,

og disse Baner ville blive Led af den store Jernbanekjede til det stille Ocean, og paasthynde den Dag, da New York og San Francisco kun ville være en Uges Reise fjernede fra hinanden. Guldopdagelserne i Kansas ville derfor have gavnlige Følger baade for Amerika og for hele Verden.

Jesu Bjergprædiken.

(Fra „the Millennial Star.")

(Fortsat fra Side 100.)

5) „Salige ere de Barmhjertige; thi dem skal vederfares Barmhjertighed." Barmhjertige ere de, som ere venlige, medfølende og ømhjertede — de, som have Medlidenhed og Sympathi med deres Medskabninger, og som føle sig tilskyndede til at lindre deres Nød og Smerte, saa vidt som det staaer i deres Magt. „Værer barmhjertige," siger Frelseren til de Hellige paa et andet Sted, „ligesom Eders Fader i Himmelen er barmhjertig." (Luc. 6, 36.) Vor himmelske Fader er Barmhjertigheden selv, og dersom vi, som hans Børn, ere i Besiddelse af hans Aand, og handle under dennes Indflydelse, ville vi være lige saa barmhjertige mod Andre, som han er mod os. Vi skulde endog velsigne dem, som forbande os, og gjøre dem godt, som hade os, skade os og forfølge os. Et fremragende Træk af Barmhjertigheden er at tilgive lidte Forurettelser; og Apostelen Paulus formaner de Hellige under sin Varetægt til at være „velvillige og barmhjertige mod hverandre, saa I tilgive hverandre, ligesom og Gud haver tilgivet Eder i Christo." (Ephes. 4, 32.) De sande Guds Hellige ere villige til endog at tilgive deres Fjender, at gjengjælde Ondt med Godt, Forbandelse med Velsignelse, Uret med Ret, Ukjærlighed, Utaknemmelighed og Skade med Venlighed og Godgjørenhed. Deres Ønsker og Følelser indeholdes i følgende Ord af Pope:

„Lær mig at føle i mit Hjerte
„Deeltagelse i Andres Smerte;
„Tilgiver jeg min Næste heelt —
„Barmhjertighed bli'er mig tildeelt."

Forjættelsen til de Barmhjertige er, at „dem skal vederfares Barmhjertighed." Den samme Forjættelse indeholdes i disse Davids Ord: „Den Barmhjertige vil Du vise Barmhjertighed." De, som ikke ere barmhjertige mod Andre, fortjene ikke at vises Barmhjertighed, ei heller ere de istand til at vurdere saadanne ædle Barmhjertighedshandlinger, som, hvis de havde fortjent det, maaskee vilde have udstrakt sig til dem. Kunne de, som ere uvillige til at tilgive deres Næste, gjøre Krav paa Tilgivelse af deres Fader, som er i Himmelen? Ingenlunde; thi Herren siger: „Dersom I ikke tilgive Menneskene deres Overtrædelser, skal Eders Fader ei heller tilgive Eders Overtrædelser." (Matth. 6, 15.) Kunne de, som med Umildhed tildele en bodfærdig Broder, der har faret vild, det fuldeste Maal af streng Retfærdighed, istedetfor at vise ham Barmhjertighed, vente, at deres himmelske Fader vil skjenke dem Barmhjertighed? Nei; thi Herren siger: „Med hvad Maal, I maale, skal Eder atter tilmaales." (Matth. 7, 2.) Dersom da vi, som Guds Hellige, under Indflydelsen af hans Aand, lægge for Dagen en Tilbøielighed til Barmhjertighed og Overbærelse med Andre, kunne

vi selv vente at „erholde Barmhjertighed" af ham, som altid er „naadig og barmhjertig, langmodig og af stor Miskundhed." (Ps. 145. 8.)

6) „Salige ere de Rene af Hjertet; thi de skulle see Gud." Hjertet er Hovedsædet for Menneskets Liv — Drivefjæderen til al physisk Handling og Virksomhed — den Deel af Legemet, der sætter Blodet, som udgjor Legemets Liv, og findes i alle dets Dele, i Bevægelse. At være reen af Hjertet er billedligen talt at være reen i vore Bevæggrunde og Principer — at være reen i vort Indre — at vore Hensigter, Ønsker og Følelser ere rene, gode og hellige. Salige ere de, som ere saaledes rene af Hjertet; „thi de skulle see Gud." „De skulle see ham Ansigt til Ansigt, og hans Navn skal være i deres Pander." (Aab. 22, 4.) Tilsyneladende, udvortes Reenhed er intet Bevis paa indvortes Reenhed. Vel sandt, Menneskene domme efter det Ydre, men Gud seer til Hjertet; men dersom dette er sand Reenhed, saa er jo Alle rene, og Alle skulle see Gud. At „see Gud" betyder, at være hos ham, og at blive deelagtig i hans Herlighed. Der staaer skrevet om dem, som blive ansete værdige til at boe paa den nye Jord, naar Guds Paulun skal være hos Menneskene, og naar han skal være deres Gud, og de skulle være hans Folk, at „de skulle see hans Ansigt, og hans Navn skal være i deres Pander." Ogsaa Esaias siger, idet han taler om de Retfærdige: „Deres Øine skulle beskue Kongen i hans Deilighed; de skulle see et langt fraliggende Land." (33, 17.) Herren har i sin forjættede Velsignelse til „de Rene af Hjertet," at „de skulle see Gud," sienspnligen havt Hensyn til den Tid, da de trofaste, rene Hellige af enhver Tidsalder og Uddeling, som uskadte have gjennemgaaet deres Trængsler og Prøver, skulle arve det celestiale Rige, og blive ophøiede til Guds umiddelbare Nærværelse, for at lebe i lyksaligt Samqvem med ham og hele den herliggjorte Skare evindeligen.

7) „Salige ere de Fredsommelige; thi de skulle kaldes Guds Børn." „Fredsommelige" eller Fredsstiftere ere de, som bruge deres Indflydelse til at forebygge Krig og Strid, forsone Partierne med hverandre, bilægge deres Stridigheder og Udestaaelser og fremme Fred og Enighed. Herren kaldes ogsaa „Fredens Ophav" og „Fredens Gud;" og alle sande Hellige, som ere besjælede af hans Aand, og paavirkes af dens Indflydelse i deres daglige Omgang med deres Medmennesker, ere „fredsommelige" og i Sandhed „Guds Børn." Man kan ogsaa kalde dem saa i en særegen Betydning, fordi de ligne ham i aandelig Henseende, og dagligen lægge for Dagen en himmelsk Aand, som de annamme af ham. Frelseren, der var Guds Søn, og som kom for at grundfæste „Fred paa Jorden og Velvillie mellem Menneskene," benævnes tillige „Fredsfyrsten." Derfor ville alle hans sande Efterfølgere, Disciple eller Hellige naturligviis deeltage i hans Aand og følge hans Exempel. Deres Glæde, deres Attraa, deres Hensigt vil være at blive Fredsstiftere blandt deres Medmennesker. Derfor „skulle de kaldes Guds Børn," ja, „Guds Arvinger og Christi Medarvinger."

(Fortsættes.)

Brev fra Præsident Brigham Young til Præsident A. Calkin.

Store Saltsøstad den 10de Septbr. 1858.

Ældste Asa Calkin. Kjære Broder!

Vi benytte denne Leilighed, som velvilligt er os tilbudt, at sende Dem nogle Linier. Vi have haabet at høre fra Dem, endskjøndt det maaskee var vel meget at vente at faae Noget med den almindelige Post, endskjøndt den nu for Tiden gaaer regelmæssigt hver Uge.

Vi vente, at der vil komme ind en lille Emigration hertil i Aar,*) da Veien ansees for tilstrækkelig aaben og sikker; og som Følge deraf vil der uden-tvivl blive en stor Emigration næste Aar, endskjøndt vi ikke kunne hjælpe Nogen af Emigrationsfondet. Saa mange, som ville og ere istand dertil, kunne komme; og maaskee mange Andre, som ikke kunne reise heelt op til Dalen, kunde komme til Staterne, og trække sig hjemad, efterhvor Veien aabnes. Det er det Fornuftigste, at de, som komme, lande i de nordlige Havne og reise til Chicago, hvor vore Agenter herefter ville gjøre Forretninger, istedetfor i St. Louis. Vi ville ogsaa have en Agent i Staden Iowa, for derved ikke alene at undgaae Faren paa Floderne, men ogsaa de smitsomme Sygdomme, som i Almindelighed herske i de sydlige Egne.

Vi gjentage atter, hvad vi før have raadet Dem til, at De samler Tiende-regnskaberne for hver Conference, saa at Enhver, der har betalt Tiende, kan blive crediteret derfor. En Fortegnelse over Tiendeydernes Navne maa vedlægges Regnskaberne, paa det de kunne blive indførte i Bøgerne i Zion.

Vi forstaae, at der er mange værdige, trofaste Hellige, som ere fattige, og som ikke have Midler nok til at emigrere for til dette Sted, og at deres Længsel efter Udfrielse er stor. Vort Ønske og Bøn er, at Veien maa aabne sig for dem, at Herren vil ordne og styre Alt saaledes, at de kunne blive udfriede af Trældom og faae en Arvelod med dette Folk. Men Guds Villie skee. Vi føle os fuldkommen beroligede ved Tanken om, at vi have opfyldt vor Pligt til det Yderste til Gunst for dem, og vi ville vedblive at hjælpe dem, naar vi blive istand dertil; og vi anse det som enhver Helligs Pligt at bidrage Sit til at hjælpe de fattige Hellige hjem til Zion, og at bruge de Midler, hvormed Herren har velsignet dem, til at fremme Sandhedens og Retfærdighedens Sag paa Jorden.

Ældsterne Horace S. Eldredge, Joseph W. Young, George Q. Cannon og Frederick Kesler ville om nogle Dage afgaae til Staterne og gjøre Forretninger for os i Chicago, som før bemærket, istedetfor i St. Louis. Nogle af dem idetmindste ville vende tilbage til Foraaret. Dersom Brødrene Eldredge eller Cannon skulde behøve Penge, og det staaer i Deres Magt at hjælpe dem, er det vort Ønske, at De vil gjøre saa. Tillige anmodes De om at efterkomme enhver Requisition paa Værktøi, som de maatte anse for bedst at kjøbe i England; thi det er vor Beslutning at benytte denne gunstige Leilighed til at forsyne os med Maskinerier, hvor-

*) Menende vore sidste Emigranter, som kom ind i Dalen ti Dage efterat dette Brev skreves.

med vi for Eftertiden, saa vidt som muligt kunne forfærdige, hvad vi have behov.

Dersom de europæiske Hellige ønske at danne et Haandkarre-Compagni og komme hjem paa den Maade, saa have de Tilladelse dertil; og hvis de foretrække at nedsætte sig paa et bequemt Sted i Canada, som der var Tale om forrige Aar, vil det være ganske i sin Orden; thi naar vi blive færdige, kunne vi ligesaa godt samle dem hjem derfra, som fra noget andet Sted. Og om de ogsaa skulde blive i Canada eller i Staterne nogle Aar, for at see, om de ville falde fra eller ikke, førend de komme hid, vilde det maaskee være godt, da det vilde spare dem den Uleilighed at drage over Sletterne to Gange, og spare os for en Deel Ubehageligheder ogsaa. Det er ofte Tilfælde, at saa snart som en Mand, der aldrig har eiet saa meget som en Ko, en Hest, et Svin, eller noget levende Huusdyr, kommer hid og begynder at blive formuende, forglemmer han sin Gud og Alt, hvad der er bleven gjort for ham, og er fra den Tid ei tilfreds, før han er kommen tilbage til den Søle, hvorfra han blev udtrukken. Det er sienspynligen bedre for alle saadanne Personer at forblive, ja endog døe i Adspredelsen, uden at hjemsamles, naar de døe i Troen, end at komme hid blot for at falde fra, og tilsidst gaae til Helvede. Vi vilde ligesaa gjerne, at de Hellige skulde blive sorterede og rensede i Verden en Stund, som at have det Alt at gjøre, efter at de ere komne hid. Mange af dem, som tidligere ere blevne hjulpne hjem af Emigrationsfondet, ere saa efterladende med at tilbagebetale hvad der blev dem laant, at vore Hænder bestandigen ere bundne med Hensyn til at hjælpe Andre.

Vi leve endnu, og vente, naar denne Forfølgelse er forbi, som der er Udsigt til, den snart er, da det er mislykkedes for vore Fjender i enhver Henseende at udføre deres Hensigter, at „Mormonismen" vil faae et større Opsving, blive mere agtet, og erholde en større Kraft og Indflydelse end nogensinde før. Vi formode, De savner Hjemmet, men vær ved godt Mod; Deres Venner erindre Dem, og Deres Familie befinder sig særdeles vel. Alt er ret i Zion. Hvilke Prøvelser, vi end monne faae, ville de dog ikke skade os. Det beviser kun den store Sandhed, at Ingen, uden de ydmyge, oprigtige og lydige Hellige, som leve efter deres Religion og tjene Gud, fordi de elske Retfærdighed og Sandhed, og hade Synd og Ugudelighed, vil kunne bestaae, og tilsidst gaae igjennem den celestiale Port.

Maa Himmelens rige Velsignelse følge Dem, og Israel triumphere over alle sine Fjender!

Jeg forbliver som stedse

Deres Broder
i Christi Evangelium
Brigham Young.

Joseph Smiths Levnetsløb.

April 1838. (Fortsat fra Side 93.)

Følgende Brev afsendtes til John Whitmer, som Følge af at han tilbageholdt Optegnelserne for Kirken i Staden Far West, da de affordredes ham af Skriveren:

Mr. J. Whitmer, Sir! Vi vare

villige til at bære Dem med at offentliggjøre Deres Beretninger om de Sidste-Dages Helliges Kirkes Historie, efterat have foretaget saadanne Rettelser, som vi ansaae nødvendige, da vi kjendte Deres Udygtighed som Historieskriver, og at de Arbeider, som komme fra Deres Pen, ikke kunde lægges under Pressen, uden vi først havde rettet dem, med mindre det vilde kaste Skygge paa Kirken. Vi have i Sandhed, Sir, aldrig anseet Dem istand til at skrive en Historie, men vare villige til at lade den udkomme under Deres eget Navn, endskjønt det i Virkeligheden ikke vilde blive Deres, men vort. Vi ere frembeles villige til at lade Dem have denne Ære, dersom vi kunne faae Dem til at lære deres egen Interesse at kjende, og at overlade os Deres Noticer, saa at de kunne blive gjennemseete og ordnede for Pressen; men hvis ikke, have vi alle de nødvendige Kilder, som behoves for en anden, som vi skulle begynde at skrive i denne Uge.

Deres ydmyge Tjenere
Joseph Smith, jun., Sidney Rigdon,
Præsidenter over hele de Sidste-Dages
Helliges Kirke.

Attesteret af E. Robinson, Skriver.

Tirsdagen den 10de Kl. 12 Middag reiste Ældsterne Kimball og Hyde tilvogns fra Preston til Liverpool.

Onsdagen den 11te fremførte Ældste Seymour Bronson følgende Klager for Høiraadet i Far West imod Oliver Cowdery:

„For Bispkoppen og hans Raad for Jesu Christi Kirke af de Sidste-Dages Hellige fremlægger jeg følgende Klager mod Oliver Cowdery:

1) For at have forfulgt Brødrene med fortrædelige Processer, som han har anlagt imod dem, og derved plaget de Uskyldige.

2) For at have søgt at nedrive Præsident Joseph Smith, juniors, Charakteer ved løgnagtig at lade sig forstaae med, at han havde overtraadt i Hoer, osv.

3) For at have behandlet Kirken med Ringeagt ved ikke at bivaane Forsamlingerne.

4) For at have fornegtet Troen ved at erklære, at han ikke vilde lade sig regjere af nogen geistlig Authoritet eller Aabenbaring i noget af det, der angaaer hans timelige Affairer.

5) For at have solgt sine Jordlodder i Jackson County, hvilket Aabenbaringerne forbyde.

6) For at have skrevet og afsendt et fornærmende Brev til Thomas B. Marsh, medens han stod som Præsident for Høiraadet og forvaltede sit Kalds Pligter som saadan, og for at have fornærmet Høiraadet med nævnte Breds Indhold.

7) For at have forladt det Kald, som Gud ved Aabenbaring havde bestikket ham for usel Vindings Skyld, idet han havde begyndt at practisere som Jurist.

8) For at have vanæret Kirken ved at indblande sig i Bougs-Affairen, efter hvad Rygter siger.

9) For uredeligen at have tilbageholdt Gjeldsbeviser, efterat de ere blevne betalte; og endelig for at have forladt eller forsaget Guds Sag ved at vende sig til denne Verdens forgjængelige Ting, og forsømmet det høie og hellige Kald, som han gjør Paastand paa at have."

Bispkoppen og Høiraadet forsamledes i Bispkoppens Contoir den 12te April 1838.

Efterat Raadet var bleven ordnet, bleve ovenstaaende Klager af 11te dennes oplæste tilligemed et Brev fra Oliver Cowdery, som er indført i Menighedens Protocol i Staden Far West, Bogen A. 1ste, 2den, 3die, 7de, 8de og 9de Klage blev bevisst. 4de og 5te forkastedes og den 6te undvroges. Som Følge heraf blev Oliver Cowdery ikke længere anseet som Medlem

af Jesu Christi Kirke af Sidste-Dages Hellige. Tillige voteredes der af Høiraadet, at Oliver Cowdery ikke længere skulde være Medlem af Committeen, der skulde udvælge Steder til de Helliges Indsamling.

(Fortsættes.)

Rettelse.

I forrige Nummer er i den statistiske Rapport Grenene i Norge og Sverrig feilagtigt angivne. Brevig har 13, Skaane 13, Stockholm 4, Gotheborg 5, Norrkøping 8; Totalsummen for Sverrig er 30, og for hele Missionen 145.

Indbetalte Bogpenge.

	Rd.	Mk.	Sk.
Mathias Nilsson, Gotheborg . . .	4	5	1
P. Nielsen, Fredericia	11	4	6
J. C. A. Weiby, Vensyssel	45	"	"
S. Gudmundsen, Norge	30	"	"
P. C. Rønnow, Fyen	40	"	"
A. P. Trane, Kjøbenhavn	64	"	"
H. Jensen, Skive	5	"	"
P. Pedersen, Lolland	10	"	"
	210	3	7

Indhold.

	Side.		Side.
Tale af Præs. B. Young	113.	Jesu Bjergprædiken (fortsat)	123.
Guds Regjering (fortsat)	117.	Brev fra Præs. B. Young til Præs. A. Calkin	125.
General-Conferencer	119.	Joseph Smiths Levnetsløb (fortsat) .	126.
Redaktionens Bemærkninger	120.		
Guldets Virkning	121.		

„Skandinaviens Stjerne" udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned og faaes paa Contoiret i Lorentzensgade Nr. 504 D. 5, Stuen tilvenstre og paa alle kongelige Postcontoirer.

Udgivet og forlagt af C. Widerborg.

Trykt hos F. E. Bording.

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

8. Aarg Nr. 9. *Den 1. Februar 1859.* Priis: 6 Sk. pr. Exp

Den mosaiske, den christne og de sidste Dages Huusholdning.

(Fra „the Millennial Star")

1) Den mosaiske Huusholdning.

Hvor mærkværdig er ikke det Folks Historie, til hvilket Gud gav sine Aabenbaringer, formedelst et af ham authoriseret Præstedomme i Huusholdningen i Mose Dage! Til een Tid vare de en omslakkende Skare, som formedelst den guddommelige Magt, der ledsagede dem, sik Nationerne til at skjælve ved deres Nærværelse; til en anden Tid see vi dem bosatte i et frugtbart Land, hvor Afvigelse fra Guds Love svækkede deres fortrinlige Egenskaber, indtil afgudiske Stammer bragte dem i fornedrende Slaveri. Atter reiste de sig, naar de omvendte sig til Herren, formedelst Retfærdighedens Magt, og deres Kraft foltes vidt og bredt, indtil de atter igjen syndede, bleve underkuede, opbrudte, bortførte i Fangenskab og adsplittede. Da de atter bleve samlede, bestræbte de sig for at tilbagevinde deres tabte Storhed og kjæmpede af alle Kræfter mod deres Fjender; men naar de for en Tid triumpherede over dem, bleve de hovmodige, for sidenefter paany at blive underkastede en stærkere Magt, og tilsidst fortrængte og adspredte over hele Jorden, til Haan og Spot for alle Nationer.

Til een Tid vare de velsignede med det uskatteerlige Privilegium at staae i umiddelbart Samqvem med den Almægtige, men efterhaanden berøvede de sig selv deres himmelske Gaver. De vilde efterligne de tilstødende Folkestammer, og ønskede at faae en Konge, men da de fik een, unddrog Jacobs mægtige Gud dem Aabenbarelsens Lys, fordi den Ene efter den Anden overtraadte hans Love, og derved berøvede sig deres Velsignelser. Urim og Thummim fratoges dem, Templet ødelagdes, Pagtens Ark, hvis Cherubim med udbredte Vinger var et Symbol paa Guds beskyttende Haand, der var udrakt over Folket, blev taget fra dem, og tilsidst forstummede Prophetiens advarende Røst, og de bleve indhyllede i et tykt, uigjennemtrængeligt, aandeligt Mørke.

Hjulpne for en Tid efter deres Tilbagevenden fra det babyloniske Fangenskab

af Mederne og Perserne, stode de disse deres synkende Venner troligen bi, og havde derved nær paadraget sig den macedoniske Konge Alexanders Fortornelse; men ved en kort Tid at vandre i Lydighed mod Herren, frelses de paa en miraculos Maade af Forsynet, saa at de som en Nation betragtet nod Macedoniens Beskyttelse.

Antiochus af Syrien var den næste, som rettede sine Vaaben mod dem, nedrev deres Altere, myrdede deres Præster og besmittede „Helligdommen," indtil han blev slagen og fordreven af Maccabæerne, som, for at bevare Skinnet af Uafhængighed i Nationens Øine, sluttede sig til Romerne, hvis Statholdere styrede Landet.

Verdens Udseende ved Messiæ første Komme var forresten meget besynderlig. Romerne havde erobret hele den dengang bekjendte Verden, og Jordens Nationer vare enten deres Undergivne eller deres Bundsforvandte. Augustus havde vadet til Thronen gjennem Strømme af Blod, men efter at have slaaet sine Modstandere Lepidus og Antonius sidste Gang, regjerede han med saa megen Forstand, at Freden blev almindelig herskende over det Hele.

Palæstina eller Judeland var Skuepladsen for religiøse Stridigheder. Berøvede Aabenbaringens og Prophetiens Gaver, søgte Menneskene selv at tiltage sig den Rettighed at føre Menneskeslægten ind paa Livets Vei; men da de manglede den Myndighed, som Gud alene kan give, bevirkede det kun Uenighed og stridende Meninger. Jødedommens gamle Enighed var tilintetgjort, og den ene Sect stred imod den anden om Forrangen. Pharisæere, Sadducæere, Essæere, Therapeutere, Herodianere og en Mængde andre Secter af større eller mindre Navnkundighed, kjæmpede ivrigt om at faae den størst mulige Indflydelse over Menneskenes Sind, og saaledes indtog religiös Uenighed det Sted, hvor inspireret Enighed forhen herskede. De hedenske Nationer stode heller ikke tilbage for Nogen i religiøse Stridigheder. Hedenskabet blev opblandet med hine store philosophiske Aanders Theorier, alt efterson Enhver af dem opfattede og anskuede den romerske og græske Gudelære, hvilket frembragte mange Partier iblandt dem, og Tilhængerne af enhver Sect antog deres Stifters Læresætninger. I politisk Henseende herskede der Fred paa Jorden; men i social og religiös Henseende var der idel Uenighed og Forvirring, da Engelen kom og forkyndte den glade Tidende om Frelserens Fødsel, og de himmelske Hærskarer istemmede i Chor: „Ære være Gud i det Høieste! og Fred paa Jorden, og i Menneskene en Velbehagelighed."

Saaledes havde den mosaiske Husholdning opfyldt sin Bestemmelse. Den var bleven gammel og ufrugtbar, og en anden — en kraftigere og mere omfattende — maatte indføres.

---

2) Den christne Husholdning.

Glæden var stor hos dem, som med Taalmodighed havde ventet paa det forjættede „Israels Haab;" men ligesaa stor var Skuffelsen for dem, som — forblindede af denne Verdens Gud — overssaae Christi Fornedrelse, og som kun saae hen til hans herlige Tilkommelse.

Christus blev født. Hans Forældre fandtes ikke blandt de Mægtige og Fornemme i Judæa. En fattig Tømmermand formodedes at være hans Fader, og en Stald var hans første Bolig. De første tredive Aar af hans Liv synes at være omtrent, som de Fleste af Adams

Slægt. Tidligt fik han Kundskab om sin Mission, og tiltog saavel i Viisdom som i Alder, indtil Johannes aabnede Veien for ham. Og da han vidste, at Tiden var kommen, da han skulde udføre sin Faders Hensigter, søgte han hen til Floden Jordans Bredder, og begyndte sin mosfommelige Mission med at nedstige i Daabens Vande. Fuld af Viisdoms Aand, var hans første Bestræbelse at lægge Grundvolden for den Organisation, hvorved hans Grundsætninger kunde blive stadfæstede, hans Love udøvede, og hans Rige opbygget og regieret. Tolv bleve udvalgte og tildeelte Apostelskabet, eller Fuldmagten til at opbygge Guds Rige; og eftersom Værket skred frem, kaldede han Halvfjerdsindstyve til at hjælpe dem; senere hen kaldte han atter andre Halvfjerdsindstyve, hvilke udgjorde særskilte Qvorumer hver for sig.

Tre af de Tolv bleve ved Forklarelsen paa Bjerget valgte til Præsidentskabet, og til dem leverede Christus de Nøgler, som han vidste, de behøvede efter hans Bortgang. Saalænge de omgikkes dagligen med deres Herre og Mester, havde de ikke den Hellig-Aands overordentlige Gave, som de siden fik, fordi de i ham havde en Raadgiver, der altid var beredvillig og ufeilbarlig; men efter hans Død og Himmelfart, ventede de taalmodigt paa den Viisdom og Kraft, som var lovet dem fra det Høie. Ligesom Elisa behøvede Elias Aand i dobbelt Maal, da han blev ladt alene, saaledes trøvede ikke de Tolv, uagtet al den Kundskab og Erfaring, de havde vundet, at tage fat paa det store Værk, som var dem anbetroet, uden Bistand af den forjættede himmelske Gave. Den christne Husholdning var af en særegen Beskaffenhed. Den udmærkede sig fornemmeligen derved, at den gav Sindet Fred og Frihed; den lærte Menneskene Evangeliets frelsende Grundsætninger, der vare saa væsentlige til den rette Udvikling af Guds store Hensigter med sine Børn. En saadan Uddeling var nødvendig, og tillige den eneste, som Verdens Tilstand dengang kunde taale. Den romerske Politik forbød Centralisation (eller Folkenes Sammendragning) og den Tids geographiske Kundskab tilintetgjorde ethvert Forsøg paa Indsamling til noget Sted udenfor det romerske Riges Grændser, og alle de Lidelser og Forfølgelser, som de Hellige vare nødte til at taale, fordi de udspredte og forsvarede Friheden og Saliggjørelsens Principer, vare uomstødelige Beviser paa, at et Kraftens og Retfærdighedens Rige ikke kunde dengang blive opreist og udstrække sit Herredømme overalt. Alle Propheterne saae derfor hen til en Tid, da Menneskenes Samfund skulde hvile paa en bedre Grundvold, og de arbeidede utrætteligen paa at lægge Grundvolden for en saadan Samfundstilstand. Apostlerne bestræbte sig for paa en practisk Maade at vise de Hellige i Jerusalem Nødvendigheden af Enighed saavel i Interesser som i Grundsætninger. Men Selvklogskaben hos dem, som bekjendte sig til Christi Religion, samt deres bigottiske Landsmænds Forfølgelse, tilintetgjorte alle deres Bestræbelser, indtil denne Plan blev lagt tilside, og de indskrænkede sig til at forkynde om den saliggjørende Tro og at opreise Menigheder til deres store Mesters Navn. Een Ting, som var af stor Hjælp for Apostlerne, var, at Jøderne levede saa adspredte. Næsten i enhver Stad i det udstrakte Romerrige kunde man finde Nogle, som dyrkede Abrahams Gud, og blandt dem var der mange oprigtige Sjæle, som med Fryd annammede den glædelige Sandhed, at Messias var kommen, for at „saares for vore Overtrædelser, og knuses for vore Misgjerninger." (Es. 53, 5.) — for at „kundgjøre et godt Budskab for de Sagtmodige, for at forbinde dem, der have et sønderbrudt Hjerte, for at udraabe for de Fangne Fri-

hed og for de Bundne Fængselets Opladelse," (Es. 61. 1) — at han var kommen som „Guds Lam," men ikke som „Judæ Løve," ei heller for at „regjere paa Zions Bjerg og i Jerusalem" eller for at „give sine Ældste Herlighed."

Jødernes store Vildfarelse bestod i, at de oversaae Christi første Komme, og sammenblandede den med hans anden. Og Nutidens store Vildfarelse bestaaer i, at man sammenblander det Sidste-Dages Rige med Kirken, som i stykkeviis organiseredes af Apostlerne fordum.

Den mosaiske Husholdning bestod i ceremonielle Skikke, den christne Kirke bestod af mere udviklede Principer, medens det Sidste-Dages Værk, forskjelligt fra fra begge, dog indbefatter begge. Efterat Kirken var organiseret efter Christi Himmelfart, begyndte Præstedømmet at udbrede Sandhedens Grundsætninger. Hvorsomhelst der fandtes Nogen, som hørte til Jøderne, blev Frelsens glade Budskab bragt; men da det blev forkastet af Abrahams Sæd, tilbødes det Hedningerne. Saavel i Jordens stolte Stæder, som i de fredelige Landsbyer, i Roms pragtfulde Paladser, som i Trællens usle Hytte, paa Bjergenes frie Toppe og i Fængslernes skumle Celler blev Evangeliets Sandheder forkyndt af de hellige Mænd, som med Utrætteligheb vidnede om Guds Kraft og Kjærlighed. Vidnesbyrdet, som de bare, ledsaget af Guds Aand, og de ved sin Klarhed uimodstaaelige Sandheder, som de prædikede, rammede de menneskelige Systemer ved Roden, indtil de hovmodige Philosopher, der fandt, at deres Theorier stode i Fare for at blive tilintetgjorte, vare glade ved at give noget efter for de himmelske Grundsætninger; men de annammede dem med al deres philosophiske Stolthed og søgte at danne og forme dem saaledes, at de kunde stemme overeens med de Mægtiges Anskuelser, og ved denne fordærvelige Fremfærd bleve de uværdige til at have Præstedømmet og Aabenbaringens Gave, hvilke Forrettigheder Gud fratog dem, og overlod Verden til i Aarhundreder at følge sin egen forsængelige Indbildnings Raad. Sandhedens Principer, endskjøndt fordærvede og blandede med menneskelige Tilsætninger, vedbleve dog for endeel blandt Menneskene, og bidroge til, at Nationerne, dem selv uafvidende, forarbeidede og udviklede Guds Hensigter, som Forberedelse for den sidste Uddeling eller Husholdning af alle, hvilken skulde oprettes i de sidste Dage og grundlægge den Magt, hvori alle Uddelinger skulde forenes til eet i Christo, og for hvilken alle Magter af jordisk Oprindelse skulde fortrænges og blive, som om de ikke havde været.

Den christne Husholdning virkede mere umiddelbart for det Sidste-Dages Værk, end nogen af de foregaaende, derved at den lagde Grundlaget for de Frihedsprincipper, som forsvaredes af de store Ånder i enhver Tidsalder, og befordredes ved at optages i nogle af Nutidens Grundlove. Maaden, hvorpaa disse Principer bleve indførte, Kraften, som ledsagede deres Indførelse og deres rodfæstede Indflydelse paa Menneskene, have bevirket det, som alle inspirerede Mænds Bestræbelser forgjæves vilde have forsøgt. Endskjøndt Præstedømmets Magt var borte, havde det dog efterladt Grundsætninger, hvorved Veien kunde beredes for Gjenoprettelsen af alle Ting, og for Præstedømmets Tilbagevenden, for med Kraft at regjere over Jorden evindeligen.

Vi ville i vort næste Nummer betragte Nationernes Forberedelse for Aabningen af de sidste Dages store Husholdning.

(Fortsættes.)

Jesu Bjergprædiken.

(Fra „the Millennial Star.")

(Fortsat fra Side 124.)

8) „Salige ere de, som lide Forfølgelse for Retfærdigheds Skyld, thi Himmeriges Rige er deres." At forfølges for Retfærdigheds Skyld er at blive jaget, plaget, fortrykt og fornærmet paa Grund af sin hellige Religion — at faae sit Navn og sin Charakteer ilde omtalt, og sin Frihed og Fred truet, fordi man bekjender og efterlever retfærdige Grundsætninger. Guds Hellige i disse sidste Dage have — ligesom de Hellige fordum — maattet taale ikke saa lidt Forfølgelse. De ere blevne drevne fra Sted til Sted, rovede og forurolige paa mange Maader, formedelst de sande og retfærdige Principer, som de have annammet og bestræbt sig for at efterleve. Men desuagtet have de ingen Grund til at frygte; „thi Himmeriges Rige er deres." De ere i Riget; de udgjøre Riget; Riget er deres, og ene og alene deres; thi Daniel siger med Hensyn til Guds Rige, at „den Allerhøiestes Hellige skulle besidde Riget;" og atter: „Riget og Magten og Rigernes Storhed, som er under al Himmelen, skal gives den Allerhøiestes Hellige." Men endskjøndt de Hellige kunne vente Forfølgelse for Retfærdigheds Skyld, ere de ikke forpligtede til at *søge* den, eller at *bevirke* den ved nogen upassende Opførsel, eller ved at rive ned paa Samfundets gode og nyttige Love, eller ved nogensomhelst fornærmelig Adfærd paa deres Side. Dette vilde virke skadeligt, istedetfor godt, og vilde opvække Forfølgelse for *Uretfærdigheds* Skyld. Et retfærdigt Levnet er Alt, hvad Herren forlanger af sine Hellige, for at gjøre dem skikkede for sit Rige. Derfor siger Propheten Micha: „Han haver kundgjort Dig, o Menneske! hvad Godt er; og hvad kræver Herren af Dig, uden at gjøre Ret, og at elske Miskundhed, og at vandre ydmygt for din Gud?" (6, 8.)

9) „Salige ere I, naar man bespotter og forfølger Eder, og taler allehaande Ondt imod Eder for min Skyld, og lyver det. Glæder og fryder Eder, thi Eders Løn skal være megen i Himlene; thi saa have de forfulgt Propheterne, som vare for Eder." At *bespotte* Guds Folk er at latterliggjøre og dadle dem, at kalde dem ved upassende og ringeagtende Navne, paa Grund af den hellige Religion, de bekjende sig til. At *forfølge* dem er, som for bemærket, at jage og plage, undertrykke og fornærme dem af samme Aarsag. Og de, som bespotte og forfølge de Hellige, tale i Almindelighed „allehaande Ondt imod dem." Men naar de „lyve" det for deres Herres og Mesters Skyld, og for de Grundsætningers Skyld, som han lærte Menneskene, saa have de bespottede, forfulgte og beloiede Hellige Intet at frygte, men have Aarsag til at „glæde og fryde sig." Eftertrykket lægges paa Ordene „og lyver det." Dersom vi gjøre Ondt, fortjene vi, at Ondt tales om os, og vi kunne vente det; men dersom „man taler allehaande Ondt" om os og „lyver det," da ere vi velsignede af Herren, endskjøndt forbandede af vore Fjender, og en stor „Løn" venter os i Fremtiden, hvis vi forblive trofaste indtil Enden. Propheterne i Oldtiden bleve forbandede paa samme Maade, og de, som træde i deres Fodspor, kunne vente at erholde samme Skjebne, som dem. Da vor Frelser var paa Jorden, taalte han mange Bespottelser og Forfølgelser, og blev ilde omtalt overalt. Hans Disciples Navne bleve ogsaa for-

skudte, som ondt for hans „Skyld;" og dersom de Sidste-Dages Hellige gaae frem paa samme Maade, som de Hellige fordum, maae ogsaa de lide som dem. Dog have de midt i deres Prøvelser stor Grund til at „glæde og fryde sig;" thi „megen skulde deres Løn i Himlene" vorde. En celestial Arvelod er deres — en Arv, som skjenker uforgjængelig Rigdom og evigvarende Glæde. En celestial Herlighed venter dem, en Herlighed, som aldrig forgaaer. Ære, Ophøielse, Kroner, Udødelighed og evige Liv udgjør deres „Løn i Himmelen," hvilket fuldelig vil erstatte dem for al den Forfølgelse, de have maattet lide i denne Verden for deres Religions og deres Mesters Skyld. Hvo, som er en Smule bekjendt med de Sidste-Dages Helliges Historie, kan negte, at de have „gjennemgaaet stor Trængsel," ere blevne bespottede, forfulgte, og at allehaande Ondt løgnagtigen er bleven fortalt om dem. Alligevel glæde og fryde de sig ved Udsigten til den store Belønning, som venter dem i Fremtiden. Deres Prophet og Patriark ere blevne skjændigt myrdede; deres Huse ere blevne et Rov for Flammerne, deres Gods plyndret, deres florerende Marker og frugtbringende Haver ødelagte; de ere blevne drevne fra Stat til Stat, og have maattet flakke om uden Føde og Huusly paa de kolde, aabne Sletter? Og hvorfor? For Evangeliets Skyld, for deres Religions Skyld — Jesu Christi rene, hellige Religion, for deres Tro paa, og Kjærlighed og Hengivenhed for den hellige og guddommelige Sag, som de have annammet. Og den samme Oppositionsaand, som rasede mod de Hellige og Guds Værk fra Kirkens Oprettelse i Fayette til dens Udrivelse af Nauvoo, herster endnu. Rygtet med sine tusinde Tunger er ligesaa flittigt nu, som nogensinde. Secteriske Præster udslynge fremdeles deres Banstraaler fra Prædikestolene; Skribenter sammensmøre fremdeles deres falske og gemene Historier, og Redacteurerne publisere dem; offentlige Talere af næsten ethvert Slags ophidse endnu deres Tilhørere med løgnagtige Bestyldninger og Forvendelser af Sandheden; Partier, Foreninger og Pøbelhobe vedblive at forfølge de Hellige, og fnyse af blodtørstig Hevn og Ondskab. Kortsagt, de Hellige i de sidste Dage ere ligesom Fortidens Hellige paa alle Sider omringede af Modstandere, som søge deres Undergang og Tilintetgjørelse. Men uagtet alt dette have de Aarsag til at „glæde og fryde sig," naar de stue fremad og med Troens Øie see deres endelige Bestemmelse, som et Folk betragtet, og deres Udsigter til Udødelighed og evigt Liv. Stor har hidindtil deres Trængsel været, og stor, ja uendelig stor, vil deres endelige Belønning vorde; dersom de udholde indtil Enden.

Helbred.

(Fra „the Millennial Star.")

Helbred er een af de største Velsignelser, Mennesket kan nyde. Uden den vilde han være ustikket til at opfylde sine Pligter, ustikket for Samfundet og en stadig Byrde for Andre. Dette Spørgsmaal opstaaer derfor: „Hvorledes kunne vi bedst bevare vor Helbred, og som Følge deraf vort daglige Velbefindende?"

Een Ting, som man altid maa sørge for at have, for at kunne nyde god Hel-

bred, er frisk Luft. Det er Luften, vi indaande, som renser Blodet. Ligesom det er umuligt at vaske vore Klæder rene i stidենt Vand, ligesaa umuligt er det, at ureen Luft kan rense Blodet. Hvad er det da, som fornemmelig gjør Luften ureen? Ligesom det stillestaaende Vand er udsat for at fordærves og blive stinkende, saaledes er det ogsaa den stillestaaende Lufts Beskaffenhed at blive ureen. En flydende Strøm renser sig altid selv, og det samme er Tilfælde, naar Luften er i Bevægelse. Derfor bliver Luften i et tæt tillukket Værelse unndgaaelig usund, og bevirker ofte Tæring og andre Sygdomme, dersom man i længere Tid opholder sig i dem. Alle Beboelses-Leiligheder skulde derfor tilborligt luftes. Man har beregnet, at en Mand af almindelig Størrelse gjør hver Time et Oxehoved Luft uskikket til Indaanding og fortærer alle dens blodrensende Egenskaber. Heraf vil man kunne slutte, hvor skadeligt det er for Mennesket at opholde sig i qvalme Værelser.

Dette er Noget, som fortjener de Helliges Opmærksomhed, dersom de sætte Priis paa Sundhed og Helbred. Propheten Brigham taler meget tydeligt om denne Gjenstand. Han siger, at de Hellige aldrig trives bedre, end naar de have tilstrækkelig Bevægelse i frisk Luft, og at de ere langt stærkere og raskere, naar de sove i deres Telte, end naar de sove i deres tætte Huse. Gode Huse ere naturligviis langt bequemmere at være i, naar de blive tilstrækkeligt luftede, end Telte. Naar Personer, som ere vante til at arbeide i den frie Luft, blive nødte til en længere Tid at holde sig inde, kan man bemærke en synlig og paafaldende Forandring paa dem; de blive snart magre og blege, og faae et sygeligt Udseende. Det er sandt, at mange af de Hellige have saadan Bestjæftigelse, at de nødes til at holde sig meget inde, men det vilde være særdeles gavnligt for dem at tage den fornødne Bevægelse i den frie Natur.

Reenlighed er ogsaa Noget, som har væsentlig Indflydelse paa Helbreden. Det er velbekjendt og anerkjendt, at Vaskning med koldt Vand er meget sundt og styrkende for Systemet. Menneskets Legeme er aldeles fuldt af Porer, hvilke ere saa fine, at selv ikke Spidsen af en Kammerdugsnaal kan gjennemtrænge dem, og er det da ikke indlysende, at Legemet ofte burde toes, for at Sved og andre Uddunstninger kunne have frit Løb fra den menneskelige Organisme? De, som ofte bade sig, have mange Fordele fremfor Andre. De føle sig ikke alene mere vederqvægede, men ere bedre istand til at taale afvexlende Veirlig og Anstrengelse, og om Sommeren, naar Veiret er varmt, og Legemet er overvældet af Heden, ere afkjølende Bade styrkende og opfriskende.

Meget er allerede tidligere bleven sagt om denne Gjenstand, og Mange have udentvivl nydt Godt af de givne Raad; men Erfaring og Jagttagelse lære os imidlertid, at der gives Mange, som endnu ikke have tilfulde skatteret de Lærdomme, som Herrens Tjenere have givet dem i saa Henseende. Nogle synes at befinde sig meget vel, naar de ere omgivne af Snavs, hvis de blot have Klæder at trække paa, Noget at spise og en god Ild at varme sig ved. Nogle ville maaskee af og til rense deres Værelser, eller idetmindste den Deel, som var meest udsat for at falde i Øinene paa en Besøgende, medens andre Dele af Huset, som de troe, Ingen vil komme til at see, aldeles forsømmes. Hvor ofte ville ikke saadanne Personer udraabe: „Aa, lad Ingen komme ind i dette Værelse; det er saa frygtelig uordentligt!“ De gaae altid i Frygt for, at Nogen skulde komme ind og see deres Ureenlighed. Hvorfor vænne de sig da ikke til baade at holde sig selv og deres Boliger rene? Hvor ofte

hører man ikke En og Anden sige: „Brødre Den-og-Den kommer aldrig og seer til mig; hvad kan være Aarsag dertil?“ Aarsagen er undertiden den, at Brødrene godt vide, at hvor Ureenlighed og Uorden herster, vil Guds Aand ikke være. Dersom saadanne Mennesker kunde kaste et Blik ind i de Saliges evige Boliger, og see deres skjønne, hvide Klædebon, og hvor reen deres Person er, og derefter betragte sig selv og deres Boliger, vilde det visseligen være nok til at fylde dem med Skam, og faae dem til at omvende sig fra Ureenlighedens Synd; thi Synd er det visseligen at være skiden, naar der findes en saadan Overflødighed af Vand. Men desværre, de største og billigste Velsignelser blive ofte mindst skatterede og meest foragtede.

Skandinaviens Stjerne.

Den 1ste Februar.

Det interesserer os at give vore Læsere nedenstaaende Brev, oversat fra „New York Herald,“ angaaende Forholdene i Utah mellem de Fremmede og Indvaanerne. Vi have hele Tiden, medens Udestaaelserne med de Forenede Stater, eller rettere med dets lovovertrædende Embedsmænd, varede, beundret, ikke alene Præsident Brighams og Kirkens Authoriteters vise og maadeholdne Fremfærd, men ogsaa det ganske Folks Taalmodighed, Udholdenhed og Lovlydighed. Den fra Unions-Regjeringen udsendte Armee maatte forblive liggende udenfor et halvt Aar, eller indtil Fred blev sluttet, og ingen Menneskeliv bleve spildte. Naar Fredsvilkaarene vare antagne, og Soldaterne marscherede ind som fredelige Medborgere, og de civile Embedsmænd indtraadte i deres Functioner, fandtes der Intet, hvorfor man kunde anklage Utahs Indvaanere, undtagen at de holde fast ved deres Religion, hvortil de efter den amerikanske Constitution have fuldkommen Ret.

Den nye Gouverneur fandt alle Ting i Orden, og det af deres Fjender miskjendte og beløiede Folk har vundet den nye Gouverneurs Agtelse, og om der nu undertiden opstaaer nogle Uordener, saa er det netop Individer af Tropperne — de saakaldte Ordens Opretholdere og Forsvarere — eller det Tros og Pak, som ledsagede Armeen, der ere Ophavsmændene dertil. Saadanne ufredsommelige Personer søge, om muligt, at faae Anledning til at opvække Uroligheder, og kaste Skygge paa et fredeligt Folk. Hidindtil er dette mislykkedes dem; og vi ere fuldkommen overbeviste om, at de Fremmede aldrig vilde faae nogen grundet Anledning til at afstedkomme noget Brud mellem de lovlige Authoriteter og Folket; endskjøndt de mange Gange have forsøgt derpaa.

De Sidste-Dages Hellige elske Fred og god Samfundsorden; de taale ikke længe iblandt sig Spillere, Drankere, Slagsbrødre, Hoerkarle og slige Charakterer — Civilisationens Udskud — som nu have søgt at trænge sig ind iblandt dem, siden Troppernes Indmarsch; og om vi engang faae at høre, at Utahs Indvaanere søge at blive af med saadanne ubudne Gjæster, saa vide vi, at det ikke skeer for at gjøre Oprør imod Unions-Regjeringen; men fordi de elske Gud og hans Love mere end Menneskenes Daarligheder.

Vi formene, at Utahs Indvaanere, saavelsom ethvert organiseret Samfund, har Ret til at overholde Guds Love, og dersom Nationerne havde iagttaget det i betimelig Tid, vilde al Slags Fordærvelse, Synd og Elendighed ikke faaet saadan Overhaand, som nu er Tilfældet.

Det sømmer de Hellige at vogte sig for Deelagtighed i Verdens Besmittelser, og vi slutte disse Bemærkninger med den Paamindelse og Formaning til vore Brødre og Søstre — unge og gamle: Anvender Sabbaten til Gudsdyrkelse, til Eders Opbyggelse i Troen, til Eders Bestyrkelse i det Gode, og misbrug ikke Søndagsaftenerne til letsindig Leg og Adspredelse — ligesom Verdens Børn; men forsamler Eder hellere til Bøn og opbyggelig Tale; trøster og underviser hverandre med al Sagtmodighed og Taalmodighed, og lovpriser Herren med aandelige Sange. —

Conferencepræsidenterne bedes at bemærke paa Emigrationslisterne hvem der ønske Billetter bestilt.

Nyt fra Utah.

(Fra „New York Herald").

Store Saltsøstad den 20de Novbr. 1858.

Eftersom det er muligt, at vore Postbefordrere, skrænmede af Vinterens Snee, snart turde tænke, at det er umuligt at befordre Posten over Bjergene, og derfor kunde falde paa at indstille samme, indtil en varmere Sol bortsmelter Forhindringen, om en tre eller fire Maaneder fra nu af, har jeg anseet det for Viisdom at give Eder et kortfattet Indhold af de passerende Begivenheder, at I ikke alene kunne følge Begivenhedernes Gang, men ogsaa vorde satte istand til at danne Eder et Begreb om Fremtiden.

Veiret er koldt, og Bjergene rundt omkring Staden ere bedækkede med nyfalden Snee. Indvaanernes Helbredstilstand i Territoriet har i Almindelighed været god i en lang Tid, med Undtagelse af nogen Diensygdom, der er bevirket ved Uregelmæssighed i Temperaturen, og som faa Familier have undgaaet. Kirkens øverste Præsidentskab har nydt taalelig god Helbred; men Præsidenterne Young og Kimball vare, paa Grund af Ildebefindende, forhindrede fra at bivaane den halvaarlige Conference den 6te October. Jeg maa tilføie, at ved denne Conference vare alle præsiderende Authoriteter i Territoriet og Biskopperne forsamlede, og vi nøde megen Belærelse af Præsident Wells. Som Forretningerne ikke bleve tilendebragte, udsattes Conferencen til den 13de dennes; og paa den og den følgende Dag nøde vi stor Vederqvægelse, og frydede os i vor Saliggjørelses Gud. Det ganske Præsidentskab, de Tolv og Kirkens fornemste Embedsmænd vare tilstede.

Forretningslivet.

Betydelig Beskjæftigelse finder Sted i den østre Tempelgade med at bygge Forraadshuse og Magasiner. Haandværkere have været fuldt op emploierede siden Hjemkomsten fra Syden. Foruden deres Beskjæftigelse i Staden, have Mange havt betydeligt Arbeide i Leiren i Ceder Dalen, og derved fortjent Meget af det skinnende Metal. I Virkeligheden har Troppernes Indrykken i Territoriet været til Gunst for Indvaanerne, thi det har forskaffet dem et

Marked for deres overflødige Produkter, og forsynet dem med klingende Mynt for deres Arbeide. Enhver synes at have „Grunkerne," og Guld er der mere overdigt af end Sølv. Vakre Summer ere blevne erholdte alene for Frugt, og vore Landmænd have faaet god Betaling i Leiren for deres Halm, som forhen kun brugtes til Gjødning. Enhver Artikel af Fourage og Levnetsmidler bliver solgt med Lethed for contante Penge; men Udsigten er temmelig mørk for en Forsyning af Fourage for Regjeringens Heste, Muuldyr og Qvæg til Vinteren. Vi kunne ikke affee Noget, og Armeen har visseligen Intet. Mange tusinde Kreaturer ere allerede omkomne siden Begyndelsen af denne Expedition; og der er Udsigt til, at den største Deel af Regjeringens Kreaturer vil omkomme i Løbet af Vinteren. Regjeringens Forraad af Kreaturer, udsendte fra Staterne, ere ankomne hid i en ynkelig Tilstand, medens en stor Deel af Forsynings-Vogntogene ligge i Bjergene paa denne Side Laramie med udmattede og utjenstdygtige Forspænd. Nyligen ere i et Vogntog 85 Muuldyr omkomne i et Uveir. En stor Deel af dem, der ere paa Veien, ere nu saa medtagne, at det er ganske vist, at de ikke kunne komme gjennem Sneen, som er falden i denne Maaned. Der ere Hundreder af Fragtvogne stedte i denne mislige Stilling paa Veien til denne Stad og Leiren. Regjeringen vil faae en stor Regning at dække en Dag. Havde vor Ansøgning om Undersøgelse angaaende Klagemaalene imod os bleven tagen til Følge, vilde uhyre Bekostninger bleven sparede, og de Forenede Staters Skatkammer vilde ikke været i dets nærværende udtømte Tilstand.

De Handlende i vor Stad have indført en Mængde Kjøbmandsgods, alligevel ere Priserne paa Colonial- og Manufakturvarer meget høie. Desuagtet ere Indvaanerne her godt klædte, og synes at være i bedre Omstændigheder, end I, Godtfolk i Staterne, som kjøbe alle Ting I bruge, maaskee vilde antage. Hjemmevirkede Klæder blive gjængse.

Bibliotheket og Retshandlingerne.

Sandhed har havt en herlig Triumph over Løgn; og vor Uskyldighed er bleven bevist til Trods for nedrige Embedsmænds, Contraktorers og Skribleres dybtlagte Planer og slette Handlinger. Een af de første Pligter, udført af Gouverneur Cumming — og ingen Embedsmand har været mere agtet af dette Folk, end han er for Nærværende — efter hans Ankomst hid, var at rapportere til Statssecretairen, at alle Retsprotocoller, Territoriets Bibliothek og offentlige Eiendom, var i fuldkommen Orden, og havde ikke været skadede eller forstyrrede. Dette var en bestemt Gjendrivelse af den falske Anklage, der tilsyneladende foraarsagede Expeditionen til Utah. Vi følte os tilfredse med hans Excellences Erklæring, og forventede, at denne Løgn, opspunden af vore Fjender, var begravet for stedse; men strax derpaa kom der Aviser fra Californien, siden fra New York, gjenoprippende Beskyldningerne og gjørende den Paastand, at Gouverneur Cumming var bleven skyldig i forsætlig Løgn for at beskytte os, og at der ikke fandtes noget Bibliothek eller nogle Retsprotocoller i vor Stad. Deseret News optog fra California-Aviserne denne Beskyldning imod hans Excellence, for at vise Indvaanerne i Territoriet Charakteren af de Mænd, der underrettede Verden om Utah-Anliggenderne, og for at give hans Excellence en Anledning til at vise os den Retfærdighed, vi fortjente. Han har gjort saa, og erhvervet sig mere

Vudeſt iblandt dette Folk, end alle Bajonetter i de Forenede Stater nogensinde kunde have forſkaffet ham.

For at forebygge Muligheden af, at andre Embedsmænd ogſaa ſkulde blive beſtyldte ſaaledes ſom Gouverneuren, bleve Hr. Henry Cabot af Firmaet Radford, Cabot & Co., og Hr. Kirk Anderſon, forhen Udgiver af „Missouri Republican," begge vel kjendte i Staterne, beſtikkede til at foretage den nødvendige Underſøgelſe, om hvilken de have publiſeret en fuldſtændig Beretning i Deseret News, der endte med: „Vi ere fuldkommen overbeviſte om, at Angivelſerne i hans Excellences, Gouverneur Cummings Rapport til Statsſecretairen ere fuldkommen rigtige, idet vi ſelv have efterſeet og underſøgt de omhandlede Bøger og Protocoller. Derſom hans Excellences perſonlige eller embedsmæssige Sanddruhed paa nogen Maade er bleven draget i Tvivl i denne Sag, erklære vi det uforbeholdent ſom høiſt uretfærdigt, og bekræfte det Modſatte."

Vedføiet diſſe Herrers Erklæring er Vidnesbyrdet af Dommer Sinclair, Secretair Hartnett og Marſhal Dotſon, hvilke Herrer bevidne, at „de vare tilſtede ved den ovennævnte Underſøgelſe, og ſamſtemme i den afgivne Erklæring." Dette er en Triumph, takket være Gud, der ſkulde bebeſtjæmme vore Avindsmænd og Bagtalere, ſom have paaført os ſaa ſtore Beſværligheder og Tab.

Den nye Gouverneur.

Iblandt de Fremmede, ſom nu ere i dette Territorium, finde vi mange Mænd af yderſt modſatte Meninger angaaende vore Rettigheder her ſom en Commune, og i Forhold til diſſe Meningers Forſkjellighed, ere vore Rettigheder og Meninger reſpecterede. Gouverneur Cumming, ſom den høieſte civile Embedsmand, tragter efter, at der maa tages tilbørligt Henſyn til Indvaanernes Rettigheder, og at de ſnarere maae opmuntres, end afſtrækkes, til at gaae fremad i Udvikling og flittigen fortſætte de forſkjellige Forretninger i Livet, der ere ſaa nødvendige til Folkets Velſtand, Velfærd og Lykſalighed. Ikke alene hans Pligtfølelſe, men ogſaa hans Ærefølelſe ſom adminiſtrativ Embedsmand indgiver ham det Ønſke, at Territoriet ſkal blomſtre under hans Beſtyrelſe; og derſom han i mindſte Maade ſkulde blive hindret deri, eller forbuden Tilfredsſtillelſen af at iværkſætte et ſaa værdigt Ønſke formedelſt en hæmmende og fordærvelig Indflydelſe af en Armee, med mange af dens Embedsmænd til at modarbeide hans Beſtræbelſer, vilde det være en Skjændſel for Magten og Nationen, ſom understøtter det.

Bladet „Valley Tan" og de Fremmede.

Dette Blad, der udgives af en Fremmed, lægger ikke noget Skjul paa ſine fjendtlige Henſigter. Spektakel ønſkes — Rettergange og hvad dertil hører; men alt dette maa uddøe af ſig ſelv af Mangel paa Næring. Naar Ingen indlader ſig i Strid, maa den ſnart ophøre. Vore Medborgere kunne ikke fornærmes værre, end de ere blevne det i Fortiden; og ſom de ere vante dertil, kunne de udholde hvormeget det end ſkulde være, og alligevel holde ſig til vort antagne Valgſprog „Paſ Dig ſelv." Da vi nu have faaet en ſaadan Avis iblandt os og mange Fremmede med det ſædvanlige Følgeſkab af Drukkenſkab, Spil, Hoer, Mord, Slagsmaal, Vanhelligheb, og alt det, ſom udmærker Civiliſationen, ſaa ſkulle vi ſnart vorde ſkikkede til at optages i Unionen ſom en ſelvſtændig Stat. Nogle faa Aar til, og vi have Haab om at blive til Noget. Nationen burde være ſtolt af Forandringen. Hvorledes det end er, ſaa er Alt ret; og af det Onde vil det Gode udſpringe. Mange

af de Hellige, som endnu ikke have været prøvede, ville vorde det; og Nogle, som kom her for at dyrke Gud, og tænkte, at de vare af Abrahams Sæd, opdage, at de ere ikke fuldt saa israelitiske, som de troede, men give sig til at dyrke Mammon for det legemlige Velbefindendes Skyld. Lykke til for os Alle! Godt og Ondt maa kjæmpe Kampen ud; men det Rette vil tilsidst seire.

En Ældste i Utah.

Joseph Smiths Levnetsløb.

April 1838. (Fortsat fra Side 128.)

Den 13de April bleve følgende Klager fremførte mod David Whitmer for Høiraadet i Far West i det forsamlede Raad:

1) For ikke at have efterlevet Viisdomsordet.

2) For uchristelig Vandel, ved at have forsømt at bivaane Forsamlingerne, og for at have deeltaget i samt været besjælet af den samme Aand, som de Frafaldne.

3) For at have skrevet Breve til Frafaldne i Kirtland, til Skade for Guds Værk og Joseph Smith, juniors Charakteer.

4) For at have forsømt sit Kalds Pligter, og for at have trukket sig tilbage fra Kirken, medens han havde Navn af at være Medlem af samme.

5) For at have undertegnet sig som Præsident for Christi Kirke i det fornærmende Brev til Høiraadet, efterat han var bleven afskaaren.

Efterat ovenstaaende Klager vare blevne oplæste tilligemed et Brev, sendt til Præsidenten for nævnte Raad (hvoraf en Copie kan findes i Far West Protocollen A), anfaae Raadet Klagerne for sandfærdige, og David Whitmer betragtedes ikke længere som noget Medlem af Jesu Christi Kirke af Sidste-Dages Hellige.

Samme Dag fremførtes tre Klager mod Lyman E. Johnson, der oplæstes tilligemed et Brev fra ham, som Svar paa det, der findes i Far West Protocollen A. Klagerne bleve beviste, og han blev afskaaren af Kirken.

Medens Brødrene vare i Liverpool, skreve de følgende:

Liverpool, Langfredag den 13de April 1838.

Kjære Brødre og Søstre i Preston!

Vi, saavel som den Hellig-Aand, anse det for rigtigt at tilskrive Eder nogle Ord, som smerte os, og som tillige ville smerte Eder, naar de opfyldes iblandt Eder; dog skulle I tilsidst have Glæde. Broder Webster (Thomas Webster) vil ikke vedblive at vandre efter Herrens Aand, men vil forkaste Sandheden og blive en Fjende af Guds Folk, og forraade de Hemmeligheder, som ere ham betroede, paa det en retfærdig Dom kan blive fuldbyrdet paa ham, medmindre han hurtig ombender sig. Naar denne sørgelige Forudsigelse gaaer i Opfyldelse, skal dette Brev oplæses for Menigheden, og det skal være en høitidelig Advarsel for Alle at tage sig iagt.

Farvel i Herren,
Heber C. Kimball.
Orson Hyde.

Ovenstaaende Brev skreves og forsegledes i Overværelse af Præsidenterne Fiel-

ding og Richards, som havde reist til Liverpool, for at see Brødrene afreise, og overleveredes af Brevskriverne til deres særdeles Omsorg, at Ingen skulde vide dets Indhold for Opfyldelsen fandt Sted. Hidindtil havde kun faa af de taabelige og vndskabsfulde Historier, som fyldte Dagens Aviser og Flyveskrifter i Amerika, angaaende „Mormonerne," (som de Hellige kaldes) fundet Vei til den engelske Presse; men kort efter Ældsterne Kimballs og Hydes Afreise fra Preston den 15de April, eller saa omtrent, publiserede en Mr. Livesey — en Methodistpræst, som tidligere havde tilbragt nogle Aar i Amerika, og sagt, at han Intet havde hørt om de Hellige sammesteds — et lille Skrift, bestaaende af opdigtede Breve, Apostat-Løgne og Historier om „at kunne gaae paa Vandet," som han havde fundet i gamle amerikanske Aviser, hvilke han havde samlet, medens han var i Amerika. Men han standsede selv Udbredelsen af sit Skrift ved i en offentlig Forsamling at anføre, at han tilfældigviis havde fundet Indholdet af sit Skrift i gamle Aviser i sin Kuffert, hvilket han ansaae for et Vink af Forsynet til at standse et saa vederstyggeligt Værk, som det, de Hellige arbeidede for; og ved i det samme Foredrag at sige, at han „ønskede Folket vilde kjøbe hans Pamphleter, da det havde været meget bekosteligt for ham at faae dem udgivne." Hans Tilhørere trak sig tilbage.

Jeg modtog følgende

Aabenbaring, given i Far West den 17de April 1838.

„Sandelig, saa siger Herren, det er Viisdom for min Tjener David W. Patten, at han opgjør alle sine Forretninger, saa snart han muligen kan, og faaer sine Varer afhændede, paa det han kan udføre en Mission for mig næste Foraar, i Forening med Andre, ja med de Tolv, ham selv iberegnet, for at vidne om mit Navn og bære glade Tidender til hele Verden; thi sandelig, saa siger Herren, eftersom der findes Nogle iblandt Eder, som fornegte mit Navn, skulle Andre blive indsatte i deres Sted og erholde deres Embede. Amen."

Tillige modtog jeg følgende

Aabenbaring, given til Brigham Young i Far West, den 17de April 1838.

Sandelig, saa siger Herren, lad min Tjener Brigham Young begive sig til det Sted, han har kjøbt ved Mill Creek, og der sørge for sin Familie, indtil en bedre Dør aabner sig for ham til hans Families Underholdning, og indtil jeg befaler ham at gaae derfra, og lad ham ikke forlade sin Familie, førend de ere vel forsynede. Amen."

Den 20. April afseilede Ældsterne Kimball og Hyde fra Liverpool med Skibet Garrick.

Jeg modtog følgende

Aabenbaring, given i Far West den 26de April 1838, tilkjendegivende Guds Villie med Hensyn til Bebyggelsen af dette Sted og Opførelsen af Herrens Huus osv.

„Sandelig, saa siger Herren til Dig, min Tjener Joseph Smith, jun., og ogsaa til min Tjener Sidney Rigdon, og ogsaa til min Tjener Hyrum Smith, og dine Raadgivere, som ere, eller skulle blive bestikkede herefter, og ogsaa til min Tjener, Edward Partridge, og hans Raadgivere, og ogsaa til mine trofaste Tjenere, som ere af Høiraadet i min Kirke i Zion (thi saaledes skal den benævnes), og til alle Ældster og Medlemmer af min Kirke, som er Jesu Christi Kirke af Sidste-Dages Hellige, som ere adspredte overalt i hele Verden; thi saaledes skal min Kirke kaldes i de sidste Dage, nemlig: „Jesu Christi Kirke af Sidste-Dages Hellige." Sandelig, j g siger Eder alle, staa op og skin, at Eders Lys kan vorde et Banner for Nationerne, og at Indsamlingen til Zions

Land og dens Stæver kan være som et Værn og Tilflugtssted for Stormen, og for Vreden, naar den skal udøses ublandet over hele Jorden.

Lad Staden Far West være et helligt og indviet Sted for mig, og den skal kaldes den Helligste; thi Jorden, paa hvilken Du staaer, er hellig. Derfor befaler jeg Dig at bygge et Huus til mig for Indsamlingen af mine Hellige, for at de kunne dyrke mig; og lad der blive en Begyndelse paa dette Værk, en Rydning af Grunden, og et Forberedelsesarbeide i den anstundende Sommer; og lad Begyndelsen skee førstkommende 4de Juli, og lad mit Folk fra den Tid af arbeide flittigt paa Opførelsen af et Huus til mit Navn; og lad dem om et Aar fra denne Dag begynde at lægge Grundvolden til mit Huus; og lad dem fra den Dag af arbeide flittigt, indtil det bliver fuldført, fra Grundstenen indtil Toppen, indtil der ikke findes Noget, som ei er fuldført.

Sandelig siger jeg Dig, lad ikke min Tjener Joseph, ei heller min Tjener Sidney, ei heller min Tjener Hyrum komme i Gjeld ved at bygge et Huus til mit Navn; men lad dem bygge et Huus til mit Navn efter det Mønster, som jeg vil vise dem. Og dersom mine Hellige ikke bygge det efter det Mønster, som jeg vil vise deres Præsidentskab, vil jeg ikke antage det; men dersom de bygge det efter det Mønster, som jeg vil vise deres Præsidentskab, som er Joseph Smith og hans Raadgivere, da vil jeg modtage det af mit Folks Hænder. Og atter, sandelig siger jeg Eder, det er min Villie, at Staden Far West hurtigt skal opbygges ved Indsamlingen af mine Hellige, og ogsaa at andre Steder skulle blive valgte til Stæver i Egnene rundt omkring, eftersom det bliver tilkjendegivet min Tjener Joseph fra Tid til Tid; thi see, jeg vil være med ham, og jeg vil hellige ham for Folket; thi til ham har jeg givet Noglerne til dette Rige og til denne Betjening. Amen."

Far West den 26de April. Lærerne voterede, at de ikke vilde have Samfund med noget Medlem af Qvorumet, der ikke vilde bilægge sine Udestaaelser i Kirken, og vise sig selv værdig i alle Ting, og at de ikke vilde have Samfund med noget Medlem af Qvorumet, som vilde tage ulovlige Renter.

Den 27de April. Denne Dag har jeg fornemmelig tilbragt med at skrive en Historie om denne Kirke fra dens Tilblivelses første Periode indtil Dags Dato.

Løverdagen den 28de April 1838. Morgenen tilbragte Præsidenterne Joseph Smith, jun. og S. Rigdon i Høiraadet, ifølge Indbydelse. Raadets Forretning bestod i en appelleret Sag fra en Green af Kirken tæt ved Symons Mølle. Jackson var Actor (Anklager), og Aaron Lyon Defensor (Forsvarer). Thomas B. Marsh og David W. Patten præsiderede.

Ved at kalde Raadet til Orden, viste det sig, at nogle Pladse vare ubesatte, hvilke Raadet begyndte at fylde; men da der ikke var Mange nok tilstede, som vare stikkede for de vacante Pladse, bleve Præsidenterne Smith og Rigdon paa det Indstændigste anmodede om at handle som Raadgivere, eller som Præsidenter, og da lade de virkelige Præsidenter handle som Raadgivere, osv.

De modtoge det første Tilbud, og Præsident Smith blev valgt til at handle paa Forsvarssiden, og til at tale i Sagen tilligemed George W. Harris.

Præsident Rigdon valgtes til at tale paa Anklagesiden, tilligemed George M. Hinkle.

Efter nogle drøftende Taler om hvorvidt det skulde tillades Vidner at vidne mod A. Lyon, eller om han skulde have det Privilegium at bekjende sine Synder, blev det bestemt, at Vidner skulde antages,

tilligemed det skrevne Vidnesbyrd af ovennævnte Jacksons Hustru.

Hvad denne Mand, Lyon, angaaer, saa er det et velbekjendt Factum uden Modsigelse, at han har været i Overtrædelse lige siden han først kom til Kirtland, hvilket er en fire eller fem Aar siden, efter hvad der oplystes af forskjellige troværdige Vidner paa denne Dag.

Vidnerne imod Lyon vare Sarah Jackson, Klagerens Jacksons Kone, en Broder Burt, Br. Roundy, John P. Barnard, Br. Thomas Gymon, samt Br. Benjamin og Actor i Sagen, hvis Vidnesbyrd var, at engang forrige Aar sendte Actor sin Kone fra Alton i Illinois til denne Stat, da han ikke selv kunde komme dengang. Som Følge deraf reiste Mrs. Jackson, og bosatte sig først i ovennævnte Green. Denne Mand, Lyon, havde ogsaa opslaaet sin Bopæl i denne Green, og var bleven dens præsiderende Høipræst, og havde vundet stor Indflydelse i og over samme. Det viste sig ogsaa, at denne Mand havde store Besiddelser, og hvis man kan domme efter Vidnesbyrdene, givne idag, har han iſinde at beholde dem, hvor trængende de Hellige end monne være. Ligeledes viste det sig, at denne Mand ønskede at faae en Hustru (hvis Handlinger udtale en Mands Ønske); følgelig anvendte han sin Snildhed paa at forskaffe sig een. Han begyndte (som man sagde) med at faae Aabenbaringer fra Gud om, at han skulde ægte Mrs. Jackson, eller at hun var den Qvinde, der skulde blive hans Kone; og det lod til, at disse Aabenbaringer hyppigt gjentoges for ham, og strax meddeeltes Mrs. Jackson. Den gamle Mand havde imidlertid Skarpsindighed nok til at kunne indsee, at dersom han ikke tog sin præstelige Myndighed til Hjælp i Udførelsen af sin Hensigt, vilde hans Forsøg mislykkes.

(Fortsættes.)

„Det er ikke, hvad vi spise, men hvad vi fordøie, som gjør os fede; det er ikke, hvad vi fortjene, men hvad vi spare, som gjør os rige; det er ikke, hvad vi læse, men hvad vi erindre, som gjør os vise. Alt dette er simpelt, men det er værdt at erindre."

Indbetalte Vogpenge.

	Rd.	Mk.	Sk.
S. Gudmundsen, Norge	110	„	„
O. Nilsson, Norrköping	26	„	„
P. C. Ronnow, Fyen	8	2	„
A. P. Trane, Kjøbenhavn	8	3	„
J. C. Klingbeck, Aalborg	48	„	„
Summa	200	5	„

Blandinger.

Keiseren af Rusland vedbliver fremdeles at give Beviser paa, at hans Hensigt og Ønske er at forbedre sit Folks Tilstand, og har derfor indrømmet dem flere Privilegier. — Der indløber næsten daglig Efterretning om Ødelæggelser og Strandinger, som Stormen i Ugen mellem den 9de og 15de Januar har afstedkommet. Ogsaa her i Landet har den anrettet Skade; blandt Andet omstyrtet en Kostald i Nærheden af Frederikshavn i Jylland, hvorved 100 Kreaturer deels dræbtes, deels lemlæstedes. — Natten mellem den 23. og 24. Decbr. kom Udvandrerskibet „Isaac Wright," beliggende i Liverpool Havn, i Brand, og kun i største Hast lykkedes det Passagererne at blive reddede, medens alt deres Reisegods tilligemed Skib og Ladning blev et Rov for Luerne. Passagererne bleve næste Dag befordrede med et andet Skib. — Amerika: Paa Jamaica har et Jordskjælv fundet Sted. — Paa Domingo er der udbrudt en Revolution. — Den 3die Januar gik Dampskibet „Martha Jewett" op i Flammer i Cairo Havn. — Den 4de Januar fandt paa Ohio Floden et Sammenstød Sted mellem Dampskibene „Iowa" og „Madison," hvorved sidstnævnte øieblikkelig sank. Intet Menneskeliv gik tabt. —. Dampskibet „Metropolis" fra Pittsburg til New Orleans sank paa Ohio Floden den 27de Decbr. Passagererne reddedes. — I Valparaiso udbrød den 13de Novbr. en Ildebrand, som lagde en Trediedeel af Staden i Aske. Skaden anslaaes til 8 Millioner Rdl. — Et stærkt Jordskjælv fandt Sted i Californien den 26de Decbr., ledsaget af Storm og Frost. — Der er stor Bevægelse i San Joaquin i Californien paa Grund af Opdagelsen af Diamanter, Rubiner og Opaler. — En ny Guldaare er opdaget i San Franciscos Forstæder. — Minerne i det sydlige Oregon give et riigt Udbytte, og nye Opdagelser finde Sted. — Mohave Navajo og Pit-River Indianerne ere i Oprør, og meget fjendtlige. — Telegraphforbindelsen mellem Utah og San Francisco er nu fuldendt.

Indhold.

	Side.		Side.
Den mosaiske, den christne og de sidste Dages Huusholdning	129.	Redaktionens Bemærkninger	136.
Jesu Bjergprædiken (fortsat)	133.	Nyt fra Utah	137.
Helbred	134.	Joseph Smiths Levnetsløb (fortsat)	140.
		Blandinger	144.

„Skandinaviens Stjerne" udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned og faaes paa Contoiret i Lorentzensgade Nr. 504 D. 5, Stuen tilvenstre og paa alle kongelige Postcontoirer.

Udgivet og forlagt af C. Widerborg.

Trykt hos F. E. Bording.

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

8. Aarg. Nr. 10. *Den 15. Februar 1859.* Priis: 6 Sk. pr. Exp.

Den overveiende Vigtighed af Guds Rige.

(Fra „the Millennial Star.")

„Søger først Guds Rige og hans Retfærdighed, saa skulle og alle disse Ting tillægges Eder." Jesus Christus.

Disse Ord ere en Deel af vor Herres mindeværdige Tale paa Bjerget, da han bestræbte sig for at indprente i sine Tilhængeres Sind Nødvendigheden af, at deres Vandel maatte være bedre end Verdens, som omgav dem. Han udtalte forskjellige Velsignelser over dem, som svarede til de givne Beskrivelser — de Fattige i Aanden, de Sagtmodige, de Barmhjertige, de Rene af Hjertet, de Fredsommelige, de, som hungrede og torstede efter Retfærdighed, og de, som bleve forfulgte for Retfærdigheds Skyld. Han sagde dem ogsaa ligefrem, at dersom deres Retfærdighed ikke overgik de Skriftkloges og Pharisæernes, kunde de ingenlunde komme ind i Himmeriges Rige.

Og hvordan tvar de Skriftkloges og Pharisæernes Retfærdighed, som Frelseren sigtede til? Af hvad vi kunne læse om dem, synes de ikke at have været en ligefrem ryggesløs og ugudelig Folkeklasse. De benegtede ikke Tilværelsen af en Gud, eller foragtede at tilbede ham, efter hvad man kunde domme af det Ydre. De synes derimod at have været meget nidkjære i Overholdelsen af deres Fædres Love og Skikke, og de iagttoge strengt Fasten og de Feste, som Moses havde befalet Israel at høitideligholde; de overholdt ogsaa Tiendeloven, og det saa nøiagtigt, at de endog gav Tiende af Mynte, Dild, og Kommen og enhver Ubetydelighed, de avlede; de holdt lange Bønner og roste sig selv af deres store Fromhed; de bade endog paa Gadehjørnerne, for at Menneskene kunde see, at de vare virkelig oprigtige. Men uagtet alt dette, fordømmer Frelseren dem; kalder dem kalkede Grave; siger dem, at de ere fulde af al Slags Ureenhed, og, som for bemærket, lærer han sine Disciple, at dersom deres Retfærdighed ikke overgaaer de Skriftkloges og Pharisæernes, kunde de paa ingen Maade komme ind i Guds Rige. Han tilføier tillige, at medens saadanne Personer iagtage de mindre Ting, forsømme de Lovens større og vigtigere Bud, nemlig Ret, Barmhjertighed og Tro. De fastede og paaberaabte sig at have givet store Almisser, for at ansees af Menneskene, men indvortes vare de fordærvede,

og Sandhedens Fjender. Herren sagde ogsaa sine Tilhørere, at medmindre de vare villige til at forsage alle Ting for hans og Evangeliets Skyld, vare de ham ikke værd; ja, de maatte endog kunne forlade Fader og Moder, Hustru og Børn, Huus og Hjem, Guld og Sølv, og hvadsomhelst, for hans Navns og Evangeliets Skyld; de maatte underkue enhver ond Tilbøielighed i deres Natur, og holde fast ved Herren deres Gud af deres ganske Hjerte, Styrke, Sjæl og Sind, og elske deres Næste som sig selv; at dersom de traadte i hans Tjeneste, kunde de vente Forfølgelse og Prøvelser af forskjellige Slags, og at han ønskede, de først vilde overveie Følgerne af at tage hans Kors op. Men til deres Opmuntring lovede han dem, at hvis de vare villige til at forsage Alt og følge ham, skulde de faae hundredefold igjen i denne Tid, og i den tilkommende Verden et evigt Liv.

Det var Haabet om disse guddommelige Forjættelsers Virkeliggjørelse, som oplivede dem og opretholdt dem midt i den Forfølgelse og Haan, som de maatte lide. De vidste, at dersom de vare trofaste til Enden, selv om de skulde miste sit Liv, skulde de faae det igjen i den tilkommende Verden; og som deres Navne vare skrevne i Lammets Livsens Bog, og de tillige vare iførte med kongelig og præstelig Myndighed fra Himmelen, havde de den fulde Forvisning, at naar Frelseren kom igjen for at regjere over Jorden, skulde de faae Deel med i hans Herlighed, og sidde paa Troner, som Frelseren lovede dem, og regjere med ham. Dette Haab tjente som et fast og urokkeligt Anker for Sjælen, og naaede hinsides Sløret. De havde først søgt Guds Rige og hans Retfærdighed, og de vare fuldkommen overbeviste om, at alle øvrige Ting skulde blive dem tildeel i rette Tid.

Der er sienfynlig Nødvendighed for, at de samme Grundsætninger skulde indprentes i de Sidste-Dages Helliges Sind, da de have annammet den samme Lære, som Oldtidens Hellige, og følgelig de samme Forhaabninger og Forjættelser. Dersom de ere trofaste, ville de ganske vist arve de samme Velsignelser og faae deres Navne indførte i Lammets Livsens Bog. Alle *sande* Hellige ere villige til at forlade Alt — Alt, som er af verdslig Beskaffenhed, og følge Frelseren, med det oprigtige og inderlige Ønske at ville opbygge hans Sidste-Dages Rige. Mange af de Hellige have opoffret Alt, hvad de havde paa denne Jord, for dets Fremmelsen, og have ikke anseet deres eget Liv for kjært at hengive for Rigets og Evangeliets Sag.

Paa den anden Side har der været Mange, som have annammet Evangeliet i ganske andre Hensigter, end for at vinde det evige Liv. Nogle ere komne ind i Kirken kun af egennyttige Bevæggrunde. Der er Andre, som ved Indlemmelsen i Kirken ikke tilstrækkeligt beregnede, hvad en saadan Handling vilde koste dem. De havde ikke belavet sig paa at forlade Alt og følge Christus. Deres Venner og Bekjendte vare dem dyrebarere end Guds Rige. De kunde ikke forsage deres Guld og Sølv, Huse og Land, og følge Christus. De skatterede ikke rigtigt det evige Livs Værd, og holdt følgelig fast ved deres jordiske Besiddelser, og tilsidesatte tilsidst Herren.

Der har været Nogle, som kaldte sig Hellige, der ikke vare villige til at taale Guds Love, og gjøre dem til sit Livsstudium og sætte sin Glæde i at adlyde dem; men som knurrede og klagede over den Almægtiges Tilskikkelser, og tænkte, at de vidste bedre Besked end de, som Gud havde sat til at lede dem paa Livets Vei. De have været utilfredse med Guds Tjeneres Fremgangsmaade og tænkt, at Andre kunde have gjort det bedre. Der har være

Andre, som, naar de ere blevne opfordrede til at hjælpe Kirken i pecuniair Henseende, have tillukket deres Hjerter og viist deres Uvillie, og de have derved tilkjendegivet, at Guds Rige var ikke deres første Tragten; medens atter en Mængde Andre have lagt for Dagen en roesværdig og ædel Aand, og ved deres Gjerninger viist, at de havde besluttet at bidrage Sit til Opbyggelsen af Guds Rige, og som følgelig vare i Besiddelse af Lys og Kundskab, og besjælede af den Hellig-Aand. Der har i Sandhed været Mange, som, istedetfor først at søge Guds Rige, have søgt alt Andet først, og som have offret den sidste og mindste Tanke paa Guds Rige.

Kunne de, som gaae frem paa en saadan Maade, sige til Frelseren: „See, vi have forladt alle Ting, og fulgt Dig?" Kunne saadanne vente at faae hundredefold igjen i denne Tid, og i den tilkommende Verden et evigt Liv? Ingenlunde. Vi maae have en sand og levende Tro, som viser sig i gode Gjerninger, for at kunne blive berettigede til den forjættede Belønning. Vi maae være trofaste til Enden, for at kunne erholde evigt Liv. Vi maae anse Alt som Biting, i Sammenligning med Guds Rige. Hvis vi ønske at regjere med Jesus, naar han kommer i sin Herlighed, maae vi berede os paa at lide med ham i hans Fornedrelse. Hvis evigt Liv er værd Noget, saa er det værd Alt. Det er bedre at samle sig Liggendefæ i Himmelen, hvor Mol og Rust ikke kan fordærve, ei heller Tyve bryde ind og stjæle, end at følge en forkeert Fremgangsmaade, og gaae glip af alle vore Forjættelser og Forhaabninger.

Lad os derfor som sande Hellige træde frem, for med al vor Kraft og Styrke at opbygge Guds Rige, som nu er grundlagt paa Jorden. Lad os opholde hans Tjenere ved Tro, Bøn og Midler, og hellige os selv til at fremme dette store Værk, hvori vi ere blevne deelagtige. Lad os benytte vor Tid og vore Talenter til Udbredelsen af Evangeliets Principer, og følge de herlige Exempler, som ere blevne os viste baade i Fortiden og i Nutiden. Da skulle vore Navne vorde indførte i Lammets Livsens Bog, og vi skulle tilsidst faae en celestial Arvelod og blive skikkede til at regjere med Christus paa Jorden, naar der vil blive sagt til os: „Du gode og trofaste Tjener, gak ind i din Herres Glæde."

Den mosaiske, den christne og de sidste Dages Husholdning.

(Fra „the Millennial Star.")

3) Beredelsen for de sidste Dages Husholdning.

Rom — der var bleven opblæst og riig af de Tributer, som de mange Nationer maatte yde den, og som var vanskelig at regjere paa Grund af Rigets store Udstrækning, og svækket ved sin umaadelige Luxus og Ødselhed — sad lyttende til sine Partihøvdingers indbyrdes Ordstrid, medens de nordlige Barbarers (Gother, Alaner, Burgunder, Vandaler, Svever, og siden Hunnerne) Kampraab lød ved dens Porte, og blev af deres kraftfulde Arme slynget ned fra sin Magtes Høidepunkt.

Disse marscherede seierrigt frem, og udbredte sig over de fornemste Dele af hiint

mægtige Rige, og førte med sig sin vilde Overtro og store Ærefrygt for det Mystiske. Dette viste Christenhedens Theologer og Lærde at anvende til deres Gavn. Ved at indhylle deres Religionsprincipper i Mysteriets dunkle Kappe, og ved at blande nogle af deres Seierherrers overtroiske Begreber med dem, lykkedes det dem at underkaste Folket et Tyranni, som var utaaleligere end det, Sværdets Magt kunde indføre. De Fornemme bøiede sig for Sophisteriets Magt, og Fyrster anerkjendte det aandelige Overherredømme; og eftersom disse Resultater opnaaedes, gik Hierarchiets (Præstevældets) stigende Ærgjerrighed endnu videre, indtil Bispoppen af Rom lod sig udraabe som Guds Statholder paa Jorden, og som Besidder af apostolisk Magt og Myndighed. Rom, som engang udøvede sin Magt over Menneskет i physisk Henseende, antog nu en endnu frygteligere Charakteer — som Aandens Beherskerinde; og med saadan Kraft svingede den sit Scepter, at Frygten for dens formodede mysterieuse, uovervindelige Magt, fik endog Konger til at holde Stigbøilen for dens overmodige Paver, og Nationer til at flokke sig sammen til vanvittige Korstog, for at udføre deres forrykte Planer. Kundskab og Videnskab blev indskrænket til Klostrene og de Geistlige, og Ting, som i Virkeligheden vare simple og letfattelige, antoge ved Geistlighedens Fortolkning et overnaturligt Udseende, medens Datidens raae Soldater, som uforfærdet trodsede enhver anden Fjende, gyste tilbage for at komme i Strid med en Magt, som de troede kunde besejre dem her, og styrte dem i evig Fortabelse.

Nu og da forsøgte nogle oprigtige Mænd, som vare oplærte i Kirkens mystiske Fabler og tilskyndede af et svagt Glimt af Sandhed, at sønderbryde Lænkerne, som saa at sige bandt hele Menneskeslægten; men da de ikke vare et saadant Arbeide voxne, og stode uden Hjælp, sank de for den Magt, som holdt Nationerne under Mørkets Aag. Femten Aarhundreder svandt hen, og Præstevældets Misbrug havde naaet sit Høidepunkt, da det store Forberedelsesarbeide, almindelig benævnet Reformationen, begyndte.

Den Grundsætning, som denne Reformation skulde grundfæste, var „Frihed til at tænke og dømme for sig selv;" og for at bevirke dette, udfordredes der Redskaber. Endeel ædle Aander traadte frem og kjæmpede tappert for ophøiede Grundsætninger. Lad os ikke altfor nøie undersøge deres Liv, thi de vare Dødelige; men lad os see, hvad de have udrettet. Den Kjendsgjerning, at de reiste sig paa forskjellige Steder paa samme Tid, er et øiensynligt Bevis for, at Forsynet vaager over Menneskenes Anliggender, og i Stilhed, men med Bestemhed, udfører sine modne Planer. Wicliffe i England, siden efter Luther og Melanchthon i Sachsen, Zwingli i Schweitz, Calvin og Beza i Picardiet, Knox i Skotland, og mange Andre, strede mandigt og med Held mod Pavevældet. Deres Grundsætninger udbredtes og lagde Grundvolden til den Samvittighedsfrihed, som man nu i en vis Grad kan nyde i flere Nationer. Ligesom Johannes den Døber forberedte Jøderne paa Messiæ Komme, saaledes beredte Reformationen Veien for „Tidernes Fyldes Husholdning." Hvis Gud ikke havde benyttet denne gradvise Udvikling, vilde det sande Præstedømme være bleven udryddet af Jorden, og Himmelens Planer forstyrrede.

Men nogle Aar før Begyndelsen af det sextende Aarhundrede var Amerika bleven opdaget af Columbus; og da denne dristige Sømand styrede sit strøbelige Fartøi over Atlanterhavets Dyb, og da hans store Aand svulmede ved Vigtigheden af hans Foretagende, tænkte han kun lidt paa den store Fremtid for Alle af Adams Slægt,

som vilde udspringe fra det uopdagede Land, hvortil han dengang styrede sin Kurs. Enhver Ting gik forholdsmæssigt fremad. Frihedens Grundsætninger bleve stykkeviis forkyndte, og et Land blev opdaget, hvori de kunde slaae dybe Rødder og bære herlige Frugter.

England annammede disse Principer, og iblandt dets Sønner opstod standhaftige Mænd med ubøielig Villie, som ikke vilde opgive sine Rettigheder som selvstændige Væsener. Parti efter Parti begyndte, eftersom de havde Magt dertil, at forfølge disse brave Mænd, indtil de, urokkelige i deres Tro, flyede over de store Vande og søgte et Hjem i den nye Verden.

I Forening med andre ligesaa ubøielige, faste Charakterer fra andre Lande opsøgte de deres beskedne Boliger i Amerikas Urskove og langs med Kysten, og bleve et stærkt og uafhængigt Folk, der uforfærdet forsvarede sine Rettigheder og vidste at haandhæve dem. Men endog hid fulgte Tyranniets Jernhaand dem, indtil de, liig Mænd, stode op og afrystede Aaget, og uden Bæven forsvarede og haandhævede sin Uafhængighed. Inspirerede af Himmelen forfattede deres Vise en Constitution, som tilstod al den Frihed, Sandhedens Rige i sin spæde Alder behøvede. I religieus Henseende havde Verden gjort ligesaa hurtige Fremskridt i Forberedelser for det Tilkommende, som i politisk Henseende. Uenighed, Forvirring og Delinger udmærkede den i alle dens Dele, indtil oprigtige, tænksomme Mænd bleve trætte og kjede deraf, og gjorde sig selv det Spørgsmaal: „Vil ikke Herren have Barmhjertighed med Menneskeslægten endnu engang, og gjengive dem Sandhed, Lys og Frelse?" Ved gradviis Udvikling blev Alting stillet tilrette for Indførelsen af den store Gjerning, da en Guds Prophet endnu engang skulde glæde de Rene af Hjertet med et: „Saa siger Herren!"

---

4) De sidste Dages Huusholdning.

Vi ere nu komne saa langt med vor Skildring, som til Begyndelsen af indeværende Aarhundrede. Den christne Verden var i en besynderlig Tilstand. Overalt raabte Menneskene over de bestaaende Kirkesamfunds Misbrug. Reformation efter Reformation fandt Sted, for atter at blive omdannet og forbedret, saa snart den var bleven iværksat.

Folk begyndte at ransage Skriften og tænke paa, naar de herlige Prophetier om de sidste Dage skulde opfyldes. Forskjellige Data bleve fastsatte til Indtrædelsen af Millenniet; men da de vare grundede paa menneskelige Beregninger og Viisdom, sloge de feil, og gjorde kun Menneskene endnu mere tvivlende.

Den fremadskridende aandelige Udvikling aabnede en vid Mark for Tankefriheden. Satan, som altid er parat, og som vidste, at den store Kamp hurtig nærmede sig, vilde ikke tillade den at begynde, uden tilstrækkelige Forberedelser paa sin Side. Vidende, at ingen Huusholdning kunde blive paabegyndt, uden at Gud maatte aabenbare sig ved en Prophet, søgte han at komme Herren i Forkjøbet ved at forkynde det tusindaarige Rige ved Propheter af sit eget Fabrik. Ligesom der for den christne Huusholdning fremstod forskjellige Bedragere og udgav sig for Christus, saaledes havde ogsaa Huusholdningen i de sidste Dage sine Forløbere af lignende Personer. Deres foregivne Inspiration og Prophetie-Gave, og deres sværmeriske Paastande og vilde Theorier benyttede Djævelen

til at sætte den sande prophetiske Gave i Miscredit. Philantroper (Menneskevenner) bestræbte sig for at forbedre Menneskeslægtens Tilstand og indføre en ny Tingenes Orden; men deres Planer bleve qvalte i Fødselen. Videnskaben var stegen langt forud for alle forstaaede religieuse Principer, og gjorde et bedrøveligt Nederlag mellem gamle, grundfæstede Begreber. Saakaldte Opvakte opløftede i blind Iver og Nidkjærhed deres Røst overalt i Landet og fremmede velmenende Individer til en Slags Gudsfrygt ved at skildre Helvedes Rædsler.

Midt i al denne Forvirring traadte En frem paa Verdens store Skueplads, som var bestemt til at gjøre den største Revolution i den sociale, moralske og religieuse Verden, som nogensinde havde fundet Sted siden denne Klode rullede ind i Tilværelsen.

Ulærd, ligefrem og udannet, som Naturens uslebne Diamant, var hans Aand fri og ikke formørket af Verdens ufornuftige Fabler. Med sin Jernvillie og sit kraftige Legeme var han velskikket til at kjæmpe mod sine heftige, haarde og lidenskabelige Modstandere. Begavet med en sand Kjæmpe-Aand og særdeles velsignet af Herren, blev han kaldet til at begynde sin Mission, førend hans ukunstlede Forstand fik Tid til at blive rokket eller fordærvet, og han voxede op fra Drengealderen under Ledelse af Aabenbaringer fra Himmelen. Opfordret af en Engel fra Lysets Egne til at beskue Aarhundreders hellige Optegnelser, begyndte den unge Joseph sin Gjerning med den fuldkomneste Kundskab, at Sandhedens lysende Morgenstjerne var oprunden, og at den længe forventede Husholdning var lige ved at aabnes, som skulde „samle Alt under eet Hoved udi Christo, baade det, som er i Himlene og paa Jorden, udi ham.“ Alle tidligere Husholdninger vare kun partielle i deres Virksomhed; men denne ene skulde blive universal. Her vil Sindet unegteligt dvæle ved det paabegyndte store Foretagende. Ikke alene de Oprigtige af Hjertet skulde indsamles, men alle Jordens Sønner og Døttre vilde af Omstændighederne vorde tvungne til at slutte sig enten til Sandhedens eller Vildfarelsens Banner. Helvede vil udsende sine Skarer af Djævle til Kamp, og Himmelens Hærskarer ville i Forening hjælpe de Retfærdige blandt Menneskene at drive dem tilbage til Fortabelse og befrie Verden fra deres vanhellige Aag, paa det Messias kunde regjere som „Kongernes Konge, Herrernes Herre.“

For en saadan Gjerning blegner alle andre, og de synes smaa og ubetydelige, og Aanden taber sig i Betragtningen af Værkets Storhed og Omfang. Alle tidligere Uddelinger vare blot en Forberedelse for Udførelsen af Guds evige Hensigter. Og for at disse Hensigter kunne opnaaes, maa al tidligere Kundskab saavel som alle tidligere Nøgler, Gaver og Kræfter gjengives. Himlene, som i Aarhundreder have været tillukkede for Menneskene, brast og aabenbarede Faderen og Sønnen, som i Forening hilsede den kommende Æra. En Engel fra den evige Verden nedsteg for at gjengive Evangeliet i dets Renhed, uden hvilket det første Skridt til Verdens Saliggjørelse ikke kunde gjøres. Men „Bogstavet ihjelslaaer,“ medens „Aanden levendegjør.“ Uden den rette Myndighed kunde Evangeliets Ordinancer ikke forrettes. En ny Udsigt aabner sig nu for vort Blik. Johannes den Døber, som var den Sidste, der ifølge sin Fødselsret havde det aaroniske Præstedømme, viser sig for at besegle denne Myndighed paa Mennesker i Kjødet; og Joseph og Oliver bøiede sig med stor Ærefrygt for den mosaiske Husholdnings Repræsentant. Den aabnede Himmel udgød endvidere sine Velsignelser, idet Peter, Jacob og Johannes bragte til Jorden „Rigets

Nogler og Tidernes Fyldes Husholdning." Saaledes blev den apostoliske Myndighed, eller Fuldmagten til at opbygge Guds Rige paa Jorden, atter gjengivet, for aldrig mere at borttages. Evangeliet forkyndtes, dets Ordinancer forrettedes, og de Oprigtige af Hjertet frydede sig i Propheternes Opfyldelse og i de Velsignelser, som tildeeltes dem.

Denne Husholdning blev paa denne Maade aabnet. Himmelske Sandhedsprincipper bleve Tid efter Tid aabenbarede, og det overdroges Mænd, iførte det hellige Præstedomme, at give dem guddommelig Kraft og Gyldighed.

Josephs Træ (Mormons Bog) i Ephraims Hænder, forenet med Judæ Træ (Bibelen) blev et kraftigt Vaaben i Præstedommets Hænder til at sønderhugge Vildfarelsens stærke Baand, hvormed Menneskeslægten var bunden. Værket skred frem med stigende Hurtighed, og Kirken udstrakte sine Grene til Høire og Venstre. Den ene Forfølgelse afløste den anden, og Mange faldt som Martyrer for Sandheden. Men „Martyrernes Blod er Kirkens Sæd," og omendskjøndt det lykkedes Mørkets Magter at udrydde nogle af de Hellige, var der Tusinder, som med Iver trængte frem for at indtage de tomme Pladse. Et Tempel blev opført, paa det Eliæ Nogler og Kræfter fuldkommen kunde blive anvendte, og det Forbigangne, Nærværende og Tilkommende blive forenet. Men den spæde Kirke var ei istand til at bekjæmpe sine Modstandere med Held. Deres Medlemmer fordreves, men samledes atter. Urokkelige i deres Tro og mægtige i deres Kundskab imødestode de med Frimodighed deres Fjender. Styrkede ved deres Trængsler, forsøgte de atter at opreise et Tempel for Herren. Det kostede deres store Prophets og hans elskelige Broders Liv, men ikke førend deres Gjerning var fuldbragt og deres Mission tilende. Uagtet Prophetens Liv mangfoldige Gange og paa mangfoldige Maader var truet, havde dog Ingen Magt til at afskjære hans Livstraad, førend han havde udført Alt, hvad han var sendt hid for at gjøre. Sandhedens Grundsætninger bleve med Fasthed grundfæstede, og de sidste Dages Nogler og Kræfter overdroges hans Efterfølger. Alt, hvad som gjøres kunde, var gjort, og han var beredt paa at gaae hinsides Sløret, for at fortsætte sit Arbeide i en anden Virkekreds. Templet blev fuldført; men dette opirrede Djævelen til det heftigste Angreb paa Zions Børn.

Drevne igjen, tabte Verden dem for en Tid affyne, indtil de til Nationerne udsendte Missionairer forkyndte den overraskende Nyhed, at de Hellige havde fundet et sikkert Opholdssted i de „evige Høies" (Klippebjergenes) Skjød for Tiden.

Intet Folk uden Guds Israel kunde have taalt, hvad de maatte lide; det kunde ikke have existeret, langt mindre blomstret, under de Prøvelser og Gjenvordigheder, som de maatte gjennemgaae. Men alt dette var nødvendigt for den naturlige Udvikling af Guds Værk.

Kirken voxede stadigt og hurtigt i Antal, Indflydelse og Kundskab; men endnu var den kun en Kirke. En anden Periode nærmede sig hurtigt, — den maatte blive et Rige. Alle Fortidens Propheter og inspirerede Mænd saae hen til Guds Riges Oprettelse paa Jorden, paa det at der, tilligemed det evige Livs Principer og Enigheden, som forenede de Hellige til eet, kunde blive grundfæstet en Frids- og Retfærdigheds-Regjering, der skulde bestaae evindeligen.

Under Propheten Brigham's Ledelse og med de oprigtige, trofaste Helliges utrættelige Bestræbelser, bliver Overgangen nu hurtigt tilveiebragt. Uden Hjælp af Nogen, uden af Himmelens usynlige Magter, have disse store Aander, som udgjøre dette Rige, baaret Sandhedens Banner med

Triumph, og det er allerede bleven plantet saa fast, at hverken Jordens eller Helvedets Magter ere istand til at rykke det op. Men stort er det Arbeide, som endnu staaer tilbage, og kort den Tid, i hvilket det skal udføres. Man kan i Aanden gaae tilbage og hente frist Mod og fornyet Kraft af det Forbigangne, og Troens Øie kan see den forestaaende herlige Fremtid, da „Israels Fordrevnes" Hærskarer skulle komme frem til Seier, og Juda reise sig mod sine tyranniske Undertrykkere — da de Overblevne af Josephs Lands Urindvaanere skulle vaagne, og handle som Herrens Stridsoxe. Da skal Ephraim fremstaae som Nationernes Overhoved og uddele Velsignelser til dem, som have fortjent dem. Baade den østlige og vestlige Halvkugle have havt deres Andeel i Fortidens Verdensbegivenheder, og maa bidrage til Udviklingen af Fremtiden. Kampen mellem den gjengivne aabenbarede Sandhed (det sande Evangelium) og gamle rodfæstede Vildfarelser og Traditioner (Sectisme) er begyndt, og vil vedvare indtil Seier er vunden. Israels mægtige Gud og hine store, ædle Aander, som forlængst ere gangne bag Sløret, ere ikke uvirksomme Tilskuere til de Begivenheder, som finde Sted, men ere i fuld Virksomhed med at hjælpe til at fremskynde den Allerhøiestes store og herlige Værk.

Det er forgjæves at prøve paa at standse Sandhedens Fremgang. Den gaaer altid fremad og tiltager i Kraft og Indflydelse, indtil den faaer universalt Herredomme; og Dagen nærmer sig med stærke Skridt, da Messias skal nedstige fra det Høie, tage Kronen og regjere evindeligen. Da skal „ethvert Knæ bøie sig og enhver Tunge bekjende," at han er Alles Herre!

Skandinaviens Stjerne.

Den 15de Februar.

Der er neppe noget Punkt af de Sidste-Dages Helliges Lære saa lidet forstaaet og saa urigtigt opfattet som Indsamlingen. Og dog er baade det Gamle og det Nye Testamente fuld af Forudsigelser derom. Men disse Spaadomme, hvor ligefremme og tydelige de end ere, kunne ikke retteligen opfattes, førend Menneskene have adlydt Begyndelsesgrundene af Jesu Christi, eller Guds Riges Evangelium, nemlig Omendelse, Tro og Daab til Syndernes Forladelse. Først da begynder Aanden at bære det levende Vidnesbyrd om Rigets Oprettelse formedelst Indsamlingen til Zion og Jerusalem.

„See de Dage komme, siger Herren, da jeg vil oprette en ny Pagt med Israels Huus og med Judæ Huus; ikke efter den Pagt, som jeg gjorde med deres Fædre paa den Dag, der jeg tog dem ved Haanden og udførte dem af Ægypti Land; thi de bleve ikke i min Pagt, derfor agtede jeg ikke paa dem, siger Herren. Men denne er den Pagt, som jeg vil gjøre med Israels Huus efter disse Dage, siger Herren: jeg vil give mine Love i deres Sind, og jeg vil indskrive dem i deres Hjerte; og jeg vil være dem en Gud, og de skulle være mig et Folk." Hebr. 8, 8—10. Jerem. 31, 31.

„Thi jeg vil ikke, Brødre! at I skulle være uvidende om denne Hemmelighed, at Forhærdelse er kommen over en Deel af Israel, indtil Hedningernes

Fylde er indgaaet (d. e. indtil Nationernes Tider ere fuldkommede); og saa skal det ganske Israel frelses, som skrevet er: fra Zion skal Befrieren komme og afvende Ugudeligheder fra Jacob." Rom. 11, 25. „Hvilke ere Israeliter, hvem den sønlige Udkaarelse, og Herlighederne, og Pagterne, og Lovgivningerne, og Gudstjenesten, og Forjættelserne tilhøre." Rom. 9, 3. 4.

„Thi see, de Dage komme, siger Herren, at jeg vil omvende mit Folks Israels og Judæ Fængsel, siger Herren, og føre dem tilbage til det Land, som jeg gav deres Fædre." „Derfor frygt ikke, min Tjener Jacob! siger Herren, og forskrækkes ikke, Israel! thi see, jeg frelser Dig af et langt fraliggende Land, og din Sæd af deres Fængsels Land. Thi jeg er med Dig, siger Herren, til at frelse Dig; thi jeg vil gjøre aldeles Ende derpaa iblandt alle Nationer, derhen jeg adspredte Dig; dog vil jeg ikke gjøre aldeles Ende med Dig; men tugte Dig med Maade, og ikke holde Dig aldeles uskyldig." „Thi jeg vil lade din Lægedom tage til, og læge Dig af dine Saar, siger Herren; thi de kaldte Dig den Fordrevne, hun er Zion, Ingen spørger efter hende. Saa siger Herren, see, jeg vil omvende Jacobs Pauluners Fængsel, og forbarme mig over hans Boliger; og Staden (Jernsalem) skal bygges paa sin Dynge, og der skal blive Pallads efter sin Viis. — — — — Herrens grumme Vrede skal ikke afvende sig, indtil han gjør og indtil han stadfæster sit Hjertes Anslag; i de sidste Dage skulle I forstaae Eder derpaa." Jerem. 30.

„See, jeg fører dem af Nordenland og vil samle dem fra Jordens Sider, iblandt dem skal være Blinde og Halte, Frugtsommelige, og den, som føder tillige; de skulle komme hid tilbage, en stor Forsamling. De skulle komme med Graad, og med megen Naade vil jeg fremføre dem; jeg vil lede dem til Vandbække paa en ret Vei, de skulle ikke støde sig derpaa; thi jeg er Israels Fader, og Ephraim, han er min førstefødte Søn. Og de skulle komme og synge med Fryd paa Zions Høie og fare til Herrens Gode, som er til Korn og til Most og til Olie og til unge Faar og til Øxne; og deres Sjæl skal være som en vandrig Have, og de skulle herefter ikke bedrøves ydermere. Da skal en Jomfru glædes i Dands, og unge Karle og Gamle tillige; og jeg vil vende deres Sorg til Glæde, og trøste dem og glæde dem efter deres Bedrøvelse." Jerem. 31.

„Du, Du skal gjøre Dig rede, Du skal forbarme Dig over Zion; thi det er Tid at Du er den naadig, thi den bestemte Tid er kommen. Da skulle Hedningerne (Nationerne) frygte Herrens Navn, og alle Kongerne paa Jorden din Ære: naar Herren haver bygget Zion, og skal sees i sin Ære." Psalm. 102, 14—17.

„Og der skal komme en Gjenløser til Zion, og til dem, som omvende sig fra Overtrædelser i Jacob, siger Herren." „Gjør Dig rede, bliv oplyst; thi dit Lys er kommet og Herrens Herlighed er opgangen over Dig. Thi see, Mørket skal skjule Jorden og Dumhed Folkene, men Herren skal oprinde over Dig, og hans Herlighed skal sees over Dig. Opløft dine Øine trindt omkring og see, alle disse have forsamlet sig, de komme til Dig" osv. — — — — „Hvo ere disse, der flyve som en Sky? og som Duerne til deres Vinduer? Thi Øer skulle bie efter mig, og Tharsis (Europas) Skibe i Begyndelsen at føre dine Børn hid langtfra, ja deres Sølv og deres Guld med dem til Herrens din Guds Navn og til Israels Hellige." — — — „Og deres Børn, som Dig trængte, skulle gaae boiede til Dig, og de skulle nedbøie sig for dine Fødders Saaler, ja Alle, som Dig bespottede; og de skulle kalde Dig

Herrens Stad, **Zion**, den Hellige i Israel." — — — — „Jeg vil fremføre Guld i Stedet for Kobberet, og fremføre Sølv i Stedet for Jernet, og Kobber for Træerne, og Jern i Stedet for Stenene; og jeg vil gjøre, at din Besøgelse skal blive til Fred, og dine Trængere til Retfærdighed." — — — — „Og dit Folk, ja, alle de skulle være retfærdige, de skulle eie Jorden evindeligen, som de, der ere mine Plantelsers Qvist, mine Hænders Gjerning, til at bevise mig selv herlig. Det lille Folk skal blive til Tusinder, og det ringe til et stærkt Folk; jeg Herren, jeg vil lade det hasteligen komme i sin Tid." Esaias 59, 20.; 60.

Det vilde være overflødigt at anføre flere Skriftsteder for at bevise, at Riget for Israel skal oprettes i de sidste Dage som en Forberedelse for Messiæ anden Tilkommelse; og det er Udførelsen af denne forunderlige Gjerning, grundlagt af en Prophet i denne Slægt, der opvækker saa megen Modsigelse iblandt Menneskenes Børn. Hildede af Fordomme og indsugede traditionelle Begreber, avlede ved Misforstaaelse og Fordreielse af Skrifterne, give de sig ikke Tid til at ransage Vidnesbyrdet, der bringes dem af de Sidste-Dages Hellige, men raabende Bedrageri! Bedrageri! troste sig med, at Tiden er endnu fjern til Opfyldelsen af Prophetierne, og at disse i al Fald ikke skulle opfyldes her, men hisset. Thi ligesom de forestille sig, at Universet er skabt af Intet, saaledes ere de komne overeens om, at Himmelen er udenfor Tid og Rum, og at Mennesket, uden nogensomhelst Forberedelse, skal blive forvandlet fra en total Uvidenheds og Ufuldkommenheds Tilstand til den høieste Reenhed og Lykfalighed. Tusinder i den sekteriske Verden, der have læst om Menneskets Søns anden Tilkommelse, forestille sig, at Brudgommen pludseligen skal komme, uden nogen foregaaende Indsamling af Kirken eller Bruden, at Ondskab, Uretfærdighed og Ugudelighed skal forsvinde i et Øieblik, at Opstandelsen og Dommen skal skee, som naar Lynet slaaer ned, at alt det Synlige skal forgaae med et Knald, og at de Forloste skulle befindes siddende paa Throner i Evighedens Skjød.

Aabenbaringerne, givne til Propheten Joseph i disse de sidste Dage, have begyndt at adsprede Mørket, som ruger over Jorden, og kaste Lys over de gamle Prophetier. Mange Troende begynde at forstaae, at „Rigets Evangelium skal forkyndes for alle Stammer, Tungemaal og Folk, førend Enden kommer." Matth. 24, 14. De begynde at forstaae, at Herren ikke vil komme til Dom, førend han har advaret Menneskene om, hvad der vil skee, og at han har udseet et Befrielses- og Indsamlingssted for dem, som ville lade sig advare. Disse, agtende paa Kaldelsen: „Gaaer ud fra Babylon, I mit Folk! at I ikke skulle blive deelagtige i hendes Synder, eller rammes af hendes Plager," drage ud til det anviste Sted, for at lære Herrens Veie, og vandre paa hans Stier, og saaledes vorde forberedte til at modtage Brudgommen, naar han kommer.

At en saadan Uddragen og Indsamling er forenet med praktiske Vanskeligheder og Besværligheder, er saare naturligt; men alligevel forlade Hundreder og atter Hundreder af de Hellige deres Fødelande, og de Tilbageblivende længes inderligen efter at forenes med de Foruddragende. Hvad er det, der bevirker denne Længsel hos dem? Spørg dem selv derom, og Svaret vil vorde, at Indsamlingsaanden fulgte med Troen paa Evangeliet. Og saaledes er det. Ingen sand Sidste-Dages Hellig vil, saavidt det staaer til ham eller hende, forblive i Adspredelsen for nogen Priis; og endskjøndt de vel vide, at mange Misfommeligheder, Besværligheder og Prøvelser forestaae dem,

baade paa Reisen og i Zion, foretrække de dog at samles med Guds Folk, og lide Ondt og Godt med dem. De foretrække at være et miskjendt, udleet, forhaanet, foragtet og bespottet Folk, hellere end at være Gud og deres hellige Religion utroe. Hvorfor? Jo de vide, at naar den retfærdige Herre og Konge, al Jordens Gud og Dommer, kommer, skal han tildele hver sin retfærdige Løn. De vide, at dersom de med Taalmodighed og Tro fordrage Forfølgelser og Trængsler, og værdigen lide for Guds Riges Sag, skulle de blive deelagtige i dets Herlighed, naar det har seiret; efterdi det er retfærdigt for Gud at gjengjelde dem Trængsel, som trænge dem; men give dem, som trænges, Ro i den Herres Jesu Aabenbarelse af Himmelen med sin Magtes Engle, med Ildslue, naar han bringer Hevn over dem, som ikke kjende Gud, og over dem, som ikke ere vor Herres Jesu Christi Evangelium lydige, hvilke skulle lide Straf, en evig Fortabelse fra Herrens Ansigt og fra hans Magtes Herlighed, naar han kommer paa hiin Dag at herliggjores i sine Hellige, og beundres i dem, som troe. Han vil da regjere i Zion og Jerusalem, og for hans Ældste skal der vorde Herlighed. En Skares Røst, liig mange Vandes Lyd, og som stærke Tordeners Lyd, vil udbryde: Hallelujah! fordi Herren, Gud den Almægtige, har antaget Riget; og da skulle denne Verdens Riger vorde Herrens og hans Salvedes. Saa har Herren talet, og han opfylder det visseligen. Salig er derfor den, som troer og bliver døbt, og bliver trofast indtil Enden.

Virkelighed og Skygge.

(Fra „the Millennial Star.")

„Og det skal være, som naar den Hungrige drømmer, og see, han æder, men naar han opvaagner, da er hans Sjæl tom; og ligesom naar den Tørstige drømmer, og see, han dritter, og han opvaagner, og see, han er træt, og hans Sjæl er tørstig; aaledes skulle alle Hedningernes Mangfoldighed blive, som strider imod Zions Bjerg."

Esaias.

Af ovenstaaende prophetiske Ord sees tydeligt, at en stor Skare af Nationer vilde søge at ødelægge Zion, men at deres Bestræbelser skulde blive frugtesløse, og deres Seier en Skygge. Propheten har givet en nøiagtig Beskrivelse af denne Kjendsgjerning, og den Skuffelse, som vil betage Zions Fjender, er skildret med hiin mærkværdige Simpelhed og Kraft, som er saa egen for denne inspirerede Skribent. Drømmen om Seier, der beskrives som besøgende de slumrende Aander af de Hærskarer, som vilde stride imod Guds Folk, er ingen virkelig Føde, hvormed deres vanhellige Begjerlighed kan tilfredsstilles, men gjør den derimod feberagtigt stærkere og næsten utaalelig. Ei heller har deres mørke Phantasi bragt dem andet end et bedrageriskt Bæger, som kun tjener til end mere at forøge deres Tørst.

Det Sidste-Dages Værk er i Sandhed hvad Propheten i samme Capitel, hvorfra vi have taget ovenstaaende Skriftsted, siger, det skulde blive — nemlig en forunderlig Gjerning, ja den meest forunderlige Gjerning. De Helliges Historie er fuld af mærkværdige Begivenheder, og deres Foretagender vise bestandig nogle eiendommelige Træk. Deres Skjebne er skrevet med fremmede Skrifttegn; og eftersom deres

Fremtid afsløres, vil Verden opdage, at for den er det „som en Bog, der er forseglet." Stien for Zions Udvikling er en ny opdaget Vei, som vil bringe alle Ting i Orden og grundfæste Guds Rige paa Jorden.

Men Zions Fjender have fast besluttet at stride imod den, samt at ødelægge og udrydde de Hellige. Undertiden have de, lig den rovgjerrige Ulv, eller som Snigmorderen ved Midnatstid, søgt at bibringe dem deres Banesaar under Politikens mørke Skjul; til andre Tider aabnedes Forfølgelsens og den religieuse Intolerances Sluser for at bortskylle Kirken; og atter til andre Tider have de Ugudelige samlet deres Skarer, overskredet Retfærdighedens og Lovens Grændser og, ligesom Pharaoh fordum, forfulgt Guds Folk med Raseri. Men baade Roverne, Snigmorderne og Nutidens Pharaoh'er, som have kjæmpet mod Zion og søgt at forandre det Sidste-Dages Værks Bestemmelse, have ogsaa vandret paa en forkeert Vei. Den har ført dem ind i en Labyrinth, som er bleven mere indviklet og usikker for hvert Trin, de have taget. Istedetfor at bevirke de Helliges Udryddelse, have de drevet dem til en større Udbredelse, til Enighed og Selvstændighed, og deres Bestræbelser for at adsplitte dem, have havt samme Virkning, som Vinden, der blæser Sennepsfrøet til andre Marker, hvor mangfoldige Skud have spiret.

Ligesiden Kirkens Oprettelse have Joseph og de Ældste, som efterfulgte ham, været utrættelige i at forkynde, at dette Værk skulde rulle frem, og at det var Spiren til et fremtidigt mægtigt Rige. Alle Prophetierne og Forudsigelserne om Zions Herlighed og Guds Riges Storhed have de fundet ville gaae i Opfyldelse i Udviklingen af det Værk, som overdroges dem. De have i mere end Fjerdeparten af et Aarhundrede forkyndt blandt mange Nationer, at det hverken kunde standses eller ødelægges. I denne Tro og i dette Vidnesbyrd have mange Tusinder forenet sig med dem, indtil det tilsidst næsten er bleven et Mundheld blandt dem, at intet Vaaben, som dannes mod Zion, skal lykkes. Derfor er denne Troesegenhed bleven anseet som et Tegn paa deres Fanatisme. Men det vilde være ligesaa umuligt at overbevise de Hellige om, at dette Værks Fremgang kan standses, og, at man med Held kan føre Krig mod Zion, som det vilde være at overbevise dem om, at Mennesket kan prøve Kræfter med den Almægtige eller med Held stride mod Himmelens Drot.

Det vilde være overflødigt for os at tale om Biomstændighederne ved en Krig mod Zion eller Guds Kirke, og at følge de Hellige Skridt for Skridt paa den Vei, de have vandret til deres Maal, og paa hvilken deres Fjender have forfulgt dem. Enhver af vore Læsere maa udentvivl være bekjendt med, at ligesiden Begyndelsen af de Sidste-Dages Helliges Kirke have „Nationernes Mangfoldighed," hvorsomhelst den har udstrakt sine Grene, søgt at standse „Mormonismens" Fremgang og at afskjære Fremtiden for denne „forunderlige Gjerning." Selv dens Navn og Rygte synes at have været nok til at vække Ønsket om Krig mod den hos Folk i Almindelighed. Og den store Hob har ikke alene kjæmpet mod denne Kirke, men den har drømt om Seier over den, og bestandig forudsagt dens Kuldkastelse. Kun Faa have troet, at de Hellige havde en Fremtid. I Sandhed, i næsten 30 Aar have Mormonernes Fjender tilkastet dem Stridshandsken, og endog deres ubetydeligste Modstandere have været saa visse paa et heldigt Udfald, at de baade i Tryk og Tale have erklæret, at de kunde befeire dette Værk i en Haandevending. Hvis dette ikke var et betegnende Factum, vil det være latter-

ligt at omtale alle de „Opløsninger," „Udryddelser," „Nederlag" og „Tilintetgjørelser" af Mormonismen, som efter Sigende have fundet Sted, eller ere lige ved at finde Sted. Det er virkelig mærkværdigt, at Zions Fjender, hvadenten de ere forenede eller hver for sig, indflydelsesrige eller ubetydelige, have dromt saaledes. Men hvad har i Virkeligheden tildraget sig?

Da Kirken først organiseredes med sex Medlemmer, begyndte strax Forfølgelsen og Hadet mod dem. Den nye Religions Tilhængere bleve haanede og latterliggjorte, og deres prophetiske Forudsigelser ansaaes som nogle forrykte Fanatikeres vilde Udbrud, som uundgaaeligt snart vilde synke tilbage i Forglemmelse tilligemed det Religionssystem, de havde grundet. Men netop det Modsatte blev Tilfælde. De voxede op og udbredte sig til Høire og Venstre, og en Kjæmpeaand syntes at besjæle det nyfødte Samfund. At fortælle, hvorledes de tiltoge i Antal og Styrke — hvorledes de udsendte Missionairer til mange Nationer — hvorledes de i tusindviis samlede sig sammen og opførte Stæder og Templer — hvorledes deres Ledere bleve fængslede og myrdede, og hele Folket drevnes Tid efter anden — hvorledes alt dette har tjent til deres Udvidelse og Bedste, og hvorledes Zions Fjender ufravigeligt mislykkedes i Udførelsen af deres ugudelige Hensigter, vilde være altfor vidtløftigt for os at beskrive. Enten det saa har været en enkelt Modstander, hvis største Magt laae i hans Indbildning, eller en mægtig, bevæbnet Nation, som i Rang er den første af Jordens Stormagter, saa er det altid mislykkedes for dem, naar de have kjæmpet mod Guds Folk. Faa eller Mange, saa har Udfaldet altid været det samme. Der er for Exempel Ingen, som vil være saa urimelig at sige, at de Forenede Stater vandt Noget eller kom „Løsningen af Mormonspørgsmaalet" et Skridt nærmere ved deres Forsøg paa at knuse de Hellige; ei heller kan Nogen med Sandhed sige, at de Hellige i Virkeligheden tabte Noget ved denne Strid. Nei, det Modsatte er Tilfælde. Hiin Begivenhed er sienlynligt af Forsynet bestemt til at fremme dette Samfunds Vel, og af den vil en lysere Fremtid oprinde.

Uden Overdrivelse kan man sige, at den Erfaring, som Zions Fjender have vundet med Hensyn til deres Forhold til det Sidste-Dages Værk, er ligesaa mærkværdig for deres Vedkommende, som for de Helliges. Forholdet har imidlertid været af forskjellig Beskaffenhed; thi det ene Parties Stilling var som Fjender, det andets som Tilhængere. Men for begge har det været „en forunderlig Gjerning, ja den meest forunderlige Gjerning;" og medens de Hellige ere blevne mere erfarne i at udtyde Tegnene paa deres Fremtid, har Verden opslaaet nye Sider af den forseglede Bog; medens de første have naaet en større Udvikling, have de sidste ved at forfølge dem, gjort det endnu mere broget for sig; og medens Guds Folks Fjender kun have vundet Skyggen af Seier, have de Hellige holdt sig fast ved Virkeligheden af det, som tilsidst skal give dem evig Seier.

Joseph Smiths Levnetslob.

Mai 1838. (Fortsat fra Side 143.)

Han fortalte derfor Mrs. Jackson, at han havde havt en Aabenbaring fra Gud om, at hendes Mand var død, osv. og at hun maatte samtykke i at ægte ham, ellers vilde hun aldrig blive lykkelig; thi han havde seet hendes fremtidige Tilstand, og bad hende erindre, at hvo, som han velsigner, skulde vorde velsignet, og at hvo, som han forbandede, skulde vorde forbandet, for om muligt derved at indgive hende den Tro, at han havde Magt til at gjøre hende evigt ulykkelig, hvis hun ikke vilde indgaae paa hans Forlangende, osv. Som Følge heraf kom de overeens om, at de snart skulde gifte sig; men til Lykke eller Ulykke for begge Parter — før Bryllupsdagen oprandt, see! da ankom til vor Helts store Forbauselse Mrs. Jacksons Mand, som naturligviis ophævede den afsluttede Contract.

Den gamle Lyon indsaae paa denne Tid, om ikke før, meget godt, at den Gud, som gav ham disse Aabenbaringer, hvis han forresten havde faaet nogen Aabenbaring, var hverken mere eller mindre end Djævelen, og for at besmykke sin Brøde, kastede han hele Skylden over paa ham, for at han, ved at udskjelde det Væsen, med hvem han tidligere havde været saa god en Ven, og som havde raadet ham i fordums Dage, maaskee kunde hjælpe sig ud af den Knibe, hvori han selv havde bragt sig. Men det var desværre for silde for ham.

Da Vidnesbyrdene vare endte, blottedes Retfærdighedens Sværd, der faldt paa den Anklagede som en Svøbe med titusinde Snærte, svunget af Præsident Rigdon og George M. Hinkle, inspirerede af Retfærdighedens Aand, ledsaget af en Veltalenhedsstrøm, der gjennemborede Følelserne, som ligesaa mange Skorpioners Stik, hvilket tjente til at udsone for begaaet Synd. Der var ingen Følelser, uden de jo bleve søgte efter, intet Saar, uden det undersøgtes, og ingen Undskyldning fremført, uden den paa det Nøiagtigste drøftedes.

Da Retfærdigheden ophørte at tale, traadte Barmhjertigheden frem, der inspirerede Præsident Smith og George W. Harris, som med Veltalenhed, med dybsindig og grundet Eftertanke, og med stor Mildhed, talte til Gunst for den Anklagede; men efterat Barmhjertigheden tilsyneladende havde kjæmpet til det Yderste mod Retfærdigheden, fik sidstnævnte Overmagten, og tog Talerens Aand i fuld Besiddelse, og udslyngede de skarpe Pile mod den gamle Mand, ligesom Orkanens Rasen paa Bjergtoppene, og var ifærd med at drive den gamle Mand udenfor Barmhjertighedens Omraade; men alligevel gjorde Barmhjertigheden Fordring paa Offeret, og frelste ham i Kirken.

Lykkelige ere de, hvis Synder, ligesom denne Mands, gaae foran dem til Doms, saa at de kunne omvende sig og blive frelste i Guds Rige.

Raadet vedtog, at eftersom denne Mand havde bekjendt sine Synder og anraabt om Tilgivelse og lovet at vandre ret for Herren i Fremtiden og saa vidt hans Kræfter strakte sig, gjøre Alt, hvad Herren skulde fordre af ham, skulde han aflevere sit Kaldsbrev som Høipræst og staae som et Medlem i Kirken, som Følge af hans Udygtighed til at være et saadant Kald, osv.

G. W. Robinson.

Søndagen den 29de tilbragte jeg meest i de Helliges Forsamling, og forkyndte Livets Ord.

Mandagen den 30te var det første

Præsidentskab beskjæftiget med at skrive Kirkens Historie, og med at indøve sine Lectier i Grammatik; disse Øvelser fandt paa denne Tid sædvanlig Sted hver Morgen, før de begyndte at skrive.

Den 1ste, 2den, 3die og 4de Mai. Det første Præsidentskab var beskjæftiget med at skrive Kirkens Historie, med at administere til de Syge den 3die, og modtog et Brev fra John E. Page den 4de.

Løverdagen den 5te skrev Præsidentskabet for „the Elders Journal;" fik ogsaa Efterretning fra Canada ved Br. Baily om, at to hundrede Vogne med Familier sandsynligviis vilde ankomme hertil om tre Uger; bivaanede tillige en Forsamling, hvor General Wilson, Federal-Candidat til Congressen, holdt et Foredrag over politiske Sager.

Søndagen den 6te Mai. Jeg prædikede for de Hellige, og fremsatte for dem de Ønder, som existere, eller som ville komme til at existere, som Følge af for hurtig Dom om eller Afgjørelse af Noget, eller af at domme, for man havde seet en Sag fra begge Sider. Tillige advarede jeg de Hellige for saadanne Mennesker, som komme ilynkende og knurrende iblandt dem for sine Penge, fordi de have hjulpet de Hellige, og baaret Noget af Byrden med Andre, og som tænke, at Andre, som ere endnu fattigere, og som have baaret større Byrder end dem, burde erstatte dem for deres Tab, osv. Jeg raadede de Hellige til at vogte sig for saadanne, thi de udkastede smudsige Vink hist og her, for at skade Kirkens bedste Interesser, og om muligt nedrive Præsidentskabets Charakteer. Jeg gav ogsaa nogen Underviisning om Guds Riges Hemmeligheder, som f. Ex. om Planeternes Historie, om Abrahams Beskrivelse over Planetsystemerne, osv.

Om Eftermiddagen talte jeg atter om forskjellige Gjenstande — om Viisdomsprincipperne, Viisdomsordet, osv.

Lærernes Quorum i Far West talte fire og tyve Medlemmer.

Mandagen den 7de tilbragte jeg i Selskab med Dommer Morain, een af vore Nabo-Countydommere og Democrat-Candidat til Stats-Senatet. Besøgte Ældste Reynolds Cahoon og Parley P. Pratt, den første fra Kirtland, den sidste fra Staten New York, hvor han i nogen Tid havde prædiket; og vi glædede os hjerteligt over den behagelige Efterretning om de Helliges Indsamling fra alle Jordens Dele til dette Sted, for at undflye Ødelæggelsen, som vil ramme denne Slægt, hvilket er omtalt af alle de hellige Profheter fra Verdens Skabelse af.

James G. Marsh, Søn af Thomas B. Marsh, 14 Aar, 11 Maaneder og 7 Dage gammel, døde idag i en seierrig Tro paa det evige Evangelium.

Tirsdagen den 8de tilbragte jeg og Ældste Rigdon med at besøge Ældste Cahoon og det Sted, han havde valgt til Bopæl, og med at besørge nogle af vore private, personlige Anliggender. Om Eftermiddagen besvarede jeg de Spørgsmaal, som hyppigen gaves mig, medens jeg var paa min sidste Reise fra Kirtland til Missouri, og som findes aftrykt i „the Elders Journal," 1ste Aarg. Nr. 2, Pagina 28 og 29, som følger:

1) „Troe I Bibelen?" Dersom vi troe den, ere v i det eneste Folk under Himmelen, der gjør det; thi der er Ingen af Nutidens Secter, som gjør det.

2) „Hvori adskille I Eder fra andre Secter?" Deri, at v i troe Bibelen, og alle andre Secter sige, de troe deres F o r t o l k n i n g e r af Bibelen og deres Troesbekjendelser.

3) „Vil Enhver blive fordømt uden Mormonerne?" Ja, og en stor Deel af dem ogsaa, hvis de ei omvende sig, og beflitte sig paa Retfærdighed.

4) „Hvor og hvorledes fik de Mor-

mons Bog?" Moroni — som skjulte Pladerne, hvorfra Mormons Bog oversattes, i en Høi i Manchester, Ontario County, New York — som var død og opstanden, viste sig for mig og fortalte mig, hvor de laae, og underrettede mig om, hvorledes jeg skulde erholde dem. Jeg fik dem, og tillige Urim og Thummim, ved hvis Hjælp jeg oversatte Pladerne; og derved fremkom „Mormons Bog."

5) „Troer De, at Joseph Smith er en Prophet?" Ja, og Enhver, som har Jesu Vidnesbyrd; thi Vidnesbyrdet om Jesus er Prophetiens Aand. (Aab. 19. 10.)

6) „Troe Mormonerne, at de skulle have alle Ting fælles?" Nei!

7) „Troe Mormonerne det er ret at have flere end een Hustru?" Nei, ikke paa een og samme Tid.*) Men de troe, at dersom deres Ægtefælle døer, have de Ret til at gifte sig igjen; men vi misbillige den Skik, som herster i Verden, og som til vor store Bedrøvelse ogsaa er bleven practiseret her, at man gifter sig fem eller sex Uger, eller endog to eller tre Maaneder efter deres Ægtefælles Død. Vi troe, at man bør have tilbørlig Agtelse for Erindringen om de Døde, samt for deres Venners og Børns Følelser.

(Fortsættes.)

*) Aabenbaringen om den patriarkalske Ægteskabsorden var endnu ikke given Kirken; den blev given den 12te Juli 1843.

Indbetalte Bogpenge.

	Rd.	Mk.	Sk.
J. C. A. Weiby, Vensyssel	40	"	"
P. C. Nonnow, Fyen	18	5	12
O. Nilsson, Norrkøping	12	3	"
H. Jensen, Skive	2	3	"
M. Andersen, Bornholm	6	"	"
L. C. Geertsen, Aarhuus	10	"	"
P. Pedersen, Lolland	25	4	"
P. Nielsen, Fredericia	18	"	"
G. Ohlson, Stockholm	25	"	"
A. P. Trane, Kjøbenhavn	48	"	"
Summa	206	3	12

Indhold.

	Side.
Den overpeiende Vigtighed af Guds Rige	145.
Den mosaiske, den christne og de sidste Dages Huusholdning	147.
Redaktionens Bemærkninger	152.
Virkelighed og Skygge	155.
Joseph Smiths Levnetsløb (fortsat)	158.

„Skandinaviens Stjerne" udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned og faaes paa Contoiret i Lorentzensgade Nr. 504 D. 5, Stuen tilvenstre og paa alle kongelige Postcontoirer.

Udgivet og forlagt af C. Widerborg.

Trykt hos F. E. Bording.

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

8. Aarg. Nr. 11. *Den 1. Marts 1859.* Priis: 6 Sk. pr. Exp.

Israels Vext til en Nation.

(Fra „the Millennial Star.")

Efter at have skildret de tre Evangelii-Uddelinger, eller Huusholdninger, den mosaiske, den christne og de sidste Dages, kunde det maaskee være baade interessant og belærende at kaste et Blik paa Israels Udvikling til en Nation, og sammes Forhold til hine tre Huusholdninger.

Der er en medfødt Trang hos Menneskene til at dyrke og ære en høiere Magt. Dette er naturligt og rigtigt. Det er Aandens Fasthold ved den Usynlige, fra hvem den udgik. Det er den hemmelige, men for Verden, i dens nærværende uomvendte Tilstand, ubekjendte Forbindelse mellem den store Evige og hans levende, fornuftige Afkom. Det er den Tilbedelse og Ærefrygt, som den himmelske Orden kræver, og som den ufordærvede Natur med Glæde og Villighed yder; men Bedrag og Uvidenhed, som har faaet Indpas hos Menneskene, berøver Himmelen dens Ret ved at dyrke et indbildt Væsen, eller endog en svag Medskabning, i Stedet for den sande og levende Gud, som er nidkjær for sin Dyrkelse. I Forhold til som Mennesket gav efter for Satans Forførelse og vandrede bort fra det himmelske Lys, meddeelt ved Aabenbaring, indtog Mørket Lysets Plads i Menneskets Sind, indtil det forvildede sig i Selvbedragets og den egenkjærlige Uvidenheds Taage. Alligevel drev den medfødte Ærbødighed for et høiere Væsen Mennesket til at see sig om efter en Gjenstand for Dyrkelse, og hvadsomhelst der opvakte dets Frygt eller Beundring blev gjort til en Gud og tilbedet. Herfra skriver sig Afguderiet med alle dets fantastiske Barnligheder, aabenbare Urimeligheder og fornedrende Virkninger. Det er dette Princip, som bringer den stakkels uculturerede Afrikaner til at bøie sig for sin Fetisch (Afgud) og gjøre næsten enhver Ting, som Ild, Vand, Lys, Træer, Slanger, Aber osv., til Gjenstand for Dyrkelse; Buddhisten i det østlige Asien til at nedkaste sig for et Menneske, i hvis Legeme han tror, at den Uendelige boer; Hindueren at ære sin Brahma og den Hær af Guddommeligheder, som udgjør hans tredive Millioner Guder; og det er det samme Princip, som taaer Christenhedens Millioner til at dyrke et usatteligt og upersonligt Væsen som Gud.

Da Noahs Familie efter Syndfloden

udbredte sig paa Jordens Overflade og forøgedes i Antal og Vigtighed, begyndte de at afvige fra deres Fædres Veie samt tabte ved Ugudelighed den Forrettighed at have det sande Præstedomme og Aabenbaringens kostelige Gave; og, endskjøndt den storartede Tradition om Guds Magt, tilkjendegivet ved een Families Frelse, medens Resten af Menneskeslægten omkom, vedligeholdt hos dem en Slags Frygt for et høiere Væsen, dannede de sig selv Guder efter deres egne forvendte Begreber og Traditioner, efter at de havde tabt Kundskaben om den sande Gud. Nogle, hvoriblandt Melchisedek, holdt fast ved det sande Præstedomme med Nidkjærhed og Trofasthed, medens Mange, som efter Slægtfølgen vare Arvinger til denne Myndighed, vendte sig fra Lyset til Mørket og vandrede i Afguderiets mørke Taage.

Ud fra en saadan Familie kaldte Herren Abraham og sagde til ham: „Jeg er den almægtige Gud, vandre for mit Ansigt og vær fuldkommen. Og jeg vil gjøre min Pagt imellem mig og imellem Dig, og formere Dig ganske meget; og i Dig og i din Sæd skulle alle Jordens Slægter velsignes." At Gud bestemte denne Velsignen af Nationerne til at blive Tidsalderes Værk er klart af Udtrykket: „din Sæd;" og at forskjellige paafølgende Tidsafsnit vare bestemte dertil, maa ogsaa være indlysende for den, som overveier, at Gud i sin Forudvidenhed kjendte Evnerne og Anlæggene hos de forskjellige Personligheder, som han skulde lade fremtræde paa Handlingens Skueplads Tid efter anden for at fremme hans Planer og fuldbyrde Opfyldelsen af hans Forjættelser.

Abraham, adlydende Himmelens Kaldelse, „drog ud" fra sit Land og sin Slægt og fulgte Forsynets Veiledning. Velsignet paa sine Reiser med mange store og herlige Aabenbaringer, kundgjorde Gud ham, at af Aanderne i den evige Verden vare Nogle ædlere og visere end Andre, og bleve bestikkede til Styrere og Ledere, og bestemte til at komme frem paa Jorden, naar Guds Hensigter fordre det.

Iblandt disse ædle og forudvalgte Fornuftvæsener i den evige Verden var Abraham (see Abrahams Bog i Pearl of great Price,) og fra ham skulde et Folk udspringe, der skulde have Indflydelse paa Verden i alle tilkommende Slægter. Aarhundreder rullede hen; Abraham sov i Machpelahs Hule; Isaak og Jacob havde ogsaa betalt Naturens Gjeld; men hver af dem stadfæstede før sin Død ved Inspirationens Aand Forjættelserne, givne deres Fader. Joseph, den vise og dydige, den ædle og gode, — værdig Forfader til hans sidstedages Navne — havde opgivet Aanden og laae iblandt de Mægtige i Ægypten, ventende paa den Tid, da hans Been skulde føres hen til det forjættede Arveland og nedlægges i hans Families Grav. Da begyndte Abrahams Efterkommere at føle, at Gud virker paa mange forunderlige og for Mennesket uforstaaelige Maader, for at tilveiebringe sine Hensigters Udførelse.

Opdragne i det fede Gosen, den rigeste Landsdeel af Ægypten, formerede de sig og tiltoge i Styrke, indtil Pharao, frygtende deres voxende Magt, lagde Tyranniets tunge Jernhaand paa deres Skuldre, og de bleve nødte til at underkaste sig Slaveriets bittre Lod, lære Arbeidsomhed og Udholdenhed, stole paa deres egne Kræfter og udvikle hele deres Muskelstyrke, nødvendige Betingelser for et Folk, bestemt til at drage ud i Ørkenen, trænge ind i et fremmed Land, overvinde dets Indvaanere, og tage det i Besiddelse; og Forjættelserne til Fædrene paapegede tydeligen, at de maatte gjøre dette.

Førend vi gaae videre, vilde det ikke være af Veien at kaste et Blik paa nogle af Verdenshistoriens Begivenheder efter Synd-

floden, forsaavidt Fortidens Optegnelser gjør os bekjendt dermed.

Efter den bibelske Tidsregning kom Syndfloden i Verdensaaret 1656, og Israels Udgang af Ægypten i Verdensaaret 2493, givende et Tidsrum af 837 Aar for Noahs Familie at formeres og blive talrig i; og naar vi tage i Betragtning, at Menneskene dengang levede mere efter Naturens Love, og desaarsag besad større Aands- og Legemskraft til at avle og føde et sundere og talrigere Afkom end nu er Tilfældet, skulle vi ikke forundre os over det store Folkeantal, som var i een eller to af de store Magter, som den Gang fandtes.

Den første Regjeringsform var den patriarkalske, idet enhver Fader regjerede over sin egen Familie; og eftersom Familierne forøgedes i Antal og Indflydelse, blev denne Myndighed større, indtil opadstræbende og ærelystne Aander søgte at udstrække deres Herredomme og underlægge sig Andres Familier; derved opstod efterhaanden Konge- og Keiserdømmer og monarkiske Regjeringsformer.

De to mægtigste Riger af den tidligste Oprindelse indrømmes at have været Ægypten og Assyrien. Det første blev grundet af Menes, der formodes at være den samme som Misraim, Chams Søn; medens det andet antages at være grundet af Nimrod, Chams Sønnesøn. Være dette som det vil, men der anføres, at under hans og hans Søns, Ninus's, kraftige Regjering blev Assyrien en Stormagt, som ved Vold og Erobring udvidede dets Grændser og Indflydelse, medens det under Semiramis, Nini Dronning, opnaaede en neppe fattelig Storhed og Betydenhed. Nineve (opkaldt efter Ninus) og Babylon, Oldtidens store Stæder, vare forstørrede og udsmykkede i en Grad, som gjorde dem til Verdens Undere. Semiramis, ifølge Diodorus, anvendte alene paa Babylons Befæstelse og Forskjønnelse 2 Millioner Arbeidere, samlede fra alle Provindser i hendes vidtloftige Rige. Under hendes Efterfølger, Sønnen Ninyas, en magelig og til sandselige Lyster og Fornøielser hengiven Fyrste, aftog Riget i Betydenhed; ligeledes under hans Efterfølgere i tredive Generationer tabte det gradviis sin blændende Storhed, indtil Sesostris, Konge af Ægypten, (som antages at være den samme Pharao, der undertrykkede Israeliterne saa haardt) udstrakte sine Erobringer langt i Øst, underkastende sig Nationerne, og vendte hjem, belæsset med Krigsbytte fra sine Felttog. Efter hans Død opnaaede det assyriske Rige igjen sin forrige Storhed under kraftigere Herskere.

Lad os nu gaae lidt tilbage og optage Traaden af Ægyptens Historie. Efter at det havde reist sig i Storhed under Mene's og hans Efterfølgeres Regjering, blev det eftertragtet af fremmede Erobrere. Det blev følgeligen angrebet af de omdragende Stammer fra Arabien eller Phoenicien og den større Deel af det underkastet deres Herredomme. I 260 Aar herskede de saakaldte Hyrdekonger over den skjønneste Deel af Landet, indtil de uddrevet af Amosis, en anden ægyptisk Konge, der da regjerede saavel over den nedre Deel, kjendt som Gosen, som over den øvre Deel. Den Afsky, som Ægypterne havde for Mindet om disse erobrende Hyrdefolk (Nomader), vidste Joseph at vende til Bedste for sin Faders Huus, da han underviste Brødrene om, at de skulde sige Pharao — et fælles Navn for alle Ægyptens Konger — at de vare Hyrder, som levede af sine Hjorder, og derved sikre dem Landet Gosen, rigt paa alle Naturens Frembringelser og den frugtbareste Deel af det saare frugtbare Land. De særegne Omstændigheder, der formaaede Patriarken Jacob til at drage ned til Ægypten, ere altfor vel bekjendte til at behøve nogen Gjentagelse her; men den Viisdom, der lagdes for Dagen i at

bringe Jacobs Huus i den nævnte fordeelagtige Stilling, er værd at lægge Mærke til. Ægypten var den Tid upaatvivleligen den mægtigste Nation, som fandtes, og var istand til at stille en uhyre Armee paa Benene baade til Erobring og Selvforsvar.

Under en saadan Magts beskyttende Vinge kunde Israels Familie voxe og formeres, uskadte af Krigens Stormvinde, der bedvarende bød ud over Stamme og Nation, medens deres Bestjæftigelse, forhadt af deres beskyttende Naboer, sikkrede dem for at blive kaldte til at deeltage i deres Naboers krigeriske Foretagender. Saaledes udarbeider den Almægtige undertiden de vigtigste Følger ved de tilsyneladende simpleste Aarsager og naturligste Midler.

Ægypten var ogsaa mægtig i Kundskab — saavel i Præstedommets forvendte Kræfter, hvorved Magierne søgte at kappes med Himmelens Magt, som i Kunster og Videnskaber — Kundskab i at bygge mægtige Stæder, som Theben med sine 100 Porte, opstable uhyre Pyramider, der endnu efter Aartusinder staae som Verdens Underværker, opreise storartede Templer, hvis Ruiner endnu staae Tilskueren med Beundring, og construere Labyrinter, hvilke overraske de Besøgende fra andre Lande Aarhundreder efter.

Under en saadan mægtig Nation, og i et saadant frugtbart Land, var et passende Sted for Guds udvalgte Folk at voxe og foreges. Det var Stedet for Israels store Anforer at erhverve sig Kjærnen af al menneskelig Kundskab, hvilken, understøttet ved den himmelske Inspiration og Omgang med Guddommen, gjorde ham skikket til at hævde den ophøiede Stilling, han skulde indtage som Aabneren af en stor Evangelii-Uddeling, Grundlæggeren af en mægtig Hushholdning, Lederen af Herrens Hærskarer og Lovgiveren for et Folk, hvis nationale Skjebne skulde faae en varig Indflydelse paa alle efterfølgende Tidsaldere.

Tiden var kommen for Aabningen af et nyt verdenshistorisk Afsnit. Nationerne havde uvitterligen fremmet Herrens Planer. Formuende, mægtige og kundskabsrige, havde de beskyttet Israels Sæd, indtil den blev et mægtigt Folk. Da toge Tingene en anden Vending. Tyranni og Undertrykkelse bleve satte i Gang for at gjøre Slaveriet utaaleligt for Hebræerne, saa at de kunde lære at sætte Priis paa Friheden, længes efter den, og kjæmpe for Befrielse. Timen var kommen, at Israel skulde indtage en anden Stilling; og for at iværksætte det, opreistes en Mand — een af hine ædle, i den himmelske Verden forudvalgte Mænd, som Gud viste Abraham i det himmelske Syn, da Fremtidens Begivenheder afsløredes for ham.

Moses, Israels Lovgiver, var en mærkværdig Mand, og hans Historie forunderlig og riig paa Begivenheder. Frelst fra en tilsyneladende Død i Barndommen ved en ægyptisk Prindsesses Barmhjertighed, opfødt af sin egen Moder, under Skin af en leiet Amme, og opdragen i Glandsen af et prægtigt Hof, levede han i fyrretyve Aar i denne ophøiede Omgivelse, og oplærtes af de lærde Viismænd i deres Kunster og Videnskaber, indtil han, oprørt ved een af sine Landsmænds Mishandling, tog denne i Forsvar, kom derved til at dræbe en Ægypter og maatte søge sin Redning ved Flugten. Han søgte ud i Midians Ørkener, hvor han i fyrretyve Aar var Overhyrde for Jethros Hjorde, og der havde han Tid og Leilighed nok til at grunde paa sit Folks Forurettelser, og beredes for den store Gjerning, som var ham bestemt, endskjøndt han endnu ikke vidste det. Endelig, da Tiden var inde for Aabningen af en nye Uddeling, kaldte den Almægtige paa ham, bød ham at lægge Hyrdestaven til Side og gribe

Anførerens Commandostav, udrustede ham for det høie Kald ved den Hellig-Aand og Præstedommets Myndighed og Magt, og sendte ham ud fra Ørkenen til igjen at blande sig i det bevægede Livs Tildragelser.

. Det var nødvendigt at iføre ham med overordentlig Magt, saa at han kunde overgaae de ægyptiske Vise i deres Kunster, og indgyde Israeliterne Tillid til ham som deres Anfører. Udrustet med denne Magt og ledsaget af Aaron, fremstillede han sig for sit Folks overmodige Tyran, og forlangte af ham den Gunst, at Israel maatte drage ud, idet han ledsagede sin Anmodning med Beviser paa en saadan Magt, som rystede Ægypternes Stolthed og Overtro. Plage fulgte hurtigt paa Plage, indtil den overmodige Monark var nødt til at give efter, da det vilde Sorgensskrig gjenlød over det ganske Land, at alle Førstefødte vare rammede af Døden.

Israels Udgang af Ægypten, deres Tog gjennem det røde Hav, og de Undergjerninger, der skete for deres Skyld, ere for vel bekjendte til at behøve nogen Omtale her. Aabningen af den nye Uddeling eller Huusholdning var begyndt. Efter at de vare førte ud i Ørkenen og der organiserede, forsøgte Herren ved Moses at overdrage til dem Friheds fuldkomne Lov, eller Saliggjørelsens og Kraftens Evangelium med tilhørende Præstedomme og Ordinantser; men formedelst deres Afguderi og Gjenstridighed forspildte de det høie Privilegium, og modtog i Stedet en forberedende Huusholdning, med dertil hørende Tvangslove, der ligesom en „Tugtemester skulde bringe dem til Christum," eller med andre Ord, berede dem for en tilkommende Tids Evangelii-Uddeling. Enhver Synd medfører Straf, og enhver opfyldt Pligt bringer Velsignelse og Belønning, saavel her som hisset. Israeliterne forspildte ikke alene den Rettighed at have den evangeliske Lov og Huusholdning, men den Slægt af dem, som Gud havde udfriet af Ægypten, udelukkedes fra at komme ind i det forjættede Land. Den mosaiske Uddeling var i Sandhed en ny Æra (et mærkværdigt Tidspunkt) — Gud uddeelte til Menneskет et riigt Fond af Kundskab, Oplysning og Magt, og gjorde den Sandhed indlysende, at direkte Forbindelse med den evige Verden, ved Engleſendelse og Aabenbaring og det sande Præstedømmes Gjengivelse, er uundgaaelig fornøden, naar der skal aabnes nye Tidsafsnit i Guds Huusholdning, eftersom den alene kan have en afgjørende Virkning paa Menneskeslægtens timelige og evige Vee og Vel.

Endskjøndt Israeliterne ved sin afgudiske og rebelske Charakteer gjorde sig uværdig til at nyde det fulde Maal af de Velsignelser, som skjenkes de Værdige, viste dog den Almægtige, ved hiin Uddeling, paa en praktisk Maade, at Theokratie (Guds umiddelbare Regjering) er den eneste Regjeringsform, som er i Stand til at skjenke de Regjerede sand Lykksalighed. Vi vide Alle, at Lykksalighed er Livets store Formaal; men som den er ufuldstændig uden Ophøielse, saa følger deraf, at Kundskab om Maaden, hvorpaa saadanne Velsignelser kunne erholdes, er af høieste Vigtighed for Mennesket.

At Theokratie er den eneste Regjering, under hvilken saadanne Velsignelser kunne erholdes, beviser tilfulde Israels Historie. De vare et frit, ophøiet og velsignet Folk, saalænge de adlød Himmelens Veiledning; men derimod bleve de underkuede af fremmede Magter og gjorte elendige, da de vare ulydige og oprørske mod Gud.

Eftersom et Theokratie, eller Guds umiddelbare Regjering, ikke kan existere uden direkte Forbindelse med det regjerende Overhoved, saa følger det ligeviis af sig selv, at umiddelbar Aabenbaring maa gives og adlydes, dersom Undersaatternes Lykksalighed og Velfærd skal fremmes.

Den mosaiske Husholdning var i saa Henseende en Typus for de tilkommende større Husholdninger — saavel den christne som de sidste Dages — formedelst hvilke Verden skulde blive frigjort fra det Ondes Magt og velsignet med alt Det, som kunde gjøre dens Indvaanere store og lykkalige. Hine, som i de foregaaende Uddelinger gjorde sig uværdige til den høiere Kundskabs Lys og Frihed og de dermed følgende Privilegier, bleve paalagte en streng og ubøielig Lovs Aag til Advarsel for Alle, som i Tidens Fylde skulde blive begunstigede med Rigets Evangelium. Om dette sang og talte Fortidens inspirerede Mænd, og med Troens Øie skuede de ned igjennem Tidsaldrene, til den Tid, da Lyset skulde frembryde over Zion, og gjennemtrænge Mørket, der, som Esaias i sit 60de Capitel siger, skulde skjule Jorden, og fordrive den Dumhed, som havde omtaaget Folkenes Sind.

Beretningen om den mosaiske Husholdning og dens Virkninger var en stor Lectie for dem, som levede ved Christi første Komme, og burde ogsaa være det for dem, som nu leve, fordi Christi anden Tilkommelse nærmer sig. Den samme Aarsag vil frembringe de samme Virkninger. De, som nu annamme og adlyde Rigets Evangelium, og ere trofaste indtil Enden, skulle vorde frelste og arve Velsignelserne; da derimod de, som foragte og forkaste det, ville med Tiden finde, at man ikke ustraffet kan trodse Guds Villie eller modsætte sig hans Hensigters Udførelse; thi de Gjenstridige skulle ikke arve med Rigets Børn.

Joseph Smiths Levnetsløb.

Mai 1838.

(Fortsat fra Side 160.)

8) „Kunne I opreise Døde?“ Nei, ingen Mennesker, som nu leve, ei heller som nogensinde levede; men Gud kan opreise Døde, om han end bruger Mennesket som et Redskab dertil.

9) Hvad Tegn fremfører Joe Smith som Bevis for sin guddommelige Mission?“ De Tegn, som Gud behager at lade ham fremføre, eftersom han i sin Visdom anseer det for gavnligt, for at han kan domme Verden efter sin egen Plan.

10) „Var ikke Joe Smith en Skattegraver?“ Jo, men det var aldrig noget lønnende Arbeide, da han kun fik fjorten Dollars om Maaneden derfor.

11) „Stjal ikke Joe Smith sin Kone?“ Spørg hende selv; hun var intet Barn, og kan svare for sig selv.

12) „Maae Mormonerne aflevere deres Penge, naar de blive Medlemmer af hans Kirke?“ Der forlanges kun, at de bære en forholdsmæssig Deel af Kirkens Udgifter og de Fattiges Underholdning.

13) „Ere Mormonerne Abolitionister?“ Nei, med mindre Folkets Befrielse fra Præstevældet, og Præsternes Befrielse fra Satans Magt skulde benævnes saaledes; men vi troe ikke paa Rigtigheden af Negernes Frigivelse uden videre.

14) „Opægge I ikke Indianerne til Krig og til at foretage Plyndringer?“ Nei, og de, som berettede denne Historie, vidste, at den var falsk, førend de satte den i Omløb. Disse og lignende Historier ere blevne bundne Folket paa Ærmet af Præsterne, og dette er Aarsagen til, at vi aldrig søgte at besvare dem.

15) Døbe Mormonerne i Joe Smiths

Navn?" Nei; men om de gjorde, vilde den være ligesaa gyldig som den Daab, de secteriske Præster forrette.

16) „Dersom Mormonlæren er sand, hvorledes gaaer det saa alle dem, der ere døde, siden Apostlernes Dage?" Alle de, som ikke have havt Anledning til at høre Evangeliet, og til at blive forrettet for af en inspireret Mand i Kjødet, maae høre det sidenefter, forend de kunne faae deres endelige Dom.

17) „Siger ikke Joe Smith, at han er Jesus Christus?" Nei, men han kalder sig hans Broder, hvilket alle Hellige fordum og nu have gjort. Matth, 12, 49. 50. „Og han rakte sin Haand ud over sine Disciple og sagde: See, min Moder og mine Brødre; thi hvo, som gjør min Faders Villie, som er i Himlene, den er min Broder og Søster og Moder."

18) „Er der Noget i Bibelen, som berettiger Eder til at troe paa Aabenbaringer i disse Dage?" Findes der Noget, som ikke berettiger os dertil? Om saa er, have vi endnu ikke været istand til at finde det.

19) „Er ikke den hellige Skrift fuldstændig?" Hvis den er, er der en stor Mangel ved den; thi ellers vilde den underrette os derom.

20) „Hvad er Begyndelsesgrundene i Eders Religion?" Begyndelsesgrundene i vor Religion er Apostlernes og Propheternes Vidnesbyrd om Jesus Christus, at han døde, blev begraven, opstod tredie Dag og opfoer til Himmelen; alt Andet, som henhører til vor Religion, er kun Tillæg til disse. Men i Forening med disse troe vi paa den Hellig-Aands Gave, Troens Kraft, Nydelsen af aandelige Gaver, eftersom Gud vil uddele dem, Gjenoprettelsen af Israels Huus og Sandhedens endelige Triumph.

Jeg publiserede foregaaende Svar, for at spare mig det Bryderi at gjentage det samme utallige Gange.

Onsdagen den 9de. Jeg bivaanede James Marsh's Begravelse og efterkom Opfordringen at holde en Tale i den Anledning.

Torsdag den 10de. Jeg lyttede til et Foredrag af Præsident Rigdon om vor Nations Politik; hvilket Foredrag holdtes i Skolehuset i Stadens sydvestlige Qvarteer for en stor Folkeforsamling fra alle Sectioner af Countiet, og ligeledes fra andre Countier. Endskjøndt Præsident Rigdon var stærkt forkjølet og hæs, var han dog i Stand til, understøttet af Guds Aand, at tydeliggjøre den Politik, som de føderale og demokratiske Partier havde fulgt, lige siden deres Opkomst i Landet indtil nærværende Tid, saa at de Tilstedeværende kunde gjøre sig et klart Begreb derom; idet han gav Sagen en upartisk Drøftelse paa begge Sider. Dette Foredrag blev holdt i Anledning af en partist Valgtale for det føderale Parti af General Wilson paa det samme Sted for kort Tid siden; og som de Sidste-Dages Helliges Kirkes Politik i Almindelighed var demokratisk, syntes det ønskeligt at høre en Forklaring over begge Partiers Principer; og jeg blev ogsaa høiligen tilfreds med samme.

Fredagen den 11te. Jeg var tilstede ved William E. McLellins og Doctor McCords Forhør for Bispets-Retten, angaaende deres Overtrædelse.

McCord sagde, at „det gjorde ham ondt, at Raadet skulde vleilige sig for hans Skyld, thi han havde agtet at udgaae af Kirken, forend han forlod Stedet. Han havde ingen Tro til Guds Værk eller paa hans Prophet, og vilde gaae sin egen Vei." Han gav op sit Kaldsbrev og gik bort.

William E. McLellin anførte omtrent det samme, som McCord, og sagde, at „han havde ingen Tillid til Kirkens Over-

hoveder, idet han troede, at de havde overtraadt, og vare ude af den rette Vei, som Følge deraf havde han ophørt med at bede og holde Guds Bud, og tilladt sig selv at følge sine egne Lyster og Begjæringer; men da han havde hørt, at det øverste Præsidentskab havde gjort et almindeligt Forlig og anerkjendt deres Synder, begyndte han at bede igjen osv. Da jeg spurgte ham, hvorpaa han grundede disse Angivelser, sagde han, at „han selv ikke havde seet noget Urigtigt, men han havde dømt efter Rygter."

Løverdag den 12te. Præsident Rigdon og jeg vare tilstede i Høi-Raadet for at fremsætte til dets Overveielse vor timelige Stilling.

Vi tydeliggjorde for Raadet vor Stilling angaaende vore Familiers Underholdning og det Forhold, vi nu stode i til Kirken, idet vi i otte Aar havde opoffret vor Tid, vore Talenter og vor Eiendom i Kirkens Tjeneste, og vare bragte saa at sige til Bettelstaven; og eftersom det fremdeles udfordredes, at vi skulde arbeide for Kirken, syntes det at være nødvendigt, at at Noget skulde blive gjort af Kirken til Underholdning af vore Familier, ellers vare vi nødte til selv at gjøre det ved vort eget Arbeide; og om Kirken siger til os: „hjælper Eder selv," vi ville takke dem og strax gjøre saa; men om Kirken siger: „tjener os," saa maa nogen Foranstaltning gjøres for vor Underholdning.

Raadet tog Sagen under Overveielse og paalagde Biskoppen at overlade til Præsidenterne Joseph Smith junior og Sidney Rigdon, hver et Stykke Jord paa 80 Acres af Kirkens Marker, stødende til Statsjorderne; beskikkede endvidere tre af dets Medlemmer, nemlig George W. Harris, Elias Higbee og Simeon Carter som en Committee til at raadslaae med nævnte Præsidentskab om Erstatningen af deres Arbeide, indeværende Aar, ikke for deres Prædiken af Guds Ord, eller for sammes Modtagen ved Aabenbaring, ei heller for de Helliges Undervisning i Retfærdighed, men for deres Arbeide med Udgivelse af Kirkens Skrifter, Oversættelse af de gamle Optegnelser, og saa videre. Committeen bestemte, at Præsidenterne Smith og Rigdon skulde faae et vist Beløb som en retfærdig Erstatning for deres ydede Tjeneste i Aar.

Søndagen den 13. Ældste Reynolds Cahoon prædikede om Formiddagen. Og om Eftermiddagen holdt Præsident Rigdon en Jordefærdstale over afdøde Swain Williams, Søn af Frederic G. Williams.

Mandag den 14de tilbragte jeg med at pløie min Have, medens Ældste Rigdon beredte og corrigerede Noget for Trykken. Ældste Harlow Redfield ankom fra Kirtland, Ohio.

Fredag den 18de. Jeg forlod Far West i Selskab med Sidney Rigdon, T. B. Marsh, D. W. Patten, Biskop Partridge, E. Higbee, S. Carter, Alanson Ripley og mange Andre, i den Hensigt at besøge det nordlige Country og udlægge en Stav af Zion, udsee Nedsættelsessteder, tage Claims paa samme for at lette Indsamlingen af de Hellige, til Gavn for de Fattige og for Opbyggelsen af Guds Kirke. Vi reiste til Mundingen af Honey Creek, der er en Arm af Grand River, hvor vi leirede os for Natten. Vi passerede en Strækning af yndigt Land, hvoraf Størsteparten er Prairie (Græsslet, skovløst Land) tætbevoxet med Græs og forskjellige Planter og vrimlende af Vildt, som Dyr, Kalkuner, Høns, Elsdyr osv. Vi opdagede en stor sort Ulv, som min Hund gjorde Jagt paa, men den undslap os. Vi have Intet at frygte ved at leire os under aaben Himmel undtagen Klapperslangen, som findes paa dette Land, endskjøndt de ikke ere talrige. Vi slap vore Heste løse og lod dem græsse paa Prairien.

Løverdag den 19de. Vi nedtog vore Telte imorges og dannede en Marschlinie, satte over Grand River (den Store Flod) ved Mundingen af Honney Creek og Nelsons Færgested. Grand River er en stor, skjøn, dyb og rivende Flod under dens Stigen om Foraaret, og vil udentvivl kunne befares af Dampbaade og andre Flodfarteier; og ved Mundingen af Honey Creek er en fortræffelig Havn og et godt Landingssted.

Vi fortsatte vor Reise langs med Floden fordetmeste i Skovland omtrent 18 Mile, da vi ankom til Oberst Lyman Wight's, som boer ved Foden af Tower Hill (et Navn jeg gav den som Følge af et gammel nephitisk Alter eller Taarn, hvor vi leirede os for Sabbaten).

Om Eftermiddagen tog jeg op ad Floden en halv Miil til Wights Færgested, ledsaget af Præsident Rigdon og min Skriver George W. Robinson, for at udvælge og claime en Plads til at anlægge en Stad paa, nær nævnte Færgested i Davis County, 60de Township, Ordningsnummerne 27 og 28, og Sektionerne 25, 36, 31 og 30, som Brødrene kaldte Spring Hill, men som af Herrens Mund benævntes Adam-ondi-Ahman, fordi, sagde han: det er Stedet, hvor Adam skal komme at besøge sit Folk, eller hvor den Gamle af Dage skal sidde, som sagt er af Propheten Daniel.

(Fortsættes.)

Skandinaviens Stjerne.

Den 1ste Marts.

De Ældstes Indflydelse. Alle Mennesker besidde, ifølge deres Organisation som Fornuftvæsener, en vis Grad af Kraft, der sætter dem i Stand til at udøve en større eller mindre Indflydelse over deres Medmennesker; men hvor Faa ere der, som retteligen forstaae at bruge denne Indflydelse til deres egen og Andres Frelse! Der gives ingen Classe af Mænd i Verden, paa hvem saa stor Ansvarlighed hviler i denne Henseende, som paa Israels Ældste. Det er deres Pligt paa enhver rigtig og med Guds Lov overeensstemmende Maade at vinde Indflydelse iblandt Menneskene og bruge denne Indflydelse til at fremme deres aandelige og timelige Vel; med eet Ord: det tilkommer de Ældste at være „snilde som Slanger og eenfoldige (usfyldige eller fromme) som Duer." Matth. 10, 16.

Mange af de Ældste, som kaldes til at gaae ud i Verden, ere unge og uerfarne i dens Maneer, Skikke og Fremgangsmaader. Det bliver derfor deres Pligt at sætte sig ind i Menneskenes Anskuelser, Følelser og Fordomme, og gaae dem i Møde paa en sømmelig og med deres Kalds Værdighed overeensstemmende Maade, for derved saa meget mere at kunne være dem til Nytte. Dog hænder det sig desværre undertiden, at enkelte Ældste forsømme at iagttage Visdom baade i Tale, Opførsel og Handlemaade, men gaae frem i modsat Retning og Aand, enten af Uvidenhed, eller ogsaa fordi de forsømme eller glemme givne Raad og Advarsler, ja, ere ligegyldige for deres høie Kald, og ikke agte paa dets Vigtighed. Saadanne gaae endog saavidt, at de forglemme Helligheden af det Præstedømme, der er lagt paa dem, blande sig med Verden og dens Daarligheder, tabe sin Indflydelse iblandt de Hellige og deres Medmennesker, og istedetfor at blive Andre til Hjælp og Opbyggelse, blive de til Anstøds-

stene og Forargelsesklipper. Israels Ældste skulde aflægge al letsindig Tale og Opførsel, alle forfængelige Tanker og overdreven Latter (see Pagtens Bog Side 44, 19. 101, 4.) og i alle Ting opføre sig med den Værdighed, som sømmer en Herrens Tjener, og som kan give et godt Exempel og bevirke en god Indflydelse.

Præsident Brigham, talende om Fornøielser og Adspredelser, siger med Bestemthed: „Jeg gjentager, at det er ikke Eders lovlige Ret at deeltage i nogen Fornøielse, indtil I have opfyldt Eders Pligter og erholdt Kraft fra Gud til at modstaae alle onde Aander, som monne anfalde Eder og forsøge at lede Eder paa Afveie. I kunne aldrig erholde mit Bifald til at foranstalte nogle Forlystelser, indtil I kunne styre og regjere Eder selv ved Herren vor Guds Aand. Hører det, alle I Sidste-Dages Hellige!" Naar en saadan Advarsel behøves for de Hellige hjemme, hvor meget mere er den ikke anvendelig paa de Hellige i Adspredelsen, hvor saa meget Ondt omgiver dem, og hvor Verdens Blikke vogte paa dem for at udtyde den mindste Omstændighed til det Værste?

Herrens Tjenere bør derfor afholde sig fra alt det, som kan svække deres Anseelse og Indflydelse; og den, der ikke iagttager disse Raad, vil ikke alene skade sig selv, men ogsaa dem, han er sendt til at arbeide iblandt, saavel som den Sag, han har viet sig til.

Vi haabe, at disse faa Bemærkninger ville vorde til Gavn for unge Ældste, som ere kaldte til at arbeide i Vingaarden, saa at de ville bestræbe sig for at vise i hele deres Forhold og Omgang baade med Hellige og Verden, at de agte deres Stilling og ere i Besiddelse af den ædle Aand, som bør udmærke dem, der ere kaldte til at være Evangeliets Forkyndere og Udbredere.

At søge Raad.

(Fra „the Millennial Star.")

Der har været en heel Deel strevet og prædiket om at adlyde Raad — eller Nødvendigheden for de Hellige til at efterleve givne Instruktioner, og naar de ere uvisse om, hvorledes de bør handle, da at søge Raad hos rette Vedkommende. Dette Emne er saa vidtløftigt, omfattende og magtpaaliggende, at det ikke er af Veien ofte at tale derom, for at det kan blive retteligen forstaaet.

Som Hellige ville vi paa een Side lære den bydende Nødvendighed at blive veiledte af Præstedømmet i Livets vigtige Anliggender, og erfare, at vi ved en saadan Fremgangsmaade blive velsignede; medens vi paa den anden Side ville erfare, at dersom vi forsømme at søge eller adlyde Raad, ville utallige Onder og Ulykker flyde deraf.

Mennesket blev frembragt her paa Jorden med sin udødelige Aand omgiven af den grovere Materie. Uvidende om sit eget Væsen og dets endelige Bestemmelse, er han udygtig af sig selv til at opnaae det Kundskabsmaal, som er nødvendigt for en fremtidig Ophøielse, med mindre han er lærvillig og holder sig nær til Kundskabens Træ, plantet af Guddommen iblandt Menneskenes Børn, formedelst hans Præstedomme, gjennem hvilket han aabenbarer

sin Villie. Dette har været Sandhed til enhver Tid og vil vedblive at være det, saalænge vor nærværende Organisation vedvarer, fordi det er ved Kundskab, at vi kunne blive ophøiede; og ved den voxende Kundskab, underkastende os Retfærdighedens Fordringer, kunne vi sikkre vor Ophøielses Vedvaren. Derfor maae vi lade os veilede ved ethvert Trin paa den himmelske Bane. Jesus selv naaede ikke Ophøielse uden ved Lydighed og Underkastelse under sin himmelske Faders Villie. Uden Guds Aabenbaringer kunde vi aldrig have kjendt eller forstaaet Evangeliets første Grundsætninger; uden at følge Raadet til at antage og adlyde sammes Fordringer kunde vi ingensinde have erfaret de mangfoldige og herlige Velsignelser, som ledsagede vor Antagelse af samme. Men denne vor Lydighed mod de første Principer var kun Forberedelsen til at erholde fremtidige Velsignelser paa samme Betingelse.

At Gud er Kilden, hvorfra al Kundskab udgaaer, og at Agtpaagivenhed paa deres Ord, der drikke dybt af den Kundskab, som kommer af Inspirationens Væld, er den sikkreste Veiledning, forstodes og virkeliggjordes af ethvert Folk, som dyrkede Gud ifølge hans Aabenbaringer og levede i Lydighed mod de Bud, han gav.

Efter hans Tjeneres Ord bleve Stæder opreiste og nedstyrtede, Armeer ødelagte, Krige erklærede, Lande og Herredømmer deelte, Uenigheder afgjorte, Hustruer erholdte, og alle de forskjellige Anliggender i Livet ordnede. Guds Tjenere vare i Virkeligheden den styrende Magt i alle Ting der, hvor Gud blev æret, og hans Love agtede.

Vi have et mærkværdigt Exempel paa Jagttagelsen af dette Princip i gamle Israel i Beretningen om Sauls Salvning til den kongelige Magt. Udsendt af sin Fader til at opsøge de bortkomne Aseninder, og ikke findende dem, overtalte hans Dreng ham til at søge Raad hos en Guds Mand om hvad Vei de skulde gaae. Drengen sagde til Saul: „Kjære, see, der er en Guds Mand i denne Stad, og han er en æret Mand, alt det, han siger, kommer visseligen til at skee; lader os nu gaae derhen, maaskee han kundgjør os Noget om den Vei, vi skulle gaae.“ Saul gjorde ikke nogen Indvending, eller kom frem med den Grund, at det var en altfor ubetydelig Sag at lægge frem for en Guds Mand; men som et Beviis paa, at en saadan Fremgangsmaade var sædvanlig, spurgte han blot, hvad Skjenk de kunde give Propheten, naar de besøgte ham. Det er værd at læse den hele Beretning i 1ste Samuels 9de Capitel. Det samme Princip er tydeliggjort i Præsten Jethros Raad til Moses, at han skulde organisere Israels Leier i Compagnier, og sætte saadanne Mænd til at præsidere over samme, som vare fulde af Viisdom og Guds Aand.

Moses forsmægtede af det uoverkommelige Arbeide at give Raad til den Mængde, som dagligen trængte sig frem til ham; hvorfor han, følgende sin Svigerfaders praktiske Raad, stillede Mænd til at præsidere over Folket — Høvedsmænd over Tusinde, over Hundrede, over Halvtredsindstyve og over Ti — Aldster i Israel, til hvem Folket henvendte sig om Raad i sædvanlige Tilfælde, og alene de sværere Sager fremførtes for Moses. Dette var een af de vise Anordninger, hvormed han styrede og regjerede Folket. Vi forstaae Viisdommen af denne Anordning og Nødvendigheden af at søge Raad hos de Mænd, som ere retteligen bestikkede til at styre og lede Guds Folk.

Da Guds Kirke i disse de sidste Dage blev organiseret, blev Propheten Joseph paa samme Maade overlæsset ved Byrden af den Mængde Hellige, som søgte til ham for at faae Underviisning, Aabenbaring og Raad. Men da Gud lod ham lægge

Præstedommet paa Mænd, som bestræbte sig for at ære deres Kaldelse, hvilede ogsaa Raads- og Viisdomsaanden paa dem. Eftersom nu Kirken tiltog i Antal og Tjenesten krævede det, lagdes Præstedommet paa alt Flere, der ogsaa, i Forhold til deres Trofasthed, have erfaret, at Aanden staaer dem bi baade i at raade og veilede de Hellige paa Pligtens Sti, og at uddele Livets og Saliggjørelsens Ord til Verden.

Vi ere dog altfor ofte tilbøielige til først at raadspørge os selv; og naar vi hos os selv have besluttet, hvorledes vi ønske at handle, søge vi siden Præstedommets Raad. Hænder det da, at det givne Raad stemmer overeens med vore egne Ønsker, saa ere vi tilfredse med Gud og Præstedommet; men skulde det Raad, vi faae, være aldeles modsat vore egne Ønsker, hænder det undertiden, at vi blive misfornøiede, og bestemme os alligevel til at handle efter vore egne Beslutninger, anseende dem for at være de bedste. Følgerne af en saadan Handlemaade ere sædvanligviis uheldbringende, idet Guds Velsignelse ikke ledsager de Egenraadiges Foretagender. Nogle af dem tabe Evangeliets Aand, lide Skibbrud paa deres Tro og forspilde deres Ophøielse og Salighed. Det er ogsaa en Slags Bespottelse mod Gud at raadspørge ham gjennem hans Præstedomme, efter at vi have opgjort med os selv, hvorledes vi agte at handle. Vi ere frie Væsener, og kunne handle paa vort eget Ansvar, og dersom vi foretrække at gjøre det, og bære Følgerne, vilde det være urigtig at forlange, at Præstedommet skulde bifalde, hvad vore egne Indfald foreskrive os, eller hvad Aanden hos dem vidner ikke er til vort sande Gavn.

Hvor Mange have ikke bitterligen maattet angre en uviis Fremgangsmaade, og ønsket sig tilbage i en saadan Stilling, at de kunde handle efter givne Raad; men for seent er som oftest forspildt. Saadanne Tilfælde burde være advarende Exempler for os, at vi ikke skulle støde an mod Ulydighedens Skjær, Grunde og Banker og lide Skibbrud.

Der gives dem, af de Hellige, som aldrig raadspørge Præstedommet i noget Anliggende, men, ligesom i den sekteriske Verden, ansee Præstedommet blot som Mænd, der ere bestikkede til at prædike og administrere Ordinancerne, uden at have Ret til at give Raad og Underviisning. De, som tænke saaledes, om de end kalde sig Hellige, have aldrig nydt Tilfredsheden og Velsignelsen af at følge Herrens Tjeneres Veiledning; de kunne heller ikke have Evangeliets sande Aand, og ere fremmede for Rigets almindelige Vel. De vide ikke, hvad Gud formaaer ved sine valgte Redskaber, og heller ikke have de opfattet hvad Pagt de gjorde med Gud i Daaben. Saadanne vilde gjøre vel i at studere Ordenen i Guds Rige, og blive bekjendte med Herrens Bud, Befalinger og Aabenbaringer og lære at agte og adlyde sine Veiledere.

Der gives ogsaa dem, der tilsyneladende søge Raad, erklære sig beredvillige til at følge dem, medens de i Virkeligheden følge deres eget Hoved, og kun søge Raad for at bevare det ydre Skin. Saadanne staae paa Randen af en Afgrund, og da de ikke have den rette Støtte, ere de let udsatte for at miste sit Fodfæste og styrte ned i Fordærvelsens Dyb.

Det er en farlig Ting at gjækkes med Himmelens Magter; det er uheldigt og uviist, og at sørgelige Følger flyder deraf, lærer Erfaring. Baade Unge og Gamle, baade Mænd og Qvinder behøve Raad, Underviisning og Veiledning saavel i aandelig som i timelig Henseende, og som Ordsproget siger: „Ingen er for gammel til at lære," saa har Gud netop derfor indstiftet de forskjellige Embeder, og bestikket de forskjellige Embedsmænd i sin Kirke til de Helliges Fuldkommengjørelse, see

Ephes. 4, 11—13; 1 Corinth. 12, 28; og udruster dem med de forskjellige aandelige Naadegaver, som ere fornødne, see 1 Corinth. 12, 4—13. De Hellige kunne ikke blive fuldkommede, uden at være nævnte Regjeringsorden underdanige og lydige.

Da Evangeliet er et Net, som fanger alle Slags Fisk, som Skriften siger, saa vil der ogsaa i Christi Kirke være saadanne Individer, paa hvem alle gode Raad og Formaninger ere spildte, og som, naar de sidde under Herrens Tjeneres Røst, aldrig tage til sig hvad Aanden giver, men troe, at det er anvendeligt paa alle Andre, undtagen paa dem selv. Saadanne ere i samme Tilstand, som Verden er i ved at forkaste Evangeliet. De ere blinde for deres eget Vel, og forkastende det, som tilbydes dem, bedrøve de Aanden, der tilsidst unddrages dem, og de overlades til at smage de bittre Følger af deres egen Daarlighed.

Anderledes er det med dem, som søge, modtage og følge Guds Raad. Deres Liv forsødes ved Himmelens Velsignelse; deres Bestræbelser krones med Fremgang; og med Glæde og Tilfredshed vandre de fremad paa Veien til Liv og Ophøielse. Intet Bud forekommer dem for tungt; ingen Byrde for svær; ingen Forsagelse eller Opoffrelse for stor; de hengive sig aldeles til deres himmelske Faders Styrelse, og han belønner dem ved sit Bifald, oplyser deres Forstand ved sin Aand, kraftiggjør deres Villie til det Gode, styrker dem i Prøvelsens og Fristelsens Time, og leder dem gjennem den jordiske Prøvestand, indtil de have seiret og kunne erholde den forjættede Krone.

Lader os derfor være vise og forstandige, aldrig forsømme at søge Raad itide, og efterleve samme, paa det vi maae erhverve os Herrens og hans Tjeneres Bifald.

Blandinger.

Der herster for Nærværende en stor politisk Bevægelse i Italien, hvis undertrykte og tyranniserede Indbaanere længes efter at afkaste deres Aag, og opnaae større politisk Frihed, hvis Aarsag deres Øine i saa Henseende ere rettede paa den liberale Konge af Sardinien, Victor Emanuel, hvem de haabe skal blive Frihedens Forkjæmper i Italien. Der skal ifølge de seneste Efterretninger være indgaaet og undertegnet en Alliance-Traetat mellem Keiseren af Frankrig og Kongen af Sardinien. Disse Hoffe ere blevne endnu nøiere forenede ved Prinds Napoleons Ægteskab den 30te Januar med Prindsesse Clotilde, Kongen af Sardiniens Datter. Paa Grund af de italienske Uroligheder foretage Frankrig og Østerrig sig storartede Rustninger, hvoraf man med Sikkerhed venter, at en Krig er nær forestaaende, og at Frankrig vil optræde i Italien imod Østerrig. Studenterne i Padua og Pavia have gjort urolige Demonstrationer, hvorfor en Mængde af dem ere blevne arresterede. Ogsaa i andre Dele af Italien høre Arrestationer til Dagens Orden, og alene i Lombardiet udgjør de Fængsledes Antal over 2,000, og dette Antal forøges stadigen og Politipersonalet forstærkes. At den patriotiske Aand har gjennemtrængt baade Ældre og Yngre, sees deraf, at de Studerende ved Universiteterne i det nordlige Italien have sendt en Opfordring til

de Studerende i Rom at være enige i Handlingens Øieblik; og endog Skolebørnene i de italienſk-østerrigſke Besiddelser have negtet at lære Tydſk. Man kan af alle Ting slutte sig til, at denne Bevægelse ikke skriver sig fra nogle faa Brushoveder, men er udgaaet fra det ganske Folk; eller som Kong Victor Emanuel udtrykker sig i sin Throntale ved Kamrenes Aabning: „et Smertensskrig høres over hele Italien." — Frankrig havde ved Begyndelsen af indeværende Aar 33 færdige Skrueliniesskibe, (hvoraf 28 ere løbne af Stabelen siden 1852) 6 ere under Bygning, og i Toulon armeres for Nærværende 52 Skibe. I Marseille oprettes 35 nye Krigsmagaziner, og i Byens Havn ligge 40 Skibe, som ere leiede alene til Depoter; Feltbageriets Vogne ere indrettede til at levere 35,000 Rationer Brød om Dagen, og de militaire Authoriteter vente paa en Leverance af 12 Millioner Patroner. Kanonstøberierne have allerede leveret 650 Kanoner, en uhyre Masse Heste og Muulæsler ere blevne opkjøbte, 150,000 congrevske Raketter ere afsendte til Marseille, og endelig ere 8,000 algierske Tropper afgaaede til Lyon, for at forstærke Armeen der. Den 1ste Juni vil Frankrig have 682,000 Mand paa Benene, hvoraf 497,000 marschfærdige. — Østerrigs Infanteristyrke udgjør paa Krigsfod 519,000 Mand, dets Cavalleri 71,000 Mand med 61,000 Heste, dets Artilleri 55,000 Mand, 30,000 Heste og 1152 Kanoner, og Ingenieurtropperne og Pionererne 21,000 Mand med 3,600 Heste, ialt 666,000 Mand, 94,600 Heste og 1152 Kanoner. — Sardiniens Armee i Fredstid er 48,000 Mand, hvoraf 30,000 Mand Infanteri, 5,000 Mand Cavalleri, 4,000 Mand Artilleri, 1,000 Ingenieurtropper, Resten hører til Trosset, samt henved 8,000 Heste. I Aaret 1848 viste imidlertid Sardinien, at det kunde reise en Armee paa henved 100,000 Mand. — England havde ved Begyndelsen af dette Aar 37 Skrueliniesskibe, (hvoraf 20 ere løbne af Stabelen siden 1852) og 12 ere under Bygning tilligemed 15 andre Skrueskibe. I det Hele har England 523 Krigsskibe, hvoraf 167 Kanonbaade. I Tjeneste ere 176 Skibe, hvilke ere fordeelte over hele Verden, som følger: 32 i Ostindien og China, 25 ved den afrikanske Kyst, 16 i Middelhavet, 15 i Sydhavet, 15 i Nordamerika og Vestindien, 7 ved Sydostkysten af Amerika, 5 ved det gode Haab i Afrika og 61 hjemme. — Telegraphtouget er nu lykkeligen bleven nedlagt til Constantinopel og Dardanellerne, og dets Forlængelse til Ægypten skal snart paabegyndes.

Keiseren af Rusland synes at gaae frem paa Reformernes Vei, saaledes har han afsat 7 Gouverneurer, fordi de have modsat sig hans Planer og Ønsker at frigjøre Bønderne fra Livegenskabsbaandet, hvorpaa der arbeides med Iver, og er allerede sat igjennem i flere Gouvernementer. Ogsaa Rusland synes at forøge sine Stridskræfter, idet et Rygte gaaer, at der er paabudet Recruteringer i det Indre af Landet.

England synes heller ikke med Rolighed at see paa Frankrigs og Østerrigs Rustninger, men forstærker sin Krigsflaade, og har bestilt det størst mulige Antal af de saakaldte Armstrongs Kanoner, hvorover der gives følgende Beskrivelse:

„Til de forfærdeligste Hjælpemidler, som England, naar det gjøres fornødent, kan føre i Felten, hører som det nyeste og overordentligste Armstrong-Kanonen — et Vaaben med saa forbausende Egenskaber, at det meget sandsynlig kan foranledige en ligesaa stor Forandring i Krigsvæsenet, som Dampmaskinen har foraarsaget i Skibsfarten, eller Percussionslaasen ved Geværet. Armstrong-Kanonen ligner i sin Construction en forstørret Karabin. Den er lettere end almindelige Piecer, og, omendskjønt længer i Røret, dog lettere at transportere. Det Projektil, det udslynger, er

et 18punbigt Stykke Jern, som paa en eiendommelig Maade er indfattet i et andet Metal, hvorved Frictionen gjøres uskadelig. Denne Kanons Kjærnskudvidde er 1,000 Alen, men saa stor er den Kraft og Hastighed, den giver Kuglen, at Skuddene i 9,000 Alens, eller næsten fire engl. Miles Afstand, slaae igjennem den massiveste Egetræesstive. En anden Eiendommelighed ved denne Kanon er dens Ilds overordentlige Præcision og den Nøiagtighed, hvormed den kan rettes ved mekaniske Midler. Paa 3,000 Alens Afstand har man med temmelig Nøiagtighed truffet en Rytter; i 1,000 Alens Distance traf man Skivens Centrum, der var 9 Tommer i Gjennemsnit, og da Kanonen, som sagt, ganske rettes ved mechaniske Midler, og efter hvert Skud igjen stiller sig i den tidligere Position, saa kan en formelig Hagel af Projektiler udslynges over en Gjenstand i den hurtigste Orden, saasnart man først har udfundet den rigtige Distance. Det er klart, at ved Landoperationer udvides Muligheden af Angrebet paa befæstede Punkter i en umaadelig Grad ved dette forfærdelige Vaaben. Paa Valpladsen virker den, i en Distance af 1,000 Alen, med Minie-Bossens morderiske Nøiagtighed, og ligeledes turde den i Orlogsskibene frembringe med Tiden Resultater, som man endnu ikke drømmer om.

Senere har Capitain J. Norton opfundet et andet Skydevaaben, der efter Alles Sigende endog overgaaer ovennævnte. Der er bleven anstillet Prøver med det i Chatham, og alle de tilstedeværende Ingenieurer have været overraskede af dets Virkninger. Man anstillede først Experimenter med hans „Liquid fire riffle shell," et Projektil, der er tre Gange saa stort som en almindelig Spidskugle, men hult. I dets Huulning er der en Glaskapsel, som indeholder den flydende Ild, hvoraf Projektilet har faaet sit Navn. Den chemiske Blanding er endnu Opfinderens Hemmelighed. Naar denne Blanding kommer i Berøring med brændbare Stoffer, antændes det øieblikkelig — der behøves kun, at Kuglen slaaer an mod et fast Legeme for øieblikkelig at springe. Uagtet de Sække, man brugte som Maal, vare gjennemblødte af Regn, antændtes de øieblikkelig, og nogle Secunder efter stode de i lys Lue. Capitain Norton tilbyder sig at stikke ethvert Linieskib i Brand med Kugler af samme Construction, men større Dimensioner, og Enhver, der den 10de Februar var Vidne til hans Experimenter, tvivler ikke om, at han vil være istand dertil. Han gjorde ogsaa Forsøg med en nyopfunden Bossekugle, som han har kaldt „spinster" (Jomfruen) og en Slags nye Haandgranater (frictional igniters), hvoraf man venter sig stor Virkning."

Det engelske Cabinet har gjennem Lord Cowley meddeelt den franske Regjering sine Anskuelser om det italienske Spørgsmaal og Midlerne til sammes fredelige Løsning; og at England agter, paa Grund af Frankrigs stærke Rustninger ved Middelhavet, at forøge den derværende Eskadre med 10 Krigsskibe. Stærkt Indtryk synes disse Meddelelser imidlertid ikke at have gjort paa den franske Keiser, thi Rustningerne fortsættes uafladelig.

Fra Haiti meldes, at Keiser Soulouque er afsat og Republiken proclameret. Keiseren maatte lade en Deel af sine Skatte i Stikken, da han flygtede. I de Kufferter, han ikke fik med, fandtes 28,000 Dubloner (448,000 Dollars) og 5 Millioner brasilianske Dalere.

Kirkelovene i Sverrig vedblive at fremkalde Adresser fra andre Lande. En saadan er nylig bleven indsendt fra Belgien, undertegnet af 525 Protestanter, hvori de bede Hans Majestæt om at fortsætte sine ædle Bestræbelser for at standse

Religionsforfølgelsen i Sverrig og virke for Samvittighedsfrihedens Indførelse. Regjeringen har tidligere været i Spidsen for Religionsfriheds-Bestræbelserne, der hidtil ere strandede paa Geistlighedens og Adelens forenede Modstand.

Mr. John M. Guthrie, som forlod Store Saltsøstad den 27de Novbr., giver en sørgelig Beskrivelse over de Lidelser, som baade Mennesker og Dyr af de til Troppernes Forsyning udsendte Forraadstog ere underkastede paa Sletterne, som Følge af den dybe Snee og det kolde Veir, hvis Lige ikke have fundet Sted de sidste 30 Aar. Flere Mennesker ere ihjelfrosne, hvoriblandt ti af Major Russells Mænd paa een Gang.

Notits.

Angaaende Tiendebegerne og Listerne gjøres Grene og Conferencer opmærksomme paa, at flere af Tiendeyderne ofte have samme Navn, og følgelig er det nødvendigt at tilføie Fødestedets Navn til Alle, som betale Tiende; ligeledes maae alle Forandringer med Personerne nøiagtigen bemærkes, som Tilflytning og Fraflytning — fra hvilken Conference eller til hvilken Conference — om udelukt, om emigreret, om død, om optagen, efter Udelukkelse osv., saa at man kan vide at gjenfinde deres Navne, for at creditere dem de forskjellige Smaabeløb, de have betalt paa de forskjellige Opholdssteder.

Indbetalte Bogpenge.

	Rd.	Mk.	St.
S. Gudmundsen, Norge	50	„	„
A. P. Trane, Kjøbenhavn	6	1	„
Mathias Nilsson, Gøtheborg . . .	15	„	„
J. C. A. Weiby, Venskysel	50	„	„
Summa	121	1	„

Indhold.

	Side.		Side.
Israels Vext til en Nation	161.	At søge Raad	170.
Joseph Smiths Levnetsløb (fortsat) .	166.	Blandinger	173.
Redaktionens Bemærkninger	169.		

„Skandinaviens Stjerne" udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned og faaes paa Contoiret i Lorentzensgade Nr. 504 D. 5, Stuen tilvenstre og paa alle kongelige Posteontoirer.

Udgivet og forlagt af C. Widerborg.
Trykt hos F. E. Bording.

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

8. Aarg. Nr. 12. *Den 15. Marts 1859.* Priis: 6 Sk. pr. Exp.

Hvorfor udvandre de Sidste-Dages Hellige?

Da ovenstaaende Spørgsmaal saa ofte er bleven opkastet, ville vi her i Korthed søge at besvare samme, for at desto Flere kunne blive bekjendte med vor Tro angaaende Propheiernes Opfyldelse; hvorfor vi ville benytte den hellige Skrift, Bibelen, som Grundlag for vor Beviisførelse, da den er almindelig anerkjendt for at være de Christnes Rettesnor.

Læren om „Guds Riges Oprettelse og Israels Indsamling i de sidste Dage" er ingenlunde et nyt og forhen ukjendt Lærdomspunkt, men derimod eet, hvormed Fortidens Propheter og Hellige vare vel bekjendte, og som oplivede deres Haab, naar de med Troens Øie skuede hen til den Tid, da Guds Rige skulde opreises paa Jorden, for aldrig mere at udryddes, (Daniel 2, 44.) Israel gjenindsættes i deres Arvelande, og de Troende udsamles fra Nationerne for at opbygge Zion, eller det nye Jerusalem.

Den hellige Skrift lærer os, at naar Himmelens Gud har villet udføre en eller anden Gjerning paa Jorden, har han altid først ved Aabenbaring og Engleseendelse kaldet en Mand, tilkjendegivet ham sin Villie og sine Hensigter og overdraget ham det vigtige Hverv at underrette og advare Jordens Beboere, eller den Deel af samme, det gjaldt, thi „den Herre, skal ikke gjøre Noget, uden han aabenbarer sin Hemmelighed for sine Tjenere, Propheterne." (Amos 3, 7.)

Alle Christne forvente, at Herren skal komme til Doms, og at de Onde og Ugudelige skulle udryddes; men formedelst traditionelle Begreber og Skrifternes Forvendelse troe de ikke, at han først vil advare Jordens Beboere derom, og ligesom i Noe Dage og i Loths Dage berede et Sted, hvortil de, som agte paa Advarslen, kunne flye, for at undgaae Plagerne og Straffedommene, der skulle rense Jorden. (See Aab. 16de og følgende Capitler.)

De Sidste-Dages Hellige derimod troe paa Prophetiernes bogstavelige Opfyldelse; de troe, at den Herre Gud er den samme i Gaar, i Dag og til evig Tid, og at Alt, hvad han har talet, skal visseligen skee. De troe, at Herren ikke vil handle anderledes i de sidste Dage, end naar han i forrige Dage viste sin store Almagt og gik i Rette med Menneskenes Børn. Saaledes see vi, at han, forend Syndfloden udryddede Menneskeslægten paa Faa nær,

kaldte paa Noa, bød ham at prædike Omvendelse for den faldne og afvegne Slægt, og forkynde for dem, hvad han agtede at gjøre, dersom de forkastede Budskabet om Omvendelse og Frelse. Vi have Alle læst om Følgerne for hiin Slægt, som foragtede, forhaanede og latterliggjorde den Plan, hvorved de kunde være blevne frelste og have undgaaet Ødelæggelsen. Ligeledes have vi læst om, hvorledes det gik Sodomas og Gomorras Indvaanere, der ikke vilde omvende sig ved Loths Prædiken, men trodsede Gud i deres Ryggesløshed og omkom.

Vi see af disse og flere lignende Exempler, som det er overflødigt at opregne, at endskjøndt Gud er en naadig og barmhjertig Gud mod dem, som elske ham og lyde hans Bud, er han han dog en retfærdig og nidkjær Gud, der straffer dem, som ere ulydige, og som overtræde hans Bud, enten det er enkelte Individer, enkelte Nationer, eller den ganske Verden. Herren har ikke sparet Menneskene, fordi der vare mange, som syndede; men han har altid beredt et Tilflugtssted for de Troende og Retfærdige, (om det ogsaa blot var faa Sjæle) inden han lod Retfærdighedens hevnende Sværd ramme de Vantroe, Gjenstridige og Ugudelige.

Christus siger: „Ligesom Noe Dage vare, saa skal og Menneskens Sons Tilkommelse være; eller ligesom det skete i Noe Dage, saa skal det og skee i Menneskens Sons Dage osv." (Matth. 24, 37. Luc. 17, 26.) Intet Sprog kunde tydeligere betegne, hvorledes det skal være, eller hvad der skal skee ved, eller næst før Christi anden Tilkommelse; det skal ske ligesom i Noe Dage. En Mand maa opreises med Fuldmagt til at prædike og bemyndige Andre til at prædike Omvendelse, de Troende maae uddrage og indsamles til Tilflugtsstedet, og Alle maae advares om, hvad der forestaaer. Efter Advarslen kommer Ødelæggelsen. Skete det ikke saa i Noe Dage? Jo, visseligen. Skete Ødelæggelsen uden foregaaende Advarsel og Prædiken? Nei! Hvem bleve frelste? Den retfærdige Noa og hans Familie, som troede! Hvem omkom? Hele den øvrige Menneskeslægt, som forkastede den tilbudte Frelse, thi de vilde ikke omvende sig til Gud og leve.

Christus siger ogsaa, da han taler om, hvad der skal skee i de sidste Dage: „Rigets Evangelium skal prædikes i den ganske Verden, til et Vidnesbyrd for alle Folk, og da skal Enden komme." (Matth. 24, 14.) Hvad skal prædikes? Rigets Evangelium! Hvor skal det prædikes? I den ganske Verden! Hvorfor skal det prædikes? Til et Vidnesbyrd for alle Folk! Hvad følger saa? Enden! Vi ville kortelig berøre ethvert af disse Spørgsmaal.

Rigets Evangelium skulde prædikes. Hvorledes lød det fra Christi og hans Disciples Læber? „Omvender Eder og troer." „Hvo, der troer og bliver døbt, skal blive frelst; og hvo, der ikke troer, skal fordømmes." „Omvender Eder og lader Eder døbe i den Herres Jesu Navn til Syndernes Forladelse, og I skulle faae den Hellig-Aands Gave." Hvem er bemyndiget til at prædike Rigets Evangelium? Christus selv paatog sig ikke denne Myndighed, men var kaldet af Faderen, Apostlerne vare kaldte af ham; og „Ingen tager sig den Ære at være en Præst, uden han er kaldet af Gud, ligesom Aaron var." Altsaa Troen kommer ved Hørelse; Hørelsen skeer ved Guds Ord; men hvorledes skulle de prædike, uden de ere kaldte og udsendte? Vi troe derfor, at naar den bestemte Tid var kommen til Rigets Grundlæggelse, kaldte Gud paa Joseph Smith ved Aabenbaring og Englesendelse, opreiste ham til at være en Prophet for denne Slægt og bemyndigede ham til at organisere Guds Kirke og Rige; paalagde ham

derfor Apostelstabet og gav ham Fuldmagt til at kalde og ordinere andre Mænd og udsende dem til at prædike Evangeliet som et Vidnesbyrd for alle Folk, indsamle de Troende og forberede dem til Christi anden Tilkommelse, da Enden skal komme. Hvad skal der da blive Ende paa? Synd og Ugudelighed eller Verden; thi ligesom det skete i Noe Dage, saa skal det skee ved Menneskens Søns Tilkommelse. Verden eller de Onde og Ugudelige omkom, idet Vandfloden rensede Jorden; og saaledes skal det skee ved Christi anden Tilkommelse: Jorden skal renses ved Herrens retfærdige Straffedomme og ved Ild; og Ingen, undtagen de Retfærdige, skulle bestaae.

Paa den ene Side see vi altsaa Guds Godhed og Barmhjertighed, idet han advarer Jordens Beboere ved at opreise Profheter og Apostler, Evangelister, Hyrder og Lærere til at prædike Rigets Evangelium, for at de, som ville, kunne omvende sig og blive frelste; paa den anden Side see vi Guds Helligbed og Retfærdighed, idet han haandhæver sit Ord og opfylder, hvad han har lovet; thi visseligen skulle baade hans Forjættelser og Trusler skee; de ere sande og trofaste.

Kaste vi Blikket omkring os, ville vi i Sandhed finde, at Verden er nedsunken i det Onde, og at Apostelen Pauli Propheti gaaer i Opfyldelse, naar han siger, at „i de sidste Dage skulle vanskelige Tider være at forvente. Thi Menneskene skulle være egenkjærlige, pengegjerrige, overmodige, hoffærdige, Bespottere, Forældre ulydige, utaknemmelige, vanhellige, ukjærlige, uforligelige Bagtalere, umaadelige, umilde, uden Kjærlighed til det Gode, Forrædere, fremfusende, opblæste, som mere elske Vellyst, end de elske Gud, som have Gudfrygtigheds Skin, men fornegte dens Kraft." Der skulde efter denne Skildring ikke findes megen sand Gudsfrygt, men alene et Skin deraf; idet dens Kraft skulde fornegtes. Undersøge vi nu de mangfoldige Samfund, som findes paa Jorden, saa ville vi erfare, at de alle fornegte det sande Evangelium, baade med Hensyn til Skikke, Embedsmænd, Gaver og Kræfter. Tro, Omvendelse og Daab til Syndernes Forladelse, samt Hænders Paalæggelse for den Hellig-Aands Naadegave, som er Begyndelseslæren af Christi Evangelium, hverken læres eller udøves i deres oprindelige Reenhed eller Betydning; de nødvendige Embeder og Embedsmænd, som Apostler, Propheter, Evangelister, Hyrder og Lærere som Christus indsatte i sin Kirke til sammes Opbyggelse og de Helliges Fuldkommengjørelse, findes ikke længere og ere afskaffede; den Hellig-Aands Kræfter og Gaver, som Aabenbaring, Inspiration, Propheti, Helbredelse osv. lades haant om, og bespottes, og man lærer, at de ere unødvendige, endskjøndt Christus siger, at saadanne Tegn skulle følge dem, som troe. Kortelig: man har forandret Skikkene, brudt Lovene og gjort den evige Pagt til Intet.

Sammenligner man Aanden i Christi Kirke, hvorledes den forenede Alle til Brødre og Søstre, og at Christus udtrykkelig sagde, at hans Kirke skulde kjendes paa den indbyrdes Kjærlighed og Enighed, med den Aand, som raader i Verden, hvilken, istedetfor at sammenføie, har adsplittet Menneskene i hundredevis af Samfund, indbyrdes uenige baade i religieus og politisk Henseende, tilladende alle Slags Laster og Ugudeligheder ustraffede at gaae i Svang, udgydende hverandres Blod i strømmevis efter enkelte Ærgjerriges Indfald og Lyner, saa maa man i Sandhed forundres over, at tilsyneladende gode og fornuftige Mænd og Qvinder kunne lade sig indbilde, at disse forskjellige Samfund, de ere Medlemmer af, og som i Troesbekjendelserne kaldes: den hellige almindelige

Kirke, kunne være Christi Kirke; men saa stor er Vanens Magt, og Virkningen af Opdragelse i forvendte Begreber.

Herren har i Johannis Aabenbaring givet os en mærkværdig Beskrivelse over de to hinanden modsatte Kirker. Den ene, eller hans Kirke, beskrives som en Qvinde, beklædt med Solen, og Maanen under hendes Fødder, og paa hendes Hoved en Krone af tolv Stjerner. Og hun var frugtsommelig, og skreg i Barnsnød, under Fødsels-Veer. Og hun fødte et Drengebarn, (Præstedømmet) som skulde regjere alle Folkeslag med et Jernspiir; og hendes Barn blev bortrykt til Gud og hans Throne. Og Qvinden flyede i Orken, hvor hun haver et Sted, beredt af Gud, hvor hun skulde ernæres en vis bestemt Tid. Og Dragen skød af sin Mund efter Qvinden Vand, som en Strøm, for at bortskylle hende med Strømmen. Og Jorden kom Qvinden til Hjælp, og opslugte Strømmen, som Dragen havde skudt af sin Mund.

Den anden, eller den store almindelige Kirke, som skulde raade i Verden, lignes ved „en stor Skjøge," der sidder paa de mange Vande, (som betyde Folk og Skarer og Slægter og Tungemaal) med hvilken Kongerne paa Jorden have bolet, og de, som boe paa Jorden, ere blevne drukne af hendes Horeries Viin. Og denne Qvinde beskrives som siddende paa et skarlagenfarvet Dyr, fuldt med Bespottelsens Navne. Og Qvinden var klædt i Purpur og Skarlagen, og udziret med Guld og Ædelstene og Perler; hun havde et Guldbæger i sin Haand, fuldt af Vederstyggeligheder og hendes Horeries Urenhed. Og paa hendes Pande var skrevet et Navn: Hemmelighed: Babylon den store, en Moder til Skjøger og al Vederstyggelighed paa Jorden. Og jeg saae Qvinden drukken af de Helliges Blod, og af Jesu Vidners Blod; og jeg forundrede mig, siger Johannes, der jeg saae hende, med en stor Forundring. Og af hendes Horeries giftige Viin have alle Folkeslag drukket, og Jordens Konger have bolet med hende, og Jordens Kjøbmænd ere blevne rige af hendes Yppigheds Fylde."

„Fordi hun siger i sit Hjerte: jeg sidder som Dronning og er ikke Enke, og Sorrig skal jeg ingenlunde see: derfor skulle hendes Plager komme paa en Dag: Død og Sorrig og Hunger, og hun skal opbrændes med Ild; thi stærk er den Herre Gud, som dømmer hende, osv."

I den første Qvinde gjenkjende vi den af Herren stiftede Kirke, hans Brud, som havde Solens Glands, Maanens Klarhed og om hendes Pande de 12 Stjerner, eller styrende Apostler. Denne Kirke blev dreven ud i Orken, ud fra Verden, efter at Gud tog Drengebarnet, eller Præstedømmet til sig; og Enhver, som er noget bekjendt med Kirkehistorien, veed, at Apostlerne og de første Hellige bleve udryddede, og den sande Kirke fandtes ikke længere, eller som Herren siger, blev dreven ud i Orken fra Slangens Aasyn.

Johannes saae i Synet en anden Kirke fremstaae, som Herren fremstiller under Billedet af en Skjøge, thi hun var ikke den rette Brud, men anmassede sig dennes Plads, og tiltvang sig ved Vold og Magt, rasende med et blodtørstigt Dyrs Vildhed, Herredømmet over Stammer, Tungemaal og Folk; og af det gyldne Bæger, fuldt af hendes Horeries urene Viin (forvendte Lærdomme) gav hun alle Nationer at drikke, og de bleve drukne. Kirkehistorien stadfæster Rigtigheden af alle disse figurlige Fremstillinger. Hvilken Samvittighedstvang og Undertrykkelse har ikke herskt paa Jorden siden den første Menighed blev udryddet; hvilke Stomme af Blod ere ikke flydte paa Grund af Intolerance og Bigotteri, og hvilken Forstyrrelse i religieus og politisk Henseende er ikke bleven bevirket ved det store Affald fra det op-

rindelige Mønster. Stolt og opblæst af sin Fremgang og sit store Herredømme siger den falske Kirke: „jeg sidder som en Dronning og er ikke Enke, og Sorrig skal jeg ingenlunde see;“ men hvad siger Herren: „derfor skal hendes Plager komme paa en Dag: Død og Sorrig og Hunger, og hun skal opbrændes med Ild.“

Spørge vi nu: skal den sande Kirke, den rette Brud, for stedse være forjagen ud i Ørken? Nei, svarer Aabenbaringen, kun en vis bestemt Tid. Den skal komme frem igjen. Herren skal atter igjen forbarme sig over sin Ungdomsbrud, som en Tid syntes at være forladt (see Esaias 54; 62.) Hun skal igjen føde Børn, og hendes adspredte Børn skulle indsamles, og hun skal komme frem ud af Ørken, deilig som Maanen, stinnende som Solen, og forfærdelig som en Hær under Bannere. (See Herrens Ord til Aabenbareren Joseph, Pagtens Bog Side 29.)

Forberedelsen til dette store Værk i de sidste Dage er begyndt; Kirken er gjenorganiseret; dens Børn indsamles, adlydende Røsten: „Gaaer ud fra Babylon, I mit Folk, at I ikke skulle blive deelagtige i hendes Synder og rammes af hendes Plager. Thi hendes Synder naae indtil Himmelen, og Gud haver kommet hendes Uretfærdigheder ihu.“ (Aabenb. 18, 4.)

Engelen har bragt det evige Evangelium, som skal forkyndes for alle Slægter og Stammer og Tungemaal og Folk; og Røsten lyder: „Frygter Gud og giver ham Ære, thi hans Doms Time er kommen, og tilbeder den, som haver gjort Himmelen og Jorden og Havet og Vandenes Kilder.“ (Aab. 14, 6. 7.)

De sidste Dages Hellige tro, at det er nødvendigt at adlyde Guds Bud, derfor udsamles de fra Nationerne; de tro, at Tiden nærmer sig til Opfyldelsen af Herrens Trusler; de tro, at svare Trængsler skulle komme over Jordens Nationer: Krige, Pestilentser, Jordskjælv, Hunger, Nød og Død. Det er ikke alene for at undslye disse Plager, at de drage ud efter Herrens Befaling, men ogsaa at berede sig til Herrens Tilkommelse, til Brudgommens Nadvere, da han skal komme at annamme sin Brud, Kirken; og Herren har beredt et Sted for dem i det fjerne Vestenland, i Klippebjergenes Dale, hvor de kunne boe i Klippekamrene, den Stund, Vreden varer; thi Hærskarernes Herre skal gaae i Rette med Jordens Nationer, derfor skal „Rigets Evangelium prædikes som et Vidnesbyrd for alle Folk.“ Og „ligesom det var i Noe Dage, saa skal det og være i Christi Tilkommelse;“ først Prædiken og Indsamlingen, siden Straffedommene, eller Verdens Ende, det er: de Ondes Udryddelse.

Herren siger ved Aabenbareren Joseph Smith i 1ste Stykke af Lærdommens og Pagtens Bog, Side 1—4:

„Hører, o I Folk af min Kirke, siger hans Røst, som boer i det Høie, og hvis Øine ere over alle Mennesker; ja sandelig siger jeg, hører, I Folk langt borte, og I, som ere paa Øerne i Havet, lytter tilsammen; thi sandelig Herrens Røst lyder til alle Mennesker, og Ingen kan undgaae, og der er intet Øie, som jo skal see, ei heller er der noget Øre, som jo skal høre, eller Hjerte, som jo skal gjennemtrænges; og de Ulydige skulle vorde gjennemstungne af megen Sorg; thi deres Ugudeligheder skulle udtales ovenpaa Husene, og deres hemmelige Gjerninger skulle aabenbares; og Advarsels Røst skal lyde til alle Folk ved mine Disciples Mund, som jeg har udvalgt i disse sidste Dage, og de skulle gaae frem, og Ingen skal forhindre dem; thi jeg, Herren, har befalet dem.

See, dette er min Magt og mine Tjeneres Fuldmagt og min Fortale til mine Befalingers Bog, som jeg har givet dem

at kundgjøre for Eder, o I Jordens Indvaanere, derfor frygter og stjælver, o I Folk; thi hvad jeg, Herren, har bebudet i dem, skal blive fuldbyrdet. Og sandelig siger jeg Eder, at de, der gaae ud og bære disse Tidender til Jordens Indvaanere, dem er givet Magt til at binde de Vantroe og Gjenstridige baade paa Jorden og i Himmelen, ja sandelig, at besegle dem til den Dag, da Guds Vrede skal udøses uden Maal over de Ugudelige; indtil den Dag, da Herren skal komme at gjengjelde ethvert Menneske efter sine Gjerninger, og tilmaale ethvert Menneske efter det Maal, hvormed det har tilmaalet sine Medmennesker.

Derfor lyder Herrens Røst til Jordens Ender, saa at Alle kan høre, som vil høre: Bereder Eder! bereder Eder for det, som skal komme; thi Herren er nær, og Herrens Vrede er optændt, og hans Sværd er drukkent i Himmelen, og det skal falde paa dem, som boe paa Jorden; og Herrens Arm skal aabenbares. Og Dagen kommer, da de, som ikke ville høre Herrens Røst, ei heller hans Tjeneres Røst, ei heller give Agt paa Propheternes og Apostlenes Ord, skulle udryddes af Folket, thi de ere afvegne fra mine Skikke, og have gjort min evige Pagt til Intet; de søge ikke Herren for at indføre hans Retfærdighed, men Enhver vandrer paa sin egen Vei, og efter sin egen Guds Billede, hvis Billede er i Verdens Lignelse, og hvis Væsen en Afguds Væsen, der vorder gammel og skal forgaae i Babylon, ja Babylon den Store, der skal falde.

Hvorfor jeg Herren, som kjendte de Ulykker, der skulde komme over Jorderige, kaldte min Tjener Joseph Smith; og talede til ham fra Himmelen og gav ham Befalinger, og gav ligeledes Befalinger til Andre, at de skulde forkynde disse Ting for Verden, og alt dette for at opfylde, hvad som er skrevet ved Propheterne: De Skrøbelige af denne Verden skulle opstaae og nedbryde de Mægtige og Vældige, at Mennesker ikke skulle raadføre sig med deres Medmennesker, eller forlade sig paa en Arm af Kjød, men at hvert Menneske maatte kunne tale i Guds, Herrens den Verdens Frelsers Navn, og at Tro maatte tiltage paa Jorden; at min evige Pagt maatte blive oprettet; at mit Evangelies Fylde maatte blive forkyndt ved de Svage og de Enfoldige indtil Jordens Ender og for Konger og Regenter.

See, jeg er Gud, og har talet det; disse Befalinger ere af mig og bleve givne mine Tjenere i deres Skrøbelighed, efter deres Talemaade, at de maatte komme til at forstaae, og at dersom de fore vild, det da maatte tilkjendegives dem; og at saafremt de søgte Viisdom, de maatte blive undervist; og at dersom de syndede, de maatte blive revsede, at de maatte omvende sig; og at saafremt de vare ydmyge, de maatte gjøres stærke, og blive velsignede fra det Høie, og erholde Kundskab fra Tid til anden. Og at min Tjener Joseph Smith, efter at have modtaget de Nephiters Optegnelser, maatte have Magt til at oversætte Mormons Bog af Guds Naade formedelst Guds Kraft; og ligeledes at de, til hvem disse Befalinger bleve givne, maatte have Magt til at lægge Grundvolden til denne Kirke og bringe den ud af Dunkelhed og Mørke; den eneste sande og levende Kirke paa hele Jordens Kreds, i hvilken jeg, Herren, har Velbehagelighed, talende til Kirken samlet, og ikke enkeltviis; thi jeg, Herren, kan ikke see paa Synd med den ringeste Eftergivelse; alligevel, den, som omvender sig og efterkommer Herrens Befalinger, skal tilgives, og den, som ikke omvender sig, ham skal fratages endogsaa det Lys, som han har modtaget; thi min Aand skal ikke trætte med Mennesket evindeligen, siger den Herre Zebaoth.

Og atter, sandelig siger jeg Eder, o I Jordens Indbaanere, jeg, Herren, er villig til at kundgjøre disse Ting for alt Kjød; thi jeg anseer ikke Personer, og vil, at alle Mennesker skulle vide, at Dagen kommer hastelsen. Timen er ikke endnu, men er nær forhaanden, da Fred skal bortages fra Jorden, og Djævelen skal have Magt over sit eget Herredømme, som og Herren skal have Magt over sine Hellige, og skal regjere midt iblandt dem, og skal komme ned at fuldbyrde Straf paa Idumea eller Verden.

Ransager disse Befalinger, thi de ere sande og trofaste, og de Prophetier og Forjættelser, som ere i dem, skulle alle vorde opfyldte.

Hvad jeg, Herren, har talet, har jeg talet, og jeg undskylder mig ikke; og endskjøndt Himmelen og Jorden forgaaer, skal mit Ord dog ikke forgaae, men Alt skal vorde opfyldt, enten ved min egen Røst, eller ved mine Tjeneres Røst, det er det samme; thi see og giv Agt: Herren er Gud, og Aanden bærer Vidnesbyrd, og Vidnesbyrdet er sandt, og Sandheden bestaaer evindeligen. Amen."

Om Nogen monne spørge: Hvorledes skulle vi faae at vide, om dette Værk er af Gud? saa svare vi: Ransager de hellige Skrifter, beder Gud om hans Aands Oplysning, adlyder Evangeliets Grundsætninger, troer, omvender Eder og lader Eder døbe i den Herres Jesu Navn til Syndernes Forladelse, og I skulle faae Guds Aands levende Vidnesbyrd; thi Christus sagde: „Omvender Eder og troer Rigets Evangelium;" og den, som vilde gjøre dette, hvilket han sagde var Faderens Villie, skulde erfare, om Lærdommen var af Gud.

Skandinaviens Stjerne.

Den 15de Marts.

Emigrations-Sparefondet. Vi have med sand Glæde og Tilfredshed erfaret, at de Hellige i de forskjellige Conferencer have taget fat paa Udøvelsen af det Raad, som nylig er givet, nemlig at sammenspare til deres Emigration, eller Udfrielse. Vi haabe, at Rigtigheden af dette Princip maa opfattes og sættes i Udøvelse af ethvert Medlem i Kirken, og at de ikke lade sig afskrække derfra, om end deres timelige Stilling ikke altid gjør det muligt for dem at sammenspare noget Betydeligt. De bør ikke ringeagte Skillinger eller Halvskillinger i et saadant Øiemed; thi Erfaring vil lære dem, at Gud vil velsigne deres Bestræbelser, dersom de gjøre, hvad de kunne; og Gud vilde aldrig have givet et saadant Raad til sine Hellige, om det ikke havde været godt og gavnligt for dem. De, som endnu ikke have lagt Haand paa Værket, raade vi at begynde *strax*, thi Tiden er kostbar, den ruller hen over vore Hoveder, inden vi blive det vaer, og Opsættelse er Tidstyveri, samt bærer bittre Frugter. Forøvrigt vide vi ikke hvad vi kunne udrette, forend vi tage fat paa en Gjerning; ved Herrens Hjælp formaae vi alle Ting, han raader os til.

Vi maae erindre, at Israels Indsamling er en praktisk Gjerning, som Enhver af os maae tage virksom Deel i, hver efter sin Stilling, dersom den skal vorde udført. Det er naturligt, at vi for at kunne udføre vore Pligter i denne Henseende, saavel som i alle andre, maae have *Tro* paa Gud og *Tillid* til hans Forjættelser;

men denne Tro og Tillid maa være sand og levende; den maa vise sig i vore Gjerninger; i modsat Fald er vor Tro og Tillid falsk og blind og udretter ingen Ting. Vi maae altsaa have Tro paa, at vi skulle blive indsamlede; men vi maae ikke troe, at dette vil skee aldeles uden vor egen Medvirkning; tvertimod: Gud vil, at vi skulle vise vor Tro ved vore egne Bestræbelser, lad dem efter Omstændighederne udrette Meget eller Lidet, og at vi skulle lægge for Dagen, at vi sætte Priis paa at vorde udfriede fra Babylon. Naar vi have gjort hvad vi kunne, vil Herren gjøre Resten; thi han er trofast og sanddru. Lader os derfor erindre Jesu Ord: „Ikke Enhver, som siger: Herre, Herre, skal indgaae i Guds Rige, men den, som gjør Faderens Villie."

Israeliternes Udgang fra Ægypten.

En Oversættelse af et coptisk Manuskript.

(Fra „Jewish Cronicle.")

Velsignet være Mindet af min Fader, Amron, og af hans Fader, Pithom, og af hans Fader, Zalapheel! Jeg har bygget deres Gravsted; jeg har salvet det, besprængt det med Vellugt og beseglet det med Osarsiphs Segl. Dragen, Falken og Krokodillen, *) skulle vogte det for Menneskehaand. Det skal bevares i ti Tusinde Aar. Ægypten skal blive Støv og Aske, og igjen skal den vorde herlig; atter skal Ægypten blive Støv og Aske; igjen skal den vorde iført sin Purpur og svinge Scepteret over Landet, fra det stormfulde og stedse bølgende Hav i Norden indtil Høiene, hvor Solen skuer ned paa Æthiopiens Krystalgrotter og bundløse Guldminer, og Maanen besaaer Jorden med Opaler og Smaragder; og atter skal Ægypten vorde Støv og Aske, uden at Menneskets Haand skal bryde den tredobbelte Vagts Segl paa mine Fædres Gravsted.

I Kisten, som indeholder Mumien **) af min Herre og ærede Fader, Amron, har jeg lagt Papyrusrullen, som fortæller om hans Søns Skjebne i mit Fødelands skrækkelige Tildragelser. Det er ikke skrevet for nogen Dødeligs Øie; men naar ti Tusinde Aar ere svundne hen over Gravene som en Drøm, og Ægyptens Viismænd og Krigere, Præster og Konger, hvilke vor hjærlige Omhu indbalsamerede, skulle komme ud af deres Hvilesteder, og deres udødelige Lemmer frigjøres fra Svøbet af Silkemanklerne, zirede med indvirkede Viisdomsord og gyldne Baldyring, en værdig Beklædning og Opbevarelse for de hellige og navnkundige Mænd, som atter skulle skue Solen og fryde sig i de tilkommende Dages Herlighed, og føre Jordens Nationer til Viisdommens Orakler, — da skal jeg sidde under Udødelighedens Lotustræ ved Nilens Bredder iblandt mine Forfædre og Børn, indtil hundrede Led, og læse Optegnelserne om vor Berømthed og vore Ulykker.

— — — — — — — —

Jeg sad i mit Telt om Aftenen paa en af hine yndige Dage, Vaarens Forløbere i vort magesløse Land, da min Rolighed blev forstyrret ved Efterretningen om, at en stor Gjæring var begyndt iblandt Slaverne, som arbeidede paa Markerne.

*) Dyr, ansete som hellige og som Sindbilleder paa Guddomme hos Ægypterne.

**) Et balsameret og tørret Lig.

Jeg lyttede med Ringeagt til den Idee, at hine trælleſødte Laſtdyr, hine Dyrkere af vore Jorder, hine Brændehuggere og Vandbærere, de fornedrede Hebræere, kunde løfte deres Øine imod Ægyptens glindſende Landſer. Som General over den ſjerde Armee i vort berømte Rige, de gyldne Skjolddrageres Armee, ſom havde beſeiret alle Stammerne i Nubien og Æthiopien, fra Orkenens Rand indtil den høieſte Bjergkjede, der danner Verdens Belte, behøvede jeg blot et Ord fra Thronens Fod, fra Kongen, Sønnen af hundrede Konger, for at knuſe Oprørets Sønner, ligeſom Orkenens Myrer, eller adſprede dem vidt, ligeſom Ovnens Aſke, til alle Himmelens Hjørner. Jeg havde nylig bragt Armeen tilbage fra vor Erobring. Den laae nu leiret foran mig, et prægtigt Skue, udſpredende ſig, ſaa langt Øiet kunde naae, med ſit Bytte, ſine Krigsfanger, og en Skov af flagrende og brogetfarvede Vanner, ſrarevne Bjergſtammernes med diamantbeprydede Turbaner bedækkede Konger. Zaraph, den gamle Fyrſte over Beboerne af den øſtlige Oaſe*) — hiin Plet med levende Kilder, fremſtydende ſom en grøn Ø i det brændende Sandocean, aldrig betraadt af Menneſket, og hvis Grændſer udgjøres af Kanten af den runde Himmelhvælving — ſad ved min Fod, bunden med en Soldtaukе. Han var den tappreſte af vore Fjender og i Spidſen for den tappreſte Stamme, men hvo kunde modſtaae de ægyptiſke Skjolddragere? Hans Ryttere bleve kaſtede overende, hans Telt lagt i Aſke, og den med Kobberſpids forſynede Landſe var ſom en Pileqviſt i et Barns Hænder. Fuld af foragtelig Harme ſpurgte jeg min kongelige Fange, hvad han tænkte om hine Hebræeres Forhaabninger til at bryde deres Lænker.

„Der er intet Haab for dem, menneſkeligviis anſtuet," ſagde den gamle Mand, „medens ſaadan en Armee, ſom den foran os, ligger færdig til at fortære dem, ligeſom Flammen fortærer Avnerne paa Tærſkegulvet."

Men han udtalte Ordene med en Høitideligheð, lidet paſſende til min Haan, hvorfor jeg atter tiltalte ham.

„Intet Haab efter menneſkelig Anſkuelſe," ſagde jeg, „Fyrſte af Oaſen Zophir? Og hvad andet Haab have de? Ere de Magier? Kunne de fremkalde Aanderne fra Ilden og Vandet? Kunne de bringe Tordenen og Hagelen til at ſtride for ſig? Kunne de formaae den ſtore Gud Apis til, med ſine Horn, at drive ſit Folk ud i Veſterhavets dybe Bølger?"

Zaraph var taus med Øiet vendt opad i rolig Henrykkelſe, ſom om han ſtirrede ind i de høieſte Himle, og ſaae mere med Sjælens Øie, end med Legemets.

„Mægtige Høvding over de Mægtige," ſagde han tilſidſt, bøiende ſin gamle Pande for mig, „uovervindelige Kriger, een af de begunſtigede Piller for Mizraims evige Throne, hvorledes ſkal din Tjener aabne Alderdommens trætte Læber foran Kraftens og Viisdommens Søn?"

Jeg ærede den gamle Mand for hans Tapperhed og hans Aar, og tagende ham ved Haanden, bad jeg ham at tale alt det, ſom laae paa hans Sind.

„Fyrſte," ſagde han, „jeg er idag 90 Aar gammel, og det er ikke fra Læberne af den, ſom længes efter at vorde taus for ſtedſe, at Løgnens Ord ſkulde flyde. Men De er Kriger og kan ikke kjende Frygt; De er en Viis og maa elſke Sandheden. Lad derfor Sandhed vorde ſagt. Ægyptens onde Dag er forhaanden."

Ufrivillig blottede jeg til Hælvten min

*) Saa kaldes en frugtbar, grøn Egn i Sandørkenen, og er ligeſom en Ø i Sandhavet.

krumme Sabel. Foragt for Slaverne, som aldrig burde vovet at løfte sine Øine fra Ægyptens Støv, og tillige Harme over min Fanges Dumdristighed, der kunde saaledes fornærme et Rige i dets Storhed — et Rige, saa gammelt som Stjernerne og saa uforgjængeligt som Jordens Grundvolde, lynede fra mine Øine og frembragte en Skjælven i mine Lemmer; men erindrende, at Ægyptens Love beskyttede en Fange, qvalte jeg, endskjøndt ugjerne, min Vrede, stødte det halvt udtrukne Sværd tilbage i Skeden, og bød den Gamle at fuldende det Hele af sin Oprørstale.

Oldingen saae min Vrede, og bøiende sin Turban tre Gange til Jorden, fortsatte han med uforandret Ro: „Lad min Herres Villie skee med hans Tjener, men som det er hans Befaling, at jeg skal tale Sandheden, saa skal Sandheden vorde talt. Zaraphs Forfædre — maae de hvile i Stjernernes Skygge indtil den sidste Morgens Lys kalder dem til Herlighed! — vare Herskere over Beboerne i Bjergene, hinsides Arabiens Sandørken. Der tilbade de de lysende Himmellegemer. Men en Fremmed (Abraham) kom iblandt dem; han var fra den anden Side Euphrates, en gammel Mand, som besad stor Formue og ypperlig Viisdom. Han var riig paa Qvæghjorde og Faareflokke, alligevel lode vi ham være i Fred. Han udtrykte uforbeholdent sin Harme over vore Altere, alligevel hævedes ingen Landse imod ham. Han erklærede, at den Tid skulde komme, da vore Altere skulde nedstyrtes, vore Telte lægges i Aske, og vor Stamme adspredes ligesom Bladene paa Daddelpalmen, naar Frugten er affalden."

„Og var der ingen Kriger iblandt Eder," udbrød jeg, „som kunde ihjelslaae Forkynderen af disse onde Tidender?"

„Alle vare Krigere iblandt os," gjenmælede den Gamle med et Blik, som paaminded mig om hans Aasyn, da jeg saae ham kjæmpe i Spidsen for sine vilde Ryttere, „men der var en Magt, der omgav den Fremmede, som afvæbnede vor grumme Vrede. Han fortalte os om Ting, som langt overgaaer den menneskelige Tanke, om Himlenes og Jordens Begyndelse, om den Lyksalighed, hvori vore første Fædre levede — elskelige som Himmelens Aander, og rene som Duggen, førend den rødmer i Morgendæmringen — Jordens Overherrer, kronede med mere end Jordens Kongers Guld og Juveler, kronede med uovertræffelig Skjønhed, evig Ungdom, uforduklet Viisdom, Arvinger til Herligheder, i Sammenligning med hvilke Fuldmaanen i sin Midnatsglands og Solen i sin Middagsstyrke er bleg. Mine Fædres Altere bleve nedstyrtede af ham; vore Viismænds Viisdom blev vendt til Daarlighed ved hans mægtige Ord. Alle forundrede sig, Mange tilbade, og Nogle fulgte hans Fodtrin over Landets Grændser. Vi vilde have gjort ham til vor Konge, men han erklærede, at han var en Pilegrim, som skulde drage fra Land til Land og forkynde om de forbisarne og tilkommende Tiders Hemmeligheder, indtil han tilsidst naaede det Sted, (Canaan) hvor hans Vandring skulde være fuldendt. Han skulde der blive Fader til en Nation, talrig som Skovens Blade, mægtig som Stormene i Ørkenen, og herlig som Himmelens Stjerner."

Den gamle Araber vedblev at bevæge sine Læber i taus Bøn med oplæftede Hænder og med de dunkle Øine vendte opad, som om han saae nogen af hine nedstigende Skikkelser, i hvilke Guderne engang besøgte vore Fædre. Det var umuligt at see paa ham uden Ærbødighed; og jeg følte en hellig Rædsel gjennembæve mig, paa Grund af den selvhaarede Enthusiasts høitidelige Alvor. Men skulde jeg, en Høvding over Krigere, overvældes af Slavers Overtro?

„Fyrste," sagde jeg efter en kort Taus-

hed, „Eders Land er Hjemmet for de sælsomme Ting. Manden var en Chaldæer; han var en Troldkarl, som forhexede Eders Landsfer. Her vilde man ikke været saa villig til at lægge sit Øre til, og følgelig ikke saa let bedragen. Dersom Slaverne have gjort Oprør, maae de straffes derfor; dersom deres Hexemestere søge til at vildlede dem, maae de først overbevises derom ved vore Vises Visdom, og siden lide den Død, de fortjene."

Vor Samtale blev afbrudt ved Lyden af Hestetrampen af en sig nærmende Ryttertrop. Klangen af Slagene paa deres Skjolde og Stødene i deres Trompeter forkyndte et Sendebud fra Kongen. En kongelig Kammerherre var Bringeren af Kongens Budskab, som var indlagt i dets purpurne Kapsel. Det var en Ordre at marschere direkte til Memphis. Den gamle Fyrste fra Oasen kastede et Sorgens Blik omkring sig, da jeg læste Ordren, medens jeg smilede for mig selv over, at hans Spaadom skulde komme til at slaae feil. „Ikke for mig selv er jeg bedrøvet, mægtige Høvding!" sagde han, „men for min Herre Pharao, i hvis Hænder hans Folks Liv er; ikke for Hebræernes oprørske Sønner, men for Ægyptens vise, rige og lykkelige Sønner."

Armeens Trompeter gjentoge nu Signalerne til ufortsvet Afmarsch. Jeg besteg min Stridshest og var ifærd med at spore den, for at sætte over Sletten i Spidsen for mine titusinde Ryttere, da Zaraph næsten med ungdommelig Smidighed løb hen til min Fod, omfavnede den og sagde: „Høvding, De har været ædelmodig mod den Overvundne, og den Fangnes Sorger skulle aldrig falde i Taarer af fordoblet Kummer paa Deres Hoved. Hør mig da for den sidste Gang. Udgyd ikke een Draabe af hebraisk Blod. Raad Deres Konge som De vil, had, foragt og bespot Oprøret som De vil, men atter siger jeg Dem, lad aldrig Deres Sværd blive farvet med een Draabe af hebraisk Blod. Der er en Undergjerningsmand iblandt dem. Han har seet Syner, saadanne, som bleve viste for mine Fædres store Pilegrim. Han har været, hvor ingen anden Mand kunde sætte sin Fod og leve. Han har vandret i Ilden ufortæret, ligesom Hebræerne have vandret paa Trængslernes Gloder og dog leve. Han kommer alene, men han kommer med mere end Armeer. Hans Styrke er paa Grund af hans Alder som Barndommens Svaghed, men Throners Styrke vil ikke bestaae for ham. Han kommer uden Sølv og Guld, men Ægyptens Sølv og Guld vil være for ham som Støvet, han træder paa med sine Fødder. Han kommer uden Spyd og uden Skjold paa sit Bryst, men Ægyptens Hærstarer, Erobrerne af Bjergene, Ørkenen og Oceanet, ville være for ham som Bjergenes Tjørn for Lynilden, som Ørkenens Sand for Hvirvelvinden, og som Havskummet for Stormen."

Hans Ord udtaltes med inderlig Oprigtighed, som sank dybt i mit Hjerte. Men dette var ikke Tiden for en ægyptisk Krigers at betænke sig. De glimrende Esquadroner af den kongelige Garde passerede nu forbi mig — et prægtigt Syn. Alle menneskelige Følelser, undtagen Ærens, qvaltes ved Synet af de glindsende Rustninger og de flagrende Dragebannere. Jeg var ganske og aldeles Krigers igjen. Jeg gav Commando-Ordet: „Fremad!" hvilket gjentoges af titusinde Røster; og givende min Ganger Tøilerne bruste vi frem ligesom en vældig Vandmasse, der, styrtende ned fra en Høide i Dybet, danner et Vandfald, pragtfuld og uimodstaaeligt.

(Fortsættes.)

Joseph Smiths Levnetslob.

Juli 1838. (Fortsat fra Side 169.)

Søndag den 20de blev af vort Selskab hovedsageligen tilbragt ved Adam-ondi-Ahman; men henad Aftenen nedtog vi vore Telte og reiste omtrent 6 Mile nordpaa og leirede os for Natten i Selskab med Dommer Morin og Følge, som ogsaa reiste nordefter.

Mandag den 21de. I Morges, efter at vi havde afstukket nogle Nedsættelsespladse paa dette Sted, som er i det 61de Township, Ordningsnummerne 27 og 28, vendte vi tilbage til Robinsons Grove, omtrent 2 Mile, for at sikkre os noget Land nær Grand River, som vi passerede den foregaaende Dag; og da jeg fandt en Feiltagelse i den forrige Opmaaling, sendte jeg Landmaaleren en 5 a 6 Mile sydligere for at faae en correkt Linie, medens Nogle af os bleve igjen for at anstaffe Vand for Leiren.

Om Aftenen sammenkaldte jeg et Raad af Brødrene for at faae at vide, om det var Viisdom strax at gaae ind i det nordlige County, eller blive her og i Omegnen for at sikkre sig Land ved Grand River osv. Brødrene udtalte frit deres Mening desangaaende, da jeg fremsatte for Raadet, at jeg følte mig tilskyndet til at blive og sikkre os alt Landet nærved, som ikke er sikkret mellem dette Sted og Far West, især ved Grand River. Præsident Rigdon stemte overeens deri, og Raadet voterede eenstemmigen for, at vi skulde sikkre os Land ved Grand River og mellem dette Sted og Far West.

Ældsterne Kimball og Hyde ankom til Kirtland fra England.

Tirsdag den 22de. Præsident Rigdon gik ud med et Følge og udvalgte nogle af de bedste Nedsættelsespladse i Countiet, og vendte tilbage med en god Rapport om det Nabolav og de værdifulde Nedsættelsespladse, som kunde sikkres. Jeg fulgte med Expeditionen et Stykke, og vendte tilbage for at slaae Leir i Robinsons Grove, og gik derfra vestover for at erholde noget Vildt til vor Proviantering. Vi opdagede nogle gamle Mindesmærker omtrent een Miil vestenfor Leiren, bestaaende af store Steenhobe, som synligen havde været opstablede i en firkantet Form, endskjøndt de vare noget forandrede og ødelagte i Tidens Løb af Uveir. Disse Høie vare sandsynligviis ophobede af Landets Urindbaanere for at skjule Skatte. Vi vendte tilbage uden noget Vildt.

Onsdag den 23de. Vi reiste Alle ostover for at afstikke Land og sikkre et Claim ved Grove Creek og nær Staden Adam-ondi-Ahman. Henad Aftenen ledsagede jeg Ældste Rigdon til Oberst Wights, Resten af Selskabet vendte tilbage til deres Telte.

Torsdag den 24de. Idag Morges vendte Expeditionen tilbage til Grove Creek for at fuldende Opmaalingen, ledsaget af Præsident Rigdon og Oberst Wight, og jeg vendte tilbage til Far West.

Fredag den 25de. Expeditionen satte op ad Floden og gjorde nogle Opmaalinger. Om Eftermiddagen nedtog de deres Telte og drog til Oberst Wight's.

Løverdag den 26de. De opmaalede Landet paa den anden Side af Floden ligeoverfor Adam-ondi-Ahman.

Søndag den 27de tilbragte de hos Oberst Wight.

Mandag den 28de. Expeditionen brød op for at begive sig hjem til Far West, som jeg forlod den samme Dag i Selskab med Broder Hyrum Smith og 15 eller 16 Andre for at udsøge Nedsættelsespladse i

Nord, og omtrent ved Middagstid mødte vi Præsident Rigdon og hans Følge, dragende til Staden, som de ogsaa naaede den samme Aften.

Præsident Hyrum Smith vendte tilbage til Far West den 30te og jeg den 1ste Juni paa Grund af Familieanliggender, thi en Søn var mig født.

Mandag den 4de Juni. Jeg forlod Far West tilligemed Præsident Rigdon, min Broder Hyrum og Andre for at drage til Adam-ondi-Ahman, og hvilede Natten over hos Broder Moses Daileys; og om Morgenen den 5te begave vi os til Oberst Lyman Wights i Regnet. Vi fortsatte med at opmaale, bygge Huse osv., Dag efter Dag, i mange Dage, indtil Landmaaleren var færdig med Stadens Grund.

Mandag den 11te Juni. Præsident Joseph Fielding blev ægteviet til Hannah Greenwood i Preston i England.

Den 16de Juni. Min Onkel John Smith og Familie, tilligemed 6 andre Familier, ankom til Far West, Alle vare ved god Helbred og godt Mod. Jeg raadede dem til at nedsætte sig i Adam-ondi-Ahman.

Adam-ondi-Ahman, Missouri, Davies County den 28de Juni 1838. En Conference af Ældster og Medlemmer af Jesu Christi Sidste-Dages Helliges Kirke forsamledes i Dag paa dette Sted i den Hensigt at organisere denne Stav af Zion, kaldet Adam-ondi-Ahman.

Forsamlingen mødte Kl. 10 Form. i Lunden i Nærheden af Ældste Lyman Wights Huus.

Præsident Joseph Smith, junior, kaldtes til at præsidere og forklarede Hensigten af Mødet, som var at organisere et Præsidentskab og Høi-Raad til at præsidere over denne Stav af Zion og varetage Kirkens Anliggender i Davies County.

Det blev derpaa foreslaaet, understøttet og vedtaget ved Forsamlingens eenstemmige Votum, at Præsident John Smith skulde forrette som Præsident over Staven Adam-ondi-Ahman.

Reynolds Cahoon blev eenstemmigen valgt til første og Lyman Wight til anden Raadgiver.

Efter Bøn ordinerede Præsidenterne Ældste Wight til anden medhjælpende Raadgiver.

Vinson Knight blev valgt til forrettende Bisiop pro tempore ved Forsamlingens eenstemmige Votum.

Præsident John Smith gik derpaa over til at organisere Høi-Raadet. Raadsmedlemmerne bleve valgte i følgende Orden ved eenstemmigt Votum: 1) John Lemon; 2) Daniel Stanton; 3) Mayhew Hillman; 4) Daniel Carter; 5) Isaac Perry; 6) Harrison Sagers; 7) Alanson Brown; 8) Thomas Gordon; 9) Lorenzo D. Barnes; 10) George A. Smith; 11) Harvey Olmstead; 12) Ezra Thayer.

Efter Ordinationen af Raadsmedlemmerne, som ikke tilforn vare blevne ordinerede til Overpræstedømmet, gjorde Præsident Joseph Smith, junior, nogle belærende Bemærkninger for Præsidenterne og Raadsmedlemmerne, idet han underviste dem om deres Kalds Pligter og Ansvaret af deres Stillinger, og formanede dem til at være forsigtige og betænksomme i alle deres Raad, og at være omhyggelige og handle i Retfærdighed i alle Ting.

Præsident John Smith, R. Cahoon og L. Wight gjorde siden nogle Bemærkninger.

Lorenzo D. Barnes blev eenstemmigen valgt til Skriver for Raadet og Staven, og efter at den velbekjendte Hymne Adam-ondi-Ahman var sungen, sluttedes Forsamlingen med Bøn af Præsident Cahoon og Velsignelse af Præs. Joseph Smith, jun.

Lorenzo D. Barnes,
Isaac Perry,
Skrivere.

Adam-ondi-Ahman ligger paa den nordlige Side af Grand River i Davies County, Missouri, omtrent 25 engl. Mile nordenfor Far West. Den har en smuk Beliggenhed paa et ophøiet Sted, overskuende Floden og Landet rundt omkring, og er derfor saa sund som nogen Deel af de Forenede Stater.

I Dag blev Victoria kronet som Dronning af England.

Den 4de Juli blev tilbragt med at feire de Forenede Staters Uafhængighed, ogsaa erklærede de Hellige sig uafhængige af alle Pøbelstarer og disses Forfølgelser, som vare blevne dem paaførte Gang efter Gang, indtil de ikke kunde taale det længere; idet de havde været drevne fra deres Hjem af ubarmhjertige Pøbelhobe og Sandhedens Fjender, deres Eiendom beslaglagt, deres Liv udsatte for Fare, og deres Alt givet til Priis ved en saa barbarisk Fremgangsmaade. Paa denne Dag lagdes ogsaa Hjørnestenene til Herrens Huus, overeensstemmende med Herrens Befaling, der gaves os den 26de April 1838.

Joseph Smith junior var Dagens Præsident, Hyrum Smith Vicepræsident, Sidney Rigdon Taler, Reynolds Cahoon Overmarschal og George W. Robinson Skriver.

Dagens Orden var prægtig. Processionen begyndte at opstille sig Kl. 10 Form. i følgende Orden: 1) Infanteriet; 2) Kirkens Patriarker, Præsidenten, Vicepræsidenten og Taleren, Stavens tolv Præsidenter og Høi-Raad, Biskoppen og Raad, Architecterne, Herrer og Damer, og tilsidst Cavalleriet. Processionen var stor, drog frem efter Musik og dannede en Kreds omkring Udgravningen med Damerne i Fronten, hvorpaa den sydlige Hjørnesteen af Herrens Huus i Far West, Missouri, lagdes af Stavens Præsidenter, assisterede af tolv Mænd; den nordvestlige Hjørnesteen af Biskoppen, assisteret af tolv Mænd; og den nordøstlige Hjørnesteen af Lærernes Præsidenter, assisterede af tolv Mænd. Dette Huus skal blive 110 Fod langt og 80 Fod bredt. Præsident Rigdon holdt derpaa Talen, efter hvis Slutning raabtes „Hosianna," og en Hymne, componeret for Tilfældet af Levi Hancock, blev sungen af Salomon Hancock. Den fuldkomneste Orden herskede hele Dagen.

De 70 forsamlede sig i Herrens Huus i Kirtland den 6te Marts for at udfinde den bedste Maade, hvorpaa de kunde flytte deres Qvorum til Missouri efter Aabenbaringerne; og den 10de blev det tilkjendegivet ved Syn og Propheti, at de skulde drage op, ordnede i en Leir, og opslaae deres Telte underveis.

Den 13de antoge de en Forordning og Love til at regjeres efter paa deres Reise, og 175 Brødre undertegnede samme.

(Fortsættes.)

Blandinger.

Søulykker i Aaret 1858. Man har beregnet, at ialt 30,000 Handelsskibe af forskjellig Størrelse og Nationalitet have været i Fart i Aaret 1858. Af dette Antal Fartøier ere 3,073 gaaede tabte, vel ikke saaledes, at Ladning og Liv

derved bestandig ere tilsatte, men idetmindste ere selve Fartøierne ved Skibbrud, Paaseiling, Brand eller paa anden Maade blevne ødelagte eller ubrugbare. Det er en forfærdelig Tiende Havet tager. Tiende er her ikke engang det rette Ord, thi, som man seer, overstiger Forholdet 10 pCt. Vi meddele her en Oversigt over Tabene siden 1852:

1852	forliste	1850	Fartøier
1853	—	1610	—
1854	—	2120	—
1855	—	2000	—
1856	—	2130	—
1857	—	2230	—
1858	—	3073	—

Man seer heraf, at Aaret 1858 har været usædvanligt ulykkebringende, hvilket især gjælder om Maanederne November og December, og baade Sømænd og Assurandører, for hvem enhver Storm er det Samme som en Udbetaling, forsikre, at intet af de sidste 22 Aar har været saa rigt paa Søulykker som dette. Vi have ikke seet nogen særskilt Opgivelse af de Ulykker, hvorved Fartøier ere forgaaede med Mand og Muus, og endnu mindre nogen Fortegnelse over de Menneskeliv, som have fundet en Grav i Havets Skjød, hvilket dog var af stor Interesse at kjende; men blandt det store Totalantal af 3073 forliste Skibe finde vi 151, om hvilke man „ikke har erholdt nogen Underretning," et formildende Udtryk for, at de ere begravede i Bølgerne. 72 Skibe ere ødelagte ved Brand; ved Paaseiling og Sammenstød i rum Sø ere 88 forulykkede og ialt have 1000 Tilfælde af denne Slags fundet Sted i afvigte Aar, medens der for Aaret 1853 kun regnedes 588. Af Dampskibe ere ialt 113 forulykkede.

Ildebrand. En voldsom Ildebrand har ødelagt Kornmagasinerne i Vincennes i Frankrig. Tabet anslaaes til 200,000 Francs.

Liberalitet af Fyrster. Storhertugen af Toskana i Italien skal have til Hensigt at skjænke sine Undersaatter en frisindet Forfatning. Den russiske Storfyrstinde Helena, Keiserens Tante, har den 1ste Januar skjænket samtlige Bønder paa sine Godser Friheden under de gunstigste Betingelser.

3000 Druknede. Fra Taganrog ved det azovske Hav i Rusland meldes om en stor Ulykke, som har fundet Sted der. Lokkede af den milde Temperatur og en klar, skyfri Himmel, begave henved 3000 Mennesker, ledsagede af Fiskere, sig ud paa Isen for at fiske — en Beskjæftigelse, der fra Arilds Tid har været en Yndlingsforneielse for Unge og Gamle, Rige og Fattige. Luften vedblev at være saa smuk og klar, at den store Hob bestandig vovede sig længere frem i Haab om et rigt Bytte. Pludselig reiste der sig en kuun Østenvind, der stedse blev heftigere, hvirvlede store Masser af løs Snee i Veiret og tilsidst sønderbrød Isen ved Land, saa at de vide Ismarker inden kort Tid zittrede og bævede, brast hist og her, indtil endelig den ulykkelige Masse, forladt og afskaaren fra al Redning, drev ud imod det brusende Hav. Inden to Timer vare forløbne kunde man fra Land ikke mere opdage noget Tegn paa Liv fra Havfladen. Den følgende Dag drev en Isflagge op paa Kysten, hvorpaa man fandt fem af de Ulykkelige, de tre døde og de to stivnede af Kulde. De Sidstnævnte, en gammel Mand og en Pige, lykkedes det at bringe tilliv; Pigen døde imidlertid efter faa Timer, hvorimod Oldingen er bleven restitueret, men har, som en

Følge af Skrækken, mistet Talens Brug. Man har af ham faaet en skriftlig Meddelelse om det i hiin Nat Oplevede, der langt overgaaer Alt, hvad man hidtil har oplevet, i Rædsomhed. Antallet af dem, der fandt deres Grav i Bølgerne, beløber sig til 3000.

Krigsrustningerne fortsættes med Iver. I Frankrig skal der dannes en Avantgarde af Zuaver og algierske Tirailleurer; og man hverver baade i Algier og Frankrig. Alt indrettes paa at kunne rykke i Marken til April med 120,000 Mand; og paa alle Havnepladse bygges Kanonbaade til Troppernes Landsætning. Krigsflaaden bestaaer nu af 435 Skibe, nemlig: 151 Skrue-Dampskibe, 123 Hjul-Dampskibe og 161 Seilskibe. I Marseille er der organiseret et Feldtlazareth for tusinde Syge. Østerrig fortsætter ogsaa med sine Rustninger, istandsætter Befæstninger og afsender Tropper til Mailand, hvor der nu er over 100,000 Mand. I de italienske Stater er Stemningen fremdeles krigersk, og der hverves Tropper i alle Egne for Sardinien. I England androg Marinebudgettet paa at forøge Flaaden med 26 Skibe, og Bemandingen med 3000 Mand. Forøgelsen af Udgifterne derved anslaaes til 1 Million Lstrl. (omtrent 9 Millioner Rdlr. Dansk). Times erklærer, at England bør ruste sig, for ikke at staae værgeløs, naar hele Europa er under Vaaben.

Indbetalte Bogpenge:

	Rd.	Mk.	Sk.
A. P. Trane, Kjøbenhavn	74	2	7
P. C. Rønnow, Fyen	11	2	2
J. Fagerberg, Skaane	135	„	„
P. Nielsen, Fredericia	30	„	„
P. Pedersen, Lolland	19	4	7
H. Jensen, Skive	3	4	1
L. C. Geertsen, Aarhuus	34	„	„
Summa	308	1	1

Indhold.

	Side.		Side.
Hvorfor udvandre de Sidste-Dages Hellige	177.	Israeliternes Udgang fra Ægypten	184.
Redaktionens Bemærkninger	183.	Joseph Smiths Levnetsløb (fortsat)	188.
		Blandinger	191.

„Skandinaviens Stjerne" udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned og faaes paa Contoiret i Lorentzensgade Nr. 504 D. 5, Stuen tilvenstre og paa alle kongelige Postcontoirer.

Udgivet og forlagt af C. Widerborg.
Trykt hos F. E. Bording.

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

8. Aarg Nr. 13. *Den 1. April 1859.* Priis: 6 Sk. pr. Exp.

Om Arvesynden.

(Fra „the Millennial Star.")

Lærepunktet om Arvesynden er ligesaa vidt udbredt som de af Christenhedens Secter og Partier, der lære og troe samme. Det har sin Oprindelse fra det store Frafald, og har forplantet sig fra Slægt til Slægt indtil vore Dage. Det er Grundvolden for spæde Børns Bestænkelse eller saakaldte Daab, og følgelig Ophavet til denne meningsløse Troesartikel. Det er Aarsagen, hvorfor Sectererne forfegte, at „i Menneskt boer intet Godt," og paa denne Paastand saavel som paa Læresætningen: „tro kun, saa bliver Du salig" hvile alle de falske, grundløse, usornuftige og skriftstridige Slutninger, hvormed Christendommens Bekjendere stille sig tilfreds med Hensyn til Saligheds anliggendet. De paastaae Alle, at Mennesket fødes med en syndig Natur, lever i Synd, er aldeles uduelig til det Gode, doer i Synd; og dersom de skulle blive salige, maae de følgelig frelses i Synd. Alle Partier ere enige i, at siden der findes Synd og dens gruelige Følger, maa der nødvendigviis have været en første Synd; men det er om Følgerne af denne første Synd, hvori Meningsforskjellen ligger. Den almindeligt antagne Theori er, at eftersom Adam, det første Menneske og den hele Menneskeslægts Fader, syndede, saa skulde ikke alene alle Mennesker lide Følgerne af hiin Synd ved at Døden kom over Alle, men den blev ogsaa forplantet ved Avlingen og virker skadeligt paa alle Adams Efterkommere, som derfor holdes moralsk ansvarlige for den.

For at støtte denne Theori anføres saadanne Skriftsteder som: „Ved eet Menneske kom Synden ind i Verden, og Døden ved Synden," „ligesom Alle døe i Adam, saa skulle og Alle levendegjøres i Christo;" men disse Skriftsteder have tydeligen ikke Hensyn til noget Andet end de physiske Virkninger af hiin første Synd — Døden, og Forløsningen fra denne Straf — Opstandelsen. Der anføres ogsaa andre Steder af den hellige Skrift, som ere fuldkommen fremmede for Emnet, men som uinspirerede Mænd klynge sig til, som Støtte for deres Yndlingstheori, hvilken de gjøre Brug af, naar de ikke ere istand til at gjøre Rede for Menneskets nærværende sunkne og fordærvede Tilstand.

At en Synd kun kan tilregnes Overtræderen eller den, som begaaer samme, er

en Sandhed, som ikke behøver noget Bevis, men at Virkningerne af en Synd kunne finde Sted og udøve sin Indflydelse i mange Slægtled, godtgjør vor Erfaring og Kundskab om de menneskelige Forholde. Den første Synd skulde altsaa kun gjælde den første Overtræder, men dens fordærvelige Følger kunde bæres ned ad Tidens Strøm og angribe utallige Slægtled.

Fornuften kunde her spørge, om alle Mennesker skulle holdes moralsk ansvarlige for hiin første Synd, eller om Guds Retfærdighed er tilfredsstillet med den Udelæggelse, som den foraarsager i physisk Henseende ved at bevirke Død og hele dens Følge af Elendighed, Sorg og Lidelse? Aabenbaringen hjælper os til at besvare dette Spørgsmaal, idet den udtrykkelig siger os, at ligesom Døden kommer over Alle formedelst Eens Overtrædelse uden nogen Deeltagelse fra deres Side, saaledes faae de Alle Deel i de Dødes Opstandelse formedelst Eens Forsoning uden nogen Medvirkning fra deres Side.

At Forældrenes Synder virke paa Børnenes legemlige Constitution, er indlysende for enhver Jagttager, thi Naturen vil aldrig lade Nogen overtræde dens Love ustraffet; og om vi formedelst vore Forældres Handlen imod Naturen have arvet Svaghed og Sygdom, saa maa vort Afkom ogsaa deeltage i de skadelige Virkninger deraf.

Om for Exempel en Person ved Ødselhed og Udsvævelse sætter sin Formue overstyr, eller paa Grund af Dygtighed til at bestyre sine Affairer, saavel som af andre Aarsager, bliver forarmet, saa maa Børnene nødvendigviis deeltage i Følgerne deraf, og lide Sorg og Nød. Men at paastaae, at de ere moralsk ansvarlige for Handlinger, som de ikke kunde raade for, eller som de ikke begik, vilde være at fornærme Guds og Naturens Retfærdighed. Da den store **Jeg er** udtordnede fra Bjerget Sinai hine evige Principer, grundede paa Ret og Billighed, og som kjendes under Navn af de „ti Bud," og sagde: „Jeg vil hjemsøge Fædrenes Misgjerninger paa Børnene, indtil tredie og fjerde Led," havde det tydeligen Hensyn til de timelige Følger deraf, hvilket hele Guds Handlemaade med hiint Folk tilstrækkeligen beviser. Bevaret som et særskilt og af ham udvalgt Eiendomsfolk ere de levende Vidnesbyrd om Opfyldelsen af Forjættelserne, givne til Fædrene, medens ogsaa de gjentagne Straffedomme, som paafortes dem, og som baade Skyldige og Uskyldige maatte lide, vare de uundgaaelige Virkninger af Retfærdighedens Lov, der fkræver Opfyldelse af dens Bud, og som, naar den overtrædes, vil ved de paafølgende Virkninger straffe ikke alene den virkelig Skyldige, men formedelst dem ogsaa de Uskyldige, saalænge som de ere forenede i Samfunds- og Slægtskabsbaand.

Saaledes lider ikke alene Drankeren, Spilleren eller den Ugudelige selv for sine onde Gjerninger, men hans uskyldige Hustru og Børn maae ogsaa smage de bittre Frugter deraf. Og saaledes er det den hele Menneskeslægts Lod at lide Følgerne af Synden i timelig Henseende og tilsidst smage Døden, medens det er for deres egne personlige Synder, de ere moralsk ansvarlige for al Jordens Dommer, som naaderig sætter dem, formedelst Opstandelsen, i Besiddelse af alt det, som de tabte ved den første Afvigelse fra den celestiale Lov.

Sangere, Propheter og inspirerede Mænd i alle Tidsaldere, saavelsom Guds Søn, pleiede med Velbehag at omtale Barndommens Uskyldighed og det barnlige Sinds pletfrie Reenhed. „Lader smaa Børn komme til mig og formener dem ikke, thi Guds Rige hører saadanne til." „Uden I blive som Børn, kunne I ingenlunde indgaae i Guds Rige." Disse Frelserens Ord kuldkaster aldeles den Paastand, at

Børn komme til Verden bebyrdede med Vægten af Arvesynden; men at de derimod ere rene, uskyldige og stikkede for Guds Rige.

Menneskets Aand vil vende tilbage til den Gud, som gav den — vende tilbage for at aflægge Regnskab for dens Mission i denne lavere Tilværelse, og for de Aarsager, som have fordunklet den pletfrie Reenhed, den havde, da den forlod Aandeverdenen; men den vil aldrig vorde dragen til Ansvar for en Synd, den ikke har begaaet, heller ikke for Andres Handlinger, hvorover den ingen Raadighed havde. Aabenbaringen og Fornuften siger, at Mennesket maa gjøre Regnskab for de Gjerninger, som ere gjorte i Legemet, og Retfærdigheden forkynder, at for den „første Synd eller Overtrædelse" er en Forsoning beredt, given og annammet, som vil bryde Dødens Baand og gjengive Mennesket sin fulde Organisation formedelst Opstandelsen. Forsoningen strækker ogsaa til at fyldestgjøre for hvert Menneskes personlige Synder; for saa mange nemlig, som ville antage og opfylde Evangeliets Betingelser (Omvendelse, Tro og Daab til Syndernes Forladelse), hvilke Guds Naade tilbyder dem. Derved sikre de sig Frelse og Ophøielse i Guds Rige, og en salig Evighed venter dem.

Guds retfærdige Handlemaade mod Menneskene.

(Fra „the Millennial Star.")

„Herren er kjendt, at han haver gjort Ret; den Ugudelige er besnæret i sine Hænders Gjerning. Herren er retfærdig. Han haver sønderskaaret de Ugudeliges Baand. Og han skal bringe over dem deres egne Synder, og tilintetgjøre dem i deres egen Ugudelighed; ja Herren vor Gud skal udrydde dem. David.

At Gud har været retfærdig i al sin Handlemaade mod sine Skabninger, er indlysende for Enhver, som er bekjendt med den hellige Skrift. Han har i alle Tilfælde behandlet dem overeensstemmende med det Lys og den Kundskab, de besad. Hvor kun Lidt var givet, krævedes kun Lidt; men hvor der har været Meget givet, der er ogsaa Meget bleven krævet. Retfærdigheden fordrer, at den, som kjender sin Herres Villie og ikke gjør den, skal faae mange Hug, medens den, som ikke kjender den, eller kun for endeel forstaaer den, skal blive dømt overeensstemmende med sin Kundskab og sine Evner til at opfylde sine Pligter.

Cain var en forsætlig Morder, og ved ham indførtes Drab i Verden. Som en retfærdig Straf udtalte Gud den Forbandelse over ham, at han skulde blive en Flygtning og flakke ustadigt omkring paa Jorden. Hvo, som er bekjendt med hans Historie, ved, at han forsømte at dyrke sin Gud og henfaldt til Synd. I Tidens Løb fulgte Andre, som havde indsuget hans Aand, hans slette Exempel, og saaledes opfyldtes Jorden med Vold og alslags Ryggesløshed.

Et andet meget slaaende Bevis paa Guds retfærdige Handlemaade mod Menneskene findes i Beretningen om Tildragelserne i Noe Dage, hvor vi see, at hans Barmhjertighed og Langmodighed varede i 125 Aar. Aarsagen hvorfor han saa længe holdt sine Straffedomme tilbage var udentvivl først fordi der udfordredes Tid

til Arkens Bygning, og for det Andet fordi Folket kunde blive underrettede om den foreſtaaende Overſvømmelſe. Da Noa og hans Sønner vare de eneſte Retfærdighedsprædikere, vilde det tage Tid at advare Folket; thi Gud benytter ſig ikke af Menneſkenes Uvidenhed, men aabenbarer ſine Henſigter for dem ved ſine Tjenere og ſkjenker dem tillige Midler til deres Frelſe. Derſom de da ere gjenſtridige, ſtraffer han dem med Retfærdighed, hvilket kan ſees af foranførte Tilfælde.

Guds Retfærdighed kan tydelig ſees i hans Handlemaade mod Ægypterne, under hvis Aag hans udvalgte Eiendomsfolk havde trællet i 430 Aar. Iſraeliterne havde under deres Ophold i Ægypten forøget ſig fra 70 Sjæle (hvilket var Antallet paa Jacobs Familie, da han boſatte ſig der) til 600,000 Mænd, foruden Qvinder og Børn, hvilket opvakte Frygt hos den ægyptiſke Monarch, Pharao, der lod dem udføre tungt Arbeide, bragte dem i haard Trælletjeneſte og — for at ſtandſe deres Formerelſe — bød, at alle deres Drengebørn ſkulde kaſtes i Nilſloden. Efter at en vis Tid var gaaet hen, forlangte Moſes, ifølge guddommelig Befaling, Iſraels Frigivelſe. Guds retfærdige Forlangende afſloges, og han begyndte derfor at ydmyge Pharao med ti forſkjellige Plager eller Straffedomme, ſom han bragte over Ægypten. Den ſtolte Monarch tillod dem tilſidſt uhindret at afreiſe, og Iſrael, ſom talte over to Millioner, begyndte deres Tog til Canaans Land. Imidlertid angrede Pharao, at han havde givet dem Tilladelſe til at gaae, og ſatte derfor efter dem. Da aabenbaredes Guds Retfærdighed: thi medens det tillodes Iſraeliterne at vandre tørſtvede paa Havets Bund, omkom Pharao og hans Hærſtarer i de ſkummende Bølger. (2 Moſeb, 14 Cap.)

Gud udtalte ved ſin Prophet den Forbandelſe over den Mand, der vilde opbygge Jericho, at naar han lagde dens Grundvold, ſkulde det koſte ham hans Førſtefødte, og naar han vilde ſætte dens Porte, ſkulde det koſte ham hans yngſte Søn. Denne Propheti opfyldtes paa det Nøiagtigſte under Kong Achabs Regjering. Hiel den Betheliter vovede at opbygge Staden; men han miſtede ſin ældſte Søn, Abriam, ved Begyndelſen af ſit Foretagende og ſin yngſte Søn, Segub, da han havde fuldendt det. (Josv. 9, 16.)

Guds retfærdige Handlemaade mod Mænd, der misbrugte ſit hellige Præſtedomme, ſees i Beretningen om Eli, ſom en Tid regjerede Iſrael; men da han blev gammel, blev han meget forſømmelig i Forvaltningen af ſine Embedspligter, og han var altfor overbærende mod ſine uværdige Sønner, hvis Adfærd ikke alene opvakte Guds Mishag og bragte Vanære over Præſtedømmet, men deres perſonlige Laſter vare ſaa ſkjændige, at de derved beſmittede Tabernaklet, forargede de Hellige og demoraliſerede Folket. Iſtedetfor at Eli ſkulde have tildeelt ſine Sønner Retfærdighed (ſom for en ſaadan Opforſel ſom deres i hine Dage krævede den Skyldiges Blod), irettesatte han dem blot med Mildhed. Dette fortørnede Gud, der ſendte ſin Tjener til Eli for at paaminde ham om hans Pligter. Men Advarslen var frugtesløs, og Herren forkyndte ham om de Straffedomme, ſom ſkulde ramme hans Huus. (1 Sam. 2, 27—36; 3, 13. 14.) Kort Tid efter fornyede Philiſterne deres Angreb paa Iſraeliterne, og 4,000 faldt paa Valpladſen. Eli to Sønner, Hophni og Pineas fik deres fortjente Løn — Døden; og da Eli, ſom ſad paa en Stol ved Siden af Veien, fik Efterretning om den frygtelige Tildragelſe, ſom havde fundet Sted, faldt han baglænds ned, og døde, idet hans Halsbeen ſønderbrødes. (1 Sam. 4, 12—18.)

Gud beſluttede at udrydde Amaleki-

terne, Canaans Efterkommere, som vare bosiddende mellem det døde og røde Hav. Propheten Samuel bød Saul at gaae imod dem og ødelægge Alt uden Undtagelse, baade Mennesker og Dyr. Kongen begav sig med 210,000 Mand til Værket, men lod sig friste til at spare Agag, Amalekiternes Konge, samt det bedste Qvæg og Bytte. Samuel blev af Herren underrettet om Sauls Ulydighed og fik Befaling til at gaae hen til ham og revse ham for hans Synd og tilføiede: „Du haver forkastet Herrens Ord, og Herren haver forkastet Dig, at Du skal ikke være Konge over Israel." Agag blev derpaa sønderhugget i Sauls Nærværelse. (1 Sam. 15de Cap.)

Josva og Israeliternes Øverster gjorde en hellig Pagt med Gibeoniterne, at de skulde leve i uforstyrret Fred; men af religieus Iver for Israels Børn ihjelslog Saul mange af dem. Denne uretfærdige Handling mishagede Herren, som lod en Hungersnød hjemsøge dem i tre paa hinanden følgende Aar. David lod Herren spørge om Aarsagen dertil, og blev underrettet om, at det var fordi Israeliterne brød deres Pagt med Gibeoniterne. Derpaa spurgte David Gibeoniterne, hvilken Forsoning han skulde bringe, som vilde tilfredsstille dem, og de forlangte syv Mænd af Sauls Familie, hvilket ogsaa tilstodes dem, nemlig, de to Sauls Sønner, som Rizpa havde født ham, og Sauls ældste Datters fem Sønner. Da Guds Retfærdighed saaledes var gjort Fyldest, ophørte Hungersnøden. (2 Sam. 21de Cap.)

Saaledes ogsaa med Kong Achab, som ønskede at faae Naboths Viingaard. Jesabel, som kjendte sin Gemals Ønsker, fik Naboth dræbt under falsk Vidnesbyrd, hvorefter Achab tog Viingaarden i Besiddelse; men denne uretfærdige Handling bragte Guds Straf over hans Huus. Propheten Elias sagde: „Haver Du baade ihjelslaget og udtaget en Eiendom? Paa det Sted, hvor Hundene slikkede Naboths Blod, skulle Hundene slikke dit Blod, ja ogsaa dit." Tre Aar senere marscherede Achab i sin Vrede mod Ramoth i Gilead. Han forklædte sig for at undgaae Opfyldelsen af den forudsagte Dom, men han blev saaret og døde om Aftenen, og Blodet flød af hans Saar i Vognen. Derpaa bragtes han til Samaria, hvor Hundene slikkede hans Blod. Han var saaledes nok et Exempel paa Guds retfærdige Handlemaade mod dem, som vare vindesyge og morderiske. (1 Kong. 21de og 22de Cap.)

Joderne vare under større Forbandelse end noget andet Folk i de foregaaende Tidsaldere, fordi de havde været mere begunstigede end Andre. De havde seet Christus gjøre de største Undergjerninger for deres Øine, og de alvorligste Advarsler vare dem givne. De vare desuden bekjendte med Fortidens Historie, hvilket skulde have gjort dem visere. Men de ringeagtede disse Privilegier og behandlede Guds Søn og hans Tjenere paa en saa overmodig Maade, at han var fuldkommen i sin Ret, da han udtalte Straffedomme over dem, som senere nøiagtigt fandt Sted. Paa den Tid Jerusalem beleiredes var den fuld af Folk fra alle Kanter, som vare komne did for at høitideligholde Paaskefesten, hvilke bleve et Rov for den frygteligste Hunger, som Historien beretter. 600,000 døde, og efter en Beleiring af sex Maaneder blev Staden indtaget af Romerne. Der berettes, at 1,364,000 faldt i Krigen og at 97,000 toges til Fanger. Dette viser den nøiagtige Opfyldelse af Guds Ord.

Det er ikke blot Guddommen, som er i Besiddelse af Retfærdighed, men ogsaa Mennesket, uagtet alle sine Feil og Ufuldkommenheder, lægger for endeel for Dagen denne himmelske Egenskab. Alle ville vist-

nok indrømme, at Menneskene bør behandles overeensstemmende med deres Forhold, Omstændigheder og Beskaffenheden af deres Handlinger. Saaledes finde vi endog verdslige Domstole, som gjøre Paastand paa, at deres Administration grunder sig paa Retfærdighed, og de søge at give deres Kjendelse Præg af Upartiskhed og Billighed. Men endskjøndt de paastaae at have Retfærdighed til Formaaal og anerkjende sammes Love, staae de dog langt tilbage i den praktiske Udøvelse deraf, idet de undertiden lade sig paavirke af menneskelige og egennyttige Hensyn, hvilket ofte gjør, at en indflydelsesrig Kjeltring undgaaer Lovens tugtende Arm, da derimod den, som ikke har nogle beskyttende Patroner, ja selv den Uskyldige og Ulykkelige behandles med den strengeste Haardhed. Saadanne Tilfælde *have* indtruffet, og *ville* indtræffe saalænge som det tillades Ugudelige og Partiske at have Magtens Tøiler, og saalænge saadanne Dommere sidde i Retterne, som ikke ere blevne bemyndigede af Gud.

Intet Menneske er istand til, uden Guds Aands Inspiration, at udgive tilfredsstillende Love og udøve dem. Dette har man seet Exempler paa fordum, og det viser sig ogsaa i Nutidens Regjeringer. Man har vel i Fortiden kunnet udgive Love, som svarede til det Folks Behov, for hvem de gaves; men det beviser ikke — hvor gode og retfærdige de end kunne have været — at de altid ville være anvendelige paa det samme Folk, end sige paa Andre. Eftersom Tiden gaaer og Omstændighederne forandres, maae nye Love udgives for at afhjælpe nye og særegne Behov.

Men Gud har erklæret for Israel, at i Tidernes Fyldes Husholdning vilde han paabegynde en stor og forunderlig Gjerning, hvorved et Folk skulde indsamles fra alle Slægter, Stammer og Tungemaal under Himmelen, der skulde danne hans store Rige. Han har sagt, at han vil udgive dets Love, og for at de skulde blive upartisk forvaltede, har han lovet at indsætte „Dommere, som i Forstningen, og Raadsherrer, som i Begyndelsen. Zion vil vorde forløst ved Ret, og de Omvendte af dem ved Retfærdighed." (Es. 1, 26.) Daniel siger, at de, som skulle udgjøre dette Sidste-Dages Rige, skulde kaldes den Allerhøiestes Hellige.

Nu er Tiden for hiint Riges Oprettelse, og de Sidste-Dages Hellige ere Borgere af samme. Blandt dem vil han opreise Dommere, ligesom fordum — hæderlige Mænd, fulde af Guds Viisdom, hvis Pligt det vil være at forvalte hans Love med Upartiskhed og Retfærdighed.

Da Herren har udseet de Sidste-Dages Hellige til at udføre en saadan stor og vigtig Gjerning, og vil give dem Magt og Myndighed til at være Menneskers Dommere, skulde de nu dagligen grunde paa Guds Love, og erhverve sig Kundskaber, saa at de kunne blive istand til at uddele samme med Retfærdighed til alle Mennesker. De, hvis Forretning det nu er at være Dommere over Menneskenes Handlinger, skulde være meget forsigtige med Afsigelsen af deres Dom over Nogen. Egennytte, Fordom eller Had skulde ikke have nogen Indflydelse paa dem. *Ret*, og ikke *Magt*, skulde altid lede dem i deres Kjendelse, og som Guds Tjenere skulle de troligen administrere Retfærdighed til Alle, uden Persons Ansеelse, og skulde bestræbe sig for at holde deres egne Øine frie for Snavs, saa at de klart kunde see Andres Tilstand. „Eftersom Riget voxer, vil Ansvarligheden, der paahviler Præstedømmet, forøges, og større Viisdom og en grundigere Kundskab om Guds Love

udfordres for at dygtiggjøre dem til at handle retfærdigt mod dem, hvis Vel er dem anbetroet; og naar de have opbygget Riget til Faderens Tilfredshed, vil han give sine Hellige det til en evig Eiendom.

Israeliternes Udgang fra Ægypten.

En Oversættelse af et coptisk Manuskript.

(Fra „Jewish Cronicle.")

(Fortsat fra Side 187.)

Det var Morgen, da Harpespillernes og Mestersangernes Toner, der hilsede den opstigende Sol — Himlenes store Herre — bragte mig og mine Ryttere for Stadens Porte. Jeg red lige til Palladset, og kastede mig til Jorden for hans Fodskammel, som er en Efterkommer af Seierherrernes Seierherre, Viisdommens Lampe, Himmelens Broder — Pharao, Kongernes Konge paa Jorden. Men hans Aasyn var mørkt, og intet Ord undslap hans Læber. Alle Mizraims Vældige stode for ham, og Alle skjælvede for Uveiret, som trak op paa hans Pande, og for Ilden, som flammede i hans Øine.

Tilsidst udbrød han med en Stemme, som dirrede af Haan og Raseri: „Lad Oprøreren blive bragt for sin Konge! Lad Slaven komme og trodse Ægyptens Throne!"

Fra den kongelige Thronhimmels Fodstykke, ved hvilket jeg stod, overskuede mit Øie den uhyre Slette, som omgav Palladset. Den var aldeles opfyldt af Tropper og Folk, saa langt Øiet kunde naae. I den opgaaende Sols glimrende Straaler lignede denne uhyre Udstrækning af Turbaner og Hjelme, glindsende Landser og Folkets skarlagenfarvede og sølvfarvede Gevanter, et umaaleligt Bed af Tulipaner og Roser, Alt besjælet af pludseligt Liv. Skuet var saadant, som kun Ægypten de opvise, og jeg frydede mig over dets Storhed og Pragt. Kun lidet drømte jeg da om, hvor snart Alt skulde omskiftes med Gravens Farver.

Men som jeg stod hensunken i Betragtningen af denne Scene, syntes den store Menneskemasse at blive bevæget ligesom ved et pludseligt og dybt Indtryk. Den bølgede frem og tilbage, den rystede vildt, og Vredesraab og Udbrud af haanlig Latter naaede i en forvirret Larm endog det kongelige Øre. Men Aarsagen forblev en Hemmelighed, indtil Palladsets Porte aabnedes og et Corps af Kongens Buestyttere kom frem for Thronens Fod. Da Kredsen, de dannede, aabnedes, saae man i Midten af samme to gamle Mænd.*) Kongen brast i Haanlatter ved Synet af disse to Hovedmænd for Oprøret. Han lod sit Blik svæve hen over Myriaderne af Mizraims Tropper og den kjække, bevæbnede Gruppe af sine Fyrster, og sagde: „Vove de at føre Krig mod os med Vindene, eller med Straaet i deres Teglovne? Er det ved Børns Aande eller ved den affældige Alderdoms hvide Haar at Pharao'ernes evige Throne skal omstyrtes?"

Ordene gjentoges og gjentoges af de Omkringstaaende; et Smil spillede paa Alles Læber, og Overmod følte i ethvert Hjerte. De to Formænd for Oprøret syntes langt mere stikkede for Graven end for

*) Moses og Aaron.

Slagmarken. Begge havde naaet den Alder, da Legemet, om endog saa stærkt som Jern, nedbrydes under Tidens Indflydelse for at vende tilbage til Støvet, og da Aanden kun er en Erindring om sit tidligere Jeg. Dog vare de forskjellige i deres Udseende. Den Yngste var nedbøiet af Alderen; hans sølverhvide Lokker vare tynde og hans Lemmer svage. Den Ældste havde derimod endnu noget tilbage, der mindede om Krigeren. Hans Holdning var rank, hans Skridt faste og hans Øine liig en Falks. Majestætisk, kjæk og uophørligt betragtende Mængden, saae han ud som en af Ørkenens Fyrster. Hans Broder saae ud ligesom een af Babylons Viismænd, der Nat efter Nat sidder under Daddelpalmerne og udtyder Stjernerne. Naar han talede, syntes hans Tunge at ville negte ham sin Tjeneste; han gyste tilbage for Kongens Aasyn, som om han betoges af Frygt for Flammen i hans Øie, og overlod frygtsomt sit Hverv at tale til Kongen til sin frimodigere Broder; dog var der en Værdighed i hans høiede Stilling, for hvilken de omkring nig staaende Fyrster stode tilbage, og i hans frygtsomme og usikkre Stemme laae Noget, som gjennemtrængte Eens Bryst liig en Guddoms Røst.

Deres beskedne Optræden frelste dem. Tusinde Hellebarderere *) stode bag Thronen, hvilke øieblikkeligen vilde have sendt deres Blod rygende til Jorden, hvis Pharao blot havde givet et Tegn. Men hvad skulde man gjøre med to gamle Mænd? Skulde Kongens Stridsøxer dyppes i Blod, som Aarene havde bleget?

„Er dette Oprørerne?“ spurgte Pharao haanligt Høvidsmanden for Bueskytterne.

„Vi ere ikke Oprørere, o Konge!“ lød den ældste Slaves uforfærdede Svar. „Vi ere Undersaatter af Ægypten; dog hverken ved Krig eller ved vor Lov, ei heller med vor Villie eller med hans Villie, i hvis Hænder alle Ting ere.“

Lyden af denne klangfulde Stemme, Synet af hans kraftige Skikkelse, som i dette Øieblik syntes at blive besjælet af en ærefrygtbydende Storhed, bragte hele den uhyre Menneskemasse til at forstumme. Ordene hørtes i den yderste Ende af Skarer, som om de førtes afsted ved et mægtigt Tryllemiddel, og Tumulten afløstes øieblikkeligen af en Stilhed liig Gravens. Fra dette Øieblik ihukom jeg Zaraphs vise Ord, og jeg tvivlede. Men Kongens Hjerte var kun som Ilden, naar den endnu ulmer blandt Skovens Rødder. Bøiende sig forover paa sin Throne, spurgte han med et Anstrøg af spottende Ydmyghed, hvad disse nye Frimænd fordrede af Ægyptens Konge. Svaret var bestemt og frimodigt. „Vi forlange,“ sagde Oldingen, „at vorde frigivne, og at vi, som det første og ædleste Gode af Friheden, maae tillades at dyrke Hebræernes Gud efter vore Fædres Love. Og derfor forlange vi at drage ud i Ørkenen med vort Folk, vort Qvæg og vor Formue.“ *)

Mine Øine vare fæstede paa Pharaos Ansigt, da Ordene udtaltes. Det var som en Smelteovns brændende Ild, og Raseri, Had og Foragt stod præget i ethvert Træk af hans vilde Aasyn. Med et Skrig trak han sin krumme Sabel, sprang ned fra sin Throne og styrtede sig ind paa dem for med sin egen Haand at tage Hevn over dem, som krænkede hans Rettigheder og hans Værdighed. Men dette vilde have været en altfor stor Ære for dem. Vi kastede os over den rasende Konge, og forhindrede ham fra en Handling, som vilde have besmittet hans Sværd.

*) Mænd, bevæbnede med Stridsøxer.

*) Sammenlign 2 Mosebog 7, 16 og 3, 18.

Et Tegn fra Pharao, da vi førte ham tilbage, bragte de tusinde Hellebarderere midt ud i den store Hob. Alt var Flugt og Forvirring for Glimtene af de Vaaben, som havde nedlagt saa mange af Ægyptens Fyrster under hans ubarmhjertige Regjerings korte Varighed. Palladset blev øieblikkelig ryddeliggjort; men de to Hebræere bleve tilbage, fuldkommen rolige, og som om de ventede at fremkomme med sit Forlangende paany, naar Forvirringen havde lagt sig.

„Slaa dem til Jorden! Lad Oprørerne vorde dræbte, og deres Kjød givet Luftens Fugle til Føde!" var Pharaos Befaling.

*) Det var Sædvane i Ægypten, at de, som bleve henrettede, bleve ikke begravede, men deres Legemer henlagdes til Føde for Rovfuglene. Til Afstaffelsen af denne Skik hentyder udentvivl Befalingen: „Da skal hans (den Hængtes) døde Krop ikke blive Natten over paa Træet," osv. (See 5 Mosebog 21, 23.)

Bødlerne styrtede ved disse Ord over dem ligesom Blodhundene over et Daadyr. Ikkedestomindre stode de med korslagte Arme indhyllede i deres Gevanter, og med deres rolige Blikke fæstede paa Himmelen. Mordvaabnene glimtede i Solen, idet de hævedes paa eengang, men intet Hug paafulgte, de opløftede Arme bleve standsede i Luften og holdte tilbage som af en overnaturlig Magt. Jeg saae paa Fyrsterne omkring mig, som alle vare stumme af Forbauselse. Jeg saae paa Pharao; hans Ansigt var som en Mands Ansigt, der overvældes af en pludselig Bevidsthed om de Rædsler, som snarligen skulde finde Sted. Hans Legeme vred sig i Pine, som om Lidelsens Piil havde gjennemboret hans Sjæl. Med en Stønnen raabte han: „Lad Slaverne los!" og faldt til Jorden, væltende sig i Krampetrækninger, der aldrig kunde være bevirket af Mennesker.

(Fortsættes.)

Skandinaviens Stjerne.

Den 1ste April.

Timelige Anliggender. At nedskrive store Tanker og behandle ophøiede Emner er udentvivl meget magtpaaliggende, og at trænge dybt ind i Evangeliet og hjælpe til at bringe dets frelsende Sandheder for Dagen og at bidrage til Menneskeslægtens aandelige Velbefindende er meget passende i theologisk Henseende. Men vi have ogsaa at gjøre med Hverdagslivet, og det er tilvisse ogsaa Menighedens aandelige Veilederes Pligt at være Hyrder for deres Hjord, og at være virksomme i at fremme saavel dens timelige som aandelige Vel. Det er ikke alene de Ældstes Pligt at uddele til de Hellige det evige Livs Ord, og at vise dem, hvorledes de skulle opnaae en bedre Tilværelse i den tilkommende Verden; men det er tillige deres Pligt at lære dem, hvorledes de skulle forbedre deres oeconomiske og aandelige Forfatning, og at de, naar de ere hjemsamlede til det Sted, Herren har udseet, kunne forarbeide sig en bedre Tingenes Tilstand, medens de ere her paa Jorden, eller rettere i dette Liv. Næst Menneskenes evige Vel har Gud deres timelige Velfærd for Øie, og det tilkommer hans Tjenere at tage fat paa Livets sædvanlige Anliggender og at raade hans Folk endog til ilsyneladende Smaating. Vi indrømme, at deres Høiærværdigheder Erkebiskopperne

og Biskopperne sandsynligviis vilde anse det for aldeles upassende for dem at raade deres Hjord i verdslige Ting, ja endog blot at interessere sig for deres timelige Anliggender. Den religieuse Verdens theoretiske Lærdomme ere altfor aandelige til at foreskrive Midler mod dette Livs Onder. Men vore Anskuelser ere forskjellige herfra, og vi anse det for vor og de Ældstes Pligt i Almindelighed, at raade de Hellige i timelige Ting, og at staae dem bi med deres Erfarenhed, for at vende Alt til det Bedste for dem. Ei heller anse vi det uværdigt for Præstedømmet at befatte sig med saakaldte Ubetydeligheder, naar det kan være til Gavn for de Hellige.

De Ældste i denne Kirke ere særdeles skikkede for Opfyldelsen af denne Pligt; thi næsten Alle ere af Arbeidsklassen, eller idetmindste praktiske Mænd. Da de ere Mænd med sund Fornuft og ikke saa lidt personlig Erfaring i Arbeiderens hverdagslige Begivenheder, kunne de være de Hellige til stor Nytte ved at raade og hjælpe dem i at forbedre deres Omstændigheder og at fremme deres Vel i det Hele taget; og Særdeleshed skulde de raade dem, over hvem de ere satte til at vaage, med Hensyn til deres Emigration. De skulde underwise de Hellige om, hvorledes de kunde naae det forønskede Formaal. De kunne lære dem meget om, hvorledes de skulde erhverve sig Midler paa en retfærdig Maade, baade ved Fortjeneste og ved Sparsommelighed. De kunne anvise dem mange lette Maader, passende for deres særegne Omstændigheder og Kald, hvoraf de kunde høste Gavn. Sparsommelighed er af stor Vigtighed, og meget Godt kunde udrettes for dem, ved at underwise dem om, hvorledes de kunne blive gode Huusholdere over deres Ting, baade ude og hjemme.

Vi troe, at de Ældste kunne gavne de Hellige meget ved at have et Øie med deres hverdagslige Interesser og ved at raade dem angaaende den bedste Maade, hvorpaa de kunne arbeide for deres Emigration, og raade de Hellige til at være sparsommelige, føre en god Huusholdning, være udholdende i alle Ting og med Taalmodighed afvente deres Udfrielse. Men naar vi tale om, at de Ældste skulle have et Øie med de Helliges timelige Anliggender, saa mene vi ikke dermed, at de unødvendigt eller upassende skulle indblande sig i Medlemmernes huuslige Affairer; men at være deres faderlige Raadgivere, naar det er fornødent.

Bibelen.

(Fra „the Millennial Star.")

Gud har til forskjellige Tider bekjendtgjort sin Villie for Menneskene ved at give dem saadanne Love og Befalinger, som vare passende for deres Stilling og Omstændigheder, og fordrede ubetinget Lydighed mod samme, lovende dem Belønning, som vare lydige, og dem Straf, som vare ulydige.

Disse Aabenbaringer vare fra først af mundtlige, thi Menneskene vare saa rene, at de kunde tale med Gud; men da de bleve mere og mere ugudelige, unddrog han dem sin Aand, og gav den kun til Saadanne, som holdt hans Love, indtil der i Syndflodens Dage blot var een Familie tilbage, som vilde tjene ham. Hele den øvrige Deel af Menneskeslægten var afveget fra Guds Kundskab og blev bort-

ſtyllet fra Jordens Overflade. Efter Floden vedblev Gud at aabenbare ſaadanne Ting for Menneſkene, ſom vare nødvendige til deres Veiledning Dag for Dag og Aar for Aar; og ſenere hen ſkrev Moſes ved Inſpirationens Aand en Beretning om Guds Handlemaade med Menneſkene indtil hans Dage. Denne Beretning udgjør den første Deel af den Bog, ſom kjendes under Navn af Bibelen.

De fem Moſebøger indeholde tillige en Samling af moraliſke, religieuſe og politiſke Love; og Gud bød Israels Børn, hverken at føie Noget til eller at tage Noget fra hans Ord, ſom indeholdes i ſamme. Desuagtet vedblev han fremdeles at aabenbare ſin Villie til ſine Tjenere angaaende Israels Børn, og disſe Aabenbaringer fortſattes til omtrent 400 Aar før Chriſtus; da ophørte de, og Menneſkene bleve overladte til ſig ſelv. Vi finde, at fra den Tid af begyndte Jøderne at adſplittes i Secter og Partier, alle foregivende at udlede deres Lærdomme af de Skrifter, ſom i Mangel af Guds Aand var deres eneſte Rettesnor.

Saadan var Tilſtanden hos Jøderne, da Meſſias aabenbarede ſig for hine fattige Fiſkere, ſom vare enfoldige nok til at troe paa ham. Medlemmerne af de forſkjellige Secter vare alle enige i at forfølge ham, hvor uenige de end vare i andre Punkter. Det ſynes, ſom om de vidſte, hvor farlig Jeſu Perſon og Lærdom var for dem Alle. I ſine Mirakler og i hele ſin Optræden gav han Beviſer paa, at han var den Meſſias, ſom ſkulde komme; men desuagtet tilluftede Sectererne, ſom ſtode ham imod, deres Vine for denne Kjendsgjerning; og medens de bekjendte, at de ventede paa Meſſias, opfyldte de Propetierne ved at forfølge ham til Døden. Før ſin Himmelfart gav han Apoſtlerne i den Kirke, han havde organiſeret, det Hverv, at prædike i den ganſke Verden de Grundſætninger, ſom han havde lært dem, medens han var iblandt dem. Ifølge denne Befaling traadte de frem, ledſagede af de Tegn paa hans Magt og Myndighed, ſom han havde lovet dem. I kort Tid oprettedes Menigheder paa mange Steder, og for at underviſe og opmuntre dem, ſkrev forſkjellige af Kirkens Apoſtler og Ældſter de fire Evangelier og Brevene, ſom indeholdes i det Nye Teſtamente, ſaavel ſom andre, der nu ere tabte eller forkaſtede.

Apoſtlerne døde ſom Martyrer paa forſkjellige Dele af Jorden, og Menighederne, ſom de havde opreiſt, gav den ene efter den anden efter for den „Uretfærdigheds Hemmelighed," ſom allerede i deres Dage begyndte at „yttre ſig kraftigen;" og da den levende Veileder unddroges dem af Gud, paa Grund af de ſtedfindende Under, indſaae Menneſkene ſnart Nødvendigheden af at have en anerkjendt Rettesnor, og dannede ſig derfor een af det ſtrevne Ords døde Bogſtav. Da var det, de begyndte at tives om, hvilke Bøger man ſkulde anerkjende ſom det inſpirerede Ord. Den ene „Kirkefader" efter den anden fremkom med en Fortegnelſe over de Bøger, han anerkjendte, og alle forſkjellige fra hverandre. Ikke engang Kirkeforſamlingerne i Nicæa og Laodicea kunde afgjøre denne Strid, og den blev ei afgjort, førend Kirkeforſamlingen i Carthago udfærdigede en Fortegnelſe over de Skrifter, ſom nu kaldes det Nye Teſtamente, og erklærede, at ingen andre ſkulde anerkjendes ſom bibelſke. Saaledes var Oprindelſen til Samlingen af det Gamle og Nye Teſtamentes Skrifter.

Her opſtaaer et meget vigtigt Spørgsmaal: Hvad Plads burde disſe Skrifter indtage i Chriſti Kirke? Og lad os tillige, under vore Beſtræbelſer for at beſvare ſamme, ſee hvilken Plads de forſkjellige ſaakaldte chriſtne Kirkeſamfund have anviiſt dem.

For at besvare dette Spørgsmaal, maae vi dele Kirkesamfundene i to store Hovedafdelinger, nemlig Catholiker og Protestanter — førstnævnte gjørende Paastand paa at blive veiledte af Bibel og Tradition, og sidstnævnte af Bibelen alene. Begge ere imidlertid enige i at anerkjende Bibelen som deres fornemste Rettesnor. Den engelske Kirke erklærer i sin 6te Artikel, at „den hellige Skrift indeholder Alt, hvad der er nødvendigt til Saliggjørelse, saa at hvadsomsomhelst der ikke findes i den, eller kan bevises deraf, er overflødigt for Menneskets at troe paa som en Troesartikel, eller at ansee for nødvendig til Saliggjørelse. Den erklærer „den hellige Skrift" for at være de Bøger, „om hvis guddommelige Troværdighed, der aldrig har været nogen Tvivl i Kirken." Dersom den nu skulde handle overeensstemmende hermed, vilde den blive nødt til at udelukke mange af Brevene, som nu indeholdes i det Nye Testamente. For omtrent 400 Aar siden var ikke Brevet til Hebræerne optaget i den hellige Canon. Den gamle syriske Udgave indeholder ikke Petri 2det Brev; ei heller Johannis 2det og 3die Brev, og Judæ Brev. Origenes antager ikke Jacobs og Judæ Breve i den Fortegnelse, han udfærdigede i Aaret 210 over Bøger, der skulde anerkjendes. Cyrillus i 340 og Kirkeforsamlingen i Laodicea i 364 udelukkede begge Johannis Aabenbaring. St. Jerome, en stor Lærd i den latinske Kirke, udtaler sin Tvivl om Brevet til Hebræerne. Dersom altsaa den engelske Kirke holdt sig til sin egen Erklæring, maatte den udelukke disse sex Bøger af den Samling, som den anerkjender for at være sin eneste Rettesnor. Det Nye Testamentes Bøger udvalgtes af uinspirerede Mænd af en stor Deel Breve, osv., som Apostlerne og Ældsterne i Christi Kirke havde strevet. Mange af dem ere tabte, men nogle findes endnu, som siges at være strevne af Jacob, Paulus, Barnabas, Clement, Polykarp og Andre, hvilke ere ligesaa troværdige som dem, der ere optagne i Canonen. Mange af de gamle Kirkefædre anse dem derfor, og henvise til flere af dem i deres Værker, især til Barnabas' Brev, som ogsaa mange af den senere Tids berømte Mænd have havt Tro paa, saasom Dr. Clark, Erkebiskop Wake, Whiston og Andre.

Vi see saaledes, at dersom Bibelen indeholder al Sandhed, besidde dens Bekjendere den ikke; thi efter hvad de selv have viist os, have de antaget nogle Bøger, som ikke burde være antagne, fordi Kirken betvivlede deres Ægthed, og har udelukket andre, som deres Høiærværdigheder og Lærde troe paa.

Atter, selv om man forudsætter, at de have den hele Samling af hellige Skrifter, og at den er fri for Vildfarelser, hvor er saa deres Myndighed til at erklære dem for tilstrækkelige til Saliggjørelse? De anføre 2 Tim. 3, 17. for at bevise dette; men det maa være indlysende for ethvert Menneske med sund Fornuft, at de hellige Skrifter, som her hentydes til, ikke ere det Nye Testamentes, thi de vare ikke strevne paa den Tid. Det ofte anførte Skriftsted i Johannis Aabenbaring 22, 18. 19 har intet Hensyn til det Nye Testamente, som ikke blev samlet før efter den Tid. Det, saavelsom et lignende Sted i 5te Mosеb. 4, 2., sigter sienlynligt kun til den Bog, hvori Forbudet er givet. Disse Skriftsteder synes at være de eneste, der kunne opdrives som Beviser for den antagne Lærdom. Det seer i Sandhed ud, som om de fleste Mennesker have troet den, fordi den er bleven dem lært, og anse det næsten som formasteligt at tvivle derpaa.

At sige, at Skriften indeholder Alt, hvad der er nødvendigt for Saliggjørelse, er at bestylde Gud og de hellige Skribenter for at være Ophav til al den For-

virring og Splid, der er opstaaet som Følge af den usikre Maade, hvorpaa deres Lærdomme ere nedskrevne. Er det rimeligt at antage, at dersom Gud havde bestemt Bibelen til at være vor eneste Rettesnor, han da vilde have overladt det til uinspirerede Mænds Forgodtbefindende at antage eller forkaste, hvad de ansaae for bedst for alle kommende Generationer? Der findes ikke det ringeste Bevis i Bibelen for, at dens Forfattere have skrevet den i dette Øiemed. De have kun givet de fornødne Raad og Formaninger til de dengang levende Hellige. Beskrivelsen af et Lærdomspunkt er paa mange Steder kun tilfældig, og hvor de ere udviklede, ere de aldrig givne i Form af en Troesartikel, men ere drøftede ene og alene for de Menigheder, som trængte meest til saadanne Belærelser. De fire Evangelier og de forskjellige Breve have intet Spor af at være Dele af det Hele. Der er ingen Forbindelse mellem dem, uden for saa vidt det Factum angaaer, at de ere skrevne ved den samme Aand, og at de, uagtet afhandlende vidt forskjellige Emner, dog have et Maal for Øie, nemlig Opbyggelsen af de Menigheder, til hvilke de ere skrevne.

Saaledes see vi, at den engelske Kirke ikke handler efter, hvad den selv erkjender for at være Bibel, og at den ikke kan anføre nogetsomhelst Bevis for Rigtigheden af at give Bibelen den Plads, som den indtager blandt de forskjellige protestantiske Kirker. Det er klart, at den er bleven berøvet sin oprindelige Stilling som Veileder, og bleven benyttet til at opfylde de Religionssystemer med, som uinspirerede Mænd have lavet, der vare blottede for Guds Aand, som altid var og altid vil blive den sande Kirkes Rettesnor. Hvilken Rettesnor gav Gud Israeliterne? Undrog han dem sin Aand, da han ved Mose Haand gav dem Loven? Nei. Han vedblev at tale med sine Tjenere, at belære dem om deres Pligter og endog at forklare og indprente dem de Love, som han havde givet dem til deres Velsignelse. Hvilken Rettesnor gav Jesus sine Disciple? Lovede han dem, at de om nogen Tid skulde faae en Aabenbaring, som skulde være tilstrækkelig for dem evindeligen? Nei. Han sagde dem, at han vilde sende dem Talsmanden den Hellig-Aand, ved hvis Indflydelse Propheterne havde propheteret, og ved hvilken Guds Folk var bleven underviist i de henrundne Tider. Dette var Veilederen, ved hvis Inspiration Apostlerne skrive og talede, og som vedblev at veilede Guds Kirke, saa længe den var paa Jorden.

„Men," siger vore protestantiske Modstandere, „vi veiledes af Aanden." Dette er meget let at sige, men ikke saa let at bevise. Dersom deres Kirke var bleven styret ved Inspiration af Guds Aand, hvorfor annamme dens Medlemmer da ikke deres Præsters Lærdomme som Guds Ord? Aanden er tilvisse ligesaa paalidelig nu, som før. Da behøvede de ikke længere at appellere til Øvrigheden og Domstolene, for at faae afgjort, om deres Lærdomme ere sande eller ikke. Dersom de havde den Aand, som de Hellige fordum besad, og som ikke kan feile, vilde Alt være vel. „Men Gud aabenbarer sig ikke ved sin Aand nu; alt Saadant er for evigt afskaffet," sige de. Men vi ville spørge: Naar erklærede han, at han ikke vilde tale mere til Menneskene? De, som troe denne almindelig antagne Grundsætning, vide, at han ikke taler til d e m, og det er Alt, hvad de vide desangaaende. Fordi de, selv ikke kunne see, indbilde de sig, at hele Verden er blind. Det er ufornuftigt at troe, at Gud skulde ville borttage sin Aand fra den Virkekreds, som Jesus havde bestemt den skulde indtage som Veileder, Trøster, Talsmand og hans Stedfortræder, naar han forlod dem, og i Stedet derfor

give dem det døde Bogstav af tidligere Aabenbaringer, hvilket, paa Grund af den Lethed, hvormed det kan fordreies og misforstaaes, har bevist, at det blotte Ord uden den Hellig-Aands Veiledning er aldeles utilstrækkeligt til Saliggjørelse.

Det kan neppe siges, at de protestantiske Statskirker have gjort stort mere til Menneskeslægtens Forædling, end deres Moder, den catholske Kirke. Og de have ligesaa store Feil, hvorfor den Ene efter den Anden forlader dem — og søger hver for sig at oprette andre Samfund, og paastaae Alle, at deres forskjellige Lærdomme ere overeensstemmende med Bibelen.

For at ende denne sørgelige, beklagelsesværdige Schisma har Gud paany aabenbaret sit Riges Evangelium, som Opfyldelse af Prophetierne; og overeensstemmende med dets Principer er Kirken atter bleven bygget paa Propheters og Apostlers Grundvold — Embedsmænd, inspirerede af den Hellig-Aand, og ikke udsatte for at blive paavirkede af falske Fortolkninger af Skriften, men som forkynder Guds Ord under Indflydelse af hans Aand.

Naar man læser den hellige Skrift med Aandens Bistand, ophører den at være en forseglet Bog; thi den Aand, hvormed den er skrevet, aabenbarer den sande Mening til Veiledning for de Hellige; og kun paa denne Maade, og ei paa nogen anden, kan man høste Gavn af at læse Bibelen. Da vil den give os paalidelige Beretninger om Guds Handlemaade mod Menneskene og de store Velsignelser, han fordum tildeelte dem, som tjente ham, oplyse os om Forjættelserne og levere Exempler af største Gavn for Kirken. Men naar den læses af Mennesker, der ei ere besjælede af denne Aand, og dens Sandheder blive forandrede og fordreiede for at behage Menneskenes Indbildninger, bliver den til Læserens Fordømmelse, samt stikket til at afstedkomme Forvirring, hvilken allerede er stor og kan blive endnu større og farligere for Menneskeslægtens Vel.

Joseph Smiths Levnetsløb.

Juli 1838. (Fortsat fra Side 190.)

Der blev ogsaa givet det Privilegium, at Enhver kunde drage med, om de end ikke hørte til de 70, dersom de vilde underkaste sig den vedtagne Forordning. Og alle de Trofaste, som kunde, benyttede Leiligheden, thi skrækkelige Syner og store Tegn vare blevne viste i og omkring Kirtland, hvilke klarligen gave tilkjende for de Oprigtige af Hjertet, at Herren ikke glemte sit Ord, og at han vilde bringe over Stedet de Straffedomme, han havde forkyndt ved sine Tjenere.

Ældsterne James Foster, Zerah Pulsipher, Joseph Young, Henri Herriman, Josiah Butterfield, Benjamin Wilber og Elias Smith bleve Befuldmægtigede til at lede Leiren, som blev inddeelt i Compagnier paa Ti, med en Capitain over hver; Elias Smith valgtes til Skriver og Optegner af Reisens Begivenheder, og Jonathan H. Hale til Cassérer.

Den 5te Juli forsamledes de omtrent ¼ Miil sønden for Herrens Huus og opsloge deres Telte i en Firkant.

Den 6te om Middagen nedtoge de deres Telte og begyndte at bevæge sig sydover, og i 30 Minuter var den hele Leir i Bevægelse, bestaaende af 515 Sjæle —

249 af Mandkjønnet, 266 af Qvindekjønnet — med 27 Telte, 59 Vogne, 97 Heste, 22 Oxer, 69 Køer og 1 Tyr. Jonathan Dunham var Ingenieur. Leiren drog til Chester, 7 engl. Mile den første Dag, og opslog deres Telte i en Firkant, dannet af deres Vogne.

I Dag modtog jeg et Brev fra Heber C. Kimball og Orson Hyde, som udtrykte deres gode Følelser, Fasthed i Troen, Fremgang osv. Ligeledes et andet Brev fra min Broder saalydende:

Ni Mile fra Terra Haute, Indiana.

Broder Joseph! Jeg sidder ned for at lade Dig vide vor Stilling for Nærværende. Jeg brød op fra Norton, Ohio, den 7de Mai i Selskab med Fader, William, Jenkins Salisbary, William McClary, Lewis Robbins og Familier, samt Søster Singly. Vi toge afsted med 15 Heste, 7 Vogne og 2 Køer. Vi have underveis efterladt to Heste, som bleve syge, og en tredie Hest (vor Fortrøstning) blev halt i Aftes, og ikke istand til at gaae, hvorfor vi have standset for at kurere ham. Vi bleve skuffede paa alle Hold, før vi toge afsted, med Hensyn til at faae Penge. Vi fik ingensomhelst Hjælp, undtagen af Søster Singly, som har understettet os saavidt hendes Midler tillode. Vi havde, da vi toge afsted, 75 Dollars i Penge. Vi solgte de to Køer for 13½ Dollars pr. Ko. Vi have solgt af dine Eiendele til et Beløb af 45 Dollars 74 Cents, og nu have vi kun 25 Dollars til at føre 28 Sjæle og 13 Heste 500 engl. Mile.

Vi have levet meget sparsommeligt og leiret os ude om Natten, uagtet Regnen og det kjølige Veir og mit spæde Barn var kun 2 Uger gammelt, da vi begyndte Reisen. Agnes er meget svag; Fader og Moder ere ikke vel og meget udmattede; Moder er stærk forkjølet, og det er i Sandhed intet Andet end Troens Bøn og Guds Kraft, som vil opholde dem og bringe dem igjennem. Vi ere ved godt Mod, og jeg tænker, vi skulle komme igjennem. Jeg overlader til Dig og Hyrum at opfinde en Udvei til at hjælpe os med nogle flere Penge til vore Udgifter. Vi have ubeskriveligt slette Veie. Vore Heste have synket ned i Solen, en Vognstang blev afbrukken; vor Reisevogn har været 2 Gange i Stykker, og dog ere vi Alle ilive og leirede paa et tørt Sted, næsten for første Gang. Fattigdom er et tungt Læs, men vi ere Alle nødte til at drage det.

Det er nu mørkt, og jeg slutter. Maa Herren velsigne Eder Alle og bringe os tilsammen, er min Bøn; Amen. Alle de Foranstaltninger, som Broder Hyrum havde gjort for at faae Penge, mislykkedes; de indbragte os ikke een Cent.

Don C. Smith.

Løverdag den 7de. Kirtlands Compagniet drog frem til Aurora, 13 Mile, og leirede sig for Sabbaten.

Søndagen den 8de. Der var nogen Sygdom i Leiren. De holdt en offentlig Forsamling, og Førerne sagde dem, at Ødelæggeren var iblandt dem, og Nogle vilde falde som Offer, undtagen de nøiagtigen iagttoge den Pagt, de havde gjort, aflagde al Begjerlighed og levede ved ethvert Ord, som udgaaer af Herrens Mund. De bleve truede denne Nat med at blive tjærede og fjedrede af Stedets Pøbel, og vare nødte til at holde nøie Vagt for at ikke deres Heste skulde blive stjaalne af Pøbelen, der kastede en Kolle og traf Broder Tyler paa Brystet.

De tre Aabenbaringer, jeg modtog den 12te Januar 1838, den Dag jeg forlod Kirtland, oplæstes idag i den offentlige Forsamling i Far West, og tillige spurgte jeg Herren og modtog følgende Svar, som ogsaa oplæstes i den offentlige Forsamling:

Aabenbaring, given i Far West den 8de Juli 1838 til Svar paa det Spørgsmaal:

„O Herre, viis dine Tjenere, hvor meget Du fordrer af dit Folks Formue i Tiende?"

Svar:

„Sandelig, saa siger Herren, jeg fordrer, at det hele Overskud af deres Formue skal gives i min Menigheds Biskops Hænder i Zion, til mit Huses Bygning, og til Grundlægningen af Zion, og til Præstedømmet, og til min Kirkes Præsidentskabs Gjeld; og dette skal være Begyndelsen til mit Folks Tiende. Og derpaa skulle de, der saaledes have givet Tiende, betale en Tiendedeel af alle deres Indkomster aarlig, og det skal være en fast Lov for dem til evig Tid, for mit hellige Præstedømme, siger Herren.

Sandelig siger jeg Eder, det skal ske, at alle de, der samle sig paa Zions Land, skulle hellige det Overflødige af deres Formue og iagttage denne Lov, ellers skulle de ikke agtes værdige at forblive iblandt Eder. Og jeg siger Eder, dersom mit Folk ikke iagttager denne Lov og holder den hellig, og ved denne Lov helliggjør Zions Land for mig, at mine Skikke og Rette maae holdes derpaa, at det maa være meget helligt, see, sandelig siger jeg Eder, da skal det ikke være et Zions Land for Eder, og dette skal være et Mønster for alle Zions Stæder. Saa er det. Amen."

(Fortsættes.)

Indbetalte Bogpenge.

	Rd.	Mk.	Sk.
A. P. Trane, Kjøbenhavn	12	4	6
M. Andersen, Bornholm	9	„	„
G. Ohlson, Stockholm	5	5	7
O. Nilsson, Norrköping	10	„	„
S. Gudmundsen, Norge	36	„	„
Mathias Nilsson, Gøtheborg . . .	21	3	1
P. Nielsen, Fredericia	15	5	8
Summa	111	„	6

Indhold.

	Side.
Om Arvesynden	193.
Guds retfærdige Handlemaade mod Menneskene	195.
Israeliternes Udgang fra Ægypten (fortsat)	199.
Redaktionens Bemærkninger	201.
Bibelen	202.
Joseph Smiths Levnetsløb (fortsat) .	206.

„Skandinaviens Stjerne" udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned og faaes paa Contoiret i Lorentzensgade Nr. 504 D. 5, Stuen tilvenstre og paa alle kongelige Postcontoirer.

Udgivet og forlagt af C. Widerborg.

Trykt hos F. E. Bording.

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

8. Aarg Nr. 14. *Den 15. April 1859.* Priis: 6 Sk. pr. Exp.

Tale af Præsident Brigham Young,

holdt i Tabernaklet i Store Saltsøstad den 29de Novbr. 1857.

Agtpaagivenhed og Overveielse er nødvendig til Forøgelsen af Kundskab. — Selvbeherskelse. — Guddommens Eenhed og Guds Folks Enighed.

Jeg føler den samme Ængstelse, som de fleste offentlige Talere have, og er tilbøielig til at troe, at Andre kunne tale baade bedre og til større Opbyggelse end jeg. Der gives ikke mange offentlige Talere, uden de jo mere eller mindre føle denne Frygt. Det er sagtens ikke saa meget, fordi man frygter for de Tilstedeværende, som det er en medfødt Undseelighed eller Frygtagtighed. I have vistnok Alle i større eller mindre Grad havt denne Følelse, saavel i store og smaa Forsamlinger som i ligefrem Samtale. Man bliver i Almindelighed mere eller mindre forvirret og bragt ud af Fatning ved Lyden af sin egen Stemme, især naar man taler i større Forsamlinger, selv om man er vant dertil. Nogle af vore meest veltalende og interessante Talere vilde maaskee hellere gjøre hvadsomhelst Andet end at prædike i de Forsamlinger, vi afholde her. Denne Ængstelse eller Frygtagtighed maa overvindes. Naar det falder i vor Lod at tale, bør vi være villige dertil. Dersom vi aldrig fremlægge den Kundskab, vi ere i Besiddelse af, vil man aldrig kunne vide, enten vi have nogen eller ei. Ved at udveksle vore Tanker og udtale os om hvad vi troe og forstaae, faae vi Leilighed til at opdage og rette Vildfarelser, og til at forøge vort Forraad af nyttig og værdifuld Kundskab. Jeg har ofte tænkt paa, at det skulde glæde mig at kunne høre Israels Ældste udtale deres Følelser og meddele os den Kundskab, de have om deres Medmennesker, om jordiske og himmelske Ting, om Gud, osv.

Jeg veed vel, at ikke alle Mennesker have eens Gaver og Evner. Der er Nogle, som ikke have den dybe Indsigt og altomfattende Tankeevne som Andre. Nogle have let ved at opfatte, medens det for Andre er vanskeligere. Medens for Exempel en Taler fremlægger sine Meninger, Anskuelser og Følelser, vil maaskee en Deel af en saa stor Forsamling som denne lytte til med spændt Opmærksomhed, medens de Øvrige imodesee det Øieblik, han skal ud-

vikle høie Lærdomme, fremførte i et smukt, udsøgt Sprog og med glimrende Veltalenhed. Denne Uopmærksomhed af Nogle bevirker en Meningsforskjel blandt Tilhørerne, formedelst en feilagtig Opfattelse af Talerens Ord. Nogle Talere kunne vistnok undertiden bruge Ord og Talemaader, hvis Betydning en Deel af Folket er ubekjendt med; følgelig kunne de ikke vente, at Alle skulle kunne rigtigt opfatte, hvad de agtede at meddele; dog hører man i Almindelighed ikke ofte Saadant fra dette Sted.

Dersom de Hellige ønske at blive underviste, saa de Alle kunne forstaae eens og i lige Grad erholde en Tilvext af Viisdom og Kundskab, maae deres Opmærksomhed være henvendt paa det Emne, som behandles. De maae ei lade deres Tanker svæve Jorden rundt; de maae ikke lade deres Sind være optaget af deres hverdagslige Forretninger og Bekjæftigelser. Hvis dette er Tilfælde, blive de ikke velsignede med den Kundskab, som de ellers kunde have erhvervet ved at skjenke den Opmærksomhed, som er nødvendig for ret at kunne forstaae og opfatte Talerens Foredrag. Jeg erkjender, at det er et Mesterværk at kunne tvile sine Følelser saaledes, at man til enhver Tid kan udøve fuldkommen Herredømme over dem. Dersom de Hellige kunde vænne sig til at beherske deres Tanker, vilde de høste stort Gavn deraf. Da vilde de kunne gjøre langt hurtigere Fremskridt, end de nu gjøre.

For mange Aar siden sagde Profeten Joseph, at dersom de Hellige vilde have anvendt de Aabenbaringer, som han havde i sin Besiddelse, og i Viisdom handlet derefter, som Herren vilde have foreskrevet dem, kunde de — med deres Evner til at gjøre og forstaae — have været mange Aar længere fremme i enhver Henseende, end de dengang vare. Erfaring har lært os, at der udfordres Tid til at erhverve sig Dueligheb i ethvert Haandværk; saaledes ogsaa med alle de Principer og Begreber, vi ønske at tilegne os. Jo inderligere Eens Sjæleevner omfatte et vist Formaal, som er rigtigt og godt, desto hurtigere kan han voxe og tiltage i Kundskab om Sandheden. Naar man lærer at beherske sine Følelser, kan man snart lære at beherske sine Tanker og Betragtninger i den Grad, som er nødvendig for at naae det Maal, man stræber efter. Men saa længe Menneskene give efter for en Følelse eller Aand, som drager deres Sind bort fra den Gjenstand, de ønske at studere og lære at kjende, ville de aldrig faae Herredømme over deres Aand. Saaledes er det med dem, som give efter for Fristelse og Synd.

Der findes Individer, som give efter for det ustyrlige Lem, Tungen; og naar de engang have givet efter, have de siden ikke den Styrke til at imodstaae som første Gang. De blive mere og mere svækkede for hver Gang de give efter for Fristelsen, indtil de ikke længere ere istand til at beherske sig, naar de fristes til Noget, enten det saa er at tale ubetænksomt eller at gjøre en eller anden Synd. Enhver Evne, Mennesket er begavet med, er udsat for at blive misbrugt — for at blive anvendt i et andet Øiemed end det, hvortil Skaberen bestemte den. Dersom Nogen tillader sig at bruge Ord, som ville bedrøve hans Aand og fornærme hans bedre Dømmekraft, og han ikke bestræber sig for at modstaae en saadan Tilbøielighed, saa vil han, naar han atter fristes i dette Stykke, være mere udsat for at give efter, og føle mindre til Samvittighedens Bebreidelser end første Gang. Dersom han Dag efter Dag vedbliver at være en Træl for sine egne Lyster og de onde Indflydelser, som monne trænge ind paa ham udvendig fra, vil han i Løbet af nogle Aar synke saa dybt i Synd, at han aldeles fortabes i sine Veies

Vildfarelse. Jo snarere man imødstaaer en Fristelse til at gjøre, sige eller tænke forkeert, medens man har Lys til at rette paa sine Begreber, desto snarere vil man faae Kraft og Styrke til at overvinde enhver Fristelse til det Onde.

Lad de Hellige arbeide paa at blive Herre over sine Tanker og Betragtninger. Vi prædike om Principer, der tilhøre dette Emne, hver Dag af vort Liv. Forrige Sabbat talte jeg om Concentrering af Tro, Handling, Følelse og Overveielse. Dette er Noget, jeg ofte tænker paa, fordi jeg er i saadanne Omstændigheder, som bringe det i mit Sind, hver Gang jeg hører en Mand bede. Er *jeg* allerede bleven saa meget Herre over mine Tanker og Betragtninger, at ingen af mit Hjertes Tanker eller Ønsker skulde kunne hindre en Taler i at udtale sine Følelser og Ønsker? Er jeg istand til udelukkende at fæste min Opmærksomhed paa hans Ord og Ønsker, og uafbrudt bede for ham, at han maa blive veiledt af den Hellig-Aand? Jeg erkjender, at jeg endnu ikke er fuldkommen heri. Jeg har endnu ikke opnaaet den Grad af Selvbeherskelse; men til Guds Navns Priis, jeg nærmer mig i Sandhed dette Maal. Naar mit Sind har forledt mig, og jeg opdager et Ønske, der er forskjelligt fra det, som udtales af den, der taler eller beder, søger jeg at henlede mine Tanker derfra, og opsender i Stilhed min Bøn for Naadens Throne, at jeg maa faae Kraft til af forene *min* Tro med *hans*, der er opfordret til at bede. De, som ville tænke paa og anstille Betragtninger over denne Gjenstand, kunne indsee, hvad jeg ønsker af mig selv, og hvad jeg ønsker af de Hellige. Overfladiske Personer kunne maaskee ikke fuldelig fatte Vigtigheden af disse Bemærkninger; men Enhver, som har fornuftige Begreber om de Pligter, der paahvile ham — om Livets og Saliggjørelsens Vei — om hvad vi ere kaldede til i det hellige Evangelium, kan indsee Vigtigheden heraf for Alle, der have besluttet at efterleve deres Religion.

I ere Alle bekjendte med Saliggjørelsens Evangelium, eller bekjende idetmindste at være det. I have sluttet Pagt med Gud — have annammet Evangeliets Ordinantser, og om I ikke *have* modtaget den Hellig-Aand, *burde* I have modtaget den. I have Beretningen om den Hellig-Aands Virkninger, som den er nedskrevet af Apostlerne i Jesu Dage, og de omtales i alle hellige Skrifter. Dette Folk paastaaer at være mere eller mindre bekjendt med de Grundsætninger, som ere udfoldede formedelst den Hellig-Aands Virksomhed. Vi indrømme, at I forstaae dette. Gjør Eder nu det Spørgsmaal, om I troe, at den Hellig-Aand nogensinde begyndte at udrette eller bevirke Noget, førend det var opkommet i vor himmelske Faders Hjerte og Sind. Troe I, at den Hellig-Aand nogensinde tænkte at foreskrive Gud Noget? De Hellige have lært Nok om denne Gjenstand til paa engang at kunne svare: Vi troe ikke, at den Hellig-Aand nogensinde tilraadede, foreslog eller fremkom med en Plan, undtagen netop *den*, som den evige Fader forordnede.

Med Hensyn hertil vil jeg sige, at I skulle dømme om denne Gjenstand og være mine Vidner. Have vi ikke lært Nok om Faderens, Sønnens og den Hellig-Aands Person og gjensidige Forhold for med eet at kunne troe, indrømme og bekræfte, at den Hellig-Aand altid har og altid vil virke noiagtig overeensstemmende med Faderens Tilskyndelse? Den Hellig-Aand nærer ikke noget Ønske, nogen Tanke eller foretager sig Noget, der strider mod det, som Gud har forordnet. Vi forstaae Alle dette for endeel, fordi det, altid er bleven os lært. Vi lære det af Bibelen, af Aabenbaringerne, givne ved Joseph, og af de Ældstes

Prædiken. Det er vor Tradition, Opdragelse og Erfaring i Guds Rige. Den Hellig-Aand er ifølge vor Tro een af de Personer, som udgjør Treenigheden eller Guddommen. Ikke een Person i tre, ei heller tre Personer i een, men Faderen, Sønnen og den Hellig-Aand ere *eet* i Væsen, ligesom tre Mænd, der ere enige om alle Ting, ere af eet Sind. *Han* er den ene af disse tre Personer, hvis Kald det er at forrette for dem af Menneskeslægten, der elske Sandheden. Jeg sagde, at de ere eet, ligesom tre Mænd kunne være af eet Sind; men for at I ikke skulle misforstaae mig, vil jeg sige, at jeg ønsker ikke I skulle forstaae det saaledes, at den Hellig-Aand er en Person med et Tabernakel, ligesom Faderen og Sønnen; men han er Guds Sendebud, som udbreder sin Indflydelse over alle den Almægtiges Skabninger.

Vi troe, at vi have et rigtigt Begreb om Sønnens Person, formedelst Apostlernes Skrifter, saa vidt de omhandle samme. Men medens han var ifert Kjød, var han mere eller mindre paavirket af den faldne Natur. Medens han var her i et Legeme, som fødtes ham af hans Moder Maria, var han i større eller mindre Grad under Indflydelsen af den Natur, som vi have faaet. Efter Kjødet var han af Adams og Evas Sæd, og var udsat for de samme Svagheder og Fristelser, som andre Dødelige have. Han var hungrig og tørstig, træt og udmattet, og maatte derfor baade spise, drikke og sove. Ifølge den korte Beretning, vi have om Frelseren — hvilken fortæller os saa godt som Intet fra hans Fødsel, indtil han fremtraadte som Lærer i sit tredivte Aar — forrettede han i Evangeliets Tjeneste i en Tid af omtrent tre og et halvt Aar blandt det jødiske Folk, oprettede sin Kirke, ordinerede sine Apostler og grundlagde sit Rige, og selv om dette korte Tidsrum have vi en meget ufuldstændig Historie. Ifølge denne Historie — ifølge Alt, hvad I have lært, og Alt, hvad den Hellig-Aand nogensinde har baaret Vidnesbyrd om for Eder, angaaende ham, lad mig fremsætte det samme Spørgsmaal med Hensyn til ham, som jeg gjorde betræffende den Hellig-Aand, og hvad ville I saa svare? At han gjorde Intet af sig selv. Han gjorde Mirakler og udførte en god Gjerning paa Jorden; men af sig selv gjorde han Intet. Han sagde: „Som jeg har seet min Fader gjøre, saa gjør jeg." „Jeg kom ikke for at gjøre *min* Villie, men *hans* Villie, som mig udsendte." Vi maae heraf komme til den Slutning, at Guds Søn hverken forordnede, tilraadede, eller foretog sig Noget, eller tilkjendegav sin Magt, sin Herlighed eller sit Ærinde paa Jorden, uden ifølge Faderens Sind og Villie. Ere I ikke Alle overbeviste om, at Guds Søns ganske Hjerte, Sjæl og Betragtninger, Tanker og hele Væsen paavirkedes af Guds Aand, og at Alt, hvad han udførte, vedkommende hans Mission, var overeensstemmende med hans Faders Ord og Villie? Visseligen, I ere.

Jesus opsendte een af de herligste og betydningsfuldeste Bønner, som muligviis kunde udtales af et menneskeligt eller himmelsk Væsen, ligemeget hvad, vedkommende Menneskenes Saliggjørelse, og indbefatter et Princip, uden hvilket Ingen kan blive frelst, da han bad sin Fader at gjøre hans Disciple til eet, ligesom han og hans Fader vare eet. Han vidste, at dersom de ikke kunde blive eet, kunde de ikke blive frelste i Guds celestiale Rige. Dersom Menneskene ikke kunne see ligesom han, da han var i Kjødet, høre, som han hørte, forstaae, som han forstod, og blive nøiagtigt som han var, i Forhold til deres forskjellige Evner og Kald, kunne de aldrig bo hos ham og hans Fader. Dette Princip staaer som det vigtigste Lærdomspunkt i alle de Lærdomme og Aaben-

baringer, som nogensinde ere blevne givne fra Himmelen til Menneskt paa Jorden. Denne Ledetraad for vor Tro, for vor Følelse, vort Haab, vor Glæde og Handling kan findes i alle de Instructioner, som nogensinde kom fra Himmelen til Jorden for at bringe Guds Børn, det vil sige, hele Menneskeslægten — vor Faders Børn, tagende os som Brødre og Søstre, Forældre og Børn, alle udspringende fra een Familie — tilbage i Faderens og Sønnens Nærværelse — for at alle Fader Adams og Moder Evas Børn kunne erholde Lys, Kundskab, Herlighed, Magt, Riger, Troner og Herredømmer, som ere beredte for ophøiede Væsener, hvilket de ei kunde blive, førend de havde paataget sig Legemer. De kunde ikke blive ophøiede, førend de vare beredte til at modtage deres Ophøielse, og de kunde ikke blive beredte paa nogen anden Maade, end ved at føre sig Tabernakler af Kjød og blive Forkrænkeligheden underlagt. Alle Lærdomme, givne af Guddommen fra Adams Dage indtil nu, have gaaet ud paa at formaae Menneskenes Børn til at bøie sig for det hellige Evangeliums Bud, Forskrifter, Indflydelse og Kraft, for derved at gjøre dem til eet; thi uden Eenhed er der ingen Saliggjørelse for os i Guds celestiale Rige.

Dersom vi nøiagtigt vilde undersøge de forskjellige Organisationer i Menneskeslægten, vilde vi finde, at Nogle ere ikke modtagelige for den samme Ophøielse, som Andre, som Følge af Uligheden i Menneskenes Fremgangsmaade og Charakteer. Denne Forskjel findes ogsaa i Aandeverdenen. Det er Herrens Hensigt, Ønske og Villie, at Jordens Bebøere skulle blive ophøiede til Troner, Riger, Fyrstendømmer og Magter, overeensstemmende med deres Gjerninger. I deres Ophøielse kan En være skikket til at præsidere over ti Stæder, medens en Anden maaskee ikke vil være duelig til at præsidere over mere end fem, en Tredie over to og en Fjerde kun over een Stad. Men først maae Alle være Synden og det forkrænkelige Kjøds Elendigheder underlagt, for at kunne vise sig værdige. Derefter er Evangeliet færdigt til at tage dem, og oprøise dem, forene dem, oplyse deres Forstand, og gjøre dem til eet i den Herre Jesus Christus, paa det deres Tro, Bønner, Haab, Tilbøieligheder og Ønsker for evigt kunne forenes til eet. Dette er Faderens Hensigt og Ønske.

I kunne spørge: Vidste han forud, at de vilde blive frelste? Jeg har seet Mange i Verden, som aldrig kunde skjelne mellem Forudvidenhed og Forudbestemmelse. Jeg synes, at jeg altid kunde see Forskjellen. Om jeg veed, at en Begivenhed vil finde Sted imorgen, saa følger ingenlunde deraf, at *jeg* har bestemt den. Det er vor himmelske Faders Hensigt og Ønske, at enhver Sjæl af denne Forsamling skal blive kronet i det celestiale Rige. Vil dette skee? Nei. Jeg veed, at Nogle ville ikke blive det. Men følger deraf, at Nogle ere forudbestemte til at gaae til Helvede? Nei. Hensigten med Evangeliet er at frelse denne Forsamling, alle Sidste-Dages Hellige og hele den øvrige Verden, som vil troe Jesu Vidnesbyrd og være Saliggjørelsens Evangelium lydig. Og der er Ingen, som behøver at sige: „Dersom det er Herrens Hensigt, vil jeg blive frelst;" thi uagtet Faderen, Sønnen og den Hellig-Aand, samt enhver Hellig, som nogensinde har levet, og som nogensinde vil komme til at leve, ønske og ville, at Enhver af Eder skal blive en Hellig, kunne de dog ikke gjøre Eder dertil imod Eders egen Ville. Alle Fornuftvæsener have deres egen Handlefrihed; og efter deres eget Valg ville de blive frelste eller fordømte.

Da Faderen, Sønnen og den Hellig-Aand ere eet, er det Frelserens Ønske — hvilket fremgaaer af alle hans Ord og

Lærdomme — at hans Folk ogsaa skulde vorde eet, ligesom han og hans Fader ere eet. Hvis vi havde det Sind, den Følelse og Tro, som Jesus havde, da han var i Kjødet, vilde vi da have forskjellige Meninger om vor Tro? og vilde vore Interesser da være deelte? Nei, vi vilde blive eet. Tiden vilde blive mig for kort, at forklare Eder, hvorfor dette Folk endnu ikke ere eet; men for den Eftertænkende vil den Hellig-Aand tilkjendegive Aarsagen i et Øieblik — vil lægge det frem for ham som et aabent Syn, og han vil med eet kunne see mangfoldige Grunde derfor. Er det muligt for de Hellige at vorde eet? Ja, dersom de i alle Ting ville underkaste sig deres himmelske Faders Villie.

Dersom I have den Vane at tage Guds Navn forfængeligen, da ophør at gjøre saa idag, imorgen og hele den kommende Uge, og vedbliv dermed, saa ville I snart erholde Kraft til aldeles at overvinde denne Vane; I ville da faae Herredømme over Eders Ord. Andre have den Vane at tale om deres Næste, og at befordre Rygter, som de ikke have nogen Hjemmel for, uden at En eller Anden havde sagt dette eller hiint, eller havt en Drøm, osv., og paa den Tid Beretningen naaer Eder, har den antaget Udseende af en virkelig Kjensgjerning, og det er stor Daarskab af Eder at anvende noget af Eders Tid til at tale om Ting, der beløbe sig til Intet, eller som ikke angaae Eder. Et Rygte kommer f. Ex. ud, at en Broder eller Søster har gjort en Anden Uret. Den Ene efter den Anden istemmer dette og siger: „Det er sandt — din Sag er retfærdig, Du har sandelig Ret, og den Anden har Uret," uagtet de ikke vide Noget om Sagen, men fremkalde derved aldeles ugrundet Uvillie mod hverandre. Vi burde vente indtil Himmelen klarligen paapeger en Feil hos en Fader, Moder, Søster, Broder, Hustru, Mand eller Næste, førend vi fordømme dem. Og om Himmelen aabenbarer en Feil hos Nogen, saa vent indtil den Hellig-Aand tilkjendegiver for Eder, at det er en Feil. Lad Faderen aabenbare Eder, at den Person, I tænke paa eller tale om, virkeligen har gjort forkeert. Bagtal Ingen. Hvis I vide, hvad Ret er, og ere istand til at rette paa En, som feiler, da er det tidsnok for Eder at dømme.

Det er ikke længe siden, jeg sagde Eder, at nogle Mennesker troe, de ere istand til at bedømme Alle og Enhver, uden dem selv. Lad os dømme os selv; og dersom Nogen er tilbøielig til at lade det ustyrlige Lem, Tungen, tale det, som vil saare Hjertet, formørke Aanden og gjøre ham til Træl for en ond Vane, saa modstaae en saadan Tilbøielighed — kast den fra Eder. Hvis I gjøre saa, skulle I finde, at de Ugudelige ville forsage deres Ugudelighed, og de, som ere tilbøielige til at tænke ilde om Nogen, ville ophøre dermed, og de, som ere tilbøielige til at lade onde Ord falde om deres Medmennesker, ville ophøre dermed, og det vilde da ikke vare længe, førend hele dette Folk vilde faae fuldkommen Herredømme over sig selv. Dersom I først faae Magt til at beherske Eders Ord, ville I snart faae Magt til at beherske Eders Dømmekraft, og tilsidst virkeligen være istand til at beherske Eders Tanker og Betragtninger.

Ved nøie at give Agt paa os selv, og paa hvad Himmelen kræver af os, ville vi blive istand til at opdrage os selv, indtil der, naar en Ældste opfordres til at aabne vore Forsamliger med Bøn, ikke længere vil findes et Ønske, et Ord, en Mening eller Følelse et Haarsbred udenfor hvad den siger, der er valgt til at være Mund. Troe I, vi kunne opnaae dette? Ja, vi kunne. Jeg har allerede sagt Eder, at jeg endnu er ufuldkommen i dette Stykke; men jeg arbeider paa at blive fuldkommen

heri, saa at jeg kan blive aldeles Herre over mine Tanker.

Jeg vil nu gjøre et Spørgsmaal. Troe I, en Mand kan bede forkeert, naar maaskee over to Tusinde Menneskers Hjerter ere oplostede i Bon til Gud i Jesu Navn om at veilede den, der beder, med Ønsket om, at Herren vil lade dem vide hans Villie, paa det de kunne bestræbe sig for at gjøre derefter? Kan en Mand bede om Noget her, som han ikke burde, naar to Tusinde Helliges Tro er forenet i det oprigtige Ønske, at Gud vil veilede dem i Alt, hvad der vedkommer hans Rige? Han kan ikke bede forkeert, thi de Helliges Tro concentreres i ham og opstiger for Naadens Throne. Dette er et sandt Princip — saa sandt som Gud lever.

Vor Tro er concentreret i Guds Søn, og formedelst ham i Faderen; og den Hellig-Aand er deres Sendebud, der bringer Sandheden tilbage i vor Erindring, aabenbarer nye Sandheder for os, og underviser, styrer og leder os, indtil vi blive fuldkomne og beredte til at gaae hjem, hvor vi kunne see og tale med vor Fader i Himmelen. Dette er, hvad vi ønske at opnaae — at vi altid kunne have Guds Ord i os. I have ofte hørt mig og mine Brødre sige, at dersom de Hellige i et District, for Exempel, vilde lade deres Tro fuldkommen sammensmelte til eet, og lade alle deres Ønsker opstige til Faderen i Jesu Navn, og opholde deres Præsident i hans Kald mellem Gud og dem, vilde det neppe være muligt for den Præsident at gjøre forkeert; thi han vilde være fuld af Viisdom. I en Samtale i Morges sammenlignede nogle af Brødrene den Hellig-Aands Virksomhed med Gassens Ledning gjennem en Stad. Gassen føres gjennem et Hovedrør fra Gasometret, og siden gjennem Siderør og mindre og mindre Grene, indtil den er saaledes fordeelt, at den kan forsyne Alle, som ønske det, med Lys. Jeg vil ligne Districts- og Greenspræsidenterne ved nogle af disse Siderør, der ere lagt ned for at lede Gassen. Adskil Bindeledet, som vi ville sammenligne med Greenspræsidenterne, fra eet af Hovedrørene, hvorledes skal saa de Hellige i den Green faae Lys? Læg ham tilside — ringeagt hans Raad, og hvorledes skulle I saa blive underviste? Ville I lære hverandre? I ere ikke kaldede dertil paa den Maade. Eders Districts- eller Greenspræsident er af den store Mester sat til at være en Leder for den Hellig-Aand til Eder. Hvis I sætte denne Leder ud af sin rette Plads, er Forbindelsen mellem Eder og Lysets Kilde afbrudt. Om I see, at der imellem en Green og dens Præsident hersker Uenighed og Forvirring, kunne I vide, at Roret eller Lederen, som bringer Lyset til de Hellige, er ude af sin rette Stilling. Istedetfor at Præsidenten har Uret og de Hellige Ret, eller de Hellige Uret og Præsidenten Ret, have de allesammen Uret: der er kun liden eller ingen Ret der.

Dersom de Hellige tage en Mand i dette Rige og sige, at de ville have ham til Præsident, Biskop, eller vælger ham til at forvalte et eller andet Embede, og de Helliges Tro er forenet om at modtage Lys gjennem ham eller det Rør, der formedelst Præstedømmets Magt er lagt fra Guds Throne, saa kunne I ligesaa gjerne prøve paa at rokke Himlene, som at modtage noget Forkeert gjennem den Leder. Ligemeget hvem I vælge, naar kun Eders Tro er concentreret i ham, ved hvem I skulle faae det, som han er bestikket til at forrette i, saa vil Lyset komme til Eder. Dersom en Præsiderende vilde vende sig fra Retfærdighed, vilde Herren den Almægtige lade ham faae Mundkrampe, hvis han ikke kunde stoppe hans Mund paa nogen anden Maade, eller slaae ham med Stumhed, saa han ikke længere kunde handle, for saavidt de Hellige, over hvem han præsi-

derede, vandrede i Retfærdighed, paa det de ikke skulde blive ledte vild.

Hvis vi ønske at blive underviste og komme til Kundskab og Forstand om Noget, maae vi give nøie Agt paa os selv. Vi see hen til den Tid, da vi skulle være i Faderens og Sønnens Nærværelse — naar vi skulle forstaae, at vi virkeligen ere Guds Sønner, og blive kronede med Herlighed, Udødelighed og evigt Liv. „Da," sige I, „skulle vi være fuldkomne." I ville ikke være mere fuldkomne i Eders Virkekreds, naar I blive ophøiede til Throner, Fyrstendømmer og Magter, end der udfordres for Eder at være, eller I ere istand til at blive i Eders Virkekreds idag. Den, som kan kaldes fuldkommen, er fuldkommen i ethvert Kald og i enhver Virkekreds, ligesom Faderen, Sønnen og den Hellig-Aand ere i deres, og som Englene i deres, hvilket udgjør en fuldkommen Orden fra først til sidst, fra Begyndelsen til Enden.

I denne Provestand have vi det Onde at kjæmpe imod, og vi maae overvinde det hos os selv, ellers ville vi aldrig kunne overvinde det noget andet Sted. Vi maae begynde at arbeide med os selv, og blive saa meget Herre over vore Tanker, at vi kunne forenes i een Tro. Dersom vi ere eet, og ere forenede med Faderen formedelst Jesus Christus, og følge den Vei, som er lagt for os, ville vi komme til Hovedkilden; og om jeg da vilde opfordre dette Folk til at bede om en vis Ting, saa vilde de gjøre det. Men gjøre de det nu? Nei, de bede om alt Andet. Jeg har sagt det saa ofte, at jeg nu er træt af at sige det flere Gange. Mange bede om dette og hiint, tvertimod det, jeg har raadet dem til at bede om kun tyve Minuter tidligere. Deres Tro er ikke forenet, som jeg saa ofte har sagt Eder, endskjøndt de forbedre sig og ville komme til Kundskab om Sandheden.

Det første Præsidentskab har med Rette en stor Indflydelse over dette Folk; og om vi skulde gaae ud af den rette Vei og føre dette Folk til Fordærvelse, hvor stor en Synd vilde det ikke være! Hvorledes kunne I vide, om vi føre Eder ret eller ikke? Kunne I vide det ved nogen anden Kraft end ved den Hellig-Aands? Jeg har bestandig opmuntret de Hellige til at faae dette levende Vidnesbyrd hver for sig. Det er mit Kald og Embede at raade i Guds Kirkes og Riges Anliggender paa Jorden. Dette er hvad I for mange Aar siden have valgt mig til, tilligemed Broder Heber og andre af mine Raadgivere, hvoraf allerede to ere gaaede bag Sløret, og nu har jeg den tredie, Br. Daniel H. Wells, der er saa god en Mand, som nogensinde levede. Jeg vil vedblive at formane Eder, indtil I kunne faae Herredømme over Eders Sind, Eders Følelser og Tilbøieligheder i den Grad, at naar jeg raader Eder til at bede om en vis Ting, I da kunne tænke paa det, naar I komme hjem.

Brødre og Søstre, maa Gud velsigne Eder! Jeg velsigner Eder bestandigen. Hallelujah! Priset være Israels Guds Navn; thi min Sjæl jubler af Fryd. Vi ere lykkelige og fri for Undertrykkelsens Aag. Den Almægtiges Aande kan adsplitte vore Fjender til de fire Veir, hvis vi have Tro. I kunne læse, hvorledes Israels Konger, Propheter og mægtige Mænd ihjelsloge deres Medmennesker, ifølge Herrens Befaling, paa Grund af de Mænds Ugudelighed, der stode som Øverster i Israel. Dersom Israels Børn havde været hellige, vilde de ikke have vandret et Aar med Moses, før de vilde have faaet deres Begavelser og det melchisedekske Præstedomme. Men de kunde ikke annamme dem og fik dem aldrig. Moses forlod dem, og de modtoge ikke Fylden af nævnte Præstedømme. Efter deres Ankomst til Canaans Land vilde de aldrig have ønsket

sig en Konge, hvis de havde været hellige. Herren sagde til Moses, at han vilde vise sig for Folket; men de bad Moses at bønfalde Herren om ikke at gjøre det. Moses blev vred over Folkets Synder og handlede overilet, saa at Herren, da han viste sig for ham, skjulte ham i en Bjergkloft og lod ham kun see sig bagtil.

Formedelst Folkets slette Opførsel optændtes undertiden Mose Vrede. Efterat havde været fyretyve Dage hos Herren paa Bjerget, kom han ned og saae Folkets Afguderi og sønderslog Steentavlerne, som vare skrevne med Guds egen Finger, malede Guldkalven, som Israels Børn tilbade, til Pulver og lod det henveire, og Herren ihjelslog mange af Afgudsdyrkerne.

Jeg ønsker at see dette Folk saa fuldt af Guds Kraft, at de kunne bede og faae. Gud hjælpe os dertil. Amen!

Skandinaviens Stjerne.

Den 15de April.

Jordens Gjenløsning. Denne Jord skabtes ikke, som Mange tro, af Intet, men af Elementer, som vare til fra Evighed af. Adam sattes paa den (hvor længe efter dens Skabelse underretter Aabenbaringen os ikke om), tilligemed Eva, hans Hustru, saavel som alle de forskjellige Dyrarter, osv., og Jorden afgav Føde til alle levende Skabninger.

Uvidenhed er Aarsagen til mange urimelige Formodninger og store Vildfarelser blandt de forskjellige Religionsbekjendere med Hensyn til Jordens Gjenløsning saavel som til dens Skabelse. De kunne ikke andet end være uenige og strides om et saa ophøiet Emne; thi ifølge Apostelen Pauli Ord „kjender Ingen det, som er i Gud, uden Guds Aand." (1 Cor. 2, 11.) De ville ikke ydmyge sig og modtage Sandhedens Aand paa den af Herren foreskrevne Maade, saa det er intet Under, at de ikke forstaae Guds Gjerninger og Hensigter. De stole paa deres egen Viisdom; „men," siger Herren, „jeg vil forkaste de Vises Viisdom og tilintetgjøre de Forstandiges Forstand." (1 Cor. 1, 19.)

Størstedelen af de saakaldte Christne tro, at denne Jord er dømt til at blive aldeles tilintetgjort. De drage denne Slutning af Petri Ord i hans andet Brev, hvor der siges: „Himlene skulle forgaae med stort Bulder, og Elementerne skulle komme i Brand og opløses, og Jorden og Alt, hvad der er paa den, skal opbrændes." (3, 10.) Men den selvsamme inspirerede Mand siger ogsaa, at efter at Enden er kommen, vil der blive en „ny Jord." Er det Guds Mening, at han paa *een* Dag vil tilintetgjøre denne Jord, og paa den samme Dag skabe en ny? Hvis der ved *Enden*, som omtales, menes denne Jords totale Tilintetgjørelse, maa dette blive Tilfælde; og dersom Indbyggerne paa denne Jord skulle beboe en „ny Jord" efter den gamles Ødelæggelse, er Enden endnu ikke nær, thi ellers maa den nye Jord allerede være skabt eller beredt, os uafvidende. Hvis den ikke er dannet og beredt, og hvis den skal skabes paa samme Maade, som denne blev skabt, vil der sandsynligviis medgaae nogle tusind Aar førend den bliver færdig. Da kunde i Sandhed de Ugudelige føle sig sikkre og spørge: „Hvad bliver der af Forjættelsen om hans Tilkommelse?" (2 Petr. 3, 4.) Naar der tales Noget om Enden, er det for at opmuntre de Hellige,

at de ikke skulle fortvivle. Om og de Retfærdige nu blive forkuede — om det gaaer de Ugudelige vel nu, og Alting trives for dem, medens de Gode kun have Modgang, og om de Ugudelige formedelst Uretfærdighed, Underfundighed og List svinge sig op til Magt og Anseelse, medens de Retfærdige møisomt arbeide i deres Ansigts Sved, for paa'en ærlig Maade at fortjene til sit Ophold, medens Taaren væder deres Kinder, fordi de ikke tilstrækkeligt kan afhjælpe deres Familiers Trang, og fordi Ondskab og Synd staaer Retfærdighed og Oprigtighed saa haardt imod, — saa vil det dog ikke altid blive saaledes; thi Tiden, som er tilstaaet Jordens Indbyggere til deres Prøve, vil udrinde. Den mægtige Engel, som var indhyllet i en Sky, og som havde en Regnbue paa sit Hoved, vil sætte sin høire Fod paa Havet og den venstre paa Jorden, og sværge ved ham, som lever i al Evighed, at der ikke mere skal gives Tid. (Aab. 10 Cap.) Der vil ikke gives de Ugudelige Tid længere til at bedrive deres Vederstyggeligheder. De Retfærdige ville see efter de Ugudelige uden at finde dem; thi de ville vorde ødelagte med Rod og Green. Uagtet de kunne have været friske som et grønt Træ ved Vandbække, ville de dog visne og hentørres. De Retfærdiges Tilstand vil da være langt anderledes, end den hidindtil har været. Deres Taarer ville vorde afstørrede deres Øine, og der skal ingen Sorg eller Pine være mere blandt dem. Saaledes see vi, der vil komme en Ende, — takket være Herren, — men ikke en Ende for denne Jord. Den er bestemt til noget Bedre og Høiere. Den maa imidlertid først brændes og Alt, hvad derpaa er, ifølge Petri Forudsigelse. „Men Himlene og Jorden, som nu ere, gjemmes ved det samme Ord til Ilden, bevarede til Dommens og de ugudelige Menneskers Fordærvelses Dag." - Men om den skal brændes, skal den dog ikke tilintetgjøres, — den skal renses. See Malachiæ 4de Capitel. Ligesom Guldet og andre Metaller renses ved Ild, saaledes vil ogsaa Jorden blive renset. Den har været besmittet af Synd og Ugudelighed, og ved Ild vil den vorde renset.

Hvad var Guds Hensigt med Skabelsen af denne Jord? Skriften siger os, at vi ere Guds Afkom. (Ap. Gj. 17, 28.) Alle Ting skabtes gode; men ved Synd er Alt bleven fordærvet og maa gjenløses. At gjenløse er at bringe Noget tilbage, at gjenoprette Noget, efterat der er gjort Fyldest derfor. Christus døde for at gjenløse Menneskt og Jorden, Efter Faldet har Jorden frembragt Torne og Tidsler; men før Faldet var det ikke saa. Hvis den nu afgiver Føde til Mennesker og Dyr, da er det formedelst dens Indbyggeres store Omhu og Møie, og fordi Gud velsigner deres Arbeide; men førend Forbandelsen udtaltes over den, frembar den af sig selv. Den nye Jord, som vi læse om i den hellige Skrift, vil blive den samme, som vi nu beboe; men en stor Forandring vil først finde Sted. Synd og Ugudelighed vil blive bandlyst, og Ryggesløshed og Ondskab vil blive udryddet; Løven vil miste sin Grumhed, og Slangen sin Gift; Splid og Løgn vil ikke findes paa den, men Sandhed og Retfærdighed vil herske overalt.

De inspirerede Skribenter kunde ikke see, at Jorden skulde tilintetgjøres, thi de give os ganske andre Forklaringer. Salomon siger: „En Slægt gaaer og en anden kommer; men Jorden staaer evindelig." (Præd. 1, 4.) David siger: „Han grundfæstede Jorden paa dens Grundvolde, at den skal ikke ryste evindelig og altid." (Ps. 104, 5.) Han erklærer ogsaa paa mere end eet Sted, at Guds Folk skal „bebve Jorden evindeligen."

Hvor stor en Velsignelse er det altsaa ikke for Guds Folk at være i Besiddelse af hans hellige Ord, saa de deraf kunne lære at kjende hans store Hensigter med Hensyn til Jorden, som de bebor, og at deres Øine kunne blive opladte til Beskuelse af den tilkommende Herligheds Virkeligheder! De ville deraf kunne lære, at ligesom Jorden var før Faldet, saaledes vil den blive efter dens Gjenløsning.

Til de Hellige. For at forebygge Uorden, Forstyrrelse og Misbrug, underrettes herved Alle om, at ingen tilreisende Ældste har Ret til at sammenkalde de Hellige eller Fremmede til nogen Forsamling, forend han har meldt sig hos vedkommende Districts- eller Greensspræsident og for ham foreviist sin lovlige Beskikkelse fra „Tjernens" Contoir eller fra Conferencepræsidenten i den Conference, han agter at optræde. Ligeledes bemærkes, at afløste Ældster have ingen Ret til at ligge de Hellige til nogensomhelst Byrde, men ere pligtige til at arbeide for sit Ophold, og maae heller ikke forrette nogen Handling i Evangeliets Tjeneste, uden det skeer med den præsiderende Ældstes Vidende og Villie.

Israeliternes Udgang fra Ægypten.

En Oversættelse af et coptisk Manuskript.

(Fra „Jewish Cronicle.")

(Fortsat fra Side 201.)

Nilens fornemste Festdag oprandt. Store Skarer strømmede ud fra alle Stæderne for at tilbede Flodernes Gud — den herlige Nil, som i vore hellige Bøger benævnes „Himlenes Rival," *) som forsyner os med evige Vande, ikke laante af Himmelens Kilder. Jeg stod ved den høire Side af Thronen, hvilket var min Plads, som Følge af mit høie Embede. Alt var yndigt. Det var i de Dage, da det nye Aar **) fremkom med de første Blomster, indfattede i det fremspirende fine Løvværk. Vor ældgamle Gudsdyrkelsesmaades store Pragt udfoldede sig med en Storhed, som fyldte Hjertet med Ærefrygt, og vort Folks Rigdom frembød et Skue, som blendede Øiet. De kongelige Jomfruer, den hellige Stamme, som gjorde Krav paa den arvelige Ret først at fylde deres gyldne Urner med det hellige Vand, og at offre denne den reneste af alle Tributer til Kongen — de jomfruelige Døtre af Stæbernes Øverster, klædte i Hvidt og bærende Rogelsekar, der udbredte en duftende Vellugt — Fyrsterne fra de forskjellige Provindser i deres Stridsvogne, beprydede med Ædelstene — al den glimrende og pragtfulde Luxus, som kun det rigeste Land paa Jorden kunde opdrive, var udfoldet for Beskuerens Øie paa

*) Nilen kaldes af Ægypterne „Himlenes Rival," fordi der ikke regner i Ægypten, men Nilen oversvømmer til visse Tider Landet, og vander og frugtbargjør det.

**) Aarets Begyndelse regnes fra Foraaret.

Nilens Bredder. Floden (helligt og æret være dens Navn gjennem alle Generationer!), mit elskelige og berømte Lands Livgiver, syntes i hin Time værdig al den Hylding, som dens Tilbedere ydede den. I den Aarstid styrter ingen Strøm ned fra Æthiopiens Høie for at besmitte dens Skjønhed med sit muddrede Vand, intet Sand, hidført af Ørkenens Hvirvelvinde, besudlede dens Skjød. Dens blaa Flade saae ud, som om den i dette Øieblik var udsprungen fra de hellige Hvælvinger, hvor de Dødes Aander drikke Udødelighedens Vande. Den saae ud som en blank Flade af Crystal, som et stort gjennemsigtigt Speil af den skyfrie Himmel, rolig som vort yppige Lands Lykke, og uendelig som Skjebnen, der har sat Ægypten til at være Nationernes Dronning evindeligen.

Jeg følte som en Ægypter ved Synet af denne Skjønhed, hvortil Verden ikke havde sin Lige, og da Kongen nedsteg af sin bevægelige Throne, for at kaste den første Krands — en Krands af Juveler, som var Kongeriger værd — i Strømmen, istemmede jeg instinktmæssig de Udbrud af Triumphsange, som fra den ene Ende af Horizonten til den anden offredes Flodernes Gud. Selv Pharaos mørke Aasyn opklaredes; han overstrøede den ophøiede Scene med en Konges Stolthed, og følte i dette Øieblik, at hans Throne var mægtig, og at den ei kunde omstødes af ukjendte Ønder eller personligt Had.

Jeg fulgte hans stolte og raske Skridt til Bredden af den hellige Strøm; men her fandt han Noget, som afbrød alle hans Betragtninger. De to gamle Hebræere stode ved Nilens Bred.*) Kongen forbødes over deres Nærværelse og bød, at de øieblikkelig skulde ihjelslaaes, og deres Legemer brændes, som var den sædvanlige Straf for dem, som beskyldtes for at have krænket vor Gudsdyrkelses Værdighed. Men blandt den Mængde Landsfedragere, som styrtede frem for at udføre hans Villie, kunde Ingen lægge sin Haand paa disse svage Mænd. Landsesspidserne hang ubevægelige i Luften, de oplæftede Arme vare lammede.

Medens Alle vare slagne med Forfærdelse, talte Hebræerne. De forlangte med Frimodighed endnu en Gang, at man skulde tillade deres Landsmænd at drage ud i Ørkenen. Kongen værdigede dem ikke noget Svar, eller gav dem intet andet end en vild Gebærde til sine Gardere, at de atter skulde gribe dem. I dette Øieblik hævede den svageste af de to Mænd for første Gang sit bøiede Hoved. Det Ansigt staaer endnu for mig. Det havde et Udtryk af Stolthed og stor Magt, som jeg aldrig før havde seet hos noget Menneske. Medens han stod i stille Bøn, bevægede hans Broder, uden at mæle et Ord, sin Kjep over Nilen. Hvorledes skal jeg kunne berette, hvad mit Øie derpaa saae? Min Sjæl bløder og martres endnu ved Erindringen derom. Jeg havde været Soldat fra min Ungdom af; jeg havde kjæmpet fra Mizraims Dal til Indiens Grændser; jeg havde seet Armeer svømme i deres eget Blod, men indtil hiint Øieblik havde jeg aldrig seet, aldrig tænkt mig Muligheden af en ustandselig Flod af Blod. Nilen — vor yndige, skjønne Nil! — forvandledes pludseligen lige for vore Øine til en rivende Strøm af Blod — virkeligt Blod — rødt, som om det i samme Øieblik var udsprunget af Krigerens Hjerte, som om Millioners Hjerter var bleven udtømte i dens Flodseng. Strømmen var tillige fuld af døde Gjenstande, som vanhelligede den: den var gaaet over sine Bredder, og Alt, hvad den kunde naae, døde, som om dens Berørelse var giftig. Alt omkom, og dens Overflade var bedækket med døde Legemer, der fulgte med

*) See 2 Mosebog 7, 14—22.

Strømmen til Havet. Fiskene døde; de vilde Dyr grebes i Skovene af den pludselige Oversvømmelse og døde; Præsterne, som havde indtaget deres Plads ved Bredden af den hellige Flod, bleve slagne med Pine, som om de vare faldne i en Strøm af smeltet Metal. En dræbende Dunst opsteg af Floden og formørkede Horizonten.

Alt var Forfærdelse. Præsterne, Sangerne, de kongelige Jomfruer og hele Skaren dreves i vild Flugt over Sletten. Endog der syntes Døden at forfølge dem, og i deres Dødsangst raabte de, at Verdens sidste Time var kommen. Nogle faae vore gamle, hedengangne Kongers Kjæmpestikkelser sprænge deres Gravhvælvinger og hoste Menneskene med Sværdet. Andre faae de ægyptiske onde Guder udstrække deres Slangearme*) af Skyerne, gribende Tusinder og Titusinder og kastende dem i Flammerne.

*) Slangen ansees for at være det Ondes Gud.

Jeg vendte mig om til Kongen; han stirrede fremdeles paa de hebraiske Ledere med et Blik af idiotisk Forbauselse. De besvarede ikke hans Blik. Indhyllede i deres Gevandter fra Hoved til Fod stode de liig to Billedstotter med deres Marmor-Øine vendte mod Himmelen; de vare hensunkne i deres egne dybe Betragtninger, eller beskæftigede maaskee med mægtigere Ting end menneskelige Tanker. Da jeg bar Kongen hjælpelos og besvimet bort fra Marken, hørte jeg en Røst udraabe: „Dette er for de hebraiske Børns Blod!"

Røsten rungede over hele Sletten, den fyldte Luften, den gjenlød i Skovene. Jeg hørte den da Solen gik ned, og da Maanen sendte sit blege Lys over det lidende Land. I Nattens Stille, da jeg stod paa mit Sted ved Pharaos Kammerdør, hørte jeg den samme Røst, og jeg hørte den besvaret med en Stønnen af Pharao, som om en Arabers Spyd havde gjennemboret hans Bryst.

(Fortsættes.)

Joseph Smiths Levnetsløb.

Juli 1838. (Fortsat fra Side 208.)

Modtog tillige følgende

Aabenbaring, given den 18de Juli 1838.

bekjendtgjørende Anvendelsen af den indkomne Tiende, som omtaltes i foregaaende Aabenbaring.

„Sandelig, saa siger Herren, Tiden er nu kommen, da den skal anvendes af et Raad, bestaaende af det øverste Præsidentskab over min Kirke, og af Biskoppen og hans Raadgivere, og af mit Høiraad, og ved min egen Røst til dem, siger Herren. Saa skee det. Amen."

Tillige modtog jeg følgende:

Aabenbaring given til William Marks, Newel K. Whitney, Oliver Granger og Andre.

„Sandelig, saa siger Herren til min Tjener William Marks, og ogsaa til min Tjener N. K. Whitney, lad dem hurtigt opgjøre deres Forretninger og reise fra Landet Kirtland, førend jeg, Herren, atter sender Sneen over Jorden; lad dem vaagne, staae op, gaae fremad og ikke tøve, thi jeg Herren, befaler det; derfor, hvis de tøve, skal det ikke blive godt for dem. Lad dem omvende sig fra alle deres Synder og fra alle deres vindesyge Dufter for

mig, siger Herren; thi hvad er Formue for mig? siger Herren. Lad Kirtlands Eiendomme blive anvendte til Dækkelse af Gjeld, siger Herren. Lad dem blive afhændede, siger Herren, og hvad der bliver tilovers, lad det blive i Eders Hænder, siger Herren; thi har ikke jeg Himmelens Fugle, og ogsaa Havets Fiske og Dyrene paa Bjergene? Har jeg ikke skabt Jorden? Har jeg ikke Skjebnen af alle Nationers Mangfoldighed paa Jorden i min Haand? Mon ikke jeg vil lade de øde Steder trives og blomstre, og frembringe Overflødighed, siger Herren.

„Er der ikke Plads nok paa Adam-ondi-Ahmans Bjerge, og paa Olaha Shinehahs Sletter, eller paa det Land, hvor Adam boede, saa at I ikke skulde tragte efter det, som kun er en Draabe, og forsømme de vigtigere Ting? Kom derfor op til mit Folks Land, til Zion.

„Lad min Tjener William Marks være trofast over Lidet, saa skal han vorde sat over Meget. Lad ham præsidere midt iblandt mit Folk i Staden Far West, og lad ham blive velsignet med mit Folks Velsignelser.

„Lad min Tjener N. K. Whitney skamme sig over Nicholatinernes Selskab, over alle deres hemmelige Vederstyggeligheder og over sin Sjæls Smaalighed for mig, siger Herren, og lad ham komme op til Adam-ondi-ahmans Land, og være en Biskop for mit Folk, siger Herren, ikke af Navn, men i Virkelighed, siger Herren.

„Og atter siger jeg Eder, jeg ihukommer min Tjener Oliver Granger, see, sandelig jeg siger til ham, at hans Navn skal opbevares i hellig Erindring fra Slægt til Slægt evindeligen, siger Herren. Lad ham derfor alvorligen stride for min Kirkes første Præsidentskabs Forløsning, siger Herren; og naar han falder, skal han atter opreises; thi hans Offer skal være helligere for mig, end hans Tilvæxt, siger Herren; derfor lad ham snart komme hertil, til Zions Land, og i rette Tid skal han blive en Kjøbmand til mit Navn, siger Herren, til Gavn for mit Folk. Lad derfor Ingen foragte min Tjener Oliver Granger, men lad mit Folks Velsignelse hvile over ham evindeligen. Og atter, sandelig siger jeg Eder, lad alle mine Tjenere i Kirtland ihukomme Herren deres Gud, og tillige mit Huus, samt at holde og bevare det helligt og at omstyrte Vexlererne i min egen bestemte Tid, siger Herren. Saa skee det. Amen."

Tillige modtog jeg følgende

Aabenbaring, given i Far West den 8de Juli 1838.

„Viis os din Villie, o Herre, angaaende de Tolv."

Svar:

„Sandelig, saa siger Herren, lad en Conference strax blive afholdt, lad de Tolv blive organiserede, og bestik Mænd til at indtage deres Pladse, som ere faldne. Lad min Tjener Thomas opholde sig en Tid i Zions Land, for at publisere mit Ord. Lad de Øvrige vedblive at prædike fra den Time af, og dersom de gjøre dette i Hjertets Ydmyghed og Sagtmodighed og med Langmodighed, giver jeg, Herren, dem den Forjættelse, at jeg vil sørge for deres Familier og en god Dør skal blive aabnet for dem fra nu af; og lad dem næste Foraar drage over de store Vande og der forkynde mit Evangeliums Fylde og bære Vidnesbyrd om mit Navn. Lad dem tage Farvel med mine Hellige i Staden Far West forstkommende 26de April paa mit Huses Byggeplads, siger Herren.

„Lad min Tjener John Taylor, samt min Tjener John E. Page og min Tjener Wilford Woodruff og ogsaa min Tjener Willard Richards bestikkes til at indtage deres Pladse, som ere faldne, og blive officielt bekjendtgjorte med deres Bestikkelse."

Far West den 9de Juli 1838. En Conference afholdtes af de Sidste-Dages tolv Apostler i Far West, overeensstemmende med en Aabenbaring, given den 8de Juli 1838.

Præsident Thomas B. Marsh, David W. Patten, Brigham Young, Parley P. Pratt og William Smith vare nærværende: T. B. Marsh præsiderede.

Besluttedes for det Første, at de Mænd, som skulle indtage de Frafaldnes Pladse, øieblikkeligen blive underrettede om at komme til Far West, tilligemed de Tolv, som ikke ere tilstede.

(Fortsættes.)

Blandinger.

I Jeddo paa Japan herster Cholera i en overordentlig Grad. Den har i een Maaned bortrevet 150,000 Mennesker. — I det nordlige China herster der en stor Hungersnød. — Paa flere Steder af den pommerske Kyst har Flyvesandet anrettet store Ødelæggelser, navnlig er dette Tilfælde i Egnen omkring Leba og Schmolsin. — Paa Lolland har en Rogter den 13de Marts myrdet sin Kone og sine tre Børn, hvorefter han forsøgte at tage sig selv af Dage, hvilket dog mislykkedes. Tanken om deres trængende Forsatning har bevæget ham til denne frygtelige Gjerning. — Fra Afrika berettes, at et Jordskjælv fandt Sted i Acera den 7de Februar og at to Trediedele af Byen Lagos er bleven ødelagt af Ild. Ligeledes mældes, at stor Bevægelse herster blandt Araberne, samt at Algier har opfordret Frankrig til at sende Tropper derover. — New York er nu bleven sat i directe Telegraphforbindelse med Leavenworth i Kansas, — en Distance af 2,000 engl. Mile. — I Guadalajara i Mexico har en Explotion af et Magazin fundet Sted, hvorved mellem 100 til 200 Mennesker dræbtes. — Ifølge Efterretning fra New Orleans er ved Baton Rouge Kjedelen sprungen paa Dampskibet „Princess," hvorved over hundrede Mennesker mistede Livet.

Krigsudrustningerne synes ingenlunde at være standsede. Frankrig har bestilt flere hundredetusinde Geværer af ny Construction, og ligeledes nye Uniformer, især Feltkapper; to Linieskibe og tre Fregatter ere under Bygning, samt 300 Kanonbaade, hvilke sidste skulle være færdige den 1ste Mai. — I England gjor man Prover med „Werrys" forbedrede Kanon, der lades bagfra, og hvormed man i et Minut kan gjøre 20 Skud, uden at Røret bliver formeget ophedet. Med en Kugle, der blot indehodt en Theskeefuld af „Nortons" flydende Ild, har man fremdeles antændt og fuldstændigt opbrændt en heel Stabel svære Egebjælker, saa at Skibe ikke vilde kunne modstaae dette ny Vaaben, med mindre de ere beklædte med Jern. Heller ikke dette kan sikkre Fartøierne for Ødelæggelse; thi Capt. Norton har opfundet et nyt Kasteskyts, hvormed jernbeslagne Skibe og flydende Batterier kunne gjennembores. Det bestaaer af en svær Jernbolt, der er tre Gange saa lang som tyk, og som afpasses efter Kanonen, der skal udskyde den, og er fortil forsynet med et Staalspids. — Paa Værfterne i Chatham arbeides der igjen paa tre nye Krigsskibe, Liniedamperen „Bullwark" paa 92 Kanoner, Skruedamperen „Reindeer" og Skruecorvetten „Rattlesnake." — Overalt læser man om, hvorledes italienske Flygtninge fra alle Verdens

Kanter strømme til Turin i Sardinien. Antallet af de Hvervede overstiger allerede 10,000, som allerede ere forsynede med Officerer. Til Trods for den strenge Opsigt paa Grændserne vedblive Masser af unge, krigslystne Folk at marschere gjennem Schweitz til Piemont, hvor de vieblikkelig faae Tjeneste. — Som yderligere Bevis paa hvorledes Sardinien opfatter Situationen kan tjene, at Besætningen i Genua stilles paa Krigsfod, og at der fra Turin er indløben Bestilling hos en af de største Vaabensmede i Paris paa 50,000 Revolvere. — Østerrig har ei heller standset sine Rustninger. Til de ungarske Regimenter oprettes nu en fjerde Bataillon, dog skulle de ikke stode til Regimenterne, men danne en egen Brigade. I „Times" skrives fra Wien den 8de dennes: Krisen er nær forestaaende; 50,000 Mand marschere i disse Dage til Italien; 60,000 Mand concentreres ved Wien og 70,000 Mand i Bøhmen og Mähren. Reserverne blive indkaldte. Man antager, at i Løbet af 8 a 14 Dage ville 700,000 Mand være marschfærdige. Ifølge en Telgraphefterretning til „H. N." vare 1,200 Østerrigere med 50 Kanoner og 150 Fade Harpix og Raketter indtrufne i Piacenza fra den 23de til den 25de f. M. En af Kirkerne er forvandlet til et Meelmagazin.

Indbetalte Bogpenge.

	Rd.	Mk.	St.
Mathias Nilsson, Gøtheborg	16	1	2
J. C. Klingbeck, Aalborg	47	1	3
L. C. Geertsen, Aarhuus	85	„	„
A. P. Trane, Kjøbenhavn	43	„	„
J. C. A. Weibh, Vensyssel	47	3	4
P. Pedersen, Lolland	9	„	„
P. C. Rønnow, Fyen	20	„	„
M. Andersen, Bornholm	4	4	12
R. Nielsen, Skive	3	„	„
Summa	275	4	5

Indhold.

	Side.
Tale af Præs. Brigham Young . .	209.
Redaktionens Bemærkninger	217.
Israeliternes Udgang fra Ægypten (fortsat)	219.
Joseph Smiths Levnetsløb (fortsat) .	221.
Blandinger	223.

„Skandinaviens Stjerne" udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned og faaes paa Contoiret i Lorentzensgade Nr. 504 D. 5, Stuen tilvenstre og paa alle kongelige Postcontoirer.

Udgivet og forlagt af C. Widerborg.
Trykt hos F. E. Bording.

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

8. Aarg Nr. 15. *Den 1. Mai 1859.* Priis: 6 Sk. pr. Exp.

Synden og dens Aarsager.

(Fra „the Millennial Star.")

Da vi fornylig have undersøgt Læren om „Arvesynden" og fundet, at den — tvertimod den almindeligt antagne Mening — ikke er Aarsagen til Synden blandt Menneskenes Børn, saa lad os nu undersøge, hvad der bevirker Synd, hvorledes den forplanter sig hos Mennesket, og hvoraf det kommer, at den existerer og har Magt til at besmitte denne smukke, ædle Skabning.

At Gud vidste, at Mennesket vilde blive denne Magt underlagt, er indlysende af den Kjendsgjerning, at et Forsoningsoffer blev udseet i Evighedens Raad til at fyldestgjøre Retfærdighedens strenge Fordringer for de brudte Love og ringeagtede Bud; og at et saadant Offer var nødvendigt, er ligeledes indlysende af Fortidens Historie, Nutidens Virkeligheder og Guds Tjeneres advarende Røst — som bestandig oplostes mod de Synder, som Jordens Indbyggere begaae — i Forening med Inspirationens Vidnesbyrd, at „Alle have jo syndet, og dem fattes Ære for Gud." (Rom. 3, 23.)

Med Sandhed siger den hellige Skrift: „Mennesket er forunderlig skabt." Hans Organisme er — endskjøndt i stykkeviis forstaaet — i mange Dele et Mysterium for ham. Men desuagtet har han Kundskab nok til at kunne forstaae, at han er af boielig Natur, og at hans Organisme er sammensat af Elementer, som, hvis de retteligen anvendes, ere istand til at hæve ham op til den høieste Ære i Herlighedens Rige, og hvis de misbruges, styrte ham i Fornedrelse, Elendighed og usigelig Jammer.

Synden, som liig en ond Dæmon er gaaet over Jorden, har fyldt sin Vei med alle de Onder, som Menneskeslægten har været underlagt; og hvis den ikke mandigt bekjæmpes og overvindes, vil den styrte sine Offre i et Hav af frygtelige Straffe. Mennesket har Lidenskaber, Ønsker og Tilboielighed, som ere ham givne i en ædel Hensigt, men udsatte for at blive frygtelig fordærvede og skjændigt misbrugte. Uden Ærgjerrighed vilde han aldrig kjæmpe for den evige Herligheds uforvisnelige Krone. Uden Vrede vilde han kunne see paa Syndens Vederstyggeligheder med et roligt og ligegyldigt Øie. Uden Trazten efter Hyldest vilde han aldrig længes efter at have de Godes og Ædles Ynde, eller Guds Bifald. Uden Selvagtelse vilde

han ikke hæve sig over stidue, fornedrende og vanærende Foretagender, og uden Kjærlighed vilde han ikke kunne elske hverken sin Ægtefælle eller sine Børn — hverken nyde Hjemmets Glæder eller Himmelens Herlighed.

Disse saavel som alle andre Lidenskaber, som besjæle Mennesket, kunne bruges overeensstemmende med den celestiale Lov, og bevirke Lykksalighed, Fred, Glæde, et langt Liv og en stadig Fremadskriden, indtil han naaer Ophøielse og de evige Liv. Men de sørgelige Følger, som udspringe fra Misbrugen af de samme Lidenskaber og Tilbøieligheder, ere saa mange og saa gruelige, at man neppe tør tænke derpaa.

Ærgjerrigheden er som en Spore, der driver Geniet fremad; og føleslos for Menneskeslægtens Lidelser iler han afsted paa sin Bane og udbreder Ulykker, liig den ødelæggende Hagl, og vander sin Vei med Taarer og Blod. Med sit ubøielige Sind og haarde Hjerte sparer han hverken Ven eller Fjende, for at tilfredsstille sin onde Lidenskab.

Naar Vreden raser i Menneskets Indre, og naar dette vilde Uhyre ikke tæmmes af Viisdom, men lades løs, da griber Mord hans høire Haand og Galskab hans venstre, og vild Fortvivlelse staaer afmalet paa hans morke, fordreiede Ansigt. Hvor megen Jammer er ikke bevirket i Verden ved at de Magthavende ere blevne et Bytte for utæmmet Vrede! Den har tilintetgjort Nationer, ødelagt Stæder og udviklet mange af de frygtelige Onder, som Ærgjerrigheden avler, og indfinder den sig i Familiekredsen, finde vi Freden brudt, Forhaabninger tilintetgjorte, Kjærligheden flygtet og mange Ulykker hjemsøge Familiens Medlemmer som Følge af, at man har ladet sig henrive af sin Vrede.

Lysten til at vinde Hyldest og Bifald vil twinge ham, som besidder glimrende Talenter, til at ydmyge sig for den usjønsomme Hob, og være og gjøre hvadsomhelst, for at vinde Daarers værdløse Bifald. Uden Veiledning af Sandhedens og Viisdommens Grundsætninger seer han ikke ind i den mystiske Fremtid; men Øieblikkets Barn tilkastes det magre Been, som han higede efter, og er tilfreds dermed, indtil hans Berømmelsestid er forbi, og da først vaagner han til Bevidsthed om sin virkelige Elendighed.

Kjærligheden er udartet til Sandselighed og Toilesloshed, som fylder Jorden med mere Elendighed end alle de andre Lidenskaber tilsammen. Der findes ikke et eneste Spor af Dyd og Sjæleadel hos Menneskene, uden den jo vil udslette og tilintetgjøre det. Ære, Taknemmelighed, Medlidenhed, Sandhed, Ærlighed, reen Kjærlighed og Alt, hvad som betegner Menneskets Slægtskab med Gud — Alt forsvinder ved dens afsthelige Nærværelse, medens den fylder Jorden med en affældig, udtæret Befolkning. „Ved eet Menneske kom Synden ind i Verden," ellers vilde den aldrig have existeret paa denne Jord; men de samme Aarsager, som fremkaldte den hos den første Overtræder, har fremkaldt den hos Alle. Mennesket er altsaa et bøieligt Væsen, der paavirkes af forskjellige Indflydelser — af det Onde og det Gode. Hiint trykker ham ned, dette ophøier ham blandt Guds Skabninger. Hiint arbeider med ham for at faae ham til at misbruge de ædle Lidenskaber, som ere ham givne; dette tilskynder ham til at bruge dem i de ædleste og bedste Øiemed. Herfra skriver sig Synden og dens Følger. Aarsagen er indlysende. Som et Fornuftvæsen er Mennesket begavet med Tilbøieligheder og Egenskaber, der kunne ophøie ham; men Satan, som altid er rede, søger at benytte dem til Menneskeslægtens Fordømmelse. Saaledes er der en bestandig Kamp hos Enhver, der ønsker Ophøielse;

Kjødet mod Aanden — Aanden mod Kjødet. Dersom Mennesket altid alvorligt søger Guds Aands Bistand, og kjæmper standhaftigt mod det Onde, da vil Aanden hæve sig over Kjødet, og hans nuværende Organisation vil kunne indtage den forønskede Stilling, ved at han efterlever rigtige Grundsætninger og den celestiale Lov. Hvis han derimod giver efter i Kampen, vil Kjødet triumphere, besmitte Aanden og bringe usigelig Elendighed over den Overvundne. Tag det, som Du vil, — Veien til Ophøielse er den lykkeligste og bedste, baade nu og evindeligen. Naar ethvert Ønske er beherskket, enhver Lidenskab tæmmet, enhver Tilbøielighed underkastet, og de alle staae under den Hellig-Aands fornuftige Veiledning, da er han skikket for de ædleste og helligste Nydelser.

Men Alle have syndet; derfor have Alle mere eller mindre givet efter for Kjødelighed. Dette forudsaae Gud. Da han vidste, Satan vilde bestræbe sig for at ruinere Menneskene, aabnede han en Udvei for dem, hvorved de kunde undgaae den truende Fare. Hvis Mennesket ikke var bleven udsat for det Ondes Indflydelse, vilde han aldrig være falden. Men da kunde han ikke være bleven prøvet, han kunde ikke have lært at regjere sig selv, og, som en nødvendig Følge deraf, heller ikke Andre. Opnaaelsen af Regjeringsdygtighed er een af Hovedhensigterne med denne Skabning — Dygtighed til at kunne regjere sig selv og alt sit Afkom i al Evighed. Uden at han grundigt forstod Regjeringsprincipperne, kunde han ikke handle med Viisdom under den store Elohims Overherredømme, kunde ikke præsidere over Skabningernes Skjæbne, og — da han aldrig havde havt Erfaring — kunde han ikke have Kundskab om, hvorledes han skulde regjere og styre saadanne Væsener som vi. Derfor er det Ondes Magt uundværlig, paa det at Mennesket ved at udsættes for dens syndige Fristelser kunde prøves og findes værdig, og i Erfaringens Skole lære Viisdom og Kundskab, som aldrig kunde erhverves paa nogen anden Maade. Hvilken uendelig Viisdom er ikke udfoldet endog i de mindste Enkeltheder af alle Guds Planer og Hensigter! Men Gud, som kjendte alt dette, som kjendte Menneskets Udygtighed til at imodstaae de mangfoldige Indflydelser, som vilde blive anvendte paa ham, besluttede i sin Retfærdighed at udruste Mennesket med saadanne Vaaben, som kunde sikkre ham Seiren over hans store Modstander. Derfor sendte han sin Søn Jesus Christus til Verdens Gjenløsning; derfor lærte han Mennesket Evangeliets hellige Principer, og lovede ham Velsignelser, som kun kunde erholdes ved Lydighed mod dets Fordringer; og tilsidst gav han ham den Hellig-Aand, ved hvis uskatteerlige Hjælp han bliver istand til at overvinde sin Saligheds Fjende.

Vel er Djævelen et Onde, men et nødvendigt Onde, hvilket vi have seet af ovenanførte Grunde. Han søger at hindre Guds Planer, at ødelægge hans Tjenere af Jorden, at udbrede Fordærvelse, Elendighed og Synd blandt Menneskenes Børn, og søger at fylde de Helliges Leir med Misfornøielse og Apostasi; men i Alt dette fremmer han kun de Planer, der ere lagte af den Gud, som Djævlene tro paa, og for hvis Magt de skjælve. Alle kunne ikke blive ophøiede i de evige Verdener. Alle kjæmpe ikke mandigt nok, for at kunne overvinde deres Lyster og Tilbøieligheder, som Satan søger at benytte sig af til deres Fordærvelse. Men uden denne Prøve vilde de Ædle og Onde, de Mægtige og Svage, en Jesus og en Judas, Propheten og hans Mordere, modtage eens Belønning og blive talte sammen. Den celestiale Lov kræver først og fremmest Lydighed og Ydmyghed; dernæst

Afstaaelse fra alle sandselige Lyster; Selvfornegtelse, og en nøiagtig Efterlevelse af alle Guds Bud og Befalinger, hvilket vil lede Menneskene til de herligste Resultater. Men da disse guddommelige Love tilsidesættes — da enhver Slægt synker dybere og dybere, og fjerner sig mere og mere fra det oprindelige Mønster, bliver Kjødets Magt stærkere, Lidenskaberne lade sig lettere opflamme og blive kraftigere Midler i Satans Haand til Forfremmelsen af hans Hensigter. Heraf kunne vi indsee Nødvendigheden af den celestiale Ægteskabslov, der er given i den Hensigt, at en renere og helligere Sæd kunde blive opreist til at gaae foran i den sidste store Kamp og frarive Djævelen det Herredømme, som han har tilranet sig over denne Jord, som vi beboe. De ville banlyse ham fra sig selv, fra deres Hjem, fra deres Land og tilsidst fra Verden. Da vil han blive bunden, naar han ikke længere har nogen Magt paa Jorden — naar Mænd og Qvinder blive opdragne i Helligbed og Reenhed, og anvender alle sine Sjæls- og Legemskræfter for at overvinde Alt, hvad der strider mod Evangeliets Grundsætninger. Det er ikke noget ringe Foretagende, vi ere beskjæftigede med, ingen ubetydelig Kamp, som udfordrer vore Kræfter og Evner, ingen svag Fjende, vi have til Modstander; men Dag for Dag, Time for Time maae vi være i Virksomhed. Svaghed efter Svaghed maa overvindes. Verdner, som med Tiden ville blive organiserede og befolkede, ere afhængige af vor vor Kamp og Seier, paa det at Fremadstridningens Værk bestandigen kan fortsættes og Prophetens Ord blive opfyldte: „Paa Forøgelsen af hans Fyrstendomme og Fred skal der ingen Ende være." (Es. 9, 7.) Det er ikke „Arvesynden," vi nu skulle frelses fra; Gjenløsningen derfra er skeet, og dens Følger — hvoriblandt Døden — ville ophøre. Det er Kampen mod os selv, som vi nu med Mandighed og Standhaftighed skulle udkjæmpe ved Himmelens Bistand, for at vi kunne undgaae den anden Død. Gud har gjort sin Deel, og vi maae gjøre vor. Han har givet os Midlerne — vi maae anvende dem. Han tilbyder os den fornødne Kraft og Styrke for hver Dag — vi maae modtage og benytte den. Han giver os Vaaben ihænde til vort Forsvar, og vi maae føre os Troens Skjold — mægtig Tro, og med Aandens Sværd slaae os igjennem alle Hindringer. Dersom vi frygte eller give op, er Skylden vor egen, og det bliver til Vanære for os; men dersom vi standhaftigt holde ud i Striden, er Seiren vis. Dette maae vi imidlertid aldrig forglemme, at Fjenden sover ikke, eller forunder sig nogen Hvile. Det hedder sig at arbeide og kjæmpe tidligt og silde indtil Valpladsen bliver vor og Seiren tilsmiler Seiervinderen.

En anden Ting skulde vi ogsaa lægge vel paa Hjertet, og det er, at det ikke er en theoretisk og indbildt Strid, hvorom der har været saa megen unyttig Tale, men et practisk Hverdagsanliggende. Er Du gjenstridig? Lær Lydighed og Ydmyghed. Er Du hjødeligsindet? Erhverv Dig Reenhed — Reenhed i Tanker, Reenhed i Tale og Reenhed i Handling. Er Du hidsig? Studeer Sagtmodighed, indtil Du bliver Herre over din Vrede. Har Du et fortredeligt, pirreligt Humeur? Knuus det under din Hæl. Er Du ødsel? Lær Sparsommelighed. Er Du sneverhjertet og gjerrig? Tilegn Dig Gavmildhed af et glad Hjerte. Ligemeget hvori vore Svagheder bestaae, vi maae overvinde dem. Ligemeget hvilken Deel af vor Person eller Væsen Satan angriber, hvis vi kjæmpe mandig og have Guds Aands Bistand, ville vi gaae af med Seiren. Da ville vi kunne skattere de herlige Kræfter, hvormed Gud har begavet os, og, dersom

vi benytte dem retteligen, bidrage meget til Guds Hensigters Fremme; og da er vor Belønning vis, og hver Dag, vi leve, vil skjenke os en sød Forsmag paa Fremtidens Glæder.

Nødvendigheden af at uddanne vor Aand.

(Fra „the Millennial Star.")

At uddanne og forædle sin Aand er Noget, hvorpaa Alle burde lægge særdeles Vind. Fornemmelig skulde dette være Tilfælde med dem, som ere „kaldede til at være Hellige;" thi vi leve i en Tidsalder, der er svanger paa store Begivenheder — en Tid, ved hvis Beskuelse Propheterne fordum udtalte sig med den hjerteligste og meest levende Glæde, naar deres Aands Syner oplodes for dem, og de med dyb Ærefrygt og Beundring saae de store Tildragelser, som skulde finde Sted i de sidste Dage, da Israel skal blive „Hovedet og ikke Halen." For at gjøre Israel til Hovedet udkræves der noget Mere, end de Hverdagsbegivenheder, som omringe os, og alt Israels Huses Iver, Energi og Foretagelsesaand vil blive vækket.

Det tilkommer os at uddanne og berede os til at indtage hvilkensomhelst Plads, vi maatte blive kaldte til i Fremtiden.

Til Uddannelsen af vor Aand vil der medgaae en Række af Aar, anvendte med den største Flid og Udholdenhed, for at kunne opnaae nogen Grad af Fuldkommenhed. Ene og alene at læse Bøger og Skrifter vil ikke være af stort Gavn for os. Vi kunne læse udmærkede Afhandlinger, fortræffelige Taler, vise Raad og meget interessante Lærdomme; men med mindre vi grunde paa dem og bestræbe os for practist at udføre, hvad som er os theoretist givet, vil vor Læsning være os til liden Nytte.

At erhverve sig Viisdom, er ethvert fremadstræbende Menneskes Formaal; og at Herren finder Velbehag i dem, som tørste efter Viisdom, er indlysende af Beretningen om Salomon, for hvem Herren aabenbarede sig i Gibeon og sagde: „Begjær, hvad jeg skal give Dig." Salomon tilstod, efter at have bevidnet Guds Godhed mod David, sin Fader, sin Mangel paa Forstand til at regjere et saa stort Folk som Israel og sagde: „Giv din Tjener et forstandigt Hjerte til at dømme dit Folk, og med Forstand at stille mellem Godt og Ondt; thi hvo kan ellers dømme dette dit mægtige Folk." Efterat have roest ham for hans gode Valg, sagde Herren til ham: „See jeg haver givet Dig et viist og forstandigt Hjerte, at der ikke haver været Nogen som Du før Dig, ei heller skal der opstaae efter Dig Nogen, som Du." (1 Kong. 3.) Apostelen Jacob erklærer ligeledes, at „dersom Nogen fattes Viisdom, han bede af Gud, som giver Alle gjerne, og bebreider ikke, saa skal den gives ham." (1, 5.) Heraf seer man tydeligt, at Herren finder Glæde i at tildele dem Viisdom, som søge den; og det skulde i Sandhed være Enhvers Bestræbelse at erholde den.

Men man hører ofte det Spørgsmaal fremsat: „Hvorledes kunne vi i Betragtning af vore Omstændigheder faae Viisdom, udvikles og gjøre saadanne Fremskridt, at vi kunne blive skikkede til at boe med „fuldkomne, retfærdige Mænds Aan-

der?" Nogle faa Vink om hvorledes man kan uddanne sin Aand, vilde maaskee være gavnlige.

De Sidste-Dages Hellige bestaae, ligesom de Forrige-Dages Hellige, fornemmelig af Arbeidsklassen — dem, hvis Forretning det er at tjene sit Brød i sit Ansigts Sved, og som mangle de Fordele, som en dannet Opdragelse giver. Men ikke saa snart annamme de Evangeliet, førend de næsten Alle uden Undtagelse begynde at uddanne sig og arbeide sig et godt Stykke fremad. Vi kunne maaskee ikke vælge noget bedre Exempel paa, hvorledes Menneskene kunne undervise sig selv, end Orson Pratt, hvis Utrættelighed og Flid har været et lysende Exempel for de unge Mænd i Kirken. Sine Kundskaber har han erhvervet sig ved sin Udholdenhed i Prøvens og Forfølgelsens Tid, og medens han har været optagen af sit ansvarsfulde Kalds Forvaltning; men Intet har kunnet hindre ham fra at erholde Viisdommens ustatteerlige Perle.

Salomon siger, at „der er Tid til enhver Ting," og vi finde Bekræftelse herpaa i vort daglige Liv. Ligemeget hvor meget vor Opmærksomhed kan være optagen af Forretninger, hvis vi blot have Villien, kunne vi altid finde en Stund, som vi kunne offre til vor Aands Udvikling og Forædling. Haandværkeren, som arbeider 10 a 12 Timer om Dagen, Landmanden, som arbeider fra Solens Opgang til dens Nedgang — Alle kunne have en liden Tid, dersom de ønske det. Nogle af de lærdeste Mænd i denne Nation (i England) have ofte maattet arbeide tidligt og silde i en meget underordnet Stilling, og der lagt den Grundvold, hvorpaa de siden have bygget og svunget sig op til deres nuværende, berømmelige Standpunkt.

Det er en Vanære for unge Mænd i denne Slægt ikke at kunne læse og skrive, naar man seer de mange Leiligheder, som de kunde benytte sig af, hvis de blot vilde. Uden disse to Ting kan kun lidet Godt udrettes. Der udkræves ikke blot Villie, men ogsaa Flid og Udholdenhed. Vi ere ansvarlige for hvorledes vi opføre os i denne Prøvetilstand og tillige for Anvendelsen af vor Tid. Herren siger ved sin Prophet Joseph Smith i en Aabenbaring, given i August 1831: „Du skal ikke bortødsle din Tid, ei heller skal Du begrave dit Talent, saa det ikke skal kjendes." Enhver vil vistnok ved at skue tilbage paa sit henrundne Liv opdage, at en heel Deel af hans Tid har været ubenyttet, eller bortødslet til ingen Nytte. Saadant skulde ikke finde Sted i Israel. Alle skulde bestræbe sig for at anvende sin Tid til Efterlevelsen af følgende Raad eller Befaling: „Søger med Flid, og lærer hverandre Viisdoms Ord; ja, udsøger Viisdoms Ord af de bedste Bøger, søger Lærdom ved Læsning og Tro." (Pagtens Bog, Side 49, 36.) Dette er en nødvendig Pligt, som paahviler os. Vi skulde huusholde saaledes med vor Tid, at vi kunde offre en Deel af hver Dag til Læsning af „de bedste Bøger," som ere indenfor vort Omraade. I Særdeleshed burde vi gjøre os bekjendte med Bibelen, Mormons Bog, Pagtens Bog og andre af Kirkens Skrifter, og tilegne os „Viisdoms Ord," saa vi til enhver Tid kunne oplyse vore Medmennesker, der maatte ønske det, om Grunden til det Haab, vi have annammet.

Vi ere Alle velsignede med den Sjæleevne at kunne tænke, og ved en Smule Eftertanke ville vi kunne forvisse os om, at denne Evne kan beherskes og betydeligt udvikles, saa at man kan høste det størst mulige Gavn deraf. Man kan Intet foretage sig uden det sætter Tankerne i større eller mindre Virksomhed, ligemeget hvad Eens Bestjæftigelse monne være — om det er Hyrden ved sin Hjord, Land-

manden i hans forskjellige Sysler efter Aarstidens Beskaffenhed, Haandværkeren, Kjøbmanden eller den Lærde. Vi ere enkelte Mænd, som have vidst at anvende deres Tankeevner, takskyldige for den store Hurtighed, hvormed vi kunne reise fra Stad til Stad, fra Nation til Nation, over Land og over Hav, og for de vigtige Opdagelser i videnskabelig Henseende og for de forskjellige Opfindelser, som bidrage saa meget til vor Bequemmelighed. Det er ganske vist, at Tanken kan beherskes og concentreres i det, som vi ønske at uddanne os i. Saaledes er det nødvendigt, naar vi ønske at erhverve os Kundskaber ved Læsning, at fæste vore Tanker udelukkende paa det Emne, som omhandles. Vore Forestillinger dannes fornemmelig ved den Opdragelse, vi have nydt. Alle burde grunde paa, hvad de have læst, saa det kan fæste sig i deres Hukommelse.

Sproget er Midlet, hvorved vi udtrykke vore Tanker, og som en almindelig Regel gjælder, at jo større dets Simpelhed og Letfattelighed er, desto større er dets Kraft. Sandheden er kraftig i sig selv, og behøver ikke megen Forskjønnelse. Det er Sandheden, vi udtale, og ikke Sproget, som gjøre vore Tanker saa værdifulde. Desuagtet er Sproget af stor Vigtighed, og vi burde derfor Alle gjøre os saa bekjendte med vort Modersmaal som muligt, for at kunne iklæde vore Tanker et passende Sprog.

Da Jesus Christus beskrev den Hellig-Aands Embede, sagde han: „Men Talsmanden, den Hellig-Aand, hvilken Faderen skal sende i mit Navn, han skal lære Eder alle Ting, og paaminde Eder om alle Ting, som jeg haver sagt Eder." (Joh. 14, 26.) Apostlernes Sind vare fyldte med Sandhed, som de havde annammet formedelst Frelserens mundtlige Belærelse, og en Deel af Talsmandens Mission bestod i at bringe til deres Erindring de Principer, Raad og Lærdomme, som deres Herre og Mester havde meddeelt dem.

Vi modtage ikke alene mundtlige Lærdomme fra dem, som ere satte til at styre, raade og lære os, men vi faae ogsaa Belærelse af dem gjennem deres Skrifter, som det er nødvendigt for os at blive bekjendte med, at vort Sind maa blive fyldt med Kundskab, saa at den Hellig-Aand kan have Noget at bringe til vor Erindring. Propheten Brigham bemærker i en Tale, holdt den 8de Mai 1853:

„Menneskene ere af Naturen uafhængige og fornuftige Væsener, — de ere skabte i den udtrykkelige Hensigt, at ophøie sig selv. Naar de af Hjertet søge Viisdom, ville de faae Forstand. Det er Kilden; gaa og drik af den, eller med andre Ord: bed og faae Alt, hvad I kunne ønske, thi den er uudtømmelig, — der vil aldrig blive mindre i den. Det tilkommer Eder og mig at søge Viisdom, saa vi kunne blive beredte til Ophøielse og evigt Liv i Riger, som bestaae evindeligen."

Vi skulde ihukomme, at det er vor Pligt at „søge Lærdom ved Læsning og ved Tro," og „at Gudsfrygt er en Begyndelse til Viisdom, og Kundskaben om det Hellige er Forstand;" og vi kunne med Sikkerhed love dem, som have fast besluttet at ville uddanne og forædle sin Aand, at Viisdom vil blive dem given, og at de ville blive rigeligen belønnede for deres Møie, ligemeget hvorledes deres Omstændigheder nu monne være, dersom de i Bøn og Paakaldelse troligen søge den Hellig-Aands Bistand.

Vore Søstre skulde ogsaa fæste deres Opmærksomhed alvorligt paa deres aandelige Udvikling; thi dem er anbetroet Varetægten over den opvoxende Generation, og „som Qvisten bøies, bliver Træet." Hvor magtpaaliggende er det ikke, at de skulde berede sig til at varetage deres ansvarsfulde Kald. Apostelen Jacob siger i sit

Brev, at det Menneske, som er „Ordets Hører og ikke dets Gjører, er lig en Mand, som betragter sit legemlige Ansigt i et Speil; thi han betragtede sig selv og gik bort, og glemte strax, hvordan han var." Dette er ogsaa Tilfælde med dem af „Stjernens" Læsere, som læse, men som ikke søge at sætte i Udførelse de Raad og Lærdomme, som den indeholder. De ville prise et Stykke eller en Afhandling og udbryde: det er „sandt," „fortræffeligt," osv., og lader det ofte dermed være nok. De Instructioner, som gives os gjennem „Stjernen," ere til vor Saliggjørelse og Ophøielse i Guds Rige, og om vi forkaste dem, vil det være til vor Fordærvelse.

Præsident Kimball bemærker i en af sine Taler, hvori han fremsætter Mødres Pligter: „Mødre, jeg ønsker I vilde vaagne op og virke i Eders Kald og Stilling, ligesom Brødrene i deres." Da Børnene ere overladte til Moderens Omsorg, er det hende, som lægger Grundvolden for deres Begreber, og har Magt til i en stor Grad at danne deres Ideer og Forestillinger, og inspirere dem med de skjønneste Beslutninger.

Vort Sind kan betydeligt forædles ved Beskuelsen af Alt, hvad der omgiver os. Der er Mange, som aldrig ere blevne gjorte opmærksomme paa de Ting, der omgive dem, hvis Liv henrinder, uden at de kjende Noget til dets skjønneste Nydelser. De see Intet, som kan opvække deres Beundring, uagtet de kunne være omringede af de yndigste Naturskjønheder. Hvor langt anderledes er det ikke med ham, som er bleven lært at samle Viisdom og Kundskab ved Iagttagelse! Der gives kun faa Ting, som hans Øie møder, uden de jo bringe ham til at anstille Betragtninger. Hans iagttagende Sind vil finde, at

„Tunger have Skovens Sale,
„Kildevældet er en Bog,
„Stenene ham høit tiltale —
„Godt i Alting seer han og."

Omendskjønt de Hellige i denne Prøvetilstand staae paa et lavt Standpunkt, saa følger dog ikke deraf, at de skulle være uvidende; ei heller skulde „ædle Følelser" og Længselen efter noget Høiere og Skjønnere være fremmed i Arbeiderens Hytte. Vi vinde en herlig Erfaring i vore Lidelser, og om vi have Fattigdom, Prøvelser og Gjenvordigheder, saa er det for vor Ophøielse og Fuldkommengjørelse. Evigt Liv og Ophøielse ligge foran os, dersom vi ville kjæmpe mandigt for Belønningen, der er udsat, ved ikke at forsømme nogen Leilighed til at forædle og uddanne os, ved at sætte i practisk Udførelse i vort daglige Liv de Instructioner, Viisdomsord og hellige Raad, som vi bestandigen modtage. Da kunne vi „leve ved ethvert Ord, som udgaaer af Guds Mund," „befæste vor Kaldelse og vor Udvælgelse," og blive frelste med alle de Herliggjorte i vor Guds Rige.

Skandinaviens Stjerne.

Den 1ste Mai.

Angaaende Emigrationens Afgang. Vi have herved den Glæde at underrette de Hellige om, at vore Brødre og Søstre, der samledes her i Kjøbenhavn i Slutningen af Marts sidstleden, for at emigrere, afgik herfra den 1ste April, 355 Sjæle, nemlig 224 Danske, 113 Svenske og 18 Norske, med Dampskibet „L. N. Hvidt," Capitain Carl. Veiret var meget uroligt og stormende, især de to første Dogn, men

Capitainen kastede Anker de to første Nætter og formedelst Guds Hjælp og en omhyggelig og viis Fremgangsmaade med Seiladsen foraarsagedes ingen anden Ulempe for Passagererne, end den sædvanlige Søsyge. Den 5te naaedes England om Aftenen Kl. 8., og vi ankrede i Mundingen af Humberfloden. Den paafølgende Morgen Kl. 6 gik vi ind i Dokken ved Grimsby, bleve modtagne af Ældste Williams, landsatte og Kl. 12 Middag dampede vi afsted paa Jernbanen med et Extratog og i en Fart af 40 engelske Mile i Timen, og naaede Liverpool Kl. 8 Aften, hvor Præsident Calkin modtog os, og besørgede os bragte til et Hotel. Det var en stor Forandring for os at komme fra den urolige Sø til det skjønne England, hvor Alt stod i fuld Flor; Marker og Enge vare grønne og det brogede og smukke Qvæg og Faarehjorde græssede paa Markerne; de grønne Hegn og Træer vare beklædte med det unge Løv og prangede med Blomster; alt dette tilligemed en solvarm Dag, og den travle Virksomhed, der viste sig overalt, gjorde et overraskende og behageligt Indtryk paa vore Nordboer.

Torsdagen den 7de April førte en liden Dampbaad os ud til det store todækkede Paketskib „William Tapscott," ført af Capitain Bell. Her begyndte et nyt Liv for vore Emigranter, og de bleve organiserede og ordnede i deres Afdelinger og anviste deres Pladse og Køier. De skandinaviske Hellige indtoge den ene Side af Skibet, og de engelske og nogle schweitzerske Hellige, tilsammen omtrent 360 Sjæle, den anden Side. Alle bleve organiserede og ordnede i Qvarterer med deres præsiderende Ældste. Som Præsident over det Hele var Ældste Neslen, og hans Raadgivere Ældsterne Harris og Rowley. Under dem præsiderede over de Danske Ældsterne S. P. Guhl, J. F. Klingbeck, P. A. Fjeldsted, Anders Petersen, Lars Nilsson, Morten Petersen. Tolke: C. Jeppesen og Niels Jacobsen; Kokke: H. O. Maglebye og Anton Petersen.

Efter at Alt var organiseret og vi havde opfyldt hvad der paalaae os med Hensyn til vore Emigranter, toge vi en dybtfølt Afsted med dem; og Mandagen den 11te April bugseredes Skibet ud til Søes med den kostbare Ladning af 720 Sjæle. Maa Herren velsigne deres Reise og føre dem lykkelig og vel frem til deres Bestemmelsessted. De sendte Alle deres hjertelige Hilsener til Brødre og Søstre, Beslægtede og Venner.

I Selskab med vore elskelige Brødre, Ældste Woodard, Præsident over den schweitzerske og italienske Mission, og Ældste N. Wilhelmsen, begave vi os paa Hjemveien, besøgte Birmingham og London, tog derfra med Dampskib til Hamborg og ankom hjem Onsdagen den 20de f. M., taknemmelig til Herren for hans beskyttende Varetægt, og at vort ansvarsfulde Hverv med Hensyn til Emigrationen formedelst Guds Naade og Hjælp er lykkelig og vel udført til alle Parters Tilfredshed.

Til Slutning kunne vi ikke undlade at bemærke den Forekommenhed, Kjærlighed og Velvillie, som vistes os af Præsidenterne Calkin, Ross og Budge, samt Ældste Williams og Brødrene paa Contoiret i Liverpool; ligeledes af de engelske Hellige, med hvem vi kom i Berørelse. Vi ere ligeledes „L. N. Hvidts" Eier, Capitain, Styrmænd og Mandskab særdeles forbundne for deres Humanitet, Velvillighed og Tjenstagtighed imod os. Maa Herren velsigne dem Alle.

Til de skandinaviske Hellige sige vi: Arbeider for Eders Befrielse; gjører alt muligt for at I kunne gaae ud, medens Veien er aaben, værer trofaste i Eders

Pligters Udøvelse, rene og hellige i Eders Levnet, at I kunne bestaae paa Trængselens Dag. Krige og Uroligheder staae for Døren; mørke Uveirsskyer samle sig over Nationerne; og vi beklage dem, som ikke have Gud til Ven, naar det bryder lys.

Israeliternes Udgang fra Ægypten.

En Oversættelse af et coptisk Manuskript.

(Fra „Jewish Cronicle.")

(Fortsat fra Side 221.)

Den syvende Morgen hørtes Trompeternes Lyd, der forkyndte en høitidelig Fest i Templet, opført af Pharaonis. Præsterne havde triumpheret; den herlige Nilflod endnu engang klar og reen som Krystal. Ægyptens Fjenders Arm var forkortet og Landet jublede over sin Konges Fasthed. Hebræerne havde forgjæves fordret vore Slavers Frigivelse. Deres Fornærmelse mod Ægypternes Gud havde vakt Nationens Hevntørst, og fra hiin Time af fordobledes Aaget, og ti Gange haardere Arbeide blev deres Lod. Paa hiin Dag forkyndte den kongelige Proclamation, at Flodens gjenvundne Majestæt skulde feires af alle Ægyptens Herrer. I Pharaos Følge traadte jeg ind i Nilens Tempel.

Naar vil Verden atter faae en saadan Bygning at see? I hine uhyre Buegange, hine Rækker af colossale Søiler, hine ubegrændsede Taghvælvinger, som saae ud ligesom Midnatshimmelens hvalte Bue — saa høit og vidtudstrakt hævede de sig over vore Hoveder — følte Hjertet uvilkaarligt Menneskets Ringhed. Hele den kongelige Processions store og glimrende Pragt syntes sammenlignelsesviis kun som Støvgrannet, der glindser i Solstraalerne, Vore lange Rækker af Præster og Fyrster syntes blot som Insecter, og uagtet de funklede af Guld og Ædelstene, saae de alligevel kun ud som Insecternes glindsende Vinger. Larmen af vore Tamburiner, Klangen af vore Trompeter, Musiken af vore Harpespilleres og Sangeres Skarer — Alt tabte sig i disse uhyre Hvælvinger, ligesom Græshoppens Summen ved Aftentid. Alt var ærefrygtindgydende Storhed. Vi bevægede os som i det Indre af et mægtigt Bjerg, der havde bragt os ind i dets Hulers Hemmeligheder, for at bøie Menneskets Stolthed.

Efter at have snoet os igjennem hine prægtige Buegange, traadte endelig Præsterne frem foran Alle for at paabegynde Ceremonierne. Flammerne af deres vellugtende Fakler var det eneste Lys, og Rogen af Rogelseskarrene opsteg og indhyllede rigeligen Lyset, som glimtede paa de hellige Mures Billedhuggerarbeide. Hine Billeder vare et Mesterværk i sig selv. Enhver krybende Ting, som den avlende Naturkraft kunde frembringe, var afbildet der; enhver Art af Dyr, som blev til formedelst Hede og Fugtighed, enhver Skabning, som fik Liv paa Nilens befrugtende Jordbund, var udhugget der, og deres Skikkelser antoge et grupvækkende og besynderligt Udseende i den hellige Ilds ustadige og flygtige Skin; ja endnu mere skrækindjagende og underlige vare de som Sindbilleder paa hine frygtelige Magter, som herske i Aandernes Verden, og for-

færde de syndbetyngede Døde med evige Qvaler.

Men i det Øieblik Offringen skulde foregaae, da Pharao satte sin Fod paa Høialterets Trin, og da Regelsen allerede var i hans Haand for at kastes i Ilden, stode de to Hebræere for hans Aasyn. I hiint Øieblik følte jeg mig betagen af Skræk. Alt omkring mig var indhyllet i Tusmørke, var mystisk og frygteligt. Selv de livløse Figurer, som i tusindviis vare udhugne paa Klippestykkerne, kunde have været Nok til at lamme Hjertet. Men ved Synet af disse to gamle Mænd, der saaledes stode ubevægelige i Kongens Vei, følte jeg en overnaturlig Bevidsthed om, at en eller anden uudtalelig Rædsel forestod. I den samme Tone og Holdning, med hvilken de havde trodset Kongen paa Nilens Bredder, forlangte de nu i dens Tempel Hebræernes Frigivelse.

Men de vare nu langt fra den hellige Flod, som de havde havt Magt til at besmitte; de stode nu midt i det prægtige Tempel, som for dem maatte være et Fængsel; de vare omringede af Spyd og Øxer, hvorfra der ikke kunde være Tanke om Undvigelse. Pharao, som i sit Indre jublede ved Overbeviisningen om, at hans Fjender nu dumdristigt havde kastet sig i hans Vold, aabenbarede ved Udtrykket i sit Ansigt al den hovmodige Hevngjerrighed, som var indgroet i hans Natur. „I forlange Frihed for Eders Med-Slaver," sagde han, „udbed den først for Eder selv!" De hebraiske Anførere stode tause og ubevægelige. „Vel, Frihed skulle I faae. Førend denne Fod flytter sig fra den Plet, hvor jeg nu sætter den, skulle I begge være frie; frie som Flammen paa Alteret hist; frie som Asken af de Brødefulde, der adspredes i Luften; frie som Vindstødene, der henveire den — et Advarselstegn for alle Forrædere og Oprørere evindeligen!"

Medens han talte, styrtede to Hobe af Præster frem, den ene for at forøge Ilden paa Høialteret, den anden for at gribe Forbryderne og kaste dem i Luerne. Jeg gyste ved denne skrækkelige Dom, og kastede min Kappe over Hovedet, for at undgaae Synet af deres Dødskamp. Der var et Øieblik Dødsstille. Jeg løftede min Kappe — Alt var Mørke; den blussende Ild paa Alteret var døet hen til en svag Lue; men ved den uddøende Lysning kunde jeg endnu see de to Hebræere, der stode ligesom Dødens Skygger med deres blege og alvorlige Ansigter vendte mod Kongen, paa hvem de fæstede deres gjennemborende Blikke. Tilsidst saae jeg den skjæbnesvangre Stav løftes op og bevæges over Alteret. Himmel! hvilket grueligt Syn paafulgte! Fra Gloderne paa Alteret saae jeg en Ildsøile pludselig hæve sig, som ud af en Vulkans Indre. Brede Strømme af flammende Ild, der blendede Øiet, skjød op lige til Templets Taghvælvinger, og viste enhver truende Figur, ethvert skrækindjagende Billede, ethvert mystisk Tankesprog, som var anbragt paa hine kjæmpemæssige Mures uendelige Forzieringer, saa tydeligt, som om Middagssolens Straaler havde belyst dem, og endda forøgedes Flammen fra Alterrt, indtil Alt stod i lyse Luer. Fontainer og Vandfald af Flammer af enhver pragtfuld Farve, fra Svovlblaat til Blodrødt slyngedes, væltedes og hvirvledes rundt Væggene, omflettede enhver Søile, og snoede sig ligesom Myriader af uhyre Slanger langs enhver Linie og Cirkel af den store Bygning. Alt omkring os, Alt over os var et Ildhav. Vore Øine blendedes af Ildens Glands, vore Øren bedøvedes af dens Knittren og Susen. Rundt om Alterets Fod opsteg en tyk og dræbende Røg. Den opsteg fra en Hob Aske — Præsterne, som havde staaet indenfor den hellige Kreds, vare faldne som Offre ved

Foden af deres eget Alter. Flammerne havde grebet dem og de brændtes levende. I denne Ildhule hørtes nu ingen Lyd uden den, som det rasende Element, der havde bemægtiget sig Alt, frembragte. Alle vare forstummede af Forfærdelse. Konge, Præst, Kriger — Alle bævede i sit Inderste af Skræk og Gru, Alle bleve slagne med Frygt for Dødens Vælde.

Endnu engang oplostede jeg mine Øine fra Gulvet, og saae efter Ophavsmændene til vor Ulykke. De stode ubevægelige, usvedne, uforfærdede. Endog deres Sølverlokker bevægedes ikke af Hvirvelvinden, som slyngede Flammen med uimodstaaelig Heftighed igjennem Templet. Da saae jeg atter Staven blive løftet. Tordenen rullede, Murene rystede, Luerne tiltog og udbredte sig med tifold Raseri rundt om Væggene, og — kunde jeg troe mine egne bedragelige Sandser! — selve Murene vrimlede af de hæsligste Skabninger. Ethvert Billede bevægede sig og dirrede; de utallige Kryddyr, som havde krævet Aarhundreders Arbeide at saae udhugget i Granitblokkene, bleve besjælede af Liv.*) Frøen, Fiirbenet, Øglen, Skorpionen, Tudsen og ethvert væmmeligt Kryb, Slimdyr, Dyr med Finner, Dyr med Kloer, Tusindbenet, giftige og stinkende — en umaadelig Mængde af alle disse Naturens frygtelige Frembringelser, som den ellers af Barmhjertighed skjuler i Vandenes Dyb — alle kom frem for Dagens Lys, alle voxede til en Størrelse, som i sig selv vilde have været nok til at indjage Skræk og Forfærdelse, alle i vanhellig Virksomhed sværmende, snoende, surrende og hængende deres hæslige Skikkelser rundt omkring. Næseborene vendte sig bort, Øret skjulte sig i sin Huulning, Berørelsen fremkaldte en Gysen gjennem alle Lemmer, og Hjertet hensygnede ved dette Syn. Frembeles vedbleve de at øse ned, som om selve Væggene forvandledes til levende Kryb; frembeles faldt de, sprang de, regnede de ned fra enhver Plet af den uhyre Bygning. Forbandelsen med Kryddyr var kommen i fuldt Maal over dem, der tilbade disse væmmelige Skabninger.

Tilsidst gav det Frygtelige ved dette Skue os Styrke. Vi begave os fra Stedet. Kongen, der var udmattet, afkræftet og bedækket med Dødens Bleghed, gjorde en fortvivlet Anstrengelse for at slippe bort, for idetmindste at naae Dagens Lys, om og blot for at dø der. Jeg fulgte hans vaklende Skridt. Med ubeskrivelig Vanskelighed naaede vi tilsidst Tempelets Udgang. Der aandede vi — men ikke mere. Alt foran os var Frygt og Flugt. Landet var, ligesom Templet, levende af væmmelige Dyr. Hvorsomhelst Foden sattes, traadte den paa dem, hvorhen man end vendte Øiet, saae det kun hæslige Skikkelser. Ægypterne saae med dobbelt Rædsel paa d e t Onde, som d e Skabninger anrettede, som de før havde opstillet paa deres Altere. Deres Mad, deres Drik, deres Leie; alt vrimlede af ækle Kryb, som gjorde alle Ting væmmelige, modbydelige, utaalelige og til usigelig Pine for Sjælen og Sandserne. Men de vedbleve at forøges, saa at vi bleve oversvømmede af dem. Vi knuste, brændte, nedgrov dem — Alt forgjæves. De syntes at regne ned fra Himmelen, at fødes af Støvet; de overstrømmede os i millionviis. Ethvert Træ, enhver Green, ethvert Blad kastede dem ned, indtil Landet blev aldeles giftigt. Alle Forretninger ophørte, og Menneskene forbandede i deres bittre Dødsqvaler den Dag de bleve fødte.

(Fortsættes.)

*) Dette har Hensyn til de tre forskjellige Plager, omtalte i Bibelen, nemlig: Frøerne, Lusene og Insecterne. See 2 Mosebog 8.

Joseph Smiths Levnetsløb.

Juli 1838. (Fortsat fra Side 223.)

For det Andet, at Thomas B. Marsh underretter Wilford Woodruff, at P. P. Pratt underretter O. Pratt og at Præsident Rigdon underretter Willard Richards, som for Tiden er i England.

Voteret, at Præsident Marsh indrykker Ovenstaaende i næste „Journal."

Præsident Rigdon gav nogle Raad angaaende den nødvendige Forsørgelse af de Tolvs Familier, medens de arbeide for deres Gjenløsers Sag, og raadede dem til at underwise dem, som det maatte lykkes dem at omvende, til uden Opsættelse at drage til Indsamlingsstederne, og der at efterleve nøiagtigt Guds Lov.

T. B. Marsh,
Præsident.
G. W. Robinson.
Skriver.

Idag naaede Kirtlands Leier med megen Besværlighed Talmadge, 20 Mile, da Veiret var meget varmt.

Tirsdagen den 10de. Omtrent paa denne Tid besøgte jeg Adam-ondi-Ahman i Selskab med Præsident Rigdon, Broder Hyrum og George W. Robinson.

Denne Morgen gjorde Leirens Raadgivere et Udkast til sex Beslutninger, hvilke eenstemmigt antoges, indeholdende følgende:

1) „Ingenieuren skal modtage Raad af Raadgiverne med Hensyn til hans Pligter.

2) Kl. 4 om Morgenen skal der blæses i Hornet for at vække Leiren, og 20 Minuter over 4 blæses der til Bøn, paa hvilken Tid enhver Opsynsmand skal paasee, at alle Beboerne i hans Telt ere færdige til Andagten.

3) Lederen for hver Afdeling skal have en Fortegnelse over alle sine tjenstdygtige Mænd, der kunne staae Vagt efter Tour, eftersom Ingenieuren skulde forlange, den ene Halvdeel i den første, den anden Halvdeel i den sidste Deel af Natten.

4) Ethvert Compagni i Leiren er berettiget til et lige Qvantum Mælk, hvadenten det har Køer eller ikke.

5) Thomas Butterfield skal beskikkes til Hyrde — at drive Køerne og Kreaturene, og paasee, at der bliver draget Omsorg for dem, og at søge Hjælp, naar det behøves.

6) For Nærværende skal Leiren i ethvert Tilfælde ikke reise mere end 15 engl. Mile om Dagen, med mindre Omstændighederne nødvendigviis skulde fordre det."

Leiren reiste sex Mile idag og slog sig til Ro tæt ved Akorn, ved Ohio Canalen, hvor de lettede deres Vogne ved at bringe noget af deres Gods i en Baad for at føre det ad den Vei.

Onsdagen den 11te Kl. 10 Form. døde Ældste Wilber's Barn, og blev begravet Kl. 1 Eftерm. Leiren reiste elleve Mile og hvilede Natten over ved Chippeway, og endskjøndt Alle vare blevne gjennemvaade af en svær Byge og begave sig til Hvile med vaade Klæder, sagde en Mand, som havde været plaget af Gigt, den paafølgende Morgen, Torsdagen den 12te, at han ikke havde følt sig saa vel i lang Tid.

Leiren reiste til Wayne, 17 Mile, havde lidt Regn og lidt Knur.

Fredagen den 13de. Naaede Mohican, 17 Mile, vakte stor Nysgjerrighed blandt Indvaanerne, ledsaget af nogle haarde Udeladelser om Joe Smith, medens en ærlig Hollænder sagde, at han onskede han var færdig til at drage med.

Løverdag den 14de. Leiren drog til Mifflin, 10 Mile. Dette var den første

Dag siden vi forlode Kirtland, som ikke een eller flere Vogne gik itu. N. B. Baldwin fremførte Klage mod Abraham Bond for Knurren og anden uchristelig Opførsel. Efter at have forhørt begge Parter, henviste Raadet dem til Compagniet i deres eget Telt til Afgjørelse.

Søndagen den 15de tilbragtes i Leiren med at prædike Evangeliets første Principer, og Mange kom for at høre.

Mandagen den 16de. Reiste 16 Mile og leirede sig ved Springfield. Tre eller fire Mile østen for Mansfield mødte Leiren County-Sheriffen, hans Deputerede og Mr. Stringer, der havde udstedt Arrestordre mod flere af Brødrene for „Kirtlands Sikkerhedsselskabs Penge," og tog Josiah Buttersield, Jonathan Dunham og Jonathan H. Hale for Joseph Young og kastede dem i Fængsel. Mange Trusler fremførtes imod os, at Leiren ikke skulde passere Mansfield, men de forulempedes blot ved gjentagne Kanonskud, der affyredes for at skræmme deres Heste, naar de passerede Raadhuset.

Tirsdagen den 17de reiste Leiren 16 Mile og opslog sine Telte paa Sletten i Whetstone District Kl. 7 Efterm. Retten var sat i Mansfield og de fængslede Brødres Sag optoges Kl. 8 i Morges, men ingen Skyld fandtes hos dem og de loslodes om Efterm. Kl. fire Minuter over eet, og traf sammen med Leiren Kl. 7, havende reist 22 Mile. Medens de vare i Fængsel underholdt de sig med Bøn og Sang, og frydede sig over, at de vare agtede værdige at lide for Christi Skyld; og om Natten saae de i Fængslet et Lys, ligesaa klart som Dagen ved Middagstid. Ældste Dunham saae paa sit Uhr, som kun var 3 Minuter over 1, og han fik det Vidnesbyrd, at de vilde blive udladte paa samme Time om Eftermiddagen, hvilket viste sig at være sandt.

Onsdag Morgen den 18de bestilkede Raadet Dominicus Carter til at være Leirens Befuldmægtigede. Kl. 1 Efterm. gjorde Leiren Holdt for at vederqvæge sig ved Kanten af Sletterne, hvilket var det første Privilegium de havde nydt uden at betale derfor, og indqvarterede sig i Byen Grand Prairie, 16 Mile.

Torsdagen den 19de. Reiste de 7½ Miil og leirede sig paa en Slette i en Linie for første Gang. Paa deres Reise idag traf de sammen med en Lamanit af Wyandot Stammen. Ældste Parker gav ham Josephs Stok, som behagede ham meget. Da han saae Leiren bryde op, udbrød han: „Dette forbauser mig høiligen."

Fredag Morgen den 20de. Raadet revsede Nogle af Leiren for deres Begjerlighed og Klynken, og det blev dem sagt, at de maatte ophøre med alle saadanne onde Ting og banlyse saadanne Følelser, ellers vilde de blive adspredte til de fire Veir. De leirede sig i Nat paa Landeveien, omtrent en Miil fra Burlington, 9½ Miils Reise. De bleve aldeles gjennemblødte af en svær Byge i Nat.

Løverdag den 21de. Veiene vare opblødte og daarlige; Nogle mundhuggedes, og ikke halvt tilstrækkeligt af Mad til Middagen, og Nogle vare saa hungrige før de kunde faae Aftensmad, at de spiste raa Mais. Reiste 16 Mile og sloge Leir ved Veikanten, 7 Mile fra Sciota Floden.

Søndagen den 22de. Leiren var nødt til at benytte endeel af Dagen til at hente Fourage. Fik en Salve af raadne Æg, idet de passerede et Huus. Nød den hellige Nadver for første Gang paa denne Reise. I Løbet af Natten foer et Lyslegeme, af Størrelse omtrent som en Kanonkugle, over Leiren tæt ved Jorden; derpaa hvirvlede den rundt en 40 til 50 Gange, og gik derefter i horizontal Retning, indtil de tabte den af Syne. 188 Mile fra Kirtland.

Mandagen den 23de. Hjulet paa en svært belæsset Vogn gik over Benet paa Ældste Pecks Søn, hvilket næsten stilte Kjødet fra Benet. Ældste Peck lagde Hænder paa sin Søn i Herrens Navn, og han blev strax istand til at gaae, og den næste Morgen var der ikke saa meget som en couleurt Plet at see paa Drengens Been.

Tirsdagen den 24de. Medens Søstrene vadskede, huggede Brødrene syv Acres Underskov og høstede og bandt tre Acres Hvede, for hvilket de fik 19 Dollars.

Torsdagen den 26de forsamledes det øverste Præsidentskab, Høiraadet og Biskoppens Raad i Far West for at afhænde Kirkens offentlige Eiendomme, som Biskoppen havde under Bestyrelse; thi Mange af Brødrene havde helliget sine overflødige Eiendomme i Overeensstemmelse med Aabenbaringerne.

Det vedtoges, at det øverste Præsidentskab skulde beholde alle deres Eiendomme, som de med Fordeel kunde anvende, til deres Underholdning, og at det Øvrige skulde stilles i Biskoppens eller Biskoppernes Hænder, ifølge Befalingerne.

Foreslaaet, assisteret og eenstemmigt vedtaget:

1) „At Udgifterne ved det øverste Præsidentskabs Reise til og fra Adam-ondi-Ahman udredes ligeligt af Biskoppen paa hvert Sted.

2) At alle det øverste Præsidentskabs Reiseudgifter skulle godtgjøres.

3) At Biskoppen bliver bemyndiget til at udbetale Ordres, kommende østenfra, forsaavidt som de ville hellige gavmildt; men dette skal gjøres under det øverste Præsidentskabs Tilsyn.

4) Det øverste Præsidentskab skal have den Rettighed at sige til Biskoppen, hvis Ordres skulle betales af ham paa dette Sted eller i hans Jurisdiction.

5) At Biskoppen i Zion modtager alle Helligelser fra Øst, Vest og Syd, som ikke ere under en Biskops Omraade i nogen anden Stav.

6) At vi bruge vor Indflydelse for at standse Salget af spirituose Drikke i Staden Far West, eller iblandt os, at vore Gader ikke skulde blive fulde af Drukkenskab; og at vi bruge vor Indflydelse for at faae Prisen paa Levnetsmidler nedsat.

7) At Broder William W. Phelps anmodes om at gjøre et Udkast til en Petition om at faae Countyretten forflyttet til Far West."

Fredagen den 27de. Leiren kunde ikke faae kjøbt Fourage, „fordi de vare Mormoner," og en Mand truede med at skyde Capt. Dunham, Ingenieuren.

(Fortsættes.)

Indbetalte Bogpenge.

	Rd.	Mk.	Sk.
G. Ohlson, Stockholm	17	3	„
P. Nielsen, Fredericia	5	„	„
H. Jensen, Aalborg	22	4	„
M. Nissen, Lolland	7	4	„
Summa	52	5	„

A Hymn for the Scandinavian Mission.

Tune: „Come to me, will ye come."

Where the Islands are green by the Baltic's blue wave
Now the Standard of Truth is the beacon to save,
And its fair folds are seen upon Sweden's rough shore,
And afar to the North, where the wild torrents roar.

Lo! the morning hath broke, — 'tis the light of a day,
Which in rapture shall glow while the nations decay,
For old Isr'el must come from the Isles of the sea,
And the serf, and the slave find the land of the free.

And those blessings far greater, which God hath revealed
By his servants the Prophets, in Zion are sealed;
And the chosen shall stand in their lot in that day,
When the wicked like snow shall be melting away.

And the Dane and the Swede, and the Northman shall come,
And shall mingle with Saints and with Angels at HOME:
While the beautiful West, and the Temples of God
Shall be sought by the saved from all nations abroad.

Copenhagen April 26th 1859.

Jabez Woodard.

Indhold.

	Side.		Side.
Synden og dens Aarsager	225.	Israeliternes Udgang fra Egypten (fortsat)	234.
Nødvendigheden af at uddanne vor Aand	229.	Joseph Smiths Levnetsløb (fortsat) .	237.
Redaktionens Bemærkninger	232.	Poesi	240.

„Skandinaviens Stjerne" udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned og faaes paa Contoiret i Lorentzensgade Nr. 504 D. 5, Stuen tilvenstre og paa alle kongelige Postcontoirer. . .

Udgivet og forlagt af C. Widerborg.

Trykt hos F. E. Bording.

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

8. Aarg Nr. 16. *Den 15. Mai 1859.* Priis: 6 Sk. pr. Exp.

Guds Rige.

(Fra „the Millennial Star.")

At Himmelens Gud i de sidste Dage skulde oprette et Rige, som skulde overgaae alle andre Riger i Storhed og Vælde, er bleven forudsagt af Propheterne fra de tidligste Tider af indtil nu. Der er sagt, at det skulde indtage Rigernes Storhed under hele Himmelen, og at de Hellige skulde besidde det evindeligen. Denne Erklæring indeholder tillige en Forkyndelse om Udryddelsen af al Ugudelighed, hvilket vil vorde en naturlig Følge af den Guds Væsen, ved hvem dette Rige skulde oprettes; og man kunde heller ikke vente sig mindre Resultater, naar man betragter den Konges sande Charakteer og Egenskaber, som da skal sidde og domme med Retfærdighed, og for hvem hvert Knæ skal bøie sig. Mange troe, at Tiden, da dette mægtige og universale Rige skal grundlægges, er nær forhaanden, og at de Sidste-Dages Hellige vide, at dets Orden allerede er aabenbaret, samt at de virkeligen udøve og udfolde dets Love, Ordinantser og Institutioner, hvilke skulle tilsidst udstrække deres Indflydelse til Jordens Ender, og aldrig mere borttages fra den.

Den lille Steen, som Propheten Daniel omtaler, der er bestemt til at sønderbryde alle menneskeopfundne Systemer og underkaste sig alle jordiske Riger og Herredømmer, har allerede sat sig i Bevægelse og kan ikke med Held modstaaes af nogensomhelst Magt, der opstilles imod den, hvilken Kjendsgjerning de Sidste-Dages Helliges Historie og Erfaring i de forløbne ni og tyve Aar beviser; og de Uhildede, som have iagttaget de Sidste-Dages Helliges Fremgang, og kjende hvormegen Modstand de have mødt, ere blevne overbeviste herom. Under alle de mange Omskiftelser, siden de bleve et Folk, have de lagt Iver, Virksomhed og Villiekraft for Dagen, saavel som Taalmodighed, Langmodighed og Overbærenhed, hvilket alt har bidraget til at give dem uforligneelig Fremgang og næsten ubegrændset Held. Deres Tro er bleven styrket ved Virkeliggjørelsen af deres gladeste Forhaabninger; og deres Tillid til Gud, af hvem de styres og regjeres, er bleven saa fast og urokkelig, at den er bleven et Middel, som letter Udviklingen af theokratiske Principer, Institutioner og Love, hvilke, formedelst deres ophøiede, guddommelige Beskaffenhed, tilsidst

vil underkaste sig Verden og fordre, at Guds Villie skal skee paa Jorden, som den skeer i Himlene. Vi hilse med Glæde og Længsel en saadan Dags Nærmelse; thi Herren har sagt, at han vil gjøre et forkortet Arbeide, ja et saadant, at det skulde opvække Jagttagernes Forundring og Forbauselse.

Et meget stort Arbeide er allerede bleven udført, bestaaende i Forkyndelsen af dette Riges Evangelium for mange af Nationerne, og flere Tusindes Indsamling for at opbygge og forsvare det; men Propheterne underrette os i de hellige Skrifter om, at Nationerne (nemligen de, som ikke ere af Abrahams Sæd, men af Hedningernes Stammer, Tungemaal og Folk) ikke ville vorde de villige Modtagere og Forsvarere af dette Evangelium og Rige i de sidste Dage. Denne store Ære synes derimod at være forbeholdt Levningerne af Israels Huus, som, uagtet de nu ere adspredte iblandt Hedninge-Nationerne, snart vil blive indsamlet. Mormons Bogs Fremkomst maa med Rette ansees for een af de vigtigste Begivenheder, som nogensinde har fundet Sted paa Jorden, idet denne Bog afslører Guds Handlemaade med en stor Deel af Jordens Beboere, og aabenbarer hans Planer og Hensigter angaaende Fremtiden, saavel med Hensyn til Hedningerne, som til hele Israels Huus. Fremkomsten af nævnte Bog er et tydeligt og sikkert Tegn paa, at Gud ingenlunde har forglemt sit Folk, som er af Israels Huus. Denne Optegnelse over den vigigste Green af nævnte Huus (nemlig Josephs) forkynder om hiint mægtige Folks Storhed, hvem Guds Son gjæstede, og aabenbarer ogsaa mange af hans Forjættelser til dem angaaende deres Børn, som endnu findes i store Skarer paa deres Fædres Land, men som ere uvidende om Evangeliets Budskab, hvilket var deres Forgjængere saa velbekjendt. Men takket være den Gud, hvis Forjættelser aldrig feile, deres Vankundigheds Dage ere snart forbi. De Skridt, som i den senere Tid ere tagne for at bringe Lamaniterne eller Amerikas Urindvaanere (Indianerne) til at forstaae denne Optegnelse, og derved komme til Kundskab om deres Fædre, maae være en Kilde til stor Glæde for Enhver, som troer paa det Sidste-Dages Værk. Denne vigtige Begivenhed har man ikke ventet skulde finde Sted, forend Herren havde undraget Nationerne sit Evangelium, og denne Gunstbevisning mod Israels Huus kan derfor med Rette ansees som et Tegn paa Guds Mishag med Hedningerne, fordi de have forkastet hans Evangeliums Fylde.

Propheten Nephi underretter os om, at da Jesus talte til sit Folk paa Amerikas Fastland for mange hundrede Aar siden, gav han dem et Tegn, hvorved de kunde vide, at Faderens Gjerning var begyndt, som Opfyldelse af Pagten, som han havde gjort med Folket af Israels Huus, og dette Tegn var Kundgjørelsen af Jesu Ord til dem for Hedningerne, hvorved disse kunde lære dette Folk, som er en Levning af Israels Huus, at kjende. Dette Tegn har viist sig i Mormons Bogs Fremkomst, og det er eet, som ikke kan tages feil af; og Forjættelsen er, at hvis Hedningerne ville annamme Evangeliets Fylde, skulle de blive talte blandt Israels Huus, men dersom de forkaste Evangeliets Fylde, som hiin Optegnelse eller (Mormons Bog) indeholder, skal det tages fra dem og bringes til de Overblevne af Israels Huus, og de skulle komme til Kundskab derom.

Der staaer ogsaa skrevet, at paa den Dag skal Faderens Gjerning begynde blandt alle de Adspredte af hans Folk, ja endog blandt de Stammer, som have været tabte, hvilke han har ført bort ud af Jerusalem. At Evangeliet bringes til Lamaniterne, synes at være Tegnet paa Guds Værks

Paabegyndelse blandt alle Levninger af Israels Huus, og til mange af dem vil det blive bragt af Engle, der have Magt til at bringe Pagtens Børn til Kundskab om Forjættelserne, givne deres Fædre, og føre dem til deres egne Lande for at tage dem i Besiddelse.

Fra den Dag Gud gav Propheten Joseph Magt til at frembringe og oversætte Mormons Bog, saae han hen til Opfyldelsen af Forjættelserne til Lamaniterne, da Guds Folk, som skulde annamme Evangeliets Fylde blandt Hedningerne, skulde gaae frem og blive talte blandt dem. Han vidste godt, at et større Værk vilde da blive paabegyndt, end som nogensinde kunde blive udført blandt Hedningerne, der fra først af have forfulgt og drevet de Hellige og ihjelslaaet deres Propheter. Missionens Aabning blandt Lamaniterne viser, at Tiden er kommen, da Gud vil benaade Abrahams Sæd med Kundskab om hans Love og Institutioner, og vi have den Vished, at de ville annamme dem, og som Følge deraf blive et hvidt og behageligt Folk. Paa den Dag vil ikke Gud mangle et Folk, som vil ære hans Riges Love, thi det vil være deres Fryd at tjene Herren, og hans Lov vil være skreven i deres Hjerter.

I Sandhed, den Dag, da de Hellige førtes ud blandt Ephraims Bjerge, var en velsignet Dag for Zion — da Zion blev befriet fra politiske og religieuse Partiers Raseri og Angreb, som adsplittede Verden, og blev begunstiget med Frihed til at søge efter Israels Forløsning, og alle Tings Gjenoprettelse samt at nyde Evangeliet, hvorved Israel frigjøres.

Indførelsen af Evangeliet og dets herlige Institutioner blandt Abrahams Sæd, saaledes som de existerede blandt deres Fædre, Patriarkerne, vil have et storartet og forunderligt Optrin tilfølge, ja et saadant, som Verden endnu ikke har oplevet. Bevidstheden herom er i Sandhed oplivende for den, som kan skue Guds Viisdom i at han ophøier det, som har været forunedret, at han lader den Lille blive et stort Folk, og at han gjør den Svage til en Skræk for alle Nationer. Efterhvert Guds Rige tiltager i Vælde, maae Verdens Riger aftage. Det ene vil drage ud fra de andre, Alt, hvad som er dydigt og godt, og det vil blive vedligeholdt efter Principerne for evig Tilvæxt og Varighed; medens enhver Ting, som staaer i Modsætning til disse guddommelige Principer, maa gaae tilbage indtil det tabes i Dødens Skygger. Naar man betragter Guds Riges fremtidige Udvikling, kan man tydeligen see dets Overeensstemmelse med den Fyrstes Storhed og Magt, hvis Herredomme skal udstrækkes over hele Jorden, og for hvem hvert Knæ skal bøie sig. Maa Herren dygtiggjøre sine Tjenere til at fremskynde denne herlige Dag.

Den bindende og løsende Magt.

(Fra „the Millennial Star.")

„Hvadsomhelst I binde paa Jorden, skal være bundet i Himmelen, og hvadsomhelst I løse paa Jorden, skal være løst i Himmelen."

Jesus Christus.

Af al den Myndighed, som nogensinde overdroges Dødelige, er ovennævnte den største. Dens Virkninger ere af største Vigtighed, og dens Resultater af største

Varighed. Ved at betragte dette trænger Aandens Øie ind i Evigheden, og Himmel og Jord synes sammenlænkede med hinanden. Salige ere de, til hvem saadan Magt gives! Salige ere ogsaa de, som annamme deres Tjeneste!

Denne Fuldmagt har Guds Præstedomme været i Besiddelse af i alle Tidsaldere. Ved den har Gud været nærværende hos sit Folk. Da de Dødelige have været ustikkede til at have personlig Omgang med Guddommen, have de modtaget hans Tilgivelse, hans Aabenbarelser, hans Forjættelser og Velsignelser gjennem hans authoriserede Stedfortræderes Forvaltning; og formedelst den Forstand og Indsigt, som de have faaet ved disse himmelske Hjælpemidler, ere de blevne istand til at berede sig til at see hans Ansigt og boe hos ham i evig Herlighed.

Forend Menneskene storligen forandres fra deres nuværende Tilstand, ville de aldrig kunne have personlig Omgang med den Almægtige. De ville derimod faae at bestille med guddommeligt bemyndigede Mænd. Dersom de annamme Daab til Syndernes Forladelse, den Hellig-Aands Gave, Kundskaben om Veien til den himmelske Stad, Løsenet for at komme forbi Himmelens Skildvagter, og Nøglen til at aabne den celestiale Port med, saa maae de erholde disse Velsignelser af Mennesker — dødelige Mennesker, men begavede med Magt fra det Høie.

Nogle ville maaskee udbryde: „Hvad! har et dødeligt Menneske Magt til at tilgive Synder?" Ja. Denne Magt følger altid Guds Præstedomme, for at blive benyttet paa visse Betingelser i Herrens Navn. Disse Betingelser ere Omvendelse og Løftet om for Fremtiden at vandre i Retfærdighed. Naar den i Christo ydmyge og bodfærdige Troende fremstiller sig for een af den Allerhøiestes Tjenere og lover at holde alle Himmelens Befalinger, da kan Guds befuldmægtigede Tjener forlade ham hans Synder i Jesu Navn ved Daabens hellige Ordinantse.

Naar en Hellig, som formedelst Fristelse og Svaghed er falden i Overtrædelse, ydmyger sig og med angergiven Aand anraaber Gud og Menigheden om Tilgivelse, da betegner Guds Præstedomme ham Pligtens Sti, viser ham hvorledes Opreisning kan gjøres, og deres Votum, hvilket gjengiver ham Samfundsrettighed med de Hellige, er Herrens Røst til ham, der forkynder Tilgivelse for det Forbigangne.

Og staaer det i Menneskers Magt at meddele den Hellig-Aands Gave? Guds hellige Præstedomme har Magt til at besegle paa deres Hoveder, hvis Synder ere blevne aftvede, hiin Forjættelsens Aand, der kommer ligesom et Lys fra Herlighedens Egne for at lede Guds Børn gjennem det Midnatsmørke, hvori Verden er indhyllet. Og hvad de besegle paa Jorden er beseglet i Himmelen, og Aandens bestandige Hvisken er et sikkert og ufeilbarligt Vidnesbyrd om, at Gud ærer og anerkjender sine Tjeneres Handlinger.

Dersom Præstedommet har Magt til at indlemme Individer og *binde* dem som Medlemmer af Kirken, saa have de ogsaa Magt til at *løse* dem og kaste dem ud, naar de ved deres Overtrædelser vise sig uværdige til at indtage deres Stilling.

Man hører undertiden dem, der ere blevne udelukte, og som paaberaabe sig, at de endnu have Tro paa Guds Værk, sige: „Aa! om Kirken har afskaaret mig, saa har dog Gud ikke afskaaret mig." Dersom Saadanne ville overveie dette et Øieblik, maae de kunne indsee, at den bindende og løsende Magt høre sammen, at den ene er ligesaa mægtig som den anden, at Gud ærer begge lige høit, og at han ikke alene har erklæret, at hvadsomhelst hans Tjenere „*binde* paa Jorden, skal være bundet i Himmelen," men ogsaa at hvad-

somhelst de „løse paa Jorden, skal være løst i Himmelen." Annammede de Syndernes Forladelse og den Hellig-Aands Gave ved Præstedommets Betjening? Ja, saaledes lød deres Vidnesbyrd, saalænge de vandrede paa Livets Bane. Hvad yderligere Bevis behøve de saa paa, at Gud anerkjender sine Stedfortræderes Embedshandlinger?

Nogle paastaae, at endskjøndt Autoriteterne i Guds Kirke kunne ordinere Een til Præstedømmet, saa have de ikke Magt til at berøve ham det. De synes ogsaa at glemme, at den Magt, som binder, tillige kan løse. Det vilde være ligesaa fornuftigt at sige, at de have Myndighed til at døbe og confirmere, men ingen Myndighed til at udelukke.

Betragt en Mand, der er ordineret til Præstedømmet, som ærer sit Kald og har sine Brødres Tillid og Agtelse — hvilken Indflydelse udbreder ikke hans Nærværelse! Han opmuntrer hvorsomhelst han kommer; Glæde og Tilfredshed straaler af hans Ansigt; Forstand lyser af hans Øie; der er Fasthed i hans Stemme og Velvillie og Velsignelse i hans Haandtryk. Men lad ham blive lunken i sine Pligters Opfyldelse og ligegyldig i sit Kald, og lad Guds Tjenere fratage ham hans Præstedømme, hvor slov og livløs seer han saa ikke ud! Han er tør som et Straa; der er hverken Kraft eller Saft i ham. Det skjønne, forklarede Udtryk i hans Ansigt er veget bort, og Alle erklære, at „han er ikke længer den Mand, han pleiede at være."

Om Nogen skulde have Tvivl om dette Princips Rigtighed, da læs Lærdommens og Pagtens Bog, hvor den omhandler en Mand, der fratoges hans Kalds Myndighed, og domtes til at staae som Medlem i Kirken, ifølge Guds egen Røst.

Saaledes viser baade Fornuft, Erfaring og Aabenbaring, at den bindende og løsende Magt ere uadskillelige.

Men Fylden af denne Myndighed kunne de Hellige i Adspredelsen ikke fatte eller begribe. Paa hellige Steder hjemme i Zion ville de lære mere om dens Virkninger og Udstrækning. Der ville de ved Forrettelsen af hellige Ordinantser erholde evige Velsignelser, blive rensede og luttrede, og annamme Beseglinger, som ville sammenbinde dem endnu inderligere med hverandre og med deres Gud. Der ville de Retfærdiges Familier blive sammensøiede Led for Led i en Kjæde af evig Forening ligefra Tidens Begyndelse til dens Ende; og endog langt ind i Evighederne vil man vedblive at sammensøie med uopløselige Baand det Forbigangne, det Nærværende og det Tilkommende.

Velsignet være Guds Navn for Gjengivelsen af hans hellige Præstedømme! Uden det kunde ingen Christi Kirke existere; uden det kunde der ei findes Tilgivelse eller Beseglinger. „Mormonismen" vilde da være ligesaa kraftesløs og død, som de kolde, raadne, secteriske Aadsler, der omgive den, og som nu nærme sig sin Opløsning. Uden det kunde det herlige Sidste-Dages Værk ikke være begyndt. Uden det vilde det allerede udførte Arbeide være at regne for Intet; Mørket vilde atter indhylle Alt i sine dybe Folder, og Helvedes Hærskarer vilde da feire en Jubelfest! Men den bindende og løsende Myndighed, som gjenbragtes til Jorden af Fortidens Propheter og Apostler, vil aldrig mere vorde borttaget. Ved den vil Forløsning naae de Døde, fornemmelst Ordinantserne, udførte af de Levende, Frelsen komme til Israel og Juda, og Veien vil blive beredt for hans Komme, som er en Konge og Præst evindeligen, og uden hvis Navn de beseglende og løsende Ordinantser vilde være uden Værd og uden Virkning.

Forklaring over fingerede Navne i Pagtensbog.

(Fra „the Seer" af Orson Pratt.)

Til Belærelse for de Hellige ville vi give nogle Oplysninger med Hensyn til visse Navne, der forekomme i flere Aabenbaringer i Lærdommens og Pagtens Bog. Saaledes vil man i 76de Stykke see, at Herren gav en Aabenbaring til „Enoch" angaaende „en evig og varig Indretning og Orden" til Gavn for de Fattige. Mange af de Hellige, som ere ubekjendte med de daværende Omstændigheder, have grundet paa, om Navnene Enoch, Gazelam, Alhashdad, Pelagoram, o. fl., omtalte i samme Stykke, tilligemed andre af lignende Beskaffenhed anforte i Stykkerne 87, 94, 97, 99, 101 og 102 vare virkelige Personer, Steder og Ting i Oldtiden, eller i nuværende Tidsalder. Alle disse Navne have Hensyn til Personer, Steder og Ting i vore Dage. Da disse Aabenbaringer først gaves Propheten Joseph, vare de *virkelige* Navne anforte, og det var ikke forend Maaneder, og med Hensyn til enkelte af dem, endog ikke forend Aar efter, at Navne af et ældre Udseende bleve satte istedet.

Vi havde ofte Leilighed til at læse Manuscripterne, da vi spiste dagligen i Prophetens Huus, og det var en stor Glæde for os at læse dem atter og atter, forend de bleve trykte; og saa høit agtedes de iblandt os, at vi lærte nogle af dem udenad, og nogle afskrev vi for at kunne henvise til, medens vi vare fraværende paa Missioner, og tillige for at kunne læse dem for de Hellige til deres Opbyggelse. Disse Afskrifter ere vi endnu i Besiddelse af. Da Tiden endelig kom, at Manuscripterne skulde trykkes, ansaaes det for bedst, ikke at trykke alle Aabenbaringerne for vore Fjenders Skyld, som paa alle Maader søgte at udrydde Propheten og Kirken. Men paa Grund af de Helliges store Længsel efter at faae dem trykt, antog man, ifølge Aandens Vidnesbyrd, at naar de *virkelige* Navne i Manuscripterne forandredes og fingerede anfortes i deres Sted, kunde man uden Fare for de Individers Velfærd, hvis virkelige Navne indeholdtes deri, lade dem udkomme i Trykken. Det var ved Fagttagelsen af denne Forsigtighedsregel, at flere Aabenbaringer udkom i første Udgave af Pagtens Bog, som ellers vilde være blevne tilbageholdte for de Hellige maaskee i mange Aar, eller idetmindste indtil gunstigere Omstændigheder havde tilladt deres Offentliggjørelse.

Man vil maaskee fremkomme med det Spørgsmaal, om en Prophet havde Ret til at forandre Navne, som vare givne ved Aabenbaring, og indsætte fingerede istedet? Vi svare, at det er kun den *trykte* Udgave, hvori de fingerede Navne findes, medens Original-Manuscripterne, der ere opbevarede i Kirkens Hænder, indeholde Navnene, som de oprindeligen gaves. Desuden forandrer eller tilintetgjør de fingerede Navne paa Personer eller Steder ikke Meningen eller Indholdet af Aabenbaringerne. Men hvad Propheten foretog sig i saa Henseende, gjorde han ikke af sig selv; han dreves af den Hellig-Aand til at gjøre disse Forandringer for den daværende Tid, indtil det vilde blive Viisdom at offentliggjøre de sande Navne. At han blev inspireret hertil er vist af det Factum, at paa den selvsamme Tid, han foretog disse Forandringer, erholdt han en betydelig Forøgelse af Lys; og ved Aabenbaring føiedes der Linie paa Linie til flere af de Stykker og Paragrapher, som skulde i Trykken. Nogle ville maaskee spørge: „Ere ikke den Almægtiges Aabenbaringer fuldstændige, naar de første Gang gives?

og om saa er, hvorfor behovede da Herren at tilføie Noget, naar de allerede vare fuldstændige?" Vi svare, at ethvert af Guds Ord er fuldstændigt; men han aabenbarer ikke Alt paa eengang; men „giver Linie paa Linie, Bud paa Bud, Lidet her, Lidet der," eftersom Folket kan modtage, og Omstændighederne udfordre det. Men de ovennævnte Aabenbaringer vare ikke de eneste, som Herren gjorde Tilføielser til; thi da Judæ Konge opbrændte Aabenbaringernes Bog, som Gud gav ved Propheten Jeremiæ Mund, befalede Gud Jeremias at omskrive samme. „Da tog Jeremias en anden Rolle, og gav Baruch, Neriæ Søn, Skriveren, den, og han skrev derpaa af Jeremiæ Mund alle Bogens Ord, som Jojakim, Kongen i Juda, lod opbrænde i Ilden; og der blev endnu tillagt mange Ord, foruden dem, ligesom de." (Jerem. 36, 32.)

Herren gjor altsaa Tillæg til sine Aabenbaringer, naar han anseer det for tjenligt; men han har udtrykkeligen forbudt Menneskene at tilføie Noget. Den høie Forrettighed at føie Noget til en inspireret Aabenbaring tilhører ene og alene Gud. Af denne Aarsag tilføiede Herren ved Propheten Josephs Mund, „Linie paa Linie, Lidet her og Lidet der" til nogle af Manuscript-Afskrifterne, som de vare ifærd med at trykke.

Noget lignende hændte sig i Gammel-Amerika. Gud forbød strengeligen Propheten Mormon at skrive alle Aabenbaringerne, som indeholdtes i hans Forfædres Optegnelser. Det tillodes ham kun at gjøre et lille Uddrag, benævnet „Mormons Bog," og han siger, at han ei fik Tilladelse til at afskrive Hundrededelen deraf i sin forkortede Optegnelse. Herren underretter ham om, at han vilde prøve Hedningernes og Nationernes Tro i de sidste Dage, for at see, om de vilde annamme denne Forkortelse; dersom de vilde annamme den, vilde han give dem Mere; men hvis ikke, vilde han tilbageholde de større Ting til deres Fordømmelse.

At forøge eller formindske Lyset, der skal tilbydes en Generation eller Individer, er fuldkommen overensstemmende med Guds Viisdom, Retfærdighed og Naade. Naar en Slægt eller et Individ vandrer trofast i det Lys, som allerede er dem givet, har Gud lovet at give dem Mere, og han vil bevirke, at Lyset blive klarere og klarere, indtil det bliver fuldkommen Dag. Men naar Menneskene foragte Lyset og behandle det med Ringeagt, vil han holde det tilbage for dem, og berøve dem det, som de allerede have annammet, indtil deres Sind bliver aldeles indhyllet i Mørke, og de derved berede sig til at bøe hos Mørkets Fyrste og blive kastede ud i det yderste Mørke, hvor der er Graad og Tænders Gnidsel, og hvor ingen Straale af himmelsk Lys kan trænge ind til dem i deres sørgelige Bolig. Dette vil blive de Ugudeliges frygtelige Skjebne, fordi de elske Mørket mere end Lyset, og ville ikke komme til Lyset, fordi deres Gjerninger ere onde.

Da det vistnok vil interessere de Hellige at kjende de oprindelige Navne i Manuscripterne, ville vi her give dem, saavidt vi kunne erindre dem.

I Stykket 76 § 2 staaer „Enoch eller Gazelam," læs Joseph Smith, jun. „Ahashdad," læs Newel K. Whitney, og „Pelagoram," læs Sidney Rigdon.

I Stykket 94 § 1 og 2 staaer „Shederlaomach," læs Frederick G. Williams.

I Stykket 97 § 2 staaer „Zombre," læs John Johnson, og „Seth," læs Joseph.

I Stykket 99 § 3 staaer „Tahhanes," Garverigaarden, og „Shinehah," læs Kirtland.

I Stykket 99 § 5 staaer „Olihah," læs Oliver Cowdery, og „Laneshine-Huset," læs Trykkeriet.

I Stykket 99 § 7 staaer „Ozondah," læs Handelsbod, og „Shule," læs Potaskefogeriet.

I Stykket 99 § 10 staaer „Shinelah," læs trykke.

I Stykket 99 § 11 staaer „Shinelanes," læs trykke.

I Stykket 99 § 12 staaer „Talenter," læs Dollars.

I Stykket 99 § 13 staaer „Cainhannoch," læs New York.

I Stykket 101 § 4 staaer „Baurak Ale," læs Joseph Smith, jun.

I Stykket 102 § 8 staaer „Baneemy," læs Sidney Rigdon.

Skandinaviens Stjerne.

Den 15de Mai.

For de Helliges eget Bedste føle vi os tilskyndede til gjentagende at tale om deres timelige Anliggender. Deres Længsel efter Udfrielse er stor; og naar vi opmuntre dem til at sammenspare hver Skilling og til at gjøre ethvert rimeligt Offer for at naae dette forønskede Maal, saa skeer det, fordi det er ligefrem en Velsignelse for dem at vorde udfriede. Vi ere af den bestemte Mening, at naar de Hellige modtage jordiske Velsignelser, som forøger deres Velstand, paaligger det dem som en Pligt at benytte samme til Guds Ære og hans Planers Fremme; og dersom de gjøre saaledes, er det ogsaa til deres egen, personlige Fordeel, hvorfor de følgelig ikke have nogen retfærdig Undskyldning, om de handle anderledes. Naarsomhelst Forsynet altsaa paa een eller anden Maade velsigner de Hellige med Mere end deres almindelige Indtægter, skulde de vogte sig for at benytte det til Ting, som de ikke have noget sandt Gavn af, men anvende det saavel til deres timelige som evige Vel, og til Forherligelse af den guddommelige Givers Navn. Dette kunne de ikke udføre paa nogen bedre Maade end ved Hjemsamlingen til Josephs Arveland, og naar de samvittighedsfuldt have givet Tiende af deres Fortjeneste og bestridt deres Udgifter, skulde de indsætte det Tiloversblevne til deres Emigration.

Det er et velbekjendt Factum, at i Særdeleshed Arbeidsklassens Fortjeneste ikke altid er lige stor, men at den af forskjellige Aarsager stiger og falder i de forskjellige Aarstider. Dette gjentager sig Aar efter Aar. Til een Tid er deres Indkomster meget knappe, til en anden Tid kunne de være større og give Overskud. Til visse Tider tilbyder der sig Arbeide paa alle Kanter, Lykken tilsmiler dem og begunstiger derrs Flid og Stræbsomhed; og de blive istand til at lægge Noget op formedelst en god Dagløn. Til andre Tider af deres Liv vil Veien spærres for dem paa alle Kanter; Skyer ville formørke alle deres Udsigter; Arbeide kan næsten aldeles ikke erholdes; eller, om man ogsaa faaer noget, vil Arbeidslønnen være meget lav, saa man umulig kan tjene det fornødne Livsophold. Denne Afvexling i Arbeidsklassens Kaar bevirkes ved Ustadighed i Handel, Pengekriser, nationale Rystelser, Krig, Misvæxt, Uregelmæssigheden i Fødemidlernes Priis, Sygdomme og andre Aarsager. Alt dette rammer meest Arbeidsklassen, fordi de afhænge aldeles af deres daglige Arbeide, og naar samme indskrænkes eller standser, lider strax Arbeideren deraf. Alle ere nødte

til at bære Modgangen, naar den kommer; men det er en sørgelig Kjendsgjerning, at Arbeidsklassen lader deres bedre Dage gaae hen, uden at drage den størst mulige Fordeel deraf. Naar deres Medgangs Dage ere forbi, ere de paa Grund af Mishuusholdning kun lidet bedre farne, end da deres Modgangsdage endte. De Hellige skulde imidlertid handle med større Viisdom, og naar Herren velsigner dem, saa at d kunne gjøre noget Godt for sig selv, skulde de ikke misbruge hans Gavmildhed ved at lade det Gode gaae fra dem, uden at tilegne sig personlig Fordeel deraf.

Om og Andre ofte overse Forsynets Velsignelser, saa burde dog Guds Folk vise ham deres Taknemmelighed, naar han velsigner dem med Lykke og Held, ved at gjøre Alt for hans Hensigters Fuldbyrdelse, især for deres egen Indsamlinger, da vi see, at Hensigten dermed er, at bringe dem til et Land, hvor han vil tildele dem endnn større Velsignelser, saavel timelige som evige. Dersom han skjenker dem gode Indkomster og holder Sygdom fjernet fra dem, burde de da ikke benytte saa meget som muligt deraf til deres Emigration? Dersom Nogen i saadanne Tider, hvori Handel og Skibsfart florerer, eller af andre Aarsager, faaer mere og varigere Arbeide, end han almindelig pleier, og som Følge deraf større Fortjeneste, burde han da ikke vise, at han idetmindste erkjender Forsynets Styrelse ved at lægge Noget i Emigrationens Sparefond, for at kunne hjemsamles med de Trofaste til Zion.

Vi ønske, at Alle vilde være virkelige Hellige; men vi ønske ikke, at de skulle smage alt det Bittre i Livet og ikke noget af dets Goder. Ei heller er det vort Ønske, at de i Tider, hvori Helbred og Lykke tilsmiler dem, skulle være i den samme Fattigdom og fortrykte Tilstand, som Sygdom og Mangel paa Arbeide vil sætte dem i. Desuagtet ønske vi, at naar Velsignelser og Held tildeles dem, de da vilde benytte dem paa bedste Maade, og anvende Forsynets Gaver til deres sande Gavn, og til Ære for alle gode Gavers Giver. Mon ikke de Hellige ville blive holdte ansvarlige for Anvendelsen af hvad Herren tildeler dem? Vilde det ikke være synd igt at lade Leiligheder ne til Midlers Erhvervelse paa en retskaffen Maade komme og gaae, uden at benytte dem til deres personlige Vel, eller til Opfyldelsen af Guds Hensigter?

Det skulde i Sandhed glæde os, om de Hellige tilfulde kunde indsee Vigtigheden af at arbeide for deres Udfrielse; thi Emigrationen er eet af de fornemste Midler, hvorved de fattige Hellige kunne blive frigjorte — hvorved de Undertrykte i den gamle Verden ville kunne befries fra Armod og fra det haarde Afhængighedsaag, som de Rige paalægge de Fattige blandt de europæiske Nationer, hvor Arbeideren, paa mange Steder, er nær ved at dø af Hunger.

Nu, eet af Midlerne med Indsamlingen er at frigjøre de Fattige og Trælende, som annamme Evangeliet, og derved give dem baade timelig og evig Frelse. Naar de Hellige have Helbred og godt Arbeide, kunne de virke for deres Emigration, og derved for deres Befrielse. Skulle de da lade Midlerne, som kunne bevirke et saa saa stort og skjønt Resultat, svinde hen eller udgives til liden eller ingen Nytte? Om Arbeidsklassen i Almindelighed lader Leiligheden gaae fra sig, uden at gjøre Noget for sit Velvære paa nogen Maade, skulde da ogsaa de Hellige være lige saa sløve og ligegyldigt tilintetgjøre Forsynets Planer, der ere lagte for deres Gavn? Vi troe det ei; og om saa har været Tilfælde for, lad Alle gjøre det bedre herefter. Lidt Kamp og Selvfornegtelse udfordres, og I ville befinde Eder i et Land, hvor Armod og Nød ikke saa ofte vil hjemsøge Eder; thi selv om vi betragte det fra den mørkeste Side, og

foreſtille os de Helliges Gjenvordigheder, ſom kunne opſtaae af Forfølgelſer, oſv., hvad er det vel i Sammenligning med den hjerteſtjærende, frygtelige Tilſtand, hvori Arbeidsmanden i de europæiſke Nationer ofte befinde ſig, og ſom viſtnok ikke vil forbedres nu, da væbnede Hærſtarer drage imod hverandre til blodig Kamp, hvorved mange Næringskilder ville tilſtoppes. Enhver bør derfor med Standhaftighed og Viisdom arbeide for at naae det ſtjønne Veſten, hvor Landets naturlige Beſtaffenhed er ſtikket til at inſpirere Menneſket med nyt Liv og give ham Lyſt til ſtore og nyttige Foretagender.

Henſigten med vore Afhandlinger om dette Emne er ikke alene at fæſte de Helliges Opmærkſomhed paa Indſamlingen, men de ere ſtrevne til Belærelſe for de Hellige i Almindelighed, ſom fornemmelig beſtaae af Arbeidsklaſſen. Vi opmuntre de Hellige til aldrig at lade deres lykkelige Dage gaae hen, uden at gjøre Noget til Gavn for ſig ſelv og til Guds Ære. Derſom de ville handle herefter, tør vi forudſige, at Gud ikke vil undlade at begunſtige dem, men derimod ſtjenke dem Velſignelſer i forøget Maal.

Israeliternes Udgang fra Ægypten.

En Overſættelſe af et coptiſk Manuſkript.

(Fra „Jewish Cronicle.“)

(Fortſat fra Side 236.)

Nye Onder foreſtod. Vore Grændſe-Ryttere kom anſættende med Krigsefterretninger. Araberhovdingerne afſloge at betale Tribut; de havde ſendt et Banner rundt til alle Ismaels Slægter i Ørkenen, og hele Strækningen fra Damaſcus til Peluſium ſtod under Vaaben, ſom paa et Bud af vor onde Genius. Ulykkerne, ſom havde rammet Ægypterne, anſporede dem til Oprør, og Oproret var lige ved at efterfølges af Fjendens Angreb. Jeg blev derpaa kaldt ind til Monarchen til det Raad, ſom afholdtes i dette Nødens Øieblik. Kongen forlangte mit Raad. Det blev tydelig givet. Dadlende den ſvage Politik, ſom havde trukket vore Armeer fra Grændſerne for at udtomme deres Tapperhed ved at bevogte Slaverne, tilraadede jeg øieblikkelig at handle med Eftertryk. Jeg erklærede, at Krig maatte mødes med Krig, Oprør med hurtig Straf, og at, hvis Israeliterne ikke bragte den kongelige Tribut med deres egne Hænder, maatte den ſøges i Aſken af deres Telte. Alle bifaldt dette Raad; og Pharao udnævnte mig paa Stedet til Commandeur over alle Mizraims Armeer, idet han ſlyngede ſin egen gyldne Sværdkjæde om min Hals og lod mig iføre den linnede Æresdragt.

Jeg frydede mig over denne Lykke. Memphis' Pragt var bleven mig frygtelig; vilde Drømme plagede mig, og endnu vildere Tanker overvældede mig i vaagen Tilſtand. Jeg havde begyndt at nære ſtærk Tvivl om Viisdommen af den Gudsdyrkelſesmaade, der var ligeſaa gammel ſom Thronens Oprettelſe. Uvilkaarlig ſpurgte jeg mig ſelv: Kunde Ægyptens Guder opgives for Landets Plagere? Kunde den Magt, ſom forhaaner hine Guder, gives, uden af en Gud, der er mægtigere og høiere end de? Eller kunde denne høiere

Gud, denne Elementernes Beherſker, denne Ringeagter af Ægyptens Stolthed og Herlighed, være paa Uretfærdighedens Side? Disse Følelser gjennemfoer med Hurtighed mit Sind. Krigsproclamationen var for mig i hiint Øieblik som Lyden af en sprudlende Vandbæk for den Reisende i Ørkenen. Feberen i min Sjæl martrede mig ikke merr. Jeg iførte mig min Rustning, tog min Landse i Haanden og marscherede fra Memphis i Spidsen for de Tropper, som vare stikkede til at bære det mægtige Ægyptens Drage-Banner til Verdens yderste Ender.

Vi gjorde hurtige Marscher langs Havkysten ved Ørkenen, for at møde Ismaels oprørste Sønner, førend en Hov af deres Kameler kunde besmitte Ægyptens hellige Kyster. Jeg følte en Krigers hele Stolthed, da jeg fra Høiderne overskuede de uendelige Colonner af Stridsvogne, Heste og Landsfedragere, der bevægede sig mellem de steile Høie og bjergfulde Dale, som begrændse det klare, evigbolgende Hav. Men da vi betraadte selve Ørkenen, da vi saae det ubegrændsede Øde udbredt foran os uden Vei eller Sti, uden Træ eller Urt, uden Flod eller Bæk, faldt Modet i vort Indre, og vi følte, at i et Menneskes Storhed er der dog Svaghed, ligesom hos Sandet, der omtumles af Hvirvelvindene. Af Fjender saae vi ingen, uden den uovervindeligste af alle Fjender, Ørkenen, — Jordbunden, paa hvilken vi stode, der var ligesom Gulvet i en Ovn, og Solen, som udslyngede mod os sine Straaler, der vare som brændende Pile. Hvad var Mennesket i Kamp mod disse Fjender? Vore Heste døde af Udmattelse; vore Vogne efterlodes sønderbrudte i Ørkenen og den hede Vind gjennemtrængte os til Benene, afkræftede den Stærkes Nerver og nedslog den Kjækkes Mod. Efter flere Maaneders frugteslos Søgen efter de omstreifende Arabere, som det var ligesaa umuligt at naae, som Himmelens Skyer, gav jeg Befaling til atter at vende vore Fjed mod Ægyptens Land. Saa nedbrudte og afkræftede som de vare, indgav denne Befaling hele Hæren nyt Liv. De jublede ved Tanken om hiin velbehagelige Hvile, som Sjælen higer efter i et tort og øde Land; selv de Feigeste blandt vore Tusinder ihukom Nilens rene, forfriskende Vand, de skyggefulde Blomster-Lysthuse, Oliventræerne paa Nilens Bredder, og de yndige Aftener, da, under Viinrankerne i den svale Luft, Alt var Musik og Fred i Naturens stille Skjød.

Ved Solnedgang den tredie Dag havde Armeen naaet Toppen af de Bjerge, som overskue Niildalen. Med den Begjærlighed og Vellyst, der besjæler den Udmattede og Hungrige, som har Udsigt til snarligen at nyde Hvile og Overflod, stirrede vi paa hiin uhyre Udstrækning af Naturens rigeste Frembringelser og Menneskets Arbeide, og paa Floden, der glindsede ligesom en umaadelig stor Slange med alle Sommerens Farver i den nedgaaende Sols Straaler. Lystskove, Haver og Palladser; Pyramidernes imponerende Skjønhed, hvilke belystes af den nedgaaende Sol og saae ud ligesom uhyre Piller af skinnende Guld; den skjønne Niil, Alles Stolthed, som flød i Midten af det uforlignelige Landskab liig en mægtig Aare af smeltet Solv — Alt laae udbredt foran os i et henrivende Lys. I en almindelig Triumph sang vi Lovsange til Ægyptens Skytsguder, opreiste Altere af de ujævne Stene paa Bjergtoppene, og, efter flere Timers Jubel, lagde vi os ned for at sove, indtil næste Morgen skulde byde os at staae op og drage ind i Rigdommens Land. Da var det, jeg første Gang af Bønderne paa Høiene hørte om den lange Række af Ulykker, hvormed de hebraiske Lederes Vrede havde

hjemsøgt Landet.*) Men medens disse Plager gik over Landet havde jeg været i Ørkenen; og lykkelig følte jeg mig nu ved de besværlige Dage og vaagne Nætter, den brændende Vind og det glødende Sand, som havde holdt mig fjernet fra saadanne Rædsler. Men hvor kunde man see Spor af dem nu? Som om et høiere Væsens Haand havde været udstrakt over Ægypten og udsaaet Frugtbarhed paa det som Opreisning for dets Lidelser — Alt havde nu et yppigere Udseende end nogensinde før.

Mit Sind forurolig edes ikkedestomindre af mange Tanker, og, tagende min Landse i Haanden, forlod jeg Teltet og spadserede i Maanestinnet, som var udbredt over Høiene og badede min slummrende Armees Telte i sit skjønne Lys. Jeg havde aldrig seet et saa herligt Syn. Himmelen var ligesom et Tæppe af Skovens Blade, der var indvirket med glindsende og funklende Diamanter; Maanen udspredte sit milde Lys; hele Skabningen syntes at have antaget et himmelsk Præg. Det forekom mig, som om den grovere Materie pludseligen var bleven luttret og forvandlet til Lys og Liv. Det var en Nat, i hvilken en uimodstaaelig Følelse af høiere Væseners Nærværelse paatvang sig Sindet. Overvældet af Ærefrygt kastede jeg mig ned paa Marken og opsendte en ydmyg Bøn til den store, usynlige Herre, ved hvem hele den forunderlige Verden opholdes, om at lede mig ind i hans Kundskab, og, om Ægyptens Guder vare guddommelige, at gjøre mig til deres urokkelige Dyrker, men om der gaves en Anden, mægtigere end de — en Anden, som ikke havde nogen Skikkelse af en slagt Ting — en Anden, som ikke skulde dyrkes ved vore Baal, eller ved at knæle for ham i vore Templer, eller som ikke kunde vindes ved de sørgelige og frygtelige Offringer af Mennesker,*) som Ægypterne saalænge havde offret til sine egne Hænders Gjerninger, — da at lade mig kjende Sandheden, at en Afgud ikke længer skulde modtage min Hyldest, men at jeg kunde bøie min Aand for Himmelens Aand.

Da jeg atter oplostede mine Øine, havde en mærkværdig Forandring fundet Sted. Maanen var bedækket med en blodrød Farve, Stjernerne vare uddøde, Alt herneden var mørkt som Graven. Jeg saae mig omkring; min Armee befandt sig i en saa aldeles følelsløs Tilstand, som om Gud i en eller anden Hensigt havde begravet den i Søvnens Dyb; jeg var alene vaagen, og rædsomt vare mine Sandser spændte i Forventning. Det var omtrent Midnat. I hiint Øieblik hørtes fra Himmelen et stærkt Skrald, som Lyden af tusinde Basuner. Det efterfulgtes af en Larm, som naar en frygtelig Armee angriber. Himmelen aabnede sig og frembød et Syn af Flammer, der antoge Skikkelser af Heste og Ryttere, Stridsvogne og deres Styrere. En Masse levende Ild strømmede ned over Ægypten. Ledende Alle, og skrækkelig ioinefaldende fremfor Alle, var en Skikkelse, hvis kjæmpemæssige Vinger syntes at udstrække sig fra den ene Ende af Horizonten til den anden. Vedvarende Regn af Lynpile strømmede ned, eftersom Ødelæggeren gik frem, og et Sværd, ligesom en vred Comet, bevægede sig og flammede foran ham og naaede lige til Himmelen.

Midt under alle disse overvældende Rædsler i Luften, tilbagekaldtes jeg til

*) Dette har Hensyn til Pestilentsen paa Qvæget, Byldene, Hagelen og Mørket. De ægyptiske Armeer maae derfor have været over fire Maaneder i Ørkenen, da der var en Maaneds Mellemrum mellem hver Plage.

*) De Offringer, som her hentydes til, vare til Afguden Moloch, for hvem Børn brændtes. See 3 Mosebog 18, 21; 20, 2.

Jorden; den havde ogsaa sine Rædsler i denne Hevnens Nat. Et Skrig, som om alle menneskelige Hjerters Smerte, og som om et tilintetgjort Folks hele Lidelse forenet kunde stromme ind i Øret paa eengang, naaede mig. Jeg fluede ned paa Ægyptens udstrakte Dale — Alt var der i den gyseligste Forfærdelse, i vild og sieblikkelig Forvirring. Skarer joge vildt gjennem Stæderne med Fakler i Hænderne, som om de søgte efter hverandre. Fra Palladser, Huse, Landsteder og Templer strømmede Beboerne ud, og Alle vare fulde af een stor, dyb Smerte og hjertestjærende Jammer. I hiin Nat ihjelsloges alle Førstefødte i Ægypten. I hvert Huus, paa hvert Sted, hvor der fandtes Mennesker eller Dyr, var der een Død.*) Den Førstefødte til Ægyptens herlige Throne, den formeente Arving til den Mægtige, Arvingen til sin foragtede Faders Armod, den Førstefødte i Fængslet — Alle rammedes eens. De Førstefødte af Dyrene ligeledes, Qvæget paa Marken, Faarene i deres Fold, Rovdyrene i Skoven, Fuglene i Lunden — Alle faldt og laae som kolde Liig. Døden havde krævet som sin universale Tribut den Førstefødte af ethvert Slags i Landet.

Midt under denne dødelige Ødelæggelse opstod en stærk Storm. Voldsomme Vindstød fore ned fra Skyerne, som syntes at være svangre med Torden. Regnen styrtede ned i Stromme, rivende op Groden paa den rige Udstrækning af Græsgange og Agere, Haver og Anlæg. Udbredte Lynglimt, der blendede Øiet, flammede over Palladserne, som forvandledes til Støv og Aske for Ildens stærke Magt. Tordenkiler joge henad Jorden og oprev Taarnes og Templers Grundvolde. Det var en Nat, som længe vil erindres i Ægypten.

(Fortsættes.)

*) See 2 Mosebog 11, 4.

Joseph Smiths Levnetsløb.

Juli 1838. (Fortsat fra Side 239.)

Løverdagen den 28de forlod jeg Far West for at begive mig til Adam-ondi-Ahman i Selskab med Præsident Rigdon, for at gjøre nogle vigtige Forretninger og for at sætte nogle Brødre paa dette Sted fra Canada, da de emigrere med Hurtighed til dette Sted fra alle Kanter af Landet.

Ældste Babbit fra Canada er ankommen med sit Compagni, og Broder Turley er med ham.

Søndagen den 29de. Ældsterne Kimbal og Hyde prædikede i Far West, efter nylig at være hjemkomne fra England.

Mandagen den 30te. Districtsretten afholdtes i Far West; Dommer King præsiderede.

Leiren opsagde Broderskab med Br. Bond, fordi han knurrede og ikke adlød Raad.

Jeg vendte i Aften tilbage fra Adam-ondi-Ahman til Far West med Præsident Rigdon.

Tirsdagen den 31te. Bivaanede Districtsretten en Stund, og modtog et Besøg af Dommer King.

I Løbet af Juli Maaned lykkedes det os at udgive det tredie Nummer af „the Elders Journal;“ Joseph Smith jun. Ud-

giver, T. B. Marsh, Trykker og Forlægger. I dette Nummer af „the Journal indrykkes følgende Epistel af David W. Patten, een af de tolv Apostler i de sidste Dage:

„Til de Hellige i Udspredelsen!

Kjære Søskende!

Eftersom Mange have taget fat paa at fremme Guds Rige paa Jorden, og have baaret Vidnesbyrd om Guds Naade mod dem, føler jeg, at det er min Pligt at tilskrive Eder angaaende Guds Naade, given mig med Hensyn til Eder om den Uddeling vi have annammet, som er den største af alle Uddelinger, og som er bleven omtalt af alle de hellige Propheters Mund fra Verdens Skabelse af.

I denne min Skrivelse til Eder agter jeg at anføre nogle af disse Prophetier. Apostelen Paulus siger: „Jeg vil ikke, Brødre, at I skulle være uvidende om denne Hemmelighed, paa det I ikke skulle mene Eder selv kloge, at Forhærdelse er kommen over en Deel af Israel, indtil Hedningernes Fylde er gaaet ind; og saa skal det ganske Israels Huus frelses, som skrevet staaer: fra Zion skal Befrieren komme og afvende Ugudelighed fra Jacob." (Rom. 11, 25.) Hvad er det, han siger? „Jeg vil ikke, at I skulle være uvidende." Uvidende om hvilket? Om den Hemmelighed, at Forhærdelse for en Deel var kommen over Israel. Og i hvad Hensigt? For at Frelsen kunde naae Hedningerne. See Romernes 11te Cap. 12. 13. „Men dersom deres Fald er Verdens Rigdom, og deres Skade Hedningernes Rigdom, hvormeget mere skal deres Fylde være det! Thi jeg taler til Eder, I af Hedningerne, eftersom jeg er Hedningernes Apostel, ærer jeg mit Embede." Nu maae vi forstaae, at Apostelen taler om Israels Tilbagekomst, naar han siger: „Hvormeget mere skal deres Fylde være det," naar de vende tilbage. „Thi jeg vil ikke, at I skulle være uvidende om," at Forhærdelsen vil vige fra dem paa den Dag, naar Hedningernes Fylde er gaaet ind. Og Aarsagen er indlysende deraf, at „fra Zion skal Befrieren komme," og i hvilken Hensigt? Fordi Guds Ord maatte opfyldes, at denne Befrier, formedelst Guds Naade og Barmhjertighed, kunde „afvende Ugudelighed fra Jacob." Denne Gjerning begynder ganske vist paa den Tid, da Gud begynder at borttage Mørket fra Israels Sind; thi dette vil blive Guds Værk ved Befrieren, som skal afvende Ugudelighed fra hele Jacobs Slægt; „thi dette er min Pagt med dem, naar jeg har borttaget deres Synder." (27de V.)

Vi kunne altsaa see, at denne Befrier er en Slags Forløber eller et Forbud, det er, Een, som er sendt for at berede Veien for en Anden, og denne Befrier er en saadan, thi han kommer for at afvende Ugudelighed fra Jacob; følgelig maa han modtage en Uddeling og Fuldmagt, svarende til hans Kald, ellers kunde han ikke afvende Ugudelighed fra Jacob, eller opfylde Skriften. Men Prophetens Ord maae opfyldes, og for at dette kan skee, maa dette Sendebud gives Tidernes Fyldes Huusholdning, ifølge Propheterne. Paulus siger, idet han taler om Tidernes Fyldes Huusholdning; „Han kundgjorde os sin Villies Hemmelighed, efter den velbehagelige Beslutning, som han forud fattede hos sig selv, at oprette en Huusholdning i Tidernes Fylde, for at samle Alt under eet Hoved udi Christo, baade det, som er i Himlene og paa Jorden, udi ham. (Eph. 1, 9.) Og Esaias siger i 11, 11.: „Thi det skal skee paa den samme Dag, da skal Herren anden Gang lægge sin Haand paa, at forhverve sig det Overblevne af sit Folk." Nu er Tiden kommen, da Befrieren skal komme fra Zion og afvende Ugudelighed fra Jacob. Nu siger Herren, at han vil lægge sin Haand

anden Gang paa, og vi spørge, i hvilken anden Hensigt, end for at forhverve sig Jacobs Huus? Hvorfor ere de faldne? Tilvisse have de brudt Pagten, som Gud gjorde med deres Fædre, og ved deres Fædre med dem. Thi Paulus siger: „Du vil da sige: Grenene ere afbrudte, paa det jeg skulde blive indpodet. Vel! de ere afbrudte formedelst Vantro, men Du staaer ved Troen; vær ikke overmodig, men frygt!" (Rom. 11, 19. 20.)

Det er beviseligt, at Jøderne forsagede Herren, og derved brød Pagten, og nu kunne vi indsee Nødvendigheden af, at Herren anden Gang lægger sin Haand paa for at samle sit Folk, ifølge Eph. 1, 10. „at oprette en Huusholdning i Tidernes Fylde," osv. Nu spørger jeg: hvad er en Huusholdning eller Uddeling? Det er Magten og Myndigheden til at uddele Guds Ord, og til at forrette alle dets Ordinantser. Dette er hvad man maa forstaae hermed, thi intet Menneske har nogensinde havt den Hellig-Aand til at bringe Evangeliet, eller til at prophetere om tilkommende Ting, uden han havde Frihed til at udføre sin Mission; følgelig er Argumentet klart, thi det beviser sig selv. Ikkedestomindre vil jeg bevise denne Paastand af Skriften. „I have jo hørt om Guds Naades Huusholdning, som mig er given til Eder, at han ved Aabenbarelse haver kundgjort mig sin Hemmelighed, hvorom jeg foran haver kortelig skrevet." (Eph. 3, 2.) Og tillige Col. 1, 25.: „Hvis Tjener jeg er bleven efter den Guds Huusholdning, som er mig givet for Eder for at opfylde Guds Ord."

(Fortsættes.)

Blandinger.

Udewalla i Sverrig er bleven hjemsøgt af en betydelig Brand, hvorved 52 Gaarde med Udhuse lagdes i Aske. — I Schyttenhofen i Bøhmen styrtede en Deel af Vattava-Broen ned, idet en Processsion, bestaaende af over 2,000 Catholiker, der begave sig til deres nærliggende Kirke, passerede den; flere Hundrede Mennesker styrtede ned i Floden, hvorved mange omkom og saaredes. Dagen efter fandtes 51 Druknede og 20 Saarede i og ved Floden. — Tre Fjerdedele af Kongeriget Galiziens vigtigste Handelsstad, Brody, ere blevne et Rov for Luerne. — I Galatz i Tyrkiet er der forefaldet skrækkelige Optrin. De fleste Jøder vare blevne mishandlede og deres Huse plyndrede. Officererne af den franske Marine og Consulerne have taget sig af Flygtningerne. — I Kaukasus have Russerne erobret Schamyls Residents, Weden. — Skibet „Pomona," der skulde bringe Udvandrere fra Liverpool til Amerika, har den 29de April lidt Skibbrud ved den irske Kyst. 380 Mennesker ere omkomne. — Byen Qvito i Ecuador i Sydamerika er den 22de Marts bleven aldeles ødelagt ved Jordskjælv, ved hvilken Leilighed 5,000 Mennesker omkom; Skaden anslaaes til 6 Mill. Rdlr. — I Parma i Italien er der udbrudt Uroligheder, og Storhertuginden er reist bort efter at have indsat et Regentskab. Den nye Regjering har sluttet sig til Sardinien. I Modena er der ligeledes udbrudt Uroligheder. De politiske Fanger i Massa ere blevne befriede med Magt. Storhertugen af Toskana har maattet forlade sin Residentsstad Florents, da Armeen var falden fra ham. En midlertidig Regjering er bleven indsat. — Krigen mellem Østerrig og Frankrig maa nu anses for bygndt,

idet Østerrigerne ere gaaede over Floden Ticino, som danner Grændsen mellem Østerrig og Sardinien, og ere for Nærværende 140,000 Mand stærke. Franskmændene have heller ikke forsømt sig, men marscheret ind i Sardinien, og raader nu over 120,000 Mand, dog er det endnu ikke kommet til noget Hovedslag. Sardinierne have trukket sig tilbage til Fæstningerne Casale og Alessandria, (hvor nu en af de franske Overbefalingsmænd har opslaaet sit Hovedqvarteer) og have ved at aabne Kanalernes Sluser sat de Strækninger under Vand, hvor Østerrigerne vilde rykke frem; de have tillige halvt afbrudt alle Broer, og med 100 Favnes Mellemrum have de gjennemskaaret Hovedveiene. Næsten alle Bebyerne af de oversvømmede Provindser ere flygtede og have taget deres Qvæg og Levnetsmidler med sig. Keiser Napoleon den 3die vil selv tage til Piemont for at anføre de franske Tropper, og Kong Victor Emmanuel, den sardinske. En Forpostkræfning har allerede fundet Sted mellem en sardinsk Escadron og tre østerrigske Escadroner, hvorved sidstnævnte bleve slagne og maatte flygte.

Indbetalte Bogpenge.

	Rd.	Mk.	Sk.
P. Nielsen, Fredericia	11	"	"
A. P. Trane, Kjobenhavn	60	"	"
S. Gudmundsen, Norge	24	"	"
L. C. Geertsen, Aarhuus	42	"	"
M. Andersen, Bornholm	10	"	"
J. C. A. Weiby, Vensyssel	43	1	3
R. Nielsen, Skive	3	3	"
O. Nilsson, Norrkoping	21	3	"
Summa	215	1	3

Indhold.

	Side.
Guds Rige	241.
Den bindende og løsende Magt	243.
Forklaring over fingerede Navne i Pagtensbog	246.
Redaktionens Bemærkninger	248.
Israeliternes Udgang fra Ægypten (fortsat)	250.
Joseph Smiths Levnetsløb (fortsat)	253.
Blandinger	255.

„Skandinaviens Stjerne" udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned og faaes paa Contoiret i Lorentzensgade Nr. 504 D. 5, Stuen tilvenstre og paa alle kongelige Postcontoirer.

Udgivet og forlagt af C. Widerborg.

Trykt hos F. E. Bording.

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

8. Aarg Nr. 17. *Den 1. Juni 1859.* Priis: 6 Sk. pr. Exp.

Om Jordens Dannelse.

Dens Adskillelse i Oer og Fastlande. — Dens Tilbagebringen til dens oprindelige Tilstand.

(Fra „the Seer" af O. Pratt.)

Der har været megen Grandskning angaaende vor Klodes oprindelige Tilstand. Og fra mange Kjendsgjerninger, fremkomne ved Undersøgelsen af de forskjelligartede Lag eller Leier, som danne Jordskorpen, har man draget den Slutning, at Land og Vand har mere end een Gang skiftet Plads. Paa Bjerge og høie Steder findes ofte Muslingskaller og andre Levninger af Sødyr under saadanne Omstændigheder, at det udelukker Tanken om Muligheden af, at de ere førte derhen af Menneskehændek. Det synes altsaa sikkert, at det tørre Land, ja endog de høieste Dele af vor Klode, have i et foregaaende Tidsrum staaet under Vand, og dannet Havets Bund, og det endog saalænge, at nævnte Sødyr ere blevne frembragte.

Mange geologiske Formodninger ere blevne fremsatte for at gjøre Rede for de mægtige og gjennemgribende Forandringer, der ere foregaaede med Jordoverfladen. Men det er ikke vor Agt at undersøge Sandsynligheden eller Usandsynligheden af hine Formodninger, men blot at fremsætte nogle faa Kjendsgjerninger, tagne fra den guddommelige Aabenbaring for at vise, at vor Klodes nærværende geologiske Beskaffenhed ikke er Følgen af langsomme og gradvise Forandringer, men Virkningen af pludselige Omvæltninger og Tildragelser, fremkaldte ved det almægtige Væsens Villie, som har dannet og raadet over alle Ting.

Eftersom alle Verdeners Elementer ere evige, og ikke skabte eller frembragte af Intet, og eftersom de altid have været Tabernakel eller Bolig for Guds Aand, maae de ogsaa evigen være blevne paavirkede af den; følgelig maae de have gjennemgaaet en uendelig Række af Paavirkninger uden Begyndelse. Istedetfor at søge at paavise en Begyndelse til Elementerne, ville vi med eet erklære dem for evige, af den Grund, at ingen Aabenbaring tilkjendegiver, at de ere skabte af Intet, thi Gud selv maa nødvendigviis være en evig Substants; og det er ligesaa fornuftigt at tro, at alle andre Elementer,

der ere hans Tabernakel, ere evige, som at indrømme Evigheden af hans Substants.

Hvor mange tusinde Millioner Gange Elementerne, som nu udgjøre vor Klode, have været organiserede og opløste, eller hvormange Millioner Skikkelser eller Formdannelser Elementerne have været i under Følgerækken af deres Sammensætninger og Opløsninger; eller hvor vidt fra hverandre Partiklerne (Smaadelene eller Atomerne, hvoraf Elementerne bestaae) have været adspredte i det grændseløse Rum; eller hvor mange forskjellige Verdener disse Partikler have udgjort Bestanddele af; eller hvor længe de have været Dele af vort Solsystem; eller hvor længe dette System selv har dannet en Green af vor Stjernehimmel — er ubekjendt for os Dødelige. Vi kunne blot gaae tilbage til Organisationen af vor Jordklode — til den Tid, da „Morgenstjernerne sang tillige og alle Guds Sønner raabte for Glæde." (Job 38, 7.) Dannelsen af denne Klode er kun et Led i den uendelige Kjæde af store Begivenheder, som ere Aarsag til Verdeners Tilbliven og til Verdeners Opløsning. Jehova bød og Elementerne kom tilsammen, ikke ved deres egen Kraft, men formedelst Paavirkningen af Guds Aands selvbevægende Kræfter, som er forenet med Partiklerne, der skulle bevæges. At denne Aand, adlydende den Almægtiges Bud, virkede paa en bestemt og fastsat Maade efter visse foreskrevne Love, er udenfor al Tvivl. Og om Nogen af Nutidens Philosopher eller Naturforskere havde været nærværende ved hiin store Begivenhed, vilde de udentvivl kunne have bemærket, at Partiklerne bevægede sig henimod det fælles Centrum i omvendt Forhold til deres indbyrdes Afstand. De vilde have kaldt det Tyngdekraftens Lov, medens de, som ere bedre bekjendte med Aarsagen til saadanne Bevægelser, vilde have kaldt det den Lov, ved hvilken Guds Aand bevæger og bringer Materiens Partikler tilsammen.

Vi maae ikke antage, at disse Elementer, før de bleve samlede, vare dannede i solide Steenmasser og andre faste Substantser, og at disse kom farende tilsammen, ophobede sig paa hverandre, sønderbrød og knuste hverandre til Støv; men der havde uden Tvivl længe før foregaaet en fuldkommen Disorganisation eller Opløsning af Legemer, sammensatte af disse Elementer, i en tidligere Tilværelse, som gik forud for Grundlæggelsen af den nærnærende Klode; hvorved Elementerne opløste, adskilte og vidt adspredte, vare i en saadan Tilstand, at de kunde komme tilsammen som særskilte Partikler, og ikke i sammenhobede Masser. Disse Partikler vilde, under Paavirkning af Aandens selvbevægende Kraft og sammes Lov, samle sig i sphærisk Form, og ordne sig lagviis efter deres specifike Tyngder i forskjellige Afstande fra Centrummet.

Paa Skabelsens Morgen skete Sammenbringningen af Partiklerne under Indflydelsen af saa regelmæssige, hensigtsmæssige og systematiske Love, at ingen Deel af Landet hævede sig ovenfor Vandet. Alle de efter hinanden affatte Lag synes at have ordnet sig i en fuldkommen rundagtig (eller rettere: aflangrund) Form, idet de rettede sig efter Tyngde- og Rotationslovene, som om de havde været en flydende Substants. Saa fuldkommen jevn var denne Formdannelse, at Landet var aldeles indhyllet i Vand; ingen Deel deraf var synlig.

Men snart kom Befalingen, at Vandene skulde forsamles til eet Sted, og at det tørre eller faste Land skulde vise sig. Denne store Tildragelse tilveiebragtes sikkerligen efter et System af ligesaa bestemte Love som Tyngdekraftens; men maaskee ikke saa vel forstaaede af Mennesket.

Guds Aand i Forening med Elementerne bevirker ikke alene Tyngdekraftens Phænomener (Naturbegivenheder), men foraarsager ogsaa, at Elementerne hænge sammen (Cohæsionskraft) og paavirke hinanden chemisk, naar Partiklerne eller Atomerne bringes tilstrækkeligen nær tilsammen. Det kunde derfor neppe ventes, at en saa stor Masse af Elementer kunde bringes tilsammen uden at foraarsage chemiske Virkninger af saadan Styrke og Kraft, at den runde (sphæriske) Form maatte forstyrres. Saadanne Kræfter vilde foraarsage, at Landet hævede sig paa nogle Steder, hvorved der dannedes tilsvarende Fordybninger paa andre, til hvilke Vandene vilde strømme; eller det tørre Land bragtes tilsyne og Vandet samledes tilsammen formedelst en Forandring af Jordens Omdreiningstid.

Den oprindelige Stilling af Land og Vand, saaledes som den fandt Sted strax efter deres Adskillelse, kan ikke bestemmes paa anden Maade, end ved Aabenbaring. Saa meget er vist, at den var aldeles forskjellig fra hvad den nu er, og den forblev at være det i saa tilstrækkelig lang Tid, at udstrakte Afsætninger af Havproduktioner kunde danne sig, hvilke, formedelst de store Omvæltninger og Forandringer, der siden have fundet Sted, forefindes i det Indre af Fastlandene og paa Steder, der ere hævede høit over Havets Overflade.

Fra de Aabenbaringer, Gud har givet, slutte vi, at der udenfor al Tvivl er foregaaet den forunderligste Forandring. Af dem lære vi, at de østlige og vestlige Continenter vare eet, medens Vandene indtog Polaregnene af vor Klode. Amerika, Europa, Asien, Afrika og mange af Havets Øer vare alle eet Land. Jordens Deling i Continenter og Øer skete hovedsageligen i Pelegs Dage, hvilken Peleg blev født Aar 101 efter Syndfloden og døde 339 Aar efter den mindeværdige Ødelæggelse. Mange Forandringer skete paa Jorden i Enochs Dage, og Syndfloden bevirkede uden Tvivl endnu større; men vi maae see hen til Pelegs Dage angaaende Jordens Deling i Continenter og Øer og Vandenes Indstrømmen paa Ækvators Egne. Siden den nævnte store Deling af Jorden have ogsaa mange store Forandringer Tid efter anden fundet Sted i forskjellige Egne af Jorden, foraarsagede ved vulkanske Udbrud og Jordskjælv; af hvilke det største fandt Sted ved Christi Korsfæstelse, da Landets Overflade paa mange Steder blev brudt op og forandret; mange Bjerge og Forhøininger bleve Dale, og omvendt.

Uden videregaaende Aabenbaring er det umuligt for os at give Noget, som ligner en nøiagtig Fremstilling af Jordens geographiske Beskaffenhed for Pelegs Dage. Dog kunne vi danne os et Slags Begreb derom ved følgende Aabenbaring angaaende Christi anden Tilkommelse, der lyder saaledes:

„Derfor bereder Eder til Brudgommens Komme; gaaer ud, gaaer at møde ham; thi see, han skal staae paa Oliebjerget, og paa det mægtige Hav, paa det store Dyb, og paa Øerne i Havet, og paa Zions Land; og han skal lade sin Røst høres ud af Zion, og han skal tale fra Jerusalem, og hans Røst skal høres iblandt alle Folk, og det skal være en Røst, som mange Vandes Røst, og som en stærk Tordens Røst, hvilken skal nedbryde Bjergene, og Dalene skulle ei findes. Han skal byde det store Dyb, og det skal drives tilbage til de nordlige Egne, og Øerne skulle blive til eet Land, og Jerusalems Land og Zions Land skulle flyttes tilbage igjen i deres eget Sted, og Jorden skal blive ligesom den var, før den blev deelt. Og Herren, Frelseren, skal staae midt iblandt sit Folk, og skal regjere over alt Kjød." (Lærdommens- og Pagtensbog S. 306 § 5.)

Det store Dyb skal altsaa drives tilbage til de nordlige Egne — Øerne skulle blive til eet Land — Jerusalems Land og Zions Land, hvorved menes det østlige og det vestlige Continent, skulle bringes tilbage igjen til deres egen Plads, og Jorden skal blive ligesom den var, før den blev deelt, eller antage dens gamle geographiske Udseende. Aabenbareren Johannes propheterer om de samme Omvæltninger og siger: „Hvert Bjerg og hver Ø flyttedes af deres Steder." (Aabenb. 6, 14.) Han saae, at, naar den syvende Engel udgød sin Skaal, „skete der Røster og Tordener og Lyn; og der skete et stort Jordskjælv, saadant, som ikke er skeet fra den Tid, at Menneskene bleve til paa Jorden, et saadant Jordskjælv, saa stort. Og den store Stad blev til tre Dele; og Hedningernes Stæder nedfaldt; og den store Babylon blev ihukommet for Gud, at han vilde skjenke hende med Vinen af sin strenge Vrede. Og hver Ø flyede, og Bjergene bleve ikke fundne." (Aabenb. 16, 17—20.)

Den samme skrækkelige Begivenhed er forudsagt af Esaias i 24 Cap. 17—20 med følgende Udtryk:

„Der skal være Forskrækkelse og Hule og Snare over Dig, Du Landets Indbygger! Og det skal skee, om Nogen flyer for Forskrækkelsens Lyd, han skal falde i Hulen, og den, som opstiger midt af Hulen, skal fanges i Snaren; thi Sluserne af det Høie skulle oplades, og Jordens Indvolde bæve. Landet skal aldeles sønderslaaes, Landet skal aldeles sønderrives, Landet skal aldeles bevæges. Landet skal aldeles rave som den Druknede, og bortflyttes som en Nathytte; thi dets Overtrædelse er svar over det, og det skal falde, og ikke staae op ydermere."

Den Rystelse, som skal bringe Jorden tilbage til hvad den var før den blev deelt, vil overgaae alle foregaaende Jordskjælv, endog det, der delte det i Continenter og Øer. Derfor beskriver Johannes det, som det største Jordskjælv, der nogensinde har fundet Sted, siden Menneskene bleve til paa Jorden, og vil ikke alene bevirke Bjergenes Nedkasten og Dalenes Opløften, men ogsaa faae Landene og Øerne til at flye; de blive ikke tilintetgjorte, men som Johannes siger, „de flyttedes ud af deres Steder." Ikke heller vil det blot blive de øvre Lag, der danne Jordskorpen, som blive sønderrevne, men endog „Jordens indre Grundvolde skulle bæve," som Esaias siger. Dette sidstedages Jordskjælv vil ogsaa være ledsaget af en uhyre Hede, som skal smelte og rense Elementerne, og som Psalmisten siger: „Ild skal gaae foran hans Ansigt og stikke Ild paa hans Fjender rundt omkring. Hans Lyn oplyser Jorderige; Jorden seer det og bæver. Bjergene smelte som Vox for Herrens Ansigt, for den ganske Jords Herres Ansigt. Himlene kundgjøre hans Retfærdighed og alle Folk see hans Ære." (Psalm. 97, 3—6.) Af dette Skriftsted lære vi, at denne stærke Ild vil gaae forud for Herren i hans anden Tilkommelse, og synes at være af samme Beskaffenhed, som Lynilden, hvilken skal oplyse hele Jorden. Vi kunne danne os et Begreb om dens Styrke af den Kjendsgjerning, at den skal „smelte Bjergene som Vox."

Dersom vi havde et Kort over Jorden, som den var før den blev sønderstykket, saa kunde vi paapege Landets og Vandets Stilling, saadan som det vil vorde under Millenniet; eller med andre Ord, et antediluvianst Kort vilde kunde tjene som et millennialst; thi Jorden skal bringes tilbage til sin forrige Skikkelse og Tilstand.

For at vedligeholde Jordens nærværende elliptiske (aflangrunde) Form og dens nærværende daglige Omdreining og tillige tilbageholde Havene i Polaregnene,

vil det være nødvendigt, at faste Dele, som nu ere under Havene i æquatorial Egnene, skulle hæves op eller løftes op. Dette kunde ikke skee uden en tilsvarende Nedtrykning eller Synkning ved Polerne; og Vandene maatte følgelig, under den nuværende Tyngdelovs Virkning strømme til Polaregnene, naar Midtpartiet af Jorden hævede sig op. Endskjøndt saadanne Tildragelser skee ved Guds udtrykkelige Befaling (ved Kraften af hans Ord), udfører han dog i Almindelighed sine Hensigter formedelst Anvendelsen af, visse fastsatte Love, der ere i Virksomhed.

Saavidt vi vide kan Ophævningen af Havbunden ved Æquator maaskee bevirkes ved de i Jordens Indre arbeidende Kræfter, med hvilke vi ere ganske ubekjendte, og som af og til vise sig i Jordskjælv og vulkanske Udbrud. Men hvilke disse indre Kræfter end ere, ville de blive controllerede ved Guds Viisdom og Almagt, og anvendte saaledes, at de ville bringe Fastlandene og Øerne tilbage i deres gamle Beliggenhed; hvilket ogsaa hører til Gjenoprettelsen af alle Ting i de sidste Dage.

Universets Elementer.

(Fra „The Key of Theology" af P. P. Pratt.)

Ingen Lære er mere urimelig og uholdbar end den, at alle Ting bleve skabte af Intet, eller med andre Ord, at Noget fremkom af Intet.

Det er en i sig selv indlysende Sandhed, som ikke tilsteder nogen Beviisførelse, at Intet forbliver Intet. Ikkeværen er det Modsatte af Væren. Det, som er til, kan umuligt have havt sin Oprindelse af Noget, som ikke er til; thi dette besidder jo hverken nogen Egenskab eller noget Element, hvorpaa den skabende Kraft kan virke.

Denne fornuftstridige og grundløse Paastand, at Noget kan fremkomme af Intet, maa derfor dele Skjebne med andre af en ægte Theologies og Philosophies Vildfarelser, som i Aarhundreder have indhyllet Verden i Mørke og Vankundighed. Den maa bortdunste som et Phantasibillede, og i dens Sted ville vi fremsætte følgende virkeligt existerende og uomstødelige Kjendsgjerninger.

1) Der har altid været et uendeligt eller grændseløst Rum.

2) I dette Rum findes der et uudtømmeligt Forraad af de forskjellige Slags Elementer, Stoffe eller Ting, som kunne tænkes eller fattes af Fornuftvæsener; hvilke Elementer, Stoffe eller Ting tilsammentagne udgjøre hvad der kaldes Universet.

3) Elementerne til alle disse Stoffe eller Ting ere evige, uskabte, selvexisterende. Ikke een Partikel kan tilføies dem ved den skabende Kraft; heller ikke kan en Partikel formindskes eller tilintetgjøres.

4) Disse evige, selvexisterende Elementer besidde i sig selv visse iboende Kræfter og Egenskaber i en større eller mindre Grad; eller med andre Ord, de besidde den for deres Sphære fornødne Intelligents.

Disse Elementer have Philosopherne inddeelt i to Hovedafdelinger, nemlig:

Physiske (materielle) **og aandelige.**

For en modnet Forstand, som er bekjendt og fortrolig med alle Naturens Elementer, behoves ikke en saadan Adskillelse, som ovennævnte. Eller for at tale virkelig philosophisk: Alle Elementer ere aandelige, alle ere physiske, alle ere materielle, virkelige Ting. Aand er Materie, og Materien er fuld af Aand. Alle Elementer, som existere, ere evige Virkeligheder, som, naar de ikke ere samlede i Organismer, ere i deres oprindelige Tilstand.

Hvo kan stjelne eller bestemme Grændselinien mellem de physiske og aandelige Riger? Der findes høiere Væsener, hvis Øine kunne see de fineste Partikler af Grundstoffene, og for hvis Hænder og Fingre alle Ting ere følelige; men for os Mennesker ere nogle af Elementerne følelige, eller synlige, og andre ere usynlige. De grovere Elementer, som vore Sandser kunne bemærke, kalde vi physiske eller materielle; og dem, der ere saa fine, at de ikke kunne bemærkes af vore Sandser, kalde vi aandelige.

Aand er Liv og Kundskab eller Sandhedens Lys, der fylder alle Ting, der sætter alle Ting i Bevægelse og Virksomhed, og som i Menneskets Sind fremkalder de forskjellige Følelser af Kjærlighed, Glæde, osv., alt eftersom Elementerne virke og bevæge sig i de forskjellige Organismer, derved læggende for Dagen deres evige Egenskaber og iboende Kræfter.

Ved at betragte Skabelsens Værker maa den Studerende altsaa ikke forestille sig, at Rum eller Tid eller Element eller Aand ere skabte, men at disse Ting ere til fra Evighed af, og at de udgjøre de virkende Kræfter og de paavirkede Ting, tilligemed Stedet og Tiden for Virkningen.

Den hele Udstrækning af den organiserede Tilværelse frembyder unegteligen Beviser for tre Kjendsgjerninger, nemlig:

1) Den evige Tilværelse af de Elementer, hvoraf de skabte eller organiserede Verdener bestaae.

2) Den evige Tilværelse af Kundskab og Viisdom til at anordne alle Ting.

3) Den evige Tilværelse af Magt til at virke paa og controllere de evige Elementer saaledes, at de opfylde Skaberens Hensigter og Planer.

Bevæggrunden, som driver den skabende Magt til Handling, er Viisdom og Kjærlighed, for at de evige Rigdomme, som findes i Naturens uudtømmelige Skjød, maae komme til at benyttes; hvorfor Verdener og Væsener skabes, prøves, forløses og herliggjøres. Saaledes blev ogsaa vor Klode sammensat af de chaotiske Elementer, der bleve ordnede saaledes, at de nu tjene til Nytte for Skabningerne i deres nærværende Tilstand. Skaberen bød, Aanden i Elementerne adlød, Partiklerne samledes og organiseredes til en Jord med dens forskjelligartede Frembringelser, som, naar de have opfyldt sin nærværende Bestemmelse, ville vorde opløste, rensede og omorganiserede for at indtræde i en høiere Tilværelse; thi Herren siger: „See, jeg gjør alle Ting nye!" (Aabenb. 21.)

Anm. Ved Elementerne forstaaes Grundstoffene, hvoraf alle Ting ere skabte eller organiserede. Disse skabte Ting kunne opløses og forgaae; men Elementerne, hvoraf de bestode, ere tilbage.

Den sande og levende Gud.

„Men det er det evige Liv, at de kjende Dig, den eneste sande Gud, og den Du udsendte, Jesum Christum. (Joh. 17. 3.)

„Philippus siger til ham: Herre, vis os Faderen, og det er os nok. Jesus siger til ham: saa lang en Tid er jeg hos Eder, og Du haver ikke kjendt mig, Philippus? Hvo mig haver seet, haver seet Faderen." (Joh. 14, 8. 9.)

Uden Aabenbaringens Nøgle er det umuligt for Mennesket at kjende Gud den evige Fader eller hans Søn Jesus Christus.

Aabenbaringens Nøgle følger altid med det sande Evangelium og det sande Præstedomme, og erhverves ved sand Tro, Omvendelse, Daab til Syndernes Forladelse og den Hellig-Aands Gave ved Hænders Paalæggelse, samt et nyt og helligt Levnet.

Naar Aabenbaringens Nøgle er tabt for Mennesket, saa er ogsaa Kundskaben om Gud tabt.

Derved fremstaaer saa mange forskjellige Meninger om Guddommen, saa meget Mørke, saa megen Vankundighed, saa megen Synd, saa megen Splid, saa megen Blodsudgydelse.

Nogle fornegte Tilværelsen af en Gud; Andre tro paa en Slags Gud, som hverken har nogen Skikkelse eller Lignelse eller bestaaer af nogen Substants.

Hvad siger Skriften om Gud? At han er Verdens Skaber og Menneskenes Fader. Vi ere jo hans Slægt. (Ap. Gj. 28. 29.) Mennesket blev skabt i Guds Billede efter hans Lignelse. (1 Mosb. 1, 26. 27.) Gud viste sig for Adam, og talte med ham Ansigt til Ansigt, besøgte Abraham og spiste ved hans Bord, aabenbarede sig for Moses, Israel og mange af Propheterne.

Jesus Christus, Guds eenbaarne Søn, erklærede, at hvo, der havde seet ham, havde seet Faderen. Sønnen var Faderens udtrykkelige Billede og hans Herligheds Afglands. (Hebr. 1, 3.)

Christus kom fra Faderen, var sendt af ham, begyndte sin jordiske Løbebane, ligesom vi alle, som et lidet Barn, voxte op til Mand, fyldtes med den Hellig-Aand, gjorde de samme mægtige Gjerninger, som han havde seet Faderen gjøre, og endte sin jordiske Løbebane ved Døden paa Korset.

Efter sin Opstandelse viste han sig for sine Disciple; og disse som endnu ikke kunde begribe, at han var i sit Legeme, bleve overbeviste derom, ved at føle paa ham, ved at undersøge Naglegabene i hans Hænder og Fødder, og Vunden i hans Side, saa at endog den vantro Thomas, fuldkommen overbeviist, maatte udbryde: Min Herre og min Gud! (Joh. 20, 24—28. Luc. 24, 34—45.)

Her have vi altsaa et Exempel paa en sand og levende Gud, et virkeligt Væsen, som var den usynlige Guds Billede, al Skabningens Førstefødte; ved ham ere alle Ting skabte, osv. (see Colos. 1, 15. 16.) Han er den Førstefødte af mange Brødre. (Rom. 8, 29.)

Gud er Aandernes Fader. (Rom. 12, 9.) Christus var den Førstefødte, nedsteg og annammede et Tabernakel, avlet af Faderen; (Luc. 1, 35) derfor kaldes han Faderens Eenbaarne; fuldførte sin Mission paa Jorden; vendte tilbage til Faderen med sit opstandne Legeme, (Ap. Gj. 1.) og saaledes som han opfoer, skal han komme igjen for at regjere paa Jorden i de tusinde Aar (Millenniet).

Menneskets Aander vare ogsaa hos Gud, bleve nedsendte til Jorden for at annamme

Legemer, gjennemgaae sin Prøve, og de, som følge Christum efter, skulle vorde ham lige, ligesom han er liig Faderen.

„Lovet være Gud og vor Herres Jesu Christi Fader, som velsignede os med al aandelig Velsignelse i det Himmelske (i de himmelske Boliger) i Christo; ligesom han udvalgte os i ham før Verdens Grundvold blev lagt, at vi skulle være hellige og ustraffelige for hans Aasyn i Kjærlighed; idet han forud bestemte os formedelst Jesum Christum til sønlig Udkaarelse, — — — — i hvem vi ogsaa have faaet Lod, vi, som forud vare bestemte efter hans Beslutning, som virker alt efter sin Villies Raad, paa det vi maatte være hans Herlighed til Priis, vi, som forud haabede paa Christum." (Eph. 1.) „Men vi vide, at alle Ting tjene dem til Gode, som elske Gud, dem, som efter hans Beslutning ere kaldte. Thi hvilke han forud kjendte dem har han og forud bestikket til at vorde dannede efter hans Søns Billede, paa det han skulde være den Førstefødte af mange Brødre." (Rom. 8, 28. 29.) „I Elskelige! nu ere vi Guds Børn, og det er endnu ikke aabenbaret, hvad vi skulle vorde; men vi vide, at, naar han aabenbares, vi da skulle vorde ham lige; thi vi skulle see ham, som han er." (1 Joh. 3, 2.)

Skriften er fuld af Vidnesbyrd om at Gud er et virkeligt Væsen, hvis Aand boer i et forherliget Legeme, og at vi ere hans Børn, som eengang skulle vorde hans Arvinger og Jesu Christi Medarvinger, saafremt vi vælge den os i Evangeliet anviste Vei, vandre efter Christi Exempel og lide med ham; da skulle vi ogsaa herliggjøres med ham, (Rom. 8, 17.) og vor udødelige Aand, udgangen fra Faderen, skal vende tilbage til ham, iført et udødeligt og forherliget Legeme formedelst Opstandelsens Kraft, og taale at være i Faderens og Sønnens Nærværelse.

Skandinaviens Stjerne.

Den 1ste Juni.

Siden det store Frafald, som begyndte i de gamle Apostlers Dage, og som tiltog efter deres Bortgang, indtil det indhyllede hele Verden i det mystiske Mørke, som ruger over Jorden, have Menneskene, Tid efter anden, forvanskt Meningen af Guds Ord, formedelst uinspirerede Mænds Fortolkninger, og tildeels tabt Troen paa Sandheden af Guds Ord. Uden Aabenbaringens Lys, uden den Hellig-Aands Naadegaver er Mennesket ude af Stand til at danne sig rigtige Begreber og Forestillinger om Tingene, som de ere, som de vare og som de skulle vorde. Naar Apostelskabet og det sande Præstedømme med dets Nøgler og Kræfter borttoges fra Jorden, formedelst Menneskenes Ondskab, tabtes ogsaa den sande Kundskab. En ægte og forvildende Theologi og Philosophi opstod, som har ført Menneskene længere og længere fra Kundskaben om Gud, om hans Love, om deres eget Væsen, om deres endelige Bestemmelse og de synlige og usynlige Tings sande Beskaffenhed.

Endog Jordens hæderlige og gode Mænd og Qvinder ere blevne saaledes indhyllede i falske Traditioner, Fordomme og Vildfarelser, at de ere næsten uimodtagelige for de simpleste og tydeligste Sandheder, som indeholdes i Guds Ord.

Endskjøndt Skriften tydelig og klart lærer, at Evangeliets Begyndelseslære er Tro, Omvendelse og Daab til Syndernes Forladelse for at erholde den Hellig-Aands Naadegaver til at veilede os ind i al Sandhed, saa enten modstrider man ligefrem disse af Jesus og Apostlerne fremsatte Lærdomme, eller ogsaa forvanskter og forvender man dem og erklærer dem unødvendige til Saliggjørelse.

Endskjøndt Skriften tydelig og uigjendrivelig lærer, at Gud, Faderen, ligesaavel som Jesus Christus, Sønnen, er et personligt Væsen, saa har den forfalskede Theologi saaet ham reduceret til et immaterielt, det er, et stofløst, ulegemligt Væsen, følgelig et Intet; og endvidere paastaaer man, at denne indbildte Gud, dette Intet, har skabt Verdensaltet af Intet.

En saadan Lære forfegtede ikke engang de hedenske Philosopher.

Finde vi nogensteds i Skriften omtalt, at Gud skabte Himmelen og Jorden af Intet?

I 1 Moseb. 1, 1. læse vi: „I Begyndelsen skabte Gud Himmelen og Jorden." Der staaer ikke af Intet, men denne Fortolkning har det behaget de uinspirerede Lærde at give Grundtextens hebraiske Ord: Barah, som ingenlunde betyder at skabe Noget af Intet, men at organisere, det er: danne, sammensætte, ordne.

Den Almægtige samlede, ordnede og dannede de chaotiske Elementer til det, han efter sin Viisdom behagede, og har ogsaa Magt til at opløse dem og omdanne dem, naar han finder det tjenligt.

Paulus siger: „De Ting, som sees, ere blevne af dem, der ikke vare tilsyne." (Hebr. 11, 3.) Maaskee man troer, at dette Skriftsted antyder, at „de synlige Ting bleve til af Intet;" men læser man med Eftertanke, vil man opdage den rette Mening, nemlig: „At de synlige Ting bleve til af de usynlige." Enhver, som har det mindste Kjendskab til Naturlæren, veed, at Rummet er fuldt af elementariske Stoffe, som, i en fortyndet Tilstand, ere gjennemsigtige, altsaa usynlige. For Exempel, Luften, som vi indaande, bestaaer af mange Slags Elementer, der indgaae i det organiske Liv; men saa længe de ere i Gasform, ere de gjennemsigtige og usynlige. Ikkedesmindre vilde det være urigtigt at sige, at Luften ei er til, fordi den er usynlig; den giver sig sandelig tilkjende, naar den sættes i en stærk Bevægelse, hvilket vi kalde Blæst, Storm osv. Vandet er synligt, ophedes det tilstrækkeligt, fordamper det, adspreder sig i Luften og bliver usynligt, indtil det i de kjøligere Luftlag samler sig i Skyer og falder ned som Regn.

Opbrænder man en Ting, saa tilintetgjøres den ikke, men dens Bestanddele opløse sig, nogle stige op i Luften som Røg og blive usynlige, og andre ere igjen i Asken.

Vi kunne af disse Kjendgjerninger forstaae, at Elementerne ere adspredte i Rummet i gasartet Form og følgelig usynlige, men naar de samles, fortættes og indgaae Forbindelser med hverandre efter Skabereus ordnende Viisdom, fremtræde de synlige i de saakaldte skabte Ting. Derfor siger Paulus: „De Ting, som sees, ere blevne af dem, som ikke vare tilsyne."

Naar nu vor Jord, med Alt hvad dertil hører, har opfyldt sin Skabelses Maal i dens nærværende Tilstand, saa skal den forgaae; det er, dens nærværende Skikkelse og Organisation skal opløses ved Ildens Kraft; dens Elementer skulle renses, luttres,

forfines og ombannes til en herligere og for opstandne Væsener stikket Klode, som skal annamme af Guds Herligheds Fylde, det er: gjennemtrænges af Aandens rene Lys-Substants og blive himmelst.

Israeliternes Udgang fra Ægypten.

En Oversættelse af et coptisk Manuskript.

(Fra „Jewish Cronicle.“)

(Sluttet fra Side 253.)

Under dette Uveirs Rasen kom der endnu eet Onde til, som forværrede den nationale Ruin. Imellem Vindstødene hørte jeg Lyden af Ørkenens Horn; — hvilken Lyd fik Blodet til at standse i mine Aarer; thi jeg kjendte vor Skjebne. De arabiske Horder vare i Nærheden; de havde fulgt os i tusindviis fra Ørkenen, listende sig frem ligesom Tigre, og havde blot ventet til Synet af vort Hjem skulde slappe Disciplinen iblandt vore Krigere. De havde ventet med skrækkelig Visdom; thi Natten fandt min Armee aldeles ude af Stand til at modstaae den vilde og hevngjerrige Fjende. Sviir, svimmel Glæde og umaadelig Nydelse havde udygtiggjort mine Soldater. Den hevngjerrige Fjende styrtede sig ind iblandt dem; Hjerter, som aldrig tilgave, uddelte Hug, som aldrig feilede. Den svage Modstand, som i Begyndelsen ydedes, udartede snart til Flugt; men hvad kunde Flugt hjælpe disse opstrømmede og forskrækkede Skarer, som eftersattes af Ørkenens hurtige Ryttere, der opflammede af blodig Hevntørst svingede Dødens Redskaber med jernstærke Arme! Det var ikke længere et Slag, ikke længere en Flugt; det var en vild, uordnet Masse, som slagtede og slagtedes. Jeg søgte forgjæves at standse denne Forvirring; jeg søgte forgjæves at samle nogle faa tappre Mænd for at ordne de brudte Kolonner og frelse Levningerne af den prægtigste af mit Fødelands Armeer. Alt var omsonst. De syntes aldeles betagne af en bedaarende Aand, som drev dem ind under deres Ødelæggeres Sværd.

Uveiret rasede endnu, Tordenen rullede, som om den vilde oprive Bjergene; Lynene fra de mørke Skyer gjorde store Aabninger gjennem Skyerne, eller antændte Tykningerne, saa de stode i et Flammehav. Araberne — ligesaa talrige som Græshopperne og ligesaa ødelæggende — vedbleve frembeles deres dødbringende Arbeide, saalænge som der var et Liv tilbage, og ophørte ikke førend hver Sjæl af den berømte Armee var udryddet.

Hvorledes jeg undslap, veed jeg ikke; det maa have været min beskyttende Engel, som frelste mig. Midt i Blodbadet førtes jeg med af Strømmen, fegtende en Kreds af Fjender, til Toppen af Bjergpasset; der indhyllede dobbelt Mørke Verden nedenunder mig og berøvede mig Synet deraf; og der sank jeg, udmattet af mine Vunder og Strabadser, til Jorden. Jeg troede, at Dødens Time var kommen; alligevel følte jeg Glæde over, at jeg hverken var falden ved Palladsets Intriguer, eller ved Pharaos Mistænksomhed, eller for at tilfredsstille en brødefuld Ærgjer-

righed, men for mit Fædrelands Sag. Som Soldat frydede jeg mig over, at jeg skulde dø en Soldats hæderlige Død.

— — — — — — — — — —

Den næste Dags Morgengry fandt mig ved Nilens Bredder. Om Natten var jeg nedsteget fra Bjergryggen og vandret i Vildelse, uden at vide hvorhen. Jeg havde forladt min slagne Armee deroppe, men de vare ikke alene. Talløse Skarer af Rovfugle svævede over og slog ned paa de faldne Skabningens Herrer. Ørnen, Gribben, Glenten, Falken, Alle havde samlet sig for at holde et Festmaaltid paa de Døde. Aldrig havde et saa rigt Gjæstebud været beredt for dem. De fortærede de Mægtiges Hjerter; Fyrsters Kjød vare i deres Kloer, og deres Næb vare farvede røde af Asiens Høvdingers og Erobreres Blod.

O, mit Hjerte gyser endnu i mig, naar jeg erindrer hiint Ødelæggelsens, Sorgens og Dødens Optrin! O, hvor falden er Du ikke, Du mægtige og herlige Ægypten! Du Nationers Fyrstinde, Du er bleven en Skjændsel for Alle, som beskue Dig!

Men hvad er det, som høres? En ny og brusende Lyd, ligesom Havets, men dog udtrykkende Glæde, førtes paa Vindens Vinger til mine Øren. Den voxede hurtigen i Styrke, og jeg kunde snart nøiagtigen skjelne Lyden af det hebraiske Tungemaal. Fra Memphis Porte til Foden af Høien var Alt i Bevægelse. Efterhvert som Dagslyset tiltog kunde jeg bemærke en Menneskemasse, der syntes talløs som Havets Sand. Og disse vare Ægyptens Seierherrer! Disse vare Pharaos Overmænd i hans Stolthed og Råseri! Disse vare blevne bevarede og befriede fra Opsynsmændenes Lænker, fra Elementernes Ødelæggelser, fra Døds-Engelens Sværd! Under det de togede op igjennem Dalen i tusindviis og millionviis, frembrydende som en forstærket Strøm af levende Væsener, opsteg deres Lovsange, ligesom Lyden af den fjerne Torden, naar et Uveir er i Aftagende, og Naturen fremstraaler i Skjønhed igjen. De sang Lovsange til deres Konge — Herlighedens Konge — deres Fædres Gud — som, ophøiet over al Høihed, dog havde stuet ned paa sit Folks Bedrøvelse og bragt dem ud af deres Trængsels Sted, afbrudt deres Slavelænker og kaldet dem ud fra Trældoms Huus.

Jeg hensank nu i den dybeste Bedrøvelse, som kan føles af et Menneske. Mine Forsængeligheds-Drømme vare flyede. Jeg var en General uden Armee, en Adelig uden Navn, en Ægypter uden et Fødeland. Uagtet min stærke Loyalitet (undersaatlige Hengivenhed og Troskab) følte jeg, at der hvilede Skyld paa Ægypten. Jeg havde seet Pharao i hans indre, private Hoflív, og lært ham at kjende som en samvittighedsløs, blind og blodtørstig Tyran. Jeg havde bøiet mig ned for vore Altere, men jeg vidste, at Præsteskabet var lastefuldt og Skikkene grusomme. I min Sjæls Bitterhed erkjendte jeg Retfærdigheden af Ægyptens Straf; og idet jeg gjorde min Andagt og Bekjendelse for Solen, som nu hævede sig over Horizonten, og sendte sine Straaler fra den skyfri Himmel og forgyldte Landskabet, strøede jeg Bedrøvelsens Aske paa mit Hoved og nedkastede mig paa Jorden.

Men medens jeg laae saaledes kom Mængden med deres Husholdninger og deres Qvæg. Det var en flyttende Nation, et heelt Rige, pludseligen sprunget op og sat i følgende Bevægelse, nedbrydende al Modstand, indtil den skulde sætte sig fast i et eller andet fjernt Land. Menneskenaturen aabenbarede sig aldrig mere storartet end i dette almindelige Opbrud; aldrig frembød der sig for Jagttageren en mægtigere Verdensbegivenhed, end denne,

som var een af dem, der forandre Rigernes Skjebne; aldrig saae Menneskeøiet et stoltere Skue, end denne uhyre Menneskemængde med Alt hvad dertil horte, som modigt forlod et frugtbart og yndigt Land, hvori de havde boet i flere Generationer, og drog ud i Ørkenen, hvor de udsatte sig for en plagende Hunger og Tørst og alle Slags Rædsler.

Paa Klippen, ved hvis Fod jeg laae, overvældet af Følelser, frygtelige i deres Styrke, dog blandede med et forunderligt Velbehag formedelst deres Storartethed, opsteg to anseelige Mænd af de foran Toget gaaende Ældste og stillede sig der, for at udgive deres Ordre til Stammerne, eftersom de nærmede sig. Jeg gjenkjendte med eet de to hebraiske Anførere; men de vare ikke nu, som jeg havde seet dem før. Jeg havde seet dem som Undersaatter stillede frem for deres Konge, som Offre for Magtens Misbrug, som Supplicanter ved Foden af en Tyrans Throne, der torstede efter deres Blod. I alt dette havde jeg seet dem bevare deres Værdighed, Sjælero og Bestemthed; men dog var det i deres Modgang. Nu var Alt forandret. De vare nu i deres Triumftime. De havde nu udført den største Gjerning, som Himmelens Magter nogensinde overdrager Mennesket, nemlig bevirket et heelt Folks Frihed. De vare nu berettigede til at faae deres Navne i den forreste Række af dem, hvis Ihukommelse som Patrioter og Helte udødeliggjøres. Dog saae jeg ikke i deres Øine, som nu overskuede den umaadelige Strøm af menneskelige Væsener, som udbredte sig vidt og bredt ved deres Fødder, noget forfængeligt Overmod. Deres Ansigtstræk udtrykte ikke nogen Haan for de Overvundne, eller noget Hovmod for den vundne Seier; men de straalede af Glæde — ophøiet Glæde — og et levende Haab. Deres Aasyn, hvori Naturen oprindelig havde lagt Storhed, oplivedes endnu mere af en ophøiet og hellig Taknemmelighedsfølelse. De saae op til Himmelen og syntes fyldte af Guds Aand. De saae ned paa Jorden og Himmelens Glands afspeilede sig i deres Øine. Jeg kunde have faldt ned for deres Fødder og tilbedt dem; jeg kunde have grebet en af deres Kjortelflige og følt Kraft udgaae fra den til mit Hjerte. Jeg kunde have kysset Stovet, hvorpaa deres velsignede Fødder traadte og bedet dem' om at være mine og mine Børns og Børneborns Guder evindeligen.

Men jeg var endnu ikke indtraadt i Helligdommen; jeg var endnu en forkastet Afgudsdyrker, en Fremmed for Sandhedens og Livets hvidklædte Familie. Dog var min Time kommen. Medens jeg endnu nølede, hørte jeg atter den fremdragende Mængdes Lovsang. Den var rigere end den fuldeste Triumfsang, jeg nogensinde havde hørt fra Ægyptens seirende Armeer. Den var en Hymne fra Væsener, hvis Fryd skulde vare evindelig, fra Udødelighedens Sønner, Rigets Arvinger, som skulle straale i Herlighed, naar Jordens Diademer blive Aske, naar Stjernernes Glands skulle forduukles og Universet falde sammen og fortæres ligesom et Klædebon i Ildens Flamme.

I Spidsen af den fremdragende Mængde nedkaldte fra Himmelen en lysende Støtte, hvis Klarhed overgik Lysets, men havde dog Maanestinnets milde og rene Glands, og gik foran dem.

I hiint Øieblik syntes dens Lys at trænge ind til mit Hjertes dybeste Afkroge; Mørket i min Sjæl blev drevet bort, ligesom Taagen for Solstraalerne. I hiin Time fattede jeg en Beslutning hos mig selv; den var uigjenkaldelig. Jeg kastede mig ned for Fødderne af de hellige Anførere og anraabte dem om Tilladelse at maatte følge deres Sti gjennem Verden. Mit Fødelands Ældre stode for mig i Tan-

kerne, og vare fra det Øieblik af en Vederstyggelighed for min Sjæl.

Toget bevægede sig fremad. Jeg nedsteg i den første Ås, som bugtede sig over Sletten, og i det hemmelighedsfulde Vandbad aftvoede jeg min gamle Naturs Urenligheder. Jeg var fra nu af en Israelit. Jeg tilbad Kongernes Konge, og med en sønderknuset Aand, dog med et frydefuldt Hjerte, fluede jeg endnu engang tilbage paa Ægypten, og derpaa fulgte jeg det udvalgte Folk ud i Ørkenen.

Joseph Smiths Levnetsløb.

Juli 1838. (Fortsat fra Side 255.)

Det er altsaa sienfynligt, at Husholdningen, som var givet Apostelen, kom til ham formedelst Aabenbaring fra Gud. Heraf kunne vi for en Deel forstaae Myndigheden, hvormed han talte, og ogsaa Tidernes Fyldes Husholdning.

Dette vil i første Øieblik synes meget lidt for dem, som ikke kiende Guds Orden fra Begyndelsen af; men naar vi tage under Overveielse Guds Plan til Verdens Frelse, kunne vi letteligen see denne Plan iværksættes med Noiagtighed i alle dens Retninger. Efter Adams Fald blev Saliggjørelsens Plan ham kundgjort af Gud selv, som ligeledes i Tidens Midte aabenbarede samme ved at sende sin førstefødte Søn, Jesus Christus, som atter aabenbarede den for sine Apostler; og Gud opreiste ham fra de Døde, for at fuldkomme Planen, og Apostlerne bleve bestikkede til at være særskilte Vidner om denne Plan, og bevidnede, at i Tidernes Fyldes Husholdning vilde Gud samle alle Ting sammen til eet i Christo, baade det, som er i Himmelen og paa Jorden.

Hvad man nu maa vide er, hvad der menes med Tidernes Fylde, eller dens Udstrækning og Myndighed. Meningen er, at Tidernes Fyldes Husholdning indbefatter alle de Husholdninger eller Uddelinger, som nogensinde ere blevne givne fra Verdens Begyndelse indtil vore Dage. Til Adam gaves først en Uddeling. Det er almindelig bekiendt, at Gud talte til ham med sin egen Røst i Haven, og gav ham Forjættelsen om Messias. Til Noah gaves ogsaa en Uddeling; thi Jesus sagde: „Ligesom det skete i Noe Dage, saaledes skal det og ske i Menneskens Søns Tilkommelses Dage; og ligesom de Retfærdige dengang bleve frelste og de Ugudelige ødelagte, saaledes vil det ske nu. Og fra Noah til Abraham, fra Abraham til Moses, fra Moses til Elias, fra Elias til Johannes den Døber, derfra til Jesus Christus, fra Jesus Christus til Petrus, Jacobus og Johannes, Apostlerne, Alle modtoge i deres Husholdning ved Aabenbaring fra Gud Myndighed til at fuldbyrde den store Plan for Gjenoprettelsen som er talt om af alle hellige Propheter fra Verdens Begyndelse af, og hvis Ende er Tidernes Fyldes Husholdning, i hvilken alle Ting skulle opfyldes, som ere blevne omtalte siden Verdens Skabelse.

Nu er Spørgsmaalet, til hvem skulde denne Uddeling eller Husholdning gives, og ved hvem skulde den aabenbares? Svaret er, til Befrieren, som skulde komme ud af Zion, og gives ham af Guds Engel. (Aabenb. 11, 6. 7.) „Og jeg saae en anden Engel flyve midt igiennem Himmelen,

som havde et Evangelium at forkynde dem, som boe paa Jorden, og alle Slægter og Stammer og Tungemaal og Folk; som sagde med høi Røst: frygter Gud og giver ham Ære, thi hans Doms Time er kommen; og tilbeder den, som haver gjort Himmelen og Jorden og Havet og Vandenes Kilder." Læg Mærke til, at denne Engel overleverer det evige Evangelium til Menneskет paa Jorden, og det just i den Time, eller ved den Tid, da Guds Straffedomme skulde komme over den Slægt, i hvilken Herren skulde lægge sin Haand anden Gang paa at erhverve sig Levningen af sit Folk, som ovenanført. Vi have lært, at denne Befrier maatte ifores med den Magt og Myndighed, som tilhorte alle de andre Uddelinger, ellers kunde det ikke kaldes Tidernes Fyldes Husholdning; thi dette er hvad det mener, at alle Ting skulle aabenbares baade i Himmelen og paa Jorden; thi Herren siger, der er intet Hemmeligt, som jo skulde aabenbares, eller noget Skjult, uden det jo skulde komme for Dagen og forkyndes ovenpaa Tagene; og dette kan med Rette kaldes Tidernes Fylde.

Myndigheden, som er forenet med Skikkene, gjør Tiden meget ønskværdig for en Guds Mand, og gjør ham lykkelig, uanseet alle hans Prøvelser og Gjenvordigheder. Saadan En skylde vi, formedelst Guds Naade, denne Husholdning, der er given af en Herrens Engel. Men til hvilken Stamme af Israel skulde den overdrages? Vi svare, til Ephraim, fordi til ham bleve de større Velsignelser givne. Thi Herren sagde til hans Fader Joseph: „En Seer skal Herren opreise af dine Lænders Frugt, og han skal være en udvalgt Seer for dine Lænders Frugt." Ja, Joseph sagde sandeligen, saa siger Herren til mig: „En udvalgt Seer vil jeg opreise af dine Lænders Frugt; og han skal være høit agtet iblandt dine Lænders Frugt. Og til ham vil jeg give Befaling, at han skal gjøre et Arbeide for dine Lænders Frugt, hans Brødre, hvilket skal blive af stor Vigtighed for dem, ja til at bringe dem til Kundskab om de Pagter, som jeg har gjort med dine Fædre. Og jeg vil give ham en Befaling, at han skal intet andet Arbeide gjøre, end det Arbeide, som jeg befaler ham. Og jeg vil gjøre ham stor i mine Øine, thi han skal gjøre mit Arbeide. Og han skal blive stor ligesom Moses, og i Skrøbelighed skal han blive gjort stærk paa den Dag, da mit Værk skal begynde iblandt alt mit Folk, til at gjenopreise Dig, o Israels Huus, siger Herren."

(Fortsættes.)

Blandinger.

Keiseren af Frankrig, Louis Napoleon, ankom til Genua i Piemont den 12te Mai og blev modtagen med megen Enthusiasme af Befolkningen. Siden begav han sig til Hovedqvarteret i Alessandria, og har alt besigtiget den fransk-sardinske Forpostlinie. Han aflagde ogsaa Besøg hos den sardinske Konge, Victor Emanuel, og begge Monarkerne ville nu personligen anføre deres Tropper. Prinds Napoleon, Keiserens Fætter, samler af Frivillige et 5te Armeecorps i Genua, hvilket han skal kommandere. Den sardinske Hær skal allerede tælle 50,000 Frivillige fra alle Italiens Egne. Og baade Franskmændene og Østerrigerne trække Tropper til sig, saa at nu staae omtrent 400,000 Mand slagfærdige ligeoverfor hverandre. Det forlydes ogsaa, at den østerrigske Keiser selv vil tage til Lombardiet for at lede sine Troppers Bevægelser; man

var i Wien bleven uenig om Krigsoperationerne; saaledes er den østerrigske Overstkommanderende i Italien, General Giulay bleven affat, og General Heß indsat hans Sted.

De pavelige og neapolitanske Tropper sympathisere med Piemonteserne og Franskmændene, og yttre Lyst til at være med og banke Østerrigerne. Ungarerne begynde at gaae over til Fjenden, hvorsomhelst de finde Leilighed, især er dette Tilfældet siden Proclamationer fra deres landflygtige Anførere ere komne dem ihænde, hvori de opfordres til at slutte sig til Italienerne, da Italiens Befrielse ogsaa vil være Ungarns Befrielse.

Den Skade, som Østerrigerne have anrettet i Piemont, skal være ganske overordentlig stor; thi de have ikke alene gjort uhyre Udpresninger af alle Slags Forraad, men ogsaa ruineret Alt, hvad de kunde ruinere. De have omhugget Træerne, især Morbærtræerne, opbrændt eller sprængt Broerne, opbrudt Jernbanerne og ødelagt Vaaningshuse og Meierier.

Den 4de Mai om Aftenen Kl. 9½ fandt der i Nærheden af Banegaarden, Porto Vescovo, ved Verona et Sammenstød Sted af et fra Venedig kommende østerrigsk Militærtog med flere paa Banen staaende, med Munition belæssede Vogne. En Explosion paafulgte, ved hvis ødelæggende Virkning de midterste Vaggons bleve sønderslaaede, og derved 23 Mand dræbte og 121 Mand saarede.

Den Afdeling af de franske Tropper, som marscherede over det sneedækte Mont-Cenis, havde lidt meget. En Correspondance-Artikel fra det franske Schweiz beretter nu, at Militærhospitalerne i Susa og Omegnen ere fulde af Syge. Mangen ung og uerfaren Soldat har endogsaa fundet Døden her, navnlig er det gaaet ud over dem, som ikke kunde modstaae Tørsten, men drak Snee- og Isvand, medens de vare varme og ophidsede.

Telegraphdepecher af 21de Mai melde, at 15,000 Østerrigere have angrebet Forposterne. De bleve slagne tilbage af General Foreys Division. Efter fire Timers haardnakket Kamp have Franskmændene taget Landsbyen Montebello. Franskmændene have 500 a 600 Saarede og Døde. General Beuret og Commandeur Düche ere faldne, 3 Oberster og Commandanter ere saarede. Østerrigerne, siges der, have mistet 2,000 Mand, hvoraf 200 ere tagne tilfange. Østerrigerne befinde sig paa Tilbagetoget. Den franske Keiser har besøgt Hospitalerne i Voghera, hvor ogsaa Østerrigerne blive godt pleiede.

Franske Krigsskibe blokere de østerrigsk-italienske Havne og opbringe de østerrigske Handelsskibe.

England har erklæret sig at ville være neutral og ikke blande sig i den nærværende Krig.

Kongen af Neapel, som en længere Tid har været syg, befinder sig i en skrækkelig Tilstand; hele hans Legeme er gaaet i Forraadnelse, kun hans Hoved alene er uangrebet. Det han lider af er Luus, der avles i og fremvælte af hans Legeme. Alligevel styrer han endnu fra Sottesengen Regjeringen og lader sig alle Statssager forelægge. Otte store Dampskibe, hvoraf hvert kan tage 1,000 Mand ombord, ligge klar til Afseiling, i Tilfælde af at en Revolution skulde udbryde nogensteds, og hans Livvagt, hvervede Schweizere, skulle have faaet Befaling til strax at fyre, saasnart der blot lader sig høre et Oprørsskrig. Han er afgaaet ved Døden den 22de Mai.

I Løbet af Mai Maaned skulde der i Wien foranstaltes en almindelig Valfart fra Stephanskirken til Maria-Undfangelses-Søilen paa Hof, for at anraabe Maria, Østerrigs Skytspatronesse, om Seiren for de keiserlige Vaaben. Samtlige Stadens og Forstædernes Præster, de geistlige Ordener, de religieuse Foreninger og Wiens Communalbestyrelse skulde slutte sig til Processionen. Foruden Cardinal Rauscher vilde og den pavelige Nuntius og, som det hedder, det keiserlige Hof tage Deel i denne Høitidelighed.

Yeddo, Hovedstaden i Japan, er ifølge en Correspondance fra Shangay af 8de Mai bleven hjemsøgt af en frygtelig Ildebrand. Det hedder, at over 50,000 Huse skulle være blevne et Rov for Flammerne, og at Ilden varede to Dage og Nætter, inden man kunde blive Herre derover. Skaden skal være meget betydelig. — Ifølge Efterretning fra Australien har der været ødelæggende Ildebrande i Ballarat og North Melbourne; i sidstnævnte Stad blev 50 Huse ødelagte. — Ogsaa i New Orleans i Amerika har en Ildebrand raset. 70 Huse nedbrændte; eet af dem indeholdt 40,000 Baller Bomuld; Skibet „Mulhouse" sank; Størsteparten af Skibet „Bambergs" Ladning blev et Rov for Luerne. En anden stor Ildebrand meldes ogsaa sammesteds, som ødelagde 10,000 til 15,000 Baller Bomuld. Tab formedelst Ildsvaade og Skibbrud beløber sig i afvigte Foraar til omtrent 50,000 Baller.

Indbetalte Bogpenge.

	Rd.	Mk.	St.
F. C. A. Weiby, Vensyssel	86	„	„
P. Nielsen, Fredericia	14	1	12
A. P. Trane, Kjøbenhavn	75	3	8
P. C. Ronnow, Fyen	11	„	7
Summa	186	5	11

Indhold.

	Side.		Side.
Om Jordens Dannelse	257.	Israeliternes Udgang fra Ægypten (fortsat)	266.
Universets Elementer	261.	Joseph Smiths Levnetsløb (fortsat) .	269.
Den sande og levende Gud	263.	Blandinger	270.
Redaktionens Bemærkninger	264.		

„Skandinaviens Stjerne" udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned og faaes paa Contoiret i Lorentzensgade Nr. 504 D. 5, Stuen tilvenstre og paa alle kongelige Postcontoirer.

Udgivet og forlagt af C. Widerborg.

Trykt hos F. E. Bording.

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

8. Aarg Nr. 18. *Den 15. Juni 1859.* Priis: 6 Sk. pr. Exp.

Det store Frafald.

(Fra „the Millennial Star.")

Dette Emne anſees af Mange for at være næſten udtømt. Beſkuet fra forſkjellige Synspunkter, har det frembudt et afvexlende Udſeende af underligt blandede, morke Farver, dannende et ſtort, ſtummelt Maleri, ſmerteligt for Sjælen, og neppe oplivet af en eneſte Lysſtraale. Men man er ikke færdig med dette Emne ved kun at beviſe, at et ſaadant Frafald har fundet Sted. For ret at kunne forſtaae dets Aarſager og Virkninger maae vi betragte det ſaavel i hiſtoriſk, philoſophiſk og practiſk ſom i prophetiſk Henſeende og forviſe os om, hvad det var, der bevirkede, at Samfundet afveg fra den anviſte Vei, forſagede Aabenbaringens ſikkre og ufeilbarlige Lys, ſom beſkinnede den, og overlod til kommende Tider og ædlere Aander, uden Hjælp af Aabenbaringens Fakkel, at arbeide ſig ned i Naturens morke Skakter og frembringe hine Sandhedens Ædelſtene, ſom, endſkjøndt dunkle formedelſt Menneſkets ufuldkomme Behandlingsmaade, dog have beredt Verden for en ſtørre Kraftudvikling og en mere omfattende Oplysning, end den nogenſinde før er bleven begunſtiget med. At begynde med Begyndelſen er i Almindelighed den ſikkreſte Maade at komme til en rigtig Slutning. Vi ville derfor først betragte dette Emne prophetiſk, og derpaa gradviis forfølge det fra dets Begyndelſe, indtil Menneſkene aldeles afvege fra de oprindelige Grundſætninger, og til ſidſt berøre dets Følger og dets Virkninger paa kommende Tider.

De Beviisgrunde, ſom kunne hentes fra Frelſerens og hans Diſciples Udtalelſer til Gunſt for at Evangeliets Kræfter og Grundſætninger ſkulde vedblive at exiſtere i en uafbrudt Følgerække, ere misforſtaaede og feilagtigen fortolkede. Det ſtærkeſte Beviis udledes af følgende Ord, ſom man anfører ſom en ligefrem Propheti: „Salig er Du, Simon Jonas Søn, thi Kjød og Blod haver ikke aabenbaret Dig det, men min Fader, ſom er i Himlene. Men jeg ſiger Dig ogſaa, at Du er Petrus; og paa denne Klippe vil jeg bygge min Menighed, og Helvedes Porte ſkulle ei faae Overhaand over den." (Matth. 16, 17. 18.)

Ved at overveie dette Skriftſted vil Tanken uvilkaarlig dvæle ved Pronomenet „denne," og man vil ſpørge, hvad dermed

menes. Rigtigt opfattet kunde det ikke have Hensyn til Petrus, da han var den Tiltalte, ei heller til Christus, thi han var den Talende; men til Gjenstanden, som taltes om, nemlig Aabenbaring eller det Princip, ifølge hvilket Petrus erholdt sin Kundskab om Jesus. Det anførte Skriftsted opløser sig selv i dette, at saa længe Aabenbaring gaves, skulde Helvedes Porte ikke faae Overhaand over Menigheden, eller for at tydeliggjøre Frelserens Ord: „Paa denne Klippe, den Grundvold, paa hvilken Du har bygget, vil jeg bygge min Menighed; og saalænge den hviler paa denne sikkre Grundvold, skulle Helvedes Porte ikke faae Overhaand over den." Men Aabenbaringens Lys forsvandt snart; derfor kunde Mørkets Magt faae Overhaand, ikke over Christi Kirke, men over den Forsamling af Mennesker, som, berøvede Aabenbaringens Lys, vedbleve at kalde sig Christi Kirke, endskjøndt de ikke besad andet end de nøgne Forskrifter, som vare givne, og den grædvise Afvigen fra dem dannede Frafaldet.

Det næste Skriftsted af samme Slags, som man bør tage i Betragtning, kan omhandles ligesaa kort som det foregaaende. Det er det sidste Vers i Matthæi Evangelium: „Og lærer dem at holde alt det, jeg haver befalet Eder; og see, jeg er med Eder alle Dage, indtil Verdens Ende."

Man paastaaer, at denne Forjættelse ikke alene gjaldt Apostlerne, men ogsaa deres uinspirerede Efterfølgere, hvilket vi ikke indrømme, (see om Frafaldet i Evangeliets sande Grundsætninger, af O. Pratt, Side 122) eftersom disse ikke have opfyldt den tydeligt udtalte Betingelse: „Lærer dem at holde alt det, jeg har befalet Eder." Naar de Principer, jeg har givet Eder, ikke længere læres, da vil jeg ophøre med at skjenke mine Velsignelser til dem, som bekjende at handle i mit Navn. Betingelsen er ikke bleven opfyldt, og den forjættede Velsignelse kan man derfor ikke med grundet Haab vente at faae. Saaledes finde vi i dette Skriftsted et sikkert Beviis for, at der kunde blive et Frafald.

Ovenanførte Skriftsteder ere de stærkeste Beviser af prophetisk Udseende, som kunne anføres for Uomstødeligheden af Christi Kirke, saadan som den oprettedes for atten Aarhundreder siden, og disse have vi fundet ere utilstrækkelige til at bevise Rigtigheden af en saadan Paastand.

Lad os derfor undersøge hvad Inspirationens Røst i bestemte Udtryk siger om det almindelige Frafald fra Himmelens aabenbarede Religion, hvilket senere hen fandt Sted.

Skrivekunsten dyrkedes kun meget lidt blandt Jøderne, naar undtages de saakaldte Skrivere eller „Skriftkloge." som skrev og udtydede Loven. Derfor bleve de førstedages Apostlers Lærdomme sædvanligviis meddeelte mundtlig. Blandt andre Lærdomspunkter omhandledes det om Christi anden Tilkommelse som eet af de vigtigste; og da dette misforstodes af Mange, ansaae de det som en nærforestaaende Begivenhed. For at rette paa denne feilagtige Opfattelse, skriver Paulus til Thessalonikerne med Eftertryk: „Lad Ingen bedrage Eder i nogen Maade, thi først maa jo Frafaldet komme." (2 Thes. 2, 3.)

Her forudsiges med Tydelighed et Frafald; men dets Udstrækning er ikke nøiagtigt angivet. Men naar vi undersøge dette Emne lidt nøiere, finde vi, at Johannes ikke alene omtaler, at der skulde komme et Frafald, men ogsaa, at det skulde blive almindeligt. „Og der blev givet det (Dyret) at føre Krig mod de Hellige, og at overvinde dem, og Magt blev det givet over alle Stammer, Tungemaal og Folk." (Aab. 13, 7.)

Intet Sprog kan tale tydeligere om Noget, end dette. Menneskeslægtens Erke-

Fjende, den hovmodige Oprører mod den himmelske Majestæt, den gamle Slange, Satanas, som søger at forstyrre Menneskets skjønneste Forhaabninger og blande Bitterhedens Galde i hans reneste Glæder, blev given Magt over alle de faldne Engle, hvilke havde forspildt sin Ret til det himmelske Præstedømme, og dets medfølgende Velsignelser, paa det at Jehovas yderligere Hensigter kunde blive opfyldte. Her er intet Rum for Tvivl, intet tvetydigt Sprog, ingen figurlig eller billedlig Fremstilling, men tydelige, meningsfulde Ord. Enhver, som troede paa Christi guddommelige Mission, og som levede samtidigt med Johannes, til hvem denne Propheti gaves, vilde uden Betænkning have erklæret, at et grueligt og almindeligt Frafald hurtigen udbredte sig blandt Menneskenes Børn, og at de forfærdelige Kjætterier, som allerede dengang udspredtes ligesom stadeligt Ukrud, snart vilde blive almindelige. Den Kortsynede vilde sørge og bedrøves ved Tanken om, at den hellige Sag, for hvilken saa meget ædelt Blod var bleven udgydt, var ved at tabe sin Glands og forfalde; medens den Fjernsynede vilde skue længere frem i Tiden, og see Haabets glimrende Sol trænge sine Straaler gjennem Frafaldets tykke Mørke, opvarme og oplive de ventende Værdige i alle Tidsaldere og alle Climater til ufortrødent at arbeide for en bedre Tingenes Tilstand. Vi, som leve i denne Tidsalder, kunne, dersom vi sammenligne Fortiden, eller Christi Menighed i Apostlernes Dage, med Nutidens saakaldte christne Lærdomme, Institutioner og Skikke, see Prophetens Ord bogstavelig opfyldte, som om han netop havde levet selv paa denne Tid og leveret en Beretning om nærværende Tildragelser, istedetfor at forudsige tilkommende. Et eller to bestemte, talende Beviser ere ligesaa gode som tusinde; og for Kortheds Skyld have vi kun anført de ovennævnte. Saaledes siger Prophetien, at der kunde blive et Frafald, ligesom den ofte gjentager, at der vilde blive et Frafald, hvilket skulde gribe almindeligt omkring sig.

Vi ville nu historisk forfølge denne Gjenstand og bevise hiin Propheties Sandhed.

Frafaldet fra de Principers oprindelige Reenhed og Simpelhed, som Jesus og hans Apostler lærte, skete ikke paa eengang, men udviklede sig langsomt, gradviist og sikkert. Aarhundreder randt hen forend Frafaldet blev fuldstændigt, og mange Aarsager, af hvilke vi skulle omtale nogle, forenede sig for at bevirke samme.

Den protestantiske Lærde, Mosheim, anfører i den første Bog af sin Kirkehistorie den sædvanlige Bemærkning, som taler ligefrem baade imod hans egen Kirke og den, hvorfra den udsprang, saalydende: „Skikkene, indførte af Christus selv, vare kun to i Tallet, og vare bestemte til at vedvare uden nogen Forandring saalænge Kirken existerede herneden. Disse Skikke vare Daaben og den hellige Nadvere."

Daaben skete ved Neddyppelse eller Begravelse i Vandet, hvilket Mosheim indrømmer; derfor var Forandringen af denne Ordinantse et væsentligt Trin i Frafaldet, omendskjøndt ikke det første.

At den apostoliske Myndighed eller Fuldmagten til at opbygge Guds Rige paa Jorden var bestemt til at vedblive formedelst Aabenbaring, er tilstrækkeligt beviist af den Kjendsgjerning, at Christus ved personlig Aabenbarelse kaldte Paulus, som siden blev Apostel, til Omvendelse. Men Aarsagen, hvorfor den ikke vedblev at existere, fortjener nøiere Undersøgelse.

Apostlernes Kald var at reise fra Sted til Sted for at oprette Menigheder. Men Reisemaaden var dengang meget besværlig, og Befordringen ikke saa hurtig, som i vore Dage, hvilket gjorde, at da de i Løbet af nogle Aar havde udbredt sig til forskjellige Lande, forkyndende med roes-

værdig Iver deres hellige Religion, kun sjelden fik Leilighed til at correspondere med hverandre. Under disse Omstændigheder udbrød Forfølgelsens Aand med frygtelig Heftighed, og de, der bekjendte sig til Christendommen, faldt for den, ligesom den modne Sæd for Seglen i Høstens Tid. De tolv Apostler vare adspredte — nogle i Phrygien og andre i Cappadocien og Lilleasien. Nogle af dem i Osten, Andre i Vesten vare blandt de ædleste Ofre, der bragtes Overtroens og Vankundighedens Afgud. I Aaret 64 e. Ch. fortælles der, maatte Petrus og Paulus lide under den romerske Tyran Nero, medens „Jacobus den Retfærdige" nedstyrtedes fra een af Templets Tinder i Jerusalem af en rasende Pøbelskare. Flere af dem lede Martyrdøden paa andre Steder, og de af Præstedommet, som vare underordnede de Tolv, havde ingen Myndighed til at ordinere Apostler, og desuden var deres sørgelige Endeligt ofte ubekjendt for deres Medbrødre, indtil de mødtes i en anden og lysere Sphære hinsides Sløret. Johannes, som overlevede de andre, søgte at styre de voxende, men tillige lidende Menigheder, indtil han af Keiser Domitian forvistes til Øen Patmos, under Forfølgelsen, der begyndte i Aaret 94.

Her blev Sløret, som skjulte Fremtiden for hans Blik, oprullet for ham, og han saae hvorledes den Magt triumpherede, som arbeidede saa kraftigt mod Sandheden og fremkaldte saa skrækkelige Følger for de lidende Hellige. Da Menighederne vare meget adspredte og kun bestode af faa Medlemmer, og da Forfølgelsens Nødsler loslodes paa de Hellige, og Apostlerne vare saa langt fra hverandre, at den ene ofte var uvidende om de øvriges Skjebne, bleve de efterhaanden udryddede af Jorden; og da Ingen, af ovenanførte Aarsager, bestikkedes til at indtage deres Pladser, ophørte den apostoliske Myndighed at existere. Og dersom selve Apostlerne maatte bruge al sin Myndighed og Kraft for at forhindre Splid og Tvedragt fra at udbrede sig, medens de levede, hvor langt lettere var det saa ikke for Secterere og Apostater at udsprede deres fordærvelige Læresætninger, naar denne Magt ophørte at bekjæmpe dem?

(Fortsættes.)

Bobler.

(Fra „the Millennial Star.")

Det Mundheld, at „Mennesker ere kun Børn af en større Vext," er en træffende Satire over de fleste Menneskers Foretagender og Grundsætninger; og endskjøndt de tro sig vise nok til at kunne skue tilbage paa deres Ungdomsdages Bedrifter og Daarskaber med en Slags medlidende Foragt, saa vil man dog finde, at hine Foretagender, betragtede med Fornuftens Øie, i de fleste Tilfælde i Virkeligheden ere mere overeensstemmende med Viisdommens Aand, end mange af deres Handlinger i en modnere Alder.

Lad os f. Ex. betragte en Flok Børn, som paa Gaden more sig med at blæse Sæbebobler. Med hvilken Ivrighed følge de ikke enhver Boble paa dens Flugt i Solskinnet, bepryddet med Regnbuens lyse og skjønne Farver, indtil et Vindpust sønderbryder den og gjør Ende paa dens kortvarige Herlighed. Vækker ikke Synet af deres forklarede, lykkelige Ansigter Erin-

dringen om en Tid, da vi, ligesom de, glædede os ved at blæse Bobler, forend Sorgens morke Skyer fordunklede vort Livs lyse Solstin, eller med andre Ord, forend Livets Storme tilintetgjorde vore stjonneste Forhaabninge, og vi, ligesom de, forud betegnede i vor barnlige Leg de fleste af vor vogne Alders Daarskaber?

Lad os dernæst betragte den travle Skare, som jager forbi os. Hvilken Contrast er der ikke mellem Børnenes lykkelige, smilende Ansigter og disse Folks Aasyn! Hvilken Forskjel er der ikke i deres Udtryk — Nogle smilende, Andre morke; Een ifort den hykkelske Retfærdigheds Maske med hævet Hoved og stinnende Klædebon; en Anden i Elendighedens pjaltede Dragt med morkt Blik og vanziret Ansigt; Drukkenbolte, Daarer, Gavtyve og alle de forskjellige Skikkelser, hvori Menneskene i en stor By vise sig. Alle disse have været Børn — maaskee ligesaa uskyldige og ligesaa lykkelige, som dem, vi nylig have skildret.

Hvad har da kunnet bevirke denne store Forandring saavel i moralsk som i physisk Henseende, at uskyldige Børn ere blevne til saadanne ryggesløse, stinkellige og hykkelske Mennesker? Vi svare: Bobler. Ja, de religieuse, politiske og moralske Sæbebobler, som i Aarhundreder have indtaget Guds sande Regjeringsordens Plads, ere de virkelige Aarsager til disse Forandringer; og saalænge som disse falske Systemer existere, ville deres Virkninger blive de samme paa Folkets moralske og physiske Tilstand.

Gud har nedlagt i Mennesket en rastløs Energi, som gjør, at han aldrig er tilfreds med det Nærværende; og Djævelen har benyttet sig af denne Egenskab til at opbygge falske Systemer. Han veed godt, at Mennesket ikke kan være udelukkende godt eller ondt. Han har derfor været ivrigt beskjæftiget med at fabrikere bedrageriske Læresætninger og lokker dem med en falsk Ære for at holde dem virksomme i sin Tjeneste; og uagtet Aarhundreders Erfaring har bevist, at Rigdommens, Berømmelsens og Ærens Bobler, som han fremstiller for dem, ikke kunne tilveiebringe Lykkalighed i denne Verden, og som med god Grund siges at være Anstodssstene, der hindre Opnaaelsen deraf i den tilkommende, finde vi dog, at Menneskene søge dem med ligesaa stor Begjærlighed nu, som nogensinde. Boblerne, som de løbe efter, ere i de fleste Tilfælde forskjellige for hvert Individ; men der gives andre, som eftertragtes af hele Samfundet, hvilke maaskee have et større Krav paa vor Opmærksomhed, paa Grund af deres Indflydelse over Massen af Folket. Af disse ere de religieuse og politiske Bobler de vigtigste.

Fremfor Alt burde Intet gjøre saa meget Krav paa vor Opmærksomhed som Religion; thi i den forenes Alt, hvad som er nødvendigt for Mennesket baade nu og i Fremtiden, og Ingen kan opnaae sand Lykkalighed uden den. Men uagtet dens store Vigtighed, er der Intet, hvoraf man har lavet sig saa mange skuffende Bobler. Mennesket har aldrig været uden Religion i een eller anden Form; thi om det ogsaa er lykkedes Tyranni og Ryggesløshed at tilintetgjøre Kundskaben om den sande Religion, har Djævelen altid været rede til at stille een eller anden ny Form i dens Sted; og hvadenten Menneskene tjene ham (Djævelen) ved at tilbede en virkelig, synlig Ting — deres egne Hænders Gjerning, eller et indbildt Intet, opfundet i deres egen fordærvede Indbildning, bliver Resultatet det samme, saalænge som de, istedetfor den sande, levende Gud, tilbede Bobler, de selv have dannet sig; og saa længe deres Tro er grundet paa et falsk Begreb om Gud, ere alle deres Læresætninger, som støtte sig paa denne Tro, af samme Beskaffenhed. Iblandt de saa-

kaldte Christne finde vi, at de meest glimrende Bobler eller værdløse Systemer have indtaget Christi rene Læres-Plads. En falsk Philosophies Grundsætninger, som indførtes i Kirkens tidligste Dage, have frembragt forskjellige Frugter i de forskjellige Secter. Enhver af dem kan have en Deel af Sandheden; men den er saa indhyllet af Vildfarelse og Løgn, at den taber aldeles sin Kraft til at frelse.

Saaledes har den catholske Kirke, uagtet den foregiver at have apostolisk Myndighed, i Aarhundreder søgt at faae afgjort det store Stridsspørgsmaal om Jomfru Marias ubesmittede Undfangelse. Havde den derimod været i Besiddelse af Guds inspirerede Præstedomme, vilde den kunde have afgjort dette i ligesaa mange Minuter, som der er medgaaet Aarhundreder for den, men i Mangel af dette Præstedomme har dens Skriftlærde maattet gjennemsøge „Kirkefædrenes" Traditioner, for at faae Myndighed til at forøge eller forandre deres Troesartikler. Følgen heraf er, at de tro paa saadanne Bobler som Ponitense, Celibat (de catholske Præsters ugifte Stand, paabudt ved Love), Aflad, Bønner til Helgener, Barnedaab, osv.

Den protestantiske Kirke synes at være ude af Stand til at bestemme, hvad dens Medlemmer skulle tro; thi endog Nogle af dens Theologer forsvare Lærdomspunkter vedkommende Sacramenterne, som Andre erklære for Papisteri; og Nogle fremkomme med saadanne Bemærkninger om Bibelens Inspiration, som Andre anse for ligefrem Vantro. Men desuagtet har Kirken ingen Fuldmagt til at udstøde dem, fordi Ingen kan afgjøre med Myndighed og Bestemthed, hvad Kirkens virkelige Lærdom er i det omtvistede Punkt.

De mindre Secter ere endog værre i denne Henseende, fordi de have mindre Indflydelse og ere ikke saa godt organiserede. Heraf see vi, at de forskjellige afvegne Samfund i Virkeligheden ikke tilbede den eneste, sande Gud, men derimod Bobler, som de selv have lavet sig.

Og da et Folks Religion for en stor Deel er Kilden til deres Politik, saa have Christendommens religieuse Bobler frembragt andre i politisk Henseende, som ere ligesaa modstridende mod Sandhed og Retfærdighed som hine. De falske, politiske Systemer have hævet Nogle til Overdaadighed og Magt, og givet dem Rettighed til at leve paa Millioner af deres Undergivnes Bekostning, medens de lavere Klassers Slid og Slæb paa langt nær ikke blive belønnet efter Fortjeneste, hvilket nøder dem til hele deres Leveid at kjæmpe mod Nød og Elendighed, indtil Graven skjenker dem et venligt Asyl. Hvis derimod Arbeidsklassen blev forholdsmæssigt lønnet for sit Arbeide, vilde man erfare, at Samfundet i den havde een af sine hæderligste og sikkreste Piller.

Denne Forvenden af Religionens og Regjeringsordenens sande Principer i Aarhundredernes Løb har havt den samme Virkning paa Menneskeslægten og enkelte Individer, som paa de forskjellige Samfund; thi Alle have de Bobler, som de løbe efter, hvilket hindrer dem fra at søge det, som er af større Gavn for dem. Tag Soldaten f. Ex. Han vover undertiden sit Liv for hvad han veed er en daarlig Sag, blot for at naae den glindsende, men tomme Boble, Berømmelse. Fjernt henne i et usundt Clima, kjæmpende maaskee mod eet eller andet vildt Folkeslag og fraværende dem deres Hjem og deres Fornødenheder for Livets Ophold, eller i et Naboland bidragende Sit til at træde Folkets Rettigheder under Fødder, strider han for sin Boble, selv om han skal vade gjennem Blod for den, ligesom den vildfarende Vandrer følger en Lygtemand. Ogsaa Geistligheden finde vi i altfor mange Tilfælde tragtende alene efter Bobler. Uden

at tale om de falske Lærdomme, der gjøre hele Religionssystemer til ligesaa mange kjæmpestore Bobler, finde vi, at sammes Forkyndere gjøre Erhvervelsen af Æres- og Rigdomsbobler til deres Livsopgave. Nogle søge at naae deres Maal ved at rive ned paa Andres Troesbekjendelse og Charakteer, og atter Andre fremkomme med een eller anden Egenhed i sin Lære eller Prædiken, da de vel vide, at Folket villigt modtager det, som „kildrer deres Øren." Atter Andre, saasom Vellystlingen, Fraadseren og Drukkenbolten, hvilke ikke udgjøre den mindste Deel af Christenheden — Alle søge hver paa sin Maade Bobler, eller saakaldte Fornøielser. Men finde de nogen virkelig, sand Nydelse i deres Fornøielser? Lad Vellystlingens skjælvende Haand og svækkede Legeme, Fraadserens Pilleræsker og Doctorregninger, og Drukkenboltens forsømte Hjem, glasagtige Øie og slappe Kind besvare dette Spørgsmaal, og de ville i et Sprog, der ei kan modsiges, svare, at „Syndens Sold er Døden." Enhver Stand og ethvert Individ har sine Bobler, som de stræbe efter, og finde tilsidst ikke Andet end Skuffelse og Elendighed.

Men der findes en Magt, som kan hæve Menneskene over Fortidens Bobler — som kan fremstille for deres Øie Synet af en bedre Tingenes Tilstand — en Dag, da de ikke længere skulle løbe efter denne Verdens tomme Bobler, men derimod kjæmpe for virkelig Ære, sand Ophøielse og evige Rigdomme, som ville blive tildeelte dem, der med Trofasthed udføre deres Pligter som Borgere af vor Herres og Frelsers Jesu Christi store Rige. Gud har allerede opreist nogle Faa, hvilke han har givet Magt til at stride mod denne Tidsalders Laster og Daarskaber; og man finder dem i ethvert Land underviisende Jordens formørkede Beboere om, hvor værdiløse de tilsyneladende skjønne Phantomer ere, som de have tilbedt; og ved Kraften af det Præstedømme, Gud har beseglet paa dem, have de sønderbrudt de Bobler, som i Aarhundreder have blendet Menneskenes Børns Øine og fængslet deres Hjerter, og derved sat dem, som ikke af fri Villie ere blinde, istand til at see det store Sidste-Dages Rige, hvis Love Enhver maa underkaste sig, der ønsker at blive frelst.

Denne Magt findes i Jesu Christi Kirke af Sidste-Dages Hellige, endskjøndt Menneskene i Almindelighed ikke anerkjende det; og med Bevidstheden om sin Styrke gaae dens guddommeligt bemyndigede Ældster frem og forkynde, at Riget er nær — at Dagen er forhaanden, da Gud vil kræve Nationerne til Regnskab; thi det store Babylon i de sidste Dage er veiet i Vægtskaaler og fundet for let, og Gud udsamler sine Udvalgte af dens Midte, førend han udøser sine Straffedomme over den og ødelægger den.

Lad derfor os, som have hørt det glade Budskab, give nøie Agt paa os selv, saa vi kunne holde os rene for dens Synder, at vi ikke skulle rammes af dens Plager. Lad os gribe i vor egen Barm, og lægge Mærke til vor egen Opførsel og see, om vi ikke i en vis Grad tage Deel i Babylons Kjærlighed for Bobler. Vi befrygte, at dette er Tilfælde med Nogle, thi endog blandt dem, der forkynde den himmelske Sandheds rene Principer, seer man undertiden Nogle, som løbe efter Boblee. Det sømmer sig for os, som have eller burde have skilt os fra Verdens Phantasibilleder, at see til, at vi have Guds Ånds Veiledning, saa at vi, naar Djævelen tilbyder os sine lokkende Bobler, for at føre os ud af den snevre Sti, der fører til det evige Liv, da kunne være istand til at frasige os dem, og derimod vandre paa vor Vei til den celestiale Belønning, som vi bestræbe os for at vinde; thi om vi ikke have

hans Aand til Veiledning, ville vi snarligen fare vild og løbe efter disse glimrende, men bedragerske Bobler, hvilke ville føre den Uagtsomme Trin for Trin videre paa Fordærvelsens Vei.

Skandinaviens Stjerne.

Den 15de Juni.

Sabbatens Helligholdelse. Vi ville henlede de Helliges Opmærksomhed paa dette Emne, da det er af yderste Vigtighed for dem at iagttage dette saavel som ethvert af Guds Bud, paa det de kunne gjøre sig værdige til at modtage alle de Velsignelser, Herren vil skjenke dem. Ved Nedsænkelsen i Daabens Vande gjorde vi en høitidelig Pagt med vor himmelske Fader at ville tjene ham af vort ganske Hjerte, og, gjennemtrængte af hans Aand, lovede vi at ville staae op og vandre i et nyt og helligt Levnet og adlyde alle hans Bud og Befalinger. Efterat han fordum havde befriet sit Folk, Israel, fra det ægyptiske Trældomsaag, hvori de havde sukket i et Tidsrum af over 400 Aar, og ført dem ud i Ørkenen, hvor han paa mangfoldige Maader viste dem, at han havde et vaagent Øie med dem i alle deres Foretagender, og vilde deres timelige og evige Vel, udtordnede han fra Sinai Bjerg i hele Folkets Paahør de ti Bud, hvoraf vi her kun ville anføre det tredie, som er Gjenstanden for vor Overveielse i denne Artikel. „Kom Sabbatens Dag ihu at hellige den. Sex Dage skal Du arbeide og gjøre din Gjerning; men den syvende Dag er Sabbat for Herren din Gud. Da skal Du ingen Gjerning gjøre, hverken Du eller din Søn, eller din Datter, eller din Svend, eller din Pige, eller dit Kvæg, eller den Fremmede, som er i dine Porte; thi i sex Dage gjorde Herren Himmelen og Jorden, Havet og alt det, som er i dem, og hvilede paa den syvende Dag; derfor velsignede Herren Sabbatsdagen og helligede den."

Ogsaa i denne sidste Uddeling har Herren i en Aabenbaring til Propheten Joseph paabudt Sabbatens Helligholdelse: — — — — „Og paa det Du mere fuldkommeligen maa kunne holde Dig ubesmittet af Verden, skal Du gaae til Bedehuset, og offre dine Sacramenter paa min hellige Dag; thi sandelig, denne er en Dag, der er bestikket Eder til Hvile fra Eders Arbeide til at øve Eders Andagt for den Allerhøieste. Ikkedestomindre skulle Eders Bønner opsendes i Retfærdighed alle Dage og til alle Tider; men kommer ihu, at paa denne Herrens Dag skal Du offre dine Gaver og dine Sacramenter til den Allerhøieste, og bekjende dine Synder for dine Brødre og for Herren. Og paa den Dag skal Du Intet bestille uden at tillave din Føde i Hjertets Enfoldighed, at din Faste maa være fuldkommen, eller med andre Ord, at din Glæde maa være fuldkommen. Visselig, dette er Faste og Bøn; eller med andre Ord: Glæde og Bøn."

Af Ovenstaaende lære vi, at Herren fordrer en streng Overholdelse af dette Bud, og det er derfor Enhvers Pligt at afholde sig fra alt Arbeide paa denne Dag. Vi indrømme villigt, at medens de Hellige leve i Adspredelsen, og da de fleste af dem ere afhængige af deres Medmennesker for deres daglige Livsophold, kan der gives Tilfælde, hvori de ere tvungne af deres Principaler, Herrer, osv. til at forrette det af

disse foreskrevne Arbeide paa Helligdagen; men herfor bliver dem Intet lagt til Last, da det er en Pligt for dem at være deres Foresatte underdanige i al Ærefrygt, „ikke alene de gode og billige, men ogsaa de fortrædelige;" (1 Petr. 2, 13. 18; Eph. 6, 5.) men de, som selv have Raadighed over sin Tid, bør ingensinde undlade at besøge de Helliges Forsamlinger, hvor de kunne nyde Opbyggelse og samle Kraft og Styrke til den næste Uges Kamp og Møie. Mange af de Hellige ere nødte til Dag efter Dag at arbeide blandt Mennesker, som ingen Ærefrygt have for et høiere Væsen — som ere nedsunkne i Vantro og Uvidenhed i den Grad, at de ikke have mindste Sands for Religionens Værd, og Følgen deraf er, at de ikke alene bande, sværge, svire, føre letsindig Tale og træde alle Guds Bud under Fødder, men de forhaane og ringeagte endog dem, der ønske at afstaae fra saadanne Sædvaner, og som have gjort det til sin Livsopgave at tjene deres Gud. I saadant Selskab kan en Hellig ikke trives; men dersom han ikke stadigen erholder fornyet Kraft og Styrke ved alvorlig Bøn til Herren og ved flittigen at søge Guds Børns Forsamlinger, kan han letteligen blive overvunden af den syndige Indflydelse, der omgiver ham, og gradviis føres længere og længere bort paa Fordærvelsens Bane. Hvor burde da ikke de Hellige higе efter at komme til Forsamlingerne, og derved tillige vise Herren deres Taknemmelighed for det Privilegium, han har skjenket dem ved at aabne Forsamlingslocaler for dem, hvor de i Fred og Ro under Lovens Beskyttelse kunne dyrke sin Gud og øve sin Andagt. I Kirkens første Dage af denne Uddeling var der ikke tilbudt vore Brødre og Søstre saadanne Leiligheder, og de maatte derfor ofte holde deres Gudsdyrkelse under aaben Himmel i alle Slags Veir; hvor meget mere burde vi ikke vise, at vi paaskjønne de Privilegier, vi nyde, og gjøre os al tænkelig Umage for at tilegne os den størst mulige Velsignelse af vore Forsamlinger. Lad de Hellige bestræbe sig for flittigt at besøge Forsamlingerne, lad dem komme der med det inderlige Ønske at nyde Opbyggelse, kaste alle verdslige Tanker bort, oplade sit Sind og Hjerte for hvad Herren vil tildele dem, holde sig nær til ham i Bøn for dem af hans Tjenere, der skulle staae frem at tale, og søge at sammensmelte i een Aand, da vil Herren visseligen udøse sin Aand og sine Velsignelser over dem, føre sine Tjenere med Kraft og Viisdom, hvilket ikke alene vil have en gavnlig Indflydelse paa de Hellige, men ogsaa paa dem af vore Venner, der ere af Sandheden, og som bivaane vore Forsamlinger. Da skulle vi erfare, at vore Forsamlinger ville blive godt besøgte baade Formiddag og Eftermiddag, føle, at der er Kraft tilstede, og ville længes efter enhver Leilighed til at komme tilsammen.

En Fylde af Glæde.

(Fra „the Millennial Star.')

Mennesket er et sammensat Væsen, og følgelig skabt efter den terrestriale Or- To Naturer ere forenede i ham — den den. Elementerne af begge disse Naturer ene født i Himlene, og skabt efter en cele- ere evige; men Sjælen, Aanden eller Sin- stial Model; den anden dannet af Jorden det, som er skabt efter celestiale Principer,

har den Egenskab at kunne existere evindeligen; medens Legemet, som er dannet efter terrestriale Love, er organiseret for kun at vare en vis Tid.

„Det, som regjeres ved Lov, er ogsaa beskyttet ved Lov." Hvis derfor Aanden underkaster sig Loven for dens Organisation, vil den aldrig doe; thi „Loven" vil beskytte den; og dersom Legemet i lige Maade underkaster sig den Lov, ved hvilken det skabtes, vil det existere den bestemte Tid.

En naturlig Egenskab ved Aanden er evig Fremadstriben; men dersom den ikke opfylder Loven for sin Tilværelse, maa den gaae tilbage, og dersom den vedbliver at gaae tilbage, vil Opløsning blive Følgen deraf; thi da vil Loven ikke „beskytte den."

Da Aand og Legeme ere blevne forenede, ville begge gjensidigt virke paa hinanden. Hvis Legemets Indflydelse er den overveiende, vil Aanden tabe sig, og er da bleven nedværdiget; men hvis Aandens Indflydelse har Overherredømmet, da staaer Legemet i sit rette Forhold til Aandens Natur og Beskaffenhed, og er saaledes beredt for en høiere Lov, nemlig den celestiale. Hvis Legemet, efterat det har opfyldt Hensigten med dets Skabelse under den mindre Lov, skulde blive organiseret efter den større Lovs Orden, da vilde Aanden og Legemet være skikkede til at følges ad, og i Forening vilde de gaae op ad Opheielsens Stige og i den celestiale Verdens blomstrende Egne bade sig i de glimrende Straaler af Guds Herlighed.

Alle Mennesker ønske Lykkalighed og bestræbe sig for at opnaae den. Mange jager efter den, ligesom en Dreng løber efter sin Skygge, og faaer dog aldrig fat i den. Nogle søge den ved at tilfredsstille Legemets Lyster, og Andre ved om muligt at tilfredsstille Sjælens Ønsker og Tilbøieligheder. Men Misfornøielse har næsten almindeligt Herredømme; den hersker vidt og bredt, og Spor af dens Vælde sees overalt. Det synes som om der er større Nydelse i Udsigten til, end i Besiddelsen af Noget, som man inderlig ønsker. Den Gjerrige higer efter en vis Mængde Guld; han erholder det, men er ikke tilfredsstillet. Den Ærgjerrige vinder en Krone, men den synes ham at være uden Værd. Under vor Vandring i Livet synes Gjenstanden for vor Tragten at være smukt og tiltrækkende; vi stræbe efter den, naae den, og see! dens Skjønhed synes at have tabt sig og dens Værd at være forringet.

Ved Opnaaelsen af Gjenstanden for vore høieste jordiske Ønsker synes der fremdeles at mangle Noget. Hvoraf kommer det? Er der ikke i denne vide Verden Gjenstande af tilstrækkelig Storhed for Menneskets Aand at tragte efter? Er der ikke Skjønhed nok til at fryde Sandserne, Harmoni nok til at gjennemtrænge Sjælen, Rum nok for Phantasien og Høide nok for Tankernes Flugt? Nei. Sjælens Fødested er Guds Bolig. Uendeligheden alene kan tilfredsstille dens Higen; Evigheden er dens sande Sphære, og med Udødeligheden er den beslægtet. Betynget med dette jordiske Leer, bevæger Aanden sig med Vanskelighed; indespærret i denne trange Bolig er den rastløs og urolig; fængslet til en lavere Virkekreds stræber den opad til sin egen Bolig. Men Sløret, som skjuler den evige Fortid, hænger i saadanne dybe, uigjennemtrængelige Folder, at Aanden ikke veed Aarsagen til sin Rastløshed. Her visner Alt. Ting, som vi i vor Indbildning troe ville tilfredsstille os, svinde hen; beslægtede Sjæle adskilles; Kjærlighedens Baand sønderrives, og Ubestandigheden i Alt, hvad vi see, er en Advarsel, der tilviser os, at ogsaa vi maae gaae bort. Varig Lykkalighed findes ikke i jordiske Ting.

Hvorfor skulde da Jorden være Bolig for Aander, fødte i Himmelen? Hvorfor

skulde det Himmelske sammenbindes med det Jordiske? Er det fordi Gud finder Fornøielse i sine Skabningers Elendighed? Eller have deres Aander synket, saa at de nu ere overladte i Retfærdighedens Hænder for at blive straffede? Lad os lytte til Herrens Ord ved Propheten Joseph: „Aand og Element uadskilleligen forenede annamme en Fylde af Glæde; men naar de ere adskilte, kan Mennesket ikke annamme en Fylde af Glæde." (Pagtensbog Side 212, 5.) Her er altsaa Hemmeligheden afsløret. Guds Hensigt er, at Mennesket skal annamme „en Fylde af Glæde," og denne kan kun erholdes ved en evig Forbindelse mellem det Jordiske og det Himmelske — ved en uadskillelig Forening af Aanden og Legemet.

Gud — en Aand, som boer i et fuldkomment Tabernakel af Kjød og Been, levendegjort af et uforkrænkeligt Fluidum, der cirkulerer i dets Aarer — nyder en Fylde af Lyksalighed. Da hans Ønsker ere overeensstemmende med de evige Love for hans Tilværelse, har han Magt til at tilfredsstille dem. Et af disse Ønsker er hans Børns Lyksalighed. Han, Aandernes store Fader, har lagt en Plan, hvilken vil, dersom hans Sønner og Døtre sætte den i Udførelse, gjøre dem liig ham — liig ham i Væsen og Egenskaber — liig ham i Nydelsen af evige Magter og en Fylde af Lyksalighed.

Da han „for Verdens Grundvold blev lagt" kundgjorde dem sine Planer, „jublede alle Guds Børn af Glæde." Da de beskuede hans Herlighed, tænkte paa hans Fuldkommenheder, beundrede hans Almagt og den lyse Udsigt, at blive ham liig, udfoldede sig for deres Øie i al sin Storhed, fyldtes de af Haab, Kjærlighed og Taknemmelighed og de istemmede af Glæde en Lovsang for Herren deres Gud. Glade vare de over at blive førte et jordisk Tabernakel, paa det de kunde bibringe det deres egen Natur, og ophøie det med sig i Evighedens Glæder. Villige vare de til at lide Sorg og Smerte og at blande sig med det Onde, paa det de retteligen kunde forstaae det, og blive istand til at skattere det Modsatte.

Men Forjættelserne, de fik, gaves paa Betingelser. Fuldkommen Lydighed mod Guds Love krævedes af Alle. De skulde prøves; thi ene og alene de Værdige skulde erholde Velsignelserne. Derfor have de himmelfødte Aander befolket Jorden, der skabtes for dem. „Erindringen om deres Fortid" tabtes, da de bleve førte Kjød, og mellem dem og Fremtiden nedlodes et tykt Slør, for at de kunde overlades til Nutidens Prøvelser. Vi ere Alle mere eller mindre bekjendte med disse Prøvelser, og næsten ethvert Individ anseer sine Gjenvordigheder for større end Andres; medens Sandheden er den, at det, som vilde være en svær Prøve for En, vilde for en Anden maaskee slet ingen Prøve være; og da Gud kjender ethvert Menneskes særegne Tilbøielighed, lader han dem blive prøvede i det Stykke, hvori de ere mest udsatte for at falde.

Nogle have allerede gjennemgaaet deres Prøver, og da de ere fundne værdige, have de opnaaet deres Herlighed. Efter at have overvundet de Fristelser, som stilledes for dem i Kjødet, og underkastet deres Tabernakler en celestial Lov, ere deres Aand og deres Legeme nu uadskilleligt forenede, og de nyde en Fylde af Glæde; og endog medens de vare her i denne lave Tilværelse, fik de, formedelst deres Trofasthed i at holde Guds Love, ved den Hellig-Aands Lys nogle Glimt af deres forrige Tilværelse saavel som af deres tilkommende Herlighed.

Først iblandt disse lysende Exempler var Guds Førstefødte, Jesus Christus, „der ei havde gjort Synd, og i hvis Mund, der ikke fandtes Svig." (1 Petr. 2, 22.)

Han var den første i Retfærdighed; derfor er han den første i Herlighed. Hans Legeme saae ikke Forraadnelse, men, da han havde underkastet det Retfærdighed, var det stikket til, uden Opløsning, at gaae med sin Aand gjennem den celestiale Port til de fuldkommengjorte Fornuftvæseners Bolig.

„Han efterlod os et Exempel, at vi skulde efterfølge hans Fodspor," for at vi kunde komme, hvor han er. Omkring ham vil en Kreds danne sig af de ædleste Aander, hvilke have med Ære gjennemgaaet deres Prøvetilstand og „overvundet alle Ting."

Lad Alle, som søge efter Lyksalighed, stræbe at opnaae den paa den af Herren foreskrevne Maade; thi at søge den paa nogen anden Maade vilde være frugtesløst. Han, som har skabt Menneskene, veed bedre end de, hvad der vil føre til deres Lyksalighed. De have søgt forgjæves efter den paa deres egen Viis, og de have deres Vidnesbyrd, der have fundet den formedelst Lydighed. Man nyder allerede nu Glæde ved at overvinde sine Lyster til det Onde og ved at gaae seirrigt ud af Proverne i denne lavere Sphære, hvilket Ingen kan fatte uden de, der have erfaret det; og der er en tilkommende Lyksalighed, naar Prøvens Dag er forbi, og Aanden, renset og luttret formedelst Lidelser, skal gaae ind til Hvilen, hvor den kan blande sig mellem sine Lige, der ere beredte for Opstandelsens Morgen. Men en Fylde af Glæde ville de ikke faae, førend Aanden og Legemet blive for evigt forenede. Naar dette skeer, vil Mennesket nyde Omgang med en celestial Verdens Beboere, hvem ingen Død eller Sygdom hjemsøger, være omringet af Væsener, besjælede af lignende Følelser og Tilbøieligheder, som ham, have Magt til at nyde Alt, hvad som kan bevirke sand Glæde, have fuldkommen Herredømme over enhver af sine Tilbøieligheder, have Leilighed til at udvikle sin bestandig virksomme Intelligents, og ingen Hindringer for hans altid opadstræbende Aand at hæve sig endnu høiere, og da vil han, efterat have prøvet Modsætningen til alle disse Privilegier, være istand til fuldeligen at vurdere dem, og til at vise Ophavsmanden til hans Lyksalighed sin Taknemmelighed paa en værdig Maade.

En Fylde af Glæde kan Enhver annamme, som viser sig værdig til samme. Veien er aaben, og Enhver har Frihed at vandre paa den. Der er kun een Vei, og Gud har aabenbaret den med megen Tydelighed. Mennesket kunde ikke opdage den; men Herren har afsløret den, og hans Tjenere gjennemkrydse hele den vide Verden for at vise den til Alle, der ønske at vandre paa den trange Sti. Alle, som ønske at gjøre saa, maae forsage deres egne Veie ved Omvendelse, erholde Tilgivelse for deres Synder formedelst Daaben, og derefter vil Gud, formedelst Haandspaalæggelse af de Ældste give dem sin Aand til Lys for deres Tro, og det hellige Præstedømme vil være deres Beileder paa Vandringen, indtil de, efter at have overvundet enhver Prøve og Fristelse, formedelst ubetinget Lydighed mod de givne Befalinger, skulle faae en fuld Nydelse af Udødelighedens Glæder.

O, hvorfor ville Menneskenes Børn vedblive at vandre paa deres egne Veie og i denne Verdens tomme Glæder søge den Lyksalighed, deres Sjæle hige efter? Sødheden af deres Fornøielser blive til Bitterhed paa deres Læber, og de skjønne Glæder af jordisk Oprindelse vise sig ved nøiere Betragtning kun at være Overfladen af Raaddenhed. Dødens Segl er præget paa Alt, hvad de see; og da de ikke have Øie for Andet, end de nærværende Ting, er deres Lyksalighed ligesaa stakket som Gjenstandene, der have bevirket den.

De, som leve for Evigheden — som

gjør det til sin Opgave i dette Liv at gjøre sig værdige til en evig Ophøielse i det tilkommende, og som berede sig for en fuld Nydelse af alle de Goder, som der kan erholdes, kunne allerede her nyde en Forsmag paa den Fylde af Glæde, der vil blive dem tildeelt i den tilkommende Verden.

Lev derfor for Evigheden, I Guds Sønner og Døttre! Lad det være Formaalet for alle Eders Handlinger. Lad den himmelfødte Aand regjere det af Jord skabte Legeme, der ei er sat som dens Herre, men som dens Tjener. Uddan og bered det for en celestial Tilværelse. „Adlyder celestiale Love, og I ville erholde en celestial Herlighed." Prøver kunne møde Eder, og Sorger hjemsøge Eder; Dødens tykke Mørke kan omhylle Eder, og Eders Tabernakler nedlægges i Gravens Skjød; men Gjenløserens Røst skal kalde dem frem. Hans Aand skal levendegjøre dem for aldrig mere at opløses, og, naar Eders udødelige Aand bliver forenet med et udødeligt Legeme, da skulle I annamme en Fylde af Glæde.

„I Elskelige! nu ere vi Guds Børn, og det er endnu ikke aabenbaret, hvad vi skulle vorde; men vi vide, at, naar han aabenbares, vi da skulle vorde ham lige thi vi skulle see ham, som han er." (1 Joh. 3. 2.)

Joseph Smiths Levnetsløb.

August 1838. (Fortsat fra Side 270.)

„Og Joseph spaaede saaledes, og sagde: See, den Seer vil Herren velsigne; og de, som søge at gjøre ham Fortred, skulle blive beskjæmmede; thi denne Forjættelse, hvilken jeg har faaet af Herren angaaende mine Lænders Frugt, skal blive opfyldt. See, jeg er vis paa denne Forjættelses Opfyldelse. Og han skal kaldes efter mit Navn, og efter sin Faders Navn; og han skal være ligesom jeg; thi de Ting, som Herren skal udføre ved hans Haand, skulle ved Herrens Kraft bringe mit Folk Salighed."

Og saaledes profeterede Joseph: „Jeg er ligesaa vis paa dette, som jeg er vis paa Forjættelsen om Moses." (Morm. Bog, 2 Nephi, 2.) Og atter, Jesus siger, som nedskrevet er i Mormons Bog Side 482: „See, min Tjener skal handle klogeligen, han skal ophøies og ophøjes og være meget høi. Ligesom Mange forstrækkes over Dig, — — — — saa skal han bestænke mange Folk; Konger skulle tillukke deres Mund for ham; thi det, som ikke var dem fortalt, skulle de see; og det, som de ikke havde hørt, skulle de forstaae." Til denne Tjener ere Tidernes Fyldes Huusholdnings Nøgler overdragne, for at ved ham Guds Præstedomme, formedelst vor Herre, Jesum Christum, kunde gives til Mange til Grundlæggelsen af denne Huusholdning paa Jorden. Og til Kirken har han sagt paa Befalings Viis: „Derfor (talende til Menigheden) skal Du give Agt paa alle de Ord og Befalinger, som han giver Eder, ligesom han annammer dem, og vandre i al Helligbed for mig; thi hans Ord skulle I annamme som fra min egen Mund, i al Taalmodighed og Tro; thi naar I gjøre det, skulle Helvedes Porte ikke faae Overhaand over Eder." (Pagtens Bog, Side 158 § 2.)

Nu, mine Læsere, kunne I tildeels see den Naade, der er given denne Guds Mand for vor Skyld; paa det at vi, formedelst Guds Barmhjertighed, skulde modtage fra ham Jesu Christi Evangelium og have Forjættelsen om at deeltage i Vintræets Frugt paa Jorden med ham, og med de hellige Propheter og Patriarker, vore Fædre. Thi disse hellige Mænd ere Engle nu; og disse ere de, som gjøre Tidernes Fylde fuldkommen tilligemed os; og de, som synde mod den Myndighed, der er given ham, (den forhen omtalte Guds Mand) synde ikke mod ham alene, men ogsaa mod Moroni, som holder Noglerne til Ephraims Træ (Optegnelser); og mod den Elias, som holder Noglerne til Udførelsen af alle Tings Gjenopreisning; og mod Johannes, Zachariæ Søn, hvilken Zacharias Elias besøgte og gav ham Forjættelse om en Søn, hvis Navn skulde være Johannes, og han skulde fyldes med Eliæ Aand, hvilken Johannes jeg har sendt til Eder, mine Tjenere, Joseph Smith junior og Oliver Cowdery, for at ordinere Eder til dette første Præstedomme, ligesom Aaron; og ligeledes mod den anden Elias, som holder Noglerne til den Magt at vende Fædrenes Hjerter til Børnene, at hele Jorden ikke maa blive slagen med Band; og ligeledes mod Joseph og Jacob og Abraham, Eders Fædre, ved hvem Forjættelserne forblive; og ligeledes mod Michael eller Adam, Alles Fader, Alles Fyrste, den Gamle af Dage; og ligeledes mod Petrus, Jacob og Johannes, hvilke jeg har sendt til Eder, ved hvilke jeg har ordineret Eder og bekræftet Eder til at være Apostler og særegne Vidner om mit Navn og til at bære Noglerne til Eders Embede og til de samme Ting, jeg aabenbarede dem, til hvem jeg har overdraget Noglerne til mit Rige og en Evangelii Uddeling for de sidste Tider og for Tidernes Fylde, i hvilke jeg vil samle alle Ting til eet, baade de, som ere i Himlene, og de, som ere paa Jorden.

Derfor Brødre, tager Eder i Agt, at I ikke synde mod denne Uddelings Myndighed, ei heller tænke ringeagtende om dem, som Gud har regnet værdige et saa stort Kald, og for hvis Skyld han har gjort dem til Tjenere for Eder, paa det I maatte gjøres til Guds Arvinger for at arve saa stor en Velsignelse, og blive beredte for den store Forsamling, og sidde der med den Gamle af Dage, Adam, vor Fader, som skal komme for at berede Eder for Jesu Christi, vor Herres Komme; thi Tiden er nær; samler derfor Eders Eiendele, og samler Eder sammen paa det Land, som Herren har bestikket til Eders Tilflugtssted.

David W. Patten.

Onsdagen den 1ste August saavel som den 2den og 3die var jeg hjemme hos min Familie, for at nyde Hvile og Vederqvægelse efter de mange Anstrengelser og besværlige Pligter, jeg i den senere Tid har havt. I dette Tidsrum havde ogsaa Leiren standset for at udhvile deres Dyr, og om Aftenen den 4de bleve Navnene opraabte, og de, der ikke kunde anføre nogen gyldig Grund for deres Udeblivelse fra Arbeide, bleve irettesatte af Raadet, som vedtog, at de ikke skulde faae fine Rationer, ifølge Skriftens Ord: „Dersom Nogen ikke vil arbeide, han bør ikke heller æde." Tre Brødre bestikkedes til at være assisterende Raadgivere og Dommere til at bilægge mindre Udestaaelser i Leiren.

Søndagen den 5te bivaanede jeg Forsamlingen. Ældste Erastus Snow prædikede, hvorefter jeg talte, fornemmelig til de Ældste, om Viisdom, osv. Præsident Rigdon prædikede om Eftermiddagen, og Flere bleve confirmerede, hvoriblandt Frederick G. Williams, som havde fornyet sin Pagt.

Mandagen den 6te. Imorges kom mine Raadgivere hjem til mig, for at tage under Overveielse visse Canada-Brødres Adfærd, hvilke tvertimod Raad havde nedsat sig ved Grand River. Efter moden Overveielse vedtoges, at de maatte vende tilbage til Adam-ondi-Ahman, efter det givne Raad, ellers vilde de ikke blive anseete som Eet med os.

(Fortsættes.)

Blandinger.

Den 1ste Mai blev Aden, en befæstet Østad ved det røde Hav, hjemsøgt af et forfærdeligt Uveir, som forvandlede 187 Steenbygninger til Ruiner, opbrød lange Strækninger af Veiene, bortfyldte en uhyre Mængde Sæd og omkom 30 Mennesker. — Fra Australien berettes om Opdagelsen af en umaadelig Masse Guld. Man har nemlig fundet en Aare, der er flere Alen bred og 28 Tommer tyk, hvilken vil afgive Hundredetusinder Tons *) af reent Guld, da den formodes at være nogle engl. Mile lang.

En østerrigsk Orlogsbrig er exploderet ved Ragusa, hvorved 80 Mennesker dræbtes og saaredes. — I Wien, Hovedstaden i Østerrig, fandt den 3die Juni en høitidelig Processions Sted for at anraabe Himmelen om Seier for Østerrigerne. Alle de høie Embedsmænd, som vare tilbage i Staden, deeltoge i den, og den pavelige Nuntius læste Messen. — Der har fundet flere Træfninger Sted paa forskjellige Steder mellem Østerrigerne og de Allierede, ved hvilke Leiligheder forstnævnte i de fleste Tilfælde bleve slagne. Det største Slag stod ved Magenta den 4de Juni, hvor Østerrigerne leed et Tab af 20,000 Mand Døde og Saarede, 7,000 Fanger og 36 Kanoner; de Alliieredes Tab er mindst 6,000 Døde og Saarede. I dette Slag var Keiser Napoleon selv i Spidsen for sine Tropper. Østerrigerne have den 5te i al Hast maattet romme Mailand eller Milano, Hovedstaden i Lombardiet, og den 6te besatte de Allierede Staden, hvis Indvaanere modtoge dem med Begeistring. Østerrigerne ere nu fordrevne fra Sardinien, og Krigen fortsættes paa deres eget Gebeet. Kong Victor Emanuel beundres for sin Tapperhed og Uforfærdethed. Bønskrifter ere blevne ham tilstillede om ikke at udsætte sit Liv saa meget, da det er af saa stor Vigtighed baade for Sardinien og Italien.

Vore Emigranter ere lykkeligt og vel ankomne til New York efter en gunstig Seilads af 31 Dage. Alle vare glade og tilfredse og befandt sig i den ønskeligste Tilstand. En gammel Søster paa 62 Aar døde, efter at have været syg i Tid af fire Aar, og to Børn fødtes.

*) En Ton er 6 Skpd. og 7 Lpd. dansk.

Contoirets Tilgodehavende den 12te Juni 1859.

Conferencen.	Agenten.		Boggjeld.				
Aalborg.	H. Jensen	53	Rdl. 5	Mk. 3	Sk.
Aarhuus.	L. C. Geertsen . . .	232	—	3	—	3	—
Bornholm.	M. Andersen	282	—	1	—	12	—
Brevig.	S. Gudmundsen . . .	691	—	2	—	9	—
Fredericia.	P. Nielsen	„	—	2	—	7	—
Fyen.	P. C. Nonnow . . .	799	—	3	—	12	—
Götheborg.	R. Berndtson	180	—	3	—	13	—
Kjøbenhavn.	A. P. Trane	47	—	3	—	14	—
Lolland.	H. M. Nissen	328	—	„	—	5	—
Norrkoping.	O. Nilsson	740	—	3	—	„	—
Skaane.	J. Fagerberg	538	—	5	—	5	—
Skive.	R. Nielsen	297	—	„	—	7	—
Stockholm.	G. Ohlson	478	—	5	—	8	—
Vensyssel.	A. Weibye	„	—	„	—	„	—
	Diverse Debitorer . . .	231	—	„	—	14	—
		Summa 4903	—	„	—	„	—

Indbetalte Bogpenge.

	Rd.	Mk.	Sk.
R. Nielsen, Skive	6	3	„
H. Jensen, Aalborg	6	„	10
J. Fagerberg, Skaane	102	„	„
L. C. Geertsen, Aarhuus	35	„	„
M. Andersen, Bornholm	1	5	8
O. Nilsson, Norrkoping	22	3	„
J. C. A. Weiby, Vensyssel	18	3	4
M. Nissen, Lolland	4	„	„
S. Gudmundsen, Norge	37	„	„
R. Berndtson, Gotheborg	49	3	2
Summa	283	„	8

Indhold.

	Side.		Side.
Det store Frafald	273.	Joseph Smiths Levnetsløb (fortsat) .	285.
Bøbler	276.	Blandinger	287.
Redaktionens Bemærkninger	280.	Contoirets Tilgodehavende	288.
En Fylde af Glæde	281.		

„Skandinaviens Stjerne" udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned og faaes paa Contoiret i Lorentzensgade Nr. 504 D. 5, Stuen tilvenstre og paa alle kongelige Postcontoirer.

Udgivet og forlagt af C. Widerborg.

Trykt hos F. F. Bording.

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

8. Aarg Nr. 19. *Den 1. Juli 1859.* Priis: 6 Sk. pr. Exp.

Liv og Død.

Tale af Præsident Brigham Young.

(Fra „Deseret News.")

Liv og Død ere fremstillede for os, og vi have Frihed til at vælge, hvad vi selv ønske.

Jeg har ofte anstillet Betragtninger over disse to Principer; men om jeg skulde fremsætte mine Begreber om dem fuldstændig, vilde de maaskee komme for meget i Modsætning til mange Menneskers Følelser og Anskuelser.

For mig ere disse Principer som en opladt Bog. Liv og Død kan letteligen forstaaes ved den Hellig-Aands Lys, men ere, ligesom alt Andet, vanskelige at forstaae uden dens Veiledning.

At vælge Liv er det samme som at vælge evig Tilværelse som et organiseret Væsen; at forkaste Liv og vælge Død er at forkaste en evig Tilværelse som et organiseret Væsen, — at foretrække at blive opløst og vende tilbage til de oprindelige Elementer.

Liv er en Samling af alle de Egenskaber og Principer, som ere istand til i hvilkensomhelst Henseende at berige, forædle og forøge ethvert Menneskes Herredomme. For mig betyder Liv Udvikling. Vi have det Privilegium at udstrække vore Grændser, at voxe i evig Kundskab, Viisdom, Magt og enhver af Guds Gaver.

At leve som jeg nu er, uden Fremadstriden, er ikke Liv; ja det vilde være aldeles umuligt at staae paa eet og samme Punkt bestandigen. Der findes ikke noget saadant Princip i Tilværelsen. Alle organiserede Væsener ere enten i en stadig Fremadstriden til evig Fuldkommenhed, eller paa Tilbageveien til Opløsning. Udgrund alle Evigheder, som have været, om det er muligt, og kom til det, som vi nu forstaae efter den naturlige Philosophies Principer, og hvor er der et Element, en levende Ting, et organiseret Væsen af hvilketsomhelst Slags, som vedbliver at være som det er? Det kan ikke findes. Alle Ting, som ere komne indenfor Omraaden af Menneskets indskrænkede Kundskab, — Alt, hvad han naturligt forstaaer, lærer ham, at der ingensinde findes nogen Stillestaaen for organiserede Væsener, saa de ikke kunne voxe i Kundskab, Viisdom, Magt og Herlighed.

Hvis et Menneske nogensinde kunde

komme til et Punkt, hvor Livets Fortsættelse vilde ophøre, — et Punkt, hvorved han ikke længere kunde voxe eller forfremmes, kunde han sige, at han begyndte at aftage fra det Øieblik af. Atter, naar han har naaet Høidepunktet af Kundskab, Viisdom og Magt, er det ved det Punkt, han begynder at gaae tilbage; hans naturlige Evner ville begynde at tabe sig, og saaledes vil han vedblive at aftage, indtil al hans Kundskab tabes i Forglemmelsens Chaos. Naar vi tænke fornuftigt, er dette den Slutning, vi komme til, dersom det er muligt at sætte en Grændse for Livets Fortsættelse og Erhvervelsen af Kundskab.

Paa Grund af den menneskelige Naturs Svaghed maa den opløses til Støv. Men under alle de Omvæltninger og Omskiftelser, som finde Sted i Menneskenes Tilværelse i den evige Verden, hvori de boe, findes der hverken Princip, Magt, Viisdom, Kundskab, Liv, Stilling, eller hvadsomhelst man kan forestille sig, som er stillestaaende, — de maae enten foroges eller formindskes.

For mig er Liv det samme som Tilvext; Død det Modsatte. Naar vore Medskabninger døe, er det den Død, vi tale om? De Begreber, vi have om den, have vi faaet formedelst falske Traditioner. Døden er ikke, hvad vi i Almindelighed troe den er. Tilsyneladende ødelægger den, kaster ud af Tilværelsen og efterlader et tomt Rum; men der findes ingen saadan Død. Død er i Virkeligheden at opløse eller formindske, og Liv at formere.

Meget er skrevet i Bibelen og andre af Guds Aabenbaringer, og Meget er bleven talt baade offentligt og privat om denne Gjenstand. Liv og Død ere i Verden, og Alle ere mere eller mindre bekjendte dermed. Vi leve, vi dø, vi ere, vi ere ikke, ere Talemaader, som Enhver mere eller mindre betjene sig af. Hvoraf kommer det? Fordi alle Skabninger ere i Virksomhed — komme ind i Tilværelsen og gaae ud af den, som man siger; men andre Ord ville bedre betegne denne Virksomhed, nemlig danne, voxe og foroges; derefter begynder det at gaae i den modsatte Retning: aftage, opløse og vende tilbage til de oprindelige Elementer. Dette forstaae vi for endeel.

At vælge den i Evangeliet betegnede Vei er at tage den Vei, som fører til evigt Liv, til evig Tilvext; det er, at vandre paa en saadan Maade, at vi aldrig tabe, hvad vi have erhvervet eller opnaaet, men at vedblive at samle, samle, foroges og formeres evindeligen. Intet mindre end evig Tilvext i Ordets fuldeste Betydning kan tilfredsstille den udødelige Aand. Dersom organiserede Fornuftvæsener kunde tomme den uendelige Strøm af Kundskab, som udgaaer fra den evige Kilde, da vilde ogsaa Udødeligheden ophøre, og hele Evigheden begynde at gaae sin Opløsning imøde.

Dersom Menneskene vælge det Modsatte af Liv, vil det føre dem til Opløsning, til Død; de ville blive tilintetgjorte; men ikke i den Forstand, man i Almindelighed tager det. Naar man for Exempel tager et Stykke Træ og kaster det i Ilden, seer det ud som om det bliver tilintetgjort; men dette er ikke Tilfældet — det vil vedblive at existere som oprindeligt Element. Det, som brændes eller fortæres af Ilden, har simpelthen faaet en anden Form, og er færdig til atter at undergaae en ny Forandring. Vi voxe, og vi see, at hele den synlige Skabning voxer og foroges, og at den vedbliver dermed indtil den har naaet sit Høidepunkt, og da begynder den at gaae tilbage og opløses. Dette er Naturens Gang for alle Ting, som udgjør denne organiserede Verden. Selv den stærke Steen i Bjergene holder sammen, indtil den har naaet sin Fuldkommenhed, og da begynder den at forvittres og opløses.

Skovens Træer voxe, udbrede sig og udstrække sine Grene, indtil de naae en vis Alder. Hvad saa? Døe de? Blive de tilintetgjorte? Nei, de begynde at opløses og gaae over til det oprindelige Element. Menneskene og Alt, hvad som findes paa Jorden, ere underkastede den samme Skjebne.

Vi sige, dette er naturligt og let at forstaae, fordi det foregaaer ligefor vore Øine. Det er let at see det, som er indenfor vor Synskreds; men det er vanskeligt, ja meget vanskeligt at see det, som ligger udenfor samme.

Naar jeg seer gjennem en Kikkert, og en Hosstaaende sporger mig, hvor langt jeg kan see, svarer jeg, at jeg seer Alt, hvad der befinder sig indenfor Synskredsen, ligemeget hvor langt en Gjenstand kan være fra mig; men jeg kan Intet see udenfor Synskredsen, eller udenfor Instrumentets Omraade. Saaledes er det med Menneskenes aandelige Øyner. Det er let for dem at forstaae det, som deres Forstand kan fatte; men det er vanskeligt for dem at begribe det, som gaaer over deres Fatteevner, og de staae i Forlegenhed med, hvorledes de skulle kunne danne sig noget Begreb derom, eller faae den Kundskab, de ønske, om Gjenstanden for deres Betragtninger.

Hvad de evige Ting angaaer, ere de alle udenfor deres Synskreds, og ville vedblive at være det, medmindre Herren borttager Sløret. Hvorfor kunne vi ikke see alle Ting, som findes i Rummet? Fordi der er et Slør nedladt, som gjør, at vort Øie ei kan naae dem. Hvoraf kommer det, at vi ikke kunne see Indbyggerne paa Kolob, eller nogen af Planeterne? Af samme Aarsag, — fordi der er et Slør nedladt, som afbryder vort Syn. Der er Noget, som staaer imellem os og dem, hvilket vort Øie ikke kan gjennemtrænge. Vi ere kortsynede og berøvede den Kundskab, som vi kunde have havt.

Mange gode, fornuftige Grunde kunde anføres, hvorfor vi ere ladte i Mørke, hvad evige Ting angaaer. Hvis vi ikke havde faaet Handlefrihed, kunde vi nu maaskee have nydt det, som vi nu ikke nyde. Paa den anden Side, hvis vi ikke havde faaet nogen Handlefrihed, kunde vi aldrig have nydt det, som vi nu nyde. Hvilket vilde være størst Gavn for Mennesket, enten at give ham hans Handlefrihed og kaste et Slør over ham, eller at give ham visse Velsignelser og Privilegier, lade ham leve i en vis Grad af Lys, nyde en vis Herlighed, og tage hans Handlefrihed fra ham, hvilket vilde tvinge ham til at blive i den engang satte Stilling, uden nogensomhelst Mulighed for hans videre Fremadskriden? Jeg siger, det bedste, som den alvise Skaber kunde gjøre for Mennesket, er som han har gjort: sætte ham paa Jordens Overflade og kaste et Slør over ham. Han har borttaget Erindringen om Alt, hvad vi engang vidste, førend vore Aander bleve iførte dette Kjød. Det er omtrent som naar man sover. Vor Aand er ligesaa virksom, som naar vort Legeme er vaagent; den farer hen over Jorden, besøger fjerne Venner, og saa vidt jeg veed, ogsaa andre Kloder, og udfører store Heltebedrifter; men naar vi opvaagne om Morgenen, er Alt gaaet fra os — vi have forglemt det. Denne Sammenligning vil for endeel gjøre os det begribeligt, af hvad Beskaffenhed det Slør er, som hviler over Jordens Beboere; de have forglemt, hvad de engang vidste. Dette er rigtigt. Om det var anderledes, hvorledes skulde da vor Tro blive prøvet? Med eet Ord: Alt er, som det skal være.

At vælge Liv, er at vælge saadanne Principer, som kunne lede os til en evig Tilvext, og Intet uden dette vil kunne skjenke de Trofaste Liv i Opstandelsen. De, som vælge Død, vælge den Vei, som fører dem til deres Organisations Opløsning.

Den ene fører til evig Forøgelse og Fremadstriden, den anden til organiserede Væseners Ødelæggelse, der ender med deres fuldstændige Opløsning i Elementer. Er dette saa i alle Tilfælde? Ja, det er.

Saa meget ønskede jeg at sige Brødrene med Hensyn til Liv og Død.

Hvad Ordet „tilintetgjøre" angaaer, saaledes som man sædvanligen forstaaer det, da findes der ikke noget saadant Princip, som at sætte en Ting, der existerer, ud af Tilværelsen paa den Maade, at den ikke existerer i nogensomhelst Form eller Skikkelse. Det vilde være ligesaa fornuftigt som at sige, at „uendelig," der er eensbetydende med Ordet evig, har baade Begyndelse og Ende. Evigheden kan ikke udmaales. Dette har man forstaaet fra de første Dage af. Dette lærtes af Jesus og hans Apostler, hvilke forstode Evighedens sande Principer. Som Følge af nogle Udtryk, hvoraf Guds Tjenere fordum betjente sig, have nogle af de Ældste i Jesu Christi Kirke af Sidste-Dages Hellige faaet nogle feilagtige Begreber om Evigheden. Man har f. Ex. kunnet høre Nogle af dem prædike, at Folk skulle komme til Helvede og blive der evindeligen. Saadanne Personer vide ikke mere hvad Evighed vil sige, og ere ikke mere istand til at lære Andre om dette Emne, end et lille Barn. De tale om, at visse Mennesker skulle gaae til Helvede, „hvor Ormen ikke dør, og Ilden ikke udslukkes" og bo der. Hvorlænge? Jeg vil svare: Saalænge de fortjene.

Endnu eet. Skjønheden af vor Religion, som Verden kalder „Mormonisme," fremstilledes smukt for os imorges. Hele Hensigten med vor Tilværelse er, at vi skulle leve, voxe, forøges, samle omkring os og udbrede os evindeligen. Om alle Verdens Mathematikere i Forening vilde bestræbe sig for at udregne eller udmaale Evigheden, og om de talte til saa mange Millioner af Aar, som de have Benævnelse paa deres Ziffre, vilde de dog være ligesaa uvidende om Evigheden, som da de begyndte. Alt, hvad Menneskene kjende af Evigheden, enten de ere lærde eller ulærde, er kun en liden Deel deraf kaldet „Tiden." Hvis der er en Begyndelse paa alle Ting, komme vi til den Slutning, at der uundgaaeligt maa være en Ende paa alle Ting. Kan Evigheden begrændses? Hvis den kan, maa der ogsaa være en Ende paa al Kundskab, Viisdom, Magt og Herlighed — Alt vilde synke i evig Tilintetgjørelse.

Ønske I at forøges og vedblive dermed? Ønske I at komme i Besiddelse af Riger og Troner, Fyrstendømmer og Magter, at voxe i Forstand, Viisdom, Kundskab, Magt og Herlighed evindeligen? Ja, er det naturlige Svar, Enhver vil give, hvis Hjerte er bleven opvarmet af Guds Aand. Og naar vi have levet og samlet omkring os flere Riger og Verdener, end det er muligt for en Dødeligs Sind at fatte, (tænk engang herover, og hvorledes det begyndte ligesom et Sennepskorn, der kastedes i Jorden!) da, kan jeg sige, ville vi kunne begribe den første Begyndelse til Evighedens Morgendæmring, hvilket Udtryk jeg benytter for at tydeliggjøre min Tanke om Evighedens Varighed, uden i mindste Maade at mene, at det kan tjene til Maal for samme.

Naar vi længe nok have efterlevet saadanne Principer, som ere varige, som ere skikkede til at forskaffe os evigt Liv, som kunne føie Riger til Riger, Magt til Magt, Troner til Troner, Herredømmer til Herredømmer og Kroner til Kroner — naar vi have levet saalænge efter dem, at vi kunne see den mindste Hellige, som muligviis kan kaldes saa, i Besiddelse af

flere Solsystemer, som dette, end nogen Dødelig kan tælle, end der er Stjerner paa Himmelens Firmament, end Sand paa Havets Bred, — da ville vi kunne danne os et svagt Begreb om Evigheden.

Maa Herren velsigne Eder. Amen.

Hvad er en Prophet?

(Fra „the Millennial Star.")

Man fortæller, at een af Mahomedanernes Troesartikler siger, at gale Mennesker ere Himmelens Yndlinger, og ethvert Spor af Vanvid ansees af dem som et uomstødeligt Bevis paa Inspiration.

Dette betragter de Christne naturligvis som noget høist Latterligt, og dersom deres egne Begreber om inspirerede Dødelige vare istand til at taale en grundig Undersøgelse, vilde deres Anskuelser i denne Henseende fortjene den høieste Agtelse. Men i vore Bestræbelser for at besvare ovenstaaende Spørgsmaal ville vi maaskee finde, at Forskjellen mellem de Christnes og Mahomedanernes Begreber om dette Emne ikke er saa overordentlig stor. Jo fjernere vi ere fra en Gjenstand i Tid eller Rum, desto tilbøieligere ere vi til at lade os vildlede af vor Indbildning, og desto vanskeligere er det for os at skue dens usminkede Sandhed; og dersom vi aldrig have seet Gjenstanden for vore Betragtninger, vil denne Tilbøielighed forholdsmæssigt forøges. Syner, indhyllede i Traditionens eller ufuldstændige Beskrivelsers Taage, bevæge sig ustadigt for vort aandelige Øie, indtil Phantasien griber de usikre Omrids og skaber sig et Ideal, som paa eengang bliver Gjenstanden for vor Ærefrygt og Beundring, eller ogsaa for vor Afsky og Modbydelighed, — i begge Tilfælde en Vildfarelse, hvad det oprindelige Sande angaaer.

Dette er fornemmelig Tilfælde med den populaire Theori om inspirerede Mænd. Ikke alene uden Tro paa deres Tilværelse i vore Dage, men indskrænkende dem til en Tidsperiode, som selv ikke de tørreste Historieskrivere kunne nærme sig uden at forvilde sig ind i Poesiens phantastiske Riger, er det intet Under, at Menneskene have indhyllet dem i et poetisk Klædebon, der er mere indbildt end virkeligt, og naar vi betænke, at Aarhundrede efter Aarhundrede har føiet nogle Couleurer eller Træk til det foregaaendes Idealer, kunne vi aldeles ikke forundres, om vi skulde opdage, at Nutidens Begreber om inspirerede Mænd ere Fostre af en opfindsom Phantasi.

Vi ville bevise Sandheden heraf, og naar vi ere færdige dermed, ville vi kunne see, at Aarsagen, hvorfor Menneskene i vore Dage i Almindelighed have saa ondt for at troe paa nulevende Propheter, er den, at det vilde være umuligt for Nogen at leve som de Idealer, man har skabt sig af Mænd, henrykkede i prophetiske Syner og som skuede Fremtidens Hemmeligheder. Men først ville vi beskrive de Kjendetegn, som man forestiller sig maae udmærke en inspireret Mand. Tænk Dig da en Person af høi Vext med et bydende Udseende, der bærer Præg af ubøielig Strenghed og dyb Alvor, hvis Øine tindre af en overnaturlig Glands, rullende sig i deres Huler med vanvittig Vildhed, eller stirrende ud i Rummet, med Haar af en unaturlig Hvidhed, der er kastet tilbage fra den høie Pande og hænger i urolige Lokker over Skuldrene, Læberne yttrende uforstaaelige og afbrudte

Ord og hans hele Udvortes bærende umiskjendelige Tegn paa fuldkommen Ligegyldighed for sit personlige Udseende og en dyb Foragt for Alt, hvad der staaer i Forbindelse med denne jordiske Tilværelse — og Du har for Dig et Billede af en Ideal-Prophet, saaledes som Mange af denne Generation forestille sig Oldtidens Propheter. Dersom nu Nogen i vore Dage skulde blive underrettet om, at der i hans Nabolav findes en saadan Person, vilde han uden Betænkning erklære ham for et passende Subject for en Daareanstalt. Men sæt ham tilbage i Oldtiden og ifør ham de svundne Aarhundreders Klædebon, saa vil Sagen øieblikkelig forandre sig. Indbildningen indtager strax den sunde Fornufts Plads og forestiller sig ham som een eller anden Eremit eller Helgen, hvis Navn figurerer i den velfyldte Kalender over Helgener, udsprungne i en Dantes, Miltons, Angelos eller Raphaels productive Phantasi.

Kun i dette ere Mahomedanerne og de Christne uenige, idet sidstnævnte indskrænke deres Idealer til en Tidsperiode, der endte for en atten Hundrede Aar siden, medens førstnævnte agte og ære dem af Himmelens formeente Yndlinger, der leve iblandt dem.

Johnson siger, at Inspiration er „en Indgydelse af overnaturlige Begreber i Sindet; „men her har den store Lexikograph gjort sig skyldig i den almindelig herskende Vildfarelse. Alt, hvad som existerer, opholdes og regjeres ved visse, fastsatte Grundsætninger, og enhver tilsyneladende Afvigelse fra disse Principer er ikke et Brud paa Naturens Love, men Virkningen af en Magt eller et Princip, som vi ere ubekjendte med. Der findes ikke nogen „overnaturlig" Aarsag eller Virkning. „Overmenneskelig" er det eneste Udtryk, som kan tillades, naar man taler om Inspiration, og da Bibelen er den eneste anerkjendte inspirerede Bog, som Christenheden bekjender sig at troe, ville vi fra den hente vore Beviser for hvad Propheter og inspirerede Mænd ere, og hvori de adskille sig fra andre Dødelige.

Noah var en Mand, særdeles begunstiget af Himmelen og velsignet med Forudvidenhed om Syndfloden, der rensede Jorden for al den Fordærvelse, hvorunder den sukkede, og bortskyllede af dens Overflade den ugudelige Generation, som levede samtidig med ham. Vi have ingen Underretning om, at han fik Hjælp af Nogen, uden af sin egen Familie, da han byggede Arken, hvori de frelstes. Han maa derfor have arbeidet som Skibstømmermand for at kunne sikkre sig og Familie timelig Frelse. Efter Syndfloden henvendte han sin Opmærksomhed paa Agerbrug og Viinavl, og nod Frugten af sit Arbeide. Saaledes var han Tømmermand, Agerbruger og Viinplanter, hvilket udkrævede den daglige Opmærksomhed af et roligt, tænksomt Sind, frit for Vanvid.

Abraham velsignedes hoiligen af Herren, havde Omgang og Samtale med Engle, og Besøg af Væsener fra Herlighedens Egne. Som Hyrde, Ven og Høvding opfyldte han troligen sine Pligter, havde Omsorg for sin Hjord, bilagde Tvistigheder mellem sine Naboer, toede sine Gjæsters Fødder, og med en Krigers Hurtighed og Vælde angreb og slog han sine Frænders Fjender. Saaledes see vi ham baade som Hyrde, Bært, Soldat og Ven, og dog krænkede han ikke sin patriarkalske Værdighed.

Moses, som var een af Jødernes fornemste Propheter, kan anføres som Exempel paa, hvormange forskjellige Stillinger Guds Tjenere kunne indtage. Efter at have naaet en Alder af 80 Aar, af hvilke han havde tilbragt 40 som Hyrde i Midians Ørken, blev han kaldet til at anføre Israels Hærskarer. Som Anfører, Dommer,

Lovgiver og Bygmester finde vi ham lige virksom i Opfyldelsen af hans byrdefulde Pligter, og med Forstandighed sætte Jehovas Befalinger i Udførelse til Velsignelse og Gavn for det Folk, hvis Leder han var. Af de øvrige Herrens Tjenere ville vi kun nævne Josva, den duelige Hærfører og Landmaaler, — Samuel, den vise og faderlige Dommer, — David, den kyndige Kriger, Konge og Tonekunstner, og Propheten Elisa, Plovmanden, hvilke ikke vare sværmeriske eller vanvittige Personer, som Nogle antage inspirerede Mænd absolut maae være, men fremragende, kundskabsrige Personer iblandt et oplyst og mægtigt Folk, hvis Foretagender bære Vidnesbyrd om, at de i practisk Henseende ikke stode tilbage for nogen af Nutidens Nationer. Amos, Hyrden fra Thekoa, kaldtes fra sin Hjord af Herren selv til at prophetere om tilkommende Begivenheder, af hvilke endnu nogle staae tilbage at opfyldes; medens Esaias „den evangeliske Prophet," handlede som en Konges Raadgiver, og i eet Tilfælde, som er berettet, tillige som Læge. (2 Kong. 20, 7.) Daniel, som hævedes til den høieste Magt i et mægtigt Rige, fortjener dernæst vor Opmærksomhed, da han, saavel i denne, som i mange andre Stillinger, han indtog, lagde en ualmindelig Viisdom og dyb Indsigt for Dagen. Vi kunne nævne Petrus, Paulus og en Mængde Andre, som udviste en utrættelig Iver og urokkelig Standhaftighed ved Forkyndelsen af den himmelske Sandhed, hvilke Alle vare begavede med Inspirationens og Prophetiens Aand i mægtigt Maal, men som dog, naar Nødvendigheden fordrede det, toge fat paa deres tidligere Haandtering og ernærede sig derved, ubemærkede af Verden. Men mere end nok er allerede bleven sagt til at understøtte det Svar, vi ville give paa det Spørgsmaal, der staaer som Overskrift over dette Stykke.

Vi have fundet Mænd, fulde af Prophetiens Aand, virke i forskjellige Livsstillinger, saasom Tømmermænd, Agerbrugere, Viinplantere, Hyrder, Krigere, Lovgivere, Dommere, Architekter, Landmaalere, Konger, Tonekunstnere, Plovmænd, Raadgivere, Læger, Statholdere, Fiskere, Teltmagere, osv., og i alle disse Fag have de forrettet deres Gjerning som Mænd, der tilfulde forstod at sætte de Pligter i practisk Udførelse, som paahvilede dem. Vi kunne derfor ikke komme til nogen anden Slutning, end at en Guds Prophet, hvad det personlige Udseende og den daglige Beskjæftigelse angaaer, er ligesom andre Mænd; men han er en Mand, som specielt er kaldet af Gud, inspireret fra det Høie, og sendt med et Budskab, vedkommende Nutid og Fremtid, hvilket er af høieste Vigtighed for Enhver, til hvem det bringes.

Der findes mange Politikere, Statsmænd og Theologer, som ved at sammenligne Fortiden med Nutiden, og som forstaae de menneskelige Begivenheders naturlige Gang, paa Grund af deres Kjendskab til den menneskelige Natur, kunne forudsige visse Begivenheder som Følge af kjendte Aarsager. Saadanne Mænd ere Propheter, forsaavidt de forudsige tilkommende Ting; men desuagtet ere de ikke *Guds Propheter*, ei heller have de faaet deres Kald fra det Høie, og endskjønt begavede med en høiere Viisdom kunne deres sikkreste Paastande og tillidsfuldeste Forhaabninger alligevel staae feil, og *maae* gjøre det, dersom de staae i Veien for den Almægtiges Hensigter.

Af saadanne Mænd styres Verden; men Værdløsheden af mange af deres Forudsigelser vil vise sig, naar Slutningsscenen af de sidste Dages Huusholdning bliver udviklet, og naar de, der nu vandre saa godt som ubemærkede i vor Midte, hvilke dog troligen bære Vidnesbyrd om

Jehovas Hensigter, skulle anerkjendes som Guds befuldmægtigede Tjenere paa Jorden, udsendte for at aabenbare de mørke og mystiske Begivenheder, som foreståae.

Skandinaviens Stjerne.

Den 1ste Juli.

Nylig hjemkomne fra en Tour gjennem de svenske Conferencer glæder det os at kunne meddele de Hellige, at vi fandt Tilstanden god i Skaanes, Norrköpings, Stockholms og Götheborgs Conferencer, hvor de Ældste, uanseet de mindre gode Omstændigheder, de arbeide under, formedelst deres Trofasthed have været velsignede af Herren med den Fremgang, som for Nærværende kan ventes.

Fra Norge saavel som fra de danske Conferencer lyde Efterretningerne gunstige, og Fremgangen kan sees af den i dette Nummer vedfoiede statistiske Rapport for det forløbne Halvaar.

Intolerantsen imod os er noget i Aftagende paa de fleste Steder, og Øvrighedernes Fremfærd paa faa Undtagelser nær har været mere human og liberal end forhen. Det er at haabe, at i Norge ved næste Storthing, saavel som i Sverrig ved næste Rigsdag Religionsfrihedsspørgsmaalet atter vil komme paa Bane, og saadanne Forslag fremlagte, diskuterede og antagne, som ville give de nævnte Landes Undersaatter Ret til at dyrke Gud efter den hellige Skrifts og deres Samvittigheds Bydende; ja, vi haabe, at der vil fremstaae sundt tænkende Mænd, der have Frimodighed nok at forfegte Religionsfrihedens Sag og bringe Intolerantsens Forsvarere til Taushed; saameget mere som disse aldrig kunne bevise, at Jesus eller hans udvalgte Tjenere brugte Politiøvrighedens Hjælp til at udbrede Evangeliets Grundsætninger eller tvinge Menneskene til at antage og udøve visse Skikke under Navn af Barnedaab, Confirmation, Altergang, osv., men overlod det til Menneskene selv at vælge eller forkaste Saliggjørelsens Plan.

Den 24de, 25de og 26de vare den skandinaviske Missions præsiderende Ældste forsamlede til et Generaal-Raad her i Kjøbenhavn. Deres Rapporter fyldte vore Hjerter med Tilfredshed og Taknemmelighedsfølelser, fordi Herren vor Gud fremmer sin Gjerning ved de Smaa og Umyndige, hvorved hans Navn forherliges, hans Hensigter udføres til Velsignelse for dem, som med Sagtmodighedes og Fredens Aand ransage og antage den tilbudte Frelse ved Lydighed til Rigets Evangelium. Det var en sand Fest for os at være forsamlede med vore Brødre, deeltage med dem af den Aand, som opbygger, vederqvæger og styrker, og maatte Herren fremdeles velsigne deres og vore forenede Bestræbelser til at fremme det Værk, som tilsidst skal frigjøre denne Skabning fra „Uretfærdighedens Hemmeligheds" store og grusomme Magt og Herredomme.

Angaaende Flyttebeviser maae vi atter gjøre baade de Præsiderende og de Hellige opmærksomme paa, at Ingensomhelst maae modtages eller antages som Broder eller Søster, der angiver sig at komme fra en anden Conference eller Green, førend fuldgyldigt Bevis for at Vedkommende staaer i et godt Samfundsforhold i vor Kirke er bleven fremlagt og antaget; thi ellers kan letteligen udelukte Personer eller Andre, udgivende sig for Medlemmer, bedrage de Hellige i mange Henseender. Enhver

agte paa denne Advarsel og tage sig nøie iagt for Saadanne, der udgive sig for Samfundsmedlemmer uden at kunne bevise det ved et trykt Certifikat.

Brev fra Ældste R. F. Neslen, som var Fører for den forenede engelske og skandinaviske Mission fra Liverpool.

New York den 13de Mai 1859.

Præsident A. Calkin.

Kjære Broder!

Efter en meget behagelig og heldig Reise af 31 Dage, benytter jeg med Glæde den første Leilighed til at melde Dem, at vi ere lykkelig og vel ankomne hid.

Jeg vil nu skride til at give Dem en kort Beretning om vor Reise siden vi tog Afsked med Dem paa Rheden ved Liverpool.

Efterat vi havde undergaaet Regjeringsembedsmændenes Inspection, klaret, osv., organiserede jeg i Forening med mine Raadgivere Emigranterne ombord i 10 Qvarterer (wards), 5 engelske og 5 skandinaviske, bestikkende en Præsident over hvert af dem til at paasee Jagttagelsen af Reenlighed og god Orden, osv. Da dette var gjort og vi vare færdige til at stikke ud i Søen, tilbageholdtes vi af Modvind til den 11te April Kl. 4 Eftermiddag, da Ankeret lettedes og ethvert Hjerte glædede sig over at kunne sige Farvel til Babylon og begive sig til Zions Land. Zions Glædesange lød overalt i Skibet, da vi seilede ud i Søen; men efterfulgtes siden af et Chorus af den i de første Dage saa sædvanlige Søsyge, hvori næsten Alle af ganske Hjerte deeltoge.

Reisen i det Hele taget var een af de behageligste af de fem, som jeg har gjort over Atlanterhavet, paa Grund af det gunstige Veir, den ypperligt gode Orden, almindeligt gode Følelse og Samdrægtighed, som herskede under hele Reisen.

Passagerernes Helbred var udmærket, hvilket kan sees deraf, at af 726 Personer, havde vi blot eet Dødsfald, en ældre Søster fra Sverrig, ved Navn Inger Olson Hägg, 62 Aar gammel, som desuden havde været syg og svagelig i en 4 Aars Tid. Vort Tillæg var 2 Børn, som fødtes af engelske Mødre; og baade Mødrene og Børnene ere vel.

Nitten Par bleve ægteviede ombord, nemlig 5 engelske, 1 schweitzersk og 13 skandinaviske.

Under den hele Reise, fra den Dag vi vare organiserede, kaldtes Emigranterne til Bøn hver Morgen og Aften Kl. 8, hvilket nøiagtigen iagttoges af de Hellige. Hver Søndag afholdtes tre Forsamlinger paa Dækket, og 2 Aftener om Ugen i hvert Qvarteer, hvilket tjente til at holde Sødskendes Sind beskjæftigede med de Ting, som tilhøre Riget.

Reisens Eensformighed blev ogsaa oplivet ved Sang, Musik, Dands og Lege osv., hvori naturligviis de Yngre toge den fornemste Deel, medens de Ældre morede sig med at være Tilhørere og Tilskuere.

Jeg følte det i Sandhed som et ansvarsfuldt Hverv at have Varetægt over et Selskab, sammensat af Folk fra saa mange Lande, talende 9 forskjellige Tungemaal og med forskjellige Sæder, Skikke og Eiendommeligheder; men formedelst den Trofasthed og Agtpaagivenhed, som de Hellige lagde for Dagen, fandt jeg snart, at Byrden var langt lettere end jeg havde ventet; og ved vor Ankomst hid erklærede Lægerne og Regjeringens Embedsmænd, at vi vare den bedst ordnede og pynteligste Emigration, som nogensinde var landet i denne Havn.

Om Capitainen James B. Bell kan jeg sige, at hans Forhold mod os var af den Beskaffenhed, at den fortjente en Takadresse, hvilken vi opsatte, og efter at den eenstemmigen var vedtagen af Passagererne, overrakte vi ham samme ved vor Ankomst hid.

Vi ligge nu for Anker her færdige at lande i Castle Gardens imorgen tidlig; og vi forvente at afgaae paa Central Jernbanen til Vesten paa Mandag. Inden vi afgaae agter jeg at skrive endnu engang, og slutter for Nærværende med de varmeste Hilsninger til Dem og Raadgivere og Alle i Contoiret fra mig selv og Brødrene, Ældsterne Harris, Rowley og Bond.

Deres

R. F. Neslen.

Vi have siden læst Efterretninger, tagne fra „New York Herald," at de Hellige havde draget vestover, og nævnte Blad roser de bestyrende Ældsters i New York Anordninger og Foranstaltninger til Emigranternes Befordring, som langt overgaaer andre Agenters Forretningsvæsen, at Mormonerne havde et særskilt Tog for dem selv; ligeledes at de paa Dampbaadene vare adskildte fra Andre. At mange fremmede Tilskuere søgte at overtale Mormonerne, at de ikke skulde foretage en saadan lang og besværlig Reise, men at Svaret stedse blev, at deres Tro bød dem at gjøre Guds Villie, at de vel vidste, at Reisen var lang og besværlig, hvilket dog ikke havde noget afskrækkende for dem. Flere Flokke af Hellige fra de østlige Stater i Amerika vare ogsaa dragne vestover, og naar de toge afsted, udbragte de et tredobbelt Hurra for Utah.

„New York Herald" slutter sine Bemærkninger desangaaende saaledes: „Man kan danne sig et Begreb om deres Længsel at drage til Vesten deraf, at ikke een Person blev igjen, som havde Midler at fortsætte Reisen til de vestlige Grændser, og Nogle af dem, der nu ere paa Veien, havde ikke Midler nok til at faae Brød for underveis, men toge afsted „fortrøstende sig paa Herren og deres Brødre." Flere for de toge afsted opmuntredes til at „øve Tro," og der vilde blive en Udvei for dem, saa at de kunde naae deres Bestemmelsessted. Med alle deres Særegenheder kan man ikke andet end agte Mormonerne for Oprigtigheden, Fastheden og Bestemtheden i Udøvelsen af deres Tro, til Trods for alle de afskrækkende Farer og Vanskeligheder, de have at gjennemgaae. Enden paa Mormonismen er ikke endnu!"

Det store Frafald.

(Fra „the Millennial Star.")

(Fortsat fra Pag. 276.)

Hidindtil havde ingen synlig Forandring fundet Sted, hverken hvad Ordinantserne eller Principerne angaaer; men nu begyndte de at antage en Form, som Kirkehistorieskriverne kunne bemærke. Den første væsentlige Afvigelse fra det oprindelige Mønster var Beredelsen for Daab. Denne Ordinants var bleven administreret til Alle, der bekjendte deres Tro paa Christus, og ønskede at faae Frelse ved ham; men i Begyndelsen af det andet Aarhundrede fastsattes der en vis Tid til Under-

viisning og Bod, forend Nogen kunde indlemmes i Kirken ved denne hellige Ordinantse. Endskjondt dette var en smuk Skik og tilsyneladende ret, slog det Omvendelses-Princpet ved Roden, idet det fik en anden Form end den, Frelseren havde givet det, og Mænd kaldedes til at gjøre, hvad han havde lært sine Disciple, at den Hellig-Aand skulde hjælpe dem at gjøre. Lidt efter lidt begyndte Folkets Tro paa Gaverne og Velsignelserne at tabe sig, saa at man allerede i det andet Aarhundrede kun sjelden hører tale om de Syges Helbredelse ved Salvning af de Ældste, saaledes som Apostlerne paabøde.

Eftersom Kirken voxede i Antal, voxede ogsaa Præstedommets Indflydelse, og mange fremadstræbende Mænd i Kirken, fulde af Stoltheds Aand, søgte at efterligne de hedenske Philosopher i Bevisførelse og Veltalenhed, og opofrede derved den inspirerede Læremethodes Simpelhed og Letfattelighed. Ved Tabet af Aabenbaringens Gave, ved deres Hedengang, der havde Nøglerne til denne Velsignelse, og ved deres egen Afvigelse fra den oprindelige Reenhed, indsaudt der sig hos disse Mænd snart en Aand, som vilde kritisere og aandeliggjøre de Lærdomme, der vare dem givne, og den onde Magt, som fra de tidligste Dage havde søgt at sætte Splid og Uenighed mellem de Hellige, begyndte nu at angribe Kirken almindeligen. Hidindtil havde de Hellige været kjendelige paa deres Enhed i Følelser og Tro, saavel som i Navn; men nu, da de indbyrdes deeltes, vare de et let Bytte for Mørkets Magter. Jesus Christus havde sagt: „Dersom I ikke ere eet, ere I ikke mine," og ved at overse denne Paamindelse gave de Vildfarelsens Strøm Leilighed til uhindret at overswomme og fordærve den selvsamme Jordbund, paa hvilken Sandheden tidligere havde voxet. Følgen heraf var, at forskjellige Ledere af fyrig Aand overlode sig til overspændte Sværmerier og tillod sig fære Fortolkninger af mange af Principerne, og idet de søgte at blande indbildt Philosophi med de evangeliske Grundsætningers Reenhed, gjorde de sig skyldige i mange store Vildfarelser, drog Mange efter sig paa Grund af deres Navnes Beromthed og deres store Talenter, og opreiste Partier for sig selv, hvilket mere eller mindre havde Indflydelse paa hele Kirken.

At dette var Tilfælde, er tilstrækkeligen beviist af den Kjendsgjerning, at saadanne Mænd som Athenagoras, Pantænus og Clemens af Alexandrien hyldede Platos Philosophi og bestræbte sig for at forene den med Christendommens Grundsætninger i det andet Aarhundrede; og i det tredie finde vi Origenes, der har erhvervet sig et Navn blandt de fornemste „Kirkefædre," forfegte den Lære, at Christus blev korsfæstet i denne Verden for menneskelige Væsener, og vilde i den næste blive korsfæstet for Djævle. Da denne besynderlige Blanding gradviis fandt Sted, forøgedes de kirkelige Lederes Myndighed, og nye Kirkelove udgaves, som kunde svare til Tidsaandens Fordringer.

Begjærligheden efter Magt og verdslig Berommelse aabenbarede sig tydeligen i mange af de Mænds Levnet, der stode som Kirkens Ledere; hvilken Begjærlighed betydeligen forøgedes ved at flere fremragende Personligheder blandt de forskjellige hedenske Secters Philosopher annammede Troen, men som kun daarligt kunde frasige sig sin Indflydelse og verdslige Ære og underkaste sig den Selvfornegtelse og det møisommelige Arbeide, som fordredes af Christi Efterfølgere. For at vinde saadanne Mænd for Kirken, lempede de, som med usvigelig Troskab burde have værnet om Lærdommenes oprindelige Simpelhed, sig efter deres overspændte Theorier; og for at indgyde Hedningerne Ærefrygt, bleve Ceremonierne ved Gudsdyrkelsen efterhaanden forøgede,

hvilket tilsidst aldeles forandrede Formen af Kirkens Ordinantser. Det vilde være umuligt i en saa kort Skizze, som denne, at beskrive de forskjellige Forandringer efterhvert de fandt Sted, endskjøndt nogle faa tilfældigviis kunne blive omtalte.

I det andet Aarhundrede opstod en Sect, kaldet „Asketer," som lærte, at det ikke var dem tilladt at nyde Viin og Kjød, at drive Handel og indgaae Ægteskab osv., endskjøndt dette ei var andre Christne formeent. De trak sig tilbage til øde og eensomme Steder og førte et strengt Levnet ved at spæge og pine sit Legeme, og dette kaldte de at have Samfund med Gud! Herfra stammer Eremiter, Munke og Nonner. Daaben forrettedes med Korses Betegnelse, og Melk og Honning uddeeltes til Communikanterne, medens Faddere bleve beskikkede til at svare for Catechumenerne, som ansaaes værdige til Daabens Ordinantse. Her er Oprindelsen til „Gudfædre og Gudmødre."

Biskopperne i det tredie Aarhundrede hævede sig til en høiere Magt og Myndighed, end de tidligere havde havt, og de, som præsiderede over større Bispedømmer, indtoge en Stilling, der stod i Forhold til deres Kalds Vigtighed. Rom, Antiochien, Alexandrien og Constantinopel vare af første Rang; men da Rom var Regjeringens Sæde, kjæmpede dens Biskopper ivrigt for Overherredømmet, indtil Constantin den Store besteg Thronen og annammede Christendommen i det fjerde Aarhundrede, og gav dem det, som de saa meget havde eftertragtet — den høieste Rang og Myndighed. Heraf opstod Pavedømmet.

Uden Aabenbaringens Lys og overladt til hovmodige, ærgjerrige og stivsindede Mænds Veiledning og Styrelse sank Folkets hurtig i et Slags Hedenskab, saa at i Midten af det sjette Aarhundrede var ethvert Princip af den oprindelige Christendom forandret eller fordærvet, kun Navnet var tilbage, af hvad det engang havde været. Troen, som inspirerede dens Grundlæggere, var flygtet. Omvendelse veeg Pladsen for Ponitense; Begravelsens Daab for Voxne afløstes af Barnebestænkelse; Confirmation indførtes med mange unyttige Ceremonier, som Vanen snart gav Præg af udtrykkelig Befaling; Kirkelovenes Antal voxede; den hellige Nadvere undergik forskjellige Forandringer med Hensyn til Administrationen; og — som Kronen paa det Hele — istedetfor et venligt, aarvaagent Præstedomme til at lede Folket med faderlig Omhu, underkuede et hovmodigt og herskesygt Hierarchi, der traadte deres helligste Rettigheder under Fødder, og som herskede over dem med et værre Tyranni end Legemets, nemlig Sjælens.

Saaledes havde den store Fjende, til hvem Magten „gaves," udført sin Gjerning — Frafaldet var fuldstændigt. Med deres Kamp, som søgte at sprænge Tyranniets Jernaag, have vi for Nærværende Intet at gjøre. Vi ville nu betragte dette Emne fra det philosophiske Standpunkt.

Det er meget almindeligt, at de, som troe paa Frafaldet, partielt eller universelt, erklære det for at være en meget sørgelig Tildragelse. Bind efter Bind er bleven skrevet af „Reformatorerne" om denne Gjenstand, beklagende i de meest rørende Udtryk Faldet fra den oprindelige Reenheds og Simpelheds Fortrinlighed, og skildrende i et skarpt Sprog de Myriader af Onder, som flode deraf.

Dette er den naturlige Maade at betragte Sagen paa for dem, der ere ubekjendte med Virkningerne af den universale Gjenløsning og Ophøielse af de ædle Aander af alle Tider og Husholdninger. Men det er ikkedestomindre en Vildfarelse. Saadanne Individer kunne ikke indsee, hvorfor flere Generationer skulde lades uden Guds Præstedomme, og i deres frugtesløse Be-

stræbelser for at forene denne tilsyneladende Uretfærdighed med den Almægtiges bekjendte Retfærdighed og Barmhjertighed, ere de i deres Uvidenhed komne til den Slutning, at Saliggjørelsens og Ophøielsens Magt forblev hos Menneskene paa Jorden, uagtet de vare faldne fra deres ophøiede Stilling og overladte til sig selv at famle omkring i deres egne usikkre Formodningers Irgange.

Men det er endnu ligesaa vanskeligt for dem at forstaae, hvorfor hele Verden lodes i Mørke, med Undtagelse af *een* Nation, som var den eneste, der havde Guds sande Præstedomme blandt sig, og hvorfor selv i vore Dage tre Fjerdedele af Menneskeslægten ere uvidende om Jesu Navn, ved hvilket Saliggjørelse alene kan erholdes. Det er sandt, at Mennesket kan ikke „ved sin egen Søgen udfinde Gud." Himmelens Hensigter ere skjulte for alle dem, der ikke ere velsignede med, eller som forkaste Guds Propheters Vidnesbyrd paa Jorden. Vor Paastand vil udentvivl forbause Nogle, naar vi forsikkre, at Frafaldet var *nødvendigt*.

(Fortsættes.)

Joseph Smiths Levnetsløb.

August 1838. (Fortsat fra Side 287.)

Idag forsamledes Borgerne af Caldwell County i Far West, og organiserede sig ved at udnævne Elias Higbee til Ordfører og George W. Robinson til Skriver. Da W. W. Phelps havde frasagt sig sit Postmesterembede, blev det eenstemmigt vedtaget, at Sidney Rigdon skulde anbefales til Overpostmesteren, som den, vi havde valgt til at indtage W. W. Phelps Plads som Postmester i denne Stad.

Om Eftermiddagen forsamledes Borgerne af Far West i Skolehuset og organiserede Forsamlingen ved at udnævne Dommer Elias Higbee til Ordfører og George W. Robinson til Skriver. Jeg omtalte for Forsamlingen, at Tiden var kommen, da det vilde være nødvendigt for os at udgive et Ugeblad, for at sammenbinde de Hellige ved at give dem Dagens Nyheder, osv., og det blev eenstemmigt vedtaget, at et saadant Blad skulde udgives, samt at Præsident Sidney Rigdon skulde være Redacteur for samme. Der blev voteret, at en Petition skulde sendes omkring, for at faae County Retten sat i Far West. Jeg talte til Forsamlingen om Nigtigheden af denne Fremgangsmaade, og tillige om Brødrenes Pligt at bygge og boe i Stæder og drive deres Landeiendomme udenom Stæderne, ifølge Guds Befaling. Præsident Rigdon og Broder Hyrum Smith talte om samme Gjenstand.

For et Par Uger siden havde Dommer Morin, som boede i Mill Port, underrettet John D. Lee og Levi Stewart om, at det var besluttet ved Pøbelens Bistand at hindre „Mormonerne" fra at votere paa Valgdagen, den 6te August, for derved at faae valgt Oberst William P. Peniston, der var Hovedmanden for Pøbelen i Clay County. Han raadede dem desuden til at udruste sig til Angreb, og opmuntrede dem til ei at vige og til at haandhæve sine Rettigheder.

Omtrent Kl. 11 Form steg William

P. Peniston op paa en Tønde og tiltalte Vælgerne i den Hensigt at ophidse dem mod „Mormonerne," sigende, at „Mormon-Lederne" vare en Bande Hestetyve, Løgnere, Bedragere, osv., „og I vide, at de paaberaabe sig at kunne helbrede Syge, uddrive Djævle, osv., hvilket I vide er en infam Løgn;" at Kirkens Medlemmer vare nogle lettroende Tosser, som ikke vilde betænke sig paa at aflægge falsk Ed ved hvilkensomhelst Leilighed; at de vare Tyve, og at han ikke vilde ansee Nogens Eiendele sikkre, hvor de opholdt sig; at han satte sig imod deres Nedsættelse der; og dersom de tillod „Mormonerne" at votere, vilde Folket snart berøve dem deres Stemmeret; „og," sagde han, idet han henvendte sig til de Hellige, „jeg anførte en Pøbelhob for at drive Eder ud af Clay County, og jeg vil ikke forebygge, at I blive udrevne nu;" medens Richard (kaldet Dick) Welding, der netop var tilstrækkelig beruset for Leiligheden, begyndte at trætte med Broder Samuel Brown, sigende, at „Mormonerne ei vare mere berettigede til at votere i Clay County, end de fordømte Negere," og forsøgte at slaae Broder Brown, som lidt efter lidt retirerede, idet han afpareerede Slaget med sin Paraply, medens Welding vedblev at trænge ind paa ham, skjældte ham ud, og søgte at slaae ham.

Perry Durphy søgte at bilægge Striden ved at holde Dick i Armen; men strax greb fem eller sex af Hoben Durphy og begyndte at slaae ham med Knipler og Køller og raabte: „Dræb ham! dræb ham! Gud fordømme ham! dræb ham!" og øieblikkelig paafulgte der en Kamp med Næver og Køller, endskjøndt der var ti af Pøbelen mod hver Hellig. Abraham Nelson sloges til Jorden og fik sine Klæder sønderrevne, og idet han forsøgte paa at komme op igjen, blev han atter angrebet, men fik Hjælp af sin Broder Hyrum Nelson, der sprang ind iblandt Pøbelen og slog omkring sig med den tykke Ende af sin Stok. Riley Steward gav Dick Welding et Slag i Hovedet, hvilket strakte ham til Jorden. Da skreg Hoben: „Dick Welding er død, ved Gud! Hvem dræbte Dick?!" Derpaa styrtede de løs paa Riley, slog ham til Jorden, sparkede ham og raabte: „Dræb ham! dræb ham! Gud fordømme ham! skyd ham! hvilket de uden tvivl vilde have gjort, havde ikke John L. Butler sprunget ind iblandt dem og slaaet dem ned. I fem Minuter var der et fuldstændigt Slagsmaal, hvorpaa Pøbelen fjernede sig for at hente Skydevaaben.

Meget faa af Brødrene voterede. Riley slap lykkelig over Floden, fik sine Saar forbundne og gik til sit Hjem.

Butler kaldte Brødrene sammen og holdt en Tale for dem, sigende: „Vi ere amerikanske Borgere; vore Forfædre kjæmpede for deres Frihed, og vi ville haandhæve de samme Principer," osv., men blev afbrudt af County-Authoriteterne, som opfordrede dem til at stilles ad, og sagde, at det var et Overlæg at hindre „Mormonerne" fra at votere.

Brødrene holdt Raad omtrent en Fjerdingvei udenfor Byen, hvor de saae Pøbelen vende tilbage i Hobe paa fem, ti, ja indtil fem og tyve Personer, bevæbnede med Køller, Pistoler, Dolke, Knive og nogle Geværer, bandende og sværgende.

Da Brødrene ikke havde Vaaben, ansaae de det for klogest at vende tilbage til deres Hjem, samle deres Familier og skjule dem i et Hasselkrat, hvilket de ogsaa gjorde; selv stode de Skildvagt for dem om Natten, medens Qvinderne og Børnene laae paa den bare Mark i Regnen.

(Fortsættes.)

Blandinger.

I Key West i Amerika har en voldsom Ildebrand ødelagt 118 Huse i den rigeste og meest befolkede Deel af Staden.

St. Petersborg hjemsøgtes 1ste Pintsedag af en heftig Ildebrand, der lagde 2 a 300 Huse i Aske. — Et forfærdeligt Jordskjælv hjemsøgte Erzerum i Lilleasien den 2den Juni, hvorved 3,000 Mennesker mistede Livet.

Den 20de Juni trak i Nærheden af Aalborg i Jylland et frygteligt Tordenveir op, ledsaget af en Iisregn, der overgaaer al Beskrivelse. Der regnede i over en halv Time Iisstumper ned saa store som Hønseæg, og mange endog meget større, og efter faa Minuters Forløb var alt Kornet og Græsset paa Marken aldeles ødelagt, idet det var hugget i smaa Stykker. Faarene paa Marken sloges blodige, Fjærkræet dræbtes og selv Folkene paa Marken bleve slemt tilredte. Uveirets Udstrækning var omtrent sex Mile fra Syd til Nord og ¼ Miil i Bredden.

Rustningerne fortsættes i England med usvækket Iver. Der armeres og bygges det ene Krigsskib efter det andet, Matroser hverves uafbrudt, saavel som Marine-Soldater. Alene i Woolwich arbeide 12,000 Personer. — Rusland har opstillet 5 Armeecorpser; 2 ved Kalisch, udgjørende 12,000 Mand, 2 ved Galiziens Grændse og 1 ved Moldau. — Ogsaa Preussen har gjort 6 af sine 9 Armeecorpser mobile. De tre tilbageblevne skulle om fornødiges opstilles mod Rusland. Desuden udruster Preussen sine „samtlige Krigsskibe," og flere ere under Bygning.

Kossuth, som var Anfører for Ungarerne i deres Opstand mod Østerrigerne i 1848 og 49, og som siden den Tid har levet i Landflygtighed, er nu paa Veien til Ungarn, hvor han atter vil stille sig i Spidsen for sine undertrykte Landsmænd og forsøge at benytte denne gunstige Leilighed til at afkaste det østerrigske Aag.

Atter har et stort Hovedslag staaet mellem Østerrigerne og de Allierede, i hvilket hele forstnævntes Armee var engageret. Kampen varede i 16 Timer, fra Kl. 4 Morgen til 8 Aften. Det leveredes ved Solferino den 24de Juni og Keiseren af Østerrig commanderede i egen Person. De Allierede toge alle Forskandsninger, 7,000 Fanger, 30 Kanoner og flere Faner. Hvor stort Tabet af Døde og Saarede er, vides endnu ikke. — Fra Frankrig er der allerede 200 store Belejringskanoner underveis til Indtagelsen af Mantua og Verona, to stærke østerrigske Fæstninger, samt en Mængde ny opfundne store Raketter. Hver af disse Raketter koste 600 Rdlr., og de Fyrværkere, som have forfærdiget dem, ville blive kaldte til Hæren for at betjene dem, da ingen Artilleriet forstaaer det.

Indbetalte Bogpenge.

	Rd.	Mk.	St.
J. C. A. Weiby, Vensyssel	20	„	„
P. Nielsen, Fredericia	35	2	3
M. Andersen, Bornholm	5	„	„
H. Jensen, Aalborg	17	5	8
S. Gudmundsen, Norge	24	„	„
Summa	102	1	11

Statistisk Rapport

over

Jesu Christi Kirke af Sidste-Dages Hellige i Skandinavien.

for det 1ste Halvaar 1859.

Conferencer.	Grene	Af de Halvfjerds	Ældster	Præster	Lærere	Diaconer	Medlemmer	Døbte	Udelukte	Emigrerede	Døde	Totalsum
Danmark.												
1. Kjøbenhavn . .	17		104	40	38	26	754	86	58	40	3	962
2. Aalborg	20		46	14	13	4	252	36	26	23		329
3. Vensyssel . . .	19		66	7	19	7	277	58	26	26	3	376
4. Fredericia . . .	9		33		3	5	124	16	7	5	1	165
5. Lolland	6		22	3	3	2	115	24	13	36		145
6. Bornholm . . .	3		8	2	2	2	85	7	2		1	99
7. Fyen	10		25	3	4		87	32	13	37		119
8. Aarhuus	10		29	5	10	3	137	28	12	12	1	184
9. Skive	5		8	1	2	1	38	7	2	7		50
	99		341	75	94	50	1869	294	159	186	9	2429
Norge.												
10. Brevig	13		52	27	32	11	393	90	26	16		515
Sverrig.												
11. Skaane	11		35	43	16	16	306	48	20	53	3	416
12. Stockholm . .	4		18	8	2	1	58	27	7			87
13. Gøtheborg . .	5		19	6	5	1	75	36	4	8		106
14. Norrkøping . .	8		23	8	11	7	112	12	1			161
	28		95	65	34	25	551	123	32	61	3	770
Summa . .	140		488	167	160	86	2813	507	217	263	12	3714

Indhold.

	Side.		Side.
Liv og Død	289.	Joseph Smiths Levnetsløb (fortsat) .	301.
Hvad er en Prophet?	293.	Blandinger	303.
Redaktionens Bemærkninger	296.	Statistisk Rapport	304.
Det store Frafald (fortsat)	298.		

„Skandinaviens Stjerne" udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned og faaes paa Contoiret i Lorentzensgade Nr. 504 D. 5, Stuen tilvenstre og paa alle kongelige Postcontoirer.

Udgivet og forlagt af C. Widerborg.

Trykt hos F. E. Bording.

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

8. Aarg Nr. 20. *Den 15. Juli 1859.* Priis: 6 Sk. pr. Exp.

Provestenen for Principers Ægthed.

(Fra „the Millennial Star.")

Naar vi søge efter den sande, himmelske Orden — det System, som skal bevirke Menneskets Fuldkommengjørelse og Lyksaligheds, udvikle alle de Evner og Egenskaber, hvormed han er begavet, og virkeliggjøre alle hans udødelige Sjæls Forhaabninger — forbauses vi over den Mængde Systemer, der erklære at have dette Maal for Øie. Der findes over tusinde Religionspartier paa Jorden, af hvilke ethvert tilbyder sig som et passende Middel til Fuldbyrdelsen af den store Gjerning, at lyksaliggjøre Mennesket. Naar man betragter ethvert af disse Systemer for sig, have de Udseende af Sandhed, og ethvert af dem finder Nogle, som fuldt og fast troe, at det er Christi Kirke, indtil et andet System, tilsyneladende mere overeensstemmende med Fornuften eller Skriften, tiltrækker sig deres Opmærksomhed; og paa denne Maade er Sjælen en Bold for stridende Theorier, og drives omkring af ethvert Lærdomsvejr, indtil Eens Levetid er henrunden under frugtesløse Forsøg paa at erhverve sig Kundskab om den sande Theologi.

Midt i en saadan Labyrinth af Troesbekjendelser, alle afvigende fra hverandre hvad Midlerne angaaer, der anvendes for at naae det forønskede Maal, vil ethvert eftertænksomt Menneske være færdig til at udbryde: Der maa visseligen ligge noget Forkeert i selve Grundvoldene for disse Systemer, der ere saa udygtige til at skaffe Mennesket den fuldkomne Lyksalighed, for hvilken han var bestemt.

Vi indrømme, at Stifterne af mange af Nutidens Secter vare oprigtige af Hjertet, havde en retskaffen og god moralsk Character, rene og ædle Bevæggrunde og en fast Tro, for hvilken de udsatte sig for Farer, udholdt Lidelser og Savn, og mange endog Martyrdøden, idet de langt hellere lode deres Fjender afskjære deres Livstraad, end at forsage deres Religion. Men Oprigtighed, Iver og Reenhed i Bevæggrundene ere ikke tilstrækkelige Beviser for Lærdommens Rigtighed, eller for at noget System har Sandheden. Oprigtighed, hvor alvorlig den end er, og endskjøndt den kan bringe den, der besidder den, til at lide Døden, beviser ingenlunde, at de Principer, for hvilke han nedlagde sit Liv, vare sande og i deres Natur og Tendents be-

regnede paa at være Menneskeslægten til evig Gavn og Velsignelse. Det beviser imidlertid hans ædle Bevæggrunde; thi man kan vel neppe antage, at en Hykler eller Bedrager vilde hengive sit Liv, om han end kunde gjennemgaae mange Gjenvordigheder, Lidelser og Forfølgelser under sine Bestræbelser for at sætte sit Bedrageri igjennem, trøstende sig ved Haabet om, at det tilsidst vil være til hans Fordeel. At en Mand frivilligt underkaster sig Farer, Lidelser og endog Døden, kan altsaa ikke ansees som noget sikkert Kjendemærke paa Sandheden; thi vi have de uigjendrivesligste Vidnesbyrd for, at de oprigtige Forsvarere af mange falske Religionssystemer have efter eget Tykke og af egen Drift paataget sig lange og møisommelige Reiser, udsættende sig for Rovere, vilde Dyr, Vandmangel, osv. Dette er f. Ex. Tilfælde med den troende Mahomedaner, der aarligen foretager sin Reise til Mekka, hans Prophets Fødested; ligeledes med den nidkjære Hindu, som sidder med sine Lemmer sammensurrede i een Stilling, hvilket foraarsager gruelige Smerter, indtil Musklerne blive stive; eller lægger sig i Veien for Juggernauts Vogn, og lader denne uhyre Afgud kjøre over sit Legeme, hvilket vil have en frygtelig og smertefuld Død tilfølge, eller som paa Forlangende af sin døende Fader, Moder, Slægtning eller Ven vil kaste sig i Ganges, deres hellige Flod, eller lægge sig paa dens Bredder og lade sig skylle ind i Himmelen af den voxende Flod; og værre end alt Andet, naar en Mand døer i Troen paa Brahmaismen, at da hans Enke stiller sig paa Baalet og lider den gruesigste Død med sin Mands afsjælede Legeme paa Skjødet. Og dog staae alle disse Hedninger, hvor oprigtig deres Tro monne være, efter de Christnes almindelige Mening, i Fare for Helvedes Ild; medens paa den anden Side Mahomedanerne og Hinduerne stemple alle Christne som Vantroende. Ene og alene det Factum, at et Menneske lider Alt for sin Religions Skyld, er altsaa ikke noget tilstrækkeligt Beviis, som fornuftige, tænksomme Væsener kunne bygge deres Salighed paa.

En ufeilbarlig Veileder eller Rettesnor er uundgaaelig nødvendig, hvad Menneskenes Frelse angaaer; thi vi kunne ikke for et Øieblik antage, at den alvise Gud skulde lade sine Børn omkomme kun af Mangel paa en sikker og paalidelig Rettesnor, hvormed de kunde bedømme de Principers Guddommelighed, som maatte blive fremstillede for dem som nødvendige til Saliggjørelse.

Men hvor skal man finde en saadan Rettesnor, kunde man spørge. Hvormed kunne vi prøve Principernes Ægthed, naar alle andre Vidnesbyrd synes at være upaalidelige? Vi svare, at det eneste sikkre Beviis, vi muligen kunne faae — den eneste Rettesnor, hvorefter vi kunne bedømme deres Guddommelighed, er „directe og umiddelbar Aabenbaring.“ Dette er det eneste Middel, hvorved vi kunne veiledes; og intet Mindre kunne vi vente fra vor Skaber, hvis Kjærlighed til hans Skabninger er ubegrændset som Rummet og uendelig som Evigheden.

Men man kunde fremdeles spørge: „Have ikke Mænd til forskjellige Tider fremtraadt og erklæret, at de havde en guddommelig Mission at udføre, en Befaling fra den Almægtige at sætte i Kraft, at tilkjendegive hans Villie, at iværksætte hans Planer, at haandhæve hans Forordninger, og at aabenbare hans Magt, og som frimodigt have forkyndt, at de havde samtalet med Sendebud fra Gud?“

Det er et anerkjendt Factum, at et godt Træ bærer gode Frugter, at en reen Strøm giver reent Vand, og omvendt. Hvilke gavnlige Resultater ere vel udsprungne fra de Systemer, oprettede af dem, som

falskeligen foregive at være inspirerede fra det Høie?

Lad os f. Ex. undersøge det System, som oprettedes af den navnkundige Araber, Mahomed, der besudlede een af Jordens yndigste Egne med Blod, bragte Død og Fordærvelse over Tusinder af Familier, hvis eneste Brøde var, at de ikke betragtede i det samme Lys eller med den samme Ærbødighed det System, som han forkyndte, de Love, han søgte at sætte i Kraft, de Betingelser, han fremførte og den Religion, han vilde paatvinge dem ved Sværdet, — fordi de ikke vilde annamme som Aabenbaring, det, som de ansaae for Udbrud af en utæmmet Phantasi, Frugten af en forstyrret Hjerne og en phantastisk Sværmers Daarskaber. Forbedrede han den sociale, moralske, religieuse, politiske og physiske Tilstand hos de Folkeslag, han besejrede? Vel sandt, han oprettede et stort og blomstrende Rige, og fra ham nedstammer en lang Række af berømte Monarcher, som indtoge nogle af de rigeste, skjønneste og navnkundigste Stillinger paa Jorden. Han var en Mand med store Evner og Sjælekræfter. Men hvad har Resultatet været? Hvor meget Godt er bleven opnaaet? Hvad Gavn har man høstet? Hvilke timelige eller aandelige Velsignelser ere tilflydt Menneskeslægten af det System, hvis Grundlægger paastod at have guddommelig Inspiration? Virkningerne af denne Religion ere følgende: Dens Tilhængere ere svage og afkræftede i legemlig Henseende, ustadige og vankelmodige i deres Aand, og formedelst Intriguer og Cabaler i Haremet udøves Barnemord i en frygtelig Udstrækning, som har sin Grund i Misbrugen af et helligt, retfærdigt og rigtigt Princip, (Polygami) som under Beskyttelsen af gode og fornuftige Love, værnede om ved Overtræderens Afstraffelse, og haandhævede med Bestemthed, vilde have været et Middel til at forædle Folkets moralske og physiske Tilstand. Men da det bliver behandlet af dem, der ikke have det hellige Præstedømmes Magt, og som ikke have guddommelig Myndighed, som ikke have den Hellig-Aands ufeilbare Veiledning, og som saaledes ikke have den fornødne Viisdom og Forstand, som ei kunne indsee i hvilken Hensigt det blev indstiftet, eller fatte de gruelige Følger, der uundgaaelig ville flyde af dets Misbrug, er det bleven et Middel til at sløve deres Intelligentse, nedværdige deres Aand, udueliggjøre deres Evner, og forhindre deres Udvikling og Fremadskriden som et Folk. Derfor see vi dem nu som en faldefærdig Nation, lige ved at falde i Ruiner og opløses, hvilket vilde have været Tilfældet for længe siden, hvis den ikke var bleven opholdt af andre Magter, som endnu ikke ere blevne saa svækkede som den selv, men som i Sandhed ogsaa haste til det Tidspunkt, da de ville behøve en stærkere Magts Bistand. Og saaledes har det været med alle de Systemer, hvis Stiftere falskeligen have foregivet at have Inspiration fra Guddommen. Heraf lære vi, at de af Mennesker opfundne Systemer afstedkomme ikun Ondt, hvilket er et afgjørende Bevis for, at de ikke ere af guddommelig Oprindelse eller frembragte ved Inspirationens Aand.

„Men," kunde man spørge, „sendte ikke Gud i Tidens Midte sin Søn, den Eenbaarne, til Verden — ham, som boede i Faderens Skjød, som var hans Aasyns Glæde, hans Diesteen, Arvingen til hans Herlighed — for at grundlægge paa Jorden en guddommelig Regjering, Tingenes sande Orden? Men efter den Regel for Bedømmelse, I have antaget, at fordi Principerne, som han udgav at være guddommeligt troværdige, og ifølge deres Natur og Virkning skikkede til at bringe Menneskene en fuldkommen Lykkalighed, ikke bragte dem til det forønskede Maal, ei

heller stadigen forbedrede deres Tilstand, hvorledes ville I forklare, at den store Gud, Universets Herre, saaledes tillader sine mægtige Planer at blive kuldkastede, sine Love tilintetgjorte og sin Villie at blive ringeagtet af de usle, svage Skabninger, som han har skabt, som kun existere paa Grund af hans Gavmildhed, og som altid ere afhængige af ham for Luften, de indaande, for Verden, de beboe, og i Korthed for alle de Velsignelser, de nyde? Og dersom Maalestokken, hvorefter vi bedomme et Princips Ikke-Guddommelighed, er Misbrugen eller Unytten af samme, Mangelen paa Følgerigtighed i Planen, Ikke-Opfyldelsen af de i Planen fremsatte Formaal, eller dens Udygtighed til at bringe Menneskeslægten til sand og fuldkommen Lyksalighed — hvad bliver der da af Christi Missions Guddommelighed? og hvorledes skal man bringe hine modsigende Paastande i Overeensstemmelse med hverandre? thi I erklære paa det Alvorligste og Bestemteste, at Christus, hans Apostler, Disciple og Kirke bleve fordrevne fra Jorden, og at paa Ruinerne af den oprindelige Christendom hævede sig den udpyntede Catholicisme, hvilken har spredt Ødelæggelse og Død næsten over hele Guds Skabelse, og har været Oprindelsen til den frygteligste Overtro, den grusomste Intolerantse, de umenneskeligste Torturredskaber og den groveste Uvidenhed og Daarskab."

Denne Indvending giver Plads for tre Indrømmelser — for det Første, at Christus ei var nogen Bedrager, hvilket vilde være overflødigt for os at vevise for christne Læsere; for det Andet, at der har været et universalt Frasald fra det System, som Christus grundlagde; og for det Tredie, at et saadant Frasald var Følgen af Misbrugen af Menneskets Handlefrihed.

1) Vi kunde forsøge at bevise, at Christus var Guds Søn ved Reenheden i hans Vandel, ved hans Lidelser og Død. Vi kunde fylde hele Bind med Beretninger om hans Barmhjertigheds- og Kjærlighedsgjerninger, og hans strenge Selvfornegtelse ved alle Leiligheder. Vi kunde i det Uendelige anføre sienfynlige Beviser for det Gode, han bevirkede, for Troen, som hans Apostler og Disciple havde paa hans guddommelige Mission, for at Tusinder senere hen anerkjendte hans Paastande, troede hans Lærdomme, overlode deres udødelige Sjæle til hans Omsorg, og forsagede alle deres jordiske Besiddelser og fulgte ham. Vi kunde nævne de talrige Martyrer, der hellere hengave deres Liv, end vilde fornegte hans Missions Guddommelighed. Og vi kunde tillige fremhæve det indre Vidnesbyrd, som den christne Religion bærer i sig selv, den skjønne, moralske Aand, som gjennemstrømmer dens Hele, dens Forskrifters Fortrinlighed, den skjønne Overeensstemmelse i alle dens Dele, og den Orden og Regelmæssighed, som saa høiligen charakteriserer den, naar den opmærksomt undersøges, og naar vi med Omhyggelighed have betragtet alle disse Emner, hvad have vi saa udrettet? hvad Kundskab have vi meddeelt? Hvem kan da af ganske Hjerte erklære for Gud den Almægtiges og hans Engles Aasyn, at de vide med Vished, at Jesus var Guds Søn? Desværre ikke Een.

2) Vi kunde anføre Steder i det Gamle og Nye Testamente som Beviser paa, at Gud forudbestemte, at han vilde tage sin Kirke og sit Præstedomme paa Jorden i et stort og herligt Diemed, kun kjendt af ham selv; eller at det blot var et Led i den store Kjæde af Ting, vedkommende Menneskeslægtens Historie, Frelse, Ophøielse og endelige Skjebne; eller at der under dens tilsyneladende Uforeenlighed med Guds Kraft laae uendelig Viisdom. Vi kunde anføre en Mængde Bibelsteder som uigjen-

drivelige Beviser for at Gud havde besluttet at skabe og at forandre, at organisere og at opløse, og bygge og at nedrive.

3) Vi kunde arbeide uden Ophør paa at vise, at Gud i sin Mistundhed, Viisdom og Godhed organiserede Mennesket som et frit, selvstændigt Væsen, — gav ham Frihed til at tænke og handle, til at vælge og forkaste hvilkensomhelst Lærdom, der maatte blive fremstillet for ham; og at det var hans Handlefrihed, som gjorde, at Christi Kirke ikke fandt noget blivende Sted paa Jorden.

Men om vi skulde gjøre dette, hvad vilde det vel føre til? Vi vilde kun have ophobet en Mængde stadfæstende Vidnesbyrd, men ingen substantielle Beviser, ingen utvivlsomme Vidnesbyrd og visseligen ingen ufeilbare Prøvestene.

Vi kunde anføre Vidnesbyrdet om de Mirakler, Frelseren og hans Apostler gjorde, hvilke af de saakaldte Christne ansees som uomstødelige Beviser for Christi Mission; men at antage et saadant Vidnesbyrd som Kjendemærke paa et Princips Ægthed, vilde være at bygge paa Sand; det vilde være at overgive sig aldeles til Andres Veiledning, og at bygge vor udødelige Sjæls Saliggjørelse paa Fremstillinger, som muligen kunde være Bedrageres Opspind eller Magiens Virkninger, med mindre vi have en sikker og ufeilbar Prøvesteen, hvorved vi kunde vide, om hine Mirakler skete ved Guds Kraft eller ikke.

Den eneste Maade, hvorpaa Menneskene kunne faae Kundskab om de Grundsætninger ere af guddommelig Oprindelse, som til hvilkensomhelst Tid maatte blive fremstillede for dem, er ved „directe og umiddelbar Aabenbaring."

„Men hvorledes kan man erholde denne kostelige Gave?" kunde man spørge. Uden her at befatte os med Fortiden svare vi: Den kan nu erholdes ved Lydighed mod det evige Evangeliums Principer, som atter er gjengivet til Jorden i den Hensigt at tilveiebringe den endelige Fuldkommenhed af alle Ting, samt for at sætte Mennesket i Besiddelse af en fuldkommen Lyksalighed, berede ham for hans Skabers Nærværelse, ophøie ham til den høieste Rang, et fremadstridende Væsen kan naae, gjøre hans Evner fuldkomne og begave ham med den kongelige Myndighed, som vil sætte ham istand til at organisere og regjere Verdener, ligesom hans himmelske Fader nu gjør. Og, naar Du har adlydt, da skal Du annamme Gud den Almægtiges Hellig-Aand, som er eet med ham, som udgaaer fra den Eviges Nærværelse, som besjæler og oplyser deres Sind, der ville modtage den, og stempler som Sandhed Alt, hvad som er af Gud. Da vil Du kunne forstaae, at directe og umiddelbar Aabenbaring er den eneste paalidelige Prøvesteen for Principerne.

Beskaffenheden af Mormonismen.

(Fra „the Millennial Star.")

„Mormonismen" er en practisk Religion og omfatter Alt, hvad der vedkommer Menneskets. Den er ikke som de saakaldte Religieuses Søndagsskole, der trækkes paa for at give dens Bærer et respectabelt Udseende i Kirken eengang om Ugen eller maaskee ligesaa mange Gange om Aaret; thi den omfatter enhver Dag i Ugen saavel

i practisk som i aandelig Henseende hele Aaret igjennem. „Mormonismen" er i Sandhed en Hverdagsreligion for hele Livet og intet mindre, og det „Sidste-Dages Værk" er Begyndelsen til Grundlæggelsen af et Rige, som Gud ved Fuldbyrdelsen af sine forunderlige Hensigter vil oprette. Og for at befordre Kirkens Udvikling og danne Kjærnen til det Sidste-Dages Rige udsamles de Hellige og organiseres som et Samfund saavel i politisk som i religieus Henseende, og eftersom de voxe i Antal, udstrække de sig længere og længere, anlægge nye Settlementer, bygge Stæder, opreise Templer og udføre Alt, hvad der forekommer i en saadan practisk Gjerning. For de Hellige er alt dette deres Religion, og det optager hele deres Liv og udkræver hele deres Virksomhed. Dette giver dem naturligviis en fast, practisk Charakteer og deres Religion et fremragende, eiendommeligt Præg. For os er det Factum, at „Mormonismen" er saa altomfattende og har en saa udstrakt Virkekreds, et stærkt Bevis paa dens guddommelige Natur og taler prophetisk om dens store Bestemmelse og varige Bestaaen. Det er klart, at den „forunderlige Gjerning," som Fortidens Propheter, Psalmister og store Aander forudsaae, hvilken skulde aldeles omdanne Samfundet og give Verden en tusindaarig Fredsregjering, maatte have havt det samme Formaal og de samme Særkjender som „Mormonismen." Den er ikke blot en Søndagsgjerning, opfyldt ved Beden, Syngen og Talen, men den er en Gjerning, som vil danne og udvikle et nyt Samfund. Som saadan maatte den gjennemgaae de samme Grader og den samme Kamp, som „Mormonismen" allerede har gjennemgaaet, og vil fremdeles udvikle sig i alle Retninger, indtil vor himmelske Faders Hensigt er opnaaet, nemlig at omordne Samfundet paa Jorden i Lighed med den himmelske Orden, og give Verden en ny og bedre Civilisation.

Dette er Beskaffenheden af og Formaalet for Mormonismen, betragtet fra det practiske Standpunkt. I theoretisk Henseende er den saa omfangsrig, at selv ikke den Største blandt os kan fatte Fylden af hvad den vil udføre. Den er uudtømmelig i Indhold og forgrener sig i det Uendelige, optagende i sig ethvert sandt og rigtigt Princip. Derfor er den reen, frimodig, kraftig og seierrig i sit Væsen, og indgyder en Aand, som er frisk, frydefuld, selskabelig, gjestfri, utvungen, broderlig, godmodig, velvillig og fremadstræbende, men desuagtet heltemodig, værdig og altopoffrende, naar Evighedens Alvor eller Præstedommets Pligter kræve det. En mørk, klynkende, klagende, knurrende, illiberal eller svag Aand er ikke „Mormonismens" Aand, hvis Stræben og Retning er virkelige og sande Dyder og Egenskaber, hellere end stive og tomme Formaliteter, hvormed den Overfladiske lader sig nøie; og ærlig Sandruhed hellere end kunstlet Forfinelse i Anskuelser og Skikke.

Den oprindelige Christendom, saaledes som den er fremstillet af Fiskerne fra Galilæa, var ikke iført det smykkede, skolastiske Klædebon, hvormed de classiske græske Lærde prydede deres philosophiske Systemer, ei heller var den fra først af berømt for sine Kunster og Videnskaber i den Mængde og Udvikling, som det navnkundige Athen og Rom kunde prale af; og medens Christi Lære var en Anstødssteen for Jøderne, ansaae Grækerne den for en Daarlighed. Og dog, hvad blev Resultatet i verdslig Henseende af den Mission, som Tømmermanden Josephs formeente Søn og hans Disciple, Fiskerne fra Galilæa, vare kaldte til? Det opslugte Grækernes og Romernes Civilisation, og Herskermagten over Jorden overgik til Nationer, der bekjendte Christi

Navn, og gav en Civilisation, som har naaet en saa mægtig Udstrækning, udviklet Kunster og Videnskaber og hine nyere kjæmpemæssige Opfindelser af Jernbaner, Telegrapher, Maskinerier, osv., i Sammenligning med hvilke Grækernes og Romernes Kundskab og Civilisation vare kun som Børnelegetøi. Vi vide, at Christenheden har tabt meget i Reenhed, Simpelhed og Kraft formedelst Frafaldet, men ikkedestomindre ere store Resultater opnaaede formedelst den Religion, som Christus grundlagde; og desuden vise Tidernes Tegn og Retningen af enhver af Nationernes Begivenheder og Bevægelser, at Tiden ikke er fjern, da „ethvert Knæ skal bøie sig og enhver Tunge bekjende," at den Religion, som anerkjender Christus som dens Ophav og levende Apostler og Propheter som dens Styrere, er den bedste, om den end, ligesom den oprindelige Christendom, var en Anstødssteen for Jøderne, og for Grækerne en Daarlighed, er det samme for de nu levende Nationer, der endnu ikke kunne fatte, at hvad de kalde „Mormonisme," i Virkeligheden er den oprindelige Christendom, gjenoprettet og sammenføiet med en ny Uddeling. Hvad den var fordum, er den ogsaa nu, med den Undtagelse, at den har et større Formaal for Øie og vil være hurtigere i sin Udvikling og mere universal og omfattende i sine Resultater. Den omfatter en Husholdning for alle Ting og alle Tidsaldere; den er oprettet i en mere oplyst Tidsalder end Tilfældet var for 1800 Aar siden; den har Kundskaben om og Lettelserne af Nutidens Opdagelser til sin Raadighed, og dens Disciple ere udgangne fra Jordens meest practiske, foretagelsesdygtige og indsigtsfuldeste Nationer, nemlig England, Amerika, Frankrig, Tydskland, Rusland, Italien, Indien, China, Japan og i Korthed alle Folkeslag synes paavirkede af den samme Magt, som udsender „Mormon-Ældsterne" over hele Jorden og fører dem tilbage til Zion med deres Tusinder af Troende paa det Sidste-Dages Værk. Men i Beskaffenhed og Aand er denne nye Uddeling eller Formelsen af den oprindelige Christendom, den selvsamme, som den var i de første Apostlers Dage. For Sectererne kan den vel være en Anstødssteen, og for de Lærde, de „Fornemme," de Stolte og Aristokratiet kan den maaskee synes at have for megen Lighed med hvad Tømmermandens Søn og hans Disciple fordum gjorde mod de græske Lærde, nemlig at lægge Øxen ved Roden af deres Systemer; men den har den samme friske, herlige, kraftige Aand, som har givet Christenheden Herskermagt over Verden. Saa vil Tilfældet atter vorde; en ny saadan stor Gjerning vil blive udført og paaskyndet ved de Lettelser, som Dampen og Telegraphen ville yde, og ledsaget af Begivenheder, der ville bære Vidnesbyrd om den sidste store Husholdnings Vigtighed og Værd. For 1800 Aar siden tog den første Komme af Christi Religion Verden fra den Stilling, hvori 4,000 Aar havde bragt den, og benyttende sig af Kraften og Resultaterne af alle foregaaende Tidsalderes Civilisation har den bragt Verden op til dens nuværende Standpunkt. Christi Religions anden Komme vil tage Verden fra dens nuværende Standpunkt og bringe den tilligemed Resultaterne af 6,000 Aar og Kraften af Fortidens og Nutidens Civilisation ind i det syvende Aartusinde — Skabningens Sabbats-Hvileaar. Og naar den tusindaarige Fredsregjering har bragt denne Verden nærmere den evige Tingenes Orden, ville ædle Kunster og Videnskaber pryde den som med et kongeligt Gevandt, og selv Nutidens Opdagelser ville træde i Baggrunden for en endnu større og fuldstændigere Udvikling af alle Naturkræfter, saa at Damp, Telegrapher og Maskine-

rier ikke længere skulle være et Under, men en Selvfølge af den større Civilisation, forenet med Jesu og hans Præstedømmes retfærdige Regjering.

Helbredelsens Gave.

(Fra „the Millennial Star.")

„De skulle lægge Hænder paa de Syge, og de skulle helbredes."

Det er sienfynligt, at Frelseren ikke alene gav ovenstaaende Forjættelse til de Troende som et Tegn, for derved at tilkjendegive hans Magt, men tillige som en „Velsignelse" for de Hellige i Lidelsestilfælde, paa det de ved dette Middel kunne triumphere over Fordærverens Vælde, medens de Gjenstridige og Vantroe falde som Offre i tusindviis for Sygdomme, mod hvilke de med al deres Viisdom og Dygtighed ikke have kunnet finde noget Middel.

Dog, hvor ofte hænder det ikke, at naar Herren har stillet denne Velsignelse til sit Folks Raadighed, have de i en kort Tid udviist stor Iver i Tro, Bøn og Faste for at tilegne sig den; men siden-efter ere de blevne lunkne og Trin for Trin gaaede tilbage, indtil de tilsidst have tabt al den Tro, de engang havde, og, hvad som er endnu værre, leve i Smerte og Elendighed, medens de ved en retfærdig Vandel, efterlevende Evangeliets Forskrifter, kunde have nydt Helbred og Styrke.

Og atter Andre have gaaet saavidt, at de troe, eller sige, de troe, at denne tilligemed flere andre Velsignelser kun gaves Kirken under dens første Organisation for at vise Guds Kraft. En saadan Lære kan visseligen bringe et oprigtigt Menneske paa den Tanke, at saadanne Hellige (om de forresten ere Hellige) ere formedelst deres Dorskhed og Lunkenhed komne langt under den Stilling, de skulde indtage, for at kunne erholde dem, og at de sige, ligesom Ræven om Rønnebærrene, „de ere sure," fordi de ikke kunne naae dem.

Ethvert fornuftigt Menneske vil indrømme, at „det er lettere at forebygge et Onde end at helbrede det." Men da der gives mangt og meget, som vi i vor nærværende Prøvetilstand ikke kunne forebygge, er det da ikke ret og retfærdigt, at vi skulle være i Besiddelse af Magt til at tilintetgjøre Satans Planer, som han saa listigt lægger til Menneskeslægtens Fordærvelse, og at vi ikke lade ham efter eget Tykke ved sin Trædskhed binde vore Hænder og Fødder, fordærve vore Legemer og svække vore Sjæleevner, saa at han derved skulde kunne faae Magt over os og omtumle os, indtil vi blive Slaver af vore Lidenskaber og desformedelst bevirke, at vort Liv tilbringes i Elendighed? Jo. Lad os da som den sande og levende Guds Hellige bestræbe os for at forstaae vor Organisation, og føre et Liv, som vil vinde vor himmelske Faders Velbehag; og om vi da skulde blive hjemsøgte af Sygdom, eller et Ulykkestilfælde skulde ramme os, kunde vi med Tillid forlade os paa Forjættelsen: „De skulle lægge Hænder paa de Syge, og de skulle helbredes."

Herren har i sin Viisdom givet sine Hellige denne Forjættelse, at de derved kunne helbredes, naar alle andre Hjælpemidler slaae feil. Djævelen kan vel have Magt til at beskadige Viingaardens Frugt og Markens Urter; men til Beskjæmpelsen og

Overvindelsen af denne Magt har Gud atter gjengivet til Jorden det hellige Præstedømmes Magt og Myndighed.

Er det derfor ikke nødvendigt, at vi holde os nær til Herren, saa at vi kunne have Krav paa den givne Forjættelse? Svaret er ligefrem, og hele Christenheden vilde svare „Jo!" Heri stemme vi Alle overeens. Men det næste Spørgsmaal vil blive: „Hvad maae vi gjøre, for at blive istand til at kunne holde os nær til Herren?" Ved Besvarelsen heraf vil der opstaae en stor Forvirring, og Enhver vil betegne sin egen Maade som den bedste, medens enhver trofast Hellig vil blive veiledt af Guds Aand, og derved erholde den lovede Velsignelse.

Skandinaviens Stjerne.

Den 15de Juli.

Da vi have gjennemgaaet de indkomne halvaarlige Rapporter og Regnskabet fra de respective Conferencer og ere færdige med det samlede Halvaars-Regnskab for den hele Mission, kunne vi ikke andet end tilkjendegive vor Tilfredshed med de præsiderende Ældste, saavel som det øvrige Præstedømme og de Hellige i Almindelighed. Vi see tydelig, at de ere voxet i deres Pligters Opfyldelse, og vor kjærlige Formaning til vore Brødre og Søstre i Pagten er: Vedbliver saaledes at gaae fremad i Udvikling, i Tro og i gode Gjerninger. Elsker Gud og hans hellige Love, Bud og Befalinger over alle Ting. Værer nidkjære i Eders Gudsdyrkelse, i Sabbatens Helligholdelse, i Faste, i Bøn og Paakaldelse. Naar I opoffre Eder i Faste til Herren paa Eders regelmæssige Fastedag, forsømmer ikke samvittighedsfuldt at betale Eders Fastepenge til Fattigkassen, saa at Eders Faste og Eders Offring kan opstige som en sød Lugt for den Herre Zebaoth og nedbrage Velsignelser over Eders Hoveder.

Opfylder Eders Pligter saavel mod Eders Medmennesker som mod Eder selv indbyrdes. Strider mod det Onde og overvind det med det Gode. Udbreder Kundskab og Lys omkring Eder, og fremstiller for Andre et følgeværdigt Exempel.

Erindrer, at uden Tro er det umuligt at behage Gud; men ransager Eders Tro, om den er sand og levende, virksom og kraftig, og erindrer Apostelen Jacobs Ord, „at ligesom Legemet er dødt uden Aand, saa er Troen død uden Gjerninger."

Viser Menneskens Børn, at Eders Religion ikke er et Mundsveir, ikke en blot smuk Theori, men at den er en Virkelighed, en praktisk Religion, stikket til at omdanne Menneskets faldne Natur, gjøre den bedre, ædlere, fuldkomnere.

Forsømmer ikke at ransage Guds hellige Ord og Aabenbaringer, baade Fortidens og Nutidens, og samler Eder derved nyttig Kundskab baade for Eder selv og til at meddele Andre.

Agter, ærer og adlyder de Mænd, Herren har stillet til Eders Veiledere; beder for dem, at Herren maa velsigne Eder gjennem dem; agter paa deres Raad og Formaninger, og det vil gaae Eder vel timelig som aandelig.

Værer samvittighedsfulde i at betale Herren Eders Tiende og Offringer; og bidrager saaledes hvad I kunne til hans Riges Opbyggelse paa Jorden; thi dersom I først „søge Guds Rige og hans Retfærdighed, skulle alle øvrige Ting tilfalde Eder."

Huusholder fornuftigt med Eders timelige Ting; tillukker ikke Eders Haand for den værdige Trængende; samler tillige hvad I kunne for Eders Udfrielse; og Herren, som seer alle Eders Bestræbelser, skal belønne Eders Flid, Trofasthed og Lydighed og og opfylde alle Eders Hjerters retfærdige Ønsker og Forhaabninger i hans egen beleilige Tid.

„Maa den Gud, som har begyndt det gode Værk i Eder, fuldføre det indtil Jesu Christi Dag!"

Efterretning fra Utah. Vi have modtaget Brev, dateret Manti den 5te Mai, fra Ældste P. O. Hansen, som tidligere arbeidede paa „Stjernens" Contoir, og han fremsender herved sin kjærlige Hilsen til alle de Hellige i Skandinavien, og formaner dem til en trofast og nøiagtig Opfyldelse af alle de Pligter, som maatte blive dem paalagt af Herren formedelst hans hellige Præstedømme. Han udtaler sin Glæde over Guds Naade, som forundte ham at vandre hjem til Ephraims Bjerge og blande sig blandt hans Folk, som der have samlet sig, fjernt fra en ryggesløs og dybtfalden Verdens Synd og Ugudelighed, for i Fred og Ro at kunne tjene Herren deres Gud efter deres Hjerters Attraa, overeensstemmende med hans aabenbarede Love i de sidste Dage. Selv føler han sig lykkelig i sin Stilling, og beskriver Tilstanden i Territoriet som særdeles god. Helbred og Sundhed hersker overalt, og Enhver havde travlt paa Markerne med at pløie, saae, sætte Gjerder, osv., og Alle have Udsigt til en riig og overflødig Høst, og Størstedelen af Befolkningen er lykkelig ved at kunne lægge Korn og Meel op for den forestaaende Dyrtid. Dersom de Hellige, naar de emigrere, kunde medføre danske Uldkarter, vilde det være til stort Gavn, da de vilde kunne faae 2 a 3 Rdlr. for Parret. Dækkener og Tæpper ere paa Reisen langt at foretrække for Dyner, og ogsaa her hjemme, da en Dyne ikke duer for en Mand at tage med i Skoven eller paa Marken. For meget Skoetøi kan ikke medføres — et Par Støvler koster her 9 Dollars, et Par Sko 4½. Uldsaxe og andre skarpe Redskaber anbefales at medtages. Den, som har Raad til at anskaffe sig Messing- og Kobber-Kogekar, vil have længere Nytte af dem her end af Blik, og desuden tilraades de Hellige at tage Geværer og Ammunition med sig fra Udrustningsstedet ved Sletterne. Han formaner de Hellige til at bevare Herrens Aand saavel i Udspredelsen og paa Reisen som efter deres Ankomst til deres kjære Hjem, paa det de ikke skulde støde sig over enhver ubetydelig Modgang eller Gjenvordighed, eller snuble over enhver lille Myretue, opmuntrer dem til under alle Omstændigheder at handle i Retfærdighed og ønsker Herrens Velsignelse over Enhver til at tage virksom Deel i hans Riges Opbyggelse og Sandhedens Udbredelse, paa det Jordens Forløsning maa blive paaskyndet, og alle Herrens Planer blive udførte.

Emigranterne. Af private Meddelelser have vi erfaret, at vore Emigranter ankom til Florence den 23de Mai, efter en behagelig og hurtig Reise gjennem de Forenede Stater paa Jernbaner og Dampskibe, og vare allerede ude paa Sletterne den 9de Juni.

Det store Frafald.

(Fra „the Millennial Star.")

(Fortsat fra Pag. 301.)

Frafaldet var nødvendigt for at iværksætte den Saliggjørelsesplan, som vedtoges i Evighedens Raad. At de Hellige forstode dette, er indlysende af Pauli Ord, der sige, at *forend* vor Herres Jesu Christi Tilkommelsesdag skal Frafaldet komme. Det seer ud til, at han forstod Gjenløsningsplanen og Virkningerne af hine uomstødelige Love, hvorved den skal gjennemføres. Enhver Ting, som vi have noget Kjendskab til, gaaer gradviis fremad paa Veien til Fuldkommenhed, saa længe som den ikke sætter sig op imod hine Love; men dens Udvikling kan tage en længere eller kortere Tid. Saaledes see vi f. Ex. Menneskets først som Barn, hjælpeløst og uskyldigt, ude af Stand til at beskytte eller sørge for sig selv. Længere hen i Tiden see vi ham som en kraftig Yngling, hvem de beprydende Naturgaver og de sig udviklende Evner betegne som den fornemste i Skabningens Række; og derefter — med Manddommens Udtryk i sit Ansigt og sin virksomme, intelligente, tænksomme, opfindsomme og fremadstræbende Aand — som Herre over den Skabning, der omgiver ham, formedelst hans fortrinlige Egenskaber. Men snart er hans Legeme for snevert for hans opadstræbende Aand, der hæver sig til en anden og mere ophøiet Sphære. Desuagtet bestaaer hans Tilværelse fra Vuggen til Graven i en gradviis Udvikling af hans evige Evner og Egenskaber.

Det samme er Tilfælde med Dyre-, Plante- og Mineralriget, og ligeledes med Jorden selv. I sin Udviklingsproces har den naaet sin nuværende Tilstand, og dens fremtidige Udvikling kan letteligen fattes af enhver opmærksom Jagttager. Derved er Mennesket kommet til sit nuværende sociale og politiske Standpunkt. Dette kunne vi kalde en Erfarings-Sandhed, anvendelig paa Alt, hvad vi kunne fornemme med vore Sandser, og heraf kunne vi ved fornuftigt Resonement komme til den Slutning, at ogsaa Forløsningen vil finde gradviis Sted, og naae sin Fuldkommenhed efterhaanden.

Vi komme ikke til dette Resultat alene ved Fornuftslutninger; men ogsaa fra den dunkle Fortid lyder en Stemme, fuld af den Viisdom, Erfaringen giver, hvilken udtaler den hellige Sandhed.

Enhver Huusholdning var afpasset efter Menneskets større eller mindre Udvikling; og eftersom han skred frem, gaves Huusholdningen overeensstemmende dermed.

Det vilde være overflødigt her at opregne de forskjellige Uddelinger, at følge deres Udvikling og Fuldendelse, og at paapege Frafaldet fra den mosaiske Huusholdnings Aand, der var en Forbereder for Indførelsen af den christne Huusholdning, der tydeligen viste, eftersom Samfundet udviklede sig, at den givne Huusholdning var utilstrækkelig til at tilfredsstille Tidens voxende Krav, og at fuldkomnere Meddelelser vare nødvendige.

Vor nærværende Hensigt er at vise den christne Huusholdnings Udygtighed til at fuldende den store Kjæde af successive Uddelinger, der skulde berede Jorden for en celestial Herlighed og Mennesket for den ophøiede Stilling at være Arving til de evige Liv. Alle Propheterne og Guds hellige Mænd have hentydet til et Magtens Rige, der skulde herske med Majestæt og Vælde, være de Ondes Skræk og en

retstaffen og upartiſt Forvalter af Retfærdighedens Love. Dette kunde den chriſtne Huusholdning aldrig have opnaaet. Den bragte indre Fred og ſand Lykſalighed til Alle, ſom annammede dens Principer, men ſelve Aanden i nogle af disſe Principer forhindrede Organiſationen af en ſaadan Magt, ſom den beſtrevne, ſelv om Omſtændighederne havde tilladt det. Der blev dengang intet ſaadant Rige oprettet, ſom underlagde ſig alle Verdens Riger; men de ſidſte Dages Huusholdning ſkal udføre dette Arbeide, naar det formedelſt Retfærdighed bliver ſaa ſtærkt, at Magten og Herredømmet gives den Høieſtes Hellige. (Dan, 7, 27. Aab. 11, 15.) Den førſtnævnte ſøgte at regjere Menneſkene ved moralſk Overtalelſe; men dermed kan man kun ſtyre de Oprigtige og Ydmyge. Tyrannen, Undertrykkeren, den Uærlige, den Fordærvede og den Uretfærdige ville kun haane dens ophøiede og guddommelige Lærdomme, og bedrive deres Bedereſtyggeligheder og Synd tiltrods for dens reneſte og ædleſte Forſkrifter. Den anden forener den moralſke Overtalelſes Mildhed med Magtens ſtærke Haand for at overbevise og lykkeliggjøre de Oprigtige af Hjertet, beſkytte dem for Uretfærdighed og Undertrykkelſe, medens den forvalter Lovene med Retfærdighed og Upartiſkhed. Men de dengang ſtedfindende Omſtændigheder vilde ikke tilſtede Indførelſen af nogen anden Uddeling end den, der var givet. Samfundet var ei tilſtrækkeligen udviklet for Annammelſen af nogen anden; derfor var det nødvendigt, at Menneſkene ſkulde afvige fra den givne, paa det de gradviis kunde bringe Samfundet i en Tilſtand, der var ſtikket for Annammelſen af den ſtørſte, ædleſte og meeſt ophøiede af alle Uddelinger.

Som Beviis herpaa behøve vi kun at kaſte et Blik tilbage paa Samfunds-Tilſtanden, da hiin Huusholdning gaves. Den herſkende Magt var krigerſk i ſin Natur, haardnakket i ſin Myndighed, ivrigt vogtende paa det mindſte Spor af Oppoſition for at kunne knuſe den i Fødſelen, og idømte Alt, hvad der havde den mindſte Lighed med Modſtand, den haardeſte og ubarmhjertigſte Straf.

Denne Nidkjærhed for Myndighed, uafhængig af „Verdens ſtolte Herſkerinde," lykkedes det de ryggesløſe Jøder at optænde mod Chriſtus, idet de twang Pilatus til at dømme ham, ſom han anſaae for uſkyldig, til Døden, blot fordi han var bange for, at den Magt, der gav ham hans Myndighed, ſkulde troe, at han begunſtigede dens Forehavende, ſom antog den Tittel, — hvilket de betragtede ſom en Majeſtætsforbrydelſe — „Jødernes Konge." Den ſamme Magt anſaae ethvert Forſøg paa at forene Religionen med Statsanliggender ſom Høiforræderi i høieſte Grad; desaarſag finde vi, at Apoſtlerne lede mere Forfølgelſe ſom Følge af Beſkyldninger for oprørſk Politik, grundede paa deres Lærdomme med Hensyn til deres Herres anden og herlige Tilkommelſe, end af nogen anden Aarſag.

Af denne Grund vare de nødte til at tilbageholde deres Kundſkab om Gjengjældelſens Tider, faſtſatte i Evighedens Raad, og at fremſtille de faa Lærdomme, de forkyndte, paa en halv hemmelighedsfuld Maade, hvilket forvirrer vor Tids overfladiſke Theologer. Af denne Aarſag opſtod den Vildfarelſe blandt Theſſalonikerne, ſom vi anførte i Begyndelſen af denne Afhandling, og derſom de, der vare af „Troens Huusholdning," kunde falde i en ſaadan Vildfarelſe med Hensyn til Meſſiæ Komme i Kraft og Herlighed, hvor meget mere Grund var der ikke for deres virkſomme og rænkefulde Fjender, at annamme den ſamme Tro og at benytte den til Udryddelſen af Chriſtendommens Forkyndere?

Vi sige derfor, at de dengang stedfindende Omstændigheder tilstedte ingen anden Uddeling, end den givne. Den aandelige Friheds ædle Principer vare neppe kjendte af Jøde eller Hedning. Det skjønne Princip, at Menneskets i politisk, social og religieus Henseende skulde regjeres ved guddommelig Aabenbaring, directe meddeelt, betragtedes med den grusomme Fordoms og den gamle Sædvanes Øine som farlig for Samfundets og Regjeringens Vel, og fortjente derfor at oprykkes med Rod.

Men kunde ikke den Huusholdning have udviklet sig saaledes, at den kunde have tilveiebragt den fornødne Kraft og Organisation for den fuldkomne Gjennemførelse af Guds Planer? Nei; Samfundet kunde ikke have udviklet sig saa hurtigt, som hans Planer nødvendigviis maatte udvikles. Og atter den naturlige Tilbøielighed hos Mennesket at løbe efter selsomme Læresætninger og falske Forestillinger, hvilket netop dette Frafald beviser, tilintetgjorde alt Haab om en langsom og gradviis Udvikling til hine ædlere Principer og Love og sammes Efterlevelse, som udfordredes for at bringe Jorden til sit bestemte Maal.

Men hvis den christne Huusholdning ikke fuldstændigt kunde udføre Alt, hvad der udkrævedes for Menneskets endelige Ophøielse, hvorfor blev den da givet? Simpelthen fordi Samfundet uden den aldrig vilde være bleven beredt for den efterfølgende, — fordi der udkrævedes, at Usyldigheden maatte lide som Forsoningsoffer for Verdens Synder, — fordi den store Kjæde af successive Udviklinger vilde have været ufuldstændig uden den. Barnet bliver ikke i et Nu en Mand — det springer ikke lige ind i Manddommen uden først at gjennemgaae de mellemliggende Grader. Den ædle, forhaabningsfulde og blomstrende Ungdom maa nødvendigviis gaae forud for Manddommens Modenhed. Hiin Huusholdning var en kostelig Gave for Jorden. Dens forædlende Principer — endskjønt saa fordærvede, som de alle bleve — virkede for Samfundets Udvikling med uimodstaaelig Kraft; og ligesom den krystalklare Bæk, der flyder reen fra sin Kilde, men som under sit Løb besmittes af Snaus og fordærvede Ting, der blande sig med den, alligevel forfriskes og opliver de grønne Træer, der udstrække sine løvrige Grene over dens Bredder, saaledes har den himmelske Strøm af christne Principer, som udvældede reen og klar fra Inspirationens Kilde, udviklet, uagtet den blev fordærvet, den menneskelige Friheds skjønne Træ, indtil dets udspredende Grene nu frembyder et Læ for det evige Præstedømme, der endnu engang har opreist Sandhedens Banner paa Jorden, og samler om det de Ædleste af Menneskeslægten, som fyldte med den Eviges Aand ville rulle Riget seirende frem, og sammensveise det sidste Led af den gyldne Kjæde af successive Uddelinger, hvorved det Forbigangne, Nuværende og Tilkommende ville blive uopløseligt forenede.

Det vilde være umuligt i en saa kort Afhandling som denne at fremsætte alle de Beviser, som stadfæste Sandheden af ovenstaaende. Vi ville derfor hernæst begynde at undersøge Frafaldets practiske Virkninger.

(Fortsættes.)

Joseph Smiths Levnetsløb.

August 1838. (Fortsat fra Side 302.)

Tirsdag Morgen den 7de bragte Nogle, som ikke tilhørte Kirken, den Efterretning til Far West, at ved Valget i Gallatin igaar bleve to eller tre af vore Brødre dræbte af Missourianerne, bleve liggende paa Marken og tilstedtes ikke at blive begravede; at Brødrene bleve forhindrede i at votere og at Størstedelen af Indbyggerne i Davies County havde besluttet at drive de Hellige ud af Countiet.

Da jeg kom til Kundskab herom, reiste jeg til Gallatin for at hjælpe Brødrene, og ledsagedes af Præsident Rigdon, Broder Hyrum Smith og femten eller tyve Andre, der vare bevæbnede til Selvforsvar, og Anførselen overlodes George W. Robinson.

Paa Veien traf vi sammen med Brødre fra forskjellige Dele af Landet, der vare blevne angrebne af Pøbelen, men vi ankom Alle lykkeligt til Oberst Wight om Natten, hvor vi fandt nogle af de Brødre, som vare blevne overfaldne af Pøbelen i Gallatin, samt flere Andre, hvilke ventede paa os for at høre vort Raad.

Fra sikkre Kilder erfarede vi, at eet Hundrede og halvtredsindstyve Missourianere havde kjæmpet mod sex til tolv af vore Brødre, der kjæmpede som Løver. Flere Missourianere fik deres Hjerneskaller knuste. Helligt være Mindet om hine faa Brødre, som saa tappert strede for deres constitutionelle Rettigheder og Religionsfrihed mod saadan en Overmagt af Pøbelhalse.

Onsdagen den 8de. Efter at have tilbragt Natten i Raad hos Oberst Wight, reed jeg ud med nogle af Brødrene for at tage Situationen i Øiesyn i den Egn, og besøgte blandt Andre Adam Black, Fredsdommeren for Davies County, som for nogen Tid siden havde solgt sin Eiendom til Broder Vinsor Knight, og efter Overeenskomst faaet en Deel af Kjøbesummen udbetalt, hvorefter han forenede sig med en Pøbelhob for at fordrive de Hellige fra Davies County og forhindre dem fra at nedsætte sig der. Paa Forespørgsel bekjendte han hvad han havde gjort, og da han havde brudt sin Embedseed, bad vi ham om at give os Oprejsning paa een eller anden Maade, saa vi kunde komme til Kundskab om han var vor Ven eller Fjende, og om han vilde forvalte Loven i Retfærdighed; og tillige opfordrede vi ham høflig til at undertegne en Fredsovereenskomst. Dette vilde han ikke, men sagde, at han selv vilde udfærdige en saadan til vor Tilfredshed og undertegne den, hvilket han ogsaa gjorde; den lyder som følger:

„Jeg, Adam Black, Fredsdommer i Davies County, bevidner herved for det Folk, kaldet Mormoner, at jeg er forpligtet til at overholde denne Stats, saavel som de Forenede Staters Constitution; at jeg ikke staaer i Forbindelse med nogen Pøbel; at jeg ikke vil forene mig med nogen saadan, og at saalænge de ikke fornærme mig, vil jeg ikke fornærme dem.

Den 8de August 1838.

Adam Black,
Fredsdommer."

I Haab om, at han vilde staae ved sin givne Forsikring og haandhæve Loven, forlod vi ham i Fred og vendte tilbage til Oberst Wight's i Adam-ondi-Ahman.

Om Aftenen aflagde nogle af Borgerne i Mill Port os et Besøg, og vi kom

overeens om at møde i Raad med nogle af Countiets fornemste Mænd i Adam-ondi-Ahman næste Dag Kl. 12.

Leiren fortsatte fremdeles sine Arbeider i Ohio; Mange vare syge, og onde Aander søgte at forulempe Brødrene. Ældsterne Dunham, Carter, Knight, Pettingil, Brown og Perry tilbragte Aftenen med at gaae fra Telt til Telt og true Sygdommene og de urene Aander, og stode som de Helliges Forsvarere mod Fordærveren. Kun Broder Byingtons Barn døde, men Mange bleve helbredede.

Committeen samledes i Adam-ondi-Ahman Kl. 12 ifølge tidligere Bestemmelse. Paa Borgernes Side var Joseph Morin, udvalgt Senator, John Williams, udvalgt Repræsentant; James B. Turner, Skriver i Districtsretten; paa de Helliges Side Lyman Wight, Winsor Knight, John Smith, Reynolds Cahoon og Flere. I dette Møde indgik begge Parter en Fredspagt med hinanden paa at ville bevare hverandres Rettigheder og at haandhæve samme; og vedtog, at om Nogen eller Nogle skulde gjøre Uret, skulde ingen af Parterne opholde dem, eller søge at unddrage dem Retfærdighedens straffende Haand, men føre frem alle Overtrædere, saa de kunde blive behandlede efter Lov og Ret. Forsamlingen hævedes, den bedste Forstaaelse herskede, og jeg og mine Venner begave os til Far West, hvor vi indtraf omtrent ved Midnat og fandt Alt roligt.

Fredagen den 10de. Da jeg var noget træt, tilbragte jeg Dagen hos min Familie. Befattede mig kun lidt med Forretninger.

Leiren vedbliver at være hjemsøgt af Sygdom. Broder Carricos Barn døde. Ældste Tyler helbrededes ved Troens Bøn.

Forfølgelsens Aand vedbliver at yttre sig ude omkring, uagtet alle vore Fredstraktater, hvilket kan sees af følgende edelige Vidnesbyrd:

(Fortsættes.)

Blandinger.

Natten mellem 2den og 3die Juli gik en Række af svære Uveir hen over London. Et usædvanligt Antal Mennesker ihjelsloges af Lynilden.

60,000 Russere rykke fra det caspiske Hav mod Khiwa, for efter Overeenskomst med Persien at tvinge Turkomanerne til Underkastelse. — I Ungarn herster stor Bevægelse, og man venter at en Opstand snart vil bryde løs. Ogsaa Galizien er i Begreb med at reise sig, saa at Rusland har seet sig nødsaget til at sende Tropper derind, da de østerrigske Soldaters Antal sammesteds er for ringe til at dæmpe en Opstand. — Fra Rom hedder det, at 2,000 Mand pavelige Tropper vare afgaaede til Perugia (een af de Byer, der havde sluttet sig til Sardinien) for at gjenoprette Orden. Disse Tropper angrebe Byen, men bleve først efter flere Timers Kamp Herre over den. Indbyggerne heldte sydende Olie og glødende Aske ned over Soldaterne, og disse kastede Borgerne ud af Vinduerne. Efter Stadens Indtagelse udøvede Soldaterne de skjændigste og græseligste Voldsgjerninger. De Dødes Antal paa begge Sider beløber sig til 800. — I Slaget ved Solferino skal Østerrigernes Tab være 22,000 Mand, Franskmændenes 15,000 og Sardiniernes 9,000. I Hospitalerne i Brescia ligge over 2,000 Østerrigere, som ere blevne saarede ved Solferino,

og som efterlodes paa Valpladsen af deres Kammerater. — Antallet af de østerrigske Fanger, der bragtes til Frankrig før Solferinoslaget, beløber sig til 8,393 Mand. — 3,000 tyrolske Tropper ere blevne slagne tilbage med stort Tab af General Garibaldi. — Prinds Napoleon er indtruffen i de Alliereges Leir med 35,000 Mand. — 40,000 Franskmænd ventedes til Adriaterhavet, hvilke skulde angribe Østerrigerne fra den østlige Kant. 10,000 Mand ere allerede landede paa to af de dalmatiske Øer. — Ogsaa Tyrkiet ruster sig af al Magt. Hæren er bragt op til 200,000 Mand, og der tales endog om at bringe dem op til 300,000, og Dardanellernes Fæstningsværker udvides og sættes i Krigsstand. — Frankrig ruster en Observationsarmee paa 172,000 Mand med 400 Kanoner mod Tydskland. — Preussen og det tydske Forbund har ialt opstillet mod Frankrig 260,000 Mand med 900 Kanoner.

Der er nu mellem de Allierede og Østerrigerne sluttet en Vaabenstilstand til den 15de August.

Hs. Maj. Kong Oscar den 1ste er den 8de Juli afgaaet ved Døden, efter i 15 Aar at have beklædt Sverrigs og Norges Throne.

Keiseren af Frankrig har den 12te Juli skrevet til Keiserinden: Der er afsluttet Fred mellem Keiseren af Østerrig og mig. Grundbetingelserne for Freden ere: Der oprettes en italiensk Confoderation under Pavens Overpræsidium. Den østerrigske Keiser afstræder sine Rettigheder paa Lombardiet til Louis Napoleon, denne overdrager dem til Victor Emanuel. Den østerrigske Keiser beholder Venedig, som skal udgjøre en integrerende Deel af den italienske Confoderation. Der udstedes almindelig Amnesti.

Indbetalte Bogpenge.

	Rd.	Mk.	Sk.
M. Nissen, Lolland	7	„	„
L. C. Geertsen, Aarhuus	28	„	„
S. Gudmundsen, Norge	23	„	10
Summa	58	„	10

Indhold.

	Side.		Side.
Provestenen for Principers Ægthed	305.	Det store Frafald (fortsat)	315.
Beskaffenheden af Mormonismen	309.	Joseph Smiths Levnetsløb (fortsat)	318.
Helbredelsens Gave	312.	Blandinger	319.
Redaktionens Bemærkninger	313.		

„Skandinaviens Stjerne" udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned og faaes paa Contoiret i Lorentzensgade Nr. 504 D. 5, Stuen tilvenstre og paa alle kongelige Postcontoirer.

Udgivet og forlagt af C. Widerborg.

Trykt hos F. E. Bording.

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

8. Aarg Nr. 21. *Den 1. August 1859.* Priis: 6 Sk. pr. Exp.

Evangeliets Velsignelser.

Tale af Præsident Brigham Young.

(Fra „Deseret News.“)

Lykkelig er i Sandhed den Mand og Qvinde, eller det Folk, som er i Besiddelse af Guds Søns Evangelium, og som forstaaer at skattere hans Velsignelser. Hvilket Folk er i Besiddelse af det? Vi ere rede til at svare: „De Sidste-Dages Hellige ere det eneste Folk paa Jorden, vi have nogen Kundskab om, til hvem det evige Evangelium er bleven givet i de sidste Dage; de ere det eneste Folk, som ere Arvinger til det, med alle dets Velsignelser og Privilegier. Saavidt vi vide, er der intet andet Folk paa denne Klode, som nyder denne uvurdeerlige Velsignelse.“ Dog alle Mennesker ere i en vis Grad under dets Indflydelse — og nyde Velsignelser fra Ophavsmanden og Giveren af Livets og Saliggjørelsens Evangelium for den faldne Menneskeslægt.

Alle Adams Børn fra hans Dage indtil nu have nydt den Grad af Lys, Herlighed og Aabenbaring af Guds Godhed, som de i de forskjellige Tidsaldere og under de forskjellige Omstændigheder have villet og kunnet annamme. Men de have ikke i alle Tidsaldere havt Evangeliet med dets Ordinantser, Velsignelser og Privilegier. De Sidste-Dages Hellige er det eneste Folk, som nu nyder saadan særdeles Naade. Præstedømmet har været paa Jorden fra Tid til anden, og Guds Rige har været organiseret i visse Grader, men vi kunne med Sandhed sige, at dette er Tidernes Fylde, vi nyde de Velsignedes Velsignelser, og os er givet Privilegier, der overgaae Alt, hvad som tidligere er tildeelt Menneskene. I denne Huusholdning ville alle Ting blive samlede til eet, og saa besynderligt det end kan synes for Verden, vi ere det Folk, der er som et Redskab i Herrens Haand til at udføre det. At dette er en Sandhed, kunne ingen Argumenter omstøde. Hvormeget dette Værk end forhaanes, forfølges og ringeagtes som en intetsigende, ubetydelig og barnagtig Gjerning, saa er det alligevel sandt og vil blive det — det er Grundlæggelsen af Himmeriges Rige paa Jorden. Her er Saliggjørelsens Plan, her er Livsens Ord, her er Evighedens Lys, her er den Viisdom, som vil belære Konger og give Fyrster Indsigt og Domme-

kraft. Tidernes Fyldes Husholdning findes her blandt dette Folk, og fra dem vil Himmelens Lys, Viisdom og Intelligents straale ud over Jorden, og Herrens Aand, der opfylder det uendelige Rum, er bleven udgydt over den, givende Lys til enhver Mand og Qvinde, som kommer ind i Verden.

Brødre og Søstre, kunne vi fatte dens Storhed? Benyt Eders Fornuft og tilbagekald i Eders Erindring Eders havte Erfaring i denne Kirke, og tænk saa efter, om I ere saa lykkelige, som I ventede at blive, om I have annammet, hvad I ønskede at faae, om I nyde det, som engang laae i Fremtiden for Eder, og hvilken fornuftig Slutning ville I komme til? Hvad vil en oplyst Dommekraft sige Eder? Hvad vil Sandhedens Aand bevidne? At her straaler Lyset i sin Reenhed, her er et jordisk Himmerig; og intet Argument, ingen Viis, ingen Indflydelse paa Jorden eller i Helvede kan modbevise det, eller anføre een god, fornuftig Grund for det Modsatte. Stig derpaa op til de himmelske Magter, og udspørg den Intelligents, som fylder Evighedens Skjød; spørg Universets Skaber, Organiserer og Opretholder, vor Fader, som er i Himmelen, samt de forherligede Hellige, Engle, Martyrer og de retfærdige, fuldkommengjorte Mænds Aander, og de ville alle som med een Mund bevidne Sandheden af det Værk, hvori vi ere meddeelagtige. Paa den anden Side kan Intet uden den Almægtiges Kraft og Jesu Christi Aand vidne for Eder, at dette er Guds Værk. Mennesker, som ikke ere inspirerede fra det Høie, kunne ikke med deres verdslige Viisdom modbevise det, eller omstøde det; ei heller kunne de med deres Viisdom alene bevise dets Sandhed, hverken for sig selv eller Andre. Men det Factum, at de ikke ere istand til at omstøde det, er intet Bevis for, at det er Guds Rige; thi der er mange Theorier og Systemer paa Jorden, som den verdslige Viisdom ikke kan modsige, hvilke alligevel ere falske. Intet mindre end det af den Almægtiges Aand oplyste og inspirerede Menneske kan bevise denne herlige Sandhed for Menneskenes Børn.

Medens I vare i Eders Barndoms Hjem i den gamle Verden og i de Forenede Stater, førend I samledes hid med Guds Folk, hvad var da Eders Tanker og Forhaabninger, naar I stuede frem til den Tid, I skulde komme hertil og blande Eder med de Hellige? Hvad saae I i Aanden, og hvorledes virkede Guds Aand paa Eders Forstand? Naar I bleve samlede med den Høiestes Hellige, og blev en Broder eller Søster af dette lykkelige Samfund, ventede I at nyde vor Herres Jesu Christi Velsignelser i større Maal, at vandre i hans Ansigts Lys, og ved den Hellig-Aands Kraft faae Sandheden aabenbaret til Eder bestandigen, og at I skulde være i et Himmerig og i Herrens Zion. Dette forventede I. I havde det Haab, at I ikke længere skulde høre Guds Navn blive bespottet fra Morgen til Aften; I ventede at blive fritagne for at høre Eders fordums Bekjendtes Forhaanelser, frie for Eders ugudelige Herrers Tyranni, og for de stinhellige Sectereres Forfølgelser, som alle vare forenede om at rive Eder istykker og at tilintetgjøre Eder baade timeligen og aandeligen om muligt. I plagedes af de Ugudeliges Samtaler og slette Handlinger, Eders Fred var brudt og I kunde ikke nyde den Lyksalighed, Evangeliet tilbød Eder; men desuagtet følte I Indflydelsen af Sandhedens Aand brænde i Eders Hjerter, hvilken opvakte hos Eder en inderlig Længsel efter at samles med de Hellige. I vilde maaskee have udbrudt: „Ak, om jeg kunde bo i de Helliges Midte og flye fra dette ugudelige Sted. Gid jeg havde Midler til at kunne tage min lille Familie

og reise til de Helliges Indsamlingssted." Dette var Eders Følelse, dette var Eders Bøn. I ønskede Udfrielse fra Helvede, for at finde en Himmel blandt de Hellige; I ventede at finde Zions Skjønhed og Orden istedetfor Babylons Forvirring; Fred og Lyksalighed for Elendighed; Rolighed for Tummel; Ærefrygt for Guds Navn istedetfor Bespottelser; Overflødighed for Hunger; i Korthed, I ventede at finde et Sted, hvor alt Ondt var ophørt, og Synd og Sorg ikke fandtes mere, og hvor I Dag efter Dag uforstyrret kunde nyde alle Herrens Goder. Jeg troer, jeg har givet en sand Skildring af de Flestes Tanker, førend I samledes med Kirken her i disse Dale.

Nu, Brødre og Søstre, hvad hindrer Eder fra at nyde Alt, hvad I ønskede? Den rolige Overveielse i Eders eget Sind og Resultatet af en ubildet Dømmekraft, veiledt af Herrens Aand, vil give Eder et rigtigt Svar paa dette Spørgsmaal. Jeg kan besvare det for mig selv, og maaskee for mange af Eder. Hvis jeg ikke nyder Alt, hvad jeg attraaede, hvis min Lyksalighed ikke er saa fuldkommen, som jeg ønskede, hvis den Hellig-Aands Lys ikke er i mit Hjerte i den Grad, som jeg ventede den skulde være, hvis jeg ikke har erholdt Alt, hvad jeg ønskede medens jeg var i den lavere Verden blandt de Ugudelige, saa er *Skylden hos mig selv*, i mit eget Hjerte, i min egen Sindsstemning, i den menneskelige Naturs Svaghed. Det er min egen Villie, der hindrer mig fra at nyde Alt, hvad jeg ønsker, og Mere til. Det er urigtigt at antage, at Andre kunne hindre mig i at nyde Guds Lys i min Sjæl; hele Helvede kan ikke hindre mig fra at have Zion i mit eget Hjerte, hvis jeg selv vil være lydig mod Guds Forskrifter og Love. Han har givet os et Mønster at efterfølge, hvilket vil, om jeg følger det trolig, forskaffe mig *mere* af Himmelen i mit eget Hjerte, end jeg kan fatte. Dette er mit Svar.

Broder Erastus Snow fremsatte det Spørgsmaal: „Dersom min Næste gjør mig Uret, er jeg derfor tvungen til at gjøre Uret mod Andre?" Jeg siger, nei. Om en Broder skulde nedtræde mit Korn, som staaer modent paa Marken, er jeg derfor nødt til at nedtræde Andres? Nei. Om min Broder i Kirken skulde tage Herrens Navn forfængeligen, følger saa deraf, at jeg maa bruge samme Sprog? Om min Broder skulde gjøre Ondt paa nogensomhelst Maade, derfor er jeg ikke retfærdiggjort ved at begaae en eneste ond Handling i mit Liv. Lad enhver Sidste-Dages Hellig prøve sig selv og spørge: „Er jeg een af dem, som vil gjøre Ret i alle Ting, selv om Andre gjøre Uret? Er jeg den Person, som vil tjene Herren med hele mit Huus, som vil afstaae fra enhver ond Gjerning, og ethvert ondt Ord, om ogsaa min Næste, min Broder og Søster skulde gjøre det Modsatte?" Lad Aanden i Eders Indre besvare disse Spørgsmaal, og Enhvers Hjerte vil der lyde: „Lad mig være den Person, lad mig gjøre Ret fra nu af bestandigen, uden oftere at gjøre Ondt." Hvad have I da vundet? I have faaet Himmelen i Eders eget Bryst, Zion i Eders Hjerte, og erholdt al den Herlighed, Fred, Glæde, Velsignelse og alt det Lys, I længedes efter, medens I vare blandt de Ugudelige. Om I blive skuffede, hvem vil skuffe Eder? Om I blive forurettede, hvem forretter Eder? Om I gaae glip af Eders Kroner tilsidst, hvem har berøvet Eder dem? Disse Spørgsmaal ere anvendelige i forskjellige Retninger. De kunne passe paa de timelige Anliggender i Verden, saavel som paa Guds Naadevirkning i Hjertet og Sjælens Frelse. Det er paa det sidste, jeg især vil anvende dem. Hvo kan med sin Indskydelse bevirke, at Nogen af Eder gaaer glip

af sin Saliggjørelse i Guds celestiale Rige? Jeg vil besvare dette Spørgsmaal for mit eget Vedkommende. Dersom Broder Brigham vandrer paa en forkeert Vei og ikke kommer ind i Himmerigets Rige, kan ingen Anden dadles derfor end Broder Brigham selv. Jeg er den Eneste i Himmelen, paa Jorden og i Helvede, som kan bebreides derfor.

Dette passer paa alle Sidste-Dages Hellige. Saliggjørelse maa erhverves og arbeides for af hvert enkelt Individ selv. Jeg selv er den Eneste, der muligviis kan frelse min egen Person. Naar Frelse tilbydes mig, kan jeg annamme eller forkaste den. Ved Annammelsen deraf maa jeg vise ubetinget Lydighed mod og underkaste mig dens Ophavsmand hele mit Liv igjennem, saavel som dem, han skulde beskikke til at veilede mig; ved Forkastelsen deraf foretrækker jeg at handle efter min egen Villies Forskrifter og Lyster, istedetfor efter min Skabers Villie. Der gives Nogle blandt dette Folk, hvis Tanker, Handlinger og Følelser paavirkes og ledes af andre Personer eller Familier, til hvem de fæste deres Lid, af hvem de vente baade timelig og aandelig Veiledning, og tilsidst Frelse. Disse Personer stole ikke paa Guds Aands Virkning hos sig selv, men paa andre af deres skrøbelige, svage Medskabninger. „Jeg stoler ikke paa min egen iboende Gudhed," sige de, „for at komme ind i Herlighedens Rige, men jeg stoler paa Dig, Broder Joseph, paa Dig, Broder Brigham, paa Dig, Broder Heber, paa Dig, Broder James; jeg troer, din Dommekraft er større end min, og følgelig lader jeg Dig domme for mig; din Aand er bedre end min, derfor kan Du gjøre Godt for mig; jeg vil ganske underkaste mig Dig og sætter al min Tillid til Dig for Liv og Saliggjørelse; hvor Du gaaer, gaaer jeg; hvor Du tøver, bliver jeg, ventende, at Du vil føre mig ind gjennem det himmelske Jerusalems Porte."

Jeg ønsker at omtale dette. Vi læse i den hellige Skrift, at een Herlighed er som Solens Glands, en anden som Maanens og en tredie som Stjernernes. I Lærdommens og Pagtens Bog kaldes disse tre Herligheder den celestiale, terrestriale og telestiale. Disse ere Verdener eller forskjellige Værelser i vor Faders Bolig. Saadanne Mænd og Qvinder, som ikke kjende Guds Kraft og den Hellig-Aands Indflydelse bedre, end at de i Eet og Alt maae lade sig fuldkommen lede af Andre, tilsidesætte sin egen Forstand og holde Kjød for sin Arm, ville aldrig blive istand til at komme ind i den celestiale Herlighed og blive kronede, som de ventede; de kunne aldrig blive Gud lig. De kunne ikke regiere sig selv, langt mindre Andre, men der maa siges dem, endog i det Ubetydeligste, hvad de have at gjøre, ligesom et lille Barn. De kunne ikke styre sig selv i mindste Maade, men det maa Petrus, Jacob eller en Anden gjøre. De kunne aldrig blive Guds Sønner eller kronede som Konger med Herlighed, Udødelighed og evige Liv. De kunne aldrig føre Herlighedens Scepter med Majestæt og Vælde i det celestiale Rige. Hvem vil kunne det? Kun de, der ere frimodige og inspirerede med Himmelens sande Uafhængighedsaand; de, der ville gaae freidigt frem og tjene Herren deres Gud, overladende til Andre at gjøre, hvad de have Lyst til, og som tage den faste Beslutning at gjøre Ret, om ogsaa hele den øvrige Menneskeslægt skulde foretrække at gjøre det Modsatte. Er dette anvendelig paa Nogen af Eder? Eders eget Hjerte vil give Svar herpaa. Vide I ligesaa godt hvad Ret og Retfærdighed er, som jeg? I nogle Tilfælde vide I det, og i andre maaskee ikke; men jeg vil forklare Eder, hvad jeg mener, i følgende Ord. Jeg vil gjøre alt det Gode, jeg kan, og skye Alt, hvad jeg veed er Ondt. I kunne Alle gjøre saa meget.

Jeg vil bøie mit Hjerte til Herren og bede ham give mig Viisdom, og om jeg kun veed Lidt, vil jeg voxe derved, saa jeg imorgen kan faae Mere, og saaledes vedblive at udvikles Dag for Dag i Kundskab om Sandheden, ligesom Jesus Christus voxede i Alder og Kundskab fra et Barn til Mands Modenhed; og om jeg ikke nu kan domme for mig selv, kan jeg maaskee gjøre det næste Aar. Vi ere organiserede for at gaae frem paa Fornuftvæsenernes Udviklingsbane, og den mindste Hellig kan ved uoiagtigt at følge Guds Orden naae en fuld Frelse ved sin egen Trofasthed, formedelst Guds Naade.

Jeg erindrer hvordan det var i Jackson County. Der boer Familier i denne Stad, som begave sig til det County for en eenogtyve eller toogtyve Aar siden, om jeg husker ret. Jeg veed, hvorledes deres Følelser vare. Hele deres Attraa var at komme til Staden Independence, Jackson County, hvor de ventede at finde al Synd og Ugudelighed udryddet, en Himmel paa Jorden og Enden paa al deres jordiske Sorg og Bekymring. Det var Bevæggrunden til at de reiste did. Stakkels Sjæle, hvor lidt de vide om Saliggjørelse og dens Beskaffenhed. Jeg kunde ogsaa have begivet mig didhen, men jeg ønskede at udtordne Evangeliet til Nationerne. Det brændte i mine Been som Ild, saa jeg vendte Ryggen mod Jackson County, for at forkynde Livsens Evangelium for Folkene; jeg længedes kun efter at komme ud i Verden for at raabe, hvad Herren var ifærd med at gjøre i disse sidste Dage. Efter en Tids Forløb fik Stillingen et andet Udseende, og de fik flere Gjenvordigheder i Independence, end vi havde i New York Stat, og de maatte tilsidst flygte.

Jeg vil spørge de Personer, der blæve uddrevne fra Jackson County, om de lede saa meget i den virkelige Forfølgelse, som de vilde have lidt ved Kundskaben om, at den om et Aar vilde finde Sted? I vilde vistnok Alle svare, at om I havde vidst det et Aar tidligere, vilde I ikke have udstaaet Tanken derom. Jeg ønsker at anvende dette paa to Maader. I, som ikke have gjennemgaaet Prøvelser, Forfølgelser og Fordrivelse med dette Folk fra Begyndelsen af, men som kun have læst derom, og hørt nogle af dem fortælle, kunne maaskee tænke, hvor frygtelige de maae have været, og undres over, hvorledes de Hellige have kunnet udholde det Alt. Tanken derom gjør Eder modfaldne, faaer Eders Hjerner til at løbe rundt og Eders Legemer til at bæve, og I ere lige ved at udbryde: „Jeg kunde aldrig have udholdt det.“ Jeg har været midt i Forfølgelsens Hede, og jeg har aldrig følt mig saa vel tilpas i hele mit Liv som da. Jeg har aldrig følt den Almægtiges Fred og Kraft tildeelt mig i en saa stor Grad, som netop i den hedeste Tid af vore Prøvelser. Jeg betragter dem som Intet. Jeg hører Folk tale om deres Gjenvordigheder, deres svare Savn, og de store Opoffrelser, de have havt for Evangeliets Skyld. Det har aldrig været noget Offer for mig. Hvadsomhelst jeg kan gjøre eller offre for Evangeliets Skyld er kun ligesom en Draabe i Havet; Velsignelserne, Gaverne, Kræfterne, Æren, Glæden, Sandheden, Saliggjørelsen, Herligheden, Udødeligheden og de evige Liv er Vederlaget for det Lille, jeg kan gjøre. Om jeg havde Millioner af Dollars, og gav det Alt hen til Guds Riges Opbyggelse og sagde til dette Folk: „Tag det og byg Templer, Stæder og Fæstninger derfor,“ og jeg stod der pengeløs tilbage, vilde det have været et Offer? Nei, ikke efter mine Anskuelser. Sæt, at jeg skulde blive kaldet til at prædike Evangeliet indtil mit Haar bliver hvidt, indtil mit Legeme bliver bøiet af Alderdom, indtil jeg bliver lagt i min Grav, og at jeg

aldrig skulde gjensee min Familie og mine Venner i Kjødet, vilde det være et Offer? Aldeles ikke, men tvertimod een af de største Velsignelser, der kunde blive en Dødelig tildeelt, nemlig at have det Privilegium at kalde Hundreder, ja maaskee Tusinder fra Mørket til Lyset, fra Satans Magt og Uretfærdighed til Sandhedens Grundsætninger og den levende Guds Retfærdighed.

Jeg var ligesaa villig til at taale Pøbelvold og Fordrivelser i Jackson County, som jeg var villig til at gjennemgaae Gjenvordighederne i Kirtland, Ohio; i Davis og Caldwell Countier, Missouri; og i Illinois lige til dette Sted. Hvad var vel det? Jeg har ikke seet dette Folk gjøre et eneste Offer. Der har ikke været en eneste af disse Herrens Tilskikkelser, uden de vare beregnede paa at luttre og herliggjøre de Rene af Hjertet, forskaffe dem Velsignelser istedetfor Forbandelser — ikke alene timelige Velsignelser, men Herlighedens, Udødelighedens og de evige Livs Kroner i Guds Nærværelse. Hvor er saa det Offer, som dette Folk nogensinde har gjort? Der findes ikke noget saadant — de have kun ombyttet en mindre god Tilstand med en bedre, hver Gang de have flyttet — de have ombyttet Uvidenhed med Kundskab, og Uerfarenhed med det Modsatte.

Sku tilbage paa de Hellige førend de første Gang samledes og bleve drevne; de antoge, at al Synd var forbi paa Indsamlingsstedet. Saadanne vare mine egne Følelser, endskjøndt jeg ikke indsamledes med dem paa den Tid. Jeg maatte ud at prædike; men jeg skal sige Eder, hvad jeg gjorde. Jeg begyndte at opgjøre mine Forretninger, lagde min Hovedbog og øvrige Protocoller paa Hylden og sagde: „Nu skal jeg aldrig saae Brug for Eder mere." Jeg troede, at de, der ønskede i Sandhed at være Hellige, skulde gjøre alt muligt for at fremme Retfærdighed og Fred blandt Menneskene og være fuldkommen af eet Hjerte og eet Sind. Jeg lagde bort mine gamle Regnskabsbøger, fordi jeg troede, vi skulde være een Familie, Enhver søgende at gjøre sin Næste Godt, og at Alle skulde gjøre alt det Gode, de muligviis kunde. Efterlevelsen af saadanne Principer vilde forskaffe Guds Folk Overflødighed af Godt. Det er let for os at forestille os Tingene, som de skulde være; men Ulykken er, at Tingene ikke altid ere, som vi kunde ønske dem. Hvis de Hellige paa hiin Tid kunde have dømt retteligen efter Stillingens Udseende, og kunde have forstaaet Forholdene og Omstændighederne, der omgave dem, kunde de have seet, at Sorg og Bekymring var nær forestaaende. Men det var ret, at de ikke saae den mørke Sky, der hang bristefærdig over deres Hoved.

Under den korte Femminuters-Tale, jeg holdt i det gamle Bowery, da hiin bekjendte Dommer offentligt fornærmede dette Folk, var der Mænd og Qvinder tilstede, som lede mere af Forudanelsen af hvad der kunde paafølge i Fremtiden, end Folket i det Hele taget har lidt i den virkelige Forfølgelse. I deres Indbildning saae de hele Helvede losladt mod sig, sig selv frygteligt mishandlede, deres Ører afskaarne, deres Indvolde udrevne og hele dette Folk knuust. Efter at have faaet Tid nok til atter at samle sine Tanker, fandt de til sin store Forbauselse, at de endnu vare i Live og aldeles uskadte. De lede ligesaa meget, som om de havde været paa Bunden af Ildsøen; og alt dette, kun fordi jeg sagde hiin fordærvede Usling, at han fortjente at blive sparket ud af Territoriet for sin Uforskammenhed og aabenlyse Frækhed. Jeg veed, at dette Folk har lidt mere ved Tanken om Gjenvordigheder end ved virkeligen at gjennemgaae dem.

Ligesom de have forestilt sig fremtidige Lidelser langt større, end de i Virke-

ligheden ere, saaledes have de ogsaa foresti lt sig en skjønnere Himmel i Zion, end de kunne finde paa dens nuværende Udviklingstrin. I have ikke fundet det Zion, I forventede. At Menneskene tage feil i disse to Henseender er indlysende for dem, der have følt Haab og Frygt arbeide i deres Indre. Man lider mere ved Tanken om Døden, end ved Døden selv. Paa den anden Side have I tænkt Eder et bedre Zion, en fuldkomnere Lykksalighed og en skjønnere Herlighed her i Kjødet, end I nogensinde ville faae at see i dette Forkrænkelige. De, der ere tilbøielige til at gaae til een Yderlighed, ere næsten altid sikkre paa at gaae til den modsatte, hvilket altid leder til Skuffelse — enten behagelig eller ubehagelig. Disse to Yderligheder have forstaffet de Hellige megen Møie; og Nogle have af Mangel paa Taalmodighed og lidt fornuftig Eftertanke lagt Skylden for deres Skuffelse paa urette Sted, og have vendt Kirken Ryggen, uden at det falder dem ind, at Sylden ligger hos dem selv. Disse Svagheder i den menneskelige Natur benytter Satan sig af, undertiden med meget Held. Men I, Sidste-Dages Hellige, kunne ikke løbe bort fra Eder selv, og medens I ere her i dette kjødelige Tabernakel, vil der altid opstille sig Hindringer for Eders Fremadskriden i større eller mindre Grad, som Følge af den Svaghed, det forkrænkelige Kjød er underkastet. Snart ville vore Legemer gaae tilbage til deres Moder, Jorden, blive opreiste og blive forherligede. Da skulle vi nyde Alt, ja Mere end hvad Menneskets Hjerte kan fatte, medmindre det er inspireret med den Hellig-Aand. Dette vil vorde de Trofastes Arv.

Der er stor Plads for os Alle til Forbedring. Hvis vi begynde fra denne Dag af at gjøre alt det Gode, vi kunne, og aldrig gjøre noget Ondt, ville vi kunne opnaae det, som jeg ønsker Brødrene skulle prædike om og arbeide paa at grundfæste. Jeg ønsker, at Biskopperne, det lokale Præstedømme og Enhver af Kirkens Embedsmænd skulle prædike derom; jeg ønsker, at Forældre skulle indprente det i sine Børn, samt at enhver Green eller Deel af Kirken over hele Jorden skulde virke derfor, nemlig at faae indbyrdes Tillid til hverandre. Tag dette til Text, om I saa synes, og prædike derom; fremstil det baade ved Tale og Exempel, indtil der hersker indbyrdes Tillid blandt de Hellige paa hele denne Klode, og det er netop det, jeg ønsker at see tilveiebragt. Dersom vi ønske at grundfæste en saadan Tillid til hverandre, som de himmelske Væsener have til hverandre, maae vi afstaae fra enhver ond Gjerning, fra at udlægge enhver Ting, Andre sige eller gjøre, til det Værste, og aldrig indblande os i Andres Sager eller krænke deres Rettigheder, men derimod opholde vor Næste i Nydelsen af hans Privilegier og Rettigheder, og anse dem for ligesaa hellige som vor egen Salighed. Om Tilliden er bleven svækket, er dette den eneste sikkre Maade, hvorpaa den atter kan oprettes. Hør dette, I Evangelii-Forkyndere, Apostler og Propheter; I Ældster, Høipræster og Halvsjerds; I Biskopper, Præster, Lærere og Diaconer, og enhver Mand og Qvinde i Jesu Christi Kirke over den hele Jord. Prædik denne Text i Eders Hjem, begyndende med Eders eget Hjerte; lær det derpaa til Eders Hustruer og Eders Børn; lad det derefter udsprede sin opvarmende og oplivende Indflydelse, ligesom den altopfriskende Solstraale, fra Familie til Familie, indtil alle de Sidste-Dages Hellige ere blevne forenede til Eet.

Jeg skal oplyse Fremgangsmaaden ved at oprette Tillid til hverandre ved at tage et fire- eller femaars gammelt Barn til Exempel. Moderen giver dette lille Barn et lille Skrin til Eiendom, hvori det gjemmer sine Smaasager, saasom

Knappenaale, Baand, Dukkeklæder, osv. Dette Skrin anerkjendes af hele Familien som Barnets Eiendom. Lad nu Ingen røre ved Noget i dette Skrin, eller tage Noget ud deraf uden Barnets Samtykke. Dette er kun en ringe Bagatel, kunne Nogle synes; men begynd ved et saa ubetydeligt Punkt som dette at skabe Tillid, og lad den voxe fra Lidt til Meget. Hustruer, lad Eders Mænds Sager være i Fred, medmindre de have overdraget dem til Eders Varetægt.' Mænd, overlad til Eders Hustruer det, som vedkommer dem, og søg aldrig i deres Gjemmer uden deres Samtykke. Jeg kan rose mig deraf. Jeg har levet i Ægteskabsforhold i næsten tredive Aar, og jeg har aldrig aabnet min Hustrus Skuffe uden hendes Samtykke, med Undtagelse af en eneste Gang, og det var for at faae fat i et Portrait, jeg skulde have i det Øieblik, og hun var ikke hjemme, saa hun kunde skaffe mig det. Det var første Gang i mit Liv jeg nogensinde aabnede en Skuffe, der tilhørte min Hustru eller mine Børn. Mit Barns lille Kiste med dets Indhold er for det ligesaa helligt, som min er for mig. Dersom dette Princip efterfulgtes nøiagtigt af enhver Mand, Qvinde og Barn blandt de Hellige, vilde de i Sandhed være et lykkeligt Folk. Vi skulde f. Ex. søge at bevare vor Næstes Hest eller Oxe fra at omkomme i Vinterens Kulde, dersom vi kunde forhindre det, og dersom vi see Noget af hans Eiendom i Fare, skulde vi være lige saa omhyggelige for at redde det, som om det var vort Eget. Vort Formaal burde være at tage vare paa enhver Ting, baade vor Næstes og vort Eget. Enhver bør betale, hvad han skylder. Jeg kan stifte Gjeld, men bør ogsaa være samvittighedsfuld med at betale den, og være taknemmelig for Hjælpen.

Jeg har maaskee allerede talt forlænge. Jeg har givet Eder Alle en Text til at prædike over og til at handle efter i Eders daglige Liv; gjør det troligen, og det vil gjøre Eder godt.

Maa den Herre Israels Gud velsigne Eder og frelse Eder i sit Rige, er min Bøn. Amen.

Skandinaviens Stjerne.

Den 1ste August.

Til Veiledning for det præsiderende Præstedomme have vi gjort følgende Uddrag af Lærdommens og Pagtens Bog, angaaende Behandlingen af Overtrædere og Synd ere.

Side 11, § 24. „Hvilket Medlem af Christi Kirke, som begaaer Synd eller findes skyldig i Overtrædelse, skal behandles saasom Skriften lærer."

Side 71, § 6. „Og see, nu taler jeg til Menigheden: Du skal ikke slaae ihjel; og den, som slaaer ihjel, skal det ikke forlades i denne Verden, ei heller i den tilkommende."

Side 72, § 7. „Og atter siger jeg: Du skal ikke slaae ihjel; men den, som slaaer ihjel, skal døe."

„Du skal ikke stjæle, og den, der stjæler og ikke omvender sig, skal kastes ud." *)

*) Det er: Udelukkes eller afskjæres fra Kirken.

„Du skal ikke lyve; den der lyver og ikke vil omvende sig, skal kastes ud."

„Du skal elske din Hustru af dit ganske Hjerte, og skal holde Dig til hende og til ingen Anden; og han, som seer paa en Qvinde at begjære hende, (eller med urene Begjærligheder) skal fornegte Troen, og skal ikke have Aanden, og om han ikke omvender sig, skal han kastes ud."

„Du skal ikke bedrive Hoer, og den, der bedriver Hoer og ikke omvender sig, skal kastes ud."

„Men den, der har bedrevet Hoer og omvender sig af sit ganske Hjerte, og forsager det, og gjør det ikke mere, den skal Du tilgive, men om den gjør det igjen, skal den ikke tilgives; men skal kastes ud."

„Du skal ikke tale ilde om din Næste, ei heller gjøre den noget Ondt. Du veed, at mine Love angaaende disse Ting ere givne i mine Skrifter; den, som synder og ikke omvender sig, skal kastes ud."

§ 9. „Dersom Du elsker mig, skal Du tjene mig og holde alle mine Bud."

Side 76, § 20. „See, sandelig siger jeg Eder, at Hvilkensomhelst iblandt Eder, som har stilt sig ved deres Ægtemage paa Grund af Ægteskabsbrud, og om de skulle vidne for Eder i al Hjertets Ydmyghed, at det forholder sig saaledes, skulle I ikke udelukke dem fra Eder."

„Men om I finde, at Nogen har forladt deres Mage for Horeries Skyld, og de selv ere de Skyldige, og deres Ægtefæller ere levende, de skulle udelukkes fra Eder. Og atter siger jeg Eder, at I skulle være aarvaagne og forsigtige, og undersøge med al Flid, at I ikke annamme nogen Saadan iblandt Eder, om gift; og om de ikke ere gifte, skulle de omvende sig fra alle deres Synder, uden hvilket I ikke skulle annamme dem."

§ 21. „Og atter, Enhver, som henhører til denne Christi Kirke, skal iagttage og holde alle Kirkens Bud og Pagter. Og det skal skee, at om Nogen iblandt Eder skulde gjøre Mord, skulle de overantvordes og behandles efter Landets Love; thi husk paa, at det tilgives ikke; og det skal behandles efter Landets Love."

Side 77, § 22. „Om nogen Mand eller Qvinde gjør sig skyldig i Hoer, skal Samme forhøres af to eller flere af Kirkens Ældster, og hvert Ord skal stadfæstes imod dem ved to Vidner af Menigheden og ikke af Fjenden; men om der ere flere end to Vidner er det bedre. Men de skulle dømmes ved de to Vidners Mund, og de Ældste skulle lægge Sagen for Menigheden, og Menigheden skal oplofte deres Hænder imod dem, at de maae blive behandlede efter Guds Lov."

„Og saaledes skulle I gjøre i alle Sager, som komme for Eder."

„Om en Mand eller Qvinde over Røveri, skal Samme overantvordes til at behandles efter Landets Lov."

„Og om de stjæle, skulle de overantvordes til Landets Lov."

„Og om de lyve (og bedrage) skulle de overantvordes til Landets Lov."

„Om de gjøre nogen Slags Synd, skulle de overantvordes til Loven, den Guds Lov."

Side 103, § 5. „Og sandelig siger jeg Eder, ligesom jeg har sagt for: Den, der seer paa en Qvinde for at begjære hende, eller om Nogen bedriver Utugt i deres Hjerte, da skulle de ikke have Aanden, men skulle fornegte Troen og frygte. Hvorfor jeg, Herren, har sagt, at de Frygtagtige og Vantroe, og alle Løgnere, og enhver, som

elsker og øver Løgn, og Skjørlevnere og Troldkarlene skulle faae deres Deel i Søen, der brænder med Ild og Svovl, hvilket er den anden Død. Sandelig siger jeg, de skulle ikke have Deel i den første Opstandelse."

Angaaende personlige Fornærmelser:

Side 108, § 2. „Mine Disciple fordum søgte Anledning imod hinanden, og tilgave ikke hinanden i deres Hjerter, og paa Grund af dette Onde maatte de lide og bleve haardt revsede. Derfor siger jeg Eder, at I bør tilgive hverandre; thi den, der ikke tilgiver sin Broder hans Overtrædelser, staaer fordømt for Herren; thi hos ham er den større Synd. Jeg Herren vil forlade, hvem jeg vil forlade; men af Eder fordres det, at tilgive alle Mennesker; og det bør Eder at sige i Eders Hjerter: lad Gud dømme imellem mig og Dig; og lønne Dig efter dine Gjerninger. Og den, der ikke angrer sine Synder, og ikke bekjender dem, den skulle I bringe for Menigheden og gjøre med ham som Skriften siger Eder, enten som Befaling eller Aabenbaring."

Side 77, § 23. „Og om din Broder eller Søster fornærmer Dig, skal Du tage Sagen imellem dem og Dig alene; og om de bekjende, skal Du være tilfreds. Og om de ikke bekjende, skal Du overantvorde dem til Menigheden, ikke til Medlemmerne, men til de Ældste. Og det skal skee i en Forsamling, og ikke for Verden. Og om din Broder eller Søster fornærmer Mange, skulle de revses for Mange. Og om Nogen fornærmer offentligt, skulle de irettesættes offentligt, at de maae beskjæmmes. Og om de ikke bekjende, skulle de overantvordes til Guds Lov. Om Nogen fornærmer i Løndom, skulle de irettesættes i Løndom, saa de kunne have Leilighed til at bekjende i Løndom for den, som er fornærmet, og for Gud, paa det at Menigheden ikke skal tale ilde om dem. Og saaledes skulle I bære Eder ad med alle Ting."

Af ovenstaaende sees, at der er Synder imod Guds Lov, som ikke kunne tilgives, som Mord og fortsat Hoer, og Synder, der kunne tilgives, dersom Omvendelse finder Sted; ligesom ogsaa personlige Fornærmelser bør tilgives. Det er altsaa det lokale Præstedømmes Pligt at vaage over Menighederne, at ingen Synder, Udestaaelser eller Bagtalelser finde Sted, uden de jo behandles ifølge ovenstaaende Veiledning og de øvrige givne Aabenbaringer, Raad og Instructioner. Søg først at vinde den Feilende og føre ham tilbage paa Pligtens Sti, men vil han ikke bekjende sin Synd og omvende sig, bring ham da frem for Menigheden, at han kan vederfares Retfærdighed efter Guds Lov.

Det store Frafald.

(Fra „the Millennial Star.")

(Fortsat fra Pag. 317.)

Religionen er et væsentligt Bindemiddel i Samfundet. Menneskets Natur, ligemeget i hvilken Stilling og paa hvilket Standpunkt, et religieust Væsen. Enten det er begravet i Skovenes dybeste Afkroge med intet Andet for sit uhildede Øie, end Naturens storartede Pragt, eller tumlende sig i Jordens tætbepakkede, travle Handels-

stæder, eller skjult i et Klosters eensomme Celler drages hans Sind til en Guddom, hvis Ypperlighed overgaaer det, som hans Kundskab kan omfatte, og hvis Krav paa Ærefrygt indprentes ham af enhver skabt Ting, der omgiver ham, fra det ubetydeligste Insect til den mægtigste Verden, som ruller i majestætisk Taushed sin fastsatte, uendelige Ban Heraf kommer det, at Samfundet paavirkes enten af en sand eller en falsk og forvendt Religionsform, hvortil det bekjender sig.

Det første store, practiske Resultat af Frafaldet var en fuldstændig Forandring i Samfundets Udseende og Fremgangsmaade, da Religionen i enhver Tidsalder har havt Indflydelse paa Samfundets practiske Udvikling i dets forskjellige Forgreninger — til enkelte Tider benyttet som et Middel til at forhverve verdslig Magt og stort Herredømme, som i Tilfældet med Alexander den Store, Napoleon den Første og Flere; til andre Tider spillende en underordnet, men ingenlunde ubetydelig Rolle ved at styre, lede og danne Folkenes Sind, som i mange af Oldtidens og Nutidens Nationer; medens man kun i meget faa Tilfælde har fundet, at de lovgivende og udøvende Regjerings-Embedsmænd have været besjælede af den, og formedelst dens Indflydelse forbedret deres Underordnedes Livsstilling ved en god og retfærdig Forvaltning. Men naar Frafaldet kom, anmassede sig den saakaldte hellige, almindelige Kirke et bydende og tyrannisk Herredømme over Menneskenes Sind, tvingende Alle til at underkaste sig dens meest uhørte og skammelige Urimeligheder, med Trusel om haarde Straffe her og evig Qval og Pine i den tilkommende Verden, medens Frygten for det sidste virkede i en forfærdelig Grad paa Massens Sind, over hvem et faldent og af de Magthavende indsat Præstedømme havde faaet det meest ubegrændsede Herredømme. Denne Indflydelse opstod ikke i et kort Tidsrum, men tiltog gradviis, og for at frembringe den arbeidede følgende Aarsager virksomt.

Da de barbariske Stammer gjorde Indfald fra Norden og havde udbredt Ødelæggelse og Fordærvelse over Sydens blomstrende og frugtbare Sletter lige til „Jernrigets" Hjerte, og Rom var falden for deres Vælde, besad den saakaldte Christendoms Forkyndere en Magt over Folkenes Sind, der endog overgik de Tiders hedenske Gudelære. Den hemmelighedsfulde Maade, hvorpaa de fremstillede Christi Kjødspaatagelse og andre Lærdomspunkter i deres Theologi, stemte godt med disse raae Krigeres vilde Phantasi, der drømte om at faae Omgang med Guderne i Valhallas Sale, og drikke duftende Nektar af deres Fjenders Hovedskaller. Næsten uden Betænkning underkastede de sig en Magt, mod hvilken deres dryppende Sværde og ubetvingelige Mod intet formaaede — en Magt, som kildrede deres Indbildning, benyttende sig af deres traditionelle Fordomme, og omdannede deres svage Begreber om Guddommen og Evigheden til sine egne Hensigters Fremme. Saaledes bleve de, der med uimodstaaelig Kraft havde besejret det mægtigste Rige paa Jorden, og bragt dets heltemodige Forsvarere i nedværdigende Trælletjeneste, til Gjengjeld Slaver for en Magt, som tilsidst fordrede den meest vanærende Underdanighed.

Eftersom denne Magt udstrakte sig fra Nation til Nation og fra Stamme til Stamme, fulgte de samme Resultater; og Kunsterne og Videnskaberne, som dyrkedes offentligt i Roms og Grækenlands Velmagts Dage, indskrænkedes til Klostrene og overlodes ene og alene til Munkenes Omsorg og Beskyttelse. Celterne og Gallierne, Frankerne og Slavonierne, Saxerne og Normannerne nedsank alle i den dybeste Uvidenhed, betragtende Religionen som Noget, der skulde frygtes, æres og

slaviſt adlydes; medens Krig og Jagt anſaaes ſom de eneſte Sysler, der paſſede ſig for dem at beſkæftige ſig med. Literaturen derimod anſaaes ſom en præſtelig Videnſkab, vedkommende alene dem, der forſtode ſig paa det Hemmelige ved „vor hellige Guds Moders og Korſets Tro," og hvis Aflad var et Pas til evig Lykſalighed, indtil Konger og adelige Riddere anſaae det ſom en Vanære for Nogen af deres Stand at kunne ſkrive ſit eget Navn. At denne Underkaſtelſe og ſlaviſke Ærefrygt virkelig exiſterede i en ſaadan Grad, ſom anført, er der rigelige Beviſer for. Da Peter af Amiens gjennemvandrede Europa og ſtildrede i et begeiſtret Sprog den hellige Grav's Beſmittelſe af Saracenerne, og opfordrede Nationerne til med Vaabenmagt at tilbageerobre den, opflammede hans Ord, der bekræftedes af Paven, Datidens kronede Hoveder og adelige Fyrſter til at ſtille ſig i Spidſen for deres væbnede Hærſkarer og drage ud paa den meeſt forrykte Expedition, Hiſtorien kan opviſe. Og den Mængde Menneſker, ſom faldt i Korstogene fra Gottfred af Bouillons til Richard Løvehjertes Dage bærer tilſtrækkelig Vidnesbyrd om den blinde Iver, der beſjælede diſſe hellige Krigere, hvis adſplittede Hæres Levninger udbredte ſig over Europa ſom Pilegrime eller hellige Mænd, der havde kjæmpet for den hellige Grav, udbredte og befæſtede Ærefrygten hos Alle for et herſkeſygt og ærgjerrigt Præſteſkab. Dettes Magt kunde umuligt blive ſtørre end den nu blev. Paverne bøde over Konger og Fyrſter, bortgav eller deelte Riger, løſte Underſaatter fra deres Troſkabseed, og ſpillede Tyran over enhver Regjering i den dengang bekjendte Verden. Et Exempel eller to vilde maaſkee ikke være af Veien.

England løſtes fra ſin Troſkabseed til Kong Johan, han ſelv ſattes i Kirkens Ban (1209) og Tronen erklæret for ledig af Pave Innocent den 3die, fordi han modſatte ſig denne, der vilde paatvinge ham en Erkebiſkop i Canterbury, og det pavelige Ban løſtes ikke førend han havde underkaſtet ſig. Irland blev givet til hans Fader Henrik den 2den, der ſkulde underkue det, fordi dets Biſkopper negtede at betale „Peterspenningen." Ludvig den 2den, Veſtens Keiſer, handlede ſom Tjener for Pave Nicolaus den 1ſte, ved at holde Stigbøilen for ham, medens han ſteg til-heſt — et Tegn paa Ydmyghed, ſom dengang kun ydedes en anerkjendt Overhøihed. Og efter Amerikas Opdagelſe drog „hans Helligheds" en Linie paa Kaartet og deelte den nye Verden mellem Spanierne og Portugiſerne.

Men denne Samfundstilſtand kunde ikke holde ſig. Ondet maatte udvirke ſin egen Helbredelſe. Eftersom Geiſtlighedens Vælde greb om ſig, voxede ogſaa deres Forbrydelſer, Udſkeielſer og Lidenſkabernes Tilfredsſtillelſe, indtil de bleve utaalelige, og ærlige, dybttænkende Mænd begyndte at ſpørge om ſaadanne Misbrug kunde finde Sted overeensſtemmende med den hellige Magt, ſom de geiſtlige Forbrydere paaſtod at have. Aabenbaringerne, hvorpaa de grundede deres Fordringer, var Folket forbudt at læſe, og den Nysgjerriges ſpeidende Øie udſatte ham for de aandelige Tyrauners frygtelige Magt. Men de ædle Nettænkende vilde have Oplysning, og ſelv Død, Fængſel og Pinebænk bleve Tid efter auden og i mange Tilfælde med Held trodſede af diſſe uforfærdede Sandheds-ſøgere. Fængſelet aabnede ſine ſkumle Døre, Pinebænken martrede og Baalene blussede, men forgjæves vare de gruſomme og ubarmhjertige Forfølgeres Anſtrengelſer for at ſlukke det oprindende Lys, der langſomt men ſikkert udbredte ſig over et nyt Blad i Menneſkeſlægtens brogede Hiſtorie.

Hvis vi nøiagtigt ſkulde meddele Aarſagerne, der bevirkede den næſte ſtore Om-

vældning i Samfundet, kunde vi anføre mange Exempler paa stort Heltemod, der lyste ligesom Oaser i Historiens golde Ørken; men dette er ikke vor Hensigt.

Det næste store practiske Resultat af Frafaldet var „Reformationen," der paadrog Menneskene mangfoldige Lidelser under dens Forsøg paa at udvirke Tanke- og Samvittighedsfrihed. Begyndende paa forskjellige Steder paa een og samme Tid bar den aabenbart Vidnesbyrd om, at Gud arbeidede forunderligt blandt Menneskene for at udføre sine evige Planer. Løbende fra den ene Yderlighed til den anden charakteriseres dens Paabegyndelse af mange Overdrivelser, hvilke gradviis aftoge, efterhvert som Menneskene begyndte at tænke sundt og fornuftigt og at overveie med Besindighed, hvad der havde tildraget sig, samt hvad der var opnaaet. Endskjøndt vi kun have fremstillet dette i faa Ord, var det ikkedestomindre næsten to Aarhundreders Værk; men saa fuldstændigt udførte Reformationen sin Mission, at Tankefriheden i Aarhundreder indtog det blinde Bigotteries Plads.

Vi see saaledes, at Frafaldet var aldeles nødvendigt for Samfundets aandelige, timelige og politiske Udvikling, og paa en naturlig og sikker Maade tilveiebragte det de foranførte Resultater, indtil Samfundet blev beredt til at annamme et System, der var fuldkommen istand til at overtage Ledelsen af Theologi, Sædelære, Philosophi, Videnskab og Regjering, og tilsidst fuldføre den universale Gjenoprettelse af alle Ting.

Et saadant System har det Sidste-Dages Værk viist sig at være, og tilsidst vil det løse sin Opgave: alle Tings evige Gjenoprettelse, og dets hellige Fordringer ville blive tilfulde anerkjendte, naar Messias har taget Riget i Besiddelse og regjerer som „Kongernes Konge og Herrernes Herre."

Anm. Øiemedet med Korstogene var at befrie Palæstina fra Mahomedanerne, hvorfor det 1ste store Korstog foretoges 1096, foranlediget af Peter af Amiens og Pave Urban den 2den. Jerusalem indtoges og Tyrkerne fordreves.

Det 2det store Korstog foretoges 1179 af Ludvig den 7de af Frankrig og den tydske Keiser Conrad den 3die, dertil forledede af den veltalende Abbed Bernhard af Clairvaux. Toget var høist uheldigt og vendte tilbage med uforrettet Sag.

Det 3die store Korstog foretoges 1190 af Philip den 2den August af Frankrig, Richard Løvehjerte af England og Frederik Barbarossa af Tydskland, ved hvilket Kystlandet sikkredes det christne Herredømme og Jerusalem aabnedes for Pilegrimerne. Siden fortsattes Udsendelsen af mindre Korstoge Tid efter anden, indtil den sidste Plads, Ptolamais, som indehavdes af Korsfarerne, tabtes 1291. Derefter ophørte Korstogene.

Joseph Smiths Levnetsløb.

August 1838. (Fortsat fra Side 319.)

Missouri Stat, Ray County. Dommeren i femte juridiske District, William P. Peniston, har personlig været hos mig, Undertegnede, og gjort Eed paa,

at han har god Grund til at troe, og i Sandhed gjør det, at der i Davies County er samlet en stor Skare bevæbnede Mænd, hvis Fremfærd og Holdning er i høieste Grad oprørsk og lovstridig; at de udgjøre omtrent 500 Mand, og at de, eller en Deel af dem, belobende sig til et Antal af 150 Mand, have begaaet Voldsgjerninger mod Adam Black, ved at omringe hans Bolig, trække ham ud med Magt, tilføie ham grove Fornærmelser, og tvunget ham, ved at true ham med øieblikkelig Død, til at underskrive et Document af en meget vanærende Beskaffenhed, og ved Trusler at ville myrde alle de gamle Settlere og Borgere i Davies County, og at de have truet med at gjøre ligesaa med denne Anklager, i det Øieblik de saae Øie paa ham, og at han virkeligen troer, at de ville iværksætte deres Truseł, hvis de ikke blive forhindrede; samt at de have truet med at ville gjøre det samme med William Browman og Andre. Anklageren tilføier, at han i Sandhed troer, at alle de ovenanførte Facta ere sande, og at den Skare, som nu er samlet, har til Hensigt at begaae Voldsgjerninger mod mange af Borgerne i Davies County, samt at de allerede have gjort saa mod Adam Black. Endvidere troer han, at Joseph Smith, jun. og Lyman Wight ere Anførere for denne bevæbnede Skare, og Navnene paa Flere, der staae i Ledtog med dem, ere endnu ubekjendte for ham, og paastaaer, at han i Sandhed troer, at det er denne bevæbnede Skares Hensigt at tage Hevn over nogle Fornærmelser, eller indbildte Fornærmelser, mod nogle af deres Venner, samt at de ville indjage alle de gamle Borgere Frygt og drive dem ud af Countiet og tage deres Land i Besiddelse, eller at tvinge Saadanne, som ikke ville reise, til at slutte sig til dem og underkaste sig deres Anordninger.

Edeligt bekræftet og undertegnet hos mig, Undertegnede, Dommer, som ovenfor anført, den 10de August 1838.

Austin A. King.

Ovenstaaende blev ogsaa edeligt bekræftet af William Bowman, Wilson Mc Kinney og John Netherton. Saaledes er det, at naar Menneskenes Hjerter blive saa forhærdede og fordærvede, at de sætte sin Ære i Underfundighed, Rov, Plyndring, Forfølgelse og uskyldige Mænds, Qvinders og Børns Mord, ere de langt villigere til at sværge paa Løgn, end tale Sandhed.

Paa denne Tid havde nogle af Brødrene flyttet med sine Familier fra Omegnen af Gallatin til Dinham og Far West for Sikkerheds Skyld.

Løverdagen den 11te. I Morges forlod jeg Far West med mine Raadgivere og Ældste Almon W. Babbit for at besøge Brødrene paa Bredden af Grand River, som vare komne fra Canada med Ældste Babbit og havde nedsat sig der imod Raad.

Om Eftermiddagen efter min Afreise ankom en Committee fra Ray County til Far West for at forhøre sig om vort Samfunds Adfærd ved at gaae bevæbnet ind i Davies County, da Klage var indgivet til Ray County af Adam Black, William P. Peniston og Andre.

(Fortsættes.)

Blandinger.

Et stærkt Jordskjælv har den 11te Juli næsten ganske ødelagt Byen Schemacha i Kaukasien. Over Hundrede Mennesker ere blevne begravede under Ruinerne af de sammenstyrtede Bygninger.

I Bordeaux i Frankrig tildrog sig den 6te Juli om Aftenen en skrækkelig Ulykke. Nogle Minuter før Kl. 5 styrtede Byens store Vandbeholder sammen. Den Larm, som denne Sammenstyrtning frembragte, var saa uhyre, at man almindelig troede, at Krudtmagasinet i St. Medard var sprunget i Luften. Vandet i Reservoiret, der næsten var ganske fuldt, udgød sig med en frygtelig Kraft i de omliggende Gader og rev Alt, endog Børn, Qvinder og Mænd bort med sig. Antallet af Døde og Saarede er meget betydeligt.

Den Jubel, hvormed Paris, og altsaa hele Frankrig, modtog de første Efterretninger om Fredsslutningen, er pludselig forstummet, og man begynder nu med mere Nøgternhed at undersøge, hvad der er tabt, og hvad man har vundet. At Lombardiet har vexlet Herskere, synes man paa Børsen, er kun en ringe Erstatning for, at Frankrigs Statsgjeld er bleven yderligere belemret med 500 Millioner, og Befolkningen, der ikke seer Sagen fra Pengenes Standpunkt, kan endnu ikke gjøre sig fortrolig med, at Udgydelsen af saameget fransk Blod ikke skulde have ført til Andet, end at Østerrig dog bliver ved at spille Hovedrollen i Italien, og at Hertugen af Modena og Storhertugen af Toscana vende tilbage som dets pligtskyldige Vasaller. Hvad er der blevet af Keiserens Løfter? Og hvad er det for en Fred, der truer det saakaldte frigjorte Italien med nye og uendelige Forviklinger? — saaledes spørger man sig selv, og at man ikke lader det blive ved Spørgsmaal alene, derom vidner en heel Mængde mystiske Rygter om mangfoldige Arrestationer, om at Keiserens Proclamationer paa Gadehjørnerne ere blevne nedtagne og sønderrevne, og om voldsomme Scener og Slagsmaal, der ere forefaldne paa offentlige Steder mellem Italienere og Franskmænd. Den engelske Presse, der hidtil stadig har udtalt sin Sympathi for Napoleon den Tredie, taler nu om Lumpenhed og Forræderi.

Hvorledes Victor Emanuel personlig opfatter Fredsslutningen, har man endnu ingen Efterretning om. Af hans Proklamation ved Indtoget i Milano skulde man troe, at han var lutter Tilfredshed. „Beboere af Lombardiet! — lyder den — Himmelen har velsignet vore Vaaben. Ved vor høihjertede og tappre Bundsforvandte Keiser Napoleons Bistand have vi gaaet fra Seier til Seier og i faa Dage naaet Mincios Bredder. Idag vender jeg tilbage i Eder Midte for at bringe Eder den lykkelige Tidende, at Gud har hørt vore Ønsker. En Vaabenstilstand, der efterfulgtes af Fredspræliminairer, har sikret Lombardiets Beboere deres Uafhængighed i Overensstemmelse med de af dem saa ofte udtalte Ønsker. I ville fra nu af udgjøre med os en eneste fri Familie. Jeg vil tage Eders Skjebne under min Varetægt, overbeviist om, at jeg hos Eder vil finde den Bistand, som et Statsoverhoved behøver, for at skabe en ny Forvaltning. Beboere af Lombardiet, fatter derfor Tillid til Eders Konge; jeg vil drage Omsorg for, at Lykken i de nye Landsdele, som Himmelen anbetroer min Regjering, skal komme til at hvile paa et uforgængeligt Grundlag." — Det er imidlertid en officiel Proclamation, et Andet, hvad en Hersker af anden og tredie Rang hemmelig bærer i sit Hjerte og hverken tør betroe til Munden eller Pennen. Man er bleven saa vant til at betragte Victor Emanuel og Cavour som fuldkommen Eet i

deres italienske Politik, at man umulig kan tro, at der bag den tilsyneladende Glæde, Proclamationen aander, ikke ligger en hemmelig Bekymring, som sagtens den nærmeste Fremtid vil afsløre. Den sardinske Udenrigsminister, Grev Cavour, har af Ærgrelse over Freden taget sin Afsked, og de Udtryk, hvormed han har motiveret samme, synes ikke at vidne om, at Italiens Lykke kan betragtes som sikkret, og han har i høieste Grad misbilliget, at hans Hersker er gaaet ind paa Freden i Villafranca. Da hans Efterfølger, Grev Arese, en lombardisk Flygtning, er en mangeaarig intim Ven af Napoleon den Tredie, slutter man deraf, at det fremtidige sardinske Ministerium — thi samtlige Cavours Colleger have fulgt hans Exempel — vil i sin Politik for Eftertiden slutte sig til det i Frankrig herskende System.

Prinds Napoleon skal være bleven saa vred over Freden, at han agter aldeles at trække sig tilbage fra Hoffet.

Ifølge en Pariser-Correspondance har Kongen af Neapel formelig vægret sig ved at indtræde i den af de to Keisere decreterede Confoederation.

Keiser Napoleon er vendt tilbage til sit Slot St. Cloud i Nærheden af Paris, men vil først holde sit Intog i Paris, naar Armeen kommer tilbage. Ogsaa Armeen er utilfreds med Freden. Østerrig er den eneste, der synes at være nogenlunde tilfreds med den.

Strax efter Kong Oscars dødelige Afgang aflagde Kong Carl den Femtende sin Konge-Ed for Sverrigs og Norges Statsraad, modtog Troskabs- og Hyldings-Eden af sine Brødre, Hertugerne af Østergothland og Dalarne, og derefter af Statsraadenes Medlemmer, Seraphimeridderne og de øvrige i Stockholm værende høiere civile, geistlige og militaire Embedsmænd. Samme Dag udstedte derpaa Hs. Majestæt en allerhøieste Kundgjørelse om sin Regjeringstiltrædelse, som den følgende Dag skulde oplæses paa Stadens fornemste Pladser af Rigsherolden, og med Coureer afgik en lignende til Christiania.

Notits.

De Hellige i Skandinavien advares for Hans Clarsson, der i afvigte Vinter blev udelukt i Kjøbenhavn for Overtrædelse i Hoer og bedragerst Forhold.

Indhold.

	Side.		Side.
Evangeliets Velsignelser	321.	Joseph Smiths Levnetslob (fortsat) .	333.
Redaktionens Bemærkninger	328.	Blandinger	335.
Det store Frafald (fortsat)	330.		

„Skandinaviens Stjerne" udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned og faaes paa Contoiret i Lorentzensgade Nr. 504 D. 5, Stuen tilvenstre og paa alle kongelige Postcontoirer.

Udgivet og forlagt af C. Widerborg.

Trykt hos F. E. Bording.

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

8. Aarg Nr. 22. *Den 15. August 1859.* Priis: 6 Sk. pr. Exp.

Nogler til den practiske Theologi.

(„The Key to Theology," 10de Capitel.)

Er det vel muligt, at en Synder, som jeg er,
Nu lære kan at kjende allerede her
De Hemmeligheder om Guds Rige?
Kan jeg mig nærme og af Døren træde ind,
Aftvet fra al Synd, og gjenfødt i mit Sind
Ved Aandens Daab? O Naade uden Lige!
Den himmelsendte Plan, som her nu tales om,
Ved Englebudskab ned fra Lysets Fader kom;
Ransager I, som efter Sandhed hige.

Undersøgeren af denne høist interessante Videnskab, som med os har fulgt de hjertegribende Tildragelser i dens Historie paa Jorden, indtil han finder den gjenoprettet i hele sin Skjønhed, og seer, at den staaer stærke Rødder i Jorden for at bære evige Frugter, ønsker udentvivl at blive undervivist i dens første Grundsætninger, og lære at kjende Ordinantserne eller Midlerne, hvorved han personligen kan blive deelagtig i dens Goder og voxe ved dens Gaver.

Han maa imidlertid nødvendigviis være i Besiddelse af visse Forkundskaber eller personlige Forberedelser, uden hvilke Ingen kan være skikket til at annamme saadanne guddommelige Principer. Han maa for det Første troe paa Jesum Christum og paa Vidnesbyrdet af den Apostel, Ældste eller Præst, som har Myndighed til at forvalte Ordinantserne, og som han henvender sig til for at erholde disse Velsignelser. For det Andet maa han afstaae fra en syndig Vandel, fornegte sig enhver ureen eller ulovlig Nydelse, handle retskaffent mod sine Medmennesker og fatte den faste Beslutning at ville holde Jesu Christi Bud.

Med disse Følelser kommer han til en Apostel, Ældste eller Præst af de Helliges Samfund, som, efter en Pagt paa den Bodfærdiges Side at ville forsage sine Synder og holde Christi Bud, gaaer ned i Vandet med ham og der begraver ham

i Faderens, Sønnens og den Hellig-Aands Navn til Syndernes Forladelse, og derpaa opreiser ham af hans vaade Grav.

Denne Ordinantse foreſtiller Jeſu Chriſti Død, Begravelſe og Opſtandelſe, og kaldes Daab.

Naar denne Ordinantſe er fuldbyrdet, lægger Een eller Flere af det bemyndigede Præſtedomme ſine Hænder paa den Døbtes Hoved i det ſamme hellige Navn og bekræfter den Hellig-Aands Gave paa ham. Denne Vand- og Aandens Daab kaldes en ny Fødſel, og er i Virkeligheden en Gjentagelſe af den naturlige Fødſel, eller Indtrædelſen i en ny Tilværelſes Elementer.

For retteligen at fatte dette maa den Underſøgende være bekjendt med den videnſkabelige Theori for den naturlige Fødſel, der indbefatter tre Principer, nemlig: „Aanden, Vandet og Blodet."

Fosterdannelſen af Menneſkets Legeme paabegyndes og fremſkyndes af Blodet og Aanden i Moderen, hvor det, indtil Fødſelsſtunden, flyder i Vand. Ved Fødſelen fødes Menneſket altſaa bogſtaveligen af Vand, det er, bliver bragt fra det Element, hvori det ſaalænge har været begravet, ind i et andet, kaldet Atmoſphæren (eller Luften), ſom da bliver et nødvendigt Element for dets Tilværelſe.

At blive født paa ny er altſaa at nedſænkes i det ſamme Element, ſtandſe Aandedrættet i den vaade Grav, bringes op deraf ind i Atmoſphæren, og der at drage Aande for første Gang ſom en ny Skabning, medens paa ſamme Tid Forſoningens Blod bliver gjeldende for den Døbte til Syndernes Forladelſe og efterfølges af Udgydelſen af Forjættelſens Hellig-Aand, ſom ſkrevet ſtaaer: „Der ere tre, ſom vidne paa Jorden: Aanden, Vandet og Blodet." (1 Joh. 5, 8.)

Tingene i denne ſynlige Verden ere Afbildninger af Tingene i den uſynlige, og ere ordnede ſaaledes, at den ene ſvarer nøiagtigt til den anden, ligeſom Anſigt mod Anſigt i et Speil.

Begravelſens Daab i Faderens, Sønnens og den Hellig-Aands Navn til Syndernes Forladelſe, og Aandens Daab, ſom følger efter, ifølge Forjættelſen, ved Haandspaalæggelſe af det hellige Præſtedomme, bleve indſtiftede før Verdens Grundvold lagdes, ſom en Afbildning af Menneſkets Fødſel, Død og Opſtandelſe til et nyt Liv.

Den Omvendte er nu indviet i den guddommelige Theologies første Principer. Hans Aand er oplivet, hans Sjæleevner ere opvakte til ſtærk Virkſomhed. Hans Indre er ſaa at ſige oplyſt. Han lærer mere af den guddommelige Sandhed paa nogle faa Dage end han kunde have lært i hele ſin Levetid i Verdens bedſte menneſkelige Inſtituter.

Hans Følelſer blive ogſaa luttrede, forædlede og efterhaanden mere omfattende. Han elſker ſin himmelſke Fader og Jeſus Chriſtus med en fuldkommen Kjærlighed. Han elſker ogſaa Kirkens Medlemmer, eller Chriſti Legeme, ſom ſin egen Sjæl; medens hans Bryſt ſvulmer af den inderligſte Medfølelſe og Velvillie for alle Mennesker. Han vilde gjøre hvilketſomhelſt henſigtsmæssigt Offer for at fremme det Gode. Han vilde med Glæde nedlægge ſit Liv uden et Øieblits Betænkning, om Sandhedens Sag ſkulde kræve det.

Han beſjæles ogſaa af Bønnens og Aarvaagenhedens Aand beſtandigen, og udøſer ſin Sjæl i ſamme, og finder, at han bliver bønhørt i alle Ting, der tjene til hans ſande Gavn. Han er nu i paſſende Tilſtand for Udøvelſen af een eller flere af de aandelige Naadegaver.

Der kan maaſkee gives ham at tale med Kraft, med Viisdoms Ord, med Kundſkabs Ord, eller at prophetere eller at tale i fremmede Tungemaal. Der kan maaſkee gives ham et Syn, en inſpireret Drøm, eller den Gave til at blive hel-

bredet, eller til at helbrede Andre ved Hænders Paalæggelse i Jesu Navn.

At meddele en Deel af den Hellig-Aand ved Berørelse eller ved Haandspaalæggelse, eller at overføre en Deel af Livs-elementet fra eet levende Legeme til et andet ved en bemyndiget Herrens Tjener, der handler i Guds Navn, og som er fuld deraf, er ligesaa overeensstemmende med Naturens Love, som at Vandet og Luften søger sin Ligevægt, Heden og Elektriciteten sine egne Ledere.

Loven for det aandelige Fluidum, dets forplantende Egenskaber og Maaden, hvorpaa det overføres fra een Person til en anden, har nogen Lighed med Lovene for Elektricitetens Virksomhed; thi, ligesom Elektriciteten, meddeles det aandelige Fluidum ved Berørelsen af to Legemer gjennem Nerverne.

Men disse to Fluida ere høist forskjellige. Det ene findes forenet i større eller mindre Grad med Materiens grovere Stoffe, uden at meddele dem Forstand, Viisdom, Kjærlighed eller moralsk Dommekraft. Det kan derfor overføres fra eet Legeme til et andet, uden Hensyn til Modtagerens aandelige eller moralske Charakteer. Det andet (det aandelige Fluidum) derimod er en Substants, begavet med Egenskaberne Forstand, Følelse, moralsk Dommekraft, Kjærlighed, Barmhjertighed og Velvillighed — Egenskaber, rene og hellige, der i guddommelig Fylde boe i vor himmelske Faders Væsen.

En Herrens Tjener, som selv har annammet dette himmelske Fluidum, kan ikke meddele det til nogen Anden, uden denne er retfærdiggjort, afvoet og renset for al Ureenhed i Hjerte, Følelser, Tilbøieligheder, Vaner og Skikke ved Forsoningens Blod, der altid staaer i Forbindelse med Daaben til Syndernes Forladelse.

Om Nogen forbliver i sine Synder, og ikke har en levende Tro paa Guds Son, kan han ikke annamme den Hellig-Aand ved Haandspaalæggelse af nogen Herrens Tjener, hvor hellig end denne monne være. En saadan Ubodfærdigs urene Aand vil tilbagedrive det rene Element ifølge de samme naturlige Love for beslægtede Fluidas Forening, eller for Tiltrækning og Frastødning.

Et fornuftigt Væsen, skabt i Guds Billede, besidder de samme Organer, Egenskaber, Sandser, Følelser, Tilbøieligheder, samt Spiren til den samme Villiekraft, Viisdom, Kjærlighed, Magt og Velsignelser, som Gud selv har. Men disse besidde Mennesket i sin første Udviklingsperiode kun i Ordets underordnede Betydning. Eller med andre Ord, disse Egenskaber ere i sin Begyndelse, og skulle gradviis udvikles. De ligne et Skud, en Knop, som efterhaanden bliver til en Blomst, og derefter i sin videre Udvikling til den modne Frugt af sit Slags.

Den Hellig-Aand indtrænger i alle disse Organer og virker til Egenskabernes Udvikling. Den opliver alle Sjæleevner, udvider, forhøier og luttrer alle de naturlige Lidenskaber og Tilbøieligheder, og uddanner dem ved Viisdommens Gave til deres lovlige Brug. Den inspirerer, udvikler, uddanner og modner alle ædle Sympathier, Glæder, Nydelser, beslægtede Følelser og Tilbøieligheder i vor Natur. Den indgyder Mennesket Dyd, Venlighed, Godhed, Ømhed, Høflighed og Velgjørenhed. Den udvikler hans Skjønhed — hans Figur og Aasyn. Den giver Helbred, Kraft, Livlighed og selskabelig Følelse. Den udvikler og opliver alle Menneskets legemlige og aandelige Evner. Den styrker, opmuntrer og giver Nerverne Spændkraft, og er i Korthed ligesom Benenes Marv, Hjertets Glæde, Øiets Lys, Ørets Musik og hele Væsenets Liv.

I saadanne Personers Nærværelse føler man Indflydelsen af deres forklarede

Aasyn, ligesom af Solens livgivende Straaler. Deres blotte Nærværelse fremkalder hos Andre, der have lignende Følelser, en behagelig Fornemmelse, og giver deres Hjerter en reen, ustyldig Glæde og Sympathi. Selv om begge Parter ere fremmede og aldeles ubekjendte med hinandens Person og Charakteer, selv om de aldrig have talt med hverandre, vil Enhver af dem tænke i sit stille Sind, eller maaskee udbryde, naar Talen senere hen henledes paa deres Møde: „Hvilken herlig Atmosphære der omgav hiin Fremmede! Hvor mit Hjerte gjennemtrængtes af rene og hellige Følelser i hans Nærhed! Hvilken Tillid og Sympathi han indgod! Hans Ansigt og Aand gav mig større Forsikring, end tusinde skrevne Rekommendationer og Anbefalingsbreve."

Saadan er den Hellig-Aands Gave, og saadanne ere dens Virkninger, og kunne ei annammes uden ved Lydighed mod Evangeliets Love og disses Forvaltning af Guds evige Præstedomme.

Det udvalgte Redskab.

(Fra „the Millennial Star.")

Da enhver Ting i Skabningen er bestemt til mere eller mindre at tjene Andre eller til at afhjælpe deres Trang, saa har Universets Skaber paalagt Mennesket som en Pligt at tjene sine Medmennesker, især ved at meddele dem Kundskab og Forstand og bringe dem Midlerne til Frelse.

Der har altid været Forskjel mellem Menneskene, nemlig Bestyrere og Lærere og dem, som skulde styres og modtage Lærdom.

Disse ere af Guds Propheter ofte blevne betegnede som Æreskar og almindelige Kar; forstnævnte bestemte til at forsyne, sidstnævnte til at modtage; og derved kan Sandheden, ligesom Næringsstoffene, gaae fra eet Kar i Legemet til et andet til Vederqvægelse for hele Systemet, blive meddeelt til Alles Forædling, hvis der ikke lægges den nogen Hindringer i Veien.

Men desværre! hvor ofte er det ikke Tilfælde, at Mennesket forkaster dets Kald og Velsignelser, ved ikke at agte paa, hvad Gud kræver af det. Thi det er hans Rettighed at kalde Menneskene og benytte dem overeensstemmende med deres Evner og Kræfter. Den, som ved mindst, skulde derfor være tilfreds med at indtage en Plads, hvor kun Lidt udkræves; og om han skulde ønske at indtage en mere ansvarsfuld Stilling, skulde han søge at udbanne sig for samme ved troligen at varetage sin nærværende. Den, der ikke er istand til at styre en lille Landsby f. Ex., er visseligen ikke skikket til at styre et Rige. Saaledes ogsaa i Christi Kirke — den, der ikke kan styre sig selv og Familie, er heller ikke skikket til at styre Andre. Ligesom der i en Familie, hvor Hovedet ikke er istand til at styre og ordne, altid er Uenighed og Forvirring, saaledes vil ogsaa i Kirken, dersom der mangler Viisdom og god Bestyrelsesmaade, de samme Virkninger vise sig. Ved Betragtningen heraf vil ethvert Menneske med sund Dommekraft indsee Nødvendigheden af en frivillig Underkastelse under dem, der ere satte til hans Veiledning, og med Glæde paatage sig det, hvortil han ansees bedst skikket; og om han ønsker at blive Noget, som han

ikke er, skulde han benytte enhver Leilighed til at arbeide sig op til hvad han ønsker at blive ved ydmygt at opfylde, hvad der for Nærværende kræves af ham. Guds Søn har sagt, at den, som sig selv fornedrer (ydmyger), skal blive ophøiet, medens den, som sig selv ophøier, skal fornedres. Hvor klart er ikke dette for den, der betragter Fortiden! Hvormange kunde vi ikke nævne, som formedelst Ydmyghed have svunget sig op til ansvarsfulde Stillinger? Men hvem kan sige os Tallet paa de Millioner, som ere sunkne ned i Helvede, fordi de søgte at tilrane sig Stillinger og Fordele, der ikke vare deres?

Ligesom Leret males i Pottemagerens Mølle og bliver gradviis finere og brugbarere, saaledes skulde ogsaa Menneskets Ide, idet han males af Tidens Hjul, bortkaste enhver ond Tilbøielighed, og derved blive mere brugbar. Ligesom Pottemageren danner Leret til forskjellige Kar, det ene nyttigere end det andet, alt eftersom det er bøieligt, saaledes handler Gud ogsaa med de Lydige. Paa den anden Side ville de Ulydige — ligesom de daarlige Kar af Pottemageren kastes væk — blive fordømte: „ligesom Leerkar skulle de sønderknuses."

Gud har givet Nogle den Forretning at være Andres Tjenere. Dog viser det sig ikke, at de have været, hvad Verden ventede de skulde være, idet den dømte dem efter det Udvortes. Men det er ingenlunde den rigtige Maade, hvorpaa man kan komme efter en Mands Værd; thi de Fleste indrømme, at det er uklogt at dømme efter det Ydre. Den skjønneste Diamant findes ofte i den simpleste Indfatning, den herligste Frugt i den groveste Skal; det varmeste Hjerte er ofte klædt i Pjalter, og den ædleste og største Aand ført det svageste og usleste Legeme, eller som Propheten Joseph saa viseligen har sagt: „Det er ikke altid den smukkeste Mand, der har den ædleste Aand." Med Hensyn til Pottemageren finde vi, at det ikke altid ere de smukkeste Sager, der skatteres høiest, men de, der gjøre meest Nytte. Ligedan med Menneskene. Det er ikke dem, der synes at være Noget, som fortjene vor dybe Agtelse, men dem, der gjøre Noget, for at forbedre vore Kaar. Man skulde derfor være forsigtig i sin Dom, og søge at lære at kjende Aanden i Mennesket, og ikke dømme den efter den legemlige Skikkelse. Hvor ofte seer man ikke, at medens Een betragter Tingene overfladisk, undersøger en Anden deres indre Værd. Saaledes seer Gud heller ikke saameget paa Menneskets Ydre, som paa hans Hjerte, og er derfor istand til at vælge saadanne Mænd til at udføre hans Villie, der ville ære hans guddommelige Kald og derved forherlige hans Navn.

Hvis Menneskeslægten i forlængst henrundne Tidsaldere havde bedømt Guds inspirerede Tjenere fra det rette Standpunkt, hvormegen Elendighed og Død vilde ikke være undgaaet! Men Historien viser, at enhver Mand, der har fremtraadt paa Verdens Skueplads som den Allerhøiestes Tjener, altid er bleven undervurderet og hans Hensigter misforstaaede, fordi han i Udseende, Klædedragt og Manerer var som almindelige Mennesker. De forglemte, at det var Aanden, der gjorde Manden, og ikke hans Ydre. Som Bevis herpaa behøve vi kun at henvende os til den Hellige Skrift og anføre eet eller to Exempler. Det første kan man see i Josephs Liv, Jacobs ellevte Søn, som fra Barndommen havde store Forjættelser. Eftersom han opvoxede, tiltog Herrens Gunst for ham. Hans Fader havde en særdeles Agtelse for ham, paa Grund af hans Hengivenhed og den Andeel, han tog i hans Velfærd. Denne Forkjærlighed vakte hans Brødres Skinsyge, og ida Gud gav ham Aabenbaring angaaende hans egen og hans-

Faders Huses Skjebne, bidrog dette kun til at forøge deres Had til ham. De kunde ikke fatte, at han, deres yngre Broder, der efter deres Bedømmelse ikke havde noget Fortrin for dem, skulde blive visere og stærkere og indtage en saa vigtig Stilling, at de skulde bøie sig for ham. Guds Ret til at bruge ham paa denne Maade saae de ikke. De behandlede ham derfor grusomt og forviste ham fra Hjemmet. Men Herren vendte deres onde Handlinger til det Gode, ved at bevirke, at han førtes did, hvor han havde Brug for ham, og hvor han skulde vorde, hvad han havde bestemt ham til, nemlig en Fyrste over og Frelser for sin Faders Huus.

Gud gaaer ikke paa Raad med noget Menneske, naar han agter at udføre Noget; og dersom Mennesket lader sine Lidenskaber beseire sin Fornuft, maa han lære Ydmyghed ved alvorligere Midler. Joseph havde talt fornuftigt med sine Brødre, men til ingen Nytte. Deres Stivsind maatte ikkedestomindre bøies, og de vare nødte til at bekjende, at han var et af Herren udvalgt Redskab til at tildele dem Velsignelser.

I det andet Exempel see vi Verdens Blindhed — fornemmelig Jødernes — i Maaden, hvorpaa de modtoge Jesus Christus. De fleste af Guds Propheter, der havde levet i tidligere Tidsaldere, havde havt det Privilegium at skue ind i Fremtiden og see mange Begivenheder, som skulde skee. Iblandt alle de Ting, de saae og hørte, var det Factum, at Gud havde besluttet at lade sin Søn fremtræde paa Jorden i Tidens Midte og udføre een af de største Gjerninger. De havde ikke alene forudsagt Tiden naar, og Stedet hvor, han skulde fødes, og Omstændighederne ved denne store Begivenhed, men tillige Hensigten med hans Sendelse, og hvorledes han vilde blive modtaget. De samme Propheter havde beskrevet hans anden Tilkommelse med Magt og Herlighed. Men for at hans første Komme ikke skulde blive misforstaaet, eller med andre Ord, for at hans tilsyneladende Ringhed ikke skulde vildlede Folket, som Følge af deres Tilbøielighed til at dømme efter det Udvortes, giver Propheten Esaias en tydelig Beskrivelse af ham. Han siger: „Han haver ingen Skikkelse eller Herlighed; og vi saae ham, men der var ikke Anseelse, at vi kunde have Lyst til ham," osv. (53, 2.) Og uagtet man paaberaabte sig at forstaae disse Ting, blev han dog forkastet af Massen; og endskjøndt han var af Juda Stamme, hvilken han kaldte sin egen, stødte de ham ud af deres Huse og forkastede hans grundige Lærdomme, fordi hans Optræden ikke var efter deres Mønster. Men desuagtet var han eet for Verden af Gud udvalgt Redskab — den forjættede Messias — og endskjøndt han blev foragtet og forkastet, vil han dog atter komme til Jorden med stor Magt, for at blive hyldet — ikke af en lille Familie, som Tilfældet var med Joseph, men — af hele Adams Slægt.

Religieuse Folk beklage sig indtil denne Dag over Forfædrenes raste og uretfærdige Handling, ved saa ubesindigt at forkaste Christus, og de tro, at lidt Eftertanke og Undersøgelse vilde have overbeviist dem om hans Guddommelighed. Men vi ville spørge: Har Fortidens Historie og de tidligere Exempler bidraget til at mildne deres Følelser og bevæget dem til at give en modnere og fornuftigere Dom?

For nioghve Aar siden, da Ingen kjendte den sande, levende Gud, og da den religieuse Verdens lovtalte Viisdom ikke havde kunnet opdage Midlerne, hvorved man kunde nærme sig ham, og da al deres Kundskab viste sig at være udygtig til at skjenke dem den Tilfredsstillelse at vide om deres Vandel var saadan, at den kunde forskaffe dem en herlig Fremtid, fandtes

der een af ringe Byrd, men af ædel Aand, som saae Midlet, hvorved man kunde faae den fornødne Viisdom, nemlig, ved at henvende sig til den himmelske Majestæt i sand Tro og alvorlig Bon.

Denne Person var Joseph Smith. Han søgte og fandt den forønskede Vederqvægelse og Trøst, der ikke alene gjorde hans eget Liv lyksaligt, men som har bragt Husvalelse i mangen Familiekreds. Han blev den Viseste blandt Mænd, og havde formedelst sin guddommelige Beskikkelse Ret til at fordre Andres Opmærksomhed. Men hans Ydre var ligesom Propheternes fordum, hvilket bevirkede, at han blev forkastet af de Fleste. Verden i sin Vankundighed antog, at hvis Gud behøvede en saadan Mand, vilde han udvælge ham blandt de saakaldte høiere Classer i Samfundet. Men de kunde ikke see, hvis Viisdom og Ret de derved bestrede. De indrømme Alle, at det vilde være ufornuftigt at have ny Viin paa gamle Læderflasker, paa det at de ikke skulde sønderbrydes og Vinen spildes; og at det vilde være Daarskab at sætte en ny Klud paa et gammelt Klædebon, thi da vilde Kluden rive noget fra Klædebonnet og Hullet blive endnu værre. Saaledes har Gud, der seer Menneskehjertets Hemmeligheder, ogsaa seet deres Hykleri og Fordærvelse, og vidste derfor, hvad Brug de vilde gjøre med hans Beskikkelse og Sandhed. Han gav derfor sin Sandhed i et reent Hjerte, vidende, at den da vilde blive fremsat uforfalsket for Verden, hvilket var Tilfælde med Joseph. Og ligemeget hvad Menneskenes Mening om ham maa være, han var den Allerhøiestes Prophet — Herrens udvalgte Redskab til at bringe Viisdom og Forstand til Menneskeslægten, der lever i denne vigtige Tidsalder.

Afskrift af Dødsdommen, udtalt over Jesus Christus.

(Fra „Kölnische Zeitung.")

Nedenstaaende er en Afskrift af den mærkværdigste Retsdom, som nogensinde er bleven berettet i Verdens Annaler, nemlig Dødsdommen over Frelseren, tilligemed de Bemærkninger, som Bladet Le Droit har samlet, hvilket vistnok vil være af høieste Interesse for enhver Christen. Saavidt jeg veed er den indtil nu ikke offentliggjort i nogen tydsk Avis. Dommen lyder Ord for Ord som følger.

„Dom, udtalt af Pontius Pilatus, Landshøvding over Provindsen Nedre-Galilæa, at Jesus skal lide Korsets Død."

„I det syttende Aar af Keiser Tiberii Regjering og paa den 25de Dag i Marts Maaned i den hellige Stad Jerusalem — under Annas' og Caiphas' Embedstid som Ypperstepræster — Pontius Pilatus, Landshøvding over Provindsen Nedre-Galilæa, siddende som Dommer paa Prætorens Præsidentstol, dømmer Jesus af Nazareth til Døden paa et Kors mellem to Røvere, efterdi Folkets talrige og vitterlige Vidnesbyrd beviser: 1) Jesus er en Forfører. 2) Han har ophidset Folket til Oprør. 3) Han er en Fjende af Lovene. 4) Han kalder sig Guds Søn. 5) Han kalder sig selv falskeligen Israels Konge. 6) Han gik ind i Templet, fulgt af en Skare med Palmegrene i Hænderne. Befaler den øverste Høvedsmand over Hundrede, Quirilius Cornelius, at bringe ham til Hen-

rettelsesstedet. Forbyder Alle, Rige eller Fattige, at hindre Jesu Henrettelse. Vidnerne, der have undertegnet Dommen over Jesus, ere: 1. Daniel Robina, Pharisæer; 2. Johan Zorobabel; 3. Raphael Robina; 4. Capet. Jesus skal føres ud af Jerusalem gjennem Porten Tournea."

Denne Dom er indgraveret paa en Messigtavle *) i det hebraiske Sprog, og paa dens Sider findes følgende Ord: „En lignende Plade er bleven sendt til hver Stamme." Den opdagedes 1820 i Staden Aquila i Kongeriget Neapel ved Undersøgelsen efter romerske Oldsager, og blev der, indtil den blev funden af Kunstkjendere i den franske Armee i Italien. Indtil Felttoget i Syd-Italien opbevaredes den i Karthæusernes Kloster i Nærheden af Neapel, hvor den laae i en Ibenholtskasse. Siden den Tid har den været opbevaret i Kapellet i Caserta. Karthæuserne fik ved deres Petitioner Tilladelse til at beholde Pladen, som en Erkjendtlighed af de Opoffrelser, de havde gjort for den franske Armee. Den franske Oversættelse er bogstavelig, og foretoges af Medlemmer af Arkivarernes Selskab. Denon fik forfærdiget en Copi af Pladen, hvilken kjøbtes af Lord Howard ved Salget af hans Samling for 2,890 Franks. Der synes ikke at være nogen historisk Tvivl om Overstaaendes Troværdighed. Aarsagerne til Dommen stemme noiagtig overeens med dem, der berettes i Evangeliet.

*) Dette kan anseés som et yderligere Beviis for den Kjendsgjerning (der er vel bekjendt for Mormons Bogs Læsere), at i Oldtiden indgravedes ofte Beretninger paa Metalplader.

Skandinaviens Stjerne.

Den 15de August.

Evangeliets Prædiken. De præsiderende Ældstes Pligter.

Instructioner af Præsident A. Calkin, tagne fra „Millen. Star," og som vi opfordre alle de Præsiderende i Skandinavien til at efterleve.

Vor Tidsalder er i en fremadskridende Tilstand. Hele Verden gaaer fremad; Herrens Værk skrider gradviis frem; hans Kirke er i stadig Tilvæxt; hvorfor vi ogsaa alvorligen ønske, at Præstedommet og Medlemmerne i samme forholdsmæssigen maa udvikles, paa det at Guds Gjerning maa trives og nyde Fremgang i disse Lande. Til at fremme samme hører en fornuftig og hensigtsmæssig Udspreden af vor hellige Religions Grundsætninger. Et af Midlerne dertil er Afholdelsen af offentlige Prædikeforsamlinger. Disse ønske vi maae afholdes paa en Maade, at de i Sandhed kunne blive belærende, oplysende og opbyggende. Vi agte derfor at give de præsiderende Ældste Tid efter anden nogle Vink til deres Veiledning i saa Henseende; og vi haabe, at ligesaa beredvillige de Præsiderende hidtil have været baade til at give Agt paa vore Raad og Instructioner og sætte samme i Udøvelse, de ogsaa nu ville være ligesaa beredvillige til at agte paa vore Raad i dette saa høist vigtige Emne — Evangeliets Prædiken — der ogsaa trænger til Forbedring.

Det er klarligen de præsiderende Ældstes Pligter i Conferencerne at føre Overopsyn over de offentlige Prædikeforsamlinger i de forskjellige Dele af deres respective

Arbeidsmarker; paasee, at der indføres og iagttages en passende og sømmelig Orden i Forsamlingerne, at disse ledes og at Evangeliet prædikes paa en saadan Maade, at de kunne tiltrække de oprigtige og retskafne Sandhedssøgere; og naar en Saadan besøger Forsamlingerne, at hans hungrige Sjæl kan vederqvæges med sund Føde, hans Sind vorde oplyst, hans Aand opbygget og hans Forstand overbeviist, saa at han tilsidst vil ledes til at annamme Sandheden.

Forsamlingerne skulde derfor gjøres interessante og belærende ved afvexlende at prædike over eet eller nogle af de mange — saare mange — vigtige og herlige Punkter, som Evangeliet om Riget og Tidernes Fyldes store Husholdning indeholder.

Det er naturligt, at man ikke maa forsømme at prædike Evangeliets første Grundsætninger for Fremmede; men de Ældste behøve ingenlunde at indskrænke sig til Tro, Omvendelse, Daab og Hænders Paalæggelse for den Hellig-Aands Gave. Christi Evangelium indbefatter meget mere end dette. Det omfatter og indbefatter al Sandhed i Himmelen og paa Jorden, være sig Kunst eller Videnskab, Religion eller Philosophi. Hvilkensomhelst Sandhed, der er værdifuld og skikket til at gavne, ophøie og forædle Mennesket, hører til vor hellige Religion. Den vil forbedre enhver retskaffen Mand og Qvinde, som vil annamme den, udøve den og skatte den høiere end Jordens forgængelige og daarlige Ting. Den vil adsprede det Mørke og den Vankundighed, som forvendte traditionelle Begreber, Overtro og Fordomme have omgivet os med, og gjøre os dygtige til at fatte alle Ting, endog „Guds Riges Hemmeligheder," og til at forstaae dets Løve og Bud.

De Begivenheder, der ere forenede med denne Uddeling, ere saa talrige, interessante og aandsopvækkende, at Ingen behøver at være forlegen for Emne at tale om. Præstedømmet bør derfor med Flid læse, studere og overveie det sidstedages Værks store og herlige Sandheder, søge den Hellig-Aands Bistand til at forstaae og dens Veiledning til at udvikle og forsvare vor hellige Religions Lærdomme — og saaledes ved Guds Hjælp og Velsignelse forberede sig til at prædike Evangeliet, udsprede Lys og Kundskab, opholde og forsvare sande Grundsætninger og Lærdomme og fremme Guds Sag og Rige paa Jorden. Dersom Præstedømmet følger disse Raad, ere vi overbeviste om, at dets Bestræbelser ville krones med forønsket Held. Det er derfor Conference-Præsidenternes Pligter at paasee, at ingen Andre opfordres til eller tillades at prædike i offentlige Forsamlinger, end saadanne, som ere skikkede dertil og have beredt sig som ovenanført, saa at de kunne fængsle Tilhørernes Interesse, belære og opbygge; hvilket alene de ere istand til, som have benyttet og benytte enhver Leilighed til at uddanne sig, samle Kundskaber af vore Skrifter og udvikle deres naturlige Evner og Anlæg.

Det paaligger Conference-Præsidenterne at lære at kjende dem, paa hvem det hellige Præstedømme er lagt, saa at de kunne bedømme deres Anlæg, Evner og Dygtighed saavel til at prædike Evangeliet som til at udøve Pligterne af deres forskjellige Kald. Det er vel saa, at de Fleste af det lokale Præstedømme ere af den arbeidende Klasse, som ikke have faaet megen Opdragelse eller verdslig Dannelse, og at de nu hverken have Tid eller Midler til at bøde paa disse Mangler i nogen stor Grad, endskjønt mange af de unge Brødre, dersom de vilde benytte deres Tid rigtigen og havde Lyst og Nidkjærhed, kunde endnu indhente noget af det Forsømte. I al Fald kan man fordre af de Brødre, som udelukkende ere kaldte til at arbeide i det Aandelige,

at de ved flittig Afbenytten af deres Fritid uddanne sig i alle nødvendige Retninger, og ved Arbeide og Øvelse i Evangeliets Tjeneste blive til Gavn for de Hellige og dem af deres Brødre, hvis Tid er mere optagen med timeligt Arbeide og deres Familiers Forsørgelse.

Dersom det høiere præsiderende Præstedømme skulde udføre al Tjeneste selv, saa blev aldrig de øvrige Brødre i Præstedømmet øvet i Noget, som kunde dygtiggjøre dem til at efterkræve og afløse de høiere Staaende, naar disse afløses og emigrere, det er derfor yderst magtpaaliggende, at alle Kræfter, Evner og Gaver fremkaldes, opmuntres og øves, paa det at der kan findes Brødre, som ere duelige til at fylde ledigblivende Pladse i de forskjellige Grader og Embeder.

For at lette vore Brødre Opnaaelsen af det forønskede Formaal, anbefale vi Oprettelsen af Prædikeforsamlinger distriktsviis eller greenviis, alt eftersom det bedst passer sig med Omstændighederne og Lokalforholdene. I disse Øvelsesforsamlinger, som ugentlig bør afholdes, samles især de yngre Brødre, og den præsiderende Ældste opgiver eller vælger eet eller et Par Emner, som Brødrene i Mellemtiden fra en Forsamling til en anden kunne berede sig paa ved at læse, overveie og betragte, og Brødrene opfordres siden tourviis til at tale derover i en 12 eller 20 Minuter hver; og naar man er færdig med de givne Emner, opgives andre til de paafølgende Forsamlinger, osv. Paa denne Maade ville de unge Brødre faae Lyst og Leilighed til at øve og udvikle sig, og de Præsiderende, der skifteviis besøge disse Øvelsesforsamlinger, ville faae den bedste Anledning til at lære sine Brødre at kjende i de forskjellige Distrikter og Grene, og derved fremdrage Saadanne, som hverken Andre eller de selv vidste hvad der boede i.

Det er en Selfølge, at god Orden, Sømmelighed og Værdighed maa herske i disse Øvelsesforsamlinger, som ikke maa udarte til Disputeerforsamlinger ved Ordkloverier og slige Spidsfindigheder; saadant ville vi overlade til Verden, men ene og alene tjene til at opvække, danne og udvikle Præstedømmets Aandsevner.

Vi paalægge alle Præsiderende at sætte disse Instruxer i Udøvelse.

Efterretning fra Emigranterne. I forrige Nummer meldte vi vore Emigranters Ankomst til Florence, og at de allerede havde begivet sig paa Reisen over Sletterne. Vi have senere faaet noiere Efterretninger fra dem, og vi ville her meddele noget mere om derts Tilstand, Organisation, osv.

Fra New York afgik de den 14de Mai med et Dampskib opad Hudsonfloden til Albany, hvor de ankom næste Morgen. Derfra gik de samme Dag med Jernbanen til Vinsor, hvor de den 16de satte over Treat River, og fortsatte strax Reisen med en anden Jernbane til Qvinsy, hvor de ankom næste Formiddag og gik ombord paa et Dampskib, der førte dem til Hannibal. Her overnattede de i Banegaarden og afgik med Toget den 19de om Morgenen til St. Joseph, hvor de ankom den 21de om Morgenen. Om Eftermiddagen gik de ombord paa Dampskibet „St. Mary," der skulde føre dem til Florence, hvor de ankom den 25de om Morgenen. Hele Reisen gjennem Staterne var ad en Vei, som ingen af vore tidligere Emigrationer er gaaet. Ved Ankomsten til Florence inddeeltes de Hellige i Districter og Grene, og Præsidenter ansattes til at vaage over dem, og der vedtoges at afholde Bønforsamlinger to

Gange ugentligt i hvert District. Den 30te fødte Søster Jacobsen fra Skive en Datter, der fik Navnet Florentine Josephine. Moder og Datter befandt sig særdeles vel. Den 1ste Juni inddeeltes Haandkarre-Emigranterne i tre Compagnier med H. O. Magleby, Jens Jensen og Mathias Nilsson som Capitainer. Den 2den uddeeltes Haandkarrerne, og den 3die Proviant til Vogn-Emigranterne. Den 9de afgik Haandkarrecompagniet, bestaaende baade af engelske og skandinaviske Hellige med 60 Karrer. Til hver Karre var fire til sex Personer, 20 Pd. Tøi og halv Proviant. 8 Vogne fulgte dem med den øvrige Proviant og for at de Trætte eller Syge kunde kjøre. Den 11te afgik et Oxetog med Hellige fra Staterne og nogle af de Engelske, bestaaende af henved 50 Vogne. Det skandinaviske og engelske Oxetog, der bestod af 50 Vogne, deeltes i 5 Compagnier, der hver fik sin Capitain, og R. F. Neslen, som var de Helliges Fører fra England, bestikkedes til at være Fører for det Hele til Utah; Ældste Harris blev Capitain for Vagten og J. Bond Skriver; G. D. Keaton blev Capitain for 1ste Compagni, C. Kidgell for 2det, S. P. Guhl for 3die, L. Nilsson for 4de og C. Jeppesen for 5te, hvert bestaaende af 10 Vogne. Den 23de brøde de op og begave sig paa Reisen over Sletterne. Vi haabe og ønske af vort ganske Hjerte, at Herren, som saa naadigen har bevaret og ledet dem paa deres Reise saa langt, ogsaa vil holde sin beskyttende Haand udrakt over dem fremdeles og føre dem lykkeligt til Maalet for deres Reise.

Evangeliske Spørgsmaal,

fremsatte af Ældste Joseph Fielding og besvarede af Parley P. Pratt.

(Fra „the Millennial Star.")

Kjære Broder Pratt!

Da mit Ønske er at kjende Sandheden om alle de Ting, der ere aabenbarede fra Gud til Menneskene, og da jeg for endeel forstaaer Vigtigheden af at lære Andre derom, tillader jeg mig at fremsætte nogle Spørgsmaal, hvilke, hvis det vinder Deres Bifald, jeg kunde ønske at faae besvarede i „the Millennial Star." da jeg ikke er fremkommen med dem alene for min egen Oplysning, men for Alle, der ønske og søge Sandheden.

Deres Broder i Evangeliet,

Joseph Fielding.

1) Var Guds Rige organiseret paa Jorden før Jesu Christi Komme i Kjødet? og var det melchisedekske Præstedømme paa Jorden og i Virksomhed uden Riget? Havde Nephiterne f. Ex. dette Præstedømme uden Riget *før* og *efter* Christi Komme?

Svar. Guds Rige er hans Regjegjering, og hvorsomhelst hans Regjering er, der er hans Rige, hvadenten under den patriarchalske, den mosaiske eller den christne Husholdning, som de kaldes, og hvorsomhelst hans Rige fandtes, der fandtes ogsaa Embederne og Ordinantserne. Det melchisedekske Præstedømme virkede aldrig paa Jorden, uden at Guds Rige ogsaa var der; thi Præstedømmet er hans Regjering, eller rettere Kilden, hvorfra alle Ting udspringe, der henhøre til hans Regjering paa Jorden.

Dette Præstedomme er „uden Dages Begyndelse eller Aars Ende." Det indførtes først paa Jorden i Adams Dage. Det har ikke altid existeret paa Jorden, men har undertiden været „optaget til Gud og hans Throne." Hvo, der annammer dette Præstedomme, annammer Guds Rige. Undertiden er en Mand bleven opreist (s. Ex. Johannes den Dober) til at forkynde Guds Riges Komme. Saadanne Tilfælde ere fremkaldte af Nødvendighed, fordi det har været tabt, eller er bleven borttaget af Jorden. Dette var Tilfælde i Johannis Dage, og det har været Tilfælde i vore egne Dage. Johannes sagde det var nær paa hans Tid, og Jesus siger det vil atter være nær, naar Tegnene paa hans Komme vise sig. (See Luc. 21, 31.) Men iblandt Alt, hvad der er sagt om denne Gjenstand, er det Guds Rige i de sidste Dage, som skal seire over alle Ting og regjere Jorden, det, som de hellige Skribenter meest have omhandlet.

2) Kunne alle Mennesker, som komme ind i den nye og evige Pagt, faae det høiere Præstedomme i dette Liv, dersom de tragte derefter og leve derfor?

Svar. Gud uddeler sine Gaver forskjelligt til hver især, som han vil. Alle Mennesker kunne ikke erholde det samme Embede; om saa var, hvad blev der saa af Legemet? Desuagtet er hele Kirken, baade Mænd og Qvinder, deelagtige i Præstedommet, som ligesaa mange Grene af Træet eller Lemmer paa eet Legeme; men hver paa sit Sted. Derfor ere de alle Eet.

3) Paulus siger, at Loven gjorde Ingen fuldkommen; hvorledes skulle saa de blive fuldkomne, som døde under Loven? og kunne de være skikkede for Guds Rige, uden de ere fuldkommede?

Svar. De, det levede og døde under Loven, maae tilsidst blive fuldkommede ved Evangeliet, eller forblive ufuldkomne, og da arve et andet Rige, ringere end det celestiale.

4) Dersom de Hellige i de sidste Dage døe, før de blive fuldkomne, hvorledes kunne de da blive beredte for den første Opstandelse? eller kunne de nyde Undervisning og Fremgang, efterat deres Aander have forladt deres Tabernakler? eller kunne de komme frem i den første Opstandelse, selv om de ere ufuldkomne?

Svar. Der er en Fremadstriden i Lys og Sandhed i den tilkommende Verden, saavel som i denne. De Hellige begynde at annamme Lys og Sandhed i denne Verden formedelst Sandhedens Aand, naar de først annamme samme ved Ordinantserne. De vedblive at voxe i Lys og Sandhed til dette Livs Ende, hvis de ere trofaste; og derefter vil Guds Aand, om de ikke allerede ere ledede ind i al Sandhed, fremdeles aabenbare Sandhed efter Sandhed for deres Forstand, indtil de finde sig i Besiddelse af „al Sandhed," eller med andre Ord, „en Fylde af Sandhed." Da ere de fuldkomne, som deres himmelske Fader er fuldkommen, og rene, som han er reen, og ere da forherligede i ham og han i dem.

5) Hvad mener Petrus med sit 1ste Brevs 3, 19 og 4, 6. hvor han siger, at Christus „blev levendegjort efter Aanden, i hvilken han og gik bort og prædikede for Aanderne, der vare i Forvaring, hvilke fordum vare gjenstridige i Noe Dage," og — „thi derfor er Evangelium forkyndt for de Døde, at de vel skulle dømmes for Mennesker i Kjødet, men leve for Gud i Aanden?"

Svar. Han mener, at Christus efter sin Korsfæstelse besøgte Aanderne i Fængselet, som havde ligget i Mørkets Lænker fra Syndflodens Dage til Christi Komme, og at han prædikede Evangeliet for dem, paa det de kunne blive dømte ligesom Mennesker i Kjødet, men leve for Gud i

Aanden. Heraf kan man see, at Præstedømmet er uden Ende, og at det bringer Saliggjørelse i Evigheden, saavelsom i Tiden. Her er en Forklaring over den Text, der siger, at han (Christus) blev salvet til at „forkynde de Fangne Frihed, og de Bundne Fængselets Opladelse." (Es. 61, 1.)

6) I 2 Mosb. 24, 10 staaer der: „Og de saae Israels Gud; og der var under hans Fødder som en Gjerning af Saphir-Steen og som Himmelen selv, naar den er klar;" samt: „og de beskuede Gud, og aade og drak." Men i Joh. Ev. 1, 18 staaer der: „Ingen har nogensinde seet Gud." Er ikke her en Modsigelse?"

Svar. Som det nu staaer, er det en ligefrem Modsigelse; men der var ingen Modsigelse, da den hellige Skrift existerede i sin Reenhed. I Aabenbaringer, som Gud har givet i disse sidste Dage, er denne Gjenstand bleven forklaret. Sandheden er, at uden det melchisedekske Præstedømme „kan Ingen see Gud og leve."

7) Hvorledes kunne Stjernerne falde fra Himmelen til Jorden, da de (saavidt vi vide) ere meget større end Jorden?

Svar. Der staaer ingensteds, at alle Stjernerne skulle falde ned, selv ikke mange af dem, men kun „som et Figentræ nedkaster sine umodne Figen, naar det rores af et stærkt Veir." Aab. 6, 13.) Stjernerne, som skulle falde ned paa Jorden, ere Fragmenter eller Stykker, der ere blevne afbrudte af Jorden under de mægtige Rystelser i Naturen, der Tid efter anden have fundet Sted. Nogle i Enochs Dage, nogle maaskee i Pelegs Dage, nogle med de ti Stammer og nogle ved Messiæ Korsfæstelse. Alle disse Dele maae vende tilbage, naar „alle Ting skulle gjenoprettes." Dette vil føre de ti tabte Israels Stammer frem, og tillige bringe Zion tilbage, nemlig Enochs Stad. Det vil bringe Livsens Træ tilbage, som er midt i Guds Paradiis, saa De og jeg kunne nyde deraf, hvis vi gjøre os værdige dertil. (See Aab. 2, 7.) Naar disse Fragmenter (nogle af dem ere langt større end Jorden i dens nuværende Tilstand) blive bragte tilbage og forenede med denne Jord, vil det foraarsage Rystelser i hele Naturen; Gravene skulle aabnes og de Hellige opstaae fra de Døde, medens Bjergene skulle synke og Dalene ophøies, Havet drives tilbage til sit eget Sted, Øerne og Fastlandene bevæges og Jorden indtage sin forrige Skikkelse. Jorden vil blive mange Gange større end den nu er. „Dersom jeg siger Eder de jordiske Ting, og I ikke troe, hvorledes skulle I troe, om jeg sagde Eder de himmelske?" (Joh. 3, 12.)

8) Hvad menes med den almindelige og populaire Paastand: „Den hellige Skrift er fuldstændig?"

Svar. Deres første syv Spørgsmaal vare lette at besvare, men ved Besvarelsen af det ottende, maae vi erkjende vor Uvidenhed. Vi ere saa lidet hjemme i den secteriske Logik, at vi ikke forstaae Meningen af denne Text, og vi vide sandeligen heller ikke, hvor vi skulle finde den i den hellige Skrift. Vi have læst alle det gamle og nye Testamentes Bøger, saavel som Mormons Bog, den Retfærdiges Bog, Enochs Bog og en Mængde af de nyere Aabenbaringer, og dog have vi aldrig fundet denne Text i nogen af dem. Maaskee den kan findes i „Traditionernes Bog!" Hvis vi tor fremsætte vor Mening om denne Text, antage vi, den maa passe paa et eller andet falsk System, hvis Tilhængere troe paa en stum og forandrelig Gud, som de formode havde for Skik i gamle Dage at tale med Menneskene, men som for lang Tid siden har tabt Talens Brug, enten af Alderdomssvaghed eller af andre ukjendte Aarsager,

saa at de ikke kunne faae høre Noget fra ham mere. I ethvert Tilfælde ere vi sikkre paa Eet, og det er, at denne Paastand ikke passer paa den sande og levende Gud, ei heller paa den hellige Skrift, thi den bærer overalt Vidnesbyrd om fortsat Aabenbaring, der kan erhverves af Enhver, som søger den paa den af Herren anviste Maade. Derfor slutte vi, at den hellige Skrift aldrig vil blive saa fuldstændig, at den kan træde istedetfor Aabenbaringens hellige Aand, som Gud har forjættet alle sine trofaste Børn.

Joseph Smiths Levnetsløb.

August 1838. (Fortsat fra Side 334.)

Committeen fra Ray County forlangte en Sammenkomst med en Committee fra Caldwell, og en almindelig Forsamling foranstaltedes i Cityhallen Kl. 6 om Aftenen, hvor man forklarede de Tilstedeværende, at de vare forsamlede i den Hensigt at tage under Overveielse Borgernes Handlemaade i Ray County, hvor man havde bestyldt „Mormonerne" paa dette Sted for Fredsbrud ved at forsvare sine Rettigheder, saavel som Brødrenes i Daviess County, og Mødet organiseredes ved at beskikke Biskop E. Partridge til Ordfører og G. W. Robinson til Skriver.

Besluttet:

1) At en Committee, bestaaende af syv, beskikkes til at raadslaae med Committeen for Ray County.

2) At denne med sin Skriver bemyndiges til at besvare de Spørgsmaal, som Committeen fra Ray County maatte fremkomme med, og som ere fremsatte i det Document, der foreligger dette Møde, og som siges at være Ray Counties Program og Beslutninger.

3) At eftersom det omtalte Document ikke er forsynet med Datum og Underskrift, dømmer vor Committee efter Factum og handler overeensstemmende dermed.

4) At vor Committee aflægger Rapport over deres Forhandlinger for denne Forsamling snarest muligt.

Edward Partridge,
Ordfører.
G. W. Robinson,
Skriver.

Ældste Dominicus Carters lille Datter Sarah døde i Leiren.

Søndagen den 12te. Jeg opholdt mig hos Brødrene ved Grand River, og gav dem saadanne Raad, som Omstændighederne og deres Stilling krævede.

Leiren holdt en offentlig Forsamling, hvilket de sædvanligviis gjøre hver Sabbat.

En anden Leir, bestaaende af Hellige fra Canada, var i Nærheden; den anførtes af Ældste John E. Page, som prædikede for Kirtlands Leir om Eftermiddagen.

Mandagen den 13de reiste jeg tilbage til Far West med mine Raadgivere. Vi bleve forfulgte af nogle ildesindede Mænd en 10 a 12 Mile, men vi undslap. Da vi vare komne omtrent 8 Mile fra vort Hjem, traf vi nogle Brødre, der underrettede os om, at en Arrestbefaling var udstedt af Dommer King mod mig og Lyman Wight for at have forsøgt paa at forsvare vore Rettigheder mod Pøbelen.

Leiren som et Hele var ikke forenet, og

benyttede ikke deres Flid og Arbeide, som de burde. Nogle vare trofaste. Om Aftenen bleve de belærte i al Sagtmodighed, Overbærenhed og Kjærlighed, men tillige med megen Bestemthed af Ældsterne Zera Pulsipher og Elias Smith.

Den 14de og 15de tilbragte jeg for Størstedelen med huuslige Sysler.

Den 16de. For det meste hjemme hele Dagen.

Sheriffen af Davies County, ledsaget af Dommer Morin, aflagde mig et Besøg og underrettede mig om, at han havde Ordre til at føre mig til Davies County i Forhør for at have besøgt nævnte County den 7de dennes.

Rygtet havde fortalt, at jeg ikke vilde underkaste mig Landets Love; jeg fortalte Sheriffen, at jeg agtede altid at underkaste mig dem, men at jeg ønskede at blive forhørt i mit eget County, da Borgerne i Davies County vare meget forbittrede paa mig, og da Landets Love desuden gav mig dette Privilegium. Da Sheriffen hørte dette, afstod han fra at iværksætte min Arrestation, og sagde, at han vilde gaae til Richmont og tale med Dommer King om denne Sag. Jeg underrettede ham om, at jeg vilde blive hjemme, til han kom tilbage.

Sheriffen kom tilbage fra Richmond og fandt mig hjemme og underrettede mig om, at det laae udenfor hans Jurisdiction, hvorefter han forlod mig i Fred.

Nogle af Brødrene forlode Leiren for at udføre en anden Forretning i Nærheden af Drayton.

Søndagen den 19de prædikede Ældste Joel Johnson i Leiren om Morgenen, og den hellige Nadvere administreredes om Eftermiddagen af Ældsterne Johnson og Hale.

Mandagen den 20de. Ældste Nathan K. Knight og George Brooks, der tidligere vare blevne afskaarne, forlode idag Leiren med deres Familier.

Om Aftenen blev eet af Børnene i Leiren besat af en ond Aand, der fortrak Barnets Ansigt frygteligt og foraarsagede det stor Smerte. De Ældste truede Aanden og den foer ud.

Denne Aften blev Ældste Willey syg. Han havde lagt sine Hænder paa sit Barn og truet en ond Aand, som forlod Barnet, men foer ind i ham. De Ældste samledes om ham, medens han laae i sin Vogn, og hele hans Samtale gik paa Riim. Ældste Hale gik op i Vognen for at løfte ham op, men i det samme sprang han frem mod Ældsterne Snow og Carter, raabende „yow, yow, yow!“ skar Tænder og vred sig paa det Frygteligste. De lagde Hænder paa ham, og uddrev den urene Aand i Jesu Navn, hvorpaa han bad om Noget at drikke og laae ganske rolig, men begyndte snart igjen at tale i Poesi. Ældste Duncan McArthur lagde Hænder paa ham og begyndte at true Aanden. I det samme stønnede, hylede og hvinede han, Alt i en sløitende Tone, og han begyndte atter at tale som et Menneske. Saasnart Ældste McArthur var færdig, laae han ned, sov ind og blev rask.

Intet i Særdeleshed forefaldt i Far West fra den 16de til idag, da Beboerne mødte sammen fra forskjellige Dele af Landet for at organisere sig i Agerdyrkningsselskaber. Jeg var nærværende og deeltog i deres Betænkninger. Et Selskab dannedes under Navn af „det vestlige Agerdyrknings-Selskab,“ som voterede at indhegne en Mark for Kornavl, indeholdende tolv Sectioner, der bestaae af 7,680 Acres Land. Et andet Selskab blev ogsaa organiseret under Navn af „det østlige Agerdyrknings-Selskab,“ hvis Marks Udstrækning ikke bestemtes.

Tirsdagen den 21de. Et andet Selskab dannedes under Navn af „det sydlige Agerdyrknings-Selskab," hvis Mark skulde være saa stor som forstnævntes.

Der fandt to Fødsler Sted i Leiren idag.

Onsdagen den 22de. Tilbragte endeel af Dagen med at raadslaae med flere af Brødrene om forskjellige Sager.

Brødrene vedblive dagligen at indsamles til Zion.

Engang i denne Maaned bleve de Hellige advarede af Pøbelen at forlade De Witt.

Torsdagen den 23de. Brødrene i Leiren lagde 41 Alen Vei, foruden deres sædvanlige Arbeide, og Smedene vare bestjæftigede med at lave Hjulbeslag og Hesteskoe, osv., for at blive færdige til Reisen. De havde opreist en Smedie og brændte Kul paa dette Sted.

Broder John Hammond med Familie afskares fra Leiren idag, fordi han ikke styrede sin Familie og passede sin Dont som Teltmester.

(Fortsættes.)

Indbetalte Bogpenge.

	Rd.	Mk.	Sk.
J. C. A. Weiby, Vensyssel	40	1	6
P. C. Rønnow, Fyen	20	„	„
M. Nissen, Lolland	8	„	„
P. Nielsen, Fredericia	10	5	10
H. Jensen, Aalborg	17	4	4
G. Ohlson, Stockholm	38	1	„
R. Nielsen, Skive	7	„	8
L. C. Geertsen, Aarhuus	10	„	„
A. P. Trane, Kjøbenhavn	47	„	„
Summa	199	„	12

Indhold.

	Side.
Regler til den practiske Theologi	337.
Det udvalgte Redskab	340.
Afskrift af Dødsdommen, udtalt mod Jesus Christus	343.
Redaktionens Bemærkninger	344.
Evangeliske Spørgsmaal	347.
Joseph Smiths Levnetsløb (fortsat)	350.

„Skandinaviens Stjerne" udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned og faaes paa Contoiret i Lorentzensgade Nr. 504 D. 5, Stuen tilvenstre og paa alle kongelige Posteontoirer.

Udgivet og forlagt af C. Widerborg.

Trykt hos F. E. Bording.

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

8. Aarg Nr. 23. *Den 1. Septbr. 1859.* Priis: 6 Sk. pr. Exp.

Om Tiende.

Tale af Ældste Orson Spencer, holdt ved Conferencen i St. Louis 1854.

Jeg er glad ved det Privilegium at staae frem blandt de Hellige denne Eftermiddag, og vilde have følt mig endnu lykkeligere, havde jeg været her ogsaa igaar; men uforudseete Omstændigheder forhindrede mig. Jeg føler til at gjøre nogle faa Bemærkninger, ikke i den Hensigt at jeg troer at kunne forhøie denne Conferences Følelser, men jeg ønsker at tilegne mig den samme Aand, som I have, og blande mine Følelser med Eders.

Med Hensyn til Tienden vil jeg gjøre nogle Bemærkninger i Eftermiddag, da de synes at paatrænge sig mit Sind.

Gives der nogen god Grund for ikke at betale vor Tiende? Der kan maaskee være, eller synes at have været Grunde derfor endog i gode og værdige Helliges Tanker, men det skriver sig fra deres egne Forestillinger og af Mangel paa den rette Kundskab om Gud og hans Værk. Jeg kan ikke tænke mig nogen bedre Undskyldning for de Hellige end denne.

Antag nu, at vi holde Regnskab med Herren, og faae ud, hvormeget vi skulde give ham. Antag, at vi begynde med at eftertænke, hvad der tilhører os, og indføre det paa den Side, vi kalde vor egen, og lad Herren have den anden. Hvis han har udført een eller anden god Gjerning ved os, skriv det paa hans Side. Dersom han har skabt vore Legemer og givet vore Evner Spændkraft og Liv, samt alle vore Sandser, ved hvis Hjælp vi erhverve os det Gode og undgaae det Onde, saa crediterer ham derfor. Hvem have vi at takke for Synet, Hørelsen, Følelsen og Evnerne til at kunne handle viist og findrigt? Hvis vi *selv* ikke have skjenket os vore Evner eller Noget af hvad vi have, — hvis vi leve og røre os i ham og har faaet vor Tilværelse fra ham, da indfør det i Regnskabet paa hans Side. Dersom vi forfølge denne Gjenstand paa denne Maade, saa lad os begynde med Elementerne. Hvem tilhøre de? Have vi organiseret dem? Have vi ordnet dem, saa at de ere brugbare? Luften er nødvendig for Sundheden, — dette er en vigtig Gjenstand. Jorden og alle dens Frembringelser staae vi i Gjeld til Herren for, og dersom vi fortsætte paa denne Maade,

opdage vi, at ogsaa vi ere udsprungne fra ham og skylde ham vort Væsen. Alt det Gode, som I og jeg ere i Besiddelse af, er udgaaet fra ham; og ikke det alene, men han opholder og bevarer det bestandigen ved sit Forsyn og sin Hellig-Aand. Og dersom vi have faaet lysere Anskuelser og Begreber om Retfærdighed, end vore Medskabninger have, — dersom vi have lært den Viisdom at omvende os fra alle vore Synder, — dersom vi troe Sandheden, hvem have vi at takke derfor? Hvem har givet os Kraften til at forsage det Onde, og skjenket os Tro, Ydmyghed og Kjærlighed for Retfærdighed? Have disse Egenskaber sit Udspring fra os eller fra ham? Hvis det sidste er Tilfældet, da er han berettiget til at blive godtskreven for alle disse fortræffelige Egenskaber. Lad os nu opgjøre vort Regnskab og tilbagebetale ham det, der hører ham til, og derefter tage vor Andeel af det, som vi have dannet og opholdt ved vore egne Evner, Kræfter og uafhængige Handlemaade, hvor stor vilde saa Balancen paa vor Side blive? Den vilde i Sandhed blive temmelig lille — vort Tilgodehavende vilde formindskes betydelig. Jeg troer neppe den i Værdi vilde kunne maale sig med Enkens Meel og Olie, som Elias taler om. Det er maaskee nok om denne Gjenstand for at vise, hvor de sande Skatte ere, og hvem der raader over samme. Ingen af Eder maae troe, at man kan handle i Retfærdighed eller erhverve noget Godt uden det skeer med Herrens Villie. Hvis Nogen af Eder troer, han kan, saa forsøg det; men de Vise vide bedre. Dersom vi have Lys nok til at kunne bedømme denne Gjenstand ret, vilde vi see, at Alt er Herrens. Der findes Intet, uden det jo tilhører ham; naarsomhelst vi derfor ere lunkne til at yde ham Tiendedelen af vore Eiendele og Fortjeneste, saa ere vi ikke tilstrækkelig ydmyge — vi ere ophøiede i vort Sind; vi have ikke opladt vore Øine til at see, hvad der tilhører ham; vi ere i Mørke, og ønske at forjage dette Mørke; vi ere endnu ikke blevne vor Egenkjærlighed qvit; vi ere ikke oplyste nok; og vi ere ikke rene endnu.

Herren kræver Tiende for at prøve os. Vi ville tage Følgende som Exempel. Propheten Elias kommer til Enken og siger: „Jeg har ingen Penge, gode Kone, men har De lidt Meel og Olie at stille min Hunger med for Nærværende?“ Ja; men kun lidt af hver Sort; Alt vil blive opbrugt strax. Vantro hviskede maaskee: „Giv Intet bort deraf; Du trænger selv til det; han er saa sneverhjertet, haard og følelsløs, at han kan berøve en Enke hendes sidste Smule; og han er en Mand.“ Kunne I tænke Eder at være stedt i haardere og mere prøvende Omstændigheder end denne? Hun kunde have sagt: „Kan De ikke arbeide for Deres Ophold, ligesom jeg; tag ikke mit Meel og min Olie fra mig. De har Hænder at arbeide med, ligesom jeg.“ Kunne I forestille Eder et Tilfælde, hvori en Qvinde kunde blive mere prøvet end i dette? Men han sagde: „Bring mig Melet og Olien.“ Hvad var Resultatet? At hverken Melet eller Olien formindskedes.

Nogle ville maaskee strax sige, at dette skete i Propheternes Dage, i Mirakternes Dage; men nu er det ganske anderledes. Saaledes vilde Verden tale om Fortidens Mirakler og Propheter. Men have vi ikke det samme Præstedømme nu som da? Findes ikke den samme Myndighed nu, som dengang? Er ikke Gud den samme igaar, idag og for evig? Vil Gudsfrygtighedens Magt nogensinde tilkjendegive sig uden gjennem Præstedømmet? Pagtens Bog siger, at Gudsfrygtighedens Magt kan kun tilkjendegives ved Præstedømmets Myndighed og Ordinantser. Ere vi komne dertil? Skal Guds Kraft til-

deles os ved saadanne ringe Mænd og Ordinantser? Ja visseligen. Her have vi i Eftermiddag deeltaget i Brødet og Vinen, og derved have vi anerkjendt denne Myndighed og bevidnet, at vi ihukomme Jesus Christus. Hvad ihukomme vi om ham? Hvad er der ved ham at erindre, og hvorfor bede vi Gud at hjælpe os at erindre ham og holde hans Bud? Er det fordi han gav Tiende (en Dollar en Gang imellem)? Nei; men fordi han gav sig selv hen til at lide og dø for os. Det er dette vi love at ihukomme; og ved at deeltage i denne Ordinantse vidne vi for hverandre, at vi ihukomme ham og ville holde hans Befalinger. Lad en Person komme frem med en levende Erindring om, at Jesus Christus døde, at han udgød sit Blod for os — ikke at han gav een Tonde Hvede af ti, men at han hengav sit Liv for os, og lod sit Legeme blive knuust, at han ikke gruede for at dø. Naar de Hellige erindre dette, saa lad Ingen af dem sige, jeg er fattig, jeg er blottet, medens de have en saadan Ven.

Vide I ikke, at dersom I nogensinde blive rene Mænd og Qvinder, og faae Magt til at gjøre Mirakler, vil det ene ske formedelst Præstedømmet — formedelst Eders Lydighed mod Ordinantserne. Derfor adløst Enken Præstedømmets Raad og bortgav sit sidste Meel, og derefter blev Guds Kraft tilkjendegivet ved at formere det, saa at det fremdeles kunde opholde dem. Herren ønsker, at vi skulle vandre ved Troen, saa at vi med Glæde kunne hengive Alt, selv om det skulde være vor eneste Søn — vi maae altid stræbe at nærme os det Punkt. Det er en let Sag at give en Tiendedeel. Vi ere endnu ikke komne saavidt, at vort Blod er bleven udgydt, endskjøndt Nogle ere naaede dertil. Joseph og Hyrum have gjort det, og mange Andre ville faae samme Skjebne. Men vi tør ikke tale om det nu; vi ville blot tale om Skillinger og Dalere. Dette vil vise Menneskene, at det kan forskaffe dem Troens Frugter.

Den fattige Enke fik sit Meel og sin Olie forøget ene og alene ved Tro. Om der blev krævet noget Saadant af Eder nu, vilde maaskee Een eller Anden iblandt Eder spørge: „Hvorledes skal jeg vide, om den, der kræver Saadant, ikke er en Bedrager? Og hvoraf kan jeg vide, at Godt vil komme deraf? Aanden er Eder givet til at bedømme alle Ting og til at lede Eder ind i al Sandhed, og ved den kunne I nøiagtig vide, hvormeget I skylde Gud af Tiende og Offer.

Giv derfor Gud, hvad ham tilkommer; lad ham see, at vi have Tillid til ham og hans Præstedømme, og at vi ikke ere saa mistroiske, at vi skulle sige, vi ville ikke overgive hvad der kræves af os i Eders Hænder, men i vor himmelske Faders.

Det vil gavne os langt mere, om vi overgive det i deres Hænder, som han har bemyndiget til at modtage det, nemligen til dem, der ere satte til at fuldkommengjøre de Hellige og til at bringe os til Enhed i Troen, til Guds Søns Erkjendelse og Christi Fyldes vogne Alder.

Det er dette Maal vi stræbe at naae, og det var bedre for os at komme dertil, end til den rigeste Bank her i Verden. Kundskaben om Gud er bedre end alle Jordens Skatte, og Alt er kun som Støv i Sammenligning med Christi Fylde. Denne Kundskab og Fylde tilskyder os gjennem Præstedømmets Myndighed og Ordinantser, dersom vi ere Christi. Uden dette kan Menneskет bede og grandske uafladeligt, og dog vedblive at være fremmed for Gud.

Maa Gud velsigne Eder. Amen.

En mærkværdig Drøm.

(Fra „the Millennial Star.“)

Følgende Facta have vi fra et Manuscript, som en Mr. Foster, havde taget efter de angjeldende Søstres Beretning.

Søsterens Fortælling.

Mr. og Mrs. Foster, der forliste med Dampskibet „Rothsay Castle“ i August 1831, vare i Aaret 1814 bekjendte med tre Søstre, der boede i London, og som hørte til den bedre Classe i Samfundet. De to af disse Søstre vare meget gudsfrygtige, men den tredie var flygtig og netop det Modsatte. De vare ikke længere unge, hvilket gjorde den tredie Søsters overdrevne Munterhed endnu mere upassende, og bidrog til, at hun lettere følte sig fornærmet over Bemærkninger desangaaende. Hun hadede sine Søstres Gudsfrygt, og modarbeidede den paa en meget lav og ondskabsfuld Maade, endskjøndt de altid bestræbte sig for at rette sig efter hende, for at gjøre Udestaaelsen mellem dem saa lidt ubehagelig som mulig.

En Nat henimod Slutningen af 1814 havde hun været paa Bal, hvorfra hun kom hjem meget silde, og den næste Morgen ved Frokosten var hun saa aldeles forskjellig fra hvad hun pleiede at være, at Søstrene frygtede for at hun var meget syg, eller at en Ulykke var hændet hende, hvilken dybt angreb hende. Istedetfor sin uophørlige Pjatten om Enhver, hun havde truffet, og Alt hvad hun havde seet, og Alt hvad der var sagt og gjort, sad hun mørk, taus og aandsfraværende. Skyen paa hendes Pande var en Blanding af Trods og Sorg, og hun syntes at tilkjendegive en bestemt og fortrædelig Beslutning, grundet paa Omstændigheder, ubehagelige for hende, og det saae ud som om hun havde sat sig for at følge sin egen Villie, selv om det skulde bringe hende til den største Sorg og Nød, hellere end at handle efter hvad hun vidste var Ret, men hvilket vilde twinge hende til at bøie sin Villie under en Andens Magt og Styrelse. Da hun Intet spiste, spurgte hendes Søster hende, om hun var syg. Hun svarede: „Nei.“ Hvad er der da paafærde med Dig? „Intet.“ De vare bange for, at Noget havde tilstødt hende. Hun sagde: „Jeg kan ikke begribe, hvorledes Folk kan trænge sig ind i Sager, der ikke vedkomme dem.“ Hele Morgenen tilbragte hun alene paa sit eget Værelse, og om Middagen fandt den samme Opførsel Sted som om Morgenen. Hun nød saagodt som Intet, og talte ikke, uden naar hun svarede paa en tvær Maade, ligemeget hvad man spurgte hende om, og Alt med et Udtryk af Forknythed, Egensindighed og Mismod, der hemmede paa en smertelig Maade hendes Omgivelsers Munterhed. Saaledes har jeg hørt de vrede Vinde hyle og klage, som om de sørgede over deres eget Ødelæggelsesværk; og dog hørte de ikke op at blæse og at rase og at hyle end mere, jo frygteligere og almindeligere Ødelæggelsen blev.

Hun gik silde til Hvile og med en Mine, som om hun hverken ventede at finde Lettelse eller Vederqvægelse. Den næste Morgen rørte hun næsten ikke sin Frokost, og syntes at befinde sig i den samme fortrykte og uhyggelige Tilstand som Dagen forud. Een af hendes ømme Søstre talte atter til hende og sagde: „Anna, Du er ikke rast; er det dit Hoved, der smerter Dig?“ Hun svarede: „Jeg er rast, og Intet smerter mig.“ „Da maa Du have Noget paa Hjertet, og vil Du ikke sige os det? Elske vi Dig ikke? Have vi ikke de samme jordiske Interesser med Dig, og kunne vi vel søge noget Andet end dit

Bedste ved det inderlige Ønske at dele din Sorg?" „O, I have Overtro nok iforveien, uden at der lægges mere til den. Jeg vil ikke fortælle Eder, hvad der feiler mig, saa I behøve slet ikke at drive Eders Nysgjerrighed videre. Jeg tør sige, I vilde blive fornøiede ved at vide det, thi I vilde anse det for en Slags aandelig Triumph; men jeg leer af saadanne Ting. Jeg er endnu ikke gammel nok til at blive Offer for Drømme og Syner." „Anna, vi leve jo ikke i Drømme og Syner." Hun svarede skarpt: „Nei, og jeg mener heller ikke at I skulde." Søstrene saae paa hinanden og hensank i Taushed. Den næste Dag gik som den foregaaende. Anna var mork og fortrædelig, og hendes Søstre vare baade af Medlidenhed og Ængstelse ulykkelige for hendes Skyld.

Den tredie Morgen begyndte hun ligeledes Dagen som Een, der flyer Lyset, der ikke bryder sig om sin Tilværelse og som Tidens Løb og Udsigten til Evigheden hverken bringer Fred eller Haab. Idet Søstrene betragtede hende, sagde den ene af dem pludseligen: „Anna, hvad var din Drøm?" Hun foer sammen og lo vildt. „Ha, ha, ja hvad var det vel? I vilde fortælle det for Verden, men jeg vil ikke sige Eder det. Jeg troede forresten, I ikke troede paa Drømme og Syner." Søstrene svarede: „I Almindelighed gjøre vi det ikke, Du veed, at de som oftest udspringe fra Ildebefindende og Forstyrrelse i Legemet — forvirrede Forestillinger og en ophidset Phantasi, medens Fornuften ligger i en Slags Dvale, og Erindringen derom forsvinder sædvanligviis, naar vi blive beskjæftigede med Hverdagslivets Sysler. Men der gives udentvivl Drømme, hvilke ligesaa vist komme fra Gud, som vore Trængsler og Advarsler. Der er et Vers i Bibelen, som siger, at Gud taler til Mennesket i en Drøm eller i et Syn om Natten, naar dyb Søvn falder paa ham." Hun lo atter og sagde: „I have Vers i Bibelen for Alt hvad som passer sig for Eder; men jeg ønsker ei at blive advaret af Eder paa den Maade; desuden troer jeg nok, jeg skal forglemme det om et Par Dages Tid." „Anna, vi bede Dig, sfiig os hvad det er. Hvis Du virkeligen har havt en Drøm fra Herren, ønsker Du visseligen ikke at glemme den; og hvis ikke, ville vi hjælpe Dig at lee deraf og forjage dens Indtryk." Hun svarede i en gnaven Tone: „Godt, siden I endelig ville vide det, saa skal jeg fortælle det." „Det maa vistnok være noget Overordentligt." „Jeg skulde have antaget det for Følger af Ballet, men jeg har aldrig nogensinde eller nogensteds seet noget Lignende, og I maae ikke troe, at I kunne forstaae, hvad jeg vil fortælle, thi I have aldrig seet eller kunne forestille Eder noget Saadant."

Drømmen.

„Jeg syntes, jeg spadserede paa en stor Stads brede Gade og mange Folk gik der foruden mig, men der var Noget i deres Miner, som strax slog mig; de saae tankefulde og dog lykkelige ud; hverken optagne af Forretninger eller af Lystighed, men havde et saadant Udtryk af Ro, ædle Hensigter, Fred og Reenhed, som aldrig har været præget paa nogen Dødeligs Pande. Stadens Lys var ogsaa besynderlig; det var ikke Solen, thi der var intet Blændende — det var ikke Maanen, thi Alt var klart som ved Middagstid; det saae ud som en Lys-Atmosphære — mildt, behageligt og uforanderligt. Jeg saae paa Bygningerne, hvilke alle lignede Palladser, men vare ikke som Jordens. Brolægningen, jeg gik paa, og Husene, jeg saae, vare alle ligesom af Guld, blanke og skinnende og saa klare som Glas; de store, glindsende Vinduer saae ud som adskilte Regnbuer, og vare ikke gjorte til at modtage og meddele andet end Glædens

Lys, — det var i Sandhed et Sted, hvortil vor Længsel kunde staae, hvor Kjærlighed kunde boe. Jeg kunde ikke lade være at udbryde, idet jeg gik videre: Disse ere visseligen Retfærdighedens, Sandhedens og Fredens Boliger. Alt var skjønt, lyst og fuldkomment. Jeg kan ikke forklare, hvad der manglede, for at jeg kunde ønske at tilbringe Evigheden paa et saadant Sted, og dog trykkede selve dets Reenhed mig. Jeg saae Intet, der huede mig, endskjønt Kjærlighed og Velvillie straalede mig imøde fra hvert Ansigt i hiin lykkelige Skare. Jeg følte intet Tiltrækkende, og vandrede videre ganske alene midt i Mængden, forstemt og bedrøvet. Jeg saae, de gik Alle een Vei, og jeg fulgte med, undrende mig over Aarsagen, og tilsidst saae jeg dem Alle gaae henimod en Bygning, der var langt større og smukkere end de øvrige. Jeg saae dem gaae op af dens massive Trappe og ind af dens rummelige Portal. Jeg følte ingen Lyst til at gaae med dem, men saa langt som til Trappen nærmede jeg mig af Nysgjerrighed. Jeg saae Personer træde ind der, som vare klædte i alle Nationers Dragter og alle forskjellige Farver, men de forsvandt indenfor Portalen, og derefter saae jeg dem gaae tværsover Hallen, Alle iførte hvide Klæder. Ak, om jeg kunde beskrive hiin Hal for Eder! Den var ikke af Krystal — ikke af Marmor — ikke af Guld, men af Lys, reent Lys, stivnet i Former, det var Maanen uden dens Koldhed, det var Solen uden dens blendende Straaler; inde i den var der en Trappe, der førte opad — Alt var Lys, og jeg saae hvorledes den berørtes af deres lette Fødder og hvide pletfrie Klædebon, som stege op ad den. Det var i Sandhed et prægtigt Skue, men det bragte mig til at gyse og vende mig bort. Idet jeg vendte mig om, saae jeg Een staae paa det nederste Trin, der betragtede mig med en saa inderlig Deeltagelse og Ømhed, at jeg uvilkaarlig standsede for at høre, hvad han havde at sige. Han talte ligesom velklingende Musik og spurgte mig: „Hvorfor vender Du om? Findes der noget andet ønskeligt Sted end dette? Er der nogen Glæde i at vandre paa Mørkets Veie?“ Jeg stod taus; han nødte mig at gaae ind, men jeg hverken svarede ham eller rørte mig af Stedet. Pludselig forsvandt han, og en Anden indtog hans Plads med det samme Blik og paa den samme Maade. Jeg ønskede at undgaae ham, men jeg stod som fastnaglet til Stedet. „Er Du kommen saa langt,“ sagde han, „og vil Du have gjort dit Arbeide for Intet; kast af Dig dine egne Klæder og ifør Dig det hvide Gevandt.“ Han vedblev at overtale mig, indtil jeg blev træt og vred og sagde: „Jeg vil ikke gaae ind; jeg lider ikke Eders Gevandt, og jeg føler mig trykket af Eders Hvidhed.“ Han sukkede, og var borte. Mange af de Forbigaaende saae paa mig med en Blanding af Medlidenhed og Venlighed og nødte mig at gaae med dem og tilbød mig en Haandshjælp op ad Trappen; men jeg afslog deres Hjælp og blev staaende melankolsk og fortrykt. Tilsidst kom et ungt, lyst Sendebud, der var stationeret paa Trappen, hen til mig og bød mig komme ind med en Stemme og et Udtryk, som jeg ikke kunde modstaae: „Vend ikke om,“ sagde han, „hvor kan Du vel gaae hen? Tov ikke, thi hvorfor skulde Du trætte Dig selv til ingen Nytte? Træd her ind og smag Lykkesalighed. Gaae ikke Alle ind her, og bliver Nogen afviist? Gaae ikke alle Stammer og alle Farver ind i hiin Hal, og blive de ikke Alle tvoede, omklædte og vederkvægede?“ Han rakte mig Haanden, og jeg gik ind i Hallen med ham. Her blev jeg bestænket med reent Vand, et reent, hvidt Gevandt blev hængt over mine Skuldre, og — jeg vidste ei hvorledes — jeg

steg op ad den lyse Trappe ved min lykkelige Ledsagers Side. O, hvilket et Lys, der straalede mig imøde, da jeg naaede de øverste Trin! Men Dødeliges Mund kan ei beskrive det, ei heller kunne Dødelige forestille sig eller paa nogen Maade fatte det: — Hvor ere de levende Saphirer? Hvor ere de glimrende Stjerner, der ere lig de lyse, klare Straaler, i hvilke jeg stod? Hvor findes en saadan Kjærlighed og Ømhed som den, der aabenbarede sig i det talrige Selskab, der omgav mig? Jeg segnede om, overvældet og ulykkelig; jeg krøb hen i et Hjørne og søgte at skjule mig; thi jeg saae og følte, jeg havde Intet tilfælles med de salige Væsener paa et saadant Sted. De bevægede sig i Dands til en Musik — til Sange, som aldrig have lydt for Dødeliges Øren; min Ledsager sluttede sig til dem med Begeistring, og jeg lodes alene. Jeg saae de høie Skikkelser — alle smukke, alle lyse — i deres egen usigelige Lyksalighed, medens Taknemmelighed og Glæde straalede af alle Ansigter og gav ethvert af dem forskjellige Udtryk. Tilsidst saae jeg Een, der var høiere og i enhver Henseende langt smukkere og langt værdigere end de Øvrige, og med et ærefrygtvækkende Aasyn, der overgaaer al Beskrivelse; mod ham vendte sig Alles Blik, og Alles Aasyn gjenstraalede af Lyset, der udstrømmede fra hans Ansigt. Sangene og Dandsen vare til hans Ære, og Alle syntes at erholde deres Liv og Glæde fra ham. Medens jeg i maallos og skjælvende Forbauselse betragtede denne Scene, forlod Een, der fik Øie paa mig, Selskabet og kom hen til mig, hvor jeg sad, og sagde: „Hvorfor er Du saa stille? Kom, skynd Dig, foreen Dig i Dandsen og syng med i Sangen.“ Jeg følte en pludselig Vrede i mit Hjerte, og svarede med Bitterhed: „Jeg vil ikke istemme Eders Sang, thi jeg kjender ikke Melodien, og jeg kan ikke tage Deel i Dandsen, thi jeg kjender ikke Takten.“ Han sukkede og med et Blik fuldt af den dybeste Medlidenhed, indtog han sin Plads. Et Øieblik efter kom en Anden og tiltalte mig som den Første, og med det samme Sind. Jeg svarede ham paa samme Maade; han saae paa mig som om han kunde have opgivet sin egen Herlighed, for at overlade den til mig; — hvis himmelste Væsener kunne føle Smerte, syntes han at føle den; men han forlod mig og vendte tilbage til sin Plads. Hvad kunde det være, som satte en saadan Sindsstemning i mit Hjerte? Tilsidst fik Herren for hiint herlige Selskab — for hine levende, glimrende Former af Liv, Lys og Skjønhed — for hine Lov- og Triumphsange, Øie paa mig og kom hen for at tale med mig. Jeg bævede i ethvert Lem af Ærefrygt, og følte Blodet isne i mine Aarer, og dog forhærdedes mit Hjerte end mere og min Stemme blev dristigere. Han talte, og fuldtonende Musik udstrømmede fra hans Læber: „Hvorfor sidder Du saa stille, medens Alle omkring Dig ere saa glade? Kom, tag Deel i Dandsen, thi jeg har seiret; kom, istem Sangen, thi mit Folk regjerer!“ Udsigelig Kjærlighed for mig syntes at straale i hans Øie, som om den kunde have smeltet et Steenhjerte; jeg følte det, men smeltede ikke; jeg saae et Øieblik paa ham og svarede: „Jeg vil ikke istemme Eders Sang, thi jeg kjender ikke Melodien; og jeg kan ikke tage Deel i Dandsen, thi jeg kjender ikke Takten.“ Skabningen kunde have flyet ved Forandringen af hans Aasyn; hans Blik var som Lynet, og med en Røst, lydeligere end tusinde Tordener, sagde han til mig: „Hvad vil Du da her!“ Gulvet aabnede sig under mig, og jeg sank ned i et Ildhav og Pine; og med en forfærdelig Frygt vaagnede jeg.“

Der herskede et Øieblik Stilhed; thi Søstrene vare dybt rystede af Drømmen, og Ingen af dem antog den eller det dybe

Indtryk, den havde gjort, for at være Virkninger af nogen naturlig Aarsag i Annas flygtige Sind. „Anna," sagde de, „vi kunne ikke hjælpe Dig til at glemme en saadan Drom som denne; vi troe visseligen den er fra Gud, og den kan vorde en stor Velsignelse for din Sjæl, hvis Du vil søge at gjøre den dertil. Din Beskrivelse af den hellige Stad er overeensstemmende med Guds Ord, thi omtrent den samme Beskrivelse er os given i Johannis Aabenbaring: „Og Staden behøver ikke Sol eller Maane til at skinne i den; thi Guds Herlighed oplyser den, og Lammet er dens Lys." Alle, som gaae ind i den, maae affore sig deres egne Klæder og deres Selvretfærdighed, og maae iføres hvide Linklæder, ja, de Helliges Retfærdighed, og deres Retfærdighed er af mig, siger Herren. De, som gaae ind i det himmelske Tempel, ere dem, „der ere komne ud af den store Trængsel, og have tvættet deres Kjortler og have gjort dem hvide i Lammets Blod;" derfor ere de for Guds Throne og tjene ham Dag og Nat i hans Tempel; og de synge en ny Sang, som intet Menneske kan lære uden de Gjenløste; det er Mose, den Guds Tjeners og Lammets Sang. Viisdom byder alle Menneskenes Børn at træde ind i Templet, og Guds Folk vil overtale dem at træde i deres Fodspor, og Christi Tjenere ere beskikkede til at vaage over Sjælene og paa alle Maader og ved alle Midler søge at frelse Nogle, om muligt. O, Anna, Du kjender noget af Veien; opgiv din egen Villie og lyt til denne frygtelige Advarsel. Foreen Dig med os og lær at vandre paa den Sti, der fører til Himmelen, og hvorledes Du skal lære at synge Zions Sange." Atter leirede sig en Sky paa Annas Pande og hun svarede: „Jeg ønsker ikke I skulle prædike for mig; jeg vil gjøre som jeg vil."

Hun vedblev at være i denne melankolske Tilstand til Ugens Ende, da man fandt hende i hendes Værelse — som Liig. Hun døde uden legemlig Sygdom — hun døde uden at nogen tilsyneladende Forandring fandt Sted i hendes Sjæl!

Skandinaviens Stjerne.

Den 1ste Septbr.

Børneopdragelse. Der paahvile Forældrene i vor Kirke den ansvarsfulde og hellige Pligt at opdrage og undervise deres Børn (see Pagtens Bog Side 114 § 4; 188 § 2.) Ere de ikke selv i Besiddelse af de nødvendige Egenskaber til at at lære dem at læse, skrive, regne og andre nyttige Kundskaber, bør de ikke forsømme at holde dem til flittig Skolegang. Kunde Privatskoler oprettes iblandt de Hellige selv, ere disse at foretrække; kan dette ikke lade sig gjøre, lad da Børnene søge Skolerne i deres respective Communer, saa at de ikke opvoxe i Uvidenhed og Ledliggang, der er en Rod til alt Ondt.

Erindrer, at Undervisning og et godt Exempel skal lægge et Grundlag hos de Unge, hvorpaa de siden kunne bygge og blive dannede og duelige Medlemmer i Guds Kirke og Rige. Der er meget Godt i Verden og megen nyttig Kundskab; lader vore Børn tilegne sig det Gode og Gavnlige, og lærer dem at fraskille det Slette, det Unyttige og det, som strider mod Guds hellige Ord og Aabenbaringer.

Vænner de Smaa tidligen til at deeltage i Eders Bønner og Gudsdyrkelse og

ved passende Samtaler undervise dem om Rigtigheden af vor hellige Religion og veilede dem i Læsningen af de hellige Skrifter, og de Unge ville snart lære at forstaae Evangeliet, faae det kjært, adlyde det, og ved den Hellig-Aands Bistand faae Kraft mod det Ondes Indflydelse.

Vi lægge ovenstaaende Bemærkninger paa Forældrenes Sind; agter Eders Børn som en stor Naadegave fra Herren; vider, at han har overladt de smaae Sjæle til at dannes og opdrages af Eder; og at han engang vil kræve Regnskab af Eder, hvorledes I have opfyldt denne hellige Pligt. Vinder Eders Børns Kjærlighed og Agtelse ved selv at leve et gudsfrygtigt Liv; og da skal det heller ikke blive vanskeligt for Eder at faae dem til at adlyde Eder; og beder for dem til Herren, saa vil han staae Eder bi med sin Aand til at opfylde Eders ansvarsfulde Hverv. Det er ikke nok, at I føde og klæde Eders Børn, men I skylde ogsaa at ernære og danne deres Aand ved tidligen at bibringe dem Begyndelsesgrundene i al nyttig Viden, saavel om jordiske som himmelske Ting. Maa Herren hjælpe Eder dertil er vor Bøn. Amen!

Boggjelden i Missionen. Præsident Calkin i England har instrueret de Præsiderende under hans Bestyrelse til at arbeide paa, at al gammel Gjeld maa afskaffes, paa det at Guds Værk kan blive styrket og trives. Til den Ende gjorde de engelske Hellige ifjor et stort frivilligt Sammenskud for at faae en Deel af deres Boggjeld afbetalt, og iaar gjøre de det andet store Sammenskud for at klare Resten. Vi i den skandinaviske Mission ville heller ikke staae tilbage med at følge disse gavnlige Instruxer; hvorfor vi opfordre Præstedommet og de Hellige, Alle og Enhver, til efter Evne og Leilighed at gjøre et frivilligt Sammenskud til Afbetaling af den store Boggjeld, som hviler trykkende paa enkelte Conferencer, og som disse neppe uden Hjælp nogensinde ville vorde istand til at afbetale. Denne Opfordring gjelder de Hellige i alle Conferencer, ogsaa dem, som allerede have afbetalt deres Boggjeld; thi vi arbeide for et fælles Maal, og ville Alle have Æren af at bidrage til Frigjørelsen af den skandinaviske Mission for al Gjeld.

Naar disse frivillige Gaver og Sammenskud ere samlede, bedes Conference-Præsidenterne at indsende samme til Contoiret, som vil creditere de trængende Conferencer i et passende Forhold. Vel vente vi ikke, at vi paa engang kunne klare al Gjeld, men vi ville gjøre hvad vi formaae denne Gang, ihukommende det gamle Ordsprog: „Mange Bække smaa gjøre en stor Aa."

Samtale mellem to Ældster om Prædikeøvelses-Forsamlingerne.

(Fra „the Millennial Star.")

Broder James Collins og Broder George More ere begge gode Mænd. Begge mene det lige godt; men George har vanskeligere for at fatte Aanden af en ny Instruction end James. George betragter kun den ene Side af en Sag, medens James gjør sig den Uleilighed at gaae rundt omkring den og betragte den

fra alle Sider, hvilket følgende Samtale vil vise.

Vi ville imidlertid først bemærke, at i den Conference, til hvilken baade James og George hørte, var der bleven anordnet et Slags Prædikeforsamlinger, der skulde afholdes distriktsviis i Conferencen, hvortil et vist Antal af Præstedømmet efter Tour skulde indbydes, og hvor en fire eller fem i hver Forsamling skulde gives Leilighed til at prædike om et eller andet Lærdomsprincip i Evangeliet, der tidligere var opgivet for dem, Enhver afbenyttende en kort Tid. Naar de forskjellige Talere havde sluttet deres Bemærkninger, skulde de paa Opfordring gjengive Hovedindholdet af hvad de havde sagt, og fremlægge for Forsamlingen hvilke Beviser de havde anført for Emnet, de vare opfordrede til at omhandle. Hensigten med disse Forsamlinger var at øve Brødrene til med Lethed at prædike over visse Emner og for at opmuntre dem til at berige sig med saadanne Beviser for deres Religion, som kunde være til Gavn og Velsignelse for Sandhedssøgere.

Disse Øvelsesforsamlinger betragtedes af de Hellige i Almindelighed som særdeles hensigtsmæssige; men George — saa ivrig en Hellig han var — rystede paa Hovedet, som om eet eller andet Princip i hans Tro krænkedes ved paa denne Maade at lære at prædike.

Samme Aften følgende Samtale fandt Sted, syntes han at have grundet meget paa denne Gjenstand; og da Broder James, hans gamle Med-Prædikant i de omliggende Landsbyer, var kommen for at see til ham, greb han Leiligheden til at lette sit Hjerte; derfor afbrød han pludseligen deres Passiar om Vind og Veir med et: „Hvad tror Du om disse Øvelsesforsamlinger, James? Jeg har tænkt meget derover, men jeg kan ikke rigtigt forstaae det endnu. Det synes for mig som om vort gamle Lærdomsprincip, at prædike ved den Hellig-Aands Inspiration, derved aldeles kastes overbord. Saa have vi „Stjernen," som af og til giver os Instructioner med Hensyn til vor Prædiken for Verden. I Sandhed, jeg tror neppe det er den samme Lærdom, som lærtes os fra først af."

„Jeg tror, at det lærtes os fra *først af* at have et klart Begreb om en Ting *selv*, førend vi forsøgte at lære Andre derom," bemærkede James roligt.

„Ja naturligviis," sagde George. „Det er heller ikke Erhvervelsen af et klart Begreb om vor Lærdom, jeg har imod, men kun denne Studeren, hvorledes vi skulle fremsætte den for Verden paa en systematisk Maade. Jeg indseer ikke Nødvendigheden af — — —"

„George," afbrød James ham, „husker Du Broder Welch, Anføreren for Saugchoret? Erindrer Du, hvad vi pleiede at sige om ham?"

„Ja. Vi pleiede at sige, han forstod sig udmærket godt paa Sang selv, men kunde ikke bibringe Andre det mindste Begreb derom."

„Netop," vedblev James. „Saaledes kan Du ogsaa meget godt forstaae en Lærdom, medens Du paa samme Tid maaskee ikke kan fremsætte for Andre, hvad Du veed. Hvorfor skulde vort Sind være ligesom et gammelt Materialhuus, hvor Redskaber og Materialier ligge Hulter til Bulter i alle Kroge? Sæt, at vi have Redskaber i vort Huus, eller Begreber i vort Hoved (hvilket kommer ud paa Eet), saa er der jo ingen Grund for at de skulde være i en saadan Uorden, at der skulde medgaae en Time for at finde den Gjenstand, vi behøve, naar vi kunde gjøre det i fem Minuter, hvis Tingene vare lidt ordnede."

„Jeg seer hvad Du sigter til hermed," sagde George; „men Du veed, vi pleiede

at sige om Nutidens Prædikanter, at de ikke vare Guds Tjenere, fordi de maatte lære en Tale udenad, forend de kunde prædike Noget. Det samme kan naturligviis nu anvendes mod os."

„Ingen har opfordret Dig til at lære en Tale udenad," sagde James. „Vistnok opfordres vi til at overtænke de forskjellige Lærdomspunkter i vor Religion. Vi opmuntres ogsaa til at opsamle i vor Hukommelse nogle af de mangfoldige Beviser fra Skriften og andre Kilder, hvormed ethvert Princips Sanddruhed kan stadfæstes. Vi opfordres til at ordne disse Beviser, saa vi selv kunne forstaae dem, for desto lettere at kunne finde Rede i dem, naar fornødiges, saa at det ikke skulde være ligesom i Materialhuset, hvor Alting var spredt rundt omkring. Efterat denne Beredelse i vort Sind har fundet Sted, er det ikke Meningen, at vi, ligesom Nutidens Præster, skulle bestemme et vist Antal Principer at tale over eller den Orden, hvori de skulle fremstilles; men naar vi have lært Principerne for vor hellige Religion at kjende, saa vi kunne give et simpelt, forstaaeligt Svar paa enhver fornuftig Indvending, der muligen kunde gjøres af en oprigtig Sandhedssøger, da skulle vi overlade til den Hellig-Aand at fremføre de Emner eller Principer, som vi skulle omhandle for Forsamlingen."

„Vel," sagde George, „det seer i Sandhed ikke saa galt ud, naar det skal gjøres i den Aand; men det Udtryk: ove sig at prædike, lyder saa fekteriſt.

„Jeg vil spørge," sagde James, „om Du eller nogen Mand paa Jorden nogensinde har prædiket om Noget, som I ikke først har overtænkt en Smule? Alle Mennesker, der tale som fornuftige Væsener, ordne deres Begreber mere eller mindre. Spørgsmaalet er for vort Vedkommende kun hvor langt vi skulle gaae. Jeg opfatter som sagt denne nye Instruction saaledes, at vi skulle ordne vor Kundskab og vore Begreber, saa vi, naar vi fremstaae for en Forsamling, kunne aflægge et klart og tydeligt Vidnesbyrd om det, som den Hellig-Aand vil bringe i vor Erindring, uden i mindste Maade at have „studeret" vor Tale eller lært den udenad."

„Godt, godt," sagde George hurtigt; „jeg holder selv meget af at høre et velordnet Foredrag."

Nogle saa Øieblikkes Taushed paafulgte. James saae ud som Een, der havde slaaet alle sine Fjender af Marken og var beredt til at tilbageslaae ethvert nyt Angreb; medens George saae ud som Een, der havde affyret sine sværeste Kanoner, uden at have opnaaet noget heldigt Resultat. Han følte sig overvunden, men dog søgte han sienſynligt efter nye Indvendinger, som han snart syntes at have fundet; thi lidt efter udbrød han:

„Dit Princip er rigtigt, James, — det forstaaer jeg nok; men at practisere det, det er Knuden. Hvergang jeg har forsøgt paa at holde fast ved et Emne, under min Prædiken, er jeg bleven beklemt, og det er gaaet i Staae for mig. Naar jeg derimod ikke binder mig til noget bestemt Princip, men taler det, som kommer paa mit Sind, da kan jeg tale nok saalænge og uden Vanskelighed."

„Det tror jeg gjerne," sagde James; „det er netop Forskjellen mellem at udføre og ikke at udføre Noget; thi naar Een taler uden at tage et bestemt Emne, eller uden at ordne sine Tanker og Begreber til et sammenhængende Foredrag, vil han hverken opbygge eller belære sine Tilhørere, men derimod trætte dem. Desuden," vedblev James, „den Beklemmelse, som Du kalder det, eller Engstelse føler Enhver, der forsøger at gjøre Noget fuldkomment, og er fælles for Alle — fra Taleren til Haandværkeren. „O,"

siger Blikkenslagerlærlingen, „jeg kan i timevis hamre og klippe Blik, naar man blot ikke vil binde mig til at danne en vis Form. Men hvis man siger til mig, jeg skal gjøre et Laag eller en Bund af en bestemt Størrelse, eller Sider og Endestykker af en foreskreven Form, osv., da bliver jeg beklemt og angst for ei at kunne udføre det." Men naar han har havt tilstrækkelig Øvelse, vil han overvinde denne Vanskelse. Og saaledes er det ogsaa med den Mand, som vil tænke og sige Noget, naar han „taler." I Førstningen kan han maaskee ikke „prædike" saa flydende som tidligere, paa Grund af den Grændse han sætter sig; og Ingen vil bebreide ham derfor. Men lad ham vedholdende bestræbe sig for ikke at tale hurtigere, end han kan tænke, saa vil han efter en Tids Forløb kunne tale med den samme Lethed som tidligere, og altid sige noget Godt, naar han taler."

George saae nu temmelig tilfreds ud og de øvrige Indvendinger fremsattes i en Tone, som viste, at han følte, de ikke vare uomstødelige.

„Er ikke den Hellig-Aand," sagde han, „bestemt til Veiledning for os i vor Prædiken?"

„Jo, tilvisse," svarede James; „men kun paa samme Maade, som et tændt Lys hjælper en Mand at ordne i et mørkt Værelse. Det kaster sit Lys paa det Arbeide, der skal udføres; men Lyset selv flytter ikke en eneste Ting. Saaledes med den Mand, der taler under den Hellig-Aands Indflydelse; hans Sind er oplyst, saa han kan see Beskaffenheden af de Ting, der omgive ham, og i hvilket Forhold de staae til hverandre; men Lyset i hans Indre vil ikke ordne hans Begreber, saa han kan fortælle hvad han seer. Vi maae selv ordne dem, og være meget taknemmelige, om vi kunne faae den Hellig-Aand til at lyse for os, medens vi arbeide — medens vi gjennemsøge vor Kundskabs Forraadskammer og bringe Ting frem, der kunne være til vor egen og vore Medmenneskers Gavn og Velsignelse."

Efter et Øieblik's Taushed fortsatte James: „Der er noget Andet den Hellig-Aand vil gjøre: den vil give de udtalte Ord en saadan Indflydelse, at de kunne gjennemtrænge et godt Menneskes Hjerte; og den vil overføre Noget af det samme Lys, som Taleren er i Besiddelse af, i et oprigtigt Menneskes Sind, saa at begge kunne see den samme Gjenstand. For den kundskabsrige, tænksomme Prædikant er den som et skarpt Sværd, istedetfor en Kolle. I eet Tilfælde er den som Solen, der skinner gjennem et tykt, smudsigt Glas; i et andet, som naar den straaler uhindret gjennem den klare Luft, — Intet borttager eller fordunkler da dens Glands. For den Mand, der stadigen øver sine Talenter, er den ligesom Dampen i en blankpudset, velrenset Maskine, der har alle de fornødne Hjul, Remme, osv., — Alt gaaer let; for ham, der aldrig øver sig, er den Hellig-Aand vistnok den samme, men arbeider som Dampen i en gammel, rusten, knirkende, usmurt Maskine. Forstaaer Du ikke det, George?"

„Jo," svarede han, „det er fuldkommen sandt. Jeg kan i ethvert Tilfælde see, at Du ikke er „rusten," hvad Prædike-Spørgsmaalet angaaer! og jeg vil prøve paa ikke heller at være det i Fremtiden, hvis jeg kan gjøre Noget dertil. Jeg er idetmindste glad for, at Du ikke vil betage en Mand hans Tillid til den Hellig-Aands Bistand. Jeg veed den Hellig-Aand har ofte hjulpet mig betydeligt."

„Ja," sagde James, „men tænk paa de Gange, den har hjulpet Dig. Har Du ikke havt større Gavn af dens Hjælp, naar den har ledet Dig ind paa et Emne, med

hvilket Du for var noiere bekjendt, end naar Du prædikede om Ting, Du ikke var saa vel hjemme i?"

„Vel," sagde George efter et Øieblik's Betænkning, „jeg erindrer saamæn nu eengang, da jeg var paa Mission, at jeg gik og tænkte paa det Lærdomspunkt: „Udvælgelse og Forkastelse," og min Aand syntes at sætte sig godt ind i det. O, hvor meget kunde jeg ikke see klart, medens jeg gik og grublede, og jeg tænkte: „Der har Du et godt Emne at prædike over!" Kort efter skulde jeg prædike for nogle Hellige. I Begyndelsen kunde jeg ikke finde Noget at tale over. Jeg formelig ryslede. Men lidt efter kom dette Lærdomspunkt om Udvælgelse og Forkastelse blideligen og fremstillede sig for mit Sind, den Hellig-Aand hvilede over mig, alle de herlige Tanker, jeg havde havt om denne Gjenstand, strømmede tilbage til mig, og den Gang følte jeg i Sandhed, at jeg havde Noget at meddele. Jeg følte ikke alene, at der var Kraft i mine Ord, men ogsaa Lærdom i dem; saa hvad Du siger, Broder James, er Sandhed, det kan jeg bevidne. Rigtignok har jeg til andre Tider været fuld af Vidnesbyrd, og glædet mig meget derved; men dog synes det ikke at have været saa kjærnefuldt som den Gang."

„Jeg haaber Du nu indseer, at Hensigten med disse Øvelsesforsamlinger er, at Brødrene i Præstedømmet skulle komme til at forstaae, hvad de prædike, hvilket de altid have været opfordrede til. Dernæst, at det er af ligesaa stort Gavn at vide, hvorledes de skulle fremstille Noget for Andre, som selv at forstaae det."

„Det er sandt," tilføiede George.

„Dernæst," vedblev James, „at der findes ingen Lighed mellem hvad Præsidentskabet har foreslaaet for vore Brødre og de secteriske Præsters Fremgangsmaade i vore Dage."

„Jeg indseer det," sagde George.

„Ligeledes at de Ældster, der overtænke deres Emner retteligen, stole ligesaa meget paa den Hellig-Aand som dem, der ikke overtænke Noget."

„Rigtigt," bemærkede George.

„Dernæst har Du seet," fortsatte James, „at en Mand kan have gode Redskaber; men at det er langt bedre for ham at have dem ordnede saaledes, at han letteligen kan finde, hvad han behøver. Dernæst har jeg viist Dig, at den Engstelse, som betager Een, naar han første Gang forsøger at holde fast ved et Emne, ene og alene skriver sig fra, at han ikke veed, hvorledes han skal gjøre det."

„Det troer jeg gjerne," sagde George.

„Og tilsidst, at den Hellig-Aands Kald er at oplyse vore Begreber, ikke at give os dem; at den virker med større Lethed i et opvakt, kundskabsrigt Sind, end i et uvidende; samt at dens Hjælp i vor Prædiken følges altid bedst, naar den leder os ind paa Ting, som vi ved dens Lys tidligere have sat os godt ind i."

Blandinger.

Omegnen af Offenburg er nylig bleven hjemsøgt af en forfærdelig Orkan. Ikke færre end 7,000 Træer ere oprykkede med Rode, og man vurderer i franske Blade hele Skaden til 2 Millioner, endskjøndt der endnu ikke er indkommet Beretning om

enkelte Communers Tab. Flere Steder ere endogsaa enkelte Personer blevne løftede iveiret og bortførte et Stykke igjennem Luften af Stormens Heftighed, ligesom af en Skyppumpe.

Flere norske Byer ere i denne Tid haardt hjemsøgte af Ildebrande. For nylig fandt en ikke ubetydelig Brand Sted i Horten. Ligeledes ere 60 Huse i den østre Deel af Christiansand nedbrændte, og om Morgenen den 4de August udbrød Ild i Christiania, hvorved en halv Snees Steder, derimellem Nylands mekaniske Værksted, bleve ødelagte, fem Mennesker tilsatte Livet og flere bleve slemt beskadigede.

En høist sørgelig Jordefærd fandt Sted Onsdagen den 10de August i Christiania. Sexten Kister, fulgte af et tilsvarende stort Følge, bleve baarne til Graven. Det var de forbrændte Levninger af de Ulykkelige, der vare omkomne ved Branden i Forstaden Grønland, der her stededes til den sidste Hvile.

Blodgangsepidemien vedbliver at grassere i Bratsberg Amt i Norge; indtil den 11te August vare de Angrebnes Antal 1770, og de Dødes 258.

Skovbrande have, som alt tidligere meddeelt, iaar været meget hyppige i Sverrig, og nogle af dem have anrettet betydelig Skade. Saaledes berettes i „Wennersnersborg Tidn," af 14de Juli om en Skovbrand ved Timmerik, der var begyndt Mandagen den 11te Juni og først den paafølgende Onsdagaften var nogenlunde bleven standset ved Afgravning og Fældning. Den 12te Juli udbrød en lignende Brand i Nærheden af Borkulle, som udbredte sig med en forfærdelig Hurtighed ikke blot over Skoven, men ogsaa til de tilgrændsende Marker og Enge. Selv adskillige Bygninger skulle være nedbrændte, og flere Kreaturer være blevne meer eller mindre beskadigede. Hele Befolkningen i Nordalen blev ved Jilbud og Klokkeringning opbudt for at hjælpe til at standse Branden, der endnu vedvarede om Torsdagen og antoges at anrette en Skade af 30 a 40,000 Rd. hver Dag, den rasede. Nogle Reisende berette, at i Bahuslehn, hvor Skovbrandene især have været hyppige, vare Beboerne paa flere Steder beskjæftigede med at kjøre Sæden umoden ind, for dog at redde den til Qvægfoder.

Udskillelserne fra Statskirken i Sverrig gribe bestandig mere om sig og give Anledning til mange ubehagelige Optrin. Historien om Soldaten, der blev stillet for en Krigsret, fordi han som Baptist negtede at bivaane den statskirkelige Gudstjeneste, vil være i frist Minde. Nu har fornylig en forhenværende Skibscapitain i Norby, der ligeledes er traadt ud af Statskirken, negtet efter Ombud at besørge Ringningen i Anledning af Kongens Død og har støttet sin Vægring paa, at han ikke længer hørte til den lutherske Kirke, og overhovedet nærede den Anskuelse, „at man ikke kunde sørge ved Klokkeringning." Man er meget spændt paa, hvad Udfald denne Sag vil faae.

Kong Oscars Bisættelse i Ridderholmskirken fandt Sted Mandagen den 8de August Kl. 11¾ med stor Høitidelighed.

I Staden Auerbach i Kongeriget Sachsen har der den 12te August raset en frygtelig Ildebrand. Over Halvdelen af Byen ligger i Aske, og idetmindste 300 Familier ere huusvilde. Et Menneske er indebrændt og flere savnes.

De sidste Efterretninger om Kongen af Preussens Tilstand lyde meget foruroligende; han bliver svagere Dag for Dag.

I Andalusien i Spanien skal Heden være saa stærk, at det ikke er muligt at færdes paa Gaderne fra Kl. 9 om Morgenen indtil Solen er gaaet ned.

Rustningerne i alle Frankrigs Havne og Arsenaler drives med megen Iver, og de Bestillinger, der hidtil have været gjorte, ere endog forøgede.

Moniteur for 14de ds. melder officielt, at Keiser Napoleon har besluttet at lade 50,000 Mand blive i Italien.

Af østerrigske Tropper vil der efter Sigende ikke blive mindre end 200,000 Mand tilbage i Italien.

Søndagen den 14de August og følgende Dage var der i Paris en overordentlig Fest i Anledning af Troppernes Tilbagekomst fra Italien. Keiseren red i Spidsen for Tropperne under Folkets Jubel og Blomsterkastning. En stor Mængde Reisende vare ankomne til Staden for at overvære denne Høitidelighed, og deres Antal anslaaes til over 800,000. Vinduerne paa Boulevarden leiedes ud til Festen for 100 til 200 Francs Faget. — Keiseren overøses med Lovtaler for den uindskrænkede Amnesti, han har givet Alle, der have gjort sig skyldige i politiske Forseelser, og han høster mere Roes og Beundring for den Seier, han har vundet over sig selv i denne Henseende, end for de Seire han har vundet over Østerrigerne. — Befæstningsarbeiderne langs den britiske Canal fortsættes, og Keiser Napoleon lader Fæstningerne og Batterierne forsyne med de af ham opfundne riflede Kanoner, der bidroge saa væsentligt til hans Seire i Italien.

I England arbeides der stadig paa Flaadens Forøgelse med anstrengt Flid. I Løbet af næste Maaned skal Liniedamperen „Victoria" paa 131 Kanoner løbe af Stabelen i Portsmouth, og Liniedamperne „Prince of Wales" og „Duncan" nærme sig raskt deres Fuldendelse. I Chatham skal Skruedamperen „Irresistible" løbe af Stabelen i October, og et andet Skib strax paabegyndes.

Arbeiderbevægelsen i London befinder sig endnu paa samme Standpunkt, og flere større Værker ere gaaede istaa. Underhandlinger ere indledte mellem Arbeidsherrerne og Arbeiderne, der have forlangt større Daglon, ved udenfor staaende Mæglere, hvorefter der skulde vælges en Committee med Bemyndigelse fra begge Parter til at træffe en Overeenskomst; men endnu var man ikke bleven enig om de Indrømmelser, hvorpaa man foreløbig vilde gaae ind.

I Liverpool har en Ildebrand lagt flere store Magasiner i Aske. Foruden 3,000 til 4,000 Baller Bomuld opbevaredes der i samme en stor Mængde Korn, tilhørende flere græske Firmaer. Brandskaden bliver anslaaet til 270,000 Rdlr.

Staden Erzerum i Lilleasien, som den 2den Juni hjemsøgtes af et heftigt Jordskjælv, hvorved 3,000 Mennesker mistede Livet, er nu ved en ny, endnu voldsommere Jordrystelse, bleven totalt ødelagt og tilintetgjort.

Amerika: Depecher fra Albany melde om en skrækkelig Ulykke paa Nordbanen i Nærheden af Chagticoka. Et Train til Albany, der skulde passere en Bro over Tamhannock, styrtede fra en Høide af 20 til 25 Fod ned i Strømmen. Man har allerede fundet elleve Lig og venter at finde flere. Tyve Passagerer ere blevne mere eller mindre haardt saarede. Kun Locomotivet slap i sin stærke Fart over den sammenstyrtende Bro.

Paa Landtungen Panáma har man paa de indianske Begravelsespladser fundet

Afgudsbilleder og Offerskaaler af Guld. Der er ogsaa bleven funden et indianst Hovedsmykke af en betydelig Vægt og flere andre Prydelser. Guldet forefindes i Kar, der staae ved Siden af Ligene, af hvilke flere Gravsteder indeholde hundrede og derover. Gravstederne skulle have en meget betydelig Udstrækning. Opdagelsen af disse Skatte skete derved, at et stort Træ, der stod paa et saadant Gravsted, styrtede om, saa at der fremkom et Hul, hvor Træet havde staaet, og i dette Hul kom Guldet tilsyne.

Fra Californien meldes under 27de Juni, at der i Grevskabet Humboldt (i Coast Range Bjergene) er bleven opdaget meget righoldige Guldleier.

Der berettes, at Fraser River er steget tolv Fod i fire Dage og har anrettet betydelig Skade; Fort Yale og alle Husene paa dens Bredder staae under Vand, og nogle ere aldeles borisskyllede. — Columbia River var 45 Fod over Lav-Vande, og hele Landet oversvømmet. — Byen Lahama i Californien er gaaet op i Flammer, og Eiendomme til en Værdi af 100,000 Dollars tilintetgjorte.

I Illinois har der for nylig raset en frygtelig Orkan. Den begyndte, efter hvad vi indtil nu have erfaret, i Calhoun County og strakte sig 12 engl. Mile i nordøstlig Retning, rivende Mennesker, Huse, Lader, Gjærder, Træer og Qvæg med sig. I Jacksonville anrettede den lignende Ødelæggelser, og et stort Antal Mennesker og Dyr dræbtes. Ogsaa andre Countier ere hjemsøgte af lignende Ulykker; Huse og Bygninger ere bortfeiede, og Heste, Qvæg og andre Huusdyr ere i hundredevis ihjelslagne.

Indbetalte Bogpenge.

	Rd.	Mk.	Sk.
R. Nielsen, Skive	8	„	„
A. P. Trane, Kjøbenhavn	78	5	„
P. C. Nonnow, Fyen	28	„	„
Summa	114	5	„

Indhold.

	Side.		Side.
Om Tiende	353.	Samtale mellem to Veldster om Prædikesvelses-Forsamlingerne	361.
En mærkværdig Droni	356.	Blandinger	365.
Redaktionens Bemærkninger	360.		

„Skandinaviens Stjerne" udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned og faaes paa Contoiret i Lorentzensgade Nr. 504 D. 5, Stuen tilvenstre og paa alle kongelige Postcontoirer.

Udgivet og forlagt af C. Widerborg.
Trykt hos F. E. Bording.

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

8. Aarg Nr. 24. *Den 15. Septbr. 1859.* Priis: 6 Sk. pr. Exp.

Hvad bør mig at gjøre, at jeg kan vorde salig?

Dette Spørgsmaal, der fremsattes af Stokmesteren i Philippi for Paulus og Silas, besvaredes saaledes: „Tro paa den Herre Jesum Christum, saa skal Du vorde salig, og dit Huus." Ap. Gj. 16, 31.

I den secteriske Christenhed klynger de Fleste sig til dette og lignende Skriftsteder, revne ud af sin Sammenhæng, for at støtte „den falske Lære om Salighed ved Tro alene uden Gjerninger." For dem gives der ingen anden Betingelse for Saliggjørelse end Troen alene.

At dette strider mod Jesu og de gamle Apostlers Lærdomme er indlysende af Matth. 28, 18: „Og Jesus traadte frem, talede med dem og sagde: Mig er given al Magt i Himmelen og paa Jorden. Gaaer derfor hen og lærer alle Folk, og døber dem i Navnet Faderens og Sønnens og den Hellig-Aands. Og lærer dem at holde alt det, jeg haver befalet Eder;" ligeledes af Marc. 16, 15. „Gaaer bort i al Verden og prædiker Evangelium for al Skabningen. Hvo som troer og bliver døbt, skal blive salig; men hvo som ikke troer, skal blive fordømt."

Saaledes lyde Christi egne Ord; og at disse Befalinger ere blevne tilbagekaldte kan ikke paavises i det Nye Testamente; og dersom de skulde være blevne tilbagekaldte, maatte saadant skeet ved ny Aabenbaring, hvilket benegtes af den hele Christenhed. Hvo har da givet Mennesket Myndighed til at prædike Evangeliet anderledes end Jesus og Apostlerne, og forandre eller afskaffe de Skikke, de indstiftede?

Ved at læse det 16de Capitel i Apostlernes Gjerninger, finde vi, at Paulus og Silas netop gik frem paa den af Jesus befalede Maade. De sagde vel Stokmesteren, at han skulde troe paa den Herre Jesum Christum for at blive salig; men for at bibringe ham Tro, „prædikede de for ham og for alle dem, som vare i hans Huus;" og naar Stokmesteren og alle de, der vare i hans Huus, troede, „bleve de strax døbte;" og siden førte han dem op i sit Huus, satte et Bord for dem, og „var glad med alt sit Huus i Tro paa Gud."

Vi see altsaa her, at Saliggjørelsens Orden iagttoges: Prædiken, Tro og Daab.

Et lignende Bevis finde vi i 2det Capitel af Apostlernes Gjerniger, da Folket paa Pintsefestens Dag, bragt til Tro

og Anger formedelst Petri Prædiken, ligefrem spurgte: „Mænd og Brødre, hvad skulle vi gjøre?" Petrus svarede: „Omvender Eder og hver af Eder lade sig døbe i den Herres Jesu Navn til Syndernes Forladelse; og I skulle faae den Hellig-Aands Gave." „De, som nu gjerne annammede hans Ord (følgelig troede), bleve døbte." Saliggjørelsens Orden blev ogsaa her fulgt i Prædiken, Tro og Daab.

Men siger Een: „Jeg blev døbt, da jeg var et spædt Barn; og nu anseer jeg alene Troen paa Christus som nødvendig til Salighed." Vi møde denne Indvending først med det Spørgsmaal: „Blev der prædiket for Dig, for at Du skulde troe, og troede Du førend Du blev døbt?" Dit Svar bliver naturligviis: „Nei; thi jeg var et spædt Barn, for hvem man ikke kunde prædike, og som følgelig heller ikke kunde troe." Altsaa, min Ven, er Saliggjørelsens Orden ikke bleven iagttaget med Dig; man har først, som Du kalder det, døbt Dig, siden underviist Dig (prædiket for Dig) og derved har Du faaet en eller anden Slags Tro; men dette er ikke den af Jesu indførte Orden, nemlig først Prædiken, siden Tro og Daab.

Dernæst ville vi spørge Dig: „Hvorledes blev Du døbt; ved Begravelse i Vandet eller ved Overøselse med Haanden?" Ved Overøselse med Haanden. Vi svare: „Sidstnævnte Maade er ikke Daab," hvilket kan sees af Matth. 3, 6. „Og de døbtes af ham i Jordanen;" endvidere i Joh. 3, 23. „Johannes døbte i Ænon, nær ved Salem, fordi der var meget Vand."

Dersom Overøselse med Haanden havde været den rigtige og lovmæssige Maade at døbe paa, vilde det ikke have været nødvendigt for Døberen og de, som skulde døbes, at nedstige i Floderne, hvor der var meget Vand; denne Kjendsgjerning godtgjør, at Nedsænkelse eller hele Legemets Begravelse i Vandet var den rette Daab, hvilket ogsaa Meningen af Ordet „Daab" anthyder.

Daab er til Syndsforladelse. Hvad er Synd? Skriften siger: „Synd er Lovens Overtrædelse;" 1 Joh. 3, 4. Hvilken Lov have spæde Børn overtraadt? Ingen; følgelig have spæde Børn ikke begaaet nogen Synd; det er derfor unyttigt at døbe dem til Syndernes Forladelse; og de, som gjøre det, overtræde den evangeliske Lov.

Nogle paastaae, at fordi smaa Børn iblandt Jøderne bleve omskaarne, da de vare otte Dage gamle, efter Mose Lov, derfor skulde ogsaa nu smaa Børn døbes i den christne Kirke, eftersom, sige de, Omskjærelsen svarer til Daaben. Denne Beviisførelse er uholdbar; thi Omskjærelsen var udtrykkelig for Drengeborn; og skulde Drengebørns Omskjærelse svare til spæde Børns Daab, saa maatte blot Drengebørnene døbes, og Pigebørnene forblive udøbte, og følgelig (efter den antagne Barnedaabstheorie) være udelukte fra Guds Rige.

Nogle antage, at fordi der staaer i Skriften, at Stokmesteren i Philippi og alle hans bleve døbte, at der var spæde Børn iblandt dem, men en saadan Paastand gjendrives ved, hvad der ogsaa staaer, at „de (Paulus og Silas) talede Herrens Ord til ham (Stokmesteren) og til alle dem, som vare i hans Huus." Skriften siger jo, at „Troen kommer ved Hørelse;" (Rom. 10, 17.) altsaa, naar Paulus og Silas talede Herrens Ord til alle dem, som vare i Stokmesterens Huus, saa maatte disse Tilhørere være komne til Skjels Aar og Alder; thi Ingen vil vel for Alvor paastaae, at man kan tale eller prædike Guds Ord for spæde Børn og faae dem til at troe. Den Paastand, at spæde Børn bleve døbte, falder bort af sig selv; med

mindre man kan bevise af Skriften, at Apostlerne lærte og practiserede en anden Saliggjørelses Orden, end den af Jesus indførte.

At der først maatte prædikes, og at Folk først maatte troe førend de bleve døbte, bevises endvidere af Apostlernes Gjerningers 8de Capitel 12te Vers: „Men der de troede Philippus, som forkyndte Evangelium om det, som hører til Guds Rige og Jesu Christi Navn, lode de sig døbe, baade Mænd og Qvinder." Dette Skriftsted er i fuldkommen Overeensstemmelse med det ovenanførte Svar af Petrus: „Omvender Eder, og hver af Eder lade sig døbe i den Herres Jesu Navn til Syndernes Forladelse; og I skulle faae den Hellig-Aands Gave."

Her fremtræder altsaa det ene Led efter det andet af Saliggjørelsens Evangelium: 1) Prædiken eller Forkyndelsen af Herrens Ord; 2) Troen og Omvendelsen; 3) Daaben til Syndernes Forladelse; 4) Haandspaalæggelse for den Hellig-Aand.

Angaaende Meddelelsen af den Hellig-Aand see Ap. Gj. 8, 14—17. „Men der Apostlerne i Jerusalem hørte, at Samaria havde annammet Guds Ord, udsendte de Petrus og Johannes til dem; hvilke, der de vare komne ned, bade for dem, at de maatte faae den Hellig-Aand. Thi den var endnu ikke kommen paa Nogen af dem, men de vare alene døbte i den Herres Jesu Navn. Da lagde de Hænderne paa dem, og de fik den Hellig-Aand." See ogsaa Ap. Gj. 19, 1—7.

Aarhundreders Traditioners tykke Slør har indhyllet de Fleste i Christenheden og faaet dem til at benegte Nødvendigheden af det Ovenanførte, hvor klart det end i sig selv er, og det er vanskeligt at faae dem til at begribe, at de dyrke Gud forgjæves, naar de lære saadanne Lærdomme, som ere Menneskebud; men de paastaae i deres blinde og undertiden fromme Iver, at smaae Børn maae døbes for at komme ind i Guds Rige, endskjøndt Jesus erklærede, at „Himmeriges Rige hører Saadanne til; og han lagde Hænderne paa dem og velsignede dem." (See Matth. 19, 14. Marc. 10, 24.)

Naar de komme til Skjelsaar, skulle de undervises, for at Troen kan stadfæstes i deres unge Hjerter; og de kunne lære at omvende sig fra alt Ondt og blive døbte til deres Synders Forladelse, gjøre en god Samvittigheds Pagt med Gud og vandre i et nyt og helligt Levnet; eller med andre Ord: adlyde Evangeliet, hvilket Enhver bør gjøre for at vorde salig.

Mirakler.

(Fra „the Millennial Star.')

Christendommens Bekjendere ere altid villige til at indrømme, at mange af de i Bibelen nævnte Personer vare i Besiddelse af Magt til at byde over Naturens Elementer paa en mirakuleus Maade; men den Lærdom, at Mennesker kunne være og ere begavede med den samme Magt nu i vore Dage, anfee de for at grændse til den formasteligste Gudsbespottelse, eller mildest talt for at være den høieste Fanatisme.

De anfee det som umuligt for en Dødelig at kunne fatte, hvorfor Gud til een Tid skulde skjenke en Deel af Menneskeslægten saadanne overordentlige Gaver, og til en anden Tid tilbageholde dem,

men at dette har været Tilfælde, anſee de for uomtvisteligt. Vel paastaae de, at de Gaver og Velsignelser, som ledsagede den sande Christendoms Forkynderes Forvaltning fordum, gaves kun i den Hensigt at grundfæste Evangeliet i dets Barndom, men at de, naar det engang havde slaaet stærke Rødder, og havde begyndt at udbrede sine Grene rundt omkring, efterhaanden ophørte, da de ikke længer vare nødvendige.

Denne Paastand synes at have en Smule Rimelighed for sig; men dens Feilagtighed og Urigtighed er ikkedestomindre aabenbar, naar man spørger, hvorfor de jødiske Propheter og Patriarcher havde den samme Magt, uden dog at have et saadant Formaal for Øie som det ovenfor anførte. Ja, det er værre end feilagtigt og urigtigt, thi det er en Fornærmelse mod Sandhedens Beskaffenhed at antage, at den ikke har tilstrækkelig Kraft i sig selv til uden ydre Hjælpemidler at beseire Vildfarelse, men at den maa være ledsaget af hvad Verden kalder overnaturlige Kræfter for at virke paa Modstandernes Sandser og tvinge dem ved Frygt til at underkaste sig dens Forskrifter, istedetfor at annamme dem formedelst deres indre Værd.

De, som lade sig tvinge, eller blive tvungne til at annamme visse Principer, enten af Frygt for ukjendte, usynlige Kræfter, eller ved physisk Magt, ere hverken oprigtige, fornuftige Troende, eller glade, frivillige Deeltagere i Sandheden; og dog kræver Evangeliet, at de, der annamme det, skulle være saadanne.

At de mægtige Undere, som udmærkede Mose Mission, bleve udførte for at grundfæste hans Magt blandt de undertrykte Hebræere, slaae den hovmodige ægyptiske Monarch med Ærefrygt, og paaskynde sine lidende Landsmænds Befrielse fra grusomt Tyranni, kan ikke anføres som nogen Grund for at Elias skulde besidde en Magt, hvorved han kunde opvække Enkens Søn, og formere Melet og Olien for en af Hunger lidende Moder i Israel, eller at Elisa skulde kunne borttage de giftige Stoffe i Gryden og faae Jern til at flyde som et Stykke Kork paa Flodens Overflade. Om man end skulde antage, at den mirakuleuse Magt, som Apostlerne besadde, ene og alene var givet for at hjælpe til at grundfæste og udbrede Evangeliet, vilde det da ikke være ligesaa nødvendigt, at den skulde ledsage Nutidens christne Missionairer, der gaae ud til de vankundige Indbaanere i de saakaldte hedenske Lande, der endnu ikke ere blevne velsignede med det himmelske Lys, og som ere uvidende om Saliggjørelsens Plan? Hvor langt nyttigere vilde ikke en saadan Magt være til at omvende Indiens eller Africas uciviliserede Sønner med (under den bestandige Forudsætning, at den kun var given til at bevirke Omvendelse), end Glasperler, Smaaskrifter, smykkede med Afbildninger, Tæpper og andet Saadant?

To Ting ere aldeles indlysende med Hensyn til den mirakelvirkende Magt: for det Første, at forskjellige Individer til forskjellige Tider i Løbet af omtrent 4,000 Aar vare i Besiddelse af en saadan Magt, og for det Andet, at de saakaldte Bibeltroende blandt Nutidens forskjellige Secter ikke ere istand til at anføre nogen tilfredsstillende Grund, hvorfor saadant var Tilfældet, og hvorfor hiin Magt nu er ophørt. Da vi troe, at der er en Grund for enhver Ting, ville vi bestræbe os for at afsløre Hemmeligheden, og kunne med det samme maaskee paavise, at vort Krav paa en saadan Magt i vore Dage ikke er saa urimelig som mange troe.

Vi finde, at Alle, som vare begunstigede med denne Magt, tillige nøde en anden Velsignelse af høieste Vigtighed, der ufravigeligt gik forud for Myndigheden til at gjøre Mirakler, nemlig Meddelelser fra

de evige Verdener. Desformedelst bleve Naturens Hemmeligheder aabenbarede for disse begunstigede Mænd, og de forstode sig for en Deel paa den himmelske Husholdning og den skabende Aands Kræfter, i Sammenligning med hvilke Verdens Videnskaber og høipriste Kundskab er at regne for Daarlighed. Men alle dem, der havde dette forudgaaende Privilegium, vare ubestrideligen de rette Modtagere af en Myndighed (Præstedømmet), ved hvis Besiddelse de kunde tale med de evige Fornuftvæsener. Moses havde siensynligen Præstedømmet, som han havde faaet af Jethro eller fra en anden Kilde; ellers kunde han ikke have havt Myndighed til at ordinere Aaron og hans Sønner til det mindre Præstedømme. (2 Mosеb. 28, 41.) Elias havde ogsaa en lignende Myndighed, eftersom han kunde kalde Elisa fra Ploven, og Apostlerne havde modtaget denne Magt fra deres Herre og Mester, og lagde den i en vis Grad paa dem, der bleve kaldte til at overtage een eller anden Deel af den Gjerning, hvori de vare deelagtiggjorte. Jo mere Menneskene lyttede til og adløde Guds inspirerede Tjeneres Lærdomme, desto mere tildeeltes dem af disse Velsignelser; men naar de henfaldt til Vantro, Ryggesløshed og Afguderi, unddroges de dem — ikke „fordi de ei længer behøvedes," men fordi de vare uværdige til at nyde dem.

Men ikke Enhver, der havde det Privilegium at staae i Samfund med den evige Verden, udførte Mirakler, som f. Ex. Johannes den Dober, der — endskjøndt han var en Prophet — ikke gjorde nogle Mirakler.

Det er tillige indlysende, at naarsomhelst Gud havde et anerkjendt Præstedømme paa Jorden, var det ledsaget af Magten til at udføre Mirakler; og den aabenbarede sig mere eller mindre i Forhold til den Tro, de havde, der vare begavede med denne Magt og de Stillinger, de indtoge.

Da Præstedømmet er givet for at velsigne Menneskene med Lykfalighed og føre dem til det evige Liv, maa Enhver, der har annammet nogen Grad af dette Præstedømme, have det samme Formaal for Øie, saa at alle mirakuleuse Tilkjendegivelser enten kunne være ligefremme Velsignelser for Herrens Hellige, eller ogsaa bidrage til at fremme Herrens Planer og derved paa en tilsyneladende Maade bringe Velsignelser til alle Værdige.

Hvad vi kunne faae ud af Ovenstaaende er, at naarsomhelst Myndigheden, hvorved Saliggjørelse kan opnaaes, existerede paa Jorden, ledsagedes den af den mirakuleuse Magt, og omvendt, naar Miraklerne ophørte aldeles paa Jorden, da veiledte ikke længer Præstedømmet Menneskene paa Sandhedens evige Veie.

Men naar denne Magt forbindes med Evangeliets Forkyndelse, vil den holde Stand, som følgende Christi Ord tydeligen og bestemt vise: „Gaaer ud i al Verden, og prædiker Evangelium for al Skabningen. Hvo som troer og bliver døbt skal blive salig; men hvo som ikke troer skal blive fordømt. Men disse Tegn skulle følge dem, der troe," osv. (Marc. 16, 15—18.) Tegnene skulde ikke alene ledsage Apostlernes Prædiken, men de, som troede og annammede Saliggjørelsens Evangelium, skulde være velsignede med de samme Gaver. De, som troede og bleve døbte, fik Forjættelse om Frelse og Guds Kraft fulgte dem. Saaledes finde vi, at Myndigheden fra Skaberen, Skabningens Frelse og Magten til at gjøre Mirakler ere uadskilleligt forenede. Men nogle af disse Gaver var ikke, hvad man strengt taget kunde kalde Mirakler. Saaledes stiller Apostelen Paulus Tro, Viisdom og Kundskab ved Siden af Helbredelse, Propheti, fremmede Tungemaal og Undergjerninger. (1 Cor. 12, 8—10.) Desuagtet var alt dette Gaver og Velsignelser, der vare for-

bundne med Præstedømmet, og som Følge deraf vare de, naarsomhelst og hvorsomhelst Præstedømmet arbeidede for Menneskenes Frelse, dets trolige Ledsagere, stemplede med Jehovas Segl den hellige Kraft, som han besidder, idet han paa en uigjendrivelig Maade viser dens store Fortrin for de Gjøglerier, med hvilke Menneskene søge at efterligne den. Hvis derfor Saligheden kan erholdes nu som for 2000 Aar siden, vil Myndigheden til at gjøre Mirakler ligesaa vist ledsage den nu som før.

Men betragtede fra Prophetiens Vagttaarn see vi, hvorledes Miraklerne i de sidste Dage ville bidrage til at fremme Herrens store Planer. Den Magt, som fordum „overvandt Riger, stoppede Løvers Mund, slukte Ildens Kraft, bragte Fjendernes Leire til at vige, opreiste Døde" og velsignede Guds Folk paa mangfoldige Maader, vil endnu udfolde sine underbare Kræfter — til Frelse for det Sidste-Dages Israel og Undergang for de Ryggesløse og Ugudelige. Naar „Herren skal sætte Ægypti Havs Odde i Band, og bevæge sin Haand over Floden med sit stærke Veir, og han skal slaae den i de syv Bække og lade Israel gaae derigjennem tørskoede;" (Es. 11, 15.) naar „han skal udtømme Jorden og gjøre den øde og forvende dens Skikkelse og adsprede dens Indbyggere;" (Es. 24, 1.) naar han skal plage dem, der samle sig til Strid mod Jerusalem, ved „at slaae alle Heste med Forfærdelse og Blindhed og deres Ryttere med Galenskab;" (Sach. 12, 4.) naar „deres Kjød skal forsvinde, medens de staae paa deres Fødder, deres Øine forsvinde i deres Huller og deres Tunge forsvinde i deres Mund;" (Sach. 14, 12.) — da skulle alle Syndere og Ugudelige bekjende, at Hærskarernes Herre er en Gud, som gjør Mirakler, medens hans Hellige skulle fryde sig i Israels Frelse!

Joseph Smiths Levnetsløb.

August 1838. (Fortsat fra Side 352.)

En Teltmesters Pligt er at paasee, at Bøn afholdes de bestemte Tider, at sammenkalde alle de Hellige i Teltet og opfordre de Brødre ved Navn, der skulle lede Bønnen, thi de bede efter Tour; det paaligger ham at vaage over sit Telt, og paasee, at ingen Synd finder Sted, og om han opdager Synd, maa han advare og irettesætte dem eller de Angjeldende i Retfærdighed, men om han ikke selv kan, maa han søge Hjælp, og om det ikke hjælper, maa han fremlægge skriftlig Klage mod de Angjeldende og føre dem for Raadet. Tillige skal han uddele Rationer daglig til sit Teltlag.

Ældsterne Dunham, Pettingill, Carter og Hale lagde Hænder paa Søster Willey, der var meget syg og plaget af Mørkets Magter; de bade for hende og truede Sygdommen. Ældste Dunham blev øieblikkeligen greben af frygtelige Smerter i Siden, Skuldrene, Halsen, osv., og kun med stor Vanskelighed kunde han bede de Ældste at lægge Hænder paa sig i Jesu Navn. Dette gjorde de, og de truede Djævelen, der straz forlod ham, men vendte lidt efter tilbage, og han bad atter de Ældste at true den onde Aand, hvilket de maatte gjøre med Strenghed, og da den forlod ham, følte han megen Smerte; thi

saalænge den havde Herredømme over ham, følte han, som om han skulde dø.

Denne Dag tilbragte jeg med at varetage forskjellige Forretninger i Staden.

Fredagen den 24de tilbragte jeg hjemme. Ligeledes den 25de, 26de, 27de, 28de, 29de og 30te.

Den 25de døde Broder Joseph Coons Søn i Leiren. Leiren omorganiseredes, da den første Organisation paa Grund af Overtrædelse og Fraflytning for endeel var bleven forstyrret.

Søndagen den 26de. Præsident Joseph Young prædikede i Leiren imorges og to bleve confirmerede i Kirken. Der var mange Tilskuere tilstede. Den hellige Nadvere om Aftenen. To Fremmede kom for at disputere, men gik bort bestjæmmede.

„Missouri Stat,
Davies County.

Til mig, William Dryden, een af Fredsdommerne i nævnte County, kom Adam Black, der, efterat være bleven tagen i Ed ifølge Loven, gav den Forklaring, at paa eller omkring den 8de August 1838 kom der i Davies County en bevæbnet Skare, efter Sigende 154 i Tallet, som omringede hans Huus og Familie og truede ham med øieblikkelig Død, hvis han ikke vilde underskrive et Document, der bandt ham som Fredsdommer for Davies County til ikke at forulempe Mormonerne, og truede mit og andre Personers Liv og sagde, at de agtede at twinge alle Borgerne til at underskrive en lignende Forpligtelse, og sagde endvidere, at de agtede at tage Opreisning for Fornærmelser, der vare blevne dem tildeel den foregaaende Mandag, samt at de ikke kunde underkaste sig Lovene. Fremdeles sagde han, at efter de bedste Underretninger, han havde faaet, og efter sin egen personlige Kundskab, vare Andrew (Alanson) Rissley, George A. Smith, Ephraim Owens, Harvey Humstead, Hiram Nelson, A. Brown, John L. Butler, Cornelius, (P.) Lott, John Wood, H. Redfield Riley Stewart, James Whitaker, Andrew Thor, Amos Tubbs, Dr. Gourze og Abram Nelson skyldige i at bidrage Sit til at opmuntre til at begaae og udøve ovennævnte Fornærmelse.

Beediget og undertegnet idag, den 28de August 1858.

W. Dryden,
Fredsdommer for ovennævnte County."

Dette Document tilligemed det af nævnte Black af 8de August viser ham i sit sande Lys som en afskyelig, principløs Pøbelophidser (Mobocrat) og Meeneder.

Onsdagen den 29de Kl. 3 om Morgenen lød Trompeten i Leiren, hvilket var en Time tidligere end sædvanlig, for at faae Tid til Forberedelserne for Reisen. Hvert Hjerte hoppede af Glæde, og selv Børnene vare saa forneiede, at de saae ud som en Flok muntre Lam. Til Forandring afgik de forskjellige Afdelinger i følgende Orden: Nr. 4 først, dernæst Nr. 3, 2 og 1, og Kl. 9 var Leirpladsen, hvor de havde opholdt sig en Maanedstid, tom. Ældste Martin H. Peck efterlodes syg i Dayton. De passerede gjennem Montgomery ind i Jacksons Bydistrikt, reiste 18 Mile og opsloge deres Telte paa Veien, 270 Mile fra Kirtland.

Torsdagen den 30te. Leiren passerede gjennem Liberty Ville og Hovedstaden i Preble County til Grændselinien mellem Ohio og Indiana, og leirede sig omtrent 150 Alen fra det Sted, hvor den Leir ogslog sine Telte, der gik op til Missouri i 1834, — 290 Mile fra Kirtland. Ældste Shumways Barn døde.

Denne Dag udstedte Gouverneur Boggs følgende Befaling til General Atchison:

Militsens Hovedqvarteer,
Generaladjutantens Contoir,
den 30te August 1838.

General David R. Atchison,
3die Division af Missouri
Militsen.

Min Herre!

Paa Grund af Tegn paa Uroligheder blandt Indianerne paa vore Grændser og den for nylig stedfundne Borgeropstand i Caldwell, Davies og Carroll Counties, ansees det for nødvendigt som en Forsigtighedsregel, at en tjenstdygtig Styrke af Militsen holdes i Beredskab i paakommende Tilfælde.

(Fortsættes.)

Skandinaviens Stjerne.

Den 15de Septbr.

Den Pligt at prædike Evangeliet er en hellig Forrettighed, stjenket Herrens Tjenere, og som de samvittighedsfuld bør opfylde, naar passende Tid og Leilighed gives. Enhver Forsømmelse deraf vil paaføre stort Ansvar. Vi ville derfor gjentagende opfordre de præsiderende Ældste til selv at gjøre deres Bedste, og tillige at opmuntre dem, der staae under deres Bestyrelse, til ufortrødent at gaae frem og bære Vidnesbyrd om Herrens Gjerning, udsprede vore Skrifter og saae Evangeliets Sæd. Lad Ordet lyde fra Stad til Stad, fra Landsby til Landsby, fra Huus til Huus. Og naar I komme ind i et Huus, hvor man annammer Eder med Fred, spørg Huusfaderen, om han vil sammenkalde sine Venner og Naboer, og tillade Eder at gjøre Regnskab for Eders Tro og oplæse de Steder af den hellige Skrift, som stadfæste Sandheden af det Budskab, I bære. Benytter flittigen de Tider af Aaret, da Folkene ikke have saa travlt med Markarbeide, til at bringe dem Saliggjørelsens Kundskab, og gaaer frem i al Sagtmodighed og Viisdom, saa at I derved kunne blive Redskaber til at bringe mange Sjæle ind i Guds Rige.

De præsiderende Ældste have Ret til at udsende eller tage med sig Brødre, som have Evne, Tid og Leilighed til at staae dem bi som Missionairer uden at falde Kirken til Byrde, og det er forøvrigt enhver Broders og Søsters Pligt i deres respective Virkekredse at gjøre alt muligt til deres Medmenneskers Oplysning.

Til de omreisende Ældste sige vi: Gaaer ud i Viingaarden med Tro og Tillid til Herren, at han vil opfylde Eders Bønner, aabne Menneskenes Huse og Hjerter, opvække Disciple, der ville lytte til Eders Ord, glæde sig deri og afhjælpe Eder Fornødenheder. Frygter ikke for at gaae ud uden Pung og Taske, thi den Herres Forjættelser gjelde ligesaavel Eder som hans Tjenere fordum — over Tro, og det skal vederfares Eder efter Eders Tro. Tvivler ikke paa, at I jo kunne udrette noget Godt i enhver Egn, om den end skulde see nok saa ufrugtbar ud i aandelig Henseende. Saaer og planter og vander, og Herren vil give Vext i sin egen beleilige Tid; thi han er Viingaardens Herre og Eier; I ere hans Arbeidere, og den flittige Arbeider vil faae en herlig Løn, naar Regnskabsdagen kommer.

Advarsel. Da det har hændt, at Udelukte have forlangt Optagelse ved Daab i Kirken uden at opgive, om de ere afskaarne og hvorfor, og have følgelig indsneget sig i Menigheden, uden sammes Samtykke ved Votering i et Raad, saa anmodes det tjenstgjørende Præstedomme om, at tilspørge dem, der fremstille sig til Optagelse, om de forhen have staaet i vor Kirke; thi i saa Tilfælde maae de gaae den lovmæssige Vei, fremstille sig for Menighedens Raad og blive ved Votering antagne, førend de kunne tilstedes Daab.

Vidnesbyrd af Oliver Cowdery og Martin Harris.

(Fra „The Deseret News.")

Følgende Vidnesbyrd betræffende „Mormonismen" og Mormons Bog, hvilke ere vel værd at opbevare for Fremtiden, ville udentvivl blive modtagne med stor Interesse af alle vore Læsere:

I en speciel Conference, afholdt i Council Bluffs, Iowa, den 21de October 1848, var Broder Oliver Cowdery, een af de tre særdeles Vidner om Mormons Bogs Sandhed, og som havde været afstaaren fra Kirken en Række af Aar paa Grund af Misfornøielse, og i den Tid practiseret som Jurist, nærværende og gjorde nedenstaaende Bemærkninger. Broder Orson Hyde præsiderede i nævnte Conference. Broder Reuben Miller, for Tiden Biskop i Mill Creek Distriktet, var ogsaa tilstede ved samme Leilighed og nedskrev hvad han sagde, og har givet os hans Tale Ord for Ord, som vi gjøre os en Fornøielse af at fremlægge for vore Læsere.

„Venner og Brødre, mit Navn er Cowdery — Oliver Cowdery. I denne Kirkes første Dage var jeg Eet med den, og Medlem af dens Raad. Det er sandt, at Guds Gaver og Kald tildeles Mennesket uden dets egen Fortjeneste. Jeg blev ei kaldet, fordi jeg var bedre end den øvrige Deel af Menneskeslægten; men for at udføre Guds Hensigter, tildeelte han mig et høit og helligt Kald. Jeg nedskrev med min egen Haand Oversættelsen af hele Mormons Bog, med Undtagelse af nogle faa Sider, eftersom Ordene flød fra Profeten Joseph Smiths Læber, eftersom han oversatte den formedelst Guds Gave og Kraft ved Urim og Thummim, eller som det kaldes i nævnte Bog „de hellige Udtydere." Jeg saae med mine egne Øine og berørte med mine egne Hænder de Guldplader, fra hvilke den oversattes. Jeg saae tillige med mine egne Øine og berørte med mine egne Hænder „de hellige Udtydere." Nævnte Bog er *sand*. Sidney Rigdon har ikke skrevet den. Mr. Spaulding har ikke skrevet den. Jeg selv skrev den, eftersom den kom fra Prophetens Læber. Den indeholder det evige Evangelium, og kom frem for Menneskenes Børn, som Opfyldelse af Johannis Aabenbaring, hvor han siger, han saae en Engel komme med det evige Evangelium, der skulde forkyndes for alle Slægter, Stammer, Tungemaal og Folk. (Aab. 14, 6.) Den indeholder Saliggjørelsens Grundsætninger, og dersom I, mine Tilhørere, ville vandre ved dens Lys og adlyde dens Forskrifter, ville I vorde frelste med en evig Frelse i Guds Rige. Broder Hyde sagde for lidt siden, at det var høist nødvendigt for os at styre

den rette Cours, for at kunne undgaae Stjærene. Dette er Sandhed. Den rette Kanal er her. Det hellige Præstedomme er her. Jeg var nærværende hos Joseph, da en hellig Engel fra Gud kom ned fra Himmelen og meddeelte os eller gjengav det mindre eller det aaroniske Præstedomme, og sagde til os, at det skulde forblive paa Jorden, saalænge Jorden staaer. Jeg var ogsaa nærværende hos Joseph, da det høiere eller det melchisedekske Præstedomme blev gjengivet ved en hellig Engel fra det Høie. Dette Præstedomme bekræftede vi derefter gjensidigen paa hinanden ifølge Guds Villie og Befaling. Dette Præstedomme skal ogsaa, efter hvad der dengang blev os sagt, forblive paa Jorden indtil Tidens Ende. Dette hellige Præstedomme, eller denne hellige Myndighed, lagde vi derefter paa Mange, og den er ligesaa god og gyldig, som om Gud selv havde givet dem samme. Jeg lagde mine Hænder paa denne Mand (pegende paa Broder Hyde), ja, jeg lagde min høire Haand paa hans Hoved, og jeg bekræftede dette Præstedomme paa ham, og han har det den Dag i Dag. Han blev tillige kaldet ved mig, formedelst Troens Bøn, til at være en Jesu Christi Apostel."

I Begyndelsen af paafølgende November Maaned sammenkaldte Broder Hyde, ifølge Br. Millers Beretning, et Høiraad i Tabernaklet, for at tage Broder Cowdederys Sag under Overveielse; thi da han var bleven udelukt af Kirken ved et Høiraads Votum, ansaae man det for ret, at han, hvis han atter blev optagen, skulde optages ved et lignende Raads Votum. I dette Raad fremstod Broder Cowdery og sagde:

„Brødre! I flere Aar har jeg været skilt fra Eder. Nu ønsker jeg at komme tilbage. Jeg ønsker at komme ydmygt frem og blive Eet med Eder. Jeg tragter ikke efter nogen Rang; jeg ønsker kun at blive talt blandt Eder. Jeg staaer udenfor Kirken — jeg er ikke noget Medlem af den; men jeg ønsker at blive et Medlem af den. Jeg ønsker at komme ind af Døren. Jeg kjender Døren. Jeg er ikke kommen her for at søge nogen fremragende Stilling. Jeg kommer i Ydmyghed og underkaster mig dette Høiraads Kjendelse; thi jeg veed forvist, at dets Kjendelse er ret og bør adlydes."

Broder George W. Harris, Raadets Præsident, foreslog, at Broder Cowdery bliver optaget. Betydelig Discussion fandt Sted med Hensyn til et vist Brev, som man paastod Br. Cowdery havde skrevet til David Whitmer. Broder Cowdery stod atter frem og sagde:

„Om der er Nogen, som har det Mindste imod mig, lad ham sige det. Min Kommen tilbage og ydmyge Bøn om at blive et Medlem ved at gaae gjennem Døren, skjuler alt det Forbigangne. Jeg anerkjender dette Raads Myndighed."

Broder Hyde foreslog, at Broder Oliver Cowdery bliver optaget i Kirken ved Daab, og at alle gamle Sager forblive urørte og forglemmes. Assisteret og eenstemmig vedtaget. Af Ældste Phineas H. Young, som var nærværende ved hans Død, ere vi blevne underrettede om, at Oliver Cowdery døde i Richmond, Missouri, den 3die Marts 1849 Kl. 4 om Morgenen. Ældste Young siger: „Sine sidste Øieblikke tilbragte han med at bære Vidnesbyrd om Evangeliets Sandhed, der var aabenbaret ved Joseph Smith, og det hellige Præstedømmes Magt, som han havde annammet formedelst hans Administration."

Yderligere Vidnesbyrd af Martin Harris (eet af de tre Vidner) angaaende Mormons Bogs Fremkomst.

Optegnet af Ældste D. B. Dille. 15de Septbr. 1853.

Det være herved vitterligt for Alle, til hvem dette monne komme, at jeg, David B. Dille af Ogden City, Weber County, Utah, som paa en Reise til Storbritannien havde Forretninger med en Mand ved Navn Martin Harris, tidligere Medlem af de Sidste-Dages Helliges Samfund, nu boende i Kirtland, Lake County, Ohio, besøgte denne Mand personligen i hans Bopæl og fandt ham fængslet til Sygeleiet. Han underrettede mig om, at han ikke havde været istand til at nyde Noget de tre sidste Dage. Dette i Forbindelse med hans fremrykkede Alder havde aldeles nedbrudt ham. Efter at have gjort Mr. Harris bekjendt med min Forretning, og vi havde talt noget sammen, reiste han sig op i Sengen, og efter at have gjort nøiagtige Forespørgsler angaaende Kirkens Fremgang, gav han følgende Erklæring:

„Jeg føler en Aand er kommen over mig — Mormonismens gamle Aand; og jeg begynder at føle, som jeg pleiede at føle, og jeg vil ikke sige, at jeg ei vil gaae op til Dalen." Derpaa sagde han, henvendende sig til sin Kone: „Jeg troer, dersom Du vil lave mig noget Frokost, at jeg vil staae op og spise."

Derpaa begyndte jeg at tale med Mr. Harris om hans engang høie og vigtige Stilling i Kirken og hans nuværende faldne og lidende Tilstand. Noget efter fremsatte jeg følgende Spørgsmaal for Mr. Harris, som han hvert for sig besvarede med den største Livlighed:

„Hvad troer De om Mormons Bog? Er det en guddommelig Optegnelse?"

Mr. Harris svarede og sagde: „Jeg var Joseph Smiths høire Haand, og jeg veed, han var en Guds Prophet. Jeg veed, Mormons Bog er Sandhed. Og De," vedblev han, idet han slog sin Haand i Bordet, „veed, at jeg veed den er sand. Jeg veed, at Pladerne ere blevne oversatte ved Guds Gave og Kraft, thi hans Røst erklærede det for os; derfor veed jeg med Vished, at Værket er sandt. Thi holdt jeg ikke engang Pladerne paa mit Knæ halvanden Time, under en Samtale med Joseph, da han skulde nedgrave dem i Skoven, for at Fjenden ikke skulde faae fat i dem? Jo, jeg gjorde. Og saa mange af Pladerne, som Joseph Smith oversatte, berørte jeg med mine egne Hænder Plade for Plade." Derefter pegede han, idet han beskrev deres Størrelse med een af venstre Haands Fingre paa Bagen af den høire og sagde: „Jeg antager, de vare saa lange, eller omtrent otte Tommer, og omtrent saa brede, eller omtrent fire Tommer, og enhver af Pladerne vare tykkere end det tykkeste Blik."

Derpaa spurgte jeg Mr. Harris, om han nogensinde tabte 3,000 Dollars ved Trykningen af Mormons Bog. Mr. Harris svarede: „Jeg har aldrig tabt saameget som een Cent. Mr. Smith betalte mig Alt i Forskud og mere til." Det vil sige, han fik en Deel af Fortjenesten ved Bogens Salg.

Mr. Harris sagde endvidere: „Jeg bragte et Afskrift af Hieroglypherne paa Pladerne til Dr. Anthon i New York. Da jeg ankom til Professor Anthons Huus, fandt jeg ham alene i hans Contoir. Jeg forelagde ham Afskriften og bad ham at læse. Han sagde, at hvis jeg vilde bringe ham Pladerne, vilde han være os behjælpelig med Oversættelsen. Jeg sagde ham, jeg kunde ikke, da de vare forseglede. Professor Anthon gav mig en Attest, der bevidnede, at Charaktererne vare arabiske,

chaldæiske og ægyptiske. Derpaa forlod jeg ham; men da jeg var kommen lige til Døren, sagde han: „Hvorledes kunde den unge Mand vide, at Pladerne vare der?" Jeg sagde, en Engel havde viist ham dem. Professor Anthon sagde da: „Lad mig see Attesten!" — hvorpaa jeg tog den op af min Vestelomme og leverede ham den umistænksomt. Han rev den itu i Vrede, sigende, der var intet Saadant som Engle nu — det var altsammen Opdigtelse. Jeg gik derefter til Dr. Mitchel med Afskriften, og han stadfæstede hvad Professor Anthon havde sagt."

Notits.

Ole Nicolai Clemmensen af Fredericia Conference er udelukt af Jesu Christi Kirke af Sidste-Dages Hellige.

Indbetalte Bogpenge.

	Rd.	Mk.	Sk.
S. Gudmundsen, Norge	100	„	11
M. Nissen, Lolland	5	3	5
J. C. A. Weiby, Vensyssel	3	5	7
L. C. Geertsen, Aarhuus	2	1	7
P. Nielsen, Fredericia	13	5	9
H. Jensen, Aalborg	21	2	10
O. Nilsson, Norrkoping	50	„	„
G. Ohlson, Stockholm	13	3	„
M. Andersen, Bornholm	7	5	7
J. Fagerberg, Skaane	180	3	„
R. Berndtson, Gotheborg	11	3	„
C. E. Lindholm, Sundsvall	21	3	„
Summa	432	„	8

Indhold.

	Side.
Hvad bør mig at gjøre, for at vorde salig	369.
Mirakler	371.
Joseph Smiths Levnetsløb (fortsat)	374.
Redaktionens Bemærkninger	376.
Vidnesbyrd af Oliver Cowdery og Martin Harris	377.
Notits	380.

„Skandinaviens Stjerne" udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned og faaes paa Contoiret i Lorentzensgade Nr. 504 D. 5, Stuen tilvenstre og paa alle kongelige Postcontoirer.

Udgivet og forlagt af C. Widerborg.
Trykt hos F. E. Bording.

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste-Dages Hellige.

Niende Aargang.

Fra 1ste October 1859.

„Herren aabner de Blindes Øine; Herren opretter de Nedbøiede; Herren elsker de Retfærdige."

Kjøbenhavn,

Redigeret og udgivet af J. Van Cott.

Trykt hos F. E. Bording.

1860.

Indhold af 9de Aargang.

Side.

Aandens Lys og Indflydelse (Tale) 65.
Adresser . . . . . 112, 128, 240.
Anmærkning angaaende „Stjerner" og Bøger . . . . . 32.
Blandinger 13, 47, 63, 79, 95, 109, 127, 143, 158, 175, 191, 207, 223, 238, 255, 271, 284, 302, 318, 334, 350, 367, 379.
Brev fra Ældste Erastus Snow . . 56.
Christi anden Tilkommelse . . . . . 33.
Contoirets Tilgodehavende 16, 112, 288.
Daab for de Døde . . . . . 236, 250.
Daabens Hensigt . . . . . 214.
Daabens Maade . . . . . 234.
Daabens Nødvendighed . . . . . 202.
Den Hellig-Aands Gave og Virkninger . . . . . 267, 282, 298.
Den, som bliver bestandig, osv. . . 369.
Eliæ Mission i de sidste Dage (Tale) 321, 337, 357.
En stor Hule i Utah . . . . . 231.
Er Brigham Young en Prophet? . 17.
Evangeliet er evigt og uforanderligt 38.
Fornuften hos Mennesket (Tale) 145, 161.
Generalraadet i Kjøbenhavn 122, 138, 154.
Guddommelig Myndighed . . . . . 81.
Guds Aands Indflydelse paa Menneskeslægten (Tale) . . . . . 257, 273.
Guds Straffedomme i de sidste Dage 364, 373.
Halvaars-Conferencen i Store Saltsø-stad . . . . . 113, 129.
Herrens Nadvere . . . . . 330.
Hvad er Evangeliet? 26
Hvilke skulle døbes? . . . . . 215.
Instructioner til Missionairerne (Tale) 353.
Joseph Smiths Levnetsløb 10, 29, 61, 76, 93, 156, 173, 188, 205, 220, 236, 269, 300, 332, 349, 365, 378.
Love for Ægteskab og Menneskeslægtens Formerelse . . . . . 118, 131.
Menneskets Arbeidskraft bedre end Penge 53.

Side.

Menneskets Natur (Tale) . . . 257, 273.
Millenniet . . . . . 97.
Mormonernes Tog i Ørkenen efter deres Udrivelse fra Nauvoo 69, 84, 108, 141, 167, 199, 218 229, 245, 261, 277, 315, 346.
Oldtidsminder i Utah . . . . . 166.
Om Fristelse . . . . . 20.
Omvendelse . . . . . 171, 186.
Opdragelse er høist nødvendig . . . . 149.
Opmærksomhed mod Børn . . . . . 216.
Poesie . . . . . 319.
Præstedømmets Administrationer . . . 4.
Respecteer Arbeideren . . . . . 317.
Sacramentet, Sabbathen og Secternes Modstand mod Evangeliet (Tale) . . . . . 43.
Sammenligning mellem Bibelen og Mormons Bog (Tale) 177, 193, 209.
Statistiske Rapporter . . . . . 111, 304.
Søndagsskoler i England . . . . . 22.
Tale af Præs. B. Young 43, 65, 145, 161, 257, 273, 353.
Tale af Ældste Orson Pratt 177, 193, 209, 321, 337, 357.
Tale af Ældste W. Woodruff 225, 241.
Templets Opførelse i Jerusalem 289, 305.
Tro paa fortsat Aabenbaring 125, 134.
Tro paa Gud . . . . . 59.
Tro paa Jesum Christum . . . . . 74.
Tro paa Jesum Christum før hans første Komme . . . . . 90, 101.
Tro paa Præstedømmet . . . . . 103.
Troens Kraft og Virkning . . 136, 150.
Troens Væsen og Nødvendighed 40, 58.
Udtog af Indianernes Historie 254, 264, 279, 295, 310.
Var Joseph Smith en Prophet? . . 1.
Villiens Beskaffenhed (Tale) . . . . 65.
Zion . . . . . 49.
Ældsterne Van Cotts og Liljenqvists Ankomst . . . . . 80.

Side.

Redaktionens Bemærkninger:

Angaaende Rapporter og Regnskaber 26.
Betragtning over Begivenhederne . . 121.
Betragtninger ved Aarsskiftet . . . . 105.
Brev fra Ældste C. Widerborg, New York . . . . . 328.
Brev fra Ældste Kragskow, Utah . 344.
Brevskrivning . . . . . 8, 24.
De Dødes Opstandelse . . . . . 184.
De Syges Salvning . . . . . 280.
Den evige Dom . . . . . 201.
Den evige Fred . . . . . 217.
Efterretning fra Emigranterne 265, 314, 328.
Efterretninger fra Utah 25, 72, 122, 152.
Emigranternes Afreise . . . . . 248.
Engelske Skoler . . . . . 25.
Foreget Kundskab og Vidnesbyrd . . 376.
Ikke fattig, men riig . . . . . 88.

Side.

Menneskets Forudtilværelse . . . . . 312.
Missionairernes Ankomst . . . . . 377.
Prædike-Øvelsesskoler . . . . . 24.
Præstedømmets Arbeide . . . . . 57.
Sandhedens Virkninger . . . . . 249.
Skoler for Børn . . . . . 25.
Standhaftighed . . . . . 233.
Tidernes Fyldes store Husholdning 169.
Udelukkes Optagelse . . . . . 296.
Uenighed i Congressen . . . . . 153.
Værket, som skal udføres . . . . . 41.
Ældste A. Calkins Farvel . . . . . 265.
Ældste C. Widerborgs Afskedshilsen 105.
Ældste J. Van Cotts Bestikkelse . . 106.
Ældsterne Amasa Lymans og Charles C. Richs Bestikkelse . . . . . 362.
Ældsterne N. V. Jones' og J Gates' Bestikkelse . . . . . 266.
Ældsterne N. V. Jones' og J. Gates' Afsløsning . . . . . 361.

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

9. Aarg. Nr. 1 *Den 1. Octbr. 1859.* Priis: 6 Sk. pr. Exp.

Var Joseph Smith en Prophet?

(Fra „the Millennial Star.")

At Joseph Smith var en stor Mand, maae selv hans bitreste Fjender bekjende; ja, at han var sin Tids største Mand, indrømme mange Tusinder, som ikke bekjende sig til „Mormonismen;" og at der i de henrundne Tidsaldere ikke fandtes hans Lige som en Guds Tjener og Prophet, bevidne de Hellige eenstemmigt.

Naar vi derfor spørge: „Var han en Prophet?" er det i den Hensigt at fremføre uomstødelige Beviser for hans Krav paa den prophetiske Værdighed. I en Tidsalder, hvori Prophetiens Aand rigeligen udgydes over det himmelske Præstedømme, staaer han fortrinsviis som Propheten, det vil sige, den Mand, der er tilbørlig bemyndiget til at aabne den største af alle Husholdninger, nemlig „Tidernes Fyldes Husholdning." Vi ville ikke her tale om hans Dueligheder som Leder og Lovgiver, da det ikke er Gjenstanden for denne Afhandling, og et heelt Bind vilde ei være tilstrækkeligt til at omhandle hans uforligneligе Egenskaber i denne Retning. Men hans prophetiske Evner ville vi forteligen berøre, da Rummet kun tillader os at anføre nogle faa tydelige og bestemte Forudsigelser af de mange, han har givet os. Da disse faa, der bleve givne paa en Tid, da der ikke var mindste Udsigt til deres Opfyldelse, senere ere blevne opfyldte, og allerede ere optegnede paa Historiens Blade som stedfundne Begivenheder, ville de tilstrækkeligen bevise, at han i Sandhed var en Guds Prophet.

Lige i Begyndelsen af sin Optræden gjorde han Krav paa at være den Mand, som hele hans senere Liv beviste ham at være. Da han neppe var atten Aar gammel, erklærede han, at en Engel havde besøgt ham, hvilken underrettede ham om, at hans Navn skulde „blive bekjendt blandt alle Slægter, Stammer, Tungemaal og Folk," og „at det hos Nogle skulde holdes i Ære, hos Andre i Foragt." (See „Mærkværdige Syner," Side 5.) Her var en ligefrem Forudsigelse, som Australiens Fastland, Indiens brændende Sletter, Africas frugtbare Kystlande, Havets utallige Øer, Europas oplyste Stater og det udstrakte amerikanske Continent kunne bevidne allerede er gaaet i bogstavelig Opfyldelse. Det vilde være aldeles urimeligt at antage, at Længselen efter Berømmelse

skulde bringe en ung, ulærd Dreng til at give en saadan Erklæring offentligt. Ingen, uden den, der havde faaet Underretning fra ham, som holder Livets og Dødens Vægtskaal i sin Haand, kunde med Bestemthed have forudsagt, at Joseph vilde have Tilværelse længe nok i denne Prøvestand til at udføre Planer, der flygtigt fremstillede sig for hans opvaagnende Aand. Den, der er i Besiddelse af glimrende Talenter, bliver af disse inspireret til at søge at erhverve sig et berømt Navn; men det er kun sjelden, at Geniets Børn, selv efter at de have udholdt haarde Kampe og vundet flere Triumpher, vove at smigre sig med det Haab, og endnu mindre være visse paa, at deres Navne skulle blive udbasunede over hele Verden, og blive bekjendte blandt alle Nationer og i alle Klimater; dog have vi her en Yngling — ulærd efter Verdens Viis, ubekjendt for Alle, naar undtages hans nærmeste Naboer og Slægtninge — der forkyndte sin fremtidige Stilling med ukunstlede Ord; og naar vi finde, at Fjerdedelen af et Aarhundrede har været tilstrækkeligt til at opfylde hans saa godt som utrolige Paastand, sige vi: „Sikkerligen, denne Mand har seet en Engel, og var i Sandhed en Guds Prophet."

Historien om de første Aar af hans Mission er fuld af Aabenbaringer; af hvilke nogle ere af smerteligt Indhold, da de med bestemte Udtryk berette om Straffedomme, der skulle ramme Jordens Beboere. Vi ville her anføre to eller tre af hans Aabenbaringer.

I en Aabenbaring, given i Marts 1831, findes følgende Udtryk: „Zion skal blomstre bag Høiene og fryde sig paa Bjergene, og vorde forsamlet paa det Sted, som jeg har bestikket." (Pagtens Bog, Side 182, 5.) Ordene „vorde forsamlet" betegne, at Talen er om et Folk, som skulde boe „paa Bjergene" og der „blomstre" og „fryde sig." Men da denne Aabenbaring blev given, havde Kirken kun været organiseret en kort Tid, og dens faa Medlemmer vare spredte over en stor Landstrækning, medens deres stærke Fjender begyndte at reise sig mod dem for at udrydde den spæde Kirke af Tilværelsen. Den meest begeistrede Phantast vilde aldrig have drømt om den Stilling, som her betegnedes for hiint svage, ubetydelige og adspredte Folk — en Stilling, som de for Nærværende indtage. Prøverne, Forfølgelserne og Lidelserne, som de vilde blive tvungne til at gjennemgaae, formedelst ugudelige og uretfærdige Mænds Ondskab, vare klarligen fremstillede for Prophetens inspirerede Aand og bleve nøiagtigen optegnede. Men her var tillige en Balsam for den truende Smerte, en Trøst, der skulde oplive dem i Prøvens Stund, nemlig, at Gud, endskjøndt de skulde blive drevne, alligevel vilde beskytte dem og føre de Trofaste lykkeligen til „det beskikkede Sted," hvor de skulde „blomstre bag Høiene og fryde sig paa Bjergene." Lad Zions Tusinder, „de Rene af Hjertet," som nu nyde Himmelens Velsignelser i de „evige Høies" yndige Dale, bære Vidnesbyrd om denne Propheties Sandhed.

Den tilsyneladende Umulighed for Opfyldelsen af denne Prophetie, da den gaves; Maaden, hvorpaa den opfyldtes, der var saa aldeles forskjellig fra hvad man kunde vente sig i det nittende Aarhundrede, selv i den vestlige Halvkugles meest bigottiske Lande, og som tvang et frit Folk til at flygte for blodtørstige Forfølgere, at forlade deres venlige Hjem, og at søge Ly paa det eneste Sted, hvor de kunde være i Sikkerhed, samt deres nærværende Tilstand i hiint Klippehjem, hvor de triumpherende trodse enhver Storm og bogstaveligen „blomstre bag Høiene," ere stærke og slaaende Beviser for, at hine mærkværdige Ord i Sandhed udtaltes ved Prophetiens Aand og med grundig Opfattelse af deres

Betydning. I 1842 gjentog Propheten den samme Forudsigelse, og fortalte de Hellige ligefrem, at de vilde blive nødte til at søge Tilflugt blandt Klippebjergene.

I en Aabenbaring, given i September 1831, forekomme følgende Ord: „Zion skal blomstre, og Herrens Herlighed skal være over den, og den skal være et Banner for Folkene, og der skal komme til den fra hver Nation under Himmelen." (Pagtens Bog, Side 111, 8.) Paa denne Tid var Læren om Indsamlingen ukjendt. Evangeliet havde ikke strakt sig udenfor de Forenede Staters Grændser; og at sige, at Troende skulde komme fra hver Nation under Himmelen til Kirkens Hjem — dengang kun en Spire til hvad den nu er — var haardt at fatte, endog for dem, der vare fastest overbeviste om Prophetens guddommelige Mission. Stifteren af en almindelig Religion kunde maaskee sige, at han vilde vinde Tilhængere i enhver Nation, haabende, at Omstændighederne vilde bidrage til hans Læres Udbredelse. Men at sige, at den Religion, som Joseph indførte, skulde virke saa kraftigt paa dem, der annammede den, at de, tiltrods for Menneskets bekjendte Egenkjærlighed, skulde bevæges til at udsætte sig for lange og moisommelige Reisers Farer og Gjenvordigheder, sønderskjære de kjæreste og stærkeste Baand, der binde dem til Hjem og Fædreland, og gaae, ligesom Abraham fordum, som Fremmede til et fremmed Land, stolende alene paa Herren for sit Ophold, er en Propheti, hvis Opfyldelse stempler denne Religions Ophavsmand som Een, der er i Besiddelse af en Viisdom, der langt overgaaer Verdens — som Een, der ikke alene forstaaer den menneskelige Natur, men tillige den himmelske Husholdning, og dennes Indflydelse paa Menneskeslægten. Denne Propheti opfyldes saa aabenbart, at alle Forklaringer ere overflødige. De Tusinder af Hellige, der drage over de mægtige Vande, ere levende Vidner om dens Sanddruhed, og afgive et uimodsigeligt Bevis paa „den store Martyrs" prophetiske Værdighed. Een Kjendsgjerning taler tydeligere end hundrede Argumenter. I eet Foraar passerede alene over Liverpool mere end 4,000 Emigranter som Opfyldelse af denne Propheti — Indfødte fra femten forskjellige Lande. (See „Skandinaviens Stjerne," 5te Aargang, Side 297.)

I en Aabenbaring, given i August 1831, blev det de Hellige sagt, at dersom de forsømte at iagttage visse Forskrifter, skulde de „blive fordrevne fra Sted til Sted, og fra Synagoge til Synagoge, og ikkun Faa skulle bestaae og erholde en Arv;" (Pagtens Bog, Side 104, 8.) hvilket stod i aabenlys Strid med den amerikanske Constitutions Aand og Bogstav, og som et frit Folks Historie ikke kunde opvise noget tidligere Exempel paa. Den frygtelige Virkeliggjørelse af denne Propheti er et afgjørende Bevis paa, at dens Ophavsmand i Sandhed var en Prophet, der havde faaet sin Forudvidenhed ved Inspiration fra Himmelen. De af vore Læsere, der ønske at undersøge denne og lignende Prophetier nøiere, henvises til Orson Pratts „Det nye Jerusalem."

Det næste Udtog ville vi tage fra et Skrift, hvis Forfatter var en fuldkommen Vantroende, hvad Josephs guddommelige Mission angik. „Den 3die Juni 1834 sagde han (Joseph), at Herren havde underrettet ham om, at der skulde komme Pestilentse i Leiren, paa Grund af de gjenstridige og opsætsige Aander, som viste sig blandt dem, og de skulde doe som Faar af Leversyge; men om de omvendte sig og ydmygede sig for Herren, skulde Pestilentsen for en stor Deel ophøre; dog, saa sandt som Herren lever, Leiren skulde lide for deres Opsætsighed." („The Mormons illustrated," Side 76.) Paa den Tid var Joseph med

et lille Compagni paa Reisen til Clay County; de holdt sig fjernede fra alt Selskab saa meget som muligt, — om Natten leirende sig paa Sletten og om Dagen fortsættende deres Reise. En knurrende Aand havde grebet nogle opsætsige Individer, og endskjøndt Aabenbaringen var tydelig nok, var den ei tilstrækkelig til at ydmyge de Gjenstridige, der, ligesom Korah fordum, arbeidede paa at bringe hurtig Fordærvelse over sig. Uagtet Propheten gjorde sig al mulig Umage for at frelse dem, vare hans Bestræbelser frugtesløse, indtil Herrens Vrede optændtes mod dem, og der — paa den aabne Slette — udbrød Cholera den 24de i deres Leir, hvor den rasede med Heftighed formedelst Guds Kraft, og tretten af det lille Compagni fandt deres Grave under Slettens bølgende Græs, (Side 79.) medens de Øvrige vare afkræftede og udmattede — et sørgeligt Beviis for Guds Ords Sanddruhed, talte ved hans Prophet.

Men Tid og Plads fattes os til at berette Tiendeparten af hans Prophetier, der ere opfyldte eller opfyldes. Vi ville kun sige, at de, der ønske at kjende Fremtidens Historie, at faae et Glimt af de sig hurtigt udviklende Begivenheder i det nittende Aarhundrede, at faae Kundskab om de overhængende Straffedomme, udtalte over Jordens ugudelige Nationer, og den tilkommende Herlighed af det Zion, som den store Prophet begyndte at opbygge, burde med Eftertanke læse hans Levnetsløb, Aabenbaringerne, der indeholdes i Lærdommens og Pagtens Bog, Mormons Bog og de forskjellige Optegnelser, han var inspireret til at bringe for Dagens Lys, saavel som de Ældstes Skrifter, der have omhandlet hans Missions guddommelige Oprindelse.

Denne Afhandling kunne vi ikke slutte bedre end ved at anføre hans sidste Propheti, da vi begyndte den med een af hans allerførste. I hiin Prøvens Stund, da han skulde begive sig til Retten for at forsvare sig mod Klagen for Høiforræderi under Tilsagn af Stats-Gouverneurens Beskyttelse og med gjentagende Forsikkringer, at intet Ondt skulde blive ham tilføiet, hvis han mødte og fremstillede sig ligeoverfor sine Anklagere for at modbevise deres uretfærdige Beskyldninger, brændte den samme Aand, der havde inspireret ham fra Begyndelsen af hans Optræden, klar og usvækket i hans ædle Hjerte. Idet han skuede fremad til sit nærforestaaende Endeligt og den fjerne Fremtid, sagde han: „Jeg skal dø uskyldig, og det skal end siges om mig: Han blev myrdet med koldt Blod.“ Her ved Gravens Rand, der ikke var synlig for nogen Dødeligs Blik uden for hans, medens Hjertet endnu slog varmt i hans Bryst og Haabet tilsyneladende endnu kunde have strakt sig langt ud i en skjøn og herlig Fremtid, vedligeholdt denne store Mand fremdeles sin hellige Værdighed, og døde, som han havde levet, som en urokkelig og standhaftig Forsvarer af Retfærdighed, en Menneskeven af det ædleste Slags, en Elsker af den største Orden og til det sidste Øieblik af hans jordiske Løbebane som en Guds Prophet.

Præstedommets Administrationer.

(Fra „the Millennial Star.“)

Guds Huus er et Ordenshuus. Der er intet Virvar i Noget af hvad han har skabt. Alle Ting i Universet, som staae under den Almægtiges umiddelbare Sty-

relse, afgive Beviser paa fuldkommen Regelmæssighed i hans Planer og ufravigelig Orden i deres Iværksættelse. Naar dette er Tilfælde med de synlige Gjenstande i Skabningen, hvorfor skulde saa ikke den samme Orden og Regelmæssighed finde Sted i de Ting, der vedkomme Menneskeslægtens Saliggjørelse?

Dersom ved Udførelsen af et chemisk Experiment alle de nødvendige Substantser ere rigtigt tilberedte og forbundne, vil det forønskede Resultat visseligen opnaaes; men skulde det mislykkes, kan Feilen ingenlunde tilskrives nogen Uregelmæssighed i Naturens Love Virksomhed, men den urigtige Fremgangsmaade ved Experimentet. Hvorfor skulde ikke den samme Sikkerhed findes i Religionen? Vi sige bristigt, at der er stor Forvirring i de theologiske Sager i Verden, og at Gud ikke er Ophavsmand dertil, men at den skriver sig fra Uvidenhed om Guds Love eller Forsømmelse i Udøvelsen af samme.

Hvis Mænd og Qvinder ønske at erholde Guds Velsignelser, maae de være lige saa nøiagtige i at opfylde de af ham foreskrevne Betingelser, som de vilde være ved Løsningen af en mathematisk Opgave. Mange af Guds Velsignelser gives Menneskene ved visse Ordinantser, som han har indstiftet. Ved Udførelsen af nogen af disse Ordinantser, maae alle de af Herren givne Forskrifter strengt efterkommes, og da ville hans Forjættelser visseligen opfyldes; men hvis de forønskede Velsignelser ikke erholdes, da er det afgjort, at Feilen ligger i den urigtige Maade, hvorpaa Ordinantsen administreres eller modtages.

Medens Guds Hellige skulde gjøre sig Umage for at lære Betingelserne for Ordinantsernes Udførelse at kjende, og berede sig for sammes Annammelse, kræves der tillige af Præstedømmet, at de tilsulde forstaae dem, og administrere dem paa den foreskrevne Maade. Ved en omhyggelig Gjennemlæsning af Lærdommens og Pagtens Bog kunne de blive bekjendte med mange Ting, der ville være dem til Nytte ved deres Administrationer.

Enhver, der har tænkt over denne Gjenstand, maa blive slaaet af den Frihed, som finder Sted i Ceremonierne i Christi Kirke, naar de sammenligne dem med de stive, ubøielige Former i de menneskelige Kirkesamfund. „Hvor Guds Aand er, der er Frihed," men for denne Frihed er der visse Grændser, og disse ville aldrig blive overskredne, saalænge man agter paa Aandens Hvisken.

For visse Ceremonier har Herren givet bestemte Formularer. Med disse skulde Præstedømmet være velbekjendt. Ingen Argumenter behøves for at bevise, at de ere bedre, end hvilkesomhelst Menneskene kunne opfinde; og det Factum, at Gud har aabenbaret dem, er nok til at bevise Nødvendigheden af at bruge dem.

Angaaende Daabens Ordinantse er følgende Instruction givet:

„Daaben forrettes paa følgende Maade med alle dem, der omvende sig: Den Mand, som er kaldet af Gud og har Fuldmagt fra Jesum Christum til at døbe, skal gaae ned i Vandet med det Menneske, der har fremstillet sig til Daab, og skal sige, idet han kalder det ved Navn: Med Fuldmagt af Jesum Christum døber jeg Dig i Faderens, Sønnens og den Hellig-Aands Navn. Amen. Da skal han nedlade det Menneske under Vandet, og bringe det op igjen af Vandet." (Pagtens Bog, Side 10, 21.)

Denne Befaling er overeensstemmende med den, der gaves Nephiterne, da Herren besøgte dem efter sin Opstandelse. (See Mormons Bog, Side 462, 8.) Heraf lære vi, at baade den, der skal døbes, og den, der skal forrette Daaben, skulle gaae ned i Vandet; Ordene, som skulle bruges,

ere givne, og vi see tydeligen, at Dobemaaden er Nedsænkelse eller Begravelse i Vandet.

Angaaende Brødets Velsignelse i den hellige Nadvere siger Herren:

„Ældsten eller Præsten skal administrere det; og paa denne Maade skal han gjøre det: han skal nedknæle med Menigheden og paakalde Faderen i alvorlig Bøn, sigende: O Gud, Du evige Fader, vi bede Dig i din Søns Jesu Christi Navn at velsigne og hellige dette Brød for alle deres Sjæle, som nyde deraf, at de maae æde det til Ihukommelse om din Sønns Legeme og vidne for Dig, o Gud, Du evige Fader, at de ere villige til at paatage sig din Sønns Navn, og bestandig erindre ham og holde hans Bud, som han har givet dem, at hans Aand altid maa være hos dem. Amen."

Ligeledes Vinens Velsignelse: „Han skal ogsaa tage Kalken og sige: „O Gud, Du evige Fader, vi bede Dig i din Søns Jesu Christi Navn at velsigne og hellige denne Vin for alle deres Sjæle, som drikke deraf, at de maae gjøre det til Ihukommelse om din Sønns Blod, der blev udgydt for dem, at de maae vidne for Dig, o Gud, Du evige Fader, at de altid ihukomme ham, paa det at de maae have hans Aand hos sig. Amen." (Lærdommens og Pagtens Bog, Side 10, 22. 23.)

Ved at sammenligne Ovenstaaende med Mormons Bog, Side 556, vil man see, at den samme Form Ord for Ord gaves de Hellige fordum. Derfor skulde man ved Administrationen af disse Ordinantser holde sig saa nær som muligt til de af Herren givne Former, istedetfor at bede om mange andre Ting og bruge en Mængde Ord. Heller ikke er det Meningen, at man skal opramse Ordene ligesom en Skoledreng sin Udenadslectie, men som Herren har sagt skal Ældsten eller Præsten „nedknæle med Menigheden, og paakalde Faderen i alvorlig Bøn."

Naar ingen bestemt Form er givet i de skrevne Aabenbaringer, kan den rette Fremgangsmaade ved Ordinantsernes Udførelse læres ved at give noie Agt paa Kirkens Authoriteters Exempel og Underviisning og Sandhedsaandens Hviskten.

Et Par Bemærkninger om de Syges Salvelse vilde maaskee her ikke være afveien. Dette er en Ordinantse, som Præstedømmet ofte bliver opfordret til at forrette, og undertiden endog naar det ikke er nødvendigt. Alle trofaste Hellige have Krav paa denne Ordinantse, og de burde altid benytte sig af den, naar Omstændighederne og Nødvendigheden byder det. Men en Rift i Fingeren eller andre lignende Ubetydeligheder berettiger Ingen til at gjøre Krav paa de Ældstes Betjening.

Alle Guds Ordinantser ere hellige og skulde bruges med sømmeligt Alvor. At bruge dem med Letsindighed er mishageligt for Herren og smerteligt for hans Tjenere.

Olien, der er bleven indviet eller „helliget," skulde kun benyttes i hellige Diemed — ikke i ethvert Tilfælde, hvor man har Brug for Olie, men den skulde opbevares reen og ubesmittet ene og alene for Salvning.

Undertiden synes vore Brødre at være bange for, at Olien skal tilfedte de Personer, de administrere til; det lader næsten saa af den tilsyneladende Forsigtighed, hvormed de dryppe saa lidet som muligt paa den Syges Hoved. De bør erindre, at de Syge skulle „salves," og de behøve ei at frygte for, at Olien skal skade dem. Naar de lægge Hænder paa og besegle Salvelsen, true Sygdommen og byde den at vige, skulde deres Tro, Bønner og Tanker være forenede — ikke sløve eller

adspredte, men fuldkommen concentrerede i den hellige Handling, de udføre.

Enhver Ting skulde udføres i „Jesu Christi Navn;" thi alle de himmelske Velsignelser, der skjenkes Beboerne paa denne faldne Klode, komme formedelst ham. Han staaer mellem os og Faderen. Alt hvad der henhører til Saliggjørelse udføres ved ham, og hans Navn er et Magtens Nøgleord. Naar det anvendes med Tro af hans Tjenere, maae onde Aander skjælve og flye, Sygdom vil vige, Sundhedens Engel nærme sig og Livets Kilder udvælde med Fryd. Den evige Faders Aabenbaringer, Syndernes Forladelse, Aandens Gaver, Lys, Opstandelse, Ophøielse, Throner, Kroner, Fyrstendømmer, evige Liv — Alt erholdes ved Jesum Christum: derfor skulle alle Kirkens Ordinantser administreres i hans Navn.

Vi ville tillige henlede Forældres Opmærksomhed paa følgende Sted i Pagtens tens Bog, Side 10, 19.

„De Medlemmer i Christi Kirke, som have Børn, bringe dem frem for Menigheden til de Ældste, som da lægge deres Hænder paa dem i Jesu Christi Navn og velsigne dem i hans Navn."

Ligeledes paa Side 114, 4.

„Og atter: Saafremt som Forældre i Zion eller i nogen af dens organiserede Stæver have Børn, og ikke undervise dem i Lærdommen om Omvendelse, Tro paa Christum, den levende Guds Søn, og Daab, og den Hellig-Aand ved Haandspaalæggelse, til de ere otte Aar gamle, skal Synden være paa Forældrenes Hoveder; thi dette skal være en Lov for Zions Indvaanere og i alle dens Stæver, som blive organiserede. Og deres Børn skulle døbes til Forladelse for deres Synder, naar de ere otte Aar gamle, og annamme Haandspaalæggelse; og de skulle ogsaa lære deres Børn at bede og at vandre retskaffent for Herren."

Enhver Fader og Moder i Kirken skulde benytte sig af det Privilegium, der tilbydes deres Børn, og lade Christi befuldmægtigede Tjenere velsigne dem og give dem Navn, og faae deres Navne indførte blandt Guds Folks; og Alle, som forsømme at berede deres Børn for fremtidige Ordinantser, naar de have naaet Skjels Aar og Alder, paadrage sig selv et stort Ansvar.

Høitidelig Andagt ved Modtagelsen eller Udførelsen af nogen af Guds Ordinantser er høist nødvendig. Ved Andagt mene vi ikke en unaturlig Forlængelse af Ansigtet, en slæbende Tale, eller en kunstlet Stigen og Falden i Stemmen, men et sømmeligt Alvor, uden Spor af Letsindighed eller upassende Munterhed. Herren elsker et glad Hjerte og et frydefuldt Ansigt; men han har sagt, at „megen Latter er Synd." (Pagtens Bog, Side 101, 4.)

Ligesom „Loven blev givet for Overtrædere," saaledes ere ovenstaaende Instructioner givne for dem, der ikke nøiagtigt have fulgt Evangeliets Forskrifter med Hensyn til Ordinantserne. Vi vide, at Præstedømmet i Kirken i disse sidste Dage har af Herren været begunstiget med særdeles Held i sine Administrationer, og at Hundretusinder have ved dem erholdt Velsignelser, der ville være af evig Varighed. Men vi føle os ogsaa overtydede om, at det vilde være til stort Gavn for Mange, om man mere samvittighedsfuldt holdt sig til Guds Planer og Aabenbaringer ved Administrationer i hans Navn.

Lad den Forrettende ved Daab, Haandspaalæggelse, Syges Salvelse, Velsignelser, Helligelser og alle andre Ordinantser altid erindre, at han handler i Guds Sted; og lad dem, der modtage Administrationerne, erindre, at Herren er nærværende ved sin Stedfortræder; og naar saa Betingelserne for den foreskaaende Ordinantse opfyldes,

ville de erholde Himmelens Velsignelser og føle den Hellig-Aands Nærværelse, og de forjættede Resultater ville i Sandhed opnaaes, saa vist som Herren lever.

Skandinaviens Stjerne.

Den 1ste Octbr.

Da vi have erfaret, at der blandt de Hellige findes dem, som befatte sig med at skrive Breve til Brødre, Søstre eller Venner paa andre Steder i Missionen, og som undertiden i samme have fremsat Ting, de enten slet ikke vidste nogen Besked om, eller Ting, der kun som Rygter havde naaet deres Øren, hvilket i begge Tilfælde er uforsvarligt og skadende mod Evangeliets Aand, indrykke vi følgende Uddrag af Joseph Smiths Levnetsløb, der rigtignok for en sex Aar siden blev forelagt de Hellige i „Stjernen" (3 Aarg. Nr. 3.); men da der siden den Tid er indkommet mange nye Medlemmer i Christi Kirke, der ikke ere i Besiddelse af de tidligere Aargange af „Stjernen," tro vi det vil være gavnligt, atter at offre et Par af dens Spalter til Prophetens fortræffelige Raad om

Brevskrivning. „Skrivekunsten er een af de største Velsignelser, vi nyde. At øve os i den er vor Pligt, og at bruge den er vor Rettighed. Ved dette Middel kunne Hjertets Tanker handle uden Legemet, og Sindet tale uden Hovedet, om de end ere flere tusinde Mile adskilte, og mange Tidsaldere efter at Kjødet er gaaet tilbage til dets Moder, Støvet. Kjære Læser, har Du nogensinde overtænkt denne simple, denne nyttige, denne himmelske Velsignelse? Det er een af Guds bedste Velsignelser til Menneskет, og det er Menneskets Rettighed at nyde den. Ved Skrivning er Herrens Ord bleven overleveret til Jordens Beboere fra Slægt til Slægt. Ved Skrivning er Menneskenes Opfindelser og Kundskaber blevne opbevarede og meddeelte fra Tid til Tid til Verdens Gavn. Formedelst Skrivning er Alt, hvad der skeer i Livet, udspredt over Tidens Strøm, ligesom Himmelen over Havet, for den opvoxende Mangfoldigheds Øine at see paa. Og, medens vi saaledes opregne nogle af de Velsignelser og Fornøielser, som ere Følger af denne ædle Kunst, saa lader os ikke forglemme at betragte nogle faa af de Forbandelser og Ulykker, som paafølge Misbruget af denne ypperlige Gave. Vi see hvor stor en Ild, der kan antændes af en liden Gnist, lader os derfor ikke staae stille. Lader os ikke forglemme at sætte et bedre Exempel, naar vi see Æresskjænderen dyppe sin Ravnefjer i Galde, for at plette en uskyldig Persons gode Navn og Rygte. Lader os græde, thi det ville Himlene gjøre, naar de store Mænd paa Jorden skrive deres Ære med de Faderløses og Enkernes Taarer. Lader os sørge, fordi denne Verdens Forfængelighed skrives i gyldne Breve for at bedrage. Men det er nok, thi de Ugudelige skrive dem selv til Døden, og Herrens Haglstorm skal bortrydde Løgneres Skjul. Vi ere som Disciple af den velsignede Jesus forpligtede ved Alt, hvad der gjør Religionen til en Velsignelse for Jordens Beboere, til at sætte et ædlere Exempel, medens vi see denne storartede Frihed misbrugt; at gjøre vor Gjerning paa en mere hellig Maade, og, som Herrens Tjenere, der ønske at være anerkjendte i alle Henseender, ikke skjule nogen af vore egne Feil, ei heller dække nogen Mangel hos

Andre; ei heller give Forargelse, hvorved vi kunde føre Skam over vor hellige Faders store Sag.

„Det er Gud velbehageligt at see Menneskene bruge de Velsignelser, han skjenker dem, og ikke misbruge dem. Desaarsag, hvis de Hellige forblive i den Tro, ved hvilken de ere blevne kaldte, skal Jorden give sin Grøde og Himmelens Velsignelser skulle følge dem, og Herren vil give dem et reent Sprog igjen, og Guds Herlighed vil atter være blandt de Retfærdige paa Jorden. Alting er for Mennesket, ikke Mennesket for Alting. Kjære Brødre, førend vi kunne lære Verden, hvorledes den kan handle ret, maae vi kunne gjøre det selv. Derfor, i hans Kjærlighed, som er ideel Kjærlighed, hvis Aag er gavnligt og hvis Byrde er let, som talede som Mennesker aldrig talede, lader os i den Kjærlighed tilbyde Eder nogle faa Ideer om denne Gjenstand, for Saadanne at betragte, som mene, at de elske deres Næste som dem selv, for Retfærdigheds og evigt Livs Skyld.

„1) Skriv aldrig et Brev til en Ven eller Fjende, uden Du har Forretninger, som ikke kunne udføres saa vel paa nogen anden Maade; eller uden Du har Nyt at meddele, som er værdt Tid og Penge. Paa denne Maade vil Du vinde Tillid og spare Postpenge.

„2) Skriv aldrig Noget til en Ven eller Fjende, som Du er bange for at læse for Ven eller Fjende; thi Breve, som komme langt fra, især eet eller to tusinde Mile, efterspøges med stor Begjærlighed; og eftersom Ingen tilfulde kan bedømme Mennesker og Sager, saa kan Du let derved forurette Dig selv, dit Fædreland, dine Venner og dine Fjender, og lægge en Løgn i et ærligt Menneskes Mund, saavel som i en Forfædres, hvilken Løgn Sandheden i sin langsomme skjønt rene Fremgang maaskee ei vilde naae at modbevise, førend dit Hoved er under den tause Jord.

„3) Skriv aldrig andet end Sandhed, thi Sandheden 'er himmelsk og altid skinnende ligesom Solen, og beviser sig selv uden Logik, uden Grunde, uden Vidner, og feiler aldrig. Sandheden er af Herren og vil seire.

„4) Straf aldrig en Ven eller Fjende for sine Feil ved at skrive til ham, uden efter Aabenbaring; thi for det Første, om dine Hensigter i sig selv vare aldrig saa gode, kunne de dog let blive offentlig bekjendte, for ethvert Brev kan blive opbrudt, og din Mening kun om den ene Side af Sagen blive udspredt for de fire Veir; og den, som Du meente det Godt, annammer Ondt, og Dig gavner det Intet.' Atter, vi kunne neppe finde Sprog paa Jorden nu, hverken som skrives eller som tales, i hvilket man kan gjøre sit Hjertes sande Mening forstaaelig for en Anden, hvorfor Du er udsat for at blive misforstaaet og at opvække ubehagelige Følelser, og Du kan ved blot at bruge et tvetydigt Udtryk oprive et gammelt Saar, idet Du behandler det som om der var dødt Kjød deri, naar det kun behøvede lidt Olie af en god Samaritans Haand personlig til at læge det. Det er ligemeget, hvor ædle dine Hensigter end ere, saa kan Du dog ikke berøre et Menneskes Hjerte i det Fjerne, som naar Du er nærværende. Det er sandt, at Du kaster ikke dine Perler for Svin, men Du kaster dit Guld for Mennesker, og de plyndre Dig for din Daarligheds Skyld. Giv gode Raad istedetfor at dadle; og naar I sees Ansigt til Ansigt, da revs den, der er viis, saa vil han elske Dig; eller gjør saaledes imod din Ven, at han, hvis han skulde blive din Fjende, da ikke maa kunne finde noget imod Dig. Saaledes vil Du kunne leve, ikke alene uplettet, men uden Mistanke.

„5) Skriv aldrig Noget, som Du ikke vilde være bekjendt, om det blev trykt; eller Noget, som kunde mishage det allerømmeste Hjerte; dersom Du skriver det, som Du vilde skamme Dig ved, om det var trykt, da er Du tvesindet; og dersom Du skriver Noget, som er dydkrænkende, da har Du ikke Guds Aand; og dersom Du skriver Noget, som saarer det svage Hjerte, da føder Du ikke Herrens Lam, og følgelig handler Du ikke imod Andre, som Du vil, at Andre skulde handle imod Dig. Den eneste Regel vi ville give for Brevskrivning er denne: Skriv hvad Du er villig til at lade offentliggjøres baade i denne Verden og i den tilkommende. Og give Gud, at ei alene Christi Disciple, men hele Verden, var villig til at følge denne Regel. Da vilde Budene blive holdte, og Ingen vilde skrive et Ord mod Herren sin Gud. Ingen vilde skrive et Ord imod sin Fader eller Moder. Ingen vilde skrive et Ord imod sin Næste. Ingen vilde skrive et Ord imod Guds Skabninger. Ingen vilde behøve at skrive et Ord imod Nogenting, undtagen Synd; og da vilde Verden være værd at leve i, thi der vilde Ingen være til at fornærme."

Joseph Smiths Levnetsløb.

Septbr. 1838. (Fortsat fra Side 376.)

Den Øverstcommanderende befaler derfor, at De af Deres Division øieblikkeligen lader udcommandere 400 Mand tilhest, bevæbnede og udrustede som Infanteri eller Skarpskytter, der skulle holdes i Beredskab og oppebie nærmere Ordre, og inddeles i Compagnier ifølge Loven, under for Tiden tjenstgjørende Officerer. Den Øverstcommanderende anbefaler Dem at efterkomme ovenstaaende Ordre paa en Maade, der vækker saa lidt Opsigt som muligt, samt at De indsender Rapport til ham gjennem Generaladjutanten om Deres Foretagender.

Efter Ordre af den Øverstcom.
M. B. Lisle,
Generaladjutant.

Et lignende Brev blev tilstillet General-Majorerne John B. Clark, Samuel D. Lucas, David Willock, Lewis Bolton, Henry W. Crawther og Thomas D. Grant.

Fredagen den 31te passerede Leiren gjennem Richmond, over White Water River, gjennem Centreville, Jackson Bydistrikt til German Town og leirede sig paa en afmeiet Mark tæt ved Byen. Kjøbte Korn, der stod paa Marken, til deres Heste for 10 Dollars pr. Acre. Reiste 18 Mile.

Jeg tilbragte en stor Deel af denne Dag i Samtale med Broder John Corrill angaaende nogle Udtryk, han havde tilladt sig i Nærværelse af flere Brødre, der ikke længe havde været paa dette Sted. Broder Corrills Opførsel har i den sidste Tid været meget upassende, i Særdeleshed for en Mand, til hvem saa megen Tillid var sat. Han sagde, han vilde ikke rette sin Dømmekraft efter Noget, der blev foreslaaet af Kirken, eller af noget Individ i Kirken, eller endog af den store **Jeg er,** ved hans bestikkede Organ, som Aabenbaring; men vilde altid handle efter sin egen Dømmekraft, lad ham saa troe paa hvilken Religion som helst. Han sagde, „han vilde altid sige, hvad han behagede,

thi han er Republikaner, og som saadan vil han tale, gjøre, handle og troe hvad han vil."

Læg Mærke til saadan Republikanisme som denne: en Mand at sætte sin egen Dømmekraft op imod Guds, og paa samme Tid bekjende, at han troer paa ham, naar den samme Gud har sagt, at Guds Viisdom er Daarlighed for Menneskene, og Menneskenes Viisdom er Daarlighed for Gud.

Præsident Rigdon gjorde ogsaa nogle Bemærkninger til Br. Corrill, som denne siden efter anerkjendte for rigtige, og sagde, at han forstod Tingene anderledes efter sin Samtale med os, end før.

Løverdagen den 1ste September 1838. Det øverste Præsidentskab med Dommer Higbee som Landmaaler begav sig denne Morgen til „Halvveis-Huset," som det kaldes, der holdes af Br. Littlefield, en 14 a 15 Mile lige i Nord for Far West, for at udsøge en Zions Stad, hvor de Hellige kunde samles for at søge Sikkerhed mod de Storme, der snart ville bryde løs over denne Slægt, saavel som for at Brødrene kunde være samlede og annamme Lærdom med Hensyn til at berede sig for hiin store Dag, der vil komme over denne Slægt som en Tyv om Natten.

Der er for Nærværende stor Ophidselse blandt Missourianerne, som stedse søge at finde et Paaskud til at angribe os. De bestræbe sig bestandig for at ophidse os og om muligt at opegge os til Vrede ved at true os Gang efter Gang; men vi frygte dem ikke, thi Herren, den evige Fader, er vor Gud, og Jesus, Midleren, er vor Frelser, og i den store Jeg er ere vi stærke og til ham sætte vi vor Lid.

Vi ere Gang efter Gang blevne drevne uden Aarsag, og slaaede atter og atter uden Anledning fra vor Side, indtil vi have beviist Verden med det Gode, at vi ikke have Ondt i Sinde imod noget Menneske eller Parti, at vi ikke have fornærmet noget Menneske, at vi ere fredelige mod Alle, passende vore egne Sager og dem alene. Vi have taalt, at vore Rettigheder og Friheder ere blevne os berøvede; vi have ikke hevnet os over disse Forurettelser; vi have appelleret til Øvrigheder, Sheriffer, Dommere, Regjeringen og til Præsidenten over de Forenede Stater — Alt forgjæves, og dog have vi roligt fundet os i alt dette. Vi have ikke gaaet i Rette med den store Gud; vi knurrede ikke, men forlod Alt i Fred og trak os tilbage til det Indre af Landet, til den store, vilde Prairie, til de øgne, golde Sletter, og begyndte der paany. Vi fik de øde Steder til at blomstre som Rosen, og dog vil den djævelske Skare nu ikke unde os Ro. Deres Fader Djævelen opmuntrer dem hver Time paa Dagen til Handling, og de, ligesom villige og lydige Børn, behøve ikke Paamindelse to Gange; men i Jesu Christi den levende Guds Søns Navn vi ville ikke taale det længere, saa sandt den store Jehovah vil udrnste os med Mod, Kraft og Styrke til at imodstaae dem i deres Forfølgelser. Vi ville ikke optræde angrebsviis, men altid forsvarsviis. Vore Rettigheder og Friheder skulle ikke tages fra os, og vi roligt underkaste os en saadan Medfart, som vi hidindtil have gjort, men vi ville byde vore Fjender Spidsen, hvis de ikke ville lade os være i Fred.

Men tilbage til vort Emne. Vi fandt Stedet for Staden, og Brødrene fik Ordre til at samles øieblikkeligen dertil, og snarligen skulde de blive organiserede overeensstemmende med Guds Love. En omstændeligere Beretning om denne Stad vil blive givet senere hen, maaskee ved dens Organisation og Indvielse. Vi fandt en ny Vei hjem, som jeg antager er tre eller fire Mile kortere. Vi ankom til Far West, da Tusmørket faldt paa.

Idag passerede Leiren gjennem Cam-

bridgeville, Dublin, Louisville, Ogdonville, Knightstown og leirede sig i Frankville Bydistrikt, hvor det var vanskeligt for dem at faae Korn, da Befolkningen vilde benytte Leiligheden og holdt det i høi Priis. 22 Mile. 332 Mile fra Kirtland.

Høipræsterne samledes hos Broder Peas i Far West, og optoge Levi Richards i deres Qvorum.

Søndagen den 2den. Leiren passerede gjennem Charlottesville, Portland, Jackson, Greensfield og opsloge Telte tæt ved Broen i Jones Bydistrict. Broder Meriams Barn døde i Centre Bydistrict.

I Eftermiddags kjørte en ondskabsfuld, drukken Postkudsk sine Heste udaf Veien og stødte mod Forhjulet paa een af Leirvognene, saa det gik istykker, hvorpaa han foer afsted, jublende over den gjorte Fortræd. Postvognen var mærket J. P. Voorhees. Kjørte 21 Mile.

Det øverste Præsidentskab bivaanede Forsamlingen som sædvanligt om Formiddagen. Om Aftenen var jeg hjemme for at efterse Kirkens Bøger, og tilbragte endeel af Tiden i Selskab med en Herre fra Livingston County, der var bleven betydelig ophidset paa Grund af en stor Sammenstimlen af Folk, som man sagde skulde tage Joseph Smith, jun. og Lyman Wight, fordi de havde været hos en vis Adam Black i Davies County, og fordi Præsident Smith og Oberst Wight havde sat sig op imod den Embedsmand, der havde bestræbt sig for at tage dem, osv., og som Følge deraf have denne Hob samlet sig for at tage dem. De ere komne sammen fra alle Kanter af Landet til Davies County. Rygtet siger, de have samlet sig fra elleve Countier for at hjælpe til at tage to Mænd, der hverken have modsat sig Loven eller nogen Embedsmand, og som ei heller havde tænkt at gjøre det. Dette vidste de godt, eller idetmindste mange af dem. Dette ligner vel meget et Pøbeloplø og røber onde Hensigter. Hele øvre Missouri er i fuldt Oprør.

Denne Aften sendte jeg Bud til General Atchison i Liberty, Clay County, Generalmajor for denne Division, om han vilde komme og raadslaae med os, og see om han ikke kunde forhindre Fjendtlighederne i Davies County. Jeg sendte ogsaa et Brev til Dommer King, indeholdende Ansøgning til ham om at staae os bi i at adsprede Pøbelen, der samler sig i Davies.

Mandagen den 3die. Intet af Vigtighed forefaldt idag; kun Rygter cirkulere om Sammenstimlen af en Pøbel i Davies County, der har samlet sig lige siden Valget i Davies den 6te August. Jeg var hjemme det meste af Dagen.

Denne Aften ankom General Atchison til Far West.

Imorges døde Ældste Willeys Hustru. Efter Begravelsen passerede Leiren Landsbyen Cumberland og Indianapolis, Hovedstaden i Indiana, hvor de bleve truede, men forresten ikke tilføiet noget Ondt, naar undtages, at en Muursteen blev kastet efter een af Brødrene, der dog ikke ramtes. De leirede sig i Wayne Bydistrict i Nærheden af Broder David R. Millers Huus. 17 Mile. 370 Mile fra Kirtland.

Torsdagen den 4de passerede Leiren Bridgeport, Plainfield, Guilford, Belleville, Stillesville i Morgan County til Marion Bydistrict i Putnam County.

Denne Morgen opmuntrede det øverste Præsidentskab i Leiren Brødrene til at ydmyge sig for Herren og aflægge al Egenkjærlighed, Vindesyge, Klagen og Knurren, thi ellers vilde Himmelens Vrede ramme dem. Reiste 22 Mile. Havde en udmærket Leirplads og Overflødighed af tørt Brænde.

Denne Dag tilbragte jeg i Raad med General Atchison. Han siger, han vil

gjøre alt Muligt for at adsprede Pøbelen, osv. Vi antoge ham og Doniphan (hans Compagnon) til at være vore Advocater og Raadgivere i juridiske Sager. De ansees for de dygtigste Advocater i Øvre-Missouri.

Præsident Rigdon og jeg begyndte idag at studere Lovkyndighed under Generalerne Atchisons og Doniphans Veiledning. De troe, at vi ved Flid kunne komme til at practisere i Retterne som Procuratorer inden tolv Maaneder.

Resultatet af vor Raadslagning var, at Oberst Wight og jeg frivilligt begive os til Dommer King i Davies County i Forhør. Oberst Wight var tilstede hos os, da han tidligere var bleven anmodet om at overvære Raadet. Næstkommende Torsdag blev bestemt til Forhøret, og Besked sendtes til Dommer King desangaaende (der tidligere havde samtykket i at lede Forhøret) og Alle skulde møde hos Br. Littlefields tæt ved County-Grændsen i den sydlige Deel af Davies. Jeg var hjemme om Aftenen efter Kl. 6.

Onsdagen den 5te gav jeg følgende ædelige Vidnesbyrd, paa det at Sandheden kan blive bekjendtgjort for Publicum i denne omtvistede Sag.

Missouri Stat
Caldwell County.

Til mig, Elias Higbee, een af Dommerne i County-Retten i og for Caldwell County, kom Joseph Smith, junior, som, efter at være bleven tagen i Ed ifølge Loven, afgav følgende Forklaring:

„Den 7de Dag i August 1838 blev jeg underrettet om, at et Slagsmaal havde fundet Sted i Davies County ved Valget i Byen Gallatin, i hvilket to Personer bleve dræbte og een slemt saaret, der maatte flygte til Skovene for at frelse sit Liv, hvilke alle sagdes at tilhøre de Sidste-Dages Helliges Samfund, og de Mænd, der begik denne Voldsgjerning, vilde ei tillade, at de Dræbtes afsjælede Legemer bleve tagne bort og begravede.

Da disse Rygter, saavel som flere, af hvilke eet var, at de Hellige ikke havde det Privilegium at votere som andre Borgere; et andet, at de Helliges Modstandere havde besluttet at drive dem ud af Davies County, og at de bevæbnede og udrustede sig og beredte sig til Slag, samt at de Hellige gjorde Forberedelser til Selvforsvar; — da disse Rygter havde ophidset Borgernes Følelser i Far West og Omegn, blev jeg af Dr. Avard og nogle Andre anmodet om at gaae ud af Davies County til Skuepladsen for disse Optrin; thi de havde tidligere besluttet at ville gaae ud for at komme efter Sandheden i disse Rygter.

(Fortsættes.)

Blandinger.

I Aarhuus har Cholera fra den 17de August til 17de Septbr. bortrevet 62 Mennesker; de Angrebnes Antal har været 103.

Conflikten med de chinesiske Authoriteter er begyndt paany, og den 24de Juni er det kommet til et Angreb paa Taku Forterne ved Peihos Munding, hvori Englænderne have lidt et fuldkomment Nederlag og ere blevne slagne tilbage, efterat have tabt 5 Kanonbaade og 464 Døde og Saarede. Det betragtes nu som en afgjort Sag, at Frankrig og England i Fællesskab ville tugte China for den Fornærmelse,

der er tilføiet dem. Lord Cowley og Grev Walewski skulle være saa godt som enige om Betingelserne for Frankrigs Medvirkning, der efter Sigende vil blive meget betydelig. Man taler saaledes om et 12,000 Mand stærkt Landingscorps, som skal commanderes af den fra italienske Krig bekjendte General Wimpffen.

To Byer i Borneodistrcitet have været Skuepladsen for lignende Myrderier som dem i Djeddah. En Depesche fra Marseille melder nemlig, at alle Christne ere blevne nedsablede, og at nogle Pillegrimme, som kom tilbage fra Mekka, have givet Anled-Anledning dertil ved at fanatisere Pøbelen.

Fra Calcutta meldes, at der har herskt en frygtelig Orkan, og at mange Skibbrud have fundet Sted.

Ifølge Efterretninger fra Bombay af 21de August have Muhamedanerne i Pendschab gjort Oprør.

I Syrien er der udbrudt Uroligheder. Druserne skjænde og brænde, og Europæerne have taget deres Tilflugt til de Steder, hvor der er Silkespinderier, og have opplantet det franske Flag.

Arbeidet ved Suezkanalen er i fuld Gang. Compagniet beskjæftiger endnu kun europæiske Arbeidere. Hovedværkstedet er i Port Said ved Middelhavet, og Dampskibe med Proviant og Materiale gaae uafbrudt mellem denne Havn og Alexandria.

Fra Kaukasus meldes under 26de August, at Tscherkessernes Anfører Schamyl er tagen tilfange og vil blive ført til St. Petersborg, samt at hans Sønner og øvrige Familie deels ere dræbte, deels fangne.

Fra Constantinopel telegrapheres under 18de September, at der er opdaget en Sammensværgelse mod Sultanens Liv, og at 200 Personer ere fængslede, hvoriblandt Paschaen af Albanien, som skal være Formand for Sammensværgelsen. Det hedder desuden, at endeel af Tropperne skulle være indblandede deri.

Spanien har besluttet at tage Revanche for Maurernes Angreb paa Ceuta. En Expedition skal udsendes mod Riffpiraterne, som ifølge Gaceta militar skal være 20—30,000 Mand stærk og commanderes af General del Duero. Besætningen i Ceuta er slemt i Knibe; de seuere Udfald have været mindre heldige og Commandanten agter derfor kun at gaae defensivt tilværks, indtil Forstærkningen indtræffer.

Paven siges at gaae svanger med skumle Planer, da han finder, at man nu bliver altfor nærgaaende mod ham. Han agter nemlig, ifølge et almindeligt udbredt Rygte, ved Hjælp af sin hierarkiske Myndighed at fremkalde en anti-italiensk Bevægelse. Morn. Post udtaler sig i en længere Artikel om dette Rygte og fremhæver Følgerne af en saadan Plan, der upaatvivlelig vilde volde megen Forstyrrelse, men ligesaa upaatvivlelig tilsidst vilde gaae ud over Hans Helligheds selv; thi Alting tyder hen paa, at Munkeregimentet synger paa sit sidste Vers i Italien. Banlysningen har ingen Virkning gjort paa Regjeringen i Bologna, der fremturer i sin Ugudelighed, og Generalerne Garibaldi og Fanti staae parate til at byde de pavelige Tropper Spidsen, ifald Hans Helligheds skulde faae ifinde at anvende kjødelige Vaaben. — I Neapel herskr der megen Utilfredshed; thi de lovede Reformer udeblive, og Alting vedbliver at gaae paa den gamle Maade. — De pavelige Tropper, som rykke ind i Legationerne, skulle være 8,000 Mand stærke, hvoraf 4,000 Schweitzere, og have 10 Kanoner. Man mener, at Rimini vil blive den første By, som Hans Helligheds lader føle sin Vrede.

I Norcia har et Jordskjælv fundet Sted, der skildres som et af de frygteligste, man i den senere Tid har oplevet; næsten alle Husene ere sammenstyrtede, flere Kirker ligge i Ruiner og en Mængde Mennesker skulde være omkomne.

En frygtelig Brand har næsten aldeles ødelagt Byen Oelsnitz i det sachsiske Voigtland. Af Byens 400 Huse ere omtrent de 300 lagte i Aske.

I Mecklenborg raser Choleraen frygtelig i Landdistricterne; Kjøbstæderne ere derimod blevne forskaanede. Paa mange Steder staaer Sæden endnu ubjerget paa Marken af Mangel paa Arbeidskraft, og i enkelte Landsbyer ere Reisende blevne anholdte for at være behjælpelige ved Ligenes Begravelse.

Atter have flere Skovbrande i Løbet af kort Tid fundet Sted i Sverrig, navnlig i Egnen om Kalmar og Örebro. Den stærkeste af dem har i faa Timer ødelagt 400 Tdr. Land af Lilla Emma Skov. — I Götheborg udbrød den 7de ds. om Aftenen Ild, der greb saa heftig om sig, at 31 Eiendomme bleve lagte i Aske, og flere hundrede Mennesker, hvoriblandt mange Fattige, ere blevne husvilde.

Armstrong har efter lang Experimenteren bragt det til at kunne forandre almindelige Kanoner til rifflede, naar de blot have den dertil fornødne Tykkelse. Den 23de August blev der med en saaledes forandret 32 pundig Kanon anstillet nogle Forsøg, der faldt over al Forventning heldig ud. Skiven var 6 Fod i Qvadrat, og hvert Skud ramte fra en Afstand af 10,200 Fod med den største Nøiagtighed.

Kjæmpedampskibet Great Eastern har passeret Southead og er nu lykkelig og vel ude af Themsen. Udfor Hastings eksploderede Kjedlen til den forreste Skorsteen, hvorved tretten Maskinfolk dræbtes eller bestadigedes. Beklædningen paa den store Salon og Dækshytterne bleve søndersprængte. Skibet fortsatte sin Fart uafbrudt og kastede Anker ved Portland.

Af et Brev fra Faxø, dateret den 29de August 1859 haves følgende interessante Beretning om en Naturbegivenhed, som fandt Sted Natten til den 23de i Østersøen, meddeelt af en Skipper, der var Øienvidne til samme. „Klokken var omtrent 11, Veiret var smukt, lyst og saa stille, at Seilene hang aldeles slappe, da det pludselig hele Horizonten over og ved Siden af Skibet blev bælmørkt, uden at man havde seet nogen Sky trække op. Da Skipperen antog det for en Skypumpe, befalede han strax alle Seil ned; men før dette kunde skee, brast Skyen og — uden at der rørte sig et Vindpust — styrtede Vandet ned, ikke som Regndraaber, men som om det var et Styrtebad, der faldt over hele Skibet, dog uden at foranledige videre Skade. Hermed var det dog ikke forbi. Omkring selve Skibet klarede det, men Skyen dannede sig igjen nogle faa Favne derfra, og paa eengang opstod en gjennemtrængende, hvislende og hvinende Lyd, som foranledigedes af, at Skyen igjen fra Havet trak Vand til sig i saa rivende Fart, at der formelig dannedes et stort Hul i Søen. Skipperen forsikrede, at dersom dette havde nærmet sig Skibet 2 Favne til, var hans Fartøi upaa tvivlelig blevet malet til Afgrunden, og hele Mandskabet stod med Rædsel og ventede paa, at det vilde skee. Strax efter brast atter Skyen, og den hele Vandmasse styrtede ned paany mod et stærkt Bulder, men kun Udkanten naaede Fartøiet, og det Vand, man derved opfangede i en Kop, var lutter Sovand. Under hele Affairen var det ganske stille; men kort efter reiste sig en mild og god Vind, hvorved Fartøiet fortsatte Reisen."

Contoirets Tilgodehavende den 31te August 1859.

Conferencen.	Agenten.	Boggjeld. Rdl.	Mk.	Sk.
Aalborg.	H. Jensen	„	„	„
Aarhuus.	L. C. Geertsen . . .	254 —	2 —	2 —
Bornholm.	M. Andersen	289 —	1 —	14 —
Brevig.	S. Gudmundsen . . .	766 —	„ —	14 —
Fredericia.	P. Nielsen	„ —	„ —	„ —
Fyen.	P. C. Rønnow . . .	776 —	1 —	10 —
Götheborg.	R. Berndtson	191 —	1 —	9 —
Kjøbenhavn.	A. P. Trane	17 —	3 —	6 —
Lolland.	H. M. Nissen	324 —	3 —	10 —
Norrkøping.	O. Nilsson	764 —	4 —	4 —
Skaane.	J. Fagerberg	591 —	4 —	„ —
Skive.	R. Nielsen	258 —	5 —	1 —
Stockholm.	G. Ohlson	336 —	1 —	6 —
Sundsvall.	C. E. Lindholm . . .	196 —	4 —	7 —
Venspssel.	A. Weibye	„ —	„ —	„ —
	Diverse Debitorer . . .	231 —	„ —	14 —
	Summa	4998 —	5 —	1 —

Indbetalte Bogpenge.

	Rd.	Mk.	Sk.
M. Nissen, Lolland	8	„	7
R. Berndtson, Gotheborg	10	„	„
P. C. Rønnow, Fyen	10	1	9
M. Andersen, Bornholm	5	„	„
J. C. A. Weiby, Venspssel	28	3	7
H. Jensen, Aalborg	23	1	„
Summa	85	„	7

Indhold.

	Side.		Side.
Var Joseph Smith en Prophet? . .	1.	Joseph Smiths Levnetsløb (fortsat) .	10.
Præstedømmets Administrationer . . .	4.	Blandinger	13.
Redaktionens Bemærkninger	8.	Contoirets Tilgodehavende	16.

„Skandinaviens Stjerne" udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned og faaes paa Contoiret i Lorentzensgade Nr. 504 D. 5, Stuen tilvenstre og paa alle kongelige Postcontoirer.

Udgivet og forlagt af C. Widekborg.
Trykt hos F. E. Bording.

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

9. Aarg. Nr. 2. *Den 15. Octbr. 1859.* Priis: 6 Sk. pr. Exp.

Er Brigham Young en Prophet?

(Fra „the Millennial Star.")

Da vi i det forrige Nummer af „Stjernen" omhandlede Joseph Smiths prophetiske Værdighed, er det kun en Fortsættelse af samme Emne, naar vi her anstille nogle Betragtninger over Drivekraften, der aabenbarer sig hos hans Efterkræder. Spørgsmaalet: „Er Brigham Young en Prophet?" kan maaskee synes besynderligt for de Hellige, der ere vante til at bære bekræftende Vidnesbyrd desangaaende. Men da der er mange af vore Medmennesker, som betvivle det, og endnu Flere, som ikke troe det, og da det er godt for os altid at kunne gjøre rede for vor Tro, ville vi anføre nogle af de Grunde, som bevæge os til at antage ham for at være en Guds Prophet i Ordets fuldeste Betydning.

Den, der kan see ind i Fremtiden og af de Mærker, som lidt efter lidt udfolde sig, kan beskrive os Noget af det Tilkommende, har med Rette Krav paa at nævnes blandt de Viseste af Jordens store Mænd. Men den, hvis Aand kan strække sig udenfor Nutidens Grændser, gjennemstue det umaalelige Rum, der udbreder sig i Guds Majestæt for ham, og som, idet han udforsker dets skjulte Hemmeligheder, udfolder det herlige Panorama for vort forbausede Blik til Studium og Gavn, saavel som til Trost og Advarsel for os, burde i Sandhed agtes som een af Himmelens udkaarne Yndlinge.

Dersom ypperlig Viisdom, lagt for Dagen under Omstændigheder af den eiendommeligste og meest provende Natur, — dersom Dueligheed til at styre, lede og regjere et stort og stedse voxende Folk, hvortil der udfordres en Eenhed i Tanke og Handling, som Verdenshistorien neppe kan opvise Mage til, — dersom et klart og uhildet Indblik i Fremtiden, hvilket sætter dets Besidder istand til at føre et saadant Folk gjennem Labyrinther af deres Fjenders Forfølgelser, Falskhed og djævelske Anslag, kan ansees for tilstrækkeligt til at stemple en Mand som i Sandhed stor og høit begavet, da staaer Brigham Young uden Lige blandt de Levende. Men endskjøndt alle disse herlige Egenskaber, der have aabenbaret sig i hans ophøiede Vandel, betegne ham som en inspireret Mand, kunne vi dog anføre Beviser af en mere bestemt Natur for, at han er en Guds Prophet. Kun hos faa Mænd, der have

indtaget en lignende Stilling som den, han indtager, har den prophetiske Aand, der ledsagede deres høie Kald, aabenbaret sig tydeligere end hos ham. Mere ligefremme Beviser kunne anføres for at Brigham er en Prophet, og Heber har ogsaa ofte talt med Prophetiens Røst i bestemte Udtryk. Ja, han kalder endog Heber ofte sin Prophet, og det Factum, at sidstnævnte forherliger sit prophetiske Kald saa høiligen som han gjør, medens hans Vidnesbyrd altid betegner hans ædle Leder som „Prophet, Seer og Aabenbarer," er i sig selv tilstrækkeligt til at overbevise enhver oprigtig og ærlig Sjæl om, at Brigham er, hvad Overskriften paa denne Afhandling spørger om.

Men vi ville anføre een eller to Forudsigelser, hvis Opfyldelse, der har fundet Sted, vil tilstrækkelig bevise, hvad vi ønske.

I Foraaret 1852 bød Præsident Young de Hellige i Deseret at bygge Forter, i hvilke de kunde forsvare sig selv og deres Eiendele mod Fjenders Angreb, og sagde dem ligefrem, at mørke Krigsskyer trak op over Verden og at Krigen vilde begynde mod Herrens Folk.

Skjulte bag Bjergenes stærke Befæstning og langt borte fra de blodtørstige Pøbelsstarer, der saa ofte havde drevet dem, anssaae de sig saa sikkrede mod Fjender af ethvert Slags, at Mange vare uvillige til at troe Herrens Ord til dem. Men nogle faa Maaneder efter, da den vilde, røde Mands gjennemtrængende Krigshyl gjenlød fra Dalene og Bjergkløfterne i deres Klippehjem, og de Hellige faldt for Indianernes dødbringende Rifler, — da indsaae de, at Herren havde en Prophet paa Jorden, hvis advarende Røst det ikke var godt at foragte eller spøge med. Da de nu havde seet en Deel af denne Propheti blive opfyldt, imødesaae de med Tillid dens fuldstændige Opfyldelse, og rettede derfor deres forventningsfulde Blik mod Østen. Pressen, Dampskibe, Jernbaner og Postvogne bragte dem snart den Efterretning, at fem af Jordens mægtigste Nationer vare indviklede i en mordisk Kamp med hverandre, medens en populair Digter kun kort Tid forud havde i en stor Forsamling af Folk fra de selv samme Nationer i den store „Verdens Udstilling" i London i begeistrede Jubelsange udtalt Haabet om, at Freden var betrygget paa Jorden og Broderbaandet mellem alle Folkeslag styrkedes ved den stadigt tiltagende Samfærdsel, hvilke Lovsange gjenlødе over hele Landet.

Men Krigsfakken, som tændtes, da nævnte Kamp begyndte, har brændt med Hestighed siden, og Prophetens Ord ere blevne opfyldte saa vidt, tiltrods for alle den verdslige Viisdoms forenede Negtelser.

Da han den 31te Juli 1853 talte om samme Gjenstand og de Gjenvordigheder, der havde fundet Sted formedelst Ulydighed mod de givne Raad, og atter foreholdt de Hellige Nødvendigheden af at bygge Forter, brugte han følgende tydelige og syndige Ord:

„Troer Du virkelig, Broder Brigham, at vi nogensinde faae Brug for dem?" „Ja, jeg gjør. Alle de Gjenvordigheder, som ere i vort Land i Aar, ere ikke en Draabe mod de svære Regnskyl, der skulle komme." (Journal of Discourses, 1ste Aarg. Side 170.)

Ordene vare tydelige og kunde ikke misforstaaes; men hvorledes de skulde blive opfyldte, det overgik den menneskelige Viisdoms Fatteevne. De Hellige bleve, som et Folk betragtede, hver Dag stærkere; deres Fjender blandt Indianerne altid svagere. Én elleve Hundrede Mile lang udyrket Prairie, beboet kun af den vilde Bøffel og andre af Slettens Dyr tilligemed nogle faa røde Jægere, strakte sin bølgende Barm mellem dem og den civiliserede Verdens Enemærker, hvor Tvedragt og Vold forenede sig i vanhellige Diemed. Skjulte i deres nye

Hjem var der ikke mindste Udsigt til at nogen mægtigere Fjende skulde reise sig mod dem, end den, de allerede havde besejret. De Hellige troede, men kunde endnu ikke forstaae. Men fire Aar senere, da Vaabengnyet af bevæbnede Hærstarer, der droge op imod dem til Kamp, naaede deres Øren, ihukom de Prophetens Ord, hvilke til forskjellige Tider vare blevne gjentagne, og de bevidne nu deres bogstavelige Opfyldelse.

I sex Aar var Israel i Klippebjergene velsignet med Overflodighed. Deres Land afgav en rigelig Grøde og Himmelens Smiil lettede dem deres moisommelige Arbeide.

Men Overflodighed bringer ofte Mennesket til at glemme sin tidligere Fattigdom og til at see med utaknemmeligt Øie paa den venlige Haand, der har velsignet ham, medens han kun med Ligegyldighed tænker paa de Goder, han nyder. Saaledes var Tilfælde med mange af de Hellige. Istedetfor at benytte Velsignelserne, der tildeeltes dem, som vise Husholdere for deres Herre og Mester, og opbevare dem for haardere Tider, som tilraadet var, begyndte de at forhandle dem netop til de samme Mennesker, der ønskede paa deres Undergang. Denne uvise Handlemaade paadrog dem Herrens Revselse, og hans Tjener udtalte med Inspirationens Røst følgende Ord:

„I Herren vor Guds Navn siger jeg Eder, jeg veed, at Overflodighedens Sluser ville blive tillukkede, og Eders Hvede og Mais vil blive ødelagt, dersom dette Folk ikke sætter Priis paa deres Velsignelser og benytter dem retteligen." (The Millennial Star, 15de Aarg. Side 131.)

Mange troede dette, men skjød det langt hen i Fremtiden, medens Andre tvivlede, indtil utallige Sværme af Græshopper strøg ligesom Skyer henover Landet og fortærede al Grøde — foran dem bugnede Jorden med Liv og yppig Vegetation, bag dem forblev kun den tørre, røde Jordbund, der spottede Arbeiderens Omhu og Møie, medens det revsede Folk anerkjendte en viis Faders tugtende Haand i den prøvende Dyrtid, der paafulgte. Disse faa Forudsigelser og deres paafølgende Opfyldelse, som vi exempelviis have anført, ere meget betegnende og beviser, at den Mand, der nu leder Israels Skjebne, er besjælet af Prophetiens Aand; og som en aarvaagen Vægter, der skuer ind i den ubegrændsede Fremtid, advarer han de Tillidsfulde og Lydige om forestaaende Farer og paapeger Maaden, hvorpaa de kunne undgaae samme. Hans Taler og Prædikener indeholde mange tydelige og bestemte Prophetier, af hvilke nogle ere opfyldte, og andre skulle opfyldes, hvilket viser, at han har Kjendskab til Nationernes Stilling, Bevægelser og Skjebne, og minder kraftigen om Propheten Amos's Ord; „Sandelig den Herre, Herre skal ikke gjøre Noget, uden han aabenbarer sin Hemmelighed for sine Tjenere, Propheterne." (3, 7.)

Den overvættes Viisdom, der aabenbarer sig i Zions Folks Bevægelser og Foretagender, som tilintetgjør alle Verdens Beregninger, og som bevirker Resultater aldeles modsatte de forventede, kan af indskrænkede og forblindede Prælater og Præster samt deres Tilhængere tilskrives hvadsomhelst, de ønske; men for dem, der ere i Besiddelse af Sandhedens Aand, er den et Beviis af det bedste Slags for, at Gud leder sit Folk ved Prophetiens Røst. Og medens de ødelæggende Straffedomme, der true Nationerne, allerede øiensynligen nærme sig, fyldes de Oprigtiges Hjerter med Taknemmelighed mod den Almægtige, fordi han inspirerer en Mand til at føre dem til et Sted, hvor de kunne finde Ly, medens Herrens „Vredesstaaler udøses over Jorden."

Om Fristelse.

(Fra „the Millennial Star.")

„Salig er den Mand, som taalmodigen lider Fristelse; thi naar han er bleven fristet, (eller prøvet) skal han faae Livsens Krone, hvilken Herren haver lovet dem, som ham elske." Jacob 1, 12.

Mangfoldige og høist forskjellige ere de Fristelser og Prøvelser, for hvilke Menneskenes Børn ere udsatte fra Barndommen af indtil det Forkrænkelige nedlægges i den kolde Grav. Fristelser ere nødvendige for at kunne gjøre denne Tilværelse til hvad den er bestemt til at være, nemlig en Prøvestand. Dette forstaaes af sig selv.

I denne vor anden eller jordiske Prøvestand er Menneskket underkastet to Magter — Godt og Ondt. Førstnævnte tilskynder til Alt, hvad der er gavnligt, belærende, ophøiende, ædelt, sandt, herligt og guddommeligt; og den anden tilskynder til Alt, hvad der er unyttigt, fornedrende, uædelt, usandt, vanærende og sataniſk. Til een af disse to Magter vil man finde, at alle Menneskets Tanker, Ord og Handlinger helde fra hans Fødsel i denne jordiske Virkekreds indtil hans Timeglas er udrundet og han gaaer ind i sin tredie Prøvestand — i den Virkekreds, hvori det Jordiske ikke længere hindrer den fremadstridende Aand paa dens Vandring tilbage til sin Fader og Gud.

Verdens Fyrste, Lucifer, sidder paa sin Throne, hvilken er grundlagt paa Opsætsighed mod Guds retmæssige Myndighed, og udsender sine Medhjælpere til alle Nationer, Stammer, Tungemaal og Folk, bestræbende sig for at hverve Jordens Indbyggere til sin Tjeneste. Hans Sendebud benytte sig af forskjellige Lokkemidler for at naae det forønskede Maal; men Intet svarer saa godt til deres Hensigt som det glimrende Guld. Det glimrer for at friste, frister for at bedrage, bedrager for at ødelægge baade Aand og Legeme. Millioner knæle for Mammons Alter, og Lucifers Tjenere lære dem: „I skulle ikke have andre Guder for mig;" og sædvanligviis ønske de heller ingen anden, men efterkomme nøiagtigt hans Bud og vedblive troligen at tilbede den gule, glimrende Guddom. Saaledes offre de Bedragne sig for denne helvedfødte Afgud, et sandt Raseri bemægtiger sig dem for at vinde dette usle Metal, hvilket er et Særkjende paa, at den nulevende Slægt er dybt falden, og i mange Tilfælde bliver Ærlighed, Retfærdighed, Menneskekjærlighed og Agtelse for Gud og hans Love alpeles forkastede. Dette bevirker Have af Taarer — Strømme af Blod; Enkers, Forældreløses og Undertrykkes Raab om Hjælp eller Befrielse paa een eller anden Maade fra de forskjellige Lidelser, der bestandigen trykke dem, opstige til Himmelen. Tyranner, inspirerede af Helvede, og understøttede af falske Præster — Djævelens fornemste Redskaber — fortsætte deres umenneskelige Brutalitet og pine langsomt og koldblodigt Livet af deres Undergivne, medens Djævlene juble høit og glæde sig hjerteligt over deres Held; og saa vidt er deres djævelske Gjerning lykkedes dem.

Den store Jehovahs Throne og Magt existerer evindeligen, grundet paa Sandhedens og Retfærdighedens evige Principer. Ogsaa han udsender sine Tjenere og Stedfortrædere, der fremstille utallige Bevægegrunde for Mennesknе, at de skulle være deres himmelske Fader lydige og medvirke til Udførelsen af hans store Planer. Blandt andre Midler, Herren betjener sig af for at drage Mennesket til sig, kan rigtignok ogsaa anføres, at han lover jordiske Velsig-

nelser ved Siden af de himmelske. Magten til at erhverve sig evige Elementer og til at fortsætte dermed — Magten og Retten til at skabe og rulle organiserede Verdener ind i Tilværelsen, til at befolke, styre, regjere og føre dem igjennem alle de forskjellige Grader paa Fremadstridningens Vei til Fuldkommenhed — forløse, helliggjøre, udødeliggjøre, herliggjøre, præsidere over og fryde sig ved dem evindeligen, — Magten og Retten hertil er forjættet dem, der trofast opfylde de fastsatte Betingelser. En evig Tilværelse i en himmelsk Verden med den aldrig endende Nydelse af alle de Velsignelser og Privilegier, henhørende dertil, hvilke Mennesket i sin nuværende Tilstand ikke kan fatte, er det store Lokkemiddel, som vor kjærlige Fader i Himmelen fremstiller for Menneskeslægten. Saadanne ere Velsignelserne, som udloves, og Menneskene kunne vælge hvad de ønske, enten at adlyde Herrens Røst ved hans Tjenere, modstaae det Onde og vinde „Livsens Krone," eller for usel, timelig Vindings Skyld blive Slaver af Hs. sataniske Majestæt og forskjærtse Velsignelser, rige som Himmelen, Kundskab, høi som Guds Throne, Magt, stor som Elohims og Liv og himmelske Nydelser, uendelige som Evigheden. Hvo, som er i Besiddelse af sund Forstand, vil vel sælge saadanne uskatteerlige Velsignelser og Kræfter for en saa ringe Priis? Dog, dersom vi vilde tælle alle de Ufornuftige, som gjøre saa, vilde vi finde megen Afsindighed paa denne vor syndbetyngede, men forresten smukke Jord.

Vi kunde anføre mange Steder af den hellige Skrift til Beviis paa Sandheden af Ovenstaaende; men to ville være nok. Jesus, den store Messias, Exemplet, Mønstret for Adams Slægt paa Lydighed mod Guds Villie, var her paa Jorden udsat for de største Fristelser. Satan, der for endeel forstod Vigtigheden og Storheden af hans Mission, søgte ved de kraftigste Lokkemidler, han havde til sin Raadighed, at bevæge ham til at afstaae fra sit Foretagende og kuldkaste den Almægtiges Planer. Idet han viste ham alle denne Verdens Riger og deres Herlighed, sagde han: „Alt dette vil jeg give Dig, om Du vil falde ned og tilbede mig." Men Guds Søn var hævet over en saadan Tillokkelse, Han var „standhaftig" i denne Fristelse, saavel som i de paafølgende, og blev derved berettiget til og erholdt „Livsens Krone."

Judas, den vindesyge Discipel af Verdens-Frelseren, kunde ikke modstaae den forholdsviis lille Fristelse af tredive Sølvpenge (rimeligviis Sekler, der udgjøre omtrent 37 Rdlr. 4 Mk. 14 Sk.), men følgte for denne usle Sum den bedste Ven han havde, eller som han nogensinde kunde vente at faae paa Jorden eller i Himmelen, i Tid eller i Evighed. See Forskjellen! Betragt Lokkemidlernes gjensidige Værd, Modstaaelsen og Eftergivelsen, samt Resultatet i begge Tilfælde. Christus blev haardt fristet, modstod standhaftigt Fristelsen, stolende paa sin Faders Bistand, og blev ophøiet til evig tiltagende, uudsigelig Herlighed, Magt og Herredømme ved Guds høire Haand. Judas's Lokkemiddel var sammenligningsviis ubetydeligt, for hvilket den Elendige gav efter og blev et Fortabelsens Barn, fordømt til evig Forviisning fra alle de Nydelser, Privilegier og Magter, som hans Offer blev Arving til.

Disse Exempler skulde man antage ere tilstrækkelige til at paavise Nødvendigheden af at imodstaae enhver ond Indflydelse, og hvor sørgelige Følgerne ere for dem, der give efter for samme; thi hvo vil ikke ønske at erholde den samme Belønning som Guds Søn? og hvo vilde vel ønske at dele Skjebne med den hængte og fordømte Judas?

Da Lucifers Rige og Regjering er grundet paa Oprør mod Guds retmæssige Authoritet, maa den tilsidst absolut blive

omstyrtet, og de, som staae i hans Tjeneste, ville om ikke lang Tid finde, at Fordelene af deres tilsyneladende indbringende Tjeneste skulle gaae op i Nog, og at deres Herre vil vorde fratagen hans tilranede Scepter og miste sin Magt; medens paa den anden Side de, der staae under Himmelens Guds Banner og stride mandigen for samme, skulle erfare, at deres Herre ikke bliver stødt fra sin Throne, men derimod at hans Vælde skal voxe og at hans Velsignelser skulle forøges gjennem alle Evigheder.

Med Hensyn til Varigheden af Fordelene ligger der altsaa en Tillokkelse i at tjene Himmelens Gud, som Hs. sataniske Majestæt ingenlunde kan frembyde. Den Vise vil holde sig til „det Bedste," og troligen tjene *ham*, der throner i Majestæt og Vælde i Himmelen. Vi see altsaa, at vi ere udsatte for to Magters Paavirkning — det Godes og det Ondes. Een af disse Magters Indflydelse staae vi altid under, men om sidstnævnte ogsaa for en Tid kan skjenke os en Slags Tilfredsstillelse, vil den være kortvarig, og vor Eftergivelse for den vil stade os i denne Tid og ende med evig Fordærvelse; men førstnævnte vil bringe os sand Glæde i Livet, indgive os et Haab, der vil strække sig hiinsides Tidens Grændser og vare evindelig, og Alle, som trofast handle efter dets Indflydelse, ville erholde evig tiltagende Magt og Velsignelse.

O, I Jordens Børn, Med-Vandrere i denne Prøvestand! skulle vi ligesom Jesus og vore gamle ærværdige Fædre — ligesom Joseph, Hyrum, Willard, Jedediah og mange Andre i denne Uddeling, stræbe at seire over enhver Fristelse til det Onde og vinde „Livsens Krone" — de utallige og for os usættelige Velsignelser i de evige Verdener, og derved forøge vor himmelske Faders Herlighed? Eller skulle vi for Øieblikkets Tilfredsstillelse forskjærtse alle de Velsignelser, vi ellers kunne blive Arvinger til og nyde — for evig berøve os vor himmelske Faders Samfund, saavel som Velsignelserne, Herlighederne og Herredømmerne i de celestiale Boliger?

Lad Enhver med Eftertanke og Opmærksomhed overveie disse betydningsfulde Spørgsmaal, og stole paa den Almægtiges Arm, beslutte at qvæle enhver forskrift og fordømmelsesværdig Indflydelse, de komme i Berørelse med i denne Prøvestand, og med hævet Hoved og frimodig Aand vandre seirrigt frem paa den snevre, men lige og sikkre Vei til Ophøielser og evige Liv, hvilken er os betegnet af det nittende Aarhundredes store Prophet Joseph Smith.

Søndagsskoler og deres Virkninger i England.

(Fra „the Millennial Star.")

Disse herlige Institutioner blive i Almindelighed forsynede med Elever fra Familier af de arbeidende Classer i Samfundet. Der findes for Tiden over to Millioner saadanne Børn, som hver Søndag forsamles i de saakaldte „christne" Undervisningsanstalter, og Størstedelen af disse Børn arbeide de sex Dage af Ugen hele Dagen paa Værksteder og Fabrikker, og hvis saadanne Søndagsskoler ikke fandtes, vilde de blive aldeles forsømte og nødte til at opvoxe i fuldkommen Uvidenhed. Her er altsaa et stort Maskineri, der er simpelt i sin Construction, arbeider uden Sto

og Larm, og hvis Productioner ere vidunderlige.

Hvis saadanne Skoler kun bleve ledede af kundskabsrige Medlemmer af Jesu Christi Kirke af Sidste-Dages Hellige, der have Guds Riges Præstedømme, som nu er oprettet paa Jorden, vilde Tusinder af smaa frugtbargjørende Bække strømme ubemærkede gjennem Samfundet; thi medens den svimlende Verden ingen Notitse tager af deres Fremgang fra Uge til Uge, vil Værket saa at sige hemmeligen gaae frem. Opdragne af Guds Tjenere vilde Børnenes udyrkede Sjæleevner snart udvikles ved den Hellig-Aands Kraft; deres ungdommelige Sind vilde blive oplivet ved Aandens Inspiration og blive stikket til at annamme den Sandhed, der snart vilde spire, voxe op, style Knopper og blomstre. Det Ondes Sæd, der er indgroet i deres Natur, eller som er nedlagt i dem af Mørkets Magter eller ved Verdens Indflydelse, vilde blive oprykket med Rod og ødelagt. Vi vilde snart opdage, at Spiren til Helligbed og Gudsfrygt vilde style frem, at Samvittigheden vilde vaagne, Forstanden udvides, udvikles og bære Frugt; og ved Guds Aands Kraft vilde vi faae at see Begjerlighed efter Kundskab — den Gnist, som, naar den først er kastet ind i et saadant ungt Hjerte, blusser op som en Flamme, fører Krig mod Uvidenhed og tilsidst seirer; ja, de Unge vilde vedblive bestandigen at gaae fremad paa Fremadstridningens Bane. Guds Tjenere vilde snart have den Glæde at see disse Guds Børn opvoxe i en hellig Vext for Herren, fulde af sand Gudsfrygt og i den modnere Alder vorde nyttige Arbeidere i Herrens Viingaard.

Undertiden seer det ud, som om den gyldne Sæd qvæles i det unge Sind; men den bliver kun hindret en Tid fra at spire frem formedelst den faldne Natur. Den saaede Sæd raadner ikke; men den ligger begravet i Hjertets Dyb, ligesom omviklet af Syndens Trevler, indtil den, naar den bestemte Tid kommer, bryder frem ved det himmelske Lys og Præstedømmets Kraft, udvikler sig og bærer Frugt til Guds Ære og hans Riges Forherligelse.

Søndagsskolerne ere i England Opdragelsesanstalter for national Storhed og Duelighed. Saadanne Institutioner have skjenket Landet mangen en dygtig Mand, der har indtaget ansvarsfulde Stillinger i Nationens Forretningsverden.

Burde da ikke vi, som kalde os Guds Tjenere, som ere ordinerede og bestikkede til at opbygge hans Rige, gaae frem med fordoblede Anstrengelser og udsaae Sandheds og Kundskabs Sæd i vore Børns og unge Brødres og Søstres Hjerter, hvilke ere bestemte til at rulle Guds Rige frem i dets fulde Magt og Herlighed? Lader os derfor tage fat paa denne Gjerning ved Grundvolden, og ved Israels Guds Hjælp og Velsignelse udvikle deres Evner og uddanne deres Aand, stedse ihukommende, at en god Opdragelse forædler Menneskt, og at Kundskab er bedre end Guld. Naar vi engang have faaet den, kunne vi ikke faa godt blive af med den igjen. Om vi stige op i de evige Verdener, saa følger den os; om vi synke ned i Helvede, hænger den fremdeles ved os. Den vil hæve sig med os i vor Ophøielse, og synke med os i vor Fortabelse. Men lader os som den Allerhøieste Hellige forøge vort Kundskabs-Forraad til Forherligelse af *hans* Navn, der skabte os.

Erfaring lærer, at ikke alle Elever af Søndagsskolerne ere lige godt udrustede af Naturen. Nogle ere mere skarpsindige end Andre; men Alle kunne lignes ved et Huus i et Sneevejr. Dersom vi lægge Mærke til de skjønne, bløde Sneeflager, der falde let og sagte paa Taget, finde vi, at de i Løbet af nogle Timer naae en uhyre Vægt, som, hvis den paa eengang skulde falde paa Huset, vilde være tilstrækkelig til aldeles

at knuse det. Men Vægten bidrager til Husets Styrke, hvis det bygges efter videnskabelige, rigtige Principer. Saa er det ogsaa med den menneskelige Aand. Dersom Barnets eller Ynglingens Aand ledes forsigtigt fremad og undervises med Forstandighed, er den istand til at kunne annamme en betydelig Deel Kundskab, og bliver, ligesom Huset, stærkere og stærkere. Og endskjønt kun en Deel af een af Ugens syv Dage anvendes til Undervisning i vore Søndagsskoler, lader os derfor ikke forsømme dette store Gode. Lad Guds Præstedømme benytte de Talenter, der ere dem givne til hans Forherligelse, og vise Verden, at hos „Mormonerne" dømmes en Mand efter hans Aands Udvikling. Da, og kun da, vil de Hellige see og Verden føle Kraften og Virkningerne af Undervisningen i Søndagsskolerne.

Skandinaviens Stjerne.

Den 15de Octbr.

Brevskrivning. Vi advarede de Hellige i forrige Nr. angaaende Misbrugen af Brevskrivning. Det er en skjøn og herlig Forrettighed Menneskene have, at de, om de end ere tusindviis af Mile fjernede fra hverandre, kunne meddele hverandre deres Tanker og Følelser, men ogsaa denne Forrettighed kan misbruges til vor egen og Andres Skade. Hvor let kunne vi ikke f. Ex. skade Andres gode Navn og Rygte ved at skrive til en Ven og Bekjendt i al Fortrolighed, at vi have hørt, eller at vi troe dette eller hiint om Een eller Anden, og strax er der Noget i Omløb, som lidt efter lidt voxer til en ødelæggende Strøm, som den første Ophavsmand ikke kan standse. I Verden er man ikke meget nøieregnende med, hvorledes man taler om hinanden; man anseer det endog som en ganske uskyldig Tidsfordriv at sønderstide hverandres Charakteer, uden at beregne Følgerne deraf. Iblandt de Hellige skulde det ikke være saaledes; de burde værne om hverandres Charakteer, og undgaae at tale ilde om Nogen, endog om dem, der ere udenfor Kirken. Ond Omtale bevirker onde og bittre Følelser. Formildende Omtale skaber gode Følelser. Desuagtet, behøver man ikke at holde med det Onde og Lovstridige; men har nogen Mand eller Qvinde i vor Kirke forbrudt sig i nogen Henseende, overlad det til deres Behandling, hvis Pligt det er at tage fat derpaa.

Vi give de Hellige disse Vink, at de ikke skulle skade sig selv eller Andre hverken ved at tale eller skrive noget Forkleinende, og vogte sig for at afgive forhastede Domme om Ting, som de ikke rigtigt kjende Grundene for, og heller ikke blande sig i Ting, der ikke vedkomme dem. Tager ved Lærdom og værer vise.

Prædike-Øvelsesskoler. I de Egne af Missionen, hvor de Hellige leve adspredte, og hvor locale Forholde altsaa forhindre saadanne Skolers Oprettelse, er det vor Formaning, at det unge Præstedømme paa egen Haand læser de hellige Skrifter, og erhverver sig den Kundskab, de kunne.

Een af Hensigterne med disse Øvelsesskoler var især at opmuntre Alle til Læsning og Betragtning af vore Skrifter, at nyttig Kundskab derved kunde samles til Bekræftelse af Lærdommene i vor Kirke. Vi have i dette Nr. begyndt at give en Veiledning til Studiet af Evangeliets Lærdomme ved at anføre passende Steder af Bibelen,

Mormons Bog, Pagten's Bog og andre af vore Skrifter; og dersom vi erfare, at det mødes med Bifald af de Hellige, ville vi fortsætte dermed.

Skoler for Børn. Vi have i den senere Tid givet Forældrene i vor Kirke adskillige Vink om Nødvendigheden, Nytten og Vigtigheden af at sørge for deres Børns Undervisning; og vi bede det respective præsiderende Præstedomme at tage sig af denne saa vigtige Sag og ved Raad og Daad staae Forældrene bi i saa Henseende, og paasee at der gjøres, hvad der efter Omstændighederne fornuftigvis kan gjøres, og at der til Børnenes Undervisning tages saadanne Brødre og Søstre, som ere skikkede dertil. Vi have i dette Nummer omtalt Søndagsskolerne i England; der anvendes en Deel af Søndagen til at undervise den Ungdom, som om Hverdagene formedelst Arbeide ere hindrede fra at besøge Skolerne. Vi ville ikke foreskrive nogen vis Tid for Undervisningen, men vi overlade Ordningen af dette Anliggende til de respective Conferencer og Grene.

Vor Opmuntring til at lære gjelder ogsaa unge Brødre og Søstre; det er godt for dem ikke alene at kunne læse, og forstaae hvad de læse, men ogsaa at kunne skrive og regne, især for vore unge Brødre, som Tid efter anden kaldes til ansvarsfulde Poster i vor Menighed, og for hvilke det er aldeles nødvendigt at være i Besiddelse af Kundskab i nævnte Fag.

Engelske Skoler. Det har interesseret os, under vore Reiser i Missionen, at see de Helliges Bestræbelser for at lære Engelsk, og vi føle til at opmuntre denne deres Stræben, eftersom det vil vorde til deres Gavn og Velsignelse, jo mere de kunne lære deraf. Vel ere ikke Omstændighederne paa alle Steder lige gunstige, men ved at benytte paa en forstandig Maade den Tid og de Kræfter, som kunne anvendes dertil, vil meget kunne udrettes, især naar man har Tro og Villie.

Sangforeninger begynde ogsaa at danne sig her og der i Missionen; dette Foretagende ville vi skjenke Bifald og Opmuntring; en reen Sang er en smuk Gudsdyrkelse, der hæver Sindet, fremkalder ædle Følelser, og giver os en Forsmag paa de Saliges Fryd, naar de istemme deres Lovsange for Gud og Lammet.

Efterretninger fra Utah. Ifølge „Deseret News" saavelsom private Breve have vi erfaret, at Alt er vel i Utah, og at Indbyggerne i Fred og Ro bestræftige sig med deres daglige Sysler. De fra de Forenede Stater udsendte Dommere, der søgte at overskride Grændsen for deres lovlige Myndighed, og om muligt opvække Urolighed og Uenighed mellem Authoriteterne og gjøre den fredelskende Gouverneurs humane og retfærdige Fremgangsmaade til Intet, have faaet en drøi Irettesættelse af Præsidenten i Washington, næsten det første Tegn paa Retfærdighed fra de Forenede Staters Regjering; det vilde være vel, om Unionens Præsident endelig fik Øinene op og lærte at kjende Charakteren af de Embedsmænd, han udsender til Utah, hvoraf mange have været samvittighedsløse nok til undertiden at indsende forvrøvede Rapporter om et Folk, hvis religiøse Love og Institutioner, de forsætligen og grundlovstridigen have krænket, og for at besmykke sin egen slette Færd, have de søgt at sværte et Folk, som kun har paastaaet at faae den Ret, Grundloven hjemler dem som amerikanske Borgere.

Efter Fredsslutningen have de udsendte Tropper ikke faaet den mindste Anledning at blande sig i Folkets Anliggender; men har smukt maattet holde sig paa det dem anviste Sted, — men det Tros af lovløst Pak, som fulgte Armeen, har undertiden

været til Uleilighed; men naar de fandt ud, at der Intet var at tjene i Utah uden paa lovlig Maade, er Stedet blevet dem for trangt, og de drage ud Tid efter anden til Californien eller andre Egne, hvor de troe at kunne drive sit lovløse Spil.

Tiden vil vise, at hverken den religieuse Hykler eller den samvittighedsløse Overtræder af Guds Love kan forblive iblandt Zions Indvaanere; thi Ret og Retfærdighed skal tilvisse rense Stedet som med en Ild; og Hykleren og den Ugudelige vil flygte eller faae sin fortjente Løn.

Angaaende statistiske Rapporter og Regnskaber. Da Regnskabsaaret løber ud med November Maaned, anmodes herved Conference-Præsidenterne at indgive Rapporter og Regnskaber for hele Aaret, eftersom de alligevel, naar Tiendelisterne osv. ere opsummerede, maae eftersee, at alle Ting stemme og balancere ved Regnskabsaarets Udgang. De behøve saaledes ikke at indsende særskilte Rapporter og Regnskaber for 4de Qvartal; men lad en Seddel medfølge, paa hvilken de i Aarets Løb indsendte Penge ere anførte. Skulde ei Sparefondslisterne blive færdige samtidigt med de andre Lister, saa kunne de indsendes bagefter.

Lærdomme i Jesu Christi de Sidste-Dages Helliges Kirke.

Hvad er Evangeliet?

Den Plan, som i Guds Raad blev lagt til hans Børns Frelse i en celestial Herlighed, for saa mange, som ville troe og adlyde.

Bibelen, Rom. 1, 16. „Jeg skammer mig ikke ved Christi Evangelium; thi det er en Guds Kraft til Saliggjørelse for hver den, som troer."

1. Corinth. 15, 1—4. „Fremdeles minder jeg Eder, Brødre! om det Evangelium, som jeg forkyndte Eder, hvilket I og annammede, i hvilket I og ere vedblevne, ved hvilket I og blive salige, dersom I det beholde efter den Tale, hvormed jeg forkyndte Eder det, med mindre I have troet letsindigen. Thi jeg overantvordede Eder iblandt det Første, hvad jeg og annammede: at Christus døde for vore Synder efter Skrifterne; og at han blev begraven; og at han opstod den tredie Dag, efter Skrifterne; og at han blev seet af Kepha, derefter af de Tolv. Derpaa blev han seet af flere end fem hundrede Brødre paa eengang. — — — Derefter blev han seet af Jacobus, dernæst af alle Apostlerne. Men sidst af Alle blev han seet af mig, som det utidige Foster; thi jeg er den Ringeste af Apostlerne, som ikke er værd at kaldes en Apostel, fordi jeg haver forfulgt Guds Menighed."

Hebr. 5, 9. „Og, fuldkommet (ved Lidelser) blev han (Christus) alle dem, som ham lyde, Aarsag til evig Frelse."

Hebr. 6, 1. „Derfor lader os forbigaae Begyndelseslæren om Christo, og skride frem til det Fuldkomnere, at vi ikke atter lægge Grundvolden, som er Omvendelse fra døde Gjerninger, og Tro paa Gud, og Læren om Daab (Vand- og Ildbaaben) og Haandspaalæggelse, og de Dødes Opstandelse og den evige Dom."

2. Tim. 1, 8—10. „Derfor skammer Eder ikke ved vor Herres Vidnesbyrd, eller ved mig, hans Bundne, men lid

Ondt med Evangelium ved Guds Kraft, som frelste os, og kaldte os med et helligt Kald, ikke efter vore Gjerninger, men efter sit eget Forsæt og Naaden, som os er given i Christo Jesu fra evige Tider, men nu er kundgjort ved vor Frelsers, Jesu Christi Aabenbarelse, som tilintetgjorde Døden, og bragte **Liv og Uforkrænkelighed** for Lyset ved Evangelium."

Tit. 2, 11, „Thi Guds saliggjørende Naade er aabenbaret for alle Mennesker, som oplærer os, at vi skulle forsage Ugudelighed og de verdslige Begjeringer, og leve tugteligen og retfærdeligen og gudeligen i denne Verden; forventende det salige Haab og den store Guds og vor Frelsers Jesu Christi Herligheds Aabenbarelse, som gav sig selv for os, at han maatte forløse os fra al Uretfærdighed og rense sig selv et Eiendomsfolk, nidkjært til gode Gjerninger."

1. Thes. 1, 5. „Thi vort Evangelium hos Eder var ikke i Ord alene, men ogsaa i Kraft, og i den Hellig-Aand, og i fuld Overbeviisning."

Gal. 1, 8—12. „Men dersom endog vi eller en Engel af Himmelen prædiker Eder Evangelium anderledes, end vi have prædiket Eder det, han være en Forbandelse! Taler jeg vel nu Mennesker til Villie, eller Gud? eller søger jeg at tækkes Mennesker? Dersom jeg endnu tækkedes Mennesker, da var jeg ikke Christi Tjener. Jeg bevidner Eder, Brødre! at det Evangelium, som er prædiket af mig, er ikke Menneske-Lære; thi hverken annammede, ei heller lærte jeg det af noget Menneske, men ved Jesu Christi Aabenbarelse."

Mormons Bog, (Side 492.) Nephi, 12, 4. „Men dette er Budet: omvender Eder, alle Jordens Ender, og kommer til mig og bliver døbte i mit Navn, at I maae vorde helliggjorte ved at annamme den Hellig-Aand, at I maae staae ubesmittede for mig paa den yderste Dag. Sandelig, sandelig, siger jeg Eder, dette er mit Evangelium; og I kjende de Ting, I bør gjøre i min Kirke; thi de Gjerninger, som I have seet mig gjøre, dem skulle I ogsaa gjøre; thi det, som I have seet mig gjøre, det Samme skulle I gjøre; og dersom I gjøre disse Ting, salige ere I; thi I skulle vorde ophøiede paa den yderste Dag."

Alma 9, 5. (Side 249.) „Men Gud kaldte paa Menneskene i sin Sons Navn, (og dette var den Plan til Forløsning, som blev lagt,) sigende: Dersom I ville omvende Eder, og ei forhærde Eders Hjerter, da vil jeg have Barmhjertighed med Eder, formedelst min eenbaarne Søn; hvo, som derfor omvender sig, og ei forhærder sit Hjerte, han skal have Ret til Barmhjertighed, formedelst min eenbaarne Søn, til Forladelse for sine Synder, og disse skulle indgaae til min Hvile. Og hvo, som vil forhærde sit Hjerte, og gjøre Uret, see, jeg sværger i min Vrede, at han skal ikke indgaae til min Hvile."

Pagtens Bog. (Side 174, 2.) „Og sandelig, sandelig siger jeg Dig, den der annammer mit Evangelium annammer mig; og den, der ikke annammer mit Evangelium, annammer ikke mig. Og det er mit Evangelium: Omvendelse og Daab ved Vand, og da kommer Daaben med Ild og den Hellig-Aand, ja Trøsteren, der viser alle Ting, og lærer alle de Ting, der hører til Fredens Evangelium." (Side 170, 2. 3.) „Ja aabner Eders Munde, saa skulle de vorde fulde, sigende: Omvender Eder, omvender Eder, bereder Herrens Vei, og gjører hans Stier rette; thi Himmerigets Rige er nær. Ja omvender Eder, og vorder døbte, Enhver af Eder til Syndernes Forladelse; ja vorder døbte med Vand, og derpaa kommer Daaben med Ild og den Hellig-Aand." „See sandelig, sandelig siger jeg Eder, dette er mit Evangelium, og ihukommer, at de

skulle have Tro paa mig, ellers kunne de ingenlunde vorde salige, og paa denne Klippe vil jeg bygge min Kirke; ja paa denne Klippe ere I byggede, og dersom I blive bestandige, skulle Helvedes Porte ikke faae Overhaand over Eder, og I skulle ihukomme Kirkens Artikler og Pagter at holde dem; og de, der have Tro, skulle I bekræfte i min Kirke ved at lægge Hænder paa dem, og jeg vil skjenke dem den Hellig-Aands Gave."

Brigham Young. (Journal of Discourses, 2den Aarg. Side 1.) „Dette Evangelium, som vi prædike, er Guds Kraft til Saliggjørelse for Alle, som troe og adlyde det." 3die Aarg. S. 90. „Hvad er udmaalt til os? Jeg svarer: de hellige Skikke, Sakramenterne, som den Herre Jesus Christus indstiftede til Saliggjørelse for Jøderne, for hele Israels Huus, og derefter for Hedningerne. Dette er Evangeliet, den Saliggjørelses Plan, som Herren har givet os. Dette er Rigets Grundsætninger, Herren har fremstillet for os, ligesom for Apostlerne i Jesu Dage. Det tilkommer nu Folket at gjøre sig bekjendt med disse Saliggjørelsens Love og Skikke, siden anvende dem i deres Liv, og dette vil frelse saa mange i det celestiale Rige, hos Faderen og Sønnen, som noiagtigen ville rette sig efter samme. Dette læse vi i den hellige Skrift; vi faae det bestandigt fremstillet for os, at netop saa mange, som ville troe Jesu Christi Evangelium, leve dagligen efter dens Forskrifter, og døe i Troen, skulle erholde Livsens Krone tilligemed Apostlerne og alle de Trofaste i Christo Jesu."

3die Aarg. Side 92. „Gud er barmhjertig med alle sine Hænders Gjerninger; hans Forløsnings og Saliggjørelses Plan og Naade udstrækker sig til Alle; og hans Plan er at udsamle og bringe tilsammen og frelse alle Jordens Beboere, med Undtagelse af dem, som have annammet den Hellig-Aand og synded imod den. Naar disse undtages, skal ellers hele Verden vorde frelst."

3die Aarg., Side 80 og 81. „Een Deel af Evangeliet er uadskilleligen forenet med den anden, i alle de Læresætninger, der ere blevne aabenbarede for Menneskene, og hvoraf Dele findes i den saakaldte Christenheds Troesbekjendelser. De forskjellige Secter og Partier, og endog de forskjellige Individer i samme, vælge de Dele af de bibelske Sandheder, de Dele af Saliggjørelsens Plan, der behage dem meest, og forkaste ubetinget alle de øvrige, og blande de Læresætninger, de have udvalgt, med Menneskebud.

Men Evangeliet indbefatter alle Saliggjørelsens Principer, (Alt, hvad Gud har aabenbaret eller fremdeles vil aabenbare) og omfatter Alt, hvad der vedkommer denne Jord og dens Skabninger, ligefra Skabelsens Morgen indtil det sidste Led af Adams og Evas Slægt i Forkrænkeligheden og Fuldendelsen af Christi Gjerning.

Christus er Ophavsmanden til dette Evangelium, til denne Jord, til Mænd og Qvinder, til al Adams og Evas Afkom, til alle levende Skabninger, som bevæge sig paa Jorden, som flyve under Himmelen, som svømme i Vandene. Christus er Saliggjørelsens Ophav for hele denne Skabelse, for alle Ting, der henhøre til den jordiske Planet, hvorpaa vi boe.

Han har forløst Jorden; han har forløst Menneskeslægten og alt Levende; og han vil fuldende sin Evangelii-Prædiken, naar han faaer overvundet sine Fjender, og lagt sin sidste Fjende under sine Fødder — naar han faaer tilintetgjort Døden og den, som har Dødens Vælde — naar han faaer opreist dette Rige og fuldendt den Gjerning, som Faderen gav ham at gjøre, og overleverer det til Faderen, sigende: „Jeg har udført Gjerningen, jeg har fuld-

endt den; jeg har ikke alene skabt Verden, men ogsaa forløst den; jeg har vaaget over den, og jeg har givet hine Fornuftvæsener, som Du har skabt ved mig, deres Handlefrihed, ja til enhver fornuftig Skabning, til enhver Grad af Menneskeslægten; jeg har bevaret deres moralske Handlefrihed ukrænket; jeg har vaaget over dem, og ledet alle deres Handlinger, og holdt Menneskenes Skjebne i min Haand; og nu har jeg fuldendt min Evangelii-Prædiken.

Der udfordres just et saadant Væsen som Frelseren til at holde en Evangelii-Prædiken; og denne begyndte med alle Menneskers Begyndelse paa denne Jord, eller nogen anden, og den vil ikke sluttes førend Alt er fuldendt og Riget er overleveret til Faderen."

Enochs Propheti (Pearl of great Price, Side 2.)

„Derfor lærer Eders Børn, at alle Mennesker, overalt, maae omvende sig, ellers kunne de ingenlunde arve Guds Rige, thi intet Ureent kan være der eller komme ind i Guds Nærværelse; thi i Adams Sprog er hans Navn „Helligheds-Menneske;" og hans Enbaarnes Navn er „Menneskens Søn," ja, Jesus Christus, en retfærdig Dommer, som skal komme.

Jeg giver Eder den Befaling, at I skulle frimodigen lære Eders Børn disse Ting, og sige: At eftersom de bleve fødte til Verden ved Faldet, som bringer Død, af Vand og Blod og Aanden, som jeg haver skabt, og saa blev af Støv (jordiske Elementer) en levende Sjæl, saaledes maae I ogsaa fødes igjen af Vand og Aand og renses ved Blod, ja Blodet af min Enbaarne, for at deelagtiggjøres i Himmeriges Riges Hemmeligheder; paa det I maae vorde helliggjorte fra al Synd; og nyde det evige Livs Ord i denne Verden og evigt Liv i den tilkommende Verden, ja Udødelighedens Herlighed.

Og nu, see, jeg siger Eder: dette er Saliggjørelsens Plan for alle Mennesker."

(Fortsættes.)

Joseph Smiths Levnetsløb.

Septbr. 1838. (Fortsat fra Side 13.)

Følgelig gik nogle af Borgerne, hvoriblandt jeg selv, ud i Selskaber paa to, tre og fire Personer, eftersom de bleve færdige. Nygterne og Ophidselsen var i stadig Tiltagende, indtil flere af disse smaa Selskaber i Løbet af Dagen fandt sig foranledigede til at slutte sig til det første, hvilke alle vare ivrige i at lære Kjendsgjerningerne i denne Sag at kjende. Vi ankom om Aftenen til Lyman Wights Huus, omtrent tre Mile fra Gallatin, Skuepladsen for de mældte Optrin. Her erfarede vi Sandheden med Hensyn til det omtalte Slagsmaal, hvilket Rygtet havde betydelig overdrevet, dog havde alvorlige Voldsgjerninger fundet Sted. Vi erfarede der, at Pøbelen havde samlet sig ved Millport i stort Antal; at Adam Black var deres Anfører; og at de skulde angribe de Hellige den næste Dag paa det Sted, hvor vi dengang vare, kaldet Adam-ondi-Ahman. Dette Rygte vare vi end mere tilbøielige til at troe var sandt, da denne Adam Black, som efter Sigende var deres Leder, kun nogle faa Maaneder tidligere havde bestræbt sig for at fordrive dem af

vort Samfund, der havde bosat sig der i Omegnen, fra Countiet. Dette var bleven bekjendt derved, at Black personligen havde befalet Flere af nævnte Samfund at forlade Countiet.

Næste Morgen sendte vi en Committee til nævnte Black, for at forhøre os om Sandheden af disse Rygter og for at erfare, hvad hans Hensigter vare, og da vi vidste han var en Fredsdommer, ønskede vi ogsaa at vide, hvad vi kunde vente af ham. Committeen bragte den Besked, at Mr. Black istedetfor at give dem Fredsforsikkringer, havde forurettet dem og ikke tilfredsstillet dem. Da jeg længedes efter at erfare Mr. Blacks Følelser med Hensyn til min egen Person, og da vi havde Mangel paa godt Vand og vidste, at der ikke fandtes noget nærmere end Mr. Blacks Kilde, besteg jeg og flere Andre vore Heste og reed op til Mr. Blacks Havegjerde.

Dr. Avard og een eller to Andre, som havde redet foran, gik ind i Mr. Blacks Huus; jeg og nogle Andre gik til Kilden efter Vand. Lidt efter sendte Mr. Black Bud efter mig og inviterede mig ind i Huset, hvor Dr. Avard presenterede mig for ham. Mr. Black bad mig sidde ned. Derpaa begyndte vi at samtale om de for nylig stedfundne Udestaaelser og den nærværende Ophidselse. Jeg fandt Mr. Black fjendtligsindet mod de Hellige; men han forsikkrede, at han slet ikke stod i Forbindelse med Pøbelen, ei heller vilde han tage Parti med den, og sagde, at han var bunden ved sin Eed til at opholde de Forenede Staters Constitution og Staten Missouris Love.

Deponenten (Joseph Smith) spurgte ham derpaa, om han vilde give samme Erklæring skriftlig, saa at man kunde gjendrive deres Argumenter, som havde paastaaet, at han (Black) var een af Pøbelens Ledere. Mr. Black svarede bekræftende. Han gjorde følgelig saa, og hans skriftlige Erklæring befinder sig nu i Deponentens Hænder. Deponenten siger endvidere, at ingen Person blev truet med Voldshandlinger i hans Nærværelse, eller saavidt han veed, og at ingen af Parterne betjente sig af noget fornærmende Sprog mod hinanden, naar undtages Mrs. Black, som, medens Mr. Black udfærdigede ovennævnte Skrivelse, (hvilken han skrev med sin egen Haand) fremførte høilig fornærmende Ord og falske Beskyldninger mod Deponenten og Andre af dette Samfund, hvilke Beskyldninger vare beregnde paa om muligt at opirre Følelserne hos de Tilstedeværende, der tilhørte nævnte Samfund, i et Sprog som dette: Efter at være spurgt af Deponenten, om hun vidste Noget om „Mormonerne," der var nedværdigende for Gentlemænds Charakteer, svarede hun benegtende, men sagde, at hun kunde ikke vide Andet, end at Hensigten med vort Besøg var at stjæle Noget fra dem. Efter at Mr. Black var færdig med Skrivelsen, spurgte Deponenten ham, om han nærede nogen uvenlig Følelse mod Deponenten og om han (Deponenten) ikke havde behandlet ham høfligt. Herpaa svarede han bekræftende. Deponenten tog derpaa Afsked med nævnte Black og vendte tilbage til Lyman Wights Huus. Næste Dag returnerede vi til Far West, og Mere sagde denne Deponent ikke.

Joseph Smith, jun.

Bedediget og underskrevet den 1ste Dag i September A. D. 1838.

Elias Heegbee,
Dommer i County-Retten for Caldwell.

Dommer King ankom til Far West paa Gjennemreisen til Davies til det berammede Forhør. General Atchison var afreist før Dommer Kings Ankomst, og Dommer King blev Natten over. Jeg var hjemme efter Kl. 6 om Aftenen.

Broder Nickersons Barn døde i Leiren

i Morges. Leiren passerede gjennem Mount Vernon, Mount Meridian, Putnamsville, Manhattan, Washington Bydistrict, Pleasant Garden og ind i Van Buren Bydistrict, Clay County, 20 Mile og opsloge Teltene paa Landeveien, omtrent 1/8 Miil Vest for Grass Creek. Der var megen Sygdom i den Landstrækning, gjennem hvilken Leiren passerede.

Torsdagen den 6te reiste Leiren 17 Mile og leirede sig to Mile Øst for Terra Haute. Veiene meget slovede.

Kl. 7½ i Morges reiste jeg tilhest i Følge med flere Brødre, blandt hvem befandt sig Broder Hyrum og Dommer C. Higbee, til mit Forhør hos Broder Littlefields. Jeg ansaae det ikke for Viisdom at vise mig offentligt paa det Sted paa Grund af de mange Trusler, man havde udstødt mod mig, og den stærke Ophidselse. Forhøret kunde ikke finde Sted formedelst Klagerens Fraværelse og Mangel paa Vidnesbyrd. Retten hævedes til i Morgen Kl. 10 Form. og skulde sammentræde hos Mr. Raglins, en sex a otte Mile længere sydpaa, og omtrent en halv Miil fra Caldwells Grændselinie. Raglin er en ægte Tilhænger af Pøbelvældet. Vi vendte atter tilbage til Far West, hvor vi ankom før Mørket faldt paa.

Fredagen den 7de. Ved Solopgang begav jeg mig tilligemed mine Venner til Mr. Raglins, hvor vi indtraf til bestemt Klokkeslet. Da vi tænkte, at Pøbelen muligen kunde gjøre Forstyrrelser idag, stillede vi et Antal Mænd ved County-Grændsen, hvilke kunde være parate efter et Øieblikks Varsel, om der skulde blive Spektakler ved Forhøret.

Forhøret tog sin Begyndelse. William P. Peniston, Sagfører, havde intet andet Vidne end Adam Black, der fandt for godt at aflægge Ed paa en Mængde Ting, som aldrig existerede forend han svoer paa dem, og som jeg antager aldrig opstode i noget Menneskes Hjerte, og til Slutning troer jeg, at „Sværge" var hans Forretning, og at han var leiet af Peniston til at gjøre det.

Vidnerne paa Forsvarssiden vare Dimick B. Huntington, Gideon Carter, Adam Lightner og George W. Robinson.

Dommeren forpligtede Oberst Wight og mig selv til at give Retten en Sikkerhedsborgen for 500 Dollars. Der var intet Beviis, der berettigede til Anklage mod os; men vi antoge, at han gjorde det for saa meget som muligt at berolige Pøbelmændenes Følelser. Dommeren erkjendte sidenefter i Broder George W. Robinsons Nærværelse, at der ikke fandtes noget Beviis imod os, for hvilket vi behøvede at stille nogen Borgen; men vi rettede os efter dem uden at mukke et Ord, gav dem den forlangte Borgen med tilstrækkelig Sikkerhed, og reiste Alle hjem samme Aften.

Vi fandt to Herrer, som overværede Forhøret i Davies, hvilke vare sendte som en Committee fra Charlton County for at indhente Oplysninger i alle disse Sager, da Pøbelederne havde sendt Bud til hiint Sted efter Hjælp, efter Sigende for at tage Smith og Wight; men den egentlige Hensigt var for at drive Brødrene fra Davies County, ligesom man havde gjort i Jackson County. De sagde, at Befolkningen i Charlton ikke ansaae det for rigtigt at sende Hjælp, uden at vide i hvad Hensigt de skulde gjøre det, og dette, sagde de, var deres Ærinde. De ledsagede os til Far West for at raadslaae med os, paa det de kunde komme efter Facta i denne store Ophidselse, der saa at sige vendte op og ned paa Verden. Vi naaede vort Hjem om Aftenen.

(Fortsættes.)

Anmærkning angaaende „Stjerner“ og Bøger.

Alle, som have med Bogvæsenet at bestille, gjøres herved opmærksomme paa, at vi, ved at sammenligne de Tillagte i Menighederne med Stjerne-Subscribenternes Antal, finde, at disse aftage istedetfor at tiltage. Hvori Feilen ligger, vide vi ikke, men vi opfordre de Præsiderende, hver i deres respective Virkekredse, til at paasee, at det reqvirerede Stjerne-Antal staaer i et passende Forhold til Medlemmernes Antal. Besørg ligeledes en passende Udbredelse af Mormons Bøger og Pagtens Bøger; Contoiret har udlagt store Summer i Forskud for Oplaget af nævnte Bøger, og ønsker samme affatte, ikke saa meget for at faae det gjorte Udlæg tilbage, som mere for at Hensigten med Bøgernes Udgivelse maa opnaaes, nemlig Udbredelsen af Guds Ord og Aabenbaringer, baade iblandt vore Egne og iblandt vore Medmennesker, paa det at Frelsens Plan, og hvad dermed staaer i Forbindelse, maa blive bekjendt. Enhver Hellig bør forsyne sig med vor Kirkes Bøger og Skrifter; thi, naar de drage ud fra disse Nationer og komme hjem til Zion, vil det være interessant for dem og deres Børn at have de hellige Skrifter i deres eget Sprog til Læsning og Opbyggelse i ledige Stunder.

Vi forvente at see Reqvisitioner indsendte, og vort Oplag formindsket i Forhold til de Helliges Antal, som er henved 4,000 i denne Mission; og naar der reqvireres større Bøger eller Skrifter, eller større Partier deraf, indsendes Pengene efterhaanden som de sælges.

Indbetalte Bogpenge.

	Rd.	Mk.	Sk.
P. Nielsen, Fredericia	11	1	13
A. P. Trane, Kjøbenhavn	42	„	„
G. Ohlson, Stockholm	10	„	„
Summa	63	1	13

Indhold.

	Side.		Side.
Er Brigham Young en Prophet? . .	17.	Lærdomme i Jesu Christi de Sidste-Dages Helliges Kirke	26.
Om Fristelse	20.	Joseph Smiths Levnetsløb (fortsat) .	29.
Søndagsskoler og deres Virkninger i England	22.	Anmærkning angaaende „Stjerner“ og Bøger	32.
Redaktionens Bemærkninger	24.		

„Skandinaviens Stjerne“ udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned og faaes paa Contoiret i Lorentzensgade Nr. 504 D. 5, Stuen tilvenstre og paa alle kongelige Postcontoirer.

Udgivet og forlagt af C. Widerborg.
Trykt hos F. E. Bording.

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

9. Aarg Nr. 3. *Den 1. Novbr. 1859.* Priis: 6 Sk. pr. Exp.

Christi anden Tilkommelse.

(Bearbeidet efter „the Millennial Star.")

Christne Troesbekjendere af alle Secter og Partier troe paa Christi anden Tilkommelse; men endskjendt de stemme overeens i, at han skal komme anden Gang, (som kan sees af Hebr. 9, 28: „Anden Gang skal han uden Synd sees af dem, som forvente ham til Saliggjørelse;" Ap. G., 1, 11: „Denne Jesus, som er optagen fra Eder til Himmelen, skal komme igjen saaledes, som I have seet ham fare til Himmelen;") ere de dog uenige om Maaden, Stedet og Tiden for hans Aabenbarelse.

Den meest almindelige Mening er, at han vil komme paa en aandelig Maade og regjere i sit Folks Hjerter; at hans Nærværelse vil almindeligen blive følt, naar alle Mennesker i hele Verden ere blevne omvendte ved Ordets Prædiken til et eller andet af de christne Partier.

Mange andre Anskuelser ere ogsaa gjængse; men det vilde blive for vidtløftigt i denne lille Afhandling at berøre dem alle. Vi ville indskrænke os til at anføre de Sidste-Dages Helliges Anskuelser angaaende denne saa vigtige Troesartikel — hvilke Anskuelser ikke ere grundede paa blotte Grublerier, eller paa menneskelige Meninger, eller paa vilkaarlige Udlæggelser af gammel Prophesi, men paa Guds Ord, som ere aabenbarede i disse sidste Dage, og bekræftede ved tydelige og bestemte Erklæringer af „hellige Guds Mænd, som talte i forrige Dage, drevne af den Hellig-Aand."

Det er Hensigten med denne lille Afhandling i Korthed at forklare nogle Punkter henhørende til det foreliggende Emne.

Det bedes bemærket, at førend Herren fremtraadte første Gang iblandt Menneskene paa Jorden, sendte han en Prophet (Johannes den Døber) at berede Folket for hans Komme, endskjøndt de gamle Propheter og Seere havde forudforkyndt samme. (See Lucas 1.)

Derfor er det fornuftigt og bibelsk at antage (hvilket de Sidste-Dages Hellige gjøre), at, endskjøndt de gamle Propheter og Apostler have talt mange Ting om Christi anden Tilkommelse, han alligevel, naar den bestemte Tid nærmede sig, vilde sende Nogen, eller opreise en Prophet til at berede Verden for en saadan Tildragelse; og Nødvendigheden heraf er end

mere indlysende, naar vi betragte den Uvished og den Meningsforskjel, som finder Sted angaaende denne Gjenstand.

Dernæst maa der ogsaa lægges Mærke til, at endskjøndt Jøderne havde Propheternes Skrifter og Johannes den Dobers personlige Vidnesbyrd, var der dog sammenligningsviis Faa, som vilde troe, at Jesus af Nazareth var Messias. Hans Forløber Johannes blev halshugget, og han selv korsfæstet.

Den nulevende Slægt har baade det Gamle og det Nye Testamente, og desuden Hundreder af Udsendte, der søge at berede Verden for Christi anden Tilkommelse; alligevel herster den samme Uvidenhed og den samme Aand nu, som i hine Dage foraarsagede Johannes den Dobers Henrettelse og Jesu Christi Korsfæstelse.

Joseph Smith kom, ligesom Johannes den Dober paa sin Tid, til en sectevist Slægt for at „berede Veien for Messias." Ligesom Johannes prædikede Joseph „Omvendelsens Daab til Syndernes Forladelse," og blev forfulgt, fængslet 40 Gange og tilsidst myrdet. Og hvilken Prophet er ikke bleven forfulgt og ihjelslagen af den vantro Slægt, til hvem han sendtes? Men de, som have annammet Josephs Vidnesbyrd og adlydt Sandhedens og Retfærdighedens Grundsætninger, som han, ifølge Guds Befaling, forkyndte, have faaet et Lys af Gud, hvilket sætter dem istand til at „tyde Tidernes Tegn" og see, at Dagen, hvorpaa Herren skal komme, hurtigen nærmer sig. Over den vantro Verden skal han komme som en Tyv om Natten; men de Troende skulle være berede og vente ham med Glæde; thi de have et „sikkert prophetisk Ord," som ikke feiler. (1 Thes. 5, 4. 5.)

Formedelst Forkyndelsen af Christi sande Evangelium, gjengivet formedelst Engle-Sendelse, og aabenbaret formedelst Joseph Smith, nemlig Tro, Omvendelse og Daab til Syndernes Forladelse og Hænders Paalæggelse for den Hellig-Aands Gave, osv., have allerede Mange iblandt Nationerne aflagt deres falske Traditioner og de af Menneskene indførte Læresætninger, og ladet sig indlemme iblandt Guds Folk. Disse samle sig til eet Sted for at berede sig til „Herrens Aabenbarelse, naar han kommer paa hiin Dag for at herliggjøres i sine Hellige og beundres af dem, som troe;" (2 Thes. 1, 10.) og for at lære af hans inspirerede Tjenere de Ting, som han har Behag i, og rense sig fra alt det, som er ham mishageligt. De ville ogsaa bygge et helligt Tempel for Herren, hvori den sande Gudsdyrkelse og de hellige Skikke kunne forrettes. Som et Folk ville de ogsaa antage en vis Regjeringsform; denne vil vorde theokratisk, eller med andre Ord: Guds Regjering eller Rige. Lovene, Skikkene, Forordningerne osv. i dette Rige, indgivne ved Inspirationens Aand, ville vorde under Bestyrelse af Guds Præstedomme; og Folket vil, som en Nation, gjøre Fremskridt i Kunster, Videnskaber og alle Ting, som kunne tjene til at oplyse, forædle, forskjønne og bevirke Lykkalighed, og befæste dem i Enighed, Styrke, Retfærdighed og varig Fred.

Nu til det modsatte Billede: Formedelst Forkastelsen af dette Riges Evangelium, som „skal prædikes i den ganske Verden til et Vidnesbyrd" om Christi anden Tilkommelse, skal Verden tiltage i Forvirring, Tvivl og gruelig Tvedragt og Strid. Efterhvi de Oprigtige, Ydmyge, Undertrykte og Forfulgte udgaae fra Nationerne, saa vil ogsaa Guds Aand unddrages disse. Mørket i deres Sind angaaende de evige Ting vil vorde tykkere; Nation vil opstaae imod Nation i frygtelig og blodig Krigsfærd; Forbrydelser af alle Slags, som allerede ere hyppige, ville vedblive at voxe i et forurolignende Antal; de Baand, som

sammenbinde Familier og Beslægtede, ville vorde ringeagtede og krænkede; de menneskelige Lidenskaber ville udarte i en forfærdelig Grad; selve Elementerne ville synes ligesom at blive paavirkede af den gruelige Uorden i Nationerne og Samfundslivet, som vil oprøre Verden, og Storme, ledsagede af Uveir, Jordskjælv og forfærdelige Ulykkestilfælde paa Hav og paa Land ville bevirke Skræk og Modløshed iblandt Folk; nye, forhen ukjendte Sygdomme ville paa en gyselig Maade ødelægge de Ugudelige; Jorden, besudlet med Blod og besmittet af dens Beboeres physiske og moralske Ureenhed, vil begynde at tilbageholde sine Frugter og sin Afgrøde, hvorved Hungersnød vil opstaae; Vandene ville opsvulme og stige over deres Bredder, foraarsagende Oversvømmelser og Ødelæggelser, og alle Ting ville være i Bevægelse; og midt under alle disse Ulykker ville de store, gode og klogtige Aander iblandt Nationerne tages bort, og „Menneskene skulle forsmægte af Frygt for de Tings Forventelse, som skulle komme." (Luc. 21, 26.)

Jøderne, endnu i Vantro at Jesus var Christus, ville affondre sig fra Nationerne og hjemsamles til deres Fædreland. Israels Gud vil styre Begivenhedernes Gang saaledes, at Jøderne igjen skulle besidde Landet og opbygge Templet paa dets forrige Plads; de skulle forøges i Antal og i Rigdomme og leve efter den mosaiske Lovs Forskrifter, ventende paa Messiæ Komme til at regjere over dem som Konge. De ruinerede Nationer, misundende Jøderne deres Velstand, ville søge et Paaskud til at bekrige dem, og de ville gjøre Indfald i „det hellige Land," omringe og belejre Jerusalem for at „røve Rov og tage Bytte." (Sach. 12 og 14.)

Grundet paa de hellige Skrifters Vidnesbyrd kunne vi inddele Jordens Beboere næst for Christi Komme i tre Hovedafdelinger:

1) Guds Hellige, eller de, som, efter at have annammet og adlydt Rigets Evangelii første Grundsætninger, ere udragne fra Nationerne og samlede til et Sted paa det vestlige Fastland, kaldet Zion, (Esaias 60.) hvor de ere ivrigt bestræbte med at berede sig for Frelserens Komme, han, som har udgydt sit Blod for deres Saliggjørelse, og som nu kommer her for at regjere over dem og belønne dem for deres Arbeide med at grundlægge hans Regjering.

2) Jøderne, forsamlede til Jerusalem og ligeledes forventende Messias; men som ikke troe, at Jesus af Nazareth var Guds Søn, og staae i Fare for at ødelægges af deres Fjender. (Sacharias 14.)

3) De fordærvede Nationer og Verdens Riger, som, forkastende Evangeliets Lys og den tilbudte Frelse, ere uforberedte for Herrens Tilkommelse og næsten modne til Ødelæggelse.

Iblandt de Førstnævnte af disse tre Afdelinger vil Herren aabenbare sig først; og med denne Aabenbarelse vil den øvrige Deel af Menneskeslægten være ubekjendt. (Malach. 3, 1. Esaias 59, 20.) Han vil komme til Templet, som er opbygget for ham, og hans trofaste Folk vil see hans Aasyn, høre hans Røst og skue hans Herlighed. Fra hans egne Læber skulle de modtage videre Underviisning angaaende Zions Udvikling og Forskjønnelse og hans Riges Udstrækning og Befæstelse.

Hans næste Aabenbarelse vil være iblandt de betrængte og næsten overvundne Jøder. (Sach. 12 og 14.) Naar deres Trængsel har naaet sit Høidepunkt, medens Nationernes Hære ere ifærd med at indtage Staden, plyndre Husene og skjænde Qvinderne; og de i sit Hjertes Angest raabe: „velsignet være den, som kommer som en Befrier i Herens Navn;" (Matth. 23, 39.) da vil han komme og sætte sine Fødder paa Oliebjerget, hvilket skal revne

midt ad ved hans Berørelse. Ledsaget af en Hær fra Himmelen vil han forstyrre og ødelægge Nationernes forenede Armeer og vise sig for de forbausede og tilbedende Jøder som den mægtige Befrier og Seierherre, som de saa længe havde ventet; og medens Kjærlighed, Taknemmelighed, Ærefrygt og Beundring fylder deres Bryst, viser Befrieren dem Mærkerne efter sin Korsfæstelse (Sach. 13, 6.) og aabenbarer sig som Jesus af Nazareth, hvem de havde bespottet og hvem deres Fædre havde korsfæstet. Da vil Vantroen vige fra deres Sjæle, og „den Forhærdelse, som var kommen over en Deel af Israel," vorde bortagen. (Rom. 11, 25. 26.) „Paa den samme Dag skal være en aabnet Kilde for Davids Huus og for Jerusalems Indvaanere imod Synd og imod Ureenhed," (Sach. 13, 1.) og „en Nation vil vorde født til Gud paa een Dag." De skulle vorde døbte til deres Synders Forladelse, og annamme den Hellig-Aands Gave, og Guds Regjering, saadan som den er grundfæstet i Zion, vil vorde indført iblandt dem for aldrig mere at vorde omstyrtet.

Efter at Messias saaledes har aabenbaret sig først i Zion og siden i Jerusalem, (Esaias 59, 20. Rom. 11, 26.) vil hans store og herlige Tilkommelse skee; men hvo kan beskrive det med en Dødeligs Sprog? Menneskets Tunge vægrer sig, og Pennen falder fra Skribentens Haand, naar Aanden fordyber sig i Betragtning over det Ophøiede og Ærefrygtbydende af hans herlige Tilkommelse for at tage Hevn over de Ugudelige, og for at regjere som Konge over den hele Jord. (See 1 Thes. 4, 15. 16. 17. 2 Thes. 1, 7. 8. 2 Petr. 1, 16. Aab. 1, 7. 6, 15. 16. 11, 15. 19, 11—16. 20, 4. Juda 14 V.

Han kommer! Jorden bæver og de høie Bjerge skjælve; det mægtige Dyb ruller tilbage til Norden som af Frygt, og den sønderrevne Himmelhvælving gloder som smeltet Kobber. Han kommer! De hensovede Hellige bryde frem fra deres Grave, og de, „som leve og blive tilovers" skulle rykkes tilligemed dem hen i Skyerne for at møde Herren. De Ugudelige styrte afsted for at skjule sig for hans Aasyn, og bede Bjergene og Klipperne at falde over sig. Hærskarernes Herre kommer! tilligemed de herliggjorte Hærskarer. Han skal dræbe den Ugudelige med sine Læbers Aande. Hans Herlighed er som en fortærende Ild, der skal antænde de „Hovmodige og Gjenstridige, hvilke skulle brænde ligesom Halm, og der skal ikke lades dem Rod eller Green." (Malach. 4, 1. Psalm. 46, 47 og 48, 50, 1—5. 97, 98 og 99.) Han seier Jorden „som med Odelæggelsens Feiekost." Han indhyller Jorden i sin Vredes Ild og Verdens Ureenhed og Vederstyggeligheder fortæres. Satan og Mørkets Hærskarer tages og bindes; denne Verdens Fyrste, som har Magt i Luften, mister sit Herredømme, thi den hvis Ret det er at regjere kommer, og „denne Verdens Riger blive da vor Herres og hans Salvedes, og han skal regjere i al Evighed." (Aab. 11, 15.)

Den Høiestes Hellige, Guds Folk, skal bo paa Jorden i Fred, og Jorden skal igjen frembringe af sin Styrke, som i dens Ungdoms Dage; de Hellige skulle bygge Stæder og plante Haver og Viingaarde; de, som have været trofaste over faa Ting, skulle sættes over mange, Eden skal florere, og Paradisets Frugter og Blomster udbrede deres Yndighed som i Begyndelsen. „Jesus skal regjere paa Bjerget Zion og i Jerusalem, og for hans Ældste skal være Herlighed;" og alle skabte Ting „skulle lovprise Herren." (Esaias 11, 1—9. 24, 23. 54, 11—17. 65, 17—25. Joel 3, 14—26. Amos 9, 13—15. Aab. 5, 10—13. 20, 4—6. 21, 3—4. Psalm. 37, 9—11. 22. 29. 38; 149 og 150.)

Som Svar paa Spørgsmaal, som Apostlerne gave Jesus, talte han om visse Begivenheder, der skulde finde Sted, som Tegn paa hans Tilkommelse og Verdens (d. e. de Ondes og Ugudeliges) Ende: „Der skulde høres Krige og Rygter om Krige. Thi Folk skal reise sig imod Folk, og Rige imod Rige; og der skal være Hunger og Pestilentse og Jordskjælv her og der. Men alt dette er kun Veernes Begyndelse." „Og dette Riges Evangelium skal prædikes til et Vidnesbyrd for alle Folk førend Enden kommer." (Matth. 24.)

Disse Ting finde nu Sted, derfor leve vi paa hans Tilkommelses Dag.

„Rigets Evangelium," gjengivet til Jorden ved Englesendelse og Aabenbaring, (Aab. 14, 6. 7.) prædikes nu som et Vidnesbyrd og Christi anden Tilkommelse; hans Folk samles tilsammen; allerede er Grundvolden til hans Rige lagt imellem Bjergene; Zion opbygges; et Tempel opreises til hans Modtagelse. Indsamlings-Aanden paavirker ikke alene de Sidste-Dages Hellige, men begynder ogsaa at yttre sig hos Jøderne, iblandt hvilke mange formuende og indflydelsesrige Mænd virke for Jerusalems Gjenopbyggelse; nogne og ufrugtbare Dele af hiint Land begynde atter at blomstre, og Floder, for længe siden udtørrede, begynde atter at flyde.

Iblandt Nationerne tiltager Splidens og Tvedragtens Aand i enhver Green af Samfundet; og de synes paavirkede af en usynlig Magt til at berede sig til Krig. Ødelæggelsesredskaber, det ene kunstigere og frygteligere end det andet, opfindes for at slagte Menneskene i tusindviis.

Tvivlraadighed, Ubestemthed og Udygtighed iblandt Lovgivere og Regenter viser sig i en bekjæmmende Grad.

Vi høre om Krige og Rygter om Krige, om Jordskjælv her og der, om Ødelæggelser ved Tordenveir og Storme, om smitsomme Sygdomme og alle Slags nedslaaende Ulykkestilfælde; og endskjønt Jorden endnu frembringer overflødigen, mangle Tusinder af Fattige de daglige Fornødenheder. Forbrydelser tiltage i en skrækkelig Grad; de Flestes Religion er kun et Blendværk og et ydre Skin; Vantro, Tvivl og Spot om de guddommelige og evige Ting er moderne og kaldes Oplysning; Baandene, der skulde sammenholde Samfundet, løsnes alt mere og mere; og Alle føle, at „der er Noget i Vente."

Disse ere nogle af Tegnene paa hans Komme. „See Brudgommen kommer; **gaaer ud at møde ham!**" (Matth. 25, 1—13.) De „vise Jomfruer" ere aarvaagne; deres Lamper ere i Orden; de vandre ikke i Mørke; med „et Lys for deres Fod og en Lygte for deres Sti" haste de til det bestikkede Sted; thi det er skrevet: „Gjenløseren skal komme til Zion."

Tiden er nær forhaanden. De Tildragelser, vi have berørt, ville følge hurtigen paa hverandre. Gud vil gjøre et forkortet Arbeide i Retfærdighed. Dagen og Timen er ikke aabenbaret; men „naar Herren haver bygget Zion, skal han sees i sin Ære." (Psalm. 102, 13—17.)

O, I Menneskenes Børn! aflægger Eders vildledende Traditioner og omvender Eder fra Eders Synder. Lader Eder ikke indhylle i Sikkerheds Slummer af sectériske Præster, der fornegte Virkeligheden og Nødvendigheden af disse Ting; men troer Rigets Evangelium og lader Eder begrave med Christus i Daaben for at erholde Syndernes Forladelse og Guds Aands rige Naadegave, og kommer og hjælper til med Rigets Opreisning for Menneskens Søn. Da skulle I ikke længere fornegte disse Ting, men „vandre som Lysets og Dagens Børn, (1 Thes. 5, 4. 5.) og ikke blive overra-

stede af Herrens Dag, der skal komme som en Tyv om Natten" over de Vantroe, Gjenstridige, Ulydige og Ugudelige, der skulle omkomme i deres Synder.

Lærdomme i Jesu Christi de Sidste-Dages Helliges Kirke.

(Fortsat fra Pag. 29.)

Evangeliet er evigt og uforanderligt.

Bibelen. 1 Cor. 2, 7. „Men vi tale Guds Viisdom, den hemmelighedsfulde, (nemlig Saliggjørelsens Plan) den, som var skjult, hvilken Gud haver forud beskikket **for Verdens Begyndelse** til vor Herlighed."

1 Petr. 1, 19. 20. „Vi ere forløste med Christi dyrebare Blod, som et ustraffeligt og lydeløst Lams, som var forud bestemt (til at vorde en Frelser) **for Verdens Grundvold blev lagt.**"

1 Mose Bog 14, 18. „Og Melchisedek, Kongen af Salem, udførte Brød og Viin, og han var den høieste Guds Præst;" (han administrerede Nadveren til Abraham og de, som vare med ham.)

Hebr. 5, 6. 10. 6, 20. „Jesus blev udnævnt af Gud til Ypperstepræst efter Melchisedeks Viis.

1 Cor. 10, 11. „Jeg vil, I skulle mindes, Brødre! at vore Fædre vare alle under Skyen, og de gik alle igjennem Havet og de ere alle døbte til Moses i Skyen og i Havet, og de aade alle den samme aandelige Mad, og de drak alle den samme aandelige Drik; (nede altsaa Nadveren) thi de drak af den aandelige Klippe, som fulgte dem; men Klippen var Christus."

Ap. Gj. 4, 12. „Og der er ikke Frelse i nogen Anden; thi der er og ikke noget andet Navn under Himmelen givet iblandt Mennesker, ved hvilket vi skulle vorde frelste."

Hebr. 4, 2. „Thi ogsaa os er Evangeliet forkyndt, ligesom hine (Fædrene); men Ordet, som de hørte, hjalp dem ikke, fordi det ikke forenede sig med Troen i dem, som hørte det."

Gal. 3, 8. „Men da Skriften forudsaae, at Gud vilde retfærdiggjøre Hedningerne af Troen, forjættede den Abraham forud:*) i Dig skulle alle Folkeslag velsignes. 19 V. Hvad tjener da Loven til? Den blev føiet til (Evangeliet) for Overtrædelsers Skyld (indtil den Sæd kom, hvem Forjættelsen gjaldt;) og den (Loven) blev givet, formedelst Engles Betjening, ved en Midlers Haand."

Matth. 24, 14. „Og dette Riges Evangelium skal prædikes i den ganske Verden, til et Vidnesbyrd for alle Folk; og da skal Enden komme."

Aab. 14, 6. „Og jeg saae en anden Engel flyve midt igjennem Himmelen, som havde **et evigt Evangelium** at forkynde dem, som boe paa Jorden, og alle Slægter og Stammer og Tungemaal og Folk."

Mormons Bog, (Side 248.) Alma 9, 5. „Og nu, dersom det ei havde været for Igjenløsningsplanen, hvilken var beredt „fra Verdens Grundvold blev lagt," — — —. Og efter at Gud havde beskikket, at disse Ting skulde komme til Menne-

*) Evangeliet forkyndtes for Abraham.

skene, see, da saae han, at det var nødvendigt, at Menneskene skulde vide om de Ting, som han havde bestikket for dem; derfor „sendte han Engle til at tale med dem," hvilket gjorde, at Menneskene saae hans Herlighed. Og de begyndte fra den Tid af at paakalde hans Navn; og Gud talede med Menneskene og kundgjorde dem Igjenløsningsplanen, som havde været beredt „fra Verdens Begyndelse;" og dette kundgjorde han for dem i Forhold til deres Tro og Omvendelse, og deres hellige Gjerninger." (Side 73.) 2 Nephi 6, 9. „Og han befaler alle Mennesker at omvende sig og blive døbte i hans Navn, med fuldkommen Tro paa den Israels Hellige, uden hvilket de ikke kunne blive frelste i hans Rige. Og dersom de ikke ville omvende sig og troe paa hans Navn, og blive døbte i hans Navn, og blive troe indtil Enden, skulle de blive fordømte; thi den Herre Gud, den Israels Hellige, har talet det."

(See endvidere: Alma 9, 6. 1 Nephi 3, 3. 5. 6. 8. 17. Helaman 3, 5. 6. Moroni 7, 3. Alma 19, 3. 4. Mosia 2, 2. 3. 2 Nephi 6, 15. Ether 1, 8—10. 5, 1. 2.)

Vagtens Bog 1. (Side 62, 12.) „Men see, jeg siger Eder, at jeg, den Herre Gud, gav Adam og hans Sæd, at de ikke skulde dø den timelige Død, forend jeg, den Herre Gud, sendte Engle for at forkynde dem Omvendelse og Forløsning formedelst Tro paa min eenbaarne Søn; osv."

(See endvidere: Side 22, 2. Side 23 og 24, 3. 4. Side 151, 4.)

Brigham Young. (Journal of Discourses, 3die Aarg. Side 94.) „Herren udsendte sit Evangelium til Menneskene. Han sagde: „Jeg vil give det til min Søn Adam," Methusalah modtog det fra Adam, og Noah fra Methusalah; og Melchisedek bekræftede Præstedømmet paa Abraham. I Noe Dage forkastede Folket i Almindelighed Evangeliet."

Pearl of great Price. (Side 15.) „Og efter mange Dage aabenbarede en Herrens Engel sig for Adam, og sagde: Hvorfor offrer Du Offer til Herren? Og Adam sagde til ham: Jeg veed ikke, men Herren befalede mig. Og Engelen talede og sagde: Dette er en Lignelse af Offringen af Faderens Eenbaarne, som er fuld af Naade og Sandhed. Derfor skal Du gjøre Alt hvad Du gjør i Sønnens Navn, og Du skal omvende Dig og paakalde Gud i Sønnens Navn evindeligen."

„Og paa den Dag faldt den Helligaand paa Adam og bar Vidnesbyrd om Faderen og Sønnen, sigende: Jeg er Jesus Christus fra Begyndelsen, herefter og evindeligen; paa det at ligesom Du er falden, Du maa vorde forløst, og hele Menneskeslægten, ja, saamange som ville." (Side 1.) „Og han kaldte paa vor Fader Adam ved sin egen Røst, sigende: Jeg er Gud; jeg skabte Verden og Menneskene før de vare. Og han sagde ogsaa til ham: Dersom Du vil vende Dig til mig, og lytte til min Røst, og troe og omvende Dig fra alle dine Overtrædelser og blive døbt i min eenbaarne Søns Navn, han, som er fuld af Naade og Sandhed, hvilken er Jesus Christus, det eneste Navn, der skal gives under Himmelen, ved hvilket Salighed skal komme til Menneskenes Børn; Du skal bede om alle Ting i hans Navn, og hvadsomhelst Du beder om, skal vorde Dig givet."

(Side 17.) „Og Herren ordinerede Noah efter sin Orden og bød ham, at han skulde gaae ud og forkynde hans (Herrens) Evangelium for Menneskens Børn, saaledes som det blev givet til Enoch.

Og det skete, at Noah kaldte paa Menneskene, at de skulde omvende sig.

Og det skete, at Noah vedblev med

at prædike for Folket og sige: Lytter og giver Agt paa mine Ord, troer og omvender Eder fra Eders Synder og bliver døbte i Jesu Christi, Guds Søns Navn, ligesom Eders Fædre gjorde, og I skulle annamme den Hellig-Aands Gave, saa at I maae faae alle Ting aabenbarede; og dersom I ikke gjøre dette, vil Floden komme over Eder."

(Side 22.) Herrens Ord til Abraham. „Thi saa mange, som annamme dette Evangelium, skulle kaldes efter dit Navn, (Abrahams Børn) og skulle regnes som din Sæd, og skulle opstaae og velsigne Dig som deres Fader; og jeg vil velsigne dem, som velsigne Dig, og forbande dem, som forbande Dig; og i Dig (d. e. dit Præstedomme) og i din Sæd, (d. e. dit Præstedomme) thi jeg giver Dig den Forjættelse, at denne Ret skal vedblive i Dig og i din Sæd efter Dig (nemlig den virkelige Sæd, eller Legemets Sæd) skulle alle Jordens Slægter vorde velsignede, ja med Evangeliets Velsignelser, hvilke ere Saliggjørelsens Velsignelser, ja det evige Livs." (Abrahams Bog.)

Om Tro.

Troens Væsen og Nødvendighed.

Bibelen. Hebr. 11, 1. „Troen er en Bestandighed i det, som haabes, en fast Overbeviisning om det, som ikke sees" osv.

Rom. 10, 17. „Troen kommer derved at man hører, men at man hører, skeer ved Guds Ord."

Hebr. 11, 6. „Men uden Tro er det umuligt at behage Gud: thi det bør den, som kommer frem for Gud, at troe, at han er til, og at han bliver deres Belønner, som søge ham."

Joh. 16. „Thi saa haver Gud elsket Verden, at han haver givet sin Søn den eenbaarne, at hver den, som troer paa ham, ikke skal fortabes, men have et evigt Liv."

Hebr. 3, 12. „Seer til, Brødre, at der ikke nogensinde i Nogen af Eder skal findes et ondt, vantro Hjerte, saa at han falder fra den levende Gud." 14 V. „Thi vi ere deelagtige i Christo, saafremt vi bevare vor første Bestandighed fast indtil Enden." 18 V. „Og hvilke svoer han, at de ikke skulde indgaae til hans Hvile, uden dem, som vare blevne vantroe?" 19 V. „Vi see altsaa, at de ikke kunde indgaae formedelst Vantroe."

Hebr. 4. (Tro maa forenes med Hørelsen af Guds Ord.)

Rom. 1, 17. Gal. 3, 11. Hebr. 10, 38. „Den Retfærdige skal leve ved Troen."

2 Cor. 5, 7. „Vi vandre i Tro, ikke i Beskuelse."

1 Joh. 5, 4, 5. „Tro overvinder Verden."

Marc. 16, 16. „Hvo, som troer og bliver døbt, skal blive salig; men hvo, som ikke troer, skal blive fordømt."

1 Petr. 1, 9. „Maalet for vor Tro er Sjælens Frelse."

Mormons Bog. (Læs Siderne 304, 305 og 306.) Alma 16, 20. 21. 22. 23. 24. Tro er ikke en fuldkommen Kundskab om Noget; men at troe, det er at haabe. Salig er den Ydmyge, som troer Guds Ord og bliver døbt uden Gjenstridighed i Hjertet. Guds Ord er som en Sæd, der saaes; og naar det annammes med Tro, svulmer det, spirer, voxer op og bærer Frugt til det evige Liv.

(Side 544.) Ether 5, 1. Hvo, som troer paa Gud, kan visselig have Haab om en bedre Verden, ja, en Plads hos Guds høire Haand; hvilket Haab kommer

af Tro og er et Anker for Menneskenes Sjæl, hvilket vil gjøre dem faste og ubevægelige, altid overflødige i gode Gjerninger og Guds Navns-Herliggjørelse. — — — Jeg vil vise Verden, at Tro er det, som haabes og ikke sees; siger derfor ikke imod, fordi I ikke see; thi I faae intet Vidnesbyrd, førend efter at Eders Tro er prøvet osv. — — — Jeg giver Menneskene Svaghed, for at de maae vorde ydmyge; og min Naade er Nok for alle Mennesker, der ydmyge sig for mig; thi dersom de ydmyge sig for mig, og have Tro paa mig, da vil jeg gjøre, at svage Ting vorde stærke for dem. See, jeg vil vise Hedningene deres Svaghed, og jeg vil vise dem, at Tro, Haab og Kjærlighed leder til mig — som er al Retfærdigheds Kilde."

(See endvidere Nephi 5, 8. 2 Nephi 6, 9. 11, 12. 18. 12, 11. Mosia 1, 14. 2, 2. 11, 15. Moroni 7, 4. 10, 1. 2.)

Skandinaviens Stjerne.

Den 1ste Novbr.

Værket, som skal udføres. (Bemærkninger fra „Millennial Star.")

Vi have aldrig troet, at Guds Værk iblandt Nationerne er allerede nærved at være fuldendt. Det er sandt, at Gud vil „gjøre et forkortet Arbeide i Retfærdighed" og hurtigen bringe sine Hensigter til Udførelse. Hans Udvalgte maae samles ind i Faarefolden, og Israel hjemsamles til Zion og Jerusalem i denne Uddeling. Ei heller maae de Hellige nøle eller slumre eller forsømme Guds faderlige Indbydelse og den Befaling, som ligger i Røsten: „Gaaer bort fra hende, (Babylon) I mit Folk! at I ikke skulle blive deelagtige i hendes Synder, og at I ikke skulle rammes af hendes Plager." Det forstaae vi og have den faste Overbeviisning, at naar det sidstedages Værk er fuldført, ville baade vi og Verden ikke alene forbauses over dets Storhed, men ogsaa over den Hurtighed, hvormed det er bleven udført. Gud vil i Sandhed, ifølge Prophetien, gjøre et forkortet Arbeide i Retfærdighed i de sidste Dage. Men det følger ikke deraf, at han pludseligen vil afbryde sin Gjerning og slutte den, førend den neppe er begyndt. Dersom Guds Værk iblandt Nationerne allerede nu var næsten fuldendt, og alle de Udvalgte indsamlede, saa vilde det rigtignok være mærkværdigt for dets hurtige Tilendebringelse, men da vilde det ingenlunde svare til vor Forestilling om dets skaaende Storhed. Vi skulde snarere komme til at undres over, at et Værk, der i de hellige Skrifter er omtalt at skulle vorde saa stort og forunderligt, kunde udgjøre saa lidet; ja, vi vilde undres over, at den Husholdning, hvorom de hellige Propheter have talet og skrevet siden Verdens Begyndelse, ikke skulde naae en større Udvikling i sin Fuldendelse. Det vilde bringe Een til at tænke paa den gamle Fabel om et Bjerg, der arbeidede i Fødselsnød, men naar Alt kom til Alt, ikke fremfødte andet end en liden Muus.

Det sidstedages Værk vil vorde noget ganske andet, end en indskrænket Forstand undertiden forestiller sig. Om det end bliver et forkortet Arbeide, eller mærkværdigt formedelst dets Hurtighed, vil det dog vorde mærkværdigt formedelst dets Storhed og Omfang. Istedetfor at være næsten fuldendt iblandt Nationerne, er det neppe begyndt. Det vil efterhaanden udstrække sig iblandt alle Stammer, Tungemaal og Folk, og i

sin gradvise Udvikling yttre sin Indflydelse i de store verdenshistoriske Begivenheder. Endnu har Præstedømmet blot foretaget nogle faa forberedende Arbeider iblandt Nationerne — taget nogle faa Skridt som Forberedelse for en større Udvikling; endnu har dette Værk neppe naaet sin Manddom, og naar den modnere Alder indtræder, ville dets Foretagender være saa kolossale, at det Lille, som nu udføres, neppe vil erindres.

Nogle af Brødrene, som i Begyndelsen endnu ikke havde Forstand paa eller kunde fatte Storheden af det Værk, som skal udføres, fuldendte det i deres Sind allerede for mange Aar siden. De synes at være ligesaa utaalmodige for at faae Ende paa „Mormonismen" som vore Fjender, men naturligviis i en anden Mening; og maaskee at Saadanne synes, at Herren „forhaler sin Tilkommelse;" men til deres Beroligelse kunne vi sige, at „naar Herren faaer bygget Zion, skal han sees i sin Herlighed." (Psalm. 102.)

Tingen er, at baade religieuse og politiske Samfund have, ligesaa vel som Menneskene, deres Barndom, Ungdom, Manddom og Erfaringens og Viisdommens modnere Alder. Dersom vi i Barndommen besidde f. Ex. 12 Skilling, saa synes det for vore smaa Begreber at være en stor Skat, og en liden Plet i Haven er en heel Verden; naar vi siden skride hen i Ungdomsalderen, voxe vore Begreber, Forestillinger og Fordringer; vi blive utaalmodige og ønske at galoppere igjennem Livet; Aarene synes for os at snige sig hen, thi vi længes efter at naae den voxne Alder. Men naar den er naaet, hvor forandret bliver ikke Alt omkring os. De faa Skilling, der i Barndommen ansaaes som en Skat, svinde hen til en Ubetydelighed; og Pletten i Haven, der for Barnerhantasien var en heel Verden, lægger man neppe Mærke til. Fremadstridningens Aander spekulere paa at komme i Besiddelse af Agre, Huse, Stæder, Nationer; ja, der har endog været dem, for hvem en Verden var for liden.

Naar vi blive voxne synes vi ikke, at vor Levealder er for lang; den er kort nok, uden at galoppere igjennem den; og de, som have meget at udrette, synes mangen Gang, at Aarene tage for hurtigen Ende; og at de ikke faae udført hvad de skulle eller ville.

Saaledes er det med Kirken, og saaledes har det været med Verdens Udvikling. Saaledes var det med Oldtidens og Fortidens Propheter og Hellige; og der findes tilstrækkelige Beviser i Skrifterne for, at de forventede Opfyldelsen af hvad de havde seet i Synerne for Aartusinder siden; og at endog de i den apostoliske Tidsalder i Begyndelsen forventede, at Opfyldelsen af Christi Gjerning, Millenniets Hvile og de Helliges Belønning var nærmere, end det i Virkeligheden var.

Det er naturligt, at de Sidste-Dages Hellige ikke ere undtagne fra en saadan Betragtelsesmaade. Det sidstedages Værk har sin Barndom, og de Hellige have deres Barndom som et Samfund. I Kirkens Barndom tænkte vi, talte vi og handlede vi uden Tvivl som Børn, og forestillede os Millenniets store Værk og Gjerninger som nogle faa Aars Arbeide; og næsten førend det store Sidstedagesværk havde begyndt, længtes vi efter, at det skulde sluttes og at Herren skulde komme. Men efterhvert som Kirkens Barndomsalder er passeret og den modnere Ungdomsalder kommer over de Hellige, begynde vi at forstaae, at Herrens Værk paa Jorden og iblandt Nationerne er just nyligen begyndt, og ikke næsten fuldendt; men at vi, hvor flittigen vi end arbeide og hvor hurtigen vi end kunne udføre hvad der paalægges os, dog ville faae

Aarsag til ved Fuldendelsen af det store Værk at udbryde: „O, Herre! Propheten talede Sandhed, da han spaaede, at Du skulde gjøre et forkortet Arbeide paa Jorden i Retfærdighed."

Tale af Præsident Brigham Young,

(Fra „Deseret News.")

Sacramentet. — Sabbathen. — Secterernes Modstand mod Evangeliets Lærdomme og Ordinantser,

Medens Sacramentet uddeles, vil jeg tage mig den Frihed at gjøre nogle faa Bemærkninger.

Det skulde glæde mig at see dette Huus saa fuldt hver Sabbath, baade Formiddag og Eftermiddag, som det er i denne Stund. Det er Noget, Herren kræver af os, hvilket baade er gavnligt og opbyggeligt for Enhver, der bestræber sig paa at gjøre hans Villie.

Det er en stor Velsignelse at kunne samles tilsammen for at prædike, synge, bede, formanes og øve vore forskjellige Evner, Enhver efter sit Kald, i vor Gudsdyrkelse. Om vi kunde fatte det, er det een af de største Velsignelser, vi kunne nyde, at vise vor himmelske Fader, at vi vidne for ham, at vi altid ihukomme hans Søns Jesu Christi Lidelse og Død, hvem han sendte for at forløse Verden — for at udgyde hans Blod for vore Synder. Om vi kunde forstaae det, er det een af de største Velsignelser, vi kunne nyde, at komme frem for Herren, for Engle og for hverandre og vidne, at vi ihukomme, at den Herre Jesus Christus har lidt Døden for os. Heraf seer Faderen, at vi erindre vore Pagter, at vi elske hans Evangelium, at vi elske at holde hans Bud og at vi ære Jesu Navn paa Jorden. Lader os prøve paa at gjøre dette. Det er en Velsignelse, et Privilegium og en Pligt, vi stedse skulde give Agt paa.

Istedetfor at benytte Sabbathen til vort Arbeide — istedetfor at gjøre Forretninger paa den første Dag i Ugen, skulde vi beskjæftige os med det Jordiske saa lidt som muligt. Er det nødvendigt at koge nogen Mad paa den Dag, da gjør saa; men om vi kunde lade det være, var det bedre. At holde Sabbathen paa den Maade, Mose Lov foreskriver, gjør jeg ikke, thi det kunde næsten ikke gjennemføres. Dog skulde vi under den nye Pagt erindre at helligholde een Dag af Ugen som Hviledag, som Sindbillede paa Herrens og de Helliges Hvile, og tillige for vort legemlige Vel; thi den er indstiftet i den udtrykkelige Hensigt at være til Gavn for Mennesket. Der staaer skrevet i denne Bog (Bibelen) at Sabbathen blev til for Menneskets Skyld, ikke Mennesket for Sabbathens Skyld. (Marc. 2, 27.) Den er en Velsignelse for Mennesket; derfor skulde saa lidt Arbeide som muligt gjøres paa den Dag. Den skulde være adskilt til en Hviledag, paa hvilken man skulde samles paa et Sted, hvor man kunde dyrke sin Gud.

Alle Institutioner i Christi Kirke ere givne ene og alene for Menneskenes Vel; de ere dem ikke paatvungne som af en Arbeidsherre, men de ere dem givne som en Velsignelse, en Gunst, en Naade til deres sande Gavn. Jeg haaber, jeg skal see den Dag, da vi have naaet den Grad af Kundskab og Forstand, at hver Mand og Qvinde

nøiagtigt ville opfylde sine Pligter, gjøre det, som kræves af dem, ikke gjøre noget Ondt, da Alt vil være Fred og Glæde, og Kundskab skal fylde Jorden. I haabe og forvente de samme Ting, og dersom vi ere trofaste, er denne Tid snart forhaanden.

Det er sandt, Størstedelen af den Religion, vi troe, staaer i Strid med den christne Verdens Fordomme og forudfattede Begreber. I den practiske Deel af vor Religion adskille vi os ikke fra dem i mange Henseender. De bede, det samme gjøre vi; de holde Sabbathen saa taaleligt, det samme gjøre vi; de sige, at de troe paa den Herre Jesum Christum, det samme sige vi, og vi holde hans Bud; og de anraabe Herren sandsynligviis ligesaa flittigt som vi. I nogle af Evangeliets ligefremme, practiske Pligter er den religieuse Verden meget nøiagtige; men for de vigtigste Lærdomspunkter i Saliggjørelsens Evangelium ere de aldeles fremmede.

I Begyndelsen af Broder Joseph Smiths Optræden havde han at kjæmpe mod hele den secteriske Verdens Indflydelse og Talent, der var bekjendt med hans Foretagender; han maatte stride mod dem baade ved Dag og ved Nat. Han arbeidede trofast, og tiltrods for sin Ungdom og endskjøndt han var næsten aldeles blottet for literair Kundskab og uden mange Fordele af Naturen, seirede dog Sandheden, som han aabenbarede. Principerne, han fremsatte, overgik i Sandhed hele den christne Verdens religieuse Kundskab. Næsten ethvert Princip og ethvert Begreb, som læres i Evangeliet, og som Verden havde strevet og talt saa meget om, beviste han, de vare uvidende om. Han lærte Folket, hvorledes man skulde faae Tro paa den Herre Jesum Christum. Han lærte dem, hvorledes de skulde omvende sig. Dette var noget Nyt for Verden — at blive underrettet om, at de ikke engang vidste, hvorledes de skulde omvende sig. Han lærte dem, hvorledes de skulde annamme Saliggjørelsens Evangelium, hvad det var, samt at disse Lærdomme ere af væsentlig Nødvendighed for Menneskenes Børns Frelse.

Intet Menneske havde før Josephs Dage traadt frem og sagt, at det var absolut nødvendigt at iagttage disse Grundsætninger for at blive frelst, og virkeligen beviist en saadan Lærdom med Bibelen. Ingen kunde bevise denne Lærdom paa en saadan Maade, at man uden Tvivl og Modsigelse kunde see Sandheden af, at det var nødvendigt for ethvert Menneske at troe paa den Herre Jesum Christum.

Det er et velbekjendt Factum for denne Forsamling, at hele den christne Verden blev forvirret, og ikke alene forvirret, men i Virkeligheden sat til Skamme formedelst sand Lærdom, og deres Mund blev bunden med Taushed af den saakaldte, falske Prophet.

Kunne Evangeliets Fjender modbevise de Ældste i denne Kirke? Nei, de kunne ikke, men de ere ligesom det tørre Græs paa Prairien for den fortærende Ild. En Israels Ældste slaaer dem paa deres eget Gebeet med deres egen Philosophi og tilintetgjør dem med deres egne Argumenter. Broder Joseph sagde Menneskene, at det var nødvendigt for dem at blive døbte til deres Synders Forladelse, og han beviste det med Bibelen, han beviste det i sine Gjerninger, han beviste det med Tusinder af Vidner i hans Dage.

Han indførte tillige Læren om Haandspaalæggelse for Annammelsen af den Hellig-Aands Gave, og beviste Rigtigheden heraf med Bibelen, med Fornuften, med sin egen og Tusinder af Andres Erfaring. I Ældster af Israel, I, som have været udsendte med Evangeliets Lærdomme til Verden, have I ikke havt Freimgang? Jo, Sandhedens Grundsætninger have trængt sig frem blandt alle Stammer, Tungemaal og Folk, hvor I have forkyndt dem. Disse

Lærdomme ere uden Modsigelse og Tvivl; ingen Ordkløver kunde gjendrive eller fremkomme med et eneste Argument, der var stærkt nok til at tilintetgjøre de Grundsætninger, som læres af Israels Ældster.-

Broder Joseph indførte en heel Deel nye Lærdomme. Det var en fuldkommen nye Lærdom for denne Slægt, men i Virkeligheden en gammel een, at blive døbt til Syndernes Forladelse — at det var absolut nødvendigt; og derefter at annamme Haandspaalæggelse for den Hellig-Aands Gave, saavel som mange andre Lærdomme, der, endskjøndt de i Virkeligheden ere gamle, dog ere *sande* og *nye* for denne faldne Generation.

Da de Ældste begyndte at prædike „Mormonisme" for en tyve Aar siden, toge de Bibelen og beviste ethvert Punkt af deres Lære for Folket. Hvad sagde Præsterne om Eder? Kunne I erindre hvad de sagde i de forskjellige Stater, hvor dette Evangelium først forkyndtes? hvilke Argumenter de betjente sig af for at tilintetgjøre den Lære, I troede? Ja, Præsterne udbasunede fra Prædikestolene: „Joe Smith! Joe Smith! Bedrager! Bedrager! Han forfører Folket! Joe Smith, Skattegraveren! Han er en Aandemaner! en Lykkeridder!" Hvilke prægtige Argumenter! Ingen Beviisførelse er saa god som denne. I vide, at dette var Maaden, hvorpaa de modbeviste de Lærdomme, som denne Kirkes Ældster forkyndte.

Da I fremkom med Mormons Bog, var Argumentet, som fremførtes mod den: „Det er Bedrageri! Joe Smith er en Bedrager!" Disse og lignende smukke Udtryk have været de eneste Argumenter, de have benyttet sig af fra først til sidst; men de have ikke kunnet anføre et eneste Skriftsted eller en fornuftig Grund imod den Religion, som denne Kirke lærer og troer.

Hvad er der bleven sagt til Eder? Hvad er der bleven sagt til mig? „Der som I, naar I prædike denne Lære, ikke vilde tale om Joseph Smith, ei heller om Mormons Bog eller Zion, saa vilde alt Folket slutte sig til Eder." Jeg sagde, det vilde ikke være dem til noget Gavn, om vi skulde opfylde deres Forlangende. Hvad jeg har modtaget fra Gud, har jeg modtaget ved Joseph Smith; han var Redskabet, som Herren betjente sig af. Om jeg forkaster ham, maa jeg forkaste disse Principer; thi de ere ikke evne aabenbarede, forklarede eller fortolkede af nogen Mand siden Apostlernes Dage. Om jeg lægger Mormons Bog væk, bliver jeg nødt til at negte, at Joseph er en Prophet; og dersom jeg forkaster Læren om Israels Indsamling og Zions Opbyggelse, og ophører at prædike om samme, maa jeg ogsaa forkaste Bibelen og følgelig kunde jeg ligesaa gjerne gaa hjem som at paatage mig at prædike uden disse tre Lærdomspunkter.

Nogle af de Ældste i Kirkens første Dage følte sig undertiden noget forknytte og bange, naar de skulde bevidne, at Joseph var en Guds Prophet. Nu derimod er dette ikke saa nyt længere, og de Ældste have mere Frimodighed til at fortælle Verden den store Sandhed, at Gud har opreist Propheter og Apostler paa Jorden. Nogle ere begavede med større moralsk Mod end Andre. Jeg veed, at et Menneskes Aand i Almindelighed har Mangel paa Selvtillid og lader sig let gribe af Frygtsomhed. Ældsterne i Israel føle især, hvorledes Folkets Fordomme virke paa dem og staae deres Aand imod; men naar de først aabne deres Mund og bekjende, at Joseph er en Prophet, kommer der med Eet en saadan Strøm af Lys og Kraft over dem, at de føle som om de havde Mod til at udfordre hele Verden. Førend de komme frem og faae aflagt dette Vidnesbyrd bæver deres Hjerte af Angst og deres Knæe slaae imod hinanden, næsten ligesom Beltsazars; men naar de engang

have forsøgt det, ville de siden faae Frimodighed nok.

Jeg tænker Flere af Eder har Erfaring nok i saa Henseende. Een af vore Ældster, med hvem jeg er bekjendt, blev engang nødt til at holde en Tale. Han havde aldrig været istand til at sige, at Joseph var en Prophet; men nu stod han der midt i en Forsamling: Huset var propfuldt af Mennesker, Vinduerne og Dørene vare fulde og udenfor paa det Grønne var der ogsaa fuldt af Folk, som ventede paa at faae høre en „Mormonpræst" tale. Der var ingen andre Hellige tilstede end denne ene Broder, og han blev opfordret til at tale. Han tænkte, han vilde holde Bøn og derpaa høve Forsamlingen. Han havde aldrig tilfulde følt, at Joseph Smith var en Prophet; men nu maatte han sige „Joseph," enten det saa blev godt eller galt. Saa snart han fik sagt „Joseph," og derefter, „er en Prophet," blev hans Tunge løsnet, og fra den Stund af kunde han tale, og han prædikede, indtil det blev næsten mørkt.

Herren udgyder sin Aand over en Mand, naar han bærer Vidnesbyrd om det, Herren indgiver ham. Fra den Dag af indtil nu har han aldrig været i Forlegenhed, naar han skulde bevidne, at Joseph var en Prophet.

Da Broder Joseph aabenbarede den store Hemmelighed „Daab for de Døde," tænkte saa ikke mange af de Ældste i Israel: „Mormonismen kan ikke holde sig, den vil gaae tilgrunde. Ethvert Lærdomspunkt, Broder Joseph frembragte, har mødt Modstand af Verden. Vi vide Alle, at de komme i Modstrid med Sectismens Indflydelse og enhver Indflydelse, som ikke er af Gud.

Da de Ældste fremtraadte med denne Læresætning, troede Præsterne, at de mageligt kunde bringe dem til Taushed. Men da de toge sig for at bevise Læren om Daab for de Døde, vare Præsterne da heldige i at gjendrive de Ældstes Beviser? Nei. Denne Læresætning har kjæmpet sig seierrigt gjennem al Sectisme (ved Sectisme mener jeg falsk Religion); og den er saa langt fra at blive tilintetgjort af hele den øvrige Verden, at den tvertimod, hvorsomhelst I komme, er ligesaa populair som nogen anden Læresætning; man troer ligesaa beredvilligt og hurtigt paa den som paa nogen anden.

I kunne af de faa Bemærkninger, jeg gjør med Hensyn til Evangeliet, forstaae, at Noget af det, som aabenbaredes ved Br. Joseph, kom i Strid med vore egne Fordomme; thi vi vidste ikke, hvorledes vi skulde forstaae det. Jeg vil anføre mig selv som Exempel. Jeg kunde aldrig overtale mig til at troe, at Gud vilde styrte Alle og Enhver ned i Søen, der brænder med Ild og Svovl, for at pines af Djævelen i al Evighed, for enhver lille Synd, man havde begaaet, — hvilket var bleven mig lært fra min Barndom af; men alligevel vare mine Traditioner saadanne, at da jeg første Gang fik see Aabenbaringen, kaldet „Synet," (om de forskjellige Saligheder, Pagtens Bog Side 233.) var den aldeles modsat hvad man havde indprentet mig. Jeg sagde, vent lidt. Jeg forkastede den ikke, men jeg kunde ikke forstaae den. Da kunde jeg mærke, hvad Virkning vildfarende Traditioner havde paa mig. Sæt at Alt, hvad mine Forældre og min Præst havde lært mig angaaende Himmel og Helvede havde været sandt, saa vilde min Forstand være kommen lige i Strid med Lærdommen, aabenbaret i „Synet." Men jeg pleiede at tænke og bede, og at læse og tænke, indtil jeg kunde vide og forstaae for mig selv ved den Hellig-Aands Lys. I Førstningen kom det lige i Strid med mine egne Følelser, endskjøndt jeg aldrig havde kunnet troe som Massen af de Christne, der omgav mig; men jeg

vidste ikke hvorvidt min Tro var rigtigere end deres, førend jeg havde prøvet og overveiet min egen; og fandt da ud, at jeg ikke var saa fjernet fra deres, som jeg troede. Der behøves altsaa den Hellig-Aands Bistand for at kunne gjennemtrænge Traditionens Slør og see de aabenbarede Sandheder om de himmelske Ting i det rette Lys.

Jeg vil nu give Plads for Broder Thomas Bullock til at oplæse Aabenbaringen om „det celestiale Ægteskab."

Blandinger.

I Rusland er en ondartet Sygdom udbrudt blandt Hornqvæget.

Den Imbros i det græske Archipelagus er bleven hjemsøgt af nogle stærke Jordskjælv, hvorved 4 Landsbyer med 1400 Huse ere jevnede med Jorden.

Vesuv i Italien har i de sidste Maaneder udspyet Lavastrømme fra Aabninger paa Bjergets Sider, og disse begynde nu at blive farlige for Omgivelserne. Navnlig gjelder dette om den fra den saakaldte „Grotta del Rapillo" kommende Strøm, som, efter først at have flydt en stor Strækning under Jorden, udgyder sig i fem Arme, af hvilke den ene alt er rykket temmelig nær frem til Kirkegaarden ved Potici.

Erkebiskoppen i Wien har anbefalet offentlige Kirkebønner for, at Paven maa beholde sin verdslige Magt og Myndighed.

Tiltrods for „Moniteurs" Erklæring for to Maaneder siden, at Frankrig afvæbnede sig, bringer et næsten ligesaa officielt fransk Blad „Moniteur de la Flotte" den Efterretning, at to nye Jerndampfregatter „Gloire" og „Invincible," hver paa 40 riflede Kanoner og 900 Hestes Kraft, ere nær ved deres Fuldendelse, at 200,000 Bomber og 30,000 Rifler ere bestilte til Flaaden, at to nye Staal-Damp-Linieskibe „Magenta" og „Solferino" allerede ere paa Stabelen, det ene i Brest, det andet i Cherbourg, samt at Befaling er given til i Løbet af de næste 18 Maaneder at have 20 staalforhudede Linieskibe og 50 Jernkanonbaade færdige, Kystbefæstningerne i Middelhavet og i Canalen sættes istand, og endelig fremgaae Frankrigs fredelige Hensigter af en nylig given Befaling til at sætte Cherbourg i Krigstilstand.

I Portsmouth i England udrustes 8 Kanonbaade, og i Plymouth 3 Damplinieskibe, hvilke skulle afgaae til China; men „Advertiser" vil vide, at Regjeringen har isinde at sende 40 Krigsskibe til China. Fra Woolwich til Southampton har man affendt Transporter, bestaaende af 2,000,000 Patroner, Bomber og 107 Kister Geværer, for paa Postdampskibe at sendes over Alexandria til China.

Der er nu fremkommet Oplysninger angaaende den Franklinske Nordpolsexpedition. Capitain M'Clintock, som i disse Dage er vendt tilbage til Portsmouth fra en Polarreise, er paa Nordvestkysten af King Williams Island kommen i Besiddelse af et Memorandum, der er undertegnet af Capitainerne Crozier og Fitzjames af den Franklinske Expedition, og dateret den 25de April 1848, af hvilket fremgaaer, at Mandskabet, 105 Mand stærk, havde maattet forlade Skibene „Terror" og „Erebus" i Isen, og var under Commando af Capitain Crozier brudt op til Fiskriver. Der anføres tillige deri, at Sir John Franklin allerede er død den 11te Juni 1847.

I Birmingham, i en tæt befolket Deel af Staden, er en stor Knaldhættefabrik fløiet i Luften, og mange Arbeidere omkomne. Hele Fabrikbygningen styrtede sammen med et rædsomt Tordenbulder, hvorved 60—70 Mennesker, for Størstedelen Fruentimmer, begravedes under Ruinerne. Kun 17 bleve trukne levende, men stærkt forbrændte, frem af Gruset. Forøvrigt fandtes kun forkullede Lig. Der menes, at det for Fremtiden vil blive forbudt at anlægge slige farlige Etablissementer inde i Byen.

Den nylig afdøde Keiser af Marokko i Nord-Africa, Muley Abderrhaman, opnaaede en Alder af 81 Aar. Den nye Keiser, Sidi Mahomed, drager omkring i Spidsen for en Hær paa 25,000 Mand og lader sig hylde. For at det ikke skal falde Nogen ind at gjøre Ophævelser, lader han et vist Antal afhugne Hoveder, der have siddet paa gjenstridige Halse, bære foran sig paa lange Spyd.

Amerika: Paa Newfoundland har man fornylig gjort overordentlig rige mineralske Opdagelser, hvoriblandt en Mængde Sølv.

I Halifax har en Ildebrand anrettet Ødelæggelser for 2 Millioner Rdl.

I New York er der aabnet en Kirke for Døvstumme, den første i Verden. Planen dertil skriver sig fra en Præst, Thomas Gallandet, der har indlagt sig megen Fortjeneste saavel i Europa som i Amerika som Lærer for Døvstumme.

I Philadelphia er der nylig oprettet en Menighed, der kalder sig „de bibelske Christnes Kirke." Menighedens Medlemmer forpligte sig til ikun at nyde Plantespiser og at afholde sig fra berusende Drikke.

Indbetalte Bogpenge.

	Rd.	Mk.	St.
C. E. Lindholm, Sundsvall . . .	15	„	„
R. Berndtson, Gotheborg	5	„	„
A. P. Trane, Kjøbenhavn	48	„	„
M. Nissen, Lolland	12	3	11
H. Jensen, Aalborg	20	5	„
P. C. Rønnow, Fyen	8	2	15
Summa	109	5	10

Indhold.

	Side.		Side.
Christi anden Tilkommelse	33.	Redaktionens Bemærkninger	41.
Lærdomme i Jesu Christi de Sidste-Dages Helliges Kirke (fortsat) . .	38.	Tale af Præs. Brigham Young . . .	43.
		Blandinger	47.

„Skandinaviens Stjerne" udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned og faaes paa Contoiret i Lorentzensgade Nr. 504 D: 5, 1ste Sal tilvenstre og paa alle kongelige Postcontoirer.

Udgivet og forlagt af C. Widerborg.

Trykt hos F. E. Bording.

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

9. Aarg. Nr. 4. *Den 15. Novbr. 1859.* Priis: 6 Sk. pr. Exp.

Zion.

(Fra „the Millennial Star.")

Blandt de store Begivenheder, der udmærke det nittende Aarhundrede, indtager de Sidste-Dages Helliges Indsamling til Klippebjergene i Utah en fremragende Plads.

Dette „besynderlige Folk" forbauser endog denne Undergjerningers Generation. Hvorsomhelst „Mormonismen" faaer Fodfæste, synes de, der annamme dens Principer, at blive inspirerede af det uimodstaaelige Ønske at ville forlade deres Fædreland og drage til de Helliges Samlingssted.

Den blomstrende Ungdom, der netop staaer paa Overgangen til Livets Alvor, den Midaldrende og den Graahaarede, den dygtige Haandværker, den simple Arbeider, den finere Opdragne, den Haardføre og Stærke, den Rige, den Fattige, den Alvorlige og den Muntre — alle Slags, fra alle Secter, Partier og Nationer, blive ved Annammelsen af denne saa forhadte Religion „døbte i een Aand til at være eet Legeme;" og saa snart Omstændighederne kunne tillade det, seer man dem bryde op og begive sig til „Mormonernes" Hjem. Forunderligt i Sandhed, er det ikke? Men naar vi tilbagekalde i vor Erindring de mange onde Beretninger, som Fru Rygte — een af de falskeste Matroner, men som desuagtet indlades i de fornemste Selskaber — har udbredt om „Saltsøstaden," naar vi betænke den lange og besværlige Reise over Have, Sletter og Bjerge, samt Ubekvemmeligheder, der uundgaaeligen maae finde Sted i et Nybygger-Land, naar vi see „Onkel Samuels" (de Forenede Stater) siensynlige Hensigt at knuse den unge Stat lige i dens Fødsel, naar vi ihukomme Smerten ved Sønderrivelsen af de stærke Baand, der saa inderligt sammenknyttede dyrebare Slægtninge, for at trodse disse Farer og den uvisse Skjebne, da stiger Forundringen, og Forbauselsen naaer sit Høidepunkt.

Sporg disse Pillegrime, (som i Forbigaaende sagt see nok saa glade og lykkelige ud) spørg dem, hvor de drage hen og i hvad Hensigt. „Vi gaae op til Zion," lyder Svaret, „for at lære om Guds Veie, at vi kunne vandre paa hans Stier."

„Zion!" siger en andægtig-udseende Person med sort Kjole og hvid Krave; „Zion, I stakkels, bedragne Mennesker, er en a a n d e l i g Stad, der findes i de Troendes Hjerter."

„Zion!“ udbryder en ivrig lille Mand med vigtig Mine, der anseés for ufeilbarlig i bibelsk Geographi. „I gaae i forkeert Retning. Bjerget Zion ligger ved Jerusalem i Øst, og I reise til Amerika i Vest.“

„At lære om Guds Veie!“ siger en Tredie; „kunne I ikke lære dem af Bibelen og af Præsterne, der have grandskет i hiin hellige Bog hele deres Livstid? Og kunne I ikke tjene Herren i Eders eget Land ligesaa godt som i noget andet?“

Vi ville besvare disse tre Personers Indvendinger.

For det Første er Zion en virkelig Stad, der skal opbygges før Christi Komme.

For det Andet er dens Beliggenhed paa den vestlige Halvkugle „blandt Bjergenes Toppe.“

For det Tredie kan man der „lære om Guds Veie“ af levende Propheter, hvis Kundskab, erholdt ved Aabenbaring, langt overgaaer og er langt-paalideligere end de lærde Meninger af alle „de Høi- og Velærværdige“ i hele Verden; og Guds Folk kan paa nævnte Sted „vandre paa hans Stier“ meget bedre og meget punktligere, end i en spottende og ugudelig Generations Midte.

Beviser for Sandheden af disse Bemærkninger ville vi hente fra Bibelen — en Authoritet, som ingen af vore tre ovenanførte Venner vil forsøge at modsige.

Psalmisten siger: „Gaaer omkring Zion, omringer den og tæller dens Taarne, lægger Mærke til dens Mure, beskuer dens Palladser, at I kunne fortælle det for den Slægt, som kommer herefter.“ (48, 13.) Selve Læsningen af dette Skriftsted burde uden videre Beviser være tilstrækkelig til at overtyde ethvert fornuftigt Menneske om, at det er en virkelig Stad, Talen her dreier sig om. Men see Esaiæ 60de Cap. Der læse vi om et Sted, hvortil Folk fra alle Nationer skulle komme, bringende med sig deres Sølv, Guld og alle Slags Kostbarheder til dets Forskjønnelse. Endskjøndt det her omtalte Sted har været forladt og forhadt, og dets Indbyggere trængte, — endskjøndt Vold, Ødelæggelse og Forstyrrelse en Tid har hjemsøgt det, vil dog den Tid komme, da dets Storhed og Vælde skal indgyde dets Fjender Skræk. Guds Herlighed skal opgaae over det og han selv vil komme dertil, thi Stedet skal være „hans Bolig;“ og alle Nationer og Riger skulle anerkjende dets Overhøihed eller ødelægges. Dette Sted kalder Herren „Zion,“ og han siger, at alle Folk skulle kalde det ved samme Navn. „Deres Børn, som Dig trængte, skulle gaae nedbøiede til Dig og de skulle nedbøie sig for dine Fødders Saaler, ja Alle, som Dig bespottede; og de skulle kalde Dig Herrens Stad, Zion, den Helliges i Israel.“ (14 V.)

Det vilde være Stof til megen Morskab at antage, at disse Ting skulde finde Sted i Hjertet, ligemeget hvor stort eller troende det end monne være. Men vi ville gaae videre og undersøge Stadens Beliggenhed.

Det er fuldkommen rigtigt, at der er et Sted ved Jerusalem ved Navn Zion, der omtales i Skriften, og som benævntes saaledes af Indbyggerne i Palæstina; men dette Sted er ikke det samme, som det, Propheterne omtale som de Helliges Indsamlingssted i de sidste Dage. „Zions Bjerg ligger smukt, er det ga ske Lands Glæde, paa de norre Sider, en stor Konges Stad.“ (Ps. 48, 3.) Kast nu et Blik paa Kaartet over Palæstina. Det „hellige Land“ selv ligger i den sydlige Deel af Asien; Jerusalem er i den sydlige Deel af Palæstina, og Bjerget Zion er en Høi, beliggende paa den sydlige Side af Jerusalem, Davids Stad. Men David siger, at Zion skal ligge paa den nordlige Side; derfor kan Zion ved Jerusalem ikke være Samlingsstedet, hvor

den store Konges Stad skal bygges, og om hvilken David, Esaias og mange andre af Propheterne have skrevet. Hør endvidere hvad Micha siger om denne Gjenstand. Efter at have talt om de Synder og Vederstyggeligheder, som Israels Præster og Fyrster gjorde sig skyldige i, siger han: „Derfor skal Zion ploies som en Ager for Eders Skyld, og Husets (Templets) Bjerg blive til en Skovhøi." (3, 12.) Denne Propheti er gaaet i bogstavelig Opfyldelse. Zions Høi er bleven gjennemskaaret af Plovjernet, da man havde til Hensigt at opdyrke den, hvilket omtales af flere Reisende i hine østlige Egne. Men Micha fortæller os ikke blot om nævnte Høis Skjebne, men siger os i det næste Vers tillige hvor Zion i de sidste Dage skal blive: „Men det skal skee i de sidste Dage, at Herrens Huses Bjerg skal være beredt paa Bjergenes Top, og det skal ophøies over Høiene, og Folk skulle løbe dertil; og mange Hedninger (Nationer) skulle gaae og sige: kommer og lader os gaae op til Herrens Bjerg, og til Jacobs Guds Huus, at han maa lære os om sine Veie, at vi maae vandre paa hans Stier; thi af Zion skal udgaae en Lov, og Herrens Ord af Jerusalem." (4, 1. 2.) Endvidere underretter Esaias os i sit 33, 15—17 om, at Guds Folk skal „boe i de høie Steder," at „Klippernes Befæstning skal tjene dem til Forsvar," at „deres Brød skal gives dem, deres Vand er vist, og deres Øine skulle skue Kongen i hans Deilighed; og han siger, det skal være i „et langt fraliggende Land." I 18de Cap. taler han ligeledes om, at Folk samles til et Sted kaldet Zion i et Land, „som er under Vingers Skygge paa hiin Side af Morlands Floder," hvor Gud skulde „oprøste Bannere paa Bjergene" for Nationerne.

Lader os nu kaste et Øie paa det Sted, hvor de Sidste-Dages Hellige indsamles. Naar vi betragte Amerikas Kaart, slaaes vi først af Landets besynderlige Form. Om vi overskue hele Kloden, ville vi ingensteds finde et Land, der ligner det. Fra Jerusalem er det hinsides Morlands Floder, langt fraliggende, og udstrækker sig mellem de to store Have i Form af Vinger — Nord- og Syd-Amerika, og disse to Vinger forenes ved Jordtangen Panama. „Paa Siden af den norre" Vinge af det store Continent „paa Bjergenes Top" og „høit ophøiet over" saadanne smaa „Høie" som Bjerget Zion ved Jerusalem, er et Folk, udsamlet fra alle Nationer, beskjæftiget med at opbygge den „store Konges Stad" — ja et Huus for Jacobs mægtige Gud. Midt under Undertrykkelse, falske Beskyldninger og de grusomste Forfølgelser begynde de øde Steder ved deres ubetvingelige Energi og utrættelige Anstrengelser at blomstre, og Bjergene gjenlyde af Larmen af de Industridrivendes Virksomhed, ledsaget af Glædessange. Dette er een af „Zions Staver." Her boe Guds Propheter, der have Rigets Nøgler; her ere inspirerede Mænd, som forkynde Herrens Villie; og hertil flokke de Hellige sig for at lære dem at kjende og for at udøve dem.

Michæ Propheti er et fuldstændigt Svar paa det Spørgsmaal: „Kunne vi ikke lære Herrens Veie af Bibelen og af Præsterne, der saa længe have grandsket den?" Thi dersom vi kunde lære Alt, hvad som er nødvendigt af den og dem, vilde det være aldeles overflødigt for Folket i de sidste Dage at gaae op til „Herrens Huus paa Bjergenes Top" for at lære den at kjende. Denne Propheti tjener ogsaa som Svar paa det Spørgsmaal: „Kunne vi ikke tjene Herren i vort eget Land, ligesaa godt som i hiint?" Thi vi kunne ikke tjene Herren som det sig bør, uden vi forstaae hans Villie, og denne vil ikke blive os tilkjendegivet i dens Fylde noget andet Sted end i „Zion."

Der er mange Grunde, som bevæge de Sidste-Dages Hellige til at gaae til Zion. Frygtelige og om sig gribende Straffedomme ere især med at udøses over Nationerne, der have forglemt deres Gud, og Zion er et Tilflugtssted. Esaias siger: „Herren haver grundfæstet Zion, paa det hans Folk skal have Tilflugt i den." (14, 32.) Joel siger: „Paa Bjerget Zion skal der være Raad til at undkomme." (3, 5.) Naar Hunger kommer, og Jorden ikke længere giver sin Grøde, naar Gud skal forbande Vandene og forvandle dem til Blod, (Aab. 16, 4–7.) da skulle Zions Indbyggere være befriede for disse Lidelser; thi, siger Esaias, „deres Brød skal gives dem og deres Vand er vist," og naar Kongen skal komme i sin Deilighed, skulle de see hans Ansigt, og „Herren skal regjere over dem paa Zions Bjerg evindeligen."

Ved at drage op til Zion ville de Hellige ogsaa undgaae den Haan og de Fornærmelser, som de saa ofte ere nødte til at taale af Folk, der sige sig at være Christne. Mange af dem afkaste ved deres Emigration tillige deres Trældomsaag og blive frie Mænd og Qvinder, og faae Leilighed til at erhverve sig den nødvendige Deel af Livets Fornødenheder, af hvilke de kun nød i knapt Maal i deres Fødeland; og i Zion kunne de anvende sine Kræfter til Opbyggelsen af Guds Rige, istedetfor at hjælpe til at lappe paa de menneskelige Regjeringer, der ere raadne og med stærke Skridt gaae sin Undergang imøde.

Men den fornemste og vigtigste Aarsag, der tilskynde de Hellige at udvandre, er det Factum, at Gud har befalet dem at gjøre saa, og de vide det. Derfor kunne hverken Fjærene, der true dem paa Reisen, de Uudskabsfuldes Trusler, eller Bagtalerens onde Beretninger formaae at holde dem tilbage et eneste Øieblik. De ere trætte og lede af Christenhedens Hykleri, Falskhed, Urenhed, Horeri, Undertrykkelse og dens mangfoldige Vederstyggeligheder, og de forlade dem med Glæde for at kunne indaande en reen Luft og „opreise en hellig Sæd for Herren."

Zion er kun „lille" i Sammenligning med Verdens Riger; men Gud vil gjøre den til et „stærkt Folk." Zion er endnu ikke uafhængig af Hedningerne, da den endnu ikke er forløst; men Dagen er nær forhaanden, da Hedningernes vilde og blodtørstige Hærskarer ville sige: „Lader os ikke gaae op til Zion til Strid, thi Zions Indbyggere ere forfærdelige." „Zion skal strække sine Snorer langt ud og befæste sine Nagler; thi den skal udbryde paa høire og venstre Side, og de ødelagte Stæder skulle beboes;" dens tidligere beboede Stæder „skulle forløses ved Dom;" de, som have været fordrevne, skulle vende tilbage, og komme til Zion; Fryd og Glæde skulle de bekomme, og Sorrig og Suk skal flye fra dem." Hykleren og den, der beflitter sig paa Uret, skal udrenses af dens Midte, „naar Dom bliver lagt til Maalesnor og Retfærdighed til Rettelod," og „Herren skal skabe over hver Bolig paa Zions Bjerg og dens Forsamlinger, en Sky og Røg om Dagen, og en skinnende Ildslue om Natten." Jordens Konger skulle høre om Zions Herlighed „og vandre ved Lyset, som er opgangen over den;" de skulle see det og „forbauses; Bævelse skal betage dem, og de skulle haste bort." Zion skal „smykkes som et Pallads" og berede sig for sin Konge, ligesom „en Brud pryder sig for sin Mand."

Vi ville slutte denne Afhandling med Propheten Esaiæ Ord i hans 62de Capitel:

„For Zions Skyld vil jeg ikke tie, og for Jerusalems Skyld vil jeg ikke være stille, indtil dens Retfærdighed udgaaer som et Skin, og dens Salighed brænder som et Blus. Og Hedningerne skulle see din Retfærdighed og alle Konger din Herlig-

hed; og Du skal kaldes med et nyt Navn, hvilket Herrens Mund skal nævne. Og Du skal være en deilig Krone i Herrens Haand, og en kongelig Hue i din Guds Haand. Man skal ikke ydermere kalde Dig en Forladt, ei heller skal dit Land kaldes ydermere ødelagt; men Du skal kaldes min Lyst i det, og dit Navn skal kaldes en ægte Hustru; thi Herren haver Lyst til Dig, og dit Land skal være en ægte Hustru. Thi som en ung Karl holder Ægteskab med en Jomfru, saa skulle dine Børn holde Ægteskab hos Dig; og som en Brudgom glæder sig ved en Brud, skal din Gud glæde sig ved Dig — — — — —. Og de skulle kalde dem et helligt Folk, Herrens Igjenløste; og Dig skal man kalde en søgt Stad, ja en Stad, som ikke er forladt."

Menneskets Arbeidskraft bedre end Penge.

(Fra „the Millennial Star.")

Til Udførelsen af Planer, Hensigter og Foretagender ere Midler nødvendige. Alt kan udføres ved Midler; Intet uden dem. Men Midlerne ere forskjellige. De fleste Mennesker vilde maaskee udbryde: „Giv os Midler, giv os Penge, og vi kunne udrette Hvadsomhelst." Men Faa kunne sætte Værdien af andre Midler; derfor synes Penge for de Fleste at være Alt og den store Kraft, som bevæger Verden. De Overfladiske dømme Alt og Alle i Samfundet efter Penge. De indbilde sig, at Formue giver virkelig Ære, Livsvirksomhed, Magt, Storhed og Fremgang baade til Individer og Nationer. Og dog er det i Virkeligheden ikke saaledes. Pengenes Magt bestaaer kun i Indbildningen. De have kun den Værdi, som Overeenskomst imellem Mennesker giver dem; men fordi Samfundet har gjort Penge til sin Gud, derfor indbilder Mængden sig, at man med dem kan udrette Alt.

Vi agte ikke her at moralisere over Forsængeligheden og Vederstyggeligheden af Pengebegjerlighed og Mammon-Dyrkelsens Afguderi. Vi ville kun anstille nogle Betragtninger over Pengenes Beskaffenhed som Midler i Samfundet. Ved Ordet Middel i Almindelighed forstaae vi det, hvorved man kan opnaae en Hensigt eller et Øiemed. Forsaavidt som Samfundet anerkjender Penge som Midler i et eller andet Øiemed, have de en vis Værdi som Omsætnings- eller Byttemiddel, og ere som saadanne Formuens Repræsentativer. For at lette Handel og Samqvem imellem Individer og Nationer ere Penge udentvivl uundværlige i Samfundets nærværende Tilstand. Men man maa aldrig lade af Syne, at Penge i og for sig ere værdiløse, endskjøndt smaa Stykker Papiir, under visse fastsatte Forholde, tænkes at forestille endog Millioner af Værdi. Den hovedsagelige Nytte af Penge er, at man for dem ikke alene kan tiltuske sig eller kjøbe Ting, der ere uundværlige for Tilværelsens Vedligeholdelse, men ogsaa Raadigheden over Menneskenes Talenter, Evner, Arbeidskræfter, osv.

Philosophisk anskuet kan man med Føie sige, at Penge ere værdiløse Midler i Sammenligning med Anvendelsen af Menneskets iboende Evner og Arbeidskræfter. Naar der derfor siges: „Giv os

Penge som Midler til at udføre store Diemed," saa ville vi snarere sige: „Giv os arbeidsdygtige og moralske Mennesker som Midler." Vi ville forsøge at oplyse dette ved et Exempel: En Flok Mennesker i Besiddelse af Guld, Sølv og Penge komme overeens om at drage hen til et øde eller ubeboet og uopdyrket Sted for at nedsætte sig der og danne et Samfund. De drage derhen, stolende paa, at deres Penge snart ville forskaffe dem hvad de behøve. De ankomme til Stedet, men da de Alle have Penge nok og anse sig for gode til at arbeide, saa vil Ingen af dem bestille noget. Følgen deraf er naturligviis, at de snart allesammen omkomme, eftersom de ikke kunne spise sine Penge, og disse kunne ei heller opbygge Huse, opdyrke Marker, eller plante Haver; altsaa: Penge ere under saadanne Forholde værdiløse.

Et andet Exempel: En Flok arbeidsdygtige og noisomme Mennesker, der ikke ere rige, men have saavidt Midler, at de kunne reise hen til et afsidesliggende Sted, drage derhen forsynede med de høist nødvendige Arbeidsredskaber og Sædsorter. De arbeide i Enighed og Samdrægtighed, og det vil ikke vare mange Aar, førend Marker ere opdyrkede, Avlsgaarde og Stæder opbyggede, og Grundvolden er lagt til stigende Velstand og Velvære og en blomstrende Nation fremstaaer. Udrettede Penge dette? Nei, men Anvendelsen af Menneskets Talenter, Evner og Arbeidsdygtighed; altsaa: Mennesker ere bedre som Midler end Penge.

Vi ville anvende det sidste Exempel paa de Sidste-Dages Hellige. De fleste af dem ere ubemidlede; alligevel drage de med Glæde ud fra Jordens vældige Nationer, samle sig ifølge sin Tro til en Nation for ved deres forenede Bestræbelser at opbygge et Rige — Guds Rige paa Jorden. Hvad de hidindtil have gjort opvækker allerede Verdens Forbauselse, hvilken vil voxe, eftersom Værket skrider frem. Nogen monne spørge: Men behøve ikke de Sidste-Dages Hellige Penge og andre materielle Midler til Udførelsen af deres Diemed? Vi svare: jo, saalænge saadanne Midler ere nødvendige og brugelige iblandt Jordens Nationer; men de Sidste-Dages Hellige ville aldrig anse Penge som det høieste Gode eller som Diemedet for deres Virken. De have et ædlere Maal for Øie, nemlig: Guds Riges Opbyggelse. Vi indrømme villigen, at Riget ikke kan opbygges uden Midler, men de Sidste-Dages Hellige ville erhverve de fornødne Midler ved deres Arbeidsomhed, Noisomhed, Flid og Gudsfrygt. De ville først tragte efter Guds Rige og hans Retfærdighed; og dersom de gjøre dette, dersom de ere trofaste mod deres Gud, da vil han velsigne deres Arbeide. Han vil da styre Begivenhedernes Gang saaledes, at de kunne erhverve de fornødne Midler til deres Emigration, osv. Hjemkomne til Samlingsstedet ville de arbeide paa at opbygge Boliger og Stæder, opdyrke Marker, plante alle nyttige Vexter, efterhaanden anlægge mekaniske Værksteder og Fabrikker og udvikle sig i alle Grene, som henhøre til en Nations Velstand og Velvære, og paa denne Maade samle Rigdom, Magt og Formue. Dette vil skee ved en rigtig Anvendelse af deres Talenter, Evner og Arbeidskræfter, og ved en velordnet Husholdning med de materielle Midler.

Talende om vort Samfund sætte vi ikke alene Priis paa, at dets Medlemmer anvende sine Gaver, timelige som aandelige, til at erhverve sig Midler paa en tilladelig og retskaffen Maade, men ogsaa paa, at de bestyre de erhvervede Midler paa en saadan Maade, at disse kunne tjene til Udførelsen af det Maal, de have sat sig. Det er ikke nok for en Familie-

fader at være en dygtig, ordentlig og flittig Arbeider, men tillige en dygtig og klog Huusholder; dette gjelder baade Individer og Nationer.

Erfaring og Historie lærer os, at Jordens største Mænd ikke have arbeidet sig op til en fremragende Stilling ved Penge; men at de derimod, kjæmpende med Armod og Trang, undertiden lidende Nød for Livets første Nødvendigheder, miskjendte og maaskee forhaanede, have ved Udholdenhed og Taalmodighed beseiret alle Hindringer og al Modstand, og ikke givet sig, forend de have naaet det tilsigtede Maal, og derved blevet til Nytte og Velsignelse for deres Medmennesker i mange Slægtled.

Saaledes ogsaa med de Sidste-Dages Hellige, de ere miskjendte i deres Bestræbelser og Foretagender; men dersom de ere udholdende og standhaftige i Udførelsen af det store Arbeide, det har behaget Herren at kalde dem til ved sin Prophet Joseph Smith, vil Jordens Nationer tilsidst blive nødte til at erkjende Storheden og Gavnligheden af det sidstedages Værk, der vil reformere og revolutionere Verden i enhver Retning, baade i Politik, Moral og og Religion.

Alt dette, troe vi, vil ikke vorde udført ved det, som Menneskene troe er den hovedsagelige Drivefjeder — Pengenes Magt —, men ved Anvendelsen og Udviklingen af de Helliges iboende Talenter, ved den rette Brug af deres Muskelkraft, ved deres Enighed, Standhaftighed, Udholdenhed og Lydighed mod Guds Bud. Ikkedestomindre troe vi, at Resultatet af deres Arbeide, formedelst Guds Velsignelse, vil vorde: Storhed, Magt, Ære, Anseelse, Rigdom og Indflydelse.

Dette Værk — Jesu Christi Kirke af de Sidste-Dages Hellige — begyndte som et lille Sennepskorn, (den organiseredes den 6te April 1830 med 6 Medlemmer) der har skudt en kraftig Vext og udspredt Grene til alle Sider. Var det ved store Rigdomme og verdslig Viisdom, at det nævnte Værk grundlagdes? Nei, ingenlunde. Desuagtet har Kirkens Medlemmer, endskjøndt de have kjæmpet med trange Kaar, lidt Trængsel, Fængsel, Forfølgelse og Forhaanelse, arbeidet sig frem, styrkede af Israels mægtige Gud, saa at de nu, hvad Folkeantallet angaaer, kunne udgjøre en Stat i den amerikanske Union. Hundreder af Missionærer ere udgangne uden Understøttelse fra sit Hjem, og hvad have de ikke allerede udrettet i de sammenligningsviis faa Aar? Arbeidet vil stadigen voxe, indtil der er udført, hvad der skal, indtil de Adspredte og Fordrevne af Pagtens Folk ere indsamlede, indtil Riget er stadfæstet, saa at ingen Magt kan rokke det. Himmelens Gud vil udføre denne forunderlige Gjerning ved at anvende de Fattige, de Retskafne, de Oprigtige af Hjertet. Han vil ved dem beskjæmme Verdens Store, Vise, Mægtige, Rige, alle dem, som have troet sig at være noget, som have stolet paa Afguder istedetfor paa den sande, levende Gud. Samfundets store Gud — Mammon — vil da ikke vorde dyrket, og Menneskene ikke længere bedømte efter Penge; men efter deres Retskaffenhed og Dygtighed.

Brev fra Ældste Eraſtus Snow.

Great Salt Lake City d. 15. Septbr. 1859.

Ældste C. Widerborg.

Kjære Broder!

Jeg er saa lykkelig at kunne underrette Dem om, at Emigranterne fra deres Arbeidsmark ere alle ankomne hid. Nogle svenske, danske og islandske Familier ankom i Capitain Browns Compagni, omtrent for tre Uger siden; en 200 med Haandkarrer sidste Søndag for en Uge siden, og Resten med Vogntog i Capitain Neslens Compagni idag. Alle synes at føle sig vel paa saa Undtagelser nær. De have havt en lykkelig Reise. Vogne og Proviant blev sendt ud herfra for at møde ethvert Compagni en 100 a 170 engl. Mile ude og hjælpe dem ind. De første Compagnier bleve snart adspredte og fandt Hjem hos deres Beslægtede, Venner og Bekjendte. De just nu ankomne ville ogsaa snart blive adspredte iblandt de Helliges Settlementer fra Brighams City 60 Mile i Nord til Sanpete County 140 Mile i Syd.

Vogntoge med Kjøbmandsgods have næsten daglig passeret ind i en lang Tid, og for Nærværende er Territoriet overflødigen forsynet med saadanne Varer, som vi ikke selv kunne producere her, og til meget moderate Priser i Sammenligning med hvad vi for maatte give.

Nærværelsen af de Forenede Staters Tropper i Territoriet, tilligemed deres Følge af Speculanter, Skakkrere, Spillere og andre Dagdrivere, tilligemed den forøgede Indførsel af stærke Drikke, har havt en skadelig Indflydelse paa den Deel af Indvaanerne her, som ikke tilforn have været tilstrækkeligt prøvede med os i vore Trængsler og Gjenvordigheder. Ikkedestomindre forventer vi med Tillid, at den Tid er snart forhaanden, da vore Fjender, som bestandigt have lagt Planer for at ødelægge Guds Salvede, skulle forlade dette Land mismodige. Mange af dem ere allerede gaaede, og Andre berede sig til at drage herfra.

Capitain, Ældste W. H. Hooper, vor nylig valgte Repræsentant til Congressen i Washington, forventes at afreise herfra i Selskab med et Parti Missionairer, som ere bestemte deels til de Forenede Stater, deels til Europa. Iblandt de sidste ere vore fælles Venner og elskede Brødre John Van Cott og O. N. Liljenqvist, hvilke ere bestemte til Danmark.

Maatte Israels Gud bevare disse vore Medarbeidere og føre dem lykkelig til Dem, at de kunne gjøre en virksom Hjælp til at indsamle Christi dyrebare Faar i Folden.

Bestandig bedende for Zions Sags Fremgang i Skandinavien og for Dem og Deres Medarbeidere i hine Lande, forbliver jeg med kjærlig Hilsen til dem alle

Deres Medtjener i Christo
Eraſtus Snow.

Skandinaviens Stjerne.

Den 15de Novbr.

De forskjellige Arbeider, der paahvile Præstedommet i Missionen, kunne inddeles i tre Hovedafdelinger:

1) Evangeliets Forkyndelse og de Troendes Indlemmelse i Kirken.

2) Den indre Bestyrelse og Arbeidet med at bringe de Hellige fremad til en klar Opfatteise af deres hellige Religion og til Opfyldelsen af deres Pligter.

3) Indsamlingen af Israel til Zion.

Under disse Hovedafdelinger kunne alle øvrige Foretagender, Forretninger og forskjelligartede Pligter henføres.

Udførelsen af alt dette paahviler dem, som dertil ere kaldte, og Herren leder sine Tjenere til at varetage de forskjellige Arbeider, som Tid efter anden skulle fremme hans Hensigter. Undertiden fordre Omstændighederne og Værkets Beskaffenhed, at der anvendes mere Opmærksomhed og mere Anstrengelse paa een Deel af Arbeidet end paa en anden, og at der anbringes forskjellige Individer til sammes Udførelse.

Denne Missions Historie viser klarligen, at Herren til forskjellige Tider har kaldet og beskikket forskjellige Mænd til Bestyrelsen og til at være de Helliges Veiledere, alt efter Omstændighedernes Beskaffenhed og Værkets Fremadskriden. De af de Hellige, som have havt Forstand nok til at indsee Nytten og Nødvendigheden deraf, have adlydt disse Veiledere, uden at tage Hensyn til Personen, og have følt sig velsignede i enhver Henseende. De derimod, der have forsøgt at gaae i Rette med Herren, og lastet, fundet Feil ved og ringeagtet de Mænd, han har stillet over dem, have ikke følt sig velsignede, men have efterhaanden tabt Aandens Lys og Veiledning, og tilsidst lidt Skibbrud paa sin Tro.

Det glæder os derfor, at baade Præstedommet og de Hellige voxe i Anerkjendelsen af, at dette Værk er Herrens, at han staaer i Spidsen for samme, at han ordner det efter sin Viisdom, at han kalder, beskikker eller løser hvem han vil, at han fordrer ubetinget Lydighed, forenet med indbyrdes Enighed og Kjærlighed, af sine Tjenere og Tjenerinder, fordi hans Hensigter, nemlig deres Velfærd og Salighed, ikke kunne opnaes paa nogen anden Maade.

Hvormeget er ikke allerede udrettet formedelst de trofaste Hellige, og hvad vil ikke vorde udrettet, alt eftersom de Hellige voxe i enhver Ting, som henhører til Herrens store Gjerning, hvilken vi ovenfor, for Begvemmelighedens Skyld, have inddeelt i de tre store Hovedafdelinger: Evangeliets Prædiken og de Troendes Indlemmelse, den indvendige kirkelige Regjering og de Helliges Fuldkommengjørelse, Udsamlingen fra Nationerne og Hjemvandringen til Zion. Disse Formaal maae bestandigt haves for Øie, Intet af dem maa tabes af Syne; enhver af vore Bevægelser, Bestræbelser og Foretagender maae hensigte til deres Fremgang, hvorfor det er nødvendigt at give Agt paa og udføre ethvert Raad, ethvert Vink, vi faae formedelst Herrens Aand og hans bemyndigede Tjenere.

Det er denne forholdsmæssige Samvirken af Hundreder og af Tusinder, som vil tilveiebringe det store Resultat: Guds Riges Grundfæstelse paa Jorden.

Lærdomme i Jesu Christi de Sidste-Dages Helliges Kirke.

(Fortsat fra Pag. 41.)

Om Tro.

Troens Væsen og Nødvendighed.

Pagtens Bog. (1ste Forelæsning § 9—13.) „Troen er en Vished, som Menneskene have om Tilværelsen af Ting, de ikke have seet, og Virksomhedsprincipet i alle Fornuftvæsener.

Dersom Menneskene vilde lægge nøie Mærke til sig selv, og vende deres Tanker og Betragtninger til deres egne Gemytters Virksomhed, saa vilde de snart opdage, at det er Tro, og Troen alene, som er den bevægende Aarsag til al Virksomhed hos dem; at uden den vilde baade Sind og Legeme være i en uvirksom Tilstand, og al deres Stræben, baade physisk og aandelig, vilde ophøre.

Dersom denne Klasse (de ved Forelæsningen Tilstedeværende) skulde gaae tilbage og anstille Betragtninger over deres Livs Historie, fra den første Periode, de kunne erindre, og spørge sig selv, hvilket Princip, der ansporede dem til Handling, eller gav dem Kraft og Virksomhed i alle deres lovlige Kald og Bestræbelser, hvad vilde Svaret blive? Vilde det ikke blive, at det var den Vished, vi havde om Tilværelsen af Ting, som vi endnu ikke havde seet? — — — Vilde I bestræbe Eder for at erholde Viisdom og Forstand, med mindre I troede at kunne erlange dem? Vilde I nogensinde have saaet, dersom I ikke havde troet, at I skulde høste? — — — Betænker, og sporger Eder selv, om det ikke er saaledes. Henvender Eders Tanker paa Eders egne Gemytter, og see, om ikke Troen er den bevægende Aarsag til alle Eders Handlinger; og om den er den bevægende Aarsag i Eder, er den da ikke i alle Fornuftvæsener?

Men ligesom Troen er den bevægende Aarsag til al Virksomhed i timelige Anliggender, saaledes er den ogsaa i aandelige; thi Frelseren har sagt, og det er troværdigt, at „hvo, som troer og bliver døbt, skal blive salig." (Marc. 16, 16.)

Ligesom vi ved Troen annamme alle timelige Velsignelser, som vi annamme, saaledes annamme vi i lige Maade ved Troen alle aandelige Velsignelser, som vi annamme. Men Troen er ikke alene Virksomhedens, men ogsaa Kraftens Princip i alle Fornuftvæsener, enten de ere i Himmelen eller paa Jorden." (Læs videre §§ 15, 16, 17; 7de Forelæsn. §§ 3, 5 og følgende; 1ste Forelæsn. § 24; 4de Forelæsn. § 3.

(Side 170, 3.) „See, sandelig, sandelig siger jeg Eder, dette er mit Evangelium, og ihukommer, at de skulle have Tro paa mig, ellers kunne de ingenlunde vorde salige. — — — Og de, der have Tro, skulle I bekræfte i min Kirke ved at lægge Hænderne paa dem, og jeg vil skjenke dem den Hellig-Aands Gave."

Joseph Smith. (Fra hans Levnetsløb, den 27de Juni 1839.) „Troen kommer ved Hørelsen af Guds Ord, formedelst Guds Tjeneres Vidnesbyrd; deres Vidnesbyrd er altid ledsaget af Prophetiens og Aabenbaringens Aand.

Troen kommer ikke ved Tegn, men ved at man hører Guds Ord."

Brigham Young. (Journal of

Discourses 3die Aarg. Side 45.) „Troe I, at Jesus Christus helbredede Alle og Enhver, der vare syge? eller at alle Djævle bleve udkastede i de Landstrækninger, han gjennemvandrede? Jeg troer det ei. Mirakler, Syges Helbredelse, Dødes Opreisning og deslige, vare næsten ligesaa sjeldne i hans Dage, som i vore. En Gang imellem havde Folket Tro paa hans Magt, og da kunde et Mirakel, som man kalder det, blive udført. De Syge, de Blinde, de Døvstumme, de Vanføre og de Besatte vare om ham; men kun nu og da kunde hans Tro have Kraft til at virke, paa Grund af Mangel paa Tro hos vedkommende Individer."

Tro paa Gud.

Bibelen. (1 Petr. 1, 21,) Christus blev „aabenbaret for Eder, som formedelst ham troe paa Gud, der opreiste ham fra de Døde og gav ham Herlighed, saa Eders Tro og Haab maa være til Gud."

Hebr. 11, 6. „Uden Tro er det umuligt at behage ham (Gud); thi det bør den, som kommer frem for Gud, at troe, at han er til, og at han bliver deres Belønner, som søge ham."

4 Mose Bog 14, 11. „Hvorlænge ville de ikke troe paa mig?"

2 Sam. 22, 31; Ps. 18, 31. „Han er alle dem et Skjold, som troe paa ham."

Ps. 4, 6. „Forlader Eder paa Herren."

Ps. 9, 11. „De, som kjende dit Navn, skulle forlade sig paa Dig."

Ps. 17, 7; 37, 40. „Herren vil frelse dem, der troe paa ham."

Ps. 34, 8. „Herrens Engel leirer sig trindt omkring dem, som ham frygte, og frier dem."

Jeremias 17. 7. „Velsignet er den Mand, som forlader sig paa Herren, og hvis Tillid Herren er." (See videre Ps. 32, 10; 40, 5; 84, 13; 118, 8. 9; Ordsp. 16, 20; 28, 25; 29, 25.)

Ps. 125, 4. „De, som forlade sig paa Herren, de ere som Zions Bjerg, der ikke skal ryste, men skal blive evindelig."

Es. 57, 13. „Den, som forlader sig paa mig, skal arve Landet og eie mit hellige Bjerg."

Zeph. 3, 12. „De skulle troe paa Herrens Navn."

Joh. 5, 24. „Hvo, som troer paa den, som mig udsendte, haver et evig Liv."

2 Cor. 1, 9. „Vi skulle ikke forlade os paa os selv, men paa Gud."

1 Tim. 4, 10. „Vi have sat vort Haab til den levende Gud."

1 Joh. 5, 10. „Hvo, som ikke troer paa Gud, haver gjort ham til en Løgner."

Mormons Bog. (Side 156.) Mosias 2, 2. „Og der er ingen anden Frelse end denne, som der er talet om? ei heller er der nogen Betingelse, hvorved man kan blive frelst, undtagen de Betingelser, jeg har sagt Eder. Troer paa Gud; troer, at han er til, og at han skabte alle Ting, baade i Himmelen og paa Jorden; troer, at han har al Viisdom og al Magt, baade i Himmelen og paa Jorden; troer, at Mennesket fatter ikke alle de Ting, som Herren kan fatte.

Og atter, troer, at I bør angre Eders Synder og forsage dem, og ydmyge Eder for Gud, og bede med Hjertets Oprigtighed, at han vil tilgive Eder."

Mosias 1, 15. (Side 154.) „Ingen findes ustraffelige for Gud uden Omvendelse og Tro paa Herrens, den almægtige Guds Navn."

Nephi 5, 8. (Side 463.) „Hvo, som troer paa Christum, troer paa Faderen ogsaa."

Pagtens Bog. (4de Forelæsn. 17.) „Lad Mennesket engang anstille alvorlige og lyse Betragtninger over Ideerne om Tilværelsen af de ovenomtalte Egenskaber i Guddommen, og man vil see, at saavidt hans Egenskaber angaaer, er der en sikker Grundvold lagt for Udøvelsen af Tro paa ham til Liv og Saliggjørelse. Thi saafremt Gud besidder Egenskaben Kundskab, kan han gjøre alle Ting bekjendt for sine Hellige, hvad der er nødvendigt for deres Saliggjørelse; og da han besidder Egenskaben Kraft, er han derved istand til at befrie dem fra alle Fjenders Magt; og i det see de tillige, at Retfærdighed er en Egenskab hos Guddommen, at han vil behandle dem efter Retfærdigheds og Billigheds Principer, og at en Retfærdigheds Belønning skal ydes dem for alle deres Sorger og Lidelser for Sandhedens Skyld. Og da Dom tillige er en af Guddommens Egenskaber, kan hans Hellige have den urokkeligste Tillid, at de ville i rette Tid opnaae en fuldkommen Befrielse fra alle deres Fjenders Hænder, og en fuldstændig Seier over alle dem, der have søgt at skade og ødelægge dem. Og da Barmhjertighed tillige er een af Guddommens Egenskaber, kunne hans Hellige stole paa, at den vil blive udøvet mod dem, og igjennem denne Egenskabs Udøvelse mod dem vil Trøst og Hvalelse blive dem meddeelt i Overflødighed, midt i alle deres Sorger og Trængsler. Og tilsidst, seende, at Sandhed er een af Guddommens Egenskaber, ledes man til at fryde sig midt under alle Anfegtelser og Fristelser i Haab om den Herlighed, som skal bringes, naar Jesus Christus skal aabenbares, og med Synet hendvendt paa den Krone, der skal sættes paa de Helliges Hoveder paa den Dag, naar Herren skal uddele Belønninger til dem, og med den evige Vægt af Herlighed for Øie, som Herren har forjættet at meddele dem, naar han skal bringe dem til sin Throne for at boe for hans Aasyn evindeligen." (Læs ogsaa 18de og 19de §.)

(7de Forelæsn. §§ 7 og 8.) „Derfor er det sagt, og det med Rette, at uden Tro er det umuligt at behage Gud. Om man skulde spørge: hvorfor er det umuligt uden Tro at behage Gud? vilde Svaret være: fordi det uden Tro er umuligt for Menneskene at frelses; og da Gud begjærer Menneskenes Saliggjørelse, maa han som Følge heraf begjære, at de skulle have Tro; og han kunde ikke være tilfreds, med mindre de havde den, eller ogsaa maatte han være tilfreds med deres Fordærvelse.

Heraf lære vi, at de mange Formaninger, der ere blevne givne ved inspirerede Mænd, for at de, som have annammet Herrens Ord, skulde have Tro paa ham, vare ikke almindelige Sager, men bleve givne for den bedste af alle Grunde, og det var: fordi uden den var der ingen Saliggjørelse, hverken i denne Verden eller i den tilkommende. Naar Menneskene begynde at leve ved Troen, begynde de at nærme sig Gud; og naar Troen er fuldkommet, ere de ligesom ham; og fordi han er frelst, ere de frelste tillige; thi de ville blive i den samme Stilling, som han er i, fordi de ere komne til ham; og naar han viser sig, skulle de blive ham lige; thi de skulle see ham som han er."

(Fortsættes.)

Joseph Smiths Levnetsløb.

Septbr. 1838. (Fortsat fra Side 31.)

I Morges døde en Datter af Ældste Schumway i Leiren, og ligeledes Mrs. Clarks Barn. Leiren passerede gjennem Terre Haute og over Wabash Floden, i nordvestlig Retning, gjennem Fayette Bydistrict og leirede sig omtrent 1/8 Miil Vest for E. S. Wolfs Pakhuus og 2 Mile fra Indianas vestlige Grændse. 11 Mile. 423 Mile fra Kirtland.

Løverdagen den 8de. Leiren passerede ind i Staten Illinois med Pilot Grove paa høire Haand. Reiste 25 Mile. 448 Mile fra Kirtland.

Præsidentskabet mødte i Raad med Committeen fra Charlton County tilligemed General Atchison. En Beretning over hele Sagen blev given — om den nærværende Opbidselse og Aarsagen til al denne Forvirring. Disse Herrer udtalte deres fuldkomne Tilfredshed med den erholdte Underretning, da de indsaae, hvor skammeligt man havde ført dem bag Lyset i denne Sag. De forlod os i Eftermiddags tilsyneladende særdeles tilfredse med Sammenkomsten.

Fik Efterretning denne Aften, at Pøbelen skulde angribe Adam-ondi-Ahman, hvorfor Nogle af Brødrene drog derhen for at hjælpe de derværende Brødre i deres Selvforsvar mod Pøbelen.

Capitain William Allred tog ud med et Compagni paa 10 Mand tilhest for at afskjære en Vogn med Geværer og Ammunition fra Richmond til Pøbelen i Davies. De fandt Vognen sønderbrudt og Geværkisterne trukne ind i det høie Græs tæt ved Vognen, men kunde ikke opdage noget Menneske i Nærheden. Kort efter nærmede to Mand tilhest sig Pøbelens Leir, og lige efter dem kom en Mand med en Vogn; de blev Alle bragte op i Kraft af en Arrestbefaling, da man antog, at de vare de Mænd, som hjalp Pøbelen med at føre Geværer og Ammunition til hine Mordere, ja, saadanne, som myrdede med koldt Blod. Mændene blev tilligemed Geværerne bragte til Far West. Geværerne uddeeltes blandt Brødrene til deres Forsvar og Fangerne holdtes i Forvaring.

Dette var i Sandhed en skjøn Dag for os, thi Pøbelens Planer forstyrredes ved Tabet af deres Geværer, og alle deres Bestræbelser syntes at være tilintetgjorte.

Pøbelen vedbliver at tage Fanger efter Behag; Nogle beholde de, Andre slippe de. De gjøre Alt hvad der staaer i deres Magt for at faae os til at begaae den første Voldsgjerning. De sende ofte Efterretning til os om at de martre Fangerne tildøde paa den grusomste Maade; men vi forstaae deres Kneb; thi deres List og Klogt er ei større end den nok kan gjennemskues.

Capitain Allred handlede med Fuldmagt af de civile Authoriteter i Caldwell, hvilke udstedte Ordren til at lægge Vaabnene under Beslag og at arrestere Førerne. Fangerne blev bragte til Far West i Forhør.

Leiren reiste to Mile for Frokost og opslog Telte paa begge Sider af lille Ambro, i Nærheden af Vestgrændsen af Edgar County, hvor Søstrene vaskede ifølge Raadets Beslutning, da de ikke havde havt dette Privilegium i nogle Dage, eftersom Nogle vare døde, Andre syge.

Det blev Leiren sagt, at de ikke Alle kunde drage op til Zion i eet Compagni, men at det var Viisdom, at Nogle skulde udsee Steder, hvor de kunde overvintre og arbeide for at faae Midler, hvormed de kunde ophølde sig, naar de ankom til Zion, da det begyndte at skorte paa de Penge, de

fik i Bath; men de Halvfjerdsindstyve burde gaae heelt op for at boesætte sine Familier, og derpaa gaae ud og forkynde Evangeliet.

Mandagen den 10de. Ni eller ti Familier besluttede at udsee sig et Sted, hvor de kunde overvintre.

Leiren passerede Independence og tilbagelagde en 15 Mile lang Slette, ialt 22 Mile, og leirede sig ved en lille Aa.

Idag førtes Fangerne John B. Comer, William L. McHoney og Allen Miller til Forhør for Albert Petty, Fredsdommer. Fangerne bad om Tilladelse til at maatte stille Kaution, for at vinde Tid til at søge Raad. Loven tillod ingen Kaution, men Retten udsattes til paa Onsdag, for at Fangerne kunde faae Tid til at indhente Raad.

Efter Arrestationen underrettede vi Dommer King i et Brev, datteret „Richmond den 10de Septbr.," om det Foresaldne, og udbad os hans Raad med Hensyn til hvad vi havde at foretage os med Geværerne og Fangerne.

Dommer King raadede os ved Brev til „at løslade Fangerne og behandle dem godt," og sagde, at Geværerne vare Regjeringens Eiendom under Capt. Pollards Varetægt i hans Nabolav; men om de vare sendte ud efter hans Ordre eller med hans Tilladelse, kunde han ikke sige, og han var i Tvivl, hvad Raad han skulde give desangaaende; „dog skulle de ikke med min Medvirken blive Eder fratagne for at benyttes mod Eder i ulovlige Øiemed.

A. A. King."

(Adresseret til dHrr. Smith og Rigdon.)

Under samme Dato raadede Dommer King General Atchison til „at sende 200 Mand eller flere for at adsprede de bevæbnede Skarer i Davies og ligeledes i Caldwell, og tvinge de „Mormoner," som ikke ville overgive sig, til Underkastelse, da det ikke kan lade sig gjøre at tilsidesætte Loven for deres Skyld." Hvad Tilsidesættelse vil der blive, Dommer King, thi ingen „Mormon" har negtet at underkaste sig Lovens Fordringer? Det er alene Pøbelvældet, „Mormonerne sætte sig op mod."

En Petition blev idag udfærdiget af Borgerne i Ray County til General Atchison med Anmodning om, at Militsen maatte rykke ud for at underkue Oprøret i Caldwell og Davies, og forebygge Blodsudgydelser, hvilket snarligen vilde finde Sted, hvis ikke Forholdsregler toges for at forhindre det. Undertegnet af Jesse Coates og 28 Andre.

Tirsdagen den 11te. Leiren reiste 16 Mile over Sletten og opslog Telte i Macan County.

Onsdagen den 12te. Leiren reiste 29 Mile. 534 Mile fra Kirtland.

Idag bleve Fangerne John B. Comer og hans Kammerater bragte i Forhør. Det bevistes for Retten, at Geværerne bleve tagne af een af Fangerne, samt at de skulde bringe dem til Davies County for at bevæbne Pøbelen med dem. Det bevistes ogsaa, at Pøbelen samlede sig i den Hensigt at drive de Hellige fra deres Hjem. Fangerne maatte stille Borgen for deres Komme i Districts-Retten, Comer som Formand, de Andre som hans leiede Medhjælpere.

Idag sendtes tillige en Skrivelse til Gouverneur Boggs, dateret Davies County, indeholdende alle de Løgne og Bagvaskelser, som Pøbelmændenes, Kjeltringernes og Mordernes onde Genius kunde opfinde, bestyldende „Mormonerne" for enhver Forbrydelse, de selv havde begaaet, og kaldende dem Bedragere, Oprørere, Flygtninger fra Canada, Udsendinge af Morkets Fyrste, osv. med Underskriften: „Borgerne af Davies og Livingston County."

(Fortsættes.)

Blandinger.

Paa Sicilien i Italien herſker en meget forurolígende Tilſtand. I Palermo har der været et blodigt Haandgemæng imellem Civile og Militaire, hvisaarſag Commandanten har befalet, at den hele Stad ſkal afvæbnes. Ifølge circulerende Rygter ventes en alvorlig Opſtand. — General Garibaldi har udſtedt en Proklamation til Neapolitanerne, hvori han opfordrer dem til at medvirke til det fælles Maal: Italiens Frihed. Den neapolitanſke Armee paa Grændſen af Kirkeſtaten er nu fuldſtændig udruſtet og proviantéret.

I Neapel befrygter man et voldſomt Udbrud af Veſuv, og Indbyggerne af Landsbyen Portici have allerede rømmet deres Huſe.

Som et Exempel paa, at de gamle, barbariſke Skikke endnu ingenlunde ere afſkaffede i Tyrkiet, ſkjøndt Civiliſationen tilſyneladende har faaet Indpas der, fortæller Presse, at en af Sultanens Søſtre, der er gift med Mahmud Paſcha, i de første Dage af October nedkom med en Søn, ſom „af Statsgrunde" øieblikkelig blev qvalt. Der tilføies, at det ſamme har været Tilfælde med Sønnen af en anden Søſter, ſom er gift med Marinemiſteren, Mehemed Ali Paſcha, og at det fremdeles vil gaae det mandlige Afkom af Sultanens Søſtre paa ſamme Maade.

Kjæmpedampſkibet „Great Eastern," ſom vi oftere have omtalt, har nu gjort ſin Prøvetour, der i enhver Henſeende har viiſt ſig heldig. Dækkets Længde er 691 Fod, Breden er 83 Fod og Drægtigheden er 22,500 Tons (circa 171,813⅓ Commerce-Læſter). Det har 5 Skorſtene, 6 Maſter, en Skrue af 24 Fods Gjennemſnit, og desuden Skovlhjul. Naar Skruens og Skovlhjulenes Maſtiner arbeide ſamtidigt med fuld Kraft, da ville de i det Hele taget virke med 11,500 Heſtes Kraft, hvilken Kraft er tilſtrækkelig til at drive alle Bomuldsmaſtinerne i den ſtore Fabrikſtad Manchester. Skibets Sider beſtaae af to Jernvægge, en Ydervæg og en Indervæg, med omtrent 3 Fod Spillerum, eller, om man vil, af 2 Skibsſtrog, det ene indeni det andet. Rummet mellem disſe er igjennem tykke Jernplader deelt i en Mængde mindre vandtætte Rum eller Celler, ſaa at Ydervæggen kan brydes ved et Stød og Cellen indenfor fyldes med Vand, uden at Skibet derved udſættes for Fare, endvidere er Skibsrummet afdeelt i 11 vandtætte Rum under det nederſte Dæk og 8 over ſamme, og endelig gaaer der to Skillerum paa langs igjennem den ſtørſte Deel af Skibet, ſaa at dette i alle Henſeender maa kaldes overordentlig ſtærkt og ſikkert imod Ødelæggelſe. Det er beſtemt til at fare paa Auſtralien, men dets første længere Tour vil være til Amerika, hvilken dog kun kan anſees ſom en Prøvetour.

I London forfærdiges en egen Sort kunſtigt Læder, fornemmeligt beſtaaende af Cautchouk (Gummi Elaſticum eller Viſkelæder) og Naphta. Fordelene ved dette Læder ere, at det ikke let rives itu, at det modſtaaer Fugtighed, at det altid er tørt, at dets Glands forhøies ved Gnidning, at det ikke let ſtrabes, at det er overmaade ſtærkt og at det kun koſter ⅓ af almindeligt Læders Priis. Det forfærdiges i Stykker paa 78 Alens Længde, omtrent 2¼ Alens Brede og af hvilkenſomhelſt Tykkelſe.

Skruedampſkibet Royal Charter, fra Auſtralien til England med Paſſagerer og Guld, er totalt forliſt i Nærheden af Liverpool. Af 498 Perſoner, ſom befandt ſig ombord, bleve kun 39 reddede; tillige gik 4½ Million Rdlr. i Guld tabt. Skibet ſelv var vurderet til 120,000 Lſtl. (omtrent 1,080,000 Rdlr.) og forſikret.

Natten mellen den 25de og 26de og hele Dagen den 26de October har der raset en frygtelig Storm langs med hele den engelske Kyst, og de engelske Aviser ere fyldte med Beretninger om de derved foranledigede Ulykker.

Fra Adelaide i Australien berettes om Skibet „Admillas" Stranding: Da Skibbruddet fandt Sted, havde 40 Personer klamret sig fast til Skibets Ruiner; men af disse bortreves af den voldsomme Sogang den største Deel, og kun 15 bleve tilbage, idet det lykkedes dem ved en Tougende at krybe op paa Randen af Skandseklædningen, hvor de da i Forening med de Øvrige, som ligeledes havde reddet sig op paa Vraget af Skibet, i syv lange Dage og Nætter gjennemgik alle de rædselsfulde Tilstande, som Kulde, Hunger og Tørst medføre, efter hvilken Tid de endnu 22 Levende reddedes. Hver Dag og hver Nat krævede sine Offre; saaledes omkom 20 i een Nat. De Overlevende vare saa udmattede og saa sløvede for Alt, at det ikke mere gjorde noget Indtryk paa dem, naar en af deres Ulykkesbrødre bortreves af Bølgerne.

Amerika: Ifølge Efterretninger fra New York af 18de Octbr. er der udbrudt en Negeropstand i Harpersferry i Virginien; omtrent 800 Insurgenter have bemægtiget sig Arsenalet, stoppet Jernbanetogene og overskaaret Telegraphtraadene. Fra Washington er der afgaaet Tropper imod Insurgenterne.

Indbetalte Bogpenge.

	Rd.	Mk.	Sk.
P. Nielsen, Fredericia	13	„	4
M. Andersen, Bornholm	5	„	„
L. C. Geertsen, Aarhuus	45	3	8
R. Nielsen, Skive	8	1	13
J. C. A. Weiby, Vensyssel	35	4	„
G. Ohlson, Stockholm	5	„	„
Summa	112	3	9

Indhold.

	Side.		Side.
Zion	49.	Lærdomme i Jesu Christi de Sidste-Dages Helliges Kirke (fortsat) . .	58.
Menneskets Arbeidskraft bedre end Penge	53.	Joseph Smiths Levnetsløb (fortsat) .	61.
Brev fra Aldste Erastus Snow . .	56.	Blandinger	63.
Redaktionens Bemærkninger	57.		

„Skandinaviens Stjerne" udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned og faaes paa Contoiret i Lorentzensgade Nr. 504 D. 5, 1ste Sal tilvenstre og paa alle kongelige Postcontoirer.

Udgivet og forlagt af C. Widerborg.

Trykt hos F. E. Bording.

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

9. Aarg Nr. 5. *Den 1. Decbr. 1859.* Priis: 6 Sk. pr. Exp.

Tale af Præsident Brigham Young,

holdt i Tabernaklet i Store Saltsøstad den 19de Juni 1859.

Aandens Lys og Indsigelse. — Det Ondes Magt. — Villiens Beskaffenhed, osv.

I det Nye Testamente findes følgende Ord, som siges at være udtalte af Frelseren, da han forkyndte sin Lære: „Dersom Nogen vil gjøre hans (Guds) Villie, skal han kjende om Lærdommen er af Gud, eller om jeg taler af mig selv." Det er mit bestandige Arbeide at lære de Hellige Livets Vei, og min fornemste Bestræbelse i al min Tale og Prædiken er, at mine Ord maae stemme overens med Frelserens. Den, der læser Guds Sons Lærdomme og adlyder dem, veed om de ere sande eller falske.

Christus er Verdens Lys, og det oplyser Enhver, der kommer ind i Verden. Intet Menneske er nogensinde bleven født paa denne Jord, uden det har været mere eller mindre oplyst af den Aand og den Indsigelse, som udgaaer fra Guds Throne. Alle Mennesker ere blevne mere eller mindre underviste af Aabenbaringens Aand, og lad mig sige endnu mere: der blev aldrig et Barn født paa denne Jord, uden det ifølge Naturen var begavet med denne Aand; og om vi troe anderledes i saa Henseende, tage vi feil.

Det er en almindelig antagen Læresætning, at Naturen maa underkues, og Naaden indtage dens Plads. Jeg ønsker at underrette Eder om, at det er Natur for et Barn at blive paavirket af Guds Aand. Det er Natur for ethvert Menneske at blive paavirket af en god Aand, og det Onde, som tales om, er den Magt, som Djævelen formedelst Faldet har vundet paa denne Jord. Han fik Magt til at friste Menneskenes Børn, og Ryggesloshed er Følgen af, at de give efter for hans Fristelser, men det ligger ikke i Menneskenes egen Natur. De ere ikke „fødte i Misgjerninger og undfangne i Synd," hvad deres Aand, der udgik fra Gud, angaaer. Det er Kjødet, der sigtes til i dette Skriftsted. Hvorfor skulde de da ikke følge den gode Aands Indsigelser? Vi læse om, tale om og troe paa den Aand, der giver Menneskenes Børn Glæde og Fred, som hverken ønsker eller gjør noget Menneske

Fortræd; og den Aand er Evangeliets Aand.

Hvis Menneskene vilde lytte til denne Aands Hvisken, vilde de blive førte ind paa Sandhedens og Retfærdighedens Sti. Dersom de vilde overvinde Fristelser til det Onde — tvinge Aanden til at seire over Kjødet, vilde de blive Christi Lov underdanige og blive Guds Hellige.

I see forskjellige Onder i Eders Omgivelser, i Eders Familier og i Eder selv. Tilbøieligheden til at gjøre Ondt, til at forstyrre og tilintetgjøre Familiers, Venners og Communers Fred og Lykke, opstaaer ved Fjendens Magt over Kjødet formedelst Faldet. Enhver, der vil lægge Mærke til sit eget Livs daglige Erfaring — som vil give nøie Agt paa sine Ønsker — vil finde, at det store Flertal foretrækker at gjøre Godt hellere end Ondt, og vilde følge den rette Vei, var det ikke for den onde Magt, hvem de underkaste sig. Ved at handle ilde vil Menneskenes egen Samvittighed fordømme dem. De læres hvad der er Ret, de læse hvad der er Ret, og undertiden hviler Herrens Aand over dem, paamindende dem om hvad der er Ret, og den vilde være hos dem fra deres Barndom af, hvis de ikke gave efter for Fristelser og lod Kjødet faae Herredømme over Aanden, Herren har givet os. Jeg føler mig altid tilskyndet til at opmuntre dette Folk, der kalder sig Hellige, til aldrig at bedrøve denne Aand, som oplyser deres Sind, lærer dem Retfærdighed, lærer dem at elske Gud og deres Næste, samt at gjøre Alle omkring dem godt, lærer dem at fremme Retfærdighed paa Jorden og at overvinde det Onde i dem selv og det Onde, der omgiver dem, saa hurtigt som muligt.

Nogle indbilde sig maaskee og i Virkeligheden troe, at jeg er en Modstander af Størsteparten af Jordens Beboere — af Nutidens religieuse og politiske Partier; men det er ikke Tilfælde. Jeg har ikke imod noget Individ som Menneske. Den Lærdom, jeg forkynder, strider ikke imod nogen Person paa Jorden. Hvad jeg strider imod, er Synd — mod det, som bevirker Ondt i Verden. Jeg tør sige med Bestemthed, at jeg er saa reen som Stjernerne, der funkle paa Firmamentet, med Hensyn til at have imod noget Menneske paa Jorden, endskjøndt mange antage, at, fordi jeg strider imod eller revser deres Synder, jeg derfor har imod dem selv. Men det er ikke saa. Jeg har ingen fjendtlig Følelse i mit Hjerte mod Nogen. Hvis vi nære Hevngjerrighed, Had, Ondskab og en Aand, som tilveiebringer Ondt i vort Indre, ere vi i Forhold dertil undergivne Satans Magt. Men naar jeg siger, at jeg sætter mig imod onde Principer og sammes Udøvelse, er det et Udtryk, jeg betjener mig af, som jeg troer I alle kunne forstaae.

Jeg modsætter mig Mænd og Qvinder, som sige, de troe paa Gud Fader og hans Søn Jesum Christum, og alligevel taler letsindigt om dem. Jeg sætter mig især imod en uredelig Aand, ligemeget om den findes i dette Samfund eller i Verden; ligeledes imod Bedrageri og ond Tale. Forstaae mig nu rigtigt, saaledes som jeg mener det. Om jeg skulde høre en Mand forsvare de vildfarende Principer, han har indsuget ved sin Opdragelse, og jeg begyndte at tale mod disse Principer, vilde Nogle maaskee troe, at jeg talede imod Manden, medens jeg i Virkeligheden kun strider imod ethvert ondt og falsk Princip, han fremsætter. Hans Oprigtighed og Moralitet kan derfor gjerne være god saa langt den strækker sig.

Tusinder og Millioner i den christne Verden ere ligesaa nær Sandheden, som nogen Mand, der nogensinde levede paa Jorden, hvad moralsk, christelig Opførsel angaaer. Jeg kunde finde Mange her i vort Samfund, hvilke føre et saa moralsk

Liv, som noget Menneske kan. Er der noget Mere, som er af Nødvendighed og Vigtighed? Ja: — at leve saaledes, at de kunne have Sandheds-Aandens Lys stadigen hos sig Dag efter Dag, saa at I, naar I høre Sandheden, kunne kjende den, ligesom I kjende en god Vens Ansigt, og forstaae enhver Tilkjendegivelse af vildfarende Principer.

Jeg formaner Israels Ældster Dag for Dag, naar jeg har Leilighed dertil, til at leve efter deres Religion — at leve saaledes, at den Hellig-Aand kan være deres bestandige Ledsager, og da ville de blive udrustede med de fornødne Evner til at være Dommere i Israel, til at være Biskopper, præsiderende Ældster, Høipræster og som Guds Mænd, der kunne tage deres Familier og Venner ved Haanden og lede dem fremad paa Sandhedens og Dydens Vei og tilsidst ind i Guds Rige. Lad mig nu sige Eder, I Sidste-Dages Hellige, at ikke Alle af Eder benytte Eders Privilegier retteligen, og naar jeg seer eller hører om Splid, Uenighed, Uorden, daarlige Følelser, slet Opførsel, ved jeg, at man ikke lever overeensstemmende med sin Bekjendelse. Hvorfor høve vi os ikke over al Mistro og over Satans Herredomme? Dette er vort Privilegium.

Hvad Moralitet angaaer lever Millioner af Jordens Indbyggere efter det bedste Lys, de have — efter den bedste Kundskab, de have. Jeg har ofte sagt, at de ville faae Løn efter deres Gjerninger; og Alle, som leve efter de bedste Principer, de eie, eller som de kunne forstaae, ville erholde Fred, Herlighed, Trøst, Glæde og en Krone, der langt overgaaer, hvad de forvente. De skulle ikke fortabes.

Jeg var særdeles tilfreds med en Bemærkning, som Hans Velærværdighed Mr. Vaux — den Herre, der nylig talte — gjorde, nemlig, at Skræk for Herren aldrig kunde, eller aldrig burde ifølge Tingenes Natur, bringe Menneskene til Omvendelse. De iblandt Eder, der ere bekjendte med Verdenshistorien, betragt Nationernes Vandel; og naar bevirkede vel Tyranniet Omvendelse? Aldrig. Det afstedkommer Forbrydelser. Naar der gjøres Indgreb i Menneskenes Rettigheder, og man vil tyrannisere dem, ere de rede til at reise sig i deres Magt og erklære: „Vi ville gjøre som vi selv behage, og ville lade Eder vide, at vi ville have vore Rettigheder og Institutioner ubeskaarne.“ Tyranniet kan have Magt til at halshugge dem, hænge dem eller sende dem til Fængsel; men bestemte, charakteerfaste Mænd ville have deres egen Villie.

Med mindre en Regent har Præstedømmets Myndighed, kan han aldrig styre Folkets Sind og vinde deres ubegrændsede Tillid og Kjærlighed. For at tydeliggjøre hvad jeg mener, skal jeg fortælle en Anecdot. En ung Mand traadte ind i den geistlige Stand, men erfarede snart, at han ikke kunde styre Folkets Sind. Han vendte derfor om og begyndte at studere Medicin, og opdagede snart, at det Ondes Magt havde forledet Folket til at tage mere Omsorg for deres Legemer end for deres Sjæle; men denne Forretning gav ham ikke den Indflydelse, som han ønskede; thi han fandt, at Folkets Villie var deres Første og Fornemste. Han studerede derefter Lovkyndighed, og da kunde han udøve al den Indflydelse han ønskede, thi deres Villie vilde de tilfredsstille og gav den Fortrinet for baade Sjæl og Legeme. Man kan ikke undertrykke Menneskeslægtens ubetvingelige Villie. Jeg har kjendt Børn, der ere blevne pidskede og mishandlede, saa man skulde troe, de vare slaaede reent fordærvet, og dog har man ikke kunnet bøie deres Villie. Hvorledes kom den der? Gud organiserede os til at blive aldeles uafhængige, og Villien, jeg taler om, har han nedlagt i os; og ethvert Fornuftvæsens

Aand er skabt for at blive uafhængig i Forhold til dens Evner; derfor skal den undervises, ikke tvinges.

I kunne ikke bøie eller underkue Villien med een Gang. Den paavirkes og ledes mere eller mindre af det Onde, der boer i Kjødet, men ikke i Aanden, hvorfor den Unge maa belæres om Godt og Ondt, saa at, naar Ansvarlighedsalderen kommer, den selv kan vælge. Vinder det Onde da Indflydelse, begynder det at byde og regjere over Aanden, Gud har givet Mennesket.

Apostlerne og Propheterne sige, idet de tale om vort Slægtskabsforhold til Gud, at vi ere Kjød af hans Kjød og Been af hans Been. (Eph. 5, 30.) Gud er vor Fader og Jesus Christus er vor ældre Broder, og begge ere vore evige Venner. Dette er en bibelsk Lærdom. Vide I, hvilket Slægtskabsforhold I indtage til dem? Christus har seiret, og nu er det os, der skulle seire, paa det vi kunne blive Guds kronede Arvinger og Christi Medarvinger.

Min Formaning til de Hellige er altid: sky det Onde. Vi ønske at see Guds Rige i hele dets Fylde paa Jorden; og hvo, der seer det, vil see et Reenheds Rige, et Helligheds Rige, et Folk iført Kraft fra det Høie — Guds Kraft; og Synden vil blive beseiret, og denne uafhængige Organisation vil blive underkastet, hvad vi kalde Christi Lov, hvilken er det evige Livs Lov. Naar vi tale om Christi Lov, tale vi om den som den Kraft, der sammenholder Elementerne i deres Organisationer.

I læse om den første og anden Død. Vi ere Dag for Dag Dienvidner til Legemets Opløsning; men der er ogsaa en a n d e n Død. Om Nogen efterlever Christi Lov, saaledes som den er fremsat i Bibelen, Mormons Bog og i alle Guds Aabenbaringer, der ere givne fra Adams Dage indtil nu, vil hans Vandel sikkre ham et evigt Liv. Det vil ikke frelse noget Legeme fra Døden, thi det er forordnet af den Almægtige, at Kjødet skal dø. De ville blive rensede, luttrede, helliggjorte og bragte ind i et celestialt Rige, formedelst Legemets Renselse ved at gaae tilbage til Støvet. Synden er kommen ind i Verden, og Døden formedelst Synden, saaledes har Døden trængt sig gjennem til alle Mennesker, og der er ingen Undtagelse — de maae Alle undergaae denne Forandring.

Man kan anføre, at Enoch og hans hellige Stad optoges til Himmelen, at Elias optoges levende, og at den almindelige Tro er, at Moses døde ikke; men desuagtet ville de, tidligere eller sildigere hjemfalde til Dommen, udtalt over alle Mennesker. De maae undergaae denne Forandring for at blive beredte til at træde ind i Guds, vor Faders celestiale Rige.

Det er tillige forordnet af den Almægtige, at Aanderne, idet de paatage sig Legemer, skulle forglemme Alt, hvad de tidligere vidste, thi ellers kunde deres Tilværelse her ingen Prøvestand være for dem — de kunde ellers ikke faae Leilighed til at prøves i Mørkets og Fristelsens Rige, hvorved de kunde vise sig værdige til en evig Tilværelse. Den største Gave, Gud kan tildele Menneskene, er det evige Liv, det er at give Menneskene Magt til at bevare deres Væsens Organisation, frembragt af Herren.

Naar Menneskets Aand med dens Villie og Tilbøieligheder kommer fra Himmelen og træder ind i Tabernaklet, er den reen som Englene. Det aandelige Væsen fra de evige Verdener gaaer ind i sit Legeme paa den Tid, Fosteret faaer Liv, og glemmer Alt, hvad det forhen vidste. Det stiger ned under alle Ting, ligesom Jesus gjorde. Alle Væsener, der skulle krones med Herlighed og evige Livs Kroner, maae i deres Barndoms Svaghed, hvad deres Prøver angaaer, begynde deres Prøvelsestid; de maae gaae ned under alle Ting, for at kunne stige op over alle Ting. Intet

Barn kan fødes af en Qvinde i en mere hjælpeløs Tilstand end Tilfældet var med Jesus Christus; dog voxede han i Viisdom og Forstand i den Grad, at han endog i sin Barndom kunde forbløffe de Skriftkloge og Lærde med sine Spørgsmaal og Svar. Hans Aandsevner udvikledes hurtigt, thi han var Søn af Faderen, der boer i de evige Boliger, og var istand til at annamme Evighedens Viisdom hurtigere end vi. Men vi ere istand til at skye ethvert Onde, dersom vi lytte til Guds Aands sagte Hviskен i vort Indre og følge de hellige Principer, der udstrømme fra Kilden for al Forstand.

Søg Lys og Viisdom af Eders ganske Hjerte, mine Brødre og Søstre, at I kunne blive beredte til at vedligeholde Eders organiserede Væsen, hvilket er Guds største Gave, Gud velsigne Eder! Amen.

Mormonernes Tog i Ørkenen efter deres Udrivelse fra Nauvoo.

En historisk Skildring af Oberst Thomas L. Kane, forelæst i det historiske Samfund i Pennsylvanien den 26de Marts 1850.

(Oversat fra Engelsk.)

For faa Aar siden, da jeg foer op ad Øvre Mississippi om Efteraaret og der var Lavvande i Floden, var jeg nødt til at reise over Land for at passere forbi Strømningerne og Vandfaldene. Min Vei laae gjennem en halvvild Egn, et smukt Strøg af Iowa, hvis uordnede Tilstand med Hensyn til Besiddelsen af Jordlodderne havde gjort det til et Tilflugtssted for Falskmyntnere, Hestetyve og andre Lovovertrædere. Jeg havde forladt Dampbaaden ved Keokuk ved Foden af det Nedre Fald, for at leie en Vogn, og for at indtage Levningerne af et alt andet end reenligt Maaltid, som Flueskværmene, der opfyldte Localet, gjorde mig stridigt. Herfra til det Sted, hvor Floden atter igjen blev dyb og seilbar, trættede mit Øie ved overalt at see smudsige, omstreifende og arbeidsløse Colonister, og et forsømt og uopdyrket Land.

Jeg var just stegen opad den sidste Bakke paa min Landreise, da et Landskab af modsat Udseende behageligt overraskede mit Øie. Halvt omsluttet ved en Bøining af Floden laae en smuk Stad, belyst af den glimrende Morgensol. Dens lyse, nye Boliger, omgivne af grønne, skyggefulde Haver, laae terrasseformigt op ad en prægtig, kuppelformet Høi, hvis Isse prydedes af en ædel Tempelbygning med et høitragende Taarn, hvis Spiir straalede i Hvidt og Guld. Staden syntes at bedække flere engelske Mile og hinsides samme udstrakte sig i Baggrunden et bølgende, skjønt Land, afvexlende med Ager og Eng. De umiskjendelige Kjendetegn paa Industri, Foretagelsesaand og Civilisation overalt gav Prospectet en slaaende og henrivende Skjønhed.

Det var naturligt, at jeg følte Drift til at besøge en saa indbydende Egn; hvorfor jeg leiede en Baad, roede over Floden samt lagde til ved Stadens fornemste Landingsplads. Ingen mødte mig der. Jeg saae mig omkring, men kunde hverken opdage Nogen, eller høre Nogen bevæge sig, endskjønt Stilheden var saa

stor, at jeg kunde høre Fluernes Summen og Vandets Skvulpen mod den lave Strandbred. Jeg vandrede gjennem de øde Gader. Det var som om Staden laae i en dyb Søvn, af hvilken jeg næsten frygtede for at vække den; thi det var tydeligt, at den ikke havde sovet længe. Endnu havde ikke Græsset voxet op paa de brolagte Veie. Regnen havde ikke endnu fuldelig udslettet Sporene af Menneskenes Fodtrin.

Jeg gik aldeles uhindret omkring. Jeg steg ind i de tomme Værksteder, Reebslagerbaner og Smedier. Spinderens Hjul snurrede ikke; Snedkeren havde forladt Høvlebænken og Spaanerne, og det ufuldendte Vindue med sine Karme. Frist Bark laae i Garverens Kar, og nylig klovet Brænde stod opstablet ved Bagerens Ovn. Smedens Esse var kold; men Kulhoben og Afkjølingsposen og det krogede Vandhorn var der, just som om han blot havde forladt det for Helligdagen. Ingen Arbeider saae ud nogensteds for at erfare mit Ærinde. Om jeg ogsaa gik ind i Haverne og slog Havelaagen med Bulder i efter mig, oprykte Blomster, eller larmede med Kjeden i Brønden, idet jeg trak Spanden op for at faae en Drik Vand, eller jeg slog med min Stok mod de høivoxne Georginer og Solsikker, eller jeg rendte over Bedene for at finde Agurker og Kjærlighedsæbler — Ingen raabte til mig fra noget aabent Vindue, og ingen gjøende Hund sprang frem for at gjøre Alarm. Jeg kunde have antaget, at Beboerne havde gjemt sig i Husene, men Dørene vare utillaasede; og da jeg tilsidst forsigtigt traadte ind i dem, fandt jeg den kolde, hvide Aske paa Ildstederne, og jeg gik vaersomt paa Taaspidserne i de tomme Værelser, ligesom man gjør paa et Kirkegulv for ei at vække en forstyrrende Gjenlyd.

Ved Udkanten af Staden var Begravelsespladsen. Men ingen Paaskrift antydede, at der havde herskt nogen ødelæggende Pest; ei heller var den meget forskjellig fra andre protestantiske Kirkegaarde i Amerika. Nogle af Gravhøiene vare beklædte med Grønsvær, og Gravstenene nylig satte, hvilket kunde sees af de friske, sortglindsende Indskrifter.

Paa den anden Side af Kirkegaarden udbredte Markerne sig i alle Retninger med det gule, modne Korn, der raadnende laae paa Jorden da Ingen fandtes, som kunde tage Vare paa den rige Afgrøde. Saa langt Øiet kunde naae udstrakte disse Marker sig; ogsaa de syntes indhullede i Sovn af Efteraarets dirige Luft.

Kun to Dele af Staden syntes at indgyde Sandet Aarsagen til denne hemmelighedsfulde Forladthed. Den sydlige Forstads Huse, der vendte ud til Landet, viste ved deres splintrede Træværk og nedstyrtede Vægge, at de nyligen havde været udsatte for en ødelæggende Kanonade. Ligeledes i og omkring det prægtige Tempel, hvilket havde været Hovedgjenstanden for min Beundring, bivouaquerte bevæbnede Mænd, omgivne af deres opstablede Geværer og Feltskyts. De anholdt mig og opfordrede mig til at gjøre Rede for, hvem jeg var, og hvorledes jeg kunde have den Djærvhed at sætte over Vandet uden skriftlig Tilladelse fra deres Anforer.

Endskjøndt disse Mænd vare meer eller mindre berusede, syntes de dog, efter at jeg havde erklæret mig som en fremmed Reisende, ivrige for at vinde min gode Mening. De fortalte mig Historien om den øde Stad, at den havde været en anseelig Manufactur- og Kjøbstad, beboet af over 20,000 Indvaanere; at den havde ført Krig med dem i flere Aar, og at det endelig var lykkedes at overvinde dem nogle Dage før min Ankomst, i en Kamp, holdt udenfor den ruinerede Forstad; og derefter havde de drevet dem ud med Bajonetspidsen. Forsvaret havde været haardnakket, men blev svagere efter en tre Dages Bom-

bardement. De gjorde sig storligen til af deres Tapperhed, især i sidstnævnte Slag, som de kaldte det; men jeg opdagede, at de vare ikke af een Mening med Hensyn til visse Bedrifter, som havde udmærket det; hvoraf een var, som jeg erindrer, at de havde ihjelslaget en Fader og hans femtenaarige Søn, som ikke havde boet længe i Staden, og hvem de indrømmede havde en pletfri Charakteer.

De ledsagede mig ogsaa indenfor de massive, med Skulpturarbeide smykkede Mure af det besynderlige Tempel, i hvilket, som de sagde, de fordrevne Indvaanere pleiede at helligholde deres vanhellige Gudsdyrkelses hemmelighedsfulde Skikke. De udpegede særskilt for mig visse figurlige Fremstillinger i Bygningen, hvilke, eftersom de havde været søregne Gjenstande for en overtroisk Ærbødighed, de havde som en Pligtskyldighed med ufortroden Flid besudlet og vanziret, og derved gjort ukjendelige. De havde endvidere bemærket Beliggenheden af visse Altere og forskjellige skjulte Kammere, og i eet af dem var en dyb Brønd, indrettet, som de troede, i en forkjærdelig Hensigt. Desforuden førte de mig hen for at see et stort og dybt udmeislet Marmorkar eller Basin, hvilende paa tolv Oxer, ogsaa af Marmor, udhugne i naturlig Størrelse, og hvorom de fortalte nogle romantiske Historier. De sagde, at de bedaarede Mennesker, hvoraf de Fleste vare Emiganter, komne langveis fra, troede, at deres Gud bifaldt deres Modtagelse her af Gjenfødelsens Daab som Stedfortrædere for deres Beslægtede og Kjære i de Lande, hvorfra de vare komne. I dette Basin „stege Forældre ned i Vandet" for deres afdøde Børn, og Børn for deres Forældre, Enker for deres hensovne Mænd, og Unge for deres Forlovede. Saaledes kom denne „store Dobefont" til at forene sig med Erindringen om deres kjære Hedengangne, og var derfor af alle Ting i Bygningen den Gjenstand, til hvilken de fæstede den største Grad af deres afgudiske Kjærlighed. Derfor havde Seierherrerne ogsaa saa flittigen vanhelliget den ved et vist Brug, at Værelset, hvori den stod, var bleven altfor modbydeligt til at opholde sig i. De tillode mig ogsaa at stige op i Taarnet for at see, hvor det var bleven ramt af Lynet Søndagen før, og for at tage en Udsigt i Øst og Syd over ødelagte Agerfelt, liig dem jeg havde seet nær Staden, udstrækkende sig, indtil de tabte sig i det Fjerne. Her i den rene Dags Aasyn, nær Mærkerne af Guds Vrede, som den udsendte Lynild havde afstedkommet, laae Levningerne af Føde, Brændeviinskruse og itubrukne Drikkekar, tilhørende Seierherrerne, tilligemed en Stortromme og en Dampbaads Signalklokke, hvis Brug jeg sidenefter erfoer med Smerte.

Dagen var gaaet under, da jeg blev færdig til at vende tilbage over Floden. Vinden var opvaagnet efter Solens Nedgang, og Vandet slog over i min lille Baad, hvorfor jeg satte Forstavnen højere op ad Floden end det Punkt, jeg havde sat over om Morgenen, og landede hvor et svagt Lysskjær indbød mig at styre efter.

Her imellem Skræppeblade og Siv, kun beskyttede af Mørket, under aaben Himmel, stødte jeg paa en Skare af flere hundrede levende Væsener, hvis urolige Slummer paa Marken forstyrredes af mine Bevægelser.

Passerende forbi disse paa min Vei til Lyset, fandt jeg, at det kom fra et Talglys i en tragtformig Papiirsskjærm, saaledes som det bruges af Æble- og Nøddesælgerster paa Gaderne, hvilket kastede sit flagrende Skin paa de udtærede Træk af en Mand, som laa i det sidste Stadium af en heftig Feber. De havde gjort deres Bedste for ham. Over hans Hoved var Noget, som lignede et Telt, dannet af et Lagen eller to, og han hvilede

paa en gammel Straamatras med en Sophapude under Hovedet. Hans gabende Mund og brustne Øine viste hvor kort Tid han skulde nyde disse Bequemmeligheder; endskjøndt en af Sorg forvirret og urolig Person, maaskee den Døendes Kone, syntes at samle Haab ved Tid efter anden at nøde ham til at synke smaa Mundfulde af det lunkne Flodvand fra en forbrændt og buglet Tin-Kaffekande. De, som forstode bedre, havde forsynet ham med den Medicin, som passede bedre — idet en gammel, skaldet Mand, hvis Ører viste, at han var fortrolig med Dødsscener, mumlede i Patientens Øre, saa længe jeg var der, en monoton og melankolsk Bøn, hvormed blandede sig Hikken og Hulken fra to Smaapiger, som sadde udenfor paa et Stykke Drivved.

Skrækkelig var i Sandhed disse forøvrige Væseners Lidelser. Forkuede og plagede af Solhede og af Kulde, eftersom Dag og Nat afvexlende slaaede sig hen, vare de næsten Alle meer eller mindre lidende af Sygdom. De vare der, fordi de havde intet Hjem, intet Hospital, intet Fattighuus, ingen Venner at tye til. De kunde ikke tilfredsstille deres Syges svage Krav; de havde ikke Brød til at stille deres Børns afbrudte Hungersraab. Mødre og spæde Børn, Døttre og Bedsteforældre, alle vare lige, alle vare bedækkede med Laser, endog manglende Tæpper til at lægge over dem, som Feberkulden rystede indtil Marven.

Disse vare **Mormoner,** nær ved at omkomme i Lee County, Iowa, i den 4de Uge af September 1846. Staden var **Nauvoo** i Illinois.

(Fortsættes.)

Skandinaviens Stjerne.

Den 1ste Decbr.

Nyheder fra Utah. (Fra „Millen. Star.")

Vi have just modtaget de tre første Nummere af „The Mountaineer," (Bjergbeboeren) en Avis nyligen paabegyndt i Saltsøstaden som et Organ for Literatur, Politik, osv. Det udgives af vore gamle Venner Blair, Ferguson og Stout; og idet vi domme efter disse Mænds Talenter og Dygtighed, og Indholdet af de os foreliggende Nummere, troe vi, at denne Avis vil gjøre meget Godt ved at rette vildfarende Meninger, understøtte Sandhed, blotte Løgn og Ondskab, og give Verden en sand og rigtig Fremstilling om Utah og dets Anliggender. Vi gratulere Udgiverne og ønske dem af ganske Hjerte al mulig Held i deres roesværdige Foretagende.

Vi have ogsaa modtaget „Deseret News" indtil den 14de Septbr.; ligeledes Breve fra Præsident Brigham Young og Andre. Nyhederne ere i det Hele taget opmuntrende. Armeen formindskes gradviis. Det Pak, som fulgte Armeen, begynder at føle, at Zion ikke er Stedet for dem, og de drage bort efterhaanden, som de kunne faae Midler. De Helliges Helbred er i Almindelighed godt. De Oprigtige af Hjertet glæde sig i Sandheden, og samle Styrke og Viisdom fra Forsynets Styrelse med dem; medens de Frygtagtige, Vantroe og Hyklerne flye bort fra Zion, og opsøge sig Hjem iblandt mere ligeartede Aander, og derved velsignes og trives Guds Kirke og Rige i Bjergene.

Alle Emigrant-Compagnier ere allerede ankomne; de have havt en særdeles lykkelig Reise, og vare vel tilmode ved Ankomsten.

Det berettes ogsaa, at et Antal Ældster skulde sendes ud paa Missioner dette Efteraar; nogle til Amerika, nogle til Europa og nogle til Syd-Afrika. Dette bebuder en gunstig Fredstid for Zion, og vi ville med Glæde hilse vore Brødre velkomne paa disse Kyster.

Da Haandkarre-Emigranternes Ankomst til Saltsøstaden blev bekjendt, strømmede Tusinder af Indvaanerne dem imøde, og de bleve ledsagede ind med to Musikcorpser; og droge gjennem de med Tilskuere opfyldte Gader til den store Union Sqare (Enighedspladsen), og bleve der budne velkomne af de jublende Skarer, som i Masser havde fulgt dem eftersom de togede igjennem Staden. Rigelige Forsyninger af alle Slags Levnetsmidler bleve bragte Emigranterne ved Districts-Biskoppernes Forsorg. Modtagelsen var i Sandhed rørende, og de ankomne Hellige bleve snart udspredte og gjæstfrit optagne i deres Beslægtedes, Venners og Bekjendtes Boliger.

Det næste Compagni, som kom ind, var Vogntoget, der bestod af 387 Personer, 66 Vogne og 415 Oxegjøveder.

Desuden vare flere mindre Compagnier af Hellige ankomne i Løbet af August Maaned.

Kirkens Vogntog, under Opsyn af Ældste H. D. Haight (Søn af Ældste H. C. Haight) og Biskop Kesler, var ogsaa ankommet, og medbragte forskjellige Slags Handelsvarer og Maskinerier, hvoriblandt Papir, Typer, osv. til „Deseret News" Trykkeri, 3 Sukkermøller, 2 Spiger- og Som-Maskiner og 1 Knap-Maskine; alle-sammen nyttige og nødvendige Ting.

Andre Tog med Kjøbmandsgods vare ogsaa ankomne, saa at der for Nærværende er Overflod af alle Ting.

Et nyt Settlement er bleven begyndt ved Canalfloden i San Pete County og kaldes „Lille Danmark," beliggende 8 engl. Mile fra Ephraim, 6 fra Mount Pleasant (det behagelige Bjerg) og 6 fra Moroni. Anledning til fortrinlig Agerdyrkning siges at være saa god, at den neppe overtræffes af noget andet Strog i Territoriet, hvorfor man troer, at der snart vil fremspringe en blomstrende Landsby.

Mais-Afgrøden i Aar er bleven rigere end i noget af de foregaaende Aar, og vil erstatte Hveden, hvor den ikke har staaet godt. Kartoffelhøsten er ogsaa god.

Et Steenkulsleie er nyligen bleven opdaget ved Weberfloden, omtrent 40 engl. Mile fra Saltsøstaden. William H. Kimball har bragt ind i Staden et Læs Steenkul fra nævnte Leie, og de ere til Eftersyn hos ham. Kullene ere blevne prøvede af de meest erfarne Smede i Staden, og erklærede for gode. Man har anslaaet, at Kullene ville kunne leveres billigere i Staden end Ved, hvilken er besværlig at faae ned fra Bjergene.

Med den sidste østlige Post ankom hid Lord Grosvenor, Søn af Marquien af Westminster, fra England paa sin Tour til Californien og videre til China. Lorden var i ypperlig Helbred, og syntes meget tilfreds med Landsfaderne her i Bjergene. Han havde en fri og utvungen Samtale med „Mormon-Authoriteterne," og og vi formode, at den ædle Lord, ved hvad han saae og hørte, blev overbeviist om, at man ikke aldeles kan stole paa „Bladenes Correspondent-Artikler." Ved Til-

bagekomsten til Fædrelandet vil Lordens Besøg her udentvivl give ham Stof til mange interessante Samtaler.

Lærdomme i Jesu Christi de Sidste-Dages Helliges Kirke.

(Fortsat fra Pag. 60.)

Tro paa Jesum Christum.

Bibelen. Rom. 10, 8. 9. „Det er Troens Ord, som vi prædike; thi dersom Du bekjender den Herre Jesum med din Mund, og troer i dit Hjerte, at Gud opreiste ham fra de Døde, da skal Du blive salig."

Joh. 3, 15. 16. 18. 36. „Paa det at hver den, som troer paa ham, ikke skal fortabes, men have et evigt Liv." „Thi saa haver Gud elsket Verden, at han haver givet sin Søn den eenbaarne, paa det at hver den, som troer paa ham, ikke skal fortabes, men have et evigt Liv." „Hvo, som troer paa ham, dømmes ikke; men hvo, som ikke troer, er allerede dømt; thi han haver ikke troet paa Guds eenbaarne Søns Navn." „Hvo, som troer paa Sønnen, haver et evigt Liv; men hvo, som ikke troer paa Sønnen, skal ikke see Livet, men Guds Vrede bliver over ham."

Joh. 6, 40. 47. „Det er hans Villie, som mig udsendte, at hver den, som seer Sønnen, og troer paa ham, skal have et evigt Liv; og jeg skal opreise ham paa den yderste Dag." „Sandelig, sandelig, siger jeg Eder: hvo, som troer paa mig, haver et evigt Liv."

Joh. 11, 25. 26. „Jeg er Opstandelsen og Livet; hvo, som troer paa mig, om han end dør, skal han dog leve; og hver den, som lever og troer paa mig, skal ikke dø evindeligen. Troer Du dette?"

Joh. 20, 31. „Men dette er skrevet, paa det at I skulle troe, at Jesus er Christus, den Guds Søn, og at I, som troe, skulle have Livet i hans Navn."

Han haver givet dem, der troe paa hans Navn, Magt til at blive Guds Børn. (Joh. 1, 12.) De, der ikke ville troe, at jeg (Christus) er den, jeg er, skulle dø i deres Synder. (8, 24.) Hver den, som troer paa Christus, skal ikke blive i Mørket. (12, 46.) „Troer paa Gud, og troer paa mig." (14, 11.) „Hvo, som troer paa mig, de Gjerninger, som jeg gjør, skal og han gjøre, og han skal gjøre større end disse." (14, 12.) Faderen elsker dem, der troe, at Christus er udgangen fra Gud. (16, 27.)

Ap. Gj. 3, 16. „Troen paa hans Navn haver givet denne Mand fuldkommen Helbredelse for Alles Øine."

Ap. Gj. 10, 43. „Hver den, som troer paa ham, skal faae Syndernes Forladelse ved hans Navn."

Ap. Gj. 16, 31. „Tro paa den Herre Jesum Christum, saa skal Du vorde salig."

Rom. 3, 25. „Hvilken Gud haver fremstillet til en Naadestol formedelst Troen paa hans Blod."

Rom. 9, 33; 10, 11; 1 Petr. 2, 6. „Hver den, som troer paa ham, skal ikke beskjæmmes."

Gal. 3. 26. „I ere jo alle Guds Børn formedelst Troen paa Jesum Christum."

Eph. 1, 15. 16; Col. 1, 3. 4; 2,

5. „Jeg glæder mig, idet jeg seer Eders Tro paa den Herre Jesum Christum."

1 Joh. 3, 23. „Og dette er hans Bud, at vi skulle troe paa hans Sons Jesu Christi Navn."

1 Joh. 5, 1. 4. 5. 10. 13. „Hver den, som troer, at Jesus er Christus, er født af Gud, overvinder Verden, haver dette Vidnesbyrd i sig selv og haver det evige Liv."

Mormons Bog. (Side 559.) Moroni 7, 2. 3. „Thi Alt, hvad der indbyder til at gjøre Godt, og overtaler til at troe paa Christum, er udsendt ved Christi Kraft og Gave; hvorfor I kunne vide med en fuldkommen Kundskab, at det er af Gud; men hvad der overtaler Mennesket til at gjøre Ondt, og til ikke at troe paa Christum og fornegte ham, og ei tjene Gud, det maae I vide med en fuldkommen Kundskab at være af Djævelen, thi paa denne Viis virker Djævelen: han overtaler intet Menneske til at gjøre Godt, end ikke eet; ei heller gjøre hans Engle; ei heller gjøre de, som hengive sig til ham. — — — Og saaledes begyndte Menneskene at øve sig i Tro paa Christum, ved Engles Tjeneste, og ved hvert Ord, som udgik af Guds Mund; og saaledes toge de ved Tro fat paa alt Godt; og saaledes var det indtil Christi Komme. Og efter at han var kommen, bleve Menneskene ogsaa salige ved Tro paa hans Navn; og formedelst Tro bleve de Guds Børn. Og saa sandt som Christus lever, talede han disse Ord til vore Fædre, sigende: Hvadsomhelst I bede Faderen om i mit Navn, der er Godt, i Tro, troende, at I skulle faae, det, see, det skal gives Eder. Mine elskelige Brødre! ere Mirakler da ophørte, fordi Christus er opfaren til Himmelen og sidder hos Guds høire Haand, for af Faderen at gjøre Fordring paa den Naade, som han har til Menneskenes Børn? thi han har gjort Naaden Fyldest, og han tilegner sig alle dem, som troe paa ham; og de, som troe paa ham, ville holde fast ved alt Godt. Saaledes taler han Menneskenes Børns Sag; og han boer evindeligen i Himmelen. — — — Og ved at gjøre saaledes bereder den Herre Gud Veien, saa at de øvrige Mennesker kunne faae Tro paa Christum, at den Hellig-Aand kan faae Rum i deres Hjerter, efter dens Kraft; og paa denne Maade tilveiebringer Faderen de Pagter, som han har gjort med Menneskenes Børn. Og Christus har sagt; Dersom I ville troe paa mig, skulle I have Magt til at gjøre Alt, hvad der er gavnligt, i mig. Og han har sagt: Omvender Eder, alle Jordens Ender, og kommer til mig og vorder døbte i mit Navn, og haver Tro paa mig, at I maae vorde salige."

2 Nephi 12, 11. (Side 110.) „Herren gjør ikke Pagt med Nogen, uden med dem, som omvende sig og troe paa hans Søn, som er den Israels Hellige."

2 Nephi 6, 9. (Side 73.) „Alle Mennesker maae omvende sig og blive døbte i hans Navn, med fuldkommen Tro paa den Israels Hellige, uden hvilket de ikke kunne blive frelste i hans Rige."

2 Nephi 11, 2. (Side 97.) „Alle de, som troe paa hans Navn, skulle blive salige."

2 Nephi 11, 6. 7. (Side 98.) „Vi arbeide flittigen paa at bringe vore Børn, som og vore Brødre, til at troe paa Christum."

2 Nephi 11, 8. 9. (Side 99.) „Den rette Vei er, at troe paa Christum."

2 Nephi 11, 12. (Side 100.) „Jøder og Hedninger maae nødvendigviis overbeviises om, at Jesus er Christus, den evige Gud."

2 Nephi 15, 2. (Side 115.) „Tro paa Christum."

Jacob 1, 1. (Side 117.) „Derfor vilde vi ønske til Gud, at vi kunde

overtale alle Mennesker til at troe paa Christum."

Mosias 1, 14. (Side 153.) „Syndsforladelse og Frelse kommer ikke uden ved Omvendelse og Tro paa den Herre Jesum Christum."

Helaman 3, 5. (Side 417.) „Alle de, der ville see til Guds Søn i Tro og med en angergiven Aand, skulle leve, ja et Liv, som er evigt."

Helaman 5, 2. (Side 428.) „Intet kan frelse dette Folk, uden Omvendelse og Tro paa den Herre Jesum Christum."

Helaman 5, 5. (Side 431. „Guds Søn kommer for at forløse alle dem, der troe paa hans Navn."

Nephi 4, 8. (Side 458.) „Saa mange, som have annammet mig, dem har jeg givet Magt til at blive Guds Børn."

Nephi 5, 8. 9. 10. (Side 463.) „Hvo, som troer paa mig og bliver døbt, skal blive salig; og hvo, som ikke troer paa mig, og ikke bliver døbt, skal fordømmes."

Nephi 9, 12. (Side 484.) „Hvo, som ikke vil troe paa Jesu Christi Ord, skal blive udryddet af hans Pagtes Folk."

Mormon 3, 4. (Side 514.) „Vider, at I maae omvende Eder og troe paa Jesum Christum, ellers kunne I ikke vorde salige."

Moroni 7, 4. (Side 560.) „Thi ifølge Christi Ord kan intet Menneske blive saligt, uden ved Tro paa hans Navn."

Pagtens Bog. (Side 6, 5. 6.) „Derfor hengav den almægtige Gud sin eenbaarne Søn, som det er skrevet i de Skrifter, der ere givne angaaende ham. Han led Fristelser, men agtede dem ikke; han blev korsfæstet, døde, og opstod igjen den tredie Dag, og opfoer til Himmelen, at sidde hos Faderens høire Haand, at regiere med almægtig Kraft efter Faderens Villie, paa det at faa mange, som vilde troe og lade sig døbe i hans hellige Navn, og udholde i Troen indtil Enden, skulde blive salige. — — — Og vi vide, at alle Mennesker maae omvende sig og troe paa Jesu Christi Navn, og tilbede Faderen i hans Navn; og udholde i Troen paa hans Navn indtil Enden, ellers kunne de ikke blive salige i Guds Rige."

(Fortsættes.)

Joseph Smiths Levnetsløb.

Septbr. 1838. (Fortsat fra Side 62.)

Under samme Dato underrettede General Atchison i en Skrivelse fra Hovedquarteret i Richmond Gouverneuren om, at han ifølge Borgernes Forlangende og Districtsdommerens Raad havde udcommanderet fire Compagnier paa 50 Mand hvert af Militsen i Clay County og en lignende Styrke fra Ray County, samt givet Ordre til, at 400 Mand skulde holde sig færdige, om fornødiges, hvilke Alle skulle være tilhest, bevæbnede som Skarpskytter, med Undtagelse af et Compagni Infanteri. Tropperne ville øieblikkelig begive sig til Ophidselsens og Oprørets Skueplads.

Omtrent paa denne Tid kom 60 eller flere af Pøbelen til De Wit og advarede Brødrene om at forlade Stedet.

Torsdagen den 13de. Leiren reiste til Bolivia, 12 Mile. Broder Thortons Barn døde om Aftenen og blev begravet om Morgenen den 14de.

Fredagen den 14de. Leiren passerede gjennem Springfield, som man forventer snart vil blive Hovedstaden i Illinois istedetfor Vandalia. Megen Opposition lagdes for Dagen i Springfield i haarde og uretfærdige Bemærkninger mod Joseph Smith og Kirken, ledsagede af Haanlatter. Koldfeber er den herskende Sygdom paa dette Sted. Terken vedbliver, Vandet i Brondene staaer meget lavt, og mange Kilder ere aldeles udtørrede. Mange Familier fandt Stoppesteder for de naaede dertil.

Leiren har til sine Tider knapt om Fødemidler, baade for Mennesker og Dyr, og de vide hvad det er at være hungrige. Deres Føde de sidste hundrede Mile har bestaaet af kogt Mais og Budding, lavet af friske Mais Ax, skavede paa en Langhovl. Med Mælk, Smør eller Syltetøi smager den fortræffelig, og kan man dertil komme noget Flæsk, Meel, Kartosler, Meloner, osv., bliver det et behageligt Næringsmiddel. Stilkene og den tiloversblevne Mais gives Hestene, saa at Intet deraf gaaer tilspilde. Af denne Grund gaaer det Ordsprog blandt vore Medmennesker: „Mormonerne kunne sulte en heel Hær af Fjender ihjel; thi de kunne leve, hvor enhver Anden vilde dee."

Leiren tæller omtrent 260 Personer. Der var 515, men de ere blevne adspredte til alle Kanter; og det er paa Grund af Egenraadighed, Vindesyge, Misfornøielse og Opsætsighed, samt fordi de ikke have opfyldt sine Pagter, at de ere blevne saaledes adsplittede.

Reiste 23 Mile og opslog Telte 5 Mile Vest for Springfield. 569 Mile fra Kirtland.

Jeg var hjemme efter Kl. 3 om Eftermiddagen.

William Dryden, Fredsdommer i Davies County, underrettede Gouverneuren i en lang Skrivelse om, at han havde udstedt en Arrestordre mod Alanson Ripley, George A. Smith og Flere, der havde anfaldet og truet Adam Black den 8de August sidstleden, og at Embedsmanden med en Vagt bestaaende af 10 Mand, der skulde udføre Ordren, blev med Magt tvungen til at forlade Byen, hvor Angjeldende antoges at opholde sig; og at „Mormonerne" vare saa vel bevæbnede og saa talrige i Countierne Caldwell og Davies, at den udøvende Magt i disse Countier var aldeles ude af Stand til at iværksætte en Arrestordre mod nogen „Mormon;" og at „Mormonerne" behandlede Landets Institutioner med den dybeste Foragt, tilligemed mange andre saadanne Logne af den forteste Slags; hvorpaa Gouverneur Boggs udgav en Ordre til General David R. Atchison af 3die Division af Missouri Militsen ved General-Adjutant B. M. Lisle, at lade et tilstrækkeligt Antal af Tropperne under hans Commando holde sig rede til at hjælpe de civile Authoriteter i Davies County at udøve alle Arrestordre og andre Embedsforretninger, og først og fremmest at være den Embedsmand behjælpelig, som har det Hverv at udføre en Arrestordre, udstedt af Fredsdommer Willian Dryden den 29de August sidstleden mod Alanson Ripley, George A. Smith og Flere, og bringe Angjeldende for Domstolen.

Følgende Brev giver en temmelig god Oversigt over Militsens Bevægelser i de sidste Dage.

Hovedqvarteret for 1ste Brigades 3die Division af Missouri Militsen i Leir ved Grand River, d. 15. Septbr. 1838.

Generalmajor David R. Atchison,
Commandeur for 3die Division af Missouri Militsen.

Min Herre! I Overeensstemmelse med Deres Ordre, dateret den 11te dennes, gav jeg Ordre til Oberst William A. Dunn, Commandeur for 28de Regiment, at ind-

kalde fire Compagnier Skarpskytter tilhest, hvert bestaaende af 50 Mand; ligeledes til Oberst John Boulware, Commandeur for 70de Regiment, at sammenkalde to Compagnier af Skarpskytter tilhest, hvert bestaaende af et lige stort Antal, for at gjøre Tjeneste i Countierne Caldwell og Davies.

Samme Dag erholdt Oberst Dunn de fire Compagnier Frivillige, som krævedes af 28de Regiment, og om Morgenen den 12te overtog jeg Commandoen i egen Person og marscherede mod Caldwells Grændse, hvor jeg beordrede Obersterne at føre deres Regimenter til Skoven ved Crooked River. Jeg begav mig derpaa paa Veien til Far West, der er Hovedstedet i Caldwell, alene ledsaget af min Adjutant.

Ved vor Ankomst dertil fandt jeg Comer, Miller og McHoney — Fangerne, omtalte i Deres Ordre. Jeg forlangte af Vagten, som havde dem i Forvaring, at faae dem udleverede til mig, hvilket ufortøvet skete. Jeg erfarede tillige, at Geværerne, som vare tagne af Sheriffen og Borgerne i Caldwell, vare blevne uddeelte blandt Soldaterne og spredte over hele Landet. Jeg beordrede dem øieblikkeligen indsamlede og overleverede til mig. Jeg sendte derpaa Expres til Oberst Dunn med Ordre til at marschere med sit Regiment ved høilys Dag til nævnte Sted, hvor han ankom omtrent Kl. 7 om Morgenen, hvilket udgjorde 40 Mile siden Kl. 10 om Morgenen den foregaaende Dag.

Da mine Folk kom, bleve Geværerne, ialt 40 Sæt, overleverede til mig; men tre Sæt kunde ikke tilveiebringes, da de sandsynligviis vare bragte ind i Davies County. Jeg sendte disse Geværer under Vagt til Dem tilligemed Fangen Comer; de andre to beholdt jeg, da de vare Borgere af Davies, og bragte dem med mig til dette County, hvor jeg loslod dem paa Æresord, da jeg ansaae deres Hestelse for lovstridig.

Kl. 8 om Morgenen begave vi os paa Marschen og passerede gjennem Mill Port i Davies County, 37 Mile fra vor forrige Leirplads, og ankom til Leiren for Borgere fra Davies og andre tilgrændsende Countier, hvilken efter hvad Dr. Austin fra Carroll, deres Anfører, fortalte os, bestod af mellem 2—300 Mand. Deres Ordre, lydende paa at de skulde adsprede sig, hvilken var bleven sendt forud for mine Tropper med Deres Adjutant James M. Hughes, blev oplæst for dem, og de opfordredes til at adsprede sig. De erklærede, at deres Væbning og Sammensamling var alene skeet til Selvforsvar; men de udsendte Vagter af og til, og jeg selv med Flere, som nærmede sig Leiren, bleve anholdte og opfordrede til at vente indtil Sergeanten for Vagten kom. Jeg havde en Sammenkomst med Dr. Austin, og alle hans Forklaringer vare af fredelig Natur. Men desuagtet vedbleve de at holde sig bevæbnede og at marschere frem og tilbage.

Jeg begav mig derpaa med Deres Adjutant J. M. Hughes og min Adjutant Benjamin Holliday til Mormonernes Leir, der stod under Oberst Wights Commando. Vi havde en Sammenkomst med ham, og han erklærede sig fuldkommen villig til at lade Mormonerne stilles ad, samt at overlevere mig enhver af dem, som var beskyldt for Forbrydelser, og fordrede til Gjengjeld, at de fjendtlige Tropper, som vare samlede af andre af Countiets Borgere, ligeledes skulde adskilles. I Leiren, commanderet af Dr. Austin, forlangte jeg, ifølge Deres Ordre, Fangen, som var bleven losladt Aftenen efter min Ankomst i deres Nabolav.

Jeg optog atter Marschen og leirede os paa Veien lige mellem de to fjendtlige Leire, hvor jeg siden har opholdt mig, ikke fuldt 2½ Miil fra Oberst Wights Leir, og

med den anden Leir undertiden nærmere, undertiden fjernere. Jeg agter at indtage denne Stilling, indtil De selv ankommer, da jeg anseer det for bedst at bevare Freden og at forebygge et Sammenstød mellem Partierne, og naar de blive holdte i denne Stilling nogle Dage, ville de uden tvivl skilles ad uden Tvang.

Jeg har den Ære med Agtelse at være Deres

A. W. Doniphan,
Brig. General for 1ste Brig.
3die Division af Missouri
Militsen.

Heraf kan man tydelig see, at Officererne og Tropperne, handlende efter Gouverneurens Ordre, havde meget liden Agtelse for Landets Love, ellers vilde Comer, Miller og McHoney ikke være blevne losladte.

Denne Dag tilbragte jeg i eller ved mit Hjem, varetagende mine Forretninger som sædvanligt.

Leiren reiste 12 Mile før Frokost og opslog Telte tæt ved Ældste Keelers. Der var nogen Tvist imellem dem, og Br. Pierces Barn døde i Eftermiddag og blev begravet paa Leirpladsen.

Søndagen den 16de. Holdt Forsamling om Eftermiddagen, prædikede og nød den hellige Nadvere. Var hjemme hele Dagen hos min Familie.

Mandagen den 17de. Jeg raadslog med Brødrene hjemme og i Omegnen af Byen. Leiren passerede gjennem Jacksonville i Morgan County til Geneva, 25 Mile. Der var en lille Menighed i Geneva, og nogle faa Medlemmer i Jacksonville.

(Fortsættes.)

Blandinger.

De engelske Dampskibe, som fare paa den jydske Vestkyst, have i de sidste Ugers Stormveir lidt meget og have maattet kaste mange Kreaturer overbord. Vestkysten viser mange Ruiner af forliste Skibe.

Garibaldi har nedlagt sine militaire Functioner i Mellemitalien og er bleven udnævnt til Generallieutenant i den sardinske Armee.

Isfregloden i Frankrig har gjennembrudt Digerne i Nærheden af Saint Robert; Grenoble, en Stad paa 31,000 Indbyggere, ligner en Sø; Tømmer, Meubler, Agerdyrkningsredskaber, Korn og anden Fourrage bortskylles; den anrettede Ødelæggelse er betydelig.

I Albion, en By i Nærheden af New York, har en skrækkelig Ulykke fundet Sted. Ved Aarsmarkedet i nævnte By havde en Liniedandser spændt et Tou over Canalen, der gaaer igjennem Byen. Naturligviis havde alle Markedsfolkene forladt deres Forretninger for at see ham, og Husene ved Canalen saavelsom den i en kort Afstand derfra værende Kjædebro tjente flere Tusinde Nysgjerrige til Slueplads. Midt under Acrobatens Kunster hørtes en stor Allarm og nogle og tyve Mennesker, der havde taget Plads paa et Galleri, forsvandt pludseligt under Ruinerne af Tømmer og Planker. Efter at man havde trukket en heel Deel saarede og lemlæstede Mennesker frem deraf, bekymrede Mængden sig ikke mere derom, og Alles Øie vare nu atter henvendte paa Acrobaten, hvis Kunster satte det forsamlede Publicum i den største Forbauselse. Pludseligt hørtes et frygteligt Brag og Skrig, idet den ene Ende af Kjedebroen for-

svandt under Vandet, og med den styrtede 400 Mennesker samt flere Vogne og Heste i Canalen. Et Øieblik derefter styrtede den anden Ende af Broen sammen og begrov under sine Ruiner mange af dem, som vare faldne i Vandet. Den derpaa fulgte Rædselsscene lader sig ikke beskrive. Man forestille sig 400 Mennesker, der pludseligt vare styrtede ned i et 8 Fod dybt Vand, sammenblandede med nogle og tyve Heste og Vogne. De Saaredes Jamren, Raabene om Hjælp fra dem, som vare i Begreb med at drukne, og endelig den Forvirring, som fandt Sted paa begge Siderne af Canalen, hvor Tusinder ilede hid fra alle Kanter for at redde de Ulykkelige, som vare styrtede i Canalen, var gruelig. Men lykkeligviis var de Omkomnes Antal langtfra saa stort, som man havde forestillet sig. Døde vare 17, Haardtsaarede 10, og mindre Tilskadekomne 30 a 40.

En Amerikaner Gosse har opfunden en ny Strikkemaskine, der kan gjøre et Par Stromper færdigt i en halv Time. Maskinen koster kun 100 Rdlr.

Vore elskelige Brødre, Ældsterne John Van Cott og O. N. Liljenqvist, ankom her til Kjøbenhavn den 23de Novbr., hvilken glædelige Efterretning vi ikke ville undlade straxt at meddele de Hellige, da vi vide, hvor længselsfuldt de imødesee disse Brødres Komme. De forlode Great Salt Lake City den 19de Septbr. og have paa hele Reisen været begunstigede af Forsynet med Helbred og Sundhed, og det er os en stor Glæde at høre af deres Mund Bekræftelse paa de gode Efterretninger, vi i vort forrige Nummer have meldt om vort kjære Hjem.

Indbetalte Bogpenge.

	Rd.	Mk.	Sk.
P. Nielsen, Fredericia	5	2	13
O. Nilsson, Norrkøping	2	3	„
Summa	7	5	13

Indhold.

	Side.		Side.
Tale af Præs. Brigham Young . . .	65.	Lærdomme i Jesu Christi de Sidste-Dages Helliges Kirke (fortsat) . .	74.
Mormonernes Tog i Ørkenen efter deres Udbrivelse fra Nauvoo	69.	Joseph Smiths Levnetsløb (fortsat) .	76.
Redaktionens Bemærkninger	72.	Blandinger	79.

„Skandinaviens Stjerne" udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned og faaes paa Contoiret i Lorentzensgade Nr. 504 D. 5, 1ste Sal tilvenstre og paa alle kongelige Postcontoirer.

Udgivet og forlagt af C. Widerborg.
Trykt hos F. E. Bording.

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

9. Aarg. Nr. 6. *Den 15. Decbr. 1859.* Priis: 6 Sk. pr. Exp.

Guddommelig Myndighed.

(Fra „the Millennial Star.")

Fraseet Alt hvad der staaer skrevet i Bibelen, og Alt hvad de Ældste i denne Kirke have skrevet om Præstedømmet, synes der fremdeles at herske en stor Misforstaaelse i Verden om, hvad Præstedømmet er, eller, naar Alt kommer til Alt, om der virkeligen er Noget. Der er forholdsviis kun Faa i Sandhed, som anse det Umagen værd at tænke derpaa; eller om de ogsaa tænke derpaa, skeer det i det Høieste paa en meget overfladisk Maade.

Een Mening, som Nogle have om denne Gjenstand, er, at Præstedømmet kun er en Slags Stige, ad hvilken ærgjerrige Mænd have hævet sig til Magt og Anseelse under Dække af Guds og Religionens Navn; og de, som kaldes den fornuftigtænkende Deel af Samfundet, have, og det maaskee med Rette, en afgjort Skræk for Alt, hvad der kaldes Geistlighed, da man troer, at *den* har været Hovedaarsag til den Mængde Blodsudgydelse og Elendighed, der har hjemsøgt Verden i næsten enhver Tidsalder. Men uagtet mange Onder ere opstaaede ved Institutioner, *kaldte* Præstedømme, følger ingenlunde deraf, at der *ikke* findes noget sandt og ægte Præstedømme, samt at det som en virkelig guddommelig Orden *aldrig* existerede; tvertimod, Oprindelsen til de fordærvelige Systemer, ovenfor henlydede til, kan lede os tilbage til det Factum, at der engang fandtes en sand Orden, som Mennesket, der altid er færdigt til at tage eller tilrane sig Herredømme over sine Medskabninger for at hæve sig selv op, forvendte, og istedetfor at lade Gud regjere og ordne sine egne Sager, paatog Mennesket sig ikke alene at regjere sig selv, men ogsaa at udøve den samme Myndighed over sine Medskabninger, og denne Tilranelse af Magten, uden guddommelig Kaldelse, har Herren aldrig anerkjendt. Af denne Aarsag er der opstaaet *forvendte* Regjeringsformer, saavel religieuse som politiske, eller Præste- og Kongemagt, og som en absolut Følge af disse er det Trældomsaag, hvorunder Folket sukker, tilligemed de utallige Onder, som have hjemsøgt Nationerne, og som endnu existere blandt dem.

At Folket fordum udkaarede Konger uden guddommelig Tilladelse er indlysende af følgende Sted hos Hoseas: „De have indsat Konger, men ikke ved mig; de have

valgt Fyrster, og jeg vidste det ikke." (8, 4.) Paa den anden Side see vi ogsaa af Skriften, at der i fordums Dage gaves visse Mænd Myndighed til at beskikke Regenter over Folket, som for Exempel Samuel og andre af Propheterne.

Vi paastaae derfor, at Præstedommet er „Fuldmagt til at handle i den Almægtiges Navn og i den Almægtiges Sted;" eller med andre Ord, det er Myndighed, meddeelt Menneskет af Gud til at tale og handle i hans Navn. Hvorvidt dette stemmer overeens med Guds Handlemaade kunne vi see ved at henvise til Bibelen, hvor den omtaler hans Handlemaade mod Menneskenes Børn i fordums Tid; thi alene ved analogiske Slutninger og og Kjendsgjerninger, fremsatte i Fortidens Historie, kunne vi komme til noget afgjørende Resultat.

Af 1 Mose Bog 14, 18—20 see vi, at Melchisedek havde Myndighed til at velsigne Abraham; han kaldes tillige den høieste Guds Præst; og Paulus, idet han taler om den samme Person (Hebr. 5, 6.), siger, at der var en Orden eller Grad af Præstedommet opkaldt efter ham, efter hvilken Orden ogsaa Christus var en Ypperstepræst. Og at Gud virkelig anerkjendte disse Mænds Myndighed, kan tydelig sees af, at han billigede deres Handlinger.

Moses grundlagde ifølge Guds Befaling en anden Orden af Præster — de Aroniske eller Levitiske — hvilke forrettede for og stod i umiddelbar Berørelse med Massen af Folket. At denne Orden ogsaa var særskilt og afsondret fra Folket, sees af de jødiske Propheters Historie.

Der er et mærkværdigt Tilfælde berettet om en Nation af Jøder, der blev frelst fra Ødelæggelse; og et Raad, som dengang gaves, viser, at Gud ærer de Mænd, han udnævner til at være hans Tjenere. Vi see, at Kongen og alt Folket havde samlet sig sammen for at anraabe Herren om at hjælpe dem og beskytte dem mod deres Fjender. Efter at være blevne opmuntrede af Jehasiel, raabte Kong Josaphat: „Troer paa Herren, Eders Gud, saa skulle I blive forsikrede; troer paa hans Propheter, saa skulle I faae Lykke." (2 Kron. 20, 20.) I de jødiske Propheters Historie ere disse Ord overalt stadfæstede; thi aldrig har et Folk blomstret mere, end naar det iagttog dette Raad, og aldrig var et Folk saa forbandet, som naar det satte sig op imod denne Myndighed, og det med Rette, thi Gud sagde Jødefolket allerede i Mose Dage, at han agtede at gjøre dem til en Nation af Konger og Præster, at de skulde blive Hovedet og ikke Halen af Nationerne, og at de skulde blive et kongeligt Præstedom.

Denne guddommelige Fuldmagt fandtes ogsaa i den christne Uddeling. Christus og Apostlerne anseae den for ligesaa nødvendig som Propheterne for dem. Christus taler om den, som Noget, der tildeles Menneskene — ikke at de kunne tage det efter eget Tykke. Idet han taler til Apostlerne, siger han: „I have ikke udvalgt mig, men jeg haver udvalgt Eder," osv. I Matth. 10, 1. underrettes vi om, at han gav Apostlerne Fuldmagt, og i Matth. 28, 19 og 20 finde vi, at et Hverv gaves dem, at „gaae og lære alle Folk," (Nationer) osv. Af disse og mange lignende Skriftsteder see vi, at den guddommelige Kaldelse var den samme, og at den eneste Forskjel mellem Apostlernes og de gamle Propheters Administration var, at de præsiderende Propheter havde Myndighed til at salve og indsætte Konger, hvilket Apostlerne ikke gjorde. Dette havde sin Grund i den Kjendsgjerning, at Christi Tilhængere dengang ikke existerede som noget særskilt Folk, og som Følge deraf aldrig tillod sig at udøve nogen Myndighed over Nationernes Authoriteter. Da Christus forlod dem efter at have fuldkommet

sin daværende Mission paa Jorden, gav han dem endvidere Myndighed til at prædike og lære Ordet, samt Magtens Nøgler til Himmerigets Rige, hvilket var en yderligere Bekræftelse paa deres guddommelige Bestikkelse, sigende: „Hvadsomhelst I binde paa Jorden, skal være bundet i Himmelen," osv. Vi underrettes tillige af Paulus om, at da Christus opfoer til det Høie, gav han Menneskene Gaver, indsatte Nogle til Apostler, Nogle til Propheter, osv. (Eph. 4.) Disse Embeder vare, siger han til Tjenestens Forvaltning, de Helliges Beredelse til Fuldkommenhed, og for at bringe dem til Enhed i Troen, osv.

Vi erfare ogsaa, at dette Præstedomme skulde vedblive evindeligen, og ikke blot være til i Apostlernes Dage, ei heller skulde det døe med Udpustelsen af et Menneskes Liv paa Jorden. Paulus siger, det er en evig Orden „uden Dages Begyndelse og Aars Ende," samt at Christus var en Ypperstepræst af denne Orden evindelig. Dersom da Christus, som vi allerede have seet, bekræftede denne Orden paa Andre, saa er det jo aldeles fornuftig at antage, at de ogsaa skulde blive Præster evindelig. Propheten Malachias fortæller os, at Præster skulle atter frembære eet for Herren antageligt Offer. Og Johannes saae en Skare, hvis Frydesang for endeel havde sin Grund i, at Christus havde gjort dem til Konger og Præster for Gud. (Aab. 5, 10.) Han hørte ogsaa en Forjættelse blive dem given, at de skulde være „Guds og Christi Præster." (Aab. 20, 6.)

Af disse Skriftsteder see vi altsaa, at de ikke blot skulle være Præster, men tillige Konger, og begge disse Embeder ville blive forenede til eet, paa samme Maade som Melchisedek indehavde dem. Han var Konge af Salem og den høieste Guds Præst. Dette vil i Sandhed blive Tilfælde, naar Guds Regjeringsorden bliver tilfulde indført. For den Tid ville Konger rimeligviis blive kaldte til at handle under dem, der have Præstedommet, ligesom det var blandt Herrens Folk fordum. I al Fald er det Factum tydeligt fremsat her, at Præstedommet, som tillige indbefatter Kongeværdigheden, er en evig Orden, og skal existere, naar Millioner af herliggjorte Væsener ere blevne gjenløste, og skulle staae iblandt de himmelske Hærskarers Rækker.

Vi have seet, at en Myndighed blev fordum overdraget Mennesket af Gud, og de Mænd, der havde annammet denne Myndighed, kaldtes Præster efter visse Ordener eller Grader; at disse Præstedomsordener ikke alene existerede blandt Jøderne, men at de ogsaa fortsattes under den christne Uddeling, og at Christus selv var en Præst i Evighed efter den høieste og helligste Orden. Ligeledes have vi seet, at dette Præstedomme indbefatter den Almægtiges Regjeringsmyndighed paa Jorden, hvilken ogsaa skal finde Sted i Himmelen, og blandt de Forløste vil der findes Konger og Præster af den høieste Gud. Da skulle vi fatte, at han er „Kongers Konge og Herrers Herre."

Mormonernes Tog i Ørkenen efter deres Uddrivelse fra Nauvoo.

En historisk Skildring af Oberst Thomas L. Kane, forelæst i det historiske Samfund i Pennsylvanien den 26de Marts 1850.

(Oversat fra Engelsk.)

(Fortsat fra Side 72.)

Mormonerne vare Eierne af denne Stad (Nauvoo) og det yndige Landskab rundt omkring. Og de, som havde standset deres Plove, bragt deres Hammere, Øxer, Væverskytteler og Spindehjul til Taushed, udslukket Ilden paa deres Arnesteder, fortæret deres Føde, ødelagt deres Frugthaver og nedtrampet den uindhøstede Sæd paa deres Agre, — de, som havde gjort alt dette, vare nu Besidderne af deres Huse, og havde forvandlet deres Tempel til et Vertshuus, hvorfra Drukkenboltenes Larm forstyrrede de Dødes Ro.

Jeg tænker, det var, da jeg vendte mig fra den nylig beskrevne Dødsscene, at jeg først lyttede til Støien af Natteviren, som en Deel af Vagtmandskabet holdt inde i Staden. Over den fjerne Summen af Manges Stemmer, lød nu og da høie Udraab, spækkede med Eder, og disharmoniske Stumper af liderlige Viser; men for at ikke disse Udbrud skulde gaae tabte, og for at forhøie Virkningen deraf, styrtede Nogle af dem, henrevne af Drukkenskabsbegeistringen og Forhaanelsesaanden op i Taarnet af Templet, hvor de ondskabsfuldt hujede og skrege, sloge paa Stortrommen og ringede med den høitlydende Dampbaadsklokke, som jeg havde seet.

De stakkels Fordrevne, som saaledes laae ved Flodens Bredder, vare omtrent 640 Personer. Men Mormonerne i Nauvoo og dens Omegn talte Aaret før 20,000. Hvor vare de? Man havde sidst seet dem i sørgelige Tog at bortføre deres Syge og Saarede, Halte og Blinde, og at forsvinde i den vestlige Horizont for at søge sig et andet Hjem. Man vidste neppe noget Andet angaaende dem; og Folk spurgte med Nysgjerrighed: Hvordan mon er deres Skjæbne vorden, og hvor ere de blevne af?

Jeg agter at gjøre disse Spørgsmaal til Emne for min Forelæsning. Siden Mormonernes Uddrivelse indtil nærværende Dag har jeg været fuldkommen bekjendt med Enkelthederne af deres Historie. Men jeg skal i Særdeleshed hendrage Eders Opmærksomhed til Beretningen om, hvad der hændtes dem under deres første Aar i Ørkenen, fordi de i den Tid, mere end i nogen anden, vare tabte for den offentlige Jagttagelse, og derfor Gjenstand for fabelagtige og urigtige Meninger. Heldigviis var jeg i den Tid deres Reisefælle, opholdt mig iblandt dem, og har saaledes erhvervet mig den, formedelst de udstandne Besværligheder, dyrekjøbte Ret, til med Troværdighed at tale om dem og deres Charakteer, deres Lidelser, deres Bedrifter og deres Hensigter.

Den Afdeling, som jeg stødte paa ved Flodbredden, vare de sidste af Mormonerne, som forlode Staden. De havde alle af dem Aaret før forbundet sig til at drage ud fra deres Hjem og søge et andet Tilflugtssted. Dette havde været en Vaabenstilstands Betingelse mellem dem og deres Angribere; og som et Pant paa, at de vilde holde de indgaaede Fredsvilkaar, skulde Kirkens øverste Ældster og nogle Andre, som Fjenden ansaae for anstødelige, tilligemed deres Familier, begive sig vestover om

Foraaret 1846. Det var tillige fastsat, at Resten af Mormonerne kunde blive tilbage i fredelig Nydelse af deres Hjem i Illinois, indtil deres Ledere, tilligemed Opdagelsespartiet kunde med al Flid udvælge for dem et nyt Nedsættelsessted hinsides Klippebjergene, i Californien, eller et andet Sted, og indtil de havde havt Leilighed paa den fordeelagtigste Maade at sælge den Eiendom, de skulde forlade.

Imidlertid bevægede fornyede Tegn paa fjendtlige Følelser Pioneer-Compagniet (d. e. de, som skulle drage i Forveien og berede for de Andre) til at begynde deres Foretagende for Foraaret. Det forventedes naturligviis, at dette vilde blive en farefuld Tjeneste; men den ansaaes som en Selvfornegtelsespligt. Manges Nidkjærhed og Kappelyst, især de Religieuses og Unges, blev ansporet ved Vanskelighederne, som laae i Foretagendet; og Pioneer-Compagniet blev snart fuldtalligt ved Frivillige af Samfundets mest virksomme og ansvarshavende Medlemmer. De begyndte deres Marsch midt om Vinteren, og ved Begyndelsen af Februar vare de næsten alle paa Veien, idet de havde bragt mange af Vognene over Mississippi paa Isen.

Selv under de gunstigste Omstændigheder kunde en Expedition af denne Slags, foretagen paa en saadan Aarstid, neppe undgaae at blive ulykkesbringende.*) Men Pioneer-Compagniet maatte tage afsted i Hast, og var kun ufuldkomment forsynet med de nødvendige Ting. Kulden var streng. De maatte drage lige imod den skarpe Nordvestvind, som kom strygende ned ad Halvøen Iowa fra de frostbundne Egne omkring den skovbekrandsede Slaveso og Skovenes Sø; paa den nøgne Slette der, er der Intet ovenfor det visne Græs, som kan forhindre Nordvestens frie Løb over de haarde, hvælvede Bakker. Ogsaa langs med de adspredte Vandløb, hvorpaa de sønderbrøde den tykke Is for at vande deres Qvæg, havde de aarlige Efteraarsilde kun efterladt lidet Brændsel. Compagniet manglede derfor ofte gode Leirilde, der ere alle Reisendes største Behagelighed, og næsten en Livsfornødenhed for Mennesker, som vare utilstrækkeligen forsynede med Telte og andre Beskyttelsesmidler. Efter Dagens Anstrengelser tilbragte de ofte Natten uden Søvn med Bestræbelser for at bevare sig fra at fryse fordærvede. Deres Forraad af Fødevarer viste sig ogsaa utilstrækkeligt; og eftersom deres Legemer bleve afkræftede, lede de ogsaa forholdsviis af Kulden.

Angrebne af Forkjølelsestilfælde og lidende af Reumatisme, søgte Nogle saa godt de kunde for en Tid at tilbagelægge forkortede Dagmarscher og slæbe Andre med sig. Men Tegnene paa en svækket Constitution begyndte snart at vise sig deri, at de Alle vare strækkeligen udsatte for at blive frostbidne. De Haardføreste og Stærkeste bleve hjælpeløst lammede. Omtrent paa samme Tid begyndte deres Trækdyr at blive udmattede. Det lille Forraad af Fourage, de kunde føre med dem, var sluppet op. Det tørre Prairiegræs viste sig at være uden Næring; og de kunde blot holde Dyrene ilive ved at sanke den grønne Bark og de spæde Skud af Bomuldstræet og anden Kratskov.

At vende tilbage til Nauvoo var sjensynligen den eneste Udvei; men dette vilde have været at give Anledning til fornyet Mistillid, og at bringe nye Fortrædeligheder over dem, som vare ladte tilbage i Staden. De besluttede derfor at holde ud, og at stride fremad, saavidt de kunde, om det ogsaa kun var ved langsomt at hinke gjennem den dybe Snee nogle faa engelske Mile om Dagen. De fandt en Slags

*) Ni Børn fødtes den første Nat de vare leirede ude.

Lindring i at sammenligne sig med de Forviste i Siberien; *) og søgte Opmuntring i alvorlig Bøn for Foraarets Komme, hvilket de længedes efter, ligesom den søvnløse Syge, vridende sig paa sit Leie i den lange Nat, længes efter Morgenens Frembrud.

Foraaret kom tilsidst. Det naaede dem i The Sac and Fox Country (Sække- og Ræve-distrikt), medens de endnu vare paa den nøgne Prairie, ikke engang halvveis mellem Floderne Mississippi og Missouri. Men det bragte sin egen Deel af Besværligheder med sig. Foraarsmaanederne viste sig at være næsten ligesaa prøvende som Vinteren.

Snee, Slud og Regn, der faldt, som de syntes, næsten uophørligt, gjorde Veiene over den rige Jordbund saa ufremkommelige, som om man kjørte i et stort Morads, fuldt af sort Dynd. Undertiden spændte de Hestene og Oxerne fra fire og fem Vogne og satte dem for een, og forsøgte paa denne Maade stiftevis at komme frem et Stykke ad Gangen, men efter en heel Dags Slid og Slæb for dem selv og deres Kreaturer, befandt de sig blot en fjerdedeels eller en halv engelsk Miil fra det Sted, som de forlode om Morgenen. Den megen Regn opsvulmede alle Vandløb; de mindste Floder bleve saa stride, at man ikke kunde komme over dem. Træværk, stikket til Broarbeide, var ofte ikke at faae, og i saadanne Tilfælde maatte man gjøre Holdt indtil Vandet aftog, hvilket undertiden forsinkede dem meget, som for Exempel ved Charitons Hovedfloder, hvor de maatte opholde sig over tre Ugers Tid.

Disse vare prøvende Tilskikkelser. Selv de Muntreste og Standhaftigste knurrede over deres tvungne Uvirksomhed. Ja, endog Qvinderne, hvis heltemodige Aand havde holdt Stand under alle Omskiftelser, tilstode, at deres Humeur afvexlede med Veirforandringerne; de klagede ogsaa over, at deres Børns Helbred forværredes. Det var virkeligen Tilfældet, at de fugtige Vinde i Marts og April bragte med sig mere dødbringende Sygelighed, end det skarpeste Frostveir.

De hyppige Begravelser gjorde de Haardføreste syge. Paa en Soldats Marsch er det en Disciplinsag, at efter Salverne over en Kammerats Grav, skal han tiltrampe den efter Musiken af en eller anden munter Melodi i en livlig og hurtig Takt. Men naar i Mormonernes Leir Een laae syg og opgav Aanden, sørgede Alle, da de saae ham udstrakt som et Lig, og Alle ledsagede ham til hans sidste Hvilested. Det forøgede ogsaa deres Kummer, at de ikke kunde begrave de Afdøde med den forønskede Pomp. At den menneskelige Natur (ogsaa Mormonernes) er forhaabningsfuld, gav sig tilkjende derved, at de meest Forsynlige havde forsømt at anskaffe sig hvad der behøves til Ligbegjængelser, saa at man maatte tye til mange sørgelige Nødmidler.

Det bedste Middel i Almindelighed var at hugge ned en Træstamme af 8 eller 9 Fods Længde, splitte Barken langsefter og flække den i to halve Cylindere. Disse, lagte rundt om den Afdødes Legeme og bundne fast tilsammen med Vidieqviste, dannede en Slags Ligkiste, som overlevende Beslægtede og Venner, prydede med lidt sort Flor, kunde følge til det gravede Hul, og nedsætte i Prairiens vaade Grund. Det smertede dem at sænke den ned saa tarvelig udstyret og i en saa ubemærket

*) Een af Compagniet havde en Bog, nemlig Mdme Cottins „Elizabeth," en Beskrivelse af de Forvistes Lidelser i Siberien; hvilken Bog de endog læste fra Vognene i Maanelyset. De opmuntrede sig ogsaa hovedsageligen ved at synge Zionssange og Lovsange, hvilke lode fra den ene Ende af Leirtoget til den anden, medens det frosne Aandedræt puddrede deres Haar og Øienbryn.

Grav. Det var haardt for dem i en saadan Hast at nedlægge deres Kjæres Levninger under den følgende Prairies Grønsvær, og lade dem efter sig der til Forglemmelse, udsatte for den kolde Regn, uden noget Mærke, hvorefter de kunde gjenfindes. De havde ingen Gravstene, ei heller kunde de finde nogen Kampesteen til at danne en Steendynge af til et Monument. Saa at, naar de havde fyldt Graven op, bedet en passende Bøn og prøvet at synge en haabopvækkende Psalme, var deres sidste Arbeide at udsøge Landmærker, eller tilkalde Landmaaleren for at hjælpe dem at bestemme Stedets Beliggenhed, formedelst Dalenes Bøininger og Flodernes Vinkler, saa at de i Fremtiden skulde kunne erindre og gjenkjende det. Navnet paa den afdøde Person, hans Alder, Dødsdag og de optagne Mærker bleve alle nedførte i en Bog med Omhu. Hans Afdeling var da færdig til at drage videre. Saadanne Grave udmærke Mormonernes Marschlinie de første Aar af deres Tog — nedslaaende Milestene for udmattede Efternølere i Bagtroppen.

Strengt taget var Antallet af de Mormoner, som døde af Hunger, ikke saa stort, som man skulde antage. Mangel paa Livets Fornødenheder bevirkede Sygdom, og Mange segnede af Udmattelse og Afkræftelse, hvilket under andre Omstændigheder ikke vilde have havt meget at betyde. Men kun de døde strax deraf, som tilfældigviis befandt sig paa Steder, hvor en velgjørende Broderhaand ikke kunde naae dem. Blandt de Øvrige kjendte man ikke Noget til Overflødighed, saalænge der fandtes nogen Hungrig at mætte. Hvis kun en Deel af en Gruppe var forsynet med Proviant, var Følgen den, at Allesammen levede paa halve eller fjerdedeels Rationer, eftersom Forraadet var stort til iblandt dem, og dette gjorde de med en saadan Beredvillighed og Uegennyttighed, at de ikke, førend een eller anden Krisis udkrævede al deres Styrke, mærkede at deres Helbred led og at deres legemlige Kræfter aftoge.

Unge, raske Mænd overlode deres Fødemidler og Beskyttelsesmidler, som de selv havde forskaffet sig, til de Gamle og Hjælpeløse, og gik derpaa tilbage til forskjellige Egne af de nærmeste Stater, fornemmelig Missouri og Iowa, hvor de ikke gjenkjendtes, og toge der Arbeide for at tilveiebringe Mere, og Andre bleve sendte dertil for at tilbytte sig Meel, Hvede eller Mais for deres Borde, Sengesteder, osv., og andre lignende Rester af deres Eiendele, som nogle Faa endnu havde tilbage.

Med broderlig Omhu udlagde atter Andre store Marker i Vildnisset og saaede i dem det Korn, de havde opbevaret til deres egen Fornødenhed, paa det der kunde blive en Høst for dem, der fulgte bagefter. To af disse i Sac og Fox Country og endnu længere (Garden Grove og Mount Pisgah) indesluttede indenfor deres Hegn omtrent to engl. Mile hver, omhyggeligt tilsaaede, med en lille Landsby af ret bequemme Blokhuse i Nærheden af begge.

I alt dette fandt Pionererne en rigelig Erstatning i Bevidstheden om, at deres egen Lidelse vilde befrie deres Venner hjemme for lignende; men Foraarets Komme bragte dem en Skuffelse. Førend det varme Veir havde gjort Jorden tør nok til at kunne reise med Lethed, indhentedes de af Sendebudde fra Nauvoo, betagne af Frygt, hvilke gave overdrevne Beretninger om nye Voldsgjerninger og anraabte Lederne at vende hurtig tilbage til Staden for at staae dem bi med Raad og Daad. Fjenden havde kun ventet indtil Emigranterne formodedes at være komne for langt paa Veien til at vende tilbage og kjæmpe mod dem, og da fornyede de deres Angreb.

Mormonerne udenfor Nauvoo havde det i Sandhed haardt; men de, som vare i Staden, holdt sig meget godt endnu en 2 a 3 Maaneder.

(Fortsættes.)

Skandinaviens Stjerne.

Den 15de Decbr.

Ikke fattig, men riig! De, som man i Almindelighed kalder de Fattige i Samfundet, ere i Virkeligheden ikke fattige, men rige. De ere rige paa Evner til at handle, fuldføre og frembringe Resultater. Alt, hvad som bliver udført, er fornemmelig deres Værk, og netop deres Arbeide gjør Nationerne rige og mægtige. Men Verden er fuld af Svig og Bedrageri, saavel i politisk som i religieus Henseende, hvilket er Skyld i, at Arbeidsklassen, den virkelige Kilde for al Rigdom, faaer Udseende af at være fattig, medens de, der indsamle Rigdomme fra denne Kilde, synes at være rige. Dette er kun tilsyneladende saa — en Illusion, men ingen Virkelighed. Det er sandt, at Mange samle og opdynge store Rigdomme, men det er Arbeideren, som tilveiebringer dem. Een af Hovedaarsagerne til dette store Blendværk i Samfundet er det Factum, at Folket ikke kjender sit eget Værd eller veed, at de ere de rige, og at de kunne udføre hvilketsomhelst Foretagende, samt at det er dem, der gjøre og skaffe saagodt som enhver Ting; og en anden Hovedgrund er, at de ikke have Nogen til at ordne og lede deres Arbeide og skaffe dem Noget at bestille, uden deres selvgjorte Herrer. Vi kunne imidlertid ikke sine noget Middel, hvormed dette Onde kunde afhjælpes, idetmindste ikke i Verden, som den nu er, førend den Herre Gud tager sig af Sagen og organiserer Folket, leder deres Arbeide og giver dem en passende Virksomhed for deres Evner og Kræfter. Men det er ikke vor Hensigt at dvæle ved dette Emne; vi berørte det kun i Forbigaaende for at vise, at de, der kaldes de Fattige, i Grunden ikke ere fattige, men rige.

Der er Beviser i Mængde for, at Gud betragter Sagen fra dette Standpunkt, og at han overeensstemmende dermed lægger sine Planer, og for at iværksætte dem udvælger saadanne Midler og Redskaber, som han anseer tjenlige. Han har altid valgt Folket i tidligere Tidsaldere, og han har gjort saa nu igjen for at fuldføre den største Gjerning, han nogensinde har foretaget sig blandt Menneskenes Børn. Han har ogsaa bestandigt valgt Fiskere, Tømmermænd, Plovmænd og Hyrder til at være Himmerigets Riges Piller og den Almægtiges fornemste Tjenere; og ligeledes har han handlet i denne, Fylden af alle Uddelinger.

Dette Valg af Redskaber viser aabenbart, at den Alvise anseer sine fattige Hellige istand til at udføre hvadsomhelst, dersom de ikkun have Tro paa hans Foretagender og Tillid til hans Styrelse, og med Villighed udrette den Gjerning, han giver dem at gjøre. Betragt de Sidste-Dages Hellige. De ere næsten Alle af Arbeidsklassen, der ei have mere end hvad de kunne fortjene fra den ene Dag til den anden, og det, som Herren velsigner dem med fornedelst deres Retfærdighed, som f. Ex. ofte med bedre Helbred end mange af deres Medmennesker, eller med bedre Arbeide, osv., thi vi troe virkeligen, at Gud velsigner de Trofaste og gjør dem rigere end deres

Naboer og fuldere af evigt Liv end deres klynkende Brødre, der ei have annammet Evangeliet.

Til en saadan Klasse af Hellige — Arbeidere nemlig, ikke Capitalister — har han anbetroet det meest omfattende Værk, der nogensinde er bleven paabegyndt, og har overladt til dem at udføre en Gjerning, der vil fylde Jorden med hans Herlighed, Magt og Under. Viser ikke dette, at Gud erkjender den Kjendsgjerning, at hans Hellige af Arbeidsklassen ere rige nok til at gjennemføre den største Gjerning, har Indsigt nok til at paabegynde og fuldføre de meest forbausende Foretagender, og at de ere istand til at bære alle de Byrder, han vil paalægge dem med Hensyn til sit Riges Fremme. Den Forestilling, at vi ere fattige, er for det Første nedværdigende for os selv; og for det Andet nedværdigende for Gud, og en ligefrem Anklage mod hans Viisdom, Handlemaade og Valg. At tænke, at vi ikke kunne paatage os det Arbeide, han har tildeelt os, er at tvivle om vore egne Kræfter og en Mistillid til den guddommelige Styrers Indsigt og Dommekraft. Dersom vi tænke, at vi ere uduelige, vil det hindre os i at udrette det, vi i modsat Tilfælde ved Tro og Sjæleadel kunde have udført, og vi staae desuden i Veien for Fuldbyrdelsen af Guds Planer,

Hvad vil Hovedforskjellen mellem den store Fremtid og den forholdsviis lille Nutid blive? — thi stor som vor Fortid har været, er den dog Intet i Sammenligning med den endnu større Fremtid. Hvori vil den store Kraft bestaae, som skal bevæge og forbause Verden? Hvorfra ville de store Resultater udspringe, der fra denne Kirke skulle udrulle over Nationerne, indtil de stjælve for deres Magt og uimodstaaelige Vægt? Hvad vil blive Hovedaarsagen til Værkets tiltagende Hurtighed, indtil dets moralske Udvikling skal synes endog at overgaae denne Tidsalders hurtige Udvikling af Jernbaner, Telegrapher, osv.? Vil det skee formedelst en uhyre Forøgelse af Antal? Vil det skee af den Grund, at Nationerne, anførte af deres Konger, Regenter og Præster, ville indgaae i den nye Pagt mellem Christus og hans Hellige, eller at Millioner fra Nationerne ville strømme ind i Kirken i et Nu? Nei, saadant vil ikke skee. Det er sandt, Kirken vil tiltage storligen i Antal, og det er ogsaa sandt, at Guds Værk blandt Nationerne netop er begyndt. Men heri vil dog ikke Aarsagen være til de forbausende Begivenheder og Udviklinger, vi ovenfor have hentydet til, men ornemmelig i følgende:

De Hellige ville bedre forstaae deres Hjælpekilder, bedre kjende deres Evner og bedre indsee hvad de kunne gjøre. De ville tage fat paa Mere, gjøre Mere og udrette Mere, baade som Individer og et Hele betragtet. De store Resultater, der ville have deres Udspring fra denne Kirke og sætte Nationerne i Forbauselse, ville med Guds Velsignelse bevirkes ved de Helliges Arbeide, Utrætteligheb og Flid. Dette Værks hurtige Udvikling er afhængig af den Hurtighed, hvormed de Hellige ville tage fat paa de Instructioner, Herren giver, og sætte dem i Udførelse. Det bør erindres, at den Almægtige ikke vil gaae hurtigere tilværks end hans Folk kan følge med, samt at han ikke vil opbygge sit Rige uafhængigt af sine Hellige, men netop ved dem.

Og denne store Gjerning har Herren givet sine Hellige at udføre. Er ikke dette et stort Bevis paa, at Arbeidsklasserne i Virkeligheden ikke ere fattige, men rige, og at de ere istand til at gjennemføre den, naar de besjæles af en Helligs Aand? Men ville ikke de Hellige blive fattige og udarmede af deres stadige Arbeide og Op-

offrelser? Visseligen ikke, thi netop derved ville de, baade som Individer og et Folk, hæve sig til Magt og Anseelse, og tilsidst vil Gud give dem „Riget og Rigernes Storhed under al Himmelen" som Belønning. Da ville de være i Besiddelse af Alt, hvad de selv have udrettet, og desuden Meget, som Herren vil have udført for dem.

Lærdomme i Jesu Christi de Sidste-Dages Helliges Kirke.

(Fortsat fra Pag. 76.)

Tro paa Jesum Christum for hans første Komme.

Bibelen. 5 Mose Bog 18, 15. „En Prophet midt ud af Dig af dine Brødre, ligesom mig, skal Herren din Gud opreise Dig; ham skulle I høre."

18 V. „Jeg vil opreise dem en Prophet midt ud af deres Brødre, ligesom Du er; og jeg vil lægge mine Ord i hans Mund, og han skal tale til dem alt det, som jeg vil befale ham."

19 V. „Og det skal skee, at den, som ikke vil høre paa mine Ord, som han skal tale i mit Navn, af ham skal jeg, jeg udkræve det."

1 Cor. 10, 3. 4. „De aadè Alle den samme aandelige Mad, og de drak Alle den samme aandelige Drik; thi de drak af den aandelige Klippe, som fulgte dem, men Klippen var Christus."

Jer. 23, 5. „See, de Dage komme, siger Herren, at jeg vil opreise David en retfærdig Vext; og han skal regjere som en Konge, og handle klogeligen og gjøre Ret og Retfærdighed paa Jorden."

6 V. „I hans Dage skal Juda frelses, og Israel bo tryggeligen; og dette er hans Navn, som man skal kalde ham: **Herren vor Retfærdighed.**"

Jer. 33, 14. „See de Dage komme, siger Herren, at jeg vil stadfæste det gode Ord, hvilket jeg haver talet til Israels Huus og om Judæ Huus."

15 V. „I de samme Dage og paa den samme Tid vil jeg lade David en retfærdig Vext oprøre; og han skal gjøre Dom og Retfærdighed paa Jorden."

16 V. „I de samme Dage skal Juda frelses og Jerusalem bo tryggeligen; og dette er det Navn, som man skal kalde ham: Herren vor Retfærdighed."

Es. 9, 6. „Et Barn er født os, en Søn er given os, og Fyrstedommet skal være paa hans Skulder, og hans Navn skal kaldes Underlig, Raadgiver, vældige Gud, Evigheds Fader, Fredsfyrste."

7 V. „Dette Fyrstedoms og Freds Storhed skal være uden Ende, over Davids Throne og over hans Rige, til at befæste det og til at opholde det med Ret og Retfærdighed fra nu og indtil evig Tid; den Herre Zebaoths Nidkjærhed skal gjøre dette."

Es. 53, 2. „Thi han opvoer som en Qvist for hans Ansigt og som en Rod af tør Jord, han haver ingen Skikkelse eller Herlighed; og vi saae ham, men der var ikke Anseelse, at vi kunde have Lyst til ham."

3 V. „Han var foragtet, og holdt snart op at være blandt Menneskene, en Mand fuld af Piner, og som har forsøgt Sygdom; og som Een, for hvem man

skjulte Ansigtet, var han foragtet, og vi agtede ham for Intet."

4 V. „Visseligen haver han taget vore Sygdomme paa sig og baaret vore Piner; men vi, vi agtede ham for den, som var plaget, slagen af Gud og gjort elendig."

5 V. „Men han, han er saaret for vore Overtrædelser, er knuset for vore Misgjerninger; Straffen laae paa ham, at vi skulde nyde Fred, og vi have faaet Lægedom ved hans Saar."

6 V. „Vi, vi fare alle vild som Faarene, vi vendte os hver til sin Vei; men Herren lod al vor Misgjerning møde ham."

7 V. „Den blev krævet, og han, han blev gjort elendig, og han oplod ikke sin Mund, som et Lam, der føres hen at slagtes, og som et Faar, der er stumt for dem, som det klippe, og ikke oplader sin Mund."

8 V. „Men han er tagen fra Angst og fra Dom, og hvo kan tale om hans Slægt; thi han er fraskilt (ved Døden) fra de Levendes Land, han havde Plage for mit Folks Overtrædelses Skyld."

9 V. „Og man satte de Ugudelige ved hans Grav, og overgav ham til en Rig i hans Død, for han havde ikke gjort Vold, og der var ikke Svig i hans Mund."

10 V. „Men Herren havde Behageligheb til at knuse ham med Sygdom; naar han haver givet sit Liv til et Skyld-Offer, skal han see sin Sæd og forlænge sine Dage, og Herrens Villie skal lykkes ved hans Haand."

11 V. „Fordi hans Sjæl haver arbeidet, skal han see det, han skal mættes; ved sin Kundskab skal min retfærdige Tjener retfærdiggjøre Mange; thi han, han skal bære deres Misgjerninger."

12 V. „Derfor vil jeg give ham Deel iblandt Mange, og han skal dele de Stærke som et Bytte, derfor at han udtømmede sin Sjæl til Døden, og blev talt iblandt Overtrædere; og han, han bar Manges Synd, og han skal bede for Overtrædere."

1 Mose Bog 49, 10. „Scepteret skal ikke vige fra Juda førend Siloh (Fredsstifteren, Christus) skal komme."

Es. 59, 20. „Og der skal komme en Gjenløser til Zion."

Dan. 7, 13. „Jeg saae i Synerne om Natten Een lig Menneskens Søn."

Dan. 9, 25. 26.. „Christus den Fyrste."

Micha 5, 2. „Messias skal fødes i Bethlehem."

Sach. 9, 9. „Din Konge skal komme til Dig, ridende paa et Asen."

Joh. 19, 37. „De skulle see hvem de have gjennemstunget."

Moses og alle Propheterne vidnede om Christus. (See Luc. 24, 27. 44—46; Joh. 1, 46; 5, 39. 45. 46; Ap. Gj. 3, 18. 22—24; 7, 37; 18, 28; 26, 22. 33; 28, 23; 1 Petr. 1, 10. 11.

Mormons Bog. (Side 16.)

1 Nephi 3, 3. „Ja, sex hundrede Aar fra den Tid af, da min Fader forlod Jerusalem, vilde den Herre Gud opreise en Prophet iblandt Jøderne, ja en Messias, eller med andre Ord: en Frelser for Verden. Og han talede ogsaa om Propheterne, hvilket stort Antal, der havde vidnet om disse Ting, angaaende denne Messias, om hvem han havde talet, eller denne Verdens Forløser. Thi den hele Menneskeslægt var i en fortabt og falden Tilstand, og vilde altid forblive saaledes, med mindre de vilde forlade sig paa denne Forløser." (See ogsaa 2 Nephi 11, 4. Side 97.)

2 Nephi 8, 2. (Side 79.) „Min Sjæl glæder sig ved at bevise for alle Folk, at dersom Christus ikke kom, maatte alle Mennesker omkomme. Thi dersom der

ingen Christus er, er der ingen Gud; og dersom der ingen Gud er, ere vi ikke til, thi da kunde der ingen Skabelse have været. Men der er en Gud og han er Christus, og han kommer i sin egen Tids Fylde."

Jacob 3, 1. 2. (Side 122 og 123.) „I denne Hensigt have vi skrevet disse Ting, at de maae faae at vide, at vi vidste om Christus, og at vi havde Haab om hans Herlighed mange hundrede Aar før hans Komme, og ei alene vi selv havde Haab om hans Herlighed, men ogsaa alle de hellige Propheter, som vare før os.

See, de troede paa Christus, og tilbade Faderen i hans Navn. Og i denne Hensigt holde vi Mose Lov, hvilken henviser vore Sjæle til ham; og af denne Aarsag er den helliggjort for os til Retfærdighed, ligesom det blev tilregnet Abraham i Orken, at være lydig mod Guds Bud i at opoffre sin Søn Isaak, hvilket er et Forbillede paa Gud og hans eenbaarne Søn. Hvorfor vi ransage Propheterne; og vi have mange Aabenbaringer, og Spaadomsaanden; og idet vi have alle disse Vidnesbyrd faae vi Haab, og vor Tro bliver stærk, endog saa at vi i Sandhed kunne befale i Jesu Navn, og selve Træerne adlyde os, og Bjergene og Havets Bølger."

Mosias 1, 13. 14. (Side 152 og 153.) „Thi see, Tiden kommer og er ikke langt borte, da Herren den Almægtige, som regjerer, som var og er fra al Evighed til al Evighed, skal komme ned fra Himmelen med Kraft blandt Menneskenes Børn, og skal boe i en Hytte af Leer, og skal gaae om blandt Menneskene og gjøre kraftige Gjerninger, saasom helbrede de Syge, opreise de Døde, bringe de Lamme til at gaae, de Blinde til at faae deres Syn, og de Døve til at høre, og helbrede allehaande Svagheder; og han skal udkaste Djævle, eller de onde Aander, som boe i Menneskenes Børns Hjerter. Og see, han skal lide Fristelser og legemlige Smerter, Hunger, Tørst og Møie, ja Mere end Mennesker kunne udholde, uden det bliver Døden; thi see, han skal svede Blod, saa stor skal hans Ængstelse være for hans Folks Ondskab og Vederstyggeligheder.

Og han skal kaldes Jesus Christus, Guds Søn, Himmelens og Jordens Fader, som har skabt Alting fra Begyndelsen; og hans Moder skal kaldes Maria. Og see, han kommer til sine Egne, at Frelse maa komme til Menneskenes Børn, formedelst Tro paa hans Navn; og uagtet alt dette, skulle de dog betragte ham som et Menneske og sige, at han har en Djævel, og de skulle hudstryge ham og korsfæste ham. Og han skal opstaae fra de Døde paa den tredie Dag; og see, han staaer for at domme Verden. Og see, alle disse Ting skee, paa det at en retfærdig Dom maa komme over Menneskenes Børn. Thi see, hans Blod er en Forsoning ogsaa for deres Synder, som ere faldne ved Adams Overtrædelse, og som ere døde, uvidende om Guds Villie dem angaaende, eller som have syndet i Uvidenhed. Men Vee, Vee den, som veed, at han strider mod Gud; thi Frelse kommer ikke til nogen Saadan, uden det er ved Omvendelse og Tro paa den Herre Jesum Christum. Og den Herre Gud har sendt sine hellige Propheter iblandt alle Menneskenes Børn, for at kundgjøre disse Ting til hver Stamme, Folk og Tungemaal; paa det at de, som monne troe, at Christus skulde komme, maatte faae Forladelse for deres Synder, og glædes med saare stor Glæde, ligesom han allerede var kommen iblandt dem. Dog den Herre Gud saae, at hans Folk var et haardnakket Folk; og han bestikkede dem en Lov nemlig Mose Lov. Og han viste dem mange Tegn, og Undere, og Forbilleder, og Skygger, der hentydede til

haus Komme; og hellige Propheter talede ogsaa til dem om hans Komme; og dog forhærdede de deres Hjerter, og forstode ikke, at Mose Lov gavner Intet, uden Forsoningen ved hans Blod."

(Fortsættes.)

Joseph Smiths Levnetsløb.

Septbr. 1838. (Fortsat fra Side 79.)

Hovedqvarteret for 3die Division af Missouri Militsen, Grand River, den 17de September 1838.

Til
Hs. Excellence den Overst-commanderende!

Min Herre!

Jeg ankom til Countisædet for dette County, Davies, om Aftenen den 15de dennes med Tropperne sammenkaldte af Militsen i Ray County, og traf sammen med Tropperne fra Clay County under Anførsel af General Doniphan. I samme Omegn fandt jeg 2 a 300 Mand under Vaaben, fornemlig fra Countierne Livingston, Carroll og Saline. Disse Mand havde samlet sig under Foregivende af at ville forsvare Borgerne i Davies County mod Mormonerne, og stode under en Dr. Austins Commando fra Carroll County. Borgerne af Davies County, eller en stor Deel af dem, boende paa begge Sider af Grand River, havde forladt deres Avlsgaarde og flyttet deres Familier enten til de tilstodende Countier eller samlet dem sammen paa et Sted, kaldet Leirpladsen. Hele Countiet paa Østsiden af Grand River synes at være aldeles forladt, med Undtagelse af nogle Faa, der ikke ere saa frygtagtige som deres Naboer. Mormonerne i Davies County have ligeledes forladt deres Avlsgaarde, og for Sikkerheds Skyld leiret sig paa et Sted lige ved den østlige Bred af Grand River, kaldet Adamondi-Ahman. Antallet antages at være omtrent 250 Mænd, Borgere af Davies County, og mellem 50 til 100 Mand, Borgere af Caldwell County. Begge Partier have gjennemspeidet Landet, og af og til taget nogle Fanger, samt truet og fornærmet hverandre; men endnu er intet Blod bleven udgydt. Jeg har befalet alle bevæbnede Mænd fra de tilstodende Countier at begive sig tilbage til deres Hjem; Mændene fra Livingston County og flere Andre, ialt hundrede Mand, ere vendte tilbage, og der findes her nu kun omtrent 150, hvilke, som jeg haaber, ville vende tilbage i Løbet af nogle Dage. Jeg er af Mormonerne bleven underrettet om, at alle de, der ere blevne bestyldte for Brud paa Lovene, ville idag blive tagne i Forhør. Naar det er gjort, ville Tropperne under min Commando ei længer behoves i dette County, dersom Borgerne fra de andre Countier ville vende tilbage til deres respective Hjem. Jeg har ifinde at lade to Compagnier, hvert paa 50 Mand, blive tilbage i dette County, og at lade Resten af Tropperne begive sig hver til Sit. Ovennævnte to Compagnier ville blive her for Ordens Vedligeholdelse, indtil Fred og Rolighed er oprettet. Jeg indeslutter til Deres Excellence General Doniphans Rapport, og for en detailleret

Beretning, henviser jeg Dem til Major Rogers.

Jeg har den Ære at være
Deres lydige Tjener
D. R. Atchison,
Generalmajor for 3die
Division af Missouri
Militsen.

Torsdagen den 18de. Jeg har været hjemme hele Dagen. Har idag befundet mig meget ilde, men er noget bedre i Aften.

Leiren reiste til Brussels, Phillips Færgested, 15 Mile, og en Deel satte over Illinois Floden.

Idag gav Gouverneuren Capt. Childs Ordre til at udruste Boonville Garderne og forsyne dem med 10 Dages Proviant og holde dem færdige til at marschere ved hans Ankomst i Slutningen af Ugen. Gouverneuren gav ogsaa General S. D. Lucas af 4de Division Ordre til at drage med 400 Ryttere til Skuepladsen for Uroligheberne og til at optræde i Forening med General Atchison. Lignende Ordres udstedtes til Generalmajorerne Lewis Bolton, John B. Clark og Thomas D. Grant.

Onsdagen den 19de var jeg i eller ved mit Hjem.

Resten af Leiren satte over Floden og passerede gjennem Griggsville og Pittsfield; leirede sig paa Sletten. 13 Mile.

Torsdagen den 20de. Leiren reiste 22 Mile, satte over Misisissippifloden med Dampskibet „Reseue," ligeoverfor Louisiana, kom ind i Pike County, Missouri, og opslog Telte en Miil vesten for Byen. 656 Mile fra Kirtland.

For at vise hvilke Følelser, der søge at gjøre sig gjeldende overalt i Staten Missouri, giver jeg følgende Uddrag af Ældste John D. Tylers Dagbog, hvorfra de fleste Facta i denne Beretning ere tagne:

I Eftermiddag, da jeg drev Hjorden, blev jeg nødt til at gaae tilbage efter en Ko, der var gaaet vild paa Sletten, hvor vi græssede. Jeg fandt den, og drev den tilbage. Paa Veien mødte jeg to Mænd, der vare komne over med Dampbaaden, og som havde kjævlet med Nogle af Leiren før mig. Den Ene af dem spurgte mig: „Hører De til den Bande Mormoner hist henne?" Ja, jeg gjør, svarede jeg. „Er De Mormon?" Ja, jeg er. „Godt, stop lidt." Jeg har for travlt til at standse, og De har ingen Ret til at standse mig. „Er De saadan en Taabe at lade disse Folk lede Dem lige i Fare?" Hvilken Fare? „Veed De ikke, at Missourianerne ere ifærd med at reise sine Tropper for at hugge Eder alle sønder og sammen?" Vi frygte ingen Tropper. „Gud fordømme Dem, frygter De ikke mig?" sagde han, idet han gjorde Forsøg paa at tage sine Vaaben fra Siden, thi han var bevæbnet med et Par Pistoler og en Dolk. Nei, jeg frygter ikke mere for Dem, end for ethvert andet Menneske. „Hvad Djævelen frygter De saa?" Vi frygter Ingen uden Gud den Almægtige. „Stop! stop! eller Gud fordømme mig skyder jeg Dem ikke!" Skyd om De vil, sagde jeg, idet jeg gik videre, medens han vedblev at sværge paa, at han vilde skyde mig, „og," sagde han, „I ville allesammen blive dræbte, førend I komme op ad Bakken."

Jeg var hjemme til omtrent Kl. 10. Da red jeg ud en Tour og vendte tilbage lidt før Solnedgang, og var hjemme om Aftenen.

Følgende Uddrag af General Atchisons Brev til Gouverneuren af Dags Dato fra Liberty, giver en temmelig nøiagtig Skildring af Armeen, osv.

(Fortsættes.)

Blandinger.

Kongen af Sverrigs Kroning skal være bestemt at foregaae i Stockholm paa Hs. Majestæts Fødselsdag den 3die Mai, og i Trondhjem paa Hds. Maj. Dronningens Fødselsdag den 5te August førstkommende.

I det sorte Hav skal der i sex Dage have raset en frygtelig Storm. Næsten alle de Skibe, som vare paa Soen, ere strandede, og man anslaaer Antallet af dem, der allerede ere forliste, til fiirsindstyve. Strandbredden er bedækket af Vragstumper og Hundreder af Lig, og de stakkels Søfolk, som ere slupne levende derfra, blive plyndrede af Kystbeboerne.

I Rom synes det at gaae stemt til. Det skal være forbundet med Livsfare at passere Gaderne om Aftenen, og man hører kun tale om Røv og Mord. Nattevagten og Banditterne levere hinanden formelige Batailler, og have Døde og Saarede paa begge Sider. Den herskende Næringsløshed skal for Størstedelen være Skyld deri.

I en Skrivelse, som Garibaldi fra Genua har tilstillet sine tidligere Vaabenkammerater i Mellemitalien, udtrykker han sig saaledes: „Lad min midlertidige Bortfjernelse fra Eder ikke hjelne Eders Iver for den hellige Sag, som vi forsvare. Jeg stilles bedrøvet og bevæget fra Eder, men jeg henter Trøst fra Overbeviisningen om, at jeg snart igjen vil befinde mig iblandt Eder for at hjælpe Eder til at fuldføre det Værk, som er blevet begyndt paa en saa glimrende Maade. I unge Mænd, som have aflagt Ed til Fædrelandet og til den Anfører, der skal lede os til Seir, nedlægger ikke Vaabnene, men bliver urokkelige paa Eders Post. Vedbliver at øve Eder og holder fast ved Soldatens Disciplin. Vaabenstilstanden vil blive af kort Varighed; det gamle Diplomati synes at være lidet oplagt til at see Tingene saaledes, som de ere. Det seer endnu i Eder, ligesom fordum, en Flok Urostiftere; det veed ikke, at der hos Eder findes Elementerne til en stor Nation, og at Eders frie og uafhængige Hjerter rumme Spiren til en Verdensrevolution, naar man ikke vil anerkjende vore Rettigheder og lade os være Herrer over os selv."

Indvaanerne i Nizza have bragt Garibaldi en Serenade. Han takkede med hjertelige Ord, erklærede sig beredt til nu som før at øve Liv og Blod for Italiens Frihed og opfordrede Alle til at slutte sig om Victor Emanuel, der er en af de høihjertede Mænd, hvoraf Nutiden kun frembringer faa faa, samt til ikke at nedlægge Vaabnene, saalænge en Tomme italiensk Jord endnu er i fremmed Vold.

Til Paris er der indløbet Efterretning om, at China venter et Angreb af Frankrig og England, og forbereder sig paa at afvise det. Peihofloden gjøres endnu utilgjængeligere, end den tidligere var, Peking befæstes, og en forstandset Leir anlægges i Nærheden af Hovedstaden, hvor Rigets bedste Tropper concentreres. England skal paa Grund heraf have foreslaaet Frankrig at afsende en større Troppestyrke, end der oprindelig var bestemt.

Newfoundlandsfareren „Reveil-Martin" var just i Begreb med at vende tilbage til Bayonne med de Skibbrudne fra „Celibitaire," og havde ialt 150 Personer ombord, da den om Aftenen den 26de f. M. strandede udfor Vagten Mimijan i

Inspectionen la Teste. Kun 27 Mennesker bleve reddede; alle de Andre omkom ynkelig i Bølgerne. Skibet er fuldstændig Vrag.

Kanonstøberierne i Woolwich skulle aldeles ombannes og for Fremtiden kun bruges til Kugleløbning. Det Armstrongske Etablissement skal levere alle Kanoner.

Spaniernes Tab i Fegtningen den 30te November, hvor O'Donnel selv commanderede, angives til 120 Mand; Marokkanernes Tab derimod beløber sig til 500 Døde og 1500 Saarede.

Ifølge General Martimpreys Rapport er en Femtedeel af det franske Corps, som tager Deel i den marokkanske Expedition, bukket under for Cholera.

Indbetalte Bogpenge.

	Rd.	Mk.	Sk.
M. Andersen, Bornholm	18	4	3
C. E. Lindholm, Sundsvall . . .	36	"	"
J. C. A. Weiby, Vensyssel	31	5	10
P. Nielsen, Fredericia	30	4	5
R. Nielsen, Skive	19	"	"
M. Nissen, Lolland	20	3	14
L. C. Geertsen, Aarhuus	22	3	4
P. C. Rønnow, Fyen	35	4	5
H. Jensen, Aalborg	16	2	5
J. Fagerberg, Skaane	290	3	9
G. Ohlson, Stockholm	25	"	"
O. Nilsson, Norrkoping	39	"	"
A. P. Trane, Kjøbenhavn	102	1	"
Summa	688	2	7

Indhold.

	Side.		Side.
Guddommelig Myndighed	81.	Lærdomme i Jesu Christi de Sidste-Dages Helliges Kirke (fortsat) . .	90.
Mormonernes Tog i Ørkenen efter deres Udrivelse fra Nauvoo	84.	Joseph Smiths Levnetsløb (fortsat) .	93.
Redaktionens Bemærkninger	88.	Blandinger	95.

„Skandinaviens Stjerne" udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned og faaes paa Contoiret i Lorentzensgade Nr. 504 D. 5, 1ste Sal tilvenstre. og paa alle kongelige Postcontoirer.

Udgivet og forlagt af C. Widerborg.
Trykt hos F. E. Bording.